

Tại Cung Hạ Thống

Tân
Phong

Mục lục

- Chương 1: Để Cho Ca Thằng Cấp Đi
- Chương 2: Một Đám Bỏ Đi Đến Đánh Ca Đê
- Chương 3: Võ Học Khủng Bố Nhất Thế Gian
- Chương 4: Trứng Nào Cũng Nát
- Chương 5: Tăng Lên Như Tên Lửa
- Chương 6: Sư Huynh, Mỗi Lần Một Bạc Nha
- Chương 7: Sư Huynh, Huynh Là Người Rộng Lượng A
- Chương 8: Giả Heo Trong Khu Tân Thủ
- Chương 9: Bản Đại Gia Là Tuyệt Thế Kỳ Tài Vạn Năm Không Gặp
- Chương 10: Sư Huynh, Xin Dừng Bước
- Chương 11: Danh Hiệu "Không Phục Thì Nhào Vô"
- Chương 12: Có Thể Cấp Một Cơ Hội Hay Không?
- Chương 13: Tiết Tấu Đây Không Sai
- Chương 14: Căng Họng Rên La, Kích Phát Tiềm Lực Của Các Người
- Chương 15: Chuyện Đĩa Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống, Ca Sẽ Không Nói
- Chương 16: Mở Ra Chức Nghiệp Phụ
- Chương 17: Gà Con Chỉ Có 10 Exp
- Chương 18: Sư Huynh Điên Cuồng Liếm Láp
- Chương 19: Sư Đệ Đây Có Chút Cao Ngạo Lạnh Lùng
- Chương 20: Chức Nghiệp Phụ, Ca Sẽ Ăn Thua Đủ Với Mi
- Chương 21
- Chương 22: Bán Sĩ Binh Khí, Lợi Tức Sẽ Sinh Ra
- Chương 23: Đến Cùng Là Thiệt Hay Không?
- Chương 24: Hai Vị Sư Huynh, Nhanh Dùng Uẩn Khí Đan Đê Chết Sư Đệ Đi
- Chương 25: Sư Huynh, Huynh Không Thể Vũ Nhục Chỉ Số Thông Minh Của Ta
- Chương 26: Đệ Không Phải Là Người Như Thế
- Chương 27: Đệ Tới... Đệ Tới
- Chương 28: Tới Cùng Là Người Biết Cái Gì?
- Chương 29: Ý Chí Bất Khuất
- Chương 30: Tìm Đường Chết Thành Công
- Chương 31: Lại Một Thiên Tài Ngã Xuống
- Chương 32: Ngay Cả Súc Sinh Cũng Không Tha
- Chương 33: Gia Gia Tới Đây
- Chương 34: Gương Tốt Vì Nhân Dân Phục Vụ
- Chương 35: Sân Bay Biến Thành Gò Núi
- Chương 36: Cảm Tạ Hai Vị Khoản Đãi, Ngày Sau Tất Có Thâm Tạ

Chương 37: Tất Cả Đều Bắt Đầu Liều Mạng

Chương 38: Cẩn Thuốc Nào, Dzô!

Chương 39: Công Pháp Làm Cho Người Ta Kỳ Thi

Chương 40: Bây Giờ Ca Là Tiên Bối

Chương 41: Thử Xem Các Người Có Sợ Không

Chương 42: Thí Nghiệm

Chương 43: Lần Này Thật Sự Là Tự Đào Hố Chôn Mình

Chương 44: Làm Lão Sư?

Chương 45: Ta Nói Trò Tên Gì Thì Chính Là Tên Đó

Chương 46: Điều Quan Trọng Nhất Là Gì?

Chương 47: Đám Lão Sư Tố Chất Thế Này Mà Đi So Sánh Với Ca?

Chương 48: Thích Thể Hiện Là Phải Xui Xẻo

Chương 49: Hình Tượng Cao Lớn Thần Thánh Đi Sâu Vào Lòng Người
Của Lâm Lão Sư

Chương 50: Đứng Ở Góc Độ Đạo Đức Tối Cao Nghiền Áp Các Người

Chương 51: Hình Tượng Chối Lợi Chiếu Rọi Hết Mọi Người

Chương 52: Ẩn Tức Thuật Thần Kỳ

Chương 53: Chính Nghĩa, Vô Tự, Bác Ái

Chương 54: Cao Thủ Quán Đỉnh

Chương 55: Tiến Giai Đi, Tiểu Bảo Bối Của Ta

Chương 56: Độ Nguy Hiểm Hơi Cao

Chương 57: Đây Mới Là Chuyện Nam Tử Hán Nên Làm

Chương 58: Kiệt Tác Hoàn Mỹ Nhất Huyền Hoàng Giới

Chương 59: Đau Đớn Giống Như Sóng Biển, Từng Đợt Nổi Từng Đợt

Chương 60: Kỹ Năng Mới "Khai Quang"

Chương 61: Thân Giáo Trọng Vu Ngôn Hành

Chương 62: Mặc Kệ Các Người Tin Hay Không, Dù Sao Ta Tin

Chương 63: Cây Thước Yêu Thương

Chương 64: Khắp Nơi Rục Rịch

Chương 65: May Là Ca Thông Minh

Chương 66: Đệ Tử Phán Rời!

Chương 67: Ta Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào Địa Ngục

Chương 68: Hành Động Cứu Vớt

Chương 69: Sư Tỷ, Tỷ Thật Đẹp

Chương 70: Văn Thơ Lai Láng, Kinh Thiên Động Địa

Chương 71: Chuyện Bi Thảm Của Hoàng Tiểu Thuần

Chương 72: Bàn Giao Hậu Sự

Chương 73: Đấu Giá Bắt Đầu

Chương 74: Thần Đan Thượng Cổ Đương Nhiên Phải Lạ Thường

Chương 75: Chuyện Đam Mỹ Trong Thế Giới Mạnh Thú

Chương 76: Diên Cuồng Thăng Cấp

Chương 77: Trở Về Tông Môn
Chương 78: Thề Với Trời
Chương 79: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến
Chương 80: Đại Loạn Sắp Tới
Chương 81: Không Có Đường Đi, Chỉ Có Tử Chiến
Chương 82: Tan Rã
Chương 83: Chiến Tranh Thảm Thiệt
Chương 84: Bạo Phát Đi, Lâm Phàm
Chương 85: Sử Dụng Danh Hiệu, Bạo Phát Cuối Cùng
Chương 86: Chết Có Gì Đáng Sợ?
Chương 87: Hai Lựa Chọn
Chương 88: Chính Thức Dung Hợp
Chương 89: Khôi Phục Bản Thân, Tiện Khí Không Thay Đổi
Chương 90: Dự Được Bao Nhiêu Hay Bấy Nhiêu
Chương 91: Ta Muốn Tìm Mấy Người Đi Nhổ Cỏ
Chương 92: Khóc Không Ra Nước Mắt
Chương 93: Bi Kịch Nhân Sinh Của Trương Nhị Cầu
Chương 94: Luyện Đan Như Bug
Chương 95: Buôn Bán Không Vốn
Chương 96: Vô Cùng Quái Dị
Chương 97: Vào Mà Không Gõ Cửa Là Không Tốt
Chương 98: Nhớ Lấy, Nói Ra Được Là Phải Làm Được
Chương 99: Công Pháp Tự Nghĩ Vô Nhân Tính
Chương 100: Nên Đi An Ủi Để Tỏ Tâm Ý
Chương 101: Một Mặt Chân Thật Nhất
Chương 102: Những Lời Tâm Huyết
Chương 103: Thảm Bại
Chương 104: Đêm Khuya Đạo Tặc Quạt Khởi
Chương 105: Thần Đan Hàng Thế
Chương 106: Diệt Thiếu Thiên Muốn Cuồng Bạo
Chương 107: Thật Sự Thần Kỳ Như Vậy?
Chương 108: Chỉ Cần Giúp Được Sư Diệt Là Được
Chương 109: Bí Mật Thất Thánh Bảo Đồ
Chương 110: Truyền Thụ Bốn Đại Tuyệt Kỹ
Chương 111: Diệt Thiếu Thiên Cảm Động Không Thôi
Chương 112: Bản Tông Rất Đau Lòng
Chương 113: Không Ai Tin
Chương 114: Sư Đệ, Đá Hẳn
Chương 115: Thập Đại Thiên Tài Ngoại Môn Cổ Động
Chương 116: Thuật Luyện Đan Siêu Cấp
Chương 117: Xì Một Hơi Trời Đất Mịt Mù

Chương 118: Lâm Phàm Không Phục
Chương 119: Muốn Làm Tạt Dịch? Nằm Mơ Đi!
Chương 120: Vua Diễn Xuất Lên Sàn
Chương 121: Chỉ Nói Thôi Cũng Khiến Mọi Người Cảm Động
Chương 122: Đan Đình Phong Đứng Ngồi Không Yên
Chương 123: Các Sư Diệt Ở Đâu?
Chương 124: Một Cước Quý Thần Kinh
Chương 125: Dám Phá Võ Quy Tắc Vạn Năm
Chương 126: Tinh Anh Quái Đột Kích
Chương 127: Ặc, Chỉ Có Thế Này?
Chương 128: Một Cước Như Thần
Chương 129: Là Thật Tâm
Chương 130: Minh Thích Thì Minh Ra Dấu Bừa Thôi
Chương 131: Già Lam Phong
Chương 132: Đại Sư Tỷ Lạnh Như Băng
Chương 133: Trang Bức Max Điểm
Chương 134: Nhất Tông Tam Tiện
Chương 135: Kế Hoạch Hoàn Mỹ
Chương 136: Chuyện Đơn Giản
Chương 137: Thiên Địa Dung Lô
Chương 138: Ta Muốn Xuất Tông
Chương 139: Đãi Ngộ Khác Biệt
Chương 140: Sư Thúc Giúp Người Khai Quang
Chương 141: Trương Nhị Cầu Và Phong Bất Giác Liên Thủ Biểu Diễn
Chương 142: Sư Thúc Đến Phát Đan Được
Chương 143: Vùng Trời Này Lại Mềm Mại Như Thế
Chương 144: Quá Sung Sướng
Chương 145: Thăng Cấp, Công Năng Mới
Chương 146: Tình Báo Sai Lệch
Chương 147: Đều Mau Giả Chết Đi
Chương 148: Xú Khí Hại Chết Người
Chương 149: Tiểu Gia Không Tin Tà
Chương 150: Hình Ảnh Làm Mù Mắt
Chương 151: Gặp Quý?
Chương 152: Thu Đồ
Chương 153: Phong Quang Hồi Tông
Chương 154: Kỹ Năng Mới
Chương 155: Diệu Dụng Của Chức Nghiệp Phụ Điều Giáo Sư
Chương 156: Diệt Cùng Kỳ Rất Nghe Lỗi
Chương 157: Tông Chủ Thích Bị Ngược Đãi?
Chương 158: Lại Một Đêm Không Ngủ

Chương 159: Cảm Động Muốn Khóc

Chương 160: Chịu Được Nhàm Chán Mới Có Thể Vô Địch

Chương 161: Làm Người Không Thể Quá Tân Phong

Chương 162: Mục Đích Của Tu Luyện Là Gì?

Chương 163: Học Thuyết Osin Và Con Chó

Chương 164: Đạo Hiếu Khách

Chương 165: Một Đêm Không Thể Ngủ

Chương 166: Vùng Trời Này Chỉ Thuộc Về Ta

Chương 167: Tác Dụng Của Liêu Đản Cước

Chương 168: Sáu Kiếm Bồi Tội

Chương 169: Kết Quả Cuối Cùng

Chương 170: Nơi Hung Sát

Chương 171: Phản Huyết

Chương 172: Thực Thi Kế Hoạch

Chương 173: Cảm Ngộ Được Cái Gì?

Chương 174: Truyền Thừa Vĩnh Hằng

Chương 175: Chút Thủ Đoạn Này, Tiểu Gia Đã Sớm Nhìn Thấu

Chương 176: Hóa Ra Là Quá Cảnh Giác, Lỗi Lớn Rồi

Chương 177: Chuyện Kinh Khủng Xảy Ra

Chương 178: Nam Trái Nữ Phải

Chương 179: Không Tin Có Thể Tự Sờ

Chương 180: Ngộ Ra Chân Lý

Chương 181: Mạnh Vỡ Lệnh Bài Chí Tôn

Chương 182: Nhất Chi Tịch Diệt

Chương 183: Xem Tắt Nhớ Người Ra Tay

Chương 184: Bản Tọa Có Thân Phận Lớn Nhường Này, Mà Còn Xấu Hổ

Chưa Dám Khoe Khoang

Chương 185: Thần Miếu Đà Địa

Chương 186: Gặp Phải Đại Boss

Chương 187: Đến Đây Là Hết

Chương 188: Bên Dưới Thần Miếu

Chương 189: "Tội Ác" Nơi Góc Rừng

Chương 190: Gái Đuổi

Chương 191: Lưu Manh Giả Danh Người Tốt

Chương 192: Bí Ẩn Dưới Đáy Dòng Sông Lửa

Chương 193: Phượng Hoàng Trong Lốt Gà Chiến

Chương 194: Cáo Mượn Oai Hùm

Chương 195: Bộ Xương Trắng Như Ngọc

Chương 196: "Tình Kiếp" Tìm Đến Tận Cửa

Chương 197: Mất Hết Mặt Gà

Chương 198: Sống Không Bằng Chết

Chương 199: Giết Đến Chính Bản Thân Mình Cũng Sợ Hãi
Chương 200: Đích Nữ Vô Song
Chương 201: Cách Đánh Tàn Bạo Nhất
Chương 202: Không Giống Trong Tiểu Thuyết
Chương 203: Mì Hoàn Thánh Ăn Thật Ngon
Chương 204: Phía Trước Có Biển
Chương 205: Ta Tin Tưởng Người
Chương 206: Ta Tin Tưởng Người 2
Chương 207: Tra Tấn Tàn Ác
Chương 208: Chân Tướng Nghịch Thiên Cải Mệnh Thần Đan
Chương 209: Thần Khí Thất Độ Không Gian
Chương 210: Ra Ngõ Gặp Gái
Chương 211: Phát Hiện Đại Bí Mật Kinh Thiên
Chương 212: Gà Con, Lên Cho Tao
Chương 213: Công Pháp Thần Kỳ
Chương 214: Thú Triều
Chương 215: Thế Giới Kiếm
Chương 216: Đến Lướt Gà Con
Chương 217: Lâm Phàm Vs Hung Thú Hình Người
Chương 218: Bức Tượng Đầu Tiên
Chương 219: Táng Yêu Thành
Chương 220: Xú Khí Cũng Có Thể Giết Người
Chương 221: Trong Yêu Gia
Chương 222: Người Nhu Nhược
Chương 223: Không Giải Quyết Được, Báo Danh Hiệu Của Ta
Chương 224: Lối Vào Xuất Hiện
Chương 225: Quái Vật Rực Lửa
Chương 226: Dị Biến Phát Sinh
Chương 227: Vật Bên Trong Cung Điện
Chương 228: Tạm Biệt, Lão Đại!
Chương 229: Biện Pháp Cuối Cùng
Chương 230: Bên Trong Thiên Địa Dung Lô
Chương 231: Mạnh Mẽ Quá Cũng Mệt Mỏi
Chương 232: Ngộ Đồng Thần Thụ
Chương 233: Côn Bằng Thổ Nạp
Chương 234: Đây Hoàn Toàn Là Hiếu Lâm A
Chương 235: Lâm Phàm Không Ngốc, Ngốc Chính Là Thế Giới Này
Chương 236: Thì Ra Là.
Chương 237: Thứ Trong Quan Tài
Chương 238: Thắng Bại Đã Phân
Chương 239: Cao Nhân Trong Mắt Người Khác

Chương 240: Yêu Vô Tà Muốn Đổi Vận
Chương 241: Cứ Cảm Giác Có Gì Đó Không Đúng
Chương 242: Chuyện "Bi Thảm" Ở Táng Yêu Thành
Chương 243: Rình Coi Kiệt Tác Tạo Hóa
Chương 244: Cứu Tiêu Tông Đã Bị Các Người Dây Xéo Như Vây?
Chương 245: Các Người Thật Sự Làm Ta Quá Đau Lòng
Chương 246: Chối Lợi Đến Thế, Xuất Chúng Đến Thế
Chương 247: Làm Nam Nhân, Há Có Thể Tham Sống Sợ Chết
Chương 248: Bóng Dáng Phong Tình
Chương 249: Lý Tưởng Sống Của Lâm Phàm
Chương 250: Bàn Tay Của Huyết Ma Đại Đế
Chương 251: Một Chương Xán Lạn Đến Vây
Chương 252: Tư Thái Tuyệt Thế
Chương 253: Trang Bức Xong Bỏ Chạy
Chương 254: Thu Hoạch Trần Đây
Chương 255: Vì Huỳnh Tới Chậm
Chương 256: Thánh Tông Gặp Nguy
Chương 257: Ác Với Chính Mình
Chương 258: Khí Phách Của Đại Sư Huỳnh
Chương 259: Không Có Ai Là Phế Vật
Chương 260: Lực Lượng Đoàn Kết
Chương 261: Một Trận Mạnh Nhất
Chương 262: Thời Khắc Tuyệt Vọng
Chương 263: Chỉ Một Quyền
Chương 264: Chúng Ta Thắng
Chương 265: Bình An Trước Đại Nạn
Chương 266: Làm Cho Người Ta Rất Hâm Mộ
Chương 267: Không Nhiều Lắm, Ta Chỉ Muốn Một Nửa
Chương 268: Từ Đường Thánh Tông
Chương 269: Bảo Khố Thánh Tông
Chương 270: Tiến Về Cứu Tiêu Tông
Chương 271: Chúng Ta Tới Chia Phần
Chương 272: Đây Là Đãi Ngộ Gì?
Chương 273: Tất Cả Là Hiếu Lầm, Chúng Ta Đến Để Chúc Mừng
Chương 274: Ai So Với Ai Tàn Nhẫn Hơn
Chương 275: Không Tin Có Thể Thử Một Lần
Chương 276: Khách Điểm Thần Kỳ
Chương 277: Nhiệm Vụ Đây, Ta Nhận
Chương 278: Bị Xem Thành Kẻ Khoác Lác
Chương 279: Thời Khắc Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng
Chương 280: Một Ngón Tay, Tan Thành Tro Bụi

Chương 281: Quá Mạnh Mẽ
Chương 282: Cố Gắng Đạt Tới Hoàn Mỹ
Chương 283: Trò Chơi Rượt Đuổi
Chương 284: Hung Thú Hóa Người
Chương 285: Đại Ca, Người Kéo Ta Vào Rừng Cây Làm Gì Thế?
Chương 286: Thúc Đẩy Việc Vui
Chương 287: Người Hữu Duyên Lại Gặp Nhau
Chương 288: Chuyện Ái Tình Của Lâm Phàm
Chương 289: Cha À.
Chương 290: Một Chương Đập Thành Tro Bụi
Chương 291: Cứ Từ Từ Đến, Ta Đợi
Chương 292: Một Chương Kết Thúc
Chương 293: Lời Ám Chi Rõ Ràng, Nhưng Người Đâu?
Chương 294: Kẻ Phá Hoại Ban Đêm
Chương 295: Lão Phượng Tường Xuất Giang Hồ
Chương 296: Thiếu Niên Trang Bức Như Ngọc
Chương 297: Xuất Hiện Đi, Tiểu Huyết Của Ta
Chương 298: Huyết Ma Đại Đế Triệt Đế Hồng Mất
Chương 299: Bạn Tốt Là Để Bán?
Chương 300: Lời Ám Chi Rõ Ràng, Nhưng Người Đâu?
Chương 301: Kẻ Phá Hoại Ban Đêm
Chương 302: Lão Phượng Tường Xuất Giang Hồ
Chương 303: Thiếu Niên Trang Bức Như Ngọc
Chương 304: Các Người Làm Sao Một Chút Tiến Bộ Đều Không Có
Chương 305: Các Người Không Thèm Xem Ta
Chương 306: Nát. Nát
Chương 307: Một Giây Biến Cường Hào
Chương 308: Trời Phạt Tới Rồi
Chương 309: Cho Người Ăn Thêm Chút
Chương 310: Lâm Phàm Bá Đạo
Chương 311: Diệt Thiên
Chương 312: Bắn Thùng Người
Chương 313: Ngoan Cố Không Thay Đổi
Chương 314: Bé Gái Tư Tưởng Giác Ngộ Rất Cao
Chương 315: Chuyện Gì
Chương 316: Đây Là Một Chuyện Thú Vị
Chương 317: Vận Khí Nghịch Thiên Của Tiểu Kê
Chương 318: Đầu Vung Một Cái, Ngang Dọc Tứ Hải
Chương 319: Cơ Hội Đưa Tới Cửa
Chương 320: Đã Nói Xong Động Tác Võ Thuật Đâu
Chương 321: Điên Rồi, Đều Điên Rồi

Chương 322: Khiếp Sợ Ất Không Thể Thiếu
Chương 323: Xong Chuyện Phủi Áo Mà Đi
Chương 324: Cổ Yêu Vực
Chương 325: Yêu Thần Huyết Mạch
Chương 326: Vừa Tìm Được Một Cái Mật Thất
Chương 327: Làm Sao Tiểu Gia Đi Đến Đâu Đều Gặp Phải Biến Thái
Chương 328: Chiến Ý Vô Song
Chương 329: Cứt Đá Vỡ Ra
Chương 330: Người Có Dám Cho Ta Mấy Phút
Chương 331: Không Phục Liên Đấu, Ai Sợ Ai
Chương 332: Nhờ Vào Đó Đánh Vỡ Bình Phong
Chương 333: Không Nên Xuất Hiện Ở Thời Đại Này.
Chương 334: Thiên Kiêu Cùng Xuất Hiện
Chương 335: Mới Ra Liền Bị Đánh
Chương 336: Thân Thể Của Người Ta Muốn
Chương 337: Một Chiêu Làm Đất Trời Oán Giận
Chương 338: Kích Động Muốn Thổ Huyết
Chương 339: Tiểu Kê Đi Theo Bước Chân Của Lão Đại
Chương 340: Lăn Nữa Trở Về Thánh Tông
Chương 341: Triệt Để Nổi Khùng
Chương 342: Lạc Lối Ở Địa Phương Bí Ẩn
Chương 343: Phế Bỏ Bao Nhiều Tế Bào Não Để Trở Về
Chương 344: Các Người Muốn Làm Gì
Chương 345: Sau Này Sao Còn Có Thể Chơi
Chương 346: Siêu Cấp Mạnh Mẽ
Chương 347: Mâu Thuẫn Giữa Hai Tiểu Đệ Tử
Chương 348: Cha Ta Đến Bao Bọc (1)
Chương 349: Cha Ta Đến Bao Bọc (2)
Chương 350: Ta Nói Đánh Cược Liền Đánh Cược
Chương 351: Không Hiểu Tình Hình Lắm
Chương 352: Chó Mực Già Tìm Được Người Hữu Duyên
Chương 353: Người Muốn "Đâm Đất" Lăn Nữa Sao
Chương 354: Chậm Rãi Đâm Bị
Chương 355: Bắn Nổ Con Mắt Người
Chương 356: Nghiền Ép
Chương 357: Lâm Phàm Vô Tình Trào Phúng
Chương 358: Tán Tài Đồng Tử
Chương 359: Chí Tôn Tiên Bối Nói Chuyện
Chương 360: Sinh Mệnh Chi Dịch
Chương 361: Trở Về
Chương 362: Lão Sư

Chương 363: Xoay Tay Trấn Áp

Chương 364: Không Cho Phép Sĩ Nhục Công Pháp Gia Truyền Nhà Ta

Chương 365: Bắt Đầu Run Rẩy Đi

Chương 366: Đơn Giản Mà Tinh Túy Như Vậy, Vì Sao Chúng Ta Lại

Không Hiểu

Chương 367: Bảo Khí Trùng Thiên

Chương 368: Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn

Chương 369: Rất Đặc Sắc

Chương 370: Từ Từ Đi

Chương 371: Ta Có Bảo Bối, Ta Dám Đối Mặt Với Người

Chương 372: Toàn Bộ Trấn Áp

Chương 373: Tiểu Phàm Ngang Ngược Bá Khí

Chương 374: Đừng Tưởng Người Là Nữ Nhân Mà Ta Nhịn

Chương 375: Hai Cái Mặt Đều Sưng Lên

Chương 376: Hành Hạ Cho Đến Khi Toàn Bộ Chết

Chương 377: Mở Ra Hình Thức Dạy Đồ

Chương 378: Kích Hoạt Kỹ Năng Cuối Cùng

Chương 379: Người Dám Câu Dẫn Ta

Chương 380: Khổ Khổ Cầu Khẩn

Chương 381: Nhân Sinh Được Lời

Chương 382: Trở Về Quê Cũ

Chương 383: Ngón Tay Vàng Lớn Như Thế

Chương 384: Đưa Mình Tới Cửa

Chương 385: Cùng Bộc Phát Ra Hầu Từ Thâu Đào

Chương 386: Đại Đế Thẹn Quá Hóa Giận

Chương 387: Rất Bạo Lực Còn Rất Tuyệt Tình

Chương 388: Lâm Phàm Cực Kỳ Tàn Ác

Chương 389: Ta Biết Nên Làm Thế Nào

Chương 390: Kẻ Thức Thời Mới Là Tuấn Kiệt

Chương 391: Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Trầm

Chương 392: Ẩn Giấu Sâu Như Thế Vẫn Bị Nhìn Ra

Chương 393: Luyện Khí Thành Công, Phiên Phức Cũng Tới

Chương 394: Một Rằm Kinh Thiên Hạ

Chương 395: Bắt Đầu Chiến Đấu Đi

Chương 396: Đừng Coi Khinh Người Có Được Không

Chương 397: Truyện Cổ Đột Kích

Chương 398: Truyện Cổ Vĩnh Viễn Mất Đi Đồ Vật Dưới Háng

Chương 399: Phe Địch Quá Mạnh Ta Chỉ Có Thể Đến Giúp

Chương 400: Tuyên Cổ Muốn Mọc Lại Đại Điều

Chương 401: Đánh Tới Nổ Tung Mới Thôi

Chương 402: Bạo Phát Đi Tiểu Vũ Trụ Của Ta

Chương 403: Viên Thiên Đế
Chương 404: Ta Cảm Giác Các Người Nói Đều Đúng
Chương 405: Lâm Phàm Mặt Dày Không Biết Xấu hổ
Chương 406: Hy Vọng Mới Hoặc Là Tuyệt Vọng
Chương 407: Phi Thăng (Kết Thúc Quyển 2)
Chương 408: Một Đoàn Thiên Kiêu Đều Bối Rối
Chương 409: Cổ Tộc
Chương 410: Chính Thức Mở Ra Hình Thái Mạnh Nhất
Chương 411: Ném Lăn Tất Cả
Chương 412: Luyện Chế Nhân Thần Công Phán Thần Đan
Chương 413: Đây Ất Có Độc
Chương 414: Ta Chém, Ta Chém
Chương 415: Sụp Đổ, Hoàn Toàn Sụp Đổ
Chương 416: Tiểu Quái Suýt Bị Cướp Mất
Chương 417: Một Mục Tiêu Nho Nhỏ
Chương 418: Ta Liều Mạng Quạt
Chương 419: Hiện Trường Cực Kỳ Bi Thảm
Chương 420: Quái Thúc Thúc Và Người Bạn Nhỏ
Chương 421: Hóa Ra Nhân Tộc Vẫn Rất Nổi Danh
Chương 422: Tiểu Muội Muội Chấn Kinh
Chương 423: Con Sẽ Không Từ Chối Người
Chương 424: Tin Tưởng Lâm Thúc Thúc Nhất
Chương 425: Ngày Cuối Cùng Trước Khi Ly Biệt
Chương 426: Hình Thức Trợ Giúp Mạnh Nhất
Chương 427: Toàn Là Vua Màn Ảnh
Chương 428: Đây Là Muốn Ngốc Tới Trình Độ Nào
Chương 429: Chém Chết Các Người
Chương 430: Ta Phải Xử Lý Thế Nào Đây?
Chương 431: Đây Là Sự Hiếu Lâm
Chương 432: Tiểu Đội Chính Nghĩa
Chương 433: Thứ Hạng Trong Danh Sách Bị Truy Nã
Chương 434: Lâm Phàm Rất Thờ Ơ Lạnh Lùng
Chương 435: Ai Cũng Không Thể Đoạt Quái Của Ta
Chương 436: Lâm Phàm Thích Nhất Chém Đầu
Chương 437: Không Cần Nhìn, Kêu Lên Đi
Chương 438: Chứng Thanh Thiên Vị
Chương 439: Ta Nên Gõ Cái Đầu Nào Đây.
Chương 440: Cổ Thú Quý Tộc
Chương 441: Nham Hiếu Như Vậy Đây.
Chương 442: Huyết Mạch Cự Vương Ba Đầu
Chương 443: Cổ Thú Ba Ba Truy Sát

Chương 444: Điều Này Tồn Hại Tới Phong Độ Của Bốn Thiếu Gia
Chương 445: Quá Êe Tiệu Vô Sĩ
Chương 446: Trí Dũng Song Toàn
Chương 447: Ta Muốn Cái Lỗ Phía Trước, Ta Muốn Cái Lỗ Phía Sau
Chương 448: Các Người Đợi Cả Đây Cho Ta
Chương 449: Loạn Quyền Đánh Chết Lão Sư Phụ
Chương 450: Thăng Cấp Diên Cuồng
Chương 451: Lừa Ông Đây Hả, Không Có Cửa Đây
Chương 452: Thổ Linh Trường Hà
Chương 453: Người Không Xong Rồi À?
Chương 454: Pháp Bảo Kinh Hồn Bạt Vía Xuất Thế
Chương 455: Vật Phẩm Nghịch Thiên
Chương 456: Tiểu Gia Phát Uy
Chương 457: Kiếm Khí Ngang Dọc
Chương 458: Hào Quang Đây, Khí Chất Đây Thiên Hạ Vô Song
Chương 459: Vô Cùng Tàn Bạo
Chương 460: Minh Rất Sát Gái
Chương 461: Kẻ Xấu Thi Thoảng Cũng Đẹp Trai
Chương 462: Vết Máu Loang Lổ
Chương 463: Để Công Hiệu Của Thuốc Từ Từ Bay
Chương 464: Tự Phát Nổ Đi
Chương 465: Ngưng Tụ Toàn Bộ Công Pháp
Chương 466: Độc Vương Của Độc Giới
Chương 467: Hãy Xem Độc Công Của Ta Đây
Chương 468: Chả Nhẽ Gần Đây Minh Đẹp Trai Hơn
Chương 469: Đại Phàm Ca Trở Thành Công Pháp
Chương 470: Vạn Sát Cổ Vực
Chương 471: Đây Là Chương Pháp Gì Vậy
Chương 472: Huỳnh Đế, Cái Tay Định Sờ Vào Đây Thế
Chương 473: Ánh Mắt Đối Diện Có Chút Kinh Sợ
Chương 474: Lôi Đình Pháp Vương
Chương 475: Đáng Tiếc Một Đám Kinh Nghiệm
Chương 476: Ngã Xuống
Chương 477: Không Nghĩ Tới Uy Lực Lớn Như Vậy
Chương 478: Mạt Nhật Thiên Tai
Chương 479: Định Lừa Ông Chắc
Chương 480: Lâm Phàm Thực Sự Rất Nhanh Trí
Chương 481: Mạnh Võ Thần Khí
Chương 482: Trái Tim Rỉ Máu
Chương 483: Các Người Tới Lấy Đi
Chương 484: Chắc Chắn Giúp Người Thoát Khỏi Biến Khố

Chương 485: Toàn Bộ Trấn Áp
Chương 486: Lại Chọc Thêm Một Tên Bá Chủ
Chương 487: Hello Cổ Tộc, Các Người Có Khỏe Không?
Chương 488: Đi Tuyệt Vọng Thành, Giết Tuyệt Vọng Hầu
Chương 489: Một Người Một Ngựa Xông Tới
Chương 490: Không Có Đối Thủ
Chương 491: Tứ Đại Quân Đoàn Trưởng
Chương 492: Vô Địch Phòng Ngự
Chương 493: Một Gạch Quạt Ngã
Chương 494: Có Thể Ngủ Xuấn Đến Vậy Sao?
Chương 495: Tùy Ý Phản Kháng
Chương 496: Bạo Phát Đi, Đại Phàm Ca
Chương 497: Lên Cấp Đi
Chương 498: Tứ Đại Quỷ Nghèo
Chương 499: Kịch Bản Sai Rồi
Chương 500: Ở Hội Thể Hiện Đã Tới
Chương 501: Giơ Tay, Vạn Quân Tan Vỡ
Chương 502: Tuyệt Vọng Chi Mâu
Chương 503: Lâm Phàm Ra Sân
Chương 504: Nhân Tộc Đại Đế
Chương 505: Tuyền Vọng Lĩnh Vực
Chương 506: Ta Muốn Bắt Đầu Âm Mưu
Chương 507: Kỹ Xảo Này Có Chút Khoa Trương Rồi
Chương 508: Uy Quân Vương Giáng Lâm
Chương 509: Đây Là Đồng Đội Ngủ Như Heo
Chương 510: Chém Uy Quân Vương
Chương 511: Tích Cực Quá Vậy
Chương 512: Không Chạy Nữa
Chương 513: Uy Lực Của Thiên Địa Chân Kinh
Chương 514: Ngất Rồi Cũng Không Yên
Chương 515: Tu Luyện Diên Cuồng
Chương 516: Có Đau Hay Không, Có Phục Hay Không?
Chương 517: Nổ Lớn
Chương 518: Thủ Đoạn Kinh Khủng
Chương 519: Tuyệt Kỹ Bạc Này Nên Để Ta Nằm Giữ
Chương 520: Những Người Bạn Nhỏ Đến Đọc Cùng Bản Vương
Chương 521: Học Viện Trị Liệu Của Lôì Đình Điều Giáo Pháp Vương
Chương 522: Thủy Hoả Bí Cảnh
Chương 523: Pháp Vương Làm Nũng
Chương 524: Bảo Địa
Chương 525: Ngưng Luyện Thủy Chi Trường Hà

Chương 526: Một Tay Bóp Nát
Chương 527: Có Vị Giấm Chua
Chương 528: Đạo Khí Trung Phẩm
Chương 529: Vật Phẩm Trói Chặt Cũng Muốn Cướp
Chương 530: Cùng Chơi Đùa
Chương 531: Đây Là Buộc Ta Xuất Đại Chiêu
Chương 532: Người, Dời Đại Chiến
Chương 533: Vạn Bức Lão Tổ Chết Uất Ức
Chương 534: Trần Ngập Mùi Thuốc Súng
Chương 535: Xung Đột
Chương 536: Thổ Huyết Hôn Mê
Chương 537: Lãng Mộ Đại Đế
Chương 538: Có Còn Biết Nhục Không
Chương 539: Bị Kịch Xảy Ra
Chương 540: Vừa Sướng Vừa Khổ
Chương 541: Con Mụ Này Quá Bá Đạo
Chương 542: Một Tay Bóp Nát
Chương 543: Ma Đầu Tụ Hội
Chương 544: Thần Châm Biếm
Chương 545: Kinh Thiên Mãnh Liệt
Chương 546: Sắp Xảy Ra Hồn Chiến
Chương 547: Một Chiêu Liên Phá Hủy
Chương 548: Khôi Sanh Lão Ma Nổi Giận
Chương 549: Ta Chính Là Trời, Là Ba Của Người
Chương 550: Đùa Bỡn Trong Lòng Bàn Tay
Chương 551: Chỉ Xây Xát Một Chút
Chương 552: Động Thiên Thoát Biến
Chương 553: Tiền Vô Cố Nhân, Hậu Vô Lai Giả
Chương 554: Bị Bao Vây
Chương 555: Liều Minh
Chương 556: Cảm Tạ Cổ Tộc!
Chương 557: Ân Tình Hôm Nay, Tương Lai Tất Báo
Chương 558: Thời Khắc Cuối Cùng!
Chương 559: Tiền Vô Cố Nhân (*)
Chương 560: Đê Tiện, Vô Liêm Si
Chương 561: Tông Môn Trong Động Thiên
Chương 562: Đại Sư Huỳnh, Hãy Làm Chủ Cho Ta!
Chương 563: Ta Sợ Lâm Phàm Hành Bọn Hắc Ra Bã!
Chương 564: Trừng Phạt Một Chút
Chương 564: Quá Yếu!
Chương 565: Khởi Đầu Mới Ở Trước Mắt

Chương 566: Phàm Phàm – Người Gặp Người Thích!
Chương 567: Đọc Sách Cũng Tăng Exp?
Chương 568: Bảo Địa Là Đây Chứ Đâu!
Chương 569: Liên Tục Tăng Lên!
Chương 570: Bộ Lâm Phàm Ta, Dễ Bắt Nạt Lắm Sao?
Chương 571: Vô Cùng Bá Đạo
Chương 572: Tiểu Phàm Tử Vừa Thô Bạo Lại Vừa Vênh Váo!
Chương 573: Đại Sư Huỳnh Trở Về!
Chương 574: Giao Thủ
Chương 575: Hạng Của Ta Cao Hơn Đại Sư Huỳnh!
Chương 576: Thật Có Lỗi, Mặt Đất Đây Có Chút Cứng
Chương 577: Diễn Ra Một Màn Không Ai Tin Nổi!
Chương 578: Đánh Ta!
Chương 579: Tông Chủ, Sao Người Có Thể Như Vậy?
Chương 580: Thân Thể Đại Thành!
Chương 581: Biển Áo Sinh Linh!
Chương 582: Thượng Cổ Thập Đại Hung Thú, Cự Long Tộc
Chương 583: Cả Đám Tiểu Muội Muội Chấn Kinh!
Chương 584: Đồ Ăn Đến Rồi
Chương 585: Chú Ý Phô Trương Cách Xuất Hiện Nhé!
Chương 586: Ca Nổi Tiếng Lắm, Nhưng Không Được Biết Đến!
Chương 587: Chơi Xấu
Chương 588: Ngô Đồng Nở Hoa
Chương 589: Truyền Hình Trực Tiếp Đây Mà!
Chương 590: Tà Minh Thái Tử Khổ Rồi
Chương 590: Tà Minh Thái Tử Khổ Rồi
Chương 591: Không Ngờ Lại Nhỏ Như Vậy
Chương 592: Dù Chết Cũng Không Quên Cướp
Chương 593: Thiên Phú Mị Tộc, Không Ổn Định Tý Nào
Chương 594: Nuốt Lấy
Chương 595: Đau Đầu
Chương 596: Các Người Gặp Cái Gì
Chương 597: Ba Triệu Tỷ Thánh Dương Đan
Chương 598: Có Chỗ Dừa, Thật Tốt!
Chương 599: Không Có Đạo Đức
Chương 600: Cơ Duyên Quá Nghịch Thiên
Chương 601: Năm Tháng Trôi Qua
Chương 602: Bị Mọi Người Quên Mất Tiêu Rồi!
Chương 603: Nhất Tôn Đại Thần Ở Trước Mặt, Mà Các Người Không Nhận Ra À
Chương 604: Một Đường Nghiên Ép

Chương 605: Tiết Kiệm Không Ít Thời Gian
Chương 606: Uy Quân Vương Không Phục
Chương 607: Mỗi Người Đều Tránh Như Tránh Quỷ
Chương 608: Đám Một Phát Chết Luôn
Chương 609: Kẻ Thù Hơi Nhiều A
Chương 610: Tám Đại Vĩnh Hằng Thần Vị
Chương 611: Bình Tĩnh, Bình Tĩnh
Chương 612: Phóng Hạ Đồ Dao
Chương 613: Cái Chết Bi Tráng Của Tề Quân Vương
Chương 614: Một Cước Quỷ Dị
Chương 615: Huyết Tế!
Chương 616: Cho Chút Thể Diện
Chương 617: Ta Dẫn Người Đi Trước, Các Người Ở Lại Làm Gì Làm...
Chương 618: Tính Sai
Chương 619: Cảnh Tượng Có Chút Khủng Bố
Chương 620: Chúng Ta Đều Là Súc Sinh
Chương 621: Chí Cao Thứ Hai
Chương 622: Nguyên Thần Bí Kỹ
Chương 623: Máy Thu Thanh Có Thể Đối Bằng Từ
Chương 624: Các Người Cứ Tự Nhiên
Chương 625: Quả Nhiên Là Một Kiện Thần Khí
Chương 626: Lột Đồ, Cướp Sạch
Chương 627: Thập Thái Tử
Chương 628: Tổ Long Luân Hồi Thuật
Chương 630: Đồ Long Bảo Dao, Click Sẽ Đưa
Chương 630: Tâm Địa Thiện Lương
Chương 631: Âm Dương Long Sinh Ra
Chương 632: Diệt Uy Quân Vương Thành
Chương 633: Bần Tăng Thích Già Tôn Giả!
Chương 634: Cứu Vớt
Chương 635: Cảm Giác Đây, Không Tệ
Chương 636: Khoảng Cách Giữa Người Và Người
Chương 637: Nơi Đây Có Chút Quái Dị
Chương 638: Người Là Con Lừa Ngụ Ngốc, Vô Lại
Chương 639: Thiên Kiêu Nhiều Như Vậ Sao?
Chương 640: Thông Thạo Đạo Đây
Chương 641: Thí Chủ, Người Đi Sai Hướng Rồi!
Chương 642: Người Học Không, Ta Có Thể Dạy Người
Chương 643: Huyết Sắc Cự Sơn
Chương 644: Chúng Ta Chia Đều
Chương 645: Chuyện Kỳ Lạ Trong Tiểu Thế Giới

Chương 646: Không Nỡ Rời Đi

Chương 647: Khiêu Chiến Quàn Lang

Chương 648: Thiếu Chút Nữa Thì Chạy Thoát Rời!

Chương 649: Huyết Mang Ma Tôn

Chương 650: Chạy Nhanh Hơn Thỏ

Chương 652: Con Lừa Trọc, Người Nói Thật Đi

Chương 652: Cũng Vậy, Cũng Vậy

Chương 653: Trêu Đùa Ma Tôn

Chương 654: Uy Lực Của Chí Bảo

Chương 655: Thiên Kiêu Chi Sư

Chương 656: Chúng Ta Đánh Cuộc

Chương 657: Tiểu Hữu, Người Mau Ra Đây Đi!

Chương 658: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng

Chương 659: Ta Sợ Bị Lớn

Chương 660: Lão Đầu Trâu Bò

Chương 661: Tâm Như Pha Lê

Chương 662: Người Thấy Người Thối Da Trâu Bao Giờ Chưa?

Chương 663: Thủ Hộ Chi Địa

Chương 664: Sụp Hố Lão Đầu

Chương 665: Những Ngày Cùng Khổ

Chương 666: Bán Thân Làm Thuê

Chương 667: Kiếm Mười Ngàn Điểm Công Hiến Thôi, Sao Lại Khó Khăn Như Vậy

Chương 668: Cái Gì Gọi Là Khủng Bố

Chương 669: Đại Đế Ra Uy

Chương 670: Trấn Áp

Chương 671: Trái Ôm Phải Ấp

Chương 672: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

Chương 673: Không Dọa Được Các Người, Cả Người Đều Khó Chịu

Chương 674: Thành Lập Quân Khởi Nghĩa

Chương 675: Ta Muốn Có Sự Ưu Đãi Cho Tù Binh A

Chương 676: Quân Vương Thái Giám Duy Nhất Của Cổ Tộc

Chương 677: Đập Thì Đập

Chương 679: Thích Nhất Là Quàn Đấu

Chương 679: Đại Chiến Diễn Ra, Kinh Thiên Động Địa

Chương 680: Ta Dùng Hai Tay Đến Cứu Vớt Người

Chương 681: Thanh Hoàng Xen Vào

Chương 682: Một Chương Chấn Động Tứ Phương

Chương 683: Bần Tăng Cho Rằng Không Thể

Chương 684: Làm Nô Bộc Cũng Không Có Tư Cách

Chương 685: Hồng Kinh Thiên

Chương 686: Kẻ Thù Tìm Tới Cửa
Chương 687: Thập Thái Tử Bùng Nổ
Chương 688: Ta Nói, Dáng Người Mới Tuyệt Làm Sao
Chương 689: Súng Ống, Đạn Được Đã Sẵn Sàng
Chương 690: Hắc Hồ Đào Tâm Lên Cấp
Chương 691: Khó Quá Khó
Chương 692: Đến Đánh Ta Đi
Chương 693: Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền
Chương 694: Đàn Ông Tốt Là Người Lấy Việc Giúp Người Làm Niềm Vui
Chương 695: Chuẩn Bị Khai Chiến
Chương 696: Trận Chiến Đầy Máu
Chương 697: Có Phục Hay Không?
Chương 698: Bàn Tăng Cầu Ngươi, Thì Là Chó
Chương 699: Độ Hóa Thuật, Từ Đây Thay Người
Chương 700: Lão Phu! Lão Phu!
Chương 701: Quyền Thứ Tư, Nhất Định Bạo Kích
Chương 702: Ta Không Tin
Chương 703: Cô Động Thiên Địa Thần Đan
Chương 704: Lại Bị Hố Cmn Nữa Rồi
Chương 705: Nguy Cơ
Chương 706: Thằng Nào Xin Tha, Thằng Đó Là Cờ Hó
Chương 707: Hành Hạ Lẫn Nhau, Điều Rất Cứng Chắc
Chương 708: Hai Cường Giả Nhân Tộc Duy Nhất
Chương 709: Ôm Nhau Một Cái, Có Được Không?
Chương 710: Xin Lỗi, Ta Là Nhân Tộc!
Chương 711: Đại Độ Hóa Phật Quang
Chương 712: Sức Mạnh Thật Sự Của Thiên Ý
Chương 713: May Là Tới Kịp
Chương 714: Xuất Hiện
Chương 715: Trấn Áp Thánh
Chương 716: Hèn Mọn Quấy Rối
Chương 717: Thiên Phú Cường Hãn Của Tam Tinh Tộc
Chương 718: Đấu Pháp Đây, Có Chút Vô Si!
Chương 719: Một Mình Đấu Thánh
Chương 720: Cổ Thánh Tế Đàn
Chương 721: Vậy Mà Còn Chưa Chết
Chương 722: Cái Gì Đây?
Chương 723: Ta Có Mấy Ngàn Biện Pháp Chơi Đùa Ngươi
Chương 724: Làm Sao Có Chuyện Tốt Như Vậy
Chương 725: Chỉ Có Ngươi Chịu Được!
Chương 726: Chất Lượng Hình Ảnh Có Chút Thấp

Chương 727: Thiên Ý
Chương 728: Bội Thu
Chương 729: Lâm Phàm Đen Đủi
Chương 730: Tới Đúng Lúc
Chương 731: Huyền Hoàng Giới Xa Lạ
Chương 733: Tự Mình Gây Nghiệt
Chương 733: Tiểu Minh, Ủy Khuất Cho Người Rồi!
Chương 734: Sự Tình Nháo Hơi Lớn
Chương 735: Khen Nhiều, Như Nước Thủy Triều
Chương 736: Đây Là Sĩ Nhục Chúng Ta
Chương 737: Một Cước Bep Dí
Chương 738: Đệ Tử Bá Đạo
Chương 739: Biến Hoá Quá Lớn, Trái Tim Không Chịu Được
Chương 740: Việc Này Có Chút Phức Tạp
Chương 741: Bọn Chúng Muốn Bị Thiên Lô Đánh
Chương 742: Sánh Vai Cùng Thiên
Chương 743: Không Muốn A
Chương 744: Cảnh Cảm Động Đâu?
Chương 745: Vội Muốn Chết
Chương 746: Trở Về Thánh Tông
Chương 747: Chí Cao Tuyên Cổ
Chương 748: Thân Thể Đỉnh Cao
Chương 749: Đi Tìm Đồ Đệ
Chương 750: Hắn Không Phải Người, Hắn Là Thần A
Chương 751: Thái Độ Đại Biến
Chương 752: Người Cuối Cùng
Chương 753: Rằm Này Không Đơn Giản
Chương 754: Sợ Muốn Chết
Chương 755: Oán Niệm
Chương 756: Thể Chất Diệu Dụng
Chương 757: Hết Thây Hiểu Rồi
Chương 758: Phong Ấn
Chương 759: Luyện Hoá Tinh Cầu
Chương 760: Nhất Chỉ Sáng Tạo
Chương 761: Biến Hoá Kinh Người
Chương 762: Toàn Bộ Phi Thăng
Chương 763: Người Đánh Chết Ta Đi
Chương 764: Đùa Ta Sao?
Chương 765: Phong Thủy Luân Chuyển
Chương 766: Tiếp Tục Hãm Hại
Chương 767: Tình Huống Không Đúng

Chương 768: Phía Trước Có Địch
Chương 769: Cơ Hội Đến, Nên Xuất Hiện
Chương 770: Buổi Biểu Diễn Bắt Đầu
Chương 771: Đừng Làm Rộn
Chương 772: Công Bằng Quần Áo
Chương 773: Quần Áo Bắt Đầu
Chương 774: Mỗi Ngày, Trăm Vạn Thánh Dương Đan
Chương 775: Lần Này Diễn Hơi Quá Rồi!
Chương 776: Không Ai Nợ Ai
Chương 777: Các Người Không Thể Như Vậy!
Chương 778: Rong Có Vảy Ngược
Chương 779: Sai Rồi, Tin Chưa?
Chương 780: Tìm Người Thân
Chương 781: Người Diễn Tiếp Đi Nha Hồng!
Chương 782: Muốn Nhìn Ba Tên Biến Thái
Chương 783: Nỗi Đau Của Người Ta Hiểu Được
Chương 784: Cứ Tiếp Tục Thôi
Chương 785: Mười Ngàn Tỷ Tới Tay
Chương 786: Ra Tay
Chương 787: Hồn Thế Ma Vương, Vương Tiểu Minh!
Chương 788: Còn Cho Người Ta Đường Sống Không!
Chương 789: Vũ Khí Cuối Cùng
Chương 790: Sự Việc Đau Trứng A
Chương 791: Các Người Đều Là Nhân Vật Chính Trong Thế Giới Của Mình!
Chương 792: Bá Bá, Lòng Con Có Nỗi Khổ!
Chương 793: Bế Quan, Ta Muốn Bế Quan
Chương 794: Đây Là Ai?
Chương 795: Lễ Vật Này Của Người, Bản Để Nhận
Chương 796: Dọa Chết Người
Chương 797: Không Thể Nào!
Chương 798: Tốt, Nói Thật Hay!
Chương 799: Luyện Hóa Khí Linh Hồn Độn Ma Quan
Chương 800: Chúng Ta Chậm Rãi Thảo Luận
Chương 801: Bán Hành Cho Vưu
Chương 802: Ta Chính Là Chí Cao Mạnh Nhất
Chương 803: Cùng Đường Mạt Lộ
Chương 804: Vưu Số Nhỏ
Chương 805: Lại Thêm Một Cái Vĩnh Hằng Chi Vị
Chương 806: Toàn Bộ Tấn Cấp
Chương 807: Ta Muốn Thành Tiên

Chương 808: Thần Niệm Giáng Lâm
Chương 809: Miệng Nhỏ Ngày Càng Ngọt
Chương 810: Sắp Bạo Thế
Chương 811: Một Hồi Tạo Hóa
Chương 812: Sự Phụ Ta, Tâm Như Pha Lê
Chương 813: Có Người Hiến Tế
Chương 814: Một Kiếm Xé Mở
Chương 815: Một Chương Diệt Địch
Chương 816: Cự Sa Tộc
Chương 817: Chúng Tộc Không Người Tu Luyện
Chương 818: Ăn Vây Cá
Chương 819: Không Cần Rời Đi
Chương 820: Không Cần Bàn
Chương 821: Vây Ta Tự Mình Tới Lấy
Chương 822: Tế Hiến Sức Mạnh Vô Địch
Chương 823: Tức Đến Chết Tươi
Chương 824: Tiệc Rượu Xa Xi Nhất
Chương 825: Ta Cùng Đi Với Các Người
Chương 826: Trùng Tổ Kinh Khủng
Chương 827: Gà Con Ăn Sâu Nhỏ
Chương 828: Nơi Đây Là Trái Đất
Chương 829: Trở Lại Nơi Bắt Đầu
Chương 830: Tỉnh Quang Thành
Chương 831: Trùng Tộc Giáng Lâm
Chương 832: Gia Hòa Bình Tĩnh
Chương 833: Bình Tĩnh Giả Vờ Cool
Chương 834: Diệt Sạch
Chương 835: Giết Hết Tất Cả!
Chương 836: Vô Tận Thần Thoại Đều Là Thật
Chương 837: Đừng Chơi Ta Chứ!
Chương 838: Thời Đại Mới
Chương 839: Luận Chứng Đây Không Biết Thật Hay Giả?
Chương 840: Ta Muốn Thay Người A
Chương 841: Đồ Chơi Em Gái Người Ấy
Chương 842: Tiết Tấu Buồn Khổ
Chương 843: Ai Ngừng Lại Là Chó
Chương 844: Câu Còn Không Được
Chương 845: Ta Nhận Thua
Chương 846: Tên Nào Không Có Mắt?
Chương 847: Khổ Sết Sức
Chương 848: Tình Huống Không Ổn

Chương 849: Ai Sợ Ai
Chương 850: Có Gan Đùng Nhúc Nhích
Chương 851: Đuổi Chạy
Chương 852: Che Giấu Vĩnh Hằng Chi Vĩ
Chương 853: Thần Sơn
Chương 854: Lên Cấp Đi
Chương 855: Tam Đại Chí Cường
Chương 856: Liều Mạng Một Trận
Chương 857: Còn Không Mau Cứu Giá
Chương 858: Chém Giết Đời Sau
Chương 859: Lần Này Đa Tạ Phật Tổ
Chương 860: Giờ A, Hầu Tử
Chương 861: Tăng Độ Thiện Cảm
Chương 862: Đến Đây Đi, Ta Dựa Vào Người
Chương 863: Siêu Thoát Thần Vật
Chương 864: Thu Được Lãi Lớn
Chương 865: Một Đám Ngu Muội
Chương 866: Một Kiếm Mạnh Nhất
Chương 867: Một Trứng Nơi Tay Thiên Hạ Ta Có
Chương 868: Suýt Chút Nửa Bị Gà Con Thông
Chương 869: Chúng Tiểu Nhân Xông Lên
Chương 870: Đây Là Hành Động Cao Thượng
Chương 871: Hoàn Toàn Hổng Mất
Chương 872: Một Chương Năm Em
Chương 873: Trà Trộn Vào Các Chủng Tộc Đại Thiên Thế Giới
Chương 874: Lấn Vào Lôi Tông
Chương 875: Quá Bá Đạo
Chương 876: Con Đường Xưng Bá Lôi Tông
Chương 877: Hoàn Toàn Bạo Phát
Chương 878: San Bằng Tất Cả
Chương 879: Còn Đánh Được Nửa Không?
Chương 880: Ba Chương Chém Chết
Chương 881: Hoàn Toàn Trấn Áp
Chương 882: Làm Chuyện Lớn
Chương 883: Đại Đội Châu Châu Xuất Chinh
Chương 884: Đại Đội Diên Cuồng Cướp Đoạt
Chương 885: Quần Chiến
Chương 886: Hồn Loạn
Chương 887: Quả Đào, Chuối Tiêu
Chương 888: Sao Lại Biến Thành Tặc Tử Rồi!
Chương 889: Mỹ Nhân Cũng Đập

Chương 890: Định Cư
Chương 891: Rất Có Cốt Khí
Chương 892: Đừng Có Gây Chuyện Với Ta
Chương 893: Người Dám
Chương 894: Sức Mạnh Ý Chí
Chương 895: Một Thí Nghiệm Nhỏ
Chương 896: Kẻ Thù Tới Cửa Hay Sao?
Chương 897: Huyết Hải Đại Trận
Chương 898: Quả Nhiên Bị Phát Hiện
Chương 899: Cứ Đến
Chương 900: Người Âm Ta
Chương 901: Chém Chết!
Chương 902: Thái Nhật Thiên
Chương 903: Mảnh Vỡ Cuối Cùng
Chương 904: Người Quá Đẹp
Chương 905: Mảnh Vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ
Chương 906: Thăng Cấp Thành Thần Khí
Chương 907: Tái Ngộ Thất Thánh Lão Cầu
Chương 908: Bóng Đen Thần Bí
Chương 909: Nhận Thêm Một Chiêu
Chương 910: Người Thua!
Chương 911: Người Không Thể Như Vậy
Chương 912: Thời Đại Hỗn Loạn Đã Đến
Chương 913: Ta Muốn Tự Bạo
Chương 914: Chỉ Thiếu Chút Nữa!
Chương 915: Thê Thảm
Chương 916: Thu Hoạch Phong Phú
Chương 917: Là Tự Người Gọi!
Chương 918: Dinh Dưỡng Của Ta Không Đủ
Chương 919: Bí Cảnh Cuối Cùng
Chương 920: Cho Một Chút Mặt Mũi Đi
Chương 921: Sinh Hoạt Trong Bí Cảnh
Chương 922: Các Người Có Bệnh À?
Chương 923: Chân Tiên Bàng
Chương 924: Đều Là Bọn Ngốc
Chương 925: Cường Giả, Cường Giả Nhiều Quá
Chương 926: Tử Thương Nặng Nề
Chương 927: Thế này Có Vẻ Không Tồi
Chương 928: Nhiều Người Chôn Cùng Như vậy Cũng Đủ Rồi
Chương 929: Luân Hồi Chuyển Thế
Chương 930: Cưỡi Ngựa Gỗ Rất Giỏi

Chương 931: Giải Sầu Một Chút
Chương 932: Run Tay
Chương 933: Làm Ra Vẻ Muốn Lên Trời!
Chương 934: Bất Đắc Dĩ
Chương 935: Tình Hình Gì Đây?
Chương 936: Bắt Đầu Giao Đấu
Chương 937: Cái Đây Không Thể Được!
Chương 938: Người Bại
Chương 939: Hành Trình Mới, Bắt Đầu!
Chương 940: Để Hắc Tỏa Hào Quang Chói Lọi
Chương 941: Mắt Các Người Mù Hết Rồi
Chương 942: Yên Lặng Trả Giá
Chương 943: Địa Uyên Ma Động
Chương 944: Vẫn Còn Tốt Chút
Chương 945: Người Minh Minh Là Đệ Nhất Chắc?
Chương 946: Mạnh Mẽ Cướp Đoạt
Chương 947: Hành Hung
Chương 948: Quay Lại Nghề Cũ
Chương 949: Không Ai Tin!
Chương 950: Thời Khắc Chứng Kiến Kỳ Tích
Chương 951: Đi Đến Quỷ Đạo
Chương 952: Đối Với Chính Mình Thật Ác
Chương 953: Tăng Lên
Chương 954: Suy Tính Một Chút
Chương 955: Người Đây Muốn Lên Trời
Chương 956: Gây Sự Đi
Chương 957: Các Người Có Phục Không?
Chương 958: Đừng Lãng Nhãng, Lên Đi
Chương 959: Trấn Áp! Trấn Áp!
Chương 960: Tình Huống Gì Đây?
Chương 961: Đây Là Một Công Việc Cần Kỹ Thuật
Chương 962: Đại Ca, Bọn Ta Sai Rồi
Chương 963: Thăng Cấp
Chương 964: Xoạt Xoạt
Chương 965: Ma Tôn, Chịu Chết Đi!
Chương 966: Kinh Sợ
Chương 967: Cẩn Chết Người, Tên Khốn Kiếp Đây!
Chương 968: Lần Cuối
Chương 969: Khí Tiết Tuổi Già Khó Có Được
Chương 970: Một Bước Lên Trời
Chương 971: Thương Hội

Chương 972: Bán Đan Dược
Chương 973: Phát Tài
Chương 974: Phúc Lợi Của Tiểu Đệ
Chương 975: Chết Quá Nhanh Đi!
Chương 976: Người Dám Đam Ta
Chương 977: Tin Tức Kinh Thiên
Chương 978: Người Minh, Đừng Động Thủ
Chương 979: Vô Dục Ma Tổ
Chương 980: Còn Chưa Đủ!
Chương 981: Nghịch Đại Dao Trước Mặt Quan Công
Chương 982: Súc Sinh, Người Muốn Làm Gì?
Chương 983: Không Có Gì Phải Sợ
Chương 984: Vị Lai Vô Lượng Vương Phật
Chương 985: Chúng Ta Rút Lui
Chương 986: Hi Vọng Như Thế
Chương 987: Ngũ Khí Chân Ma Công
Chương 988: Chúng Ta Sẽ Chết?
Chương 989: Còn Chút Tác Dụng
Chương 990: Thiệt Thòi Lớn Rồi!
Chương 991: Không Phải Dựa Vào Người Khác Rồi Chứ?
Chương 992: Để Ta Tới!
Chương 993: Một Chiêu, Chỉ Đúng Một Chiêu!
Chương 994: Triệt Để Trấn Áp
Chương 995: Phải Bảo Vệ Cho Tốt!
Chương 996: Vị Trí Tông Chủ Dự Bị
Chương 997: Trở Về
Chương 998: Chịu Nhục
Chương 999: Trở Về
Chương 1000: Ăn CƠM
Chương 1001: Xét Xử
Chương 1002: Dám Giết Ta?
Chương 1003: Một Lời Không Hợp Liền Ra Tay
Chương 1004: Có Chút Ý Tứ
Chương 1005: Ngu Ngốc
Chương 1006: Tu Luyện Dựa Vào Chính Mình
Chương 1007: Tẩu Hoả Nhập Ma
Chương 1008: Chém Xong, Té Nhanh
Chương 1009: Vua Hổ
Chương 1010: Đào Đường Hầm
Chương 1011: Nổi Giận
Chương 1012: Vấn Đạo Thiên Quân

Chương 1013: Đâm Chết
Chương 1014: Doạ Cho Bối Rối
Chương 1015: Ai Sợ Ai
Chương 1016: Cuồng Ma Đâm Người
Chương 1017: Đi, Chúng Ta Cùng Lang Bạt Thôi!
Chương 1018: Vây Mới Ngoan
Chương 1019: Bắt Đầu Vơ Vét
Chương 1021: Nuốt Hết
Chương 1022: Đan Tinh
Chương 1023: Trốn Tránh, Ẩn Nấp
Chương 1023: Không Đếm Xỉa Đến
Chương 1025: Ra Tay
Chương 1026: Vĩnh Dạ Ma Bàn
Chương 1027: Dùng Đan Dược Đến Nghiện
Chương 1028: Khai Chiến
Chương 1029: Đùa Ta Chắc!
Chương 1030: Đả Kích Quá Lớn!
Chương 1031: Vây Thì Tới Đi
Chương 1032: Quét Ngang
Chương 1033: Thực Lực Doạ Người
Chương 1034: Còn Ai Nữa Không?
Chương 1035: Quá Càn Rỡ
Chương 1036: Không Phục

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Để Cho Ca Thăng Cấp Đi

oOo

- Ái ái, mẹ ơi, sư huynh ngừng đi mà, người dùng chút lực nữa ta sẽ không chịu được rồi.

Trên luyện võ trường của Thánh Ma Tông, một gã thiếu niên nhìn chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi đang đứng đó gào khóc thảm thiết, thế nhưng trong thần sắc đau đớn lại lộ một tia sáng khoái.

Lâm Phàm có một bí mật, đó là hắn không phải dân bản xứ nơi đây, mà là tới từ địa cầu; cũng không phải hồn xuyên qua mà cả thân thể cũng cùng ‘du lịch’.

Lúc vừa tới thế giới thần bí này, Lâm Phàm còn có chút thoải mái cộng mong chờ nho nhỏ. Xem qua tiểu thuyết chưa? Những nhân vật xuyên qua trong đó ai không phải là trâu bò cực điểm, thực lực, địa vị, tiền bạc, mỹ nữ v.v... tất cả chỉ với tay là vớ được.

Lắc người một cái, bá vương khí đã phóng ra, bất kể người là chí tôn tông môn hay là tuyệt sắc mỹ nữ thì đều ngoan ngoãn thần phục dưới chân.

Nhưng ngay khi Lâm Phàm còn đang mộng tưởng hảo huyền, chưa kịp kiểm tra hoàn cảnh thì lại đặc biệt phát hiện tiết tấu có chút không đúng, bản thân hắn không ngờ lại đang làm một bao cát hình người cho đệ tử ma môn luyện công. Thời điểm biết được tin tức này, Lâm Phàm chỉ muốn ngắt ngay tại chỗ.

Con mẹ nó chứ, cho dù thành phế vật lão tử cũng nhận, bởi bất kể thế nào cũng được làm thiếu gia phế vật của đại gia tộc nào đó a.

Thế nhưng bây giờ bản thân lại trở thành cái bao cát cho người luyện công, điều này làm Lâm Phàm tắt tiếng, thậm chí còn thương tâm khóc lóc gần chết mấy ngày.

Lâm Phàm, lần đầu tiên tới thế giới này, lần đầu tiên vào Thánh Ma Tông, cứ thế ngơ ngơ ngẩn ngẩn làm kiếp bao cát, thậm chí thiếu chút nữa bị người đánh thành siêu cấp phế vật.

Nếu không phải Thánh Ma Tông coi như có chút lương tâm, cấp cho nhóm ‘bao cát’ một quyển bí tịch luyện thể, chỉ sợ sớm đã tử ọ.

“Thái Cấp Ma Thân”

Lúc nhận được bí tịch này, Lâm Phàm cảm thấy khoái trá vạn phần. Chỉ nhìn cái tên thôi đã gom đủ khí phách, luyện thành chẳng phải thiên hạ vô địch?

Thế nhưng khi Lâm Phàm tự lần mò tu luyện mới phát hiện thứ công pháp có cái tên hoành tráng này căn bản chính là lừa đảo con nhà người ta.

Thái Cấp Ma Thân có tổng cộng ba tầng, là tổ sư khai tông của Thánh Ma Tông tùy tiện viết ra, thuộc bí tịch chuyên môn cho bao cát.

Cho dù là luyện đến tầng thứ ba, dựa theo thuyết pháp trong bí tịch, thành tựu Thái Cấp Ma Thân, nhưng bị đám đệ tử thẳng tay vẫn chết như thường.

Chẳng qua trời không phụ người có lòng, vận mệnh bi thảm của Lâm Phàm làm ông trời cũng không nhìn nổi, trực tiếp vào một đêm trăng thanh gió mát, sau khi Lâm Phàm ngủ cùng khuê nữ của Chu Công, nghiên cứu thảo luận một chút nhân sinh xong, tỉnh dậy phát hiện mình có một hệ thống số liệu hóa.

Lâm Phàm nghiên cứu cả buổi cũng không thấy cái gì mà trí tuệ nhân tạo xuất hiện bàn giao như trong tiểu thuyết, hẳn là phải tự mình mày mò phát động.

Về phần hệ thống số liệu hóa này, ngay từ đầu Lâm Phàm còn chưa rõ, sau lại phát hiện trên thuộc tính nhân vật của chính mình nhiều hơn một cái số liệu về Thái Cấp Ma Thân.

Nguyên bản mỗi ngày làm xong công việc của bao cát, Lâm Phàm sẽ lập tức trở về ăn cơm và tu luyện. Dù sao nếu không đem Thái Cấp Ma Thân tu luyện thành công thì có trời mới biết ngày nào đó sẽ bị một gã thích xuống tay nặng đập chết.

Nhưng bây giờ Lâm Phàm mỗi ngày sẽ chờ đám đệ tử đánh xong, tiếp đó về đi ngủ, làm một giấc mộng đẹp giữa ban ngày.

Lâm Phàm hướng tên đệ tử mặt đỏ tai hồng kia thét chói tai một tiếng cuối, sau đó mở ra bảng số liệu, cẩn thận xem xét, cố gắng cho Thái Cấp Ma Thân sớm lên tầng năm.

Sự thật là trên bí tịch Thái Cấp Ma Thân nói nó chỉ có ba tầng, nhưng bản thân hắn đã sắp luyện tới tầng năm, đây là chuyện gì?

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 1.

Exp: 0.

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 4 (2000/3000).

....

Lâm Phàm nhìn bảng số liệu, cũng hơi đơn giản quá rồi, bao lâu qua vẫn chỉ ở cấp 1. Không phải Lâm Phàm không muốn thăng cấp, nhưng hắn vẫn không tìm thấy phương pháp.

Đi tới thế giới đã một năm, tuy còn chưa từng rời khỏi Thánh Ma Tông, nhưng Lâm Phàm cũng đã hỏi thăm qua cấp bậc tu luyện nơi này.

Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nhập Thần, Tiểu Thiên Vị, Đại Thiên Vị...

Mỗi một cấp bậc lại chia làm chín cấp.

Lâm Phàm biết, chỉ chừng này e là còn chưa đủ hết, nhưng bản thân làm bao cát có thể tra tới đây đã là rất không tệ.

" +1."

" +1."

" +1."

....

Giá trị kinh nghiệm (exp) của Thái Cấp Ma Thân thông thả tăng lên, Lâm Phàm nhìn vị đệ tử tông môn đã xuất hết sức lực từ khi bú sữa mẹ trước mắt mà thở dài một tiếng. Ngày hôm nay coi như là đen đủi, lại gặp phải gã cùi bắp nhường này, mỗi lần công kích cũng chỉ có thể gia tăng một điểm exp.

Hơn nửa năm đắm kia ‘vỗ’ lên người hắn ngày càng yếu đuối vô lực, Lâm Phàm thậm chí nghĩ, có khi cả 1 điểm cũng sắp không được...

Quả nhiên, muốn gì nấy đến.

" +0."

" +0."

....

Fu.ck, phế vật này quả nhiên là không được, cũng không tăng trưởng kinh nghiệm, còn chơi cái cọng lông a.

Lâm Phàm quay đầu, nhìn thấy chung quanh đều là các đồng chí bao cát đang kêu la thảm thiết ngút trời, giống như là gặp phải sát thương lớn nhất trong đời vậy.

Ở Thánh Ma Tông, nhóm bao cát bị đệ tử đánh chết là việc không ai quản, đào một cái hố chôn xuống hết chuyện.

- Tại sao người không kêu.

Giờ phút này, tên đệ tử kia thấy Lâm Phàm lúc trước còn kêu thảm thiết, giờ lại hết nhìn đông tới nhìn tây, nhất thời trong lòng nổi lên một tia lửa giận. Bao cát đáng lý phải kêu rên lúc mình luyện quyền, như thế cho dù mệt mỏi cũng bị hưng phấn xua tan, cảm giác mình thật là lợi hại.

Nhưng hiện tại lại khiến hấn nổi giận.

Ngẫm nghĩ một chút, không muốn cả ngày này phí công, Lâm Phàm nhìn đệ tử tông môn trước mắt mà nói:

- Kêu cái em gái người, diễn trò mệt chết ca rồi, quả đấm của người yếu xìu như đàn bà đánh vậy.

Đệ tử tông môn kia vừa nghe lời nhục nhã, lập tức sắc mặt trắng bệnh rồi chuyển xanh lét, ánh mắt cũng hóa vô cùng phẫn nộ.

Lâm Phàm nhìn sắc mặt đệ tử tông môn này, càng bật cười trêu tức:

- Người biểu diễn biến mặt không tồi, trở về nhớ ăn nhiều sữa thêm chút, cho mau lớn để khỏe mạnh thêm.

- Người... người...

Đệ tử tông môn này đột nhiên nói không ra lời, giọng cũng biến thành nghẹn ngào, vốn ánh mắt rất hung hãn giờ lại ầng ậng nước.

- Oa.... Người khi dễ người, quả đấm của ta không có yếu xìu.

Lâm Phàm lúc này há hốc mồm, nhìn đệ tử kia gào khóc chạy khỏi luyện võ trường, không còn lời nào để nói.

Làm đệ tử ma môn mà chút đả kích con con thế cũng không chịu nổi.

Lâm Phàm lắc đầu, không để ý gã kia nữa, chuyển sang nghĩ cách để sớm tăng cấp công pháp.

Thái Cấp Ma Thân tầng bốn cũng có chút biến thái, không biết tầng năm sẽ thế nào.

Lâm Phàm ngẩng đầu đứng nguyên tại chỗ, nhìn đám đệ tử tông môn đang ra sức đấm đá ‘bao cát’, tức thì nhếch miệng nở một nụ cười.

Xem ra nhất thiết phải tung skill ‘đá đều’ mới được.

Lâm Phàm vận đủ khí, sau đó hét lớn một tiếng.

- Dừng tay cho ca, ca có chuyện muốn nói...

Một tiếng hét này hoàn toàn có thể so sánh với Sư Tử Hống trong truyền thuyết, hoặc ít nhất Lâm Phàm nghĩ thế, không phải là so xem mồm ai to hơn sao?

Nhớ năm đó trên địa cầu, lão tử chính là lớp trưởng, hòng không lớn không được nha.

Đám đệ tử tông môn đang thao luyện bị một tiếng rống này chấn kinh, cũng đồng loạt ngừng lại.

Mà nhóm bao cát đang kêu la thảm thiết, mặt mũi bầm dập cũng nhìn lên Lâm Phàm, không biết vị đồng chí này muốn làm gì?

Có bao cát vào lúc này nhanh chóng vận khí nghỉ ngơi, chờ đợi đợt đòn tiếp theo.

Cuộc sống như vậy, tận dụng mới sống dài a.

Nghe nói nếu luyện được Thái Cấp Ma Thân đến tầng ba là có thể trở thành đệ tử sát hạch ngoại môn, cũng tức là tương đương với đám đệ tử vẫn lấy bọn họ làm bao cát.

Nhưng ngẫm lại cũng thấy không có khả năng. Những bao cát lão làng có thể kiên trì mấy năm ở đây, Thái Cấp Ma Thân khó khăn lắm mới chỉ luyện đến tầng một.

Còn tầng ba sao, khó khăn dữ dội, ngang với lên trời a.

Mà lúc này đây, nhóm bao cát đang vội tranh thủ hồi khí lại nghe thấy một câu khiến họ ngừng lại, từng người tròn tròn con mắt.

Vị nhân huynh này là muốn bị đánh chết a.

- Các người không cần dùng ánh mắt mê man ấy nhìn ca, thứ cho ca nói thẳng, trong mắt ca các người đều là đồ bỏ đi...

Lâm Phàm một tay chấp sau lưng, một tay miệt thị ngoắc ngoắc đám đệ tử sát hạch ngoại môn.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Một Đám Bỏ Đi Đến Đánh Ca Đê

oOo

- Hẳn nói cái gì?

- Đồ bỏ đi, hẳn dám nói chúng ta đều là đồ bỏ đi.

- Đáng giận, chúng ta chính là đệ tử sát hạch ngoại môn của Thánh Ma Tông, chỉ cần qua sát hạch là sẽ thành đệ tử ngoại môn, chỉ một cái bao cát mà dám nói chúng ta như thế, khốn kiếp.

- Chúng ta người nào không phải rồng trong loài người, không ngờ bao cát hèn mọn này dám nhục nhã chúng ta! Các sư huynh sư đệ đừng vội, để ta đi hảo hảo giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.

Giờ phút này đám đệ tử sát hạch ngoại môn đã thực sự nổi giận. Bọn hắn không ngờ một kẻ tầng lớp hạ đẳng nhất tông môn cũng dám kêu gào trước mặt mình, quả thực là muốn chết.

Mà lúc này, nhóm bao cát chịu đủ tàn phá, sau khi nghe xong vị kia thu hút cừu hận, trong lòng đều cảm động đến rơi nước mắt.

- Đại ca...

- Lão đại...

- Cha...

...

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ mà nhìn gã kia hùng hổ đi tới.

- Tiểu tử, người thật sự là rất làm càn, tuy ta không cần mạng chó của người, nhưng muốn cho người hiểu được, hung hăng cần quấy phải trả giá thế nào.

Những đệ tử sát hạch ngoại môn này mặc dù không được học tập võ kỹ của Thánh Ma Tông, nhưng thực lực cao hơn người bình thường nhiều, mặc dù không đạt tới mức chặt sắt phá đá, nhưng một quyền cũng có thể đâm gãy khúc gỗ lớn.

- Yaaaa...

Đệ tử sát hạch ngoại môn chuẩn bị hảo hảo giáo huấn Lâm Phàm này quát lớn một tiếng, hai chân đứng thế, toàn lực đâm ra.

"Ầm..."

Lâm Phàm nhìn gã trước mắt, khoe miệng hơi lộ vẻ tươi cười.

"+2."

Người này quả nhiên so với gã ban nãy muốn lợi hại hơn chút, không tồi, không tồi.

- Ai nha, nói các người là đồ bỏ đi còn không tin, như gã ngựa, có thể dùng lực chút được không?

Lâm Phàm đứng nguyên xi, khinh thường vỗ vỗ ngực.

- Lại đến nào...

- Tiểu tử, người đừng quá kiêu ngạo, ta đánh đánh đánh...

Đệ tử sát hạch ngoại môn này không tin tà, liên tiếp ra quyền.

"+2."

"+2."

...

Giờ khắc này, vị đệ tử kia run rẩy hai tay, thở hổn hển, từng giọt mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống.

- Sao, không đánh nữa à?

Lâm Phàm cười nhìn người trước mắt, không tồi, không tồi, tặng hơn một trăm điểm exp. Tuy nói cuối cùng kiệt sức, công kích yếu đuối vô lực không có thêm nổi exp, nhưng ban đầu vẫn còn tạm.

Lúc này, tên đệ tử kia ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, ánh mắt có chút không dám tin, người này chẳng lẽ là từ sắt đúc thành?

- Người...

Đệ tử sát hạch ngoại môn này thấy người trước mắt kiêu ngạo như thế, trong lòng căm giận không thôi, nhưng lại chẳng còn sức mà đấu, bèn hét lớn một tiếng:

- Các vị sư huynh sư đệ, đánh chết hắn...

Mà Lâm Phàm cũng chỉ chờ có thế.

Tầng năm Thái Cấp Ma Thân là phải dựa vào đám này hỗ trợ. Không biết Thái Cấp Ma Thân rốt cuộc là có bao nhiêu tầng, nhưng mới ở tầng bốn mà đám này đánh hắn đã không có cảm giác gì, nếu đem Thái Cấp Ma Thân tăng lên tầng một trăm, chẳng phải là lên thần.

- Ha ha, đến đây đi, đám bỏ đi, xuất ra toàn bộ sức mạnh của các người.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, tức thì một trận mưa đấm dừng trên người hắn.

- Tiểu tử, người đừng quá càn rỡ.

- Ngày hôm nay để cho người biết lợi hại của các gia gia.

...

" +2."

" +1."

" +1."

" +0."

...

Lúc này Lâm Phàm thấy có tên đấm trên người mình lại không ra nổi exp nào, còn thân to thịt béo chiếm một chỗ, cũng làm cho Lâm Phàm có chút khó chịu.

Người này hoàn toàn là chiếm hố xí mà không chịu trả phân a, cho nên Lâm Phàm thừa dịp bất ngờ tung một cước đạp hằm lòi ra, để vị trí cho người khác.

Nhìn thấy Thái Cấp Ma Thân không ngừng tăng exp, Lâm Phàm thấy sáng khoái vô cùng. Quả nhiên, nhiều người thì exp cũng tăng nhanh hơn một chút.

Xung quanh, nhóm bao cát giờ được dịp xả hơi, thấy Lâm Phàm bị một đám người vây đánh, nội tâm cũng cảm kích vạn phần.

- Đại ca, huynh yên tâm đi đi, sau khi huynh chết chúng ta nhất định sẽ luôn nhớ tới huynh.

- Hu hu... Vì sao ta lại muốn khóc như vậy chứ, về sau huynh chính là đại ca của chúng ta.

...

Đám đệ tử sát hạch ngoại môn giờ phút này vẫn đánh đến hăng say, từng quyền từng quyền trút xuống.

- Tiểu tử, cho người hung hăng càn quấy này, hôm nay phải cho người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

- Hừ, dám kêu gào với chúng ta, hôm nay không hảo hảo giáo huấn người, còn không để người biết trời cao đất rộng.

...

Giờ phút này Lâm Phàm vì muốn bị đánh thật nhiều nên đã trực tiếp nằm úp sấp trên mặt đất. Theo hăn nghĩ, bất kể là đầu ngón chân hay ngón tay, chỉ cần bị công kích đủ mạnh thì đều được tính vào exp.

Nhanh... nhanh nữa lên.

2850/3000.

Còn thiếu 150 exp nữa, cầu các người đánh mạnh tí nữa.

Không biết sau khi lên tầng năm, đám người này đánh có làm Thái Cấp Ma Thân tăng exp không nữa.

Khi ở tầng một, mỗi đệ tử sát hạch ngoại môn này đều có thể cho hăn 10 exp mỗi quyền, mà theo số tầng tăng lên thì số exp cũng càng ngày càng ít, tới tầng bốn chỉ còn đúng một điểm, đôi khi còn không có exp. Xem ra những tầng về sau phải đổi phương thức mới được.

- Ái... Đứa nào đá cúc hoa ca đấy...

- Ê ê, đừng có đập vào giữa háng, bằng không ca trở mặt đấy.

- Cái &^%\$(...

"Đình ... Thái Cấp Ma Thân thăng tới tầng năm."

"Đình, thỏa mãn điều kiện mở ra hệ thống Tối Cường Thăng Cấp, tiến vào trạng thái điều chỉnh, hôn mê trong 24 giờ."

"5."

"4."

... .

"1."

"Tiến vào trạng thái hôn mê, hệ thống Tối Cường Thăng Cấp tiến hành hình thức mở ra toàn diện."

...

Giờ khắc này Lâm Phàm không hề hay biết, đối với công năng của hệ thống sau khi mở ra toàn diện, Lâm Phàm thật sự là rất chờ mong.

Hiện trường lúc này, đám đệ tử sát hạch ngoại môn đã kiệt lực, mà bao cát dám ăn gan hùm mà khiêu khích bọn họ chỉ sợ cũng đã chết đi.

- Dừng tay, người này giống như đã chết.

Một gã đệ tử khá to con, sắc mặt đỏ bừng, mồ hôi lớn bé tí tách tuôn hô lớn nói.

- Ô, không nhúc nhích, hình như chết thật.

- Cho dù là một con trâu, nhiều đòn thế ăn cũng không tiêu.

Một gã đệ tử thử đưa tay lên mũi Lâm Phàm, nhất thời kinh hô một tiếng:

- Còn thở, chưa chết.

- Gã này là quái vật gì vậy, như thế cũng không chết.

- Hừ, hiện tại cho hãn biết kết cục hung hăng càn quấy, nếu lần sau hãn dám can đảm càn rỡ tại đây nữa thì lấy mạng chó này luôn.

- Đúng vậy, tối rồi, ba ngày sau chính là sát hạch ngoại môn, cần phải tu dưỡng thật tốt, toàn lực ứng phó.

- Tản cả đi...

...

Khi đám đệ tử vừa rời khỏi luyện võ trường, nhóm bao cát vẫn trốn ở đằng xa vội vàng chạy tới.

- Mau nâng đại ca trở về dưỡng thương.

- Đại ca thật quá khí khái nam nhân. Nhị Cửu Đản ta đời này không phục ai, giờ chỉ phục đại ca.

- Đám đệ tử sát hạch ngoại môn thì sao chứ, còn không phải là tất cả xông lên mới có thể đánh bại đại ca.

- Đại ca nhất định đã luyện Thái Cực ma Thân đến tầng thứ ba, thiên tài ngoại môn cũng không hơn gì cái này.

- Nói nhảm cái gì nữa, còn không mau đưa đại ca trở về.

- Đúng đúng, đại ca, nhất định phải chống đỡ a...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Võ Học Khủng Bố Nhất Thế Gian

oOo

Lâm Phàm mở mắt ra, vẻ mặt lập tức biến đổi. Vừa mở mắt đã thấy mấy cái mặt to như bánh chưng xuất hiện trong tầm mắt, với bất cứ ai cũng là chuyện hù chết người a.

- Các người định làm gì?

Lâm Phong run lên quát, đám người này không có nhân lúc mình hôn mê mà làm mấy chuyện cực kỳ tà ác đấy chứ?

Ví dụ như...

- Đại ca, huynh rút cuộc tỉnh rồi, ta biết huynh không thể nào dễ dàng bị người đánh bại vậy mà.

Một gã nam tử vây quanh Lâm Phàm vẻ mặt kích động nói.

- Cái quái gì...

Lâm Phàm sửng sốt, đám người này có ý gì, chính mình khi nào trở thành đại ca rồi? Đúng rồi, hệ thống chính thức mở ra, nhất định phải nghiên cứu, lập tức hắt không quản người xung quanh, trực tiếp tra xét hệ thống.

Tính danh: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 1.

Exp giá trị: (0/10).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 5 (3000/10000).

Cái khác tự mình thăm dò.

So với lúc trước biến hóa không lớn, chủ yếu thay đổi ở dòng Exp.

- Đại ca nhất định là đói bụng, nhanh làm món gì cho đại ca đi.

- Đúng, đúng...

Không lâu sau, một bát canh gà lớn thơm ngào ngạt được bưng lên. Lâm Phàm cũng không nói thêm cái gì, bụng biểu tình âm ỉ, dưới ánh mắt thèm thuồng của mọi người mà tiêu diệt sạch bát canh gà.

Thật không ngờ nhóm bao cát này vẫn giấu được chút thứ tốt, không tệ, không tệ.

- Đại ca ăn xong nhất định là mệt mỏi, để đại ca nghỉ ngơi thật tốt đi, đại ca, huynh nhất định phải chịu đựng a.

- Đại ca sau này nhất định là rồng phượng trong loài người.

- Chỉ tiếc là Nhị Cửu Đản sáng nay bất hạnh bị đánh chết, vô duyên thấy uy phong sau này của đại ca.

. . . .

Thánh Ma Tông là ma môn, việc chết người rất thường thấy, mỗi ngày đều có bao cát chết đi, việc này đã trở thành quá bình thường.

Đợi khi mọi người rời đi gần hết, còn sót một người ở lại.

Người này dáng thấp bé, lớn lên mặt mũi có chút xin lỗi quần chúng, có thể ở trong nhóm bao cát sống đến giờ cũng coi như nhân tài.

- Đại ca, đây là công pháp gia truyền nhà ta, người tài nên được, đại ca là thiên tài trong chúng ta, nhất định phải cố lên nhé.

Người này lấy từ trong lòng ngực một quyển bí tịch màu lam với cái bìa bị thời gian làm cho cũ nát không chịu nổi đưa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm không có khách khí, nhận tới trong tay, sau đó nhìn người trước mắt:

- Tốt, sau này nếu người không chết, mà ta có thể trở thành nhân vật bá tuyệt trong thiên hạ, tất sẽ để người thăng tiến rất nhanh.

Đây là lời hứa hẹn đầu tiên của Lâm Phàm với người khác ở đời này.

- Đại ca, huynh nói thế làm gì, ta... Đây là hi vọng huynh cố gắng là tốt rồi.

Hiển nhiên người này cũng không để trong lòng lời hứa của Lâm Phàm, thậm chí trong đầu hẳn nghĩ đại ca có chút nỗ lực to.

Lâm Phàm không nói thêm gì, hẳn biết đối phương đương nhiên không tin mình.

Dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ngày tuyết rơi, hiện giờ chính mình mới vừa cất bước, đối với người giúp mình, Lâm Phàm ghi nhớ trong lòng, cho nên lặng lẽ nhớ kỹ khuôn mặt trước mắt, sau này tất có hậu báo.

- Đại ca, huynh nghỉ ngơi thật tốt đi nhé, ta về trước.

- Ừ.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó mở bí tịch ra xem.

"Đinh, bí tịch bất nhập lưu 'Hầu Tử Thâu Đào', học tập hay không?"

Đương nhiên là muốn học, muỗi nhỏ cũng là thịt a.

Nhất là ở thế giới này, Lâm Phàm tuy không phải nhân sĩ cao cấp trong tông môn, nhưng cũng biết tông môn cực kỳ coi trọng công pháp,

còn gì mà trở thành đệ tử ngoại môn có thể tiến vào Tàng Thư Các chọn lựa công pháp, hoàn toàn là đánh rắm.

Đối với một cái tông môn mà nói, đệ tử ngoại môn ít cũng có mấy vạn, nhiều thì tới hơn mười vạn, đâu ra có nhiều công pháp như vậy để chọn lựa.

Người hả, vẫn phải dựa vào chính mình.

"Đình, học tập Hầu Tử Thâu Đào."

"Tầng một (0/10)."

Hầu Tử Thâu Đào này chỉ có hai tầng, cũng không biết hệ thống có năng lực tăng lên mấy tầng nữa.

Hầu Tử Thâu Đào này tuy là công pháp bất nhập lưu*, nhưng Lâm Phàm tin tưởng, mặc dù là đồ bỏ thì lão tử cũng có thể biến nó thành công pháp chí cao vô thượng.

(*Bất nhập lưu: quá thấp kém, không vào nổi cấp bậc nào)

Hầu Tử Thâu Đào chỉ có một chiêu, nhưng một chiêu này đối với nam nhân lại có uy năng hủy thiên diệt địa, một chiêu bóp nát ‘trứng’ của người.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, thân mình nhất thời động, tay phải mở ra thành trảo, chộp về hư không.

" +2."

" +2."

....

"Đình, công pháp bất nhập lưu Hầu Tử Thâu Đào lên tới tầng hai, nhân vật +10 exp."

"Đinh, nhân vật thăng cấp."

Ha ha... Lâm Phàm cười lớn, không nghĩ tới một phút đồng hồ không đến, Hầu Tử Thâu Đào đã lên tầng hai, xem ra thật sự là tuyệt thế thiên tài a.

Chỉ cần đem Hầu Tử Thâu Đào lên tới tầng một trăm, còn không phải bóp cả trứng lão Thiên.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 2. (Chờ mở ra cảnh giới Hậu Thiên)

Exp giá trị: (0/20).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 5 (3000/10000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 2 (10/50).

....

Lâm Phàm đứng dậy, vội vàng chạy tới luyện võ trường. Sao có thể lãng phí thời gian nhân sinh tuyệt vời được chứ, nhất định phải sử dụng thật tốt mới phải.

Mà nhóm bao cát quanh đó, thấy đại ca vội vàng rời đi, trong lòng cũng nghi hoặc vạn phần.

- Đại ca định đi đâu vậy?

- Đại ca không phải trọng thương sao? Sao thấy bước chân cứng cáp như không có chuyện gì vậy?

- A, không tốt, đại ca chúng ta gặp nạn, Nhị Cầu Đản bị đệ tử sát hạch ngoại môn đánh chết nên giờ đi báo thù.

- Người trọng tình trọng nghĩa như đại ca nhất định không được có chuyện gì, không được, chúng ta mau đuổi theo.

. . . .

Không bao lâu sau, Lâm Phàm đi tới luyện võ trường đang ồn ã.

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử sát hạch ngoại môn đang ra sức khổ luyện mà mắt tỏa sáng, đây đều là exp a.

Thái Cấp Ma Thân đã đến tầng năm, không biết đám người kia còn có thể giúp mình tăng bao nhiêu exp.

Ngẫm nghĩ, Lâm Phàm không nhịn được nữa, xông lên.

- Dừng tay cho ta.

Lâm Phàm giờ phút này lại giống hết hôm qua, nổi giận gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm giận dữ này so với hôm qua còn to hơn.

Đám đệ tử trên luyện võ trường nghe tiếng đều ngây ngẩn cả người, lập tức xôn xao bàn tán.

- Lại là gã kia.

- Gã kia hôm qua bị chúng ta đánh gần chết, sao hôm nay lại khỏe như vâm vậy được.

- Hừ, qua giáo huấn hôm qua, ta thách hãn cũng không dám càn rỡ.

. . . .

Vị đệ tử sát hạch ngoại môn kia vừa dứt lời, Lâm Phàm đã một tay chống nạnh, tay kia dùng ngón chỉ thẳng, như chỉ điểm giang sơn mà hô lớn nói:

- Các vị... Thứ cho ta nói thẳng...

Nhưng lúc này đây Lâm Phàm còn chưa nói hết, đám đệ tử sát hạch ngoại môn đã bạo động.

- Các sư huynh sư đệ, gã này lại khiêu khích chúng ta, từ ngữ sỉ nhục chúng ta, nhất định phải để hắn trả giá thật nhiều.

....

Lâm Phàm cười toe toét nhìn đám đệ tử sát hạch ngoại môn lao tới.

- Trẻ con dễ dạy, qua chuyện ngày hôm qua giờ đã học một biết mười, không tồi, không tồi.

- Đến đây xem thử nào, xem các người còn mang được bao nhiêu exp cho Thái Cấp Ma Thân, chỉ mong là đừng quá ít...

Lâm Phàm ôm nỗi chờ mong nhìn lên các thiếu niên vĩ đại...

"+0."

"+0."

....

Giờ khắc này, vốn đang tràn đầy kỳ vọng, Lâm Phàm bỗng đổi sắc mặt.

Con bà nó chứ...

Cái này...

- Tiểu tử, hôm nay phải cho người biết kết quả bi thảm là cái gì.

- Đầu óc dần độn hay quên lại tưởng chúng ta dễ chọc.

- Ta vốn là con trai Trấn Nam Vương, Luyện Ngục Công đã sớm đại thành, cho người cảm thụ một chút tra tấn sống không bằng chết đi.

. . . .

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử đang phấn nộ, nếu như ở ngày hôm qua có lẽ hắn đã rất kích động, bởi vì bọn họ càng ra sức thì ưu đãi cho mình càng nhiều.

Nhưng mà hiện giờ...

- Đám rùa con dê con, các người đã vô dụng như vậy thì để cho các người kiến thức võ học khủng bố nhất thế gian đi, cho các người một loại đau khổ vĩnh viễn khó có thể quên...

- Hầu Tử Thâu Đào...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Trúng Nào Cũng Nát

oOo

Giờ khắc này thiên băng địa liệt, thiên hôn địa ám, người người ùn ùn đánh tới...

- Hầu Tử Thâu Đào.

"+2."

- Hầu Tử Thâu Đào.

"+2."

....

Luyện võ trường vốn khí thế mênh mông cuộn cuộn đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh này cao vút lại mềm như bông, giống như tiếng nữ tử thở dốc, nghe kỹ lại hàm chứa cả ưu sầu cùng thương cảm.

Lâm Phàm giờ khắc này lặp lại mãi một động tác, xoay người, đưa tay, nắm ngón móc.

Bóp bóp bóp, giờ phút này kể cả thiên băng địa liệt cũng không cách nào ngăn cản Lâm Phàm hướng về exp.

- Tiểu nhân bị ối, lại sử dụng chiêu thức đê hèn như thế.

Các đệ tử sát hạch ngoại môn lúc này hoảng sợ vạn phần, hai tay che đũng quần, cảm giác một luồng khí mát lạnh chạy dọc từ bàn chân lên tới tận đỉnh đầu.

Khủng bố như vậy, thật sự là khủng bố như vậy a.

"Đình, chúc mừng công pháp bất nhập lưu Hầu Tử Thâu Đào lên tới tầng ba."

"Đình, đánh bại một gã đệ tử bất nhập lưu, exp +5."

"Đình, đánh bại một gã đệ tử bất nhập lưu, exp +5."

....

Ai u, Phàm nghe được mấy tiếng nhắc nhở này, lòng mừng như điên, không ngờ cách để thăng exp nhân vật là như vậy.

Xem ra cái này giống chơi game, đánh quái để thăng cấp.

Không tồi, không tồi.

Vào giờ khắc này, đám đệ tử sát hạch ngoại môn bị thiệt lớn trong tay Lâm Phàm, từng gã mắt bốc hỏa mà nhìn tiểu nhân dê tiện này. Nhưng ngay lúc ấy, bọn hắn đột nhiên phát hiện ánh mắt của tiểu nhân dê tiện kia bỗng bộc phát ra một luồng thần quang làm cho người ta run như cầy sấy.

Giống như là đợt lát nữa sẽ phát sinh thêm chuyện càng tàn bạo.

Một đám đệ tử sát hạch ngoại môn vây lấy Lâm Phàm ở trung tâm. Tuy rằng tiểu nhân dê tiện trước mắt xuống tay vừa ác vừa chuẩn, làm bọn họ khó lòng phòng bị, nhưng nếu cứ như vậy mà cúp đuôi bỏ chạy thì bọn hắn không thể cam lòng.

Dù cho phải trả cái giá lớn bằng trời, cũng phải để tiểu nhân dê tiện này ôm hận ở đây.

Lâm Phàm lúc này lạnh lùng nhìn lên hai tay của chính mình.

Đây đã là đôi tay vấy bẩn, nhưng vì exp, có vấy bẩn cũng đã làm sao.

- Mọi người nhìn kìa, nhìn ánh mắt của hắn.

Một gã đệ tử đứng phía trên hô to một tiếng, bọn hắn là thời khắc đều nhìn chăm chăm tiểu nhân đệ tiện này, cho nên ánh mắt Lâm Phàm vừa chớp động đã lập tức bị bọn hắn trông thấy.

Lâm Phàm ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy giống như tràn ngập cảm giác tội ác, nhìn về đám đệ tử sát hạch ngoại môn.

- Đám sơn dương thuần khiết, các người sắp bị đôi tay tà ác này của ta xâm phạm, nhưng các người yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình.

Lâm Phàm nhìn lên đám đệ tử sát hạch ngoại môn, chậm rãi nói.

- Tiểu nhân đệ tiện, người đang nói cái gì?

- Người cho rằng một mình người có thể đối phó mấy trăm người chúng ta sao?

- Quỳ xuống nhận sai, chúng ta tha cho người khỏi chết.

- Hừ, đừng quá làm càn...

....

- Hầu Tử Thâu Đào.

Tức khắc, Lâm Phàm nhảy vào trong đám người, có Thái Cấp Ma Thân tầng năm, đối với đám đệ tử sát hạch ngoại môn này căn bản hắn là một Tank phòng ngự vô song, bất kể công kích gì cũng không tạo thành nổi chút thương tổn nào.

Mà Hầu Tử Thâu Đào tuy hiện giờ chỉ có ba tầng, nhưng đã đạt tới một loại cảnh giới tối cao "ra tay tất trúng".

- Tiểu nhân đệ tiện, ta liều mạng với người.

- Aiiiiii, đau... Buông tay, buông tay, nát... nát rồi.

Một gã đệ tử ánh mắt mê ly, rùng mình một cái, hai tay ôm chặt đũng quần, từ khóe mắt chảy xuống hai giọt nước mắt bao hàm hàng nghìn hàng vạn tình cảm.

- Mặt mũi nam nhi ở cả đó, giờ người hủy mặt của ta, cuộc đời này ta nhất định cùng người không chết không ngừng.

. . . .

- Hầu Tử Thâu Đào.

"+5."

"+5."

"Đinh, đánh bại một gã đệ tử bất nhập lưu, exp +5."

"Đinh, đánh bại một gã đệ tử bất nhập lưu, exp +2."

"Đinh, chúc mừng nhân vật thăng cấp."

. . . .

Giờ khắc này Lâm Phàm giống như nhập ma, hai tay bay múa, Hầu Tử Thâu Đào lại càng vận dụng lô hỏa thuần thanh, giống như đã đem chiêu này tu luyện đến quy tắc đại đạo.

Ra tay tất trúng, mặc người ngăn cản như thế nào cũng không cản nổi đôi tay thần của Lâm Phàm xâm phạm.

- Các sư huynh đệ, tiểu nhân bị ối đệ tiện xấu xa như thế, dù chúng ta là người ma môn cũng khinh thường làm cùng giới tuyến, ra tay thật mạnh đi.

Giờ phút này, đệ tử sát hạch ngoại môn liên tiếp bại lui, trong đó một gã ngọc diện vô song, xưng là tuyệt thế mỹ nam cũng không quá đáng, vung tay hét lớn, hô hào chúng sư huynh đệ đồng môn đoàn kết với nhau tóm lấy Lâm Phàm.

Lâm Phàm trơn trượt như lươn chạy qua lại trong hàng ngũ đám đệ tử, thấy gã đệ tử kia hung hăng như thế cũng cảm thấy có chút hứng thú.

Mà tuyệt thế mỹ nam đang phát động quần chúng đột nhiên phát hiện một đạo ánh mắt tràn ngập xâm lấn gắt gao nhìn mình chằm chằm thì bỗng có một cảm giác không ổn.

Ngay lúc va chạm với ánh mắt Lâm Phàm, tuyệt thế mỹ nam nhất thời có chút hồng mắt.

Nếu Lâm Phàm ra tay mà không tập kích tới chỗ làm người ta khó có thể không đau thắt ruột kia thì cũng thôi, dù thực lực địch không lại nhưng ít ra cũng không cần sợ.

Nhưng giờ thì hẳn thật sự sợ hãi.

Nhìn đông đảo huynh đệ đồng môn xiêu vẹo ngã dưới tay gã khốn đê tiện này, nhất là nhìn ánh mắt bi tráng của đồng môn, hẳn hiểu chuyện kia nhất định rất đau.

Tuyệt thế mỹ nam thấy Lâm Phàm giơ tay lên không trung mà bóp bóp, nhất thời hàn khí ứa ra, hai chân không nhịn được run lên.

- Hưu Tử Thâu Đào!

- Không...

- Đờ... đau...

Tuyệt thế mỹ nam tức thì hai mắt mê ly, khẽ kêu một tiếng, tiếp đó ngã xuống đất run rẩy.

Giờ khắc này hiện trường vô cùng thê thảm, làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

....

Khi toàn bộ đệ tử sát hạch ngoại môn đã ngã xuống đất, Lâm Phàm cũng không còn ‘đào’ mà ‘thâu’.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 9. (Chờ mở ra cảnh giới Hậu Thiên)

Exp: (0/1000).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 5 (3000/10000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 10 (1000/10000).

Lâm Phàm nhìn thấy số liệu bản thân, thỏa mãn gật gật đầu.

Hôm nay hắn thăng lên cấp 9, trước mắt xem như là tồn tại vô địch trong hàng đệ tử sát hạch ngoại môn.

Lúc này những đệ tử kia đều có con số nổi lơ lửng trên trán.

Có cấp 5, có cấp 6, cũng có cấp 8.

Những đệ tử sát hạch ngoại môn này trăm phần không ai đạt tới cảnh giới Hậu Thiên.

Lâm Phàm từng thấy đệ tử cảnh giới Hậu Thiên ra tay, vừa ra tay tuyệt không giống với đám đệ tử sát hạch ngoại môn này.

Ba ngày sau là lúc ngoại môn sát hạch, mình coi như không có lòng háo thắng cũng phải trở thành đệ tử ngoại môn mới được. Nơi này với Lâm Phàm là quá nhỏ, muốn mạnh hơn nữa phải có bầu trời rộng rãi hơn.

Lâm Phàm xoay người rời đi, nhưng mới bước vài bước đã dừng.

- Ngày mai ta sẽ lại đến.

....

Nguyên bản thấy gã đê tiện xấu xa này muốn rời khỏi, mọi người đều thở phào mà đứng lên, thế nhưng khi nghe được câu cuối lại đồng loạt hai chân mềm nhũn, té nhào lại trên mặt đất.

Trải qua ngày hôm nay, bọn hắn đã không còn dám giao thủ với đối phương.

Hạ lưu đê tiện vô sỉ, thế gian này tại sao lại xuất hiện người như vậy a.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, đám đệ tử sát hạch ngoại môn này sợ mình như thế nào hắn cũng tự hiểu, nhưng điều này sao có thể trách mình toàn bộ, ai bảo mình chỉ biết mỗi chiêu Hầu Tử Thâu Đào.

Có một câu nói rất hay.

Nhất chiêu tiên cật biến thiên hạ - Tinh thông một chiêu kiếm ăn khắp thiên hạ.

Đang chỉ biết một môn võ học thì đừng tự hiềm nhiều như vậy.

Mà Lâm Phàm cũng phát hiện, công pháp luyện thể khác với võ học.

Thái Cấp Ma Thân thăng cấp tới trình độ nhất định sẽ cần ngoại lực càng cường đại hơn để hỗ trợ thăng cấp.

Mà võ học đối địch thì bất kể mạnh hay yếu đều có thể tăng exp, tuy giá trị cũng khác nhau theo yếu mạnh, nhưng miễn đánh trúng là sẽ có exp.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tăng Lên Như Tên Lửa

oOo

Ban đêm.

Trong một căn phòng vách đất không tính là lớn, giờ phút này đầy ắp người.

Một trận chiến hôm nay của Lâm Phàm khiến nhóm bao cát không còn từ nào để nói, chỉ có thể giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ chịu phục.

- Đại ca, chiêu thức huynh dùng hôm nay là Hầu Tử Thâu Đào sao?

Tiểu Lục Tử ở Thánh Ma Tông đã khá lâu, cũng có tìm hiểu tình huống nơi đây.

Hầu Tử Thâu Đào tuy là võ học gia truyền nhà hãn, nhưng hãn biết môn võ này so với các môn võ của đám đệ tử sát hạch ngoại môn thì thua kém nhiều lắm.

- Ừ.

Lâm Phàm gật gật đầu.

- Thật tốt quá, không ngờ võ học gia truyền lại cường đại như vậy, đương nhiên cũng chỉ có đại ca mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó.

Tiểu Lục Tử hưng phấn nói.

Lâm Phàm có chút xấu hổ, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

- Đại ca, hai ngày sau ngoại môn sẽ bắt đầu khảo hạch, huynh định tham gia không?

Tiểu Lục Tử hỏi.

- Tiểu Lục Tử, người không phải là nói nhảm sao? Đại ca sao có thể không tham gia chứ, chẳng lẽ muốn cùng chúng ta sống ở đây cả đời.

- Điều này cũng đúng.

Tiểu Lục Tử gật gật đầu.

Lâm Phàm hiện giờ tuy có hệ thống, nhưng đến thế giới này đã một năm, dù không đi đến đâu, nhưng cũng biết thế giới này rất nguy hiểm.

Ở trong tông môn, một cái bao cát như hãn dám can đảm đối địch với đệ tử sát hạch ngoại môn cũng còn hiếm được, bởi với mỗi một tông môn thì nhân tài đều là quan trọng nhất.

Người có thực lực có thể khiêu khích bất cứ kẻ nào, nhưng phải tự gánh hậu quả.

Nếu biểu hiện ra một chút thiên phú đã bị đồng môn ghen tị giết chết, như vậy tông môn cũng không thể trường tồn muôn đời, sớm đã tự mình hủy diệt.

Lâm Phàm có hai cái ý tưởng, thứ nhất là thực sự tăng lên thực lực của mình, thứ hai là để người ở trên chú ý mà đưa mình rời khỏi nơi này.

Nhưng Lâm Phàm lại nghĩ sót một việc, đó là chỗ luyện võ trường của đệ tử sát hạch ngoại môn này, tính trong Thánh Ma Tông chỉ là địa phương chim cũng không thêm ị, làm gì có đại nhân vật cao tăng nào thừa cơ chạy tới đây.

Bởi vậy tất cả chuyện này đều phải dựa vào chính mình, đã có ‘bàn tay vàng’, không làm ra một phen sự nghiệp thì thật quá có lỗi với các đồng chí xuyên qua.

Hôm sau.

Lâm Phàm dậy thật sớm, kiểm chút đồ ăn lót dạ rồi vội vàng chạy tới luyện võ trường.

Hiện giờ hẵn cấp 9, Hầu Tử Thâu Đào cũng tới tầng 10, tuy tốc độ tăng exp khá chậm, nhưng bất kể thế nào, trước ngày ngoại môn khảo hạch mạnh hơn được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

...

Luyện võ trường, gió thổi vì vu.

Một cơn gió lạnh cuốn tung cát bụi trên mặt đất, vài chiếc lá cây theo đó lơ lửng trên không, cuối cùng tà tà rơi xuống.

Quạnh quẽ, cực kỳ quạnh quẽ.

- Chuyện gì đây?

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, nhất thời há hốc miệng, người đầu hết rồi?

Luyện võ trường từng hùng hực như lửa nóng, giờ sao lại biến thành vắng tanh không một bóng người như thế?

Chuyện này...

Lâm Phàm gãi gãi ót, có chút bất đắc dĩ nhìn hết thấy, đám đệ tử sát hạch ngoại môn cũng quá nhát gan rồi.

Không phải chỉ bị bóp một cái sao, có cần sợ như vậy không?

Ài, xem ra mấy ngày nay hết cách rồi, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đánh bại người khác có thể được exp, như vậy nếu đánh chết yêu thú cũng đồng dạng.

Nhưng hận một điều là hãn trong Thánh Ma Tông với danh nghĩa cái bao cát, không có quyền lợi ra khỏi tông.

Nếu không nhất định phải ra ngoài bản đồ, hung hăng giết quái cày level.

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm chứng kiến xa xa có hai người đến.

Lâm Phàm vui vẻ trong lòng, rốt cuộc có người đến, nhưng sau đó lập tức biến sắc, bởi vì cấp bậc lơ lửng hiển thị trên đầu một người trong đó.

Hậu Thiên cấp tám.

Cái này...

Bên cạnh thanh niên mặc trường bào màu xanh này chính là tuyệt thế mỹ nam bị hãn hung hăng ‘thâu đào’ ngày hôm qua.

Lâm Phàm cả kinh, hay là người kia không phục chuyện hôm qua, tìm cao thủ đến báo thù?

Hậu Thiên cấp tám chỉ còn kém hai bước là tới Tiên Thiên, người như vậy không thể nào thừa cơm mà tới luyện võ trường này nếu không có lý do.

- Đệ nói là hãn?

Nam tử mặc trường bào màu xanh dò hỏi.

- Vâng, sư huynh, hãn chính là người mà đệ nói.

Tuyệt thế mỹ nam cung kính đứng ở một bên, không dám có bất kỳ cử chỉ càn rỡ nào.

Thậm chí là đại cừu nhân Lâm Phàm đứng trước mặt của hãn, hãn cũng không dám lộ ra nửa điểm vui sướng khi người gặp họa.

- Không đúng!

Lâm Phàm kết luận.

Người này không phải người gã đẹp mã kia tìm đến giúp đỡ, nếu không hẳn ta tuyệt đối không có vẻ mặt như vậy. Xem ra chuyện này có bí mật đen tối nào đó.

Nam tử áo xanh đánh giá Lâm Phàm, khẽ gật gật đầu.

Đột nhiên Lâm Phàm cảm thấy một cỗ khí thế đến mãnh liệt như thủy triều.

"Uỳnh ..."

Lâm Phàm hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy chỗ lồng ngực giống như đã gặp phải một đòn thật mạnh, trong cơ thể khí huyết quay cuồng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thật mạnh.

Lâm Phàm bị đẩy lùi ra sau hơn mười bước, tay ôm ngực quỳ trên mặt đất, nhìn nam tử trước mặt.

"Đinh, exp +30000"

"Đinh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

Lâm Phàm cả kinh, chỉ cảm thấy khủng bố cực kỳ, chỉ một chiêu, có thể làm cho Thái Cấp Ma Thân thăng liền 2 cấp.

- Ủm, không tồi, một kích toàn lực của Hậu Thiên cấp hai mà chỉ phun một ngụm máu, xem ra người luyện Thái Cấp Ma Thân đến cảnh giới rất cao. Cùng ta đi thôi.

Nam tử áo xanh gật gật đầu, trong mắt lóe lên hào quang, giống như rất tò mò với bao cát có thể luyện Thái Cấp Ma Thân đến trình độ này.

- Đợi một chút...

Lâm Phàm hòa hoãn khí huyết trong cơ thể, nhìn nam tử áo xanh.

Đây chính là thực lực, nếu như không có thực lực cũng chỉ là con cá nằm trên thớt, mặc người chém giết. Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, cơ hội tốt lớn như thế, sao có thể cứ như vậy buông tha.

Bất kể là ở trên địa cầu hay là hiện giờ, Lâm Phàm đều là một kẻ điên, một kẻ điên không hơn không kém, đứng trước mặt lợi ích, dù bị nghiền áp thế nào hắn cũng tuyệt đối không dừng tay.

Lúc trước Thái Cấp Ma Thân tầng 5 nhận một kích toàn lực Hậu Thiên cấp hai mà cũng chỉ phun một ngụm máu, không biết tầng 7 thì sẽ thế nào.

Lâm Phàm biết, đệ tử tông môn Hậu Thiên cấp tám trước mắt này nhất định là có chuyện cần đến mình, tuyệt đối không đi lấy mạng mình.

Đương nhiên Lâm Phàm cũng sẽ không ngốc mà đi van cầu người ta đánh hắn.

- Người không nhìn được việc hôm qua ta nhục nhã người, hôm nay tìm người giúp đỡ cho là ta sẽ sợ sao? Ta cho người biết, Lâm Phàm ta cái gì cũng sợ, chỉ không sợ kẻ khác tìm ta báo thù.

Nói xong câu đó, Lâm Phàm liền xông tới.

Nhanh đánh ca thật mạnh đi.

...

Nam tử áo xanh thấy Lâm Phàm xông lên, khẽ cười:

- Có ý tứ...

"Ầm."

Cũng không thấy nam tử áo xanh có bất kỳ động tác gì, trước mặt hắn phẳng phất như có một bức tường, Lâm Phàm vừa xông lên đã ầm một tiếng bay ra ngoài.

Lâm Phàm nhin không được lại phun một ngụm máu.

"Đinh, exp +2000."

Giờ phút này Lâm Phàm kích động muốn chết. Trước kia ấu đả cùng đám đệ tử sát hạch ngoại môn cũng chỉ tăng có mấy điểm, không ngờ tên mới tới này tùy tay ra đòn lại tăng nhiều exp như thế.

Sảng khoái.

Chẳng qua chừng này còn chưa đủ, lão tử cần càng nhiều kinh nghiệm.

- Hừ, yếu đuối vô lực, đây là người giúp đỡ người tìm đến? Ta thấy cũng không có gì đặc biệt.

Lâm Phàm đứng dậy nói.

- Dừng tay, không được càn rỡ với sư huynh như thế.

Tuyệt thế mỹ nam biến sắc, mắng to.

- Không sao, đúng là có chút ý tứ, Thái Cấp Ma Thân cực hạn ba tầng, coi như tu luyện tới tầng thứ ba, chẳng qua cũng chỉ có thể chống đỡ một kích toàn lực của Hậu Thiên cấp một, thế mà hắn chịu được đến mức này. Tốt lắm, hôm nay để cho ta nhìn cực hạn của người.

Nam tử áo xanh khẽ cười một tiếng.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sư Huynh, Mỗi Lần Một Bạc Nha

oOo

Tuyệt thế mỹ nam đứng cạnh nam tử áo xanh giờ phút này cũng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Điều này sao có thể, người này làm sao chịu được.

- Người là một cái bao cát có ý tứ nhất mà ta thấy từ khi nhập tông mười mấy năm qua.

Nam tử áo xanh cười khẽ nói, sau đó vẻ mặt biến đổi, vốn từ ôn hòa trở thành nghiêm nghị vô cùng.

- Thế nhưng, cứng quá dễ gãy.

"Ầm..."

Lâm Phàm gặp một kích, thân mình bay lên không, từng đóa hoa máu bay múa giữa không trung.

"Đinh, exp +3000."

- Thật sự là quá thoải mái.

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, cảm thụ exp được cộng thêm, hưng phấn đến độ tim muốn nhảy ra ngoài.

Nam tử áo xanh nhìn Lâm Phàm nằm trên mặt đất, miệng khẽ cười:

- Một kích của Hậu Thiên nửa bước cấp ba, cho dù là Thái Cấp Ma Thân cảnh giới tối cao cũng không ngăn cản được, nhưng yên tâm, người không chết được, ta ra tay có chừng mực. Đi, nâng hẳn lên đưa đi theo ta.

Tuyệt thế mỹ nam nhìn Lâm Phàm nằm ở phía kia, vui sướng khi người gặp họa, chỉ lẩm bẩm một câu:

- Tìm đường chết.

Nam tử áo xanh quay lưng, chuẩn bị rời đi. Nhân tài có thể thừa nhận một kích của Hậu Thiên nửa bước cấp ba, không biết sư huynh có hứng thú thu nhận hay không.

Thiên hạ vô số kỳ nhân, đếm không hết được, Thánh Ma Tông là đại phái vạn năm, loại đệ tử gì mà chưa xuất hiện qua.

Bao cát này chỉ tu luyện Thái Cấp Ma Thân, thế mà đem nó luyện tới cảnh giới rất cao, không thể không nói là một nhân tài, thế nhưng còn chưa đủ.

Nam tử áo xanh cũng nhìn ra bao cát này thậm chí còn chưa đạt tới Hậu Thiên, chẳng qua là một con kiến hơi đặc biệt một chút thôi, chưa xứng được xem như châu báu.

Nhưng ngay lúc này, nam tử áo xanh biến sắc, có chút không dám tin.

- Ha ha, không tồi, không tồi, so với ban nãy thì mạnh hơn chút, nhưng mà còn chưa đủ.

Lúc này Lâm Phàm đứng lên, xoa nhẹ ngực, thật đúng là đau a. Thế nhưng người nhân tới đưa exp miễn phí không nhiều, nếu không năm chắc cơ hội này, về sau có khi hối hận không kịp.

- Người...

Nam tử áo xanh kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, người này tới cùng là xảy ra chuyện gì, tại sao có thể như vậy.

Lâm Phàm nhìn lại nam tử áo xanh, thầm tính toán, xem ra đã bại lộ. Thái Cấp Ma Thân tổng cộng ba tầng, căn bản không ngăn cản được công kích từ cao thủ Hậu Thiên, mà chính mình giờ đi khiêu khích hãn, cho dù là vì kiếm kinh nghiệm nhưng cũng để hãn rõ mình có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Nếu theo nam tử áo xanh này đi, không biết sẽ còn phát sinh cái gì, chính là sống chết 50-50.

Nhóm bao cát không tính là đệ tử trong Thánh Ma Tông, sống hay chết căn bản không ai quản.

Cho nên Lâm Phàm nhất định phải tự mình chuẩn bị mọi tình huống.

Nếu người khác không thấy chỗ đặc biệt của ca thì để ca tự chứng minh đi.

- Tốt, để ta nhìn người có thể chống đỡ bao lâu.

Nam tử áo xanh tăng lên khí thế, dùng lực lượng Hậu Thiên cấp ba đánh một kích toàn lực lên người Lâm Phàm.

"Đinh, exp +4000."

"Đinh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

Lâm Phàm giờ phút này thoải mái đến muốn bay lên, thăng cấp quá nhanh rồi, chịu đòn mấy phát là thăng một cấp, hơn nữa 'cây kinh nghiệm' hình người này còn nâng từng nấc tu vi mà đánh, giúp mình không ngừng tăng trưởng exp nữa.

Nam tử áo xanh này nếu như vừa tiến đã phát huy ra toàn bộ thực lực Hậu Thiên cấp tám, coi như Lâm Phàm tu Thái Cấp Ma Thân đến tầng bảy thì cũng tức khắc bị đánh thành cặn bã.

Nam tử áo xanh thấy Lâm Phàm lại bò lên, thần sắc trấn định ban đầu dần dần trở thành có chút phần nộ.

Hắn cảm thấy một loại nhục nhã, mặc dù mình đã khống chế tu vi, nhưng người này rõ ràng học máu vẫn một lần lại một lần đứng lên, chuyện này quả thật không thể chịu đựng được.

- Tốt, hôm nay ta cũng không tin có tà.

Nam tử áo xanh gằn giận dữ.

Lâm Phàm thấy đối phương phát hỏa, trong lòng càng vui hơn.

Không tin tà là được rồi, đợi tới cùng người không tin cũng bắt người phải tin.

"Ầm..."

Lâm Phàm lại một lần bay ra ngoài.

"Đinh, exp +5000."

Đứng lên.

"Ầm."

Lại bay ra ngoài.

"Đinh, exp +6000."

"Ầm."

"Đinh, exp +6000."

"Đinh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

- Vì sao người còn có thể đứng lên?

Nam tử áo xanh đã không thể bảo trì phong độ, việc Lâm Phong một lần lại một lần đứng lên đả kích hãn nghiêm trọng.

Bên cạnh, tuyệt thế mỹ nam đã sớm nhìn đến choáng váng, ngây người không nhúc nhích.

- Đến...

Lâm Phàm không muốn nhiều lời, ngoắc ngón tay.

- Đáng giận, ngày hôm nay ta cũng không tin...

- Ta cũng không tin lắm, cho nên người muốn chứng minh thì tự làm đi.

Lâm Phàm nhìn nam tử áo xanh, an ủi nói.

- Đáng giận, một khi đã như vậy, một kích toàn lực, xem người ngăn cản thế nào.

Nam tử áo xanh bị Lâm Phàm chọc tức, bất kể thế nào thì hãn cũng chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi, tự nhiên là có chút tuổi trẻ khí thịnh.

Nhiều năm tu dưỡng, ở một khắc này cũng hóa thành không.

Lâm Phàm vừa nghe muốn một kích toàn lực, nhất thời cả kinh, suýt nữa bị dọa tè.

Đừng có giỡn.

Một kích toàn lực của Hậu Thiên cấp tám, còn không đập lão tử thành mảnh nhỏ.

- Sư huynh áo xanh, chậm một chút, vừa rồi Hậu Thiên cấp ba, giờ lên Hậu Thiên cấp bốn đã, mỗi lần một bậc thôi, ngàn vạn lần không thể nhảy cóc nha.

Lâm Phàm vội vàng hô lớn.

Nếu đối phương vẫn nói muốn toàn lực, Lâm Phàm đã nghĩ kỹ, tuyệt đối phải lay nhận thua, không thể cứ vậy nát thành vụn thịt.

- Tốt, một kích Hậu Thiên nửa bước cấp bốn, ta xem người ngăn cản thế nào.

Nam tử áo xanh thét dài một tiếng, thân hình biến hóa, Lâm Phàm cũng không thấy rõ người này rốt cuộc là công kích như thế nào.

Nhanh... Thật sự là quá nhanh.

"Ầm..."

Lâm Phàm lại bay ra ngoài.

Mà lúc này Lâm Phàm không phải đắm chìm ở cảm giác thoải mái khi exp tăng cao, mà là đang tự hỏi một vấn đề.

Xem ra chính mình nhất định phải đánh giá lại thật cẩn thận vị đệ tử Thánh Ma Tông này, vừa tốt vừa dễ bảo, thật là cảm động.

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn về phía nam tử áo xanh không khỏi có thêm một tia yêu mến.

Đương nhiên là phải quý mến rồi, nếu sau này xuất hiện thêm nhiều người tốt như vậy thì còn có gì phải lo nữa.

"Đinh, exp +7000."

- Tốt, một kích này của sư huynh khiến ta khí huyết quay cuồng, ước chừng ói ra một chậu máu, chẳng qua vẫn chưa đủ, lại đến.

Lâm Phàm lau miệng, giống như đang được thưởng thức một bữa miễn phí.

- Đáng giận, tại sao người còn có thể đứng lên? Được rồi, cho người thấy thực lực mạnh nhất của ta!

Nam tử áo xanh hét, mái tóc đen dài tung bay theo gió.

- Không, sư huynh áo xanh, vừa mới là một kích của Hậu Thiên nửa bước tứ cấp bốn, hiện tại hẳn là Hậu Thiên cấp bốn toàn lực, cứ từng bậc từng bậc thôi, từ từ sẽ đến, không thể nói không giữ lời a.

Lâm Phàm hô to nói.

- Tốt...

Lâm Phàm vừa nghe, trộm lau nước mắt, quá cảm động.

"Đinh, exp + 8000."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

"Đinh, exp +9000."

"Đinh, exp +10000."

...

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

...

Hậu Thiên nửa bước cấp bốn một kích.

Hậu Thiên cấp bốn toàn lực một kích.

Hậu Thiên cấp năm.

Hậu Thiên cấp sáu...

...

Giờ khắc này, tuyệt thế mỹ nam kia sớm đã miệng sùi bọt mép té trên mặt đất, cả người run rẩy lên.

Không có khả năng, tuyệt đối không thể.

Mà lúc này.

Nam tử áo xanh kia, tóc đen rối tung, hai mắt đỏ bừng, bộ mặt dữ tợn.

- Aaaa..., vì sao ngươi còn có thể đứng lên?

Nam tử áo xanh giờ chẳng còn để tâm tới hình tượng, một kích lại một kích đánh lên người Lâm Phàm.

"Đinh, exp +1000."

"Đinh, exp +1000."

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nhìn thoáng qua số liệu.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 9. (Chờ cảnh giới Hậu Thiên mở ra)

Exp: (0/1000).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 18 (0/1000000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 10 (1000/10000).

Lâm Phàm cảm giác mình làm có chút quá mức, thật sự hơi quá đáng.

Sư huynh áo xanh sớm đã lấy ra toàn bộ thực lực Hậu Thiên cấp tám, nhưng lúc này Lâm Phàm đã miễn dịch.

Nhìn sư huynh áo xanh điên cuồng đánh lên chính mình, Lâm Phàm cũng chỉ đành mặc kệ, đợi cho người này phát tiết nội tâm hẳn sẽ an tĩnh lại.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sư Huynh, Huynh Là Người Rộng Lượng A

oOo

- Tại sao...

- Tại sao người còn có thể đứng lên...

- Nghê Minh Dương ta, bốn tuổi nhập tông, mười tám năm mỗi ngày như một không ngừng cần cù tu luyện, cuối cùng đạt tới Hậu Thiên cấp tám, trở thành ngoại môn đệ tử, vì sao hiện giờ ta lại không thể đánh ngã cả một kẻ chưa đến Hậu Thiên... Vì sao?

Lâm Phàm nhìn Nghê Minh Dương từ từ lặn xuống hai hàng nước mắt trên mặt thì có chút không đành lòng.

Hình như mình tạo ra đã kích quá lớn với hắn.

Tuy Thánh Ma Tông là ma môn, nhưng trong một năm này, Lâm Phàm cũng chưa từng thấy chuyện gì tàn nhẫn xảy ra.

Tuy rằng thường có bao cát chết đi, nhưng cũng chẳng thể trách ai, nếu đã trở thành bao cát thì phải có giác ngộ như vậy.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, một tay khoác lên vai Nghê Minh Dương.

- Nghê sư huynh...

- Người không cần nói, ta có thể tiếp thụ được, thế gian thiên tài xuất hiện lớp lớp, loại người như ta chỉ có thể dùng vô số mồ hôi để thay cho thiên phú, không so nổi với thiên tài.

Nghê Minh Dương lau nước mắt nói.

Loại chuyện này đối bất luận kẻ nào mà nói, cũng như sấm sét giữa trời quang.

- Không phải, Nghê sư huynh, đệ chỉ muốn nói chuyện với huynh, hy vọng huynh không quá tức giận.

Lâm Phàm nhìn Nghê Minh Dương nói, trong suy nghĩ của Lâm Phàm, người này coi như không tồn.

Nếu sớm biết điều này, mình sẽ không quá mức như vậy, cố ý ngã xuống đất một lúc cũng có sao.

Chẳng qua giờ nói cái gì cũng đều chậm rồi.

- Từ nay về sau, đệ và ta là sư huynh đệ đồng môn, không cần khách khí như vậy. Bên ngoài có những kẻ xưng chính đạo, xếp chúng ta vào ma môn bị ma hóa, nhưng chỉ cần thời gian, đệ sẽ phát hiện ma môn chúng ta so với cái đám gọi là chính đạo còn có tình nghĩa hơn.

Nghê Minh Dương nói.

- Tốt, Nghê sư huynh một lời lộ rõ tấm lòng bao dung, để đệ bái phục không thôi, như vậy đệ xin đắc tội.

Lâm Phàm vừa nghe vừa cảm động khóc ròng ròng, đây mới đúng là một môn phái a.

Cái gì người lừa ta gạt, ta tu vi cao hơn người, muốn giết chết bọn người v.v... mấy tình tiết trong tiểu thuyết, hoàn toàn chính là gạt người.

- Ta là người rộng lượng, coi như đệ đắc tội ta, ta cũng sẽ không tức giận. Chờ ta dẫn đệ đi gặp sư huynh, lại đưa đệ nhập môn, đệ coi như là sư đệ của ta.

Nghê Minh Dương ưỡn ngực nhìn Lâm Phàm, khí thế phong thái của sư huynh như một làn sóng ập mạnh đến.

- Tốt, có những lời này của Nghê sư huynh, đệ cũng yên lòng.

Lâm Phàm mừng rỡ nói.

- Không ngại...

Nghê Minh Dương mỉm cười khoát tay áo, trải qua tự mình xoa dịu, trái tim sắp hỏng mất cũng đã hồi trở lại.

Có điều vừa lúc đó...

Thế giới thay đổi.

Nghê Minh Dương đột nhiên phát hiện vầng thái dương đỏ rực trên trời đột nhiên chia năm xẻ bảy, trước mắt hắn chỉ còn một mảnh tối đen, không nhìn thấy gì nữa.

Mà bên tai truyền tới một câu:

- Hầu Tử Thâu Đào.

. . . .

Giờ khắc này, nói thì chậm xảy ra cực nhanh, Lâm Phàm vận đủ một hơi, Hầu Tử Thâu Đào tăng 10 lập tức được phát động.

Giờ khắc này, giữa trời đất giống như không có bất kỳ vật gì có thể ngăn cản đôi ma thủ của Lâm Phàm.

Động tác nhanh chóng và gọn gàng.

Xoay người, đưa tay, tóm, giật...

- Aaaaa...

Giờ khắc này, một trận Âm Ba Công vô cùng cường hãn đánh úp lại, mang uy lực không thể chống đỡ.

Mà trận gầm rú này là xuất phát từ miệng Nghê sư huynh.

Lúc này Nghê Minh Dương mặt trắng bệch, hai tay run rẩy ôm lấy đũng quần, khụy xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Lâm Phàm nhìn Nghê Minh Dương, trong lòng càng thêm áy náy, nhưng đành vậy, đã khiến Nghê sư huynh chịu đả kích sâu như thế rồi, giờ thêm một lần cũng đâu sao.

"Đinh, Hầu Tử Thâu Đào exp +200."

"Đinh, chúc mừng đánh bại Hậu Thiên cấp tám Nghê Minh Dương, exp +20000."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng đột phá cánh cửa Hậu Thiên, tiến vào cảnh giới Hậu Thiên."

....

Lâm Phàm thấy thông báo mà vô cùng vui vẻ, rốt cuộc thành công thăng cấp, cảnh giới Hậu Thiên a.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 11. (Hậu Thiên nhị giai)

Exp giá trị: (0/50000).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 18 (0/1000000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 10 (1200/10000).

Lâm Phàm cười lên ha hả, không nghĩ Nghê sư huynh chỉ vừa hi sinh một chút đã giúp mình tăng nhiều exp như vậy, thật sự là quá sung sướng.

.

- Người... người...

Nghê Minh Dương lúc này đã té trên mặt đất, một tay ôm đũng quần, một tay chỉ Lâm Phàm, thần sắc phần nộ không thể tin, phảng phất có xúc động muốn đứng lên liều mạng cùng Lâm Phàm.

- Rộng lượng... Nghê sư huynh, huynh là người rộng lượng, đệ làm như vậy chỉ chỉ là muốn nghiệm chứng một chút mà thôi.

Lâm Phàm làm vẻ vô tội nói.

- Người...

Nghê Minh Dương lúc này ngay cả tư tưởng muốn chết cũng đều có, gian nan đứng lên, cảm giác đau đớn bên dưới khiến răng hằn cắn chặt, đau thương không nói nổi thành lời.

- Rộng lượng, sư huynh tự nhiên là người rộng lượng, sư đệ còn trẻ, tính vẫn trẻ con, sư huynh có thể hiểu được.

Nghê Minh Dương nỗ lực nhịn đau làm ra vẻ bình thường. Nếu trên người là bị trọng thương thì Nghê Minh Dương tuyệt không vật vã như hiện tại, có điều chỗ thương lại là nơi chí mạng của nam nhân, có thể đứng lên cũng nhờ tu vi thâm hậu rồi.

- Đệ cũng biết sư huynh rộng lượng lắm mà.

Lâm Phàm cười nói.

- Được rồi, đi theo ta.

Nghê Minh Dương thề với trời, chuyện này hoàn thành, tuyệt đối sẽ không tiếp tục chạm mặt gã này.

Nguy hiểm, thật sự là quá nguy hiểm.

- Sư huynh, giờ đi đâu?

Lâm Phàm nhìn ra được Nghê Minh Dương không phải người gian trá, hỏi thẳng.

- Ta dẫn đệ đi gặp Mạnh sư huynh, sau đó Mạnh sư huynh sẽ tiến cử đệ, giúp đệ trở thành đệ tử ngoại môn.

Nghê Minh Dương khẽ nhíu mày, giống như cơn đau bên dưới còn chưa tan hết.

-Ặc...

Lâm Phàm sững sốt, có chút không dám tin, không phải là đặt bẫy hại ca đấy chứ?

Nghê Minh Dương nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Phàm, thản nhiên nói:

- Đệ cho rằng ta tới để hại đệ?

- Không có...

Lâm Phàm vội vàng nói, xem lắm tiểu thuyết xem ra lậm rồi.

Hiển nhiên Nghê Minh Dương không có tin tưởng lời Lâm Phàm:

- Loại việc người lừa ta gạt này rất ít xảy ra ở Thánh Ma Tông, từ khi Thánh Ma Tông thành lập tới nay, trải qua hưng thịnh cùng suy yếu, đã hiểu quá rõ nội đấu vĩnh viễn đều là đại họa với tông môn.

- Đã rõ, Nghê sư huynh, hai ngày sau là lúc ngoại môn sát hạch, kỳ thật đệ đợi rồi tham gia cũng được.

Lâm Phàm nói.

- Đệ là thiên tài, khi có người báo lên Mạnh sư huynh không tin, ta cũng thế, nhưng giờ ta tin chắc đệ chính là thiên tài, mà bất kỳ thiên tài nào cũng đều là vốn quý của tông môn, còn cái việc khảo hạch chậm chạp lãng phí thời gian kia chỉ là ngưỡng cửa cho người tầm thường mà thôi.

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, bầu không khí có chút áp lực ở một khắc này không còn sót lại chút gì.

- Nghê sư huynh, ngưỡng cửa của chúng ta là cái gì?

Lâm Phàm hỏi.

Nghê Minh Dương nhìn Lâm Phàm, tiếp đó nhẹ giọng nói:

- Đi vào cảnh giới Hậu Thiên là bước qua thêm cửa, Tiên Thiên là mở cánh cửa nhỏ, Nhập Thần lại là một cánh cửa lớn hơn. Đối với tông môn, trong một ngàn người, có thể có một người đi vào cảnh giới Nhập Thần đã đủ để hưng thịnh rồi. Những chuyện này về sau đệ sẽ biết, giờ không còn sớm nữa, Mạnh sư huynh chắc chờ cũng sốt ruột rồi.

- Vậy còn hắc?

Lâm Phàm chỉ chỉ tuyệt thế mỹ nam đang ngất trên mặt đất.

- Hắc có công tiến cử nhân tài, sau này ta sẽ đưa phần thưởng cho hắc, đi thôi.

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời cả kinh, ca fu-ck, hóa ra tới cuối cùng mình là một cái bánh bao a.

Chẳng qua quên đi.

Nhìn bộ mặt tươi cười của Nghệ Minh Dương, hẳn là hàng này cũng có khen thưởng.

Một chút áy náy ban nãy, ở một khắc này không còn sót lại chút gì.

Hơn nữa nếu tiến vào ngoại môn, vậy về sau...

Khà khà...

Giờ khắc này, Lâm Phàm nở nụ cười tiện tiện.*

(Tiện: kết hợp của bỉ ổi, xảo trá, gian tà nhưng ý gây cười nên để nguyên)

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Giả Heo Trong Khu Tân Thủ

oOo

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm trò chuyện với Nghê Minh Dương, biết thêm không ít tin tức.

Đồng thời càng thêm tán thành với các quy chế của Thánh Ma Tông.

Thiên tài, đó chính là tồn tại cần bồi dưỡng trọng điểm.

Thánh Ma Tông, khu vực dành cho đệ tử sát hạch ngoại môn có chín chỗ, nơi Lâm Phàm vẫn ở là một phân bộ nhỏ thuộc một trong chín địa điểm này, mà chỉ cái chỗ nho nhỏ này cũng đã có đến mấy trăm người.

Như vậy tính tổng cộng toàn bộ là một con số khổng lồ.

Mà Thánh Ma Tông vì khai quật thiên tài ẩn giấu trong tông môn nên ban bố quy chế phát hiện tiến cử thiên tài nhận được thưởng.

- Nghê sư huynh, Mạnh sư huynh có tính cách thế nào, huynh nói đệ là thiên tài như vậy thì huynh ấy sẽ thích đệ chứ?

Lâm Phàm cười hắc hắc hỏi.

Nghê Minh Dương đi trước dẫn đường bỗng dừng bước.

Lâm Phàm nhìn Nghê Minh Dương, không biết sẽ là kết quả gì.

- Lâm sư đệ, Mạnh sư huynh là người rất nghiêm túc, đệ không thể càn rỡ trước mặt Mạnh sư huynh, nhớ lấy.

Nghê Minh Dương rất là nghiêm túc nói, hẳn sợ sự đệ tính cách vẫn còn trẻ con này sẽ làm ra chuyện khác người gì đó trước mặt Mạnh sư huynh.

- Đã rõ.

Lâm Phàm gật gật đầu, có chút tò mò với người gọi là Mạnh sư huynh kia.

Mười đại thiên tài kiệt xuất ở ngoại môn.

Trong mấy vạn đệ tử ngoại môn, có thể xếp trong top mười, khẳng định là một nhân vật lợi hại.

Cùng nhau đi tới, Lâm Phàm giống như đi vào một công viên bách thảo vô cùng rộng lớn vậy. Một năm làm bao cát, Lâm Phàm chưa từng ra khỏi chỗ ở, tự nhiên không biết Thánh Ma Tông lớn thế nào.

Mà mọi thứ đang sờ sờ trước mắt đều muốn dẫn Lâm Phàm vào một thế giới mới.

- Đến rồi, nơi này chính là chỗ ở của Mạnh sư huynh.

Lâm Phàm nhìn trang viên trước mắt, có chút ước ao, nhất định có một ngày hẳn sẽ đạt được hết những thứ này.

- Vào đi thôi, nhớ là không được càn rỡ.

Nghê Minh Dương nói.

- Rõ, Nghê sư huynh.

Lâm Phàm gật gật đầu, đối với Nghê sư huynh này, Lâm Phàm cực kỳ nguyện ý làm thân, tuy rằng hơi mau nước mắt nhưng lại nhiệt tình khiến mình cảm động không thôi.

Đi qua cánh cổng gần trên bức tường bao màu trắng, liễu xanh rủ xuống, giả sơn bày biện mỗi góc, thoát nhìn vừa tráng lệ lại vừa sang

trọng xa hoa.

Đây là chỗ ở cho mười đại thiên tài kiệt xuất ngoại môn, quả thật là làm cho người ta mơ ước.

- Mạnh sư huynh...

Nghê Minh Dương đi vào, đứng ở ngoài cửa phòng, cung kính nói.

- Vào đi.

Giờ khắc này, từ trong phòng truyền đến một giọng nói từ tốn, nhưng lại khiến Lâm Phàm có chút hồi hộp.

....

Lâm Phàm đi theo sau Nghê Minh Dương tiến vào bên trong. Trong phòng trang trí theo phong cách cổ kính và nhã nhặn, giống như là chỗ ở của một văn nhân, cảm giác có một chút không tương hợp với người ở ma môn.

- Đây là thiên tài người bên dưới nói sao?

Mạnh Dương Tuyền khép lại cuốn sách cổ trong tay, sau đó cẩn thận dò xét Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm cũng đang nhìn thẳng mà đánh giá cái gọi là mười đại thiên tài kiệt xuất ngoại môn.

Quả nhiên.

Nhân trung chi long a.

(Rồng trong loài người)

Làm một nam nhân, Lâm Phàm cũng có chút ghen tị, thế giới này là làm sao vậy, tại sao lại có nhiều nam tử lớn lên đẹp trai quá mức bình thường như thế.

Mà người gọi là Mạnh sư huynh trước mắt, lớn lên tuy là đẹp đẽ, nhưng lại không giận tự uy, có loại cảm giác nói không nên lời.

Dùng một câu hiện đại để tả, chính là quá mức cao lãnh. (Cao ngạo lạnh lùng)

Khó giao tiếp, khó giao tiếp.

Mà khi Lâm Phàm nhìn tới cấp bậc của người ta, cũng tức thì chịu phục.

Nhập Thần cấp sáu!

Ca xxx, tu vi cao như vậy còn chơi trong khu đệ tử ngoại môn, có bệnh không hả?!

Chỉ cần đột phá Tiên Thiên là có thể trở thành đệ tử nội môn, mà một khi tiến vào cảnh giới Nhập Thần là có thể trở thành đệ tử chân truyền, có tư cách cạnh tranh vị trí tông chủ đời sau, nếu không thành công ít nhất cũng làm một trưởng lão cao cao tại thượng.

Tiện nhân này hoàn toàn là một kẻ max level, lại sống chết không chịu rời khu tân thủ a.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là Lâm Phàm rửa thầm trong lòng. Tuy Thái Cấp Ma Thân đã tới tầng 18, nhưng Lâm Phàm cũng tự hiểu, đối phương chỉ cần thôi một cái cũng đã đủ ép mình thành cặn bã.

- Người chính là Lâm Phàm?

Mạnh Dương Tuyên lên tiếng nói.

- Vâng.

Lâm Phàm gật gù đầu đáp lớn, tuy tu vi của người cao, nhưng bất kể thế nào ca cũng có hệ thống, mặt mũi không thể mất.

- Mạnh sư huynh, Thái Cấp Ma Thân của Lâm sư đệ đã đạt cảnh giới rất cao, có thể thừa nhận một kích toàn lực của đệ, là thiên tài hiếm có.

Nghê Minh Dương nói.

- Ồ!

Đôi mắt ôn hòa như nước của Mạnh sư huynh hơi đổi.

Lâm Phàm đột nhiên cảm giác, chính mình giống như trần như nhộng bại lộ trước mặt Mạnh sư huynh.

Lâm Phàm có chút xấu hổ, Mạnh sư huynh này tu vi cao, như thế nào còn thích đùa giỡn kiểu này a.

Không quá bao lâu, loại cảm giác này biến mất.

- Không tồi, không tồi, đúng là quái dị vô cùng, Thái Cấp Ma Thân là công pháp luyện thể thấp kém nhất của Thánh Ma Tông, người có thể tu luyện tới cảnh giới như thế cũng là tư chất kinh tài tuyệt diễm, chẳng qua tu vi bản thân có chút thấp, cần cố gắng nhiều hơn.

Mạnh Dương Tuyên bình thản nói, nhưng trong lòng lại khiếp sợ vạn phần, cảm giác có chút khó tin.

Thế nhưng ở trước mặt tiểu bối, tự mình là một đại cao thủ, sao có thể lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Đa tạ Mạnh sư huynh khuyên bảo.

Lâm Phàm nói.

- Minh Dương, dẫn hắn đi đăng ký với Lý trưởng lão đi.

Mạnh Dương Tuyên nói.

- Vâng.

Nghê Minh Dương gật gật đầu, chuẩn bị cáo lui.

- Minh Dương...

- Sư huynh?

- Ba tháng sau là sát hạch nội môn, đệ cố gắng một chút, buông hết chuyện trong tay, có thể thử một lần.

Mạnh Dương Tuyên nói.

- Sư huynh, huynh ở đâu, đệ ở đó...

Nghê Minh Dương kiên định nói.

Lâm Phàm đứng cạnh không nói gì, thế nhưng nhìn hai người đối thoại mà thầm nói trong lòng, Nghê Minh Dương này không phải là thích nam nhân đấy chứ...

Xùy xùy...

Không dám tưởng tượng, không dám tưởng tượng a...

- Ài, đi đi.

Mạnh Dương Tuyên thở dài một tiếng.

- Vâng.

. . . .

Bên ngoài.

Dọc theo đường đi, Nghê Minh Dương không nói thêm lời nào, Lâm Phàm có chút nhàm chán.

- Mạnh sư huynh có tu vì gì rồi huynh?

Lâm Phàm làm bộ như vô ý hỏi, dù sao một đại thần Nhập Thần cấp sáu mà vẫn ở ngoài môn có chút thật quái dị.

- Tiên Thiên cấp ba.

Nghê Minh Dương đáp lời.

Lâm Phàm gật gật đầu, quả nhiên là có vấn đề, hàng kia ẩn núp tu vi không cho người khác biết, chẳng lẽ muốn giả heo ăn thịt hổ sao?

- Sư huynh, Mạnh sư huynh để huynh đi tham gia sát hạch nội môn, tại sao huynh không đi? Ai cũng hướng lên chỗ cao, chẳng lẽ huynh muốn cả đời ở ngoại môn sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Đệ không hiểu được đâu...

Nghê Minh Dương chỉ lắp lửng một câu này rồi không có nói thêm cái gì.

Lâm Phàm vừa nghe lập tức muốn phát hỏa.

Fu-ck, ca không hiểu được? Người không giải thích câu nào còn chê ca không hiểu được.

Mà thôi... mà thôi.

Ca cũng không phải hạng người hay hóng hớt, mặc kệ các người có chuyện gì, chẳng có nửa xu quan hệ tới ca.

Có điều việc này thật sự làm cho người ta tò mò.

Lâm Phàm thậm chí muốn mỗ đầu Nghê Minh Dương ra, xem cho kỹ rốt cuộc là chuyện gì mà thăng quan phát tài cũng không muốn.

Thế nhưng thấy bộ dạng cứng đờ như người chết của Nghê Minh Dương hiện giờ, Lâm Phàm cũng ngại hỏi thêm.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bản Đại Gia Là Tuyệt Thế Kỳ Tài Vạn Năm Không Gặp

oOo

"Nhân Tài Đăng Ký Đường"

Lâm Phàm đứng dưới bảng tên treo trên cửa đại điện, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Cái tên này...

Khí phách.

Thể hiện hoàn mỹ giá trị của bản thiên tài, xem ra mặc kệ là tới đâu, nhân tài đều vĩnh viễn là bánh bao nóng hổi a.

- Sư đệ, chúng ta mau vào đi thôi.

Thái độ của Nghê Minh Dương với Lâm Phàm quả thật rất dễ chịu, không hề có chút ý thức giục nào.

Quan trọng là thái độ không tốt cũng không được, đến bây giờ Nghê Minh Dương vẫn cảm giác ‘trứng’ của mình còn đau.

Sư đệ này xuống tay có chút âm hiểm, chuyện này xem ra cần báo cho Mạnh sư huynh.

- Tốt... tốt.

Lâm Phàm kịp phản ứng gật gật đầu, theo sau Nghê Minh Dương đi vào bên trong.

Cùng nhau một đường, Lâm Phàm phát hiện Thánh Ma Tông quả thật là đại phái, diện tích quá mức khổng lồ, khổng lồ đến độ khiến người ta lạc đường.

- Đệ tử ngoại môn Nghê Minh Dương tiến cử nhân tài, xin được gặp Lý trưởng lão.

Nghê Minh Dương cung kính đứng ở ngoài cửa nói.

- Biết rồi...

Lúc này, bên trong điện tối đen kia truyền lại một giọng nói nghe như từ cõi chết xa xôi vọng về, nghe qua có chút khủng bố dọa người.

Cả Lâm Phàm không sợ trời không sợ đất cũng không khỏi rùng mình một cái.

- Nghê sư huynh, Lý trưởng lão này sao nói nghe sợ vậy?

Lâm Phàm trộm hỏi.

- Suyt, nói năng cẩn thận, sư đệ phải nhớ kỹ, đợi lát nữa nhìn thấy Lý trưởng lão, ngàn vạn lần không được kinh hoảng, hiểu chưa?

Nghê Minh Dương đột nhiên đang nhớ tới một việc, có chút hối hận không sớm nói cho Lâm Phàm, hiện tại đã đứng chỗ này cũng không tiện nhắc thêm.

- Kinh hoảng? Kinh hoảng gì cơ?

Lâm Phàm sửng sốt ngăn người, chẳng lẽ Lý trưởng lão là hổ ăn thịt người sao?

Nhưng kể cả thế thì Lâm Phàm cũng không sợ. Cùng lắm là một chiêu Hầu Tử Thâu Đào...

- Suyt, đừng nói nữa, Lý trưởng lão đến rồi.

Nghê Minh Dương đổi sắc mặt, sau đó cung kính đứng tại chỗ.

Lâm Phàm trộm nhìn người đi ra từ bóng tối phía trước.

Một thân áo đen, dáng người khá vạm vỡ.

- Má ơi...

Đúng lúc này, mây tan bớt, ánh mặt trời chiếu thẳng lên mặt Lý trưởng lão, Lâm Phàm tức thì biến sắc mặt, đôi mắt lóe lên vẻ khó tin, đồng thời cũng có chút hoảng sợ.

Cái này...

Người này sao lại biến thành cái dạng này.

Một nửa mặt người, một nửa là bộ xương, thậm chí còn có thể nhìn thấy cả một phần óc lộ ra ngoài.

Khủng bố cực kỳ, thật là quá kinh khủng.

Nhớ tới Nghê Minh Dương đã nhắc, Lâm Phàm cúi đầu, không dám nhìn thêm.

Lâm Phàm coi như kiến thức hai thế giới cũng chưa từng thấy qua tình huống như vậy.

Nếu không phải Nghê Minh Dương đã nhắc nhở qua, Lâm Phàm thiếu chút nữa hét to: có quỷ...

- Lý trưởng lão, đây là Lâm Phàm, luyện Thái Cấp Ma Thân đến cảnh giới cực cao, có thể ngăn cản đệ tử Hậu Thiên cấp tám một kích toàn lực.

Nghê Minh Dương cẩn thận giới thiệu nói

"Nhân Tài Đăng Ký Đường" là nơi căn cơ của Thánh Ma Tông, vô số đệ tử thiên tài tuyệt diệu, đều bắt đầu đăng ký tại đây để sau đó có được tài nguyên dồi dào cho bản thân phát triển.

Khi "Nhân Tài Đăng Ký Đường" mới được sáng lập, tông môn rất là coi trọng bồi dưỡng đệ tử thiên tài. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, thiên tài càng ngày càng nhiều, tài nguyên của tông môn không thể không cung cấp theo chừng mực, bởi vậy hiện tại "Nhân Tài Đăng Ký Đường" tuy vẫn cấp không ít tài nguyên, nhưng lại không còn điên cuồng như quá khứ.

-Ồ, có chuyện như vậy sao, để ta nhìn xem.

Lý trưởng lão nghe thế cũng có chút hứng thú.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, thân thể đột nhiên run lên.

Má ơi.

Đừng dựa gần vào ca như vậy.

Lâm Phàm hơi ngẩng đầu, ngược mắt lên đã thấy cặp mắt là hai ngọn lửa xanh lét cùng nửa bên mặt không có thịt da của Lý trưởng lão.

-Sợ hãi khuôn mặt của ta sao?

Lý trưởng lão cười nhìn tiểu tử mới nhập tông môn trước mắt. Tuy thần sắc Lâm Phàm không có nhiều tôn kính, nhưng Lý trưởng lão lại không có tức giận.

-Không có...

Đừng đùa, giờ mà thật thà thì có là óc heo.

Nhưng quả thật mặt Lý trưởng lão này thật dọa người.

-Người không biết không trách, một đường sau này, ngươi sẽ gặp những người so với ta càng khủng bố hơn.

Lý trưởng lão tự giễu một tiếng, sau đó đặt một tay lên vai Lâm Phàm.

Nhất thời Lâm Phàm cảm giác trong cơ thể của mình có một luồng khí lưu chạy loạn, phảng phất như đang tìm kiếm cái gì đó.

Lâm Phàm giờ phút này sắp khóc rồi.

Ngày quái quỷ gì đây, một ngày bị thăm dò hai lần, các người đừng có mơ tưởng cúc hoa của ca nha.

Mà chuyện tình làm Lâm Phàm càng hoảng sợ đã xảy ra.

Ngọn lửa xanh lét trong đôi mắt của Lý trưởng lão đột nhiên bùng lên dữ dội, nhìn chăm chăm khiến Lâm Phàm nổi da gà.

Ông trời a, hôm nay gặp hai kẻ nào đây, ca cũng biết xấu hổ đấy.

Lực xuyên thấu, ánh mắt này thật sự là có lực xuyên thấu.

- Thiên tài...

Lý trưởng lão vẽ mặt phẫn khởi nắm chặt lấy vai Lâm Phàm.

- Tuyệt thế thiên tài.

- Lại có thể tu luyện Thái Cấp Ma Thân tới cấp bậc này, tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp...

Nghê Minh Dương từ nãy vẫn cung kính đứng nguyên tại chỗ, vốn còn đang nghĩ xem tại sao hôm nay Lý trưởng lão nói nhiều như vậy, giờ khắc này nghe tới câu “thiên tài” kia thì khóe miệng khẽ lộ vẻ tươi cười.

Sự đệ tự nhiên là thiên tài, bằng không cũng sẽ không tiến cử đến nơi này.

Nhưng khi nghe được câu sau, Nghê Minh Dương ngây người.

Tuyệt thế thiên tài?

Còn là tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp?

Võn Lâm Phàm đang khẩn trương, nhưng khi nghe mấy lời này của Lý trưởng lão thì còn mắt đã rất lớn lại càng tròn to thêm.

- Ha ha...

- Thiên tài...

- Tuyệt thế thiên tài.

- Tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp.

- Lý trưởng lão, tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp như đệ tử, nhất định là được mọi người trên dưới toàn bộ tông môn bảo hộ đúng không? Có phải là sẽ trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ, do tông chủ tự mình chỉ dạy?

Lâm Phàm giờ phút này rất vui vẻ, hứng chí chờ đợi.

Tuyệt thế kỳ tài như ca, còn không phải là nhân vật được nâng như nâng trứng?

Có tài nguyên cuộn cuộn của tông môn cộng thêm hệ thống, ngày thành thần vô địch còn xa được sao?

Ha ha...

Tự sướng trong đầu, càng nghĩ Lâm Phàm càng vui vẻ. Không ngờ tới thế giới này bản đại gia lại có thể nổi tiếng như thế, ông trời đối đãi ca không tệ.

Mà lúc này, Lý trưởng lão cũng đã bình tĩnh lại từ trong kích động.

- Tốt lắm, không tồi, đến lĩnh nhu yếu phẩm cho ngoại môn của người đi. Minh Dương cũng lĩnh phần thưởng tiến cử nhân tài, sau đó dẫn sư đệ mới này tới chỗ của hãn, lại giải thích giới luật Thánh Ma Tông cho hãn đi.

Lý trưởng lão khôi phục bình tĩnh nói.

- Vâng, Lý trưởng lão.

Nghê Minh Dương cung kính tiếp nhận phần thưởng, gật đầu đáp.

- Cái quái...

Giờ khắc này như có một chậu nước lạnh thấu xương dội thẳng xuống đầu Lâm Phàm, để hắn triệt để tỉnh lại.

- Lý trưởng lão, đệ tử là tuyệt thế kỳ tài vạn năm khó gặp cơ mà, đãi ngộ nên là...

Lâm Phàm bất đắc dĩ, biểu tình kích động của hàng này lúc này chẳng lẽ là gạt người?

Ca đã làm tốt chuẩn bị yết kiến tông chủ rồi, tại sao lại biến thành cái dạng này?

- Núi cao vạn dặm phải bước từ chỗ thấp nhất mà lên, từng bước từng bước một, không thể nóng vội.

Nói xong câu đó, thân ảnh của Lý trưởng lão lại dần dần chìm vào đại điện tối đen kia.

Fuc-k my life...

Lâm Phàm giờ phút này ngơ ngẩn không biết làm sao, tiết tấu này không đúng.

Trong tiểu thuyết, chẳng phải tuyệt thế thiên tài nếu không phải là bị người chém chết thì sẽ được người xem như bảo bối mà nâng niu trong tay sao?

Mà ca còn là tuyệt thế kỳ tài, tại sao lại có đãi ngộ thế này...

Trời cao a, đất dày a... Cho ca lời giải thích...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sư Huynh, Xin Dừng Bước

oOo

- Nghệ sư huynh, có phải là chúng ta đến lộn chỗ rồi không?

Lâm Phàm nhìn kiến trúc mọc mọc tới cực điểm trước mắt, lại nhớ tới nơi ở của Mạnh sư huynh, quả chính là hai thái cực.

- Không sai đâu, đệ tử ngoại môn đều ở nơi này.

Nghê Minh Dương nói, đồng thời cười cười:

- Sư đệ, cố gắng lên, con đường tu luyện nếu không tiến thì ắt phải lùi, nhưng đệ là thiên tài, nhất định sẽ thành công.

- Cảm tạ Nghệ sư huynh.

Lâm Phàm gật gật đầu:

- Nghệ sư huynh, tại sao nơi này lại chênh lệch lớn với chỗ của Mạnh sư huynh vậy chứ?

- Sư đệ, Mạnh sư huynh là một trong mười đại đệ tử thiên tài kiệt xuất của ngoại môn, đãi ngộ tự nhiên sẽ khác. Sư đệ chỉ cần cố gắng nhất định sau này sẽ có đãi ngộ như Mạnh sư huynh.

Lâm Phàm nhìn Nghê Minh Dương, gật gật đầu, đây không phải là nói thừa sao? Bằng vào năng lực của bản đại gia, chỉ cần hơi cố gắng một chút, mười đại thiên tài kiệt xuất kia cũng thành ‘cây kinh nghiệm’ của ca.

Chỉ có điều hiện tại hẳn là vẫn nên điệu thấp một chút, từ từ bước từng bước vậy.

- Nghê sư huynh, đệ tử ngoại môn có tất cả bao nhiêu người vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Tám nghìn tám trăm tám mươi tám người.

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm vừa nghe, trong lòng nhất thời vui lên, hơn tám nghìn người, xem ra chỉ cần lợi dụng một nhóm thôi cũng đã đủ lên cảnh giới Tiên Thiên rồi.

- Sư đệ, đệ cười cái gì?

Nghê Minh Dương thấy Lâm Phàm ngây ngô cười một mình, có chút khó hiểu hỏi.

- Không, đệ có cười gì đâu. Sư huynh, đệ có chút mệt mỏi, chắc là đi nghỉ một chút đã đây.

Lâm Phàm giờ phút này muốn dò xét một chút tình huống chung quanh để nghĩ cách chuẩn bị làm một món lớn.

- Tốt, vậy sư đệ nghỉ ngơi cho tốt, sư huynh đi trước.

Nghê Minh Dương nói.

- Sư huynh, tái kiến, mấy ngày nữa đệ sẽ tìm huynh.

Lâm Phàm phát phát tay nói.

Vốn Nghê Minh Dương chuẩn bị rời đi, vừa nghe lời này, tức thì bị dọa mặt trắng nhợt, lập tức bước nhanh hơn.

Không được, sau khi trở về nhất định phải chuyển nhà, để kẻ này tìm đến mình, tuyệt đối không có việc gì tốt.

Vào đến trong phòng.

Lâm Phàm mở ra túi đồ cầm trong tay.

Một bình sứ trắng chứa đan dược, một chiếc trường bào màu xanh, một đôi giày, một thanh trường kiếm, một lệnh bài bằng sắt, một quyển sách không quá dày...

Không còn nữa rồi.

Chỉ có từng này món.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, cảm giác tông môn có chút keo kiệt. Lâm Phàm cầm lấy bình sứ, đổ đan dược ra.

Màu trắng, to cỡ hạt đậu nành.

"Đinh, phát hiện 'Uẩn Khí Đan'."

"Hiệu quả: người bình thường dùng có thể tăng cường khí tức lưu động trong cơ thể, cường thân kiện thể, rèn luyện lục phủ ngũ tạng, một ngày chỉ có thể dùng một viên."

"Dùng gia tăng: exp +100."

Lâm Phàm đếm, tổng cộng ba mươi viên, xem ra là cấp cho một tháng.

Lâm Phàm trực tiếp đổ hết đan dược ra rồi nhét cả vào miệng.

"Đinh, exp +3000."

Xem ra căn thuốc cũng là một cách tốt để thăng cấp, chẳng qua phương pháp này còn chưa quá quen, nhất định phải tìm hiểu cho kỹ mới được.

Tiếp đó, Lâm Phàm lại cầm lên y phục tông môn phát, sờ sờ một chút. Không tồi, chất liệu rất tốt, mềm mại nhẹ nhàng, chẳng qua sao lại trái phải xẻ tả, sườn xám cách tân sao?

Hơn nữa còn có thể tốc lên từ phía sau, thoát y rất dễ dàng...

Cái này...

Giờ khắc này, Lâm Phàm không khỏi có chút ý nghĩ tà ác.

Tiếp đến, Lâm Phàm cầm lấy trường kiếm, xem xét một chút, thấy chỉ là một thanh kiếm bình thường, trực tiếp ném sang một bên.

"Đình, phát hiện Thánh Ma Bí Văn, học tập hay không?"

- Học tập.

Lập tức trong đầu Lâm Phàm xuất hiện thêm rất nhiều chuyện mà hẳn không biết.

Không tồi, không tồi.

Hôm sau.

Luyện võ trường.

Đệ tử sát hạch ngoại môn lục tục đi tới luyện võ trường.

Tất cả những đệ tử này đều lộ vẻ tươi cười vui sướng trên mặt, như là gặp chuyện gì đó vô cùng khoái trá.

- Ha ha, vẫn là sư huynh thông minh, đẩy quái vật kia đi, về sau chúng ta sẽ không bị khi phụ nữa rồi.

Lúc này tuyệt thế mỹ nam đứng ở trong đám người tự tin cười cười:

- Một chút tiểu kế mà thôi.

- Sư huynh cao minh.

- Sư huynh là người có văn hóa, đầu óc tốt hơn bất kỳ ai khác.

....

Các đệ tử sát hạch ngoại môn vây chung quanh tuyệt thế mỹ nam, a dua nịnh hót lên. Mà tuyệt thế mỹ nam cũng rất hưởng thụ tình huống này, cười sáng lạn giống như hoa hướng dương.

....

Sáng sớm, Lâm Phàm đã rời giường. Một ngày mới bắt đầu từ buổi sớm, không thể vì ngủ nướng mà chậm việc.

Nếu vào ngoại môn, như vậy phải lợi dụng thật tốt tài nguyên hiện có, chính là những đệ tử ngoại môn khác. Đám sơn dương chưa bị xâm hại ới, cả đám ra hết ngoài xếp hàng đi, đợi bốn đại gia xâm phạm.

Lâm Phàm mặc trường bào màu xanh của đệ tử ngoại môn, đeo lệnh bài lên hông, đi ra ngoài.

Hiện tại hẳn muốn tìm chính là chỗ tu luyện của đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng khi Lâm Phàm tới hiện trường lại tròn mắt đứng ngẩn người.

Đây là tình huống gì?

Đệ tử ngoại môn chạy đâu hết rồi, luyện võ trường không hề cho đệ tử ngoại môn vắng hoe, lác đác mấy bóng người, khác xa suy nghĩ của Lâm Phàm.

Dựa theo tình huống bình thường, luyện võ trường phải tấp nập đầu người, cả đám liều mạng tu luyện, tại sao lại là tình huống này?

Chẳng lẽ bản đại gia phải trở lại chỗ của đệ tử sát hạch ngoại môn?

Những tên kia, đã không tăng thêm được bao nhiêu exp rồi, thậm chí còn gần như không có.

Trời cao a, đất dày a, chẳng lẽ các ngài muốn ta suy sút xuống sao?

Ta muốn tu luyện, ta muốn thăng cấp.

Lâm Phàm cũng không nói lời nào, trực tiếp ngăn cản một người.

- Sư huynh, xin hỏi luyện võ trường này sao lại không có ai?

Lâm Phàm hỏi, thái độ rất là hữu hảo.

Người bị Lâm Phàm ngăn lại thần sắc không tốt lắm, dò xét cẩn thận Lâm Phàm một phen, nhìn thấy lệnh bài bên hông Lâm Phàm mới nói:

- Người là đệ tử ngoại môn mới tới sao?

- Đúng

Lâm Phàm gật đầu đáp.

- Luyện võ trường ở ngoại môn bình thường đều không có người, các sư huynh đệ tự tu luyện ở chỗ của mình.

Vị sư huynh sắm vai phụ này thấy thái độ của sư đệ coi như không tồi, cũng hoàn hoãn nói.

- Thì ra là thế.

Lâm Phàm gật gật đầu, thế này thì có chút phiền rồi.

Tất cả đều tu luyện trong phòng, cần phải nghĩ cách nào để hấp dẫn đám này ra mới được.

Chẳng qua... Hiện tại, Lâm Phàm có một việc vô cùng quan trọng cần làm ngay.

- Sư huynh, xin hỏi ở bên trong đệ tử ngoại môn thì uy vọng của huynh thế nào?

Lâm Phàm rất là chờ mong hỏi.

- Người người tôn kính.

Sư huynh vai phụ ngẩng đầu tự tin nói.

Lâm Phàm đánh giá đối phương một phen, có chút bức khí, hẳn là lời không giả.

- Xin hỏi đại danh của sư huynh.

Lâm Phàm hỏi.

- Hàn Lục.

Hàn sư huynh mặc dù không rõ sư đệ này vì sao lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn mở miệng nói cho đối phương.

- Hàn sư huynh, huynh thấy đệ thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Hàn Lục nghi hoặc nhìn thoáng qua Lâm Phàm, hàng ngàn hàng vạn ý nghĩ xoay chuyển trong lòng, sư đệ này tới cùng muốn làm gì? Mình bây giờ muốn đi tới chỗ trưởng lão truyền công mượn bí tịch, nếu chậm trễ để thời gian qua đi thì hối hận không kịp.

- Ta cùng với sư đệ lần đầu tiên gặp mặt, không thể nhận xét tùy tiện, nếu sư đệ còn có chuyện gì thì để lần sau lại bàn, giờ sư huynh có việc, phải đi trước.

Hàn Lục vội vàng nói, tựa như không muốn nói thêm lời nào cùng Lâm Phàm.

- Tốt, sư huynh đi thông thả.

Lâm Phàm khẽ cười nói.

Hàn Lục gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

- Sư huynh, xin dừng bước.

Lâm Phàm lúc này mở miệng.

- Sao?

Hàn Lục nghi hoặc xoay người.

Nhưng ngay ở một tích tắc xoay người này, Lâm Phàm tức thì hành động.

- Hầu Tử Thâu Đào...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Danh Hiệu "Không Phục Thì Nhào Vô"

oOo

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Thổi tan hết thấy ô uế trong trời đất.

Trên luyện võ trường, một người nằm trên mặt đất, không ngừng run rẩy, giống như bị một đòn cực kỳ nghiêm trọng.

....

Lâm Phàm tung tăng chạy về, tuy luyện võ trường ở ngoại môn khiến hắn thất vọng cực kỳ, nhưng hôm nay ra cửa cũng không tệ.

‘Thâu’ được một ‘đào’.

Dù không tăng được mấy exp, nhưng cũng khiến tâm tình rất khoái trá.

Hầu Tử Thâu Đào exp +200.

Exp nhân vật +3000.

Hàn sư huynh, hy vọng huynh có thể thù hận ta, sau đó gọi hội tới đánh đấm, hung hăng nhục nhã ta, chà đạp ta, sự đệ nhất định sẽ tắm rửa sạch sẽ chờ mọi người ‘sùng hạnh’.

Vào ngoại môn, Lâm Phàm phải thăng cấp bằng bất cứ giá nào. Tu vi kém một chút là chuyện gì cũng làm không nổi, bất kể như thế nào một khi đã tiến lên là phải mạnh mẽ hơn trâu húc mã mới được.

Trở lại phòng, Lâm Phàm nằm bắt chân chữ ngũ trên giường, ngẫm nghĩ chuyện ngoại môn.

Dù thế nào thì cũng phải hấp dẫn cừu hận của công chúng, như thế mới có cơ hội. Thế nhưng cả đám này đều ru rú ở hang ổ mà tu luyện, dùng cách nào chọc giận cũng là chuyện làm người đau đầu.

Thái Cấp Ma Thân.

Hầu Tử Thâu Đào.

Cực hạn của tụi mày rốt cuộc là bao nhiêu tầng đây?

Lâm Phàm nhìn lên nóc nhà, dần dần chìm trong suy nghĩ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Lâm Phàm đột nhiên bật người đứng lên.

- Đúng rồi, sao ca lại quên chuyện quan trọng như vậy chứ!

Hầu Tử Thâu Đào và Thái Cấp Ma Thân là bổ trợ cho nhau, ca trộm đào của người khác, vậy cũng có thể trộm của mình.

Lâm Phàm nhìn nhìn tiểu đệ đệ, lại nhìn nhìn tay của mình, trong nội tâm xảy ra đấu tranh thật lớn.

Nếu thí nghiệm thành công, vậy đã mở ra một hướng đi mới, từ nay trở đi...

Không được, không được.

Giờ phút này Lâm Phàm nhớ tới vẻ thống khổ của đám đệ tử sát hạch ngoại môn sau khi bị trộm đào, lập tức nhin đi xúc động trong lòng.

Trứng của ca chỉ có thể vân vê, không thể bóp.

Lúc Lâm Phàm còn đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng, thì ở trong một gian phòng phía xa khác...

Hàn Lục run rẩy hàm răng, toàn thân vô lực ngồi im một chỗ.

- Lâm Phàm, ta cùng với người không chết không ngừng.

Hai mắt Hàn Lục giống như muốn phun ra lửa.

Vô duyên vô cớ bị người đánh trộm, hơn nữa còn đánh vào chỗ kia, nam nhân nào cũng không thể nhẫn nhịn được.

Hàn Lục tu vi Hậu Thiên cấp bốn, cho dù luyện thể nào cũng không thể đem chỗ kia biến thành tường đồng vách sắt. Lâm Phàm tuy có tu vi thấp hơn Hàn Lục nhiều, nhưng một chiêu Hầu Tử Thâu Đào này Lâm Phàm lại đã luyện tới cảnh giới 'bỏ qua phòng ngự'.

Hàn Lục kẹp chặt hai chân cẩn thận đứng lên, đi tới cửa, nhìn nhìn bên ngoài, xác định không có ai mới an tâm ngồi xuống.

Sau đó trong tay Hàn Lục bỗng nhiên xuất hiện một bình ngọc màu trắng.

Vật này là Hàn Lục vô ý lấy được khi vừa đến Thánh Ma Tông bái sư hai năm trước. Khi vừa có nó, Hàn Lục còn chưa biết sử dụng thế nào, cũng may bình ngọc này có thể thu vào trong cơ thể, bất luận kẻ nào cũng không tra xét được.

Mà ở trong nửa năm tiếp theo, bình ngọc màu trắng này lại đột ngột hiện ra ngoài, sau đó truyền đến một tia tín hiệu.

Hàn Lục nhờ đó biết được bình ngọc này tên là "Ngọc Tịnh Bình", đồng thời nó vốn là pháp bảo của một vị tên là "Nam mô đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn quảng đại linh cảm Quan Thế Âm Bồ Tát".

Hàn Lục cố ý đi nghe ngóng về danh hào này, thế nhưng chưa từng nghe qua có ai biết đến người như vậy.

Mà Ngọc Tịnh Bình mỗi ngày đều cô đọng ra một giọt sương, tên là Tiên Chi Lộ, sau khi uống vào sẽ thấy diệu dụng vô cùng, không những tăng lên tu vi, còn có thể tiêu trừ bách bệnh bách tai.

Hàn Lục có thể trong thời gian nửa năm ngăn ngừa từ một người phạm tu luyện tới Hậu Thiên cấp bốn, hoàn toàn là nhờ vào thứ này.

Tiếp đến Hàn Lục lấy ra một quyển công pháp có tên Thương Nhật Băng Quyền, là mượn từ trưởng lão truyền công.

Vừa mở ra tờ thứ nhất, cả trang công pháp đã được nhớ kỹ trong lòng.

Trước kia trí nhớ của Hàn Lục cũng không quá tốt, nhưng sau khi dùng Tiên Chi Lộ thì không chỉ trí nhớ tăng nhiều mà ngộ tính cũng được đề thăng rất cao, có thể nói là đạt tới hàng ngũ thiên tài trong tông môn.

Hàn Lục đương nhiên xem Ngọc Tịnh Bình này như bảo bối, có điều Ngọc Tịnh Bình này cũng bị tổn hại, điều này làm Hàn Lục rất là tiếc nuối.

Ngọc Tịnh Bình này không trọn vẹn đã cường hãn như thế, nếu hoàn hảo vô khuyết lại còn đến mức nào đây, Hàn Lục quả thật rất chờ mong.

Hàn Lục cũng không nghĩ nhiều, thật cẩn thận nuốt một giọt Tiên Chi Lộ, nhất thời một cỗ khí nóng tràn ngập toàn thân.

Hàn Lục lập tức ngồi xếp bằng trên giường, vận chuyển tâm pháp Thương Nhật Băng Quyền. Chỉ cần Thương Nhật Băng Quyền đạt được cảnh giới tiểu thành là hẳn có thể trùng kích lên Hậu Thiên cấp năm.

Mỗi thù hôm nay trước hết nhớ kỹ, ngày sau tất sẽ trả đủ số.

Lâm Phàm, ta nhớ mặt ngươi rồi.

....

- Át xì...

Lâm Phàm lúc này vẫn đang kịch liệt đấu tranh trong nội tâm, bỗng hắt xì hơi một cái.

- Không biết là bị đứa nào chửi sau lưng!

Lâm Phàm xoa nhẹ cái mũi nghĩ.

Đến bây giờ, Lâm Phàm vẫn chưa đấu tranh xong: tuy lúc trước đã hạ quyết tâm quyết không trộm đào của chính mình...

Thế nhưng nếu thật sự có thể thành công thì làm sao giờ?

Biện pháp tu luyện tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua.

Lâm Phàm đi tới đi lui, mãi vẫn không hạ được quyết tâm.

Con bà nó chứ...

Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Người chết trym hương lên trời, bất tử vạn vạn năm. Vì vô địch, vì tương lai tốt đẹp, chút thí nghiệm nho nhỏ cũng không dám thì còn làm được cái gì?

Giờ khắc này, Lâm Phàm bất chấp rồi, xuống tay nhanh như tia chớp.

- Hưu Tử Thâu Đào.

"Bịch..."

Ngay tức khắc, Lâm Phàm quỳ luôn trên mặt đất, sắc mặt vốn hồng nhuận biến thành tái nhợt, trong đôi mắt kiên cường cũng rơi ra vài giọt nước mắt thống khổ.

Lâm Phàm đau đớn cúi đầu, hai tay ôm lấy đũng quần.

Má ơi, con hối hận.

Lâm Phàm cắn chặt răng, tự phóng một phát rằm, đứng đằng xa cũng phải nghe rõ.

"Đinh, Hưu Tử Thâu Đào exp +1."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +1."

"Đinh, đạt được danh hiệu ẩn giấu: Không Phục Thì Nhào Vô."

"Không Phục Thì Nhào Vô: ta có thể đối đãi tàn nhẫn với cả chính mình thì càng không cần phải nói tới các người."

"Thuộc tính: khi mở ra tu vi tự thân tăng gấp bội, liên tục trong thời gian một nén nhang."

"Số lần sử dụng: duy nhất."

....

Giờ khắc này Lâm Phàm không có tâm tình mà để ý mấy thứ này, bởi vì hắn thật sự rất đau, đau đến độ muốn giết người.

Lâm Phàm thề với trời, chiêu thức tàn phá thể xác và tinh thần như thế nhất định sẽ không dùng trên người mình nữa, sau này nhất định thành thành thật thật lấy người khác thăng cấp.

Lâm Phàm gian nan đứng lên, chống lên cái bàn, đi đến bên giường, sau đó chậm rãi ngồi xuống, yên lặng áp tay ôm lấy đùi quần, chảy nước mắt.

Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, hôm nay để ca hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại cố gắng.

Tiếp đó, Lâm Phàm run rẩy thân mình, khe khẽ nhắm hai mắt lại.

Hắn lặng lẽ khóc trong tim, cảm giác mình quả thật là kẻ ngu, loại chuyện này sao có thể làm được. Chẳng qua thí nghiệm lần này cũng tốt, ít nhất biết được các sư huynh đệ đau đến mức nào.

Không biết Hàn sư huynh ngày mai có thể tụ tập một đám người đến tìm mình báo thù không, thật sự làm cho người ta chờ mong a...

Hôm nay thì thôi, khẳng định Hàn sư huynh hiện giờ cũng đang nằm trên giường mà xoa dịu nỗi đau.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Có Thể Cấp Một Cơ Hội Hay Không?

oOo

Bên trong "Nhân Tài Đăng Ký Đường", đưa tay không thấy được năm ngón, thế nhưng Lý trưởng lão giống như có thể coi thường bóng tối, mau chóng từ trên giá tìm được một quyển sách.

Quyển sách này là ghi ghép trọn đời những việc đã trải qua của tổ sư khai tông.

Trong bóng đêm, đôi mắt là hai ngọn lửa xanh lét nhảy múa, chung quanh không một tiếng động, chỉ nghe tiếng Lý trưởng lão lật từng trang giấy.

- Vì sao người đệ tử này lại có thể luyện Thái Cấp Ma Thân đến cảnh giới cao như thế nhỉ, trước giờ chưa từng có a.

Lý trưởng lão lầm bầm, trong sách ghi Thái Cấp Ma Thân chỉ là một quyển công pháp luyện thể mà tổ sư khai tông tùy tay viết ra, đặc biệt cấp cho bao cát luyện tập, thật đúng là chưa bao giờ xuất hiện qua người đem luyện đến trình độ như vậy.

....

Hôm sau.

Lâm Phàm tỉnh giấc, chuyện đầu tiên làm là kéo đũng quần ra nhìn. Thấy tiểu đệ đệ khoẻ như vâm, bình yên vô sự, Lâm Phàm mới yên lòng.

Từ nay về sau, Lâm Phàm cam đoan tuyệt đối sẽ không làm lại chuyện như vậy, quả thực là muốn mạng người.

Lúc này truyền đến tiếng gõ cửa, Lâm Phàm có chút nghi hoặc, là ai tìm đến mình? Chẳng lẽ là Hàn Lục tới?

À không phải, với chuyện quá phận ngày hôm qua, Hàn sư huynh không một cước đá văng cửa phòng mình thì quá xin lỗi bản thân rồi.

Lâm Phàm không có nghĩ nhiều, thu dọn một chút rồi mở cửa.

- Ơ, người là?

Lâm Phàm nhìn người trước mắt, có chút nghi hoặc, lạ mặt, không quen thuộc.

- Ta ở ngay bên cạnh, đệ chính là Lâm sư đệ mới vào ngoại môn đúng không?

Người đến mỉm cười, giống như là một đại ca ca đối đãi tiểu đệ đệ mà nhìn Lâm Phàm.

- À, thì ra là sư huynh, mời sư huynh vào.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời vui vẻ, có exp tự đến cửa rồi.

- Ha ha, Lâm sư đệ khách sáo quá, Nghê sư huynh ngày hôm qua dặn ta phải chiếu cố chăm sóc đến Lâm sư đệ, giờ là lúc ngoại môn dùng cơm, Lâm sư đệ mới vào ngoại môn, chỉ sợ còn chưa biết ăn ở đâu, để ta dẫn đường đi.

Doãn Mạch Thần nhìn Lâm Phàm, cảm giác tiểu sư đệ mới vào này rất không tồi, đối đãi người khác rất nhiệt tình, sau này nếu có cơ hội hẳn là nên lui tới nhiều hơn.

- Tốt, vậy làm phiền sư huynh.

Lâm Phàm vui vẻ nói.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm hỏi đông hỏi tây, Doãn Mạch Thần cũng nhất nhất giải đáp.

- Doãn sư huynh, nhà ăn này lớn quá nhỉ.

Giờ phút này Lâm Phàm phóng mắt mà nhìn, chỉ thấy tấp nập toàn người là người, mà mỗi người đều có cấp bậc tu luyện lơ lửng trên đỉnh đầu. Trong mắt Lâm Phàm, tất cả đều là exp a.

- Lâm sư đệ, toàn bộ đệ tử ngoại môn đều dùng cơm ở đây, chỗ dùng cơm tự nhiên phải rất lớn.

Doãn Mạch Thần giải đáp nói.

- À...

Sau đó Lâm Phàm dưới dẫn dắt của Doãn Mạch Thần mà qua nhận một phần đồ ăn.

Có rau có thịt, rất là thịnh soạn.

Chẳng qua không biết thịt này là thịt gì, tại sao chưa thấy bao giờ, hơn nữa rất thơm ngon, mùi hương xông lên làm người ta cảm thấy rất thèm ăn.

Bụng Lâm Phàm đã sớm biểu tình, hơn nữa sau khi bước vào Hậu Thiên thì dạ dày hẳn dường như lớn hơn, hẳn cũng không nói thêm gì mà bắt đầu tiên diệt khẩu phần của mình.

Quả nhiên là không phải thức ăn thông thường, Lâm Phàm ăn xong thì exp cũng tăng thêm một chút.

Lâm Phàm ngẩng đầu, chỉ thấy Doãn Mạch Thần trợn mắt há hốc mồm nhìn mình:

- Sư huynh, huynh nhìn đệ làm gì?

Hiện tại Lâm Phàm chỉ cần nhìn một ánh mắt có chút khác thường nào đó thì cũng cảm giác cả người run lên, giống như thời thời khắc khắc đều có người nhớ tới thân thể thuần khiết của mình.

Doãn Mạch Thần cười cười:

- Không có gì, chỉ là bộ dạng ăn như hổ đói của Lâm sư đệ khiến ta mở rộng tầm mắt thôi.

- Doãn sư huynh, mỗi người chỉ có thể lĩnh một phần cơm thôi sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Đúng, ở đây chuẩn bị suất ăn theo đầu người.

Doãn Mạch Thần cười nói.

Lâm Phàm vừa nghe, tức thì vui mừng.

Hiện giờ ở trong mắt Lâm Phàm, bất kỳ ai cũng đều là exp, mà không đi tranh thủ đá đều chọc giận là không được rồi.

Ngay khi xác nhận được tin tức từ Doãn sư huynh, Lâm Phàm bắt đầu quyết đoán mở ra skill chọc giận.

Lâm Phàm tạo vẻ mặt bình tĩnh bưng lấy phần đồ ăn của Doãn sư huynh, để qua trước mặt mình, sau đó nhìn Doãn sư huynh, đợi Doãn sư huynh nổi giận.

- Doãn sư huynh, đệ còn chưa ăn no, huynh ngồi nhìn đệ ăn là được rồi.

Lâm Phàm mở miệng nói.

Giờ khắc này trong lòng Lâm Phàm rất là chờ mong, Doãn sư huynh, huynh mau động thủ đi, nhanh chóng lật bàn đánh ta đi. Tuy rằng huynh làm người không tồi, nhưng ai kêu sư đệ ta dựa vào ăn đòn thẳng cấp đây.

Thế nhưng việc làm Lâm Phàm nhớ nhung kia lại không xuất hiện. Doãn sư huynh này chỉ hơi sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười.

- Được rồi, như thế sư huynh không ăn nữa, nếu sư đệ chưa ăn no thì ăn phần của huynh cũng không sao.

Doãn Mạch Thần nói.

Lâm Phàm vừa nghe, tí thì ngã lăn. Chuyện này...

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện, hiện tại muốn chọc giận người cũng thật là khó a, người ở đây là làm sao vậy, tại sao ai nấy đều rộng lượng thái quá thế chứ.

- Doãn sư huynh? Huynh không đói sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Đói.

Doãn Mạch Thần gật đầu nói.

- Vậy đệ giành đồ ăn của huynh, sao huynh không tức giận?

Lâm Phàm có loại xúc động muốn khóc, không thể phối hợp chút mà đánh ca được sao?

Doãn Mạch Thần cười lắc lắc đầu:

- Làm sư huynh là cần phải chiều cố sư đệ, nếu sư đệ đói, sư huynh tự nhiên phải giúp sư đệ ăn no.

Fu-ck...

Nếu như lúc này xung quanh không người, Lâm Phàm tuyệt đối là muốn khóc lớn một hồi, vì sao tiến vào ngoại môn lại toàn gặp được những người như thánh mẫu thế này, sau này để ca đi đâu hấp dẫn cừu hận đây?

- Sư huynh, giờ đệ lại không đói nữa rồi, phần cơm này trả lại huynh.

Lâm Phàm đẩy phần ăn trở về cho Doãn Mạch Thần.

- Sư đệ, đệ đói thì đừng ngại, sư huynh không có việc gì.

Doãn Mạch Thần nói.

- Không cần.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

....

Mà vừa lúc này, phía trước truyền lại tiếng vỗ bàn.

- Đưa cơm của người cho ta.

Lâm Phàm nhìn theo, chỉ thấy một người to cao như quả núi đang đứng, hình như là cướp đồ ăn của một người khác.

- Sư huynh, đây là của ta.

Trong đám người truyền đến một giọng nói thánh thót như chuông bạc, rất dễ nghe, hẳn là của một muội tử.

- Bây giờ là của ta, người có gì không phục.

....

Lâm Phàm giờ phút này đứng lên, nội tâm vui vẻ, rốt cuộc chứng kiến người như vậy. Lâm Phàm cũng không tin trong hơn tám nghìn đệ tử ngoại môn lại không có kẻ nào hung hăng càn quấy.

- Lâm sư đệ, đừng gây chuyện, hẳn là người của Dịch sư huynh.

Doãn Mạch Thần có chút kiêng kị nói.

Lâm Phàm vừa nghe lại càng vui hơn, đây là người có hậu trường a, không tồi, không tồi.

- Doãn sư huynh, Dịch sư huynh là ai?

Lâm Phàm hỏi.

- Hắn là một trong mười đại đệ tử ngoại môn kiệt xuất, đứng ngang hàng với Mạnh sư huynh, địa vị tại ngoại môn rất cao. Người kia chính là người của Dịch sư huynh, loại chuyện này ở ngoại môn tuy rằng không hay xảy ra, nhưng không phải không có, sư đệ nghe sư huynh một lời, ngàn vạn lần đừng xen vào việc của người khác.

Doãn Mạch Thần cảnh báo nói.

- Vâng.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Doãn Mạch Thần cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn chỉ sợ Lâm sư đệ nghe con không sợ cọp, thích lo lắng chuyện bất công của thiên hạ.

Tuy nói tông môn nghiêm cấm tư đấu, nhưng cứ nơi có người sẽ có xung đột lợi ích, không thể nào tránh khỏi.

Chẳng qua khi Doãn Mạch Thần quay đầu nhìn lại thì đã thấy Lâm sư đệ đi về phía bên kia, nhất thời kinh hãi ăn vội ăn vàng mấy miếng rồi chạy theo.

Lâm sư đệ là muốn làm gì? Ngàn vạn lần đừng có xen vào việc của người khác a.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tiết Tấu Đây Không Sai

oOo

Lúc này, trong đám người, đông đảo đệ tử ngoại môn ngồi ở tại chỗ hoặc là đứng cạnh xem tình huống trước mắt, giống như là một đám thực khách trong nhà hàng đang vừa ăn vừa xem kịch vui.

Có xì xào bàn tán, cũng mặc niệm cho sư muội xui xẻo này vài giây.

Bọn hắn đều biết gã đệ tử ngoại môn cao lớn kia, là tiểu đệ của Dịch Trung Thiên – một trong mười đệ tử ngoại môn kiệt xuất, bình thường ngang ngược càn rỡ, chuyên khi dễ người.

- Hôm nay ta thích lấy của người đấy, người muốn thế nào?

Vương Thiên Phong cao lớn thô kệch, cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc. Nếu là người bình thường, thấy sư muội khả ái xinh đẹp như thế, làm sao còn có thể hạ thủ, che chở không kịp ấy chứ.

Lâm Phàm nhìn tình huống, hắn chưa từng gặp mỹ nữ trước mắt, thế nhưng sư muội này cũng quá con mẹ nó xinh đẹp.

Lâm Phàm vừa mới ăn cơm xong, phần ăn này có thể tăng exp, hiển nhiên không phải đồ ăn bình thường. Mà cơm canh có thể tăng trưởng tu vi đương nhiên là khiến người ta muốn ăn càng nhiều càng tốt.

Đại hán to con này, chỉ sợ cũng bởi vì nguyên nhân đó nên mới phải đi tìm quả hồng mềm để nắm.

- Người...

Phạm Vũ Hân cắn chặt hàm răng, đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng đại hán trước mắt, lại không biết làm sao cho phải.

- Hừ...

Vương Thiên Phong khinh thường cười lạnh một tiếng, không hề có chút khí phách sư huynh, quả thực khác xa Nghê Minh Dương hay Doãn Mạch Thần.

Đệ tử ngoại môn chung quanh thấy tình huống trước mắt, cũng đều lặng lẽ không lên tiếng. Tuy sư muội xinh đẹp động lòng người, nhưng bọn hắn cũng không dám trêu chọc Vương Thiên Phong.

Lúc này Hàn Lục đứng trong đám người, nhìn tình huống, thần sắc hờ hững, không hề có chút dao động nào.

- Con đường tu luyện là cá lớn nuốt cá bé, chỉ có càng mạnh mới đủ.

Hàn Lục nắm chặt hai tay, sau đó cúi đầu chuẩn bị rời đi.

- Dừng tay.

Vừa lúc đó, một tiếng thét vang truyền khắp toàn bộ nhà ăn, mọi người nghi hoặc đảo mắt tìm người lên tiếng.

Hàn Lục vốn chuẩn bị rời đi cũng dừng bước, bởi vì cái giọng này nghe rất quen.

- Là hắn...

Khi Hàn Lục nhìn sang, thấy là người nợ thì vẻ mặt bình thản lập tức che kín sương lạnh, phảng phất như có thâm cừu đại hận.

Lâm Phàm nhìn Vương Thiên Phong, Hậu Thiên cấp sáu.

Sau đó Lâm Phàm lại nhìn sư muội kia, Hậu Thiên cấp một, nhưng sát phía sau là mấy dấu chấm hỏi.

Điều này làm cho Lâm Phàm có chút nghi hoặc, đây là ý gì? Nhưng hiện tại chuyện này cũng không quan trọng, bởi vì Lâm Phàm muốn bắt đầu chọc tức.

Rất nhiều exp đang hướng chính mình ngoắc ngoắc, bất kể là thế nào cũng phải kiếm một mớ đã.

- Người là ai?

Vương Thiên Phong thấy có người đi ra, tức giận quát.

Lâm Phàm liếc Vương Thiên Phong một cái, sau đó nhún chân nhảy lên bàn, chửi ầm lên.

- Loại như người cũng đòi làm sư huynh, chỉ biết khi dễ sư đệ sư muội, ta còn xấu hổ thay cho người, đồ rác rưởi, phế vật, dần dần...

Lâm Phàm thao thao bất tuyệt, đủ từ ngữ khó nghe ùn ùn phun ra, khiến đám đệ tử ngoại môn đang vây quanh trợn mắt há hốc mồm.

Mà Phạm Vũ Hân vốn rất tức giận, giờ khoe miệng trong lơ đãng lộ ra một tia tươi cười không ai nhìn thấy.

- Ha ha...

Nghe Lâm Phàm chỉ mặt Vương Thiên Phong mà mắng, đệ tử ngoại môn xung quanh cũng đều cười lên.

Nhưng cười còn chưa xong, Lâm Phàm đã quay sang bọn hắn.

- Các người cười gì mà cười, kẻ nào cũng đều là phế vật, thân là nam nhân, thế nhưng thấy một sư muội yếu đuối bị loại tiểu nhân xấu xa đê tiện này khi dễ lại chỉ biết đứng xem, ta đồ mặt thay các người này... Các người nhìn nhìn cái gì? Không phục hả, không phục thì đến đánh ta chắc?

Lâm Phàm chỉ đám sư huynh đệ xung quanh mà mắng.

Giờ phút này, Doãn Mạch Thần vừa tới kịp để nghe thấy Lâm sư đệ chửi, lập tức bị hù đến mặt trắng bệch.

Sư đệ, tội gì phải làm khổ mình như thế, đây là người đắc tội tất cả mọi người, sư huynh cũng không thể nào cứu được người a. Không được, nhất định phải nhanh chóng báo cho Nghê sư huynh biết, bằng không thành đại loạn mất.

Doãn Mạch Thần không có nghĩ nhiều, vắt chân lên cổ mà chạy ra ngoài. Thời điểm này Doãn Mạch Thần chỉ hận không có thêm mấy cái chân để chạy nhanh hơn chút.

....

Giờ khắc này,

Lâm Phàm đứng trên bàn, mắt nhắm hờ, thở khẽ một hơi. Sĩ nhục các người như thế, nếu các người còn không xông lên quần công thì quá dễ cho bản đại gia khinh thường.

Lâm Phàm chửi mỗi mồm, nhảy từ trên bàn cồm xuống, tiếp đó đi tới trước mặt Vương Thiên Phong:

- Sao, có giỏi thì đánh ta đi, ta khinh!

Lâm Phàm nhìn ra Vương Thiên Phong này đã ghen đỏ mặt, tiếp tục chọc tức.

Thành bại hôm nay chính là từ chỗ này.

- Muốn chết...

Giờ phút này, mắt Vương Thiên Phong như bốc hỏa, một quyền đâm thẳng về Lâm Phàm.

Đệ tử ngoại môn chung quanh kinh hô một tiếng. Theo bọn hắn nhìn, hôm nay có thể sẽ có tai nạn chết người.

Mà Phạm Vũ Hân cũng có chút khấn trương nhìn theo.

"Àm..."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +2000."

Cường độ thân thể của Lâm Phàm hiện tại có thể thừa nhận cả một kích toàn lực của Nghê Minh Dương Hậu Thiên cấp tám, tự nhiên không để một quyền của Vương Thiên Phong vào mắt.

Cảm thụ được exp lại tăng cao, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười.

Nhưng khi hắn đang hớn hở đợi đòn tiếp theo thì lại phát hiện Vương Thiên Phong đang cảnh giác nhìn mình.

Lâm Phàm đột nhiên kịp phản ứng, Vương Thiên Phong toàn lực đánh một quyền thế nhưng chính hắn lại không có việc gì đứng nguyên tại chỗ, chỉ thẳng ngón mới không nhận ra chuyện này có vấn đề.

Lâm Phàm lập tức bộc phát hoàn toàn kỹ năng diễn xuất cường đại của mình.

"Phụt..."

Mặt hắn chuyển sang đỏ bừng, từng đóa hoa máu phun ra từ miệng. Để làm tăng cường độ chú ý, Lâm Phàm còn cố ý phun thêm mấy ngụm.

Giờ máu không đáng tiền, exp mới là đáng giá nhất.

- Ha ha..., tiểu tử, xem ngươi còn dám hung hăng càn quấy không.

Vương Thiên Phong thấy kẻ dám chửi mình cuồn phun máu tươi, cũng cười lớn, đối với một quyền vừa rồi, Vương Thiên Phong rất là vừa lòng.

Hiện giờ muốn đúng là cảm giác này.

Hàn Lục vẫn chưa đi, thấy tình huống trước mắt, không khỏi nhếch miệng cười, phần nộ trong lòng hạ đi nhiều.

. . . .

Lâm Phàm run run, khóe miệng còn vương máu, giơ tay chỉ thẳng:

- Ta xem thường ngươi...

Vương Thiên Phong thấy tiểu tử trước mắt này còn dám càn rỡ, càng nổi giận, hai tay bay múa, từng quyền từng quyền đánh lên người Lâm Phàm.

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +2000."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +2000."

. . . .

Giờ khắc này, Lâm Phàm vì để cho Vương Thiên Phong có chút thoải mái, cũng đã nằm ở trên mặt đất, mặc cho Vương Thiên Phong dẫm đá.

Lâm Phàm duỗi thẳng sống lưng, thở nhẹ một hơi, không dễ dàng a. Vào ngoại môn đến giờ mới có một hôm thoải mái nhất.

Ngay lúc Lâm Phàm cười thầm trong bụng, Vương Thiên Phong lại ngừng lại.

- Hừ, hôm nay cho ngươi chút giáo huấn, xem sau này còn dám càn rỡ với ta không!

Vương Thiên Phong hừ lạnh một tiếng sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

- Đứng lại, đồ rác rưởi kia.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã gần chết trong mắt mọi người lại đứng lên, vẫn biểu hiện vô cùng suy yếu như trước, thế nhưng tiếp tục mở

miệng mà điên cuồng chửi mắng Vương Thiên Phong.

- Người...

Vương Thiên Phong sửng sốt, có chút khó tin, người này, lại vẫn có thể đứng lên.

- Hừ, không chỉ người, cả đám đang có mặt ở đây, trong mắt ta cũng đều là phế vật. Sao, ánh mắt kia của các người là thế nào, ta chính là nói các người đấy, không phục thì cùng lao vào đây, gia gia các người không sợ các người đâu.

Lâm Phàm giờ phút này sắp khóc, thằng cấp kiểu này dễ dàng sao?

Không chỉ chọc tức, mà còn phải chọc tức cả một đám lớn, nếu không thành công thì hết thầy cố gắng đều uổng phí.

- Các sư huynh đệ, chúng ta đường đường nam nhi bảy thước, giờ lại bị kẻ này nói không đáng một đồng, sĩ khả sát bất khả nhục, hôm nay phải cho hắn hiểu được cái gì là có thể nói, cái gì là không thể nói.

Giờ phút này trong đám người truyền đến một câu giật dây mọi người.

Lâm Phàm liếc mắt một cái nhìn lại, nhất thời trong lòng vui vẻ, hóa ra công thần giúp đỡ mình lại là Hàn Lục Hàn sư huynh.

Lâm Phàm cực kỳ vui sướng trong lòng.

Hàn sư huynh, ân tình hôm nay, ngày sau sư đệ nhất định sẽ hậu tạ.

Quả nhiên, Hàn Lục khích xong, đám đệ tử ngoại môn đã không ít kẻ rục rịch.

Có kẻ cúi đầu không nói, hẳn là vì lúc trước không ra tay nên cũng mang chút áy náy, mà có kẻ tính khí nóng nảy lại bị mấy lời này kích thích, chuẩn bị bộc phát.

.....

Giờ khắc này Lâm Phàm mừng như điên trong bụng, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, tiết tấu hôm nay không sai a.

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +1000."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +5000."

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Căng Họng Rên La, Kích Phát Tiềm Lực Của Các Người

oOo

"Đình, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp."

Nghe tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm càng khoan khoái, trời không phụ lòng người, chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có hồi báo.

- Khoan, các sư huynh đệ, mau dừng tay, hình như hãn không chịu được nữa rồi.

Trong lúc Lâm Phàm còn đắm chìm trong khoái lạc, một gã đệ tử ngoại môn kinh hô một tiếng.

- Cái gì?

- Giận quá mất khôn rồi, tất cả đều là đồng môn, tại sao chúng ta có thể làm ra chuyện như vậy chứ.

- Mau đưa đi chữa thương, không thể để xảy ra chuyện lớn được.

Hàn Lục vẫn đứng ở cách đó không xa, nhìn mọi việc trước mắt, khóe miệng lộ ra tươi cười: nếu gã này mà chết thật thì là xứng đáng.

Mà giờ khắc này Lâm Phàm cũng vội vàng cất tiếng, chửi ầm lên:

- Bọn cặn bã các người, chỉ bằng các người cũng mơ tưởng đánh chết ta á, quả thực là tự dất vàng lên mặt mình, ta khinh cả đám các người...

Nụ cười trên mặt Hàn Lục cứng lại, vẻ mặt biến đổi, có chút kinh ngạc, cũng có chút khó tin.

Chuyện này quả thực là không thể nào.

- Khốn kiếp, còn dám chửi.

Đám đệ tử ngoại môn đã dừng tay, giờ nghe người này không biết hối cải mà còn tiếp tục chửi bậy thì lại động thủ.

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +2000."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +3000."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp +1000."

Lâm Phàm hưởng thụ cảm giác thoải mái theo mỗi lần được nhắc nhở exp tăng trưởng. Đám 'cây kinh nghiệm' này càng dùng sức thì Lâm Phàm càng vui vẻ, thế nhưng còn một việc khiến hãnh tiến nuối là vẫn còn không ít đệ tử ngoại môn cúi đầu đứng trầm mặc ở vòng ngoài, không chịu tiến lên tặng exp cho mình.

- Tên khốn này, mau xin lỗi bọn ta.

Vương Thiên Phong phản nộ quát.

- Để ta cúi đầu trước đám khốn kiếp chỉ biết khi dễ nữ tử như các người sao, nằm mơ đi.

Lâm Phàm vui sướng, phối hợp quát to lên.

- Chúng ta không có khi dễ người, tại sao người lại nhục mạ chúng ta?

Đám đệ tử ngoại môn đang giáo huấn Lâm Phàm nghe thế phản nộ phản bác.

Bọn hăn không có làm cái gì, chẳng phải chỉ đứng một bên xem náo nhiệt mà thôi, tự dưng bị sỉ nhục.

- Chửi mắng các người thì làm sao, ta cứ chửi đấy, ngon thì đánh đi.

Lâm Phàm dùng vẻ mặt thích ăn đòn quát to nói.

- Các sư huynh đệ, cùng hăn nói nhảm làm gì, hôm nay chúng ta phải cho hăn biết kết cục của việc nói bậy.

Vương Thiên Phong hỗn hển nói.

Từ khi theo Dịch sư huynh đến nay, chưa từng có ai dám nói như thế với hăn, Lâm Phàm xem như người ‘bóc tem’.

. . . .

Lâm Phàm vì để cho bọn hăn có cảm giác thành tựu, cũng cố căng họng mà rên la, thảm thiết đến độ kinh thiên động địa.

Mỗi khi những ‘cây kinh nghiệm’ này chuẩn bị thu tay, Lâm Phong lại mở mồm chọc tức.

"Bốp... Bịch."

Giờ khắc này trong phòng ăn như cái chợ vỡ, rất nhiều ngoại môn đệ tử đều không rõ vì sao vậy quanh.

Bọn hăn nhìn từ đầu tới cuối, trong lòng cũng bội phục không thôi đối với vị đồng môn bị quần ẩu đến kêu la thảm thiết mà vẫn không chịu thua này.

Đây gọi là tính khí không chịu thiệt sao? Nhiều người như vậy, đánh không lại, nhận thua không được sao? Đợi sau này tu vi tăng lên, báo thù từng người không được sao?

Hăn đây là tinh thần không chịu nhục a!

- Có phục hay không...

Vương Thiên Phong giờ phút này mệt đến đứt hơi. Tu vi Hậu Thiên cấp sáu, nội khí hùng hậu, lý ra không thể mệt như vậy mới phải.

Mới bắt đầu, Vương Thiên Phong cũng không dám dùng toàn lực đánh Lâm Phàm, nhưng sau đó lại phát hiện, kẻ này chỉ có rên to chứ không biết tắt thở, bức cho Vương Thiên Phong phát hỏa.

Bởi vậy phần sau Vương Thiên Phong sử dụng toàn bộ khí lực.

- Phục em gái người, Lâm Phàm ta không phục trời, không phục đất, tên cặn bã người có đánh chết ta, ta cũng không phục.

Lâm Phàm chửi đáp lời.

- Người...

Vương Thiên Phong thở phì phò chỉ vào Lâm Phàm, không biết phải nói cái gì.

Chẳng lẽ người này làm bằng sắt sao?

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp + 800."

"Đinh, Thái Cấp Ma Thân exp + 600."

Giờ phút này Lâm Phàm cả kinh, chuyện gì đây, sao exp lại tăng ít như vậy? Tiếp đó Lâm Phàm ngẩng đầu liếc nhìn quanh, đột nhiên phát hiện đám đệ tử ngoại môn vốn 'hăng say' đánh đấm mình, giờ từng người sắc mặt đỏ bừng, giống như là mệt chết.

Cái đêch...

Lâm Phàm cũng bó tay bó chân, chẳng lẽ đám người này đều là 'thanh niên 1 phút' sao? Chưa gì đã xong, ca còn chưa cảm nhận được gì đây.

Không được, bản đại gia rên la lớn hơn để kích phát lực lượng của bọn hăn, nếu tốc độ tăng exp chậm như vậy thì đời nào mới có thể thăng cấp a.

- Ái ái, đau chết mất, ta sắp không được rồi.

- Bọn cặn bã các người, ta sẽ không cúi đầu đâu.

- Đám cặn bã chỉ biết khi dễ nữ tử...

....

Phạm Vũ Hân nhìn vị đồng môn đang bị quần ẩu vì mình, trong đôi mắt ôn hòa hiện lên một tia sát ý. Thế nhưng ngay lúc Phạm Vũ Hân định mở miệng thì lại thấy bên ngoài có người đang đến.

- Dừng tay.

Lúc Nghê Minh Dương nghe Doãn sư đệ báo thì sửng sốt, sau đó chạy vội tới đây.

Lâm sư đệ này thật đúng là ghé con không sợ cọp, người nào cũng dám chọc.

Trong tông môn, tuy nói rất hài hòa, nhưng tranh đấu trong đó cũng cực kỳ kịch liệt, không cần thận một chút là vạn kiếp bất phục.

Nghê Minh Dương tu vi Hậu Thiên cấp tám, cánh tay giống như ẩn chứa lực lượng vô cùng, đẩy ra toàn bộ người vây quanh Lâm Phàm.

- Vương Thiên Phong, người đây là muốn làm gì?

Nghê Minh Dương căm tức nhìn Vương Thiên Phong quát.

Doãn Mạch Thần nôn nóng bước lên đỡ Lâm sư đệ đang nằm trên mặt đất dậy, sau đó thần sắc khẩn trương kiểm tra một chút. Lâm sư đệ, ngàn vạn lần phải gắng gượng a.

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngơ ngẩn người.

Chuyện quái quỷ gì đây, đang làm rất tốt, tại sao lại tan rã.

- Lâm sư đệ, không có việc gì rồi, Nghê sư huynh đến rồi.

Doãn Mạch Thần thấy Lâm sư đệ ngây ngốc, nghĩ rằng Lâm sư đệ là bị đám người kia đánh đến choáng váng, vội nhỏ giọng an ủi.

Lâm Phàm đỡ đầu nhìn Doãn Mạch Thần. Nếu ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Doãn Mạch Thần đã sớm chết mấy trăm ngàn lần.

Hại chết ca rồi...

Chửi bới chọc tức nhiều như vậy, mà tới bây giờ mới phát huy một nửa công hiệu.

Doãn Mạch Thần thấy chỗ Lâm sư đệ vừa nằm là một vũng máu, tức thì giận dữ hét lên với đám đệ tử ngoại môn xung quanh:

- Thân là đồng môn, tại sao các người có thể ra tay ác độc như vậy, có còn tình nghĩa sư huynh đệ đồng môn không?

- Cái này...

Giờ phút này đám đệ tử vừa quần ẩu Lâm Phàm mới nhìn vũng máu trên mặt đất, giật mình, sau đó xấu hổ cúi đầu.

....

- Nghê sư huynh, chuyện này ta nghĩ người hẳn là nên quản tốt vị sư đệ này, nói cũng không thể nói lung tung đâu.

Vương Thiên Phong nhìn Nghê Minh Dương nói.

Tuy rằng tu vi không bằng Nghê Minh Dương, nhưng Vương Thiên Phong lại không hề sợ đối phương. Một phệ vật tu luyện mười mấy năm vẫn chỉ có Hậu Thiên cấp tám, hẳn căn bản không để vào mắt.

- Hừ, Vương Thiên Phong, chuyện này ta sẽ báo với Mạnh sư huynh, thật muốn nhìn xem chẳng lẽ Dịch sư huynh dạy dỗ một đám toàn là những kẻ chỉ biết cướp đoạt đồ ăn của đồng môn sao?

Nghê Minh Dương nói.

....

Lâm Phàm nhìn rõ tình huống, thầm thở dài. Hôm nay là ngày xui của ca, chọn sai địa chỉ, lần sau nhất định rút kinh nghiệm, tuyệt đối không chọn bữa như hôm nay, bằng không cả bài ‘văn tế’ dài đều uổng phí.

- Sư huynh, đệ có chút khó chịu, đệ muốn trở về nghỉ ngơi.

Giờ phút này Lâm Phàm không còn tâm trí mà ở lại, nội tâm rất khó chịu.

- Sư đệ, đệ gắng lên, để ta đỡ đệ trở về.

Doãn Mạch Thần vội vàng nói.

....

Nghê Minh Dương nhìn Vương Thiên Phong, biết chuyện này là không giải quyết được, cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, đỡ Lâm sư đệ rời khỏi nơi này.

Phạm Vũ Hân đứng trong đám người, sau đó yên lặng rời đi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Chuyện Đĩa Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống, Ca Sẽ Không Nói

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong phòng.

Lâm Phàm vô lực nằm ở trên giường, nhìn đan dược chữa thương Nghê Minh Dương sư huynh lưu lại, cả người đều không thoải mái.

Muốn thăng cấp trong tông môn quả thật là không ăn thua, xem ra phải tính cách chuẩn ra ngoài lăn lộn. Thế nhưng tông môn có quy định, đệ tử ngoại môn nếu không được phép sẽ không cho xuống núi, thật là làm người ta đau đầu không thôi.

Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, sau đó cầm đan dược chữa thương Nghê sư huynh lưu lại trên tay.

“Đinh, phát hiện đan dược chữa thương “Hồi Xuân Đan”, sau khi dùng, exp +50.”

“Hồi Xuân Đan: đan dược chữa thương thông thường của Thánh Ma Tông, luyện chế từ Lam Hương Thảo.”

Ài...

Lâm Phàm lại thở dài lần nữa, sau đó nhét viên đan dược vào miệng, ực một cái nuốt xuống.

Sau đó Lâm Phàm xem xét số liệu.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 11. (Hậu Thiên cấp hai)

Exp: (7000/50000).

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 19 (6000/2000000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 10 (1400/10000).

Danh hiệu: Không Phục Thì Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất.)

Lâm Phàm nhìn dòng exp của Thái Cấp Ma Thân cũng cảm thấy nhức đầu, hai trăm vạn exp, hiện tại chỉ dựa vào đám ngoại môn đệ tử ‘tầm quất’ thì không biết khi nào mới đầy.

Ài...

Lâm Phàm lại thở dài lần ba, tiếp đó nhắm hai mắt lại, nghỉ ngơi thật tốt một phen, chuẩn bị buổi tối hành động.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm khịt khịt mũi, chỉ thấy một mùi hương thơm ngát xộc tới, làm Lâm Phàm rất là nghi hoặc.

Một gã giống đực như mình cũng không có xài nước hoa, vậy mùi thơm là từ đâu đến?

Quái dị, quái dị.

Lâm Phàm mở to mắt, trong phòng không có một bóng người, cả cái bóng quỷ cũng không có.

Vậy mùi thơm kia đến từ đâu?

Hay là có một muội tử nào đó, trộm lên vào phòng ca, thừa dịp ca ngủ say mà cởi khố, nghịch đệ đệ, long trời lở đất một lần?

Ngẫm nghĩ, Lâm Phàm cảm giác có chút đáng sợ, sau đó nhìn nhìn đũng quần, may là vẫn bình yên vô sự, không có bị xâm hại, bằng không thật không biết tìm ai mà bắt vạ.

Ô...

Lâm Phàm cầm cái bình ngọc ở góc giường lên, đây là đồ chơi gì?

Bình ngọc này rất bình thường, không có hoa văn chữ viết gì, cũng không rõ là bảo bối gì.

Lâm Phàm cầm lên, lắc lắc, bên trong kêu leng keng, giống như là chứa thứ gì đó.

Lâm Phàm nhớ rõ trước khi mình ngủ thì trên giường không có đồ chơi này, vậy là ai đặt lên?

Lâm Phàm đứng dậy, mở cửa phòng, ngoài trời đã tối đen không một bóng người. Nhìn quanh một lúc, Lâm Phàm trở lại trong phòng, ngồi lên giường mà tự hỏi, thế nhưng nghĩ mãi vẫn không ra. Sau đó, Lâm Phàm đổ bình ngọc ra xem thử thứ bên trong.

Một viên đan dược màu vàng tỏa hương thơm ngát, mùi vừa xộc vào mũi đã khiến tinh thần sáng khoái.

“Đinh, chúc mừng phát hiện thánh cấp đan dược “Vô Thượng Đan”, sau khi sử dụng, exp + bốn trăm vạn.”

“Vô Thượng Đan: thu thập bằng tinh vạn năm từ Cửu U địa giới, tinh huyết yêu thú vạn năm cùng hơn mười loại tài liệu mà luyện thành.”

“Hiệu quả: thành tựu tư chất ngộ tính tuyệt đỉnh vạn năm có một.”

Ha ha....

Giờ khắc này, Lâm Phàm vốn còn đang mờ mịt, đột nhiên mở to hai mắt.

Phát rồi.

Đan dược này là cái gì vậy, tại sao lại mạnh như vậy?

Bốn trăm vạn exp, hử hử, là bốn trăm vạn exp.

Giờ khắc này Lâm Phàm chỉ cảm giác mình sắp điên rồi, đây hoàn toàn là chuyện đĩa bánh rơi từ trên trời xuống a.

Lâm Phàm cần nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, không nói hai lời, trực tiếp ném đan dược vào trong miệng, nhai khí thế.

Ô, cứng thế, nhai không vỡ. Quên đi, bản đại gia không tin tà, trực tiếp nuốt xuống là được.

“Đinh, dùng thánh cấp đan dược “Vô Thượng Đan”, exp + bốn trăm vạn.”

Trong tích tắc, Lâm Phàm cảm thấy trong cơ thể có một luồng khí lưu mạnh mẽ không thể ngăn cản, phảng phất muốn nổ tan xác hắn mà ra.

“Đinh, mở ra cột công năng exp thăng cấp công pháp.”

Nguyên bản thân thể vẫn còn rất bành trướng giờ đã đột nhiên khôi phục như thường.

Lâm Phàm sửng sốt, mờ mịt không hiểu, sau đó bật bảng số liệu lên cẩn thận xem xét.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 11. (Hậu Thiên cấp hai)

Exp: (7000/50000).

Exp dự trữ: bốn trăm vạn. (có thể tăng cấp bậc nhân vật, có thể tăng cấp bậc công pháp.)

Công pháp: Thái Cấp Ma Thân tầng 19 (6000/2000000).

Hầu Tử Thâu Đào tầng 10 (1400/10000).

Danh hiệu: Không Phục Thì Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất.)

Lâm Phàm nhìn mình có nhiều thêm tới bốn trăm vạn exp, cười đến ngoác cả miệng.

Hiện tại tu vi vẫn là Hậu Thiên cấp hai, hơi khó coi, muốn làm một nam nhân bức khí mười phần sao lại cam tâm để tu vi của mình thấp thế được.

Không được, cần phải thăng cấp.

“Đinh, chúc mừng nhân vật lên cấp 12, Hậu Thiên cấp ba.”

“Đinh, chúc mừng nhân vật lên cấp 13, Hậu Thiên cấp bốn.”

“Đinh, chúc mừng nhân vật lên cấp 15, Hậu Thiên cấp năm.”

....

Lâm Phàm liên tục cộng điểm, phảng phất là gặp Thần sát Thần, gặp Phật giết Phật, thế không thể đỡ, không người có thể ngăn cản cước bộ của Lâm Phàm.

“Đinh, exp không đủ, không thể thăng cấp.”

Lâm Phàm đang thoải mái tiến phăm phăm, nhất thời sửng sốt, có chút không dám tin. Sao mới đến Hậu Thiên cấp chín mà đã không lên được nữa rồi, dừng tịt sớm thế chứ.

Khi Lâm Phàm cẩn thận xem số liệu, lại phát hiện từ Hậu Thiên cấp chín lên Tiên Tiên cần đến mười triệu exp.

Giờ khắc này Lâm Phàm trợn tròn mắt, con bà nó chứ, sao lại khủng bố như vậy.

Lâm Phàm tuy rằng không thấy thế nào, nhưng từ Hậu Thiên cấp tám lên tới Hậu Thiên cấp chín cũng chỉ có hai mươi mấy vạn exp, sao tới đây lại vọt lên mười triệu (1000 vạn).

Nếu hệ thống thăng cấp này có dịch vụ chăm sóc khách hàng, Lâm Phàm nhất định phải khiếu nại, hung hăng khiếu nại, đây hoàn toàn là lừa đảo a.

Nhìn thấy còn thừa lại hơn hai trăm vạn exp, Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Quên đi, còn lại vẫn là thăng cấp công pháp đi. Nháy mắt cái đã trở thành cao thủ Hậu Thiên cấp chín cũng ổn lắm rồi, nếu bị người khác biết, nhất định là muốn học máu mà chết.

Khà khà.

“Đinh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân thăng cấp.”

“Đinh, chúc mừng Thái Cấp Ma Thân lên tới tầng 20, công pháp tiến giai Bất Diệt Ma Thể.”

“Đinh, Bất Diệt Ma Thể tăng một (0/3000000)

Khi nhìn đến Thái Cấp Ma Thân tiến giai thành Bất Diệt Ma Thể, tim Lâm Phàm suýt nữa bắn ra ngoài.

Quả nhiên, công pháp có thể tự động tiến giai, hơn nữa nhìn bộ dáng hẳn là tiến giai vô hạn. Nếu đầy đủ exp, sau này ca chính là một Tank di động a.

Số exp còn thừa do không đủ thăng cấp Bất Diệt Ma Thể nữa, Lâm Phàm thêm luôn vào Hưu Tử Thâu Đào.

Tuy rằng Hưu Tử Thâu Đào là một công pháp rất rác rưởi, nhưng Lâm Phàm nghĩ tình nghĩa cũ, Hưu Tử Thâu Đào vì mình lập được công lao hiển hách, làm một người có lương tâm sao có thể đem vứt bỏ. Sau này nhất định phải đem Hưu Tử Thâu Đào phát dương quang đại, uy chấn hoàn vũ.

“Đinh, chúc mừng Hưu Tử Thâu Đào thăng cấp.”

“Đinh, chúc mừng Hưu Tử Thâu Đào thăng cấp.”

Giờ khắc này Lâm Phàm rất là thỏa mãn, lại xem xét số liệu bản thân.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 18. (Hậu Thiên cấp chín)

Exp: (0/10000000).

Exp dự trữ: 400. (Có thể tăng cấp bậc nhân vật, có thể tăng cấp bậc công pháp.)

Công pháp: Bất Diệt Ma Thể tầng 1 (0/3000000).

Hưu Tử Thâu Đào tầng 12 (1400/30000).

Danh hiệu: Không Phục Thì Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất.)

Lâm Phàm thỏa mãn cười cười, cố gắng hòa hỏa kích động.

Chuyện đĩa bánh từ trên trời rơi xuống này, Lâm Phàm thề, tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị tiếp tục nằm xuống mà thẩm du tinh thần tiếp thì lại phát hiện trên giường còn một tờ giấy.

Lâm Phàm cầm lấy tờ giấy, vừa đưa mắt nhìn thì lập tức liên tiếp gật đầu.

Chữ viết rất đẹp, nhưng có cảm giác ngang ngược hống hách, không đúng, nhất định là mình nghĩ nhiều.

Nhất định là như vậy.

Nhưng khi Lâm Phàm xem hết nội dung trên tờ giấy thì thần sắc biến đổi, sau đó ném tờ giấy sang một bên, mặt mày đau khổ lắm bầm nói.

– Ca *&^\$, nuốt xong rồi, giờ còn hướng dẫn cái cọng lông...

....

Giờ phút này, trên bầu trời tối đen có thêm một đôi mắt sáng ngời giống như sao trên trời, lấp lánh động lòng người.

– Trời ạ, đồ đần, sao lại ăn như thế.

——oo0oo——

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mở Ra Chức Nghiệp Phụ

oOo

Hôm sau.

Lâm Phàm đi dạo một vòng trong phạm vi hoạt động dành cho đệ tử ngoại môn. Hôm nay là ngày sát hạch để đệ tử bên ngoài tiến vào ngoại môn, cũng xem như chuyện khá trọng đại với Thánh Ma Tông, rất nhiều sư huynh đệ ngoại môn cũng tiến đến hiện trường quan sát, muốn xem xem sẽ có những người nào trở thành sư đệ sư muội.

Nhưng việc này không có tí quan hệ nào với Lâm Phàm, đại bộ phận sư huynh đệ ngoại môn đều đi xem chuyện vui, còn có ai bồi chính mình chơi đùa đây.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng:

- Thật là nhàm chán.

Không biết là đi tới nơi nào, Lâm Phàm chỉ cảm thấy chỗ này có mùi than đá thật nồng.

“Choeng choeng. . .”

Lâm Phàm nghe được tiếng rền sắt thép, phóng mắt mà nhìn theo, chỉ thấy một dãy những ngôi nhà nhỏ nằm san sát nhau, thi thoảng qua mấy nhà lại thấy có ống khói nhô lên từ nóc, ở đó bốc ra khói đen kịt.

Lâm Phàm nhíu mày, đúng là một đám phá hoại môi trường.

Tuy nghĩ vậy, nhưng Lâm Phàm vẫn hăm hở tiến lên. Đây là nơi rèn đúc binh khí cho đệ tử ngoại môn.

Mỗi một đệ tử ngoại môn ở mỗi tháng đều có một lần được lĩnh một món trang bị hoàn toàn mới.

Mà thợ rèn làm việc này đều là các nhân tài tông môn đặc biệt bồi dưỡng.

Một cái tông môn, ngoại trừ võ lực phải mạnh mẽ thì nhất định còn phải có nhân tài ở các phương diện khác, thợ rèn chính là một trong số đó.

Đương nhiên vũ khí mà đệ tử ngoại môn dùng đều chỉ có cấp bậc khá thấp, nhưng cái khá thấp này mà đặt ra thế giới phàm nhân thì cũng là vũ khí hàng đầu.

Chém sắt như chém bùn, tóc sượt qua là đứt, không hề tệ chút nào.

Đi vào tông môn đã có một đoạn thời gian, đến bây giờ ngay cả nửa món vũ khí cũng không có, nếu đã đến đây, tự nhiên là phải lựa chọn tốt một phen.

Lâm Phàm đứng ngơ ngẩn ngoài cửa, không khỏi mơ mộng.

Sau này xuất môn làm xằng làm bậy, phì, là hành hiệp trượng nghĩa.

Phía sau lưng đeo một thanh trường kiếm, tóc dài xõa tung như thác, trường bào tung bay, tự tay đâm kẻ xấu, làm anh hùng cứu mỹ nhân, thật là một chuyện quá hay ho.

“Choeng choeng. . .”

Tiếng búa gõ lên kim loại truyền tới đánh thức Lâm Phàm từ trong ảo tưởng. Hắn vội vàng xách môn tiến vào bên trong.

Vào tối trong, Lâm Phàm nhìn thấy có một đại hán đang một tay cầm búa sắt, một tay giữ thanh thép, không ngừng gõ xuống.

Cơ bắp cuồn cuộn kia khiến Lâm Phàm nhìn mà hết hồn.

Lợi hại, thật sự là thật lợi hại, hoàn toàn chính là cự thú hình người mà.

Thợ rèn kia phát hiện có người tiến vào, sau đó nhìn thoáng qua Lâm Phàm, thấy lệnh bài trên hông hắn thì nói:

- Muốn lấy binh khí gì thì tự mình chọn đi.

Giọng của thợ rèn hơi khàn khàn, song cũng rất tự nhiên, tựa hồ đã thấy vô số người như Lâm Phàm đến đây.

Lâm Phàm nhìn thợ rèn, mỉm cười:

- Vũ khí ta muốn, ở nơi của người không có, mà người cũng không rèn nổi.

Vốn thợ rèn còn rất bình thường, nghe được lời này, cánh tay chắc nịch khẽ run lên, sau đó dừng búa.

- Người đến gây sự?

Thợ rèn rất không vui nhìn Lâm Phàm hỏi.

- Không, ăn ngay nói thật mà thôi.

Lâm Phàm nói.

- Hừ, ta chưa từng gặp đệ tử ngoại môn nào ăn nói lung tung như người. Được, người tới, nếu người có thể rèn ra một thanh vũ khí ta chưa thấy bao giờ, ta sẽ cho người một bảo vật.

Thợ rèn bức bối nói.

Đệ tử ngoại môn huênh hoang như vậy, đúng là hăn chưa thấy qua bao giờ. Hăn đã ở Thánh Ma Tông mấy chục năm, rèn không biết bao nhiêu vũ khí, binh khí trăm nhà rõ như lòng bàn tay, giờ lại có người nói mình không rèn nổi, điều này làm thợ rèn rất là khó chịu.

- Tốt.

Lâm Phàm cười cười, hơi liếc thợ rèn một cái, chẳng lẽ còn phải nói cho đối phương biết, trước kia mình thích nhất là làm nghề nguội sao?

Thợ rèn bỏ búa sắt lại, sau đó đứng tránh khỏi vị trí, ý tứ rất rõ, người ngon làm thử xem.

Lâm Phàm cũng tiến lên, cầm lấy cái búa nặng tới trăm cân.

- Ha ha, ngay cả cầm búa cũng không biết còn nói cái gì rèn vũ khí, quả thực là làm trò cười.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết khá hay không, Lâm Phàm chỉ nhắc búa lên đã khiến thợ rèn cười nhạo.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã nhìn sang:

- Đây là bí phương gia truyền, hiểu không hả?

- Hừ, loại người như người hoàn toàn là tân thủ, rèn là một môn nghệ thuật, không có mười mấy năm tôi luyện căn bản không thể tinh thông. Người như vậy thì ngay cả con dao cùn cũng không rèn nổi, đừng nói...

Thợ rèn cứ thế mà lảm nhảm, không cần biết Lâm Phàm có nghe hay không.

Giờ phút này hăn cứ thao thao bất tuyệt mà giảng giải, tựa như muốn khoe khoang kiến thức trước mặt Lâm Phàm.

Đối với người như vậy, Lâm Phàm rất xem thường. Loại người luôn thích khoe khoang bản thân ở bất cứ đâu, không hề biết khiêm tốn chút

nào thật là rất đáng hận.

“Đinh, mở ra chức nghiệp phụ, Tượng Sư.”

“Đinh, Tượng Sư cấp 1 (0/10).”

“Tượng Sư: thế gian vạn vật, bất kỳ thứ gì thấy được đều có thể dùng đôi tay rèn đúc thành những vũ khí khác nhau.”

Lâm Phàm ngẩn người, đây là chuyện gì? Chức nghiệp phụ là sao? Vừa cầm búa lên, nghe thợ rèn thích khoe khoang này tùy tiện nói mấy câu, bản thân đã mở ra chức nghiệp phụ, chuyện này...

Giờ phút này Lâm Phàm không biết nói gì thêm, có cảm giác vừa trúng giải độc đắc.- Đi đi..., tự mình chọn một món vũ khí rồi nhanh chóng ra khỏi đây đi.

Thợ rèn thấy Lâm Phàm hoàn toàn là một tân thủ, cũng không muốn nhiều lời, đuổi hắn đi.

- Ta sẽ rèn.

Lâm Phàm thấy mình đã trở thành Tượng Sư, lập tức không phục phản bác nói.

- Mau đi đi, đừng quấy rầy ta.

Thợ rèn lại cầm lấy búa mà tiếp tục gõ, không để ý tới Lâm Phàm nữa.

- Hừ, nhìn ta làm ra một tuyệt thế thần binh đi.

Lâm Phàm bĩu môi nói.

- Ha ha, băng người...

Thợ rèn rất là khinh thường nói.

Lâm Phàm liếc nhìn thợ rèn một cái, không nói thêm.

Sau khi rời khỏi nơi này, Lâm Phàm cũng không la cà nữa mà trở về thẳng phòng của mình. Lâm Phàm đang rất tò mò với chức nghiệp phụ vừa sinh ra kia, chưa rõ tự nhiên thành Tượng Sư là tình huống gì.

Hay là chỉ cần có người ở bên cạnh giảng giải cho mình một phen thì mình sẽ có thể học tập một chức nghiệp phụ nào đó?

Chuyện này... Ừm...

Lâm Phàm lắc lắc đầu, tập trung về việc thử nghiệm chức năng mới. Hắn mở ra chức nghiệp phụ Tượng Sư, tức thì một lò lửa lớn xuất hiện ở trong đầu.

Đồ chơi này...

Lâm Phàm sờ lên cằm, cảm giác cần phải hảo hảo nghiên cứu một phen mới được.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, cũng không tìm được tài liệu gì tốt.

À há...

Sau đó, Lâm Phàm phát hiện ở một góc nhà có ít gạch bỏ không, vội vàng chạy tới nhặt lên rồi ném một viên vào trong lò lửa.

“Đinh, chúc mừng rèn ra một đồng bùn bỏ đi, exp +1.”

Giờ phút này trong tay Lâm Phàm nắm một đồng bùn đen sền sệt, nhất thời nở nụ cười, rèn gạch cũng có thể thăng cấp. Tiếp đến, Lâm Phàm lại chậm rãi ném vào lò một viên nữa.

“Đinh, chúc mừng rèn một viên gạch không tròn vẹn, exp +1.”

“Đinh, chúc mừng rèn ra một đồng bùn bỏ đi, exp +1.”

. . . .

“Đinh, chúc mừng thăng cấp, Tượng Sư cấp 2 (0/50).”

“Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch hơi sắt mẽ, exp +1.”

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Gà Con Chi Có 10 Exp

oOo

Giờ khắc này Lâm Phàm giống như ma nhập, không ngừng kiểm gạch mà ném vào trong lò lửa, một viên nối tiếp một viên.

Ngoại trừ tăng thêm exp, hăn rèn ra được không phải là gạch vỡ thì cũng là bùn đen.

Chức nghiệp phụ Tượng Sư đã lên cấp 4, thế nhưng vẫn chỉ rèn ra một đồng đồ bỏ đi, Lâm Phàm cũng bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Chẳng lẽ chức nghiệp phụ của mình chỉ chuyên để rèn ra phế liệu?

Thậm chí cả phế liệu cũng còn chưa đạt.

Lâm Phàm thở hỗn hển nhìn đồng rác trước mặt, đầu muốn hóng mắt.

- Bốn đại gia không phục a. . . .

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, lại điên cuồng tổng chỗ phế phẩm trở lại lò lửa.

“Đinh, tài liệu hư hao biến mất.”

“Đinh, tài liệu hư hao biến mất.”

- Tại sao có thể như vậy?

Lâm Phàm bất lực nhìn không gian trống không trước mắt. Phòng của hăn vốn có một khoảng sân ở ngoài với ba mặt là tường bao, thế nhưng

giờ tường không còn sót lại chút gì, liếc một cái nhìn vào tận giữa nhà.

Mà ngoại trừ thăng cấp Tượng Sư lên cấp 4 thì nửa món đồ hữu dụng cũng chưa rèn ra.

Giờ khắc này Lâm Phàm bắt đầu hoài nghi nhân sinh, hoài nghi trình độ rèn của mình.

Không khoa học, thật sự là không khoa học.

Ở thế giới cũ, bất kể là thế nào, bản thân hắn rất ưa thích, cũng rất có năng khiếu với việc rèn đúc.

Thế nhưng sao tới nơi này thì cả một con dao cùn cũng không tạo được.

Khổ cực cả ngày, sắc trời cũng dần sầm lại, các sư huynh đệ đi xem buổi sát hạch đều đã trở về.

- Lâm sư đệ, tường nhà đệ sao vậy?

Doãn Mạch Thần trở lại, nhìn thấy căn phòng trụ lủi của Lâm Phàm thì nghi ngờ hỏi.

- Ài, không biết nữa sư huynh, đệ vừa mở mắt ra đã thấy thế này rồi. Quên đi, sư huynh, sát hạch ngoại môn hôm nay thế nào?

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, bởi nói đến là đau.

- Rất không tồi, có rất nhiều mầm mống tốt, đều là tương lai của tông môn.

Doãn Mạch Thần nói đến đây cũng có chút hưng phấn, nhưng thấy sắc mặt của Lâm sư đệ ỉu xiu, Doãn Mạch Thần lại hơi lo lắng.

- Lâm sư đệ, đệ không sao chứ? Sao sắc mặt khó coi như vậy? Chẳng lẽ thương tích lần trước còn chưa khỏi sao? Đáng giận, Dịch sư huynh

cực kỳ bao che khuyết điểm, không thềm đưa ra câu trả lời nào, để sáng mai sư huynh sẽ lại đi đòi công đạo cho đệ.

Doãn Mạch Thần nói.

- Không cần đâu sư huynh, đệ hơi mệt, về nghỉ đã.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

- Sư đệ...

Doãn Mạch Thần có chút lo lắng nhìn Lâm sư đệ, hình dáng sa sút kia thật sự không có chuyện gì sao?

....

Lâm Phàm nằm ở trên giường, khẽ thở dài một cái. Ngày hôm nay thật sự đen như chó mực, hết thầy cố gắng đều uổng phí. Lò ơi, sao mi không rèn ra cái gì hữu dụng để ca được an ủi một chút.

Cả một ngày, ngoại trừ phế vật sau đó lại biến mất thì không còn một cọng lông a.

- Fuc-k my life...

Lâm Phàm cảm tức chửi ầm lên, sau đấy câm nín mà nhắm hai mắt lại...

Giờ khắc này trong phòng yên tĩnh trở lại, ngọn lửa trong chiếc đèn dầu trên bàn nhảy nhót lung tung, phảng phất như là đang cười nhạo Lâm Phàm.

Đêm càng lúc càng khuya, ngoại trừ ánh trăng cùng lác đác mấy vì sao lấp lánh chiếu rọi phần nào thì tất cả đều chìm trong bóng đêm tĩnh lặng.

- Aaaaa, ca không phục.

Lâm Phàm đột nhiên ngồi dậy, đập chăn ra, hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ.

Lâm Phàm không nói thêm gì, đứng dậy ra khỏi phòng, dần chìm vào bóng tối.

....

Ở một chỗ khác của đệ tử ngoại môn, bên trong đèn đuốc sáng trưng, chứng tỏ chủ nhân nơi này còn chưa đi vào giấc ngủ.

Giờ phút này, trong phòng, Vương Thiên Phong chậm rãi lấy ra một quyển công pháp. Đây là hôm nay hắn mới lấy được từ chỗ Dịch sư huynh.

Nhiên Diệt Chương.

Công pháp thiên hạ chia làm bốn cấp, Thiên Địa Huyền Hoàng.

Quyển Nhiên Diệt Chương này là công pháp Huyền giai hạ phẩm. Đối với Vương Thiên Phong, đây đã là không cầu gì hơn.

Đệ tử ngoại môn vốn chỉ có thể tu luyện công pháp Hoàng giai, còn công pháp Huyền giai thì đệ tử nội môn mới có được.

Vương Thiên Phong kích động mở ra công pháp, cố ghi nhớ tâm pháp ở bên trong.

Chỉ cần luyện thành Nhiên Diệt Chương thì Nghê Minh Dương kia cũng không phải đối thủ của mình.

Vừa nghĩ tới Nghê Minh Dương, Vương Thiên Phong cảm thấy một bụng tức giận. Gã khốn đấy lại đi đâm thọc với Dịch sư huynh, cũng may Dịch sư huynh nhìn rõ mọi việc, không có để ý.

Đương nhiên Vương Thiên Phong cũng hiểu trong lòng, Dịch sư huynh là khinh thường để ý, bởi hắn không đặt Nghê Minh Dương vào

mắt.

Vương Thiên Phong nhớ kỹ từng đoạn tâm pháp, sau đó cất thật cẩn thận lại vào trong người, ngồi khoanh chân, vận chuyển tâm pháp.

“Cốc cốc...”

Đúng lúc đó, Vương Thiên Phong nhú mào, đã trở thế này, là ai gõ cửa?

“Cốc cốc...”

Tiếng gõ cửa nổi lên không dứt.

- Đến đây, đến đây, đêm hôm không cho người ta ngủ sao?

Vương Thiên Phong càu nhàu.

Mà khi Vương Thiên Phong mở cửa, lại sửng sốt không thấy bất kỳ ai ở ngoài. Hắn thò cổ ra nhìn quanh, sau đó mắng vài câu rồi đóng cửa lại, trở lại ngồi xếp bằng ở trên giường.

“Cốc cốc...”

Giờ khắc này tiếng gõ cửa lại vang lên.

- Ai đấy!

Lần này Vương Thiên Phong không có xuống giường, mà là không kiên nhẫn hô.

Vương Thiên Phong thấy người bên ngoài vẫn không ngừng gõ cửa, nhất thời tức giận đến tái mặt, sau đó lập tức xuống giường mở cửa. Thế nhưng làm cho Vương Thiên Phong càng thêm hồng mắt, như lần trước bên ngoài chẳng có ai cả.

- Ai, đi ra cho ta, giả thần giả quỷ, gia gia đập chết người.

Vương Thiên Phong chửi ầm lên.

....

Lâm Phàm trốn ở một góc kín đáo gần đó, nhìn Vương Thiên Phong gào thét mà cười thầm, tâm tình buồn bực lúc này bị quét sạch không còn một mống. Mà khi Vương Thiên Phong đóng cửa lại, Lâm Phàm lại lặng lẽ tiến lên, chuẩn bị gõ cửa tiếp.

Chẳng qua Lâm Phàm vừa tới cửa thì Vương Thiên Phong lại đột nhiên mở cửa ra.

Lâm Phàm cả kinh, hiển nhiên là bị hoảng sợ.

Fu-ck...

Vương Thiên Phong này lại cũng biết dùng kế.

- Được lắm, thì ra là tiểu tử nhà ngươi, xem ra giáo huấn hôm qua còn chưa đủ, hôm nay để ngươi biết kết cục là cái gì.

Vương Thiên Phong vừa nhìn thấy là Lâm Phàm thì không thèm nói nhiều, một quyền đánh tới.

- Tiểu tử, đêm nay để ta xem ai có thể cứu được ngươi.

Vương Thiên Phong lúc này nổi giận rồi, kẻ này nhiều lần khiêu khích mình, quả thực là muốn khảo nghiệm sự nhẫn nại của mình.

“Ầm...”

Một quyền ẩn chứa toàn bộ phần nộ của Vương Thiên Phong đánh lên người Lâm Phàm. Trong mắt Vương Thiên Phong, lần này gã kia không trọng thương cũng liệt giường.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +10.”

- Cái quái quỷ gì...

Lâm Phàm có chút kinh ngạc.

- Cái quái quỷ gì...

Vương Thiên Phong cũng không dám tin.

- Người...

Vương Thiên Phong không dám tin nhìn Lâm Phàm, người này tại sao lại không có việc gì?

Mà Lâm Phàm lại không nghĩ rằng, người này dĩ nhiên chỉ bỏ thêm cho mình được 10 exp...

Ca... *&^%(\$....

- Hảo tiểu tử, vừa rồi gia gia không dùng lực, để cho người dễ chịu một chút.

Vương Thiên Phong hiển nhiên không tin một quyền của mình không làm gì được đối phương, tiếp tục gầm lên một tiếng, chuẩn bị xuất toàn lực, để người này hiểu được, kết quả của việc chọc mình là chuyện kinh khủng tới cỡ nào.

Nhưng lập tức vẻ phẫn nộ trên mặt Vương Thiên Phong biến mất, hóa thành đại ra, lại có chút đau thương.

- Ta về... Chỉ có 10 exp, không có ý nghĩa.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã, sau đó khinh bỉ xoay người rời đi.

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +100.”

“Đinh, đánh bại Hậu Thiên cấp sáu Vương Thiên Phong, exp +500.”

...

- Người... người.

Vương Thiên Phong mấy giây trước còn hùng hùng hổ hổ, giờ ôm lấy đũng quần, lệ rơi đầy mắt ngồi chồm hồm xuống, cảm giác trứng đau thối quét toàn thân.

- Lâm Phàm, ta cùng với ngươi không chết không thôi...

Vương Thiên Phong dùng khí lực cuối cùng rống giận.

Từ trong đêm đen tĩnh lặng, truyền về câu trả lời khinh bỉ của Lâm Phàm:

- Gà con chỉ có 10 exp...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sư Huynh Diên Cường Liếm Láp

oOo

Lâm Phàm có chút thất vọng, Vương Thiên Phong Hậu Thiên cấp sáu đánh mình chỉ tăng được 10 exp, những ngày sau này làm sao qua nổi a.

Đệ tử ngoại môn tuy rất nhiều, tu vi cao hơn Vương Thiên Phong không phải là không có, nhưng hơn kém một hai cảnh giới thì lên được bao nhiêu exp?

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, hàm chứa hết muôn vàn sầu muộn.

Lòng trung thành của Lâm Phàm với Thánh Ma Tông không cao lắm, dù sao khái niệm này không hợp với người hiện đại, thế nhưng cũng có vài người trong Thánh Ma Tông để Lâm Phàm rất có hảo cảm.

Ví dụ như hai người Nghê sư huynh cùng Doãn sư huynh.

Lâm Phàm tha thân đi trên đường, đến khi mỗi chân dừng bước thì hơi ngạc nhiên, đây không phải nơi ở của Hàn Lục Hàn sư huynh sao?

Đối với Hàn sư huynh, Lâm Phàm có chút thất vọng. Hắn sử dụng Hưu Tử Thâu Đào là hy vọng Hàn sư huynh có thể phát huy ra phong cách lão tiền bối, cầm đầu một chút trò hay đến hiến exp, nào ngờ Hàn sư huynh lại coi như không có chuyện gì phát sinh.

Cũng không biết làm sao mà nhện tài thật.

Hiện giờ Thái Cấp Ma Thân tiến giai thành Bất Diệt Ma Thể, Hàn sư huynh tu vi Hậu Thiên cấp bốn căn bản không có khả năng cấp exp cho Lâm Phàm. Thế nhưng Lâm Phàm nghĩ đã đến đây thì cũng nên chào hỏi một câu, gia tăng chút cảm tình.

Lâm Phàm bẻ bẻ ngón tay, mỉm cười, kỳ thật mục đích chủ yếu vẫn là muốn ‘trộm’ một ‘đào’, kiếm chút exp cho Hầu Tử Thâu Đào.

Nói là làm, Lâm Phàm sửa sang y phục đầu tóc một chút, sau đó xoa xoa tay, chuẩn bị tặng niềm vui của khách không mời mà đến.

Trong phòng.

Hàn Lục vẫn luôn cố gắng tu luyện, chẳng kể ngày đêm, ngoại trừ năm tiếng nghỉ ngơi, thời gian còn lại được hăng sử dụng không hề lãng phí.

Nhập môn muộn, mất đi thời kỳ tu luyện tốt nhất.

Đồng thời tư chất cũng rất bình thường, ngay khi nhập môn đã được định sẵn cuộc đời này không có bao nhiêu thành tựu.

Nhưng Hàn Lục cũng không nản lòng, bởi vì hắn có "Ngọc Tịnh Bình". Hắn tin tưởng chỉ cần có bảo bối này, mình nhất định có thể trở thành tuyệt đỉnh cường giả.

Dừng lại Hậu Thiên cấp bốn đã một tháng, đêm nay Hàn Lục chuẩn bị trùng kích Hậu Thiên cấp năm.

Hàn Lục sống luôn khiêm tốn, biết cách ẩn nhẫn, trước khi tự thân tu vi đạt tới trình độ nhất định quyết không quá mức cao giọng.

Giờ phút này Hàn Lục bưng lấy một cái bát sứ nhỏ, trong đó chứa loại chất lỏng không biết tên, tản ra mùi thơm trong không khí.

Hàn Lục ngửi mùi hương, cười nhẹ. Chất lỏng trong chén này đều là "Uẩn Khí Đan" mà tông môn phát mỗi tháng, Hàn Lục vất vả tích lũy hai

tháng, cuối cùng đem mài thành bột rồi đổ vào nước, đọt lát nữa chỉ cần nhỏ "Tiên Chi Lộ" vào, dùng xong có khi nhảy thẳng lên Hậu Thiên cấp sáu không chừng.

Hàn Lục kích động nắm chặt nắm tay, chỉ cần tu vi không ngừng tăng cao, sau này nhất định có hi vọng khiến cho cao tăng chú ý. Chỉ cần cao tăng chú ý, sẽ có thể hưởng thụ càng nhiều tài nguyên, không cần túng quẫn như hiện giờ.

Hiện giờ, chỉ đan dược cấp thấp như "Uẩn Khí Đan" thôi cũng đủ khiến Hàn Lục bí bách hàng tháng.

Hàn Lục cầm cái bát chứa thành quả mấy tháng vất vả, lại lấy Ngọc Tĩnh Bình ra, nhỏ Tiên Chi Lộ vào trong bát.

Bát chất lỏng vốn đã có mùi hương mê người kia, giờ phút này càng thêm mê người.

Hàn Lục thoả mãn gật gật đầu, sau đó bưng bát, đứng ở cửa, nhìn xuyên qua lỗ thủng trên cửa mà ngắm bầu trời đêm bên ngoài.

- Hàn Lục ta nhất định sẽ trở thành rồng trong loài người, uy hách hoàn vũ, khiến thế nhân phải quỳ lạy.

Hàn Lục thầm quyết tâm, sau đó nâng bát lên, chuẩn bị một ngụm uống hết.

. . . .

"Rầm..."

- Hàn sư huynh, sư đệ không mời mà tự đến, muốn cùng huynh chuyện trò mấy câu, không biết huynh có thời gian không?

Lâm Phàm tự nhiên như ở nhà, vừa đẩy cửa vừa cười lớn hô.

- Ơ... Hàn sư huynh, huynh đâu rồi.

Lâm Phàm thấy trong phòng không có bóng người, nhất thời có chút nghi ngờ, Hàn sư huynh này chạy đi đâu không biết.

Mà lúc này, Lâm Phàm phát hiện dưới chân có chút ẩm ướt, vừa nhìn xuống đất đã thấy có một vũng nước đổ trên sàn.

- Hàn sư huynh, huynh... Sao huynh lại đứng ở sau cửa.

Lâm Phàm sửng sốt, kéo cửa về. Hàn Lục giờ phút này ngây ngốc đứng đằng sau cửa, hai mắt vô thần, như là đã mất đi tất cả hy vọng.

Thân thể Hàn Lục khẽ run rẩy, đôi mắt vô thần nhìn vũng nước trên mặt đất, đan được tâm tâm khổ khổ mấy tháng a...

Lâm Phàm đảo đảo con ngươi, thấy bộ dáng của Hàn sư huynh lúc này phảng phất như là mất đi vật gì vô cùng quý giá, Lâm Phàm ý thức được có thể mình gây họa rồi.

Lâm Phàm không biết nên làm thế nào cho phải, gãi gãi đầu:

- Ấy chết, đi nhầm cửa, Hàn sư huynh, đệ còn tưởng đây là chỗ của đệ chứ, thật xin lỗi sư huynh, ha ha, thôi đệ đi trước nha.

Lâm Phàm cũng không đợi Hàn Lục trả lời, vội vàng lùi dần ra, chuẩn bị đóng cửa mà chạy.

- Đứng lại.

Nhưng ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị rút lui, Hàn Lục mở miệng.

Lâm Phàm nhìn Hàn sư huynh, ngây ngốc cười.

- Hàn sư huynh, huynh còn có chuyện gì sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Không có việc gì, người đi đi.

Thân thể Hàn Lục kịch liệt run rẩy, nhưng vẫn cố nén mà trấn định, khiến Lâm Phàm cũng hơi sợ.

Người này một mạch nín nghẹn, có khi nào nín đến hỏng mất không?

Lâm Phàm cũng không nói thêm nửa lời, lập tức chuồn.

Ngay khi Lâm Phàm đi khuất, Hàn Lục mặt mày như thường đóng cửa lại, mà tại một khắc cửa vừa đóng, Hàn Lục bạo phát.

Phù phù...

Hàn Lục quỳ ở trên mặt đất, rơi lệ đầy mặt nhìn vũng nước đọng trên sàn.

- Hàn Lục ta tới cùng là làm cái gì ác nghiệt chứ, tại sao lại gặp chuyện như vậy? Lâm Phàm, cuộc đời này không giết người, ta uống làm người...

Giờ khắc này vẻ mặt của Hàn Lục đã thay đổi, biến thành dữ tợn vô cùng, oán khí thông thiên.

Hàn Lục rơi lệ đầy mặt, sau đó đứng lên, mở hờ cửa, cẩn thận quan sát bên ngoài, xác định ngoài cửa không có ai, lập tức nằm úp sấp trên mặt đất.

Giờ khắc này, trong căn phòng tĩnh lặng chỉ có tiếng sụp soap không ngừng.

Nếu Lâm Phàm còn ở đây, tuyệt đối sẽ trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Thật sự là quá bẩn.

. . . .

- Được lực, được lực vẫn còn...

Hàn Lục đang cực kỳ bi thương, lúc này lại vui mừng như điên, sau đó điên cuồng mà liếm láp, liếm đất mòn đá nát, khiến cả mặt đất lát gạch xanh kia cũng bị lõm xuống một cái hố.

Cho đến khi vũng nước trên mặt đất khô cạn hoàn toàn, hắn lập tức ngồi xếp bằng trên giường tu luyện.

Dược lực tán đi hơn phân nửa, Hậu Thiên cấp sáu sợ là không có hi vọng.

Nhưng Hậu Thiên cấp năm vẫn còn cơ hội.

....

Lâm Phàm về tới chỗ ở, cởi giày phui chân nhảy lên giường, hai tay gối sau đầu.

- Xem ra Hàn sư huynh cũng không đơn giản.

Lâm Phàm tự nhủ.

Mùi thơm từ vũng nước trên mặt đất kia, chỉ cần không phải thẳng ngốc cũng hiểu được đấy là thứ tốt.

Mà Lâm Phàm rõ ràng, đó không phải là thứ mà một đệ tử ngoại môn có khả năng lấy được.

Còn Hàn sư huynh rốt cuộc làm thế nào cầm tới, Lâm Phàm cũng không rõ.

Có điều chuyện này chẳng quan trọng với hắn, bản thân hắn có hệ thống đã đủ để kinh thiên động địa.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sư Đệ Này Có Chút Cao Ngạo Lạnh Lùng

oOo

Hôm sau, sáng sớm.

Lâm Phàm luôn tin một câu.

Chim nhỏ dậy sớm có sâu ăn.

Tại nơi cạnh tranh kịch liệt như ngoại môn, Lâm Phàm nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút.

Sáng sớm, giữa trưa, xế chiều.

Mỗi ngày, Lâm Phàm chỉ có ba khoảng thời gian này là thấy được toàn bộ đệ tử ngoại môn, thời gian còn lại cả đám đều ru rú trong phòng tu luyện. Trong mắt Lâm Phàm, đây là một đám trạch nam trạch nữ, cũng không sợ trạch đến phát bệnh sao?

(Trạch: chỉ thích ở trong nhà không thích ra ngoài giao tiếp)

Lâm Phàm dạo một vòng bên ngoài nhà ăn, đôi mắt sáng ngời mà lại gian tà nhìn chăm chú xung quanh.

Vừa lúc này, mắt Lâm Phàm sáng lên, đã phát hiện mục tiêu ở đằng trước.

Phía trước có hai người đang cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, lúc nào cũng có khả năng động thủ.

- Hai vị sư huynh, bình tâm một chút, chớ nóng nảy, có việc gì cũng từ từ nói, đừng để tổn thương hòa khí.

Lâm Phàm lập tức tiến lên nói.

- Vị sư đệ này tới vừa lúc, đệ phân xử đi, lần trước gã này mượn của ta mười viên Uẩn Khí Đan nói là muốn đột phá tu vi, hứa tháng sau tông môn cấp Uẩn Khí Đan sẽ trả ta cả gốc cộng thêm mười viên nữa, nhưng hôm nay hăn lại chối bay chối biến, đệ xem có đáng giận không!

Người mở miệng có thể hình không quá cường tráng, thần sắc rất là căm giận, thấy Lâm Phàm xuất hiện, hăn vội kể lễ ngọn nguồn mong kiếm đồng minh.

Mà vị đệ tử ngoại môn còn lại cũng không thể nhẫn nhịn được:

- Người đừng có nói bậy, ta nói là trả lãi mười viên lúc nào, sư đệ chớ nghe hăn, lúc ấy ta chỉ nói trả thêm một viên mà thôi.

Lâm Phàm thấy hai người thao thao bất tuyệt, khẽ cười, không nghĩ trong tông môn cũng có vay nặng lãi.

- Hai vị sư huynh, nghe đệ một lời, hai huynh có gì để làm chứng không?

Lâm Phàm nói.

- Không có, ta đây là tin tưởng hăn nên mới cho vay, ai ngờ hăn khốn nạn như vậy.

- Đồ điêu toa, ta khốn nạn chỗ nào, rõ ràng chỉ lãi một viên...

....

Lâm Phàm thấy hai người lại kịch liệt cãi vã, vội vàng ngăn lại:

- Hai vị sư huynh, xin nghe đệ nói một lời.

- Được, sư đệ nói xem.

- Đúng.

Lâm Phàm nhìn hai người:

- Hai vị sư huynh, hai người hẳn từng là bằng hữu hả?

- Hừ, đó là trước kia, bây giờ không phải.

- Ta cũng không có thứ bằng hữu như hẳn.

Lâm Phàm cười cười, rất là nghiêm túc nói:

- Hai vị sư huynh, tình cảm không dễ có, hai huynh cứ vậy trở thành cừu nhân, chẳng lẽ không thấy tổn thất sao?

Hai người vừa nghe Lâm Phàm nói như thế thì cùng ngẩn ngơ.

- Hẳn trả 10 viên đan dược cho ta, chúng ta sẽ là bằng hữu như cũ.

- Đừng có mơ, người thừa nhận người nói điều, ta sẽ tiếp tục nhận người làm bằng hữu.

. . . .

Sau đó hai người lại cãi vã kịch liệt, Lâm Phàm thở dài một tiếng, phẩy tay:

- Hai vị sư huynh, không cần ầm ĩ, chuyện này giao cho đệ đi, đệ nhất định sẽ làm hai người trở lại thành bằng hữu.

Hai người nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, không rõ người sư đệ này là muốn làm gì...

Mà một giây sau, bọn hẳn cảm nhận được sâu sắc rồi.

- Hầu Tử Thâu Đào.

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +300."

"Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +300."

"Đinh, chúc mừng đánh bại đệ tử Hậu Thiên cấp năm, exp +400."

"Đinh, chúc mừng đánh bại đệ tử Hậu Thiên cấp bốn, exp +300."

....

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn hai người đang ôm đống quần, thống khổ ngồi chồm hồm trên mặt đất, tiếp đến phất tay bỏ đi, tiếc là không có hiệu ứng sương trắng hay mây ngũ sắc.

Lâm Phàm nghĩ, chỉ cần có kẻ thù chung là sẽ có thể trở thành bằng hữu. Để hai người kia có lại tình hữu nghị thuần khiết, mình hy sinh một chút, đảm nhận vai người xấu thì có làm sao?

Ai bảo mình là người bác ái thích giúp đời cơ chứ!

....

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm gặp không ít chuyện, mỗi một lần Lâm Phàm đều đứng ra làm người hòa giải mâu thuẫn. Mặc dù như thế đối phương sẽ hận mình, nhưng đối với Lâm Phàm, tất cả chuyện này đều không thành vấn đề.

Dụng tâm lương khổ của ca, cuối cùng sẽ có một ngày họ hiểu ra.

- Ô, Hàn sư huynh...

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy Hàn Lục. Nhớ tới chuyện tối hôm qua, Lâm Phàm cũng có chút áy náy.

Hôm nay tâm tình của Hàn Lục không tồi, tối qua thành công đột phá tới Hậu Thiên cấp năm, tuy không lên được Hậu Thiên cấp sáu, nhưng ít nhất cũng thành công một nửa.

Mà vừa lúc này, Hàn Lục nghe được có người gọi mình, nghi hoặc nhìn chung quanh.

Nhưng khi chứng kiến người gọi mình là gã khốn kia thì hắn lập tức kinh hãi biến sắc, sau đó cúi đầu mà đi nhanh về trước tới khi khuất mắt người kia.

Bởi vì Hàn Lục thật sự rất sợ mình sẽ không khống chế nổi cảm xúc mà hung hăng bóp chết kẻ kia.

- Sư huynh... Sư huynh.

Lâm Phàm hô vài tiếng, thấy Hàn Lục không để ý tới mình, cũng chỉ biết thở dài một tiếng, sư huynh này thật sự là quá hẹp hòi.

Sau đó Lâm Phàm lại khôi phục như thường, tiếp tục đóng vai người tốt, giúp các sư huynh đệ trừ ưu giải nạn.

Qua quá trình Lâm Phàm không ngừng cố gắng, Hầu Tử Thâu Đào thu được không ít exp.

"Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp."

Lâm Phàm giờ phút này thật sự quá thoải mái, Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp, không biết Hầu Tử Thâu Đào tiến giai sẽ thành dạng gì đây.

Theo việc không ngừng vận dụng Hầu Tử Thâu Đào, Lâm Phàm phát hiện công pháp bất nhập lưu này chỉ cần lên tới cấp bậc nhất định thì cũng là một tồn tại cường hãn.

Xem ra tất cả công pháp thế gian đều từ đơn giản mà lên, cho dù là công pháp vô thượng thì cũng đều do người sáng tác ra.

Mà khởi đầu của việc sáng tác cũng đều phải từ trụ cột nhất, không ngừng mài mò, không ngừng cải tiến, cuối cùng trở thành công pháp vô thượng.

Hầu Tử Thâu Đào tuy chỉ có một chiêu, nhưng có thể vận dụng thuần thục như thế, thậm chí vượt qua cả ý cảnh ban đầu, sợ là chỉ có một mình Lâm Phàm làm được.

Cho dù là người tạo ra Hầu Tử Thâu Đào, e rằng cũng không bì nổi.

Lúc này Lâm Phàm sinh ra một cái khát vọng to lớn, đó là đem Hầu Tử Thâu Đào bất nhập lưu tiến lên công pháp vô thượng.

....

Khi Lâm Phàm đi vào đến nhà ăn, nhìn tình huống chung quanh, hắn phát hiện có một chỗ đang tụ tập không ít người.

Lâm Phàm thấy thế rất vui vẻ, ai da, xem ra lại có đại sự xảy ra. Sau đó hắn nhìn không được mà đi thẳng về phía đó.

Nhưng khi thấy tình huống bên trong thì hắn không còn tâm tình vừa xong nữa.

Vương Thiên Phong, lại là gã chỉ có 10 exp này.

Lúc này Vương Thiên Phong lại tìm được một quả hồng mềm.

Người kia hắn là sư đệ mới nhập môn, nhưng sư đệ này cũng rất kỳ quái, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, có điều Lâm Phàm nhìn ra được ánh mắt của hắn đã tràn ngập phần nộ, loại phần nộ này không phải phần nộ bình thường, mà là phần nộ muốn băm kẻ trước mắt thành muôn ngàn mảnh.

Người chung quanh cũng đều xì xào bàn tán lên.

- Phương Hàn này cũng đủ xui xẻo.

- Đúng, vừa mới nhập môn đã gặp việc này, thật là bi ai.

....

- Người cút được rồi.

Vương Thiên Phong nhìn Phương Hàn, rất là khinh thường nói.

Vương Thiên Phong gần đây làm gì cũng không xuôi, cho nên mới lại kiểm quả hồng mềm mà nắn, cảm giác thật đúng là không tồi.

Lúc này Phương Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vương Thiên Phong, đồng thời cũng hiểu được người đứng sau Vương Thiên Phong là Dịch Trung Vũ, giờ chỉ có thể nhìn, sau này nhất định phải đem tên khốn khiếp này bằm thây vụn đoạn, còn Dịch Trung Vũ kia cũng chỉ là một viên đá nhỏ lăn trên đường mình đi mà thôi.

Phương Hàn tự tin như thế là vì hắn có được truyền thừa của Ma Đế - ma đạo vạn cổ cự đầu.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, thấy sư đệ mới nhập môn bị Vương Thiên Phong khi dễ, cảm giác mình là sư huynh, tự nhiên là phải có trách nhiệm của sư huynh.

Lâm Phàm ho nhẹ mấy tiếng:

- Vương Thiên Phong, người lại muốn ‘mất đào’ đúng không?

Vương Thiên Phong còn đang hung hăng càn quấy, nghe được câu này, nhất thời sửng sốt, tiếp đến nhìn về phía Lâm Phàm, sắc mặt hơi đổi, cảm giác dường như mình có chút lạnh lẽo.

Sau đó hắn không nói nửa câu, đặt cơm canh lên bàn, xoay người rời đi.

Thấy Vương Thiên Phong rời đi, Lâm Phàm cũng không ngăn cản, dù sao chỉ là một con gà 10 exp mà thôi, giữ làm gì.

- Đa tạ sư huynh.

Phương Hàn lạnh nhạt nói, sau đó bưng cơm canh rời khỏi chỗ này.

- A, còn có chút cao ngạo lạnh lùng, không tồi, không tồi...

Lâm Phàm cười cười, hẳn vẫn luôn ưa thích người có cá tính mạnh một chút, bởi vì loại người thế này sau khi trưởng thành mới thành ‘cây kinh nghiệm’ xịn.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chức Nghiệp Phụ, Ca Sẽ Ăn Thua Đủ Với Mi

oOo

Mỗi khi màn đêm buông xuống, chỗ ở của đệ tử ngoại môn Thánh Ma Tông lại trở nên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến độ làm người ta có chút sợ hãi.

Thế nhưng mỗi khi tới thời điểm đó, trong màn đêm sẽ có một người lén lút chạy tới lui trong khu nghỉ ngơi của đệ tử ngoại môn.

Hiện giờ chết dí trong tông, Lâm Phàm không tìm ra cách thăng cấp, bởi vậy đặt toàn bộ tinh lực lên chức nghiệp phụ. Lâm Phàm vốn tính cố chấp, Tượng Sư đã lên tới cấp 4 nhưng nửa cái đồ chơi cũng chưa luyện ra, khiến Lâm Phàm không phục.

Khu vực nghỉ ngơi của đệ tử ngoại môn có những con đường nhỏ nối thông lẫn nhau, giờ chúng nó trở thành chỗ ẩn thân của Lâm Phàm. Thời điểm Lâm Phàm tìm kiếm mục tiêu để hạ thủ, cũng không phải là chọn bừa, mà là tìm những căn phòng mà chủ nhân của nó đã tắt đèn đi ngủ.

Lúc này, Lâm Phàm thành công tìm được một mục tiêu, bắt đầu ra tay.

Lâm Phàm đứng cạnh bờ tường vây quanh căn phòng, trực tiếp móc một viên gạch ra rồi ném vào trong lò lửa, bắt đầu rèn.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

....

Phát đầu tiên hôm nay vẫn xẹt, Lâm Phàm cũng chỉ khinh thường cười ha ha. Bấy-bì à, gia gia hôm nay khô máu với mi, có giỏi thì cứ biểu gia gia toàn rác rưởi đi.

Sau đó Lâm Phàm không nói hai lời, bắt đầu chăm chỉ công tác, móc gạch, ném vào trong lò.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một đồng bùn nhão, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

. . . .

Theo thời gian không ngừng trôi qua, Lâm Phàm cũng sắp phát rồ lên rồi.

Troll xong chưa, có thể cho ca một tí tẹo niềm vui được không? Lâm Phàm đỏ mặt tía tai, hai mắt bốc lửa lăm lăm nói.

Trong lúc Lâm Phàm vùi đầu vào nghiệp rèn đúc thì ở căn phòng chỉ cách đó một bức tường, Phương Hàn đang nằm ở trên giường, cả người không có một tia khí tức nào.

Phương Hàn có được truyền thừa của ma Đế, cất bước cao hơn bất kỳ kẻ nào, công pháp tu luyện cũng là công pháp vạn cổ tuyệt thế.

Hiện tại Phương Hàn đang tu luyện công pháp Ma Đế từng dùng – Ma Vực. Công pháp này nếu đạt tiểu thành thì bản thân có thể mở ra một thế giới Ma Vực ma khí ngập trời, có thể hấp thu ma khí từ trong đó, đồng thời có thể triệu hồi ra các loại ma thần vô cùng cường đại.

Có điều lúc này Phương Hàn đang ở thời khắc mấu chốt, phong bế bản thân, cô đọng hạt giống thế giới Ma Vực, không thể cảm nhận được bất kỳ chuyện gì ở xung quanh, cho dù có người chửi mắng bên tai cũng không có chút ảnh hưởng nào tới hần.

....

Mặt Lâm Phàm càng ngày càng khó coi, cả một bờ tường gần như đều đã bị ném vào trong lò lửa.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1."

"Đinh, chúc mừng Tượng Sư thăng cấp, cấp bậc +1."

Lâm Phàm nghe được nhắc nhở thăng cấp, tâm trí sắp hỏng mất đột nhiên sáng bừng trở lại. Tượng Sư cấp năm mà còn tạo ra phế vật được sao?

Lâm Phàm dừng động tác, chà xát hai tay, vận may sắp đến.

Phát đầu tiên của cấp năm, nhất định sẽ thành công.

Tiếp đó, Lâm Phàm lại bốc một viên gạch quăng vào lò.

- Đến đây đi, anh bạn nhỏ!

Lâm Phàm thầm hô một tiếng, con mắt tỏa sáng, chờ đợi tuyệt thế thần binh xuất hiện.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch hơi nứt mẻ, exp +1."

- Fuc-k my life...

Lâm Phàm đang tràn trề mong đợi tức thì biến sắc, có loại xúc động muốn chết.

Tượng Sư cấp năm a, mi không thể cho ca một chút hy vọng sao? Có phải muốn ca tức chết mới vừa lòng không?

Lâm Phàm giờ khắc này điên rồi.

- Được, ca cũng không tin không tạo ra được một món thần khí.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó bất chấp tất cả, bốc gạch ném vào lò lửa.

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch hơi sứt mẻ, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một đồng bùn nhão hơi tốt một chút, exp +1."

"Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch hơi tốt một chút, exp +1."

....

Lâm Phàm đã như phát điên, trong mắt hăn giờ chỉ còn việc kiếm gạch, chỉ cần là chỗ có gạch sẽ có đôi ma thủ của Lâm Phàm.

Không biết qua bao lâu, trời dần dần trở sáng, Lâm Phàm lúc này mới thở hổn hển dừng lại.

Qua một đêm, Tượng Sư tăng liền 3 cấp, rèn ít nhất mấy ngàn viên gạch, nhưng cái chức nghiệp phụ đáng ghê tởm này lại không cho hăn đủ là nửa cái vũ khí rách nát.

Không phải viên gạch bị sứt mẻ thì chính là một đồng bùn nhão.

Lâm Phàm lau mồ hôi trán, khá lắm, mi đã muốn chơi thì bốn đại gia chơi tới cùng, bốn đại gia không tin vận khí mình kém như vậy.

- Ở...

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm kinh hô một tiếng, đây không phải Phương sư đệ sao? Thế nhưng tại sao Phương sư đệ lại ngủ ở bên ngoài?

Lâm Phàm nổi giận, tên khốn khiếp nào lại vô lương tâm như thế, bắt sư đệ ngủ ở ngoài trời. Là sư huynh, nhất định phải tra rõ chuyện này, không thể khiến sư đệ chịu ấm ức.

- Phương sư đệ, đệ mau tỉnh lại.

Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều, tiến lên vỗ vỗ vào mặt Phương Hàn, nhưng Phương Hàn vẫn không nhúc nhích, tựa như là đã chết.

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị “anh hùng cứu sư đệ” thì đột nhiên ngớ người ra.

- Không đúng...

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó đứng nguyên tại chỗ mà nhìn quanh.

Nơi này... Nơi này.

Lúc này Lâm Phàm tỉnh ngộ rồi, không nói thêm nửa lời, co cẳng bỏ chạy.

Con bà nó, đêm qua cần lao quá độ, lại hủy nhà của sư đệ.

Nếu sư đệ tỉnh lại thấy nhà mình không có, còn không phải liều mạng với sư huynh ta.

Cho nên giờ phút này lựa chọn tốt nhất là lập tức chuồn, diễn vai quần chúng vô tội là tốt nhất.

.

Trở lại trong phòng, Lâm Phàm cố thôi miên mình không biết chuyện gì xảy ra, tựa lên cửa thở hồng hộc.

Xem ra hạ thủ phải chú ý một chút, không thể lại nhờ tay phá hoại, đó là chuyện rất vô đạo đức.

Thời gian hành động đêm nay nhất định phải bảo trì lý trí.

.

Giờ này trời đã sáng.

Phương Hàn cởi trần nằm trên giường bông mở mắt, khoe miệng nở một nụ cười.

Thành.

Rốt cục cô đọng thành công hạt giống thế giới Ma Vực, sau này con đường tu luyện của mình sẽ thuận buồm xuôi gió, chỉ cần không chết sớm, sau này Ma Đế chính là Phương Hàn ta.

Với Thánh Ma Tông hiện tại, Phương Hàn căn bản không coi vào đâu, thậm chí chờ sau khi mình thành Ma Đế, chính Thánh Ma Tông sẽ phải lấy mình làm vẻ vang.

Bởi vì Ma Đế Phương Hàn ta từng sống ở nơi này.

Phương Hàn điều chỉnh tốt tâm tình của mình, chuẩn bị rời giường đi nhà ăn dùng cơm, có điều vừa lúc đó, Phương Hàn cũng sưng sốt.

- Sao trong phòng sáng thế này, gió lại mát như vậy, ơ...

Phương Hàn sưng sốt thốt lên, sau đó ngồi dậy, thấy một màn trước mắt thì lập tức đỡ đầu.

Đây là có chuyện gì.

Mà lúc này ngoài phòng Phương Hàn vây đầy đệ tử ngoại môn, ai nấy chỉ chỉ trỏ trỏ.

Phương Hàn lạnh mặt, mặc lại y phục.

- Khốn kiếp, là ai chinh ta.

Mặt Phương Hàn vẫn bình tĩnh, nhưng đôi mắt bốc lên lửa giận hừng hực. Nếu phát hiện là ai làm, hẳn nhất định phải để cho đối phương trả cái giá đắt nhất.

Còn những con kiến đứng cười nhạo mình hôm nay, ngày mình công thành, cũng là ngày các người bị đẩy xuống Cửu U hoàng tuyền, vĩnh

viễn không được siêu sinh.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 21

oOo

Đêm qua làm một việc trái với lương tâm, Lâm Phàm cảm giác hơi áy náy, thế nhưng cũng chỉ mang tính nhất thời, bởi đi ra đến cửa cảm giác đó đã hoàn toàn bốc hơi.

Tuy nói hiện giờ ngoại trừ mười đại đệ tử kiệt xuất ra thì ngoại môn không có ai hơn hẳn, thế nhưng muỗi có nhỏ cũng là thịt, dù bọn hắn đã không thể tặng được bao nhiêu exp cho Bất Diệt Ma Thể thì nuôi Hầu Tử Thâu Đào vẫn ổn thỏa.

Khi Lâm Phàm vừa tới gần nhà ăn, đôi mắt sáng ngời đảo quanh như laze, không biết hôm nay sẽ đụng chuyện gì đây, thật là hồi hộp.

- A!

Sau đó, Lâm Phàm nhìn thấy đằng trước lại đang có cãi vã, trong lòng vui vẻ, 'cây kinh nghiệm' đang ngoắc mình rồi.

Lâm Phàm tăng tốc, hô lớn:

- Hai vị sư huynh, đừng âm ỉ, sư đệ tới giúp hai người giải quyết.

Hai đệ tử đang cãi cọ nghe thấy có người tới, ngoảnh đầu nhìn, vừa thấy là Lâm Phàm thì tức thì bị hù đến hồn phi phách tán.

- Đi nhanh lên, là người kia, gần đây rất nhiều sư huynh đệ đều gặp độc thủ của hắn.

Hai người đang tranh cãi tới đỏ mặt tía tai đột nhiên biến thành bằng hữu nhiều ngày không gặp, khoác vai bá cổ mà cùng lùi lại, cũng không đợi Lâm Phàm ở phía sau nói gì thêm đã co cẳng bỏ chạy.

- Fu-ckkkkk....

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, chỉ biết há hốc mồm, chuyện quái gì đây?

Lâm Phàm thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, tình huống này làm cho Lâm Phàm có chút trở tay không kịp.

Chẳng qua hẳn thuộc nhóm người vô cùng kiên cường, thất bại nhất thời không ngăn cản được cước bộ của Lâm Phàm.

Lâm Phàm tiếp tục tiến về phía trước, tìm kiếm cơ hội.

Dưới cái nhìn của Lâm Phàm, nơi ở của đệ tử ngoại môn tuy luôn hài hòa, nhưng mấy chuyện cãi vã tranh đấu vẫn thường xuyên xảy ra, bởi vậy Lâm Phàm cũng không sợ mình không kiếm được chuyện để làm.

Ngay lúc này, Lâm Phàm lại sáng mắt lên lần thứ hai, nhưng lần này khôn hơn, không đánh tiếng mà lặng lẽ tới trước mặt hai người kia.

Thế nhưng tình huống làm Lâm Phàm ‘đau bi’ lại xảy ra.

Hai người kia mới vừa nhìn thấy Lâm Phàm đã biến sắc, giống như là gặp quỷ.

- Thâu Đào Cuồng Ma...

Đệ tử kia buột miệng thốt lên, sau đó cảm giác mình đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng nào đó, vội im bặt, mặt tái nhợt, cuối cùng bất chấp mà co giò chạy.

Lâm Phàm vốn đang hứng trí, nghe được một câu kia diễn cảm trên mặt cũng thay đổi, hiện vẻ không dám tin.

Thâu Đào Cuồng Ma?

Người kia là nói chính mình sao?

- Hố hố hố...

Lâm Phàm thấy rất vui vẻ, mình mới tới ngoại môn bao lâu chứ? Thế mà đã có cả ngoại hiệu, Thâu Đào Cuồng Ma, không tồi, không tồi.

Thế nhưng khi Lâm Phàm muốn mở miệng bắt chuyện, đối phương lại chạy bán sống bán chết như gặp quỷ.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ thanh danh của ca ở ngoại môn vang dội đến thế sao?

Không khoa học, thật sự là không khoa học.

....

Một ngày qua đi, Lâm Phàm từ hứng trí bừng bừng cũng hóa thành bó tay thở dài.

Hiện tại đệ tử ngoại môn thấy mình như thấy quỷ, vừa nhìn thấy bóng thôi đã lập tức chạy.

Người không chạy thì cẩn thận phòng thủ, chỉ sợ bị mình trộm đào.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, xem ra con đường cách mạng của ca không cảm hóa được đệ tử ngoại môn rồi.

Sau này chỉ có thể thay đổi sách lược.

Giờ khắc này Lâm Phàm nghĩ tới mười đệ tử kiệt xuất ngoại môn, xem ra có thời gian phải đi thăm dò một chút.

Nếu như tu vi của đám đệ tử kiệt xuất này quá cao thì Bất Diệt Ma Thể chịu không nổi, còn cần hoãn một chút.

Còn nếu ổn, nhất định phải qua đây hấp dẫn thù hận một lần.

....

Buổi tối.

Lâm Phàm thần thần bí bí ra cửa, bên ngoài người ở rất thưa thớt, hầu hết đệ tử đều đã chìm vào giấc ngủ.

Đây cũng là thời điểm Lâm Phàm ra ngoài bắt đầu nghiệp rèn đúc.

Lúc ban ngày, Lâm Phàm có nghĩ tới một việc, hay là chức nghiệp phụ chỉ trao đổi đồng giá, dù sao dùng tài liệu là viên gạch thì làm thế nào mà ra được thần binh lợi khí chứ?

Cho nên Lâm Phàm chuẩn bị ngày mai sẽ thử nghiệm, còn hôm nay tiếp tục dùng gạch thăng cấp. Chức nghiệp phụ Tượng Sư giờ tới cấp 7 rồi, đêm nay cố gắng chút, có khi thành công thăng lên cấp 8.

Lâm Phàm đi vào một chỗ chưa có người ở, đồng thời cam đoan đêm nay nhất định sẽ chú ý, chỉ phá tường bao chứ không phá nhà.

“Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1.”

“Đinh, chúc mừng rèn ra một đồng bùn nhão, exp +1.”

....

Exp vẫn chỉ tăng được 1 điểm, tài liệu vẫn chỉ là viên gạch, nhưng Lâm Phàm giờ không gò ép mình nữa, rèn ra cái gì cũng được, tài liệu phế phẩm đương nhiên không ra được thứ tốt.

Trời đêm rất đẹp, chung quanh rất im lặng, Lâm Phàm giờ phút này như một chú ong mật cần cù, không ngừng công tác.

Gạch một viên lại một viên bị Lâm Phàm quăng vào lò lửa, cứ hết một bức tường vấy hấn lại đổi sang chỗ mới.

“Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1.”

“Đinh, chúc mừng rèn ra một viên gạch bị nứt mẻ, exp +1.”

....

Khi trời dần dần chuyển sáng, Lâm Phàm dừng tay, chuẩn bị lặng lẽ rút lui khỏi. Đêm nay tốc độ không tồi, tiêu diệt bốn bức tường vây.

Chức nghiệp phụ “Tượng Sư” cũng đã đạt đến cấp 9, khoảng cách thăng cấp cũng chỉ có một đoạn ngắn.

Trước lúc rời đi, Lâm Phàm tiện tay nhặt một viên gạch cuối cùng. Ngày hôm nay tới đây là chấm dứt, chức nghiệp phụ tuy không giúp gì trong chiến đấu, nhưng Lâm Phàm trước kia hay chơi game, hiểu được chức nghiệp phụ mới là trâu bò nhất, nếu tu được tới max, chính là bỏ mấy phút đủ miếu sát toàn trường.

Lâm Phàm quăng viên gạch cuối cùng vào trong lò lửa, cũng không để ý tới, đứng dậy rời đi. Dù sao hắn cũng nhận định trăm phần trăm là lại một viên gạch bị nứt mẻ.

“Đinh, chúc mừng rèn ra thần khí vô thượng ‘Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên’.”

“Đinh, chúc mừng rèn ra thần khí vô thượng, Tượng Sư cấp bậc +1.”

“Đinh, chúc mừng Tượng Sư lên cấp 10, tiến giai Tượng Tông.”

“Đinh, chúc mừng rèn ra thần khí vô thượng, exp nhân vật + tám trăm vạn.”

“Đinh, chúc mừng mở ra không gian chứa đồ của nhân vật.”

....

Lâm Phàm vốn đang chuẩn bị rời đi, nghe thấy nhắc nhở như thế, tức thì ngây dại.

Trời ạ... Trúng xổ số giải đặc biệt...

Lâm Phàm giờ phút này không dám tin vào tai mình, phảng phất như đang nằm mơ. Hẳn vốn đã triệt để thất vọng, dù sao người vĩnh viễn không có khả năng dùng một khối bùn để tạo ra một viên kim cương, căn bản là không cùng đẳng cấp.

Nhưng hiện giờ Lâm Phàm thật sự rất hưng phấn, tốn bao nhiêu ngày, hủy không biết bao nhiêu viên gạch, giờ phút mình chuẩn bị trở về lại ra một món thần khí, đây là khái niệm gì? Đây là ông trời có mắt a.

Lâm Phàm không có nghĩ nhiều, áp chế hưng phấn trong lòng, cất bước mà chạy. Bất kể như thế nào cũng phải đi về mới chậm rãi xem xét, nếu ở đây để bị đệ tử ngoại môn nhìn thấy thì không biết giải thích ra sao.

Trở lại trong phòng, Lâm Phàm lập tức đóng cửa lại, sau đó vội vàng bỏ giày nhảy lên giường.

Tượng sư 10 cấp là một giai đoạn, giờ tấn thăng làm Tượng Tông, đồng thời còn cho mình tám trăm vạn exp. Rèn ra thần khí còn được nhiều exp hơn cả “Vô Thượng Đan” kia, quả thực làm cho Lâm Phàm không dám tin.

Nếu lại có hơn một trăm vạn exp nữa, chính mình có thể đột phá tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Một khi vào Tiên Thiên tức là đã triệt để bước lên con đường tu luyện, rất nhiều việc không thể, tới cảnh giới Tiên Thiên đều trở thành có thể.

Mà không gian chứa đồ, theo Lâm Phàm nghĩ, hẳn tương tự như túi chứa đồ của nhân vật trong trò chơi, có thể cất chứa lẫn mang theo đồ vật mà không hiện lên người.

Trong mắt Lâm Phàm, tất cả đều là thứ tốt, tiếp đến hần xoa xoa hai tay, bắt đầu tỉ mỉ mà quan sát thần khí vô thượng.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bán Sĩ Binh Khí, Lợi Tức Sẽ Sinh Ra

oOo

“Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên”, dài 9 cm, rộng 5 cm, tác dụng nguyên thủy: là vật liệu cần thiết để xây nhà.

Phẩm cấp: thần khí vô thượng.

Công năng: một gạch nơi tay, ta có thiên hạ; coi thường hết thủy năng lực phòng ngự, gạch đập lên đầu sẽ gây 100% mê muội trong một phút, có điều chỉ có tác dụng ở đầu, đánh lên các vị trí khác vô hiệu. Thuyết minh: đây là một món thần khí vô thượng trái với khái niệm rèn đồng giá, vốn không có khả năng được tạo ra.

Giờ phút này Lâm Phàm hưng phấn đến độ không biết nói gì cho phải. Thần khí này tuy không có tí phong cách nào, nhưng công năng lại quá cường đại.

Chỉ cần đập lên trán một cái là 100% mê muội, hơn nữa còn có thể đập liên tục không ngừng.

Như vậy tức là sau này chỉ cần kẻ nào xui xẻo trúng một gạch của mình vào đầu, trừ phi mình dừng tay, bằng không dừng hòng tỉnh lại.

Đặc biệt là hiệu quả bỏ qua năng lực phòng ngự, cho dù là một kẻ khủng bố nhất thế gian tới trước mặt mình, chỉ cần để mình đập một gạch, vậy hẳn cũng chỉ có mặc cho bốn đại gia xâu xé.

Mạnh mẽ! Thật sự là quá mạnh mẽ!

Mạnh mẽ đến độ Lâm Phàm sắp tè ra quần.

Lâm Phàm là một người có tính hiếu kỳ rất nặng, uy lực của viên gạch này nhất định hẳn phải tự mình thử nghiệm một phen, đồng thời nhìn xem có đúng như thuyết minh, có thể bỏ qua phòng ngự hay không.

Lực phòng ngự của mình đã cực kỳ cường hãn, không biết một gạch đập lên đầu mình sẽ có cảm giác gì? Tuy hành động như vậy hơi ngu, nhưng Lâm Phàm nhất định phải tự mình thử nghiệm mới hết tò mò.

Nói là làm, Lâm Phàm cầm Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, căn vị trí trên trán mình, ước chừng cường độ, sau đó cắn chặt răng, đập ‘bốp’ một cái giữa trán.

Trong tích tắc Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên chạm tới trán...

Lâm Phàm giống như nghe được âm thanh gì đó, sau đó bất tỉnh nhân sự, ‘rầm’ một cái ngã ngửa trên mặt đất.

Mà cảm giác cuối cùng của Lâm Phàm là, thần khí vô thượng quả nhiên không hổ là thần khí vô thượng, thần kỳ thật.

....

Một phút sau.

Lâm Phàm đã tỉnh, sờ sờ trán, không sai, đúng như giới thiệu, một gạch vào đầu lập tức mê muội, không có lặn tăn gì nữa.

- Ở... Thần khí của ca đâu?

Lâm Phàm tìm kiếm Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên khắp nơi, thế nhưng nó lại như biến mất khỏi thế giới, hù cho Lâm Phàm ướt đầm mồ hôi. Thần khí vất vả lắm mới làm ra không phải là biến mất rồi chứ?

Mà vừa lúc này Lâm Phàm cảm nhận được trong không gian chứa đồ có một viên gạch đang lẳng lẳng mà nằm, nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Hóa ra Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên tự động về không gian chứa đồ, hù chết ca rồi!

Lâm Phàm đã thí nghiệm xong, Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên không tạo thành bất cứ thương tổn gì, nhưng chỉ cần gạch chạm đầu thì tuyệt đối sẽ mê muội.

Lâm Phàm hiểu một phút mê muội này là khái niệm gì đối với cao thủ, ý tứ chính là trong vòng một chút này không biết đã sớm chết mấy trăm lần.

Thế nhưng làm Lâm Phàm bối rối là Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên này mặc dù tốt, nhưng có ai ngốc đến độ đứng cho người đập? Xem ra còn phải nghĩ cách mới được.

Có điều có thể dùng viên gạch bình thường rèn ra thần khí, Lâm Phàm đã rất thỏa mãn. Đây là nhân phẩm đại bạo phát, giống như việc tân thủ giết quái gần thôn rơi ra một món thần khí đỉnh cấp vậy.

Lâm Phàm cười toe toét, tinh thần mười phần, loại cảm giác sung sướng này thật quá tuyệt vời.

Tuy một đêm không ngủ, nhưng với ‘bé ngoan’ siêng năng như Lâm Phàm, có ngủ hay không chẳng ảnh hưởng. Hiện giờ thời gian có chút gấp gáp, nhất định phải giành giật từng phút từng giây mới được.

Lâm Phàm giờ cũng hiểu một chuyện, đó là chức nghiệp phụ Tượng Sư cơ bản cần trao đổi đồng giá, gần như 90% đem vật liệu ban đầu rèn thành sản phẩm tốt hơn, đồng thời cũng có xác suất xuất hiện thần khí.

Còn xác suất là bao nhiêu thì không cần bàn, dù sao khẳng định là rất thấp.

Lâm Phàm lục tung phòng lên, chỉ cần là thứ tốt, hẳn sẽ tịch thu toàn bộ.

Bận rộn một hồi, Lâm Phàm nhặt một đồng sắt vụn để lên mặt bàn. Tuy không phải rất nhiều, nhưng Lâm Phàm muốn nhìn xem tới cùng có thể rèn ra cái gì.

Tiếp đó, Lâm Phàm tổng toàn bộ vật liệu vào lò lửa.

“Đinh, phát hiện một ít tài liệu rèn, có thể rèn ba món vũ khí, xin lựa chọn loại hình.”

“Đao, kiếm, phủ, lang nha bổng, chủy thủ...”

(Phủ: rìu cán dài)

Lâm Phàm nhìn các loại hình, ít nhất có mấy trăm loại, xem mà hoa cả mắt. Cũng may phía sau còn có một lựa chọn là ‘rèn ngẫu nhiên’.

Lâm Phàm không chút do dự chọn ngẫu nhiên, dù sao những vũ khí này chỉ rèn để chuẩn bị bán cho đám đệ tử ngoại môn.

Lâm Phàm tin tưởng vào tay nghề rèn đã tới Tượng Tông của mình, nói không chừng chính mình cũng là một đại sư rồi ấy chứ.

Không phải Lâm Phàm xem thường những thợ rèn trong ngoại môn, dù sao bọn họ cũng có nhiều kiến thức và kinh nghiệm, thế nhưng vũ khí họ rèn ra được chỉ coi là hơi tốt một chút mà thôi.

“Đinh, chúc mừng rèn ra một thanh trường kiếm hạ phẩm, chúc nghiệp phụ exp +100.”

“Đinh, chúc mừng rèn ra một cây lang nha bổng hạ phẩm, chúc nghiệp phụ exp +100.”

“Đinh, chúc mừng rèn ra một thanh đại đao hạ phẩm, chúc nghiệp phụ exp +100.”

Lâm Phàm vui vẻ, biết mà, ca là Tượng Tông, bằng đồng phế liệu này cũng có thể rèn ra vũ khí hạ phẩm, còn không phải rất ngầu sao!

Theo Lâm Phàm biết, vũ khí đệ tử ngoại môn sử dụng đều là từ thợ rèn ở ngoại môn tạo ra, tài liệu 100% là tinh thiết, tốt hơn chỗ sắt vụn Lâm Phàm vừa dùng tới mấy lần, nhưng cũng chỉ tạo ra được vũ khí thông thường không phẩm cấp.

Với thế giới người phàm, vũ khí những thợ rèn này tạo ra có lẽ là thần binh lợi khí, nhưng trong thế giới tu hành, đám binh khí này chính là cặn bã.

Nói một cách tổng quan, toàn bộ vũ khí không phẩm cấp đều là rác rưởi.

Giờ phút này Lâm Phàm nhớ ra Doãn Mạch Thần sư huynh là dùng trường kiếm, lập tức cầm lấy trường kiếm vừa rèn chạy tới nơi ở của Doãn sư huynh.

“Cốc cốc...”

- Doãn sư huynh, mở cửa nhanh.

Sau đó, Doãn Mạch Thần vừa mới rời giường, thấy người gõ cửa là Lâm Phàm, mỉm cười nói:

-Lâm sư đệ hôm nay dậy sớm thế?

Trong ấn tượng của Doãn Mạch Thần, đây là lần đầu tiên thấy Lâm sư đệ dậy sớm như vậy.

- Doãn sư huynh, binh khí của huynh đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Ở đằng kia.

Doãn Mạch Thần không biết Lâm sư đệ hỏi cái này làm gì, nhưng vẫn đáp.

Đệ tử ngoại môn đều lĩnh vũ khí từ thợ rèn ngoại môn, tuy là vũ khí không phẩm cấp, nhưng với đệ tử ngoại môn thì cũng đủ rồi.

Dù sao chỉ cần là binh khí có phẩm cấp, sẽ đều tính là bảo bối, ngoại trừ có cống hiến với tông môn hoặc tự mình cung cấp tài liệu thì không có cách nào đạt được.

- Sư đệ, có chuyện gì vậy?

Doãn Mạch Thần nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm không đáp, nhanh chóng đi vào, rút trường kiếm của Doãn sư huynh ra, sau đó lấy kiếm mình vừa rèn chém lên.

“Choeng...”

Kết quả đúng như Lâm Phàm nghĩ, trường kiếm của Doãn sư huynh lập tức bị chặt làm hai đoạn.

Lâm Phàm vừa cảm thụ cảm giác chém sắt như chém bùn, chém lên trường kiếm của Doãn sư huynh đúng là như chém một đồng bùn, không có bất kỳ lực cản nào.

Mà Doãn sư huynh còn đang thắc mắc, vừa đi vào nhìn thấy một màn kia, há hốc mồm.

Giờ khắc này Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Sư huynh, kiếm này tặng huynh, cái gãy thì cho đệ nhé.

Lâm Phàm đưa trường kiếm mình rèn cho Doãn sư huynh, sau đó nhặt lấy hai đoạn kiếm gãy rồi vội vàng chuồn.

Doãn Mạch Thần ngây ngốc nhìn Lâm Phàm, sao Lâm sư đệ lại chặt trường kiếm của mình? Tiếp đó hắn nhìn thoáng qua thanh kiếm mà Lâm sư đệ ném lại, tức thì kinh ngạc. Linh quang lưu động, đây là một thanh trường kiếm hạ phẩm...

- Sư đệ...

Doãn Mạch Thần lập tức kịp phản ứng, binh khí quý giá như thế, sư đệ sao có thể cho mình.

Thế nhưng khi Doãn Mạch Thần đuổi theo tới, lại thấy Lâm sư đệ đóng sập cửa ‘rầm’ một cái, sau đó từ trong nhà nói vọng ra một câu.

- Sư huynh, nói sau đi, hiện tại đệ rất bận.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đến Cùng Là Thiệt Hay Không?

oOo

Nhà ăn của ngoại môn, nghe đồn gần đây xuất hiện một Thâu Đào Cuồng Ma, chuyện trộm ‘đào’ của các sư huynh đệ phát sinh mâu thuẫn. Việc này làm rất nhiều đệ tử ngoại môn cảm thấy bất an, không biết Thâu Đào Cuồng Ma sẽ xuống tay với bọn họ lúc nào.

Mà gần đây ngoại môn cũng xảy ra không ít quái sự, trong vòng một đêm, bờ tường bao ngoài phòng bị gỡ sạch lúc mọi người đi ngủ, cũng không biết kẻ trộm trộm gạch làm gì?

Có một số đệ tử sợ mình sẽ như Phương Hàn, tỉnh dậy phát hiện phòng của mình đã biến mất, bởi vậy trước mỗi khi tiến vào giấc ngủ sẽ cài bẫy chuông trên tường, chỉ cần kẻ trộm xuất hiện, đụng vào cơ quan, nhất định bắt được ngay tại trận.

- Mọi người cẩn thận một chút, Thâu Đào Cuồng Ma đến đấy.

Vừa lúc đó, bên ngoài nhà ăn đột nhiên nháo nhào lên, bởi vì một vị sư huynh đã phát hiện Thâu Đào Cuồng Ma đang tới.

Không ít đệ tử ngoại môn đều đã gặp độc thủ, nằm trong phòng rên rỉ cả một ngày không thể nhúc nhích, khổ như thế thật đúng là không phải bình thường có khả năng chịu.

Lâm Phàm vác một cái bao lớn sau lưng, đang từ xa đi tới, cũng không hề để trong lòng việc bị mọi người xa lánh, bởi vì hắn tin tưởng lát nữa thôi từng người sẽ phải tự mò lại đây cầu mình, xem mình như một món bảo bối.

Tiếp đó, Lâm Phàm đi tới một khoảng đất trống gần cửa vào nhà ăn, bỏ bao sau lưng xuống, lấy từ trong ngực ra một cái biểu ngữ, treo lên cái cột trên cửa.

- Mọi dzô mọi dzô, đừng có bỏ lỡ, bán đại hạ giá vũ khí hạ phẩm đây...

Lâm Phàm đứng ở đó mà cao giọng hô.

Những sư huynh đệ xung quanh thấy người này lại nổi điên la to thì rất khinh bỉ, nhưng khi nghe thấy đại hạ giá vũ khí hạ phẩm, cả đám lại giống như bị câu mất hồn.

Giờ khắc này đệ tử ngoại môn đều bị một câu kia hấp dẫn, thế nhưng vẫn không người nào dám tiến lên hỏi, bởi vì bọn họ sợ rằng nếu đi qua sẽ bị đối phương trộm ‘đào’.

Lâm Phàm ra sức mà hô, thấy ánh mắt của mọi người đều bị mình hấp dẫn thì vui mừng gật gật đầu. Thế nhưng làm Lâm Phàm cảm nín là bọn người này không một ai dám lên.

Chẳng lẽ vũ khí hạ phẩm không hấp dẫn?

Nhưng Lâm Phàm biết, đối với đệ tử ngoại môn mà nói, nếu có thể sở hữu một món vũ khí có phẩm cấp sẽ là chuyện phong cách cỡ nào.

Lâm Phàm không tin tà, nhìn quanh một vòng, thấy được một gã đệ tử đứng tương đối gần mình.

- Người, lại đây...

Lâm Phàm vẫy vẫy tay.

Tên kia đệ tử giờ phút này sững sốt, có chút sợ hãi lui về sau mấy bước. Thế nhưng Lâm Phàm làm sao cho hãn cơ hội này, trực tiếp tiến lên tóm lấy đối phương.

- Người theo ta lại đây.

Lâm Phàm nhất định phải làm cho đám người này tin tưởng.

- Đừng mà, sư huynh, đệ mới vào ngoại môn được mấy hôm, huynh đừng trộm đào của đệ mà.

Tên đệ tử bị Lâm Phàm tóm được hiển nhiên bị hù đến mặt trắng bệch. Tuy hẳn mới nhập môn, nhưng lại rất quen thuộc với đại danh Thâu Đào Cuồng Ma ở bên ngoài nhà ăn.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã, cũng không quản sư đệ này cầu xin gào khóc, kéo hẳn tới trước quầy hàng, sau đó rút lấy thanh kiếm sau lưng hẳn xuống.

- Các vị, nhìn cho kỹ, đây là binh khí do thợ rèn ngoại môn làm.

Lâm Phàm giơ cao thanh kiếm trong tay, sau đó cầm từ quầy hàng một thanh trường kiếm.

- Lại nhìn một chút, đây là binh khí hạ phẩm. Chỉ tích tắc sau đây sẽ xảy ra kỳ tích, mọi người đừng nhắm mắt a.

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử ngoại môn đã bị mình gọi lên hứng trí, mỉm cười, cũng không tin các người không có hứng thú.

- Nhìn cho kỹ...

Lâm Phàm hét một tiếng, hai kiếm đụng nhau.

“Choeng...”

Thanh kiếm do thợ rèn tông môn chế tạo lập tức đứt thành hai đoạn, nửa trên nằm trên mặt đất.

- Thế nào, chỉ có ba món, ai ra giá cao nhất thì được.

Lâm Phàm vút nốt đoạn chuôi xuống đất, sau đó trở lại quỳ, đợi mọi người tranh mua.

- Sư huynh, kiếm của đệ...

Vị sư đệ kia mắt thấy binh khí của mình bị sư huynh chặt thành hai đoạn, thật sự muốn khóc.

- Kiếm của người chính là kiếm của ta...

Lâm Phàm hồ hững trả lời một câu.

Tiếp sau, đám đệ tử ngoại môn vẫn vây xem xung quanh giống như là phát điên mà lao đến.

Một màn vừa rồi bọn hắn đều xem rõ ràng, binh khí do thợ rèn ngoại môn làm ra lại bị một nhát chém thành hai đoạn, hơn nữa nhìn rất dễ dàng, thật sự là chém sắt như chém bùn a.

Đồng thời trường kiếm kia lưu động linh quang, vừa nhìn đã biết là có phẩm cấp.

- Lâm sư đệ, kiếm này bán thế nào?

- Lâm sư đệ, đệ ra giá đi, ta mua.

....

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn thấy đệ tử ngoại môn nhao nhao xông tới, cười ha hả trong bụng. Đã sớm bảo rồi, bốn đại gia nhất định sẽ trở thành bánh bao nóng hổi mà.

Hiện tại mình khó có thể dựa vào bọn hắn để thăng cấp nữa, như vậy chỉ có thể dựa vào dùng thuốc. Chỉ cần để bốn đại gia tiến vào cảnh giới Tiên Thiên sẽ lập tức xin tiến vào nội môn, khi đó toàn bộ thế giới còn không phải tùy ý mình vui chơi thỏa thích?

Đồng thời Lâm Phàm cũng oán hận thật sâu cái quy định đệ tử không đột phá cảnh giới Tiên Thiên không thể rời tông. Chính mi làm hại bốn đại gia thăng cấp khó khăn như thế.

Đồ Thiên Diệt Nhật Kiếm, khởi điểm ba mươi viên Uẩn Khí Đan, người trả cao nhất được...

Lâm Phàm giờ trường kiếm trong tay hô lớn.

- Đồ Thiên Diệt Nhật Kiếm, tên rất hay, rất khí phách, kiếm này ta nhất định phải có.

- Ta trả ba mươi một viên.

- Hừ, ba mươi một viên nghĩ mua binh khí hạ phẩm, quả thực là kẻ ngốc nằm mơ, ta ra bốn mươi viên.

- Bốn mươi lăm viên.

- Năm mươi viên.

Lâm Phàm nhìn thấy các sư huynh đệ kịch liệt đấu giá, cười thật sảng lạn trong bụng. Một đồng phế liệu, chỉ hơi mông má một chút đã có thể bán đi, buôn bán quá lời.

- Ta ra một trăm viên.

Ngay lúc có giá một trăm viên, toàn trường lặng thinh không một tiếng động. Đệ tử ngoại môn mỗi tháng chỉ được lĩnh ba mươi viên Uẩn Khí Đan. Tuy Uẩn Khí Đan là tiền tệ lưu thông ở nội môn, nhưng cũng có thể trợ giúp tu luyện, rất nhiều đệ tử đều sử dụng hàng ngày, không mấy người có thể tiết kiệm được.

- Một trăm năm mươi viên.

Lâm Phàm nhìn đệ tử trả giá một trăm năm mươi viên kia. Đó là một người chưa từng gặp qua, giờ phút này rất bình tĩnh đứng ở nơi đó,

nhưng theo ánh mắt người này, Lâm Phàm có thể thấy được khát vọng của hắn đối với thanh kiếm.

Lâm Phàm tuy vào tông môn đã hơn một năm, nhưng hắn còn chưa rõ một việc.

Chính là ở trong thế giới này, mọi người chỉ tinh thông một thứ.

Con đường tu luyện vốn không có điểm cuối, ai còn phân tâm đi luyện cái khác?

Tu luyện là tu luyện, Tượng Sư là Tượng Sư, Luyện Đan Sư là Luyện Đan Sư.

Muốn trở thành hai loại người phía sau, như vậy một đường tu luyện nhất định không có thành tựu quá lớn, trừ phi là đại năng, tu vi đã đạt cảnh giới nhất định, tạm thời không có đột phá đáng kể, mới có thể phân tâm sang phương diện khác.

Thánh Ma Tông tuy là đại tông, nhưng cũng không thể cho mỗi đệ tử một món binh khí có phẩm cấp.

- Hai trăm viên.

- Hai trăm năm mươi viên.

....

Giờ khắc này cạnh tranh càng lúc càng kịch liệt, mà Lâm Phàm cũng phát hiện có không ít đệ tử không có ra giá, đang lẳng lặng đứng xem, bộ dáng hắn là đang chờ đến hai món binh khí phía sau.

- Một ngàn viên...

Đúng lúc này, một nam tử toàn thân bạch y từ đằng xa chậm rãi đi tới.

Đám đệ tử ngoại môn vừa nhìn thấy người này, sắc mặt lập tức biến đổi, sau đó từng người kính sợ tránh ra, trong lòng kinh ngạc vạn phần.

- Là Dịch sư huynh.

- Mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn, Dịch Trung Vũ.

- Xem ra chúng ta không có hy vọng, Dịch sư huynh ra tay, làm sao còn có phần của chúng ta. Nếu tiếp tục cạnh tranh nhất định sẽ bị Dịch sư huynh ghi hận.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn tình thế bắt buộc, nhưng vừa thấy người này tới thì cũng hiểu được thanh binh khí hạ phẩm này xem như đã có chủ.

Còn Lâm Phàm lúc này lại suy nghĩ một vấn đề, mình bán có thiệt không nhỉ?

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hai Vị Sư Huynh, Nhanh Dùng Uẩn Khí Đan Đè Chết Sư Đệ Đi

oOo

Lúc này, Lâm Phàm cười như điên trong bụng, phú hào đến rồi.

Dịch Trung Vũ, một trong mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn, giá trị con người không đơn giản a. Đệ tử ngoại môn hơn tám nghìn người, có thể đứng vào top 10, nhất định là không nghèo.

Hiện giờ trong mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn, Lâm Phàm mới gặp qua Mạnh Dương Tuyền, tu vi đã đến Nhập Thần cấp sáu còn giả heo ăn thịt hổ ở ngoại môn.

Lâm Phàm cũng thầm may vì mình có hệ thống, có thể nhìn thấu tu vi của bất kỳ kẻ nào, bằng không nói không chừng ngày nào đó có thể bị những kẻ thích giả heo như Mạnh Dương Tuyền ăn sạch.

- Thanh kiếm này, ta trả một nghìn viên.

Dịch Trung Vũ bạch y bông bành, khí chất bất phàm, trên trán có một luồng khí cao ngạo ẩn hiện.

- Vị sư huynh này, một nghìn viên tuy nhiều, nhưng cũng phải xem còn có sư huynh đệ nào trả hơn không mới được.

Lâm Phàm tự nhiên biết đây là mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn, nhưng vẫn giả bộ không hay. Nếu mình tự làm yếu khí thế đi, bị tên này ép giá xuống thì biết tìm ai khóc?

- Hừ, ngay cả Dịch sư huynh cũng không biết...

Vương Thiên Phong rất không vừa mắt với Lâm Phàm, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Dịch Trung Vũ cười cười, rất là tự tin nói:

- Ta nghĩ giá của ta hẳn là cao nhất, các vị sư đệ ở đây không có ai trả hơn được đâu.

Dịch Trung Vũ rất tự tin, đồng thời đảo mắt nhìn quanh một vòng. Đám sư huynh đệ đứng quanh cũng chỉ biết thở dài một tiếng.

Một nghìn viên Uẩn Khí Đan tuy khá nhiều nhưng không phải không ai bỏ ra được, có điều bản khoản thân phận của Dịch Trung Vũ nên không ai lại vì lợi ích nhất thời mà đi đắc tội một trong mười đại bá chủ ngoại môn.

Lâm Phàm mỉm cười, nhìn Dịch Trung Vũ một cái, trên đỉnh đầu nổi lơ lửng chữ Tiên Thiên cấp sáu.

Tu vi này cũng khá cao, nhưng so với Mạnh Dương Tuyền thì còn kém quá xa.

Mà cũng đã đi vào Tiên Thiên lại còn nằm lý ở ngoại môn, cũng là một gã tiện nhân.

Đệ tử ngoại môn chỉ cần đạt tới Tiên Thiên là có thể trở thành đệ tử nội môn, nhưng trước tiên phải xem người đó có tự nguyện hay không. Có đệ tử ngoại môn đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cũng không chịu rời ngoại môn, bởi vì vừa tiến vào nội môn thì tất cả đều là một đám sư huynh sư tỷ tu vi cao thâm, nào có được tự tại như ngoại môn.

Tuy rằng tài nguyên tu luyện kém rất nhiều, nhưng đối với những người thích làm đầu gà chứ không thích làm đuôi phượng, thế cũng tốt rồi.

Mà lúc này ở một chỗ dưới mái hiên.

Hai thân ảnh lặng im mà đứng, nữ lộng lầy như tiên tử, nam anh tuấn phi phàm, chỉ là nhìn qua thấy hơi lạnh lùng.

- Mạnh sư huynh, thanh kiếm kia lưu động linh quang đẹp quá.

Nữ tử khẽ nói, giọng nhỏ nhẹ ngọt ngào.

- Sư muội, nếu muội thích thì sư huynh sẽ lấy nó về cho muội.

Nam tử thần sắc lạnh như băng, nhưng lúc đối mặt với nữ tử lại băng tuyết hòa tan, ấm áp như gió xuân, trong mắt tràn ngập cưng chiều.

- Mạnh sư huynh, chỉ là một binh khí hạ phẩm, không đáng kết thù với Dịch Trung Vũ a.

Nghê Minh Dương đứng ở phía sau hai người nói.

- Minh Dương, không cần nói nhiều, chỉ cần Thần Vũ sư muội thích là tốt rồi.

Mạnh Dương Tuyền đã quyết.

Nghê Minh Dương không nói thêm gì, mày nhíu chặt nhìn về phía Mộc Thần Vũ, thật là một yêu tinh.

Tiền đồ tươi sáng của Mạnh sư huynh đều bị yêu tinh này làm hại. Nghê Minh Dương thấy Mạnh sư huynh đã quyết cũng không thể nói gì hơn, nhưng đến giờ vẫn không rõ vì sao Mạnh sư huynh có thiên tư trác tuyệt như vậy lại đi quen với loại yêu tinh này.

Sư huynh vì ả mà dùng hết biện pháp giúp ả tăng lên tu vi, nhưng Mộc Thần Vũ này hoàn toàn là một phế vật, mãi vẫn chỉ dừng ở Hậu Thiên cấp bốn.

Với số đan dược mà sư huynh chuẩn bị, cho dù là một con heo ăn được cũng có thể tiến vào Tiên Thiên.

.

Ngay tại lúc Dịch Trung Vũ cho rằng thanh binh khí hạ phẩm này đã là của mình, từ đằng xa truyền tới một giọng nói lạnh băng.

- Hai nghìn viên.

Sư huynh đệ xung quanh vừa nghe nhất thời cả kinh, Dịch sư huynh đã ra giá mà vẫn có người dám tranh, chẳng lẽ là chán sống?

Nhưng khi thấy người vừa ra giá, mọi người cũng đều khiếp sợ vạn phần, không nghĩ tới lại là Mạnh sư huynh.

Mười đại đệ tử kiệt xuất, bài danh đệ nhất, Mạnh sư huynh.

Dịch Trung Vũ khẽ nhíu mày, muốn nhìn là ai dám cạnh tranh cùng mình, nhưng khi thấy người tới, sắc mặt cũng khẽ biến.

Mà Lâm Phàm giờ mở cờ tung hoa ăn mừng trong bụng, phú hào lại đến rồi.

.

- Lâm sư đệ, đệ...

Nghê Minh Dương đi theo sau Mạnh sư huynh, nhìn thấy người bán binh khí hạ phẩm là Lâm sư đệ thì kinh ngạc dụi mắt, không dám tin.

- Ha ha, Nghê sư huynh.

Lâm Phàm cười cười.

- Lâm sư đệ, sư huynh không tưởng tượng được đấy.

Nghê Minh Dương cười nói, rất kinh ngạc đối với việc Lâm sư đệ nhập môn không lâu mà có thể bán đấu giá binh khí hạ phẩm.

Trong lúc Lâm Phàm cùng Nghê Minh Dương nói chuyện, Dịch Trung Vũ và Mạnh Dương Tuyền cũng đang trao đổi.

- Mạnh sư huynh, đây là muốn đoạt thứ yêu thích của đệ sao?

Dịch Trung Vũ khó chịu, nhưng mặt vẫn duy trì tươi cười.

Tuy ngoại môn luôn gió êm sóng lặng, nhưng tranh đấu giữa mười đại đệ tử kiệt xuất cũng không ít, ngôi đệ nhất của Mạnh Dương Tuyền luôn bị chín người còn lại nhìn chăm chăm.

- Dịch sư đệ nói sai rồi, sư huynh không có hứng thú với kiếm này, nhưng Thần Vũ sư muội yêu thích, hy vọng Dịch sư đệ có thể nhịn đau nhường Thần Vũ sư muội một lần.

Mạnh Dương Tuyền chấp tay nói.

Dịch Trung Vũ liếc nhìn nữ tử đứng cạnh Mạnh Dương Tuyền, trong lòng lại càng tức giận không thôi. Người này lại vì mê muội nữ sắc mà ép mình, đây hoàn toàn là một loại sỉ nhục.

- Mạnh sư huynh, Thần Vũ sư muội đã có binh khí trung phẩm Ngọc Linh Lung huynh tặng, ta nghĩ thanh bảo kiếm hạ phẩm này Thần Vũ sư muội sẽ không dùng đến, không bằng nhường cho ta đi.

Tuy rằng Mạnh Dương Tuyền nói đã đến nước này, nhưng Dịch Trung Vũ cũng không muốn cứ vậy nhượng bộ.

Xếp hạng sau thì sao, chẳng lẽ còn phải nhìn sắc mặt người mà làm việc?

Mạnh Dương Tuyền lắc đầu:

- Một khi đã như vậy, người trả giá cao đạt được.

Lâm Phàm cùng Nghê sư huynh trò chuyện nhưng tai vẫn lắng nghe hai người kia nói với nhau. Thấy hai người đàm phán không thành, Lâm

Phàm càng khoái trá trong bụng, không thành là tốt, có vậy ca mới càng kiếm được.

Cũng đã sớm nói, chức nghiệp phụ là chức nghiệp kiếm tiền ngon nhất mà.

- Ba nghìn viên Uẩn Khí Đan, Dịch sư đệ có thể ra giá.

Mạnh Dương Tuyền mỉm cười nói.

Sắc mặt Dịch Trung Vũ cũng không tốt lắm. Đối với Tiên Thiên cấp sáu Dịch Trung Vũ, binh khí hạ phẩm hẳn căn bản không dùng đến, chỉ là trước kia hắn ngã xuống vách núi, nhặt được một quyển công pháp thần bí khó lường.

Tu luyện công pháp này cũng không phải là tự thân tu luyện, mà là cắn nuốt các loại binh khí có phẩm cấp để dung nhập vào trong đó.

Tên là Vô Hận Kiếm Giới.

Cái bảo kiếm hạ phẩm này tối đa cũng chỉ ba nghìn viên Uẩn Khí Đan, tiếp tục trả giá sẽ thành được không bù nổi mất.

Nhưng hiện giờ đã không đơn thuần là tranh bảo kiếm hạ phẩm này nữa, mà là tranh ngậm khẩu khí.

Đặc biệt là Dịch Trung Vũ thấy vẻ mặt Mạnh Dương Tuyền bình thản tự nhiên thì lại càng tức giận đến dựng tóc tai. Lâm Phàm giờ khắc này bơ Nghê sư huynh sang một bên, chờ đợi bão táp sắp đến.

Hai vị sư huynh, van cầu các người nhanh dùng Uẩn Khí Đan, đừng chết sư đệ đi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sư Huynh, Huynh Không Thế Vũ Nhục Chi Số Thông Minh Của Ta

oOo

- Ba nghìn năm trăm viên.

Dịch Trung Vũ trở thành mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn đã nhiều năm, số lượng Uẩn Khí Đan trên người cũng không ít.

Tuy thanh bảo kiếm hạ phẩm này không đáng cái giá đó, nhưng vì tranh một ngum khẩu khí, Dịch Trung Vũ cũng không thèm để ý nhiều như vậy.

Các đệ tử ngoại môn đứng quanh, thấy một màn trước mắt đều kinh ngạc vạn phần. Tình cảnh thế này, có người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đây chính là tranh đấu giữa mười đại đệ tử kiệt xuất ngoại môn a, coi như muốn gặp cũng không phải dễ dàng như vậy thấy được.

Lâm Phàm đứng ở một bên, tâm tình khoái trá, hai người đấu giá nữa đi, càng kịch liệt càng tốt.

- Bốn nghìn viên.

Mạnh Dương Tuyền không nóng không vội nói.

Uẩn Khí Đan thuộc về đan dược dành cho đệ tử mới vào ngoại môn tu luyện, nhưng đối với người có tu vi Nhập Thần cấp sáu như Mạnh Dương Tuyền thì lại chẳng có tác dụng gì.

- Bốn nghìn năm trăm.

.

- Dịch sư đệ, chúng ta cứ tranh như vậy không có ý nghĩa, sư huynh ra một vạn viên.

Nguyên bản hai người còn chậm rãi đấu giá, Mạnh Dương Tuyền cảm giác như vậy có chút lãng phí thời gian, trực tiếp tăng lên một vạn viên.

Lâm Phàm đứng ở bên cạnh, nghe thế suýt tè ra quần.

Một viên là 100 exp, một vạn viên chính là 100 vạn exp.

Ồi làng nước ơi, lời quá, thật là lời quá.

Các đệ tử ngoại môn chung quanh vừa nghe một vạn viên, ai nấy khiếp sợ vạn phần, hâm mộ nhìn Lâm Phàm.

Thanh bảo kiếm hạ phẩm này, lại bán tới một vạn viên, chuyện này...

Lâm Phàm nhìn Mạnh Dương Tuyền, hai mắt long lanh tỏa sáng, đại gia, đại gia thực sự, vì muội tử vong tiền như rác. Nam nhân có mị lực nhất là khi nào? Không phải là lúc chăm chú làm việc gì đó, mà ở trong lòng các vị muội tử, đó là lúc nam nhân vì mình tiêu tiền.

Dịch Trung Vũ giờ phút này sắc mặt lạnh xuống, một vạn viên Uẩn Khí Đan hẳn không lấy ra được. Không phải Dịch Trung Vũ nghèo, mà loại đan dược cấp thấp này, Dịch Trung Vũ không có tích lũy nhiều.

Dịch Trung Vũ cũng không ngốc mà lấy đan dược cấp cao ra, thứ này dù là hẳn cũng kiếm không dễ.

- Mạnh sư huynh hào khí, vì Thần Vũ sư muội vong tiền như rác, sư đệ bội phục, cáo từ.

Dịch Trung Vũ thấy trên quầy hàng của Lâm Phàm còn lại hai món binh khí không phải loại kiếm thì không có bao nhiêu hứng thú.

- Dịch sư đệ, xin dừng bước.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Dịch Trung Vũ chuẩn bị rời đi, sắc mặt hơi đổi, chẳng lẽ là muốn nhục nhã mình?

- Thấy sư đệ giống như cần gấp bảo kiếm hạ phẩm, sư huynh vừa lúc có một thanh, nếu sư đệ không chê, xin tặng cho sư đệ.

Mạnh Dương Tuyền lấy ra một thanh bảo kiếm nói.

Dịch Trung Vũ hơi sửng sốt, sau đó giọng lạnh nhạt vô cùng, cũng không lĩnh tình:

- Không cần, sư huynh tự mình giữ đi, sư đệ cáo từ.

Mạnh Dương Tuyền thấy Dịch sư đệ căm giận rời đi, khẽ lắc đầu, tiếp đến lấy từ bên hông xuống một cái túi nhỏ:

- Lâm sư đệ, trong túi này là một vạn viên Uẩn Khí Đan.

Lâm Phàm tiếp nhận cái túi, hơi sửng sờ, cái túi bé tẹo này mà đựng được một vạn viên Uẩn Khí Đan á, bốc phét.

“Đinh, phát hiện túi không gian sơ cấp.”

“Dùng để cất giữ vật phẩm, lấy Thiên Tinh Thạch loại nhỏ rèn thành.”

- Lâm sư đệ, túi đó cũng tặng đệ luôn.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Lâm Phàm vui mừng, hẳn xem như nhìn ra rồi, Mạnh sư huynh này chính là một người tốt vô cùng hào phóng.

- Đa tạ Mạnh sư huynh.

Tất nhiên Lâm Phàm không cần túi không gian sơ cấp này, bởi vì hắn đã có túi chứa đồ cá nhân tốt hơn nhiều. Chẳng qua đây là tâm ý của sư huynh, tội gì không nhận, có thời gian lại đem đổi thành đan dược là ngon.

- Sư huynh, đây là Đồ Thiên Diệt Nhật Kiếm.

Lâm Phàm đưa bảo kiếm hạ phẩm cho Mạnh sư huynh.

Mạnh sư huynh cầm lấy, khen ngợi nói:

- Không tồi, rất tinh xảo, tốt hơn nhiều binh khí hạ phẩm thông thường, chẳng qua cái tên có chút... Theo ta thấy, kiếm này linh quang lưu động, mặt ngoài linh quang như nước, không bằng gọi là Linh Động Kiếm đi, sư muội thấy thế nào?

- Hết thấy đều theo sư huynh.

Mộc Thần Vũ sắc mặt ửng đỏ, mỉm cười gật gật đầu.

Lâm Phàm nhìn hai người nói

- Bảo kiếm phối mỹ nhân, thật là tuyệt phối.

Mạnh Dương Tuyền nghe xong cười khẽ một tiếng, Nghê Minh Dương lại có chút kinh ngạc nhìn Mạnh sư huynh. Ngày hôm nay sư huynh cười nhiều hơn tất cả mọi ngày cộng lại, thật là hiếm thấy.

- Sư đệ, sư huynh không thể không nhắc nhở đệ một tiếng, nơi này là cấm mở quỳ, nếu như bị đội tuần tra tông môn thấy được sẽ có phiền phức đấy.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời sửng sốt, chẳng lẽ thế giới này cũng có đội trật tự phường sao?

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở, sư đệ ghi nhớ trong lòng.

Lâm Phàm ôm quyền cảm tạ nói.

Mạnh Dương Tuyên gật gật đầu, lại nói với Nghê Minh Dương:

- Minh Dương, đệ ở đây giúp Lâm sư đệ bán nốt binh khí đi, nếu đội tuần tra đến thì giải quyết một chút.

- Vâng, sư huynh.

Nghê Minh Dương gật đầu.

- Sư muội, chúng ta đi thôi.

Mạnh Dương Tuyên nói.

- Tốt, sư huynh.

. . . .

- Hừ, yêu tinh.

Mạnh sư huynh vừa rời đi, Nghê Minh Dương cảm giận mắng một tiếng.

Lâm Phàm vừa nghe lập tức nổi hết da gà, chẳng lẽ Nghê Minh Dương này thật sự có gì mờ ám với Mạnh sư huynh sao?

- Sư huynh, sư tỷ vừa rồi là tình lữ của Mạnh sư huynh sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Hừ, một con yêu tinh mà thôi, không cần nói tới ả, sư đệ mau bán nốt hai binh khí còn lại đi, nếu bị đội tuần tra thấy là phiền đấy.

Nghê Minh Dương nói.

- Được...

Lâm Phàm tuy thích hóng hớt, nhưng lúc này chính sự là quan trọng.

Một vạn viên Uẩn Khí Đan tới tay, công sức bỏ ra coi như đáng.

Hai món binh khí tiếp sau phân biệt là “Truy Nhật Lang Nha Bổng” và “Khai Thiên Phủ”, vẫn là những cái tên khí phách kinh người.

Còn giá bán ra đương nhiên không bì nổi một vạn viên Uẩn Khí Đan của Mạnh sư huynh, có điều do ấn tượng của mức giá binh khí đầu tiên nên hai binh khí này cũng bán được tổng bảy nghìn viên Uẩn Khí Đan.

Giao dịch xong, những sư huynh đệ tay trắng đều thương tâm không thôi, binh khí hạ phẩm phong cách như vậy đã toàn bộ không còn.

Còn về lần sau có nữa không, tự nhiên là không cần nghĩ. Nhất định không có, binh khí hạ phẩm cũng không phải là rau cải trắng, làm sao nhiều vậy được.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị thu quán rời đi, bên tai lại vang tới giọng nói quen thuộc.

- Sư huynh, kiếm của đệ...

Giọng nói này ghen ngào nghe rất tội nghiệp.

Lâm Phàm vừa nhìn, cũng mềm lòng:

- Sư đệ, đệ vẫn ở đây sao?

- Sư huynh, đó là kiếm của đệ, đệ vừa mới lĩnh hôm qua.

Sư đệ đáng thương vừa nhập môn này hai mắt đầm lệ nói.

- Được rồi, được rồi, nam tử hán đại trượng phu khóc lóc cái gì, ngày mai là có, sư huynh bồi thường cho đệ một thanh bảo kiếm hạ phẩm, thế nào, vui vẻ chứ.

Lâm Phàm nói.

- Sư huynh, huynh có thể mắng đệ, đánh đệ, nhưng huynh không thể vũ nhục chỉ số thông minh của đệ...

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã:

- Không có vũ nhục chỉ số thông minh của đệ, Nghê sư huynh tại đây làm chứng, còn có thể lừa đệ sao?

Lâm Phàm nói.

Cuối cùng bởi vì có Nghê Minh Dương mà sư đệ mới nhập môn kia mới bán tín bán nghi rời đi.

Chuyện này cũng làm cho Lâm Phàm có chút bó tay.

Hiện trong tay Lâm Phàm còn có một thứ tốt nữa, chính là một món binh khí trung phẩm rèn từ thanh kiếm gãy đôi của Doãn Mạch Thần.

Chẳng qua lúc này Lâm Phàm không định lấy ra, bởi vì trong đệ tử ngoại môn liệu có ai mua nổi chứ, vẫn là đợi vào nội môn, gặp đám đại gia trong đó nói sau.

Trên đường, Nghê Minh Dương không dừng truy hỏi.

- Sư đệ, mấy binh khí kia đệ lấy từ đâu vậy?

- Đệ rèn.

- Thật sao?

- Đương nhiên thật trăm phần trăm, có thể giả sao!

- Sư đệ, đệ xem chúng ta quan hệ tốt như vậy, có thể rèn giúp sư huynh một thanh không?

- Có thể, tự huynh chuẩn bị tài liệu, nhân tiện cho đệ trộm một đào.

- Không thành vấn đề, tài liệu gì?

- Tinh thiết...

.....

- Ô, sư huynh, huynh đi đâu rồi?

Khi Lâm Phàm quay đầu, lại phát hiện Nghê Minh Dương đột nhiên biến mất.

- Sư đệ chờ ta, ta đi lấy tinh thiết ngay bây giờ.

Xa xa truyền lại giọng hưng phấn của Nghê Minh Dương.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đệ Không Phải Là Người Như Thế

oOo

Ngày hôm nay thu hoạch không tồi, ba món binh khí hạ phẩm bán được một vạn bảy nghìn viên Uẩn Khí Đan. Thánh Ma Tông là Thánh Địa tu luyện, mỗi tháng đều có thể cấp Uẩn Khí Đan cho đệ tử ngoại môn, tuy không phải rất nhiều, nhưng đệ tử ngoại môn có hơn tám nghìn người, một người ba mươi viên chính là hơn hai mươi vạn viên a.

Đương nhiên Uẩn Khí Đan này không phải đan dược gì tốt, chỉ thuộc loại đan dược phụ trợ cung cấp cho đệ tử mới nhập môn tu luyện.

Lâm Phàm chỉ còn hai trăm vạn exp nữa là tiến vào cảnh giới Tiên Thiên. Một khi vào Tiên Thiên là có thể đi vào nội môn, trở thành lực lượng trung tầng của tông môn, khi đó sẽ được tiếp xúc với những đồ vật cao cấp hơn nhiều.

Mà Lâm Phàm coi như hiểu được một chuyện, Mạnh Dương Tuyền tu vi Nhập Thần cấp sáu có thể xem như là thiên tài hạng đầu trong tông môn.

Thế nhưng Mạnh sư huynh cứ nấn ná mãi ở ngoại môn, hóa ra là vì Mộc Thần Vũ kia.

Mạnh Dương Tuyền chính là muốn ở bên cạnh Mộc Thần Vũ.

Người hướng chỗ cao đi, nước hướng chỗ thấp chảy, Mạnh Dương Tuyền này vì một nữ nhân mà buông bỏ tương lai tươi đẹp, cũng làm cho người ta kính nể.

Lâm Phàm cũng không nghĩ linh tinh nữa, lập tức xuất ra túi trữ vật, sau đó dốc thẳng vào miệng, Uẩn Khí Đan theo đó âm âm chui vào cổ họng.

“Đinh, dùng Uẩn Khí Đan, exp +100.”

“Đinh, dùng Uẩn Khí Đan, exp +100.”

....

Đại lượng Uẩn Khí Đan chuyển hóa thành exp, exp nhân vật không ngừng tăng lên.

Sau khi nuốt xong toàn bộ Uẩn Khí Đan, Lâm Phàm mở bảng số liệu cá nhân mà nhìn.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 19. (nửa bước Tiên Thiên)

Exp: (9703400/10000000).

Exp dự trữ: 0. (có thể tăng cấp bậc nhân vật, có thể tăng cấp bậc công pháp.)

Pháp môn luyện thể: Bất Diệt Ma Thể tầng 1 (10/3000000).

Công pháp: Hưu Tử Thâu Đào tầng 13 (1500/40000).

Chức nghiệp phụ: Tượng Tông cấp 1 (1000/5000).

Trang bị: Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên (Thần khí vô thượng).

Danh hiệu: Không Phục Thì Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất.)

Lâm Phàm nhìn số liệu thuộc tính cá nhân, mình đã bước nửa bước vào Tiên Thiên, hiện giờ chỉ còn kém ba mươi vạn exp là chân chính đi

vào cảnh giới Tiên Thiên.

Hậu Thiên cùng Tiên Thiên tuy chỉ khác có một chữ, nhưng biến hóa trong đó cực kỳ lớn.

Hậu Thiên rèn luyện khí huyết, mà Tiên Thiên thì là chân nguyên lực.

Chỉ có đi vào Tiên Thiên, trong cơ thể sinh ra chân nguyên, khai thông thiên địa chi lực mới chân chính đi vào con đường tu luyện.

Rầm rầm rầm rầm!

Nghe tiếng đập cửa, Lâm Phàm không cần nghĩ cũng biết là ai đến. Xem ra binh khí hạ phẩm có lực hấp dẫn rất lớn với Nghê sư huynh.

Lâm Phàm mở cửa, sững sốt, một cái túi lớn đập vào mắt hắn.

- Sư đệ, tránh một chút, trước hết để sư huynh tiến vào.

Nghê Minh Dương giờ phút này đưa lưng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm vội vàng tránh ra, Nghê Minh Dương lùi vào mấy bước rồi đặt cái túi lên mặt đất.

Ầm... Một tiếng động nặng nề, từ trong túi rớt ra từng khối tinh thiết màu xám bạc, tỏa ngân quang chói mắt.

- Sư huynh, huynh lấy ở đâu nhiều như vậy?

Lâm Phàm vừa mừng vừa sợ, sư huynh không hổ là sư huynh, tốc độ thu thập tài liệu nhanh thật.

- Lấy ở chỗ thợ rèn, nơi đó tinh thiết nhiều đến không có chỗ để, mỗi năm hoàng triều phụ thuộc tông môn sẽ vận chuyển đại lượng tinh thiết tới đây, đệ tử chúng ta lúc nào cũng có thể tới lấy.

Nghê Minh Dương phui phui tay, vác chỗ tinh thiết này cũng làm hắn lấm lem mồ hôi.

Bất quá binh khí hạ phẩm hấp dẫn quá lớn, Nghê Minh Dương làm sao có thể chờ.

Lâm Phàm vừa nghe, tức thì ngơ ngẩn. Xem ra mình vẫn quá non, tinh thiết này có thể tùy tiện lấy, chính mình còn lục lọi khắp nơi tìm phế liệu, thật là xấu hổ.

- Sư đệ, đến đây đi.

Mà vừa lúc này, Nghê Minh Dương mở ra hai chân, đứng thế trung bình tấn, cắn chặt hàm răng, giống như hạ quyết tâm thật lớn.

- Sư huynh, huynh... huynh làm gì thế?

Lâm Phàm thấy tư thế của Nghê Minh Dương, kinh hãi đến nói không ra lời, chẳng lẽ sư huynh có loại sở thích quái đản với nam nhân...

- Sư đệ, không phải đệ nói muốn trộm đào mới rèn binh khí hạ phẩm cho sư huynh sao? Sư huynh vì binh khí hạ phẩm sẽ trả bất cứ giá nào.

Nghê Minh Dương nói.

- Sư huynh, huynh làm gì vậy, đệ sao có thể là loại người này chứ? Mau đứng thẳng lên, đệ không phải người như thế, sư huynh tin tưởng nhờ đệ rèn vũ khí đã là vinh quang và may mắn cho đệ rồi.

Lâm Phàm vội vàng vỗ vai Nghê Minh Dương nói.

- Sư đệ, đệ...

Giờ khắc này Nghê Minh Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó giọng có chút ghen ngào:

- Sư đệ, đại ân của đệ, sư huynh ghi nhớ trong lòng.

- Ô kìa, sư huynh khách khí quá, chỉ mà chút việc nhỏ.

Lâm Phàm cười xua tay nói.

- Sư đệ...

Nghê Minh Dương cảm kích nhìn Lâm Phàm, mắt rưng rưng cảm động.

- Sư huynh.

- Sư đệ.

- Sư huynh.

- Sư đệ...

Nghê Minh Dương hận sao mình không sinh là thân nữ nhi, như vậy có thể báo đáp sư đệ.

- Hầu Tử Thâu Đào...

Đúng lúc này, Lâm Phàm ra tay, hàng này đưa exp tới, không thu có diên.

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +300.”

- Sư đệ... đệ...

Nghê Minh Dương còn đang cảm động, sắc mặt lập tức biến đổi, chỉ cảm thấy chỗ dừng quần lại gặp phải tai nạn cũ, đồng thời có chút không dám tin, không phải nói không làm sao?

Lâm Phàm hít một hơi, vẻ mặt thỏa mãn, sau đó nghiêm túc như đang phát biểu trước trên tivi:

- Sư huynh, con đường tu luyện nguy hiểm trùng trùng, sư đệ thấy sư huynh chân thành đối đãi người ngoài như vậy, sợ sư huynh sau này sẽ gặp thiệt thòi nên mới làm ra hạ sách này, mong sư huynh rộng lòng tha thứ...

Rất sinh động, rất chân thành a.

- Sư đệ nói rất đúng, sư huynh thụ giáo, thế nhưng binh khí hạ phẩm khi nào thì có thể đưa cho sư huynh?

Nghê Minh Dương một câu không rời binh khí hạ phẩm.

Lâm Phàm trong lòng bất đắc dĩ nhìn Nghê Minh Dương. Sư huynh người vì binh khí hạ phẩm, ngay cả trình tiết cũng không cần, thật sự làm đệ hết chỗ nói.

- Sư huynh, cứ yên tâm đi, sáng sớm ngày mai đệ tới nhà ăn đợi huynh lấy binh khí.

Lâm Phàm nói.

- Được, vậy vất vả sư đệ, sư huynh cảm giác thân thể hơi không khỏe, vậy cáo từ trước.

Mặt Nghê Minh Dương đỏ bừng lên, gian nan nói.

- Tốt.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Sau đó Nghê Minh Dương đi ra khỏi phòng, tự mình đóng cửa lại, trước khi đi còn với một câu:

- Sư đệ dừng bước, sư huynh tự mình đi được.

Ngay một khắc đóng cửa lại, Nghê Minh Dương run lên, ngồi chồm hổm trên mặt đất, tiếp đó gian nan bước từng bước nhỏ rời đi.

Lâm Phàm nhìn thấy Nghê Minh Dương rời đi, khẽ cười, sau đó sáng mắt lên nhìn tinh thiết trên mặt đất.

Không tồi, không tồi, chỗ tinh thiết này đủ để mình hảo hảo đùa giỡn một phen. Chức nghiệp phụ thợ rèn của mình đã là Tượng Tông cấp 1,

dùng phế liệu có thể rèn ra binh khí hạ phẩm, mà chỉ chút ít tinh thiết lại còn rèn ra binh khí trung phẩm.

Hơn nữa chức nghiệp phụ còn có ưu đãi, chính là một phần tài liệu có thể rèn ra một binh khí trung phẩm, như vậy dùng một phần này có thể tạo hai binh khí hạ phẩm.

Binh khí hạ phẩm ở ngoại môn đã dẫn dắt thủy triều, nếu lấy trung phẩm ra, ai có thể mua nổi?

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đệ Tới... Đệ Tới

oOo

“Đinh, phát hiện tài liệu rèn ‘Tinh thiết’, sinh tại hoàng triều Đại Yến.”

Lâm Phàm cầm trong tay một cục tinh thiết lớn chừng bàn tay, cũng khá nặng. Với chừng này có lẽ không đủ để thợ rèn thông thường làm ra một món binh khí, nhưng Lâm Phàm là người có hệ thống, một khối này đã đủ cho một binh khí trung phẩm rồi.

Dựa theo lẽ thường mà nói, bất kể là thợ rèn có tay nghề cao đến đâu, cũng không thể sử dụng tinh thiết rèn đúc ra binh khí trung phẩm, cho nên theo Lâm Phàm đoán, chức nghiệp phụ Tượng Tông hiển nhiên là có buff gia thành, có thể đề thăng phẩm cấp của binh khí được rèn ra.

Lâm Phàm ném khối tinh thiết vào trong lò lửa.

“Đinh, chúc mừng rèn ra trường kiếm hạ phẩm, Tượng Tông exp +100.”

“Đinh, chúc mừng rèn ra chủy thủ hạ phẩm, Tượng Tông exp +100.”

....

Hiện giờ trung phẩm binh khí không có bất kỳ tác dụng gì với Lâm Phàm, mà ở ngoại môn, binh khí hạ phẩm dùng tiện nhất, chỉ cần đổi đủ Uẩn Khí Đan, Lâm Phàm lập tức thăng cấp, sau đó tiến vào nội môn gieo họa.”Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ thăng cấp, Tượng Tông cấp 2.”

Lâm Phàm liên tục làm động tác bỏ tinh thiết vào lò, mãi tới khi nghe được âm thanh nhắc nhở mới dừng lại, mà tinh thiết cũng đã hết sạch.

Giờ phút này trong túi chứa đồ của hắn có tổng cộng bốn mươi binh khí hạ phẩm. Chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bán đi cái vài cái binh khí là hắn có thể ổn thỏa thăng cấp.

Cốc cốc cốc...

Lúc này lại có người gõ cửa.

- Doãn sư huynh, làm sao vậy?

Lâm Phàm mở cửa, tươi cười hỏi.

Hiện giờ trong tông môn Lâm Phàm cũng chỉ quen thuộc có Doãn sư huynh cùng Nghê sư huynh.

- Lâm sư đệ, ngày hôm nay các sư huynh nội môn sẽ tới ngoại môn luận võ, sao còn chưa nhanh chân tới xem?

Doãn Mạch Thần có chút kích động nói.

- Luận võ?

Lâm Phàm sửng sốt:

- Doãn sư huynh, nội môn sao không ở nội môn luận võ, đến ngoại môn làm gì?

- Đây là truyền thống của tông môn, sư huynh nội môn đến ngoại môn luận võ, thứ nhất là tạo động lực cho các sư đệ như chúng ta, thứ hai là sau khi luận võ chấm dứt, sư đệ ngoại môn có thể hỏi các sư huynh nội môn một số vấn đề gặp phải khi tu luyện.

Doãn Mạch Thần nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, xem ra đây giống như việc trường học mời các anh chị khóa trên, đã thi đỗ đại học Thanh Hoa trở về trường mà truyền một ít kinh nghiệm cho đàn em, để bọn họ cũng cố gắng mà thi đậu vào Thanh Hoa Bắc Đại.

(Thanh Hoa, Bắc Đại/Bắc Kinh: những trường đại học top đầu ở Trung Quốc)

Lâm Phàm không hứng thú lắm với việc truyền kinh nghiệm, thế nhưng Lâm Phàm cũng muốn đi xem xem tu vi của các sư huynh nội môn ở mức nào.

- Được, sư huynh, vậy chúng ta đi thôi.

Lâm Phàm nói.

- Ừ, chúng ta nhanh một chút, bằng không không có chỗ mà đứng đâu.

Doãn Mạch Thần vội vàng nói.

Ngày này ở mỗi năm chính là thời gian các đệ tử ngoại môn hưởng phần nhất, bởi vì phiên nào suốt thời gian dài sẽ được các sư huynh nội môn chỉ hướng giải quyết.

Khi Lâm Phàm cùng Doãn sư huynh tới hiện trường, nơi này sớm đã đông vui như trẩy hội, đâu đâu cũng thấy người. Mọi người đang đứng vây quanh một đài luận võ hình vuông có nền là gạch xanh, bốn phía có bốn cây trụ tạc hình rồng uốn lượn, uy vũ bất phàm.

- Sư đệ, chúng ta qua bên kia đi, bên đó vắng hơn.

Doãn Mạch Thần nhìn quanh, cuối cùng kiếm được một chỗ còn chưa quá đông. Đứng ở chỗ này tuy nhìn không rõ lắm tình huống trên đài, nhưng có hơn không, dù sao việc tận mắt chứng kiến các sư huynh nội môn luận võ chỉ có một lần mỗi năm, bỏ lỡ lúc này phải sang năm mới có.

Khi Lâm Phàm và Doãn Mạch Thần ổn định vị trí, rốt cuộc người đã đến.

Một đám cả trai lẫn gái, ăn vận bảnh bao, từ không trung hạ xuống, giống như là tiên nhân hàng lâm. Ngay lúc bọn họ vừa đáp tới nơi, tiếng hoan hô càng thêm nhiệt liệt.

Nhóm đệ tử nội môn này, giờ phút này được giống như siêu sao nổi danh nhất, hưởng thụ lấy tiếng hoan hô hò reo của đám đông.

Lâm Phàm nhìn nhóm đệ tử nội môn trên đài, dò xét cẩn thận.

Tiên Thiên cấp năm.

Tiên Thiên cấp bốn.

Tiên Thiên cấp tám.

....

Tiên Thiên cấp chín.

Nhóm người này có tu vi cao nhất là Nhập Thần cấp hai, còn kém xa Mạnh Dương Tuyền.

Mà vị đệ tử nội môn tu vi Nhập Thần cấp hai hẳn là người phụ trách ở đây, đứng trên đài nói mấy câu với người bên cạnh, sau đó tiến tới chiếc ghế cao.

Lâm Phàm chú ý đệ tử nội môn Nhập Thần cấp hai này, có thể từ trên người hắn cảm một được một cỗ khí tức cường đại bị cực lực thu liễm.

- Luận võ bắt đầu...

Vào lúc này, vị đệ tử nội môn đã an vị trên ghế cao mở miệng. Giọng của hắn không lớn, nhưng lại giống như sấm động chín tầng trời, khiến đông đảo đệ tử ngoại môn tái mặt.

- Thật mạnh...

Lâm Phàm cả kinh, xem ra mình không thể khinh thường bất kỳ người nào.

Hậu Thiên cùng Tiên Thiên là một khe núi khó có thể vượt qua, mà Tiên Thiên cùng Nhập Thần lại càng khác biệt.

Giờ phút này hai gã đệ tử nội môn nhảy lên trên đài, hai người đối diện nhau, sau đó chấp tay ôm quyền.

Hai người này Lâm Phàm nhìn ra được đều là Hậu Thiên cấp bảy, tuy khí tức không cường đại bằng vị Nhập Thần cấp hai kia, nhưng cũng mang đến cho Lâm Phàm một cảm giác rất nguy hiểm.- Bắt đầu.

Vị đệ tử nội môn ngồi trên ghế cao giống như là một hoàng đế nằm thiên hạ trong tay, mỗi lời nói mỗi cử động đều tràn ngập uy nghiêm vô thượng, làm cho người ta không cường nổi.

“Grào...”

Giờ khắc này trong thiên địa giống như vang vọng một tràng tiếng rống ngâm.

Trường kiếm sau lưng hai đệ tử nội môn phá không mà ra, lưu quang lóng lánh, trên thân kiếm bao bọc thêm một tầng hào quang.

- Lợi hại, thật sự là quá lợi hại.

Doãn Mạch Thần mắt lấp lánh như sao nhìn hai sư huynh trên đài.

- Đây là cảnh giới Tiên Thiên a.

....

Lâm Phàm nhìn hai gã đệ tử nội môn so đấu trên đài, tim cũng đập thành thịch liên hồi.

Quá khủng, thật sự là quá khủng.

Đây chính là công pháp? Xem ra ta nhất định phải đi Tàng Thư Các mượn mấy quyển hảo hảo nghiên cứu một chút, rất hoa lệ, rất lộng lẫy.

- Sư đệ, đệ thấy chưa, đó là các sư huynh nội môn đấy, quá mạnh mẽ, cũng không biết khi nào thì có thể giống như các sư huynh.

Doãn Mạch Thần hâm mộ nhìn lên, cũng không biết nên nói những gì.

- Nhanh thôi, nhanh thôi...

Lâm Phàm cũng có chút kích động đáp.

- Ài, sư đệ, sư huynh tự biết mình, sợ là kiếp này vô vọng tiến vào nội môn.

Doãn Mạch Thần tiếc nuối nói.

Lâm Phàm nhướng mắt, rất muốn nói cho sư huynh, ta đây là đang nói chính mình, nhưng thấy Doãn sư đệ tự ti như thế, Lâm Phàm cảm giác mình cần phải khai đạo một phen.

Ngay khi trận so đấu giữa hai đệ tử nội môn chấm dứt, đệ tử ngoại môn dưới đài đã hoan hô không ngừng, còn rung động hơn cả lúc trước.

- Tiếp theo là phần chỉ đạo, có vị sư đệ nào nguyện ý luận bàn với hai vị sư huynh đây không, đương nhiên sẽ không có thương vong.

Vị đệ tử nội môn Nhập Thần cấp hai ngồi trên ghế mở miệng nói.

Giờ khắc này, dưới đài, đệ tử ngoại môn thì thầm to nhỏ với nhau. Phần này rất thú vị, rất nhiều đệ tử ngoại môn muốn đi lên, nhưng lại ngượng ngùng, sợ tu vi quá thấp, vào không được mắt các sư huynh, bị các sư huynh đánh giá không đáng một đồng.

Trước đây từng có vụ như thế, một sư đệ đi lên xin chỉ đạo, lại bị sư huynh chỉ đạo nhận xét không đáng một đồng, sau đó sư đệ này vì tâm trí không kiên định mà từ đó không đứng lên nổi, cứ như vậy phế đi.

Lúc này, đứng ở dưới đài, Lâm Phàm rất là vui vẻ.

Đi lên luận bàn, hơn nữa không có thương tổn, vậy nếu mình trộm đào thành công còn không phát lớn.

- Đệ... đệ tới....

Lâm Phàm không hề chần chờ thêm, giơ tay.

- Sư đệ...

Doãn Mạch Thần sửng sốt, có chút không dám tin nhìn Lâm Phàm.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tối Cùng Là Người Biết Cái Gì?

oOo

Trong lúc Doãn Mạch Thần giật mình, Lâm Phàm đã nhảy lên đài, phong độ nhẹ nhàng, ngẩng đầu ưỡn ngực, đồng thời chấp tay chào các sư huynh đệ bên dưới.

Cảm giác ngàn người dõi theo này thật đúng là không tồi, bảo sao nhiều người thích chơi nổi như vậy.

Đám đệ tử ngoại môn phía dưới, thấy có người lên đài thì cùng giờ ngón tay cái trong lòng. Thế nhưng có một số người nhìn ra ai vừa đi lên thì lại kinh ngạc vạn phần, đồng thời trên khuôn mặt hưng phấn tăng thêm chút hoảng sợ.

“Thâu Đào Cuồng Ma.”

Trong lòng một số đệ tử ngoại môn, Thâu Đào Cuồng Ma chính là một cơn ác mộng. Chỉ cần là người đã thể nghiệm qua một lần bị trộm đào thì đều bị hù đến kinh hãi, không cần nhìn thấy, chỉ cần nghe thấy âm thanh kia là vật trong đũng quần đã teo lại.

Dưới đài, một gã đệ tử ngoại môn lẫn trong đám người, ánh mắt lạnh như băng nhìn lên Lâm Phàm.

Hàn Lục nhìn Lâm Phàm đang đứng tươi cười trên đài, lửa giận thiêu đốt trong lòng. Hắn không oán hận ai trong Thánh Ma Tông, chỉ có Lâm Phàm là ngoại lệ.

Nhiều lần hủy chuyện tốt của mình, thù này Hàn Lập luôn ghi nhớ trong lòng.

Thế nhưng giờ còn chưa phải thời gian báo thù, mục tiêu duy nhất trong lòng Hàn Lục hiện tại là mau chóng tăng lên tu vi của chính mình.

Cảnh giới người khác cần mấy tháng mới có thể đến, Hàn Lục lại chỉ cần mấy ngày.

Ở một lần vô tình, Hàn Lục phát hiện nếu đặt Uẩn Khí Đan trong Tiên Chi Lộ một đêm thì sẽ có thể tăng lên phẩm chất của Uẩn Khí Đan. Phát hiện này làm cho Hàn Lục vô cùng vui mừng, từ đó Hàn Lục dựa vào việc được lực tăng lên khiến tu vi cũng ào ào bay theo, hiện giờ đã là Hậu Thiên cấp năm.

Mà cứ đà này, Hàn Lục có tin tưởng trong một tháng đột phá lên Hậu Thiên cấp sáu.

Trong vòng nửa năm, nhất định tiến vào Tiên Thiên, trở thành đệ tử nội môn.

. . . .

Giờ phút này Lâm Phàm đứng ở trên đài tỷ võ, nhìn đệ tử nội môn trước mắt, hai tay ôm quyền:

- Đệ tử ngoại môn Lâm Phàm, xin sư huynh chỉ đạo.

Lâm Phàm luôn thắc mắc một chuyện, có lẽ nào cứ đẹp trai là tu vi cao?

Sư huynh nội môn trước mắt này, mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, ngọc thụ lâm phong, đặt ở hiện đại cũng là bạch mã hoàng tử trong lòng vô số cô gái.

- Tu vi như thế nào...

Đệ tử nội môn Vu Phong lạnh nhạt hỏi, nhưng lại thầm nhú mày, hắn nhìn không thấu tu vi của sư đệ trước mắt.

- Bẩm sư huynh, sư đệ nửa bước Tiên Thiên.

Lâm Phàm biết bởi vì mình có hệ thống nên người khác không thể nhìn ra tu vi của mình, nhưng Lâm Phàm hành động quang minh lỗi lạc, không phải loại thích giả heo ăn thịt hổ, vì vậy hắn khinh thường việc ẩn giấu tu vi.

Doãn Mạch Thần đứng dưới đài, nghe lời này của Lâm sư đệ, nhất thời kinh hãi không nói ra lời.

Sao có thể thế được, sư đệ đã là nửa bước Tiên Thiên sao? Chuyện này...

Mà Hàn Lục đang bình tĩnh quan sát lập tức đổi sắc mặt. Hắn không có nghĩ tới tên này đã là nửa bước Tiên Thiên, hơn mình quá xa.

Nhưng ý niệm này vừa dâng lên, Hàn Lục đã lập tức áp chế mất mát xuống thật sâu. Kẻ này nhất định là con nhà quyền thế, từ nhỏ đã được dùng được liệu quý báu phụ trợ nên tu vi mới cao như vậy.

Tự tìm được cơ cho mình, Hàn Lục khôi phục lại bình tĩnh.

Bởi vì hắn tin tưởng, mình chỉ cần có Ngọc Tĩnh Bình, sau này nhất định có thể hung hăng dẫm nát Lâm Phàm dưới chân.

- Hừ, Hậu Thiên là Hậu Thiên, không có khái niệm nửa bước, không tiến vào Tiên Thiên thì vĩnh viễn cũng không phải Tiên Thiên. Hai chữ nửa bước này chỉ là cách nói của một đám phàm phu tục tử mà thôi.

Vu Phong nhú mày, lớn tiếng khiển trách. Ở trước mặt đệ tử ngoại môn, Vu Phong hoàn toàn bày ra bộ dáng sư huynh cao thủ.

Đối với đám đệ tử ngoại môn thích mơ mộng xa vời này, Vu Phong hàng năm đều tiến hành chỉnh. Trong mắt Vu Phong, đám đệ tử ngoại

môn này đều là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất dày, hơi có chút tu vi là sẽ đắc chí.

Lâm Phàm lườm trộm một cái khinh bỉ, phàm phu em gái người, hệ thống nguơ như thế mà cũng nói nửa bước Tiên Thiên, nguơ so được hệ thống sao?

Chẳng qua Lâm Phàm rất biết làm người, tự nhiên sẽ không tranh cãi với sư huynh, dù sao cũng tính chuẩn bị chiếm chút tiện nghi của người ta.

Hiện tại nhiều người xem như vậy, muốn nhân tiện mà tu luyện Bất Diệt Ma Thể sợ là không khả thi, thế nhưng nếu có thể trộm một đào thì cũng là kiếm lớn.

Cao thủ Tiên Thiên cấp bảy a, nếu trộm đào thành công, không phải sung sướng gấp mấy chục lần bình thường.

Tóm lại, việc Lâm Phàm cần làm hiện giờ là ra vẻ để bảo một chút, bằng không tới khi vào trận sư huynh nội môn này sao có thể nhẹ tay với mình.

- Nghe sư huynh nói chuyện một buổi mà hơn mười năm tu luyện, sư đệ ghi nhớ trong lòng.

Lâm Phàm ôm quyền gật đầu đáp.

- Ủm.

Giờ khắc này Vu Phong cũng rất thỏa mãn gật gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy, biết sai mà sửa là tốt rồi.

- Được, đệ có tu vi Hậu Thiên cấp chín phải không, vậy sư huynh sẽ áp chế tu vi xuống ngang bằng. Hẳn đệ vào ngoại môn đã lâu rồi, công pháp trong ngoại môn cũng đã thuộc lòng, giờ dùng công pháp Thất Ma Chương Pháp đánh tới đi, để sư huynh chỉ điểm cho đệ.

Vu Phong nói.

Vu Phong ở trong nội môn cũng coi như người có tu vi thâm hậu, thiên phú và ngộ tính đều thuộc hàng ngũ thiên tài. Dừng ở ngoại môn ba năm, Vu Phong từ một người bình thường tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên, đồng thời cũng quen tới nhẵn mặt những công pháp của ngoại môn. Thất Ma Chưởng Pháp này là công pháp cơ bản ở ngoại môn, ai cũng đều luyện qua bởi vì nó đơn giản dễ hiểu, uy lực lại khá lớn. Thế nhưng có thể thông hiểu hết đạo lý của nó lại không có mấy người, mà Vu Phong chính là một trong số ít người đó.

- O, sao đệ còn chưa ra đòn?

Vu Phong thấy đệ tử ngoại môn này vẫn đứng nguyên, nhất thời có chút không vui hỏi.

- Sư huynh, đệ không biết công pháp đó.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ nói.

- Đệ thân là đệ tử ngoại môn Thánh Ma Tông mà lại không biết công pháp này?

Vu Phong sửng sốt, có chút không dám tin nhìn Lâm Phàm.

- Vậy đệ biết Thanh Mộc Kiếm Khí Quyết chứ?

Lâm Phàm vẫn đứng im, có chút xấu hổ:

- Sư huynh, đệ cũng không biết...

Giờ khắc này tất cả đệ tử ngoại môn phía dưới đều cười phá lên ha hả.

Loại tình huống này bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy. Hai môn công pháp Vu Phong sư huynh nói bọn hắn đều biết rõ, là công pháp Hoàng

giai hạ phẩm khá dễ tu luyện, thế nhưng Lâm Phàm lại không biết, thật sự muốn cười chết người.

Vu Phong bị Lâm Phàm làm cho không vui, sắc mặt tối sầm nhìn Lâm Phàm.

- Vậy tới cùng là đệ biết cái gì?

Vu Phong đã không có bất cứ hy vọng nào với sư đệ này, cả công pháp nhập môn đơn giản như thế cũng không biết, còn mong đợi được cái gì.

Thấy Vu Phong hỏi như vậy, Lâm Phàm cũng ngượng ngùng trả lời.

Hầu Tử Thâu Đào quả thật làm người ta khó có thể mở miệng.

- Được rồi, không cần nói nữa, đến đây đi.

Vu Phong đã không muốn nhiều lời thêm.

- Vâng, sư huynh.

Lâm Phàm gật gật đầu, từng bước bước tới, sau đó hét lớn một tiếng.

- Sư huynh đỡ một chiêu của đệ, Cửu Thiên Diệt Địa Đồ Thần Thái Phật.

Lâm Phàm bùng bùng khí thế lao lên, tay chân khua khoảng lung tung, có một loại khí thế vạn quân không thể đỡ.

Vu Phong nhìn thấy Lâm Phàm vọt tới, thầm lắc đầu, sơ hở chông chốt, chiêu số hoàn toàn không có. Tiếp đó hất tay lên chuẩn bị phá giải.

Mà đúng tại tích tắc này, Lâm Phàm đổi thế.

- Hầu Tử Thâu Đào.

- Hừ.

Vu Phong hừ lạnh một tiếng, chút tài mọn, đồng thời cũng thất vọng cực kỳ.

Mà vừa lúc này, Vu Phong biến sắc. Hắn đột nhiên phát hiện, một chiêu này lại không có bất kỳ đường né nào.

Điều này sao có thể?

Vu Phong tuy áp chế tu vi tới Hậu Thiên cấp chín, nhưng phản ứng của cơ thể Tiên Thiên cấp bảy còn nguyên, thế mà dưới một chiêu bình thường này lại cảm giác không thể chống đỡ nổi.

Chính mình đường đường đệ tử nội môn, tu vi Tiên Thiên cấp bảy, sao có thể bị hàng này đánh trúng?

Chuyện này là không thể nào.

- Hồn Nguyên Cửu Chuyển.

Tức thì Vu Phong lắc mình một cái, một chưởng vỗ lên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm thấy mình sắp thành công thì ngực đột ngột chịu một chưởng nghiêm trọng, nhưng lại không hoảng sợ.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +6000.”

Lâm Phàm xoa xoa ngực, Hồn Nguyên Cửu Chuyển là công pháp gì? Vừa rồi Vu Phong rõ ràng đang không thể né một chiêu Hậu Tử Thâu Đào, lại trong nháy mắt đổi vị trí, một chưởng đánh lên ngực mình.

Xem ra mấy công pháp này là càng nhiều càng tốt a, đợi trộm đào xong, nhất định phải học thêm vài môn công pháp mới được.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ý Chí Bất Khuất

oOo

- Làm sao người có thể sử dụng chiêu thức hạ lưu như thế!

Một kích đánh bay Lâm Phàm, sắc mặt Vu Phong rất là khó coi, vừa rồi nếu không phải mình kịp phản ứng, chỉ sợ thật sự bị kẻ này đắc thủ.

- Cái gì là hạ lưu chứ? Sư huynh, thủ pháp của đệ là quang minh chính đại. Sư huynh, một chưởng vừa rồi làm ngực đệ có chút đau, nhưng sư đệ vẫn còn một chiêu nữa muốn nhờ sư huynh chỉ đạo.

Lâm Phàm tự nhiên không thừa nhận chiêu mình dùng rất hạ lưu.

Mặc dù Hưu Tử Thâu Đào này là công pháp bất nhập lưu, nhưng ở trong tay bốn đại gia, nhất định sẽ phát dương quang đại.

Mà qua vừa rồi, Lâm Phàm phát hiện Hưu Tử Thâu Đào vẫn còn rất nhiều không gian phát triển.

- Sư huynh, một chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng này, xin sư huynh chỉ điểm.

Lâm Phàm tự gầm rú lên mấy tiếng, tay tạo hình bắn chưởng ka-me-jo-ko rồi lao về phía Vu Phong.

Mà ngay tại lúc vọt tới trước mặt Vu Phong, Lâm Phàm tức thì khom người, hét lớn một tiếng.

- Hưu Tử Thâu Đào.

Vu Phong cả kinh, lại một chiêu này.

- Hồn Nguyên Cửu Chuyển...

“Ầm...”

Lâm Phàm lại bị một chưởng đánh bay.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +6000.”

Vừa chạm đất, Lâm Phàm lập tức đứng dậy. Vu Phong đang khổng chế tu vi ở Hậu Thiên cấp chín, một chưởng đánh xuống cũng chỉ tăng được sáu nghìn exp, với số exp ba trăm vạn để lên cấp của Bất Diệt Ma Thể quả thực như muối bỏ biển. Không được, nhất định phải để hàng này tăng lên tu vi, nếu không không thể có ích lợi lớn nhất.

- Sư huynh, sư đệ dừng ở Hậu Thiên cấp chín đã lâu mà vẫn không thể đột phá, xin sư huynh đem tu vi áp chế đến Tiên Thiên cấp ba, tạo áp lực giúp đệ.

Lâm Phàm nói lớn.

Vu Phong nhìn Lâm Phàm, tạm thời không nói gì. Qua hai chiêu vừa xong, Vu Phong đã nổi giận, giờ phút này nghe vậy, trong lòng cũng đang tính giáo huấn gã sư đệ này một trận, chẳng qua có sư huynh ngồi một bên quan sát, nếu xảy ra chuyện gì là thật khó ăn nói.

- Sư đệ, như vậy chỉ sợ sẽ có thương vong.

Vu Phong nói.

- Con đường tu luyện vốn là sinh tử do trời, xin sư huynh thành toàn.

Lâm Phàm hiên ngang lẫm liệt, không hề sợ hãi nói.

- Được, nếu đã vậy thì sư đệ cẩn thận một chút.

Vu Phong khẽ cười lạnh, tự mình muốn chết đừng trách người khác.

Lâm Phàm nhìn Vu Phong, nội môn không hổ là nội môn, muốn chinh người cũng đường đường chính chính, khác hẳn đệ tử ngoại môn tâm tư đơn giản.

Sau khi tiến vào nội môn là có thể ra ngoài lịch lãm, trải qua đủ chuyện, con người cũng sẽ thay đổi.

Mà bước lên cảnh giới Tiên Thiên, ra ngoài lịch lãm cũng có thể bảo đảm an toàn của bản thân. Dù sao không vào Tiên Thiên thì vẫn chỉ là con kiến.

Thánh Ma Tông không cho phép đệ tử ngoại môn rời núi, cũng là vì bảo hộ đệ tử ngoại môn.

Mà nội môn ở Thánh Ma Tông coi như hạch tâm, trong đó dây dưa rất nhiều lợi ích, chuyện người lừa ta gạt tự nhiên thường gặp.

Giờ khắc này, sư huynh ngồi trên ghế cao cũng có chút hứng thú toát ra từ đôi mắt khép hờ.

Lâm Phàm lúc này cảm giác được khí thế của Vu Phong tăng nhiều. Nếu nói riêng về thực lực, chỉ mới áp chế ở Tiên Thiên cấp ba thôi hẳn cũng đã cách Lâm Phàm mười tám con phố.

Mà Lâm Phàm mặc dù có Bất Diệt Ma Thể hộ thân, nhưng một kích của Tiên Thiên cấp ba đánh lên, chỉ sợ máu cũng phải phun ra một chậu.

Có điều Lâm Phàm không sợ, Tiên Thiên cấp ba còn chưa đánh chết nổi mình.

- Sư huynh, nhận một chiêu của đệ, Như Lai Thần Chưởng. Đây là chưởng pháp từ trên trời giáng xuống trong truyền thuyết.

Lâm Phàm hồ hững nói, sau đó co đầu gối lại, bật một cái lên cao.

- Giả thần giả quỷ.

Vu Phong nói thầm trong lòng, cũng không thèm để ý.

Giờ phút này, Lâm Phàm nhảy lên không trung, nhìn thấy Vu Phong thờ ơ cũng có chút đau bi, hàng này lại không mắc mưu, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Lâm Phàm cũng không vội, hẳn không tin đối phương sẽ không có lúc sơ sẩy.

- Sư huynh, tiếp chiêu...

Lâm Phàm nhắc nhở nói.

Vu Phong nhú mày, ở trong tích tắc Lâm Phàm tới gần thì đánh ra một chưởng. Lâm Phàm cảm giác ngực nóng lên, lực đạo so với ban nãy còn mạnh hơn mấy lần, cả người lập tức bay ra ngoài, đập mạnh lên mặt đất.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +30000.”

- Phụtttt....

Lâm Phàm phun một búng máu. Quả thật là rất mạnh, chênh lệch giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên đúng là một trời một vực.

Lâm Phàm căn bản không thấy rõ Vu Phong động thủ như thế nào.

Hậu Thiên luyện khí huyết, còn Tiên Thiên luyện chân nguyên.

Vừa rồi Lâm Phàm cũng cảm nhận được một luồng chân nguyên cương mãnh màu đỏ chui vào trong cơ thể, nhưng chân nguyên này chưa có phá phách được cái gì thì đã lập tức bị hấp thu.

Hàn Lục nhìn thấy Lâm Phàm tìm đường chết, trong lòng đại khoái, thế nhưng thấy Lâm Phàm lại đứng dậy được thì kinh hãi biến sắc, cảm giác có chút không dám tin.

- Sư huynh, một chưởng này thật sự là quá mạnh mẽ, nhưng sư đệ vẫn chưa nhìn rõ, lại đến...

Lâm Phàm hít sâu một hơi rồi nói.

Vu Phong không tin nổi rằng đối phương còn có thể đứng lên. Một chưởng kia tuy chưa hết lực, nhưng không phải Hậu Thiên có thể thừa nhận.

Vu Phong tiến lên một bước, khí thế hung mãnh:

- Tốt, sư đệ quả thật là làm cho người ta giật mình, sư huynh cũng muốn nhìn xem sư đệ còn có chiêu thức gì nữa.

- Vạn Kiếm Quy Tông.

Lâm Phàm nào biết chiêu gì khác, chẳng qua hô lên những chiêu thức trong tiểu thuyết để phụ trợ không khí.

Mà các đệ tử ngoại môn đứng xem phía dưới cũng cảm thấy mấy cái tên chiêu thức Lâm sư đệ đọc ra thật là quá phong cách.

Chẳng qua, Vạn Kiếm Quy Tông là cái quỷ gì?

Vu Phong cũng hiểu rõ hàng này chỉ phô trương thanh thế, tự nhiên không để tâm.

“Ầm...”

Lâm Phàm lại bị đánh bay, không thể phản kháng.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +40000.”

Lâm Phàm bị đánh tới hoa mắt chóng mặt, thế nhưng khoái cảm trong lòng càng ngày càng mạnh. Quả nhiên vượt cấp khiêu chiến mới là vương đạo, nhìn lượng exp tăng lên thật quá sảng khoái.

- Ha ha, sư huynh lợi hại, sư đệ bội phục không thôi, lại đến...

Khí thể của Lâm Phàm càng ngày càng mạnh, càng đánh càng hăng, có điều trường bào màu xanh trên người Lâm Phàm lúc này đã dần dần bị máu tươi nhuộm đỏ.

Những đệ tử ngoại môn phía dưới vốn còn la ó ầm ĩ, giờ đều đóng chặt miệng lại, không dám tin nhìn người điên trên đài.

Đã bị thương đến như vậy, còn đánh sao?

Doãn Mạch Thần giờ phút này lòng nóng như lửa đốt, sư đệ sao có thể xúc động như thế, tiếp tục nữa sẽ chết đấy!

- Sư huynh tiếp chiêu, Tam Phân Quy Nguyên Khí.

“Ầm....”

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +40000.”

- Sư huynh tiếp chiêu, Bắc Minh Thần Công.

“Ầm....”

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +40000.”

. . . .

Tình cảnh lúc này, Lâm Phàm ngã xuống đất, đứng lên, lại ngã xuống đất, lại đứng lên, liên tiếp không ngừng, khiến tất cả mọi người kinh hãi không nói nổi một lời.

Ngay cả đám sư huynh nội môn cũng thế, tuy Lâm Phàm luôn là người bị đánh, nhưng khí thể cùng ý chí kiên cường liên tục gượng dậy kia cũng làm bọn họ bị chấn kinh thật sâu rồi.

Vu Phong lúc này cũng chết lặng.

“Ầm...”

Vu Phong một chưởng đánh ra, nhưng lần này Lâm Phàm lại không bay ra ngoài.

- Sư huynh...

Lâm Phàm bắt được cánh tay của Vu Phong.

- Phụt...

Lâm Phàm vừa mở miệng, một ngụm hoa máu đã phụt ra ngoài.

- Sư đệ, đủ rồi.

Vu Phong lúc này cũng bị động dung.

- Sư huynh, có thể so chiêu với cao thủ như huynh, sư đệ... Phụt...
Sư đệ đủ để thỏa mãn đời này...

Lâm Phàm một câu ói máu hai lần.

- Sư đệ, đây là Huyết Dung Đan, đệ mau uống để ổn định thương thế.

Lâm Phàm mặc dù tu vi quá yếu, nhưng Vu Phong đã không nhớ rõ đối phương bị mình đánh bao nhiêu chưởng, mà mỗi một lần ngã xuống đều có thể đứng lên. Loại ý chí này, cho dù là Vu Phong cũng không thể không bội phục.

- Sư huynh... đệ...

Lâm Phàm vốn muốn cự tuyệt, nhưng lập tức đổi ý.

“Đinh, phát hiện chữa thương thánh dược Huyết Dung Đan, sau khi sử dụng, exp +100000.”

- Cảm tạ sư huynh.

Lâm Phàm suy yếu giờ tay, nhét viên Huyết Dung Đan vào ngoài đỏ như máu vào miệng.

- Sư đệ, chỉ bằng phần ý chí này của đệ, sau này đệ tất có một chỗ tại nội môn.

Vu Phong không keo kiệt khen. Từ khi Vu Phong tham gia chỉ đạo ngoại môn tới nay, đây là lần đầu tiên hắn đánh giá một đệ tử ngoại môn cao như vậy.

- Sư huynh...

Lâm Phàm cảm kích nhìn Vu Phong, sau đó mở rộng hai tay, như muốn ôm lấy Vu Phong.

Mà Vu Phong sửng sốt, tiếp đó trên khuôn mặt anh tuấn lộ một tia mỉm cười. Sư đệ muốn ôm mình, vậy thì thành toàn hắn là được rồi.

- Sư huynh...

Lâm Phàm kêu khẽ.

- Ừ.

- Sư huynh, ân tình hôm nay, sư đệ này sau tất có thâm tạ.

Ánh mắt mơ hồ của Lâm Phàm giờ bỗng sáng lên, nhưng Vu Phong lại không nhìn thấy.

- Không có gì, chỉ là một viên Huyết Dung Đan mà thôi, sư đệ dưỡng thương cho tốt, sư huynh đợi đệ ở nội môn.

Vu Phong nói.

- Không phải chuyện này.

Lâm Phàm khẽ lắc đầu.

- Vậy là cái gì?

Vu Phong khó hiểu hỏi.

- Sư huynh...

- Ủ...

Vu Phong khẽ đáp

- Hầu Tử Thâu Đào...

Giờ khắc này thiên địa biến sắc, giống như tận thế đến.

Người sống trên đời, cả đời đều làm những việc thân quen a...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tìm Đường Chết Thành Công

oOo

Cuối cùng thành công.

Giờ khắc này Lâm Phàm mở cờ trong bụng, tuy có một chút áy náy với Vu Phong, nhưng trong lòng cũng đã tính sau này sẽ hậu tạ.

Từ khi có hệ thống, học được Hầu Thử Thâu Đào tới giờ, cảm giác thành tựu khi trộm được đào nhất, không phải ở Vu Phong thì còn ai.

Nhưng Lâm Phàm cao hứng chưa được bao lâu lại đột nhiên biến sắc. Một cổ khí thể không thể đỡ, đè áp lòng người, giống như thủy triều mà phóng mãnh liệt về phía hắn.

Vu Phong lúc này sắc mặt tái nhợt, mắt vẫn tia máu, lòng bàn tay đột nhiên bốc ra ngọn lửa đỏ chói mắt. Lâm Phàm đứng trước mặt Vu Phong cũng đã cảm thấy nóng rát vô cùng. Fuc-k my life!

Giờ phút này Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, Vu Phong đây là muốn giết chết mình, Tiên Thiên cấp bảy bạo phát ra toàn bộ thực lực, nếu đánh lên người mình, cho dù không chết cũng phải tàn phế.

- Người đi chết đi...

Ở một khắc Vu Phong bị Lâm Phàm trộm đào, phòng ngự gần như bằng không, cảm giác đau đớn tột cùng đã khiến hắn mất đi lý trí, hắn chỉ muốn một chương đập chết kẻ khốn kiếp trước mặt.

- Nhiên Diệt Chương.

Nhiên Diệt Chương này mặc dù chỉ là công pháp Huyền giai hạ phẩm, nhưng uy lực cực kỳ, một chương diệt sạch sinh cơ vồ tới ngực Lâm Phàm.

“Ầm...”

Ngực Lâm Phàm bỏng rát, một luồng chân nguyên nóng rực điên cuồng chui vào cơ thể hắn. Dù có Bất Diệt Ma Thể hộ thân, nhưng trước ngực Lâm Phàm cũng bị thiêu đến cháy đen.

Lâm Phàm cả người bay lên, sau đó rơi ra bên ngoài võ đài, té trên mặt đất không nhúc nhích.

Dưới đài, đám đệ tử ngoại môn đều nhìn đến choáng váng. Vừa rồi Vu Phong bộc phát ra khí thể Tiên Thiên cấp bảy đã sớm chấn trụ bọn họ, tới khi một chương đánh xong bọn họ mới kịp phản ứng lại.

Không tốt, Lâm sư đệ nguy rồi.

- Lâm sư đệ...

Doãn Mạch Thần giờ mới có phản ứng, vội vàng chạy về phía Lâm Phàm. Khi thấy ngực Lâm sư đệ bị thiêu đốt tới cháy đen, da thịt thành than thì triệt để luống cuống. Vu Phong lúc này cũng phản ứng lại, nhìn thấy Lâm sư đệ nằm ở phía xa, cũng không thể tin được chính mình lại xuống tay nặng như thế.

Vu Phong muốn tiến lên xem xét, nhưng cảm giác đau đớn ở đùi quần khiến hắn không thể nhúc nhích, cuối cùng chỉ có thể nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, cắn chặt răng, cố nén cơn đau dồn dập dưới bụng.

Chính mình đi vào Tiên Thiên, thành tựu Tiên Thiên cương thể, đao kiếm thông thường căn bản không thể tạo thành sát thương, nhưng tại sao lại bị một Hậu Thiên cấp chín biến thành như vậy chứ?

Vu Phong nghĩ mãi mà không rõ.

- Vu Phong, thân là đồng môn, làm sao đệ có thể xuống tay nặng như thế?

Tới lúc này, sư huynh Nhập Thần cấp hai vẫn ngồi trên ghế cao mới nhắc thân hạ xuống, sắc mặt bình thản ban đầu cũng biến thành phần nộ.

- Sư huynh, đệ...

Vu Phong không biết nên nói như thế nào, vừa rồi thật sự mình không thể khống chế nổi, loại cảm giác đau đớn này, nếu không tự thể nghiệm, căn bản không thể tưởng tượng.

- Hừ, không cần nói nhiều, tự mình trở về Trường Giới Đường trong nội môn nhận xử phạt đi.

Lý Sở Quân quát, hăn không nghĩ tới sẽ phát sinh loại chuyện này. Thân là sư huynh nội môn, thế nhưng lại nặng tay với sư đệ ngoại môn như vậy, một chương vừa rồi, cho dù sư đệ kia có cảnh giới Tiên Thiên thì cũng không thể chống đỡ.

Xem ra sư đệ ngoại môn này khó giữ được tính mạng. Lý Sở Quân thở dài một tiếng, sau đó cũng không nhìn đến Vu Phong nữa mà vội đi tới trước mặt Lâm Phàm.

- Sư huynh, xin sư huynh hãy cứu Lâm sư đệ.

Doãn Mạch Thần cầu xin nói.

Đối với Doãn Mạch Thần mà nói, mặc dù ở cùng với Lâm sư đệ chưa lâu, nhưng tình hữu nghị đồng môn giữa hăn với Lâm Phàm vẫn rất là sâu đậm.

- Đều tại ta, nếu không phải ta gọi Lâm sư đệ đi xem luận võ thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, đều tại ta.

Doãn Mạch Thần hối hận không thôi, tự trách nói.

- Ta đến xem.

Lý Sở Quân thần sắc ngưng trọng xem xét tình huống của Lâm Phàm.

Nhiên Diệt chân nguyên thiêu đốt khắp nơi trong cơ thể hắn, đan điền, gân mạch hủy hết, sinh cơ như có như không, trên căn bản là đã hết thuốc chữa.

- Phụt....

Giờ phút này Lâm Phàm phun ra một búng máu, sắc mặt vốn hồng nhuận đã biến sang xám vàng như màu đất.

- Sư huynh...

Lâm Phàm vừa nhận được nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +3000000 vạn.”

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể cấp bậc +1.”

“Đinh, chúc mừng Hưu Tử Thâu Đào exp +100000.”

“Đinh, chúc mừng Hưu Tử Thâu Đào cấp bậc +1.”

“Đinh, chúc mừng Hưu Tử Thâu Đào cấp bậc +1.”

. . . .

“Đinh, chúc mừng đánh bại Tiên Thiên cấp bảy Vu Phong, exp nhân vật +200000.”

“Đinh, chúc mừng nhân vật tăng cấp tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.”

“Đinh, hệ thống chuẩn bị tiến hành cập nhật 24 giờ, kí chủ tiến vào trạng thái chết giả, sau khi hồi sinh sẽ hồi phục tới trạng thái tốt nhất, đếm ngược trong một phút.”

“59.”

. . . .

- Sư đệ, đệ đừng nói nữa, Lý sư huynh đang chữa cho đệ rồi.

Doãn Mạch Thần thấy Lâm sư đệ càng ngày càng suy yếu, không khỏi luống cuống.

Lâm Phàm lúc này cười thầm trong bụng, vừa xong thật sự thiếu chút nữa dọa chết người, Lâm Phàm cho là mình chết chắc rồi.

Nhưng không nghĩ tới từ Hậu Thiên tiến vào Tiên Thiên sẽ được hệ thống cho một cơ hội hồi sinh full trạng thái, chẳng qua mất 24 giờ cập nhật mà thôi.

Thế nhưng đây cũng là một cơ hội tuyệt hảo cho Lâm Phàm.

Trong lúc mình ở trạng thái chết giả, mọi người nhất định cho là mình đã chết, sẽ đưa mình đi chôn, sau đó mình có thể rời khỏi tông môn, tiêu dao bên ngoài đánh quái, chậm rãi thăng cấp. Đợi sau này ‘ngư’ lên rồi thì trở về, để cho mọi người kinh hỉ một hồi cũng là chuyện rất ổn thỏa.

- Sư huynh, quên đi, tình huống của đệ tự đệ hiểu được. Sư huynh, hiện giờ đệ muốn nhờ huynh một việc.

Lâm Phàm nói.

- Sư đệ, đệ nói đi.

Doãn Mạch Thần cố nén bi ai trong lòng, lắng nghe lời trần trối cuối cùng của Lâm sư đệ.

Lâm Phàm giơ tay lên một cách khó nhọc, lấy túi trữ vật bên hông xuống, sau đó cầm ra từ trong đó hai thanh trường kiếm.

- Doãn sư huynh, đây là trường kiếm hạ phẩm đệ rèn cho Nghê sư huynh, thanh còn lại đệ nhờ huynh đưa giúp cho vị sư đệ mới nhập môn

bị đệ làm gãy kiếm. Còn túi trữ vật này đệ có giữ lại cũng vô dụng, tặng cho sư huynh, về sau nếu nhớ tới đệ thì huynh cứ nhìn vào túi trữ vật này nhé.

Hơi thở của Lâm Phàm càng ngày càng mỏng manh, giống như không được bao lâu nữa sẽ ngừng hẳn.

- Sư đệ...

- Sư huynh, thật xin lỗi, trước kia còn đánh lén huynh một lần, huynh không giận đệ chứ?

Lâm Phàm thều thào.

- Không có, sư đệ, chỉ cần đệ có thể sống sót, sư huynh sau này tùy đệ đánh lén, không một câu oán hận.

Doãn Mạch Thần rưng rưng nói.

- Sư huynh, vậy đệ có thể trộm đào của huynh một lần nữa được không... Đệ thực hoài niệm cảm giác ấy...

Lâm Phàm hai mắt vô thần nhìn Doãn Mạch Thần.

Ở trong lòng Lâm Phàm, muối có nhỏ đi nữa thì cũng là thịt.

- Được, sư đệ ra tay đi, sư huynh chuẩn bị xong rồi.

Doãn Mạch Thần không chút do dự, gật đầu đáp ứng.

Lâm Phàm nhìn Doãn Mạch Thần, miệng khẽ cười, sau đó dần dần nhắm hai mắt lại.

- Sư huynh, đệ sẽ vĩnh viễn nhớ tới huynh...

“Đinh, đếm ngược chấm dứt, tiến vào trạng thái chết giả...”

Giờ khắc này Lâm Phàm đã cạn sinh cơ, không còn thở nữa.

- Sư đệ...

Doãn Mạch Thần hô.

- Ài...

Lý Sở Quân cũng chỉ biết lắc đầu. Hắn đã tận lực, nhưng cuối cùng vẫn không thể khởi tử hồi sinh, trừ phi tông chủ vận dụng bí pháp vô thượng...

Chẳng qua giờ nói gì cũng đã muộn.

Người đã chết rồi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lại Một Thiên Tài Ngã Xuống

oOo

Giờ phút này tất cả mọi người đều im lặng, khẩn trương nhìn tình huống trước mắt.

Trong đám người, Hàn Lục nhếch môi cười vui sướng khi thấy người gặp họa, sau đó bỏ đi.

- Sư huynh, Lâm sư đệ thật sự là không cứu được nữa sao?

Doãn Mạch Thần cũng chưa từ bỏ hy vọng, truy hỏi.

Lý Sở Quân lắc lắc đầu:

- Không cứu được, tình huống hiện tại, cho dù là tông chủ ra tay cũng không có tác dụng. Khiêng xuống đi, an táng cẩn thận.

Lý Sở Quân đã trải qua vô số chuyện, nhưng tình huống hiện giờ vẫn là lần đầu tiên.

Ngoại môn luận võ trong quá khứ đều là tất cả vui vẻ, đệ tử ngoại môn cũng đều thoả mãn, tuy ngẫu nhiên cũng có bị thương, nhưng tuyệt đối không có tử vong, thế mà hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

- Lâm sư đệ...

Doãn Mạch Thần vẫn chưa thể chấp nhận, sư đệ mới rồi còn vui vẻ như vậy, giờ cứ thế chết đi.

- Sư huynh, xin sư huynh hãy làm chủ cho Lâm sư đệ.

Doãn Mạch Thần phần nộ nói.

Lý Sở Quân hơi đổi sắc mặt, vung tay áo:

- Được rồi, chuyện đến đây là chấm dứt, ta sẽ xử lý, đem người an táng đi.

Vu Phong Tiên Thiên cấp bảy, ở nội môn cũng là đệ tử hạch tâm. Ai cũng không mong chuyện xảy ra, nhưng sao có thể bởi vì một đệ tử ngoại môn mà tổn thất một đệ tử hạch tâm Tiên Thiên cấp bảy?

Doãn Mạch Thần vẻ mặt mất mát, nhưng cũng chẳng thể làm gì. Lý sư huynh nói hẳn đã nghe rõ, chuyện tới đây kết thúc!

Doãn Mạch Thần nâng thi thể của Lâm Phàm lên:

- Lâm sư đệ, sư huynh vô năng, không thể giúp đệ đòi về công đạo, là sư huynh vô dụng.

Dọc một đường đi.

Đệ tử ngoại môn thấy chuyện đều chỉ trỏ, bọn hắn biết rõ những gì diễn ra, cũng cảm thấy rất đáng tiếc cho Lâm Phàm.

Tuy người này có chút ‘tiện’, nhưng thật ra cũng không tệ lắm.

Nghê Minh Dương biết chuyện, vội vàng chạy tới, khi thấy thi thể trên vai Doãn Mạch Thần thì sắc mặt kịch biến:

- Doãn sư đệ, Lâm sư đệ làm sao vậy.

- Sư huynh...

Doãn Mạch Thần nhìn Nghê Minh Dương, lắc lắc đầu.

Nghê Minh Dương cúi đầu, tâm tình trở nên cực kỳ nặng nề.

Hắn đã rõ mọi việc, chuyện này cũng không phải một đệ tử ngoại môn như hắn có khả năng can thiệp.

Nơi này nước rất sâu a.

- Sư huynh, thanh kiếm này là Lâm sư đệ trước khi chết nhờ cho đệ đưa cho huynh, còn thanh này Lâm sư đệ nhờ huynh chuyển cho vị sư đệ huynh cũng biết.

Tay Doãn Mạch Thần run run lấy từ túi trữ vật ra hai thanh binh khí hạ phẩm.

Nghê Minh Dương nhìn kiếm trong tay, mắt dần dần đỏ lên.

- Doãn sư đệ, chuyện này chúng ta bất lực, chỉ có thể tiễn Lâm sư đệ đi thật tốt.

Nghê Minh Dương trầm giọng nói.

- Vâng.

Lâm Phàm chết là đã kích khá lớn với Doãn Mạch Thần.

....

Thánh Ma Tông gồm chín ngọn núi cao vút trong mây, giống như là cội Tiên chốn trần gian. Mỗi ngọn núi đều có một cầu thang đá nối từ chân lên đỉnh. Đệ tử ngoại môn vốn không được xuống núi, nhưng hiện giờ xảy ra loại chuyện này, đệ tử trấn giữ cửa ra vào tông môn cũng đặc biệt linh động để người đi qua.

Chân núi, cỏ cây xanh tốt.

Doãn Mạch Thần cùng Nghê Minh Dương vì Lâm Phàm đào một cái hố to dưới gốc cây cổ thụ hàng ngàn năm tuổi, sau đó đặt quan tài vào bên trong.

- Sư đệ, một đường đi tốt, đợi sư huynh tiến vào nội môn nhất định sẽ tới thăm đệ.

Doãn Mạch Thần nhìn lên quan tài đen kịt, mắt đỏ ngầu nói.

Nghê Minh Dương vỗ vỗ bả vai Doãn Mạch Thần:

- Sư đệ, con đường này ai cũng phải đi, Lâm sư đệ đi trước chúng ta một bước, rồi cũng sẽ có ngày sum họp.

- Vâng.

Doãn Mạch Thần gật gật đầu.

- Đắp đất đi.

Nghê Minh Dương nói.

....

Làm xong tất cả, Doãn Mạch Thần cùng Nghê Minh Dương đứng trước mộ của Lâm Phàm thật lâu, cuối cùng thở dài một tiếng rồi rời đi.

Giờ khắc này, chung quanh im lặng, tường hòa.

Ở trước mộ của Lâm Phàm bỗng xuất hiện những đường vân như sóng gợn trong không khí.

Một đôi chân ngọc từ trong hư không chậm rãi bước ra, một thân ảnh mỹ miều xuất hiện trước mộ của Lâm Phàm.

Y phục mà nữ tử này mặc là trang phục của đệ tử ngoại môn Thánh Ma Tông. Nữ tử nâng ngón tay, một luồng sáng hiện lên.

Bùn đất che phủ trên mộ Lâm Phàm giống như chịu khống chế, bị nhắc cả lên, trôi nổi trên không trung. Dần dần, cả quan tài cũng được nâng lên.

“Két....”

Đinh đóng trên quan tài long ra hết, nắp quan tài mở ra, thân thể Lâm Phàm chậm rãi bay tới trước mặt nữ tử.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nữ tử lộ ra vẻ tiếc nuối.

- Lại một thiên tài ngã xuống. Thế gian vô số thiên tài, chân chính có thể lớn lên lại có bao nhiêu, đáng tiếc một viên Vô Thượng Đan... Ài.

Một tiếng thở dài giống như xuyên qua cả thời gian, lộ chút tiếc nuối lẫn cô đơn.

. . . .

Đêm.

Vô cùng yên tĩnh.

Đối với Thánh Ma Tông mấy vạn đệ tử mà nói, thiếu một người không có ảnh hưởng gì.

Ở trong lòng một vài người, Lâm Phàm chết đi có khiến bọn họ cảm thấy thương tâm, nhưng với vô số người, Lâm Phàm là ai? Hắn chết có quan hệ gì tới ta...

Trong tông môn, Doãn Mạch Thần nằm ở trên giường, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, nhìn mãi túi trữ vật trong tay, giống như là lại nhìn thấy được Lâm sư đệ.

Nghê Minh Dương từ Mạnh sư huynh lấy tới công pháp, từ hôm nay trở đi, hắn muốn phấn đấu hết mình, tới Tiên Thiên, tiến vào nội môn, lấy lại công đạo cho Lâm sư đệ.

Hàn Lục hôm nay tâm tình đại khoái, uống một bình rượu nhỏ, ăn mừng một phen.

Vương Thiên Phong luôn ngang ngược càn rỡ, hôm nay tinh thần không tốt, châm ba nén nhang cắm ở đình viện, sau đó thở dài một tiếng rồi trở về phòng.

....

Hôm sau, đêm.

“Đình, hệ thống hoàn thành cập nhật.”

“Đình, mở ra công năng chân nguyên.”

“Đình, mở ra công năng phân loại công pháp.”

....

Lâm Phàm đã nằm trong quan tài 24 giờ, đột nhiên mở mắt, tuy không gian là một màu tối đen, nhưng bằng tu vi hiện tại hẳn có thể coi thường chuyện này.

Lâm Phàm dùng sức vỗ, mặt đất chấn động, sau đó từ bên trong bò ra.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, hưởng thụ không khí tươi mát.

Hú hồn, thiếu chút nữa tìm đường chết, thật sự là quá nguy hiểm.

Lâm Phàm lau mồ hôi trán, nhớ tới tình huống trên đài tỷ võ mà sợ hãi không thôi.

Lâm Phàm cẩn thận quan sát xung quanh, sau lưng hẳn là chín ngọn núi cao vút, hẳn hiểu được mình đã ở bên ngoài Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm vẫn khá yêu thích Thánh Ma Tông, nhưng nếu đã ra ngoài, vậy thì phải dạo chơi cho thật tốt đã, đợi tu vi ‘ngưu’ một chút thì trở về cho bọn hắn chút kinh hỉ.

Về phần Vu Phong một chương đập chết mình, Lâm Phàm cũng không có oán hận. Dù sao tác dụng phụ của Hưu Tử Thâu Đào chính là người bị ‘trộm’ sẽ ở trong tích tắc có xúc động muốn giết chết đối phương.

Hơn nữa Vu Phong coi như là một công thần, giúp mình đi vào cảnh giới Tiên Thiên, công lao bực này, về sau có thể nào không báo.

Tiếp đến Lâm Phàm vội mở sổ liệu cá nhân ra xem. Hiện tại hệ thống thăng cấp, không biết lại có thêm trò hay ho gì, thật là làm cho người ta chờ mong.

Họ tên: Lâm Phàm.

Cấp bậc: 20. (Tiên Thiên cấp một)

Exp: (0/2000000).

Chân nguyên: 100.

Exp dự trữ: 0. (có thể tăng cấp bậc nhân vật, có thể tăng cấp bậc công pháp.)

Pháp môn luyện thể: Bất Diệt Ma Thể tầng 2 (200000/4000000).

Tâm pháp: không có.

Công pháp: Hưu Tử Thâu Đào tầng 15 (0/60000).

Chiến kỹ: không có.

Chức nghiệp phụ: Tượng Tông cấp 2 (1000/10000)

Trang bị: Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên (Thần khí vô thượng)

Danh hiệu: Không Phục Thì Nhào Vô. (Tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang, danh hiệu sử dụng một lần duy nhất)

Chân nguyên, tâm pháp cùng chiến kỹ là đồ chơi gì? Lâm Phàm cũng không chắc chắn, nhưng exp cần để thăng cấp nhân vật lúc này lại ít đi, chỉ còn hai trăm vạn.

Xem ra sư huynh nói không sai, Hậu Thiên cùng Tiên Thiên là một cánh cửa, một cánh cửa rất khó vượt qua.

Mà chính mình từ Hậu Thiên bước qua cánh cửa Tiên Thiên cần exp cực cao, nhưng tới khi bước qua rồi thì exp sẽ trở lại bình thường.

Sau đó Lâm Phàm khôi phục phần mộ của mình lại như ban đầu. Dù sao hiện tại mình đã chết, nếu mộ không có ai biết xảy ra cái gì? Tiếp đến, Lâm Phàm chọn hướng Đông mà đi thẳng, tiến nhập vào chỗ sâu trong rừng.

Ở phương Đông có một hoàng triều khổng lồ.

Tên của nó là hoàng triều Đại Yến.

Mục đích của Lâm Phàm là tới đó, nơi có người mới có thể có càng nhiều niềm vui.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ngay Cả Súc Sinh Cũng Không Tha

oOo

Trong rừng là một mảnh tối đen, thi thoảng lại truyền tới những âm thanh làm người ta hoảng sợ.

Lâm Phàm tuy nói không sợ trời không sợ đất, nhưng vẫn có cảm giác ghê ghê với khu rừng quái dị này. Nếu tự dưng có quỷ quái gì đó xuất hiện thì đúng là dọa chết người.- Đi mấy canh giờ rồi, cách Thánh Ma Tông cũng đủ xa, nghỉ ngơi cho sướng đã, mai lại tiếp.

Lâm Phàm chọn một chỗ bằng phẳng, lấy lá cây trải qua rồi nằm lên, hai mắt nhắm lại, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt một phen.

Về phần rừng rậm này nguy hiểm hay không thì Lâm Phàm cũng không khẳng định được. Lúc còn ở tông môn, hẳn có nghe đồn khu rừng này rất nguy hiểm, thế nhưng nguy hiểm ở đâu thì không ai nói được.

- Khò khò...

Xung quanh rất yên tĩnh, Lâm Phàm nằm dưới gốc cây đại thụ mà ngáy lên như sấm. Mà cùng lúc này, từ trong bụi cây rậm rạp, một đôi mắt màu đỏ tươi chợt lóe lên.

Đôi mắt đỏ tươi này tràn ngập hung ác cùng khát máu, nhưng Lâm Phàm lại đang say sưa ngủ, không biết rằng nguy hiểm đã ở rất gần.

Chủ nhân của cặp mắt đỏ tươi kia là một con mãnh thú. Mãnh thú này cao chừng nửa người trưởng thành, bốn chân cứng rắn thô to, móng vuốt bén nhọn hơi quặp, sống lưng có hai dải lông màu đỏ chạy dọc, mồm

toàn răng nanh trắng ớn nhọn hoắt, giống như có thể xé nát tất cả những gì mà nó nhìn thấy.

Chẳng qua cái mặt nó lại có chút giống chó.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển là mãnh thú thường gặp chung quanh Thánh Ma Tông, đệ tử cảnh giới dưới Tiên Thiên gặp nó là phải chết không thể nghi ngờ.

Lúc này Thôn Nguyệt Ma Khuyển mạnh mẽ đạp bốn chân trên mặt đất, đôi mắt hung tàn nhìn thềm thường nhân loại đang ngủ say dưới tàng cây.

Nó vừa mới cùng một con Thôn Nguyệt Ma Khuyển xinh đẹp ‘giao lưu kết hợp’ dưới trăng, thể lực tiêu hao khá lớn, bỗng người thấy khí tức nhân loại nên không chút do dự tìm tới đây.

Mãnh thú tuy nói tàn bạo khát máu, nhưng coi như là có chút đầu óc.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển từ trong bóng đêm quan sát rất lâu, cái mũi linh mẫn dò xét con mồi. Nó có thể theo mùi mà nhận biết địch nhân có mạnh hay không.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển ngửi ngửi chừng một phút, cuối cùng kết luận, đây là một bữa tối miễn phí đưa tới tận cửa.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển bước thong thả từng bước một về phía trước, khi cách con mồi chỉ còn vài bước thì nó há miệng, tăng tốc lao đến.

“Coong...”

Hàm răng sắc nhọn của Thôn Nguyệt Ma Khuyển hung hăng cắn tới ngực con mồi, thế nhưng chuyện tình đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Một tiếng vang lạnh lẽo, răng của Thôn Nguyệt Ma Khuyển ê ẩm muốn lung lay.

Sao có thể? Con mồi trong dĩ vãng, nó cắn một cái đều cảm giác mềm mại ngập răng, giờ lại là chuyện gì?

Giờ khắc này Thôn Nguyệt Ma Khuyển nổi giận, hàm răng sắc nhọn không gì không xé được của nó lại cắn không nổi một nhân loại, đây quả thực là sỉ nhục.

Ta cắn.

Ta cắn.

Ta cắn cắn. . . .

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +1000.”

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +1000.”

. . .

Hệ thống liên tiếp vang lên tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm đang ngủ mà cảm giác nào sắp bị nổ đến nơi.

- Có để ai ngủ không hả?

Lâm Phàm vẻ mặt khó chịu ngồi dậy, khi vừa mở mắt, thấy sinh vật trước mắt thì ngây người.

Chó ở đâu đến?

“Đinh, phát hiện mãnh thú Tiên Thiên cấp một, Thôn Nguyệt Ma Khuyển.”

Lâm Phàm sửng sốt, mãnh thú? Thứ đồ chơi này Lâm Phàm không phải chưa nghe qua. Khi vừa vào ngoại môn hắn đã được phát một quyển cẩm nang, trong đó có giới thiệu về mãnh thú.

Đây là sinh vật sinh hoạt tại Huyền Hoàng giới, bọn chúng hung mãnh tàn bạo, mãnh thú yếu nhất cũng có cảnh giới Tiên Thiên, mà bởi

vì ưu thế trời sinh, coi như nhân loại có tu vi ngang ngửa cũng không phải đối thủ của chúng nó.

Giờ phút này Thôn Nguyệt Ma Khuyển càng ngày càng hung hãn, cắn chặt cánh tay Lâm Phàm, chết cũng không buông ra, giống như muốn ăn thua đủ với Lâm Phàm.

- Gâu gâu. . . .

Thôn Nguyệt Ma Khuyển phát hiện nhân loại này đã tỉnh lại, mặt lộ vẻ hung ác sủa ầm lên.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn Thôn Nguyệt Ma Khuyển, không ngờ mãnh thú cắn xé mình cũng có thể tăng exp cho Bất Diệt Ma Thể. Thế nhưng nước miếng của nó tanh tưởi quá, làm người ta ghê tởm.

- Gâu gâu. . . .

Thôn Nguyệt Ma Khuyển càng thêm phần nộ, cái đuôi dài màu đen bỗng bốc cháy lên ngọn lửa đen kịt, tựa như là muốn đốt chết nhân loại trước mặt.

- Ăn một gạch vào đầu này!

Lâm Phàm không nói hai lời, từ trong túi chứa đồ xuất ra thần khí “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” đập lên đầu Thôn Nguyệt Ma Khuyển một cái.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển vừa rồi còn rất hung mãnh, lập tức lâm vào trạng thái mê muội.

Giờ phút này Lâm Phàm mới hơi run, thật là quá nguy hiểm, thói quen xấu mãi không thay đổi được, cứ ngủ là say như chết.

Lâm Phàm kéo chân Thôn Nguyệt Ma Khuyển, kiểm ít dây leo, không biết làm được gì nhưng ít nhất mai có bữa điểm tâm rồi.

Trong quá trình kiểm dây, thấy Thôn Nguyệt Ma Khuyển muốn tỉnh lại, Lâm Phàm bồi thêm cho phát gạch.

. . . .

Khi Thôn Nguyệt Ma Khuyển từ trong mê muội tỉnh lại, thấy Lâm Phàm thì sủa ầm lên, muốn xông lên trước đem Lâm Phàm xé thành muôn mảnh, thế nhưng nó lại phát hiện tứ chi của mình không thể nhúc nhích.

- Bớt sủa, bị ca trói còn đòi nhúc nhích, nằm mơ!

Lâm Phàm giờ phút này cũng không khỏi bội phục thiên nhiên kỳ diệu, đoạn dây hắc kiểm được lấy cảnh giới Tiên Thiên hiện tại cũng không đứt nổi, vô cùng rắn chắc.

Sắc trời đã dần sáng, Lâm Phàm hết cơn buồn ngủ, bắt đầu cẩn thận dò xét Thôn Nguyệt Ma Khuyển đang bị mình treo trên cây.

Lông đen kịt, cái bụng lại trắng như tuyết, ô, còn là một con đực.

- Ngày mới bắt đầu từ sáng sớm, mày đã chủ động đưa tới cửa thì dùng mày để luyện tập vậy.

Lâm Phàm bẻ bẻ cổ, trước tiên khởi động.

Mà Thôn Nguyệt Ma Khuyển nhìn nhân loại trước mắt, trái tim cũng nhảy lên thùng thùng, nhân loại này muốn làm gì? Sao cái ánh mắt kia còn xấu xa hơn cả nó vậy?

- Gâu gâu. . . .

Thôn Nguyệt Ma Khuyển sủa ầm lên, ý bảo nhân loại này đừng có làm bậy.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Thôn Nguyệt Ma Khuyển, nhìn chăm chăm tới giữa hai chân sau của nó, tiếp đến hít một hơi thật sâu...

- Bắt đầu luyện công...

Dưới ánh mắt hung ác của Thôn Nguyệt Ma Khuyển, Lâm Phàm động, năm ngón tay xòe ra đánh tới, tuy chỉ có một chiêu, nhưng đã dần dần đạt tới cảnh giới đại đạo tối giản.

- Hầu Tử Thâu Đào...

- Ặng ặng...

Nhất thời một tràng tiếng kêu tê tâm liệt phế vang vọng khắp khu rừng.

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +500.”

Vừa nghe hệ thống nhắc nhở, Lâm Phàm đã cười toe toét, quả nhiên giống suy nghĩ của mình, Hầu Tử Thâu Đào chính là thần kỹ, thế gian vạn vật chỉ cần là giống đực thì sẽ đều phải chịu sát thương trí mạng.

- Hầu Tử Thâu Đào.

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +500.”

- Ặng ặng...

Sau đó, Lâm Phàm bắt đầu con đường cày exp.

Thôn Nguyệt Ma Khuyển lúc này toàn thân run rẩy lên, ánh mắt hung ác kia đã biến thành mê man cùng hối hận, kêu thảm thiết từng đợt tê tâm phế liệt, nói rõ giờ phút này nó đau đến nhường nào.

Trời đã sáng hẳn, ánh nắng vàng chiếu qua những tán lá cây rậm rạp và phủ lên mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn một chút số liệu cá nhân, exp của Hầu Tử Thâu Đào đã được mình tăng lên hơn bốn vạn, cách thăng cấp còn có hơn một vạn.

Lâm Phàm phúi phúi tay, hôm nay nghỉ ở đây, sau đó nhìn thoáng qua Thôn Nguyệt Ma Khuyển, khẽ thở dài một tiếng. Vì exp, chính mình ngay cả súc sinh cũng không buông tha, có chút táng tận thiên lương a...

- Ặng ặng...

Thôn Nguyệt Ma Khuyển giờ phút này trong lòng hối hận không thôi, tại sao lại phát sinh chuyện như vậy, sau đó nhìn nhân loại trước mắt, kêu rên một tiếng.

Lâm Phàm lấy từ túi chứa đồ ra một thanh trường kiếm trung phẩm, sau đó lưu luyến nhìn Thôn Nguyệt Ma Khuyển.

- Cầu huynh, ân tình hôm nay, kiếp sau xin báo đáp.

“Đinh, đánh chết mãnh thú Tiên Thiên cấp một Thôn Nguyệt Ma Khuyển, exp +5000.”

“Đinh, rơi xuống công pháp bất nhập lưu Hắc Hồ Đào Tâm.”

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Gia Gia Tới Đây

oOo

Ô!

Lâm Phàm kinh ngạc hô một tiếng. Vốn hắn chỉ định làm thịt Thôn Nguyệt Ma Khuyển để lấp đầy cái bụng, ai ngờ còn có thể tuôn ra công pháp, thật đúng là kỳ quái.

“Đinh, phát hiện công pháp bất nhập lưu Hắc Hồ Đào Tâm, học tập hay không?”

- Học tập.

Lâm Phàm ra khỏi Thánh Ma Tông, lòng luôn thấy hối hận một việc, đó là mãi chơi quá mà quên học vài môn công pháp. Hắc Hồ Đào Tâm này tuy là công pháp bất nhập lưu, nhưng có ví dụ từ Hưu Tử Thâu Đào, Lâm Phàm tin tưởng chỉ cần đưa cấp bậc thăng lên thì tuyệt đối có thể miêu sát hết thấy.

“Đinh, học tập Hắc Hồ Đào Tâm, đăng cấp hiện tại: tầng 1, exp (0/100).”

“Hắc Hồ Đào Tâm: công pháp tự nghĩ ra của giang hồ hái hoa tặc không ai không sờ, chết trong miệng Thôn Nguyệt Ma Khuyển.”

....

Khi Lâm Phàm nhìn thấy dòng giới thiệu về công pháp này, sắc mặt cũng hơi đổi. Đồ chơi này không ngờ là công pháp của hái hoa tặc, thật

đúng là không biết nói cái gì cho phải.

Thế nhưng Lâm Phàm cũng sẽ không ghét bỏ công pháp này.

Bởi vì công pháp chẳng phân biệt được thiện ác mà phải xem người sử dụng là ai. Đương nhiên Lâm Phàm vẫn cho rằng mình là một người chính nghĩa, tuyệt đối sẽ không làm chuyện tình tà ác.

Ăn no cái bụng, Lâm Phàm thu dọn một phen rồi tiếp tục đi về hướng Đông.

Một lát sau khi Lâm Phàm rời đi, một con Thôn Nguyệt Ma Khuyển hình thể hơi nhỏ yếu nhảy ra từ trong bụi cây. Con Thôn Nguyệt Ma Khuyển này hít hít cái mũi rồi tru lên giận dữ.

. . . .

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm cũng gặp phải không ít mãnh thú, nhưng đều bị Lâm Phàm một kiếm xiên chết, exp cũng tăng không ít. Mà trong quá trình chém giết mãnh thú, Lâm Phàm cũng phát hiện, rời khỏi Thánh Ma Tông có lẽ là một lựa chọn sáng suốt.

Ở Thánh Ma Tông, muốn thăng cấp rất khó, còn ở bên ngoài, mãnh thú hoành hành, exp kiếm từ chém giết mãnh thú càng không ít.

- Gâu gâu...

- Gâu gâu...

Đúng lúc này, bụi cây rậm rạp xung quanh ào ào rung lắc. Lâm Phàm nhíu mày, dừng bước, xem ra có chuyện gì đó muốn phát sinh.

Chỉ thấy một đám Thôn Nguyệt Ma Khuyển từ trong bụi cỏ gầm rú lao ra.

Lâm Phàm nhìn thấy Thôn Nguyệt Ma Khuyển chặn đường đi, xem ra là đến báo thù. Hắn nghĩ thế là vì Thôn Nguyệt Ma Khuyển là mãnh

thú hoạt động về đêm, ban ngày cơ bản là ngủ say.

Mà bây giờ cả đàn Thôn Nguyệt Ma Khuyển này ngăn cản đường đi của hắn, hiển nhiên là thông qua khứu giác theo mùi mà đuổi tới.

- Gâu gâu...

Một con Thôn Nguyệt Ma Khuyển nhỏ gầy nhe nanh trợn mắt, ánh mắt hận thù nhìn Lâm Phàm, cái đuôi bốc lên ngọn lửa hùng hục, đốt cháy đen cả khoảng đất dưới nó.

Lâm Phàm thấy chúng nó nóng lòng báo thù thì cũng muốn cùng chúng nó ‘tâm sự’ giảng hòa, thế nhưng đối phương lại không cho bất cứ cơ hội nào, vừa thấy mặt đã muốn đấu võ, một đám Thôn Nguyệt Ma Khuyển hung ác đánh tới.

Đám Thôn Nguyệt Ma Khuyển này đều có tu vi trong khoảng Tiên Thiên cấp ba, nếu Lâm Phàm không tu luyện Bất Diệt Ma Thể thì hôm nay sợ rằng đã tử eo ở nơi này.

“Đinh, đánh chết Thôn Nguyệt Ma Khuyển Tiên Thiên cấp hai, exp + 8000.”

“Đinh, đánh chết Thôn Nguyệt Ma Khuyển Tiên Thiên cấp một, exp +5000.”

Lâm Phàm một kiếm xử một con, ra tay rất quyết đoán. Tuy Thôn Nguyệt Ma Khuyển rất đông, khó lòng phòng bị, nhưng sát thương từ chúng nó lại đều bị chuyển hóa thành exp cho Bất Diệt Ma Thể.

- Này này, tụi mày đừng có làm quá nhé...

Lâm Phàm chẻ dọc trường kiếm, một con Thôn Nguyệt Ma Khuyển bị chém thành hai đoạn.

Mà Thôn Nguyệt Ma Khuyển càng đánh càng hung ác, cho dù đã chết hơn một nửa cũng không lùi lại.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +1000.”

....

Lâm Phàm cuối cùng cũng xử lý toàn bộ đàn Thôn Nguyệt Ma Khuyển này, khẽ thở dài một tiếng.

- Tội gì phải khổ thế chứ...

“Đinh, nhật được công pháp Hoàng giai trung phẩm Bất Động Hoàng Quyền, học tập hay không?”

- Học tập.

“Bất Động Hoàng Quyền: công pháp hoàng thất của hoàng triều Đại Yển.”

“Đinh, nhật được công pháp Hoàng giai hạ phẩm Mê Huyền Thân Pháp, học tập hay không?”

- Học tập.

“Mê Huyền Thân Pháp: công pháp của học viện Thiên Phủ thuộc hoàng triều Đại Yển.”

Tiêu diệt đàn Thôn Nguyệt Ma Khuyển, Lâm Phàm nhật được hai bản công pháp. Xem ra hoàng triều Đại Yển cũng có không ít người chết dưới hàm răng của đám Thôn Nguyệt Ma Khuyển này.

Hai ngày sau, Lâm Phàm bị Thôn Nguyệt Ma Khuyển vây giết bốn lần, đồng thời dọc theo đường đi cũng gặp phải không ít mãnh thú khác.

Tới hôm nay, Lâm Phàm rốt cuộc hiểu được tác dụng của chân nguyên. Thi triển Mê Huyền Thân Pháp cùng Bất Động Hoàng Quyền đều cần tiêu hao chân nguyên, chuyện làm Lâm Phàm đau đầu là mình lại không biết làm cách nào để nhanh khôi phục chân nguyên, chỉ có thể nghỉ ngơi chờ chân nguyên thông thả phục hồi tới trạng thái tốt nhất.

Lâm Phàm nghĩ, cách khôi phục chân nguyên hẳn có quan hệ với tâm pháp. Xem ra có cơ hội phải tìm một môn tâm pháp mới được.

Đối với Thôn Nguyệt Ma Khuyển, Lâm Phàm cũng có nhận thức mới, tụi nó hoàn toàn là một đám mãnh thú có cừu oán tất báo.

Nhưng cũng nhờ thế mà tu vi của Lâm Phàm được tăng lên, giờ đã là Tiên Thiên cấp hai.

Chân nguyên cũng tăng lên gấp đôi.

Thời gian ba ngày, Lâm Phàm cảm giác có lẽ mình sắp ra khỏi cánh rừng rậm rạp này, không biết có đi đúng tới hoàng triều Đại Yến hay không.

Lâm Phàm không có đích đến chính xác nào cả, cũng không biết tới cùng là mình muốn làm gì. Ý tưởng hiện tại của hắn chỉ là tăng lên tu vi, đợi khi ‘ngư’ rồi thì trở lại Thánh Ma Tông, cấp cho các sư huynh đệ một cái kinh hỉ thật lớn.

Giờ phút này Lâm Phàm ngồi dưới một gốc cây to nghỉ ngơi. Liên tục dùng Mê Huyền Thân Pháp chạy đi, chân nguyên tiêu hao cũng khá lớn, có điều hiệu quả rất không tồi, tốc độ nhanh gấp mười lần bình thường.

Đồng thời Mê Huyền Thân Pháp đã đạt tới tầng 5, Bất Động Hoàng Quyền đạt được tầng 3.

Uỳnh uỳnh...

Vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên cảm giác mặt đất chấn động kịch liệt.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức đứng lên, chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra?

Tại tích tắc Lâm Phàm vừa đứng lên, một luồng sóng khí bàng bạc cuộn cuộn giống như thủy triều tràn tới.

- Địch, chuyện quái gì vậy?

Lâm Phàm ngây người, rốt cuộc là vị đại thần nào phát ra khí tức, lại mãnh liệt như vậy?

Lúc này Lâm Phàm phát hiện bầu trời phía trước vô cùng u ám, như là tận thế xảy ra.

Lâm Phàm muốn cất bước bỏ chạy, dù sao tình huống nguy hiểm như vậy không đi góp vui thì hơn.

Nhưng mà chim chết vì ăn, người chết vì tính tò mò, Lâm Phàm nghĩ mình lén lút nhìn một chút hẳn sẽ không sao đâu.

Cuối cùng Lâm Phàm rón rén tới gần phía trước.

. . . .

- Mặc Dật Hiên, giao ra Thất Thánh Bảo Đồ, tha cho người khỏi chết.

Giờ phút này, trên bầu trời, hai đạo thân ảnh người truy ta đuổi, nơi họ bay qua cỏ cây đều bị bật tung gốc rễ lên.

- Ha ha, không nghĩ tới đường đường mười hai chính phái Linh Lung Kiếm Các cũng sẽ làm chuyện giết người cướp của.

Nam tử áo đen bị đuổi theo sắc mặt khinh thường, nhưng cũng không dừng lại.

- Hừ, Thất Thánh Bảo Đồ chính là Thất Thánh Chi Tổ lưu lại, để lại cho ta.

- Bỉ Ngạn.

Lập tức một luồng sáng mờ hiện ra, hư không phía trước nam tử áo đen nhộn nhạo, một cây cầu đá khí thể xuyên qua thời không dần dần hiện rõ, chặn đường đi của nam tử áo đen.

- Giao ra đây.

Ngăn cản nam tử áo đen là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, khí chất thần thánh không thể xâm phạm.

Mặc Dật Hiên cảnh giác nhìn nữ tử trước mắt, trong tay nắm chặt một quyển trục phong cách cổ xưa.

- Nghê Mạn Thiên, người thật sự muốn cá chết lưới rách với ta?

Mặc Dật Hiên nói.

- Bằng người cũng xứng?

Nghê Mạn Thiên hừ lạnh một tiếng.

- Kiếm Chuyển Luân Hồi.

. . . .

Lâm Phàm trốn ở phía xa, nhìn về tình huống phía trước cũng trợn mắt há hốc mồm. Cô ả kia nóng nảy thật, nếu mình đi qua còn không phải bị đập chết.

Chính là vào lúc này, một màn làm cho Lâm Phàm nghi hoặc đã xảy ra. Hai người này giống như trúng phải bả, lúc trước còn đánh đấm ầm ầm, giờ lại đứng trên mặt đất không nhúc nhích.

Có điều coi như là thế, Lâm Phàm cũng không dám qua.

- Ha ha, Nghê Mạn Thiên, gừng càng già càng cay, mặc dù người là thiên tài đứng đầu Huyền Hoàng giới, nhưng nếu bàn về thực chiến, người vẫn quá non.

Mặc Dật Hiên mặt như màu đất cười to nói.

- Hừ, đê tiện.

Nghe Mạn Thiên không nói gì, nhắm mắt chữa thương.

- Ngày hôm nay ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu. Kiểm pháp của Linh Lung Kiếm Các là đệ nhất Huyền Hoàng, Mặc Dật Hiên ta thừa nhận, nhưng nói đến chữa thương, Linh Lung Kiếm Các chỉ có thiên hạ đếm ngược. Chúng ta hiện tại không thể nhúc nhích, bản thân ta muốn nhìn xem người làm thế nào để khó dễ được ta.

Mặc Dật Hiên đả kích không ngừng, cũng đang liều mạng khôi phục.

Mà Lâm Phàm một mực trốn đằng xa, cái lỗ tai giống như Thuận Phong Nhĩ [1], nghe không lọt lời nào, nhất là câu cuối kia.

“Chúng ta không thể nhúc nhích.”

. . . .

- Không thể nhúc nhích sao?

Lâm Phàm nói thầm trong lòng, tiếp đến vẻ mặt biến đổi.

Hồ hồ, không thể nhúc nhích thì còn hùng hổ cọng lông, gia gia tới đây...

Lâm Phàm giờ khắc này hai mắt tỏa sáng, cất bước chạy tới chỗ hai người.

-----oo0oo-----

Chú thích:

[1] Thuận Phong Nhĩ cùng Thiên Lý Nhãn: 2 vị thần có mắt nhìn xa nghìn dặm, có tai nghe những âm thanh theo gió.

[2]: Lâm Phàm là người hiện đại nên cách nói chuyện khi tự nhủ hoặc khi giao tiếp với động vật, đồ vật không cất tiếng người được mình sẽ lựa chọn kiểu thích hợp để mang cảm giác gây cười chân thực, ví dụ ca – mi, tao – mày v.v...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Gương Tốt Vì Nhân Dân Phục Vụ

oOo

Đi tới thế giới cái thế giới huyền ảo này, Lâm Phàm cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ tự nhủ mình may mắn có hệ thống thì nhất định phải sử dụng thật tốt mà nhanh tăng cường thực lực. Hiện giờ cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, sao có thể bỏ qua.

Mặc Dật Hiên cùng Nghê Mạn Thiên đang liều mạng khôi phục, mà lúc này, hai người lại nghe thấy một giọng nói mang vài phần vui sướng.

- Gia gia tới đây...

Mặc Dật Hiên mở mắt, nhìn thấy xa xa có một người chạy tới thì rất vui mừng. Xem ra thời khắc quyết định sinh tử tới rồi, bằng vào hẳn là đệ tử Vạn Ma Tông, tông môn này nếu nhận thứ hai ở thủ đoạn mê hoặc lòng người thì không ai dám làm thứ nhất.

Nghê Mạn Thiên lại nhíu mày, không biết người tới rốt cuộc là ai, tuy rằng không thể nhìn thấy tu vi đối phương, nhưng bộ pháp này có chút giống với thân pháp chính thống của vương triều Đại Yến.

Giờ phút này hai chân Lâm Phàm giống như gắn mô-tơ, tốc độ đột phá cực hạn, vừa chạy tới vừa quan sát tu vi của hai người kia.

“Nhập Thần cấp bảy.”

“Nhập Thần cấp tám.”

Lâm Phàm vừa nhìn đã há hốc mồm, lợi hại, thật sự là rất lợi hại.

Không nghĩ tới lại gặp hai đại Boss, xem ra lần này kiếm bộn rồi.

- Huynh đài, ta là con trai của tông chủ Vạn Ma Tông, có giao hảo nhiều thế hệ với Thánh Ma Tông, nếu huynh đài giúp ta, ta có thể tiến cử huynh đài bá nhập Thánh Ma Tông làm môn hạ.

Nơi này là địa bàn của hoàng triều Đại Yến, mà hoàng triều Đại Yến lại lệ thuộc Thánh Ma Tông, người này xuất hiện ở đây hẳn cũng là con dân của hoàng triều Đại Yến, chỉ cần cho đối phương đủ chỗ tốt, nhất định có thể trợ giúp chính mình.

Nghê Mạn Thiên tuổi còn trẻ, kinh nghiệm không đủ, nhưng giờ phút này cũng không thể không lo lắng. Nơi này là địa bàn của Thánh Ma Tông, mấy đại hoàng triều đều lệ thuộc vào ma môn này, mình lại ở phe chính đạo, rất thiệt thòi.

Mà hiện giờ bản thân mình bị trọng thương, trúng gian kế của Mặc Dật Hiên không thể nhúc nhích. Tuy chính mình tu thành Linh Lung Kiếm Thể, kể cả Tiên Thiên cũng không thể tạo cho mình bất cứ thương tổn gì, nhưng nếu quấy nhiễu mình khôi phục, để Mặc Dật Hiên có thể nhúc nhích trước thì sợ là phải ôm hận ở đây.

- Huynh đài...

Mặc Dật Hiên giờ phút này vừa cố sức khôi phục, vừa cực lực mê hoặc người.

Lâm Phàm một đường chạy như điên mà đến, ở nửa đường đột nhiên nghĩ tới một chuyện: mình cứ để nguyên mặt thật mà chạy tới có ổn không? Nhưng giờ muốn che mặt cũng không kịp rồi, đã làm đành làm đến cùng vậy.

Thần khí vô thượng “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” đã sớm được Lâm Phàm cầm một tay giấu sau lưng.

- Huynh em gái người...

Lâm Phàm không nói hai lời, nhảy tới đập bốp một cái lên đầu Mặc Dật Hiên.

Mặc Dật Hiên lập tức lâm vào trạng thái mê muội.

Nghê Mạn Thiên thấy một màn trước mắt, trong lòng thầm thở phào, xem ra đối phương là một người biết rõ phải trái.

Ma môn chung quy là ma môn, mỗi người đều muốn tru diệt.

Chỉ khổ cho bách tính thiên hạ, ngàn ngàn vạn vạn con dân hoàng triều Đại Yến bị ma môn nắm trong tay. Minh thân là thủ tịch đệ tử một trong mười hai chính phái Linh Lung Kiếm Các, con đường phải đi sau này còn rất rất dài.

- Đa tạ.

Nghê Mạn Thiên khẽ nói, sau đó nhắm hai mắt lại, lẳng lặng khôi phục.

- Không cần cảm tạ...

Lâm Phàm mỉm cười, tiếp đó lại nâng Thần khí vô thượng lên đập lên đầu Nghê Mạn Thiên.

. . . .

Thấy cả hai người đều đã lâm vào trạng thái mê muội, Lâm Phàm phúi phúi tay, nhìn kỹ một chút.

Nam tuần mỹ, nữ thần thánh không thể xâm phạm, vậy xuống tay với người nào trước cũng là một vấn đề đáng để nghiên cứu.

Đối với mỹ nữ, Lâm Phàm dùng ánh mắt thuần khiết mà thường thức, tuyệt không có bất kỳ ý nghĩ tà ác nào.

Bởi vì Lâm Phàm chính là người cực kỳ thuần khiết.

Lâm Phàm quan sát Mặc Dật Hiên, cao thủ Nhập Thần cấp bảy. Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ tới viên gạch của mình có thể đập ngất hai cao thủ cảnh giới Nhập Thần.

- Tốt, ưu tiên nam sĩ, trước hết khai đao từ người vậy.

Hiện tại Hầu Tử Thâu Đào đã đạt tầng 15, chạm tới một cảnh giới rất cao, nhưng là cảnh giới gì thì Lâm Phàm cũng không rõ, bởi hệ thống không có thuyết minh nào cả.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, ngón tay vân vân không khí, nhìn đơn giản nhưng lại có cảm giác biến ảo không ngừng.

- Yaaaa...

- Hầu Tử Thâu Đào.

Lâm Phàm hét một tiếng, quyết đoán ra tay, vị trí cực kỳ chuẩn xác, tuyệt đối không xuất hiện sai lầm.

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +20000.”

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp.”

Ở lần đầu tiên ra tay, nghe được hệ thống nhắc nhở, Lâm Phàm tức thì ngây người, sau đó mừng rỡ như điên.

Lượng exp đạt được cũng quá sung sướng đi.

Ca trộm.

Ca trộm...

Giờ khắc này Lâm Phàm siêng năng mà tu luyện, sử dụng Hầu Tử Thâu Đào càng ngày càng thuần thục, dần dần có một loại uy thế.

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +30000.”

- Ô, đây là có chuyện gì?

Lâm Phàm cả kinh, dừng động tác. Lúc trước trộm đào chỉ được hai vạn exp, sao lúc này lại thành ba vạn, chẳng lẽ thủ pháp có vấn đề sao?

Lâm Phàm thử nghiệm trộm tiếp một đào.

“Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +20000.”

Giờ khắc này Lâm Phàm hiểu rồi, quả nhiên là vấn đề thủ pháp, bóp giật càng mạnh thì đạt exp càng lớn.

Tìm ra chân lý, Lâm Phàm lại chìm đắm trong Hầu Tử Thâu Đào.

Ba nghìn đại đạo, mỗi cái đều có thể chứng đạo.

Thế gian vạn vật đâu chỉ ba nghìn, nhưng lại lấy ba nghìn là cực hạn, cũng không phải nói chỉ có ba nghìn loại phương pháp chứng đạo, mà ý tứ là vạn vật trên đời chỉ cần đạt tới cảnh giới nhất định đều có thể tới cực hạn.

- Hầu Tử Thâu Đào.

“Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +30000.”

“Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp.”

Lại thăng cấp, làm cho Lâm Phàm thoải mái không thôi.

- Ừm...

Đúng lúc này, Lâm Phàm cả kinh, không tốt, trộm đào thoải mái quá quên tính thời gian, sau đó không chút do dự vung gạch lên đập thêm hai phát lên đầu hai người kia.

Hai người vừa mới muốn tỉnh lại, lại tiến nhập trạng thái mê muội.

Lâm Phàm thở phào một cái, xem ra lúc trộm đào phải để ý thời gian một chút mới được.

Hai người này đều là đại Boss, nếu sơ xảy, Lâm Phàm tin tưởng bọn họ giết mình cực kỳ đơn giản.

Lúc này đây Lâm Phàm cũng đang đánh cược, hai môn công pháp có thể tăng vọt lên không là nhờ cả ở hai người này.

Tiếp đó, Lâm Phàm giống như nhập ma rồi, hai tay cùng dùng, hung hăng trộm ‘đào’ trong đũng quần con trai tông chủ Vạn Ma Tông Mặc Dật Hiên.

Mà cứ khi nào hai người sắp tỉnh lại, Lâm Phàm lại không keo kiệt tặng thêm cho phát gạch, làm họ tiếp tục mê man.

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp.”

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp.”

. . . .

Khi Hầu Tử Thâu Đào đã tăng liền mấy cấp, đạt tới tầng 19, Lâm Phàm dừng tay, bởi vì giờ phút này Hầu Tử Thâu Đào cần tới một trăm vạn exp.

Trước tầng 19 đều chỉ cần hơn mười vạn exp, nhưng giờ đột nhiên tăng mạnh lên một trăm vạn, Lâm Phàm cho rằng một khi nó lên tầng 20 sợ là sẽ tăng vọt về chất, giống như Thái Cấp Ma Thân biến thành Bất Diệt Ma Thể vậy.

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn thấy đũng quần Mặc Dật Hiên giống như là nhét thêm đồ vật gì vào, ụ lên một cục, cũng thở dài một tiếng.

- Hảo đồng chí vì nhân dân phục vụ...

- Hầu Tử Thâu Đào.

- Ca trộm...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sân Bay Biển Thành Gò Núi

oOo

“Đình, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +10000.”

. . . .

Giờ phút này exp giảm bớt cũng là chuyện Lâm Phàm dự liệu. Trong Thánh Ma Tông, đám đệ tử chẳng qua gia tăng cho mình mấy trăm mấy ngàn exp mà thôi, hôm nay gặp cao thủ bậc này giúp mình cày điểm chính là thiên đại kỳ ngộ, bất kể như thế nào, Lâm Phàm cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Hiện giờ trộm một đào chỉ có thể gia tăng một vạn exp, vậy muốn thăng cấp phải trộm một trăm lần.

Mỗi tay hay không chưa nói, Lâm Phàm lo lắng Mặc Dật Hiên có khi nào bị trảo của mình làm ‘bạo hạ thể’ mà chết không?

Nhưng nghĩ tới Mặc Dật Hiên tu vi Nhập Thần cấp bảy, chắc cũng không cần lo, tu vi cao như thế khẳng định thân thể cũng rất mạnh.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục hành động trộm đào không có tận cùng.

Thời gian dần dần trôi qua.

Lâm Phàm không nhớ mình đã trộm bao nhiêu lần, cũng không nhớ đã đập bao nhiêu phát gạch, cuối cùng tự định ra một quy luật: cứ trộm năm cái lại đập gạch một lần, sau đó tiếp tục chìm đắm trong khoái cảm trộm đào.

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào exp +10000.”

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào thăng cấp.”

“Đinh, chúc mừng Hầu Tử Thâu Đào tiến giai thành Xoay Chuyển Càn Khôn.”

Lâm Phàm thấy Hầu Tử Thâu Đào tiến giai, trong lòng vui vẻ, cái tên sau khi tiến giai lại khí phách bừng bừng như vậy, hẳn là rất lợi hại.

“Xoay Chuyển Càn Khôn: âm dương là càn khôn, đảo ngược âm dương...”

“Xoay Chuyển Càn Khôn tăng 1, exp (0/1000000).”

Khi thấy dòng giới thiệu, Lâm Phàm há hốc mồm. Tại sao lại có thể như vậy, tại sao lại càng ngày càng âm hiểm... Điều này hoàn toàn không phù hợp với thân phận của ca a.

Giờ phút này Lâm Phàm có loại xúc động muốn khóc, công pháp tăng cấp, biến thái thành siêu cấp biến thái.

Chẳng lẽ muốn mình về sau mở một cái phòng khám bệnh, đặc biệt thỏa mãn yêu cầu chuyển giới cho nam nhân sao?

Lâm Phàm nhìn Mặc Dật Hiên trước mắt, khẽ thở dài, sau đó đi tới trước mặt Nghê Mạn Thiên.

Nhìn Nghê Mạn Thiên, Lâm Phàm cẩn thận nhận xét.

Thật là một tuyệt thế mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành, khí chất thần thánh mà cao ngạo, giống như tiên nữ trên trời vậy.

- Ó...

Tiếp đó Lâm Phàm sửng sốt, nhú mày.

- Người xinh đẹp như thế mà lại chỉ có ‘sân bay’... Ài, nhân sinh chẳng có gì hoàn hảo a.

Lâm Phàm nhìn chăm chú lên vùng ngực bằng phẳng của Nghê Mạn Thiên, lắc đầu thở dài.

Quả nhiên ông trời rất công bằng, cho người tuyệt thế dung nhan rồi thì không cho người đáng người ngạo nhân nữa.

Giờ phút này Lâm Phàm đang đấu tranh trong nội tâm.

Hắc Hồ Đào Tâm hạ lưu hay không? Lâm Phàm cảm giác rất hạ lưu, tuyệt kỹ của một hái hoa tặc thì có thể quang minh chính đại ở chỗ nào chứ.

Nhưng Lâm Phàm luôn có lý tưởng về bình đẳng nam nữ, Mặc Dật Hiên đã gặp độc thủ của mình thì không thể buông tha cô ả này được.

Chiêu thức của Hắc Hồ Đào Tâm cũng rất đơn giản, giống Hầu Tử Thâu Đào, chỉ có một chiêu, thế nhưng thủ pháp lại thiên biến vạn hóa, nếu không nghiên cứu kỹ càng một phen thì rất khó luyện đến cảnh giới cao thâm.

Lâm Phàm khẽ hít sâu một hơi, ánh mắt vốn đang rất lười nhác tức thì biến thành sắc bén vô cùng.

- Hắc Hồ Đào Tâm.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +100000.”

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp.”

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp.”

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, chỉ mới ‘đào’ một cái lại khiến Hắc Hồ Đào Tâm tăng liền 10 cấp, tốc độ quá kinh khủng rồi.

Xem ra cũng chỉ có nữ thần Nhập Thần cấp tám trước mắt này mới có thể mang tới nhiều exp như thế.

Lâm Phàm hận không thể mang nữ thần này kè kè bên mình, rảnh rỗi lại đem ra luyện cấp.

Lâm Phàm lại hít một hơi, trấn tĩnh lại từ trong vui sướng, sau đó không chút do dự tiếp tục ra tay.

- Hắc Hồ Đào Tâm.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +60000.”

- Hắc Hồ Đào Tâm.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +60000.”

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp.”

Theo Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp, mỗi lần Lâm Phàm ra tay lại nhận số exp ít hơn một chút.

Chẳng qua dù thế thì Lâm Phàm vẫn thấy số exp đạt được khổng lồ vô cùng, nếu là người bình thường chắc không thể cho chừng ấy điểm.

Cơ hội lần này hội là ông trời cấp cho, Lâm Phàm tự nhiên phải quý trọng, bỏ lỡ ngày hôm nay sẽ không còn lần khác.

Theo Lâm Phàm không ngừng ‘đào’, hắc hoảng sợ phát hiện, sân bay trước ngực Nghê Mạn Thiên đã trở thành gò núi.

Cái này...

Lâm Phàm sợ hãi nói không ra lời.

Đây tới cùng là chuyện gì, là bị ca đánh sưng lên, hay là tác dụng phụ của Hắc Hồ Đào Tâm?

Đương nhiên, Lâm Phàm không có hạ lưu đến mức lột quần áo người ta ra kiểm tra. Lâm Phàm nhìn một chút số liệu Hắc Hồ Đào Tâm, giờ nó đã tới tầng 14, exp vào hơn hai mươi vạn.

Tốc độ thăng cấp này Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ tới, quá nhanh, thật sự là quá nhanh. Mà Lâm Phàm có thể ra tay tàn bạo như thế là bởi vì hai môn công pháp này không có trí mạng. Còn việc hai người này có thể im lặng cho mình bên ‘đào’, ‘bên trộm’ thì hoàn toàn là công lao của Thần khí vô thượng Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

Lâm Phàm đưa Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay lên hôn hít mấy cái, thực là đồng bọn tốt, sau đó lại đập hai phát lên trán của hai người kia.

Theo Lâm Phàm không ngừng thi triển Hắc Hồ Đào Tâm, bộ ngực vốn rất bằng phẳng của Nghê Mạn Thiên cũng càng ngày càng lồi ra, càng ngày càng khổng lồ.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +1.”

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +1.”

. . . .

Lâm Phàm biến sắc, đây là chuyện gì? Exp đang trôn tru tăng, sao lại chỉ còn có một điểm?

Giờ phút này Hắc Hồ Đào Tâm tiến vào tầng 18, cách tầng 20 chỉ còn hai bước.

Nếu dựa theo xu thế lúc trước, đem Hắc Hồ Đào Tâm tiến giai là tuyệt đối không thành vấn đề.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ. Xem ra Hắc Hồ Đào Tâm này không phải đơn giản như mình suy nghĩ.

Tuy nhiên Lâm Phàm cũng đã thỏa mãn. Tu luyện hai môn công pháp tới cấp bậc này đã là buôn bán rất lời, nếu không phải có hai người bọn họ, dựa vào chih mình không biết năm nào tháng nào mới lên được.

Giờ phút này Lâm Phàm xuất ra trường kiếm trung phẩm, múa may trong không khí mấy cái, sau đó mặt mày nghiêm túc đứng trước mặt Mặc Dật Hiên.

- Ca đàm...

Một khắc này, Lâm Phàm chỉ kiếm đâm thẳng tới ngực Mặc Dật Hiên. Thế nhưng chuyện làm Lâm Phàm kinh ngạc đã xảy ra, ngay tích tắc mũi kiếm tiếp xúc với làn da của Mặc Dật Hiên, trường kiếm trung phẩm lại gãy thành từng đoạn.

Chẳng lẽ thân thể người này ngang với Bất Diệt Ma Thể của mình?

Xem ra là bởi vì cảnh giới hai bên hơn kém quá xa.

Lâm Phàm vốn định làm thịt hai người này để cấp bậc của mình cũng tăng lên như tên lửa, nhưng nhìn tình huống hiện tại là không thể nào.

Lâm Phàm thu kiếm lại, vồ thêm phát gạch khiến hai người tiếp tục mê muội, sau đó tiến hành hành động càn quét chạy trốn cuối cùng.

-----oo0oo-----

* Có lẽ sẽ có người nghĩ hành động muốn giết người khi xong việc của Lâm Phàm khó chấp nhận. Thế nhưng sống ở thế giới không luật lệ, đối phương một thuộc ma môn, một cực kỳ hung hãn, truy đuổi không ngừng thì nên làm gì khác sau khi đã gây họa lớn như thế? Đơn giản chỉ là hoàn cảnh sống khác nhau mang lại những hành động khác nhau về lý trí.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cảm Tạ Hai Vị Khoản Đãi, Ngày Sau Tất Có Thâm Tạ

oOo

“Đình, chúc mừng phát hiện một phần Thất Thánh Bảo Đồ.”

Lúc Lâm Phàm trốn ở đằng xa nghe lén, nghe thấy hai người này nói cái gì mà bảo đồ, sau đó lại thấy Mặc Dật Hiên cầm trong tay một phần bản đồ, Lâm Phàm tự nhiên là muốn lấy nhìn một chút.

Bảo đồ này cũng không biết là làm từ chất liệu gì, sờ trong tay rất mềm mại, Lâm Phàm dùng sức xé cũng không khiến nó hư tổn chút nào.

- Thất Thánh Bảo Đồ rốt cuộc là có bí mật gì, làm hai người này tranh tới chết đi sống lại?

Lâm Phàm mở bảo đồ ra nhìn, thế nhưng lại bó tay vì không thể nhận ra trên đó vẽ cái gì.

May mà hắn còn hiểu được hai câu viết trên đó. Lâm Phàm nghĩ bảo đồ bí ẩn nhường này nhất định cất giấu bí mật rất lớn.”Thiên ngoại thiên, địa trung giới.”

Lâm Phàm biết đó là một bảo bối nên ném vào trong túi chứa đồ, đợi sau này tri thức phong phú hơn sẽ cẩn thận nghiên cứu lại.

Tiếp đến Lâm Phàm tìm kiếm bên hông Mặc Dật Hiên, nhưng không phát hiện túi trữ vật.

- Tu vi cao như vậy mà ngay cả một cái túi đựng đồ cũng không có sao?

Lâm Phàm tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy, cầu nhàu nói.

Vừa mới hành nghề đã gặp bất lợi a.

Ồ... Giờ khắc này, Lâm Phàm bị ánh sáng lóe lên làm chói mắt, vừa nhìn xuống thì hóa ra là phản quang từ cái nhẫn nằm trên ngón tay Mặc Dật Hiên. Vừa thấy nhẫn, Lâm Phàm bèn nghĩ tới một việc.

Sau đó hắn cấp tốc tháo chiếc nhẫn trên tay Mặc Dật Hiên xuống.

“Đinh, chúc mừng phát hiện nhẫn không gian, có mở ra hay không?”

- Mở ra!

Còn phải hỏi, trong thứ này nhất định là bảo bối đang chờ đợi mình.

Khi Lâm Phàm thấy những thứ bên trong nhẫn không gian thì cười tít mắt lại.

Nhân vật trâu bò không hổ là nhân vật trâu bò, đồ trong nhẫn nhiều không đếm xuể. Nhưng tạm thời còn chưa thích hợp ngồi kiểm đếm, đợi đến khi tới chỗ an toàn sẽ nghiên cứu cẩn thận một phen.

Lâm Phàm ném tất cả đồ vật trong nhẫn vào túi chứa đồ, cả chiếc nhẫn hắn cũng không buông tha. Đồ chơi này mặc dù hắn không dùng đến, nhưng bán đi chắc cũng được giá tốt. Lâm Phàm tìm kỹ từ đầu tới cuối Mặc Dật Hiên một lần nữa cũng không phát hiện thêm vật gì có tác dụng chứa đồ.

Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, ngay cả một thanh vũ khí cũng không có, cả gang tay cũng không thêm đeo, trang bị thế này đi đánh nhau mà thắng được người ta cũng là kỳ tích.

Sau đó, Lâm Phàm lại đập một gạch lên đầu hai người, mà thời điểm đập Mặc Dật Hiên, đôi mắt ‘thuần khiết’ của Lâm Phàm bị hào quang

làm chói.

“Đinh, chúc mừng phát hiện Huyền giai trung phẩm Hắc Giao Bảo Y.”

“Hắc Giao Bảo Y: lấy lân giáp mãnh thú hoang dã Hắc Giao cùng Thiên Huyền tinh thạch rèn đúc thành, có thể ngăn cản một bộ phận thương tổn của cảnh giới dưới Tiểu Thiên Vị.”

“Phẩm cấp: Huyền giai trung phẩm.”

Lâm Phàm sửng sốt, hẳn không nghĩ tiện tay sờ vào cũng mò ra bảo bối.

Phẩm cấp của binh khí và hộ giáp đều là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, tiếp nữa mới đến Huyền giai.

Đây chính là một món bảo bối Huyền giai a.

Mặc Dật Hiên này cũng quá giàu có.

Đôi mắt Lâm Phàm tỏa sáng, lột sạch từ đầu đến chân Mặc Dật Hiên, thậm chí cả quần lót cũng không buông tha.

“Đinh, chúc mừng phát hiện Huyền giai trung phẩm Hắc Giao Đạp Vân Ngọa.”

“Hắc Giao Đạp Vân Ngọa: dùng cánh của hung thú Hắc Giao cùng Không Vân Thạch rèn đúc mà thành, có thể tăng lên tốc độ thân pháp.”

Lâm Phàm cười đến không khép được miệng, không ngờ còn là một bộ sáo trang, hơn nữa công năng còn rất thực tế.

(*Sáo trang: bộ đồ gồm trên hai món cùng nguồn gốc)

Tuy không thể giết chết Mặc Dật Hiên, nhưng lần này thu hoạch thật sự quá phong phú.

Lâm Phàm không chút do dự tịch thu sạch, ném cả vào túi chứa đồ, đợi sau khi rời khỏi đây sẽ rèn đúc lại lần nữa để không ai nhận ra.

Nhìn Mặc Dật Hiên trần như nhộng, Lâm Phàm khẽ thở nhẹ một tiếng, ánh mắt lại khóa chặt nơi đứng quần của Mặc Dật Hiên.

Thật đáng thương, chỉ tại mình xuống tay quá nặng, chỗ đó của người ta sưng đến thành như vậy, liệu sau này còn làm ăn được gì không?

Không bằng mình dùng Xoay Chuyển Càn Khôn để cải thiện tình hình?

Có điều Lâm Phàm cảm thấy hôm nay đã lấy được đủ nhiều ưu đãi, nếu tiếp tục nữa sợ là có chút quá đáng.

Mà hiện giờ Mặc Dật Hiên này ‘lộ thiên’ trước công chúng, cho xem miễn phí đáng người ngạo nhân cũng có chút không ổn. Lâm Phàm đành làm người tốt thì làm đến cùng, xé một mảnh áo trong của mình, sau đó học theo kiểu đóng bím cho trẻ em mà quần lên cho Mặc Dật Hiên.

Mọi người đều là nam nhân, Lâm Phàm tự nhiên không thể để cho Mặc Dật Hiên mất sạch thể diện, đỡ được phần nào hay phần ấy.

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm lưu luyến chuyển dời ánh mắt từ Mặc Dật Hiên sang Nghê Mạn Thiên.

Mỹ nhân như thế, Lâm Phàm tự nhiên là không xuống tay được. Chuyện tà ác nhường ấy sao có thể dùng với mỹ nhân?

Thế nhưng tra xét một chút thì vẫn được.

“Đinh, chúc mừng phát hiện trường kiếm Huyền giai trung phẩm Tử Sương Kiếm.”

Lâm Phàm đụng tới trường kiếm trong tay Nghê Mạn Thiên, lập tức cười to, không ngờ là trường kiếm Huyền giai trung phẩm, không tồi, không tồi, tịch thu.

“Đinh, chúc mừng phát hiện Huyền giai hạ phẩm Lưu Vân Ngoa.”

Lại một món Huyền giai hạ phẩm, không tồi, không tồi, tịch thu.

“Đinh, chúc mừng phát hiện Huyền giai trung phẩm Minh Phượng Y.”

Lâm Phàm cả kinh, lại bảo bối nữa, thế nhưng thôi, ca là chính nhân quân tử, lột quần áo của một muội tử xinh đẹp trước công chúng không phải là chuyện một nam nhân chân chính nên làm.

Sau đó Lâm Phàm để lại quần áo cho Nghê Mạn Thiên, nhưng cái nhẫn trong suốt như nước trên tay Nghê Mạn Thiên thì chạy không thoát độc thủ của hắn.

Tịch thu... Tịch thu, toàn bộ tịch thu.

Đợi tịch thu hết toàn bộ bảo bối rồi ném cả vào túi chứa đồ, Lâm Phàm vô cùng cảm động nhìn lên hai đồng chí vô tư dâng hiến cho cách mạng, đứng thẳng tắp cái eo trước mặt hai người, thần sắc nghiêm túc và cảm kích cúi xuống thân mình.

- Cảm tạ hai vị khoản đãi, ngày sau tất có thâm tạ. Lâm Phàm cảm thấy chỉ mình nói mình nghe thế này còn chưa đủ cảm kích, bèn viết một hàng chữ lên mặt đất dưới chân Nghê Mạn Thiên.

“Ta hiểu được nỗi khổ tâm của người, một nữ nhân kiêu ngạo và xinh đẹp sao có thể bằng lòng khi thân thể của mình không đủ hoàn mỹ chứ! Nhưng giờ người có thể yên tâm rồi, chỗ thiếu hụt của người ta đã giúp người bù lại, không cần cảm tạ ta, xin nhớ kỹ tên của ta, Lôi Phong.”

(Lôi Phong: một vị chiến sĩ cách mạng cả đời chỉ làm chuyện tốt mà không cần báo đáp của Trung Quốc)

Lâm Phàm cẩn thận nhìn một lần, xác định không có bất cứ vấn đề gì mới đi tới trước mặt Mặc Dật Hiên, cũng để lại một hàng chữ.

“Tôn nghiêm của nam nhân không phải tu vi cũng không phải gia thế, mà là tiền vốn tự thân, hôm nay giúp người trọng chấn hùng phong, tăng lên mấy lần, người hẳn là thỏa mãn! Nếu muốn cảm tạ ta, xin nhớ kỹ tên của ta, Lôi Phong.”

. . . .

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm thỏa mãn gật gật đầu, sau đó nhìn hai người, cười cười rồi nâng Thần khí vô thượng Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên lên, lại đập một gạch lên đầu hai người.

Đập xong, Lâm Phàm không chần chờ gì nữa, co giò mà chạy nhanh như một cơn gió.

Thế nhưng gió vừa tan, Lâm Phàm lại trở lại, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Bộ ngực của Nghê Mạn Thiên đang bên to bên nhỏ! Với người kỹ tính như Lâm Phàm thì đây là sai sót không cách nào tha thứ.

Lâm Phàm lại đập thêm hai gạch nữa, sau đó bắt đầu sửa sai.

- Hắc Hổ Đào Tâm.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hổ Đào Tâm exp +1.”

- Hắc Hổ Đào Tâm.

- Hắc Hổ Đào Tâm.

Ước chừng mười phút sau, Lâm Phàm thỏa mãn dừng tay.

- Giờ mới là hoàn mỹ.

Nói xong câu đó, Lâm Phàm lại trốn nhanh như gió.

Chẳng qua Lâm Phàm vẫn canh cánh một việc, đó là không biết Hắc Hổ Đào Tâm có công năng làm lớn chỗ đó lên, hay là do Nghê Mạn

Thiên bị mình ‘đào’ sừng? Vấn đề này, Lâm Phàm cảm giác sau này cần hảo hảo nghiên cứu một phen.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tất Cả Đầu Bắt Đầu Liều Mạng

oOo

Một cơn gió nhẹ thổi qua, giống như một đôi tay dịu dàng khe khẽ vỗ về hai người trẻ tuổi đang say ngủ giữa đất trời.

Hết thấy đều an tĩnh như vậy, hiền hòa như vậy.

Nữ mỹ mạo vô song, dáng người ngạo nhân, khiến cho tất cả chúng sinh là phái yếu trong thiên địa không thể nào không cúi đầu trước mặt nàng.

Còn nam thì để lộ ra thân hình cường tráng, anh tuấn, yêu dị, mắt nhắm chặt nhưng vẫn thẳng hướng trời cao, giống như muốn so đấu cả với trời.

Tiền vốn chỗ dừng quần kia cực kỳ hùng hậu, tuy có một mảnh vải trắng che bớt, thế nhưng không thể nào ẩn đi cái hùng vĩ bên trong.

Nghê Mạn Thiên đang mơ một giấc mơ, nàng trở thành nữ hoàng của tất cả chúng sinh, dẫn dắt Linh Lung Kiếm Các đi lên ngôi vị tối cao.

Mà ngay khi nàng chuẩn bị ngồi lên ngai vàng của mình, lại bỗng phát hiện bầu trời bị nứt ra, một đôi ma thủ tràn ngập ma tính xuyên thấu qua tầng tầng hư không, nơi nó đi qua toàn bộ đều vỡ nát tan rã...

- Aaaa...

Nghê Mạn Thiên giật mình mở mắt, ánh sáng tràn ngập chói lòa, nàng theo thói quen muốn nắm chặt lấy kiếm nhưng lại phát hiện trong

tay trống trơn không có gì cả.

Đây là có chuyện gì?

Lúc này Nghê Mạn Thiên run người lên, bộ ngực đột nhiên truyền tới một cảm giác đau đớn không người nào có thể chịu được. Nghê Mạn Thiên khụy gối xuống, sắc mặt vốn hồng nhuận biến thành tái nhợt, từng giọt mồ hôi trong suốt thi nhau tuôn ra làm ướt đầm phần tóc mái trên trán, lộ ra một hương vị khác.

Nghê Mạn Thiên nhớ lại chuyện xảy ra ban nãy, là có một người tới nơi này, nhưng ngay một khắc mình nhắm mắt lại dường như thì bỗng nhiên không có bất cứ tri giác gì nữa.

Sao lại thế này, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Bản thân mình là Nhập Thần cấp tám, thần thức xâm nhập hư không, vạn vật bất xâm, làm sao có thể thoáng cái đã mất đi tri giác.

Đúng lúc này, Nghê Mạn Thiên vô tình thấy được hàng chữ viết xiên xẹo trên mặt đất.

Đây là...

Nghê Mạn Thiên lập tức nộ khí trùng thiên, sắc mặt lạnh như hàn băng.

- Lôi Phong...

Nghê Mạn Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Sao lại thế này...

Vừa lúc này, Mặc Dật Hiên cũng tỉnh lại.

- Mặc Dật Hiên, người...

Nghê Mạn Tiên thấy sự khác thường chỗ dừng quần của Mặc Dật Hiên thì toàn thân nổi hết da gà:

- Đồ dâm sỉ!

- Nghê Mạn Thiên... người!

Mặc Dật Hiên vừa nhìn bộ dáng của mình lúc này, lập tức sắc mặt phát lạnh, mà khi thấy bộ dáng của Nghê Mạn Thiên thì cũng kinh ngạc vạn phần.

Bộ ngực bằng phẳng kia tại sao lại biến thành như vậy?

Mà khi Mặc Dật Hiên nhìn được hàng chữ dưới chân mình, sắc mặt tức thì đỏ bừng, nhưng ngay khi hắn muốn phát tác, lại đột nhiên phát hiện chỗ dừng quần có một luồng khí lạnh chạy dọc lên tận óc.

- Aaaaa...

Giờ khắc này tiếng kêu thảm thiết vang lên, cao thủ Nhập Thần cấp bảy Mặc Dật Hiên bị cảm giác đau đớn tra tấn đến toàn thân phát run.

Mặc Dật Hiên cố nén đau đớn, nhưng cảm giác đau đớn này lại như sóng biển, một đợt tiếp một đợt, làm người ta trở tay không kịp.

- Chẳng lẽ bị phế đi rồi?

Mặc Dật Hiên hoảng hốt, nhưng đúng lúc này hắn phát hiện Thất Thánh Bảo Đồ mình cầm trong tay đã không cánh mà bay, nhẵn không gian cũng bay theo nốt.

- Thất Thánh Bảo Đồ mất rồi...

Mặc Dật Hiên kinh hãi nói.

Nếu chỉ nhẵn không gian cùng trang bị Huyền giai mất đi, Mặc Dật Hiên cũng không quá để ý, chỉ đau lòng một chút mà thôi, nhưng vô

thượng chi bảo Thất Thánh Bảo Đồ không còn lại làm cho Mặc Dật Hiên không thể bình tĩnh.

Nghê Mạn Thiên giờ phút này cố cảm giác đau nhói từng cơn ở bộ ngực, khi thấy trên đó còn có hai dấu móng tay màu đen thì Nghê Mạn Thiên biết mình gặp cái gì. Mà lúc này nghe được Mặc Dật Hiên nói, Nghê Mạn Thiên lập tức cả kinh.

Thất Thánh Bảo Đồ mất rồi?

- Khốn khiếp, cho dù phá nát tu vi, ta cũng phải đem người đánh nhốt vào vực sâu vạn trượng.

Mặc Dật Hiên giờ phút này không thể nhẫn nhịn, người này dám làm ra việc như thế với mình, không thể nhẫn nhịn, tuyệt không thể nhẫn nhịn.

Chọc giận một cao thủ Nhập Thần là một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Trước Nhập Thần có lẽ vẫn còn xưng là người, nhưng từ khi tiến vào Nhập Thần thì đã không còn là người nữa, mà là thần.

- Vạn Ma Tùng Sinh.

Mặc Dật Hiên thi triển thần thông Nhập Thần, hắc khí quẩn quanh hai mắt, khí thể đột nhiên tăng vọt, mạnh mẽ bài trừ tất cả chương ngại cùng đau đớn, sau đó cũng không thèm nhìn Nghê Mạn Thiên mà bay vọt lên trời.

Dù cho đang trần truồng đóng mỗi cái bím màu trắng, cũng không ngăn cản được uy phong của Mặc Dật Hiên giờ phút này.

Khí thể của cao thủ Nhập Thần hiển lộ không chút che đậy.

- Vạn ma...

Lơ lửng ở không trung, Mặc Dật Hiên nổi giận gầm lên một tiếng, bàn tay phụt ra hắc khí, trong đó oan hồn ác quỷ dữ tợn rít gào, phảng phất muốn thoát ly khỏi đó.

- Tìm cho ta, cho dù long trời lở đất cũng phải tìm ra.

Mặt Mặc Dật Hiên như muốn giết người, quát.

- Vô Thượng Kiếm Ý.

Ngay lúc Mặc Dật Hiên phóng ra vạn ma lục soát, một luồng kiếm ý vô thượng tràn ngập sát ý phá không mà ra, xuyên thấu tầng tầng hư không.

Oan hồn ác quỷ vừa chạm vào kiếm ý này, tức thì kêu gào thê thảm rồi tan thành mây khói.

- Nghê Mạn Thiên, ngươi muốn làm gì?

Sắc mặt Mặc Dật Hiên trầm xuống.

- Thất Thánh Bảo Đồ, tuyệt không thể rơi vào tay ma môn các ngươi.

Nghê Mạn Thiên bỗng bình trong hư không, phía sau là kiếm ý khí thế chí cường quán quân.

- Sư tỷ...

Vừa lúc đó, xa xa từng đạo hào quang phá không mà đến.

Sắc mặt Mặc Dật Hiên lại biến đổi:

- Nghê Mạn Thiên, ngày hôm nay xem như ngươi lợi hại, thế nhưng ngươi cũng chớ đắc ý, tác dụng phụ của nghịch chuyển thần thông, không phải ngươi có thể chịu đựng được đâu."

- Còn muốn chạy, đi nổi sao?

Thất Thánh Bảo Đồ tuy bị người khác đoạt đi, nhưng tà ma trước mắt này, Nghê Mạn Thiên cũng không định buông tha.

Mặc Dật Hiên lạnh lẽo nhìn Nghê Mạn Thiên, sau đó cắn chặt răng:

- Nghê Mạn Thiên, ta xem người cản ta thế nào!

Ngay lập tức, khí thế toàn thân Mặc Dật Hiên dao động, mạnh mẽ xé mở hư không rồi tiến vào trong đó.

Nghê Mạn Thiên cả kinh, xé rách hư không, đây là thần thông Tiểu Thiên Vị mới có thể thi triển, Mặc Dật Hiên Nhập chỉ là Nhập Thần cấp bảy, e rằng khoảng hư không hăn tạo ra không cứng chắc.

Cửu tử nhất sinh.

Cùng lúc ấy, mặt Nghê Mạn Thiên như màu đất, phun một ngụm máu tươi, từ không trung ngã xuống.

- Sư tử...

Đúng lúc này, một đám người đạp trường kiếm bay tới, một nữ tử trong đó đỡ được Nghê Mạn Thiên, nhìn sắc mặt xám tro của nàng cũng lo lắng không thôi.

- Đi, người cướp đoạt Thất Thánh Bảo Đồ chưa thể chạy xa được, nhất định phải tìm ra.

Nghê Mạn Thiên nói xong những lời này thì lập tức hôn mê.

Thần thông mạnh mẽ bài trừ hạn chế có tác dụng phụ rất lớn, không phải vạn bất đắc dĩ Nghê Mạn Thiên tuyệt đối sẽ không thi triển ra.

Nhưng nếu vừa rồi để mặc Mặc Dật Hiên, người cướp đoạt Thất Thánh Bảo Đồ kia tuyệt đối sẽ bị tìm được.

- Sư tử...

- Đi, tìm...

- Rồi!

....

Mà lúc này, Mặc Dật Hiên đang ở trong một không gian cuồng bạo, trôi nổi bất định. Thế nhưng ngay một khắc khi Mặc Dật Hiên sắp bất tỉnh lại...

Một tòa cung điện phong cách cổ xưa, đen kịt, tà ác, mở ra cánh cổng...

....

Ở một nơi vắng tanh không một bóng người lẫn thú trong rừng rậm.

Tại một chỗ bằng phẳng trên mặt đất, có một đôi mắt được chôn dưới đất, thi thoảng lại chớp một cái, nhìn những thân ảnh không ngừng đi xa trên không trung.

- Ha ha, may là bản đại gia thông minh, tự chôn mình xuống đất, bằng không đúng là bị các người phát hiện rồi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cẩn Thuốc Nào, Dzô!

oOo

Mặt trời lặn, trăng lên thay.

Lâm Phàm hơi mất kiên nhẫn, những người này bay tới bay lui trên không trung giống như đại đội tuần tra vậy, muốn chuồn cũng chưa tìm được thời cơ.

Một ngày sau.

Lâm Phàm xác định những người này đều đã rời đi mới cẩn thận tự đào mình lên.

Đối với việc có thể an toàn núp đi không bị phát hiện, Lâm Phàm phải cảm tạ hệ thống đã ẩn núp tu vi của mình đi, không để khí tức của mình tản mát ra.

Người có tu vi càng cao thâm thì càng miễn cảm với khí tức, mà có hệ thống thì bất kể tu vi sâu tới cỡ nào cũng tuyệt đối không cảm giác được hắc.

Qua chuyện lần này, Lâm Phàm đã hiểu kỹ càng chênh lệch cảnh giới là lớn như thế nào.

Hai cao thủ Nhập Thần kia nếu chính diện chạm mặt, sợ là hắc bị người ta đánh một cái cả cặn bã cũng không còn.

Chỉ Vu Phong sư huynh mới Tiên Thiên cấp bảy thôi, nếu không phải hệ thống thăng cấp, hồi sinh full máu thì sợ là hắc đã sớm chết.

Cho nên nếu không nắm chắc trăm phần trăm, Lâm Phàm thề, tuyệt đối sẽ không gây hấn với người tu vi cao hơn mình quá nhiều.

....

Lâm Phàm vỗ vỗ đất cát trên người, đưa tay lên ngửi ngửi, vẫn còn thấy hương thơm thoang thoang.

Giờ khắc này Lâm Phàm không khỏi có chút say mê, mỹ nữ đúng là mỹ nữ, qua một ngày mà vẫn còn thơm, quả thật là nữ nhân như hương a.

Xuất phát, tiến quân tới hoàng triều Đại Yến.

Lâm Phàm tự xốc tinh thần, vung tay nhắc chân, bước theo nhịp về phía trước.

Khoảng cách tới hoàng triều Đại Yến còn xa lắm không? Lâm Phàm căn bản không biết, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, dù sao cứ đi đúng hướng thì sợ gì không đến nơi.

“Đình, chúc mừng Mê Huyền Thân Pháp thăng cấp.”

Ô, thăng cấp sao?

Lâm Phàm cả kinh, cười hớn hở. Người khác đi đường tốn sức, ca đây có hệ thống, mỗi bước là mỗi chút exp a.

Mê Huyền Thân Pháp là một thân pháp rất khá, dù cho nó hơi tốn chân nguyên.

Hiện giờ chân nguyên chỉ có 200, hoàn toàn không đủ đối với Lâm Phàm, thi triển Mê Huyền Thân Pháp một giờ phải tiêu hao 10 điểm chân nguyên.

Mà nếu chạy trốn, chí ít cũng phải chạy như điên hai mươi giờ liên tục a.

Hơn nữa chân nguyên đã tiêu hao, muốn khôi phục thì phải nghỉ ngơi chứ không tự động, điều này làm Lâm Phàm rất buồn bực.

Nếu biết trước tình huống này, Lâm Phàm đã nên lúc ở ngoại môn mà học chút công pháp.

Một đường đi tới tạm thời bình an vô sự, Lâm Phàm cũng bắt đầu thanh lý chiến lợi phẩm mình thu được.

Cứ nghĩ tới hai vị cao thủ Nhập Thần là tim Lâm Phàm lại nhảy tango, đúng là một kỳ ngộ ngàn năm khó gặp a.

Một Nhập Thần cấp bảy, một Nhập Thần cấp tám, đều là tồn tại còn ngầu hơn cả Mạnh Dương Tuyền sư huynh.

Lâm Phàm kiểm tra nhẩn không gian của Mặc Dật Hiên trước. Không ít đồ tốt, không biết phẩm chất thế nào.

“Đinh, phát hiện một bình đan dược Huyền cấp hạ phẩm Huyền Nguyên Đan *10.”

“Hiệu quả: sau khi sử dụng, tăng lên tốc độ tu luyện.”

“Dùng gia tăng: exp +500.000.”

Lâm Phàm vui mừng, không ngờ là đan dược Huyền cấp, không tồi, không tồi. Đồng thời Lâm Phàm cũng hiểu một chuyện: đan dược tăng được bao nhiêu exp là phải xem hiệu quả của nó ra sao.

Đan dược gia tăng tu vi đương nhiên tác dụng tốt hơn đan dược chữa thương hoặc đan dược phụ trợ.

Một bình Huyền Nguyên Đan gồm mười viên, Lâm Phàm dốc cả vào miệng như ăn kẹo.

“Đinh, dùng mười viên Huyền Nguyên Đan, exp +5.000.000.”

Nhai nuốt xong, Lâm Phàm lại bắt đầu kiểm kê, đan dược còn không ít, quả thật lần này kiếm lời vô cùng.

“Đinh, phát hiện một bình đan dược Huyền cấp hạ phẩm Kim Ô Hoàn *5.”

“Hiệu quả: sau khi sử dụng, khu trừ thương thế trên người.”

“Dùng gia tăng: exp +60.000.”

Tuy Lâm Phàm chưa từng được thấy đan dược cực phẩm, nhưng hẳn vẫn biết rõ cấp bậc của đan dược.

Thánh cấp, Thiên cấp, Địa cấp, Huyền cấp, Hoàng cấp, Nhân cấp.

Đan dược Huyền cấp, nói cao thì không đúng mà nói thấp cũng không phải, chẳng qua hai cao thủ Nhập Thần mà còn phải giữ khư khư như bảo bối thì mình muốn có được đan dược Huyền cấp cũng không dễ dàng.

Cuối cùng Lâm Phàm cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp đem hết những đồ chơi là đan dược dốc hết vào miệng, gì cũng không chê.

“Đinh, dùng năm viên Kim Ô Hoàn, exp +300.000.”

“Đinh, dùng một viên Ích Thần Đan, exp +100.000.”

“Đinh, dùng mười viên Huyết Thần Đan, exp +200.000.”

. . . .

Giờ phút này Lâm Phàm căn thuốc đến nghiện, lại sờ luôn đến nhãn không gian của Nghê Mạn Thiên, sau đó tìm thứ là đan dược mà chén.

Vừa nhai vừa đi đường, rất là thoải mái.

“Đinh, dùng một viên Hồn Nguyên Kiếm Đan, exp +200.000.”

“Đinh, dùng sáu viên Thư Hùng Đại Đan, exp + 1800.”

....

Khoan, chuyện gì đây? Lâm Phàm đang nhai đến vui vẻ, đột nhiên phát hiện chuyện bất thường. Sao có đan dược tăng ít exp như vậy? Có phải là nghe nhầm rồi không?

Đây dù gì cũng là tài sản cao thủ Nhập Thần cất giấu, tại sao lại cộng ít exp như vậy được?

“Đinh, Thư Hùng Đại Đan.”

“Hiệu quả, dùng cho chuyện phòng the, tạm thời ngăn chặn khả năng sinh con.”

Ọe ọe...

Vừa nuốt đan dược này vào trong miệng, Lâm Phàm đã điên cuồng mà móc họng.

Fuc-k my life, bốn đại gia vừa nuốt phải thuốc tránh thai.

Cái *&^%\$! Đan dược này là của Mặc Dật Hiên, cao thủ Nhập Thần mà còn đi lừa đảo một Tiên Thiên nho nhỏ như ca, làm người sao lại làm thế chứ, quả thật chính là đại bại!

Lâm Phàm hừ một tiếng, thôi quên đi, tốt xấu gì cũng tăng hơn một ngàn exp, tha thứ cho người lần này.

Sau đó Lâm Phàm giảm tốc độ cắn thuốc lại, cẩn thận mà nuốt, chỉ sợ tiếp tục xảy ra chuyện gì tương tự.

“Đinh, phát hiện Ô Kê Bạch Phượng Hoàn *10.”

“Hiệu quả: đan dược bồi bổ khí huyết cho nữ giới trong những ngày đó.”

“Sau khi sử dụng, exp +10.000.”

Lâm Phàm lại lơ căn bậy, khi nghe được nhắc nhở thì sắc mặt biến thành rất kỳ quái.

Cái này...

Bỏ đi, tốt xấu gì cũng bổ máu.

Lâm Phàm cũng không còn quá nhiều do dự, trực tiếp nuốt nốt chỗ Ô Kê Bạch Phượng Hoàn, không thể bỏ qua 10 vạn exp như thế được.

“Đinh, dùng mười viên Ô Kê Bạch Phượng Hoàn, exp +100.000.”

Sau khi nuốt sạch số đan dược, Lâm Phàm ợ một tiếng sáng khoái. Thật sự là quá sung sướng, tuy vài lần ợ mồm hơi ghê, nhưng hiệu quả thì vô cùng rõ ràng.

“Đinh, chúc mừng nhân vật thăng cấp.”

Nuốt xong viên thuốc cuối cùng, nhân vật thành công thăng cấp.

Tiên Thiên cấp hai tấn thăng Tiên Thiên cấp ba.

Chẳng qua Lâm Phàm vẫn không hài lòng lắm, đan dược của cao thủ Nhập Thần tuy nhiều nhưng phẩm cấp lại quá thấp, nuốt nhiều như vậy mới tăng một cấp.

Ài...

Lâm Phàm lắc lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Nếu Mặc Dật Hiên cùng Nghê Mạn Thiên biết Lâm Phàm dùng đan dược theo cách lãng phí như vậy, tuyệt đối sẽ hộc máu mà chết. Những đan dược này đều là bọn họ tâm tâm khổ khổ tích lũy lên.

Bọn họ tuy đã vào cảnh giới Nhập Thần, nhưng số đan dược này vẫn có tác dụng lớn lao.

Trong đó Huyền Nguyên Đan tuy phẩm cấp không cao, nhưng hiệu quả rất mạnh, có thể tăng lên gấp đôi tốc độ tu luyện. Thủ pháp luyện chế không khó, thế nhưng dược liệu trong đó lại cực kỳ khó tìm, rất quý giá.

Hiện giờ đã bị Lâm Phàm lãng phí như vậy, khiến cho người ta đau lòng không thôi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Công Pháp Làm Cho Người Ta Kỳ Thị

oOo

Đan dược cắn xong, tu vi đề cao, Lâm Phàm chép chép miệng, chừng này hơi ít, nếu ăn mãi mà không hết thì là chuyện hạnh phúc cỡ nào a. Bốn đại gia chỉ dựa vào căn dược cũng có thể thành thiên hạ vô địch.

Lật lật túi chứa đồ mấy lần cũng không còn viên đan dược nào, Lâm Phàm tiếc nuối mà chuyển hướng sang công pháp.

Nhớ là lúc trước có nhìn thấy mấy quyển sách, cũng không biết đó là công pháp gì.

Lâm Phàm không ôm bao nhiêu hy vọng với công pháp của Mặc Dật Hiên. Người này vừa nhìn đã biết không phải người tốt, công pháp khẳng định cũng không khá hơn là bao.

Thế nhưng lập tức Lâm Phàm lại tỉnh ngộ, làm người sao có thể cứ mang ánh mắt kỳ thị chứ. Mặc Dật Hiên này mặc dù không ra sao, nhưng có thể khiến một người không ra sao trở nên ‘ngầu’ như vậy thì công pháp khẳng định rất ‘ngầu’.

Lâm Phàm xuất ra một quyển công pháp, vừa nhìn lên, nhất thời nở nụ cười.

“Đinh, chúc mừng phát hiện tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Vô Tướng Thiên Ma.”

“Vô Tướng Thiên Ma: gốc rễ tạo nên Vạn Ma Tông, là tâm pháp mà Vạn Ma tổ sư xem Ma Ha địa ngục, bá Vô Tướng Thiên Ma, trải qua

trăm năm mới sáng tạo ra, chỉ nhân tài có được Thiên Ma Chi Thể mới có thể tu luyện.”

Nhìn dòng giới thiệu này, Lâm Phàm cười ha ha một tiếng, gió đầu to thế, thôi quên đi, người nào ‘ngầu ngầu’ một chút cũng đều thích tự thôi phong, giờ mình khuyết thiếu tâm pháp, có thứ này vừa lúc.

“Học tập Vô Tướng Thiên Ma hay không?”

- Học tập!

Hỏi thừa, mình còn đang đau đầu vì thiếu tâm pháp, sao có thể không học.

“Đinh, chúc mừng học tập tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Vô Tướng Thiên Ma, đẳng cấp hiện tại: tầng 1, exp (0/100.000).”

“Đinh, chúc mừng học được Vô Tướng Thiên Ma, chân nguyên +1000.”

Lâm Phàm cười tí mắt, học tập tâm pháp Vô Tướng Thiên Ma lại tăng một ngàn chân nguyên, quá mạnh mẽ a. Dựa theo giới thiệu, Vô Tướng Thiên Ma này tổng cộng chín tầng, không biết mình có thể tu luyện tới trình độ nào.

Đồng thời Lâm Phàm cũng phát hiện một vấn đề: mình hiện giờ có được hệ thống, Vô Tướng Thiên Ma này được mình tăng số tầng lên, không phải chính mình cũng sẽ thăng cấp sao?

Thế nhưng Lâm Phàm cũng biết mọi sự không đơn giản như vậy. Những người khác tu luyện tâm pháp, một khi tăng cấp bậc tâm pháp lên thì cảnh giới tự thân cũng thăng theo.

Còn mình thì lại có exp nhân vật riêng, exp tâm pháp riêng, muốn thăng cấp phải dựa vào tăng exp nhân vật, không thể không nói là một chuyện khá đau khổ. Suy nghĩ một lúc, Lâm Phàm cảm giác đầu cũng

muốn to thêm, quyết định không quản nữa, chính mình một đường điên cuồng lao tới, còn sợ cái gì!

Sau đó Lâm Phàm lại bắt đầu tra xét, vẫn còn mấy bí tịch nữa, cũng không biết là cái gì.

“Đinh, chúc mừng phát hiện tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Kiếm Ý.”

Ặc... Lại một quyển tâm pháp Thiên giai, xem ra đây là tâm pháp trấn phái của tông môn Nghê Mạn Thiên ở.

Lâm Phàm phấn khởi huyết sáo, này người so với người giận điên người, nhìn kiểu này, chắc Nghê Mạn Thiên cùng Mặc Dật Hiên đều là hạch tâm trong tông môn.

“Kiếm Ý: tâm pháp do khai tông tổ sư Linh Lung của Linh Lung Kiếm Các lĩnh ngộ kiếm ý tối cao sáng tạo ra, nhân tài có được Kiếm Ý Chi Thể mới có thể tu luyện tâm pháp này.”

“Đinh, học tập hay không?”

- Học tập!

“Đinh, chúc mừng học được tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Kiếm Ý, đẳng cấp hiện tại: tầng 1, exp (0/100.000).”

“Đinh, chúc mừng học được Kiếm Ý, chân nguyên +1000.”

Học xong hai môn tâm pháp hàng đầu, tâm của Lâm Phàm cũng lớn hẳn lên, có loại cảm giác bốn đại gia đã là thiên hạ vô địch. Đương nhiên, cảm giác bành trướng này cũng chỉ kéo dài hai ba giây, sau đó lại xẹp lép.

Coi như nhập môn được hai môn tâm pháp, nhưng cấp bậc phía sau còn cần mình chậm rãi rèn luyện, vẫn khổ vô cùng a.Sau đó Lâm Phàm kiểm tra nốt hai công pháp còn lại.

“Đinh, chúc mừng phát hiện công pháp Địa giai thượng phẩm Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ.”

“Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ: thủ pháp độc đáo do một vị đại năng của Vạn Ma Tông sáng tạo ra, một chỉ có thể diệt Thiên. Chỉ có thể tự lĩnh ngộ, không thể truyền dạy.”

“Học tập hay không?”

Chờ chút, cái này không được bình thường.

Lâm Phàm vốn đang rất vui vẻ, giờ lại giống như bị dội một chậu nước lạnh.

Đã có Xoay Chuyển Càn Khôn với Hắc Hổ Đào Tâm, giờ nếu cộng thêm cả Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ này nữa, bốn đại gia còn không phải biến thành ‘người khai phá thân thể’ sao?

Chuyển giới, nâng ngực, phá cúc hoa?

Không được, không được, tuyệt đối không được, một người tràn ngập tinh thần trọng nghĩa như ca, sao lại toàn học những công pháp có thể khiến người ta nghĩ bậy chứ!

Không học, kiên quyết không học.

Giờ khắc này Lâm Phàm sờ sờ cằm, nhưng rồi lại có chút do dự. Dù sao vất vả lắm mới gặp được công pháp, nói không luyện là không luyện sao?

Đúng rồi, công pháp chẳng phân biệt được chính tà, chỉ xem người dùng là tà hay chính.

Không sai, chính là đạo lý này, tại sao mình lại có thể bị mấy dòng giới thiệu hù ngã chứ?

- Học!

Lâm Phàm không do dự nữa, chọn học tập.

“Đinh, chúc mừng học tập Triêm Hoa Phủ Cúc Chi, đăng cấp hiện tại: tầng 1, exp (0/1000).”

Tiếp đến Lâm Phàm nhìn tới quyển công pháp cuối cùng. Ngay cả Triêm Hoa Phủ Cúc Chi cũng đã học, giờ còn công pháp gì phải ngần chứ.

Nhưng quyển công pháp này không để cho Lâm Phàm thất vọng. Đây là công pháp của Nghê Mạn Thiên, Truy Phong Kiếm Quyết.

Địa giai hạ phẩm.

Hiện giờ Truy Phong Kiếm Quyết này xem như kỹ năng công kích có hình tượng duy nhất của Lâm Phàm

Chẳng qua đối với người không dùng kiếm như Lâm Phàm, học công pháp này cũng là một chuyện xấu hổ.

Hết công pháp, giờ xem tới trang bị.

Nói thật Lâm Phàm không có bao nhiêu hứng thú với mấy món trang bị này.

Bảo y phòng ngự gì đó, Lâm Phàm căn bản không cần, Bất Diệt Ma Thể đã đủ để chính mình chơi đùa.

Bởi vậy Lâm Phàm ném hết mấy trang bị thu được gồm một bộ y phục, một đôi giày, còn có một thanh kiếm vào lò lửa, chuẩn bị rèn lại.

“Đinh, chức nghiệp phụ thợ rèn không đủ cấp bậc, không thể dung luyện.”

Khi Lâm Phàm ném mấy thứ kia vào lò lửa, lại nghe thấy nhắc nhở như vậy.

Lâm Phàm khẽ thở nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ, xem ra không thủ tiêu tang vật được rồi.

Cuối cùng vì tránh phiền toái không cần thiết, Lâm Phàm cũng chỉ có thể bỏ lại tất cả vào túi chứa đồ, chờ sau này có cơ hội thì thử lại lần nữa.

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm chỉ cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng thoải mái.

Sắc trời bắt đầu ảm đạm dần. Lâm Phàm ngồi dựa lưng dưới một gốc cây đại thụ chọc trời rồi nhắm mắt vận chuyển tâm pháp Vô Tướng Thiên Ma.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được một luồng khí vận chuyển trong cơ thể, theo tu luyện mà từ từ lớn mạnh lên.

“Đinh, Vô Tướng Thiên Ma exp +10.”

“Đinh, Vô Tướng Thiên Ma exp +10.”

....

Lúc này Lâm Phàm mở mắt, hơi nghi hoặc, tu luyện tâm pháp sao tốc độ tăng exp lại chậm như vậy chứ? Thật sự là không khoa học!

Lâm Phàm thử đổi sang tu luyện Kiếm Ý, muốn thử xem tới cùng là có chuyện gì.

“Đinh, Kiếm Ý exp +1.”

“Đinh, Kiếm Ý exp +1.”

Sao lại thế này? Hai môn tâm pháp đều là công pháp Thiên giai, tại sao exp đạt được lại không giống nhau?

Chẳng lẽ tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Kiếm Ý này không thích hợp với mình?

Lâm Phàm giờ khắc này có chút bất đắc dĩ, chiếu theo tốc độ này, tầng thứ nhất cần mười vạn exp khi nào mới đầy được đây.

Nhất định là có vấn đề gì, bằng không tuyệt sẽ không như vậy.

Tuy nói tu luyện hai môn tâm pháp này cần loại thân thể phù hợp, nhưng hệ thống nhắc nhở có thể tu luyện thì hẳn là đã bài trừ nguyên nhân này. Vậy tu luyện chậm như vậy nhất định là có nguyên nhân đặc thù, chỉ là tự mình tạm thời chưa phát hiện ra mà thôi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bây Giờ Ca Là Tiền Bối

oOo

Thánh Địa kiểm đạo Linh Lung Kiểm Các nằm trong quần thể núi phương Bắc. Vô số người muốn bá nhập Linh Lung Kiểm Các, nhưng lại bởi vì vị trí của nó thật sự là hiểm trở đến thái quá mà đều thất vọng trở về. Bởi vậy không phải là người có đại nghị lực cùng đại khí vận thì rất khó tới được.

“Doong doong doong...”

Tiếng chuông nặng nề vang lên ở Linh Lung Kiểm Các, vô số đệ tử tròn mắt ngạc nhiên, không biết chuyện gì xảy ra.

- Sư phụ, người mau qua đây, sư tỷ muốn không xong rồi.

Lúc này, một đám đệ tử thần sắc kích động đáp từ không trung xuống mặt đất, hướng vào đại điện hô. Linh Lung Kiểm Các là tông môn có quy củ rất nghiêm khắc, tự nhiên là không cho phép đệ tử lỗ mãng như thế xông vào đại Nhưng hiện giờ tình huống nghiêm trọng, những đệ tử kia cũng không quản được nhiều như vậy.

Hai ngày này, bọn họ bay gấp ngày đêm, không dám nghỉ ngơi, chính là vì muốn nhanh một chút. Khí tức của Nghê sư tỷ đã càng ngày càng suy yếu, nếu không phải dùng đan dược duy trì, chỉ sợ đã sớm hương tiêu ngọc vãn.

Vừa lúc đó, không gian trong đại điện khẽ chấn động một chút, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Nếu không nhìn từ trang phục thì sẽ rất khó đoán đây là nam hay nữ, bởi vì khuôn mặt của người nọ bị một tầng không gian vắn vẹo che khuất, giống như một cái đầm nước đục.

- Sư phụ, Nghê sư tỷ...

- Vô Thượng Kiếm Ý, tới cùng xảy ra chuyện gì? Các người mau mời trưởng lão các ngọn núi lại đây.

Linh Lung tông chủ không nói thêm gì, cũng biến sắc, hiển nhiên cảm giác chuyện này có chút khó giải quyết, sau đó mang theo Nghê Mạn Thiên tiến vào hư không, biến mất khỏi nơi này. Chúng đệ tử đưa mắt nhìn nhau, cũng không dám lưu lại, lập tức đi thông báo cho các trưởng lão ở các ngọn núi.

. . . .

Giờ phút này Lâm Phàm hiển nhiên còn không biết mình đã gây họa, mỗi ngày đều vui vẻ như đang nghỉ dưỡng mà đi về phía Đông.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm kiến thức thêm về sự thần kỳ của thiên nhiên, thấy được rất nhiều loại thực vật kỳ quái.

Thế nhưng chuyện làm Lâm Phàm ấn tượng sâu nhất là nơi này có vô cùng nhiều mãnh thú.

Ô!

Phía trước có người.

Lâm Phàm lúc này biến sắc, dừng bước. Vừa xong hần phát hiện phía trước có tiếng người. Trên đường tới đây, Lâm Phàm cũng đã nhìn thấy rất nhiều dấu chân giống của con người, như vậy hẳn là sắp đến hoàng triều Đại Yển.

Lâm Phàm trốn vào một nơi bí mật gần đó, thấy phía trước có một đám người vừa hợp lực đánh chết một con mãnh thú. Lâm Phàm từng xử

qua một con mãnh thú tương tự, loại này thực lực tầm tạm, đám người này đối phó được nó thì cũng có chút lợi hại.

Năm nam ba nữ, tu vi đều tại Tiên Thiên cấp hai, nếu đơn đả độc đấu thì con Xích Viêm Thú Tiên Thiên cấp hai kia hoàn toàn có thể hành hạ bọn họ đến chết.

Tiếp đó mấy người kia nghỉ ngơi tại chỗ, hạ trại tạm thời, mổ bụng làm thịt con Xích Viêm Thú kia, lại cắt một sừng bỏ vào trong túi, sau đó nổi lửa nướng thịt.

- Nay, chào các vị!

Lâm Phàm thấy mấy người đều là Tiên Thiên cấp hai, trong lòng cũng không úy kỵ, huống chi mình cũng có chút đói bụng, vừa lúc đi ra kiếm ít thức ăn, đồng thời cũng muốn theo chân bọn họ cùng nhau rời đi. Nhìn mấy người này mặc y phục cùng kiểu, hẳn là tới từ cùng một chỗ, xen lẫn vào đám người này sẽ khó làm người khác chú ý.

Vừa có ăn lại vừa có thể đi tới nơi mình muốn, quả thực là một hòn đá ném hai chim, rất là ổn thỏa.

- Ai đấy?

Tám người mới vừa nghỉ ngơi, nghe được có người tới gần, nhất thời cả kinh, vội rút binh khí ra cảnh giác quan sát trước mắt.

Khi thấy đối phương chỉ có một người, bọn họ thầm thở phào, nhưng dù là thế, bọn họ cũng không dám buông lỏng cảnh giác. Ở khu rừng Lạc Nhật này, loại người nào cũng có, người có ý đồ xấu lại càng nhiều.

Lâm Phàm thấy mọi người khẩn trương như thế thì cười xòa:

- Các vị không cần khẩn trương, ta không phải là người xấu.

- Hừ, người xấu tất nhiên sẽ không nói mình là người xấu.

Một muội tử trong đội thân mặc trường y màu đỏ, cầm kiếm, rất là cảnh giác nói.

- Vị huynh đài này, chúng ta nơi này không chào đón người, mời người rời đi.

Lúc này, một nam tử nói.

Lâm Phàm nhìn nam tử này, một người lên tiếng thay cho bảy người, hiển nhiên rất có uy vọng trong đội.

Lâm Phàm làm mặt tươi cười:

- Xin hỏi hoàng triều Đại Yến có phải ở phía trước hay không?

- Đi về phía trước ba mươi dặm, đó là hoàng triều Đại Yến.

Tang Thiên Hạo rất cảnh giác đối với người không rõ lai lịch xuất hiện đột ngột này, trên người không có binh khí, lại có thể ung dung xuất hiện ở nơi này, hiển nhiên không phải bình thường người.

Mấy người bọn họ tổ đội đến nơi đây là để săn giết Xích Viêm Thú, lấy về một sừng trả nhiệm vụ. Vốn làm xong rồi thì nên rời đi, nhưng thịt của Xích Viêm Thú rất ngon, nên chuẩn bị ăn no nê một bữa mới trở về.

- Đa tạ, nhưng bụng đã đói rồi, hình như mọi người đang làm cái gì đó rất ngon, ta cũng không khách khí đâu, cùng nhau ăn đi.

Lâm Phàm không chút khách sáo, tiếp tục đi đến.

- Đứng lại, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Tang Thiên Hạo thấy người trước mắt không chịu rời đi, lạnh lùng nói.

- Sao lại ích kỷ như vậy chứ, mọi người xuất môn ra ngoài, hẳn là nên giúp đỡ nhau mới đúng!

Lâm Phàm nói.

- Tang ca, nói nhảm với hã làm gì, lăm la lăm lét, vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt lành, bắt lấy trước nói sau.

Hàn Tích Vũ lên tiếng, trường kiếm trong tay múa thành những đóa hoa trên không trung rồi đâm tới cánh tay Lâm Phàm.

- Nhất Kiếm Khuynh Thành.

Hàn Tích Vũ tu vi Tiên Thiên cấp hai, kiếm pháp không tồi, chân nguyên bao trùm lên thân kiếm, một trận hồng quang nổi lên, khí thế rất là sắc bén.

Lâm Phàm giờ khắc này không phục, cái gì gọi là lăm la lăm lét, khuôn mặt của bốn đại gia gọi là trong sáng thiện lương, dám nói là lăm la lăm lét.

“Keng. . . .”

- Nữ hài tử không nên một lời không hợp đã động thủ a.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, tay trái nắm chặt lấy thân kiếm của Hàn Tích Vũ, làm vẻ bất đắc dĩ nói.

- Hả...

Tang Thiên Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, có chút không dám tin. Người này lại có thể bằng tay không bắt lấy kiếm của Hàn Tích Vũ, điều này...

- Tiền bối, xin hạ thủ lưu tình.

Tang Thiên Hạo nhất thời cả kinh, lập tức hô.

- Lộ Hồi Cử Chuyển.

Hàn Tích Vũ thấy người trước mắt bắt được thân kiếm, nhất thời nổi giận, thân thể đột nhiên xoay tròn, muốn dùng chiêu này vặn gãy bàn tay của Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ lắc đầu.

Thế này cũng tốt, vừa vặn thử “Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ”.

Giờ khắc này Lâm Phàm buông lỏng thân kiếm ra, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động giống như vỗ về thân kiếm của Hàn Tích Vũ.

“Choeng...”

Một tiếng vang giòn, trường kiếm trong tay Hàn Tích Vũ lập tức gãy thành từng đoạn rơi trên mặt đất.

“Đinh, chúc mừng Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ exp +10.”

- Phù Bình Kiếm của ta.

Hàn Tích Vũ nhìn những mảnh kiếm trên mặt đất mà biến sắc, đôi mắt hơi ửng đỏ lên, giống như là rất thương tâm.

- Tiền bối nguôi giận, chúng ta có mắt như mù, xin tiền bối đừng chấp nhặt.

Tang Thiên Hạo vội vàng nói.

Xuất môn ra ngoài, gặp phải người cường hãn hơn thì tuyệt đối không được chống chọi, phải thể hiện đủ kính nể a.

- Còn không mau xin lỗi tiền bối.

Tang Thiên Hạo vội vàng nói, người này có thể dùng tay không bẻ gãy Phù Bình Kiếm, hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới rất cao, không phải bọn hắn có khả năng trêu chọc.

Hàn Tích Vũ nhìn Lâm Phàm, lại nhìn Phù Bình Kiếm của mình, cuối cùng nói một câu không tình nguyện.

- Thực xin lỗi!

. . . .

- Không sao, có thể gặp nhau đó là duyên, mau nướng thịt đi, ăn xong chúng ta cùng lên đường.

Lâm Phàm không chút khách khí ngồi lên tảng đá gần bếp lửa, sau đó sai người nướng thịt.

Giờ phút này Lâm Phàm rất vui vẻ trong lòng. Không nghĩ tới vừa ra khỏi tông môn, không chỉ đánh cướp được hai cao thủ cảnh giới Nhập Thần mà còn được làm một lần tiên bối với đám người trước mặt này.

Quả nhiên sau khi đi ra rất là nhiều chuyện vui vẻ.

Tang Thiên Hạo cũng thở phào một hơi, sau đó ngồi cạnh Hàn Tích Vũ. Tuy rằng tạm thời người này không có hành vi gì quá phận, nhưng Tang Thiên Hạo vẫn không thể không đề phòng.

- O, các người xuất môn còn mang theo một con ngựa làm gì?

Lâm Phàm thấy dưới một thân cây buộc một con ngựa đang cúi đầu ăn cỏ thì tò mò hỏi.

- Tiên bối, đây là Dâm Hương Mã, là một loài ngựa cơ thể phát ra mùi hương đặc thù có thể hấp dẫn một ít mãnh thú giống đực lạc đàn lại đây. Nếu hấp dẫn tới mãnh thú quá mức lợi hại, chúng ta sẽ không xuất hiện mà trốn ở một nơi bí mật gần đó đợi xong việc.”

Tang Thiên Hạo hồi đáp chi tiết.

- Tóm lại con ngựa này là mối nhử hả?

Lâm Phàm cảm giác động vật này đúng là kỳ quái.

- Vâng, bởi vậy loại Dâm Hương Mã này rất thông thường, cũng không phải là động vật gì đáng giá.

Tang Thiên Hạo nói.

- Động vật thần kỳ này cũng tốt mà, nếu chẳng may không còn đồ ăn thì cũng có thể mang ra làm thức ăn.

Lâm Phàm vẫn là lần đầu tiên gặp được loài ngựa này.

- Tiền bối, ngựa này không thể ăn, bởi vì trời sinh dâm hương, thịt của nó cả mãnh thú cũng không nuốt nổi.

- Vậy sao, ngay cả súc sinh cũng ghét bỏ a.

- Tiền bối, thịt nướng xong rồi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thử Xem Các Người Có Sợ Không

oOo

Một con Xích Viêm Thú chia cho chín người ăn, nhoáng cái đã hết sạch. Người luyện võ tiêu hao lực lượng rất lớn, cho dù là nữ tử như Hàn Tích Vũ cũng ăn cả một cái chân sau mới tạm no.

- Đi thôi, cũng không còn sớm nữa, hy vọng có thể trước lúc mặt trời lặn tới được hoàng triều Đại Yến.

Lâm Phàm đứng dậy nói.

- Vâng, tiền bối.

Tang Thiên Hạo gật gật đầu. Trong lúc dùng bữa mọi người cũng không nói lời nào, mà Tang Thiên Hạo thì tập trung cảnh giác Lâm Phàm, cũng không hỏi nhiều cái gì. Đối với Tang Thiên Hạo, hỏi càng nhiều ngược lại càng nguy hiểm.

Dọc theo đường đi, Tang Thiên Hạo để Hàn Tích Vũ đi phía sau, để nếu có chuyện gì phát sinh mình còn có thể kéo dài thời gian cho Hàn Tích Vũ chạy trốn.

Trên đường, mọi người đều cố ý bước nhanh hơn, muốn mau chóng đến được hoàng triều Đại Yến.

Đám Tang Thiên Hạo không hề có cảm giác hưng phấn nào với việc đột nhiên gặp được cao thủ thần bí, cũng không mong nhận được ưu đãi gì từ người này. Đối với bọn họ, có thể giữ được tính mạng là quá tốt rồi.

Ở cách rừng rậm này không biết bao nhiêu người đã chết, đó đều là những bài học máu chảy đầm đìa a.

Lâm Phàm cũng phát hiện những người này cố ý xa lánh mình, nhưng hẳn không để trong lòng. Chỉ cần đến hoàng triều Đại Yến là được, còn những chuyện khác chẳng quan trọng.

Hai môn công pháp Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hồ Đào Tâm này, võ giả tầm thường đã không thể giúp hẳn gia tăng exp.

Nhất là Hắc Hồ Đào Tâm, ngay cả Nhập Thần cấp tám Nghê Mạn Thiên cũng không tăng nổi exp chứ đừng nói là người khác.

Chẳng lẽ Hắc Hồ Đào Tâm còn cao minh hơn cả Xoay Chuyển Càn Khôn?

- Đứng lại...

Ngay lúc đám người Lâm Phàm đi qua một con đường hẹp với hai bên đều là vách núi thẳng đứng thì đột nhiên bị một đám người không rõ thân phận bao vây cả trước lẫn sau.

- Dem hết đồ đạc ra đây, nữ nhân lưu lại, những kẻ khác có thể đi rồi.

Lúc này một gã đại hán thân mặc giáp đen, vác một thanh đại đao hùng hổ đi ra.

Đại hán này đầu nhẵn thín, trên mặt có một vết sẹo chạy dài từ trán xuống tận cằm, cực kỳ kinh khủng.

Đại đao trong tay hắn có phần lưỡi hai màu đen trắng, chuôi đao điêu khắc thành một cái đầu hổ dữ tợn hung ác.

Tang Thiên Hạo vừa nhìn thấy đại hán này thì lập tức biến sắc.

- Hồ Môn Đao Khúc Hương Ca.

- Ha ha, cũng có kiến thức đấy!

Khúc Hường Ca vung đao một cái tạo thành tiếng gió rít ghê người.

- Biết là tốt rồi, lưu lại hết đồ đạc, lưu lại người, các người có thể lăn.

- Khúc Hường Ca, chúng ta đều là đệ tử học viện Thiên Phủ...

Tang Thiên Hạo biết Khúc Hường Ca này.

Thổ phỉ nổi danh hoàng triều Đại Yến, là sỉ nhục của học viện Thiên Phủ.- Đừng nói nhảm với lão tử.

Khúc Hường Ca nhất thời giận dữ, đao chém xuống, một đạo đao khí phá không mà ra, đánh về phía một người bên cạnh Tang Thiên Hạo. Người nọ sắc mặt hoảng sợ, quay mắt đao khí thành linh ập đến, kinh hãi đến mồ hôi lạnh ướt đầm y phục, muốn rút kiếm ngăn cản, nhưng đạo đao khí này chí cương cuồng bạo, có xu thế không cách nào ngăn cản.

- Khúc Hường Ca, người dám...

Tang Thiên Hạo cả kinh, hắn không ngờ Khúc Hường Ca dám động thủ.

Khúc Hường Ca này từng là đệ tử của học viện Thiên Phủ, sau bởi vì bị đối xử không công bằng nên rời học viện, chiếm núi xưng vương. Vô số cao thủ trong học viện Thiên Phủ muốn diệt trừ sỉ nhục này, thế nhưng Khúc Hường Ca lại lẩn trốn rất kỹ, rất khó tìm đến, cho nên giờ vẫn bình yên vô sự.

Đạo đao khí kia, dù là Tang Thiên Hạo cũng không dám nói có thể đỡ được.

Ngay lúc Tang Thiên Hạo chuẩn bị liều mạng, lại phát hiện có một bàn tay nho nhỏ rất bình thường chìa ra, đỡ lấy đao khí bá đạo kia.

Con mắt Tang Thiên Hạo suýt nữa lồi ra ngoài, điều này sao có thể?

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, Tiên Thiên cấp bốn, tu vi coi như tầm tạm, so với mình cao hơn hai bậc, nhưng Lâm Phàm cảm giác người này hoàn toàn là đang lãng phí thời gian.

- Tiên bối...

Người vừa cho là mình phải chết không thể nghi ngờ kia, giờ phút này nhìn Lâm Phàm mà cảm kích vô bờ bến: nếu không phải tiên bối xuất thủ cứu giúp, chỉ sợ mình đã chết dưới đao khí.

Tiên Thiên cấp bốn Khúc Hường Ca đao pháp cương mãnh, dù là người ngang cấp cũng không dám nói có thể chống đỡ được bao lâu.

- Người là ai?

Khúc Hường Ca cảnh giác nhìn Lâm Phàm. Hắn đã theo dõi tám người Tang Thiên Hạo từ lúc họ vào rừng, giờ sao lại nhiều thêm một người, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, chợt có một ý tưởng, sau đó nhìn Tang Thiên Hạo:

- Các người đi trước đi, ta sẽ đuổi theo sau.

Lâm Phàm không muốn đám người Tang Thiên Hạo ở lại chỗ này, như thế mình sẽ không phát huy được.

- Tiên bối, ngài...

Tang Thiên Hạo có chút áy náy nhìn Lâm Phàm, lúc trước hắn còn nghi ngờ tiên bối, nhưng giờ tiên bối lại để cho bọn họ đi trước, một mình ở lại chống chọi với đám thổ phỉ này.

- Làm tiên bối, tự nhiên phải để tiểu bối đi trước, đây là phong cách xử sự của ta.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, nói về chính nghĩa lẫm liệt.

Một khắc này trời trong sáng hẳn, hết thấy ô uế ở trước ngôn từ chính nghĩa tràn trề của Lâm Phàm đều bị đánh tan không chỗ che thân.

Hàn Tích Vũ lúc trước còn có chút oán hận Lâm Phàm, giờ cũng nhìn hẳn mà sùng bái không thôi.

Mấy câu nói kia của tiền bối đã chạm tận tâm linh của nàng. Ở trong mắt Hàn Tích Vũ, thân ảnh của tiền bối đã biến thành cao lớn vô cùng, lại tỏa ánh hào quang chói lòa khiến nàng không mở mắt ra nổi.

- Thực xin lỗi tiền bối, lúc trước ta còn nghi ngờ ngài...

Tang Thiên Hạo áy náy nói.

Lâm Phàm khoát tay áo:

- Không sao, làm tiền bối nếu như ngay cả một chút bao dung cũng không có thì không xứng được các người gọi là tiền bối. Đi đi, ta sẽ đuổi theo các người sau.

Lâm Phàm hờ hững nói.

- Vâng, chạy...

Tang Thiên Hạo cũng không chần chừ, mang theo mọi người lập tức rời đi.

Khúc Hường Ca muốn đuổi theo, nhưng thấy người thần bí kia vẫn không nhúc nhích thì cũng không dám lộn xộn.

Khi đám người Tang Thiên Hạo đi khuất, Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, mỉm cười:

- Tốt lắm, ta nghĩ ta cũng nên đi.

Khúc Hường Ca sừng sốt, lập tức kịp phản ứng:

- Khốn kiếp, dám đùa giỡn với ta, xem chiêu.

- Ngũ Hồ Đoạn Môn Trảm.

Khúc Hưởng Ca nổi giận gầm lên một tiếng, đao vung lên, chỉ sức gió từ đại đao cũng đủ khiến không khí bị biến ảo.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ lập tức phát động, hướng về cánh tay cầm đao của Khúc Hưởng Ca. Khúc Hưởng Ca chỉ thấy tay mình đau đớn buông lỏng, đại đao kia đã rơi vào trong tay Lâm Phàm.

Ngay tích tắc sau đó, Lâm Phàm đá ra một cước, đập Khúc Hưởng Ca ngã trên mặt đất.

- Đại ca, không có sao chứ?

Đám tiểu đệ chung quanh lập tức tiến lên.

Khúc Hưởng Ca phẩy tay, nhịn đau bò lên:

- Được lắm, xem ra không xuất bản lãnh thật sự thì người còn không biết Khúc Hưởng Ca ta là ai.

Lâm Phàm nhìn Khúc Hưởng Ca sau đó cười lạnh liên tục.

- Người cười cái gì?

Khúc Hưởng Ca thấy đối phương đứng cười to, lửa giận trong lòng càng dữ dội, có xúc động muốn chặt đối phương làm tám khúc.

- Cười cái gì? Bốn đại gia cười các người đều phải quỳ xuống đầu hàng!

Giờ khắc này Lâm Phàm quát lên một tiếng, cầm lấy Hồ Môn Đao tự chém lên người mình.

Khúc Hưởng Ca sững sốt, cho là đối phương điên rồi, lại muốn tự sát.

Phải biết Hồ Môn Dao chính là binh khí thượng phẩm, thiếu chút nữa đã đạt tới Huyền binh, không gì không phá được, không biết bao nhiêu cao thủ đã trở thành oan hồn dưới đao.

Thế nhưng một giây sau, cả đám người Khúc Hưởng Ca toàn bộ trợn tròn mắt.

Hồ Môn Dao kia vừa chạm vào thân thể Lâm Phàm thì tức thì gãy thành ba đoạn rơi trên mặt đất.

- Hồ Môn Dao của ta...

Khúc Hưởng Ca ngậy người nhìn Hồ Môn Dao đã phế.

- Không muốn chết, đều quỳ xuống đầu hàng cho bốn đại gia, nếu không Hồ Môn Dao này sẽ là kết cục của các người!

Lâm Phàm tăng khí thế, gầm lên một tiếng.

Trong mắt Lâm Phàm, đâm chém thật quá phiền phức, bốn đại gia tự chém một đao xem các người có sợ không.

Giờ khắc này Khúc Hưởng Ca hiểu được một chuyện, người trước mắt này cường đại, vô cùng cường đại.

Hồ Môn Dao không phải binh khí bình thường a, một thân máu thịt thông thường sao có thể đối kháng cùng nó, hơn nữa còn đem Hồ Môn Dao chấn thành ba đoạn.

- Tiền bối... Tha mạng...

Giờ khắc này Khúc Hưởng Ca sợ rồi, bịch một cái quỳ trên mặt đất.

Đám tiểu lâu la cũng vội vàng làm theo Khúc Hưởng Ca.

Khúc Hưởng Ca là người có cả ánh mắt lẫn kiến thức, hẳn không nghĩ thế gian lại có người hung tàn như thế, một đao hủy đi Hồ Môn Dao.

Mà lúc này, Lâm Phàm nở nụ cười, cười vô cùng xán lạn...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thí Nghiệm

oOo

- Tiền bối, ngài định làm gì?

Lúc này Khúc Hương Ca sắp khóc rồi. Tiền bối này làm việc sao lại quái dị như vậy, kéo bọn hắn vào trong rừng, sau đó dùng dây leo trói chặt bọn hắn lên thân cây.

- Đừng thắc mắc, rất nhanh sẽ xong rồi.

Lâm Phàm chỉ huy đám tiểu lâu la còn lại, để bọn hắn tự tìm mỗi người một thân cây, sau đó đứng im không được nhúc nhích cho mình trói.

Đối với đám tiểu lâu la này, đại ca còn bị trói lại, bọn hắn làm sao dám can rỡ, chỉ có thể mong tiền bối khai ân tha một mạng.

Khúc Hương Ca làm thổ phỉ cũng đã được một thời gian, không chỉ tâm ngoan thủ lạt mà ở lúc nguy hiểm cũng biết nên làm thế nào để tự bảo vệ mình.

Người trước mắt này nhất định là một cao thủ, muốn từ trong tay cao thủ chạy trốn quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Vậy cách duy nhất là ngoan ngoãn để được khai ân.

- Tiền bối, ta biết sai rồi, cầu ngài thả ta đi.

Khúc Hương Ca cầu xin tha thứ nói. Tiền bối này hành sự quái dị, làm cho Khúc Hương Ca run như cầy sấy, có cảm giác rất không ổn.

Trói hẳn lên cây là định làm gì? Mà nhìn nụ cười tà tà của tiền bối, càng làm Khúc Hưởng Ca kinh hãi đến run bắn cả người.

- Yên tâm, ta không muốn mạng của ngươi, chỉ cần ngươi phối hợp một chút là tốt rồi.

Trói chặt toàn bộ đám thổ phỉ, Lâm Phàm thỏa mãn phì phì tay.

- Tiền bối, ta nhất định sẽ phối hợp.

Khúc Hưởng Ca vội vàng nói. Hiện giờ biến thành như vậy, hẳn cũng nhận thức được mình nên làm gì. Ai cũng không chê mình sống quá lâu, nếu có thể sống được thì tự nhiên là phải cố mà sống.

- Ta hỏi ngươi, gia tài của ngươi có bao nhiêu, nhìn ngươi làm thổ phỉ cũng rất có bản lĩnh, hẳn là đoạt được không ít đồ tốt đi?

Lâm Phàm nhìn Khúc Hưởng Ca, sau đó không cùng hẳn nói nhảm mà trực tiếp tìm kiếm trên người hẳn.

- Cái gì đây, chỉ một chút thế này?

Lâm Phàm móc được một chút tiền, ngoài ra không còn gì nữa.

Dù gì hàng này cũng là Tiên Thiên cấp bốn cơ mà, thổ phỉ cũng cần ra dáng thổ phỉ một chút chứ!

- Tiền bối, thật không có, tuy ta là thổ phỉ, nhưng mấy tháng rồi hôm nay mới lại có một vụ, học viện Thiên Phủ truy nã ta, ta nào dám đi ra a.

Khúc Hưởng Ca nói.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ nhìn Khúc Hưởng Ca, thế mà cũng đòi là thổ phỉ, quá là sĩ nhục đồng đạo.

Lâm Phàm cũng không nói gì thêm, bỏ hết tiền bạc vào túi mình, sau đó cẩn thận quan sát Khúc Hưởng Ca.

Khúc Hường Ca bị Lâm Phàm nhìn tới toàn thân run rẩy, chỉ sợ tiền bối bất mãn rồi trực tiếp giết chết mình.

- Ta hỏi người một vấn đề, người cần phải trả lời thành thật! Người cho rằng nam nhân tốt hơn hay nữ nhân tốt hơn?

Lâm Phàm muốn thí nghiệm Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hồ Đào Tâm một chút.

Từ lúc Hầu Tử Thâu Đào tiến giai thành Xoay Chuyển Càn Khôn, Lâm Phàm vẫn chưa dùng qua bao giờ, không biết công hiệu có như dự đoán không.

Hiện tại vừa vặn, có vật thí nghiệm miễn phí đưa tới tận cửa, Lâm Phàm tự nhiên là muốn thử một lần.

Thế nhưng dù sao Lâm Phàm cũng là người có đạo đức, trước khi thí nghiệm nhất định phải hỏi xem đối phương có đồng ý không mới được.

Khúc Hường Ca sững sốt, không rõ vì sao tiền bối phải hỏi vấn đề này. Hắn vội vàng động não phân tích một chút.

Ở Huyền Hoàng giới, cá lớn nuốt cá bé, nữ nhân nếu không có thiên tư trác tuyệt trở thành cường giả thì sẽ trở thành vật sở hữu của nam nhân.

Nhưng lời này Khúc Hường Ca không thể nói, bởi vì hắn thấy từ trong ánh mắt của tiền bối thoáng hiện một tia tinh quang.

- Tiền bối, ta cho rằng thế gian này nam nữ bình đẳng, bởi vậy trong mắt ta nam hay nữ đều rất tốt.

Khúc Hường Ca trả lời trái với lương tâm.

Hắn hy vọng lời nói của mình sẽ gài đúng chỗ ngựa của tiền bối, có lẽ còn tránh được một kiếp.

Mà lúc này, Khúc Hường Ca nhìn thấy tiền bối không ngừng gật đầu, trong lòng nhất thời vui vẻ, xem ra mình nói đúng như tiền bối mong muốn rồi, thật sự là quá tốt.

- Tốt...

Lâm Phàm giờ phút này cũng lộ vẻ vui mừng, sau đó nhìn về đám tiểu lâu la hỏi:

- Còn các người nghĩ thế nào?

Đám tiểu lâu la thấy lão đại nói làm tiền bối vui vẻ như thế, tự nhiên là biết nên làm thế nào, từng gã liều mạng gật đầu:

- Chúng ta cũng nghĩ như vậy.

- Đúng, nam hay nữ đều tốt.

- Thề với trời, ta chỉ hận mình không thể sinh ra thân nữ nhi a.

....

Lâm Phàm thỏa mãn gật gật đầu. Ngay từ đầu còn tưởng rằng những người này sẽ không muốn, hiện giờ thấy bọn họ đều nguyện ý, không cần áy náy nữa.

- Tốt, một khi đã như vậy, ta hy vọng ta có thể thỏa mãn tâm nguyện của các người.

....

- Tiền bối...

Khúc Hường Ca biến sắc, bởi vì ánh mắt của tiền bối vừa đột nhiên biến thành sắc bén vô cùng.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Lâm Phàm không chắc Xoay Chuyển Càn Khôn rốt cuộc là có diệu dụng gì, nhưng theo giới thiệu thì có thể đảo lộn âm dương, chẳng lẽ thật sự có thể biến nam thành nữ?

Ngay trong tích tắc ra tay, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện có chút không giống.

Có một ý niệm kỳ lạ quán theo bàn tay mình, phảng phất như là sửa đổi quy tắc thiên địa vậy.

“Đinh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn exp +100.”

Lâm Phàm biết Tiên Thiên cấp bốn Khúc Hưởng Ca cũng sẽ không được bao nhiêu exp, nhưng không ngờ lại chỉ có 100 điểm.

Mà lúc này đây, Lâm Phàm lại phát hiện khuôn mặt hung ác của Khúc Hưởng Ca đang từ từ phát sinh biến hóa.

Vẻ hung hãn ban đầu biến thành có chút nhu nhược, ngay cả yết hầu cũng dần dần thu nhỏ lại.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Lâm Phàm lại ra tay, exp như trước tăng trưởng một trăm.

Lúc này, khuôn mặt đang đổi sang nhu nhược của Khúc Hưởng Ca lại biến trở về nguyên bản.

Lâm Phàm vừa nhìn, cũng ngây ngẩn cả người.

Lại còn biến trở về được?

Để xác định ý nghĩ của chính mình, Lâm Phàm ra tay thêm nhiều lần nữa, mỗi lần đều mang theo từng tiếng kêu gào thảm thiết của Khúc Hưởng Ca.

Thí nghiệm một hồi, Lâm Phàm đã xác định, Xoay Chuyển Càn Khôn có thể thay đổi âm dương, chuyển đổi giới tính của một người.

Lâm Phàm thở dài một tiếng. Nếu bàn về tính thực tế, Xoay Chuyển Càn Khôn thật đúng là có chút làm cho người ta thất vọng rồi, thậm chí Hầu Tử Thâu Đào còn có lực sát thương lớn hơn.

- Tiền bối, người làm gì ta vậy?

Khúc Hưởng Ca sắc mặt tái nhợt hỏi.

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Không làm gì cả, chỉ thí nghiệm chiêu thức một chút mà thôi. Được rồi, tiếp sau là màn Hắc Hồ Đào Tâm!

....

Lúc này, đám người Tang Thiên Hạo cũng đã chạy được một đoạn xa, không còn nguy hiểm, cả đám thở hỗn hển ngừng lại.

- Tiền bối không có chuyện chứ?

- Sẽ không đâu, tiền bối tự nhiên có nắm chắc.

Tang Thiên Hạo cố làm vẻ tin chắc nói.

- Tang ca, chúng ta ở chỗ này chờ tiền bối đi.

Hàn Tích Vũ nói.

- Tốt.

Tang Thiên Hạo gật gật đầu, giờ cũng chỉ có cách này, hy vọng tiền bối có thể bình an.

- O, mọi người nhìn, tiền bối đến.

Mấy người Tang Thiên Hạo lập tức nhìn lại, sau đó sắc mặt vui vẻ, lập tức tiến lên:

- Tiền bối, ngài không sao chứ?

Lâm Phàm chậm rãi bước tới, đầu còn đang suy nghĩ về thí nghiệm ban nãy. Hắn phát hiện tác dụng của Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hồ Đào Tâm có chút kỳ quái.

Lâm Phàm xem như đã rõ về Hắc Hồ Đào Tâm, chính là đánh cho ngực người ta sưng lên, chỉ không biết sau khi tiến giai sẽ thành dạng gì.

Giờ phút này nghe được tiếng của đám Tang Thiên Hạo, Lâm Phàm ngẩng đầu cười cười:

- Không có việc gì, đi thôi.

Tang Thiên Hạo thấy tiền bối không có nói tới đám người Khúc Hưởng Ca thì cũng không hỏi, sau đó an tâm tiếp tục xuất phát. Nơi đây cách hoàng triều Đại Yến không còn xa nữa, tăng tốc độ một chút là rất nhanh có thể tới rồi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lần Này Thật Sự Là Tự Đào Hố Chôn Mình

oOo

Lúc này trên đường càng ngày càng có nhiều người, Lâm Phàm biết hoàng triều Đại Yến đã ngay gần rồi.

Hoàng triều Đại Yến là quốc gia lệ thuộc Thánh Ma Tông, nằm trong sự cai quản của Thánh Ma Tông, hàng năm đều phải nộp cống phẩm, cung cấp tiêu hao trong Thánh Ma Tông.

Hoàng triều Đại Yến khi cực thịnh từng là bá chủ một thời, cường giả như mây, nhân tài xuất hiện lớp lớp. Nói chính xác, không ít hoàng triều lệ thuộc các tông môn cũng đều từng có thời gian huy hoàng như vậy.

Nhưng theo các đại tông môn quật khởi, hoàng triều xuống dốc, dần dần đại bộ phận hoàng triều đều phải quy phục tông môn để tìm sự che chở.

Đối với gì tông môn mà nói, loại tình huống này cũng là chuyện tốt, ít nhất ở phương diện lựa chọn đệ tử sẽ không cần lãng phí quá nhiều tâm sức.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm qua miệng đám Tang Thiên Hạo cũng biết được một số chuyện cần biết.

Đám người Tang Thiên Hạo là đệ tử của học viện Thiên Phủ, lần này ra ngoài là tổ chức thành đoàn thể săn giết mãnh thú. Bất kể mãnh thú gì thì tu vi thấp nhất cũng là Tiên Thiên, nhân loại vốn không cách nào so được chúng nó. Nhưng may mắn là nhân loại có năng lực học tập rất

mạnh mẽ, đồng thời cũng xuất hiện rất nhiều nhân tài có thiên thú nghịch thiên.

Học viện Thiên Phủ là một học viện duy nhất trong hoàng triều Đại Yến, trong đó có cả thiên tài lẫn người tầm thường, thế nhưng so sánh với Thánh Ma Tông thì vẫn có chênh lệch rất lớn.

Học viện này là do những cường giả tán tu nương tựa hoàng triều Đại Yến thành lập ra, luận nội tình thì không cách nào so sánh với tông môn, nhưng cũng có những điểm không thể khinh thường.

- Tiền bối, nơi này chính là đế đô của hoàng triều Đại Yến, mời ngài cùng chúng ta về học viện Thiên Phủ, ta nghĩ lão sư của chúng ta khẳng định là rất hy vọng có thể làm quen với cao nhân như tiền bối!

Tang Thiên Hạo chờ mong nói.

Tang Thiên Hạo rất hy vọng có thể mời tiền bối trước mắt về học viện Thiên Phủ.

- Ngày sau nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại, một đường tới đây đa tạ trợ giúp của các người, Lâm Phàm ta vô cùng cảm kích.

Lâm Phàm ôm quyền nói, chuẩn bị tách ra.

- Lâm tiền bối khách khí, lần này nếu không phải có Lâm tiền bối cứu giúp, chúng ta chỉ sợ rất khó còn sống trở về.

Tang Thiên Hạo nói.

Lúc này Lâm Phàm lấy ra một thanh trường kiếm đã luyện chế sẵn:

- Lúc trước hủy Phù Bình Kiếm của người, cảm giác rất áy náy, thanh trường kiếm trung phẩm này là bồi thường cho người.

Hàn Tích Vũ còn có chút luyến tiếc với việc tiền bối phải đi, giờ phút này thấy tiền bối xuất ra một thanh trường kiếm tặng cho mình thì vừa

vui vừa sợ.

- Cảm tạ tiền bối.

Hàn Tích Vũ vội vui mừng cảm tạ rồi nhận lấy trường kiếm.

- Tích Vũ, binh khí quý trọng như thế sao muội lại tùy tiện nhận.

Tang Thiên Hạo nghiêm khắc nói, trường kiếm trung phẩm đối với bọn họ đã là binh khí cực kỳ quý giá.

- Là tiền bối tặng cho muội, đương nhiên muội phải nhận rồi, bằng không chẳng phải là không giữ thể diện cho tiền bối sao?

Hàn Tích Vũ vui sướng ôm trường kiếm nói.

- Không sao, chỉ là trung phẩm mà thôi, không phải cái gì quý giá.

Lâm Phàm cười khoát tay, hờ hững nói.

Hổ Môn Đao thượng phẩm của Khúc Hưởng Ca bị gãy thành ba đoạn, Lâm Phàm thu cả lại, luyện chế thành ba thanh trường kiếm trung phẩm, một trong đó là để bồi thường.

- Đa tạ Lâm tiền bối.

Tang Thiên Hạo cảm tạ nói.

Tiền bối quả nhiên là tiền bối, ra tay cũng bất phàm, một thanh binh khí trung phẩm nói bồi thường là bồi thường.

Lâm Phàm thấy thời gian không còn sớm, vẫy tay từ biệt đám Tang Thiên Hạo, sau đó tiến vào thành thị.

Lâm Phàm không quen thuộc hoàng triều Đại Yến, cũng chẳng có mục đích gì cả, chỉ muốn nhìn một chút hoàng triều Đại Yến này tới cùng là cái dạng gì.

Thế nhưng vừa đảo mắt nhìn qua trên đường phố, Lâm Phàm đã không khỏi cảm thán, sức sống ngập tràn, đây chính là đế đô của hoàng triều Đại Yến sao.

Nhìn bóng lưng phía trước dần dần biến mất, đám người Tang Thiên Hạo cũng hồi phục thần trí.

- Không biết khi nào thì mới có thể gặp lại tiền bối!

Tang Thiên Hạo mặc dù cùng Lâm Phàm quen biết không lâu, nhưng lại bị một thân chính khí của hắn cảm nhiễm.

- Hàn sư tỷ thích thật, được tiền bối tặng trường kiếm trung phẩm. Sư tỷ định đặt tên cho kiếm này là gì?

Những người khác hâm mộ nhìn trường kiếm trong tay Hàn Tích Vũ.

Hàn Tích Vũ ôm lấy trường kiếm vào trong ngực như là ôm chí bảo, mắt cười cong lại:

- Ta muốn có thể chính nghĩa lắm nhiên như tiền bối, nên gọi là Chính Khí Kiếm đi.

. . . .

Lúc này, ở trong khu rừng Lạc Nhật.

Đám người Khúc Hưởng Ca đang nằm ngất trên mặt đất, một con kền kền bay lượn trên không trung, giống như đang quan sát xem mấy con mồi này đã chết hay chưa.

- Ủm...

Khúc Hưởng Ca khẽ run lên, sau đó mở mắt, nhất thời mặt mày kinh hãi.

- Không chết...

Khúc Hường Ca nhìn xung quanh, phát hiện vẫn là chỗ cũ, nhưng ngay lúc vừa mở miệng, hần lại đột nhiên lộ ra sắc mặt không dám tin.

Giọng mình... Sao lại thế này?

Cao vút, trong trẻo, đây còn là tiếng của mình sao?

Sau đó Khúc Hường Ca sờ sờ mặt mình, làm da thô ráp trước kia giờ lại biến thành nhẵn bóng vô cùng. Ngón tay Khúc Hường Ca khẽ run lên, sờ tới yết hầu.

Không... không có.

Yết hầu của ta đâu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trán Khúc Hường Ca ứa ra mồ hôi lạnh, một cảm giác sợ hãi nảy lên trong lòng.

Mà vừa lúc này, Khúc Hường Ca đột nhiên phát hiện chỗ dừng quần của mình có chút khác thường, giống như là thiếu cái gì đó.

Chẳng lẽ...

Khúc Hường Ca không dám tưởng tượng, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, vén quần lên nhìn. Thế nhưng vừa nhìn thấy, Khúc Hường Ca lập tức phun một ngụm máu tươi.

Không có... Tại sao lại không có, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

. . . .

- Người có nhìn thấy một người mặc đồ đen đi qua đây không?

Khúc Hường Ca đang kinh hoảng, nghe được câu này, lập tức giận dữ hét lên:

- Cút cho lão tử.

Mà đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Khúc Hường Ca đột nhiên chấn động tâm thần, ói ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Lúc này Khúc Hường Ca nhìn về phía có tiếng người, chỉ thấy một người toàn thân y phục màu đen đang lơ lửng ở không trung. Tuy không thấy rõ khuôn mặt, nhưng người này lại mang tới cho Khúc Hường Ca cảm giác rất nguy hiểm.

- Tiền bối, ta...

Khúc Hường Ca muốn mở miệng.

Mà người áo đen kia bỗng kinh ngạc hô lên một tiếng, sau đó thân thể Khúc Hường Ca bị khống chế bay tới trước mặt hắn.

- Tiền bối tha mạng...

Khúc Hường Ca giờ phút này cả suy nghĩ muốn chết cũng có, vì sao đụng một người tới một người đều là biến thái a. Chính mình cũng là cường giả Tiên Thiên cấp bốn, thế nhưng giờ lại như con kiến mặc cho người ta dẫm.

- Âm Dương Nghiệt Thế, Âm Dương Nghiệt Thế vạn năm không xuất hiện, lại bị Tông Hận Thiên ta phát hiện, ha ha...

Người áo đen ngửa mặt lên trời cười dài, nhất thời chung quanh đất cát cỏ lá bay tứ tung, một luồng khí thế ngất trời tán phát ra, phát tiết sáng khoái trong lòng.

- Tiền bối...

Giờ phút này Khúc Hường Ca bị dọa đến sắp ngất xỉu lần này, người này tuyệt đối là người điên, cái gì Âm Dương Nghiệt Thế a, mau thả lão tử ra...

- Thể chất yêu nghiệt bậc này lại bị ta phát hiện, chuyển này không uổng, vậy thì theo ta rời đi, còn những con kiến này, biến thành tro bụi là xong.

Tông Hận Thiên cũng không quản Khúc Hương Ca, lăm bằm nói.

Thế nhưng khi Tông Hận Thiên chuẩn bị động thủ tiêu diệt thủ hạ thủ Khúc Hương Ca thì lại đột nhiên ngăn ra.- Một cái...

- Hai...

- Tám...

- Hai mươi bốn cái...

- Điều này sao có thể, hai mươi bốn cái Âm Dương Nghiệt Thể, sao có thể?

Tông Hận Thiên lúc này kích động đến run rẩy cả người, dù là tu vi cao tới đâu, thấy một màn trước mắt, Tông Hận Thiên cũng khó mà bình tĩnh.

- Ha ha, kỳ ngộ của Tông Hận Thiên ta tới... Đều cùng ta rời đi.

- Tiền bối, van cầu ngài thả ta đi...

Khúc Hương Ca mặt mũi tèm nhèm khóc lóc cầu xin. Vừa thoát khỏi tay một biến thái, giờ lại bị một người điên bắt được. Vì sao Khúc Hương Ca ta lại bị thảm như thế chứ!!!

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Làm Lão Sư?

oOo

Hoàng triều Đại Yến người đến người đi, trên đường tiểu thương nối liền không dứt, ồn ào tấp nập. Lâm Phàm nhìn đủ loại người đi trên đường, tâm tình cũng thoải mái không ít.

So sánh với sinh hoạt trong tông môn, Lâm Phàm nguyện ý ở nơi này tản bộ. Đương nhiên là chỉ ở lại thời gian ngắn, Lâm Phàm không nghĩ tới việc cố định lâu dài ở đây, bởi vì hắn phải mau trở nên thật mạnh để trở về tông môn, cấp cho sư huynh đệ một cái kinh hỉ thật to.

Ngắm lại chính mình một thân tu vi vô địch xuất hiện trước mặt các sư huynh đệ, không biết sẽ là cái dạng gì.

Lâm Phàm cười hớn hở đi trên con đường lát gạch xanh. Hiện giờ chẳng có mục đích gì, Lâm Phàm tự nhiên là phải dạo một vòng hoàng thành trước đã.

- Tiểu ca, xin hỏi trong hoàng thành này có thể gia không?

Lâm Phàm ngồi ở một quán trà ngoài trời, uống một tách trà, thuận miệng hỏi.

- Có chứ, Yến gia, Hàn gia, Tiêu gia, Vân gia, bốn nhà này chính là bốn đại thế gia truyền thừa từ khi Đại Yến khai triều, chúng ta có thể có cuộc sống yên ổn như hiện tại thì không thể không nhắc tới công lao của bốn thế gia này.

Chủ quán trà là một người trẻ tuổi, khi nói tới bốn nhà này cũng lộ vẻ hâm mộ.

Lâm Phàm gật gật đầu, không có hỏi nhiều, sau đó trả tiền trà bằng tiền cướp được từ Khúc Hướng Ca, rời khỏi nơi này, tiếp tục dạo hoàng thành.

Lâm Phàm đi qua rất nhiều đại viện xa hoa, cũng nhìn thấy bốn đại thế gia trong miệng chủ quán trà.

Đi đến gần xem thử, quả không hổ là bốn đại gia tộc, nguy nga tráng lệ, giàu có vô cùng.

Lâm Phàm cũng động tâm. Hiện giờ muốn tăng tu vi chỉ có mấy biện pháp: giết người, giết mãnh thú, cắn đan dược.

Mà tự Lâm Phàm nhận xét, cắn đan dược là tốt nhất, tốc độ nhanh, không có tác dụng phụ.

Thế nhưng khi Lâm Phàm đi tới một chỗ có đông đảo binh lính trấn giữ thì dừng bước lại nhìn thật lâu.

Đây là hoàng cung.

Nơi ở của đế vương hoàng triều Đại Yến.

Đây là một đại bảo khố...

Cũng là một phó bản có độ khó rất cao.

- Người đứng đây làm gì? Đứng lại... đừng chạy!

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn thấy thị vệ canh gác đi về phía mình thì có tật giật mình mà bỏ chạy, đồng thời trong lòng rất là tức giận, không phải nhìn nhiều mấy lần, có cần nghiêm trọng như vậy sao?

Lâm Phàm xác định thị vệ không có đuổi theo thì mới thở phào một hơi.

Hắn lại tiếp tục thăm dò thêm mấy nơi giàu có nữa, cốt để quen thuộc tình huống còn xuống tay.

Cổng học viện Thiên Phủ.

Lâm Phàm cũng không biết mình đang đi đâu, thế nhưng vừa nhìn tới học viện Thiên Phủ, Lâm Phàm lại dừng bước. Trên cổng có hai cái thông báo khiến Lâm Phàm lâm vào trầm tư

Mình bây giờ khuyết thiếu một thân phận, học viện Thiên Phủ này hiện giờ một bên là tuyển lão sư, một bên chính là tuyển học viên.

Đương nhiên, đối với Lâm Phàm mà nói, đệ tử có cấp bậc quá thấp, mình khẳng định phải làm lão sư. Dù sao khí chất làm gương cho người, Lâm Phàm tự nhận mình có đủ.

Giờ phút này, cổng học viện Thiên Phủ có một đội ngũ thật dài đang xếp hàng. Những người này đều còn rất trẻ, tuổi chỉ ở khoảng mười ba mười bốn.

Lâm Phàm đi vào bên cổng tuyển lão sư, không có người nào.

- Xin chào, ta đến thi tuyển lão sư.

Lâm Phàm đi vào trước bàn tuyển dụng nói.

Ngồi trước bàn tuyển dụng là một gã mập có bộ râu cá trê. Hắn thấy có người đến báo danh, lập tức tinh thần phấn chấn ngồi thẳng người.

- Muốn làm lão sư?

Gã mập tinh tế đánh giá Lâm Phàm, trong mắt tỏa ra một tia hào quang.

- Đúng!

Lâm Phàm gật gật đầu.

- Tốt, lão sư ở học viện Thiên Phủ chúng ta có đãi ngộ rất lớn, thế nhưng trước hết giao mười lượng bạc phí báo danh đã.

Mập mập cười nói.

Lâm Phàm cũng không để ý nhiều hay ít, đem số bạc còn lại không nhiều trên người ném cả lên bàn. Mập mập thấy tiền, cười tít mắt, sau đó nhiệt tình như lửa tiếp đón Lâm Phàm.

- Đi theo ta, chỉ cần thông qua sát hạch là có thể vinh dự làm một lão sư của học viện Thiên Phủ.

Mập mập nói.

...

Rất nhanh, mập mập mang Lâm Phàm đi tới một căn phòng lớn:

- Bên trong sẽ có người sát hạch, chúc người thành công.

Sau khi Lâm Phàm bước vào, mập mập đóng cửa lại, vôn vê mấy thỏi bạc trong tay, mỉm cười:

- Không tồi, không tồi, lại có tiền tới tay.

Mập mập cho rằng người vừa vào rất nhanh sẽ mặt mũi bầm dập đi ra.

Tuyển lão sư là không giả, nhưng yêu cầu cao vô cùng, từ khi học viện Thiên Phủ dán thông báo tuyển lão sư đã có không biết bao nhiêu người đến thi tuyển, nhưng toàn bộ đều thất bại.

Mập mập mặt cười cười chờ ở cửa, nhắm đếm thời gian xem người này có thể kiên trì bao lâu.

Lúc này có người từ bên trong đi ra.

Mập mập cả kinh, không thể nào, nhanh như vậy?

- Thất bại?

Mập mạp thấy người đi ra là Lâm Phàm, lộ vẻ tiếc nuối nói, xem như là an ủi.

Lâm Phàm khẽ cười.

- Để cho hẳn tới lớp chữ Đinh.

Lúc này từ bên trong có người nói vọng ra, giọng nói tuy bình thản nhưng nghe kỹ vẫn phát hiện một tia phần nộ được cố nén lại.

Mập mạp sửng sốt, hiển nhiên có chút không dám tin. Người này lại thành công? Từng có hơn một trăm người tới mà chưa ai thành công, người này...

Có điều lớp chữ Đinh cũng không thế nào, xem ra người này vận khí tốt nhưng thực lực không quá cao mới bị giao đi dạy đám đệ tử không ra hồn đó.

-Rõ!

Mập mạp cung kính lên tiếng trả lời người bên trong, sau đó dẫn Lâm Phàm rời đi.

Trước khi đi, Lâm Phàm quay đầu lại nhìn thoáng qua. Lần này Lâm Phàm xem như chính thức ước lượng được thực lực của mình.

Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hồ Đào Tâm Lâm Phàm đều không dùng, mà là dùng công pháp chính quy Truy Phong Kiếm Quyết cùng Bất Động Hoàng Quyền.

Đồng thời Lâm Phàm cũng hiểu được diệu dụng của số lượng chân nguyên, chính là tăng cường lực phá hoại.

Hiện giờ chân nguyên của Lâm Phàm là 2200, có thể so sánh với Tiên Thiên cấp năm, nếu toàn lực chém giết thì cảnh giới Nhập Thần trở

xuống vẫn là có thể.

Tiếp đó, mập mạp đưa Lâm Phàm đi sắp xếp nơi ở trong học viện Thiên Phủ.

- Nếu sau này muốn rời đi thì chỉ cần thông báo một tiếng là được. Chuyện người trở thành lão sư lớp chữ Đinh, ta sẽ mau chóng làm thủ tục giúp người, ngày mai người có thể nhậm chức.

Mập mạp xem như là người giải quyết việc mau lẹ ổn thỏa.

- Lớp chữ Đinh này ra sao?

Lâm Phàm giờ phút này còn có một chút kích động. Đây là lần đầu tiên hắn làm lão sư dạy dỗ người khác, cũng không biết sẽ như thế nào.

Bàn tử liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái:

- Học viện Thiên Phủ chia làm Giáp, Ất, Bính, Đinh, bốn cấp bậc, Đinh là lớp kém cỏi nhất, thường thường đều là con nhà bình dân, thiên tư không được tốt lắm, thành tựu tương lai rất có hạn.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã, người kia cũng quá hẹp hòi, không phải chỉ là cắt vụn y phục của hắn sao, có nhất thiết phải phân ca dạy lớp nát nhất thế không?

Thế nhưng lớp kém cỏi nhất cũng tốt, bốn đại gia dù sao không phải đến để dạy học mà là để che giấu thân phận. Tứ đại thế gia cùng hoàng cung ời, các bấy-bì không thoát được lòng bàn tay của bốn đại gia đâu!

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ta Nói Trò Tên Gì Thì Chính Là Tên Đó

oOo

Hôm sau.

Lớp chữ Đinh.

Đây là lớp kém cỏi nhất học viện Thiên Phủ, đệ tử trong lớp mỗi ngày đều phờ phạc tới học viện, vừa bước vào cổng, chúng nó đã cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn ánh mắt của những người xung quanh.

Chúng nó mặc y phục màu lam, đây là loại trang phục được học viện Thiên Phủ quy định theo bốn cấp bậc.

Màu lam đại biểu lớp chữ Đinh, cũng là màu đại biểu cho sự kém cỏi nhất.

Đám học sinh chung quanh nhìn thấy hơn mười học sinh y phục màu lam thì cùng cười vang nhạo báng. Phế vật, dù ở đâu cũng không được hoan nghênh.

Tu luyện coi trọng thiên phú, thiên phú không tốt, nếu không có đại cơ duyên bù đắp thì tuyệt đối không có bao nhiêu thành tựu. Bởi vậy thiên phú không tốt chính là phế vật. Đây là một câu chúng nó được nghe nhiều nhất kể từ khi gia nhập học viện Thiên Phủ.

Tối hôm qua chúng nó nhận được thông báo, có lão sư mới sẽ dạy bọn hắn. Đối với chúng nó mà nói, việc này chẳng có ảnh hưởng gì cả, bởi vì chúng nó đã buông xuôi chính bản thân mình, thậm chí học ba

năm, tốt nghiệp xong sẽ thành thành thật thật làm một nghề gì đó mà kiếm sống, trở thành một người bình thường.

Con đường tu luyện không phải người có thiên phú kém như chúng nó có khả năng dính dáng.

Còn về lão sư, chúng nó cũng không có nghĩ nhiều. Trong số chúng nó, ngay cả Hậu Thiên cũng không ai đạt tới, lão sư nào cũng không để vào mắt, còn có thể nghĩ nhiều cái gì.

....

Lâm Phàm dậy rất sớm, rửa mặt súc miệng thật sạch sẽ. Hôm nay là một ngày trọng đại, đánh dấu chính mình bắt đầu một nghề nghiệp cực kỳ phong cách là lão sư, cảm giác thật sự không tệ.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm thông qua hỏi thăm, biết được vị trí của lớp chữ Đinh.

Trước khi bước vào cửa lớp, Lâm Phàm dừng lại, hít sâu một hơi, sau đó không chút do dự tiến vào. Ngay tích tắc tiến vào lớp, Lâm Phàm đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức suy nhược xộc lên mũi, dường như có thể làm cho người ta có thể mất đi hết sạch hy vọng sống.

- Ta là lão sư mới của các trò, ta gọi là Lâm Phàm. Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ta hy vọng mọi người có thể tôn trọng ta, không giở trò bên dưới.

Lâm Phàm đứng trên bục, nhìn đám đệ tử mà mình sẽ dạy, ai nấy phờ phạc úp mặt lên bàn, mắt lơ đãng như không có sức sống.

- Nghe rõ chưa!

Lâm Phàm cho rằng đây là đám tiểu thí hài đang coi thường mình, nhất thời tăng âm điệu lên mấy lần.

Một đám đệ tử đã mất đi hy vọng trên con đường tu luyện cũng bị một tiếng quát này của Lâm Phàm dọa tới run người, thế nhưng sau đó lại thở dài, rồi phờ phạc ngồi im tại chỗ.

- Tốt, trước hết điểm danh, coi như làm quen mọi người một chút.

Lâm Phàm cầm danh sách trong tay, nhìn những cái tên bên trên, khẽ nhú mày.

Tại sao mấy chữ này nhìn phức tạp thế nhỉ, giống chữ Hán phồn thể trong thế giới của mình, nhưng lại có vẻ có chút khác biệt.

Thế nhưng giờ mình đang làm lão sư, cũng không thể đánh mất thể diện, tuy mấy chữ này hơi khó, nhưng Lâm Phàm cho rằng không khác chữ Hán nhiều lắm.

- Lưu Thủy Thủy!

Lâm Phàm đọc cái tên đầu tiên, nhưng không người nào lên tiếng.

Lâm Phàm nhìn những học sinh này:

- Lưu Thủy Thủy là ai?

- Không đi học sao?

Cả đám ủ rũ đưa mắt nhìn nhau, không biết người có cái tên mà lão sư mới tới này vừa đọc là ai.

Mà lúc này, có một nữ sinh sắc mặt hơi sợ sệt đã giơ tay lên.

- Lão sư, ta gọi là Lưu Miếu Miếu.

Lâm Phàm hít một hơi lạnh, cảm giác mặt hơi nóng lên, nhưng sau đó lập tức bình tĩnh lại, nghĩ chính mình hiện giờ là một lão sư, cũng không thể tự làm xấu.

- Sao, trò cho rằng ta không biết chữ sao? Ta chính là cố ý gọi Lưu Thủy Thủy đó, hừ, quả thực là không biết tôn trọng người trên! Người tiếp theo...

Lâm Phàm đọc tiếp.

- Tào Thiên Tiêu, người nào là Tào Thiên Tiêu?

Lâm Phàm nhìn danh sách, mấy chữ này coi như nhận ra, hẳn là không sai.

Đám đệ tử bên dưới lại quay mắt nhìn nhau, không biết lần này lão sư lại gọi tên ai.

- Ai là Tào Thiên Tiêu, tại sao không nói chuyện, có phải là không đi học không?

- Cứ ồm một tẹo là đã nghỉ học sao, vậy sau này làm sao mà tiến được trên con đường võ đạo chứ!

Lâm Phàm nói.

Giờ phút này, một đệ tử có gương mặt mũm mĩm nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng lắc lắc đầu, trong lòng nghĩ đây hẳn là tên mình?

- Lão sư, là ta.

Lâm Phàm vừa thấy có người giơ tay, lập tức tiến lên:

- Gọi tên trò sao trò không thưa, có muốn bị véo tai không hả?

Lâm Phàm nghĩ, làm lão sư nhất định phải xuất ra uy phong của lão sư, lưu lại hình tượng nghiêm khắc trong lòng đệ tử, nếu không sau này sẽ không thể nào dạy dỗ nổi bọn hắn.

Đây cũng là điều Lâm Phong ngộ ra sau thời gian đi học ở thế giới cũ.

- Lão sư, ta gọi là Tào Phu Thụ...

Tào Phu Thụ sợ hãi rụt rè nói, cảm giác lão sư mới tới này có gì sai sai, ngay cả tên cũng đều đọc chệch.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vừa nghe, đột nhiên hít sâu một hơi.

- Ta nói trò tên Tào Thiên Tiêu chính là Tào Thiên Tiêu, trò nghe rõ chưa?

Lâm Phàm cường ngạnh nói.

- Tào Phu Thụ.

- Tào Thiên Tiêu.

- Tào Phu Thụ.

- Tào Thiên Tiêu.

Tào Phu Thụ nhìn lão sư mới tới này, có chút bất đắc dĩ, lại có chút thương tâm, cuối cùng chỉ đành gật đầu.

- Vâng, là ta.

Lâm Phàm vừa nghe, tức thì cười nói:

- Vậy mới ngoan, tốt, người tiếp theo...

....

Sau khi điểm danh xong, Lâm Phàm thề sau này tuyệt đối sẽ không làm chuyện tương tự nữa. Lần điểm danh này còn mệt hơn cả đi đánh Boss. Chữ ở Huyền Hoàng giới không biết là gã rùa đen nào sáng tạo, nếu bị bốn đại gia biết không thể không đập chết người.

Mười ba học sinh, Lâm Phàm chỉ đọc được chuẩn một cái tên, còn lại mười hai người bị Lâm Phàm cường bức sửa tên.

- Tốt, hôm nay là ngày đầu tiên, ta sẽ bắt đầu xếp thời khóa biểu cho sau này.

- Buổi sáng: dạy tư tưởng phẩm đức, buổi chiều: dạy thực chiến, hiện tại bắt đầu học, tất cả mọi người đứng dậy cho ta.

Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Mà mười ba học sinh bên dưới lại không hiểu ra sao, tư tưởng phẩm đức là cái gì? Giờ lại muốn đứng lên làm gì?

- Nói: kính chào lão sư!

Lâm Phàm thấy mười ba học sinh ngây ngốc mà đứng, nhất thời cảm giác mình sau này trách nhiệm trọng đại a.

- Kính chào lão sư!

Mười ba học sinh chết lặng nhìn Lâm Phàm, cuối cùng có chung nhận xét: lão sư trước mắt chúng nó là người điên.

Đồng thời chúng nó cũng có loại xúc động muốn khóc. Lớp chữ Đinh dù rất kém, rất phế, nhưng không thể vì thế mà giao chúng ta vào tay một người điên a.

- Ủm, ngồi xuống, bắt đầu học.

Lâm Phàm thấy đám đệ tử này rất nghe lời, thỏa mãn gật gật đầu.

Tuy rằng thiên phú lớn, nhưng chỉ cần nghe lời thì đều là đệ tử tốt.

- Tốt, tiết học đầu tiên của ngày hôm nay sẽ giảng về Đấu Phá Thương Khung, hồi một: thiên tài ngã xuống.

“Đinh, chúc mừng mở ra chức nghiệp phụ: Đạo Sư.”

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Điều Quan Trọng Nhất Là Gì?

oOo

Ngày hôm nay đối với Lâm Phàm là một ngày có ý nghĩa phi thường. Nghề nghiệp lão sư ở trong mắt Lâm Phàm là nghề nghiệp thần thánh không thể xâm phạm, mỗi một câu nói, mỗi một động tác đều sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển sau này của đệ tử, bởi vậy Lâm Phàm rất nghiêm túc.

Mà chức nghiệp phụ Đạo Sư mới được mở ra làm cho Lâm Phàm có chút tò mò, không biết là có tác dụng gì.

Chức nghiệp phụ: Đạo Sư.

Công hiệu: mỗi một lời nói, mỗi một hành động đều sẽ tạo thành ảnh hưởng thật lớn với đệ tử lắng nghe, mỗi một câu nói đều sẽ trở thành Thánh ngôn với các đệ tử...

Nhìn thấy giới thiệu công hiệu, Lâm Phàm càng rối thêm, vẫn không biết rõ tới cùng là Đạo Sư có chỗ lợi gì.

Mặc dù chưa rõ tác dụng của chức nghiệp phụ Đạo Sư này, nhưng tình huống hiện tại rất rõ ràng, chính mình thân là một lão sư quang vinh, nhất định phải dạy dỗ cho đám trẻ nhỏ khát vọng với tri thức ở dưới này.

Lâm Phàm từng xem qua không ít tiểu thuyết, tuy không nhớ rõ lắm, nhưng cũng kể được một nửa đầu. Mà bây giờ hắn muốn nói tới chương đầu tiên của tiểu thuyết Đấu Phá Thương Khung, hy vọng sẽ trở thành một chén canh gà để bồi bổ cho tâm linh của những đệ tử đã mất niềm tin này.

Các học sinh phía dưới nhìn lão sư trên bục, một bụng nghi hoặc, lão sư này muốn làm gì? Còn Đấu Phá Thương Khung là cái gì?

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Trên một đại lục xa xôi có tên là Đấu Khí, có một thành thị rất nhỏ bé, nơi đó có một thiếu niên tên gọi là Tiêu Viêm...

Đám học sinh không rõ lão sư đang nói cái gì, đại lục Đấu Khí là chỗ nào? Nhưng càng nghe bọn nhỏ càng chìm vào, tiếng của lão sư giống như có ma lực, truyền vào tận chỗ sâu trong lòng tụi nó. Lâm Phàm nhìn vẻ mặt của các đệ tử, cũng thỏa mãn gật gật đầu, xem ra hiệu quả không tệ lắm, lại tiếp tục giảng giải.

- Tiêu Viêm này là một thiên tài. Hãn cao ngạo, tự tin, bạn cùng lứa tuổi đều hâm mộ hãn, đổ kị hãn, nhưng lại không ai có thể đuổi kịp và vượt qua hãn. Mãi cho đến một ngày, thiên tài được mọi người công nhận này lại trong vòng một đêm tu vi mất sạch, trở thành phế vật trong đám người. Những người từng lấy lòng nịnh bợ hãn giờ đều châm chọc mỉa mai, toàn bộ vinh quang cũng trong một đêm không còn lại chút gì...

Lâm Phàm rất có lòng tin ở tài ăn nói của mình. Tuy không nhớ kỹ cốt truyện, nhưng tổng thể vẫn không thành vấn đề.

Nói một hồi, Lâm Phàm ngừng lại. Đám học sinh đang nghe đến nhập thần vội nôn nóng nhìn Lâm Phàm.

- Lão sư, sau đó thì sao?

- Đúng a, lão sư, Tiêu Viêm biến thành phế vật xong thì thế nào?

Tụi nhỏ thấy lão sư không nói thì trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt của đám đệ tử, biết hiệu quả mình muốn đã đạt được, sau đó mỉm cười, mở miệng nói:

- Không vội, hiện tại ta hỏi các trò, các trò vừa nghe xong đoạn vừa rồi thì hiểu được những gì?

- Chu Du, trò nói thử xem!

Lâm Phàm chỉ vào một nam sinh có khuôn mặt rất tròn hỏi.

- Lão sư, ta gọi là Chu Địch, không phải Chu Du.

- Ủm.

Lâm Phàm nhướng mày, hơi có vẻ không vui.

- Được rồi, lão sư, ta gọi là Chu Du, ta hiểu rằng thiên tài Tiêu Viêm biến thành phế vật nhất định là đau khổ tột độ, mất đi hy vọng đối với cuộc sống.

Chu Địch nghĩ nghĩ nói.

- Ủm, nói rất đúng, hắn biến thành phế vật còn phế hơn cả các trò, không còn một chút trọng vọng nào trong gia tộc, tất cả những gì từng có đều tan biến hết. Hắn mất đi hy vọng, trong ba năm, hắn chịu đủ vô số khuất nhục cùng châm biếm, nhưng mà bi thảm còn chưa kết thúc, một chuyện càng thêm đả kích đã xảy ra...

- Người từng là vị hôn thê của hắn tới tận nhà... Yêu cầu từ hôn... Tốt, hiện tại nói xem các trò lại hiểu được gì?

Lâm Phàm đang nói đến đoạn gay cấn, lại ngừng lại, lập tức lại chỉ một đệ tử ý bảo trả lời.

- Tào Thiên Tiêu, trò trả lời xem.

Giờ phút này đám học sinh có chút bất đắc dĩ, lão sư vì sao cứ nói một nửa lại dừng, làm chúng nó ngứa ngáy trong lòng.

Tào Thiên Tiêu nhìn lão sư, trong lòng rất là ấm ức.

Mình không phải tên Tào Thiên Tiêu, nhưng nhìn vẻ mặt của lão sư, chỉ sợ sau này mình phải chấp nhận tên này rồi.

- Lão sư, ta cho rằng đây là một chuyện vô cùng nhục nhã với bất kỳ nam nhân nào. Chịu đủ khuất nhục không nói, lại bị vị hôn thê từ hôn trước mọi người, nếu như là ta...

Tào Thiên Tiêu vì Tiêu Viêm mà bất bình, thế nhưng nói tới đây, hắt lại trầm xuống.

- Nếu là trò thì trò sẽ thế nào?

Lâm Phàm cười hỏi.

Tào Thiên Tiêu nhìn lão sư, sau đó ngượng ngùng mà đáp:

- Ta nghĩ ta đành chấp nhận, dù sao cũng không xứng với người ta.

Tào Thiên Tiêu vừa nói xong, chung quanh đã cười ầm lên.

Lâm Phàm giơ tay ra hiệu, ý bảo ngồi xuống, sau đó kể tiếp.

- Tại lúc ấy, Tiêu Viêm lấy máu làm mực, viết xuống một tờ giấy từ hôn, câu cuối trong đó là “ba mươi năm hà Đông, ba mươi năm hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo”. Một câu này chính là biểu thị hết thảy sự không cam lòng cùng phần nộ trong lòng Tiêu Viêm, cũng là tiếng gầm lên giận dữ với ba năm nhục chí không hy vọng.

Giọng điệu của Lâm Phàm cũng biến hóa theo nội dung hắc nói tới.

Đám đệ tử đang lắng tai nghe, tới đây, nội tâm chúng nó đột nhiên phảng phất có một tia dao động, giống như có một lực lượng vô hình đang đập thật mạnh lên trái tim đã mất đi nhịp đập hy vọng của chúng nó.

“Đinh, chức nghiệp phụ Đạo Sư exp +10.”

Lúc này Lâm Phàm phát hiện tăng trưởng exp, trong lòng sửng sốt, có chút không rõ exp của chức nghiệp phụ này là thế nào gia tăng.

Xem ra chức nghiệp phụ Đạo Sư này còn cần hẩn nghiên cứu tỉ mỉ một phen.

- Đừng khinh thiếu niên nghèo, những lời này thật hay, từ nay về sau ta cũng muốn điên cuồng mà phấn đấu, cho dù thiên tư của chúng ta kém bọn hẩn thì thế nào chứ, ít nhất tự mình phải coi trọng mình.

Chu Định nắm thật chặt năm tay, khuôn mặt tròn xoe đỏ bừng lên.

- Đúng vậy, sau này ta cũng phải nỗ lực.

....

Lâm Phàm sửng sốt, chỉ đơn giản như vậy đã khiến tụi nhỏ có lại tin tưởng sao? Không khoa học a, chẳng lẽ là tác dụng của chức nghiệp phụ Đạo Sư?

Lâm Phàm nghĩ mãi mà không rõ, rồi lại nói tiếp:

- Tiêm Viêm gặp một ngày nhọc nhã như vậy, đương nhiên tức giận phấn đấu, thế nhưng Tiêu Viêm hiện giờ thành phế vật, dù hăng hái hơn nữa cũng có thể làm gì? Ngay tại thời điểm Tiêu Viêm không biết nên làm sao cho phải, một cao nhân bao phủ trong ánh sáng chói lọi xuất hiện. Người đó bị trái tim bất khuất của Tiêm Viêm làm cảm động, cho rằng đây là một nhân tài có thể đào tạo, nên thu Tiêm Viêm làm đệ tử, dạy dỗ hẩn trưởng thành...

Lâm Phàm giờ phút này nói ngắn gọn, kể lại sau khi Tiêm Viêm cố gắng thì tu vi tiến nhanh, một lần nữa đứng vững vàng gót chân trong gia tộc, thu thập lại toàn bộ vinh quang v.v... Đương nhiên Lâm Phàm cũng bóp méo không ít cốt truyện, nếu dựa theo nguyên bản là không biết đời nào mới kể xong, mà hẩn cũng không nhớ rõ.

Khi Lâm Phàm nói xong, mười ba học sinh bên dưới cực kỳ kích động, bất kể là nam hay nữ đều nắm chặt nắm tay, mặt đỏ lên, tràn ngập động lực vô hạn với tương lai.

Ở một khắc này, không khí trầm lắng trong lớp học đã biến mất, đổi thành bầu không khí bất khuất không chịu thua cùng tin tưởng phấn đấu.

Lâm Phàm rất vừa lòng, vốn còn tưởng phải nói nhiều thêm, không ngờ chỉ mấy câu đã tạo thành hiệu quả to lớn như vậy.

- Tốt, chuyện về Tiêu Viêm các trò đã nghe xong, hiện tại ta hỏi các trò, các trò cho rằng điểm quan trọng nhất trong đó là gì?

Lâm Phàm khoanh tay trước ngực, tự tin mỉm cười nhìn đám đệ tử.

- Lão sư, ta cho rằng quan trọng nhất chính là có một trái tim bất khuất.

- Kiên cường, chịu đủ khuất nhục, không buông bỏ.

- Cố gắng, cố gắng hơn.

Lâm Phàm nghe đám đệ tử nói ra một đồng đáp án thì khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không ủng hộ với ý kiến của tụi nhỏ.

- Lão sư, theo người thì cái gì mới là quan trọng nhất?

Lưu Miếu Miếu thấy lão sư liên tục lắc đầu thì nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Lưu Miếu Miếu:

- Lưu Thủy Thủy, cả các trò nữa, các trò đều nói tới những điểm quan trọng, nhưng lại không phải là quan trọng nhất. Lão sư cho rằng điểm quan trọng nhất chính là Tiêu Viêm gặp được một lão sư tốt, cũng tốt như ta vậy, các trò cảm thấy thế nào?

Lâm Phàm cảm giác đầu óc của đám đệ tử này hơi trì độn một chút, mình đã nói thẳng ra như vậy mà cũng chưa thấy phản ứng gì.

Đám Lưu Miếu Miếu sững sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới.

Lâm Phàm thấy tụi nhỏ có vẻ nghi hoặc thì chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Các trò xem, Tiêu Viêm kia đã biến thành phế vật, tự mình sao có thể vùng lên? Còn không phải bởi vì gặp được một lão sư tốt! Cho nên nói lão sư này là điểm quan trọng nhất để Tiêu Viêm có thể lấy lại vinh quang. Không có người này dạy dỗ, Tiêu Viêm cũng sẽ không có thành tựu sau này, các trò thấy ta nói có đúng không?

Đám Lưu Miếu Miếu vừa nghe lão sư phân tích, trong lòng bỗng cảm giác lão sư nói vô cùng có đạo lý, sau đó cả đám đưa mắt nhìn nhau một cái, lập tức cung kính khom người với Lâm Phàm.

- Lão sư, xin người sau này dạy dỗ chúng ta thật nghiêm khắc, chúng ta cũng muốn trở thành người như Tiêu Viêm, chúng ta không muốn cả đời này bị người khác coi thành phế vật.

- Kính nhờ lão sư!

Giờ khắc này Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy, có thể hiểu được điểm quan trọng nhất trong bài giảng, thật không dễ dàng a.

“Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Đạo Sư, exp +10.”

“Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Đạo Sư, exp +10.”

. . . .

“Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Đạo Sư thăng cấp thành Hiền Sư.”

“Đinh, chúc mừng mở ra công năng Hiền Sư.”

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đám Lão Sư Tố Chất Thế Này Mà Đi So Sánh Với Ca?

oOo

Lâm Phàm không ngờ mới một thoáng mà chức nghiệp phụ Đạo Sư đã thăng cấp.

- Buổi học hôm nay tới đây chấm dứt, ta hy vọng tiết buổi chiều nay các trò có thể đến không thiếu một ai.

Hiện tại mình là Hiền Sư, tự nhiên phải có uy nghiêm mới được. Câu ‘nghiêm sư bổn hạ xuất cao đồ’ cũng không phải không có đạo lý.

(*giáo viên nghiêm khắc dùng đòn roi dạy ra học sinh ưu tú)

- Vâng, lão sư.

- Lão sư, người đi thông thả...

Cảm nhận được ánh mắt sùng bái tôn kính khi đám đệ tử nhìn về phía mình, Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu. Canh gà tâm linh quả nhiên không hổ là canh thần muôn đời, chỉ cần uống xong một chén thì dù gặp đả kích lớn cỡ nào đi nữa cũng có thể phấn chấn, tin tưởng trở lại.

Tuy chỉ làm lão sư để ẩn giấu thân phận, nhưng hiện giờ có năng lực Hiền Sư, Lâm Phàm cũng không ngại dạy ra mấy đệ tử tốt.

Đám đệ tử lớp chữ Đinh thiên tư kém cỏi, là phế vật trong mắt mọi người, nếu không có một vị hiền sư dẫn dắt chỉ dạy thì chỉ sợ đời này đã định.

Chức nghiệp phụ thăng cấp, Lâm Phàm cũng muốn nghiên cứu kỹ một phen.

Mà vừa nghiên cứu một chút thôi, Lâm Phàm đã phát hiện chức nghiệp phụ Đạo Sư này vẻ như có chút phức tạp, không đơn giản như mình suy nghĩ.

. . . .

Tụi nhỏ tôn kính nhìn lão sư rời đi, sau đó mười ba học sinh đứng thành vòng tròn đối mặt vào nhau, nắm chặt nắm tay đặt ở ngực.

- Từ hôm nay trở đi, ta phải lần nữa làm người, ta không muốn làm phế vật.

- Đúng vậy, đừng khinh thiếu niên nghèo, ta hiện tại muốn đi lớp chữ Bính nói cho tên kia, chớ xem thường ta.

- Đi...

Sau đó một đám học sinh bị Lâm Phàm tẩy não thành công, giống như được thiên thần phụ thể mà chạy tới trước mặt những người từng nhục nhã chúng nó để thề.

- Đừng khinh thiếu niên nghèo...

Chức nghiệp phụ Đạo Sư sau khi tiến giai làm Hiền Sư thì có mấy công năng lớn.

Quán Đỉnh: có thể đem một môn công pháp của bản thân để truyền vào đầu cho đệ tử, cực hạn của công pháp này sẽ là cực hạn ban đầu cộng thêm ba tầng.

Ngộ Tính: hướng dẫn từng bước, giảng giải chuyện xưa có thể tăng lên ngộ tính của đệ tử.

Bàn Tay Cổ Vũ: lúc đệ tử báo cáo thành quả với ân sư, hy vọng được ân sư khích lệ, ân sư duỗi một tay khẽ xoa đỉnh đầu của đệ tử có thể khiến đệ tử tăng lên tư chất. (Hiền Sư có thể tăng tư chất lên đến thiên tài)

Lâm Phàm cảm giác ba hạng công năng này thật sự rất biến thái.

Nhất là Ngũ Tính cùng Bàn Tay Cổ Vũ, hoàn toàn chính là năng lực nghịch thiên. Tư chất của mỗi người đều là trời sinh, từ khi ra khỏi bụng mẹ đã bị ông trời quyết định.

Trừ phi là đan dược Thánh cấp như “Vô Thượng Đan” kia mới có thể thay đổi tư chất, nếu không sợ là không có cách nào.

Lâm Phàm cũng có nghiên cứu về tư chất, gồm kém cỏi, thiên tài, cái thể kỳ tài, vạn thể kỳ tài.

Bốn cấp bậc này là Lâm Phàm nghe các sư huynh nói qua, giờ chức nghiệp phụ của mình đã là Hiền Sư, có thể tăng tư chất đệ tử lên tới hàng ngũ thiên tài.

Mà mười ba học sinh của mình, ngay cả cảnh giới Hậu Thiên cũng chưa ai đạt đến, đã chừng đó tuổi mà như vậy thì chỉ sợ còn thấp hơn cả cấp kém cỏi.

Nếu có thêm cấp bậc nữa, mười ba đệ tử này hẳn là bị xếp vào cấp ngu si rồi.

Trong học viện Thiên Phủ, Giáp Ất Bính Đinh mỗi một lớp đều có từ mấy trăm đến hơn một ngàn đệ tử, mà đệ tử lớp chữ Đinh cơ bản đều là những học viên bị vứt bỏ, cũng là lớp không có yêu cầu gì trước khi nhập học của học viện, chỉ cần tuổi đạt tiêu chuẩn là vào.

Căn cứ theo dân số của hoàng triều Đại Yến, nếu tất cả đều nhập học thì học viện Thiên Phủ cũng không chứa hết nổi, thế nhưng những đứa trẻ có thiên tư không tốt phần lớn đều buông bỏ con đường tu luyện,

chuyển sang làm công việc gì đó hoặc là đổi qua học văn, hy vọng sau này vận khí tốt còn có thể đỗ đạt kiếm một chức quan.

Lâm Phàm nghiên cứu xong ba đại công năng của Hiên Sư, coi như đã hiểu rõ.

Quán Đỉnh không tồi, ví dụ như Thái Cấp Ma Thân, nếu mình quán đỉnh cho học sinh thì những học sinh này có thể đem công pháp vốn chỉ ba tầng này luyện tới tầng sáu. Đây đối với người bình thường đã là thành tựu tuyệt đỉnh.

Đương nhiên gã biến thái Lâm Phàm không tính.

Không quá bao lâu, Lâm Phàm đi tới nhà ăn của học viện Thiên Phủ. Nhà ăn cung cấp suất ăn cho lão sư, đệ tử thì đại đa số đều về nhà riêng, còn nếu ở lại trong trường thì trả tiền cũng có thể được dùng bữa.

Lâm Phàm quan sát tình huống nơi này, có lão sư cũng có đệ tử.

Xem bên ngoài thì những đệ tử này đều khí thế bất phàm, thân mặc y phục lớp chữ Giáp, so với đệ tử hần đang dạy chính là một trời một vực.

Tiên Thiên cấp một.

Tiên Thiên cấp hai.

....

Lâm Phàm nhìn chung quanh một vòng, cơ bản đều là cảnh giới Tiên Thiên. Ở học viện Thiên Phủ bọn hần có thể xếp vào hạng thiên tư trác tuyệt, nhưng so cùng Thánh Ma Tông thì vẫn có chênh lệch rất lớn.

Chỉ không biết có cao thủ nào ẩn núp chưa xuất hiện không thôi.

Trong lúc Lâm Phàm đánh giá chung quanh, một nam tử ngồi cạnh Lâm Phàm nghi hoặc nhìn hần hỏi:

- Người là lão sư mới tới sao?

- Đúng!

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu nói.

Tiên Thiên cấp năm.

Tu vi chỉ có thể xem như tạm được.

- Bảo sao ta chưa thấy qua, ta là lão sư lớp chữ Ất năm ba, Lưu Thanh Phong.

Lưu Thanh Phong cười nói.

- Lão sư lớp chữ Đinh năm nhất, Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói.

Ngay khi Lâm Phàm nói lớp chữ Đinh, Lưu Thanh Phong hơi sửng sốt, có vẻ có chút khinh thường, sau đó vẻ nhiệt tình ban đầu mất sạch.

Lâm Phàm lắc đầu, cũng không để ở trong lòng. Hắn không có nhiều hứng thú với một gã Tiên Thiên cấp năm.

Bất Diệt Ma Thể đã tới tầng 2, cảnh giới Tiên Thiên cấp năm căn bản không tặng được bao nhiêu exp cho Lâm Phàm.

Lười phản ứng.

Có điều Phật còn có lửa giận nữa là một lão sư thần thánh và quang vinh như Lâm Phàm.

Lưu Thanh Phong này nói chuyện với những lão sư khác cũng không nể nang gì Lâm Phàm, thậm chí còn nhạo nhệ lớp chữ Đinh.

- Đám học sinh lớp chữ Đinh kia cũng không biết là nghĩ gì mà tới học viện, tư chất tầm thường như thế không có bất cứ hy vọng gì với võ đạo.

- Phế vật trong phế vật, mấy trăm cái lớp rồi đều như thế, cả lão sư cũng một đám tương tự.

- Những gã ấy mà dám xưng là lão sư? Cũng chỉ toàn cảnh giới Hậu Thiên mà thôi, học sinh kém cõi nhất của ta cũng là Tiên Thiên cấp một, hoàn toàn không thể so sánh a.

. . . .

Lâm Phàm ngồi ở một bên ăn cơm, không biết vì sao, hắn cảm giác những lời này thật chói tai.

Nếu không phải Hầu Tử Thâu Đào đã tiến giai, thật muốn trộm mỗi người các người mấy ‘đào’. Mà lúc này bọn người kia vẫn không ngừng ở trước mặt mình khoe khoang sự ưu việt, điều này làm Lâm Phàm có chút không vui.

Khi ở Thánh Ma Tông, chưa từng có ai xem thường đệ tử ngoại môn, học viện Thiên Phủ này nhìn như khá tốt nhưng bên trong lại mục ruỗng rồi.

Từ điểm đó Lâm Phàm cũng đã nhìn ra, học viện Thiên Phủ muốn đuổi kịp và vượt qua tông môn là chuyện không thể nào.

Bằng đám lão sư lấy mắt chó nhìn người này cũng cùng mình so sánh được sao?

Tổ chất nghề nghiệp kém đến như vậy, hoàn toàn là một trời một vực a.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thích Thể Hiện Là Phải Xui Xẻo

oOo

- Này, các vị, các người là đang sỉ nhục đệ tử của ta sao?

Lâm Phàm buông đũa xuống, quay đầu nhìn đám người kia.

Tính thích khoe khoang ai cũng có ít nhiều, nhưng khoe khoang ở trước mặt bốn đại gia thì không được!

Huống hồ mười ba đệ tử của mình tuy giờ đang là một đám ngốc, nhưng có ca làm lão sư thì cần phải lo sao?

- Sao, người có vấn đề gì?

Ngồi đối diện Lưu Thanh Phong là một gã lão sư dáng vẻ bệ vệ, rất hung hăng nói.

Lâm Phàm liếc nhìn đối phương một cái, cũng là Tiên Thiên cấp năm, khí tức cuồng bạo, xem ra là tu luyện công pháp nào đó dễ dàng làm cho người ta nóng giận.

- Hồ lão sư, bớt giận, lão sư mới tới của lớp chữ Đỉnh này sợ là còn chưa biết quy củ nơi đây.

Lưu Thanh Phong cười nhẹ nói.

Huyền Hoàng giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực vi tôn, nhất là ở học viện Thiên Phủ, cường giả có quyền lên tiếng tuyệt đối. Mà học viện Thiên Phủ tuy là có lớp chữ Đỉnh, nhưng trong mắt một số lão sư, lớp này giống như không tồn tại.

Bởi vì nhân số của cái lớp này cơ bản đều đếm trong hai bàn tay, so với các lớp khác thì đúng là chìm nổi.

Một lớp như thế vẫn còn duy trì xuống, nguyên nhân là vì vị hiệu trưởng đầu tiên từ khi sáng lập học viện đã ra một quy định là không buông bỏ bất kỳ người nào, cho dù thiên tư người đó không tốt, chỉ cần nguyện ý tiếp tục bước trên con đường võ đạo thì đều phải dùng toàn lực mà dạy dỗ.

Tuy hiệu trưởng hiện giờ vẫn còn tuân thủ theo quy định của người sáng lập, nhưng đối với lớp chữ Đinh đã không còn một chút nào coi trọng.

- Quy củ? Ha ha, ta thực sự không rõ, thế nhưng sĩ nhục đệ tử của ta, lại sỉ nhục cả ta, con người của ta cũng không rộng lượng như vậy.

Lâm Phàm cười lạnh nói.

- Lâm lão sư, nếu không phục có thể tới đài tỷ võ của học viện để quyết một trận cao thấp, ở đây tranh luận vô dụng.

Lưu Thanh Phong cười nói.

Đài tỷ võ chính là nơi dùng để giải quyết xung đột bằng thực lực ở học viện Thiên Phủ.

Bởi vì tư đấu trong học viện bị cấm, nên mới có đài tỷ võ dùng để giải quyết tư đấu cho các lão sư và học sinh.

- Tốt, buổi chiều gặp lại trên đài tỷ võ, đương nhiên không chỉ người, còn có ba người các người, buổi chiều ta sẽ để các người cùng giống như cái bàn này.

Lâm Phàm vỗ nhẹ một cái lên mặt bàn ăn cơm.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ lập tức được phát động, chân nguyên rót vào trong bàn.

Lâm Phàm đứng dậy, không thèm quay đầu một lần, đi thẳng ra ngoài. Xế chiều hôm nay, hắn muốn dạy cho học sinh của mình tiết học thứ hai.

Lưu Thanh Phong nhìn Lâm Phàm rời đi, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- Hừ, chỉ là lão sư lớp chữ Đinh mà cũng dám hung hăng càn quấy như thế. Thật muốn nhìn xem chiều nay lúc lên đài rồi hắn còn vậy được nữa hay không!

Lưu Thanh Phong nói.

- Tôm tép nhãi nhép mà thôi, người như thế dạy lớp chữ Đinh, vĩnh viễn cũng sẽ không có khởi sắc.

- Khởi sắc? Ha ha, ta xem là cả một gợn sóng cũng không tạo nổi ấy chứ. Đệ tử lớp chữ Đinh đều là một đám thiên tư kém cỏi, cả cảnh giới Hậu Thiên cũng không đạt đến, hoàn toàn vô dụng.

- Được rồi, không nhắc chuyện này nữa, kẻ này làm mọi người mất hứng, chúng ta nói chuyện khác đi.

- Được.

. . . .

"Rắc rắc... rầm..."

Ngay tại lúc đám người Lưu Thanh Phong chuẩn bị tiếp tục nói chuyện phiếm, cái mặt bàn bằng sắt kia bỗng nứt gãy rồi nổ tung, hóa thành bụi...

- Chuyện này...

Đám người Lưu Thanh Phong sửng sốt, có chút không dám tin nhìn một màn trước mắt.

Lúc này Lâm Phàm đã ra khỏi nhà ăn, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ tuy có cái tên rất tục, nhưng lại là công pháp có lực phá hoại mạnh nhất mà Lâm Phàm đang có.

....

Buổi chiều.

Mười ba học sinh của Lâm Phàm đã sớm tới lớp, nhưng lại khác xa thường ngày, không hề còn không khí trầm lặng nữa mà hiện giờ trên mặt mỗi người đều hiện ra ý chí chiến đấu bất khuất.

Giờ phút này mười ba học sinh, mỗi người đều mặt mũi bầm dập, giống như là bị đánh đập, thế nhưng đau đớn lại làm tinh thần của chúng nó càng cao thêm.

- Hôm nay ta đã đi sang lớp chữ Bính, nói thẳng vào mặt tên kia đừng khinh thiếu niên nghèo, ta nhất định sẽ có ngày tìm lại tôn nghiêm của ta. Tuy tên kia hung hăng đánh ta một trận, nhưng ta không hề thấy đau, ta cảm giác tìm về được niềm tin đã mất từ lâu.

Chu Địch hưng phấn nói.

- Ta cũng vậy, tuy rằng tên kia mạnh hơn ta, nhưng ta tin tưởng, dưới sự dẫn dắt của lão sư, ta nhất định sẽ càng mạnh hơn.

Tào Phu Thụ nắm chặt nắm tay nói.

- Ta cũng bị đánh, nhưng trưa nay khi trở về, ta đã nói với cha mẹ, ta nhất định sẽ cố gắng. Cha mẹ ta nghe xong rất cảm động, còn cổ vũ cho ta.

- Một ngày làm thầy, cả đời làm cha! Ta nhất định phải cố gắng, tuyệt đối không làm cho Lâm lão sư thất vọng.

- Tốt, mọi người cố lên, chúng ta nhất định phải chứng minh chính mình.

. . . .

Lúc này Lâm Phàm đi vào lớp, thấy mười ba học sinh của mình rất là hưng phấn thì cũng có chút tò mò.

- Các trò sao vậy?

Đám học sinh liếc nhìn nhau một cái, sau đó tôn kính đứng lên:

- Lão sư, chúng ta nhất định sẽ nỗ lực, tuyệt đối không để người phải thất vọng.

Lâm Phàm sững sờ, sau đó mỉm cười. Đám học sinh này biết tin tưởng như vậy thật là chuyện đáng vui mừng a.

Chẳng qua có niềm tin vẫn là không đủ, thiên tư quyết định hết thảy, ngay cả cấp kém cỏi cũng không phải thì dù cố gắng nghìn lần liệu cũng có tác dụng gì?

Xem ra còn cần ca a, để ca dùng ánh sáng chói lọi dẫn dắt đám trẻ lạc đường này lên tới đỉnh nhân sinh.

Ít nhất trong đoạn thời gian này, Lâm Phàm vẫn rất có lòng tin.

Trước khi mình cướp sạch tứ đại thế gia cùng hoàng cung, xem ra cần phải thao luyện đám nhỏ này thật tốt đã. Đã xác định làm lão sư thì phải tận tâm tận lực mới được.

- Tốt, các trò có thể tin tưởng như vậy, lão sư rất là vui mừng. Buổi hôm nay, lão sư sẽ dạy cho các trò tiết thứ hai: nghiền áp.

Lâm Phàm nói.

Mười ba học sinh nhìn lão sư, trong lòng nghi hoặc vạn phần.

Nghiền áp? Đây là cái gì? Lão sư rốt cuộc muốn dạy cái gì?

Mười ba học sinh thấy lão sư bước ra khỏi lớp thì vội đi theo. Hiện giờ tụi nó rất tò mò, lão sư rốt cuộc là định dạy tụi nó cái gì?

Lúc này, quanh đài tỷ võ đã có rất nhiều người tụ tập.

Đệ tử của bốn lớp Giáp Ất Bính Đinh đều có mặt. Chúng nó cũng rất tò mò với việc các lão sư luận võ, dù sao đài tỷ võ này đã thật lâu không có ai dùng.

Vật họp theo loài, người sống thành bầy, cả lão sư lẫn đệ tử của bốn lớp Giáp Ất Bính Đinh vẫn luôn đứng cùng một bên, bởi vậy rất ít xảy ra so đấu.

Mà cho dù là có, cũng sẽ được đám học sinh lên giải quyết, không chủ động phô trương.

Lần này trong học viện truyền tin một vị lão sư lớp chữ Đinh lại muốn khiêu chiến một lần bốn lão sư lớp chữ Ất, quả thực làm đám học sinh trong trường cảm giác có phải lão sư lớp chữ Đinh này bị choáng rồi không.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hình Tượng Cao Lớn Thần Thánh Đi Sâu Vào Lòng Người Của Lâm Lão Sư

oOo

- Các người nói lão sư của lớp chữ Đinh kia có phải là bị ngốc không? Lại dám hò hét với bốn lão sư của lớp chữ Ất, còn đòi một đánh bốn, thật không biết lát nữa chết như thế nào!

Một đệ tử mặc y phục màu bạc của lớp chữ Ất khinh thường lắc đầu nói.

- Thế gian rộng lớn, chuyện lạ có đủ. Lưu Thanh Phong lão sư, Hồ Bí lão sư, Quân Vô Thường lão sư, Lý Khiếu Quân lão sư đều là cao thủ Tiên Thiên cấp năm thành danh từ lâu, bốn người liên thủ, dù là Tiên Thiên cấp sáu cũng không nhất định chiếm được ưu thế. Cũng không biết vị lão sư lớp chữ Đinh này lấy đâu ra tự tin?

- Các người có nghĩ là hôm nay trời không, trưa nay lúc ta qua lớp chữ Bính, lại thấy có mấy phế vật lớp chữ Đinh tới đó khiêu khích, nói gì mà đừng khinh thiếu niên nghèo, lúc ấy ta nghe mà phì cười.

- Làm chuyện vô ích, muốn chứng minh bản thân thì cũng không cần dùng cách này. Loại tử thể này cũng thế, không xem cũng được, còn không bằng đi Thư Các chọn một quyển công pháp rồi chăm chỉ tu luyện.

- Liễu sư huynh, lần trước nghe nói huynh chọn một quyển Hoàng giai thượng phẩm Đại Hải Vô Lượng và tu luyện thành công rồi phải

không? Xem ra Liễu sư huynh quả thật là thiên tư trác tuyệt, ngay cả Đại Hải Vô Lượng cũng luyện thành.

- Đâu có đâu có, Đại Hải Vô Lượng gồm sáu tầng, hiện giờ ta cũng khó khăn lắm mới tới tầng ba mà thôi, còn xa mới tới đại viên mãn, mà đạo này cũng không có tiến triển a. Hiện giờ đúng là ta cũng muốn chọn thêm một công pháp nữa, biết nhiều không thiệt.

Đệ tử gọi là Liễu sư huynh tự hào thâm trong bụng, nhưng mặt ngoài lại khiêm tốn xua tay nói.

- O, Liễu sư huynh, huynh xem ai đến kia, hình như là người của lớp chữ Đinh!

....

Lúc này Lâm Phàm dẫn đầu cả lớp nhàn nhã đi tới, đối với trận tỷ võ lát nữa, Lâm Phàm không để tâm chút nào.

- Lão sư, chúng ta tới đây làm gì?

Tào Phu Thụ nghi ngờ hỏi.

- Thiên Tiêu, lão sư chuẩn bị dạy cho các trò tiết thứ hai.

Lâm Phàm hồ hững đáp.

Tào Phu Thụ sửng sốt, dạy học ở nơi này? Chúng nó tuy là đệ tử lớp chữ Đinh, nhưng cũng biết nơi này là đài luận võ, hơn nữa sao hôm nay ở đây lại nhiều người như vậy, chẳng lẽ có ai đó tỷ võ với nhau sao?

Lão sư mang chúng nó tới đây, chẳng lẽ liên quan tới tình huống nơi này?

- Lão sư hẳn là để chúng ta xem cao thủ quyết đấu, cho chúng ta hiểu được cao thủ là thế nào, từ đó nỗ lực để trở thành giống bọn họ.

Lưu Thủy Thủy bình thường đầu óc rất phong phú, nghĩ đến lập tức nói ra.

Có điều đầu óc phong phú cũng không giúp thay đổi thiên tư kém cỏi.

Lưu Thủy Thủy vô cùng tôn kính Lâm lão sư, cho nên khi Lâm lão sư gọi mình là Lưu Thủy Thủy, Thủy Thủy quyết định đổi tên, cả đời sẽ dùng cái tên này, bởi vì đây là ân sư ban tặng.

- Thủy Thủy, đầu óc người thật tốt, chúng ta đều không nghĩ tới điểm này.

Chu Du thật thà nói.

Lưu Thủy Thủy cao hứng phấn chấn ngẩng đầu lên, nhưng đúng lúc này lại phát hiện lão sư đang đi lên đài, lập tức cả kinh:

- Lão sư, người làm gì vậy?

- Dạy người!

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại nói.

Mười ba học sinh vừa nghe, nhất thời sửng sốt, không rõ lão sư có ý gì.

- Ta thấy các người nhanh chóng gọi y sư lại giúp lão sư của mình đi, nếu không đợi lát nữa lão sư của các người bị đánh học máu thì không kịp cứu đâu.

Một đệ tử lớp chữ Ất vênh mặt nói.

Đám người Tào Thiên Tiêu vừa nghe, tức thì trợn tròn mắt, lão sư muốn tử vô? Tại sao không có nghe lão sư nói qua?

Huống hồ lão sư mới nhậm chức ngày đầu tiên, sao có thể phát sinh mâu thuẫn với các lão sư khác?

- Lớp chữ Đinh các người quả nhiên toàn là ‘nhân tài’, phế vật không nói, ngay cả lão sư cũng đầu óc bất thường, còn dám một chấp bốn, thật là điên rồ.

Đệ tử lớp chữ Ất châm biếm nói.

- Không cho phép người vũ nhục ân sư của chúng ta.

Tào Thiên Tiêu mặt đỏ tía tai quát vào mặt đệ tử lớp chữ Ất.

- Ha ha.

Đệ tử lớp chữ Ất cười lớn, khinh thường lắc đầu.

....

Giờ phút này Lâm Phàm bước từng bước lên đài tỷ võ, nhìn bốn gã lão sư đã đứng sẵn trên đó, mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn mười ba học sinh của mình.

Mà đám Tào Thiên Tiêu thấy lão sư dừng bước, cũng đều chăm chú nhìn lên.

Lâm Phàm giờ phút này cảm giác thiên thời địa lợi nhân hoà, mọi thứ đều đủ, là thời điểm thích hợp để dạy cho đệ tử tiết thứ hai.

Lão sư là người dẫn đường cho đệ tử, đương nhiên phải khắc thật sâu hình tượng của bản thân trong lòng đệ tử.

Cao lớn, hùng vĩ, thần thánh, vĩ đại.

Lâm Phàm giờ phút này chấp tay sau lưng, ánh mắt giống như nhìn thấu cả đất trời mà nhìn lên học sinh của mình, giọng nói trầm thấp uy nghiêm:

- Ở trong mắt người ngoài, các trò là phế vật, là ngu xuẩn, nhưng ở trong mắt lão sư, các trò chính là những người thông minh nhất thế gian này. Bốn tên này nói các trò là phế vật, là đồ ngu không thể giáo dục, lão

sư hiện tại muốn chứng minh cho bọn hăn biết, ở trong mắt lão sư, bọn hăn cả đồ ngu cũng không bằng.

- Lão sư...

Giờ khắc này mười ba học sinh mắt đắm lệ mà nhìn lên lão sư của mình.

Chúng nó không ngờ lão sư lên đài luận võ hoàn toàn là vì chúng nó.

Ở học viện Thiên Phủ, chúng nó đã quen bị người gọi là phế vật, là đồ ngu, mặc người khi dễ cũng không đánh trả; nhưng mấy lời lão sư vừa nói đã đụng tới chỗ yếu ớt nhất trong lòng chúng nó.

Mà vừa chạm đến, nước mắt giống như thác đổ, không ngừng trào ra.

- Nói cũng hiên ngang lắm liệt lắm, chẳng qua không biết người có bao nhiêu cân lượng mà oai phong như thế!

Lưu Thanh Phong lúc này âm dương quái khí nói.

Người này nếu đã xé toang da mặt thì tự nhiên hăn cũng không cần làm bộ nữa.

Lâm Phàm nhìn bốn người, Tiên Thiên cấp năm, lấy tu vi của mình tuy một chọi bốn có chút khó giải quyết, nhưng cũng chỉ dưới tình huống mình không nghiêm túc mà thôi.

Vậy thì để ta nghiêm túc một lần đi!

- Ngày hôm nay ta muốn dùng hai rươi riu này chém người thành cây côn.

Hồ Bí tính cách nóng nảy, rít gào rống giận.

Lâm Phàm bình thản nói:

- Các đệ tử của ta, các trò nhìn cho thật kỹ, sau này nhất định các trò nhất định sẽ trở nên cường đại.

- Vâng, lão sư.

Mười ba học sinh gật đầu liên tục, nước mắt cứ chảy mãi không thôi. Đây là lần đầu tiên chúng nó có thêm một người coi trọng trừ cha mẹ.

Mà đám đệ tử tới đài tỷ võ xem trò vui cũng đột nhiên nhận ra lão sư lớp chữ Đinh này có chút gì đó không giống với những lão sư khác.

Lời này, chúng nó cũng là lần đầu tiên nghe qua.

Nhưng sau đó chúng nó lắc lắc đầu, ở đây thực lực vi tôn, muốn người khác tôn trọng, như vậy phải có đủ thực lực cùng thiên phú, nếu không tất cả chuyện khác không cần bàn nữa.

Đám đệ tử lớp chữ Đinh này đã định sẵn thiên tư thấp kém, cho dù lão sư dạy tụi nó có lợi hại hơn nữa thì cũng vô dụng, trừ phi có thể nghịch thiên cải mệnh.

- Bốn người các người lên cả đi, ta sẽ cho các người hiểu được, coi khinh bất cứ người nào, đều sẽ phải trả một cái giá thảm thiết.

Lúc này một cơn gió thổi tới làm vạt áo Lâm Phàm bay phần phật. Lâm Phàm đứng trên đài, bình tĩnh chấp hai tay sau lưng, ở trong mắt đám đệ tử, hình tượng của hắn đột nhiên biến thành cao lớn vô cùng, giống như thế ngoại cao nhân, vô cùng chói mắt.

- Được, Tam Trọng Phủ.

Hồ Bí không thể nhịn được nữa, nhảy dựng lên, chân nguyên bạo động, hai cái rìu lớn mang theo uy thế vô cùng, bổ tới bả vai của Lâm Phàm.

Tam Trọng Phủ là tuyệt kỹ thành danh của Hồ Bí, một rìu bổ xuống mang theo ba tầng lực lượng, một tầng chồng lên một tầng, không có bao

nhiều người cùng cấp có thể ngạnh kháng trực diện.

Lâm Phàm gặp nguy không loạn, đứng im tại chỗ, miệng khẽ mỉm cười.

...

- Lão sư...

Mười ba học sinh nhìn tình cảnh trước mắt, kinh hãi tới mặt trắng bệch, lão sư vì sao không né tránh?

Mà đám người Lưu Thanh Phong cũng cười cười, chẳng lẽ là muốn ngạnh kháng sao? Quả thực chính là kẻ ngốc nằm mơ.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đứng Ở Góc Độ Đạo Đức Tối Cao Nghiền Áp Các Người

oOo

Lâm Phàm mỉm cười, bình thản đứng im, sau đó khẽ lắc vai một cái, đón đỡ Tam Trọng Phủ của Hồ Bí.

- Không tồi, không tồi, ba tầng kinh lực, một tầng so với một tầng hùng hậu hơn, ba tầng bạo phát, người bình thường đúng là không ngăn cản được.

Lâm Phàm nở một nụ cười hiền lành.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +3000."

Khi ba tầng kinh lực xâm lấn vào cơ thể, Lâm Phàm chỉ cảm thấy khoan khoái không thôi, đem kinh lực này chuyển hóa thành exp.

- Làm sao có thể?!

Hồ Bí biến sắc, không dám tin một màn trước mắt, người này lại lấy thân thể ngạnh kháng Tam Trọng Phủ của mình?

Mười ba đệ tử lớp chữ Đinh vốn không chịu nổi mà nhắm mắt lại, nhưng giờ phút này thấy chuyện như vậy thì kinh hô lên.

- Lão sư quá tuyệt.

- Lão sư thật lợi hại.

Những đệ tử ở các lớp khác cũng đều nhường mảy, cảm giác không thể tin nổi.

Lâm Phàm mỉm cười, ngón tay khe khẽ vuốt ve trên lưỡi rìu.

- Tam Trọng Phủ, công pháp này không tệ, chẳng qua người còn không luyện đến nơi, thật sự là đáng tiếc.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ lập tức được phát động, hai chiếc rìu trong tay Hồ Bí rung lên, lực đạo làm cho Hồ Bí biến sắc, vội vàng áp chế xuống.

- Hừ, ta có chút khinh thường ngươi rồi.

Sắc mặt Hồ Bí ngưng trọng lại, nhìn Lâm Phàm, giờ hẳn đã rõ người trước mặt này không đơn giản.

Cũng phải, dám thách đấu với bốn người bọn hắn, nếu như không có chút nội tình thì chỉ sợ không có người ngu như vậy.

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn về phía đám đệ tử cổ vũ cho Hồ Bí dưới đài, vẻ mặt tiếc nuối xen lẫn lo lắng nói:

- Các trò làm học sinh của hắn, ta cảm thấy lo lắng thay cho tiền đồ của các trò.

Đây chính là đánh người đánh cả mặt, Lâm Phàm một chiêu đẩy lui Hồ Bí, cũng bắt được cơ hội mà thuyết giáo một phen.

- Đồ khốn, nói hươu nói vượn.

Hồ Bí vừa nghe, sắc mặt tím tái như gan heo, nhắc hai chiếc rìu bổ bới Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu, coi thường nói:

- Rìu cũng đã mất, còn lấy cái gì đánh với ta?

- Người nói cái gì?

Hồ Bí cả kinh, lại càng thẹn quá hoá giận. Nhưng chính tại nháy mắt này, hai chiếc rìu đang hoàn hảo đột nhiên phát ra một tiếng ‘rắc’, sau đó gãy lìa từng khúc.

- Điều này sao có thể?

Hồ Bí nhìn hai tay trống trơn, lại nhìn những mảnh vụn trên đất, lập tức nổi trận lôi đình:

- Người dám hủy binh khí của ta, ta liều mạng với người.

- Hồ Khiếu Quyền.

Hồ Bí nổi giận gầm lên một tiếng, song quyền bao trùm chân nguyên, giống như hai con hổ rít gào đánh tới, khí thế bất phàm.

- Ài, thân là ngọn đèn chỉ đường cho đệ tử, thua không đáng sợ, chỉ sợ không dám thừa nhận, ngay cả tâm đối mặt thắng thua cũng không có thì làm sao dạy được đệ tử tốt, thật là quá thất vọng!

Lâm Phàm rất là đau lòng nói, sau đó lại nhìn một đám đệ tử phía dưới:

- Ta vì tương lai của các trò mà cảm thấy đau lòng.

Đám đệ tử lúc trước vẫn còn cổ vũ cho Hồ Bí, giờ nghe Lâm Phàm nói như thế, nhất thời trầm mặc, không biết nên trả lời như thế nào.

- Đồ khốn, người...

Hồ Bí giờ phút này sắc mặt đỏ bừng, lại càng tăng sức mạnh hai tay lên vài phần.

- Lão sư, cẩn thận.

Lưu Thủy Thủy kinh hô một tiếng.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Không ngại, tà bất thẳng chính, tâm lớn hơn thì thế giới cũng sẽ càng rộng mở.

- Đi chết đi!

Song quyền của Hồ Bí đánh lên người Lâm Phàm, mặt đất cũng bị kinh lực tạo thành một làn khói bụi.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +2000."

Lâm Phàm nhìn Hồ Bí, tiếc nuối lắc đầu, không thể đấm mạnh thêm chút sao? Đối mặt bốn trăm vạn exp, có mấy ngàn này chẳng thấm tháp vào đâu cả.

- Hồ lão sư, người tu hành còn chưa đủ.

Lâm Phàm rất là tiếc nuối lắc đầu nói.

- Bất Động Hoàng Quyền.

"Ầm..."

Lâm Phàm khẽ đánh một quyền lên người Hồ Bí. Hồ Bí mang theo sắc mặt không dám tin, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Mười ba đệ tử lớp chữ Đinh nhìn tình huống trên võ đài, đã từ lo lắng ban đầu biến thành trợn mắt há hốc mồm.

Chúng nó thật không ngờ lão sư lại cường đại quá mức như vậy, cường đại đến độ lão sư lớp chữ Ất không có cả cơ hội phản kháng.

- Lão sư, quá tuyệt!

Đám người Chu Du hưng phấn hét to lên.

Lâm Phàm khoát tay áo, thần sắc nghiêm túc nói:

- Tiết thứ hai này, ta dạy cho các trò một chuyện, đó là thắng thua không đáng sợ, đáng sợ là không dám nhận thua. Con đường tu luyện, chỉ có gặp ngăn trở mới có thể tuyệt địa trùng sinh, tiến lên độ cao mới. Hồ lão sư này không thể đối mặt với thất bại của mình, thành tựu trên con đường tu luyện sẽ không quá lớn, các trò làm đệ tử của ta nhất định phải nhớ kỹ điều này, rõ chưa?

- Lão sư, chúng ta hiểu được, chúng ta tuyệt đối sẽ không giống như Hồ lão sư.

Mười đệ tử đồng thanh trả lời.

- Ừ, trẻ nhỏ dễ dạy.

Lâm Phàm rất là vui mừng gật gật đầu.

Giờ khắc này hình tượng chói lọi của Lâm Phàm ở trong lòng mười ba đệ tử càng ngày càng cao lớn. Chúng nó cũng cho rằng lão sư rất lợi hại, nhưng lúc này chúng nó lại cảm giác thêm một việc, đó là Lâm lão sư chính là người chỉ lối thênh thang cho cuộc đời mình, dẫn dắt mình thoát khỏi cảnh khó khăn.

Ngay cả những đệ tử quan sát dưới đài, sâu trong nội tâm cũng dần dần bắt đầu có chút biến hóa.

- Lão sư này bất phàm!

- Lớp chữ Đinh tại sao lại có lão sư như vậy chứ, những lời vừa rồi hình như rất có đạo lý a.

. . . .

Mà Hồ Bí bị Lâm Phàm đánh bay xuống đài, nghe được mấy lời này của Lâm Phàm, nhất thời nộ hỏa công tâm phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn không ngờ mình thân là lão sư đã mấy năm lại bị người giáo huấn, hơn nữa còn ở ngay trước mặt đệ tử, như vậy sau này hắn làm sao còn có thể tạo dựng hình tượng uy nghiêm trước mặt đệ tử.

Ở hoàng triều Đại Yến, người có tu vi đạt tới cảnh giới nhất định, nếu muốn tiến thêm một bước thì chỉ có gia nhập tông môn, nhận được chỉ dạy toàn diện.

Nhưng cũng có một số người thích làm đầu gà chứ không thích làm đuôi phượng, lưu lại trong học viên, dạy một ít học sinh, tìm kiếm cảm giác cao cao tại thượng.

Hỗ Bí thất bại, làm cho đám Lưu Thanh Phong cả kinh, cảm giác điều này thật sự là quá khó để tin tưởng.

Bốn người bọn hắn tuy rằng đều là Tiên Thiên cấp năm, nhưng nếu đơn đả độc đấu thì Hỗ Bí vẫn hơn một bậc.

Hiện giờ ngay cả Hỗ Bí cũng thua, vậy bọn hắn càng không có hy vọng.

Giờ khắc này ba người bắt đầu muốn rút lui, nếu đợi lát nữa thua trận, cũng không biết sẽ mất mặt đến mức nào trước mặt đệ tử.

- Hiện tại đến phiên ba người các người, có thể ra chiêu.

Lâm Phàm hồ hững nói.

Ba người Lưu Thanh Phong đưa mắt nhìn nhau, sau đó Lưu Thanh Phong tiến lên ôm quyền:

- Lâm lão sư tài nghệ cao cường, ba người chúng ta chịu phục, chuyện này chấm dứt ở đây đi.

Lâm Phàm nhìn ba người, khẽ nhíu mày, tiết tấu này không đúng. Theo lý thuyết ba người này hắn là nên ăn thua đủ với mình, sao giờ lại nhận thua nhanh như vậy?

Mà nếu nhận thua, chẳng phải mình mất cơ hội tạo dựng hình tượng chói lọi trước mặt đệ tử? Không được, tuyệt đối không được!

- Lưu lão sư, Quân lão sư, Lý lão sư, đã lên đài luận võ thì chỉ một người có thể còn đứng mà đi xuống. Thế nhưng ta vốn rộng lượng, cũng sẽ không hùng hổ dọa người, có điều các người sĩ nhục đệ tử lớp chữ Đỉnh của ta, ta cảm giác các người cũng nên dừng cảm thừa nhận sai lầm của mình, làm tấm gương cho đệ tử, vì thế các người hãy xin lỗi đệ tử của ta đi.

Lâm Phàm không nhanh không chậm nói.

- Cái gì?

Ba người Lưu Thanh Phong cả kinh, điều đó không có khả năng, thân là lão sư sao có thể cúi đầu xin lỗi học sinh, đây là chuyện tình xưa nay chưa từng nghe.

Lâm Phàm nhú mày, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm trung phẩm:

- Ài, thất vọng cực kỳ, người không phải Thánh nhân, ai mà không có sai lầm, thế nhưng ngay cả dừng khí nhận sai cũng không có thì làm sao mà dạy dỗ người khác?

Lâm Phàm thở dài một tiếng, sau đó lại nhìn xuống những học sinh kia.

- Trò, trò, cả trò nữa... Có lẽ không ít trò ở đây từng có lúc phải vứt bỏ chân lý của mình khi đối mặt với quyền uy của lão sư, đúng không?

Giờ phút này Lâm Phàm cảm giác tài ăn nói của mình càng ngày càng tốt, canh gà tâm linh từng ngum từng ngum bón tới. Đạo lý mới chính là thứ lòng người muốn tiếp nhận, thực lực chẳng qua là nghiền ép ở mặt ngoài, chỉ có đứng ở chỗ cao nhất của đạo đức mới có thể không phí một binh một tốt mà nghiền áp tất cả trước mặt.

- Có phải từng như thế không?

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử phía dưới, đột nhiên quát lớn.

Đám đệ tử bên dưới bị một câu này đánh động lên tâm tưởng, những chuyện cũ từng cố phong bế trong lòng bị một câu này của Lâm Phàm lặng lẽ mở ra.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hình Tượng Chối Lợi Chiếu Rọi Hết Mọi Người

oOo

Mười ba đệ tử lớp chữ Đinh đứng dưới đài, nhìn thấy hình tượng chói lợi của lão sư ở trên đài, tâm cũng bắt đầu sôi trào.

- Đúng!

Chúng nó muốn lớn tiếng mách với lão sư, chúng nó đã từng như thế. Mặc dù chúng nó là phế vật, nhưng cũng đã có lúc sợ hãi khi đối mặt với cường thế rồi chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Lâm Phàm nhìn từng đệ tử lâm vào trầm tư dưới đài, khẽ thở nhẹ một tiếng. Đều là trẻ nhỏ a, nội tâm còn quá mức thuần khiết.

- Võ đạo một đường là phải đi thẳng mà tới, giữ chắc bản tâm, nếu sợ hãi cường quyền, mai một chân lý trong lòng, như vậy cả đời khó có khả năng đi xa trên con đường võ đạo.

- Hiện tại, các trò lớn tiếng nói cho ta biết, có phải từng như thế không?

Lâm Phàm tăng khí thế, như một mặt trời chính nghĩa, chiếu rọi lên toàn bộ đệ tử dưới đài.

Từng tiếng quát lớn kia triệt để mở toang cửa lòng của mỗi một đệ tử.

Đám đệ tử nghe Lâm lão sư nói, đều khí huyết quay cuồng, những chuyện chôn giấu trong lòng mãnh liệt tuôn ra.

- Có...

- Ta đã từng như vậy...

- Lâm lão sư nói rất đúng, chẳng ai hoàn mỹ, ý kiến của chúng ta khác với lão sư, vì cái gì chúng ta lại sai...

- Ta từng bị tắc nghẽn chân nguyên, ta cho là công pháp có vấn đề, nhưng lão sư lại nói thân thể ta có tật, cuối cùng sau khi ta chịu đủ khổ sở, uống đủ loại thuốc chữa trị không được mới phát hiện thật sự là do công pháp. Chuyện này ta luôn chôn giấu trong lòng, chưa bao giờ nói ra, bởi vì đó là lão sư.

....

Dưới sự lôi kéo của Lâm Phàm, đám đệ tử đem từng chuyện từng chuyện bất bình kể ra.

Trên đài, đám người Lưu Thanh Phong hiện sắc mặt cực kỳ khó coi.

Luận võ sao lại biến thành như vậy, thậm chí mình trở thành cái đích cho người chỉ trích, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Hồ Bí té trên mặt đất, nghe Lâm Phàm nói như thế lại lần nữa phun máu, giận đến muốn ngất đi.

Điên đảo trắng đen, sao lại có kẻ vô sỉ như thế.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt mà cười thầm, khẽ giơ tay làm động tác im lặng:

- Các trò tuy không phải đệ tử của Lâm Phàm ta, nhưng các trò đều là đệ tử của học viện Thiên Phủ nên ta muốn cùng các trò nói vài lời. Nhớ kỹ, phải luôn tin tưởng ở bản thân mình, không chịu ảnh hưởng của người khác, vững vàng bản tâm, làm những việc tự mình cho là chính xác.

Đám đệ tử dưới đài nhìn Lâm Phàm, trong lòng dần có cảm giác tôn trọng:

- Cảm tạ Lâm lão sư dạy bảo.

Đám người này đều là đệ tử tốt, tiếp thu rất nhanh, có đầu óc, cũng có thể hiểu được ai đúng ai sai, chẳng qua là quá mức đơn thuần.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, hiệu quả này không tồi, vẫn là lứa trẻ con dễ hơn.

Sau đó Lâm Phàm nhìn về phía ba người Lưu Thanh Phong:

- Các người nhất định phải hướng đệ tử của ta xin lỗi.

Đám người Lưu Thanh Phong lại biến sắc lần nữa, sau đó nhẹ giọng nói:

- Lâm lão sư, làm người lưu một đường, ngày sau dễ gặp lại. Người để chúng ta xin lỗi đệ tử thì sau này làm sao còn chút uy nghiêm nào!

Lâm Phàm hơi hơi nhíu mắt lại, sau đó đột nhiên mở to, vung trường kiếm trong tay lên:

- Đã như vậy thì chiến đi!

- Lâm lão sư, chờ đã...

Đám người Lưu Thanh Phong cả kinh, vội vàng khoát tay nói. Bọn hắn biết mình không phải là đối thủ của Lâm Phàm, nếu thực sự động thủ thì kết cục nhất định còn bi thảm hơn cả Hồ Bí, bởi vì cũng không biết người này sẽ nhận xét bọn hắn như thế nào trước mặt đám đệ tử.

- Vậy nói xin lỗi không?

Lâm Phàm nhìn ba người, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười nói.

- Chuyện này...

Ba người Lưu Thanh Phong do dự. Bọn hắn là lão sư, sao có thể xin lỗi đám đệ tử lớp chữ Đinh chứ, nếu chuyện này truyền ra còn không

phải bị người cười chết.

- Ta cảm giác Lưu lão sư hẳn là nên xin lỗi.

- Ngày hôm nay nghe Lâm lão sư nói những lời này, ta ta cảm giác không nên xem thường bất kỳ kẻ nào.

- Ta sẽ xin lỗi những sư đệ sư muội lớp chữ Đinh.

- Được, ta cũng vậy.

- Lưu lão sư, xin lỗi.

- Xin lỗi.

- Xin lỗi...

Lúc này dưới càng lúc càng nhiều người lên tiếng hưởng ứng.

Đây chính là tâm tính của con người a...

Đại thế đã thành, không thể nghịch chuyển.

Đám nhóc Lưu Thủy Thủy thấy tình huống hiện trường thì kinh hãi không biết nên nói gì. Chúng nó chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy.

Ba người Lưu Thanh Phong cuối cùng đành gật gật đầu:

- Được, chúng ta xin lỗi.

Lâm Phàm cười khẽ, sau đó vẫy vẫy đám Lưu Thủy Thủy:

- Đều lên đây, nhận lời xin lỗi chân thành của ba vị lão sư đi.

Mười ba học sinh lớp chữ Đinh cả kinh, có chút sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Lâm lão sư thì cũng mạnh dạn lên, đi lên đài luận võ.

Mười ba đứa nhỏ đứng thành một hàng thẳng tắp nhưng ánh mắt lại không dám nhìn ba vị lão sư.

- Các trò nhớ kỹ, nhận lời xin lỗi của người khác thì nhất định phải nhìn vào mắt đối phương mới có thể xem là tha thứ cho người đó, nghe rõ chưa?

Lâm Phàm nói.

- Lão sư, chúng ta nghe rõ ràng.

Đám Lưu Thủy Thủy kích động đến đỏ hồng khuôn mặt.

Ba người Lưu Thanh Phong chỉ biết cố nén phần nộ trong lòng, mà Hồ Bí đang nằm trên mặt đất thì lập tức giả vờ bị thương không nhẹ mà bất tỉnh.

Cứ nói đùa, để hăn cúi đầu xin lỗi học sinh quả chính là xuân thu đại mộng, tốt nhất thành thật nằm đây tránh kiếp nạn này đi.

- Ba vị lão sư, đến đây đi.

Lâm Phàm vẫy tay nói.

Ba người Lưu Thanh Phong liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đi tới trước mười ba học sinh.

Đám Lưu Thủy Thủy lấy hai tay nắm chặt góc áo, có chút khấn trương, nhưng vẫn theo lời lão sư mà hai mắt nhìn thẳng người tới xin lỗi.

Rồi đột nhiên, chúng nó phát hiện ba vị lão sư lớp chữ Ất này cũng chẳng có gì đáng sợ.

- Chúng ta xin lỗi các trò.

Lưu Thanh Phong hơi nhắm mắt, cuối cùng nói ra những lời này, sau đó nhìn thoáng qua Lâm Phàm:

- Cáo tử!

Lần này mất sạch thể diện trước mặt một đám đệ tử, sau này không biết sẽ bị đồn thành bộ dáng gì nữa.

- Khoan đã...

Lúc này Lâm Phàm mở miệng nói.

Lưu Thanh Phong ba người biến sắc, Lâm Phàm này muốn làm gì?

- Các lão sư đã xin lỗi các trò, vậy các trò cũng nên chân thành đáp lễ, nói các trò nhận lời xin lỗi của ba vị lão sư!

Lâm Phàm nói, trong lòng tiện tiện cười.

Mười ba người đệ tử gật gật đầu, tiếp đó nhìn ba vị lão sư nói:

- Chúng ta chấp nhận lời xin lỗi của các lão sư.

Giờ khắc này đám Lưu Thủy Thủy cảm giác phảng phất là đang nằm mơ, chúng nó thật không ngờ, mình cũng sẽ có một ngày như vậy.

Để lão sư lớp chữ Ất xin lỗi, đây là chuyện chưa bao giờ nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới.

Sắc mặt ba người Lưu Thanh Phong càng lúc càng xanh, bỏ đi không quay đầu lại. Mà Hồ Bí cũng vội đứng lên, mặt xám xịt rời đi theo.

Lâm Phàm cười nhìn mười ba đệ tử, rất là thỏa mãn gật gật đầu, sau đó nhìn về dưới đài:

- Các trò phải nhớ kỹ bốn chữ: Tuân theo bản tâm!

- Giải tán đi.

"Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Hiền Sư exp +200."

Lâm Phàm giờ khắc này vui vẻ nở nụ cười, quả nhiên người có đầu óc thì sống khoan khoái.

Nhân sinh a... Còn cần hảo hảo năm chắc mới được.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ẩn Tức Thuật Thần Kỳ

oOo

Trải qua bài giảng trên đài tỷ võ, hình tượng chói lọi của Lâm Phàm nhất định đã khắc sâu trong lòng đại đa số đệ tử.

Đương nhiên càng hoàn mỹ không tỳ vết thì càng có nhiều kẻ đổ kỵ, cho nên trận tỷ võ vừa chấm dứt, đã có vô số lời bình luận phát sinh.

Cái gì mà một đám đệ tử tầm thường, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể có tiền đồ gì.

Gì mà tư chất quyết định hết thảy, gà rừng cũng không thể biến thành phượng hoàng v.v...

. . . .

Đối với những lời bàn tán này, Lâm Phàm rất khinh thường, bốn đại gia nhất định sẽ đào tạo ra một đám đệ tử xuất sắc cho các người nhìn.

Buổi học chiều nay để mười ba đệ tử lớp chữ Đinh được lợi rất nhiều. Chúng nó cảm giác mình đã tìm được lương sư.

Sau khi luận võ chấm dứt, Lâm Phàm cho đệ tử nghỉ nửa ngày hôm sau, để chúng nó thích làm gì thì làm.

Lâm Phàm hối hận nhất việc không có đi Tàng Thư Các lựa chọn công pháp lúc còn ở Thánh Ma Tông, lần này đã đến học viện Thiên Phủ, nếu lại tiếp tục mặc kệ công pháp thì đúng là nên bị trời phạt sét đánh.

Còn về việc công pháp cấp bậc gì, Lâm Phàm không quan trọng. Dù sao có thể thăng cấp vô hạn, ngay cả Hầu Tử Thâu Đào bất nhập lưu cũng bị bốn đại gia thăng tới đảo ngược âm dương thì còn công pháp gì bốn đại gia không thể chơi đùa?

Học viện Thiên Phủ là do cường giả xây dựng, đồng thời có hoàng gia chống đỡ, công pháp nơi đây tuy không phong phú được bằng Thánh Ma Tông nhưng cũng không thể coi thường.

Lâm Phàm đăng ký xong bên ngoài, tiến vào Thư Các thì nhìn thấy bên trong tấp nập đệ tử đang mài miết lựa chọn công pháp. Thư Các rất lớn, có từng dãy giá bày công pháp, chỉ là có giá toàn công pháp không trọn vẹn, có giá lại lèo tèo vài quyển, xem ra công pháp vẫn rất khan hiếm. Lâm Phàm lấy tay lướt qua một loạt quyển công pháp, để xem trong đó có quyển nào hợp với mình không.

“Đình, phát hiện công pháp bất nhập lưu Thiên Tàn Cước, học tập hay không?”

“Đình, phát hiện công pháp bất nhập lưu Thiết Khố Đang, học tập hay không?”

. . . .

“Đình, phát hiện công pháp Hoàng giai hạ phẩm Ẩn Tức Thuật, học tập hay không?”

Lâm Phàm đi cả một vòng, thật muốn chửi đồng lên, cái học viện này chứa toàn là công pháp bất nhập lưu, như thế sao mà dạy ra đệ tử tốt được chứ, thật là làm cho người ta thất vọng.

Thế nhưng cuối cùng Lâm Phàm cũng phát hiện một quyển công pháp Hoàng giai hạ phẩm, lập tức vui vẻ lên, đây là khởi đầu tốt đẹp a.

Công pháp Hoàng giai hạ phẩm tuy không phải rất tốt, nhưng ở trong một đồng phế liệu tìm ra được một quyển công pháp Hoàng giai cũng đã

là may mắn lắm rồi.

Ẩn Tức Thuật? Nghe có chút hữu dụng đây.

Lâm Phàm rút quyển Ẩn Tức Thuật ra quan sát.

Bìa ngoài có chút cũ nát, xem ra đã được viết khá lâu. Lâm Phàm mở ra tờ thứ nhất, cẩn thận mà nhìn.

Đây là công pháp được một vị lão sư của học viện Thiên Phủ sáng tạo ra, nhưng chưa từng có người nào tu luyện viên mãn, thậm chí chỉ có một người tu luyện duy nhất chính, là vị lão sư sáng tạo ra nó.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, cũng hiểu được, vị lão sư này là gặp một loài mãnh thú có thiên phú là thay đổi màu sắc làn da phù hợp với hoàn cảnh, giống như đột ngột tàng hình, từ đó mà suy luận ra Ẩn Tức Thuật.

Lão sư này chia Ẩn Tức Thuật làm ba tầng, một tầng so với một tầng càng quái dị, tu tới tầng ba sẽ có thể vận chuyển chân nguyên bọc lấy cơ thể, biến hóa bề ngoài theo hoàn cảnh xung quanh.

Thế nhưng khi Lâm Phàm nhìn tới dòng chú thích cuối sách thì có chút hết nói nổi rồi.

Lão sư này lại bị người ta chém chết.

Nguyên lai lão sư này đánh với địch nhân, vì muốn đánh lên nên vận dụng Ẩn Tức Thuật dung hợp bản thân với cảnh vật xung quanh, nghĩ rằng đối phương sẽ không phát hiện. Nhưng đối phương lại là giả vờ không thấy, cuối cùng cố ý tới gần, một đao chém chết lão sư này.

Khi lão sư này gần chết, địch nhân chỉ để lại một câu rồi bỏ đi.

- Người cho là ta mù sao?

Bởi vậy trước lúc lâm chung, lão sư này dùng máu viết lưu ý cảnh báo cho hậu nhân, tu luyện Ẩn Tức Thuật này cần cẩn thận.

- Đây còn không phải giống như tắc kè hoa sao?

Lâm Phàm cười ha ha một tiếng, cảm giác ý tưởng của lão sư này không tồi, thế nhưng đúng là có chút ngu, tắc kè hoa chỉ là thay đổi màu sắc, nếu không mù thì vẫn có thể nhìn thấy a.

Có điều công pháp này đúng là không tệ, Lâm Phàm có chút hứng thú.

Công pháp này chỉ có ba tầng, nhưng bốn đại gia tăng cấp vô hạn, còn không phải thăng cấp nó lên biến thái sao.

“Đinh, chúc mừng học được Ẩn Tức Thuật.”

“Ẩn Tức Thuật tầng 1 (0/100).”

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục càn quét tầng thứ nhất Thư Các, công pháp nơi này chủ yếu đều là bất nhập lưu hoặc Hoàng giai.

Không có mấy công pháp dùng được vào thực tế, cuối cùng Lâm Phàm bỏ qua. Quý ở tinh chứ không ở nhiều, Truy Phong Kiếm Quyết, Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ, Bất Động Hoàng Quyền, Mê Huyền Thân Pháp, Hắc Hổ Đào Tâm đều chưa mãn cấp, lại học thêm một ít loạn thất bát tao chỉ phí thời gian.

Khi thấy có người theo cầu thang đi lên, Lâm Phàm trong lòng vui vẻ, tầng trên cũng có công pháp, có thể đi coi trộm một chút. Thế nhưng hắn vừa đặt chân tới cầu thang thì đã bị một ông lão râu bạc ngăn cản.

- Người không thể đi lên.

Ông lão híp mắt nói.

- Tại sao? Bọn họ có thể lên, sao ta không thể?

Giờ khắc này Lâm Phàm không phục, đây không phải kỳ thi sao?

- Lớp chữ Ất trở lên mới có thể lên trên, người còn chưa đủ tư cách.

Ông lão nói.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn đũng quần ông lão một cái, trong lòng chửi thầm mười tám đời tổ tông đối phương lên.

Sau này nhất định cho người khóc!

Sau đó Lâm Phàm rời khỏi nơi này, chuẩn bị nghiên cứu Ấn Tức Thuật.

....

Trở lại phòng của mình, Lâm Phàm đóng cửa lại, vận chuyển Ấn Tức Thuật.

Công pháp này không giống Bất Diệt Ma Thể, muốn thăng cấp chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lâm Phàm vận chuyển Ấn Tức Thuật, chân nguyên cũng giảm bớt một chút.

“Đinh, chúc mừng Ấn Tức Thuật exp +100.”

“Đinh, chúc mừng Ấn Tức Thuật thăng cấp.”

“Ấn Tức Thuật tăng 2 (0/1000).”

Giờ khắc này Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười, không nghĩ tới vận chuyển một lần đã thăng cấp, quả nhiên rất đơn giản a.

Mà Lâm Phàm cũng cảm giác được chính mình dần dần có chút biến hóa, chân nguyên trong cơ thể đang bắt chước hoàn cảnh chung quanh mà đổi sắc, xem ra công pháp này quả thật là tặc kè hoa a.

Có điều dù thế thì chỉ cần người không bị mù vẫn nhận ra được, bởi bản thân không khác gì tự vẽ lên người mình khung cảnh ở sau lưng.

Sau đó Lâm Phàm một công đôi việc, vừa vận chuyển Ấn Tức Thuật vừa tu luyện tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Vô Tướng Thiên Ma cướp được từ Mặc Dật Hiên.

“Đinh, chúc mừng tâm pháp Thiên giai thượng phẩm Vô Tướng Thiên Ma exp +10.”

“Đinh, chúc mừng Ấn Tức Thuật exp +100.”

. . . .

“Đinh, chúc mừng Ấn Tức Thuật thăng cấp.”

“Ấn Tức Thuật tăng 3 (0/2000).”

Hai môn tâm pháp Thiên giai thượng phẩm cướp từ Mặc Dật Hiên và Nghệ Mạn Thiên làm Lâm Phàm rất đau đầu, bởi vì exp cộng vào thật quá ít, ít đến độ làm người ta chờ đến hổng mất.

Cũng không biết khi nào mới có thể tăng cấp cho hai môn tâm pháp này.

Tuy nói tăng thứ nhất của cả hai chỉ có mười vạn exp, nhưng cứ 10 điểm một cũng là quá xa xôi.

Hơn nữa khi tu luyện sẽ tiêu hao khá lớn chân nguyên, không thể vùi đầu vào tu một lèo mà chốc lại phải dừng chờ chân nguyên khôi phục.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Chính Nghĩa, Vô Tư, Bác Ái

oOo

Hôm sau.

Lâm Phàm tỉnh lại từ trong tu luyện, sau đó lập tức nhìn bảng số liệu.

Không tồi, không tồi.

Vô Tướng Thiên Ma tăng gần ba vạn exp, mà Ẩn Tức Thuật lại càng khủng bố, lên tới tầng 12.

Có kinh nghiệm với Hầu Tử Thâu Đào, Lâm Phàm cũng muốn tăng Ẩn Tức Thuật lên tầng 20 xem sẽ có biến hóa gì.

Trong vòng một đêm, đem Ẩn Tức Thuật chỉ có ba tầng tu luyện tới tầng 12, ai có thể đo với ca.

Lâm Phàm mang tâm tình khoái trá mà đi rửa mặt, hôm nay sẽ Quán Đỉnh cho đám đệ tử đi.

Khi Lâm Phàm đi tới lớp, phát hiện trên đường có một ít lão sư và học sinh đang bàn tán chuyện ngày hôm qua, nhất thời vui vẻ, vội vàng tiến đến xem những người này đánh giá mình thế nào.

- Lão sư mới tới của lớp chữ Đỉnh này cũng có năng lực đấy, lại có thể đánh mặt cả bốn người Lưu Thanh Phong, quả nhiên là một người tài ba.

Lâm Phàm nghe được câu này, trong lòng rất vui vẻ, quả nhiên còn có người khích lệ mình. Thế nhưng tiếp tục nghe, Lâm Phàm phát hiện

tiết tấu có chút không đúng.

- Lão sư mới tới này cũng hơi quá đáng, ép bốn người Lưu Thanh Phong xin lỗi đệ tử thì sau này bọn họ làm sao ngẩng nổi đầu mà dạy ai chứ!

- Ài, nhưng mà có thể đánh bại đám Lưu Thanh Phong thì sao lại ở lớp chữ Đinh nhỉ, thực lực này thừa sức tới lớp chữ Ất làm lão sư rồi.

- Ha ha, các người không hiểu sao, người ta chính là muốn làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng. Lớp chữ Ất ngọa hổ tàng long, đám Lưu Thanh Phong cũng chỉ bình thường thôi, đi lớp chữ Ất chẳng thà cứ ở lớp chữ Đinh còn càng dễ nổi bật.

- Cũng có lý, không ngờ tâm cơ người này nặng như thế.

- Về sau mọi người tốt nhất đừng có kết giao cùng người này. Nghe nói Lưu Thanh Phong có nhân duyên không tệ, có giao tình rất khá với thập tam hoàng tử đấy.

....

Lâm Phàm nghe những người này đang miêu tả mình như một gã rất có tâm cơ, mình sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh chứ.

- Các vị, ta thấy phân tích của mọi người đều không đúng.

Lúc này Lâm Phàm lặng lẽ xen vào, tự biến mình thành một vai quần chúng.

- Hả! Chẳng lẽ còn tin tức nào mới sao?

Quần chúng đang bàn tán nghi ngờ hỏi lại.

Lâm Phàm tươi cười, sau đó thao thao bất tuyệt nói:

- Chuyện này phải kể từ hôm qua, lúc ấy ta đang tha thần đi dạo trong học viện thì vô tình nhìn thấy một người đang đứng cạnh hồ sen mà thì

thầm gì đó. Lúc ấy ta nghĩ không phải là người này muốn nhảy xuống tự tử chứ, cho nên chọn một chỗ bí mật mà nghe lén, có gì còn cứu kịp.

- Các người không biết đâu, lúc ấy, ta vừa nghe được người nọ nói gì thì chấn kinh rồi. Hắn nói bản thân mình dạy dỗ đệ tử lớp chữ Đĩnh không phải vì danh, cũng không phải vì lợi, mà chỉ muốn dùng một phần sức lực nhỏ bé của mình để những đứa nhỏ lầm đường này về chính đạo.

- Các người nghĩ xem, đám nhỏ học trong lớp chữ Đĩnh luôn chịu đủ châm biếm cùng bài xích, nội tâm nhất định là dị dạng, sau này tốt nghiệp, tụi nó có thể làm gì?

Lâm Phàm nhìn mọi người, dò hỏi.

- Đệ tử từ lớp chữ Đĩnh này, đại đa số không phải cướp núi thì cũng là trộm đường mà thôi.

Có người khẽ nhú mày nói.

- Đúng rồi, nếu không có ai dẫn lối cho tụi nó, còn không phải tiếp tục đi vào con đường ấy sao? Các người nghĩ mà xem, hắn có thể đánh bại đám Lưu Thanh Phong, đương nhiên tu vi không yếu, đi lớp chữ Ất còn sợ không làm được một lão sư phong vân? Thế nhưng người này lại chọn tới lớp chữ Đĩnh, chịu đủ kỳ thị từ các lão sư khác, chỉ tấm lòng này thôi cũng đã khiến ta bội phục vô cùng, các người nói có phải không?

Lâm Phàm làm vẻ mặt vô cùng khâm phục nói, hơn nữa lời lẽ trôi chảy khiến người ta không thể không tin.

Mấy người kia bị Lâm Phàm ‘bơm’ suy nghĩ mới vào đầu, giờ cũng cảm thấy rất xấu hổ với những lời ban nãy.

- Nói như vậy, lão sư mới tới này có tấm lòng vô cùng bao dung.

- Hổ thẹn, hổ thẹn, người ta có tấm lòng như vậy, chúng ta lại nói bậy sau lưng người ta, thật sự là không nên.

- Đa tạ huynh đài lên tiên, bằng không chúng ta đã hiểu sai hoàn toàn về lão sư mới tới này a.

Thấy mấy người đều nhận sai, Lâm Phàm cũng vui mừng tươi cười, sau đó khoát tay áo:

- Không có gì, người chính nghĩa, bao dung lại bác ái như thế, dù ta không quen với hẳn, nhưng cũng không thể để trắng đen diên đảo, mấy vị nếu thật có tâm thì xin nói rõ cho những người khác biết, đây cũng là một chuyện đáng làm.

- Nhất định, nhất định, loại chuyện này đích xác không thể truyền nhầm, mấy người chúng ta tất nhiên sẽ nói cho những người khác.

Đám người vội vàng nói.

- Ta đây còn có việc, cáo từ trước.

Lâm Phàm cười thầm trong bụng, sau đó ôm quyền rời đi.

Chuyện tình chính nghĩa của mình sao có thể đồn bậy được, đây không phải là bôi xấu thanh danh của ca sao?

. . . .

Khi Lâm Phàm đang vui vẻ vừa đi vừa khe khẽ hát tiến vào lớp thì lại phát hiện mười ba đệ tử của mình đều không hề để ý mà mỗi người làm một việc riêng, coi mình như không khí.

Điều này làm cho Lâm Phàm hơi cau mày, đám đệ tử đang ngoan ngoãn tôn sư trọng đạo sao giờ biến thành thế này?

- Khụ khụ...

Lâm Phàm giả vờ ho khan vài tiếng.

Một tiếng ho nhẹ này khiến đám đệ tử cả kinh. Khi thấy người đứng trên bục giảng là lão sư, mười ba đệ tử lập tức tôn kính đứng lên, sau đó

cùng nhau hô to:

- Kính chào lão sư!

- Ủm, ngồi xuống đi.

Lâm Phàm gật gật đầu nói:

- Các trò đang làm gì vậy? Sao ta đã vào được một lát mà các trò đều không biết?

- Hà, lão sư, người đã vào một lát rồi sao, rõ ràng ta vừa xong còn nhìn về phía cửa, thắc mắc không biết tại sao lão sư còn chưa tới mà?

Lưu Thủy Thủy là muội tử duy nhất trong lớp, chớp chớp đôi mắt đáng yêu hỏi.

- Đúng thế, lão sư, chúng ta không thấy người tiến vào a.

Tào Thiên Tiêu cũng cảm giác rất quái dị.

Tiếp đến những đệ tử khác cũng lục tục nói.

Lúc này Lâm Phàm cũng nghi ngờ, bốn đại gia cao lớn oai phong, từ cửa đi vào, lại đứng lên bục giảng, thế nhưng không ai thấy, chẳng lẽ đều cận thị cả rồi sao?

Rồi hăn đột nhiên nhớ tới vừa rồi mình vẫn còn chưa dừng Ẩn Tức Thuật.

Xem ra đám học sinh không thấy mình là vì Ẩn Tức Thuật.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Lâm Phàm mỉm cười:

- Tốt, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, hôm nay lão sư sẽ Quán Đỉnh cho các trò.

- Lão sư, Quán Đỉnh là cái gì ạ?

Chu Du gãi gãi cái đầu, nghi ngờ hỏi.

- Quán Đĩnh là công pháp độc môn của lão sư, hơi khó giải thích, đợi lát nữa các trò tự thể nghiệm sẽ hiểu. Tốt, bắt đầu từ Chu Du, trò sẽ làm mẫu.

Lâm Phàm cũng lười giải thích, ngoắc tay nói.

- Lão sư, ta gọi là Chu Địch, không phải Chu Du a.

Chu Du rất là ủy khuất nói, tên mới này có chút khó nghe.

- Ờ!

Lâm Phàm nhướn mày, ánh mắt thẳng tắp nhìn Chu Du, phảng phất là đang nói: lão sư nói mà trò cũng dám phản kháng sao?

Mà lúc này Chu Du cũng chịu thua:

- Được rồi, lão sư, là ta sai.

- Ừm.

Lâm Phàm thỏa mãn gật gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy.

. . . .

Lần này Quán Đĩnh, Lâm Phàm đã quyết định xong, sẽ truyền cho tụi nhỏ Thái Cấp Ma Thân.

Môn công pháp luyện thể này khi luyện tới tầng 3 đã rất không tồi, đao thương tầm thường căn bản không tạo thành bất cứ thương tổn gì, mà luyện tới tầng 6 thì tăng vọt về chất, người có tu vi cùng giai hẵn là không tại nổi sát thương nào.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cao Thủ Quán Đỉnh

oOo

- Lão sư, quán đỉnh này có đau không?

Chu Du nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt sợ sệt nhìn Lâm Phàm.

- Không đau, yên tâm đi, lão sư sẽ rất nhẹ nhàng, đợi lát nữa trò sẽ phát hiện mình có biến hóa về chất.

Lâm Phàm khẽ cười nói, sau đó kéo bàn tay mập mạp của Chu Du, dẫn lên trên bục giảng.

Lâm Phàm nhớ tới mấy bộ phim chương trên tivi, khi cao thủ quán đỉnh đều để cho đối phương ngồi khoanh chân, sau đó năm ngón tay xòe ra, đặt lên đỉnh đầu đối phương.

Chính mình thân là lão sư, thứ khác không nói, nhưng quá trình phong cách ấy vẫn nên theo.

- Chu Du, khoanh chân ngồi xuống, khí vận đan điền, lão sư tới đây...

Lâm Phàm hét lớn một tiếng, năm ngón tay xòe ra, ấn lên đỉnh đầu Chu Du, khí thế quả thật không tồi, khiến những đệ tử khác đều sững sốt há hốc miệng.

- Vâng, lão sư, ta đã chuẩn bị sẵn sàng, người làm đi.

Chu Du nuốt một ngụm nước bọt khẩn trương nói.

- Thả lỏng, không cần khẩn trương như vậy, lão sư sẽ rất nhẹ nhàng.
- Vâng.

Chúng nó chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy, không biết “quán đỉnh” mà lão sư nói rốt cuộc là cái gì, hơn nữa nhìn Chu Du hồi hộp ngồi đó lại khiến chúng nó cũng bị hồi hộp lây.

Thế nhưng hơn cả hồi hộp là tò mò, cả đám không biết lát nữa sẽ có chuyện gì phát sinh, từng ánh mắt đều nhìn thẳng tắp lên vật thí nghiệm đầu tiên là Chu Du.

- A, lão sư, Chu Du nôn ra kìa.

Ngay tại lúc chúng nó đang cẩn thận quan sát, đột nhiên phát hiện Chu Du gật đầu một cái, thức ăn buổi sáng trào ra khỏi miệng.

Mà Lâm Phàm đang chuẩn bị quán đỉnh cũng sững sờ:

- Chu Du, trò làm sao vậy?

Lâm Phàm hết nói nổi, còn chưa có quán đỉnh đã phát bệnh rồi?

- Lão sư, người vừa ăn lên đầu ta, ta đã muốn ngất rồi, chóng mặt buồn nôn. Lão sư, chẳng lẽ quán đỉnh khó chịu vậy sao?

Chu Du cảm giác quán đỉnh này thật sự là rất thống khổ.

Lâm Phàm vừa nghe, đảo cặp mắt trắng dã, có chút xấu hổ. Cao thủ trên tivi muốn quán đỉnh đều nắm lấy đầu người ta rồi cánh tay kịch liệt rung lên, tại sao tới mình làm thì khiến đối phương muốn nôn ọe chứ?

Không khoa học, thật sự là không khoa học.

- Không có việc gì, đây là hiện tượng bình thường, vừa rồi lão sư mới vận công, giờ chính thức bắt đầu, chuẩn bị sẵn sàng nào!

Giờ khắc này Lâm Phàm cũng không tạo dáng nữa, thành thành thật thật mà quán đĩnh cho đệ tử.

“Đĩnh, xác định quán đĩnh Thái Cấp Ma Thân?”

- Xác định.

Ngay một khắc này, Chu Du đột nhiên biến sắc, nó cảm giác não mình bỗng nhiên phình lên, lại có chút hơi nóng, giống như là có một luồng khí thông qua bàn tay của lão sư điên cuồng chui vào trong óc của mình.

Mà luồng khí này chuyển động trong đầu một vòng, sau đó lan tràn từ trên xuống ra khắp toàn thân.

“Đĩnh, quán đĩnh thành công.”

- Được rồi, cảm giác như thế nào?

Lâm Phàm nhìn Chu Du hỏi.

Đám học sinh của hắn cũng đều nhìn Chu Du, rất muốn biết chuyện gì xảy ra.

Mà Chu Du giờ phút này mở to hai mắt, có chút mơ hồ nhìn quanh, sau đó bẻ bẻ cổ:

- Lão sư, trong đầu ta giống như có thêm chút gì đó mà trước kia ta chưa từng biết.

- Ừm, không sai.

Lâm Phàm gật gật đầu, rồi đột nhiên đánh một quyền lên người Chu Du, hù dọa đám đệ tử xung quanh. Chúng nó không biết tại sao lão sư đột nhiên ra tay.

- Thế nào?

Một quyền vừa rồi, Lâm Phàm đã khống chế cường độ. Hắn là muốn thử xem quán đỉnh thành công Thái Cấp Ma Thân sẽ thế nào.

Ở trong Thánh Ma Tông, nhóm bao cát luyện Thái Cấp Ma Thân đều cần chính mình tu luyện, không thể mượn dùng ngoại lực.

Cho nên hiện tại Lâm Phàm muốn thử xem Thái Cấp Ma Thân này có được biến đổi giống của bản thân mình không.

Chu Du chịu một quyền của lão sư, mặt lại toát ra vẻ thoải mái:

- Lão sư, ta cảm giác một quyền vừa rồi của người thật thoải mái, ta có thể cảm nhận được trong cơ thể có một cỗ khí tức lan đều.

- Hả, Chu Du, lão sư mới đánh người một quyền, người lại thấy thoải mái sao? Lão sư, Chu Du không phải có vấn đề chứ?

Tào Thiên Tiêu ngậy ngấn mặt mày, nhìn Lâm Phàm hỏi.

- Không có vấn đề gì cả, đây là tình huống bình thường. Vừa rồi lão sư quán đỉnh cho Chu Du một công pháp luyện thể, công pháp này rất là thần kỳ, không cần tự mình tu luyện, chỉ cần để người khác đánh sẽ có thể tiến giai. Lát giải thích sau, giờ các trò xếp thành hàng đi, lão sư sẽ quán đỉnh cho từng trò một.

Lâm Phàm nói.

- Vâng...

Đám đệ tử vừa nghe công pháp này lợi hại như thế, hơn nữa có thể nhanh như vậy học được một môn công pháp thì đều hưng phấn vô cùng.

Chúng nó cũng từng cố gắng tu luyện qua, nhưng cho dù là công pháp bất nhập lưu cũng không thể luyện thành.

Nghe lão sư khác nói, hình như là ngộ tính không đủ.

Sau đó Lâm Phàm lại quán đỉnh cho mười hai đệ tử còn lại.

- Được rồi, ta đã đem môn thần công luyện thể này quán đỉnh cho các trò, sau này phải cố gắng tu luyện, không thể làm nhục thanh danh của ta.

Lâm Phàm vì muốn lưu lại ấn tượng càng sâu trong lòng những đệ tử này nên cũng cố gắng làm cho sắc mặt biến thành tái nhợt một chút, khí tức suy yếu một chút.

- Rõ!

Mười ba đệ tử gật đầu thật sâu, sau đó nhìn sắc mặt lão sư có chút tái nhợt mà nước mắt thi nhau chảy xuống. Lão sư vì chúng nó quán đỉnh, chỉ sợ là tổn thương tới thân thể.

Chúng nó tuy rằng kiến thức không nhiều lắm, nhưng lại chưa từng nghe nói có thể mạnh mẽ quán đỉnh công pháp cho người khác, mà hôm nay lão sư làm được, nhất định là phải trả giá rất nhiều.

- Lão sư, cảm tạ ân tái tạo của người, một ngày làm thầy, suốt đời làm cha, mười ba người chúng ta sau này nhất định sẽ không làm nhục thanh danh của lão sư.

Tào Thiên Tiêu đi đầu quỳ xuống.

- Ủ, sau này cố gắng tu luyện, sớm để môn công pháp này tới cảnh giới viên mãn.

Lâm Phàm thoả mãn gật gật đầu.

- Vâng, thưa lão sư.

Mười ba đệ tử đồng loạt hô to.

- Tốt, bây giờ bắt đầu giảng bài.

Lâm Phàm lại chuẩn bị kể một cuốn tiểu thuyết mới để đề cao ngộ tính cho đám đệ tử.

Về phần lựa chọn tiểu thuyết, tự nhiên là phải chọn mô-típ phế vật mới được, dù sao vượt khó vươn lên mới là vương đạo.

- Lão sư, người quán đỉnh cho chúng ta, khẳng định là tổn thương căn nguyên, không bằng người nghỉ ngơi một chút đã.

Tào Thiên Tiêu nói.

Lâm Phàm cười, khoát tay áo:

- Không sao, thân là lão sư, nhất định phải làm đúng chức trách. Mà bây giờ ta cũng chỉ nói một vài sự tích để mở mang nhãn giới cho các trò, sau này nó sẽ trợ giúp cho các trò rất nhiều. Các trò chỉ cần lắng tai nghe là được rồi.

Mười ba người Tào Thiên Tiêu thấy Lâm lão sư sắc mặt tái nhợt, lại vẫn muốn dạy học cho chúng nó thì càng cảm động tới khóc rống lên.

- Tương truyền, ở tỉnh Long Uyên thuộc vương triều Đại Ly có một đệ nhất thế gia gọi là Phương gia, mà cổ sự ta muốn nói tới bắt đầu từ một nô lệ của Phương gia có tên là...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tiến Giai Đi, Tiểu Bảo Bối Của Ta

oOo

Bộ Vĩnh Sinh này, Lâm Phàm cảm giác có chút quá bạo lực, nhưng đoạn đầu thì vẫn rất hài hòa, một nô lệ tiến vào tiên môn là chuyện cố gắng đến cỡ nào chứ.

Đám đệ tử bên dưới dần dần nghe tới nhập tâm, nhất là khi Lâm Phàm nói tới đoạn Phương Hàn làm nô bị ức hiếp lại khiến một đệ tử cực kỳ kích động.

Trông thấy vẻ mặt của đệ tử này, Lâm Phàm không thể không nhìn nhiều hơn mấy lần. Trụy Mặc.

Một cái tên rất kỳ quái, cũng là đệ tử duy nhất không bị Lâm Phàm gọi sai tên.

Trụy Mặc này tướng mạo bình thường, thân thể gầy yếu, nhưng trong ánh mắt lại bao hàm rất nhiều cảm xúc tiêu cực.

Con mắt là cửa sổ tâm hồn, những lời này nghe hơi huyền hoặc, nhưng Lâm Phàm hoàn toàn tin tưởng.

Trụy Mặc là con trai một nô bộc của một trong tứ đại thế gia – Vân gia, địa vị thấp hèn, ở Vân gia cũng chịu đủ ức hiếp. Nó có thể tới học viện Thiên Phủ là do nơi đây không từ chối bất cứ người nào, bất kể là đại quan hiển quý hay thường dân, chỉ cần tuổi đạt tiêu chuẩn là vào được.

Trụy Mặc đến học viện Thiên Phủ chính là vì muốn thoát khỏi thân phận nô bộc.

Hôm nay nghe lão sư giảng giải cổ sự này, Trụy Mặc cảm giác giống như đang nói về bản thân mình.

Thế nhưng nó lại không có vận khí tốt giống như người lão sư đang kể.

- Trụy Mặc, trong ánh mắt của trò tràn ngập không cam lòng, có phải câu chuyện này gợi cho trò nhớ tới việc gì đó không?

Lâm Phàm dừng kể, dò hỏi.

Những đệ tử khác cũng nhìn Trụy Mặc. Chúng nó biết thân phận của Trụy Mặc, chẳng qua đó không phải là chuyện gì đáng khoe cho nên đều không nói ra.

- Lão sư.

Trụy Mặc tôn kính nhìn Lâm Phàm:

- Phương Hàn mà lão sư đang kể có thân phận cùng địa vị cực kỳ giống ta, chỉ là ta không có nỗ lực cùng dũng khí như Phương Hàn.

Lâm Phàm nhìn sắc mặt u ám của Trụy Mặc, thở dài một tiếng, cảm giác con đường của đám trẻ này vẫn còn rất dài. Nếu mình đã có duyên quen với chúng nó, trở thành quan hệ lão sư cùng đệ tử thì trách nhiệm của mình không thể không lớn a.

Loại chuyện sau khi cướp sạch tứ đại thế gia thì phải mộng bỏ chạy là xong, Lâm Phàm làm không được, bất kể thế nào, ít nhất cũng phải khiến cho mười ba đệ tử này không thua bất kỳ ai cả.

- Trụy Mặc, chúng ta có lão sư dẫn dắt, chúng ta nhất định sẽ thoát ly tình trạng hiện tại.

Lưu Thủy Thủy thân là muội tử, cũng luôn phải chịu châm biếm cùng xem thường, nhưng trái tim lại rất cứng rắn, giờ phút này thấy đồng bạn tinh thần sa sút như thế, không khỏi an ủi mấy câu.

Những người khác cũng cất tiếng an ủi Trụy Mặc.

Trụy Mặc nhìn các bạn đồng viên mình, cũng gật gật đầu:

- Lão sư, từ bây giờ ta nhất định lấy Phương Hàn làm tấm gương, bất khuất không bỏ cuộc, thà làm một tên ăn mày cũng sẽ không làm nô cho người.

Lâm Phàm không khỏi có chút bất đắc dĩ, đệ tử của mình sao mà một đứa so với một đứa lại càng bi thảm thế này? Nhưng có lẽ trong mười ba đệ tử của mình, Trụy Mặc chính là thảm nhất.

- Ừ, lão sư tin ở trò, nhất định trò sẽ một bước lên trời, khiến cho những người từng lăng nhục trò đều phải hối hận không thôi.

Lâm Phàm bước xuống bục giảng, đi tới trước mặt Trụy Mặc, dùng ánh mắt tin tưởng cổ vũ nó.

Trụy Mặc nhìn thấy sự tín nhiệm trong ánh mắt lão sư, đôi mắt hơi hơi đỏ lên. Cảm giác được người khác tin tưởng thế này, lần đầu tiên Trụy Mặc cảm nhận được.

- Lão sư, nhất định ta sẽ làm được.

Trụy Mặc gật đầu thật mạnh.

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó vươn tay lên, khẽ xoa đầu Trụy Mặc.

Tư chất tăng lên.

Lâm Phàm đã thăng cấp chức nghiệp phụ lão sư lên đến Hiên Sư, trong đó Bàn Tay Cổ Vũ có tác dụng tăng tư chất. Giờ phút này Trụy Mặc đạt được cổ vũ, tự nhiên là tư chất tăng một bậc.

“Đình, đệ tử Trụy Mặc, tư chất ngu xuẩn tăng lên tới kém cỏi.”

“Đình, chúc mừng chức nghiệp phụ Hiền Sư exp +100.”

Nghe được tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm cũng kinh hỉ, không nghĩ tăng tư chất cho đệ tử thì mình cũng được tăng exp, không tồi.

Hiện giờ mười ba đệ tử đều đã được mình quán đỉnh Thái Cấp Ma Thân, chờ khi tụi nhỏ từ nhập môn tiến vào tầng thứ nhất, hẳn là sẽ có thể đột phá cảnh giới Hậ Thiên cấp một.

Lâm Phàm nghĩ, mình ở hoàng triều Đại Yến khẳng định sẽ không lâu, nhưng bất kể thế nào, trước lúc rời đi cũng phải tăng tư chất của đám nhỏ lên tới trên cả thiên tài, như vậy đường đời của tụi nhỏ sẽ không bấp bênh nữa.

Khi Lâm Phàm kể xong câu chuyện về Phương Hàn, ngộ tính của mười ba đệ tử lại tăng lên không ít.

Đối với mười ba đệ tử mà nói, mỗi một lần nghe xong lão sư giảng bài, chúng nó đều cảm giác bản thân xảy ra rất nhiều biến hóa, thế nhưng lại không thể miêu tả rõ ràng.

- Tốt lắm, tiết học này chấm dứt ở đây, tiếp đến các trò có thể tự do hoạt động, đợi khi các trò đem công pháp luyện thể luyện tới tầng thứ nhất thì lão sư sẽ lại giảng bài.

Lâm Phàm nói.

- Lão sư, thần công luyện thể này chúng ta không thể tự tu luyện, vậy thì phải luyện thể nào?

Tào Thiên Tiêu hỏi.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Bị người đánh là được, còn làm cách nào khiến người ta đánh các trò thì phải xem ở các trò. Được rồi, buổi học chấm dứt, tất cả nghỉ.

Tan lớp, Lâm Phàm vội chạy như điên về phòng mình, bắt đầu tu luyện Vô Tướng Thiên Ma cùng Ấn Tức Thuật.

Vô Tướng Thiên Ma hơi khó tu luyện một chút, hao tổn thời gian, nhưng Ấn Tức Thuật thì không quá khó.

Trong hai ngày, Lâm Phàm không ra khỏi cửa, một lòng tu luyện.

Suốt một ngày một đêm không ngừng cố gắng, cuối cùng exp của Vô Tướng Thiên Ma cũng tăng lên năm vạn.

Tới đây Lâm Phàm đã phát hiện, tu luyện Vô Tướng Thiên Ma không phải quá khó mà là cần thời gian. Tâm pháp này không giống các loại công pháp khác là có thể luyện rất nhanh, mà phải tiêu phí thời gian, chậm rãi tăng lên.

Chẳng qua Lâm Phàm không biết Vô Tướng Thiên Ma là công pháp Thiên giai thượng phẩm, yêu cầu tu luyện cực kỳ hà khắc, cho dù là Mặc Dật Hiên cũng mất tới ba tháng mới khó khăn lắm tiến vào tầng 1. Lâm Phàm nhàn hạ có hai ngày đã ngang bằng, còn chẳng phải ngang với ngôi tên lửa!

Mà hiện giờ Vô Tướng Thiên Ma cũng chỉ kém hai vạn exp nữa là lên cấp, nhưng Lâm Phàm lại đặt qua một bên, bởi vì Ấn Tức Thuật đã đạt đến tầng 19.

Exp của Ấn Tức Thuật tầng 19 cũng không quá kinh khủng, nhưng chân nguyên tiêu hao khi tu luyện lại cực kỳ kinh khủng.

Mỗi một giây tiêu hao ba mươi điểm chân nguyên, điều này làm cho Lâm Phàm cảm giác sắp hỏng mất.

Cho dù là tu luyện Vô Tướng Thiên Ma cũng không có tiêu hao nhiều chân nguyên như vậy a.

Ẩn Tức Thuật tuy rất vô dụng, nhưng sau khi tiến giai tới tầng 20 cũng không biết sẽ biến hóa thành dạng gì.

Cho nên Lâm Phàm đem toàn bộ chân nguyên tiêu hao ở Ẩn Tức Thuật, hẳn muốn nhìn, cố gắng mấy ngày nay tới cùng là có uống phí hay không.

Nếu Ẩn Tức Thuật tiến giai mà vẫn là đồ bỏ đi, vậy thật muốn khóc thét.

“Đinh, chúc mừng Ẩn Tức Thuật exp +100.”

“Đinh, chúc mừng Ẩn Tức Thuật exp +100.”

. . . .

Khi chân nguyên tiêu hao hết sạch, Lâm Phàm sẽ nghỉ ngơi, cố gắng khôi phục chân nguyên, chân nguyên đầy lại tiếp tục vùi đầu tu luyện.

Hôm sau.

Lâm Phàm đột nhiên mở mắt, tầng 20 Ẩn Tức Thuật rốt cuộc thành. Để bốn đại gia nhìn xem, mi cuối cùng tiến giai thành công pháp gì.

Chỉ cầu bất thường không cầu bình thường.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Độ Nguy Hiểm Hơi Cao

oOo

- Thiên linh linh địa linh linh, đến đây đi, để cho gia gia hảo hảo nhìn một chút rốt cuộc là công pháp gì.

Lâm Phàm cầu nguyện trong lòng, tốt nhất không phải công pháp bỏ đi nào.

- Ẩn Thân Thuật!

Khi Lâm Phàm nhìn thấy giới thiệu công pháp thì lập tức tim đập thình thịch thật mạnh.

Ẩn Thân Thuật này có thể ẩn thân. Nói thật, điều này không có bao nhiêu tác dụng, dù sao người có thực lực cao thâm đều có thể cảm thụ khí tức, cho dù là nhắm hai mắt lại cũng có thể dựa vào khí tức để phát hiện kẻ khác.

Nhưng đối với Lâm Phàm, đây lại là thần kỹ, bởi vì hắn có hệ thống, thực lực bản thân nội liễm không hiện ra ngoài, bất kể người tu vi cao bao nhiêu cũng không cách nào nhận ra khí tức của hắn.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười ầm lên, sau này quá thoải mái rồi.

Thế này thì hoàng triều Đại Yến cùng tứ đại thế gia còn có thể ngăn cản bước chân của mình sao?

Vốn dự định ban đầu của Lâm Phàm sẽ là còn cần thêm chút thời gian để cướp sạch hoàng triều Đại Yển, nhưng theo tình huống trước mắt, căn bản không cần chờ mà làm ngay cũng được.

Lâm Phàm thí nghiệm trạng thái ẩn thân, chân nguyên chỉ tiêu hao một điểm, chính mình hiện giờ có giờ hai nghìn hai trăm điểm chân nguyên tức là có có thể ẩn thân rất lâu.

Chỉ là dưới trạng thái ẩn thân, thân thể vẫn có thể đụng chạm di chuyển đồ vật, cũng sẽ không xuyên thấu, xem ra sau này cần phải cẩn thận một chút.

Giờ phút này Lâm Phàm cảm giác mình có thể xuất quan. Tu luyện ba ngày, đem Ẩn Tức Thuật tiến giai, nên đi thử thành quả một lần.

“Đinh. . . Đoong. . . Đinh. . . Đoong.”

Ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị ra cửa, tai lại nghe thấy tiếng chuông.

Đây là hiệu lệnh tập trung lão sư và học sinh của học viện Thiên Phủ. Mỗi lần chuông vang lên, nếu không phải có chuyện gì quan trọng xảy ra thì tức là có người quan trọng đến.

Lâm Phàm đã tới học viện mấy ngày, nhưng hôm nay mới nghe chuông vang, cũng rất tò mò vội đi nhìn một chút.

Cổng học viện lúc này lỗ nhổ toàn là đầu người, hầu hết người trong học viện đều đã tới đây.

Từng hàng binh lính mặc chiến giáp đen nhánh vây lấy cổng học viện thành một chỗ kín như tường thành.

Mà cao tầng từ trên xuống dưới của học viện, chỉ cần đang có mặt tại học viện thì đều tụ tập ở cổng, mang theo vẻ mặt vui mừng, phỏng phát là đang đợi người nào đó.

- Viện trưởng, lần này Yến hoàng cùng hoàng hậu đến thăm học viện của chúng ta, chính là một việc cực kỳ trọng đại a.

Một nam tử trung niên đứng bên cạnh một lão nhân tiên phong đạo cốt, thần sắc rất là hưng phấn nói. Yến hoàng là đệ nhất cao thủ của hoàng triều Đại Yến, tu vi sâu không lường được, cho dù là những trưởng lão trong Thánh Ma Tông gặp y cũng chỉ lấy địa vị bình đẳng, không dám càn rỡ trước mặt.

Mà hoàng hậu lại là đệ tử thân truyền của ma môn Tuyệt Đại Các, ở trong các cũng có địa vị cực cao.

Hai người này kết hợp, đem hoàng triều Đại Yến đẩy lên một đỉnh cao mới.

- Đương nhiên. Không đến lượt chúng ta quan tâm tới an nguy của Yến hoàng cùng hoàng hậu, nhưng học viện cũng cần chuẩn bị tốt, nếu làm Yến hoàng cùng hoàng hậu mất thiện cảm thì xong rồi.

Viện trưởng học viện Thiên Phủ nói.

- Đã rõ, hết thảy đều đã chuẩn bị xong, lần này ta cũng đã thông báo cho đệ tử lớp chữ Đỉnh không cần xuất hiện.

- Ừm, vậy là tốt rồi.

. . . .

Lúc này Lâm Phàm lặng lẽ xuất hiện trong đám người, nghe người chung quanh bàn tán, trong lòng cũng cả kinh, hoàng đế cùng hoàng hậu hoàng triều Đại Yến đến học viện Thiên Phủ.

Đây chính là một chuyện to bằng trời a.

Lâm Phàm lúc này cũng hứng trí, muốn xem xem hai người ở vị trí tối cao của hoàng triều Đại Yến này tới cùng là trông thế nào.

Ngắm lại thật đúng là có chút kích động.

- Đến rồi!

Trong đám người không biết là ai gào to một tiếng.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức kiễng chân nghển cổ nhìn về hướng cổng học viện.

Vừa xem tới, Lâm Phàm cũng phải xuýt xoa, thật là quá phô trương.

Mấy trăm binh lính mặc chiến giáp màu vàng, cười mãnh thú không biết tên, bảo vệ xung quanh một chiếc long liễn khí thế hùng vĩ do sáu con mãnh thú bộ dáng giống kỳ lân kéo. Trên long liễn được khảm vô số bảo thạch trân quý, dưới ánh mặt trời phản xạ ra hào quang chói mắt.

(Long liễn: xe vua đi)

- Dừng lại!

Lúc này một giọng nói chói tai vang lên.

Sáu con mãnh thú kéo long liễn thông thả dừng lại, sau đó đứng nguyên tại chỗ, khí thế uy vũ bất phàm, khi thở phun ra từng luồng khí nóng. Lâm Phàm vừa nhìn cũng đã bị hù tới tim đập thành thịch.

Thật quá bá đạo, ngay cả mãnh thú kéo xe cũng đều là Tiên Thiên cấp sáu.- Cung nghênh Yến hoàng, hoàng hậu chí cao chí thượng.

Viện trưởng học viện Thiên Phủ hô lớn bằng giọng già nua, không chút do dự quỳ xuống đất nghênh đón.

Những người phía sau cũng đều làm theo, cung nghênh chí cao hoàng triều Đại Yến - Yến hoàng.

Lâm Phàm sửng sốt, nhìn thấy người chung quanh đều quỳ xuống, nếu mình không quỳ chẳng phải thành dị biệt?

Sau đó hắn cũng không do dự ngồi chồm hồm xuống.

Lâm Phàm không có thói quen quỳ với người khác, mà ngồi xổm với quỳ có hiệu quả không khác lắm, đại khái là được.

Lúc này Lâm Phàm thấy bên cạnh mình có một gã cứ lén đưa mắt nhìn chăm chăm, chợt liếc xéo lại:

- Nhìn gì?

Người nọ vội lắc đầu, sau đó cúi lạy tung hô.

Lâm Phàm khinh bỉ bĩu môi một cái, thật sự là quỳ nhiều thành quen.

Khi những người chung quanh đều đứng lên, Lâm Phàm cũng đứng theo, sau đó nhìn chăm chăm đợi người trong long liễn bước ra.

Lâm Phàm đang rất tò mò, không biết Yến hoàng cùng hoàng hậu trông như thế nào.

Giờ phút này người bên trong đã bước khỏi long liễn, Lâm Phàm cũng bị thu hút lên đó.

Một thân long bào màu vàng sáng, khí thế uy vũ bất phàm, ánh mắt bề ngễ thiên hạ, chỉ một cái liếc cũng khiến cho người run như cây sậy, dường như người trong thiên hạ đều phải thần phục quỳ dưới chân y.

Lâm Phàm vừa nhìn cũng kinh hô không thôi.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị cấp bảy.

Đây là người có tu vi cao nhất trong số những người Lâm Phàm từng gặp, dù là Mặc Dật Hiên cùng Nghê Mạn Thiên cũng không thể so sánh với người này.

Chênh lệch thật sự là quá lớn.

Yến hoàng xuống long liễn, đưa tay đỡ một nữ tử diễm lệ vô song bước ra theo.

Uy nghiêm mẫu nghi thiên hạ.

Một mạnh mẽ một khoan thai.

Ở trong mắt Lâm Phàm, đều là rồng phượng trong loài người.

Nhập Thần cấp tám.

- Yến hoàng, hoàng hậu.

Viện trưởng học viện Thiên Phủ đi tới trước mặt hai người, cực lực hạ thấp thân mình, thậm chí có xu thế muốn quỳ hẳn xuống liếm giày, tựa như giờ phút này nếu được Yến hoàng khen ngợi vài câu thì có khả năng sống đến bay lên trời.

- Ừm!

Yến hoàng gật gật đầu, bá khí tràn ra, nếu Lâm Phàm đứng ngay trước mặt y lúc này, cũng chỉ có thể quỳ xuống.

- Yến hoàng cùng hoàng hậu có thể đến học viện Thiên Phủ, đó là vinh hạnh của toàn bộ học viện, kính mời.

Viện trưởng cúi mình, sau đó đứng sang một bên, đi phía sau hai người, không dám sóng vai mà đi.

Ngay khi Yến hoàng tiến về phía trước một bước, Lâm Phàm cũng có thể cảm giác được một luồng bá khí ập thẳng vào mặt.

Đám người vây xem cũng đều kinh sợ nhường ra một con đường rộng rãi.

Mà Lâm Phàm lúc này đang nhìn chăm chăm không rời mắt khỏi Yến hoàng cùng hoàng hậu, lại đột nhiên bị hai chiếc nhẫn trên ngón tay hai người này làm chói mắt.

Đây là cái gì? Nhẫn này phản xạ ác thật!

Lâm Phàm kinh hô lên, rõ ràng là siêu cấp nhẫn không gian a.

Khi nghĩ tới nhẫn không gian, Lâm Phàm đột nhiên nghĩ tới một việc.

Hoàng triều Đại Yến cùng tứ đại thế gia cũng không phải tông môn.

Bảo bối của bọn họ sẽ đặt trong mật thất sao?

Ngay cả Yến hoàng cùng hoàng hậu này đều đeo nhẫn trữ vật trên quý như vậy, khẳng định là bảo bối mang theo mình.

Làm hay là không làm?

Giờ khắc này Lâm Phàm có chút do dự.

Ẩn thân, phang gạch, cướp sạch, Xoay Chuyển Càn Khôn, Hắc Hổ Đào Tâm...

Lâm Phàm đã nghĩ kỹ quá trình, nhưng lại do dự không biết nên hay không.

Dù sao độ nguy hiểm có chút cao!

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đây Mới Là Chuyện Nam Tử Hán Nên Làm

oOo

Lựa chọn hiện tại của Lâm Phàm rất đơn giản, chính là phía trước có hai ‘hòm’ bảo bối đang chồng chất cạnh nhau, chỉ là cạnh bảo bối lại có hai bảo tiêu trâu bò trấn giữ.

Nếu cứng rắn đi lên, khẳng định một con đường chết, hóa thành cát bụi.

Nhưng tình huống hiện tại là bản thân mình có thể xử lý hai bảo tiêu này rất đơn giản, chỉ lo không biết có hậu quả gì sau khi cướp sạch?

Ngẫm nghĩ mãi tới chừng hai mươi phút, đôi mắt Lâm Phàm bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Sợ cái trym.

Làm đã nói sau, cùng lắm gia gia chạy về Thánh Ma Tông tị nạn. Người sống ở trên đời phải làm sao tiêu tiêu sái sái, Lâm Phàm ta không thèm ý lớn hiếp nhỏ, lấy nhỏ hiếp to mới là chuyện nam tử hán chân chính nên làm.

Không nói nữa, làm đã.

Giờ khắc này Lâm Phàm đã hạ quyết tâm, thịt béo vừa mắt không tóm lấy còn là phong cách của mình sao?

- Khà khà...

Lâm Phàm cười gian một tiếng, chìm vào trong đám người.

Yến hoàng cùng hoàng hậu sẽ chỉ ở học viện Thiên Phủ một ngày, nhưng buổi trưa sẽ có phòng riêng để nghỉ tạm, bởi vậy địa điểm xuống tay tốt nhất cho Lâm Phàm chính là chỗ đó.

....

Giữa trưa.

Lúc này ở trong căn phòng nghỉ xa hoa kia đã có thêm Lâm Phàm. Hắn thật cẩn thận từng tí một, cố nén không cho tim đập lớn lên. Hành động lần này thật sự là quá điên cuồng, quá kích thích.

Cho dù là lúc cướp sạch Mặc Dật Hiên cùng Nghê Mạn Thiên ở rừng Lạc Nhật cũng không có kích thích như lần này.

- Yến hoàng, hoàng hậu giá lâm.

Bỗng có tiếng nói từ bên ngoài truyền tới, Lâm Phàm lập tức tiến nhập trạng thái ẩn thân, sau đó đứng ở phía sau ghế dựa, không nhúc nhích. Hiện giờ cũng chỉ có thể ôm cây đợi thỏ.

"Két. . ."

Cánh cửa gỗ đã ngả màu thời gian bị người đẩy ra, Yến hoàng cùng hoàng hậu bước vào.

Lâm Phàm nhìn hai người này, trong lòng cũng có chút khẩn trương.

Hai người này ngồi trên vị trí cao lâu ngày, tự sinh ra một loại khí thế.

- Yến hoàng, thiếp thân hầu hạ ngài nghỉ ngơi.

- Lại đây, đến cạnh bốn hoàng.

Yến hoàng thay đổi vẻ mặt bá khí ở bên ngoài, dùng thần thái đáng khinh cười cười, ngồi lên cái ghế phía trước Lâm Phàm, sau đó vẫy vẫy tay với hoàng hậu xinh đẹp.

- Yến hoàng, đừng mà, đang ở bên ngoài đó.

- Không có việc gì, bốn hoàng tại đây, bên ngoài có người trông coi, ai dám lại gần...

Lâm Phàm đứng ở phía sau ghế dựa, nhìn hành vi của hai kẻ này mà bĩu môi khinh bỉ.

Hóa ra bên ngoài ra vẻ thâm trầm gặt người, vừa vào phòng là bại lộ nguyên hình, thay đổi một thân da sói.

- Yến hoàng, học viện Thiên Phủ hiện giờ bồi dưỡng đệ tử còn tốt hơn dĩ vãng rất nhiều, Yến hoàng mạnh mẽ chống đỡ học viện Thiên Phủ là muốn bồi dưỡng thế lực của mình sao?

Hoàng hậu như con chim nhỏ rúc vào ngực Yến hoàng, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng đùa nghịch vân vê trước ngực y.

- Hiện tại tông môn nắm quyền, hoàng thất lệ thuộc, đây đối với bất kỳ hoàng thất nào cũng đều là khuất nhục khó có thể chịu đựng.

Yến hoàng rất là hưởng thụ đem đôi tay tà ác che trùm lên khoảng dưới cằm một gang của hoàng hậu.

Lâm Phàm từ trên nhìn xuống, lại chẳng thấy cái khe núi nào cả. Không rãnh không khe, cũng không biết muội tử hai lưng này làm thế nào mà lên được hoàng hậu.

Lâm Phàm chuẩn bị động thủ, nghe hai người nói chuyện thì cũng có hứng thú, muốn xem tới cùng hai kẻ này định nói gì.

- Yến hoàng, tông môn của thiếp thân nguyện ý trợ giúp Yến hoàng trọng kiến đại nghiệp. Hiện giờ Thánh Ma Tông cũng là loạn trong giặc ngoài, thời cơ thoát ly lệ thuộc sắp tới rồi.

Trong đôi mắt hoàng hậu hiện một tia tinh quang, nói.

- Hoàng hậu, chúng ta là phu thê đã nhiều năm, chuyện này trăm cũng có năm chắc. Chuyện Thánh Ma lão tổ từ man hoang lấy được Thần huyết, tông môn thiên hạ ai không biết chứ, ngày lật trời chỉ sợ cũng không xa.

- Yến hoàng, thiếp thân hiện giờ đều là của ngài, tự nhiên là cùng Yến hoàng ngồi chung một chiếc thuyền. Thánh Ma lão tổ có được Thần huyết, một mình hẳn không tiêu hóa nổi, chẳng qua Thánh Ma Tông truyền thừa vạn năm, nội tình tự nhiên là cường đại vô cùng. Hiện giờ các tông trong ma môn đều đang chuẩn bị, chỉ cần đến thời cơ thích hợp, Thánh Ma Tông truyền thừa vạn năm thì thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành tro bụi, khi đó Yến hoàng có thể...

....

Lâm Phàm càng nghe càng kinh hãi, có người chuẩn bị đối phó Thánh Ma Tông sao?

Nơi man hoang, rồi Thần huyết nữa, là cái đồ chơi gì?

Lâm Phàm ở Thánh Ma Tông tuy chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng vẫn rất có cảm tình với nơi này.

Mà hoàng triều Đại Yến thân là hoàng triều lệ thuộc Thánh Ma Tông, thế nhưng lại muốn phản bội, làm Lâm Phàm vừa tức giận vừa xem thường.

Thánh Ma Tông đối đãi hoàng triều lệ thuộc đều rất tốt, không bức bách cũng không giành quyền, hàng năm lại cho không ít ưu đãi.

Nghe giọng điệu của bọn hắn, chỉ sợ trong Thánh Ma Tông đã có gian tế lẫn vào.

- Con bà nó!

Lâm Phàm vẫn đang ẩn thân, khinh bỉ nhìn hai người, sau đó không nói hai lời, móc gạch ra đập cho hai người hôn mê.

- Hừm, hai cái tiện nhân, cũng dám đánh tâm tư lên tông môn của gia gia, thật là không biết sống chết. Hôm nay gia gia sẽ cho các người biết lợi hại.

Lâm Phàm nhắm thẳng mặt hai kẻ này mà tát bôm bốp không ngừng.

Chẳng qua hẳn biết hai kẻ này tu vi tương đối cao, thủ đoạn này căn bản không có tác dụng.

Bởi vậy trực tiếp bắt đầu hành động cướp sạch.

Lâm Phàm tháo hai cái nhẫn trữ vật trên tay Yến hoàng cùng hoàng hậu xuống, ném cả vào túi chứa đồ của mình.

Sau đó hẳn lại sờ sờ y phục trên người hai người, thế nhưng chỉ là quần áo thông thường, không phải thứ gì tốt. Xem cảnh giới của hai người này, hẳn đã đem bảo bối dung nhập thể nội, luyện thành binh khí bản mệnh.

Thế nhưng một chuyện này cũng đã rất đáng giá, chỉ bằng hai cái nhẫn thôi đã là bảo bối lớn nhất.

Vốn Lâm Phàm tính cướp sạch xong sẽ chuồn êm, nhưng hiện tại hẳn nhất định phải để cho hai kẻ này nếm mùi.

Lâm Phàm tách Yến hoàng cùng hoàng hậu ra, sau đó lại đập thêm phát gạch.

Tuy họ còn chưa tỉnh lại từ mê muội, nhưng Lâm Phàm thấy khó chịu nên cố tình đập thêm cho vài cái, để ghi nhớ thật lâu.

- Khà khà.

Giờ phút này Lâm Phàm ngăm nhìn đũng quần Yến hoàng, sau đó có chút hiếu kỳ mà giật đũng quần Yến hoàng ra nhìn một cái, lập tức lộ ánh mắt khinh bỉ.

Quả ớt chỉ thiên!

Quên đi, để gia gia đến giúp đỡ người.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Từ khi Hầu Tử Thâu Đào tiến giai, Lâm Phàm cũng ít dùng hơn, bởi chiêu này ảnh hưởng tới đạo trời về giới tính. Thế nhưng giờ phút này Lâm Phàm mặc kệ, muốn dùng làm tàn người.

"Đinh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn exp +100.000."

Nghे tiếng nhắc nhở như thế, Lâm Phàm nhất thời vui vẻ, lại tăng tới mười vạn exp, quả thực làm người ta khó mà tin.

Nhưng ngẫm lại, Yến hoàng này đã đạt tới Tiểu Thiên Vị cấp bảy, đúng là không bất ngờ.

Sau khi sử dụng Xoay Chuyển Càn Khôn, Lâm Phàm lại giật đùng quần Yến hoàng nhìn một cái, phát hiện quả ớt kia giờ đang không ngừng teo tiếp, phẳng phất là muốn biến mất.

Muốn chạy trốn? Gia gia làm sao có thể cho người toại nguyện.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

"Đinh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn exp +100000."

Quả ớt đang không ngừng rút nhỏ giống như là được xoa dịu, lại bắt đầu phình ra.

Thế nhưng ngay lúc quả ớt chuẩn bị tân sinh, Lâm Phàm lại một chiêu "Xoay Chuyển Càn Khôn", làm cho nó ngoan ngoãn rút về.

....

"Đinh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn thăng cấp."

"Đinh, Xoay Chuyển Càn Khôn tầng 2, exp (0/2.000.000)."

"Hiệu quả: Xoay Chuyển Càn Khôn chuyển hoá âm dương, thành tựu Âm Dương Nghiệt Thế vạn năm khó gặp. Nếu lại chuyển hoá sẽ khôi phục như lúc ban đầu."

Xoay chuyển tới đã tay, Lâm Phàm nhìn thấy hiệu quả này, trong lòng cả kinh.

Xoay Chuyển Càn Khôn này có giới thiệu mới, vì sao lúc ban đầu không hiện chứ?

Hơn nữa Xoay Chuyển Càn Khôn lại có thể làm ra Âm Dương Nghiệt Thế vạn năm khó gặp, chuyện này...

Đột nhiên Lâm Phàm nghĩ tới Khúc Hường Ca kia, còn hơn hai mươi tiểu lâu la thủ hạ.

Chẳng lẽ ngày đó bốn đại gia trực tiếp sản xuất ra hai mươi mấy cái Âm Dương Nghiệt Thế?

Ngất, đây không phải là phẫu thuật chuyển giới sao? Tại sao ở Huyền Hoàng giới lại bị nói trở thành mơ hồ như thế?

Thôi mặc kệ nó, tìm hiểu sau. Yến hoàng, hôm nay tặng cho người một con 'đại điếu' mập mập, tái hiện hùng phong nam nhân.

Đương nhiên không cần cảm tạ ca, đây chỉ là chuyện ca nên làm mà thôi.

Ai bảo ca thích làm người tốt không lưu danh chứ.

Hố hố...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Kiệt Tác Hoàn Mỹ Nhất Huyền Hoàng Giới

oOo

Khi exp của Xoay Chuyển Càn Khôn tăng tới một nửa, Lâm Phàm ngừng lại. Thời gian cũng qua khá rồi, ai biết viện trưởng học viện Thiên Phủ sẽ tới lúc nào.

Mà dừng quần Yến hoàng cũng đã sưng tướng lên, muốn xé rách vải mà chui ra.

Nếu đây là người bình thường, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ trỗi dậy lương tâm, dừng tay ở đây. Nhưng đây là Yến hoàng, Lâm Phàm sẽ không cho qua chuyện đơn giản như vậy.

Được, tạm thời tha cho người một mạng, lại bắt hoàng hậu của người khai đao.

Lâm Phàm cầm lấy thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên vỗ bốp bốp hai cái lên đầu hai người, sau đó ngoáy ngoáy mũi, đi tới trước mặt hoàng hậu.

- Ủm, đúng là một mỹ nhân, người thương hoa tiếc ngọc như ca làm sao nhẫn tâm ra tay được đây? Thật sự là tội lỗi!

Lâm Phàm cũng không phải người mù, tự nhiên nhìn ra hoàng hậu trước mắt này thật sự rất được.

Xinh đẹp tới trình độ này hiếm thấy a, chỉ là trước mặt với sau lưng cùng một dạng, thật sự quá đáng tiếc.

Lâm Phàm nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của hoàng hậu, nhéo nhéo mấy cái, thật sự là trơn nhẵn vô cùng.

- Ài, bảo sao, bàn tay nhỏ bé này đúng là thích hợp với quả ớt chỉ thiên của Yến hoàng, quả thật là trời sinh một đôi.

Lâm Phàm nhìn nhìn tay hoàng hậu, sau đó cười gian.

- Thân làm mẫu nghi một nước, đáng lẽ ngực cũng phải to vang thiên hạ, hai quả cau nhỏ nhỏ này nhất định là chưa đủ. Nhưng cũng tốt, hôm nay gặp gia gia ta coi như phúc khí của người, để gia gia giúp người cân đối lại dáng người, tìm về chân thiện mỹ của nữ nhân.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó bẻ bẻ tay khởi động.

- Ca đào...

- Hắc Hồ Đào Tâm.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp + 80.000.”

Lâm Phàm thấy exp Hắc Hồ Đào Tâm tăng nhiều như thế thì rất vui vẻ. Lần trước lấy Nghê Mạn Thiên thắng exp, muối tử đó đến phút cuối lại không tiếp thêm exp cho mình nữa, làm Lâm Phàm rất bức rứt.

Còn tưởng rằng ngay cả cau nhỏ của cao thủ Nhập Thần cũng không thể tăng exp cho Hắc Hồ Đào Tâm nữa, hiện giờ xem ra là chính mình suy nghĩ nhiều.

Theo Hắc Hồ Đào Tâm không ngừng xâm nhập nghiên cứu, Lâm Phàm cũng học xong kỹ xảo ‘cận chiến hai tay’.

Lúc ‘đào’ Nghê Mạn Thiên chỉ có thể dùng một tay, cuối cùng làm cho một bên lớn một bên nhỏ, hiện giờ vấn đề này đã được giải quyết, hoàng hậu này xem như người được lợi.

- Hắc Hồ Đào Tâm.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp + 80.000.”

Theo hai quả cau của hoàng hậu càng ngày càng khổng lồ, Lâm Phàm tự nhiên cũng càng ngày càng có cảm giác thành tựu.

Dù sao từ xưa đến nay, làm gì có vị đại sư nào có thể vừa giúp người phẫu thuật chỉnh hình vừa nâng cao tay nghề như ca chứ.

Chờ sau này già rồi, quy ẩn núi rừng, Lâm Phàm thật đúng là muốn mở một phòng khám bệnh.

Tạo phúc cho mọi người, tạo phúc cho toàn bộ Huyền Hoàng giới.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm thăng cấp.”

“Đinh, Hắc Hồ Đào Tâm tăng 19, exp (0/1.500.000).”

Lâm Phàm thấy Hắc Hồ Đào Tâm chỉ còn cách tăng 20 một bước thì vui sướng vô cùng, không chừng ngay hôm nay còn có thể tiến giai ấy chứ.

Hiện giờ hai quả cau của hoàng hậu đã thăng cấp bánh bao lớn, thế nhưng còn chưa đủ, vì Hắc Hồ Đào Tâm mới thăng một cấp.

- Hắc Hồ Đào Tâm.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +60.000.”

Quả nhiên, Hắc Hồ Đào Tâm lên tăng 19 thì exp thu được cũng ít đi, nhưng không sao, chỉ cần còn exp là Lâm Phàm còn động lực.

Tiếp đó, Lâm Phàm điên cuồng mà đào. Hắc Hồ Đào Tâm tuy chỉ có một chiêu, nhưng nhờ thế càng khiến Lâm Phàm sử dụng thuần thục đến độ ra tay chỉ nhìn thấy bóng.

“Đinh, chúc mừng Hắc Hồ Đào Tâm exp +1.”

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm đột nhiên dừng lại, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Hình như không khoa học.

Lại chuyện gì đây?

Tình huống hiện giờ giống hết như lần ‘giúp’ Nghê Mạn Thiên, exp đột nhiên không tăng thêm.

Lâm Phàm suy nghĩ một hồi, lại nhìn bộ ngực của hoàng hậu, cuối cùng hiểu ra.

Đây nhất định là bởi vì đã to tới giới hạn, Hắc Hồ Đào Tâm không còn tác dụng gì nữa, bởi vậy không tăng exp. Nhất định là như vậy, không cũng chẳng còn lý do nào để giải thích.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nếu còn có thể thêm exp một lúc nữa thì có phải Hắc Hồ Đào Tâm tiến giai không!

Nhìn hai cái bánh bao muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của hoàng hậu, Lâm Phàm cũng chỉ biết bó tay.

Thế nhưng hắn đột nhiên nảy ra một ý, nhìn về phía Yến hoàng.

Không biết Hắc Hồ Đào Tâm có tác dụng với Yến hoàng không nhỉ?

Lâm Phàm vừa nghĩ tới, lập tức hành động.

- Hắc Hồ Đào Tâm.

Lần này, đối tượng là Yến hoàng.

Thế nhưng đáng tiếc là Hắc Hồ Đào Tâm cũng không có tăng exp, có điều ngực Yến hoàng cũng hơi hơi sưng lên.

Xem ra không tăng exp nhưng hiệu quả vẫn còn đó.

Lâm Phàm cười gian, ngày hôm nay coi như người xui xẻo.

....

Một lúc sau, Lâm Phàm dừng tay lại, nhìn ngực của Yến hoàng cùng hoàng hậu, rất là thỏa mãn gật gật đầu, kiệt tác của mình rất không tồi. Mặc kệ là nam hay là nữ, Hắc Hồ Đào Tâm đều có hiệu quả.

Lâm Phàm xem giờ, đã không còn sớm nữa, nếu tiếp tục lưu lại, có người đi tới thì sợ là mình chạy không nổi.

Có điều trước khi đi, Lâm Phàm cũng sẽ không buông tha hai kẻ này đơn giản như vậy. Không làm hoành tráng một chút thì thật xin lỗi công mạo hiểm lớn thế này rồi.

Ha ha, phản bội Thánh Ma Tông của gia gia, gia gia sẽ cho tâm linh của các người một nỗi sỉ nhục vĩnh cửu.

Sau đó Lâm Phàm lột sạch quần áo của Yến hoàng, lại để cho y chống hai tay cùng hai gối lên mặt đất, nằm chống hông lên trời.

Lâm Phàm cười như điên trong bụng, lại khiêng hoàng hậu đến, để ở nửa quỳ phía sau Yến hoàng, một tay nắm lấy bả vai Yến hoàng.

Một chiêu ‘lão hán đẩy xe’ cải thành ‘lão hậu đẩy hoàng’.

Lâm Phàm lui về sau mấy bước, lấy ánh mắt của nghệ thuật gia mà đánh giá, lắc lắc đầu, vẫn cảm giác còn thiếu thứ gì đó.

Đúng rồi, thiếu một chút cuồng dã.

Lâm Phàm vội lấy từ túi chứa đồ ra một thanh trường đao hạ phẩm bỏ vào trên tay phải của hoàng hậu.

Vừa nhìn, đúng là khác hẳn, có một loại cảm giác thúc ngựa chạy chồm.

Lâm Phàm lại lui về phía sau vài bước, so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều, nghệ thuật hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn chưa đủ, chưa hoàn mỹ.

Lâm Phàm cúi đầu không nói, trong đầu nhớ lại mấy bộ phim ‘nghệ thuật nhân sinh’ Nhật Bản từng xem.

Đúng rồi, Yến hoàng còn cần có thêm một vài vật phẩm nữa.

Lâm Phàm tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên thấy trên xà nhà có một viên Dạ Minh Châu, trong lòng vui vẻ, vội lấy xuống, sau đó ngưng tụ chân nguyên thành châm, chọc ra hơn mười cái lỗ trên viên minh châu.

Tiếp đến, lại tìm một cái dây nhỏ mà xỏ nó vào.

Nhìn tác phẩm trong tay, Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, kiệt tác hoàn mỹ a.

Tiến đến Lâm Phàm nhét viên minh châu vào miệng Yến hoàng, sau đó buộc dây qua đầu y thì mới thỏa mãn phui phui tay.

Tác phẩm vĩ đại và hoàn mỹ nhất Huyền Hoàng giới, cuối cùng thành công, nhất định sẽ được ghi vào sử sách, để vạn người truyền bá.

Lâm Phàm cảm giác thời gian không còn sớm, lại phang thêm mấy chục phát gạch lên đầu hai người rồi hít sâu một hơi, tiến nhập trạng thái ẩn thân.

- Có thích khách...

Lâm Phàm gân cổ hét lớn một tiếng.

Giờ khắc này, trời muốn sập rồi...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Đau Đớn Giống Như Sóng Biển, Từng Đợt Nổi Từng Đợt

oOo

Đám binh lính hoàng triều Đại Yến đều lấy làm vẻ vang với chức trách của mình. Có thể bảo hộ an nguy của Yến hoàng cùng hoàng hậu là chuyện vinh hạnh nhất trong đời của bọn hắn.

Yến hoàng là đệ nhất cao thủ ở hoàng triều Đại Yến, cho dù những trưởng lão tông môn cao không thể với tới, khi đi vào hoàng triều Đại Yến, muốn gặp Yến hoàng cũng đều phải cung kính chờ đợi.

Vinh quang này, những hoàng triều khác không thể nào có được.

Bởi vì Yến hoàng có thực lực tuyệt đối.

Bọn hắn tin tưởng hoàng triều Đại Yến dưới sự dẫn dắt của Yến hoàng sẽ đi tới đỉnh cao. Cho dù hiện giờ hoàng triều Đại Yến lệ thuộc tông môn, nhưng bọn hắn tin nhất định có một ngày Yến hoàng sẽ dẫn dắt hoàng triều thoát khỏi khốn cảnh, tái hiện vinh quang từng có.

- Có thích khách...

Đúng lúc này, bọn hắn nghe được từ trong căn phòng đang được mình canh gác bảo vệ ở ngoài có tiếng hét lớn, cả đám đều kinh hãi biến sắc.

- Có thích khách, bảo hộ Yến hoàng cùng hoàng hậu.

Binh lính giáp vàng nhanh chóng phản ứng lại, lập tức lao về phía căn phòng.

“Rầm...”

Vì an nguy của Yến hoàng, bọn hắc không thể không thất lễ đập cửa mà vào. Thích khách dám can đảm ám sát Yến hoàng trong lòng bọn hắc, nhất định phải tóm lấy, lăng trì xử tử.

Mà ngay tích tắc cửa bị mở toang ra, Lâm Phàm cũng nhân cơ hội chạy trốn.

Giờ khắc này, đám binh lính giáp vàng nhìn thấy tình huống trong phòng, vẻ mặt khẩn trương ban đầu đột nhiên đại ra.

Trời vẫn trong xanh, thế nhưng lại giống như có từng đám mây đen che ở đỉnh đầu.

- A...

Đám binh lính giáp vàng thấy Yến hoàng cùng hoàng hậu đang làm ra tư thế khiến người ta xấu hổ như vậy, nội tâm bỗng như có tiếng nứt gãy, hình tượng vị thần chí cao vô thượng trong lòng đột nhiên rơi thẳng từ trời cao xuống địa ngục.

Nhất là trong miệng Yến hoàng còn đang ngậm cái gì đó, từng giọt nước miếng trong suốt lấp lánh theo cái quả cầu tròn kia nhỏ xuống.

Chuyện này...

Đám binh lính nuốt một ngụm nước bọt, đồng thời bọn hắc cũng phát hiện Yến hoàng cùng hoàng hậu vẫn không nhúc nhích, có vẻ có chút quái dị.

Bọn hắc biết Yến hoàng cùng hoàng hậu tu vi cao cường, căn bản không có khả năng thích khách tới mà trốn được không một vết tích, có lẽ vừa rồi bọn hắc nghe lầm.

Mà hiện giờ Yến hoàng cùng hoàng hậu vẫn không nhúc nhích, chẳng lẽ đang tu luyện công pháp gì đó, cần dùng tư thế đặc biệt?

- Mau, đóng cửa, trở lại vị trí, coi như không biết.

Một thị vệ giáp vàng tỉnh ra, vội nói. Loại tình huống này nếu để cho Yến hoàng biết được, có lẽ bọn hăn ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Tuy rằng chuyện này không quan hệ tới bọn hăn, nhưng Yến hoàng tuyệt đối không tha cho kẻ nào nhìn thấy.

....

Đám binh lính trở lại vị trí của mình, nhưng mỗi người đều đưa mắt nhìn nhau, một màn lọt vào mắt hôm nay quả thực quá sức chịu đựng của bọn hăn.

Yến hoàng cùng hoàng hậu thế lại làm ra tư thế mất thể thống như vậy.

Không đúng, nhất định là Yến hoàng cùng hoàng hậu đang tu luyện công pháp thâm ảo gì đó mới như vậy.

Đám binh lính bắt đầu cố gắng tự tìm cái cớ cho những gì mình thấy, bọn hăn sao có thể chấp nhận thần trong lòng của mình như vậy.

....

Lúc này Lâm Phàm ẩn thân, vận chuyển Mê Huyền Thân Pháp chạy như điên về cái phòng nhỏ của mình, sau đó phi lên giường, kéo chăn trùm qua đầu.

Ngày hôm nay hành động thật sự là rất kích thích. Về phần hai cái nhẫn trữ vật kia, Lâm Phàm cũng không xem vội, trước hết phải cẩn thận xóa dấu vết đã.

Mà ở trong phòng Yến hoàng.

Hai người vẫn luôn duy trì tư thế đặc biệt kia, thời gian một phút nhanh chóng trôi qua.

- Ừm...

Hoàng hậu khẽ rên rỉ một tiếng, cảm giác mình có chút là lạ.

Khi hoàng hậu nhìn thấy một màn trước mắt thì bị hù đến giật nảy mình, đại đao trong tay rơi trên mặt đất.

- Yến hoàng...

Hoàng hậu không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên cảm giác một cơn đau đớn không ngừng truyền tới.

Sắc mặt vốn hồng nhuận lập tức biến thành vô cùng tái nhợt.

- Cái này...

Khi hoàng hậu nhìn thấy tình huống chỗ bộ ngực của mình, tâm thần hỗn loạn, phụt ra một ngụm máu.

Mà lúc này Yến hoàng cũng khôi phục tri giác, khi phát hiện mình trần trụi quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt cũng biến thành xanh mét. Khi Yến hoàng chuẩn bị mở miệng, lại phát hiện đũng quần mình sưng to lên, một cảm giác đau đớn đánh sâu vào tâm thần.

Yến hoàng phun dị vật trong miệng ra, đau đớn quỳ trên mặt đất, cái trán nổi đầy gân xanh dữ tợn, cố để không hét lên.

Tới cùng là chuyện gì xảy ra, vì sao lại biến thành như vậy?

Chẳng lẽ là có cao thủ tới đây?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, chính mình Tiểu Thiên Vị cấp bảy, cho dù là Đại Thiên Vị chí tôn đến, cũng tuyệt đối

không thể khiến mình không hề hay biết thế này được.

Như vậy rốt cuộc là ai?

- Aaaa...

Đúng lúc này, hoàng hậu nhin không được đau đớn, hét lên phát tiết ra.

- Hoàng hậu, nàng...

Yến hoàng nhìn thấy hoàng hậu y phục không chỉnh tề, nhất là chỗ trước ngực giờ muốn căng nứt ra thì cũng kinh ngạc không thôi.

Tới cùng là chuyện gì xảy ra!

Binh lính ngoài cửa nghe thấy tiếng của hoàng hậu, nhìn nhìn nhau, sau đó gật gật đầu, lập tức muốn đi vào.

- Không cần tiến vào, tất cả lui ra.

Yến hoàng lúc này còn không biết binh lính giáp vào đã từng vào, nhưng tình huống hiện giờ sao hãn có thể để cho người biết.

- Rõ!

Đám binh lính gật đầu, sau đó trở lại vị trí.

- Hoàng hậu, nhin xuống.

Yến hoàng run rẩy nói, vừa rồi hãn đã thử qua vận chuyển chân nguyên cắt cơn đau, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Hãn thật không ngờ cảm giác đau đớn này lại coi thường chân nguyên, chỉ có thể dựa vào ý chí để đối kháng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đối với Yến hoàng cùng hoàng hậu mà nói, một phút bằng một năm, cảm giác đau đớn như là làn

sóng tràn đến từng đợt từng đợt, thổi quét toàn thân của cả hai.

Đây rốt cuộc là công pháp gì mới có thể có hiệu quả như vậy? Tới cùng là dạng cao thủ gì, có thể phá cả Chân Long Hoàng Thể của hắn?

- Yến hoàng, Phượng Giới của thiếp mất rồi!

Hoàng hậu đau đớn muốn ngất đi, lại kinh hoàng phát hiện Phượng Giới trên ngón tay đã không còn.

- Cái gì?

Yến hoàng cả kinh, Phượng Giới cùng Chân Long Giới chính là một đôi quốc bảo của hoàng triều Đại Yến, giờ lại không thấy, như vậy đồ vật bên trong chẳng phải là cũng bị mất.

- Chân Long Giới của ta?

Lúc này Yến hoàng phát hiện Chân Long Giới trên ngón tay của mình cũng không còn, thần sắc biến thành u ám vô cùng.

- Rốt cuộc là ai, to gan lớn mật, trộm Chân Long Giới của bốn hoàng.

Yến hoàng giờ phút này chảy máu trong lòng, Chân Long Giới mất cũng không sao, mấu chốt là đồ vật cất giữ bên trong.

Đây chính là chí bảo mình nhiều năm qua vất vả góp nhặt, sao có thể cứ thế không còn?

Yến hoàng giận đến muốn điên, muốn thi triển thần thông lục soát tìm manh mối, thế nhưng vừa đứng lên, chỗ đứng quần mập mạp lại truyền tới một đợt đau kinh khủng khác.

Loại đau đớn này đủ khiến cả cao thủ như Yến hoàng cảm thấy sống không bằng chết.

- Hoàng hậu, chúng ta hồi triều, chuyện này ta nhất định thi triển vô thượng thần thông, truy tra kẻ này.

Thân mình Yến hoàng run rẩy, tay xé hư không, kéo hoàng hậu theo vào trong đó.

- Bãi giá hồi triều.

Trong tích tắc Yến hoàng biến mất, toàn bộ học viện Thiên Phủ đều truyền tới âm thanh run rẩy kia.

Viện trưởng học viện Thiên Phủ vốn đang hưng phấn chuẩn bị theo lịch trình tiếp của Yến hoàng cùng hoàng hậu, nghe được tiếng này, nhất thời ngây người đứng nguyên tại chỗ.

Sao Yến hoàng lại trở về? Chẳng lẽ là học viện Thiên Phủ có vấn đề sao?

Mà Lâm Phàm ở trong phòng nhỏ lập tức xốc chân lên, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhìn kiểu này là Yến hoàng tìm không thấy mình.

Như vậy xem như mình qua được kiếp này, có điều về sau nhất định phải cẩn thận.

Cao thủ Tiểu Thiên Vị cấp bảy không phải đơn giản như mình nghĩ, cũng không biết có bao nhiêu thủ đoạn, cẩn thận là hơn.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Kỹ Năng Mới "Khai Quang"

oOo

Hôm sau.

Hoàng triều Đại Yến tiến vào trạng thái canh phòng nghiêm ngặt. Lâm Phàm không biết Yến hoàng trở về đã làm những gì, sẽ dùng thủ đoạn nào để tra xét chuyện ở học viện.

Thế nhưng Lâm Phàm cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ biết nước tới thì thuyền lên. Hiện giờ, hắn còn đang nghĩ xem làm thế nào với hai cái nhẫn. Hắn đương nhiên không dám lấy ra chơi. Cao thủ đều có thủ pháp lần theo dấu vết, nếu lấy ra, Lâm Phàm dám cam đoan, nhiều nhất một giây, Yến hoàng sẽ xuất hiện ở trước mặt mình.

Sau đó, dầm nát mình như dầm một con kiến.

Bởi vậy Lâm Phàm chỉ có thể đổ toàn bộ đồ trong hai cái nhẫn ra ngay trong túi chứa đồ.

Kim quang lóng lánh, hương khí xông vào mũi.

Một đồng đồ này phát ra hào quang đủ để làm mù mắt Lâm Phàm.

Phát tài.

Lần này thật sự phát tài.

Lâm Phàm dừng lại tại Tiên Thiên cấp ba đã một đoạn thời gian dài. Chỉ có công pháp thăng cấp còn tu vi giữ nguyên từng ấy thời gian cũng có thể làm cho người ta hỏng mất.

Hiện giờ thì ngon rồi, có số tài nguyên này, thăng cấp là chuyện năm chắc.

“Đinh, chúc mừng phát hiện đan dược Huyền giai thượng phẩm Yêu Thai Hoàn *10.”

“Yêu Thai Hoàn: lấy thai nhi vừa hình thành trong bụng nữ tử, phối hợp bí pháp luyện chế thành, sử dụng để tu luyện ma công.”

“Sau khi sử dụng, mỗi viên gia tăng 80.000 exp.”

Lâm Phàm nhìn bình đan dược đen kịt này, thần sắc hơi đổi, đan dược quá tà môn.

Pháp môn luyện chế loại đan này không ngờ là dùng thai nhi, người cầm quyền tối cao của hoàng triều Đại Yến sao lại có đan dược tà môn như vậy?

Lâm Phàm nhíu mày, hay là Yến hoàng này có vấn đề?

Cho dù là ma môn như Thánh Ma Tông cũng không có phương pháp luyện đan tà môn như thế.

Đan dược này tuy có thể tăng exp, nhưng nuốt vào không khác gì nuốt một cái thai nhi, loại chuyện này Lâm Phàm làm không được.

Vừa tiện tay sờ đã chạm ngay tới loại đan dược tà môn này, Lâm Phàm không thể không tự dặn mình phải sàng lọc kỹ một chút. Hai kẻ biến thái Yến hoàng cùng hoàng hậu nhất định có vấn đề.

Sau khi phân loại đan dược xong, Lâm Phàm nhìn một đồng đan dược không dám ăn mà đau đớn trong lòng.

Những đan dược này tất cả đều không phải để người bình thường dùng.

Không phải từ thai nhi luyện thành thì cũng là từ âm huyết nữ giới chế ra, tất cả đều quá tà môn. May là còn có một bộ phận là đan dược bình thường. Lâm Phàm cũng không chần chờ, trực tiếp đưa lên miệng.

“Đinh, chúc mừng dùng đan dược Địa giai hạ phẩm Nguyên Nguyên Đan *10, exp +1.200.000.”

“Đinh, chúc mừng dùng đan dược Địa giai trung phẩm Phá Thiên Đan, exp +200.000.”

“Đinh, chúc mừng dùng đan dược Huyền giai thượng phẩm Vân Long Chân Đan *10, exp + 800.000.”

. . . .

Lâm Phàm nhét toàn bộ đan dùng được vào miệng, cũng không quản chúng nó có tác dụng gì, chỉ cần tăng exp là được.

Yến hoàng cùng hoàng hậu không hổ là cao thủ trong cao thủ, số lượng đan dược mang bên mình quá nhiều, loại gì cũng có.

“Đinh, chúc mừng thăng cấp.”

“Đinh, chúc mừng thăng cấp.”

“Đinh, chúc mừng thăng cấp.”

Căn sạch đan dược, Lâm Phàm thăng liền ba cấp, từ Tiên Thiên cấp ba lên Tiên Thiên cấp sáu.

Lâm Phàm biết những đan dược mình vừa nuốt đều cực kỳ quý giá, nếu cho người khác dùng, đảm bảo có thể đem cả một kẻ phế vật tăng ít nhất tới cảnh giới Nhập Thần.

Mà hãn thuần túy là lãng phí đan dược, chỉ hấp thu được exp từ dược liệu, chứ công dụng chân chính của chúng nó hoàn toàn không chạm được mảy may. Đau lòng, nhưng cũng không biết làm sao, ài...

“Đinh, chúc mừng chân nguyên +1000.”

“Đinh, chúc mừng chân nguyên +1000.”

“Đinh, chúc mừng chân nguyên +1000.”

Tiên Thiên cấp sáu.

Mình bây giờ coi như là một cao thủ.

Đương nhiên còn cách cao thủ chân chính một khoảng, nhưng đối với Lâm Phàm, chỉ cần có thần khí gạch hồng trong tay, nếu để cho gia gia nắm được cơ hội thì cao thủ cỡ nào cũng một gạch là nắm.

Cẩn thuốc xong, Lâm Phàm lại lục lợi đồng tài nguyên, nhìn xem còn vật gì tốt không.”Đinh, chúc mừng phát hiện chiến kỹ Thiên giai hạ phẩm Long Hoàng Phách Thế.”

“Học tập hay không?”

Lâm Phàm vui lên, không nghĩ còn có chiến kỹ. Qua thời gian ở Thánh Ma Tông, Lâm Phàm cũng biết chiến kỹ rất quý giá. Đồ chơi này không giống công pháp, mỗi môn chiến kỹ đều có tác dụng đặc biệt, mà đại đa số chiến kỹ đều là gia tăng thực lực bản thân người tu luyện.

Đây là bạo phát mang tính nhất thời, tiêu hao thật lớn chân nguyên của người sử dụng.

Đối với gì tông môn mà nói, tâm pháp trấn phái là quan trọng, mà chiến kỹ lại càng quan trọng.

Ở tông môn, không tới địa vị nhất định là không thể nào học được chiến kỹ, bởi vì chiến kỹ thật sự quá quý giá.

“Long Hoàng Phách Thế: tổng cộng chín tầng, mỗi một tầng tăng lên 10% chiến lực.”

“Long Hoàng Phách Thế tầng 1, (0/100.000).”

Lâm Phàm nhìn thấy giới thiệu, cũng vui mừng không thôi. Quả nhiên là đồ cao thủ cất giữ, học chiến kỹ này đủ hồ báo cả đời.

Nếu đem Long Hoàng Phách Thế tu luyện tới tầng chín, chiến lực đã tăng lên gấp đôi.

Hơn nữa bản thân mình học kỹ năng nào cũng đều có thể thăng cấp vô hạn.

Như vậy nếu mình đem Long Hoàng Phách Thế tu luyện tới tầng 100, chẳng phải chiến lực tăng gấp mười lần sao.

Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy khủng bố.

Sau đó Lâm Phàm lại lục lại, nhưng đã không còn vật gì tốt.

Về phần hai cái nhẫn này, Lâm Phàm để nguyên trong túi chứa đồ, đợi khi có cơ hội sẽ bán đi, hoặc là đợi chức nghiệp phụ Tượng Tông thăng cấp thì trực tiếp luyện hóa.

Vài ngày lại trôi qua.

Đám đệ tử của Lâm Phàm cũng đã tới học viện.

Đối với đám nhỏ này, mấy ngày nay là chấn động thật lớn trong cuộc đời của chúng nó.

Đây là lần đầu tiên chúng nó cảm thấy tràn ngập hy vọng với tương lai.

- Lão sư!

Trong phòng học, mười đệ tử lần đầu tiên tới lớp mà hưng phấn cười nói.

Bởi vì ở mấy ngày nay, chúng nó rốt cuộc đột phá tới cảnh giới Hậu Thiên.

Tuy chỉ là Hậu Thiên cấp một, nhưng đối với chúng nó cũng đã là một chuyện vui bằng trời.

Lâm Phàm nhìn những học sinh này, cũng thử xem qua cấp bậc.

Toàn là Hậu Thiên cấp một.

Mà Trụy Mặc kia càng làm cho Lâm Phàm cảm thấy vui mừng, bởi vì trong thời gian ngắn như vậy, tu vi của nó đạt tới Hậu Thiên cấp hai.

Những đệ tử còn lại, Thái Cấp Ma Thân đều quanh quần ở tầng 1, Trụy Mặc này lại đem Thái Cấp Ma Thân lên tới tầng 2, không thể không nói làm cho người ta kinh ngạc vô cùng.

- Lưu Thủy Thủy, khá lắm, lão sư rất vui mừng, sau này phải tiếp tục cố gắng nhé.

Lâm Phàm vươn Bàn Tay Cổ Vũ xoa đầu Lưu Thủy Thủy, tăng tư chất cho nó từ ngu xuẩn lên kém cỏi.

- Vâng, thưa lão sư.

Lưu Thủy Thủy hưng phấn nói.

Nó không nghĩ tới mình cũng có một ngày đột phá đến Hậu Thiên, thật sự là quá kích động.

Tiếp đến Lâm Phàm lại dùng Bàn Tay Cổ Vũ xoa đầu từng đệ tử một, khi đến lượt Trụy Mặc, Lâm Phàm gật gật đầu.

- Trụy Mặc, trò rất lợi hại, trò là đệ tử nỗ lực nhất mà lão sư từng gặp.

Muốn thăng cấp Thái Cấp Ma Thân nhất định phải chịu bị đánh, Trụy Mặc này có thể ở vài ngày đem Thái Cấp Ma Thân tu luyện tới tầng 2, hiển nhiên là bị đánh không ít.

- Lão sư, cảm tạ người.

Trụ Mặ cúi đầu thật sâu.

- Tốt, tiếp tục cố gắng.

Lâm Phàm cười chìa Bàn Tay Cổ Vũ xoa đầu nó.

“Đinh, chúc mừng bồi dưỡng được một đệ tử tư chất thiên tài.”

“Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Hiền Sư exp +1000.”

“Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Hiền Sư thăng cấp lên Đại Sư.”

“Đinh, Bàn Tay Cổ Vũ thăng cấp, có thể đem tư chất tăng lên tới cái thế kỳ tài.”

“Đinh, mở ra kỹ năng chuyên môn của Đại Sư...”

“Khai Quang.”

Lâm Phàm vừa thấy kỹ năng mới mở này, nhất thời ngây ngẩn. Kỹ năng này không phải là thần thông rửa tội cho các bé gái sẩy chân vào con đường u ám đấy chứ?

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thân Giáo Trọng Vu Ngôn Hành

oOo

“Khai Quang: làm cho các học sinh cảm nhận được chân thiện mỹ từ lão sư, tẩy đi ô uế trong tâm hồn, chân chính giải phóng tâm linh tràn ngập tình yêu.”

Lâm Phàm nhìn dòng giới thiệu, mặt ngây ra, nói lập lờ thế này ai biết có hiệu quả gì?

Thế nhưng Lâm Phàm cũng không suy nghĩ nhiều, thử một lần chẳng phải biết rồi sao.

- Tốt, các học sinh thân ái của ta, chương trình tiếp của hôm nay, lão sư sẽ khai quang cho các trò, để cho tâm linh của các trò được phóng thích hoàn mỹ, sau này sẽ có ngày tỏa hào quang chói lọi.

- Lão sư, khai quang là cái gì?

Lưu Thủy Thủy nghi hoặc nhìn ân sư, không biết ân sư đang nói cái gì, cảm giác thật thâm ảo.

Lâm Phàm mỉm cười, ánh mắt ôn nhu vẫy vẫy tay:

- Thủy Thủy, lão sư khai quang cho trò trước.

- Lão sư đối với ta thật tốt.

Lưu Thủy Thủy vui vẻ gật gật đầu, sau đó chạy tới trước mặt Lâm Phàm, tùy hỷ sắp xếp.

- Ài, ai bảo trò là nữ đệ tử lão sư thích nhất chứ!

....

Buổi chiều.

Sáng nay, Lâm Phàm cứ thế mơ mơ màng màng mà khai quang cho tất cả đệ tử lớp mình.

Thế nhưng tới tận đệ tử cuối cùng, Lâm Phàm cũng không biết khai quang rốt cuộc là làm gì, cảm giác có chút quái dị.

Tinh khí thần của mình giống như phiêu tán rất nhiều, tiến nhập vào cơ thể đám đệ tử.

Cảm giác này làm Lâm Phàm có chút không hiểu, nhưng quên đi, đại khái khai quang là một loại buff.

Lấy ba đại công năng của chức nghiệp phụ Lão Sư, đủ để cho đám đệ tử của mình ở trong thời gian ngắn đuổi kịp, thậm chí vượt qua người khác.

Sau đó, Lâm Phàm lại cho lớp tự sinh hoạt, không dạy gì thêm. Chuyện trọng yếu nhất với tụi nhỏ bây giờ là luyện thành tầng 3 Thái Cấp Ma Thân.

Lâm Phàm cũng sẽ không ở học viện quá lâu. Sau khi nghe Yến hoàng cùng hoàng hậu trò chuyện, Lâm Phàm nhất định phải về để thông báo chuyện này cho tông môn.

Thánh Ma Tông mặc dù truyền thừa vạn năm, nhưng Lâm Phàm không cho rằng có thể ngăn cản quần tông vây công.

....

- Tang Thiên Hạo, tên phế vật, sớm biến xa ra khỏi Hàn sư muội, bằng không cho người đẹp mặt.

Lúc này, Lâm Phàm đang chuẩn bị ra khỏi học viện để dạo chơi một vòng, chợt nghe cách đó không xa truyền tới tiếng quát phần nộ. Vốn hắn không để trong lòng, thế nhưng khi nghe được ba chữ Tang Thiên Hạo thì cũng có chút hứng thú.

Đây không phải là thủ lĩnh của đám người mình gặp trong rừng rậm sao?

Lâm Phàm biết bọn hắn ở học viện Thiên Phủ, nhưng cũng không muốn đi tìm. Nếu có duyên thì ắt sẽ gặp lại, tận lực đi tìm cũng chẳng để làm gì, dù sao hiện tại mình vẫn còn đang trong vòng nguy hiểm.

Lâm Phàm đi tới xem, chỉ thấy một nam tử mặt đầy ngạo khí đang nhìn chăm chăm Tang Thiên Hạo té trên mặt đất.

Nhìn y phục thì đây là đệ tử lớp chữ Giáp.

- Tiêu Trạch, người đừng quá đáng, nơi này là học viện Thiên Phủ, Hàn Tích Vũ ta nguyện ý ở cùng một chỗ với ai còn không đến lượt người quản.

Hàn Tích Vũ một thân áo xanh thanh mát thoát tục, nhưng giờ phút này vẻ mặt lại phần nộ hét lên với nam tử đối diện.

Tiêu Trạch vung tay áo, bất chấp ánh mắt phần nộ của Hàn Tích Vũ:

- Trước kia ta quản không được, nhưng hiện giờ Hàn gia người đã cùng Tiêu gia ta thông gia, người sau sẽ cùng ai ở một chỗ phải nghĩ thông suốt đi. Thế diện của Tiêu gia cùng Hàn gia không phải là để cho người dẫm lên.

. . . .

Lâm Phàm đứng ở một bên đảo cặp mắt trắng dã, không nghĩ tới gặp được tình tiết cầu huyết cỡ này, cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

- Hừ, Tang Thiên Hạo, tiện dân như người cũng dám nhòm ngó vị hôn thê của Tiêu Trạch ta, cũng không biết bối được tư cách từ đồng rác rưởi nào. Sao, hay là người muốn cùng ta động thủ?

Tiêu Trạch khinh thường nói.

Lúc này Tang Thiên Hạo tay cầm trọng kiếm, vẻ mặt bất khuất nhìn lên Tiêu Trạch:

- Tang Thiên Hạo ta mặc dù tu vi không bằng Tiêu Trạch người, nhưng cho dù hôm nay dù có chết ta cũng phải cùng người phân cao thấp.

- Hừ, đom đóm cũng dám đo ánh sáng với trăng sao, có giỏi thì cùng ta lên đài tỷ võ, ký vào giấy sinh tử.

Tiêu Trạch khinh thường nói.

- Tang ca, huynh không nên vọng động, ngàn vạn lần không thể trúng quỷ kế của hắn.

Hàn Tích Vũ vội vàng ngăn lại nói.

Tang Thiên Hạo lắc lắc đầu, hôm nay cho dù chết hắn cũng sẽ không lùi bước.

. . . .

Lâm Phàm lắc lắc đầu, Tang Thiên Hạo này quá xúc động rồi, đúng là người trẻ tuổi a. Chỉ Tiên Thiên cấp hai cũng dám đánh trực diện cùng Tiên Thiên cấp sáu, đợi lát nữa lên đài, chết như thế nào cũng không biết.

Coi như chỗ quen biết cũ, hôm nay nếu Lâm Phàm không ra mặt, sợ là thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Lâm Phàm là một người chính nghĩa, gặp chuyện ý mạnh hiếp yếu này đương nhiên không thể ngồi yên.

- Khụ khụ, ba vị đồng học, ta cho rằng các người cần tỉnh táo một chút. Học viện là nơi giáo dục con người chứ không phải nơi để giải quyết ân oán cá nhân.

Lúc này Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt nghiêm nghị, hai tay chấp sau lưng mà đi tới. Uy nghiêm của lão sư ở một khắc này không kiêng nể gì mà biểu hiện hết ra.

- Tiền bối...

Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ nhìn thấy người đến, lập tức kinh hô. Hai người không ngờ lại gặp lại tiền bối ở đây.

Vốn trong suy nghĩ của hai người, tiền bối là thể ngoại cao nhân, có thể cùng người này kết bạn đi đường đã là phúc khí bằng trời, ai ngờ trong học viện vẫn có thể gặp được tiền bối.

Lâm Phàm mỉm cười gật gật đầu với hai người, sau đó nhìn về phía Tiêu Trạch:

- Trò thân là đệ tử lớp chữ Giáp, chính là sư huynh, nhưng sao lòng dạ lại hẹp hòi như thế?

- Người là ai?

Tiêu Trạch hỏi ngược lại, không để Lâm Phàm vào mắt.

- Lão sư của lớp chữ Đinh.

Lâm Phàm mỉm cười, cũng không vì dạy lớp chữ Đinh mà cảm giác không ổn.

Nhưng câu này vào tai người khác lại thành chuyện cười cực lớn.

Đám người vây xem phá lên cười, đều nghĩ hay là lão sư lớp chữ Đinh này thần kinh có vấn đề?

Tiêu Trạch chính là đệ tử lớp chữ Giáp, là lớp có chiến lực cao nhất học viện Thiên Phủ, đừng nói lão sư lớp chữ Đinh, dù là lão sư lớp chữ Ất cũng không dám càn rỡ trước mặt Tiêu Trạch.

Bọn hắn còn nhớ rõ, từng có một lão sư lớp chữ Ất, bởi vì đắc tội Tiêu Trạch, cuối cùng bị Tiêu Trạch hung hăng nhục nhã trên đài tỷ võ.

Quả nhiên Tiêu Trạch vừa nghe là lớp chữ Đinh lại càng khinh thường. Chỉ là một lão sư lớp chữ Đinh, căn bản chính là phế vật.

- Phế vật lớp chữ Đinh mà cũng dám khoa tay múa chân với ta, cú.

Tiêu Trạch lạnh giọng nói.

Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ sửng sốt, lớp chữ Đinh? Tiền bối sao lại làm lão sư lớp chữ Đinh? Lấy thực lực của tiền bối, cho dù dạy lớp chữ Giáp cũng dư dả.

Quả nhiên tiền bối chính là tiền bối, không thể lấy ánh mắt thường nhân mà đối đãi.

Lâm Phàm nhìn thấy Tiêu Trạch kia không coi ai ra gì, cũng chỉ tiếc nuối gật đầu.

- Các trò xem, đó là cái gì?

Lâm Phàm chỉ hướng cổng học viện.

Mọi người nghi hoặc nhìn lại, lại không thấy cái gì khác thường.

Lâm Phàm thấy đám người này không hiểu ý tứ của mình, tiếc hận lắc đầu.

- Thân giáo trọng vu ngôn hành.

Lâm Phàm chỉ vào dòng chữ được khắc trên tấm bia đá đặt ngay cổng học viện.

(*Làm một người dạy dỗ học trò nặng ở lời nói và hành động)

- Người thật sự không cú?

Giờ phút này Tiêu Trạch nổi giận rồi, khi nào đến phiên một gã lão sư lớp chữ Đinh dám khoa tay múa chân trước mặt hắn chứ.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, trẻ con không dễ dạy. Nhưng hiện giờ ai bảo mình đang làm lão sư chứ, vậy chỉ có thể cố gắng cho học sinh này hối cải. Lâm Phàm tiến về phía trước một bước. Tiêu Trạch cả kinh, lui về phía sau vài bước, nhưng Lâm Phàm chẳng nói chẳng rằng tiếp tục tiến theo.

- Đi, theo ta lên đài tỷ võ.

Lâm Phàm nói.

- Tốt...

Tiêu Trạch cười lạnh một tiếng. Nếu người đã tự mình muốn xấu mặt thì không trách được người khác.

- Tiền bối!

Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ nhìn bóng lưng tiền bối, không rõ rốt cuộc là vì sao tiền bối làm như vậy.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Mặc Kệ Các Người Tin Hay Không, Dù Sao Ta Tin

oOo

- Tiêu Trạch cùng một lão sư lớp chữ Đinh lên đài tỷ võ, nhanh đi xem thôi.

- Cái gì? Tiêu Trạch lại cùng lão sư luận võ.

- Lão sư lớp chữ Đinh kia sao lại lên đài tỷ võ với Tiêu Trạch, đây không phải tự tìm đường chết sao?

Giờ khắc này học viện Thiên Phủ náo loạn cả lên, đài tỷ võ chia làm hai loại luận võ, một loại là thắng bại, một loại khác là sinh tử.

Mà Tiêu Trạch này tới bây giờ lên đài đều chỉ ký giấy sinh tử, không quyết thắng thua.

Xem ra lão sư lớp chữ Đinh lành ít dữ nhiều. Lấy tính cách có thù tất báo của Tiêu Trạch, khả năng sống sót của lão sư lớp chữ Đinh này gần như không có.

Lâm Phàm đứng ở trên đài tỷ võ, vẻ mặt bình thản, tản ra khí tức của một đại tông sư.

- Ký tên chứ?

Tiêu Trạch ký tên mình lên giấy sinh tử, sau đó ném qua cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm tiếp nhận, nhìn lướt qua, khóe miệng lộ vẻ tươi cười, không nghĩ tới Tiêu Trạch này muốn ăn thua đủ với mình.

Tiêu Trạch xem thường nhìn Lâm Phàm:

- Nếu không dám ký thì lăn từ trên đài xuống cho ta, nhớ kỹ, là lăn xuống.

Tiêu Trạch không có để vào mắt lão sư lớp chữ Đình này. Đối với hắn, phế vật lớp chữ Đình chỉ là con gà, mà hôm nay hắn muốn giết gà dọa khỉ.

Lâm Phàm khẽ cười một tiếng, sau đó ký tên lên.

- Ở học viện Thiên Phủ, thực lực của học sinh coi như khá, nhưng tâm tính của các trò còn không được, cần phải tôi luyện nhiều hơn.

Lâm Phàm bày ra vẻ mặt rất thất vọng. Trong mắt Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ, Lâm tiên bối giống như rất là đau lòng.

Tâm tính?

Tang Thiên Hạo nghe Lâm tiên bối nói những lời này, cảm giác mình có chút ngộ đạo.

Nhớ tới vừa rồi chính mình không chịu được khuất nhục mà bất chấp sống chết muốn lên đài luận võ với Tiêu Trạch, đây quả thực là hành động tìm chết a.

- Ít nói nhảm.

Giờ phút này Tiêu Trạch lạnh mặt lại, từ trong túi trữ vật lấy ra một cây song nhận trường kích đen kịt.

(*kích dài hai lưỡi: giống thương, có thêm hai lưỡi nhỏ hình trăng lưỡi liềm gắn ở đầu)

Tiêu Trạch dùng một tay nắm lấy song nhận trường kích, đứng sừng sững một góc đài tỷ võ, nhìn như một pho tượng Chiến thần.

Đám người xem bên dưới đài lúc này kinh hô liên tục, Tiêu Trạch là muốn đánh thật rồi.

Cây trường kích này tên là Hám Thiên Kích, là một trong những thần binh gia truyền của Tiêu gia, do Hắc Kim Huyền Thạch rèn đúc mà thành, là thần binh lợi khí thượng phẩm hàng thật giá thật, chỉ kém một chút đã có thể đạt tới thần binh Huyền giai.

- Tang sư huynh, Lâm tiên bối không có việc chứ?

Hàn Tích Vũ nhìn tình huống, không khỏi lo lắng lên.

Tiêu Trạch Tiên Thiên cấp sáu, công pháp tu luyện đều là công pháp hàng đầu của Tiêu gia, hơn nữa cây trường kích kia còn có tác dụng tăng trưởng biên độ vận chuyển chân nguyên.

- Không biết.

Tang Thiên Hạo nhìn chăm chăm không chớp mắt lên đài, hẳn không nghĩ tới Tiêu Trạch quá mạnh mẽ như vậy. Cao thủ Tiên Thiên cấp sáu, chỉ bằng vào khí thế đã khiến cho Tang Thiên Hạo cực kỳ không thoải mái, nếu như lên đấu, chỉ sợ trong một chiêu hẳn đã bị chém chết.

....

- Đừng nói Tiêu Trạch ta không cho người cơ hội, ra chiêu đi.

Tiêu Trạch múa Hám Thiên Kích, tựa như có lực ngàn quân xé không khí thành từng tiếng rít găm.

Ài, rất kiêu ngạo.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, Tiêu Trạch này thiên tư tạm được, nhưng lấy loại tâm tính này, tu tới Tiên Thiên cấp sáu chỉ sợ cũng đã hao tổn không ít tài nguyên của Tiêu gia.

- Trò là hậu bối, ta nhường trò ba chiêu, ta đứng bất động.

Lâm Phàm bình thản đứng nơi đó mở miệng nói.

Cái gì...

Giờ khắc này phía dưới nhất thời kinh hô lên, lão sư lớp chữ Đinh này chẳng lẽ đầu óc có vấn đề?

Đứng bất động ba chiêu? Đây quả thực là muốn chết.

Trường kích trong tay Tiêu Trạch là binh khí thượng phẩm, chém sắt như chém bùn, dù không vận dụng chân nguyên gia thành cũng có thể một kích cắt đứt thân thể của cảnh giới Tiên Thiên.

Tiêu Trạch lúc này sắc mặt xanh mét, lão sư lớp chữ Đinh phế vật này cũng dám coi khinh mình như thế?

- Được, tự người đã muốn chết thì đừng trách ta.

Tiêu Trạch vung tay, trường kích giống như một mũi tên nhọn mà đâm tới ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm không hề sợ hãi, miệng vẫn nở nụ cười, hoàn toàn không đem một kích kia của Tiêu Trạch để ở trong lòng.

- Tiền bối...

Hàn Tích Vũ kinh hô một tiếng, nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn chuyện tiếp theo.

Ở một khắc trường kích chạm vào Lâm Phàm, Tiêu Trạch quát một tiếng dữ dội, chân nguyên đột nhiên vận chuyển, bám vào mũi kích. Giờ khắc này chỗ mũi kích giống như bóp méo không gian, kéo ra một dòng kinh khí dài hẹp.

- Hừ, tự tìm đường chết.

Tiêu Trạch cười lạnh một tiếng, thế nhưng rồi sắc mặt lại thay đổi trong nháy mắt.- Điều này sao có thể...

Giờ phút này không chỉ Tiêu Trạch không dám tin vào mắt mình, mà tất cả người đứng xem dưới đài cũng đều như thế. Tang Thiên Hạo nhìn từ đầu tới cuối, mắt cũng chưa từng nháy, thế nhưng khi chứng kiến một màn này cũng kinh hãi đến há hốc miệng.

- Một kích này không tồi, nhưng mà hỏa hậu còn chưa đủ.

Lâm Phàm mỉm cười, nhẹ nhàng búng lên mũi kích một cái.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +4000.”

Hiện giờ Bất Diệt Ma Thể thăng cấp càng ngày càng khó, cảnh giới Tiên Thiên thông thường mang tới quá ít exp.

Tiêu Trạch nổi giận:

- Khốn kiếp, ta cho ngươi hồi hận.

Tiêu Trạch chợt quát một tiếng, điên cuồng vận chuyển chân nguyên, Hám Thiên Kích bao trùm lấy hào quang chói mắt, từ đâm thẳng chuyển thành quét ngang.

- Hoành Tảo Bát Hoang.

Tiêu Trạch được khen là thiên tài của Tiêu gia, chiến lực đứng đầu học viện Thiên Phủ, khi nào thì gặp qua chuyện biệt khuất như vậy?

Cho dù là lão sư lớp chữ Giáp, hẳn cũng chưa bao giờ để vào mắt, chỉ là lão sư lớp chữ Đinh phế vật cũng dám can rờ trước mắt mình sao?

“Keng...”

Một kích hoa lệ quét lên vai Lâm Phàm, lực phản chấn mạnh tới độ khiến cổ tay Tiêu Trạch cũng bị đau.

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +4000.”

- Không có khả năng, ta không tin.

Tiêu Trạch như phát điên gầm lên một tiếng, chân nguyên toàn bộ bạo phát ra, Hám Thiên Kích chớp động, toàn bộ đài tỷ võ đều có bóng của Hám Thiên Kích.”Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +4000.”

“Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +4000.”

. . . .

Exp tuy rằng thêm không nhiều, nhưng muỗi có nhỏ đi nữa cũng là thịt, con đường thăng cấp sau này sợ là phải dựa nhiều vào ‘thịt muỗi’.

Tiêu Trạch này đúng là có vốn để kiêu ngạo, tuổi còn trẻ đã có tu vi như thế, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cảnh giới Nhập Thần cũng là vật trong bàn tay.

Con đường tu luyện chú ý tới huyết khí, tu vi lên càng nhanh khi tuổi còn trẻ thì đường đi sau này càng rộng mở. Ngược lại, nếu trung niên mới vào được Tiên Thiên, huyết khí lúc này cũng lão hóa lắng đọng lại, vậy nếu không có cơ duyên gì thì cả đời khó mà vượt qua nổi cái mốc Tiên Thiên cấp chín.

- Ta không tin...

Lúc này Tiêu Trạch tóc tai rũ rượi, trong mắt thiêu đốt hừng hực lửa giận, nào có phong thái như lúc trước trận đấu.

- Hám Thiên.

Tiêu Trạch nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy dựng lên, Hám Thiên Kích bộc phát ra khí thế mãnh liệt...

Lâm Phàm lắc lắc đầu.

- Đủ rồi!

Lâm Phàm than nhẹ một tiếng, chậm rãi vươn ra ngón tay.

- Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ.

Ở tích tắc Hám Thiên Kích chém xuống, ngón tay Lâm Phàm dán chặt lấy lưỡi kích, nhẹ nhàng gõ một cái, một đạo khí kinh cường hãn tạo chấn động mạnh đến mức khiến thân Hám Thiên Kích rung lên bần bật.

Cổ tay Tiêu Trạch tê rần, Hám Thiên Kích rớt ra, rơi xuống trong tay Lâm Phàm.

- Cái này...

Tiêu Trạch nhìn hai tay trống trơn, có chút ngây ngốc.

- Biết sai chưa?

Lâm Phàm vẫn bình tĩnh như cũ. Đây cũng không phải giả bộ, mà là Lâm Phàm đã dung nhập vào chức nghiệp lão sư cao thượng, cho rằng đệ tử này đi vào đường rẽ, mình làm lão sư nhất định phải dạy dỗ kéo về.

Chuyện này mặc kệ người khác tin hay không, dù sao Lâm Phàm chính mình tin.

- Tên khốn khiếp này, ta muốn...

- Ài, xem ra giáo dục còn chưa đủ.

Lâm Phàm nghe Tiêu Trạch nói nửa câu đầu, cũng biết lời dạy của mình chưa nhập tâm đệ tử, nhất thời ngửa mặt lên nhìn trời, cảm giác mình có trách nhiệm trọng đại.

- Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ.

Giờ khắc này ngón tay Lâm Phàm nhẹ nhàng búng một cái lên người Tiêu Trạch.

“Rắc rắc...”

Tiêu Trạch nhất thời cảm giác toàn thân xương cốt giống như rời rạc hết ra, ngay cả một chút khí lực cũng không có.

Lâm Phàm lấy từ túi trữ vật mà Mạnh Dương Tuyền sư huynh đưa cho mình ra một cái băng ghế nhỏ, sau đó xách Tiêu Trạch lên cho nằm úp mặt lên ghế.

Lâm Phàm vẫn nhớ một câu, băng ghế này tuy công nghệ đơn giản, nhưng lại là trang bị thiết yếu của khách lữ hành.

Đến chỗ nào cũng có thể nghỉ ngơi, đến chỗ nào cũng có thể dùng mà tham chiến.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cây Thước Yêu Thương

oOo

Đám người dưới đài giờ phút này sớm đã ngây người.

Bọn họ không nghĩ Tiêu Trạch - thiên tài lớp chữ Giáp, người xếp thứ 13 trong bảng Chiến Lực Vô Song lại bị đánh bại.

Hơn nữa còn là bại hoàn toàn, thảm bại, bại không có bất kỳ lực đánh trả nào.

Hàn Tích Vũ tóm chặt cánh tay Tang Thiên Hạo, giờ phút này tâm tình của nàng rất kích động.

- Tiền bối thật mạnh.

Lúc này trong đầu Hàn Tích Vũ chỉ có duy nhất suy nghĩ như vậy. Tiền bối thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến vượt ra cả dự liệu của nàng.

- Cảnh giới Nhập Thần, tiền bối nhất định là cao thủ cảnh giới Nhập Thần. Toàn bộ hoàng triều Đại Yến, người đạt cảnh giới Nhập Thần có thể đếm được trên đầu ngón tay a.

. . . .

Lúc này Lâm Phàm đã để Tiêu Trạch nằm sấp trên băng ghế, lại hỏi:

- Trò đã biết sai chưa?

Lâm Phàm cũng không muốn làm thế này, nhưng để có thể đem một con sơn dương lạc đường một lần nữa quay trở về chính đạo, Lâm Phàm

cảm thấy dù sau này mình bị oán hận cũng đáng giá.

- Tiêu Trạch ta là thiên tài, không bao giờ sai.

Tiêu Trạch tức giận quát lớn.

- Trò đã ký giấy sinh tử với ta, trò không sợ chết sao?

Lâm Phàm nói.

- Hừ, Tiêu Trạch ta đường đường là nam nhi Tiêu gia, sợ gì sinh tử. Có giỏi người giết ta đi, Tiêu Trạch ta nếu nhắm mắt nhắm mày thì ta không họ Tiêu.

Tiêu Trạch như trước phản kháng không tuân.

Lâm Phàm chỉ cảm thấy thật đau lòng, đây quả thực là một đệ tử cứng đầu:

- Được, hôm nay nếu ta không để trò nhận sai, sau này ta cũng không còn mặt mũi làm lão sư nữa.

- Tốt, nếu hôm nay Tiêu Trạch ta nhận sai, ta sẽ chuyển từ lớp chữ Giáp sang lớp chữ Đinh của người, bưng trà rót nước tôn người làm sư phụ.

Tiêu Trạch lúc này cảm giác toàn thân tê dại, cũng không biết người này tới cùng là đã làm gì với mình.

Nhưng muốn Tiêu Trạch hăn nhận sai, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây.

- Người làm gì thế? Dừng tay cho ta.

Vừa lúc đó, Tiêu Trạch biến sắc, vội vàng hét lớn.

Lão sư lớp chữ Đinh phế vật này lại cời quần hăn.

Mà giờ khắc này, đám người vây xem bên dưới cùng kinh ngạc, không thể tin một màn trước mắt.

Lão sư lớp chữ Đinh này lại muốn cởi quần Tiêu Trạch ra.

Có chút nữ sinh nhất thời ngượng ngùng hét ầm lên, nhưng lại nhìn không chớp mắt, giống như là đang chờ đợi cái gì đó.

- Người dừng tay cho ta, ta là thiếu gia của Tiêu gia, thiên tài lớp chữ Giáp, người dám đối với ta như thế, ta sẽ cùng người không chết không ngừng.

Tiêu Trạch cảm nhận được quần của mình bị chậm rãi kéo xuống, vừa giận vừa sợ thét lên.

- Ta là lão sư lớp chữ Đinh, tuy không phải lão sư của trò, nhưng ta lại muốn thay mặt lão sư của trò mà hảo hảo giáo huấn trò một chút, cho trò hiểu được cái gì gọi là tôn sư trọng đạo, nhường nhịn sư đệ.

Lâm Phàm không nói hai lời, dùng lực lột sạch quần của Tiêu Trạch.

Mà ngay tại một khắc này, hai bên môn dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Đây là ánh sáng của môn.

Lâm Phàm liếc một cái, khen:

- Không tồi, mượt mà nhãn bóng, hiệu quả phản quang rất mạnh.

Tiêu Trạch nghe thế, máu phun ra ba trượng, thiếu chút nữa hôn mê:

- Tên khốn khiếp này, Tiêu Trạch ta thề cùng người không chết không ngừng.

- Biết sai rồi chứ?

Lâm Phàm lại hỏi.

- Cút!

Tiêu Trạch giận dữ hét.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lấy từ trong túi trữ vật ra một cây thước.

Thân là một lão sư, Lâm Phàm đương nhiên phải mang bên mình một cây thước gỗ. Tuy rất ít khi dùng đến, nhưng mang nó bên người có thể thường xuyên nhắc nhở Lâm Phàm rằng mình là một lão sư dạy dỗ ra đệ tử.

Đám người vây xem dưới đài đã sớm trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ không ngờ sự tình sẽ biến thành dạng này.

Hàn Tích Vũ nhìn một màn trước mắt, cũng sớm đã ngây ngốc.

Tiêu Trạch này chính là thiếu gia Tiêu gia, xếp thứ 13 bảng Chiến Lực Vô Song, là thiên chi kiêu tử của hoàng triều Đại Yến.

Thế nhưng người này giờ lại bị tiền bối cời quăn, chuẩn bị dùng thước trừng phạt, tình huống này thật sự làm Hàn Tích Vũ không dám tưởng tượng.

Đồng thời cũng rất lo lắng, nếu bị Tiêu gia biết được, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Dù sao Tiêu Trạch chính là đại biểu cho thể diện của Tiêu gia.

Ở trước mắt vô số người bị đối đãi như thế, làm sao có ai nhịn được?

Lâm Phàm khẽ phẩy tay, cái thước cũng rung rung cộng hưởng.

Lâm Phàm đã sớm muốn thử việc đánh mông đệ tử, khi hắn còn tại trường ở thế giới kia cũng từng chịu không ít loại đãi ngộ này.

Không biết hiện giờ mình trở thành lão sư, từ bị đánh thành đi đánh đệ tử, không biết sẽ có cảm giác gì?

“Bép!”

Âm thanh trong trẻo mà vang dội.

Cùng lúc thước đánh xong được nâng lên, cái móng Tiêu Trạch vẫn còn rung lên, trên đó xuất hiện thêm một vết hồng hồng.

Một màn này càng làm cho rất nhiều nữ sinh hét ầm lên, thật sự là quá lóa mắt rồi.

Tiêu Trạch thân là thiên tài xếp hạng 13 bảng Chiến Lực Vô Song, đồng thời lớn lên lại anh tuấn bất phàm, tuy cao ngạo không coi ai ra gì, nhưng ở trong mắt một số nữ sinh thì đó đều là ưu điểm.

- Biết sai rồi chứ?

Lâm Phàm hỏi.

- Khốn khiếp...

Tiêu Trạch trợn mắt nghiêng răng nhìn Lâm Phàm, nhưng thân thể căn bản không nhúc nhích được, chỉ có thể mặc người định đoạt.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, xem ra đệ tử này rất cứng đầu. Thế nhưng Lâm Phàm tin tưởng, không có đệ tử nào là không giáo dục được, chỉ cần dùng lòng yêu thương chân thành, nhất định có thể khiến đệ tử lạc lối biết ăn năn hối cải.

“Bép bép.”

Lâm Phàm tiếp tục đánh.

Trên cái mông của Tiêu Trạch lại nhiều hơn hai vết hồng hồng, dưới ánh mắt trời nhìn rõ ràng tới động lòng người.

“Đinh, chúc mừng kỹ chủ sáng tạo kỹ năng mới cho chức nghiệp phụ Đại Sư: Cây Thước Yêu Thương.”

“Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ Đại Sư exp +5000.”

“Cây Thước Yêu Thương: yêu quý càng sâu, đau càng nhức nhối, đánh lên thân trò, đau ở lòng ta.”

Lâm Phàm liên tục đánh lên cái mông của Tiêu Trạch, cũng quên cả hỏi ‘đã biết sai chưa’.

Tiếng nhắc nhở vang lên mới khiến Lâm Phàm tỉnh lại.

Đồng thời cũng tự trách thật nhiều, quả nhiên là đánh mông đệ tử có thể gây nghiện.

Nhưng mà kỹ năng mới “Cây Thước Yêu Thương” rốt cuộc là cái gì?

Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều như vậy, thử đánh một cái.

“Bép!”

- Biết sai rồi chứ?

Tiêu Trạch vốn tức giận muốn mắng, nhưng lúc này lại ngậm ngẩn cả người.

Bởi vì một cảm giác xấu hổ không biết từ đâu đang chậm rãi dâng lên trong lòng hắn.

Giống như chính mình đã làm rất nhiều chuyện có lỗi, khiến cho lão sư đau lòng.

Về đau lòng ấy, làm cho Tiêu Trạch cảm giác được mình không phải là một đệ tử tốt.

Không được, mình tại sao lại có cảm giác này? Tiêu Trạch cắn chặt răng, tuyệt đối sẽ không để cảm giác này công chiếm nội tâm của mình.

Lúc này Lâm Phàm cũng kinh ngạc, thấy rõ biến hóa trên mặt Tiêu Trạch. Nếu lúc trước hỏi như vậy, Tiêu Trạch này tuyệt đối sẽ chửi mình, thế nhưng giờ im miệng, có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

“Bép.”

Lâm Phàm lại đánh một cái, cẩn thận quan sát biến hóa của Tiêu Trạch.

Mà tại lúc này, nội tâm Tiêu Trạch dao động càng lớn, lại một cảm giác xấu hổ trùng kích lên trái tim của hắn. Không biết tại sao, hắn có cảm giác mình thật sự đã sai.

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Mình là Tiêu Trạch, là thiên tài, sau này trở thành cường giả muôn đời bất diệt, sao có thể nhận sai với loại người hạ đẳng này.- Có hiệu quả!

Lâm Phàm thấy thế cũng mừng thầm, kỹ năng mới này có vẻ rất khủng a.

“Cây Thước Yêu Thương.”

Chẳng lẽ đây thực sự là sức mạnh của tình yêu sao?

“Bép lép lép lép lép lép lép lép...”

Giờ khắc này Lâm Phàm không thèm hỏi nữa, đắm chìm trong khoái cảm đánh mộng. Cứ mỗi lần thước đánh xuống, Lâm Phàm lại cảm giác toàn thân khoan khoái.

Nhưng đối với Tiêu Trạch mà nói, lại là một loại tra tấn.

Cảm giác xấu hổ theo từng cú đánh, một đợt lại một đợt dâng lên, chậm rãi chiếm cứ nội tâm của hắn.

Tiêu Trạch muốn ngăn cản, nhưng lại dần dần chìm vào trong cảm giác này.

- Biết sai rồi chứ?

Lâm Phàm từ hưng phấn hồi phục lại, cảm giác hình phạt của mình hắn đã hữu hiệu.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Khắp Nơi Rục Rịch

oOo

Tiêu Trạch rất muốn lớn tiếng nói cho tên khốn khiếp này rằng mình không sai, nhưng chẳng biết tại sao, Tiêu Trạch lại bị từng đợt cảm giác xấu hổ kia khuấy phục.

Giống như là một muội tử ban đầu nói dừng, cuối cùng lại thành dừng dừng lại, mạnh lên!

- Ta sai rồi...

Ngay một khắc này, Tiêu Phàm dùng giọng khàn khàn nói ra, cả người giống như hư thoát.

Dưới đài, đám đông vây xem cũng ngây ngẩn, tất cả chuyện này là thật hay là mơ đây?

Thiên tài Tiêu Trạch lại bị một lão sư lớp chữ Đinh giáo huấn rồi.

Đây là chuyện chưa từng có ở học viện Thiên Phủ.

Thậm chí Tiêu Trạch còn thật sự nhận lỗi. Ở trong ấn tượng của mọi người, Tiêu Trạch cực kỳ cao ngạo, chưa từng khuất phục trước bất kỳ ai.

Chuyện này...

Lâm Phàm lúc này rất là vui mừng gật gật đầu. Dưới tình yêu thương vô bờ của mình, đệ tử ngoan cố này rốt cuộc nhận thức ra sai lầm của mình, đây là một chuyện tốt a.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ là một công pháp rất tà môn, có thể khiến người toàn thân tê dại vô lực và ngược lại.

Giờ khắc này Lâm Phàm khẽ búng ngón tay lên người Tiêu Trạch, lại một loạt tiếng ‘rắc rắc’ vang lên, Tiêu Trạch nhất thời cảm giác thân thể của mình đã khôi phục khí lực, không còn nhũn ra như vừa xong.

Chuyện đầu tiên hắn làm là kéo quần của mình lên.

- Biết sai có thể thay đổi, sửa sai không bao giờ là muộn, sau này nhớ phải biết đối xử tốt với mọi người.

Lâm Phàm cảm thán nói, hắn cảm giác trách nhiệm của chính mình thật sự rất trọng đại.

Đem một chú sơn dương lạc đường kéo về con đường đúng đắn là chuyện cảm giác thành tựu đến cỡ nào chứ.

Nếu không phải có việc cần hoàn thành, Lâm Phàm đúng là muốn làm lão sư cả đời.

- Tiền bối, cẩn thận.

Vừa lúc đó, Hàn Tích Vũ nhất thời kinh hô một tiếng.

Tiêu Trạch đã khôi phục lại, giận sôi gan, chân nguyên trào lên, một quyền đánh thẳng ngực Lâm Phàm.

Đối với Tiêu Trạch mà nói, sỉ nhục trong lòng đã chồng chất quá dày, hắn cần hung hăng phát phát tiết ra ngoài.

Hám Thiên Kích còn không có tác dụng với người này chứ đừng nói năm đấm, nhưng Tiêu Trạch mặc kệ, hắn nhất định phải đánh một quyền này.

“Ầm...”

Lâm Phàm mới vừa còn đắm chìm trong cảm giác thành tựu, nhất thời xấu hổ cười trừ mấy tiếng.

Trẻ nhỏ cứng đầu như vậy thật là làm người ta giận dữ.

Lâm Phàm nhú mắt nhìn Tiêu Trạch:

- Xem ra bài học còn chưa đủ để nhớ trong lòng.

Tiêu Trạch cả kinh, vội lùi lại, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lâm Phàm, cuối cùng bỏ đi không một lần quay đầu.

Đám người dưới đài vội tránh ra một con đường. Bọn họ có thể dám hò hét cười đùa lúc còn thi đấu, nhưng mọi việc xong rồi thì lại không thể không cẩn thận.

Tiêu Trạch bại dưới tay lão sư lớp chữ Đinh, nhưng đối phó bọn họ còn không phải đơn giản như bóp chết một con kiến?

- Tiền bối, ngài thật là lợi hại.

Hàn Tích Vũ lập tức tiến lên. Vừa rồi nàng cũng hoa cả mắt với thủ đoạn mà tiền bối thi triển.

- Chuyện hai người các trò với Tiêu Trạch là thế nào?

Lâm Phàm hỏi

Hàn Tích Vũ nghe tiền bối hỏi, cũng có chút bất đắc dĩ, sau đó kể chi tiết lại mọi việc.

Lâm Phàm giờ đã hiểu mọi chuyện là thế nào.

Hàn Tích Vũ là người của Hàn gia, còn Tiêu Trạch là người của Tiêu gia, hai nhà này kết thông gia cũng không phải chuyện gì mới lạ.

Thế nhưng ở Huyền Hoàng giới, việc kết thông gia giữa các đại gia tộc không cho nữ trong cuộc lên tiếng mà đều là trưởng bối trong tộc

quyết định, giống như thánh chỉ không cho làm trái.

Tiêu Trạch mấy ngày hôm trước biết được mình đã có vị hôn thê, cũng coi là việc tự nhiên, hết thấy đều nghe trong tộc an bài.

Nếu hai nhà đã kết thông gia, Tiêu Trạch đương nhiên không thể để vị hôn thê của mình thân mật với nam tử khác, hơn nữa nam tử kia còn là một phế vật.

Bởi vậy mới phát sinh một màn vừa rồi.

Lâm Phàm cũng không muốn can dự nhiều vào chuyện này, dù sao đây cũng là việc riêng nhà người ta

Hơn nữa mình còn phải lo cướp sạch bốn đại gia tộc, không có nhiều tinh lực để lo nhiều chuyện như vậy

- Chuyện này tự các trò giải quyết, ta còn có chuyện, cáo từ trước.

Lâm Phàm hiện tại muốn ra ngoài học viện nên khoát tay áo tạm biệt rồi rời đi.

Hàn Tích Vũ cùng Tang Thiên Hạo nhìn thân ảnh phía trước, tay nắm chặt lại.

Chuyện hôm nay để Tang Thiên Hạo cảm nhận được thật rõ nguy cơ, cũng có một cảm giác vô lực thật sâu khi đối mặt với Tiêu Trạch.

Trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ.

Đây là lần đầu tiên Tang Thiên Hạo có khát vọng được trở nên mạnh mẽ mãnh liệt đến thế.

- Huynh sẽ tới gặp tiền bối để bái sư.

Tang Thiên Hạo giống như đã hạ quyết tâm.

- Sao cơ?

Hàn Tích Vũ sửng sốt:

- Tang ca, tiền bối là lão sư lớp chữ Đinh, nếu huynh bá sư thì sẽ phải làm đệ tử lớp chữ Đinh, mất hết phúc lợi của lớp chữ Ất đó.

- Lớp chữ Ất cũng được mà lớp chữ Đinh cũng tốt, tiền bối là thế ngoại cao nhân, nếu lần này huynh không biết nắm chắc cơ hội thì sợ rằng sau này muội sẽ biến mất không còn cạnh huynh nữa.

Tang Thiên Hạo nói.

. . . .

Lâm Phàm ra ngoài học viện, thành thạo đi dạo trên đường phố.

Sau đó hắn mua từ tiệm rèn mười ba khối tinh thiết, chuẩn bị rèn vũ khí cho đám đệ tử của mình.

Đối với mười ba đệ tử này, có một thanh vũ khí tốt luôn chỉ là niềm mong ước, dù sao chúng nó chỉ là đệ tử lớp chữ Đinh. Mà chính mình sẽ không ở lại đây lâu nữa, còn có chuyện quan trọng khác, vì thế cần nhanh chóng làm một số chuyện cho tụi nhỏ.

Lâm Phàm mua tinh thiết xong thì lại tùy ý dạo quanh trong thành.

- Tránh ra, tránh ra.

Lúc này phía trước truyền đến tiếng hét lớn, Lâm Phàm vội nép sang bên như những người xung quanh, nhìn đoàn người cắt ngang qua.- Đây là đại nhân vật nào? Bộ tịch cũng không nhỏ a.

Lâm Phàm có chút nghi hoặc, đám người này xem điệu bộ rất là vội vàng, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Hình như lần này thương hội Thiên Địa sẽ đấu giá một món trọng bảo đấy!

- Vừa rồi là cờ hiệu của Vân gia!

- Ngày hôm qua, ta còn thấy đại nhân vật của Thánh Ma Tông xuất hiện trong thành, hẳn là vì lần đấu giá này của thương hội Thiên Địa đi.

....

Lâm Phàm cẩn thận lắng nghe đám người xung quanh to nhỏ, khi nghe tới Thánh Ma Tông thì cũng sửng sốt. Hẳn không nghĩ Thánh Ma Tông cũng phái người tới đây.

Đây rốt cuộc là bảo bối gì mà cả tông môn cũng rục rịch?

Lâm Phàm hiện tại có hai việc cần hoàn thành, chuyện thứ nhất là báo cho người trong tông môn biết Yến hoàng có mưu đồ bí mật; chuyện thứ hai là tìm hiểu bảo bối kia, tiện tay thì chôm.

- Vị huynh đài này, người vừa mới nói có đại nhân vật từ Thánh Ma Tông xuất hiện trong thành, không biết giờ bọn họ ở đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Tiểu ca, người hỏi cái này thừa quá, hoàng triều Đại Yến chính là nước phụ thuộc Thánh Ma Tông, đại nhân vật Thánh Ma Tông đến đây đương nhiên là phải ở chỗ đó.

Đại hán râu quai nón cười chỉ chỉ hoàng thành.

Lâm Phàm nhướng mày, khó rồi đây, mình sao dám vào hoàng thành, Yến hoàng cùng hoàng hậu đều ở nơi đó, hai người này còn lợi hại như thế, chẳng may sơ xảy một chút, bị phát hiện thì xong đời.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó tách khỏi đám đông. Hiện tại hẳn chỉ muốn mau mau đi xem thương hội Thiên Địa kia sẽ đấu giá cái gì mà hấp dẫn nhiều người như vậy.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 65: May Là Ca Thông Minh

oOo

Thương hội Thiên Địa nằm ở góc Đông Nam đế đô, là thương hội duy nhất trong hoàng triều Đại Yến. Thương hội này vẫn thường đấu giá bảo bối do người ký gửi, cũng có đấu giá bảo bối tự mình tìm được, nhưng ở Huyền Hoàng giới thì hầu như nó chỉ hấp dẫn được sự chú ý của võ giả bình thường. Dù sao võ giả có tu vi cao cũng không có hứng thú với những đồ mà thương hội này lấy ra được.

Thế nhưng vật phẩm đấu giá lần này lại làm cho khắp nơi rục rịch, thật là một chuyện đáng kinh ngạc.

Giờ phút này, ngoài cửa thương hội Thiên Địa đã toàn những người là người, hình thành một đám đông khổng lồ đến mức Lâm Phàm cũng phải há hốc miệng.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, đám người này phần lớn đều là tu vi Tiên Thiên, hiển nhiên không phải người hoàng triều Đại Yến, có thể nói là bốn phương tám hướng thật sự tới cả.

Lâm Phàm ngày càng tò mò, không biết rốt cuộc là bảo bối gì được đấu giá mà hấp dẫn nhiều người như vậy?

- Hoan nghênh các vị bằng hữu tới thương hội Thiên Địa. Bản thương hội dự tính ba ngày sau sẽ đấu giá một món chí bảo, là Tiểu Thiên Vị Đan.

- Có lẽ không ít bằng hữu còn đang suy nghĩ “Tiểu Thiên Vị Đan” này rốt cuộc là bảo bối gì, bản thương hội lại xin giải thích cho mọi

người, “Tiểu Thiên Vị Đan” này chính là bất kỳ người nào ăn vào đều có thể đạt tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Ngay sau khi nhân viên của thương hội Thiên Địa nói ra công hiệu của Tiểu Thiên Vị Đan, đám người lập tức nhao nhao lên, hiển nhiên là không tin.

Tiểu Thiên Vị Đan? Bất kỳ người nào ăn vào đều có thể đạt tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị? Chuyện này có thể sao?

Mọi người đang cùng nghĩ một câu hỏi trong đầu.

Cảnh giới Hậu Thiên vẫn là nhân loại, cảnh giới Tiên Thiên đã là siêu nhân, đến cảnh giới Nhập Thần thì có thể nói là thần, mà cảnh giới Tiểu Thiên Vị càng là thần trong thần.

Dời núi lấp biển, nghịch thiên cải mệnh, không gì là không thể.

Có thể đạt tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị, người nào không thiên tư trác tuyệt, số mệnh mạnh mẽ, đã trải qua không biết bao nhiêu hiểm nguy, gặp bao nhiêu kỳ ngộ mới có thể đạt tới cấp bậc này.

Nhưng bây giờ thương hội Thiên Địa này lại dám nói có thể lập tức khiến người tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị, đây quả thực là chuyện quá khó tin.

- Các vị bình tĩnh một chút, chớ nóng nảy. Tiểu Thiên Vị Đan này hoàn toàn có thật, sẽ được đấu giá vào ba ngày sau, phí vào cửa là mười vạn Huyền Hoàng tệ, đơn vị đấu giá cũng dùng Huyền Hoàng tệ làm chính.

. . . .

Lâm Phàm nghe thấy vậy, sắc mặt hơi đổi.

Chuyện này nhất định có mờ ám.

Huyền Hoàng tậ là sản vật chỉ Huyền Hoàng giới có, thuộc loại khoáng thạch, nằm sâu trong lòng đất.

Khoáng thạch Huyền Hoàng là do chân nguyên đất trời ngưng tụ mà thành, được xem như một loại tiên thông dụng.

Trong Huyền Hoàng tậ có chân nguyên, đáng lý nó nên được võ giả dùng để tu luyện, thế nhưng chân nguyên này lại không thể rút ra, đây là kết quả được Đại Thiên Vị chí tôn chứng minh qua thực nghiệm.

Bởi vậy Huyền Hoàng tậ này dần dần trở thành tiên tậ thông dụng của các quốc gia trong Huyền Hoàng giới.

Nhưng với người tu vi cao thâm, Huyền Hoàng tậ này căn bản là vật vô dụng.

Mà bây giờ Tiểu Thiên Vị Đan này lại dùng Huyền Hoàng tậ để đấu giá, trong mắt Lâm Phàm, tuyệt đối là có quý.

- Nếu “Tiểu Thiên Vị Đan” thật sự có thể lập tức khiến người tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị, như vậy trừ khi là kẻ đầu óc toàn phân, bằng không tuyệt đối sẽ không lấy ra đấu giá.

Nếu lấy vật ngang giá trị để đổi thì Lâm Phàm còn tin, nhưng dùng Huyền Hoàng tậ, hẳn tuyệt không tin tưởng.

Một đám ngu ngốc.

Lâm Phàm cũng không xem nữa, rời đi.

“Tiểu Thiên Vị Đan” này để một đám ngu ngốc chém giết tranh đoạt đi.

Chẳng có chuyện từ trên trời rơi xuống miếng bánh ngon dễ dàng như thế đâu.

Ba ngày sau mình sẽ tới thử xem có gặp các sư huynh Thánh Ma Tông không. Dù sao nhất định phải báo cho tông môn việc hoàng triều Đại Yến phản bội để còn chuẩn bị tốt việc ứng phó.

Hôm sau.

Lâm Phàm dậy từ sớm, tinh thần phấn chấn mà huyết sáo đi tới lớp chữ Đinh.

Hiện tại Lâm Phàm xem như một danh nhân ở học viện, đi đến đâu cũng đều được người khác nhìn chăm chú.

Bởi thế hắn đi rất chậm, chủ yếu là để lắng tai nghe xem người xung quanh nói thế nào về mình.

- Nhìn kìa, đó là lão sư lớp chữ Đinh hôm qua hung hăng giáo huấn Tiêu Trạch trên đài tỷ võ đó!

- Thật không? Hôm qua ta có việc ra ngoài nên bỏ lỡ, thật sự quá đáng tiếc.

. . . .

Nghe một hồi, Lâm Phàm rất là thỏa mãn, cảm thụ cảm giác được muôn người nhìn theo.

Khi vào tới lớp, Lâm Phàm đang chuẩn bị ân cần thăm hỏi đám học sinh thì chợt sững sốt, có tới ba người khách không mời mà đến.

Lâm Phàm không hiểu tại sao ba người này lại tới đây.

Mà mười ba đệ tử trong lớp cũng có chút căng thẳng nhìn một người trong đó.

Tiêu Trạch có danh khí rất lớn trong học viện, cả lớp chữ Đinh cũng từng nghe qua về hắn. Thế nhưng giờ kẻ này lại đang đứng trong tại đây, cũng không biết định làm gì.

- Kính chào lão sư!

Khi thấy Lâm Phàm xuất hiện, mười ba đệ tử đều thở phào một cái, sau đó lập tức tôn kính lên tiếng chào.

- Ủm.

Lâm Phàm gật gật đầu, tiếp đến nhìn sang ba người.

- Tiền bối, xin ngài hãy thu ta làm đồ đệ.

Tang Thiên Hạo vừa nói xong, lập tức quỳ xuống.

Khi nhìn thấy Tiêu Trạch, cả Tang Thiên Hạo cùng Hàn Tích Vũ đều cả kinh, nhưng thấy Tiêu Trạch không nói gì, Tang Thiên Hạo cũng chỉ cảnh giác để ý đối phương.

Dù sao hắn không biết đối phương tới đây để làm gì.

Lâm Phàm sững sốt, nhìn Tang Thiên Hạo, người này muốn bái mình làm sư phụ?

Chuyện này...

- Trò làm gì ở đây?

Lâm Phàm nhìn về phía Tiêu Trạch hỏi.

Tiêu Trạch nhìn thấy Lâm Phàm thì không khống chế được cơn tức giận bốc lên. Ngày hôm qua, sau khi về nhà, người trong tộc biết chuyện của hắn ở học viện thì đều dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn hắn. Đồng thời cha của hắn muốn dẫn người đi học viện tìm Lâm Phàm, nhưng bị hắn ngăn lại.

Lúc tắm rửa, Tiêu Trạch bỏ quần áo ra, nhìn thấy vết đỏ hằn trên hông, cảm giác hổ thẹn lại dâng lên.

Mà càng làm cho Tiêu Trạch không chịu nổi là khi hấn nằm trên giường lại cứ nghĩ mãi cái cảm giác đó.

- Thua thì chấp nhận trả tiền cược, Tiêu Trạch ta bái người làm sư phụ.

Tiêu Trạch nói.

- Ha ha.

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Ta nghĩ là bỏ qua đi, trò là thiên tài lớp chữ Giáp, vào lớp chữ Đinh của ta sẽ thành phí phạm nhân tài mất.- Tiêu Trạch ta đội trời đạp đất, thua chính là thua.

- Vậy còn trò?

Lâm Phàm nhìn về phía Hàn Tích Vũ hỏi.

- Tiền bồi, ta đi cùng Tang sư huynh tới xem một chút.

Hàn Tích Vũ nói.

Hàn Tích Vũ lúc này rất là kinh ngạc, Tiêu Trạch lại chấp nhận thua cược mà đến bái sư chứ không phải dẫn người đến gây phiền phức cho tiền bồi.

Điều này làm cho Hàn Tích Vũ rất khó tin tưởng.

Loại người tâm cao khí ngạo này cũng có lúc cúi đầu, quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Mà mười ba đệ tử lớp chữ Đinh càng kinh ngạc hơn, trong đầu thậm chí loạn lên.

Tiêu Trạch này lại muốn bái lão sư của chúng nó làm sư phụ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đệ Tử Phản Rời!

oOo

Lâm Phàm nhìn Tiêu Trạch, đây là một thiên tài, tư chất rất cao, chẳng qua tính cách lại quá mức cao ngạo.

- Tốt, Thủy Thủy đi lấy hai chén trà lại đây, nhớ là có nước trà ở trong.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, thưa lão sư!

Lưu Thủy Thủy nhìn chăm chăm Tiêu Trạch, đôi mắt long lanh sáng hẳn lên. Bề ngoài anh tuấn cộng thêm vẻ lạnh lùng cao ngạo của Tiêu Trạch đúng là có sức sát thương rất lớn với các muội tử.

Không quá bao lâu, Lưu Thủy Thủy bưng theo hai chén trà chạy về.

- Lão sư, đây ạ!

Lưu Thủy Thủy đặt hai chén trà lên bàn lão sư, sau đó lại len lén liếc nhìn Tiêu Trạch một cái, mắt như muốn bắn ra tia sáng.

- Tốt, nếu các trò đều rung động trước mị lực nhân cách của ta, yêu cầu được báỉ ta làm sư phụ thì ta cũng không thể không thu các trò. Chắc các trò cũng biết lệ dâng trà báỉ sư, không cần ta nhiều lời chứ.

Lâm Phàm kéo ghế ngồi xuống, sau đó lại vẫy vẫy mười ba đệ tử, để chúng nó đứng phía sau lưng mình.

Như thế này mới đủ chính quy a.

Lâm Phàm không nghĩ mình lại quá thích hợp làm lão sư như vậy, thu cả một thiên tài lớp chữ Giáp. Không có cách nào, ai bảo mị lực nhân cách của ca cao đến không thể che bớt được chứ, ài.

- Lão sư, mời người dùng trà.

Tang Thiên Hạo không một chút do dự, quỳ hai gối trước mặt Lâm Phàm, hai tay bưng chén trà dâng tới.

Tang Thiên Hạo hiểu, nếu muốn có tiến bộ lớn hơn nữa trên con đường võ đạo thì cách tốt nhất là để vị tiền bối trước mắt này dẫn dắt mình đi tới.

Vì mình, đồng thời cũng vì Hàn Tích Vũ, Tang Thiên Hạo nhất định phải cố gắng.

- Ừm.

Lâm Phàm tiếp nhận chén trà, khẽ nhấp một ngụm, gật gật đầu.

- Lão sư, xin mời người dùng trà.

Tiêu Trạch chỉ do dự chốc lát rồi cũng làm theo Tang Thiên Hạo.

Tiêu Trạch bái Lâm Phàm làm sư phụ, một nguyên nhân là nguyên chịu thua cược, nguyên nhân thứ hai là từ sâu trong nội tâm hẳn có một cảm giác gì đó rất khó gọi tên, thời thời khắc khắc nhắc nhở hẳn mau bái sư, nếu không bái sư, về sau có lẽ không còn được nếm trái Cây Thước Yêu Thương nữa.

- Ừm, lão sư đã có mười ba đệ tử, các trò ấy sẽ là sư huynh sư tỷ của hai trò. Thiên Hạo là đệ tử thứ mười bốn của lão sư, còn Tiêu Trạch là thứ mười lăm.

Lâm Phàm nói.

Tiêu Trạch vừa nghe, không phục:

- Lão sư, dựa vào cái gì ta xếp thứ mười lăm, hẳn có tư cách gì ở trên ta!

Mười ba đệ tử kia nhập môn từ lâu cũng thôi, nhưng mấu chốt là Tang Thiên Hạo này có bản lĩnh gì mà ở trên mình.

- Bởi vì trò ấy quỳ sớm hơn trò. Còn nữa, từ nay về sau lời của lão sư chính là lẽ phải, thân là đệ tử không được nghi ngờ.

Lâm Phàm nói.

Tiêu Trạch không nói gì, trong lòng vẫn không phục, bị Tang Thiên Hạo ép lên đầu hẳn làm sao có thể chịu.

- Lão sư, lần trước không phải người nói lão sư cũng có lúc sai, nếu có nghi ngờ thì cứ việc nói ra sao?

Lưu Thủy Thủy đứng một bên nói.

Lâm Phàm sững sốt, nữ đệ tử luôn nhu thuận này hôm nay ăn phải cái gì thiu sao? Lại 'bật' mình?

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, phát hiện ánh mắt mê trai của Lưu Thủy Thủy, thầm than một tiếng, xem ra đệ tử này bị Tiêu Trạch câu dẫn mất hồn rồi!

Phản đồ, phản đồ a.

- Khụ khụ.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, sau đó sao có thể tự đánh lên mặt mình, hiện giờ cho dù là đen cũng phải nói thành trắng.

- Các lão sư khác có thể có lúc sai, nhưng ta nói thì đều là chí lý nhân sinh. Được rồi, nghi thức bái sư chấm dứt, bắt đầu học.

Lâm Phàm không muốn dây dưa tiếp vấn đề kia.

Tiêu Trạch này vừa đến đã bắt cóc mất đại đệ tử của mình rồi, thù này ta nhớ kỹ, sau này có sai lầm gì thì nhất định phải bắt cời quần ra, dùng Cây Thước Yêu Thương hảo hảo giáo huấn một chút.

....

Trong hoàng cung.

Hoàng triều Đại Yến thân là nước lệ thuộc Thánh Ma Tông, đệ tử Thánh Ma Tông tới đây đương nhiên được hưởng đãi ngộ tiếp đãi tối cao.

Tông môn khác, đi vào hoàng triều Đại Yến cũng chỉ có thể đợi ngoài hoàng thành, càng không có tư cách tiến vào trong hoàng cung.

Lúc này Yến hoàng ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, nhắm nhắm hờ, khéo miệng nở một nụ cười nhẹ.

Thánh Ma Tông, Tuyệt Đại Tông, Vạn Ma Tông, Linh Lung Kiếm Các, Chính Nhất Tông... chính ma hai phái đến đây không ít, lực hấp dẫn của Tiểu Thiên Vị Đan quả thật không sai.

Đột nhiên Yến Hoàng mở mắt, tinh quang lóe ra, thậm chí thấy được cả lửa giận.

Hắn nhớ tới việc vẫn không tra ra được kẻ đánh lén mình cùng hoàng hậu, một bụng lửa giận lại bốc lên. Cả đời hắn thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp tình huống này. Đây chính là sỉ nhục vĩnh viễn không thể rửa sạch.

Chợt hư không chấn động, Yến hoàng tiến vào trong hư không rồi xuất hiện lại tại một chỗ thần bí mật mù tăm tối.

Nơi này phẳng phất là chỗ bị thế giới vứt bỏ, tối đen, u ám, chỉ có ánh sáng leo lét từ mấy cái đèn dầu ở góc tường.

Yến hoàng đi trong thông đạo tối đen, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

- Aaaaa....

Từng tiếng kêu thảm thiết giống như của ác ma nơi địa ngục truyền tới từ phía cuối thông đạo.

Khi đi đến cuối, một mùi mục nát hôi thối xộc lên mũi Yến hoàng, thế nhưng hẳn lại có vẻ rất hưởng thụ thứ mùi khủng khiếp này.

Yến hoàng uy vũ cương chính lúc này lại lộ ra vẻ mặt làm cho người ta buồn nôn như thế.

“Leng keng leng keng leng keng...”

Từng tràng tiếng xích sắt va chạm, phảng phất như là ác ma gầm rú, âm trầm khủng bố, làm cho người ta không rét mà run.

Chỗ sâu nhất, trên mỗi bức tường ở mỗi buồng giam lại có một cây móc sắt lan tỏa u quang, xuyên thấu lên ngực của mỗi tù phạm trong đó.-
Yến hoàng, người sẽ chết không được tử tế...

Từng tiếng chửi rủa oán hận không ngừng quanh quẩn ở nơi đây, phảng phất như là nguyên rủa từ địa ngục vọng lên.

- Trời này là trầm, đất này cũng là trầm, oán hận của các người chỉ khiến trầm càng cường đại hơn thôi, ha ha.

Lúc này Yến hoàng giống như hóa thành ma, hai mắt đen kịt, cả người bao phủ trong huyết quang.

- Vạn Vật Quy Ngã.

Yến hoàng mở rộng hai tay, tóc dài phiêu dật, trong toàn bộ địa lao đột nhiên bộc phát ra một lực hút làm cho người ta run như cầy sấy.

Những người bị giam ở đây toàn thân run rẩy lên, khí huyết trên người bị hút ra từng sợi một, cuối cùng chậm rãi dung nhập vào người Yến hoàng.

- Yến hoàng, người không được chết tử tế đâu...

Ở một buồng giam, người trong đó tựa hồ đã bị rút khí huyết suốt thời gian dài, sớm đã gãy trơ cả xương, mà lúc này lại càng không ngừng khô quắt, cuối cùng hóa thành một bộ xương trắng. Yến hoàng đắm chìm bên trong màn huyết khí đỏ thắm.

Thánh Ma Tông, Thần huyết là của trẫm.

Toàn bộ thiên hạ cũng đều là của trẫm.

Dù là ai cũng không cách nào ngăn cản bước đi của trẫm.

- Các người hưởng thụ cho tốt thời gian cuối cùng đi.

Đôi mắt đen kịt của Yến hoàng dần dần về lại như cũ, tiếp đó hãnh cười khẽ một tiếng, xé rách hư không, rời khỏi nơi này.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Ta Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào Địa Ngục

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tiêu gia.

- Thiếu gia, thiếu gia đã về, gia chủ đang ở phòng trước chờ thiếu gia.

Quản gia thấy thiếu gia đã trở về, lập tức tiến lên ân chào hỏi.

Tuy rằng gần đây có rất nhiều tin đồn không tốt quanh thiếu gia, nhưng vị quản gia đã làm cho Tiêu gia mấy chục năm này vẫn tin tưởng thiếu gia, xem tin đồn kia như một cái rắm.

Tiêu Trạch một đường trở về đều là cúi đầu, phảng phất như đang vất óc suy nghĩ cái gì đó, lúc này nghe được quản gia thông báo cũng gật đầu rồi đi về phòng trước.

Tiết học hôm nay, mới đầu để Tiêu Trạch rất thất vọng, bài giảng là kể chuyện xưa như thế đơn giản chỉ là mê hoặc lòng người mà thôi. Thế nhưng càng nghe giảng, Tiêu Trạch lại càng có thêm nhiều ý nghĩ.

Hắn đã là Tiên Thiên cấp sáu, trong học viện Thiên Phủ cũng không còn cái gì để học, hết thấy con đường là phải dựa vào bản thân. Hắn cũng có nghĩ tới việc đi báỉ nhập tông môn nào đó, nhưng vẫn dùng dằng chưa quyết nên tới đâu. Hôm nay chuyển vào học lớp chữ Đinh hoàn toàn là hành vi điên cuồng, thậm chí hắn cho rằng có thể ảnh hưởng tới con đường võ đạo.

Thế nhưng chỉ một tiết học mấy canh giờ hôm nay lại khiến cho đầu óc hẳn như được mở mang ra, thậm chí hiểu sâu thêm những gì đã học.

Thiên tư ngộ tính của Tiêu Trạch vốn đã rất cao, mà một đoạn chuyện xưa của Lâm Phàm sáng nay lại càng tăng cho Tiêu Trạch không ít ngộ tính.

Ngộ tính đề cao, tự nhiên là có thể lĩnh ngộ những điều chưa hiểu trước kia.

Nhưng Tiêu Trạch cũng mới nghe Lâm Phàm giảng bài một lần, ngộ tính cũng mới tăng, tự nhiên còn cần một quá trình thông thả.

Phòng trước.

Tộc trưởng Tiêu gia Tiêu Chiến Phong mặt vô cảm, thật chí có chút tức giận ngồi trong đó.

Chén trà đặt trên bàn đã sớm nguội lạnh.

Hắn vừa mới nghe được tin con của mình lại bá một gã lão sư lớp chữ Đình làm sư phụ. Điều này làm Tiêu Chiến Phong rất là tức giận, đường đường thiếu gia Tiêu gia, thiên tài học viện Thiên Phủ giờ lại đọa lạc muốn vào lớp chữ Đình, đây chẳng phải là muốn làm mất sạch thể diện của Tiêu gia?

- Phụ thân tìm con?

Tiêu Trạch đi vào phòng trước, thấy sắc mặt của cha mình thì cũng hiểu việc mình bá sư đã bị biết được.

Chuyện ngày hôm qua đã làm cho phụ thân phần nộ không thôi, Tiêu Trạch biết nếu hôm nay không nói được rõ ràng thì sợ là không giải quyết dễ như vậy.

- Sáng nay, lão sư của con có tới đây, nói con vào lớp chữ Đình, đây là thật sao?

Tiêu Chiến Phong tỉnh bơ hỏi, phảng phất như là một con sư tử đang ngủ say, lúc nào cũng có thể bạo phát.

- Vâng!

Tiêu Trạch gật gật đầu.

Đúng lúc này, Tiêu Chiến Phong vỗ thật mạnh lên bàn trà, khiến nước trà sánh ra đổ đầy trên đất:

- Người điên rồi phải không, lớp chữ Giáp không ở đi ở lớp chữ Đinh, người có biết hiện tại có bao nhiêu người đang cười Tiêu gia chúng ta không hả? Thế diện của Tiêu gia bị người làm nát bét cả rồi, người có biết không?

- Nói, vì sao lại bá?

Tiêu Chiến Phong lớn tiếng quát. Nếu hôm nay không nhận được câu trả lời hài lòng, hẳn nhất định phải tới học viện, nhìn xem lão sư lớp chữ Đinh kia rốt cuộc là dùng cách gì để cho con mình mê muội bỏ lớp chữ Giáp mà sang lớp phế vật chữ Đinh.

Tiêu Trạch trầm mặc một hồi, vì sao bá ư? Vấn đề này Tiêu Trạch cũng từng nghĩ qua, nhưng mỗi lần có nghĩ tới thì lại nhớ đến cảm giác bị cây thước đánh lên mông.

Giống như là vì nghiện cảm giác này nên mới bá sư.

Nhưng là Tiêu Trạch tự nhiên không thể nói như vậy:

- Phụ thân, lão sư lớp chữ Đinh kia là một vị cao nhân. Hiện giờ học tại lớp chữ Giáp đã không có lão sư nào có thể dạy cho con cái gì nữa, nhưng vị lão sư lớp chữ Đinh này lại một chiêu đánh bại con, con nghĩ rằng tới bên cạnh lão sư sẽ có thể học được càng nhiều thứ.

Tiêu Trạch nói mấy lời này kỳ thật cũng không trái lương tâm.

Tiêu Chiến Phong nhìn Tiêu Trạch, thấy con mình không giống như nói giỡn, cũng dần bình tĩnh lại.

Hắn rõ thực lực của Tiêu Trạch, Tiên Thiên cấp sáu, công pháp tu luyện cũng là tổ tiên Tiêu gia truyền xuống, dù gặp Tiên Thiên cấp bảy cũng có sức liều mạng.

- Thật sự?

Tiêu Chiến Phong hỏi.

- Vâng, phụ thân. Sáng nay cao nhân này có dạy con một buổi, hiện giờ trong đầu con có rất nhiều thứ mới lạ, càng có những giải thích cặn kẽ hơn với công pháp đã tu luyện. Nếu phụ thân không còn chuyện gì nữa, con xin được về phòng tu luyện một chút.

Tiêu Trạch nói.

Tiêu Chiến Phong thấy Tiêu Trạch không giống nói dối, cuối cùng cũng khoát tay áo để cho rời đi. Sau đó hắn lâm vào trầm tư, chẳng lẽ thật vậy sao?

Hôm sau.

Lâm Phàm lại kể thêm một tiểu thuyết nữa, thuận tiện tăng lên tư chất cho đám đệ tử, sau đó vội vàng chạy ra khỏi học viện Thiên Phủ.

Tối qua Lâm Phàm trần trọc mãi không đi vào giấc ngủ được, suy nghĩ cả đêm.

Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" có thật thì làm sao bây giờ? Liệu có khi thật sự có một gã bại não lấy "Tiểu Thiên Vị Đan" đổi Huyền Hoàng tệt? Thế gian to lớn, chuyện lạ gì cũng có, sao có thể dùng tư tưởng của mình để áp lên người khác?

Đây tuyệt đối là chuyện sai lầm.

Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" này là thật, vậy vừa vặn cướp sạch bốn đại thế gia, sau đó căn đan, lập tức tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị, cuối cùng phong phong quang quang trở lại tông môn, còn không phải được đối đãi như bảo bối?

Nhúng tay vào hay không, tất cả đều ở một ý niệm.

Lâm Phàm quyết định làm!

Còn hai ngày nữa mới đến ngày đấu giá, ra tay sớm thì có cơm ăn.

Như thế dù lúc đấu giá bị người phát hiện, muốn chém giết cũng đã muộn rồi.

Đồ chơi quý báu như vậy, nhất định không chỉ một người muốn cướp mà là một đồng, tuy thần khí gạch hồng lợi hại nhưng cũng không đập nhanh như thế nổi.

Cho nên nhất định phải sớm thu vào tay.

Lâm Phàm đi vào thương hội Thiên Địa, đóng vai một khách hàng mà lẫn vào đám đông.

Lúc này trong thương hội Thiên Địa rất nhiều người, các loại vật phẩm cũng đều được trưng bày hết ra để khách hàng lựa chọn.

Lần này đấu giá "Tiểu Thiên Vị Đan" hấp dẫn rất nhiều tông môn đến, mà trong thời gian chờ đợi, đệ tử của các tông môn này cũng tới nơi đây xem thử có thể gặp được vật gì hợp với mình hay không.

Lúc này Lâm Phàm nheo nheo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm chỗ khả nghi. Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" là thật thì vật báu vô giá ấy nhất định được đặt ở một chỗ bí mật.

Thế nhưng rốt cuộc là chỗ nào đây?

Lâm Phàm chui vào một góc khuất sau đó tiến vào trạng thái ẩn thân, bắt đầu tìm kiếm lung tung.

Tìm thật lâu, thật lâu, Lâm Phàm cũng đã sắp nản muốn bỏ cuộc.

Đồ chơi này rốt cuộc là ở đâu chứ?

Mà vừa lúc này, hai mắt Lâm Phàm tỏa sáng, bởi vì Lâm Phàm thấy được một vị nam tử trung niên khí chất rất cao, rất cao, đang được một đám người bảo hộ mà đi vào bên trong.

Lâm Phàm lập tức vui vẻ trong lòng, người này nhất định là thuộc cao tầng, sau đó không nghĩ nhiều mà vội theo sau. Có lẽ dựa vào người này có thể tìm thấy "Tiểu Thiên Vị Đan".

Lát sau, Lâm Phàm nép ở một góc trong một gian mật thất, thở mạnh cũng không dám, bởi vì trước mặt xuất hiện thêm một nhân vật làm Lâm Phàm lạnh cả gáy.

Yến hoàng!

Vốn Lâm Phàm đang muốn phang một gạch lên đầu vị cao tầng kia, nhưng đúng lúc ấy không gian lại bỗng dao động, hù cho Lâm Phàm rằm cũng không dám phóng, ngồi xồm ở góc tường.

Đồng thời Lâm Phàm cũng thầm may mắn vì vừa rồi mình không động thủ, bằng không có thể gặp bi kịch rồi.

Hai kẻ kia từ từ trao đổi, Lâm Phàm cũng ổn định lại tâm trí. Hắn không ngờ mình lại liên tiếp đụng phải tấm màn đen như thế.

"Tiểu Thiên Vị Đan" này không ngờ là của Yến hoàng.

Khi Yến hoàng bàn bạc xong rời đi, Lâm Phàm cũng thầm thở phào, còn cao tầng kia thì đem "Tiểu Thiên Vị Đan" bỏ vào một cái hốc bí mật. Đương nhiên nó không gọi là bí mật với Lâm Phàm, bởi vì Lâm Phàm xem rõ từ đầu tới cuối.

Cao tăng xong việc, thỏa mãn rời khỏi. Lâm Phàm lập tức mở cái hốc kia ra, một hộp gấm nhỏ xinh xuất hiện trước mắt hắn. Tiếp đó, Lâm Phàm không nói hai lời, lấy ra đan dược bên trong.

"Đinh, chúc mừng phát hiện đan dược Thiên cấp thượng phẩm Bạo Huyết Đan."

"Bạo Huyết Đan: có thể gia tăng tuy vi của người dùng trong một khoảng thời gian ngắn. Sau khi dược hiệu tan hết, người dùng sẽ nổ tan xác mà chết."

"Đây là một viên đan dược chưa từng xuất hiện ở Huyền Hoàng giới."

"Sau khi sử dụng, exp +2.000.000."

Quả nhiên, căn bản không có khả năng có Tiểu Thiên Vị Đan, tất cả chuyện này đều là gạt người.

Nhưng làm Lâm Phàm nghĩ không ra là Yến hoàng này định làm gì?

Âm mưu, tuyệt đối là âm mưu thật to.

Đột nhiên, Lâm Phàm phát hiện mình mang trọng trách nặng nề, thân là người tràn ngập chính nghĩa cùng tình yêu, nhìn thấy tấm màn đen này sao có thể cứ vậy bỏ đi.

Tựa như có giọng nói vang lên trong đầu Lâm Phàm.

- Cứu vớt mọi người.

Đây là một nhiệm vụ thần thánh và gian khổ, nhưng Lâm Phàm không sợ, dù không được thế nhân thấu hiểu thì Lâm Phàm cũng phải ngăn cản lần giao dịch này, tuyệt không thể để cho mọi người rơi vào bẫy của Yến hoàng.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, quăng đan dượt lên trời rồi há miệng nuốt vào, sau đó cởi quần ra, ‘bình’ một bãi to tướng thế vào trong hộp chứa đan, xoa xoa mông, kéo quần lên, rồi lại để cẩn thận về chỗ cũ.

Con đường cứu vớt chúng sinh vừa bắt đầu đã thật là ‘gian khổ và mất sức’, nhưng Lâm Phàm không sợ.

Ai bảo ca là một người trái tim có tràn ngập chính nghĩa và nhân ái chứ.

Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hành Động Cứu Vớt

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm rất thất vọng với "Tiểu Thiên Vị Đan" đều của thương hội Thiên Địa, rõ ràng là lừa đảo người ta, còn may là vẫn cấp cho bốn đại gia hai trăm vạn exp.

Lâm Phàm rất là không hài lòng với thực lực chỉ ở Tiên Thiên cấp sáu của mình. Hắn cho rằng người tràn ngập tình yêu và chính nghĩa như mình thì con đường sau này nhất định là ngập tràn sóng gió.

Không đến cảnh giới Đại Thiên Vị, Lâm Phàm cũng không dám nói mình là sứ giả của tình yêu và chính nghĩa.

Còn việc ăn đan dược xong lại trả cho đối phương một đồng ‘chất bài tiết’ to lù lù như vậy, tuyệt đối chỉ là hành vi vô ý.

Lâm Phàm cho rằng viên Bạo Huyết Đan kia nhất định là có độc, vừa ăn vào bụng đã đau quặn lên, không thể nín nổi.

Có điều cũng may là có chỗ để mình dùng tới ‘nó’.

....

Lâm Phàm trở lại học viện Thiên Phủ thì giao cho mười lăm đệ tử của mình một bài tập về tập hợp tin tức, chính là đi tìm hiểu nơi ở của đệ tử tông môn hoặc chỗ bọn hắn hay lui tới.

Lâm Phàm chuẩn bị phát động hành động cứu vớt bọn hăn. Chuyện này vốn không có nửa xu quan hệ với Lâm Phàm, nhưng trời có đức hiếu sinh, nếu mình không cứu bọn họ thì còn ai làm nữa?

Mà đám học sinh này của mình, tuy học hành dốt nát nhưng hóng hớt lại siêng năng, rất nhanh đã chạy về báo cáo tình huống.

- Lão sư, đêm nay thập tam hoàng tử mời tất cả đệ tử tông môn tới dự tiệc tại Phất Nguyệt Lâu.

Đám học sinh nói ra tin tức mình tìm hiểu được cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm sửng sốt, hăn mới tới hoàng triều Đại Yến chưa bao lâu, quả thật không biết danh từ đầy ý thơ này có nghĩa gì.

Cuối cùng vẫn là do Tiêu Trạch có kiến thức rộng rãi giải thích một phen.

Phất Nguyệt Lâu này, nói văn nhã một chút chính là nơi văn nhân nhã sĩ làm thơ thưởng nhạc, nói chuyện gió trăng; nói thô鄙 một chút thì chính là một động 'gà móng đỏ'.

Lâm Phàm vừa nghe, cũng kinh ngạc vạn phần, không ngờ những đệ tử tông môn lại đi tới nơi như thế. Nhưng nghĩ kỹ một chút, đệ tử tông môn quanh năm tu luyện trong tông, nơi đây lại có chênh lệch âm dương rất cao, sợ là không có mấy kẻ có thể thể hiện hoàn mỹ lực nam giới, phóng thích hàng ngàn hàng vạn con cháu.

Còn những nam đệ tử bởi vì vấn đề tướng mạo hoặc tu vi mà vô duyên kết bạn với một nửa khác, cũng chỉ có thể làm bạn cùng bàn tay phải, kết đạo lữ song tu với Ngũ muội.

Lần này có thể tới đây, hơn nữa có lão bản mời khách, đối với đám đệ tử tông môn, đây chính là thời gian phóng thích mình.

Lần này có hòn lửa nóng "Tiểu Thiên Vị Đan", đương nhiên tông môn sẽ không phái đệ tử tầm thường đến, chỉ là không biết đám 'cao

nhân' này có bị trầm mê trong âm dương hòa nhịp tại Phất Nguyệt Lâu hay không.

Buổi tối.

Chợ đêm trong hoàng triều Đại Yến đã sẵn sàng từ lâu, trên đường người tới kẻ lui tấp nập. Có lẽ chỉ khi về đêm tòa hoàng thành lịch sử lâu đời này mới có thể thể hiện ra toàn bộ huy hoàng của nó.

Vạn nhà đèn đuốc sáng trưng, giống như dùng ánh sáng tô thêm bên ngoài hoàng triều, tạo nên khung cảnh rực rỡ dưới bầu trời sao.

Lâm Phàm là một người kỹ tính, mặc dù hôm nay sẽ đi cứu vớt đám đệ tử tông môn, thế nhưng trang phục và đạo cụ xuất môn vẫn không thể tùy tiện được.

Lâm Phàm đã tranh thủ lúc nhàn rỗi đi mua một bộ y phục, mặc lên người cũng trở thành một công tử ca ngọc thụ lâm phong.

Đi tới cửa Phất Nguyệt Lâu, nhìn kiến trúc trước mặt, Lâm Phàm mỉm cười hài lòng. Quả thật không tệ, tường xanh ngói đỏ, xa hoa vô cùng.

Không hổ là 'động gà móng đỏ' trong hoàng thành, chỉ riêng ngoại cảnh thôi đã khiến nhiều người muốn lui về, bởi vì nơi xa hoa như thế tạo cho người ta ấn tượng đầu tiên là tiêu phí trong đó sẽ rất đắt.

Lâm Phàm khẽ cười, ngẩng đầu ưỡn ngực, lộ khí thế bất phàm mà bước tới. Cứ vào đã, chẳng phải hôm nay có người bao sao!

Thế nhưng khi Lâm Phàm vừa định bước qua cửa thì lại bị hai người chặn lại.

- Xin đưa ra thiệp mời nhập tiệc.

- Thiệp mời nhập tiệc?

Lâm Phàm sửng sốt, chuyện quái gì đây, vào động gà móng đỏ mà còn phải thiệp mời?

- Đêm nay chiêu đãi tông môn thiên hạ, người không phận sự không cho phép tiến vào, nếu như không có thiệp mời, xin hãy rời đi.

- Ta...

Lâm Phàm vốn muốn nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống, sau đó cười cười:- Ta quên thiệp mời ở nhà, giờ về lấy vậy.

Lâm Phàm trở lại theo đường cũ, gãi gãi cằm, chưa biết nên làm thế nào với vấn đề thiệp mời. Hắn cũng nghĩ qua ẩn thân đi vào, nhưng lại sợ tu vi của mình còn quá thấp, chưa đạt cảnh giới bước đi không tiếng động, nếu bị cao thủ phát hiện ra thì lại hóa bi kịch.

Lâm Phàm chợt sáng hai mắt lên, nhìn thấy phía trước có một tiểu đệ của tông môn nào đó đang đứng xem đồ ở một quầy hàng, mà trong tay hắn chính là thiệp mời nhập tiệc.

Lâm Phàm thử quan sát kỹ một chút, tiểu đệ này còn khá nhỏ, chắc chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi. Nhỏ như vậy đã đi 'động gà móng đỏ' thì còn thể thống gì? Không khí thối nát trong đó nhất định sẽ ảnh hưởng tới thể xác và tinh thần trẻ nhỏ. Một người tràn ngập tinh thần trọng nghĩa như chính mình sao lại có thể để chuyện như vậy xảy ra trước mắt?

Cứu vớt, bất kể như thế nào mình cũng phải cứu vớt tiểu đệ này.

Lâm Phàm giả vờ như vô tình gặp phải, tự nhiên tiến đến chào hỏi:

- Tiểu huynh đệ, lát nữa muốn đi Phất Nguyệt Lô sao?

- Đúng thế, người là?

Tiểu đệ tử tông môn nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, không biết người này là ai.

- Còn chưa thỉnh giáo tông môn.

Lâm Phàm tươi cười hỏi.

- Hồn Nguyên Tông, Hoàng Tiểu Thuần.

Hoàng Tiểu Thuần cũng không đề phòng Lâm Phàm. Dù sao nơi này là hoàng thành, hơn nữa hẳn còn không cảm nhận được chân nguyên dao động trên người đối phương, hẳn là người bình thường.

- Xin chào Hoàng huynh, ta vừa mới thấy ở đằng trước có một tảng đá phát ra ánh sáng, hơn nữa còn bao phủ trong hồng quang, ta thấy Hoàng huynh hẳn là người tông môn, kiến thức rộng rãi nên muốn mời Hoàng huynh đi hỗ trợ.

Lâm Phàm bịa ra một câu chuyện rất khó làm cho người ta tin tưởng, thế nhưng Hoàng Tiểu Thuần lại thật sự tin.

Hoàng Tiểu Thuần lập tức biến sắc, khẽ kéo Lâm Phàm:

- Nay, huynh đài, chúng ta không cần lớn tiếng tuyên dương, ta cùng người đi xem thử.

Hoàng Tiểu Thuần lúc này rất vui vẻ trong lòng, tông chủ nói mình phúc duyên thâm hậu, lần này tới hoàng triều Đại Yến là để trải nghiệm một lần, ai ngờ vừa mới đặt chân tới đã gặp chuyện tốt như thế.

Sau đó Hoàng Tiểu Thuần đi theo Lâm Phàm vào một cái ngõ tối.

Qua mãi chín khúc cua mười tám lần đổi hướng, Lâm Phàm cũng không biết mình đã dẫn Hoàng Tiểu Thuần đến tận đâu. Thấy xung quanh đây không một bóng người, Lâm Phàm mới ngừng lại.

Nhìn Hoàng Tiểu Thuần, Lâm Phàm nhất thời sinh cảm giác áy náy, đây vẫn là một đứa trẻ a.

Thế nhưng mà vừa nghĩ, một đứa trẻ sao có thể đi tới chỗ thế kia?
Đấy không phải làm ô nhiễm tâm hồn hã sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Phàm cũng không do dự nữa, đây chính là làm việc tốt, là cứu người!

- Này, huynh đài, bảo bối người nói đâu?

Hoàng Tiểu Thuần nhìn một vòng nhưng lại không thấy bảo bối gì.

- Ở chỗ này này.

- Đâu?

Hoàng Tiểu Thuần mới vừa quay đầu, chỉ thấy một vật gì đó màu hồng đang ập thẳng tới trán mình.

Bốp...

Một gạch vào đầu, lập tức mê muội.

Lâm Phàm nhặt lấy thiệp mời của Hoàng Tiểu Thuần, sau đó dùng "Triêm Hoa Phủ Cúc Chi" khiến Hoàng Tiểu Thuần cả người vô lực rồi mới dừng tay.

Sau đó, Lâm Phàm muốn bớt phiền toái, trực tiếp tìm một sợi dây thừng trói Hoàng Tiểu Thuần lại, kéo về cái nhà xí cách đó không xa.

Mà ngoài cửa nhà xí có một tấm ván gỗ, Lâm Phàm đem lật nó lại, ý bảo bên trong có người.

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm phúi phúi tay, đi về hướng Phất Nguyệt Lâu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Sư Tỷ, Tỷ Thật Đẹp

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Chắc chắc, Phất Nguyệt Lâu này cũng quá xa xỉ.

Ở trên địa cầu trước kia, Lâm Phàm là một thiếu niên chính trực, chưa từng đi tới mấy chỗ như Lan Quế Phường hay Đông Quán bao giờ.

Hôm nay tiến vào Phất Nguyệt Lâu, cảnh tượng trước mắt rất có sức hấp dẫn với Lâm Phàm.

Từng làn hương thơm nồng nàn không ngừng bay tới, phía sau những chiếc cửa gỗ cổ kính chạm khắc hoa văn lớn, được che bớt đi bằng những tấm màn lụa mỏng màu hồng phấn có thể mơ hồ thấy những bóng hình thướt tha, chỗ cần gầy thì gầy, chỗ nên mập lại mập, tư thế khác nhau, phong tình vạn chủng.

Đệ tử tông môn nào từng trải qua tình cảnh như thế, một số đệ tử quanh năm tu luyện trong tông càng là miệng đắng lưỡi khô. Cả đám đều muốn động nhưng lại e ngại những người khác còn chưa nhúc nhích, nếu làm người đầu tiên thì không tốt lắm, bởi vậy cứ nhìn nhau chờ người đi đầu, hoàn toàn là có sắc tâm mà không có sắc đảm.

Lâm Phàm nhìn quanh một hồi, mở rộng tầm mắt, cảm thấy người của hoàng triều Đại Yến thật biết hưởng thụ.

Đồng thời hắn cũng thầm cảm thán mình đoạt thiệp mời của Hoàng Tiểu Thuần là cực kỳ chính xác, bằng không tiểu đệ đó tiến vào còn

không phải bị những muội tử như lang như hổ này nuốt sạch.

Tiểu sư đệ còn quá nhỏ, ‘tiểu điều’ chưa đủ lông đủ cánh, sợ là không chịu nổi a.

Lâm Phàm cũng không quên mục đích tới Phất Nguyệt Lâu của mình, chẳng qua hiện còn chưa rõ tình huống nơi đây nên hẳn chưa tiện xuống tay.

Đi sâu vào bên trong, Lâm Phàm bắt đầu nhìn thấy một số ‘lão làng’ đã chia riêng biệt ở từng gian phòng mà ôm lấy muội tử thiên kiều bá mị, tinh tế giao lưu.

Lướt qua một lượt, Lâm Phàm đại khái hiểu rõ, đệ tử đến Phất Nguyệt Lâu này hầu như đều có cảnh giới Tiên Thiên, tuổi lớn hơn một chút thì lên cảnh giới Nhập Thần, trong tông môn có lẽ chỉ là hàng thông thường, nhưng ở hoàng triều Đại Yến lại thành cao thủ trong cao thủ.

Con người có thất tình lục dục, người có tu vi cao hơn nữa cũng không bỏ hết được, càng không cần phải nói những đệ tử này.

Nhưng làm Lâm Phàm có chút thất vọng là nơi này lại không thấy đệ tử của Thánh Ma Tông.

- Thập tam hoàng tử đến!

Bỗng từ bên ngoài truyền vào tiếng hô vang.

Tuy Lâm Phàm mới tới hoàng triều Đại Yến chưa được bao lâu, nhưng cũng biết thập tam hoàng tử này là người có hy vọng kế vị ngôi hoàng đế nhất, có thủ đoạn, có thực lực.

Lúc này một nam tử phong thái như ngọc chậm rãi bước vào.

Nhập Thần cấp bốn.

Đây là thập tam hoàng tử của hoàng triều Đại Yến. Thập tam hoàng tử này vừa đến, người của các tông môn đều đứng dậy cung nghênh.

Dù sao tiền đề vào đây giao lưu với các muội tử đều do người này bỏ, cho nên khách sáo bên ngoài vẫn cần làm.

Tuy nói hoàng triều Đại Yến không thể so sánh với các tông môn, nhưng người ta cuối cùng vẫn là một hoàng tử, hơn nữa còn là một hoàng tử rất biết cách làm việc.

Thập tam hoàng tử cầm quạt giấy trên tay, mặt tươi cười, lần lượt gật đầu chào hỏi.

- Các vị có thể nhận lời mời tới đây, bốn hoàng tử cảm thấy rất vinh hạnh. Nếu buổi chiều đãi hôm nay có gì không chu đáo, kính xin mọi người rộng lòng bỏ qua.

Thập tam hoàng tử đứng trên đài, chấp tay nói.

- Nào có, thập tam hoàng tử thật quá tận tình.

- Đúng thế, ta từng nghe nói về Phất Nguyệt Lâu, nhưng vẫn chưa có cơ hội tiến vào, chuyến đi lần này quả nhiên không tệ.

Đám đệ tử tông môn chơi rất vui vẻ, nói chuyện tự nhiên là vô cùng khách khí.

- Tốt, các vị tận hứng là tốt rồi, bốn hoàng tử cũng không quấy rầy.

Thập tam hoàng tử rất thức thời nói, sau đó lại dặn dò thủ hạ vài câu rồi rời đi.

Lâm Phàm cũng không tiếp tục chú ý tới thập tam hoàng tử, hẳn muốn tìm hiểu một chút tình huống xung quanh, nhìn xem những người dẫn đội tông môn tới đây đang ở nơi nào.

Lần này hoàng triều Đại Yến đấu giá "Tiểu Thiên Vị Đan" tự nhiên là làm cho các tông môn xuất động tới tranh đoạt. Đối với một số tông môn cường hãn, cảnh giới Tiểu Thiên Vị tuy chưa là cái gì, nhưng bọn họ lại rất hứng thú với "Tiểu Thiên Vị Đan".

Đan dược có thể khiến người ta lập tức tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị rốt cuộc gồm dược liệu gì mà có công hiệu bậc này, hơn nữa bọn họ cũng chưa từng nghe qua có loại thần đan này.

Con đường tu luyện đều phải tiến từng bước một, xưa nay chưa từng thấy có đường tắt.

Nếu "Tiểu Thiên Vị Đan" này đúng như tuyên truyền, vậy thật sự quá khủng bố. Bao nhiêu năm gian khổ tu luyện còn không tiến giai nhanh bằng một viên đan dược.

Lâm Phàm đi dạo một vòng trong Phất Nguyệt Lô, giờ thì mỗi một gian phòng đều đã có người, hiển nhiên ngày hôm nay Phất Nguyệt Lô đã được bao hết, mà đám đệ tử tông môn thiếu hơi lâu ngày làm sao còn để được phòng trống, hết chỗ là đương nhiên.

- Sư đệ bên ngoài nhìn lén lâu như vậy, sao không tiến vào ngồi một chút? Thiếp thân một mình cô đơn quá.

Ngay tại lúc Lâm Phàm dòm tới căn phòng cuối cùng, nhìn thấy được bên trong chỉ có một muội tử đang ngồi chống tay lên cằm, một mình uống rượu.

Lâm Phàm rung mình một cái, giọng nói này thật là muốn câu mất hồn người, dục vọng cũng suýt nữa bị câu dẫn lên.

Nữ nhân này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, tuy không nhìn rõ mặt, thế nhưng chỉ giọng nói thôi đã thiếu chút nữa khiến người ta mất khống chế rồi.

- Ta tìm lầm người, ta đi đây.

Lâm Phàm bị hù đến tim đập thành thịch, chính mình còn đang có nhiệm vụ trọng đại, làm gì có thời gian mà phong hoa tuyết nguyệt.

- Đã đến rồi thì tiến vào bồi thiếp thân uống một chén rượu rồi đi cũng không muộn.

Ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị cất bước bỏ chạy, cánh cửa gỗ kia đột nhiên mở ra, một tấm lụa mỏng màu hồng nhạt mang theo mùi hương làm người ta say mê quẩn lên cổ tay Lâm Phàm.

Cái *&^%\$, con mụ này có chút thực lực.

Lâm Phàm cả kinh, không ngờ cô ả này có thủ đoạn như vậy, ngay từ đầu còn tưởng là cô nương trong Phất Nguyệt Lâu, nhưng hiện xem ra không phải thế.

Lâm Phàm nhanh chóng nghĩ cách, nếu giờ bỏ chạy nhất định sẽ bị sinh nghi, sau đó làm gì cũng khó. Quên đi, sợ cái cóc khô, không phải chỉ là uống chén rượu sao, cũng không phải chưa từng uống qua.

- Ý, thì ra là tiểu sư đệ Hồn Nguyên Tông a.

Lâm Phàm vừa tiến vào, hai mắt cũng tỏa sáng, sư tỷ này rất được, trước lồi sau lõm, phong tình vạn chủng, làn da trơn bóng như mỡ dê, nhất là đôi mắt kia, mị hoặc đến độ muốn câu dẫn cả tim hấn ra ngoài.

U Mạn Nhi nhẹ ngoắc ngón tay một cái, Lâm Phàm không tự chủ được mà ngồi xuống một bên, sau đó U Mạn Nhi giống như là thân rắn, uốn éo dựa lên người Lâm Phàm.

- Sư đệ, biết sư tỷ là ai chẳng?

U Mạn Nhi cất tiếng, phả ra mùi hương thơm như lan, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn khẽ vân vê trên ngực Lâm Phàm

Lâm Phàm run rẩy cả người, loại cảm giác này thật là làm người ta chịu không nổi.

Lâm Phàm trộm liếc, thấy trên bàn có một tấm thẻ giống như tấm thẻ mình được phát khi đưa ra thiệp mời, là đại biểu cho người thuộc tông môn nào.

Mà tấm thẻ trên bàn này, mặt trên viết ba chữ: "Vạn Hoa Các."

Nhìn thấy ba chữ này, Lâm Phàm tê cả da đầu, cảm thấy không ổn. Vạn Hoa Các này Lâm Phàm cũng biết, thuộc ma môn, đệ tử trong đó toàn là các nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp. Thế nhưng nữ đệ tử Vạn Hoa Các lại tu luyện công pháp rất tà môn, ở lúc cá nước thân mật cùng nam tử sẽ hấp thu chân nguyên của nam tử.

Nữ đệ tử Vạn Hoa Các đều được bồi dưỡng từ nhỏ, luyện ra một thân mị thuật, đồng thời thủ đoạn khiêu khích người càng làm người ta khó có thể ngăn cản, rất ít nam tử có thể kháng cự.

Thậm chí không thiếu nam đệ tử các tông môn tình nguyện bị hút chút chân nguyên để được một lần vui vẻ với nữ đệ tử Vạn Hoa Các.

- Sư tỷ, tỷ thật đẹp.

Lâm Phàm hiện tại nhất định phải qua được cửa U Mạn Nhi, nhưng cô ả này là Nhập Thần cấp hai, mạnh hơn mình nhiều lắm, nếu mạnh mẽ nhào tới thì mình lấy cái gì ngăn cản?

‘Tem’ của mình chỉ sợ sẽ bỏ mình mà đi trong đêm nay a.

U Mạn Nhi cười duyên một tiếng:

- Tiểu sư đệ tên là gì? Thật biết nịnh cho sư tỷ vui vẻ, sư tỷ yêu đệ chết mất.

Lâm Phàm lúc này chạy không được, chỉ có thể tương kế tựu kế, theo đó mà làm mặt đỏ bừng lên như mắc cỡ, giống như chưa bao giờ gặp qua cảnh này.

- Sư tỷ, đệ gọi là Hoàng Tiểu Thuần.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, Hoàng Tiểu Thuần sư đệ, sư huynh sau này sẽ báo đáp đệ, còn lần này đành nhờ đệ công hộ sư huynh một cái oan vậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Văn Thơ Lai Láng, Kinh Thiên Động Địa

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đây là một yêu tinh ăn thịt người, hơn nữa còn đang muốn ăn thịt mình.

- Tiểu Thuần sư đệ, đệ xem ngực của sư tỷ có đẹp không?

U Mạn Nhi vòng đôi tay mềm mại không xương ôm lấy cổ Lâm Phàm, trước ngực chỉ có một tấm lụa mỏng nửa kín nửa hở, làm Lâm Phàm suýt nữa phụt máu mũi, nếu tiếp tục thế này chỉ sợ là thật sự xảy ra sự cố.

U Mạn Nhi đã quang minh chính đại để mình nhận xét bộ ngực có đẹp hay không, Lâm Phàm cũng không có giả trang nguy quân tử, mở to hai mắt mà nhìn.

U Mạn Nhi nở nụ cười thật tươi, cô ả thích nhất là khiêu khích những đệ tử tông môn mới ra đời thế này, rất thú vị.

Thế nhưng giờ U Mạn Nhi cũng sửng sốt, Hoàng Tiểu Thuần tiểu sư đệ này tưởng là ngây thơ, hiện tại lại nhìn không chớp mắt lên bộ ngực của mình, đây là chuyện U Mạn Nhi không thể ngờ được.

- Tiểu Thuần sư đệ, ngực của sư tỷ rất đẹp mắt sao?

U Mạn Nhi ưỡn người lên, càng khiến bộ ngực căng phồng đẩy về phía Lâm Phàm.

Trắng nõn, mượt mà, làm cho những nam tử đã cai sữa từ lâu muốn nghiện thêm lần nữa.

- Đẹp, sư tử thật đẹp.

Lâm Phàm nói, hẳn là một người thành thật, chưa bao giờ tiết kiệm lời khen với những thứ xinh đẹp.

- Tiểu Thuần sư đệ, vậy sao sư đệ thình thoảng lại nhúu mày, chẳng lẽ Tiểu Thuần sư đệ từng nhìn thấy ở đâu đẹp hơn của sư tử sao?

U Mạn Nhi thẽ thọt nói, đôi tay mềm mại bắt đầu sờ nắn trên người Lâm Phàm.

- Sư tử, sư đệ thấy bộ ngực tuyệt vời của sư tử, nhất thời có cảm hứng nên mới nhúu mày suy nghĩ để làm thơ.

Lâm Phàm cảm thán nói.

U Mạn Nhi cười duyên, bộ ngực rung rinh theo:

- Không ngờ Tiểu Thuần sư đệ cũng là người văn nhã, sư tử vô cùng muốn nghe thử thơ Tiểu Thuần sư đệ làm.

Giọng nói của U Mạn Nhi rất có lực hấp dẫn, nhỏ nhẹ ngọt ngào, khiến người ta sôi trào thú huyết.

- Sư tử, không bằng chúng ta lên giường đi, sư đệ sẽ chậm rãi đọc cho sư tử nghe.

Lâm Phàm nói.

Thân hình mềm mại như không xương của U Mạn Nhi dán chặt lên người Lâm Phàm:

- Tiểu Thuần sư đệ, sao lại gấp như vậy, nhưng mà sư tử tự nhiên không còn chút sức nào cả, sư đệ ôm ta đi qua đi.

Lâm Phàm nhượng mảy, con bà nó, thật sự là quá lẳng lơ. Được, đợi lát nữa cho người biết sự lợi hại của ca.

Lâm Phàm cũng không e dè, quàng lấy cái eo nhỏ của U Mạn Nhi mà nâng cả người cô ả lên, bế về giường. Nhẹ như không có gì, sờ vào lại trơn nhẵn mềm mịn, thật sự là vưu vật a.

- Sư tỷ, tỷ nằm sắp xuống đi, đệ sẽ dùng thủ pháp tổ truyền để xoa bóp cho tỷ. Tỷ vừa hưởng thụ vừa nghe thơ của đệ.

Lâm Phàm nói.

- Tiểu Thuần sư đệ ân cần quá, sư tỷ sẽ làm bất cứ điều gì sư đệ thích.

U Mạn Nhi kiều my nói, sau đó nằm úp sắp xuống như lời Lâm Phàm, đồng thời còn kéo cái áo lụa mỏng xuống, để lộ ra phần lưng nhẵn mịn.

Lâm Phàm dùng một tay miết thử lên một cái, chỉ cảm thấy mát rượi lại mềm mại vô cùng.

- Tiểu Thuần sư đệ, đến đây đi, sư tỷ đã chuẩn bị xong rồi.

U Mạn Nhi nhắm mắt lại nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, nghĩ nghĩ một chút, nhớ lại mấy bài thơ từng đọc ở địa cầu.

"Hình dáng của nàng,

Nhẹ tựa chim hồng,

Uyển chuyển như rồng.

Rực rỡ thu cúc,

Tươi rạng xuân tùng.

Phảng phất như mây che bóng nguyệt,

Phiêu diêu như gió bay làn tuyết.

Từ xa mà ngấm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai,

Tới gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc."

....

U Mạn Nhi nhắm mắt hưởng thụ sự dễ mát xa, giờ phút này nghe bài thơ cũng cười khẽ.

"To nhỏ vừa tầm,

Ngắn dài hợp độ.

Vai tựa vót thành,

Eo như được bó.

Cổ gáy thon dài,

Da ngần hé lộ.

Sáp thơm không dùng,

Phấn màu chẳng ngự."

....

- Tiểu Thuần sư đệ, đây quả thật là làm tặng sư tỷ sao?

Lúc này U Mạn Nhi vẻ mặt kích động, đôi mắt trong suốt lấp lánh giống như vô cùng cảm động.

Lâm Phàm sửng sốt, không phải chỉ là đạo một đoạn Lạc Thần Phú của Tào Thực đọc ra sao, làm gì mà kích động như vậy? Thế nhưng Lâm Phàm cũng không đại mà nói ra, gật gật đầu.

- Đúng vậy, sư tử, tử thích không?

Lâm Phàm nói.

- Thích, sư tử thật sự là rất thích.

U Mạn Nhi nằm sấp trên giường, giọng run run như muốn khóc.

Khóc là vì kích động, vì cảm động, lại vì vui mừng.

- Sư tử, tử thật là người giàu cảm xúc.

Lâm Phàm cảm thán nói.

- Tiểu Thuần sư đệ...

U Mạn Nhi lúc này cảm động vô cùng, muốn lấy thân báo đáp, hảo hảo dẫn dắt Tiểu Thuần sư đệ đi lên đỉnh nhân sinh.

- Sư tử, đệ tới cứu vớt tử.

Lâm Phàm nhu tình như biển nói.

- Sư đệ, sư tử sẽ yêu thương đệ thật tốt...

"Bốp..."

Đúng lúc này, Lâm Phàm lén lấy thần khí gạch hồng ra, lặng lẽ đập xuống.

U Mạn Nhi tiến nhập trạng thái mê muội.

- Ha ha, muốn câu dẫn bốn đại gia sao, không có cửa!

Giờ phút này Lâm Phàm nở nụ cười, nhìn U Mạn Nhi một cái, sau đó bắt đầu lần mò lục lọi.

Lâm Phàm nâng bàn tay nhỏ bé của U Mạn Nhi lên, tháo nhẫn trữ vật xuống, sau đó xem thử, bên trong là một núi Huyền Hoàng tệ chuẩn bị

để đấu giá cùng một đồng đồ vật linh kinh khác.

Lâm Phàm hơi do dự, lần này là đi cứu người chứ không phải đi cướp sạch, liệu có nên lấy? Thế nhưng sau đó Lâm Phàm lại nghĩ thông rồi.

Mình làm thế này là để cứu vớt sư tỷ, xem như là ân nhân của người ta, mà giờ ân nhân đang túng quẫn muốn mượn tạm ít đồ để dùng thì có vấn đề gì đâu chứ!

Chờ khi bốn đại gia trở thành chí tôn vô địch sẽ trả lại gấp đôi là được.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Phàm cũng không khách khí nữa, cái gì dùng được là lấy hết, chỉ bỏ qua mấy bộ công pháp.

Nói giỡn, thứ để nữ nhân luyện, một đại lão gia luyện cái gì.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Chuyện Bi Thảm Của Hoàng Tiểu Thuần

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trước khi rời đi, Lâm Phàm còn dùng một chiêu Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ với U Mạn Nhi, khiến cô ả toàn thân mềm nhũn vô lực. Thế nhưng Lâm Phàm sợ còn chưa đủ, lại tăng thêm Hắc Hồ Đào Tâm.

Bộ ngực của U Mạn Nhi đã rất đẹp, Lâm Phàm sợ chỉ một tay sẽ phá hủy mỹ cảm cho nên dùng cả hai tay để hai bên bằng nhau. Làm xong, Lâm Phàm thở phào một cái, ở hai loại sát thương thể này, nếu người còn có thể mạnh mẽ lao ra kiếm ca, ca chấp nhận ăn đòn.

Hắc Hồ Đào Tâm dùng trên người U Mạn Nhi có gia tăng exp, nhưng tiếc là hiện tại mình có chuyện quan trọng phải làm, bằng không đúng là muốn lưu lại để thăng cấp.

Ra bên ngoài, Lâm Phàm đóng cửa phòng lại, nhìn quanh, hầu hết đệ tử tông môn giờ vẫn còn ở trong phòng vui vẻ với các cô nương Phất Nguyệt Lâu.

Lâm Phàm tự nhiên là chú ý mắt với đám này, thế nhưng vì những người dẫn đội tông môn đều là người mang Huyền Hoàng tệ, cho nên tiếp tục phải đi tìm.

Luận tu vi, đám người kia cao hơn mình nhiều lắm.

Cho nên Lâm Phàm quyết định nếu có thể cứu vớt sẽ cứu vớt, còn không được thì cũng đành buông tay.

Khi Lâm Phàm cứu vớt được một gã đệ tử dẫn đội của Càn Khôn Tông thì bên ngoài rốt cục phát nổ.

- Hồn Nguyên Tông Hoàng Tiểu Thuần, người lăn ra đây cho lão nương...

U Mạn Nhi cả người hàn khí xuất hiện ở trong sảnh Phất Nguyệt Lô, mặt lạnh như băng, bộ dạng đờ đẫn sát khí.

Một đám đệ tử tông môn đang cùng các muội tử Phất Nguyệt Lô bàn luận đại sự nhân sinh, bị tiếng thét này làm kinh hãi đến nỗi cái kia thụt vào, suýt nữa thành đại họa.

Người từ các phòng đẩy cửa lao hết ra ngoài, trên mặt mỗi người đều che kín sương lạnh, muốn chuẩn bị tính sổ với kẻ quấy rầy chuyện tốt.

Thế nhưng vừa nhìn thấy là U Mạn Nhi, một số đệ tử tu vi thấp đã bị dọa đến xanh mặt.

- Người ở đây phát điên kêu gào cái gì thế hả?

Một gã đệ tử thủ lĩnh Hồn Nguyên Tông, thân mặc áo mỏng đi ra, biểu tình trên mặt rất là khó chịu. Hắn vừa xong chuẩn bị tới đỉnh thì bị bà điên này dọa tới rụt về.

Đối với nam tử, đây là chuyện đau khổ cỡ nào a!

- Hồn Nguyên Tông Hoàng Tiểu Thuần, người mau lăn ra đây cho lão nương.

Giờ phút này, bộ dáng ôn nhu yếu ớt của U Mạn Nhi đã không thấy đâu nữa, thay vào là lạnh lùng như hàm băng.

Cô ả tỉnh lại, không chỉ thấy đan dược cùng Huyền Hoàng tề trong nháy mắt đã không cánh mà bay, ngay cả lồng ngực cũng truyền tới từng cơn đau đớn khó có thể chịu được.

Tên khốn khiếp, đã ăn cắp của lão nương lại còn hung hăng ngược đãi lão nương, thù này lão nương nhất định phải báo.

- Người tìm Hoàng sư đệ của ta làm gì? Hay là chưa thỏa mãn dục vọng, muốn... Ha ha.

Đệ tử Hồn Nguyên Tông kia cười bỉ ổi một tiếng.

- Người câm miệng cho ta.

U Mạn Nhi lạnh lùng nói.

- Làm sao, người định gây chiến phải không?

Đệ tử Hồn Nguyên Tông kia không hề úy kỵ, U Mạn Nhi này dù là Nhập Thần cấp hai thì cũng thế nào, có gì phải sợ?

- Đừng cãi cọ, có chuyện gì từ từ nói. U Mạn Nhi, người tìm Hồn Nguyên Tông Hoàng Tiểu Thuần làm gì? Người không nói rõ ra, chúng ta làm sao biết xảy ra chuyện gì?

Một gã đệ tử Phong Kiếm Tông, mặt lộ vẻ trêu tức nói.

Các đệ tử ở đây đều hiểu rõ nữ nhân Vạn Hoa Các, chính là lăng lợ, vô cùng lăng lợ.

Những đệ tử khác cũng lên tiếng phụ họa. Chuyện tốt bị quấy rầy, ít ra cũng phải nghe được tin gì hay ho để bù đắp.

- Sư huynh, sư huynh...

Mà vừa lúc này, một mùi hôi thối gắt mũi truyền vào, một gã toàn thân dính đầy vật thể đen vàng đang chạy tới.

Phất Nguyệt Lô này được thập tam hoàng tử bao xuống chiêu đãi đệ tử các tông, tự nhiên là cấm người ngoài tiến vào.

Thế nhưng người canh cửa cũng không chịu nổi cái mùi này, chỉ biết tránh thật xa.

Gã đệ tử Hồn Nguyên Tông thân mặc áo mỏng thấy kẻ một thân thối hoắc kia lao tới mình thì bị hù đến mặt trắng bệch, vội lùi về sau rồi lạnh lùng nói.

- Đứng lại, đừng nhúc nhích.

- Sư huynh, đệ là Hoàng Tiểu Thuần a.

Người một thân toàn xú uế kia khàn giọng hô, đôi mắt toàn là lệ lóng lánh, giống như đã phải chịu khuất nhục cực lớn vậy.

- Sư đệ?

Gã đệ tử Hồn Nguyên Tông sửng sốt, có chút không dám tin, sao đây lại là Hoàng sư đệ được?

- Tiểu tặc, đi chết cho ta.

U Mạn Nhi vừa nghe ba chữ Hoàng Tiểu Thuần, hàn khí đầy trời, lập tức động thủ.

Một dải lụa hồng nhạt phủ kín chân nguyên phá không đánh về phía Hoàng Tiểu Thuần.

- U Mạn Nhi, ngươi đừng làm càn, đệ tử Hồn Nguyên Tông ta còn không tới lượt ngươi đánh giết.

Lý Hạo Nhiên che trước mặt Hoàng Tiểu Thuần, nhưng cũng không dám dựa vào quá gần.

- Sư đệ, sao đệ lại biến thành như vậy?

Lý Hạo Nhiên hỏi.

Hoàng Tiểu Thuần nghe sư huynh hỏi, nhất thời hàng nghìn hàng vạn ảm ức trong lòng giống như nước sông xối xả chảy ra ngoài.

- Sư huynh, đệ bị người ám toán.

Hoàng Tiểu Thuần khóc lớn, sau đó nói ra chuyện bi thảm của mình.

Hoàng Tiểu Thuần vốn cho là mình có thể có được bảo bối, lại không ngờ bị người ám toán. Khi tỉnh lại, Hoàng Tiểu Thuần phát hiện mình bị người trói lại, hơn nữa toàn thân tê dại không có chút khí lực nào cả.

Hoàng Tiểu Thuần giãy dụa cố thoát, nhưng chuyện bất hạnh đã xảy ra, trong lúc hăn giãy dụa lại không cẩn thận lăn vào trong hố phân.

Tay chân bị trói, Hoàng Tiểu Thuần không thể nhúc nhích, nuốt vào không biết bao nhiêu vật ô uế, muốn bò lên lại bất lực, nếu không phải vừa vặn có người đi qua, lấy gậy móc hăn lên thì chỉ sợ...

Kết quả này Hoàng Tiểu Thuần thật sự không dám nghĩ tới.

- Sư huynh, huynh nhất định phải làm chủ cho đệ, bằng không sau này đệ còn sống thế nào được nữa.

Hoàng Tiểu Thuần thương tâm rơi lệ.

Lý Hạo Nhiên nghiêm mặt lại. Hoàng sư đệ lần đầu tiên ra tông môn đã gặp chuyện như vậy, sau này sư đệ làm sao còn dám lặn lội thế giới này?

Không được, làm sư huynh nhất định phải lấy lại công đạo cho đệ ấy.

- Sư đệ, người hại đệ là ai?

Lý Hạo Nhiên hỏi.

- Sư huynh, đệ không biết tên hăn, nhưng hăn cao gầy, trắng trẻo, bộ dạng thông thường, hăn còn đoạt thiệp mời của đệ nữa.

Hoàng Tiểu Thuần vừa khóc vừa nói.

U Mạn Nhi lúc này cũng biến sắc, xem ra người nọ mạo nhận Hoàng Tiểu Thuần này.

- Aaaa, người đâu, có kẻ trộm.

Vừa lúc đó, các phòng lục tục truyền tới tiếng hét, khiến mọi người kinh hãi vạn phần.

Lúc này Lâm Phàm sớm đã lén lút chuồn ra khỏi nơi này, mặc kệ chuyện gì xảy ra bên trong hắn cũng sẽ không quay đầu lại.

Nếu như tiếp tục chơi đùa trong đó, khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Cướp sạch mấy gã thủ lĩnh của mấy tông môn, hơn nữa còn bị Hoàng Tiểu Thuần tìm tới cửa, nếu như bị bắt được thì không thể đơn giản là bị đánh một trận, không chừng lại bị người cắt thành mảnh nhỏ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bàn Giao Hậu Sự

oOo

Lâm Phàm rất không ưng ý với chuyện trong Phất Nguyệt Lâu, muốn cứu vớt nhiều người hơn nữa, nhưng bởi vì nguyên nhân địa hình mà không cách nào hạ thủ.

Những thủ lĩnh đệ tử tông môn, người nào cũng có tu vi cao hơn hẳn, muốn quang minh chính đại ‘cứu vớt’ trước mặt là không thể nào, chỉ có thể ẩn thân đánh lén cùng ôm cây đợi thỏ, cứu được người nào hay người ấy.

Tuy chiến tích chỉ tạm được, nhưng hắn đã tận lực, còn về chuyện gì phát sinh sau đó thì không phải hắn có thể quản.

Sau khi trở lại học viện, Lâm Phàm lập tức về phòng, thuận tay đồ toàn bộ đan dược lấy được lên trên bàn.

Những đan dược này đương nhiên không thể quý giá như số đan dược cướp từ Yến hoàng, nhưng cũng có thể tăng không ít exp.

Lâm Phàm nuốt sạch số đan dược, exp tăng gần năm mươi vạn, tuy không nhiều, nhưng đã là một khoản rất lớn với đám thủ lĩnh đệ tử tông môn, có lẽ bọn họ bây giờ còn đang đấm ngực tiếc của.

Biết càng nhiều, cảm giác nguy cơ trong lòng càng dày đặc. Hiện tại tu vi đã không thể tăng nhanh, nhưng có lẽ công pháp vẫn còn có thể tăng cấp.

Lâm Phàm hiểu rõ, nếu muốn vượt cấp khiêu chiến thì chỉ có thể dựa vào Long Hoàng Phách Thể cùng thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

Giờ phút này Lâm Phàm vận chuyển chiến kỹ Long Hoàng Phách Thể, một luồng chân nguyên đặc biệt chậm rãi ngưng tụ ở trong người.

Long Hoàng Phách Thể là chiến kỹ chuyên tu của Yến hoàng, phẩm cấp không tồi, Thiên giai hạ phẩm, luyện đến tầng 9 thì thực lực có thể tăng lên gấp đôi.

Chiến kỹ Hoàng giai tu luyện tới cực hạn tăng khoảng 20% chiến lực, Huyền giai chừng 40% còn Địa giai vào tầm 60%.

Lúc này Lâm Phàm cảm nhận được luồng chân nguyên mới sinh ra sau khi vận chuyển Long Hoàng Phách Thể đang len lỏi khắp toàn thân, dần dần ngưng tụ thành một đạo chân nguyên hình rồng vàng, nằm an phận trong kinh mạch.

“Đinh, chúc mừng chiến kỹ Thiên giai hạ phẩm Long Hoàng Phách Thể exp +100.”

“Đinh, chúc mừng chiến kỹ Thiên giai hạ phẩm Long Hoàng Phách Thể exp +100.”

....

Exp thông thả tăng lên.

Hôm sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, một tia sáng vàng chợt lóe lên. Một đêm tu luyện, exp của Long Hoàng Phách Thể tăng trưởng rất khả quan.

Lâm Phàm vệ sinh cá nhân xong xuôi thì lên lớp. Lần này hẳn chuẩn bị tặng binh khí cho mười lăm đệ tử của mình.

Ở hoàng triều Đại Yển, muốn có được binh khí tốt một chút là rất khó khăn, tuyệt đối không phải người thường có khả năng đạt được.

Ngoại trừ Tiêu Trạch có gia tộc chống đỡ, những đệ tử khác đều không có khả năng có binh khí thuận tay. Nếu Lâm Phàm không dùng thân phận lão sư ban thưởng cho các đệ tử chút binh khí tốt thì chỉ sợ là chúng nó phải đợi đến Tiên Thiên mới có món binh khí có phẩm cấp đầu tiên. Lâm Phàm đi vào lớp, quét mắt nhìn một vòng, thấy cả mười lăm đệ tử đều đang ngồi ngay ngắn đợi mình.

Lâm Phàm rất thỏa mãn gật gật đầu

- Kính chào lão sư!

Đám học sinh thấy lão sư bước vào, tất cả đều đứng lên, dùng vẻ ân cần tôn kính nhất mà cất tiếng chào to.

Tiêu Trạch cùng Tang Thiên Hạo tuy vừa thành học sinh lớp chữ Đỉnh, nhưng cũng đã được các đệ tử khác chỉ dẫn để làm quen với quy định trong lớp.

- Ủm!

Lâm Phàm gật đầu đáp lễ.

- Các trò đều rất không tồi, tu vi lại tiến một bước, lão sư rất vui mừng.

Lâm Phàm phát hiện những học sinh của mình đều đã tăng lên tu vi.

Đám Lưu Thủy Thủy từ Hậu Thiên cấp một lên tới Hậu Thiên cấp hai, Thái Cấp Ma Thân cũng từ tầng 1 tu luyện tới tầng 2.

Mà Trụy Mặc càng không tệ, đã là Hậu Thiên cấp ba, Thái Cấp Ma Thân cũng tới tầng 3.

Thái Cấp Ma Thân của Thánh Ma Tông có tầng 3 là cao nhất, hiện giờ đám học sinh được Lâm Phàm quán đỉnh, ba tầng đầu tiên là chuyện nước chảy thành sông, rất dễ dàng, nhưng ba tầng tiếp theo thì cần cố gắng nhiều hơn.

- Đều là do lão sư dạy tốt.

Lưu Thủy Thủy là nữ sinh duy nhất trong lớp, miệng ngọt vô cùng, khiến Lâm Phàm vui vẻ cười ha ha.

- Tốt lắm.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó lần lượt xoa đầu từng đệ tử.

Bàn Tay Cổ Vũ, tăng lên tư chất.

Qua thời gian, tư chất của đám đệ tử đã được Lâm Phàm tăng từ ngu xuẩn lên tới kém cỏi.

Mà thêm lần này nữa, tư chất của tụi nhỏ hẳn là đều đạt tới hàng ngũ thiên tài.

Tư chất thiên tài tuy không phải rất ‘ngầu’, nhưng chỉ cần cố gắng, đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên là chuyện gần như chắc chắn, nếu cơ duyên tốt một chút, cảnh giới Nhập Thần cũng không phải không thể.

Chẳng qua muốn lấy tư chất thiên tài đạt tới cảnh giới Nhập Thần thì cần phải trả giá bằng cố gắng và cơ duyên không phải người bình thường có khả năng tưởng tượng.

Tiêu Trạch nhìn thấy Lâm lão sư xoa đầu những người khác thì nghi hoặc vạn phần, không rõ đây là tình huống gì. Loại tình huống này hẳn chỉ đương sự mới có thể cảm thụ được.

- Lâm lão sư, bài giảng của người hôm qua để ta có thêm rất nhiều cảm ngộ. Qua một đêm trầm tư suy nghĩ, ta đã nghĩ thông rất nhiều.

Tiêu Trạch giờ phút này đã thật sự tin vào bản sự của Lâm Phàm.

Chỉ bằng một câu chuyện ngắn đã có thể làm cho người ta có nhiều cảm ngộ như vậy, quả thật Tiêu Trạch chưa từng thấy qua.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Tiêu Trạch, cũng thỏa mãn gật gật đầu, sau đó mỉm cười vươn tay đến:

- Trò có thể nghĩ được những điều này, lão sư rất là vui mừng. Sau này nhớ không nên ngang ngược kiêu căng tự đại, phải biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, người thiên tài trác tuyệt trên thế giới này không phải là số ít.

Trong mắt Lâm Phàm, Tiêu Trạch là một đệ tử rất may mắn, có gia thế tốt, thiên tư tốt, ngộ tính cũng không tồi, nhưng chỗ thiếu hụt duy nhất chính là tính cách quá khó ưa, sau này đi ra ngoài còn không phải dễ bị người ta chém chết.

- Vâng, đệ tử xin ghi sâu trong lòng lời dạy của lão sư.

Tiêu Trạch rất là nghiêm túc gật đầu.

Trải qua một màn ngày hôm qua, Tiêu Trạch phát hiện lão sư này thật sự là thế ngoại cao nhân, mỗi một câu thuận miệng nói ra đều bao hàm vô số đạo lý thâm ảo.

Muốn hiểu rõ những đạo lý này cần phải tốn thời gian trầm tư suy nghĩ, nếu không sẽ không thể lĩnh ngộ chân lý trong đó.

Mà ngay khi Lâm lão sư đặt tay lên đầu mình, Tiêu Trạch lại kinh ngạc phát hiện trong óc mình xuất hiện thêm rất nhiều thứ không biết, thậm chí Tiêu Trạch còn hoảng sợ phát hiện tư chất của mình cũng đang không ngừng tăng lên.

Tiêu Trạch là Tiên Thiên cấp sáu, biết nhiều chuyện hơn những người khác, nhất là về vấn đề tư chất, Tiêu Trạch càng hiểu rõ. Mặc dù mình

không phải tư chất hàng đầu, nhưng cũng coi như hạng thiên tài, mà hiện giờ tư chất lại đang tăng lên, chuyện này...

Tiêu Trạch đã không dám tưởng tượng, tất cả chuyện này Tiêu Trạch hiểu được, đều là lão sư trước mắt mang đến.

- Lão sư, đây là...

- Đừng nói chuyện, tĩnh tâm.

Lâm Phàm hồ hững nói. Hẳn biết mình không thể lưu lại ở học viện Thiên Phủ lâu thêm, bởi vậy cũng muốn để lại chút gì đó cho học sinh của mình.

Tính cách của một người đã trưởng thành là rất khó để thay đổi, nếu tích cách của Tiêu Trạch được định là bá đạo ngang ngược kiêu ngạo, như vậy thì quán đỉnh Vô Tướng Thiên Ma cùng Thái Cấp Ma Thân là được.

Tư chất của mười lăm đệ tử giờ đã không tồi, thế nhưng sự giáo dục ở học viện Thiên Phủ có hạn, nếu Lâm Phàm đã có duyên làm lão sư dạy lớp này, vậy cũng nên tặng một món quà cho tụi nhỏ.

Giờ phút này Lâm Phàm thu tay về, nhìn toàn bộ đệ tử, thần tình bình thản nói:

- Qua một thời gian ngắn nữa, vi sư phải rời khỏi nơi này. Hôm nay vi sư sẽ quán đỉnh cho các trò một môn tâm pháp mới. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được nói cho bất kỳ người nào, kể cả là người chí thân cũng không được, nếu lỡ miệng, vậy cả vi sư cũng không thể cứu được các trò.

Hai môn tâm pháp này chính là cướp từ trên người Mặc Dật Hiên cùng Nghê Mạn Thiên, nếu truyền ra ngoài, chính mình có lẽ không có việc gì, nhưng những đệ tử này nhất định sẽ mất mạng.

Đám học sinh vừa nghe lão sư phải rời khỏi, nhất thời cả kinh, lộ vẻ không muốn:

- Lão sư, người phải đi sao? Khi nào thì người trở về?

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đấu Giá Bắt Đầu

oOo

Tuy Lâm Phàm dạy dỗ đám đệ tử này chưa bao lâu, nhưng đã thật sự coi tụi nó là đệ tử của mình. Giờ đám đệ tử lưu luyện hỏi han, nhưng Lâm Phàm lại không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Nếu Yến hoàng thật sự bắt tay với các tông môn khác để vây quét Thánh Ma Tông, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không ngồi yên.

Đã vào tông tức là người của tông, mặc dù hãn giả chết để chạy ra ngoài, nhưng vẫn là người của Thánh Ma Tông. Các sư huynh đệ ở đó đối xử với hãn không tồi, Lâm Phàm sớm đã coi đó là một đại gia đình.

Hiện giờ đại gia đình này gặp nạn, mình cũng không thể sợ chết mà trốn tránh.

Bất kể như thế nào, Lâm Phàm cũng phải đi báo cho các sư huynh đệ Thánh Ma Tông biết, để bọn họ trở về thông báo, khiến tông môn sớm chuẩn bị, không để bị người đánh không kịp trở tay.

Lúc này nhìn vẻ mặt lo lắng của đám đệ tử, Lâm Phàm cười cười:

- Các trò đừng nghĩ nhiều, lão sư có chút việc riêng thôi, các trò chỉ cần tu luyện cho thật tốt, tương lai lão sư trở về sẽ kiểm tra thành quả của các trò.

- Vâng, thưa lão sư.

Đám người Lưu Thủy Thủy gật đầu đáp.

Tuy chúng nó không biết lão sư có chuyện gì, nhưng chúng nó tin tưởng lão sư tuyệt đối sẽ không sao, bởi vì lão sư cường đại như thế.

Chúng nó có một loại tín nhiệm điên cuồng với Lâm Phàm.

- Tốt lắm, bây giờ lão sư sẽ quán đỉnh cho các trò. Nhớ kỹ lời lão sư nói, tuyệt đối không thể lộ ra nửa câu chuyện hôm nay lão sư truyền tâm pháp cho các trò, rõ chưa?

Lâm Phàm lại dặn dò kỹ lưỡng lần nữa.

- Rõ, cho dù chết cũng không nói.

Tào Thiên Tiêu vẫn im lặng, giờ làm người đầu tiên lên tiếng khẳng định.

Chúng nó không phải người ngu, lão sư nói trịnh trọng như thế tất nhiên là chuyện rất quan trọng. Lão sư có thể truyền loại tâm pháp không thể bị ai biết này cho chúng nó, tất nhiên cũng vô cùng tín nhiệm chúng nó.

Sau đó, căn cứ tính cách của từng đệ tử, Lâm Phàm sẽ phân biệt truyền Vô Tướng Thiên Ma hoặc Kiếm Ý cho từng người.

Dưới cái nhìn của Lâm Phàm, đám đệ tử của hắn tu luyện hai môn tâm pháp Thiên giai này sẽ có ưu đãi nhiều hơn hẳn, tâm pháp tăng cảnh giới thì tu vi cũng tăng theo, còn hắn thì tăng tâm pháp cũng chỉ tăng chân nguyên, tăng chiến lực, không tăng tu vi.

Có tâm pháp Thiên giai, chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thành tựu sau này của đám nhỏ tuyệt đối sẽ không thấp hơn bất cứ kẻ nào.

Nhưng đường đi sau này cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân tụi nhỏ.

Lâm Phàm bình thường không để chuyện gì trong lòng, nhưng lần này hẳn lại thấy không yên, chỉ có thể đi được bước nào hay bước ấy, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Tiếp đó, Lâm Phàm lại trao những binh khí đã luyện chế trước cho đám đệ tử. Tuy đều là binh khí hạ phẩm nhưng hiện tại đã đủ với tụi nhỏ rồi. Binh khí cấp bậc quá cao có khi sẽ khiến tụi nhỏ bị người làm hại.

- Tiêu Trạch, trò theo lão sư ra ngoài một lát.

Làm xong tất cả những chuyện kia, Lâm Phàm gọi một mình Tiêu Trạch ra khỏi lớp.

- Lão sư!

Tiêu Trạch là đệ tử đại gia tộc, kiến thức rộng rãi, tuy lão sư nhìn vẫn bình thường nhưng hẳn lại cảm nhận được bất an trong lòng lão sư.

Tiêu Trạch đã xem lão sư là một thế ngoại cao nhân, như vậy chuyện có thể làm lão sư lo lắng không yên không phải Tiêu Trạch có khả năng can dự.

- Tiêu Trạch, trong lớp trò có thực lực cao nhất, địa vị cũng cao nhất, khi lão sư đi vắng, trò phải chiếu cố thật tốt tới các sư huynh sư tỷ nhé. Nếu như có thể, lão sư hy vọng trò có thể truyền thụ một ít công pháp mà trò biết cho các sư huynh sư tỷ, sau này cùng cố gắng tu luyện, đừng uổng một phen tài bồi của lão sư.

Lâm Phàm nói.

- Lão sư, có phải là có chuyện gì không? Nếu như có thể, xin lão sư nói cho đệ tử biết. Tiêu gia mặc dù không phải thế lực đứng đầu hoàng triều Đại yển, nhưng cũng không phải chỉ có danh. Đệ tử nguyện ý vì lão sư nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ.

Tiêu Trạch nói.

- Không có chuyện gì, vì sư có thể tự mình giải quyết được, trò chỉ cần chiếu cố thật tốt các sư huynh sư tỷ đã là trợ giúp lớp nhất với vi sư rồi.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Tiêu Trạch gật gật đầu.

- Vào lớp nói mọi người tự đi tu luyện đi, vi sư còn có chuyện phải làm.

Lâm Phàm dặn dò xong thì âm thầm rời đi.

Trở lại trong phòng, Lâm Phàm giành giật từng giây từng phút mà tu luyện, bất kể thế nào cũng phải đem Long Hoàng Phách Thế luyện tới tầng thứ hai.

Hiện giờ Lâm Phàm chỉ hận từ trên trời sao không rớt xuống một đại đội đan dược, để tu vi của mình cấp tốc tăng lên, bởi vì nguy cơ thật sự quá gần rồi.

Bằng tu vi hiện tại của hắn, không khác gì một con thuyền giữa đại dương, không lật nổi chút sóng gió nào.

Hôm sau.

Thương hội Thiên Địa chính thức bắt đầu đấu giá.

Người dẫn đoàn của các đại tông môn đều mang theo sư huynh đệ của mình tiến vào. “Tiểu Thiên Vị Đan” có sức hấp dẫn quá lớn với bọn họ, đại đa số tông môn đều hy vọng lấy được đan dược này để nghiên cứu ra thành phần trong đó, nếu không nghiên cứu ra thì cho môn hạ đệ tử dùng.

Lấy Huyền Hoàng tể vô dụng đến đâu giá, dù kết quả nào cũng là lời vô cùng.

Để có một đệ tử cảnh giới Tiểu Thiên Vị là phải đổi bằng không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo. Vừa so sánh với “Tiểu Thiên Vị Đan”, cái nào lợi quá rõ ràng.

Lâm Phàm ẩn núp trong đám người, nhìn thấy hiện trường người người tấp nập cũng thầm cảm thán một tiếng.

Bó tay a.

Bốn đại gia đã làm quá nhiều, nhưng tông môn còn nhiều hơn, căn bản như muối bỏ biển, không thể không bó tay.

Lâm Phàm đeo lên cái mặt nạ đã mua sẵn, đề phòng đụng phải Vạn Hoa Các U Mạn Nhi thì thật sự bị kích.

- Nhìn kìa, đó chính là đệ tử Vạn Hoa Các, thật là xinh đẹp.

Lúc này đám đông ồn ào hẳn lên, mọi tử tuyệt sắc khuynh thành đi đâu cũng rất được hoan nghênh.

Đệ tử Vạn Hoa Các vừa xuất hiện đã hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều người.

Đệ tử Vạn Hoa Các tu luyện mỹ công, mỹ lực khôn cùng, cho dù là đệ tử đại tông môn cũng không nhất định kiềm chế nổi chứ đừng nói dân chúng bình thường.

Lâm Phàm vẫn đứng trong đám người, khi thấy đệ tử các tông môn lục tục tiến vào thương hội Thiên Địa gần hết thì rất khó hiểu nhìn quanh, không biết tại sao không nhìn thấy đệ tử Thánh Ma Tông nào. Điều này thật sự rất quái dị, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Sau đó Lâm Phàm lắc lắc đầu, mang tâm lý bất an tiến vào thương hội Thiên Địa.

Lần này thương hội Thiên Địa quy định phí vào cửa dùng Huyền Hoàng tệ, dân chúng phổ thông tự nhiên không có đồ chơi này, bởi vậy có muốn vào xem một chút cũng không thể.

Lâm Phàm đóng vai tán tu chỉ có thể ngồi ở vị trí sát cửa ra vào, mà các đệ tử tông môn thì được sắp xếp ngay trên hàng đầu.

Mỗi một tông môn phân chia ra một khu, vây quanh đài đấu giá.

Sau đó một đấu giá sư thân mặc trường sam màu xanh đi lên đài.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua.

Tiên Thiên cấp tám.

Là một cao thủ, chỉ cách cảnh giới Nhập Thần có hai bước. Thương hội Thiên Địa này cũng thật cường hãn, chỉ một đấu giá sư đã mạnh hơn không ít đệ tử tông môn, quả nhiên không thể khinh thường.

- Hoan nghênh các vị không ngại ngàn dặm đường xa tới đây. Hiện tại phiên đấu giá chính thức bắt đầu, đầu tiên là một viên linh đan Huyền giai thượng phẩm Thanh Nguyên Hồn...

Đấu giá sư cất tiếng nói lớn, hội đấu giá chính thức bắt đầu.

Mà đối với các tông môn, mục đích của hành trình lần này là Tiểu Thiên Vị Đan, còn những vật phẩm đấu giá khác coi như điều tiết không khí mà thôi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Thần Đan Thượng Cổ Đương Nhiên Phải Là Thường

oOo

Mấy vật đấu giá phía trước tuy cũng có tranh đoạt, nhưng chỉ là chút huyên náo nhỏ. Tiểu Thiên Vị Đan không ra, căn bản không tạo nổi đỉnh điểm.

Lâm Phàm ngồi ở hàng ghế cuối cùng, trong lòng cảnh giác lên. Hắn cảm thấy phiên đấu giá hôm nay sẽ không đơn giản như vậy, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Hiện Lâm Phàm rất hài lòng với vị trí sát cửa của mình, nếu phát sinh chuyện gì thì có thể lập tức bỏ chạy.

Đệ tử Thánh Ma Tông rõ ràng có tới hoàng triều Đại Yến, thế nhưng giờ lại không thấy bóng dáng, nhất định là có chuyện.- Tiếp đến sẽ là át chủ bài của phiên đấu giá hôm nay.

Lúc này người cầm đầu các tông môn cũng lên tinh thần, rốt cuộc đến phiên Tiểu Thiên Vị Đan. Tất cả mọi người đều xoa xoa tay, đan dược này bọn họ nhất định phải có.

Lâm Phàm giờ phút này ngồi thẳng người, nhúu mày, xem ra chuyện mình trộm Tiểu Thiên Vị Đan đã bị phát hiện, khẳng định lại thay một viên đan dược mới.

- Viên đan Tiểu Thiên Vị Đan này là bốn thương hội đoạt được từ một di tích thượng cổ, chính là đan dược còn sót lại từ thời đại thượng cổ, chỉ có một viên, cực kỳ trân quý, người không có tu vi chỉ cần nuốt

viên đan này vào sẽ lập tức đạt tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị. Sau đây để mọi người cùng nhìn rõ hình dạng của Tiểu Thiên Vị Đan đi.

Đấu giá sư hét lớn, vẻ mặt kích động không thôi, đây là một thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Các đệ tử tông môn lúc này cũng nhìn không chớp mắt lên vật phẩm trên đài.

Đấu giá sư mỉm cười, mở chiếc hộp gấm được đóng gói kỹ lưỡng ra, sau đó hưng phấn nhìn biểu tình khiếp sợ của các đệ tử tông môn mà nói:

- Mời các vị xem, đây chính là Tiểu Thiên Vị Đan.

Ngay lúc này, hình dáng của Tiểu Thiên Vị Đan hiện ra rõ mồn một trước mặt đám đệ tử các tông, ai nấy đều hít sâu một hơi.

Thứ đặc biệt này thật sự là Tiểu Thiên Vị Đan?

Lâm Phàm còn đang thắc mắc, giờ nhìn thấy Tiểu Thiên Vị Đan trên đài thì kinh hãi bất người dậy, mặt ngơ ngẩn.

Đây không phải là đồng phân mình bình vào sao? Tại sao vẫn nguyên xi?

Chẳng lẽ thương hội Thiên Địa không kiểm tra trước khi đấu giá?

Thấy hiện trường xôn xao hẳn lên, đấu giá sư càng thêm hưng phấn:

- Các vị đã thấy rõ chưa, đây là Tiểu Thiên Vị Đan còn sót lại từ di tích thượng cổ, vật báu vô giá, thật sự vô giá!

- Hiện tại bắt đầu đấu...

Đấu giá sư hô lớn lên, thế nhưng khi nhìn về Tiểu Thiên Vị Đan thì bỗng khựng lại, giống như trúng thuật định thân.

Đây là... Đây là...

Đấu giá sư đột nhiên ngừng được mùi lạ, mặt lập tức biến đổi, sau đó nhìn thấy các đệ tử tông môn đang nghi ngờ nhìn mình, không thể cắn chặt răng cố hồi phục bình thường.

- Bắt đầu đấu giá, khởi điểm là một triệu Huyền Hoàng tệ.

Đấu giá sư bất chấp, hô lớn. Hẳn cam đoan đây tuyệt đối không phải Tiểu Thiên Vị Đan, bởi vì Tiểu Thiên Vị Đan kia do chính hắn bỏ vào, thế nhưng giờ lại biến thành vật này.

Hiện giờ bất kể như thế nào, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm, nếu không hẳn chỉ có một con đường chết.

Đấu giá sư vừa cất lời, hiện trường lại càng ồn ào, các tông môn xông vào bàn tán thảo luận với nhau.

- Hình dạng thật quái dị, thật sự là Tiểu Thiên Vị Đan sao?

- Ta thấy không giống, không có một tia linh khí lưu động nào, hơn nữa thứ này bên ngoài ảm đạm không phát ánh sáng, còn có dấu hiệu cứng đờ, rất khó có thể là tuyệt thế thần đan.

- Ta nhìn thế nào cũng thấy nó giống một đồng phân?

- Đừng nói vậy, đây là thương hội Thiên Địa, làm sao có thể lấy một đồng phân ra đấu giá chứ, có lẽ đan dược thời kỳ thượng cổ khác với thời chúng ta.

- Khó nói, khó nói, thấy thứ này ta cũng có chút nghi ngờ.

- Các người biết cái gì? Thần đan há lại bằng các người có khả năng nhìn thấu, để các người rõ ràng thì còn là thần đan sao?

.....

Lâm Phàm trộm nghe người chung quanh thảo luận, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng lại càng vui: không ngờ một đồng phân

của bốn đại gia cũng được mang lên đấu giá.

Hơn nữa nhìn bộ dạng đấu giá sư này, hẳn là cũng biết chuyện nhưng vẫn mặc định đó là Tiểu Thiên Vị Đan.

Chẳng qua không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

- Các vị xin nghe ta một lời, đây là vật thượng cổ, tự nhiên là hình thù kỳ quái, mà không có linh khí lưu động cũng hợp tình lý, nếu không làm sao có thể được bảo tồn đến bây giờ? Nếu không tin, hiện tại ta sẽ chọn một người đang ngồi ở đây để lên đài thử nghiệm, sẽ lập tức biết có hiệu quả hay không.

- Đương nhiên, thần đan này có thể tăng tu vi lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị, do đó nếu cạo một chút xuống dùng thử, tuy không thể tăng lên tu vi vĩnh cửu, nhưng cũng có thể tăng lên tạm thời.

Đấu giá sư giờ phút này cũng chỉ có thể kiên trì nói.

Hắn không biết tới cùng xảy ra chuyện gì, vì sao Tiểu Thiên Vị Đan đang yên đang lành lại biến thành như vậy.

Hắn hiện tại có thể xác định, đây là một đồng phân, mà chủ nhân của đồng phân này là ai thì hẳn không biết được. Nhưng chờ chuyện này qua đi, nhất định phải bắt lấy kẻ này.

À không, không cần bắt, nuốt viên đan đó vào khẳng định nổ tan xác mà chết.

- Vị huynh đài phía dưới kia, mời lên đây.

Đấu giá sư chỉ một người ngồi gần đài đấu giá.

Người nọ mặt không đổi sắc đi lên đài, liếc nhìn đấu giá sư một cái, hơi hơi gật gật đầu.

- Mời các vị quan sát, thật hay giả thử một lần sẽ biết.

Đấu giá sư nói, sau đó cầm lấy một con dao, nhẹ nhàng cạo một chút vỏ ngoài của vật trong hộp gấm, tức thì một mùi thối gắt mũi xộc ra khiến đấu giá sư phải nhăn mặt.

Người lên đài kia quay mặt xuống dưới, lạnh nhạt nhìn mọi người, sau đó tiếp nhận thứ mà đấu giá sư vừa cạo ra đưa tới, không chút do dự nuốt xuống.

Lâm Phàm ngồi ở chỗ kia nhìn mà suýt nôn ra, người này tới cùng là ai, nuốt phân không nhú mày, quá ghê gớm.

Lúc này người của các đại tông môn nhìn đều chăm chăm lên người dùng đan dược. Bọn họ muốn xem có thật sự hiệu quả hay không, nếu có, như vậy bất kể thế nào cũng phải thu được viên đan dược này.

Mà Lâm Phàm lại cả kinh, hắn phát hiện đấu giá sư kia đã len lén lui ra phía sau rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Lâm Phàm cảm thấy không ổn, lập tức đứng dậy, tiến vào trạng thái ẩn thân, chỉ thấy cánh cửa ra vào đã bị khép lại từ bao giờ, trên cửa lóe lên những vầng sáng huyền ảo, giống như là đang hình thành trận pháp, muốn đem trọn cả không gian phong tỏa lại.

- Ô, người này sao vậy?

Người của các đại tông môn nghi hoặc vạn phần, người vừa thử thuốc kia lại bắt đầu trương phình lên, chẳng lẽ đan dược có vấn đề?

Người trên đài, thân thể không ngừng bành trướng, liên tiếp có sương khói màu đỏ tràn ra từ cơ thể hắn, giống như tùy thời có thể nổ tung.

Lâm Phàm không còn do dự gì nữa, lập tức đạp cửa chạy.

“Ầm...”

Không quá bao lâu, Lâm Phàm chỉ nghe một tiếng nổ vang truyền đến, phảng phất là có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm vẫn trong trạng thái ẩn thân, đã chạy được một đoạn, mãi tới khi nghe tiếng nổ hân mới dừng bước, không biết đã xảy ra cái gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Tất cả chuyện này đều quá quý dị, Yến hoàng tới cùng muốn làm gì?

Nguy hiểm, thật sự là quá nguy hiểm.

Lâm Phàm lần đầu tiên cảm thấy kinh hãi, má ời, con muốn về nhà, con không muốn lăn lộn bên ngoài nữa, bên ngoài thật sự là quá nguy hiểm.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Chuyện Đam Mỹ Trong Thế Giới Mạnh Thú

Dịch & Biên: †Ares†

Không biết qua bao lâu, khi Lâm Phàm lấy lại can đảm để quay về phòng đấu giá, vừa nhìn một màn trước mắt thì lập tức ngẩn ra. Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Phòng đấu giá người ra kẻ vào, nhưng lại không thấy bất kỳ đệ tử tông môn nào cả, giống như tình cảnh náo nhiệt lúc trước căn bản không tồn tại.

Mấy ngàn đệ tử tông môn kia đã chạy đi đâu, tiếng nổ vang trời vừa rồi rốt cuộc là cái gì? Tại sao hiện trường sạch sẽ như thế, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra?

Lâm Phàm có một đồng câu hỏi trong đầu.

Rời đi, nhất định phải rời đi.

Hoàng triều Đại Yến này có quỷ, Yến hoàng này có âm mưu.

Mấy nghìn người trong nháy mắt đã không thấy, ngoại trừ Yến hoàng ra ai còn khả năng như vậy chứ.

Lâm Phàm lập tức tiếp tục ẩn thân ra khỏi nhà đấu giá, không trở về học viện, cũng không chuyện trò với bất kỳ người nào, hiện tại hẳn nhất định phải trở về tông môn báo cáo chuyện này.

Kết hợp chuyện vừa xảy ra, Lâm Phàm dám khẳng định, đệ tử Thánh Ma Tông đến hoàng triều Đại Yến đã bị Yến hoàng xử rồi.

Đây là một âm mưu thật lớn, một âm mưu đã được mưu tính từ rất lâu rồi.

Lâm Phàm tuy có thực lực Tiên Thiên cấp sáu, nhưng căn bản còn chưa đủ lọt vào mắt Yến hoàng. Nếu hắn có thực lực vô địch, đã sớm đánh cho hàng này thành thành thật thật.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm có cảm giác cấp thiết phải tăng thực lực.

Khi đi tới cổng thành, binh lính ở đây đông hơn trước kia nhiều, đồng thời kiểm tra nghiêm ngặt những người muốn ra vào.

Cũng may Lâm Phàm biết ẩn thân, tự nhiên là ra ngoài không có vấn đề gì.

Sau khi ra khỏi cổng thành, Lâm Phàm mới quay đầu lại, nhìn thật lâu rồi thầm nói: các học sinh, lão sư phải đi rồi.

Hiện tại, trong lòng Lâm Phàm chỉ có hai việc chuyên tâm, một là trở lại báo cho tông môn âm mưu của Yến hoàng, hai là bồi dưỡng đám đệ tử của mình.

Hiện giờ tông môn gặp nạn, chính mình nhất định phải mau chóng chạy về, tuy sau này không nhất định sẽ quay lại đây, nhưng thứ nên cho đều đã cho cả, chỉ hy vọng đám nhỏ biết cố gắng, ngày sau có lẽ có duyên gặp lại.

Ba ngày sau.

Lâm Phàm một đường thi triển "Mê Huyền Thân Pháp" chạy đi, khiến môn thân pháp này tăng đến tầng 20, tiến giai làm "Huyền Ảnh Mê Tung".

"Grào..."

Vừa lúc đó, Lâm Phàm mới nghỉ ngơi được một lát, đang định đứng dậy chạy tiếp thì bỗng nghe thấy một tiếng rống khí thể rung trời, làm tim Lâm Phàm nhảy lên thành thịch.

Mãnh thú.

Tiếng rống của mãnh thú cực kỳ cường đại.

Lâm Phàm do dự chốc lát, cuối cùng quyết định tiến đến nơi phát ra tiếng rống kia.

Hắn tò mò không biết là loại mãnh thú nào mà chỉ tiếng rống thôi đã ghê gớm nhường ấy.

Khi Lâm Phàm chậm rãi tới gần, đột nhiên bị một màn trước mắt làm rung động.

Là Phần Thiên Tê một sừng, hơi giống tê giác ở địa cầu, trên sừng nhọn cháy lên ngọn lửa màu đen, thân hình cao lớn, lực lượng vô song.

Lâm Phàm từng thấy loài mãnh thú cực kỳ hung hãn này trên quyển bách khoa toàn thư mà Thánh Ma Tông giao cho đệ tử khi mới nhập tông. Đây cũng là loài mãnh thú có tiếng tăm lẫy lừng trong bảng mãnh thú hung uy.

Phần Thiên Tê thông thường có thói quen sống một mình, không thích quần cư, thế nhưng giờ trước mắt Lâm Phàm lại có đến hai con, hơn nữa nhìn bộ dáng chúng nó có vẻ là bạn rất thân, đang thi nhau gào rống, tựa như là đang nói chuyện.

Lâm Phàm tra thử, hai con Phần Thiên Tê này đều có tu vi Nhập Thần cấp hai, thực lực mạnh mẽ vô cùng.

Lúc này Lâm Phàm do dự, nếu xử lý hai con Phần Thiên Tê này, cấp bậc của mình có thể tăng không ít, thế nhưng hai con này đều là mãnh thú cấp độ Boss.

Một chọi một Lâm Phàm còn không nắm chắc, càng đừng nói tới một chọi hai.

Có khi vừa mới xuất hiện đã bị hai con Phần Thiên Tê này đốt đến xương cốt cũng chẳng còn ấy chứ.

Ngọn lửa màu đen trên cái sừng của Phần Thiên Tê cũng không phải để trang trí, mà là thứ vũ khí ông trời tặng cho nó.

Cho dù là võ giả cùng đẳng cấp, nếu dính phải ngọn lửa kia cũng bị thiêu thành tro tàn.

Lâm Phàm nghĩ mãi không ra cách đối đầu với hai con Phần Thiên Tê, có lẽ chỉ có thể nhìn xem rồi lặng lẽ rời đi.

Nơi này cách tông môn không còn xa, chạy chừng một hai ngày nữa hẳn có thể đến phạm vi của Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm vừa muốn đứng dậy, đột nhiên lại nghe thấy tiếng rống.

Lâm Phàm nín thở mà nhìn, phát hiện hai con Phần Thiên Tê lại nói chuyện với nhau.

Giờ đã là giữa trưa, có lẽ hai con Phần Thiên Tê này đang trao đổi như sau:

- Trưa rồi, ăn cơm thôi, mày đi kiếm thức ăn đi.

- Sao mày không đi?

- Tao nhường vinh dự cao cả cho mày, ý kiến gì nữa?

....

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Lâm Phàm, nhưng theo tình huống cụ thể thì có vẻ hẳn đoán đúng.

Sau khi một con Phần Thiên Tê rời đi, Lâm Phàm nảy ra một ý, hiện tại chỉ còn một con, có lẽ có thể thử.

Sau đó Lâm Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân, thi triển "Huyền Ảnh Mê Tung" lặng lẽ tiến gần tới chỗ con Phần Thiên Tê đang nằm nghỉ ngơi trên mặt đất. Tại một tích tắc này, Phần Thiên Tê đột nhiên mở trừng cái mắt to ra, nó cảm nhận xung quanh có gì đó khác thường, thế nhưng nhìn một vòng không phát hiện động tĩnh gì, cuối cùng lại nằm úp sấp trên mặt đất mà ngáy khò khò.

Lâm Phàm thầm thở phào một hơi. Mãnh thú quả nhiên có cảm giác rất mạnh, mình không tiết một tia chân nguyên nào ra ngoài lại vẫn bị nó cảm nhận được.

Khi Lâm Phàm tới gần được Phần Thiên Tê, hẩn nhẹ nhàng móc ra thần khí gạch hồng, đập một phát lên đầu con mãnh thú, khiến nó tiến vào trạng thái hôn mê. Nhìn hung vật to lớn này mê man, Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười, từ túi chứa đồ lấy ra thanh kiếm Huyền giai trung phẩm Tử Sương Kiếm của Nghê Mạn Thiên. Thanh trường kiếm Huyền giai này chưa bao giờ được Lâm Phàm sử dụng, không ngờ hiện tại có chỗ dùng.

Phần Thiên Tê này da dày thịt béo, binh khí dưới Huyền giai sợ là không phá nổi phòng ngự của nó.

Nhưng ngay tích tắc trước khi động thủ, Lâm Phàm đột nhiên nghĩ tới một chuyện, đó là loài mãnh thú Phần Thiên Tê có rất nhiều con đực nhưng con cái lại khá thưa thớt, hơn nữa Phần Thiên Tê tính tình xúc động, gặp được đồng loại giống cái sẽ biến thành điên cuồng, cho dù liều mạng cũng muốn hung hăng đê lên đối phương.

Nếu như hiện tại mình làm thịt con Phần Thiên Tê này, tuy vẫn là buôn bán có lời, nhưng chỉ sợ khi con Phần Thiên Tê còn lại trở về nhìn thấy sẽ có phiền toái lớn.

Hơn nữa việc làm lãng phí tài nguyên như thế không phải là phong cách của Lâm Phàm.

Lâm Phàm vân vê cái cằm, có lẽ có thể cựa một lần, lập tức trong mắt lóe lên tinh quang, một tay xòe ra năm ngón, nhanh – chuẩn – ngoan độc, tùy ý xoay chuyển âm dương đại đạo.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Xoay Chuyển Càn Khôn có thể xoay chuyển vạn vật trên thế gian, tự nhiên không cần phải nói Phần Thiên Tê.

"Đinh, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn exp +30.000."

Một chiêu đặc thủ, Lâm Phàm cũng không tham lam tăng exp cho Xoay Chuyển Càn Khôn, lập tức trốn đi.

Quả nhiên không quá bao lâu, con Phần Thiên Tê kia đã ngậm một con mãnh thú trở lại.

Lâm Phàm trốn trong bóng tối, quan sát từng tí một, chờ đợi thời cơ tốt nhất. Chỉ có một điều làm Lâm Phàm bất ngờ là hắn lại đoán đúng, con Phần Thiên Tê kia thật sự ra ngoài săn mồi.

Mà lúc này con Phần Thiên Tê kia thông thả đi về, khi thấy đồng bọn của mình đang mơ mơ màng màng thì nó cũng ngây ngẩn cả người, con mồi trong miệng rớt ra cũng không biết, con người dùng đục ban đầu đột nhiên như có một ngọn lửa thiêu đốt bên trong, hưng phấn như phát hiện ra tân đại lục.

Con Phần Thiên Tê bị Lâm Phàm ‘phẫu thuật chuyển giới’ lúc này lắc đầu lắc cổ đứng lên, còn rất nghi hoặc với chuyện vừa xảy ra, thế nhưng thấy đồng bọn của mình săn mồi về lại ném con mồi xuống đất, nhất thời khó chịu rống lên vài tiếng.

Nhưng vừa lúc đó, nó đã phát hiện khác thường, bởi vì đồng bọn của nó lại đang chảy dài qua khoe miệng, hơn nữa phía dưới còn nhất trụ kình thiên, hai mắt đỏ ngầu, giống như muốn làm gì đó.

"Grào..."

Con Phần Thiên Tê vừa săn mồi về diên cuồng hét lên vài tiếng, sau đó bất chấp tất cả chạy vọt tới.

Con Phần Thiên Tê chuyển giới còn đang mơ hồ, đã bị đồng bọn của mình cười lên từ đằng sau, nhất thời giận dữ gầm rú vài tiếng, lắc đầu muốn làm vắng con kia ra.

Lâm Phàm trốn ở một nơi bí mật gần đó, nhìn thấy hai con Phần Thiên Tê này gầm rú lên, trong lòng rất vui vẻ, mau đánh nhau đi.

Đồng thời nghe tiếng rống của hai con Phần Thiên Tê này, Lâm Phàm lại tự thuyết mình cho mình nghe.

- Đừng giãy, tao muốn làm chết mày, tao muốn mày sinh bảo bảo cho tao.

- Biến, mày nói cái gì thế, tao không gay.

- Tao muốn hung hăng làm chết mày.

- Tao muốn làm chết mày.

Giờ khắc này không gian chỉ có một màu ảm đạm, cát đá bay mù mịt, trời long đất lở, đã tính thoát ra, câu chuyện ‘ta xem ngươi là huynh đệ, nhưng đồ khốn nạn ngươi lại dám làm chuyện đó với ta’ đã xảy ra trong thế giới mãnh thú.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Diên Cuồng Thăng Cấp

Dịch & Biên: †Ares†

Lúc này Lâm Phàm không dám thở mạnh, nhìn chăm chú tình huống trước mắt, chỉ cần cơ hội vừa đến sẽ lập tức ra tay.

Con Phần Thiên Tê đực này muốn chinh phục con cái thì chỉ có cách là trấn áp đối phương. Mà hiện giờ con Phần Thiên Tê bị Lâm Phàm Xoay Chuyển Càn Khôn càng đánh càng mạnh, sao nó có thể để đối phương thực hiện được hành vi bệnh hoạn kia chứ. Trong thâm tâm nó là một con đực a!

Tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, trên người hai con Phần Thiên Tê đã có không ít vết máu, mà con Phần Thiên Tê bị Lâm Phàm chuyển giới cũng bắt đầu đuối sức, có lẽ không bao lâu nữa sẽ phải chịu chuyển thể thảm nhất thế gian.

Lâm Phàm vẫn đang chờ đợi cơ hội, trong lòng thầm cầu nguyện cho chúng nó đánh nhanh lên.

Vừa lúc đó, con Phần Thiên Tê chuyển giới kêu thảm một tiếng, chân sau gập lại, bị con Phần Thiên Tê kia đè lên trên. Chuyện bi thảm bắt đầu...

Con Phần Thiên Tê đực dù vết thương chồng chất nhưng vẫn hưng phấn vô cùng, càng 'làm' càng hăng, thân thể cao lớn không ngừng run lên, đạt tới cảnh giới vong ngã.

"Ngaoooooo..."

Ngay một khắc này, con Phần Thiên Tê đực ngửa mặt lên trời rú vang một tiếng, bộ mặt hung ác đột nhiên trở nên có vẻ rất thoải mái.

Cơ hội tới!

Lâm Phàm dưới trạng thái ẩn thân, thần khí gạch hồng trong tay, thân ảnh như gió mà đập hai gạch lên đầu hai con Phần Thiên Tê.

Con Phần Thiên Tê đực đang đắm chìm trong khoái lạc, chưa kịp hồi lại thì đã bị Lâm Phàm đánh cho hôn mê.

Nhìn hai con Phần Thiên Tê đã không nhúc nhích nằm trên đất, Lâm Phàm khẽ nhếch miệng cười, quả nhiên thành công.

Ẩn Thân Thuật, Xoay Chuyển Càn Khôn, thần khí gạch hồng, ba thứ thiếu thứ nào cũng không được.

Lâm Phàm lấy ra Tử Sương Kiếm, làm thịt hai con Phần Thiên Tê. Nơi này là rừng Lạc Nhật, Lâm Phàm cũng không muốn ở lại đây lâu, phòng ngừa có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Hiện giờ hắn chiếm được từng này tiện nghi đã là quá nhiều, không thể tham lam.

"Đinh, chúc mừng đánh chết mãnh thú Nhập Thần cấp hai Phần Thiên Tê, exp +10.000.000."

"Đinh, rơi xuống 'Tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê'."

"Tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê: sau khi sử dụng sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo, có được ngọn lửa bản mệnh của Phần Thiên Tê - Thâm Uyên Hắc Viêm, không rõ tác dụng phụ."

"Đinh, chúc mừng đánh chết mãnh thú Nhập Thần cấp hai Phần Thiên Tê, exp +10.000.000."

"Đinh, rơi xuống 'Tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê'."

"Đinh, chúc mừng đăng cấp tu vi đề thăng."

"Đinh, chúc mừng đẳng cấp tu vi đề thăng."

"Đinh, chúc mừng đẳng cấp tu vi đề thăng."

Nhắc nhở liên tiếp làm cho Lâm Phàm có chút không định hình kịp.

Lâm Phàm mở bảng số liệu cá nhân, chính mình tăng liền ba cấp, hiện tại đã là Tiên Thiên cấp chín.

"Đinh, tu vi đi vào bình cảnh, exp cần thiết tăng lên một trăm triệu."

Tu vi đạt tới Tiên Thiên cấp chín, bước tiếp theo là cảnh giới Nhập Thần. Tuy Lâm Phàm có hệ thống, bình cảnh không biến thái như những người khác, nhưng một trăm triệu exp cũng là một con số trên trời.

Xem ra muốn đi vào cảnh giới Nhập Thần thì còn phải tôi luyện nhiều hơn mới được.

Phần Thiên Tê có thể xếp hạng cao trên bảng mãnh thú hung hãn cũng là do vấn đề cuồng bạo. Một khi lâm vào trạng thái cuồng bạo, Phần Thiên Tê nhất định cùng địch nhân không chết không ngừng.

Lâm Phàm nhìn hai giọt máu đỏ tươi trong túi chứa đồ, có lẽ sau này sẽ dùng tới, nhưng cũng hy vọng cả đời không cần sử dụng.

Lúc này mùi máu tươi tràn ngập bốn phía, Lâm Phàm cũng không lưu lại, thi triển thân pháp tiếp tục chạy đi, chỉ hy vọng có thể an toàn về đến tông môn, báo cho tông chủ âm mưu của Yến hoàng cùng những tông môn khác.

Lâm Phàm chạy suốt một đêm, lúc mệt lại dừng tại chỗ nghỉ ngơi, chờ chân nguyên khôi phục thì tiếp tục chạy. Dọc đường đi, Lâm Phàm cũng gặp phải không ít mãnh thú, nhưng hắn đều chẳng quan tâm, không muốn lãng phí một giây một phút nào.

Trừ phi gặp được mãnh thú đủ cường hãn, Lâm Phàm mới dừng lại để tăng exp một phen, thế nhưng sau khi vận khí tốt gặp được hai con

Phần Thiên Tê, hẳn đã không gặp loại cường hãn nào khác.

Mãnh thú cảnh giới Nhập Thần đều sinh hoạt tại chỗ sâu trong rừng Lạc Nhật, ở bên ngoài này đụng được hai con đã là quá nghịch thiên rồi.

Hai ngày sau.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy chín ngọn núi dựng đứng cao vút trong mây thì trong lòng có một chút chờ mong. Đợi lát nữa có thể nhìn thấy các sư huynh đệ quen thuộc, không biết mọi người thấy mình tươi cười xuất hiện trước mắt thì sẽ có vẻ mặt gì?

Chính mình giả chết, giờ lại bình an vô sự trở về, trong chuyện này quá nhiều điểm đáng ngờ, nhưng cân nhắc tới chuyện quan trọng cần báo cáo, Lâm Phàm cũng không thêm để ý.

Huống hồ đổi trắng thay đen chính là bốn sự sở trường của Lâm Phàm, vấn đề hẳn là không lớn.

Khi đi ngang qua ngôi mộ mà các sư huynh từng đắp cho mình, Lâm Phàm dừng bước, nhìn thấy một tấm bia đá màu đen có khắc tên mình trên đó.

Đồng thời bên dưới tên của hắn là tên của các sư huynh.

Nghê Minh Dương, Doãn Mạch Thần.

Quan hệ tốt nhất với Lâm Phàm ở trong tông là hai người này.

Bất kể như thế nào, Lâm Phàm cũng muốn báo âm mưu của Yến hoàng cho tông môn biết, đồng thời Lâm Phàm cũng hy vọng các sư huynh có thể tránh được kiếp nạn này. Dù sao tu vi của bọn họ quá thấp, nếu Yến hoàng liên hiệp các tông môn khác tổng tấn công tới thì hai vị sư huynh chỉ có thể bị mất mạng.

Trên mộ có đặt mấy thứ đồ cúng vẫn còn mới, hẳn là các sư huynh gần đây lại tới thăm mộ mình.

Lâm Phàm vô cùng xúc động, không ngờ mình làm người cũng là buôn bán lời, sau khi chết vẫn được người khác ghi nhớ.

Cửa vào thang trời dẫn lên Thánh Ma Tông có hai đệ tử ngoại môn đang trấn giữ. Vừa lúc này, bọn hắn thấy có người từ đằng xa chạy vội đến, bèn lớn tiếng dò hỏi:

- Đứng lại, ai đó?

- Hai vị sư đệ, ta là đệ tử ngoại môn Lâm Phàm, hiện tại có chuyện quan trọng cần bẩm báo với tông chủ, xin các sư đệ cho qua.

Lâm Phàm nói.

- Có lệnh bài không?

Hai người nhìn Lâm Phàm thật kỹ, trong lòng càng cảnh giác vạn phần, người này không rõ lai lịch, trên người cũng không có lệnh bài của đệ tử Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm thở dài, lệnh bài kia làm sao hắn còn giữ được, sau đó cũng không tiếp tục tranh cãi, thân ảnh chợt lóe, trực tiếp phóng vào bên trong.

- Đứng lại!

Hai gã đệ tử thấy kẻ gian này dám mạnh mẽ xông vào Thánh Ma Tông thì cả kinh, sau đó gõ liên hồi lên cái chuông sắt khổng lồ cạnh đó.

"Đinh đoong đinh đoong..."

Tiếng chuông cuồn cuộn từng hồi, vang đi khắp chín ngọn núi.

Các đệ tử ngoại môn, nội môn đang sinh hoạt trong tông, giờ phút này nghe tiếng chuông dưới chân núi vang lên thì lập tức từng người biến sắc mặt.

- Đệ tử dưới chân núi gõ chuông sắt, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Trong lòng mọi người kinh ngạc, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nơi này chính là Thánh Ma Tông, chẳng lẽ còn có kẻ nào cả gan xông vào?

Lâm Phàm nghe tiếng chuông, mặt không đổi sắc phóng về phía trước. Như vậy cũng tốt, để mình khỏi mất công tìm người.

- Tặc tử, đứng lại cho ta.

Ngay tại lúc Lâm Phàm tới đỉnh núi thì một luồng sáng lạnh lẽo bổ tới cản lối.

- Sư huynh, người một nhà.

Lâm Phàm hiện tại không phải đến đánh nhau, mà là muốn bẩm báo cho tông môn chuyện quan trọng.

Tiên Thiên cấp bốn.

Người tới là đệ tử nội môn. Thông thường ở Thánh Ma Tông, tu vi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đều tiến nhập nội môn, có rất ít người nguyện ý ở lại ngoại môn.

Đệ tử nội môn kia thấy tặc tử này chỉ dựa vào bàn tay trần bắt được một đao của hắn thì cũng kinh ngạc vạn phần, lập tức quát một tiếng, khí thế đột nhiên tăng cường.

- Tặc tử, dám xông vào Thánh Ma Tông, tội đáng chết.

Đệ tử nội môn này gầm lên một tiếng, muốn chấn nát vụn bàn tay của Lâm Phàm, nhưng chân nguyên đã bạo phát tới cực hạn mà thanh trường đao bị Lâm Phàm bắt lấy vẫn không nhúc nhích được mấy may.

- Sư huynh, đệ tới giúp huynh.

Các đệ tử khác giờ đã tới khá đông, thấy sư huynh giống như không bắt nổi tặc tử này thì đều vọt lên.

- Các người đừng quá đáng!

Giờ phút này Lâm Phàm có chút khó chịu. Bốn đại gia đây chính là xả thân tới cứu các người, làm sao các người lại đối đãi với ân nhân như vậy?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Trở Về Tông Môn

Dịch & Biên: †Ares†

- Dừng tay cho ta!

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị động thủ, chợt có một tiếng quát vang ngăn lại.

- Thật sự là đệ sao? Lâm sư đệ?

Một giọng nói quen thuộc truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghe tiếng nhìn lại, khóe miệng nở một nụ cười. Nghê sư huynh trông vẫn thế, nhưng tu vi đã đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên.

Lâm Phàm nhớ rõ lúc mình rời đi Nghê sư huynh vẫn chỉ là Hậu Thiên cấp tám, không ngờ giờ đã tăng mạnh, không biết là gặp được kỳ ngộ gì.

- Nghê sư huynh, chẳng lẽ còn có ai đẹp trai được như đệ sao?

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ cười nói.

Nghê Minh Dương nhìn người đứng trước mặt mình, dụi dụi mắt không dám tin, toàn thân run lên, cảm giác muốn xông lên đập một trận này chỉ có Lâm sư đệ mới tạo ra được.

- Lâm sư đệ, không phải đệ đã... Không ngờ sư huynh còn có thể nhìn thấy đệ.

Nghê Minh Dương kích động tiến lên, bắt lấy bả vai Lâm Phàm nói.

Hắn cùng Doãn sư đệ tự tay mai táng cho Lâm sư đệ, xác định trăm phần trăm sư đệ đã chết đi, nhưng giờ Lâm sư đệ lại tươi cười xuất hiện ở trước mắt hắn, thật sự để hắn rất khó tin tưởng.

Tới cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao Lâm sư đệ có thể sống lại?

Nghê Minh Dương không nghĩ ra nổi, nhưng bất kể thế nào, Lâm sư đệ bình an vô sự xuất hiện ở trước mặt hắn đã là việc vui lớn nhất.

- Nghê sư đệ, đệ quen người này sao?

Lúc này các đệ tử nội môn xung quanh nghi ngờ hỏi.

- Đúng thế, các vị sư huynh, đây là Lâm sư đệ, là đệ tử ngoại môn của Thánh Ma Tông, nhưng vì một vài nguyên nhân mà đến hôm nay mới trở về.

Nghê Minh Dương nói.

-Ồ, nếu là người một nhà thì được rồi, mọi người giải tán thôi.

Đệ tử nội môn ra tay ban nãy gật gật đầu, dù có chút bức mình với việc sư đệ này mạnh mẽ xông lên đỉnh núi, nhưng đã là hiểu lầm thì không cần tính toán nữa.

Hơn nữa nhìn bộ dáng hai người, hiển nhiên là có một thời gian rất dài chưa gặp nhau, không chừng sư đệ này đã xảy ra việc gì đó khiến cả lệnh bài cũng đánh mất.

Giờ phút này, trong đám người, Hàn Lục nhú mày, vẻ mặt không dám tin, người này không phải đã chết rồi sao? Tại sao có thể trở lại?

Khi Lâm Phàm bị đánh chết, Hàn Lục còn rất cao hứng trong lòng, dù sao người này thật sự là làm cho người ta chán ghét.

Thế nhưng tên khốn này lại thần kỳ trở về, làm Hàn Lục rất không vui. Ông trời có mắt như mù, lại không để gã tai họa này chết đi.

Hàn Lục có Ngọc Tịnh Bình trợ giúp, tu vi cũng mau chóng tăng lên, người khác cố gắng mấy năm, hắn chỉ cần một tháng.

Tu vi của hắn cũng từ Hậu Thiên cấp bốn lên tới Hậu Thiên cấp tám, cách cảnh giới Tiên Thiên chỉ còn hai bước, mà lấy công hiệu của Ngọc Tịnh Bình, Hàn Lục năm chắc trong vòng nửa tháng tới sẽ tăng đến cảnh giới Tiên Thiên.

Lúc này người vây xem đều đã giải tán, Nghê Minh Dương vẫn còn rất hưng phấn vì Lâm sư đệ sống lại.

- Sư đệ, ta dẫn đệ đi tìm Doãn sư đệ. Từ sau khi đệ giả chết, Doãn sư đệ giống như biến thành người khác, mỗi ngày đều vui đùa trong phòng mà tu luyện, ngoại trừ khi dùng cơm còn có thể nhìn thấy, thời gian khác đều không gặp được. Đệ cũng phải thành thật khai báo một chút, tới cùng là chuyện gì xảy ra, khi đó rõ ràng đệ đã chết rồi cơ mà?

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng. Hắn không nghĩ tới bởi vì mình mà làm cho Doãn sư huynh biến thành như vậy.

Doãn sư huynh tận mắt nhìn thấy hắn bị sư huynh nội môn lỡ tay đánh chết nhưng lại bất lực không thể đòi chút công đạo, chỉ sợ nội tâm cũng áy náy vạn phần.

- Nghê sư huynh, vừa vặn đệ cũng có chuyện muốn nói với các huynh, mong các huynh góp ý giải quyết.

Lâm Phàm chỉ là một đệ tử ngoại môn, muốn gặp trực tiếp tông chủ là chuyện không thể nào. Huống hồ Lâm Phàm sợ nhất việc tông chủ có thể không tin lời mình nói.

....

- Cái gì, Lâm sư đệ, đệ nói thật sao?

Ở trong phòng của Doãn Mạch Thần, hai sư huynh nghe xong chuyện Lâm sư đệ nói thì đều lộ thần sắc không dám tin.

Hoàng triều Đại Yến liên hợp cùng các tông môn khác tấn công Thánh Ma Tông? Sao có thể?

Tông môn trong thiên hạ, nước giếng không phạm nước sông, làm sao có thể vô duyên vô cớ tấn công Thánh Ma Tông.

- Sư đệ, đệ có nghe lầm không?

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Sư huynh, đương nhiên chính xác trăm phần trăm, những điều này đệ chính tai nghe thấy.

- Sư đệ, Yến hoàng tu vi thông thiên, đệ nói chính tai nghe được... Chuyện này cho dù nói trước mặt tông chủ sợ là cũng không ai tin.

Nghê Minh Dương nói.

- Đúng thế, sư đệ, chuyện này không thể đùa được đâu.

Khi Doãn Mạch Thần nhìn thấy Lâm sư đệ trở về thì cả người choáng váng, mãi mới dám tin Lâm sư đệ có thể sống lại.

- Sư huynh, các huynh thấy đệ giống nói đùa sao? Nếu không phải đệ chính tai nghe thấy thì cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi từ hoàng triều Đại Yến gấp gáp trở về.

Nghê Minh Dương hai người nghe chuyện Lâm Phàm giả chết trốn tới hoàng triều Đại Yến du ngoạn thì cũng chỉ biết lắc đầu, sư đệ này vì ra ngoài mà cả thủ đoạn như thế cũng lấy ra.

- Sư đệ, hai người chúng ta đương nhiên tin tưởng đệ, nếu thật thế thì chuyện này quá kinh khủng.

Nghê Minh Dương kinh hãi nói.

- Nghê sư huynh, đệ nghĩ nên mời Mạnh Dương Tuyền Mạnh sư huynh hỗ trợ làm chủ, đem đệ đi gặp tông chủ. Sư huynh cũng rõ, nếu chỉ có một tông môn tới thì đệ hoàn toàn tin tưởng Thánh Ma Tông có thể chống đỡ được, nhưng mấu chốt là chỉ sợ không chỉ một hai cái tông môn tấn công Thánh Ma Tông. Nếu không cho tông chủ biết, đợi tới lúc bị người ta đánh tới, tông môn từ trên xuống dưới sẽ không một ai may mắn thoát được.

Lâm Phàm nói.

- Được, ta lập tức dẫn đệ đi gặp Mạnh sư huynh.

Nghê Minh Dương cũng biết rõ chuyện nghiêm trọng, không chút do dự đáp ứng.

Mạnh Dương Tuyền tuy là đệ tử ngoại môn, nhưng tu vi Nhập Thần cấp sáu, rõ ràng là Boss ẩn.

....

Thanh Tâm Các.

Nơi xa hoa nhất tại ngoại môn, cũng là chỗ ở của Mạnh Dương Tuyền.

Lúc này Mạnh Dương Tuyền đang dụ dằng nhìn sư muội múa kiếm ngoài đình viện, nhìn đến si mê.

- Sư huynh, Kinh Hồng Kiếm Pháp huynh dạy cho muội, muội luyện thành rồi.

Mộc Thần Vũ tập luyện tới trán đầm mồ hôi, lại càng có vẻ xinh đẹp động lòng người.

- Sư muội, ngộ tính tốt lắm, kiếm pháp Huyền giai này sư muội lĩnh ngộ được bước đầu rồi, chỉ cần sau này cố gắng thêm, tu vi nhất định càng tốt hơn.

Mạnh Dương Tuyền mỉm cười nói.

Mộc Thần Vũ tươi cười, nhìn Mạnh sư huynh trước mắt, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia không nỡ.

- Sư huynh, muội muốn ra thế giới bên ngoài nhìn một cái, có thể mang muội đi được không?

Mộc Thần Vũ nói.

Mạnh Dương Tuyền hơi sững sờ, tim đập mạnh hơn, đây là lần đầu tiên sư muội chủ động rủ hã ra ngoài tông môn du ngoạn thế gian.

Tuy rằng Mộc Thần Vũ là đệ tử ngoại môn, không được ra khỏi tông môn, nhưng Mạnh Dương Tuyền là ai? Đó là một đại Boss ẩn núp trong lốt đệ tử ngoại môn, muốn mang một đệ tử ngoại môn ra ngoài tự nhiên không thành vấn đề.

- Tốt, nếu sư muội đã có nhã hứng, sư huynh sẽ phụng bồi.

Mạnh Dương Tuyền cứng chiều nói.

- Nghê Minh Dương cầu kiến Mạnh sư huynh.

Vừa lúc đó, bên ngoài truyền tới tiếng của Nghê Minh Dương.

- Minh Dương hã, vào đi!

Mạnh Dương Tuyền nhẹ giọng nói.

Mà khi thấy Lâm Phàm đi theo Nghê Minh Dương tiến vào, Mạnh Dương Tuyền cũng cả kinh:

- Người là Lâm sư đệ?

- Tham kiến sư huynh.

Lâm Phàm ôm quyền nói.

- Mạnh sư huynh, Lâm sư đệ còn nhỏ ham chơi, ngày đó giả chết rồi khỏi tông môn, ra ngoài dạo chơi một vòng.

Nghê Minh Dương giải thích nói.

Mạnh Dương Tuyền khẽ nhú mày, giả chết? Điều này sao có thể, ngày đó chính mình tự kiểm tra, sinh cơ đã đứt, làm sao có thể là giả chết?

- Minh Dương, có chuyện gì?

Mạnh Dương Tuyền hỏi.

- Sư huynh, Lâm sư đệ có chuyện quan trọng muốn báo cho tông chủ, muốn nhờ sư huynh dẫn tiến!

Nghê Minh Dương nói, nếu muốn gặp được tông chủ thì chỉ có thể nhờ Mạnh sư huynh hỗ trợ.

Bằng không lấy thân phận của bọn họ, căn bản không có khả năng nhìn thấy tông chủ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thề Với Trời

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Lâm sư đệ, tới cùng là chuyện gì mà cần gặp tông chủ?

Mạnh Dương Tuyền hỏi, không phải hẳn không tin Lâm sư đệ, nhưng nếu chỉ là một chuyện nhỏ bé không đáng kể cũng muốn gặp tông chủ, coi như hẳn là đệ tử cảnh giới Nhập Thần cũng sẽ bị trách phạt.

Lâm sư đệ này tuy có chút làm cho người ta nhìn không thấu, nhưng tu vi thật sự quá thấp, chuyện lớn đối với bọn hắn có lẽ lại chỉ là chuyện nhỏ với Mạnh Dương Tuyền mà thôi.

Loại chuyện này ở giai đoạn hiện tại càng ít người biết càng tốt, nhưng Mạnh sư huynh luôn cưng chiều Mộc Thần Vũ, nếu mình bắt cô ả ra ngoài mới nói thì sợ là sẽ khiến Mạnh sư huynh bất mãn.

- Sư huynh, thời gian đệ giả chết ra ngoài tông môn, vẫn luôn sinh hoạt tại hoàng triều Đại Yến, dưới cơ duyên xảo hợp có nghe được Yến hoàng đã cấu kết với một vài tông môn khác, định tấn công tông môn chúng ta, cho nên đệ lập tức trở về muốn báo cho tông chủ.

Lâm Phàm không hề giấu giếm nói hết ra.

Sắc mặt Mộc Thần Vũ đột nhiên biến đổi, trong mắt lóe lên một tia sáng, nhưng mau chóng ẩn đi.

- Không có khả năng, Yến hoàng chỉ có tu vi Nhập Thần cấp bảy, coi như cho hăn mười lá gan hăn cũng không dám, hậu quả này không phải hăn có khả năng gánh chịu nổi.

Mạnh Dương Tuyền vừa nghe, lập tức phủ định. Hoàng triều Đại Yến dựa vào Thánh Ma Tông đã mấy trăm năm, làm sao có khả năng phản lại Thánh Ma Tông?

Coi như hoàng triều Đại Yến có một học viện Thiên Phủ, nhưng ở trong mắt Mạnh Dương Tuyền căn bản vẫn chịu không nổi một kích. Ngay cả người mạnh nhất học viện là viện trưởng cũng khó khăn lắm mới đạt cảnh giới Nhập Thần chứ không cần nói tới đám học sinh kia.

- Loại chuyện không có nửa độ tin cậy này cũng muốn bẩm báo tông chủ, đây rõ là một trò đùa mà, các người muốn bị phạt cũng không sao, nhưng đừng làm liên lụy tới Mạnh sư huynh.

Mộc Thần Vũ khinh thường nhìn hai người Lâm Phàm:

- Yến hoàng tuy chỉ có cảnh giới Nhập Thần, nhưng bằng một đệ tử ngoại môn như ngươi cũng muốn nghe lén một cao thủ Nhập Thần sao? Hừ, nực cười!

- Sư đệ, chuyện này không thể đùa được đâu!

Mạnh Dương Tuyền khẽ lắc đầu nói.

Lâm Phàm cuống cuống không biết làm sao, Mạnh sư huynh sao lại không tin chứ. Thế nhưng vừa nghĩ, hăn cũng hiểu được, nếu đổi vị trí, chỉ sợ mình cũng sẽ không tin.

Chỉ là tại sao mọi người lại cho rằng Yến hoàng chỉ có tu vi Nhập Thần cấp bảy chứ, rõ ràng Yến hoàng kia đã tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Nghê Minh Dương đứng ở một bên nhưng không chen miệng vào. Chuyện này hăn tin tưởng Lâm sư đệ, nhưng không quá tin việc Lâm sư đệ có thể chính tai nghe lén cao thủ cảnh giới Nhập Thần nói chuyện.

- Sư huynh, đó là sự thật, đệ có thể thề với trời, nếu Lâm Phàm đệ có nửa lời nói dối thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không toàn thây.

Lâm Phàm nói.

Lúc mình chạy từ hoàng triều Đại Yến về đây cũng không biết đám Yến hoàng đã có hành động gì chưa, thời gian đã cấp bách lắm rồi, phải nhanh chóng thông báo để tông môn còn chuẩn bị, không thể bị động đợi người ta đánh tới được.

Mạnh Dương Tuyền nhìn thần sắc của Lâm sư đệ, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, nếu chuyện này là thật thì là chuyện lớn rồi.

- Mạnh sư huynh, nếu việc này là thật thì tông môn có thể di chuyển toàn bộ đi không?

Lâm Phàm hỏi.

- Không thể!

Mạnh Dương Tuyền không chút do dự phủ định.

- Thánh Ma Tông truyền thừa đã lâu như vậy, cho dù gặp đại nạn bằng trời thì cũng phải tử thủ tông môn, tông còn người còn, tông mất người mất.

- Sư huynh, dù đây là giả cũng sẽ không có tổn thất gì, nhưng lời đệ vừa nói hoàn toàn là thật, chỉ cần sư huynh giúp đệ gặp được tông chủ, đệ nhất định sẽ có cách để tông chủ hoàn toàn tin tưởng.

Lâm Phàm giờ phút này nghiêm túc nói.

Mạnh Dương Tuyền trầm tư một lát, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Phàm, muốn xem ý tưởng chân thật của Lâm sư đệ.

Lâm Phàm không hề úy kỵ đối diện với ánh mắt kia, hẳn không muốn đại gia đình duy nhất ở Huyền Hoàng giới bị hủy trong tay địch nhân.

Mặc dù mình chỉ là một đệ tử ngoại môn, nhưng thế có ảnh hưởng gì, tông môn gặp nạn, cho dù là một tạp dịch thì cũng nên có tâm hỗ trợ.

Nếu như không để ý đến, vậy vẫn còn là người sao?

- Sư huynh, huynh nghĩ nhiều làm gì, vừa nghe đã biết là tin tức vớ vẩn không biết hóng được ở đâu.

Mộc Thần Vũ một bên nũng nịu nói.

Mạnh Dương Tuyền luôn chiều chuộng cô ả, nên giờ cô ả chắc mồm lần này Mạnh Dương Tuyền cũng sẽ nghe lời mình.

- Sư đệ, ta dẫn đệ đi.

Mạnh Dương Tuyền trầm tư một chút rồi nói.

- Sư huynh, sao huynh lại tin tưởng bọn họ được chứ!

Mộc Thần Vũ bất mãn nói, trong mắt chột lóe lên vẻ cuống quýt.

- Sư muội, ta tin tưởng Lâm sư đệ sẽ không nói giỡn loại chuyện này. Nếu thật sự có chuyện này, biết rõ mà không báo sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Thánh Ma Tông.

Mạnh Dương Tuyền nói.

Lâm Phàm cùng Nghê Minh Dương giờ phút này mừng rỡ:

- Đa tạ sư huynh tin tưởng.

- Chúng ta là sư huynh đệ cùng một tông, đương nhiên không nên nghi ngờ nhau, nhưng việc này trọng đại, không thể không suy xét thận trọng. Sư huynh rất hy vọng lời đệ nói là giả, nhưng nếu là thật thì chính là đại nạn với Thánh Ma Tông.

Mạnh Dương Tuyền trầm cảm xúc lẫn lộn nói.

- Sư đệ cũng hy vọng như thế, nhưng đây là đệ chính tai nghe được.

Lâm Phàm cảm thán nói.

- Đì thôi.

Mạnh Dương Tuyên nói.

Mộc Thần Vũ thấy Mạnh sư huynh tin lời của Lâm Phàm thì tức giận dậm chân, sau đó chạy ra ngoài. Thế nhưng ngay một khắc rời khỏi nơi này, sắc mặt ả lại đột nhiên phát sinh biến hóa.

Loại chuyện này sao một đệ tử ngoại môn có thể biết chứ?

....

Ngọn núi thứ chín.

Ngọn núi này nằm giữa tám ngọn núi còn lại của Thánh Ma Tông, cao vút tận trời, là nơi ở của tông chủ.

Đỉnh núi ẩn trong mây trắng, không biết đâu là mặt đất đâu là mây, hùng vĩ hơn tám ngọn núi kia rất nhiều, hạc trắng lượn quanh, giống như tiên cảnh nhân gian. Trên đỉnh loáng thoáng thấy một tòa cung điện khí thế hùng vĩ như ẩn như hiện, đẹp không sao tả xiết, lại không kém phần uy nghiêm, thần thánh.

Đệ tử ngoại môn không thể tiến lên ngọn núi thứ chín, cho dù là đệ tử nội môn cũng phải nhìn xem có tư cách hay không. Thế nhưng có Mạnh sư huynh dẫn đường, đoạn đường này thoải mái mà tới.

Cho dù có người ngăn trở, cũng chỉ cần một câu của Mạnh sư huynh là đã đuổi đi.

Khi Lâm Phàm thấy rõ tình cảnh trước mắt thì cũng bị rung động, quá hùng vĩ, đây chính là chỗ hạch tâm của Thánh Ma Tông.

Nếu một nơi hùng vĩ như vậy mà bị người hủy diệt thì thật là đáng tiếc.

- Dương Tuyền, người mang hai đệ tử ngoại môn đến ngọn núi thứ chín có chuyện gì?

Vừa lúc đó, một nam tử trung niên mặc y phục màu xám đi tới, cất tiếng hỏi.

Nhập Thần cấp tám.

Tu vi của người này còn cao hơn Mạnh Dương Tuyền không ít.

Nhưng người này đã tới tuổi trung niên, già hơn Mạnh Dương Tuyền nhiều, hiển nhiên tư chất kém xa Mạnh Dương Tuyền, chẳng qua là thời gian tu luyện sớm hơn.

- Thanh Phong trưởng lão, đệ tử dẫn dắt các sư đệ lại đây là vì có chuyện đại sự quan hệ tới an nguy của tông môn, muốn bẩm báo tông chủ.

Mạnh Dương Tuyền ôm quyền nói.

- Tông chủ đang trong lúc bế quan, có chuyện gì có thể nói với ta.

Thanh Phong trưởng lão khép hờ đôi mắt, hiển nhiên không để chuyện này trong lòng.

- Chuyện này nhất định phải trực tiếp bẩm báo với tông chủ, xin Thanh Phong trưởng lão châm chước một phen.

- Dương Tuyền, ta thấy người càng sống càng thụt lùi đấy, hay là ở ngoại môn ngây ngốc lâu quá nên quên hết quy củ rồi? Tông chủ đang ở thời khắc bế quan, chẳng lẽ người muốn tông chủ xuất quan chắc?

Thanh Phong trưởng lão thần sắc không vui nói.

- Thanh Phong trưởng lão, việc này rất quan trọng.

Mạnh Dương Tuyền nói.

- Hừ, trở về đi, chuyện lớn bằng trời cũng không thể quấy nhiễu tông chủ bế quan.

Thanh Phong trưởng lão có chút tức giận, Dương Tuyền này cũng từng là đệ tử nội môn, tại sao một chút quy củ cũng không hiểu, tông chủ bế quan có thể tùy tiện làm phiền sao?

Lúc này đại điện đã ngay trước mặt, thế nhưng lại bị một gã trưởng lão không biết từ chỗ nào nhảy ra cản đường, nếu không nghĩ cách khác thì không thể tiến nổi.

Mà Mạnh sư huynh lại cùng đối phương khách khách khí khí, nếu không mạnh mẽ để tông chủ xuất hiện thì sợ là việc không thành.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến

Dịch & biên: †Ares†

- Đệ tử ngoại môn Lâm Phàm, có chuyện quan trọng cầu kiến tông chủ.

Lâm Phàm đột ngột hét lớn một tiếng.

- Im miệng, tông chủ bế quan bên trong, không cho phép quấy rầy.

Thanh Phong trưởng lão biến sắc, lạnh lùng nói.

Nhưng giờ phút này Lâm Phàm làm sao để ý được tới trưởng lão này. Nếu lần này không thấy được tông chủ thì sợ là không có hy vọng gặp nữa.

Mạnh Dương Tuyên cả kinh, hắn không ngờ Lâm sư đệ dám lớn tiếng hò hét. Trước đại điện trên ngọn núi thứ chín nghiêm cấm lớn tiếng, nhưng hiện giờ Thanh Phong trưởng lão ngăn lại đường đi, không để cho tiến vào, hiển nhiên cũng chỉ có biện pháp này.

- Đệ tử Mạnh Dương Tuyên cầu kiến tông chủ, có chuyện liên quan tới sinh tử tồn vong của tông môn...

Mạnh Dương Tuyên vận chân nguyên, hét lớn một tiếng vang dội như tiếng gầm của sư tử.

Ngất, giọng sư huynh khỏe thật, màng nhĩ của Lâm Phàm cũng bị chấn tới run lên, hiển nhiên đây là một môn âm công cực kỳ cao thâm.

- Dám lớn tiếng trước đại điện, để ta tóm các người đi chịu phạt!

Thanh Phong trưởng lão lúc này sắc mặt âm trầm đáng sợ, năm ngón tay xòe ra, được ánh sáng xanh bao bọc lấy mà chớp tới Mạnh Dương Tuyền.

Chiêu này khí thế cuồn cuộn, dường như thiên địa vạn vật đều dồn lại trong tay.

- Thanh Thiên Chương.

Mạnh Dương Tuyền nghiêm mặt lại, chân nguyên chuyển khắp toàn thân, nghênh hướng Thanh Phong trưởng lão.

Lâm Phàm lúc này thấy Mạnh sư huynh cùng Thanh Phong trưởng lão tranh đấu kịch liệt nhưng cũng không ngừng hét lớn.

- Đệ tử Lâm Phàm cầu kiến tông chủ.

- Tông chủ, đệ tử có chuyện quan trọng cầu kiến.

....

Lâm Phàm vận đủ khí lực điên cuồng hét lên, nhưng lại như đá chìm đáy biển, không hề thấy được phản hồi.

Lâm Phàm lúc này cũng cuống lên. Mạnh sư huynh có tu vi thấp hơn hai bậc so với Thanh Phong trưởng lão, nếu trong lúc hai người còn đang giằng co mà vẫn không thể mời tông chủ đi ra được thì sợ là bọn hắn phải bị bắt.

Thế nhưng khi Lâm Phàm nhìn về phía Mạnh sư huynh thì kinh hãi không có lời nào để nói. Mạnh sư huynh này phảng phất như vừa uống thuốc kích thích, lại có thể gắt gao áp chế Thanh Phong trưởng lão Nhập Thần cấp tám.

Chuyện này quá là không khoa học!

Có điều Lâm Phàm cũng không có thời gian kinh ngạc quá lâu, lại lấy hơi gào thét.

- Thanh Phong sư đệ, sao lại thế này.

Vừa lúc đó, lại có một người từ đằng xa bay tới.

- Sư huynh, mau tóm lấy hai nghịch tử này, lại dám hò hét trước đại điện.

Mặt Thanh Phong trường lão xanh mét, hô.

Hắn không nghĩ tới Mạnh Dương Tuyên rõ ràng tu vi thấp hơn mình nhưng lại có thể áp chế mình, đây là chuyện hắn không cách nào chấp nhận được.

Lâm Phàm nhìn người từ xa bay tới, lập tức bị hù đến thót tim, người này lại có cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Nếu người này ra tay Mạnh sư huynh tuyệt đối không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Không được, nhất định phải xuất ra công phu chân thật, nếu không gọi tông chủ ra được thì chuyện lớn rồi.

- Tông chủ, ngài còn bế quan cái gì nữa, tông môn sắp bị người ta tận diệt rồi, ngài có điếc hay không thế?

Lâm Phàm lúc này không kiêng nể gì hết to.

Mạnh Dương Tuyên vẫn đang giao thủ cùng Thanh Phong trưởng lão, vừa nghe Lâm sư đệ hét thì thiếu chút nữa hôn mê.

Lâm sư đệ sao có thể bất kính với tông chủ như thế chứ.

Người đằng xa bay tới kia, vừa nghe đệ tử ngoại môn này dám nhục mạ tông chủ, lập tức ra tay, một chiêu đánh tới, toàn bộ trời đất giống

như bị bóp méo, một luồng áp lực khiến người ngạt thở ập tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm hoảng hốt, chẳng lẽ phải chết ở đây sao?

- Thập Bát trường lão, thủ hạ lưu tình.

Mạnh Dương Tuyên thấy Thập Bát trường lão ra tay, vội vàng hô.

Nếu Lâm sư đệ trúng một chiêu này, cơ hội sống chắc chắn bằng không. Nhưng giờ hãn lo thân không xong, không thể phân thân tới cứu, chỉ có thể hy vọng Thập Bát trường lão thủ hạ lưu tình, không lấy tính mạng của Lâm sư đệ.

- Hừ, nhục mạ tông chủ, tội đáng chết.

Chỉ thấy mặt Thập Bát trường lão lạnh như sương, hiển nhiên sẽ không nương tay.

Ngay tại thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị chờ chết, không gian đột nhiên ngưng tụ lại, Hám Thiên Chương kia giống như đánh vào một tầng bông, không thể tiến thêm.

- Đều dừng tay đi.

Vừa lúc đó, trong đại điện truyền ra tiếng nói.

- Tông chủ!

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, đây nhất định là tiếng của tông chủ, không ngờ ngay thời điểm chết chắc lại nhờ tông chủ cứu cái mạng nhỏ của mình.

Lâm Phàm thở phào một hơi, may thật, chậm một tí nữa thì hãn chết rồi.

- Tất cả vào đi.

....

Mạnh Dương Tuyền lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, may là tông chủ đúng lúc ra tay cứu giúp, nếu không hậu quả thật sự khó lường.

- Hừ!

Thanh Phong trưởng lão cùng Thập Bát trưởng lão đều hừ lạnh một tiếng, đệ tử đại nghịch bất đạo như thế nên một chương đập chết.

Lâm Phàm nhìn hai gã trưởng lão, cũng không để ở trong lòng.

Sau đó Lâm Phàm đi theo sau mọi người, tiến vào đại điện.

Trong đại điện chỉ có tám cây cột lớn, ngoài ra không còn gì cả. Ở giữa tám cây cột là một nam tử trung niên thân mặc quần áo làm từ vải bố đang ngồi.

Tuy ăn vận đơn giản, nhưng chỉ một cái liếc mắt của người này cũng đã khiến Lâm Phàm cảm thấy áp lực lớn lao.

Đại Thiên Vị cấp ba.

Lâm Phàm vừa nhìn, thiếu chút nữa phụt máu. Cho tới nay, đây là người có tu vi cao nhất mà Lâm Phàm từng gặp.

Thậm chí người này còn là Đại Thiên Vị cấp ba.

Thế nhưng Lâm Phàm chẳng những không vui mừng mà còn lo lắng nhiều hơn.

Tông chủ đã là Đại Thiên Vị cấp ba, nhưng Yến hoàng vẫn dám liên hợp các tông môn khác tấn công Thánh Ma Tông, như vậy nói lên bọn chúng có chiến lực không thua tông chủ.

- Bái kiến tông chủ.

....

- Ủm, người chính là đệ tử ngoại môn Lâm Phàm vừa mắng ta tại diếu đó sao?

Tông chủ ngồi nguyên tại chỗ, mặt không chút thay đổi, bình thản hỏi.

Lâm Phàm vừa nghe thì giật thót một cái, đây là một tông chủ thù dai a.

- Đệ tử không có ý đó.

Lâm Phàm ở trước mặt tông chủ làm sao còn dám càn rỡ, nếu để tông chủ tức giận, muốn tiêu diệt hẳn thì còn không phải chỉ cần một cái tát.

Có thể co có thể duỗi mới là đại trượng phu.

Tông chủ như có ý vị sâu xa liếc nhìn Lâm Phàm một cái, tiếp tục hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng đến mức khiến các người mạo hiểm tới đây?

Mạnh Dương Tuyên nhìn thoáng qua Lâm Phàm, sau đó gật đầu, để Lâm sư đệ tự mình kể ra. Dù sao tất cả chuyện này chỉ có Lâm sư đệ nắm chắc.

- Thưa tông chủ, đệ tử ở hoàng triều Đại Yến nghe lén được Yến hoàng đã cấu kết với các tông môn khác, chuẩn bị tiến công Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm vừa nói ra, Thập Bát trưởng lão cùng Thanh Phong trưởng lão đã biến sắc, trăm miệng một lời:

- Không thể nào!

Tông chủ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

- Tên đệ tử ngoại môn nhà người đang nói luyện thuyên cái gì thế, Yến hoàng sao có thể liên hợp tông môn khác tấn công Thánh Ma Tông được chứ! Huống hồ tông ta cũng không có mâu thuẫn gì với các tông môn khác, hoàn toàn là không có khả năng!

Thanh Phong trưởng lão nói.

- Tông chủ, trưởng lão, lời đệ tử nói ra đều là thật. Ở bên ngoài Yến hoàng này chỉ có tu vi Nhập Thần, nhưng đệ tử biết Yến hoàng đã lên tới Tiểu Thiên Vị cấp bảy. Còn những tông môn khác muốn tấn công Thánh Ma Tông là vì tông chủ chiếm được thần huyết gì đó.

Lâm Phàm không hề giấu giếm, nếu không kể hết tường tận thì rất khó làm cho tông môn tin tưởng.

- Cái gì? Tại sao bọn hăn lại biết?

Hai trưởng lão kinh ngạc vạn phần.

Việc tông chủ có được thần huyết đã được cực lực giữ bí mật, không ngờ tin đã bị lộ ra.

- Không đúng, không đúng, người nói láo, người nói Yến hoàng là Tiểu Thiên Vị cấp bảy, vậy người làm sao có thể nghe lén bọn hăn nói chuyện?

Thanh Phong trưởng lão lớn tiếng hỏi.

Giờ phút này tông chủ nhìn Lâm Phàm, cũng không có nói, giống như đang đợi một câu trả lời thuyết phục.

- Đệ tử ngẫu nhiên học được một công pháp, đem luyện tới cảnh giới đại thành có thể khiến bản thân tiến vào trạng thái ẩn thân, vô thanh vô tức, không phát ra bất kỳ khí tức nào. Đồng thời khi ở hoàng triều Đại Yến, đệ tử nhất thời nổi hứng tiến vào học viện Thiên Phủ làm một lão sư, sau đó khi Yến hoàng cùng hoàng hậu đến học viện Thiên Phủ thị sát, đệ tử ẩn thân trong phòng của bọn họ, nghe được bọn họ trò chuyện.

Lâm Phàm nói, sau đó lập tức tiến vào trạng thái ẩn thân.

- Sao lại có thể có công pháp như vậy...

Đám người Thập Bát trường lão kinh ngạc vạn phần, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả tông chủ cũng có chút hứng thú với công pháp này.

Đệ tử này lại đột nhiên biến mất không vết tích, tra xét không ra nổi, quả thật là một môn công pháp thần kỳ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Đại Loạn Sắp Tới

Dịch & biên: †Ares†

- Sư huynh, huynh nghĩ tông chủ có tin lời đệ không?

Sau khi bị tông chủ đuổi về, Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ nhìn Mạnh sư huynh.

Mạnh Dương Tuyền lúc này tâm không bình tĩnh, tràn đầy lo âu với nguy cơ sắp đến.

- Tin.

Mạnh Dương Tuyền gật đầu nói.

- Vậy tại sao tông chủ lại không nói gì cả? Đáng lẽ phải hợp lực tất cả mọi người mới có thể vượt qua đại nạn chứ?

Lâm Phàm nói.

- Sư đệ!

- Dạ?

Lâm Phàm mờ mịt nhìn Mạnh sư huynh, không biết Mạnh sư huynh muốn nói gì.

- Kỳ thật, tông chủ hiểu, bất kể là đoàn kết hay không cũng đều không có tác dụng. Lần này đông đảo tông môn tấn công Thánh Ma Tông, những kẻ tới hăn đều là cao thủ cảnh giới Nhập Thần trở lên, như thể đệ tử ngoại môn, thậm chí đệ tử nội môn có cảnh giới Tiên Thiên

cũng không dùng được, có nhiều người hơn cũng chỉ là chịu chết mà thôi. Chênh lệch đại cảnh giới, không phải đoàn kết có thể bù đắp.

Mạnh Dương Tuyên lo âu nói.

Thánh Ma Tông nếu xét riêng từng tông thì cường đại hơn đại đa số tông môn.

Nhưng bị đông đảo tông môn liên hợp lại thì chỉ có thể sụp đổ.

- Lại như thế sao!

Lâm Phàm tuy đã ở thế giới này khá lâu, nhưng chưa tìm hiểu được bao nhiêu.

Một cao thủ cảnh giới Nhập Thần có thể quét ngang mấy trăm, mấy ngàn cao thủ Tiên Thiên.

Đây là biến hóa về chất giữa các đại cảnh giới, dùng số lượng người không bù đắp nổi.

Lâm Phàm cảnh giới Tiên Thiên từng muốn giết chết Mặc Dật Hiên cảnh giới Nhập Thần, nhưng lại không thể xé rách được da thịt đối phương.

Đây là chênh lệch cảnh giới.

Nếu muốn bù lại, chỉ có thể dùng binh khí Huyền giai.

- Một lát nữa tông chủ hẳn là sẽ thông báo cho toàn tông rõ.

Mạnh Dương Tuyên nói.

- Sư huynh, như vậy sao được, thông báo cho toàn tông, nếu có nội gián bên trong, chẳng phải để đám Yến hoàng biết được sao?

Lâm Phàm nói.

Mạnh Dương Tuyền lắc lắc đầu:

- Mặc kệ biết hay không cũng không sao cả, bởi bọn chúng biết chắc tông chủ sẽ không rời khỏi Thánh Ma Tông.

- Sư huynh, giữ được núi xanh lo gì không có củi đun, tại sao tông chủ không dẫn dắt toàn tông tránh đi, đợi sau này mạnh lên thì trở lại báo thù.

Lâm Phàm khó hiểu hỏi.

Đánh không lại thì trốn, đánh thắng thì xông lên, như vậy mới tốt nhất.

Lúc này vẻ mặt Mạnh Dương Tuyền nghiêm túc hẳn lên:

- Sư đệ, vinh quang truyền thừa đại tông không thể bị vứt bỏ, nhớ kỹ, thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé. Được rồi, đệ đi tìm đám Nghê sư đệ, cùng nhau thu thập một phen rồi sớm rời khỏi tông đi.

- Sư huynh, vậy còn huynh?

Phàm thấy sắc mặt u ám của Mạnh sư huynh, không khỏi lo lắng theo.

- Ta vốn là đệ tử nội môn, hai tuổi đã được tông môn nhận nuôi, tông còn người còn, tông mất người mất, ta sẽ tồn vong cùng tông môn.

Mạnh Dương Tuyền kiên định nói.

- Sư huynh...

Lâm Phàm nhìn bóng lưng Mạnh Dương Tuyền rời đi, không biết nên nói cái gì cho phải.

Giờ khắc này Lâm Phàm cảm giác bầu trời như sắp sụp xuống, để cho người ta hít thở không thông.

....

Quả nhiên theo như lời Mạnh sư huynh nói, tông chủ hạ lệnh, đệ tử cảnh giới Nhập Thần trở xuống toàn bộ rời khỏi tông môn.

Khi biết được tin này, các đệ tử đều kinh ngạc vạn phần, cho rằng tông môn muốn vứt bỏ bọn họ.

Thế nhưng khi biết được Thánh Ma Tông sắp bị đông đảo tông môn tấn công, mọi người trầm mặc.

Một ít đệ tử cảnh giới dưới Nhập Thần yên lặng không nói, trở lại phòng thu thập quần áo, mà số còn lại thì không chịu rời đi, muốn tồn vong cùng tông môn.

- Nghê sư huynh, Doãn sư huynh, các huynh định thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Doãn Mạch Thần lắc lắc đầu:

- Rời khỏi đây rồi đi đâu được chứ, Thánh Ma Tông sớm đã trở thành nhà của ta, ta sẽ ở lại Thánh Ma Tông, chiến đấu đến giọt máu cuối cùng.

- Mạnh sư huynh không đi, ta cũng sẽ không đi. Từ khi ta nhập tông môn, luôn là Mạnh sư huynh dìu dắt ta, ta muốn ở lại bảo vệ Mạnh sư huynh đến giây phút cuối cùng.

- Lâm sư đệ, đệ đi đi, đệ có thể báo tin tức này về tông môn đã là công lao cực lớn rồi, không cần mất mạng ở nơi này.

Nghê Minh Dương nói.

Lâm Phàm do dự chốc lát, mình rốt cuộc nên đi hay ở đây? Mỗi người chỉ có một cái mạng, có sợ chết không? Lâm Phàm đương nhiên sợ.

Nhưng đôi khi có những chuyện nhất định phải làm.

- Sư huynh, các huynh không đi, đệ cũng không đi.

Lâm Phàm quả quyết nói.

- Sư đệ, đệ đi đi, hai chúng ta là vì không nỡ rời xa nơi có quá nhiều kỷ niệm này, còn đệ chỉ mới nhập tông không lâu thôi. Dù đệ đi rồi, các sư huynh cũng sẽ không cảm thấy có gì không đúng cả, bởi vì chúng ta đều hy vọng đệ có thể sống sót.

Nghê Minh Dương nói.

Lần này nếu các tông môn thật sự tấn công Thánh Ma Tông, như vậy người còn lưu lại chỉ sợ thập tử vô sinh.

Ngay cả một tia hy vọng cũng không có.

- Không nói nữa, người chết trym hưởng lên trời, bất tử trăm triệu năm. Con người ai mà không phải chết chứ, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi, huống hồ không cần bi ai như vậy, có lẽ tông chủ có thể ngăn cơn sóng dữ cũng không chừng.

Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm là một người có tình có nghĩa, hẳn hiểu được tông chủ hạ lệnh cho đệ tử cảnh giới Nhập Thần trở xuống rời đi là hạ cho các đệ tử này một bậc thang. Dù sao thời điểm tông môn gặp nạn, nhất định sẽ có đệ tử muốn chạy, thế nhưng bỏ tông mà chạy sẽ gặp rất nhiều tai tiếng, cho nên tông chủ hạ lệnh để cho các đệ tử này cảm giác mình là quang minh chính đại rời đi.

- Sư đệ...

Hai người Nghê Minh Dương sư huynh nhìn Lâm Phàm, vỗ vỗ bả vai hắn, ngôn vạn ngữ đều hàm chứa ở trong đó.

....

Thanh Tâm Các.

- Mộc sư muội, muội cùng các sư huynh đệ khác rời đi thôi.

Mạnh Dương Tuyền dùng ánh mắt dịu dàng xen chút không muốn nhìn Mộc Thần Vũ.

Hiện giờ tông môn sắp gặp phải họa kiếp, hẳn đã không đủ sức giữ sư muội lại bên người, chỉ có thể để sư muội sớm rời khỏi tông môn, giữ lại tính mạng.

- Sư huynh, huynh lại tin lời vợ vãn kia sao, tất cả chỉ là lừa gạt thôi. Sư huynh, muội muốn cùng huynh ra ngoài xem phong cảnh núi sông, có lẽ huynh sẽ không lo nghĩ vãn vợ thế nữa.

Mộc Thần Vũ nói, đồng thời trong lòng thầm hận Lâm Phàm.

- Sư muội, đừng làm loạn, muội ra khỏi tông đi, nếu ta còn sống, ta sẽ tới tìm muội.

Mạnh Dương Tuyền cùng Mộc Thần Vũ quen nhau từ thật lâu trước kia.

Ngay từ lần đầu tiên vô tình nhìn thấy Mộc Thần Vũ, Mạnh Dương Tuyền đã bắt đầu lưu ý đến sư muội này. Sau đó Mạnh Dương Tuyền rời khỏi nội môn để trở lại ngoại môn, vốn tưởng rằng chỉ tán tỉnh vui vẻ một thời gian, lại không ngờ, ở một ngày nào đó, sư muội xuất hiện phía sau mình, hỏi chính mình một vấn đề...

Đó chính là một cái bắt đầu, tới hôm nay, chỉ sợ đã tới điểm kết thúc.

- Sư huynh, huynh không đi muội cũng không đi.

Mộc Thần Vũ lắc đầu nói.

- Cút!

Lúc này Mạnh Dương Tuyền biến sắc, phẫn nộ và dữ tợn mắg.

Mộc Thần Vũ sửng sốt, bị chuyển biến của Mạnh Dương Tuyền làm sợ hãi.

- Sư huynh, huynh... huynh nói cái gì?

Mộc Thần Vũ không dám tin nhìn Mạnh Dương Tuyền.

- Ta nói cú!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Không Có Đường Đi, Chỉ Có Tử Chiến

Dịch & Biên: †Ares†

Trời tốt sầm, tông môn rối loạn.

Lâm Phàm đứng trên tông môn nhìn con đường dẫn xuống chân núi, thấy từng đệ tử mặc y phục Thánh Ma Tông lục tục bỏ đi, lại nhìn cảnh vật thường ngày giờ trống trải xác xơ, cũng có chút buồn bã.

Đại đa số đệ tử đều lựa chọn rời đi, nguyện ý lưu lại không có bao nhiêu.

Quả nhiên tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

- Hàn sư huynh.

- Phương sư đệ.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy hai vị huynh đệ từng bị mình ‘chỉnh’ vô cùng thảm.

Phương Hàn và Hàn Lục nhìn thấy người gọi mình, khẽ nhú mày.

- Lâm sư đệ, không định xuống núi sao?

Hàn Lục cười lạnh trong lòng.

- Không xuống, Hàn sư huynh, Phương sư đệ, trước kia đắc tội nhiều, ta lần nữa xin lỗi hai người.

Lâm Phàm chấp tay nói.

- Không có việc gì, đều là chuyện nhỏ, sư huynh không nhỏ mọn như vậy.

Hàn Lục giờ phút này lại càng cười lạnh liên tục, không biết tên khốn khiếp này lại muốn làm gì.

- Huynh có đắc tội ta lúc nào sao?

Phương Hàn hỏi.

Lâm Phàm sững sốt, tiếp đó cười khoát tay áo:

- Không có, là sư huynh nhớ lầm.

Lâm Phàm tự nhiên muốn bảo trì hình tượng tốt đẹp. Phòng của Phương sư đệ là hãn phá, nhưng Phương sư đệ vẫn không biết, tội gì mình phải thừa nhận.

- Lâm sư đệ, ngày sau có cơ hội sẽ gặp lại.

Hàn Lục đeo trên lưng một tay nải đồ đạc, chớp tay nói.

Ngay một khắc bước xuống bậc thang xuống núi, hăn liếc mắt nhìn lướt Lâm Phàm một cái, khóe miệng lộ một tia cười lạnh.

Xem ra thù này mình không tự báo được, có điều mượn tay tông môn khác cũng tốt.

Tông môn gặp nạn, Hàn Lục không nghĩ tới việc đồng sinh cộng tử cùng tông. Hăn cho rằng mình có bảo bối nghịch thiên, sau này trở thành tuyệt thế cường giả đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, không cần bỏ mạng vô ích.

Cùng lắm thì tu luyện đại thành quay lại báo thù giúp là được.

Mà Phương Hàn càng hơn thế, hăn đến Thánh Ma Tông là để tìm nơi tá túc.

Hiện giờ này tông môn sắp khó giữ được, vậy cũng không cần phải ở lại.

Chính mình sau này sẽ là Ma Đế muôn đời, uy hách vũ nội, bán mạng vì tông môn này rất không đáng giá, huống hồ tông môn này cũng chưa đủ tư cách để một đời Ma Đế tương lai bán mạng.

Nhìn thấy hai người rời đi, Lâm Phàm thở dài một tiếng, giống như trong tích tắc tông môn đã mất đi sự phồn vinh từng có.

- Ồ!

Lâm Phàm chợt thấy một người quen, hơn nữa còn là người quen đặc biệt.

- Vương sư huynh...

Lâm Phàm nhiệt tình hô.

Vương Thiên Phong nhìn thấy từng đám sư đệ từng bị mình khi dễ lũ lượt rời đi, cũng đang thương cảm vạn phần. Có điều vừa lúc đó, hắn nghe thấy có người gọi mình, lập tức quay đầu lại.

- Người...

Giờ khắc này Vương Thiên Phong cực kỳ hoảng sợ, lộ vẻ không dám tin. Người này coi như hóa thành tro, Vương Thiên Phong cũng vẫn nhận ra được.

Kẻ trộm 'đào' của mình không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại xuất hiện?

Vương Thiên Phong còn không biết Lâm Phàm trở lại tông môn, giờ phút này nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt mình, tự nhiên là cực kỳ hoảng sợ, cho là mình gặp quỷ.

- Vương sư huynh, huynh chưa đi sao?

Lâm Phàm có chút kinh ngạc. Vương Thiên Phong này chuyên khi dễ các sư đệ yếu ớt trong tông môn, đáng lý lúc này nên trốn từ lâu, không ngờ vẫn còn chưa đi.

- Ta có đi hay không liên quan cái rắm gì đến ngươi, nếu không có việc gì thì đừng làm phiền ta.

Vương Thiên Phong xốc dũng khí nói, hăn sợ người này lại trộm ‘đào’ của mình lần nữa.

Kỷ ức một lần đó còn rất mới mẻ với Vương Thiên Phong, đau đớn không phải người có thể chịu đựng.

Lâm Phàm nghe thế chỉ cười cười, Vương sư huynh thật đúng là thô tục không chịu nổi, nhưng có lẽ đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng, bỏ qua thôi.

Mà lúc này đây, Lâm Phàm cảm nhận được có một ánh mắt thờ thờ khắc khắc nhìn mình, khiến hăn có chút hoảng hốt.

Khi Lâm Phàm nhìn lại, lại thấy một sư muội trông hơi quen đang cười với mình.

Lâm Phàm cũng cười đáp lễ, nhưng trong lòng nghĩ mãi không nhớ nổi sư muội này là ai.

- Aaaa... Có mãnh thú...

Vừa lúc đó, dưới chân núi truyền đến vô số tiếng kêu thét thảm thiết.

Lâm Phàm cũng giật mình, mãnh thú? Dưới chân núi Thánh Ma Tông sao có thể có mãnh thú?

Sau đó, đám đệ tử đã rời tông xuống núi đều như gặp quỷ mà chạy bán sống bán chết về lại trong tông môn, kẻ nào kẻ nấy thần sắc hoảng sợ, thậm chí có kẻ thân dính đầy máu tươi.

- Trong rừng dưới chân núi có rất nhiều mãnh thú tụ tập, không ít người đã lọt vào công kích của những mãnh thú kia... Đông lắm, đông lắm...

Một gã đệ tử thần sắc kích động, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, giống như dưới chân núi là địa ngục trần gian vậy.

Lâm Phàm biến sắc, khẽ thở dài, xem ra hiện giờ muốn chạy cũng không được.

Yến hoàng cùng các tông môn chỉ sợ là đã bắt đầu hành động, đây là muốn diệt sạch.

Dem mãnh thú giấu trong rừng rậm dưới chân núi, chỉ cần đệ tử xuống núi là sẽ bị mãnh thú công kích.

Lấy thực lực của đệ tử ngoại môn, không ai là đối thủ của đám hung thú này, bởi dù là mãnh thú yếu nhất cũng có cảnh giới Tiên Thiên.

Đệ tử ngoại môn tự nhiên là không ngăn cản được.

- Làm sao bây giờ, bên dưới đã bị mãnh thú chặn đường, muốn chạy cũng không được a.

- Ta vừa mới chứng kiến một sư huynh cảnh giới Tiên Thiên bị đám mãnh thú kia hung hăng xé xác.

- Thật sự là quá kinh khủng, chúng ta đều phải chết ở chỗ này sao?

- Ta không muốn chết, ta là nam đỉnh duy nhất trong nhà, ta chỉ lên núi để học nghề thôi mà...

. . . .

Giờ khắc này triệt để rối loạn, những đệ tử bị bức phải trở lại, từng người hai tay rũ xuống, hai mắt vô thần ngồi dưới đất, giống như đã mất sạch niềm hy vọng.

Phương Hàn cùng Hàn Lục cũng đã trở lại, giờ phút này hai người vẫn còn chưa hết sợ hãi. Những mãnh thú này thật sự quá hung mãnh, căn bản không phải bọn họ có khả năng đối kháng.

Nếu không phải nhanh chân một chút, chỉ sợ đã phải trở thành đồ ăn của đám mãnh thú này.

- Đờng hoảng

Lúc này, một trưởng lão xuất hiện

Thế nhưng hãn cũng bất lực không còn cách nào, bởi vì đám đệ tử đang kinh sợ, sao có thể nghe lọt lời gì vào tai.

Lâm Phàm nhìn đám sư huynh đệ giờ đã tan rã rời rạc như hạt cát thì cũng chỉ biết lắc đầu.

Lần này e rằng khó khăn.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đã bắt đầu đổi sắc từ phương xa.

Có lẽ Yến hoàng cùng các tông môn đã tụ tập bên ngoài Thánh Ma Tông.

Chỉ cần đến thời cơ thích hợp, một hồi đại chiến là không thể tránh khỏi.

Lâm Phàm mở ra sổ liệu bản thân, cẩn thận nhìn.

Một đường tu luyện mà đến, Long Hoàng Phách Thế cùng Vô Tướng Thiên Ma đã song song đạt tới tầng 2, chân nguyên tăng lên năm nghìn.

Sức đánh một trận là có, nhưng chỉ sợ không đủ tư cách.

Chết không đáng sợ, nhưng phải chết có khí khái.

"Vù..."

Một cơn gió rét thấu xương thổi quét qua, Lâm Phàm nhìn phía phương xa, một tia chớp lóe lên làm chói lòa đôi mắt.

- Muốn tới sao?

Lâm Phàm nắm chặt nắm tay, trận ác chiến đầu tiên trong đời tới rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tan Rã

Dịch & Biên: †Ares†

Dưới chân núi Thánh Ma Tông, trong khu rừng Lạc Nhật.

Yến hoàng đứng trong đám người, hai mắt nhìn về chín ngọn núi từng là xa không thể chạm, nhưng giờ đã gần ngay trước mắt. Loại cảm giác này khiến cho Yến hoàng cực kỳ hưng phấn.

Các thế hệ tiền bối đều muốn đưa hoàng triều Đại Yến thoát khỏi lệ thuộc, nhưng lại chưa có ai thành công.

Mà hiện giờ Yến hoàng hẳn sắp thành công dẫn dắt hoàng triều Đại Yến thoát khỏi khuất nhục, đó là đại công muôn đời.

Khi nhìn về phía đám người các tông môn khác đang đặc ý vây vào thì trong mắt Yến hoàng lóe lên tinh quang.

- Không ngờ Thánh Ma Tông lại biết được kế hoạch của chúng ta, hiển nhiên trong chúng ta có người đã tiết lộ ra ngoài.

Lúc này một gã nam tử toàn thân che kín bằng áo choàng đen, khuôn mặt lẫn tuổi tác đều không thấy được, dùng giọng khàn khàn nói.

- Hắc Bào lão tổ, biết hay không thì cũng có thể nào, hiện giờ chín đại tông môn chúng ta tập hợp tại đây, Thánh Ma Tông kia đủ sức mà đánh một trận chắc?

Một mục già đứng cách Hắc Bào lão tổ không xa nói.

Mụ già này hơi còng, tay cầm một cây quả trượng điêu khắc hình đầu phượng không biết chế tạo từ chất liệu gì, mắt nheo nheo lại, thì thoảng lại lóe lên một tia sáng làm cho lòng người kinh hãi.

Yến hoàng mặc dù là hoàng đế hoàng triều Đại Yến, nhưng đứng trước mặt đám tông chủ các tông môn này thì vẫn rất nhỏ bé.

Chín đại tông môn chính tà hai phái đều có, vốn gặp mặt nhất định chém giết, nhưng hiện giờ lại đạt thành hiệp nghị, cùng chiếm lĩnh Thánh Ma Tông, chuyện tiếp sau đó thì chờ xong mọi việc lại nói.

Khi bọn chúng biết được Thánh Ma lão tổ lấy được thần huyết thượng cổ từ một di tích thì đã có ý tưởng này.

Thần huyết, kỳ vật trong trời đất, ẩn chứa tinh hoa của cường giả thượng cổ.

Cảnh giới Đại Thiên Vị không phải vĩnh hằng, không phải điểm cuối, bọn chúng đều mong có được thần huyết để có thể nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh thời thượng cổ từ trong đó, qua đó khám phá tất cả những điều chưa biết.

Mà đơn độc từng tông căn bản không đối kháng nổi Thánh Ma Tông, Thánh Ma lão tổ ở thật lâu trước kia đã có uy danh vang dội thiên hạ, không kẻ nào dám so sánh cùng.

Hiện giờ vì thần huyết kia, các tông đồng lòng nhất trí, còn chuyện sẽ phân chia thế nào khi đã đoạt được thì là chuyện của sau này.

- San bằng Thánh Ma Tông...

Tông chủ các tông môn lạnh lẽo nhìn về trước mặt, sau đó vung ống tay áo lên, toàn bộ đệ tử cảnh giới Nhập Thần lăng không bay lên, tiến về Thánh Ma Tông phía trước.

Thánh Ma Tông.

Đám đệ tử ngoại môn đã rời đi nhưng bị buộc phải chạy về, giờ nhìn thấy dải mây đen đen kịt phía xa đang không ngừng tới gần thì quên cả việc chuẩn bị phản công.

Lúc này bọn hắc đã không nghĩ mình có thể sống, bọn họ sẽ phải chết trong trận chiến này.

Lâm Phàm cảm thụ được từng luồng khí thể ngập trời từ phương xa ập đến, sắc mặt ngưng trọng, lần này vô cùng nguy hiểm.

Rất nhanh, Lâm Phàm ngẩng đầu lên, đã thấy rõ đám mây đen kia hóa ra lại là một đồng người đang bay lơ lửng giữa không trung.

- Thánh Ma lão tổ, nếu không muốn bị diệt tông thì mau giao ra thần huyết.

Lúc này Hắc Bào lão tổ đứng trong vòng vây của chín đại tông môn mà quát lớn. Hắc luôn không dám đơn đả độc đấu cùng Thánh Ma lão tổ, dù sao thực lực không bằng đối phương.

Nhưng hiện giờ không như trước, chín đại tông môn đều xuất hiện, còn người nào có thể là đối thủ? Thánh Ma lão tổ tuy rằng cường hãn, nhưng một mình thì làm được tác dụng gì?

Đám đệ tử ngoại môn đối diện với những địch nhân chỉ dựa vào khí thể cũng có thể đè chết mình thì đều chọn buông bỏ phản kháng.

Lâm Phàm đứng trong đám người, nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng khẩn trương vạn phần.

Đại Thiên Vị cấp một.

Đại Thiên Vị cấp hai.

Đại Thiên Vị cấp ba.

....

Tông chủ của chín đại tông môn này, nếu so sánh từng người một thì đều yếu hơn tông chủ Thánh Ma Tông, như nhiều người lực lượng lớn, hơn nữa đều là lão quái vật, tự thân nội tình tự nhiên rất mạnh.

Nếu giao thủ lên, chỉ sợ có thể bằng quần chiến đánh chết tông chủ.

Từ bên trong ngọn núi thứ chín, từng đạo bóng người lẳng không bay tới.

Tông chủ dẫn toàn bộ trưởng lão của Thánh Ma Tông bay tới trước mặt đám người Lâm Phàm, nhìn thẳng tông chủ chín đại tông môn.

- Hắc Bào lão tổ, Bích Hải lão ẩu, Càn Khôn tông chủ...

Thánh Ma lão tổ dùng ánh mắt lạnh lẽo quan sát tông chủ chín đại tông môn trước mắt, sau đó dừng lại trên người Yến hoàng.

(*Lão ẩu: bà lão, ngang nghĩa lão tổ nhưng giới tính nữ)

- Người lại thật sự phản bội Thánh Ma Tông.

Thánh Ma lão tổ nhìn Yến hoàng nói.

- Thánh Ma lão tổ, hoàng triều Đại Yến ta lệ thuộc vào Thánh Ma Tông ngàn năm, đây là một chuyện sỉ nhục không cách nào rửa sạch với bất kỳ một hoàng triều nào, cho nên đó không phải phản bội, mà là thay đổi.

Yến hoàng nói.

- Giao ra thần huyết, nếu không san bằng Thánh Ma Tông.

Tông chủ chín đại tông môn cùng quát.

Lần này bọn chúng tình thế bắt buộc, Thánh Ma Tông tuy mạnh, nhưng hiện giờ đã không đủ gây sợ hãi.

- Thánh Ma Tông ta truyền thừa vạn năm, chưa bao giờ cúi đầu trước bất kỳ thế lực nào, cho dù hôm nay có diệt tông cũng phải để cho các người trả một cái giá thảm thối. Đệ tử Thánh Ma Tông nghe lệnh, thề sống chết thủ vệ tông môn!

Thánh Ma lão tổ lạnh giọng nói.

- Thề sống chết thủ vệ tông môn!

- Thề sống chết thủ vệ tông môn!

....

Nhóm đệ tử nội môn danh cao chiến ý, cho dù hôm nay chỉ có một kết cục là phải chết, bọn họ cũng muốn bảo vệ tông môn đến giây phút cuối cùng.

- Ta không muốn chết, van cầu các người thả ta.

Mà vừa lúc này, một gã đệ tử ngoại môn lại quỳ xuống khóc lóc van xin.

Hắn thật sự không muốn chết, lần này chín đại tông môn tấn công Thánh Ma Tông, căn bản chính là thập tử vô sinh.

- Lý sư đệ, người làm cái gì vậy? Người có còn là đệ tử Thánh Ma Tông không hả?

Lúc này một ít đệ tử nhìn thấy một màn trước mắt, tức giận đến xanh cả mặt.

Bọn họ không ngờ lại có đệ tử ngoại môn chủ động quỳ gối xin tha thứ, quả thực làm mất hết thể diện của Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm đứng ở trong đám người, xem mọi thứ trước mắt, cũng thở dài một tiếng. Loại tình huống này căn bản là không thể ngăn cản.

Ai cũng không muốn chết, nhưng hiện giờ không phải vấn đề muốn chết hay không, mà là vấn đề nhân cách.

Một mực trốn tránh, sợ chết, tất cả đều có lỗi với cái tâm vô đạo của mình.

Yếu đuối, vô năng, sợ chết.

Lâm Phàm chưa bao giờ xem thường bất kỳ người nào, bởi vì dù là ai cũng đều có chỗ đáng để người khác tôn trọng, nhưng hẳn vô cùng xem thường gã đệ tử trước mắt.

- Ha ha ha ha...

Thấy một màn như vậy, đám người của chín đại tông môn đều cười ầm lên.

- Thánh Ma lão tổ, đây chính là đệ tử của người sao? Cũng tốt, không bằng để ta tới xem xem Thánh Ma lão tổ người đã phát triển Thánh Ma Tông thành bộ dạng gì!

Bích Hải lão ẩu có khuôn mặt hiền lành, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa khinh thường không sao kể xiết.

- Các đệ tử Thánh Ma Tông, ai không muốn chết thì hiện tại bỏ tới cạnh ta. Bích Hải lão ẩu ta có thể làm chủ, sẽ có chín đại tông môn thu các người làm đệ tử. Nếu không nghe thì cùng chết với Thánh Ma lão tổ của các người đi.

- Ta chỉ cho các người thời gian bảy lần hô hấp.

- Hiện giờ bắt đầu tính.

....

Lời của Bích Hải lão ẩu làm cho rất nhiều đệ tử Thánh Ma Tông dâng lên hy vọng.

- Bích Hải lão ầu, người chớ có mê hoặc đệ tử Thánh Ma Tông ta.

Một trưởng lão căm giận nói.

- Còn có sáu lần.

.....

Giờ khắc này các đệ tử Thánh Ma Tông bắt đầu rục rịch, có xì xào bàn tán, có quát mắng lẫn nhau.

Nội tâm của bọn họ bắt đầu dao động.

Bọn họ biết dưới sự vây công của chín đại tông môn thì hy vọng đã bằng không, nhưng hiện giờ Bích Hải lão ầu cấp cho bọn họ một tia hy vọng, cũng là hy vọng giữ lại mạng cuối cùng.

Lâm Phàm nhìn thấy các sư huynh đệ xì xào bàn tán, trong lòng cũng hiểu, Thánh Ma Tông e rằng thật sự xong đời.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Chiến Tranh Thảm Thiệt

Dịch & Biên: †Ares†

- Ta đi... Ta không muốn chết.

Một gã đệ tử ngoại môn không nịu nổi giày vò, bò ra như một con chó.

Trên mặt gã đệ tử này chỉ có van xin cùng nịnh nọt, chỗ nào còn phong thái đệ tử Thánh Ma Tông?

Sau đó lại càng nhiều đệ tử ngoại môn đầu hàng. Bọn hắn không muốn liều mạng vì Thánh Ma Tông, bọn hắn chỉ muốn ở Thánh Ma Tông tu luyện võ đạo mà thôi, hiện giờ bị người khác tới diệt tông, bọn hắn làm sao nguyện ý bán mạng chứ.

Chỉ cầu mong giữ lại được cái mạng.

Các trưởng lão cùng một ít đệ tử trong tông nhìn thấy lần lượt có đệ tử ngoại môn bò ra bằng cả tứ chi đến cầu xin đối phương thì sắc mặt vừa căm giận vừa thương cảm.

Đây là đệ tử Thánh Ma Tông sao...

Lâm Phàm nhìn thấy tất cả chuyện này, không nói gì, những người này không xứng là đệ tử tông môn.

Cho dù được chín đại tông môn thu nhận thì về sau cũng sẽ bị người đối đãi như một con chó mà thôi.

- Yến hoàng, ta là nhi tử của Hộ quốc quân, ta không muốn chết, ta đầu hàng, ta tới Thánh Ma Tông chỉ vì muốn học tập võ đạo mà thôi, lòng vẫn luôn ở hoàng triều.

....

Tông môn mấy vạn người, kẻ sợ chết không thiếu, giờ dưới dụ dỗ của Bích Hải lão ầu, không ít đệ tử ngoại môn nội tâm dao động, đây là hy vọng sống sót duy nhất của bọn hắn.

Tuy rằng Thánh Ma Tông đối với bọn hắn không tệ, nhưng so sánh với tính mạng thì ân dạy dỗ có là cái gì?

Người của chín đại tông môn thấy cảnh tượng hiện giờ của Thánh Ma Tông thì đều cười âm thầm lên mãi không dứt. Trong mắt bọn chúng, những gã đệ tử vì mạng sống không tiếc phản bội Thánh Ma Tông kia đều thấp hèn như súc sinh.

- Hai lần hô hấp.

Giọng nói âm trầm của Bích Hải lão ầu lại vang lên.

Giờ phút này, cả đệ tử nội môn cũng bị do dự.

Chết hay là sống?

- Tông chủ, ta không muốn chết.

Một gã đệ tử có chút danh khí trong nội môn đột nhiên lao ra khỏi đám người, sau đó cúi người bò về phía Bích Hải lão ầu.

- Ngô sư đệ, ngươi thân là đệ tử nội môn, lại phản bội tông môn, ngươi còn có lương tâm không hả, ngươi không thấy có lỗi với tông môn hay sao?

Cả một gã đệ tử nội môn cảnh giới Nhập Thần cấp một cũng vứt bỏ tôn nghiêm cùng tông môn mà bò tới như chó vẫy đuôi với địch nhân.

Điều này làm cho rất nhiều người căm giận.

Thánh Ma lão tổ nhìn mọi thứ trước mắt, không có lên tiếng, cũng không có ngăn cản, phảng phất là đang nhìn xem cuối cùng có có bao nhiêu người phản bội tông môn.

- Ngô sư huynh, người còn không bằng cả heo chó, uống công Vương Thiên Phong ta từng tôn trọng người.

Vương Thiên Phong thích khi dễ tiểu sư đệ yếu đuối, giờ lại vẫn ở lại, chỉ vào kẻ phản bội kia mà mắng chửi.

Giờ phút này trong đám người, Phương Hàn và Hàn Lục cũng liên tục thay đổi sắc mặt, bọn hắn không hề muốn chết.

Nhân sinh của bọn hắn giờ mới bắt đầu, nhất là Phương Hàn lại càng không muốn chết, chính mình có được truyền thừa của Ma Đế, còn chưa xông pha thiên địa thì sao có thể chết đi?

Nhưng lại muốn Ma Đế tương lai bò ra như một con chó, đây là chuyện Phương Hàn không thể chịu đựng.

Nhưng mà...

- Ta không muốn chết!

Phương Hàn đứng dậy, giống như các đệ tử trước đó, bò về phía mộ già kia.

- Ta cũng không muốn chết.

Hàn Lục theo sát phía sau.

Lâm Phàm nhìn tất cả chuyện này, khẽ nhú mày, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ có càng nhiều đệ tử phản bội tông môn.

- Sao, Thánh Ma lão tổ, đây là cách người dạy đệ tử sao? Toàn là hạ người tham sống sợ chết.

Bích Hải lão ầu cười như điên, nếp nhăn trên mặt cũng theo từng tiếng cười mà càng nhăn nhúm, dữ tợn vô cùng.

- Các đệ tử Thánh Ma Tông, hôm nay có kẻ địch muốn tiêu diệt Thánh Ma Tông Ta, cho dù chết toàn bộ, cho dù chiến đến hết giọt máu cuối cùng, Thánh Ma Tông ta cũng sẽ không khuất phục.

- Chiến...

- Cho dù là chết đến người cuối cùng, cũng tuyệt không chịu khuất nhục.

....

Giờ khắc này các đệ tử Thánh Ma Tông còn lại ngẩng cao đầu rống giận.

Bọn họ đều biết kết quả của trận chiến này, nhưng bọn họ không hề sợ hãi. Cho dù địch nhân có mạnh đến thế nào đi nữa, bọn họ cũng muốn bảo vệ Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm xiết chặt nắm tay.

- Giết...

Tiếng rống giận rung trời vang vọng toàn bộ Thánh Ma Tông.

Người của chín đại tông môn khinh thường nhìn đệ tử Thánh Ma Tông phía dưới.

Dưới cảnh giới Nhập Thần đều là con kiến, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, căn bản vô dụng.

Nói riêng về lực chiến đấu, chín đại tông môn liên hợp lại thừa sức nghiền áp Thánh Ma Tông.

Một cuộc chiến tranh thê thảm đã xảy ra.

Tiếng thét vang trời, tiếng kêu thảm thiết.

Địch nhân cảnh giới Nhập Thần, phát tay một cái đã giết một đám, đệ tử nội môn Thánh Ma Tông thậm chí cả lực hoàn thủ cũng không có.

Lâm Phàm lúc này nổi giận gầm lên một tiếng, dựa vào Bất Diệt Ma Thể xông tới địch nhân cảnh giới Nhập Thần.

Tuy rằng thực lực không bằng đối phương, nhưng Lâm Phàm lại không hề sợ hãi, cho dù chết cũng phải kéo theo vài kẻ địch.

Tông chủ chín đại tông môn liên thủ trấn áp Thánh Ma lão tổ, nhất thời trời long đất lở. Chiến đấu giữa Đại Thiên Vị đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

- Ta liều mạng với các người.

Vương Thiên Phong tu vi thấp nhưng không sợ sinh tử, đánh về phía đám đệ tử phản bội tông môn.

- Phản bội tông môn chính là chết, lão tử chặt các người.

Vương Thiên Phong thân là đệ tử ngoại môn, tu vi chỉ có Hậu Thiên cấp bảy, căn bản khó giết nổi ai.

Phương Hàn lúc này đang nhìn quanh, chờ cơ hội sẽ lập tức trốn đi, giờ phút này thấy Vương Thiên Phong kia không muốn sống xông lại, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Vừa lúc báo mối thù ở nhà ăn ngày đó.

. . . .

- Sư huynh, chúng ta cùng một chỗ, ngàn vạn lần không được chém giết một mình.

Lâm Phàm tìm được Nghệ Minh Dương và Doãn Mạch Thần, dặn hai người không được hành động một mình.

Trận chiến này, hai người bọn họ tu vi quá thấp, căn bản không có tác dụng gì.

- Sư đệ, hôm nay chỉ sợ là cuộc chiến cuối cùng của ba sư huynh đệ chúng ta. Hy vọng kiếp sau chúng ta vẫn có thể làm sư huynh đệ, giết...

Lâm Phàm giờ phút này không hề giấu giếm, mở ra trạng thái ẩn thân, thi triển Huyền Ảnh Mê Tung, rút kiếm ám sát một địch nhân cảnh giới Nhập Thần.

Lâm Phàm phát hiện một vấn đề, đó là chân nguyên tăng lên thì tuy cấp bậc tu vi không tăng nhưng chiến lực lại tăng vọt.

Cho dù là Nhập Thần cấp một hãn cũng có năng lực đánh chết.

- Phương Hàn, Hàn Lục, hai người các người không chết tử tế được...

Lúc này Vương Thiên Phong hai mắt đỏ bừng, chỗ lồng ngực trúng một chiêu của Phương Hàn đã lõm sâu vào, phun ra từng ngụm máu lớn.

Phương Hàn cùng Hàn Lục kinh thường liếc Vương Thiên Phong một cái, sau đó lập tức lùi lại rồi lẩn đi.

Lâm Phàm một đường chém giết, trên người loang lổ vết máu, là của rất nhiều đệ tử chín đại tông môn, cũng có của chính mình.

- Vương sư huynh, huynh sao rồi?

Lâm Phàm thấy Vương Thiên Phong hấp hối, vội vã chạy tới.

- Lâm sư đệ...

Vương Thiên Phong lúc này đã không cố được nữa, nhìn thấy Lâm Phàm thì hơi hơi cười:

- Đừng để hai tên phản đồ kia chết tử tế...

- Vương sư huynh...

Nhìn thấy Vương sư huynh nhắm mắt tắt thở, Lâm Phàm ngơ ngẩn, lại ngẩng đầu nhìn khắp nơi toàn là thi thể của các sư huynh đệ đồng tông, Lâm Phàm cắn chặt răng.

Đây là sự tàn khốc của chiến tranh, không phải người chết chính là ta vong, ngay cả người hay khi dễ sư đệ như Vương sư huynh cũng vì tông môn đến tận phút cuối cùng, đám người phản bội kia sao có ai có thể sánh bằng, dù là hạng thiên tài cũng không bằng một phần vạn của Vương sư huynh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bạo Phát Đi, Lâm Phàm

Dịch & Biên: †Ares†

- Thánh Ma lão tổ, nhìn Thánh Ma Tông của người đi, nếu không muốn bị diệt vong thì giao ra thần huyết, tự phế Thiên Vị, chúng ta sẽ cho Thánh Ma Tông của người kéo dài hơi tàn.

Hắc Bào lão tổ khặc khặc cười lạnh.

- Đệ tử Thánh Ma Tông dù có chết trận cũng là quang vinh, các người diệt tông môn của ta, cho dù ta chết cũng phải đem các người chôn cùng.

Thánh Ma lão tổ nhìn thấy đệ tử tông môn chết thảm trong tay chín đại tông môn, trong lòng như chảy máu, đó đều là đệ tử của mình a.

Giờ khắc này mái tóc đen dài của Thánh Ma lão tổ bay múa, khí thế tự thân bạo tăng, hư không tựa như cũng bị cỗ khí thế này nghiền nát.

- Thôn Thiên Ma Dao.

Chín đại tông chủ thấy Thánh Ma lão tổ lấy ra binh khí bản mệnh thì sắc mặt ngưng trọng, cũng không dám chủ quan. Lần này nếu không giết được Thánh Ma lão tổ thì sau này bọn chúng sẽ không có ngày lành.

- Giết...

Thánh Ma lão tổ nổi giận gầm lên một tiếng, Thôn Thiên Ma Dao ở trên, hào quang đen kịt che phủ bầu trời, xuyên thấu tầng tầng hư không, mang theo uy thế không thể ngăn cản chém về phía chín đại tông chủ.

....

Lâm Phàm lúc này vẫn trong trạng thái ẩn thân, luôn chọn ám sát đệ tử cảnh giới Nhập Thần cấp một cấp hai của đối phương. Hắn nhìn tình cảnh chung quanh, thấy được toàn bộ trưởng lão trong tông đã bị nhiều gã trưởng lão của đối phương vây công, trực tiếp bị trấn áp tới chết.

Mạnh Dương Tuyên sư huynh lúc này cũng đã trọng thương, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị cao thủ Nhập Thần của địch tông giết chết.

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm tiếp tục ám sát đệ tử địch tông, đột nhiên lông tơ toàn thân dựng đứng lên, một cỗ khí thể cực kỳ cường hãn khóa chặt lấy hắn.

Lâm Phàm nhìn thấy một chương không lồ hình thành từ chân nguyên đập từ trên xuống, giống như Ngũ Chỉ Sơn phong tỏa lấy vị trí của mình, không thể trốn thoát.

- Mình phải chết rồi sao?

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, chân nguyên toàn thân cuồng bạo bốc lên, nếu đã không trốn được thì liều mạng.

- Sư đệ, cẩn thận...

Mà đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện, đẩy Lâm Phàm ra một bên.

Lâm Phàm sửng sốt, thế nhưng khi thấy rõ người đẩy mình ra là ai, hắn chỉ còn biết rống lên thảm thiết.

- Nghê sư huynhhhh...

Lâm Phàm không ngờ Nghê sư huynh lại thay mình chịu một chương này, một chương này vốn phải là hắn nhận a.

Lâm Phàm nhìn thấy gã đệ tử địch tông lơ lửng trên không.

Nhập Thần cấp tám.

Lâm Phàm lập tức vọt tới cạnh Nghê sư huynh. Giờ phút này Nghê Minh Dương cả người là máu. Một chưởng kia cực kỳ cuồng bạo, cho dù là Lâm Phàm cũng không thể ngăn cản, không cần nói Nghê Minh Dương.

- Nghê sư huynh, tại sao...

Lâm Phàm nhìn bộ dáng của Nghê Minh Dương, hốc mắt lập tức đỏ lên.

- Sư đệ, đừng thương tâm, sư huynh là phải bảo hộ sư đệ, sư đệ tự mình cần... trọng...

- Sư huynhhhh...

Lâm Phàm gào thét, sau đó mắt muốn nứt ra nhìn về gã đệ tử địch tông đang bay giữa không trung.

Đệ tử địch tông kia nở một nụ cười khinh thường, giống như trong mắt hắn, mình vừa giết một con kiến mà thôi.

"Ầm..."

Vừa lúc đó, lại nghe một tiếng nổ vang ở cách đó không xa.

- Không tốt, chúng ta đánh giá thấp Thánh Ma lão tổ, hắn muốn liều mạng.

Trong hư không, Thánh Ma lão tổ cả người là vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuôi xuống, nhưng khí thế lại càng ngày càng mạnh.

Tông chủ chín đại tông môn, mỗi người đều mang theo vết máu trên mình, nhất là Bích Hải lão ẩu còn bị chặt đứt mất một cánh tay.

- Các người diệt tông môn của ta, ta muốn tất cả các người chôn cùng.

Thánh Ma lão tổ hai mắt đỏ như máu quát lên, tựa như đã phát điên.

Giờ khắc này tông chủ chín đại tông môn biến sắc, khí thế của Thánh Ma lão tổ không ngừng mạnh thêm, giống như một làn sóng thổi quét qua toàn bộ thiên địa.

- Thánh Ma lão tổ, người thua rồi!

Vừa lúc đó, một ánh chớp chợt lóe lên từ phía sau Thánh Ma lão tổ, sau đó một chương mang theo uy lực vô thượng vỗ lên lưng Thánh Ma lão tổ.

- Là cô ta...

Lâm Phàm nhìn rất rõ ràng, sắc mặt lập tức biến đổi, người đánh lén Thánh Ma lão tổ không ngờ là sư muội trong tông.

- Bảo hộ tông chủ.

Các đệ tử đang lâm vào tử chiến, thấy tông chủ bị người đánh lén, vội vây lại bảo hộ tông chủ ở bên trong.

Thánh Ma lão tổ lúc này mặt như màu đất, khí thế ngập trời thoáng cái đã biến mất, nhìn bóng người trôi nổi hư không kia, gian nan mở miệng.

- Thiên Hậu, không ngờ người lại trà trộn vào Thánh Ma Tông ta.

- Thánh Ma lão tổ, giao ra thần huyết, ta bảo đảm Thánh Ma Tông truyền xuống hương hỏa.

Thân mình Thiên Hậu khẽ run lên, y phục vốn đang là của Thánh Ma Tông đột nhiên phát sinh biến hóa, biến thành trường y màu trắng thêu chỉ vàng.

Lập tức Thiên Hậu biến thành một nữ tử cao quý, vũ mị, trong đôi mắt trong suốt hiện ra ánh mắt bề ngể thiên hạ.

- Bại rồi...

Thánh Ma lão tổ lúc này giống như già đi rất nhiều, mái tóc đen nhánh biến thành trắng xám, da mặt nhẵn bóng cũng lập tức nhăn nheo xạm đi.

- Sư huynh.

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn Mạnh Dương Tuyền cả người là vết thương, trong lòng cũng chua xót không thôi. Thánh Ma Tông thật sự xong rồi.

- Cho dù chết ta cũng sẽ không giao thần huyết cho các người.

Thánh Ma lão tổ từ từ nhắm hai mắt lại, cho dù bại, hắn cũng sẽ không để đối phương toại nguyện.

Truyền thừa nghìn năm cuối cùng cũng đã đứt.

Bản tông khiến các người thất vọng rồi.

- Không giao, vậy chết đi...

Thiên Hậu lạnh lùng nói.

- Tông chủ, đệ tử đi trước. Sư đệ, bảo vệ tốt tông chủ.

Giờ khắc này Mạnh Dương Tuyền nhìn thoáng tông môn đã bị tàn phá đến tan hoang, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp phóng về phía Thiên Hậu.

- Chết đi cho ta...

Mạnh Dương Tuyền vận dụng sức lực cuối cùng, chân nguyên bao phủ lấy toàn thân, cả người rực sáng lên giống như một vì sao băng chói lọi mà ngắn ngủi.

- Sư huynhhhh...

Lâm Phàm hét lớn một tiếng.

- Liều mạng với bọn chúng.

Giờ phút này, số đệ tử còn sống không nhiều lắm của Thánh Ma Tông cũng theo bước Mạnh Dương Tuyền, phóng về phía hư không, muốn dùng lực lượng cuối cùng bảo vệ tông môn.

Thiên Hậu lạnh lẽo nhìn mọi thứ trước mắt, giơ tay lên, một con phượng hoàng lửa từ sau lưng ả bay ra, nơi nó đi qua đều là những tiếng kêu thảm thiết.

- Thiên Hậu đại nhân, van cầu người tha cho Mạnh sư huynh.

Vừa lúc đó, từ trong sơn môn có một nữ tử chạy vọt đến.

- Mộc Thần Vũ?

Lâm Phàm vừa nhìn cũng sửng sốt, hẳn không ngờ người tới là Mộc Thần Vũ, cũng chính là vị sư muội mà Mạnh sư huynh luôn che chở.

- Sư muội...

Mạnh Dương Tuyền nghe được giọng nói kia, khẽ run lên, không dám tin nhìn người từ xa xa đang đến. Thế nhưng vừa lúc đó, phượng hoàng lửa đã xuyên qua thân thể của Mạnh Dương Tuyền.

- Aaaaa...

Mạnh Dương Tuyền kêu thảm một tiếng, cả người bốc cháy lên ngọn lửa vĩnh viễn không thể dập tắt, không ngừng cắn nuốt thân thể ả.

- Khôngggg...

Mộc Thần Vũ chứng kiến một màn trước mắt, kêu thảm một tiếng.

- Thiên Hậu đại nhân, van cầu người tha cho ả, van cầu người.

Mộc Thần Vũ cúi lạy trên mặt đất, không ngừng cầu xin.

Nhưng Thiên Hậu chỉ lạnh nhạt nhìn những chuyện này, tựa hồ không có bất kỳ ai có thể thay đổi ý nghĩ của ả.

- Mộc sư muội, sao muội lại... trở về...

Mạnh Dương Tuyền hiện tại toàn thân là lửa, vẫn cố gắng đứng lên.

- Sư huynh, thật xin lỗi...

Mộc Thần Vũ nhìn người lửa trước mắt, thất thanh khóc rống, không để ý đến ngọn lửa thiêu đốt, gắt gao ôm chặt lấy Mạnh sư huynh.

- Thiên Hậu đại nhân, van cầu người tha cho hân.

- Tại sao... Tại sao...

Khí tức của Mạnh Dương Tuyền càng ngày càng yếu, hân dần dần hiểu được nguyên nhân của tất cả những chuyện này...

....

Lâm Phàm nhìn mọi việc trước mắt. Mãi tới khi Mạnh sư huynh và Mộc Thần Vũ cùng hóa thành tro tàn, Thiên Hậu vẫn đứng im không nhúc nhích, giống như mọi thứ trước mắt đều chỉ là một đám kiến.

Ở một khắc này, trái tim của Lâm Phàm như ngừng lại. Tông môn không còn, Doãn sư huynh đã chết, Nghê sư huynh cũng đã chết.

Lâm Phàm giống như biến thành ngư ngẩn, nhìn tông môn từng phần hoa trước kia giờ đã biến thành địa ngục nhân gian.

- Tông chủ...

Lâm Phàm lẩm bẩm nói.

Thánh Ma lão tổ nhìn đệ tử duy nhất còn lại trước mắt, giống như gặp phải kích thích lớn lao, ngửa mặt lên trời thê thảm cười vang.

Lâm Phàm lúc này giống như chìm vào trong thế giới nội tâm, tự lẫm bẫm một mình.

- Tại sao?

- Đi tới thế giới này, tại sao hết thấy những gì tốt đẹp đều mất đi?

- Hai vị sư huynh quan trọng nhất với ta đã không còn, tại sao...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời gào thét:

- Chín đại tông môn, Yến hoàng, Thiên Hậu, các người đã hủy tất cả của ta...

Giờ phút này đám chín đại tông môn nhìn thấy một gã đệ tử cuối cùng của Thánh Ma Tông gào thét như phát điên, cũng chỉ khinh thường cười, cho là bị sợ đến choáng váng.

- Người đã chết, sao có thể sống lại?

Thiên Hậu vẫn luôn im lặng, lúc này bất ngờ hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm cúi đầu, thân mình run rẩy lên, miệng cười lên từng tiếng cười làm cho người ta dựng đứng lông tóc.

- Các người hủy diệt tất cả những gì tốt đẹp của ta, cho dù chết, ta cũng muốn cho các người trả cái giá thảm khốc nhất.

Ngay một khắc này, đám tông chủ của chín đại tông môn đột nhiên biến sắc, bởi vì đệ tử Thánh Ma Tông vốn là nỏ mạnh hết đà trước mắt lại đang dần tăng lên khí thế tự thân.

Mà Yến hoàng vẫn luôn im lặng nhìn hết thấy, thấy đệ tử Thánh Ma Tông kia toàn thân tản ra kim quang, từng đợt tiếng rống ngâm theo cơ thể bạo phát ra thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Đây là chiến kỹ Long Hoàng Phách Thế của bốn hoàng a.

Khi hư ảnh một con kim long xuất hiện phía sau Lâm Phàm, vẻ mặt của Yến hoàng càng thêm cực kỳ khó coi.

Chẳng lẽ kẻ hôm đó là gã đệ tử này?

- Tông chủ, đệ tử Lâm Phàm xin đánh một trận cuối cùng, mặc cho giọt máu cuối cùng chảy xuống cũng sẽ không làm mất mặt tông môn.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân kim quang đại chấn, xuyên thấu hư không vạn giới. Giữa kim quang vạn trượng, Lâm Phàm giống như thiên thần hàng thế.

- Long Hoàng Phách Thế.

Thánh Ma lão tổ nâng đôi mắt đã mất đi thần quang nhìn đệ tử cuối cùng.

Tu vi của Lâm Phàm lập tức tăng lên, Long Hoàng Phách Thế tăng 2 tầng hai mươi phần trăm thực lực, nhưng thế còn chưa đủ.

Lâm Phàm lần này đã muốn liều mạng, cũng không nghĩ tới việc mình có thể sống sót.

Bất kể như thế nào cũng phải báo thù cho các sư huynh đệ đã chết đi.

. . . .

- Đệ tử này xảy ra chuyện gì thế, tại sao lại biến thành cường đại như vậy? Tông chủ chín đại tông môn biến sắc, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Nhất là đệ tử chín đại tông môn, rõ ràng một con kiến lúc trước, giờ lại tạo cho bọn chúng một cảm giác áp bách khôn cùng.

Hai mắt Lâm Phàm đỏ như máu, nhìn chòng chọc lên chín đại tông môn.

- Lão tử ngày hôm nay dùng cái mạng này đập chết đám khốn khiếp các người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Sử Dụng Danh Hiệu, Bạo Phát Cuối Cùng

Dịch & Biên: †Ares†

Trong lòng Lâm Phàm hận ý ngập trời, hăn hận không thể giết sạch tất cả những kẻ trước mắt.

Nhưng chuyện này ở hiện tại là không có khả năng.

Nhỏ yếu, thật sự quá nhỏ yếu.

Lâm Phàm lần đầu tiên phát hiện mình nhỏ bé ra sao trước mặt thực lực tuyệt đối.

Thánh Ma Tông truyền thừa ngàn năm, thực lực tổng hợp vượt trên đại đa số tông môn, thế nhưng khi đối mặt với một đám lang sói thì dù cường thịnh hơn nữa cũng vô dụng.

Dưới sự liên hợp của chín đại tông, Thánh Ma Tông giống như một tờ giấy, thoáng cái đã bị xé rách.

Đại trận hộ tông không có bất kỳ tác dụng nào dù chỉ một chút, nhất định có người phá hư từ bên trong, mà giờ Lâm Phàm đã rõ ràng tất cả rồi.

Bởi vì bên trong sớm đã có gian tế của đối phương.

Mộc Thần Vũ, cả người gọi là Thiên Hậu kia nữa.

Hoặc phải nói là Phạm Vũ Hân Phạm sư muội từng được Lâm Phàm giúp tại nhà ăn.

- Đây là Long Hoàng Phách Thế của Yến hoàng người, nhưng khí thế lại mạnh hơn nhiều lắm, chuyện này là sao hả?

Chín đại tông chủ đồng loạt nhìn về Yến hoàng, giống như đang hỏi sao người kia lại có chiến kỹ hạch tâm của hoàng tộc Đại Yến các người.

Ánh mắt Yến hoàng lúc này âm trầm đến cực điểm, hẳn đã chắc chắn người hại mình cùng hoàng hậu ngày đó là tên đệ tử này.

Giờ phút này Lâm Phàm cúi đầu cười lạnh, toàn thân phóng ra từng đóa hoa máu, làn da tuyết trắng biến thành đỏ lòm, giống như từng lỗ chân lông đều có máu chảy ra.

Thánh Ma lão tổ đã bị một chương của Thiên Hậu diệt sạch sinh cơ, giờ ngẩng đầu, nhìn đệ tử duy nhất còn lại, khẽ run lên, có chút không dám tin. Đệ tử này đã xảy ra chuyện gì?

Một thân khí thế của Lâm Phàm đã sớm đột phá tới cảnh giới Nhập Thần, thậm chí còn không ngừng tăng cao, giống như không có điểm dừng.

- Hôm nay dù có chết vì tông môn, Lâm Phàm ta cũng vô oán vô hối.

Sắc mặt Lâm Phàm trở nên rất dữ tợn, cố nén cảm giác đau đớn không người nào có thể chịu được.

"Bứt bứt..."

Một tiếng nứt vỡ, cánh tay nhỏ trắng ban đầu giống như bị phù lên, không ngừng căng phồng, gân mạch giống như hóa thành những con rồng quấn quanh cánh tay, từng ngọn lửa màu đen không ngừng theo các khe nứt do cánh tay phồng lên quá độ mà phóng ra mãnh liệt.

Giống như như là ác ma từ dưới địa ngục hàng lâm.

"Đinh, dùng tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, rơi vào trạng thái cuồng bạo, thu được ngọn lửa bản mệnh của Phần Thiên Tê, Thâm

Uyên Hắc Viêm."

Giờ phút này ý thức của Lâm Phàm càng ngày càng mơ hồ, vô tận hắc ám đang dần chiếm hết ánh sáng trong óc hắc.

- Còn chưa đủ...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, thân thể không ngừng bành trướng, y phục tông môn vỡ tan, một dải lửa màu đen giống như con rồng lửa quấn quanh trên người Lâm Phàm.

"Dùng giọt tinh huyết bản mệnh Phần Thiên Tê cuối cùng."

"Đinh, lần thứ hai dùng tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, rơi vào trạng thái cuồng bạo, không rõ tác dụng phụ."

Trên đường trở về, Lâm Phàm sẵn giết Phần Thiên Tê lấy được hai giọt tinh huyết bản mệnh. Vốn hắc không định dùng, bởi vì dòng 'không biết tác dụng phụ' khiến hắc có chút sợ hãi.

Nhưng hiện giờ Lâm Phàm đã bất chấp mọi giá.

Không phải các người chết, chính là ta vong.

- Đó là tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, căn bản không thể dùng, có phải hắc điên rồi hay không?

Chín đại tông chủ chứng kiến trước mắt một màn cũng kinh hãi nói không ra lời.

Tinh huyết mãnh thú rất trân quý, nhưng lại là độc dược trí mạng với võ giả. Cho dù tu vi cao như bọn hắc cũng không dám dùng tinh huyết mãnh thú, bởi vì trong tinh huyết này ẩn chứa một loại truyền thừa của mãnh thú.

Tuy có thể tăng cường thực lực ngay lập tức, nhưng trong tinh huyết đó lại bao hàm vô cùng nhiều cảm xúc tiêu cực như cuồng bạo, tàn nhẫn,

đen tối, khát máu v.v... căn bản không thể luyện hóa.

Thậm chí sẽ dung hợp với huyết mạch bản thân, làm cho người ta biến thành quái vật nửa người nửa thú.

Từng có một gã võ giả thử dùng tinh huyết mãnh thú chưa được luyện hóa, tuy thực lực lập tức tăng mạnh, nhưng cuối cùng lại không chịu nổi lực cuồng bạo ẩn chứa trong đó, nổ tan xác mà chết.

Mà hiện giờ đệ tử này lại dùng hãn tinh huyết Phần Thiên Tê. Phần Thiên Tê là một trong những mãnh thú hung dữ nhất, tàn nhẫn nhất bảng mãnh thú, lực cuồng bạo bên trong tinh huyết căn bản không phải người có khả năng thừa nhận.

Lâm Phàm giờ phút này bộ mặt dữ tợn đáng sợ, lực lượng trong cơ thể triệt để không kiểm soát, giống như nước lũ mãnh liệt tràn ra toàn thân.

Thiên Hậu nhìn Lâm Phàm đã giống như ma thần ở bên dưới, khẽ cau mày:

- Lại có thể thừa nhận tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, chẳng lẽ là tác dụng của Vô Thượng Đan sao?

- Lẽ nào nếu nuốt trực tiếp Vô Thượng Đan xuống sẽ sinh ra hiệu quả khác?

Thiên Hậu nghĩ mãi mà không rõ.

Ngày đó ả lén lút cấp cho Lâm Phàm một viên Vô Thượng Đan chính là để thí nghiệm sản phẩm, thế nhưng Lâm Phàm lại không theo cách sử dụng ả đã viết lại mà trực tiếp nuốt xuống, làm cho ả rất tiếc nuối.

Nhưng một màn trước mắt lại làm cho Thiên Hậu nghi ngờ.

Không nghĩ ra... Không nghĩ ra a.

Chín đại tông chủ nhìn tình huống trước mắt, tuy trong lòng kinh ngạc nhưng lại không kinh hoảng, bởi vì đệ tử Thánh Ma Tông này vẫn nhỏ yếu vô cùng, chỉ một cái lật tay cũng có thể trấn áp.

Cảnh giới Đại Thiên Vị cũng không phải là dùng tinh huyết bản mệnh của mãnh thú có thể ngang bằng.

Tiểu Thiên Vị cấp một.

Dựa vào Long Hoàng Phách Thế tăng phúc, cộng thêm hai giọt tinh huyết bản mệnh của Phần Thiên Tê, tu vi của Lâm Phàm tăng thẳng lên tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

- Ha ha... Thánh Ma lão tổ, nhìn đi, đây là gã đệ tử cuối cùng của Thánh Ma Tông người đó, một quái vật nửa người nửa thú, kết cục chỉ có nổ tan xác mà chết. Sao, người muốn nhìn đệ tử cuối cùng một lát nữa, hay muốn chúng ta nhanh chóng giải thoát cho hắn?

- Cảnh giới Tiểu Thiên Vị cấp một, không tồi, rất không tồi, có điều còn xa chưa đủ...

Hắc Bào lão tổ khặc khặc cười, cho dù là liễu mạng, con kiến vẫn chỉ là con kiến.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị, lật tay trực tiếp trấn áp.

Giờ phút này khí thế của Lâm Phàm làm cho đám đệ tử chín đại tông môn phải run lên. Loại khí tức cuồng bạo khát máu này làm bọn chúng rất khó chịu. Nhưng dù đối phương có mạnh cỡ nào thì cũng không có tác dụng gì, bởi vì có tông chủ tại đây, chẳng lẽ có kẻ có thể lật trời sao?

Lúc này hai tay Lâm Phàm sớm đã hoàn toàn thay đổi, giống như hai trảo của ác ma, mặt ngoài bao trùm một tầng lân giác, đầu ngón tay sắc nhọn thiêu đốt hừng hực Thâm Uyên Hắc Viêm.

- Không đủ, còn không đủ mạnh, ta muốn càng mạnh hơn.

Lâm Phàm gào thét lên, lần này triệt để điên cuồng, dùng hết toàn bộ cất trữ.

Lâm Phàm ngẩng đầu, con người của hắn đã không còn thấy lòng trắng, hoàn toàn tối đen, phảng phất như trong đó là vực sâu địa ngục, để bất luận kẻ nào lơ nhìn vào đó đều sẽ bị sa vào bóng tối vô tận.

- Trời không phù hộ tông ta, bản tông khiến các người thất vọng rồi, bao nhiêu đệ tử thiên tài tuyệt điểm đều bị hủy trong tay của ta a.

Thánh Ma lão tổ lão lệ tung hoành.

Dù cho đệ tử trước mắt này có mạnh hơn chút nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Có cường giả như chín đại tông chủ cùng Thiên Hậu ở đây, đã không có bất cứ hy vọng nào.

Lâm Phàm cảm thụ được lực lượng cuồng bạo trong cơ thể, cắn chặt răng, hung ác nhìn lên đám người trên bầu trời.

- Sử dụng danh hiệu.

"Định, xác định sử dụng danh hiệu một lần duy nhất Không Phục Thì Nhào Vô, tu vi bạo tăng gấp đôi, liên tục trong thời gian một nén nhang.

Ngay tại lúc đám người chín đại tông môn nhìn về phía Lâm Phàm như nhìn một con kiến, trời đất bỗng biến sắc, mây đen dày đặc, sấm sét vang dội.

Một cỗ khí tức cuồng bạo thổi quét đất trời.

Giờ khắc này bầu trời triệt để thay đổi, giống như tận thế đến.

Chỗ Lâm Phàm đứng, một cơn lốc đen kịt bao trùm lấy Lâm Phàm, trong đó từng luồng sét như những con rắn điện liên tục chạy quanh, giống như đang thai nghén một tuyệt thế hung ma.

Đệ tử chín đại tông môn vô cùng kinh hãi, cả người run rẩy, hoảng sợ nhìn cơn lốc đen kịt bên dưới.

Tối cùng là chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt chín đại tông chủ cũng kịch biến.

Khí tức rất nguy hiểm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Chết Có Gì Đáng Sợ?

Dịch & Biên: †Ares†

oOo

- Ta muốn tất cả các người chôn cùng với tông môn của ta...

Giọng nói tràn ngập âm lãnh truyền ra từ bên trong vòng lốc xoáy đen.

- Các vị cẩn thận một chút, tên này có chút cổ quái...

Chín đại tông chủ nhú mào, cổ khí tức này quá cường đại, khiến bọn hắn không thể không cảnh giác.

Dư nghiệt Thánh Ma Tông này rốt cuộc là dùng biện pháp gì để nháy mắt bạo tăng đến tình trạng như thế?

Lâm Phàm đứng trong lốc xoáy, nhìn đám người chín đại tông môn trên không trung, nở một nụ cười dữ tợn. Khí tức cuồng bạo đã sớm ăn mòn lý trí cuối cùng của Lâm Phàm.

Nhưng ở trong đầu Lâm Phàm vẫn tồn tại ý niệm cuối cùng.

Giết sạch tất cả đám người ở đây, để cho bọn chúng chôn cùng.

"Ầm..."

Một cột sáng đen kịt phóng vút lên cao, chọc thủng trời xanh.

Giờ khắc này Lâm Phàm lộ ra chân diện mục. Đệ tử chín đại tông môn vừa nhìn thấy, lập tức bị hù tới sắc mặt trắng bệch.

Đây rốt cuộc là người hay là ma?

Trên thân hình cao lớn đỏ như máu, cháy lên hừng hực ngọn lửa màu, con mắt đen kịt tản ra khí tức khủng bố, nơi đuôi mắt có hai ngọn lửa đen lơ lửng, một đôi móng vuốt sắc bén đến mức chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo chưa từng có.

Khủng bố, thật sự là quá kinh khủng.

Thánh Ma lão tổ nhìn đệ tử đã hoàn toàn thay đổi trước mắt, trong lòng cũng hoảng hốt, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Khí tức... Đây là khí tức Đại Thiên Vị.

Rốt cuộc là dùng phương pháp gì lại có thể đem tu vi tăng lên tận cảnh giới Đại Thiên Vị?

Khí này tức so với ma còn muốn ma hơn, so với mãnh thú còn muốn tàn bạo hơn.

Giờ khắc này Lâm Phàm động, đôi mắt đen kịt không có một tia tình cảm nào nhìn lên đám đệ tử chín đại tông môn trên không, cuối cùng dừng lại trên người một gã đệ tử.

- Nghê sư huynh, đệ đến báo thù cho huynh.

Giọng của Lâm Phàm đã khàn khàn tràn ngập ma tính, giống như đã biến thành vạn thể hung ma.

Vèo...

Trong ánh nhìn chăm chăm của chín đại tông chủ cùng Thiên Hậu, Lâm Phàm đột nhiên biến mất.

- Người dám...

Vừa lúc đó, Hắc Bào lão tổ biến sắc, nhìn thấy dư nghiệt Thánh Ma Tông này vọt vào trong đám đệ tử chín đại tông.

- Người...

Đệ tử Nhập Thần cấp tám kia thấy tuyệt thế hung ma này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt thì sắc mặt lập tức tái nhợt.

Hắn vội vàng phản kháng, một chương đòn toàn bộ chân nguyên hung hăng đánh về phía Lâm Phàm.

"Ầm..."

Đệ tử này thấy mình đáng trúng đích, đang vui vẻ thì đột nhiên kêu thảm lên.

- Tay của taaa...

Một ngọn lửa màu đen dính lên cánh tay hắn, muốn dập tắt nhưng lại không thể.

- Ta muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn.

Hung quang trong mắt Lâm Phàm đại tăng, cánh tay ác ma khổng lồ hung hăng nắm chặt lấy đệ tử Nhập Thần cấp tám này.

- Dừng cho ta!

Hắc Bào lão tổ thấy một màn như vậy, lớn tiếng quát.

Đây chính là một đệ tử Nhập Thần cấp tám, không thể để mặc chết như thế được.

Lâm Phàm nở nụ cười tàn nhẫn, hai tay tóm lấy gã đệ tử này, sau đó xé đôi ra, một cơn mưa máu rơi đầy lên mặt đất, tản ra mùi máu tươi nồng đậm trong không khí.

- Khắc khắc...

U quang trong mắt Lâm Phàm đại chấn, lại hướng đệ tử địch tông chung quanh mà xuống tay.

- Diệt sư huynh đệ của ta, ta muốn giết sạch toàn bộ các người.

Lâm Phàm lao vào tàn sát đám đệ tử chín đại tông đã sớm bị hù mất hồn, muốn cho bọn chúng chôn cùng sư huynh đệ của mình.

- Đồ khốn!

Hắc Bào lão tổ không thể nhịn được nữa, lập tức ra tay.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm lại biến mất.

- Ở nơi này.

Hắc Bào lão tổ cảnh giới Đại Thiên Vị, tự nhiên có thể dễ dàng cảm ứng được hành tung của Lâm Phàm.

Nhưng tại một sát na đó, tiếng kêu thảm thiết đã truyền khắp toàn bộ thiên địa.

Lâm Phàm lấy thủ đoạn tàn nhẫn đẫm máu mà tàn sát mỗi một đệ tử địch tông.

Chết không toàn thân, đôi tay ác ma kia đem toàn bộ đệ tử địch tông mà nó bắt được xé thành mảnh nhỏ, Thâm Uyên Hắc Viêm hung hăng giào vò bọn chúng.

Giết.

Giết. . . .

Trong lòng Lâm Phàm chỉ có giết, trong mắt chỉ có máu tươi.

- Đồ khốn khiếp, dừng tay cho ta.

Hắc Bào lão tổ nhìn chuyện trước mắt, dữ tợn rống giận:

- Các người còn nhìn cái gì nữa, không mau ngăn cản tên khốn này, hay là đợi hắn thật sự giết sạch đệ tử của chúng ta sao?

Các tông chủ khác biến sắc, cũng không do dự, lập tức ra tay. Nếu mặc kệ người này giết xuống, chỉ sợ toàn bộ đệ tử mình mang đến sẽ chết cả ở nơi này.

- Tốt, tốt, giết rất tốt...

Thánh Ma lão tổ ngồi dưới đất cười điên cuồng, nước mắt ngăn không được chảy xuôi theo, mà nước mắt kia đều biến thành đỏ như máu.

- Thánh Ma lão tổ, lão tử diệt người trước.

Càn Khôn tông chủ căm giận quát.

- Lưu hẩn một mạng, ép hỏi chỗ giấu thần huyệt.

....

Chín đại tông chủ ra tay trong nháy mắt, tất phải diệt trừ dư nghiệt này.

Lâm Phàm cười điên dại, không để ý chín đại tông chủ chặn đường, mỗi khi bắt được đệ tử địch tông nào đều sẽ hung tàn xé xác.

- Ta muốn nhìn tim của các người đến cùng có phải là màu đen hay không?

Lâm Phàm rống giận, một trảo xuyên qua ngực một gã đệ tử địch tông, móc lấy trái tim ra.

- Tông chủ, cứu mạng a.

- Đây là ác ma...

Giờ khắc này đệ tử chín đại tông môn kêu gào thảm thiết, nơi ác ma đi qua, một mạng cũng không lưu lại.

Biển máu ngập trời, từ trên không rơi xuống tạo thành từng cơn mưa máu, mặt đất sớm đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Lâm Phàm muốn dùng máu tươi của những tên khốn khiếp này để tế điện toàn bộ các sư huynh đệ.

- Chết cho ta...

Hai mắt Hắc Bào lão tổ đỏ bừng, một chương ấn chứa uy thế vô thượng khiến cả không gian cũng vặn vẹo đánh về phía sau lưng Lâm Phàm.

Giờ khắc này chín đại tông chủ phong tỏa đường đi của Lâm Phàm, thi triển công pháp vô thượng cùng đánh về phía hắn.

Lâm Phàm rống giận, hét vang trời, Thâm Uyên Hắc Viêm hùng hực bốc vọt lên:

- Lão tử liều mạng với các ngươi.

Lâm Phàm nhắm phía Bích Hải lão ẩu bị tông chủ chặt đứt một tay.

Bích Hải lão ẩu bị chém đứt một tay, khí tức hư nhược không ít, giờ phút này thấy Lâm Phàm vọt tới thì cười lạnh liên tục.

- Muốn chết!

Quải trượng trong tay mục đại chấn thanh mang, quét về phía Lâm Phàm.

"Xoẹt..."

Lâm Phàm không có né tránh, tùy ý để thanh mang xuyên qua.

- Lão tử muốn ngươi chết.

Lâm Phàm gào thét, trong miệng sớm đã đầy máu tươi. Hắn biết dù tu vi mình bạo tăng, nhưng ở trong tay chín tông chủ cũng không có cơ hội sống. Lâm Phàm giờ khắc này coi như liều mạng muốn mang theo một người.

Các tông chủ khác cũng hung hăng ra chưởng.

"Phutttt..."

Từng đóa hoa máu từ miệng Lâm Phàm phiêu tán mà ra, nhưng hắn vẫn không hề ngừng lại.

- Bích Hải lão ầu, đi chết đi.

Lâm Phàm hét lớn, một trảo xiên thẳng tới phá vỡ lồng ngực Bích Hải lão ầu.

Từng luồng Thâm Uyên Hắc Viêm giống như hỏa xà cắn nuốt lấy Bích Hải lão ầu. Sắc mặt Bích Hải lão ầu biến thành trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi.

- Trảm!

Vừa lúc đó, một luồng chớp sáng lóe lên.

Yến hoàng không biết từ khi nào đã rút kiếm vọt tới, một kiếm chặt gần đứt lìa cánh tay đang đâm vào người Bích Hải lão ầu của Lâm Phàm.

- Yến hoàng...

Lâm Phàm nhìn thấy Bích Hải lão ầu gạt được tay của mình ra, không chết mà lui về sau chữa thương thì hung hăng căm tức nhìn Yến hoàng.

- Giết hắn.

- Đợi một chút...

Vừa lúc đó, Thiên Hậu bỗng mở miệng.

Lâm Phàm suy yếu đứng tại chỗ, Thâm Uyên Hắc Viêm trên người càng ngày càng yếu, giống như có thể tắt bất cứ lúc nào. Máu tươi thấm đẫm trên người Lâm Phàm, thân thể cuồng bạo vỡ nát, thê thảm vô cùng.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười thảm, giờ phút này đã không còn bất cứ hy vọng nào nữa, nhưng hắn không cam lòng, tại sao hắn không thể mạnh hơn.

- Ta hỏi ngươi, sau khi dùng Vô Thượng Đan, ngươi có biến đổi gì?

Thiên Hậu hỏi Lâm Phàm.

- Là người cho ta.

Lâm Phàm nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Thiên Hậu, sắc mặt bình tĩnh hỏi.

- Đúng, lẽ vậ vì ngươi giúp ta giải vây mà thôi. Nếu ngươi không muốn chết thì nói cho ta biết.

. . . .

- Ha ha...

Lâm Phàm cười, nhìn lên trời:

- Chết có gì đáng sợ, chẳng qua nếu như ngươi muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi.

- Thiên Hậu, chẳng lẽ ngươi muốn cứu hắn?

Tông chủ chín đại tông môn đồng loạt biến sắc.

Tuy tiểu tử này đã dùng tinh huyết Phần Thiên Tê, nhưng lấy thủ đoạn thần bí của Thiên Hậu, nói không chừng có thể có biện pháp. Nếu để cho tiểu tử này sống sót, chỉ sợ sau này hậu quả khó lường.

Thiên Hậu không vui hừ lạnh một tiếng, khiến chín đại tông chủ sợ hãi không dám ra tay, sau đó nhìn Lâm Phàm.

- Tốt!

Lâm Phàm chậm chậm động thân, mỗi bước đi đều lưu lại một vết máu, mà phía sau lưng trúng một kích hợp lực của tám tông chủ kia đã sớm máu thịt lẫn lộn, mơ hồ không rõ, cho dù là Bất Diệt Ma Thể cũng không cách nào ngăn cản.

Lâm Phàm từ từ tới trước mặt Thiên Hậu, nhìn đôi mắt trong suốt kia:

- Ta chỉ muốn nói cho mình ngươi biết.

- Được!

Thiên Hậu cũng không cự tuyệt yêu cầu của Lâm Phàm, thậm chí trong đôi mắt lóe lên một tia ý vị không rõ.

Lâm Phàm hơi khom người xuống, ghé sát bên tai Thiên Hậu:

- Kỳ thật...

- Mạnh sư huynh, đệ giúp huynh báo thù...

"Phập..."

Mắt Lâm Phàm lộ ra hung quang, nhanh như chớp há miệng cắn lên cái cổ trơn nhẵn của Thiên Hậu, hàm răng nanh sau khi thú hóa kia cắm thật sâu vào cái cổ đó.

"Ầm..."

Mắt Thiên Hậu chợt lóe hàn quang, một chương đánh bay Lâm Phàm.

Giờ phút này trên cái cổ tuyết trắng của Thiên Hậu xuất hiện một loạt dấu răng màu sẫm hoắm, thậm chí có cả máu chảy ra từ đó.

- Người lại dám...

Mặt Thiên Hậu lạnh như băng sương, chín đại tông chủ không khỏi rung mình một cái, giống như trái tim cũng đột ngột ngừng đập.

- Ha ha...

Lâm Phàm giờ phút này cười đến điên dại, dù rằng vừa cười vừa hộc máu cũng không ngăn được hắn tiếp tục cười.

- Tông chủ, đệ tử đã tận lực, không làm mất mặt tông môn.

Lâm Phàm nhìn tông chủ ở một bên, khí tức bản thân càng ngày càng yếu.

Tinh huyết Phần Thiên Tê đã đến lúc hết tác dụng, thân thể Lâm Phàm không ngừng thu nhỏ lại, dần dần khôi phục bộ dáng ban đầu.

- Tốt... Tốt...

Thánh Ma lão tổ cuồng tiếu:

- Thiên Hậu, Hắc Bào lão tổ, Yến hoàng, Bích Hải lão ẩu... Chín đại tông môn, các người sẽ hối hận...

Thánh Ma lão tổ rống giận, rồi đột nhiên khí tức càng lúc càng mạnh, thậm chí một cỗ tử khí che trời theo bản thân hắn bạo phát ra.

- Không tốt, lão muốn tự bạo.

Chín đại tông chủ biến sắc, hậu quả cảnh giới Đại Thiên Vị tự bạo vượt xa người có thể tưởng tượng.

Giờ khắc này ánh sáng đen kịt chói lòa, che mắt tất cả bọn chúng.

Lâm Phàm thấy được một lệnh bài tản ra từng luồng u quang, theo trong tay Thánh Ma lão tổ bay tới, đồng thời một giọt máu màu vàng cũng từ mi tâm Thánh Ma lão tổ trôi nổi ra.

Thánh Ma lão tổ điểm lên trán Lâm Phàm, điều khiển thần huyết bay vào.

- Trở về đi, trở lại nơi khởi nguồn, nói với bốn tông, ta thẹn với tông môn...

....

Khí tức thần huyết...

Ngay một khắc đó, Thiên Hậu cùng chín đại tông chủ biến sắc, đây là khí tức thần huyết.

- Không tốt, chúng ta bị lừa.

Vừa lúc này, thân hình Thánh Ma lão tổ càng lúc càng phình to, rồi đột nhiên giống như quả bóng bị người chọc một lỗ, một cỗ khí tức phụt mạnh ra, lại lập tức bị lệnh bài kia hấp thu.

....

Khi ánh sáng tán đi, không còn thấy Lâm Phàm đâu nữa.

Mà đồng thời thân hình Thánh Ma lão tổ cũng trở thành một bộ xương trắng, giống như tinh khí thần toàn thân đã tiêu tán sạch.

- Chuyện gì xảy ra?

Chín đại tông chủ đưa mắt nhìn nhau, không rõ đã xảy ra cái gì.

Thiên Hậu nhìn về phía Lâm Phàm đã biến mất, khẽ cau mày...

-----oo0oo-----

Hết quyển I.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hai Lựa Chọn

Dịch & biên: †Ares†

- Ài, sư phụ cũng thiệt là, mới nói sai có một câu thôi đã nhốt mình vào nơi này, cũng không biết khi nào mới được ra đây.

Trong một gian phòng được dựng hoàn toàn bằng những viên đá to lớn, một nữ tử mặc áo xanh, làn da như tuyết trắng đang ngồi trước bàn đá, chống bàn tay mềm mại sáng bóng lên cằm, con mắt lấp lánh như hai viên bảo thạch nhìn mãi lên trên chiếc giường cũng bằng đá ở cách đó không xa.

- Sư phụ nói nếu trên giường đột ngột xuất hiện người thì sẽ không bị phạt nữa, nhưng mà vừa nghe đã biết là lừa ta rồi, làm sao đột nhiên có người xuất hiện được chứ. Căn cứ ghi chép của tông môn, cả ngàn năm qua nơi đây đều chưa từng xuất hiện người nào.

Mộc Tiểu Xảo có một sư phụ rất yêu thương mình, có điều sư phụ đã lớn tuổi nên hơi cứng nhắc một chút, chỉ cần nàng phạm sai lầm là sẽ phạt cấm túc.

Gian nhà đá này, thật lâu trước kia là cấm địa, sau không biết nguyên nhân gì mà trở thành nơi cấm túc các đệ tử phạm sai lầm.

Nơi này rất rộng, kín khẽ không có khe hở, bốn phía đều là tường đá, ngoại trừ có thêm một cái giường đá cùng một bộ bàn ghế đá thì không còn vật gì nữa.

Ngay tại lúc Mộc Tiểu Xảo còn đang nghĩ xem làm thế nào để vượt qua thời gian một tháng bị cấm túc, đột nhiên không gian quanh chiếc

giường đá kia giống như bị bóp méo, một bóng người không biết từ đâu rớt xuống, lẳng lẳng nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Mộc Tiểu Xảo giật nảy mình, tròn tròn mắt.

Mộc Tiểu Xảo nuốt một ngụm nước miếng, thận trọng đi gần tới giường, muốn nhìn xem rốt cuộc là người nào.

"Tít tít."

"Tít tít."

Đôi mắt trong suốt của Mộc Tiểu Xảo mở càng lớn hơn, cảm giác lông tóc dựng đứng cả lên, đây là tiếng gì chứ?

- Aaaa...

Khi Mộc Tiểu Xảo nhìn thấy bóng người nằm trên giường thì tức thì hét ầm lên, sau đó lập tức che miệng, không dám tin nhìn tình huống trước mắt.

Thật nhiều máu.

Thật nhiều miệng vết thương.

Thậm chí chỗ bả vai của người kia còn bị chém gần đứt lìa, lộ cả xương trắng ra ngoài, khiến Mộc Tiểu Xảo cực kỳ hoảng sợ.

- Sẽ không chết chứ?

Mộc Tiểu Xảo cố trấn tĩnh nhìn kỹ người trên giường, tới khi thấy vật ở dưới khố người này, nhất thời lại đỏ bừng mặt hét ầm lên.

- Sư phụ, cứu mạngggg...

Mộc Tiểu Xảo vắt chân lên cổ chạy ra ngoài, chỉ thấy thật sự là quá kinh khủng.

Nhà đá này có duy nhất một cửa ra vào, nơi đó không bị khóa, có thể tự do rời đi. Nhưng đệ tử tông môn không một ai dám ra ngoài trước khi thời gian cấm túc kết thúc.

....

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm cảm giác ý thức của mình giống như một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi bất định trong biển, giờ đang gặp phải mưa gió mãnh liệt, lúc nào cũng có thể bị sóng chồm lên nuốt mất.

Bóng đêm, không có một tia sáng nào.

Ta đã chết rồi sao?

Giờ phút này mưa càng lúc càng dữ dội, thuyền nhỏ bị lật úp, Lâm Phàm nhắm nghiền hai mắt, vô lực rơi vào nước biển, dần dần chìm xuống.

Không có một tia tri giác, không có một tia khí lực, chỉ sợ sẽ hoàn toàn chìm ngấm.

- Lâm sư đệ, đệ có thể mà.

- Lâm sư đệ, cố lên, phải sống tiếp nhé.

- Sư đệ, dùng sức bơi lên trên đi, nhất định không được chìm xuống.

....

Giờ khắc này từng gương mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt Lâm Phàm, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười cổ vũ.

- Các sư huynh...

Lâm Phàm thì thầm nói.

- Aaaa...

Lúc này Lâm Phàm hét lên, dùng toàn lực muốn ngoi khỏi mặt biển, thế nhưng từng bước so với từng bước càng thêm gian nan.

....

- Tông chủ, hãn tỉnh rồi.

Lâm Phàm bỗng nghe được chung quanh rất âm ỉ, hãn chợt muốn mở to mắt, nhưng ánh sáng tràn vào bất ngờ khiến hãn không thể nhắm lại rồi từ từ mở ra lần nữa. Vài bóng người xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

- Sư huynh, tông chủ...

Lâm Phàm mơ mơ màng màng nhìn những bóng mờ này, gian nan gượng dậy hé miệng, thế nhưng khi nhìn rõ những người trước mặt, hãn lại vô lực thả người nằm xuống.

Đây không phải các sư huynh, cũng không phải tông chủ.

- Tỉnh rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, người bây giờ có lẽ có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng không cần lo lắng, nơi đây rất an toàn, không người nào có thể hại người được. Chúng ta ra ngoài trước đi, để hãn được một mình yên tĩnh.

- Vâng, tông chủ.

....

Khi những người này đi rồi, Lâm Phàm nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, không biết đây rốt cuộc là nơi nào. Tông chủ đưa mình tới đâu vậy, nơi đây là đâu, tông môn thật sự đã bị diệt rồi sao?

....

Lúc này ở một chỗ trong đại điện.

- Tông chủ, đây là truyền thừa duy nhất còn lại của Hắc Nham sư tổ, đệ nghĩ chúng ta nên thu nhận và giúp đỡ hẩn.

Đứng ở trong đại điện, một nam tử trung niên uy vũ bất phàm, vẻ mặt cô đơn nói.

Hẩn là nói với một nam tử đứng trên đại điện, trong tay cầm lệnh bài, chính là lệnh bài Thánh Ma lão tổ tiêu hao một thân tinh khí để đưa Lâm Phàm tới được đây.

Bên trong đó có ghi lại việc Thánh Ma Tông diệt tông, còn có tình huống của Lâm Phàm.

Ở trong đó, Thánh Ma lão tổ thỉnh cầu bản tông cứu sống Lâm Phàm, thu nhận hẩn, để Thánh Ma Tông giữ lại được truyền thừa duy nhất.

- Việc này ta đã suy nghĩ kỹ càng, Hắc Nham sư tổ là tiền bối của bản tông, hiện giờ tông môn bị diệt, chúng ta đương nhiên phải chiếu cố thật tốt truyền thừa duy nhất của sư tổ. Đợi hẩn khỏe lại sẽ cho hẩn lựa chọn quay về bản tông hoặc tiếp tục truyền thừa tông môn, nếu lựa chọn truyền thừa tông môn thì cho hẩn Vô Danh phong ở phía Tây Bắc.

Đây là tông chủ cấp cho sư tổ một cái công đạo.

Tuy Hắc Nham sư tổ đi Thương Linh châu xây dựng phân tông đã hơn ngàn năm, nhưng thân là tông chủ bản tông, tự nhiên không thể không quản.

- Tông chủ, như vậy không tốt lắm đâu, đệ tử này thiên tư võ nát, đời này chỉ sợ vô vọng, đem Vô Danh phong cho hẩn sợ là mọi người trong tông không phục.

- Ý bản tông đã quyết, nếu ai có thắc mắc gì thì nói đến tìm ta. Vô Danh phong từ nay về sau đổi thành Thánh Ma phong, thuộc phân tông của Thánh Tông, mà đệ tử này sẽ là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, các sư đệ sau này nhớ giúp đỡ hẩn nhiều một chút.

Yến tông chủ đã quyết, phất ống tay áo rời khỏi nơi này.

- Vô Nhai sư huynh, huynh nói tông chủ rút cuộc là vì cái gì nhỉ? Sao lại tặng Vô Danh phong ra ngoài chứ.

Nhan Triển Văn rất khó hiểu hỏi.

Vô Nhai lắc đầu cười cười:

- Nhan sư đệ, chuyện này sợ là đệ còn không biết. Hắc Nham sư tổ từng cứu tổ tiên của Yến sư huynh, sau đó lại giúp tổ tiên của Yến sư huynh báỉ nhập làm môn hạ Thánh Tôn, đó đều là đại ân, mà Yến sư huynh lại là người trọng tình trọng nghĩa. Huống hồ tặng Vô Danh phong thì thế nào, đệ tử này đã vỡ nát thiên tư, cuộc đời này vô vọng tăng lên cảnh giới, sau trăm tuổi cũng trở về cát bụi mà thôi.

- Được rồi, đừng bàn nữa, đi xem tiểu tử đó thế nào đã, không biết hẳn có thể thoát ra khỏi nỗi thống khổ diệt tông được không. Thật là tiếc cho một mầm mống tốt.

Vô Nhai lắc đầu tiếc nuối nói.

Từ tin tức trong lệnh bài, bọn họ đã biết được đệ tử này dùng tinh huyết mãnh thú để mạnh mẽ tăng lên thực lực bản thân, mà tác dụng phụ là tổn thương thiên tư, từ nay về sau biến thành phế vật.

Bọn họ không có bất kỳ hoài nghi nào với đệ tử đã cùng chung sinh tử với tông môn, thậm chí còn cảm thấy rất kính nể.

Tông môn có thể có đệ tử như vậy là vạn phúc a...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Chính Thức Dung Hợp

Dịch & biên: †Ares†

Lúc này Lâm Phàm ngồi ở trên giường, nhớ lại việc tông môn bị diệt, mọi người đều đã chết mà nước mắt không ngừng chảy.

- Nếu còn sống, nên đối mặt với tương lai, mê muội ở trong đau khổ chỉ là hành vi của kẻ yếu mà thôi.

Chợt từ bên ngoài có hai người đi tới.

Vô Nhai cùng Nhan Triển Văn nhìn thấy đệ tử này như vậy, cũng thở dài một tiếng.

- Các người là ai? Nơi này là chỗ nào? Ta...

Lâm Phàm thấy có người tiến vào, vội vàng hỏi.

- Được rồi, hỏi từng chuyện một.

- Nơi này là Thánh Tông, cũng chính là gốc rễ của Thánh Ma Tông. Thánh Ma lão tổ hao hết tinh khí kích hoạt lệnh bài để đưa người trở về bản tông.

Vô Nhai nói.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời ngây ngẩn cả người. Nơi này là khởi nguồn, cũng chính là bản tông mà tông chủ luôn nhắc. Hắn không ngờ tông chủ lại hy sinh bản thân để đưa hắn trở lại bản tông.

- Vậy nơi này vẫn là Huyền Hoàng giới sao? Ta còn cơ hội trở về sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Là Huyền Hoàng giới, nhưng nơi này là Đông Linh châu, cách với Thương Linh châu một vùng biển sâu rộng đến không thể vượt qua. Người muốn trở về rất khó khăn, ngay cả chúng ta cũng không có năng lực như thế.

Vô Nhai nói.

Lâm Phàm nghe xong nắm chặt nắm tay, chỉ cần có một chút hy vọng hăn cũng sẽ không bỏ qua.

- Các người là ai?

Ánh mắt Lâm Phàm nóng rực nhìn hướng hai người. Nếu đã là bản tông thì nhất định có cách đưa mình trở về.

- Bốn tọa Thánh Tông thái thượng trưởng lão Vô Nhai.

- Thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn.

- Có phải là người muốn vận dụng lực lượng bản tông để trở lại Thương Linh châu không? Chuyện đó là không thể, ngay cả tông chủ bản tông cũng không có năng lực như thế.

Vô Nhai xem thấu ý nghĩ trong mắt Lâm Phàm, lắc đầu nói.

- Tại sao?

Lâm Phàm vội hỏi.

- Thật lâu thật lâu trước kia, tương truyền là một vị chí tôn vì ngăn cản nội chiến trong Huyền Hoàng giới nên đã phân Huyền Hoàng giới từ một thành hai. Trừ phi có thể tìm được lệnh bài vượt giới do vị chí tôn này để lại mới có thể qua lại hai châu, bằng không chẳng còn cách nào

khác. Đương nhiên lệnh bài kia hiện giờ đã bị sử dụng hai tấm, còn có cái khác không thì không ai rõ.

Vô Nhai nói.

- Sau này người cứ ở lại đây, tông chủ cho người hai lựa chọn, thứ nhất là trở về bản tông, làm một đệ tử; thứ hai là ban thưởng cho người Vô Danh phong, để người đảm nhiệm chức tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, tiếp tục truyền thừa Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm nhìn thái thượng trưởng lão Vô Nhai, không chút do dự nói:

- Ta muốn tiếp tục truyền thừa Thánh Ma Tông.

- Người xác định?

Vô Nhai hỏi lại lần nữa.

- Ta xác định, tông chủ quên mình đưa ta tới đây, ta tuyệt đối không thể quên cừu hận như thế được. Sau này ta nhất định phải tìm được lệnh bài vượt giới trở lại Thương Linh châu, báo thù cho tông môn trên dưới mấy vạn người.

Lâm Phàm dữ tợn nói, mối thù sâu như biển này hẳn không thể nào quên.

- Tốt, một khi đã như vậy, chờ thương thế của người tốt lên, ta sẽ dẫn người tới Vô Danh phong. Đương nhiên người phải có chuẩn bị, Vô Danh phong không có gì hết, tất cả đều phải dựa vào chính người.

Vô Nhai nói.

- Đa tạ thái thượng trưởng lão.

Lâm Phàm cảm kích nói.

....

Hai vị thái thượng trưởng lão trò chuyện với Lâm Phàm một hồi thì rời đi.

- Sư huynh, huynh nói cho hã biết về lệnh bài vượt giới để làm gì, chẳng phải khiến hã tổn tâm tư vô ích?

Nhan thái thượng trưởng lão nói.

- Sư đệ, chỉ cần có hy vọng thì không chừng sẽ có kỳ tích phát sinh.

Vô Nhai cười cười, sau đó cũng không nói cái gì thêm, rời khỏi nơi này.

....

Lâm Phàm tiếp tục tu dưỡng suốt mấy ngày sau đó. Thương thế lần này vô cùng nặng, trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm hầu như chỉ ngủ say, để cho thân thể chậm rãi khôi phục. Tới hôm nay, Lâm Phàm cảm giác thân thể đã khôi phục lại.

Lâm Phàm muốn mở sổ liệu bản thân nhìn tình huống cụ thể, thế nhưng vừa hành động thì lại hoảng tới toát mồ hôi.

Bởi vì mặc kệ hã gọi hệ thống thế nào cũng không có tác dụng.

Điều này sao có thể?

Sắc mặt Lâm Phàm trở nên trắng bệch. Hệ thống là dựa vào duy nhất để báo thù của hã, nhưng giờ lại đột nhiên biến mất?

"Đinh, hệ thống Tối Cường chính thức dung hợp."

Mà vừa lúc này, tiếng nói truyền đến. Lâm Phàm vô cùng vui mừng, đây là tiếng của hệ thống.

Thế nhưng hã chưa kịp nói cái gì thì đã rơi vào hôn mê thật sâu.

Không biết qua bao lâu, khi Lâm Phàm mở to mắt lại, bên ngoài trời đã tối sầm. Lâm Phàm lập tức xem xét số liệu bản thân.

Chính thức dung hợp là chuyện gì, hệ thống có thay đổi gì sao? Lâm Phàm vội cẩn thận quan sát.

Họ tên: Lâm Phàm.

Tu vi: Tiên Thiên sơ giai.

Thân thể: Nhập Thần sơ giai.

Thiên tư: thăng cấp vô hạn.

Huyết mạch: không có.

Thần thông: âm dương, tăng phúc, ẩn thân.

Tinh thông: luyện khí, truyền thụ.

Túi chứa đồ: Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, Thất Thánh Bảo Đồ.

....

Giao diện trước đây đã không còn, thay vào đó là một giao diện hoàn toàn mới. Lâm Phàm có thể cảm nhận những công pháp mình học được đều được khắc sâu trong óc.

Thậm chí có loại cảm giác chỉ cần vừa nghĩ tới đã có thể dùng ra, giống như chúng nó trở thành một bộ phận của cơ thể, đơn giản hơn trước kia rất nhiều.

Giao diện cũ nhìn có vẻ rất chi tiết, thế nhưng Lâm Phàm lại cảm giác hiện tại cao cấp hơn dĩ vãng.

Còn cả mấy công năng mới có, Lâm Phàm chưa hiểu chúng có ý gì, nhất là tu vi, tại sao lại thành Tiên Thiên sơ giai?

Chính mình lúc trước chỉ kém một chút đã tiến vào Nhập Thần cơ mà?

Nhưng Lâm Phàm lại không hề cảm thấy mình yếu đi.

Những thay đổi này còn đợi hãn nghiên cứu kỹ lưỡng một phen, giờ cứ đoán già đoán non chẳng để làm gì cả.

Đã nhiều ngày không nhìn thấy mặt trời, Lâm Phàm muốn đi ra ngoài tìm thái thượng trưởng lão Vô Nhai, để hãn dắt mình tới Vô Danh phong xem thử.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, những tia nắng vàng ấm áp chiếu lên mặt hãn, cảm giác thật là dễ chịu.

Lâm Phàm nhìn quanh, chỉ thấy mênh mông vô bờ, phòng ốc san sát, tràn đầy sức sống.

Đây là Thánh Tông, tông môn còn cường đại, phồn vinh hơn cả Thánh Ma Tông.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm thấy được rất nhiều đệ tử Thánh Tông, cũng nhìn thấy rất nhiều điều mới lạ.

Thánh Tông lớn tới vượt ra khỏi tưởng tượng của Lâm Phàm. Đi mãi một hồi lâu, Lâm Phàm gặp được thái thượng trưởng lão Vô Nhai.

- Xem ra đã khôi phục tốt, vậy để ta dẫn ngươi tới Vô Danh phong.

Vô Nhai sớm biết Lâm Phàm đã ra khỏi phòng, cho nên tới đây đón hãn tới Vô Danh phong.

Nơi đó là một ngọn núi bỏ hoang đã lâu, nằm ở phía Tây Bắc của Thánh Tông, thuộc sơn sau của tông môn, rất ít khi có người đi qua, cũng đã bị các đệ tử cho vào quên lãng.

- Đa tạ thái thượng trưởng lão.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Vô Nhai, kiểm tra tu vi của người này.

Cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Tuy hiện giờ không còn chia cấp bậc rõ như trước, nhưng Lâm Phàm biết thái thượng trưởng lão Vô Nhai này nếu so với Thánh Ma lão tổ thì mạnh hơn rất rất nhiều.

Khi Lâm Phàm đi theo Vô Nhai tới Vô Danh phong thì cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi không nói ra lời.

Cô quạnh, vắng vẻ, nguyên thủy, không có một bóng người.

Ngọn núi hoang không một bóng người này mà là tông môn mới của Thánh Ma Tông sao?

- Đây chính là Vô Danh phong, Thánh Tông chỉ có thể giúp được người đến mức này thôi. Nếu đã chọn con đường này thì đừng có chùn bước hay oán hận gì cả. Người sẽ được hưởng quyền lợi như các đệ tử của Thánh Tông, còn có thể đi được bao xa thì phải xem chính người rồi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nói.

- Đa tạ bản tông.

Lâm Phàm gật đầu nói.

- Đừng khách khí!

Vô Nhai gật gật đầu, sau đó rời khỏi nơi này. Hắn chỉ có khả năng giúp tới đây, sống chết sau này chỉ có thể dựa vào chính Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Khôi Phục Bản Thân, Tiện Khí Không Thay Đổi

Dịch & biên: †Ares†

Trên Vô Danh phong hoang vắng, Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài, tìm một tảng đá mà đặt mông ngồi lên, sau đó ngơ ngẩn nhìn về phía chân trời.

Một cơn gió thu thổi tới, từng đám lá vàng bị cuốn theo bay lên cao rồi là là rớt xuống, càng tạo thêm vẻ thê lương.

Bơ vơ một mình, không ai để nương tựa, cuộc sống hoàn toàn mới, về sau biết làm thế nào cho phải đây?

Lâm Phàm thực hoài niệm cuộc sống trước kia, nhưng nó đã không thể quay trở lại.

Dần dần bóng dáng đơn độc của Lâm Phàm dung nhập với cảnh vật tiêu điều chung quanh, sự cô độc thê lương tràn ra toàn bộ ngọn núi.

Một ngày.

Hai ngày.

Lâm Phàm lẳng lặng ngồi ngay ngắn trên hòn đá, chưa từng cử động, giống như mình đã biến thành một hòn đá mới.

Tin tức tông chủ Thánh Tông ban ngọn núi Vô Danh cho một gã đệ tử xa lạ làm phân tông lan nhanh.

Rất nhiều người đều không dám tin điều này, bọn họ không tin nổi tông chủ lại đem Vô Danh phong ban thưởng cho người khác.

Một ít trưởng lão có ý kiến, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì. Đây là mệnh lệnh trực tiếp từ tông chủ, chẳng lẽ có người nào có thể thay đổi?

Đệ tử trong tông cảm thấy rất hứng thú với người được tông chủ ban thưởng cả một ngọn núi, bèn kết bạn tới đó xem thử tới cùng là hạng người gì mà có thể tạo phân tông ở Vô Danh phong.

Thế nhưng khi bọn họ đi vào Vô Danh phong, nhìn cảnh tượng hoang vắng nơi này lại đều lắc lắc đầu.

Hoang tàn, thật sự quá hoang tàn, chỉ có đại thụ cùng cỏ dại thành bụi cao quá đầu người. Muốn xây dựng tông môn ở nơi này thật sự quá khó khăn.

Khi bọn họ nhìn thấy bóng người ngồi không nhúc nhích trên tảng đá thì đều rất tò mò.

Có đệ tử nhìn mãi thật lâu, cuối cùng không thấy gì thay đổi, đành phải rời khỏi nơi này.

Ngày hôm sau lại có đệ tử đến, bóng người kia vẫn ngồi ở chỗ cũ.

Hôm sau nữa, lại tới một đám đệ tử, nhưng bóng người kia vẫn ở nguyên vị trí.

....

Chuyện như thế kéo dài mãi vài ngày.

Trong Thánh Tông rộng lớn tin đồn, người được tông chủ ban thưởng ngọn núi kia là một kẻ ngớ ngẩn, cả ngày chỉ biết ngồi trên hòn đá không nhúc nhích.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai cùng thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn đều chú ý tới Lâm Phàm trên Vô Danh phong.

Bọn họ biết Lâm Phàm đang chìm trong suy tưởng. Đối với bất kỳ người nào, tông môn bị diệt đều là một chuyện không thể thừa nhận nổi.

Có người phát điên.

Có người phế đi.

Có người bị cừu hận che mờ hai mắt.

Nhưng cũng có người có thể bước ra khỏi bóng ma, giành lại bản thân.

Chẳng qua bọn họ không biết Lâm Phàm thuộc loại nào.

Mười ngày sau, một trận cuồng tiểu vang vọng toàn bộ Vô Danh phong.

- Bốn đại gia đã tỉnh lại, phải phấn đấu, phải cố gắng, đợi lão tử mạnh lên sẽ trở về báo thù.

Lâm Phàm đã tỉnh, tâm cũng đã mở ra.

Cả ngày ưu sầu thì có lợi ích gì, mất đi rồi trở về lại được sao? Chẳng lẽ ngồi bi sầu thì thực lực có thể tự tăng lên?

Khôi phục bản thân, nhất định phải cố gắng, chờ bốn đại gia tăng thực lực lên cảnh giới nghiền áp tất cả chính là giờ chết của các người.

Trong Thánh Tông, một người đang đứng từ đài cao, dùng ánh mắt như có thể xuyên thấu tầng tầng không gian mà nhìn về phía Vô Danh phong, nở một nụ cười vui mừng.

- Có thể bước ra là tốt rồi.

....

Lâm Phàm tự hỏi rất nhiều, thống kê lại cảnh ngộ của mình hiện giờ.

Nói thẳng ra là trên răng dưới dép, thân không một cắc.

Muốn người không có người, muốn vật không có vật, so với ăn mày còn nghèo hơn.

Muốn phát triển Thánh Ma Tông cũng không phải chỉ nghĩ là được.

Làm người đứng đầu một tông, đầu tiên cần có một chỗ để chui ra chui vào, tiếp đến là một ít tạp dịch làm việc dọn dẹp lật vật, sau tới vài tiểu đệ tử để sai vặt, còn cần...

Ài, chính là cái gì cũng thiếu.

Lâm Phàm rất là bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Bắt đầu từ số không thật sự rất buồn bực a.

Còn may là hắn đang ở Thánh Tông, hắn vẫn còn có cách.

Sau đó Lâm Phàm nhìn đến đồ vật thái thượng trưởng lão Vô Nhai đưa cho mình.

Một quyển sách phong cách cổ xưa.

Lâm Phàm lật từng tờ ra xem, trong đó ghi chép tất tậ về Đông Linh châu.

Vị trí các tông môn trong Đông Linh châu, tọa độ các bí cảnh, các khu vực cấm v.v... hết thảy đều được ghi lại trong quyển sách này.

Phân chia tu luyện trong Đông Linh châu không khác Thương Linh châu bao nhiêu.

Chẳng qua lại không phức tạp như Thương Linh Châu, mà lấy bốn bậc là sơ giai, trung giai, cao giai và đại viên mãn làm chuẩn.

Lâm Phàm đóng sách lại, trong lòng hiểu đại khái, nơi này cao cấp hơn rất nhiều so với Thương Linh châu.

Đồng thời diện tích ở nơi này cũng lớn hơn Thương Linh châu rất nhiều lần, phân bố thế lực càng thêm phức tạp.

Chẳng qua những điều này chẳng quan hệ gì tới hẳn.

Lâm Phàm cất kỹ quyển sách đi, cũng không để ý đến giảng giải trên đó. Hiện giờ, bước đầu tiên cần làm sau khi tỉnh lại là trọng chấn hùng phong của Thánh Ma Tông.

Tuy Thánh Ma Tông chỉ còn lại có một mình mình, nhưng mình mang theo kỳ vọng của toàn bộ sư huynh đệ và tông chủ, sao có thể để họ thất vọng.

Lâm Phàm đi dạo một vòng ở Vô Danh phong, tra xét địa hình, cuối cùng chọn một mảnh đất bằng phẳng để dựng nhà ở.

Chọn lựa mấy cái cây to, chém đứt rồi đẽo thành hình trụ, dựng ở bốn phía làm cột nhà, sau đó lại cắt lát từng thớ gỗ trải trên mặt đất làm sàn...

....

Làm xong tất cả chuyện này, Lâm Phàm nhẹ nhõm thở phào một cái. Một căn nhà gỗ hai tầng có mái dốc rất cuộc thành, tuy rất sơ sài, nhưng tóm lại là có nơi cư trú.

Hiện giờ sắc trời đã tối, Lâm Phàm đi vào trong căn nhà gỗ do chính mình dựng lên, khoang chân mà ngồi, thử tu luyện.

Hiện tại, Vô Tướng Thiên Ma và Kiếm Ý là hai tâm pháp cao cấp nhất mà Lâm Phàm có được. Giờ hệ thống đã thay đổi, không biết tu luyện sẽ có cái gì khác biệt.

Lâm Phàm đã luyện Vô Tướng Thiên Ma tới tầng 2, nhưng Kiếm Ý lại vẫn dừng ở tầng 1.

"Ông ông..."

Lâm Phàm nhập định tu luyện không bao lâu, không gian sau lưng bỗng rung lên, tạo thành tầng tầng gợn khí như gợn sóng.

Lâm Phàm lúc này đồng thời vận chuyển hai loại tâm pháp, giống như âm dương thái cực, một nửa là sương đen dày đặc, một nửa là kiếm ý dào dạt, dần dần hình thành một thanh kiếm không tên khí thể mênh mông cuộn cuộn.

Giờ khắc này Lâm Phàm mở mắt, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Sau khi hẳn tiến vào trạng thái tu luyện cũng không có nghe được hệ thống báo exp gia tăng, nhưng lại có một cỗ khí tức tràn khắp tứ chi bách hải, rất là thoải mái.

Đây là cảm giác Lâm Phàm chưa bao giờ có, tốc độ tu luyện hai môn tâm pháp này tựa như nhanh hơn rất nhiều.

Xem ra đây là hiệu quả hệ thống mang đến sau khi thay đổi, không biết còn công năng gì đang đợi mình thăm dò nữa.

Lâm Phàm khôi phục lại bình tĩnh, cũng không nghĩ nhiều, an tâm đắm chìm trong tu luyện.

Hôm sau, mặt trời mọc lên từ đằng Đông, khí lành theo tới, Lâm Phàm mở hai mắt ra.

Một ngụm trọc khí được phun ra chậm rãi từ miệng hắn, sau đó tiên tán trong thiên địa.

(*Trọc khí: khí uế trọc trong cơ thể cần đưa ra ngoài)

Trải qua một đêm tĩnh tâm tu luyện, hai môn tâm pháp tiến triển rất nhanh, nhất là Kiếm Ý đã ở ngưỡng sắp đột phá.

Lâm Phàm tin tưởng, không bao lâu nữa Kiếm Ý sẽ có thể thật sự đột phá.

Đi vào Thánh Tông đã sắp cả tháng, Lâm Phàm cũng muốn ra ngoài dạo một vòng.

Tìm một chút cơ hội.

Kiểm ít tài nguyên hoặc lừa gạt thu mấy tùy tùng cũng là lựa chọn không tệ.

Chủ yếu nhất là đã mười ngày không ăn uống gì, bụng kháng nghị nghiêm trọng, nếu nhịn tiếp thì sợ không chống đỡ nổi nữa.

Lâm Phàm rất cảm tạ tông chủ Thánh Tông, không chỉ ban thưởng cho mình một ngọn núi, còn để cho mình hưởng thụ tất cả quyền lợi mà đệ tử Thánh Tông nên có.

Nếu không, muốn ở lại đây cũng là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm vừa ra khỏi cửa thì cảm giác còn thiếu thứ gì đó, tiếp đó đột nhiên có phản ứng, lập tức nâng một tảng đá lớn đến dựng đứng trước cửa, lại lấy ngón tay làm bút, khắc lên ba chữ:

"Thánh Ma Tông."

Làm xong tất cả chuyện này sau, Lâm Phàm thỏa mãn gật gật đầu.

Lần này mới ra dáng a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Dụ Được Bao Nhiêu Hay Bấy Nhiêu

oOo

Đi từ Vô Danh phong ra ngoài, Lâm Phàm loáng thoáng cảm giác được ánh mắt của một số đệ tử Thánh Tông nhìn về phía mình có chút là lạ.

Những đệ tử này túm năm tụm ba thì thầm to nhỏ với nhau, đến khi Lâm Phàm đi ngang qua thì đều làm bộ như không có chuyện gì, đưa mắt nhìn sang nơi khác.

Thế nhưng khi Lâm Phàm đã qua hẳn thì lại túm lại bàn tán.

- Người này chính là chủ nhân hiện tại của Vô Danh phong sao?
- Thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, các người nói liệu có phải là con riêng của tông chủ không, ta nghe nói năm xưa tông chủ từng có một đoạn tình sử đấy.
- Suyt, nhỏ giọng một chút, nếu bị kẻ nào bấm báo cho tông chủ thì tha hồ xui xẻo.
- Chẳng qua Vô Danh phong đã rách nát không chịu nổi, quanh năm không có người, muốn xây dựng phân tông ở đó chẳng đơn giản chút nào đâu.

....

Chuyện Lâm Phàm ở Vô Danh phong xây dựng phân tông không phải là bí mật gì. Có đệ tử rất là tò mò với điều, nhưng cũng có đệ tử

không hề đặt chuyện này trong lòng, đem tinh lực dồn hết vào việc tu luyện.

Lâm Phàm phát hiện ở Thánh Tông có mấy chỗ tốt, nhất là chức nghiệp phụ hình như rất được hoan nghênh tại đây.

Ví dụ như Luyện khí đường hẳn vừa đi qua, nơi đó là từng dãy phòng đóng kín cửa, bên trong truyền ra những tiếng gõ kim loại chát chúa. Lâm Phàm mới đầu định vào xem thử, thế nhưng vừa lúc có một đại hán từ bên trong đi ra, giơ cao một món binh khí rồi hô lớn một tiếng.

- Trường kiếm thượng phẩm, đổi lấy Kim Tủy Đan.

Lâm Phàm biết Kim Tủy Đan, đó là một loại đan dược có thể tăng tốc độ tu luyện cho võ giả có cảnh giới Nhập Thần trở xuống.

Cảnh tượng kế tiếp làm Lâm Phàm há hốc miệng, bởi đám đệ tử đang có mặt bên ngoài Luyện khí đường đột nhiên cùng phát điên mà hò hét ầm lên.

Thậm chí thiếu chút nữa xảy ra xô xát.

Mà Lâm Phàm cũng tra xét thử người bán binh khí kia, tu vi bình thường, chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, nhưng bản sự luyện khí không thấp, lợi hại hơn nhiều đám luyện khí sư ở Thánh Ma Tông.

Sau đó Lâm Phàm lại thấy thêm một ít chức nghiệp phụ nữa, cảnh tượng cũng tương tự.

Xem ra ở đâu thì cũng chỉ có số ít người kiêm tu chức nghiệp phụ, mà những võ giả này đều dùng sản phẩm của mình để đổi lấy đan dược tăng cường tu vi.

Không tồi, không tồi.

Giờ phút này Lâm Phàm có một ít ý tưởng trong đầu.

Hiện tại Vô Danh phong còn đầy cỏ dại chưa được thu dọn, dùng sức một người quá khó khăn.

Nhất định phải kiếm một ít cu li, à không, là thu một ít để tử, đệ bọn họ cùng mình phát dương quang đại tông môn.

Lâm Phàm nhìn thủ tu vi của những đệ tử xung quanh, không phải cảnh giới Nhập Thần thì cũng là cảnh giới Tiên Thiên, hiển nhiên bằng tình huống hiện tại của mình rất khó để dụ bọn họ theo.

Nếu muốn dụ, có lẽ phải tìm một ít đệ tử không được coi trọng ở tông môn mới được.

Ví dụ như Tiên Thiên trở xuống.

Có ý tưởng này, Lâm Phàm lập tức bắt đầu hành động.

- Xin chào sư đệ, xin hỏi trong tông môn thì đệ tử cấp bậc nào là không được coi trọng nhất?

Lâm Phàm làm vẻ mặt tươi cười hòa nhã, ngăn một đệ tử đang đi trên đường.

Đệ tử bị ngăn lại nhìn trên dưới đánh giá Lâm Phàm, người này là ai a, sao lại chưa từng thấy qua? Còn gọi mình là sư đệ, chẳng lẽ là người có bối phận cao hơn mình?

Chẳng qua người này bộ dáng đứng đắn, hơn nữa còn có một loại bức khí nhàn nhạt phiêu tán, khiến đệ tử này hơi hơi sợ.

Lâm Phàm nhìn đệ tử trước mắt, cười khẽ, thu hết biến hóa trên mặt người này vào trong mắt.

Hắn biết đệ tử trước mặt đã bị bức khí của mình trấn áp rồi.

- Chào sư huynh, không được coi trọng nhất hẳn là đệ tử tạp dịch đó.

Tuy trong lòng đệ tử này có chút hoài nghi với người trước mắt, nhưng thần sắc hờ hững của đối phương lại làm cho hắn có một cảm giác áp lực khó hiểu.

- Ra vậy, xin hỏi sư đệ họ ở đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Đi thẳng về hướng Đông, qua một con đường nhỏ, chỗ giữa sườn núi chính là nơi ở của đệ tử tạp dịch.

Đệ tử này nói rất chi tiết.

- Đa tạ sư đệ!

Lâm Phàm thỏa mãn vỗ vỗ vai đệ tử này, sau đó chắp hai tay sau lưng, khoan thai đi theo hướng được chỉ, phong thái hoàn toàn giống một cao nhân.

- Xin hỏi quý tính của sư huynh?

Đệ tử này hô lớn nói.

- Sau này có thể gọi ta là Lâm sư huynh.

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại, từ tốn nói.

- Họ Lâm?

Đệ tử này gật gật đầu, đợi lát nữa về sẽ hỏi thăm một phen, xem vị sư huynh này rốt cuộc là đại nhân vật nào, không chừng còn có thể ôm lấy bắp đùi.

. . . .

Theo lời chỉ dẫn của tên đệ tử kia, không quá bao lâu, Lâm Phàm đã tìm được chỗ ở của các đệ tử tạp dịch.

Lâm Phàm nhìn quanh một vòng, không khỏi cảm thán. Nơi này thật không hổ là đại tông, chỉ là đệ tử tạp dịch thôi đã có đãi ngộ không kém đệ tử ngoại môn ở Thánh Ma Tông bao nhiêu.

- Vị sư huynh này khí vũ hiên ngang, vừa nhìn đã biết đến từ trong nội môn, không biết là có chuyện gì cần hỗ trợ không?

Lâm Phàm đang tắc lưỡi cảm thán thì chợt có một gã đệ tử tạp dịch mặt mày gian xảo chạy tới, vẻ mặt lấy lòng nói.

Lâm Phàm cười cười, nhìn người này:

- Ủm, cũng tốt, người kêu tất cả các đệ tử tạp dịch lại đây, bản tọa muốn chọn mấy người theo ta về núi.

Trương Nhị Cầu nhìn sư huynh trước mắt, vốn cho rằng đây là đệ tử nội môn, muốn nịnh bợ cho khéo một phen, có khi lại được chút ưu đãi.

Giờ phút này vừa nghe đối phương tự xưng bản tọa, gương mặt tam giác vốn đã hơi hồng lên vì kích động của Trương Nhị Cầu lập tức biến sang đỏ gay như ớt khi.

Bản tọa?

Đây chính là cách tự xưng chỉ có đại nhân vật trong tông môn mới có thể dùng a.

Cái này...

Trương Nhị Cầu trên thông thiên văn dưới tường địa lý, tin tức gì ở Thánh Tông hẳn cũng biết, tuy không rõ đại nhân vật trước mắt này rốt cuộc là vị nào, nhưng lại cho rằng đại nhân vật này quanh năm bế quan, hiện tại xuất quan nên đến chọn một ít đệ tử cũng không chừng.

Huống hồ vừa rồi còn nhắc tới ‘về núi’?

Ở Thánh Tông, có thể có ngọn núi của riêng mình đều là nhân vật cấp bậc thái thượng trưởng lão a.

- Được được, xin chờ một chút, đệ tử sẽ đi gọi người ngay.

Trương Nhị Cầu đột nhiên phát hiện hôm nay mình có khả năng sẽ phát tài. Hắn không ngờ tùy ý đi lên chào một câu lại quen được một đại nhân vật.

Nếu như có thể theo đối phương về núi, còn không phải là gà rừng biến phượng hoàng, từ nay về sau đã là người của một ‘phong’.

Có điều không biết đối phương là Trung Thiên phong, hay là Kinh Thiên phong, hay lại là...

Trương Nhị Cầu đã không dám tưởng tượng, vừa nghĩ thoáng một cái đã kích động đến cả người run rẩy.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, khẽ thở dài một cái. Nhân sinh a, không ra vẻ cao thâm một chút, thần bí một chút thì đúng là khó sống.

Thế nhưng lời lúc nãy mình nói cũng không sai.

Chính mình thân là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, tuy tu vi chưa cao, nhưng tự xưng là bản tọa vẫn hoàn toàn phù hợp.

Tình huống hiện tại, có thể dụ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, trước hết phải kiếm người lên núi dọn cỏ dại đã.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ta Muốn Tìm Mấy Người Đi Nhổ Cỏ

oOo

Trong đám đệ tử tạp dịch, Trương Nhị Cầu không phải lớn nhất nhưng giao du rất rộng, vừa đi thông báo một vòng đã có gần nửa số đệ tử tạp điền cuồn cuộn chạy tới.

Đại nhân vật tới đây chọn lựa đệ tử theo về núi, đây tức là thế nào?

Nghĩa là trực tiếp nhảy vọt qua đệ tử ngoại môn, thậm chí là đệ tử nội môn, trở thành môn hạ đệ tử của một thái thượng trưởng lão.

Nếu vận khí tốt được chọn, đó là cá vượt long môn, gà hóa phượng hoàng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhân sinh khoái ý.

Lúc này, trong một căn phòng dành cho đệ tử tạp dịch, một gã đệ tử nghe tiếng hoan hô bên ngoài, lại được Trương Nhị Cầu đi vào thông báo tình huống thì trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

Lấy tình huống của hắn, không bao lâu nữa sẽ có thể trở thành đệ tử ngoại môn, thoát khỏi thân phận hiện tại, chân chính gia nhập tông môn. Nhưng giờ có đại nhân vật một núi tới thu đệ tử, không thể không tận dụng cơ hội này.

Tiến vào ngọn núi và tiến vào ngoại môn là hai lựa chọn không cùng cấp bậc. Tiến vào ngọn núi sẽ được núi đó che chở, phương diện tài nguyên và công pháp đều không cần phải nghĩ; còn nếu tiến vào ngoại môn thì vẫn chỉ có thể dựa vào bản thân.

Có điều vấn đề này lại không coi là vấn đề với hắn, bởi vì hắn có kỳ ngộ của mình.

Lỗ Diễm rất có lòng tin ở bản thân. Hắn tin chắc tu vi của mình thuộc top 10 trong hàng ngũ đệ tử tạp dịch, nếu liều mạng thậm chí có thể xử lý cả đệ tử tạp dịch xếp hạng 1.

Nhưng hắn luôn ẩn giấu tu vi để giảm phiền toái không cần thiết, chậm rãi tu luyện, chỉ cần đến thời cơ thích hợp sẽ bỗng nhiên nổi tiếng, trở thành tồn tại nghiền áp mọi người.

Tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của Lỗ Diễm.

Cường đại lâu dài không thể gây chú ý và kinh ngạc bằng vốn đang bình thường trở nên nổi bật, như thế mới có thể được đại nhân vật coi trọng.

. . . .

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, nhìn đám người đang đi tới, khóe miệng nở một nụ cười tự tin. Đợi lát nữa mình nên tỏ vẻ thần bí một chút hay khí phách một chút tốt hơn nhỉ?

Nói thế nào thì mình hiện giờ cũng là đứng đầu một tông, cần phải tỏ rõ khí thế một chút.

Tiếp đến, Lâm Phàm khẽ hít một hơi, tạo bộ dáng cao nhân, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn xa xăm giống như có thể xuyên thấu tầng tầng không gian, nhìn thấy chân lý nhân sinh, tiến nhập cảnh giới huyền diệu kỳ bí.

Những đệ tử được Trương Nhị Cầu gọi tới, từng người khẩn trương nhìn Lâm Phàm.

Đây là đại nhân vật một núi a.

Quả thật là oai hùng bất phàm, khí vũ hiên ngang, vừa nhìn thôi đã biết là đại nhân vật.

Lâm Phàm lần đầu tiên được muôn người nhìn chăm chú thế này, không khỏi có chút mê say, trong mấy ngàn ánh mắt chờ mong này chỉ có thân ảnh của ca a.

Lỗ Diễm đứng ở hàng trước, nhìn đại nhân vật theo lời Trương Nhị Cầu, trong mắt lóe ra tinh quang. Đối phương khí thế bất phàm mà nội liễm, lấy bí pháp của hắn cũng không thấu được đối phương sâu cạn ra sao, quá khủng bố.

Lỗ Diễm vốn chỉ là một đệ tử bình thường trong số các đệ tử tạp dịch, không có chút tài năng nào cả nếu không muốn nói là phế vật.

Mãi cho tới một ngày, hắn bị mấy tên sư huynh đánh đập, chảy rất nhiều máu, lại vô tình để máu tươi dính lên chuỗi Phật châu gia truyền đeo trên cổ, từ đó chuyện kỳ quái bắt đầu xảy ra.

Chuỗi Phật châu không tên này không chỉ làm thân thể hắn khôi phục lại, mà trong đầu hắn còn xuất hiện những công pháp hắn chưa từng thấy.

Từ đó trở đi, Lỗ Diễm biết cuộc đời của mình sẽ không còn tầm thường vô vị nữa.

- Đại nhân, đệ tử tạp dịch có số lượng rất đông, một mình ta không có khả năng gọi hết, nhưng nơi này cũng đã có mấy trăm sư huynh đệ, hắn là đủ để ngài lựa chọn.

Trương Nhị Cầu cung kính vạn phần nói.

- Ừm!

Lâm Phàm gật gật đầu, tỉnh lại từ cảm giác mê say, sau đó nhìn lướt một vòng.

Mọi người thấy đại nhân đang đánh giá mình, đều nuốt một ngụm nước miếng, mặt lộ vẻ chờ mong.

Bọn họ vô cùng hy vọng người may mắn sẽ là mình, được đại nhân mang về núi, từ nay về sau bước lên con đường ánh sáng.

Lỗ Diễm cố nghển đầu hết cỡ trong đám người, hơi hơi tản ra một tia khí thế. Hắn cho là ấy tu vi của đại nhân, nhất định có thể chú ý tới sự bất phàm của hắn.

Chỉ cần được đại nhân lựa chọn, từ nay về sau gia nhập núi, hắn có thể phóng tay phóng chân làm lớn một hồi, xông ra một mảnh trời.

Ánh mắt Lâm Phàm chỉ liếc qua thân thể của mỗi người này, không hề để ý tới gương mặt.

Tiêu chuẩn chọn người của Lâm Phàm lúc này là cường tráng, khỏe mạnh, có thể làm cỏ.

Dáng người gầy yếu một chút thì không chọn.

- Bản tọa lần này chỉ chọn năm người.

Lâm Phàm nói, sau đó chỉ vào Trương Nhị Cầu.

- Người có công tập hợp người, tính người một suất.

Trương Nhị Cầu vốn cũng rất hồi hộp, nếu đại nhân không chọn mình thì sao? Nhưng giờ thấy đại nhân nhận mình làm người đầu tiên, khuôn mặt hình tam giác của Trương Nhị Cầu lập tức kích động đến đỏ bừng lên, giống như là sắp khóc.

Phần mộ tổ tiên bốc lên khói xanh rồi..., không ngờ Trương Nhị Cầu ta cũng có một ngày thăng quan phát tài.

Nghĩ nghĩ một thoáng, Trương Nhị Cầu kích động lau khóe mắt, giống như tự nhìn lại cuộc đời mà cảm thương lẫn vui mừng.

Đồng thời ánh mắt của hắn nhìn về phía Lâm Phàm lại càng tràn ngập cảm kích. Sau này chính mình phải hảo hảo báo đáp ơn tri ngộ của đại nhân a.

Đám đệ tử tạp dịch nhìn thấy đại nhân vật đã chọn được một người, càng thêm hồi hộp. Chỉ có năm suất, giờ đã thiếu một, vậy tức là trong mấy trăm người tại đây chỉ có bốn người may mắn.

Như vậy bốn người may mắn này sẽ là ai? Mấy trăm đệ tử tạp dịch đều đang dõi mắt mà trông.

Lỗ Diễm đứng trong đám người, hắn cực kỳ tự tin mình sẽ được chọn, bởi vì ngay vừa xong, hắn chú ý thấy đại nhân vật này nhìn mình nhiều hơn mấy lần.

Chỉ là Trương Nhị Cầu cũng được chọn khiến Lỗ Diễm có chút khinh thường. Một kẻ thích nịnh nọt, hay giở trò khôn vặt, sau này cùng mình hoàn toàn là ở hai thế giới lại cũng được chọn, quả thực là bất ngờ.

- Người...

Lâm Phàm lại chọn một người. Người này thân hình cao lớn, làn da ngăm đen, cánh tay thô to mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết làm việc rất năng suất.

- Tạ ơn đại nhân.

Người cao lớn kia không dám tin nhìn Lâm Phàm, hắn không nghĩ mình sẽ được chọn, chỉ biết ngây ngốc nở nụ cười.

....

- Người...

- Người...

Lại chọn thêm hai người, vẫn là tiêu chuẩn dựa vào hình thể. Hai người này vừa nhìn đã biết là con nhà nông, khẳng định rất biết việc.

Lỗ Diễm lúc này kinh ngạc vạn phần, hắn không biết đại nhân vật này tuyển theo tiêu chuẩn gì? Trong mắt Lỗ Diễm, những người vừa được chọn kia đều là phế vật trong phế vật, cả đời cũng không có khả năng trở thành đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng những người này lại được đại nhân vật chọn, chẳng lẽ bọn họ có chỗ nào đặc biệt mà hắn không nhìn ra sao?

Giờ phút này chỉ còn lại một suất cuối cùng, Lỗ Diễm không khỏi căng thẳng.

Nhưng trong đầu hắn vẫn tin chắc một chuyện, suất cuối cùng là thuộc về mình.

Giờ khắc này Lỗ Diễm cũng không ẩn giấu gì nữa, khí tức phát hết ra ngoài, giống như biển lặng bỗng nổi sóng lớn.

Hắn muốn dựa vào khí thế khiến cho đại nhân vật chú ý.

Khi Lỗ Diễm thấy đại nhân vật nhìn về phía mình, trong lòng mừng như điên, đại nhân vật nhìn mình, nhất định là muốn chọn mình.

Cổ họng của Lỗ Diễm có chút ngứa ngáy, vô cùng muốn mở miệng.

Lâm Phàm chớp chớp mắt, nhìn thoáng qua Lỗ Diễm, cảm giác người này thật kỳ quái, khí tức lúc mạnh lúc yếu là vì sao? Tuy rằng không tệ, nhưng hình thể hơi nhỏ gầy, lại còn trắng nõn, nhìn đã biết không phải người hay việc.

Sau đó, Lâm Phàm dừng mắt ở một người, khẽ cười:

- Một người cuối cùng chính là người.

Một gã to xác nhưng nhìn có vẻ hơi khù khờ đứng cách Lỗ Diễm không xa kinh ngạc há hốc miệng, sau đó mừng như điên.

. . . .

- Sao lại như vậy?

Môi Lỗ Diễm run run, không thể tin được kết quả này. Tại sao vị đại nhân này không chọn mình, hay là trong mắt đại nhân này, mình còn không bằng năm kẻ bỏ đi kia?

- Đáng giận... Đáng giận a.

Lỗ Diễm nhìn mấy người được chọn ai nấy đều đang cười toe toét, nhưng nụ cười ấy trong mắt hắt lại hóa thành những mũi tên nhọn đâm thẳng vào tim hắt.

Đám phế vật trong mắt hắt được tuyển, bản thân hắt thì không, đây là chuyện đả kích cỡ nào?

Giờ khắc này Lỗ Diễm nhìn chăm chăm về phía Lâm Phàm, trong lòng dâng lên cảm giác không phục.

- Hôm nay người không nhìn trúng ta, ngày khác ta sẽ lên tới độ cao mà người không thể nhìn đến nổi.

Lỗ Diễm nắm chặt nắm tay, cuối cùng lặng yên rời khỏi đám người.

Lâm Phàm rất vừa ý với năm người mình vừa chọn, nhưng lại không biết trong lúc vô ý tuyển người này đã bị một gã có chí lớn ghi hận.

Nếu Lâm Phàm biết chuyện này, chỉ sợ phải khóc không ra nước mắt.

Không phải là lão tử chỉ chọn mấy người đi làm cỏ sao, tại sao cũng có thể tạo thành cừu hận chứ.

- Tốt lắm, đều cùng ta rời đi.

Lâm Phàm hờ hững gật gật đầu, không muốn nói nhiều. Rất nhiều cỏ cần phải dọn, không thể hao phí thời gian.

- Đại nhân, xin chờ một chút, ta muốn vì chính mình đòi lại một cái công đạo.

Lúc này Trương Nhị Cầu nói.

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu, sau đó gật gật đầu:

- Nhanh lên.

Được đại nhân đồng ý, Trương Nhị Cầu nở nụ cười, sau đó lập tức chạy đến trước mặt một đại hán cao to, ưỡn ngực vênh mặt lên nhìn đại hán:

- Hôm qua người đánh ta một trận, lại đoạt của ta mười viên Luyện Thể Đan, bây giờ mau trả lại, xin lỗi ta nữa.

Đại hán mà Trương Nhị Cầu đang đối mặt là tiểu bá vương trong đệ tử tạp dịch, đệ tử tạp dịch không ai không sợ hãi, thế nhưng hiện giờ mình đã ôm được bắp đùi đại nhân, kẻ này còn dám làm cái gì?

- Người muốn ăn cướp sao, rõ ràng chỉ có hai viên, người lại nói là mười viên, người...

Đại hán biến sắc, rất là phần nộ nhưng chỉ dám nhỏ giọng nói.

- Hừ, đừng nói nhảm, đại nhân đang đợi, nếu để cho đại nhân sốt ruột thì không đơn giản như ta bắt đền người đâu.

Trương Nhị Cầu hếch cái mũi lên trời, rất 'ngầu' nói.

Đại hán nhìn thoáng đại nhân vật, cuối cùng cắn chặt răng, rất phần nộ nhìn Trương Nhị Cầu:

- Tốt, cho người, hy vọng người vĩnh viễn đừng trở về.

Trương Nhị Cầu cười cười, trở về? Đánh chết lão tử cũng sẽ không trở lại nơi này. Chờ đợi mình trước mắt là nhân gian tiên cảnh a.

- Được rồi, nói xin lỗi ta.

Trương Nhị Cầu nhìn thấy mười viên Luyện Thể Đan, liếm liếm môi, rất hài lòng đem cất kỹ.

- Xin lỗi.

Đại hán giờ đành nhận thua. Hắn không ngờ tên này lại may mắn như vậy, có điều sau này đừng để mình bắt được ở bên ngoài, nếu không sẽ biết hậu quả chuyện ngày hôm nay là thế nào.

-Ừm, không sai, lần sau nhìn thấy Nhị Cầu ca này thì ngoan ngoãn một chút, bằng không đừng trách Nhị Cầu ca không khách khí với người.

Trương Nhị Cầu giờ phút này chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần khoan khoái, một loại thoải mái chưa bao giờ có tràn ngập toàn thân.

Loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Khóc Không Ra Nước Mắt

oOo

Cảnh vật trong Thánh Tông không kém gì những nơi rừng sâu núi thẳm kỳ ảo, tạo thành cảnh giác vừa gần gũi thiên nhiên vừa thư thái, làm người ta nghĩ rằng mình đang sống ở một nơi đáng sống.

Lâm Phàm rất vừa lòng nhìn năm culi mình lựa chọn để làm cỏ. Lâm Phàm tin tưởng chỉ cần mình kiên trì không lười biếng, Vô Danh phong nhất định có thể tỏa hào quang.

Trong Thánh Tông, Lâm Phàm coi như có chút tiếng tăm, đương nhiên không phải là hung danh, mà ở trong mắt các đệ tử Thánh Tông, hẳn là một tên ngớ ngẩn.

Bởi vì đã có ai từng nhìn thấy được một người ngây ngốc ngồi im một chỗ trên tảng đá, không hề động đậy suốt mười ngày?

Nhất định là chưa thấy qua, nhưng giờ lại thực sự có người như vậy. Người này chính là người được tông chủ ban thưởng Vô Danh phong.

Lâm Phàm căn bản không thèm để ý đến ánh mắt soi mói của những người xung quanh.

Nhưng đám người Trương Nhị Cầu lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực, lại vô cùng hưởng thụ những ánh mắt kia.

Nhìn xem, ở tông môn đã khi nào được nhiều người chú ý như vậy chứ.

Nhìn ánh mắt bọn họ kia, đó là hăm dọa, là ghen tị a...

Không cần nghĩ cũng biết, nguyên nhân của tất cả chuyện này đều ở đại nhân, bởi vì đại nhân chính là đại nhân, đi tới đâu có ánh sáng chói lọi chiếu ra tới đấy, làm chói mắt mọi người.

Trương Nhị Cầu có chút hối hận, vừa xong đáng lẽ mình nên bắt chẹt thêm một chút, có đại nhân ở đó, tên kia dám không nghe mình nói chắc?

Sau này chính mình sẽ trở thành đệ tử của một núi, người của thái thượng trưởng lão, chỉ bằng tên đệ tử tạp dịch kia lấy gì dám càn rỡ với mình?

Nghĩ đến đây, Trương Nhị Cầu lại càng vênh mặt lên cao hơn, ra vẻ ‘lão tử rất lợi hại’.

Dần dần, không biết qua bao lâu.

Trương Nhị Cầu đã hơi mệt, nhưng thấy đại nhân vẫn tiếp tục đi chưa có dấu hiệu sắp dừng lại, hắn không dám hỏi, cũng không biết mình đang được dẫn tới đâu.

Hơn nữa Trương Nhị Cầu dần dần cảm giác có gì đó là lạ.

Phương hướng này là ngọn núi nào nhỉ?

Thánh Tông hiện giờ có tổng cộng mười ngọn núi đã được đặt tên, trong đó chín ngọn do chín thái thượng trưởng lão trấn giữ và một ngọn là chỗ của tông chủ.

Thế nhưng hướng hiện tại đi là Tây Bắc, chẳng lẽ nơi đó còn có ngọn núi nào mà mình không biết?

Dần dần, cảnh tượng phồn hoa đã biến mất.

Ven đường, cỏ dại dần choán cả lối đi, mặt đường bằng gạch xanh cũng trở thành đường đất đá lởm chởm.

- Đại nhân, chúng ta đang đi đâu?

Trương Nhị Cầu dè dặt hỏi, chỉ sợ mình mạo muội làm đại nhân không vui.

- Sắp đến rồi, ngay phía trước.

Lâm Phàm chỉ chỉ ngọn núi cao ngất phía trước nói.

Đám người Trương Nhị Cầu nhìn theo hướng chỉ, lập tức sắc mặt từng người biến thành trắng bệch.

Cái này hoàn toàn khác với điều chờ mong a.

- Đại... đại nhân, ngọn núi trước mặt hẳn là Vô Danh phong, nơi đó không có người thì phải.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu lắp ba lắp bắp mà nói, cảm giác nhân sinh đang từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

- Đúng, nhưng giờ không gọi là Vô Danh phong nữa mà gọi là Thánh Ma phong. Nơi đây tông chủ đã ban cho ta, sau này ta sẽ xây dựng Thánh Ma Tông ở đó.

Lâm Phàm cười nói, ánh mắt nhìn về phía đám người Trương Nhị Cầu mang vẻ 'nhất các người, thích nhé'.

Các người chính là nhóm đệ tử đầu tiên được làm cỏ trên Thánh Ma Tông, sau này chờ Thánh Ma Tông cường đại lên, các người đều thuộc thế hệ nguyên lão.

- Hà...

Trương Nhị Cầu vừa nghe, mặt dần ra. Sao có thể như vậy, không phải là mình được lên những ngọn núi kia sao?

Như thế nào lại là ngọn núi hoang trước mắt?

Nhìn về bậc thềm đá cũ nát loang lỗ cỏ và rêu, Trương Nhị Cầu phát hiện có lẽ mình gặp phải bi kịch.

Đồng thời bốn người còn lại cũng đột nhiên nghĩ tới một việc, một truyền thuyết có liên quan đến Vô Danh phong.

Trong truyền thuyết, tông chủ ban Vô Danh phong cho một gã ngốc thích ngồi trên tảng đá. Gã ngốc này muốn xây dựng một cái tông môn.

Chẳng lẽ gã ngốc trong truyền thuyết ấy chính là vị đại nhân trước mặt này?

Giờ khắc này, không chỉ Trương Nhị Cầu, mặt những người khác đều xám ngoét. Nếu thật sự như vậy, hoàn toàn là bi kịch a.

Bọn họ ở trong đệ tử tạp dịch ít ra còn có ăn có ở có mặc, thậm chí cố gắng một chút có lẽ còn có thể trở thành một đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng giờ theo đối phương lên núi thì tất cả đều thay đổi.

Trên đó không có ở, không có mặc, không có ăn, tất cả đều phải tự cung tự cấp. Nghĩ đi nghĩ lại, mọi người đều cảm giác mình bị lừa gạt.

Nếu biết trước thế này, có chết bọn họ cũng không tới.

- Được rồi, nhanh lên một chút, sắp tới nơi rồi.

Lâm Phàm lúc này chưa chú ý tới vẻ mặt của năm người, trong lòng còn đang mừng thầm, chỉ cần dẫn được lên núi thì không sợ những người này chạy trốn.

Tới thì dễ, đi thì khó, không làm xong việc đừng hòng rời đi.

- Ái ui, đại nhân, ta đau bụng, không chịu nổi nữa, ta muốn đi tìm nhà xí.

Đột nhiên có một kẻ trong năm người ôm bụng lớn tiếng kêu đau.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, vừa định để cho kẻ này chạy tạt vào bụi giải quyết thì lại nghe có người kêu ầm lên.

- Ấy chết, đại nhân, ta bỗng nhớ ra còn để sót ít đồ bên kia, đại nhân cứ đi trước, ta sẽ lập tức quay lại.

.

Lâm Phàm giờ phút này chỉ biết chửi thầm trong lòng, mấy cái tên này dám chơi trò ma mãnh cả với mình...

Khi Lâm Phàm chuẩn bị ngăn bọn họ, ngoại trừ Trương Nhị Cầu, bốn người còn lại đều đã biến mất với tốc độ ánh sáng.

Cứ đùa, ở chỗ này thì thà về làm đệ tử tạp dịch. Trương Nhị Cầu này quả nhiên không tốt lành gì, còn tưởng có chuyện tốt, không nghĩ là gọi đến chịu tội cùng.

Nếu thật sự theo dõi phương lên núi, chỉ sợ sau này muốn khóc cũng không nổi.

- Các người...

Trương Nhị Cầu trợn mắt há hốc mồm nhìn bốn người chạy còn nhanh hơn gió, thân mình khẽ run lên, rất muốn nói với bọn họ một câu:

- Xin đưa em theo với...

Nhưng vừa lúc đó, Trương Nhị Cầu đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh khiến mình không rét mà run đang nhìn chăm chăm lấy mình, thân thể hần bỗng run lên.

- Cái đám này thật là, sao lại chạy như thế chứ. Đại nhân, ngài không nên tức giận, ta sẽ lập tức đi bắt bọn họ quay lại.

Trương Nhị Cầu hùng hổ nói.

Thế nhưng hắn vừa chuẩn bị co giò thì đã nghe thấy giọng nói bình thản truyền vào tai.

- Quên đi, đi rồi thì thôi, người cũng đừng đuổi theo. Nếu người trở lại nơi đó, ta cũng không bảo vệ được người đâu.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, tuy có chút bức mình, nhưng còn may hắn nắm chắc Trương Nhị Cầu này không dám chạy.

Trương Nhị Cầu sửng sốt, bỗng nhớ tới trước khi rời đi mình đã đập thẳng vào mặt cừu nhân. Giờ nếu mình trở về còn không phải là bị hung hăng đánh chết?

Nghĩ vậy, Trương Nhị Cầu run lên, sau đó cố nặn vể mặt tươi cười nhìn Lâm Phàm:

- Đúng đúng, đại nhân nói chí phải, đi rồi thì thôi, ít nhất còn Nhị Cầu ở đây.

- Ủm, đi thôi.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Trương Nhị Cầu lúc này đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng của đại nhân, đột nhiên có loại xúc động muốn chết.

Sao ta lại dính phải nghiệp chướng thế này chứ, phần mộ tổ tiên nào bốc khói xanh, rõ ràng là khói đen a.

Trương Nhị Cầu giờ phút này khóc không ra nước mắt, chỉ còn biết nuốt lệ vào trong theo sau đại nhân.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Bi Kịch Nhân Sinh Của Trương Nhị Cầu

oOo

Nhìn từ đỉnh núi cao nhất, núi xung quanh thật nhỏ.

Nhưng giờ phút này, Trương Nhị Cầu lại giống như nhìn được xong cuộc đời mình.

Đôi mắt đáng thương kia nhìn rừng cỏ dại cao gần đến đầu người đang đung đưa theo gió mà chỉ muốn khóc lên.

Cỏ dại mệnh mông vô bờ, ngoại trừ căn nhà hai tầng làm từ gỗ kia thì không có bất kỳ vật gì nữa.

Trắng tay không đáng sợ, đáng sợ là trắng tay đến mức làm cho người ta tuyệt vọng, vậy thì rất đáng sợ.

Chẳng lẽ Trương Nhị Cầu ta từ nay về sau sẽ ở chỗ này? Thật sự phải trở thành đệ tử nơi đây?

Khôngggggg....

Trương Nhị Cầu ngửa mặt lên trời, cố không để cho nước mắt của mình chảy ra, bởi vì như thế sẽ khiến hắn càng thương tâm hơn.

Tuyệt vọng, tuyệt vọng thật sâu, nhìn không thấy nổi dù chỉ một tia tương lai.

. . . .

- Thế nào?

Lâm Phàm nhìn ngọn núi thuộc về mình, tâm tình bỗng thoải mái lên. Ba chữ trên tấm bia đá được dựng ở lối vào kia nói lên tất cả, ‘Thánh Ma Tông’.

- Tuyệt, nhân gian tiên cảnh, nhân gian tiên cảnh a. Gần gũi thiên nhiên, xa rời phồn hoa ồn ã, từng cơn gió thu mơn man thổi tới thật sự là làm cho người ta sảng khoái. Đại nhân, đây đúng là một chốn phúc địa.

Trương Nhị Cầu lập tức dùng vẻ mặt nghiêm trang nói.

- Ủ, ta cũng cho là như vậy. Tốt lắm, tự giới thiệu đã.

- Bản tọa Lâm Phàm, là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, cũng là chủ nhân hiện tại của Vô Danh phong này.

Giờ khắc này thần sắc của Lâm Phàm rất nghiêm túc, đứng lên một hòn đá cao, hai tay chấp sau lưng, mắt nhìn xa xăm.

Mái tóc dài phiêu giạt tung bay theo gió.

Trương Nhị Cầu không khỏi ngây ngốc, đây là khí phách nam nhân tới cỡ nào chứ.

. . . .

- Hiện tại bản tông giao cho người một nhiệm vụ quan trọng. Nhiệm vụ này liên quan tới việc Thánh Ma Tông có thể truyền lưu muôn đời, thật sự quật khởi được hay không. Người nguyện ý nhận sao?

Lâm Phàm nhìn thẳng vào mắt Trương Nhị Cầu, vẻ mặt nghiêm trọng giống như là đang ủy thác một chuyện cực kỳ trọng đại.

Trương Nhị Cầu vốn đang mất đi hy vọng ở tương lai, giờ cũng bị giọng điệu trầm trọng của Lâm Phàm lây nhiễm, vẻ mặt như đưa đám tức thì biến mất không còn sót lại chút nào.

Hiện giờ mình đã không có chỗ để đi, trở lại bên đệ tử tạp dịch chỉ có con đường chết, sao không ở đây, trở thành một đệ tử Thánh Ma Tông quang vinh chứ! Nếu sau này có thể thật sự phồn vinh, Trương Nhị Cầu ta nói thế nào cũng là nhân vật số hai của tông môn a.

- Tông chủ, xin cứ ra lệnh cho Nhị Cầu, dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng ta cũng sẽ không chối từ.

Trương Nhị Cầu phấn khởi nói.

- Tốt, rất tốt, bản tông chủ rất là vui mừng.

Lâm Phàm gật gật đầu. Nhị Cầu do chính mình chọn, giờ hẳn có thể quyết tâm như vậy cũng đã là thắng lợi lớn nhất.

- Người nhìn thấy những sinh mệnh xanh mượt trước mắt không?

Lâm Phàm chỉ vào rừng cỏ xanh mênh mông vô bờ nói.

- Vâng, thấy được, những sinh mệnh xanh mượt này để cho ta hiểu được rằng chúng ta cũng nên học sự quật cường không bao giờ buông bỏ sự sống như chúng nó.

Trương Nhị Cầu gật gật đầu, hẳn hiện tại đã nghĩ thông, nếu không thể trở về, vậy dành cuộc đời của mình ở nơi này đi. Tông chủ có khí thế như thế này, ngày sau nhất định sẽ có thể phát triển.

- Tốt, hãy xuất ra toàn bộ lực lượng của người để bắt đầu tạo nên nền móng muôn đời vững chắc cho tông môn, tiêu diệt sạch những thứ đang cản mắt người đi.

Lâm Phàm bùng phát khí thế nói.

Trong mắt Lâm Phàm, đây là một đại công trình, một đại công trình cần động lực khổng lồ.

Nếu không xuất ra đủ quyết tâm, tuyệt đối không có khả năng hoàn thành công trình.

- Rõ!

Trương Nhị Cầu cũng chưa nghe rõ tông chủ nói cái gì, máu trong người vẫn còn đang sôi sùng sục vì những lời kích động lòng người của tông chủ, nên theo bản năng đáp.

- Hà...

Thế nhưng sôi trào qua đi, Trương Nhị Cầu lập tức dần mặt ra.

- Tông chủ, ngài vừa mới nói cái gì? Ta chưa nghe rõ?

Trương Nhị Cầu giờ phút này mới tỉnh ra, ngẫm nghĩ lại, hoảng sợ đến không nói ra lời.

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu, khẽ lắc đầu, sau đó quay lưng lại, đi tới trước một tảng đá lớn, đưa bàn tay khẽ vuốt lên trên mặt tảng đá, thần sắc dần dần lâm vào hoài niệm.

- Từng có một đệ tử của Thánh Ma Tông có đôi tai nghễnh ngãng bẩm sinh, đôi khi không nghe thấy người khác nói. Cho tới một ngày, có một trưởng lão nói với hắn một việc, hắn nói không có nghe rõ, sau đó...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nhẹ nhàng vỗ, tảng đá lập tức vỡ vụn.

- Tông chủ, sau đó làm sao...

Trương Nhị Cầu có chút khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng.

- Sau đó, hắn cũng giống như tảng đá kia.

Lâm Phàm nhìn vụn đá trên mặt đất mà nói.

Trương Nhị Cầu vừa nghe, mặt lập tức trắng nhợt.

- Vừa rồi người nghe rõ chưa, ta chỉ nói một lần thôi.

Lâm Phàm nói.

Trương Nhị Cầu run lên, nhìn thoáng qua bàn tay tông chủ, lập tức gật đầu nói:

- Nghe rõ, vừa rồi ta nghe rất rõ ràng.

Nhìn thấy bộ dáng của Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm hơi cười cười.

- Ủm, nghe rõ là tốt, vậy còn không mau làm đi.

Lâm Phàm nói.

- Vâng...

Trương Nhị Cầu vừa nghe, làm sao còn dám do dự, vội lao đầu vào giữa rừng cỏ dại.

Khi đã khuất mình trong cỏ, Trương Nhị Cầu mới hai mắt nhắm lại, một tay cầm trường kiếm, một tay để gạt nước mắt nước mũi.

Giờ khắc này hẳn hiểu được mình bị bắt lên núi để làm cỏ.

Chuyện này cách mục tiêu của mình quá mức xa xôi, cuộc đời này không biết còn thoát nổi không, hay là sẽ chết trong rừng cỏ dại này.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng của Trương Nhị Cầu, rất là thỏa mãn gật đầu.

Giờ phút này, Lâm Phàm đã quyết định được mình sẽ bắt đầu quật khởi thế nào.

Trước hết, nhất định phải nhanh chóng dọn dẹp nơi này, dựng nên tông môn khang trang. Dù sao mình cũng sẽ ở đây lâu dài.

Thứ hai, ở Thánh Tông, có hai nghề mà Lâm Phàm cho rằng quan trọng nhất.

Luyện đan cùng luyện khí.

Hiện giờ, bằng chức nghiệp phụ rèn đức của mình, Lâm Phàm muốn rèn ra binh khí thượng phẩm là không thành vấn đề, chỉ còn luyện đan là chưa học được.

Xem tình huống trước mắt, muốn tăng tu vi có ba cách.

Thứ nhất, chính mình tu luyện.

Thứ hai, căn thuốc.

Thứ ba, đánh quái.

Dựa theo tốc độ thì đánh quái bên ngoài là tăng exp nhanh nhất, có điều hiện giờ mình đang ở tông môn, như vậy chỉ có căn thuốc.

Có điều Lâm Phàm sẽ không bỏ bất kỳ cách nào trong ba cách này, chỉ cần có cơ hội là sẽ làm.

- Cắt cỏ cho tốt, bản tông chủ muốn xuống núi một chuyến.

Lâm Phàm nói với Trương Nhị Cầu đang ‘bơi’ trong rừng cỏ.

- Vâng, tông chủ, ngài cứ an tâm mà đi đi.

Trương Nhị Cầu cũng không quay đầu lại nói.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, hẳn nghe ra ý xiên xỏ trong lời kia, nhưng cũng quên đi, trước hết học luyện đan đã.

Lâm Phàm cũng đã nghĩ kỹ, sau này vừa chế thuốc vừa căn thuốc.

Nếu thuận lợi, tu vi hẳn là có thể tăng lên rất nhanh.

Khi đó dùng đan dược bồi dưỡng tông môn, không qua bao lâu, nhất định có thể khôi phục vinh quang.

Chín đại tông môn, Thiên Hậu, Yến hoàng, các người rửa sạch cổ chờ ta quay lại đi...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Luyện Đan Như Bug

oOo

Thánh Tông có mười ngọn núi có tên, trong đó một ngọn gọi là Đan Đỉnh phong, thuộc cai quản của thái thượng trưởng lão Viêm Trần.

Nơi này có đệ tử Đan Đỉnh phong luyện được, cũng có đệ tử ngoại môn hoặc nội môn tới mượn mật thất để tự luyện được.

Lâm Phàm đi vào Đan Đỉnh phong, mùi thảo dược đã xộc lên mũi. Thi thoảng từ từng dãy phòng san sát lại truyền ra tiếng hét hưng phấn hoặc tiếng kêu than.

- Ta luyện thành, ta luyện thành...

- Khôngggggg, cháy hết rồiiiiiii...

Lâm Phàm đánh giá chung quanh, đột nhiên một gã đệ tử tóc tai bù xù đang trong tình trạng cực kỳ phấn khởi mà chạy ra khỏi phòng, đôi mắt tràn ngập tơ máu, hiển nhiên là luyện đan quá độ, đã sắp hỏng mất.

Đệ tử này đột ngột rống lên một tiếng phấn khích, làm cho máu cũng bị kích thích dữ dội, phóng theo đường miệng ra ngoài như mưa, thế nhưng vẫn không thể ngăn cả đệ tử này hưng phấn như điên.

Lâm Phàm khẽ lắc đầu tiếc hận, luyện đan kiểu này chỉ có thể chê là ngu chưa từng thấy.

Sau đó, Lâm Phàm tự tìm một gian mật thất không người dùng. Bên trong diện tích không lớn, ở giữa có một cái lò luyện đan đồ sộ, ngoài ra

không còn gì nữa.

Không khí trong phòng rất ngột ngạt, giống như là tổng hợp nhiều loại mùi thảo dược vào cùng một chỗ, khá là khó chịu.

Sau đó Lâm Phàm nhìn qua lò luyện đan kia, ngẫm nghĩ, cho rằng hẳn là có thể học được giống như học luyện khí vậy, cứ cầm chùy sắt lên là có thể tự lĩnh ngộ.

Lò luyện này được khắc quanh thân rất nhiều hoa văn kỳ dị, thậm chí còn tự tỏa ra hào quang nhàn nhạt, hẳn không phải vật phàm. Đương nhiên, có thể dùng để luyện đan thì phải được chế tạo từ vật liệu đặc biệt.

Lâm Phàm cúi người xuống, nhìn xuống đáy lò, dưới đó có một cái lỗ, hẳn là để lửa bốc lên.

Theo như quyển sách mà thái thượng trưởng lão Vô Nhai đưa cho, Lâm Phàm biết được dưới Đan Đình phong là một miệng núi lửa đã có từ lâu đời. Lửa từ núi lửa này là vật tuyệt hảo để luyện đan, có thể khiến thảo dược dung hợp một cách hoàn mỹ.

Lâm Phàm vuốt nhẹ lên thân lò luyện đan, lẩm bẩm.

- Đến đây đi, anh bạn nhỏ của ta.

"Đình, chúc mừng học được luyện đan."

"Đình, luyện đan cấp bậc 1."

"Đình, luyện đan thuật, không gì không luyện, tự do phối hợp, có thể quy ra phương thuốc."

....

Chính là đơn giản như vậy, chính là nhanh chóng như vậy.

Bất kể kỹ năng gì, công pháp gì, đối với Lâm Phàm mà nói, không phải là có học nổi hay không, mà là học được rồi thì cần phải tốn bao

nhiều thời gian mới có thể lên max cấp.

- Luyện đan.

Giờ khắc này, trong thức hải của Lâm Phàm xuất hiện một lò luyện đan tỏa ra hào quang trắng sáng, sương khói quẩn quanh. Một con rồng lửa quẩn quanh bên ngoài lò luyện, phun ra nuốt vào ngọn lửa, rất là khí thế.

(*Thức hải: biển ý thức tồn tại trong não, hơi giống như đan điền nhưng chứa tinh thần lực)

Lâm Phàm xoa xoa cằm, đã khai lò, nếu không luyện cái gì đó thì thật có lỗi với chính mình.

Thế nhưng hiện giờ bốn phía không có gì, lấy cái gì để luyện?

Rồi đột nhiên Lâm Phàm nhớ ra, không phải có thể tự do phối hợp sao? Bốn đại gia ngay cả gạch cũng có thể luyện ra thần khí.

Giờ phút này Lâm Phàm cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Đất này không biết là loại gì, có chút giống đất sét nhưng lại không phải.

Chẳng qua kệ.

Lâm Phàm nắm một nắm đất màu đen rồi bỏ vào lò luyện trong thức hải sau đó đập nắp lò.

Con rồng lửa kia bắt đầu phun ra nuốt vào ngọn lửa hùng hực.

"Ừng ục ừng ục..."

Trong phút chốc, cái lò luyện màu trắng nhấp nháy lên ánh sáng chói lòa, giống như sắp có tuyệt thế trân bảo hiện thế.

"Đinh, chúc mừng luyện đan thành công."

"Tốc Nguyên Đan *1."

"Tốc Nguyên Đan: đan dược Hoàng giai hạ phẩm, sau khi sử dụng sẽ gia tăng tốc độ tu luyện, liên tục trong thời gian một giờ."

"Cách điều chế Tốc Nguyên Đan: cỏ Long Viêm, rễ Hương Mộc."

Giờ khắc này, một viên đan dược màu trắng lấp lánh, lớn cỡ hạt đậu tương lẳng lẳng nằm trong tay Lâm Phàm, khiến hắn cũng sửng sốt.

Có đùa không đây, chỉ một năm đất đen mà lại hóa chứa hai loại thảo dược sao?

Lâm Phàm lại bốc một nắm đất nữa.

"Đinh, chúc mừng phát hiện bùn đen. Đây vốn là một nắm đất bùn bình thường, bởi vì trải qua quá trình hấp thụ khí tức thảo dược lâu dài khi luyện đan mà dần dần có dược lực."

- Ấc, cả bùn đất cũng thành tinh...

Lâm Phàm giờ phút này không biết nên nói cái gì. Bùn đen này ở trong mắt các luyện đan sư khác hẳn định là bình thường đến không thể bình thường hơn.

Thế nhưng vào tay hắn lại có thể dùng để luyện chế ra đan dược.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cố ổn định tâm thần, tuyệt đối không thể phát điên như gã đệ tử gặp ở ngoài ban này.

Dùng bùn đen luyện thành đan dược, kiếm lời không vốn a.

Để chắc ăn, Lâm Phàm lại bốc một nắm đất ném vào lò đan.

"Ừng ục..."

"Đinh, chúc mừng luyện đan thành công."

"Tốc Nguyên Đan *1."

Đồng thời Lâm Phàm phát hiện một vấn đề, sau mỗi lần mình luyện đan thành công, đều sẽ có một dòng khí không biết từ đâu dũng mãnh tràn vào cơ thể mình, tựa như dòng khí ấy là exp đang tăng cường cấp bậc cho chức nghiệp phụ vậy.

Lâm Phàm nhìn đan dược trong tay, muốn thử hiệu quả một chút nên ném vào miệng.

"Đinh, dùng Tốc Nguyên Đan, chuyển hóa thành 10 điểm exp hay sử dụng hiệu quả gia tăng tốc độ tu luyện?"

Lâm Phàm giờ phút này lại càng kinh ngạc, hệ thống sau khi cập nhật càng ngày càng nhân tính hóa.

Trước kia mặc kệ mình cần thuốc gì thì cũng đều chỉ tăng exp, mà giờ lại cho mình được lựa chọn.

Không tồi, không tồi, không uống tình cảm thăm thiết mà ca dành cho mi.

- Chuyển hóa exp.

Sau khi tăng thêm 10 exp, Lâm Phàm đã nghĩ ra một ý, đồng thời cũng cảm thán đan dược này ăn ngon, giống như đậu tằm đường.

Sau đó Lâm Phàm không nói hai lời, mãi miết bới đất.

Lúc trước đều là năm từng năm bỏ vào lò, giờ trực tiếp ném cả khối vào.

"Ừng ùng ùng..."

"Đinh, chúc mừng luyện đan thành công."

"Tốc Nguyên Đan *10."

Không tồi, không tồi...

Mắt Lâm Phàm tỏa sáng, chỗ đất này đều là bảo bối a.

Tốc Nguyên Đan mặc dù chỉ là đan dược Hoàng giai hạ phẩm, nhưng cũng thuộc loại nổi bật trong Hoàng giai hạ phẩm.

Bởi vì đối với võ giả hiện nay, không có đan dược gia tăng tốc độ thì việc tu luyện cực chậm.

Mà tài liệu luyện chế Tốc Nguyên Đan mặc dù không phải là thứ gì tốt, nhưng có xác suất luyện chế thất bại khá cao. Luyện đan sư bình thường, mười phần tài liệu có thể luyện ra một phần thành công đã là rất không tệ.

Loại luyện đan sư thành công 100% như Lâm Phàm tuyệt đối là BUG, đã không có ngôn ngữ gì để diễn tả.

Rất nhanh, Lâm Phàm bắt đầu chuyên tâm vào bới đất, ném từng khối bùn đất vào trong lò.

"Đinh, chúc mừng luyện đan thành công."

"Đinh, chúc mừng luyện đan thành công."

"Đinh, chúc mừng cấp bậc luyện đan tăng lên cấp 2."

. . . .

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm ngồi phệt xuống đất mà thở hổn hển vì mệt.

Nhìn chung quanh, hắn mới phát hiện mặt đất đã bị mình đào thành một cái hố thật to.

- Không thể đào nữa, đào nữa thì mình tự chôn mình mất.

Lâm Phàm nhìn nhìn túi chứa đồ, năm trăm viên Tốc Nguyên Đan lẳng lặng nằm trong đó, tỏa ánh sáng lấp lánh chói mắt.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Buôn Bán Không Vốn

Dịch & biên: †Ares†

Đan Đình phong, mỗi một đệ tử nơi này đều là hảo thủ luyện đan, được chân truyền của thái thượng trưởng lão Viêm Trần, thủ pháp luyện đan lại càng muôn màu muôn vẻ.

Mà đệ tử Đan Đình phong thông thường đều rất cao ngạo, bởi vì trong mắt bọn hắn, chính mình thuộc nhóm cao phú soái.

Lúc này, có rất đông đệ tử đang tụ tập trước một gian phòng luyện đan.

Những đệ tử này đều là đệ tử ngoại môn, đối với thuật luyện đan là nửa chữ cũng không biết. Hiện giờ bọn họ tới đây để thỉnh cầu đệ tử Đan Đình phong ra tay luyện đan.

- Lý sư huynh, giúp ta luyện chế một lò đan dược đi.
- Lý sư huynh, khẩn cầu ra tay, ta nguyện ý trả công bảy phần.

Một gã đệ tử cắn răng nói.

- Lý sư huynh, ta đã chuẩn bị hai mươi phần tài liệu, chỉ cầu một lò Túc Nguyên Đan.

....

Lý sư huynh này tên là Lý Thuận, đệ tử luyện đan thế hệ trước của Đan Đình phong.

Lý Thuận từng là đồng tử thối lò của thái thượng trưởng lão Viêm Trần, rất giỏi canh lửa nên được thái thượng trưởng lão Viêm Trần ưa thích, vì thế thu làm đệ tử, dạy luyện đan. Có điều thiên phú luyện đan của Lý Thuận không được, nhiều năm như vậy vẫn chỉ là một đệ tử luyện đan ở ngoại môn, các sư huynh đệ cùng lứa với hắn hầu hết đã vào nội môn, thậm chí có người đã lên cấp trưởng lão luyện đan trong tông.

Chẳng qua đối với Lý Thuận thì hiện giờ đã đủ. Cho dù chỉ là đệ tử ngoại môn thì thế nào, chính mình vẫn được các đệ tử ngoại môn khác tung hô như thần tượng đấy thôi.

- Mời ta luyện đan, ta cần thu tám phần.

- Túc Nguyên Đan tuy chỉ là đan dược Hoàng giai hạ phẩm, nhưng luyện chế khó khăn không thua gì Hoàng giai thượng phẩm, hai mươi phần tài liệu có thể ra một lò đã là vận khí cực lớn, người cần chuẩn bị bốn mươi phần tài liệu.

- Những ai muốn luyện đan thì tới đăng ký với đồng tử của ta, đợi chuẩn bị tốt tài liệu lại đến.

Lúc này từ trong phòng truyền ra một giọng nói hờ hững, rất có cảm giác cao nhân ẩn sĩ.

Những đệ tử ngoại môn đang khẩn cầu luyện đan cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Đan dược khó cầu, đan dược mình cần thì khó càng thêm khó.

Mà đám đệ tử luyện đan ở Đan Đỉnh phong này, cả đám đều giống như quỷ hút máu, tham lam vô cùng.

Nhưng nếu không tìm đám hút máu này thì còn biết tìm ai để nhờ luyện đan?

Rất khó để kiên tu cả võ đạo lẫn luyện đan, bởi luyện đan chú ý tới tâm tính, mỗi một lần luyện đan đều phải vững vàng, không thể có dù

một chút tập niệm, nếu không đan không thể luyện thành.

Mà như thế làm sao có tinh lực để vừa tu võ vừa luyện đan.

Trừ phi đạt được cảnh giới Nhập Thần, có thể nhất tâm đa dụng, nếu không hết thầy không cần bàn nữa.

- Ài...

Những đệ tử đến cầu đan cùng thở dài một tiếng, con đường võ đạo thật sự là quá khó đi.

- Tới đây nào tới đây nào, đừng bỏ qua, mua hời bán rẻ đây, mau tới kiếm lời, không tới đừng hối hận nào.

Lâm Phàm vừa ra khỏi cửa đã cao giọng hô.

Tốc Nguyên Đan này ở trong mắt Lâm Phàm hoàn toàn là phế vật, tăng có 10 exp mà dược hiệu thì hăn cũng chẳng cần đến.

Căn thuốc tăng tốc độ tu luyện còn không bằng dùng thời gian tu luyện ấy để luyện thêm mấy bình đan dược.

Giờ khắc này những đệ tử ngoại môn tới cầu đan đều nghi hoặc nhìn lại, không biết người này muốn làm gì.

- Đồng tử, có chuyện gì vậy?

Lúc này, Lý Thuận hỏi vọng từ phòng ra.

- Không biết ạ, hăn là giao dịch đan dược.

Lý Thuận ‘à’ một tiếng, cũng không thêm để ý. Giao dịch kiểu này rất thông thường, đám đệ tử ngoại môn cầu hăn luyện đan chẳng phải là một loại giao dịch sao.

Mà đám đệ tử ngoại môn này nhất định phải chuẩn bị tốt đủ phần tài liệu như hăn bảo, nếu không bọn họ tìm nổi ai?

Lấy tư cách của hắc ở Đan Đình phong, coi như sư huynh đệ đồng môn có thiên phú luyện đan tốt hơn hắc cũng phải nể mặt.

- Ô, kia không phải là tên ngọc trên Vô Danh phong sao?

- Tên ngọc trên Vô Danh phong là sao?

- À, các người có nghe nói qua về một gã ngồi trên tảng đá mười ngày không nhúc nhích chưa?

- Có chuyện này sao, sao ta không biết nhỉ. Ngồi mười ngày mười đêm còn không phải là tê liệt cái mông luôn, chẳng lẽ tên này bị chập?

- Chính thế, nên mới gọi là tên ngọc.

....

Lâm Phàm lúc này rất là thỏa mãn nhìn thấy quanh mình đã có rất nhiều người vây xem. Dùng đan dược chế từ đất để đổi một ít sức lao động miễn phí thật là quá tuyệt.

- Các người xem, đây là cái gì?

Lâm Phàm xuất ra một viên Tốc Nguyên Đan, híp mắt chờ mọi người điên cuồng.

Mọi người trừng mắt nhìn, nhất thời phát ra một loạt tiếng kinh ngạc.

- Đây là Tốc Nguyên Đan.

....

- Đúng, các người rất biết nhìn hàng.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, biểu cảm của những người này hoàn toàn giống như dự kiến.

- Các người có biết do ai luyện chế không?

Lâm Phàm lại hỏi.

Mọi người nhìn lẫn nhau, không rõ người này hỏi thế có ý gì.

Tốc Nguyên Đan mặc dù không phải là đan dược cao giai, nhưng hiệu quả cũng rất lợi hại.

Tăng lên tốc độ tu luyện, đây chính là đan dược nâng đỡ tu vi a. Tuy dược liệu không có gì trân quý, nhưng luyện chế khó khăn khá lớn.

Mười phần tài liệu có thể luyện ra một lò đã là vận khí tốt, mà nếu một lò có thể có chừng năm viên Tốc Nguyên Đan thì đã phải thấp nhang cảm tạ Bồ Tát.

Giờ phút này tên gốc trong truyền thuyết hỏi đan dược này là ai luyện chế, đúng là câu trong lòng bọn hắn đang hỏi.

- Ta biết, nhất định là người luyện chế.

Một người đứng ở hàng trước bật thốt.

Lâm Phàm nghe thế khẽ cười, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

- Không tồi, không tồi, thật tinh mắt, cái này tặng người.

Lâm Phàm tiện tay ném viên Tốc Nguyên Đan tới. Đệ tử ngoại môn kia cả kinh, có chút không dám tin.

Đan dược này là cho mình sao?

Hắn lập tức mừng rỡ, rồi rít cảm ơn:

- Cảm tạ Lâm sư huynh.

Đám đệ tử ngoại môn chung quanh thấy Lâm Phàm tiện tay thưởng đan dược cho người khác như vậy thì cũng kinh ngạc nói không ra lời.

Lâm Phàm nhìn thần sắc khiếp sợ của đám đệ tử ngoại môn trước mặt, biết mục đích của mình sắp đạt tới.

Trước hết phải cho bọn họ cảm giác bản đại gia rất hào phóng đã, nếu không sẽ không dụ được đối phương.

- Các người xem, đây là cái gì?

Lâm Phàm mỉm cười, mở bàn tay.

- A...

Giờ khắc này, đám người lập tức điên cuồng.

Trong ánh mắt của bọn họ, trên tay đối phương là một nắm Tốc Nguyên Đan.

Mới liếc mắt qua thôi đã đếm được phải có hơn mười viên a.

- Lâm... Lâm sư huynh, vừa nãy huynh nói muốn giao dịch, chính là dùng Tốc Nguyên Đan để đổi sao?

Một gã đệ tử lắp bắp hỏi.

- Đúng vậy, người thực thông minh, tặng người một viên.

Lâm Phàm ném một viên tới.

Đệ tử kia nhất thời mừng rỡ bắt lấy, sau đó giấu kỹ vào trước ngực, ánh mắt nhìn về Lâm Phàm trở nên long lanh thẳng tắp.

Vừa nãy ai nói Lâm sư huynh là kẻ ngốc, đứng ra cho ta, nhất định phải đánh chết người.

Đây rõ ràng là một đại tài chủ a.

- Tốt lắm, giờ nói tới điểm chính. Các người hẳn cũng biết tông chủ đã ban tặng Vô Danh phong cho ta, thế nhưng trên đó quá nhiều cò đại,

cho nên nếu ai lên đó nhờ vả cho ta một ngày sẽ được mười viên Tắc Nguyên Đan làm tiền công.

Lâm Phàm nói.

- Hà... Lâm sư huynh, huynh nói thật sao?

Đám đệ tử ngoại môn đang vây quanh Lâm Phàm, nghe thế thì không dám tin, vội hỏi lại.

- Đương nhiên, nhưng giờ đã không còn sớm, mọi người trước hết về nghỉ ngơi đi, sáng mai tới làm việc.

Lâm Phàm nói.

- Không, Lâm sư huynh, chúng ta không cần nghỉ, bây giờ lập tức sẽ đi làm cỏ.

Giờ khắc này mọi người hưng phấn không thôi, loại chuyện tốt này sao dám để chậm trễ chứ.

Mười viên Tắc Nguyên Đan, đây cũng không phải chuyện đùa.

Nếu tự mình chuẩn bị được liệu thì bao giờ mới có đủ chứ.

Lâm Phàm nhìn thần sắc kích động của mọi người, thỏa mãn gật gù đầu. Quả nhiên là có tiền vốn thì dễ sống.

- Còn nữa, các người phải nhớ kỹ, ta không phải là sư huynh của các người. Bản tọa là tông chủ Thánh Ma Tông, là phân tông của Thánh Tông, theo lý mà nói, ta xem như sư đệ của tông chủ, cho nên các người phải gọi là Lâm sư thúc.

Lâm Phàm nói.

Đối với đám đệ tử ngoại môn, đan dược tự dưỡng đến dễ thế này, đừng nói là sư thúc, kêu cha cũng không thành vấn đề.

- Lâm sư thúc...

Giờ phút này đám đệ tử vội đồng thanh hô.

- Ủm, đi thôi, làm việc cho tốt, nếu được việc thì bản sư thúc sẽ thưởng thêm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Vô Cùng Quái Dị

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trời chiều nắng ngả về Tây, cảnh vật trên Thánh Ma tông càng trở nên thê lương tĩnh mịch, ngoại trừ âm thanh của côn trùng thì chỉ còn lại từng đợt tiếng thở dài truyền ra từ bên trong đám cỏ dại.

Trong rừng cỏ, một cặp móng rất tròn nhấp nhô lên xuống, dịch trái dịch phải rất hấp dẫn ánh mắt người.

– Ài, làm sao để sống hết hôm nay đây.

Trương Nhị Cầu làm quần quật cả chiều, khóc cạn cả nước mắt, trên người rất nhiều chỗ bị cỏ dại cửa đứt, đau ê ẩm.

Trương Nhị Cầu ngồi phệt xuống đất tỏ vẻ muốn bãi công. Nhìn đám cỏ dại mênh mông vô bờ, Trương Nhị Cầu chỉ muốn phủi móng chuồn khỏi nơi này. Đây cũng không phải là công việc để người làm a.

Nhưng vừa nghĩ tới việc trước lúc rời đi mình đã đắc tội tiểu bá vương ở khu tập dịch, Trương Nhị Cầu run rẩy cả người.

Một khi trở về, mạng nhỏ khó bảo toàn.

Ài...

Trương Nhị Cầu liên tục thở dài, mà vừa lúc này, cách đó không xa truyền tới âm thanh ầm ĩ. Trương Nhị Cầu biến sắc, lập tức đứng lên, cầm lấy dụng cụ mà điên cuồng làm cỏ.

Tông chủ đã trở lại, nhất định là tông chủ đã trở lại.

Nếu nhìn thấy mình nhàn hạ ở nơi này, nhất định là sẽ hung hăng giết chết mình. Có lẽ mình sẽ giống với hòn đá kia, tan xương nát thịt, chết không toàn thây.

Trương Nhị Cầu lau nước mắt, gì cũng không nói, làm việc.

Thế nhưng sau đó Trương Nhị Cầu lại phát hiện tiếng bước chân dày đặc, còn có tiếng của rất nhiều người, rõ ràng không phải là tông chủ trở về.

Trương Nhị Cầu ngẩng đầu nhìn lại, khi thấy một đám người cầm trong tay trường kiếm, đại đao, khai sơn phủ thì sắc mặt Trương Nhị Cầu lập tức trắng bệch.

– Không thể nào, hãn tìu người giết tới?

Trương Nhị Cầu bị hù suýt nữa tè ra quần. Hãn cho rằng nhất định là tiểu bá vương khu tập dịch dẫn người đến báo thù.

Nhìn qua chỗ kia ít nhất có đến mấy chục người, hiện giờ tông chủ đi vắng, tu vi của mình lại thấp như vậy, nếu bị bọn hãn loạn đao chém chết thì biết kêu ai?

Trương Nhị Cầu vội trốn vào trong bụi cỏ, không nhúc nhích, thậm chí cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ bị đối phương phát hiện.

Lâm Phàm dẫn đệ tử ngoại môn đến nơi này, trong lòng nhẩm tính, từng này người nhiều nhất là vài ngày có thể làm xong.

Phương diện đan dược thì không cần lo, ngày mai lại tới một gian mật thất khác trên Đan Đỉnh phong, tiếp tục đào đất luyện đan làm tiền công.

Giờ phút này Lâm Phàm khẽ nhíu mày, ô, Nhị Cầu chạy đâu rồi?

Hay là thừa dịp mình đi vắng mà trốn rồi?

– Nhị Cẩu... Nhị Cẩu đi đâu rồi?

Lâm Phàm hô.

Trương Nhị Cẩu đang run rẩy trốn trong bụi cỏ, nghe được tiếng của tông chủ thì lập tức bình tâm lại.

– Tông chủ, ta ở chỗ này.

Trương Nhị Cẩu lập tức chạy ra.

– Người vừa mới đi đâu? Ta tìm người tới giúp người, đông người hơn thì nhanh hơn. Được rồi, bắt đầu đi.

Lâm Phàm nói.

Trương Nhị Cẩu thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra là người làm cỏ cùng. Rồi Trương Nhị Cẩu bỗng phát hiện, những người này không phải đều là đệ tử ngoại môn sao? Ánh mắt của Trương Nhị Cẩu nhìn về Lâm Phàm lúc này không khỏi thay đổi.

Tông chủ không hổ là tông chủ, nhổ cỏ cũng có thể tìm đệ tử ngoại môn, thật sự là quá lợi hại.

Khi hắn còn ở bên đệ tử tạp dịch, gặp được đệ tử ngoại môn còn không phải khúm núm xem người ta thành đại gia, làm sao lợi hại được như tông chủ, trực tiếp kéo tới cắt cỏ.

– Nhị Cẩu, cầm lấy những đan dược này, sáng mai phân phát cho mọi người. Bản tông hơi mệt, đi nghỉ trước đã.

Lâm Phàm ném túi đan dược cho Trương Nhị Cẩu. Chỗ đan dược này chẳng phải thứ gì tốt, để Trương Nhị Cẩu phụ trách là đủ.

– Dạ.

Trương Nhị Cầu gật gật đầu.

Những đệ tử ngoại môn theo Lâm Phàm đi tới, nhìn thấy Lâm Phàm cứ thế giao Túc Nguyên Đan cho Trương Nhị Cầu, ai ấy mở to hai mắt, sau đó trong lòng mỗi người đều rõ ràng.

Người gọi là Nhị Cầu này, nhất định là nhân vật đặc lực bên dưới Lâm sư thúc.

Trương Nhị Cầu nhìn bóng lưng của tông chủ, lại nhìn nhìn đan dược trong tay, cả người ngây ngẩn, đây là tình huống gì?

Đúng lúc này Trương Nhị Cầu cảm nhận được ánh mắt những đệ tử ngoại môn này nhìn về phía mình như lửa nóng, giống như những người này muốn đốt sạch y phục của mình thì không khỏi run lên.

– Nhị Cầu ca, chúng ta bắt đầu làm từ đâu?

Một gã đệ tử ngoại môn, vẻ mặt rất thân thiện hỏi. Một tiếng Nhị Cầu ca này khiến Trương Nhị Cầu không dám tin mà nhìn người trước mắt.

– Người vừa mới gọi ta là gì?

Trương Nhị Cầu sửng sốt, giống như chính mình nghe lầm.

Những đệ tử ngoại môn này đều từng là những người tit trên cao mà mình không thể chạm vào a.

– Sao cơ Nhị Cầu ca?

Đệ tử kia không hiểu hỏi.

Giờ khắc này, Trương Nhị Cầu toàn thân khoan khoái, một tiếng Nhị Cầu ca này để hấn mê mẩn tâm thần.

Trương Nhị Cầu chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ có đệ tử ngoại môn gọi mình là Nhị Cầu ca.

– Tốt, nghe ta chỉ huy, bắt đầu làm cỏ từ nơi này.

Trương Nhị Cầu chỉ chỉ nói.

....

Lâm Phàm trở về căn nhà gỗ hai tầng. Đoạn thời gian này, Lâm Phàm vẫn luôn suy nghĩ một việc.

Đó là về giọt thần huyết mà Thánh Ma lão tổ đã đặt vào trán của mình trước khi đưa mình tới nơi này.

Không biết tại sao, đến tận bây giờ Lâm Phàm vẫn không có chút cảm giác nào về nó. Lâm Phàm biết loại đồ chơi như thế đều ẩn chứa ý chí đại năng ở bên trong, thậm chí cả tình huống đoạt xá cũng không phải là không có.

Nhưng thời gian đã lâu như vậy, ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không có, Lâm Phàm cũng thầm thở phào một hơi.

Chỉ là không biết thần huyết này có tác dụng gì.

Ngay cả hệ thống cũng không nhắc tới thần huyết, xem ra thần huyết này là cận bã đến mức hệ thống không thèm đặt trong lòng.

Sau đó, Lâm Phàm tiến vào trạng thái tu luyện, luyện cùng lúc Vô Tướng Thiên Ma và Kiếm Ý. Giờ khắc này chân nguyên trong trời đất theo bốn phía hóa thành từng dòng nhỏ tràn vào cơ thể Lâm Phàm.

Hôm sau.

Lâm Phàm ra khỏi nhà, vốn nghĩ rằng đám đệ tử ngoại môn kia đã rời khỏi, thế nhưng không ngờ mọi người vẫn đang chăm chỉ làm việc, khiến Lâm Phàm vui mừng gật gật đầu.

Mà Trương Nhị Cầu kia đã sớm chui vào một góc mà ngủ.

Cảnh giới Tiên Thiên cùng cảnh giới Hậu Thiên khác biệt không chỉ ở thực lực mà còn chênh lệch ở cả sức chịu đựng của cơ thể.

Cảnh giới Tiên Thiên có thể không ăn không uống không ngủ mấy ngày, nhưng cảnh giới Hậu Thiên lại không chống đỡ được.

Lâm Phàm không nói gì thêm, quay người đi tới Đan Đỉnh phong.

Tốc Nguyên Đan tuy không có mấy tác dụng với hắn, nhưng chỉ chút đan dược hôm qua sợ là chưa đủ trả công cho những đệ tử ngoại môn này.

Đan Đỉnh phong.

Lý Thuận làm thủ tịch luyện đan sư ở trong đệ tử ngoại môn, tự nhiên là cực kỳ cao ngạo. Hắn rất có lòng tin ở việc những người cầu mình luyện đan hôm qua sẽ phải quay lại.

Mỗi ngày luyện đan cho người khác rồi lại cầm đan dược của người khác, loại cảm giác này là sướng khoái tới cỡ nào chứ.

Thế nhưng ngày hôm nay làm Lý Thuận có chút khó hiểu, bởi vì số người đến lại ít hơn hôm qua một chút.

Những người cầu mình luyện đan hôm qua tại sao chưa thấy ai tới?

Dựa theo tình huống trước kia, đám người đó hẳn là sớm đã phải ở chỗ này đợi mình chứ nhỉ?

Quái dị vô cùng a.

——oo0oo——

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Vào Mà Không Gõ Cửa Là Không Tốt

Dịch & biên: †Ares†

oOo

– Những người đến cầu đan hôm qua, hôm nay đã đến chưa?

Lúc này đã không còn sớm, theo lý thuyết hẳn nên có vài người rồi.

– Chưa đến.

Đồng tử thối lò lắc lắc đầu, cũng cảm thấy kỳ quái. Loại tình huống này là lần đầu tiên gặp được a.

– Ô, Lý sư huynh, đệ phát hiện một người lén lén lút lút, tiến vào một gian mật thất chưa bao lâu, lại đi ra tiến vào một gian khác.

Đồng tử nhìn một bóng người cách đó không xa, chốc lại đi ra đi vào, làm cho người ta sinh nghi.

– Có chuyện thế sao? Đi xem thử đi.

Lý Thuận không quá để ý chuyện này, thế nhưng nơi này là địa bàn của mình, còn không tới lượt người khác tới càn rỡ.

....

Lúc này, ở phòng luyện đan, Lâm Phàm điên cuồng đào lấy bùn đen. Bùn đen này trải qua thời gian dài hấp thu được lực tán phát ra khi người khác luyện đan nên bản thân đã có hiệu quả của thảo dược.

Loại đồ vật thể này, dùng một khối là ít đi một khối, nhưng Lâm Phàm cũng không để tâm. Hẳn hẳn là người duy nhất có thể dùng bùa đất để luyện chế Túc Nguyên Đan.

Lâm Phàm nhìn đan dược trong túi chứa đồ, rất thỏa mãn gật gật đầu. Đã có hơn một ngàn viên, mật thất cũng đã đổi mấy lần.

Chờ khi móc hết số bùa đen ở gian mật thất này chắc cũng đã đủ đan dược làm tiền công rồi.

Mà vừa lúc này, cửa phòng luyện đan đột nhiên bị người đẩy ra. Lâm Phàm sửng sốt, phảng phất như làm việc gì mờ ám bị người bắt quả tang, vội tiến vào trạng thái ẩn thân.

Đồng tử thối lò nhìn bên trong không có người, muốn tiến vào xem thử.

– Ái ui...

Đúng lúc ấy, đồng tử không chú ý tới việc mặt đất sau cửa đã bị Lâm Phàm đào rỗng thành cái hố, trực tiếp bước hụt vào khoảng không, té lăn xuống hố.

– Cái gì...

Đồng tử thối lò mới vừa muốn nói gì đó, đầu lại gặp một đòn nghiêm trọng, lập tức hôn mê bất tỉnh.

– Phù...

Lâm Phàm thở phào một cái. Xem ra phòng luyện đan này cũng không an toàn, lúc nào cũng có thể có người tiến vào.

Chính mình đường đường tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, nếu chuyện trộm bùa đen này bị người biết được thì còn gì là thể diện.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục tiến hành công tác lấy bùn đen, một khối lại một khối ném vào lò, Tốc Nguyên Đan cũng không ngừng luyện chế thành công.

Không quá bao lâu, khi bùn đen trong gian mật thất này đều đã bị vét hết, Lâm Phàm thở nhẹ một hơi, rốt cuộc làm xong toàn bộ.

Một ngàn ba trăm viên Tốc Nguyên Đan đã đủ để làm tiền công, thậm chí còn thừa khá nhiều.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị ra khỏi cửa, đột nhiên dừng bước, sau đó xoa xoa cằm. Cứ như vậy rời đi thì có gì đây không ổn lắm.

Lâm Phàm nhìn về phía đồng tử đã ngã xuống đất ngất đi kia, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hồ hồ...

....

Không biết qua bao lâu, Lý Thuận chợt gọi to đồng tử thối lò của mình. Đã đợi lâu như vậy mà mấy người hôm qua cầu hãn luyện đan lại không ai tới, làm Lý Thuận có chút nhàm chán.

Thế nhưng hiện giờ cả đồng tử cũng biến mất, làm cho Lý Thuận có chút nổi giận.

Đồng tử này thật quá làm càn, chẳng lẽ ý vào được mình cứng chiều nên dám trốn đi chơi? Chờ khi hãn trở lại, nhất định phải hảo hảo giáo huấn.

– Aaaa... Lý sư huynh, cứu mạnggggg...

Vừa lúc đó, một tiếng kêu cứu từ bên ngoài truyền đến. Lý Thuận vừa nghe, đây không phải tiếng của đồng tử sao?

Giờ phút này nghe giọng kia hình như đã xảy ra chuyện gì đại sự. Lý Thuận cũng không nghĩ nhiều, lập tức ra khỏi cửa.

Vừa nhìn thấy chuyện trước mắt, Lý Thuận đã ngẩn người.

Đồng tử của hắn lại đang trần tròng...

Chuyện này...

– Người đang làm gì đó?

Mất mặt, thật sự là quá mất mặt. Lý Thuận chỉ muốn chửi ầm lên một trận.

– Sư huynh, đệ bị cướp...

....

Lúc này tâm trạng của Lâm Phàm rất tốt. Tên kia không gõ cửa đã tiến vào, quá bất lịch sự, không cướp sạch rồi ném quần áo của hắn vào lò luyện đan thì không làm hắn biết không gõ cửa mà xông vào rất nguy hiểm.

Lâm Phàm vừa khe khẽ hát một vừa đi tới, nhìn thấy đệ tử Thánh Tông ngang qua đều sẽ thân thiện gật gật đầu.

Hiện giờ con đường này càng tiến càng thuận. Dưới sự che chở của Thánh Tông, phát triển Thánh Ma Tông hắn là không thành vấn đề. Thế nhưng tu vi của mình nhất định phải tăng lên.

Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, người nhỏ yếu dễ gặp bất hạnh.

Nhưng cũng không thể quên việc phát triển Thánh Ma Tông.

Từng là Thánh Ma Tông mấy vạn đệ tử, nhưng lại bị chín đại tông môn tiêu diệt. Hiện giờ mình trở thành tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, không phát triển đệ tử lên mấy chục vạn thì làm sao dám nói mình là tông chủ?

– Ngoại môn thập đại thiên tài Phong Bất Giác so đấu với Diệp Thiếu Thiên, Nhược Mộng Vũ cũng ở đó.

– Cái gì? Thật hay giả? Nhược Mộng Vũ chính là đệ nhất trong ngoại môn thập đại thiên tài, hơn nữa còn là tuyệt thế đại mỹ nhân a.

Vốn Lâm Phàm muốn trở về Thánh Ma phong xem công tác làm cỏ đã tới đâu, giờ phút này nghe thấy phía trước có náo nhiệt thì cũng tò mò muốn xem thử.

Từ lúc đến Thánh Tông này vẫn chưa hóng được biển gì hot đấy.

Không được, phải đi nhìn xem, tăng kiến thức, cũng xem thử thập đại thiên tài ngoại môn ở Thánh Tông là như thế nào.

Lâm Phàm nhanh chóng đi theo những đệ tử kia tới hiện trường. Vừa nhìn, đã thấy giữa đám người có ba người đang đứng.

Hai nam một nữ.

Hai nam nhìn qua đã biết là rồng trong loài người, trong đó có một thiếu niên càng nổi trội, anh khí bức người, khuôn mặt lạnh nhạt bình thản, hơi tản ra khí tức vương giả.

Còn nữ kia, trong mắt Lâm Phàm thật xứng hai chữ mỹ nữ, dáng người lung linh, khuôn mặt xinh đẹp. Thế nhưng đôi mắt lấp lánh kia thi thoảng lại lóe ra vẻ xem thường, khiến cô nàng mất điểm thảm hại.

Theo quan điểm của Lâm Phàm, chỉ có xinh đẹp, ánh mắt ngây thơ, nhu nhược động lòng người mới xứng gọi là mỹ nữ. Đó cũng là hình mẫu lý tưởng trong lòng hắn.

Lâm Phàm vênh tai nghe nghe những người chung quanh bàn tán.

– Diệp Thiếu Thiên này không đơn giản. Khi hấn rơi từ thần đàn xuống, mọi người đều ác ý châm chọc, nhưng Nhược Mộng Vũ vẫn

không hề rời xa, hiển nhiên là biết Diệp Thiếu Thiên nhất định sẽ quật khởi.

– Không ngờ thập đại thiên tài Phong Bất Giác lại không đỡ nổi ba chiêu của đối phương.

– Ài, ba năm trước Diệp Thiếu Thiên chính là xếp hạng đầu trong ngoại môn thập đại thiên tài, sau không biết nguyên nhân gì mà tu vi đại giảm, thiếu chút nữa biến thành phế nhân. Hiện giờ hắn quật khởi, tu vi thâm hậu hơn cả dĩ vãng, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ trở thành đệ tử nội môn.

....

Lâm Phàm nghe mọi người tán chuyện thì trong lòng cũng có hứng thú. Đây chính là nội dung câu huyết quen thuộc a.

– Diệp Thiếu Thiên, người đừng tiểu nhân đặc chí quá sớm.

Phong Bất Giác bại chỉ trong ba chiêu, hai tròng mắt đỏ bừng nổi giận nói.

– Phế vật như ngươi có tư cách gì nói trước mặt ta?

Khuôn mặt Diệp Thiếu Thiên lạnh như băng nói, ánh mắt nhìn về phía Phong Bất Giác phảng phất là đang nhìn một con kiến.

– Diệp ca ca, nói nhiều với loại người này làm gì. Hắn chỉ là một khối đá kê chân nhỏ bé không đáng kể trong đời huynh mà thôi.

Nhược Mộng Vũ nhìn ai cũng bằng ánh mắt lạnh như băng, chỉ riêng nhìn về phía Diệp Thiếu Thiên mới lộ ra vẻ nhu tình, giống như trong trời đất này chỉ có Diệp ca ca mới là bạch mã vương tử trong lòng cô nàng.

Phong Bất Giác lúc này không phục một chút nào. Ba năm trước, Diệp Thiếu Thiên đứng đầu bảng thập đại đệ tử thiên tài ngoại môn, còn

Phong Bất Giác năm đó chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường, không có địa vị hiện giờ.

Ngày ấy, Phong Bất Giác đang cố gắng tu luyện, trùng kích tu vi. Thế nhưng ngay tại thời khắc quan trọng, không biết là Diệp Thiếu Thiên tranh đấu với vị đệ tử nào trong tông, ồn ào đến độ khiến Phong Bất Giác không thể tập trung tinh thần, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Mà sau đó, Phong Bất Giác đi tìm Diệp Thiếu Thiên tranh luận, Diệp Thiếu Thiên kia trực tiếp nói một câu làm cho Phong Bất Giác nổi trận lôi đình.

– Loại đệ tử như ngươi, tông môn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mau cút, đừng quấy rầy ta tu luyện.

Ngày đó, Phong Bất Giác thấy được từ trong ánh mắt của Diệp Thiếu Thiên sự khinh thường, từ ấy điên cuồng tu luyện, thậm chí cả lúc ngủ cũng không ngừng luyện.

....

Diệp Thiếu Thiên nhìn những người chung quanh, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

Các người từng dùng đủ mọi cách nịnh nọt ta, thế nhưng trong ba năm ta tự phế tu vi thì đua nhau châm chọc. Mà giờ công pháp của ta đã thành, tu vi càng sâu hơn trước, các người lại muốn quỳ xuống liếm chân ta như chó.

Thật đúng là khôi hài.

——oo0oo——

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Nhớ Lấy, Nói Ra Được Là Phải Làm Được

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Tình huống hiện giờ ở hiện trường làm Lâm Phàm cảm thấy có gì đó không đúng.

Diệp Thiếu Thiên phế đi ba năm, chịu đủ dày vò, lý ra Phong Bất Giác phải ngang ngược càn rỡ, không chuyện ác nào không làm nên bị trả thù. Thế nhưng tình huống sao lại ngược lại?

Không lô-gic, cực kỳ lô-gic.

Lâm Phàm tỉnh bơ tiếp tục quan sát. Hắn muốn xem chuyện này rốt cuộc sẽ giải quyết thế nào. Hiện hắn cũng thấy đáng tiếc cho Phong Bất Giác, tu vi Tiên Thiên cao giai, cách cảnh giới đại viên mãn chỉ chừng một bước, trong ngoại môn cũng là tồn tại hàng đầu.

Mà Diệp Thiếu Thiên cũng có tu vi Tiên Thiên cao giai, nhưng chỉ ba chiêu đã đánh bại Phong Bất Giác, hiển nhiên rất không đơn giản.

– Phong Bất Giác, người nên thực hiện lời lúc trước, kẻ bại cút khỏi Thánh Tông. Diệp Thiếu Thiên ta khinh thường động thủ với người, bởi vì người ở trong mắt ta chỉ là con kiến mà thôi.

Diệp Thiếu Thiên nhếch miệng khinh thường nói.

Sắc mặt Phong Bất Giác tái nhợt, khóe miệng còn vương một tia máu, giờ phút này nghe thế, hai mắt nhất thời có chút đờ đẫn.

Rời khỏi Thánh Tông?

Nhớ năm đó, trăm cay nghìn đắng bái nhập Thánh Tông, nhưng hôm nay lại bởi vì xúc động đánh cuộc mà phải rời khỏi nơi mình từng mong ước, Phong Bất Giác không cam lòng.

Diệp Thiếu Thiên nhìn sắc mặt trắng bệch của Phong Bất Giác, cười lạnh:

– Đừng nói đồng môn khi dễ, không cho người cơ hội. Chỉ cần người quỳ xuống nhận sai, Diệp Thiếu Thiên ta sẽ không cùng người chấp nhận, để phế vật người tiếp tục lưu lại ngoại môn. Thế nào?

– Diệp Thiếu Thiên, người đừng khinh người quá đáng.

Phong Bất Giác nổi giận quát lên. Nam tử hán đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa, muốn để mình quỳ xuống, quả thực là nằm mơ.

– Diệp ca ca, nói nhiều với hã làm gì. Để cho quỳ xuống nhận sai đã là khai ân mà còn không biết điều, uổng phí lòng tốt của huynh.

Nhược Mộng Vũ nhẹ giọng nói.

Đám đệ tử ngoại môn vây xem chung quanh cũng chỉ biết im lặng theo dõi. Bọn họ không có tư cách quản loại tranh đấu cấp cao này.

Thậm chí có người còn đang sợ sẽ bị Diệp Thiếu Thiên nhìn tới. Dù sao ba năm này, bọn hã cũng châm chọc không ít. Hiện giờ người này khôi phục tu vi, tái hiện hào quang, nếu muốn báo thù thì thật là bi kịch.

Diệp Thiếu Thiên cười khẽ:

– Một khi đã như vậy, người mau rút khỏi Thánh Tông.

Diệp Thiếu Thiên khí thế bức người, khóe miệng luôn nở nụ cười, giống như chuyện này chỉ là do hã nhất thời nổi hứng muốn giết thời gian.

Ở trong mắt Diệp Thiếu Thiên, Phong Bất Giác này căn bản không đủ cấp bậc. Ngoại môn thập đại thiên tài? Căn bản là không chịu nổi một kích.

Ngoại môn cuối cùng cũng chỉ là ngoại môn, chỉ có nội môn mới là hạch tâm của tông môn.

Phong Bất Giác nắm chặt nắm tay, căn răng mạnh tới phát ra tiếng, thần sắc rất không cam lòng:

– Được, ta đi.

Khi nói ra những lời này, thân thể Phong Bất Giác kịch liệt run rẩy lên. Hẳn trải qua bao nhiêu cố gắng, trở thành một trong mười đại thiên tài ở ngoại môn, thế nhưng trong mắt người lại không đáng kể chút nào.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này, bất đắc dĩ lắc đầu. Đại tông không hổ là đại tông a.

Loại tình huống này căn bản không có khả năng phát sinh ở Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm cảm thấy Phong Bất Giác có chút đáng thương. Trong nháy mắt này, Phong Bất Giác giống như già đi rất nhiều, có một loại thể lương không nói nên lời.

– Vậy còn không mau rút đi.

Diệp Thiếu Thiên thản nhiên cười một tiếng.

....

– Ài...

Đúng lúc này, một tiếng thở dài từ trong đám người truyền ra.

– Thân là đồng tông, có sao phải đuổi tận giết tuyệt như thế. Thân là sư thúc, ta thấy ngươi hơi quá mức rồi đó.

Lúc này Lâm Phàm lắc đầu thở dài, tỏ vẻ ‘ta rất đau lòng’.

Diệp Thiếu Thiên nhú mày nhìn Lâm Phàm, người này là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?

Phong Bất Giác vốn định xoay người rời đi, giờ nghe thấy lời này cũng dừng bước.

– Người là ai?

Diệp Thiếu Thiên lớn tiếng hỏi.

– Ta là sư thúc của ngươi. Người trẻ tuổi, đừng khiến hỏa khí lẫn át lý trí như vậy. Ví như cạnh ngươi có một vị sư muội, nhưng sư muội cũng sẽ có vài ngày không thoải mái, cho nên ngươi cũng nên học các đối xử ôn hòa nhã nhặn với người khác đi.

Lâm Phàm có chút thất vọng với lứa đệ tử đời này của Thánh Tông.

Hỏa khí thật sự là quá lớn.

– Người...

Diệp Thiếu Thiên làm sao còn có thể không rõ đối phương nói có ý gì, về phần cái gì sư thúc, hoàn toàn chính là thái độ.

Giờ phút này Lâm Phàm cũng không nhìn Diệp Thiếu Thiên, ngưng thần nhìn về phía Phong Bất Giác:

– Người muốn rời khỏi Thánh Tông sao?

Phong Bất Giác nhìn Lâm Phàm, tuy rằng không biết đối phương là ai, nhưng hẳn thật sự không muốn rời khỏi Thánh Tông, lắc lắc đầu:

– Không muốn.

– Ừm, nhưng thân là nam tử hán đại trượng phu, đã chấp nhận đặt cược thì phải chấp nhận thua cuộc, bằng không đừng nói người khác

xem thường người, sợ là cả người cũng xem thường bản thân mình.

Lâm Phàm bình thản nói.

Phong Bất Giác sửng sốt, ngây ngốc nhìn Lâm Phàm. Dựa theo ý nghĩ của hắn, người này hẳn là đến hòa giải, thế nhưng không ngờ người này cũng muốn mình rời khỏi tông môn.

Diệp Thiếu Thiên nghe thế, hừ lạnh một tiếng, coi như người thức thời.

– Ta sẽ rời khỏi tông môn.

Phong Bất Giác dùng giọng khàn khàn nói.

Lâm Phàm mỉm cười:

– Tốt, vậy người có bằng lòng gia nhập tông môn của ta hay không?

Phong Bất Giác đang sa sút tinh thần, nghe thế lập tức sửng sốt, kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, không rõ đối phương nói có ý gì.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Phong Bất Giác, cười nói:

– Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong, người có bằng lòng gia nhập Thánh Ma Tông không?

Giờ khắc này, mọi người ở đây đều kinh ngạc, rí tai nhau bàn luận.

– Người này chính là người được tông chủ ban cho ngọn núi đấy.

– Không ngờ người được ban thưởng một ngọn núi là hắn.

– Hiện tại Phong Bất Giác rời khỏi tông môn, sau lại vào Thánh Ma Tông, như vậy khác gì Phong Bất Giác vẫn Thánh Tông a.

– Người này lại vì Phong Bất Giác mà đắc tội Diệp Thiếu Thiên.

....

Diệp Thiếu Thiên gần đây một mực bế quan, cũng không biết chuyện này. Nhược Mộng Vũ nhỏ giọng giải thích, Diệp Thiếu Thiên gật gật đầu.

– Người có bằng lòng hay không?

Lâm Phàm hỏi.

Giờ phút này Phong Bất Giác cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng. Hắn không nghĩ tới người trước mặt chính là người được tông chủ ban thưởng cả ngọn núi trong truyền thuyết.

Chuyện này ở trong tông môn cũng không phải là bí mật gì, hơn nữa tông chủ cũng đã thông báo việc này rõ ràng, đệ tử Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong có thể hưởng thụ đãi ngộ giống như đệ tử bản tông.

– Đệ tử Phong Bất Giác, bái kiến tông chủ.

Phong Bất Giác không chút do dự, quỳ xuống bái nhập Thánh Ma Tông.

Lâm Phàm rất là vui mừng, không nghĩ tới đệ tử đầu tiên của tông môn lại có ngộ tính như thế, sau này không lo tông môn không thể phát dương quang đại a.

– Tốt lắm, như vậy cùng bản tông chủ về tông môn nhìn một cái đi. Bản tông chủ cũng có một số việc cần người giải quyết.

Lâm Phàm vui vẻ nói.

Lại dự được thêm một nhân công, đại đội làm cỏ gia tăng thêm một gã trâu bò.

– Đứng lại.

Lúc này, Diệp Thiếu Thiên lên tiếng.

Tên này chẳng lẽ không biết sống chết? Người Diệp Thiếu Thiên ta muốn đuổi đi mà cũng dám thu lại.

Người được tông chủ ban cho ngọn núi thì thế nào, chẳng qua là một loại ban ân với phân tông mà thôi, chưa chắc có bao nhiêu quan trọng.

—oo0oo—

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Công Pháp Tự Nghĩ Vô Nhân Tính

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm đã đoán trước là nhất định sẽ có chuyện, dù sao ngay trước mặt mang người đi đã là tát thẳng lên mặt người ta.

Nhưng mà nói thật thì Lâm Phàm rất không ưa để mặt mũi cho người.

– Sư diệt có chuyện gì sao?

Lâm Phàm xoay người, thần sắc hờ hững hỏi.

So sánh cùng thần sắc âm trầm của Diệp Thiếu Thiên, Lâm Phàm có khí độ hơn hẳn.

Diệp Thiếu Thiên nghe người trước mặt cứ kêu mình một tiếng sư diệt hai tiếng sư diệt thì càng sôi gan, người này trắng trợn chiếm tiện nghi của mình.

– Người ra mặt để bảo hộ hẳn?

Mắt Diệp Thiếu Thiên trợn trừng nhìn Lâm Phàm.

Đối với Diệp Thiếu Thiên mà nói, gã sư thúc tự phong này là đang tự rước lấy nhục. Tông môn lệ thuộc Thánh Tông, nói đến cùng chẳng qua là tông chủ thương hại đối phương mà thôi, lại thật sự coi mình đặc biệt?

– Hẳn đã không còn là đệ tử Thánh Tông mà vào Thánh Ma Tông của ta, có vấn đề gì sao? Sư diệt, lòng dạ không nên hẹp như vậy, sau này

không có lợi với võ đạo của người.

Lâm Phàm giờ phút này giống như trưởng bối lên tiếng dạy dỗ vân bối.

– Hừ, nghe khẩu khí thì tu vi của người có vẻ hơn ta đấy nhỉ. Cũng tốt, Diệp Thiếu Thiên ta cũng muốn lĩnh giáo một phen.

Mắt Diệp Thiếu Thiên lóe ra tinh quang. Nếu người này muốn bảo vệ Phong Bất Giác thì cũng phải xem có bản lĩnh đó hay không đã.

Diệp Thiếu Thiên cũng không có để ở trong lòng chuyện đây là người được tông chủ ban cho Vô Danh phong.

Thánh Tông có rất nhiều ngọn núi không người ở, mà ngọn núi tốt hơn Vô Danh phong càng không ít.

Hiện giờ tông chủ đem Vô Danh phong ban cho hãn, chỉ cần mình không tổn thương tính mạng hãn là được. Thế nhưng nhất định phải hung hăng nhục nhã một phen, để cho hãn biết được người nào có thể chọc, người nào không thể dây vào.

Giờ phút này đệ tử ngoại môn xung quanh đều kinh ngạc vạn phần. Diệp Thiếu Thiên này cũng quá mãnh liệt, vừa mới xử lý Phong Bất Giác, hiện tại lại muốn hung hăng nghiền áp người trên Vô Danh phong.

Thiên tài không hổ là thiên tài, làm việc bá đạo không chừa đường lui.

Mà gã trên Vô Danh phong luôn miệng tự xưng mình là sư thúc, hiện giờ Diệp Thiếu Thiên khiêu khích thẳng mặt, nếu không dám ứng chiến, chỉ sợ bị người ta cười đến rụng răng.

Huống hồ bọn hãn cũng không coi đối phương ra gì. Vốn theo lý mà nói, tông chủ ban cho đối phương Vô Danh phong, thành lập phân tông, như vậy bọn hãn thật sự nên gọi đối phương là sư thúc.

Có điều một sư thúc không biết từ đâu xuất hiện không thể khiến bọn hăn để trong lòng, bởi vì trong mắt bọn hăn, đối phương chẳng qua có vận khí tốt mà thôi, căn bản không đáng được tôn trọng.

Lâm Phàm nhìn Diệp Thiếu Thiên, khẽ thở dài một tiếng:

– Sư diệt, cần gì phải thế chứ. Ta thân là sư thúc của người, sao có thể động thủ với vãn bối. Thôi cũng được, sư thúc sẽ đứng tại chỗ cho người ra chiêu ba lượt, tuyệt đối không đánh lại.

Phong Bất Giác giờ phút này kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, có chút không dám tin lời mình vừa nghe được.

Hắn đã tự mình kiểm chứng thực lực của Diệp Thiếu Thiên, cường hãn, cực kỳ cường hãn. Cho dù hai người có tu vi ngang nhau nhưng hăn lại không chịu nổi quá ba chiêu.

Diệp Thiếu Thiên này ở trong cùng tu vi tuyệt đối là đệ nhất, thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng không phải là không thể.

Hiện giờ tông chủ mới của mình nói sẽ đứng bất động chờ ba chiêu, điều này có thể sao?

– Tông chủ...

Lâm Phàm khoát tay áo, mỉm cười, sau đó nhìn Diệp Thiếu Thiên:

– Sao, nhận của người ba chiêu được chưa?

Giờ phút này Diệp Thiếu Thiên cười lạnh một tiếng:

– Tốt, nếu người có thể nhận ba chiêu của ta, việc này coi như xong.

Đám đệ tử ngoại môn xung quanh nhìn thấy vẻ bình thản của Lâm Phàm thì ai nấy đều có chút không dám tin.

Chuyện này đùa hơi quá rồi.

– Diệp ca ca, không thể đánh chết, gã này là người được tông chủ ban thưởng Vô Danh phong, nếu chết sẽ có phiền toái.

Nhược Mộng Vũ khẽ nói.

– Ủ, yên tâm.

Diệp Thiếu Thiên tự nhiên không có ngốc mà hạ sát thủ, nhưng làm cho kẻ này nằm mấy tháng thì không thành vấn đề.

Lâm Phàm sớm đã nhìn thấu Diệp Thiếu Thiên.

Tu vi không tồi, nhưng cường độ nhục thân của mình không chỉ để chơi. Bằng tu vi của hắn còn chưa phá nổi phòng ngự của mình.

Thân thể Nhập Thần sơ giai đã đủ đứng im cho hắn đánh đến mệt chết.

....

Lúc này ở cách đó không xa.

– Tông chủ, có cần ra tay cản việc này lại không?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nói.

– Không cần, nhìn tiếp đi. Nếu Lâm Phàm dám làm như vậy thì nhất định có năm chắc. Người này cũng thật làm ta bất ngờ, vốn tưởng căn cơ bị hủy, từ nay về sau vô vọng với võ đạo, không ngờ lại có thể khôi phục.

Yến tông chủ dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Phàm, như muốn xem thấu.

Thế nhưng trên người Lâm Phàm lại không có một tia khí tức dao động nào, mặc cho Yến tông chủ tra thể nào cũng không phát hiện chuyện gì bất thường.

Thật là quái dị.

Giờ phút này Lâm Phàm tiến lên, trên mặt vẫn duy trì tươi cười:

– Đến đi!

Diệp Thiếu Thiên cười lạnh một tiếng. Ngày hôm nay phải dừng lại uy nghiêm, đệ tử ngoại môn phải lấy Diệp Thiếu Thiên ta là vua.

– Yaaaaa....

Diệp Thiếu Thiên hét to một tiếng, một chương hào quang đại chấn đánh tới Lâm Phàm.

Đám đệ tử ngoại môn xung quanh thấy một chương này thì đều phải kinh hô lên. Bọn hắn tự nhiên nhìn ra được một chương này rất bất phàm, khí thế cuồn cuộn, làm người ta muốn ngạt thở.

“Ầm...”

Diệp Thiếu Thiên cười lên. Một chương này tuy không lấy mạng nhỏ của người, nhưng lục phủ ngũ tạng sợ rằng phải lệch vị trí.

– Không tồi, chẳng qua một chương này quá cương ngạnh.

Vừa nghe lời này, Diệp Thiếu Thiên vốn đang tràn đầy tin tưởng lập tức biến sắc, hô to ‘không thể nào’.

Một chương này, đối phương lại không có bất cứ chuyện gì, sắc mặt hoàn toàn bình thường.

Điều này sao có thể.

Lâm Phàm nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Thiếu Thiên, cũng khẽ cười.

Bất Diệt Ma Thể tuy đã không còn được phân rõ cấp bậc, cũng không còn nhắc nhở gia tăng exp, nhưng Lâm Phàm vẫn cảm nhận được, khi

Diệp Thiếu Thiên đánh một chưởng tới, có một luồng khí chảy vào trong cơ thể mình.

Lâm Phàm cho rằng luồng khí này chính là thể hiện của exp.

– Yaaa...

Diệp Thiếu Thiên lại ra một quyền, khí tức còn cường đại hơn ban này, giống như một quyền này có thể đập nát cả không gian.

“Àm.”

– Không tồi, tiến bộ hơn lúc này.

Lâm Phàm cười nói.

Hắn có thể cảm nhận thấy thân thể được tăng cường, nhưng còn xa mới đột phá thân thể cảnh giới Nhập Thần sơ giai. Có điều không vội, từ từ sẽ đến.

Đám đệ tử ngoại môn chung quanh nhìn một màn vừa xong, đồng loạt há hốc mồm.

Một chưởng một quyền của Diệp Thiếu Thiên lại không thể khiến đối phương suy chuyển mây may, đây tới cùng là có chuyện gì?

Phong Bất Giác cũng nhìn tới ngây ngẩn cả người, chuyện này quá khó tin rồi.

Xa xa, sắc mặt của Yến tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Nhai, cũng có chút kinh ngạc.

– Nhục thân người này sao lại mạnh như thế chứ?

– Quả thế, dùng tinh huyết của mãnh thú mà có thể sống sót, tuy một phần nhờ đan dược của tông chủ, nhưng mấu chốt là ở cường độ nhục thân của hắn đã vượt xa võ giả thông thường.

....

Giờ phút này, Diệp Thiếu Thiên nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của những đệ tử xung quanh thì giận đến sôi gan, nhất là vẻ mặt tươi cười của Lâm Phàm càng khiến hắn không thể chịu đựng được.

– Chết đi...

– Bát Hoang Lục Hợp Chương.

Diệp Thiếu Thiên dồn toàn bộ sức lực ra một chương, khí thế mạnh đến nỗi giống như có thể quét ngang trời đất.

Yến tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn thấy một chương này cũng hơi kinh hãi, chương pháp này...

“Àm...”

– Còn không chết?

Diệp Thiếu Thiên đã không một chút nương tay.

– Không tồi, không tồi, một chương này rất không tồi.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, cảm thấy rất là vui mừng khi sư diệt của mình có chương pháp như thế.

– Người...

Diệp Thiếu Thiên tròn mắt, một chương mạnh nhất cũng vô dụng, điều này sao có thể?

Lúc này đệ tử ngoại môn chung quanh cũng bắt đầu xì xào lên, làm cho Diệp Thiếu Thiên không thể chịu nổi.

– Không có khả năng.

Diệp Thiếu Thiên nổi giận, xuất ra tất cả vốn liếng, không thềm để ý tới ước hẹn ba chiêu.

– Diệp ca ca...

Nhược Mộng Vũ nhìn người trong mộng của mình như đã tẩu hỏa nhập ma thì không khỏi lo lắng.

Mà Lâm Phàm cũng nhíu mày.

– Này này, sư điệt, đã xong rồi, đừng quá đáng, sư thúc ta cũng không phải bao cát.

Lâm Phàm nhắc nhở nói.

Ba đòn kia tuy để hấn được lợi rất nhiều, nhưng hiện tại đang ở trước mặt công chúng, sư thúc đương nhiên phải có bộ dạng của sư thúc.

– Không có khả năng, không có khả năng a...

Diệp Thiếu Thiên giận dữ hét.

– Ngươi...

Lâm Phàm cũng nổi giận, Diệp Thiếu Thiên này thật quá đáng. Được, một khi đã như vậy, bản sư thúc đành khiến ngươi mất sức chiến đấu một lúc.

“Vèo...”

Lâm Phàm mạnh mẽ giơ chân lên, chuẩn bị đá văng Diệp Thiếu Thiên.

Thế nhưng đúng lúc ấy Diệp Thiếu Thiên lại nhảy lên cao, hai chân dạng ra. Lâm Phàm biến sắc, muốn thu chân cũng đã không còn kịp.

“Bịch...”

– Ặcccc...

Giờ khắc này thiên địa biến sắc, đám đệ tử nhìn một màn trước mặt thì lập tức choáng váng.

“Đinh, chúc mừng tự nghĩ ra công pháp vô nhân đạo: Liêu Đản Cước.”

“Hàm nghĩa của Liêu Đản Cước: thấy khe hở là vùng chân vào.”

Lúc này Lâm Phàm ngây ngẩn cả người:

– Sư diệt à, sư thúc ta chỉ là muốn đá văng người thôi, không có định...

Lâm Phàm mới nói một nửa thì không biết nên nói thế nào tiếp.

Bởi vì Lâm Phàm đột nhiên phát hiện, Diệp Thiếu Thiên giống như vô cùng đau đớn.

Đau đớn đến mức chảy cả nước mắt.

Lâm Phàm dám thề với trời, mình thật sự không phải cố ý.

Trong suy nghĩ của Lâm Phàm, Hầu Tử Thâu Đào đã rất vô nhân tính, thế nhưng giờ mình lại sáng tạo ra công pháp còn vô nhân tính hơn nữa là Liêu Đản Cước. Sau này khi bản đại gia đánh nhau với cường giả nghịch thiên thì phải dùng cả chân lẫn tay sao?

—oo0oo—

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Nên Đi An Ủi Để Tỏ Tâm Ý

Dịch & biên: †Ares†

oOo

– Nhìn Diệp sư huynh hình như rất thống khổ.

Đám đệ tử ngoại môn nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Diệp Thiếu Thiên, nội tâm đều khẽ run lên.

– Đúng thế, các người xem, Diệp sư huynh chảy cả nước mắt ra rồi. Ta chưa bao giờ thấy Diệp sư huynh chảy nước mắt a.

– Một cước này thật sự là quá kinh khủng, nếu như người trúng là ta, chắc ta chết mất.

....

Giờ phút này, ánh mắt của đám đệ tử ngoại môn nhìn về Lâm Phàm đều biến thành sợ hãi.

Quá kinh khủng! Diệp Thiếu Thiên cường thế trở lại, giờ lại đang hai tay ôm đùi quần, run rẩy thân mình, cuộn tròn trên mặt đất.

Khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn kia khiến mọi người bị ám ảnh đến ghệt thở.

Thảm thiết, thật sự là rất thảm thiết.

– Tông chủ...

Phong Bất Giác có chút sợ hãi nhìn Lâm Phàm. Một cước vừa rồi hẳn xem rành mạch, đặt chân nhanh chuẩn độ, liền mạch lưu loát, không có nửa phần do dự, hiển nhiên là cực kỳ quen chân.

Phong Bất Giác không dám nói gì thêm. Hẳn bị hù sợ, chỉ sợ tông chủ ngửa chân cho mình một cước thì bi kịch rồi.

Lâm Phàm nhìn Phong Bất Giác, lại nhìn thoáng qua Diệp Thiếu Thiên đang nằm co quắp dưới đất, đôi mắt tràn ngập tơ máu kia gắt gao nhìn mình chăm chăm, nhìn đến độ trái tim Lâm Phàm phải nhảy lên bùm bùm.

Đây là ánh mắt giống như nhìn thấy cừu nhân giết cha a.

– Vù thôi...

Giờ khắc này, Lâm Phàm không nói thêm nửa lời, lập tức xoay người rồi bước nhanh đi.

Phong Bất Giác vừa muốn nói gì đó, chỉ thấy tông chủ cũng bắt đầu trốn chạy, làm sao còn dám lưu lại, lập tức theo sát phía sau tông chủ.

....

– Diệp ca ca...

Nhược Mộng Vũ hoảng hốt ngồi xổm xuống, muốn nhìn xem Diệp ca ca thân ái của mình có bị gì không.

– Đừng đụng vào huynh... Đừng đụng...

Diệp Thiếu Thiên chỉ cảm giác linh hồn của mình muốn theo cổ họng chui vọt lên trời, một lúc sau lại rơi thẳng xuống đất. Loại cảm giác này để Diệp Thiếu Thiên muốn phát điên.

Bộ dáng của Diệp Thiếu Thiên lúc này khiến Nhược Mộng Vũ không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể oán hận nhìn bóng lưng đang

vội vàng rời đi kia.

....

Trên Vô Danh phong, Lâm Phàm thở phào một hơi. Rốt cuộc rời đi, lần này sợ là lại kết xuống một cừu nhân.

Theo nhận xét khách quan của Lâm Phàm, Thánh Ma Tông hiện giờ nhân tài điêu linh, một đệ tử để sai sử cũng không có, chuyện gì cũng phải tự thân ra mặt, không hề có chút khí thế tông chủ nào, thật là quá kém.

Nhưng hôm nay dự được Phong Bất Giác khiến Lâm Phàm rất vừa lòng. Người này tu vi không tồi, nhìn bộ dáng hảnh cũng là một người chịu được khổ nhục.

Mấu chốt nhất là hảnh đã không có chỗ để đi, hiện tại được mình bao bọc, nhất định sẽ bị mình tẩy não.

– Tông chủ, ngài đã trở lại.

Trương Nhị Cầu vẫn đang chỉ đạo công tác làm cỏ, vừa thấy bóng người xuất hiện thì hưng phấn chạy tới.

– Ủm...

Lâm Phàm gật gù đầu, nhìn thoáng qua phía trước, thấy có rất nhiều đệ tử vẫn đang miệt mài cuốc đất nhổ cỏ.

Tiến độ làm cỏ cũng không tồi, có lẽ chỉ vài hôm nữa là có thể hoàn công.

– Tông chủ, đây là tông môn sao?

Phong Bất Giác nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng có chút ưu thương. Hảnh có nghĩ qua Thánh Ma Tông hảnh là không lớn, nhưng lại không nghĩ được là rách nát nhường này.

Một rừng cỏ, cùng một căn nhà gỗ xấu xí thô kệch.

– Đúng, thế nào, không tệ lắm phải không?

Lâm Phàm nhìn mọi thứ trước mắt, cười hỏi.

Nơi này đang phát triển giống như dự tính của mình, không bao lâu nữa nhất định sẽ thay đổi hoàn toàn.

Phong Bất Giác nhìn tông chủ, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời trái với lương tâm:

– Vâng!

Một tiếng “vâng” này, bao hàm hàng nghìn hàng vạn tình cảm của Phong Bất Giác.

Thôi, quên đi, chấp nhận.

Ít nhất còn có thể ở lại Thánh Tông.

Lâm Phàm vui vẻ trong lòng. Đây là tông môn của ca, chờ sau này Thánh Ma Tông trở thành Huyền Hoàng giới đệ nhất đại tông, bốn đại gia còn không phải là công thần lớn nhất.

Các sư huynh đệ, ở trên trời mọi người có thấy được không, sư đệ đang làm được rồi.

– Tông chủ, sau này ta ở nơi nào?

Phong Bất Giác lúc này hỏi.

Chỗ cũ ở ngoại môn sợ là sau này mình không ở được nữa, chỉ có thể ở lại ngọn núi này.

– Người ấy hả...

Lâm Phàm nhất thời không biết trả lời như thế nào, liếc nhìn quanh một vòng.

– À, người đi chặt một ít cây đi, học theo ta dựng một căn nhà là được.

– Hà...

Phong Bất Giác sững sốt, tự mình dựng nhà?

– Con đường võ đạo không chỉ có tu luyện mà còn cần biết cách tự chiếu cố mình, tự mình làm tất cả, nếu không ngày sau xuất môn ra ngoài, ở nơi thâm sơn cùng cốc thì biết làm thế nào?

Lâm Phàm mặt không đỏ tim không nhảy nói ra một câu đạo lý, nhưng rõ ràng là cố ý dọa Phong Bất Giác.

Mà giờ khắc này Phong Bất Giác thật sự sợ:

– Tông chủ, đệ tử đã rõ.

– Ừm.

Lâm Phàm vui mừng gật gật đầu, nhưng trong lòng thì chửi ầm lên. Nơi này có mỗi cỏ, không tự mình động thủ, để bản đại gia hầu hạ chắc!

....

An bài tốt hết thấy, Lâm Phàm trở lại căn nhà gỗ của mình. Hắn vẫn còn có chút không rõ về một cước ban này.

Chỉ khẽ đưa chân lên lại sáng tạo ra công pháp mới, điều này thật sự ngoài ý liệu.

Từ sau khi hệ thống nâng cấp, Lâm Phàm cũng cảm giác có nhiều chuyện chưa rõ.

Lâm Phàm tra xét thử giới thiệu về Liêu Đản Cước.

“Liêu Đản Cước: công pháp không phẩm cấp. Hàm nghĩa: thấy khe hở là vung chân. Công pháp này chỉ có tác dụng với nam giới, do bên dưới của nam giới dày đặc dây thần kinh. Chiêu này nặng thì lập tức khiến địch nhân đánh mất chiến lược, sưng phù cục bộ, xuất huyết, thay đổi kích cỡ; nhẹ thì kích phát cơn giận của địch nhân, khiến địch nhân thực lực bạo tăng một trăm phần trăm. Có thể liên tục thăng cấp.”

Lâm Phàm giờ khắc này phục rồi. Tác dụng của Liêu Đản Cước khiến Lâm Phàm nhìn nó với cặp mắt khác xưa.

Đây không phải là một thanh kiếm hai lưỡi sao?

Nặng thì mất đi sức chiến đấu; nhẹ thì kích phát nóng giận, thực lực bạo tăng một trăm phần trăm.

Lâm Phàm cẩn thận suy nghĩ, cảm giác giới thiệu của kỹ năng này không phải không có lý.

Liêu Đản Cước nặng thì đích thật là làm cho người ta sống không bằng chết, nhưng nếu nhẹ một chút sẽ lập tức kích phát tiềm năng trong cơ thể người, làm cơn giận bốc lên, sản sinh suy nghĩ không chết không ngừng.

Không tồi, không tồi.

Lâm Phàm coi như vừa lòng với kỹ năng tự nghĩ ra, mà liên tục thăng cấp cũng làm cho Lâm Phàm rất là chờ mong, không biết thăng cấp lên sẽ thành cái dạng gì.

Nhưng giờ phút này, Lâm Phàm cảm giác mình hẳn là nên đi an ủi Diệp Thiếu Thiên một chút.

Tuy người này có chút càn rỡ, nhưng nhìn bộ dáng ban nãy, hình như rất thống khổ a.

Về sau còn dụng mật nhiều, vẫn là nên đi an ủi một chút, biểu hiện tâm ý của mình.

—oo0oo—

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Một Mặt Chân Thật Nhất

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Sắc trời dần dần u ám lại, Lâm Phàm thấy thời gian không còn sớm, nên đi xem một cái.

Diệp Thiếu Thiên giờ này chắc đã khá hơn một chút. Lâm Phàm tự hiểu được chỗ tàn nhẫn của Liêu Đản Cước, bất kể là cao thủ thế nào, chỉ cần đó là một nam nhân thì tuyệt đối sẽ rất đau đớn, một loại đau đớn không phải con người có khả năng chịu được.

Từ Vô Danh phong xuống, Lâm Phàm một mình bước tới.

Dọc theo đường đi, đệ tử ngoại môn thấy được Lâm Phàm, hai chân đều run lên, có cảm giác nguy cơ đến gần. Mặc dù Lâm Phàm tươi cười nhìn rất vô hại, nhưng lại làm bọn họ cảm thấy, nếu cứ vậy cúi đầu chạy qua thì không lẽ phép, hơn nữa tính nguy hiểm còn tăng cao.

Nếu đối phương thấy ngứa mắt, cho mình một cước, vậy thì bị kịch rồi.

– Chào Lâm sư thúc.

Một đệ tử ngoại môn đi ngang qua cung kính ân cần chào hỏi.

– Ủm.

Lâm Phàm thấy đệ tử này cung kính với mình như thế, cười toe toét gật đầu chào lại.

Có thể được các đệ tử trong tông thừa nhận, Lâm Phàm thấy không gì quý hơn. Như thế cũng đồng nghĩa với việc hình tượng của mình trong lòng bọn họ rất cao lớn.

Sau khi đệ tử kia đi qua Lâm Phàm, lập tức tăng tốc hai chân, hận không thể trực tiếp chạy.

Đi được một đoạn khá xa, đệ tử ngoại môn kia mới dừng bước, vỗ vỗ ngực:

– Quá nguy hiểm, thật sự là quá nguy hiểm.

Chỉ cần là người xem được một màn kia ở ngày hôm nay, trong lòng đều đã bị chôn vào hạt giống sợ hãi. Quá kinh khủng, một cước kia đã vượt ra hết thảy thứ đáng sợ nhất. Khuôn mặt của Diệp sư huynh lúc ấy là biểu hiện hoàn mỹ nhất cho mức độ thống khổ, ‘bi’ phải đau thế nào mới trở nên như vậy chứ!

Đột nhiên Lâm Phàm nhớ ra cái gì đó, vỗ đùi. Muốn đi hỏi thăm Diệp Thiếu Thiên mà lại chưa biết chỗ ở của người ta ở đâu thì đi thế nào?

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn quanh, thấy phía trước có một đệ tử thì lập tức tiến tới.

– Sư diệt, dừng bước...

Đệ tử ngoại môn kia nghe có người gọi mình, nhất là lại gọi hai tiếng ‘sư diệt’ thì có chút vui vẻ, chẳng lẽ là vị trưởng lão nào sao?

Thế nhưng khi vừa quay đầu lại, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, đại não xoay chuyển liên tục, muốn nghĩ biện pháp để thoát đi, nhưng cuối cùng phát hiện mình căn bản không có đường để trốn.

Hắn chỉ còn biết hạ hai tay xuống che chỗ đũng quần lại, hai chân khép chặt không để lại một khe hở.

– Lâm... Lâm sư thúc, xin hỏi có chuyện gì không?

Đệ tử ngoại môn này lắp ba lắp bắp hỏi.

Nếu là trước kia, đệ tử ngoại môn này nhìn thấy Lâm Phàm thì tuyệt đối không sợ hãi. Nhưng sau khi chứng kiến một màn hôm nay, trong lòng hắn đã hoàn toàn biến đổi.

Lâm sư thúc này xuống tay ngoan độc, ngàn vạn lần không thể trêu chọc. Ngay cả ‘ngươi nhân’ như Diệp Thiếu Thiên cũng bị làm cho thảm như vậy chứ đừng nói là hắn.

Lâm Phàm nhìn thấy đệ tử ngoại môn này đang rất căng thẳng, vỗ vỗ bả vai hắn:

– Không cần khẩn trương, chẳng lẽ sợ sư thúc ăn thịt người chắc?

– Không, sư thúc nói đùa, ta gặp được sư thúc nên hưng phấn quá mức ấy mà.

Đệ tử ngoại môn kia vỗ mông ngựa ầm ầm, chỉ mong Lâm Phàm không bắt nạt gì ở mình.

– Được rồi, bản sư thúc biết hình tượng của mình ở trong lòng các người khá cao, nhưng người cũng không cần hưng phấn thế đâu. Bản sư thúc rất là hiền hòa thôi. À, người biết chỗ ở của Diệp Thiếu Thiên không?

Lâm Phàm khẽ cười, được hâm mộ quá cũng phiền thật.

– Biết, biết.

Đệ tử ngoại môn này lập tức chỉ tay về phía trước, nói ra địa chỉ. Hiện giờ hắn chỉ muốn được chạy đi, bởi vì đứng bên cạnh Lâm Phàm cứ cho hắn cảm giác không rét mà run.

– Ài, lẳng nhặng quá nhỉ, hay sư diệt dẫn ta đi đi, vừa lúc bản sư thúc có mấy câu muốn hỏi.

Lâm Phàm nghe đệ tử này nói loạn tùng phèo, không làm sao nhớ hết, còn không bằng bắt đết đi cho đỡ phiền phức.

– Hà...

Giờ khắc này đệ tử ngoại môn này chỉ muốn khóc thét lên, thầm hận chính mình sao lại ra ngoài chứ, cứ ngồi yên trong phòng không phải tốt hơn sao.

Cuối cùng đệ tử ngoại môn này cũng chỉ có thể nuốt lệ vào trong, ngoan ngoãn dẫn đường.

Lâm Phàm lúc này nghĩ tới một việc, đợi lát nữa nếu gặp mặt thì mình nên nói cái gì? Dù sao người ta gặp đòn nghiêm trọng như vậy, khẳng định rất oán hận mình a.

– Sư thúc, phía trước là nơi ở của Diệp sư huynh.

Đệ tử ngoại môn này chỉ một căn nhà phía trước nói.

– Sư thúc, nếu không còn chuyện gì, sư điệt xin cáo từ trước.

– Ừm, đi đi thôi.

Lâm Phàm khoát tay áo.

Đệ tử ngoại môn này vừa nghe, lập tức xoay người, không chút do dự mà chạy. Hiện tại hẳn muốn đi hô hoán cho mọi người biết, Lâm sư thúc đi tìm Diệp Thiếu Thiên.

Giờ phút này Lâm Phàm vỗ vỗ mặt, tươi cười lên, sửa sang lại tốt y phục, chuẩn bị dùng hình tượng hoàn mỹ nhất để gặp mặt Diệp sư điệt, tỏ vẻ an ủi chân thành nhất.

Lâm Phàm chuẩn bị tặng cho Diệp sư điệt một niềm vui bất ngờ, đó là sự quan tâm từ trường bối là mình.

Vận chuyển thân pháp, Lâm Phàm bước không một tiếng động đi vào trong sân.

Theo khoảng cách mỗi lúc một gần hơn, Lâm Phàm cũng có chút kích động.

Theo suy nghĩ của Lâm Phàm, Diệp Thiếu Thiên này là một thiên tài, chẳng qua tính nết hơi khó chịu một chút mà thôi, nhưng cũng vẫn có thể cứu được, dù sao một phần do còn quá trẻ tuổi.

Thế nhưng đúng lúc này, từ trong phòng truyền ra từng tiếng thở gấp gáp. Lâm Phàm nghe được cũng cả kinh, chẳng lẽ Diệp sư diệt xảy ra chuyện?

Trong phòng.

Diệp Thiếu Thiên lúc này không một mảnh vải, khoe trọn thân mình cường tráng. Còn ở đối diện hẳn chính là đương kim đệ nhất thiên tài ngoại môn Nhược Mộng Vũ.

Giờ phút này Nhược Mộng Vũ cũng giống như Diệp Thiếu Thiên, thân hình hoàn mỹ để lộ trong không khí.

– Diệp ca ca, muối chuẩn bị tốt rồi.

Nhược Mộng Vũ ôn nhu nói.

Diệp Thiếu Thiên mê đắm nhìn thân hình hoàn mỹ của Nhược Mộng Vũ...

Ngoài cửa, Lâm Phàm lúc này đã kịp tiến vào trạng thái ẩn thân, trọn tròn mắt lên mà nhìn. Kể từ khi tới thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn thấy được cảnh tượng hót họt như thế.

Lâm Phàm cũng thật không ngờ Diệp Thiếu Thiên này phục hồi nhanh đến vậy, vừa trúng một cước lúc trưa mà giờ đã hoàn hảo như ban đầu, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mà giờ Lâm Phàm không tỉnh rồi đi, cũng không cảm thấy mình ăn thân đứng xem có gì không ổn.

Bởi vì theo hẳn, mình làm trưởng bối, đương nhiên phải quan tâm tới mọi mặt sinh hoạt của văn bối, kể cả sinh hoạt về đêm.

Nếu sinh hoạt ban đêm không hài hòa, sẽ tạo thành áp lực cho cơ thể, cuối cùng tích tiểu thành đại, khiến tính tình biến thành cáu bẳn, nghiêm trọng hơn có thể dẫn tới trầm cảm.

– Không tồi, không tồi, một chiêu lão hán đẩy xe này ít nhất có năm thành công lực của ta.

Nhìn thấy động tác bên trong của Diệp Thiếu Thiên, Lâm Phàm rất là vui mừng gật gật đầu, không chút keo kiệt khích lệ.

Chẳng qua làm cho Lâm Phàm thoáng bất mãn là Diệp Thiếu Thiên vẫn quá non, trực tiếp mà vào cuộc, không có bất kỳ dạo đầu này. Đối với kẻ duyệt qua vô số phim cấm trẻ em của Nhật Bản như Lâm Phàm thì quả thực rất không đủ trình độ.

– Không đúng...

Đúng lúc này, Lâm Phàm biến sắc, cảnh tượng bên trong xảy ra vấn đề.

Chuyện này...

1....

2....

3....

– Aaaaa...

Bên trong, Diệp Thiếu Thiên kêu lên một tiếng, vẻ mặt thỏa mãn.

Diệp Thiếu Thiên này không ngờ là thanh niên 3 giây, chuyện này...

– Nhược sư muội, thoải mái không?

Diệp Thiếu Thiên rất là thỏa mãn nói.

– Ừm, Diệp ca ca thật lợi hại, người ta chịu không nổi mà.

Nhược Mộng Vũ rúc vào lồng ngực của Diệp Thiếu Thiên, mặt làm ra vẻ thỏa mãn, thế nhưng ánh mắt u oán kia lại lộ ra ý nghĩ thật trong đầu.

Không đủ, người ta còn chưa bắt đầu đâu...

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống bên trong, khẽ thở dài, dự định an ủi một phen giờ biến đi đâu mất sạch.

Trong lòng Lâm Phàm chỉ còn chút tiếc hận, không nghĩ Diệp sư đệ lại bị bệnh kín.

Hôm nay bản sư thúc biết được rồi, đương nhiên không thể ngồi yên. Lần này, Lâm Phàm đã biết nên tặng cho Diệp Thiếu Thiên lễ vật gì.

—oo0oo—

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Những Lời Tâm Huyết

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hôm sau.

Ngoại môn sớm đã muốn nổ tung. Diệp Thiếu Thiên cường thế trở lại, nghiền áp một trong thập đại thiên tài ngoại môn Phong Bất Giác. Nhưng vừa lúc đó, lại bị tên ngốc được tông chủ ban thưởng Vô Danh phong mạnh mẽ nghiền áp. Tin tức này khiến tất cả mọi người há hốc mồm, không dám tin.

Một chuyện nối tiếp một chuyện, Diệp Thiếu Thiên cường thế trở lại đã làm bọn họ cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Mà tên ngốc Thánh Ma Tông có thực lực bậc này, lại càng khiến bọn họ quá bất ngờ.

....

Mấy ngày nay, chuyện của Diệp Thiếu Thiên khiến Lâm Phàm nảy ra một ý tưởng.

Căn cứ nhiều ngày thăm tra xét, đệ tử có bạn lữ trong Thánh Tông không phải số ít, thế nhưng sinh hoạt về đêm lại có vẻ không được hoàn mỹ lắm.

Dùng một câu đơn giản để nói, chính là không thể bày ra hết hùng phong của nam nhân.

Thánh Ma Tông hiện tại bị vây ở trạng thái chậm phát triển, cần được thay máu mới. Đan dược thông thường có lẽ không có khả năng hấp dẫn những đệ tử này, nhưng nếu mình có thể giải quyết bệnh kín của bọn họ, có lẽ sẽ dễ dàng được một đám đệ tử trung thành.

Phong Bất Giác gần đây luôn mày ỉ mặt ê. Ở chỗ này đã mấy ngày, vốn Phong Bất Giác cho rằng tuy nơi ăn ở không ra sao, nhưng ít nhất được thoải mái tự do.

Nào ngờ vừa dựng xong nhà gỗ, hắn phải gia nhập đội nhổ cỏ. Chuyện này khiến Phong Bất Giác khóc không ra nước mắt, cũng không biết nên nói cái gì.

Trương Nhị Cầu thì lại trái ngược, rất vừa lòng với cuộc sống gần đây. Nơi này tuy hơi tồi tàn, nhưng lần đầu tiên Trương Nhị Cầu cảm nhận được niềm sung sướng khi người khác nịnh bợ mình.

Hơn nữa người nịnh bợ mình còn là đệ tử ngoại môn, điều này làm Trương Nhị Cầu càng thêm không biết phải diễn đạt sự sung sướng thế nào.

Khi Trương Nhị Cầu biết được thù lao của những đệ tử ngoại môn này là Tốc Nguyên Đan thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Hắn mặc dù chưa từng ăn qua Tốc Nguyên Đan, nhưng cũng có nghe nói đây là thần đan hỗ trợ cho việc tu luyện.

Không nghĩ tới tông chủ lại lấy Tốc Nguyên Đan làm thù lao, quả thực khiến Trương Nhị Cầu xem mù cả mắt.

Lúc này Lâm Phàm từ trong nhà đi ra. Mấy hôm nay hắn một mực suy nghĩ cách điều chế đan dược. Loại đan dược này chưa từng xuất hiện ở Thánh Tông, thậm chí căn bản là chưa từng được nhắc đến.

– Tông chủ, ngài đã ra rồi.

Trương Nhị Cầu nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức tiến lên chào hỏi. Trời không phụ người có lòng, mấy ngày vất vả, cỏ dại đã bị dọn sạch, trả lại không gian thoáng đãng, tuy là trụ lủi, nhưng khiến Trương Nhị Cầu càng có thêm tin tưởng.

Bởi vì qua thời gian tiếp xúc này, Trương Nhị Cầu phát hiện, tông chủ là một người quá thần kỳ.

Có lẽ đi theo tông chủ lăn lộn, về sau cũng có thể phong sinh thủy khởi a.

Lâm Phàm một mực suy nghĩ, nghe được tiếng của Trương Nhị Cầu thì hơi sững sờ, sau đó nhìn nhìn tình huống chung quanh, nhất thời trong lòng vui lên, rất là thỏa mãn gật gật đầu.

Rừng cỏ dại làm người ta buồn bực này rốt cuộc được xử xong. Nếu không phải dùng đan dược đi mượn đám đệ tử ngoại môn này, chỉ dựa vào sức mình, chắc còn mất tới hai ba cái Tết.

– Tông chủ.

Phong Bất Giác tiến lên chào hỏi.

– Ủ.

Đối với cái này Phong Bất Giác, Lâm Phàm thật sự muốn hảo hảo bồi dưỡng một phen. Chẳng qua hẳn lại không quá thích tính cách của người này, quá tích cực, quá khí khái, dễ bị ăn thiệt thòi.

Thế nhưng cũng không cần nôn nóng, hiện giờ ở trong tông môn là không có nguy hiểm gì, từ từ dạy dỗ thêm là được.

– Nhị Cầu, người rất không tồi, không phụ kỳ vọng của bản tông. Túi Tốc Nguyên Đan này thưởng cho người, người cũng trở về đi.

Lâm Phàm ném một túi Tốc Nguyên Đan cho Trương Nhị Cầu.

Lâm Phàm tự nhiên không định thu Trương Nhị Cầu vào tông môn. Chưa nói tới người này thiên phú không ra sao, riêng khí chất kia thôi đã khó để người ta chấp nhận.

Chỉ cần im lặng đứng một chỗ, không cần làm gì nói gì cũng tự lộ ra bốn chữ: ta là tiểu nhân, nhân vật phản diện điển hình.

Nhất là gương mặt tam giác kia, càng khiến Lâm Phàm không biết nên nói cái gì.

Mà lúc này Trương Nhị Cầu tiếp nhận đan dược tông chủ ném cho mình, cả người đều choáng váng.

Trở về?

Trở lại chỗ của đệ tử tạp dịch?

Đừng mà...

Trương Nhị Cầu vốn tưởng mình đã là môn hạ đệ tử của tông chủ, thế nhưng giờ lại bị đuổi về?

Nếu mình trở về, còn không phải một con đường chết a.

– Không...

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu thét lên một tiếng tê tâm liệt phế.

Hắn giống như một oán phụ bị vứt bỏ, vô lực ngồi bệt xuống đất, sau đó vươn tay, đau lòng muốn níu giữ nam nhân đã nhẫn tâm vứt bỏ mình.

– Tông chủ, kể từ ngày lần đầu tiên nhìn thấy ngài, ta đã bị sự vĩ đại của ngài khuất phục. Trương Nhị Cầu đã phát hiện ra mục tiêu sống của mình vào ngày đó.

– Khi đến nơi đây, đối mặt với hoàn cảnh hoang tàn tồi tệ, Trương Nhị Cầu ta không hề có ý lùi bước, bởi vì ta tin tưởng, tông chủ nhất định có thể đem nơi này sáng lập thành thiên hạ đệ nhất đại phái.

– Tông chủ, ta sớm đã coi mình là đệ tử Thánh Ma Tông. Giờ ngài muốn ta rời đi, Nhị Cửu đương nhiên không thể không nghe, bởi vì ngài là người Nhị Cửu sùng bái nhất trong cả cuộc đời. Nhưng để biểu đạt quyết tâm của ta, ta xin được chết để tỏ lòng với tông môn...

Trương Nhị Cửu hai mắt đầm lệ, nước mắt nước mũi đua nhau tuôn ra mà kể lể.

Mỗi một câu đều thật cảm động lòng người, ngay cả Phong Bất Giác cũng có chút kinh ngạc nhìn Trương Nhị Cửu. Hắn không nghĩ tới Trương Nhị Cửu này lại có cảm tình sâu như vậy đối với nơi này.

Lâm Phàm giờ phút này nhìn thấy biểu hiện của Trương Nhị Cửu, cũng tức thì ngậy ngấn cả người.

Đây... thật quá là vô sỉ rồi.

Nhưng vô sỉ kiểu này lại làm Lâm Phàm rất thích.

Mỗi một câu này, vào tới tai Lâm Phàm, đều là những lời tâm huyết, tuyệt không có nửa điểm giả dối.

Lâm Phàm tin tưởng, Trương Nhị Cửu là bị hào quang chói lọi của mình khuất phục.

Giờ phút này Trương Nhị Cửu không nói hai lời, đứng lên, phóng về một tảng đá, chuẩn bị lấy cái chết biểu đạt quyết tâm của mình.

Lâm Phàm khẽ thở dài. Trương Nhị Cửu này tuy lớn lên hơi kém một chút, khí chất càng đáng ăn đòn, nhưng mà thôi.

– Quên đi, quay lại đây.

Lâm Phàm nói.

Trương Nhị Cửu vừa nghe tông chủ mở miệng, tức thì phanh kít lại, quay đầu trở về, sau đó không chút do dự quỳ ‘bịch’ một cái trên mặt

đất.

– Đệ tử Trương Nhị Cầu, bái kiến tông chủ.

Mấy động tác liên tiếp của Trương Nhị Cầu khiến Lâm Phàm hơi sững sờ, sau đó vỗ vai Trương Nhị Cầu.

– Người rất khá!

Lâm Phàm đã không còn lời nào khác hơn để hình dung.

Trương Nhị Cầu này rất ‘tiện’, tuyệt đối vô cùng ‘tiện’, thiên tư cũng chẳng ra gì, nhưng nếu có thể học được chân truyền của mình thì sau này không thể hạn lượng.

– Tốt lắm, ta muốn xuống núi một chuyến, các người tự sắp xếp đi. Hiện các người là hai đệ tử duy nhất của bản tông, ai là đại sư huynh, chính các người thảo luận đi.

Lâm Phàm khoát tay áo, cũng không muốn quản nhiều.

Một ít việc vặt để bọn họ tự mình giải quyết là được rồi.

Về phần ai trở thành đại sư huynh, Lâm Phàm không thèm để ý chút nào. Dù sao ở trong này, bản đại gia mới là tông chủ, mới là Boss lớn nhất.

——oo0oo——

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Thảm Bại

oOo

Từ Vô Danh phong đi xuống, Lâm Phàm chẳng có mục đích gì, cứ lang thang trong Thánh Tông. Tuy hẳn không có chút kiến thức nào về dược liệu luyện chế đan dược, nhưng vẫn có ý tưởng đại khái về loại đan cần luyện.

Bệnh kín của đám người như Diệp Thiếu Thiên hẳn là căn bổ thận tráng dương, thế nhưng Lâm Phàm chưa từng nghiên cứu vấn đề này, không biết nên phối những loại dược liệu gì.

Hiện giờ trong ngoại môn, Lâm Phàm cũng coi như một danh nhân nho nhỏ rồi. Đám đệ tử ngoại môn nhìn thấy Lâm Phàm, có thể trốn đều trốn, không thể trốn thì đều cung kính kêu một tiếng sư thúc.

Bọn họ đã từ đủ các đường mà biết chuyện Diệp Thiếu Thiên bị hung hăng nghiên áp.

Theo lời đồn, Lâm sư thúc ở Vô Danh phong kia xuống tay tàn nhẫn, chuyên tấn công hạ bộ. Diệp Thiếu Thiên bởi vì ngạo mạn vô lễ nên bị đá một cước muốn nát ‘trứng’...

Hơn nữa lời đồn càng truyền rộng thì càng đáng sợ thêm, thế nhưng một ít đệ tử lại tin sái cổ.

....

Lâm Phàm hiện giờ chưa biết bắt đầu từ đâu, tuy có mục tiêu rõ ràng, nhưng không biết đi đâu tìm dược thảo thích hợp.

- Âu xiệt! Bản đại gia sao tự dừng ngu thế nhỉ, đi Đan Đình phong thôi. Đan Đình phong không chỉ là Thánh Địa luyện đan mà còn là nơi nuôi trồng dược thảo. Mình cứ đi xem thử một lần, tìm xem có thứ nào công hiệu tương tự là được.

Lâm Phàm tự tát một cái vì sự ngu bất thành lòng của mình, chuyện đơn giản như vậy mà nghĩ không ra.

Nghĩ là làm, Lâm Phàm lập tức chạy về hướng Đan Đình Phong.

Trước tiên đi xem Đan Đình phong trồng dược thảo ở chỗ nào, đợi đêm rồi ra tay.

Khi tới Đan Đình phong, Lâm Phàm cũng có chút hâm mộ lần ghen tị không khí tập nập nơi này.

Người người chen chúc nhau, ngoại môn có, nội môn có. Không biết khi nào thì Vô Danh phong mới có thể đông vui như vậy.

Lâm Phàm hâm mộ nhìn lên, sau đó phục hồi tinh thần lại. Mới thế này tính là cái gì, hắc tin tưởng, chỉ cần cố gắng, Vô Danh phong nhất định còn hơn thế.

Hiện giờ có quá nhiều người trên Đan Đình phong, Lâm Phàm trà trộn vào trong cũng không khiến ai chú ý.

Dần dần, Lâm Phàm cũng không biết mình đã tới nơi nào, nhưng để an toàn, Lâm Phàm thi triển Ẩn Thân Thuật, tiến nhập trạng thái ẩn thân.

Giờ phút này chỗ Lâm Phàm đứng là một nơi vắng vẻ, ngẫu nhiên mới có người đi qua, đều là đệ tử Đan Đình phong. Xem ra nơi này hẳn là phía sau Đan Đình phong.

Nơi đây là chỗ ở của đệ tử Đan Đình phong, đệ tử bên ngoài không được phép tiến vào.

Đi qua một cây cầu, Lâm Phàm thẳng một đường tiến tới. Hiện giờ đệ tử Tiểu Thiên Vị trở xuống không thể tra xét động tĩnh của hắn, cho dù gặp Tiểu Thiên Vị hoặc là Đại Thiên Vị, chỉ cần Lâm Phàm đứng bất động tại chỗ cũng có thể trốn thoát.

Giờ phút này, Lâm Phàm ngửi thấy một mùi hương thảo dược xộc lên mũi. Toàn bộ không gian nơi này đều là mùi hương ấy, vừa hít vào một ngụm, tinh thần đã đại chấn.

Lâm Phàm rất vui vẻ, xem ra nơi này chính là chỗ Đan Đỉnh phong gieo trồng thảo dược.

Thánh Tông là đại tông, còn Đan Đỉnh phong là căn cơ của Thánh Tông, bởi vì đại lượng đan dược đều từ Đan Đỉnh phong chảy xuống, cung cấp cho đệ tử tông môn sử dụng trong tu luyện.

Mà thảo dược Đan Đỉnh phong nuôi trồng đều là vật liệu để luyện chế đan dược bình thường, bởi Đan Đỉnh phong không trồng được dược liệu nghịch thiên, do những thảo dược này có thời gian trưởng thành quá dài lâu, cùng với cần điều kiện chăm sóc cực kỳ nghiêm khắc.

Lúc này đệ tử Đan Đỉnh phong đang cào xới lại đất trong vườn thảo dược. Lâm Phàm biết chưa đến thời cơ để xuống tay.

Xem ra chỉ có ở lúc đêm đen cảnh tĩnh thì mới là thời điểm tốt nhất để thu hoạch.

Sau đó Lâm Phàm lặng lẽ lùi về theo đường cũ.

Lâm Phàm đã xem như rõ ràng địa hình ở Đan Đỉnh phong, cho dù đêm nay dưới cảnh tối lửa tắt đèn cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm xuống tới chân núi, hắn chợt gặp rất nhiều đệ tử về mặt vẻ hưng phấn, vừa tươi cười trò chuyện vừa đi tới một hướng khác.

- Nhóm Tông sư huynh đã trở về từ cấm địa rồi đấy!

- Lần này nhóm của Tông sư huynh khẳng định đánh cho đám đệ tử tông môn khác đến hoa rơi nước chảy. Muốn tranh đoạt đồ trong cấm địa cùng Thánh Tông chúng ta quả thực là mơ mộng hão huyền.

- Đi, đi xem, cũng không biết lần này mọi người mang về thứ gì tốt nữa.

. . . .

Lâm Phàm vĩnh tai nghe, cũng chưa hiểu chuyện gì, vừa lúc rảnh rỗi thì đi xem một lát vậy.

Đi theo về phía trước, nhìn thấy người đông lúc nhúc, Lâm Phàm cũng kinh ngạc vạn phần.

Tông sư huynh này là người thế nào vậy? Lại có độ hot như thế, chỉ trở về thôi mà có từng này người hoan nghênh a.

Từ lời chuyện trò của những đệ tử ngoại môn xung quanh, hình như đây là một đám người đi lịch lãm cấm địa cùng với các tông khác.

Đúng lúc này, chân trời xuất hiện một điểm đen. Điểm đen kia càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng phóng đại.

Khi nhìn thấy rõ ràng điểm đen kia là cái gì, Lâm Phàm cũng cả kinh, không ngờ là một chiếc thuyền lớn bay trên trời.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại, trên thân con thuyền màu lam này có khắc chi chít hoa văn, hào quang không ngừng lưu chuyển, giống như là dùng một loại mạch năng lượng đặc biệt nào đó khiến nó lơ lửng ở trên không.

Khi còn ở Thánh Ma Tông, Lâm Phàm chưa từng nghe có thứ đồ chơi này. Xem ra Đông Linh châu này còn rất nhiều thứ mà hắn chưa biết.

Ngay khoảnh khắc thuyền lớn xuất hiện, các đệ tử đang chờ đợi bên dưới đồng loạt hưng phấn hô to lên.

- Thánh Tông tất thắng, chiến thắng trở về!

Thánh Tông tất thắng, chiến thắng trở về!

....

Tiếng hò reo của các đệ tử lớn đến nỗi muốn phá cả trời cao.

Giờ khắc này thuyền lớn đã lơ lửng trên bầu trời Thánh Tông, chậm rãi hạ xuống. Các đệ tử bên dưới hưng phấn nhìn chăm chăm lên những người trên thuyền. Bọn họ đang đợi các sư huynh đại thắng trở về.

Sau đó, một nam tử trung niên thần sắc âm trầm đi từ trên thuyền xuống.

- Cung nghênh Hàn trưởng lão chiến thắng trở về.

Các đệ tử đợi ở sơn môn hô to lên.

Thế nhưng Lâm Phàm lại khẽ nhíu mày, bởi vì sắc mặt của Hàn trưởng lão này rất khó coi, đôi mắt đông đảo đệ tử hoan nghênh mà không có một tia vui mừng nào, giống như là đã xảy ra chuyện gì đó.

Mà vừa lúc này, lục tục có người bước xuống thuyền.

Các đệ tử tông môn đang hò reo, nhìn thấy một màn trước mắt thì ai nấy ngây ngẩn cả người.

Đây là có chuyện gì?

Những đệ tử từ trên thuyền bước xuống, khuôn mặt mỗi người đều cực kỳ tiêu tụy, trên quần áo đều có dính vết máu, thậm chí có người bản thân bị trọng thương phải nhờ người khiêng xuống.

Lúc này Lâm Phàm nhìn chăm chú tới một gã đệ tử rời thuyền sau cùng.

Ngoại trừ Hàn trưởng lão, đệ tử này là người có tu vi cao nhất.

Hắn đây chính là Tông sư huynh gì đó đi.

Các đệ tử đang ngênh đón nhìn thấy chuyện không giống như mình nghĩ thì đều lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Chẳng lẽ lần thí luyện này, Thánh Tông thảm bại?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Hàn trưởng lão, nhìn thấy một màn trước mắt thì khuôn mặt bình tĩnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Sao lại thế này?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai trầm giọng hỏi.

- Lịch lãm cấm địa lần này, chúng ta tổn thất thảm trọng, mất đi bảy đệ tử...

Hàn trưởng lão khẽ run lên, cũng không dám tin với kết quả này.

- Gặp mặt tông chủ nói sau.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai phất tay áo một cái, xé hư không, dẫn người tiến vào biển mất trong đó.

Con thuyền màu lam bất chợt nhấp nháy hào quang, dần dần thu nhỏ lại còn cỡ ngón tay cái, sau đó cũng trôi vào hư không.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Đêm Khuya Đạo Tặc Quật Khởi

oOo

Lâm Phàm cũng không để chuyện vừa rồi trong lòng. Chuyện này không có nửa xu quan hệ tới hắn, giờ xem náo nhiệt xong rồi cũng nên chuồn thôi.

Mà các đệ tử mới hô hào chào đón, lúc này sắc mặt một người so với một người càng khó coi, có người thương tâm không thôi, có người thờ dãi không ngớt.

Trở lại tông môn, Lâm Phàm phát hiện Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đã sắp xếp ở chung được vô cùng tốt.

Phong Bất Giác này có tu vi mạnh hơn Trương Nhị Cầu rất nhiều, nhưng Phong Bất Giác lại cam tâm kêu to Trương Nhị Cầu là đại sư huynh.

Điều này làm Lâm Phàm có chút kinh ngạc, cũng không biết Trương Nhị Cầu dùng biện pháp gì.

Màn đêm buông xuống.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác sớm đã trở về nhà gỗ nghỉ ngơi. Lâm Phàm nhìn bầu trời đêm, khẽ thở dài một cái, ánh mắt nhìn xa xăm.

- Lâm Phàm ta rất ghét chuyện ăn cắp, nhưng để sư điệt trọng chấn hùng phong nam giới, cũng chỉ có thể xin lỗi vậy.

Trước khi xuất môn, Lâm Phàm tự an ủi một phen, cuối cùng thân ảnh hòa vào bóng tối, lặng yên không một tiếng động.

Đan Đình phong, chỗ ở của những đệ tử có nhiệm vụ trông coi dược viên.

Lâm Phàm cũng không biết là từ khi chuyện thuyền lớn xuất hiện, Thánh Tông luôn bị vây trong trạng thái khẩn trương.

Lịch lãm cấm địa lần này, Thánh Tông tổn thất thảm trọng.

- Sư huynh, lần lịch lãm này nghe nói đã chết tám vị đệ tử nội môn hàng đầu, Tông sư huynh vô lực xoay chuyển trời đất, Thiên Vũ sư huynh bị đệ tử địch tông phá hủy căn cơ, hiện giờ rất nguy kịch, có thể sẽ biến thành phế nhân.

- Hôm nay thái thượng trưởng lão đến dược viên, chọn một ít dược thảo, hình như là muốn luyện chế đan dược để giúp Thiên Vũ sư huynh ổn định căn cơ, cũng không biết có thể thành công không nữa.

- Ài, đây là lần đầu tiên Thánh Tông thất bại trong suốt trăm năm qua, cũng không biết kia là tông môn gì, lại có thể áp chế Tông sư huynh.

- Ngủ đi, chuyện bức này không tới lượt chúng ta quản, chúng ta chỉ cần chăm sóc tốt dược viên là được rồi.

- Vâng.

Ngọn đèn trong phòng từ từ tối đi, dần hòa làm một cùng với màn đêm.

Lúc này Lâm Phàm đã yên lặng xuất hiện trong dược viên. Bóng người thấp thoáng trong đêm đen, tạo ra khung cảnh có chút rờn rợn.

Nếu gặp người nhát gan, chỉ sợ có thể bị hù tới ngất xỉu.

Giờ phút này Lâm Phàm dựa vào công năng phân loại của hệ thống để chọn thảo dược.

"Đinh, chúc mừng phát hiện dược thảo Chu Lan Hương."

"Chu Lan Hương: dược tính ôn hòa, có công hiệu khơi thông khí huyết."

Lâm Phàm sờ soạn lên dược thảo, trong đầu sẽ xuất hiện giới thiệu cụ thể, có điều loại này không có tác dụng gì, hẳn tiếp tục quờ sang một gốc khác.

"Đinh, chúc mừng phát hiện dược thảo Thiết Thạch Hoa."

"Thiết Thạch Hoa: dược tính cương liệt, có công hiệu rèn luyện thân thể."

....

Một gốc lại một gốc, Lâm Phàm đều tiếc nuối lắc đầu.

Không thích hợp, hoàn toàn không thích hợp.

Thậm chí cả loại na ná cũng không có, chẳng lẽ cả dược viên rộng nhường lớn này mà không có loại mình cần tìm sao?

Lâm Phàm cũng không tin lại xui xẻo như vậy, quyết tâm thử tiếp.

Đêm nay trăng không quá sáng, thi thoảng lại trốn vào mây. Tại dược viên cực lớn, một bóng người lén lút đi tới đi lui dưới trăng, không bỏ sót bất cứ góc ngách nào.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Liệt Dương Thảo."

"Liệt Dương Thảo: dược tính cương liệt, có công hiệu bổ khí ích nguyên."

Giờ khắc này Lâm Phàm dừng bước, Liệt Dương Thảo này thân rể đỏ bừng, chỉ có ba chiếc lá, nhìn qua khá trụi lủi.

- Loại này có thể!

Lâm Phàm nghĩ dược thảo này có công hiệu bổ khí ích nguyên thì hẳn là có thể trợ giúp phương diện kia cho nam giới.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục tìm kiếm, đã thấy một loại, nhất định sẽ tiếp tục thấy thứ muốn tìm.

. . . .

Trời dần dần sáng.

Lúc bình minh lên cũng là lúc các đệ tử có nhiệm vụ chăm sóc dược viên làm công tác của mình.

Mấy đệ tử mang theo thùng nước và cuốc, chuẩn bị xới đất dược viên. Người cần hít thở, thảo dược cũng như vậy.

- Hà... Sư huynh, mọi người mau tới...

Vừa lúc đó, một tiếng kêu thảm thiết rung trời từ một góc dược viên truyền đến.

Các đệ tử khác nghe thấy, đều nghi hoặc tiến đến:

- Làm sao vậy?

- Sư huynh, huynh xem...

Một đệ tử sắc mặt hoảng sợ chỉ vào dược viên nơi này, thân mình run run nói.

- Hà...

Các đệ tử nghe tiếng kêu tiến tới, khi thấy một màn trước mắt thì đều ngây ra đứng nguyên tại chỗ.

Một mảng lớn thảo dược đã bị lấy mất.

Đất cát bị bối lên như chó đào thể hiện tình cảnh thảm thiết đến mức nào.

- Sao có thể chứ, ngày hôm qua vẫn còn nguyên vẹn, hiện giờ sao lại biết thành thế này?

Đệ tử kia thần sắc hoảng sợ, nói lắp bắp không nên lời.

Nơi này chính là chỗ quan trọng nhất của Đan Đình phong, nếu để cho thái thượng trưởng lão biết vì bọn họ lơ là mà cả một mảnh dược viên đã bị trộm thì không biết sẽ có hậu quả thế nào nữa.

Giờ phút này mấy người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

- Sư huynh, mọi người mau tới, bên này xảy ra chuyện lớn.

Vừa lúc đó, ở một mảnh dược viên phía xa xa khác cũng truyền lại tiếng kinh hô.

Sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi, chẳng lẽ lại có chuyện xảy ra sao?

Khi bọn họ chạy tới, nhìn thấy mảnh dược viên này giống như bên kia, trơ trụi không còn cả một cái rễ thì tim như ngừng đập.

Xong đời, thật sự xong đời.

Hàng loạt thảo dược đã bị người trộm mất.

Kẻ trộm này thật sự là rất đáng hận.

- Mau đi xem một chút, tới cùng là những dược thảo nào bị trộm.

Một gã sư huynh phụ trách dược viên gào thét lên.

Không quá bao lâu, đã có kết quả tra xét.

- Sư huynh, dược viên số 1 bị mất Liệt Dương Thảo, dược viên số 2 bị mất Thanh Tiên Thảo, dược viên số 3 bị mất Hoạt Căn Thảo...

Nghe các sư đệ báo cáo, sắc mặt gã sư huynh kia càng lúc càng trắng, sau đó phun một ngụm máu tươi, trực tiếp hôn mê.

....

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm căn bản không biết chuyện mình trộm dược hôm qua đã làm cho bao nhiêu người run như cầy sấy.

Lúc này Lâm Phàm từ từ tỉnh lại. Tối qua trộm xong, hắn đã về lại Vô Danh phong, làm một giấc mộng đẹp.

Về chuyện luyện đan, Lâm Phàm căn bản không vội, chờ tỉnh ngủ sẽ từ từ cân nhắc.

Số thảo dược cần quét được tối hôm qua đã đủ cho hắn thí nghiệm.

Lúc này, Lâm Phàm lấy ra một gốc Liệt Dương Thảo, một gốc Thanh Tiên Thảo, một gốc Hoạt Căn Thảo.

Trong dược viên, chỉ có ba loại dược thảo này có tính năng thích hợp, không biết sẽ luyện chế ra cái dạng gì, thật đúng là làm cho người ta chờ mong.

Ở một căn nhà gỗ khác gần đó, Phong Bất Giác cùng Trương Nhị Cầu cũng đang ở phòng riêng tu luyện. Hai người đều có Tốc Nguyên Đan Lâm Phàm cho, có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện, mà Phong Bất Giác cũng không keo kiệt, đem công pháp cùng tâm pháp của mình dạy cho Trương Nhị Cầu.

Về phần tông chủ khi nào thì truyền thụ công pháp cho bọn hăn, bọn hăn mặc dù rất chờ mong, nhưng thấy tông chủ không có ý này, bọn hăn cũng không dám giục.

Bọn hăn cho là nhất định tông chủ sẽ dạy mình.

Vừa lúc này, một tiếng rống lớn từ căn nhà gỗ của tông chủ truyền đến.

Phong Bất Giác và Trương Nhị Cầu lập tức mở mắt, vẻ mặt có chút kinh ngạc, sau đó vội vàng chạy tới.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Thần Đan Hàng Thế

oOo

- Ha ha ha ha...

Ngay khi Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đến cửa, cánh cửa gỗ kia ken kết mở, Lâm Phàm tươi cười bước ra ngoài.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác nghi hoặc nhìn nhau, không rõ tại sao tông chủ vui như vậy, chẳng lẽ là có đại hỷ sự?

Lúc này Lâm Phàm đang rất tự hào, qua những lần thí nghiệm không mệt mỏi, hắn đã luyện chế ra đan dược muốn có.

Bởi vì người phát minh ra đan dược này là Lâm Phàm, tên của nó đương nhiên do Lâm Phàm đặt. Với tác dụng cứu vớt vô số nam giới, Lâm Phàm tự nhiên không thể chọn lựa một cái tên qua loa.

Đan dược này lớn chừng viên bi ve, màu đỏ rực, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, như vậy gọi là "Đại Phàm Ca" đi.

Sau này, nếu viên đan dược này có thể hùng bá thế giới, vậy thì tên của bản đại gia sẽ vang danh kim cổ, được hậu nhân đời đời khắc ghi.

Thoải mái, thật sự là quá thoải mái.

Lâm Phàm còn chưa thí nghiệm qua dược hiệu của Đại Phàm Ca, cũng không biết có thể duy trì trong bao lâu, nhưng căn cứ hệ thống kiểm tra đo lường, Đại Phàm Ca này có dược hiệu rất mạnh.

"Đại Phàm Ca: do Liệt Dương Thảo, Thanh Tiên Thảo, Hoạt Căn Thảo ba loại thảo dược, căn cứ tỉ lệ nhất định phối chế mà thành, diệu dụng vô cùng, có thể khiến nam giới bốc lên dục hỏa hùng hực, nhất trụ kinh thiên, không gì không xuyên thủng.

Không gì không xuyên thủng?

Giới thiệu trâu bò đến cỡ nào a. Viên đan dược này cũng chỉ có bản đại gia mới có thể luyện chế, những người khác, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Vì luyện chế Đại Phàm Ca này, Lâm Phàm thí nghiệm một nửa tài liệu, luyện chế ra vô số đan dược kỳ quái.

Phối hợp bừa mảy loại dược liệu, Lâm Phàm luyện chế ra "Dục Hỏa Đan", "Bạo Bạo Đan" v.v... Toàn là các loại đan dược ăn vào chết chắc.

Đương nhiên dù là phế liệu thì cũng không được lãng phí, Lâm Phàm nhét hết vào bụng, chuyển chúng nó thành exp.

Trải qua vô số lần thí nghiệm, kỹ năng luyện đan cũng đã lên tới cấp 15, đạt tới cảnh giới cực cao.

- Hai người các người làm gì vậy?

Lúc này, Lâm Phàm phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy hai đệ tử trốn mắt há hốc mồm đứng ở cửa thì nghi ngờ hỏi.

- Tông chủ, ta và Phong sư đệ nghe thấy tiếng của ngài bèn vội vã tới đây. Hiện giờ tông chủ là người thân cận nhất trong lòng hai người chúng ta, nếu tông chủ có chuyện gì không hay, Nhị Cầu sau này làm sao sống nổi chứ.

Trương Nhị Cầu dùng vẻ mặt bi thương, nói ra những câu cảm động đến cực điểm.

Phong Bất Giác ở bên cạnh đảo cặp mắt trắng dã. Nhị Cầu sư huynh này thật sự không biết xấu hổ là gì, những lời này có lẽ chỉ Nhị Cầu sư

huynh mới có thể nói ra.

Thế nhưng Phong Bất Giác phát hiện tông chủ nghe được những lời này lại rất vui vẻ.

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu mà cười cười, thầm nghĩ nếu mình ngu một chút hay dễ gạ một chút, hẳn là bị Trương Nhị Cầu này bán sạch lúc nào không biết.

Chẳng qua, Lâm Phàm không ngại ti tưởng, bởi như thế chẳng phải chứng tỏ địa vị của bản tông trong lòng họ rất cao sao?

- Ài, các người có thể có tâm như vậy, bản tông rất vui mừng. Đây là hai viên đan dược mà bản tông mới luyện chế, tặng cho các người.

Lâm Phàm lấy ra hai viên Đại Phàm Ca đưa cho hai người.

Đồ tốt thế này đương nhiên phải ưu tiên cho người bên cạnh.

Trương Nhị Cầu cung kính nhận lấy đan dược, trong lòng mừng rỡ. Trương Nhị Cầu cũng nhận ra đan dược này bất phàm, vừa ngửi một hơi đã khiến tinh thần sáng khoái, tựa như có một con mãnh hổ muốn chui ra khỏi cơ thể.

- Được rồi, hai người các người đi tu luyện đi, nếu cần công pháp thì tới Thánh Tông tìm đọc, bước đầu cứ như thế đã.

Lâm Phàm sắp xếp xong mọi chuyện thì đi xuống núi.

Sau khi Lâm Phàm đi rồi, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau một cái. Hai người đều có thể thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương.

- Sư đệ, tông chủ đối với chúng ta thật tốt. Đan dược này vừa nhìn đã biết là bất phàm. Nhị Cầu ta sau này nhất định dùng cả đời thủ hộ bên người tông chủ.

Trương Nhị Cầu kiên định nói.

- Sư huynh, sư đệ đã suy nghĩ mấy ngày nay, có lẽ đây là thời khắc thay đổi nhân sinh của chúng ta. Tông chủ luôn tràn ngập một cảm giác thần bí làm cho người ta nhìn không thấu.

Phong Bất Giác cũng không nghĩ đơn giản giống như Trương Nhị Cầu.

Vốn Phong Bất Giác là danh nhân trong đệ tử ngoại môn, thế nhưng một lần bị Diệp Thiếu Thiên đánh bại đã đẩy hẳn ngã khỏi thần đàn.

Nhưng ở mấy ngày này, Phong Bất Giác phát hiện tông chủ có một loại cảm giác thần bí tiêu sái rất khó để diễn tả.

- Sư đệ, không cần nghĩ nhiều, chuyện Nhị Cầu ta đã định thì cả đời sẽ không thay đổi. Chúng ta trở về dùng đan dược đi, có lẽ đan dược này sẽ giúp chúng ta có tiến bộ nhảy vọt đấy.

Trương Nhị Cầu nghiêm túc nói.

- Vâng.

....

Lúc này Lâm Phàm đã đi tới nơi ở của Diệp Thiếu Thiên.

Lâm Phàm mỉm cười, sửa sang lại y phục. Hẳn tin tưởng Đại Phàm Ca này tuyệt đối có thể khiến cho Diệp Thiếu Thiên cảm nhận được vui sướng lớn nhất của đời người.

Chỉ cần sư diệt khoái hoạt, bản sư thúc cũng thỏa mãn.

Kỳ thật Lâm Phàm cũng có chút tâm tư, Diệp Thiếu Thiên này dùng Đại Phàm Ca xong chẳng lẽ còn không nghiệm?

Hồ hồ...

Giờ khắc này Lâm Phàm nở nụ cười ‘tiện tiện’, làm cho cả thiên địa cũng phải biến sắc.

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị gõ cửa, Diệp Thiếu Thiên lại từ bên trong đi ra.

Diệp Thiếu Thiên gần đây khá im ắng. Vốn thần công đã thành thì nên tiểu ngạo tông môn, không ngờ bị tên khốn khiếp trên Vô Danh phong hung hăng nghiền áp, làm cho mình bị đám đệ tử ngoại môn nhạo báng thâm sau lưng.

Mối thù này, Diệp Thiếu Thiên thề, cuộc đời này không báo không làm người.

Diệp Thiếu Thiên lúc này ra ngoài là muốn đi mua một ít đan dược dùng để tu luyện. Ngày hôm qua đệ tử nội môn thí luyện trở về, kết quả là thảm bại, khiến Diệp Thiếu Thiên hiểu ra bên ngoài còn vô số kẻ mạnh.

Lấy tu vi của mình hiện giờ, vẫn còn chưa đủ...

- Ở...

Lúc này, Diệp Thiếu Thiên phát hiện có người chặn cửa, khẽ cau mày, thế nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy đối phương thì lại cực kỳ hoảng sợ.

- Người... Người muốn làm gì?

Diệp Thiếu Thiên thối lui vào trong phòng, thần sắc căm giận hời.

Hắn không có nghĩ đến tên khốn này lại tìm được chỗ của mình, chẳng nhẽ muốn sỉ nhục mình lần nữa?

Diệp Thiếu Thiên hận không thể hung hăng dẫm nát vương bát đản này dưới chân, nhưng hắn biết mình không phải đối thủ của đối phương.

Hơn nữa đối phương xuống tay tàn nhẫn, hiện giờ chỉ cần thấy hấn thôi đã khiến ‘bi’ của mình có cảm giác đau đau.

- Diệp sư diệt, chớ hoảng sợ, bản sư thúc lần này tới là để trợ giúp người.

Lâm Phàm thấy sắc mặt của Diệp Thiếu Thiên khi gặp mình như là gặp quỷ thì chỉ biết thềm thở dài.

Trong suy nghĩ của Lâm Phàm, mình nên được các sư diệt kính yêu chứ không phải sợ hãi.

Bởi vì như thế hoàn toàn không phù hợp với tác phong của mình a.

- Người... Người đừng càn rỡ, Diệp Thiếu Thiên ta cũng không sợ người đâu.

Diệp Thiếu Thiên run run giọng, nhất là khi thấy Lâm Phàm nhích chân thì lại càng luống cuống, giống như sợ ‘bi’ của mình sẽ lại bị đối phương tàn phá.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Diệp Thiếu Thiên Muốn Cuồng Bạo

oOo

Diệp Thiếu Thiên không muốn nhiều lời. Hắn tự biết hiện tại mình đánh không lại, nhưng trốn không được chắc?

Chờ mình thần công đại thành sẽ hung hăng trả thù.

Thế nhưng Diệp Thiếu Thiên lại không ngờ thần công còn chưa thành mà Lâm Phàm đã tìm đến tận cửa.

- Lâm Phàm, người đừng quá đáng. Diệp Thiếu Thiên ta thừa nhận tài nghệ không bằng người, nhưng nếu người muốn nhục nhã ta, ta nhất định sẽ để cho người biết Diệp Thiếu Thiên ta không phải dễ chọc.

Diệp Thiếu Thiên cảnh giác nhìn Lâm Phàm, chân hơi lui về phía sau, chỉ cần tình huống không đúng sẽ lập tức đóng sập cửa lại rồi chạy trốn qua cửa sổ.

- Diệp sư diệt, sư thúc lần này tới không phải để gây sự, mà là để giải quyết bệnh kín cho người.

Lâm Phàm nở một nụ cười xán lạn, muốn dùng nụ cười ấm áp của mình để Diệp Thiếu Thiên thả lỏng cảnh giác.

Thế nhưng nụ cười này ở trong mắt Diệp Thiếu Thiên lại biến thành cực kỳ khủng bố, cực kỳ âm hiểm.

Diệp Thiếu Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt không giấu được vẻ kinh hãi.

Sợ hãi... Diệp Thiếu Thiên thật sợ.

Nụ cười này làm cho Diệp Thiếu Thiên không rét mà run. Giờ khắc này Diệp Thiếu Thiên lùi bước về sau, lập tức đóng chặt cửa lại, cách ly Lâm Phàm ở bên ngoài.

Diệp Thiếu Thiên thề với trời, hắn thật sự không muốn cảm nhận nỗi đau ‘bi’ một lần nào nữa.

Nếu Lâm Phàm dám đi vào, Diệp Thiếu Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng để liều mạng. Muốn xem Diệp Thiếu Thiên ta như quả hồng mềm, nằm mơ đi thôi.

Lúc này Lâm Phàm đứng ở ngoài cửa, nhú mày, có chút không vui.

Diệp Thiếu Thiên này thân là sư đệ, tại sao lại vô lễ như vậy chứ.

Lâm Phàm thở dài một tiếng. Trong mắt hắn, Diệp Thiếu Thiên chính là người bệnh, mà mình có thể xem như một bác sĩ.

Bác sĩ tự nhiên không thể vì người bệnh không phối hợp trị liệu mà bỏ việc cứu chữa người ta.

Một khi đã như vậy, chỉ có thể dùng sức. Mong rằng có một ngày người sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bản sư thúc.

....

Trong khu vực ngoại môn, đa phần đệ tử đều đang trong phòng tu luyện, có một số ít thì sửa sang lại sở học tự thân hoặc trò chuyện tâm sự cùng các sư huynh đệ.

Đúng lúc này, một tràng tiếng hét bi thương vang vọng khắp toàn bộ không gian.

- Người muốn làm gì? Đừng quá làm càn.

- Lão tử liều mạng với người.

- Sư điệt chớ hoảng sợ, sư thúc muốn cứu người.

- Buông tay cho ta.

- Láo thật, vãn bối mà không biết điều, bản sư thúc hôm nay sẽ hảo hảo dạy dỗ người...

- Aaaa...

....

Các đệ tử ngoại môn nghe một tràng quát tháo, ai nấy mặt mày nghệt ra, không biết có chuyện gì, sau đó đều ra khỏi cửa xem rốt cuộc là vị sư huynh đệ nào gặp chuyện mà kêu gào thảm thiết đến nhường ấy.

Lúc này cửa phòng của Diệp Thiếu Thiên đột nhiên mở toang. Lâm Phàm vẻ mặt thỏa mãn bước ra. Diệp Thiếu Thiên này mặc dù có chút nghịch ngợm, nhưng còn không phải bị mình trấn áp?

Ngay một khắc đóng cửa lại, Lâm Phàm liếc mắt nhìn thoáng qua Diệp Thiếu Thiên nằm trên mặt đất, khẽ nở một nụ cười vui mừng.

Các đệ tử ngoại môn vừa xác định được âm thanh là từ chỗ của Diệp Thiếu Thiên truyền đến thì đều há hốc miệng, không biết rốt cuộc có chuyện gì.

Thế nhưng khi thấy Lâm Phàm, toàn bộ đệ tử ngoại môn đều lập tức trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ Diệp Thiếu Thiên lại bị Lâm sư thúc đánh?

Mọi người càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, bởi vì tiếng kêu thét vừa rồi thật sự là quá thảm thiết.

Bước ra ngoài, thấy có nhiều đệ tử ngoại môn như vậy, Lâm Phàm thẳng eo lên, tươi cười chào mọi người, sau đó phất ống tay áo, đi về phía xa.

. . . .

Thấy Lâm sư thúc đã đi xa, đám đệ tử ngoại môn đưa mắt nhìn nhau, không biết Diệp Thiếu Thiên giờ thế nào.

Nhưng kêu một tiếng bi ai nhường ấy, nhất định là rất thê thảm. Mọi người đều rất tò mò, muốn đi xem, nhưng lại không dám.

Lâm sư thúc bọn họ không dám chọc, Diệp Thiếu Thiên bọn họ cũng không dám trêu.

Ngay một khắc này, từ trong phòng của Diệp Thiếu Thiên đột nhiên truyền ra một tiếng rống khí thể ngập trời. Mọi người vừa nghe, lập tức lùi ra phía sau vài bước.

Tiếng rống này ngập tràn dã tính.

Trong phòng, hai mắt Diệp Thiếu Thiên đỏ bừng, thở hỗn hển như trâu.

Một luồng sức mạnh đang bạo phát ở trong cơ thể Diệp Thiếu Thiên, giống như cần tìm một cửa để phát tiết ra ngoài.

Diệp Thiếu Thiên đứng lên, toàn thân nóng hầm hập. Một loại dục vọng không tên tràn ngập trong đầu hấn, mà chỗ dừng quần lại càng giống như bị thay vào một cây côn sắt, chống lớp vải nơi đó lên như một cái lều.

Nổ, muốn nổ.

Diệp Thiếu Thiên cảm giác chỗ dừng quần của mình muốn nổ tung.

- Aaaa...

Đám đệ tử ngoại môn vẫn đang đứng hóng ở bên ngoài, giờ thấy Diệp Thiếu Thiên đột nhiên từ trong nhà lao ra, hai tròng mắt tràn ngập ngọn lửa cuồng nhiệt thì đều hoảng sợ.

Mà khi tầm mắt chú ý tới chỗ dừng quần của Diệp Thiếu Thiên, mọi người lập tức hít một ngụm hơi lạnh.

Thế gian này sao có thể tồn tại một hung vật như vậy? Trong phòng vừa rồi xảy ra chuyện gì, tại sao lại biến thành như vậy?

....

Lúc này Lâm Phàm đang rất vui, rốt cuộc mạnh mẽ nhét được đan dược vào miệng Diệp Thiếu Thiên. Chờ khi Diệp Thiếu Thiên cảm nhận được chỗ tốt của đan dược này thì sẽ chủ động tìm đến mình.

Cùng lúc đó, ở một gian trong đại điện của Thánh Tông.

Một gã đệ tử sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, đang ngồi ở bên trong một cái lò chứa đầy loại chất lỏng không rõ, bên ngoài được điêu khắc hoa văn kỳ dị.

Đệ tử này mặt như quan ngọc, trên trán lộ ra một loại ánh khí, nhưng giờ phút này thân bị trọng thương, cực kỳ tiều tụy.

- Tông chủ, chỉ sợ không cứu lại được căn cơ của Thiên Vũ.

Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong lúc này dừng việc điều khiển chiếc lò, rất là đau lòng lắc đầu.

Tông môn nhất đại thiên kiêu trầm luân, đối tông môn mà nói, đó là đại bất hạnh.

Tông Hận Thiên nghe lời này thì cực kỳ hoảng sợ, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất:

- Tông chủ, trưởng lão, cầu xin các ngài cứu Thiên Vũ sư đệ. Thiên Vũ sư đệ là vì cứu đệ tử nên mới bị hủy căn cơ. Nếu không có căn cơ, đối với sư đệ chính là sống không bằng chết.

Căn cơ đại biểu hết thầy, không chỉ có tu vi hủy hết, ngay cả sau này muốn trùng tu cũng khó có khả năng.

Căn cơ chính là tư chất, Thiên Vũ sư đệ từ tư chất hàng đầu, trong nháy mắt rơi xuống phế vật, làm sao có thể chịu đựng được.

Tông Hận Thiên lúc này hồi hận không thôi. Lần lịch lãm này vốn tưởng nằm trong lòng bàn tay, ai ngờ Phong Thiên Tông lại ra một gã tuyệt thế yêu nghiệt, bản thân hãn vì khinh thường mà thiếu chút nữa mất mạng, nếu không phải sư đệ xả thân cứu giúp, hiện giờ sợ đã là một thi thể.

Yến tông chủ nhìn tình huống trong lò, thở dài một tiếng:

- Có thể giữ được tính mạng đã là vạn hạnh. Đệ tử Phong Thiên Tông này công pháp quái dị, đánh vào cơ thể Thiên Vũ một luồng tử khí kỳ dị mãi không tan. Hiện giờ chỉ có thể bức tử khí này ra, bảo trụ tính mạng.

Tông Hận Thiên không cam lòng, nắm tay thật chặt, trong mắt chỉ toàn là lửa giận. Lần sau gặp lại, nhất định phải giết chết đối phương.

- Bắt đầu đi.

Yến tông chủ thở dài, nói.

Tranh đoạt trong cấm địa, xưa tới nay đều là một sống một chết, hôm nay diệt đệ tử tông người, ngày mai bị người diệt đệ tử nhà mình, đây đã là chuyện thường.

Chẳng qua không ngờ Phong Thiên Tông lại có một đệ tử như thế.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thật Sự Thần Kỳ Như Vậy?

Dịch & biên: †Ares†

Lâm Phàm trở lại Vô Danh phong thì phát hiện có gì đó khác.

Trước kia mình vừa về đến thì Trương Nhị Cầu luôn là người đầu tiên chạy tới, nhưng hôm nay mình đứng ngay cửa ho khan mấy tiếng rồi mà Trương Nhị Cầu vẫn không xuất hiện.

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Lâm Phàm càng nghĩ càng thấy không thích hợp, bèn đi về phía căn nhà gỗ của Trương Nhị Cầu. Hắn muốn xem thử Trương Nhị Cầu đã xảy ra chuyện gì.

Hay là bọn hắn ăn đan dược mình cấp cho, không có chỗ phát tiết nên xuống núi tìm muối tử rồi?

Không đúng, nếu xuống núi, lấy bộ dáng của Trương Nhị Cầu, tuyệt đối không có muối tử nào nguyện ý. Chẳng lẽ là định dùng sức cường ép?

Nhưng cũng không đúng. Trương Nhị Cầu có tu vi thấp như vậy, đệ tử ngoại môn tát một cái còn không phải chết bẹp, chẳng lẽ là Phong Bất Giác giúp?

Lâm Phàm càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Đi tới nhà gỗ của Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào.

Thế nhưng sau khi tiến vào phòng, Lâm Phàm cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

Trương Nhị Cầu giờ đang giống như mất nước quá độ, vô lực nằm trên mặt đất, thở hỗn hển. Mà đập vào mắt Lâm Phàm là cái lỗ thủng trên mặt đất, tuy không lớn, nhưng tuyệt đối rất sâu, sâu tới không thấy đáy.

- Nhị Cầu, người đực cái này sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Tông... tông chủ, đan dược này có độc...

Trương Nhị Cầu vô lực nói. Nhớ tới chuyện đã xảy ra, Trương Nhị Cầu khóc không ra nước mắt.

Chính mình lại đi ‘trao gửi đời trai’ cho mặt đất.

Ô ô...

Trương Nhị Cầu cũng không biết nên nói gì, chính mình tuy lăn lộn nhiều năm với thân phận tạp dịch, nhưng vẫn là trai ngoan thủ thân như ngọc a.

Nhưng hôm nay lại làm ra chuyện như vậy.

Lúc ấy, Trương Nhị Cầu trở lại phòng thì khẩn cấp nuốt viên đan dược, sau đó ngồi dưới đất, yên lặng tu luyện công pháp sư đệ cho.

Không quá bao lâu, Trương Nhị Cầu phát hiện tình huống không đúng, bởi vì trong cơ thể như bị một ngọn lửa không tên thiêu đốt, mà chỗ dừng quần lại biến thành cái đỉnh lều.

Mới đầu Trương Nhị Cầu còn tưởng rằng đây là đan dược phát huy được lực.

Nhưng đến cuối cùng, Trương Nhị Cầu lại phát hiện không được bình thường, chỗ dừng quần ngày một khó chịu.

Cuối cùng... Không có cuối cùng.

Trương Nhị Cầu trực tiếp chọc thủng mặt đất. May là đất này mềm, bằng không sợ là đã có tai nạn chết người.

- Nghỉ ngơi cho tốt.

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì, lặng lẽ lui ra ngoài.

Giờ khắc này Lâm Phàm lau cái trán. Hắn không ngờ được lực lại mạnh mẽ như vậy, mạnh đến mức làm cho Lâm Phàm thấy sợ.

Sau đó Lâm Phàm đột nhiên nhớ tới Diệp Thiếu Thiên. Sư điệt đã ăn đan dược, không có tai nạn chết người đâu nhỉ?

Trương Nhị Cầu chọc thủng cả đất, nếu là thân người, còn không phải...

Chẳng qua giờ mà đến cũng đã không kịp nữa rồi.

Có lẽ sư điệt cùng bạn lữ đã trên đỉnh Vu Sơn, cũng có thể là đã cùng tới thiên đường.

Quên đi, quên đi, chắc không có chuyện gì đâu.

Sau đó Lâm Phàm đi vào căn nhà gỗ của Phong Bất Giác, nhìn thoáng qua, hắn cũng đã xác minh được, Phong Bất Giác giống Trương Nhị Cầu, đều là kỳ nhân chọc thủng cả đất.

Mặc kệ, trở về luyện đan căn thuốc đã.

Lâm Phàm luôn không thích tu luyện, cứ lẳng lặng ngồi im một chỗ thật là buồn muốn chết, còn không nhanh bằng luyện đan căn thuốc.

Vừa lúc vẫn còn ba loại dược thảo cướp từ trong dược viên của Đan Đình phong, luyện một ít đan dược tốt tốt để mình tu luyện vậy.

Tuy những đan dược này tăng không bao nhiêu exp, nhưng tích tiểu thành đại a.

Ba ngày tiếp đó.

Lâm Phàm vẫn ngồi lì trong nhà gỗ mà tự luyện đan, tự nuốt.

Exp từ đan dược liên tiếp hóa thành những luồng khí tan vào cơ thể, tăng lên exp cần thiết để thăng cấp.

Hiện giờ vẫn mãi dừng ở Tiên Thiên sơ giai, nhưng dựa theo thực lực thật sự, Lâm Phàm xem như đã bước vào cảnh giới nửa bước Nhập Thần.

Có điều tại sao hệ thống lại vẫn nhắc nhở là Tiên Thiên sơ giai, chẳng lẽ đang tích tụ tinh hoa sao?

Vậy chẳng phải sau này mình tu luyện thì tu vi sẽ mạnh hơn hẳn người cùng giai?

Trong thời gian ba ngày, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đều chưa hề tới căn nhà của Lâm Phàm. Lâm Phàm cho rằng hai người này giận mình, nhưng cuối cùng mới phát hiện hai người đều ở phòng riêng mà tu dưỡng, tựa như toàn bộ tinh lực đã bị viên Đại Phàm Ca kia tiêu hao hết.

Đối với phát hiện nho nhỏ này, Lâm Phàm cũng có không ít ý tưởng thú vị trong đầu.

Đại Phàm Ca này là một loại đan dược thần kỳ, tuy đã luyện thành, nhưng biến học vô bờ, không thể tự mãn. Đại Phàm Ca vẫn còn không gian cải tiến rất lớn.

Hôm sau.

Lâm Phàm ngừng luyện đan. Trong mấy ngày hôm nay, dược liệu đã dùng hết, Đại Phàm Ca cũng ra lò được một trăm viên, số dược liệu còn

lại đều bị Lâm Phàm dùng để luyện chế đủ loại đan dược kỳ quái rồi chuyển hóa hết thành exp.

Lúc này Lâm Phàm đi từ trong nhà ra, đã thấy Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đang đứng ở cửa.

Lâm Phàm cười cười, xem ra tinh thần của hai người này rất không tồi.

- Viên đan dược kia thế nào?

Lâm Phàm hỏi. Có lẽ viên đan dược kia sẽ trở thành nỗi sợ cả đời của hai người này.

Dù sao thì Lâm Phàm cũng cho là đan dược này có độc. Với người không bị bệnh kín, đây quả thực là độc đan. Thế nhưng ai ngờ Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác lại liếc nhau một cái rồi đồng thanh nói đó là thần đan.

- Tông chủ, đan dược này thật sự rất thần kỳ. Tông chủ không hổ là người Nhị Cầu sùng bái nhất trên đời, thuật luyện đan đã tới trình độ xuất thần nhập hóa.

Trương Nhị Cầu ‘vỗ mông ngựa’ nói.

Lâm Phàm thấy Trương Nhị Cầu lại nịnh nọt, lắc đầu thở dài:

- Nhị Cầu à, chuyện này đừng miễn cưỡng, đan dược này không thích hợp với các người.

- Không, tông chủ, lời sư huynh nói cũng chính là lời đệ tử. Sau khi đệ tử nuốt viên thần đan này xuống, tuy quá trình có chút thống khổ, nhưng hiện giờ lại có một cảm giác không nói nên lời, giống như là...

Phong Bất Giác tìm mãi không ra từ thích hợp để diễn tả, nhưng trong lòng hẳn nghĩ thật sự là quá sướng, giống như tất cả phiền não đều

tan hết thành mây khói ở một khắc này, người nhẹ bằng muốn bay bổng lên không.

Mà loại cảm giác này tồn tại không dài, chỉ có một ngày, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

- Cảm giác gì?

Lâm Phàm sửng sốt, không dám tin. Đan dược chỉ dùng ba loại dược thảo bình thường luyện chế ra, sao có thể kỳ lạ như vậy được?

- Tông chủ, loại cảm giác này đệ tử không diễn tả nổi, có lẽ chỉ tự trải nghiệm mới hiểu được thôi.

Phong Bất Giác nói.

Lâm Phàm nhìn hai người, hơi híp mắt lại. Hai người này không phải là vì muốn báo thù nên lừa bả tông chủ tự mình cắn thuốc chứ? Nhưng nhìn ánh mắt của hai người lại không giống là giả.

- Các người giờ lại muốn đan dược sao?

Lâm Phàm thử hỏi.

- Vâng, tông chủ, nếu như có thể, xin tông chủ lại ban cho hai sư huynh đệ đệ tử mỗi người một viên.

Trương Nhị Cầu vội vàng nói.

Hai người này không phải là cắn thuốc thành nghiện đấy chứ?

Thôi quên đi, muốn thì cho mỗi người một viên.

Hai người cầm được đan dược, cúi mình bái tạ Lâm Phàm, sau đó tung tăng chạy về phòng mình.

Lâm Phàm nhìn hai người nhảy chân sáo về ‘ổ’, mặt cũng ngậy ra, chẳng lẽ lại thần kỳ như vậy thật?

Lâm Phàm luôn dùng đàn dượt biến thành exp, chưa bao giờ thể nghiệm qua công hiệu của chúng, hiện giờ nghe hai người nói thì cũng có chút động tâm.

Loại cảm giác này rốt cuộc là cảm giác gì đây?

Không phải thật sự là thần kỳ thể chứ?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Chỉ Cần Giúp Được Sư Diệt Là Được

Dịch & biên: †Ares†

Lâm Phàm nắm một viên Đại Phàm Ca, vừa do dự lại vừa tò mò. Chẳng lẽ dùng Đại Phàm Ca thật sự thoải mái như Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác nói sao?

Lâm Phàm do dự một chút, cuối cùng thở dài một tiếng, nhin được lòng hiếu kỳ. Tốt nhất không nên chơi đại, người không có bạn lữ thì tránh xa là hơn.

Không quá bao lâu, Lâm Phàm biến sắc. Từng tiếng thở nặng nề theo phương xa truyền lại. Lâm Phàm chăm chú nhìn, nhú mày, chỉ thấy hai gian nhà gỗ của Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đang lắc lư kịch liệt.

- Ài, nghiệp chướng a.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, cũng chỉ biết mặc kệ.

Lúc này, ở dưới chân Vô Danh phong.

Diệp Thiếu Thiên do dự mãi, không biết có nên lên núi tìm tên kia hay không. Nội tâm của hắn cự tuyệt, bởi tên kia là kẻ đã nhục nhã hắn, tuyệt đối không thể đội trời chung. Thế nhưng hắn lại muốn biết đan dược mà mình ăn trúng hôm trước là gì.

Bốn ngày trước, Diệp Thiếu Thiên vốn cho là Lâm Phàm ép mình ăn độc đan, nhưng tới hôm nay thì hắn biết mình nghĩ lầm rồi.

Dùng viên đan dược đó xong, hắn chỉ cảm giác toàn thân nóng như lửa, giống như có một ngọn núi lửa sắp nổ bung từ bên trong cơ thể, cần tìm gấp chỗ để phát tiết.

Tới khi hắn tới chỗ Nhược Mộng Vũ, tâm trí đã trở nên mê loạn, trực tiếp xé rách quần áo xông tới.

Cứ như vậy, ở tích tắc hai người hòa vào nhau, hắn phát hiện một loại cảm giác chưa bao giờ có tràn ngập toàn thân.

Mà càng làm cho Diệp Thiếu Thiên kinh dị là, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn cùng tiếng rên rỉ liên hồi của Nhược Mộng Vũ.

Trận chiến ấy tối trời mờ đất, cạn biển tan sông, tiếng gào thét ba ngày không dứt.

Bất kể là Diệp Thiếu Thiên hay Nhược Mộng Vũ đều cảm nhận được cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Đặc biệt là trước khi Diệp Thiếu Thiên trở về, Nhược Mộng Vũ còn nói một câu khiến hắn không thể quên.

- Diệp ca ca, đây là lần Mộng Vũ vui sướng nhất.

....

Diệp Thiếu Thiên tuyệt đối chưa từng được nghe, cũng nhìn ra trong ánh mắt Nhược Mộng Vũ có một loại cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có.

Mà sau khi đan dược tan hết hiệu lực, Diệp Thiếu Thiên lại cảm thấy một cảm giác phấn kích, nhẹ nhõm khó tả. Loại cảm giác này giống như khiến người ta quên đi hết phiền não, chỉ còn lại niềm vui sướng.

Cho nên hiện giờ hắn muốn đến nơi này, hắn muốn biết đó là đan dược gì, hắn muốn thể nghiệm cảm giác kia thêm lần nữa.

Tin tức Diệp Thiếu Thiên đi lên Vô Danh phong lan nhanh, những đệ tử ngoại môn biết được đều lò dò theo sau hóng chuyện. Bọn họ nghĩ, lát nữa nhất định sẽ phát sinh một trận chiến kinh thiên động địa.

Diệp Thiếu Thiên và Lâm Phàm khẳng định không đội trời chung, mà hiện giờ Diệp Thiếu Thiên chủ động đánh tới, hiển nhiên là muốn lấy lại danh dự.

Đi lên Vô Danh phong, Diệp Thiếu Thiên nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong mắt lóe ra khinh thường. Cũ nát không chịu nổi mà dám xưng là một tông, quả thực làm cho người ta cười rớt cả răng.

- Diệp sư đệ, người đã đến rồi?

Đúng lúc này, Diệp Thiếu Thiên nghe được tiếng nói, sắc mặt biến đổi, có chút cảnh giác nhìn người đang ngồi trên một tảng đá, ánh mắt nhìn xa xăm về phía núi sông trùng điệp.

- Người biết ta sẽ đến?

Diệp Thiếu Thiên hỏi.

- Đương nhiên.

Lâm Phàm cười khẽ, từ tốn nói, giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, nhất là bóng dáng kia giống như đã hòa vào làm một với khung cảnh xung quanh, lặng lẽ tản ra bức khí nhàn nhạt.

- Đan dược kia thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Đó là đan dược gì?

Diệp Thiếu Thiên hít sâu một hơi. Loại đan dược này quan hệ tới chuyện sau này của hắn, cho nên dù đứng trước mặt kẻ mình ghét nhất thì hắn vẫn phải cố nhịn.

- Sư diệt, viên đan dược đó là bản sư thúc tự mình luyện chế để trợ giúp người giải quyết bệnh kín. Hiện giờ mặt sư diệt tươi như hoa, hắc đan dược đã phát huy tác dụng.

Lâm Phàm trả lời, sau đó vỗ vỗ lên mặt tảng đá còn trống hơn một nửa.

- Đến đây, chúng ta từ từ nói.

Diệp Thiếu Thiên cảnh giác nhìn Lâm Phàm, không người kẻ này muốn làm gì. Thế nhưng nhìn bộ dáng, nếu hắc không qua thì sẽ không hỏi được cái gì thêm.

Do dự một chút, cuối cùng Diệp Thiếu Thiên cắn răng đi tới.

Lâm Phàm liếc nhìn Diệp Thiếu Thiên một cái, trong lòng cười tới nở hoa, còn cho là người không mắc bẫy chứ!

- Người nói đan dược này là người luyện chế?

Hai người ngồi bên cạnh nhau, giống như là hảo hữu nhiều năm không gặp.

Điều này làm cho các đệ tử ngoại môn đi theo xem náo nhiệt phải kinh ngạc vạn phần. Đây là tình huống gì? Nhìn thế nào cũng thấy quan hệ giữa hai người này rất tốt?

- Ta là sư thúc của người!

Lâm Phàm thoáng bất mãn nói.

Diệp Thiếu Thiên nhú mày, cuối cùng chấp nhận lùi. Tốt, người bây giờ là tổ tông.

- Lâm sư thúc, đan dược này là ngài luyện chế?

Diệp Thiếu Thiên lại hỏi. Trong mắt hắc, đan dược này phải nói là thần đan.

Kỳ thật Diệp Thiếu Thiên tự biết phương diện kia của mình không được, nhưng nam nhân sao có thể nói ra, mà Nhược Mộng Vũ sư muội cũng phối hợp, hẩn lựa chọn cố tình quên đi.

Khi bị Lâm Phàm vạch trần, Diệp Thiếu Thiên thật sự nổi giận, đánh người không đánh mặt, kẻ này lại tát bôm bốp lên mặt hẩn như vậy, bảo hẩn sao có thể nhịu được.

Thế nhưng sau khi bị ép nuốt đan, Diệp Thiếu Thiên cảm giác mình không thể rời được viên đan này.

- Đúng, đây là sư thúc đặc ý luyện chế cho Diệp sư điệt, sư điệt có vừa lòng không?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Vừa lòng.

Diệp Thiếu Thiên gật gật đầu. Giờ phút này có việc cầu người, cũng chỉ có thể thuận theo đối phương.

- Vậy là tốt rồi, sư điệt vừa lòng, sư thúc cũng an tâm.

Lâm Phàm nói.

- Lâm sư thúc, lần này...

Diệp Thiếu Thiên chuẩn bị mở miệng hỏi xin đan dược, thậm chí hẩn đã chuẩn bị tự đưa thảo dược tới.

Thế nhưng Diệp Thiếu Thiên mới vừa mở miệng thì đã bị Lâm Phàm cắt lời.

- Sư thúc hiểu mục đích khi tới đây của sư điệt, có điều viên đan dược này luyện chế cực kỳ khó khăn, cần những thảo dược cực kỳ trân quý. Nhưng miễn nó có thể giúp cho sư điệt, sư thúc cũng không ngại gì cả.

Chỗ này có bốn viên, dùng tạm trước đã, bao giờ hết thì lại tới chỗ sư thúc mà lấy.

Lâm Phàm lấy ra bốn viên đan dược giao cho Diệp Thiếu Thiên.

Mặt Diệp Thiếu Thiên lộ rõ vẻ kinh ngạc. Hắn không ngờ đối phương không nói gì thêm, cứ thế đưa đan dược cho mình.

Hắn vốn cho rằng Lâm Phàm nhất định sẽ làm khó dễ mình, thậm chí sẽ ra cái giá làm mình thổ huyết.

Chuyện này từ khi trên đường tới đây hắn đã nghĩ thông, có thể nhin thì nhin, có thể mua thì mua.

Nhưng hiện giờ Diệp Thiếu Thiên nhìn thấy bốn viên đan dược trong tay, cũng không biết nên mở miệng thế nào.

- Đi thôi.

Giờ phút này Lâm Phàm nhẹ nhàng phát phát tay, ý bảo Diệp Thiếu Thiên tự động rời đi.

Diệp Thiếu Thiên đến bây giờ vẫn còn có chút mơ mơ màng màng.

- Lâm sư thúc, ngài cứ thế cho ta sao? Không có bất kỳ điều kiện gì sao?

Diệp Thiếu Thiên không dám tin hỏi.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của Diệp Thiếu Thiên, Lâm Phàm lộ ra vẻ hiền từ của trưởng bối khi quan tâm tới vãn bối.

- Sư đệ à, người phải nhớ kỹ, chúng ta là đang cùng ở Thánh Tông. Tuy bản sư thúc tự lập môn hộ, nhưng vẫn là một phần tử của Thánh Tông. Hiện giờ người gặp khó khăn, bản sư thúc luyện chế một ít đan dược cho người thì sao lại nói tới thù lao chứ?

....

Diệp Thiếu Thiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Phàm, cuối cùng gật gật đầu rời đi.

Sau khi Diệp Thiếu Thiên rời khỏi, Lâm Phàm lại nở nụ cười ‘tiện tiện’ đã thành thương hiệu.

Chuyện này không thể nóng vội, cần từ từ từng bước a. Lâm Phàm biết chuyện này không dễ, nhưng hăn tin tưởng, chỉ cần kiên trì, Diệp Thiếu Thiên này nhất định sẽ bị mình dụ dỗ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Bí Mật Thất Thánh Bảo Đồ

Dịch & biên: †Ares†

Thời gian cực nhanh, muốn cũng chẳng thể nào giữ lại.

Một tháng cứ thế đã thành quá khứ.

Vô Danh phong chỉ là một ngọn núi bình thường ở Thánh Tông, theo thời gian trôi qua, các đệ tử ngoại môn cũng thôi tò mò, không còn tụ tập quanh đây nữa.

Hôm nay, Lâm Phàm chấm dứt bế quan, đi ra khỏi nhà gỗ. Một tháng bế quan, ngoại trừ nghiên cứu luyện đan, Lâm Phàm làm song song hai việc là sửa sang lại công pháp của bản thân và tu luyện.

Lâm Phàm biết, ở Huyền Hoàng giới, nếu như không có thực lực tuyệt đối thì khi đối mặt với đại nạn sẽ giống như một con kiến, hoàn toàn bất lực.

Mỗi khi nhớ tới các sư huynh đệ Thánh Ma Tông chết thảm thế nào, Lâm Phàm đều thở dài một tiếng. Cũng không biết khi nào mới có thể đạt tới cực hạn, tìm kiếm được lệnh bài vượt giới để trở lại Thương Linh châu.

Vô Tướng Thiên Ma ngưng lại tầng 2, Kiếm Ý thì vừa mới đột phá lên cùng cấp bậc.

Còn tu vi vẫn dừng ở Tiên Thiên sơ giai.

Số exp thu được từ căn thuốc hoàn toàn là muối bỏ biển so với số exp cần để thăng cấp, căn bản không đáng nhắc tới.

Lâm Phàm cần thêm rất nhiều đan dược, nhất là đan dược trung - cao giai.

Nếu thật sự không được, Lâm Phàm muốn ra ngoài tông môn mà đi tới mấy khu cấm địa, lịch lãm một phen.

Thế nhưng nếu không có thuyền lớn của tông môn chở đi, cấm địa cũng không dễ tới như vậy.

Trong một tháng này, Diệp Thiếu Thiên lại tới một lần. Do bận bề quan nên Lâm Phàm đã đưa đan dược cho Trương Nhị Cầu.

Cũng không biết Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thế nào, Đại Phàm Ca giao cho bọn hắn không biết bị 'thịt' mất mấy viên?

Lần này xuất quan, Lâm Phàm chuẩn bị đi Thư Các trong tông môn, tìm một ít công pháp và đan phương để luyện đan. Nếu có thể tìm được cách luyện chế đan dược trung – cao giai thì tốt rồi.

Lâm Phàm muốn thay đổi "Đại Phàm Ca", thế nhưng sau vô số lần thí nghiệm vẫn chỉ một kết quả thất bại.

Còn một số đan dược thành công lại không thể dùng, bởi Lâm Phàm nhận ra chúng nó đều là độc dược, nuốt vào tất tử.

Thánh Tông, Thư Các.

Nơi này là chỗ để đệ tử Thánh Tông lựa chọn công pháp. Mặc dù Lâm Phàm đã tự lập tông môn, nhưng vẫn có quyền lợi được chọn công pháp, đồng thời còn được hưởng thụ đãi ngộ tương tự như đệ tử bản tông.

Lâm Phàm rất cảm kích với việc này, cũng không thể không cảm thán rằng mình xuyên qua châu lục vẫn gặp được một tông môn tốt.

Thánh Ma Tông cũng là một tông môn tốt, nhưng kết cục lại bị diệt. Chỉ hy vọng Thánh Tông có thể bình an.

Công pháp nhiều hay ít cũng không thể quyết định thực lực cá nhân, cái cần thiết là chọn được công pháp thích hợp với mình.

Công pháp luyện thể Bất Diệt Ma Thể đã tiến vào giai đoạn bình cảnh, Mê Huyền Thân Pháp cũng sắp đột phá tới tầng tiếp theo, cũng chính là biến đổi về chất, khiến Lâm Phàm rất chờ mong.

Lâm Phàm dựa theo tình huống thực tế của bản thân để làm ra tổng kết: chính mình thích hợp với đánh giáp lá cà, nhưng bó tay bó chân với sử dụng binh khí.

Nhất là thần thông chuyển hóa âm dương Xoay Chuyển Càn Khôn lại càng biến thái đến cực điểm

Chỉ pháp cận chiến Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ.

Trảo pháp cận chiến Hắc Hồ Đào Tâm.

Cước pháp cận chiến Liêu Đản Cước.

....

Tính từ trên xuống dưới, công pháp Lâm Phàm có đều là cận chiến, bởi vậy giờ chọn lựa công pháp cũng nên chọn loại cận chiến.

Những công pháp ở trên đủ để tàn nhẫn đối phó địch nhân, nhưng lại không thích hợp với người nhà. Sau này nếu muốn luận bàn cùng người thì cần phải kiếm một ít công pháp có đạo đức hơn mới được.

Tiến vào Thư Các.

Lâm Phàm nhìn số lượng công pháp được Thánh Tông cất chứa mà hoa cả mắt.

Những giá sách cao vút, nối tiếp nhau dài dằng dặc khiến người ta như đang chìm trong biển học.

Đại tông không hổ là đại tông, quả thật là nội tình thâm hậu.

"Đình, chúc mừng phát hiện chỉ pháp Huyền giai hạ phẩm Liệt Địa Chỉ."

"Đình, chúc mừng phát hiện kiếm pháp Hoàng giai thượng phẩm Xuân Thu Kiếm Pháp."

"Đình, chúc mừng phát hiện đao pháp Huyền giai trung phẩm Bào Đình Giải Ngưu."

....

Mỗi khi chạm vào một quyển công pháp, sẽ có một đoạn giới thiệu về nó xuất hiện trong não Lâm Phàm. Bởi vậy một ít đệ tử đang trong Thư Các thấy một quái nhân cứ đi lòng vòng chạm vào bìa sách rồi lại để về chỗ cũ thì tròn mắt nhìn, như đang nhìn thấy một kẻ ngu ngốc.

Nhưng những đệ tử này lại không có ai dám cười cợt chỉ chỗ, bởi bọn họ nhận ra Lâm Phàm.

Cứ đùa, nếu dám chọc người này, có khi không biết chết như thế nào đâu.

"Đình, chúc mừng phát hiện quyền pháp Hoàng giai hạ phẩm Thất Thánh Quyền."

Đây là quyền công pháp có đẳng cấp thấp nhất mà Lâm Phàm sờ đến, thế nhưng tiếng nhắc nhở tiếp theo lại làm tim Lâm Phàm nhảy mạnh một cái.

"Đình, chúc mừng phát hiện bản đồ Thất Thánh Địa Đồ được ẩn giấu."

Giờ phút này Lâm Phàm nghĩ tới Thất Thánh Bảo Đồ cướp từ tay Mặc Dật Hiên vẫn được hẩn xếp một xó trong túi chứa đồ vì không biết sử dụng thế nào.

Thất Thánh Địa Đồ phát hiện từ Thất Thánh Quyền này nhất định là có liên quan tới Thất Thánh Bảo Đồ.

Lâm Phàm bình tĩnh rút Thất Thánh Quyền ra, sau đó thừa dịp người khác không chú ý thì bỏ vào túi chứa đồ.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục tìm kiếm.

Nếu đã đến đây, đương nhiên phải tìm một công pháp phù hợp với mình.

Cuối cùng, Lâm Phàm xem như vận khí không tồi, phát hiện một quyển công pháp Địa giai hạ phẩm Lãng Triều Kinh.

Công pháp này có cái tên bình thường, nhưng chỗ đặc biệt là khi tu luyện tới cảnh giới cao nhất, một chương sẽ có chín tầng kinh lực chồng chất.

Mấu chốt là công pháp này vào tay Lâm Phàm sẽ tăng lên vô hạn, cũng không biết Lãng Triều Kinh này sẽ tăng lên bao nhiêu tầng kinh lực.

Lâm Phàm cũng phấn chấn hẳn lên. Hẳn biết chỉ cần mình không chết yếu thì đường đi sau này nhất định sẽ vô cùng xa.

Từ Thư Các trở lại Vô Danh phong, Lâm Phàm lập tức vui đầu vào nghiên cứu.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Lãng Triều Kinh. Học tập hay không?"

- Học tập.

"Đinh, chúc mừng học được công pháp Địa giai hạ phẩm Lãng Triều Kinh, cấp bậc: 1."

Lâm Phàm tu luyện công pháp nào cũng nhanh hơn bất kỳ ai khác. Người khác cần thời gian để mở cánh cửa đầu tiên là lĩnh ngộ công pháp, còn Lâm Phàm lại trực tiếp bước qua cánh cửa này. Nếu chuyện này bị đệ tử khác biết được, chỉ sợ đều phải học máu mà chết.

Sau đó Lâm Phàm mở Thất Thánh Quyền ra, một tấm bản đồ từ bên trong rớt xuống.

Lâm Phàm vừa nhìn thấy tấm bản đồ này thì bị hấp dẫn thật sâu.

Chỉ riêng ba chữ ở trên đầu bản đồ đã khiến Lâm Phàm không thể rời mắt.

"Đông Linh châu."

Giờ khắc này Lâm Phàm đã hiểu, tại sao ở Thánh Ma Tông tìm đọc một ít sách cổ đều không tìm ra những vị trí được đánh dấu trên Thất Thánh Bảo Đồ. Hóa ra những địa điểm này đều là thuộc Đông Linh châu.

Đồng thời Lâm Phàm cũng đã hiểu, người vẽ ra Thất Thánh Bảo Đồ này hẳn là sống tại thời đại trước khi Huyền Hoàng giới bị vị chí tôn kia chia tách.

Nhớ kỹ mấy địa điểm trên bản đồ, Lâm Phàm lại cất nó về túi chứa đồ.

- Tông chủ, cứu mạngggg...

Vừa lúc đó, từ bên ngoài truyền tới một tiếng kêu thảm thiết. Nghe tiếng kêu này, Lâm Phàm nhướng mày.

Cái giọng như giết heo này là của Trương Nhị Cầu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Truyền Thụ Bốn Đại Tuyệt Kỹ

Dịch & biên: †Ares†

Lúc này ở bên ngoài.

Trương Nhị Cầu áo quần rách rưới, mặt mũi bầm dập không ngừng rên rỉ, nước mắt nước mũi thi nhau trào ra. Phong Bất Giác đứng ở một bên, cũng cảm giận không thôi.

- Sư huynh, tới cùng là ai đánh huynh, sư đệ đi báo thù cho huynh.

Phong Bất Giác sao có thể không giận, Nhị Cầu sư huynh đối với mình không tệ, bình thường có cái gì ngon đều đưa cho mình.

Hiện giờ Nhị Cầu sư huynh mới xuống núi một lát mà trở về đã biến thành bộ dáng như vậy, nhất định phải báo thù.

Thế nhưng Trương Nhị Cầu lại không trả lời câu hỏi của Phong Bất Giác, gào khóc càng lớn, nước mắt từ đôi mắt bé như hạt đậu tuôn ra như vỡ ống.

Lúc này Lâm Phàm đi từ trong nhà ra. Nghe tiếng khóc rung trời, Lâm Phàm cũng muốn biết có chuyện gì. Thế nhưng vừa bước ra cửa thì hắn đã bị Trương Nhị Cầu nhào tới ôm lấy bấp đôi mà khóc.

- Tông chủ, đệ tử vô dụng, đệ tử vừa mới xuống núi thì đã bị người ta đánh.

- Đệ tử tuân theo tông chủ dạy bảo, bất khuất không đầu hàng, nhưng thực lực đối phương quá cao, đệ tử tu vi thấp kém, căn bản không phải

đối thủ. Đệ tử làm nhục kỳ vọng của tông chủ a.

Trương Nhị Cầu gào khóc, thâm trầm để độ Lâm Phàm cũng cảm thấy có chút bi thương.

Thế nhưng nhìn tới khuôn mặt đã xấu giờ còn tèm nhèm nước mắt nước mũi của Trương Nhị Cầu thì sự thương hại bay sạch.

- Đừng khóc, từ từ nói, tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Lâm Phàm hỏi.

Trương Nhị Cầu lau nước mắt, nghẹn ngào lên tiếng.

- Tông chủ, đệ tử hôm nay xuống núi là muốn tìm một ít nguyên liệu nấu ăn để chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn chiêu đãi tông chủ. Thế nhưng nào ngờ vừa xuống núi thì đệ tử bắt gặp tên ác bá trong hàng ngũ đệ tử tạp dịch đang lăng nhục một sư muội. Đệ tử luôn khắc ghi lời dạy của tông chủ, phải tiêu diệt cái ác, bảo vệ kẻ yếu, không khuất phục, bởi vậy đệ tử biết rõ tu vi không bằng đối phương, nhưng vẫn lao tới. Cuối cùng... cuối cùng...

- Oa... Đệ tử cầu tông chủ dạy cho đệ tử võ công tuyệt thế, để sau này đệ tử có thể vâng lời dạy bảo của tông chủ mà trợ giúp được nhiều người hơn nữa, diệt trừ được nhiều cái ác hơn nữa.

Trương Nhị Cầu khóc lóc van xin.

- Nói thật đi.

Lâm Phàm híp mắt nhìn Trương Nhị Cầu.

Trương Nhị Cầu sửng sốt, sau đó nhìn thấy ánh mắt đang ghi rõ hai chữ 'không tin' của tông chủ thì khịt khịt mũi, lại nói:

- Tông chủ, khi đệ tử còn là tạp dịch đã đắc tội gã ác bá trong đó. Hôm nay xuống núi đi dạo, không cẩn thận gặp lại, bị hấn đánh cho một

trận. Đệ tử không phục, vốn định nhờ sư đệ đi giáo huấn đối phương, nhưng đệ tử lại nghĩ sư đệ là người chính nghĩa, sẽ không làm chuyện lấy mạnh hiếp yếu, cho nên đệ tử muốn tông chủ dạy cho đệ tử mấy môn tuyệt kỹ để có thể tự tay báo thù.

- Ủm, coi như người thành thật.

Lâm Phàm gật gật đầu. Sao hẳn không biết tính cách của Trương Nhị Cầu, bị đánh là bình thường, không bị đánh mới kỳ quái.

- Tông chủ, có phải là ngài sắp truyền thụ cho đệ tử mấy chiêu không?

Trương Nhị Cầu len lén nhìn tông chủ, ánh mắt ngập tràn chờ mong.

Trương Nhị Cầu hy vọng được chỉ điểm, mà Phong Bất Giác không phải người ngu, tự nhiên cũng hy vọng tương tự, bởi vậy hai người cùng tha thiết mong chờ nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn ánh mắt khát vọng của hai người, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Hai người này đã bị mình thu vào tông môn, sau này tông môn lớn mạnh sẽ là đại sư huynh và nhị sư huynh, thực lực thấp quá cũng không tốt.

Được rồi, vậy truyền thụ tuyệt kỹ thành danh của bản tông chủ.

Chỉ hy vọng hai người bọn họ chớ bôi nhọ tuyệt kỹ này.

- Theo ta vào đi.

Lâm Phàm xoay người trở về phòng.

Mà hai người nghe thấy tông chủ đáp ứng, nhất thời cao hứng phấn chấn đi theo vào.

....

Không quá bao lâu, Trương Nhị Cầu bước ra, bộ dạng khổ sở đã biến đâu không thấy, thay vào đó là ngẩng đầu ưỡn ngực tràn đầy tự tin.

Trương Nhị Cầu dùng đôi mắt thâm thúy nhìn trời đất. Hắn cảm giác sau khi mình bước khỏi căn phòng kia thì đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Đó là bay vọt về chất, đó là nhân cách tăng cao.

Mình đã không còn là Trương Nhị Cầu trước kia.

Trương Nhị Cầu ghi nhớ không sót một chữ những lời tông chủ nói.

- Bản tông truyền thụ cho các người bốn môn tuyệt kỹ. Tuyệt kỹ này là bản tông trải qua trăm cay nghìn đắng mới ngộ được ra, bao hàm nhân sinh đại đạo, bao hàm âm dương chi đạo thế gian, bao hàm chân thiện mỹ, hy vọng các người có thể vận dụng cho tốt.

Trương Nhị Cầu có thể tự hào nói, mình đã lĩnh ngộ được một tầng của lời nói cao thâm kia. Tới khi lĩnh ngộ toàn bộ, hẳn dám cam đoan, mình nhất định có thể trở thành tuyệt thế cao thủ.

- Sư huynh, đệ cảm giác bốn môn tuyệt kỹ mà tông chủ truyền thụ có gì đó là lạ.

Phong Bất Giác nghi hoặc nói.

Trương Nhị Cầu đang trong trạng thái hưng phấn, híp mắt nhìn liếc Phong Bất Giác:

- Đệ nói gì vậy? Bản sư huynh vừa mới lĩnh ngộ được bốn môn công pháp tông chủ truyền cho chúng ta kinh khủng đến cỡ nào. Sư đệ cũng nên lĩnh ngộ thật tốt đi, sư huynh về trước tu luyện đây.

Trương Nhị Cầu nói xong, chạy nhanh như bay về phòng mình.

Hầu Tử Thâu Đào, Hắc Hồ Đào Tâm, Liêu Đản Cước, Thái Cấp Ma Thân.

Bốn môn công pháp này, một môn so với một môn càng biến thái. Trương Nhị Cầu cho là chỉ cần lĩnh ngộ được đầy đủ nhân sinh chi đạo mà tông chủ nói, như vậy còn có ai là đối thủ của mình.

- Há há há...

Phong Bất Giác nhìn thấy Nhị Cầu sư huynh cười to trở lại phòng ở, cuối cùng cũng lắc đầu thở dài đi theo, chuẩn bị nghiên cứu kỹ một chút xem có khủng bố như lời sư huynh nói không.

Ban đêm.

Thánh Tông lại chìm trong tĩnh lặng.

- Hê hê, Đan Đỉnh phong, bản đại gia lại tới rồi.

Trong bóng tối, Lâm Phàm dưới trạng thái ẩn thân phát ra tiếng cười tiện tiện.

Thảo dược trồng trên Đan Đỉnh phong, ngoại trừ cung cấp cho cao tầng tông môn luyện đan, còn lại sẽ bán hoặc làm phần thưởng nhiệm vụ trong tông.

Lâm Phàm cảm giác lần trước mình trộm hơi quá tay. Tuy ba loại thảo dược kia không phải trân quý gì, nhưng đào sạch của người ta cũng là tội nghiệt nặng nề a.

Bởi vậy lần này Lâm Phàm nghĩ kỹ, đến điểm thì dừng, mỗi thứ lấy một ít là đủ rồi.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị bước vào dược viên, một luồng sáng bạc chợt lóe lên, Lâm Phàm giật thót, lập tức rút về chân.

- Á à, Đan Đỉnh phong lần thông minh, biết đặt cả bẫy.

Lâm Phàm ngồi xõm xuống, cẩn thận nhìn, dưới chân lối vào giảng ngang một sợi chỉ bạc, một đầu chỉ buộc chuông nhỏ, số lượng chuông còn không ít.

Nếu vừa rồi không để ý, trực tiếp đập vào thì tiếng chuông sẽ đánh thức đệ tử Đan Đình phong.

- Ài, âm hiểm thật.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu. Đám đệ tử Đan Đình phong này quá âm hiểm, không có một tí chút quang minh lỗi lạc nào của bản đại gia.

Sau đó Lâm Phàm nhẹ nhàng nhảy qua dây, đáp xuống dước viên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Diệt Thiếu Thiên Cảm Động Không Thôi

oOo

Ánh rạng đông lấp ló từ cuối chân trời, báo hiệu một ngày mới đến.

Rất nhiều đệ tử dậy thật sớm, hít sâu không khí trong lành.

- Kẻ chết đâm chết chém nào lại ăn trộm thảo dược trong dược viên rồiiiiiii...

Đột ngột có tiếng quát giận dữ vang lên, phá nát sự bình yên của buổi bình minh.

Từ hơn một tháng trước, sau khi dược viên trên Đan Đỉnh phong bị ăn cắp, các đệ tử trông coi dược viên đã nghĩ đủ loại biện pháp để bảo vệ dược viên, đồng thời mỗi đêm đều thay nhau canh gác, hy vọng có thể bắt được tên khốn trộm thảo dược.

Nhưng hơn một tháng qua đi, kẻ trộm vẫn không xuất hiện thêm lần nào. Đám đệ tử Đan Đỉnh phong cho rằng tên khốn này không dám tới nữa, bởi vậy cắt bỏ người trông giữ ban đêm.

Nào ngờ vừa mới rút người về thì lại bị trộm.

Khốn khiếp, ghê tởm, bỉ ổi a.

Nếu phát hiện kẻ trộm là ai, nhất định phải đem hãn bầm thây vạn đoạn.

Đệ tử Đan Đỉnh phong vội kiểm kê, cuối cùng phát hiện, mỗi loại thảo dược đều bị trộm nhưng không có lấy sạch, coi như có lương tâm

hơn lần trước, có điều tội vẫn không thể tha.

.

Lúc này, trên Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu lén lút canh giữ ở đường lên núi, nhìn chăm chăm phía trước, phát hiện dưới chân núi đột nhiên xuất hiện một bóng người thì lập tức mở to mắt nhìn thật kỹ rồi chạy vội trở về.

- Tông chủ, đến rồi, Diệp Thiếu Thiên đến rồi.

Trương Nhị Cầu lập tức hô.

Lâm Phàm đang suy nghĩ về đan dược, nghe thế bật người dậy, sau đó lập tức tiến tới cạnh cái lò luyện đan mới sắm, đốt lửa lên, giả vờ đang luyện đan.

.

Bên ngoài, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đều làm như không có việc gì, tự mình tu luyện. Khi Diệp Thiếu Thiên lên tới đỉnh núi, Trương Nhị Cầu vội tiến lên:

- Diệp sư huynh đến chơi!

- Ừm!

Diệp Thiếu Thiên lạnh lùng gật gật đầu.

Đoạn thời gian này, cuộc sống của Diệp Thiếu Thiên rất tự tại, không chỉ tu vi tiến nhanh, ngay cả sinh hoạt về đêm cũng là như lang như hổ, vô cùng đặc ý.

.

- Lâm sư thúc có ở đây không?

Diệp Thiếu Thiên hỏi, sau đó nhìn thấy Phong Bất Giác thì lạnh lùng gật gật đầu.

Mà Phong Bất Giác cũng chỉ liếc mắt một cái rồi quay đi làm chuyện của mình.

Hai người này gặp mặt mà không đánh đã là vô cùng may mắn rồi. Đây đều là công lao của Lâm Phàm.

Diệp Thiếu Thiên tuy vẫn cao ngạo như cũ, nhưng đã bớt đi ngang ngược càn rỡ.

- Diệp sư huynh, tông chủ đang ở trong phòng, để đệ dẫn huynh đi.

Trương Nhị Cầu đã được Lâm Phàm dặn dò kỹ, đương nhiên biết phải làm gì.

- Ủm.

Diệp Thiếu Thiên gật gật đầu.

Hai người tới trước căn nhà gỗ của Lâm Phàm. Trương Nhị Cầu nhắm tính thời gian, vừa muốn mở miệng thì đã nghe có tiếng nói từ bên trong.

- Ài, Thất Tinh Thảo sắp hết rồi, xem ra chỉ có thể tự thân đi hiểm địa tìm thêm.

- Diệp sư đệ còn cần đan dược, tuyệt không thể để Diệp sư đệ thất vọng.

Trương Nhị Cầu nuốt những lời vừa định nói lại, sau đó liếc trộm sang Diệp Thiếu Thiên.

Mà Diệp Thiếu Thiên cũng sừng sốt, vẻ mặt hơi đổi.

Hắn biết Thất Tinh Thảo, đó là một loại thảo dược sinh trưởng tại một nơi rất nguy hiểm trong tông môn. Nơi đó là một vách núi dựng

đứng, còn có vô số Nham Sơn Xà. Loại rắn này đều có tu vi Tiên Thiên trung giai, tuy không cao nhưng sống thành bầy, rất nguy hiểm.

Cho dù là cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn, nếu bị bầy rắn này vây lại thì cũng phải bỏ mạng.

Diệp Thiếu Thiên thật không ngờ, Lâm sư thúc mà mình luôn cảnh giác, lại vì muốn luyện đan cho mình mà đi tới hiểm địa này hái thuốc.

Lúc này, tiếng của Lâm Phàm lại vang lên.

- Một lò này chỉ luyện ra ba viên. Không được, đã đáp ứng cho Diệp sư diệt năm viên, sao có thể không giữ lời chứ.

- Thất Tinh Thảo được tính chí dương chí cương, nếu không có thì bản tông đành dùng tinh huyết thay thế vậy. Tuy là sẽ suy yếu mấy ngày, nhưng tuyệt không thể khiến Diệp sư diệt thất vọng.

Tiếng nói trong phòng ngắt quãng, trong ánh mắt của Diệp Thiếu Thiên đã tràn ngập vẻ không dám tin.

Hắn không thể tin nổi, Lâm sư thúc lại vì luyện đan cho mình mà muốn dùng tới tinh huyết bản thân...

Đối với võ giả, ngoài căn cơ ra thì tinh huyết là thứ quan trọng nhất, nếu mất đi không chỉ làm cơ thể suy yếu mà còn làm dao động căn cơ, lưu lại tai họa ngầm.

- Lần trước lỡ tay làm Diệp sư diệt mất hết mặt mũi trước tất cả đệ tử ngoại môn, thân làm sư thúc thật là không nên thân...

"Xoẹt..."

Vừa lúc đó, từ trong nhà gỗ truyền ra tiếng động giống như rút kiếm. Diệp Thiếu Thiên biến sắc, không nghĩ gì thêm, lập tức đẩy cửa vọt vào.

- Lâm sư thúc, không thể...

Vừa vào nhà, Diệp Thiếu Thiên nhìn thấy Lâm sư thúc đang cầm thanh kiếm để ngang cổ tay, vội vã hét lên.

Hắn không ngờ trong tông còn có người quan tâm tới mình như vậy. Diệp Thiếu Thiên tính cách cao ngạo ngang ngược, gần như không được người yêu quý, mà những người cố ý tiếp cận hắn thì đều là hư tình giả ý, có mưu đồ.

Bởi vì tu luyện thần công, trong vòng ba năm tu vi đại giảm, cũng đã thấy rõ bộ mặt thật của những người này. Hiện giờ tu vi khôi phục, đương nhiên Diệp Thiếu Thiên càng thêm ngang ngược lạnh lùng.

- Diệp sư điệt, người... Sao người lại tới đây?

Giờ khắc này sắc mặt Lâm Phàm đầy vẻ kinh hãi, tựa như vô cùng bất ngờ.

- Sư thúc, Diệp Thiếu Thiên có tài có đức gì lại để sư thúc tự tổn tinh huyết, vì Diệp Thiếu Thiên luyện đan như thế chứ.

Diệp Thiếu Thiên giờ phút này quả thật bị Lâm Phàm làm cảm động.

Đã là con người, cho dù là kẻ hung hăng càn quấy nhất thì cũng có lúc bị cảm động.

- Không sao cả, không phải chỉ vài giọt tinh huyết thôi sao. Có thể giúp được sư điệt thì chuyện gì cũng đều đáng cả.

Lâm Phàm xua tay nói.

- Sư thúc, sư điệt xin lỗi ngài. Vốn sư điệt tưởng sư thúc có mưu đồ, lại không nghĩ sư thúc tốt với ta như vậy. Diệp Thiếu Thiên đứng đây bồi tội với sư thúc.

Diệp Thiếu Thiên cảm động không thôi nói.

Diệp Thiếu Thiên nghe rõ ràng từng câu Lâm Phàm nói ban nãy, trái tim thật lâu chưa từng lay động, ở một khắc này bị Lâm Phàm làm rung lên.

- Diệp sư điệt không nên tự trách, có thể giải quyết bệnh kín cho Diệp sư điệt, bản sư thúc cũng vui mừng. Được rồi, sư điệt đợi một lát, để sư thúc luyện chế thêm hai viên nữa.

Lâm Phàm cảm giác kỹ năng diễn xuất của mình quá pro, có điều còn cần tiếp tục cố gắng.

- Lâm sư thúc, không cần, ba viên đã đủ rồi.

Diệp Thiếu Thiên cả kinh nói.

Người chân tâm thật ý với hãn không có mấy, trước chỉ có Nhược Mộng Vũ, mà hiện giờ còn có thêm Lâm sư thúc.

Bản chất Diệp Thiếu Thiên là một người yếu đuối, luôn cảm giác nhân sinh cô độc. Nhưng hiện giờ Diệp Thiếu Thiên lại không nghĩ rằng, còn có một vị Lâm sư thúc luôn thật tình đối đãi mình, như vậy Diệp Thiếu Thiên sao có thể để sư thúc vì mình bị nạn.

Trương Nhị Cầu nhìn hai người trong phòng, cuối cùng yên lặng lui ra ngoài.

Hãn hiện tại cần được an ủi, bởi vì tông chủ thật sự là quá vô sỉ. Đồng thời Trương Nhị Cầu cũng tỏ vẻ bi ai cho Diệp Thiếu Thiên.

Sư huynh, huynh còn quá non. E rằng trải qua chuyện ngày hôm nay, sau này huynh trốn không thoát bàn tay của tông chủ.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Bản Tông Rất Đau Lòng

oOo

Giờ Ngọ, ánh nắng mặt trời chói chang, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác ngồi xổm trên tảng đá, hai cặp mắt ưu sầu nhìn về phía tông chủ và Diệp Thiếu Thiên đang không ngừng cười nói chuyện trò.

- Sư diệt, sư thúc tiến tới đây, sau này nếu trong ngoại môn có gì không vui thì cứ lên chỗ sư thúc ở chơi mấy ngày.

Lâm Phàm tươi cười nói.

- Nhất định, Lâm sư thúc, sư diệt xin cáo lui trước.

Hiện giờ Diệp Thiếu Thiên không còn một chút oán hận nào với Lâm Phàm, ngược lại cảm động không thôi.

Trong mắt Diệp Thiếu Thiên, Lâm sư thúc là chân tâm thật ý với mình, nếu mình còn oán hận Lâm sư thúc thì đúng là cả súc sinh cũng không bằng.

- Sư diệt đi cẩn thận, khi nào hết đan dược thì cứ nói với sư thúc một tiếng.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, gặp lại sư thúc.

....

Nhìn thấy của thân ảnh Diệp Thiếu Thiên dần dần biến mất, thần sắc hòa nhã bình thản của Lâm Phàm lập tức đổi sang vẻ tiện tiện.

Hỏi thế gian ai là vua diễn xuất, không phải Lâm Phàm ta thì còn kẻ nào dám nhận.

Lúc này Lâm Phàm nhìn thấy hai người Trương Nhị Cầu vẫn đang ngồi không nhúc nhích thì vầy vầy tay:

- Lại đây.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác tung tăng chạy tới.

- Tông chủ, Nhị Cầu quá phục ngài, chỉ một kế nhỏ thôi đã khiến kẻ ngang ngược như Diệp Thiếu Thiên phải cảm động đến rơi nước mắt.

Trương Nhị Cầu liền thoảng ‘vỗ mông ngựa’, giống như trong trời đất lúc này chỉ còn tiếng của Nhị Cầu.

(*Vỗ mông ngựa: ý nịnh nọt, mượn câu trong Lộc Đình Ký)

Phong Bất Giác thì cổ nghển cổ nhìn xem bóng người kia đâu, rồi bắt đầu dĩ lắc đầu. Xem bộ dáng Diệp Thiếu Thiên này là trốn không thoát Ngũ Chỉ sơn của tông chủ.

(*Ngũ Chỉ sơn: ví von năm ngón tay, tức trốn không khỏi bàn tay)

Thế nhưng hãn càng hưng phấn nhiều hơn, giống như sắp nhìn thấy Diệp Thiếu Thiên đi theo tông chủ thì sẽ phải ở vế dưới mình. Loại cảm giác này nghĩ thôi đã thật kích thích.

Lâm Phàm liếc xéo Trương Nhị Cầu một cái:

- Cái gì gọi là thực hiện kế nhỏ, bản tông chủ là thật lòng. Nghe, sau này các người cũng phải nhớ kỹ, trên đời này không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ cần có một trái tim khoan dung thì không sợ không cảm hóa được người.

- Rõ! Lời dạy của tông chủ thật quá chí lý, đệ tử sẽ lập tức ghi vào sổ tay, sau này coi nó là bảo vật gia truyền, mãi mãi truyền lưu xuống.

- Ài...

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cảm giác mình sau này rất có thể sẽ mê muội trong lời ngon tiếng ngọt của Trương Nhị Cầu.

Nếu mặt mũi Trương Nhị Cầu hài hòa hơn một chút, có lẽ đã không cần lăn lộn ở vị trí đệ tử tạp dịch lâu đến thế.

Bằng da mặt cùng công phu võ công ngựa này, Lâm Phàm không thể thừa nhận không bằng a...

- Được rồi, hai người các người chuẩn bị đi, theo bản tông xuống núi làm một việc. Tông môn có thể quật khởi hay không là dựa vào việc này.

Lâm Phàm nhìn trời, một cổ bức khí phóng lên cao. Hai người Trương Nhị Cầu lập tức thu hồi vẻ đùa giỡn, sau đó làm giống như Lâm Phàm, thần sắc nghiêm túc nhìn về mặt trời.

Một cơn gió mạnh thổi qua, khiến vạt áo tung bay, lá bụi mù mịt.

. . . .

Xuống chân núi Vô Danh phong, đến nơi đệ tử ngoại môn hay giao dịch.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác ngậy ngốc đứng ở nơi đó, không rõ tông chủ muốn làm gì.

- Tông chủ, chúng ta sẽ làm gì?

Trương Nhị Cầu vốn nghĩ tông chủ sẽ dẫn bọn hắn đi ăn nhậu, không ngờ lại đứng ở đây, gì cũng không làm.

Lâm Phàm lấy ra một lá cờ lớn đã chuẩn bị từ trước, giao cho Trương Nhị Cầu, sau đó dùng ánh mắt thâm thúy nhìn hai người, hờ hững nói:

- Thuật luyện đan của bản tông không thua bất cứ ai, mà hiện giờ tông môn đang phát triển, đương nhiên phải đánh bóng tên tuổi, cho nên ta muốn hai người đứng đây tuyên truyền.

- Muốn luyện đan hãy lên Vô Danh phong, giá tốt chất lượng cao, ba phần tài liệu một lò đan, chỉ lấy một thành tiền công.

Lâm Phàm nói.

- Hà...

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác nhìn Lâm Phàm, sau đó hai người vỗ đùi. Đúng vậy, hiện tại Thánh Ma Tông còn không có danh khí gì, ngoại trừ đệ tử Thánh Ma Tông thì chẳng còn ai biết tới tông môn này.

Giờ lấy kỹ thuật luyện đan của tông chủ để lãng xê, còn không phải dễ như trở bàn tay.

- Tông chủ, nhưng mà chỉ lấy tiền công một thành có phải là quá tiện nghi không? Đệ tử nghe nói Đan Đỉnh phong ít nhất cũng lấy sáu thành, hơn nữa tài liệu cần mười phần trở lên.

Phong Bất Giác nói.

Ba phần tài liệu một lò đan, xác suất thành công này quá cao, hơn nữa tiền công cũng quá thấp.

Đúng lúc này, hai người đột nhiên phát hiện khí tức của tông chủ thay đổi, nhất là vẻ mặt lại càng biến thành vô cùng đau lòng.

- Đan Đỉnh phong này hoàn toàn là bóc lột đệ tử. Đệ tử ngoại môn vì những tài liệu kia, không biết đã trải qua bao nhiêu cay đắng, cuối cùng còn bị người khác bóc lột. Loại hành vi này, bản tông làm không được. Được rồi, không nói nhiều nữa, bản tông trở lại núi chờ tin tức tốt của các người.

Lâm Phàm vung ống tay áo, trở lại Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau một cái:

- Sư đệ, đệ tin lời tông chủ nói không?

- Vậy huynh tin không?

Phong Bất Giác hỏi ngược lại.

- Tuy tông chủ là thần tượng của Trương Nhị Cầu ta, nhưng lời từ miệng tông chủ, dù là một chữ ta cũng không tin.

Trương Nhị Cầu nói.

- Sư huynh, đệ tin tưởng tông chủ, cho nên đợi lát nữa trở về đệ sẽ nói lại lời huynh cho tông chủ nghe.

Phong Bất Giác nhìn Trương Nhị Cầu nói.

Trương Nhị Cầu biến sắc, sau đó âm thầm nói:

- Sư đệ, đệ thay đổi rồi.

- Sư huynh, huynh cũng vậy.

- Không nói nhảm nữa, bắt đầu tuyên truyền thôi.

. . . .

Lâm Phàm trở lại Vô Danh phong thì bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện. Tuy hắn đã biết mấy địa điểm trên Thất Thánh Bảo Đồ, nhưng lại thiếu một cơ hội để tới thám hiểm mấy hiểm địa này.

Hiện giờ Lâm Phàm cũng không dám tùy tiện ra khỏi tông. Ai biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm, nếu vừa ra ngoài đã gặp phải cường giả nghịch thiên, trực tiếp bị đối phương một chiêu đập chết thì biết tìm ai mà khóc.

Cho nên trước hết cứ tu luyện cho tốt đã.

Lăng Triều Kinh tu luyện tới cảnh giới cao nhất, có thể có chín tầng kinh lực chồng chất. Không nhiều lời nữa, cứ luyện tới chín tầng rồi tính sau.

Giờ khắc này Lâm Phàm nhắm mắt, sau đó giống xòe bàn tay ra đập xuống không khí giống như đập muỗi.

"Đinh, chúc mừng gia tăng exp Lăng Triều Kinh."

....

Cứ tùy tiện vỗ một chưởng là exp của Lăng Triều Kinh sẽ tăng, công pháp này đối với Lâm Phàm thật sự là rất đơn giản.

"Đinh, chúc mừng Lăng Triều Kinh thăng cấp, có được hai tầng kinh lực."

....

"Đinh, chúc mừng Lăng Triều Kinh thăng cấp, có được ba tầng kinh lực."

....

Trong lúc Lâm Phàm đang ngoan ngoãn tu luyện, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cũng mài miết tuyên truyền đến sục sôi ngất trời.

Hai người cực kỳ tín nhiệm trình độ luyện đan của tông chủ. Không nói đâu xa, chỉ Đại Phàm Ca kia đã không phải người bình thường có khả năng luyện chế ra.

Thế nhưng tình huống lúc này lại làm cho hai người cảm giác có cái gì đó không đúng.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Không Ai Tin

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Hai người dám nói là vô cùng ra sức tuyên truyền, Trương Nhị Cầu lại càng vận dụng công lực toàn thân, phát huy kỹ năng thổi phồng đến mức cao nhất. Kết quả là đưa tới rất nhiều đệ tử vây xem, nhưng lại chỉ liếc mắt một cái, lộ vẻ mặt xem thường rồi rời đi.

Điều này làm cho hai người Trương Nhị Cầu rất là bất đắc dĩ, chẳng lẽ Vô Danh phong không đáng tin như vậy a.

Tông chủ đại nhân có thuật luyện đan tối cao, hiện giờ nguyện ý luyện đan cho những tiểu đệ tử ngoại môn này chính là chuyện vinh hạnh đến cỡ nào, thế nhưng cả đám lại không một ai tình nguyện, khiến Trương Nhị Cầu tức đến đỏ bừng cả mặt.

- Ta biết Vô Danh phong, nhưng ba phần tài liệu luyện một lò đan là chuyện gì?

- Nhất định là khoác lác. Thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phong từng nói qua, ba phần tài liệu có thể luyện thành một lò đan đã là vận khí bằng trời, nhưng xem dòng chữ bọn hắn viết trên tấm vải kia thì rõ là chắc chắn luyện thành.

- Ta không tin, ta không hy vọng tài liệu mình tân tân khổ khổ tích lũy được bị uổng phí vô ích.

- Tiền công có một thành cũng hấp dẫn, nhưng ai biết có phải gạt người hay không.

- Thời buổi này người nào cũng dám tự xưng là luyện đan đại sư, ta thấy tìm Lý sư huynh trên Đan Đỉnh phong là chắc nhất.

....

Trương Nhị Cầu thấy đám đệ tử ngoại môn này chẳng chịu tin tưởng tông chủ, đương nhiên nổi giận:

- Nay này, các người đừng nói bừa, thuật luyện đan của tông chủ chúng ta là hàng đầu. Tông chủ thương các người thu thập tài liệu không dễ, xuất quan luyện đan cho các người, các người nên biết tranh thủ cơ hội lần này đi.

- Hừ, người đừng có lừa chúng ta. Đệ tử ngoại môn người nào không biết Vô Danh phong chứ, không phải là một núi hoang tông chủ đại nhân mới ban ra sao. Còn về thuật luyện đan, chẳng lẽ sánh nổi các sư huynh trên Đan Đỉnh phong?

- Đúng thế, đúng thế!

- Đi Đan Đỉnh phong luyện đan, tuy phải trả giá hơi cao, nhưng ít ra cam đoan đan thành. Lẽ nào Vô Danh phong các người cũng dám cam đoan?

Một gã đệ tử ngoại môn cười nói.

Lên Đan Đỉnh Phong, tuy nói có đôi khi mười phần tài luyện mới luyện ra một lò đan dược, nhưng có cam đoan đan nhất định sẽ ra.

Còn Vô Danh phong thì bọn họ chưa biết thế nào, nếu đưa tài liệu rồi mà đan không ra thì biết làm sao? Chẳng lẽ có thể tận diệt Vô Danh phong chắc?

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác giờ phút này thực sự nổi giận.

Tông chủ đại nhân hảo tâm luyện đan cho các người, thế nhưng cả đám đều không tin.

- Sư huynh, quên đi, tông chủ chịu vì bọn hã luyện đan đã là thiên đại ban ân, nếu bọn hã không tin thì càng khiến tông chủ được nghỉ ngơi. Một ngày nào đó bọn hã sẽ phải hối hận.

Phong Bất Giác nói.

- Ủ.

Trương Nhị Cầu tuy rất tức giận, nhưng cũng không muốn nhiều lời thêm, sau đó không quản những đệ tử ngoại môn này lời ra tiếng vào, tiếp tục tuyên truyền.

....

Lúc này, trên Đan Đình phong.

Lý Thuận gần đây bận rộn vô cùng. Đám đệ tử ngoại môn tìm hã luyện đan không ngớt, hơn nữa thành thành thật thật mang đủ số tài liệu theo yêu cầu.

Hai mươi phần tài liệu luyện chế một lò Tốc Nguyên Đan, mà chỉ cần vận khí tốt một chút thì bảy phần đã được một lò, quả thực là kiếm bộn.

Còn lại mười ba phần tài liệu, Lý Thuận lại thành công một lần. Không chỉ một lò Tốc Nguyên Đan này thuộc về hã mà ngay cả lò đầu tiên cũng bị hã rút bớt không ít.

Hoàn toàn là kiếm bộn.

Sau khi luyện thành một lò đan, Lý Thuận dừng tay nghỉ ngơi. Đồng tử thổi lò đứng ở một bên, vừa dâng trà vừa ấm lưng.

- Sư huynh, vừa rồi đệ nghe được có đệ tử nói rằng có người mở quầy luyện đan ở Vô Danh phong, hơn nữa còn khoác lác nói ba phần tài liệu

có thể luyện chế một lò đan dược, lại chỉ lấy một thành tiền công.

Đồng tử nhẹ nhàng xoa bóp bả vai sư huynh.

Theo sư huynh đã nhiều năm, hẳn biết sư huynh thích nghe nhất loại tin gì.

Quả nhiên Lý Thuận nở một nụ cười khinh thường.

- Lòe thiên hạ mà thôi.

- Sư huynh, đệ cũng nghĩ thế. Luyện đan chứ có phải nấu canh đậu mà dễ dàng như vậy được. Ngay cả lão tổ cũng đã nói, ba phần tài liệu có thể luyện chế ra một lò đan dược đã là vận khí lớn bằng trời rồi.

- Vẫn loại thảo dược ấy, nhưng mỗi gốc lại có dược tính mạnh yếu khác nhau, nhiệt độ cũng mỗi lúc mỗi khác, muốn luyện chế ra một lò đan dược còn phụ thuộc nhiều yếu tố.

Đồng tử nhẹ giọng nói.

- Ủm.

Lý Thuận khép hờ mắt, gật gật đầu.

Hắn rất vừa lòng với đồng tử của mình. Mỗi lần xuất môn tìm kiếm một ít thảo dược trân quý thì đều cần đến mấy tháng, mà một đường này không chỉ có gian khổ vạn phần, còn nhàm chán cô đơn, bởi vậy có một đồng tử bên người là thiết yếu.

- Sư huynh, có cần đi Vô Danh phong cho bọn họ một lời khuyên chân thành không?

Đồng tử hỏi.

- Không cần, kệ bọn hắn, chỉ cần có người bị lừa, khắc tất cả sẽ hiểu. Không có thực học, sao dám luyện đan.

....

Mặt trời lặn xuống.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác vất vả cả ngày không có thu hoạch gì, không một đệ tử nào tin tưởng bọn hắn, đều chỉ đứng vây xem náo nhiệt.

Thế nhưng Trương Nhị Cầu lúc này cũng không còn giận bao nhiêu. Dù sao Vô Danh phong không có tiếng tăm gì, mở miệng ra là luyện đan, hơn nữa tông chủ còn nêu xác suất quá cao, khiến đám đệ tử ngoại môn sợ bị lừa không dám thử.

Thấy sắc trời càng ngày càng tối, Trương Nhị Cầu chuẩn bị hạ cờ, cùng sư đệ đi về báo cáo.

Hôm nay xem như toi công.

Cũng không biết mai có nên tuyên truyền nữa không.

- Ài...

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thở dài một tiếng.

- Hai vị sư huynh, ba phần tài liệu thật có thể ra một lò đan được sao?

Ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi, một tiếng nói lí nhí truyền tới.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác dừng thu dọn, sắc mặt vui vẻ gật đầu.

- Đương nhiên.

Mao Tiểu Tiểu là đệ tử tạp dịch, hôm nay tới đây khiêng đồ cho một gã sư huynh ngoại môn thì vừa vặn thấy chuyện luyện đan.

Nhìn thấy điều kiện ưu việt này, Mao Tiểu Tiểu cũng có chút động tâm, thế nhưng mãi vẫn không dám lên tiếng, bởi vì đan dược hẳn cần

thật sự khó có thể để người ta chịu ra tay.

Sau hăn lại nhìn thấy các sư huynh rất không tín nhiệm Vô Danh phong thì trong lòng cũng do dự.

Nhưng do dự cũng chỉ kéo dài một lát là biến mất, bởi vì hăn rất muốn có đan dược kia.

- Sư đệ, chuẩn bị muốn luyện đan dược gì?

Trương Nhị Cầu cười hỏi.

Mao Tiểu Tiểu nhìn Trương Nhị Cầu, thoáng có chút khẩn trương:

- Sư huynh, đệ chỉ là một đệ tử tạp dịch, đến Thánh Tông chưa được bao lâu, cũng không chuẩn bị được tài liệu gì trân quý, cho nên đệ muốn luyện chế một lò Khí Huyết Đan. Chỗ này có ba phần tài liệu, sư huynh thấy có được không?

Mao Tiểu Tiểu móc từ trong áo ra ba gốc thảo dược. Số thảo dược này là Mao Tiểu Tiểu vô ý lấy được, luôn giữ khư khư bên mình. Đối với Mao Tiểu Tiểu, ba gốc thảo dược này đã là vật trân quý nhất mà hăn có.

Khí Huyết Đan là đan dược đẳng cấp khá thấp, nhưng lại rất trọng yếu với đệ tử tạp dịch.

Ở giai đoạn chưa bước vào cảnh giới Hậu Thiên, Khí Huyết Đan có thể dùng để tăng cường khí huyết bản thân. Mà đã bước vào cảnh giới Hậu Thiên thì Khí Huyết Đan cũng vẫn có tác dụng rất lớn.

Đối với đệ tử tạp dịch mà nói, tuy tông môn có trợ cấp đan dược, nhưng rất ít ỏi, bởi vậy đệ tử tạp dịch có thể đột phá Tiên Thiên đã ít càng thêm ít, mà một khi đột phá là có thể chân chính trở thành một đệ tử ngoại môn của tông môn.

Thánh Tông hàng năm đều thu đệ tử, tư chất không tốt, thông thường đều ném vào khu tạp dịch, tư chất tốt thì thu làm đệ tử ngoại môn, cũng

có thể là được chín đại thái thượng trưởng lão vừa ý mà đưa lên núi dạy dỗ.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác hơi ngần ra, không ngờ lại là loại đan dược sơ cấp này.

Thôi quên đi, đây là sinh ý đầu tiên, không được kén chọn.

- Được, sư đệ yên tâm, sáng sớm mai chúng ta sẽ lại ở đây, khi đó đệ tới lấy đan.

Trương Nhị Cầu nói.

- Cảm tạ hai vị sư huynh.

Mao Tiểu Tiểu tươi cười nói cảm ơn.

Hắn không biết luyện đan, mà các sư huynh trên Đan Đình phong cũng không chịu luyện Khí Huyết Đan giúp hắn, bởi vì đó là một loại đan dược sơ cấp, luyện chế hoàn toàn là phí thời gian.

- Không cần cảm tạ, trở về đi, chúng ta cũng phải trở về núi phục mệnh.

Trương Nhị Cầu khoát tay áo.

- Vâng, gặp lại sư huynh.

Mao Tiểu Tiểu giờ phút này thở phào một hơi. Hắn cũng không sợ các sư huynh nuốt tài liệu của mình, bởi vì tài liệu này là quý trọng với hắn, nhưng lại chẳng có tác dụng gì với các sư huynh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Sư Đệ, Đá Hẳn

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Buổi tối.

Vô Danh phong lộ vẻ tiêu điều. Chỉ có ba người ở một ngọn núi rộng lớn quả thật có chút quanh quẽ.

- Tông chủ, hôm nay ra cửa bất lợi, cuối ngày mới có một gã đệ tử tạp dịch nguyện ý tin tưởng chúng ta, những đệ tử ngoại môn khác chỉ đứng xem náo nhiệt, không hề tin tưởng.

Trương Nhị Cầu báo cáo chi tiết tình huống ngày hôm nay.

Lâm Phàm không nói gì, chỉ nhìn con lợn rừng đang được gác lên giá gỗ nướng trên bếp lửa.

Xèo xèo...

Con lợn rừng trên bếp phát ra mùi thơm điếc mũi cùng những tiếng xèo xèo đầy kích thích. Lâm Phàm không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, món ăn dân dã này có vẻ rất không tệ a.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cũng bị cả mùi lẫn tiếng hấp dẫn, thèm nhỏ dãi, nhưng tông chủ không nói gì, bọn hắn cũng chỉ có thể đợi.

- Tình huống hôm nay cũng trong dự liệu của ta, thậm chí có một đệ tử chịu tin tưởng đã là khởi đầu rất không tệ rồi. Không cần vội, từ từ sẽ đến.

Lâm Phàm bình thản nói, cũng không có vẻ gì là sốt ruột.

Lăng xê tên tuổi Thánh Ma Tông rất quan trọng, nhưng tăng thực lực bản thân cũng quan trọng không kém.

Cố gắng đến quá trưa hôm nay, Lâm Phàm đã đem Lăng Triều Kinh tu luyện tới sáu tầng kinh lực. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tu luyện thêm đêm nay nữa, hẳn tám tầng kinh lực là không thành vấn đề.

- Chín rồi, ăn thôi, ăn xong ai trở về phòng nấy tu luyện, ngày mai tiếp tục tuyên truyền.

Lâm Phàm phúi phúi tay, nhắc con lợn rừng khỏi giá, sau đó xé lấy cái đùi mà bỏ vào miệng.

Mùi vị không tồi, da giòn thịt mềm, sau khi ăn xong vẫn còn lưu lại hương vị trong miệng.

- Tông chủ, không ngờ thịt lợn rừng ăn ngon như vậy.

Trương Nhị Cầu cắn một miếng, mắt sáng lên, lập tức nhồm nhoàm như hổ đói.

Phong Bất Giác ở một bên cũng dùng tốc độ nhai nuốt không thua kém, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý với sư huynh.

....

Trở về đến phòng.

Lâm Phàm nhìn ba gốc thảo dược trong tay. Đây là dược liệu để luyện chế Khí Huyết Đan, cũng là loại dược liệu duy nhất.

Thảo dược này chỉ có hai chiếc lá, trên mỗi chiếc đều có những đường vân màu đỏ như gân mạch trong cơ thể người.

Khí Huyết Đan.

Lâm Phàm trực tiếp đem ném vào lò đan trong thức hải.

Không đến một giây, toàn bộ đã xong.

Hiện giờ cấp bậc luyện đan của Lâm Phàm đã là 16, xem như đại sư trong đại sư.

Luyện chế loại Khí Huyết Đan đơn giản này căn bản không cần tốn thời gian, hơn nữa còn ép trọn vẹn tinh hoa của ba gốc thảo dược thành đan.

"Đinh, chúc mừng luyện chế Hoàng giai hạ phẩm Khí Huyết Đan."

"Đinh, Khí Huyết Đan sau khi sử dụng có thể tăng cường khí huyết, vô dụng đối với người có cảnh giới Tiên Thiên trở lên, có thể gia tăng 1 exp."

Lâm Phàm vừa nhìn đã chán, thật sự là quá kém, kém đến độ không thể kém hơn.

Thậm chí còn không bằng cả Uẩn Khí Đan ở Thánh Ma Tông ngày trước.

Hiện giờ Lâm Phàm có tu vi Tiên Thiên sơ giai. Dựa theo số liệu trước khi hệ thống cập nhật, hẳn là Tiên Thiên cấp chín, sắp đi vào cảnh giới Nhập Thần.

Mà thực lực Tiên Thiên sơ giai bây giờ hoàn toàn có thể nghiền áp cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn, nhưng con đường tiếp đó lại dài vô cùng, mới đi nhích nhích ở đầu đường, nói đơn giản là 100 triệu exp thì hiện giờ giỏi lắm đạt 500 ngàn.

Quá hố.

Cũng không biết khi nào thì mới có thể thăng cấp. Xem ra có cơ hội nhất định phải đi giết quái cày level.

Loại đan dược sơ cấp này, một phần tài liệu tối đa được một lò năm viên, thế nhưng Lâm Phàm tiện tay luyện ra đến mười viên, đây là chênh lệch giữa đại sư hàng đầu và người thường.

Cất kỹ 30 viên đan, Lâm Phàm bắt đầu tiến nhập trạng thái tu luyện, tiếp tục thăng cấp Lăng Triều Kinh.

....

Hôm sau.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác dậy thật sớm, tiếp tục xuống núi tuyên truyền. Thế nhưng tình hình vẫn chưa khá hơn hôm qua.

Đêm hôm qua, sau khi trở về chỗ tập dượt, Mao Tiểu Tiểu trần trọc mãi không ngủ nổi, cứ nhắm mắt là lại suy nghĩ về đan dược.

Hắn không biết chờ đợi mình ngày mai là gì.

Là các sư huynh dùng vẻ mặt áy náy nhìn mình, tỏ vẻ đan dược không luyện thành.

Hay là các sư huynh dùng ánh mắt chúc mừng rồi ném đan dược tới cho mình?

Cứ vậy suy nghĩ cả đêm, mặt trời vừa lên, Mao Tiểu Tiểu đã ra khỏi giường mà đi vào trong ngoại môn.

- Các người vẫn còn tuyên truyền sao? Không ai tìm các người luyện đan đâu!

Một gã đệ tử ngoại môn cười nhạo nói.

- Đúng, thời gian đi tuyên truyền còn không bằng cố mà tu luyện đi. Phong Bất Giác, ta thấy người gia nhập Vô Danh phong chính là một lựa chọn sai lầm đấy.

- Hôm nay cũng như hôm qua thôi, các người có đứng cả ngày cũng không ai nhờ luyện đan đâu.

Trương Nhị Cầu nhìn đệ tử ngoại môn kia, bực mình trừng mắt:

- Các người không luyện thì biến. Thật là đáng ghét.

- Sao, chúng ta đứng đây nhìn không được chắc?

Đệ tử ngoại môn khó chịu nói.

- Sư huynh, đừng âm ỉ với bọn chúng, không đáng.

Phong Bất Giác đứng một bên nói.

Trương Nhị Cầu gật gật đầu, sau đó nhìn liếc đùng quần người nọ một cái, hung tợn nói:

- Người cứ cẩn thận.

- Hừ...

....

Đúng lúc này, Mao Tiểu Tiểu vội vàng tiến đến. Nhìn thấy vô số sư huynh ngoại môn chú ý tới mình, Mao Tiểu Tiểu không khỏi có chút hồi hộp.

- Sư huynh, của đệ xong chưa?

Mao Tiểu Tiểu hỏi.

- Xong rồi.

Trương Nhị Cầu cười nói, sau đó gỡ cái túi cột bên hông xuống, ném cho Mao Tiểu Tiểu.

Mao Tiểu Tiểu bắt lấy, lập tức tươi cười, vừa nhìn sơ trong túi vải đã thấy có ít nhất bảy viên Khí Huyết Đan. Ba phần tài liệu mà có thể luyện ra bảy viên, chuyện này...

- Thật cảm tạ sư huynh, thật cảm tạ sư huynh.

Mao Tiểu Tiểu mừng rỡ cảm tạ, sau đó quay lưng định rời đi.

- Đợi đã.

Nghe tiếng gọi, Mao Tiểu Tiểu sửng sốt, không biết còn có chuyện gì.

- Gấp cái gì, còn nữa mà.

Trương Nhị Cầu bất đắc dĩ nói. Hắn cũng hoàn toàn tâm phục thuật luyện đan của tông chủ.

Chỉ ba gốc thảo dược mà có thể luyện ra 30 viên đan dược, thiên hạ vô địch, làm cho người ta sùng bái không thôi.

- Hà...

Mao Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm nhìn Trương Nhị Cầu lại ném hai cái túi cho mình.

- Chỗ này tổng cộng 30 viên. Tông chủ nói, đệ làm đệ tử tạp dịch vất vả, sẽ không thu tiền công của đệ.

Lời phía sau là Trương Nhị Cầu tự thêm vào.

Ý ban đầu của tông chủ là những đan dược này quá bỏ đi, lưu lại trên người vô dụng nên không thu tiền công.

Nhưng Trương Nhị Cầu nghĩ rằng nếu nói vậy sẽ khiến Mao sư đệ thương tâm, bởi vậy sửa một chút.

Quả nhiên sau khi Mao Tiểu Tiểu tiếp nhận hai túi to thì cũng ngẩn cả người, cảm kích nhìn Trương Nhị Cầu.

- Cảm tạ tông chủ, cảm tạ sư huynh, cảm tạ...

Mao Tiểu Tiểu luôn miệng cảm tạ, chỉ còn kém quỳ xuống phục lạy.

- Này, sư đệ tập dịch, đệ nhờ bọn họ luyện chế đan dược gì thế?

Giờ phút này một gã đệ tử ngoại môn cười hỏi.

- Khí Huyết Đan.

Mao Tiểu Tiểu nói.

- Ha ha... Mọi người nghe rõ chưa, Khí Huyết Đan?

- Ha ha, Khí Huyết Đan.

Giờ khắc này đám đệ tử ngoại môn cười phá lên, mặt càng lộ rõ vẻ xem thường.

- Chắc bọn hã chỉ luyện chế nổi loại đan dược này thôi. Lý sư huynh trên Đan Đỉnh phong còn khinh thường luyện loại đan cấp thấp này, mà nếu luyện thì một phần tài liệu có thể ra được ba viên.

Mao Tiểu Tiểu không biết những sư huynh này vì sao lại cười, ngây ngốc nói:

- Sư huynh, nhưng mà ta chỉ đưa cho các sư huynh ba phần tài liệu, luyện ra 30 viên Khí Huyết Đan.

Đệ tử ngoại môn vừa to mồm nhất sững sốt, vẻ mặt không tin:

- Không thể nào, cả Lý sư huynh cũng chỉ luyện được ba viên, Vô Danh phong thì có năng lực gì, nhất định là cố ý đưa thêm cho người, nhất định như thế.

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu nổi giận. Người này thật sự quá làm càn, nếu không đá nát 'bì' của hã thì lại cho là chúng ta dễ chọc.

- Sư đệ, lên đi, đá nát trứng hăn.

Trương Nhị Cầu lập tức sai Phong Bất Giác.

Nhưng vừa lúc đó, cách đó không xa truyền tới một loạt tiếng ồn ào.

Ánh mắt của mọi người cũng bị hấp dẫn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Thập Đại Thiên Tài Ngoại Môn Cổ Động

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Cách đó không xa, một đám người từ từ đi tới, khí thế bức người, giống như một ngọn núi lớn đang ép lại, làm người ta cảm thấy hít thở không thông.

Phong Bất Giác khẽ cau mày, không ngờ là bọn họ.

- Đó là thập đại thiên tài của ngoại môn.
 - Diệt Thiếu Thiên kìa.
 - Không ngờ Kinh Thiên Hồng cũng có mặt.
 - Chuyện gì đây? Chẳng lẽ ngoại môn xảy ra chuyện? Tại sao thập đại thiên tài đều xuất hiện?
 - Ngay cả Mạnh Hạo luôn bế quan cũng có mặt.
 - Nhất định là có chuyện lớn, chưa từng có chuyện thập đại thiên tài tập hợp thế này a.
- Giờ khắc này đám đệ tử ngoại môn mỗi người một câu mà suy đoán. Bọn họ chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng này, cũng không ngờ có ngày nhìn được thập đại thiên tài của ngoại môn cùng lúc xuất hiện.
- Sư đệ, chuyện gì vậy?

Trương Nhị Cầu cũng bị trận thế trước mắt hù dọa. Thập đại thiên tài này, mỗi người đều là nhân vật hiện tại hấn kiểng lên cũng không với nổi, thế nhưng giờ lại đồng loạt xuất hiện.

Mà Phong Bất Giác từng là một trong thập đại thiên tài ngoại môn, có thể hấn biết cái gì đó.

– Sư huynh, đệ cũng không biết, chỉ có điều những người này đều không phải thiện nam tín nữ gì. Huynh nhìn thấy người mặt như băng sương, sau lưng đeo hai thanh hắc bạch song kiếm không?

Phong Bất Giác cảnh giác nhìn đám người kia

– Nhìn thấy, làm sao vậy?

– Hấn là một tên cực kỳ thần bí trong thập đại thiên tài ngoại môn. Sư đệ đã từng khiêu chiến thập đại thiên tài, trong đó có hấn.

Phong Bất Giác nói đến đây, trong mắt không khỏi lộ ra một tia sợ hãi.

– Kết quả thế nào?

Trương Nhị Cầu tò mò hỏi.

– Rất mạnh, đệ giao thủ với hấn, thậm chí không thể khiến hấn sử dụng binh khí, chỉ một đạo kiếm khí thôi đã đánh bại đệ.

Nhớ tới lần đó, Phong Bất Giác khẽ run lên, hấn còn nhớ như in cảm giác bị đẩy vào một thế giới có kiếm ý đầy trời.

Cường hấn, vô cùng cường hấn.

– Còn người vóc dáng thấp bé kia, sư huynh đừng xem thường hấn. Nghe đồn hấn là Võ Thần chuyển thế, cường hấn đến cực điểm, nghe nói từng đánh bất phân thắng bại với một thiên tài trong nội môn.

Phong Bất Giác nói.

– Mạnh như thế, sao Nhược Mộng Vũ lại có thể ngồi ở ngôi đệ nhất?

Trương Nhị Cầu kinh ngạc nói.

– Không biết, chuyện này đệ cũng không nghĩ thông. Khi đệ còn là một trong thập đại thiên tài ngoại môn thì cũng không giao du mấy với bọn họ.

Phong Bất Giác nói.

Trương Nhị Cầu nhìn thập đại thiên tài được một người kính sợ thì không khỏi hâm mộ, chỉ có cường giả mới được người khác tôn trọng a.

Đệ tử ngoại môn xung quanh không ngừng lùi ra phía sau. Đối diện mấy đệ tử thiên tài này, trong tâm bọn họ đều cực kỳ sợ hãi.

– Sư đệ, không bình thường, bọn họ hình như đang đi tới chỗ chúng ta.

Trương Nhị Cầu nghi hoặc nói.

Phong Bất Giác khẽ nhíu mày, trong lòng cũng bất an, nhưng nghĩ tới quan hệ giữa Diệp Thiếu Thiên và tông chủ thì hẳn là đám này không phải tới gây chuyện.

Lúc này các đệ tử ngoại môn phát hiện thập đại thiên tài đang đi tới chỗ hai người ở Vô Danh phong thì trong lòng chỉ thấy vui sướng hóng người gặp họa.

Đám đệ tử này còn không biết quan hệ hiện tại giữa Diệp Thiếu Thiên và Lâm Phàm đã rất tốt, vẫn cho rằng Diệp Thiếu Thiên dẫn người đến báo thù.

– Diệp sư huynh, đây là?

Giờ phút này Trương Nhị Cầu tuy rằng rất khẩn trương, nhưng thân là đại đệ tử Vô Danh phong, đương nhiên phải ra mặt.

Huống hồ Trương Nhị Cầu và Diệp Thiếu Thiên cũng tương đối quen thuộc, hẳn không có chuyện gì.

– Trương sư đệ, các người mở quầy luyện đan sao không báo cho sư huynh một tiếng chứ. Nếu không phải hôm qua nghe có người nói, sợ là giờ vẫn không biết gì.

Diệp Thiếu Thiên cười nói, sau đó liếc nhìn Phong Bất Giác một cái.

Diệp Thiếu Thiên còn có thể bình tâm trao đổi với Trương Nhị Cầu, thế nhưng vẫn chưa tan hiềm khích với Phong Bất Giác.

– À, hóa ra là việc này, làm đệ tử có đại sự gì chứ.

Trương Nhị Cầu nghe xong, vỗ vỗ ngực thở phào.

– Kỳ thật đây là quyết định của tông chủ đại nhân. Tông chủ nói, Đan Đình phong lấy phí luyện đan quá cao, các đệ tử ngoại môn vất vả lắm mới kiếm đủ dược liệu mà còn bị thu hơn phân nửa khiến ngài không đành lòng, cho nên muốn tự mình luyện đan cho bọn họ, chỉ cần một thành tiền công, hơn nữa ba phần dược liệu tất ra một lò đan dược.

Trương Nhị Cầu thối phòng nói. Dù sao tạo thanh danh tốt cho tông chủ thì sau này càng dễ làm việc.

Diệp Thiếu Thiên đương nhiên tin lời Trương Nhị Cầu, khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm túc lại, dùng đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Vô Danh phong cao vút trong mây, không khỏi cảm thán nói:

– Sư thúc vẫn luôn nghĩ cho người khác như vậy, để người ta phải bội phục, phải kính ngưỡng.

Diệp Thiếu Thiên chưa từng bội phục ai, nhưng tới giờ hẳn hoàn toàn bội phục Lâm sư thúc.

Trương Nhị Cầu nhìn nét mặt của Diệp Thiếu Thiên, cười thầm trong lòng. Xem ra Diệp sư huynh bị tông chủ đại nhân đầu độc không nhẹ.

– Trương sư đệ, lần này ta tới là vì tiến cử cho mọi người mấy vị muốn luyện đan. Mấy vị này hẳn đệ cũng biết, đều là bằng hữu của sư huynh.

Diệp Thiếu Thiên nói, sau đó chấp tay với thập đại thiên tài:

– Các vị sư huynh đệ, đây là đại đệ tử của Lâm sư thúc. Trình độ luyện đan của Lâm sư thúc, Diệp Thiếu Thiên đã tự mình kiểm chứng, tuyệt không kém Đan Đình phong, các vị sư huynh đệ có thể thử một phen.

Diệp Thiếu Thiên nghe mọi người đồn đại, biết cả ngày qua Trương sư đệ vẫn không nhận được đơn luyện đan nào, bởi vậy suốt đêm liên lạc với mấy vị sư huynh đệ có chút giao tình, hy vọng bọn họ có thể nể mặt giúp được cái gì đó.

Giờ phút này đám đệ tử ngoại môn đều tròn mắt, đây là tình huống gì? Không phải Diệp Thiếu Thiên có thù không đội trời chung với Vô Danh phong sao? Tại sao hiện giờ lại giúp Vô Danh phong?

Bọn họ nghĩ muốn nát óc cũng không sao hiểu được.

– Nếu Diệp sư đệ đã lên tiếng thì sư huynh đương nhiên phải cấp mặt mũi rồi. Chỗ này có sáu phần tài luyện, chỉ cầu luyện chế một viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan. Có điều đan dược này cực kỳ khó luyện, mặc kệ có thể thành hay không thì cũng không sao.

Nam tử lưng đeo hắc bạch song kiếm, giọng lạnh như băng nói, sau đó lấy từ nhẫn trữ vật ra sáu phần tài liệu.

– Kiếm sư huynh, cái này...

Diệp Thiếu Thiên cả kinh, hẳn không nghĩ tới Kiếm sư huynh lại xuất ra tài liệu cực kỳ hiếm có như thế.

– Không sao, ta đã thử qua Đan Đình phong cầu đan, nơi đó không ai có thể luyện chế, thái thượng trưởng lão lại quanh năm bế quan, đương

nhiên không có khả năng vì ta luyện đan. Nếu Diệp sư đệ đã tín nhiệm Lâm tông chủ như vậy thì thử một lần, mặc kệ được hay không, Kiếm Vô Định ta cũng không có ý gì khác.

Diệp Thiếu Thiên chấp tay:

– Kiếm sư huynh, vậy xin đa tạ.

Kiếm Vô Định lạnh lùng gật gật đầu, sau đó rời khỏi nơi này. Diệp Thiếu Thiên cũng đã quen với tính tình của vị sư huynh này, ba năm trước đã thế, hiện giờ vẫn vậy, thế nhưng tu vi của Kiếm sư huynh thì càng thêm cường đại so với ba năm trước.

Hắn luôn không rõ vì sao Kiếm sư huynh không đi nội môn, giờ xem ra là muốn đột phá xiềng xích tại ngoại môn, sau đó tới nội môn giành ngôi đệ nhất.

– Nếu Kiếm sư huynh đã xuất ra tài liệu trân quý như thế, vậy sư đệ cũng không thể rút lại phía sau. Nơi này có mười phần tài liệu, chỉ cầu luyện chế một viên Long Huyết Đan. Có điều đan dược này cũng cực kỳ khó luyện, ngay cả thái thượng trưởng lão Đan Đình phong cũng không có tự tin. Nhưng không luyện thành cũng không sao cả.

Mạnh Hạo cười sang sảng.

....

Giờ phút này Trương Nhị Cầu thu lấy một đồng tài liệu trân quý, cười lớn:

– Yên tâm, yên tâm, thuật luyện đan của tông chủ đại nhân nhà ta cao siêu vô cùng, các sư huynh chờ tin tức tốt lành đi.

Phong Bất Giác cười tươi roi rói, lần này đúng là mở hàng gặp khách sộp.

Đám đệ tử ngoại môn đang hóng thì càng lúc càng kinh ngạc, không dám tin chuyện trước mắt.

—oo0oo—

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Thuật Luyện Đan Siêu Cấp

Dịch & Biên: †Ares†

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm tu luyện một ngày đêm, một khắc cũng không nghỉ, exp liên tục tăng trưởng. Lăng Triều Kinh hiện giờ đã được Lâm Phàm tu luyện tới tám tầng kinh lực, tốc độ này có thể nói là đệ nhất thiên hạ.

Giờ phút này Lâm Phàm dừng tu luyện, bởi vì trái tim hắn đột nhiên đập mạnh, giống như sắp có chuyện lớn xảy ra. Loại cảm giác này tuyệt đối sẽ không sai.

- Tông chủ, ngài mau ra đây...

Vừa lúc đó, từ ngoài cửa truyền tới tiếng gọi gấp gáp của Trương Nhị Cầu.

Lâm Phàm mặc dù có ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Trương Nhị Cầu vội vã như thế nhất định là có việc gấp, nhưng mình là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, tự nhiên phải giữ uy thế mới được.

- Chớ hoảng sợ, tiến vào nói đi.

Lâm Phàm ngồi lại ngay ngắn, bình thản nói vọng ra ngoài.

Sắc mặt Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đều một vẻ vui mừng, đẩy cửa phòng tông chủ rồi bước vào:

- Tông chủ, hôm nay có rất nhiều đơn hàng.

- Vậy sao...

Lâm Phàm thản nhiên nói, giống như chuyện này trong mắt hắn hết sức bình thường.

- Tông chủ, ngài không tò mò một chút nào sao?

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thấy tông chủ bình thản như thế, kinh ngạc hỏi.

- Đại sự trong lời các người là chuyện bản tông đã dự kiến trước, có gì phải tò mò.

Giờ khắc này Lâm Phàm tản ra bức khí nhàn nhạt, tựa như trên đời này không có việc gì có thể thoát khỏi tính toán của hắn.

- Hả... Hóa ra tông chủ cũng biết rồi sao?

Sự hưng phấn hừng hực của hai người Trương Nhị Cầu bị Lâm Phàm dội vào một chậu nước lạnh, nháy mắt tắt lịm.

Lâm Phàm nhìn thấy bộ dáng của hai người, cười thầm trong lòng, chỉ bằng các người cũng muốn làm bản tông hoảng sợ sao? Quả thực quá coi thường bản tông chủ.

- Tông chủ, ngày hôm nay Diệp sư huynh dẫn theo thập đại thiên tài ngoại môn đến cổ động, giao cho chúng ta rất nhiều tài luyện để nhờ luyện đan. Lần này Vô Danh phong chúng ta nhất định sẽ đại xuất danh khí.

Trương Nhị Cầu nói.

Lâm Phàm kinh ngạc, nhưng vẫn cố làm vẻ bình thản nhìn hai người. Diệp Thiếu Thiên dẫn người đến cổ động sao? Quả thật là bất ngờ. Lâm Phàm còn cho rằng cái tính tình rậm thối của Diệp Thiếu Thiên thì không có ma nào chịu làm bằng hữu chứ.

Nhưng hiện thực trần trụi này lại hung hăng tát cho Lâm Phàm một cái.

Diệp Thiếu Thiên cũng sẽ có bằng hữu...

- Tông chủ, đây chính là tài liệu thập đại đệ tử ngoại môn đưa.

Phong Bất Giác xuất ra từ túi trữ vật một loạt tài liệu, để ngay ngắn trên mặt đất.

- Chỗ này là của Mạnh sư huynh, mười phần tài liệu, chỉ cần một viên Long Huyết Đan.

- Chỗ này là của Kiếm sư huynh, sáu phần tài liệu, chỉ cần một viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan.

- Chỗ này là của...

Phong Bất Giác mỗi lần lấy ra được liệu ra thì đều sẽ nói tên loại đan dược đối phương yêu cầu.

- Tông chủ, tất cả đều nói dù đan luyện thành hay không cũng không sao cả. Không ngờ các sư huynh này hào sảng thật.

Phong Bất Giác nói.

- Sư đệ, không phải sư huynh cố ý sửa lời đệ, nhưng đệ nghĩ đơn giản quá rồi. Những tài liệu này, mỗi phần đều có giá trị cực kỳ xa xỉ, cho dù mặt mũi của Diệp sư huynh có lớn hơn nữa cũng không thể khiến bọn họ lấy ra khơi khơi như vậy đâu. Theo ta nghĩ, Diệp sư huynh lần này phải bỏ ra không ít chỗ tốt.

Trương Nhị Cầu nói.

- Được rồi, hai người các người đi ra ngoài trước đi. Những đan dược này tuy rất khó luyện, nhưng đối với bản tông thì không phải là vấn đề gì lớn.

Lâm Phàm cũng cảm thấy rất vui mừng khi Trương Nhị Cầu thông minh như vậy.

Không cầu trong tông môn toàn người thông minh, nhưng ít ra cũng cần có một hai người.

Lâm Phàm rất xem trọng Trương Nhị Cầu.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cung kính cáo từ, rời khỏi căn nhà của Lâm Phàm.

Sau khi hai người lui ra, Lâm Phàm nhìn từng dãy dược liệu trước mắt, cười toe toét.

Lâm Phàm thật sự không nghĩ tới Diệp Thiếu Thiên sẽ hỗ trợ.

Nhưng sự thật sờ sờ trước mắt, cũng không thể không tin.

Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan, Long Huyết Đan, Thất Mệnh Huyền Môn Đan, Bồ Thiên Đan...

Mỗi cái tên đều là một loại đan dược cực kỳ trân quý.

Lâm Phàm cầm lấy tài liệu của Long Huyết Đan, chờ nghe hệ thống phân tích.

"Giao Long Huyết: tinh huyết bản mệnh của mãnh thú Giao Long."

"Cực Cốt Hàn Hoa: một loại thảo dược sinh trưởng ở nơi lạnh nhất."

....

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã hiểu công dụng của mỗi loại dược liệu, cũng hiểu nếu không có thuật luyện đan đạt tới cảnh giới nhất định thì căn bản là không có khả năng luyện chế thành công.

Nhưng với Lâm Phàm thì đây không thành vấn đề, bởi bản thân hắn đang có thuật luyện đan cấp 16, là đại sư danh xứng với thực.

Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan là một viên đan dược dùng để tu luyện kiếm ý, trong đó dược liệu chủ yếu là Âm Dương Thủy.

Lâm Phàm cầm lấy một phần tài liệu, tổng cộng bốn mươi tám loại linh thảo, ném cả vào trong lò luyện đan.

"Ừng ục..."

Giờ khắc này, lò luyện đan trong thức hải réo lên, phun ra từng luồng sương trắng. Mà sương trắng dần dần hóa thành hình âm dương thái cực xen lẫn với kiếm ý dâng cao.

Luyện loại đan dược này khá tốn thời gian, một viên cần chừng nửa nén hương.

Thời gian vừa đến, lò luyện dừng xoay chuyển, tỏa mạnh hào quang. Đỉnh lò mở ra, một viên đan dược từ từ bay lên, xuất hiện ở trong tay Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng luyện chế thành công một viên Địa giai trung phẩm Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan."

"Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan: dùng để tu luyện Âm Dương Kiếm Ý, cô đọng Âm Dương Kiếm Ý."

"Đinh, sau khi sử dụng có thể tăng trưởng exp."

"Đinh, gia tăng exp luyện đan."

Luyện chế xong một viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan, thuật luyện đan cũng tăng không ít exp.

Nhìn viên đan dược nửa đen nửa trắng trong tay, Lâm Phàm chậm rãi nghiên cứu. Viên đan này tỏa ra âm dương nhị khí nhàn nhạt, đồng thời

ẩn chứa một loại kiếm ý tràn trề, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phá đan mà ra.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm luyện chế đan dược cao giai, cảm giác rất kỳ diệu, không nghĩ gom các loại linh thảo cùng một chỗ lại sinh ra đan dược có tác dụng lớn như thế.

Lâm Phàm khẽ thở nhẹ một tiếng.

Một viên đan dược, nghịch thiên cải mệnh. Có lẽ đây là chuyện có khả năng.

Giờ phút này Lâm Phàm nghĩ tới viên Vô Thượng Đan mà mình từng nuốt. Loại đan dược đó có thể thay đổi tư chất một người.

Mặc dù Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan này chưa thể so sánh với Vô Thượng Đan, nhưng lại mở trước mắt Lâm Phàm thông thiên đại đạo.

Hắn càng rõ ràng một chuyện, chức nghiệp phụ đều không thể coi thường.

Lâm Phàm nhất thời có chút hứng thú với viên đan dược này. Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan ẩn chứa âm dương chi đạo và kiếm ý, không biết đưa chân nguyên của mình vào đó thì sẽ có biến hóa gì nhỉ?

Nghĩ là làm, Lâm Phàm lại ném đan dược vào lò, sau đó mở ra thần thông Âm Dương, liên tiếp rót âm dương nhị khí vào lò đan. Viên đan dược lập tức chớp chớp hào quang, hai màu đen trắng càng lúc càng phân rõ.

(Thần thông Âm Dương: sau khi hệ thống thăng cấp, công pháp Xoay Chuyển Càn Khôn có thêm tên là thần thông Âm Dương)

Tâm pháp Kiếm Ý tuy mới luyện tới tầng 2 nhưng không thể coi thường, dù sao cũng là tâm pháp Thiên giai.

- Mở ra Kiếm Ý.

Giờ khắc này, không gian quanh người Lâm Phàm đột nhiên biến thành vắng vẻ. Một đạo kiếm ý sắc bén vô cùng, chí cường chí cương dũng mãnh tuôn vào Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan.

Lâm Phàm kinh ngạc phát hiện, Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan bộc phát ra hào quang còn chói mắt hơn lúc trước.

Luồng sáng rực rỡ che phủ lên tất cả, mọi thứ như bị hòa tan...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Xì Một Hơi Trời Đất Mịt Mù

Dịch & Biên: †Ares†

Thần đan!

Tuyệt đối là thần đan!

Giờ khắc này, Lâm Phàm phát hiện, viên đan dược này sau khi được mình rót thêm chân nguyên Âm Dương và kiểm ý thì bạo phát ra đan khí còn cường đại hơn lúc trước mấy lần.

"Đinh, chúc mừng luyện chế đan dược bán thành phẩm Thiên giai hạ phẩm Hỗn Động Kiếm Đan."

Lâm Phàm vừa chạm vào viên đan, hệ thống đã truyền đến một tiếng nhắc nhở kích động lòng người.

Không ngờ rót Âm Dương chi khí và kiểm ý vào lại khiến đan dược Địa giai trung phẩm mạnh mẽ tăng lên hai giai. Điều này làm Lâm Phàm cũng phải tự hô to mình là thiên tài.

Thế nhưng tâm tình hưng phấn không duy trì được bao lâu, Lâm Phàm phát hiện có gì đó không được bình thường.

Hỗn Động Kiếm Đan kia giống như bị nghiền nát từ bên trong, từng dòng khí xì ra ngoài.

Chuyện này...

Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, sẽ không xảy ra vấn đề chứ? Đan dược bản đại gia tân tân khổ khổ luyện chế ra, sao có thể xảy ra vấn đề.

"Đinh, bán thành phẩm Hỗn Động Kiếm Đan không chịu nổi Âm Dương nhị khí và kiếm ý, sắp tan rã."

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Phàm ngẩn cả người.

Nhìn thấy đan dược không ngừng nứt ra, Lâm Phàm cuống lên, cuối cùng không biết làm thế nào, chộp lấy ném vào miệng.

Trước khi mi vỡ nát, bản đại gia nuốt mi vào, dù thế nào thì cũng giữ lại được chút ích lợi chứ.

"Đinh, dùng bán thành phẩm Hỗn Động Kiếm Đan, hóa thành exp hay sử dụng được hiệu?"

- Hóa thành exp.

"Đinh, dùng thất bại..."

Ngay tại khi Lâm Phàm đang đợi exp tăng lên lại nghe thấy thông báo này, Hỗn Động Kiếm Đan cũng hoàn toàn tan trong người, một dòng khí khổng lồ tràn ngập toàn thân.

Kiểm ý, Âm Dương nhị khí, hai dòng khí bất đồng này kịch liệt đấu đá nhau trong cơ thể Lâm Phàm, phảng phất muốn phá thể mà ra.

Giờ khắc này Lâm Phàm càng hoảng, không thể ngờ nổi chuyện sẽ biến thành như vậy.

Vừa lúc đó, sắc mặt Lâm Phàm đỏ lên, nơi đầu ra phía dưới giống như muốn phun cái gì đó.

- Con mẹ nó chứ, chịu không nổi...

Lâm Phàm hô to một tiếng, không chịu nổi hai luồng khí tán loạn trong cơ thể.

"Xìiiii... Bùmmmm..."

"Ầmmmm."

Căn nhà gỗ hai tầng đơn sơ đột nhiên bị một luồng khí cực mạnh trùng kích, phá nát bức tường phía sau.

Tiếng nổ vang vọng trời đất, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đang nói chuyện phiếm cũng bị một tiếng này làm kinh sợ đến nhảy dựng lên.

- Chuyện gì vậy?

- Là tiếng nổ từ căn nhà gỗ của tông chủ!

Hai người liếc nhau một cái, sau đó kinh hô lên.

- Tông chủ... Tông chủ.

Bọn hắn đều nghĩ đây là luyện đan bị nổ lò, cũng không biết tông chủ thế nào rồi.

Khi hai người vọt đến, nhìn thấy tông chủ đại nhân vẫn bình an ngồi tại đó thì nhẹ nhõm thở phào một hơi.

- Tông chủ, làm sao vậy?

Trương Nhị Cầu nhìn thấy mặt tường đằng sau tông chủ đã biến mất không một vết tích, vẻ mặt như phát ngốc.

- Khụ khụ, không có việc gì. Vừa rồi bản tông luyện đan nên vận chuyển công pháp vô thượng, dư lực phá mất bức tường thôi. Được rồi, các người đi ra ngoài đi, lát nữa dù nghe thấy âm thanh gì thì cũng không được tiến vào, bảo vì bản tông chủ đang luyện đan.

Lâm Phàm nhìn hai người, sắc mặt như thường nói.

-Vâng.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác có chút nghi hoặc nhìn tông chủ, cũng không biết tình huống cụ thể, cuối cùng lặng lẽ lùi ra.

Sau khi hai người rời khỏi, Lâm Phàm thở phào một hơi, sờ sờ cái mông lạnh lẽo. Vừa rồi xì hơi quá mạnh, đến nổi nát cả đít quần.

May là ca gặp nguy không loạn, nếu không để cho hai đệ tử nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này, không biết hình tượng cao lớn uy minh của ca sẽ biến thành cái gì nữa.

Lâm Phàm thay quần mới, cẩn thận phân tích tình huống vừa rồi.

Hỗn Độn Kiếm Đan không thể thừa nhận Âm Dương chi khí và kiếm ý, hẳn là do tài liệu luyện chế không chống đỡ được chân nguyên của hắn. Có lẽ phẩm chất chân nguyên quá cao khiến đan dược không chịu nổi.

Nhưng có lần thực nghiệm này, Lâm Phàm cũng có định hướng đại khái. Sau này nếu như có thể tìm được tài liệu cao cấp, hẳn sẽ luyện ra được loại đan dược mình không tưởng tượng nổi.

Tiếp đó, đó Lâm Phàm cầm lấy mấy phần tài liệu rồi ném cả vào lò đan.

"Đinh, chúc mừng luyện chế Địa giai trung phẩm Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan."

"Đinh, chúc mừng luyện chế Địa giai trung phẩm Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan."

....

Tổng cộng năm viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan bay ra khỏi lò. Đối với bất kỳ luyện đan sư nào, xác suất thành đan này đều được coi là quá khủng bố.

Với đan dược cấp thấp, một phần tài liệu có thể luyện ra nhiều hơn một viên. Thế nhưng đan dược cấp cao thì một phần chỉ có thể luyện một viên, chính là hoàn mỹ dung hợp công hiệu của nhiều loại linh thảo, hình thành đan dược cường đại nhất.

Lưu lại một viên Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan, còn bốn viên Lâm Phàm trực tiếp ném cả vào miệng.

"Đinh, chúc mừng dùng Địa giai trung phẩm Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan, gia tăng exp."

....

Bốn viên đan vào bụng, không kể một viên hỏng, tu vi gia tăng không ít exp, thế nhưng vẫn chỉ như muối bỏ biển. Có điều Lâm Phàm tin, chỉ cần có thể đẩy cao danh khí của Vô Danh phong thì sẽ càng ngày càng có nhiều người tới cầu đan mà đưa exp cho mình.

Khi đó tích tiểu thành đại, năm cũng có thể thăng cấp a.

Kế đến là loại đan tiếp theo, Long Huyết Đan.

Lâm Phàm để hệ thống phân tích tài liệu. Đan dược này hẳn là dùng để luyện thể.

Từ khi Lâm Phàm tu luyện Bất Diệt Ma Thể tới nay, đây là lần đầu tiên gặp được người tu luyện nhục thân.

Còn người cần loại đan dược đầu tiên hẳn là tu luyện kiếm đạo, hơn nữa còn là loại kiếm đạo tương đối cao minh, bởi Âm Dương Chuyển Luân Kiếm Đan căn bản không phải người bình thường có khả năng dùng.

Bởi vì sau khi ăn vào sẽ có cảm giác bị vạn kiếm xuyên tâm, người không có ý chí kiên định không thể chịu nổi.

Lâm Phàm ném tài liệu của Long Huyết Đan vào lò. Hắn nghĩ sẽ thử xem nếu rót chân nguyên của Bất Diệt Ma Thể vào đó thì sẽ thành cái dạng gì.

Thế nhưng Lâm Phàm lại do dự, một cái rằm ban này đã kinh khủng đến thế, nếu làm cái nữa, khả năng căn nhà này không chịu nổi.

Bởi vậy Lâm Phàm đành thành thành thật thật luyện đan, chờ sau này tìm được tài liệu có phẩm chất cao hơn thì lại hảo hảo thí nghiệm một phen.

Giờ khắc này, phía trên lò luyện đan xuất hiện một con giao long màu máu uốn lượn.

"Đinh, chúc mừng luyện chế Địa giai trung phẩm Long Huyết Đan."

"Long Huyết Đan: sau khi sử dụng, vận chuyển lực giao long, rèn luyện thân thể."

Tiếp theo, Lâm Phàm luyện chế cả mười phần tài liệu, há miệng, ném chín viên đan dược vào, khoáng trá hưởng thụ số exp tăng lên.

Tuy rằng giờ đã có thể chọn lựa để sử dụng công hiệu của đan dược, nhưng Lâm Phàm cho rằng không cần thiết với loại đan này, bởi vì Địa giai có chút thấp.

Còn không bằng tăng exp.

Chuyện này mà để người ngoài biết, chỉ sợ đều phải học máu. Mấy viên đan dược này mặc dù là Địa giai trung phẩm, nhưng lại là những loại đan dược khó luyện chế nhất cùng giai.

Thậm chí độ khó khăn còn cao hơn cả những loại đan dược Địa giai thượng phẩm bình thường.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Lâm Phàm Không Phục

oOo

Sắc trời tối dần, Lâm Phàm cũng đã sớm luyện đan xong, thế nhưng không có ăn hết chỗ thừa mà giữ lại một loại có tác dụng với hai đệ tử của mình.

Bổ Thiên Đan.

Dùng trong thời gian dài có thể bù lại chỗ thiếu hụt trời sinh của võ giả, diệu dụng vô cùng.

Bổ Thiên Đan này có tổng cộng ba phần tài liệu, tuy chỉ là Địa giai hạ phẩm, nhưng lại mang tới chỗ tốt rất lớn cho võ giả.

Nhất là đối với Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác, hai người tu vi thấp, chỗ thiếu hụt còn rất nhiều, có Bổ Thiên Đan này bù đắp thù tu vi sẽ tiến một bước.

Trong khoảng thời gian này, khi có tình huống phù hợp, Lâm Phàm cũng sẽ xoa đầu hai người để giúp hai người tăng lên tư chất. Chức nghiệp phụ lão sư diệu dụng vô cùng, Lâm Phàm biết mình còn chưa dùng được hết tinh túy của chức nghiệp này, nếu không có lẽ còn khủng hơn nữa.

- Tông chủ, ăn cơm thôi.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác bưng một mâm đồ ăn tới.

- Ừ.

Lâm Phàm gật gật đầu. Bình thường một ngày ba bữa, nếu hăn không ra cửa thì hai đệ tử sẽ đưa tới.

- Tông chủ, đây là cá Nguyệt Quế mà đệ tử cùng sư đệ bắt được ở thượng lưu con sông trong tông môn, ngon tuyệt vời.

Trương Nhị Cầu nói. Hiện tại hăn đã quen với cuộc sống trên Vô Danh phong. Tông chủ đối với bọn hăn không tệ, bản thân hăn thì mỗi ngày tu luyện, tán phét, buồn lại xuống núi dạo chơi, cũng rất là thoải mái.

- Đây là hai viên đan dược, sau khi về phòng thì ăn vào, có rất nhiều chỗ tốt với các người.

Lâm Phàm ném hai viên Bồ Thiên Đan ra.

Trương Nhị Cầu vui vẻ tiếp lấy đan dược, tưởng đây là Đại Phàm Ca, nhưng khi thấy rõ là một loại xa lạ thì không khỏi có chút thất vọng.

Đã vài ngày không dùng Đại Phàm Ca, thật sự hơi nhớ.

Phong Bất Giác có kiến thức hơn xa Trương Nhị Cầu, vừa nhận đan thì đã cảm nhận được đan khí bàng bạc, biết viên đan dược này tuyệt đối không phải hàng thông thường.

- Cảm tạ, tông chủ.

Phong Bất Giác nói cảm ơn.

- Các người về phòng tu luyện đi.

Lâm Phàm nói.

- Vâng!

Phong Bất Giác gật gật đầu.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu vẽ tội nghiệp nhìn Lâm Phàm, do dự một lát rồi nói:

- Tông chủ, ta đổi viên này lấy Đại Phàm Ca được không? Ngài xem, đạo này đệ tử gây quá, muốn dùng Đại Phàm Ca để bồi bổ.

Trương Nhị Cầu thật sự rất hoài niệm cảm giác kia. Tuy đan dược này khẳng định rất bất phàm, nhưng nếu để Trương Nhị Cầu lựa chọn, hẳn sẽ chọn Đại Phàm Ca, bởi vì đó mới là loại đan dược nam nhân nên dùng.

Khí phách, uy vũ, thoải mái.

- Đây là một viên thần đan, có chỗ tốt cực lớn với các người, người xác định đổi?

Lâm Phàm sững sốt, nhìn sắc mặt khẩn cầu của Trương Nhị Cầu, không khỏi chửi thầm: Fu-ck, còn hỏi tại sao mà gây, mặt đất trong phòng các người nhiều lỗ thủng đến nỗi không còn khoảng nào lành lặn mà đặt chân rồi.

Nhưng không ngờ Đại Phàm Ca này lại làm người ta nghiện.

- Vâng vâng, đổi ạ.

Trương Nhị Cầu không chút do dự gật đầu liên tục.

Phong Bất Giác nhìn nhìn Trương Nhị Cầu, sau đó lại nhìn nhìn đan dược trong tay, trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự.

Giờ phút này Lâm Phàm không còn lời nào để nói, bởi hẳn cũng thấy cả ánh mắt khao khát của Phong Bất Giác. Chẳng lẽ hai đại đệ tử của tông môn lại trầm mê vào diệu dụng của Đại Phàm Ca?

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Bản tông có một câu muốn nói với các người, nếu các người khăng khăng muốn đổi, bản tông sẽ thành toàn.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu gật đầu, hưng phấn nói.

Lâm Phàm nhắm mắt lại, sau đó mở to đôi mắt thâm thúy nhìn hai người:

- Còn trẻ không biết kiềm chế, tới già nhìn không thể ăn mà rơi lệ.

- Chờ các người suy nghĩ cẩn thận những lời này thì nói cho ta biết có muốn đổi hay không đi.

Lâm Phàm chân tâm thật ý nói. Nếu hai người này không phải đệ tử của hắn, quý mới thêm oán.

Không có bạn hữu mà còn cần nghiên, sau này có bạn hữu rồi lại đến thế nào nữa.

- Tông chủ, đệ tử hiểu rồi, đệ tử xác định muốn đổi.

Lâm Phàm vừa mới dứt lời, Trương Nhị Cầu đã lập tức nói.

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu, cuối cùng không khuyên nữa, sau hối hận thì chớ tìm bản tông chủ.

- Lăn cả đi!

Lâm Phàm ném đan dược cho hai người, sau đó đuổi như đuổi tà.

Quá thất vọng. Nếu để người biết bản tông có hai đệ tử ‘uy phong’ nhường này thì không biết giấu mặt vào đâu.

- Tông chủ, ngài chính là người Nhị Cầu bội phục nhất đời này.

Trương Nhị Cầu mừng rỡ, lập tức đáp lễ bằng một tràng vỗ mông ngựa.

- Đây là đan dược để mai trả cho bọn họ, hôm nay bản tông đủ mệt rồi, các người mai tự hành động đi.

Lâm Phàm nói.

- Rõ!

Sau đó Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác lập tức lui ra ngoài.

- Sư huynh, câu kia của tông chủ là có ý gì nhỉ? Đệ nghĩ mãi chưa ra.

Phong Bất Giác nhớ lại câu tông chủ mới nói, cảm giác lời này ẩn chứa đạo lý tối cao, nhưng lại không sao hiểu rõ.

- Ta biết làm sao được, chỉ rõ một chuyện là tông chủ thật sự quá lợi hại. Đệ xem, đan dược chỉ một ngày đã luyện xong. Còn một câu kia có lẽ là cảm ngộ nhân sinh của tông chủ. Ta nghĩ tông chủ nhất định là người có nhiều chuyện cũ, bằng không sẽ không nói ra được những lời cao thâm như thế.

Trương Nhị Cầu sáng mắt lên nhìn theo bóng Lâm Phàm, cảm thấy tự hào vì mình có thể dựa vào gốc đại thụ như vậy.

- Vâng.

Phong Bất Giác cảm giác sư huynh nói rất có lý.

....

Trong phòng, Lâm Phàm đang nhìn chăm chăm vào viên Đại Phàm Ca trong tay. Không biết đan dược này có hiệu quả gì, lại khiến hai đại đệ tử của bản đại gia mê mệt như thế.

Không được, đêm nay bất kể như thế nào bản đại gia cũng phải thử một phen.

Ca cũng không tin lấy ý chí của ca mà còn không khống chế nổi.

Liều mạng, xem ai sợ ai, mi là do bản đại gia luyện chế, chẳng lẽ lại khắc chế được bản đại gia chắc.

Nói làm là làm, Lâm Phàm không chút do dự ném Đại Phàm Ca vào miệng.

Lâm Phàm khoanh chân ngồi, hít sâu một hơi, Đại Phàm Ca vừa qua miệng đã tan, hóa thành một dòng nước ấm lan khắp cơ thể.

- Đến đây đi.

Lâm Phàm hét thầm trong lòng.

.....

Không cần chờ quá lâu, từ trong căn nhà gỗ truyền ra tiếng gào.

- Fu-ckkkk, thật sự có độc...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Muốn Làm Tạp Dịch? Nằm Mơ Đi!

oOo

Hôm sau, mặt trời vừa lên, giữa sườn núi Vô Danh phong đã xuất hiện hai bóng người lặng im đang đi từ trên xuống, vẻ rất cô độc.

- Sư huynh, tối qua huynh ngủ được không?

Phong Bất Giác ngáp dài, tay cầm theo lá cờ dùng để tuyên truyền, mí mắt cứ trĩu xuống, giống như chỉ cần hạ hết nấc sẽ vĩnh viễn không mở lên được.

- Còn đệ?

Trương Nhị Cầu phờ phạc hỏi lại.

- Không ngủ được.

Phong Bất Giác bất đắc dĩ nói.

- Ta cũng không ngủ được...

Trương Nhị Cầu trả lời một câu.

Bọn hăn không biết tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy từng tiếng rít gào như tiếng của dã thú từ căn nhà gỗ của tông chủ truyền tới. Bọn hăn rất muốn đi xem, nhưng nhớ tông chủ đã dặn đừng quấy rầy, bởi vậy chỉ có thể ôm lòng hiếu kỳ mà cố nhắm mắt đi ngủ.

Thế nhưng theo thời gian, âm thanh kia chẳng những không nhỏ lại mà còn mỗi lúc một to hơn.

Cuối cùng hai người có một đêm không ngủ, nghe đủ ma âm truyền tới từ căn nhà của tông chủ.

....

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm nằm tênh hênh trên mặt đất, trán đầy mồ hôi, vẻ mặt như sắp chết. Hắn thề với trời, nếu sau này còn ăn Đại Phàm Ca thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không được tử tế. Hổ nặng, đây rõ ràng là độc dược.

Một đời anh danh của bản tông chủ bị hủy bởi viên đan này a. Cũng không biết có bị hai đệ tử có biết cái gì không nữa.

Đợi buổi tối hai người trở về, nếu thấy ánh mắt nhìn mình có gì khác thường thì bản tông chủ sẽ phải nuôi nhốt hai kẻ này, không cho lộ mặt ra ánh sáng nữa.

Đáng giận, thật sự là quá ghê tởm, viên đan dược này chính là kẻ thù không đội trời chung với Lâm Phàm ta.

Thế nhưng cảm giác sau khi dược lực tan hết đúng là quá thoải mái, không hổ là bản đại gia luyện chế.

....

Trong ngoại môn, rất nhiều đệ tử đều tới đợi sẵn chỗ hai người Trương Nhị Cầu mở quầy hôm qua để xem kịch vui.

Ngày hôm qua, thập đại thiên tài ngoại môn đều xuất quan, tới nơi này nhờ luyện đan, cũng không biết kết quả ra sao, đan dược có luyện chế thành công hay không.

Thế nhưng bọn họ đều nhất trí cho rằng Vô Danh phong không thể thành công, bởi những đan dược kia đều là hàng cao cấp, cho dù Đan Đình phong cũng không chắc có thể luyện thành.

Hơn nữa muốn luyện chế một viên đan dược cao giai đều cần thời gian rất dài. Nhiều tài liệu như vậy, tuyệt đối một đêm không thể luyện chế thành công.

Chính vì thế, sáng nay cả đám tụ tập tới đây để chờ xem chuyện cười.

- Mọi người xem, ngoại môn thập đại đệ tử không một ai tới, ngay cả kia Diệp Thiếu Thiên cũng không thấy mặt, chứng tỏ bọn họ cũng cho rằng đan dược nhất định không thể luyện thành.

- Cũng không biết tới cùng là Diệp sư huynh và Vô Danh phong quan hệ như thế nào.

- Ai biết được. Ô, mọi người xem, người của Vô Danh phong đến. Ha ha, bọn hắc phờ phạc thế kia nhất định là thất bại, không cần nói cũng hiện rõ lên mặt rồi.

Một gã đệ tử ngoại môn mỉa mai cười nói.

- Ha ha, đợi lát nữa có trò hay để nhìn rồi. Vô Danh phong này đã không có bản lĩnh còn dám khoác lác, đúng là làm người ta cười rụng cả răng.

- Cũng không biết bọn hắc có luyện đan thật không hay là nuốt riêng những tài liệu vô giá kia rồi nữa.

....

Mọi người bàn tán sôi nổi, hiển nhiên là không ai tin tưởng Vô Danh phong có thể luyện chế ra những đan dược kia.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác không biết những đệ tử ngoại môn ở đằng xa kia đang xì xào về mình, nhưng nhìn thấy có nhiều người đang đợi như vậy, Trương Nhị Cầu cũng vội hít sâu mấy hơi để giữ vững tinh thần.

- Sư đệ, nhớ phải bình tĩnh, lát nữa đối mặt với đám đệ tử ngoại môn kia không được để đánh mất tinh thần của Vô Danh phong chúng ta.

Trương Nhị Cầu nói.

Phong Bất Giác vừa nghe, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, nỗ lực mở to đôi mắt đang buồn ngủ.

- Sư huynh, yên tâm đi.

....

- Trương Nhị Cầu, đan dược mười vị sư huynh nhờ các người luyện thế nào rồi? Xem bộ dáng của các người, hẳn không luyện chế thành công hả?

Giờ phút này, một gã đệ tử ngoại môn cười hỏi, ánh mắt lộ vẻ khinh thường trắng trợn, hoàn toàn không sợ đắc tội đối phương.

- Ai nói...

Phong Bất Giác vừa nghe, lập tức lên tiếng phản bác.

Thế nhưng hẳn chưa kịp nói tròn câu đã bị Trương Nhị Cầu kéo lại. Phong Bất Giác liếc sư huynh một cái, sau đó cười cười, hẳn sư huynh có cao kiến.

Trương Nhị Cầu thấy đám đông cười nhạo mỉa mai thì cũng chỉ mặc kệ không thèm cãi lại. Hiện tại cho các người đặc ý, đợi lát nữa tát thẳng lên mặt các người.

Trương Nhị Cầu nhớ kỹ lời tông chủ dạy bảo:

- Người khác có cười nhạo người, sỉ nhục người thì cũng đừng nóng vội, cứ yên tĩnh mà chuẩn bị, cuối cùng hung hăng đập nát mặt bọn chúng.

Những lời này Phong Bất Giác cũng được nghe, thế nhưng cảm thụ không quá lớn, còn Trương Nhị Cầu lại xem đó là kim chỉ nam. Cũng chỉ có tông chủ đại nhân vĩ đại mới có thể nói ra những lời đầy ý nghĩa như thế.

- Luyện ra hay không có liên quan gì đến các người?

Trương Nhị Cầu chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt ta khinh tất cả các người làm cho đám đệ tử ngoại môn rất khó chịu.

- Ha ha, liên quan gì sao? Đương nhiên là không liên quan. Thế nhưng nếu Vô Danh phong có thể luyện chế ra đan dược, Vương Bảo Phi ta nguyện tới Vô Danh phong của các người làm tạp dịch.

Gã đệ tử ngoại môn tên Vương Bảo Phi nói.

Trương Nhị Cầu nhìn đối phương từ đầu đến chân, cười khinh bỉ một tiếng:

- Bằng vào người, tư cách làm tạp dịch cũng không có.

Vô Danh phong là nơi nào chứ? Đây chính là sơn môn của thiên hạ đệ nhất đại tông trong tương lai. Kẻ này muốn dựa vào khích bác để trở thành đệ tử tạp dịch của Vô Danh phong chúng ta sao, năm mơ đi.

Chờ Vô Danh phong lớn mạnh, chức tạp dịch kia còn không phải bị người ta tranh nhau đi làm.

Trương Nhị Cầu có ánh mắt trông xa, nội tâm cũng tràn đầy tự tin, bởi vì trong túi trữ vật hắn đang đeo bên hông đều là thần đan mà tông chủ đại nhân luyện chế.

Đợi lát nữa mười vị sư huynh tới, lấy đan dược ra còn sợ không làm mù mắt chó của các người sao.

- Trương Nhị Cầu, đừng chỉ giỏi khua môi múa mép, đợi lát nữa xem các người lấy ra cái gì.

- Hừ, không thèm nói nhiều với người.

Trương Nhị Cầu khoát tay áo, không muốn phí lời với đám này, sau đó nhìn về phương xa, tự hỏi sao giờ này mà mười vị sư huynh còn chưa tới.

.....

Lúc này, trong khu nhà ở của đệ tử ngoại môn.

- Kiếm sư huynh, Lâm sư thúc hẳn đã luyện đan xong rồi, cùng đi lấy đi.

Diệp Thiếu Thiên sớm đã thức dậy, bắt đầu đi gọi mọi người.

Để có thể mời các sư huynh đệ cố động cho Lâm sư thúc lần này, Diệp Thiếu Thiên đã phải hứa hẹn không ít ưu đãi. Thế nhưng Diệp Thiếu Thiên cho rằng tất cả chuyện này đều đáng, bởi vì Lâm sư thúc tốt với hắn như vậy, hy sinh một chút thế này có là gì.

- Diệp sư đệ, sư huynh hôm nay có việc, không đi đâu. Chuyện luyện đan là vì nể mặt sư đệ, luyện thành hay không cũng không sao cả. Ngay cả thủ tịch đệ tử của thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phong cũng không thể luyện, chẳng lẽ đệ cho rằng Vô Danh phong làm nổi sao? Được rồi, sư huynh không đi.

Kiểm Vô Địch nói vọng từ trong phòng ra, giọng điệu bình thản lạnh lùng vô cùng, giống như là một thanh kiếm sắc.

Diệp Thiếu Thiên đứng ở cửa, không biết làm thế nào cho phải, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vua Diễn Xuất Lên Sàn

oOo

- Sư huynh, sao bọn họ còn chưa tới nhỉ?

Phong Bất Giác nghi ngờ hỏi.

- Không vội, có lẽ đang trên đường thôi.

Trương Nhị Cầu tràn đầy tin tưởng. Đan dược đã luyện chế thành công thì còn sợ cái gì chứ.

Đúng lúc này, Diệp Thiếu Thiên một mình từ đằng xa đi tới, vẻ mặt hơi cô đơn. Các sư huynh đệ cũng không đến, trong lòng hẫng tiếc nuối vạn phần, tại sao không thể tin tưởng một lần chứ.

Lâm sư thúc là một kỳ nhân, sao có thể thất tín được!

Đám đệ tử ngoại môn thấy chỉ có mình Diệp Thiếu Thiên tới thì đều nhếch miệng cười, thế nhưng không dám cười ra tiếng vì sợ Diệp Thiếu Thiên.

- Diệp sư huynh, các sư huynh đâu?

Trương Nhị Cầu vội vàng tiến lên, mở miệng hỏi, sau đó lấy túi trữ vật ra:

- Sư huynh, tông chủ đại nhân đã luyện xong hết đan dược rồi, bọn đệ đang chờ các sư huynh tới để giao lại.

Diệp Thiếu Thiên vốn chưa nghĩ ra nên nói thế nào, giờ phút này thấy Trương Nhị Cầu đột nhiên lấy ra túi trữ vật, nói đan dược đã luyện xong thì lập tức biến sắc. Tuy hẳn tin Lâm sư thúc sẽ không để người thất vọng, nhưng giờ có thể tận mắt nhìn thấy, đương nhiên là càng thêm hưng phấn.

Diệp Thiếu Thiên mở túi trữ vật, vừa nhìn một cái thì cười phá lên:

- Sư đệ, trước tiên để ta cầm đan dược đi, ta sẽ trở lại ngay.

Diệp Thiếu Thiên đến nhanh, đi cũng nhanh, căn bản không để ai kịp phản ứng. Thấy Diệp sư huynh tăng tốc chạy đi, Trương Nhị Cầu cũng ngẩn cả mặt, đây là tình huống gì?

Giờ phút này, những đệ tử ngoại môn đang vây xem lại im lặng vô cùng. Tất cả như ngừng thở, bọn họ vừa mới nghe được cái gì?

Đan dược luyện xong rồi?

Sao có thể như vậy, chỉ một đêm đã luyện chế xong hết số đan dược cao giai kia sao? Dù là Đan Đỉnh phong cũng không có bản sự này a.

Không có khả năng, nhất định là giả. Diệp Thiếu Thiên và Vô Danh phong quan hệ tốt như vậy, nhất định là hợp mưu gạt người. Vừa rồi bọn hắn cũng không lấy hắn đan dược ra a.

Những đệ tử ngoại môn này cố tìm một lý lẽ để phủ nhận, thế nhưng biểu cảm vừa rồi của Diệp sư huynh không giống đang diễn. Chẳng lẽ đan dược thật sự đã luyện thành?

Trương Nhị Cầu cười cười nhìn những đệ tử ngoại môn xung quanh, sau đó đứng nguyên tại chỗ.

Không quá bao lâu, một màn kinh người đã xảy ra.

Thập đại đệ tử ngoại môn vội vàng từ đằng xa chạy tới, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ vui mừng.

Ngay cả người cực kỳ lạnh lùng như Kiếm Vô Địch, lúc này vẻ mặt cũng nhu hòa đi nhiều, giống như là gặp chuyện vô cùng tốt.

Vừa nãy Diệp Thiếu Thiên trở lại, nói cho bọn họ biết đan dược đã ở hết trong túi thì không một ai dám tin, tới khi tự tay nhận phần của mình mới tin tất cả chuyện này đều là sự thật.

Tiếp đó, thập đại đệ tử cảm giác mình không đi nhận đan sẽ để lại ấn tượng xấu trong lòng người ta, bởi vậy đều tự mình lại đây cảm tạ một phen.

Nguyên nhân chủ yếu là bọn họ muốn tạo quan hệ tốt với Vô Danh phong.

Con đường võ đạo không chỉ có tự thân tu luyện, sẽ còn phải nhờ cả tới đan dược phụ trợ.

Nhưng đan dược cao giai sao tự dừng đến được, ngoại trừ tự mình thu thập tài liệu thì còn cần một đại sư luyện đan.

Nếu như có thể quan hệ tốt với một đại sư luyện đan, như vậy chính là việc đảm bảo nhất cho con đường tu hành.

- Hai vị sư đệ, các sư huynh đến chậm, kính mong lượng thứ.

Thập đại đệ tử ngoại môn Mạnh Hạo cười nói.

Hắn đã cầm được Long Huyết Đan vào tay, cảm thụ rõ được lực tràn trề trong đó, cũng tin chắc sau khi nuốt vào thân thể sẽ tiến thêm một bước.

- Không có việc gì... Không có việc gì.

Trương Nhị Cầu vội vàng xua tay nói.

Tiếp đó thập đại thiên tài đều lần lượt cảm tạ, khiến hai người Trương Nhị Cầu được sung ái quá mà sợ, nhưng càng nhiều hơn là tràn đầy tự

hào. Tất cả chuyện này đều là do tông chủ của chúng ta a.

Thuật luyện đan của tông chủ đại nhân quả thực nghịch thiên, vung tay một cái, ngoại môn thập đại thiên tài lại có thể thế nào, còn không phải bị thuật luyện đan của tông chủ khuất phục.

Giờ khắc này, đám đệ tử ngoại môn lúc trước còn cười nhạo đã câm nín. Đến bây giờ cả đám vẫn chưa một ai dám tìm chuyện này là sự thật.

Đan dược thật sự đã được luyện chế thành công.

Bọn họ có thể hoài nghi Diệp Thiếu Thiên và Vô Danh phong là một nhóm, nhưng chẳng lẽ lại hoài nghi ngoại môn thập đại thiên tài cũng cùng nhóm ấy được sao?

Diệp Thiếu Thiên đứng một bên, nở nụ cười ý vị sâu xa, hiển nhiên là tỏ vẻ không tin ta chính là sai lầm.

Ngoại môn thập đại đệ tử hiện giờ đã vô cùng tín nhiệm thuật luyện đan ở Vô Danh phong, muốn lên núi bá kiến Lâm Phàm, nhưng lại bị Trương Nhị Cầu cự tuyệt.

Chúng ta chỉ luyện đan, không gặp mặt.

Phong Bất Giác nhân cơ hội này phát cỡ lớn, hô to:

- Muốn luyện đan thì giao tài liệu ra...

Vô Danh phong có thể luyện chế đan dược cao giai, tự nhiên thuật luyện đan không cần hoài nghi. Nếu phải lựa chọn với Đan Đình phong, bọn họ càng muốn chọn Vô Danh phong.

Đám Kiếm Vô Địch cũng không tiến lên, chỉ đứng một bên nhìn. Hiện giờ bọn họ đã có đan dược bản thân mình cần, cũng không vội luyện chế đan dược mới.

Huống hồ Vô Danh phong ở Thánh Tông, còn chạy đi được chắc.

Sau đó mọi người gật đầu cảm tạ Diệp Thiếu Thiên. Nếu không phải nhờ Diệp sư đệ, có lẽ bọn họ còn đang buồn bực vì đan dược.

- Ô, không phải người vừa mĩa mai Vô Danh phong chúng ta sao, giờ còn mặt mũi mà tìm chúng ta luyện đan à?

Vừa lúc đó, Trương Nhị Cầu thấy một kẻ lấm la lấm lét không dám ngẩng đầu nhìn người thì nổi lòng nghi ngờ, mà vừa xem kỹ thì phát hiện chính là gã to mồm nhạo báng ban nãy, không khỏi trả đũa.

Mặt đệ tử ngoại môn này đỏ lên, cúi đầu lắp ba lắp bắp mãi mới nói được một câu:

- Sư huynh, vừa rồi là đệ không đúng, xin sư huynh đại nhân đại lượng bỏ qua, giúp sư đệ luyện chế một viên đan đi.

- Hừ, không có khả năng, người không được Vô Danh phong chúng ta hoan nghênh, đi đi.

Trương Nhị Cầu tức giận nói.

Vừa mới châm biếm Vô Danh phong chúng ta, bây giờ còn muốn luyện đan, nào có chuyện tốt như vậy.

Đệ tử kia không biết như thế nào cho phải, cuối cùng cúi đầu thờ dài một tiếng, rất hối hận vì hành vi vừa nãy của mình.

Mà vừa lúc này, một tiếng quát vang như sấm truyền tới từ phía sau Trương Nhị Cầu.

- Nhị Cầu, làm sư huynh, sao lại khi dễ sư đệ như vậy!

Mắt Trương Nhị Cầu chột lóe lên, sau đó lập tức chuyển hóa thành vẻ kinh ngạc:

- Tông chủ đại nhân...

Nghe tiếng, tất cả mọi người đều quay mắt nhìn lại, vẻ mặt có chút mong chờ.

Ở đằng kia, một nam tử phảng nhất như tuyệt đại thiên kiêu đang từ từ bước tới, không nhanh không chậm, mỗi cái giơ tay nhấc chân cũng khiến người ta tự thấy tự ti.

Giống như người kia là mặt trăng, mà bọn họ chỉ là đom đóm.

Không dám tranh phong.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Chi Nói Thôi Cũng Khiến Mọi Người Cảm Động

oOo

- Tông chủ!

Phong Bất Giác đứng ở một bên cung kính chào.

Lâm Phàm lấy tư thế vô địch hàng lâm nơi đây, bức khí nhàn nhạt quanh thân cùng đôi mắt thâm thúy kia làm cho người ta không tự kiềm chế được mà phải cúi đầu.

Khi đi qua bên người Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm hừ lạnh một cái, tức thì như có một tiếng sấm nổ vang bên tai Trương Nhị Cầu, khiến hắn muốn hồn phi phách tán, mặt như tờ giấy trắng, cả người run rẩy.

Ngoại môn thập đại đệ tử hết sức ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lâm Phàm, cùng nghĩ: người này chính là chủ nhân Vô Danh phong, tông chủ Thánh Ma Tông, đại sư luyện đan sao?

Nhìn một thoáng, tất cả hoảng sợ phát hiện mình lại không nhìn thấu tu vi người này, thậm chí cả một chút khí tức cũng không thể cảm nhận được.

Người này rốt cuộc là có tu vi bậc nào mà cường hãn đến tình trạng thế này?

- Lâm sư thúc, Trương sư đệ...

Diệp Thiếu Thiên thấy sắc mặt Lâm sư thúc có chút không dễ xem, có lẽ là tức giận chuyện của Trương sư đệ nên muốn ra mặt điều đình.

Thế nhưng hắn vừa mở miệng thì đã phải nuốt lời trở về.

- Người không cần giải thích giúp hắn.

Lâm Phàm lớn tiếng nói.

- Vâng, sư thúc.

Diệp Thiếu Thiên nhìn thoáng qua Trương Nhị Cầu, sau đó thở dài một tiếng, không nói cái gì nữa.

Đám người Kiếm Vô Địch kinh ngạc nhìn Diệp Thiếu Thiên. Bọn hắn không nghĩ tới vị sư đệ siêu cấp ngang ngược này lại bị một câu của người quát lui.

Lúc này Lâm Phàm đi đến trước mặt gã đệ tử ngoại môn mới bị Trương Nhị Cầu xua đuổi.

- Người tên gì?

Lâm Phàm sắc mặt ôn hòa hỏi.

Đệ tử ngoại môn kia nhìn thấy Lâm Phàm, nội tâm dần dần run rẩy, sợ hãi không thôi.

- Đệ tử gọi là Vương Bảo Phi.

Đệ tử ngoại môn kia nuốt một ngụm nước miếng, khẩn trương nói. Hắn không biết đối phương định làm gì, chẳng lẽ vì mình châm biếm Vô Danh phong nên giờ tìm mình tính sổ?

Wang Bao Phi nghĩ đến đây thì sợ tới mức muốn khóc. Thế nhưng chỉ một giây sau, hắn lại thất kinh rồi.

- Vương sư đệ, đệ tử không nên thân này của bản tông lãng nhục sư đệ, sư thúc tại đây xin lỗi người.

Lâm Phàm làm vẻ mặt thương tâm không thôi, khiến cho người ta nhìn thấy phải xúc động.

- Không thể, không thể, Lâm sư thúc chớ làm đệ tử tổn thọ.

Vương Bảo Phi cuống quýt nói.

Hắn không nghĩ tới Lâm sư thúc lại xin lỗi mình, sợ đến cuống lên.

Lâm Phàm thấy Vương Bảo Phi mở miệng ngăn lại thì cũng không nói gì thêm, chỉ thở dài một tiếng, sau đó nhìn sang Trương Nhị Cầu:

- Giờ người đã biết mình sai ở đâu chưa? Đây là sư đệ của người, tại sao người lại có thể dùng những lời lẽ như vậy với sư đệ mình chứ?

- Tông chủ, đệ tử sai rồi.

Trương Nhị Cầu cúi đầu, hối hận nói.

- Người phải nhớ kỹ, bản tông tuy là tông chủ Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong, nhưng cũng là một phần tử của Thánh Tông. Bọn họ là sư đệ của người, người thân là sư huynh đáng lẽ phải bảo vệ các sư đệ chứ sao lại nói ra những lời khó nghe như vậy? Một tông môn cường đại được hay không thì điều cần thiết là các sư huynh đệ trong tông phải biết thương yêu đùm bọc lẫn nhau. Nếu ai cũng giống như người thì tông môn làm sao phát triển được?

Giờ khắc này tất cả đệ tử ở đây đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm. Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được lời như vậy.

Diệp Thiếu Thiên vốn đang cúi đầu đứng một bên, nghe thế ngẩng lên, hai tròng mắt tỏa ra ánh sáng khác thường, trong lòng càng thêm kính nể Lâm Phàm.

Đây là Lâm sư thúc, một vị sư thúc luôn yêu thương đệ tử a.

Đám người Kiếm Vô Định cũng kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, cảm giác không dám tin. Kể từ khi gia nhập tông môn đến nay, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua một vị cao tăng nào lại đi hạ mình xin lỗi đệ tử.

- Vương sư diệt, không cần khẩn trương, không phải sợ. Ở trong mắt bản tông, mọi người đều cần được đối xử bình đẳng. Tuy bọn hắn là đệ tử của bản tông, nhưng các người trong lòng bản tông cũng là đệ tử, bởi vì Thánh Tông là một đại gia đình. Sau này các người đều sẽ là những trụ cột vững vàng của tông môn.

Lâm Phàm chân tình nói, cảm nhiễm toàn bộ đệ tử ở đây.

Sau đó Lâm Phàm nhìn chăm chăm sang Trương Nhị Cấu:

- Nhị Cấu, người là đại đệ tử của bản tông, nhất định phải nhớ, kẻ địch của người không phải là các sư đệ xung quanh, mà là những kẻ muốn hại đại gia đình của chúng ta.

- Các sư diệt, chúng ta vì sao phải tu võ đạo? Là vì muốn truy cầu cảnh giới tối cao, hay là muốn nhận được người người kính ngưỡng? Có lẽ chúng ta đều muốn những điều này, thế nhưng thứ quan trọng nhất là gì? Đó chính là bảo hộ được thân nhân của chúng ta. Quen biết là duyên phận, mà có thể cùng sinh hoạt một chỗ lại là duyên phận bằng trời.

- Nhị Cấu, lập tức xin lỗi sư đệ. Nếu không được sư đệ tha lỗi, sau này người sẽ không còn là đệ tử của Lâm Phàm ta nữa.

Giờ phút này Lâm Phàm lạnh lùng nói, vung ống tay áo lên, khiến bầu không khí biến thành vô cùng căng thẳng.

Hai mắt Trương Nhị Cấu đỏ bừng, nước mắt nước mũi thi nhau trào ra, bi thương gục trước mặt Lâm Phàm:

- Không... Tông chủ, đệ tử cả đời đều muốn phụng dưỡng bên cạnh tông chủ.

Trương Nhị Cầu nói thâm trầm vô cùng, khiến người nghe thương tâm đến muốn rơi lệ.

Nhất là Vương Bảo Phi lại càng xúc động. Hắn không ngờ chỉ vì một đệ tử bình thường như mình mà Lâm sư thúc muốn trực xuất đệ tử thân truyền.

- Lâm sư thúc, là sư điệt không đúng, đi cưỡi nhạo Trương sư huynh trước. Khẩn cầu sư thúc tha thứ cho Vương sư huynh.

Wương Bảo Phi ghen ngào nói.

- Hừ, sư đệ đã cầu tình giúp người, việc này tạm bỏ qua. Nếu tái phạm lần nữa thì tự mình cắt khỏi tông môn.

Lâm Phàm nghiêm khắc nói.

- Vâng, tông chủ!

Trương Nhị Cầu lau nước mắt, sau đó đứng lên:

- Sư đệ, cảm tạ.

- Sư huynh, là sư đệ có lỗi với huynh.

Wương Bảo Phi chân thành nói.

. . . .

- Sau này nếu các sư điệt cần luyện đan thì có thể đến Vô Danh phong, sẽ không cần mất phí tổn nào cả.

Lâm Phàm nói.

- Cảm tạ sư thúc!

Giờ khắc này đám đệ tử ngoại môn đã bị buổi nói chuyện của Lâm Phàm làm cho xúc động thật mạnh.

Trong mắt của bọn họ, Lâm sư thúc là một vị trưởng bối đáng để mình tôn trọng.

Có sư thúc như vậy, đệ tử chúng ta còn đòi hỏi gì hơn?

Lâm Phàm khẽ liếc ngoại môn thập đại thiên tài một cái, thấy bọn họ không tới chào hỏi mình thì cũng không vội, tin chắc nhất định bọn họ sẽ tiến lên.

-Được rồi, hôm nay dừng ở đây. Các sư đệ giải tán đi, ngày khác cần gì có thể đến Vô Danh phong.

Lâm Phàm nói.

Ngay lúc Lâm Phàm xoay người chuẩn bị rời đi, ngoại môn thập đại đệ tử mở miệng.

- Sư thúc, xin đợi một chút.

Lâm Phàm cười thầm, đã bảo các người nhất định phải chủ động rồi mà.

- Lâm sư thúc, đa tạ người đã luyện đan cho chúng ta.

Đám người Mạnh Hạo cảm kích nói.

Qua buổi nói chuyện vừa rồi, bọn họ cảm giác Lâm sư thúc này thật sự là kỳ nhân.

- Việc nhỏ thôi, các sư đệ cố gắng tu luyện, sau này nếu cần luyện đan, có thể đến Vô Danh phong.

Lâm Phàm gật gù đầu, sau đó không nói thêm cái gì.

Lâm Phàm hiểu rất rõ đạo lý lạt mềm buộc chặt.

Ngoại môn thập đại đệ tử này cũng không phải đèn cạn dầu, khôn ngoan vô cùng, nếu lần đầu gặp đã biểu hiện nhiệt tình quá mức thì mất

nhiều hơn được.

Lâm Phàm đã mang hai người Trương Nhị Cầu rời đi một lát, nhưng đám đệ tử ngoại môn vẫn mãi chưa lấy lại được bình tĩnh. Cả đám nhìn về thân ảnh đã dần dần xa khuất kia, cuối cùng đưa mắt nhìn nhau, nở nụ cười thân thiện.

. . . .

- Nhị Cầu, không có ai theo chứ?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

- Không có ạ!

Trương Nhị Cầu lén lút quay đầu.

- Ờ.

- Tông chủ, lần này đệ tử biểu diễn xuất chúng như thế, ngài phải thưởng cho đệ tử hai viên Đại Phàm Ca đó nhé.

Buổi hôm nay, trình độ diễn xuất của Trương Nhị Cầu khiến người ta không phục không được.

- Biết rồi, lần này tuy người biểu diễn không tệ, nhưng mấu chốt là bản tông chủ, người có thấy thế không?

Lâm Phàm thấy Trương Nhị Cầu đắc ý mặt vênh lên trời thì không phục nói.

- Tông chủ, đệ tử cũng đang định nói thế. Tông chủ biểu diễn một màn cuối thật sự là quá cảm động.

Vì đan dược, Trương Nhị Cầu làm sao còn biết xấu hổ là cái gì, thật lực vô mônng ngựa.

- Tông chủ, ngài cùng sư huynh phối hợp thật tốt, đệ tử lại không thông minh như sư huynh, không thể giúp đỡ tông chủ.

Phong Bất Giác có chút mất mát nói.

Lâm Phàm nhìn Phong Bất Giác, cười cười:

- Không sao, cố gắng học tập sư huynh của người, sau này cơ hội biến diễn rất nhiều, bản tông xem trọng người.

- Rõ.

Phong Bất Giác gật đầu thật mạnh.

Sư đồ ba người đi dần lên đỉnh núi, cười cười nói nói, hài hoà vô cùng.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Đan Đình Phong Đứng Ngồi Không Yên

oOo

Thời gian trôi nhanh, có muốn níu giữ cũng không thể.

Nửa tháng sau.

Vô Danh phong đã trở nên nháo nhiet hơn xa dĩ vãng. Nơi từng chỉ có mỗi ba sư đồ, hôm nay lại người đến người đi nối liền không dứt.

- Cầu ca, đây là tài liệu của đệ, kính nhờ Cầu ca chuyển tới Lâm sư thúc.

Một gã đệ tử ngoại môn nịnh nọt nói với Trương Nhị Cầu, đem phần tài liệu thu thập trong một tháng đưa tới.

Hiện tại Trương Nhị Cầu mỗi ngày đều rất tiêu sái, rất được tôn kính ở ngoại môn.

Người ta gọi hắn là Cầu ca.

Đối với ngoại hiệu này, Trương Nhị Cầu chẳng những không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại cho rằng rất thích hợp với mình.

Từ sau khi hắn phối hợp biểu diễn cùng tông chủ, Vô Danh phong đã triệt để vang danh trong ngoại môn.

- Sư đệ, yên tâm, sư huynh sẽ sớm giao tài liệu của đệ cho tông chủ.

Trương Nhị Cầu đặt một bộ bàn ghế đá ngay tại lối vào trên đỉnh núi, mỗi ngày ngồi ở đó đợi các đệ tử ngoại môn tới.

- Cảm tạ Cầu ca.

Đệ tử ngoại môn kia sắc mặt vui vẻ, chân thành cảm tạ.

- Không cần cảm tạ, đệ cầm lấy tờ phiếu này, mai tới nhận đan thì đưa lại.

Hiện giờ đệ tử tới nhờ tông chủ luyện đan càng ngày càng nhiều, nếu không làm một chút phiếu thông tin thì không dễ quản lý.

- Sư đệ, có bao nhiêu tài liệu rồi?

Trương Nhị Cầu hỏi.

- Sư huynh, tổng cộng ba mươi phần.

Phong Bất Giác nhìn thoáng vào túi trữ vật, nói.

- Ủ, đưa cho ta, ta đi trao lại cho tông chủ.

Mỗi lần thu thập tài liệu tới số lượng nhất định, Trương Nhị Cầu sẽ đứng lên đi giao cho tông chủ.

Trong nửa tháng này, ít nhất đã có mấy trăm đệ tử tới cầu đan, thậm chí không ít đệ tử tạp dịch cũng tới.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác nhờ đó thấy qua không ít đan dược từ sơ cấp đến cao cấp, tri thức lý luận về đan dược cũng có tiến bộ rất lớn.

- Sư đệ, đêm nay Diệp sư huynh mời ta đi uống vài chén, đệ có đi cùng không?

Trương Nhị Cầu vừa thủ lúc sắp xếp chuẩn bị đưa tài liệu tới, vừa lên tiếng hỏi.

Phong Bất Giác do dự chốc lát, sau đó lắc lắc đầu:

- Đệ không đi đâu, cứ thấy mặt hăn là khó chịu rồi.

Trong khoảng thời gian này, quan hệ giữa Trương Nhị Cầu và Diệp Thiếu Thiên càng thêm hài hòa, thế nhưng Phong Bất Giác và Diệp Thiếu Thiên vẫn cứ gặp mặt là như có thù. Điều này làm Trương Nhị Cầu rất là bất đắc dĩ.

....

Đan Đình phong.

Lý Thuận gần đây dần dần cảm giác được có gì đó không đúng lắm. Ở mười lăm ngày trước, đệ tử ngoại môn tới nơi này cầu hăn luyện đan còn không ít, thế nhưng từ đó tới nay mỗi ngày lại giảm đi một chút, đến giờ chỉ còn lèo tèo hai ba người.

Điều này làm cho Lý Thuận cảm giác rất là kinh khủng.

Trước kia, mỗi lần hăn đi trên đường, ai nhìn thấy hăn mà không phải là cung kính lấy lòng. Thế nhưng hôm nay hăn lại phát hiện, vẫn những đệ tử đó, giờ lại hóa dửng dưng lạnh nhạt.

- Sư huynh, không tốt...

Giờ phút này, đồng tử thối lò hốt hơi hốt hải chạy từ đằng xa tới.

- Làm gì mà âm ỉ thế hả, không còn thể thống gì cả!

Lý Thuận nhướng mày, không vui nói.

- Sư huynh, hôm nay đệ ra ngoài, phát hiện đám đệ tử ngoại môn đều lên Vô Danh phong nhờ luyện đan, không đến Đan Đình phong chúng ta!

Đồng tử thối lò kích động nói.

- Cái gì?

Lý Thuận rất ít khi xuống núi, luôn cố thủ ở Đan Đỉnh phong nên cũng không rõ ràng lắm tình huống ở ngoại môn. Hiện giờ nghe đồng tử của mình báo tin, hẳn nhất thời kinh hãi biến sắc.

Sau đó hẳn nghĩ tới tình huống gần đây của Đan Đỉnh phong, đôi mắt bình thản đột nhiên biến thành âm trầm.

Hắn không nói câu nào, đứng dậy cất bước.

- Sư huynh... Sư huynh.

Đồng tử thối lò thấy mặt sư huynh trở nên rất đáng sợ thì cũng hơi sợ hãi, nhưng vẫn chạy theo.

....

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm ngồi trong phòng, đợi Trương Nhị Cầu đưa tài liệu đến để luyện đan. Qua nửa tháng cần cù, kỹ năng luyện đan của hắn đã sắp đạt tới tầng 20.

Tuy đan dược những đệ tử ngoại môn cần luyện hầu hết chỉ là loại thông thường, tăng exp cho tu vi không bao nhiêu, nhưng ít góp thành nhiều, tính đến nay Lâm Phàm đã nuốt vào không dưới mấy ngàn viên đan dược.

Ở lối vào trên đỉnh núi, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác vẫn ngồi nhận tài liệu. Hai người đã bội phục sát đất với thuật luyện đan của tông chủ. Nửa tháng luyện ra mấy ngàn viên đủ loại, đây căn bản không phải chuyện người thường có thể làm.

Mà lúc này, trong ngoại môn đã xảy ra một việc.

Một đám người của Đan Đỉnh phong nghênh ngang đi giữa ngoại môn, hướng về phía Vô Danh phong.

Lý Thuận ghi hận việc Vô Danh phong đoạt mỗi làm ăn của mình. Đoạn thời gian này, không chỉ hã không có đệ tử ngoại môn nào tới cầu luyện đan mà cả những sư huynh đệ của hã cũng không được cung cấp tài liệu nào để ra tay.

- Các vị sư đệ, lần này chúng ta nhất định phải khiến Vô Danh phong kia nhớ thật kỹ, nơi luyện đan trong Thánh Tông chỉ có thể là Đan Đỉnh phong.

Lý Thuận tức giận nói.

- Đúng, Lý sư huynh nói rất đúng. Vô Danh phong này căn bản là đây chúng ta tới đường cùng.

- Hừ, hôm nay nếu người trên Vô Danh phong không biết điều thì cũng nên cho bọn chúng biết sự lợi hại của Đan Đỉnh phong chúng ta.

. . . .

Các đệ tử ngoại môn thấy đám người Đan Đỉnh phong này hùng hùng hổ hổ thì cũng kinh ngạc không thôi. Bọn họ không rõ chuyện gì xảy ra, thế nhưng nhìn hướng những người này đang tới thì lờ mờ đoán được.

- Bọn hã muốn tới Vô Danh phong tìm Lâm sư thúc sao?

- Đường này chỉ có tới Vô Danh phong. Nhất định là do chúng ta chỉ tới chỗ Lâm sư thúc luyện đan, không đi Đan Đỉnh phong nên khiến bọn hã không kiểm soát được, giờ muốn tới gây phiền phức cho Lâm sư thúc.

- Đuổi theo, nếu đám người Đan Đỉnh phong dám càn rỡ với Lâm sư thúc, chúng ta nhất định phải cho bọn hã đẹp mặt.

- Đúng vậy, nhưng mọi người không nên quá kích động, để tránh đây là một hiểu lầm.

- Yên tâm đi, chúng ta đều rõ. Lâm sư thúc đối với chúng ta tình thâm ý trọng, luôn lo lắng cho đám sư đệ diệt chúng ta, hiện giờ có người lên chỗ của sư thúc quấy rối, chúng ta tự nhiên không thể ngồi yên.

Giờ khắc này, người Đan Đỉnh phong đi trước, các đệ tử ngoại môn theo ở đằng sau.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Các Sư Diệt Ở Đâu?

oOo

- Sư huynh, bên dưới ồn quá, hình như có rất nhiều người đến thì phải?

Phong Bất Giác có tu vi cao hơn nhiều so với Trương Nhị Cầu, nhận ra tình huống dưới chân núi trước.

- Vậy sao?

Trương Nhị Cầu nghi ngờ, sau đó đứng dậy nhìn xuống, phát hiện một đám đông lỗ nhố đang tiến lên.

- Sư đệ, chuẩn bị làm việc tiếp đi, lần này đông đấy. Thuật luyện đan của tông chủ có lực hấp dẫn lớn thật.

Trương Nhị Cầu cười nói.

Người đến cầu đan càng nhiều thì càng khiến Trương Nhị Cầu vui sướng.

Bởi vì như thế hắn sẽ càng thêm nổi tiếng. Các sư đệ ngoại môn hiện giờ đều gọi hắn một tiếng Cầu ca, nếu danh khí tiếp tục tăng, hắn còn không phải được tôn thành Cầu gia.

....

- Sư huynh, đám đệ tử ngoại môn cũng đi theo lên kia.

Một gã đệ tử của Đan Đình phong thấy phía sau có một đám đệ tử ngoại môn đi theo thì lên tiếng báo cáo.

- Hừ, theo tới cũng tốt, đợi lát nữa nhất định phải để bọn họ nhìn xem, đâu mới là nơi nên luyện đan trong Thánh Tông.

Lý Thuận hừ lạnh nói.

Lý Thuận đã không thể nhẫn nhịn chuyện này. Nếu cứ tiếp tục bị tranh hết đơn hàng như vậy, tương lai bọn hắn chỉ có húp nước lã mà sống.

Giờ khắc này, hai người Trương Nhị Cầu thấy cả một đại đội người đến thì tươi cười nói:

- Các vị sư đệ, không nên gấp, xếp hàng trước đã, từng người đến một.

- Xếp cái gì mà xếp, mau gọi tông chủ của các người ra đây.

Lý Thuận tiến đến, quát âm lên.

Tuy Vô Danh phong đã được tông chủ ban cho đối phương để thành lập phân tông, nhưng Lý Thuận không thềm để vào mắt. Hắn tự cho rằng người bên mình là đệ tử chính tông của Đan Đình phong, mình lại càng là môn hạ đệ tử của thái thượng trưởng lão Đan Đình phong, địa vị trong Đan Đình phong không phải là thấp, hoàn toàn không cần để ý tới một tông môn phụ thuộc.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đang tươi cười, nghe thế sắc mặt tức thì biến đổi. Bọn người này từ đâu xuất hiện mà dám can rờ như thế, mở miệng ra đã quát tháo đòi gặp tông chủ, quả thực quá làm càn.

- Hừ, các người nghe cho kỹ, vị này chính là đệ tử của thái thượng trưởng lão Đan Đình phong, Lý sư huynh. Còn không nhanh gọi tông chủ của các người ra đây!

Đồng tử bên cạnh Lý Thuận vênh mặt hất hàm ra lệnh.

Vừa nghe là Đan Đình phong, hai người Trương Nhị Cầu lập tức hiểu mọi việc. Nhìn bộ dáng đám người này, hẳn là muốn tới gây rối tranh khách.

Tuy gần đây hai người không có đi qua Đan Đình phong, nhưng cũng hiểu tình huống Đan Đình phong bây giờ khẳng định là vô cùng thảm.

Tông chủ đại nhân ra tay mà còn muốn có cơ hội sống sao?

- Hồn xược, Vô Danh phong là nơi các người có thể làm càn sao? Đan Đình phong các người quanh năm bòn rút tài liệu luyện đan mà các sư huynh đệ ngoại môn vất vả tích lũy. Tông chủ đại nhân của chúng ta không đành lòng nhìn các đệ tử khổ sở như vậy, mở cửa luyện đan tạo phúc, thế mà các người lại còn có mặt mũi lên Vô Danh phong làm loạn.

Trương Nhị Cầu nghiêm mặt, lạnh lùng nói. Hẳn căn bản không hề có khái niệm gì về việc ‘lưu một đường cho người, ngày sau dễ gặp lại’.

- Hừ, miệng lưỡi lợi hại lắm, thế nhưng bằng hai người các người muốn ngăn Đan Đình phong chúng ta chắc? Nhanh gọi tông chủ của các người ra đây.

Lý Thuận khinh thường nhìn hai người.

Vô Danh phong chỉ có ba người, lấy bản sự gì mà dám chọi cứng cùng Đan Đình phong?

. . . .

Lâm Phàm sớm đã biết hết chuyện bên ngoài, cũng sớm nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra.

Thế nhưng hẳn không hề sợ. Đan Đình phong thì thế nào, chẳng lẽ cấm được người khác luyện đan?

Lúc này, Lâm Phàm từ trong nhà đi ra.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thấy tông chủ xuất hiện, lập tức tiến lên:

- Tông chủ, người Đan Đỉnh phong đến gây sự.

- Ta biết rồi.

Lâm Phàm gật gật đầu, đi tới trước mặt đám người Đan Đỉnh phong.

- Người chính là Lâm Phàm?

Lý Thuận nhìn thẳng Lâm Phàm, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường.

Lý Thuận thấy người cũng không có gì đặc biệt.

Tầm thường thế này cũng dám tranh luyện đan với Đan Đỉnh phong, quả thực là muốn chết.

- Các người có chuyện gì?

Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

- Ha ha.

Lý Thuận nghe thế, cười lạnh hai tiếng.

- Vô Danh phong của người có tư cách gì mà luyện đan, có được tông môn cho phép không hả?

Lý Thuận lớn tiếng hỏi, sau đó quay mặt về các đệ tử ngoại môn ở phía sau, hô to lên:

- Các vị sư đệ ngoại môn, mọi người ngàn vạn lần đừng ham tiện nghi nhất thời mà hại chính mình. Luyện đan là một môn học vấn thâm ảo, cần kế thừa tri thức của nhiều thế hệ trong cùng một mạch, không phải chỉ đơn giản là biết chút da lông cộng vận khí luyện được mấy viên

đan được kém chất lượng. Mọi người nếu ham tiện nghi nhất thời, dùng đan dược không đảm bảo, sau này xảy ra chuyện gì thì sẽ hối không kịp đấy.

Lý Thuận nói rành mạch rõ ràng như sách, thế nhưng đám đệ tử ngoại môn nghe được cũng chỉ cười trừ.

Nếu trước kia Đan Đình phong không tham lam như vậy, có lẽ bọn họ sẽ tin tưởng, còn giờ thì họ hoàn toàn coi như vừa nghe một chuyện cười.

- Lần này các người tới Vô Danh phong, còn không phải do đã không còn gì béo bở để ăn chặn nữa sao? Các người bòn rút tài liệu luyện đan mà các sư huynh đệ đổi bằng mồ hôi và máu mới lấy được, quả thực chính là đại hại của tông môn.

- Các người nhìn xem, bao nhiêu đệ tử thiên tư trác tuyệt lại chỉ vì các người ăn bớt mất tài liệu, thu nặng phí, khiến đan dược không đủ để đột phá, lãng phí biết bao năm tháng thanh xuân. Hiện giờ các người còn mặt mũi đến Vô Danh phong chất vấn, quả thực ta không còn biết dùng từ nào để nói với các người.

Lâm Phàm căm giận nói.

Giờ phút này, các đệ tử ngoại môn xì xào bàn tán không ngừng. Mấy lời vừa rồi của Lâm Phàm đánh trúng vào tâm lý, khiến bọn họ càng nghĩ lại càng tức giận.

Nếu không phải bị bòn rút quá nhiều, tại sao lại lãng phí nhiều thời gian như vậy chứ?

- Hừ, chỉ biết nói bậy.

Lý Thuận không ngờ đối phương lại nói xằng như thế, càng tức giận thêm.

- Nhị Cẩu, tiền khách. Sau này không cho phép Đan Đỉnh phong và chó tới đây.

Lâm Phàm phất tay áo, xoay người, không muốn nhiều lời thêm nữa.

- Rõ, tông chủ!

Trương Nhị Cẩu nói, sau đó đuổi người:

- Xùy, đi đi, đi nhanh lên.

Lý Thuận nhìn tình huống trước mắt, nhất thời phá lên cười:

- Chỉ bằng hai người các người cũng muốn đuổi chúng ta đi sao?
Hôm nay nếu không nói rõ chuyện này, Vô Danh phong các người đừng
hòng bình yên.

- Đúng vậy, mau nói rõ.

- Vô Danh phong các người lũng đoạn đệ tử ngoại môn, nếu không
nói cho ra nhẽ, chúng ta nhất định sẽ kiện lên tông chủ.

. . . .

Giờ phút này Lâm Phàm dừng bước lại. Đám đệ tử Đan Đỉnh phong
cười lạnh một tiếng, cho là Lâm Phàm bị dọa. Thế nhưng bị ánh mắt
kinh thường của Lâm Phàm quét qua, cả đám chợt cảm giác một luồng
khí lạnh chạy dọc sống lưng.

- Hai người?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi lại, sau đó hô to một tiếng:

- Các sư điệt ở đâu?

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Một Cuộc Quý Thần Kinh

oOo

- Sư thúc!

Ngay một khắc này, các đệ tử ngoại môn vẫn đóng vai quần chúng vây xem tức thì hô vang.

Đám người Đan Đỉnh phong biến sắc, không dám tin màn trước mắt.

- Đuổi bọn họ ra đi.

Lâm Phàm bình thản nói, sau đó trở về phòng, không muốn quan tâm thêm. Cứ ôn tồn với người Đan Đỉnh phong, bọn hắn lại cho là mình sợ.

Nam nhân mà, đôi lúc nên cứng rắn một chút.

- Xin mời rời đi.

Trương Nhị Cầu khinh thường cười nói.

- Hừ, các người dám làm gì chúng ta?

Lý Thuận vênh mặt, không hề sợ hãi nhìn chằm chằm Trương Nhị Cầu.

Hắn là đệ tử của thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phong, đám người này dám làm cái gì chứ?

Vừa lúc đó, một hòn đá không biết từ đâu ra, bay tới Lý Thuận.

Lý Thuận có tu vi không kém, sau gáy như gấn mắt, đưa tay bắt lấy hòn đá, mặt lập tức như băng sương, bạo phát ra từng luồng khí lạnh.

- Ai ném ta?

- Đi ra, ai ném?

Đồng tử của Lý Thuận thấy có người dám ném đá, cáo mượn oai hùm nổi giận hét.

- Đứng ra cho ta. Hôm nay lão tử sẽ hảo hảo giáo huấn người cách làm người!

Lý Thuận không kìm được cơn giận, quát.

- Ta ném.

Lúc này, một gã đệ tử ngoại môn bước ra.

- Người muốn chết.

Mắt Lý Thuận lóe lên, thân thể khẽ động, muốn vọt tới xách đệ tử này lên, hảo hảo giáo huấn một phen, giết gà dọa khỉ.

- Người muốn làm gì?

Nhưng tại một khắc này, tất cả đệ tử ngoại môn đột nhiên tiến lên, đồng thanh quát.

Tiếng quát này khí thế ngập trời, đỉnh tai nhức óc, giống như nếu người Đan Đỉnh Phong dám động, bọn họ sẽ cùng lên, hung hăng ra tay.

Lý Thuận cả kinh, lui về phía sau vài bước, sau đó lạnh mặt lại, chỉ vào các đệ tử ngoại môn:

- Các người muốn tạo phản phải không.

Đám người Đan Đình phong không thể ngờ những đệ tử ngoại môn này lại đoàn kết như thế. Đây là tình huống chưa bao giờ có a.

Chẳng lẽ hôm nay cả đám cùng phê thuốc sao?

- Nhanh chóng rút đi!

- Mẹ kiếp, lão tử hai lần đột phá không thành công, đều là bị bọn quý hút máu các người làm hại.

- Giờ có Lâm sư thúc thương tình, giúp chúng ta luyện đan, các người lại vẫn dám quấy nhiễu. Nếu không biến, chúng ta liều mạng với các người.

- Rút đi...

- Rút!

Giờ khắc này các đệ tử ngoại môn cùng quát vang một câu, ai nấy chung một cảm xúc, hai mắt đỏ bừng, giống như đang nhớ lại từng chuyện cũ.

Bọn họ nhớ tới những tài liệu mà mình vất vả lắm mới kiếm được, chuẩn bị luyện chế một ít đan dược để đột phá, cuối cùng lại bị Đan Đình phong há miệng nuốt phần lớn, làm cho đan dược không đủ, đột phá thất bại.

- Các người...

Lý Thuận nhìn đám đệ tử ngoại môn, lửa giận bốc lên hừng hực.

Trương Nhị Cầu thấy tình huống trở nên như vậy, miệng khẽ nhếch lên. Nhãi con, dám lên Vô Danh phong ra gió, quả thực quá liều.

Mà lúc này đây, mắt Trương Nhị Cầu đột nhiên sáng lên, hần chột nảy ra một ý.

- Các người làm phản rồi.

Giờ phút này Lý Thuận càng nói càng kích động. Hắn không ngờ Vô Danh phong này lại phát sinh chuyện như vậy, dám đê tử ngoại môn này đều ăn gan hùm mật gấu, dám đối xử như thế với người của Đan Đình phong.

Lý Thuận lại muốn mở miệng, thế nhưng khuôn mặt phần nộ đột nhiên biến đổi.

- Á á á á á à à à à...

Một tiếng kêu thảm thiết như sói hú, ở một khắc này truyền khắp Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu đánh lén từ phía sau lưng, một cước đá trúng hạ bộ của Lý Thuận. Đây là lần đầu tiên Trương Nhị Cầu sử dụng tuyệt kỹ của tông chủ đại nhân, trong lòng vừa hồi hộp lại vừa chờ mong.

Hắn chưa hiểu hết hàm nghĩa trong một chiêu này, nhưng hắn biết, một chiêu này rất đáng sợ, có khả năng hủy thiên diệt địa, đoạn tuyệt nhân tính.

Giờ khắc này, đất trời biến sắc.

Sắc mặt Lý Thuận lập tức biến thành trắng bệch, trắng đến dọa người, một cảm giác đau đớn không thể chịu đựng lan khắp toàn thân, chỉ hơi động mình một chút đã muốn chết đi.

Giống như vật bên dưới mất rồi.

Lý Thuận thét thảm, té trên mặt đất, thân thể run rẩy kịch liệt.

Trương Nhị Cầu giờ phút này chỉ có cảm giác đặc biệt thoải mái. Loại cảm giác này Trương Nhị Cầu không thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể tự dùng chân thể nghiệm mới hiểu được.

- Hừ, không chịu nổi một kích.

Trương Nhị Cầu thần sắc xem thường, phất tay, nhìn về phương xa, giống như không có để Lý Thuận ở trong mắt.

Trương Nhị Cầu rất vừa lòng với khí chất của mình hiện tại, cảm thấy nhất định sẽ cảm nhiễm mọi người ở đây.

- Sư huynhhh...

Người của Đan Đỉnh phong vừa thấy Lý Thuận ngã trên đất, toàn thân run rẩy thì lập tức hô to. Vừa rồi bọn hắn còn đang bận chờ đợi đệ tử ngoại môn, không chú ý tới Lý sư huynh rốt cuộc gặp chuyện gì.

Còn đệ tử ngoại môn thấy Lý Thuận bị Cầu ca đánh bại trong tích tắc thì lập tức mừng rỡ hoan hô lên.

- Cầu ca!

- Cầu ca! !

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu ngẩng đầu nhìn trời, miệng khẽ nở nụ cười. Gương mặt tam giác tuy ảnh hưởng tới khí chất chinh thể, nhưng trong mắt các đệ tử ngoại môn, lúc này Cầu ca là vô địch.

Phong Bất Giác thấy một màn vừa rồi từ đầu đến cuối, vẻ mặt không dám tin nhìn sư huynh. Hắn không ngờ sư huynh lại vận dụng tuyệt kỹ của tông chủ để đánh từ phía sau Lý Thuận.

Một cước quen thuộc này để Lý Thuận thét thảm co giật trên mặt đất, hiển nhiên là có lực sát thương cực kỳ ghê gớm.

- Người đã làm cái gì với Lý sư huynh hả?

Đệ tử Đan Đỉnh phong rống giận.

Trương Nhị Cầu lạnh mặt lại, lớn tiếng quát:

- Lập tức rút khỏi Vô Danh phong, nếu không kết cục của hắn chính là kết cục của các ngươi.

Đám người Đan Đỉnh phong bị vẻ dữ tợn của Trương Nhị Cầu hù sợ, sau đó nhìn thoáng các đệ tử ngoại môn đang hùng hực khí thế, cuối cùng nâng Lý Thuận lên mà rời đi.

- Hừ, tôm tép nhãi nhép cũng dám đến Vô Danh phong càn rỡ.

Trương Nhị Cầu khinh thường nói.

Hôm nay là một ngày Trương Nhị Cầu được trang bức cực kỳ sáng khoái, có loại khoái cảm không nói lên lời. Cũng không biết bao giờ mới lại có cảm giác này, hy vọng là ngày sau còn cơ hội.

- Cầu ca vô địch...

- Cầu ca vô địch...

Các đệ tử ngoại môn sùng bái nhìn Trương Nhị Cầu, mà Trương Nhị Cầu thì cười khê:

- Các vị sư đệ, đều trở về thôi, mai đừng quên tới lấy đan dược.

Hiện giờ ở trong lòng đệ tử ngoại môn, Vô Danh phong chính là thánh sơn của bọn họ, không thể tha thứ cho bất kỳ kẻ nào muốn giẫm đạp lên nó.

Bọn họ biết Đan Đỉnh phong tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng lại có thể thế nào? Cùng lắm thì đến một lần đánh một lần, chẳng lẽ đệ tử ngoại môn chúng ta lại sợ bọn hăn.

Sau khi các đệ tử ngoại môn rời đi, Trương Nhị Cầu mới cười hênh hệch lên:

- Sư đệ, tuyệt kỹ mà tông chủ đại nhân truyền thụ cho chúng ta thật quá mạnh mẽ.

- Vâng...

Phong Bất Giác nhìn sư huynh, sau đó nhìn nhìn xuống giữa hai chân của mình, trong lòng không khỏi run lên.

Công pháp này... Có chút quá là...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Dám Phá Vỡ Quy Tắc Vạn Năm

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong nhà, Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, lòng dạ của người thời nay quá hẹp hòi a. Đan Đỉnh phong này chỉ biết cắm đầu luyện đan, không một kẻ nào có não, chẳng biết đường đi tìm nguyên nhân mình mất sạch khách hàng mà còn kéo nhau tới nơi này càn rỡ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Phàm cười phá lên. Hẳn hiện giờ quá thừa thái, không chỉ được đệ tử ngoại môn kính ngưỡng, còn có đan dược cuộn cuộn không ngừng.

Đã hung hăng kiếm được một bút mà còn làm bọn họ vô cùng sùng bái mình, bản sự bậc này, trừ mình ra ai không ai có nổi.

Có điều Đan Đỉnh phong tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy, trẻ thua không chừng sẽ đưa già tới. Đệ tử ngoại môn là nền móng của tông môn, Đan Đỉnh phong bao năm qua chú trọng quản việc luyện đan, hiện giờ lại bị mình cướp đoạt nguồn cung cấp từ đệ tử ngoại môn, chỉ sợ không thể nào nhịn xuống.

Chỉ mới nửa tháng thôi, Lâm Phàm đã có thể cảm giác được Đan Đỉnh phong có lượng của cái khủng bố cỡ nào.

Đan Đỉnh phong đưa ra xác suất mười phần tài liệu mới ra một phần đan dược, Lâm Phàm cho rằng đây hoàn toàn là ăn bớt của đệ tử.

Nếu thật sự xác suất thành công thấp như vậy, hẳn cho rằng quả thực là quá phế.

Nhưng những điều này đều chỉ là phán đoán của Lâm Phàm, tình huống cụ thể cũng chưa chắc.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều thêm, xuất tài liệu ra bắt đầu luyện đan. Số tài liệu này chỉ là hàng thông thường, xem ra muốn tài liệu cao cấp thì chỉ có đám người như Kiếm Vô Địch mới lấy được.

Hôm sau.

Đan Đỉnh phong trái qua nguyên một ngày âm ỉ. Lý Thuận được các sư đệ nâng về, gào khóc thảm thiết, sắc mặt tái nhợt, kéo dài tới tận sáng nay.

Đám đệ tử Đan Đỉnh phong thấy sư huynh thảm như vậy thì đều cùng cảm giận không thôi.

– Đám người Vô Danh phong thật quá đáng.

– Đúng, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy. Bọn khốn khiếp đó không chỉ cướp tài nguyên của chúng ta mà còn dám khiến Lý sư huynh thê thảm như thế.

– Lý sư huynh, huynh nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Có nên tới chỗ thái thượng trưởng lão để tố cáo bọn chúng không?

....

Giờ phút này, Lý Thuận nằm trên giường, hai tròng mắt vô thần, như đã mất đi hy vọng với cuộc sống.

Đồng tử ngời một bên khóc sướt mướt, nội tâm rất thống khổ.

Lý Thuận bỗng mở miệng, giọng khản đặc:

– Vô Danh phong khinh người quá đáng, ta muốn báo việc này cho Cổ trưởng lão.

Lý Thuận oán hận nói, đôi mắt như cháy lên ngọn lửa thù hận, thề phải khiến Vô Danh phong trả giá thật nhiều.

– Đúng, báo cho Cổ trưởng lão, nhờ ngài ra mặt.

Mọi người nghe tiếng gật đầu.

Cổ trưởng lão thuộc cao tăng phụ trách ngoại môn. Tông môn có quy định, chỉ cần là đệ tử của thái thượng trưởng lão, sau khi tu vi tiến vào cảnh giới Nhập Thần sẽ có thể chọn trở thành đệ tử nội môn hoặc ở lại núi thành một trưởng lão ngoại môn.

Cổ trưởng lão chọn ở lại bên cạnh thái thượng trưởng lão, trở thành trưởng lão Đan Đỉnh phong, phụ trách mọi công việc ở ngoại môn của Đan Đỉnh phong.

Đan Đỉnh phong, tổng đường luyện đan ngoại môn.

– Sư đệ Lý Thuận cầu kiến Cổ trưởng lão.

Lý Thuận được các sư đệ đỡ lấy, đứng bên ngoài đại điện, hô lớn.

– Lý sư huynh, trưởng lão đang luyện đan, xin chờ một lát.

Một gã đệ tử vội vàng bước tới, ôm quyền nói.

....

Không quá bao lâu, một giọng nói vọng ra từ trong đại điện.

– Vào đi.

Đám người Lý Thuận lập tức tiến vào. Lần này bọn hắn nhất định phải mời Cổ trưởng lão ra mặt, đòi lại công đạo cho bọn hắn.

Vào trong đại điện, Lý Thuận lập tức gạt cánh tay đang nâng mình, sau đó khóc nức nở té trên mặt đất.

– Trưởng lão, lần này ngài nhất định phải giúp chúng ta...

Lý Thuận bi thương gào lên, mà đám sư đệ cũng kịp phản ứng, cổ rặn nước mắt ra kêu khóc.

Cổ trưởng lão tuổi trung tuần, nhú mày:

– Xảy ra chuyện gì?

Đây là lần đầu tiên hắn thấy tình huống này. Địa vị của Đan Đỉnh phong ở tông môn là hơn các ngọn núi khác một đầu, bởi vì Đan Đỉnh phong cung cấp đan dược cho tông môn, cho nên các đệ tử Đan Đỉnh phong đều rất được trọng vọng.

Hiện giờ đám người Lý Thuận lại khóc sụt mướt khiến hắn không hiểu ra sao.

– Sư huynh, Vô Danh phong kia khinh người quá đáng...

Lý Thuận khóc hô, sau đó thêm mắt thêm muối kể lại chuyện bi thảm của nhóm mình.

Sắc mặt bình tĩnh của Cổ trưởng lão dần biến hóa, nghe hết chuyện thì tức giận đến dựng cả râu tóc.

– Người nói đều là thật sao?

Cổ trưởng lão giọng hỏi, vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Một cái Vô Danh phong lại dám kéo hết đệ tử ngoại môn tới đó luyện đan, nếu chuyện này là thật, vậy đem Đan Đỉnh phong đặt ở chỗ nào.

Chuyện khác, hắn không thèm để ý, nhưng khi nghe tới không còn một đệ tử ngoại môn nào đến Đan Đỉnh phong luyện đan, sắc mặt hắn biến thành rất đáng sợ.

Nếu Đan Đình phong không có đệ tử ngoại môn tới nhờ luyện đan, như vậy trường lão ngoại môn của Đan Đình phong còn chỗ nào mà đứng, còn không phải trở thành không khí?

– Sư đệ nói hoàn toàn là thật, cầu xin sư huynh làm chủ cho chúng ta.

Lý Thuận khóc lóc kể lể, thấy Cổ trưởng lão đã nổi giận, trong lòng thầm vui sướng khi Vô Danh phong sắp gặp họa. Chỉ cần Cổ trưởng lão ra mặt, chẳng lẽ còn có kết quả khác sao?

– Hừ, Vô Danh phong thật sự đáng giận. Tông chủ thương tình ban cho bọn chúng ngọn núi, không ngờ báo ơn chưa thấy đâu mà đã dám phá hư trật tự vạn năm nay của Thánh Tông, quả thực không thể tha thứ.

Cổ trưởng lão tức giận mắng, quyết định phải giải quyết việc này.

– Trưởng lão, có cần phải báo cho sư phụ để lão nhân gia biết không?

Lý Thuận hỏi.

– Không cần, sư phụ đang bế quan, chuyện này chỉ cần ta ra mặt là được rồi.

Cổ trưởng lão nói.

Chuyện này dù đến tai tông chủ thì vẫn là Đan Đình phong chiếm lý. Vô Danh phong tự lập sơn phong, đây là tông chủ quyết định, bọn hắn không dám nói thêm cái gì, nhưng hiện giờ người ta ngồi lên đầu Đan Đình phong, sao có thể nhịn được.

– Sáng mai theo ta đi Vô Danh phong, bản tọa thật muốn nhìn hắn có bản sự gì.

Cổ trưởng lão lạnh mặt nói.

Đám người Lý Thuận giờ phút này lộ vẻ mặt tươi cười:

– Trưởng lão, ngài ra mặt, nhất định sẽ hù tiểu tử đó tè ra quần.

....

Đám người Lý Thuận rời khỏi đại điện, vẻ mặt mỗi người đều là vui sướng khi người gặp họa.

– Ngày mai Cổ trưởng lão đến, nhất định phải báo thù hôm qua.

– Kẻ này muốn phá vỡ quy tắc vạn năm của Đan Đình phong, sao có thể để hắn được như ý nguyện.

....

Lý Thuận giờ phút này coi như phun được một ngụm lửa giận trong lòng. Ngày mai đợi Cổ trưởng lão dẫn đoàn, sẽ cho bọn chúng biết Đan Đình phong lợi hại, xem sau này bọn chúng còn dám can rõ như thế nữa không.

Nhất là kẻ đã đá mình, nhất định mình phải hảo hảo giáo huấn ngược lại. Dám đối đãi với mình như thế, quả thực là ăn gan hùm mật gấu

– Sư huynh, đệ chờ huynh về, ngày mai có trò hay để nhìn rồi.

Đồng tử thối lò nói.

– Ừm...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Tinh Anh Quái Đột Kích

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ngày tàn rồi lại đến đêm đen, cứ thế xoay vòng.

Lâm Phàm vẫn chăm chỉ tu luyện. Hắn phát hiện mình có vẻ rất có thiên phú với luyện đan, mà luyện khí cũng không kém bất kỳ ai.

Giờ phút này, Lâm Phàm dùng tay trái cầm viên Đại Phàm Ca, tay phải thì nắm một gốc thảo dược.

– Dung hợp...

Hai thứ vừa tiến vào, lò luyện đan rung chuyển ùng ùng, tỏa ra sương khói mù mịt.

“Đinh, luyện đan thất bại.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu. Đây đã là lần thử nghiệm thứ ba mươi bảy, nhưng vẫn chưa có được thành công.

Lâm Phàm rất coi trọng Đại Phàm Ca, bởi vì hắn cho rằng viên đan này có tiềm năng vô hạn.

Không tăng tu vi, không thương tổn bản thân, nhưng có thể mang tới niềm vui sướng vô cùng.

Nếu nghiên cứu thật kỹ, nhất định có thể luyện chế ra một loại đan dược kỳ dị.

Đúng lúc này, Trương Nhị Cầu vội vàng chạy vào, mặt lo lắng:

– Tông chủ, đệ tử vừa mới nghe được, ngày mai Cổ trưởng lão của Đan Đình phong sẽ dẫn người tới chỗ chúng ta, đòi ba mặt một lời về chuyện luyện đan.

Lúc biết tin này, Trương Nhị Cầu sợ đến choáng váng. Hắn không ngờ chuyện lại trở thành nghiêm trọng như vậy.

Nếu chỉ đám Lý Thuận thì cũng thôi. Trong mắt Trương Nhị Cầu, đám người đó chẳng qua chỉ là mấy đệ tử hơi có chút địa vị của Đan Đình phong. Thế nhưng có trưởng lão xuất hiện thì không đơn giản nữa rồi.

– Ủm.

Lâm Phàm gật đầu, mặt không đổi sắc.

Trương Nhị Cầu thấy tông chủ chỉ ậm ừ như thế thì càng nóng vội:

– Tông chủ, chúng ta không chuẩn bị gì trước sao?

Lâm Phàm nhìn Trương Nhị Cầu một cái, khóe miệng nở một nụ cười tự tin:

– Không sao đâu, binh đến thì tướng ngăn, nước đến thì xây đập chặn. Vô Danh phong không phải ai cũng có thể tới càn rỡ.

– Vâng.

Trương Nhị Cầu thấy tông chủ đại nhân bình tĩnh như vậy thì cũng bình tâm lại, lui ra ngoài.

Không biết là chuyện thế nào mới có thể làm cho tông chủ hoảng sợ nhỉ, dù là một tích tắc cũng được?

Sau khi Trương Nhị Cầu lui ra, vẻ mặt bình thản như nước của Lâm Phàm lập tức biến mất, thay vào đó là chút lo lắng.

Hắn biết Đan Đỉnh phong sẽ không bỏ qua như vậy, nhưng không nghĩ tới đợt thứ hai này lại xuất hiện một gã ‘tinh anh quái’.

Làm sao bây giờ?

Ra tay trước chiếm lợi thế, ra tay muộn gặp tai ương, chẳng lẽ giết trước tới Đan Đỉnh phong, đánh lén khiến gã trưởng lão kia bán thân bất toại?

Không được, không được, chuyện này vừa làm thì cả đứa ngốc cũng biết là ai ra tay, huống hồ một mình xâm nhập đại bản doanh của địch, đụng tới Boss thì chỉ có tử ọ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm thấy có chút đau đầu. Thân làm tông chủ, ở trước mặt hai gã đệ tử dõ dỏi, nhất định hắn phải luôn bảo trì phong phạm của một đại tông sư.

Dù cho ngày mai có cường địch tới, cũng phải giữ vững bình tĩnh trước mặt bọn hắn.

Mà người tới ngày mai là trưởng lão Đan Đỉnh phong, như vậy tu vi khẳng định rất mạnh. Lấy chiến lực Tiên Thiên đại viên mãn của hắn hiện giờ, chỉ sợ không đủ để đối phương nhét kẽ răng.

Theo quan điểm của Lâm Phàm, tu vi của những trưởng lão này, thấp nhất cũng phải là cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Không được, nhất định phải nghĩ ra kế sách đối ứng, nếu không ngày mai mình bị đối phương hung hăng nghiền áp dưới chân thì sau này sao tạo được uy nghiêm!

Lâm Phàm cảm giác tràn đầy nguy cơ, đầu óc xoay chuyển nghĩ cách ứng đối cho ngày mai.

Một lần suy nghĩ chính là một đêm.

....

Hôm sau.

Bình minh dâng lên, các đệ tử ngoại môn đi ra khỏi phòng, bắt đầu một ngày sinh hoạt mới.

Mà lúc này đám Lý Thuận cũng theo sau Cổ trưởng lão, đi về phía Vô Danh phong.

Các đệ tử ngoại môn thấy đám người Đan Đỉnh phong đi trên đường thì biến sắc. Chẳng lẽ giáo huấn hôm trước còn chưa đủ?

Lý Thuận ngẩng đầu ưỡn ngực, khinh miệt nhìn quanh. Hôm nay có Cổ trưởng lão dẫn đoàn, người của Vô Danh phong còn dám can rờ chắc?

Còn đám đệ tử ngoại môn này, dám ngăn Đan Đỉnh phong ở trước mặt Cổ trưởng lão sao?

– Sao Lý Thuận lại đến nữa nhỉ, chẳng lẽ giáo huấn hôm trước còn chưa đủ?

– Hừ, người như thế nên để Cầu ca hảo hảo giáo huấn.

– Suyt, nhỏ thôi, hình như người bên cạnh Lý Thuận là Cổ trưởng lão của Đan Đỉnh phong đấy.

– Cái gì? Không thể nào.

Đệ tử ngoại môn này vừa nghe, vội nhìn sang người bên cạnh Lý Thuận.

Vừa nhìn, toàn thân hấn run lên, thật sự là Cổ trưởng lão.

– Trưởng lão, đám đệ tử ngoại môn này hôm trước dám ngăn bọn đệ trên Vô Danh phong, hiện giờ trưởng lão rời núi, bọn chúng ngay cả cái rắm cũng không dám phóng.

Lý Thuận vỗ mông ngựa nói.

Cổ trưởng lão không nói gì, nhìn thoáng qua những đệ tử ngoại môn này. Chỉ một cái liếc mắt như vậy đã khiến tim của các đệ tử ngoại môn đập lên thành thịch, giống như vừa có sấm sét hung hăng đánh xuống sát đỉnh đầu.

Các đệ tử ngoại môn biết mục đích của Đan Đỉnh phong là Vô Danh phong. Nếu không có Cổ trưởng lão, bọn họ nhất định sẽ ngăn cản lại.

Nhưng hiện giờ Cổ trưởng lão dẫn đầu, cho dù bọn họ có gan lớn bằng trời cũng không dám.

Thánh Tông mặc dù hòa bình nhưng tội phạm thượng chính là trọng tội.

Cho dù bị đánh chết cũng không ai nói cái gì.

Đội người của Đan Đỉnh phong đi trước một quãng, các đệ tử ngoại môn cũng vội lục tục theo sau. Lần này bọn họ cảm thấy bất an, chẳng lẽ sau này sẽ không được Vô Danh phong luyện đan nữa sao?

....

Trên Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác vũ trang đầy đủ, đang đứng chờ trước lối vào.

– Sư đệ, một trận hôm nay chúng ta rất có thể sẽ phải bỏ mạng. Sư huynh còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, nếu sư huynh bất hạnh tử trận, kính xin sư đệ hoàn thành giúp tâm nguyện của sư huynh.

Trương Nhị Cầu cầm một cây Lang nha bổng đen kịt trong tay, những chiếc đinh nhọn ở phía đầu bổng lóe lên, rất dọa người.

– Sư huynh...

Phong Bất Giác thương cảm nhìn Trương Nhị Cầu, sau đó nhìn thoáng căn nhà gỗ của tông chủ, gật đầu thật mạnh.

– Sư đệ, bọn chúng đến rồi.

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu khẽ run lên, trong lòng rất khẩn trương. Chỉ lát nữa thôi, chết hay không chưa biết, nhưng tuyệt đối không dễ chịu.

Trương Nhị Cầu không rõ tu vi của tông chủ đại nhân ra sao, nhưng hẳn biết tông chủ tới từ phân tông. Phân tông bị diệt, tông chủ đại nhân là do lão tông chủ liều mạng đưa tới đây, bởi vậy tu vi chắc sẽ không quá cao, thậm chí có khả năng không bằng được cả trưởng lão của Đan Đình phong.

Hắc vân áp thành thành dục tời, giờ khắc này hai người Trương Nhị Cầu cảm nhận được một luồng áp lực đầy trời, khiến bọn họ hít thở không thông.

(*Hắc vân áp thành thành dục tời: Mây đen đè thành, thành muốn đổ
– Trích câu đầu bài Nhạn Môn thái thú hành của Lý Hạ, đại ý cả bài là đại nạn tới nhưng không hề sợ hãi, nguyện tử trung với chủ nhân)

Địch nhân đã đến!

—oo0oo—

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Ặc, Chỉ Có Thế Này?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Đám người Đan Đỉnh phong vừa đặt chân lên đỉnh núi đã bị hai người Trương Nhị Cầu cản lại.

– Đứng lại, nơi này là Vô Danh phong, các người muốn làm gì?

Trương Nhị Cầu chống mạnh một đầu Lang Nha bổng lên mặt đất, cực kỳ khí thế, không hề có vẻ gì là sợ đám người trước mặt.

– Hừ, càn rỡ, trưởng lão ngoại môn của Đan Đỉnh phong đến, mau gọi tông chủ các người ra đây.

Lý Thuận trợn mắt nhìn. Mỗi thù hôm trước, hôm nay tất báo. Hiện giờ có Cổ trưởng lão làm chỗ dựa, chẳng lẽ bọn hắn còn dám làm gì?

– Hừ, tông chủ của chúng ta đang bế quan, há bằng mấy câu của các người là có thể gặp. Các người đến từ đâu thì trở về đó đi, đừng ép ta động thủ.

Trương Nhị Cầu bạo phát khí thế, không hề sợ hãi mà mắng thẳng mặt đối phương.

– Lão xược...

Ngay một khắc này, Cổ trưởng lão quát lên một tiếng âm vang như sấm nổ.

Trương Nhị Cầu bị âm thanh chấn động tới muốn rách màng nhĩ. Phong Bất Giác vội che trước mặt sư huynh, ôm quyền nói:

– Cổ trưởng lão, nơi này là Vô Danh phong, là nơi chúng ta được tông chủ đại nhân ban tặng. Đan Đỉnh phong các ngài không mời mà đến, sợ là có chút không ổn.

– Gọi tông chủ của các người ra đây, bản tọa không muốn tốn thời gian đấu võ mồm với các người.

Mặt Cổ trưởng lão lạnh lên, nhìn thẳng hai người.

Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua. Nếu để mặc Vô Danh phong phát triển, vậy sau này Đan Đỉnh phong của hãn còn đứng được ở nơi nào?

– Cổ trưởng lão, tông chủ đại nhân đang bế quan, nếu như có chuyện, xin mời ngày khác tới.

Phong Bất Giác không siểm nịnh không kiêu ngạo nói.

Hiện giờ vẫn ở trong tông môn, đương nhiên không cần lo lắng về tính mạng. Theo phân phó của tông chủ tới qua, trước hết cứ kéo dài thời gian đã.

– Hồn láo...

Cổ trưởng lão nổi giận quát một tiếng, bạo phát ra uy thế khôn cùng, giống như một làn sóng mãnh liệt ập đến, áp cho Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác biến sắc, phải tận lực mà chống đỡ.

– Bắt lấy bọn chúng. Hôm nay bản tọa muốn nhìn xem Vô Danh phong tới cùng có gì bản sự gì mà muốn phân cao thấp với Đan Đỉnh phong.

Giờ phút này Cổ trưởng lão khí thế ngập trời quát ầm lên.

Cùng Đan Đình phong cướp đoạt tài nguyên luyện đan, hoàn toàn là muốn chết.

Các đệ tử ngoại môn đứng vây xem ở một bên cũng chỉ biết nhìn nhau, thần sắc sợ hãi. Bọn họ rất muốn trợ giúp Vô Danh phong, nhưng lại kiêng kỵ trưởng lão trước mắt này.

Bọn họ là đệ tử ngoại môn, không thể phạm thượng, nếu nói năng lỗ mãng thì dù bị đánh chết cũng không kêu được với ai.

– Dừng tay...

Ngay tại lúc Trương Nhị Cầu vung Lang Nha bổng lên, Diệp Thiếu Thiên vội vàng mà đến.

– Cổ trưởng lão, kính xin nghe đệ tử một lời, hảo hảo ngồi xuống nói chuyện.

Diệp Thiếu Thiên vừa nghe tin Cổ trưởng lão của Đan Đình phong đến Vô Danh phong thì đã biết là không ổn.

Cổ trưởng lão này là trưởng lão ngoại môn của Đan Đình phong, tính tình nóng nảy. Giờ Vô Danh phong tranh luyện đan khiến ngoại môn Đan Đình phong không còn cả cháo mà húp, đương nhiên Cổ trưởng lão này không thể nhịn.

– Diệp Thiếu Thiên, việc này người đừng quản nhiều. Chuyện Cổ trưởng lão đã quyết định không phải một đệ tử ngoại môn như người có thể ngăn cản.

Giờ phút này Lý Thuận lên tiếng nói.

– Cổ trưởng lão, mọi người đều cùng một tông, có sao phải trợn mắt nhìn nhau...

– Cút!

Cổ trưởng lão quát lên, cắt lời Diệp Thiếu Thiên.

Diệp Thiếu Thiên hít sâu một hơi, sắc mặt biến thành cực kỳ khó coi, trong nội tâm ngập tràn lửa giận.

Con bà nó, dám mắng lão tử.

Từ sau khi Diệp Thiếu Thiên bị Lâm Phàm cảm hóa, tính nết đã ôn hòa hơn xưa nhiều, thế nhưng sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy được.

Hiện giờ thì tốt rồi, bị người khác nhục mạ, Diệp Thiếu Thiên thân là thiên kiêu của ngoại môn, đương nhiên không thể tha thứ.

Giờ khắc này, Diệp Thiếu Thiên lập tức bộc phát lửa giận:

– Hôm nay ai dám đến một bước, đừng trách ta thủ hạ vô tình.

– Diệp Thiếu Thiên, ngươi muốn làm gì?

Lý Thuận lui ra phía sau từng bước, đứng một bên Cổ trưởng lão, sau đó tức giận nói.

Ngày hôm nay cả đám định làm phản sao.

Trưởng lão đã đến mà vẫn dám càn rỡ như vậy.

....

Lâm Phàm đi tới đi lui trong phòng, vẫn chưa nghĩ ra cách nào khả thi.

Hắn cũng nghe rõ mồn một những âm thanh ở bên ngoài. Chẳng lẽ lần này muốn bị kịch?

Boss đến tận cửa, mình làm thế nào cho phải? Ẩn thân chạy trốn cũng là một cách, nhưng như thế quá mất mặt.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Lâm Phàm sốt ruột chà xát hai tay, chưa biết nên làm sao cho phải. Hắn thử nhòm qua khe cửa ra quan sát bên ngoài.

Không biết tình huống bên ngoài thế nào rồi.

– Đệch, sao nhiều người vậy, chẳng lẽ định diệt sạch? Đan Đỉnh phong này thật quá đáng.

Lâm Phàm quét mắt tới, thấy Diệp Thiếu Thiên hình như đang tranh cãi với trưởng lão kia.

– Ô...

Vừa lúc đó, khi Lâm Phàm đánh mắt về phía trưởng lão Đan Đỉnh phong thì thần sắc cũng biến đổi.

– Nhập Thần sơ giai...

Fuc-kkkk...

Không ngờ chỉ có Nhập Thần sơ giai.

Giờ khắc này Lâm Phàm điên rồi, trưởng lão Đan Đỉnh phong hại mình một đêm ngủ lại chỉ là một Nhập Thần sơ giai...

Hố to, hố to!

Lâm Phàm sửa sang đầu tóc y phục, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế uy nghiêm, ánh mắt như thần, đẩy cửa gỗ bước ra.

Nỗi lo lúc trước đã tan thành mây khói, ở lại chỉ còn khí phách khinh thường thiên hạ.

Một trưởng lão Nhập Thần sơ giai đã muốn quét ngang tông môn của mình, quả thực không có để bản tông chủ vào mắt.

Hiện giờ vừa lúc đệ tử ngoại môn tụ tập, cũng là thời điểm tạo uy nghiêm.

Cứ luôn thân thiện với người ngoài, sợ là có người cho rằng mình dễ bắt nạt. Vừa khéo hôm nay có mấy viên đá mài dao tới, để cho bọn hăn cảm thụ một chút bản tông chủ là người thế nào.

– Dừng tay cho ta.

Giờ khắc này, một tiếng quát tràn ngập uy nghiêm từ phương xa truyền đến.

Diệp Thiếu Thiên vốn chuẩn bị động thủ, nghe thế thì khựng người lại, ánh mắt chăm chú nhìn phía sau.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cũng làm y hệt như vậy.

– Tông chủ...

Đám người Đan Đỉnh phong thấy Lâm Phàm xuất hiện, hận ý lóe ra trong mắt. Người trước mắt chính là kẻ đã cướp đi mối làm ăn của bọn hăn.

Cổ trưởng lão thì sắc mặt không đổi, cẩn thận đánh giá đối phương.

Lúc này Lâm Phàm chậm rãi đi tới, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt lóe ra những tia sáng làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Một cỗ phong phạm tuyệt thế cao nhân bạo phát ở toàn trường. Tất cả mọi người đều bị cỗ bức khí thâm trầm này trấn áp.

– Đan Đỉnh phong các người không ở chỗ của mình mà lại tới Vô Danh phong của bản tông càn rỡ là muốn làm sao? Chẳng lẽ cho là Vô Danh phong ta không người?

Lâm Phàm không giận tự uy, từng lời rành mạch như kiếm sắc đâm vào trong lỗ tai đệ tử Đan Đỉnh phong.

Giờ phút này đám người Trương Nhị Cầu tròn tròn mắt.

Bọn hăn phát hiện tông chủ có gì đó khang khác.

Giống như tông chủ trước mắt mới đúng là tông chủ, khiến bọn hắn nảy sinh một cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Ánh mắt của hai người nhìn về phía tông chủ đã tràn ngập sợ hãi.

—oo0oo—

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Một Cuộc Như Thần

Giờ phút này Lâm Phàm bức khí mười phần. Nếu người của Đan Đình phong đã chủ động mò đến cửa, đương nhiên không thể buông tha.

Trái tim của ca bị hồi hộp nguyên một đêm, bất kể thế nào cũng phải thu hồi phí tổn.

– Người chính là Lâm Phàm?

Cổ trưởng lão lớn tiếng hỏi, nhú mày, ánh mắt như một thanh kiếm sắc, xuyên thấu lòng người.

Lâm Phàm nhìn gã trưởng lão trước mặt, cười ha ha:

– Chính là bản tọa. Đan Đình phong các người tới đây là muốn làm gì?

Cổ trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

– Đan Đình phong là nơi luyện đan của Thánh Tông, Vô Danh phong các người lại dám phá vỡ quy tắc vạn năm của Thánh Tông. Ta tới nói cho người biết, từ nay về sau cấm luyện đan, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Cổ trưởng lão bá đạo vô cùng, ngôn từ không hề để cho người ta có cơ hội thương lượng, giống như người không đồng ý thì sẽ xong đời.

Các đệ tử ngoại môn nghe thế thì biến sắc, sau đó xì xào bàn tán. Bọn họ càng lúc càng oán hận Đan Đình phong, nhưng Cổ trưởng lão ở chỗ này, bọn họ cũng không dám can rờ.

Lý Thuận nhìn thấy tình huống chung quanh, cao ngạo ngẩng đầu, mắt híp lại, lộ vẻ trào phúng.

Hôm trước không phải là rất lợi hại sao? Hiện giờ sao mà rụt hết cả đầu vào thế này?

Lâm Phàm cười cười, sau đó nghiêm mặt lại, hai mắt nhìn chăm chăm Cổ trưởng lão:

– Hồn xược, là ai cho người lá gan dám ở trước mặt ta quát tháo? Luận vai vế, người chỉ là vân bối.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu đã bị khí phách của tông chủ làm khuất phục. Hắn không ngờ tông chủ cũng có một mặt bá đạo như thế. Đối mặt trưởng lão Đan Đình phong mà không hề sợ hãi, chửi mắng thẳng mặt, quả thực chính là thần tượng của Nhị Cầu ta.

– Người...

Cổ trưởng lão giận đến mặt trắng bệch, hắn không ngờ đối phương dám càn rỡ như thế. Nhưng hắn vừa muốn mở miệng, lại bị Lâm Phàm giành trước.

– Đan Đình phong thật sự là càng ngày càng xuống dốc. Người thân là trưởng lão ngoại môn của Đan Đình phong, thế nhưng không muốn phát triển, chỉ biết bòn rút tài nguyên của đệ tử ngoại môn, hãm hại đệ tử ngoại môn, để tông môn lúc nào cũng thiếu đan dược, tội lớn vô cùng.

Lâm Phàm lớn tiếng trách mắng.

– Người nói bậy!

Sắc mặt của Cổ trưởng lão cực kỳ khó coi, cắn giận đáp lại.

– Hừ, nói bậy, nói bậy ở chỗ nào. Đan Đình phong các người đến tận Vô Danh phong chúng ta làm loạn, chẳng lẽ muốn khai chiến với Vô Danh phong sao? Không chịu tu luyện tăng lên kỹ năng luyện đan, cả

ngày chỉ trông ngóng ăn bớt tài liệu của đệ tử ngoại môn, thật là đáng khinh.

– Mười phần tài liệu mới luyện chế ra một phần đan dược, thuật luyện đan bậc này quả thực là người sống trên thân cầu, cho dù là đệ tử mới tập tành luyện đan cũng có thể thành công.

– Một lò đan dược, thu lấy sáu thành, sao lại có kẻ cướp da mặt dày đến chừng này cơ chứ!

Lâm Phàm không một chút khách khí, chỉ thẳng mặt Cổ trưởng lão mà thao thao bất tuyệt.

Đệ tử ngoại môn xung quanh nghe Lâm sư thúc nói một tràng, đầy lòng sục sôi. Lâm sư thúc đã nói ra tiếng lòng của bọn họ.

Sắc mặt Cổ trưởng lão lúc đỏ lúc trắng, ngực phập phù thở gấp:

– Người biết cái gì, việc luyện đan hao tâm tổn sức, tạo thành tổn thương thật lớn với tâm thần của chúng ta. Còn mỗi loại thảo dược đều có dược tính khác biệt, mười phần có thể ra một lò là rất bình thường, người chó có vu tội.

– Ha ha...

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng:

– Hao tâm tổn sức, mười phần ra một lò? Học nghệ không tinh lại đổ cho thảo dược? Trợn to mắt chó của người mà nhìn cho rõ, luyện đan chân chính là luyện chế như thế nào!

Giờ khắc này Lâm Phàm vùng tay, bàn tay phải ngửa lên trời, một ngọn lửa hừng hực bốc lên từ đó, hơi nóng làm méo mó cả không gian.

Lật tay ra lửa chính là năng lực luyện đan của hệ thống.

Giờ phút này, đệ tử ngoại môn xung quanh thấy một chiêu này của Lâm sư thúc thì lập tức trợn tròn mắt.

Bọn họ chưa bao giờ thấy Lâm sư thúc luyện đan thế nào, hôm nay có thể được nhìn Lâm sư thúc luyện đan tại chỗ, đương nhiên kích động không thôi.

Đám người Trương Nhị Cầu cũng không khá hơn. Bọn hắn đi theo tông chủ đã một thời gian, nhưng lại chưa từng thấy quá trình tông chủ luyện đan, giờ đều mở to mắt mà nhìn, trong lòng cũng rất háo hức.

– Hừ, bản tọa luyện chế một lò Tốc Nguyên Đan ngay tại đây, cho người biết luyện đan chân chính nên như thế nào.

Lâm Phàm lấy một phần tài liệu từ túi chứa đồ, ném vào ngọn lửa trong bàn tay.

Tài liệu vừa tiến vào thì lơ lửng trong ngọn lửa rồi xoay tròn.

Phần tài liệu chậm rãi được hòa tan, dần dần ánh sáng chớp lên, đan hương tỏa ra bốn phía.

Lửa và ánh sáng tản đi, mười viên Tốc Nguyên Đan lơ lửng xuất hiện trên tay Lâm Phàm, tỏa ra từng đợt hương thơm.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, không dám tin đan dược có thể luyện chế như vậy.

Mà Cổ trưởng lão càng thêm kinh ngạc, lắp bắp mãi không nói được một câu.

– Hừ, thấy rõ chưa...

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, ném mười viên Tốc Nguyên Đan lên mặt Cổ trưởng lão.

“Độc độc độc...”

Đan bắn lên mặt, Cổ trưởng lão lấy tay bắt được một viên, thần sắc lại càng khiếp sợ không thôi.

Viên đan dược này được luyện quá hoàn hảo...

Cổ trưởng lão không thể tin tất cả chuyện này đều là thật sự. Sao lại có thủ pháp luyện đan như vậy được chứ?

– Không, người chớ có cố làm ra vẻ huyền bí. Người nhiều lần sỉ nhục Đan Đình phong ta, hôm nay ta sẽ cho người biết sự lợi hại của Đan Đình phong.

Cổ trưởng lão then quá hoá giận, không còn để tâm gì nữa, lao vọt lên cao rồi đánh ra một quyền về hướng Lâm Phàm.

– Dừng tay!

Đúng lúc này, trên không trung xuất hiện ba người đứng thẳng.

Cổ trưởng lão vừa nhìn, tức thì run như cầy sấy, vội vàng thu chân nguyên về, từ không trung hạ xuống.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng. Có người đến cũng vô dụng, muốn đến thì đến, muốn càn rỡ thì càn rỡ chắc? Quá không để Vô Danh phong ta vào mắt.

Hôm nay sẽ cho người một bài học thật sâu, để ngày sau chớ còn càn rỡ.

Lâm Phàm đột nhiên tiến lên, mãnh liệt đá một cước vào đũng quần của Cổ trưởng lão đang hạ từ trên không xuống.

“Đinh, chúc mừng đánh bại Cổ trưởng lão Nhập Thần sơ giai.”

“Đinh, chúc mừng Liêu Đan Cước thăng cấp.”

– Á á á á á à à à...

Giờ khắc này thiên địa biến sắc, một tiếng kêu dài thảm thiết vang vọng toàn bộ Vô Danh phong.

Mọi người nghe thấy âm thanh này thì đều rung mình một cái, cảm nhận chủ nhân của tiếng kêu này vừa phải thừa nhận một nỗi đau đớn nhất thế gian.

Diệp Thiếu Thiên đứng ở cách đó không xa cũng biến sắc. Một cước này thật quá quen thuộc, thậm chí cả tiếng kêu thảm thiết cũng giống y hệt.

Liêu Đản Cước một kích trúng mục tiêu, Lâm Phàm không hành động gì thêm, ôm quyền hướng lên trời:

– Cung nghênh tông chủ.

Các đệ tử xung quanh giờ mới kịp phản ứng, cũng làm theo Lâm Phàm, đồng thanh hô:

– Cung nghênh tông chủ.

– Thái thượng trưởng lão.

Ba người đứng trên không, Lâm Phàm biết hai người, một là tông chủ, một là thái thượng trưởng lão Vô Nhai, còn người cuối cùng hẳn không rõ.

Thế nhưng hẳn cũng là một thái thượng trưởng lão.

Chẳng qua hẳn không biết vì sao mấy người này lại tới đây, chẳng lẽ là vì việc của Đan Đình phong?

Giờ phút này Cổ trưởng lão ngã trên mặt đất, hai tay ôm đống quần, sắc mặt tái nhợt lăn qua lăn lại, gào khóc thảm thiết.

Tim của Lý Thuận đập lên thật mạnh. Một cước kia hẳn đã tự thể nghiệm qua, thật sự rất rất đau.

Loại đau đớn này, không phải con người có khả năng thừa nhận.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Là Thật Tâm

Dịch & Biên: †Ares†

Yến tông chủ nhìn về phía Lâm Phàm, vẻ mặt có chút cổ quái. Ba người bọn họ đã sớm xuất hiện trong hư không ở Vô Danh phong, yêu lặng quan sát tình huống phía dưới.

Bọn họ đều có nghe chuyện xảy ra ở ngoại môn gần đây, hôm nay vốn định tới ngăn cản Đan Đỉnh phong náo loạn Vô Danh phong, cũng muốn xem thuật luyện đan của Lâm Phàm là như thế nào.

Mà màn Lâm Phàm lật tay luyện đan đã làm ba người bọn họ kinh ngạc vạn phần, miệng há hốc.

Đây là thủ pháp luyện đan cao nhất, "Nhất niệm thành đan".

Thủ pháp này, tên như ý nghĩa, chỉ một ý nghĩ lửa đã cháy, đan đã thành, không cần tới lò luyện đan.

Chuyện này có yêu cầu thật lớn về đẳng cấp của luyện đan sư, cho dù là thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phong cũng không có bản sự này. Thánh Tông từng xuất hiện người có bản lĩnh như vậy, đó là thời kỳ huy hoàng nhất của Thánh Tông.

Bởi vì một tông sư luyện đan không chỉ đại biểu cho đan dược, mà còn đại biểu cho rất nhiều mặt liên hệ trong tông.

Không ngờ người nắm giữ phương pháp luyện đan này lại lần nữa xuất hiện ở Thánh Tông.

Ánh mắt Yến tông chủ nhìn về Lâm Phàm hiện vẻ vui mừng cực độ. Đây chính là tông môn chi bảo.

Mà ánh mắt của thái thượng trưởng lão Vô Nhai cũng trở nên có chút kỳ quái, cuối cùng biến thành thân thiết hơn nhiều.

Bọn họ cứu Lâm Phàm từ bên bờ cõi chết, cho rằng hắn đã vỡ nát thiên tư, thành tựu sau này chỉ có hạn, lại không ngờ Lâm Phàm có thuật luyện đan bậc này.

- Tông chủ, thái thượng trưởng lão, các ngài nhất định phải làm chủ cho chúng đệ tử, hân hạnh người quá đáng...

Lý Thuận giờ phút này quỳ rạp xuống đất, khóc lóc tố cáo.

Lý Thuận liếc trộm Lâm Phàm một cái, mắt lộ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa. Hiện thái thượng trưởng lão Đan Đình phong ở đây, nhất định sẽ lấy lại công đạo cho bọn hắn.

- Im miệng.

Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong quát lên:

- Ta đã nghe rõ ràng những lời kia của Lâm Phàm, thật không ngờ các người dám chèn ép đệ tử ngoại môn, tội không thể tha.

Lâm Phàm cười khẽ, nhìn kịch vui trước mắt. Bằng người cũng dám tố cáo bản đại gia, quả thực là muốn chết.

Sau đó Lâm Phàm lại nhìn về thái thượng trưởng lão Đan Đình phong, gật gật đầu. Thái thượng trưởng lão này không tồi, biết phân rõ phải trái.

- Oan uổng, chúng ta thật sự oan uổng.

Đám Lý Thuận sợ đến choáng váng, bọn hắn không ngờ thái thượng trưởng lão lại không giúp mình.

- Hừ, mười phần tài liệu chỉ có thể ra một lò, lại còn lấy đi sáu thành, quả thật... Quả thật...

Thái thượng trưởng lão Đan Đình phong tức tới run người, râu tóc bạc dựng đứng cả lên.

Thanh danh của Đan Đình phong đều bị đám súc sinh này hủy hết a.

Lý Thuận này cũng coi như đệ tử của mình, không ngờ lại biến chất đến mức thế này.

Vị thái thượng trưởng lão này rất ít hỏi đến việc ở ngoại môn, không nghĩ tới sẽ biến thành như hiện tại.

Giờ phút này đám người Lý Thuận run rẩy cúi đầu. Bọn hắn có thể cảm nhận được lửa giận của thái thượng trưởng lão lớn đến cỡ nào, cũng không dám nói thêm một câu, thế nhưng lòng oán hận với Lâm Phàm càng thêm sâu đậm.

. . . .

Lúc này, ba người trên hư không đã hạ xuống. Yến tông chủ gọi Lâm Phàm:

- Theo chúng ta lại đây.

Lâm Phàm không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy ánh mắt của tông chủ hiện rõ vẻ vui sướng, hẳn là bị một màn luyện đan vừa rồi tác động.

Sau đó Lâm Phàm đi theo ba người tông chủ về căn nhà gỗ của mình.

Trương Nhị Cầu lúc này dụi dụi mắt:

- Sư đệ, không phải ta đang nằm mơ chứ?

Phong Bất Giác lúc này cũng ngây người:

- Hẳn là không phải đâu.

Đối với hai người bọn họ, tất cả chuyện này giống như là nằm mơ, thế nhưng lại chân thật phát sinh ở trước mắt.

Nhìn sang đám người Đan Đỉnh phong ai nấy mặt như đưa đám, Trương Nhị Cầu cười phá lên.

- Ha ha, các người rõ rồi chứ, dám đến Vô Danh phong làm loạn, nhất định phải chịu bi kịch.

Đệ tử Đan Đỉnh phong thấy Trương Nhị Cầu chế giễu mình thì tức giận không thôi, nhưng nhớ tới sắc mặt phần nộ của thái thượng trưởng lão thì chỉ biết cúi đầu. Không biết sau khi trở về, bọn hắn sẽ phải chịu hình phạt như thế nào nữa.

Cổ trưởng lão giờ vẫn nằm co giật trên mặt đất nhưng không có ai thèm quan tâm. Bọn hắn chỉ quan tâm lúc trở về mình sẽ như thế nào.

Trong phòng.

Lâm Phàm nhìn ba người, cười hỏi:

- Tông chủ, có chuyện gì vậy?

Lúc này Yến tông chủ xoay người, thần sắc nghiêm túc:

- Người là chân tâm thật ý với Thánh Tông sao?

Lâm Phàm không hiểu những lời này có ý gì, nhưng thấy Yến tông chủ nghiêm túc như vậy, hắn cũng thu hồi vẻ cười cợt.

- Thánh Ma Tông là phân tông của Thánh Tông, đệ tử lại là người duy nhất còn sót lại của Thánh Ma Tông, đương nhiên chân tâm thật ý, tuyệt sẽ không phản bội Thánh Tông, có vinh cùng vinh, có họa cùng họa.

Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Thánh Ma Tông là tất cả của Lâm Phàm hiện giờ. Thánh Tông là bản tông, chỉ cần Thánh Tông không phụ hãn, hãn tuyệt sẽ không phụ Thánh Tông.

- Tốt.

Yến tông chủ gật đầu, sau đó ba người xé hư không mà đi, rời khỏi nơi này.

Chỉ để lại một mình Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm đứng nguyên tại chỗ.

Cái quái gì đây, tới nơi này chỉ để hỏi mình một câu như vậy?

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, sau đó thở dài một tiếng. Cao thủ chính là cao thủ, nghĩ những gì không ai đoán ra nổi.

Nhưng mà việc còn chưa giải quyết xong, lại đi đâu cả rồi, mình biết thu xếp thế nào đây?

Đúng lúc này, một tiếng nói từ hư không vọng ra.

- Nghiệt đồ, cú trở về cho bản tọa.

Giọng nói này hình như là của thái thượng trưởng lão Đan Đình phong.

Lâm Phàm đẩy cửa mà ra, nhìn thấy đám đệ tử Đan Đình phong sắc mặt trắng bệch thì không kìm được cười lên.

- Một đám tiện nhân, trở về quỳ đi thôi.

Trương Nhị Cầu cũng ở phía sau lớn tiếng cười nhạo, sau đó đuổi như đuổi tà:

- Cút nhanh lên, còn dám tới Vô Danh phong càn rỡ, thật sự là không muốn sống.

- Khụ khụ...

Lúc này Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, tay chấp sau lưng, mặt mỉm cười, từ từ đi tới.

- Tông chủ vạn tuế.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu hô to một tiếng.

- Lâm sư thúc vạn tuế.

Đệ tử ngoại môn cũng hưng phấn hô to lên.

Bọn họ đều cho rằng lần này Lâm sư thúc sẽ bị Đan Đình phong khi dễ, không ai ngờ được chuyện sẽ biến thành như vậy, quả là hả lòng hả dạ.

Lâm Phàm nhìn mọi người, nở một nụ cười hiền từ, giọng trầm trầm đáng tin nói:

- Nhớ kỹ, tà bất thắng chính, thắng lợi vĩnh viễn đứng về phe chính nghĩa.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về hư không, tinh thần chính nghĩa tỏa ra khiến cả trời đất cũng phải cảm động.

Ánh mắt của vô số đệ tử ngoại môn nhìn về Lâm Phàm đều biến thành sùng bái vô cùng, chỉ thiếu chút nữa hóa thành fan cuồng.

Chỉ cần có một tia cơ duyên là sẽ tiến hóa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Minh Thích Thì Minh Ra Dấu Bừa Thôi

Dịch & Biên: †Ares†

Hôm sau.

Trải qua chuyện hôm qua, Lâm Phàm yên tâm hơn hẳn. Tông chủ và hai thái thượng trưởng lão đều đến Vô Danh phong, hơn nữa còn dùng ánh mắt vui mừng và thân thiện nhìn mình, hiển nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.

Thế nhưng Lâm Phàm vẫn không nghĩ ra một việc, đó là đồng ý để hẳn tiếp tục luyện đan hay không?

Lâm Phàm ra khỏi phòng, Trương Nhị Cầu lập tức tiến lên:

- Tông chủ.

Chuyện ngày hôm qua đã làm cho Trương Nhị Cầu thấy được tương lai tươi đẹp. Tông chủ và hai thái thượng trưởng lão đều hàng lâm ngọn núi này để chống lưng cho tông chủ của chúng ta, như thế sau này không phát triển mới lạ.

- Ủm.

Lâm Phàm gật đầu, tâm tình hôm nay rất tốt.

Mà đúng lúc này, lại có bóng người lố nhố xuất hiện ở lối vào. Lâm Phàm nhất thời cả kinh, chẳng lẽ đám Đan Đỉnh phong lại tới?

Thế nhưng khi rõ những ‘người’ kia, Lâm Phàm lại ngẩn ra.

Đây là thứ gì?

Vóc dáng thấp bé, làn da màu đen, hai tai dài nhọn, đôi tay to thô ráp.

- Yêu... yêu quáiiii...

Trương Nhị Cầu bị hù, hét ầm lên. Hắn chưa từng thấy sinh vật nào như vậy, nửa giống người nửa không.

- Các người là ai?

Lâm Phàm nhú mày, tiến lên hỏi.

Trong tay mỗi một 'người' da đen này đều có đồ vật, thế nhưng Lâm Phàm nhìn mãi không rõ đồ vật này là cái gì.

Đúng lúc này, một tiếng nói không biết từ đâu truyền vào tai Lâm Phàm.

Đồng thời Lâm Phàm phát hiện tiếng nói này chỉ có hắn nghe được, những người khác không phát hiện cái gì.

- Lâm Phàm, đây là những Địa Ma sống ở trong lòng đất dưới Thánh Tông. Bọn họ là những thợ thủ công khéo léo bậc nhất, lần này tới đây để xây dựng kiến trúc cho ngọn núi của người.

Giọng nói này là của Yến tông chủ. Lâm Phàm nghe xong, có chút hứng thú nhìn những Địa Ma này. Hắn gặp qua không ít mãnh thú, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật như vậy.

- Tông... tông chủ, bọn họ là cái gì vậy?

Trương Nhị Cầu hỏi.

Lâm Phàm cười cười:

- Không sao đâu, đây là Địa Ma tới xây tông môn cho chúng ta.

- Địa Ma?

Trương Nhị Cầu nghi hoặc nhìn, sau đó tò mò đánh giá.

Giờ phút này, một Địa Ma cao lớn nhất trong nhóm đi tới trước mặt Lâm Phàm, há miệng kêu chút chút oa oa.

Mắt Địa Ma này lóe lên vẻ thách thức, ngón tay vẽ loạn trên không.

Trương Nhị Cầu lần đầu tiên nhìn thấy loại sinh vật này, cũng tò mò không thôi:

- Tông chủ, bọn họ đang nói gì vậy?

Lâm Phàm nghe hỏi cũng bó tay, bản tông chủ biết đâu được ‘ngoại ngữ’ này đấy. Thế nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm cũng không dám nói thật.

Mình bây giờ là tông chủ, nếu ngay cả mấy lời này cũng không hiểu thì làm sao để Trương Nhị Cầu bái phục được.

Lâm Phàm chợt nảy ra một ý.

Hắn không mở miệng, mỉm cười nhìn Địa Ma, sau đó chỉ ngôi nhà gỗ phía sau lưng rồi gật gật đầu.

Lâm Phàm cũng không quản đối phương có thể hiểu ý của mình hay không, cứ khoa chân múa tay, ra dấu bừa, ý là tự các người nhìn đi.

Giờ phút này Địa Ma kia tiếp tục mở miệng chút chút oa oa, ngón tay to lớn vạch lên vạch xuống trong không khí.

Trương Nhị Cầu thấy tông chủ có thể trao đổi với Địa Ma thì rất sùng bái. Trong mắt Trương Nhị Cầu, tông chủ không cái gì không biết.

Thật sự là thật là làm cho người ta sùng bái.

Phong Bất Giác từ trong nhà đi ra, thấy một đám đen thui thì cũng hoảng sợ, vội vàng đi tới cạnh Trương Nhị Cầu.

- Sư huynh, cái gì đây?

Phong Bất Giác hỏi nhỏ.

- Suyt, đừng nói, tông chủ đang trao đổi với những Địa Ma này, chúng ta không hiểu được đâu.

Trương Nhị Cầu nói.

- À à...

Phong Bất Giác gật đầu, sau đó ngoan ngoãn đứng cạnh Trương Nhị Cầu, nhìn tông chủ trao đổi với Địa Ma.

....

- Ok ok...

Lâm Phàm nâng tay phải lên, ngón cái chạm ngón trỏ tạo thành vòng tròn, ba ngón còn lại duỗi thẳng.

Dù sao không hiểu Địa Ma nói cái gì, mình cũng khoe chút Anh ngữ trả đũa để bọn họ không hiểu lại, thế mới hòa.

Cuối cùng, Địa Ma này giống như đã rõ ý của Lâm Phàm, xoay người chít chít oa oa nói chuyện với đám Địa Ma phía sau.

- Chíttttt...

Đám Địa Ma hô lên một tiếng, sau đó cầm lấy công cụ trong tay mà tự tản đi các phía.

- Tông chủ, thủ thế sau cùng là gì ạ?

Trương Nhị Cầu hỏi.

Có nghĩa là không thành vấn đề. Loại ngôn ngữ bí hiểm này người không hiểu được đâu. Được rồi, chúng ta xuống núi đi, giao nơi này cho bọn họ.

Lâm Phàm nói.

-Vâng.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác gật đầu, cũng thăm bệ phục bản sự của tông chủ.

....

Lâm Phàm chuẩn bị xuống núi, thế nhưng lại có chút không yên lòng quay đầu liếc một cái. Hắc và Địa Ma dẫn đầu kia, bên nói gà bên nói vịt, chẳng ai hiểu đối phương có ý gì, giờ thì tốt rồi, không hiểu bọn họ chuẩn bị làm thế nào.

Mà Địa Ma thủ lĩnh kia cũng nhìn về phía Lâm Phàm, nhếch miệng như hàm răng nhọn hoắt lên, giống như đang cười bảo:

- Các người đi đi, nơi này cứ để chúng ta hoàn thành.

Loài Địa Ma này sinh hoạt tại Thánh Tông đã có tới vạn năm, vẫn luôn được Thánh Tông che chở. Bọn họ không cần trả giá gì, Thánh Tông chỉ nhờ bọn họ ra mặt khi tông môn cần kiến tạo cái gì đó.

Hiện giờ Vô Danh phong cần bọn họ kiến tạo. Đối với những sinh vật thích công việc xây dựng như Địa Ma, đây là chuyện rất vui vẻ.

Tuy rằng không biết nhân loại vừa rồi nói cái gì, thế nhưng khoa chân múa tay là tập tục mà Địa Ma truyền thừa từ vạn năm nay xuống.

Đây xem như một cách để bày tỏ sự thân thiện, cùng vẽ sơ bộ kiến trúc sẽ xây dựng cho đối phương biết, mặc kệ đối phương hiểu hay không.

.

Lúc này Lâm Phàm đã dẫn theo hai đệ tử đi xuống tới chân núi.

Hiện giờ các đệ tử ngoại môn thấy được Lâm Phàm thì không còn sợ hãi nữa, thay vào đó là tôn kính phát ra từ nội tâm.

- Kính chào Lâm sư thúc.

- Chào hai sư huynh.

Lâm Phàm yên lặng gật đầu, rất hưởng thụ cảm giác được các đệ tử ngoại môn sùng bái. Giờ phút này hẳn cảm thấy được tất cả những chuyện mình đã làm đều đáng giá.

Đây là cảm giác được vạn người kính ngưỡng a, thật sự là quá tuyệt vời.

Mà Trương Nhị Cầu lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo phía sau Lâm Phàm.

Đi cùng tông chủ đại nhân thật sự rất có mặt mũi. Chẳng qua nếu tông chủ và sư đệ đều không có mặt, vậy mọi ánh mắt ở đây đều sẽ chỉ dành riêng cho Nhị Cầu ta.

Loại cảm giác này mới gọi là sung sướng.

- Tông chủ, đệ tử muốn đi tới khu tập dịch. Chỗ đó có nhiều bằng hữu cũ, đệ tử muốn tới thăm bọn họ.

Trương Nhị Cầu nói.

- Ừ, đi đi.

Lâm Phàm khoát tay áo.

Lâm Phàm cũng nghĩ y như Trương Nhị Cầu, nếu hai đệ tử của mình không ở đây, như vậy ánh mắt của muôn người sẽ đều tập trung lên

người mình.

Loại cảm giác này có bao nhiêu bay bổng a.

Phong Bất Giác nhìn nhìn tông chủ, lại nhìn nhìn sư huynh, nhất thời cảm giác mình giống như là một người thừa.

- Tông chủ, đệ tử muốn đi gặp mấy bằng hữu cũ.

Phong Bất Giác cảm giác mình cũng nên lui lại.

- Ừ, đi đi.

Lâm Phàm mỉm cười nói.

Rốt cuộc, hai đệ tử của mình cũng lượn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Già Lam Phong

Dịch & biên: †Ares†

Một đường đi tới, đệ tử ngoại môn nhiệt tình như lửa, đôi mắt nào cũng tràn ngập sùng kính, làm cho Lâm Phàm rất hưởng thụ.

- Chào sư thúc, đây là quả Ngọc Mai là sư điệt vừa mới hái.

Một gã đệ tử ngoại môn nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức tiến lên, đưa một loại trái cây đã được rửa sạch tới.

Lâm Phàm cười nhận lấy:

- Đa tạ sư điệt.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục đi thẳng về phía trước. Tên đệ tử biểu trái cây cho Lâm Phàm thì ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, lát sau mới kích động vô cùng mà nhảy cẫng lên.

Lâm sư thúc cười với mình, còn cảm tạ nữa...

Trước kia những đệ tử ngoại môn này cứ gặp mình là tránh né như mèo thấy chuột, giờ lại vui mừng tiến tới chào hỏi, Lâm Phàm mở cờ trong bụng, mỗi lúc một sáng khoái hơn.

Loại cảm giác này thật sự quá tốt.

Mặc dù hiện giờ vai vế cao, không thể ra tay với đệ tử để kiếm chút exp, nhưng Lâm Phàm cho rằng tất cả đều đáng giá.

Mà lúc này, Trương Nhị Cấu cũng đang cực kỳ nổi bật ở chỗ tạp dịch.

- Cầu ca...

- Cầu ca thật đúng là thiên kiều của tạp dịch chúng ta, báii nhập làm môn hạ của Lâm sư thúc, từ nay về sau nhất định lên như điều gặp gió. Tới lúc đó Cầu ca đừng quên bọn đệ nhé.

- Cầu ca của chúng ta là loại người này sao? Không thấy Cầu ca về thăm chúng ta đấy à!

Giờ phút này một đám đệ tử tạp dịch vây quanh lấy Trương Nhị Cầu, giống như sao vây quanh trăng sáng. Loại cảm giác này làm Trương Nhị Cầu thoải mái muốn rên lên.

- Chư vị sư đệ, sư huynh tự nhiên là sẽ không quên các người, lần này về đây chính là để thăm các sư đệ.

Trương Nhị Cầu mỉm cười đáp lại.

- Cầu ca thật là người có tình có nghĩa. Ngay từ lúc còn ở tạp dịch, Cầu ca đã luôn chiếu cố chúng ta rồi.

Hai từ ‘Cầu ca’ cứ một tiếng nối tiếp một tiếng khiến như Nhị Cầu sung sướng không thôi, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn.

....

Mà tách biệt cách đó không xa, Lỗ Viêm nhìn thấy Trương Nhị Cầu được đám người tung hô thì ghen ghét không thôi.

(*Lỗ Viêm: là Lỗ Diễm ở

Lỗ Viêm cho rằng người được tung hô nên là mình mới phải.

Sau đó Lỗ Viêm không tự giác sờ sờ chuỗi Phật châu trên cổ, mắt sáng rực lên.

Đại Tự Tại Minh Vương châu.

Mấy đệ tử tạp dịch lúc trước được Lâm Phàm chọn nhưng bỏ trốn, giờ phút này thấy Trương Nhị Cầu phong quang như thế thì hối hận không thôi, dấm ngực trách mình có sao lúc ấy lâm trận lùi bước, nếu không giờ mình đã giống như Trương Nhị Cầu, được người người hô hào tôn kính.

Thế nhưng giờ hối hận cũng đã muộn.

....

Lúc này, Lâm Phàm nhìn tới tấm bia đá dựng trước con đường lên một ngọn núi xa lạ.

"Già Lam phong"

Đây là ngọn núi duy nhất chỉ thu nữ đệ tử trong Thánh Tông.

Đệ tử Già Lam Phong bình thường sẽ không xuống núi, một mực ở trên núi tu luyện. Lâm Phàm nhớ rõ bạn lữ của Diệp Thiếu Thiên cũng là đệ tử Già Lam phong, chẳng qua từ khi quen biết Diệp Thiếu Thiên thì đã rời khỏi đây, trở thành một đệ tử ngoại môn.

Hiện giờ nếu đã đến đây, vậy thì bản sư thúc cũng nên lên thăm các sư đệ đệ này một chút.

Đi lên núi, Lâm Phàm gặp được mấy nữ đệ tử.

Những nữ đệ tử này nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện nơi đây thì đều nhìn theo mãi, thắc mắc không biết nam đệ tử này là ai, tới đây có chuyện gì?

Lâm Phàm đi một lúc, thế nhưng không thấy ai tiến lên chào hỏi, chỉ đứng xa chỉ trỏ thì thở dài một tiếng, trong lòng có chút mất mát, xem ra danh tiếng của mình còn chưa đủ.

Lâm Phàm tiếp tục bình thản tiến lên, thế nhưng trong lòng đang nghĩ cách, nhất định lát nữa phải để danh hiệu của ca truyền bá tới cả chỗ này.

Cảnh sắc trên Già Lam phong tuyết đẹp. Lâm Phàm vừa bước lên lưng chừng núi, đã ngửi thấy một mùi hương thơm đặc trưng của nữ nhân ập đến, máu toàn thân không khỏi chảy rần rần.

Cảnh đẹp, người đẹp, muôn màu muôn vẻ, lung linh không cách nào tả xiết.

Càng lên cao, nữ đệ tử càng nhiều. Một nơi toàn nữ nhân, đột nhiên xuất hiện một gã nam nhân, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt.

Đối mặt những đôi mắt chăm chú nhìn tới, Lâm Phàm vẫn trấn định tự nhiên, miệng khẽ nở nụ cười, tiếp tục tiến về phía trước.

Đệ tử Già Lam phong xì xào bàn tán.

- Người kia là ai? Sao lại tới nơi này nhỉ?

- Không biết, nhưng nhìn trẻ thế kia chắc là đệ tử.

- Hay người này cũng giống mấy gã đệ tử nội môn bị đại sư tỷ đuổi đi lần trước?

- Hừ, nam nhân không có kẻ nào tốt.

- Đừng vợ đùa cả năm thế chứ.

- Câu đó là thái thượng trưởng lão nói.

....

Lâm Phàm thấy đông người như vậy xuất hiện mà không một ai nhận ra mình thì cũng hơi hơi thất vọng.

Thế nhưng hắn cũng không nhụt chí, vung tay áo bước tiếp. Hắn không tin không ai nhận ra mình.

- Đứng lại...

Đúng lúc này, một nữ đệ tử của Già Lam phong tiến đến, ngăn Lâm Phàm lại:

- Nơi này là Già Lam phong, cấm nam tử đi vào. Niệm tình cùng một tông sẽ không xử phạt, người lập tức xuống núi đi.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Sư diệt, sư thúc tới đây là vì muốn tìm một gốc thảo dược.

Chu Dao Dao là đệ tử có trách nhiệm thủ hộ Già Lam phong, hiện giờ thấy người này mặt mày gian gian, ánh mắt đảo qua đảo lại thì nhận định tuyệt đối không phải người tốt, bởi vậy muốn đuổi đi để tránh gây hại cho các sư muội trên núi.

Nhưng vừa nghe lời của đối phương, sắc mặt Chu Dao Dao lập tức lạnh lên, cả giận hừ một tiếng. Người này lại dám chiếm tiện nghi của mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Đại Sư Tỷ Lạnh Như Băng

Dịch & biên: †Ares†

Lâm Phàm thấy vị sư diệt khả ái trước mắt có vẻ tức giận thì ho nhẹ một tiếng:

- Bản tọa là Lâm Phàm, tông chủ Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong, hôm nay đi ngang qua Già Lam phong, ngửi được mùi hương của thảo dược nên mới không mời mà tự lên núi tìm kiếm một phen.

Báo ra đại danh, Lâm Phàm mỉm cười, dùng ánh mắt thân thiện nhìn mọi người.

Quả nhiên, nghe được lai lịch của Lâm Phàm, các nữ đệ tử của Già Lam phong đều đổi nét mặt, từ cảnh giác biến thành cười mỉm lên như những đóa hoa nở rộ.

- Kính chào Lâm sư thúc.

Giờ khắc này, hàng loạt giọng nói ngọt ngào êm ái vang lên bên tai Lâm Phàm, khiến hắn rất hưởng thụ.

Cái tên Lâm Phàm cũng không phải là bí mật gì ở Thánh Tông, thậm chí đông đảo đệ tử đều nghe qua, có điều nhiều người còn chưa biết mặt hắn.

Hiện giờ Lâm Phàm tự báo danh của mình, nữ đệ tử Già Lam phong đương nhiên thay đổi thái độ, túm tụm bàn tán, mắt đẹp nhòm chằm chằm lên Lâm Phàm.

- Đây chính là đại sư luyện đan trên Vô Danh phong sao?

- Là vị Lâm sư thúc vì ích lợi của đệ tử ngoại môn mà không ngại giận dữ mắng mỏ Đan Đình phong đấy sao?

- Chính là vị Lâm sư thúc đã nói cả Thánh Tông là một đại gia đình đây ư?

....

Nghe mọi người bàn tán tích cực về mình, Lâm Phàm cười sung sướng trong bụng, nhưng mặt ngoài vẫn một vẻ bình thản mỉm cười, muốn lưu lại ấn tượng thật tốt trong lòng những nữ đệ tử này.

Chu Dao Dao nhú mào, sau đó nghi ngờ hỏi lại:

- Ngài thật sự là Lâm sư thúc sao?

Lâm Phàm không đáp, nhìn mọi người, nói:

- Hôm nay sư thúc lần đầu tiên nhìn thấy các sư đệ, có chút đan dược nho nhỏ làm quà gặp mặt, tặng cho các sư đệ.

Lâm Phàm lấy ra năm viên Túc Nguyên Đan, đưa tới tay Chu Dao Dao. Chu Dao Dao kinh ngạc đến ngây người, sau đó lại thấy bóng lưng kia đang phân phát đan dược cho các sư tỷ muội thì khuôn mặt lạnh lùng cũng lộ vẻ tươi cười.

Hành động này không hề lãng phí, Lâm Phàm không cần nói nhiều một câu, lấy đan dược mở đường, đã đủ đánh tan mọi nghi ngờ.

Túc Nguyên Đan mặc dù chỉ là đan dược thông thường, nhưng có thể một lần xuất ra nhiều đan dược như thế, không phải đại sư luyện đan là không thể.

- Cảm tạ Lâm sư thúc.

- Cảm tạ Lâm sư thúc.

....

Nghe những muội tử này ríu rít cảm ơn mình, Lâm Phàm rất vui sướng. Mặc kệ ở đâu, trường bối đều được người tôn kính, mà trường bối hòa nhã hào phóng lại càng được nhiều người yêu thích.

- Sư thúc, lúc trước đệ tử không biết là sư thúc, kính xin sư thúc tha thứ.

Chu Dao Dao tiến lên phía trước nói.

- Không sao, là do sư thúc đến mà không báo trước.

Lâm Phàm cười nhẹ nói. Mục đích chủ yếu khi hắc tới đây là lộ mặt cho người ta biết, đồng thời đẩy cao danh tiếng, hiện giờ xem ra đã thành công.

- Sư thúc cần thảo dược gì, đệ tử lập tức đi hái.

Chu Dao Dao cực kỳ ân cần nói.

- Không cần đâu, gốc thảo dược kia chỉ có bản sư thúc biết, các người không tìm nổi.

Lâm Phàm cười, xua tay. Đây cũng chỉ là lý do hắc thuận miệng nói mà thôi.

Già Lam phong này đào đâu ra thảo dược, hơn nữa còn là thảo dược quý hiếm ít người biết tới chứ?

Mà đúng lúc này, từ đằng xa truyền đến tiếng quát phẫn nộ.

- Các người đang làm gì thế hả?

Người đến là một nữ tử mặc một thân đồ trắng, dáng người cao gầy, vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết, mái tóc đen dài bay múa... Một băng sơn mỹ nữ với khí chất thần tiên lãnh ngạo.

- Đại sư tử...

Đám người Chu Dao Dao thấy người đến thì đồng loạt biến sắc.

Lâm Phàm quay đầu, cẩn thận đánh giá đối phương, không thể không cảm thán một tiếng, mỹ nữ, quả thật là mỹ nữ a.

- Già Lam phong cấm ngoại nhân tiến vào, kính xin rời đi.

Mộ Băng Yên từ từ đi tới, giống như tiên tử từ trên trời hạ xuống.

Có điều giọng nói của nàng lại lạnh đến tận xương, không mang một chút tình cảm nào trong đó.

- Mộ sư tử, vị này chính Lâm sư thúc trên Vô Danh phong. Sư thúc đến Già Lam phong để tìm một gốc thảo dược.

Chu Dao Dao biết tính tình của đại sư tử, vội lên tiếng tránh chuyện không hay xảy ra.

Lâm Phàm mỉm cười, không ngờ đại sư tử Già Lam phong này đã có tu vi Nhập Thần đại viên mãn, chỉ kém một bước là tiến vào cảnh giới của thần tiên – Tiểu Thiên Vị.

Lâm Phàm mỉm cười, lên tiếng:

- Mộ sư diệt quả thật là thiên kiêu của Già Lam phong. Tông môn có thể có đệ tử như sư diệt, sư thúc thấy rất vui mừng.

Thế nhưng Mộ Băng Yên không hề có phản ứng, xem Lâm Phàm như không khí, cứ thế xoay người rời đi.

- Lấy xong thảo dược, tự mình rời núi.

Thân ảnh của Mộ Băng Yên dần dần đi xa, chỉ truyền lại một câu nói hờ hững.

Lâm Phàm khẽ nhú mảy, sư điệt này rất có cá tính, không tệ, bản đại gia thích.

Giờ phút này hiện trường im thin thít. Lâm Phàm phát hiện không khí giống như có chút xấu hổ, nhất thời cười lên ha ha, nhìn về phía mọi người:

- Mộ sư điệt đúng là hơi lạnh lùng, nhưng không sao, sư thúc thích đệ tử có cá tính như vậy.

Đám người Chu Dao Dao cũng hơi xấu hổ.

- Sư thúc, tính của Mộ sư tỷ như vậy đấy.

Chu Dao Dao nói.

- Không sao, sư thúc không vì chuyện đó mà giận đâu.

Lâm Phàm cười nói.

- Sư thúc rộng lượng.

Chu Dao Dao bổ sung:

- Mộ sư tỷ là công chúa của một hoàng triều ở thế tục, đối với người ngoài luôn lạnh như băng, nhưng sư tỷ không có ý xấu, luôn rất tốt với bọn đệ tử.

Lâm Phàm gật đầu, không ngờ còn là công chúa một nước, chẳng trách kiêu ngạo lạnh lùng như vậy.

Giờ khắc này Lâm Phàm đã có một mục tiêu mới, đó là để Mộ Băng Yên phải sùng bái mình.

Nếu có thể khiến một muội tử vừa xinh đẹp vừa cao ngạo như vậy thật tâm gọi mình một tiếng sư thúc thì là sẽ là chuyện thành công đến cỡ nào chứ.

Thế nhưng công việc khó khăn này cần phải đi từng bước một, không thể nóng vội a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Trang Bức Max Điểm

Dịch & biên: †Ares†

Một nơi hoa thơm chim hút ở Thánh Tông.

Nơi này cách xa khu phần hoa trong Thánh Tông, thuộc một góc ít người lui tới, là một bờ vực, bên dưới chỉ có sóng biển đi đùng vỗ vào vách núi.

Diện triều đại hải, xuân noãn hoa khai.

(*Mặt hướng biển rộng, xuân về nở hoa – một câu trong bài thơ cùng tên của nhà thơ Hải Tử)

Đến một nơi thế này có thể làm cho người ta quên đi thống khổ, trở về với thiên nhiên, tìm lại bản tâm của mình.

Giờ phút này, nơi đây quả thật đã có người. Thiếu niên này bị gió từ biển thổi lên làm tán loạn mái tóc dài, còn gương mặt cương nghị không biết tại sao lại tiêu tụy đến cùng cực.

Cặp mắt vốn nên rất có thần kia cũng chỉ còn ảm đạm không ánh sáng, cùng với ngập tràn không cam lòng.

- Aaaaa...

Thiếu niên mặt hướng về biển khơi, ngửa mặt lên trời rộng to, phát tiết nỗi bất cam trong lòng.

Sóng đập lên vách đá liên hồi, giống như là đáp lại tiếng thét gào của hắn.

Thiếu niên quỳ rạp xuống, hai tay cào lên mặt đất, bởi vì dùng sức quá mạnh mà làm cho đầu ngón tay chảy ra cả máu tươi.

- Phế nhân, cuối cùng là phế nhân a, ngay cả một nắm đất cũng có thể khi dễ ta.

Thiếu niên này chính là người đã vì cứu vớt sư huynh ở trong lần lịch lãm cấm địa mà bị hủy căn cơ – đệ tử nội môn Thiên Vũ.

Thiên Vũ không cam lòng gào lên, nước mắt không thể kiềm chế mà chảy xuôi xuống trên gương mặt.

Mặc dù tông môn không hề vứt bỏ hãn, thế nhưng hãn lại không thể mở được ra cửa lòng của chính mình.

Các sư huynh đối đãi với hãn vẫn tốt như trước, thế nhưng hãn không chịu nổi đả kích như vậy.

Một người từng là thiên tài nội môn cao cao tại thượng, thoáng cái đã biến thành một phế vật trời gà không chặt, nhất là mỗi khi nhìn thấy ánh mắt thương hại của mọi người dành cho mình, hãn chỉ muốn chết ngay đi.

- Khôngggggg...

Thiên Vũ ngửa mặt lên trời thét dài. Hãn không cần ai thương hại, hãn chỉ muốn căn cơ khôi phục, cho dù trả bất cứ giá nào cũng sẽ không tiếc.

Nhưng hiện giờ cả một tia hy vọng để căn cơ khôi phục cũng không có.

- Thiếu niên, ngươi quá xúc động rồi đấy.

Đúng lúc này, một tiếng nói từ đằng xa truyền đến.

- Ai?

Thiên Vũ quay phắt lại.

Lâm Phàm từ Già Lam phong đi xuống, đang trong tình trạng lâng lâng vì được một đám muội tử ríu rít vây quanh, chợt ngửi thấy mùi gió biển thì đi theo tới nơi này.

Thế nhưng vừa tới nơi đây, đập vào mắt Lâm Phàm là một gã đệ tử đang phát tiết cảm xúc của mình, khí tức không cam lòng kia bao phủ cả không gian.

Lâm Phàm chỉ đứng từ xa nhìn đã có thể cảm nhận thật sâu.

- Người đến để thương hại ta sao? Cút, Thiên Vũ ta không cần bất kỳ kẻ nào thương hại...

Thiên Vũ dữ tợn hét về phía Lâm Phàm.

Giờ khắc này Thiên Vũ không muốn gặp bất kỳ kẻ nào, cũng không cần bất kỳ kẻ nào thương hại hắn.

Hắn là cường giả, không phải là phế vật.

- Người bị hủy căn cơ, nếu cho người thêm một lần cơ hội, người vẫn cứu sư huynh của người sao?

Lâm Phàm đã nhận ra người trước mắt là ai.

Người được những đệ tử khác khiêng từ thuyền xuống ngày đó là hắn.

Đồng thời theo tin đồn, gã đệ tử trước mặt này đã bị hủy căn cơ, toàn bộ tông môn cũng không cách này xoay chuyển kết quả này.

Đang ở cao cao tại thượng, chớp mắt một cái đã bị đánh từ thiên đường rơi xuống địa ngục, còn vĩnh viễn không thể lật mình, đây là chuyện không một người nào có thể chịu được, huống chi thiên kiêu trẻ tuổi trước mắt này.

- Người rút cuộc là ai? Lập tức rút khỏi đây.

Thiên Vũ giờ phút này đang có cảm xúc rất tiêu cực, nghe gì cũng không lọt.

Lâm Phàm đi tiếp tới, dùng hệ thống để quan sát người trước mắt.

Không thể không thừa nhận đây là một thiên tài.

Tu vi trôi nổi trên trán Thiên Vũ cho cảm giác nếu thuận buồm xuôi gió thì tiền đồ của người này không thể hạn lượng.

Thế nhưng phía sau tu vi lại có thêm một chữ.

Đó chính là. . .

"Hủy."

- Người vẫn cứu sao?

Lâm Phàm mở miệng hỏi lần nữa, không để ý tới giọng điệu gào thét của Thiên Vũ.

- Cứu, vì sao không cứu chứ! Người đã có đáp án rồi đấy, có thể rút được rồi!

Thiên Vũ ngẩng đầu, mắt lộ ra hung quang như dã thú. Hiện hẳn không muốn gặp bất kỳ người nào cả.

Hắn không muốn nhìn thấy sự thương hại trong ánh mắt của đối phương.

Lâm Phàm lúc này đã thu hồi vẻ cười đùa, mặt mày nghiêm túc, giống như thế ngoại cao nhân nhìn lên Thiên Vũ, ánh mắt không vui không buồn lóe lên từng đợt thần quang, giống như có thể nhìn thấu hết thấy những gì trong nội tâm của Thiên Vũ.

- Bản tọa sẽ kể cho người một chuyện xưa.

Giờ phút này Lâm Phàm chậm rãi mở miệng.

Thiên Vũ cúi đầu không nói, không để ý gì tới người trước mắt nữa, giống như một đồng bùn nhão mà nằm rũ rượi trên mặt đất, hai mắt vô thần nhìn phương xa, tựa như đang tự hỏi mình tiếp tục để làm gì.

- Theo truyền thuyết, ở một vùng đất gọi là Đại Hoang, trong dãy núi tên là Thương Mang có một tòa thôn trang gọi là Thạch thôn. Trong thôn đó có một thiếu niên có cái tên Thạch Hạo...

Giọng Lâm Phàm trầm thấp, từ từ kể chuyện, từ từ nấu một chén ‘canh gà tâm linh’.

Từ sau khi rời khỏi học viện Thiên Phủ, Lâm Phàm rất ít kể chuyện. Nhưng hôm nay nhìn thấy đệ tử này khổ sở như vậy, Lâm Phàm cảm thấy mình cần phải cứu vớt một phen.

Quan trọng nhất là đã tới lúc nên kiếm thêm một đệ tử thứ ba để cho mình sai bảo.

Thiên Vũ vốn không muốn nghe, nhưng dần dần lại chìm vào câu chuyện, ánh mắt hơi lóe lên.

Nghe tới đoạn căn cốt chí tôn bị tộc nhân đoạt mất, từ đó về sau Thạch Hạo biến thành phế nhân thì tâm tình của Thiên Vũ cũng nổi lên một tia dao động.

Một nén nhang.

Hai nén... Rồi ba nén đã qua.

Thiên Vũ giống đắm chìm trong câu chuyện của Lâm Phàm, không biết từ lúc nào đã ngồi thẳng dậy, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

- Không phá thì không lập được, phá rồi lại lập, căn cốt chí tôn lại ngưng thành, thành tựu cảnh giới tối cao...

Giờ khắc này, câu chuyện của Lâm Phàm đã đi tới hồi kết.

Một lần kể này, Lâm Phàm vận dụng ra công năng của chức nghiệp phụ Đại Sư, mỗi một lời đều giống như ma âm rót vào lòng người.

Thiên Vũ cũng không còn nóng nảy như trước, lắng lắng lắng nghe tới khi Lâm Phàm nói tới một câu cuối cùng kia.

"Không phá thì không lập được, phá rồi lại lập."

- Không phá thì không lập được, phá rồi lại lập...

....

Giờ khắc này, ánh mắt của Thiên Vũ tràn đầy khát vọng, nhìn chăm chăm Lâm Phàm:

- Căn cơ của ta có thể khôi phục giống người trong câu chuyện sao?

Lâm Phàm cười khẽ, mắt nhìn hư không, giống như xuyên thấu qua tầng tầng hư ảo, hai tay chấp sau lưng, ngữ khí chắc nịch không cho phép nghi ngờ:

- Ở trước mắt bản tọa, không có gì là không thể.

....

Biểu cảm trên mặt Thiên Vũ dần dần biến hóa:

- Xin tiền bối giúp ta.

....

Lâm Phàm nhìn Thiên Vũ, sau đó cười lớn một tiếng, ném một viên Đại Phàm Ca tới.

- Bản tọa tặng người viên đan dược này để giúp người khôi phục tự tin. Nhớ kỹ, bản tọa là Lâm Phàm, tông chủ Thánh Ma Tông trên Vô

Danh phong. Sau khi người dùng đan thì hãy quyết định xem có đến tìm bản tọa hay không.

....

Tới thần bí, đi tiêu sái.

Thân ảnh phất tay áo quay đi, như có hào quang tỏa xung quanh kia xâm nhập vào nội tâm của Thiên Vũ, dần dần chôn một hạt giống chờ đợi nảy mầm.

Thiên Vũ chăm chú nhìn đan dược trong tay, nắm thật chặt, trong mắt toát ra vẻ kiên nghị.

- Không phá thì không lập được, phá rồi lập lại.

Ta nhất định có thể trở lại, tái chiến con đường lên đỉnh cao.

Vô Danh phong Thánh Ma Tông...

Giờ phút này, Lâm Phàm đã đi được một quãng, bỗng dừng cười lên một tiếng. Lần trang bức này, max điểm!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Nhất Tông Tam Tiện

oOo

Thiên địa bao la, nhật nguyệt xoay vần.

Tại nơi ‘mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở’ kia đã xảy ra một chuyện vô cùng kinh khủng.

Ban đêm, những đệ tử ở quanh chân núi gần nơi đó đều nghe được bên trên truyền tới từng trận thét gào ghê sợ, thậm chí còn cả tiếng đất rung chuyển.

Bọn họ đều biết Thiên Vũ sư huynh đang ở bên trên, nhưng Thiên Vũ sư huynh đã biến thành phế nhân. Đả kích như vậy dù là ai cũng không thể chịu đựng được.

Có lẽ âm thanh kia là do Thiên Vũ sư huynh đã phát điên rồi làm ra cũng không biết chừng.

. . . .

Hôm sau, sáng sớm.

- Sư đệ, sao đệ lại tự làm tổn thương mình như vậy?

Tông Hận Thiên cứ cách mỗi hai ngày sẽ đến thăm Thiên Vũ một lần. Hôm nay hăn tới, vừa nhìn tình cảnh trước mắt thì đã bị dọa tới ngây ngẩn cả người.

Mặt đất nơi đây vỡ nát, giống như là bị nện lên vô số nhát búa, mà sư đệ thì nằm ngửa trên mặt đất, mặt cười ngây ngốc.

Thiên Vũ hai mắt vô thần, cười cười nhìn sư huynh.

- Sư đệ...

Tông Hận Thiên đau lòng không thôi, nắm chặt nắm tay, đời này kiếp này nhất định phải báo thù cho sư đệ.

....

Trên Vô Danh phong.

Nhóm Địa Ma vẫn miệt mài xây dựng trên nền mấy căn nhà gỗ cũ. Lâm Phàm và hai đệ tử tùy tiện tìm một chỗ nghỉ qua một đêm, sáng hôm sau lại ra ngoài lang thang.

Lâm Phàm đi một lát, Trương Nhị Cầu đã nổi bước lượn theo.

Chỉ để lại Phong Bất Giác một mình lẻ loi ở lại trên núi, làm bạn với Địa Ma.

....

Ba ngày sau.

Lâm Phàm đã đi hết cả tông môn, cuối cùng có hai chỗ hắc đế ý nhất là Già Lam phong và vách núi hướng ra biển, nơi Thiên Vũ ở tạm.

Ở Già Lam phong, Lâm Phàm hưởng thụ cảm giác sướng tê người khi được một đám nữ nhân vây quanh, oanh oanh yến yến riu rít bên tai.

Còn ở vách núi, Lâm Phàm đang chờ đợi gã đệ tử thứ ba. Thế nhưng hắc đế ý rất khó hiểu, bởi vì tới tận hôm nay Thiên Vũ vẫn chưa tìm đến, chẳng lẽ do lạc đường?

Cũng không đúng. Vô Danh phong hiện giờ rất nổi danh, hỏi thăm một chút là tìm được. Hay do dùng Đại Phàm Ca, ‘chọc thùng’ mặt đất quá sức nên có gì đó không ổn?

Lúc rời đi, Lâm Phàm để lại một viên Đại Phàm Ca, mục đích chủ yếu là để cho Thiên Vũ tìm lại bản thân, nam nhân là phải luôn ‘cứng rắn’ chứ không được ‘yếu mềm’ tuyệt vọng.

Năm ngày sau.

Địa Ma đã kiến tạo xong Vô Danh phong. Từng dãy phòng ốc liên miên trải dài trên đỉnh núi, vừa liếc mắt đã có cảm giác thật đồ sộ. Đây mới là khung cảnh một tông môn nên có a.

So sánh với hiện tại, trước kia quả không khác gì cái ổ chó.

- Quá tuyệt vời!

Lâm Phàm giơ ngón tay cái tán dương đám Địa Ma.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác cảm giác hạnh phúc tới quá nhanh, không gian tồi tàn quen thuộc đã mang diện mạo rực rỡ khác hẳn, không hề kém gì những ngọn núi khác. Đây mới là nơi thật sự thuộc về bọn họ.

Địa Ma thủ lĩnh đột nhiên há to miệng cười, trong đôi mắt xanh lóe lên vẻ đắc ý.

Sau đó, hắc hắc oa oa mấy tiếng với Lâm Phàm, cuối cùng vác cây búa lớn lên vai, vung tay một cái, một đám Địa Ma theo sau hắc hắc mà rời đi.

Tới vội vã, đi cũng vội vàng, ở trong mắt Lâm Phàm, những Địa Ma này đúng là người tốt.

- Về sau nơi này sẽ là tông môn của chúng ta.

Lâm Phàm nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng cũng nổi lên cảm giác tự hào.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đứng ở phía sau Lâm Phàm, cũng cảm thấy rất vui mừng.

Tông môn rốt cuộc giống một cái tông môn.

- Chúc mừng tông chủ, đệ tử Trương Nhị Cầu/ Phong Bất Giác nguyện vì tông môn phục hưng mà kính dâng tất cả.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau, sau đó cùng quỳ xuống.

Giờ khắc này, trong nội tâm của bọn họ cùng nổi lên một cảm xúc:

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ.

Tông chủ trọng dụng bọn họ, tín nhiệm bọn họ, tài bồi bọn họ.

Bọn họ không phải hạng người không có lương tâm.

Trương Nhị Cầu mặc dù âm hiểm giả dối, nhưng thế giới cá lớn nuốt cá bé này, hẳn chỉ có thể như vậy để tự bảo vệ mình.

Trương Nhị Cầu tự biết thiên tư của mình không được, tu vi lại càng thấp, nhưng lại được tông chủ ưu ái, trở thành đệ tử Thánh Ma Tông, còn là đại đệ tử.

Mỗi một chuyện này, Trương Nhị Cầu đều ghi nhớ trong lòng.

Đời này kiếp này, vĩnh viễn không phản bội, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, nhất định phải bảo vệ tông môn, vì tông môn mở rộng ranh giới.

Trương Nhị Cầu đã như vậy, Phong Bất Giác lại càng thần phục. Có lẽ trước kia hẳn có ý tưởng trở về chính tông, nhưng theo thời gian trôi qua, hẳn đã quen với việc ở lại nơi này.

Thậm chí vô cùng quan tâm tới nơi này.

Lâm Phàm mở rộng hai tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời, mắt nhắm lại, hít một hơi thật sâu.

Chính là loại cảm giác này.

Thánh Ma lão tổ, tin tưởng ta đi, ta nhất định sẽ dẫn dắt Thánh Ma Tông trở thành tông môn mạnh nhất.

Nhất định sẽ trở lại Thương Linh châu, giết hết đầu sỏ tội ác, báo thù cho các sư huynh đệ, báo thù cho tông chủ.

- Nhị Cửu, Bất Giác, từ nay về sau, Thánh Ma Tông là tất cả của chúng ta.

Lâm Phàm nghiêm mặt nói.

- Rõ!

Trương Nhị Cửu hai người đồng thanh ứng tiếng.

- Vì tông môn, chúng đệ tử nguyện đầu rơi máu chảy.

Giờ khắc này trời đất không một tiếng động, gió cũng muốn ngừng lại. Sắc mặt sư đồ ba người vô cùng nghiêm túc. Bọn họ đang ngập tràn hy vọng. Thánh Ma Tông đã trở thành tất cả của bọn họ.

- Sư thúc... sư thúc có ở đây không?

Đúng lúc này, từ phía xa xa xuất hiện một bóng người vừa leo lên đến đỉnh núi.

Lâm Phàm vừa nhìn, khóe miệng nhất thời nở một nụ cười.

Trương Nhị Cửu và Phong Bất Giác liếc nhau một cái, sau đó lặng lẽ gật đầu với Lâm Phàm.

Bọn họ biết tiếp theo phải làm như thế nào.

Cá mắc câu rồi.

Tông chủ đã nói trước với họ, người này chính là thiên kiều nội môn bị phế bỏ thiên tư trong lúc lịch lãm cấm địa.

Hiện giờ tông môn mới vừa cất bước, cần rất nhiều nhân lực. Tông chủ đại nhân lại rất xem trọng Thiên Vũ này.

Thế nhưng hai người bọn họ vẫn thắc mắc một chuyện: căn cơ đã bị hủy, kiếp này còn hy vọng sao? Chẳng lẽ tông chủ đại nhân có thể giúp cho người này dựng lại căn cơ?

Đúng vậy, nhất định là như vậy. Ở trong lòng hai người, tông chủ là nhân vật giống như thần. Nếu tông chủ đã nói, vậy nhất định có năm chắc.

Giờ khắc này, bầu không khí nghiêm túc vừa xong không biết đã biến đi đâu mất.

Vô Danh phong chỉ chớp mắt đã biến thành tràn ngập mùi vị của âm mưu.

Thiên Vũ này tự mình tới cửa, chỉ sợ chạy không thoát.

Lâm Phàm mỉm cười, làm ra thần sắc hòa ái quan tâm đệ tử, đi về phía Thiên Vũ:

- Sư diệt, người đã nghĩ thông rồi sao.

. . . .

Thiên Vũ mặc áo choàng đen che kín từ đầu tới chân. Hắn không muốn việc mình tới đây bị người khác thấy.

Hiện giờ đây là cơ hội cuối cùng với Thiên Vũ. Hắn không muốn làm phế nhân cả đời, cũng không muốn nói cho bất kỳ người nào biết việc mình tới Vô Danh phong.

Cho dù là Tông Hận Thiên cũng không biết chuyện.

Thiên Vũ hành động như vậy chính là muốn để mọi người nghĩ hắn đã bỏ đi. Đợi lúc hắn trở về, hắn sẽ lấy phong thái mạnh nhất của mình để xuất hiện trước mặt mọi người.

Thiên Vũ ta nhất định sẽ trở lại!

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Kế Hoạch Hoàn Mỹ

Dịch & biên: †Ares†

Thiên Vũ cũng biết mình đến trễ, nhưng lại không có cách nào, bởi vì viên đan dược mà sư thúc lưu lại thật sự quá mạnh mẽ.

Thiên Vũ thân là thiên kiêu trong nội môn, đan dược gì chưa từng gặp qua, chỉ cần cắn một chút đã có thể phân tích đó là loại gì. Thế nhưng hắn lại không sao phân tích được viên Đại Phàm Ca kia.

Khi Lâm Phàm xuất hiện ở Thánh Tông, Thiên Vũ cũng không trong tông mà đang đi lịch lãm cấm địa.

Lúc trở lại tông môn thì căn cơ của hắn đã bị phế, thể xác và tinh thần chịu đả kích nghiêm trọng, nào còn tâm trí để ý tới chuyện phát sinh trong tông, đương nhiên không biết Vô Danh phong đã được tông chủ ban thưởng cho người.

Về phần đan dược này có độc hay không, hắn hoàn toàn không để trong lòng. Hắn cho là bản thân đã là một phế nhân, còn ích lợi gì để người ta tính kế chứ.

Mà sau khi nuốt viên đan đó, sắc mặt Thiên Vũ lập tức thay đổi, trong cơ thể xuất hiện một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, giống như muốn đốt cháy tất cả thành than.

Sự tình sau đó được biểu hiện bằng vô số cái lỗ dầy đặc như tổ ong trên mặt đất.

Khi được tính đã tan, Thiên Vũ mệt nhoài nằm ngửa mặt lên trời, chỉ cảm thấy toàn bộ phiền não của mình biến hóa thành mây bay.

Thần đan – đây là kết luận của Thiên Vũ lúc đó.

- Sư thúc, đệ tử Thiên Vũ đã nghĩ thông, kính xin sư thúc cứu đệ tử thoát khỏi bế khổ.

Thiên Vũ quỳ gối đập đầu thật sâu, chân tâm thật ý thỉnh cầu.

- Đứng dậy, mau đứng dậy!

Lâm Phàm kéo Thiên Vũ lên:

- Sư diệt không cần phải làm thế, bản sư thúc đương nhiên nên giúp sư diệt khôi phục căn cơ.

Lâm Phàm rất muốn dụ dỗ được đệ tử thiên kiêu trước mắt này.

Tuy căn cơ bị phế, nhưng không có nghĩa là không thể khôi phục. Mà chỉ cần khôi phục, hãn vẫn là một thiên kiêu như cũ.

- Chữa trị căn cơ không phải là chuyện ngày một ngày hai. Hiện nơi này vừa mới được xây lại, phòng trống còn rất nhiều, một lát nữa sư thúc sẽ để đệ tử dẫn sư diệt đi chọn một căn phòng ở lại.

Ý tưởng của Lâm Phàm rất đơn giản, chính là trước hết lưu lại, chậm rãi dụ dỗ tới tay.

Lúc đối phương bị hủy căn cơ, nhân sinh rơi xuống vực sâu thế này là dễ dàng thành công nhất.

- Đệ tử xin tạ ơn sư thúc.

Thiên Vũ cúi đầu nói. Hiện giờ hãn cũng chỉ biết ký thác toàn bộ hy vọng lên người đối phương, mặc kệ tin được hay không cũng muốn thử.

Sống một cuộc đời như cầu, còn không bằng đánh cược một lần.

Sau đó Phong Bất Giác dẫn Thiên Vũ đi chọn lựa phòng ở.

- Tông chủ, đệ tử thấy khả năng mượn sức được người này hơi thấp. Hẳn là thiên kiều trong tông môn, có tình cảm sâu đậm với Thánh Tông, không dễ dàng vào tông môn của chúng ta được đâu.

Trương Nhị Cầu nói.

Lâm Phàm cười nhẹ, khẽ lắc đầu, hai mắt nhìn chăm chú Trương Nhị Cầu:

- Nhị Cầu à, phải nhớ kỹ, trên đời không có việc khó, chỉ sợ thiếu ý chí. Một khi đủ quyết tâm thì cục sắt cũng có thể mài được thành kim. Hiện giờ hẳn đang lúc thất thế, cần được sự quan tâm chân thành của người khác, cho nên sau này hai người các người chịu khổ một chút vậy.

- Vâng, đệ tử hiểu nên làm thế nào.

Nửa tháng sau.

Thiên Vũ đã ở trên Vô Danh phong được hai tuần, chưa từng xuống núi. Tông môn cũng không có động tĩnh quá lớn với việc Thiên Vũ biến mất, chỉ có Tông Hận Thiên là muốn tìm đến lật tung từng tấc đất, nhưng vẫn không có tung tích nào.

Cuối cùng việc này đành phải bỏ ra sau. Thiên Vũ cứ thế lặng lẽ sinh hoạt trên Vô Danh phong.

Đoạn thời gian này, Lâm Phàm chuyên tâm luyện đan. Càng về sau thì thuật luyện đan càng khó thăng cấp, hẳn bị níu ở tầng 19 mãi vẫn chưa thể đột phá.

Có điều Lâm Phàm cũng không vội, chuyện thuật luyện đan tiến giai là việc nước chảy thành sông, chỉ cần thêm một chút thời gian.

Trương Nhị Cầu tuy chỉ có thiên tư tầm thường, tốc độ tu luyện thông thả, nhưng nhờ có Lâm Phàm nên thiên tư cũng chậm rãi tăng lên, lại có

số lượng lớn đan dược phụ trợ, cho nên tu vi cũng đã sắp đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Trương Nhị Cầu không có hệ thống, tự nhiên phải dựa vào cố gắng của bản thân để vượt qua cánh cửa Tiên Thiên. Còn khi nào đột phá thì phải nhìn chính hắn.

Phong Bất Giác vốn là Tiên Thiên cao giai, hiện giờ thực lực mạnh lên không ít, nhưng khoảng cách tới cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn vẫn kém một chút, hắn là trong một tháng sẽ có đột phá.

Còn Thiên Vũ, hắn đã tuyệt đối tin tưởng Lâm Phàm có thể chữa trị căn cơ cho mình.

Bởi vì hiện tại hắn đã có thể tu luyện. Tuy rằng tốc độ khá chậm, nhưng đối với Thiên Vũ thì đây đã là một tiến bộ thật lớn.

Có thể tu luyện, so với phế nhân đã tốt hơn quá nhiều.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác khắc ghi lời dạy bảo của Lâm Phàm, luôn quan tâm đến Thiên Vũ, đồng thời liên tục rỉ tai những sự tích và những lời lẽ chí lý của Lâm Phàm.

Tất cả chuyện này là một kế hoạch mà Lâm Phàm cùng hai đệ tử đã định ra sau một đêm trò chuyện.

Kế hoạch này chuyên môn dựa vào tình huống của Thiên Vũ mà thiết kế.

Tính cách, thói quen, cách suy nghĩ v.v... đủ mọi phương diện.

....

Hôm sau.

Trong khu đệ tử ngoại môn đột nhiên muốn nổ tung.

Các đệ tử đang đi trên đường đều phải dừng bước, nhìn không rời mắt về phía trước.

- Đó là đệ tử Già Lam phong.

- Uầy, thật xinh đẹp, nhìn người đi đầu kìa, dáng người quá bốc lửa.

- Suyt, nhỏ thôi, nữ đệ tử Già Lam phong có tính tình rất khó dây vào đấy.

- Lạ thật, đệ tử Già Lam phong thông thường đều không xuống núi, thế mà hôm nay lại nhiều người cùng xuất hiện như vậy, có chuyện gì sao?

- Không biết, chúng ta cứ đi theo sau, có lẽ sẽ gặp trò hay.

....

Chu Dao Dao lần này mang theo hơn mười sư muội xuống núi là vì muốn đi Vô Danh phong, tìm vị sư thúc đáng kính kia xin giúp đỡ.

Cảm thụ được ánh mắt mê đắm của các nam đệ tử xung quanh, mặt Chu Dao Dao lộ vẻ khinh thường, không khỏi hừ lạnh một tiếng. So với Lâm sư thúc, những người này thật sự là quá kém.

- Sư tỷ, nếu lần này Lâm sư thúc không giúp chúng ta thì xui xẻo rồi.

Một nữ đệ tử hai mắt ngấn lệ, vẻ tội nghiệp nói.

- Yên tâm đi, Lâm sư thúc là một người rất tốt, tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu đâu.

Chu Dao Dao kiên định nói.

....

Giờ phút này các đệ tử ngoại môn phát hiện nhóm nữ đệ tử Già Lam phong đang đi về phía Vô Danh phong thì ai nấy đều kinh ngạc.

Hay Già Lam phong cũng đến nhờ Lâm sư thúc luyện đan?

Mỗi người trong số họ đều vô cùng tôn kính Lâm sư thúc trên Vô Danh phong. Nếu không phải có Lâm sư thúc, đệ tử ngoại môn bọn họ sao có thể sống tốt như hiện nay.

Hiện giờ luyện đan muốn tìm ai? Đương nhiên là phải đi tìm Lâm sư thúc.

Mặc dù ngoại môn Đan Đình phong đã tiến hành cải cách, luyện đan hoàn toàn miễn phí, xác suất cũng đề cao thật nhiều, nhưng đệ tử ngoại môn vẫn không đi Đan Đình phong.

Bởi vì Đan Đình phong thật sự là làm cho bọn họ không dám tin tưởng. Hơn nữa tốc độ luyện đan của Lâm sư thúc quá khủng bố, hôm nay đưa tài liệu, ngày mai đã có thể tới lĩnh, hơn nữa mỗi lần đều sẽ có niềm vui bất ngờ.

Huống hồ Lâm sư thúc bình dị gần gũi, hai sư huynh trên Vô Danh phong lại nhiệt tình xưng huynh gọi đệ với bọn họ, ở lại đó đùa giỡn nói chuyện phiếm cũng rất khoái hoạt.

Còn Đan Đình phong, để bọn hăn hiu quạnh đến chết rét đi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Chuyện Đơn Giản

oOo

- Tông chủuuuu... không ổn rồi, có... có một đám nữ đệ tử đang vọt lên đây.

Lúc này Trương Nhị Cầu vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng chạy tới.

Rất dọa người, thật sự là rất dọa người.

Một đám nữ đệ tử hùng hổ xông tới khiến Trương Nhị Cầu luống cuống không biết ứng phó ra sao.

Lâm Phàm khẽ nhú mày, nữ đệ tử? Nữ đệ tử nào? Thế nhưng ra tới cửa, vừa nhìn, Lâm Phàm lập tức nở nụ cười, không ngờ là đệ tử Già Lam phong đến.

- Kính chào Lâm sư thúc.

Chu Dao Dao tiến lên, tươi cười chào hỏi.

- Kính chào Lâm sư thúc.

Những nữ đệ tử còn lại cũng hành động tương tự.

Trương Nhị Cầu đứng một bên mà kinh ngạc vạn phần. Hắn không ngờ tông chủ lại quen biết nhiều nữ đệ tử như vậy, bởi từ khi tông chủ lập tông hắn đã bên cạnh, cũng không thấy tông chủ có lúc nào đi tạo quan hệ với người khác.

Kỳ quái, quả thật rất kỳ quái. Rồi đến khi nhìn rõ những nữ đệ tử này, Trương Nhị Cầu mở thật to mắt không chớp.

Thật là quá xinh đẹp, nếu có thể lấy một người làm vợ thì tốt biết bao.

Tông chủ và các sư muội này có quan hệ tốt như vậy, mà tông chủ lại rất quan tâm hai đệ tử bọn hắn, như vậy chắc có thể nhân tiện nhờ ép duyên đây...

- Các sư điệt hôm nay sao lại rảnh rỗi lên Vô Danh phong thế?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Chúng ta nhớ sư thúc nên tới thăm mà, hay là không được ạ?

Chu Dao Dao nói.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Qua bên kia ngồi đi. Nếu đã đến rồi thì để sư thúc chiêu đãi các người thật tốt.

Vô Danh phong chỉ có bốn người, so với cả ngọn núi rộng lớn thì quả thật có chút quạnh quẽ.

Hiện giờ có nhiều người đến đây như vậy thì càng đông vui.

Chu Dao Dao biết Vô Danh phong. Nơi này từng là một ngọn núi hoang um tùm cỏ dại, thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã biến thành như vậy, nhất định là được tông môn chống đỡ mạnh mẽ.

Lâm sư thúc không hổ là Lâm sư thúc, chỉ một thời gian ngắn đã khiến tông môn đề tâm như vậy, quả thật là phi phàm.

Thế nhưng hiện giờ không còn thì giờ trò chuyện phiếm nữa, Chu Dao Dao cất giọng khẩn cầu:

- Sư thúc, ngài có thể giúp chúng ta một chuyện gấp được không?

Chu Dao Dao nắm lấy ống tay áo của Lâm Phàm, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm hẳn, vẻ rất đáng thương.

Lâm Phàm cười nhẹ, làm ra vẻ mặt trường bối cường chiều vãn bối:

- Được, có chuyện gì?

- Sư thúc có thể giúp ta luyện chế một ít đan dược được không. Đều là đan dược rất dễ luyện chế, nhưng cần gấp. Tài liệu chúng ta đều mang tới rồi.

Chu Dao Dao nói.

- Xin sư thúc giúp đỡ.

Một đám nữ đệ tử đứng lúc này tiến lên, đồng thanh cầu xin Lâm Phàm.

Hôm nay Già Lam phong được đại sư tỷ tổ chức một lần thí luyện, địa điểm là một bí cảnh ngay trên núi. Nơi đó tuy không có nguy hiểm gì, nhưng tình huống bên trong lại rất tồi tệ.

Bởi vì trong đó có muối, cực kỳ nhiều muối.

Thế nhưng đan dược đuổi muối lại không đủ để phân phát cho tất cả đệ tử.

Nếu không có đan dược này, một khi tiến vào bí cảnh nhất định sẽ bị muối hút máu.

Cuối cùng, đại sư tỷ vì công bình, trực tiếp phân phó không cho phép mang đan dược tiến vào bí cảnh.

Bởi vậy ở thời khắc sau cùng, Chu Dao Dao nghĩ tới Lâm Phàm, chỉ hy vọng Lâm sư thúc có thể hỗ trợ.

....

Trương Nhị Cầu đứng ở một bên, hâm mộ nhìn tông chủ, khẽ than thở nhẹ: nhân duyên với phái nữ của tông chủ tốt thật, nếu người đứng trong vòng vây ấy là mình thì tốt biết bao.

Đáng tiếc chuyện này không có khả năng.

- Được, được, ta giúp...

Đối với Lâm Phàm, luyện đan là chuyện rất đơn giản. Hiện giờ đám hậu bối này cầu xin mình, đương nhiên không thể để bọn họ thất vọng.

- Sư thúc, chúng ta chỉ cần ba mươi viên đan, khi nào thì có thể ạ?

Chu Dao Dao đem dược liệu giao cho Lâm sư thúc rồi hỏi.

Bí cảnh không bao lâu nữa sẽ mở, các nàng cần phải nắm chắc thời gian.

- Rất nhanh thôi.

Lâm Phàm cười, sau đó lật tay phải, một ngọn lửa hừng hực bốc lên trong đó. Lâm Phàm ném hết tài liệu vào trong.

Đám Chu Dao Dao thấy thế thì trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ không biết đây là thủ pháp luyện đan gì.

Trương Nhị Cầu được chân truyền của Lâm Phàm, hiện giờ tông chủ đại nhân đang luyện đan trước mặt mọi người, hơn nữa còn dùng phương pháp "Nhất niệm thành đan", hiển nhiên là ngụ ý sâu xa.

Thân là đại đệ tử Thánh Ma Tông, Nhị Cầu làm sao có thể không biết tâm tư của tông chủ.

Nhất là khi nhìn thấy đám sư muội đã ngây người thì Trương Nhị Cầu biết mình phải làm gì.

-Ồ, không ngờ là "Nhất niệm thành đan". Đây chính là thủ pháp luyện đan cao nhất a, ngay cả tông chủ và các vị thái thượng trưởng lão

Thánh Tông đều phải sợ hãi trước thuật luyện đan này.

Trương Nhị Cầu làm mặt kinh ngạc, hô lớn lên, đủ khiến toàn bộ nữ đệ tử Già Lam Phong nghe được.

Hiệu quả của những lời này thật rõ rệt. Sắc mặt khiếp sợ của đám nữ đệ tử Già Lam phong tức thì biến thành kinh ngạc.

Đặc biệt là Chu Dao Dao, ánh mắt nhìn Lâm Phàm đã vô cùng sùng bái. Nàng không ngờ Lâm sư thúc lại quá mạnh mẽ như vậy.

Chẳng qua nếu chỉ diễn cảm này đã đủ thì thật xem thường ‘tài năng’ của Trương Nhị Cầu.

- Thủ pháp luyện đan này, Thánh Tông vạn năm nay chỉ mới có một người, mà vị tiền bối kia đã dùng thủ pháp này để đẩy Thánh Tông lên đỉnh phong, khiến các đại tông môn đều phải tìm tới cầu đan...

Trương Nhị Cầu cảm thán nói, đồng thời ánh mắt cũng liếc nhìn chú ý tới sắc mặt của các sư muội Già Lam phong.

Năng lực nhìn mặt đoán ý nghĩ của Trương Nhị Cầu rất cường đại, chỉ cần thấy hướng gió không đúng là sẽ lập tức đổi.

Chẳng qua hiện giờ mọi việc đều phát triển theo dự tính.

Lâm Phàm vừa luyện đan vừa thầm gật gù trong lòng. Nhị Cầu rất khá, không hổ là đại đệ tử của bản tông, sau này nhất định phải hảo hảo bồi dưỡng.

- Chu sư điệt, lấy túi trữ vật ra, chuẩn bị nhận đan.

Ngay một khắc này, ngọn lửa trong bàn tay Lâm Phàm bốc lên mãnh liệt, thảo dược trong đó đã bị hòa tan hết, ngưng tụ thành đan dược.

- Dạ?

Chu Dao Dao sửng sốt. Nàng không nghĩ tới luyện đan lại nhanh như vậy, còn chưa tới một nén nhang.

Nghe sư thúc nói, nàng không dám chậm trễ, lập tức xuất ra túi trữ vật.

- Mở ra.

- Vâng.

Giờ khắc này, tay phải của Lâm Phàm rung lên, đan dược đang xoay tròn trong ngọn lửa tức thì bay về phía túi trữ vật.

Một viên.

Hai viên.

...

Cuối cùng trọn vẹn một trăm hai mươi viên.

- Sư thúc, quá nhiều rồi.

- Một phần tài liệu có thể ra bốn viên, vừa vặn.

Lâm Phàm nói.

Các đệ tử Già Lam phong cả kinh, có vẻ không dám tin. Từ trước tới nay, bọn họ đều cho là một phần tài liệu ra một viên đan dược, thế nhưng Lâm sư thúc lại luyện ra tới bốn viên.

Trương Nhị Cầu nhìn mặt đoán chương trình, lập tức nắm chắc cơ hội mở miệng nói:

- Thuật luyện đan của tông chủ đại nhân có một không hai trong tông, cả thái thượng trưởng lão Đan Đình phong cũng tự nhận không bằng tông chủ của chúng ta. Một phần tài liệu ra bốn viên đan là chuyện rất bình thường.

Quả nhiên, ánh mắt của các nữ đệ tử Già Lam phong khi nhìn về Lâm Phàm đã không dùng từ sùng bái nữa, mà là dùng từ điên cuồng, giống như là của fan cuồng dành cho thần tượng của mình.

Lâm Phàm mỉm cười, phát ổng tay áo:

- Xong rồi, nếu đang gấp thì các sư đệ mau trở về đi thôi. Chuyện luyện đan này là việc rất nhỏ, không cần để ở trong lòng.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Thiên Địa Dung Lô

oOo

Khi nhóm nữ đệ tử xinh đẹp động lòng người của Già Lam phong rời đi, Nhị Cửu đi tới bên cạnh Lâm Phàm, có vẻ hơi khẩn trương.

- Tông chủ, ngài thấy đệ tử thế nào?

Trương Nhị Cửu nở nụ cười đáng khinh hỏi.

- Cũng không tệ lắm, sao cơ?

Lâm Phàm liếc mắt một cái rồi nói.

- Chẳng là về đại sự nhân sinh của đệ tử...

Trương Nhị Cửu có chút ấp úng. Nói thẳng ra làm người ta quá ngượng ngùng mà.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhìn Trương Nhị Cửu. Hắn đã hiểu, Trương Nhị Cửu là muốn diễn màn cóc ghẻ ăn thịt thiên nga.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ.

- Nhị Cửu, người là đệ tử bản tông coi trọng nhất, sau này chính là người thay bản tông trở thành tông chủ đời thứ bảy. Bản tông đặt trọn vẹn kỳ vọng lên người, chớ để cho bản tông thất vọng.

Trương Nhị Cửu vốn đang muốn nhờ tông chủ làm mai, nếu vận khí tốt, có khi có thể giải quyết đại sự nhân sinh. Nhưng hắn lại không nghĩ tới tông chủ sẽ nói những lời này.

- Vâng, tông chủ yên tâm, Nhị Cầu nhất định sẽ không để cho tông chủ thất vọng.

Trương Nhị Cầu đột nhiên nghiêm túc nói.

Hắn vừa bị mấy lời của tông chủ làm chấn động. Thân là đệ tử được tông chủ đại nhân coi trọng nhất, tông chủ đời thứ bảy trong tương lai của Thánh Ma Tông, Trương Nhị Cầu cảm giác trọng trách trên người mình tăng lên rất nhiều.

Hắn không ngờ tông chủ lại coi trọng mình như vậy. Bất kể thế nào, hắn nhất định không thể để tông chủ thất vọng.

- Ủ, đi đi.

Lâm Phàm phát tay, sau đó quay trở lại phòng.

Trương Nhị Cầu nhìn bóng lưng của tông chủ, chút tình cảm nhi nữ trong đầu ban nãy lập tức bị ném sang một bên. Tông chủ xem trọng mình như vậy, nhi nữ tình trường tính là cái gì?

Tông chủ tin tưởng mình như thế, sao có thể để tông chủ thất vọng.

Một ngày khác.

Lâm Phàm đang ở trong phòng luyện đan được Địa Ma chế tạo riêng, luyện chế một lò đan dược. Đây là lò đan cao giai do Kiếm Vô Địch mới nhờ.

- Thành.

"Ừng..."

Trong thức hải, đỉnh lò mở ra, một viên đan tản ra ba loại hào quang, tỏa ngát hương bay xuống bàn tay Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng luyện chế Địa giai thượng phẩm Tam Sắc Thần Đan."

"Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ luyện đan thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ luyện đan đạt tới tầng 20, mở ra hình thức tiến giai."

"Đinh, chúc mừng chức nghiệp phụ luyện đan tấn thăng thành Thiên Địa Dung Lô."

"Thiên Địa Dung Lô: nung trời luyện đất, không có gì không luyện hóa được."

Giờ phút này Lâm Phàm mừng như điên, thuật luyện đan rốt cuộc tiến giai, mà đẳng cấp mới này khiến Lâm Phàm có chút tò mò.

Nung trời luyện đất, không có gì không luyện hóa được?

Lâm Phàm tiến vào trong thức hải, gọi ra Thiên Địa Dung Lô.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm chấn động tâm thần. Tại trong thức hải, một lò luyện đan cực lớn, tỏa ra khí tức vĩnh hằng cổ lão nhàn nhạt, khí thể muốn tranh phong cùng trời đất xuất hiện. Vô số ngọn lửa hùng hực đủ để thiêu đốt vạn vật bao trọn lấy cái lò trong đó.

. . . .

Lâm Phàm chuẩn bị thử xem công dụng của Thiên Địa Dung Lô là gì.

Hắn thử ném một viên Tốc Nguyên Đan vào Thiên Địa Dung Lô, sau đó điều khiển lửa thiêu đốt lên.

Trong tích tắc, một luồng sáng chói lòa phóng lên từ miệng lò luyện, tiếp đó một viên đan dược bay ra.

"Đinh, chúc mừng luyện chế Hoàng giai trung phẩm Tốc Nguyên Đan."

"Đinh, chúc mừng exp +0."

....

Lâm Phàm kinh ngạc vạn phần, không thể ngờ được Thiên Địa Dung Lô lại kiến Túc Nguyên Đan từ Hoàng giai hạ phẩm tăng lên trung phẩm.

Mà sau khi tấn thăng thành Thiên Địa Dung Lô, luyện chế đan dược thông thường lại không tăng kinh nghiệm. Xem ra sau này muốn thăng cấp có chút khó khăn.

Thí nghiệm chưa dừng ở đây, bởi nếu chỉ có thể căn bản không xứng là Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm tiếp tục ném viên Túc Nguyên Đan đã tiến giai vào Thiên Địa Dung Lô, sau đó bỏ thêm thanh trường kiếm Huyền giai trung phẩm Tử Sương Kiếm cướp từ Nghê Mạn Thiên ở Thương Linh Châu vào.

Kiểm này Lâm Phàm chưa bao giờ sử dụng qua, cũng không có bất cứ tác dụng gì, tốt nhất là thử với Túc Nguyên Đan xem có sinh tác dụng nào không.

- Luyện...

Lửa bốc lên hừng hực, Lâm Phàm thậm chí nhìn thấy Tử Sương Kiếm trong Thiên Địa Dung Lô chỉ thoáng cái đã tan chảy thành nước rồi dung hòa vào viên Túc Nguyên Đan.

Lâm Phàm rất chờ mong. Hắn không biết tới cùng sẽ luyện chế ra đan dược gì.

Nếu luyện chế ra một viên thần đan thì hay rồi.

Lâm Phàm biết đây là thí nghiệm đầu tiên trong lịch sử khi dung hòa đan dược cùng binh khí. Nếu thành công, như vậy sẽ khai sáng ra một con đường luyện đan hoàn toàn mới.

Đã tới lúc, đỉnh lò được mở ra, một viên đan được đen kịt xuất hiện trong lòng bàn tay của Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng luyện thành Địa giai hạ phẩm Kiếm Ý Nguyên Đan."

Kiếm Ý Nguyên Đan: do Tộc Nguyên Đan hấp thu kiếm ý ngưng tụ thành.

Kiếm ý... Kiếm ý.

Lâm Phàm vỗ đùi, hân hoan ra rồi.

Nghê Mạn Thiên thân là thủ tịch đệ tử của Kiếm Các, kiếm thuật cao siêu, mà thanh Tử Sương Kiếm này quanh năm làm bạn bên người Nghê Mạn Thiên, dần dần hấp thu kiếm ý của cô nàng.

Lúc này lò đan dung luyện tất cả vào làm một, đương nhiên Tộc Nguyên Đan hấp thụ được kiếm ý trong đó.

Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa thiên địa, luyện hóa cả phần ý chí kia.

Thiên Địa Dung Lô đích xác rất không tồi, thế nhưng còn chưa đủ, cần phải tiếp tục thử nghiệm.

Lâm Phàm lại ném Kiếm Ý Nguyên Đan vào Thiên Địa Dung Lô, sau đó lấy một thanh trường kiếm thượng phẩm thêm vào. Thanh trường kiếm này đã được Lâm Phàm sử dụng qua, tự nhiên là ẩn chứa ý chí của hắn.

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn chăm chăm vào lò luyện.

Đột nhiên, Lâm Phàm nhướng mày, thất bại?

"Đinh, chúc mừng thất bại, viên đan dược này không thể thừa nhận ba lượt luyện hóa."

Địch, thất bại lại còn chúc mừng.

Ba lượt luyện hóa?

Xem ra Hoàng giai hạ phẩm Tốc Nguyên Đan chỉ có thể thừa nhận hai lần luyện hóa, có lẽ đan dược phẩm cấp cao hơn mới luyện được nhiều lần hơn.

Thế nhưng tiếp tục thử, Lâm Phàm mới hiểu mình nghĩ sai.

Số lần luyện hóa không phải dựa vào phẩm cấp của đan dược. Những đan dược cao cấp hơn cũng đều như Tốc Nguyên Đan, chỉ luyện hóa được nhiều nhất hai lần, thêm lần nữa chắc chắn thất bại.

Không biết là do hắn chưa phát hiện quy tắc đặc biệt nào đó, hay cố định như vậy, xem ra sau này còn phải tiếp tục tìm tòi.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Ta Muốn Xuất Tông

oOo

Một tháng sau.

Lâm Phàm khoan chân tu luyện. Lăng Triều Kinh hiện giờ đã lên tới mười hai tầng kinh lực; Vô Tướng Thiên Ma và Kiếm Ý cùng đạt tới cảnh giới đại viên mãn là tầng 3; Xoay Chuyển Càn Khôn, Hắc Hồ Đào Tâm, Triêm Hoa Phủ Cúc Chi v.v... thì vẫn dậm chân tại chỗ như trước.

Nhất là công pháp tăng phúc Long Hoàng Phách Thế, còn chưa tăng nổi cả một cộng lông.

Tu vi tự thân càng là không có bao nhiêu tiến bộ, nhiều exp như vậy, nếu dựa vào căn thuốc thì không biết tới bao giờ mới đầy.

Dù mỗi ngày luyện chế không ít đan dược, nhưng đại đa số đều là đan dược sơ cấp, ăn vào không tăng được bao nhiêu exp.

- Không được, nhất định phải ra ngoài một lần.

An nhàn quá mức làm cho Lâm Phàm cảm thấy cả người khó chịu, giống như toàn thân chẳng còn tí sức nào cả.

Mục tiêu của hắn còn rất lớn, rất xa, giờ cứ sống an nhàn như vậy sẽ khiến tâm tính bị biến chất.

An nhàn không phải tác phong của ca, cứ tiếp tục nhàn nhã như vậy, ca vẫn còn là ca sao?

Tiên Thiên sơ giai (60 triệu/ 100 triệu)

Từng này exp không biết tới lúc nào mới có thể đầy nữa.

Chẳng qua nếu có thể đột phá cánh cửa Tiên Thiên sơ giai, vậy lượng exp cần thiết sẽ giảm bớt.

Nhưng tóm lại nhất định phải ra ngoài một phen, vì exp, cũng vì để nhìn thế giới này rộng lớn tới cỡ nào.

Lâm Phàm đứng lên, đẩy cửa phòng ra, hai mắt chăm chú nhìn hư không, lòng đã hạ quyết tâm.

- Sư thúc.

Lúc này Thiên Vũ từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức tiến lên ân cần chào hỏi.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Vũ cảm nhận được sự quan tâm sâu sắc của mọi người ở Vô Danh phong, đồng thời bồi dưỡng được cảm tình thâm hậu với hai người Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác.

Nhất là Trương Nhị Cầu, Thiên Vũ lại càng có hảo cảm.

Mặc dù ở trong mắt Thiên Vũ, Trương Nhị Cầu tu vi thấp, thiên tư không được, nhưng thời gian dài ở chung, hẳn phát hiện Trương Nhị Cầu luôn quan tâm đến mình, để hẳn nhớ lại sự quan tâm của huynh trưởng trong nhà khi hẳn vẫn còn là phàm nhân.

- Ủm, tu vi đã tiến vào Tiên Thiên sơ giai, không bao lâu nữa là có thể khôi phục hoàn toàn rồi.

Lâm Phàm nhìn Thiên Vũ nói.

Trong đoạn thời gian này, căn cơ của Thiên Vũ đã được Lâm Phàm dùng đủ loại dược liệu để khôi phục hơn phân nửa.

- Tất cả đều là nhờ sư thúc ban cho đệ tử cơ hội tân sinh, đệ tử vĩnh viễn khắc ghi.

Thiên Vũ cung kính nói.

Ở bên Lâm sư thúc thời gian càng dài, Thiên Vũ càng cảm thấy sư thúc thần bí.

Nhưng Thiên Vũ lại không biết, vị sư thúc giống như thần trong lòng hắn cũng đang buồn rầu không thôi. Vì muốn để lại trong lòng hắn một ấn tượng không thể xóa nhòa, Lâm Phàm phải làm bộ thâm trầm rất là vất vả, không có lúc nào được sống với bản chất thật.

Thế nhưng Lâm Phàm cho rằng tất cả chuyện này đều đáng giá, bởi căn cứ báo cáo của Trương Nhị Cầu, nội tâm của Thiên Vũ đang dần dần thay đổi, tiếp tục kiên trì hắn là sẽ có thể dụ dỗ để hắn ở lại đây.

- Tông chủ, chúng ta đã trở lại.

Giờ phút này Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác từ đằng xa xuất hiện.

Từ mấy ngày trước Lâm Phàm đã nảy ra ý định xuất tông, cho nên sai hai người đi vào tông môn tìm hiểu tin tức một phen.

- Có thu hoạch gì không?

Lâm Phàm hỏi.

- Có ạ, bọn đệ tử nghe được tin từ nội môn là tông môn sẽ cử đệ tử nội môn đi Phiêu Miểu Tuyết phong vào sáng ngày mai.

Trương Nhị Cầu nói.

Lâm Phàm nhìn về phía Thiên Vũ. Thiên Vũ là đệ tử nội môn, hắn sẽ biết đó là nơi nào.

Thiên Vũ cảm nhận được ánh mắt của Lâm sư thúc, bèn nói:

- Sư thúc, Phiêu Miểu Tuyết phong kia nằm ở thành Dung Thiên. Ngọn núi đó quanh năm bốn mùa gió tuyết không ngừng, cũng là nơi

mãnh thú tỵ tập. Thành Dung Thiên chính là được các đại tông môn lập ra để trấn thủ ở đó, ngăn cản mãnh thú xâm lấn.

Lâm Phàm gật đầu, lại quay sang Trương Nhị Cầu:

- Có tìm hiểu được lần này đi Phiêu Miểu Tuyết phong là chuyện gì không?

- Có ạ, nhưng không rõ thật hay giả. Hình như tại đó xuất hiện một con mãnh thú cảnh giới Thiên Vị, tình huống cụ thể thì không rõ lắm.

Trương Nhị Cầu nói.

- Sư thúc, có lẽ tông môn muốn cử người đi giết con mãnh thú này. Mãnh thú Thiên Vị toàn thân là bảo, thế nhưng cũng cực kỳ hung hiểm, chỉ sợ các tông đều có hành động.

Thiên Vũ một bên nói. Hắn từng tham dự qua loại chuyện này, trong lòng tự nhiên hiểu rõ.

- Thì ra là thế. Được rồi, mọi người đi nghỉ đi.

Lâm Phàm khoát tay áo, sau đó đi xuống núi.

Hắn muốn tới chỗ của tông chủ để xin đi cùng.

Lâm Phàm thích nhất là giết mãnh thú. Exp nhiều, còn dễ dàng có được bảo bối. Nếu cứ quanh quẩn trong tông thì không biết tới khi nào mới có thể thăng cấp.

- Tông chủ đi đâu thế nhỉ?

Trương Nhị Cầu ghé cổ nhìn theo, thắc mắc.

- Hắn là sư thúc cũng muốn đi Phiêu Miểu Tuyết phong.

Thiên Vũ nhìn bóng lưng sư thúc rời đi mà nói.

....

Một đường đi xuống, Lâm Phàm nhận được vô số lời chào hỏi cùng ánh mắt sùng bái từ các đệ tử ngoại môn. Hiện tại, lý tưởng duy nhất của bọn họ là có thể trở thành đệ tử của Vô Danh phong.

Thế nhưng Lâm sư thúc mãi vẫn không thấy có ý định chiêu nạp đệ tử, các đệ tử ngoại môn này cũng chỉ biết tiếc nuối trong lòng.

Tại sao trước kia không nhìn ra Vô Danh phong có tiềm lực như vậy chứ? Giờ muốn gia nhập cũng quá khó khăn.

....

Lâm Phàm đi thẳng một mạch tới đại điện của tông chủ Thánh Tông.

- Lâm Phàm cầu kiến tông chủ.

- Vào đi.

....

Tiến vào đại điện, thấy đã có vài thái thượng trưởng lão bên trong, Lâm Phàm lập tức nở nụ cười, chào hỏi:

- Bái kiến các vị sư huynh.

- Thì ra là sư đệ a...

Một tiếng sư đệ này khiến mấy vị thái thượng trưởng lão rất là không thoải mái. Bọn họ đã một bó tuổi, lại phải kêu một thanh niên tí tuổi đầu làm sư đệ, thật đúng là quái dị.

Thế nhưng cũng không có cách nào. Hiện giờ Lâm Phàm là phong chủ Vô Danh phong, lại tự lập tông môn, nhìn từ địa vị chính là ngang hàng với họ.

Mà vai vế thì xem như nhập môn chậm một chút, gọi là sư đệ cũng hợp tình hợp lý.

Yến tông chủ nhìn thấy Lâm Phàm, cười hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tông chủ, sư đệ nghe nói đệ tử nội môn sắp đi tới Phiêu Miểu Tuyết phong đúng không, cho nên sư đệ tới để xin được đi theo.

Lâm Phàm nói.

- Không được!

Lâm Phàm vừa dứt lời, những thái thượng trưởng lão kia đã cùng lên tiếng bác bỏ.

Hiện giờ Lâm Phàm có được thủ pháp Nhất niệm thành đan, đã là bảo bối của tông môn, sao có thể cho đi tới hiểm địa mạo hiểm chứ.

Huống hồ những tông môn khác dù không có oán cừu với Thánh Tông, nhưng rất khó cam đoan bọn họ sẽ không hạ sát thủ khi biết Thánh Tông có đệ tử có bản lĩnh ‘Nhất niệm thành đan’.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Đãi Ngộ Khác Biệt

oOo

Lâm Phàm biết bọn họ không để mình đi là vì sợ mình gặp phải bất trắc gì đó.

Hắn có thể nhất niệm thành đan, dĩ nhiên sẽ được bất cứ tông môn nào xem là trân bảo, sao có thể để cho ra ngoài đối mặt nguy hiểm? Một khi có chuyện, vậy chính là tổn thất thật lớn.

Giờ phút này Yến tông chủ không nói gì, chỉ nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm ôm quyền nói:

- Sư đệ được ân cứu mạng của tông chủ và chư vị sư huynh nên mới có thể sống sót sau đại nạn, hiện giờ nhập tông đã mấy tháng, nhưng lại chưa xuất được chút sức nào giúp tông môn. Nay cơ hội bày ra trước mắt, kính xin tông chủ và các sư huynh thành toàn.

- Sư đệ, cái này không thể được. Đệ vì đệ tử ngoại môn mà luyện đan đã là công lao bằng trời rồi, sao lại nói là chưa bao giờ ra sức. Huống hồ lần này nguy cơ trùng trùng, thậm chí lo đến cả tính mạng, sư đệ ở lại trong tông môn vẫn tốt hơn.

Thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phong lên tiếng nói.

Lâm Phàm đương nhiên không vì mấy lời này mà đổi ý, nói:

- Mãnh thú cảnh giới Thiên Vị không giống bình thường, các đệ tử đi săn giết nó sẽ có nguy hiểm rất cao. Nếu có đệ ở hậu phương luyện đan,

nhất định có thể cứu được càng nhiều đệ tử, kính xin tông chủ và các sư huynh thành toàn.

- Việc này...

Các thái thượng trưởng lão khó xử nhìn tông chủ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lâm Phàm hiên ngang lâm liệt, nhìn không ra nửa điểm giả dối. Đồng thời bọn họ cũng thừa nhận, nếu có Lâm Phàm đi theo đội ngũ, ở hậu phương luyện đan, có lẽ sẽ cứu được rất nhiều đệ tử.

Lâm Phàm thấy mọi người do dự, càng kiên quyết nói:

- Lịch lãm cấm địa, Thánh Tông tổn thất thảm trọng, mất hết mặt mũi trước các tông môn khác. Lần này đi Phiêu Miểu Tuyết phong, sư đệ tất dùng đan dược để các đệ tử tông môn dưỡng mệnh vô song, khiến các tông môn khác phải ngước mắt mà nhìn. Kính xin tông chủ thành toàn.

Chúng thái thượng trưởng lão giờ phút này cũng đều có chút do dự. Lâm Phàm nói không sai, lịch lãm cấm địa lần trước đích thật là làm Thánh Tông không còn mặt mũi, trở thành trò cười cho các tông môn khác, thậm chí còn không công hao tổn một đệ tử thiên kiêu.

Hiện giờ nếu Lâm Phàm cùng đi với đệ tử nội môn đến Phiêu Miểu Tuyết phong, có lẽ sẽ thật sự có thể lấy lại thể diện cho tông môn bằng khả năng luyện đan của mình.

Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn có cảm giác không ổn.

Nhất niệm thành đan a, đó là kỳ tài luyện đan ngàn năm khó cầu, nếu chẳng may vẫn lạc tại Phiêu Miểu Tuyết phong thì không phải đơn giản chỉ là tổn thất một thiên kiêu nữa.

- Được rồi, đi đi, nhưng trước mặt người ngoài không được sử dụng nhất niệm thành đan.

Giờ phút này Yến tông chủ nhìn Lâm Phàm, nở nụ cười nói.

Người này tâm tư không tinh khiết, không biết cực lực tranh thủ đi ra ngoài như thế là có mục đích gì, nhưng đi theo tông môn cũng không phải chuyện xấu.

Con đường võ đạo cần phải dũng mãnh vô địch, cứ làm chậu hoa cảnh trong nhà chỉ có dễ gãy, không tôi luyện khó thành châu báu.

- Tông chủ, chuyện này...

Chúng thái thượng trưởng lão không dám tin nhìn lên, bọn họ không ngờ tông chủ sẽ đồng ý.

Lâm Phàm giờ phút này trong lòng vui vẻ:

- Tông chủ yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không lộ thuật nhất niệm thành đan trước mặt người ngoài.

- Ủm, lần này tới Phiêu Miểu Tuyết phong, không nên tiếp xúc quá nhiều với tông môn khác, cũng phải tự bảo trọng.

Yến tông chủ nhiều lần nhắc nhở.

- Dạ.

Lâm Phàm cười toe toét trong lòng, không ngờ có thể thuận lợi thông qua như vậy.

Chúng thái thượng trưởng lão cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

- Sư đệ, đệ có thể tới Đan Đỉnh phong chọn thảo dược cần thiết, chuẩn bị khi cần đến.

Thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phong nói.

- Đa tạ sư huynh.

Lâm Phàm cảm động nói. Mình ở Vô Danh phong luyện đan gần như đã cướp sạch sinh ý ở ngoại môn của Đan Đỉnh phong, giờ sư huynh lại rộng lượng quan tâm như vậy, nếu không cảm động thì quá là máu lạnh.

Có điều đối với những thái thượng trưởng lão này, phân chia mạnh yếu trong từng phong đã không còn quan trọng. Chỉ cần tông môn cường thịnh, cho dù giải tán Đan Đỉnh phong cũng không sao cả.

Đây chính là địa vị khác nhau thì suy nghĩ cũng khác biệt.

....

Sau khi Lâm Phàm rời đi.

- Tông chủ, thật sự muốn để cho hãn theo nội môn ra ngoài sao?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nghi ngờ hỏi.

- Ừ. Từ khi kẻ này tới đây, ta đã thường xuyên âm thầm chú ý, tuy hơi gian xảo một chút, nhưng lại chân tâm thật ý với Thánh Tông ta. Hiện giờ hãn muốn ra ngoài xem thế giới, chúng ta đương nhiên không thể vì hãn lĩnh ngộ nhất niệm thành đan mà nhốt ở nơi này.

Yến tông chủ nhớ lại đủ loại hành động của Lâm Phàm trên Vô Danh phong, cũng chỉ lắc đầu bật cười.

Đồng thời làm Yến tông chủ không thể không mở to mắt mà nhìn là kẻ này lại có thể giúp người khác dựng lại căn cơ, thật khó có thể tin nổi.

- Nhưng nếu như gặp nguy hiểm thì nên làm thế nào?

Thái thượng trưởng lão Lữ Minh Dương của Trung Thiên phong hỏi.

- Không sao, ta đã có tính toán.

Yến tông chủ nói.

- Vậy thì tốt rồi. Chỉ cần không có gì ngoài ý muốn xảy ra, người này nhân định sẽ là nhân vật dẫn dắt Thánh Tông đời tiếp theo.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai có đánh giá khá cao với Lâm Phàm.

- Vô Nhai sư huynh, huynh đánh giá có cao quá không? Trong nội môn ở đời này cũng có rất nhiều thiên kiêu kiệt xuất đó.

Thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn lắc đầu cười nói.

- Sư đệ, tiếp tục nhìn là được rồi.

Vô Nhai chỉ cười một tiếng, cũng không tranh cãi.

Chúng thái thượng trưởng lão cũng đều cười mà không nói. Bọn họ không quản ai là thủ lĩnh đời tiếp theo, chỉ cần tông môn có thể trường tồn muôn đời là đủ.

....

Giờ phút này Lâm Phàm vừa đi vừa khe khẽ hát. Thật sự là quá sung sướng, không ngờ tất cả đều thuận lợi như vậy.

Lâm Phàm chọn hướng Đan Đỉnh phong mà tiến. Thái thượng trưởng lão đã nói rồi, có thể lên núi tự chọn thảo dược.

Lần trước lén lén lút lút, lần này quang minh chính đại, khác biệt thật quá lớn.

Đám đệ tử ngoại môn Đan Đỉnh phong giờ cũng thấy được Lâm Phàm, ai nấy giống như chim sợ cành cong mà né hết ra xa.

Bọn hắn có ấn tượng vô cùng sâu sắc với người trước mắt. Đây là một kẻ vô cùng âm hiểm, làm hại đệ tử ngoại đường bọn hắn phải ăn không khí mà sống.

Hiện giờ chẳng có bao nhiêu đệ tử nguyện ý tới Đan Đỉnh phong luyện đan, cho dù nơi đây đã không còn thu phí luyện đan kể từ khi bị

thái thượng trưởng lão rắn dạy nữa.

Từng là mười phần tài liệu ra một lò đan dược, hiện giờ đã đổi thành năm phần tài liệu ra một lò.

Thậm chí đan dược cấp thấp nhất định phải hai phần tài liệu ra được một lò.

Yêu cầu này với đệ tử luyện đan ở ngoại đường Đan Đình phong thật sự là quá nghiêm khắc.

Lý Thuận càng thăm, lúc trước còn thoải mái luyện đan, giờ mỗi lần luyện đều như đánh trận, không phút nào dám lơ là.

Nếu không luyện đan thất bại thì sẽ phải tự bỏ tài liệu ra đền.

. . . .

Tất cả tình huống bi thảm này đều là ‘nhờ ơn’ tên khốn trên Vô Danh phong ban tặng.

- Lý sư huynh, không tốt, tên khốn khiếp trên Vô Danh phong đến.

Lúc này đã có người hoảng sợ chạy tới báo cho Lý Thuận.

Lý Thuận đứng bật dậy, ánh mắt kinh sợ, thậm chí có chút phẫn nộ, sau đó nổi giận dùng dùng đẩy cửa mà ra.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Sư Thúc Giúp Người Khai Quang

oOo

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm chỉ mỉm cười đáp lại những ánh mắt u oán của đệ tử ngoại đường Đan Đình phong.

Làm người thật khó, những đứa nhỏ này đều đang bị cừu hận che mắt a.

Nhưng quên đi, cừu hận là động lực lớn nhất thế gian. Có lẽ tụi nhỏ oán hận mình sẽ càng chăm chỉ tu luyện, cố gắng để mong sau này hung hăng dẫm mình dưới chân, trả lại cơn giận năm đó.

Nếu có thể dùng thân thể của mình để giúp những sơn dương lạc đường này tiếp tục phấn đấu, Lâm Phàm cũng vui lòng.

Nghĩ thế, Lâm Phàm càng không thèm để ý những ánh mắt kia, thậm chí quyết định phải làm sao cho tụi nhỏ càng thù hận mình càng tốt, để tụi nó có thể bộc phát ra khí lực từ khi còn bú sữa mẹ, tiến thật xa trên con đường võ đạo.

- Nhìn cái gì, không thấy bản sư thúc đến sao? Còn không nhanh chóng nghênh đón.

Lâm Phàm hung hăng quát một tiếng, giống như sấm sét đánh bên tai đệ tử ngoại đường Đan Đình phong, khiến cả đám run rẩy, hai mắt đầy sợ hãi.

Không tồi, không tồi, chính là hiệu quả này.

Thế nhưng kết quả lại không giống hẳn mong muốn, bởi vì khi hẳn chuẩn bị đi tới được viên, đám đệ tử này chẳng những mất sạch biểu hiện thù hận, còn rụt rè chạy tới, vừa sợ sệt vừa cung kính chào đón hẳn.

- Bái kiến sư thúc.

- Đệ tử bái kiến sư thúc.

. . . .

Lâm Phàm tròn tròn mắt. Mình kiêu ngạo như vậy còn được ân cần thăm hỏi, đám đệ tử ngoại đường này cũng quá không có tự tôn rồi.

Ài, xong rồi, xong rồi.

Lâm Phàm thở dài, một đời này của Đan Đỉnh phong xem như xong, đệ tử lại nhu nhược tới mức này cơ chứ.

Sự thật là đệ tử ngoại đường Đan Đỉnh phong đã quá sợ đại ma vương này, thậm chí cả ý nghĩ phản kháng cũng không có.

Thuật luyện đan cao siêu, đặc biệt được lòng người, ra tay tàn nhẫn, mẫu chốt là cả thái thượng trưởng lão Đan Đỉnh phong cũng đứng về phe đối phương.

Như vậy bọn hẳn còn biết làm sao? Lấy trứng chọi đá chỉ có một kết quả là bị hung hăng nghiền áp.

Còn không bằng lấy lòng tạo quan hệ, không chừng sẽ được chỗ tốt thật lớn.

- Lâm sư thúc, ngài có chuyện gì cần bọn đệ tử làm giúp không ạ?

- Bọn đệ tử rất quen thuộc Đan Đỉnh phong, Lâm sư thúc có bất cứ chuyện gì cứ phân phó, bọn đệ tử lên núi đao xuống chảo dầu cũng không ngại.

Đám đệ tử Đan Đỉnh phong vây quanh lấy Lâm Phàm thao thao bất tuyệt vỗ mông ngựa.

Thảm sự ngày đó, bọn hắn còn nhớ như in. Sau khi trở lại Đan Đỉnh phong, cả đám không chỉ bị trưởng lão phạt, còn bị chửi một trận không góc đầu lên nổi.

Ngay cả Cố trưởng lão cũng bị giáng chức, đã trở thành một đệ tử ngoại đường.

Tất cả biến hóa này đều do một tay Lâm sư thúc trước mắt tạo ra. Giờ ý tưởng duy nhất của bọn hắn là tạo được quan hệ tốt với đại ma vương này.

Lâm Phàm nhìn tình huống không giống dự tính của mình, cũng không biết phải làm sao.

Thôi, dù sao đều là sư diệt của mình, biết sai mà sửa là tốt rồi. Bản tông chủ không phải người thù vặt, bỏ qua việc các người làm bậy trên Vô Danh phong.

Giờ khắc này sắc mặt Lâm Phàm dần dần dịu đi rất nhiều:

- Ủm, không tồi, không tồi.

....

"Rầm."

Đúng lúc này, một tiếng sập cửa thật mạnh vang lên. Từ gian phòng gần đó, một người hùng hùng hổ hổ đi ra.

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời cười lên, thì ra là Lý Thuận sư diệt.

Giờ phút này Lý Thuận hai mắt đỏ bừng, nộ khí bốc tận trời. Hắn thấy các sư đệ đều đang tung hô quanh Lâm Phàm thì lại càng tức đến run rẩy cả người.

Lý Thuận có vô số lời muốn nói, nhưng không biết mở miệng thế nào. Hắn không dám can rờ, chỉ có thể dùng ánh mắt hung tợn cắn tức nhìn Lâm Phàm.

Hắn muốn để cho đối phương hiểu được, trong lòng mình có bao nhiêu phần nộ, bao nhiêu bất cam.

- Lý sư huynh, Lâm sư thúc đến.

- Lâm sư thúc, Lý sư huynh nhất định là vì nhìn thấy ngài tới mà hưng phấn kích động tới đỏ cả mắt.

Lý Thuận nghe được các sư đệ nói thì tí nữa ngã ngửa, thậm chí muốn chửi ầm lên: đám không có chí khí, ai kích động đến con mắt cũng đỏ!

- Lý Thuận, nhìn thấy Lâm sư thúc sao còn không tới ân cần thăm hỏi.

Cổ trưởng lão bị giáng chức giờ cũng đứng lên lỗi trong đám người, lạnh lùng nói

Hắn coi như thức thời, giờ chỉ biết ngoan ngoãn, hy vọng lập công chuộc tội, sau này còn có thể trở lại thành trưởng lão ngoại môn.

Lâm Phàm cười cười. Hắn không ngờ Lý Thuận tới bây giờ rồi vẫn còn có thể tỏ thái độ khó chịu với mình.

Phần tinh thần này đáng quý a.

Lâm Phàm tiến từng bước, Lý Thuận lại lùi theo từng ấy bước, lộ vẻ hơi sợ.

- Thì ra là Lý sư diệt. Chuyện cũ đã qua rồi, sư diệt không nên để ở trong lòng.

Lâm Phàm tiến lên, mặt hòa nhã vỗ vai Lý Thuận.

Lý Thuận nhú mào, không biết đối phương muốn thế nào.

Còn đám đệ tử ngoại đường, ánh mắt nhìn Lâm Phàm thúc lại hiện vẻ áy náy. Không ngờ Lâm sư thúc đại nghĩa như vậy, không tính toán hiềm khích trước kia.

Lý Thuận làm ra những việc quá phận như thế, nhưng Lâm sư thúc lại không chút oán hận. Phần bao dung này làm cho người ta kính nể a.

- Người muốn làm gì?

Lý Thuận cảnh giác nhìn Lâm Phàm.

- Ài, sư điệt không cần khẩn trương. Sư thúc có nghiên cứu qua về tướng số, hôm nay vừa nhìn thì phát hiện sư điệt có tướng mạo của bảo châu bị long đong, tài ngang thiên địa nhưng lại bị lấp vùi.

Lâm Phàm nghiêm trang nói ra những câu thần thần bí bí.

Lý Thuận sửng sốt, nhưng sau đó lại càng thêm cảnh giác.

- Sư điệt, cùng sư thúc tới đây, sư thúc giúp người khai quang. Hy vọng sư thúc không có đoán sai.

Lâm Phàm cười, vỗ bả vai Lý Thuận, sau đó hai người chậm rãi đi vào trong phòng.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Trương Nhị Cấu Và Phong Bất Giác Liên Thủ Biểu Diễn

oOo

Đệ tử ngoại đường Đan Đình phong đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ không biết rốt cuộc hai người này vào phòng làm gì.

Chẳng lẽ là muốn...

Các đệ tử vội vàng lắc đầu, sao có thể nghĩ sang loại chuyện dơ bẩn như vậy chứ? Nếu để cho Lâm sư thúc biết, còn không phải sẽ lột da bọn hắn.

Mọi người chờ sắp sốt ruột thì đột nhiên một tiếng kêu gào kinh thiên động địa truyền từ trong phòng ra.

Đã xảy ra chuyện?

Giờ khắc này mọi người cực kỳ hoảng sợ, vừa định tiến lên xem thử thì đã thấy Lâm Phàm bước ra.

- Ài, đáng tiếc người không phải.

Lâm Phàm tiếc nuối thở dài một tiếng.

Hóa ra tất cả chuyện này đều do mình suy diễn. Người bị trời đất đổ kị sao có thể dễ tìm như thế chứ.

Chỉ khổ cho Lý sư diệt, liên tục chịu hai lần đả kích, e là cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tàn phá nghiêm trọng.

Mọi người thấy Lâm sư thúc, lại nghe tiếng kêu thảm thiết trong phòng thì sắc mặt tái nhợt, bị hù đến liên tục lùi về sau, chỉ sợ sẽ gặp độc thủ.

Lâm Phàm khẽ lắc đầu, sau đó cất bước tiến về hướng dược viên.

Khi Lâm Phàm đã rời khỏi, đám đệ tử mới dè dặt tiến lên. Thấy Lý Thuận đang nằm trên đất run rẩy không ngừng thì ai nấy đều hít một hơi lạnh.

Lý sư huynh lại gặp đòn nghiêm trọng.

Giờ phút này Lý Thuận chỉ cảm thấy trời như sập xuống, trước mắt không còn ánh sáng, nhân sinh mất đi tất cả hy vọng. Loại đau đớn này tuy từng trải qua một lần, nhưng Lý Thuận vẫn không thể nào quên nổi.

- Sư thúc, sư diệt... lần sau... không dám... nữa...

Lý Thuận cực kỳ bi thương. Hắn đã thật sự sợ rồi.

Ban này, hai người vừa vào phòng, Lâm Phàm lảm nhảm những câu khó hiểu gì đó, sau đó đột nhiên ra chân. Vừa nhìn thấy cái chân giống như khai thiên tích địa phóng đến, Lý Thuận đã biết mình sẽ gặp bi kịch, mà quả nhiên hắn nghĩ không sai.

. . . .

Lâm Phàm từ Đan Đình phong lấy đi không ít thảo dược, khiến đám đệ tử đau lòng không thôi. Thế nhưng có lời của thái thượng trưởng lão, đau lòng cũng vô dụng.

Cuối cùng Lâm Phàm thoả mãn đi trở về.

Ngày mai sẽ xuất hành cùng mọi người, hắn nhất định phải luyện chế một ít đan dược đặc thù để phòng ngừa.

Lần này đi xa, Lâm Phàm tự đặt ra một mục tiêu nhỏ cho mình, đó là ít nhất tu vi phải đột phá đến Tiên Thiên trung giai.

Nếu có thể tiến thêm một bước thì càng tốt.

....

Ban đêm, trên Vô Danh phong đèn đuốc sáng trưng. Ánh sáng chiếu rọi khắp cả ngọn núi khiến nơi này tuy neo người nhưng lại không có cảm giác cô độc.

Lâm Phàm đang ở trong một căn phòng, tự luyện chế đan dược cho mình.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác thì bưng rượu và thức ăn đi tới phòng của Thiên Vũ.

Thiên Vũ đã tu luyện một ngày một đêm, mong sớm có thể trở lại tu vi như lúc đầu, giờ thấy đệ tử của sư thúc tiến vào thì ngừng lại, nhiệt tình tiếp đãi.

- Thiên Vũ sư huynh, đêm nay ba người chúng ta phải uống một trận đã đời mới được.

Trương Nhị Cầu cười đặt rượu và thức ăn lên bàn, sau đó rót đầy ba chén:

- Rượu này hôm nay đệ mới lấy từ một sư đệ có nghề gia truyền trong ngoại môn, xứng danh rượu ngon đấy.

- Được, hôm nay không say không về.

Thiên Vũ đã rất quen thuộc với hai người, đương nhiên không có từ chối.

Ba người cụng chén, vừa ăn uống vừa nói chuyện. Không quá bao lâu, rượu đã gần hết, mặt ba người cũng đỏ lên, đều có chút ngà ngà say.

- Mọi người xem, hiện giờ Vô Danh phong càng ngày càng tốt, thời gian nỗ lực của chúng ta không có uổng phí.

Giọng Trương Nhị Cầu giờ phút này đã hơi lè nhè.

- Đúng vậy.

Phong Bất Giác gật gật đầu.

Thiên Vũ thì không có bao nhiêu cảm giác, nhưng hẳn cũng hiểu, Vô Danh phong có thể trở thành như hiện tại cũng không dễ.

- Sư huynh, kỳ thật có đôi khi đệ nghĩ, nếu có thể trở lại ngoại môn thì thật tốt.

Phong Bất Giác nắc cục nói.

- Người muốn trở về?

Trương Nhị Cầu đang tươi cười, nghe thế lập tức lạnh nhạt hẳn, giọng nói dần dần có một tia bất thiện.

Nhưng Phong Bất Giác lại không cảm nhận được, tiếp tục lên tiếng.

Thiên Vũ tuy cũng đã hơi say, nhưng vẫn có thể cảm thụ được không khí biến hóa, vừa định mở miệng ngăn Phong Bất Giác lại thì đã không kịp.

- Vâng, trở lại ngoại môn thật tốt, chỗ nào cũng nhiều người, chỗ nào cũng náo nhiệt...

Phong Bất Giác cười nhẹ nói.

- Im miệng.

Giờ khắc này Trương Nhị Cầu bộc phát ra uy nghiêm của đại sư huynh:

- Sư đệ, người say quá hồ đồ rồi sao? Sao người lại nói ra được những lời này chứ? Nếu để cho tông chủ nghe được, còn không phải khiến tâm của ngài rét lạnh.

- Trương sư đệ đừng nóng, Phong sư đệ nhất định là uống nhiều quá nên mới vô ý nói vậy thôi.

Thiên Vũ vội vàng khuyên giải nói.

- Sư huynh, huynh tức cái gì vậy, đệ chỉ nói thật thôi mà. Huống hồ Vô Danh phong và tông môn đều là một nhà, đi đâu không phải đều giống nhau sao?

Phong Bất Giác ngăn Thiên Vũ lại, nhìn Trương Nhị Cầu mà nói.

"Choang..."

Trương Nhị Cầu ném thẳng chén rượu trong tay xuống đất, căm giận nói:

- Đúng vậy, Vô Danh phong và Thánh Tông là một nhà, nhưng người không thể nói ra lời như vậy. Tông chủ có đại ân với chúng ta, ngày đó người chịu nhục, là tông chủ giúp người tìm về mặt mũi, kéo người vào Vô Danh phong. Hiện giờ người sung sướng rồi nên muốn rời khỏi tông chủ, có phải là cảm thấy cái đầm nhỏ này không chứa nổi rồng là người đúng không?

Trương Nhị Cầu càng nói càng tức giận, thậm chí thiếu chút nữa động thủ.

- Hai người sao lại như vậy, đang vui vẻ tự nhiên lại ầm ĩ. Trương sư đệ, Phong sư đệ có ý nghĩ của riêng mình thôi mà. Còn Phong sư đệ, đệ tự nhiên lại nói tới chuyện này làm gì? Không phải cố ý chọc giận sư huynh của đệ sao?

Thiên Vũ vừa ngăn hai người đề phòng động chân động tay vừa nói.

- Sư huynh à, đệ chỉ nói vậy thôi mà. Đệ cũng không phải hạng người không tim không phổi, sao có thể rời đi được!

Phong Bất Giác nói.

- Hừ, Thiên Vũ sư huynh, huynh phân xử giúp cho. Tông chủ có ân tái tạo với bọn đệ, nếu bọn đệ có trở lại Thánh Tông chỉ cũng chỉ thành một trong mấy vạn đệ tử, không ai nhớ tới, mà ở nơi này thì được tông chủ xem như người nhà mà đối đãi. Tuy nói hai mà một, nhưng giờ hẳn lại chỉ ước được rời khỏi nơi này, huynh nói đó còn là con người hay không?

Trương Nhị Cầu thần sắc căm giận, trong đôi mắt đã tràn ngập tơ máu.

- Sư huynh, đệ nói vui như vậy chứ sao có thể rời đi. Tông chủ có đại ân với đệ, hưởng hồ Thánh Tông và Vô Danh phong vốn là một nhà, ở nơi nào cũng vậy, không bằng ở nơi mình thấy vui vẻ nhất. Hơn nữa hiện giờ Vô Danh phong đang phát triển, đệ cũng không thể đi, làm cho tông chủ lạnh tâm a.

Phong Bất Giác rống to lên, nói.

- Hừ.

Trương Nhị Cầu hừ lạnh một tiếng:

- Không uống nữa. Thiên Vũ sư huynh, sư đệ xin cáo từ.

Thấy sư huynh tức giận, Phong Bất Giác cũng luống cuống, vội vàng đuổi theo:

- Sư huynh, nghe đệ nói đã...

Đã chạy ra đến cửa, Phong Bất Giác mới quay đầu lại nói với Thiên Vũ:

- Sư huynh, sư đệ cáo từ trước.

- Ủ, đừng cãi nhau, cố giải thích với sư huynh của đệ đi.

Thiên Vũ giờ phút này có chút không yên lòng nói. Vừa mới hai người đấu khẩu kịch liệt cũng khiến hắn phải tự suy ngẫm.

Thiên Vũ ngồi ở trước bàn rượu rồi uống một mình. Có lẽ bọn họ nói đúng, coi như trở về cũng sẽ chỉ là một trong hàng nghìn hàng vạn đệ tử. Giờ Lâm sư thúc có ân tái tạo với mình, nếu căn cơ khôi phục mà rời đi, vậy còn tính là người không?

Trong phòng của Trương Nhị Cầu.

Hai người không hề cãi vã, ngồi đối diện, thì thầm nói:

- Sư huynh, được chưa?

- Ủm, lần này đệ rất khá, có tiến bộ rất lớn.

Trương Nhị Cầu cười hắc hắc. Hai người tối nay bắt tay diễn một màn, chính là muốn để Thiên Vũ sư huynh ở lại.

- Hê hê, là do kế của tông chủ quá tuyệt. Sư huynh, chúng ta mau nhìn xem bước tiếp theo là gì? Đệ muốn tranh thủ thời gian luyện tập trước, tránh để sai lầm.

Phong Bất Giác cảm giác màn trình diễn vừa rồi của mình còn chưa đủ hoàn mỹ, âm thanh chưa đủ kịch liệt, chưa đủ đi vào lòng người.

Thế nhưng hiện giờ mình có thể diễn như vậy cũng đã là tiến bộ không ít.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Sự Thúc Đến Phát Đan Dược

oOo

Hôm sau, mặt trời vừa ló lên từ phía Đông, trên ngọn núi thứ mười của tông chủ, một con thuyền dài tới trăm trượng trôi nổi trên không trung, che khuất bầu trời, khí thế cuộn cuộn. Hào quang chạy dọc theo những đường hoa văn kỳ lạ trên thân thuyền, có lẽ là trận pháp.

Lâm Phàm cảm thấy rất hứng thú với chiếc thuyền lớn này, rất tò mò với nguyên lý để thuyền lơ lửng.

- Ngục trưởng lão, hành trình lần này giao cho người phụ trách.
- Rõ, thưa thái thượng trưởng lão.

. . . .

Lâm Phàm đứng ở cạnh, nhìn Ngục trưởng lão dẫn đội lần này, cảm giác toàn thân người này tản ra một loại khí tức làm người ta cảm thấy rất nguy hiểm.

Tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai.

Lần này tổng cộng có hai mươi đệ tử nội môn xuất hành.

Trong đó có một người Lâm Phàm nhận ra, chính là Tông Hận Thiên, còn những người khác thì đều không biết.

Thế nhưng tất cả đệ tử ngoại môn xuất hiện ở đây đều có khí thế bưng bưng, đều là thiên kiều chi tử.

Lâm Phàm đứng lẫn với bọn họ lại hóa thành có chút bình thường.

Mà trong lúc Lâm Phàm nhìn bọn họ, những đệ tử nội môn này cũng đánh giá Lâm Phàm.

Bọn họ không biết người này là ai, chưa từng gặp qua trong khu nội môn.

Mục tiêu của hành trình lần này là chém giết hung thú, cho nên những người được chọn lựa đều là chiến lực đứng đầu trong tông, tất nhiên đều nổi danh, chỉ một mình Lâm Phàm lạ mặt.

- Ngục trưởng lão, lần này ngoại trừ chém giết hung thú thì còn cần phải bảo vệ tốt Lâm sư đệ.

Vô Nhai trưởng lão đắn đo thật kỹ. Tuy chém giết hung thú rất quan trọng, nhưng bảo vệ Lâm Phàm càng quan trọng hơn.

- Vâng, trưởng lão.

Ngục trưởng lão kinh ngạc một thoáng, đánh mắt nhìn thoáng qua Lâm Phàm, cũng hiểu rõ được nhiều chuyện.

- Tốt, rời núi.

Giờ khắc này Vô Nhai trưởng lão hô to một tiếng. Hai mươi đệ tử nội môn cùng bay lên con thuyền trôi nổi trên không.

Lâm Phàm nhìn thấy từng sư điệt bay lên, cũng không biết phải làm sao, hẳn không biết bay a.

Nhưng nơi này có mặt nhiều sư điệt như vậy, hẳn sao có thể bỏ lại mặt, bởi vậy dùng sức dậm một cái thật mạnh, như đạn pháo mà nhảy lên thuyền.

(Lên cảnh giới Nhập Thần mới có thể bay lượn)

Vô Nhai lắc đầu cười khổ, cũng không biết chuyện đi này sẽ xảy ra cái gì, nhưng có lẽ không có gì nguy hiểm vì tông chủ nói đã chuẩn bị trước.

Nhiều lắm chỉ ăn chút khổ mà thôi.

Lâm Phàm đứng trên thuyền, tò mò nhìn trái nhìn phải rồi lấy tay sờ thử.

"Đình, chúc mừng phát hiện Thanh Minh Chiến Chu."

"Thanh Minh Chiến Chu: do đá Thiên Địa Huyền Tinh và hài cốt của Phi Dực Tam Đầu Giao rèn đúc thành."

....

Giờ phút này đám đệ tử nội môn nhìn thấy Lâm Phàm cứ nhìn trái nhìn phải như nhà quê lên tỉnh thì có chút khinh thường.

- Vị sư đệ này, sao chưa từng thấy qua người nhỉ?

Một gã đệ tử nội môn mở miệng hỏi. Đệ tử nội môn tuy không ít, nhưng chỉ cần có chút nổi bật thì bọn hắn đều biết. Lâm Phàm quá lạ mặt, mọi người cũng muốn biết lai lịch.

Lâm Phàm nhìn đệ tử nội môn này, biết mục đích của đối phương là gì, mỉm cười nói:

- Sư điệt, người nói sai rồi. Ta là Lâm Phàm, tông chủ Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong, theo vai vế người phải gọi ta là sư thúc.

Lâm Phàm vừa nói ra đã khiến đám đệ tử ngoại môn đang khoanh chân ngồi kinh ngạc vạn phần.

Bọn hắn thân là đệ tử nội môn, đương nhiên biết rõ mọi chuyện trong tông, kể cả việc tông chủ đã ban thưởng Vô Danh phong ra ngoài. Thế nhưng bọn họ cũng không quá chú ý đến chuyện này.

Không ngờ người trước mắt lại chính là người được tông chủ ban ngọn núi, đúng là khiến bọn họ có chút kinh ngạc.

Đệ tử nội môn kia vừa nghe thế thì nhú mày một cái, sau đó nhìn trời, không tiếp tục nói chuyện với Lâm Phàm.

Đệ tử nội môn, đặc biệt là nhóm thiên kiều này, sao có thể tùy tiện gọi một người là sư thúc được, nhất là với người ở trong mắt họ chẳng qua có vận khí nghịch thiên, được tông chủ ban ơn nên mới có vai vế cao.

- Ô, sư diệt, sao ngươi không nói chuyện nữa?

Lâm Phàm muốn trêu tên đệ tử nội môn này một chút.

Đúng lúc này, Thanh Minh Chiến Chu khẽ chấn động, không ngừng nâng độ cao. Lâm Phàm cũng không chơi nữa, tựa vào một bên thuyền, ngắm nhìn cảnh sắc bên dưới.

Thuyền càng lúc càng bay cao, vật thể bên dưới cũng càng lúc càng nhỏ. Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm được nhìn toàn cảnh Thánh Tông như thế.

Thật đẹp...

Cả Thánh Tông khổng lồ cứ dần thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn bằng một chấm đen, bị chiến thuyền bỏ lại ở phía sau.

- Lộ trình tới Phiêu Miểu Tuyết phong là một ngày. Hung thú Tiểu Thiên Vị Tuyết Vương Sư cần săn giết lần này là đời sau của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư, cực kỳ mạnh mẽ, không thể liều mạng.

Giờ phút này Ngục trưởng lão bước ra khỏi buồng điều khiển con thuyền, mở miệng nói.

- Ngục trưởng lão, Tuyết Vương Sư này ở Tuyết phong sẽ tăng không ít thực lực, chỉ sợ lấy tu vi của chúng ta còn không phải đối thủ.

Tông Hận Thiên nói.

Lâm Phàm ở một bên nghe, cũng gật đầu đồng ý. Hung thú trời sinh cường hãn hơn nhân loại rất nhiều, dù là tu vi ngang nhau, nhân loại cũng sẽ bị chúng dễ dàng nghiền áp.

Nếu tình huống không đúng, Lâm Phàm cũng đã nghĩ kỹ, ăn thân bỏ chạy, không chút do dự.

Thế nhưng tông môn hành động nhất định là có lý do, không thể nào để cho đệ tử đi chịu chết vô ích.

- Vốn là như vậy, nhưng theo tình báo, Tuyết Vương Sư vừa mới sinh con, tu vi giảm nửa. Mục đích lần này của chúng ta chính là cướp đoạt Tuyết Vương Sư con.

Ngục trưởng lão bình tĩnh nói, nhưng cũng biết, lần này chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy.

Tuyết Vương Sư, tuy toàn thân là bảo, nhưng con con mới là quan trọng nhất. Thánh Tông muốn có, những tông môn khác cũng đều chung ý nghĩ.

Chỉ sợ lại là một hồi long tranh hổ đấu.

- Tuyết Vương Sư không đáng sợ, nhưng các sư đệ cần cẩn thận những tông môn khác, đặc biệt là Phong Thiên Tông.

Mặt Tông Hận Thiên trầm xuống, nói.

Hắn sẽ không bao giờ quên tên thiên kiều Phong Thiên Tông đã hủy căn cơ của Thiên Vũ sư đệ.

Hiện nay Thiên Vũ sư đệ sinh tử không rõ, không biết đã đi đâu về đâu.

- Sư huynh, huynh muốn nói tới một trong ba đại thiên kiêu của Phong Thiên Tông – Lăng Ngao sao?

Một gã đệ tử nội môn hỏi.

- Đúng vậy, các vị sư đệ nếu nhìn thấy người này thì cần cẩn thận.

Tông Hận Thiên nói. Nếu giao thủ một lần nữa, hẳn cũng không có năm chắc có thể trốn thoát từ tay đối phương.

Thế nhưng lần này không phải ở trong cấm địa, không ai dám tùy tiện hạ sát thủ.

Lúc này Lâm Phàm cảm giác không khí hiện trường có chút áp lực, không khỏi cười cười:

- Các vị sư đệ, võ đạo một đường luôn phải đối đầu sinh tử. Hiện giờ sắp gặp phải một hồi ác chiến, sư thúc có gấp gáp chế tạo được một ít đan dược, bây giờ phân phát cho mọi người, nếu gặp nguy hiểm thì cứ ném đan dược này về phía đối phương, có lẽ sẽ có chút tác dụng.

Lâm Phàm lấy ra loại đan dược đặc biệt do mình luyện chế rồi phát cho mỗi người mấy viên.

- Đây là đan dược gì vậy, tại sao chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ?

- Ném về phía đối phương? Ném cái này qua thì có lợi gì?

....

Giờ phút này, mỗi đệ tử nội môn đều vô cùng nghi hoặc, không biết đan dược này có chỗ lợi gì.

- Còn không cảm tạ Lâm sư thúc.

Ngục trưởng lão mở miệng nói.

Trước khi đi, Thái thượng trưởng lão Vô Nhai đã dặn dò thật kỹ hãn bảo vệ người trước mặt, sợ là người này có địa vị khá cao trong tông.

Hiện giờ hãn sao có thể nhìn không ra những đệ tử nội môn trên thuyền không quá coi trọng vị sư thúc này, bởi vậy lên tiếng giúp đỡ một phen.

Ngục trưởng lão mở miệng, đám đệ tử nội môn tự nhiên không dám phản bác, cùng hô lớn một tiếng ‘cảm tạ Lâm sư thúc’, thế nhưng cũng không để ý quá nhiều tới mấy viên đan này, chỉ tiện tay cất đi.

Nếu quả thật gặp nguy hiểm, cũng không ngại thử một lần.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Vùng Trời Này Lại Mềm Mại Như Thế

oOo

Phong cảnh đời đời, nhật nguyệt luân phiên.

Lâm Phàm đang rất buồn bực, bởi ở trên Thanh Minh Chiến Chu không có một ai chịu nói chuyện với hắn.

Chẳng lẽ lớn lên đẹp trai quá thì sẽ bị người đổ kị như vậy sao?

Cuối cùng, Lâm Phàm đành một mình ra phía sau Thanh Minh Chiến Chu, lấy từ túi chứa đồ ra một cái lò luyện đan.

Lâm Phàm đã đáp ứng tông chủ là sẽ không thi triển ‘nhất niệm thành đan’ trước mặt người khác, bằng không nhất định trang bức trước mặt đám sư đệ này một cái, để cho đám này hiểu rằng không nhìn tới sư thúc là tổn thất của các người.

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền đến. Chỉ thấy phía sau Thanh Minh Chiến Chu đột nhiên xuất hiện một chiếc chiến thuyền xa lạ.

Chiến thuyền này so với Thanh Minh Chiến Chu thì lớn hơn nhiều.

- Đó là chiến thuyền của Phong Thiên Tông.

Một gã đệ tử ngoại môn kinh hô lên.

- Phong Thiên Tông có ý gì đây?

- Mọi người xem, người đứng phía trước chiến thuyền kia là ai?

Giờ khắc này nhóm đệ tử nội môn biến sắc, có chút căm giận.

- Hẳn là Lăng Ngạo.

Trong mắt Tông Hận Thiên lóe lên sự phẫn nộ, tay nắm chặt đến độ bàn tay trắng bệch, run rẩy.

Lâm Phàm giờ cũng nhìn rõ thanh niên đứng ở đầu mũi chiến thuyền kia: hai tay chấp sau lưng, tóc dài bay múa trong gió, ánh mắt coi khinh trời đất khóa chặt lấy Thanh Minh Chiến Chu.

Quả thật là một thiên kiêu chi tử a.

Lâm Phàm cảm nhận được từ trên người đối phương một luồng bức khí cực kỳ nồng nặc. Đây là người có bức khí thâm hậu nhất mà Lâm Phàm gặp cho tới giờ.

Lúc này, trên chiến thuyền của Phong Thiên Tông, một đám đệ tử cười ầm lên.

- Một trận chiến kia của Lăng sư huynh, đám người Thánh Tông còn không phải bị hù đến tè ra quần.

- Ha ha, lần lịch lãm cấm địa trước, Lăng sư huynh đã tiêu diệt một gã thiên kiêu của Thánh Tông, cũng không biết đám người Thánh Tông này giờ mang vẻ mặt gì.

- Ha ha, hành trình tới Phiêu Miếu Tuyệt phong này, chỉ cần có Lăng sư huynh, đệ tử các tông môn khác còn không phải khóc thét.

....

Khuôn mặt anh tuấn của Lăng Ngạo lạnh như băng, như là một vị hoàng giả hiên ngang trời đất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đám người Thánh Tông ở phía trước, miệng nở một nụ cười khinh miệt.

Trên Thanh Minh Chiến Chu.

Một đám đệ tử nội môn tức tới mặt đỏ bừng. Phong Thiên Tông thật sự là khinh người quá đáng, trời đất bao la, chỗ nào không đi lại đi sau Thanh Minh Chiến Chu, còn không phải là để mĩa mai?

- Lăng Ngao, Phong Thiên Tông các người là có ý gì?

Tông Hận Thiên tức giận quát.

- Ha ha...

Lăng Ngao cười lạnh hai tiếng, âm thanh vang rõ như trong cả vùng trời này chỉ có tiếng cười của hắn.

- Vùng trời này chẳng lẽ là của Thánh Tông các người chắc?

- Người...

Tông Hận Thiên á khẩu không trả lời được.

Lâm Phàm nhìn hết trong mắt, đặc biệt chán ghét mấy tiếng “ha ha” này, nghe như đang mĩa mai cả bản đại gia vậy.

Giờ khắc này Lâm Phàm đột nhiên nhảy lên phần đuôi thuyền.

Chắp hai tay sau lưng, ánh mắt chăm chú nhìn hư không, vạt áo nhẹ bay, Lâm Phàm bình thản nói:

- Bản tọa sắp thu vùng trời này để luyện đan, mời tông hữu phía sau lập tức rời đi.

Giờ phút này đệ tử nội môn Thánh Tông nhìn thấy Lâm Phàm đứng ở đuôi thuyền thì cũng đều kinh ngạc vạn phần, không biết người này rốt cuộc là muốn làm gì?

Ngực trường lão thì biến sắc, cảnh giác chú ý, nếu tình huống không đúng, sẽ lập tức ra tay.

- Ha ha...

Lăng Ngao cười lớn một tiếng, thật là lần đầu tiên nghe được việc buồn cười như thế, cũng không có để ở trong lòng.

Đám đệ tử Phong Thiên Tông lại càng cười vang.

- Gã kia có phải là điên rồi không, thu thập vùng trời này để luyện đan, khoác lác cũng kinh thật.

- Đệ tử Thánh Tông khôi hài thật, chẳng trách sao gã thiên kiều gì đó của bọn hăn bị Lăng sư huynh phát tay một cái là diệt...

Lâm Phàm khẽ lắc đầu, vung tay phải, chiếc lò luyện đan lập tức bay lên.

Mắt Lâm Phàm lóe lên một cái, miệng nở nụ cười tiện tiện.

Đệ tử nội môn Thánh Tông nhìn thấy hành động của Lâm Phàm thì đều cực kỳ kinh ngạc, không biết Lâm sư thúc này muốn làm gì.

- Vô căn chi hỏa.

Giờ khắc này, bên dưới chiếc lò đột nhiên bốc lên một ngọn lửa, thế hừng hực thiêu đốt.

- Thiên địa.

Lâm Phàm quát một tiếng, tay trái giống như đang nắm lấy vật gì đó trong trời đất, sau đó ném vào trong lò đan.

Một màn này làm mọi người há hốc miệng, không rõ đây là ý gì.

Mà giờ khắc này Lâm Phàm cũng không hiểu chính mình đang làm gì, động tác tóm không khí chỉ để hù người mà thôi.

Mấu chốt là để che mắt cho hăn ném Đại Phàm Ca vào trong lò.

Thời gian dần dần trôi qua.

Phía trên lò đan có khói trắng bốc ra mù mịt, giống như thực sự đang luyện chế vùng trời này.

Thế nhưng Lăng Ngao vẫn giữ nụ cười khinh miệt trên miệng, không tin đối phương làm được trò trống gì.

"Àm..."

Ngay một khắc này, một tiếng nổ vang phát ra, chiếc lò đan rung lên kịch liệt, giống như chuẩn bị nổ tung.

Lâm Phàm biến sắc, mặt hốt hoảng, giống như chuyện kinh khủng gì đó sắp xảy ra, vội hô to:

- Không tốt, tông hữu phía sau xin cẩn thận, lò muốn nổ.

Lâm Phàm vội vàng một chưởng đẩy nắp lò ra, lập tức một luồng sương trắng dày đặc từ trong đó bốc lên, theo hướng gió bay về phía Phong Thiên Tông.

Lăng Ngao khẽ lắc đầu, lộ vẻ vô cùng là khinh thường, cho rằng Lâm Phàm chỉ giỏi lòe thiên hạ, không đáng giá nhắc tới.

- Ha ha, gã đệ tử Thánh Tông kia đúng là kẻ ngu.

- Luyện đan mà luyện thành như vậy, đúng là đệ nhất thiên hạ, ngay cả cộng lông cũng không xuất hiện.

....

- Lâm sư thúc, sư thúc rốt cuộc là đang làm gì vậy?

Giờ phút này, trong nhóm đệ tử nội môn Thánh Tông có người không nhìn được lên tiếng, bởi dù sao việc này cũng thật mất mặt.

- Không vội, cứ để cho bọn hăn cười nốt đã.

Lâm Phàm cười khẽ, thu hồi lò luyện đan, sau đó chấp tay sau lưng, mặt không đổi sắc nhìn Phong Thiên Tông.

Lăng Ngao đột nhiên phát hiện có cái gì đó không đúng, một luồng khí tức cuồng bạo từ trong cơ thể hắn muốn bạo phát ra.

- Không ổn...

Giờ khắc này Lăng Ngao mới nghĩ ra sương trắng kia có vấn đề

- Đừng hít thở, sương trắng có vấn đề.

Lăng Ngao quát lớn một tiếng, một quầng sáng xuất hiện bao bọc lấy thân thể hắn, thế nhưng đã muộn.

Đám đệ tử phía sau cũng đều đã hít phải sương trắng.

- Aaaa... Lăng sư huynh, đệ muốn bạo phát.

- Sao lại là cảm giác này chứ.

- Chỗ đó đau chết mất.

. . . .

Trên chiến thuyền của Phong Thiên Tông đột nhiên phát ra những tiếng gầm rú.

Tiếp sau đó là những âm thanh giống như khi người ta đóng cọc.

Đám người Tông Hận Thiên nghe âm thanh từ bên chiến thuyền của Phong Thiên Tông truyền tới thì đều rất nghi hoặc, không rõ đó là tiếng gì.

Lâm Phàm cười khẽ một tiếng, từ đuôi thuyền nhảy xuống rồi thở dài, vô cùng đau lòng nói.

- Thiên địa chi bi a, cực kỳ bi thảm, thiên lý nan dung.

- Ài...

.....

- Sự thúc, bọn họ bị làm sao vậy?

Một gã đệ tử nội môn nhin không được hỏi.

- Người muốn biết?

Lâm Phàm quay đầu hỏi.

- Vâng.

Tên đệ tử nội môn kia vội đáp.

- Nuốt viên đan dược này vào là biết.

Lâm Phàm lấy ra ra một viên đan, ném cho đối phương. Có lẽ sau khi đối phương sử dụng sẽ không đến mức oán hận mình đâu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm giống như cao thủ tịch mịch, bước tới phía đầu chiến thuyền, nhìn về dãy núi tuyết trắng xóa phía trước.

Thành Dung Thiên, chúng ta đã đến.

Vùng trời này đang dang rộng cánh tay nghênh đón tiểu gia ta.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Quá Sung Sướng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thành Dung Thiên do hai đại thế gia Thái, Sở chưởng quản, vẫn luôn minh tranh ám đấu cả trăm năm qua vì mục đích thống nhất nơi này.

Sở gia.

- Phụ thân đại nhân, người của các đại tông môn sẽ tới đây sau bốn canh giờ nữa. Lần này là cơ hội của Sở gia chúng ta.

Lúc này một gã thanh niên cung kính đứng trước mặt một nam tử trung niên mà nói.

- Lần này Sở gia có kéo quan hệ được với tông hay không là phải xem muội muội của con.

Mắt gia chủ Sở gia lóe sáng. Nếu lần này thành công, như vậy chủ nhân của thành Dung Thiên chỉ có thể là Sở gia.

- Con hiểu ạ.

Thanh niên gật gật đầu.

....

Tới gần Phiêu Miểu Tuyết phong, bầu trời bắt đầu xuất hiện tuyết rơi, cả vùng trời chỉ là một màn tuyết yên lặng.

- Sự thúc...

Giờ phút này, nhóm đệ tử nội môn đi tới trước mặt Lâm Phàm, ánh mắt có chút khác thường.

Chiến thuyền của Phong Thiên Tông đã đi mất, mà gã đệ tử nội môn dùng thử đan dược Lâm Phàm ném cho cũng đã được đỡ đi nghỉ ngơi.

Trong mắt nhóm đệ tử Thánh Tông này, tất cả chuyện vừa xảy ra thật sự quá kinh khủng.

- Chúng ta vào thành, hay là lên núi luôn?

Lâm Phàm hỏi.

- Sự thúc, chúng ta lên núi, tạm thời dựng trại nghỉ ngơi ở đó để đợi thời cơ công phạt Tuyết Vương Sư.

- Ồ.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Từng chiếc chiến thuyền thật lớn bay qua bầu trời của thành Dung Thiên. Dân chúng trong thành ngẩng đầu mà nhìn, trong mắt đã tràn ngập kính sợ cùng vui mừng.

Tuyết Vương Sư xuất hiện ở Phiêu Miểu Tuyết phong là một hồi tai nạn với thành Dung Thiên.

Vô số hung thú từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, vây quanh thành Dung Thiên, khiến vô số người chết oan. Giờ có người của các đại tông môn tới, nhất định có thể giải quyết khó khăn cho nơi đây.

- Phụ thân, người của các tông môn tới rồi.

Trong đình viện của Thái gia, một gã thiếu niên ngửa mặt lên trời mà nhìn từng chiếc thuyền khổng lồ che lấp bầu trời bay qua.

- Ca ca, sao những chiếc thuyền kia lại biết bay?

Một tiểu la ly đứng cạnh thiếu niên giơ ngón tay nhỏ bé trắng nõn chỉ lên chiến thuyền trên trời, hỏi bằng giọng non nớt ngọt ngào.

Mái tóc đen mượt được buộc túm gọn gàng, đôi mắt to tròn lấp lánh như hai hòn ngọc, đôi má đỏ hây hây như thẹn thùng dưới ánh mặt trời...

- Đó không phải là thuyền, đó là chim đấy.

Thiếu niên xoa nhẹ đầu muội muội, cười một cái thật tươi, có điều trong nụ cười này lại lộ ra sự lo lắng.

- Dạ.

Tiểu la ly chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, ngẫm nghĩ tại sao lại có loài chim trông lạ như vậy.

- Hăng nhi, lần này sợ là Sở gia sẽ không ngồi im đâu.

Gia chủ Thái gia thở dài nói.

- Phụ thân, các đại nhân của các tông chắc sẽ không hỏi đến việc thế tục đâu.

Thái Hăng nhẹ giọng nói, thế nhưng trong giọng nói lại lộ rõ sự không tự tin.

- Ài, chuyện không đơn giản như vậy đâu. Các đại nhân này cũng là người, cũng đều có thứ yêu thích.

Thái Hăng không nói gì, chỉ xoa nhẹ đầu tiểu la ly...

....

Rất nhanh, chiến thuyền lướt qua thành Dung Thiên, đáp lên một khoảng đất rộng trên Phiêu Miểu Tuyết phong.

- Đến rồi, tạm thời dựng trại ở đây. Có lẽ sẽ phải ở lại vài ngày đấy.

Ngục trưởng lão xem xét tình huống chung quanh, thấy nơi này có không ít mãnh thú, nhưng không ảnh hưởng nhiều lắm, đợi lát nữa tiêu diệt là được.

Lâm Phàm bước xuống chiến thuyền, nhìn bầu trời. Những đệ tử nội môn thì bắt đầu chuẩn bị dựng trại và cảnh giới xung quanh.

- Trưởng lão, đệ tử xin mang các sư đệ đi thanh lý hung thú xung quanh.

Tông Hận Thiên nói.

- Ừm, cũng tốt, nhưng phải cẩn thận đấy.

Ngục trưởng lão gật đầu đáp.

Lâm Phàm nghe thấy mọi người muốn đi giết hung thú thì sáng mắt lên. Hắn xuất môn là vì để thăng cấp, giờ có cơ hội kiếm exp sao lại bỏ qua được.

- Sư đệ đừng vội, sư thúc đi cùng với người.

Lâm Phàm nói.

- Sư đệ, đệ cùng ta đợi ở đây là được rồi, những chuyện nhỏ nhặt này giao cho các đệ tử là đủ.

Ngục trưởng lão cũng không muốn Lâm Phàm biến mất ở trước mặt mình, như vậy rất khó để đảm bảo an toàn của hắn.

- Không sao, đệ cũng cần phải tôi luyện. Có các sư đệ đi cùng sẽ không có chuyện gì đâu.

Lâm Phàm đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nếu không sau này hối hận không kịp.

Ngục trưởng lão thấy Lâm Phàm đã quyết ý thì cũng không nói được gì thêm, chỉ biết quay sang dặn Tông Hận Thiên:

- Hận Thiên, nhớ bảo vệ sư thúc.
- Vâng thưa trưởng lão.

Tông Hận Thiên gật gật đầu.

Vốn lúc đầu hắn cũng rất chướng mắt Lâm Phàm, nhưng sau chuyện trên chiến thuyền, một lò đan không biết tên khiến đám đệ tử Phong Thiên Tông kêu thảm liên tục thì Tông Hận Thiên đã tăng vọt hảo cảm với Lâm Phàm.

- Mấy người các người cũng cùng đi đi.

Để đảm bảo an toàn, Ngục trưởng lão phái ra mười lăm trên tổng số hai mươi đệ tử nội môn đi cùng với Lâm Phàm. Nếu không phải cần ở đây trông chừng và đợi lát nữa người của các tông môn khác tới họp bàn nghiên cứu chiến thuật hành động thì hắn cũng muốn đi theo cho an tâm.

Sau đó, Lâm Phàm dẫn một đám sư điệt đi sâu vào núi.

- Các sư điệt à, sư thúc muốn thương lượng với các người một việc.

Dọc đường đi, Lâm Phàm mở miệng nói.

- Sư thúc có gì cần cứ sai bảo, sao lại nói là thương lượng?

Tông Hận Thiên cười nói.

Lâm Phàm đã nghĩ sẵn, đây thật sự là cơ hội trời cho, mười lăm tên sư điệt mỗi người đều không phải tầm thường, giết một đám tiểu hung thú còn không phải dễ như trở bàn tay.

- Bản sư thúc muốn luyện một lò đan dược, nhưng lại thiếu tinh huyết của hung thú, bởi vậy đợi lát nữa các người chỉ cần bắt hung thú lại để bản sư thúc tới giết là được.

Lâm Phàm nói.

- Rõ.

Tông Hận Thiên gật gù đầu, tuy rằng không biết vì sao sư thúc muốn bọn hắn làm vậy, nhưng nhất định là sư thúc có lý do của mình.

Mười sáu người cùng tiến về phía trước.

Bỗng một tiếng rống của hung thú truyền đến. Nếu là lúc trước, gặp những hung thú này, Lâm Phàm chạy còn không kịp, sao dám đánh. Thế nhưng hiện giờ không giống lúc xưa, không chỉ tu vi của hắn tăng mà bên dưới còn đến mười lăm tay đảm miễn phí.

Mặc kệ là hung thú ‘ngưu’ thể nào, giờ cũng chỉ có thể ôm hận a.

Giờ khắc này một con hung thú xuất hiện trước mặt đám người Lâm Phàm.

Nhập Thần sơ giai.

- Ủm, cũng không tệ lắm

Lâm Phàm rất mừng, phất tay:

- Các sư điệt, lên nào.

Đám người Tông Hận Thiên lập tức xông tới.

Tam Văn Xích Hồ vốn đang đi dạo trên Tuyết phong, giờ thấy mười lăm người tản ra khí tức cường giả, như lang như hổ phóng về phía mình thì bị hù đến dựng hết cả lông, muốn co giò bỏ chạy.

Nhưng kết cục của nó sớm đã được định, làm sao chạy nổi?

Tông Hận Thiên chỉ dùng một tay đã trấn áp được Tam Văn Xích Hồ. Áp lực cực mạnh ép xuống khiến Tam Văn Xích Hồ phun máu tươi như điên, lập tức mất đi sức chiến đấu.

- Sư thúc nhận hàng.

Tông Hận Thiên xách Tam Văn Xích Hồ ném về phía Lâm Phàm.

Hai mắt Lâm Phàm tỏa sáng, cười tươi roi rói.

- Tốt.

- Súc sinh, ném thử tuyệt sát chỉ của tiểu gia.

Lâm Phàm hô to một tiếng, phát động Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ, đầu ngón tay phát sáng, chân nguyên ngưng tụ thành một mũi tên nhọn đâm thẳng vào sọ não con hung thú.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần sơ giai Tam Văn Xích Hồ."

"Đinh, chúc mừng gia 10 triệu tăng exp."

"Đinh, chúc mừng đạt được Vuốt của Tam Văn Xích Hồ."

"Vuốt của Tam Văn Xích Hồ: tài liệu luyện khí."

"Đinh, chúc mừng đạt được Nội đan của Tam Văn Xích Hồ."

"Nội đan của Tam Văn Xích Hồ: tính âm hàn, tài liệu luyện đan."

Giờ khắc này Lâm Phàm vui cười híp mắt, thu chiến lợi phẩm vào túi chứa đồ, sau đó tiếp tục chờ các sư điệt đưa mời tới.

Kiểm exp kiểu này thật sự quá là thoải mái.

Lấy tu vi của Lâm Phàm hiện tại, căn bản là không giết nổi những hung thú này. Nhưng giờ có lính đánh thuê miễn phí, sao lại còn bó tay được.

- Các sư điệt, cố lên, kiếm nhiều hung thú một chút.

Giờ khắc này Lâm Phàm hô to nói, chỉ ước một lúc được ném cho đến vài con để mình thoải mái.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Thăng Cấp, Công Năng Mới

oOo

Giờ phút này, Lâm Phàm đã ăn hôi được mấy con hung thú Nhập Thần sơ giai, cười vui đến toét miệng.

Một trăm triệu exp vừa đây, lập tức có thể tiến vào Tiên Thiên trung giai, sức chiến đấu tăng mạnh, có vốn để độ sức với cả cảnh giới Nhập Thần.

- Sư thúc, hàng đến...

Một thi thể hung thú khổng lồ lại được Tông Hận Thiên ném tới.

- Xem chỉ.

Lâm Phàm hô to một tiếng, lập tức hóa kiếp cho con hung thú.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần cao giai Huyết Giác Tử Dực Long."

"Đinh, chúc mừng gia tăng 300.000 exp."

"Đinh, chúc mừng Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng đột phá bình cảnh."

"Đinh, tu vi đột phá Tiên Thiên trung giai (0/200.000.000)."

"Đinh, chúc mừng mở ra công năng dung hợp."

"Đinh, chúc mừng đạt được sừng của Huyết Giác Tử Dực Long."

"Sừng Huyết Giác Tử Dực Long: tài liệu luyện khí."

"Đinh, chúc mừng đạt được một giọt tinh huyết của Huyết Giác Tử Dực Long."

"Tinh huyết Huyết Giác Tử Dực Long: sau khi sử dụng, trở thành nửa người rồng."

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường hãn tràn ngập toàn thân, cường đại đến mức Lâm Phàm cũng có chút không dám tin.

Có điều để Lâm Phàm đau đầu là đã đột phá bình cảnh rồi nhưng exp lại không giảm như những lần trước, ngược lại tăng lên gấp đôi.

Về phần công năng dung hợp thì khiến Lâm Phàm khá tò mò.

Chỉ là giờ không phải thời gian kiểm tra, các sư điệt còn đang đợi hăn.

- Sư thúc, thế nào rồi ạ?

- Đủ rồi, tài liệu đã không thành vấn đề. Lần này sư thúc phải đa tạ các sư điệt. Chờ sau khi trở về, sư thúc sẽ luyện chế một ít đồ tốt cho các người.

Đám người Tông Hận Thiên cũng chỉ cười cười gật đầu, không để ý quá nhiều.

Tiếp đến, cả đoàn tiếp tục thanh lý những hung thú xung quanh, đều chỉ là Tiên Thiên tới Nhập Thần sơ giai, Lâm Phàm cũng không có để trong mắt. Cho tới khi nơi này đã trở nên an toàn, mọi người mới dừng tay.

- Sư thúc, đã không còn sớm, chúng ta trở về thôi ạ. Hẳn là Ngục trưởng lão cũng đã bàn bạc xong với người của các tông khác, không biết kế hoạch thảo phạt Tuyết Vương Sư thế nào nữa.

Trên mặt Tông Hận Thiên lộ chút lo lắng.

Tuyết Vương Sư này có cảnh giới Tiểu Thiên Vị, căn bản không phải những hung thú Nhập Thần họ vừa đánh giết có thể sánh bằng. Tuy rằng vừa sinh con khiến tu vi tụt nhanh, nhưng vẫn không phải bọn họ có thể đối phó.

- Ngày mai không thể liều mạng, mà dù phải liều mạng thì cũng phải để các tông môn khác lên trước. Nhớ lấy, không được sĩ diện kích động.

Lâm Phàm nói.

- Sư thúc, như vậy sao được? Hành trình lần này ngoại trừ thảo phạt Tuyết Vương Sư còn là vì muốn tạo dựng uy phong cho tông môn, sao có thể để các tông khác qua mặt chứ?

Tông Hận Thiên nói.

Lâm Phàm đảo cặp mắt trắng dã nhìn Tông Hận Thiên. Đầu gối này có thể sống đến bây giờ cũng thật là kỳ tích.

- Ngày mai nghe sư thúc chỉ huy.

Lâm Phàm nói.

Tông Hận Thiên tuy rằng không đồng ý với ý tưởng của sư thúc, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

. . . .

Trở lại khu nghỉ tạm, Ngục trưởng lão không ở đây mà đã cùng với mấy đại tông môn khác đi bàn bạc chiến thuật ngày mai.

Lâm Phàm cũng không quá để ý. Giờ phút này trong đầu hắn chỉ nghĩ tới công năng dung hợp kia.

Hắn cho rằng đây nhất định sẽ là một công năng rất ‘ngầu’, bởi vì từ trước đến nay, công năng được hệ thống tiến cử luôn rất mạnh mẽ.

Lâm Phàm dặn dò mọi người một chút, sau đó tiến vào lều vải của riêng mình, muốn nghiên cứu “dung hợp” tức là gì.

Giờ phút này Lâm Phàm vội vã tiến vào trong thức hải, mở ra công năng dung hợp. Lập tức có hai cái lỗ vàng hình tròn xuất hiện, nối với nhau bằng một đường ống màu xanh ngọc.

Lâm Phàm lấy ra một ít thảo dược ném vào trong đó, thử xem có dung hợp được hay không, nhưng lại không có nhắc nhở gì.

Tiếp đến hắn lại lấy ra đan dược, thế nhưng vẫn không thành công.

Thần binh lợi khí, đồ phòng ngự v.v... đều đã thử, cũng chung một kết quả. Như vậy chỉ còn có công pháp.

Lâm Phàm tiện tay để thử vào hai môn công pháp, tức thì thấy có hào quang sáng lên, hai bản công pháp tự động bay tới phân biệt nằm ở hai cái lỗ màu vàng.

Là Bất Động Hoàng Quyền và Truy Phong Kiếm Quyết.

Lâm Phàm rất ít khi sử dụng hai môn công pháp này, do vậy lấy để thử nghiệm. Cho dù chúng dung hợp thành phế vật thì hắn cũng sẽ không đau lòng.

"Đinh, dung hợp Bất Động Hoàng Quyền và Truy Phong Kiếm Quyết hay không?"

- Dung hợp.

Lập tức, một luồng sáng chói lòa lóe lên, mạnh mẽ đến độ Lâm Phàm phải nhắm hai mắt lại.

"Đinh, chúc mừng dung hợp thành công, mời đặt tên cho công pháp mới."

- Kiếm Hoàng.

Cái tên cực kỳ khí phách, vừa nghe đã cảm giác được bức khí phát ra, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Tiện Hoàng", cái tên này quá là xứng đôi với hắc.

(Chơi chữ, chữ Kiếm 剑 đọc giống chữ Tiện 贱 – Jiàn)

"Đinh, chúc mừng đặt tên thành công."

"Công pháp thăng cấp vô hạn, cấp bậc trước mắt là 1."

Lâm Phàm cảm thụ được công pháp mới dung hợp này có khí tức mạnh hơn lúc trước nhiều lắm, thậm chí có thể nói là một trời một vực.

Công năng này quả thật là không tệ. Nhưng Lâm Phàm vẫn không dám mạo hiểm, để sau này mới tính đến việc dung hợp các công pháp hay dùng.

. . . .

Khi Lâm Phàm bước ra khỏi lều, trời cũng đã dần dần tối.

- Để đồ lại, các người có thể đi rồi.

Một đệ tử nội môn nói với mấy người đang bê đồ tới, hắc là dân cư của thành Dung Thiên.

- Có dê nướng cả con cơ à.

Lúc này Lâm Phàm mới nhìn lên chiếc bàn dài, có vệt quay, có đèn nướng, còn cả rượu ngon, khiến hắn cảm thấy có chút đói bụng.

- Sư thúc, ngài đã ra rồi ạ, bữa tối cũng đã sắp xong rồi.

Một đệ tử đang đứng cạnh đó chỉ huy người sắp xếp bàn ăn, thấy sư thúc xuất hiện thì tiến lên nghênh đón.

Tuy không biết Lâm sư thúc có tu vi thế nào, nhưng chỉ bằng việc Lâm sư thúc đã khiến cho Phong Thiên Tông ăn chút đau khổ, cũng đã đủ để khiến bọn họ tôn kính.

Huống hồ hành động hay lời nói của Ngục trưởng lão đều tỏ rõ việc an toàn của Lâm sư thúc là cực kỳ quan trọng.

- Các vị đại nhân, đây là muối muối của tại hạ, xin các vị nhìn xem có thể bán nhập làm môn hạ của quý tông hay không?

Lúc này một thiếu niên dắt một tiểu cô nương tiến tới, thần sắc cung kính nhìn Tông Hận Thiên, nói.

Thiếu niên này là Thái Hằng, trưởng tử của Thái gia. Lần này hắn tới đây, ngoại trừ việc dẫn hạ nhân cung cấp mỹ thực cho các vị đại nhân thì rất hy vọng muối muối của mình có thể bán nhập tông môn.

Thái Hằng tự biết thiên tư không được, tuyệt đối không có khả năng được tông môn trúng ý, cũng chỉ biết đem hy vọng đặt cả vào muối muối.

Thái Hằng biết chắc Sở gia cũng sẽ dùng tất cả biện pháp để xích được quan hệ với các tông môn. Nếu Sở gia thành công, chỉ sợ sẽ cực kỳ bất lợi cho Thái gia.

Tông Hận Thiên khẽ nhún mày nhìn thiếu niên, sau đó nhìn thoáng qua tiểu cô nương kia, cuối cùng bình thản nói một câu rồi không để ý tới nữa:

- Tư chất quá kém.

Tông Hận Thiên thân là thiên kiều của nội môn, tự nhiên có kiêu ngạo của mình, không có để những phàm nhân này vào mắt.

Tông Hận Thiên đã gặp không ít gia tộc kiểu này, không ai là không muốn đặt quan hệ cùng với tông môn.

Nếu thật sự là người thiên tư trác tuyệt thì không ngại thu nhận, thế nhưng vừa liếc mắt một cái, Tông Hận Thiên đã xem thấu cả hai, tư chất không phù hợp.

- Sư thúc.

Giờ phút này Tông Hận Thiên thấy Lâm Phàm đến thì cung kính chào.

Lâm Phàm gật gật đầu, nhìn tiểu la ly chỉ chừng năm tuổi, nở một nụ cười xán lạn:

- Tiểu muội muội tên là gì?

Nhìn tiểu la ly xinh xắn ngoan ngoãn này, Lâm Phàm bỗng nhớ tới vài người quen ở thế giới cũ, cảm thấy rất thân thiết.

- Đại ca ca, muội tên là Thái Chỉ Kiều.

Thái tiểu la ly nắm thật chặt tay của ca ca, tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn rất lễ phép trả lời.

Lâm Phàm chậm rãi ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu tiểu la ly:

- Là một mầm non rất tốt đấy.

Tông Hận Thiên hơi hơi nghi hoặc, nhưng hiện giờ Lâm sư thúc nói như vậy, hẳn cũng không thể phản bác.

Thái Hằng vui vẻ hẳn lên. Vốn tưởng rằng không có hy vọng, nhưng hiện giờ có lẽ muội muội của hắn có thể bá nhập tông môn.

- Tiểu muội muội có nguyện ý đi tới một chỗ khác, nhưng phải rất lâu mới có thể gặp lại người nhà không?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

Lâm Phàm nghĩ, nếu có thể dụ dỗ một tiểu la ly về tông thì sẽ gia tăng sức sống cho Vô Danh phong, ít nhất không cần mỗi ngày quanh quần bên toàn đực rựa.

Thái Hằng giờ phút này kích động vô cùng, cánh tay đang nắm tay muội muội cũng run lên, ánh mắt chờ mong nhìn muội muội, rất muốn nói: mau đồng ý...

Thái tiểu la ly dùng đôi mắt to tròn như trăng sáng nhìn Lâm Phàm, lại nhìn ca ca, sau đó lắc lắc đầu, rụt rè nói:

- Cha mẹ ca ca ở đâu, muội sẽ ở đó.

- Đại nhân, muội muội của ta còn nhỏ, không hiểu chuyện...

Thái Hằng cuống lên, vội vàng giải thích.

Tông Hận Thiên đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, ý muốn 'không biết suy xét'.

- Ngục trưởng lão đã trở lại.

Lúc này, Ngục trưởng lão đã trở lại từ cuộc họp bàn với các tông. Lâm Phàm thấy sắc mặt Ngục trưởng lão không dễ xem, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện.

- Các người đang làm gì đây?

Ngục trưởng lão vừa tiến tới, giọng nghiêm khắc hỏi.

- Trưởng tử Thái gia tại thành Dung Thiên, Thái Hằng bá kiến đại nhân.

Thái Hằng nhìn thấy Ngục trưởng lão thì cả người run lên, thần sắc có chút khẩn trương nói.

- Hừ, xong việc rồi không đi, còn ở đây làm gì nữa?

Ngục trưởng lão tức giận nói, hiển nhiên đang đè xuống một bụng lửa giận.

- Vâng vâng...

Thấy Ngục trưởng lão nghiêm nghị như thế, không chỉ Thái tiểu la ly bị hù, cả Thái Hằng cũng sợ mất mật.

- Các người đi về trước đi, chờ chuyện nơi này xong, ta sẽ tới cửa bá phòng.

Lâm Phàm cười nhẹ nói.

Chuyện cần biết phân nặng nhẹ, còn có thể dụ dỗ tiểu la ly hay không thì phải xem duyên phận nữa.

Thái Hằng vốn tưởng không còn chút hy vọng nào, nghe thế thì mừng như điên, cảm tạ luôn miệng, sau đó vội vàng nắm tay muội muội và rời đi cùng đám hạ nhân.

- Ngục trưởng lão, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Ài, đám khốn kiếp kia đáng chém ngàn đao mà.

Ngục trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nói, giống như có vô số oán khí không chỗ phát tiết.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Tình Báo Sai Lệch

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Mọi người nghe Ngục trưởng lão nói xong thì sắc mặt cùng biến thành quái dị vô cùng.

- Khinh người quá đáng.

Mặt Tông Hận Thiên tối sầm mặt lại, bốc ra sát ý nồng nặc.

Lâm Phàm thì lại có chút khó hiểu. Tuy rằng Thánh Tông phải làm tiên phong, thế nhưng dù sao cũng còn có hai tông khác đi cùng, tuy hơi nguy hiểm một chút, nhưng không cần phải oán hận tới mức này mới phải chứ?

- Tiên phong ngày mai sẽ là Thánh Tông chúng ta cùng với Huyền Dương Tông và Thái Nhất Tông. Hai tông môn này có thực lực yếu kém nhất trong đội ngũ thảo phạt lần này, cho nên ngày mai chúng ta gần như phải gánh cả, thậm chí rất có thể sẽ bị biến thành vật hy sinh.

Ngục trưởng lão giống như nhìn ra thắc mắc của Lâm Phàm, lên tiếng giải thích.

Lâm Phàm giờ mới hiểu ra. Tham gia thảo phạt lần này có tới sáu tông, nếu dùng cách sắp xếp thế này, rất có thể ngày mai Thánh Tông sẽ ăn thiệt thòi lớn.

- Ngục trưởng lão, Tuyệt Vương Sư này có tu vi thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Tiểu Thiên Vị cao giai. Vừa mới sinh con nên thực lực giảm nửa, nhưng vẫn rất khó giải quyết.

Ngục trưởng lão nói.

Lâm Phàm vừa nghe thì cũng giật mình. Tiểu Thiên Vị cao giai, cho dù thực lực chỉ bằng một nửa cũng đã đủ để đè chết hẳn.

Xem ra ngày mai có thể có chút nguy hiểm.

- Ngục trưởng lão, Phong Thiên Tông có phải là có cừu oán với Thánh Tông không? Tại sao cứ có cảm giác là cố ý làm khó dễ?

Lâm Phàm kỳ quái hỏi. Chuyện Thánh Tông tiên phong cũng là do Phong Thiên Tông cực lực thúc đẩy, bất kể thế nào cũng phải có lý do.

- Hừ, không phải những lịch lãm cấm địa trước kia, đệ tử Thánh Tông chém vài tên thiên kiêu của Phong Thiên Tông thôi sao? Hiện giờ Phong Thiên Tông mới ra một gã tuyệt thế thiên kiêu thôi mà đã dám làm càn như vậy.

Ngục trưởng lão rất là khinh thường, thế nhưng trong mắt lại lộ vẻ rất bất đắc dĩ.

Hắn không nghĩ báo ứng tới nhanh như vậy. Trước kia Thánh Tông luôn bỏ xa các tông khác, không ngờ tới đời này lại bị Phong Thiên Tông đuổi kịp, thậm chí vượt qua.

....

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ.

Đã xông pha giang hồ, sớm hay muộn cũng sẽ phải giải quyết nhân quả.

Phong Thiên Tông và Thánh Tông, hoặc giữa các tông môn bất kỳ khác, đều luôn có xích mích, thậm chí liên quan cả đến mạng người, cuối cùng đều phải trả lại nhân quả lẫn nhau.

Trong quan điểm của Lâm Phàm, thế giới này không có chính nghĩa hoặc tà ác tuyệt đối.

Có chăng chỉ là ở phe riêng biệt, người thuộc phe đó đều tự cho mình là chính nghĩa, còn phe đối địch chính là địch nhân.

Cho nên Lâm Phàm sẽ không cho rằng ai đúng ai sai.

- Ngày mai mọi người cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng có liều mạng.

Ngục trưởng lão trầm giọng cảnh báo, sau đó cũng không có tâm trí mà ăn uống, một mình trở về lều.

Đám người Tông Hận Thiên đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

- Được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, việc đến thì sẽ đến, cứ ăn cho no bụng cái đã.

Lâm Phàm khoát tay áo, lên tiếng an ủi đám sư điệt cũng đang rất xuống tinh thần này.

....

Lại nói tới Phong Thiên Tông. Một đám hít phải Đại Phàm Ca của Lâm Phàm, ngày đó ‘đục’ đến thủng cả chiến thuyền, cuối cùng ai nấy mệt nhoài nằm không biết trời đất, nhưng trên khuôn mặt lại lộ vẻ thỏa mãn.

Thiên kiều Lăng Ngao phát hiện đúng lúc, kết quả là hít vào ít khói nhất, thế nhưng vẫn không thể kháng cự chứ đừng nói là những sư đệ của hắn.

Hành trình lần này, Phong Thiên Tông có mục đích hai mục đích, một là muốn hung hăng đập Thách Thức xuống, hai là về Tuyệt Vương Sư. Nhưng qua việc trên thuyền, chuyện Tuyệt Vương Sư đã trở thành thứ yếu.

- Trưởng tử Sở gia thành Dung Thiên, Sở Thần cầu kiến đại nhân.

Ngay lúc Lăng Ngao đang suy tính hành động ngày mai, bên ngoài có tiếng nói vọng vào.

Lăng Ngao nhíu mày. Sở gia ở thành Dung Thiên có chút quan hệ sâu xa với Phong Thiên Tông, tuy rằng không quá đáng kể, nhưng giờ đối phương đã tới tận cửa, cũng không thể không tiếp.

- Vào đi.

Lăng Ngao lạnh nhạt nói.

Sở Thần nhìn về phía muội muội của mình là Sở Tuyệt rồi gật gật đầu.

Cô gái này xinh đẹp đến động lòng người, lập tức nở một nụ cười như đóa hoa, ánh mắt có phần kích động cùng chờ mong nhìn về chiếc lầu kia, sau đó cùng huynh trưởng bước vào.

....

Hôm sau.

Phiêu Miểu Tuyệt phong, trước cửa động của Tuyệt Vương Sư.

Người của sáu tông đã tụ tập lại đông đủ.

Lâm Phàm luôn có cảm giác như là có ánh mắt nhìn chăm chăm tới mình khiến hân lạnh cả gáy, thế nhưng mỗi khi hân quay qua tìm kiếm chủ nhân ánh mắt này thì lại phát hiện nó đột ngột biến mất.

Loại cảm giác bị người nhìn trộm chăm chăm thế này khiến Lâm Phàm cảm giác như ‘hoa cúc’ đang bị người thềm thường thăm dò.

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

- Tuyệt Vương Sư ngay trong này. Trận đầu tiên sẽ giao cho Thánh Tông, Huyền Dương Tông và Thái Nhất Tông, còn ba tông chúng ta sẽ nhân cơ hội tiến vào động để tìm kiếm Tuyệt Vương Sư con. Việc phân chia thế nào thì đợi tất cả chấm dứt nói sau.

Trưởng lão dẫn đoàn của Phong Thiên Tông nghiêm nghị nói.

Vào lúc này, cách đó không xa lại xuất hiện mấy chục chiếc chiến thuyền. Người của sáu tông nhìn thấy cảnh này, sắc mặt vẫn như thường, không có vẻ gì là ngạc nhiên.

- Những chiến thuyền này là chuyện gì vậy?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

- Đó là chiến thuyền của những tông môn khác, nhưng bọn họ chỉ đến để cho đệ tử quan sát tăng kiến thức chứ không tham gia hành động lần này.

Ngục trưởng lão nhìn quét phương xa sau đó bình thản nói.

Hiển nhiên loại chuyện này không phải là lần đầu tiên xảy ra.

- Hành động lần này, các trưởng lão của sáu tông sẽ không xuất thủ. Kết quả thế nào, sống hay chết, chỉ dựa vào chính các người.

Trưởng lão Phong Thiên Tông cất tiếng nói.

Mục đích chính của lần này là để tôi luyện đệ tử.

Dứt lời, trưởng lão Phong Thiên Tông chợt tăng vọt khí thế, râu tóc cũng dựng cả lên, hét dài một tiếng hướng vào sâu vào hang động bên trong.

Ngay sau đó, một tiếng gầm rú từ bên trong động truyền ra, chính là tiếng của Tuyết Vương Sư.

Lâm Phàm bị khí tức hung mãnh từ động tràn ra làm chấn động tâm thần, giống như sắp có một vật gì đó kinh khủng đi ra.

"À uồmmmmm..."

Tuyết Vương Sư gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc. Một dòng khí mạnh mẽ thổi quét từ trong động ra ngoài, khiến cả ngọn núi tuyết cũng bị rung chấn.

Giờ khắc này, từ hang động tối đen, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt đỏ như máu, tràn ngập vẻ bạo ngược.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy rõ bản thể của đôi mắt kia, cả người cũng ngây ngẩn.

Quá là... Quá là khổng lồ rồi.

Lâm Phàm ngửa đầu lên cao mới có thể thấy rõ hung thú trước mắt: toàn thân tuyết trắng, mình sư tử, trên trán có một cặp sừng dựng đứng lên trời, một cổ khí tức hung mãnh bao phủ bốn phía.

Lâm Phàm dùng hệ thống thẩm tra một phen, lập tức sắc mặt kịch biến... Tình báo sai lầm rồi!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Điều Mau Giả Chết Đi

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Tiểu Thiên Vị cao giai (Full trạng thái)."

- Fuc-kkkk, đưa chết đâm chết chém nào phao tin con hung thú này đang suy yếu vậy...

Giờ phút này, Lâm Phàm dần cả mặt ra.

Tuyệt Vương Sư này vừa ra tới, khí thế lập tức bốc tận trời, thậm chí không khí cũng như đông đặc sền sệt lại. Lâm Phàm lúc ấy cảm giác được có gì đó không đúng, thử dùng hệ thống xem xét, quả nhiên là có hổ.

Lâm Phàm lặng lẽ quan sát vẻ mặt của đệ tử các tông môn khác, phát hiện sự hăng hái ban đầu đã biến đâu mất tăm, sắc mặt ai nấy đều vô cùng tái nhợt, thậm chí có người bắt đầu run rẩy hai chân.

- Sao có thể như vậy chứ?

Mấy trưởng lão biến sắc. Bọn họ cũng đã phát hiện Tuyệt Vương Sư này đang ở trong trạng thái tốt nhất, làm gì có chút nào suy yếu.

"Ồmmmm..."

Tuyệt Vương Sư ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, toàn bộ Phiêu Miểu Tuyệt phong đều run rẩy lên.

- Sao lại như vậy được, mấy ngày trước rõ ràng là Tuyết Vương Sư sinh con, tiến vào trạng thái suy yếu, sao giờ lại biến thành cái dạng này?

Giờ khắc này mọi người run sợ nói, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu Tuyết Vương Sư động thủ, như vậy quá kinh khủng.

Hung thú Tiểu Thiên Vị cao giai, đây là tồn tại chỉ có Tiểu Thiên Vị Đại viên mãn mới có thể trấn áp a.

Nhưng hôm nay nơi này, ngoại trừ sáu đại trưởng lão là Tiểu Thiên Vị cao giai, những đệ tử khác căn bản không đủ để nó nhắt kê răng.

....

Trên các chiến thuyền ở trên bầu trời.

Những người dẫn đoàn của các tông môn cũng đổi sắc, sau đó điều khiển chiến thuyền bay cao lên, đề phòng bị vạ lây.

- Không ngờ lại không suy yếu. Lần này người của sáu tông gặp nguy hiểm rồi.

Một bà lão da mặt khô héo như vỏ cây hờ hững nói.

Phía dưới có tình huống ngoài ý muốn, thế nhưng bọn họ cũng không định ra tay trợ giúp.

- Trưởng lão, các trưởng lão của sáu tông kia đều là Tiểu Thiên Vị cao giai, hẳn là có thể trấn áp được Tuyết Vương Sư chứ ạ?

Một nữ đệ tử hỏi.

Bà lão lắc lắc đầu:

- Tuyết Vương Sư là hậu duệ của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư, không phải hung thú thông thường có thể so được. Cho dù là nhân

vật có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn cũng phải trả một cái giá thật lớn mới trấn áp nổi nó.

"Làm sao bây giờ?"

Giờ khắc này, mọi người cùng có ý nghĩ như vậy trong đầu.

Ngục trưởng lão lúc này cũng ngây người. Hắn vốn cho rằng nếu thực lực của con hung thú này đã giảm nữa, như vậy chỉ cần các đệ tử đoàn kết nhất trí là sẽ có thể giải quyết. Thế nhưng tình huống này quá đột ngột.

Tuyệt Vương Sư ở trạng thái đỉnh phong, cho dù là cả sáu trưởng lão liên thủ cũng không nhất định có thể trấn áp.

- Các vị, lần này tình báo sai lầm, sáu người chúng ta kiềm chế Tuyệt Vương Sư để cho các đệ tử rời đi trước chứ?

Ngục trưởng lão nhẹ giọng nói, sắc mặt cũng hơi đổi.

- Hừ! Dựa theo bàn bạc, do Thánh Tông, Huyền Dương Tông và Thái Nhất Tông tiến vào trong động. Tuy tình huống có chút biến đổi, nhưng cứ kế hoạch cũ mà làm.

Trưởng lão Phong Thiên Tông nói.

- Làm em gái người!

Ngục trưởng lão nổi giận quát. Phong Thiên Tông này đầu óc bị lừa đá chắc, lời không biết xấu hổ như thế cũng có thể nói ra.

Mà vừa lúc này, Tuyệt Vương Sư rốt cuộc động. Thân hình như một ngọn núi kia mới chỉ nhích một chút thôi đã tạo thành áp lực khiến cả đám người sáu tông thở không ra hơi.

- Nó đến đây...

Giờ khắc này, ai nấy đều cuống cả lên.

Lâm Phàm lúc này cũng tái cả mặt, nguyên rửa tổ tông mười tám đời kẻ nào cung cấp tình báo nói Tuyết Vương Sư chỉ còn năm thành thực lực.

Đôi mắt đỏ như máu của Tuyết Vương Sư lúc này lại quét về phía Thánh Tông, chân trước hơi nâng lên rồi vỗ một cái thật mạnh lên mặt đất, khiến tất cả cùng cảm giác như có động đất xảy ra.

- Các vị, mục tiêu của Tuyết Vương Sư là Thánh Tông, chúng ta mau thừa cơ lùi lại thôi.

Trưởng lão Phong Thiên Tông mặt tươi tỉnh lên, quả thật là trời giúp Phong Thiên Tông, không nghĩ tới sẽ có chuyện tốt bực này.

Đang ở nơi tuyết trắng lạnh đến thấu xương, thế nhưng đám người Ngục trưởng lão lại đổ mồ hôi như tắm, tim cùng nhảy muốn rớt ra ngoài.

- Đợi lát nữa ta sẽ kiềm chế nó, các người bảo hộ Lâm sư thúc lui lại.

Ngục trưởng lão tự biết tình huống không ổn, nhưng bất kể như thế nào cũng phải bảo vệ các đệ tử rời đi, nhất là Lâm Phàm.

- Trưởng lão, không thể, chúng ta cùng nhau tiến thoái.

Mọi người biến sắc. Đây là Trưởng lão muốn hy sinh bản thân để cứu mọi người.

Ngục trưởng lão tuy có tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai, nhưng không thể là đối thủ của Tuyết Vương Sư a.

- Đừng nói nhảm, mau bảo hộ Lâm sư thúc rời đi.

Ngục trưởng lão quát lên, chiến ý ngập trời, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với Tuyết Vương Sư.

Lâm Phàm vẫn luôn không nói gì, lẳng lặng dùng hệ thống phân tích cấu tạo cụ thể của Tuyết Vương sư, giờ phút này hai mắt sáng lên, gấp gáp hô:

- Nghe bản sư thúc, tất cả gục xuống giả chết, mau lên.

- Hả, sư thúc, chuyện gì...

Mọi người nghe vậy ngớ ra, không rõ Lâm sư thúc có ý gì.

- Đừng nói nhảm. Ngục trưởng lão, nghe ta, mau gục xuống, ngừng thở.

Lâm Phàm vì bảo mệnh, không chút do dự nằm úp sấp xuống, chỉ hy vọng có thể hữu dụng.

Đám Ngục trưởng lão thấy Lâm Phàm đột nhiên nằm úp sấp xuống, do dự một lát rồi học theo, giả chết ở trước mặt Tuyết Vương Sư.

Giờ khắc này, trên không hoàn toàn yên lặng. Tất cả mọi người không biết Thánh Tông đang muốn làm gì? Chẳng lẽ là biết chỉ có một con đường chết nên không kháng cự nữa?

- Trưởng lão, Thánh Tông đang làm gì vậy ạ?

Một nữ đệ tử của Cửu Thiên Các nghi ngờ hỏi.

- Không biết.

Bà lão lắc đầu nói, cũng không rõ Thánh Tông định làm gì.

Bên phía năm tông cùng tham gia hành động lần này cũng nghi hoặc vạn phần.

Lâm Phàm lúc này cũng đang vô cùng hồi hộp, thầm cầu khẩn những kiến thức học được ở kiếp trước có thể có tác dụng, bằng không thì thật sự xong đời.

Sinh vật có hình thể càng lớn thì đều có một loại coi thường trời sinh với các sinh vật có hình thể nhỏ.

Mà một khi sinh vật có hình thể nhỏ kia nằm trên mặt đất không nhúc nhích thì sinh vật hình thể lớn sẽ cho là đối phương đã chết.

Giờ phút này Tông Hận Thiên cảm thấy khuất nhục thật sâu, cho rằng mình là thiên kiêu đệ tử, sao có thể làm ra chuyện như vậy.

- Trường lão, quá tổn hại thân phận, không bằng liều mạng đi.

Tông Hận Thiên nói.

- Câm miệng, nghe Lâm sư thúc.

Ngục trưởng lão vẫn nhắm mắt, khẽ quát, trong lòng mắng to đám đệ tử này quả thật là không biết trời cao đất dày.

Gừng càng già càng cay, Ngục trưởng lão lăn lộn nhiều năm như vậy, cái gì chưa trải qua. Có thể bảo trụ mạng nhỏ, chuyện bực này tính là cái gì?

Xem ra sau khi trở về phải nói với tông chủ dạy cho đám đệ tử trẻ này một khóa.

Sinh tồn ở bên ngoài, chỉ cần giữ được tính mạng, tất cả thứ khác đều không quan trọng.

Đúng lúc này, tình huống đột nhiên phát sinh biến hóa.

Tuyết Vương Sư đang khí thế ngấp trời bỗng sững sờ, đôi mắt đỏ hơi hơi co lại, phảng phất như là nghi ngờ, thở ra một luồng khí nóng quét ngang trên người các đệ tử Thánh Tông, lại phát hiện đám kiến nhỏ ban nãy còn đang chạy loạn giờ đã cùng bất động.

Còn những đệ tử tông môn khác, sắc mặt vốn rất hưng phấn, lúc này tức thì biến đổi.

Chỉ thấy ánh mắt của Tuyết Vương Sư đối vị trí, khóa chặt lấy bọn họ.

Một cỗ khí tức nguy hiểm bao quanh bọn họ, khiến cả đám cảm giác hít thở không thông.

- Không tốt, nguy hiểm...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Xú Khí Hại Chết Người

oOo

Tại thời khắc nguy cấp nhất này, trưởng lão Phong Thiên Tông gặp nguy không loạn, gấp gáp hô một tiếng:

- Mọi người mau gục xuống giả chết giống Thánh Tông.

Vừa dứt lời, hắn đã lập tức nằm úp sấp ở trên mặt đất.

Thánh Tông đã giả chết thành công, bọn hắn cũng phải cũng mau chóng học theo.

Nếu không, chọi cứng với Tuyết Vương Sư thì chỉ có kết quả toàn quân bị diệt.

Giờ khắc này, mấy đại tông môn kia cũng vội vàng bắt chước, nằm thẳng cứng trên mặt đất. Có đệ tử vì để càng thêm giống, thậm chí còn ngoẹo đầu sang một bên, há mồm lè đầu lưỡi ra.

Cả vùng trời trong phút chốc bỗng yên tĩnh trở lại, bông tuyết bay múa, không còn một chút tiếng động nào.

Trên bầu trời, đám người đứng ở các chiến thuyền cũng đã trợn tròn cả mắt xem tình huống bên dưới, không ai hiểu rõ đây là có chuyện gì.

Tuyết Vương Sư cũng vậy. Nó không có rời đi, mà ngồi phệt thân hình to như ngọn núi nhỏ xuống cửa động, chân trước thừ đập đập đất, cặp mắt đỏ nhìn chăm chăm vào đám kiến hôi giống như đã chết này, như là đang tự hỏi tại sao lại đột ngột chết đi như vậy.

Mọi người thấy giả chết có hiệu quả, đang mừng thầm vì thoát được một kiếp, thế nhưng không ngờ Tuyết Vương Sư lại không trở vào trong hang mà ngồi ngay bên cạnh, cứ thế nhìn nhìn chờ đợi.

Ai nấy đều vô cùng sốt ruột, chỉ đành nằm im thín thít, thầm cầu khẩn con hung thú này mau dứt.

Trên bầu trời, mấy đại tông môn cũng bắt đầu thảo luận. Bọn họ cũng rất tò mò với tình huống bên dưới, không biết cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng gì.

Một gã đệ tử thấy thời gian cứ trôi đi vô ích, sốt ruột hỏi:

- Trưởng lão, chúng ta có nên giúp bọn họ một phen, dụ Tuyết Vương Sư đi khỏi không?

- Không cần, yên lặng theo dõi kỳ biến. Đây là chuyện của sáu tông bọn họ, không liên quan tới chúng ta. Chúng ta không làm chuyện gì bỏ đá xuống giếng đã là giúp bọn họ rồi.

....

- Trưởng lão, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lăng Ngao hỏi khẽ.

- Không biết, tiếp tục chờ.

Trưởng lão Phong Thiên Tông nói thầm.

Các tông môn còn lại cũng đều như vậy, không biết nên làm thế nào, chỉ có thể thi kiên nhẫn cùng với Tuyết Vương Sư.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, trên thân hình của hơn một trăm người từ sáu tông đều đã bị một tầng tuyết thật dày bao phủ.

Lâm Phàm đang suy nghĩ một chuyện, đó là có nên tiến vào trạng thái ẩn thân, lén lút chạy vào trong hang, bí mật trộm lấy con Tuyết Vương Sư mới sinh kia, sau đó đập một gạch để nó tiến vào mê muội không kêu khóc được hay không?

Thế nhưng ngẫm lại, hẳn thấy không quá khả thi, bởi vì Tuyết Vương Sư rất mẫn cảm với khí tức, một khi bị phát hiện thì xong rồi.

Cuối cùng Lâm Phàm cũng chỉ có thể thành thành thật thật chờ ở nơi này, hy vọng Tuyết Vương Sư sẽ sớm thấy nhàm chán rồi bỏ đi.

....

Thời gian tiếp tục trôi, không biết là bao lâu, một gã đệ tử Thánh Tông thút thít nói:

- Trưởng lão, sư thúc, đệ tử muốn đánh rắm.

Lâm Phàm nghe được câu này, thiếu chút nữa thì phun ra một ngụm máu.

Có đùa hay không hả, đang ở thời khắc mấu chốt lại định tạo tiếng động kèm mùi?

- Người làm sao thế, tu vi Nhập Thần sao lại có loại phản ứng này?

Ngục trưởng lão nhướng mày, nói thật khế.

- Trưởng lão, đệ tử tu luyện Lưu Ly Kim Thân, mỗi khi trong cơ thể xuất hiện độc chất thì sẽ được đẩy ra ngoài qua cách này. Nằm trong băng tuyết lâu quá nên cơ thể đệ tử tích tụ rất nhiều hàn khí, hiện tại Lưu Ly Kim Thân đã bài xích nó.

Đệ tử kia giờ đã sắp khóc rồi.

Nếu biết có chuyện như ngày hôm nay, có đánh chết hẳn cũng không dám tu luyện công pháp này.

Thứ công pháp này tu luyện tới cực hạn có thể ngưng tụ Lưu Ly Kim Thân, bách độc bất xâm, vạn tà bất nhập, thân thể luôn duy trì trạng thái tốt nhất.

- Chịu đựng, ngàn vạn lần không thể tạo ra tiếng lớn.

Lâm Phàm cũng không biết làm thế nào, việc xả thải này không ai có thể kìm nén được.

- Sự thúc, đệ tử đã nhịn rất lâu rồi, thật sự chịu không nổi nữa.

Đệ tử kia bởi vì đã nhịn thời gian quá dài, mặt cũng trở thành tím tái.

- Dùng cái này.

Lâm Phàm chuẩn bị tìm một cái nút chai ném qua cho đệ tử kia bịt tạm, thế nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ vang trời bỗng phát ra.

"Bùmmm... Xìiiii..."

Một tiếng thật to, thật rõ, kéo thật dài, lại có nhịp điệu, tựa như là âm thanh của thiên nhiên.

Thế nhưng vào lúc này, nó lại hóa thành lá bùa đòi mạng.

- Xong đời!

Lâm Phàm thở dài một tiếng.

"Ồmmmmmm..."

Tuyệt Vương Sư nổi giận gầm lên một tiếng, cái chân trước khổng lồ nổi lên từng trận hàn quang, một trảo vũ xuống chỗ phát ra âm thanh.

Ngực trường lão cả kinh, gầm lên, hào quang đại chấn, một quyền giống như hủy thiên diệt địa đỡ lấy trảo kia.

"Ầmmmm..."

Trong một tích tắc, không gian chấn động, trời long đất lở, Ngục trường lão giống như con diều đứt dây, miệng há to phun máu như mưa, bắn ngược về phía sau.

- Trường lão.

Mọi người cực kỳ hoảng sợ. Bọn họ không ngờ Tuyết Vương Sư này lại mạnh như thế, chỉ một trảo đã đập bay Ngục trường lão.

Tuyết Vương Sư gầm nhẹ một tiếng, phảng phất là đang giễu cợt.

Lâm Phàm không phục, đứng bật dậy, chỉ tay lên Tuyết Vương Sư mà mắng:

- Tiểu tử kia, đừng quá làm càn.

Lâm Phàm vừa dứt câu, không gian chấn động, Tuyết Vương Sư đã xuất hiện ở trước mặt hắn, há miệng ngoạm xuống, nuốt gọn lấy hắn vào bụng.

Tốc độ này quá nhanh, làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, căn bản không đủ thời gian làm ra bất kỳ phản ứng gì.

- Sư thúccccc...

Mọi người thất kinh rống to.

- Chạy mau...

. . . .

- Lâm sư thúc của các người đâu?

Ngục trường lão bị Tuyết Vương Sư dùng một trảo đập bay, mặt như màu đất hồng.

- Trường lão, Lâm sư thúc bị Tuyết Vương Sư kia nuốt vào bụng rồi.

Một gã đệ tử sắc mặt hoảng sợ nói.

- Cái gì?

Giờ phút này Ngục trưởng lão gian nan đứng lên, muốn đi cứu Lâm Phàm.

- Trưởng lão, vô dụng, Tuyệt Vương Sư quá mạnh.

Tông Hận Thiên vội giữ Ngục trưởng lão lại.

Tông Hận Thiên cho rằng Lâm sư thúc căn bản là không có cơ hội sống sót. Tuyệt Vương Sư cường đại như thế, trừ phi thái thượng trưởng lão đến, nếu không quả thật không có bất cứ hy vọng nào.

- Cút ngay.

Ngục trưởng lão phần nộ quát, rồi lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

. . . .

Lúc này Lâm Phàm chỉ cảm thấy trời đất tối om om, bản thân mình như đang ở trong một vực sâu vô tận, quay đi ngoảnh lại đều không thấy đường ra.

- Đây là nơi nào?

Đợi chút...

Lâm Phàm nghĩ lại tình huống ban nãy, mình không thể chịu được Tuyệt Vương Sư quá mức càn rỡ nên đứng dậy chỉ tay mắng, thế nhưng đúng tích tắc ấy, trời đất bỗng tối sầm lại.

Chẳng lẽ là mình đã bị Tuyệt Vương Sư nuốt vào?

Nghĩ vậy, Lâm Phàm lập tức toát mồ hôi như tắm.

Chẳng lẽ mình sẽ bị Tuyết Vương Sư tiêu hóa, sau đó biến thành
phân, cuối cùng trở về với cát bụi sao?

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tiểu Gia Không Tin Tà

oOo

Đang cúi đầu ngẫm nghĩ, Lâm Phàm đột nhiên nghe được tiếng động như là nước lũ chảy. Âm thanh này càng ngày càng gần, tới khi Lâm Phàm ngẩng đầu thì lập tức trợn tròn mắt.

- Fuc-kkkk...

Một con nước lũ cuồn cuộn đến, cuốn luôn cả Lâm Phàm về đằng sau.

Nước này màu vàng, mùi gắt mũi. Lâm Phàm vội ngừng thở, không dám há mồm.

"Đinh, chúc mừng phát hiện dịch vị dạ dày của Tuyết Vương Sư."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể exp +20.000."

....

Giờ khắc này hệ thống không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở. Lâm Phàm cũng không để ý đến dịch vị gay mũi này nữa, bởi vì hắn đã xác định được mình đang ở đâu.

Lâm Phàm nhận định vị trí hiện tại của mình là sát với dạ dày của Tuyết Vương Sư. Dựa theo thông thường, đi tiếp sẽ tới dạ dày, sau đó đợi hung thú này tiêu hóa xong, hắn có thể thoát ra ngoài được theo đường bài tiết.

Chẳng qua cũng không vội. Nếu đã đến được nơi này thì cũng phải xem có thể chiếm chút tiện nghi không đã.

Lâm Phàm vội vàng bám chặt lấy phần máu thịt xung quanh, không để cho mình bị dịch vị cuốn thẳng xuống dạ dày. Chỉ lát sau, dịch ăn mòn đã ngừng chảy. Lâm Phàm thả tay, sau đó quan sát kỹ xung quanh.

Nơi này là trong cơ thể của Tuyết Vương Sư, từng khối máu thịt, cơ gân, dây thần kinh đỏ hồng giống như là có sinh mạng, không ngừng phồng lên rồi lại xẹp xuống.

Lâm Phàm nhìn mà cũng có chút ghê ghê, quả thật là quá kinh khủng.

Lâm Phàm tiếp tục men theo chiều của nước dịch vị mà đi xuống, dần dần thấy một hồ nước lớn màu vàng thì cảm thấy thật may mắn vì vừa rồi nhanh tay bám được, không bị cuốn tới đây, nếu không tởm chết người.

Trong hồ nước màu vàng kia có trôi nổi những bộ xương màu trắng của đủ loại động vật, hẳn đều là con mồi từng bị Tuyết Vương Sư nuốt vào.

Giờ phút này, Lâm Phàm cẩn thận ngẫm nghĩ, muốn tìm ra cách giết chết con Tuyết Vương Sư này từ bên trong.

Nếu thật sự có thể thành công thì kiếm bộn a.

Hung thú Tiểu Thiên Vị cao giai sẽ tăng được exp nhiều đến thế nào cơ chứ? Chỉ nghĩ thôi đã khiến người kích động.

Lâm Phàm móc ra một viên Đại Phàm Ca, không biết ném viên đan dược này vào hồ nước dạ dày kia có tác dụng gì không?

Nghĩ là làm, nhưng còn sợ một viên không đủ, hẳn móc ra thêm chín viên cho chắc rồi ném cả vào trong hồ nước.

Mười viên đan rơi xuống nước, nổi lên mấy đóa bọt khí, sau đó biến mất tăm.

Lâm Phàm chờ giây lát, lại phát hiện không có bất cứ động tĩnh gì, nhất thời có chút nghi ngờ, chẳng lẽ là Tuyết Vương Sư này có hình thể quá lớn nên được lực của Đại Phàm Ca không đủ tác động?

Cẩn rằng một cái, Lâm Phàm lấy ra toàn bộ số Đại Phàm Ca đang giữ ném vào, sau đó lẳng lặng ngồi chờ.

. . . .

Bên ngoài, sáu đại tông môn đã không còn một chút suy nghĩ nào về việc chém giết Tuyết Vương Sư. Con hung thú này đang ở trạng thái đỉnh phong, không phải bọn họ có khả năng trấn áp.

Giờ phút này cả đám có thể chạy ra là vì Tuyết Vương Sư bận canh gác cửa động, không ra ngoài đuổi giết, bằng không sợ rằng đã không có người sống.

- Ngục trưởng lão, Cửu Thiên Các, Bôn Lôi Tông và Cự Kiếm Tông đã chuẩn bị ra tay với Tuyết Vương Sư.

Tông Hận Thiên nói.

Ngục trưởng lão nghe vậy gật gật đầu, cũng chỉ hy vọng trấn áp được Tuyết Vương Sư để tìm thấy thi thể của Lâm Phàm.

Ngục trưởng lão cũng đã nhận định Lâm Phàm không có hi vọng sống sót.

Năm tông môn còn lại biết tin mấy tông môn kia muốn ra tay thì vừa giận vừa sợ, thế nhưng cũng không có cách nào.

Dẫn đội Cửu Thiên Các, Bôn Lôi Tông, Cự Kiếm Tông lần này đều là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, cũng chỉ có bọn họ mới có thể trấn áp Tuyết Vương Sư tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai.

Thế nhưng cuối cùng Tuyết Vương Sư toàn thân là bảo kia, cộng với con Tuyết Vương Sư sơ sinh lại trở thành tiện nghi cho bọn họ.

....

Dẫn đầu Cửu Thiên Các, Thiên Cơ lão ầu, tu vi cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Dẫn đầu Bôn Lô Tông, Thượng Vô Sinh, tu vi cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Dẫn đầu Cự Kiếm Tông, Chương Thiên Hoành, tu vi cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Ba cao thủ cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, trấn áp Tuyết Vương Sư đã dư dả.

Đệ tử ba tông này không xuất chiến, tất cả đều chờ đợi trên chiến thuyền.

Mà sáu đại tông môn thì cũng đứng cách đó không xa để quan sát. Tuy bọn họ bất lực, nhưng cũng muốn nhìn Tuyết Vương Sư bị trấn áp như thế nào.

- Chương Thiên Hoành, đòn đầu tiên giao cho người.

Thiên Cơ lão ầu cầm quả trượng trong tay, chống mạnh xuống đất một cái, tức thì một làn sóng khí lan ra, đẩy tan toàn bộ tuyết đọng trên mặt đất.

Trưởng lão Chương Thiên Hoành của Cự Kiếm Tông đột nhiên tăng khí thế lên vô số lần, ngưng tụ sau lưng một thanh kiếm khổng lồ dài tới mấy trăm trượng.

- Chém.

"Ầm ầm."

Giờ khắc này, cả ngọn núi chấn động kịch liệt, giống như có thể sập bất cứ lúc nào.

"Uồmmmmm..."

Từ trong hang truyền ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc, giống như một kích vừa rồi đã hoàn toàn chọc giận Tuyết Vương Sư.

Cùng lúc ấy, Lâm Phàm ở trong cơ thể Tuyết Vương Sư đã muốn điên lên rồi. Từng ấy viên đan lại không nổi lên một chút phản ứng nào!

Nhưng hắn không tin Đại Phàm Ca của mình lại vô dụng với Tuyết Vương Sư, cho nên vung tay tiếp tục luyện đan.

Vô số Đại Phàm Ca xuất thế, sau đó nổ tung trong dạ dày của Tuyết Vương Sư, tạo thành từng đám bột phấn, bị cơ thể của Tuyết Vương Sư hấp thụ.

- Tiểu gia không tin tà.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đột nhiên cảm giác được một tia khác thường. Hồ dịch vị trong dạ dày Tuyết Vương Sư đang không ngừng giảm bớt, giống như là được Tuyết Vương Sư hấp thụ.

Gân mạch trong cơ thể nó vốn thô tho như cánh tay, giờ cũng đang kịch liệt co rút, giống như là sắp có phản ứng gì đó.

- Thành công rồi.

Lâm Phàm reo lên.

Tuyết Vương Sư này sẽ bạo động thế nào đây?

....

Bên ngoài, ba trưởng lão của ba tông đang bình tĩnh nhìn mọi thứ trước mắt.

- Các vị, lần này Tuyết Vương Sư sẽ do ba tông chúng ta trấn áp, kính xin chớ trách.

Khuôn mặt giống như vỏ cây Thiên Cơ lão ấu giãn ra để biểu thị bà ta đang nở nụ cười, như là cho rằng Tuyết Vương Sư đã là vật ở trong tay.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Hình Ảnh Làm Mù Mắt

oOo

Người của sáu tông cũng không làm thế nào được, thậm tự hận mình nếu biết như vậy đã không cho ba tông này tới đây, để bây giờ chỉ biết nhìn người ta thu Tuyết Vương Sư vào trong túi.

- Thiên Cơ lão ầu, Thánh Tông chỉ cần mở bụng Tuyết Vương Sư, tìm về hài cốt của môn nhân, xong việc tất có hậu tạ.

Ngục trưởng lão thở dài, hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy.

- Đây là việc nhỏ.

Thiên Cơ lão đáp lời.

- Đợi lát nữa Tuyết Vương Sư vừa xuất hiện, ba người chúng ta lập tức ra tay trấn áp nó.

Trưởng lão Chương Thiên Hoành của Cự Kiếm Tông phát ra kiếm ý ngập trời, đứng nguyên tại chỗ mà cũng muốn cắt nát tầng tầng hư không.

- Tốt...

Trưởng lão Thượng Vô Sinh của Bôn Lôi Tông cũng vận chân nguyên lên song chưởng, chỉ chờ Tuyết Vương Sư xuất hiện ở cửa động sẽ lập tức dùng lực lượng mạnh nhất để triệt để trấn áp.

"Gràoooooooo..."

Lúc này, từ trong hang truyền ra từng trận tiếng gào trầm thấp, không uy mãnh như trước mà lại dồn dập như là sấm nổ.

Người của sáu tông đứng ở đằng xa cùng biến sắc:

- Hình như có gì đó không đúng...

Ngục trưởng chau mày, không thể không lên tiếng nhắc nhở người của ba tông:

- Các vị, âm thanh của Tuyết Vương Sư có gì đó không đúng, cần thận một chút.

Thế nhưng trưởng lão của ba tông lại không hề để trong lòng, nhếch miệng nở nụ cười:

- Ngục huynh đừng lo, các vị có tu vi ngang với súc sinh này nên bị khí thế ảnh hưởng thôi.

Lời này có chút chói tai, khiến người của sáu tông khó chịu. Nói như vậy chẳng phải âm thầm xem bọn họ là súc sinh sao?

Giờ phút này thiên địa biến sắc, từng đám mây đen bao trùm trên không, trong đó lách tách có sấm sét.

Ở thành Dung Thiên phía xa, cư dân nơi đó cũng có thể nhìn thấy bầu trời phía Phiêu Miểu Tuyết phong, trong lòng đều sợ hãi vạn phần.

Không biết bên kia thế nào rồi, các đại nhân của các tông môn có thể chém giết hung thú hay không? Tất cả chuyện này cư dân trong thành Dung Thiên đều không rõ.

Thế nhưng Sở gia cũng đã sẵn sàng chuẩn bị. Thành Dung Thiên chỉ có thể có một người khống chế, tất cả chỉ đợi các đại nhân trở về, sau đó khiến Thái gia hoàn toàn biến mất khỏi đây...

....

- Chưởng huynh, huynh xem, tiểu súc sinh này trước khi chết lại còn nghịch ngợm như vậy, thật là thú vị.

Trên khuôn mặt cương nghị của Thượng Võ Sinh lộ một tia cười lạnh, đôi mắt bễ nghễ thiên hạ lóe ra chiến ý.

- Vùng vẫy giấy chết.

Chưởng Thiên Hoàn kinh thường nói, sau đó vung tay một cái, kiếm ý xé rách hư không, chặn bớt âm thanh gào rú ồn ào.

Ba người bọn họ chính là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nếu vẫn không thể trấn áp hung thú Tiểu Thiên Vị cao giai thì đúng là đáng để người đời chê cười.

"Ầm..."

Đúng lúc này, một màn kinh người đã xảy ra.

Từ ngọn núi bị Chưởng Thiên Hoàn một kiếm bổ ra lúc trước, một đôi móng vuốt đỏ như máu chọc ra từ đồng đồ nát, sau đó điên cuồng bới đất đá xung quanh để chui ra.

Một luồng sáng đỏ từ lỗ hổng kia bắn thẳng lên trời, sau đó nhuộm cả bầu trời thành màu đỏ tươi như máu. Lập tức, một cỗ khí tức cuồng bạo tràn ngập toàn bộ không gian.

- Súc sinh này sao có thể phát ra khí tức kinh khủng như vậy?

Lúc này trưởng lão của ba tông mới biết hoảng sợ.

"Ồmmmmmm..."

Một tiếng rống giận phát ra muốn chấn vỡ cả hư không, khiến mọi người cùng phải lùi về đằng sau.

- Trưởng lão, Tuyết Vương Sư kia có cái gì đó không đúng!

Tông Hận Thiên khiếp sợ hét.

Ngực trưởng lão nhìn một màn trước mắt, cũng cảm thấy chuyện này quá là bất thường.

Tuyết Vương Sư vốn có một thân lông trắng như tuyết, giờ lại trở nên đỏ bừng, thậm chí trong không khí nhìn rõ từng làn khí nóng bốc từ trên người nó ra, như muốn hòa tan hết băng tuyết của Phiêu Miểu Tuyết phong.

"Ồmmmm..."

Tuyết Vương Sư ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, đôi mắt đã đỏ đến mức muốn phóng ra lửa, cặp lợi trào vồ thật mạnh lên mặt đất, giống như muốn cắt ngọn núi tuyết này thành hai nửa.

- Tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Thiên Cơ lão ẩu mới rồi còn tràn trề tự tin, giờ cũng một vẻ không dám tin nhìn con hung thú khổng lồ này, không rõ rốt cuộc nó bị làm sao.

Mà giờ phút này, Lâm Phàm ở trong cơ thể Tuyết Vương Sư cũng không tốt bao nhiêu.

Vốn nhiệt độ trong cơ thể Tuyết Vương Sư khá dễ chịu, nhưng hiện giờ lại như trong miệng núi lửa, nóng đến mức khiến hăn sắp chịu không nổi.

Nhất là hồ nước trong dạ dày kia, hơi bốc lên nghi ngút, như là sắp sôi lên.

Lâm Phàm sắp khóc vì trò nghịch dại của mình, mấy trăm viên Đại Phàm Ca ném tới, đường ra đâu không thấy, chỉ thấy sắp bị hấp chín.

....

Tuyệt Vương Sư quét cặp mắt đỏ như máu nhìn quanh, hoàn toàn coi thường ba trưởng lão của ba tông, giống như là đang vội vàng tìm kiếm cái gì đó.

- Con súc sinh này lại dám không để chúng ta vào mắt.

Thượng Vô Sinh nhú mày nói.

- Giờ không động thủ thì còn đợi tới khi nào, giết!

Chưởng Thiên Hoành gầm lên một tiếng, một thanh kiếm khổng lồ bỗng ngưng tụ trong hư không, mang theo kiếm ý không thể địch nổi chém tới Tuyệt Vương Sư.

Thiên Cơ lão ầu và Thượng Vô Sinh cũng không cam chịu rút lại phía sau, phóng từ mặt đất lên không, khí thế bạo tăng, một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa tản khắp bốn phía.

Ba đại cao thủ Tiểu Thiên Vị đại viên mãn liên thủ, một kích toàn lực, cho dù là hư không cũng bị chấn vỡ chứ đừng nói chỉ là một hung thú Tiểu Thiên Vị cao giai.

Thế nhưng...

Giờ khắc này, Tuyệt Vương Sư nổi giận gầm lên một tiếng, toàn bộ hư không tầng tầng chấn động.

Nó muốn tìm một thứ gì đó vừa vặn, ba con kiến trước mắt thật quá vướng víu.

Nó vồ xuống một trảo, xé rách hư không.

"Xoẹt..."

Một kích liên hợp toàn lực của ba đại trưởng lão lập tức tan thành mây khói.

"Ầmmmm..."

- Trưởng lãoooo...

Đệ tử của ba tông ở trên chiến thuyền kêu thét lên một tiếng tê tâm liệt phế.

Người của sáu tông thì trợn mắt há hốc mồm, không dám tin nhìn một màn trước mắt.

Điều này sao có thể...

Miêu sát?

Không hề có lực hoàn thủ?

Ba người cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn lại không chịu nổi một kích của hung thú? Chuyện này...

Tất cả mọi người đã không ai dám tin vào mắt mình, bởi vì hung thú chỉ có tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai tuyệt đối không thể mạnh đến như thế.

Thiên Cơ lão ấu, Chương Thiên Hoàn, Thượng Vô Sinh ba người bị Tuyết Vương Sư một trảo đập rơi xuống, lún sâu vào lòng đất, hộc máu không ngừng.

Nhưng may mắn là Tuyết Vương Sư cũng không để ba người vào mắt, mà tiếp tục nhìn ngó khắp nơi tìm thứ gì đó.

Đệ tử ba tông thừa dịp này điều khiển chiến thuyền bay xuống, đỡ lấy ba trưởng lão, sau đó lập tức bay lên rời khỏi Phiêu Miểu Tuyết phong.

Chuyện này nhất định phải báo cho tông môn, Tuyết Vương Sư này biến dị.

....

Khí tức của Tuyết Vương Sư càng lúc càng cuồng bạo, trong cơ thể phảng phất có một cỗ lực lượng không chỗ tiết.

Nó gầm lên một tiếng, sau đó tung bốn vó chạy như điên về phía một chóp núi dựng đứng có hình dạng một cây cột lớn cách đó không xa, sau đó trong mắt toát ra một cỗ khát vọng, đặt mông ngồi lên...

- Tuyết Vương Sư đang làm gì vậy?

Người của sáu tông ngăn người, tất cả mọi người cảm giác thế giới quan của mình muốn thay đổi. Bọn họ không dám tin những gì trước mắt, Tuyết Vương Sư lại làm ra chuyện trông thấy mắt phải lên lệ này...

....

- Ngaooooo...

Từng tiếng gầm vui sướng, thỏa mãn truyền khắp toàn bộ Phiêu Miểu Tuyết phong, thậm chí cả cư dân ở thành Dung Thiên cũng nghe rõ mồn một.

Trong lòng mọi người nghi hoặc vạn phần, mới ban nãy còn toàn là tiếng gầm giận dữ, sao bây giờ lại thành trầm thấp thế này?

Chẳng lẽ các đại nhân đã trấn áp được Tuyết Vương Sư, đây là tiếng nó cầu xin tha thứ?

....

Lúc này, Lâm Phàm ở trong cơ thể Tuyết Vương Sư đã sắp phát điên.

Chỗ này biến thành vừa nóng vừa bí, thi thoảng lại có vật gì đó như là đỉnh núi xuất hiện, chui ra chui vào vừa đâm vừa ép hấn dẹp lép.

- Chẳng lẽ Tuyết Vương Sư này dùng... dùng...

Lâm Phàm đã không dám tưởng tượng, bởi vì hình ảnh này thật sự quá cay con mắt.

- Tuyết Vương Sư, mà dù sao cũng là hậu duệ của hung thú thượng cổ, sao lại làm ra chuyện vứt hết mặt mũi này chứ?

- Mau dừng lại, tiểu gia sắp bị mà ép bẹp dí rồiiiiiii...

....

Bên ngoài, người của sáu tông đã hoàn toàn choáng váng.

- Trưởng lão, còn có thể cứu sư thúc không?

Một gã đệ tử Thánh Môn trợn mắt há hốc mồm hỏi.

Ngục trưởng lão trầm mặc, cũng không nói lời nào.

Tuyết Vương Sư hành động như vậy, từ xưa đến nay chưa bao giờ có, thậm chí cả một dòng ghi chép cũng không thấy.

Mặt trời chìm dần về phía Tây.

Người của sáu tông cứ đứng như vậy nhìn suốt một ngày, thậm chí cả mí mắt cũng không mấy khi nhắm.

Mục tiêu tóm lấy con Tuyết Vương Sư con đều đã bị cả sáu tông nhất trí bỏ qua sau khi chứng kiến một màn trước mắt.

Tàn bạo, thật sự là quá tàn bạo.

Ngay cả một đỉnh núi không có sinh mệnh cũng không buông tha.

Như vậy nếu có lấy được con hung thú con, sợ là sau này nó lớn lên, hối hận cũng không kịp...

....

Ba ngày sau.

Mọi người vẫn ở nguyên chỗ cũ, không phải không muốn chạy, mà là vì muốn biết cuối cùng chuyện này sẽ đi tới đâu.

Mà hôm nay, tiếng kêu gào quần quanh bên tai thời thời khắc khắc rất cuộc ngừng.

Con Tuyết Vương Sư cũng dần từ cuồng bạo trở về bình thường, thân hình đỏ hồng biến lại màu tuyết trắng.

Cuối cùng, nó đứng lên, thở hỗn hển đi về trong hang động tối đen của mình.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không rõ cái gì đã xảy ra.

- Chấm dứt, chúng ta làm sao bây giờ?

- Tuyết Vương Sư không phải chúng ta có thể đối phó, trở về thôi.

....

- Trưởng lão, Lâm sư thúc...

Tông Hận Thiên hỏi.

Mặt Ngục trưởng lão cũng không mấy dễ coi. Đã qua ba ngày, lấy khả năng tiêu hóa của Tuyết Vương Sư, sợ rằng Lâm Phàm đã hóa thành bọt nước, muốn tìm hài cốt cũng là chuyện không thể nào.

- Vì Lâm sư thúc, túc trực bên linh cữu ba ngày, táng ở nơi này.

- Rồi.

....

Tuyết Vương Sư trở lại hang ổ, chậm rãi gục xuống, giống như quá mệt mỏi nên tiến vào ngủ say.

Mà lúc này, Lâm Phàm ở bên trong cơ thể của Tuyết Vương Sư đã sớm choáng váng, nôn mửa liên tục. Ba ngày, thế nhưng với hắn chính là ba năm a.

Sớm biết như vậy, hắn chẳng thà tình nguyện chết chứ không dùng đến Đại Phàm Ca. Nếu không phải có Bất Diệt Ma Thể, sợ rằng Lâm Phàm sớm đã bị mỏm núi kia ép chết.

Giờ khắc này, Lâm Phàm rốt cuộc có thể an ổn ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi.

Chuyện tiếp theo chính là nghĩ cách ra khỏi chỗ này a.

Thế nhưng ra cách nào? Sợ rằng vừa ra, Tuyết Vương Sư đã tiện tay chộp một cái đập chết.

Giờ khắc này, Lâm Phàm khóc không ra nước mắt...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Gặp Quý?

Dịch & biên: †Ares†

- Trưởng lão, năm tông kia đã rời đi.

Tông Hận Thiên nhìn tấm bia mộ trước mắt, nhẹ giọng nói.

- Ừ.

Ngực trưởng lão đang nhắm mắt khoanh chân tọa, nghe thế gật gật đầu. Hành trình lần này thất bại, Lâm sư đệ mà hắn được dặn dò phải bảo vệ cũng chết thảm trong miệng hung thú, trở về không biết phải nói sao đây.

Ài...

Thành Dung Thiên.

Phong Thiên Tông cũng chưa trở về thẳng tông môn. Lăng Ngao là đệ nhất thiên kiêu của Phong Thiên Tông, tự nhiên lời nói có trọng lượng, để Phong Thiên Tông dừng lại ở thành Dung Thiên một đêm.

Nguyên nhân trong đó là vì Lăng Ngao đã đáp ứng giúp Sở gia giải quyết một chuyện nhỏ.

Sở gia.

Đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt.

Đệ tử Phong Thiên Tông có chút ám ảnh bởi chuyện Tuyết Vương Sư, hiện giờ được Sở gia tận tình chiêu đãi nên dần mất đi căng thẳng.

- Sở gia xin được khắc ghi đại ân của đại nhân.

Gia chủ Sở gia hứng trí ngẩng cao đầu. Hiện giờ chỉ cần đại nhân ra mặt, Thái gia còn không phải giống như con kiến, từ nay về sau xóa tên ở thành Dung Thiên.

Mà Sở gia sẽ trở thành người chưởng quản duy nhất của nơi này.

Loại chuyện này, hắn luôn nhìn thấy trong mơ, thế nhưng không ngờ lại có một ngày sắp trở thành sự thật.

- Việc nhỏ mà thôi.

Lăng Ngao lạnh nhạt nói. Nếu không phải vì đã ngủ với khuê nữ của người ta, hắn còn lâu mới quản tới việc này.

Nhưng thôi cũng được, giải quyết cho xong, chấm dứt nhân quả.

Nữ nhân này còn chưa có tư cách trở thành bạn lữ của hắn.

- Đại nhân, có thể mang Tuyết nhi cùng về tông môn được không? Tuyết nhi muốn phụng dưỡng bên cạnh đại nhân cả đời.

Sở Tuyết nũng nịu nói, trong mắt hiện vẻ chờ mong.

Cha con Sở gia cũng đều nín thở đợi câu trả lời. Nếu Sở Tuyết có thể theo đại nhân trở lại Phong Thiên Tông, như vậy địa vị của Sở gia sẽ không ai có thể dao động.

Lăng Ngao nhếch miệng nở một nụ cười khinh thường:

- Người không đủ tư cách.

Lời này của Lăng Ngao cực kỳ nặng, thế nhưng trong mắt hắn, đám người này chỉ như một đám kiến hôi. Đối đãi với kiến đương nhiên là không cần băn khoăn thể diện.

Cha con Sở gia xấu hổ cười trừ, sau đó làm vẻ trách móc:

- Tuyệt nhi, sao con lại đưa ra yêu cầu vô lý như thế với đại nhân chứ? Đại nhân có thể trợ giúp Sở gia đã là rất nể mặt rồi, chớ có lòng tham không đáy.

- Vâng thưa cha.

Sở Tuyệt không vui cúi mặt xuống, thế nhưng còn có đại nhân bên người nên cũng phải miễn cưỡng cười lên, hầu hạ Lăng Ngao cho tốt.

Trưởng lão của Phong Thiên Tông thì một mình ở lại trên chiến thuyền mà tu luyện. Hắn không có hứng thú can thiệp vào chuyện của những gia tộc phàm nhân này, hơn nữa cũng không còn trẻ.

Còn việc của Lăng Ngao, coi như là một lần tôi luyện, điều kiện là tuyệt đối không thể trầm mê ở nữ sắc.

- Hôm nay người phái người đi nói cho Thái gia kia để bọn chúng rời khỏi thành Dung Thiên. Nếu không nghe theo, ngày mai ta sẽ đích thân ra tay.

Lăng Ngao nói.

- Vâng vâng, đa tạ đại nhân.

Gia chủ Sở gia mừng rỡ đáp.

....

Thái gia.

Bên trong đại viện, không khí hoàn toàn trái ngược với Sở gia.

- Cha, các đại nhân của Phong Thiên Tông đang ở tại Sở gia.

Thái Hằng lo lắng nói.

Chuyện không muốn gặp nhất rốt cuộc phát sinh, Sở gia có thể móc nối quan hệ với đại nhân vật trong tông môn.

- Hằng nhi, vị đại nhân của Thánh Tông đâu?

Gia chủ Thái gia hỏi.

Thái Hằng cúi đầu không nói, mặt buồn thiu. Đối với các đại nhân vật, bọn hăn chung quy chỉ là con kiến, có lẽ chuyện đã đáp ứng bọn hăn chỉ là một câu nói vui mà thôi.

- Lão gia, người của Sở gia đến, nói chúng ta đêm nay phải rời khỏi thành Dung Thiên, nếu không ngày mai muốn chạy cũng không được nữa.

Quản gia của Thái gia vội vàng chạy tới, nói.

- Sở gia khinh người quá đáng.

Sắc mặt của gia chủ Thái gia cực kỳ khó coi.

- Phụ thân, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thái Hằng không khỏi lo lắng, chẳng lẽ Thái gia phải từ bỏ cơ nghiệp trăm năm tại đây thật sao?

....

Lúc này, Lâm Phàm ở trong cơ thể Tuyết Vương Sư cũng đã dần dần phục hồi khí lực.

Hắn quyết định tiếp tục thử cách thoát ra ngoài. Nơi đây quả thật không phải chỗ dành cho người.

Lâm Phàm đi ngược một đường từ dạ dày lên. Bất kể như thế nào, hăn cũng muốn thoát ra từ đường miệng của Tuyết Vương Sư, còn về phần đường ‘cúc hoa’, hăn tình nguyện chết cũng không làm.

Đây là vấn đề có quan hệ tới nhân cách.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, Lâm Phàm cảm giác mình hẳn là đã tới yết hầu của Tuyết Vương Sư.

Lâm Phàm dừng bước, suy tính xem có nên đánh ra từ đây để thoát thân, mở một con đường thông thiên, từ nay về sau ngao du thiên địa.

Ngoại trừ chỗ ‘cúc hoa’ kia, nơi này xem như là chỗ mềm mại nhất trên người Tuyết Vương Sư, hẳn có thể thành công.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhắm mắt lại, chuẩn bị bạo phát.

- Kiếm Ý.

Giờ khắc này, khí thể toàn thân Lâm Phàm tăng mạnh, ngưng tụ ra một cỗ kiếm ý xông tận trời.

- Vô Tướng Thiên Ma.

Hình ảnh Thiên Ma ngưng tụ ở phía sau, hòa thêm cùng kiếm ý.

- Kiếm Hoàng.

Tuyệt chiêu do hai môn công pháp dung hợp mà ra, mang theo khí thể của đế hoàng.

- Long Hoàng Phách Thế.

Chiến kỹ tăng phúc mở ra toàn diện, khí tức lập tức tăng vọt, một luồng gió xoáy lấy Lâm Phàm làm trung tâm bạo phát ra.

Xoay Chuyển Càn Khôn, Hắc Hổ Đào Tâm, Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ v.v... toàn bộ công pháp mở ra hết.

Giờ khắc này Lâm Phàm mở to hai mắt, khí thể như một vị chiến thần.

- Tuyết Vương Sư, ném thử một kích mạnh nhất của tiểu gia đi.

Lâm Phàm vận chuyển Lăng Triều Kinh, mười một tầng kinh lực chồng chất lên nhau, đánh thẳng từ bên trong Tuyết Vương Sư.

"Ầmmmmm..."

"Đinh, chúc mừng đánh chết Tiểu Thiên Vị cao giai hung thú Tuyết Vương Sư."

"Đinh, exp + 6.000.000."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng tiến vào Tiên Thiên cao giai."

"Đinh, chúc mừng tiến vào Tiên Thiên đại viên mãn."

"Đinh, đạt được một giọt tinh huyết của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư."

....

Lâm Phàm nghe một loạt tiếng nhắc nhở mà ngây ngẩn cả người.

Tuyết Vương Sư này là chuyện gì, tại sao vừa một đòn đã chết?

Lâm Phàm tuy rằng vô cùng tự tin, vô cùng tự kỷ, nhưng hẳn biết Tuyết Vương Sư tuyệt đối không thể nào bị một đòn của mình đánh chết.

Hay là vì Đại Phàm Ca kia đã tiêu hao hết tinh khí thần của nó, cho nên nó suy yếu đến độ gõ nhẹ một cái cũng chết??

Quên đi, chết cũng chết rồi, dù sao hệ thống vẫn tính là mình giết, ban thưởng quá sáng khoái a.

Giờ khắc này Lâm Phàm tiếp tục đi về phía trước, tiến đến nơi có đầy những chiếc răng nhọn hoắt thì lấy tay đẩy cao lên rồi nhảy ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, thấy Tuyết Vương Sư đã nằm im lìm thì vung tay lên một cái, thu thi thể của nó vào túi chứa đồ.

Tuyết Vương Sư toàn thân là bảo, chờ trở lại tông môn sẽ hảo hảo nghiên cứu một phen.

Tiếp đến, hắn đi vào sâu thêm một quãng, tìm thấy con Tuyết Vương Sư con mới sinh không lâu, còn chưa mở mắt, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Lông như tuyết trắng, trên đầu còn chưa mọc hai sừng, không khác gì một con sư tử con.

Lâm Phàm lặng lẽ kéo hai chân sau của nó ra xem là đực hay cái.

Lâm Phàm nghĩ nếu là đực thì thật tốt. Dù sao sức chiến đấu của con đực thông thường đều hơn xa con cái, thế nhưng đáng tiếc đây lại là một con cái.

Cuối cùng, Lâm Phàm có chút tiếc nuối mà bỏ con Tuyết Vương Sư con vào túi chứa đồ, sau đó không chút do dự bước ra ngoài hang.

....

Trước bia mộ của Lâm Phàm, một gã đệ tử đang khóc như mưa, giọng nức nở khiến ai nghe cũng phải thương tâm.

- Sư thúc à, tất cả đều là lỗi của sư diệt, sư diệt xin lỗi người...

Đệ tử này chính là người đã phóng một cái rắm vang trời ngày đó.

- Sư thúc, không biết người có thể nghe được lời của sư diệt hay không, nhưng sư diệt vẫn hy vọng người dưới đó có thể lắng nghe...

- Ủm, ta đã nghe được.

Vừa lúc đó, một giọng nói trầm thấp vang lên từ trong đêm tối.

- Ai?

Đệ tử kia cả kinh, lập tức đứng lên, cảnh giác nhìn quanh. Đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi tới khiến cho hấn dựng hết cả tóc gáy.

- Cả bản sư thúc mà người cũng không nhận ra sao?

Giờ phút này Lâm Phàm đứng ở phía sau bìa mộ, lại dùng thuật ẩn thân, lúc ẩn lúc hiện như là ma quỷ.

- Sư... sư thúc...

Tên đệ tử kia run lên, nói không ra hơi, không dám tin vào hai mắt của mình.

- Người biết sai chưa? Cái rắm kia của người hại chết bản sư thúc.

Lâm Phàm cố tình nói bằng giọng âm u.

Tên đệ tử kia trợn tròn hai mắt đến hết cỡ, nhìn thấy thân ảnh lúc ẩn lúc hiện thì đột ngột hét ầm lên.

- Có quyyyyyyy...

- Này này...

Lâm Phàm thấy thế định gọi hấn lại, thế nhưng đối phương đã sớm biến không còn tăm tích.

- Trời ạ, làm sao mà nhát gan thế chứ, vậy cũng gọi là đệ tử nội môn của Thánh Tông.

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó nhìn bìa mộ, cười cười. Đời này chưa biết sống được bao lâu, thế nhưng hấn đã hai lần được người ta dựng bia cho...

Hành trình lần này khiến các đệ tử Thánh Tông bị suy sụp tinh thần nặng. Cái gì cũng không thành, còn làm hại Lâm sư thúc chết thảm,

chẳng lẽ ông trời đã không còn nhìn đến Thánh Tông sao?

- Trưởng lão, sư huynh, có quyyyyy...

Tên đệ tử kia vẻ mặt hoảng sợ vừa chạy về vừa hét.

- Hừ, nói mê sảng cái gì thế!

Tâm tình của Ngục trưởng lão đang rất xấu, ngữ khí nghiêm khắc nổi giận nói.

- Là quý, Lâm sư thúc biến thành quý trở lại... Vừa mới xuất hiện trước mắt đệ tử.

....

- Tiểu sư đệ, sư thúc trở về, làm sao lại biến thành quý.

Lúc này, từ bóng tối có một giọng nói truyền ra.

Mọi người vừa nghe, đồng loạt ngậy người, mặt hoảng sợ, còn đệ tử kia thì đã trốn ra sau lưng Ngục trưởng lão mà run rẩy.

Khi chủ nhân giọng nói kia dần dần đi tới, lộ hình dáng dưới trăng. Ngục trưởng lão đột nhiên kích động vạn phần, mà các đệ tử khác thì lại càng kích động hét to lên.

- Lâm sư thúc, ngài không chết...

Lâm Phàm cười cười:

- Chết thế nào được, bản sư thúc thực lực thông thiên, điểm ấy tính là cái gì.

- Chúng ta tận mắt nhìn thấy đệ bị Tuyết Vương Sư nuốt xuống, sao giờ đệ lại không việc gì?

Ngục trưởng lão tiến lên, vẻ mặt không dám tin.

Lâm Phàm vung ống tay áo, xoay người lại cùng phía với mọi người, chắp hai tay sau lưng, ngược mắt nhìn vầng trăng cao tí trên không, bình thản nói:

- Bản sư thúc là ai chứ? Bản sư thúc chính là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông trên Vô Danh phong. Chỉ Tuyết Vương Sư kia sao có thể là đối thủ của bản sư thúc. Hiện giờ bản sư thúc đã tru diệt nó, cũng tiện tay lấy được cả con hung thú con.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bạo ra bức khí như một cơn bão, khiến đám đông phải ngã nghiêng.

Mọi người càng nghe càng không dám tin.

Tuyết Vương Sư bị tru sát?

Chuyện này...

Lâm Phàm hừ nhẹ một tiếng, giống như rất không vui với việc mọi người không tin mình:

- Nhìn xem, đây là cái gì.

Mọi người nhìn thấy trước mắt mình là con Tuyết Vương Sư con lông như tuyết trắng thì không khỏi cùng hít một hơi thật sâu.

- Sư thúc, đây là thật sao?

Tông Hận Thiên không dám tin hỏi.

- Đương nhiên là thật, chả lẽ còn giả được?

....

Cuối cùng mọi người cũng phải tin tất cả chuyện này. Tuy không biết Lâm Phàm dùng biện pháp gì tru diệt Tuyết Vương Sư, nhưng không ảnh hưởng đến việc ánh mắt của các đệ tử nhìn về Lâm Phàm đã biến thành vô cùng sùng bái.

Một đêm trăng thanh gió mát.

Đêm nay trăng rất sáng, dù không có đèn đuốc thì người ta vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật trước mắt mình.

Nhưng đêm nay thành Dung Thiên lại có chút khác thường.

- Giếtttt...

Sát ý ngập trời, mùi máu tanh nồng nặc.

Trong tòa thành thị bình yên này đang phát sinh một chuyện cực kỳ bi thảm.

- Các người thân là người của tông môn, lại ra tay với phạm nhân chúng ta, có gì là hay ho chứ?

Một nam tử trung niên mặc áo xanh, cả người đầm máu, thê thảm nói.

- Lắm lời.

Một luồng lạnh lóa lên.

Một cái đầu lâu bay lên cao, vẽ một đường cong trong đêm tối.

- Quả giaaaaa...

Gia chủ Thái gia gào lên thảm thiết, nhìn cảnh tượng đồ sát một phía trước mắt, cả người như không còn một chút sức lực nào.

- Hừ, một đám kiến hôi. Đã cho các người cơ hội, lại không biết quý trọng, chết cũng đừng trách người khác.

Lăng Ngao giống như một vị thần cao cao tại thượng, lơ lửng trên không nhìn xuống những sinh vật yếu đuối trên mặt đất.

- Thái Quái, đại nhân đã cho người cơ hội, là chính người không quý trọng, đừng có trách người khác. Thành Dung Thiên chỉ có thể có một

chủ nhân, mà chủ nhân đó là Sở gia ta.

Sở Mộc Lâm cười lạnh nói.

Thái Hằng cầm trường kiếm trong tay, nhìn xung quanh là vô số đệ tử Thái gia mới hôm qua còn cười cười nói nói, giờ đã thành những thi thể lạnh lẽo.

- Phụ thân...

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của Thái Chỉ Kiều giờ cũng đã biến thành trắng bệch vô cùng, rụt rè sợ hãi nép sau Thái Quái.

Thái Quái nhìn đủ một vòng, cuối cùng chậm rãi cúi đầu:

- Đại nhân, Thái gia nguyện ý rời đi, xin đại nhân thả cho chúng ta một con đường sống.

Được làm vua thua làm giặc, để giữ lại huyết mạch, Thái gia cũng chỉ có thể cúi đầu nhận thua.

Sở Mộc Lâm nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng đã sớm mừng hết cỡ, rộng lượng nói:

- Tốt, Sở mỗ cũng không phải hạng người giết tuyệt, các người...

Sở Mộc Lâm cũng không định giết sạch, chỉ cần đuổi ra là được. Thế nhưng hăn chưa nói hết thì đã bị một giọng lạnh như băng cắt lời:

- Ta có nói các người có thể còn sống rời đi sao?

Khí tức lạnh lẽo của Lăng Ngao bao phủ toàn trường, một cỗ khí thế giống sóng biển áp chế lên tất cả mọi người, khiến cho người ta sinh ra cảm giác vô lực từ trong đáy lòng.

- Hôm qua đã cho các người cơ hội, hôm nay nói gà chó không tha tức là gà chó không tha.

Lăng Ngao tỏa ra sát ý trong mắt. Với hắn, giết đám phàm tục này chỉ như giết một đám kiến, không cần bận khoăn.

Trưởng lão Phong Thiên Tông ngồi trên chiến thuyền, lạnh lùng quan sát tình huống bên dưới, thỏa mãn gật gật đầu với quyết định của Lăng Ngao.

Người Phong Thiên Tông không nên tồn tại kẻ tính tình đàn bà dễ đổi. Nếu đã cho cơ hội, không biết quý trọng thì nhất định phải tự gánh chịu hậu quả.

- Tối nay, Thái gia các người, gà chó không tha.

Lăng Ngao sát ý ngập trời, quát khế.

Mọi người Thái gia hoảng sợ nhìn sát thần không thể địch nổi trước mắt, trong nội tâm dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Thái Quái nhẹ nhàng xoa đầu con gái, khóe mắt rơi xuống một dòng nước mắt hối hận.

- Tiểu bối, người có chút làm càn.

Đúng lúc này, một giọng nói không nhanh không chậm từ hư không truyền đến.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

Từ phía ánh trăng, một chiếc chiến thuyền thật lớn đang lẳng lẳng bay tới.

Một bóng dáng như thiên thần từ trên không hạ xuống.

Ẩn Thân Thuật vận chuyển cực hạn, biến hóa hư thật. Thân ảnh của Lâm Phàm nổi bật dưới ánh trăng, lúc ẩn lúc hiện.

Chạm tới mặt đất không một tiếng động, Lâm Phàm chấp tay sau lưng, dùng ánh mắt như xuyên thấu tất cả mà lạnh lùng nhìn Lăng Ngao,

giọng trầm trầm nói:

- Thái gia có duyên cùng bản tọa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Thu Đồ

oOo

Đúng lúc chuẩn bị xuất phát trở về tông, Lâm Phàm bỗng nhớ tới ước định với Thái gia, muốn mang thêm một tiểu la ly đáng yêu về Vô Danh phong cho thêm sinh khí.

Tới khi đến thành Dung Thiên, hắn thấy được Thái phủ toàn là máu tươi cùng xác chết, sát khí tận trời thì biết là việc không ổn, cho nên lập tức nhảy xuống.

- Bản tọa muốn thu nữ hài này làm đệ tử quan môn, các người còn định làm gì? Chẳng lẽ không để bản tọa vào mắt?

Lâm Phàm nghiêm mặt lại, mắt lóe sáng, nhìn chăm chăm Lăng Ngao nói.

- Đại nhân...

Thái gia từ trên xuống dưới vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, cho rằng đêm nay Thái gia phải diệt vọng. Thế nhưng ngay tích tắc Lâm Phàm xuất hiện thì hy vọng lại cháy lên trong lòng họ.

Thái Hằng kích động nắm chặt nắm tay, máu sôi trào. Đại nhân không có gạt người, cũng không quên lời đã nói.

Sở Mộc Lâm lúc này cũng biến sắc, nhìn chiến thuyền trên bầu trời, lại nhìn nam tử như thiên thần hàng lâm đang đứng trước mặt, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Thái gia cũng có đại nhân tông môn hỗ trợ, mà càng làm hấn không thể tin được là đại nhân này lại muốn thu đứa con gái của Thái gia làm đệ tử.

Lâm Phàm khẽ ngẩng đầu, bình thản nói:

- Yên tâm, hôm nay có bản tọa đây, không người nào có thể càn rỡ trước mặt bản tọa.

Lăng Ngao khẽ nhú mày, cũng có chút kinh ngạc:

- Người không chết?

Tình huống ngày đó ai cũng thấy rõ như ban ngày. Người này đã bị Tuyết Vương Sư nuốt vào, không có khả năng có khả năng sống sót. Thế nhưng hiện giờ hấn lại bình an vô sự xuất hiện ở đây, thật khiến người ta không dám tin.

- Bản tọa có chết hay không thì liên quan gì tới tiểu bối người? Thái gia ngày sau do bản tọa che chở, người còn can đảm dám càn rỡ sao?

Lâm Phàm nghiêm mặt nói, phong phạm đầy khí phách trấn áp toàn trường.

Lăng Ngao thân là đệ tử thiên kiêu của Phong Thiên Tông, sao có thể chịu nhục nhã bực này. Người trước mắt chửi mắng thẳng mặt, chính là không để hấn vào mắt, đáng giận vô cùng.

Lăng Ngao giận sôi gan, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người đừng quá làm càn.

- Hôm nay bản tọa thu đồ đệ chính là đại sự, cũng không muốn nhiều lời với các người. Nếu không phục thì cứ lên, nhân tiện nhìn xem tiểu bối người có bản sự gì.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

- Người...

Lăng Ngao không ngờ người trước mắt không cấp đường lui, chưa để mình nói được mấy câu đã trực tiếp khai chiến.

Vốn hăn không định ra tay nơi tục giới này, thế nhưng hôm nay người này quá đáng như vậy, không cho hăn bậc thang để xuống, vậy thì chiến đi.

Lâm Phàm chăm chú nhìn chung quanh một vòng, thấy vô số đệ tử Thái gia đã chết, hóa thành những thi thể lạnh lẽo nằm trên mặt đất thì không khỏi lắc đầu, mắt dời về phía chiến thuyền của Thánh Tông.

- Sĩ nhục của võ giả, sĩ nhục của tông môn! Các sư diệt, sau này phải nhớ, không thể ỷ lớn hiếp nhỏ, lạm sát người bình thường. Đây không phải là việc một đệ tử tông môn nên làm.

Lâm Phàm dùng ngữ khí xem thường nói.

- Rõ.

Trên chiến thuyền, đám người Tông Hận Thiên gật đầu đáp lớn.

Tông Hận Thiên nhìn thấy Lăng Ngao thì trong lòng có cảm xúc mãnh liệt muốn phế bỏ đối phương. Nhưng sư thúc đã xuất thủ thì hăn cũng chỉ đành áp chế cơn giận này dưới đáy lòng.

Ngực trưởng lão đứng trên thuyền, mặt không đổi sắc nhìn tình huống bên dưới, có vẻ cũng không định nhúng tay vào.

- Người càn rỡ...

Giờ khắc này Lăng Ngao triệt để nổi giận, chiến ý dạt dào. Kẻ trước mặt này đã để hăn biết được giới hạn chịu đựng cơn giận của mình rốt cuộc bị phá ở đâu.

- Đi chết đi...

Lăng Ngao bạo tăng khí thế, một quyền chứa lực lượng vô thượng đánh về Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, vẫn chỉ bình thản cười nhạt.

"Ầmmm..."

Sau tiếng nổ vang, chỉ thấy Lâm Phàm đã bắt được nắm tay của Lăng Ngao. Lăng Ngao biến sắc, muốn rút tay về, thế nhưng vừa lúc đó Lâm Phàm lại nở một nụ cười lạnh.

Lâm Phàm bỗng nhiên biến mất, để Lăng Ngao giữ nguyên tư thế, khựng người lại trong tích tắc, như là đang tự hỏi tại sao đối phương lại có thể biến mất. Ngay sau đó, Lâm Phàm xuất hiện lại với Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay, vỗ nhẹ một cái lên đầu Lăng Ngao.

Tất cả chuyện này thần không biết quỷ không hay, thậm chí mọi người còn không nhận ra Lâm Phàm vừa biến mất.

- Hừ, không chịu nổi một kích.

Trước ánh mắt của mọi người, Lâm Phàm dùng một ngón tay điểm nhẹ lên trán Lăng Ngao, sau đó hơi đẩy. Thân hình của Lăng Ngao lập tức bắn mạnh về sau, tựa như là gặp một đòn cực kỳ nghiêm trọng.

- Sao... sao có thể???

Mọi người cực kỳ hoảng sợ, không rõ chuyện gì đã phát sinh.

Thế nhưng chuyện chưa dừng ở đây. Ngay khi Lăng Ngao ngã xuống đất, Lâm Phàm lại biến mất.

Chuyện hẳn định làm tiếp theo có chút tổn thất hình tượng, sao có thể để mọi người thấy được chứ?

Giờ khắc này, Lâm Phàm tóm lấy hai chân của Lăng Ngao, dang rộng ra.

Mắt Lâm Phàm lóe lên, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa bùng phát.

- Đoạt mệnh liên hoàn đập...

Lâm Phàm dưới trạng thái ẩn thân mạnh mẽ nâng cao đùi phải, đập thật mạnh xuống chỗ dừng quần của Lăng Ngao.

Nhanh!

Chuẩn!

Tàn nhẫn!

Liên tục, không có một chút do dự, tất cả như mây trôi nước chảy, không tìm đâu ra kẽ hở.

"Bốp bốp bốp bốp..."

Một loạt tiếng động truyền tới, nhưng không ai hiểu từ đâu. Bọn họ chỉ cảm thấy Lâm sư thúc biến mất trong tích tắc, sau đó lại xuất hiện, đứng nguyên chỗ cũ.

Mà cũng tích tắc ấy, Lâm Phàm đã đập ra đến mấy chục đập, đòn cuối cùng càng trực tiếp đập bay đối phương ra thêm một đoạn.

- Hừ, đệ tử thiên kiêu của Phong Thiên Tông cũng chỉ đến thế...

Làm xong tất cả, Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, mặt không đổi sắc, hờ hững nói.

Giờ khắc này, thiên địa đột nhiên an tĩnh.

Người của Phong Thiên Tông tròn tròn mắt.

Người của Thánh Tông ngẩn ngơ.

Cả đám đều há hốc mồm nhìn tình huống bên dưới, thậm chí không dám tin vào mắt mình.

Trận long tranh hổ đấu trong dự tính cứ như vậy đã xong?

Cảnh tượng trời sụp đất nứt đâu? Làm sao trong nháy mắt đã chấm dứt cả rồi? Chuyện này...

Lâm Phàm bình thản chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn Phong Thiên Tông, cũng không nói câu nào.

Thế nhưng từ trên người hắn lại tản ra một cỗ khí thế nhàn nhạt, áp toàn bộ người của Phong Thiên Tông phải kinh hoàng.

- Người này bất kính với bản tọa, bản tọa tạm thời cho một giáo huấn nho nhỏ. Nếu có lần sau, nhất định giết không tha.

Lâm Phàm hồ hững nói, thế nhưng trong lời nói lại như có sấm sét nổ vang trong lòng các đệ tử Phong Thiên Tông.

Đám đệ tử này không tin nổi là Lăng sư huynh sẽ bại nhanh như vậy.

Người trước mắt này, tuổi còn trẻ, vì sao lại mạnh như vậy.

Chẳng lẽ người này là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất của Thánh Tông sao?

Ngực trưởng lão đưa mắt nhìn sang trưởng lão của Phong Thiên Tông, vẻ mặt tươi cười, giống như ẩn chứa muôn vàn lời nói.

Châm biếm, khinh thường v.v...

- Đi...

Mặt trưởng lão Phong Thiên Tông âm trầm như nước, trông cực kỳ đáng sợ, nghiêng răng phun ra một chữ.

- Phong Thiên Tông, đệ tử của bản tông bị phế là do tài nghệ không bằng người, thế nhưng sau này lịch lãm cấm địa, quý tông cũng nên cẩn thận.

Lúc Phong Thiên Tông sắp rời đi, Lâm Phàm thản nhiên thốt ra một câu.

Trưởng lão Phong Thiên Tông khẽ run lên, mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn:

- Đa tạ chân thành khuyên bảo.

. . . .

Phong Thiên Tông vừa rời đi, Lâm Phàm mới thở phào một hơi, vẻ nghiêm túc vừa xong biến sạch. Một màn trang bức vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ bức khí của hắn, ít nhất trong một tháng không thể vận dụng lại.

Hiện giờ Lâm Phàm hiểu được, Ẩn Thân Thuật quả thật là một môn thần kỹ, diệu dụng không chỉ có ẩn thân mà còn ở việc đang chiến đấu đột nhiên biến mất sẽ khiến đối phương ngây người, nhất thời không kịp phản ứng.

Mà chỉ một tích tắc ngây người này thôi cũng đã đủ để phân thắng bại.

Vừa rồi nếu thắng mặt chiến đấu, Lâm Phàm cũng không dám chắc có thể trấn áp Lăng Ngao.

Nhưng bất kể thế nào, thắng cũng là thắng.

Giờ khắc này, các đệ tử cũng đã bay từ chiến thuyền xuống, vây quanh Lâm Phàm.

- Sư thúc thật lợi hại.

- Lăng Ngao kia tính là cái gì chứ, trong tay sư thúc còn không phải giống như con kiến.

- Ta đến bây giờ cũng không biết Lăng Ngao kia rốt cuộc là bị sư thúc đánh bại như thế nào, thật sự là quá là nhanh, nhanh đến nỗi ta không thấy rõ.

Đối mặt với vô số lời ca tụng của các sư điệt, Lâm Phàm cười khẽ một cái:

- Được rồi, không bàn chuyện này nữa. Trong mắt bản sư thúc, người kia chỉ là một khách qua đường mà thôi, không đáng để nhắc tới.

....

Người của Thái gia cũng bị một màn vừa rồi làm choáng váng. Bọn họ không thể ngờ rằng địch nhân mà bọn họ xem như thần lại bị đại nhân trước mắt đánh bại trong tích tắc.

Hơn nữa, còn là triệt để bại, bại đến không có một chút lực hoàn thủ nào, thật sự là quá kinh khủng.

Thái gia phát rồi, thật sự là phát rồi!

Thái Quái kích động tới lão lệ tung hoành. Con gái có thể bái người này làm thầy chính là phúc khí muôn đời tu luyện của Thái gia tích góp lại.

Mà đám người Sở gia thì trái ngược, ngây ngẩn cả người. Cả đám không ai nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy. Bao dự định tốt đẹp ban đầu đã tan biến trong nháy mắt.

- Thái lão ca, ta sai lầm rồi, van cầu ngài thả cho chúng ta một con ngựa.

Giờ khắc này Sở Mộc Lâm rơi lệ đầy mặt, 'bịch' một tiếng quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

- Đại nhân, người xem?

Thái Quái thật cẩn thận dò hỏi. Hiện giờ đại nhân ở đây, đương nhiên mọi chuyện phải để đại nhân định đoạt, tránh khách át tiếng chủ, khiến đại nhân không vui.

- Việc này tự các người xử lý đi.

Lâm Phàm cũng không muốn dính dáng mấy chuyện này, chỉ nhìn tiểu la ly, nói:

- Đã suy nghĩ kỹ chưa, có nguyện ý trở thành đệ tử của bản tọa không?

- Đại nhân, tiểu nữ nguyện ý.

Thái Quái vội vàng nói.

Lâm Phàm khoát tay áo.

- Việc này để chính con bé trả lời, bản tọa không thích ép buộc.

Lâm Phàm nói.

Thái Chỉ Kiêu có chút sợ hãi trốn sau Thái Quái. Chuyện tối nay làm cho tiểu la ly mới có năm tuổi này rất hoảng sợ, đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại.

Thái Quái giờ phút này đang nóng lòng như lửa đốt. Đây chính là một cơ duyên cực lớn, nếu có thể nắm lấy, sau này Thái gia nhất định phát lên như điều gặp gió.

Trước kia, nếu Thái gia có thể có một người báii nhập tông môn đã là phúc lớn bằng trời, mà hiện giờ đại nhân trước mắt muốn thu con gái hẳn làm đệ tử, lại càng là phúc duyên trả bằng muôn đời tu luyện.

Vị đại nhân trước mắt này đương nhiên có địa vị không thấp trong tông. Nếu tiểu nữ có thể trở thành đệ tử của vị này, thành tựu ngày sau không thể hạn lượng.

- Đại nhân, có thể cho phép ta nói với tiểu nữ vài lời không?

Thái Quái vội vàng nói.

- Ừm.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Vô Danh phong hiện tại nhân tài điêu linh, phải bồi dưỡng thêm đệ tử trung thành, mà cách tốt nhất là bồi dưỡng ngay từ khi còn nhỏ.

Hơn nữa, việc bồi dưỡng một người từ khi còn bé đến khi trưởng thành, trở thành một thiên kiêu cũng là chuyện Lâm Phàm rất chờ mong.

Dù sao chức nghiệp phụ Đạo Sư tiện lợi như thế, cũng không thể bỏ phí được.

Lúc này, các đệ tử Thánh Tông đang xì xào bàn tán, không rõ tại sao sư thúc lại muốn thu tiểu cô nương này làm đệ tử.

Bọn họ đương nhiên nhìn ra được thiên tư của đứa nhỏ này không khá lắm. Người như thế vợ một cái có một năm to, thành tựu sau này cũng không có bao nhiêu.

Chẳng lẽ sư thúc nhìn ra tiểu cô nương này có chỗ nào bất phàm mà bọn hắn không thấy được?

Lâm Phàm chờ chốc lát, Thái Quái đã dẫn tiểu la ly lại.

- Có nguyện ý hay không?

Lâm Phàm hỏi.

- Đệ tử nguyện ý.

Thái Chỉ Kiêu quỳ thân thể bé nhỏ trên mặt đất, làm một cái lễ bái sư đơn giản với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nở một nụ cười hiền hòa:

- Tốt!

Cô bé này xem như đệ tử chính thức đầu tiên của hẳn.

Thái Quái và Thái Hằng mặc dù có chút không nỡ để Thái Chi Kiều đi xa, nhưng ở trước mặt đại nhân cũng không dám biểu hiện quá mức.

- Chi Kiều, vật này cha tặng cho con để cầu bình an, nhất định phải giữ thật kỹ bên mình. Sau này phải chịu khó học nghệ ở đại nhân, chớ khiến đại nhân phiền lòng, nghe chưa?

Thái Quý là người đứng đầu một gia tộc, thế như giờ phút này mắt cũng đỏ lên, vừa đeo một sợi dây mặt ngọc lên cổ Chi Kiều vừa dặn dò.

Thái Hằng có kìm nén cảm giác muốn khóc trong lòng, nhẹ nhàng xoa đầu muội muội.

Có thể báỉ nhập tông môn chính là lựa chọn tốt nhất cho muội muội.

Chỉ là đợi đến khi gặp lại được không biết đã qua bao nhiêu lâu...

-----oo0oo-----

P/S: nhiều bạn nói dạo này đăng ít chương, nhưng thật ra vẫn ít nhất 2 chap/lần đăng, do mình gộp lại cho gọn và cắt bớt những đoạn câu chữ khó chịu của tác giả thôi nhé. Ví dụ chap 152 này đã là chap 156 theo bản tiếng Trung.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Phong Quang Hồi Tông

oOo

Ban đêm.

Quần thể núi non xanh ngắt trùng trùng điệp điệp tựa như là những làn sóng lúc ẩn lúc hiện.

Lâm Phàm đứng ở mé thuyền nhìn xuống cảnh đêm phía dưới. Chỉ Kiều tiểu la ly cũng ở bên cạnh, thần sắc có chút khẩn trương kèm sợ hãi.

Lâm Phàm đưa bàn tay đến trước mặt Chỉ Kiều tiểu la ly, mắt chứa ý cười.

Chỉ Kiều nhìn Lâm Phàm, đặt bàn tay nhỏ nhắn non mịn như bạch ngọc vào lòng bàn tay hắn.

Lâm Phàm nắm tay đồ đệ, cười triu mến.

Trên chiến thuyền của Phong Thiên Tông.

Lăng Ngao bị đệ tử Thánh Tông đánh bại trong tích tắc, khiến Phong Thiên Tông luôn bị vây trong trạng thái ủ rũ im lặng.

Mặt trưởng lão Phong Thiên Tông tối sầm, chưa hề nói một lời. Đây là biểu hiện của phần nộ đến mức tận cùng.

Giờ phút này, Lăng Ngao đang nằm trong khoang thuyền, trong đầu đều là tình cảnh lúc trước, thi thoảng lại bị cơn đau nơi đũng quần khiến mặt xanh mét, rên rỉ vài tiếng.

Nơi đó đã không còn phản ứng gì nữa, thế nhưng lại vẫn cảm nhận được đau đớn.

Thánh Tông... Lâm Phàm...

Lăng Ngao thần sắc dữ tợn, phần nộ vạn phần.

Hắn không biết vì sao mình lại mất đi tri giác, chỉ nhớ rằng lúc ấy rất quái dị mà thôi.

Nhưng thù này dù có chết cũng phải báo.

....

Chiến thuyền bay vọt qua vô vàn núi cao rừng thẳm, lướt qua vô kể sông hồ, cuối cùng dãy núi thuộc về Thánh Tông cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Mười ngọn núi đã càng ngày càng rõ ràng, khoảng cách tông môn cũng càng ngày càng gần.

Các đệ tử nhìn về tông môn phía trước, cùng có cảm giác vui mừng trong lòng.

- Rốt cuộc đã trở lại.

- Đúng thế, xa tông đã mấy ngày, cũng có chút nhớ nhớ.

- Lần này tuy không phải toàn thắng, nhưng có thể khiến Lăng Ngao kia ăn giáo huấn thì cũng quá thành công rồi.

....

Lúc này Lâm Phàm nắm bàn tay nhỏ bé của Chỉ Kiêu, chỉ chỉ phía trước:

- Sau này chỗ kia sẽ là nhà của con.

Đôi mắt to tròn của Thái Chi Kiều sáng lên, có chút hưng phấn nhìn cảnh vật trước mắt.

Thời gian đi trên đường, Lâm Phàm đã kịp củng cố quan hệ giữa mình và đồ đệ duy nhất hiện tại này, ít nhất đã xóa bỏ được ngưỡng ngùng lúc trước.

Nguyên nhân chủ yếu là Lâm Phàm nghĩ ra được thật nhiều phương pháp để dụ dỗ một tiểu la ly.

- Sư phụ, sau này con cũng sẽ sống ở đây sao?

Thái Chi Kiều chớp chớp mắt, rất là đáng yêu hỏi.

Lâm Phàm cười, xoa xoa đầu tiểu la ly.

....

Ngày hôm nay, Thánh Tông cực kỳ náo nhiệt.

Đệ tử nội môn trong tông xuất chinh lần này, cũng không biết tình huống thế nào. Mới lần lịch lãm trước đã tổn thất thảm trọng, thể diện tông môn cũng hao tổn nghiêm trọng, không biết lần này có gỡ gạc được một chút hay không.

- Tông chủ đại nhân sắp trở lại rồi.

Trương Nhị Cầu đứng trong đám người, kích động vạn phần. Hẳn nhớ tông chủ muốn chết.

- Sư huynh, huynh nhớ Đại Phàm Ca của tông chủ thì có.

Phong Bất Giác đứng một bên liếc nhìn khinh bỉ, vạch trần không thương tiếc.

Trương Nhị Cầu lườm hăn một cái:

- Đệ đạo này thành thật quá nhỉ, mà làm như chỉ mình ta nhớ chắc?

Phong Bất Giác nhìn Diệp Thiếu Thiên cách đó không xa, cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đúng là đã ai dùng qua rồi thì không thể không tưởng nhớ đến hiệu quả của Đại Phàm Ca.

Tuy tông chủ mới đi có nửa tháng, nhưng với bọn hắn, đợi một ngày lại dài bằng một năm a.

Giờ phút này, chiếc chiến thuyền thật lớn cuối cùng cũng từ từ hạ xuống. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, các đệ tử nội môn xuất chinh lần này bắt đầu lần lượt rời thuyền.

Một người.

Hai.

...

Hai mươi người.

- May quá, tất cả đều bình an vô sự, không ai bị thương cả.

Một ít đệ tử cẩn thận đếm số người bước từ trên thuyền xuống, vui mừng nói.

- O, sao lại còn có thêm một tiểu cô nương?

Các đệ tử chờ đợi bên dưới thấy cạnh Lâm sư thúc có thêm một tiểu cô nương thì đều rất khó hiểu. Chẳng qua giờ bọn họ quan tâm tới thành quả của hành trình lần này hơn.

- Tông chủ, trưởng lão, lần này bình an trở về.

Ngục trưởng lão là người đầu tiên bước từ chiến thuyền xuống, sau đó đi tới trước mặt tông chủ và các thái thượng trưởng lão, nói.

- Tốt!

Yến tông chủ gật gật đầu.

Lâm Phàm tiến lên, nhìn đông đảo đệ tử, mặt nở nụ cười. Thánh Tông hiện giờ đang đợi một chuyện tốt để làm phấn chấn lòng người.

- Mọi người tránh gọn ra một khoảng nhé...

Lâm Phàm hô to, sau đó lấy từ túi chứa đồ ra thi thể của Tuyết Vương Sư.

Trên quảng trường rộng rãi, đột nhiên xuất hiện một con hung thú với bộ mặt dữ tợn, tuy nằm im bất động, thế nhưng cũng đủ hù dọa khiến các đệ tử kinh hô liên tục.

- Đây là hung thú gì vậy, cũng quá lớn đi.

- Chẳng lẽ đây chính là Tuyết Vương Sư?

- Cái gì? Chính là Tuyết Vương Sư cảnh giới Tiểu Thiên Vị cao giai kia sao?

- Tuyết Vương Sư này nguyên vẹn như vậy, chẳng lẽ Thánh Tông chúng ta chiếm được toàn bộ?

Mọi người kinh hô bàn tán, thế nhưng sắc mặt ai nấy đều hiện vẻ vui mừng.

Mà giờ khắc này, ngay cả Yến tông chủ và các vị thái thượng trưởng lão cũng đều có chút kinh ngạc. Đội ngũ mang về nguyên cả thân hình của Tuyết Vương Sư, những tông môn khác có thể hào phóng như vậy sao?

- Tông chủ, trưởng lão, hành trình lần này, Lâm sư thúc có công lao không thể bỏ qua. Nếu không phải có Lâm sư thúc, sợ là chúng đệ tử đã phải hao tổn nhiều người, thậm chí không mang về được dù chỉ một mảnh da.

Tông Hận Thiên lên tiếng.

Nghe vậy, mọi người đồng loạt nhìn hướng Lâm Phàm.

Lâm Phàm vẫn giữ vẻ mặt cười hiền hòa, còn Thái Chỉ Kiều bên cạnh thì lại bị những ánh nhìn chòng chọc này làm sợ hãi, trốn ra sau lưng Lâm Phàm.

Yến tông chủ và các thái thượng trưởng kinh ngạc nhìn Lâm Phàm. Bọn họ biết rõ Tuyết Vương Sư này, thực lực cường hãn, chỉ sợ là dùng sức của bọn cũng không thể một mình tóm lấy.

Thế nhưng giờ nơi này có thi thể nguyên vẹn của Tuyết Vương Sư, vậy rốt cuộc là những tông môn khác vì cái gì lại đồng ý Thánh Tông chiếm hết?

Lâm Phàm nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, khẽ ngẩng cao đầu:

- Chỉ xác của Tuyết Vương Sư cũng không coi vào đâu. Trong mắt bản tọa, đó chỉ là vật chết, vật tiếp theo mới là quan trọng.

Mọi người vừa nghe, lại càng ngạc nhiên. Theo ý tứ của Lâm sư thúc thì chẳng lẽ còn vật gì tốt hơn thi thể của Tuyết Vương Sư sao?

Yến tông chủ và các thái thượng trưởng lão liếc nhau một cái, trong lòng cũng cười cười, thầm nghĩ: tiểu tử này vẫn cứ luôn thích thần thần bí bí.

Đối diện với ánh mắt mong chờ của mọi người, Lâm Phàm cười, xòe tay ra, một con Tuyết Vương Sư con trắng như tuyết đang an tĩnh ngủ say trên lòng bàn tay của hắn.

Ngay tích tắc Tuyết Vương Sư con xuất hiện, các đệ tử đều chấn kinh rồi.

- Đó là Tuyết Vương Sư con sao...

- Không thể nào, hành trình lần này chúng ta đã chiếm được xác của Tuyết Vương Sư, giờ cả con con cũng về tay chúng ta, vậy những tông môn khác chiếm được cái gì?

Giờ khắc này, tất cả cùng kinh ngạc nói không ra lời, cảm giác chuyện này có chút không chân thật.

Ngay cả Yến tông chủ và các thái thượng trưởng lão cũng phải giật mình, muốn biết rõ hành trình lần này tới cùng đã phát sinh chuyện gì.

....

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, Lâm Phàm cũng cười thầm trong lòng. Quả nhiên cảm giác được vạn người ngược mắt nhìn quá sung sướng. Lấy thành quả lần này, danh tiếng của Vô Danh phong sẽ càng thêm vang dội.

- Chừng này đã là gì, Lâm sư thúc còn nhắc tay một cái đã đánh bại thiên kiêu Lăng Ngao của Phong Thiên Tông nữa kìa.

Một đệ tử nội môn trong số hai mươi người tham gia hành trình lần này bỗng lên tiếng, tuy giọng không lớn nhưng mọi người lại đều có thể nghe được.

Lâm Phàm đánh mắt nhìn sang, ghi nhớ lấy đệ tử nội môn kia ở trong lòng.

Có đôi khi dệt hoa trên gấm còn quan trọng hơn đưa than giữa ngày tuyết rơi nữa.

Quả nhiên, đệ tử này vừa dứt câu, cả đám lại lần nữa ồ lên kinh ngạc.

- Cái gì? Lâm sư thúc phất tay một cái đã đánh bại thiên kiêu của Phong Thiên Tông sao?

Có đệ tử biết Lăng Ngao, kinh hô lên.

- Sư huynh, thiên kiêu của Phong Thiên Tông kia rốt cuộc là ai, sao mọi người lại khiếp sợ như vậy?

- Đó chính là kẻ đã hủy căn cơ của Thiên Vũ sư huynh ở lần lịch lãm cấm địa trước.

- Cái gì? Chính là tên đó sao? Không phải hắc rất mạnh sao? Tại sao lại không địch nổi một đòn của Lâm sư thúc?

- Hừ, Lâm sư thúc là nhân vật bậc nào, tiểu tử kia gặp phải Lâm sư thúc còn không phải bị trấn áp dễ dàng?

- Hả hê lòng người, thật sự là hả hê lòng người.

- Lâm sư thúc vô địch.

- Lâm sư thúc vô địch.

....

Một truyền mười, mười truyền trăm, các đệ tử đã đều biết Lăng Ngao là kẻ đã hủy căn cơ của sư huynh đồng môn. Lâm sư thúc phát tay một cái đã đánh bại đối phương, thật đúng là hả lòng hả dạ.

Yến tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão cũng tròn mắt mà đánh giá lại Lâm Phàm. Nếu lúc trước bọn họ mới bị kinh ngạc, vậy hiện tại là kinh hãi rồi.

Bọn họ đều rõ ràng về thiên kiêu của Phong Thiên Tông. Nếu để người này bình an trưởng thành, tương lai xuất hiện một tuyệt thế cường giả là việc đương nhiên. Thế nhưng người này lại không địch nổi một đòn của Lâm Phàm, chuyện này...

Bọn họ không nghĩ ngoài thiên phú luyện đan cực cao, thực lực của Lâm Phàm cũng mạnh như thế, quả thật làm người ta không thể tưởng tượng.

Lâm Phàm cảm thụ được ánh mắt sùng bái của các sư điệt, cười như hoa nở trong lòng, thế nhưng bề ngoài lại giả vờ không để ý, mỉm cười vượt vượt lông của Tuyết Vương Sư con.

- Được rồi, cũng không có gì cả, thiên kiêu của Phong Thiên Tông cũng chỉ là mạnh hơn đệ tử nội môn bình thường một chút thôi, các sư điệt cố gắng tu luyện, nhất định sẽ có thể vượt qua.

Lâm Phàm cảm giác mình hẳn là nên khiêm tốn một chút, không thể kiêu ngạo quá mức.

Đám Yến tông chủ nghe được lời này thì lại có chút xấu hổ. Tông môn có một đệ tử thiên kiêu vẫn lạc trong tay đối phương, hiện giờ tiểu tử này lại nói đối phương không đáng nhắc tới, vậy chẳng phải hung hăng tát lên mặt bọn họ một cái sao?

Có điều quên đi. Lâm Phàm là người của Thánh Tông, vậy là đủ.

Giờ phút này Yến tông chủ tiến lên, nhìn tiểu cô nương đang sợ hãi rụt rè nép sau lưng Lâm Phàm, không khỏi có chút tò mò hỏi:

- Tiểu hài tử này là sao?

- Tông chủ, đây là đệ tử mà ta thu nhận ở thành Dung Thiên, tên là Chỉ Kiêu.

Lâm Phàm xoa xoa đầu đệ tử, cười nói.

Yến tông chủ nhìn Thái Chỉ Kiêu, trong ánh mắt hơi nổi lên một tia biến hóa, khẽ thở nhẹ một tiếng:

- Tông môn chú trọng truyền thừa, tiểu hài này...

Yến tông chủ không nói hết câu, thế nhưng ý của hắn đã rõ ràng. Hắn nhìn ra tiểu cô nương này thiên tư không tốt, có lẽ chỉ ngang với tạp dịch trong tông.

Hắn muốn nói cho Lâm Phàm, lựa chọn đệ tử cần chú ý tới thiên tư, nếu không một tông môn sẽ không truyền thừa được bao lâu.

- Tông chủ, việc này ta hiểu.

Lâm Phàm cười khẽ nói.

Đối với Lâm Phàm, thiên tư chính là một cách nói vô nghĩa. Bởi vì dù là một con heo, hắn cũng tin tưởng mình có thể bồi dưỡng thành heo thần.

Tiểu la ly khả ái như vậy, tuy thiên tư kém một chút, nhưng chức nghiệp phụ Đạo Sư của hắn cũng không phải dễ không, tự tin có thể bồi dưỡng ra một vạn cổ tuyệt thế kỳ tài.

- Hiểu được là tốt rồi.

Yến tông chủ gật gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nếu đã không tính đến thiên tư, hắn cũng nghĩ trong tông môn có thêm một vài đứa trẻ là chuyện tốt.

- Tông chủ, xác của Tuyết Vương Sư này xin giao cho tông môn, ta cũng chỉ cần một chút da là được. Còn con Tuyết Vương Sư con này, ta chuẩn bị để nó trở thành sủng thú của đồ đệ ta.

Lâm Phàm sớm đã nghĩ kỹ mọi chuyện.

Tuyết Vương Sư này là loại hung thú không kém, lại là hậu duệ của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư, nếu có thể tăng độ tinh khiết cho huyết mạch thì chuyện tái hiện phong quang của hung thú thượng cổ cũng không phải là không thể.

Vừa lúc nó còn bé, để cho nó làm bạn với đồ đệ của mình, cùng nhau lớn lên là tốt nhất.

- Nếu đem con thú nhỏ này cho tông môn, có lẽ sẽ có hy vọng rất lớn để nó biến thành Nộ Thiên Tuyết Sư đấy.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai lúc này nói.

- Tông môn cường đại không chỉ ở một con hung thú, nhưng nếu con hung thú này làm bạn bên cạnh đồ đệ của ta thì lại có thể bảo vệ cho con bé một đời. Cho nên thật xin lỗi trưởng lão, ta không thể đáp ứng.

Lâm Phàm tự nhiên có ý nghĩ của chính mình.

- Sư đệ, chuyện này để Lâm Phàm tự quyết định là được rồi. Lần này có thể viên mãn trở về cũng là công lao của hân.

Tuyệt Vương Sư con tuy là đồ tốt, nhưng tông môn cũng không nhất định phải có, không cần bởi vì chuyện này mà làm rét lạnh trái tim đối phương.

- Đa tạ tông chủ.

Lâm Phàm cảm kích nói.

- Đợi lát nữa ta sẽ để người đưa cho người một quyển sách về biện pháp ngự thú. Người có thể truyền cho tiểu đồ đệ này của mình. Tuyệt Vương Sư trời sinh tính tàn bạo, nhưng có biện pháp ngự thú thì vẫn có thể hàng phục được.

Yến tông chủ nói.

. . . .

Màn chào đón khép lại với cái kết trọn vẹn. Chúng đệ tử thoả mãn tản đi. Tin tức mà đội ngũ lần này đưa về quả thực khiến người hả lòng hả dạ, để cho Thánh Tông từ trên xuống dưới đều mừng vui như Tết.

Giờ phút này, Lâm Phàm dẫn đầu đám Trương Nhị Cầu đi về Vô Danh phong

- Tông chủ đại nhân, đây chính là tiểu sư muội của chúng ta sao?

Dọc theo đường đi, Trương Nhị Cầu thì thoảng lại liếc nhìn Thái Chi Kiều, hỏi.

Ánh mắt đáng khinh này khiến cho Thái Chi Kiều tiểu la ly rất là sợ hãi.

- Theo ý của bản tông, con bé có thể làm sư tử của các người.

Lâm Phàm cười nhẹ nói.

- Đừng mà, tông chủ đại nhân, cứ làm sư muội tốt hơn, như vậy sau này chúng ta có thể quan tâm đến sư muội nhiều hơn.

- Được rồi, về sau các người phải chiều cố cho tốt tiểu sư muội, đừng để sư muội bị khi dễ, nếu không thì ta cho các người đẹp mặt.

Lâm Phàm đã mất đi hy vọng với đám Nhị Cầu.

Ở nơi này thời gian càng dài thì lại càng lươn lẹo, càng thích trang bức.

Sau này tuyệt đối phải dốc lòng dạy dỗ tiểu la ly, ngàn vạn lần không thể để lây cái thói xấu ấy.

Bằng không ngấm lại sau này, nữ đệ tử duy nhất của mình đi tới đâu cũng vênh mặt lên, phát bức khí sẽ là chuyện bi ai đến cỡ nào cơ chứ.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Kỹ Năng Mới

oOo

Trên Vô Danh phong.

Tại phòng của Lâm Phàm, hai người Trương Nhị Cầu đang báo cáo tình hình thời gian tông chủ đi vắng.

- Tông chủ, từ khi ngài xuất tông, đệ tử và sư đệ vẫn luôn tuân theo phân phó của ngài mà đi tẩy não Thiên Vũ sư huynh. Trong nửa tháng này, đệ tử và sư đệ cố tình tạo cảnh cãi nhau ba lần, cố ý tẩy não bốn lần, hiệu quả rõ rệt, Thiên Vũ sư huynh hẳn đã nghĩ thông suốt.

Trương Nhị Cầu báo cáo chiến tích ngạo nhân. Đây là lần đầu tiên hai người bọn hắn hợp tác, thế nhưng hiệu quả rất khả quan.

Lâm Phàm chăm chú lắng nghe, thi thoảng lại cười cười gật đầu, rất vừa lòng với thành tích của hai người.

Đến hôm nay, Thiên Vũ muốn rời khỏi nơi này đã không khác nào kẻ ngốc nói mơ.

- Tốt lắm, các người không để cho bản tông thất vọng. Thế nhưng cũng không được khinh thường, hiện giờ là thời kỳ quan trọng nhất, không thể vì có khởi sắc mà lơ lỏng được.

- Rõ!

Hai người Trương Nhị Cầu gật gật đầu, sau đó Trương Nhị Cầu cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi:

- Tông chủ đại nhân, ngài xem... ngài xem...

Nhìn bộ dáng của Trương Nhị Cầu, Lâm Phàm sao không rõ đây là đang đòi Đại Phàm Ca. Chẳng qua hiện tại Lâm Phàm đã cạn sạch nguyên liệu qua lần đối phó với Tuyết Vương Sư, cũng không có sẵn hàng.

- Ngày mai sẽ cho các người. Giờ các người lui ra, dọn dẹp phòng ở cho tiểu sư muội đi, cứ chỗ nào có cạnh nhọn với sắc là mài bằng hết cho ta.

Thật vất vả mới lừa được một tiểu la ly báisư, đương nhiên là Lâm Phàm phải ưu ái một chút.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác gật đầu đáp, sau đó lui ra ngoài.

Trong mắt hai người. tông chủ quan tâm tới tiểu sư muội như thế, thật đúng là làm cho người ta phải hâm mộ.

Đợi chỉ còn một mình trong phòng, Lâm Phàm lấy ra Tuyết Vương Sư con. Tuyết Vương Sư là hậu duệ của hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư, nếu muốn để Tuyết Vương Sư con tiến hóa thành Nộ Thiên Tuyết Sư thì nhất định phải tinh luyện huyết mạch cho nó.

Mà đối với hung thú, muốn tăng phẩm cấp huyết mạch, ngoại trừ tự tu luyện thì chỉ còn cách dùng vật phẩm tương tự thần đan.

Giờ phút này, một giọt tinh huyết của Tuyết Vương Sư lơ lửng trước mặt Lâm Phàm. Đây là máu của con Tuyết Vương Sư mẹ, có tác dụng rất lớn với con Tuyết Vương Sư con.

Con thú con đang ngủ mơ màng, lúc này ngửi thấy được mùi quen thuộc, mí mắt dù vẫn chưa thể mở nhưng lại vươn ra đầu lưỡi hồng nhạt khẽ liếm lấy lòng bàn tay của Lâm Phàm.

Lâm Phàm đặt thú con lên mặt đất, tay phải bồng bốc lên một ngọn lửa, sau đó điều khiển giọt tinh huyết bay vào đó, bắt đầu tinh luyện.

Tuy thú con dùng giọt tinh huyết này cũng đã có tác dụng rất lớn với bản thân nó, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tinh huyết của Tuyết Vương Sư, cũng không phải tinh huyết của Nộ Thiên Tuyết Sư.

Cho nên hiện giờ Lâm Phàm đang muốn thử tinh luyện giọt tinh huyết này trở thành tinh huyết của hung thú thượng cổ.

Giọt tinh huyết kia lơ lửng giữa không trung, hơi rung khẽ, dần dần co lại, cuối cùng chỉ bằng một phần ba ban đầu.

"Đinh, chúc mừng tinh luyện ra một giọt tinh huyết của Nộ Thiên Tuyết Sư."

Giờ khắc này, giọt máu đỏ tươi kia đã biến trở thành màu vàng. Lâm Phàm cảm nhận được từ trong đó ẩn chứa từng luồng uy nghiêm của hung thú thượng cổ.

Thành công rồi.

Lâm Phàm cảm thấy rất vui vẻ. Tuy đây chỉ là một giọt máu, thế nhưng nếu cho con thú con này dùng, cho dù không trở thành hung thú thượng cổ Nộ Thiên Tuyết Sư được thì cũng sẽ có tác dụng lớn lao.

Lúc này, Tuyết Vương Sư con đột nhiên kêu ré lên, giống như là bị thứ gì đó hấp dẫn, khiến nó dù chưa thể đứng thẳng dậy nhưng cũng dùng tứ chi quờ quạng liên tục trên mặt đất.

Lâm Phàm cười cười, khẽ vạch miệng con thú con ra, sau đó đưa giọt tinh huyết vào.

- Nhóc, sau này ra sao thì xem vận mệnh của mày đi.

Con Tuyết Vương Sư con nuốt được giọt máu xong cũng khẽ kêu lên một tiếng, lộ vẻ hài lòng.

Bộ lông trắng như tuyết của nó trở thành càng thêm sáng trắng, thậm chí lấp lóe hào quang, có thể nói là biến hóa long trời lở đất.

Tiếp đến, Lâm Phàm lại thu hồi thú con vào trong túi chứa đồ.

- Lâm sư thúc, đây là đồ vật tông chủ đại nhân chuyển tới cho ngài.

Bên ngoài cửa chợt có tiếng người.

- Ủ, vào đi.

Lâm Phàm nói.

Người tới là một đệ tử vẫn ở núi của tông chủ đại nhân.

Lâm Phàm nhìn đồ vật được đưa tới, đó là một quyển công pháp ngự thú và một mảnh da của Tuyết Vương Sư.

Công pháp ngự thú đúng lúc cần dùng, mà da của Tuyết Vương Sư thì là thứ tốt để luyện chế dụng cụ phòng ngự. Tuy Lâm Phàm không cần, thế nhưng thứ này lại có tác dụng lớn lao với các đệ tử của hắn.

"Đinh, chúc mừng phát hiện công pháp ngự thú Ngự Thú Quyết, học tập hay không?"

- Học tập!

Nói xong, đột nhiên trong đầu Lâm Phàm xuất hiện một số thông tin mà hắn chưa từng biết, về cách thuần hóa và nuôi dạy hung thú.

"Đinh, Ngự Thú Quyết và chức nghiệp phụ Đạo Sư bổ trợ cho nhau, có thể dung hợp. Xin hỏi có dung hợp lại thành chức nghiệp phụ 'Điều Giáo Sư' hay không?"

Lâm Phàm nghe thấy nhắc nhở như thế thì ngẩn ra.

Điều Giáo Sư...

Điều giáo...

(Dạy dỗ, huấn luyện)

Đây rốt cuộc là gì đây, có vẻ như rất lợi hại a.

- Dung hợp!

Lâm Phàm cũng có chút chờ mong với kỹ năng mới.

"Đinh, chúc mừng dung hợp thành công."

"Điều Giáo Sư: không có cấp bậc."

"Điều Giáo Sư: thuần hoá động vật trong thiên hạ, dạy dỗ thành tài, có công năng huấn luyện."

Nhìn giới thiệu, Lâm Phàm chỉ biết ngửa mặt lên trời thở dài.

Điều Giáo Sư? Rốt cuộc là mày có tác dụng gì?

Hệ thống sao càng lúc càng lười như vậy, cho một kỹ năng mới cũng không cho cái giới thiệu nguyên vẹn.

Tóm lại là cần phải dựa vào chính mình lần mò.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, chuẩn bị kiểm chỗ để thử xem "Điều Giáo Sư" tới cùng có diệu dụng gì.

Bên ngoài, thời tiết rất đẹp, trời xanh mây trắng.

Lâm Phàm bỗng nhìn thấy bóng lưng sa sút tinh thần của Trương Nhị Cầu. Hắn đang ngồi trên một chiếc ghế đá, ngơ ngẩn nhìn trời.

Lâm Phàm chậm rãi đi tới, cảm nhận rõ được nỗi cô đơn từ đại đệ tử của mình tỏa ra.

- Nhị Cầu, nghĩ gì thế?

Lâm Phàm đứng sau lưng Trương Nhị Cầu, nhẹ giọng hỏi.

- Tông chủ đại nhân, đệ tử suy nghĩ con đường tương lai.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, không ngờ người như Nhị Cầu cũng có lúc như vậy.

Nhưng mà cứ thế này thì không ổn.

- Nhị Cầu.

- Dạ?

- Người cứ sa sút tinh thần như vậy, khiến bản tọa không nhìn ra được tương lai của tông môn a.

Lâm Phàm khẽ cảm thán.

Lời vừa dứt, một cổ uy áp làm người ta khó có thể nắm bắt đã bao phủ khắp không gian nơi này.

Loại khí tức này rất nhạt, nhạt đến độ người khác rất khó phát hiện, thậm chí ngay cả Lâm Phàm cũng chưa cảm thụ được.

Thế nhưng Trương Nhị Cầu đang mảy ử mặt ê, lập tức thay đổi, trong mắt tràn đầy vẻ xấu hổ, sau đó đứng bật dậy.

- Tông chủ đại nhân, đệ tử sẽ đi tu luyện ngay bây giờ, nhất định khiến tông chủ thấy được tương lai của tông môn.

Trương Nhị Cầu nghiêm túc nói, sau đó cũng không đợi Lâm Phàm nói thêm cái gì, lập tức trở về phòng của mình.

Lâm Phàm hơi sững sờ, cũng không rõ ra sao. Chẳng lẽ đây là uy lực của chức nghiệp phụ "Điều Giáo Sư" sao?

Để xác thực chuyện này, Lâm Phàm chọn hướng Điện Trường Phạt của tông môn mà tới.

Nơi này là chốn giam giữ những đệ tử sai lầm, đồng thời đưa ra các hình phạt tương ứng.

Khi Lâm Phàm đi vào điện, đệ tử đang làm nhiệm vụ canh cửa cũng đã nhận ra hắn.

Tại Thánh Tông, Lâm Phàm đã xem như là danh nhân. Tuy còn không đến mức ai cũng quen mặt, thế nhưng tên tuổi thì không có người chưa từng nghe. Mà đệ tử ngoại môn này lại may mắn từng gặp qua Lâm Phàm, tự nhiên là cực kỳ kích động.

- Lâm sư thúc, sao ngài lại tới nơi này vậy?

Tên đệ tử ngoại môn kia hỏi.

- Chào sư điệt, sư thúc lần này tới là để gặp các sư điệt bị giam ở đây một lần. Tuy bọn họ mắc sai lầm, nhưng bản sư thúc cũng muốn để bọn sớm hối cải, lại thấy được ánh mắt trời.

Lâm Phàm không cần nghĩ đã tuôn ra một tràng chém gió.

Có điều tác dụng không tệ, đệ tử canh cửa cảm động vạn phần. Hắn không ngờ sư thúc lại nhân ái như vậy, thật là khiến người ta tôn kính.

- Sư thúc, sư điệt không thể không nhắc nhở ngài, những đệ tử trong điện này đều là hạng súc sinh cùng hung cực ác, đã đánh mất đi nhân tính.

Đệ tử coi cửa nói.

Lâm Phàm cười cười, gật gật đầu:

- Được rồi.

Đối với Lâm Phàm mà nói, đã muốn thí nghiệm chức nghiệp phụ "Điều Giáo Sư" thì đương nhiên chọn hạng người hung ác, phát rồ càng thích hợp.

Sau đó Lâm Phàm đi vào bên trong, chỉ thấy nơi đây giống như một căn hầm dưới đất, quanh co khúc khuỷu, hai bên có thật nhiều phòng giam, mà bên trong cũng gần kín phạm nhân.

Ở trong này sát ý tận trời, giống như là trong địa ngục Cửu U, chỉ có tiếng gào thét như dã thú rống lên khiến người nghe mà kinh hãi.

- Giết... giết...

Lâm Phàm thông thả tiến vào, dần dần tới một nơi khá sáng sủa, chưa thấy cảnh đã thấy tiếng roi da truyền tới tai.

Khi Lâm Phàm tới nơi thì nhìn thấy một gã đệ tử trần truồng bị trói lên một cây cột sắt đen xì. Một đệ tử khác cầm một cây roi da trâu đang hung hăng quật lên người đối phương.

- Ha ha, sau khi Diệt Cùng Kỳ ta ra ngoài, nhất định sẽ vặt sạch đầu của các người xuống làm bóng.

Gã đệ tử bị trói trên cột bị quất liên tục nhưng lại không hề kêu khóc mà cứ cười điên loạn, ánh mắt hung ác, giống như dã thú.

Giờ phút này Lâm Phàm đi đến tự nhiên là khiến người bên trong chú ý.

- O, Lâm sư thúc, sao ngài lại tới đây?

Một đệ tử đang ngồi cạnh đó vội vàng đứng lên, cung kính chào.

- Ủ, đến nhìn một chút. Người kia là ai?

Lâm Phàm chỉ vào đệ tử bị trói.

- Sư thúc, người này là đệ tử nội môn, từng là thiên kiêu của tông môn, thế nhưng ở một lần lịch lãm cấm địa, vì tranh giành bảo bối đã tàn nhẫn sát hại một sư đệ đồng môn.

Đệ tử này căm giận nói.

- Người này chuẩn bị xử trí như thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Quạt roi sáu năm, huỷ bỏ tu vi, đuổi ra khỏi Thánh Tông.

Lâm Phàm tiến lại gần thêm, ánh mắt dừng ở Diệt Cùng Kỳ bị trói trên cột, cẩn thận đánh giá.

- Nhìn cái gì, có tin lão tử đập người thành thịt băm không?

Diệt Cùng Kỳ thần sắc điên cuồng, quả thật là có chút phát rồ.

"Chát..."

- Không được hỗn láo với Lâm sư thúc.

Đệ tử canh giữ nơi này nghe thế lập tức quạt một roi lên người Diệt Cùng Kỳ.

- Ha ha...

Diệt Cùng Kỳ lại tiếp tục cuồng tiếu, không để ai vào mắt.

Tuy rằng tu vi của hắn đã bị phong bế, thế nhưng cường độ thân thể vẫn không hề ngại chút đòn roi này.

"Tiểu Thiên Vị cao giai (phong ấn)."

Đây là đệ tử nội môn có tu vi cao nhất mà Lâm Phàm từng gặp.

Lâm Phàm không thể không cảm thán, Diệt Cùng Kỳ này không hổ là thiên kiêu đứng đầu của Thánh Tông.

- Đáng tiếc, quả thật là quá đáng tiếc.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

- Tiểu Thiên Vị cao giai, thiên kiêu của tông môn, thế nhưng lại gây ra cảnh đồng môn tương tàn, thật sự là làm cho người ta thất vọng a.

- Hừ, lão tử muốn giết ai thì giết, liên quan gì tới người.

Diệt Cùng Kỳ hung tợn nói, cái đầu trọc nổi lên đầy gân xanh.

- Sư thúc, nơi đây quá ô uế, ngài vẫn trở ra thì hơn ạ.

Mắt đệ tử đang hành hình lóe lên lửa giận. Kẻ tội đồ này lại dám nhục mạ Lâm sư thúc. Đợi lát nữa Lâm sư thúc đi rồi, nhất định phải khiến tên khốn này đau đớn đến kêu thét lên.

- Không sao. Ta thấy đệ tử này tuy rất hung tàn, nhưng ta lại có thể cảm nhận hắn chưa mất đi lương tâm, có lẽ còn có thể cứu lại được.

Lâm Phàm xua tay nói.

- Sư thúc, hắn đã hoàn toàn điên rồi. Vốn tội trạng của hắn đáng chết, nhưng tông chủ niệm tình hắn đã lập nhiều công lao cho tông môn nên mới khai ân tha mạng, chỉ hủy bỏ tu vi, sau đó đuổi đi để cho tự sinh tự diệt.

- Các người lắm miệng cái gì. Lão tử Diệt Cùng Kỳ không cần bất luận kẻ nào khai ân. Cho dù giết lão tử, lão tử cũng sẽ chuyển sang kiếp khác trở về, giết sạch toàn bộ các người.

Diệt Cùng Kỳ gào thét, giãy dụa kịch liệt.

Lâm Phàm khẽ nhàu mày, cứ cảm giác có chút không thích hợp.

Khi còn ở địa cầu, Lâm Phàm đã đọc vô số tiểu thuyết, người dạng này chính là điển hình của nhân vật hắc ám phản diện.

Tu vi cao, thái độ làm người hung hăng càn quấy, sát tâm rất nặng, mẫu chốt nhất còn đặc biệt không sợ chết. Có điều thông thường tới thời

khắc cuối cùng, nhân vật thể này cũng sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng Diệt Cùng Kỳ này một chút cũng không sợ hãi.

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Có lẽ chính mình phải thử một lần.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Diệt Dụng Của Chức Nghiệp Phụ Điều Giáo Sư

Dịch giả: †Ares†

Biên: †Ares†

oOo

- Sư thúc xem, kẻ này đã hoàn toàn điên rồi...

Tên đệ tử kia rất là tức giận nói.

- Không sao. Bản sư thúc muốn thử một lần. Các người đi ra ngoài trước đi.

Lâm Phạm cầm lấy roi da từ trong tay đệ tử này, nói.

- Dạ.

Tên đệ tử kia gật gật đầu. Tù phạm đã bị phong bế tu vi, hẳn cũng không lo gì cả, nhưng vẫn cho rằng chuyện sư thúc nói muốn cứu vớt kẻ này là tuyệt đối không thể.

Tông môn cũng từng không muốn phí hoài mất một đệ tử thiên kiêu, nhưng đã nhiều năm như vậy, Diệt Cùng Kỳ này càng ngày càng điên cuồng, đã không giống một con người bình thường nữa.

Bên ngoài.

Vài tên đệ tử xì xào bàn tán.

- Sư huynh, sư thúc có ý gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ Diệt Cùng Kỳ kia có thể thay đổi?

Một gã đệ tử ngoại môn nghi hoặc hỏi.

- Không biết sư thúc muốn làm gì, nhưng Diệt Cùng Kỳ tuyệt đối không có khả năng thay đổi đâu. Đến tông chủ đại nhân tới đây mà kẻ này vẫn càn rỡ ngay mặt, nói muốn giết sạch đệ tử Thánh Tông cơ mà.

- Hẳn là nên báo cho các trưởng lão biết việc này. Diệt Cùng Kỳ tuy đã bị phong bế tu vi, nhưng vẫn là một nhân vật nguy hiểm.

- Ừ.

....

Giờ phút này, trong phòng.

Lâm Phàm nhìn Diệt Cùng Kỳ, khẽ nở một nụ cười.

- Tiểu tử, nhìn ta.

Lâm Phàm bỗng quát một tiếng.

- Nhìn người làm gì?

Diệt Cùng Kỳ nổi giận gầm lên, ánh mắt hung tàn như chỉ hận không thể vạt đầu của Lâm Phàm xuống.

- Người đã biết sai chưa?

Lâm Phàm lớn tiếng hỏi, tay phất roi da, một tiếng ‘chát’ vang lên.

- Hừ, Diệt Cùng Kỳ ta giết người chưa bao giờ biết sai.

"Chát..."

Ngay lúc này, Lâm Phàm lại quất một roi, vị trí là chỗ đứng quần của Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ có thân thể cường hãn, không dùng chút thủ đoạn đúng là không được.

Diệt Cùng Kỳ thét thảm một tiếng, ánh mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Người dám nhục nhã ta như thế, ta nhất định phải giết người.

Diệt Cùng Kỳ càng điên cuồng hơn, thế nhưng tu vi bị phong ấn, chỉ có thể giằng co trong phạm vi xích sắt quanh người.

Lâm Phàm nhú mày, cảm giác có cái gì đó không đúng. Sao Điều Giáo Sư lại không có hiệu quả gì nhỉ?

Lâm Phàm trầm tư một chút, sau đó lại nâng roi lên phát xuống. Đầu roi giống như một con rắn, mở cả bốn khóa tay chân cho Diệt Cùng Kỳ, để hắn rơi xuống mặt đất, khôi phục tự do.

Diệt Cùng Kỳ chống hai tay nâng người dậy, không ngẩng đầu, cũng không nói gì, thế nhưng lửa giận lại hùng hực trong mắt.

- Chết cho taaaa...

Diệt Cùng Kỳ cũng mặc kệ bản thân không có tu vi, liều mạng đánh tới Lâm Phàm.

- Làm càn...

Lâm Phàm chột quát một tiếng, cái roi trong tay càng không chậm, hung hăng quất hai đòn lên mặt Diệt Cùng Kỳ.

Biến hóa đã xảy ra. Diệt Cùng Kỳ chỉ cảm thấy trong phòng bỗng xuất hiện một cỗ uy áp khiến tim hắn phải đập thật mạnh.

- Cảm giác này...

Diệt Cùng Kỳ ôm chặt lấy lồng ngực, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Lâm Phàm cũng nhìn ra sự khác thường của Diệt Cùng Kỳ, trong lòng hơi sững sờ, chẳng lẽ Điều Giáo Sư phát huy công năng?

Nhưng thế còn chưa đủ. Trong mắt Lâm Phàm, Diệt Cùng Kỳ là một phần tử cực kỳ ngoan cố. Nếu muốn dạy dỗ thành công, không nặng tay một chút là không được.

Nghĩ vậy, Lâm Phàm tiến lên ngay trước đối phương, quát:

- Nhìn ta.

- Không nhìn...

Diệt Cùng Kỳ cố ức chế cảm giác sợ hãi chưa từng có trong lòng.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, vung cổ tay một cái, roi da lại lần nữa quất tới phần đũng quần của Diệt Cùng Kỳ.

- Aaaaa...

Diệt Cùng Kỳ kêu thảm một tiếng. Nơi đó của hắn giống như bị sung huyết, muốn phình ra rồi nổ tung.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm thử loại trừng phạt này, cũng có chút sợ hãi, thế nhưng đành bất chấp vì mục đích thí nghiệm kỹ năng mới.

- Nhìn ta...

Lâm Phàm lại quát lớn, roi nâng lên, thế nhưng chưa hạ xuống thì Diệt Cùng Kỳ đã kêu thảm liên tục.

Loại trừng phạt cực kỳ tàn ác này Diệt Cùng Kỳ chưa bao giờ gặp qua. Lúc này đây hắn chỉ cảm thấy như sắp chết cả thể xác lẫn linh hồn.

Các đệ tử đang đợi bên ngoài nghe được tiếng kêu thảm thiết từ trong truyền ra thì tê cả da đầu.

- Sự thúc rớt cuộc là đang làm gì nhỉ?

- Không biết, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy Diệt Cùng Kỳ gào thê thảm như thế.

- Ha ha, xem ra sự thúc xuất thủ. Diệt Cùng Kỳ không biết điều, đặc tội sự thúc, còn không phải muốn chết.

....

- Nhìn ta...

Giờ phút này Diệt Cùng Kỳ chậm chạp ngẩng đầu, nhìn Lâm Phàm, ánh mắt đã tràn ngập sợ hãi. Nhưng hơn hết là cảm giác đau muốn ngắt đi ở nơi dừng quần để hẳn cảm thấy từng đợt nhức nhối.

- Đã biết sai chưa?

Lâm Phàm hỏi.

- Diệt Cùng Kỳ ta vĩnh viễn cũng không có sai.

Diệt Cùng Kỳ không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Phàm, nhưng vẫn không hề thỏa hiệp.

- Hừ, không biết đúng sai.

Lâm Phàm nổi giận, dùng chân hất Diệt Cùng Kỳ lên cao, sau đó vung roi da cuốn lấy hắn, giật lại.

- Nằm úp sấp cho ta...

Lâm Phàm cứ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đã làm đến bước này thì chỉ có thể kiên trì đi tiếp.

Ầm...

Diệt Cùng Kỳ giáng từ trên cao xuống, hai gối quỳ, hai tay chống đất. Roi da trong tay Lâm Phàm như có mắt, né qua hết chỗ khác, xé một đường ở sau phần hông của Diệt Cùng Kỳ.

"Chát chát..."

Chiếc roi như linh xà, quất liên tiếp lên cái hông của Diệt Cùng Kỳ.

Dưới tác dụng của "Điều Giáo Sư", roi da bình thường này lại giống như thần binh lợi khí, để lại từng vết đỏ dài trên cái hông của Diệt Cùng Kỳ.

Giờ phút này, vẻ ngang ngược của Diệt Cùng Kỳ đã hoàn toàn biến mất. Mỗi một roi đánh xuống, Diệt Cùng Kỳ lại cảm giác như linh hồn của mình tan rã một lần.

- Đừng mà...

- ĐỪNGGGG...

- Ta sai rồi.

Diệt Cùng Kỳ rốt cuộc thê thảm thừa nhận mình đã sai.

Lâm Phàm nghe thế thì vô cùng mừng rỡ, bởi cứ tiếp tục làm cái chuyện ngược đãi táng tận thiên lương này cũng có chút khó coi.

"Đinh, Điều Giáo Sư dạy dỗ hoàn mỹ tầng 1 chính thức mở ra, tặng kèm theo hàm nghĩa tối cao, Quất Roi Trên Không."

"Đinh, hệ thống tặng kèm tài liệu giảng dạy hoàn mỹ tầng 1, mời túc chủ không nhắm mắt, chú tâm học tập."

Lâm Phàm vừa nghe đã ngẩn ngơ. Fuc-kkk, lão tử không phải biến thái thích ngược đãi a...

Thế nhưng tất cả đã muộn rồi. Cho dù Lâm Phàm cực lực phản kháng, nhưng thông tin kia lại tự động in sâu vào não hắc, không cách

nào quên đi được.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, buông lỏng tay cầm roi, ánh mắt như xuyên thấu tầng tầng như không, lĩnh ngộ bản chất của kỹ năng mới.

- Hàm nghĩa — Quất Roi Trên Không.

Lâm Phàm khẽ thì thào mấy chữ, mắt lóe sáng.

Long xà diễn luyện, thiên địa biến hóa, roi múa đầy trời.

Diệt Cùng Kỳ giống như bị một lực lượng vô hình giữ lại trên không, tứ chi dang rộng ra, quần áo bỗng tan nát, hoàn toàn trần truồng.

Cây roi kia như cuồng ma múa loạn, không nhìn rõ nổi, chỉ kéo ra từng tiếng gió rít trên không.

Sắc mặt hung ác của Diệt Cùng Kỳ đã tan tự bao giờ, thay vào đó chỉ còn cực kỳ hoảng sợ.

- Ta sai rồi, đừng mà...

"Chát..."

Lâm Phàm khẽ nhắm mắt, không đành lòng nhìn thẳng. Thế nhưng đã lĩnh ngộ được hàm nghĩa tối cao, dù cho cảnh tượng có khó coi đến thế nào, vì tương lai, vì cứu vớt thế nhân, Lâm Phàm cũng cam tâm tình nguyện.

Ta không xuống địa ngục, ai vào địa ngục.

Giờ khắc này, không gian chỉ còn tiếng roi và tiếng kêu thảm thiết của Diệt Cùng Kỳ. Hai loại âm thanh kết hợp, hòa trộn vào nhau, biến thành âm thanh đặc thù của tự nhiên.

Lâm Phàm đã ngộ ra rồi. Hàm nghĩa tối cao của dạy dỗ không phải là nhục nhã người khác, mà là dẫn dắt chúng sinh đi tới con đường sáng.

Thế nhưng ngộ thì ngộ, hăn vẫn không tìm được mà thở dài một cái. Hàm nghĩa tối cao kiểu này hoàn toàn là ngược đãi.

....

Lát sau, Lâm Phàm tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ, nhìn thấy Diệt Cùng Kỳ thương tích đầy mình thì cũng có chút áy náy.

Toàn thân người này đều là những dấu roi đỏ dài; tất cả đều là những sự sỉ nhục.

Đối với bất kỳ một đại trượng phu đội trời đạp đất nào, hành vi này cũng giống như giết họ.

- Đệ tử sai rồi, đệ tử xin lỗi, sau này đệ tử nhất định sẽ nghe lời.

Vừa lúc đó, Diệt Cùng Kỳ lại cứ thế bò lại, nước mắt nước mũi thì nhau chảy xuống, nghẹn ngào nhận lỗi.

- Dừng...

Lâm Phàm vội lên tiếng chặn lại.

Cứ đùa, trần truồng chống hông lên chạy lại, muốn làm gì?

Diệt Cùng Kỳ giờ phút này đã thật sự sợ hãi Lâm Phàm, sao dám không nghe.

- Mặc y phục chỉnh tề vào.

Lâm Phàm nói.

- Dạ.

Diệt Cùng Kỳ hung hăng càn quấy lúc trước, giờ lại biến thành nghe lời như một con cún con.

Biến hóa bậc này khiến Lâm Phàm rất là vui mừng, thấy cố gắng của mình không bị uổng phí.

Sau đó Lâm Phàm tìm một cái ghế để ngồi xuống, nhìn Diệt Cùng Kỳ khúm núm, mở miệng hỏi:

- Cái gì cần nói thì nói hết đi, nhớ là phải thành thật.

- Dạ.

Diệt Cùng Kỳ gật đầu, giờ hẳn đã hoàn toàn bị khuất phục.

- Đệ tử là thiên kiêu của Thánh Tông, bởi vì một món bảo bối rất quan trọng với đệ tử, cho nên đệ tử giết sư đệ kia. Bảo bối đó có thể khiến công pháp của đệ tử nâng cao một bậc, có thể đạt tới cảnh giới chuyển sinh bất tử.

Diệt Cùng Kỳ nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Diệt Cùng Kỳ Rất Nghe Lời

Dịch giả: †Ares†

Biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm chăm chú lắng nghe, tới chỗ công pháp kia thì cũng há hốc mồm. Thế gian lại có công pháp đặc biệt như vậy sao?

Chuyển sinh bất tử? Đó không phải là chết rồi còn có thể chuyển sang kiếp khác, giữ nguyên ký ức mà tiếp tục trưởng thành? Thật sự là có công pháp như vậy sao?

Giờ khắc này Lâm Phàm nổi giận. Chẳng lẽ Diệt Cùng Kỳ còn chưa được dạy dỗ thành công, lại dám ở trước mặt mình chém gió?

Không khí trong mật thất đột nhiên trở nên áp lực. Diệt Cùng Kỳ cũng phát hiện Lâm Phàm nổi giận, lập tức nói:

- Đệ tử nói tất cả đều là thật, không có một chút giả dối nào. Công pháp này là đệ tử lấy được từ trong một chỗ di tích, nơi đó tông môn cũng ghi chép, là phần sót lại của một đại năng thời kỳ thượng cổ.

- Công pháp kia gọi là gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Bất Tử Bất Diệt.

Diệt Cùng Kỳ run run nói.

- Nói ra để ta xem là thật hay giả!

Lâm Phàm nghiêm mặt, thế nhưng trong lòng lại mừng rỡ. Công pháp trâu bò như vậy, nếu mình tu luyện được thì còn không phải một bước lên trời?

Bất Tử Bất Diệt, vừa nghe đã biết khủng vô cùng, hơn nữa còn có hệ thống gia thành khiến nó có thể thăng cấp vô hạn.

- Đệ tử không biết.

Diệt Cùng Kỳ nghĩ nửa ngày, cuối cùng thốt mấy tiếng này, đồng thời ánh mắt sợ hãi nhìn Lâm Phàm.

- Đệ tử thật sự không biết.

Lâm Phàm giận đến độ cười híp mắt nhìn Diệt Cùng Kỳ, cuối cùng là kẻ này vẫn dám dối trá sao? Thật không thể tha thứ.

Lâm Phàm nắm chặt roi da, chuẩn bị tiến hành dạy dỗ lần hai, dự tính dùng thêm chút lực.

Diệt Cùng Kỳ thấy Lâm Phàm đứng lên cầm roi thì toàn thân đều run rẩy.

- Đệ tử thật sự không biết. Lúc ấy có một luồng ý thức tiến vào trong thức hải của đệ tử. Sau khi đệ tử xem rõ công pháp kia thì công pháp đó tức thì hóa thành mơ hồ, không sao thấy rõ lần nữa.

Diệt Cùng Kỳ vội vàng nói, sợ nếu mình chậm chút sẽ lại gặp đòn roi.

Lâm Phàm thấy Diệt Cùng Kỳ sợ hãi như vậy thì mày hơi giãn ra, hẳn là kẻ này không dám nói dối. Vậy đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là do Bất Tử Bất Diệt có bí mật đen tối gì đó nên không thể phục chế?

- Mỗi khi đệ tử nằm mơ sẽ đều mơ thấy một nơi rất kỳ quái. Nơi đó có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, cũng có rất nhiều võ giả. Những người này

khai thiên lập địa, vươn tay hái trăng sao, không gì không làm được. Thế nhưng đột nhiên tất cả đều chết đi, bầu trời biến thành đỏ như máu, từng thi thể rơi xuống...

Nói đến đây, Diệt Cùng Kỳ giống như nhớ tới chuyện cực kỳ kinh khủng nào đó, tay chân run bần bật.

- Được rồi, cảm ơn cho ta.

Lâm Phàm nghe mà đau cả đầu. Thứ tốt trước mắt nhưng không cách nào lấy được, thật sự chỉ biết thở dài.

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị tiếp tục truy hỏi, bên ngoài có tiếng nói vọng vào.

- Trưởng lão, Lâm sư thúc đang ở bên trong trường phạt Diệt Cùng Kỳ.

Bên ngoài, một gã đệ tử nói.

- Ủ, vào xem xem. Diệt Cùng Kỳ này vô cùng hung ác, không thể để Lâm sư đệ bị thương.

Lâm Phàm trừng mắt liếc Diệt Cùng Kỳ, ý bảo hấn thành thật một chút, sau đó ném roi da trong tay sang một bên, biến đổi về bộ mặt ôn hòa chỉ dạy.

- Người đã biết sai chưa?

....

Người chưởng quản Hình Phạt đường là Thôi trưởng lão. Mỗi khi có đệ tử tông môn bị phạt tới giam cầm nơi này, hấn đều rất đau lòng. Đây đều là tương lai của tông môn a, không ngờ sẽ biến thành như vậy.

Mà kẻ khiến Thôi trưởng lão đau lòng nhất chính là Diệt Cùng Kỳ. Đó là thiên tài trăm năm khó gặp, ai nấy đều cho rằng Thánh Tông sẽ

phát dương quang đại trong tay người này, thế nhưng không nghĩ người này lại phát rồ sát hại đồng môn.

Sáu năm hình phạt hoàn toàn là để lưu lại chút hy vọng, chỉ cần người này có một chút hối cải, tông môn cũng sẽ không trách lỗi xưa, một lần nữa trọng dụng.

Thế nhưng, thực tế cho thấy, hy vọng đến bây giờ đã là vô vọng. Diệt Cùng Kỳ này đã hoàn toàn điên rồi.

Hiện giờ Lâm sư đệ muốn cho Diệt Cùng Kỳ cải tà quy chính, tuyệt đối là nằm mơ.

Nhưng khi Thôi trưởng lão đẩy cửa vào, thấy một màn trước mắt thì sắc mặt lập tức biến đổi, bởi xích khóa chân tay Diệt Cùng Kỳ đã được mở ra hết.

Tiếp tục nhìn, lại phát hiện Lâm sư đệ tỉnh bơ ngồi một góc.- Sư đệ, đệ không sao chứ?

Thôi trưởng lão lập tức tiến lên, quan tâm hỏi, chỉ sợ nghiệt đồ này làm Lâm Phàm bị thương. Thấy Lâm Phàm bình an vô sự, hăn mới thở phào một hơi.

Lâm Phàm cười nhẹ, gật đầu chào rồi khoát tay áo, tỏ vẻ không việc gì.

- Nghiệt đồ, ngươi muốn làm gì?

Thôi trưởng lão nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hung ý của Diệt Cùng Kỳ thì cả giận quát. Tu vi đã bị phong ấn mà vẫn dám càn rỡ như thế, quả là hết thuốc chữa.

Tông môn bất hạnh, thật sự là tông môn bất hạnh a.

- Hừ, giết, lão tử liều mạng với ngươi.

Diệt Cùng Kỳ mới ban nãy còn thành thật, giờ lại lên cơn, bắt người dậy, mắt trợn trừng toàn tia máu, giống như là muốn liều mạng với đối phương.

Thôi trưởng lão nghiêm mặt lại, tiếc nuối lắc đầu, đã hoàn toàn mất hy vọng ở kẻ này.

Nhưng đúng lúc này, một màn khiến Thôi trưởng lão không thể tin được đã xảy ra.

- Quý xuống cho ta.

Lâm Phàm vẫn bình thản ngồi im tại chỗ, mặt không đổi sắc, khẽ nói.

Lâm Phàm đã có một ý tưởng về Diệt Cùng Kỳ. Người này xem như đã bị mình thuần phục, thế nhưng vẫn giữ nguyên hung tính với người khác. Đối với Lâm Phàm thì đây lại hoàn toàn là chuyện tốt.

Câu nói của Lâm Phàm hết sức bình thường, thế nhưng rơi vào trong tai của Diệt Cùng Kỳ thì lại giống như chớp nổ, khiến nội tâm hắn không thể không phục tùng.

"Bịch..."

Trong nháy mắt, Diệt Cùng Kỳ đang hung ác thét gào đột nhiên quỳ rạp xuống đất, cái đầu cao ngạo cúi thật sâu, hung tính vừa xong không còn sót lại chút gì.

- Chuyện này...

Thôi trưởng lão trợn mắt há hốc mồm, không tin nổi chuyện mình đang thấy.

- Điều này sao có thể??

Đám đệ tử đằng sau cũng kinh ngạc nói.

- Diệt Cùng Kỳ này đã đánh mất nhân tính, không để ai vào mắt, sao lại nghe lời như thế?

- Lâm sư thúc tới cùng đã dùng cách gì khiến hắc đầu hàng khuất phục vậy nhỉ? Đến cả tông chủ đại nhân từng tới mà cũng không có cách nào với Diệt Cùng Kỳ này...

....

- Hừ, sao người dám nói chuyện với Thôi trưởng lão như vậy? Còn không mau xin lỗi.

Lâm Phàm không giận tự uy, thân nhiên nói một câu, nhưng lại giống như sấm sét trong tai của mọi người.

Cách nói này bọn họ đều đã từng nghe tông chủ đại nhân nói qua, không hề có tác dụng gì với Diệt Cùng Kỳ.

Mà cảnh tượng hiện giờ, hoàn toàn khiến bọn họ ngây ngẩn rồi.

Diệt Cùng Kỳ ngẩng cái đầu cao ngạo lên, ánh mắt nhìn về phía Thôi trưởng lão và mấy tên đệ tử phía sau đã tràn ngập vẻ sợ hãi.

- Thôi trưởng lão, xin lỗi, đệ tử sai rồi.

Chỉ một câu bình thường ngăn ngui toát ra từ miệng Diệt Cùng Kỳ, thế nhưng lại làm cho đám Thôi trưởng lão như nghe thấy sấm sét, ngơ ngẩn không dám tin vào tai mình.

Thôi trưởng lão kinh ngạc nhìn sang Lâm Phàm:

- Sư đệ, rốt cuộc là đệ dùng biện pháp gì?

Lâm Phàm chỉ cười khẽ, mặt lộ vẻ tiếc nuối:

- Những đệ tử này đều chỉ là những đứa trẻ lạc lối mà thôi, cần tới chúng ta dẫn dắt chúng nó trở về con đường đúng đắn. Diệt Cùng Kỳ tuy bất hảo, nhưng cũng không phải không thể cứu vớt. Vừa nãy đệ nói

chuyện với hắn một hồi, khiến hắn hiểu thêm một số đạo lý, tuy nhiên còn cần phải cố gắng thêm.

Đối với Lâm Phàm, đã có chức nghiệp phụ "Điều Giáo Sư" trâu bò như thế, tuyệt không thể lãng phí đệ tử thiên kiều này, nhất định phải hảo hảo lợi dụng.

Nếu như có thể dụ Diệt Cùng Kỳ nhập Thánh Ma Tông thì hơi lớn rồi.

Nhất là trong mắt Lâm Phàm, Diệt Cùng Kỳ này có liên quan tới công pháp bí ẩn Bất Tử Bất Diệt kia, nhất định là sau này sẽ còn những chuyện hay để hóng.

Thôi trưởng lão nghe Lâm Phàm nói, chỉ biết liên tục thở dài.

Cao tăng tông môn chưa từng dứt ý định khiến Diệt Cùng Kỳ trở lại, thế nhưng Diệt Cùng Kỳ đã sớm hoàn toàn mất đi nhân tính, không để lại chút hy vọng nào.

Thế nhưng giờ Diệt Cùng Kỳ lại nghe lời Lâm Phàm như vậy...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Tông Chủ Thích Bị Ngược Đãi?

oOo

Lâm Phàm không mang Diệt Cùng Kỳ theo mà để hẳn tiếp tục đợi ở chỗ này. Lần thí nghiệm đầu tiên coi như thành công, nhưng còn phải tiếp tục thí nghiệm thêm lần nữa.

Diệt Cùng Kỳ dù sao cũng là một kẻ hung ác càn quấy, cứ đợi cho dạy dỗ hoàn toàn rồi mới mang đi là tốt nhất.

- Nếu muốn hối cải để làm một người mới thì thành thật cho ta.

Trước lúc đi, Lâm Phàm chỉ vào Diệt Cùng Kỳ, bình thản nói.

- Dạ.

Diệt Cùng Kỳ rất nhu thuận, gật gật đầu.

Sau khi Lâm Phàm rời khỏi, đám người Thôi trưởng lão trợn mắt há hốc mồm nhìn theo. Bọn họ thật sự không nghĩ ra nổi nguyên nhân gì khiến Diệt Cùng Kỳ lại ngoan ngoãn trước mặt Lâm Phàm như thế.

....

Đại diện của tông chủ.

Thôi trưởng lão bấm báo chi tiết những gì mình trông thấy tại Hình Phật đường.

- Tông chủ, Diệt Cùng Kỳ đúng là đã thay đổi, đây là ta tận mắt nhìn thấy.

Thôi trưởng lão nghiêm túc nói.

Yến tông chủ nghe vậy, thế nhưng cũng không quá tin tưởng. Hắn từng bỏ rất nhiều công sức để bồi dưỡng Diệt Cùng Kỳ, muốn để tông môn phát dương quang đại trong tay người này, thế nhưng Diệt Cùng Kỳ lại làm hắn quá thất vọng.

- Bản tọa đi cùng người tới xem.

Có lẽ chỉ nhìn tận mắt mới khiến Yến tông chủ tin tưởng được chuyện này.

Trong Hình Phật đường, Diệt Cùng Kỳ vẫn ở phòng giam cũ, thế nhưng lại an tĩnh khác hẳn lúc trước.

Không khí bỗng chấn động mấy làn sóng gợn, hai bóng người từ trong hư không bước ra.

Hai người này chính là Yến tông chủ và Thôi trưởng lão.

-Ồn nhi...

Lúc này Yến tông chủ nhìn thấy thân người bị trói trên cột sắt kia thì sắc mặt hiện vẻ đau lòng.

Diệt Cùng Kỳ từng được Yến tông chủ thu làm đồ đệ, dốc lòng dạy dỗ, sao hắn chưa từng mong đồ đệ của mình một ngày tỉnh ngộ?

Thế nhưng, đáp lại tiếng gọi này là...

- Giếtttttt...

- Ài...

Yến tông chủ than nhẹ một tiếng, thần sắc có chút cô đơn.

- Diệt Cùng Kỳ, đây là tông chủ đại nhân, làm sao người có thể càn rỡ như vậy.

Thôi trưởng lão quát, thế nhưng cũng đang thắc mắc. Diệt Cùng Kỳ ban này rõ ràng không giống thế này a.

- Ta sẽ bóp chết từng người các người...

Diệt Cùng Kỳ gào thét lên, vùng vẫy kịch liệt, ánh mắt hung ác trợn trừng, giống như là muốn nhai sống hai người trước mắt mình.

- Thôi... thôi...

Yến tông chủ khoát tay áo, chút hy vọng ấp ủ cũng ở một khắc này tan thành mây khói.

- Tông chủ đại nhân, tốt nhất là đợi Lâm sư đệ tới thì sẽ xác nhận được chuyện này.

Thôi trưởng lão vội vàng nói.

- Được, nếu Lâm Phàm lại đến thì thông báo cho ta một tiếng.

Yến tông chủ nhẹ giọng nói, thế nhưng đã không còn bao nhiêu tin tưởng.

- Rõ!

Thôi trưởng lão gật gật đầu, hiện giờ cũng chỉ có thể đợi Lâm Phàm quay lại đây.

....

Mấy hôm sau.

Lâm Phàm lần nữa tới Hình Phật đường, muốn sử dụng công năng của chức nghiệp phụ Điều Giáo Sư để ‘cảm hóa’ Diệt Cùng Kỳ.

- Đứng vững cho ta.

Giờ phút này Lâm Phàm nói.

Diệt Cùng Kỳ lập tức đứng thẳng người, ngoan ngoãn như một con cún con.

Lâm Phàm nhìn mọi thứ trước mắt mà vui vẻ trong lòng. Xem ra Diệt Cùng Kỳ đã bị hăn dạy dỗ thành công rồi.

Thế nhưng lại phát sinh một chuyện làm Lâm Phàm đau đầu, đó là nên dùng cách gì để mang Diệt Cùng Kỳ ra ngoài đây?

Sát hạt đồng môn không phải tội nhỏ, cũng không biết tông chủ có đồng ý hay không nữa.

Mà lúc này, trong mật thất, hai bóng người đang ẩn mình trong hư không.

- Sao có thể như vậy...

Yến tông chủ kinh ngạc nhìn màn trước mắt. Đây là đệ tử đã quát tháo trước mặt mình hôm trước sao? Tại sao giờ đối mặt với Lâm Phàm lại ngoan ngoãn như vậy?

- Tông chủ đại nhân, ngài cũng thấy rồi, Diệt Cùng Kỳ ở trước mặt Lâm sư đệ quả thật là nhu thuận vô cùng. Cũng không biết Lâm sư đệ đã dùng cách nào.

Thôi trưởng lão kinh dị nói.

Loại chuyện này, hai người nghĩ mãi vẫn không rõ tới cùng là Lâm Phàm dùng biện pháp gì.

Yến tông chủ ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng lộ ra chân thân.

Ngay một khắc nhìn rõ hai người, sắc mặt Lâm Phàm hơi đổi.

- Tông chủ...

Lâm Phàm còn đang nghĩ cách đưa Diệt Cùng Kỳ ra khỏi đây, không ngờ tông chủ lại xuất hiện.

- Ài...

Yến tông chủ thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía Diệt Cùng Kỳ. Mà cùng lúc ấy, Diệt Cùng Kỳ vốn đang rất bình tĩnh, đột nhiên lóe ra hung quang cừ hận trong mắt.

- Hừ...

Lâm Phàm phát hiện ánh mắt của Diệt Cùng Kỳ, tức thì hừ lạnh một tiếng.

Tiếng hừ này vào tai Diệt Cùng Kỳ giống như là sấm nổ, lập tức khiến hắn thành thật trở lại.

Yến tông chủ nhìn màn trước mắt, không khỏi có chút xấu hổ. Hắn không ngờ Diệt Cùng Kỳ lại hận mình như thế, rồi lại bị một tiếng hừ của Lâm Phàm làm khúm núm. Thật sự là nhân sinh thất bại a...

- Tông chủ, Diệt Cùng Kỳ giờ đã biết hối cả, ta nghĩ có thể cấp cho hắn một cơ hội để làm người mới.

Lâm Phàm nói.

Yến tông chủ nhìn Lâm Phàm, sau đó nhìn nhìn Diệt Cùng Kỳ, trong lòng không biết đã sinh ra bao nhiêu suy nghĩ, có chút bi thương, cũng có chút thương cảm.

Hắn đột nhiên phát hiện, mình làm tông chủ thật quá thất bại. Đường đường tông chủ Thánh Tông, thế nhưng không cảm hóa nổi cả một đệ tử... Ài...

- Được...

Lâm Phàm nghe thế, mừng thầm trong lòng. Tông chủ đồng ý, như vậy tương đương mình có thêm một đệ tử cảnh giới Tiểu Thiên Vị cao giai, sẽ tiện được rất nhiều chuyện.

- Tông chủ đại nhân đại nghĩa cho người một lần tân sinh, còn không mau cảm tạ tông chủ!

Lâm Phàm nhìn Diệt Cùng Kỳ, lạnh lùng nói.

- Cảm tạ tông chủ đại nhân đã cho đệ tử một cơ hội.

Diệt Cùng Kỳ vội vàng lên tiếng cảm ơn.

Lâm Phàm không biết, Diệt Cùng Kỳ làm như vậy lại càng khiến Yến tông chủ đau đớn trong lòng.

Từng là đệ tử hãn coi trọng nhất, giờ biến thành như vậy, nỗi đau này ai hiểu thấu?

- Thôi... thôi...

Giờ khắc này Yến tông chủ mặt cô đơn, phất phất tay, một luồng khí tức tản ra.

Trên người Diệt Cùng Kỳ bỗng có tiếng nổ bùm bùm nhỏ, sau đó một cỗ khí thể lập tức bộc phát ra.

Giải trừ phong ấn.

- Dù sao tội của người vẫn còn rất nặng, sau này ở trong tông môn thì đổi họ tên đi.

Yến tông chủ nói, sau đó ném ra một chiếc mặt nạ da người.

- Đây là đạo cụ có thể thay đổi khuôn mặt.

Lâm Phàm đứng ở một bên, không nghĩ còn có chuyện tốt như vậy, khiến hãn rất vui sướng.

- Tông chủ, vậy để cho hãn đổi tên thành Cùng Kỳ đi.

Lâm Phàm nói.

- Ừ.

Yến tông chủ gật gật đầu.

- Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa, ta đi trước.

Không đợi Lâm Phàm nói cái gì nữa, thân ảnh của Yến tông chủ đã dần dần chìm vào hư không, rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng của tông chủ lúc rời đi, cứ có cảm giác Yến tông chủ hình như có tâm sự, không được vui a.

Thế nhưng hắn cũng không để tâm, chuyện này không có nửa xu quan hệ với hắn. Chỉ cần mang Diệt Cùng Kỳ ra ngoài được là tốt rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Thôi trưởng lão nhìn mọi thứ trước mắt, khẽ thở dài một tiếng:

- Tông chủ là đang đau lòng...

Thôi trưởng lão sao có thể không rõ tâm tình của tông chủ. Đệ tử bản thân mình từng cực kỳ coi trọng lại không cho mình chút mặt mũi nào, chỉ nghe lời khác. Loại cảm giác này giống như con trai ruột của mình đi gọi người khác là cha.

Lâm Phàm nhìn Thôi trưởng lão, cuối cùng cũng chỉ im lặng, không biết nói cái gì cho phải.

....

Khi Lâm Phàm mang theo Diệt Cùng Kỳ về Vô Danh phong, hai người Trương Nhị Cầu đã đợi sẵn để nhiệt liệt hoan nghênh người mới.

Cũng may là Diệt Cùng Kỳ đã sớm mang lên cái mặt nạ tông chủ cho, thay đổi diện mạo, nếu không còn không hù người khác sợ đến hồn phi phách tán.

- Về sau người này sẽ là sư đệ của các người.

Lâm Phàm nói.

- Tông chủ đại nhân, sư đệ này sao cứ trầm trầm thế nhỉ, hình như không thích nói chuyện.

Trương Nhị Cầu trộm nhìn sư đệ vẫn đứng không nhích nhích ở chỗ kia, nhỏ giọng nói.

Trương Nhị Cầu cũng đang rất vui thì có một sư đệ mới. Dù sao hẳn là đại sư huynh của Thánh Ma Tông, phía sau có càng nhiều người thì lại càng có mặt mũi.

- Sư đệ, đệ tên gì?

Phong Bất Giác chủ động chào hỏi.

Thế nhưng Diệt Cùng Kỳ lại không đáp, chỉ khinh thường liếc mắt một cái. Trong mắt Diệt Cùng Kỳ, tu vi người này thấp như thế, hẳn cũng lười phản ứng.

Phong Bất Giác thấy thế thì xấu hổ gãi đầu, trong lòng cho rằng sau này sẽ khó ở chung đây.

- Sư huynh hỏi người, sao không trả lời?

Lâm Phàm lớn tiếng quát.

Diệt Cùng Kỳ nghe được, run lên, lập tức mở miệng:

- Sư huynh, đệ gọi là Cùng Kỳ. Sau này có chuyện gì xin cứ chỉ dạy đệ.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau, cùng một thắc mắc không biết vì sao sư đệ này vừa bị tông chủ quát một tiếng thì trở nên ngoan như vậy.

Chẳng lẽ vị sư đệ này có khuynh hướng thích bị ngược đãi sao?

Lúc này, Thái Chỉ Kiều từ trong phòng bước ra, thấy Lâm Phàm trở về thì lập tức chạy tới, dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Lâm Phàm rồi ngọt ngào gọi:

- Sư phụ...

Lâm Phàm cười khẽ, bế Thái Chỉ Kiều lên, sau đó chỉ Diệt Cùng Kỳ:

- Đây là sư đệ của con. Còn không mau chào sư tỷ!

- Chào sư tỷ.

Diệt Cùng Kỳ thành thành thật thật nói. Tuy hăn rất khó chịu với việc phải nhận một đứa bé làm sư tỷ, nhưng lại không dám phản kháng.

Lâm Phàm lại nhắc:

- Nhớ kỹ, đây là sư tỷ của ngươi. Nếu ngươi không che chở sư tỷ, cẩn thận ta treo ngươi lên đánh đấy.

- Vâng... vâng...

Diệt Cùng Kỳ sợ hãi rụt rè nói.

Vừa nghe ba chữ "treo lên đánh", Diệt Cùng Kỳ lại nghĩ tới tình cảnh ở trong mật thất.

Khủng bố, thật sự là quá kinh khủng. Hăn không bao giờ muốn thể nghiệm cảm giác ấy lần thứ hai.

- Sư phụ, cái gì gọi là treo lên đánh ạ?

Thái Chỉ Kiều chớp chớp đôi mắt to, hồn nhiên hỏi.

- Sau này con sẽ biết.

Lâm Phàm cười nhẹ, xoa xoa đầu đệ tử, thần sắc ôn hòa nói.

- Dạ!

- Thiên Vũ đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Tông chủ đại nhân, Thiên Vũ sư huynh vẫn đang tu luyện.

Trương Nhị Cầu nói.

- Ừm.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, cho rằng lưới giăng để dụ Thiên Vũ đã sắp tới thời điểm thu về.

- Hai người các người dắt sư muội tới Già Lam phong dạo một vòng đi.

Lâm Phàm trao Thái Chi Kiều cho Trương Nhị Cầu, bản thân còn bận chuẩn bị làm đại sự.

Vất vả lắm mới kiếm ra một gã đệ tử có thực lực không tệ, đương nhiên là không thể lãng phí được.

- Rõ.

Hai người Trương Nhị Cầu gật gật đầu.

Hai người rất thích tiểu sư muội này, nhất là người đàn ông độc thân chưa từng tiếp xúc phụ nữ như Trương Nhị Cầu, lại càng cảm động muốn khóc.

Đời này, cũng chỉ có tiểu sư muội để ý tới mình.

Tuy tiểu sư muội còn nhỏ, nhưng đối với Trương Nhị Cầu, cũng đã đủ rồi.

- Người theo ta tiến vào...

Lâm Phàm nhìn Diệt Cùng Kỳ, sau đó ngoắc ngón tay.

- Vâng, tông chủ.

Diệt Cùng Kỳ nhìn thái độ của Lâm Phàm không có quá nhiều hữu hảo, trong lòng run lên, rất sợ có chuyện xảy ra.

Chẳng lẽ là lại muốn treo mình lên đánh?

Diệt Cùng Kỳ đi theo phía sau Lâm Phàm, trái tim đập thành thịch.

Trong phòng.

Lâm Phàm đối diện với Diệt Cùng Kỳ, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm hẳn, khiến Diệt Cùng Kỳ rất khẩn trương.

- Tông chủ, có chuyện gì không ạ?

Diệt Cùng Kỳ cẩn thận hỏi.

- Tới, đánh ta đi...

Lâm Phàm mở miệng nói, lập tức làm Diệt Cùng Kỳ ngẩn ngơ.

Đây là ý gì?

- Dừng một thành thực lực đánh ta.

Lâm Phàm mở miệng lần nữa nói.

Có đệ tử Tiểu Thiên Vị cao giai này, nếu không tận dụng thật tốt thì quá là óc heo.

Bất Diệt Ma Thể tu luyện tới hiện giờ đã lâu lắm chưa thăng cấp.

Lâm Phàm quyết tâm nếu không thăng Bất Diệt Ma Thể lên thì sẽ không xuống núi.

- Tông chủ, đệ tử không dám, đệ tử sợ...

Diệt Cùng Kỳ sợ hãi nói. Hắn không dám tưởng tượng nếu mình đánh thật, tông chủ sẽ treo mình lên đánh bao lâu.

Thấy bộ dạng sợ hãi của Diệt Cùng Kỳ, Lâm Phàm nhú mày, sau đó nhìn quanh, giống như là đang tìm cái gì đó.

- Tông chủ, ngài đang tìm gì vậy?

Diệt Cùng Kỳ hỏi.

- Ta đang tìm roi da. Người không đánh ta, ta sẽ treo người lên đánh.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Đừng, ta đánh.

Vừa nghe đến hai chữ "roi da", Diệt Cùng Kỳ đã run chân tới muốn ngã ra.

- Ủm, nhanh lên, một thành lực lượng.

Lâm Phàm thúc giục nói.

Diệt Cùng Kỳ sống tới bây giờ, đã gặp qua rất nhiều người, nhưng chưa từng gặp ai lại thích ăn đòn.

Có điều tông chủ đã muốn tự ngược, Diệt Cùng Kỳ cũng chỉ có thể ổn định dũng khí mà động thủ.

- Tới.

Lâm Phàm đã chuẩn bị xong. Bất Diệt Ma Thể có thể thăng cấp không đều phải xem đối phương.

- Tông chủ, đệ tử tới.

Diệt Cùng Kỳ nâng chương đánh tới ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn một chương này, trong lòng cũng mừng rỡ. Đến đây đi, đến đây đi, exp mau hóa thành sòng thần mà bao phủ tiểu gia đi.

Một chương này của Diệt Cùng Kỳ giống như là giao long xuống biển, hung mãnh vô cùng, tuy tốc độ hơi thông thả, nhưng khí thế có thừa.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +10 exp."

Vẻ mặt tươi cười của Lâm Phàm lập tức cứng lại.

Diệt Cùng Kỳ lại chậm rãi đánh một chương nữa lên ngực Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +10 exp."

....

Lâm Phàm vốn đang rất hưng phấn, giờ híp mắt lại, con mắt lóe ra tinh quang, phảng phất như muốn giết chết Diệt Cùng Kỳ.

- Người cố tình chơi ta đấy à?

Lâm Phàm thần sắc bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi.

Mà câu hỏi bình thản này, vào trong tai Diệt Cùng Kỳ lại giống như ma âm, tựa tiếng trời sập.

- Tông chủ, đệ tử sai rồi, nhất định tiếp theo sẽ dùng một thành lực.

Ngay tích tức, Diệt Cùng Kỳ bạo phát ra một luồng khí tức mãnh liệt, sau đó đánh một chương giống như phá vỡ cả không gian lên người Lâm Phàm.

- Ta...

Lâm Phàm vừa định lên tiếng thì một chương mạnh mẽ này đã đánh tới, khiến hắn bắn mạnh về phía sau, phun một ngụm máu tươi như mưa

trên không trung.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

- Tông chủ...

Diệt Cùng Kỳ vừa thấy Lâm Phàm bị bắn về sau tới phun máu thì bị dọa tới mặt trắng bệch.

- Quá tốt...

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm lộn một vòng trên không rồi vững vàng ngừng lại, mặt lộ vẻ vui mừng.

- Tốt, tiếp tục như vậy.

Lần này Lâm Phàm thật sự cảm nhận được khoái cảm khi exp tăng. Bất Diệt Ma Thể có lẽ sắp nhờ Diệt Cùng Kỳ mà thăng cấp.

Diệt Cùng Kỳ nhìn bộ dáng khiến người dựng tóc gáy của tông chủ, không khỏi run rẩy một phen.

Tông chủ rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao lại bắt mình đánh, hơn nữa nhìn tông chủ còn rất thoải mái?

Chẳng lẽ...

Diệt Cùng Kỳ đã không dám suy nghĩ nhiều thêm.

Chẳng qua giờ tông chủ bắt mình đánh, để không làm tông chủ tức giận thì cũng chỉ có thể làm theo.

- Tông chủ, cẩn thận.

Diệt Cùng Kỳ lại đánh tới một chương.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

. . . .

- Mau đánh tiếp đi.

Lâm Phàm ổn định thân mình, chờ chờ tiếp theo.

- Dạ.

Diệt Cùng Kỳ gật đầu đáp, sau đó dùng cả hai tay, trong không trung chỉ lưu lại từng đạo tàn ảnh.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đột nhiên có loại cảm giác sắp phi thăng. Chuyện hạnh phúc này tới quá đột ngột, làm cho hắn có chút không kịp tiếp nhận.

. . . .

Giữa lưng chừng Vô Danh phong.

Sắc trời đã dần dần ảm đạm.

Trương Nhị Cầu công tiểu sư muội trên vai, Phong Bất Giác thì theo ở một bên.

- Tiểu sư muội, ngày hôm nay muội và Ngọc Lan tỷ tỷ nói những gì?

Trương Nhị Cầu dò hỏi.

Hai người Trương Nhị Cầu có thể đi Già Lam phong, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Lâm Phàm. Nếu không phải vậy, sợ là hai người vừa vào Già Lam phong đã bị đánh đuổi.

Trương Nhị Cầu chớp chớp đôi mắt to tròn:

- Ngọc Lan tỷ tỷ nói sư huynh rất đẹp trai, Ngọc Lan tỷ tỷ rất thích.

Trương Nhị Cầu nghe thế lập tức đứng hình.

Gương mặt hân cũng biến thành mừng như điên, bế tiểu sư muội xuống trước mặt mình.

- Tiểu sư muội, muội nói có thật không?

Trương Nhị Cầu đột nhiên cảm giác hạnh phúc tới quá là nhanh.

Trương Nhị Cầu rất có hảo cảm với Ngọc Lan, thế nhưng tự biết lấy mình. Có điều đôi khi chỉ cần được nhìn thấy cũng đã là một loại hạnh phúc với Trương Nhị Cầu.

Thái Chỉ Kiêu thò bàn tay mũm mĩm trắng trẻo vào cái túi nho nhỏ đeo bên hông, sau đó lấy lễ vật mà các sư tỷ Già Lam Phong tặng mình ra, cũng chính là một chiếc gương đồng nhỏ.

- Sư huynh, huynh có thể tự mình nhìn mà.

Thái Chỉ Kiêu đưa cái gương nhỏ tới trước mặt của Trương Nhị Cầu.

Trương Nhị Cầu không hiểu ý tứ gì, nhìn chính mình trong gương, gãi gãi cằm.

- Hình như là có đẹp trai hơn thật.

Trương Nhị Cầu lẩm bẩm nói.

Phong Bất Giác đứng ở một bên, cho rằng im lặng là tốt nhất.

Thái Chỉ Kiêu mở tròng hai mắt, sau đó thật cẩn thận cất lại gương đồng vào túi, lại bò lại lên vai Trương Nhị Cầu.

- Tiểu sư muội, muội nói sư huynh có đẹp trai hay không?

Trương Nhị Cầu hỏi.

- Không biết ạ.

Thái Chỉ Kiêu hồn nhiên nói.

-----oo0oo-----

3 chap chap 1, chúc mừng năm mới :D

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Lại Một Đêm Không Ngủ

Dịch & biên: †Ares†

oOo

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp."

"Thân thể: Nhập Thần trung giai."

Song song với tiếng của hệ thống, một luồng khí nóng chạy khắp toàn thân Lâm Phàm. Thân thể hắn lại trở nên cường đại thêm một bước nữa.

- Dùng hai thành thực lực.

Lâm Phàm rất mừng rỡ, nhưng không vì thế mà quên việc lợi dụng "dụng cụ tăng exp" Diệt Cùng Kỳ.

- Vâng.

Diệt Cùng Kỳ giờ cũng đã phát hiện chỗ bất phạm của tông chủ. Tuy rằng khổng chế ở một thành thực lực, có điều đánh ra nhiều chương như vậy, dù là một khối thép cũng đã bị hắn đập nát vụn. Thế nhưng tông chủ lại càng ngày càng có tinh thần.

Hiện giờ, ở trong lòng Diệt Cùng Kỳ chỉ có một ý tưởng: tông chủ không chỉ thích ngược đãi người khác mà còn thích bị người ngược đãi.

Nhưng hắn cũng không ngốc mà đi nói chuyện này ra, bằng không rất khó tưởng tượng bản thân hắn sẽ gặp chuyện tàn ác gì nữa.

Giờ khắc này, Diệt Cùng Kỳ tăng lên khí thế, thực lực tăng thêm một tầng, khiến không gian cũng vang lên tiếng rung chấn, sau đó đánh một quyền về phía Lâm Phàm.

"Ầm..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +20 vạn exp."

....

- Dùng ba thành thực lực.

Qua một hồi lâu, Lâm Phàm lại mở miệng.

- Rõ!

Diệt Cùng Kỳ không dám không nghe, sau đó không chút do dự lại một chương đánh tới.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

Exp cứ như thế thông thả tăng lên qua mỗi lần Diệt Cùng Kỳ tung chương.

....

- Tiểu sư muội, đêm nay muội muốn ăn gì?

Một ngày ba bữa trên Vô Danh phong đều do Trương Nhị Cầu phụ trách. Hiện giờ có thêm tiểu sư muội, hơn nữa còn là tiểu sư muội được tông chủ đại nhân khá coi trọng, Trương Nhị Cầu đương nhiên phải chiều cố tận tình.

- Ở, tiếng gì thế nhỉ?

Trương Nhị Cầu nhú mày, không rõ âm thanh gì đang quanh quẩn trên núi.

- Hình như là tiếng ở chỗ của tông chủ.

Phong Bất Giác nói.

- Chắc là tông chủ đại nhân đang luyện đan.

Trương Nhị Cầu nghĩ mãi không rõ đây là tiếng động gì, cho rằng Lâm Phàm đang luyện dược.

- Sư huynh, muội muốn đi xem.

Thái Chỉ Kiều vẫn ngồi trên vai Trương Nhị Cầu, tò mò nói.

Hồi mới rời khỏi thành Dung Thiên, Thái Chỉ Kiều thi thoảng lại khóc lóc thảm thiết vì nhớ nhà. Nhưng theo thời gian, dưới sự dụ dỗ không ngừng của đám người Lâm Phàm, cuối cùng tiểu la ly này đã dần quen nơi đây, cũng không khóc nữa.

- Sư huynh, vậy không tốt đâu, nếu bị tông chủ đại nhân phát hiện...

Phong Bất Giác nói, lén lút nhìn nhìn về phòng tông chủ. Nếu tông chủ mà biết, nhất định là sẽ bị tra tấn một phen.

Trương Nhị Cầu cũng do dự, nhưng rồi lại chịu thua trước ánh mắt chờ mong của tiểu sư muội. Cuộc sống hạnh phúc sau này của hắn có thành hay không là còn nhờ nhiều ở tiểu sư muội qua lại với Già Lam phong, nếu đắc tội với tiểu sư muội thì sau này hối hận cũng không kịp.

....

- Chúng ta không lên tiếng, đi nhìn trộm một cái.

Trương Nhị Cầu hạ quyết tâm, nói.

- Sư huynh thật tốt, Chỉ Kiều tuyệt đối sẽ không gây tiếng động.

Thái Chỉ Kiều vỗ tay hoan hô, nói.

- Tốt, chúng ta đi nhìn trộm một cái.

....

Ba người lén lút nhón chân đi, ghé vào một góc cửa, nhìn xuyên qua khe hở vào trong. Thế nhưng vừa thấy cảnh tượng bên trong, Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác đã trợn mắt há hốc mồm.

Tông chủ đại nhân cao quý trong lòng bọn họ, tại sao lại... lại...

- Áuuuu, thoải mái quá, không tệ...

Giờ phút này, Lâm Phàm đang lim dim hai mắt, cảm thụ exp tăng cao. Loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời, khoái cảm biểu hiện hết lên trên mặt của Lâm Phàm, khiến hai người Trương Nhị Cầu nhìn mà rùng cả mình.

Sư đệ mới tới cũng đang ở đây. Chẳng lẽ tông chủ đại nhân có loại ham mê đặc biệt...

Bọn hắn đã không dám suy nghĩ, cũng không dám tưởng tượng thêm nữa, mà cùng biến sắc. Nếu chuyện nhìn lén này bị tông chủ phát hiện, vậy chẳng phải...

- Sư huynh, sư phụ đang làm gì vậy?

Thái Chỉ Kiều không hiểu gì cả, cất tiếng hỏi.

- Suyt, nhỏ giọng một chút.

Trương Nhị Cầu dựng đứng lông tơ toàn thân, bởi vì một câu vừa rồi, tiểu sư muội nói không hề nhỏ mà còn rất vang.

Lâm Phàm cũng đã cảm nhận được bên ngoài có người, lại nghe giọng nói trong trẻo này thì sắc mặt hơi đổi. Người và tiếng này, không cần nghĩ cũng biết là đám đệ tử của hắn, hơn nữa như thế tức là biểu hiện làm người muốn nôn ọe vừa rồi của hắn đã bị đám đệ tử thấy cả.

Bản thân hẳn là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, sao có thể để hình tượng trong lòng đệ tử bị hủy diệt?

Lâm Phàm lục lọi ngàn vạn suy nghĩ trong đầu, đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

Hắn chém ra một chưởng lên ngực Diệt Cùng Kỳ, sau đó vung ông tay áo, ánh mắt ôn hòa bình tĩnh:

- Bộ chưởng pháp vừa rồi của ngươi không đủ lực đạo, sơ hở chông chất, cần tôi luyện nhiều hơn nữa.

Sau đó, hắn nhìn về phía cửa, nhẹ giọng nói:

- Các người vào đi.

Trương Nhị Cầu và Phong Bất Giác liếc nhau một cái, trong mắt hiện vẻ bất đắc dĩ, bị phát hiện rồi.

- Sư phụ, người đang làm gì vậy ạ?

Thái Chỉ Kiều lách cửa tiến vào, đi tới trước mặt Lâm Phàm, mặt tò mò hỏi.

Lâm Phàm cười nhẹ, xoa xoa đầu tiểu đồ đệ, mặt không đỏ tim không nhảy nói:

- Sư phụ vừa mới dạy võ cho sư đệ mới của con. Sao hôm nay các con trở về sớm vậy hả?

Thái Chỉ Kiều cái hiểu cái không gật đầu:

- Sư phụ, trời tối rồi, đâu còn sớm đâu ạ.

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó nhìn ra ngoài, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy, đã đến tối rồi.

- Cùng Kỳ, bộ chương pháp này của người còn cần nghiên cứu thêm.
Đêm nay người cũng đừng đi nữa, bản tông chủ sẽ giúp người luyện tập.

Lâm Phàm nói.

- Rõ.

Diệt Cùng Kỳ nào dám nói thêm cái gì, chỉ biết gật gật đầu, thế
nhưng trong đôi mắt mơ hồ đã có hơi nước, như là sắp khóc.

Đêm nay lại là một đêm thống khổ không ngủ rồi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Cảm Động Muốn Khóc

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm là tông chủ của bọn họ, đương nhiên nói cái gì chính là cái đấy, mà hắn cũng đang thầm cảm thán may mà mình đầu óc thông minh, phản ứng kịp trong tích tắc.

Hiện giờ nhìn thần sắc tái phục của đám đệ tử, Lâm Phàm cũng thoải mái hơn không ít.

Trương Nhị Cầu chuẩn bị cơm canh, sau đó đợi mọi người dùng bữa xong, Lâm Phàm lại để cho bọn họ tách ra đi nghỉ ngơi, chỉ giữ lại Diệt Cùng Kỳ.

Giờ khắc này, trong phòng Lâm Phàm không một tiếng động.

Diệt Cùng Kỳ đang rất khẩn trương. Không phải vì tông chủ trông rất đáng sợ, mà là vì chỉ có hắn và tông chủ ở một chỗ khiến hắn không thể ngăn chặn cảm giác sợ hãi bốc lên.

Lâm Phàm khẽ cười, vẫy vẫy tay với Diệt Cùng Kỳ, nói:

- Tốt, tiếp tục.

"Àm..."

"Àm..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

....

Thời gian cứ như vậy đi qua.

Trời về khuya, Lâm Phàm cũng đã buồn ngủ nhú cả mắt.

- Chọn lưng của ta mà đánh. Bản tông nghỉ ngơi trước một lát, đợi ta tỉnh lại thì người có thể nghỉ ngơi.

Lâm Phàm nói.

Diệt Cùng Kỳ nhìn tông chủ, trong ánh mắt đã hiện vẻ cầu xin, giống như là muốn tông chủ thả cho đi.

Lâm Phàm không phải là hạng người lòng dạ độc ác, đương nhiên cũng có tình người. Hắn nhìn Diệt Cùng Kỳ, sắc mặt bình tĩnh, vỗ vỗ vai Diệt Cùng Kỳ, chậm chậm nói:

- Cùng Kỳ à, người phải biết rằng tất cả chuyện bản tông làm đều là vì muốn tốt cho người. Bản tông muốn người làm thế này là để tôi luyện tâm trí của người. Sau này Thánh Ma Tông không thể không có người kế tục, tuy người vai vế nhỏ, nhưng bản tông xem trọng người.

- Tông chủ...

Diệt Cùng Kỳ bị Lâm Phàm dạy dỗ phục tùng, tuy ở sâu trong nội tâm đã bị Lâm Phàm gieo xuống hạt giống sợ hãi, nhưng suy nghĩ vẫn như bao người, có tình cảm, có tư tưởng, cũng hy vọng được khen ngợi, được quan tâm.

Hiện giờ Lâm Phàm nói ra những lời này đã đánh thật sâu vào trong nội tâm của Diệt Cùng Kỳ, làm hắn cảm động đến rơi nước mắt.

- Cùng Kỳ à, người cũng không nên trách bản tông hà khắc đối với người như thế. Dù gì thì người kế tục cũng không dễ làm như vậy, người

phải dùng nó làm động lực để tăng lên tâm trí và tu vi của bản thân, rõ chưa?

Lâm Phàm nói.

- Rõ ạ.

Diệt Cùng Kỳ gật đầu liên tục.

- Ủm, hiểu được là tốt rồi. Bản tông rất là vui mừng.

Lâm Phàm cảm giác mình sống quá mệt mỏi, có cả một đám trẻ nhỏ ở bên dưới cứ thi thoảng lại phải cố vũ động viên.

Có điều Lâm Phàm cũng không cảm giác mình làm chuyện này là phạm, bởi ai bảo mình là người cao thượng như thế chứ.- Tiếp tục đi.

Lâm Phàm khoát tay áo, sau đó nằm úp sấp xuống, nhắm mắt tiến vào mộng đẹp, để mặc cái lưng cho Diệt Cùng Kỳ đánh...

....

Nhìn thấy tông chủ dần dần đi vào giấc ngủ, tâm tình mệt mỏi ban đầu của Diệt Cùng Kỳ đã trở thành hư không, thay vào đó là tràn ngập lực lượng.

Giống như mấy lời vừa rồi của Lâm Phàm đã hóa thành suối nguồn lực lượng, tưới tắm lại trái tim khô héo của hắn.

- Tông chủ, đệ tử nhất định không để ngài thất vọng.

"Ầm..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +30 vạn exp."

....

Một đêm này, toàn bộ Vô Danh phong, chỉ có Thái Chỉ Kiêu có thể ngủ say sưa. Trương Nhị Cầu, Phong Bất Giác, Thiên Vũ ba người bị những tiếng chuông nặng nề đập mạnh vào tai, không cách nào chợp mắt nổi.

Bọn hăn không biết tông chủ và sư đệ mới tới kia rốt cuộc là đang làm gì. Tại sao hơn nửa đêm rồi vẫn còn chỉ điểm công pháp, chẳng lẽ đợi đến sáng mai không được sao?

Hôm sau.

Lâm Phàm khoan khoái mở mắt. Đêm qua hăn ngủ rất ngon, đến tận lúc này tỉnh rồi mới cảm nhận được từng luồng chưởng lực đánh lên người mình.

"Đình, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +1 exp."

Lâm Phàm nghe thấy nhắc nhở của hệ thống thì giật mình, sao lại chỉ có 1 điểm exp?

Thế nhưng sau khi tra xét, hăn mới hiểu đây là do Bất Diệt Ma Thể đã thăng cấp, còn hăn ngủ say nên không biết.

"Thân thể: Nhập Thần cao giai."

Khi Lâm Phàm nhìn về Diệt Cùng Kỳ, hăn cũng không thể không có chút cảm thán.

Đúng là đứa nhỏ ngốc.

Diệt Cùng Kỳ giờ đã hữu khí vô lực, thần sắc hiện rõ vẻ tiều tụy.

- Người về nghỉ ngơi đi.

Lâm Phàm khoát tay áo:

- Buổi tối tiếp tục.

- Vâng...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Chịu Được Nhàm Chán Mới Có Thể Vô Địch

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trong vòng nửa tháng, Lâm Phàm không hề rời khỏi Vô Danh phong, cũng giữ rịt lấy Diệt Cùng Kỳ ở bên cạnh, không ngừng tăng exp cho Bất Diệt Ma Thể.

Mà cũng trong thời gian này, vì buổi tối rất khó để ngủ nổi, đành thức tu luyện, cho nên tu vi của đám Trương Nhị Cầu cũng tăng khá nhanh. Nhất là Trương Nhị Cầu còn đang ở cảnh giới Hậu Thiên, khí huyết trong cơ thể đã cô đọng lại vô cùng nồng hậu, mỗi nhịp hô hấp đều khiến khí huyết quay cuồng như núi lửa chờ phun trào.

Thế nhưng lại cũng có mặt tiêu cực, đó là thời gian dài không ngủ đủ, khiến tinh thần cả đám đều sa sút nghiêm trọng. Lâm Phàm nhìn cặp mắt thâm như cú mèo của ba người Trương Nhị Cầu, Phong Bất Giác và Thiên Vũ thì cũng đành nổi thiện tâm, không tra tấn ban đêm nữa.

- Phù...

Lâm Phàm thở mạnh một hơi.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp."

"Thân thể: Tiểu Thiên Vị cao giai."

Nửa tháng vất vả, cuối cùng cường độ thân thể cũng đã lên tới Tiểu Thiên Vị cao giai. Bằng khối thân thể này đã đủ để hấn tung hoành trong

tông, bởi ngoài tông chủ và các thái thượng trưởng lão ra, đã không ai phá nổi phòng ngự của hãn nữa.

Thế nhưng khi nhìn đến số lượng exp cần để lên tầng tiếp theo, Lâm Phàm cũng không khỏi bị hù.

Quá ác, thật sự là quá ác.

Ngân này exp, nếu không có cao thủ cố ý biểu tặng, chỉ sợ rất khó để thăng cấp.

Thế nhưng dù sao hiện giờ đạt tới mức này cũng đã khiến Lâm Phàm rất hài lòng.

Đối với bất kỳ một võ giả nào, có được thân thể như vậy cũng là một chuyện đáng để hưng phấn cực kỳ.

Diệt Cùng Kỳ tu vi là Tiểu Thiên Vị cao giai, nhưng cường độ nhục thể của hãn lại xa xa không đạt cảnh giới này.

Nhưng dù là thế, Diệt Cùng Kỳ lại vẫn có thể dựa vào cường độ của thân thể để chống đỡ mấy năm chịu trọng phạt ở trạng thái tu vi bị phong ấn.

Hiện giờ Diệt Cùng Kỳ đánh một chương lên người Lâm Phàm đã không tăng nổi exp nào. Nửa tháng này, Lâm Phàm thật quá biết ơn Diệt Cùng Kỳ. Nếu không phải có hãn, Lâm Phàm muốn đạt tới trình độ như vậy, cũng không biết phải chờ đến năm nào tháng nào nữa.

- Cùng Kỳ à, người đã vượt qua khảo nghiệm của bản tọa dành cho người rồi, sau này người có thể tự do hoạt động, không cần luôn ở cạnh bản tọa nữa.

Lâm Phàm vỗ vai Diệt Cùng Kỳ, nói.

Diệt Cùng Kỳ nghe được lời này của Lâm Phàm, hai mắt đã rũ xuống kia đột nhiên mở to ra, vẻ mặt hưng phấn.

Hắn biết đây là khảo nghiệm của tông chủ dành cho mình, thế nhưng khảo nghiệm này dài đến độ hắn đã quá mệt mỏi. Nếu không phải dựa vào ý chí chống đỡ, chỉ sợ là hắn đã hỏng mất từ mấy ngày trước.

Mỗi ngày lặp lại một động tác, dù là người sắt cũng sắp điên rồi.

- Tông chủ, đệ tử vượt qua rồi sao?

Diệt Cùng Kỳ không dám tin hỏi.

- Đúng thế, vượt qua rồi.

Lâm Phàm cười nhẹ nói.

Nửa tháng này, không riêng Diệt Cùng Kỳ muốn điên, cả Lâm Phàm cũng cảm giác buồn chán đến phát rồ. Ngồi bất động một chỗ cho người đánh không phải người thường chịu nổi a.

- Tông chủ, vậy đệ tử xin về trước nghỉ ngơi.

Diệt Cùng Kỳ cung kính nói. Giờ hắn chỉ muốn lập tức ngủ một giấc thật ngon, cố quên đi cảnh cứ mỗi lần nhắm mắt lại là trong đầu đều toàn hiện lên hình ảnh hai tay mình đánh chưởng.

....

Cách đó ngoài ngàn dặm, một chiếc chiến thuyền to lớn đang bay trên không với tốc độ cao về hướng Thánh Tông.

Chiến thuyền này còn đồ sộ hơn chiếc chiến thuyền mà ngày đó Lâm Phàm đã ngồi.

Giữa chiến thuyền cắm một lá cờ đỏ chói. Một đám đệ tử ngồi xung quanh thuyền, nhìn xuống đất trời bên dưới.

- Trưởng lão, chỉ còn ngàn dặm nữa là tới Thánh Tông, hẳn giờ Ngộ sẽ đến nơi.

Giờ phút này, một gã đệ tử cung kính đi tới trước mặt một ông lão, thấp giọng nói.

- Ủm.

Ông lão bình thản đáp, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía trước, như là xuyên thấu qua được tầng tầng hư không.

Trên Vô Danh Phong.

Lâm Phàm có tâm tình thật tốt. Tu trên núi đã đến nửa tháng, không biết các tiểu sư đệ có nhớ đến mình không nữa.

Vô Danh phong quật khởi là nhờ Lâm Phàm tự mình luyện đan. Có điều trong thời gian nửa tháng thăng cấp này, hẳn cũng tạm dừng việc luyện đan cho đệ tử ngoại môn.

Mà từ sau chuyện lần trước, Đan Đỉnh phong cũng đã thành thật lên nhiều, hơn nữa xác suất luyện đan thành công cũng tăng mạnh; tuy không thể so với Lâm Phàm, nhưng ít nhất đã không còn phát sinh tình huống "làm thối" sư huynh đệ ngoại môn.

Lâm Phàm tạm dừng luyện đan, Đan Đỉnh phong lại thay đổi, bởi thế các đệ tử ngoại môn dần dần lại tin tưởng Đan Đỉnh phong.

Nhưng cho dù là thế, địa vị của Lâm Phàm ở trong lòng các đệ tử ngoại môn vẫn là không thể lật đổ. Tất cả đều rõ ràng, Đan Đỉnh phong có thể thay đổi như vậy, hết thảy đều là công lao của Lâm sư thúc.

Lâm Phàm hành tẩu trong khu của đệ tử ngoại môn.

Đám đệ tử ngoại môn đã có một thời gian không thấy Lâm sư thúc, giờ tự nhiên là nhiệt tình tiến tới thăm hỏi.

Lâm Phàm vui vẻ gật đầu đáp lễ, thế nhưng có chút thắc mắc về việc hình như ai nấy đều đang rất vội vàng.

- Sao các người lại bận rộn như vậy, có phải có chuyện gì xảy ra không?

Lâm Phàm ngăn một đệ tử lại, hỏi thăm.

Tên đệ tử ngoại môn kia sùng bái nhìn Lâm Phàm, sau đó hít sâu một hơi:

- Bẩm Lâm sư thúc, người Cửu Tiêu Tông hôm nay sẽ tới Thánh Tông, cho nên các sư huynh đệ đều đang bận chuẩn bị yến tiệc.

Cửu Tiêu Tông?

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm nghe đến tông môn này.

- Cửu Tiêu Tông này là như thế nào? Chẳng lẽ có quan hệ sâu xa với Thánh Tông chúng ta?

Lâm Phàm hỏi.

- Vâng, thưa sư thúc. Cửu Tiêu Tông này ở tận cực Tây, cách Thánh Tông chúng ta rất rất xa. Mà Thánh Tông chúng ta và Cửu Tiêu Tông thì có ước chiến mỗi ba năm, mỗi lần sẽ cho các đệ tử tỉ thí để chọn ra thiên kiêu mạnh nhất. Tập tục này đã kéo dài mấy ngàn năm, mỗi một lần đều cực kỳ long trọng.

Đệ tử ngoại môn này cười nói, giống như ước hẹn ba năm này là chuyện rất vui vẻ.

Lâm Phàm gật gật đầu, nổi hứng thú trong lòng. Không ngờ Thánh Tông lại có tiết mục hay ho này.

Đệ tử thiên kiêu mạnh nhất?

Lâm Phàm thì thầm, vừa bước tiếp vào suy đoán xem liệu mình có được tham gia hay không.

Thế nhưng nếu hấn tham gia thì lại sợ mang tiếng ý lớn hiếp nhỏ. Dù sao hấn cũng là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông. Có điều nếu không tham gia thì có lẽ cũng nên chiếm một ghế trọng tài.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Làm Người Không Thế Quá Tân Phong

Tiến vào chỗ tu luyện của đệ tử nội môn, Lâm Phàm phát hiện nơi này lại an tĩnh hơn hẳn thường ngày.

Nhìn quanh trên vách đá, dưới thác nước, Lâm Phàm đều có thể thấy được một số đệ tử đang liều mạng tu luyện, cũng không tiện quấy rầy.

Khi Lâm Phàm đi gần đến ngọn núi của tông chủ, chợt gặp Tông Hận Thiên.

- Lâm sư thúc.

Tông Hận Thiên nở nụ cười chào hỏi. Từ khi trở về lần trước, hẳn đã không thấy qua Lâm sư thúc.

- Sư diệt, người nhàn nhã như vậy, hẳn là rất có lòng tin với trận tranh đoạt thiên kiều mạnh nhất chứ hả?

Lâm Phàm cười nói.

Tông Hận Thiên có chút xấu hổ gãi gãi đầu:

- Sư thúc, ngài cứ đùa. Sư diệt không tự tin cho nên mới lang thang giải sầu.

- Còn chưa bắt đầu, sao lại mất tự tin thế hả?

Lâm Phàm nói.

- Sư thúc, sư diệt cũng không có cách nào.

Tông Hận Thiên hiện giờ gặp áp lực rất lớn. Lần thi đấu này, gần như cả tông môn đều đang trông chờ ở hắn.

Thế nhưng Tông Hận Thiên lại tự hiểu lấy mình. Ở kỳ thi đấu ba năm trước, hắn bị thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông đánh bại dễ dàng. Mà tới nay, tuy rằng liều mạng tu luyện nên tiến bộ rất lớn, nhưng hắn vẫn không dám nói mình có thể thắng.

- Làm hết sức là được. Đúng rồi, bản sư thúc hỏi người, thi đấu thiên kiêu mạnh nhất tới cùng là có ý nghĩa gì?

Lâm Phàm và Tông Hận Thiên ngồi xuống một chiếc ghế đá mà trò chuyện.

- Sư thúc, chuyện này phải nói tới ba ngàn năm trước. Lúc ấy tông chủ Thánh Tông và tông chủ Cửu Tiêu Tông vẫn còn là hai đệ tử, ở thời gian lịch lãm cấm địa đã kết thành bằng hữu tri kỷ. Thế nhưng theo ghi chép lại, có một lần hai người tranh cãi xem tông môn của ai tốt hơn, ầm ĩ mãi, cuối cùng không ai phục ai, cho nên định ra kỳ thi đấu thiên kiêu mạnh nhất, và được lưu truyền tới tận ngày hôm nay.

Tông Hận Thiên nói.

- Vậy thắng cuộc thì có phần thưởng gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Không có ạ.

Tông Hận Thiên lắc đầu nói.

Lâm Phàm nghe thế thì sững sốt. Không có phần thưởng mà còn rùm beng cùng cố gắng đến thế sao? Hắn thấy khó hiểu, lại hỏi:

- Có ý gì? Không có phần thưởng thì các đệ tử sao có động lực chứ?

Tông Hận Thiên lắc đầu, đáp:

- Sư thúc, dù không có phần thưởng, nhưng trận chiến này lại vô cùng quan trọng với tông môn, cho nên tuyệt đối không thể thua.

Lâm Phàm nhìn bộ dáng của Tông Hận Thiên, cũng có chút bó tay. Xem ra trận chiến thiên kiêu mạnh nhất này là do hai lão tổ không ai phục ai, cuối cùng lập ra quy củ từ ba ngàn năm trước.

Mà cái quy củ này được hậu bối giữ đến hiện tại, thế nhưng lại đập khuôn theo suy nghĩ từ tận mấy ngàn năm kia.

- Ủ, vậy cố lên, bản sư thúc xem trọng người.

Lâm Phàm đứng dậy, vỗ vỗ vai Tông Hận Thiên, chuẩn bị rời đi.

- Vâng, sư thúc, sư điệt nhất định sẽ làm hết sức.

Tông Hận Thiên gật đầu đáp.

....

Giờ Ngọ.

Một chiếc chiến thuyền thật lớn xuất hiện ở phía trên Thánh Tông.

Đệ tử của Thánh Tông vừa thấy chiến thuyền trên bầu trời thì đã xì xào bàn tán.

Có một số đệ tử lần đầu tiên thấy Cửu Tiêu Tông, thế nhưng bởi vì trận chiến thiên kiêu mạnh nhất mỗi ba năm, cho nên cảm nhận lẫn nhau của đệ tử hai tông không được tốt lắm.

Lâm Phàm đứng trong đám người, nhìn chiến thuyền khổng lồ trên bầu trời, cũng không thể không cảm thán: ai nói tông môn không sĩ diện, Cửu Tiêu Tông này khẳng định là một tông môn cực kỳ sĩ diện.

Chiến thuyền này so với chiến thuyền của Thánh Tông còn lớn hơn vài lần. Nếu giờ chiến thuyền của Thánh Tông cũng xuất hiện ở đây, chỉ có hóa đệ tử gặp sư phụ.

Lần nghênh khách này là do thái thượng trưởng lão Vô Nhai chủ trì.

- Vô Nhai huynh, mấy năm không gặp, địa bàn của Thánh Tông càng ngày càng nhỏ hay sao ấy nhờ, cả chỗ đỗ cho chiến thuyền của chúng ta cũng không có.

Trên chiến thuyền, một ông lão râu bạc trắng lên tiếng cười nói.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, cảm giác ông già này vừa mở miệng đã sặc mùi thuốc nổ.

- Dịch Sơ huynh, vài năm không gặp, huynh lại già đi không ít đấy. Nếu đã đến rồi, còn không mau xuống hỏi thăm bằng hữu nào.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai mỉm cười lắc đầu nói.

- Được.

Thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ của Cửu Tiêu Tông nhảy từ chiến thuyền xuống, đi tới trước mặt Vô Nhai.

Giờ khắc này, Lâm Phàm mới nhìn rõ bộ dáng của thái thượng trưởng lão Cửu Tiêu Tông.

Dáng người không tính cao lớn, lại hơi mập mạp, bụng to bất thường như đang mang thai chín tháng, tổng thể nhìn như một con lật đật khoác lên mình chiếc áo bào màu trắng.

Hai vị thái thượng trưởng lão đứng đối diện nhau, cười lớn, tay bắt mặt mừng, giống như đang có rất nhiều chuyện chờ hàn huyên.

Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông có quan hệ lâu đời, đến tận ngày nay thì cảm tình vẫn còn vô cùng sâu đậm.

Đương nhiên, điều này là nói cho thế hệ trước, chứ với đệ tử lứa này, sợ là không phải vậy.

- Được rồi, đều xuống đây đi.

Lương Dịch Sơ phát tay, chiến thuyền dần dần thu nhỏ lại, mà các đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông cũng từ chiến thuyền bay xuống.

Từng người đều chung một thần sắc cao ngạo, ánh mắt sắc bén đảo khắp Thánh Tông.

- Vô Nhai huynh, huynh thấy thế nào?

Lương Dịch Sơ cười nói. Hắn rất vừa lòng với đệ tử đời này của Cửu Tiêu Tông, xuất hiện không ít nhân tài.

Vô Nhai nhìn thoáng qua, vuốt vuốt chòm râu bạc, cười nói:

- Không tồi, không tồi, có rất nhiều hạt giống tốt.

- Vô Nhai huynh, đã khen thì khen cho đúng chứ, há chỉ là hạt giống tốt thôi sao?

Lương Dịch Sơ nói.

Vô Nhai cười cười, không nói gì, trong lòng cũng có chút khó chịu. Thế nhưng hắn không thể không thừa nhận, trong đám đệ tử kia có mấy hạt giống không phải là tốt bình thường.

Thậm chí có thể so sánh được với Diệt Cùng Kỳ ở ba năm trước. Nhưng mà Diệt Cùng Kỳ... Ài...

Lâm Phàm nhìn mười mấy đệ tử của Cửu Tiêu Tông, trong lòng cũng cảm thán, quả nhiên lợi hại vô cùng.

Có điều đám người này có cái gì đó không đúng lắm.

Kẻ nào cũng mũi hướng lên trời, tựa như coi mình là đệ nhất thiên hạ, thậm chí đưa nhau chấp hai tay sau đít, làm bộ dáng tuyệt thế cao nhân.

Bộ mặt cùng thái độ vênh váo này, thật sự là làm người ta muốn lao lên đập cho một trận.

. . . .

- Vô Nhai huynh, vừa vặn để huynh gặp đệ tử thân truyền của ta. Tân Phong, lại đây bái kiến Vô Nhai tiên bối.

Lương Dịch Sơ gọi một gã đệ tử lại.

Một thiếu niên phong thái như ngọc, thần sắc lạnh nhạt tiến lên, bước đi rất từ tốn nhưng nhoáng cái đã tới bên cạnh Lương Dịch Sơ.

Súc Địa Thành Thốn!

Một loại công pháp cực kỳ cao thâm.

- Tân Phong, mau bái kiến Vô Nhai tiên bối.

Lương Dịch Sơ nói.

- Vâng.

Tân Phong nhìn thái thượng trưởng lão Vô Nhai, hờ hững gật đầu, xem như là đã bái kiến.

- Vô Nhai huynh, thật ngại quá. Đệ tử này của ta có tính cách như vậy đấy, sửa mãi cũng không được.

Lương Dịch Sơ mỉm cười nói, nhưng rõ ràng làm gì có chỗ nào là đang ngại.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai lắc đầu cười cười, tỏ vẻ không có để ở trong lòng.

Lâm Phàm nhìn Tân Phong này, chửi thầm trong lòng: lại còn dám trang bức hơn cả tiểu gia, có cơ hội nhất định phải chỉnh một phen.

Lương Dịch Sơ rất ưa thích đệ tử thân truyền này của mình, thiên tư cao có thể sánh bằng lão tổ các triều đại Cửu Tiêu Tông. Hiện giờ hẳn mang đệ tử tới đây chính là để khoe khoang trước mặt lão bằng hữu.

- Vô Nhai huynh, không biết đệ tử thiên kiêu của Thánh Tông ra sao? Cái gã tên Diệt Cùng Kỳ đâu rồi? Ba năm trước, đồ đệ này của ta còn bận bề quan để trùng kích cảnh giới Thiên Vị nên không tham gia kịp, năm nay thật sự là muốn để hai đứa nó chạm trán.

Lương Dịch Sơ ưỡn cái bụng to tròn, cười nói.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn lão hữu, trong lòng không vui:

- Dịch Sơ huynh, sao ta cứ cảm thấy đây là huynh muốn so hơn kém với ta vậy nhỉ?

Vô Nhai không lạ gì tính cách của lão hữu, vừa vào Thánh Tông đã muốn khoe khoang. Ba năm trước, Diệt Cùng Kỳ dùng thủ đoạn cường ngạnh đoạt lấy ngôi vị thiên kiêu đệ nhất, khiến Cửu Tiêu Tông mất sạch thể diện.

Hiện giờ xem ra Cửu Tiêu Tông đã chuẩn bị đầy đủ để giành lại mặt mũi.

- Vô Nhai huynh, sao huynh lại nghĩ vậy. Chúng ta đã có hơn một trăm năm giao tình, sao lại mâu thuẫn gì đâu được. Chẳng qua là hai tông chúng ta có quan hệ mật thiết, ta làm trưởng bối nên quan tâm một chút thôi.

Lương Dịch Sơ mặt không đỏ, tim không nhảy nói.

Vô Nhai liếc khẽ sang phía các đệ tử của Thánh Tông, thật đúng là không tìm đâu ra một người hơn được đệ tử thiên kiêu của đối phương.

Nhưng đúng lúc này, Vô Nhai nhìn thấy Lâm Phàm. Tên tiểu tử này luôn thần thần bí bí, ngay cả Tuyết Vương Sư tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai cũng giết được, hẳn là còn ẩn núp rất nhiều thủ đoạn.

Giờ tông môn đang gặp chuyện khó, thân là người của tông môn, sao tiểu tử này lại trốn tránh được.

Huống hồ nhìn thần sắc đặc ý của Lương Dịch Sơ, Vô Nhai đang cố nén khó chịu trong lòng, tuyệt đối không thể để đối phương sung sướng tiếp.

Giờ phút này, Vô Nhai khẽ nở nụ cười, bình tĩnh nói:

- Nếu Dịch Sơ muốn gặp thì để ta gọi một đệ tử thiên kiều của bản tông đến. Lâm Phàm, lại đây bái kiến Dịch Sơ tiên bối.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Mục Đích Của Tu Luyện Là Gì?

Lâm Phàm giờ phút này đang đứng nguyên tại chỗ, trong lòng suy nghĩ xem nên dùng cách gì để chinh Tân Phong.

Nghe thấy Vô Nhai trưởng lão gọi mình, Lâm Phàm hơi ngớ người rồi hiểu dụng ý của trưởng lão, lập tức chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, so với Tân Phong còn cao hơn, hai mắt đã không nhìn thấy phía trước, mà chỉ thấy bầu trời xanh thẳm.

Hai tay hắn chấp sau lưng, đi tới gần hai vị thái thượng trưởng lão.

Bước đi của hắn rất chậm, thế nhưng để tăng thêm sức hút thị giác, Lâm Phàm thi thoảng lại vận chuyển Ấn Thân Thuật, khiến mình thoát ẩn thoát hiện.

Giờ khắc này, các đệ tử của Thánh Tông kinh hô không thôi.

Bọn hắn bị động tác tiêu sái của Lâm sư thúc làm đứng hình, sau đó xì xào bàn tán.

- Lâm sư thúc quá khí phách rồi.

- Quá tuyệt, mắt của ta muốn mù rồi. Phong thái, bộ pháp, còn có cả cổ khí tức hờ hững của Lâm sư thúc, tất cả đều khiến ta cảm thấy áp lực rất lớn a.

- Hừ, ta đã nói mà, thiên kiêu Cửu Tiêu Tông có là gì, ở trước mặt lâm sư thúc còn không phải bị nghiền áp hoàn toàn.

....

Vô Nhai nhìn thấy bộ dáng lúc này của Lâm Phàm, trong lòng vừa bực vừa buồn cười, thế nhưng bên ngoài thì lại gật gật đầu, ra vẻ thương thức.

Tông môn thiếu đệ tử dạng như vậy, đệ tử có thể thể hiện ra khí thế của tông môn.

- Trưởng lão.

Lâm Phàm đứng bên cạnh Vô Nhai, hờ hững nói.

- Ủm, mau bái kiến Lương tiền bối. Lương tiền bối là hảo hữu chí giao của bản trưởng lão.

Vô Nhai nói.

Lâm Phàm hơi cúi đầu xuống, thế nhưng mắt vẫn tít trên cao, nhìn thấy mỗi mấy cọng tóc trên cái đầu bóng lờng của Lương Dịch Sơ.

Tiếp đến, hắt thở mạnh hai cái, xem như là bắt chuyện.

Vô Nhai nhìn Lâm Phàm, ánh mắt kia càng xem càng ưa thích, sau đó hơi xin lỗi nói:

- Dịch Sơ huynh, ngại quá, đệ tử thiên kiều toàn là tính tình như vậy, sửa mãi không được, xin chớ để trong lòng.

Lương Dịch Sơ nhìn Vô Nhai, sau đó híp mắt nhìn Lâm Phàm, trong lòng có chút mất hứng.

Tân Phong càng không vui, kẻ này sao lại dám kiêu ngạo hơn cả hắn, chẳng lẽ cho là thực lực cường đại hơn mình?

Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng rất khó chịu, trong mắt bọn hắn, kẻ này thật sự là quá càn rỡ.

- Ha ha, Vô Nhai huynh, đệ tử này có chút không đơn giản, chẳng qua tu vi...

Lương Dịch Sơ cười nói. Không ngờ hãn lại không thể cảm nhận được một tia chân nguyên dao động nào từ trên người Lâm Phàm, đoán không nổi tu vi của người này.

Mà theo suy nghĩ của hãn, người trẻ tuổi này căn bản không có khả năng giấu giếm cặp mắt của mình, như vậy chỉ có một khả năng là đệ tử này không có tu vi.

Vô Nhai sao có thể không rõ ý của lão hữu, thậm chí bản thân hãn cũng không biết tại sao Lâm Phàm lại không có một tia khí tức nào, cả tông chủ cũng không nhìn ra tu vi của tiểu tử này, thật sự là vô cùng quái dị.

- Lương trưởng lão, văn bối xin hỏi ngài, chúng ta tu luyện là vì cái gì?

Lâm Phàm bình thản mở miệng hỏi.

- Vô Nhai huynh, đệ tử này thật là có ý tứ, lại khảo nghiệm ta. Cũng tốt, hiện giờ chúng đệ tử đều ở đây, ta làm tiền bối cũng nên khai sáng cho các người.

- Chúng ta tu luyện vì mục đích gì? Đó chính là vì muốn siêu thoát tất cả, từ nay về sau ngao du thiên địa...

Lương Dịch Sơ mỉm cười, chậm rãi nói. Hãn muốn dạy cho những tiểu bối này một bài giảng, để cho bọn họ hiểu được, tu luyện tới cùng là vì cái gì.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông nghe thấy trưởng lão nhà mình nói như vậy, giống như là đắm chìm vào trong đạo lý tối cao, gật đầu liên tục.

Ngay cả đệ tử Thánh Tông cũng không ít người gật đầu đồng ý cách giải thích này.

Thế nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm chợt bộc phát ra một cỗ khí tức hờ hững, giọng bình thản mà trầm thấp nói:

- Sai rồi...

- Chúng ta tu luyện không phải là để đuổi theo điều đó...

Lâm Phàm vừa nói ra lời này, toàn trường cùng ồ lên. Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông lại càng nắm chặt nắm tay, cho rằng kẻ này thật sự là quá làm càn.

- Siêu thoát tất cả, ngao du tự tại, vĩnh hằng tự tại sao? Thế nhưng ai dám nói mình có thể vĩnh hằng? Mà tự tại càng là nói dễ hơn làm. Thánh Tông đại nghiệp vạn năm, trăm vị lão tổ, không một ai có thể vĩnh hằng, không một ai có thể tự tại. Lương trưởng lão, ngài có vĩnh hằng được không? Luyện võ là cái gì? Đó chính là tăng lên cực hạn của bản thân, khoái ý ân cừ, bảo hộ được những điều quan trọng. Mà một khi đã vào tông môn, mặc kệ người là đệ tử thiên kiều hay là đệ tử tạp dịch, đều là một phần tử không thể thiếu. Lúc này, điều quan trọng không phải là bản thân tự tại, mà là tông môn sẽ thế nào. Tông môn mạnh, người cũng mạnh, tông môn suy, người cũng suy; thân là một phần tử của tông môn tức là phải dùng toàn bộ tâm huyết để làm cho tông môn càng thêm cường đại, rồi mới nói đến tự tại của bản thân...

Lâm Phàm làm một tràng, cũng mặc kệ người nghe có hiểu hay không, trước tiên cứ làm đối phương ngậm miệng cái đã.

Mặc dù hẳn cũng đồng ý cách nói của Lương Dịch Sơ. Tu luyện mà không để truy tìm vĩnh hằng tự tại thì còn luyện làm rắm gì.

Thế nhưng ông già này quá đáng ghét, không cố tình vắn vẹo một chút cho bõ là không được.

- Hay, Lâm sư thúc nói quá tuyệt vời...

- Lâm sư thúc nói hoàn toàn là chân lý a. Tu luyện chính xác là để thủ hộ những điều quan trọng nhất của mình. Thiên tư của ta không cao, cũng không dám mơ tới vĩnh hằng tự tại.

. . . .

Đệ tử Thánh Tông ào ào phụ họa. Những lời Lâm Phàm vừa nói đã đánh thật sâu vào trong nội tâm bọn họ.

Có đệ tử thiên tư vốn không tốt, tu vi chậm chạp không tăng, muốn truy tìm vĩnh hằng tự tại không khác nào kẻ ngốc nói mơ.

Hiện giờ có những câu này của Lâm Phàm, đã khiến bọn họ tìm ra truy cầu của đời mình.

Mà bọn họ là đệ tử tông môn, đương nhiên hy vọng tông môn càng ngày càng cường đại, bởi vậy sẽ bỏ ra toàn bộ tâm huyết để gìn giữ tông môn, khiến tông môn càng ngày càng tốt đẹp.

. . . .

Lương Dịch Sơ giờ phút này ngơ ngẩn cả người. Hắn bị một văn bối nói đến không biết phải phản bác như thế nào.

Nhất là một câu "ngài có thể vĩnh hằng tự tại không" càng làm cho Lương Dịch Sơ không biết đáp sao cho phải.

Cửu Tiêu Tông qua bao nhiêu năm có cả trăm lão tổ, nhưng đã có ai có thể vĩnh hằng tự tại? Thật sự là chưa từng có.

Nhất là chính mình, có thể vĩnh hằng tự tại sao? Hoàn toàn là nằm mơ.

Cho dù hắn muốn văn hồi thể diện, cũng không dám nói là mình có thể vĩnh hằng.

- Ài, thế nhân đều cắm đầu vào tu luyện, thế nhưng lại không biết đường tu hành rộng dài đến cỡ nào, đâu có đơn giản như suy nghĩ.

Giờ khắc này Lâm Phàm lắc đầu thở dài nói.

Vô Nhai kinh ngạc nhìn Lâm Phàm. Hắn không ngờ tiểu tử này có thể nói ra những lời thâm thúy như vậy, thậm chí cẩn thận ngẫm nghĩ còn có thể ngộ ra một chút đạo lý trong đó.

- Hừ.

Đúng lúc này, một luồng kiếm ý sắc bén cương mãnh đột nhiên bộc phát ra.

"Ừ ừ..."

Một thanh trường kiếm bay vọt lên không, sắc bén đến độ có thể chặt đứt tất cả, khiến không khí cũng bị vụn vụn, giống như tùy thời có thể bị xé rách.

- Kẻ thích ứng mới sinh tồn, cá lớn nuốt cá bé, chỉ có kẻ yếu mới tìm kiếm lý do để trốn tránh tất cả, còn cường giả phải có trái tim kiên định. Vĩnh hằng tự tại là cảnh giới cao nhất, cuộc đời này vô oán vô hối, cho dù thất bại cũng không thẹn với bản tâm. Người có dám nhận một kiếm của ta không?

Giờ khắc này, Tân Phong tóc dài bay múa, ánh mắt sắc bén như kiếm, chặt đứt hết thủy trở ngại trước mắt.

Hắn cầm kiếm, chỉ thẳng Lâm Phàm.

- Có dám tiếp một kiếm của ta không?

Tân Phong lạnh lùng nói.

Hắn muốn dùng kiếm ý mạnh nhất để phát tiết nỗi giận vì kẻ trước mắt dám cao ngạo hơn mình, còn định dìm mặt mũi của Cửu Tiêu Tông. Hắn muốn cho đối phương hiểu được cái gì gọi là chênh lệch, dù cho đạo lý nhiều hơn nữa, ở trước mặt thực lực tuyệt đối cũng phải hạ thấp cái đầu cao ngạo.

Lương Dịch Sơ tán đồng trong lòng, nhưng bề ngoài lại làm vẻ không vui:

- Đồ nhi, còn không mai thu hồi kiếm ý, chẳng may đã thương các sư đệ Thánh Tông thì sao hả!

Mặt Tân Phong không đổi sắc, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Phàm, giống như không nghe thấy sư phụ nói.

Hắn theo bên cạnh sư phụ đã mười mấy năm, chỉ cần một biểu hiện nhỏ cũng đủ để hắn hiểu ý tứ thật của sư phụ.

Hiện giờ Lương Dịch Sơ nói hắn thu hồi kiếm ý, nhưng hắn hiểu, sư phụ là đang nói:

- Phóng thích đi, để cho bọn họ hiểu được sự lợi hại của con...

Một ít đệ tử tu vi thấp của Thánh Tông bị luồng kiếm ý này ảnh hưởng, sắc mặt dần dần trắng bệch, trán toát mồ hôi. Kiếm ý này giống như là một ngọn núi thật lớn đang đè lên trái tim bọn họ, thậm chí làm cho bọn họ sản sinh một tia sợ hãi.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông thì nở nụ cười. Đây là sư huynh nổi giận, chuẩn bị làm cho đám Thánh Tông hiểu được thực lực chênh lệch lớn đến cỡ nào.

- Kiếm này bất phạm, là vật gì?

Lâm Phàm vẫn chấp hai tay sau lưng, bình thản tiến về trước, ánh mắt nhìn thẳng Tân Phong.

- Kiếm chính là kiếm...

Tân Phong lạnh lùng nói, trong hai tròng mắt có kiếm ý ngập trời, tản ra khí tức sắc bén.

- Nhận một kiếm của người thì có làm sao. Đưa kiếm cho ta.

Lâm Phàm bộc phát ra khí thế bề ngễ thiên hạ, giống như không để vào mắt bất kỳ thứ gì trên thế gian.

Tân Phong hừ lạnh, trường kiếm trong tay rung lên, thoát ly bàn tay hắn, đi vào tay Lâm Phàm.

- Kiếm cả đời chỉ có một chủ nhân, cẩn thận tay của người.

Tân Phong nhìn thẳng Lâm Phàm. Người khác cầm lấy kiếm này của hắn đều sẽ bị kiếm ý tra tấn đến không quên.

Lâm Phàm cầm trường kiếm, miệng nở nụ cười.

"Đỉnh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +1 vạn exp."

Vừa nắm trường kiếm vào tay, Lâm Phàm đã cảm nhận được một cỗ kiếm ý hung mãnh đánh úp vào cơ thể hắn. Thế nhưng đáng tiếc chút lực lượng này không đủ dùng với Lâm Phàm.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông thấy đối phương có thể nắm được trường kiếm của Tân Phong sư huynh thì đều rất kinh ngạc. Thậm chí cả Lương Dịch Sơ cũng thu hồi vẻ tươi cười.

Đệ tử Thánh Tông này có vấn đề, lại có thể chịu được kiếm ý mà đệ tử hắn tu luyện quanh năm dồn vào kiếm.

- Là một thanh kiếm tốt, đáng tiếc...

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu.

Mà ở khoảnh khắc này, một màn khiến mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Lâm Phàm giơ cao kiếm lên rồi tự chém lên người mình.

Choeng...

Tiếng kim loại vỡ nát vang lên.

Trường kiếm của Tân Phong vừa chạm vào người Lâm Phàm thì tức khắc vỡ thành nhiều mảnh, rơi rớt trên mặt đất.

Mọi người triệt để trốn tròn mắt, ngay cả Vô Nhai và Lương Dịch Sơ cũng ngây ngẩn cả người.

- Người có dám nhận một gạch của ta không?

Lâm Phàm chìa tay phải ra, trong đó mà một viên gạch đỏ.

Hoàn toàn là một viên gạch bình thường, không có gì đặc sắc.

Thế nhưng viên gạch này phối hợp cùng tư thế của Lâm Phàm lại mang đến cho người ta một loại áp lực rất lớn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Học Thuyết Osin Và Con Chó

Dịch & biên: Vivian Ninhhi & †Ares†

oOo

Khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo của Tân Phong còn chưa kịp phản ứng lại từ trong khiếp sợ.

Kiểm của mình cứ như vậy không còn?

Đây chính là thanh trường kiếm mình mất bao nhiêu công sức dung nhập vô số kiếm ý cơ mà, sao có thể... Điều này sao có thể chứ...

Trong lòng Tân Phong rất là phẫn nộ, nhưng hăn biết, chính mình phải nhịn, nếu như mình nổi giận thì thể diện của Cửu Tiêu Tông cũng không còn gì nữa.

Kiểm ý theo trường kiếm vỡ nát cũng biến mất, làm các đệ tử Thánh Tông hồi phục thần trí. Sau đó mọi người bắt đầu hưng phấn bừng bừng mà bàn tán.

- Lâm sư thúc đúng là lợi hại quá đi mà.

- Thanh trường kiếm kia nha, ta chỉ nhìn qua một cái đã kinh hãi rồi, không ngờ Lâm sư thúc lại có thể dùng thân thể mà chấn vỡ nó, thật là quá khủng bố.

- Ha ha, đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông đấy, cả binh khí cũng bị sư thúc của chúng ta chơi hỏng rồi, đúng là hả lòng hả dạ mà.

- Các người xem, đám đệ tử Cửu Tiêu Tông kia, mặt mũi trắng bệch hết cả rồi.

....

- Có dám nhận một gạch của ta không?

Giờ khắc này, Lâm Phàm mở miệng lần thứ ba.

Viên gạch trong tay phải hắn, dưới sự tô điểm của ánh mặt trời càng thêm đỏ tươi, càng thêm óng ánh.

Trời đổi, gió lặng.

Thời không cứ như dừng lại. Lâm Phàm đứng đó, cặp mắt bình thản nhìn chăm chú vào Tân Phong.

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, trái tim hơi nhảy lên. Hắn có cảm giác hít thở không thông, cũng cực kỳ chán ghét loại cảm giác này.

Người trước mắt này chính là đệ tử thiên kiêu của Thánh Tông, mình sao có thể bại dưới tay hắn chứ?

Tân Phong nhìn viên gạch màu đỏ trong tay phải của Lâm Phàm. Đây là một viên gạch thật bình thường, không có một chút chân nguyên dao động nào.

Đây không phải huyền binh, cũng không phải thần binh lợi khí gì.

Hay là...

Giờ khắc này, trong lòng Tân Phong đột nhiên có một ý nghĩ, đó chính là người trước mắt này cũng không định làm gì mình, mà là muốn cho Cửu Tiêu Tông một cái bậc thang đi xuống, nên mới cố ý lấy ra một viên gạch thông thường.

Gạch này chụp lên người mình thì sẽ có kết quả gì? Không cần phải nghĩ, Tân Phong cũng rõ, tất nhiên là viên gạch này sẽ vỡ nát ngay lập

tức, cũng như trường kiếm của mình vậy, tan thành bốn năm mảnh.

Mà như vậy là có thể hòa cả làng, ai cũng không trách ai, việc này êm đẹp chấm dứt, nghênh đón trận tử thí thiên kiêu mạnh nhất.

- Ha ha...

Đã nghĩ thông suốt hết thủy, Tân Phong đột nhiên cười phá lên.

Để bảo tồn thể diện của Cửu Tiêu Tông, mình có bị chọi một gạch này thì đã làm sao.

Vô Nhai và Lương Dịch Sơ liếc nhau một cái, trong lòng hai người cũng có cùng ý tưởng với Tân Phong.

Vô Nhai nhìn về phía Lâm Phàm, cũng không khỏi gật đầu, thầm khen tiểu tử này hiểu cách gìn giữ quan hệ hòa hảo giữa hai tông môn.

Vô Nhai không phản ứng gì thêm, chờ một gạch này đáp xuống rồi nói tiếp, chỉ thầm nhủ sau này nên chú ý tới tiểu tử này hơn nữa, thậm chí hẳn là nên tiến cử với tông chủ một phen.

Đệ tử kiệt xuất là rất quan trọng đối với tông môn, mà một đệ tử đã kiệt xuất lại còn trẻ và hiểu chuyện thì lại hiếm càng thêm hiếm.

- Dịch Sơ huynh, nếu vậy thì đợi đệ tử Thánh Tông đáp lễ một đòn, sau đó chúng ta đi dùng bữa đi.

Vô Nhai nói.

Lương Dịch Sơ nhìn Vô Nhai, sau đó khẽ cười cười giơ ngón tay cái lên, tỏ vẻ Thánh Tông có thể có đệ tử hiểu biết như vậy đúng là có phúc.

- Đồ nhi, một khi đã như vậy, con cứ nhận một gạch đi.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Dạ.

Trong lòng Tân Phong lúc này cũng không còn chút e ngại nào, nhận một gạch cũng không phải đại sự gì, hơn nữa gạch này vẫn chỉ là một viên gạch bình thường mà thôi.

Tân Phong giờ khắc này chợt sinh ra cảm giác thân thiết với Lâm Phàm.

Hai người bọn họ tính cách giống nhau, giờ lại cùng chung một cảnh ngộ, thật là vừa khéo.

Chờ chuyện này kết thúc rồi, Tân Phong không ngại kết thêm một bằng hữu.

- Đến đây đi.

Tân Phong ngẩng đầu lên, đồng thời thân mình khẽ nghiêng, đưa đầu về trước, vươn tay ra mời, giống như để cho Lâm Phàm thuận tay thêm một chút.

Trong lòng Lâm Phàm lúc này đang cười lạnh liên tục, nhìn Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay mình. Thần khí bậc này, rốt cuộc đã có đất dụng võ rồi.

- Tốt... Yên tâm đi, sẽ không bị thương đâu.

Lâm Phàm nói.

Tân Phong cúi đầu, khoe miệng hơi cười cười, tất nhiên là sẽ không có thương thế gì rồi. Chính mình đường đường là đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông, sao có chuyện ngay cả viên gạch bình thường cũng không chịu nổi chứ?

Bằng hữu, người yên tâm đi, lòng của người, ta giờ đã hiểu rõ hết rồi.

Giờ khắc này, tay phải Lâm Phàm hơi hơi di động, giống như không có tí khí lực nào.

Các đệ tử xung quanh nhìn một màn trước mắt, cũng thấy nghi ngờ, đây là có chuyện gì?

Nhưng mà một giây sau, mọi người tức khắc minh bạch rồi.

"Bốp!"

Đập nhẹ một cái.

Lâm Phàm xoay người, nhìn cũng chẳng buồn nhìn thêm, thu viên gạch về túi chứa đồ.

- Quá thất vọng, không chịu nổi cả một kích...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời thở dài, tùy tiện đuổi một ngón tay chạm nhẹ vào trán Lâm Phong.

"Rầm..."

Chuyện khiến người ta không dám tin đã xảy ra. Thân hình Tân Phong vậy mà lập tức ngã trên mặt đất.

Giờ khắc này, bốn xung quanh đều lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người mở to hai mắt, bọn họ cũng không rõ là đã có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm nhìn thái thượng trưởng lão Vô Nhai, khẽ gật đầu, sau đó đi về phía xa xa, chỉ lưu lại một câu nói văng vẳng:

- Đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông cũng chỉ có thế mà thôi...

Bóng người không thấy đâu, nhưng giọng nói kia lại giống như sấm sét nổ tung trong đầu đệ tử của hai tông, thật lâu không thể tiêu tán.

Vô Nhai nhìn bóng lưng Lâm Phàm biến mất, sau đó lại nhìn Tân Phong ngã xuống đất vẫn chưa bò dậy mà ngây ngẩn cả người.

Tất cả chuyện này, lẽ nào đều là do chúng ta đã nghĩ quá nhiều?

Lâm Phàm đi thẳng không quay đầu, tới lúc xác định đã cách xa chỗ kia, hắn mới chậm lại, vẻ mặt đang nghiêm trang tức thì nở một nụ cười tiện tiện.

Nếu phải tự chấm điểm cho tình huống vừa rồi, Lâm Phàm muốn cho mình điểm tối đa.

Cao ngạo xuất tràng, nghiền áp thiên kiều cùng trưởng lão của Cửu Tiêu Tông, kiếm chém lên thân vỡ nát, cuối cùng một gạch hiển uy... Tất cả chuyện này, Lâm Phàm nghĩ lại còn tự thấy phục mình.

Dùng một câu để hình dung, đó là quá khủng, khủng tới max level.

Thế nhưng khiến Lâm Phàm thắc mắc là tại sao giờ vẫn chưa thấy tiếng hoan hô vang từ đằng kia. Chẳng lẽ là bên đó vẫn đang chìm trong khiếp sợ hay sao?

Thôi bỏ qua. Lâm Phàm giờ đang rất vui vẻ, vừa đi vừa huýt sáo, trở về Vô Danh phong.

....

Giờ phút này, tại đám đông.

Vô Nhai có chút áy náy nhìn Lương Dịch Sơ, giống như là đang nói: thật ngại, làm cho các người mất mặt.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cũng không cứu vãn được nữa. Cái bụng chín tháng của Lương Dịch Sơ rung lên, vẻ mặt ngơ ngác.

Đám đệ tử của Cửu Tiêu Tông giờ cũng đều ngậm miệng lại, không ai dám tin chuyện vừa xong.

Tân Phong sư huynh thua rồi? Còn là thua đến không thể chối cãi?

Giờ phút này, ánh mắt của đệ tử Cửu Tiêu Tông nhìn sang đệ tử Thánh Tông đã pha lẫn chút ngượng ngùng.

....

- Oaaaaaaa...

Đột nhiên, đệ tử Thánh Tông cùng hoan hô mãnh liệt.

Lâm sư thúc thật sự là quá lợi hại, lợi hại đến độ khiến họ không dám tin.

Thuật luyện đan của Lâm sư thúc đã để họ sùng bái, mà thực lực của Lâm sư thúc lại càng khiến họ bội phục sát đất.

Một viên gạch bình thường không thể bình thường hơn, đập nhẹ một cái đánh gãy thiên kiều của Cửu Tiêu Tông, đây cần tu vi bậc nào cơ chứ?

....

Một phút sau, Tân Phong cũng từ từ tỉnh lại, ngỡ ngác không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Thế nhưng vừa thấy tình huống chung quanh, Tân Phong lập tức cảm giác có gì đó không đúng lắm. Hắn nhắm hai mắt, giống như đang nhớ lại cái gì đó, sau đó khuôn mặt biến thành phần nộ không thôi.

Hắn không ngờ mình lại thất bại, hơn nữa còn làm cho Cửu Tiêu Tông mất hết thể diện.

- Lão sư, con...

Giờ khắc này, Tân Phong cảm giác mình thẹn với tông môn, thẹn với ơn bồi dưỡng của lão sư.

Trong lòng Lương Dịch Sơ cũng buồn bực vô cùng, nhìn lão hữu của mình mà trăm cảm xúc lẫn lộn. Lẽ nào ông trời không thể cho mình một lần khoe khoang được sao?

- Dịch Sơ huynh, các vị đệ tử thiên kiêu, bản tông đã sớm chuẩn bị xong yến tiệc tẩy trần cho khách phương xa tới, mời tất cả theo ta.

Vô Nhai đánh tiếng để phá bầu không khí xấu hổ này.

- Vô Nhai huynh a, lợi hại, lợi hại...

Lương Dịch Sơ đứng ở trước mặt Vô Nhai, buồn bực nói.

- Dịch Sơ huynh, điều này cũng không thể hoàn toàn trách Thánh Tông chúng ta. Dù sao cũng là huynh khơi mào.

Vô Nhai nói.

Lương Dịch Sơ nhìn thoáng qua Vô Nhai, cuối cùng không lời nào để nói, trực tiếp xua tay, không lên tiếng nữa...

Lâm Phàm lúc này đã gần về tới Vô Danh phong, chợt nghe tiếng hò reo vang trời từ phía sau thì nở một nụ cười. Tuy tiếng hoan hô này có chút muộn, nhưng lại rất đúng chỗ, xem như một cách công nhận công thần của tông môn đi.

....

- Sư phụ...

Thái Chỉ Kiêu nắm theo cái túi bảo bối chứa đủ đồ đạc yêu thích, chạy tới bên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm âu yếm xoa đầu tiểu đồ đệ của mình. Tiểu la ly này giờ đã không khóc vì nhớ nhà nữa. Dù sao trẻ con chính là như vậy, không có đa sầu đa cảm như người lớn.

- Sư phụ, sủng vật của con được chưa ạ?

Thái Chỉ Kiêu chớp đôi mắt to tròn nhìn Lâm Phàm, hỏi.

- Được rồi, giờ lão sư trao cho con đây.

Tuyệt Vương Sư con đã hấp thu xong giọt tinh huyết của tổ tiên, sau này có thể phát triển tới cảnh giới gì thì phải xem tạo hóa của chính nó.

Lâm Phàm thả Tuyệt Vương Sư con ra. Con thú nhỏ này giờ đã mở mắt, cọ cọ đầu vào tay Lâm Phàm, kêu lên khe khẽ.

Thú con vừa xuất hiện đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của Chỉ Kiều.

- Sư phụ, con thú này thật đáng yêu, con muốn ôm nó.

Thái Chỉ Kiều kéo cánh tay của Lâm Phàm, làm nũng nói.

- Được được, lão sư truyền cho con phương pháp ngự thú, sau này có gì không hiểu cứ hỏi lão sư.

Lâm Phàm đặt tay lên đầu Chỉ Kiều, quán đỉnh công pháp cho cô bé.

Quán đỉnh xong, lại giảng giải thêm một lát, Lâm Phàm bỗng hỏi:

- O, đại sư huynh của con đâu?

Thái Chỉ Kiều nhìn Lâm Phàm, gãi gãi đầu ngẫm nghĩ rồi chỉ:

- Hình như ở bên kia ạ...

Lâm Phàm nhìn theo hướng chỉ, trong lòng nghi hoặc: nơi đó không phải là vách núi sao? Qua bên đó làm gì, lẽ nào lại bắt đầu hoài nghi nhân sinh?

Tiếp đó, Lâm Phàm cho Chỉ Kiều chạy đi chơi đùa cùng Tuyệt Vương Sư con, mình thì đi về phía vách núi, muốn nhìn xem Trương Nhị Cầu đang làm gì.

Vách núi của Vô Danh phong có phong cảnh rất đẹp, mây trắng mênh mông vô bờ, giống như tiên cảnh nhân gian.

Giờ phút này, nơi đây có hai bóng người đang đứng không nhúc nhích.

- Ngọc Lan, huynh rất thích muội.

Mặt Trương Nhị Cầu đỏ bừng, ngập ngừng rồi nói lớn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã dừng bước, đứng ở cách đó không xa, đồng thời giật mình không thôi.

Lâm Phàm không thể tin được rằng Trương Nhị Cầu cũng có ngày dám đi thổ lộ với người khác.

Thật sự là làm cho người ta chấn kinh rồi.

Lúc này, giọng nữ cũng cất lên.

- Trương ca, huynh rất tốt, những việc làm của huynh muội sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Nếu chúng ta gặp nhau sớm hơn thì tốt rồi.

- Ngọc Lan, bây giờ chúng ta quen nhau cũng không muộn mà.

Trương Nhị Cầu nghe được Ngọc Lan khích lệ mình thì rất hoan hỉ, cảm giác mình còn có chút hi vọng.

Còn Lâm Phàm đang đứng dưới trạng thái ẩn thân thì lại chỉ biết lắc đầu.

Nhị Cầu, sao người ngu thế, nghe đến vậy rồi còn không hiểu ý của người ta.

Theo Lâm Phàm, những lời này có thể lý giải như sau:

"Nhị Cầu, muội thật sự là không muốn cùng một chỗ với huynh. Biết làm osin với thú cưng còn không đủ đâu, tu vi của huynh thật sự quá thấp, đáng lẽ huynh nên sớm giác ngộ mới phải."

- Trương ca, muội phải về rồi, bằng không sẽ bị sư tỷ quở trách.

Ngọc Lan nhẹ giọng nói, sau đó cũng không để ý tới Trương Nhị Cầu, cứ thế vô tình rời đi.

Giờ khắc này, toàn bộ thiên địa đều an tĩnh.

Trương Nhị Cầu yên lặng đứng ở bên vách núi, từ trong hai con mắt ti hí bỗng có hai giọt lệ rơi ra rồi bay theo gió.

Lâm Phàm nhìn thấy bóng lưng bi thương của Trương Nhị Cầu, không khỏi có chút thương cảm.

Sư phụ như cha.

Đồ đệ của mình, sao lại để không nó mất sạch thể diện như vậy được.

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Phàm lập tức vạch ra một kế hoạch mới.

Kế hoạch về "Con đường quật khởi của Trương Nhị Cầu".

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Đạo Hiếu Khách

Dịch & biên: †Ares† & Vodanhkiem

oOo

Lâm Phàm bình tĩnh lại, trong lòng dần dần hình dung ra kế hoạch dạy dỗ Trương Nhị Cầu. Thế nhưng tình huống cụ thể thì còn cần suy tính thêm.

Trương Nhị Cầu gặp đả kích nghiêm trọng về tinh thần như vậy, sợ là còn phải chán nản thêm rất lâu nữa.

Xế chiều, khi màn đêm gần buông xuống, một đám khách không mời mà đến xuất hiện tại Vô Danh phong.

- Lâm sư đệ, tông môn chưa xếp được chỗ nghỉ cho bọn họ, nên nhờ nơi đệ một đêm nhé.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai đích thân đến, nói

- Không thành vấn đề, nhiệt liệt hoan nghênh.

Lâm Phàm vừa nghe, lập tức đồng ý. Hẳn là một người rất hiếu khách, giờ lại có bằng hữu từ phương xa tới, càng vui đến quên trời quên đất chứ sao.

- Trưởng lão, ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ tiếp đãi bọn họ thật tốt.

Lâm Phàm nghiêm túc nói, sau đó nhìn về phía các đệ tử Cửu Tiêu Tông ở đằng sau trưởng lão Vô Nhai, miệng nở một nụ cười thân thiện.

- Không cần cầu kỳ quá đâu, ngày mai là quyết chiến định ra thiêu kiêu mạnh nhất rồi, chỉ nghỉ nhờ một đêm thôi.

Vô Nhai gật đầu cười, nói.

Tuy rằng chuyện sáng nay khiến người của Cửu Tiêu Tông rất mất mặt, nhưng hẳn tin tưởng Lâm Phàm nhất định không cố ý.

- Được, không thành vấn đề. Vô Danh phong bình thường vắng vẻ quá, giờ đông người thì càng náo nhiệt.

Sau đó Lâm Phàm gọi Trương Nhị Cầu:

- Còn không nhanh chóng an bài. Nhớ phải chọn chỗ thoải mái nhất cho khách quý đấy nhé.

Tuy hôm nay Trương Nhị Cầu bị một đòn tổn thương về tâm lý, nhưng lại tự giấu xuống thật sâu, tươi cười như thường tiến lên tiếp đón.

- Nào nào, xin mời các vị sư huynh đi theo đệ.

Mặc dù Trương Nhị Cầu lớn lên hơi xấu, nhưng vẻ nhiệt tình này cũng giành được hảo cảm.

Giờ phút này, Tân Phong nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt u oán. Chuyện đã từ sáng nay, thế nhưng vẫn như ngay trước mắt hắn, khiến hắn không thể quên nổi. Tuy yến hội rất phong phú, nhưng Tân Phong ăn gì cũng thấy vô vị, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ về chuyện hôm nay.

Hiện giờ đi tới Vô Danh Phong, lại chạm mặt người kia, trong lòng hắn tự nhiên rất khó chịu.

- Dịch Sơ huynh, đêm nay xin mời tạm ở nơi này.

- Trưởng lão Vô Nhai cười nói.

- Tốt, nơi này cảnh vật không tồi, lại rất yên tĩnh, có thể khiến các đệ tử nghỉ ngơi thật tốt, mai càng dễ dàng hạ gục cao hơn.

Lương Dịch Sơ sớm đã ném chuyện sáng nay ra sau đầu. Tuy rằng mất chút thể diện, nhưng ở trận chiến thiên kiêu mạnh nhất ngày mới tính là phân ra thắng bại.

Khi đó đoạt lại thể diện, cũng là phong quang vô cùng a.

- Vô Nhai trưởng lão, nơi này giao cho ta là được. Ta nhất định sẽ phát huy đạo hiếu khách của Thánh Tông tới tận cùng, để bọn họ nhớ mãi không quên.

Lâm Phàm vỗ ngực nói.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai thỏa mãn gật đầu. Tông môn có thể có đệ tử như vậy thật là may mắn.

- Dịch Sơ huynh, vậy mọi người cũng sớm nghỉ ngơi đi.

Vô Nhai cáo từ Lương Dịch Sơ rồi rời đi.

....

Ngay sau khi trưởng lão Vô Nhai rời đi, khuôn mặt cam đoan bảo đảm của Lâm Phàm nhanh chóng thay đổi, biến thành cười tiện không thôi.

Thiên đường muôn lối người không đi, địa ngục không cửa lại chui vào. Nếu không chiêu đãi thật tốt một phen thì sao thể hiện ra được bản sắc của Vô Danh phong?

Ngày mai là trận chiến tranh thiên kiêu mạnh nhất, thân là phần tử của Thánh Tông, đương nhiên phải làm sao để đệ tử Thánh Tông lấy được thứ hạng tốt nhất.

Lâm Phàm không phải người âm hiểm vô sỉ, đương nhiên khinh thường dùng tới thủ đoạn hạ lưu. Nhưng ‘thượng lưu’ thì được.

- Sư phụ, nhiều người đến quá à.

Thái Chỉ Kiêu thấy có nhiều người tới, náo nhiệt như vậy thì cũng vui vẻ vỗ tay nói.

Lâm Phàm không nói gì, lẳng lặng xoa đầu Thái Chỉ Kiêu, ánh mắt thâm thúy nhìn đệ tử của Cửu Tiêu Tông bỗng lóe sáng.

....

Màn đêm buông xuống.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông hội lại, Lương Dịch Sơ lên kế hoạch cho ngày mai.

- Trận chiến ngày mai, các người nhất định phải xuất ra thực lực mạnh nhất cho ta, nhất định phải giành lấy thứ tự tốt.

Lương Dịch Sơ rất tự tin, bởi vì đệ tử tới đây đều là tinh anh của Cửu Tiêu Tông.

Hơn nữa đồ đệ của hắn lại càng là thiên kiêu trong thiên kiêu. Tuy việc buổi sáng có chút mất mặt, nhưng hắn cho rằng chỉ là vì chủ quan nên sơ sẩy nhất thời mà thôi.

Ngày mai thi đấu trên đài, cạnh tranh công bình, nhất định sẽ không như vậy nữa.

- Trưởng lão yên tâm. Ngày mai đệ tử sẽ toàn lực ứng phó, nhất định giành được ngôi đầu bảng.

Đệ tử thiên kiêu Cửu Tiêu Tông tự tin nói.

- Ủm, tốt lắm. Các người đều đi nghỉ ngơi đi, ngày mai mong chờ biểu hiện của các người.

Lương Dịch Sơ nói.

....

Giờ khắc này, trong phòng của Lâm Phàm.

Bốn người Lâm Phàm, Trương Nhị Cầu, Diệt Cùng Kỳ, Phong Bất Giác ngồi quây tròn lại, thăm thì bàn bạc.

- Tông chủ, đêm nay chúng ta làm gì?

Trương Nhị Cầu biết chỗ lợi hại của tông chủ, đám người kia còn lâu mới được an ổn vượt qua một đêm ở Vô Danh phong.

Lâm Phàm nhìn mấy gian phòng đèn đuốc sáng trưng bên ngoài, khẽ nhếch miệng cười, sau đó vẫy vẫy tay. Mấy đệ tử cùng chụm đầu lại, cẩn thận lắng nghe, cuối cùng cả bốn người liếc mắt nhìn nhau, cùng nở một nụ cười tiện tiện.

Đêm đen như mực. Vô Danh phong im lặng đến bất thường, rồi bỗng nhiên vang lên tiếng khóc vắng vắng.

Ở khu nhà phía Tây, cũng là chỗ ở tạm của các đệ tử Cửu Tiêu Tông.

Phòng thừa rất nhiều nên mỗi đệ tử đều chọn cách nhau vài gian phòng cho yên tĩnh.

Vương Dương Lâm là một đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông. Hẳn so với Tân Phong thì kém hơn một chút, nhưng bất kể là tu vi hay thiên tư thì đều là một tồn tại không thể coi thường.

Lần này hẳn trong nhóm đại diện Cửu Tiêu Tông đến Thánh Tông tranh đoạt thứ hạng thiên kiêu mạnh nhất, đương nhiên đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Tuy Tân Phong sư huynh rất mạnh, nhưng Vương Dương Lâm cũng không ngại chiến một trận.

Lúc này Vương Dương Lâm đang khoanh chân ngồi trên giường, tiến nhập trạng thái tu luyện. Từng luồng khí tức giống nước chảy thoát ra từ

mũi, quay xung quanh thân thể, cuối cùng hợp lại ở một điểm, ngưng tụ trên đỉnh đầu hần.

Đột nhiên có một tiếng động từ bên ngoài khiến Vương Dương Lâm mở mắt, cảnh giác lên.

- Sư huynh, huynh nói thật sao? Vô Danh phong của chúng ta thật sự có quỷ á?

- Ta làm sao biết được, nhưng chắc là đệ không biết lai lịch của Vô Danh phong hả?

- Lai lịch gì cơ?

Người kia mở miệng, ngữ khí có chút khấn trương.

- Vô Danh phong từng có tên là Thiên Táng phong, nhiều đời là nơi mai táng đệ tử chết trận của tông môn. Tuy sau này tông môn đã di chuyển mộ của họ đi, nhưng mỗi khi đêm đến, nhiệt độ đều sẽ đột ngột hạ xuống, khi đó cũng là lúc âm hồn đi ra.

....

- Sư huynh, huynh đừng làm đệ sợ, đệ nhát gan lắm.

- Yên tâm đi, dù âm hồn có đi ra thì cũng không hại chúng ta đâu. Chúng ta đều là sư đệ của họ mà.

- Vâng vâng...

....

Âm thanh ngoài cửa dần biến mất, nhưng nghe xong những lời này, Vương Dương Lâm lại không thể nào bình tĩnh nổi.

Thiên Táng phong? Từng là nơi mai táng đệ tử chết đi?

Chuyện này...

Vương Dương Lâm không nhin được mà rùng mình một cái, hai mắt vội liếc quanh, cảm giác hình như thật sự là có chút lạnh.

Chẳng lẽ thật sự có quỷ sao?

Vương Dương Lâm đứng bật dậy, cảnh giác quan sát bốn phía.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Một Đêm Không Thể Ngủ

oOo

Trời đã rất tối.

Bên ngoài gió rú lên từng chập, thỉnh thoảng lại có bóng lá in lên trên khung cửa giấy trắng.

Vốn tất cả đều chỉ là hiện tượng bình thường, nhưng giờ đây, trong mắt Vương Dương Lâm, chúng lại hoàn toàn bất thường, khiến hắn không thể không khẩn trương.

Vương Dương Lâm nhú chặt mày một lúc, sau đó mới bẻ bẻ cổ để mình bình tĩnh lại, rồi không khỏi tự giễu một tiếng.

Trên đời này sao có quý được chứ. Huống hồ các sư huynh đệ đều đang ở xung quanh, cho dù là quý xuất hiện thì cũng phải bị diệt.

Tiếp đó, Vương Dương Lâm cũng không nghĩ nhiều nữa, khoanh chân ngồi trên giường, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Bên ngoài bỗng thật im lặng, không có dù chỉ là một tiếng lá rơi.

Thế nhưng đúng lúc này, Vương Dương Lâm đột nhiên cảm giác ngoài phòng hình như có vật gì đó, cho nên lập tức mở mắt.

Mà vừa mở mắt, Vương Dương Lâm đã bị dọa đến run cả người. Nhìn từ trong qua lớp cửa sổ dán giấy, giống như là có một bóng người đang đứng yên ở bên ngoài không nhúc nhích...

- Ai...

Vương Dương Lâm trầm giọng quát.

Có điều bóng người kia vẫn không hề lên tiếng, cũng không hề di động.

Vương Dương Lâm hồi hộp hít thở từng ngụm, tim đập thành thịch, cuối cùng cắn răng một cái, lao tới đẩy mạnh cửa phòng ra.

Hắn muốn nhìn rốt cuộc là người nào dám giả thần giả quỷ ở chỗ này.

Thế nhưng bên ngoài lại không có một ai, mà bóng đen hằn lên cửa cũng đã mất tăm.

Vương Dương Lâm nuốt một ngụm nước miếng, sau đó ghé đầu để nhìn cửa sổ từ trong phòng, lại hoảng sợ phát hiện, bóng đen vẫn còn in nguyên trên giấy.

Thậm chí bóng đen kia còn đang di động, phảng phất như là nghiêng cổ rồi vươn cái lưỡi thật dài ra.

- Aaaaa...

Giờ khắc này, Vương Dương Lâm sợ hãi hét lên.

- Sư huynh, làm sao vậy?

Tiếng hét này đã kinh động đến những người khác.

- Không có gì.

Vương Dương Lâm dần dần bình tâm trở lại.

- Sư đệ, chỗ của đệ có cái gì bất thường không?

- Không có a.

Tên đệ tử kia nghi hoặc lắc đầu nói, sau đó đi tới trước mặt Vương Dương Lâm, hỏi:

- Sư huynh, có phải là huynh quá căng thẳng không?

- Không...

Vương Dương Lâm thở phào một cái, cũng nghĩ rằng do mình quá căng thẳng. Thế nhưng vừa lúc đó, hần trợn to mắt lên, bởi vì ở phía sau lưng sư đệ của hần bỗng xuất hiện một cái bóng trắng có khuôn mặt bị mái tóc đen dài che khuất.

Vương Dương Lâm hoảng sợ lùi về phía sau vài bước, mở trừng hai mắt, nhưng cái bóng trắng kia lại chợt mất tăm.

- Sư huynh, huynh sao vậy...

Vương Dương Lâm hít thở dồn dập:

- Không có, là ta nhìn lầm thôi, quá căng thẳng...

- À, vậy sư huynh nghỉ ngơi sớm đi, bình tĩnh lại nhé.

- Ừ.

....

Sau khi trở vào phòng đóng cửa lại, Vương Dương Lâm tự rót cho mình một chén trà, cố gắng bình tĩnh lại. Nhưng đúng lúc này, Vương Dương Lâm đột nhiên phát hiện nước trà có màu đỏ như máu.

Vương Dương Lâm run lên, ấm trà rơi xuống, 'choang' một tiếng vỡ thành bốn năm mảnh trên mặt đất.

Mà càng làm cho Vương Dương Lâm hoảng sợ là trên giường của hần lại xuất hiện mấy chữ màu đỏ tươi.

"Ta chết oan uổng lắm..."

Vương Dương Lâm hoảng hốt lùi về sau, mặt trắng bệch nhìn những việc trước mắt.

Bóng quý, trà máu, chữ kêu oan, tất cả khiến trong lòng Vương Dương Lâm không thể nào bình tĩnh nổi.

Lâm Phàm dưới trạng thái ẩn thân nhìn thần sắc kinh hoàng của Vương Dương Lâm thì cổ họng mới nhin được không cười phá lên.

Trò này vui thật, phải tìm người khác chơi tiếp mới được.

Còn Vương Dương Lâm thì trải qua một lần kinh hoàng này nên buổi tối không dám ngủ, luôn ở trạng thái cảnh giác cao độ.

Một đêm này thật dài, cũng trở thành một đêm kinh tâm động phách với một số đệ tử Cửu Tiêu Tông...

Hôm sau.

Trận chiến thiên kiêu mạnh nhất chính thức bắt đầu.

Địa điểm diễn ra các trận thi đấu là ở Trung Thiên phong, nơi có đài tỷ võ lớn nhất trong Thánh Tông.

Bốn phía đài tỷ võ đều được thái thượng trưởng lão Lữ Minh Dương của Trung Thiên phong tự mình bố trí trận pháp, tránh dư lực trong quá trình quyết đấu trên đài lan ra xung quanh.

Hiện giờ, trên Trung Thiên phong tập nập những người là người. Quyết đấu thiên kiêu mạnh nhất ba năm mới có một lần, các đệ tử đương nhiên đều rất chờ mong. Họ không chỉ có hy vọng tông môn có thể thắng lợi, càng là muốn nhìn tư thế oai hùng của các sư huynh cùng tông.

Lúc này Lâm Phàm đang bàn bạc vài chuyện cùng với thái thượng trưởng lão Vô Nhai ở một căn phòng kín. Lâm Phàm vốn không muốn tham gia trận chiến thiên kiêu mạnh nhất này, nhưng thái thượng trưởng lão Vô Nhai lại nhất định muốn hấn lên sân đấu.

- Lâm Phàm à, hôm qua đã nói đệ là đệ tử thiên kiêu của tông môn, cho nên lần này chỉ đành để đệ vất vả, lên sân đấu vậy.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nói.

Lâm Phàm nhìn Vô Nhai:

- Trưởng lão, ngài làm thế này là hóa ám chỉ đã mất hết hy vọng với đệ tử tông môn đấy.

Trưởng lão Vô Nhai híp mắt nhìn Lâm Phàm, ý tứ là: đệ đã biết quá nhiều rồi.

- Người của Cửu Tiêu Tông đến.

Lát sau, đám người nhao nhao lên, tự giác đứng tránh ra một lối đi.

Đoàn người của Cửu Tiêu Tông tiến đến, dẫn đầu là trưởng lão Lương Dịch Sơ.

Thế nhưng khiến đệ tử Thánh Tông có chút kinh ngạc là một vài đệ tử của Cửu Tiêu Tông lại trông giống như mấy ngày không có nghỉ ngơi, vẻ mặt uể oải tiền tuy.

- Ô, mọi người xem, sao đám đệ tử Cửu Tiêu Tông lại giống như là mệt sắp chết vậy nhỉ?

- Không biết nữa, mà nhìn bộ dáng đúng là như sắp ngất tới nơi vậy.

. . . .

Vương Dương Lâm cũng ở trong đội ngũ, cả người phờ phạc. Chuyện hôm qua để hẳn không thể ngủ được chút nào, cả đêm trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Lâm Phàm nhìn bộ dáng của Vương Dương Lâm thì cũng có chút bất đắc dĩ. Hàng này có tu vi không tồi, thế nhưng độ nhát gan lại càng không kém gì tu vi.

Sợ ma? Nói ra có khi khiến người ta cười chết.

Tiếp đến, Lâm Phàm cũng không nói gì thêm, đi tới chỗ của đệ tử thiên kiều nội môn Thánh Tông.

Tông Hận Thiên đang ngồi không nhúc nhích nơi đó, nhắm mắt dưỡng thần.

- Thế nào?

Lâm Phàm tiến lên, vỗ vai Tông Hận Thiên, hỏi.

- Sư thúc, tạm được ạ.

Tông Hận Thiên hiện giờ cũng có chút căng thẳng, nhất là khi thấy Tân Phong kia khí thế bức người.

....

Trên đài cao tại Trung Thiên phong.

Tông chủ Thánh Tông ngồi ngay ngắn phía trên, nhẹ giọng hỏi:

- Vô Nhai sư đệ, lần này Thánh Tông có hy vọng gì không?

- Yên tâm đi sư huynh. Tối hôm qua đệ đã để khách nghỉ tại Vô Danh phong.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nở một nụ cười khó có thể gọi là lương thiện.

- Ủm...

Yến tông chủ nghe thế thì thỏa mãn gật gật đầu:

- Để bản tọa tự mình nghênh đón, thể hiện tôn trọng với Cửu Tiêu Tông.

....

Vô Nhai trưởng lão đi cạnh tông chủ. Lần tỷ thí này, Thánh Tông nhất định phải thắng. Tuy hiện giờ đệ tử thiên kiêu trong tông không bằng tông người ta, nhưng thắng thua có đôi khi không chỉ dựa vào thực lực, mà còn dựa vào mưu kế.

An bài Cửu Tiêu Tông ở Vô Danh phong, tiểu tử Lâm Phàm kia còn không chiêu đãi “thật tốt” một phen mới lạ!

- Dịch Sơ huynh, đêm qua nghỉ ngơi được không?

Yến tông chủ tự mình tiến đến, Lương Dịch Sơ đương nhiên cũng đủ lễ nghĩa mà đối đãi.

- Làm phiền tông chủ quan tâm, đêm qua mọi chuyện đều tốt.

Lương Dịch Sơ nói, thế nhưng trong lòng lại thắc mắc không hiểu vì sao vài đệ tử của nhà mình lại lơ đãng uể oải, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thế nhưng cũng không sao cả, chỉ cần đệ tử thân truyền của mình bình an, giành được thứ hạng đầu tiên trong trận chiến thiên kiêu mạnh nhất là được.

. . . .

Lâm Phàm chờ đợi ở bên trong nhóm đệ tử thiên kiêu. Trận chiến thiên kiêu mạnh nhất này là rất quan trọng với hai tông, không chỉ vì tuân theo ước định của lão tổ mà còn vì nó đã thành một loại so đấu của đệ tử hai bên.

"Coonggggg..."

Giờ phút này, một tiếng cồng vang lên. Vô Nhai đứng trên đài cao, nói lớn:

- Trận chiến thiên kiêu mạnh nhất lần thứ 1000 chính thức bắt đầu. Theo quy tắc cũ, mười đệ tử của Thánh Tông sẽ đấu với mười đệ tử của

Cửu Tiêu Tông. Đệ tử mỗi bên sẽ bốc thăm số thứ tự, sau đó lần lượt đệ tử bốc được số 1 của Thánh Tông đấu với đệ tử bốc được số 1 của Cửu Tiêu Tông cho đến hết. Hữu nghị là thứ nhất, thi đấu là thứ hai, không thể tổn thương tính mạng đối phương. Người thắng cuối cùng sẽ được công nhận là thiên kiêu mạnh nhất. Hiện tại bắt đầu bốc thăm.

- Sư thúc, đi bốc số thôi ạ.

Tông Hận Thiên đứng dậy nói.

- Được.

Giữa đài tỷ võ có hai cái hộp lớn, đệ tử hai tông lên đài, thò tay vào hộp để bốc số.

Lâm Phàm đi lên trên đài, vẫy vẫy tay với các đệ tử Thánh Tông tới làm khán giả.

- Sư thúc tất thắng...

Vừa lúc đó, Trương Nhị Cầu phát cao lá cờ mà hân tự chế tạo đem qua, lớn giọng cổ vũ, càng khiến các đệ tử khác hưng phấn gào lớn thêm:

- Sư thúc tất thắng...

Năm nay Thánh Tông làm chủ nhà, khí thế mãnh liệt từ cả vạn người như vậy đã áp đảo Cửu Tiêu Tông, làm đối phương sinh lòng sợ hãi.

Trên đài cao, Yến tông chủ tươi cười nhìn tình cảnh trước mắt.

- Dịch Sơ huynh, huynh thấy đệ tử Thánh Tông có phải là rất có sức sống không?

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai cười hỏi.

Lương Dịch Sơ nhìn thoáng qua Vô Nhai, bất đắc dĩ tặc lưỡi:

- Tạm được.

Lương Dịch Sơ không thể không thừa nhận, thế nhưng cũng ghi nhớ một màn này ở trong lòng, đợi tới lần sau Cửu Tiêu Tông làm chủ nhà, nhất định phải để Thánh Tông biết một chút về sức sống của Cửu Tiêu Tông.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng
- [Đô Thị] Sử Thượng Đế Nhất Yêu
- [Võng Du] Tử Thần Chi Tiễn

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Vùng Trời Này Chỉ Thuộc Về Ta

oOo

Đệ tử hai tông bốc số xong thì đứng thành một hàng, sau đó một trưởng lão tiến đến để bắt đầu ghi chép.

- Sư thúc, ngài số mấy?

Tông Hận Thiên nhìn tấm thẻ trong tay, sau đó hỏi.

- Số mười.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua nói.

- Không biết Tân Phong kia là số mấy.

Tông Hận Thiên có chút căng thẳng, nói.

Khi trao lại thẻ số cho trưởng lão kia, Lâm Phàm nhìn thoáng qua quyển sổ ghi chép thì thấy Tân Phong có số 1, không cùng trận với hắn.

- Thi đấu bắt đầu.

- Cừu Tiêu Tông số 1 Tân Phong đối chiến Thánh Tông số 1 Cừu Thiên Nhiên.

Bên Thánh Tông.

- Sư đệ, cố lên.

Tông Hận Thiên vỗ bả vai Cừu Thiên Nhiên, nói.

- Vâng.

Cửu Thiên Nhiên gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó nhảy lên đài.

Bên phía Cửu Tiêu Tông lại vô cùng an tĩnh. Tân Phong bình thản lên đài chờ đợi. Đối thủ của hắn chỉ có Lâm Phàm, còn những người khác chưa lọt nổi mắt hắn.

Khán giả bên dưới bắt đầu vì sư huynh tông môn của mình mà hò hét.

- Ta không muốn tổn thương người, người nhận thua đi.

Tân Phong đứng ở trên đài, thần sắc hờ hững nói.

- Tân Phong sư huynh, sư đệ biết không phải là đối thủ của sư huynh, nhưng chưa chiến đã bỏ cuộc là không thể nào.

Cửu Thiên Nhiên nói.

Tân Phong hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

- Thi đấu bắt đầuuuu...

Vị trưởng lão kia quát lớn một tiếng, ra hiệu cho trận đấu bắt đầu.

- Sư huynh, đắc tội.

Cửu Thiên Nhiên tăng vọt khí thế, trong tay bỗng xuất hiện một thanh trường kích.

Các đệ tử đang quan sát không khỏi ồ lên một tiếng, bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh.

- Đứa nhỏ này quả thật không tệ.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn tình huống dưới đài, gật đầu nói.

- Thế nhưng còn chưa đủ.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Hừ.

Vô Nhai hừ một tiếng, lão gia hỏa Dịch Sơ này vẫn luôn thích khoe mẽ như vậy.

- Cừu Long Diệt.

Cừu Thiên Nhiên quát to, toàn thân bùng lên ánh vàng, phóng ra chín con rồng vàng quấn quanh trên trường kích rồi đâm tới Tân Phong.

Tân Phong vẫn chấp tay sau lưng đứng nguyên tại chỗ, chợt nâng tay phải, duỗi một ngón ra.

- Phá.

Trong một sát na, không gian giống như đông lại.

Trường kích của Cừu Thiên Nhiên va chạm với ngón tay của Tân Phong thì lập tức bị dừng lại. Chín con rồng vàng quấn quanh trường kích giống như gặp một cỗ lực lượng không thể thừa nhận, kêu thảm một tiếng rồi dần tan biến.

Tiếp đó, một luồng sáng đen lóe lên.

Cừu Thiên Nhiên chỉ cảm giác trái tim của mình giống như bị bóp chặt, tới khi phản ứng lại được thì đã phát hiện một đầu ngón tay đang đặt trên trán mình.

Giờ khắc này, Cừu Thiên Nhiên chợt cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, cảm giác tử vong quanh quẩn trong lòng.

- Người bại rồi.

Tân Phong thu tay về nói, sau đó quay lưng đi xuống.

Cửu Thiên Nhiên chờ đến một lúc mới phản ứng lại, cúi đầu, ôm quyền nói:

- Đa tạ sư huynh thủ hạ lưu tình.

Các đệ tử Thánh Tông đang quan chiến kinh ngạc đến không thốt được lời nào. Bọn họ không ngờ trận thứ nhất phe mình lại thua nhanh như vậy.

Trái lại, bên Cửu Tiêu Tông vang lên từng đợt hoan hô, giống như búa tạ hung hăng đánh mạnh lên niềm hưng phấn của các đệ tử Thánh Tông, khiến nó tan thành từng mảnh nhỏ.

- Vô Nhai huynh, thế nào? Một chỉ phá vạn pháp, cảnh giới tối cao của kiếm đạo.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Hừ...

Vô Nhai không thèm trả lời, chỉ liếc đối phương một cái.

- Trận đầu, Cửu Tiêu Tông Tân Phong thắng lợi.

- Trận thứ hai, Cửu Tiêu Tông số 2 Phong Tiểu Linh đấu với Thánh Tông số 2 Tông Hận Thiên.

- Là hăn...

Giờ khắc này, Tông Hận Thiên nhìn thấy bóng người đã đứng lên bên phía Cửu Tiêu Tông thì thần sắc biến đổi.

- Hăn là ai vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Hăn là một gã thiên kiêu có thực lực rất cường đại của Cửu Tiêu Tông. Trước kia sư diệt từng gặp hăn trong một lần lịch lãm cấm địa, rất

mạnh.

Tông Hận Thiên căng thẳng nói.

- Xin lỗi các vị sư huynh đệ, ta không thể thắng.

Giờ phút này Cửu Thiên Nhiên đã cúi đầu trở lại, vẻ mặt thất lạc, hiển nhiên là canh cánh trong lòng với việc mình thua trận.

- Sư đệ, không cần tự trách. Tân Phong này chỉ sợ chỉ có sư thúc mới có thể đối kháng. Đệ có dũng khí đánh với hãn một trận đã là thắng lợi lớn nhất rồi.

Tông Hận Thiên nói.

- Vâng.

Cửu Thiên Nhiên nhìn Tông Hận Thiên, sau đó gật gật đầu:

- Sư huynh, trận tiếp theo đến huynh, cố lên.

Tông Hận Thiên gật gật đầu, thế nhưng cũng không quá nắm chắc.

Lâm Phàm nhìn Phong Tiểu Linh bên Cửu Tiêu Tông. Lấy thực lực của Tông Hận Thiên hiện giờ, muốn thắng được trận này đúng là rất khó, xác suất rất nhỏ.

Con bà nó chứ! Lâm Phàm càng nhìn càng tức khí. Thánh Tông làm sao mà so sánh với đệ tử nào của người ta cũng yếu hơn vậy.

Thế nhưng nghĩ tới Diệt Cùng Kỳ, Lâm Phàm coi như mình bạch rồi.

Nếu Diệt Cùng Kỳ không phạm sai lầm, chỉ sợ đã là tồn tại vô địch trong lứa đệ tử thiên kiều đời này.

- Vô Nhai huynh, Phong Tiểu Linh này tuy không bằng đệ tử thân truyền của ta, nhưng cũng thuộc hạng nhất nhì trong tông môn, chỉ sợ đệ tử kia của quý tông lại thua thôi.

Lương Dịch Sơ cười nói.

Vô Nhai nhìn thoáng qua tông chủ, thấy tông chủ vẫn ôn hòa bình tĩnh, không hề có chút biến đổi nào vì đệ tử Thánh Tông thua trận thì chỉ biết thở dài:

- Ai thua ai thắng còn chưa chắc đâu. Dịch Sơ huynh, cẩn thận lật thuyền trong mương đấy.

- Sao có thể chứ.

Lương Dịch Sơ khoát tay áo. Lấy tu vi của bọn họ, ai mạnh ai yếu vừa xem hiểu ngay.

. . . .

- Hận Thiên, người có mấy thành năm chắc có thể chiến thắng?

Lâm Phàm hỏi.

- Ba thành ạ!

Tông Hận Thiên do dự một chút, cuối cùng báo ra con số lớn nhất.

Tông Hận Thiên không phải người khiếm tốn, nếu có thể thắng, tự nhiên là không lo lắng như vậy. Nhưng mấu chốt là hẳn lại không nắm chắc.

- Bản sư thúc có thể khiến người thắng, nhưng phải chịu khổ một chút.

Tuy Lâm Phàm nhận trọng trách chính, nhưng cũng không thể để thua liên tiếp được. Bất kể thế nào cũng phải có thể hòa.

- Sư thúc, chỉ cần có thể thắng, khổ gì sư đệ cũng có thể chịu.

Tông Hận Thiên kích động nhìn Lâm Phàm. Chỉ cần có thể thắng, cho dù khổ một chút đã sao.

Lâm Phàm nhìn về mặt kiên định của Tông Hận Thiên, cuối cùng gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay:

- Lại đây, các người mau vây lấy chúng ta.

Những đệ tử thiên kiều khác tuy không rõ Lâm sư thúc có ý gì, nhưng cũng theo lời mà vây tròn lấy Lâm Phàm và Tông Hận Thiên vào giữa, không để người ngoài nhìn thấy tình huống bên trong.

Lâm Phàm xé một góc áo rồi nhét vào miệng Tông Hận Thiên:

- Ngậm lấy, không được kêu.

Giờ khắc này Lâm Phàm chuẩn bị đại khai sát giới, ra tay cả với người mình.

"Liêu Đản Cước" có hai loại công hiệu. Loại thứ nhất là khiến đối phương lập tức mất đi sức chiến đấu, còn một loại khác đó là nếu lực không đủ sẽ khiến đối phương lâm vào trạng thái điên cuồng, phát huy ra thực lực vượt mức.

Chẳng qua là tuy có hai loại công hiệu khác nhau, nhưng cảm giác đau đớn thì lại giống nhau như đúc.

Tông Hận Thiên thấy Lâm sư thúc không có vẻ gì là nói giỡn thì cũng hít sâu một hơi, nhét miếng vải vào miệng, sau đó gật gật đầu, ý bảo Lâm sư thúc đến đi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nghiêm túc hẳn lên, hai mắt dừng chỗ dừng quần của Tông Hận Thiên.

Đại não lập tức vận chuyển, bắt đầu tính toán góc độ, lực sút v.v...

Tông Hận Thiên thấy thế thì hồi hộp đến độ đổ mồ hôi, không biết Lâm sư thúc chuẩn bị làm gì với mình.

- Được rồi, cắn chặt răng!

Ngay một khắc này, mắt Lâm Phàm lóe sáng, chân phải mang theo uy thế vô thượng giơ cao ra sau rồi sút một phát thật mạnh vào chỗ dừng quần của Tông Hận Thiên.

"Bốp...."

Một âm thanh trầm đục vang lên. Toàn thân Tông Hận Thiên run lên bần bật.

Khuôn mặt vốn hồng hào của Tông Hận Thiên tức thì biến thành đỏ bừng, gân xanh trên cổ nổi lên, tròng mắt dày đặc tơ máu, thậm chí hít thở đứt đoạn.

Tông Hận Thiên từ từ phun mảnh vải trong miệng ra, sau đó khép hai chân lại, cong người xuống, miệng há to, giống như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại đau đến độ không thốt nổi tiếng nào.

- Tốt, nhịn xuống, chịu đựng cơn đau này, xông lên trước, làm thịt đối phương.

Lâm Phàm biết Tông Hận Thiên giờ phút này khẳng định rất đau, nhưng nếu muốn thắng lợi, như vậy nhất định phải nhịn xuống.

- Mời hai vị lên sân đấu.

Trưởng lão đảm nhiệm chức trọng tài hô lớn nói.

Phong Tiểu Linh khẽ cười, tiêu sái bay lên đài. Mái tóc dài của hắn tung bay theo gió, khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt sáng ngời, tay khẽ phe phẩy chiếc quạt trắng.

Tư thế này, phong thái này, khiến vô số người phải mặt cảm.

Nữ đệ tử của Thánh Tông đương nhiên cổ vũ cho các sư huynh nhà mình, nhưng giờ nhìn thấy nam nhân như nam thần này thì đều không tự chủ được bị mê luyến.

- Thiếu niên tuấn tú thật.

Lữ Minh Dương ngồi ngay ngắn tại trên đài, không khỏi cảm thán nói.

Lương Dịch Sơ nghe thế thì cười cười:

- Đây là đệ tử có phong tư hàng đầu của bản tông, là bạn hữu lý tưởng của vô số nữ đệ tử, thực lực và dung mạo đều kiêm, thuộc loại đệ tử hoàn mỹ.

Thấy Lương Dịch Sơ đắc ý như vậy, thái thượng trưởng lão Vô Nhai trừng mắt liếc Lữ Minh Dương, đây không phải là nâng chí khí người khác, diệt uy phong của mình sao?

Lữ Minh Dương nhìn thấy ánh mắt của Vô Nhai sư huynh thì cũng biết lỗi cười trừ.

Mà lúc này, Tông Hận Thiên lên sàn.

Thế nhưng một màn làm người ta kinh ngạc lại phát sinh.

Tông Hận Thiên khép chặt hai chân, đi nhích dần lên đài, bộ dạng như người tiêu chảy đang nhịn, vô cùng buồn cười, làm mặt thái thượng trưởng lão Vô Nhai tối sầm lại.

Quá mất mặt, mặt mũi tông môn đều bị mất hết rồi.

- Vô Nhai huynh, đệ tử của quý tông lấy tư thế xuất tràng đặc biệt thật đấy, quả là ngàn năm khó gặp.

Lương Dịch Sơ cười lớn nói.

- Ha ha ha, tên kia có bệnh hay không vậy?

Đệ tử của Cửu Tiêu Tông cũng chỉ vào Tông Hận Thiên mà cười âm lên.

- Thánh Tông quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp a.

.....

Giờ phút này, Tông Hận Thiên cảm giác mình chỉ có khép hai chân lại mới có thể xoa dịu một chút thống khổ.

Tông Hận Thiên vẫn chưa rõ phương pháp của Lâm sư thúc có tác dụng gì, bởi vì ngoại trừ đau đớn ra, hắn không cảm thấy bất kỳ điều gì khác biệt.

Nhưng hắn tin tưởng sư thúc không lừa gạt mình.

Theo lời sư thúc, ngay một khắc hắn đứng thẳng lên, vùng trời này sẽ chỉ thuộc về một mình Tông Hận Thiên hắn...

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm các bộ đã Full trong khi chờ chap mới:

- [Võng Du] Tây Du Nhất Mộng

- [Đô Thị] Sử Thượng Đế Nhất Yêu

- [Võng Du] Tử Thần Chi Tiễn

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Tác Dụng Của Liêu Đản Cước

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Trên đài tử võ.

Hai vị đệ tử thiên kiêu, vốn mỗi người mỗi vẻ, nhưng hôm nay Tông Hận Thiên có bộ dáng như vậy thì lập tức bị tư thế oai hùng của Phong Tiểu Linh biến thành nhân vật phụ.

- Ở Cửu Tiêu Tông, ta có nghe qua tên của người, là một trong những đệ tử thiên kiêu mạnh nhất Thánh Tông đương đại.

Phong Tiểu Linh khen ngợi nói, thế nhưng lập tức đổi giọng:

- Có điều nghe danh không bằng gặp mặt, thật khiến người thất vọng cực kỳ. Người căn bản không xứng nổi danh cùng ta.

Phong Tiểu Linh thông dong phe phẩy cây quạt, hoàn toàn không để Tông Hận Thiên vào mắt, thậm chí ánh mắt cao ngạo còn lộ rõ vẻ xem thường.

Giờ phút này, Tông Hận Thiên rất muốn hung hăng nghiền áp đối phương, thế nhưng đau đớn chỗ đũng quần lại để hắn không thể mở miệng, bởi vì hắn sợ mình vừa lên tiếng sẽ không nhịn được mà ngất đi.

Biện pháp của Lâm sư thúc thật sự quá độc ác. Nếu để Tông Hận Thiên biết trước như thế, hắn tình nguyện thua chứ không muốn chịu đau như vậy.

- Tông sư huynh cố lênnnnn...

Bên dưới, các sư huynh đệ trong nhóm thiên kiêu tham gia thi đấu nhìn nhau một cái, sau đó cùng giơ cao nắm tay cổ vũ cho Tông Hận Thiên.

Bất kể thế nào, Tông Hận Thiên cũng là sư huynh của bọn họ. Dù hiện giờ mất hết mặt mũi, cũng hy vọng Tông sư huynh có thể thắng.

- Trận đấu bắt đầu...

Trọng tài nhìn thoáng qua Tông Hận Thiên, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đệ tử tông môn hôm nay làm sao cả vậy không biết.

Chẳng lẽ năm nay phải thảm bại?

- Vô Nhai huynh, ván này xem ra Cửu Tiêu Tông lại thắng rồi.

Lương Dịch Sơ nhìn tình huống trên đài, cười toe toét quay sang Vô Nhai, nói.

Vô Nhai không nói gì, ánh mắt dừng trên đài tỷ võ, cũng không biết phản bác ra sao.

Giờ khắc này, Phong Tiểu Linh xếp quạt lại, chỉ vào Tông Hận Thiên:

- Ra chiêu đi, ta sợ ta ra tay thì người không có một chút cơ hội múa may nào đâu.

Phong Tiểu Linh vừa dứt lời, các đệ tử Thánh Tông đã tức đến đỏ bừng mặt, cảm giận nghiến răng nghiến lợi.

- Kẻ này thật sự quá kiêu ngạo, còn tinh tướng hơn cả Tân Phong kia.

- Tuy không biết Tông sư huynh hôm nay bị sao, nhưng cũng không phải bọn hăn có thể xem thường như vậy.

- Tông sư huynh chính là một trong những thiên kiêu mạnh nhất của tông chúng ta, hãn dựa vào cái gì mà dám coi khinh Tông sư huynh như vậy chứ.

- Tông sư huynh cố lên, để cho đám người kia biết sự lợi hại của Thánh Tông chúng ta.

....

Tông Hận Thiên dùng đôi mắt tràn ngập tơ máu nhìn chăm chăm Phong Tiểu Linh. Hiện giờ ngoài đầu ra hãn không còn nghĩ được điều gì nữa. Tuy kẻ trước mắt rất hung hăng càn quấy, thế nhưng so sánh với chỗ đứng quần của mình thì chưa đáng để bận tâm.

- Ra tay đi, đừng lãng phí thời gian.

Phong Tiểu Linh chấp tay sau lưng, nhìn Tông Hận Thiên, khiêu khích.

- Đứng lên đi, nhanh giải quyết một chút, phần sau còn rất nhiều cuộc tranh tài.

Giờ phút này Lâm Phàm thúc giục nói.

Trong mắt Lâm Phàm, ngay một khắc Tông Hận Thiên bạo phát, Phong Tiểu Linh không thể là đối thủ.

Tuy hãn chưa bao giờ dùng Liêu Đản Cước “buff” cho người khác, thế nhưng hãn tin tưởng, sản phẩm của hệ thống nhất định đều là tinh phẩm.

- Đồng môn của người thật có ý tứ, biết người sẽ thua nên thúc giục nhanh chấm dứt kìa. Ta nghĩ người nên nhận thua đi, dù sao cũng không phải chuyện gì quá bất ngờ.

Phong Tiểu Linh cười nói.

- Người sai rồi...

Đúng lúc này, Tông Hận Thiên hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói.

- Hả?

Phong Tiểu Linh hơi đổi sắc.

Chỉ thấy Tông Hận Thiên run rẩy chậm rãi đứng thẳng, cũng hơi tách hai chân ra. Ngay khoảnh khắc này, khí huyết trong cơ thể Tông Hận Thiên bị dồn ép đến cực hạn, khiến hãn gầm rú ra thành tiếng.

- Aaaaaaa...

Mặt Tông Hận Thiên vặn vẹo đến dữ tợn, mắt đỏ quạch lên, khí thế tăng vọt rồi đạt tới đỉnh phong trong nháy mắt.

- Ta chịu không nổi, chiến...

Hãn quát lên, tu vi bạo phát ra toàn bộ, khiến cho các đệ tử tu vi thấp một chút bị chấn lùi ra sau vài bước.

Lâm Phàm kinh ngạc đến đờ đẫn mà nhìn một màn trên đài.

Hãn không nghĩ tới Liêu Đản Cước lại có hiệu quả buff mãnh liệt như vậy. Tông Hận Thiên hiện giờ so với lúc trước hoàn toàn là một trời một vực.

- Sao có thể chứ?

Trên đài cao, Lương Dịch Sơ biến sắc, có chút không dám tin nhìn phía dưới.

- Ô...

Vô Nhai vốn không có bao nhiêu hy vọng, giờ cũng phải ngạc nhiên kêu một tiếng. Hãn đã cảm nhận rõ ràng biến hóa trên người Tông Hận Thiên.

Cổ khí tức này còn mạnh hơn Tông Hận Thiên lúc thường ngày nhiều lắm.

- Tới đâyyyyyy....

Tông Hận Thiên rống lên, hai tay nắm thật chặt, muốn lập tức phát tiết cảm giác đau đớn kinh khủng nơi đũng quần qua quyền cước.

Phong Tiểu Linh cũng đã biến sắc, thậm chí muốn không chịu nổi khí tức cuồng bạo thổi quét tất cả từ trên người Tông Hận Thiên.

- Nhận một chưởng của ta.

Tông Hận Thiên đi tới từng bước, mỗi một bước đều mạnh mẽ đến độ rung chuyển cả mặt đất, tạo ra những âm thanh nặng nề.

Một chưởng bao trùm chân nguyên, mang theo lực cuồng bạo không thể ngăn cản đánh tới Phong Tiểu Linh.

Phong Tiểu Linh biến sắc, vận chuyển chân nguyên toàn thân:

- Cứng đối cứng, ta thích.

Phong Tiểu Linh đồng dạng đánh ra một chưởng, muốn so với Tông Hận Thiên xem ai mạnh hơn.

Lâm Phàm nhìn một màn này, cười khế:

- Thằng bại đã định, không cần xem nữa.

"Ầm..."

Trong một sát na, một tiếng nổ lớn vang lên. Hai luồng chân nguyên ngưng tụ thành cự chưởng va chạm lẫn nhau rồi nổ tung, khiến cát bụi bay mù mịt.

- Cũng không hơn gì cái này...

Phong Tiểu Linh cười lạnh một tiếng, thế nhưng chỉ tích tắc sau hẳn đã lần nữa biến sắc, không dám tin kinh hô:- Sao có thể như thế chứ?!

Giờ phút này, sắc mặt Tông Hận Thiên đỏ bừng, từng luồng khói trắng xì ra từ trên đỉnh đầu hẳn.

"Ầm..."

Tông Hận Thiên lại chém ra một chương vừa nhanh vừa mạnh. Phong Tiểu Linh giống như như điều đứt dây bắn ra xa rồi ngã xuống dưới đài.

Giờ khắc này toàn trường ồ lên.

Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông đưa mắt nhìn nhau, không dám tin sự thật trước mắt.

Trên đài, Lương Dịch Sơ đứng bật dậy, trợn mắt há hốc mồm, thậm chí muốn điên cuồng hét lên một tiếng: “không có khả năng”.

- Dịch Sơ huynh, ngại quá, bên ta thắng.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai đã từ kinh ngạc phản ứng lại, cười một tiếng, nói.

Yến tông chủ không nói gì, thế nhưng cũng khẽ cười nhẹ.

Mà các đệ tử đang quan chiến, giờ khắc này cũng điên cuồng hoan hô lên.

- Thắng... Thắng rồi...

- Ha ha, không ngờ thắng nhẹ nhàng như vậy.

- Tông sư huynh không hổ là Tông sư huynh. Gã kia vừa rồi rất hùng hổ, còn không phải bị sư huynh của chúng ta đập một chương bay ra ngoài.

Thậm chí cả một ít nữ đệ tử cũng lộ vẻ xem thường trên mặt, kẻ kia đẹp mã mà không dùng được, không nghĩ lại yếu như vậy.

- Trận thứ hai, đệ tử thiên kiều Thánh Tông Tông Hận Thiên thắng.

....

- Trở lại đi...

Tông Hận Thiên nhìn Phong Tiểu Linh, điên cuồng hét lên.

Hai chương vừa rồi hấn dồn toàn lực, khiến toàn thân mồ hôi đầm đìa, thế nhưng đánh xong lại cảm giác đau đơn giảm bớt cho nên muốn chiến tiếp.

Dưới đài, Phong Tiểu Linh gian nan đứng lên, vẻ mặt ngây ngốc nhìn Tông Hận Thiên. Đến bây giờ hấn vẫn chưa rõ cái gì phát sinh, tại sao mình lại bại dễ dàng như vậy...

Mà khi Phong Tiểu Linh chứng kiến ánh mắt của các đệ tử xung quanh thì khuôn mặt anh tuấn bất phàm nhất thời đỏ lên, cảm giác có chút mất mặt.

Tông Hận Thiên gầm rú trên đài một lúc, cuối cùng Lâm Phàm phải nhảy lên tóm hấn xuống.

....

- Tông sư huynh thật lợi hại.

Lâm Phàm cùng Tông Hận Thiên đi xuống thì lập tức được nhóm thiên kiều vây quanh chúc mừng. Tuy trận đầu bại, nhưng Tông sư huynh ở trận thứ hai đã mạnh mẽ nghiền áp, thắng trở về một ván, khiến lòng người phấn chấn.

Tông Hận Thiên ngồi về chỗ, đã hơi bình tĩnh lại, ánh mắt sùng bái nhìn Lâm Phàm:

- Tất cả chuyện này đều là công lao của Lâm sư thúc. Nếu không có Lâm sư thúc, ta chưa chắc đã là đối thủ của tên kia.

- Lâm sư thúc, kia rốt cuộc là bí kỹ gì vậy ạ?

Tông Hận Thiên nghi ngờ hỏi. Hắn còn chưa từng nghe qua có công pháp như vậy.

- Đây không phải là công pháp, chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi, cảm giác thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Rất đau, hiện tại sư diệt cảm giác giác toàn thân vô lực, giống như tinh khí thần đều bị vét sạch vậy.

Tông Hận Thiên nói.

Lâm Phàm nghe thế cũng có phỏng đoán đại khái trong lòng. Nhìn bộ dáng Tông Hận Thiên, hẳn là sau khi hết thời gian buff thì toàn thân sẽ mất sạch sức lực. Chỉ là không biết Liêu Đản Cước có hữu hiệu với chính bản thân mình không nữa?

Có điều ý tưởng này vừa nảy ra đã bị Lâm Phàm dập tắt. Cứ đùa, chính mình đá mình kiểu gì chứ, hơn nữa ca còn chưa điên!

- Các người thì sao? Có muốn thử một lần không?

Lâm Phàm nhìn sang các tiểu sư diệt xung quanh, cười hỏi.

Những đệ tử thiên kiều này vừa nghe thế thì lập tức xua tay.

- Sư thúc, không cần đâu ạ. Thẳng thua cũng không sao, cứ hết sức là tốt rồi.

- Đúng đúng, chỉ cần sư thúc giành được danh hiệu đệ nhất thiên kiều cuối cùng là đủ, bọn sư diệt làm hết sức đã là thành công rồi.

....

Đừng giỡn, bọn hăn nhìn rõ bộ dạng vừa rồi của Tông sư huynh, vẻ thống khổ lẫn thần sắc dữ tợn kia đều để lại một bóng ma thật sâu trong lòng bọn hăn.

Nhất là cái tư thế khép chân đi nhích nhích kia nữa, tuyệt đối không thể để mình giống vậy được, nếu không mặt mũi mất sạch, sau này tìm bạn gái thế nào đây?

Lâm Phàm bĩu môi liếc nhìn cả đám một cái. Hăn đang định thử nghiệm thêm vài lần nữa để phân tích hiệu quả, nhưng giờ xem ra không thể rồi.

....

Tiếp theo, thi đấu có thua có thắng, nhưng tổng thể thì do Cửu Tiêu Tông chiếm ưu thế.

Lâm Phàm cũng xuất tràng một lần, đương nhiên kết quả là hăn toàn thắng một cách dễ dàng.

Lâm Phàm vừa lên đài, tức thì phóng ra bức khí, chỉ riêng khí thể thôi đã hơn đối phương một bậc, khiến đối phương không có chút tâm tư phản kháng nào, hết thấy đều là nước chảy thành sông, không có bất cứ vấn đề gì.

Đến hiện tại, chỉ còn năm người tiếp tục quyết đấu.

Ba đệ tử của Cửu Tiêu Tông và hai đệ tử của Thánh Tông.

- Vô Nhai huynh, ta thấy phía các huynh khó mà thắng lắm đó.

Lương Dịch Sơ tạm vừa lòng với kết quả này, tuy rằng nó có chút chênh lệch so với chờ mong ban đầu.

Theo tính toán của hắn, quyết chiến cuối cùng đáng ra chỉ nên còn toàn là đệ tử của Cửu Tiêu Tông.

Chẳng qua nhìn tình huống trước mắt thì Cửu Tiêu Tông tất thắng rồi.

- Còn chưa nhất định đâu.

Vô Nhai mỉm cười nói nói.

- Vô Nhai huynh, nhìn đệ tử kia của huynh kia, hai chân run lên, cũng chỉ là nỏ mạnh hết đà, không tính cũng được. Vậy tức là ba đấu với một đó.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Ha ha...

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai không nói gì thêm, chỉ cười trừ đáp lễ đối phương.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Sáu Kiếm Bồi Tội

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Sư thúc, sư diệt không được rồi.

Tông Hận Thiên tiếc nuối nói.

Từ sau khi được “buff”, Tông Hận Thiên vẫn chưa khôi phục nổi khí lực, có thể đứng cũng đã là rất cố gắng rồi.

- Không có việc gì...

Lâm Phàm khoát tay áo, bình thản nói.

Tông Hận Thiên thấy sư thúc bình tĩnh như vậy thì trong lòng cũng ổn định lại. Xem Lâm sư thúc như vậy, nhất định là có nắm chắc thắng lợi.

Về phần có mình hay không, hẳn là đã không sao cả.

Giờ phút này Lâm Phàm nhìn ba đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông, trong lòng cũng thấy lúng túng. Lần này hổ to rồi.

Dựa theo thực lực của cả ba đệ tử này, một người hẳn cũng không đánh nổi.

Mặc dù hẳn cũng không thể bại vì không sợ nhận đòn, thế nhưng chẳng lẽ cứ đứng im cho đối phương đánh?

Đợi lát nữa nếu lên sân đấu mình nên làm cái gì bây giờ?

Giờ phút này, khán giả cũng xì xào bàn tán. Ai nấy đều nhìn ra Thánh Tông đang rất bất lợi.

- Mọi người nói kết quả sẽ thế nào?

- Không biết, ba gã đệ tử Cửu Tiêu Tông kia đều rất mạnh.

- Ủm, mà Tông sư huynh lại giống như kiệt sức rồi, chỉ còn một mình Lâm sư thúc chống đỡ, tình huống có vẻ không ổn.

- Đúng rồi, các người có biết Lâm sư thúc tu vi thế nào không?

Một gã đệ tử tò mò hỏi.

- Ấc... Không biết...

....

Lâm Phàm biết mình nhất định phải nghĩ ra một cách nào đó, tuyệt đối không thể đối cứng với cả ba gã này.

Nhất định phải tìm cách để chỉ phải đánh với Tân Phong, lúc ấy may ra còn có cửa.

Lâm Phàm tiến lên một bước, khẽ ngẩng đầu:

- Tân Phong, chúng ta đều là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất, cũng đừng có lãng phí thời gian nữa, hai chúng ta lên sân đấu đánh một trận luôn đi?

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, căm giận đáp:

- Được!

Lâm Phàm nói như vậy, đệ tử Cửu Tiêu Tông không ai có câu oán hận nào. Đúng như lời Lâm Phàm, Tân Phong chính là thiên kiêu mạnh

nhất của Cửu Tiêu Tông, không ai dám phản bác chuyện này.

Tiếp tục lãng phí thời gian, không bằng lập tức để hai người bọn họ quyết đấu thắng thua.

- Vô Nhai huynh, đệ tử này của huynh cũng thông minh đấy, biết tính cách đồ đệ ta mà gài. Nhưng đây chẳng qua là khôn vặt thôi, lát nữa cũng vẫn sẽ thua.

Lương Dịch Sơ nói.

- Vậy huynh cho rằng đấu bình thường tiếp kết quả sẽ thế nào? Còn có gì khác sao? Như thế không phải lãng phí thời gian?

Vô Nhai nói.

....

Giờ phút này Lâm Phàm và Tân Phong đứng đối diện nhau ở trên đài tỷ võ, nhìn chăm chăm lên đối phương.

- Việc hôm qua là do ta quá sơ suất, hôm nay người đừng hòng thực hiện được.

Tân Phong vẫn luôn canh cánh chuyện hôm qua trong lòng, cũng nhớ rõ viên gạch kia rất cổ quái, bởi vậy lần này hẳn tuyệt đối sẽ không để đối phương có cơ hội tiến lại gần mình.

- Ài, Phong huynh, việc hôm qua cũng là do ta quá đáng. Sau khi trở về, ta cũng đã tự kiểm điểm mình thật nhiều, xin lỗi huynh.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nói.

- Hừ, nhiều lời vô ích, đệ tử thiên kiêu mạnh nhất nhất định là Tân Phong ta.

Tân Phong quát lớn.

Lâm Phàm thấy ánh mắt thề không bỏ qua của Tân Phong thì lập tức vận chuyển đại não, nhanh chóng nghĩ cách.

Giờ khắc này, trận chiến thiên kiều mạnh nhất cuối cùng rốt cuộc bắt đầu.

Vô số đệ tử ngừng cả hô hấp, nhìn không chớp mắt lên đài tỷ võ.

Trên đó là hai vị phong tư trác tuyệt, đại biểu cho đệ tử thiên kiều mạnh nhất của hai tông.

Một trận chiến này tới cùng như thế nào? Ai thua ai thắng, bọn họ đều chờ mong vạn phần.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy không khí tại hiện trường đã trở nên áp lực vô cùng. Trên đài tỷ võ phảng phất có hai tia sét đang va chạm lẫn nhau, phát ra khí tức làm lòng người kinh hãi.

Lương Dịch Sơ và Vô Nhai liếc nhau rồi cùng cười, không hề có cảnh tượng tranh cãi lúc trước, phảng phất như là đang chờ mong cái gì đó.

- Dịch Sơ huynh, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng là trên đài tỷ võ nhỉ?

Vô Nhai cười hỏi.

- Đúng vậy. Nháy mắt một cái đã một trăm năm, thời gian trôi nhanh thật. Thế nhưng cảnh tượng lúc đó ta vẫn còn nhớ như in. Lúc ấy huynh bị ta đánh đến phát khóc, cứ nhớ lại là lại thấy buồn cười.

Lương Dịch Sơ nhớ lại chuyện cũ nói.

- Cũng một trăm năm rồi mà tính xấu của huynh vẫn không đổi, lúc ấy ai đánh khóc ai chắc không cần ta nói đi.

Vô Nhai liếc mắt một cái, tỏ vẻ có chút bất đắc dĩ.

- Vô Nhai huynh, huynh đừng có già lão hồ đồ. Nếu năm đó không có Yến tông chủ thì ngôi thiên kiêu mạnh nhất đã thuộc về ta rồi.

Lương Dịch Sơ nói.

- Được rồi, không tranh luận với huynh nữa. Lần này Cửu Tiêu Tông của huynh nhất định phải thua.

- Nói cứ như thật.

....

Giờ phút này, trên đài tỷ võ.

- Ài...

Lâm Phàm thở dài một tiếng.

- Phong huynh, Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông là bạn tốt của nhau, hai người chúng ta chớ phá hủy quan hệ này. Có điều một trận chiến này là không thể tránh, cho nên xin mời huynh ra chiêu.

- Hừ.

Tân Phong hừ lạnh một tiếng, toàn thân khí thế tăng vọt, từng đạo kiếm ý ngưng tụ thành sáu thanh trường kiếm chói lọi, sắc bén vô cùng, toát ra uy thế vô thượng mà trôi nổi phía sau hắn.

Lâm Phàm tiến lên từng bước, hồ hững nói:

- Đến đây đi...

Hiện giờ Lâm Phàm mới là cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn, chiến lực cao nhất đại khái khoảng Nhập Thần đỉnh, làm sao đánh nổi Tân Phong là Tiểu Thiên Vị cao giai chứ.

Thế nhưng có đôi khi thực lực không phải tất cả, mà mấu chốt là ở đầu óc.

- Ta sẽ không lấy tính mệnh của người.

Tân Phong lạnh lùng nói, ngón tay vung lên, một thanh trường kiếm từ kiếm ý ngưng tụ ở phía sau hắt phóng ra, rít gió mà đâm tới Lâm Phàm.

- Dịch Sơ huynh, ngộ tính đệ tử thân truyền này của huynh thuộc hàng đầu đấy, không ngờ đã tu luyện Thương Thiên Kiếm tới cảnh giới Hư Không Kiếm.

Vô Nhai cảm thán nói.

Lương Dịch Sơ cười cười:

- Đương nhiên, nhưng vẫn phải tôi luyện thêm. Cảnh giới đủ, còn ý cảnh vẫn kém một chút.

Thanh trường kiếm kia vẽ ra một luồng sáng tuyệt đẹp trong hư không, khí thế lăng lệ đến độ các đệ tử đang quan sát dưới đài cũng có thể cảm nhận được kiếm ý mãnh liệt trong đó.

- Lâm sư thúc làm sao vậy? Tại sao vẫn không nhúc nhích?

Các đệ tử thấy Lâm Phàm vẫn đứng im thì kinh hô lên.

Thương Thiên Kiếm là kiếm pháp mà Lương Dịch Sơ thu được từ một di tích thượng cổ, lấy số chín làm cực hạn, tu luyện tới cảnh giới cao nhất sẽ có thể cô đọng thành chín thanh trường kiếm trong hư không.

Hiện giờ Tân Phong cô đọng sáu thanh trường kiếm, đã đạt tới cảnh giới Hư Không Kiếm.

Mà lúc này trường kiếm ngưng tụ thành kiếm ý kia đã bay sát tới ngực Lâm Phàm, nhưng Lâm Phàm lại vẫn không nhúc nhích.

Ngay tích tắc kiếm chạm trúng, Lâm Phàm không nghe tiếng hệ thống nhắc nhở exp tăng lên, trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng đang ở

thời khắc mấu chốt, hãn cũng không có thì giờ tiếc nuối lâu, lập tức giả vờ lùi thân về sau rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Giờ khắc này tất cả mọi người đại ra.

Không một ai dám tin, Lâm Phàm lại cứng rắn đỡ lấy một kích này.

Yến tông chủ và Vô Nhai cũng phải đổi sắc mặt.

- Vì sao ngươi không đỡ?

Tân Phong phần nộ quát.

- Chẳng lẽ ngươi lại muốn nhục nhã ta?

Lâm Phàm lau máu tươi vương ở khóe miệng, đứng thẳng người dậy:

- Việc hôm qua, ta nhận một kiếm để tạ tội với huynh.

Tân Phong nghe thế, vẻ kinh ngạc hiện trên khuôn mặt lạnh băng:

- Ngươi...

Hãn thật không ngờ đối phương lại vì muốn xin lỗi mình mà cứng rắn chịu một kiếm của mình...

- Phong huynh, còn có năm kiếm, đến đây đi.

Lâm Phàm ngẩng đầu, thần sắc nghiêm túc nói.

Vẻ mặt vô hồi kia làm cho các đệ tử đang quan chiến không khỏi động dung.

Mà nét mặt của các đệ tử thiên kiêu Cửu Tiêu Tông cũng phát sinh biến hóa. Bọn họ không nghĩ gã mà bọn họ ghét nhất lại có hào khí ngất trời như thế.

Giờ phút này Tân Phong cũng có chút động dung, nhưng vừa nhớ tới binh khí theo mình bao nhiêu lâu bị người này hủy diệt thì lại bốc lên lửa giận.

- Hừ, ta khuyên người tốt nhất đánh trả, nếu không chết cũng đừng trách ta.

Tân Phong lạnh lùng nói.

- Sư thúc, đánh lại đi.

Tông Hận Thiên hô lớn.

- Sư thúc, đánh trả đi...

Các đệ tử Thánh Tông cũng hô to lên.

- Người nghe thấy đồng môn của người khuyên gì chưa. Tốt nhất là người nghe theo bọn hăn, một kiếm vừa rồi là kiếm yếu nhất...

Tân Phong nói.

Lâm Phàm đứng im tại chỗ, lắc lắc đầu:

- Sáu kiếm là sáu kiếm, ta bất cần hủy mất binh khí của Phong huynh nên luôn áy náy trong lòng, nhất định phải nhận sáu kiếm để bồi tội. Cho dù ta có chết thì cũng là gây tội phải chịu tội.

....

- Yến tông chủ, Vô Nhai huynh, hai người xem...

Lương Dịch Sơ có chút khó xử nói.

- Đồ đệ của ta tuy mới luyện tới cảnh giới Hư Không Kiếm, nhưng càng về sau thế kiếm lại càng mạnh, lấy thân thể ngạnh kháng, chỉ sợ...

Hắn chưa nói hết câu, kiếm thứ hai mang kiếm ý còn mãnh liệt hơn kiếm thứ nhất đã phá không mà ra.

- Phụtttttt...

Giờ khắc này, Lâm Phàm lại ngã xuống đất, máu tươi phun lên đầy trời.

- Kiếm thứ ba...

Lâm Phàm lại đứng lên, tiến về phía trước, đối diện với Tân Phong.

- Phong huynh, huynh không cần lưu thủ. Ta biết trong lòng huynh có hận ý với ta, cứ việc phát tiết ra đi, ta có thể thừa nhận.

Vừa dứt câu, Lâm Phàm lại phun ra thêm một ngụm máu tươi nữa.

- Sư thúc...

Các đệ tử Thánh Tông sốt ruột kêu lên.

Đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông cũng nhìn nhau, trong mắt cùng lóe lên vẻ khiếp sợ thật sâu.

Người này là chân hán tử...

Dần dần, thái độ của bọn họ với Lâm Phàm đã thay đổi.

Đây là một người đáng để được tôn kính.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Kết Quả Cuối Cùng

Dịch & biên: †Ares†

oOo

- Người thật sự không sợ chết sao?

Tân Phong hỏi.

Hắn từng có cảm giác thấy được đồng đạo khi gặp Lâm Phàm, thậm chí còn muốn kết giao. Nhưng chuyện sau đó để hắn phần nộ cho tới tận bây giờ.

Có điều tình huống hiện tại lại làm hắn do dự.

Lâm Phàm lau vết máu trên khóe miệng:

- Phong huynh, đến đây đi, kiếm thứ ba.

- Người...

Tân Phong thấy đối phương như vậy thì trong lòng bắt đầu dao động.

Nhìn biểu cảm coi thường cái chết trên mặt đối phương, Tân Phong cảm giác mình không nên hạ thủ, bằng không sẽ hối hận suốt đời.

Giờ phút này, trên đài cao.

Vô Nhai và Yến tông chủ truyền âm nói chuyện.

- Tông chủ, sao đệ cứ cảm thấy chuyện này có vấn đề nhỉ?

Vô Nhai nhìn tình huống trên đài, cảm thấy không đúng lắm. Từ khi bọn họ thu nhận tiểu tử Lâm Phàm này thì đã luôn âm thầm quan sát.

Cuối cùng đưa một kết luận, đó là:

Gian manh, xảo trá, thích trang bức v.v...

Tất cả đều là tính từ xấu, không chỉ có thần thần bí bí, hơn nữa còn rất hèn mọn.

Đối với kiểu người coi trọng mạng nhỏ này thì làm sao có thể có vẻ mặt thấy chết không sờn được chứ?

- Chiến thuật quyết định hết thảy, chờ đợi kết quả đi.

Mặt Yến tông chủ không đổi sắc, truyền âm qua.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai gật gật đầu, không nói gì thêm.

Lữ Minh Dương không biết tình huống của Lâm Phàm, thấy tông chủ và Vô Nhai sư huynh đều không nóng vội thì chỉ biết nghi hoặc trong lòng.

Giờ khắc này, Lâm Phàm tiến lên từng bước:

- Kiểm thứ ba, đến đi, chớ để ta áy náy cả đời. Suốt ba ngàn năm nay, Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông luôn hỗ trợ ủng hộ lẫn nhau, đừng để tới đời này, vì hai người chúng ta sinh lòng khúc mắc mà hai tông chặt đứt quan hệ, như thế Lâm Phàm ta sẽ là tội nhân của tông môn...

Lâm Phàm gầm lên lạc cả giọng, khiến thiên địa như cũng bị cảm nhiễm, bầu trời đang trong xanh lại dần nổi lên một chút mây đen.

Vẻ mặt của đệ tử Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông cũng kịch liệt biến đổi sau khi nghe hết mấy lời này.

Đúng vậy, suốt ba ngàn năm nay, Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông vẫn luôn thân thiết như người nhà.

Đệ tử thiên kiêu Cửu Tiêu Tông nhìn về phía đệ tử Thánh Tông. Kể từ lúc tới đây, bọn hắn luôn có chút khinh thường với Thánh Tông.

Mà mấy lời của Lâm Phàm lại giống như sấm sét rền vang đánh vào lòng bọn hắn, để bọn hắn cảm thấy áy náy thật sâu.

Tông Hận Thiên và Phong Tiểu Linh đứng từ xa nhìn nhau, tiếp đến yên lặng cúi đầu, cuối cùng ngẩng lên, mặt mang vẻ tươi cười.

Ở một khắc này, giống như tất cả khúc mắc lúc trước đều đã tan thành mây khói.

- Thánh Tông, Lâm Phàm, ta đã ghi tạc trong lòng.

- Ta cũng vậy, Thánh Tông là minh hữu của Cửu Tiêu Tông chúng ta, mà người này, ta nhất định sẽ đem đại danh của hắn truyền khắp toàn bộ Cửu Tiêu Tông, để cho các sư huynh đệ biết, ở Thánh Tông có một người như vậy.

- Ta hy vọng Tân Phong sư huynh sẽ không xuất kiếm.

- Không, người không hiểu, một kiếm này nhất định ra, bởi vì Tân Phong sư huynh còn lưu tâm tới người này hơn cả chúng ta.

....

- Vô Nhai huynh, nếu không lần này coi như xong đi.

Lương Dịch Sơ lúc này nói.

- Dịch Sơ huynh, huynh không để ý tới danh hiệu đệ nhất nữa sao?

Vô Nhai cười khẽ nói.

Lương Dịch Sơ lắc lắc đầu:

- Vô Nhai huynh, huynh tự hiểu được, cần gì phải hỏi ta. Cuộc chiến thiên kiêu mạnh nhất là do các lão tổ muốn giữ vững quan hệ của hai

tông mà lập thành, ai được thứ nhất có quan trọng gì đâu. Nhất là ta không muốn đệ tử này của Thánh Tông chết yếu tại đây, như thế là một tổn thất lớn với cả Thánh Tông lẫn Cửu Tiêu Tông.

- Thậm chí, đó sẽ còn là một cánh cửa ngăn trở vĩnh viễn với đồ đệ của ta.

Vô Nhai nhìn dài tỷ võ, than nhẹ một tiếng:

- Dịch Sơ huynh, chuyện cho tới bây giờ, tốt nhất là không nên ngăn cản. Không ra một kiếm này thì đồ đệ của huynh càng không qua được cánh cửa đóng. Tỷ như năm đó, nếu không phải là ta đánh huynh khóc thì chúng ta có thể như hiện nay sao?

Lương Dịch Sơ cũng cảm khái, thế nhưng đột nhiên phát hiện lời kia có chỗ không đúng, bèn hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý tới Vô Nhai nữa:

- Tùy huynh, nếu người chết thì huynh đừng có khóc.

....

- Đến đi...

Lâm Phàm quát lên.

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, thân mình khẽ run lên:

- Tốt, bất kể như thế nào, Tân Phong ta cũng nhận người là bằng hữu.

- Kiếm thứ ba, bắt đầu từ hôm nay, sẽ gọi là Mạc Nghịch Kiếm.

(Mạc nghịch: tri kỷ, tâm đầu ý hợp)

Giờ khắc này, kiếm quang chiếu rọi hư không. Tân Phong khẽ động, cánh tay nắm chặt lấy trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý tên Mạc Nghịch, nhắm phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, khước miệng khẽ nở một nụ cười.

Một kiếm này phát ra hào quang rực rỡ hơn cả hai kiếm trước gộp lại, thậm chí hai thanh trường kiếm bằng kiếm ý còn sau lưng Tân Phong cũng bắt đầu bị Mạch Nghịch Kiếm ảnh hưởng mà chấn động lên.

Tiếp đến, chúng hóa thành hai luồng sáng, dũng mãnh nhập vào kiếm thứ ba này.

Lương Dịch Sơ đứng bật dậy, thần sắc lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Đây là đột phá.

Độ tử của hai tông cũng hồi hộp tới đứng cả lên, trong mắt ai cũng mang theo vẻ lo lắng.

Nhất định đừng xảy ra chuyện gì!

Lâm Phàm hơi đổi sắc, hắn cũng phát hiện Tân Phong đột phá.

Kiếm thứ ba này giống như sinh biến hóa, khí thế còn cường đại hơn lúc trước.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Phàm lại không hề cảm thấy hoảng hốt. Ngay khoảnh khắc kiếm thứ ba chạm tới ngực Lâm Phàm, lại cũng không có cảnh tượng máu chảy người bay, mà kiếm thứ ba lại chột nố tung rồi tan biến.

- Mạch Nghịch Kiếm, không tổn thương bằng hữu tri kỷ.

Tân Phong đặt bàn tay lên vai Lâm Phàm, nở một nụ cười chân thành nhất từ khi sinh ra tới nay.

Lâm Phàm cũng cười, đồng dạng đặt tay lên vai Tân Phong.

- Phong huynh.

- Lâm huynh...

Hai người đứng đối diện nhau, cất tiếng gọi rồi cùng bật cười ha hả.

- Phong huynh, hôm nay có thể quen được bằng hữu như huynh chính là may mắn của Lâm Phàm ta. Cuộc chiến thiên kiêu mạnh nhất này tuy chỉ là một lần thi đấu nhỏ, nhưng muốn nó tiếp tục truyền tới đời sau thì nhất định phải có một người xếp thứ nhất. Bởi vậy, ta xin nhận thua, danh hiệu đệ nhất lần này do Phong huynh đảm nhận.

Lâm Phàm chân thành nói.

- Không, Lâm huynh, huynh không cần rời khỏi. Tân Phong ta không có bằng hữu, hôm nay có thể quen được một tri kỷ như huynh đã là quá đủ, còn ai thứ nhất không quan trọng nữa. Ta xin lui.

Tân Phong ngăn Lâm Phàm lại, nói.

- Không được... Ta lui mới đúng.

Lâm Phàm nói.

- Lâm huynh, ta lui, huynh đừng tranh với ta, nếu không tức là huynh không muốn nhận người bằng hữu này.

Tân Phong nói.

- Phong huynh...

Lâm Phàm định nói thêm gì đó, thế nhưng Tân Phong lại đã quyết đoán nhảy xuống võ đài.

Cuối cùng chỉ để lại một mình Lâm Phàm đứng trên đài.

- Cuộc chiến thiên kiêu mạnh nhất lần thứ 1000, người thắng sau cùng là Thánh Tông Lâm Phàm.

Vị trưởng lão đảm nhiệm chức trọng tại tóm lấy cánh tay của Lâm Phàm, giơ lên cao rồi hô lớn.

- Thánh Tông vạn tuế.

- Cửu Tiêu Tông vạn tuế.

....

Các đệ tử của cả hai tông đồng loạt hô to lên. Giờ khắc này, không khí nơi đây chính thức đạt tới cao trào nhất.

Lâm Phàm nhìn Tân Phong, lại nhìn đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông.

"Bốp bốp bốp..."

Tân Phong và các đệ tử thiên kiêu Cửu Tiêu Tông đều đang nhiệt liệt mà vỗ tay để ủng hộ Lâm Phàm.

Lâm Phàm len lén lau khóe mắt, ngẩng đầu nhìn về bầu trời xa xăm.

Ngày hôm nay thật sự là một ngày tuyệt vời với hắn.

Không chỉ có chiếm được hạng đầu, còn khiến đối phương cam tâm tình nguyện vỗ tay cổ vũ mình, thậm chí lại đạt được một tình hữu nghị vô cùng trân quý.

Giờ khắc này, Lâm Phàm mới thật sự được trải nghiệm cái gọi là một mũi tên trúng ba con chim.

Trên đài cao.

- Vô Nhai huynh, sao ta cứ cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Lương Dịch Sơ xoa xoa cái đầu bóng, có chút nghi ngờ hỏi.

Vô Nhai cũng đang vỗ tay, nghe vậy cười cười:

- Không có, tất cả đều rất viên mãn, Thánh Tông đệ nhất.

Lương Dịch Sơ:

-....

Vốn là sau khi cuộc thi đấu chấm dứt thì đệ tử Cửu Tiêu Tông sẽ ra về ngay, nhưng lúc này mọi người đều vui vẻ và hưng phấn vô cùng, cho nên Lương Dịch Sơ quyết định ở lại thêm một đêm.

Đến hiện giờ Lương Dịch Sơ mới kịp phản ứng chuyện Cửu Tiêu Tông lại lần nữa thua Thánh Tông.

Tuy nói là ai xếp thứ nhất cũng không sao cả, nhưng liên tiếp hai lần đều bị Thánh Tông chiếm ghế trên cũng khó mà bàn giao được với tông môn khi trở về.

Bóng đêm lại bao phủ.

Vô Danh phong phi thường náo nhiệt, đệ tử thiên kiêu của Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông tụ họp cả nơi đây, ngồi quanh lửa trại mà cùng uống rượu, nướng thịt, chuyện trò.

- Hung thú này hẳn là Tuyết Vương Sư?

Lúc này Thái Chỉ Kiêu ôm Tuyết Vương Sư ngồi ở trong lòng Lâm Phàm. Tân Phong nhìn về phía Tuyết Vương Sư con rồi hỏi.

- Ủ, là một con Tuyết Vương Sư con, ta giữ lại cũng không có tác dụng gì nên để nó trở thành sủng thú cho tiểu đồ đệ, để cả hai trông nom lẫn nhau.

Lâm Phàm cười nói.

Trải qua cuộc chiến kia, hai người đã trở thành bằng hữu. Tuy mới biết nhau, thế nhưng không ảnh hưởng tới sự thân thiết.

- Đây là một quyển công pháp có tác dụng kích phát huyết mạch hưng thú mà ta lấy được từ trong một cấm địa. Dùng nó có lẽ sẽ khiến con Tuyết Vương Sư con này kích phát được huyết mạch thượng cổ đấy.

Tân Phong đưa một quyển công pháp cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười cười, cũng không khách khí mà cầm lấy:

- Chỉ Kiều, tạ ơn thúc thúc.

- Lâm huynh, ta mới hai mươi mấy tuổi, gọi như vậy nghe già quá.

Tân Phong hôm nay có lẽ cười còn nhiều hơn cả năm trong lúc thường, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo cũng hòa hoãn đi không ít.

Thái Chỉ Kiều chớp chớp mắt nhìn sư phụ:

- Sư phụ, vậy con kêu sư thúc nhé...

Thấy tiểu đồ đệ của mình thông minh như vậy, Lâm Phàm cười càng tươi:

- Được rồi, vậy kêu sư thúc đi.

Tân Phong nhìn Thái Chỉ Kiều rồi xoa đầu cô bé, mỉm cười nói:

- Đây là lần đầu tiên ta được người khác gọi là sư thúc đấy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Nơi Hung Sát

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lâm Phàm và Tân Phong cứ thế chuyện trò, như là đôi bạn thân thiết từ lâu lắm rồi vậy.

- Lâm huynh, đồ đệ này của huynh có thiên tư không cao lắm, sau này muốn có thành tựu thì sợ là phải ăn không ít khổ.

Tân Phong nói.

- Không sao, từ từ sẽ đến, chuyện sau này không ai nói chính xác được.

Lâm Phàm cười nói. Chỉ cần có chức nghiệp phụ dạy dỗ, hẳn tin tưởng có thể bồi dưỡng tiểu đồ đệ này trở thành tuyệt thế thiên kiêu.

- Lâm huynh, đây là Thương Thiên Kiếm. Công pháp này là sư phụ ta lấy được từ trong một di tích thượng cổ, không cần tư chất quá cao, có lẽ thích hợp với tiểu sư đệ.

Giờ phút này Tân Phong lấy ra một quyển sách ngọc, phía trên phủ kín chữ viết và hình vẽ.

- Phong huynh, cái này không thể được. Thương Thiên Kiếm là công pháp của Lương trưởng lão, huynh tặng cho đồ đệ của ta như thế thì không thích hợp lắm.

Lâm Phàm cũng kinh ngạc trước hành động của Tân Phong.

Hắn không ngờ Tân Phong lại lấy Thương Thiên Kiếm tặng cho tiểu đồ đệ của mình.

- Lâm huynh, nếu huynh thực sự coi ta là bằng hữu thì đừng nói một chữ không.

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, nói.

Lâm Phàm cuối cùng gật gật đầu, nhận lấy cuốn sách ngọc.

- Chỉ Kiêu, còn không mau tạ ơn sư thúc.

Lâm Phàm nói.

Thái Chỉ Kiêu cũng không biết sách ngọc kia là cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo sư phụ.

Ban đầu Lâm Phàm cũng không biết cuốn sách này có ý nghĩa thế nào, nhưng trong tích tắc chạm tới nó, hắn lập tức rõ ràng.

Thương Thiên Kiếm thuộc về công pháp Thiên giai cao cấp, hơn nữa không chỉ là một môn công pháp, còn là một môn tâm pháp, có giá trị còn cao hơn cả Vô Tướng Thiên Ma và Kiếm Ý.

Thương Thiên Kiếm có thể xem là tuyệt thế trân bảo, nếu bị truyền ra ngoài, có lẽ sẽ bị người khác tranh đoạt tới đầu rơi máu chảy, thế nhưng Tân Phong lại không chút do dự đem tặng, khiến Lâm Phàm không thể không bội phục.

- Lâm huynh, huynh cũng đừng nghĩ ta cao thượng như vậy. Thương Thiên Kiếm này là công pháp vô thượng, đương nhiên không thể tùy tiện cho người khác, nhưng ta thật sự coi huynh là bằng hữu.

Tân Phong nhẹ giọng nói.

- Đúng, chúng ta là bằng hữu.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó lấy từ túi chứa đồ ra mấy viên đan dược.

- Ta không có đồ gì quý giá, Đại Phàm Ca này là tác phẩm đỉnh cao của ta, mặc dù không có công hiệu kinh thiên gì, nhưng rất có tác dụng nếu dùng khi tâm cảnh không thông.

- Tốt.

Tân Phong cười, thu lấy đan dược.

....

Lương Dịch Sơ và Vô Nhai nhìn thấy các đệ tử nói chuyện với nhau thật vui vẻ thì cũng rất vui mừng.

- Vô Nhai huynh, tình cảnh như thế này không phải chúng ta luôn chờ mong sao.

Lương Dịch Sơ cười nói.

- Đúng thế.

Vô Nhai cũng cảm thán.

- Ài, cũng không biết chúng ta còn sống được bao nhiêu năm. Từ khi Huyền Hoàng giới chia làm hai cũng không ai đột phá lên cảnh giới cao hơn Đại Thiên Vị viên mãn nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ chết.

Lương Dịch Sơ cảm thán nói.

Ai lại không muốn bước lên con đường vĩnh hằng, thế nhưng hiện giờ Huyền Hoàng giới đã không có vĩnh hằng.

- Chúng ta dừng ở Đại Thiên Vị viên mãn đã thật lâu rồi, ta cũng vẫn luôn cùng tông chủ và các trưởng lão khác tìm kiếm chân tướng việc tại sao năm đó vị chí tôn kia phải chia Huyền Hoàng giới thành hai, đoạn tuyệt con đường vĩnh hằng...

- Vô Nhai huynh, quên đi, không nói mấy thứ này nữa. Hôm nay tâm tình không tồi, chúng ta cũng nhiều năm không có uống cùng nhau rồi, lần này xem ai ngã xuống đất trước.

Lương Dịch Sơ xoa tay nói.

- Được!

....

Hôm sau.

Ánh bình minh dâng lên, ngay trước lối vào Thánh Tông có một đám người đang đứng.

Lương Dịch Sơ vung tay, một chiếc chiến thuyền chui ra từ ống tay áo của hắn, sau đó càng lúc càng lớn, lẳng lẳng trôi nổi trong không khí.

- Lâm huynh, chúng ta phải về, về sau có cơ hội, chúng ta tái tụ.

Tân Phong đứng trước mặt Lâm Phàm nói.

- Được, một đường bình an, chậm nhất là ba năm chúng ta gặp lại. Ta chỉ sợ chưa đến ba năm ta đã tới thăm huynh ấy chứ.

Lâm Phàm cười nói.

- Sư thúc, hẹn gặp lại.

Thái Chỉ Kiêu đứng cạnh Lâm Phàm, vẫy tay tạm biệt Tân Phong.

Tân Phong xoa đầu Chỉ Kiêu, cuối cùng nhìn sang Lâm Phàm mà mỉm cười.

- Vô Nhai huynh, ba năm sau gặp ở Cửu Tiêu Tông.

Lương Dịch Sơ lưu luyến nói.

- Được.

Vô Nhai gật gật đầu.

....

- Lâm huynh, cáo từ.

Giờ khắc này Tân Phong ôm quyền nói, sau đó bay theo sau lão sư lên chiến thuyền.

Lâm Phàm nhìn chiến thuyền khổng lồ kia, vẫy vẫy tay.

....

Sau khi Cửu Tiêu Tông rời đi, Thánh Tông lại khôi phục bộ dáng ban đầu.

Lâm Phàm đạt được danh hiệu thiên kiêu mạnh nhất lần này, nhưng cũng không có đãi ngộ đặc biệt nào cả, khiến hắn thầm dấm ngực kêu than mãi. Còn may lần này kết được một bằng hữu rất không tệ là Tân Phong. Trong phòng.

Lâm Phàm chuẩn bị học hai môn công pháp Tân Phong tặng rồi truyền lại cho tiểu đồ đệ của mình.

"Đinh, phát hiện công pháp Thiên giai cao cấp Thương Thiên Kiếm, học tập hay không?"

- Học tập.

"Đinh, chúc mừng học được Thương Thiên Kiếm, cấp bậc 1."

Lâm Phàm ngưng thần, không khí xung quanh chợt phát sinh dao động, xuất hiện những gợn khí như gợn sóng nước.

- Kiếm ý...

Đây là kiếm ý của Thương Thiên Kiếm. Lâm Phàm có thể cảm nhận được cỗ uy thế này, đồng thời cảm thụ được công pháp Kiếm Ý của mình cũng phát sinh biến hóa, giống như là bị kiếm ý của Thương Thiên Kiếm hấp dẫn.

Ừ ừ...

Ngay một khắc này, một thanh trường kiếm do kiếm ý ngưng tụ thành lẳng lẳng trôi nổi sau lưng Lâm Phàm.

Lâm Phàm thử một chút, vung ngón tay về trước, thanh trường kiếm này lập tức phóng theo hướng hăn muốn.

Tiếp đến, hăn gọi trường kiếm về, sau đó nắm trong tay, có cảm giác thật quái dị.

Thanh trường kiếm hình thành từ kiếm ý này lại giống như thực thể, có thể nắm lấy, nhưng không có chút sức nặng nào, đồng thời tỏa ra kiếm ý nhàn nhạt.

Lâm Phàm có ý tưởng muốn dung hợp Thương Thiên Kiếm với công pháp Kiếm Ý, thế nhưng nghĩ một lúc, cảm thấy chưa thăm dò rõ ràng, Lâm Phàm cũng không dám mạo hiểm.

Về quyền công pháp còn lại, Lâm Phàm cảm thấy nó không có chỗ lợi nào với mình, bởi tác dụng duy nhất của nó là kích phát huyết mạch của hung thú, nhưng cũng không nói rõ kích tới giới hạn nào.

Khi Lâm Phàm đi từ trong nhà ra, nhìn ngắm vầng mặt trời đỏ rực đang dần lặn khuất cuối chân trời thì trong lòng có ý tưởng mới.

Có lẽ cũng đã tới thời điểm đi ra ngoài một chuyến. Tình huống hiện giờ, tăng tu vi của bản thân là quan trọng nhất, mà cách nhanh nhất chính là ra ngoài giết quái.

....

Mấy ngày sau.

Trên vùng trời cách Thánh Tông tới cả ngàn dặm, một chiếc chiến thuyền khổng lồ đang ngược gió len lỏi qua những đám mây.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông đã chạy được nửa lộ trình, chỉ mấy ngày nữa là về đến Cửu Tiêu Tông.

- Phong nhi, con tặng Thương Thiên Kiếm cho tiểu tử đó sao?

Lương Dịch Sơ nhìn đồ đệ của mình, trong lòng cảm giác là lạ, không tin nổi là đồ đệ từ nhỏ đã ở cùng mình lại có lúc hòa nhã như lần này.

- Vâng thưa lão sư. Con không được sự đồng ý của người đã tặng Thương Thiên Kiếm cho hắn, kính xin lão sư nguôi giận.

Tân Phong cúi đầu nói.

- Không sao, công pháp mà thôi, cho cũng tốt.

Lương Dịch Sơ khoát tay áo, cũng không còn để ý. Chẳng qua càng tới gần địa bàn của Cửu Tiêu Tông thì Lương Dịch Sơ càng có chút rối.

Lần này trở về, mình nên nói thế nào đây?

Vốn chuyến đi này mang theo niềm hy vọng của toàn bộ tông môn là sẽ xếp trên Thánh Tông, giành vị trí thiên kiêu mạnh nhất, nhưng giờ lại thua, hơn nữa thua còn tâm phục khẩu phục, quả thật trở về không biết làm sao mới tốt.

Đang ngẫm nghĩ, Lương Dịch Sơ chợt biến sắc, phất tay một cái khiến chiến thuyền ngừng lại.

- Lão sư, sao vậy ạ?

Tân Phong thấy mặt lão sư nghiêm lại thì nghi ngờ hỏi.

- Nơi này có vấn đề.

Lương Dịch Sơ lập tức đi tới cạnh thuyền, sau đó ngưng thần nhìn xuyên qua tầng tầng mây trắng xuống bên dưới.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông thấy thế thì cũng rất tò mò, cùng tiến về bên mạn thuyền để nhìn theo hướng Lương trưởng lão.

- Hung sát khí thật nồng đậm.

Ban nãy chiến thuyền đang chạy thì không cảm giác gì, nhưng giờ bọn họ lập tức cảm nhận được một luồng khí hung ác lảng lệ từ mặt đất bốc lên, tràn ngập cả một khoảng trời.

- Lạ thật, sao lúc đi lại không thấy thế này?

Lương Dịch Sơ rất là nghi hoặc.

- Các người ở chỗ này chờ ta, ta đi xuống xem một chút.

Lương Dịch Sơ nói xong bèn phóng người ra ngoài thuyền rồi dần dần hạ xuống.

Càng đến gần mặt đất, sắc mặt Lương Dịch Sơ càng ngưng trọng.

Luồng khí hung sát này thật sự là quá nồng, thậm chí muốn hóa thành thể lỏng.

- Đây là một thôn trang...

Lương Dịch Sơ vừa đặt chân lên mặt đất thì lập tức cảnh giác đề phòng.

Mặt đất vốn phải màu khô vàng, hiện giờ lại đen như mực, giống như là tới từ địa ngục.

Lương Dịch Sơ theo cổ khí tức kia mà đi, tới khi đến được chỗ phát ra nó thì mặt sùng sốt.

Một cái hố to, sâu không thấy đáy vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi đây, từng luồng khí đen bốc lên mãnh liệt từ miệng hố.

Lương Dịch Sơ phất tay, một cơn gió thổi tới làm những luồng khí đen kia tán đi. Thế nhưng chỉ tích tắc sau, khí đen từ trong hố bốc ra càng thêm mãnh liệt, lại bao phủ toàn bộ thôn trang.

- Hừ, thật muốn nhìn, tới cùng là vật gì, dám ở chỗ này hại người vô tội.

Lương Dịch Sơ hừ lạnh một tiếng, tiến vào trong hố sâu kia.

Lương Dịch Sơ có tu vi Đại Thiên Vị viên mãn, ở Đông Linh châu đã nằm trong top đỉnh, không sợ bất kỳ nguy hiểm nào.

Theo tiến vào, vẻ mặt của Lương Dịch Sơ càng ngày càng ngưng trọng. Càng đi xuống, hung sát khí càng nồng đậm, thậm chí còn hình thành trở ngại, ngăn cản bất luận kẻ nào tiến vào.

Tới khi chạm tới đáy hố, Lương Dịch Sơ cẩn thận đánh giá nơi này. Nơi đây giống như là một cái lăng mộ, âm trầm khủng bố.

- Đây rốt cuộc là nơi nào?

Lương Dịch Sơ giờ phút này rất là nghi hoặc.

Lương Dịch Sơ nhìn chung quanh, tất cả đều là vách núi thẳng đứng đen kịt. Hắn có thể tự tin nói mình biết tất cả các nơi hiểm địa ở Đông Linh châu, thế nhưng lại chưa từng biết tới có chỗ nào giống thế này.

- Khắc khắc...

Vừa lúc đó, một tràng tiếng cười âm trầm truyền tới từ bốn phương tám hướng.

- Xuất hiện đi.

Lương Dịch Sơ hử lạnh một tiếng, toàn thân hiện ra kim quang, chiếu rọi toàn bộ không gian trong lăng mộ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Phản Huyết

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Ngay một khắc lẳng mộ sáng lên, giọng nói âm trầm lạnh như băng kia lại truyền đến, như là âm thanh của ác ma, làm cho người ta run như cây sậy.

- Nhân loại yếu ớt...

Một bàn tay toàn móng vuốt sắc nhọn không biết từ đâu mà đến, xuyên thấu tầng tầng hư không, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Lương Dịch Sơ.

- Chém...

Trong một sát na, Lương Dịch Sơ kịp bộc phát khí tức, va chạm khiến cả thân hình hắn cùng bàn tay kia đều lùi về sau, sau đó đứng vững lại, cảnh giác xung quanh.

Một trào này vô thanh vô tức, làm cho Lương Dịch Sơ cực kỳ hoảng sợ. Hắn có cảnh giới Đại Thiên Vị viên mãn, xem như đỉnh cao của thời đại này, thế nhưng nếu vừa rồi không phải phản ứng nhanh thì chỉ sợ là “xong” rồi.

Chợt khói đen từ bốn phương tám hướng tụ lại rồi hợp thành một thân ảnh phía trước Lương Dịch Sơ.

Thân ảnh ấy không rõ khuôn mặt, nhưng cao lớn dị thường, tản ra một cỗ khí tức kinh khủng bao trùm lấy cả lăng mộ.

- Người rốt cuộc là ai?

Lương Dịch Sơ quát lên. Hắn chưa từng thấy quái vật nào như thế này.

- Không còn sớm nữa, thân thể của người ta muốn rồi.

Ngay một khắc này, giọng âm u của bóng đen kia lại truyền đến, một cỗ khí thể không thể ngăn cản mãnh liệt ập tới.

- Không tốt...

Lương Dịch Sơ kinh hãi biến sắc.

Cái bóng đen này tạo cho hắn áp lực quá lớn.

- Tà ma như người, ngày hôm nay phải chết.

Lương Dịch Sơ tuy không biết đây là vật gì, nhưng lại biết tuyệt đối không phải thứ tốt, khí tức quá mức tà ác.

- Phản Huyết.

Giờ khắc này, Lương Dịch Sơ nổi giận gầm lên một tiếng, khí thể toàn thân lập tức tăng vọt, hào quang màu đỏ từ cơ thể hắn mạnh mẽ bạo phát.

Thân hình mập lùn bỗng run rẩy kịch liệt, toàn thân phát sáng, khung xương phát ra tiếng rung rắc rắc.

Chỉ một tích tắc sau, thân hình thấp bé của Lương Dịch Sơ lại cao vọt lên.

Làn da nhăn nheo trên khuôn mặt già nua giống như thay mới, dần dần căng mịn trở lại, biến thành bộ dáng tuổi trẻ.

- Đúng là sinh vật đoản thọ nông cạn, vì kéo dài sinh mệnh mà phong ấn khí huyết lưu chuyển. Đem thân thể giao cho ta đi, cho người vĩnh hằng bất diệt.

Bóng đen cười quái dị nói.

Giờ khắc này, Lương Dịch Sơ mở mắt, khuôn mặt trẻ trung anh tuấn tuôn ra chiến ý vô cùng, đôi mắt như phóng ra ánh sáng.

- Yêu tà, chết đi cho ta.

Lương Dịch Sơ lúc này đã khôi phục trạng thái đỉnh cao, mạnh mẽ bật lên không, tản ra một cỗ khí tức vô cùng uy mãnh mà bao trùm cả lấy bóng đen.

Bóng đen này tạo cho Lương Dịch Sơ cảm giác rất là nguy hiểm. Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy trong đời.

Một khi đạt tới cảnh giới Đại Thiên Vị viên mãn, nếu không thể đột phá, như vậy cũng chỉ có thể chậm rãi chết già. Lương Dịch Sơ vì kéo dài sinh mệnh bản thân cho nên đã phong ấn hơn nửa khí huyết trong cơ thể, duy trì lực sinh mệnh.

Hiện giờ gặp loại tà ma cường đại này, Lương Dịch Sơ không dám chủ quan, vội phá bỏ phong ấn, hồi phục thanh xuân chốc lát.

....

"Ầm..."

Giờ khắc này, một luồng sáng cực mạnh bao trùm cả lăng mộ rồi lan tràn ra tới bên ngoài. Toàn bộ kiến trúc nơi đây rung lắc kịch liệt như là muốn sụp đổ.

Bên ngoài, trên chiến thuyền.

Đám người Tân Phong nhìn chăm chú vào tình huống phía dưới, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Bọn họ có thể cảm nhận cỗ khí tức mãnh liệt vừa nãy là của Lương Dịch Sơ. Cũng không biết Lương trưởng lão gặp phải tình huống thế nào mà phải bộc phát ra khí thế kinh khủng nhường ấy.

Ầm ầm...

Tiếng nổ liên hồi vang lên. Mặt đất bên dưới đột nhiên sụt xuống, tro bụi bốc lên cuồn cuộn.

- Trưởng lão sẽ không sao chứ.

Một gã đệ tử thiên kiêu không khỏi khẩn trương hỏi.

Tân Phong không đáp, ánh mắt nhìn chăm chăm phía dưới.

Đúng lúc này, một thân ảnh từ dưới bay lên, để mây của Tân Phong giãn ra.

- Là trưởng lão.

Các đệ tử khác thấy được người bay lên là Lương Dịch Sơ thì kích động hô.

....

- Lão sư, người không sao chứ?

Tân Phong vội vàng tiến lên hỏi.

- Ừ, không có việc gì, chỉ là một chút phiền toái nhỏ mà thôi, nhưng xong rồi.

Giờ phút này Lương Dịch Sơ đã khôi phục bộ dáng ban đầu, thản nhiên nói.

- Lão sư, không có việc gì là tốt rồi.

Tân Phong gật gật đầu, không khỏi thở phào một hơi, mà luồng khí hung sát bên dưới cũng đã dần dần tiêu tán.

Trong mắt Tân Phong, hẳn là vật nơi đó đã bị lão sư tiêu diệt.

- Hồi tông...

Lương Dịch Sơ phất tay, chiến thuyền tiếp tục đi về phía trước.

Thấy chuyện đã chấm dứt, các đệ tử thiên kiều cũng không để tâm nữa mà bận rộn đi làm việc của riêng mình.

Lương Dịch Sơ đứng ở mũi thuyền, nhìn cái hố to theo thuyền nâng độ cao mà dần dần nhỏ lại rồi biến mất thì khẽ nhếch miệng cười, trong hai tròng mắt lóe ra một tia khí đen.

....

Thánh Tông.

Lâm Phàm mỗi ngày đều bận rộn tăng lên tu vi, nhưng vẫn nhận ra Trương Nhị Cầu có chút là lạ.

Xem ra Trương Nhị Cầu bị Ngọc Lan gì đó của Già Lam phong tổn thương không nhẹ.

Thái Chỉ Kiều bình thường đều thích đi Già Lam phong tìm các sư tỷ, mà những khi ấy Trương Nhị Cầu cũng sẽ chủ động đi theo với danh nghĩa bảo tiêu cho sư muội. Thế nhưng hiện giờ Nhị Cầu lại không đi, để Chỉ Kiều một mình tiến đến.

- Tông chủ, đệ tử phát hiện gần đây sư huynh có gì đó không ổn.

Phong Bất Giác lén lén lút lút, thần thần bí bí nói.

- Ta biết rồi, qua một thời gian ngắn nữa, ta sẽ mở một hội nghị để thảo luận với các người việc này.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Việc của Trương Nhị Cầu cũng không phải chỉ là chuyện của mình bản thân hẳn, mà còn là chuyện của toàn bộ tông từ trên xuống dưới.

Như vậy kế hoạch thay đổi đương nhiên cũng cần mọi người xuất lực mới được.

Có điều hiện tại Lâm Phàm còn một chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đó chính là, Thiên Vũ đi hay ở.

Đến hôm nay, Thiên Vũ đã dần dần khôi phục tu vi, thiên tư cũng đã được bù lại toàn bộ, cho nên Lâm Phàm không muốn chần chờ nữa.

Tiếp đó, hẳn sai Trương Nhị Cầu để ngày mai gọi Thiên Vũ tới.

....

Hôm sau.

- Thiên Vũ sư diệt, hiện giờ tu vi của người đã khôi phục gần hết, cũng nên đi báo cho các sư huynh đệ trong tông, sau đó trở lại nội môn được rồi.

Lâm Phàm ngồi, bình tĩnh nói.

Thiên Vũ hơi đổi sắc, cuối cùng cúi đầu. Lâm sư thúc nói rất đúng, tu vi của hắn đã khôi phục gần như cũ, là thời điểm trở về.

Thế nhưng Thiên Vũ lại cảm giác có chút không bỏ được.

- Sư thúc, đệ tử không quay về nữa. Đệ tử được tân sinh đều là do sư thúc ban tặng, đệ tử muốn ở lại chỗ này.

Thiên Vũ nói.

- Chuyện này...

Lâm Phàm lộ vẻ mặt khó xử:

- Sư điệt à, ta cho rằng người vẫn nên trở về.

Đám người Trương Nhị Cầu đứng một bên, giờ cũng nhao nhao lên tiếng cầu xin:

- Tông chủ đại nhân, kính xin người để Thiên Vũ sư đệ ở lại chỗ này. Cách đây không lâu, Thiên Vũ sư đệ từng nói với bọn đệ tử rằng đệ ấy muốn trở thành đệ tử Vô Danh phong, muốn làm sư đệ của chúng ta, kính xin tông chủ thành toàn.

Lâm Phàm nhìn Thiên Vũ, lại nhìn Trương Nhị Cầu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng:

- Cũng được, nếu vậy thì ở lại đi. Sau này, người là đệ tử thứ năm của Thánh Ma Tông.

- Tạ ơn tông chủ thành toàn.

Thiên Vũ tươi cười nói.

Lâm Phàm cũng cười trong lòng, quả nhiên là thành.

- Lão sư, vậy con sẽ là sư tỷ đúng không?

Thái Chỉ Kiều đeo một cái túi to sau lưng, mong đợi hỏi.

Lâm Phàm cười lắc lắc đầu:

- Không, con vẫn là sư muội.

- Vâng...

Thái Chi Kiều phụng phịu, có chút hơi thất vọng, không nghĩ mình vẫn chỉ là sư muội.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Thực Thi Kế Hoạch

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Lại một đêm trăng thanh gió mát.

Trong một gian phòng kín được chiếu sáng bằng ánh đèn mờ ảo.

Vài bóng người yên tĩnh tụ lại nơi đây, nhỏ giọng mà bàn luận.

- Đại khái chuyện này thế nào có lẽ mọi người đều hiểu rồi. Trương Nhị Cầu là đại sư huynh của các người, nhưng gần đây tinh thần ủ rũ. Loại bệnh trạng này tuy là việc nhỏ, nhưng tiếp tục kéo dài sợ là sẽ thành việc lớn, cho nên hôm nay ta triệu tập các người tới đây vì một mục đích.

- Đó là làm cho đại sư huynh của các người khôi phục bình thường, không cần khuôn mặt kinh thể nhân mà chỉ phát khí chất thôi đã động thiên hạ.

Lâm Phàm nhìn mọi người rồi bình thản nói.

Diệt Cùng Kỳ, Thiên Vũ, Phong Bất Giác ba người gật gật đầu, trong lòng đều có chút ngưng trọng, đây không phải một chuyện nhỏ, mà là một đại sự.

Đại sư huynh Trương Nhị Cầu gần đây ra sao bọn hắn đều thấy rõ. Tuy đại sư huynh luôn tỏ vẻ bình thường, nhưng thi thoảng lại ngẩn người, tinh thần hốt hoảng.

Bọn hăn mặc dù chưa trải qua việc bị nữ tử mình thích cự tuyệt, nhưng có thể từ trên người Trương Nhị Cầu cảm nhận được sự thống khổ khi bị cự tuyệt.

- Tông chủ, vậy người nói chúng ta nên làm gì bây giờ?

Thiên Vũ hỏi.

- Ủm, hôm nay gọi các người tới đây chính là để nghiên cứu vấn đề này. Trước hết sẽ tiếp thu ý kiến quần chúng, để xem ai có cách nào tốt không, cuối cùng chúng ta lại chỉnh sửa để đưa ra một kế hoạch tốt nhất mà áp dụng.

Lâm Phàm tuy khôn ngoan, nhưng hăn vẫn chưa nghĩ ra cách nào cho tình huống này.

Giờ phút này Phong Bất Giác lên tiếng:

- Tông chủ, nếu muốn hành động, nhất định phải hiểu được đại sư huynh là người như thế nào trước đã.

- Phong sư huynh, đại sư huynh là người thế nào?

Thiên Vũ nghi ngờ hỏi.

Phong Bất Giác có chút do dự:

- Mọi người phải cam đoan không được nói lại với đại sư huynh những gì ta nói.

- Sư huynh yên tâm đi, chuyện này quan hệ tới nhân sinh của đại sư huynh, huống hồ bọn đệ cũng đâu có phải hạng người thích đưa chuyện.

Thiên Vũ nói.

- Vậy để ta bắt đầu. Trước hết, đại sư huynh là một người cực kỳ nhiều khuyết điểm. Đầu tiên, xấu, chắc mọi người đều thấy, nhất là đôi

mắt với khuôn mặt hình tam giác kia, Phong Bất Giác ta dám thề với trời, đây là người xấu nhất mà ta từng gặp.

Phong Bất Giác thao thao bất tuyệt nói.

Lâm Phàm mở trừng hai mắt nhìn Phong Bất Giác, sau đó lại nhìn thoáng về phía cửa ra vào, cuối cùng thu hồi ánh mắt, nghe tiếp.

- Còn nữa, đại sư huynh có khí chất quá đáng khinh, thậm chí không phải đáng khinh bình thường. Khí chất này phối hợp khuôn mặt kia, hoàn toàn là đáng khinh gấp mười lần. Nếu hãn không phải đại sư huynh của ta, ta còn thật không dám đứng cùng một chỗ với hãn.

- Còn nữa, nhất gan, có sắc tâm không có sắc đảm.

- Theo nhận xét của ta, nếu không thay đổi những điều trên, đại sư huynh muốn thoát kiếp ế là chuyện không thể nào.

Mọi người thấy Phong Bất Giác đem Trương Nhị Cầu nói thành không đáng một đồng như thế thì đều không ngừng gật đầu, thần sắc cũng hơi có chút biến hóa, chỉ hy vọng lát nữa sẽ không quá thảm.

Nhất là Lâm Phàm cũng trợn mắt há hốc mồm, những lời này còn chói tai hơn cả dự tính ban đầu của hãn.

- Mọi người thấy ta nói đúng không?

Phong Bất Giác bỗng hỏi.

- Lợi hại...

Lâm Phàm hít sâu một hơi, gật gật đầu, tiếp đó ánh mắt nhìn về Phong Bất Giác đã biến thành có chút thương hại.

- Đây toàn là chuyện dễ thấy, vừa nhìn là biết, chẳng qua mọi người không dám nói ra như ta thôi.

Phong Bất Giác có chút ngượng ngùng nói.

Mà vừa lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Phong Bất Giác thấy được người đứng sau cánh cửa thì bị dọa tới hồn phi phách tán.

- Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Được lắm, Phong Bất Giác, bản sư huynh đối với người không tệ, thế nhưng người lại xem ta không đáng một đồng. Xem ra, nếu ta không xuất ra uy nghiêm của đại sư huynh thì sau này có lẽ sẽ bị người ngồi lên đầu mất.

Đẩy cửa vào là Trương Nhị Cầu, mặt mày đỏ gay, hô hấp cũng dồn dập vì quá tức giận.

Hắn thật sự nổi giận rồi. Nếu không phải lúc ban ngày, tông chủ đại nhân lặng lẽ kéo mình sang một bên, nói ra chuyện này rồi sắp xếp để mình đứng ở cửa nghe trộm thì hắn còn không thể tin nổi.

Vừa mới ở bên ngoài nghe lén một hồi, hắn nghe được sư đệ nói toàn bộ, hiển nhiên là không có để hắn vào mắt.

Ngẫm lại những lời của tông chủ hồi sáng, Trương Nhị Cầu cũng cảm giác tông chủ nói rất đúng.

"Nhị Cầu à, người bây giờ là đại sư huynh của Thánh Ma Tông rồi, người nhất định phải xuất ra uy nghiêm của đại sư huynh, nếu không không thể phục chúng a."

Vốn Trương Nhị Cầu cho rằng sao có chuyện các sư đệ không phục mình được, thế nhưng nghe lỏm được câu chuyện xong, Trương Nhị Cầu mới hiểu, tông chủ đại nhân nói không sai, ngay cả sư đệ thân cận với mình nhất cũng không phục mình chứ đừng nói tới những người khác.

....

Phong Bất Giác giờ phút này dần cả mặt, nhìn thấy đại sư huynh toát ra sát khí bàng bạc thì tim đập thành thịch lên, sau đó lùi liên tục về phía sau.

- Đại sư huynh, huynh đừng nóng, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Phong Bất Giác giờ phút này muốn khóc, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đại sư huynh tại sao lại ở ngoài cửa nghe lén chứ?

- Hiểu lầm cái đầu của ngươi, ngày hôm nay nếu không lột một lớp da của ngươi xuống, ta đây không phải đại sư huynh của ngươi.

Trương Nhị Cầu lấy từ sau lưng ra một khúc gậy gỗ, mãnh liệt đánh tới Phong Bất Giác.

- Áiiii... Đại sư huynh, đệ sai rồi, đừng mà, hiểu lầm thôi mà... Tông chủ cứu đệ tử...

Phong Bất Giác co giò chạy ra bên ngoài, Trương Nhị Cầu cũng đuổi sát theo.

Tiếng quát tháo, tiếng kêu rên vang dội toàn bộ Vô Danh phong đêm nay.

Lâm Phàm nhìn hai bóng người đuổi nhau trong đêm, cuối cùng đứng lên đóng cửa lại, sau đó nhìn hai đệ tử còn lại:

- Được rồi, kế hoạch thứ nhất đã thành công, tiếp theo chúng ta nghiên cứu kế hoạch thứ hai.

- Vâng, tông chủ.

Diệt Cùng Kỳ và Thiên Vũ gật gật đầu.

Đúng như suy tính của Lâm Phàm, kế hoạch đầu tiên chỉ có Phong Bất Giác là người thích hợp thực hiện nhất.

Trước tiên, Phong Bất Giác và Trương Nhị Cầu quan hệ tốt nhất. Tuy tu vi của Phong Bất Giác cao hơn Trương Nhị Cầu, nhưng tuyệt đối

không dám hoàn thủ, chứ nếu để Diệt Cùng Kỳ thay vai, sợ là Diệt Cùng Kỳ một lúc sẽ không nhịn được, một chương chụp chết Trương Nhị Cầu.

Mà Thiên Vũ thì lại càng không thích hợp. Tuy hắn đã ở Vô Danh phong một thời gian, nhưng hành động này lại không phù hợp tính cách của hắn.

Cuối cùng cũng chỉ có thể khổ Phong Bất Giác rồi.

Sau đó ba người tiếp tục mài miết thảo luận, cố gắng chỉnh sửa kế hoạch tới hoàn mỹ.

Mà giờ khắc này, Thiên Vũ có chút suy tư trong lòng, không biết bản thân mình ở lại Vô Danh phong có phải cũng là vướng vào một kế hoạch hay không?!

Nhưng cũng quên đi, đã ở lại rồi, còn nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Một đêm này, đối với người trên Vô Danh Phong, là một đêm không ngủ.

Thái Chỉ Kiều bị tiếng ồn ào đánh thức, mắt nhắm mắt mở ngồi dậy nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài có hai bóng người đang chạy đuổi nhau.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Cảm Ngộ Được Cái Gì?

Dịch & biên: †Ares†

oOo

Thời gian trôi nhanh, một tháng cứ vậy lặng lẽ trở thành quá khứ, kế hoạch thay đổi Trương Nhị Cầu cũng tiếp tục được tiến hành trong khí thế hùng hực. Ngoài chuyện này, Vô Danh phong đều như cũ, không có gì mới xảy ra.

Hiện giờ người có chiến lực cao nhất Vô Danh phong là Diệt Cùng Kỳ. Lâm Phàm thân là tông chủ Thánh Ma Tông, thấy vậy cũng có chút sốt ruột. Tới nay hắn vẫn dậm chân ở tu vi Tiên Thiên đại viên mãn, tuy rằng gặp chuyện khó ắt có người trên cao gánh vác, nhưng hắn chưa bao giờ quên được Thương Linh châu và huyết cừu nơi đó.

- Sư phụ, con có thể khiến Tiểu Bạch nghe lời rồi.

Lúc này, Thái Chi Kiều cười tít mắt từ đằng xa chạy tới, phía sau có con Tuyết Vương Sư nhỏ bằng con cún chạy theo.

Con Tuyết Vương Sư con này để Lâm Phàm thấy rất quái lạ, bởi vì trên người nó có những điểm không giống với Tuyết Vương Sư.

Ban đầu Lâm Phàm còn không để ý, nhưng có một hôm, hắn phát hiện trên lưng nhóc con này lại có một đôi cánh nhỏ màu trắng. Tuyết Vương Sư sao lại có cánh?

- Khá lắm.

Lâm Phàm xoa đầu Thái Chi Kiều. Cô bé này có tư chất hơi kém, nhưng không sao cả, gần như cách hai ba ngày Lâm Phàm sẽ xoa đầu khen ngợi giúp Thái Chi Kiều tăng tư chất một lần. Lâm Phàm tin tưởng, chỉ cần mình kiên trì vài năm, nhất định sẽ có một tuyệt thế thiên kiêu sinh ra trong tay mình.

Sau đó Thái Chi Kiều chỉ huy Tiểu Bạch làm đủ loại động tác trước mặt Lâm Phàm.

Con Tuyết Vương Sư con này chớp chớp đôi mắt to mà nhìn Lâm Phàm, nghe lệnh đứng bằng hai chân sau, nằm ngửa, cuộn tròn trên đất v.v...

Lâm Phàm thấy thế thì cười lớn, háo hức chờ ngày vật nhỏ này lớn lên, nhớ đến hành động lúc này đây, không biết nó sẽ có phản ứng thế nào.

....

Ngọn núi thứ mười của Thánh Tông.

- Tông chủ, ta muốn ra ngoài lịch lãm một phen.

Lâm Phàm suy nghĩ hồi lâu, nếu muốn trở nên cường đại hơn, như vậy chỉ có thể đi thám hiểm thế giới rộng lớn này.

Yến tông chủ nhìn nhìn Lâm Phàm. Kỳ thật hẳn không muốn Lâm Phàm đi ra ngoài, tuy như thế có chút ích kỷ, nhưng nhất niệm thành đan là quá trọng yếu với tông môn. Có điều hẳn biết Lâm Phàm đến báo một tiếng thế này chỉ mang tính tôn trọng hẳn chứ không phải là để xin phép, bởi vì từ khi hẳn ban Vô Danh phong cho Lâm Phàm, Lâm Phàm đã là một người tự do, đi đâu về đâu không cần báo cáo với bất kỳ người nào.

- Người theo ta lại đây.

Yến tông chủ không nói thêm gì, trực tiếp đi trước vào chỗ sâu trong đại điện.

Lâm Phàm đi theo phía sau tông chủ, đánh giá tình huống chung quanh. Lát sau, xuyên qua đại điện, xuất hiện trước mặt Lâm Phàm là một cánh cổng to lớn bằng đá.

Cánh cổng này phong cách cổ xưa, khí tức trầm trọng, khiến lòng người kinh hãi, mà bên trên còn điêu khắc một bóng người.

Bóng người kia đứng thẳng, để trần thân trên, đỉnh thiên lập địa, cầm trong tay một thanh đại phủ. Mới liếc qua một cái, Lâm Phàm đã cảm thấy run lên, phảng phất như có một luồng ý chí mãnh liệt đánh sâu vào trái tim hắn.

Giờ khắc này Yến tông chủ nâng một tay đặt lên cửa đá, cánh cửa đá không lồ rung lên nhè nhẹ, sau đó trên mặt xuất hiện gợn sóng nhộn nhạo, tiếp đó hiện lên một lối đi cao cỡ đầu người.

- Theo ta vào đi.

Yến tông chủ tiến vào trước, Lâm Phàm không có nghĩ nhiều, lập tức đi theo sau.

Đến bây giờ Lâm Phàm vẫn không biết nơi đây là đâu, nhưng vừa nhìn qua cũng đã biết vô cùng bất phàm.

Tông chủ thông thường không ra khỏi ngọn núi thứ mười là vì muốn thủ hộ nơi này sao?

Hơn nữa nhìn tình huống, chẳng lẽ tông chủ muốn cho mình thứ gì tốt?

Vừa bước qua lối vào, trước mắt Lâm Phàm tối sầm, giống như lâm vào bóng tối vô tận, thế nhưng loại cảm giác này chỉ diễn ra trong một tích tắc rồi biến mất.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy lại được, đã chẳng biết Yến tông chủ quỳ gối trước một pho tượng từ lúc nào, miệng thì lẩm bẩm gì đó.

Mà bộ dáng của pho tượng kia rõ ràng giống hình người trên cửa đá như đúc, thậm chí càng làm Lâm Phàm hoảng sợ là con mắt của pho tượng kia lại giống như vật sống, lóe ra từng trận thần quang.

Lâm Phàm cũng không dám nhìn thẳng pho tượng, cúi đầu, chậm rãi đi đến phía sau tông chủ.

- Tông chủ, đây là cái gì? Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

Yến tông quỳ xuống đất thì thầm một phen, sau đó đứng lên:

- Đây là lão tổ khai sơn của Thánh Tông, người tới trước mặt lão tổ, dụng tâm cảm ngộ.

- Vâng...

Lâm Phàm không biết tông chủ có ý gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, làm giống tông chủ, quỳ gối trước mặt pho tượng kia.

Quỳ xuống, Lâm Phàm cũng không cảm thấy có gì khác lạ, có chăng chỉ là do pho tượng này quá lớn nên mang đến cho người ta cảm giác áp bách, lo sợ nó đột nhiên đổ xuống.

- Tông chủ, không có cảm giác gì cả.

Lâm Phàm nghiêng đầu hỏi.

- Đừng nói chuyện, dụng tâm cảm thụ pho tượng, lão tổ sẽ chỉ dẫn người.

Yến tông chủ nghiêm túc nói.

Lâm Phàm nghe theo, cực lực cảm thụ, thế nhưng hần cảm thấy quỳ không thoải mái, cho nên khoanh chân mà ngồi, lại nâng một tay sờ chân pho tượng, nhắm mắt cảm thụ.

Yến tông chủ nhìn một màn trước mắt, muốn mở miệng, cuối cùng lại nhin được.

Thánh Tông truyền thừa cả vạn năm, bắt đầu từ khi Huyền Hoàng giới bị vị chí tôn thần bí phân ra làm hai, lão tổ Thánh Tông mở sơn môn, thu môn nhân. Tông chủ được tuyển chọn của mỗi thời đại đều phải đến trước mặt pho tượng này, tĩnh tâm cảm ngộ để nhận được truyền thừa.

Mỗi một tông chủ tân nhiệm lại nhận được một loại truyền thừa khác nhau, nhưng đại đa số đều là công pháp.

Hôm nay Yến tông chủ đem Lâm Phàm tới đây chính là để Lâm Phàm nhận được truyền thừa. Tuy rằng người nhậm chức tông chủ đời tiếp theo chưa chắc đã là Lâm Phàm, nhưng theo quan sát của Yến tông chủ, đây là Lâm Phàm xứng đáng nhận được.

- Đây là cái quỷ gì vậy, sờ soạng cả nửa ngày vẫn không thấy gì?

Lâm Phàm bắt đầu thấy chán, cũng không biết tông chủ có phải là choáng rồi không, lão tổ này không biết đã chết từ đời nào, mà đây cũng chỉ là một pho tượng, còn đòi cảm ngộ cái gì?

Mà vừa lúc này, Yến tông chủ vẫn nhìn pho tượng, sắc mặt bỗng biến đổi.

Không gian quanh pho tượng khẽ sinh chấn động, đây là tình cảnh Yến tông chủ chưa bao giờ thấy qua, thậm chí ở trong ghi chép của tông môn cũng chưa bao giờ có một màn này.

- Chuyện này...

Yến tông chủ biến sắc. Hẳn mặc dù không biết là có chuyện gì, thế nhưng cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể đứng im nhìn tiếp.

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện mình không thể nhúc nhích, thậm chí có một lực hút khiến người ta không thể kháng cự giống như đang muốn hấp thu thần trí của hắn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm luống cuống không biết làm gì. Thần thức giống như linh hồn, nếu không còn thần thức, vậy hẳn sẽ thành cái xác không hồn.

Lâm Phàm muốn hô cứu mạng, nhưng lại không mở miệng nổi.

Xem ra chỉ có thể tự cứu rồi.

Lâm Phàm triệt để liều mạng, mạnh mẽ vận sức muốn đứng lên.

Thế nhưng lực hút kia càng ngày càng cường đại, chẳng bao lâu, Lâm Phàm đã mất đi tri giác.

Xong đời...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Truyền Thừa Vĩnh Hằng

Yến tông chủ phát hiện khí tức của Lâm Phàm đang đều đặn, giờ đột nhiên âm đạm dần đến độ muốn biến mất thì trong lòng cũng có chút luống cuống. Đây là chuyện chưa từng xảy ra từ khi Thánh Tông lập tông truyền thừa tới nay. Hắn muốn ra tay kiểm tra, thế nhưng lực sinh mệnh trong cơ thể Lâm Phàm lại vẫn dồi dào như trước, ít nhất không cần lo lắng về tính mạng.

- Đây là đâu...

Giờ khắc này, Lâm Phàm mở mắt, ngây dại nhìn khung cảnh trước mắt.

Không phải mình đang trong đại điện sao? Tại sao lại tới đây rồi?

Trời đất toàn là màu đỏ, mây đỏ bay điên cuồng, không trung như là một cái miệng khổng lồ đang phun ra nuốt vào, mỗi lần phun đều có vô số thi thể từ trên không rơi xuống.

Thiên địa tiêu vong, thê thảm vô cùng.

Từng tiếng thét gào thê lương từ trên cao vọng xuống, khiến Lâm Phàm không sao bình tĩnh được.

Thật sự là quá mức kinh khủng.

- Sao ta lại lơ lửng ở không trung thế này.

Lúc này Lâm Phàm phát hiện mình đứng được trong không khí, thân hình mờ mờ ảo ảo.

Mà vào thời khắc này, một con quái vật khổng lồ cũng theo từ phía trên đầu của Lâm Phàm mà giáng xuống. Lâm Phàm hết hoảng, vội giơ tay muốn ngăn cản.

- Vèoooo...

Thi thể của quái vật lớn kia xuyên qua người Lâm Phàm, sau đó tiếp tục rơi xuống phía dưới.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ linh hồn mình xuyên tới nơi này?

Lâm Phàm có chút hoảng hốt, rồi nhìn thoáng qua những thi thể đang rơi xuống như mưa ở xung quanh, hấn lại càng sợ đến run lên.

Đây không phải nhân loại, giống như là ác ma.

"Ầm..."

Lúc này, từ phía trên trời cao, một cỗ khí tức mãnh liệt nổ tung làm người ta muốn ngạt thở, dư lực khiến vô số lớp mây đỏ tan tành. Lâm Phàm lại bay lên trên, muốn xem xem đến cùng là có chuyện gì.

Tích tắc sau đó, xuất hiện vô số tiếng nổ vang làm rung chuyển cả đất trời.

- Giếttttt...

Khi Lâm Phàm nhìn thấy cảnh phía trước, tâm thần lẫn nữa chấn động, sát khí nơi này ép Lâm Phàm đến độ hít thở không thông.

Một phe là nhân loại, phe kia là những quái vật giống như thi thể vừa xuyên qua hấn.

Gió mây cuồng loạn, thê thảm vô cùng, những quái vật lớn này nắm lấy nhân loại rồi đem bóp nát như những con gà con, hoặc nuốt vào bụng.

Lâm Phàm xem mà run rẩy toàn thân, một cảm giác sợ hãi chưa từng có xông tận lên óc, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác phẫn nộ như lửa thiêu hừng hực.

....

Mà vừa lúc này, phía trên trời cao, một bàn tay khổng lồ đen kịt xé hư không xuất hiện. Nơi nó đi qua, không gian tan vỡ, mà hướng nó đập xuống lại là phe nhân loại.

Nhưng tại trong một sát na này, chợt có một luồng hào quang từ xa bay tới, một cây rìu to lớn mang theo uy thế vô thượng chặt đứt bàn tay khổng lồ kia, sau đó chưa hết dư lực mà bay về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm không có né tránh, bởi vì hắn biết thân thể mình chỉ ở dạng hư ảo nơi đây mà thôi.

Thế nhưng một giây sau, Lâm Phàm biến sắc, bởi vì khí tức của cây rìu kia rõ ràng tập trung vào hắn.

- Khôngggggg...

Lâm Phàm kinh hoàng hô.

....

Ở chỗ sâu trong đại điện.

Yến tông chủ chỉ biết lo âu đứng nhìn. Đã ba ngày ba đêm trôi qua, thế nhưng Lâm Phàm vẫn chưa tỉnh lại. Nếu không phải khí tức của hắn vẫn còn, Yến tông chủ còn cho là Lâm Phàm đã chết.

Đúng lúc này, Lâm Phàm đột nhiên bật ra tiếng gào thét hoảng sợ.

- Lâm Phàm...

Yến tông chủ lập tức tiến lên, đặt tay lên vai Lâm Phàm.

Lâm Phàm ướt đầm mồ hôi, miệng há to thở hỗn hển, mắt đỏ như máu.

- Đã trở lại...

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh chung quanh, lại nhìn Yến tông chủ, cuối cùng thở một hơi nhẹ nhõm.

Quá kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng.

Đến bây giờ, trong đầu Lâm Phàm vẫn chỉ toàn là hình ảnh ban nãy, nhân loại giống như những con kiến, bị đám quái vật kia nghiền ép, thậm chí một chút phản kháng cũng không có nổi.

Chốn kinh hoàng kia rốt cuộc là nơi nào? Chẳng lẽ là Huyền Hoàng giới?

Không, hẳn không phải, nơi đó giống như địa ngục, trời đất toàn là màu đỏ.

- Người không sao chứ?

Yến tông chủ dò hỏi.

- Không có việc gì.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, lau mồ hôi trán.

- Có nhìn thấy lão tổ không?

Yến tông chủ hỏi.

- Lão tổ?

Lâm Phàm ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Yến tông chủ, nhìn thấy lão tổ là ý gì? Hình ảnh vừa rồi chỉ có dọa chết người chứ làm gì có lão tổ nào?

- Đúng thế, mỗi một người tới đây, mặc kệ là cảm ngộ được cái gì thì cũng đều nhìn thấy được lão tổ, chẳng lẽ người không thấy?

Yến tông chủ ngạc nhiên hỏi.

Trong pho tượng này ẩn chứa một luồng thần thức của lão tổ, người cảm ngộ đều có thể từ đó đạt được truyền thừa của lão tổ.

Ô!

Vừa lúc đó, Lâm Phàm trợn tròn mắt, bởi vì trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một cây rìu lớn.

Lâm Phàm khiếp sợ nhìn thứ trong tay, cái rìu vừa chặt đứt bàn tay khổng lồ ở chốn kia sao lại theo mình về đây?

- Điều này sao có thể...

Yến tông chủ đứng cạnh, vừa thấy cái rìu này thì cũng kinh ngạc hô lên, hiển nhiên là không dám tin.

Chiếc rìu này trông rất bình thường, không có gì nổi bật, thế nhưng Lâm Phàm lại cảm nhận được nó toát ra một luồng khí tức hiếu chiến khiến máu trong người hắn sôi trào.

"Đinh, chúc mừng phát hiện thần khí Vĩnh Hằng Chi Phủ, không trợn vện."

- Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Yến tông chủ nhìn binh khí trong tay Lâm Phàm, kinh ngạc nói.

Thánh Tông truyền thừa, nói trắng ra chính là nhấn được một đồ vật nào đó từ trên người lão tổ. Lão tổ lưu một luồng thần niệm lại trong pho tượng chính là để hậu nhân đến trước mặt pho tượng rồi chọn lựa từ đó thứ thích hợp với mình.

Truyền thừa từng xuất hiện đan dược, nhưng chủ yếu vẫn là công pháp.

Còn đồ vật loại vũ khí thì chưa từng xuất hiện.

Vĩnh Hằng Chi Phủ này chính là vũ khí của lão tổ, sớm theo lão tổ rời đi mà biến mất, vậy rốt cuộc là vì sao lại xuất hiện ở lần truyền thừa hôm nay được?

Chẳng lẽ đây là lão tổ đang truyền tin tức gì đó sao?

Yến tông chủ suy nghĩ miên man, còn Lâm Phàm lại vui như mở hội trong bụng.

- Coi như còn chút nhân tính, vừa rồi hù tiểu gia sợ gần chết, còn biết đưa binh khí bồi thường, không tệ, không tệ.

- Tuy rằng thần khí này không trọn vẹn, nhưng dù sao cũng là thần khí a.

Giờ khắc này Lâm Phàm nở hoa trong lòng, quên luôn cả những hình ảnh vừa trải qua.

- Tông chủ, làm sao vậy? Chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?

Lâm Phàm nhìn Yến tông chủ, hỏi.

Yến tông chủ lắc đầu, rồi lại gật, không thích hợp, tại sao lại như vậy chứ?

- Lâm Phàm, đưa Vĩnh Hằng Chi Phủ này cho ta xem.

Yến tông chủ nói.

- Được.

Lâm Phàm cũng không sợ Yến tông chủ tham ô, đưa rìu tới.

Yến tông chủ vươn tay ra chạm vào, đúng lúc này Vĩnh Hằng Chi Phủ đột nhiên phát ra luồng sáng chói mắt, bức Yến tông chủ lùi lại.

Lâm Phàm trợn tròn mắt mà nhìn.

Cái rìu này quá lợi hại rồi, Yến tông chủ đây chính là cảnh giới Đại Thiên Vị viên mãn mà còn bị bức lui.

Thần khí không hổ thần khí, quá mức trâu bò.

Yến tông chủ nhìn Vĩnh Hằng Chi Phủ, trong lòng khẽ run lên.

- Thần khí có linh, xem ra nó đã nhận người làm chủ nhân rồi.

Yến tông chủ hâm mộ nói.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười cười, hắc nhìn ra Yến tông chủ đang hâm mộ lẫn hơi ghen tị với mình, dù sao mình được truyền thừa là thần khí cơ mà.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Chút Thủ Đoạn Này, Tiểu Gia Đã Sớm Nhìn Thấu

Trong đại điện. - Người thật sự muốn đi ra ngoài lịch lãm sao?

Yến tông chủ có chút không muốn, tiểu tử này không chỉ biết nhất niệm thành đan mà còn vừa được lão tổ truyền thừa Vĩnh Hằng Chi Phủ, nếu đi ra ngoài bị người giết chết, còn không phải là bi kịch.

Thế nhưng nhìn vẻ mặt hưng phấn của Lâm Phàm, Yến tông chủ đã biết từ chối là không được rồi.

- Vâng, tông chủ, ta ở trong tông đủ lâu rồi, giờ tu vi cũng bị vây trong bình cảnh, cần tìm cơ hội để đột phá.

Lâm Phàm nói.

Mộng tưởng của ca là rong chơi khắp thế giới, sao có thể dừng mãi ở tông môn? Huống hồ thực lực hôm nay còn chưa tới đứng đầu, tuy rằng cuộc sống hiện tại rất an nhàn vui vẻ, thế nhưng vẫn chưa đủ an toàn.

Lỡ một ngày nào đó tình cảnh bi thảm của Thánh Ma Tông phát sinh ở Thánh Tông, chính mình còn không phải hối hận không kịp?

Yến tông chủ biết mình khuyên không xong, cuối cùng bất đắc dĩ phải đáp ứng.

- Có thể ra ngoài lịch lãm, nhưng nhất định phải đợi đến mai người mới có thể rời đi.

Yến tông chủ chuẩn bị trở về thương lượng với các thái thượng trưởng lão một chút. Hiện giờ Lâm Phàm là bảo bối của tông môn, bất kể

thế nào cũng nhất định phải đảm bảo an toàn cho hẳn.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Yến tông chủ, cuối cùng gật gật đầu:

- Được, ngày mai ta sẽ rời tông.

Sau đó, Lâm Phàm trò chuyện với tông chủ thêm mấy câu rồi vác rìu trở lại Vô Danh phong.

Lâm Phàm không định giấu đi Vĩnh Hằng Chi Phủ. Đây là chuyện nên khoe ra, mà muốn giấu cũng không thể giấu cả đời.

Lâm Phàm vác rìu lớn đi trên đường khiến các đệ tử nhìn thấy đều tò mò chỉ trỏ.

- Sư thúc, rìu này thật uy mãnh.

Một gã đệ tử ngạc nhiên nói.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Đương nhiên, đây là ta được truyền thừa mà.

- Hả?

Đám đệ tử chung quanh vừa nghe, lập tức trợn mắt há hốc mồm. Truyền thừa? Chẳng lẽ tông chủ đã định ra người nhậm chức tông chủ đời kế tiếp sao?

Thế nhưng nghĩ một chút, bọn họ lại thấy rất khó tin, bởi vì truyền thừa có bao giờ là binh khí đâu, chẳng lẽ sư thúc lại gặt người?

- Sư thúc, chúng ta có thể sờ thử được không ạ?

Các đệ tử nhìn binh khí Lâm Phàm vác trên vai, có chút tò mò hỏi.

Tuy rằng chiếc rìu này nhìn qua rất bình thường, thế nhưng tầng hào quang mờ mờ trên thân nó lại khiến người ta nhận định nó tuyệt đối

không tầm thường.

- Không được đâu, rìu này chỉ nhận ta, tông chủ muốn xem xét cũng bị nó đẩy văng ra sau. Vì an toàn của mình, các người tốt nhất là đừng chạm vào nó.

Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của các tiểu sư điệt, Lâm Phàm cũng vui vẻ trong lòng, cảm giác này thật thoải mái.

- Wow...

Các đệ tử kêu lên liên tục:

- Bảo bối như vậy, chỉ có Lâm sư thúc mới có thể có được.

- Đúng thế, Lâm sư thúc vừa giành ngôi thiên kiêu mạnh nhất, giờ lại có thần binh lợi khí nhường này, thật sự là may mắn của tông môn mà.

Nghe các sư điệt tâng bốc mình, Lâm Phàm không biết đã bay bổng lên tới tận phương nào.

- Ta không tin...

Bỗng một bóng người đột nhiên nhảy ra từ trong đám đông, một tay vươn hướng Vĩnh Hằng Chi Phủ Lâm Phàm đang vác trên vai.

Lâm Phàm nhìn thấy người nọ, hơi có chút nghi ngờ, người này là ai, sao lại lỗ mãng như vậy?

"Rầm..."

Ngay tích tắc Lỗ Viêm chạm vào rìu lớn, chiếc rìu chợt lóe ra hào quang chói lọi bay về sau.

Các đệ tử xung quanh nhìn một màn này mà sợ hãi than liên tục.

- Người này là ai thế, sư thúc đã nói không thể đụng vào rồi mà còn cố tình.

- Ai biết, Lâm sư thúc chưa bao giờ gạt người, người này còn không tin, tự mình chuốc lấy khổ mà.

- Có lẽ muốn lưu lại ấn tượng trước mặt Lâm sư thúc, nhưng mà Lâm sư thúc luôn đối xử bình đẳng với chúng ta, chút trò mèo này ở trước mặt Lâm sư thúc hoàn toàn vô dụng thôi.

Lỗ Viêm không thể ngăn cản được hào quang kia, bị đẩy ngã trên mặt đất, giờ cũng đã bò dậy đứng lên, nhưng trong ánh mắt bình tĩnh xuất hiện một tia oán hận.

Lỗ Viêm này chính là kẻ không được Lâm Phàm chọn đi làm nhân viên cắt cỏ lần trước.

Hiện giờ mấy tháng đã qua, Lỗ Viêm nhờ có Phật châu thần bí mà đột phá từ Hạng Thiên lên Tiên Thiên, đã trở thành một gã đệ tử ngoại môn.

- Sư diệt không sao chứ?

Lâm Phàm hỏi.

Lỗ Viêm nhìn thoáng qua Lâm Phàm rồi không nói không rằng, xoay người rời đi.

- Người này...

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

- Người này quá kiêu ngạo.

- Người này là ai? Mọi người có biết hần không, lại dám vô lễ với Lâm sư thúc như vậy!

- Hình như hần là một đệ tử tạp dịch mới tấn thăng vào ngoại môn tháng trước, tên là cái gì Viêm ấy.

....

Lâm Phàm cũng không để ý nhiều, khoát tay áo:

- Được rồi, tất cả giải tán đi, bản sư thúc ngày mai sẽ ra ngoài tông môn lịch lãm, chờ bản sư thúc trở về, sẽ mang cho các người chút đồ tốt.

- Cảm tạ sư thúc.

Chúng đệ tử rồi rít cảm ơn, sau đó cung tiễn Lâm Phàm rời đi.

Sau khi trở lại Vô Danh phong, Lâm Phàm lập tức cất Vĩnh Hằng Chi Phủ vào túi chứa đồ, sau đó sắp xếp đồ đạc cần thiết.

- Ha ha, còn lâu ca mới đợi đến mai. Kiểu hoãn binh này tiểu gia liếc mắt một cái đã biết thừa.

Lâm Phàm sớm đã nhìn ra tông chủ là không định cho mình rời khỏi.

Trước khi có Vĩnh Hằng Chi Phủ, Lâm Phàm còn tin tưởng mình xin sẽ được, thế nhưng sau đó hẳn biết chắc khó có thể đi.

Dù bọn họ cũng chỉ là muốn hẳn được an toàn, thế nhưng cứ ở mãi trong tông quá là vô vị, không đi ra mở mang kiến thức sao được chứ.

Ngắm lại lần trước, đi theo tông môn tới Phiêu Miểu Tuyết phong, tu vi tăng lên nhanh như ngồi trực thăng.

Bởi vậy, ai dám không để cho mình đi ra ngoài phải liều mạng với kẻ đó.

Có điều ngẫm lại thực lực của tông chủ và các trưởng lão, Lâm Phàm cảm thấy không có chút hy vọng nào, cho nên cách tốt nhất là “âm thầm chuồn”.

Lâm Phàm xếp mấy bộ y phục cùng chút đồ ăn thức uống, sau đó lập tức chạy tới Đan Đỉnh phong.

Đã ra ngoài mà không chuẩn bị đầy đủ chút là không được.

Lâm Phàm hiện giờ chính là danh nhân ở Đan Đỉnh phong, bởi vậy tiến vào không ai ngăn cản, một đường càn quét, thu thập không ít thảo dược rồi mới phúi tay về lại Vô Danh phong.

Lâm Phàm gọi đám Trương Nhị Cầu qua, dặn dò mấy việc, nói mình sẽ ra ngoài lịch lãm một thời gian, để bọn họ tự sinh hoạt trên núi.

Thái Chỉ Kiêu có chút không muốn để Lâm Phàm đi, thế nhưng nghe sư phụ nói trở lại sẽ mang theo đồ chơi cho mình, cuối cùng cũng vui vẻ gật đầu.

- Tốt lắm, bản tông chủ đi đây, các người đều tu luyện cho tốt đấy, nhớ phải chiếu cố tiểu sư muội nữa.

Lâm Phàm vẫy tay từ biệt, sau đó xuống núi, tới lưng chừng thì tiến vào trạng thái ẩn thân, chạy ra cửa sơn môn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Hóa Ra Là Quá Cảnh Giác, Lỗ Lớn Rồi

- Các sư đệ, tình huống là vậy đó, Lâm Phàm được truyền thừa Vĩnh Hằng Chi Phủ, hiện giờ muốn xuất tông lịch lãm. Tuy lịch lãm là việc ai cũng phải trải qua, nhưng thiên hạ hiện nay không phải quá thái bình, nếu xảy ra chuyện gì thì Thánh Tông ta thừa nhận không nổi.

Yến tông chủ nhìn đông đảo sư đệ, nói. Đám người Vô Nhai đưa mắt nhìn nhau, cúi đầu tự hỏi. Bọn họ đều hiểu ý của sư huynh, đó là không ngăn cản được việc Lâm Phàm sẽ ra ngoài lịch lãm.

Như vậy cũng tức là phải xuất ra chút máu rồi.

- Các vị các sư đệ, ta trước, Dong Tinh Hộ Quang Tráo của ta có thể kháng cự toàn bộ công kích của cảnh giới dưới Đại Thiên Vị, coi như đủ để hấn hoành hành không sợ cái gì ở Đông Linh châu rồi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai khẽ nâng tay, một luồng sáng đỏ lóe ra, một bảo bối dạng chiếc chuông xuất hiện.

- Sư huynh đã xuất ra thứ quý giá nhường này, mà Lâm sư đệ được truyền thừa của lão tổ, đương nhiên không thể keo kiệt, ta sẽ để Thôn Thiên Cuồng Mãng trở thành sủng thú của hấn.

Thái thượng trưởng lão Ngự Thú phong phát tay áo một cái, một con rắn nhỏ màu đỏ lặn lẽ xuất hiện trong lòng bàn tay hấn.

Con rắn nhỏ màu đỏ này rất gần với hung thú thượng cổ, rất cường đại, giờ thái thượng trưởng lão Ngự Thú Phong nguyện ý để nó trở thành sủng thú của Lâm Phàm đủ thấy tâm ý đến nhường nào.

. . . .

Yến tông chủ nhìn các vị sư đệ không chút keo kiệt xuất ra bảo bối, trong lòng cũng vui mừng. Lâm Phàm đạt được truyền thừa của lão tổ, Thánh Tông nhất định phải bảo đảm an toàn cho hắn. Bên ngoài hung hiểm vạn phần, có những bảo bối này, thậm chí có thể không sợ cả cao thủ Đại Thiên Vị.

. . . .

Vào lúc cao tăng tông môn đang hiến bảo bối ra vì Lâm Phàm, hắn lại đã hạ được một con mãnh thú rồi ép nó thành thú cưỡi, một đường chạy như điên theo lộ trình vạch sẵn.

Chính là dựa theo mấy địa điểm của Thất Thánh Bảo Đồ.

Đích đến thứ nhất là địa điểm đầu tiên trên bản đồ, Địa Ngục Hỏa Diễm.

- Chạy nhanh lên cho ta.

Lâm Phàm quất cái roi trên tay lên mông hung thú.

Con hung thú này rú lên một tiếng, hai mắt đầm lệ tăng tốc, trong lòng vạn phần bi thương.

Vốn nó đang tha thẩn kiếm ăn thì gặp một nhân loại, định đánh chén một bữa, ai ngờ lại phát sinh chuyện thế này. Trong mắt nó, nhân loại này thật sự là quá tà ác.

Thúc “ngựa” chạy chồm, gió rét lạnh thấu xương.

Lâm Phàm hào hứng nở một nụ cười xán lạn.

Với tốc độ này, hắn không cần lo bị tông chủ phát hiện, sau đó xách mình trở về.

Chuyện hoãn một ngày mai sẽ cho đi, trong mắt hắn, 100% là lừa đảo.

Tông chủ nhất định là thương lượng với các thái thượng trưởng lão khác để tìm cách ép mình ở lại.

Lấy tu vi của chính mình, khẳng định không phản kháng nổi, chẳng thà chạy trước, để bọn họ không tìm thấy tiểu gia.

Chờ tiểu gia tăng thực lực lên, sẽ oai vệ mà trở về.

Thời gian từ sáng đến chiều trôi qua thật mau.

Lâm Phàm nhìn nhìn bản đồ, xác định phương hướng đúng rồi tiếp tục thúc “ngựa”. Cưỡi hưng thú quả nhiên tiện lợi, ngày đi ngàn dặm không thành vấn đề.

Thánh Tông.

Yến tông chủ mang theo bảo bối của các sư đệ đi tới Vô Danh phong.

Thế nhưng hắn lập tức ngây ngốc khi biết tin Lâm Phàm đã đi từ hôm qua qua Trương Nhị Cầu...

Lâm Phàm cũng đã đi hết khu vực trực thuộc Thánh Tông, trước mắt chỉ còn lại một vùng đất trời màu vàng.

Cát vàng thổi quét, tràn ngập toàn bộ không gian. Lâm Phàm nheo mắt nhìn, lần nữa lấy bản đồ ra.

Xuyên qua khu vực Thánh Tông là tới sa mạc Tử Vong.

- Đi thôi...

Lâm Phàm vỗ vỗ hưng thú dưới móng.

Con hưng thú này lại kêu khóc mấy tiếng, cuối cùng quỳ bốn chân xuống, hai mắt đầm lệ nhìn lên Lâm Phàm, ý muốn Lâm Phàm thả nó ra,

có vẻ nó rất sợ hãi sa mạc phía trước.

Lâm Phàm nhìn thấy hung thú có bộ dạng này thì chỉ biết thở dài một tiếng:

- Cút nhanh lên.

Vốn Lâm Phàm định kiểm chút exp từ con hung thú này, nhưng nghĩ công nó đưa mình một đường tới tận đây nên thả cho nó cái mạng nhỏ.

Hung thú cảm kích nhìn Lâm Phàm một cái, quỳ một chỗ để hẳn bước xuống khỏi lưng mình, sau đó quay mông tăng tốc chạy, giống như sợ Lâm Phàm đổi ý.

Lâm Phàm nhìn sa mạc mênh mông vô bờ phía trước, thở dài một tiếng, sau đó tiến bước vào trong cát vàng.

Càng vào sâu, cát bay càng lúc càng mù mịt, cuối cùng thân ảnh của Lâm Phàm dần dần biến mất trong gió cát.

- Chỗ quỷ quái này, sớm biết thế thì lúc trước chuẩn bị thêm mấy thứ rồi.

Đi trong sa mạc, Lâm Phàm thì thoảng lại chửi thề. Cái sa mạc Tử Vong chết tiệt này có mức độ nguy hiểm không thua gì một số cấm địa.

Nơi này có một đám hung thú rất quái dị sinh sống, mà thậm chí chúng nó còn không tính là hung thú.

Theo ghi chép của tông môn, muốn theo đường bộ rời khỏi Thánh Tông thì nhất định phải đi qua sa mạc Tử Vong này, và đệ tử cảnh giới Tiên Thiên trở xuống khó mà sống nổi để vượt qua đây.

Còn nếu đệ tử tông môn muốn rèn luyện thì nhất định phải lập đội mới có thể an toàn ở chốn này.

Bão cát càng lúc càng lớn, lớn đến độ Lâm Phàm phải lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra che trước mặt, ngăn bão cát quét lên đầu rất.

Bỗng khoảng cát phía trước Lâm Phàm nhúc nhích, giống như có sinh vật gì đó muốn chui lên.

Tiếng đào bới xen lẫn tiếng vù vù làm người ta không phân được rõ đó là tiếng gió hay là tiếng cảnh báo nguy hiểm sắp đến.

Mà vừa lúc này, mặt cát đột nhiên lồm xuống, một con rết khổng lồ phóng vọt ra, thân hình to lớn như một người khổng lồ, vô số cái chân không ngừng rung rinh trên không, cái miệng thì phát ra tiếng rít gào dữ tợn.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức ném Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay tới.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên cao giai."

"Đinh, exp gia tăng mười vạn."

. . . .

Nghe tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm thở phào một hơi, đồng thời khó chịu mắng.

- Hù chết tiểu gia ta!

Lâm Phàm tiến lên nhặt lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ từ xác hung thú.

Con rết này tuy yếu, nhưng cách xuất hiện của nó để Lâm Phàm hiểu một điều, đó là sự nguy hiểm của sa mạc Tử Vong này không hề quá lời.

Hung thú tại đây thông thường đều sống dưới mặt cát, rồi đột nhiên tấn công, khiến người ta trở tay không kịp. Còn may là hãn phản ứng không tệ, không thì kết quả khó nói.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục đi về trước, cũng không biết phải bao lâu nữa mới qua được cái sa mạc nhìn không thấy bờ này.

.....

Một nơi trong sa mạc.

Một cái bóng thật dài trải trên mặt cát, tới khi nhìn rõ chân thân của cái bóng kia, lại phát hiện đó là một đội xe.

Đội xe này chạy vô cùng chậm trong sa mạc.

Vô số tiếng rít gầm vang lên từ bên trong đội xe này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Chuyện Kinh Khủng Xảy Ra

Đội xe này chạy trong sa mạc, bánh xe in hằn lên lớp cát mềm mại những vết thật dài. Hai bên đội xe là một nhóm binh lính mặc giáp đen, cười hung thú đi cạnh, mỗi người đều cầm trường đao tỏa ra hào quang sắc bén, uy hiếp lòng người. Trong đội xe có mấy chiếc cũi sắt, giam cầm toàn là hung thú uy mãnh, thế nhưng giờ chúng nó lại không có chút sức lực nào mà nằm sấp trên sàn cũi, chỉ có ánh mắt cùng những tiếng rít gào là không bớt chút hung ác nào.

Những binh lính giáp đen này vừa di chuyển vừa cảnh giác nhìn quanh, thi thoảng ánh mắt đảo tới đám hung thú trong cũi thì không nhìn được mà tươi tỉnh hằn lên, bởi vì đây là thu hoạch lớn nhất của bọn hăn suốt một tháng qua.

- Lần này nhờ có tiểu thư xuất hành cùng chúng ta nên thu hoạch phong phú, chắc sẽ bán được cái giá tốt lắm đây.

Một gã thị vệ giáp đen cười nói.

Tuy rằng lần này nguy hiểm trùng trùng, nhưng dưới sự chỉ huy của tiểu thư, cũng không xuất hiện thương vong, còn bắt được sáu con hung thú cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn.

Thị vệ thúc hung thú đang cười ghé vào bên cạnh chiếc xe ngựa phong cách cổ xưa đi phía trước, cung kính nói:

- Tiểu thư, phía trước chính là Hắc Hạp Cốc, cần phải cẩn thận.

Ở bên trong sa mạc Tử Vong, không chỉ cần phải chú ý đám hung thú ẩn núp dưới đất, mà càng phải đề ý nhiều hơn tới đám cướp nơi này.

Sa Mạc Thập Tứ Phi, đó là tồn tại còn kinh khủng hơn cả hung thú trong sa mạc Tử Vong.

- Nhớ nhắc mọi người chú ý nhiều hơn.

Từ trong xe ngựa truyền ra một giọng nói trong trẻo ngọt ngào như là tiếng của thiên nhiên, chỉ nghe thôi đã khiến người ta mê say.

Thị vệ giáp đen cung kính nhìn từ ngoài chiếc xe, trong lòng không khỏi nghĩ, thế gian tại sao lại có nữ nhân như vậy.

Cũng không biết hạng người thế nào mới có thể chiếm được trái tim của tiểu thư.

Cách đó không xa, cát bụi bay lên, một đám người cười trên mình hung thú, chạy rất nhanh bên trong sa mạc.

- Hắc hắc, một tháng trước đã chú ý tới bọn chúng rồi, không ngờ qua một tháng đã có thu hoạch trở về, đúng là tiện nghi cho chúng ta.

Cầm đầu đám người là một sa phi chỉ có một mắt, khuôn mặt hung ác cười rộ lên.

(Sa phi: cướp sa mạc)

Kẻ này chính là thủ lĩnh của mười bốn sa phi, Sa Độc Long, Nhập Thần trung giai, thân kiêm tám loại công pháp.

Mỗi loại công pháp trong đó đều là Huyền giai hạ phẩm, khiến hắn có thực lực kinh người, xem như nhân vật số một trong sa mạc Tử Vong.

Mười ba sa phi còn lại cũng đều lấy chữ "Sa" ở đầu tên.

Sa Đạo Thiên, Sa Diệt Hung, Sa Vô Hành v.v...

Sa Mạc Thập Tứ Phi này hoành hành ngang ngược ở sa mạc Tử Vong, người đi qua sa mạc Tử Vong không chỉ cần cảnh giác hung thú bên dưới cát mà còn phải cẩn thận mười bốn tên giặc cướp này.

Mười bốn sa phi không có thủ hạ, chỉ có mười bốn tên cùng hành động một lần, thuộc về cấp bậc bá chủ trong sa mạc rộng lớn này. Đã từng có cao thủ muốn tru diệt đám tai họa muôn dân này, nhưng đáng tiếc lại bị bọn chúng giết ngược lại, chôn thây trong sa mạc.

Bởi vậy từ đó không còn cao thủ nào nói muốn thay trời hành đạo đến tru diệt Sa Mạc Thập Tứ Phi nữa rồi.

- Sáu con hung thú cho các đệ, con bé kia thuộc về lão tử.

Sa Độc Long cười lớn nói, giống như tất cả chuyện này đều ở trong lòng bàn tay.

- Hắc hắc, lão đại tận hứng xong nhớ cho bọn đệ hưởng ké đấy, thật muốn thưởng thức qua mùi vị của tiểu thư Cung gia.

Sa Diệt Hung dáng người thấp bé, lè lưỡi liếm liếm môi, ánh mắt âm tà nói.

- Được...

. . . .

Giờ phút này, đội xe đã đi tới gần biên giới của sa mạc Tử Vong. Nơi đây là một khe núi tạo thành từ hai vách núi thẳng đứng, không cao không thấp, vừa đủ để ngăn cách sa mạc thành hai, chỉ để lại một thông đạo ở giữa này.

- Tiểu thư, đã đến Hắc Hạp Cốc rồi.

Một gã thị vệ giáp đen ra hiệu cho đội ngũ dừng lại, sau đó cảnh giác nhìn chung quanh nói.

Cánh cửa nhỏ trên xe ngựa bị đẩy ra, một người từ bên trong bước ra ngoài.

Một thân áo lụa trắng không tì vết, hai lọn tóc mai ôm sát phụ trợ cho dung mạo tuyệt thế, đôi mày nhỏ tinh tế, vẻ mặt dịu dàng bình thản... tất cả tính từ đẹp để nhất đều tập hợp trên người nữ tử vừa xuất hiện.

- Gặp nguy hiểm.

Cung Băng Dạ chăm chú quan sát hoàn cảnh xung quanh rồi bật thốt mấy chữ.

Sắc mặt thị vệ giáp đen đại biến, lập tức ra hiệu cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

- Hặc hặc, không hổ là tiểu thư thông minh nhất của Cung gia, vừa nhìn đã biết nguy hiểm.

Lúc này, mười bốn thân ảnh bay xuống từ vách đá, mà mười bốn con hung thú làm thú cưỡi thì nhe nanh mở vuốt phủ phục bên trên vách núi, mắt lộ hung quang nhìn chăm chăm vào phía dưới.

- Sa Mạc Thập Tứ Phi!

Vừa thấy bóng người, đám thị vệ đã biến sắc, hiển nhiên không xa lạ gì với đại danh của mười bốn sa phi.

- Các vị hảo hán, quý cử chúng ta biết, tiền tài có thể lưu lại, còn sáu con hung thú để chúng ta mang đi được không?

Thị vệ giáp đen đứng cạnh Cung Băng Dạ nói.

Hắn biết mười bốn sa phi xuất hiện, muốn mở đường chạy là chuyện không thể.

Sa Độc Long cười cười, sờ sờ con mắt đã bị mù:

- Tiền tài lưu lại, hung thú lưu lại, tiểu mỹ nhân này cũng lưu lại, các người có thể lăn.

Thị vệ giáp đen biến sắc, thoáng hiện vẻ giận dữ, nhưng lập tức bình tĩnh nói:

- Vị này chính là tiểu thư Cung gia...

Thị vệ giáp đen còn chưa nói hết đã bị Sa Độc Long cắt lời:

- Hừ, lão tử muốn chặn chính là tiểu thư Cung gia. Con mắt này của lão tử là do gia chủ Cung gia của các ngươi làm mù, đáng tiếc là lão già kia đã chết ở nơi này.

- Nhưng không sao, khuê nữ của lão lại bị chúng ta đùa bỡn một phen cũng đã đủ sáng khoái rồi.

Sa Độc Long cười tà, mười ba sa phi còn lại cũng dâm dăng cười rú lên hòa theo.

- Tiểu thư, đợi lát nữa ta bảo hộ người rời đi trước, mọi người sẽ chặn ở sau, chúng ta không không phải là đối thủ của đám giặc cướp này đâu.

Thị vệ giáp đen nói.

Cung Băng Dạ nhìn mười bốn sa phi, trong mắt lóe ra hận ý.

- Tiểu mỹ nhân, đừng có dùng loại này ánh mắt nhìn lão tử, cái kiểu này làm cho lão tử rất là khó chịu đấy. Không cần nôn nóng, đợi lát nữa lão tử sẽ để người được sung sướng, cam đoan nhớ mãi không quên.

Sa Độc Long cuồng tiếu.

Đối với Sa Độc Long mà nói, chuyện khiến hắn căm giận nhất là lão già Cung gia kia đã khiến mắt của hắn bị mù.

Năm đó gia chủ Cung gia vì tru diệt Sa Mạc Thập Tứ Phi mà mang người tới sa mạc Tử Vong. Trong lúc giao thủ, Sa Độc Long bị trúng một chỉ mù mắt, còn gia chủ Cung gia thì bị Sa Độc Long dụ tới một nơi hung hiểm rồi bị hung thú nơi đó cắn nuốt.

Hiện giờ tiểu thư Cung gia này xuất hiện, Sa Độc Long muốn hung hăng tra tấn một phen, xem như báo mối thù năm đó.

Cung Băng Dạ khẽ nhúu đôi mày đẹp, xoẹt một tiếng, rút trường kiếm ra.

Sa Độc Long vung tay lên:

- Nam giết toàn bộ, nữ lưu lại.

Mười bốn sa phi hét lớn một tiếng, đồng loạt rút binh khí rồi lao đến.

Nhưng đúng lúc này, đám hung thú trên vách núi bỗng rống lên sợ hãi rồi nhảy cả xuống, vừa tiếp đất lập tức luống cuống co cả bốn chân chạy tứ tán, giống như chuyện kinh khủng gì đó sắp đến.

Sáu con hung thú vô lực trong cũi sắt cũng hoảng sợ rít gào lên, cố nhấc cái thân thể vô lực để va đập vào thành cũi.

Giờ khắc này mọi người nghi hoặc vạn phần.

- Chuyện gì thế này?

Mười bốn sa phi thấy đám thú cười khác thường như vậy thì giận dữ gầm lên, thế nhưng giờ chúng nó lại như là gặp ma, căn bản không nghe chỉ huy, thậm chí có hung thú không biết chạy đi đâu, trực tiếp đâm đầu vào vách núi, tự sát mà chết.

- Tiểu thư, những hung thú này bị làm sao vậy?

Cung Băng Dạ cũng kinh ngạc trước chuyện trước mắt, lắc lắc đầu.

Mà ngay trong một tích tắc sau, vách núi rung chuyển, một vật thể gì đó chọt phá đất cát mà ra.

- Ái ui, tổ sư mày, chậm một chút...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Nam Trái Nữ Phải

Lúc này mọi người kinh ngạc vạn phần, chỉ thấy vách đá kia bỗng bị vật gì đó đẩy từ trong ra, tiếng gầm rú vang dội, rồi đột nhiên một lỗ thủng lớn xuất hiện. Một giọng nói từ bên trong truyền đến, khiến mọi người kinh hãi biến sắc.

- Mặt đất thì không đi lại đi ngầm, làm hại tiểu gia ăn đầy cát rồi.

Lâm Phàm mãi mới lại thấy ánh mặt trời, thè lưỡi phun phè phè, vỗ vỗ quần áo đầu tóc để phủi hết cát trên người xuống.

Cứ chạy liên tục làm Lâm Phàm muốn hỏng mắt, cho nên mới dùng Ngự Thú Quyết cùng roi vọt để thu phục con hung thú sa mạc này làm thú cưỡi.

Con hung thú này có đủ trăm chân, hung thần ác sát, lưng đen đầu đỏ, bụng hiện màu lam, lúc Lâm Phàm vừa gặp cũng kinh hô không thôi, bởi nó còn lớn hơn cả con rết bị hấn dùng một rìu ném chết lúc trước.

Giờ phút này con hung thú trăm chân phá động mà ra, vô số cái chân bám dần lấy vách động rồi nhô thân mình nhìn mãi không hết ra bên ngoài.

Lâm Phàm nắm lấy hai cái xúc tu trên đầu nó, gào thét:

- Từ từ thôi, cẩn thận...

- Đây là Bách Túc Thiên Long.

Đúng lúc này, không biết là ai hoảng sợ hô to một tiếng.

Cung Băng Dạ cũng hoảng sợ nhìn quái vật trước mắt, toàn thân lạnh toát.

Bách Túc Thiên Long là vương giả trong sa mạc Tử Vong, không biết bao nhiêu người đã táng thân trong miệng của nó, thêm nữa con này còn đầu đỏ lưng đen, chứng tỏ đã rất gần với thời kỳ thành niên.

Mà sau khi trưởng thành, Bách Túc Thiên Long sẽ mọc ra một đôi cánh xương, khi đó hung uy cái thể, hiểm người có thể địch lại.

Lúc này mọi người thấy trên cái đầu bẹt của Bách Túc Thiên Long có một người đang ngồi ngay ngắn thì cùng kinh hãi trợn tròn mắt. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ Bách Túc Thiên Long có thể bị nhân loại thuần phục.

Mười bốn sa phi đưa mắt nhìn nhau. Bọn hăn đã hiểu tại sao thú cưỡi của mình lại chạy trốn điên cuồng như vậy, đó là vì chúng nó cảm nhận được khí tức của Bách Túc Thiên Long.

Sa Độc Long không dám nhúc nhích, hăn không biết nhân vật thần bí bậc này đến đây là muốn làm gì? Hăn không dám càn rỡ, chỉ con Bách Túc Thiên Long kia đã có thể khiến cả đám bị diệt sạch, chứ đừng nói là người thần bí có thể thuần hóa Bách Túc Thiên Long.

Đám Cung Băng Dạ cũng đứng im lìm bất động, không một ai dám tự tiện.

Bách Túc Thiên Long lúc này đã hiện trọn vẹn thân thể trên mặt đất, nửa thân trước đứng thẳng lên, vô số cái chân co duỗi trên không, lừng lững mà nhìn đám người trước mắt.

Lâm Phàm lúc này mới đảo mắt nhìn quanh, thấy nhân mã hai phe, lại thấy khung cảnh tan hoang thì cũng nghi hoặc vạn phần.

Con súc sinh này chạy loạn dưới lòng cát, giờ không biết đang ở đâu rồi nữa.

- Các người là ai?

Lâm Phàm để mặc cho mái tóc dài tung bay phiêu dạt, hai tay chấp sau lưng, lộ ra một cổ khí tức của tuyệt thế cao thủ.

Tuy Lâm Phàm nhìn còn rất trẻ, nhưng trên khuôn mặt bình thản kia lại tán ra khí tức cao quý trầm ổn nhẹ nhàng, giống như là đã trải qua vô số tang thương của thế gian.

- Tiền bối, tại hạ Cung Băng Dạ, người của Cung gia ở Mặc thành.

Cung Băng Dạ lập tức tiến lên, thần sắc cung kính nói.

Sa Độc Long thấy Cung Băng Dạ nói chuyện với người thần bí thì trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Bọn hắn là sa phi, ác danh ‘chối lợi’, còn Cung Băng Dạ thì xinh đẹp tuyệt trần, lại thêm người thần bí này trẻ tuổi như vậy, chuyện có thể xảy ra không khó đoán.

Nếu Cung Băng Dạ ở một bên tỏ vẻ, người thần bí này gần như chắc chắn sẽ vì muốn thấy mỹ nhân cười mà chém giết bọn hắn.

Giờ khắc này Sa Độc Long muốn chạy trốn, nhưng Bách Túc Thiên Long kia lại dùng đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm, cho nên bọn hắn cũng không dám lộn xộn.

- Tiền bối, những người này là Sa Mạc Thập Tứ Phi, ác danh vang xa, lạm sát kẻ vô tội. Hiện giờ bọn hắn cản lại đội xe của bọn vãn bối là muốn cướp của giết người.

Cung Băng Dạ bình tĩnh nói rõ sự tình. Người thần bí này xuất hiện, có lẽ có thể tru sát mười bốn sa phi này.

Lâm Phàm đứng trên đỉnh đầu Bách Túc Thiên Long mà nhìn hai phe nhân mã phía dưới.

Nghe lời mỹ nhân này nói, hắn là muốn tiểu gia ra tay giết chết mười bốn sa phi này.

Thế nhưng ca là ai chứ? Sao có thể là loại người bị nữ sắc mê hoặc rồi làm việc không công?

Huống hồ bản thân mình có chuyện quan trọng phải làm, mà Bách Túc Thiên Long này không thay đi bộ thêm được.

Một mực chui dưới mặt cát rồi chạy loạn thì ai chịu nổi chứ? Đoạn đường này, Lâm Phàm cũng không nhớ được mình đã nuốt bao nhiêu cát vào miệng.

- Tiền bối, chúng ta chỉ là muốn mưu sinh mà thôi.

Sa Độc Long lập tức nói.

- Đúng vậy, đúng vậy...

Mười ba sa phi khác cũng vội gật đầu phụ họa.

....

Chợt lúc này, bọn hắn thấy tiền bối lấy ra một cái rìu lớn, trong lòng hoảng hốt không thôi, còn Cung Băng Dạ thì nở một nụ cười.

Nàng cho rằng vị tiền bối này đang muốn vì dân trừ hại.

Nhưng chỉ tích tắc sau, tất cả đều chấn kinh, thét gào trong lòng: "sao lại như vậy?".

Bọn họ nghĩ mãi không rõ vì sao tiền bối lại giết con Bách Túc Thiên Long đi, con hung thú này không phải đã bị tiền bối thuần phục rồi sao?

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần trung giai."

"Đinh, exp tăng trưởng 30 vạn."

....

Lâm Phàm vung rìu, ánh sáng sắc lẹm lóe lên, chém đứt đầu Bách Túc Thiên Long. Hắn đương nhiên không buông tha hung thú này, exp của hung thú Nhập Thần trung giai không phải nói đùa.

Thả đi gây hại cho người khác, chẳng thà để mình thăng cấp.

Hai phe nhân mã thấy một màn trước mắt thì thân mình khẽ run lên.

Lâm Phàm khiêng lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ trên vai, sau đó vươn ngón tay, giống như chỉ điểm giang sơn.

- Ngại quá, cướp đây, nam trái nữ phải, xếp thành hàng cho ta.

Lâm Phàm hiện giờ đã không muốn nói thêm cái gì nữa.

Lâm Phàm một đường bốn ba truy tìm bí mật của Thất Thánh Bảo Đồ, cũng chưa biết phải vượt qua bao nhiêu khu vực, như vậy nhất định phải có đủ tư trang tài nguyên mới được.

Giờ vừa nhìn hai phe nhân mã này đã biết toàn là người đại phú, tuyệt đối không thể bỏ qua rồi.

- Cái gì?

Mọi người kinh hãi, không thể tin được những gì mình vừa nghe.

Nhất là Cung Băng Dạ lại càng khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng:

- Tiền bối...

- Đừng nói nhảm, nhanh lên, nam trái nữ phải.

Lâm Phàm vung lên rìu lên, tiếng xé gió làm cho bọn họ càng thêm kinh hãi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Không Tin Có Thể Tự Sờ

Lâm Phàm vác Vĩnh Hằng Chi Phủ trên vai, giống như sĩ quan đang chỉ huy duyệt binh mà nhìn đối phương, sau đó nhướn mày. - Ta nói gì, các người nghe không hiểu sao hả? Nam trái nữ phải, thành thật đứng vững cho ta.

Dưới ánh nhìn lạnh lùng của Lâm Phàm, Cung Băng Dạ chau mày, chậm rãi đứng sang bên phải, mà mười bốn sa phi do dự một lúc, cuối cùng Sa Độc Long gật đầu, cũng thành thành thật thật đi tới bên phía đám thị vệ giáp đen mà đứng song song.

- Đại ca, người này là có ý gì?

Sa Đạo Thiên nắm chặt binh khí trong tay, cố nén lửa giận trong lòng. Bọn hắn là sa phi, thế nhưng giờ lại bị người ta cướp, nếu truyền ra ngoài còn không phải bị kẻ khác cười đến rụng răng.

- Đừng nói chuyện.

Sa Độc Long đè tay Sa Đạo Thiên xuống, ra hiệu cho hắn im lặng, ngàn vạn lần không nên vọng động.

Sa Độc Long lặng lẽ đánh giá Lâm Phàm, hy vọng có thể nhìn ra người thần bí có khí tức nội liễm này là tu vi gì.

Tuy không nhìn thấy, nhưng Sa Độc Long nhận định cái người một riu giết chết Bách Túc Thiên Long này tuyệt đối không dễ trêu. Tiếp đó hắn nở một nụ cười trào phúng, nhìn về phía Cung Băng Dạ đang một mình cô đơn đứng một bên.

Còn Cung Băng Dạ thì đang suy tính trăm đường trong đầu, nghĩ xem tới cùng là dùng cách nào thì sẽ khiến người này trợ giúp mình.

Tiền tài mất cũng không sao cả, nhưng nhất định phải cam đoan có thể an toàn rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm bỗng vậy một gã thị vệ giáp đen nhỏ con nhất hội tới gần mình.

Thị vệ này có chút khẩn trương, nơm nớp lo sợ đi tới trước mặt Lâm Phàm.

- Qua lấy túi trữ vật của tất cả bọn họ tới cho ta.

Lâm Phàm khiêng Vĩnh Hằng Chi Phủ, cao giọng nói.

- Vâng.

Thị vệ giáp đen kia nào dám không tuân, vội vàng chạy lại, tịch thu từ đồng bọn trước.

- Các người đều thành thật một chút cho ta, nếu không thành thật, rìu này không phải để ngắm.

Lâm Phàm uy hiếp một tiếng. Đã có kinh nghiệm cũ, hẳn tin rằng cách làm giàu nhanh nhất chính là ăn cướp.

- Lão ca, đưa cho ta đi.

Thị vệ giáp đen được Lâm Phàm sai tịch thu chiến lợi phẩm nhìn đồng bọn của mình, vô lực thở dài nói.

Người đứng đối diện hăn liếc nhìn Lâm Phàm một cái, cuối cùng lấy túi trữ vật trên người ra.

Sau một lát, đám thị vệ giáp đen coi như thành thật, giao hết túi trữ vật, thế nhưng đến phiên mười bốn sa phi thì lại không mấy suôn sẻ.

Sa Đạo Thiên nhìn thoáng qua số túi trữ vật của đám thị vệ giáp đen, trong mắt lập lòe bất định, móc từ trong ngực áo ra một cái túi trữ vật rồi ném vào tay đối phương.

- Chờ đã...

Lâm Phàm khiêng rìu đi về phía trước.

- Các người làm thổ phi, sao có chuyện chỉ có một túi trữ vật, có phải là coi tiểu gia thành kẻ ngu rồi không?

Lâm Phàm đi tới trước mặt Sa Đạo Thiên, nhìn lên xuống đánh giá, giống như người thấy mùi bảo bối:

- Thành thật một chút, giao ra đây.

Sa Đạo Thiên nổi lửa giận hừng hực trong lòng. Bọn hắn là sa phi, cả đời chuyên cướp người khác, còn chưa bao giờ bị người đoạt qua, người này thật sự là quá làm càn.

Cướp có tôn nghiêm của cướp, giờ người này tuyệt tình giẫm đạp lên tôn nghiêm của bọn hắn, thật sự là không thể nhịn.

- Ta liều mạng với người...

Sa Đạo Thiên phát động chân nguyên, loan đao trong tay hóa thành một dải sáng đỏ bổ tới Lâm Phàm.

- Nhị đệ, dừng tayyy...

Sa Độc Long kinh hô một tiếng, thế nhưng tất cả đều đã muộn.

Lâm Phàm nhìn Sa Đạo Thiên bằng ánh mắt tán thưởng, không tệ, có điều cũng chỉ là không tệ mà thôi.

"Bịch..."

Một tiếng động trầm buồn vang lên, cả vùng trời nơi đây đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Sa Đạo Thuần vận chân nguyên, bộc phát ra uy thế vô thượng, giờ vẫn duy trì tư thế lơ cao loan đao, rất phong cách, rất quyết đoán.

Thế nhưng chỉ nháy mắt sau, loan đao trong tay Sa Đạo Thiên âm một tiếng rớt trên mặt đất, sau đó vẻ mặt cũng biến hóa thành dữ tợn.

Hai cánh tay uy mãnh kia, giờ phút này duỗi thẳng mười ngón, ôm chặt lấy đũng quần, thống khổ ngã trên mặt đất.

Một tiếng thét thảm muốn xé trời xanh vang lên, khiến mây trắng trên cao cũng phải run rẩy.

"Đinh, chúc mừng đánh bại Sa Đạo Thiên Nhập Thần sơ giai."

"Đinh, exp tăng trưởng 20 vạn, đánh chết có thể nhận được càng nhiều exp và vật phẩm."

"Đinh, Liêu Đản Cước +1 vạn exp."

....

Hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở làm Lâm Phàm thoải mái vô cùng. Mới vừa rồi, hắn tung một cước nhanh như chớp giật, mục tiêu là chỗ quen thuộc.

- Nhị đệ...

Sa Độc Long kinh hô một tiếng, mặt lộ vẻ lo lắng, đồng thời trong lòng lại sợ hãi thật sâu.

Nhị đệ là Nhập Thần sơ giai nhưng lại bị đối phương đánh bại chỉ bằng một chiêu. Giờ khắc này Sa Độc Long đã rõ, thực lực của đối phương sâu không lường được.

- Đều thành thật một chút cho ta, nếu không kết cục không chỉ đơn giản như vậy đâu.

Lâm Phàm khiêng rìu, vẻ mặt bình tĩnh, sau đó tự tay thu hết mấy túi trữ vật trên người Sa Đạo Thiên.

Có bài học từ Sa Đạo Thiên, phía sau thông thuận rất nhiều. Sa Độc Long cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, tháo toàn bộ túi trữ vật cùng một chiếc nhẫn trữ vật xỏ ở dây chuyền đeo trên cổ, giao ra.

Trong này là tích lũy của bọn hắn suốt từng ấy năm, vậy mà trong nháy mắt đã biến thành trống rỗng.

Lâm Phàm khẽ cười cười, tâm tình tốt đến không thể tốt hơn.

Sau đó hắn đi tới trước mặt Cung Băng Dạ, liếc mắt đánh giá nữ nhân này một chút. Cô nàng này trẻ tuổi, xinh đẹp, trên người lại toát ra một vẻ cao quý khó bì.

Cung Băng Dạ mặc bộ đồ màu trắng, càng tăng thêm khí tức thuần khiết, làm cho người ta vừa xem đã như bị hút vào, khó để rời mắt.

Chẳng qua...

- Giao hết đồ đạc ra đây.

Lâm Phàm mỉm cười nói.

- Tiên bối, nếu như có thể, xin mời tiên bối tới Mặc thành, Cung gia nguyện ý thỏa mãn mọi yêu cầu của tiên bối.

Cung Băng Dạ lên tiếng, mắt lóe lên.

- Đem đồ vật giao ra đây, bây giờ là lúc đánh cướp, đừng lãng phí thời gian quý báu của mọi người.

Lâm Phàm cười lạnh liên tục trong lòng, bé con muốn câu dẫn tiểu gia, quả thực là xuân thu đại mộng. Tiểu gia xem đủ thể loại phim Nhật

Bản, có loại muội tử nào mà chưa từng thấy, càng có nghiên cứu sâu sắc kích cỡ từ A đến G, nhất là các loại biểu cảm khiêu gợi quyến rũ, lại càng thấy nhiều như ăn cơm.

Muốn dùng sắc đẹp ngăn cản con đường đánh cướp của ca, nằm mơ đi!

Cung Băng Dạ nhìn Lâm Phàm, cuối cùng lấy nhẫn trữ vật trên ngón tay xuống, hơi do dự rồi cũng giao ra.

- Đưa cả vật trong ngực người nữa.

Lâm Phàm ném cái nhẫn vào bọc sau lưng, tiếp đó liếc mắt nói.

Cung Băng Dạ vẫn một vẻ bình tĩnh, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia hoảng sợ, lắc lắc đầu:

- Ta đã không còn gì nữa rồi.

- Thành thật một chút.

Lâm Phàm nói.

- Nếu tiền bối không tin thì có thể tự mình kiểm tra.

Cung Băng Dạ chợt thốt lên một câu khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

Lời này, theo Lâm Phàm, chính là đang khiêu khích mình.

Mà Cung Băng Dạ thì đang có ý đánh cược, cho rằng đối phương sẽ không động đến mình.

Nhìn từ tướng mạo của đối phương, Cung Băng Dạ cho rằng tuy đối phương làm việc quái dị, nhưng cũng không phải đại ác nhân.

Thế nhưng...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Ngộ Ra Chân Lý

oOo

Bốn mắt đối nhau, giống như có tia lửa bắn ra.

Cung Băng Dạ sống trong đại gia tộc, phụ thân mất từ mấy năm trước khi đi tru diệt mười bốn sa phi, hiện giờ Cung gia do một mình nàng gánh vác, rất gian nan ở Mặc thành.

Cung Băng Dạ cũng không phải hạng người vì lợi ích của gia tộc mà bám víu lấy kẻ khác.

Nếu không, bằng dung nhan tuyệt thế của nàng, sớm đã có thể tìm lấy một cường giả nào đó, không cần vất vả như hiện tại.

Mà ngay khoảnh khắc Lâm Phàm xuất hiện uy phong lẫm liệt, Cung Băng Dạ bỗng nảy ra một ý.

Giờ phút này, Lâm Phàm hơi do dự. Cung Băng Dạ thì ngược lại, ưỡn bộ ngực ra đằng trước, biểu hiện rằng lão nương không sợ người mò.

Thế nhưng, đắn đo cũng chỉ là việc trong vài giây "lầm lờ". Mắt Lâm Phàm sáng lên, hắn đã ngộ ra "Thiên đạo".

Thế gian này, nam nữ bình bằng, lấy thần thông Xoay Chuyển Càn Khôn của ca, muốn nam có nam, muốn nữ có nữ, như vậy nam hay nữ với ca có khác gì nhau đâu? Nghĩ vậy, Lâm Phàm đã không còn lẩn tránh nữa.

- Người không lấy ra thật?

Lâm Phàm mở miệng hỏi. Cùng lúc ấy, ánh mắt phản chủ mặc kệ chủ nhân của nó đã ngộ đạo, nhìn chăm chăm lên vị trí nhô cao kia.

- Nếu không tin, ngài có thể tự kiểm tra.

Cung Băng Dạ bình thản nói.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, xoay người nhìn đám người xung quanh.

Cung Băng Dạ thấy vậy không khỏi đắc ý cười thầm, cho là mình đã thành công.

Nhưng chỉ tích tắc sau, không gian chợt yên lặng đến kỳ lạ.

Đám thị vệ giáp đen ngậy người.

Mười bốn sa phi há hốc mồm.

Cung Băng Dạ cũng mất vẻ đắc ý, trợn tròn mắt, nàng không ngờ đối phương lại thật sự ra tay.

Ở trong áo của Cung Băng Dạ, đang có thêm một bàn tay len lỏi từ trên xuống dưới, xâm nhập cả vào hai "ngọn núi" vô danh kia.

- Ó.

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác tay của mình giống như sờ thấy một quả gì tròn tròn, bèn gảy gảy một cái.

- A...

Mặt Cung Băng Dạ đỏ lên như lửa, lại không nhận được kêu khẽ một tiếng.

- Người.

Cung Băng Dạ nổi giận, muốn mở miệng mắng chửi.

- Bình tĩnh, sắp xong rồi.

Lâm Phàm nhú mào, giống như người mù đang lần sờ đường đi, mómáy khắp nơi, cuối cùng cười tươi lên.

Tìm thấy rồi.

Lâm Phàm lập tức tóm lấy thứ giấu trong áo kia ra.

Cung Băng Dạ biến sắc, bởi trên cổ của nàng có thứ gì mềm mềm nhỏ nhỏ như là lụa trơn vuốt qua.

- O, đây là đồ chơi gì?

Sau đó, Lâm Phàm phát hiện hình túm ra được một thứ rất kỳ quái.

Nhìn qua, hình như là một cái yếm màu hồng nhạt, phía trên còn tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ.

- Trả người, ta chỉ lấy cái này thôi.

Lâm Phàm cũng không thèm để ý, ném trả cái yếm lại cho Cung Băng Dạ, sau đó nhìn cái túi chứa đồ trong tay mà nở nụ cười.

- Ta đã nói, thành thật một chút, giờ người còn gì để nói không?

Lâm Phàm nhét cái túi trữ vật kia vào trong túi của mình, cười đắc ý.

Chẳng qua, khi nhìn về Cung Băng Dạ, hắn phát hiện, mặt thiếu nữ này lại đỏ như mặt trời sắp lặn, không chừng còn có thể nướng khoai trên đó.

Giờ khắc này, Lâm Phàm mới kịp phản ứng. Mặc dù hắn ngộ "Thiên đạo", nhưng người trước mắt chỉ là phàm phu tục tử, còn đang lạc lối trên đại đạo, làm sao rõ được đạo lý kia?

Hắn nghiêm túc lại, nhìn Cung Băng Dạ, cũng mặc kệ nàng có phát hỏa hay không, chậm rãi nói:

- Nhớ kỹ, võ đạo một đường, âm dương chuyển hoá, bởi vậy khác nhau giữa nam với nữ chỉ là lý niệm của phạm phu tục tử. Đối với bản tọa, chỉ cần muốn, nam hay nữ đều có thể chuyển hóa dễ dàng, sớm không có gì khác biệt. Được rồi, bản tọa chỉ cướp của, không giết người, người và người của người có thể đi rồi.

Lâm Phàm phát tay áo, vẻ mặt hững hờ, giống như những gì vừa xảy ra chỉ là chuyện bình thường.

- Người... người...

Cung Băng Dạ tức giận đến nói không ra hơi, thế gian này sao lại có người vô sỉ như vậy chứ? Cuối cùng, nàng không chịu nổi nữa, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, vẻ mặt thất vọng. Cũng phải, đạo lý trời đất cao thâm đến nhường này, không phải người thường có thể hiểu được. Hắn nhìn về đám thị vệ giáp đen, nói:

- Mang người rời đi đi.

Đám thị vệ hết nhìn Lâm Phàm đến nhìn tiểu thư nhà mình, cuối cùng chỉ biết rời đi, tuy rất hận trong lòng, nhưng trước người có thực lực ngập trời này, giữ được mạng là thành công rồi.

Mười bốn sa phi nhìn Lâm Phàm, thầm cảm thán, quả thật là nhìn tướng mạo không đoán được lòng người, người thần bí trước mắt lại còn vô sỉ hơn cả bọn hắn.

Nhìn đoàn xe Cung gia rời đi, Lâm Phàm khẽ thở phào. Kỳ thật, vừa rời tim hắn cũng đập thành thịch. Cái gì mà âm dương chuyển hoá, nam nữ không khác, hoàn toàn chỉ là nói phét. Nếu thật sự không để ý tới nam nữ khác nhau, hắn đã không nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Cung Băng Dạ.

Sa mạc Thập Tứ Phi đứng sau Lâm Phàm, nơm nớp lo sợ:

- Tiền bối, chúng ta có thể đi được chưa?

Thực lực không bằng người, hiện giờ bọn hã chỉ có thể khép nép cố giữ mạng.

Lâm Phàm nhìn mười bốn sa phi, mắt lóe sáng, cười khẽ. Vừa thấy nụ cười này, mười bốn sa phi run như cây sậy, chẳng lẽ đối phương muốn giết bọn hã sao?

Lâm Phàm đã có quyết định. Mục tiêu lần này của hã là Địa Ngục Hỏa Diễm. Đây là cấm địa gần Thánh Tông nhất trên bản đồ, căn cứ điển tịch tông môn ghi lại, nơi đây cực kỳ nguy hiểm, chưa từng được tông môn chọn làm nơi lịch lãm cho đệ tử. Chưa kể nói là gần nhất, nhưng lộ trình vẫn vô cùng xa xôi, hiện giờ Lâm Phàm mới đi được khoảng một phần năm.

Hã không biết mình sẽ gặp phải những gì ở đoạn đường còn lại, cũng đang ngại chuyện phải tự giải quyết vấn đề ăn uống.

Sa Độc Long thấy đối phương không nói gì, trong mắt lại lóe ra tia sáng dọa người thì cảm thấy tuyệt vọng, xem ra hôm nay Sa mạc Thập Tứ Phi phải biến mất rồi.

Sa Độc Long quay đầu nhìn những huynh đệ đi theo mình nhiều năm, trong lòng cảm thán vạn phần. Làm một đại ca, giờ phút này, hã đương nhiên phải đảm nhiệm trách nhiệm mà một đại ca nên có.

Sa Độc Long ném binh khí trên tay xuống đất, sau đó nhìn Lâm Phàm:

- Tiền bối, người nào làm người đó chịu, Sa mạc Thập Tứ Phi chúng ta mặc dù giết người vô số, nhưng chưa bao giờ lạm sát kẻ vô tội. Mọi chuyện trên đời cũng chỉ là vì muốn một bữa cơm no, kính xin tiền bối thả huynh đệ của ta, bất cứ chuyện gì một mình ta xin chịu hết.

- Đại ca, không thể...

- Các huynh đệ, đừng nói nữa.

Sa Độc Long phát tay nói.

- Các người làm gì thế?

Lâm Phàm đang suy nghĩ, khi phục hồi tinh thần lại thì bỗng thấy mười bốn sa phi đang bịn rịn gọi nhau như sắp sinh li tử biệt.

- Tiền bối, xin thả huynh đệ của ta, bất cứ chuyện gì cứ để một mình ta gánh chịu.

Sa Độc Long buồn bã nói.

Lâm Phàm nhìn nhìn mười bốn sa phi này, chợt nảy ra một ý, sau đó nghiêm mặt, dùng ánh mắt sắc bén nhìn bọn hắn.

- Tội của các người đáng chết, nhưng bản tọa cũng không phải người tuyệt tình. Sau này các người đi theo bản tọa, hối cải để làm người mới, tới khi bản tọa cảm thấy các người đã hoàn toàn sửa sai thì sẽ cho các người rời đi, các người có thắc mắc gì không?

Lâm Phàm mở miệng nói.

Đoạn đường tới Địa Ngục Hỏa Diễm này, nhất định là cần một ít tùy tùng, làm một ít việc nặng, Sa mạc Thập Tứ Phi này tu vi chỉ bình bình, coi như giết cũng không mang cho Lâm Phàm bao nhiêu exp, chẳng thà mang theo mà tận dụng cho tốt.

Đám Sa Độc Long đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn không ngờ đối phương sẽ nói như vậy.

- Nguyện vì tiền bối liều thân khuyến mãi.

Cả đám không chút do dự, lập tức bái thần phục.

Bọn hăn chỉ cảm thấy hạnh phúc đến quá bất ngờ. Mặc dù thần phục có thể mất tự do, thế nhưng so với việc được đi theo một người có thực lực mạnh mẽ thế này, chính là phúc lớn bằng trời.

- Ủm, đứng lên cả đi.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu.

- Bản tọa hỏi các người, các người có biết Địa Ngục Hỏa Diễm không?

Tuy trên diễn tịch ở tông môn có ghi chép về nơi này, nhưng đã là tin tức từ rất lâu trước kia, không biết giờ chỗ đó đã thành bộ dạng gì. Mười bốn sa phi này lẫn lộn lâu như vậy, hăn là biết nhiều thứ hơn hăn.

- Đại nhân muốn đi Địa Ngục Hỏa Diễm?

Sa Độc Long ngạc nhiên hỏi.

- Ủm, bản tọa có việc cần làm tại đó. Sao, có gì không ổn?

Lâm Phàm thấy Sa Độc Long có vẻ hơi sợ hãi thì lên tiếng hỏi.

- Bẩm đại nhân, không ai dám tiến sâu vào Địa Ngục Hỏa Diễm. Nghe nói một năm trước, có một hung thú trên đầu bốc lên lửa đỏ xuất hiện trong Địa Ngục Hỏa Diễm, nơi nó đi qua đều sẽ hóa thành biển lửa. Rất nhiều tông môn phái người đến xem xét, cuối cùng tử thương vô số, cũng không biết hiện giờ con hung thú kia đã rời đi chưa.

Sa Độc Long nói.

- Ổ, vừa đi vừa nói chuyện.

Lâm Phàm gật gật đầu, mấy tin tức này khá là quan trọng với hăn, cũng để hăn buồn bực không thôi, tại sao nơi hăn chọn để thám hiểm đầu tiên lại nguy hiểm như vậy chứ.

Nhất là hung thú bốc lửa trên đầu kia, đây là loài quái đản gì vậy, điển tịch tông môn cũng không ghi lại a.

Dọc theo đường đi, Sa Độc Long kể ra tình huống của Địa Ngục Hỏa Diễm. Gã cũng không biết quá nhiều, nhưng mấy tin tức này vẫn rất có tác dụng đối với Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm cũng biết được chuyện cũ về đám sa phi này, trong đó việc gia chủ Cung gia chết ở sa mạc Tử Vong chỉ là một bi kịch.

Gia chủ Cung gia kia có tu vi cao hơn Sa mạc Thập Tứ Phi không ít, nhưng lại vì gây ra động tĩnh quá lớn, khiến một con hung thú cường đại trong sa mạc chú ý, cuối cùng vẫn lạc tại đây.

Mà Sa Độc Long cũng bị con hung thú kia làm mù một mắt, khó khăn lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết.

Mà sau đó, bọn hắn muốn đánh bóng tên tuổi để dễ làm ăn hơn, cho nên tuyên dương khắp nơi là gia chủ Cung gia chết ở trong tay mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Mảnh Vỡ Lệnh Bài Chí Tôn

Dịch: †Ares†

Mặc thành.

Đây là một tòa thành nằm giữa sa mạc Tử Vong và một con sông lớn, thuộc vương triều Đại Thánh ở Đông Linh châu.

Nơi này bị mấy thế gia nắm trong tay, lại bởi gần Thánh Tông nên có rất ít tông môn khác dám nhòm ngó tới.

Giờ phút này, trước cổng thành, một đoàn xe từ phương xa đang từ từ chạy đến.

- Đoàn xe của Cung tiểu thư đã trở lại.

Một thị vệ gác cổng thành hô to, khiến những người xung quanh nhìn lại.

Thành này nằm trong tay ba đại thế gia, cho nên thị vệ gác cổng đương nhiên cũng là người của ba nhà này. Mặc thành nhìn bề ngoài gió êm sóng lặng, nhưng cạnh tranh bên trong rất kịch liệt.

Hiện giờ tiểu thư Cung gia trở về, thị vệ gác cổng thành là người Cung gia tự nhiên phần khởi nháy nhót, bởi vì mọi người về bình an, cũng vì mấy xe ngựa chở đầy hàng kia.

Đoàn xe càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng nhiều người vây xem ở cổng thành, mà khi thấy sáu lồng giam trên đoàn xe, mọi người không khỏi kinh hô.

- Đó là hung thú Tiên Thiên, Xích Ngưu.
- Một tháng bắt được tới sáu con, Cung gia cũng quá mạnh rồi.
- Nhìn thị vệ giáp đen của Cung gia kia, khí tức sắc bén hơn hẳn, sắc mặt bình thản nhường nào, sát khí ghê người nhường nào...
- Cứ tưởng rằng sau khi gia chủ Cung gia chết đi, Cung gia sẽ rơi xuống, không ngờ Cung tiểu thư lại vực lên được.

....

Nghe tiếng ca ngợi của những người xung quanh, các thị vệ giáp đen có cảm giác muốn khóc.

Bọn hắc cao hứng không nổi. Giữa đường không chỉ gặp Sa mạc Thập Tứ Phi, lại còn gặp cao nhân đánh cướp, ngoại trừ sáu con hung thú ra, tiền tài trên người bọn hắc đều đã bị cướp sạch.

Thật sự là quá bi thảm a.

Trong đám người, có một số nhìn thoáng đoàn xe, lại lặng lẽ lùi đi. Đây là người của hai nhà kia, hiện giờ chuẩn bị trở về báo cáo.

Cung gia thu hoạch lớn trở về không phải là kết quả hai nhà kia muốn thấy.

Phủ Cung gia.

Đoàn xe bình an trở về, còn mang theo sáu con hung thú, Cung gia trên dưới tự nhiên sôi trào.

Thị vệ giáp đen Vương Hồ đi cạnh xe ngựa kéo kiệu, nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu thư, người đã tỉnh chưa?

Một lúc vẫn không thấy ai trả lời. Người của Cung gia bắt đầu có chút nghi hoặc, tại sao gia chủ còn chưa đi ra, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

- Tiểu thư có chút mệt mỏi, ngủ ở trên xe, các người áp tải sáu con hung thú này xuống đi.

Vương Hồ nói.

Mặt trời lặn đằng Tây, sắc trời dần dần tối xuống.

Một đám người xuất hiện ở phía xa ngoài cửa thành rồi dừng lại.

- Các người có cần hóa trang một chút không?

Lâm Phàm cất tiếng hỏi. Đám Sa Độc Long có hung danh hiển hách như vậy, nếu tùy tiện vào thành để bị người nhận ra thì cũng có chút phiền phức.

- Đại nhân, không sao đâu, chúng ta tuy có hung danh bên ngoài, nhưng lại không mấy người thấy qua chúng ta.

Sa Độc Long nói.

Nghe vậy, Lâm Phàm cũng không nói gì thêm, cả đám lại chậm rãi đi về phía cửa thành.

Mấy thị vệ canh gác thấy một đám người mặt mày hung ác, sát khí nhàn nhạt tiến vào thì bị dọa đến câm nín, không nói một lời mà để mặc nhóm Lâm Phàm vào thành.

Tiếp đó, nhóm Lâm Phàm tìm một cái khách sạn để nghỉ tạm, đợi sáng sớm mai sẽ mua xe ngựa và một ít đồ dùng cần thiết rồi tiếp tục lên đường.

Trong phòng, Lâm Phàm bắt đầu kiểm kê thu hoạch hôm nay. Hắn đổ toàn bộ ra giường, nhìn qua, không khỏi chán nản lắc lắc đầu.

Toàn là thứ gì đâu không.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Tiểu Nguyên đan, sau khi sử dụng exp +10."

....

Lâm Phàm thở dài. Người nghèo đúng là người nghèo, mấy thứ đánh cướp được toàn là đồ bỏ đi, dù là trong túi trữ vật của Sa Độc Long khá hơn, có mấy quyển công pháp, nhưng vẫn không đủ để được Lâm Phàm đặt vào mắt.

Ô.

Lâm Phàm bỗng chú ý tới một mảnh gì đó trong suốt, lớn cỡ bàn tay.

"Đinh, chúc mừng phát hiện một mảnh võ lệnh bài chí tôn."

Cái gì?

Giờ khắc này, Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, thứ này không ngờ là mảnh võ lệnh bài chí tôn.

Ở Đông Linh châu, mục tiêu của Lâm Phàm là tăng thực lực, sau đó tìm kiếm lệnh bài chí tôn để trở lại Thương Linh châu, diệt sạch đám người đã diệt tông của hắn.

Mà theo như các trưởng lão nói, lệnh bài chí tôn này rất thần bí mới phải, sao hắn tùy tiện đánh cướp lại ra một mảnh?

Lâm Phàm nín lặng, không biết nói gì cho phải. Tuy chỉ là một mảnh nhỏ, nhưng đã đủ để thắp một tia hy vọng cho hắn.

Có điều Lâm Phàm nghĩ mãi không rõ, tại sao Cung Băng Dạ lại có thứ này. Xem ra ngày mai phải đi hỏi mới được. Chẳng qua sau chuyện hôm nay, Cung Băng Dạ khẳng định có thành kiến rất sâu với mình, lại phải nghĩ biện pháp rồi...

Lâm Phàm cầm mảnh vỡ kia lên, chỉ thấy nó sáng bóng, tuy là một mảnh vỡ nhưng cũng có hào quang vận chuyển, phảng phất như có một cỗ lực lượng thần bí đang chạy loạn.

Đúng lúc này, trắng sáng chiếu xuyên qua cửa sổ, lại phảng phất như vị mảnh vỡ này hấp dẫn, ánh trắng bao phủ hoàn toàn lấy nó.

Mảnh vỡ đột nhiên phát ra một luồng hào quang dịu nhẹ, sau đó bay khỏi tay Lâm Phàm, lơ lửng ở giữa phòng.

Lâm Phàm đổi sắc, lập tức đứng lên.

Chợt hàng phù văn trên mảnh lệnh bài chí tôn lóe lên, phóng ra một quầng sáng hư ảo.

Ngay khi Lâm Phàm nghi hoặc, quầng sáng kia bỗng xuất hiện một bóng người. Hắn không nhìn được rõ mặt người này, nhưng khi người này đánh ra một quyền, sắc mặt Lâm Phàm đại biến.

Một quyền nhìn như bình thường, lại mang khí thế đủ khiến trời sụp đất nứt.

Thật mạnh...

Lâm Phàm muốn tiếp tục quan sát thật kỹ, mảnh nhỏ kia lại đột nhiên lắc lư, quầng sáng và bóng người đột nhiên biến mất.

Lâm Phàm ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, trong đầu chỉ còn lại một quyền kia.

Một quyền bình thường, sao có thể mạnh đến vậy chứ?

Hắn cầm lấy mảnh lệnh bài chí tôn đã rơi xuống giường, cẩn thận dò xét, rồi lại giơ nó về phía ánh trắng, nhưng nó không có một chút phản ứng nào.

Lâm Phàm tức muốn nổ phổi, lại không có cách nào. Hắn chỉ rõ một điều, mảnh nhỏ này là thứ tốt, quầng sáng kia càng là thứ tốt hơn, nhưng tan quá nhanh, căn bản không đủ để nhìn.

Mà lúc quầng sáng xuất hiện, hệ thống cũng không nhắc nhở.

Chẳng lẽ cần tự mình lĩnh ngộ một quyền kia sao?

Được rồi, cho dù ca tự tin ở thiên phú của mình, thì trước hết cũng phải cho nhìn lại lần nữa chứ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thử rót chân nguyên vào. Nhưng theo thời gian trôi qua, chân nguyên trong cơ thể hắn sắp cạn, mà cái gì cũng không có.

Hắn muốn dừng lại, lại phát hiện không thể, chân nguyên tiếp tục bị mảnh nhỏ này đang mạnh mẽ hấp thu.

Cái đêch...

Chẳng lẽ muốn hút tiểu gia thành xác khô sao?

Lâm Phàm không dám do dự, tay trái cầm mảnh nhỏ, tay phải phát lửa, lại bỏ vô số thảo dược vào trong đó, luyện ra đan dược khôi phục chân nguyên cao cấp rồi ném tới tấp vào trong miệng.

Đan dược vừa qua cổ họng, lập tức hóa thành dòng suối chân nguyên, bổ sung chân nguyên hao hụt trong cơ thể hắn.

Nhưng dù vậy, tốc độ bổ sung vẫn kém hơn tốc độ mất đi.

Thậm chí, mảnh vỡ này như là biết Lâm Phàm đang hack chân nguyên, càng hút vào mạnh thêm.

Fuckkkk, tiểu gia liều mạng với mày.

Lâm Phàm nổi giận. Nhất niệm thành đan, luyện đan trong cơ thể.

Giờ phút này, Lâm Phàm làm cùng lúc hai việc, ngọn lửa trên tay tiếp tục quay cuồng, lò luyện trong cơ thể cũng rung động dữ dội. Hắn ném toàn bộ thảo dược thu thập được kể từ khi rời tông môn vào đó.

Vô số đan dược ngưng tụ cùng một chỗ, dòng suối chân nguyên bổ sung lập tức hóa thành dòng sông mà tiến vào cơ thể hắn, sau đó chảy ào ào vào mảnh vỡ lệnh bài kia.

Dần dần, thảo dược không ngừng giảm bớt, nhưng lực hút lại không giảm. Lâm Phàm cũng bắt đầu luống cuống, chẳng lẽ hắn nhất định sẽ trở bị hút khô?

Ngay khi gốc thảo dược cuối cùng bị ném vào lò luyện, Lâm Phàm lập tức xuất Vĩnh Hằng Chi Phủ ra. Nếu mảnh nhỏ vẫn không ngừng hút, hắn sẽ một phủ tự chặt tay mình.

Lâm Phàm tuy yêu quý từng tấc cơ thể, nhưng lúc này, bảo trụ mạng nhỏ mới là quan trọng nhất.

Theo chân nguyên trong cơ thể dần dần hao hết, trán Lâm Phàm chảy ra không ít mồ hôi, sau đó cầm thật chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Con bà nó, chặt.

Đúng một khắc này, lực hút từ mảnh nhỏ bỗng biến mất. Lâm Phàm biến sắc, lập tức phanh gấp động tác. Còn may, Vĩnh Hằng Chi Phủ dừng lại khi cách cánh tay của hắn có một sợi tóc.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, buông Vĩnh Hằng Chi Phủ, lau lau mồ hôi trán.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa cụt tay oan uổng.

Lâm Phàm lập tức ném mảnh nhỏ xuống đất, chửi ầm lên:

- Tiên sư mày, thiếu chút nữa hại tiểu gia trở thành đại hiệp cụt tay.

Tim hắc còn chưa đập bình thường lại. Hắc thăm nhủ, lần sau, nếu không chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối không sờ đến vật này.

Hắc vội khoanh chân khôi phục chân nguyên. Không biết qua bao lâu, khi chân nguyên trong cơ thể khôi phục đến đây, hắc lại cầm lấy mảnh nhỏ kia rồi hứng về ánh trăng.

Ở khoảnh khắc ánh trăng bao phủ lên mảnh nhỏ, từ phần phù vân thiếu hụt kia lại xuất hiện hào quang, bóng người thần bí lại xuất hiện.

Lâm Phàm tập trung tinh thần mà nhìn. Hắc muốn hiểu được một quyền này.

Bóng người trong quầng sáng lại nhẹ nhàng ra một quyền, vẫn y như lần trước.

Lần này Trần Cảnh xem rõ, nhưng chỉ nhíu mày, không hiểu được thêm điều gì.

Sau đó, hắc lặp lại động tác, xem tiếp lần thứ ba.

Lần thứ ba, Lâm Phàm hơi hơi hiểu, nhưng vẫn chưa bắt được điểm quan trọng nhất.

Cứ thế tiếp tục, mãi cho đến lần thứ sáu.

Bóng người lại hiện, nhưng lần này, bóng người kia đứng im trong quầng sáng, mãi vẫn không động.

- Động đi chứ...

Lâm Phàm hét to.

- Ài...

Giờ khắc này, một chuyện khiến Lâm Phàm kinh hãi xảy ra, bóng người kia lại thở dài.

- Tiểu bối, người chỉ có tu vi Tiên Thiên đại viên mãn, còn chưa đạt tới đến cảnh giới Đại Thiên Vị, chưa lĩnh ngộ quy tắc, có xem trăm lần cũng vô dụng thôi. Chân nguyên còn lại của người cũng chỉ đủ để kích hoạt một lần cuối cùng, chứ không biết tự lượng sức.

Bóng người trong quầng sáng nói xong mấy lời, liền biến mất.

Lâm Phàm ngây ngốc nhìn mảnh vỡ lệnh bài chí tôn, sắc mặt cực kỳ khó coi, rồi sau đó tức tối đập một đập lên.

- Kỳ thật, Lâm Phàm cũng không biết rằng chỉ Đại Thiên Vị tầng 9 mới đủ chân nguyên để kích hoạt mảnh vỡ này. Vừa rồi hoàn toàn là do hấn cắn vô số thuốc, khiến chân nguyên dồn vào mảnh vỡ lệnh bài chí tôn đủ ngang với Đại Thiên Vị, do đó ngẫu nhiên kích hoạt thành công.

Giờ khắc này, hấn căm giận vạn phần, bởi đây là lần đầu hấn bị người khinh bỉ đến thế.

Không được, nhất định phải tìm người kia nói một chút.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Nhất Chi Tịch Diệt

Dịch giả: †Ares†

oOo

Lâm Phàm dần bình tĩnh lại. Hắn xác định được một điều, đó là bóng người trong quang sáng kia có được ý thức riêng.

Căn cứ lời bóng người kia vừa nói, khi mảnh vỡ được rút đủ chân nguyên, sẽ có thể kích hoạt bảy lần, mà một quyền kia cần cảnh giới Đại Thiên Vị đã lĩnh ngộ lực lượng quy tắc mới có thể tu luyện.

Lâm Phàm tạm thời chưa học được một quyền này, nhưng hắn lại nhìn ra được một loại cơ duyên khác. Thần thức có ý thức riêng, chẳng phải đều thuộc về đại nhân vật thân mang vô số bảo tàng di động sao?

Lâm Phàm cười toét miệng, lần nữa cầm mảnh vỡ lệnh bài chí tôn lên mà hứng ánh trăng, đợi bóng người kia xuất hiện lần nữa.

Chuyện cũ xảy ra, bóng người thấy trước mặt vẫn là người trẻ tuổi kia, thì đang định biến mất. Lâm Phàm sao có thể buông tha, vội gọi:

- Xin tiền bối chậm đã, văn bối có chuyện cần nói.
- Tiền bối có thể đặt thần thức vào trong mảnh vỡ này, vậy nhất định ngài là vị chí tôn tuyệt thế đã chia Huyền Hoàng giới thành hai rồi.
- Văn bối vừa nhìn thấy thần dung của tiền bối, đã hoàn toàn khâm phục trước vẻ ngoài tràn ngập đại trí tuệ, khí tức đứng ở tối cao của tiền bối rồi.

- Văn bồi không tiếc bất cứ giá nào, chỉ cần có thể nhìn thấy thần dung của tiền bồi thêm lần nữa, dù cho táng gia bại sản cũng không tiếc.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm mang vẻ mặt ngưỡng mộ, luyến tiếc, như fan cuồng không rời xa thần tượng của mình mà chầm chầm nước mắt. Hắn vận dụng công phu "vỗ mông ngựa" của cả đời mình, không tin rằng không thể khiến người kia nghe tới đầu óc lâng lâng, sau đó sinh lòng cảm động, ban thưởng cho mình vô số công pháp và bảo bối.

Quả nhiên, bóng người trong quầng sáng kia đã có chút biến hóa, vẻ mặt trông rõ ràng hơn, nhất là đôi mắt bình thản nhưng lại làm người ta không dám nhìn thẳng kia đang lóe lên, như nhớ lại chuyện gì đó.

Đột nhiên, bóng người nhìn thẳng Lâm Phàm:

- Những lời này của ngươi, ta đã nghe qua ba lần, mà ngươi là lần thứ tư.

- Thôi được rồi, thiên địa tiêu trầm, nhân tộc mai một, tư chất của ngươi tốt hơn ba người kia nhiều, ta sẽ truyền cho ngươi một chiêu, có thể ngộ được bao nhiêu thì phải xem ngộ tính của ngươi rồi.

Bóng người hờ hững nói, không nghe ra vui buồn, giống như nhìn thấy hết thấy, nhưng Lâm Phàm lại vẫn cảm giác được tâm trạng của người này chợt kém đi nhiều.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhìn không chuyển mắt lên quầng sáng.

- Mọi vật trong trời đất, tất cả đều từ một mà sinh, lại từ một ngón tay mà diệt.

Bóng người khẽ nâng tay, ngón tay chỉ hư không, mà hư không lại giống như gặp lực lượng lớn vô cùng, tan rã thành từng mảnh.

- Đợi khi tới cảnh giới Đại Thiên Vị, mới lại gọi ta, thần thức cả ta đã không duy trì được bao lâu nữa rồi...

Bóng người lên tiếng nói một câu cuối cùng, sau đó lặng lẽ biến mất.

Mà lúc này, Lâm Phàm như đang hãm sâu vào trong thế giới tinh thần, trong đầu toàn bộ là màn vừa rồi.

Tất cả đều từ một mà sinh, lại từ một ngón tay mà diệt.

Lâm Phàm khẽ giơ tay lên, trong tay chân nguyên chấn động, giống như hợp nhất cùng thiên địa.

- Chi!

"Ừng... ầm ầm... ừng..."

Trong một sát na này, hư không giống như mặt hồ bị ngón tay của Lâm Phàm làm hòn đá chọc xuống, dậy lên gợn sóng, sóng lại lan ra khắp bốn phương tám hướng.

"Đỉnh, chúc mừng hiệu được Nhất Chỉ Tịch Diệt, cấp bậc: 0."

Mạnh mẽ, thật sự quá mạnh mẽ. Hẳn cảm giác như hình vừa câu thông cùng thiên địa, nhìn thấy mắt xích của quy tắc, có điều tạm thời chưa thể chạm tới. Nhưng có hệ thống, có thể thăng cấp vô hạn, nếu hẳn tiếp tục tăng cấp một chỉ này lên tới trình độ nhất định, chẳng phải là không cần tu vi đạt Đại Thiên Vị, cũng có thể hiệu được lực lượng quy tắc?

Lâm Phàm xuýt xoa, vô cùng chờ mong mình sẽ thế nào khi tăng cấp một chỉ này.

Chợt hẳn lại nhớ đến lời bóng người nói: thần thức không duy trì được bao lâu nữa, không thể thường xuyên kích hoạt, đồng thời tu vi bản thân hẳn phải đạt Đại Thiên Vị mới có thể biết được nhiều chuyện hơn.

Như vậy, còn có chuyện gì bí mật mà không người nào biết sao?

Quả thật quá kích thích! Lâm Phàm vừa nghĩ tới có rất nhiều chuyện hay ho còn đợi mình, toàn thân đã tràn ngập sức lực.

Hắn đẩy cửa sổ, nhìn bầu trời sao bên ngoài, ý chí chiến đấu sục sôi.

Quả nhiên, thế giới bên ngoài mới là đặc sắc nhất. Dừng lại mãi trong tôn môn, cuối cùng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

* * *

Hôm sau.

Mới sáng sớm, Lâm Phàm đã sai đám Sa Độc Long ra chợ mua vài vật phẩm cần thiết. Đường xá còn xa, hắn cũng không muốn ăn gió ngủ sương.

Còn bản thân hắn thì cần đi làm một chuyện trọng đại, đó là đi tìm Cung Băng Dạ, hỏi cho rõ về xuất xứ của mảnh vỡ lệnh bài chí tôn.

Cung gia.

Cung Băng Dạ hôn mê một đêm, sau khi tỉnh lại, nhớ tới chuyện mình đã gặp, tức giận đến muốn phát điên.

Thân thể trong sạch của mình bị bàn tay kia làm bẩn còn chưa tính, đã vậy ăn xong còn lau miệng, phui đít bỏ đi, nói ra mấy điều nguy hiểm khốn nạn.

- Tên khốn khiếp!

Cung Băng Dạ tự nhìn vẻ khuynh quốc khuynh thành của mình trong gương, cuối cùng hít sâu một hơi, vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại. Nàng đẩy cửa phòng, chuẩn bị nghênh đón một ngày mới với nỗi mệt mỏi khi phải gánh cả Cung gia.

Vương Hồ là đội trưởng đội thị vệ giáp đen của Cung gia, vừa thấy cửa phòng tiểu thư mở, đã vội tiến tới bẩm báo:

- Tiểu thư, không tốt, Mặc thành xuất hiện rất nhiều đệ tử tông môn, hiện giờ bọn họ đang ở cửa hàng của chúng ta, muốn ép giá sáu con hung thú Tiên Thiên kia.

- Là đệ tử Thánh Tông sao?

Cung Băng Dạ hơi đổi sắc. Mặc thành chỉ là một thành nhỏ, rất ít có tông môn đệ tử đến nơi đây, nếu có thì thường là từ Thánh Tông ở gần nhất.

- Không phải, trên quần áo của đám người này có in hình ngọn lửa.

Vương Hồ xem như kiêm chức tổng quản của Cung gia, kiến thức có hạn, nhưng ít nhiều vẫn phân biệt được có phải đệ tử Thánh Tông hay không.

- Đi xem.

Cung Băng Dạ cũng có chút lo lắng, bởi vì dù là đệ tử từ môn phái nào, cũng không phải Cung gia có thể đắc tội. Có lẽ chỉ cần một người đi ra từ những nơi đó là có thể tiêu diệt Cung gia trong nháy mắt.

Bởi vậy, khi có việc tương tự xảy ra, Cung gia đều phải lùi từng bước mà sắp xếp ổn thỏa.

....

Cửa hàng giao dịch của Cung gia.

Giờ phút này, nơi đây có không ít người vây xem, mà bên trong cửa hành, có một đám thanh niên thân mặc áo trắng in hình ngọn lửa đỏ, vẻ mặt cao ngạo, đang kêu gào:

- Chúng ta vừa ý sáu con hung thú này là phúc của Cung gia các người, chớ không biết suy xét, số tiền này là quá đủ rồi.

Một thanh niên trong số đó có cái trán xăm hình một ngọn lửa đang rực cháy, mắt hẹp dài, hung hăng quát.

Chưởng quầy lúng túng không biết làm sao, bởi vì cái giá tiền đổi phương đưa ra thật sự quá thấp. Vương đại nhân đi tìm tiểu thư, tại sao còn chưa tới a...

- Lưu chưởng quỹ, sư huynh sư huynh của ta mở miệng, người đừng không biết phải trái. Nói thế nào thì ta cũng là người Mặc thành, tự nhiên không muốn thấy người đắc tội sư huynh của ta mà bị giày vò.

Lại một thanh niên lẫn trong đám người mặc áo trắng in ngọn lửa mở miệng nói.

Hắn là thiếu gia nhà họ Vương ở Mặc thành, đoạn thời gian trước có đi tham gia sát hạch vào một tông môn, không ngờ vận khí tốt, được tông môn coi trọng, trở thành đệ tử ngoại môn.

Chuyện này không khác nào bỗng dưng có cái bánh lớn rơi xuống đầu gã, bởi hắn biết rõ mình, tu vi lẫn thiên tư không cái nào đáng để tông môn vừa ý.

Nghĩ mãi không rõ lý do, thế nhưng hắn biết một điều, mình nhất định phải phục vụ các sư huynh cho thật tốt, nhất là khi các sư huynh tới địa bàn của mình.

- Liễn sư huynh, giao cho đệ là được rồi, đám tiểu thị dân này sợ là còn không biết sự lợi hại của sư huynh đâu.

Wong Hạo nịnh nọt nói.

- Ồm.

Liễn Nhất Nguyên gật gật đầu.

Sáu con hung thú này vốn chẳng là gì với hãn, thế nhưng tinh huyết của chúng vừa vận lại có tác dụng lớn với môn công pháp mà hãn đang luyện

- Lưu chương quỹ, sư huynh của ta là đệ tử nội môn của Hỏa Đạo tông, nếu người không muốn Cung gia các người gặp chuyện, thì tốt nhất là thành thành thật thật đáp ứng, nếu không có hậu quả thế nào, ta cũng không dám cam đoan.

Vương Hạo uy hiếp nói.

- Vương thiếu gia, chuyện này ta không làm chủ được, đợi lát nữa tiểu thư tới, tiểu thư sẽ bàn bạc với các ngài sau.

Lưu chương quỹ nói.

- Cung Băng Dạ?

Vương Hạo vừa nghe, mắt sáng lên. Hãn vẫn luôn thêm nhỏ dãi nhan sắc của Cung Băng Dạ, nhưng trước kia Cung gia quá mạnh mẽ, nhất là khi ấy gia chủ Cung gia còn sống, coi như cho hãn mười lá gan, cũng không dám có ý đồ không an phận. Có điều Cung gia giờ không còn là Cung gia kia nữa, mà hãn đã trở thành đệ tử ngoại môn một tông môn, nếu so sánh, còn là Cung Băng Dạ trèo cao đến mình.

Thế nhưng vừa ngẫm lại, hãn lại cảm thấy không ổn. Hãn rõ ràng, sư huynh háo sắc như mạng, nếu lát nữa Cung Băng Dạ tới, bị sư huynh coi trọng, thì biết phải làm sao?

Vương Hạo thở dài một tiếng. Quên đi, tiền đồ của mình quan trọng hơn.

Liễu Nhất Nguyên đứng im nhìn hai bên nói qua nói lại, khẽ cười lạnh. Hãn căn bản không có để những con kiến này ở trong mắt, hiện giờ chỉ là nổi hứng muốn chơi đùa mà thôi.

- Cung tiểu thư đến.

Lúc này, từ trong đám người truyền tới tiếng hô. Ngay sau đó, Cung Bạng Dạ xuất hiện, dáng người lung linh từ từ đi tới, trong mắt không che lấp được một chút khân thương.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Xem Tát Nhớ Người Ra Tay

Dịch giả: †Ares†

oOo

Vương Hạo vừa nhìn thấy thân ảnh kia, mắt mở lớn không chớp, trong bụng như bốc lên một ngọn lửa.

Mà Liễu Nhất Nguyên lần đầu gặp Cung Băng Dạ, cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc trong mắt.

- Tiểu thư...

Lưu chương quỹ thấy tiểu thư đã đến, thầm thở phào một hơi, sau đó lại lo lắng mà nhìn tiểu thư, bởi đám người này không dễ chọc.

- Cung tiểu thư, vị này chính là sư huynh của ta. Sư huynh nhìn trúng sáu con hung thú này, muốn dùng giá tiền này mua hết, thế nào?

Vương Hạo quơ quơ chuôi tiền trong tay, sau đó ánh mắt không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm Cung Băng Dạ từ trên xuống dưới.

Cung Băng Dạ nhìn Vương Hạo, trong lòng khinh thường, người như vậy cũng có thể trở thành đệ tử tông môn, quả thực là ông trời không có mắt. Thế nhưng giờ Vương Hạo cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là thanh niên đứng sau hắn.

- Vị đại nhân này, thuận mua thì mới vừa bán, giá tiền này không thích hợp.

Cung băng Dạ rất chán ghét ánh mắt của kẻ trước mặt, không siêng nịnh không kiêu ngạo nói.

Vương Hồ đứng cạnh tiểu thư, thầm cảnh giác nhìn mấy người trước mặt.

Liễu Nhất Nguyên cười cười, bỗng vươn tay tới, muốn sờ lên mặt Cung Băng Dạ.

- Càn rỡ...

Vương Hồ tức giận quát lớn. Chẳng biết tại sao, trong mắt hắn, người trước mặt này hoàn toàn không thể so sánh với người thần bí gặp ở sa mạc Tử Vong.

Người trước mặt này muốn khinh bạc tiểu thư nhà mình, lửa giận trong lòng thiêu đốt, Vương Hồ cũng không để ý đối phương là ai, rút đao muốn đánh lui đối phương.

- Con kiến...

Liễu Nhất Nguyên khinh thường cười lạnh, không thèm liếc mắt, phất tay một cái, Vương Hồ đã như một con diều đứt dây mà bắn ra ngoài.

Mọi người thậm chí đều không thấy rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

- Đại nhân, xin ngài tự trọng.

Sắc mặt Cung Băng Dạ như sương lạnh, lùi từng bước về sau, cảnh giác nhìn Liễu Nhất Nguyên.

- Sư huynh...

Vương Hạo nhìn thấy sư huynh bá đạo như thế, trong lòng cũng sửng sốt...

- Người câm miệng.

Liễu Nhất Nguyên nhìn thoáng qua Vương Hạo. Chỉ một cái liếc mắt như vậy, lại khiến Vương Hạo sợ hãi đến ứa mồ hôi lạnh.

Hắn tin chắc, nếu mình nói thêm một câu, vị sư huynh luôn trưng bộ mặt tươi cười trước mắt này sẽ lập tức giết chết mình.

- Nàng rất đẹp, làm thị thiếp của ta đi, ta sẽ cho nàng vinh hoa phú quý cả đời. Những đồ vật bình thường này, nàng muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ánh mắt của Liễu Nhất Nguyên như có thể xuyên thấu, không kiêng nể gì, tham lam nhìn lên thân hình lồ lộ của Cung Băng Dạ.

- Tiểu nữ phúc phận mỏng, sợ là không xứng với đại nhân. Những hung thú này cũng xin tặng miễn phí cho đại nhân.

Cung Băng Dạ cố ép mình trấn tĩnh, nhưng trong lòng lại đang khẩn trương vạn phần. Nàng không ngờ rằng người của tông môn lại bá đạo như vậy, căn bản không để cho người ta có cơ hội để phản ứng.

- Ha ha, những hung thú này ta muốn, mà nàng, ta cũng muốn.

Liễu Nhất Nguyên bá đạo nói.

Giọng điệu của hắn để những người đang có mặt đứng xem cảm giận vạn phần, người tông môn này thật sự là hơi quá đáng rồi. Nhưng khí tức trên thân hắn lại dập tắt đi dũng khí dám phản kháng của bọn họ.

Mọi người chỉ biết thầm cảm thán. Trừ tiếc nuôi cho Cung gia và Cung tiểu thư, ai cũng không thể làm gì.

Nếu hôm nay không có kỳ tích phát sinh, sợ rằng Cung gia phải sụp.

- Mọi người xem, gia chủ của Vương gia và Tống gia đều đang đứng nhìn kìa.

- Vui sướng khi người gặp họa chứ sao.

- Thiếu gia nhà họ Vương đã thành đệ tử tông môn, ta nghĩ Mặc thành về sau nên họ Vương rồi.

- Cũng không nhất định, Vương Hạo chỉ là đệ tử ngoại hôn, không có thế lực. Hơn nữa đệ tử tông môn sẽ thường xuyên phải đi lịch lãm, xác suất tử vong rất lớn, rất khó nói Vương Hạo sau này không gặp chuyện gì.

....

Mỗi người một câu, đủ loại bàn tán.

Mà giờ khắc này, Cung băng Dạ không biết mình nên làm gì nữa.

Vương Hồ bay ra ngoài đám đông, lúc này gắng sức mãi vẫn chưa đứng lên được. Nhất là một chương kia để hấn hiếu, dù có thêm mười mình, cũng không phải đối thủ của đối phương.

Hắn đang muốn liều mạng, lại đột nhiên nhìn thấy một người, khiến hắn dâng lên hy vọng.

- Đại nhân, van cầu ngài cứu lấy tiểu thư nhà ta.

Vương Hồ chìa hai bàn tay run rẩy, nắm chặt lấy giày của người kia.

- Hả?... Uyện...ì?

Giờ phút này, Lâm Phàm đang một tay bưng bát sữa đậu nành nóng hổi, một tay cầm cái bánh quẩy đầy dầu mỡ, miệng ngồm ngoàm nhai nuốt.

- Kính nhờ ở đại nhân.

Vương Hồ nói xong câu này, liền hôn mê bất tỉnh.

Lâm Phàm ngơ ngác, sau đó thấy đằng trước tụ tập không ít người, cũng tiến lên để hóng.

Vừa nhìn rõ tình huống bên trong, hắn đã hiểu có chuyện gì.

Vừa ra ngoài, không ngờ vận khí bạo tăng, gặp ngay chính chủ. Hơn nữa có vẻ như Cung Băng Dạ còn đang gặp phiền toái, cần người khác trợ giúp.

Hôm qua hắn cướp sạch của bọn họ, nếu tùy tiện tới hỏi về mảnh vỡ kia, nhất định sẽ bị đối xử lạnh nhạt, hoặc cũng có thể bị lừa.

Nhưng nếu giờ giúp nàng giải vây, kết quả nhất định sẽ khác.

Xem tất ắt nhớ người ra tay.

Trời cũng giúp ca mà!

....

Giờ phút này, Liễu Nhất Nguyên lại vươn tay ra, muốn sờ lên mặt Cung Băng Dạ.

Nhìn thấy bàn tay kia càng lúc càng gần, mặt Cung Băng Dạ đã từ lạnh lùng hóa thành hoảng sợ.

Ai có thể cứu mình...

- Khụ khụ, ngay ở ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, tên khốn khiếp nhà ngươi lại dám trêu chọc hoàng hoa khuê nữ, quả thực là không để vương pháp trong mắt, bại hoại đạo đức a...

Ngay một khắc này, một giọng nói truyền đến tai mọi người.

Mọi người quay đầu ngóng nhìn, muốn xem, rốt cuộc là ai lớn mật như thế.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Bản Tọa Có Thân Phận Lớn Nhường Đây, Mà Còn Xấu Hổ Chưa Dám Khoe Khoang

Thế nhưng khi mọi người cùng nhìn về phía người nói, lại không khỏi cùng làm vẻ mặt quái dị. Chẳng lẽ người này điên rồi sao? Chưa nói hẳn có thực lực đấu với đám đệ tử tông môn này không, chỉ riêng tạo hình lúc này đã khiến ấn tượng trong lòng người giảm mạnh.

Một bát sữa đậu nành, một cái bánh quẩy đầy dầu mỡ.

Trong đám người, chỉ có mình Cung Băng Dạ run lên khi thấy người này. Nàng không ngờ người thần bí kia sẽ xuất hiện ở đây.

Hắn tới giúp mình sao?

Liễu Nhất Nguyên nhú mày, cũng không để tên liễu lĩnh này vào mắt, chỉ đánh mắt ra hiệu cho Vương Hạo.

Vương Hạo gật gù đầu, tiến lên, hung hăng quát:

- Người làm cái gì thế hả? Cút sang một bên.

Lâm Phàm không thèm để ý, đi qua Vương Hạo, tiến vào giữa Cung Băng Dạ và Liễu Nhất Nguyên.

Sau đó, hắn nhấp một ngụm sữa đậu nành, cảm giác bụng đã no, mới đưa nửa bát sữa đậu còn lại tới trước mặt Cung Băng Dạ:

- Ăn sáng chưa? Còn nửa bát sữa đậu nành, đồ đi thì lãng phí quá, nếu cô chưa ăn sáng thì cho cô đấy!

Lâm Phàm cũng chỉ thuận miệng trêu chọc, vì dù sao đây cũng là đồ uống dở của hắn. Một cô gái có dung mạo tuyệt thế như vậy, đời nào chịu uống đồ thừa đã dính đầy nước miếng người khác.

- Còn chưa có, cảm tạ.

Ai ngờ, Cung Băng Dạ lại nhận lấy, nét mặt căng thẳng giãn ra, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh mà hé môi đặt lên vành chiếc bát sứ, từ từ thưởng thức sữa đậu nành.

Lâm Phàm cũng tròn tròn mắt. Vốn hắn cho rằng, khi mình đưa bát sữa đậu tới trước mặt Cung Băng Dạ, nàng ta sẽ từ chối, sau đó chính hắn sẽ một ngụm uống cạn.

Tiếp đến, cái tên hung hăng càn quấy sau lưng sẽ hỏi hắn là ai. Lúc ấy, hắn sẽ đập vỡ bát sữa đậu đã cạn lên mặt đất, tạo một mở đầu vô cùng khí phách.

Nhưng mà diễn biến hiện giờ lại nằm ngoài dự tính của Lâm Phàm, rối tung cả lên.

* * *

Cung Băng Dạ có tính toán của riêng mình. Từ sau khi cha mất, Cung gia luôn kề bên nguy cơ, nàng cũng muốn tìm một nơi có thể dựa vào, nhưng chỉ ít người đó phải vừa mắt nàng.

Tuy người thần bí này có hành vi quái dị, nhưng ít ra Cung Băng Dạ vẫn còn có chút hảo cảm.

Còn tình cảm, thì ngày sau có thể từ từ bồi dưỡng.

Mà người thần bí này lại không háo sắc, cho nên, nếu muốn dựa vào, phải từ chính nàng cố gắng.

* * *

- Người là người phương nào?

Liễu Nhất Nguyên lạnh giọng hỏi.

- Ăn bánh quấy không, còn nóng hổi luôn đấy?

Lâm Phàm giơ cái bánh quấy cản đỡ tới trước mặt Liễu Nhất Nguyên.

- Càn rỡ!

Đám sư đệ đằng sau Liễu Nhất Nguyên quát lên, muốn đi lên khiến Lâm Phàm dẹp mặt, nhưng lại bị Liễu Nhất Nguyên ngăn lại.

- Ta hỏi lại người một lần cuối cùng, người là ai?

Liễu Nhất Nguyên dùng ánh nhìn tàn khốc hỏi Lâm Phàm, người trước mắt này quá làm càn.

- Ăn bánh quấy không?

Lâm Phàm cười thật tươi, lại hỏi, cũng không trả lời.

- Không biết sống chết.

Liễu Nhất Nguyên không nhịn được nữa, một chưởng bao phủ trong chân nguyên đỏ sậm đánh về phía ngực của Lâm Phàm.

Chưởng đánh trúng đích, Liễu Nhất Nguyên nhếch miệng nở một nụ cười lạnh. Thế nhưng, chỉ tích tắc sau, hắn lại trợn tròn mắt, vẻ không thể tin được mà nhìn Lâm Phàm.

- Tiểu bối, người hơi quá đáng rồi đấy.

Lâm Phàm phúi phúi ngực áo, nói.

Liễu Nhất Nguyên nghiêm mặt lại, lùi về sau mấy bước. Gã hiểu được, người trước mắt không đơn giản, chỉ sợ mình không phải là đối thủ.

Nhưng gã cũng không sợ đối phương, bởi gã là đệ tử tông môn.

- Các hạ tu vi cao cường, bản nhân là đệ tử nội môn của Hỏa Đạo Tông, nếu các hạ định ra mặt thay Cung gia, thì cũng nên cân nhắc cho kỹ.

Liễu Nhất Nguyên lạnh lùng nói.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm vừa còn nở nụ cười, đã ra tay nhanh như chớp, tát một cái thật mạnh lên mặt của Liễu Nhất Nguyên.

- Tông gì? Ta không nghe rõ, cảm phiền người nói lại lần nữa.

Lâm Phàm ghé tai, hỏi.

Giờ khắc này, đám người xung quanh chỉ biết há hốc mồm mà nhìn một màn trước mắt.

Liễu Nhất Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đối phương, ngón tay chỉ thẳng:

- Người... người... Ta là đệ tử nội môn của Hỏa Đạo Tông, người lại dám... Tốt, tốt lắm...

Lâm Phàm lắc lắc cổ tay, khinh bỉ nhìn đối phương:

- À, thì ra là đệ tử nội môn Hỏa Đạo Tông cơ đấy...

- Người...

Liễu Nhất Nguyên giận muốn điên lên, nhưng không dám xông tới lần nữa.

Mà đám sư đệ của gã cũng đều một vẻ mặt không thể tin nổi.

- Một đệ tử nội môn thì đáng khoe khoang lắm sao? Nhìn xem cái gì đây!

Lâm Phàm khinh thường nói, sau đó lấy ra một cái lệnh bài, huơ huơ trước mặt Liễu Nhất Nguyên.

Trên cái lệnh bài phong cách cổ xưa kia, có khắc hình một ngọn núi, mà trên ngọn núi kia lại có một chữ "Thánh".

- Nhìn xem, đây là cái gì?

- Bản tọa chính là chương tọa ngọn núi thứ mười một - Vô Danh phong của Thánh Tông, thế mà còn ngượng khi khoe ra, người chỉ là đệ tử nội môn của tông gì gì đó, lại vênh váo được như thế, tài thật!

Liễu Nhất Nguyên vừa nhìn thấy hình khắc và chữ trên lệnh bài kia, sắc mặt đã trắng bệch.

Hắn biết cái lệnh bài này, đây là lệnh bài riêng của các phong chủ trong Thánh Tông. Điều này có ghi ở điển tịch của mỗi một tông môn.

Mà Hỏa Đạo Tông tuy cũng là tông môn, nhưng so sánh với Thánh Tông, lại chẳng khác gì đom đóm so với mặt trăng.

Hiện giờ hắn lại chọc một phong chủ của Thánh Tông, chuyện này...

Quần chúng xung quanh nghe tới đây thì ai nấy đều cực kỳ khiếp sợ, bởi vì cái tên Thánh Tông không khác nào sấm nổ bên tai bọn họ.

Cung Băng Dạ nhìn bóng lưng của Lâm Phàm, nụ cười lại dần tắt. Nàng không ngờ rằng người thần bí này là người của Thánh Tông, còn đứng đầu một ngọn núi...

- Tiểu bối như ngươi thì cần rõ cái gì? Ngày hôm nay, dù là tông chủ của các người đứng trước mặt bản tọa, bản tọa cũng tát cho người xem, người có tin không?

Liễu Nhất Nguyên á khẩu không trả lời được, cơn giận ban nãy đã hoàn toàn biến thành sợ hãi.

- Bản tọa cũng không muốn nói nhảm với đám tiểu bối các người. Những thứ trên thân người, bản tọa tạm thời bảo quản thay. Trở về nói cho tông chủ của người, đến Thánh Tông tìm bản tọa, bản tọa muốn hỏi xem, rốt cuộc là hấn dạy đồ đệ như thế nào.

Lâm Phàm cũng không đợi Liễu Nhất Nguyên nói nhảm, trực tiếp lột nhẫn trữ vật của gã xuống, sau đó lại vươn tay thò vào trong ngực áo đối phương, xem còn thứ gì hay không.

- Đại nhân, cái này...

Liễu Nhất Nguyên nhìn thấy tấm bản đồ bằng da trâu mình cất trước ngực bị móc ra, lập tức biến sắc.

- Cái này cái kia gì nữa! Bản tọa bảo quản tạm. Trở về bảo tông chủ các người tới Thánh Tông chuộc lại.

Lâm Phàm vừa nhìn sắc mặt của Liễu Nhất Nguyên thì biết rằng đây có thể là một bảo bối, bởi vậy cũng không cho gã nói nhảm, trực tiếp tịch thu.

- Được rồi, cút nhanh lên, chớ chọc giận bản tọa.

Cất hết chiến lợi phẩm vào túi, Lâm Phàm phát tay đuổi người.

Liễu Nhất Nguyên cuống lên, muốn mở miệng, nhưng thấy bộ dáng của đối phương, cuối cùng lại nuốt xuống.

- Cút...

* * *

- Sư huynh, chúng ta cứ thế mà đi?

Một gã đệ tử Hỏa Đạo Tông không cam lòng, nói.

- Còn có thể làm sao?

Liều Nhất Nguyên sớm đã không còn vẻ cao ngạo lúc trước, mặt u ám, thở dài liên tục.

- Sư huynh, liệu kia có phải hàng giả không?

Liều Nhất Nguyên nghe xong, cười cười châm chọc:

- Nếu là người, người dám giả mạo sao?

Tên đệ tử kia nghe vậy thì kinh hãi cúi đầu nhìn đường. Đúng, y không dám, bởi việc giả mạo đệ tử Thánh Tông còn nặng hơn bất cứ hành vi phạm tội nào khác.

Liều Nhất Nguyên là đệ tử nội môn một tông, đương nhiên có thể phân biệt được cái lệnh bài kia là thật hay giả. Đồng thời, gã cũng hiểu, thực lực của người nọ không phải mình có thể đối phó.

- Tuy không còn bản đồ, nhưng dù thế nào thì chúng ta cũng phải đi xem một cái.

Liều Nhất Nguyên nói. Mục đích lần này của bọn hắn là đến một cấm địa hoang vu để tìm kiếm một vật.

Bọn hắn không biết vật kia là gì, mà cũng bởi không biết, cho nên càng tò mò muốn đi xem.

Tấm bản đồ da trâu kia là do bọn hắn ngẫu nhiên lấy được. Không phải Liều Nhất Nguyên không muốn nuốt làm của riêng, nhưng việc này có tới hơn mười vị sư đệ của gã biết, chẳng lẽ giết cả mười để giấu bí mật đi sao?

Làm vậy, không biết bảo bối có đến tay được không, hay lại sớm bị tông môn đuổi giết.

- Các vị sư huynh, chờ đệ với...

Lúc này, Vương Hạo từ đằng xa chạy tới. Y vất vả lắm mới có thể vào tông, sao có thể cứ vậy buông tha.

Liễu Nhất Nguyên nhìn Vương Hạo phía xa, nhú mày, mặt lộ vẻ khinh thường:

- Bảo hăn rút đi.

- Vâng, sư huynh.

Một gã sư đệ gật gật đầu.

Hỏa Đạo Tông là tông môn mà vô số người ước mơ tiến vào, sao có thể thu nhận phế vật? Chẳng qua vì Vương Hạo là người ở Mặc thành, vừa vặn gần với địa điểm ghi trên bản đồ kia, nên Liễu Nhất Nguyên mới tận dụng kỳ sát hạch thu đệ tử của tông môn để lợi dụng Vương Hạo. Dù sao xuất môn ra ngoài, ăn uống vui chơi đều cần có người gánh vác.

Còn hiện giờ, Vương Hạo đã không có bất kỳ giá trị nào nữa rồi.

....

Mặc thành.

Lâm Phàm vui vẻ huýt sáo, coi lệnh bài kia như bảo bối mà bỏ lại cẩn thận vào túi hành lý. Hăn không ngờ cái lệnh bài phong chủ nhìn thường thường này, lại dùng tốt như vậy.

Mình đi cướp sạch của người, đối phương lại ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, quá thoải mái a!

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng im, chấp tay sau lưng tạo dáng. Cảm giác được muôn người ngược nhìn quả thật là tuyệt vời.

Gia chủ hai nhà Vương, Tống vốn tới để nhìn Cung gia sụp đổ, ai ngờ Lâm Phàm đột nhiên nhảy ra, còn là phong chủ một phong của Thánh Tông, khiến bọn hăn tràn đầy sợ hãi mà len lén tháo chạy.

. . . .

Cung Băng Dạ nhìn bóng dáng phiêu nhiên của Lâm Phàm, đột nhiên tim run lên nhè nhẹ.

Ở trong mắt Cung Băng Dạ, thân hình của Lâm Phàm giống như càng thêm cao lớn.

Thế nhưng nàng không vì chênh lệch thân phận mà rút lui, ngược lại trong lòng càng dâng lên cảm giác muốn chinh phục đối phương, muốn nhất định được ở lại bên cạnh đối phương.

Xưa nay anh hùng thích mỹ nhân, mà mỹ nhân đương nhiên cũng càng yêu anh hùng.

Không có cảm tình làm trụ cột không đáng sợ, dù sao ngày sau nhất định sẽ có.

Lâm Phàm "hưởng thụ quang vinh" một lát, tạm thỏa mãn. Chợt hần nhìn thấy Vương Hổ còn đang nằm trên mặt đất thì nhíu mày, tiến lên bắt mạch rồi nói:

- Thương thế rất là nghiêm trọng, cũng chỉ còn lại một hơi, nhưng có bản tọa ở đây, người nhất định sẽ không sao cả.

Mọi người xung quanh nghe lời này thì đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng nhìn ra Vương Hổ bị thương rất nặng, trên mặt đất toàn là máu, nhất định là nội thương rồi.

Sau đó, trong tay Lâm Phàm bỗng có thêm một viên đan dược.

Đây là loại thuốc chữa thương mà Lâm Phàm luyện lúc rảnh, phẩm cấp rất cao, người bình thường khó mà luyện chế nổi.

- Cửu Huyết đan này hẳn là có thể trị liệu thương thế của người.

Lâm Phàm nói không lớn, nhưng tất cả mọi người có mặt tại đây đều nghe rõ.

Một ít tán tu có chút kiến thức lập tức hô to lên:

- Không ngờ lại là Cửu Huyết đan.
- Cái gì? Chỉ chút thương thế này mà cần đến thần đan như vậy sao?
- Dù là ở thương hội cỡ lớn thì cũng khó mà dùng tiền mua được Cửu Huyết đan đấy.
- Không ngờ người này tùy tiện lấy ra một viên Cửu Huyết đan để chữa thương cho người không quen biết, trời ạ.

. . . .

Lâm Phàm nghe lời xì xào của những tán tu này, trong lòng lại càng thêm thỏa mãn. Hắn muốn nghe nhất là những âm thanh sợ hãi như vậy.

Cung Băng Dạ nhìn Lâm Phàm, chợt có cảm giác như vị đại nhân này thích không khí như vậy.

Nàng cười thầm một tiếng, tự tin trong lòng tăng lớn, càng cảm thấy nắm chắc hơn.

- Đại nhân, Cửu Huyết đan này, dù là Cung gia dốc hết toàn bộ gia sản cũng không mua nổi...

Cung Băng Dạ làm ra vẻ mặt khiếp sợ, gấp gáp nói.

Lâm Phàm đang định cho Vương Hồ nuốt vào, nghe vậy thì trong lòng run lên, đồng thời cũng có chút nghi hoặc, đan dược này thật sự đáng giá như vậy sao?

Thế nhưng nghĩ lại, giờ mình ở trong đại tông môn, phàm giới đương nhiên không thể so sánh, cho nên hắn chỉ cười nhẹ, vẻ mặt bình thản nói:

- Không sao, chỉ là một viên thuốc mà thôi, dùng hết thì ta lại luyện chế.

Lâm Phàm nói xong, toàn trường lại ồ lên, tiếng than sợ hãi vang mãi không ngớt.

Mà Cung Băng Dạ giống như nghiệm chứng được suy đoán của mình, trên mặt chợt nở một nụ cười.

. . . .

Lâm Phàm cho Vương Hồ nuốt đan dược xong, bèn đi tới trước mặt Cung Băng Dạ, kéo cánh tay của nàng.

- Người theo bản tọa vào bên trong.

Cung Băng Dạ đỏ ửng mặt mày, tim đập loạn giống như một con nai hoảng sợ.

Sao lại nhanh như vậy chứ, ta còn chưa có chuẩn bị tốt đâu...

Đám người vây xem thì chỉ cười cười, cho rằng Cung gia lần này muốn "một nháy" phi thăng.

Sinh con trai không bằng sinh con gái a... Cung gia chủ, ngài sinh được một khuê nữ thật tốt!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Thần Miếu Đà Địa

Dịch giả: †Ares†

oOo

Mặt Cung Băng Dạ đỏ bừng, để mặc Lâm Phàm kéo tay dắt mình đi, trong đầu thì loạn lên, không biết phải làm gì.

Nàng chưa từng thể nghiệm, nhưng cũng có nghe lén về chuyện kia. Thấy bảo sẽ rất đau, còn chảy máu nữa, thậm chí có thể tạo ra em bé.

Nghĩ vậy, khuôn mặt tinh xảo của Cung Băng Dạ càng thêm đỏ, thậm chí đôi mắt biếc kia như phủ thêm một làn nước lỏng lánh.

- Được rồi, nơi này không có người ngoài, sẽ không ai quấy rầy chúng ta.

Lâm Phàm kéo Cung Băng Dạ đi sâu vào trong cửa hàng, tiến vào một gian phòng dành cho nhân viên nghỉ ngơi. Ở đây, đống lát nữa hẳn hoi, cũng không sợ người khác nghe được.

Cung Băng Dạ nghe lời mập mờ như thế thì run lên, có vẻ khẩn trương lẫn một chút do dự.

Nàng nhìn thấy Lâm Phàm quay lưng đóng cửa, thì vươn tay ngọc, định tự cởi áo. Người trước mắt có thân phận quá lớn, vì hạnh phúc của bản thân, vì tương lai của Cung gia, hẳn nàng nên chủ động.

- Mảnh nhỏ này, người lấy được từ đâu?

Lâm Phàm đã quay người lại, lấy mảnh vỡ lệnh bài chí tôn ra rồi hỏi.

Cung Băng Dạ đã chuẩn bị tốt tâm lý, nghe vậy thì sửng sờ, cánh tay đang đặt trên dải áo vội rút thật nhanh lại, vẻ mặt nhộn nhạo ngượng ngùng cũng khôi phục bình thường trong nháy mắt.

Hóa ra tất cả đều là mình suy nghĩ nhiều.

Cung Băng Dạ cảm thấy xấu hổ vô cùng, muốn tìm một cái hố mà chui vào, còn may là đối phương không biết gì cả.

- Đại nhân, mảnh nhỏ này là tổ tiên Cung gia truyền xuống, ta cũng không biết là tổ tiên lấy được nó từ đâu.

Cung Băng Dạ nghiêm túc nói, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Hắn cũng không ôm nhiều hy vọng, bởi nếu Cung gia biết chuyện, sợ là sớm đã thu thập toàn bộ mảnh vỡ này rồi.

- Quên đi, mảnh nhỏ này trước hết giao cho ta bảo quản. Có điều bản tọa cũng không phải người tùy tiện lấy đồ vật của người khác, sau này nếu có chuyện gì, người có thể tới Thánh Tông tìm ta.

Lâm Phàm mặt không đỏ, tim không nhảy, hiên ngang lẫm liệt nói, giống như hết thảy đều là đạo lý hiển nhiên.

Cung Băng Dạ nghe thế, không nhin được mà phì cười. Vị đại nhân này cũng thật cổ quái, rõ ràng là đã cướp thứ này đi, giờ lại nói không tùy tiện lấy đồ của người khác, câu trước câu sau đá nhau chan chát.

- Sao, người không tin?

Lâm Phàm nghe tiếng cười, cho rằng đối phương đang hoài nghi mình.

- Ta tin tưởng đại nhân.

Cung Băng Dạ cất lời, giọng nói ngọt ngào đủ mê hoặc lòng người.

Thế nhưng Lâm Phàm lại như không cảm thấy gì, chỉ nói:

- Ủm, bản tọa không phải loại người ăn nói lung tung. Để mảnh nhỏ này lại chỗ người cũng không phải chuyện tốt, bản tọa thay người bảo quản cũng là vì an toàn của người. Về sau có chuyện gì thì cứ đến Thánh Tông, bản tọa nói được là làm được.

- Tiểu nữ khắc ghi lời của đại nhân.

Cung Băng Dạ biết chuyện này không nóng vội được, chỉ có thể tiến từng bước.

- Ủm, bản tọa đi trước, không cần đưa tiễn.

Lâm Phàm vung ống tay áo, hai tay chấp sau lưng, ưỡn ngực đi ra ngoài.

Cung Băng Dạ nhìn bóng lưng của Lâm Phàm, khẽ cười.

Sờ soạng trước thân thể ta, sau đó định chùi mép, phải mộng bỏ đi, làm gì có chuyện tốt như vậy.

Huống hồ còn lừa gạt vật gia truyền của ta, bất kể thế nào, người cũng chạy không thoát đâu.

....

Đám người bên ngoài vẫn còn chưa đi hết. Thấy Lâm Phàm đi ra, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Sao lại nhanh như vậy? Nhìn mặt vị đại nhân này, rõ ràng là hơn hờ thỏa mãn, hiển nhiên đã "xong", nhưng tốc độ thì quá nhanh rồi.

Đúng rồi, nhất định là do Cung tiểu thư kia có mỹ mạo khuynh thành, đáng người đủ làm giống đực sôi trào, căn bản khó có gã đàn ông nào kiềm chế được lâu a.

Cung Băng Dạ bước ra ngay sau đó. Sớm đã có tính toán, nên nàng đã tự tay xoa mạnh hai gò má trắng như ngọc, khiến chúng hơi đỏ lên. Đồng thời, nàng còn buông xõa mái tóc đen, để chúng tùy ý phía sau lưng như thác nước.

- Cung tiểu thư cũng ra rồi.

Đám người kinh hô.

Mọi người nhìn thấy bộ dáng của Cung Băng Dạ lúc này thì càng xác định ý nghĩ trong đầu, sau đó ai thuộc phái mạnh cũng hâm mộ lẫn ghen tị mà nhìn về hướng người đã rời đi kia.

* * *

Không hỏi được tin tức hữu dụng, Lâm Phàm có chút tiếc nuối, nhưng cũng không quá gấp gáp, bởi thời gian còn rất nhiều. Hắn không tin mình đi khắp cả Đông Linh châu này mà không tìm thấy những mảnh nhỏ tương tự.

Đám Sa Độc Long đã sớm chuẩn bị xong xe ngựa, tuy không đủ xa hoa, nhưng thừa để di chuyển đường dài.

Lâm Phàm lấy tấm bản đồ tịch thu được từ Liễu Nhất Nguyên ra, đưa cho Sa Độc Long nhìn qua.

- Lên đường thôi, đi theo hướng này.

Lâm Phàm vung tay, bắt đầu xuất phát.

Ba ngày sau.

- Đại nhân, chúng ta đến nơi rồi.

Sa Độc Long lên tiếng thông báo.

Suốt ba ngày nay, Lâm Phàm luôn tu luyện, bước đầu hiểu được "Nhất Chỉ Tịch Diệt", khiến exp của kỹ năng này tăng không ít, nhưng

còn xa mới đủ để tăng cấp.

Lâm Phàm ra khỏi xe ngựa, trước mắt chính là địa điểm được đánh dấu trên tấm bản đồ da trâu.

Nơi đây cây cối rậm rạp, che khuất cả bầu trời, làm cho vùng đất này có chút lạnh lẽo âm u.

- Đại Nhân, nơi này chính là thần miếu Đà Địa, bị bỏ hoang mấy trăm năm rồi.

Sa Độc Long sinh sống ở khu vực này đã lâu, coi như có chút hiểu biết.

Thần miếu này rất kỳ quái, chỉ có một mái hiên nhô ra trên mặt đất chứ không có bất kỳ kiến trúc gì nữa, cứ như là thần miếu này được xây dưới lòng đất vậy.

Lâm Phàm đánh giá thần miếu Đà Địa, ở lối vào có một cái tháp đứng xá lợi nghiêng ngả, nhìn từ ngoài cửa vào trong chỉ thấy tối đen, không biết là trong đó có gì nữa.

- Sa Độc Long, người đi vào với ta, những người còn lại thì ở bên ngoài canh chừng.

Lâm Phàm nói.

- Chuẩn bị đuốc.

....

Lâm Phàm cũng hơi căng thẳng, bởi vì đây là lần đầu tiên hãn thám hiểm di tích.

Hãn đi qua cái tháp xá lợi nghiêng ngả, rêu xanh mọc đầy trên đó, chứng tỏ tuổi của nó đã rất lâu, còn có mấy vết máu đã hóa thành màu đen.

- Đại nhân, nơi này tạo cảm giác khó chịu quá.

Sa Độc Long đi sau Lâm Phàm, cảnh giác nhìn xung quanh. Còn chưa bước vào cái lối đi tối đen kia mà hắn đã thấy lạnh hết cả sống lưng, cứ như là chuẩn bị phải tiến vào Địa ngục vậy.

- Ừ.

Lâm Phàm cũng cẩn thận bước từ từ tới. Hắn sợ nhất là cái hoàn cảnh chật hẹp tối tăm này, chứ nếu là hung thú đột kích thì lại dễ xử lý. Càng là nơi như vậy, càng dễ người ta tưởng tượng đến những điều kỳ quái, ví dụ mặt đất đột nhiên có cái tay thò lên, sau đó một gương mặt rất kinh khủng bất thình lình xuất hiện, thế ấy mới dễ khiến người ta hoảng mất.

Ngọn lửa nhảy múa theo nhịp bước chân, ánh lửa chiếu sáng lối đi tối tăm, nhưng cũng chỉ đủ để nhìn thấy khoảng cách mấy bước phía trước.

- Người cũng ra ngoài chờ ta đi.

Lâm Phàm định mang theo Sa Độc Long vào cùng, nhưng theo tình huống hiện giờ, hắn đi một mình có lẽ đỡ vướng tay chân hơn.

- Đại nhân...

- Ta không sao, tu vi của ngươi quá thấp, nếu bên trong có chuyện, ta sợ không chiếu cố được ngươi.

Lâm Phàm nói.

Sa Độc Long nghe vậy, khóc không ra nước mắt, tu vi của gã cũng không thấp, ít nhiều còn là cao thủ Nhập Thần sơ giai. Nhưng đại nhân đã nói vậy, gã chỉ có thể yên lặng lùi ra ngoài.

Hơn nữa, gã cũng tình nguyện chờ ở ngoài, còn hơn là lao đầu vào cái chỗ chật hẹp tối tăm đến đáng sợ kia.

Sa Độc Long lui ra, Lâm Phàm một mình đi tiếp. Thần miếu Địa Đà này quả nhiên là xây ngầm dưới mặt đất, càng đi càng sâu. Lâm Phàm không rõ đoạn bậc thang này rộng bao nhiêu, chỉ biết khẽ vươn tay ra là có thể chạm được vách tường.

Trên vách phủ một lớp bụi thật dày, thi thoảng còn có những chỗ lõm sâu vào, giống như là bị thứ gì đó đập mạnh.

Lâm Phàm không rõ mình đã đi xuống bao nhiêu bậc, chỉ thấy nhiệt độ càng lúc càng lạnh.

"Bụp... phùng..."

Đúng lúc này, tiếng lửa đột ngột cháy vang lên, những ngọn đuốc cắm hai bên vách tường chợt bùng cháy, xua tan bóng đêm, chiếu rọi khung cảnh xung quanh.

Lâm Phàm lập tức thấy được tình huống phía dưới.

Hắn tắt đuốc đi, cẩn thận dò xét. Nơi này là một lối đi nhỏ, hai bên góc tường chất đầy những bộ xương người đã mục nát vì thời gian, thi thoảng lại có những con rắn độc thò đầu ra từ đồng xương.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, sau đó tiếp tục đi tới trước.

Thần miếu này rốt cuộc là do kẻ tâm thần nào kiến tạo vậy, tại sao lại âm u như thế này chứ?

Khi đi tới cuối đường, tầm mắt của Lâm Phàm đột nhiên rộng hẳn.

Không còn là con đường nhỏ hẹp nữa, mà là một đại điện rất lớn.

Lâm Phàm nhìn quanh một vòng, trong đại điện này, ba mặt dựng đứng lên mấy pho tượng như mấy người khổng lồ.

Những pho tượng này đều chấp hai tay trước ngực, phần đỉnh mười đầu ngón tay của mỗi pho tượng lớn tới mức có thể đặt có một cái quan tài cổ xưa cũ nát, khắc chi chít phù văn, mà những phù văn này đã sớm ảm đạm không ánh sáng, mất đi huy quàng quá khứ.

Lâm Phàm chuẩn bị đi vào để xem xét kỹ, lại phát hiện phía trước có vô số thi thể.

Lâm Phàm cả kinh, quần áo mà những thi thể này mặc không phải là trang phục của Hỏa Đạo Tông sao?

Hắn tiến lên nhìn cho rõ, chỉ thấy những đệ tử Hỏa Đạo Tông này đã sớm trở thành xác khô, giống như tinh khí thần toàn thân đều bị hút mất, khuôn mặt quắt queo dữ tợn đến mức khiến Lâm Phàm ứa mồ hôi lạnh.

Tổng cộng có sáu thi thể, đúng là thuộc nhóm đệ tử Hỏa Đạo Tông mà hắn gặp ba ngày trước, nhưng tổng số nên là mười mấy người mới đúng, vậy số còn lại, trong đó có Liễu Nhất Nguyên, đã đi đâu?

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn lên các pho tượng, lại đột nhiên phát hiện, mấy chiếc quan tài trên đầu ngón tay của các pho tượng đã bị lệch nắp sang một bên.

Lâm Phàm chợt hiểu, có lẽ đám người Liễu Nhất Nguyên tới trước hắn, sau đó đã thử mở quan tài ra, cuối cùng thả ra tồn tại kinh khủng nào đó, khiến cả đám phải nằm lại nơi này.

Bỗng Lâm Phàm dựng đứng hết cả lông tóc, bởi hắn cảm giác được, từ trong bóng tối có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm lên người mình.

- Ai đó?

Lâm Phàm quát lớn, cảnh giác nhìn xung quanh.

Bộp bộp...

Tiếng bước chân, rất nhẹ, nhưng lại rất dày đặc.

Khi Lâm Phàm nhìn rõ là ai, hần thở phào nhẹ nhõm, bởi người đến là đám người Liễu Nhất Nguyên.

- Thì ra là các người, thiếu chút nữa thì bản tọa lỡ tay rồi.

Lâm Phàm cười, nói.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm lại phát hiện có gì đó không đúng.

Từ trên thân nhóm đệ tử Hỏa Đạo Tông này đang bốc ra những luồng khí đen kịt, chúng quay cuồng tạo thành đủ loại hình thù đáng sợ, như là có ý thức.

Lâm Phàm lập tức dùng hệ thống dò xét, sắc mặt biến đổi.

"Liễu Nhất Nguyên (đã chết), u tà nhập thân."

Lâm Phàm đếm người, lại phát hiện số người trước mắt trùng với số quan tài cổ bị mở ra.

Thế nhưng hần không rõ vì sao cái quan tài đầu tiên còn nguyên vẹn.

- Chết...

Hai tròng mắt của Liễu Nhất Nguyên đen nhánh, không có tròng trắng, cất giọng khàn khàn quát lên.

Lâm Phàm vội lùi lại, thầm mắng to cái đám ngu ngốc này cuối cùng là gặp chuyện gì mà biến thành như vậy.

- Con bà nó chứ, thật sự cho là tiểu gia sợ các người sao?

Lâm Phàm không nói hai lời, dùng một tay giơ cao Vĩnh Hằng Chi Phủ, hư không chấn động, lại vận dụng công pháp Thương Thiên Kiếm, sau lưng xuất hiện một thanh kiếm ngưng tụ từ kiếm ý.

Kiểm và phủ đều xuất hiện, kế tiếp là liều mạng.

Tự buff chiến kỹ Long Hoàng Phách Thế.

Giờ khắc này, cả người Lâm Phàm phát ra hào quang chói lọi, một con rồng vàng uốn lượn quanh thân hắn.

- Ăn một phủ của gia gia nào.

Lâm Phàm lao tới trước, chém mạnh.

Đám đệ tử Hỏa Đạo Tông bị u tà nhập thân cũng đột nhiên xông về phía Lâm Phàm.

- Phá cho ta.

Một phủ được chém ra thật mạnh, đẩy lùi đối phương, tiếp đó, Lâm Phàm chỉ một ngón tay về đám u tà.

- Nhất Chỉ Tịch Diệt.

Hư không đột nhiên vỡ tan thành từng mảnh, những luồng khói đen biến hóa ra những khuôn mặt ác quỷ, giờ cũng kêu thảm thiết mà nổ tung theo không gian.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Gặp Phải Đại Boss

Vĩnh Hằng Chi Phủ lại vẽ ra một vệt sáng rực rỡ trong không trung, bổ tới một gã đệ tử bị u tà nhập thân. U tà kia trợn tròn cặp mắt đen kịt không trông trắng, há cái miệng bị xé rộng đến gần mang tai, lộ cả hàm răng trắng ớn, rồi phun ra một luồng khói đen. Trong khói đen phảng phất có một cái mặt quỷ dữ tợn đang mở to cái miệng khổng lồ, muốn cắn nuốt lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Thế nhưng, mặt quỷ vừa mới chạm tới Vĩnh Hằng Chi Phủ, thì lập tức hét thảm một tiếng, rồi tan thành mây khói, không hề có một chút sức phản kháng nào.

"Phập..."

Lâm Phàm thấy vậy thì mừng rơn, tiếp tục thể công, bổ một phủ trúng giữa đầu u tà.

"Đinh, chúc mừng đánh chết u tà Nhập Thần trung giai."

"Đinh, exp gia tăng 10 vạn."

Vĩnh Hằng Chi Phủ chính là thần binh của lão tổ khai sơn ra Thánh Tông, có thể chặt đứt cả cái bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời ở trong ảo cảnh kia, uy lực có một không hai thiên hạ, chỉ một u tà nho nhỏ cũng muốn cắn nuốt nó, quả là kẻ ngốc nói mơ.

- Chết cho ta...

Lại một con u tà lao tới Lâm Phàm. Lâm Phàm giơ một ngón tay ra, con u tà lập tức hóa thành bụi phấn.

Đây chính là công pháp mà vị chí tôn kia truyền cho hần, vô cùng hung mãnh, sơ cấp đã có uy lực như vậy, khiến Lâm Phàm rất chờ mong lúc nó đạt max.

- Thương Thiên Kiếm, đi.

Kiểm ý ngưng tụ thành Thương Thiên Kiếm, mang theo kiếm ý vô thượng, cắt nát hư không phóng đi. Một con u tà tức thì bị kiếm xuyên người mà chết.

"Đinh, chúc mừng đánh chết u tà Nhập Thần cao giai."

"Đinh, chúc mừng đánh chết u tà Nhập Thần trung giai."

. . . .

Tiếng nhắc nhở tăng exp không ngừng vang lên khiến Lâm Phàm nhảy múa trong lòng. Giờ khắc này, hần như sói lạc bầy cừu, phù - kiếm - chỉ không ngừng lần lượt phóng ra.

Chỉ chốc lát sau, trước mắt đã sạch sẽ, chỉ còn lại một mình Lâm Phàm.

Lâm Phàm thu liễm khí tức, sau đó nhìn về phía chiếc quan tài cổ cuối cùng.

Trên quan tài, phù văn vẫn còn vận chuyển, tản ra từng đợt khí tức thần thánh. Lâm Phàm đoán, trong đó hần cũng là một con u tà.

Hần có chút lẩn tránh, đó là nên thả nó ra rồi giết kiếm exp, hay nên bỏ qua, vì nhờ đâu u tà này cường đại tới mức mình không phải đối thủ?

Cuối cùng, hần quyết định lùi bước. Bởi nếu u tà này giống ban nãy, vậy thêm một con hay ít một con cũng chẳng giải quyết điều gì. Mà nếu nó quá mạnh, chẳng phải mình tiêu rồi sao.

Như vậy, tốt nhất chọn bỏ qua!

Sau đó, Lâm Phàm cũng không xem xét thêm, quay đầu chuẩn bị ra ngoài. Thế nhưng hắn vừa mới đi tới cửa lối vào cũ, phía sau chợt truyền tới một giọng nói âm trầm.

- Đứng lại...

Nghe giọng nói này, Lâm Phàm khẽ run lên, không thém quay lại nhìn mà cất bước định chạy thực mạng.

Nhưng đúng lúc này, một cánh cửa đá bỗng từ đâu xuất hiện, chắn trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm đánh mạnh một quyền, muốn đập vỡ cửa đá, thế nhưng thân thể lại bị phản chấn phải lùi về sau mấy bước.

- Người không đi được.

Giọng nói từ phía sau lại vang lên.

Lâm Phàm quay đầu, chỉ thấy từng luồng khí đen đang không ngừng bốc ra từ thi thể những u tà ban nãy, rồi chậm rãi bay về hướng chiếc quan tài còn nguyên vẹn. Mà giọng nói kia là từ chiếc quan tài đó truyền ra.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng có chút khẩn trương, nhưng lại cố không để tỏ ra luống cuống.

- Trời cao có đức hiếu sinh, bản tọa niệm tình người tu hành không dễ, muốn tha cho người một đường, người tự nên biết quý trọng.

Lâm Phàm tỏ vẻ bình thản, lạnh nhạt nói, tựa như trong mắt hắn, cái quan tài kia chỉ là con kiến.

Thế nhưng, hắn lại tự biết, lần này có lẽ bị kích rồi, bởi vì hệ thống đã tra xét được thứ ở bên trong quan tài kia: "Tiểu Thiên Vị sơ giai".

Nếu chỉ có vậy, hắn cũng không cần quá sợ hãi, nhưng mấu chốt là, thực lực kia còn tăng lên, thoáng cái đã thành Tiểu Thiên Vị trung giai, mà đó còn chưa phải là điểm cuối.

- Vạn con lừa trọc phong ấn ta ngàn năm, ngày đêm tra tấn, người sẽ là đồ tể đầu tiên sau khi ta phá phong ấn.

Từ trong quan tài lại truyền ra giọng nói, lần này làm Lâm Phàm run cả người.

- Liều mạng.

Sắc mặt hắn lạnh đi, quyết thừa dịp tồn tại kia còn chưa thoát vây mà diệt trừ trước.

Vĩnh Hằng Chi Phủ, Thương Thiên Kiếm, Nhất Chỉ Tịch Diệt...

- Ha ha, không tệ, không tệ, không ngờ đồ tể đầu tiên của bản vương lại cường đại như thế.

Lâm Phàm xuất ra toàn lực, thế nhưng chiếc quan tài kia lại đột nhiên phát ra một bức màn ánh sáng màu đen, chặn lại toàn bộ công kích của hắn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thật sự khóc không ra nước mắt. Không phải ca chỉ là đánh cướp được một tấm bản đồ sao? Loanh quanh thế nào lại tự đưa thân vào hiểm địa, ca biết làm thế nào bây giờ?

Khí tức trong chiếc quan tài càng ngày càng mạnh, phù văn chớp liên tục rồi tắt ngóm, một luồng sương đen thoát ra khỏi quan tài, từ từ lan khắp bốn phía.

- Thoát rồi... Rốt cuộc bản vương cũng thoát được rồi...

Sương đen dần ngưng tụ lại thành một hình người, nhưng không phải thân thể thật, tất cả đều hóa từ sương khói.

Sương đen hình người kia dùng đôi mắt lấp lánh tia sáng đen mà nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

Lâm Phàm lùi mấy bước về sau, căng thẳng nhìn đối phương, quát:

- Người muốn làm gì?

- Khắc khắc...

Bóng người kia cười một tiếng quái dị, làm Lâm Phàm sởn hết tóc gáy.

- Người chờ một chút.

Hắn vội vàng lục túi chứa đồ, sau đó lấy ra một chiếc lệnh bài:

- Nhìn thấy gì chưa? Bản tọa chính là phong chủ của ngọn núi thứ mười một trên Thánh Tông, nếu người dám làm gì ta, người chịu không nổi đâu.

Giờ phút này, Lâm Phàm rất muốn khóc. Hắn không ngờ có ngày mình phải khoe khoang thân phận với mục đích thoát thân. Cũng không biết u tà này có sợ hãi mà thả hắn một mạng hay không nữa.

Đáng tiếc...

- Khắc khắc, không ngờ người còn có thân phận như vậy. Nhục thể của người, thân phận của người, tất cả đều phải thuộc về bản vương...

U tà cười lạnh một tiếng, lại tản ra thành sương đen rồi bay nhanh về phía Lâm Phàm.

- Đã cho mặt mũi còn không biết điều, thật coi tiểu gia dễ khi dễ lắm!

Lâm Phàm nổi giận, cũng biết không thể hòa giải với đối phương, vậy thì liều mạng đi.

Hắn vùng Vĩnh Hằng Chi Phủ chém tới dải sương đen.

- Khắc khắc, người chạy không thoát đâu.

U tà né tránh, màn sương lại ngưng tụ thành một khuôn mặt vô cùng dữ tợn, chỉ là khuôn mặt ấy đang cười cười, như là rất vừa lòng với con mồi trước mắt.

- Lãng Triều Kinh, thập tam trọng.

Lâm Phàm điên cuồng phóng chân nguyên, một chưởng ẩn chứa mười ba tầng kinh lực đánh mạnh về phía u tà.

Thế nhưng, một chưởng này lại không có bất kỳ tác dụng nào. U tà kia xuyên thấu hư không, một trảo đen kịt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

"Đinh, Bất Diệt Ma Thể + 50 vạn exp."

- Thân thể rất cường đại, không tệ, không tệ.

Một trảo trúng đích, ngoại trừ khiến Bất Diệt Ma Thể tăng exp, trên ngực Lâm Phàm cũng nhiều thêm năm vết móng vuốt, máu thịt lẫn lộn, lại chỉ thấy màu đen xì, giống như là bị khí đen lây nhiễm.

Lâm Phàm thở hỗn hển, cảnh giác nhìn u tà trước mắt, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ.

- Là người bức ta.

Hai mắt hắn đỏ bừng lên, lần đầu tiên hắn cảm giác bất lực đến thế.

Mà u tà lơ lửng trên không cũng không vội hành động, chỉ dùng cặp mắt đen kịt lóe ra những tia sáng đen như để trêu tức Lâm Phàm.

Lâm Phàm hạ quyết tâm. Mặc dù việc sắp tới sẽ vô cùng đau đớn, nhưng so với tính mạng, chút đau đớn này lại chẳng là gì.

- Liêu Đản Cước...

Lâm Phàm thét lên, chân phải dùng một góc độ quái dị mà tự đá vào chỗ dừng quần của mình.

"Bốp..."

Hắn quỳ trên mặt đất, cảm nhận từng cơn đau đớn từ dừng quần truyền lại.

- Tự sát sao?

U tà bay quanh người Lâm Phàm, cười lên liên tục.

Lâm Phàm cố nén đau đớn, ánh mắt như bốc hỏa nhìn chăm chăm tu tà, sau đó lại lấy ra một viên Đại Phàm Ca rồi nuốt xuống.

Giờ khắc này, Lâm Phàm muốn nổ tung rồi, một cỗ lực lượng vô biên tràn ngập toàn thân hắn, tưởng chừng như đủ lớn để phá cả trời.

-Ồ...

U tà ngạc nhiên hô lên, lão cảm giác được con kiến hôi trước mặt đột nhiên sinh biến hóa.

- Chém...

Hai mắt Lâm Phàm đỏ bừng, chém ra một phủ, tốc độ cực nhanh, khiến u tà phải biến sắc.

"Bụp..."

Sương đen tiêu tán, u tà mất một lúc mới ngưng tụ lại được thân hình, nhưng không còn vẻ thông dong như ban nãy:

- Rốt cuộc ngươi dùng biện pháp gì?

Lâm Phàm sao có thể trả lời, đau đớn đã ngập tràn thần trí hắn, tất cả chỉ còn dựa vào ý chí để chống đỡ.

Lại một phủ bổ tới u tà, lực lượng nổ tung, chấn cho hư không nát vụn, toàn bộ đại điện cũng rung lên kịch liệt.

U tà không ngừng ẩn mình vào hư không.

- Khắc khắc, tuy rằng không biết người dùng biện pháp gì khiến thực lực tăng lên, nhưng đáng tiếc là còn chưa đủ.

Tiếng của u tà truyền tới từ khắp bốn phương tám hướng.

Vẻ kinh ngạc trên mặt lão cũng biến mất, thay vào đó là sự giễu cợt.

Bản thể của lão đã bị hủy cả ngàn năm, hiện giờ cần tìm thân thể thay thế, mà thân thể của người trước mắt này lại quá phù hợp.

- Đến đi, dùng lực lượng mạnh nhất của người. Ở một khắc ấy, nhục thể của người sẽ thuộc về bản vương.

U tà nói, không che giấu được phần khích.

Mà giờ khắc này, tác dụng buff của Liêu Đản Cước đã biến mất, Đại Phàm Ca cũng tiêu hao hết được lực. Lâm Phàm buồn bã thở dài, cho rằng mình sẽ chết ở đây.

- Khắc khắc...

U tà lại hóa thành sương đen, bao phủ lấy Lâm Phàm, rồi rót từng chút sương đen vào trong mũi trong miệng của Lâm Phàm.

Xong đời...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Đến Đây Là Hết

Dải sương mù bọc lấy Lâm Phàm, sau đó chui qua miệng mũi mà vào trong cơ thể, muốn chiếm thân thể của hắn.

- Tinh thần rất mạnh, thiên tư tuyệt đỉnh, trời không tuyệt đường bản vương mà.

U Tà tiến vào thân thể của Lâm Phàm, nhanh chóng dò xét toàn bộ, sau đó mừng như điên mà nói, tiếng nói vang vang trong đầu Lâm Phàm.

- Khốn kiếp, cút ra ngoài cho ta.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bỗng thấy thân thể bắt đầu không theo khống chế của mình, không khỏi luống cuống.

- Thiên địa tiêu trầm, nhân đạo trầm luân, không ngờ còn xuất hiện người có thiên tư tốt như ngươi. Bản vương trở lại đỉnh cao cũng không phải ước vọng xa vời nữa rồi. Giao thân thể của ngươi cho bản vương đi.

Giọng của U Tà cứ lạnh lạnh trong óc Lâm Phàm, từng đợt từng đợt âm vang càng khiến Lâm Phàm tức muốn phát điên, kẻ này thật sự là quá ghê tởm.

Lâm Phàm có cảm giác, ở trong thức hải của mình, có một dải sương mù đang giương nanh múa vuốt mà xé nhỏ thức hải ra rồi cắn nuốt từng miếng một.

Lâm Phàm muốn phản kháng, nhưng lại bất lực. U tà này quá mạnh mẽ, dù hắn dồn toàn lực để đấu với u tà trong thức hải, thì cũng chỉ là lấy trứng chọi đá.

Giờ phút này, Lâm Phàm rất muốn khóc. Tiểu thuyết đều là lừa người mà, vào lúc này, nhân vật chính phải bạo phát, hoặc bỗng xuất hiện thần khí phóng ra uy thế kinh người, trấn áp địch nhân, chứ sao lại thảm như hần?

Đừng mà, tiểu gia còn chưa có cưới vợ sinh con, vẫn chưa đi tới đỉnh nhân sinh, đại thù của Thánh Ma Tông còn chưa báo nữa...

- Đừng phản kháng, ngoan ngoãn đi, bản vương có lẽ sẽ lưu cho ngươi một chút thần thức. Cái thân thể này mà vào tay người thì chỉ có mai một, tốt nhất là để bản vương, bản vương mới có thể xuất ra uy lực mạnh nhất của nó.

U tà cảm nhận được ý phản kháng của Lâm Phàm, nhưng cũng không quá để ý.

- Đại ca, chúng ta ở chung không được sao? Thứ ba, năm, bảy thì thân thuộc về ta; còn hai, tư, sáu thuộc về ngươi. Riêng chủ nhật thì chúng ta dùng kéo búa bao để quyết định xem người nào dùng.

Lâm Phàm kêu khóc, cũng chẳng có cách nào để xử lý u tà như chó điên này.

- Khắc khắc, bản vương muốn tất cả.

U tà tham lam nói. Lão không ngờ vừa phá phong ấn ra lại gặp được một thân thể có tiềm lực to lớn như vậy. Có lẽ không quá bao lâu, lão có thể trở lại đỉnh phong. Lúc ấy, lão sẽ hung hăng dẫm nát những kẻ đã phong ấn mình, để báo mối thù bị giam cầm ngàn năm.

Nhìn dòng khí đen đã lan tỏa đến nửa người, Lâm Phàm không ngừng thét gào trong đầu.

Làm sao bây giờ? Sao mình có thể chết ở chỗ này chứ?

- Mẹ kiếp, người đừng quá làm càn.

- Sao, người làm gì nổi bản vương.

- Tốt, một khi đã như vậy, chúng ta cứ thử xem, là ai chơi được ai!

Lâm Phàm cắn chặt răng, quyết liều mạng, cho dù hồn phi phách tán cũng không thể tiện nghi cho tên khốn khiếp này.

Đồ của ca, dù là ai cũng đừng hòng lấy được.

- Thiên Địa Dung Lô, đi ra.

Lâm Phàm gầm lên một tiếng. Lò luyện của chức nghiệp phụ luyện khí lập tức phóng ra hào quang chói mắt, bay ra khỏi cơ thể Lâm Phàm, sau đó chụp lấy đỉnh đầu hắn.

Giờ khắc này, đất trời biến sắc, như là trời đất cũng sợ bị chiếc lò này luyện hóa.

Ảo ảnh một con rồng nhỏ phun ra nuốt vào lửa đỏ bắt đầu uốn lượn quanh Thiên Địa Dung Lô.

- Đây là cái gì?

U tà chợt cảm nhận được luồng lực lượng chí dương này, kinh hãi quất.

- Hừ, hôm nay tiểu gia liều mạng cũng phải giết chết tên khốn nhà ngươi. Dám đoạt thân thể tiểu gia sao, ai sợ ai, hôm nay chúng ta xem ai giết mau hơn.

- Lấy thân làm tài liệu, Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm hét lên, trong mắt toát ra vẻ điên cuồng. Hắn đã không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào Thiên Địa Dung Lô. Hắn sẽ không để bất kỳ kẻ nào khống chế thân thể của mình, cho dù chết, cũng phải kéo theo kẻ này chết cùng.

"Ừnggggg..."

Thiên Địa Dung Lô mở nắp lò, cầu vòng bảy màu từ bên trong tràn ra, rồi kéo thân hình Lâm Phàm vào.

- Đây là nơi nào, người đã làm cái gì thế hả?

U tà thông qua hai tròng mắt của Lâm Phàm nhìn thấy không gian hỗn loạn xung quanh, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lâm Phàm cười lạnh liên tục:

- Luyện hóa...

Lúc này, con rồng bắt đầu uốn lượn trong không gian hỗn loạn, phun ra nuốt vào ngọn lửa nóng rực lên trên thân hình của Lâm Phàm.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng trong lò luyện.

Cho dù Bất Diệt Ma Thể đã đạt tới cảnh giới cực cao, nhưng cũng chưa đủ để chống chọi với ngọn lửa không ngừng thiêu đốt này.

- Dừng tay, người dừng tay cho ta.

U tà không ngừng chạy loạn trong cơ thể Lâm Phàm, đôi mắt đen kịt lóe ra vẻ thống khổ, lại ngưng tụ sương đen thành một lớp dày ở bên ngoài, như là muốn ngăn cản sự luyện hóa.

- Dừng em gái người, không phải người muốn thân hình của tiểu gia sao? Tốt, giờ chúng ta thì sức chịu đựng, xem ai sợ ai.

Lâm Phàm gào thét, cảm giác đau rát cháy bỏng khiến hãn cũng vô cùng đau đớn, thậm chí hãn muốn điên rồi.

- Người cũng sẽ chết đấy.

U tà quát.

- Hừ, tiểu gia đã dám đả thương chính mình, thì còn sợ chết chắc? Luyện cho ta...

Lâm Phàm cười lạnh.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng 100 vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng 100 vạn exp."

....

Thân thể Lâm Phàm bị luyện hóa, exp của Bất Diệt Ma Thể lại được tăng vô cùng nhiều, nhưng quả thật là quá đau đớn, không chỉ ở thân hình bị dày vò, mà cả tinh thần cũng bị tàn phá nghiêm trọng.

- Ngừng, ngừng lại đi... Dựa theo người nói, ba năm bảy giao thân thể cho người, hai tư sáu cho ta...

U tà hoàn toàn sợ rồi, ngọn lửa kia không ngừng hòa tan lớp sương mù đen của lão, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là lão sẽ thật sự tan thành mây khói.

- Ha ha, cứ tiếp tục xuân thu đại mộng của người đi. Lâm Phàm cười lạnh. Giờ mà vẫn còn đòi hai bốn sáu, tiểu gia quyết ăn thua đủ với người, cùng lắm thì đồng quy vô tận.

Luyện.

Luyện.

Luyện....

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể + 100 vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể + 100 vạn exp."

....

Thiên Địa Dung Lô điên cuồng luyện hóa, nhưng đương nhiên là Lâm Phàm không dám dùng tới uy lực lớn nhất, nếu không ngay từ lần luyện đầu tiên, hẳn đã bị biến thành tro bụi rồi.

U tà chí âm, lực luyện hóa chí dương.

Trong thức hải, u tà kêu thảm, Lâm Phàm cũng đỏ bừng hai mắt, đau đớn tới mức khuôn mặt vặn vẹo đi. Hắn đã sắp chịu không nổi rồi.

Giờ khắc này, toàn thân hắn đỏ như lửa, gân xanh nổi lên, hai tay nắm chặt đến độ bật máu.

- Ngừng, ta không đoạt thân thể của người nữa, người dừng lại đi.

U tà hoảng sợ hét lớn, lão phát hiện thân thể của mình chỉ còn sót lại hai phần ba. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ lão sẽ thật sự nằm lại chỗ này.

- Được, người đi ra đã.

Lâm Phàm thở hỗn hển, đôi mắt cũng dần chuyển sang vô thần. Cứ luyện hóa tiếp, hắn sợ rằng mình cũng không chịu nổi.

- Người rời khỏi chỗ này trước, ra đến bên ngoài, ta sẽ đi ra.

U tà không phải người ngu, đương nhiên không có khả năng cứ thế đi ra.

- Hừ, sau khi ra ngoài, nếu người lật lọng thì làm sao. Người lập tức đi ra cho ta.

Lâm Phàm nói.

- Yên tâm, bản vương nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối sẽ không lật lọng.

Lâm Phàm nghe thế, nổi giận gầm lên:

- Hừ, theo ý người thì bản tọa mới là hạng lật lọng sao? Bản tọa thân là phong chủ phong thứ mười một của Thánh Tông, còn có thể lừa người sao?! Bản tọa có ý tốt muốn thương lượng với người, vậy mà người không tin lời bản tọa, đây là một sự vũ nhục. Tốt thôi, bản tọa liều mạng với người, để xem ai sợ ai. Luyện cho ta!!

- Khôngggggg...

Lửa lại bốc cao, thiêu đốt thân hình của Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp."

"Đinh, Bất Diệt Ma Thể cấp 15."

....

- Dừng tay, ta đi ra, ta đi ra.

Hiện tại, u tà thật sợ sợ rồi. Đây hoàn toàn là một tên điên, vì không muốn bị đoạt thân thể mà định đồng quy vu tận với lão.

- Nhanh lên.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Người phải thề, bản vương đi ra, người không được lật lọng.

U tà còn do dự, nhưng lại không chịu nổi thêm nữa, đành nhận thua.

Mà Lâm Phàm giờ đã quá suy yếu, thậm chí nhấc một ngón tay cũng không nổi, nhưng vẫn cố gắng biểu hiện vẻ hung ác trước mặt u tà. Hắn nghiêm trang nói:

- Được, bản tọa thề, tuyệt đối không lật lọng.

- Tốt, bản vương tin người.

Một luồng sương đen bay ra khỏi miệng mũi của Lâm Phàm, cuối cùng hợp thành u tà, xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Thế nhưng, u tà đã không còn uy phong như trước nữa, lão đã bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa hơn một nửa.

- Người là nhân loại mà bản vương hận nhất trong đời này.

U tà gào lên.

- Hừ.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, hẳn đã không còn sức mà nói nhảm.

- Đến lúc người thực hiện lời thề rồi, mau thả bản vương ra ngoài.

- Được!

Lâm Phàm cười lạnh. Nắp lò đột nhiên mở ra, hắn lập tức bay ra ngoài. U tà biến sắc, muốn bay theo, thế nhưng cái nắp kia đóng lại còn nhanh hơn, nhốt một mình lão vào trong đó.

Lâm Phàm thoát ra ngoài, ngã ngồi xuống đất, thở hỗn hển từng ngụm lớn, sau đó lấy từ trong túi chứa đồ ra một bộ quần áo mới, thay vào.

- Hừ, so tàn nhẫn, tiểu gia còn tàn nhẫn hơn người gấp một vạn lần.

- Khốn khiếp, người lật lọng. Người không được chết tử tế
đâuuuuuuu...

Từ trong lò luyện truyền ra tiếng u tà nguyên rủa.

- Hừ, ngu ngốc như người, bảo sao bị phong ấn cả ngàn năm. Có thể bức bản tọa đến nông nổi này, người chính là người đầu tiên, nhưng đáng tiếc, cũng đến đây là hết.

- Thả ta ra ngoài, ta là u tà vươnggggg...

- Bản vương thân mang chí bảo của thiên hạ, chỉ cần thả ta đi, tất cả đều là của người.

....

- Người sẽ phải hối hận, bản vương nguyên rủa người chết không được tử tếeeeeee...

Tiếng gầm rú của u tà vang vọng mãi trong lò không tắt. Lâm Phàm cũng không thèm để ý, vung tay lên:

- Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Bên Dưới Thần Miếu

oOo

"Đinh, chúc mừng đánh chết u tà vương Đại Thiên Vị trung giai."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng sáu triệu."

"Đinh, chúc mừng luyện khí thành công."

"Đinh, chúc mừng phát hiện u tà kết tinh."

. . . .

- Hà...

Lâm Phàm há hốc mồm khi nghe được một loạt tiếng nhắc nhở từ hệ thống, sau đó lại cười thật to. Hắn vốn cho rằng luyện hóa u tà không chiếm được cái gì, nào ngờ không chỉ có một đồng exp, mà còn luyện khí thành công.

Thật sự là kiếm lời lớn rồi. Hóa ra u tà này cũng không phải chỉ đáng giận, còn sót chút đáng yêu nha.

Nhập Thần sơ giai.

Tuy chưa phải là cao lắm, nhưng sức chiến đấu hiện tại của Lâm Phàm đã có thể so với cảnh giới Tiểu Thiên Vị rồi.

"U tà kết tinh: tạo thành từ bản nguyên của u tà vương, câu thông với vật ở Cửu U giới."

Lâm Phàm xoay xoay viên "U tà kết tinh" lớn bằng lòng bàn tay, mặt ngoài màu tím, trông giống như kim cương trên tay, tự hỏi làm sao để dùng đồ chơi này.

Xem xét mãi không ra cách, hắn cũng lười quản, ném thẳng vào túi chứa đồ.

* * *

Tuy rằng đại Boss đã tiêu, nhưng thần miếu Đà Địa này vẫn ngập tràn cổ quái.

Miếu này đã tồn tại từ lâu, tuyệt đối không phải đến giờ mới có người đến xem xét, vậy tại sao những người đi trước lại không gặp u tà bị phong ấn trong quan tài?

Lâm Phàm nghĩ nghĩ, chợt tiến lên xem thử quan tài trên đầu ngón tay mấy pho tượng.

"Đinh, chúc mừng phát hiện quan tài cổ phong ấn (hư hao)."

Lâm Phàm sờ sờ quan tài, cũng không thấy tác dụng gì, lại còn hư hao. Nhưng bất kể thế nào, trước kia nó cũng là bảo bối a.

Nghĩ vậy, Lâm Phàm không còn do dự, thu lấy vào trong túi chứa đồ, nói không chừng sau này còn có thể sử dụng.

Hắn tiếp tục tìm kiếm trong thần miếu, thế nhưng không còn gì cả. Thần miếu thần bí này có lẽ không đơn giản như vậy, nhưng xem tình huống hiện giờ, có thể là thời cơ còn chưa tới. Lâm Phàm quyết định rời đi, đợi lần sau quay lại xem có phát sinh biến hóa gì không.

* * *

Đám Sa Độc Long đã chờ bên ngoài suốt một ngày một đêm, thế nhưng Lâm Phàm vẫn chưa đi ra. Bọn hắn bắt đầu sốt ruột, cũng rất lo lắng, bởi vì nơi quỷ quái này thật sự khiến người ta phải liên tục giật

mình thon thót. Đúng lúc này, từ bên trong lối vào tối đen kia truyền ra tiếng vang khe khẽ.

Mười bốn sa phi biến sắc, Sa Độc Long vội rút loan đao bên hông ra, vẻ mặt căng thẳng. Mà khi thấy rõ bóng người, Sa Độc Long thở phào một hơi, lập tức tiến lên:

- Đại nhân, ngài đã ra rồi.

- Ừm.

Lâm Phàm gật gật đầu, lại nhìn thấy đồng lửa trại, hẳn có chút bất ngờ:

- Ta đi vào bao lâu rồi?

- Một ngày một đêm rồi ạ.

Lâm Phàm nghe thế, không khỏi tặc lưỡi, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy. Ở bên trong thần miếu, hẳn không có cảm giác ngày đêm gì cả.

- Được rồi, lên đường thôi.

Hắn không muốn nói nhiều về u tà kia, chỉ ra lệnh xuất phát.

Sa Độc Long cũng không hỏi thêm, hô hào huynh đệ, bắt đầu thu dọn đồ đạc

. . . .

Xe ngựa lăn bánh, bỏ lại thần miếu Đà Địa tiếp tục chìm trong bầu không khí âm u. Toàn bộ khu vực này không một tiếng động, thi thoảng mới nghe thấy vài tiếng kêu quái dị đủ khiến người ta dựng đứng lông tóc.

Một đêm này có trăng sáng, nhưng ánh trăng lại không xuyên được qua những tán lá rập rập để chiếu vào miếu, khiến cả tòa thần miếu càng

thêm âm đạm âm trầm.

Chợt có một luồng sáng xẹt qua trời đêm.

Một con quạ đen, toàn thân đầy tử khí, đang vỗ cánh bay từ xa tới. Hai tròng mắt nó đỏ rực, giống như có thể mê hoặc tâm thần người ta.

Quạ đen bay qua cửa vào thần miếu, thẳng một đường tới tận trong đại điện.

Nó dừng lại ở pho tượng khổng lồ chính giữa, cặp mắt đỏ rực lóe lên từng tia sáng đỏ, cánh chim đột nhiên không ngừng trào ra máu tươi, nhuộm đỏ cả bộ lông đen.

Quạ đen kêu rít lên từng đợt, cuối cùng hóa thành một cái xác khô, rồi tan thành mây khói.

Mà số máu chảy ra từ cơ thể nó lại giống như có sinh mạng, không ngừng chảy dọc theo pho tượng, cuối cùng chảy lên mặt đất, thấm thấu qua nền đất mà đi tiếp xuống sâu nữa, sâu nữa...

Một chiếc quan tài đá màu đen, lẳng lặng nằm sâu bên dưới thần miếu Đà Địa, lại bị một sợi xích sắt thật dài quấn quanh. Bên trên quan tài đá là một bộ xương màu vàng ngòai xếp bằng, tản ra khí tức rất cổ xưa, hiển nhiên khi còn sống phải là một người có thực lực thông thiên.

Mà vách tường xung quanh quan tài thì được khắc vô số phù văn.

Lúc này, một dải sương mù màu đỏ chậm rãi tràn ra từ trong quan tài đá kia, nhưng chưa ra được bao xa, đã bị quầng sáng phát ra từ phù văn trên vách tường đẩy trở lại quan tài.

Từng giọt máu quạ đỏ tươi thấm thấu từ phía trên mặt đất đã tới nơi này, sau đó nhỏ từng giọt lên trên bộ xương màu vàng.

Mỗi khi có một giọt máu nhỏ tới, màu vàng trên bộ xương kia lại mờ đi một chút.

Còn phù vân trên vách tường, cũng bắt đầu biến mất từng chữ một...

* * *

Gió nổi, cả núi rừng bị phủ trong đám bụi, cát bụi uồn lượn giống như giao long bay lên không.

Tại một con đường không lớn không nhỏ nằm giữa hai bên vách núi, trên vách cây cối rậm rạp, chốc chốc lại có tiếng chim hót véo von, quả là cảnh đẹp nhân gian.

Lúc này, trên con đường kia, một đoàn người đang từ từ tiến lên.

- Sư huynh, lần này lịch lãm sao tông môn không dùng chiến thuyền nhỉ? Nhiều ngày trôi qua như vậy, chân của muội sắp rộp nước hết rồi này.

Một thiếu nữ trong đám người mặc quần áo màu lam đậm cất tiếng kêu than trước mặt sư huynh của mình.

- Sư muội, đi bộ lướt qua sông núi cũng là một loại tu luyện. Tuy chiến thuyền tiện thật, nhưng đoạn đường này, tu vi của muội đã tăng một cấp, các sư đệ cũng đều có tiến bộ. Nếu đi bằng chiến thuyền, còn có thể có kỳ ngộ vậy sao?

Thanh niên dẫn đầu nói. Người này có đôi mắt sắc như kiếm, dáng người cao ngất, tuy nói rất từ tốn điềm đạm, nhưng trên mặt lại có vẻ cao ngạo.

Cô gái mới lên tiếng cũng gật gật đầu:

- Sư huynh, Địa Ngục Hỏa Diễm kia hình như rất kinh khủng, liệu chúng ta có gặp nguy hiểm không? Còn nữa, nghe nói hung thú thần bí kia lại xuất hiện, có khi nào đụng phải nó không?

Lôi Hằng Phong dừng bước:

- Sư muội, hành trình lần này, chúng ta không phải đến du lịch. Địa Ngục Hỏa Diễm chính là nơi rèn luyện, đầy nguy hiểm, kể cả nơi này còn cách Địa Ngục Hỏa Diễm một đoạn, cũng nhất định không thể sơ ý.

Lôi Hằng Phong cũng có chút bất đắc dĩ với vị sư muội này. Tuy nàng mới nhập tông không lâu, nhưng có thiên tư cực cao, gần gũi tám năm, tu vi đã đạt tới Nhập Thần trung giai. Thế nhưng tính cách của nàng lại làm Lôi Hằng Phong phải đau đầu. Nếu chăm chỉ chịu khó, lấy thiên phú này, há lại chỉ là trung giai, cho dù là cảnh giới đại viên mãn cũng không phải không thể.

- Rõ, nhưng có sư huynh ở đây, đâu dễ dàng có nguy hiểm gì chứ. Huống chi phong cảnh nơi này đẹp như vậy, làm sao có thể có nguy hiểm đây?

Tinh Nguyệt Vũ lè lưỡi nói. Sư huynh suốt ngày chỉ biết cảm râm, một chút cũng không đáng yêu.

- Cái gì càng đẹp, thì sẽ càng nguy hiểm, sư muội phải nhớ kỹ trong lòng.

Lôi Hằng Phong lắc đầu, nói.

Y không biết mình mang theo sư muội là đúng hay sai. Mục đích tới Địa Ngục Hỏa Diễm lần này, tuy nói là để các sư đệ lịch lãm, nhưng quan trọng hơn là muốn dò xét tình huống trong đó.

Hiện giờ, phạm vi thiêu đốt của Địa Ngục Hỏa Diễm càng lúc càng rộng, nhiệt độ cũng càng ngày càng cao, thật muốn nhìn xem đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

- Muội không tin, nơi xinh đẹp như vậy, sao có thể nguy hiểm chứ? Muội thấy sư huynh quá cẩn thận rồi đó, không biết hưởng thụ gì cả.

Tinh Nguyệt Vũ cười khế, nói.

Những đệ tử xung quanh cũng cười cười. Bọn hắn đều rất yêu thích sư muội lí lắc đáng yêu này.

Mà đúng là sư huynh cần thận hơi thái quá thật.

. . . .

- Tiểu sư muội, sư huynh của muội nói đúng, phàm cái gì càng đẹp dễ, thì sẽ càng nguy hiểm.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm trầm truyền tới từ phía trước, khiến đám đệ tử mặc áo lam sẫm kinh hãi biến sắc.

Lôi Hằng Phong nghiêm mặt lại, Tinh Nguyệt Vũ thì lùi về sau, đứng cùng một chỗ với các sư huynh khác.

- Ai, đi ra!

Lôi Hằng Phong lạnh lùng nói.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, chậm rãi đi tới, còn mười bốn sa phi thì theo sát phía sau.

- Các vị không cần căng thẳng, bọn ta cũng không có ác ý, chỉ là đánh cướp chút xiu mà thôi.

Lâm Phàm bình thản đi tới, mặt còn nở nụ cười thân thiện, nhưng miệng lại nói là mình đang muốn cướp của người.

* * *

Nửa tháng trước.

Đám người Lâm Phàm ngẫu nhiên gặp thú triều, vô số hung thú chạy chồm qua, khiến trời đất cũng muốn rung lên bần bật.

Ban đầu, Lâm Phàm rất kích động. Hắn nghĩ rất đẹp, đó là xử lý toàn bộ hung thú trong thú triều, vậy thì exp gia tăng đến mức độ nào cơ chứ?

Nhưng khi hần nhìn thấy trong thú triều có mấy con hung thú cảnh giới Đại Thiên Vị, thì lập tức ném bay cái ý tưởng này ra sau đầu.

Cuối cùng, hần thành thành thật thật mang theo đám Sa Độc Long chạy đi, nhưng không kịp xử lý xe ngựa, kết quả là nó tan nát trong thú triều.

Bởi vậy, đoạn đường hơn mười ngày này, bọn hần chỉ có thể đi bộ, lương thực vơ theo được cũng sớm đã cạn, mỗi ngày chỉ có thể ăn rau cỏ dại trong núi (bởi thú vật đã chạy sạch theo cái thú triều kia), thảm vô cùng.

Mà hiện giờ, khoảng cách tới Địa Ngục Hỏa Điểm càng ngày càng gần, Lâm Phàm chuẩn bị kiểm tra địa điểm được đánh dấu trên Thất Thánh Bảo Đồ, sau đó tìm một thành thị, nghỉ ngơi bù cho bổ. Nào ngờ, Sa Diệt Hung đang lang thang đi trước bỗng chạy về, nói phát hiện một đám người.

Lâm Phàm vừa nghe thấy thế thì mắt sáng lên. Thịt béo đưa tới cửa, nếu không quý trọng, thì phải chịu trời phạt mất.

Từ lúc đi theo Lâm Phàm, đám Sa Độc Long đã không còn ý tưởng đánh cướp. Nhưng nghề cũ sao quên, thấy đại nhân chuẩn bị dẫn bọn mình đi "tác nghiệp", cả đám đều thấy vô cùng phấn chấn.

* * *

- Sư huynh, đây là sơn phỉ sao? Nhìn bộ dáng, chắc bọn hần còn không biết chúng ta là ai đó.

Giờ phút này, Tinh Nguyệt Vũ không hề có vẻ gì lo lắng, ngược lại còn cười thật tươi.

Thế nhưng Lôi Hằng Phong lại cảnh giác nhìn đám Lâm Phàm.

Trong mười bốn sa phỉ, Sa Độc Long tu vi cao nhất, là Nhập Thần trung giai, khí tức nhàn nhạt, Lôi Hằng Phong đương nhiên có thể phát

hiện. Nếu chỉ thế, Lôi Hằng Phong đã không cần căng thẳng. Nhưng y lại cảnh giác nhìn Lâm Phàm, bởi y hoàn toàn không cảm giác được tu vi của Lâm Phàm, dù chỉ là một tia khí tức.

- Các người là ai?

Lôi Hằng Phong chặn trước người sư muội, sau đó mở miệng hỏi.

- Là ai không quan trọng, quan trọng là, hiện tại cảm phiền các vị đứng yên, không nên lộn xộn, chúng ta chỉ cướp tài vật, không cướp mạng.

Lâm Phàm tự đặt ra ba quy tắc đánh cướp: không cướp mạng, không cướp sắc, chỉ cướp tiền.

- Làm càn, chúng ta là đệ tử Đạo Chung Sơn mà các người cũng dám đánh cướp sao!

Giờ phút này, một gã đệ tử quát lớn.

Loại tình huống này, thật đúng là trước đây chưa từng gặp. Nếu nói cho sư huynh đệ trong tông môn, nhóm người mình ra ngoài rèn luyện, bị một đám sơn phi chặn đường đánh cướp, còn không phải bị cười đến rớt răng hàm.

- Các người không nghe thấy đại nhân của chúng ta nói sao? Đừng chống cự, lấy hết những thứ giá trị ra đây.

Sa Diệt Hung làm sa phi thời gian dài như vậy, nhưng đây là lần đánh cướp vui vẻ nhất của hắn. Theo đại nhân, đánh cướp cũng phong cách như vậy, "tác nghiệp" cả với đám đệ tử tông môn cao cao tại thượng.

- Sư huynh, đừng nói nhảm với bọn chúng nữa, giết đi.

Lại một gã đệ tử lên tiếng.

Lôi Hằng Phong vẫn do dự chưa quyết định được. Người trước mắt tạo cho y một cảm giác rất nguy hiểm.

- Ha ha, Lôi Hằng Phong, không ngờ Đạo Chung Sơn các người cũng có lúc bị cướp.

Vừa lúc đó, một giọng nói nam giới, nhưng lại hơi the thé yếu điệu truyền tới từ đằng xa.

Một thanh niên áo trắng, tóc dài phiêu dật, hai chân đứng trên một thanh trường kiếm, lơ lửng trên không, khuôn mặt anh tuấn kia hình như lại được thoa chút phấn son, nhưng phối với vẻ mặt cao ngạo, lại khiến gã giống như kiếm thần duy nhất trên thế gian, làm cho người ta phải cảm thấy tự ti.

- Lưu Lăng Phong.

Lôi Hằng Phong vừa nhìn người đến, lập tức biến sắc, trong lòng có chút không vui.

- Đám sơn phỉ này tu vi không tệ, đáng tiếc còn xa mới đủ. Không bằng để ta xuất một kiếm đưa bọn chúng về Tây Thiên đi.

Lưu Lăng Phong cao ngạo cười, trường kiếm mang theo thân thể gã xoay một vòng hoa lệ trên không, sau đó mờ mờ đáp xuống mặt đất, lại đợi chủ nhân bước xuống mới quay trở về vỏ kiếm sau lưng gã.

Áo trắng như tuyết, hành động tiêu sái, mặt hoa da phấn có đánh son, quả là một tuyệt thế pê-đê.

Lâm Phàm quan sát đối phương, không ngừng gật gật đầu.

Kẻ này có thể dạy dỗ một phen.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 189: "Tội Ác" Nơi Góc Rừng

Dịch giả: †Ares†

oOo

Lưu Lăng Phong là đệ tử Huyền Kiếm Các. Môn phái này từ trên xuống dưới đều là nữ, Lưu Lăng Phong chính là nam đệ tử duy nhất, từ nhỏ đã lớn lên trong "Nữ Nhi quốc", gã không nhiễm tính phụ nữ, không thích bôi son trát phấn mới là lạ.

- Lưu Lăng Phong, tại sao ngươi lại ở đây.

Lôi Hằng Phong sầm mặt lại, giống như rất ghét người trước mắt.

Lưu Lăng Phong liếc qua Lôi Hằng phong, khẽ cười:

- Chẳng lẽ chỗ này là đất của Đạo Chung Sơn các người sao?

- Hừ!

Lôi Hằng Phong hừ lạnh một tiếng.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm có chút mất hứng. Hắn đang đánh cướp mà lại bị đám người này coi thường, không thèm để ý. Chẳng lẽ thời đại này, thổ phỉ đã mất sạch uy nghiêm sao?

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, tiến lên một bước:

- Mời các vị chú ý, bây giờ là thời gian đánh cướp, xin phối hợp một chút.

Lâm Phàm vừa lên tiếng, đôi mày được kẻ dài của Lưu Lăng Phong hơi nhíu lại, quát lên:

- Cút, giết các người sợ bản kiếm của ta.

Khí thế trên người gã đột nhiên biến hóa, kiếm ý cảm giác như có sự giao hòa âm dương lan tràn ra bốn phía, phủ lên từng gốc cây ngọn cỏ.

Kiếm ý vừa ra, đám đệ tử Đạo Chung Sơn đứng sau lưng Lôi Hằng Phong đã cảm nhận được. Tu vi của bọn họ không cao bằng Lưu Lăng Phong, đương nhiên không thoải mái với luồng kiếm ý sắc bén này, nhưng lại không ngăn cản được, ai nấy đều bắt đầu chảy mồ hôi, cắn răng chống đỡ.

Lôi Hằng Phong tiến về phía trước một bước, cũng tỏa ra khí thế, muốn thay các sư đệ ngăn kiếm ý kia lại.

- Người đừng có quá đáng.

Lôi Hằng Phong lạnh lùng nói.

Lưu Lăng Phong chỉ liếc Lôi Hằng Phong một cái, cũng không để tâm, sau đó dùng ánh mắt như nhìn một đám kiến hôi mà nhìn sang đám người Lâm Phàm:

- Cút trong vòng ba hơi thở, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

- Làm càn, ai cho người lá gan nói cái giọng ấy trước mặt đại nhân nhà ta.

Sa Độc Long khiêng song đao, thần sắc hung tợn mắng. Mặc dù đại nhân không nói gì, nhưng thân là tiểu đệ, bọn hắn không thể đứng nhìn đại nhân bị người khác nhục nhã.

Vừa dứt lời, Sa Độc Long bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát, như có một luồng khí tức khóa chặt lấy y, để y có cảm giác mình đang dạo trước lối vào địa ngục.

-Ồn ào.

Lưu Lăng Phong phát tay một cái, một vệt sáng lạnh lấy tốc độ nhanh như chớp giạt bay về phía Sa Độc Long. Sa Độc Long rất muốn tránh, thế nhưng thân thể lại như bị đóng băng, không thể động đậy.

-Đừng quá đáng như vậy.

Sa Độc Long cho rằng mình phải chết, nhưng đúng trong một sát na cuối cùng, vệt sáng kia đã bị hai ngón tay kẹp lấy, không thể di động.

-Cũng tốt, người đã tự đưa mình đến cửa, vậy thì cướp luôn một thể.

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói. Lưu Lăng Phong có thực lực không tệ, nhưng gặp phải hắn, hàng này coi như xui xẻo.

Mà Lưu Lăng Phong thì cực kỳ hoảng sợ. Gã không tin nổi, một kiếm của mình lại bị người nhẹ nhàng tiếp được, hơn nữa còn chỉ dùng hai ngón tay.

Lôi Hằng Phong cùng đám sư đệ sư muội Đại Chủng Sơn cũng kinh ngạc tới trợn tròn mắt. Đám người này biết rõ thực lực của Lưu Lăng Phong. Người này tuy đáng ghét, nhưng không thể không thừa nhận rằng gã rất mạnh, thậm chí đệ tử Đại Chủng Sơn ở đây không có ai có thể thắng được gã. Thế nhưng hôm nay gã lại bị người kia dễ dàng tiếp được một kiếm, mà còn bằng hai ngón tay.

Hắn rốt cuộc là ai? Tuyệt đối không phải là thổ phỉ đơn giản.

-Thành thật một chút, bằng không làm thịt cả đám các người.

Giờ khắc này, Lâm Phàm búng tay một cái, một lực đạo mãnh liệt theo mũi kiếm truyền lại trên người Lưu Lăng Phong.

Lưu Lăng Phong lùi gấp về sau mấy bước, vẻ mặt kinh hãi, hiển nhiên là còn chưa dám tin.

Thấy đám "thịt béo" trước mắt mới trợn mắt há mồm, chưa có vẻ gì cam tâm bị cướp, Lâm Phàm quyết định hung hăng thêm một chút.

Hắn xuất ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, chém ngang một nhát vào không trung.

Một luồng khí tức bá đạo thổi quét toàn trường, khiến sự kinh ngạc của đám người lập tức chuyển thành sợ hãi.

- Tiền bối thực lực cao cường, hẳn là khinh thường làm loại hành động này mới phải chứ ạ?

Giờ phút này, Lôi Hằng Phong đã biết điều hơn hẳn.

- Nói nhảm cái gì, nam trái nữ phải, hai tay ôm đầu, có gì quý giá để hết lên mặt đất cho ta.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, quát lên, hung uy của thổ phỉ bao phủ lấy đám người.

Đám Sa Độc Long nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái. Cướp thế mới là cướp chứ, đệ tử tông môn thì làm sao, còn không phải thành thành thật thật ngồi chờ bị "giữ hộ" tài sản. Ngẫm lại cách bọn hắn làm trước kia, quả thực là múa rìu qua mắt thợ.

- Chưa nghe rõ sao, ngồi xổm xuống cho ta.

Lâm Phàm lại tức giận quát to.

Đám người Lôi Hằng Phong lập tức ngồi chồm hổm lên mặt đất. Hốc mắt của Tinh Nguyệt Vũ bắt đầu đỏ lên, nàng không ngờ lần này đi rèn luyện lại gặp phải chuyện như vậy.

- Bắt đầu nào.

Lâm Phàm vung tay áo, bắt đầu hành động tịch thu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm giống như một vị vua, hai tay chấp sau lưng đứng trước hai hàng thần tử.

* * *

Đám Sa Độc Long cười như mùa thu tỏa nắng, nhưng đối với đệ tử Đạo Chung Sơn, thời khắc này lại là một loại bi ai.

- Sư huynh, đó là toàn bộ gia sản của đệ...

Một gã đệ tử vẻ mặt đau khổ, dùng dằng mãi không buông cái túi trữ vật trên tay, tựa như sắp phải sinh ly tử biệt với người mình yêu nhất.

Lôi Hằng Phong cũng chẳng thể làm gì, chỉ biết thầm thở dài liên tục. Y đường đường là sư huynh nội môn Đạo Chung Sơn, mang theo các sư đệ tới đây rèn luyện, nhưng hôm nay lại phát sinh chuyện cực kỳ bi thảm này...

Nhìn các sư đệ ai nấy đều một vẻ bi thương, Lôi Hằng Phong nhẹ giọng an ủi:

- Các sư đệ, lấy ra đi, sau khi trở về, sư huynh sẽ bù cho các đệ.

Các sư đệ đi theo mình, thân là sư huynh, y cho là mình phải có trách nhiệm bảo hộ các sư đệ. Nhưng giờ thực lực không đủ, bị người cướp sạch, y cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Bởi vậy, Lôi Hằng Phong cắn chặt răng, quyết định gánh vác toàn bộ tổn thất, sau khi trở về sẽ đền bù để các sư đệ chịu mất mát nhỏ nhất.

Lôi Hằng Phong vừa dứt lời, một đám vừa như cha chết đã tươi tỉnh hẳn lên, sau đó không chút do dự giao ra túi trữ vật trên người.

Sư huynh nói trở về bồi thường, chút gia tài của mình so được với đồ của sư huynh? Chỉ hận không mang theo nhiều hơn, không bị đánh cướp nhiều hơn, để về đổi được nhiều hơn nữa!

Mười bốn sa phi thấy đám đệ tử tông môn này đột nhiên như đổi thành người khác, cực kỳ hợp tác dâng đồ, cũng thoải mái hơn không ít.

- Người một đại nam nhân, sao mà lại mang những đồ chơi này.

Sa Độc Long đã tịch thu đến chỗ của Lưu Lăng Phong, bỗng kinh ngạc nói lớn.

Gã trước mắt này rõ ràng là giống đực, vậy mà lại đưa ra một đồng son son phấn phấn??

Những đệ tử Đạo Chung Sơn nghe vậy thì cùng nhìn tới số đồ vật Lưu Lăng Phong lấy ra, muốn cười lại không dám, nhưng ánh mắt nhìn tới Lưu Lăng Phong đã biến thành quái dị vô cùng.

Bọn họ đều biết Lưu Lăng Phong từ nhỏ đã sinh hoạt tại Huyền Kiếm Các, mà nơi kia, cho dù là người nấu cơm, cũng là nữ.

Lưu Lăng Phong sống trong môi trường toàn nữ suốt mười mấy năm, tự nhiên thẳng cũng hóa cong rồi.

- Ta cho ngươi nhả trữ vật, còn mấy thứ này để ta giữ lại, được không?

Lưu Lăng Phong ngồi chồm hồm trên mặt đất, ngẩng đầu, vẻ đáng thương nhìn Sa Độc Long.

Đối với Lưu Lăng Phong, nhả trữ vật mất cũng thôi, mọi người trong tông tốt với gã như vậy, trở về nhất định sẽ lại được bù một đồng thứ tốt. Nhưng số son phấn làm từ hoa cỏ này, gã vất vả lắm mới luyện chế thành, không nỡ bỏ a.

- Đồ dành cho đàn bà, lấy về đi, một đại nam nhân lại thích dùng đồ đàn bà, thật là mất mặt.

Sa Độc Long khinh thường quát, sau đó không thèm nhìn quái thai này nữa, trực tiếp tịch thu nhả trữ vật của gã.

Đợi mọi việc xong xuôi, Lâm Phàm nhận bàn giao từ mười bốn sa phi, cho cả vào túi chứa đồ, lại đợi tới chỗ vắng người mới từ từ kiểm kê.

- Các người có thể đi rồi.

Đánh cướp đã xong, giữ đám người này cũng vô dụng.

Lôi Hằng Phong đứng lên, sau đó kêu gọi các sư đệ sư muội, nhanh chóng rút lui. Còn may người này chỉ cướp của chứ không có sát ý.

- Người ở lại.

Lưu Lăng Phong chuẩn bị theo đám Lôi Hằng Phong chuẩn đi, lại nghe thấy Lâm Phàm gọi.

Lưu Lăng Phong ngần ra:

- Tại sao ta không thể đi? Cái gì có ta đều đưa hết ra rồi mà.

- Tiền bồi, vị này chính là đệ tử Huyền Kiếm Các, kính xin tiền bồi không nên làm khó.

Lôi Hằng Phong ra mặt, nói.

- Sao, các người cũng không muốn đi hả?

Lâm Phàm nhú mày, cũng không muốn nói nhảm nhiều.

Lôi Hằng Phong do dự, cuối cùng liếc mắt nhìn Lưu Lăng Phong một cái, tỏ vẻ xin lỗi, ta chỉ có thể làm tới vậy.

Y không thể vì Lưu Lăng Phong mà để chúng sư đệ táng mạng ở chỗ này.

....

Nhìn đám người Lôi Hằng Phong đi khuất, Lưu Lăng Phong không khỏi căng thẳng, gã phát hiện ánh mắt đối phương nhìn về mình có vẻ gì

đó rất xấu ra.

Lâm Phàm tiến lên, chăm chú nhìn Lưu Lăng Phong từ trên xuống dưới, chốc lại gật gật đầu, chốc lại nở một nụ cười "tiện tiện".

Không tệ, không tệ.

Lưu Lăng Phong này là kẻ nắm giữ kiếm đạo âm dương đầu tiên mà Lâm Phàm gặp.

Theo Lâm Phàm, người này có lẽ chính là nhân tài trong truyền thuyết.

Mà đối với nhân tài, hẳn luôn ưu ái, có thể thu phục sẽ thu phục, không thể thì cũng dạy dỗ một phen.

- Đi theo ta.

Lâm Phàm khẽ cười, vẫy vẫy tay gọi Lưu Lăng Phong.

Lưu Lăng Phong nuốt một ngụm nước bọt, mắt thoáng lóe ra một tia khiếp đảm, người này đến cùng muốn làm gì?

Không được, mình tuyệt đối không thể đi với hắn.

Giờ khắc này, Lưu Lăng Phong cực kỳ hoảng sợ, trường kiếm ra khỏi vỏ, muốn ngự kiếm phi hành trốn đi.

Thế nhưng mới vừa cất cánh, cổ chân của gã đã bị Lâm Phàm tóm được, sau đó hung hăng kéo xuống.

- Vội gì chứ? Cũng không lấy mạng nhỏ của người, theo bản tọa đến rừng cây phía trước một tí thôi.

Lâm Phàm cười cười, mặt háo hức.

- Đừng mà...

Lưu Lăng Phong bám chặt hai tay lên mặt đất, khuôn mặt kiêu my không nên có trên người một đại nam nhân đã ngập tràn sợ hãi.

Lâm Phàm không thèm để ý, một tay tóm cổ chân của Lưu Lăng Phong, lôi gã về phía rừng cây nhỏ.

- Các người ở chỗ này chờ, bản tọa sẽ mau quay lại.

Lâm Phàm nói với đám Sa Độc Long.

- Vâng.

Sa Độc Long nhìn một màn trước mắt, cảm giác da gà nổi lên.

Âm thanh kêu gào của Lưu Lăng Phong dần nhỏ lại, đến khi theo đại nhân biến mất trong rừng cây nhỏ, thì không nghe thấy tiếng gì nữa.

- Đại ca, huynh nói xem, đại nhân có khi nào là...

Sa Diệt Hung nuốt khan một ngụm nước bọt, trong ánh mắt tràn ngập kinh hãi cùng không thể tin.

- Hẳn là không phải đâu...

Lúc này, một cơn gió thổi qua, tuy không lạnh, nhưng lại khiến đám người Sa Độc Long cảm thấy vị trí đầu ra của mình run rẩy.

Tuy rằng tên kia giống con gái, nhưng đại nhân hẳn không có loại đam mê ấy đâu...

Sau đó, mọi người cùng nhìn chăm chăm về góc rừng thần bí như tràn ngập tội ác kia, mãi vẫn chưa thể bình tâm lại

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Gái Đuối

- Sư huynh, Lưu Lăng Phong kia sẽ không sao chứ?

Đến giờ Tinh Nguyệt Vũ vẫn chưa thôi nhớ về giờ phút bị đánh cướp kia. Quả nhiên giống như các sư huynh sư tỷ nói, trong tông quá yên bình, chỉ có đi ra ngoài mới có thể trải nghiệm cuộc sống hoàn toàn khác lạ. - Có lẽ vậy.

Lôi Hằng Phong cũng không dám chắc chắn.

Tuy Lưu Lăng Phong kia làm cho người ta rất khó chịu, nhưng bất kể thế nào, quan hệ giữa hai tông vẫn rất tốt, lão tổ Đạo Chung Sơn còn từng kết đạo lữ với một vị lão tổ Huyền Kiếm Các. Tuy chuyện đã qua ngàn năm, nhưng phần tình nghĩa kia lại chưa từng biến mất.

- Ô, sư huynh, huynh nhìn kia...

Đột nhiên, Tinh Nguyệt Vũ hô lên, chỉ thấy xa xa phía trước có một lá cờ lớn đang tung bay theo gió.

Lôi Hằng Phong ngẩng đầu nhìn, mặt tươi tỉnh hẳn lên:

- Mau lên, đó là người Huyền Kiếm Các, toàn bộ tông môn chỉ có Huyền Kiếm Các là cắm cờ hiệu khi dựng nơi nghỉ tạm.

....

Trong khu rừng nhỏ tà ác mà thần bí kia, từng đợt tiếng kêu rên đang vang vọng.

- Người muốn làm gì? Buông ra.

Lưu Lăng Phong liều mạng giãy giụa, thế nhưng vẫn không thể ngăn cản người kia tóm lấy chân, lôi mình đi vào chỗ sâu trong rừng.

- Ta là đệ tử Huyền Kiếm Các, sư phụ ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Lưu Lăng Phong gào ầm lên như khóc. Quả thật, gã rất muốn khóc, tại sao không thành thành thật thật chờ mọi người, mà lại thích trang bức vọt đi trước làm gì, để rồi tự đẩy mình vào hiểm cảnh thế này.

Mặc kệ Lưu Lăng Phong kêu gào, Lâm Phàm vẫn tiếp tục tiến vào chỗ sâu. Sau một lát, Lâm Phàm dừng bước. Khung cảnh chỗ này không tệ, lại rất yên ắng, cũng cách xa chỗ bọn Sa Độc Long, hẳn là không bị nghe thấy tiếng kêu thảm thiết sẽ xuất hiện vào lát nữa.

Hiện giờ Thánh Ma Tông đang phát triển từng bước, tuy rằng đã có hai thiên tài là Diệt Cùng Kỳ và Thiên Vũ, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Lưu Lăng Phong này thực lực còn thấp, nhưng Lâm Phàm lại vừa ý kiếm ý âm dương của gã.

Tuy rằng giờ đây kiếm ý âm dương này còn chưa mạnh, nhưng Lâm Phàm biết, theo tu vi tăng lên đến cảnh giới nhất định, kiếm ý âm dương sẽ phát ra uy lực lớn nhất.

Cho nên, dù hôm nay có phải hạ thủ tàn nhẫn, Lâm Phàm cũng phải để Lưu Lăng Phong phục tùng.

Giờ khắc này, Lưu Lăng Phong cảm giác đối phương buông lỏng chân mình ra, lập tức lăn tròn về đằng sau.

- Người đừng tới đây, sư phụ ta sắp đến rồi đấy.

Lưu Lăng Phong kích động nói.

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn Lưu Lăng Phong, rồi không biết hăn móc một cái roi da màu đen từ chỗ nào, vung tay quất quất mấy cái lên mặt

đất, tiếng roi vun vút nghe rợn cả người.

Cái roi này không tệ, từ khi nắm giữ chức nghiệp phụ Điều Giáo Sư, Lâm Phàm vẫn luôn mang theo nó bên mình.

Mà Lưu Lăng Phong vừa nhìn thấy roi da này thì lại bị dọa đến muốn hồn phi phách tán.

- Đờngggggg...

Lưu Lăng Phong vừa kêu vừa chạy ngược ra bên ngoài.

Lâm Phàm không thèm di chuyển, vung cổ tay một cái, roi da như linh xà quấn lấy Lưu Lăng Phong rồi kéo gã trở về.

- Không cần sợ, bản tọa không lấy mạng người đâu, người chỉ cần nhớ kỹ, đây là bản tọa muốn tốt cho người.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Sau đó, hắn lại lấy ra mấy cái dây thừng, trói chặt hai tay Lưu Lăng Phong, lại treo gã lên cây.

- Người muốn làm gì...

Lưu Lăng Phong hoảng sợ nhìn Lâm Phàm. Gã thật sự sợ rồi, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

- Sư phụ, người mau tới cứu con với...

Lâm Phàm lắc lư roi da, cảm giác rất thuận tay, sau đó miệng nhếch lên, nở một nụ cười xán lạn.

"Chát."

Roi đến, quần áo của Lưu Lăng Phong lập tức bị xé một đường. Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời sửng sốt. Trên ngực áo của Lưu Lăng Phong, ngoại trừ rơi ra mấy thoi son, còn lộ ra cả một cái yếm màu hồng nhạt.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, đúng là người có thể lĩnh ngộ kiếm ý âm dương có khác, không phải người bình thường so sánh được.

Lâm Phàm không còn vẻ cà lơ phất phơ nữa, mặt nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt cũng biến thành sắc bén vô cùng.

- Sau này đi theo bản tọa, nhớ chưa?

- Đừng có mơ.

Lưu Lăng Phong gào thét.

Gã vừa nói dứt câu, Lâm Phàm đã nở nụ cười, chính là chờ những lời này.

"Chát chát chát..."

- Đừng màaaaa...

Giờ khắc này, không trung chỉ toàn là roi dài bay múa, quất từng vết từng vết lên thân thể trắng nõn của Lưu Lăng Phong.

- Có theo bản tọa không?

- Không bao giờ...

"Chát chát chát chát..."

....

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Phàm thở phào một cái, lấy tay gạt mồ hôi trên trán.

- Người có nguyện ý đi theo bản tọa không?

- Nguyện ý.

....

Nhìn thấy Lưu Lăng Phong co rúc trên mặt đất, Lâm Phàm tiến lên, vỗ vỗ đầu gã, thở dài một tiếng:

- Ài, roi đánh lên thân người, lại đau ở lòng ta. Ngày sau người sẽ hiểu, bản tọa làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho người.

Bỗng có một bóng người màu trắng, giống như quỷ my xuyên qua rừng cây mà tiến tới chỗ Lâm Phàm.

- Tặc tử, chớ tổn thương đồ đệ của ta...

Một tiếng hét phẫn nộ truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên, tức thì biến sắc.

Chiến lực của địch quá cao.

Trốn...

* * *

Huyền Vân Tiên đang rất tức giận. Vừa nghe đệ tử Đạo Chung Sơn báo tin, trong lòng nàng kinh hãi, vội đuổi tới nơi này.

Lưu Lăng Phong là con của tỷ tỷ nàng, ngày đó có chút chuyện xảy ra, tỷ tỷ đem Lăng Phong gửi gắm cho nàng. Tuy rằng lúc đó nàng còn nhỏ, không hiểu nhiều chuyện, nhưng nàng cũng biết, đây là huyết mạch duy nhất mà tỷ tỷ lưu lại.

Do đó, Huyền Vân Tiên khẩn cầu các chủ cho nàng giữ đứa nhỏ kia trong các, lại tự mình thu làm đệ tử, nuôi dưỡng tới hôm nay.

Nhưng giờ Lưu Lăng Phong lại bị người cướp đi, dĩ nhiên Huyền Vân Tiên vô cùng giận dữ, mà lo lắng cũng càng nhiều, bèn lập tức phóng tới.

Hiện giờ, nhìn bộ dáng thê thảm của Lưu Lăng Phong, khuôn mặt xinh đẹp tới mức làm người ta ngẩn ngơ của Huyền Vân Tiên đã hiện lên sát

ý.

- Chiêu cố tốt cho nó.

Huyền Vân Tiên dẫn dò các đệ tử vừa tới phía sau, rồi đuổi theo hướng Lâm Phàm chạy trốn.

Lâm Phàm đang vừa thi triển thân pháp chạy đi, vừa cảm thán lần này xui xẻo, gặp ngay một bà nương xinh đẹp không giống người, đã vậy còn quá mạnh, Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, hắc hoàn toàn không ngăn nổi. Rồi hắc lại tự cảm thấy may mắn, không uổng công cố gắng tu luyện thân pháp kia tới cấp cao, để hắc chạy còn nhanh hơn cả bay.

Huyền Vân Tiên đuổi phía sau, mắt lóe lên sát khí, lại không ngờ kẻ phía trước có tốc độ nhanh như vậy.

- Đứng lại cho ta.

Huyền Vân Tiên theo sát, giận dữ quát.

- Đại tỷ à, chỉ đùa một chút thôi mà, cô cũng không cần đuổi rất thế chứ.

Lâm Phàm vừa chạy như điên, vừa khóc lóc kể lể.

Cả đời Lâm Phàm sợ nhất một việc, chính là bị nữ nhân tiếp cận.

Nữ nhân trời sinh là sinh vật không nói lý lẽ, một lời không hợp, vung tay là chuyện nhỏ, sợ nhất là ăn thua đủ, không để cho người ta có cơ hội sống sót.

- Hừ, người đã làm gì đệ tử của ta?

Huyền Vân Tiên tức giận nói, mạnh mẽ tăng tốc độ, nhanh đến mức không trung hình thành từng đạo tàn ảnh. Vừa rồi, nàng thấy rõ bộ dáng của đồ đệ, quần áo rách rưới, khí tức suy yếu, giống như gặp phải tra tấn thảm thiết.

- Ta không có làm gì, chỉ trò chuyện tâm tình thôi mà.

Lâm Phàm không ngừng chạy, nữ nhân điên này có tốc độ quá nhanh, lạc nhịp một cái sẽ bị tóm ngay.

Huyền Vân Tiên hừ lạnh, một tay xé hư không, thân hình chìm vào trong đó, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Lâm Phàm chạy như điên, hơi quay đầu, lại thấy Huyền Vân Tiên xé hư không tiến hành dịch chuyển tức thời đoạn ngắn, không khỏi hô to:

- Cô đừng có quá đáng, bằng không ta không khách khí đâu.

- Tốt, không khách khí cho ta xem. Tổn thương đồ đệ của ta, hôm nay ta sẽ để người phải trả giá thật nhiều.

Huyền Vân Tiên lạnh lùng nói, giọng điệu tràn ngập sát khí.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên cảm giác phía sau có gió ập đến, vội kinh hãi quay đầu, chưa nhìn rõ là gì đã tránh qua một bên trước.

"Ầmmmm..."

Mặt đất chấn động, một cái hố sâu xuất hiện ở phía sau Lâm Phàm.

- Đồ đàn bà thúi, cô làm thật đấy à?

Lâm Phàm nhìn mà sợ hãi, quát.

- Hừ.

. . . .

Cứ như vậy, hai người một đường chạy như điên, ruột gan Lâm Phàm nóng như lửa đốt, không biết phải làm sao mới tách được bà nương điên này.

Chợt trước mắt chỉ toàn là lửa, Lâm Phàm biết đây nhất định là Địa Ngục Hỏa Diễm rồi.

Lâm Phàm cắn chặt răng, dự định liều mạng, chạy vào trong Địa Ngục Hỏa Diễm. Nơi đây là một cấm địa, mức độ nguy hiểm khẳng định không thấp, có lẽ dựa vào điều này sẽ có thể bỏ lại người đàn bà thú vị này.

- Đại tỷ, cô có khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, nhưng tính tình sao mà cục cằn thế hả? Chúng ta hẳn là nên ôn hòa nhã nhặn trò chuyện, huống hồ ta với đồ đệ của cô quan hệ rất tốt, không tin cô có thể hỏi hấn.

Lâm Phàm hô cầu may, nếu không cần chui vào nguy hiểm đương nhiên vẫn hơn.

- Tốt, vậy người đừng chạy, chúng ta ôn hòa nhã nhặn nói chuyện.

Huyền Vân Tiên nói.

Kẻ này có tốc độ quá nhanh, mặc cho nàng đã thi triển bí pháp, mà vẫn không cản nổi. Huống hồ phía trước chính là Địa Ngục Hỏa Diễm, nàng hiểu rõ trong đó nguy hiểm ra sao, tốt nhất là không nên vào.

Hơn nữa, nếu kẻ này chạy vào, dẫn hung thú kia đến, vậy sẽ quấy rầy kế hoạch.

- Được, nhớ giữ lời.

Lâm Phàm nói.

- Tốt.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm dừng bước, Huyền Vân Tiên cũng ngừng lại. Sau đó hai bên đối mặt nhìn nhau.

- Ta thật sự không làm gì đồ đệ của cô, không tin cô trở về hỏi hản đi.

Lâm Phàm thở phì phò nghỉ mệt.

Nhưng tại trong một sát na này, Huyền Vân Tiên bỗng đổi sắc mặt, cánh tay ngọc như ẩn chứa lượng chân nguyên vô tận đánh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm vừa nhìn, tức thì cực kỳ hoảng sợ, lập tức lại chạy như điên.

- Đồ đàn bà thúì, lật lọng, làm người sao có thể vô sỉ thất tín như vậy chứ.

Lâm Phàm điên cuồng hét lên.

Lúc này, Lâm Phàm đã chạy tới phạm vi của Địa Ngục Hỏa Diễm, dưới chân không còn là bùn đất thông thường, mà là bùn đất bị thiêu đốt cháy đen, nóng rực, còn không ngừng có lửa phun lên.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể + 100 exp."

Bất Diệt Ma Thể tăng chút exp, còn đôi giày dưới chân Lâm Phàm hóa thành tro trong nháy mắt.

Khi Lâm Phàm nhìn về phía Huyền Vân Tiên, lại phát hiện đối phương vận chuyển chân nguyên bao trùm lấy lòng bàn chân, dễ dàng đi qua mặt đất rực lửa.

Địa Ngục Hỏa Diễm này, nói giống như tận thế cũng không quá đáng, khắp mặt đất chỉ một màu cháy đen, cứng rắn vô cùng, lại không ngừng có lửa bốc lên hùng hực, cộng thêm một con sông lửa chia Địa Ngục Hỏa Diễm làm hai phần.

Đồng thời lâm Phàm cũng nhìn thấy một ít hung thú toàn thân rực lửa đang đi lại rải rác.

Đúng lúc này, toàn bộ mặt đất bỗng rung lắc.

Huyền Vân Tiên vội dừng việc đuổi theo Lâm Phàm, sắc mặt đại biến, muốn xoay người rời đi. Thế nhưng, tất cả đều đã chậm.

Nơi giao giới giữa Địa Ngục Hỏa Diễm và bên ngoài bỗng mọc ra những bức tường lửa chọc trời từ trong lòng đất, cách ly hoàn toàn nơi này.

Sau đó, Lâm Phàm phát hiện Huyền Vân Tiên lại lừa mình đi, thần sắc có vẻ rất căng thẳng mà xoay người bay nhanh về phía xa.

- Chuyện quái gì thế nhỉ?

Lâm Phàm thấy khó hiểu, sao tự nhiên ả đàn bà thúi này lại không đuổi theo hắn nữa?

- Chẳng lẽ do cảm nhận được khí tức bá đạo của mình, nên cô ả biết khó mà lui?

Lâm Phàm tự sướng trong đầu, rồi chợt đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

Fuc.kkkkkk... Chơi lớn rồi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Lưu Manh Giả Danh Người Tốt

Từ sát rìa với khu bên ngoài, lửa từ mặt đất phóng lên, hình thành những bức tường lửa cao ngất. Lại thêm những luồng lửa từ bốn hướng tám hướng bắt đầu tràn về phía trung tâm. Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên, vùng trời nơi này cũng đã bị lửa đỏ bao trùm, không khí càng lúc càng nóng, mà đường lui đã hoàn toàn không có.

Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, đồng thời hiểu ra vì sao bà nương điên kia kích động chạy đi, thì ra là biết chuyện này.

Đồ đàn bà thú vị đáng ghét, biết tình huống kiểu này, tại sao không nói cho tiểu gia một tiếng, chẳng lẽ muốn tiểu gia bị lửa cuốn cuộn thiêu chết sao?

Lâm Phàm vội nhìn bốn phía, tìm một chỗ có thể trú ẩn.

Dù nơi đây là cấm địa, nhưng đệ tử tông môn thường tới để rèn luyện, vậy thì nhất định có cách để tránh né.

Nếu không, khi loại tình huống này phát sinh, ai có thể chịu được?

Lâm Phàm chạy như điên về trung tâm cấm địa, mắt không ngừng đảo quanh tìm kiếm.

Những con hung thú nơi đây vốn sinh từ lửa cháy, cho nên không hề sợ hãi tình cảnh đang phát sinh, trái lại còn ngửa mặt lên trời rít gào, giống như là đang nghênh đón.

Mà khi chúng nó phát hiện Lâm Phàm, tức thì mắt đỏ lên, điên cuồng đánh tới hắn.

- Đi qua một bên, tiểu gia không có thời gian chơi cùng các người.

Lâm Phàm không dám đánh cược xem Bất Diệt Ma Thể có thể ngăn được lửa này không, bởi tiền cược chính là cái mạng nhỏ của hắn. Thấy một con hung thú thân rực lửa đánh tới, Lâm Phàm tiện tay phất một cái.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên cao giai."

....

Những hung thú này có tu vi không cao, không mang được bao nhiêu điểm exp, mà giờ phút này hắn cũng không có lòng dạ đi cày cấp, chỉ biết không ngừng chạy về phía trung tâm.

Chợt mắt hắn sáng lên, bởi hắn nhìn thấy có một cái động nơi vách đá.

Hắn lập tức chui vào trong động, rồi cố nép mình càng sát càng tốt, cố tránh làn sóng lửa đang tràn tới.

....

Mười bốn sa phi vẫn nguyên vị trí chờ đại nhân về, thế nhưng chờ mãi, chờ mãi vẫn không thấy hồi âm. Đúng lúc bọn họ đang miên man suy nghĩ, toàn bộ mặt đất đột nhiên chấn động.

Cả đám khiếp sợ nhìn về phương xa, chỉ thấy bầu trời nơi đó bị thiêu đến đỏ bừng, thậm chí còn cả một luồng sóng nhiệt ập vào mặt.

Còn ở nơi dừng trại của Huyền Kiếm Các, Lưu Lăng Phong đã được đỡ về đây, cũng không có thương tổn gì quá lớn, chỉ là đầu óc còn có chút mê man, giống như đang phải cố hiểu rất nhiều chuyện.

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc, Địa Ngục Hỏa Diễm sinh chấn động, Huyền Kiếm Các đương nhiên chú ý tới.

- Bên kia xảy ra chuyện gì vậy? Sư tỷ vẫn còn chưa về sao?

Các nữ đệ tử thuộc cao tăng Huyền Kiếm Các đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều có vẻ nghi hoặc.

Một phụ nữ trung niên đi ra khỏi lều trại, ngưng thần nhìn về phía rừng lửa thiêu đốt đến tận trời cao kia, nhú mày lại.

- Các người đi theo ta, những người còn lại giữ nguyên vị trí.

Sau đó, bà ta chột bay lên, hóa thành một vệt sáng phóng về phía Địa Ngục Hỏa Diễm.

....

Lâm Phàm đương nhiên không biết có gì xảy ra ở ngoài kia, hắn đang thành thật tránh "hạ kiếp" ở bên trong cái động không sâu lắm.

Bảy địa điểm trên Thất Thánh Bảo Đồ, nơi đầu tiên đã khiếp như vậy, không biết mấy nơi kia có dạng gì nữa.

Lâm Phàm tắc lưỡi, rồi lại chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi lát nữa sóng lửa qua đi sẽ chuồn ngay, tránh xa bà nương điên ác độc kia.

Lửa tràn qua, tất cả lại có vẻ bình yên. Vừa lúc đó, từ phía bên ngoài, từng tiếng hung thú gào thét truyền tới. Những tiếng thét gào này như có thể xuyên thấu lòng người, làm cho người ta có cảm giác kinh hãi.

Lâm Phàm kinh ngạc, từ từ đi ra cửa động, muốn xem tới cùng là hung thú gì, lại có uy lực như vậy.

Nhưng khi hắn nhìn rõ, lập tức ngẩn ra.

Trong cái dòng sông lửa chia Địa Ngục Hỏa Diễm làm hai phần kia, một con hung thú loại chim đang giương cánh bay liệng, đón lấy những ngọn lửa phụt cao.

Đầu chim nhọn, móng kỳ lân, cổ rắn, đuôi cá, vảy rồng... Chính là một con phượng hoàng.

Lâm Phàm ngỡ ngẩn mà nhìn. Hắn từng thấy vô số hình ảnh mình họa tưởng tượng về loài linh thú này lúc còn ở địa cầu, nhưng chưa bao giờ được gặp qua.

Chỉ thấy phượng hoàng đang rộng cặp cánh dài tới trăm trượng, bốn cái đuôi thật dài kéo theo những dải lửa hừng hực như vô tận.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, không ngờ hung thú sinh hoạt tại Địa Ngục Hỏa Diễm theo lời Sa Độc Long lại là phượng hoàng.

....

Mà cùng lúc này, trên một đỉnh núi tít phía xa, một đám người đang đứng trên đó, ngưng thần nhìn về Địa Ngục Hỏa Diễm, trên khuôn mặt không giấu được vẻ khiếp sợ.

- Sao bây giờ vẫn còn hung thú thượng cổ?
- Là phượng hoàng đã trải qua bốn lần niết bàn.
- Hung thú thượng cổ bất tử bất diệt...

Đám người Huyền Kiếm Các nhìn một màn trước mắt mà chấn động. Lần này họ tới đây là để tìm một vật, không nghĩ lại thấy một con hung thú thượng cổ, hơn nữa còn là phượng hoàng đã qua bốn lần niết bàn.

Phượng hoàng thuộc hung thú thượng cổ, lúc mới sinh tính là một lần niết bàn, mọc một đuôi. Mà bao nhiêu đuôi mọc sau này ứng với chừng đó lần niết bàn.

Đúng lúc này, một cỗ uy áp ép vỡ trời xanh, đột nhiên bao phủ trọn lấy Địa Ngục Hỏa Diễm.

Phía trên hư không xuất hiện một vòng xoáy đen kịt, rồi lại có một sợi dây thừng tỏa hào quang màu vàng bay ra từ đó.

Đám người Huyền Kiếm Các cảm nhận được cỗ uy áp này thì sắc mặt kịch biến, thậm chí thâm tâm sinh cảm giác kinh sợ muốn bỏ chạy.

Đây rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ muốn bắt hung thú thượng cổ này sao?

Mà Lâm Phàm, cũng đang trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh bá đạo này.

....

Cái dây thừng kia càng lúc càng sáng, nhuộm vàng cả vùng trời đất, lại không ngừng rung lắc trong hư không.

Phượng hoàng bốn đuôi kêu rít một tiếng, vang vọng thiên địa, lửa cũng theo đó càng bốc mạnh.

Lâm Phàm kinh hãi, cái dây thừng này sao mà lợi hại đến thế, có để người ta sống không chứ?

Hắn nhìn về vòng xoáy trên không, nơi đó phảng phất có một con mắt lạnh lùng đang nhìn chăm chăm xuống dưới.

Mà cái dây thừng có được uy nghiêm vô thượng kia chính là đại biểu của thần linh, chủ nhân của con mắt kia.

Lâm Phàm lại thử dùng hệ thống tra xét phượng hoàng, vừa nhìn thì kinh hãi nín lặng.

"? ? ?"

Dấu chấm hỏi, dĩ nhiên tu vi vượt ra khỏi cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn. Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm gặp được sinh vật có tu vi đột phá cảnh giới Đại Thiên Vị.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm sợ đến toát mồ hôi, nếu vừa rồi hắn chạy loạn, gặp ngay phượng hoàng này, lại theo thói quen "trang bức" trước mặt nó, như vậy kết cục nhất định rất thảm.

Chiến đấu nổ ra, uy thế hung mãnh, khí tức ngày càng mạnh, khiến đám người Huyền Kiếm Các đứng đằng xa mà cũng bị làn sóng dư chấn đẩy lùi về phía sau.

- Huyền sư tỷ làm sao bây giờ?

Một nữ đệ tử lên tiếng.

- Nơi đây đã không phải chúng ta có thể nắm trong tay.

. . . .

Phượng hoàng bốn đuôi này thật sự quá mạnh mẽ, giống như có năng lực hiệu lệnh toàn bộ ngọn lửa trong Địa Ngục Hỏa Diễm, để chúng không ngừng bốc lên, muốn thiêu đốt cả vòng xoáy lẫn sợi dây kia.

Thế nhưng trong nháy mắt, lửa đã bị một cỗ uy áp nhàn nhạt đè xuống.

Lâm Phàm thấy một màn như vậy, cũng bị dọa đến muốn hồn phi phách tán. Mà đúng lúc này, Hắc cũng nhìn thấy người đuổi giết mình đang ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời. Giờ không phải lúc so đo, hắc vội hô:

- Chạy mau đi, nguy hiểm.

Huyền Vân Tiên đang nhìn tới xuất thần, nghe tiếng hô lập tức tỉnh lại, khi thấy người hô là Lâm Phàm, nàng bỗng quên cả kinh sợ vì một màn trên trời, tỏa ra sát khí, muốn hung hăng giáo huấn tặc tử đã thương tổn tới đồ đệ mình.

Nhưng đúng lúc này, trận chiến trên trời đã tới đỉnh điểm, phượng hoàng đập cánh liên tục, gió và lửa quyện vào nhau, hình thành cơn lốc lửa thật lớn, rồi dần dần phát triển thành vô số cơn lốc lửa lớn nhỏ bao trùm toàn bộ Địa Ngục Hỏa Diễm.

Huyền Vân Tiên cắn chặt răng, chọn lựa tránh né.

Vừa lúc đó, chỗ Lâm Phàm đứng đột nhiên cũng xuất hiện một cơn lốc lửa nhỏ, khiến Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ.

Thế nhưng, ngay một sát na sau, sắc mặt hãn hơi đổi.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể +100 exp."

....

- Bên này, bên này có huyết động.

Lâm Phàm lại "làm người tốt", hô to nhắc nhở Huyền Vân Tiên.

Huyền Vân Tiên liếc nhìn Lâm Phàm một cái, rồi chạy tới, chui vào trong động.

- Sao người không vào?

Nàng bỗng phát hiện Lâm Phàm đứng không nhúc nhích trước cửa động, vội thúc giục.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cười buồn:

- Huyết động này chỉ có thể đủ một người tránh.

Huyền Vân Tiên vừa nghe, tức thì biến sắc, vẻ mặt không dám tin nhìn Lâm Phàm.

- Người...

Lâm Phàm nhìn Huyền Vân Tiên, miệng lại mỉm cười:

- Có thể dành hy vọng sống sót cho mỹ nhân như nàng, chính là vinh hạnh của ta. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã hoàn toàn chìm vào trong đôi mắt kia rồi. Chỉ tiếc rằng thời gian gặp nhau quá ngắn...

Huyền Vân Tiên muốn mở miệng, lại bị Lâm Phàm ngắt lời.

- Đừng nói gì cả, trước khi chết, có thể được nhìn nàng thật gần, thật kỹ thế này, đã là hạnh phúc lớn nhất của ta. Bảo trọng...

Lâm Phàm dứt lời, nâng một tảng đá lớn cạnh đó lên, từ từ che lấp cửa động.

Đúng lúc này, cơn sóng lửa hùng hực đã tràn tới càng lúc càng gần, muốn thiêu đốt thân thể Lâm Phàm. Lâm Phàm không ngừng ứa mồ hôi, mặt lộ vẻ vô cùng đau đớn, lại giống như liều mạng dùng sức chín trâu hai hổ, cố gắng che lấp cửa động.

Trốn trong động, Huyền Vân Tiên cứ thế ngây người nhìn Lâm Phàm nghiêng rặng lấp dần cửa động, tới khi tảng đá kia hoàn toàn che khuất cũng không nói nổi một câu nào, tựa như bị hành động và những lời vừa rồi của Lâm Phàm làm cho ngơ ngẩn.

....

Giờ phút này, Lâm Phàm đang tự do chạy qua lại trong làn sóng lửa, y phục trên người hẳn đã bị cháy sạch.

- Hắc hắc, tiểu gia thực là một thiên tài. Xem ra, sau này trên thế gian, lại có một muội tử không biết tên bị hào quang của tiểu gia bao phủ rồi.

Ban nãy, Lâm Phàm phát hiện cơn lốc lửa không có bất kỳ sát thương gì với mình, bèn nảy ra ý này.

Hắn nghĩ, nếu cứ trốn trong động, đợi chuyện này qua đi, hẳn vẫn phải tiếp tục chạy trốn, xui xẻo một chút còn sẽ bị bắt được. Vậy tại sao không để đối phương cho là mình đã chết, thậm chí về sau chẳng may gặp lại, đối phương còn phải cảm kích thay vì đuổi giết mình. Thêm nữa, phượng hoàng đại chiến với dây thừng thần bí kia, sao mình không rình một bên mà xem, nhờ đâu có bảo vật rơi ra, mình nhặt được, vậy còn không phát tài?

Nghĩ là làm, từ đó có một màn lưu manh si tình nhường phần sống cho cô gái lần đầu tiên gặp mặt...

Lúc này, trận chiến trên trời giống như sắp tới hồi kết. Phượng hoàng có vẻ đã không còn là đối thủ của dây thừng kia, dần rơi xuống thế hạ phong.

Vừa lúc đó, một màn khiến Lâm Phàm kinh ngạc đã xảy ra. Dây thừng kia đột ngột tăng mạnh hào quang, hào quang bao phủ lấy cả phượng hoàng. Tiếp đó, dây thừng xoay tròn, quấn quanh đối thủ, rồi lại một luồng hào quang khác lóe lên, phảng phất như là cấm chế gì đó, gắt gao khắc chế phượng hoàng.

Kế tiếp, một bàn tay khổng lồ xuất hiện từ trong cái vòng xoáy trên hư không, tia sét quấn quanh đầu ngón tay, tổng thể bàn tay phủ đầy phù văn khó hiểu. Bàn tay chuyển động rất chậm, giống như đang bị cái gì đó khắc chế, nhưng không ngừng nhích về phía phượng hoàng kia.

Phượng hoàng đang bị trói chặt thấy một màn như vậy thì rít thảm một tiếng, lửa trên thân bùng mạnh lên, phá tan trói buộc, lao về phía vòng xoáy trên hư không.

"Ầmmmmm..."

Ánh sáng chói lòa lóe lên khiến Lâm Phàm phải nhắm chặt hai mắt lại, sau đó trời đất rung lắc kịch liệt, như là muốn đổ sụp.

Đợi khi Lâm Phàm mở mắt ra, lại không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Bầu trời vẫn là bầu trời ấy, nhưng vòng xoáy kia không còn, phượng hoàng cũng không còn... Tất cả khôi phục bình tĩnh.

Chỉ có dòng sông lửa vẫn đang lặng lẽ chảy xuôi.

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, bỗng hai mắt tỏa sáng.

Phía dưới nhất định có cái gì đó...

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi thêm, lao đầu vào trong dòng sông lửa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Bí Ẩn Dưới Đáy Dòng Sông Lửa

Trận đại chiến khiến lòng người run sợ đã xong. Hung thú thượng cổ phượng hoàng cũng biến mất, mà luồng uy áp làm cho người ta ngạt thở bao phủ Địa Ngục Hỏa Diễm cũng tiêu tán trong một khắc này.

Vài vệt sáng vẽ ngang trời bay tới, một đám người bỗng bành hạ xuống.

Mấy người này chính là người của Huyền Kiếm Các.

Bọn họ nhìn rõ tất cả chuyện vừa xảy ra, rung động đến độ giờ chỉ nghĩ lại thôi cũng vẫn còn kinh hãi.

Huyền Vận chau mày, nhìn Địa Ngục Hỏa Diễm đã êm ả trở lại, nhưng trong lòng vẫn mãi không thể bình ổn.

Bà là trưởng lão Huyền Kiếm Các, tu vi Đại Thiên Vị cao giai, tuy chưa phải đứng đầu Đông Linh châu, nhưng cũng không thể coi thường. Vậy mà chỉ là uy áp từ vòng xoáy kia thôi đã khiến bà cảm nhận được khí tức tử vong.

Việc này, bà nhất định phải trở lại báo cáo với tông môn. Đây là lần đầu tiên Đông Linh châu phát sinh tình huống như vậy.

Một cỗ lực lượng thần bí không nên thuộc về Đông Linh châu xuất hiện, hơn nữa còn xuất hiện ở một cấm địa như Địa Ngục Hỏa Diễm, liệu mục đích thật sự chỉ vì con hung thú thượng cổ kia?

Đúng lúc này, chợt có tiếng động truyền ra từ bên trong Địa Ngục Hỏa Diễm.

Huyền Vân biến sắc, cảnh giác chung quanh. Tới khi thấy rõ bóng người tới, mặt bà giãn ra, vui vẻ hẳn lên.

- Vân Tiên, muội không sao chứ?

Các đệ tử xung quanh cũng tươi cười tiến lên chào đón Huyền Vân Tiên. Ban nãy họ cứ ngỡ nàng đã chết ở chỗ này rồi.

Giờ phút này, Huyền Vân Tiên cứ ngỡ ngác bước tới, giống như là gặp chuyện kích lớn lao gì đó, ánh mắt hoảng hốt không ngừng nhìn quanh, như đang tìm kiếm cái gì.

Thế nhưng dần dần... Trên mặt Huyền Vân Tiên hiện rõ vẻ thất vọng.

- Không sao cả.

Huyền Vân Tiên lắc lắc đầu.

Trong đầu nàng, giờ chỉ còn lại hình ảnh ở giây phút kia.

Khuôn mặt của người nam nhân kia, những câu nói cuối cùng của người đó.

Khi cơn sóng lửa bắt đầu bén qua thân thể nam nhân ấy, Huyền Vân Tiên vô cùng lo lắng. Rồi đến khi nam nhân ấy liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng để nhắc tảng đá lớn che đi huyết động, nàng cảm thấy mình hít thở không thông, bi thương và một cảm giác khác, chưa từng xuất hiện không ngừng trào dâng trong lòng nàng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có cảm thụ như vậy.

- Vân Tiên, muội không sao là tốt rồi, nơi này quá mức quý dị, nhanh chóng rời đi thôi.

Huyền Vân cảm thấy Huyền Vân Tiên có gì đó không đúng, nhưng cũng chỉ cho rằng nàng còn kinh hãi vì một màn ban nãy.

Huyền Vân Tiên quay đầu nhìn thoáng qua một hướng, trong mắt có vẻ gì đó rất lạ, cuối cùng gật gật đầu, khôi phục vẻ bình tĩnh, chỉ còn để lại trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia một tia ưu sầu.

Chỗ giữa sườn núi.

Sa Mạc Thập Tứ Phi bị đám Lôi Hằng Phong bắt được. Địa Ngục Hỏa Diễm vừa có dị biến, đám người Lôi Hằng Phong đã quay lại, sau đó vừa vịn chạm mặt Sa Mạc Thập Tứ Phi. Lôi Hằng Phong đương nhiên rất hận mười bốn gã trấn lột sạch sẽ của đám người mình, kết quả là dùng thực lực tuyệt đối mà bắt lấy mười bốn người.

Hiện giờ Sa Mạc Thập Tứ Phi đều cúi thấp đầu, quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đau khổ.

Đại nhân không biết tung tích, bọn hăn lại bị người hàng phục, nhìn bộ dáng đối phương, sợ là sẽ không cho bọn hăn đường sống.

- Các người đang làm gì thế?

Lúc này, đoàn người do Huyền Vận dẫn đầu đi qua, bà ta thấy thế bèn hỏi.

- Huyền tiên bối, là đám người này chặn đường đánh cướp chúng văn bối, mà người cầm đầu bọn chúng chính là kẻ đã bắt Lưu huynh.

Huyền Vận nhìn Sa Mạc Thập Tứ Phi, khẽ cau mày:

- Lệ khí* quá nặng, giết đi, tránh tai họa muôn dân.

(*Lệ khí: sự u ám, ác độc)

- Vâng.

Lôi Hằng Phong gật gật đầu, thế nhưng vừa định động thủ, thì Huyền Vân Tiên lại lên tiếng.

- Thả bọn họ đi.

Huyền Vân Tiên bình tĩnh nói.

Lôi Hằng Phong hơi sững sờ:

- Chuyện này...

Huyền Vân Tiên hừ khê một tiếng, có vẻ không vui.

Lôi Hằng Phong cực kỳ hoảng sợ, cuối cùng gấp gáp nói:

- Dạ.

Chỉ là Lôi Hằng Phong không biết vì sao Vân Tiên tiên bối lại muốn thả đám người này.

- Đại nhân của các người đã chết rồi, tự giải quyết đi.

Huyền Vân Tiên nói. Nàng đương nhiên nhìn ra Sa Mạc Thập Tứ Phi đều là những kẻ có lệ khí rất nặng, chỉ sợ người chết trên tay bọn hắc cũng không ít. Thế nhưng đại nhân của bọn hắc xả thân cứu nàng, hiện giờ nàng cũng chỉ có thể làm được chuyện này.

- Cái gì...?

Sa Độc Long há hốc miệng, không dám tin, nhưng gã nhìn ra được, đối phương không có gạt bọn hắc. Cuối cùng Sa Độc Long thở dài một tiếng, quay sang gạt gạt đầu với các huynh đệ, rồi mười bốn người cùng rời khỏi nơi này.

- Vân Tiên, sao thế?

Huyền Vân nghi ngờ hỏi.

- Sư tỷ, trong Địa Ngục Hỏa Diễm, nếu không có đầu lĩnh của bọn họ, chỉ sợ muội đã chết rồi.

Huyền Vân Tiên nói, vẫn một vẻ bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra ánh sáng khác thường.

Huyền Vận nhìn Vân Tiên, cuối cùng cũng không hỏi nhiều.

....

Giờ phút này, Lâm Phàm đang thoải mái di chuyển trong dòng sông lửa, lặn sâu xuống bên dưới. Hắn không ngờ Bất Diệt Ma Thể lại mạnh như vậy, chẳng lẽ tới mức nước lửa bất xâm rồi sao?

Lửa cháy trên người hắn chỉ có thể hóa thành exp, tuy không nhiều, nhưng tích tiểu thành đại. Trong mắt Lâm Phàm, đây vẫn là một nơi thăng cấp rất tốt.

Thiên Địa Dung Lô đương nhiên càng tốt hơn, nhưng Lâm Phàm không dự định trải nghiệm lại cảm giác không phải người nên chịu đựng kia.

So với nó, con sông lửa này quá thoải mái, không khác gì được ngâm mình trong một dòng suối nước nóng.

Đang tiếp tục lặn sâu, chợt Lâm Phàm nhìn thấy có điểm đỏ lóe lên, giống như có thứ gì đó nằm ở dưới kia.

Hắn mừng rơn, lập tức bơi nhanh đến.

Lần này hắn tới Địa Ngục Hỏa Diễm là để tìm kiếm bảo bối ghi trên Thất Thánh Bảo Đồ, nhưng nơi này vô cùng rộng lớn, mà trên bản đồ cũng không có dấu hiệu hay tọa độ gì cả.

Hắn còn đang cho rằng mình phải mò mẫm ở đây một thời gian, không ngờ lại xảy ra màn đại chiến vừa rồi. Cánh tay khổng lồ kia rõ ràng định thò xuống con sông lửa này, cuối cùng lại bị phượng hoàng liều mình ngăn trở. Như vậy trong con sông lửa này nhất định có bảo bối.

Lâm Phàm không ngừng lặn xuống, đột nhiên phát hiện, giống như mình vừa chui qua một lớp màng ngăn mỏng nào đó. Hắn cũng không quá để ý, tiếp tục lặn.

Đến khi ngẩng đầu lên, hần mới phát hiện, có một bức màn sáng chặn lại sông lửa, lửa cháy hừng hực chỉ có thể không ngừng lưu động bên trên tấm màn này, một tia cũng không rơi xuống nổi.

Thần kỳ, quả thật quá thần kỳ.

Lâm Phàm cẩn thận đánh giá chung quanh, nơi này phẳng phất như trên mặt đất, không hề có cảm giác chịu áp lực.

Nhìn lại thân thể đã không còn mảnh vải, Lâm Phàm lại lấy một bộ quần áo mới từ trong túi chứa đồ ra, mặc lên, sau đó đi tới trước, thăm dò khu vực thần bí này.

* * *

- Ở...

Lúc này, ánh mắt của Lâm Phàm dừng trên mặt đất đằng kia. Nơi đó có những khối đá thủy tinh tỏa ra hào quang màu đỏ, thi thoảng lại tản mát một tia khí tức không bình thường.

- Bảo bối, đây nhất định là bảo bối.

Lâm Phàm mừng rỡ, vội chạy tới nhặt thử một khối đá thủy tinh kia lên.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Đá Niết Bàn."

"Đá Niết Bàn: kết tinh do hung thú thượng cổ phượng hoàng ngưng kết thành lúc niết bàn lần thứ tư, ẩn chứa lực sinh mệnh vô tận."

Lâm Phàm còn chưa biết dùng nó như thế nào, nhưng mới nghe giới thiệu đã đủ để hần cao hứng.

Lực sinh mệnh vô tận.

Thứ này quan hệ tới lực sinh mệnh thì chắc chắn không phải là phế vật. Nếu không tìm ra cách dùng, cùng lắm ca luyện khí, không thì lại để

luyện đan.

Sau đó Lâm Phàm cũng không nói thêm cái gì, bắt đầu nhặt hết lên. Những viên đá này to nhỏ khác nhau, khối nhỏ nhất chỉ bằng cái móng tay, mà lớn nhất thì cỡ một nắm tay.

Một đường vui tươi hơn hờ, tay nhặt đá, mồm huyết sáo vang, đến khi Lâm Phàm nhìn thấy trước mặt là một quả cầu trắng tinh trông hệt như quả trứng, đang lơ lửng trên một ngọn lửa, thì mới dừng bước.

- Gặp được đại bảo bối rồi...

Lâm Phàm bỏ hết Đá Niết Bàn vào túi, sau đó từ từ tiến đến, cẩn thận dò xét quả trứng có lớp vỏ trắng, thì thoảng lại lóe lên những đường vân đỏ rực.

- Hay đây là trứng phượng hoàng?

Lâm Phàm lẩm bẩm.

Hắn nhớ tới một câu: chỗ của phượng hoàng, nhất định có trọng bảo.

Nếu đây thật sự là trứng phượng hoàng, vậy quá xứng với hai từ "trọng bảo".

Đời sau của hung thú thượng cổ a, nếu trưởng thành giống như đời đầu, vậy chính là tồn tại có thể quét ngang siêu cấp đại phái, chỉ sợ toàn bộ Đông Linh châu cũng không ai địch nổi.

Lâm Phàm vươn tay xoa xoa quả trứng, thậm chí có thể cảm nhận được có một sinh mệnh đang lăn lộn bên trong đó.

"Đinh, chúc mừng phát hiện trứng của hung thú thượng cổ phượng hoàng."

"Trứng phượng hoàng: kết tinh của hung thú thượng cổ phượng hoàng, một tháng sau phá vỏ."

Vừa nghe nhắc nhở, Lâm Phàm cười ầm lên, quả nhiên là trứng phượng hoàng, hơn nữa một tháng sau sẽ chui ra khỏi vỏ.

Hắn cố nén kích động trong lòng. Chờ phượng hoàng đi ra, vậy không phải ca có một bảo tiêu siêu cấp miễn phí sao?

Hung thú thượng cổ siêu cấp này chính là vượt qua cảnh giới Đại Thiên Vị a, khi đó lợi dụng thật tốt, nhất là đem đi cày cấy, chẳng phải không bao lâu thì tu vi của ca cũng có thể vượt qua Đại Thiên Vị sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm lau nước dãi, sau đó đặt mông ngồi dưới đất, cứ như vậy nhìn chăm chăm trứng phượng hoàng.

Hắn quyết định sẽ nhất quyết không rời đi cho tới khi trứng nở. Nếu rời đi, chẳng may đúng lúc có kẻ khác đến, vậy mình còn không phải khóc cạn nước mắt chưa đủ.

Cứ như vậy, Lâm Phàm khoanh chân ngồi ở chỗ đó, lẳng lẳng nhìn.

Thời gian trôi nhanh, ước chừng ba ngày sau, Lâm Phàm có chút nhàm chán, bèn móc ít đồ ăn cướp được từ túi trữ vật của đám Lôi Hằng Phong ra, lấp đầy cái bụng.

Cứ ngồi không thế này một tháng, không điên mới là lạ, phải kiếm gì làm mới được.

Hắn lại lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, cẩn thận nghiên cứu. Đây là lần đầu tiên hắn làm vậy kể từ khi phủ đến tay.

Thân phủ có hào quang nhàn nhạt bao quanh, đồng thời còn có một luồng khí tức cổ xưa. Lắc lắc phủ, hắn chợt thấy hình như có đồ án gì đó rất mờ nhạt, ẩn dưới lớp hào quang.

Lâm Phàm vội lấy tay sờ khắp thân phủ, lại thấy trơn nhẵn vô cùng, không có chỗ nào lồi lõm hay vết khắc. Chẳng lẽ vừa rồi hắn nhìn nhầm?

Lâm Phàm hơi nghi hoặc, mắt không chớp nhìn chăm chăm lên thân phủ. Đúng lúc này, thân phủ lại lóe lên hào quang.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thấy rõ ràng rồi.

Khi luồng sáng kia lóe lên, đích thật là hiện ra một bộ đồ án, nhưng chỉ thấy được trong khoảng một giây.

....

Ngày đêm xoay vần, dưới đáy con sông lửa này, Lâm Phàm đã không còn khái niệm thời gian.

Ngoại trừ đợi phượng hoàng con phá vỏ trứng chui ra, hẳn chỉ còn biết đặt hết tâm trí lên Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Rốt cuộc, ở một ngày nào đó, Lâm Phàm đứng lên.

Trong đầu hẳn giờ chỉ còn lại đồ án trên thân phủ.

Đồ án vẽ một đại hán cưỡi trần, cầm một chiếc phủ trong tay, lại trong tích tắc bổ một nhát, cắt qua tầng tầng hư không, xé rách hư không tạo thành một dòng nước lũ.

Lâm Phàm nhắm mắt, cảm thụ được khí tức từ Vĩnh Hằng Chi Phủ truyền đến. Đó là một cỗ khí tức xa xưa mà vĩnh hằng, rất xa, lại cũng rất gần.

Chợt hẳn rung cổ tay, Vĩnh Hằng Chi Phủ phát ra một tia sáng chói mắt.

"Xoẹt..."

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm giác mình chính là đại hán cưỡi trần kia, hấp thụ lực lượng thiên địa, bổ một phủ trong trong hư không.

"Ầm..."

Trong phút chốc, trước mặt Lâm Phàm xuất hiện một cái khe đen kịt, vô số dòng khí chui ra vào trong cái khe giữa không trung này.

Lâm Phàm bỗng mở trừng hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc, chỉ mới một phủ này thôi, lại đã tiêu hao một nửa chân nguyên của hắn.

Khủng bố như vậy...

Chân nguyên trong cơ thể Lâm Phàm, có thể nói là mệnh mông như biển lớn, tuy mới chỉ là Nhập Thần sơ giai, nhưng lượng chân nguyên lại tương đương với cao thủ cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Thế mà một phủ kia lại tiêu hao quá nửa chân nguyên của hắn, thật sự là không thể tưởng tượng.

"Đình, chúc mừng lĩnh ngộ Khai Thiên Tam Phủ thức thứ nhất: Thương Khung."

"Thương Khung, cấp bậc: 1."

....

Lâm Phàm thở phì phò từng ngụm, cũng thầm cảm thán, chỉ mới cấp 1 đã tiêu hao đến quá nửa chân nguyên của hắn, nếu cấp cao hơn, chẳng phải hút khô hắn luôn?

Sau đó, Lâm Phàm khôi phục chân nguyên, lại vùi đầu vào một phủ mới lĩnh ngộ được.

"Thương Khung."

Giờ khắc này, tinh khí thần của Lâm Phàm đều đạt trạng thái đỉnh, nháy mắt chém ra một phủ, vô số dòng khí như nước lũ cuốn lấy lưỡi phủ, phá toái hư không, lại hình thành dòng nước lũ từ đủ loại khí ngay trên hư không.

- Quá mạnh!

So với Nhất Chỉ Tịch Diệt, một búa này càng thêm lợi hại, lực phá hoại cũng càng lớn.

Lâm Phàm cầm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ, lại cẩn thận cảm ngộ. Khai Thiên Tam Phủ, hiện giờ chỉ có một thức, chắc bởi vì Vĩnh Hằng Chi Phủ này đang bị hư hao, sợ là hai thức kia phải chữa trị Vĩnh Hằng Chi Phủ xong mới học được.

Nhưng Lâm Phàm cũng không gấp. Theo hẳn, một thức này đã đủ để mình dùng rất lâu rồi.

Hắn lại thầm cảm thán vận may của mình. Xem ra tiểu gia thật sự là người có siêu cấp số mệnh rồi, đồ án con con trên Vĩnh Hằng Chi Phủ mà ca cũng để ý tới, rồi học được công pháp bậc này.

"Crắc... tách..."

Vừa lúc đó, tiếng nứt vỡ vang lên. Lâm Phàm mừng như điên, vội quay đầu lại.

- Muốn chui ra rồi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Phượng Hoàng Trong Lốt Gà Chiến

Dịch giả: †Ares†

oOo

Trên lớp vỏ trứng trắng tinh kia, đã có thêm chi chít vết nứt. Trong một sát na, một luồng sáng đỏ lóe lên.

Lâm Phàm mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt, trong lòng rất kích động, hưng thú thượng cổ trong truyền thuyết rốt cuộc muốn xuất thế.

Một tiếng kêu to truyền ra từ bên trong vỏ trứng, âm thanh trong trẻo mà cao vút.

Ở một khắc này, Lâm Phàm thấy được một luồng sáng đỏ nhảy vọt ra khỏi vỏ trứng, sau đó đứng ngay cạnh vỏ trứng mà đập đập cánh.

Là một con gà! Một con gà lông chưa mọc đủ, có hai chân, mỗi chân ba ngón! Giờ nó đang ngẩng cao đầu, thế nhưng nhìn thế nào cũng không có vẻ gì là một con phượng hoàng non.

Bỗng nó cúi xuống, chúi mỏ mổ cái "nhà cũ" của mình, tốc độ nhanh như máy đóng cọc, thoáng cái đã dọn sạch đồng vỏ. Sau đó, nó lại ưỡn ngực nhảy lên bệ đá, đối diện với Lâm Phàm.

Lúc này, Lâm Phàm vẫn giữ nguyên bộ dáng mở to mắt, chỉ thêm há hốc mồm, mặt nghệt ra.

Tiểu gia thủ hộ suốt một tháng, chính là cái thứ nào sao?

Phượng hoàng đã chiến đấu với đại năng thần bí trong vòng xoáy và con gà ghè này có chỗ nào liên quan đến nhau?

Mà con gà con kia thì lúc lắc cái đầu, đôi mắt to tròn như có thêm vô số dấu chấm hỏi, bởi vì sinh vật trước mắt này chẳng có điểm nào giống nó cả.

- Mà...

Lâm Phàm vươn ngón tay, muốn hỏi xem con gà ghè này rốt cuộc là giống gì.

Nhưng đúng lúc này, con gà con kia đột nhiên nhắm chặt mắt, ngã lăn xuống đất, đầu ngoẹo một bên, hai chân giơ thẳng lên trời, cái lưỡi đỏ nhỏ xíu duỗi ra, không hề nhúc nhích, giống như đã chết.

Lâm Phàm biến sắc, lập tức tiến lên, lắc lắc thân hình con gà con:

- Động đậy đi cu!

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm nhận được, lực lượng sinh mệnh của con phượng hoàng xác gà vừa sinh này đang không ngừng trôi đi. Chuyện này thật quái lạ, bởi vì phượng hoàng là sinh vật có sinh mệnh "trâu" nhất, cả rùa già sống được vạn năm cũng không sánh nổi, vậy tại sao vừa ra đời đã muốn nghèo rồi?

- Ê ê, gà con, mày có lằm không, tiểu gia bảo hộ mày một tháng, giờ mày vừa ra đời đã muốn quy thiên sao? Mày đừng không có lương tâm thế chứ.

Lâm Phàm có chút luống cuống, đây rốt cuộc là tình huống gì, chẳng lẽ có vấn đề gì trong quá trình thai nghén, con trống có khi là gà, cho nên ghen không thuần chủng, sinh ra quái thai sao?

Khoan, lực sinh mệnh?

Lâm Phàm đột nhiên nghĩ đến Đá Niết Bàn, không phải thứ đó ẩn chứa lực sinh mệnh vô tận sao?

Hắn cũng không nghĩ thêm, vội lấy hết số Đá Niết Bàn mình nhặt được ra, để quanh con gà con. Đá Niết Bàn lóe lên hào quang đỏ, sau đó hóa thành một dòng suối sinh mệnh, chảy vào thân hình của con gà con.

- Có tác dụng...

Lâm Phàm cảm nhận được sinh mệnh của con gà con không giảm nữa, mà đang tăng dần. Tới khi viên đá cuối cùng tan biến, Lâm Phàm mới thở phào một hơi, cứu được rồi.

Bất kể thế nào nói, cho dù con gà ghê này là quái thai lai tạp, thì cũng là đời sau của hung thú thượng cổ a. Đào tạo tốt, nhất định cũng sẽ thành một trợ thủ đắc lực.

Lâm Phàm vươn tay định sờ thử đầu con gà con, thế nhưng tay chưa đến nơi, con gà vừa rồi còn như chết lại đột nhiên bật dậy, mổ thật mạnh lên tay Lâm Phàm.

Cái #\$*(!@#\$\$%...

Lâm Phàm nhìn cái vết lõm sâu trên lòng bàn tay mình mà không dám tin. Thân thể của hắn đã đạt tới cường độ của Tiểu Thiên Vị cao giai, vậy mà lại bị một mổ của con gà ghê này làm lõm sâu một lỗ.

Trong tích tắc Lâm Phàm ngây người, con gà đã mở ra hai cái cánh lơ thơ vài cọng lông, đập đập rất uy vũ, sau đó chạy như điên về đằng xa, phảng phất là dùng toàn bộ sức lực từ khi sinh ra để mà chuồn.

Lâm Phàm phục hồi tinh thần lại, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Đứng lại cho tao...

Sau đó, thân hình hắn hóa thành một luồng sáng, bay về hướng con gà vừa chạy.

Con gà con thấy "quái vật" kia đuổi theo thì hoảng hốt, lại càng chạy nhanh hơn.

- Tiểu Thiên Vị sơ giai.

Lâm Phàm thấy thế thì kinh ngạc vạn phần, không ngờ con gà ghê này vừa ra đời đã có tu vi Tiểu Thiên Vị sơ giai, thật sự là quá kinh khủng.

Hung thú thượng cổ không hổ là hung thú thượng cổ, không phải hung thú bình thường có khả năng so sánh.

Ngẫm lại, nếu không phải thân thể hãn mạnh mẽ, sợ là đã bị một mổ ban này của con gà này phế đi một bàn tay.

Lâm Phàm càng nghĩ càng tức giận, mất công mất sức canh cho nó một tháng, còn dùng Đá Niết Bàn cứu cái mạng nhỏ của nó, vậy mà nó dám trở mặt, thật là đáng giận vô cùng.

Không nghe lời phải không?

Tốt lắm, vậy để tiểu gia dạy mày cách nghe lời.

Con gà con một đường chạy như điên, bỗng quay đầu, xem "quái vật" còn đuổi theo không. Đúng lúc này, nó nhìn thấy một cái roi dài đang bay về phía mình.

Chiếc roi như linh xà, quấn lấy chân của con gà con, sau đó Lâm Phàm dùng sức kéo, gà con té nhào, bị lôi tới trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn con gà con đang hoảng sợ, khéo miệng khẽ nở một nụ cười.

Sau đó, hãn lại lấy từ túi chứa đồ ra một cái giá nướng và một ít gia vị.

Con gà con bị trói trên một cái cột đá, mặt có chút nghi hoặc nhìn "quái vật" trước mắt, không biết đối phương định làm gì.

Lâm Phàm liếc nhanh nó một cái, ánh mắt lóe lên vẻ bí hiểm, hù cho con gà con muốn hồn phi phách tán.

Lâm Phàm lại lấy một con gà đã được cắt tiết sẵn ra, nhổ lông sạch sẽ ngay trước mắt gà con, sau đó cầm con dao sắc lẹm lên mổ bụng làm sạch, rắc gia vị, cuối cùng gác lên trên giá nướng.

Mấy thứ này đều là những đồ hăn chuẩn bị trước để đi ra ngoài lịch lãm.

Theo Lâm Phàm, con hung thú thượng cổ này nhất định có chỉ số thông minh không thấp, có thể hiểu được hăn muốn làm gì.

Mà con gà con bị trói trên cột đá không ngừng kêu thảm, xem ra quá thật đã hiểu "quái vật" này đang làm gì.

Lâm Phàm lại đi về phía con gà con, miệng vẫn nở nụ cười, nhưng lại khiến con gà không rét mà run. Hăn cời bỏ roi dài đang trói con gà con ra.

Con gà con khôi phục tự do, đứng thẳng bằng hai chân, nhưng không nhúc nhích.

Lâm Phàm nhìn thấy nó đã đủ sợ hãi, cười nói:

- Sau này tên của mày là Gà Con, rõ chưa?

Con gà con sao dám phản đối, liền điên cuồng gật đầu.

Quá kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng.

- Còn nữa, sau này mày phải kêu thế này.

- Ò ó o... Ò ó o...

Lâm Phàm làm mẫu.

Gà Con lại gật đầu, sau đó thử kêu:

- Ò ó o...

Lâm Phàm rất là thỏa mãn gật gật đầu, tuy chưa chuẩn lắm, nhưng cứ kêu quen thì sẽ giống như đúc.

Phượng hoàng tính là cái gì?

Ca đây muốn nuôi một con phượng hoàng theo kiểu gà chiến.

Mà thế thì còn cần tiếp tục dạy dỗ thêm chút nữa.

Gà Con nhìn quái vật mang khuôn mặt xấu xa trước mắt, thân hình lơ thơ lông lá cũng sợ hãi run lên.

Giờ khắc này, một tràng tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian.

- Ò Ó OOOOOOOOO...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Cáo Mượn Oai Hùm

Sau một hồi dạy dỗ "vừa đấm vừa xoa", Lâm Phàm thành công thu phục Gà Con, đặt địa vị chí cao trong lòng nó. Tuy hiện giờ con gà suýt trụi lông này có bề ngoài rất chán đời, nhưng Lâm Phàm tin tưởng, Gà Con sẽ không để hấn thất vọng.

- Gà Con, lại đây.

Hắn để Gà Con đứng lên vai mình, chuẩn bị tiếp tục xâm nhập sâu hơn.

Gà Con này chỉ là thu hoạch ngoài ý muốn, chứ bảo bối trên Thất Thánh Bảo đồ còn chưa tìm được.

Địa Ngục Hỏa Diễm to lớn như thế, Lâm Phàm cũng không dám cam đoan bảo bối kia nằm trong dòng sông lửa này. Nhưng nếu nói chỗ nguy hiểm nhất Địa Ngục Hỏa Diễm, thì đúng là nơi đây rồi.

Thông thường, nếu muốn giấu đồ tốt, đều sẽ đặt ở nơi nguy hiểm nhất.

Một người một gà cứ vậy tiến lên. Bên dưới dòng sông lửa này như tự thành một khoảng trời đất riêng, nếu không phải trên đỉnh đầu là bức màn sáng che chắn lửa, Lâm Phàm còn cho rằng nơi này là một chỗ nào đó trên mặt đất.

Chợt Lâm Phàm phát hiện, phía trước đã xảy ra biến hóa, mặt đất vốn tối đen đang dần dần cải biến.

Những cây cổ thụ cao ngất xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, lại có chim bay lượn chuyển từ cây này sang cây khác.

"Gràooo..."

Lúc này, một con hung thú bỗng nhảy ra từ một góc tối, hướng Lâm Phàm rống giận một tiếng, khuôn mặt dữ tợn đến mức Lâm Phàm cũng phải giật mình.

Nơi này lại có thể có hung thú sinh tồn, quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng a.

Gà Con chợt đập đập cánh, nhảy từ trên vai Lâm Phàm xuống, đối mặt với hung thú kia, kêu to:

- Ò ó o...

Tiếng kêu quá quái dị, nhưng Gà Con chính là đời sau của hung thú thượng cổ, trong huyết mạch tự nhiên mang theo một cỗ uy nghiêm khiến vạn thú phải thần phục.

Con hung thú kia biến sắc, có chút khiếp đảm, không ngừng lùi về sau, như là muốn chạy trốn.

- Gà Con, hỏi nó xem nơi này có chỗ nào quái dị không?

Lâm Phàm và Gà Con đã đi không biết bao lâu, nhưng đến cả cọng lông cũng không thấy, sớm đã sốt ruột.

Gà Con có chỉ số thông minh cực cao, có thể nghe hiểu Lâm Phàm nói, gật cái đầu nhỏ, lại quay sang "giao lưu" với con hung thú kia:

- Ò o....

Một lát, nó vỗ cánh, nhảy lên đầu con hung thú, sau đó kêu to với Lâm Phàm vài tiếng, giống như muốn bảo hắn đi theo.

Lâm Phàm thấy thế thì mừng thầm, xem ra có manh mối rồi.

Hắn đi phía sau con hung thú, cũng không biết qua bao lâu, cảnh sắc chung quanh cũng không ngừng biến hóa, nhưng theo ước đoán của hắn thì đã khoảng hai ngày.

Chợt con hung thú dừng bước, sau đó trao đổi với Gà Con vài tiếng, rồi bỏ chạy.

Lâm Phàm rất nghi hoặc, không biết con hung thú này bị sao. Nhưng đến khi hắn nhìn về phía xa xa đằng trước, lại bị tình cảnh trước mắt làm sợ ngây người.

Đó là một cái thác nước, nhưng thứ chảy xuôi từ trên thác xuống lại không phải nước, mà là lửa. Lửa liên miên mãi không ngừng.

- Áo thật! Nơi quái dị thế này thì nhất định có thứ hay ho!

Lâm Phàm phỏng đoán.

Mà lúc này, Gà Con dựng hết cả đám lông thừa thốt trên người lên, hai cánh giang rộng, kêu thật to về phía thác lửa kia, tựa như là bên trong đó có thứ gì đó khiến nó cảnh giác.

Lâm Phàm cũng chợt cảm giác như có có một cặp mắt ở đằng sau thác lửa đang nhìn chăm chú vào bọn hắn.

- Gà Con, trở về.

Hắn lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, nhìn chăm chú vào thác nước phía trước.

- Gràooooooooo...

Giờ khắc này, một tiếng gầm rú thật dài truyền ra từ sau thác lửa kia, đến mức hình thành một làn sóng âm, khiến tà áo của Lâm Phàm bị hất lên.

Dưới ánh mắt của Lâm Phàm, một bộ móng vuốt khổng lồ thò ra khỏi thác nước, những chiếc móng bén nhọn đỏ bừng cắm sâu vào mặt đất, giống như để ngăn ngừa bị thác nước đẩy trôi.

Lâm Phàm nghiêm mặt lại, khí tức này thật mạnh, mà chỉ mỗi bộ móng vuốt đã lớn đến như một tòa núi nhỏ rồi, vậy con hung thú này còn lớn tới đâu đây?

Sau đó, một cái đầu thò ra từ giữa thác, ngăn cách cả dòng lửa chảy. Lửa đỏ hùng hực chạm tới cái đầu kia, lập tức tạo thành màn khói dày đặc.

Cái đầu này đen kịt, phủ đầu vảy cứng, có hai đôi mắt bùng lên lửa đỏ. Mà ngay một khắc cái đầu lộ ra ngoài, nó lại rống giận với Lâm Phàm.

Tới khi toàn bộ thân hình của hung thú xuất hiện, Lâm Phàm không khỏi ngẩn đầu, cảm thấy mỗi cả cổ, thật lớn a.

Thậm chí riêng hơi thở của nó, đã đủ làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Thật mạnh, thật sự quá mạnh.

Lâm Phàm cảm giác, sau thác lửa này nhất định phải có bảo bối gì đó, bằng không sao có thể có hung thú cường đại như vậy canh chừng.

Dựa vào khí tức mà đoán, chí ít nó có cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Lâm Phàm lùi về sau mấy bước, hung thú tu vi bậc này không phải hẳn có thể ứng phó, xem ra lần này vô duyên với bảo bối.

Con hung thú khổng lồ kia há to cái miệng đầy răng nanh nhọn hoắt, vẻ mặt hung ác hướng Lâm Phàm gào thét.

Nhưng để Lâm Phàm kỳ quái là, tại sao con hung thú này không xông lên đại chiến ba trăm hiệp cùng mình, mà cứ đứng mãi trước thác lửa?

Chẳng lẽ do tu vi của mình quá thấp, hoàn toàn không tạo nổi chú ý của đối phương?

Nghĩ vậy, Lâm Phàm cảm thấy mình bị sỉ nhục. Ca lại bị một con hung thú coi thường?

- Tốt, xem như may lợi hại, ngày hôm nay để lại cho may cái mạng, đợi sau này tao mạnh lên, nhất định phải bắt mày đập đầu.

Lâm Phàm chỉ tay lên mặt con hung thú, cố vớt vát thể diện bằng một câu "hỗ báo", sau đó chuẩn bị chuồn.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm thử mở hệ thống dò xét, lập tức mặt lộ vẻ quái dị.

"Tiểu Thiên Vị sơ giai."

Lâm Phàm dụi dụi con mắt, chính mình không có nhìn lầm chứ? Tại sao chỉ có Tiểu Thiên Vị sơ giai?

Thế nhưng Lâm Phàm liên tục nhìn ba lượt, vẫn một kết quả cũ.

Hay là... Giờ khắc này, Lâm Phàm nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ con hung thú này là loại cáo mượn oai hùm?

Hắn nở một nụ cười, sau đó vỗ vỗ Gà Con:

- Chuẩn bị làm thịt...

- Ồ ó...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Bộ Xương Trắng Như Ngọc

Tiểu Thiên Vị sơ giai. Tu vi này không kém. Nếu là trước kia, đây đã là tồn tại Lâm Phàm phải ngược mặt, nhưng giờ thì có chút không đủ nhìn.

Huống hồ giờ đã biết tu vi của Gà Con cũng là Tiểu Thiên Vị sơ giai, chẳng lẽ hai đánh một còn không ăn nổi đối phương?

Lâm Phàm vùng Vĩnh Hằng Chi Phủ, khởi động cơ thể một chút, chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu.

Gà Con nhìn Lâm Phàm rồi học theo, lắc cổ bẻ chân ngoáy dít, giống như đang vận khí huyết, chuẩn bị làm lớn một hồi.

Hung thú khổng lồ đứng dưới thác lửa kia đột nhiên đứng thẳng dậy, giận dữ dấm ngực rống lên những tiếng đinh tai nhức óc qua cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn, đồng thời tản khí tức hung ác ra bốn phía.

Nếu Lâm Phàm không có hệ thống dò xét thực lực, chỉ sợ đã bị đối phương hù sợ.

Nhưng giờ đối phương càng tỏ ra như vậy thì Lâm Phàm càng cảm thấy nó đang chột dạ.

Lâm Phàm nhếch miệng cười, thân thể hóa thành một luồng rồi rời khỏi xuất hiện ngay trước mặt con hung thú kia, sau đó ngẩng đầu lên:

- Muốn đánh thì đánh, không cần bày vẽ như vậy!

- Ồ ó o o...

Gà Con cũng giương cánh như là muốn bay lên, nhưng bay không nổi, chỉ có thể gân cổ mà kêu.

Con hung thú khổng lồ kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, từ từ cúi đầu nhìn Lâm Phàm, sau đó bỗng co chân lại, nhảy sang một chỗ xa khác.

Lâm Phàm có chút không rõ, rốt cuộc con hung thú này muốn làm gì? Bộ dáng nó biểu hiện ra làm hắn có chút bối rối.

Mà hung thú kia kéo giãn được khoảng cách xong, bèn hướng Lâm Phàm gào thét dữ dội, ánh mắt phần nộ đã tràn ngập bất khuất, giống như muốn liều mạng cùng Lâm Phàm.

- Gràooooo...

Lâm Phàm nhìn đầu hung thú kia, khóe miệng lộ ra nụ cười tiện tiện. Hung thú Tiểu Thiên Vị sơ giai, Lâm Phàm nắm chắc mười phần có thể đơn giản chém giết.

-Tuy mày chẳng đáng bao nhiêu exp, nhưng muối nhỏ cũng là thịt, ca không ngại đâu, đến đây đi.

Lâm Phàm cười hắc hắc, nói.

Con hung thú kia liếc mắt khinh thường nhìn Lâm Phàm, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Phàm, nó vận lực vào chân sau, chạy tuốt về phía xa.

....

Giờ khắc này, một người một gà nhìn nhau, đây là tình huống quái quỷ gì?

Con hung thú này cứ như vậy chạy đi?

Loại tình huống này, Lâm Phàm đúng là chưa bao giờ thấy qua. Hung thú bình thường, cho dù là đánh không lại, cũng sẽ liều chết chiến đấu

tối cùng. Nhưng con hung thú này biết đánh không lại, liền quay đầu bỏ chạy.

Lâm Phàm cũng không để tâm, cười một tiếng, lắc đầu nói:

- Ài, hung thú thời này cũng gớm thật, ngày càng khôn.

Gà Con cao giọng kêu một tiếng, sau đó nhảy lên vai Lâm Phàm, một người một gà xuyên qua thác lửa, đi vào bên trong.

Sau khi tiến vào, Lâm Phàm cẩn thận quan sát bốn phía. Đây là một cái động rộng cỡ hai cái sân bóng, vách đá bốn phía đỏ rực, không ngừng tỏa ra khí cực nóng.

Lâm Phàm đi thẳng tới, đến khi trước mặt là một chiếc cửa đá, mới ngừng lại.

Cánh cửa này rất lớn, hình vuông, cao rộng đều hơn mười trượng, hoa văn được khắc bên trên cửa rất thu hút ánh nhìn.

Đó là một bức tranh được khắc sống động như thật, có bảy ông lão râu tóc bạc trắng túm tụm lại cùng một chỗ, tư thế khác nhau, tựa như là đang bàn bạc chuyện gì đó.

Chẳng lẽ Thất Thánh Bảo Đồ này vốn là di vật của bảy người, chứ không phải một người?

Lâm Phàm vẫn luôn cho rằng Thất Thánh Bảo Đồ là bảo tàng của một vị đại năng thời cổ nào đó, nhưng hôm nay nhìn thấy bức điêu khắc trên cửa đá này, hẳn hiểu, có lẽ chính xác là của bảy vị.

Lâm Phàm sờ lên trên cửa, muốn tìm cách để mở cánh cửa này ra.

Nhưng vừa bị hấn chạm tới, cửa đá đã rung lên âm âm, sau đó từ từ tự đẩy vào trong.

Lâm Phàm rất bất ngờ, chẳng lẽ mở dễ dàng như vậy? Cái này cũng quá không hợp thói thường rồi! Bảo bối giấu tận dưới đáy sông lửa, lại ở đằng sau thác lửa có hung thú canh giữ, vậy mà đến cánh cửa này lại không có khảo nghiệm nào sao?

Có điều cái này thật đúng ý Lâm Phàm.

Khả năng là khi thất thánh kia bố trí động phủ này, không nghĩ ra nên sắp xếp cái gì cho cửa đá.

Bước tiếp vào trong, nơi đây cũng không phải tối đen như mực giống dự tính của Lâm Phàm. Trên vách đá ở bốn phía đều có khảm đá huỳnh quang tỏa ra ánh sáng chiếu sáng mật thất này, tuy không phải rất rõ ràng, nhưng đủ để thấy đường.

Mà cảnh tượng nơi đây cũng khác hoàn toàn với những gì Lâm Phàm tưởng tượng.

Không gian trống trải, chẳng có gì khác ngoài một cái bàn đá hình tròn chính giữa, cùng một giường đá trong một góc tối mờ.

Bởi vì đã quá lâu, nên bàn đá bị phủ đầy tro bụi. Lâm Phàm tiến lên quan sát, trên bàn đá có một hộp gỗ, hộp gỗ này cũng không biết là làm từ gỗ gì, trải qua dòng thời gian gột rửa mà lại không hề bị mục nát.

Lâm Phàm thổi sạch bụi trên hộp gỗ, sau đó mở ra. Bên trong chỉ có một viên đan dược, mà dưới đan dược là một tờ giấy màu vàng óng.

Nhờ hệ thống giám định, hộp gỗ này làm từ thần mộc, mà tờ giấy thì làm từ tơ của tấm vương hoàng kim.

Cả hai loại vật liệu này, Lâm Phàm chưa từng nghe qua, cũng không biết ban đầu trông chúng thế nào.

Lâm Phàm nhìn nội dung trên tờ giấy.

"Hỗn Nguyên Thiên Tư đan, sau khi sử dụng, thiên tư vô hạn."

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, vốn cho rằng đan dược này có thể để người phàm một bước lên trời, không ngờ chỉ tăng tư chất, thật là có chút thất vọng rồi. Hiện giờ tư chất của Lâm Phàm chính là thăng cấp vô hạn, loại đan dược này căn bản không có tác dụng gì đối với Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Thần Hồn Yên Diệt đan."

"Thần Hồn Yên Diệt đan: sau khi sử dụng lập tức thân tử đạo tiêu."

Lâm Phàm đang cầm xem viên đan dược này, vừa nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống thì mặt trắng bệch.

Đây là cái gì tình huống? Trên tờ giấy viết là thần đan, tại sao đến hệ thống giám định, lại hóa thành độc đan?

- Haizzz...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, cửa đá không có khảo nghiệm không phải không có lý, bởi vì bên trong đã quá đủ nguy hiểm. Nếu không có hệ thống phân biệt, có lẽ hắn cũng đã bị gạt.

Lâm Phàm tổng cả hộp gỗ vào túi chứa đồ, rồi giờ mới nhìn thấy một bộ xương trắng như ngọc đang ngồi khoanh chân trên giường đá.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức tiến lên kiểm tra. Bộ xương này không ngừng có những điểm sáng lưu chuyển, tản ra khí tức xa xưa vĩnh hằng, làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, cho dù đã là vật chết chết, cũng vẫn mang theo uy nghiêm ngày trước.

Tuy rằng thân thể đã mục nát, nhưng mà bộ xương trải qua thời gian mài mòn này, lại không có chút biến hóa nào.

Chắc hẳn đây là một trong thất thánh. Lúc sống tu vi, tu vi của người này khẳng định thông thiên triệt địa, đã chết đi thì bộ xương ngọc vẫn không mục nát, thậm chí không nhiễm đến cả một hạt bụi.

Vạn vật bất xâm, vạn cổ bất diệt a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 196: "Tình Kiếp" Tìm Đến Tận Cửa

Phía trước bộ xương ngọc đặt một cái bồ đoàn. Cảnh tượng này quả là rất quen thuộc với người địa cầu hiện đại như Lâm Phàm. Lúc này, Lâm Phàm còn nhìn thấy một hàng chữ nhỏ được khắc trên giường đá, ngay trước bộ xương:

"Người có duyên đến được đây, quỳ lên bồ đoàn, dập đầu một vạn tám ngàn tám trăm cái, sẽ được y bát của ta."

Lâm Phàm nhìn hàng chữ, lại nhìn bộ xương một cái, cuối cùng cười lớn.

- Ha ha, tiểu gia đang định nói tại sao lại quen mắt như vậy, chẳng phải là giống trong Thiên Long Bát Bộ như đúc sao? Nói thật, nếu không phải trên bộ xương của người còn nhìn ra từng có tiểu đệ đệ, tiểu gia còn tưởng rằng người thực sự là muội muội của Lý Thu Thủy đấy.

Cái kiểu cũ rích này, Lâm Phàm đã cả đọc cả xem đến nát ra. Lạy một vạn tám ngàn tám trăm cái, còn không phải khiến bồ đoàn nát vụn, sau đó thấy được bảo bối giấu trong bồ đoàn?!

Lâm Phàm trực tiếp dùng sức xé rách bồ đoàn, quả nhiên phát hiện một quyển sách màu vàng trong đó.

Quyển sách này cũng làm từ tơ của tấm vương hoàng kim, trải qua bao nhiêu năm cũng không mục nát.

Tiếp đó, hắn lại nhìn thấy một mảnh giấy được kẹp giữa quyển sách, mà nội dung trên đó khiến Lâm Phàm há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin nhìn qua bộ xương.

"Thế gian không thiếu thiên tài, đập đầu đủ vạn lần, công lực suốt đời của lão phu ẩn chứa trong xương trắng sẽ hóa thành nước lũ truyền cả cho người. Nếu như dùng sức phá bồ đoàn, tự nhiên tâm linh không thành khẩn, vậy một quyển Thất Thánh Diệu Dương Lục này xem như bù cho công sức vất vả tới đây vậy."

Giờ phút này, Lâm Phàm chỉ có một ý tưởng trong đầu, đó chính là van cầu ông trời cho hắn thêm một lần cơ hội.

- Đại gia à, cho ta một cơ hội nữa đi.

Miếng ăn đã đến mồm, vậy mà lại để rơi. Lâm Phàm gào thảm thiết, trong lòng đau đớn đến cỡ nào chỉ có mình hắn mới hiểu được.

"Àmmm..."

Đúng lúc này, mặt thất đột nhiên chấn động.

Phía sau bộ xương trắng như ngọc kia bỗng đâu xuất hiện một cái khe hở không gian. Bộ xương bị hút vào trong đó, rồi biến mất không còn thấy gì nữa.

- Đại gia, đừng như vậy mà...

Thế nhưng tất cả đều đã muộn. Lâm Phàm phát hiện không gian nơi mặt thất này đang bị bóp méo đi, bàn đá, giường đá vụn vụn không còn hình dạng ban đầu, rồi hóa cả thành hư vô.

- Ô ó o...

Gà Con đứng trên vai Lâm Phàm, đập cánh kêu to.

- Ó o cái đầu mày...

Lâm Phàm tóm lấy nó, ném nó chung với Thất Thánh Diệu Dương Lục vào trong cái bọc đeo sau lưng, bắt đầu chạy theo đường cũ.

Thế nhưng lực hút từ hư không vận vẹo càng ngày càng mạnh, để hẳn không thể di động.

- Hố to rồi...

Lâm Phàm chỉ kịp kêu to một tiếng, sau đó hai mắt tối sầm, bị hút vào trong khe hở không gian.

....

Trước sơn môn Thánh Tông.

Lúc này, có mấy chiếc xe ngựa như đã đi qua cả một đoạn đường dài, đầy vết sương gió, xuất hiện ở lối vào Thánh Tông.

- Tiểu thư, chúng ta đã đến.

Vương Hồ thân là tổng quản Cung gia, có trách nhiệm bảo hộ an toàn của tiểu thư.

Mà lần này gã vốn không đồng ý với quyết định muốn đến Thánh Tông của tiểu thư, dù sao tông môn không phải là một gia tộc thế tục như Cung gia có thể trêu chọc. Nhưng đối mặt với khuôn mặt kiên nghị của tiểu thư, Vương Hồ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Từ Mặc thành đến Thánh Tông có một con đường không quá xa, chỉ cần mấy ngày sẽ có thể tới nơi, nhưng con đường này đầy nguy hiểm, có rất nhiều hung thú.

Bởi vậy đoàn xe lựa chọn con đường khác an toàn hơn, nhưng lại rất xa xôi, gập ghềnh, khiến họ mất hơn một tháng mới đến nơi này.

Lúc này, một cánh tay ngọc thò ra khỏi tấm màn che, sau đó một cô gái có khuôn mặt tuyệt thế bước ra từ trong xe ngựa.

Trên khuôn mặt của cô gái này mang theo một chút ưu sầu, đồng thời còn một chút do dự.

Cung Băng Dạ có được dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng thân là một người con gái, nàng chỉ có hai lựa chọn: hoặc dựa vào cường giả, hoặc tự mình có được thực lực tuyệt đối.

Mà hiển nhiên, lựa chọn đầu tiên mới là thích hợp nhất với nàng.

Cung gia tuy gia sản không nhỏ, nhưng không đủ để nàng tu luyện đến đỉnh cao, đồng thời nàng cũng tự biết thiên phú bản thân ra sao, không thích hợp theo nghiệp võ, đến được cảnh giới Tiên Thiên như giờ gần như đã là điểm cuối.

- Tiểu thư, xin tiểu thư nghĩ lại, tông môn cũng không có tốt đẹp giống như chúng ta vẫn nghĩ đâu.

Vương Hồ biết tiểu thư đã quyết ý, nhưng vẫn không nhịn được mà nhắc nhở.

Cung Băng Dạ mỉm cười, giống như một bông hoa nở rộ:

- Ta đã nghĩ kỹ. Cung gia không phải một cô gái như ta có thể gánh vác.

Vương Hồ nắm chặt nắm tay, thầm thở dài trách mình vô năng, rồi nhìn về ngọn núi cao vút trong mây kia. Nơi đó chính là Thánh Địa tông môn mà người người hướng tới.

- Chúng ta lên đi.

Cung Băng Dạ nói.

- Vâng.

Vương Hồ gật gật đầu.

Hành trình lần này, Cung Băng Dạ còn mang theo một ít tùy tùng, đều là những hộ vệ được Cung gia bồi dưỡng mấy năm gần đây.

.

- Các người là ai?

Khi đám người Cung Băng Dạ lên tới trên núi, liền bị đệ tử hộ sơn Thánh Tông ngăn cản.

- Hai vị đại nhân, tiểu nữ Cung Băng Dạ, gia chủ Cung gia ở Mặc Thành, lần này lên núi, là để tìm một người tên Lâm Phàm.

Cung Băng Dạ nói.

Hai đệ tử hộ sơn vừa nghe, hơi sửng sốt:

- Người tìm Lâm sư thúc làm gì? Lâm sư thúc xuống núi hai tháng rồi, còn chưa về núi.

Cung Băng Dạ vốn còn một chút hoài nghi về thân phận của Lâm Phàm, giờ nghe thế, cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Tiểu nữ là thê thiếp của Lâm Phàm, hiện giờ tới đây tìm huynh ấy. Huynh ấy đã nói tiểu nữ có thể tới Thánh Tông nếu cần tìm huynh ấy.

Cung Băng Dạ nói.

Đệ tử hộ sơn nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau. Thê thiếp của Lâm sư thúc, điều này sao có thể? Thế nhưng, sau khi hai người nhìn kỹ tướng mạo sánh ngang được với đại sư tỷ Mộ Băng Yên trên Già Lam phong của Cung Băng Dạ, thì cũng tin tới tám chín phần.

Đều nói là hồng phấn khô lâu*, thế nhưng mấy ai nhìn thấu được. Lâm sư thúc dù sao vẫn là nam nhân, sau khi xuống núi, vương chút nợ phong lưu cũng không phải không có khả năng.

(Hồng phấn khô lâu*: ý nghĩa rằng có đẹp tới mấy thì cũng chỉ là cái xác bọc ngoài bộ xương khô)

- Các người đợi một chút, ta sẽ đi thông báo.

- Làm phiền đại nhân.

....

Sau đó, đệ tử hộ sơn này vội vàng đi bẩm báo với thái thượng trưởng lão Vô Nhai. Từ khi Lâm sư thúc rời đi, thái thượng trưởng lão Vô Nhai từng nhiều lần xuống núi tìm kiếm, nhưng vẫn chưa tìm được tung tích gì. Hiện giờ lại có người tự xưng là đệ thiếp của Lâm sư thúc tìm tới cửa, đúng là có chút kỳ quái.

- Bẩm trưởng lão, bên ngoài sơn môn có một cô gái tự xưng là đệ thiếp của Lâm sư thúc...

Vô Nhai đang ngồi trong phòng uống trà, nghe vậy thì cả kinh, sau đó hóa thân thành một luồng sáng bay về trước phía sơn môn.

Vừa đến nơi, Vô Nhai đã cẩn thận quan sát cô gái trước mắt. Tuy ông ta đã hơn trăm tuổi, sớm không còn kinh ngạc mấy chuyện nhân gian, nhưng cũng không thể không thừa nhận, cô gái này có vẻ ngoài động lòng người, duy thiên tư thì hơi kém một chút.

Về phần Cung Băng Dạ có phải đệ thiếp của tiểu tử kia không, Vô Nhai cũng không xác định được. Dù sao, mỹ nhân như thế, nếu ông ta còn trẻ, có khi cũng bị mê muội.

Mà tiểu tử kia tuy chưa từng thấy phát sinh tình yêu nam nữ gì, nhưng vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt lành gì, nói không chừng sau khi xuống núi đã thật sự vướng nợ phong lưu.

Dù sao, kể cả là tông chủ và các thái thượng trưởng lão, lúc còn trẻ, cũng đều trải qua tình kiếp.

Chẳng qua sự việc tìm tới tận cửa thế này là lần đầu tiên xảy ra.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Mất Hết Mặt Gà

- Đây là chỗ quái nào thế nhỉ?

Lâm Phàm nhìn trước nhìn sau. Hắn đang ở trong một căn phòng gỗ ọp ẹp, có vẻ như tồn tại từ rất lâu rồi, trên vách tường gỗ có treo mấy món đồ săn cùng một ít da thú. Lâm Phàm kiểm tra thân thể, cũng không có vấn đề gì. Có lẽ mặt thất kia hoàn thành nhiệm vụ xong, đã tự động truyền tống hắn ra ngoài.

Lâm Phàm chỉ có một chút tiếc nuối là không lấy được bộ xương trắng kia.

Hắn lại kiểm tra Gà Con, thu hoạch lớn nhất của chuyến này. Hiện giờ, đời sau của hung thú thượng cổ phượng hoàng vẫn nguyên xi lột con gà ghê lở trĩu lông, đang bận ngáy ầm ầm trong túi của hắn.

Hắn lại lấy Thất Thánh Diệu Dương Lục ra. Đây là vật hữu dụng duy nhất trong mặt thất, hắn là một công pháp.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Thất Thánh Diệu Dương Lục quyền thứ nhất, xin hỏi học tập hay không?"

- Học tập.

"Đinh, chúc mừng học được công pháp Thất Thánh Diệu Dương Lục."

Lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được một dòng nước ấm chảy xuôi trong cơ thể. Tuy mới chỉ có quyền thứ nhất, nhưng uy lực này lại có thể

so với Thiên giai cao giai. Như vậy, nếu có thể thu thập đủ cả bảy quyển Thất Thánh Diệu Dương Lục, uy lực sẽ còn cường đại đến mức nào?

Chợt cửa gỗ bị người đẩy ra.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại, là một ông lão, thân hình gầy gò, hơi còng, tóc bạc trắng, nhìn khuôn mặt không giống người xấu.

Ông lão này có tu vi Tiên Thiên trung giai, cũng không cao, nhưng với tư chất mà Lâm Phàm vừa nhìn đã biết là nát cực hạn này, thì Tiên Thiên trung giai đã là cực hạn.

- Đại nhân, ngài tỉnh rồi! Ngài có cần gì không?

Ông lão vừa bước vào phòng đã cung kính ân cần thăm hỏi.

Lâm Phàm nở một nụ cười, nói:

- Ông lão, ông biết ta là ai sao?

Theo Lâm Phàm, dưới tình huống thế này, thông thường ông lão này nên gọi mình là chàng trai, chứ không phải là đại nhân.

Ông lão cười cười:

- Đại nhân, lúc lão còn trẻ, cũng từng ngao du bên ngoài, có được chút khả năng nhìn người. Đại nhân có diện mạo bất phàm, hiển nhiên không phải người thường, mặc dù không biết vì sao đại nhân lại ngất xỉu ở cửa thôn, nhưng chắc là gặp phải chuyện gì đó khó giải quyết.

Lâm Phàm cười, quả thật là người già đến thành tinh. Chỉ là hiện tại đầu óc hẳn có chút mơ hồ, không biết đây là nơi nào, bèn hỏi:

- Xin hỏi đây là nơi nào?

- Đại nhân, đây là Nham thôn, lão là thôn trưởng, tên Nham Sơn Lập. Cách đây vài trăm dặm chính là Tần Thần vương triều.

Ông lão nói rất kỹ càng.

Lúc còn trẻ, Nham Sơn Lập cũng từng lăn lộn bên ngoài mười mấy năm, nhưng thiên tư có hạn, tới trung niên mà tu vi vẫn chỉ là Tiên Thiên trung giai, cuối cùng đành buông xuôi, trở về thôn. Sau đó ông ta được thôn trưởng tiền nhiệm trao lại chức thôn trưởng trước khi chết, trở thành thôn trưởng mới, thủ hộ lấy cái thôn nhỏ này.

Lâm Phàm trầm mặc, Tần Thần vương triều? Mẹ nó chứ, vừa ngắt một cái đã bị đẩy đi hơn mười vạn dặm?

Lâm Phàm nhớ rõ những điều được ghi trong điển tịch của Thánh Tông, đương nhiên có cả ghi chép địa lý về Đông Linh châu. Tần Thần vương triều này cách Thánh Tông tới hơn mười vạn dặm.

Thôi bỏ đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, dù sao đi đâu cũng thế cả, tăng thực lực lên mới là vương đạo.

- Đại nhân, nếu không có chuyện gì, lão sẽ đi ra ngoài trước.

Nham thôn trưởng khách khí nói.

- Được.

Lâm Phàm gật gật đầu.

....

Nham thôn trưởng đi ra, nhìn thấy một đám trẻ nhỏ đang tụ tập bên ngoài thì phất phất tay:

- Không nên quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi.

Đám nhỏ lập tức giải tán, túm tụm sang chơi ở một chỗ khác.

Giờ phút này, Lâm Phàm tóm Gà Con ra khỏi túi. Vừa được ra ngoài, nó chớp chớp mắt ngái ngủ, rồi ngẩng cao đầu "ò ó o" mấy tiếng thật to. Lâm Phàm lấy tay búng "tách" một cái lên trán nó:

- Kêu cái rầm, côm miệng.

Gà Con dùng cánh xoa xoa trán, cặp mắt to nhìn khinh bỉ Lâm Phàm một cái, sau đó chống phao câu lên, chân quệt quệt mấy cái lên mặt đất, rồi húc đẩy cửa gỗ, chạy ra ngoài.

Lâm Phàm mặc kệ nó, ngồi im, nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Hắn lấy Thất Thánh Bảo Đồ ra, nhìn thật kỹ, lại thở phào một hơi. Còn may, có một cấm địa rất gần Tần Thần vương triều.

Chợt bên ngoài vang lên những tiếng cười lớn. Lâm Phàm nghe thế, tò mò đi ra.

Một đám trẻ con đang đứng ngoài đó, không ngừng chỉ trỏ cười cười.

Mà khi Lâm Phàm nhìn thấy một màn trước mắt, mày hắn lập tức nhíu chặt.

Gà Con đang đập đập hai cánh, hù dọa một con gà trống phải run rẩy nằm trên mặt đất. Sau đó, Gà Con ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía trước, dẫn theo một đám gà mái phía sau, giống như là chúng nó bị khí phách của Gà Con làm mê mết.

Lúc này, Gà Con tới trước mặt một con gà mái còn chưa kịp chạy theo đoàn "fan club", dạo qua một vòng.

- Ò ó o...

Gà Con duỗi thẳng cổ kêu to. Gà mái kia vội xòe rộng hai cánh, chúc đầu xuống đất, chống phao câu lên trời.

Một tích tắc sau, chuyện làm Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm phát sinh. Gà Con tung cánh, nhảy lên cao, rồi áp thân lên mình con gà mái kia. Tiếp theo, nó xòe cái cánh lơ thơ lông, che lấy phần sau của con mái, giống như sợ bị người chung quanh nhìn thấy.

- Con gà trống này thật kỳ quái, lông chẳng mấy, mào càng không.

Một đứa bé khác kháu khỉnh, nước mũi chảy tèm nhem nói.

- Vợ của A Đại bị nó cướp rồi.

Một đứa bé khác chỉ vào con gà trống đang rất không cam lòng nằm run trên mặt đất, nói.

. . . .

Lâm Phàm lau mồ hôi trán, sau đó tiến tới, xách Gà Con lên:

- Con gà ghẻ không có tiền đồ nàyyyy...

Chuyện tốt bị phá hư, Gà Con cố giãy giụa.

- Ò ó ooooo...

- Ó cái đầu mày, cút về cho tao.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, trực tiếp ném nó vào trong túi chứa đồ.

Đường đường một hung thú thượng cổ, vậy mà đi cướp vợ một còn gia cầm, đến cả chút tiền đồ chỉ cỡ một phần một tỷ cái phao câu cũng mất sạch.

Mà một chiêu của Lâm Phàm, lại khiến đám nhỏ xung quanh kinh ngạc hô to lên.

- Thúc thúc, con gà trống kia đâu rồi ạ?

- Ở nó biến đâu mất rồi...

Lâm Phàm nhìn đám trẻ, cười cười, sau đó lấy một ít kẹo ra chia cho chúng nó.

Xong xuôi, Lâm Phàm đi dạo một vòng quanh thôn. Thôn này không lớn, nhân khẩu cũng ít, chỉ khoảng trăm hộ. Thế nhưng cảnh vật nơi đây không tẻ, sau có núi xanh, trước có sông biếc.

Thôn dân nơi đây cũng rất thân thiện đối với người từ bên ngoài đến như Lâm Phàm.

Ở lại một tuần, Lâm Phàm cảm giác đã đến lúc nên rời đi.

Đích đến kế tiếp của hắn là một cấm địa trên Thất Thánh Bảo Đồ có tên là Táng Hải Yêu Địa, cách Tần Thần vương triều chừng ngàn dặm.

Hôm sau.

- Nham thôn trưởng, đa tạ mọi người đã khoản đãi ta trong thời gian này. Đây là một chút đan dược, sau này dân thôn lên núi đi săn, nếu có bắt trắc, chỉ cần còn thở thì còn có thể cứu về.

Lâm Phàm không có bảo bối gì, nhưng thảo dược trên người không ít, bèn tùy tay luyện chế một ít đan dược tặng cho Nham thôn, coi như trả nhân tình.

Nham thôn trưởng cũng là người trải đời, nghe đan dược này thần kỳ đến vậy, vẻ mặt kích động vạn phần:

- Cảm ơn, đại nhân.

- Cáo từ, hữu duyên gặp lại...

Nói xong, thân hình của Lâm Phàm nâng dần lên không, rồi bay về phương xa.

Sau khi đột phá đến cảnh giới Nhập Thần, sẽ có thể cảm ứng chân nguyên thiên địa, lãng không phi hành. Tuy tốc độ không nhanh, nhưng rất tiện.

Nham thôn trưởng nhìn Lâm Phàm rời đi, trong lòng cũng là nổi lên một tia nhộn nhạo, hồi tưởng lại chính mình lúc còn trẻ.

Lâm Phàm bay lên trên núi rừng, một đường hướng Nam.

Bất chợt, hắn nhìn thấy bên dưới có một đội người ngựa xuất hiện, nhưng cũng không để tâm, chỉ tăng nhanh tốc độ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Sống Không Bằng Chết

- Thôn của người phía trước đúng không?

Lúc này, một thanh niên mặc áo gấm, cười trên một con hung thú, vẻ mặt lạnh lùng chỉ về phía trước, hỏi. - Vâng, thừa hoàng tử, ngay ở đằng trước rồi ạ.

Một thanh niên đi theo sau Trâu thiếu gia vội trả lời, giọng run run sợ hãi.

- Tốt lắm, nếu quả thật có vật đó, bản hoàng tử đảm bảo người một đời vinh hoa.

Thanh niên áo gấm tên Trâu Thánh nói, mắt lóe lên một tia sáng lạnh. Nếu vật đó có thật, như vậy y sẽ càng có tiền vốn để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Tần Thần vương triều có đến mấy chục hoàng tử, muốn chọn hoàng thái tử tương lai từ trong đó, ngoại trừ tài năng chói lọi, còn cần đến mưu lược, nhất là thực lực.

- Tạ... tạ ơn hoàng tử...

Thanh niên dẫn đường sợ hãi rụt rè, nhưng nghĩ tới sau này vinh hoa phú quý, cũng kích động vạn phần.

- Hừ, chờ bản hoàng tử có được vật kia, đương nhiên không bạc đãi người. Thế nhưng nếu người dám lừa dối bản hoàng tử, hậu quả thế nào người tự chịu.

Trâu Thánh là một trong những hoàng tử của Tần Thần vương triều, đương nhiên vô cùng ước mong ngôi vị hoàng đế. Mà tên nhà quê này đột nhiên ngăn xe ngựa của y, nói là có bảo bối, hy vọng có thể đổi được đầy đủ ưu đãi.

Đối với Trâu Thánh, chút ưu đãi này đều chỉ như mưa bụi. Chẳng qua y còn chưa tin hoàn toàn việc cái thôn nhỏ xíu nơi rừng sâu núi thẳm này lại có bảo bối giống như vậy.

- Vâng, hoàng tử yên tâm, tiểu nhân nói đều là thật, không có nửa điểm giả dối.

Thanh niên dẫn đường vội vàng nói.

- Tốt nhất là như vậy.

Trâu Thánh gật gật đầu, sau đó vung tay lên:

- Đi thôi!

Đoàn người ngựa gồm rất nhiều kỵ sĩ giáp đen, khí tức sắc bén, lại bắt đầu đi tiếp.

. . . .

Trước cổng Nham thôn, một đám trẻ nhỏ đang chơi đùa rất vui vẻ. Bỗng chúng nó bỗng nhìn thấy rất nhiều kỵ sĩ giáp đen xuất hiện.

Đứa trẻ có vẻ lớn nhất trong đám vội vàng chạy về báo cho người lớn.

Nham thôn trưởng nghe được, vội vã chạy tới, đến khi thấy đám nhân mã bên ngoài thì mặt biến sắc, nhất là khi nhìn thấy kẻ không muốn thấy nhất.

- Thăng nghịch tử, mày còn dám trở về.

Nham thôn trưởng giận tới đỏ bừng mặt, quát.

Thanh niên dẫn đường đứng lẫn trong đám kỵ sĩ giáp đen nghe thế thì sợ hãi cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt kia.

Trâu Thánh cười trên hung thú, miệng nở một nụ cười lạnh:

- Giao thứ kia ra đây đi...

. . . .

Bay hơn mười dặm, Lâm Phàm cứ cảm giác có gì đó không đúng. Nơi rừng sâu núi thẳm này, hẳn xuất hiện là ngoài ý muốn, còn một đám người kia thì định làm gì?

Hơn nữa, hướng đi của đối phương, hình như là Nham thôn kia.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Lâm Phàm lập tức quay đầu. Bất kể thế nào, hẳn cũng phải đảm bảo Nham thôn không xảy ra chuyện gì, như vậy tâm mới an được.

Bay trở lại, tới khi chỉ còn cách Nham thôn một quãng ngắn, Lâm Phàm đột nhiên ngửi thấy có mùi máu tươi thoang thoảng trên không trung, gay mũi vô cùng.

Tim hắn đập thật nhanh, lo lắng nhúu mày, lại tăng thêm tốc độ.

Lúc này, tiếng kêu rên thảm thiết, tiếng chửi rủa, tiếng gào thét không ngừng truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm cúi đầu vừa nhìn, lập tức muốn phát hỏa, nghiến răng nghiến lợi hộc ra mấy chữ.

- Súc sinh.

. . . .

- Lão già, ngoan ngoãn giao thứ kia ra đây, nếu không cái mạng nhỏ của thằng nhóc này khó giữ được rồi.

Trâu Thánh cười lạnh, trường kiếm trong tay đặt lên trên cổ một đứa trẻ, giống như chỉ cần Nham thôn trưởng nói một chữ không, mạng nhỏ của đứa trẻ kia sẽ không còn.

- Bọn súc sinh các người...

Nham thôn trưởng nổi giận mắg.

- Hừ...

Tức thì, một cái đầu người văng lên không. Cổ tay Trâu Thánh rung lên, một luồng kiếm khí chém tới cái đầu đang bay, phá tan nó, một đóa hoa máu bung nở trong hư không, cực kỳ thảm liệt.

- Lão già, mau đưa vật kia cho hoàng tử, vinh hoa phú quý sẽ không thiếu. Hay lão cũng muốn chết?

Gã thanh niên dẫn đường giờ phút này mặt trắng bệch, gã cũng không ngờ hoàng tử xuống tay tàn nhẫn như thế.

- Nghiệt tử, câm mồm.

Hai mắt Nham thôn trưởng đỏ bừng, nhìn chăm chăm Nham Hùng.

- Xem ra lão không muốn giao rồi. Tiểu cô nương này chắc chừng mười ba mười bốn tuổi, cũng non mịn đấy. Hắc Sơn, thưởng cho người.

Trâu Thánh cười lạnh, mặt tàn nhẫn nói.

- Cảm ơn hoàng tử.

Một gã binh lính mặc giáp đen, mặt nở nụ cười âm thầm bước tới. Thân hình y cao lớn như một con gấu, lại dùng đôi mắt giống như muốn ăn thịt người mà nhìn chăm chăm lên tiểu cô nương đang sợ hãi run rẩy trên mặt đất, sau đó cười lớn, kéo lấy tiểu cô nương.

- Các người là ma quỷ.

.

- Xem ra, người vẫn không giao, quả thật là ý chí sắt đá.

Trâu Thánh tàn nhẫn mà cười cười, sau đó một vết sáng hiện lên.

Tiểu cô nương đã bị lẫm nhục tới ngất xỉu dưới thân thể gã binh sĩ kia đột nhiên đầu tách khỏi cổ, một cột máu phóng lên cao, phun trên đất, tử trạng cực kỳ thảm thiết.

- Ta liều mạng với đám súc sinh các ngươiiiiiii...

Nham thôn trưởng gầm giận dữ, xông tới. Thế nhưng trong mắt Trâu Thánh, ông ta chỉ như một con kiến.

Một kiếm xuyên qua bả vai Nham thôn trưởng, xoay đó kiếm xoáy một vòng, máu thịt trên vai Nham thôn trưởng lập tức be bét.

Tiếng kêu thảm thiết nổi liền không dứt. Nham Hùng đứng một bên, cũng run rẩy không thôi.

- Hoàng tử, đây là cha của tiểu nhân, kính xin...

Nham Hùng run run nói.

- Ha ha, sau này vinh hoa phú quý mấy đời không hết, còn cần lão già này làm gì, chẳng lẽ muốn lão ta giết người sao?

Đôi mắt âm trầm của Trâu Thánh hiện lên một tia cười lạnh. Đối với y, cảm giác nắm trong tay sinh tử của kẻ khác thật sự quá tuyệt vời.

- ... Vâng.

Nham Hùng vội hòa theo.

- Hoàng tử nói có lý.

Nham Hùng là con trai của Nham thôn trưởng, đã sớm biết Nham thôn có một kiện bảo bối được các tiền bối lưu truyền xuống, do các đời thôn trưởng bảo quản. Nham Hùng từng định ăn trộm kiện bảo bối này để mang vào thành bán, đổi lấy vinh hoa. Không ngờ bị Nham thôn trưởng phát hiện, đánh một trận, sau đó đuổi khỏi Nham thôn. Sau đó, gã chạy tới Tần Thần vương triều, muốn bán bí mật này đi.

Mà theo gã nghĩ, bảo bối này nhất định là đồ tốt, tìm người bình thường khẳng định không được, mà người cai quản vương triều thì gã không gặp nổi, cuối cùng bèn chọn Trâu hoàng tử thi thoả xuất hiện ở trong thành.

- Dừng tay...

Ngay một khắc này, một luồng sáng bay từ phía chân trời tới.

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng chung quanh, trong lòng chợt thấy lạnh đến thấu xương. Đây là chuyện mà con người có thể làm sao?

Thôn dân chỉ trăm khẩu đã chết thảm hết, xác chết tứ phân ngũ liệt khắp nơi, rốt cuộc là dạng súc sinh gì mới có thể làm được?

Thậm chí cả những đứa bé cũng không buông tha, quả thực đáng chết.

- Đại nhân...

Nham thôn trưởng nhìn thấy Lâm Phàm, cặp mắt chảy ra cả máu tươi đã sắp tắt đi ánh sáng kia bất chợt sáng rực lên.

Nham thôn trưởng gian nan bò tới bên chân Lâm Phàm, đôi tay run rẩy nắm chặt lấy góc quần của hắn.

- Đại nhân, tiểu nhân có bảo bối đời đời thủ hộ, giấu ở bên dưới căn nhà gỗ, nguyện ý tặng cho đại nhân. Chỉ hy vọng đại nhân báo thù cho trên dưới trăm khẩu ở Nham thôn...

Nham thôn trưởng thê thảm gào lên, cuối cùng hai mắt vô thần, khí tuyệt bỏ mình.

Lâm Phàm đứng im tại chỗ, tức giận đến run rẩy cả người, mắt nhắm thật chặt.

Rồi ngay một sát na sau khi hăn mở mắt lại, phong vân biến sắc, một cỗ khí tức chưa từng có từ trên người Lâm Phàm tuôn ra.

- Được lắm, ta sẽ cho các người sống không bằng chết...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Giết Đến Chính Bản Thân Mình Cũng Sợ Hãi

Đây là lần thứ hai Lâm Phàm tức giận đến mức này, lần đầu tiên là lúc tông môn bị diệt, ba vị sư huynh chết thảm trước mặt hắn. Một đám khốn kiếp không bằng cầm thú, tàn sát quá trăm người, chỉ vì một cái bảo bối không biết ra sao.

Trời đất rung chuyển, gió tự nổi lên, quanh thân Lâm Phàm hình thành những luồng kiếm ý sắc lẹm. Cây cỏ, cát bụi, hoa lá đều kịch liệt run rẩy, tựa như có một luồng lực lượng vô hình đang tác động tới chúng nó.

Hung thú dưới thân Trâu Thánh rít lên, bị cổ khí tức này chèn ép đến quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, không dám nhúc nhích.

- Người vì vinh hoa phú quý, sát hại người toàn thân, trời đất này đã không có chỗ cho người dung thân nữa.

Giờ khắc này, Lâm Phàm chậm rãi mở miệng, chỉ tay về hướng Nham Hùng.

Nham Hùng kinh hoàng nhìn một màn trước mắt, hai chân không ngừng run lên, muốn nói cái gì đó, nhưng bị cổ khí tức kia đè nén không cất lời nổi.

Mà khi đối phương chỉ tay vào mình, Nham Hùng đột nhiên hít thở không thông.

- Khônggggggggg...

Trong chớp mắt, một luồng gió lốc ẩn chứa kiếm ý bao phủ lấy thân hình của Nham Hùng, xé rách thân thể gã thành từng mảnh, thẳng đến khi tất cả đều biến mất, dù một chút cặn cũng không còn.

Đám người còn lại đều hoảng sợ ra mặt, cái tay cầm kiếm của Trâu Thánh cũng bắt đầu run rẩy lên.

Y không biết người trước mắt là ai, nhưng y biết tuyệt đối không phải mình có thể chống cự.

- Người là ai?

Trâu Thánh rất sợ hãi, nhưng bên ngoài vẫn cố làm vẻ trấn định.

- Ta chính là hoàng tử Tần Thần vương triều...

Lâm Phàm chỉ đứng nhìn đối phương, không nói gì.

- Tiền bối, đây chỉ là một đám dân quê mà thôi, mạng như con kiến...

Trâu Thánh đang nghĩ xem làm thế nào mới tốt. Người trước mắt này mang cho y nguy cơ lớn lao. Y không ngờ giết hại một đám nhà quê, lại dẫn tới cao nhân bậc này, quả thực là quá khủng bố.

Đám kỵ sĩ giáp đen cũng căng thẳng nhìn người trẻ tuổi kia, không dám nói lời nào.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy gã kỵ sĩ giáp đen đã lẳng nhục tiểu cô nương đáng thương kia, trong mắt bốc lên lửa giận.

Hắn phất tay một cái.

Gã kỵ sĩ kia lập tức khuỵu hai gối xuống, tay ôm đũng quần, gào khóc thê thảm.

Trâu Thánh vội vàng trèo xuống khỏi người con hung thú đang quỳ trên mặt đất, nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Lâm Phàm.

- Tiền bối, chúng ta sai rồi, kính xin tiền bối giơ cao đánh khẽ, phụ hoàng ta nhất định sẽ có hậu lễ để cảm tạ tiền bối.

Trâu Thánh nhiều lần nói mình là hoàng tử của Tần Thần vương triều, chính là hy vọng đối phương kiêng kị một hai, tha cái mạng nhỏ của mình.

Lâm Phàm nhìn Trâu Thánh có tu vi Nhập Thần, chợt lại nghĩ tới Yến vương ở Đại Yên vương triều. Lúc đó, tu vi của Yến vương là nghịch thiên, nhưng hôm nay, trong mắt Lâm Phàm, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trong một sát na, một luồng sáng lóe lên, tới khi nó biến mất, đám người Trâu Thánh đều giống như kỵ sĩ giáp đen kia, tất cả đều quỳ trên mặt đất, ôm lấy đũng quần mà kêu thảm.

Máu phun ra, nhuộm đỏ đũng quần, một chiêu qua đi, vài chục tên thái giám ra đời.

Đối với đàn súc sinh này, Lâm Phàm không hề định nói thừa nửa câu, thậm chí phải đối xử "thật xứng đáng", chứ một chiêu diệt sạch quá là ban ân với chúng.

Lâm Phàm muốn cho bọn chúng biết, chết còn khó hơn lên trời.

Đúng lúc này, kiếm ý ngưng tụ thành một thanh trường kiếm dài hơn mười trượng, xỏ xuyên qua bả vai đám người Trâu Thánh, xâu lại cùng một chỗ. Sau đó kiếm ý bay lên, kéo đám súc sinh lên giữa không trung.

Lâm Phàm để mặc bọn chúng gào thét, máu tươi vung vẩy như mưa trong hư không.

Hắn đi vào phòng ngủ của Nham thôn trưởng, đánh một chương lên mặt đất, đất tức thì sụp xuống thành một cái hố sâu.

Lúc này, hắn nhìn thấy một cái hộp gỗ lơ lửng bên dưới lớp đất, tỏa ra ánh hòa quang nhàn nhạt.

Thần mộc, chất liệu tương tự với cái hộp gỗ ở trong mật thất.

Lâm Phàm mở hộp ra, bên trong đó là một viên đan dược màu trắng sữa, tỏa ra một mùi hương làm tinh thần hân phấn chấn.

Cũng giống trong mật thất, dưới viên đan dược này có một tờ giấy. Lâm Phàm nhìn thoáng qua, lại cười lạnh liên tục.

"Nham thôn vốn là lão phu lưu lại, đời đời thủ hộ vật này. Kiếp nạn hiện giờ nằm trong dự đoán khi lão phu tính quẻ... Lão phu để lại viên Nghịch Thiên Cải Mệnh đan này, người có duyên nhớ dùng nó cho thật tốt, chớ bôi nhọ thanh danh Thất Thánh."

Một đoạn chừng trăm chữ, làm cho Lâm Phàm càng xem càng muốn cười.

Trong dự liệu, quả thật là trong dự liệu. Đám đại năng này, không một ai là nhân vật đơn giản.

Nếu không phải bản tọa có hệ thống tra xét, sợ là đã bị lừa.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, cầm lấy viên đan dược màu trắng sữa kia.

Quả nhiên trên thế giới không bữa cơm nào miễn phí. Những tồn tại tối cao, người nào không phải cáo già, làm sao có chuyện chết rồi còn muốn tạo phúc cho đời sau.

Người không vì mình trời tru đất diệt, tồn tại tối cao cũng không ngoài một câu này.

Lập ra một ván cờ từ xa xưa như vậy, cũng tốt, bản tọa sẽ thành toàn người.

- Gâu gâu...

Đúng lúc này, một con chó đen nhỏ xuất hiện ở phương xa, run rẩy không thôi, sủa loạn với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy con chó này, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh. Con chó đen run rẩy cả bốn chân, rồi toàn thân bị nâng lên, chậm rãi bay tới trước mặt Lâm Phàm.

- Được rồi, người đưa bản tọa một hồi tạo hóa, như vậy bản tọa cũng đưa người một hồi tạo hóa để đáp đền.

Lâm Phàm búng tay ra, viên Nghịch Thiên Cải Mệnh thần đan bay vào trong miệng chó đen.

Sau đó, Lâm Phàm ném con chó đen này vào túi chứa đồ, cũng không nhìn đến nữa.

Kiểm ý bay múa, những thi thể của dân chúng Nham thôn tự bay cả tới trước mặt Lâm Phàm, sau đó hạ xuống chỗ đất sụp có chứa hộp gỗ ban nãy.

- Ông lão, bản tọa có ân tất báo, có cừu oán nhất định trả, yên tâm, Tần Thần vương triều tất diệt.

Lâm Phàm phát tay, bùn đất chảy ngược, lấp đi cái hố đất sâu.

.

Lâm Phàm lại đi tới trước mặt đám người Trâu Thánh, cũng không nói nhảm, lẳng không phi hành, bay về hướng Tần Thần vương triều.

- Thả ta, ta là hoàng tử Tần Thần vương triều, người sẽ phải hối hận.

Trâu Thánh gào thét thảm thiết, cơn đau dưới khố chạy thẳng lên tim, khiến y đau đớn đến chết đi sống lại.

Y không ngờ chỉ là tiêu diệt một bày kiến hôi, lại đưa tới nhân vật khủng bố như thế.

Trong hư không, ánh mắt Lâm Phàm lạnh như băng, phía sau mang theo một đám súc sinh bị kiểm ý xỏ xuyên qua bả vai.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Đích Nữ Vô Song

Dịch giả: †Ares†

oOo

Tần Thần vương triều đã tồn tại cả ngàn năm, do một đại sát thần tên Trâu Tần Thần dẫn dắt quần hùng xây dựng vương triều.

Hôm nay, Tần Thần vương triều cực kỳ náo nhiệt.

Hai đại tông môn đến Tần Thần vương triều chọn lựa đệ tử, đây chính là việc trọng đại mười năm mới có một lần.

Thông Thiên Đảo, Tiên Linh Tông là hai đại thế lực gần Tần Thần vương triều nhất.

Đệ tử của hai tông môn này, đại đa số đều được chọn lựa từ Tần Thần vương triều, bởi vậy quan hệ giữa hai tông với Tần Thần vương triều rất khăng khít.

Giờ phút này, ở trước một đại điện rộng lớn bên trong hoàng cung

Trên cái đài tỷ võ rộng tới vài chục trượng, do đá tảng cắt gọt thành, có hai thành viên vương thất đang luận võ. Mà ở trên cái đài cao cạnh đó, người của hai tông cùng Tần vương đang xếp hàng ngồi, nhìn trận tỷ võ bên dưới.

Thông Thiên Đảo nằm tại một vùng biển lớn, nghe đồn là xây dựng trên lưng một con rùa khổng lồ vạn năm tuổi, nhưng tình huống cụ thể thì không ai biết.

Tiên Linh Tông thì chỉ nhận nữ đệ tử, giống với Huyền Kiếm Các. Mà trong hoàng thất, số lượng công chúa nhiều vô kể, có thể tiến vào Tiên Linh Tông xem như các nàng này đã thoát khỏi vận mệnh được định sẵn.

- Tần vương, các hoàng tử và công chúa đợt này không tệ.

Đại biểu của Thông Thiên Đảo là một gã trưởng lão nội môn, chuyên môn phụ trách phương diện đệ tử. Lão tổ của Tần Thần vương triều có thiên tư cực cao, đương nhiên trong đám hậu bối cũng không ít kẻ dính chút mưa bụi của tổ tiên.

- Hoàng trưởng lão quá khen rồi.

Tần vương thoải mái cười to, hiển nhiên rất vui mừng với lời khích lệ của Hoàng trưởng lão.

- Tần vương, tiểu tử cao ngạo mười năm trước giờ tu vi thế nào rồi?

Hoàng Bang Dương cười hỏi. Lần tuyển đệ tử mười năm trước, lão có chú ý tới một tiểu tử.

- Hoàng trưởng lão nói là Thánh nhi sao?

Tần vương hỏi.

- Ừm.

- Ài, đứa bé kia lại chọn đường quyền mưu, tranh đoạt túi bụi với huynh đệ khác, xao lãng tu luyện, hiện giờ cũng chỉ là Nhập Thần trung giai.

Tần vương nói.

- Không tệ, nhưng cũng thật đáng tiếc. Nếu lúc ấy về tông môn cùng ta, một lòng tu luyện, thành tựu đã lại càng không thể hạn lượng.

Hoàng trưởng lão cũng là có chút tiếc nuối, chẳng qua hiện nay Trâu Thánh có thể tu luyện tới Nhập Thần trung giai, ở này trong mắt lão cũng đã rất không tồi rồi.

Giờ phút này, Trưởng lão Tiên Linh Tông vẫn ngồi im không nhúc nhích đột nhiên mở miệng:

- Đứa nhỏ kia không tệ.

Tần vương ngưng thần nhìn lại, lập tức cười cười:

- À, đứa nhỏ Thủy Vân này có tư chất không tồi.

Lúc này, trưởng lão hai tông giống như dạo chợ, nhìn thấy người có tư chất tốt sẽ giống như gặp đồ ăn tươi ngon, chuẩn bị mang về.

Mà Tần vương thì đồng ý cả hai tay với việc này. Hiện giờ y mới chỉ trung niên, khí huyết thịnh vượng, hậu cung ba nghìn giai lệ, con cái đương nhiên rất nhiều, hàng năm đều có cả chục đứa trẻ ra đời, để một vài đứa tiến vào tông môn cũng là lựa chọn không tệ.

Như thế, ít nhiều giảm bớt được người tranh quyền đoạt thế sau này, tránh cho loạn hoàng thất, cũng tăng một phần vũ lực đảm bảo cho Tần Thần vương triều trường tồn.

- Hoàng tử Đăng Long thắng.

Lúc này, trên đài tỷ võ, thắng bại đã phân. Một thiếu niên chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, một chương đánh học máu huynh đệ đồng tộc, sau đó giơ cao cánh tay, vẻ mặt miệt thị nhìn phía dưới.

- Còn ai muốn cướp hạng đầu với ta nữa nào? Không phục thì lên đây!

Trâu Đăng Long đứng ở trên đài tỷ võ, hung hăng cực độ, quát.

Trên đài cao, Tần vương thấy một màn này, cũng lắc lắc đầu:

- Thật khiến hai vị trưởng lão chê cười.

- Không sao, đứa nhỏ này cũng không tệ.

Hoàng trưởng lão gật đầu cười, tư chất tuyệt đỉnh, được bồi dưỡng đầy đủ sẽ là một mầm mống thật tốt.

Trâu Đăng Long tuy mới mười hai mười ba tuổi, nhưng lại là hạng người lòng dạ độc ác, vì luyện công, không biết đã đánh chết bao nhiêu tù nhân trong ngục.

- Sát khí quá nặng.

Ân trưởng lão Tiên Linh Tông lắc đầu nói.

....

Đúng lúc này, cả Tần vương và trưởng lão hai tông cùng ngừng lời, rồi đột nhiên đứng lên, ánh mắt chăm chú nhìn phương xa.

Bọn họ cảm nhận được từng luồng khí tức đứt quãng từ đằng xa bay tới, trong đó còn xen lẫn những tiếng kêu thảm thiết.

Lâm Phàm đã mang theo đám Trâu Thánh bay tới trên không Tần Thần vương triều, lại tăng nhanh tốc độ khi thấy cung điện đằng trước.

Còn Trâu Thánh, nhìn thấy đối phương dẫn bọn y tới nơi này, trong lòng cũng mừng rỡ, nhưng từng đợt cảm giác đau đớn tra tấn đến độ y không nói ra lời.

Tần vương rốt cuộc thấy rõ phương xa là vật gì, sắc mặt đột biến, sau đó trầm giọng hỏi.

- Các hạ là ai, vì sao muốn giết hại con ta?

Tần vương thấy được Trâu Thánh phía sau Lâm Phàm, vết máu loang lổ, khí tức suy yếu, giống như cái chết không xa.

Đám con cháu vương thất bên dưới cũng ngẩng đầu nhìn lên không, khi thấy rõ một màn trên đó, thì đồng loạt thét lên kinh hãi.

Bọn chúng nhận ra lão ca của mình, hoàng tử Trâu Thánh cũng có mặt trên đó.

Có người lo lắng trong lòng, nhưng cũng có người thấy vô cùng khoái trá.

Trâu Đằng Long xếp hạng đầu trong lần tỷ võ này, đang hưởng thụ ánh mắt sùng bái của huynh đệ, giờ lại thấy một tên không biết từ đâu tới đoạt sự nổi bật của mình thì rất không vui. Rồi khi ngẩng đầu lên, y phát hiện huynh trưởng bị xỏ xuyên vai, cũng nổi giận gầm lên một tiếng:

- Tặc tử, nhanh chóng thả huynh trưởng ta.

Hoàng trưởng lão nhíu mày, tiến lên từng bước:

- Các hạ muốn gì, cứ việc nói.

- Ai là Tần vương.

Giờ khắc này, Lâm Phàm lạnh nhạt mở miệng hỏi.

- Chính là bản vương.

Tần vương nhìn chăm chăm lên Lâm Phàm, trong lòng đã bốc lên lửa giận.

- Hắn giết hại một trăm lẻ tám thôn dân vô tội, việc này tính thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Tần vương vừa nghe, hơi sửng sốt, vốn cho là đại sự gì, không ngờ chỉ là việc nhỏ bực này. Thôn dân mấy vùng núi kia, căn bản không tính là con dân Tần Thần vương triều, giết thì giết thôi. Nhưng nhìn tình thế hôm nay, chỉ sợ không đơn giản như vậy, hay là kẻ này có quan hệ với đám thôn dân kia? Vì thế nên mới trả thù?

Hoàng trưởng lão nhú mày, giết hại một trăm lẻ tám thôn dân vô tội, thật là có chút quá đáng rồi.

- Tặc tử mau thả huynh trưởng ta. Chỉ là một đám kiến hôi nhà quê, giết thì sao? Người mau thả người, bằng không cần thận mạng chó của người.

Trâu Đẳng Long mười hai mươi ba tuổi, vẻ mặt sát khí, giận dữ hét.

- Kiến hôi sao...

Lâm Phàm lạnh lùng nói, nhìn chăm chăm lên thiếu niên kia, sau đó khoe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

- Đại nhân vật cao cao tại thượng, có thực lực tuyệt đối, có thể coi tất cả là con kiến. Những thôn dân kia trong mắt người là con kiến, mà người trong mắt bản tọa, cũng chỉ là con kiến.

- Thiên tư là không tệ, thế nhưng chưa trưởng thành mà đã dám càn rỡ, đó chính là muốn chết.

Lâm Phàm tản ra sát ý kinh khủng, tràn ngập toàn bộ hoàng cung.

- Hừ, nơi này là Tần Thần vương triều, tặc tử nhà người mau thả huynh trưởng ta, lại dèn tội ngay tại chỗ, nếu không để người sống không bằng chết...

Trâu Đẳng Long không sợ trời không sợ đất, dùng ánh mắt khinh thường đáp trả Lâm Phàm.

Mắt Lâm Phàm lóe lên vẻ lạnh lẽo.

- Lưu người, sau này sẽ là tai họa muôn dân.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Cách Đánh Tàn Bạo Nhất

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Dừng tay!

Hoàng trưởng lão hóa thành một dải ánh sáng, nháy mắt che trước mặt Trâu Đăng Long. Lão ta cảm nhận được sát ý kinh khủng nhắm vào thiếu niên này từ đối phương.

Trâu Đăng Long có tư chất tốt, Thông Thiên Đảo cần đệ tử như vậy, đương nhiên không thể để chết ở chỗ này.

Lâm Phàm bình tĩnh lơ lửng trên không, mắt lạnh nhìn tất cả, khí tức phiêu dật kia làm cho đám người ở dưới cảm nhận được áp lực lớn lao.

Hoàng trưởng lão không biết đối phương có lai lịch thế nào, nhưng tin chắc không phải người thường.

Bỗng Lâm Phàm ngoắc một ngón tay, kiếm ý xỏ xuyên vai Trâu Thánh biến mất, để cả y và đám đồng bọn rơi thẳng từ trên xuống võ đài.

"Phốc..."

Một thanh trường kiếm do kiếm ý ngưng tụ phóng từ trên trời xuống, xuyên qua thân hình Trâu Thánh, dính chặt lấy thân thể y lên đài tỷ võ.

Trong nháy mắt, khí tức đã không còn. Còn đám tùy tùng tu vi chẳng được bao nhiêu càng không cần nói, trực tiếp rơi từ trên không xuống thành thịt nát.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả chuyện này, không ai dám tin đây là chuyện thật.

- Hừ...

Lâm Phàm phất tay ánh, sắc mặt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới:

- Kẻ này đáng chết.

Đám người Thông Thiên Đảo và Tiên Linh Tông nhìn bóng người trôi nổi trên không, trong lòng cũng hơi do dự. Khí tức đối phương nội liễm, căn bản không tra ra là tu vi gì.

Thế nhưng có thể ngưng tụ kiếm ý thành thực chất, thì không phải người bình thường làm nổi.

"Ầm..."

Giờ khắc này, Tần vương hoàn toàn nổi giận, vỗ một cái, khiến tay vịn ngai vàng vỡ nát.

- Người dám sát hại thái tử của bản vương, trời đất bao la, cũng không phải để người càn rỡ. Hoàng trưởng lão, Ân trưởng lão, kính xin đồng loạt ra tay, tóm lấy kẻ này.

Tần vương cũng không dám chủ quan, đối phương dám đơn thương độc mã tới hoàng cung giết người, tự nhiên có chỗ dựa vào.

Nhưng Tần Thần vương triều đã tồn tại cả ngàn năm, chưa từng có người dám làm loạn, nếu giờ không bắt lấy kẻ này, vậy thể diện của vương triều đặt ở đâu?!

Hoàng trưởng lão và Ân trưởng lão liếc nhìn nhau. Tần Thần vương triều có quan hệ không tệ với cả hai tông, giờ xảy ra việc này, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trâu Đăng Long nghiêng răng nghiêng lợi nhìn lên bóng người trong hư không, kẻ này lại dám cứ thế giết huynh trưởng của mình, quả thực đáng giận đến cực điểm.

- Các hạ ra tay có chút quá mức, kính xin lưu lại, cấp cái công đạo đi.

Hoàng trưởng lão lạnh lùng nhìn lên Lâm Phàm.

- Tần Thần vương triều cùng bản tông ngàn năm hữu hảo, hiện giờ các hạ tới gây rối, thật sự có chút quá đáng. Một khi đã như vậy, vậy đừng trách bọn ta.

Ân trưởng lão quát. Tuy Trâu Thánh giết thôn dân vô tội là không nên, nhưng bà ta cũng cho rằng đó không phải đại sự gì.

- Cá lớn nuốt cá bé, người mạnh là vua, giết đã giết rồi, chẳng lẽ báo thù có thể khiến người sống lại?

....

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng:

- Hay cho câu cá lớn nuốt cá bé, người mạnh là vua. Một khi đã như vậy, đừng nhiều lời nữa, hôm nay bản tọa sẽ trấn áp từng người các người.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bật hết hỏa lực.

Thương Thiên Kiếm, Kiếm Ý thêm vào phía sau, tay trái Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, tay phải Vĩnh Hằng Chi Phủ, pháp thân Vô Tướng Thiên Ma trôi nổi phía sau, là hình tượng một ma đầu dữ tợn có ba đầu sáu tay.

Khí thể ngập trời, thổi quét toàn trường.

- Đây là cái gì?

Hoàng trưởng lão nhìn thấy bộ dạng lúc này của Lâm Phàm, cũng cả kinh. Lão chưa bao giờ gặp qua người như vậy, khí thể toàn thân phân thành vài loại, mỗi một lại đều làm cho lòng người kinh hãi.

- Tần vương, kính xin đồng loạt ra tay.

Ân trưởng lão cũng bị khí thể của đối phương làm kinh hãi.

Từ khí tức mà đoán, đối phương ít nhất tu luyện ba loại công pháp Thiên giai cao giai.

Mà chuyện này rõ ràng gần như không thể, bởi chỉ một môn công pháp Thiên giai thôi, người thường đã cần tới mấy chục năm mài mò nghiên cứu mới tới đại thành.

- Tốt.

Tần vương nổi giận gầm lên một tiếng, bộc phát toàn bộ khí thể, lao tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, đến thật tốt, để cho các người hiểu được, cái gì mới gọi là kinh khủng.

Trong một sát na, thuật ẩn thân nháy mắt được phát động, thân ảnh của Lâm Phàm lúc hiện lúc ẩn.

Một màn này càng khiến ba kẻ kia kinh ngạc, không khỏi thất thần ngẩn ngui. Đây rốt cuộc là công pháp chiến đấu gì, lại có hiệu quả như vậy?

- Trảm...

Trong tích tắc ba kẻ kia ngây người, thiên địa biến sắc, Vĩnh Hằng Chi Phủ bổ tới Hoàng trưởng lão. Một phủ này có khí thể ngập trời, giống như cắt nát cả hư không.

Hoàng trưởng lão biến sắc, thân hình biến hóa, khó khăn lắm tránh thoát một phủ.

Lâm Phàm cười lạnh, phát động kiếm ý phía sau, ma thân ba đầu sáu tay cũng cầm lấy một thanh kiếm từ kiếm ý, cắt qua tầng tầng hư không, mang theo uy thế vô thượng. Hai tầng công kích cùng đánh úp về Hoàng trưởng lão.

- Ân trưởng lão, Tần vương, còn không mau ra tay.

Hoàng trưởng lão gian nan ngăn cản, còn không hề có cơ hội phản kháng.

Kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng.

Hoàng trưởng lão chưa bao giờ thấy phương pháp công kích như vậy.

Đây không còn là đơn đả độc đấu nữa, mà phải gọi là ba đánh một!

Ân trưởng lão cùng Tần Thần cũng kịp phản ứng lại, lao tới Lâm Phàm.

"Keng..."

Lâm Phàm càng công kích mạnh mẽ hơn, Hoàng trưởng lão sắc mặt đại biến, hai tay tận lực chống đỡ.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng:

- Người có thể có mấy tay.

- Hả?

Hoàng trưởng lão ngẩn ra, hiển nhiên không rõ đối phương có ý gì. Thế nhưng chỉ một tích tắc sau, lão đã hiểu được rồi.

Một cước như cắt qua không gian và thời gian mạnh mẽ đá vào chỗ đũng quần của lão.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa....

Hoàng trưởng lão hét lên một tiếng thảm thiết, ném binh khí trong tay xuống, ôm lấy hạ thân, cực kỳ bi thảm.

Thế nhưng, không để lão hét lâu, bỗng một luồng sáng đỏ lóe lên, thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên được phát động, đập lên đầu Hoàng trưởng lão.

Tiếp đến, Lâm Phàm lắc cổ tay, một luồng kiếm ý xuyên qua thân hình Hoàng trưởng lão, đóng đinh lão trên mặt đất, thế nhưng không thu lấy tính mệnh lão.

"Đinh, chúc mừng đánh bại Hoàng Bang Dương Tiểu Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng hai trăm vạn."

....

Ân trưởng lão đang vọt tới, thấy một màn trước mắt, mặt lập tức tái nhợt, còn có một tia hoảng sợ.

- Các hạ, xin chờ một chút.

Thế nhưng Lâm Phàm không có để ý, vùng Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, kiếm ý cũng đồng thời đậm tới, mà pháp tướng ma thân ở phía sau Lâm Phàm cũng đánh đến.

Mà lúc này, một chương của Tần vương đến nơi. Lâm Phàm lại không thèm nhìn, mặc đối phương công kích.

- Liêu Đản Cước.

Một cước hủy diệt nhân tính, cực kỳ vô đạo đức.

Một chiêu này, nam nữ thông sát, chỗ dừng quần nhiều dây thần kinh, lại rút thêm chân nguyên công kích, có thể nói là vô cùng uy lực.

- Aaaaaaa...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đương nhiên tiếp đó là "món trắng miệng" Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên dành cho Ân trưởng lão.

- Trưởng lãoooo...

Đệ tử hai tông cực kỳ hoảng sợ mà nhìn một màn trên trời, sắc mặt ai nấy hóa trắng bệch.

"Đinh, chúc mừng đánh bại Ân Hồng Tiểu Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng hai trăm vạn."

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm mới nhìn về phía Tần vương.

- Đánh đủ chưa?

Thân thể hần ngang Tiểu Thiên Vị cao giai, đám người ở đây còn chưa có ai phá nổi.

Tần vương hoảng sợ, sắc mặt đại biến...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Không Giống Trong Tiểu Thuyết

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Các hạ, việc này là Tần Thần vương triều ta không đúng, ta hy vọng...

Tần vương sợ hãi lùi bước. Người trước mặt thật sự quá mạnh, Hoàng trưởng lão cùng Ân trưởng lão đều không phải địch thủ.

- Hy vọng em gái người.

Lâm Phàm quát lên, bổ một phủ xuống. Tần vương cực kỳ hoảng sợ, khó khăn lắm mới ngăn được, thế nhưng vẫn bị dư lực khiến thân hình như một con diều đứt dây, rơi thật mạnh xuống đất, lún sâu vào trong sàn đá trên đài tỷ võ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm giống như thần tiên, hạ xuống mặt đất. Đám đông xung quanh không ai dám lên tiếng. Cả hai trưởng lão lẫn Tần vương cùng bị đánh bại, còn chưa biết sống hay chết, bọn chúng dám lên tiếng mới là lạ.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Trâu Đăng Long. Ánh mắt lạnh lùng kia, để Trâu Đăng Long cảm thấy cực kỳ hoảng hốt.

- Người muốn làm gì?

Khuôn mặt cao ngạo của Trâu Đăng Long giờ đã có thêm vẻ khiếp đảm.

- Lúc trước người nói cái gì?

Lâm Phàm hồ hững hỏi.

Trâu Đăng Long nuốt một ngụm nước bọt. Tuy y mới hơn mười tuổi, nhưng tâm trí đã không kém gì người trưởng thành, hiểu rõ đây không phải là lúc càn rỡ. Trâu Đăng Long không nói lời nào, chỉ cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận khôn cùng trong lòng không chỗ phát tiết.

- Hiện giờ ở trong mắt ta, người chỉ là một con kiến, người còn muốn nói gì không?

Lâm Phàm lại hỏi.

Nghe thế, Trâu Đăng Long không nhịn được nữa, ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên, nhìn thẳng Lâm Phàm:

- Người lớn tuổi hơn ta, tu vi cao hơn ta, ta không có lời nào để nói. Thế nhưng nếu người dám cho ta vài năm, ta nhất định sẽ hung hăng đâm nát người dưới chân, cho người sống không bằng chết.

Nghe lời này, Lâm Phàm khẽ cười, nhớ đến vô số bộ truyện trên Internet mà hắn từng đọc.

Trong đó, nhân vật chính nào không phải hạ mạng dai như giân, mà nhân vật phản diện, kẻ nào không ngu ngốc, kẻ nào không bị mấy lời của nhân vật chính làm tẩy não?

Vài năm mà thôi, vậy cho người vài năm.

Mà vài năm sau, ngư vượt long môn, nhân vật phản diện kia sẽ bị hung hăng trấn áp.

Lâm Phàm tự nhận mình không phải là nhân vật phản diện, nhưng một màn trước mắt, lại làm cho Lâm Phàm cảm giác có cái gì đó không đúng.

- Những thôn dân kia, trong mắt người vẫn là con kiến sao?

Lâm Phàm lại hỏi.

Trâu Đằng Long trầm mặc, giống như đang suy tính cái gì, sau đó cười phá lên:

- Con kiến mãi là con kiến, lật mình thì vẫn chỉ là con kiến, giết thì giết thôi. Không phải là người đang sợ, sợ rằng nếu cho ta vài năm, ta sẽ đuổi kịp người, hung hăng nghiền ép người ở dưới chân đó chứ?

Trâu Đằng Long cực kỳ thông minh, không chỉ ở luyện võ, còn cả ở phương diện nắm lòng người.

Người trước mắt cực kỳ cường đại, mà theo y, như vậy tương đương với tính cách cực kỳ quái dị. Nhất là, người trời mắt này lại vì một đám kiến hôi, chạy tới tận hoàng cung đòi công đạo, như vậy đương nhiên có tâm địa thiện lương. Mà hiện giờ y chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi, ở trong mắt người này, vẫn chỉ là một đứa bé.

Do đó, bằng tính cách của đối phương, hẳn sẽ không làm gì y.

Dù sao, chém giết trẻ con luôn là hành vi người người khinh bỉ.

Đồng thời, chính y bảo trì dáng vẻ không sợ cường quyền, có lẽ sẽ khiến đối phương thích thú, sau đó mang theo y tu hành.

Công pháp của người này vô cùng cường đại, nhất là pháp tướng sau lưng kia, chỉ cần học được, vậy thì không còn gì tốt hơn. Như vậy... Chịu nhục, để có cơ hội ít nhất 70% được kẻ này thu làm đệ tử.

Đợi khi học được toàn bộ công pháp của đối phương, lại chờ thực lực mạnh hơn đối phương, lúc ấy dùng cùng một chiêu thức, hung hăng mà chém giết, nhục nhã đối phương, không phải càng có cảm giác thành tựu sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm khẽ cười.

Trâu Đăng Long thấy thế, trong lòng cũng rất mừng rỡ.

- Ba năm sau, ta nhất định tìm được người, dẫm nát người dưới chân, người có dám không?

Trâu Đăng Long không siểm nịnh không kiêu ngạo nhìn thẳng Lâm Phàm, mắt lóe tinh quang, bá đạo vô cùng.

Y đang chờ Lâm Phàm phán một câu: "ba năm thì có làm sao, cho người mười năm, trăm năm đều được. Bản tọa còn sẽ giữ người ở cạnh, xem người làm thế nào dẫm nát bản tọa."

Thế nhưng, chuyện hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của y lại phát sinh.

Một luồng sáng lạnh lóe lên.

Lâm Phàm đánh ra một chưởng, Lăng Triều Kinh, mười ba luồng kình lực chồng chất lên nhau.

Rầm...

Trâu Đăng Long bắn ra xa, tới khi ngã xuống đất thì gân cốt toàn thân đứt khúc, không ngừng phun ra máu tươi.

Trâu Đăng Long gian nan giơ ngón tay chỉ về Lâm Phàm:

- Người... người...

Tuyệt khí bỏ mình.

- Đáng tiếc người không có cơ hội này.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng. Ba năm, có bao nhiêu người chết rồi sinh ở ba năm này chứ.

Lâm Phàm không thích giết chóc bừa bãi, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không lưu lại cho mình tai họa ngầm, nhất là tai họa ngầm có tư chất

không tệ.

Dù hẳn có hệ thống, không người nào có thể sánh bằng, nhưng ruồi bọ có nhỏ, thì cũng có thể làm người ta phiền lòng.

Còn không bằng trước khi bị ruồi bọ tiếp cận, một chương tiêu diệt, cũng giải quyết tất cả phiền não.

- A...

Giờ khắc này, đám người chung quanh kêu sợ hãi không ngừng. Đám đệ tử vương tộc thấy một màn này lại càng kinh hãi, chạy trốn tứ tán.

Lâm Phàm cũng không để ý mấy thứ này, bởi vừa rồi, hẳn cảm giác được có một luồng khí tức đột nhiên phát ra từ sâu trong hoàng cung.

Luồng khí tức này để cho Lâm Phàm cảm nhận được một tia áp lực.

- Quá phận...

Giọng nói rất bình thản, nhưng lọt vào trong tai Lâm Phàm lại không khác gì sấm chớp ùng ùng, nổ đến đau màng nhĩ.

Trời đang nắng ráo, cũng đột nhiên biến sắc.

Một luồng sét khổng lồ màu tím bỗng từ trên trời cao đánh xuống chỗ sâu trong hoàng cung kia.

- Chết...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Mì Hoàn Thánh Ăn Thật Ngon

Dịch giả: †Ares†

oOo

Giờ phút này, Lâm Phàm biến sắc, bởi vì khí tức kia thật sự quá cường hãn.

Bên trong Tần Thần vương triều này lại giấu một Boss, mà luồng sét màu tím kia giống như là Boss đó đột phá.

Chẳng lẽ có một gã trâu bò nào đấy vẫn luôn bế quan trong hoàng cung sao? Mà giờ thì trâu bò chuẩn bị ra?

- Ha ha...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời cười to.

- Chết? Người cho rằng bằng vào cái kẻ luôn ở ẩn như người, có thể giết bản tọa sao? Quả thực là trò cười! Chẳng qua có cừu báo cừu, có oán trả oán, mỗi thù một trăm lẻ tám người ở Nham thôn, bản tọa đã báo xong, cũng không muốn tạo thêm sát nghiệt nữa. Lần này tha cho người một mạng, chớ không biết quý trọng.

Lâm Phàm phát ống tay áo, sắc mặt ung dung, không để đối phương vào mắt.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người, thân ảnh của Lâm Phàm tức thì biến mất.

....

Thù đã báo đúng người đúng tội, Lâm Phàm không nói hai lời, tiến vào trạng thái ẩn thân, cất bước bỏ chạy.

Đánh không lại thì bỏ chạy, đây là chuẩn tắc sinh tồn của hắn.

Nhất là kẻ thần bí kia với mình cũng không có cừu hận gì lớn, mình không cần phải ăn thua đủ với đối phương.

Về phần đối phương có hận mình hay không, thì không phải là chuyện hắn cần quan tâm rồi.

....

Tại mật thất bên trong hoàng cung Tần Thần vương triều, một nam tử trung niên tỏa ra khí thế ngập trời, đang luyện hóa ánh sét ban nãy thành từng vòng xích quy tắc, quấn quanh lấy bản thân.

Đây là cảnh tượng khi đột phá Đại Thiên Vị, hiểu được lực lượng quy tắc, luyện hóa cho bản thân sử dụng.

Người này làm xong tất cả, bỗng tùy tay chụp vào hư không.

Hai bóng người xuất hiện ở trước mặt trung niên này.

Một trong đó là Trâu Đăng Long đã bị Lâm Phàm đánh chết, mà người còn lại chính là Tần vương giả chết.

- Long nhi.

Nam tử trung niên nhìn thi thể im lìm trên mặt đất, trong mắt hiện vẻ thương tâm, sau đó nghiêm mặt lại, nhìn chăm chăm lên Tần vương.

- Tần vương tha mạng, là đối phương quá mạnh mẽ, tiểu nhân không phải là đối thủ của hắn.

Một màn làm người ta khiếp sợ diễn ra, Tần vương đang giả chết bỗng quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu.

- Phế vật...

Nam tử trung niên đánh ra một chưởng, Tần vương giả chết kia lập tức tan thành mây khói.

- Quy tắc luyện thân, chí cao thiên vị.

Tần vương nổi giận gầm lên một tiếng, hai sợi xích quy tắc giống như linh xà, bị lôi kéo lên, sau đó trôi nổi tỏa ra hào quang nhàn nhạt, rồi dung nhập vào thân y.

- Giết hoàng nhi của ta, ta muốn người chết

Giờ khắc này, khí tức của Tần vương càng thêm cường đại, một chưởng che trời, đập tan mây đen vừa giáng lôi kiếp xuống, sau đó xé rách hư không trước mặt, rồi chìm vào trong đó.

....

Trong mật thất, im ắng.

Thi thể của Trâu Đăng Long vẫn nằm im nơi đó.

Bất chợt, không khí giống như sinh ra sóng nước, nhẹ nhàng lay động.

Một cái xương ngón tay màu trắng như ngọc nhô ra từ hư không.

"Lách cách..."

Phảng phất là tiếng xương khớp rung lắc vang lên.

Tiếp đó, một bộ xương hoàn chỉnh trắng như ngọc bước ra, nhìn thi thể trên mặt đất, miệng mở lớn như đang cười, sau đó ngoắc ngón tay xương.

Thân hình của Trâu Đăng Long sinh biến hóa, một bộ xương dính đầy máu bay ra khỏi cơ thể đó, sau đó bị bộ xương trắng kia ném vào hư

không, biến mất không còn tăm tích.

Bộ xương ngọc giống như không ngừng cười, hốc mắt trống rỗng bỗng lóe lên hai ngọn lửa, tiếp đó toàn thể bộ xương như sinh ra những tia máu, cuối cùng bay tới sáp nhập vào bên trong thi thể kia.

....

Trâu Đăng Long sớm đã khí tuyệt bỏ mình giờ lại mở mắt. Trong hai mắt kia, có hai ngọn lửa không ngừng lập lòe, rồi từ từ biến mất.

Trâu Đăng Long đứng lên, phúi bụi trên người, lại nhìn trước nhìn sau mà nở một nụ cười. Nụ cười lần này vô cùng bình thản, không hề còn vẻ cao ngạo âm trầm ban nãy.

....

Lúc này, Lâm Phàm sớm đã lao khỏi hoàng thành, không ngừng cướp đường chạy thực mạng.

Nhưng chạy được một đoạn khá xa, hăn đột nhiên ngừng lại.

Sao tiểu gia phải chạy? Tiểu gia có hệ thống bên người, khí tức toàn thân hoàn toàn không có, đối phương còn tra xét nổi sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Phàm cười lớn một tiếng, rồi tìm một chỗ kín đáo, thoát khỏi trạng thái ẩn thân, lại đổi một thân trang phục mới tinh, an tâm lẫn vào trong đám người.

Về phần kia cường giả thần bí, Lâm Phàm thề, nếu đối phương có thể tìm được chính mình, vậy mặc cho y chém giết.

....

Giờ phút này, Tần vương một đường càn quét, lại phát hiện bóng người kia không biết đã đi đâu. Y lảng không nhìn xuống thành trì bên dưới, sắc mặt biến thành âm trầm vô cùng.

Khí tức hoàn toàn không có, không có có một tia dao động. Cho dù y tra xét kỹ đến cỡ nào, cũng không hề thấy chỗ nào quái dị.

Đây rốt cuộc là cái thủ pháp ẩn núp gì, lại có thể tránh được tra xét của mình??

....

- Lão bản, cho một bát mì hoành thánh.

Lâm Phàm ngồi nghỉ bên một quán ăn ven đường, hô lớn.

- Có ngay.

Rất nhanh, một bát mì hoành thánh thơm ngào ngạt được bưng tới trước mặt Lâm Phàm.

- Khách quan, mời dùng từ từ.

Lâm Phàm gật gật đầu, cầm đũa gấp một gấp đưa lên miệng, vẻ mặt thỏa mãn.

- Ummm, ăn thật ngon...

Lâm Phàm chột ngẩng đầu nhìn trời. Tên kia khẳng định đang tức đến hộc máu đi, hê hê. Muốn tìm được ca, quả thực là xuân thu đại mộng.

Mì hoành thánh không tệ, ăn thêm bát nữa, sau đó dạo một vòng thanh lâu, khảo sát cuộc sống muôn màu của các thiếu nữ chẳng may sa chân vậy...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Phía Trước Có Biển

Dịch giả: †Ares†

oOo

Hôm sau.

Đoàn xe của Trương gia xuất hành. Lâm Phàm ngồi ngay ngắn trong một chiếc xe ngựa sang trọng, cùng mấy vị công tử, tiểu thư, nâng chén đối thơ, vô cùng sảng khoái.

- Lâm công tử đại tài, thật sự là khiến tại hạ bội phục không thôi.

Trương gia đại thiếu gia mi thanh mục tú, diện mạo bất phàm, lúc này cũng bị tài làm thơ của Lâm Phàm thuyết phục.

- Ca ca, huynh và Lâm công tử quen nhau ra sao vậy?

Tiểu thư Trương gia ngồi một bên nhẹ giọng hỏi, không hiểu tại sao mới gặp một đêm, mà hai người này đã như là hảo hữu mấy chục năm.

- Bí mật, không thể nói, không thể nói a.

Trương đại thiếu gia cười nhẹ, lắc lắc đầu.

Lâm Phàm cũng cười cười. Hôm qua, lúc đang lang thang trong thành, bởi vì có chút nhàm chán, cho nên hăng vào thanh lâu hóng hớt. Vừa vào đó, Lâm Phàm thấy có một người đang vì muốn hoa khôi nở nụ cười mà tận tình thi triển tài nghệ, mở miệng là phọt ra thơ, khiến Lâm Phàm nhìn mà há hốc mồm.

Chưa hết, tác phong của người này càng làm Lâm Phàm báỉ phục không thôi, vung tiền như rác, mà mày cũng không nhăn lấy một cái. Một màn hoành tráng này làm Lâm Phàm cảm thấy mình cũng nên "trang bức" đáp lễ một phen.

Sau đó, Lâm Phàm làm vẻ mặt cô đơn, giơ chén rượu lên cao, ánh mắt nhìn xa xăm, rồi bắt đầu "phun châu nhả ngọc", tạo thành một đoạn giai thoại khắp Tần Thần vương triều.

Hắn chỉ ngâm lên bốn câu thơ, nhưng vẻ siêu phàm thoát tục trong đó lập tức tràn đầy khắp cả thanh lâu.

Đám công tử, ca kỹ quanh đó đều bị vẻ ừ sâu của Lâm Phàm cảm nhiễm.

"Có rượu không có bạn

Một mình chuốc dưới hoa

Cất chén mời trăng sáng

Mình với bóng là ba."

(Nguyệt hạ độc trước - Một mình uống rượu dưới trăng - Lý Bạch.
Nguồn: thivien.net)

....

Lâm Phàm đọc không được mấy bài thơ, nhưng lại nhớ rất kỹ bài này, bởi hắn cho rằng đọc lên rất tình cảm.

Quả nhiên, thơ vừa ra, toàn bộ đám người chung quanh đều bị tài nghệ của Lâm Phàm thuyết phục.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy, nối liền không dứt, mà Lâm Phàm lại không màng danh lợi, chỉ khoát tay áo, xem như chuyện không có gì đáng nhắc tới.

....

Bị Lâm Phàm đoạt mất nổi bật, Trương đại thiếu gia lại không hề tức giận, mà còn rất khách khí làm quen với hắn. Tiếp đó, Lâm Phàm liếc mắt một cái, nhìn ra vị đại thiếu gia này có rất nhiều bệnh kín, bèn cho đối phương một ít "Đại Phàm Ca", với lời quảng cáo: "một đêm trăm nữ".

Đương nhiên, kết quả là Trương gia đại thiếu này hoàn toàn bị Lâm Phàm làm khuất phục, lập tức đổi đài với đối phương như tri kỷ.

Qua hôm sau, Trương gia muốn đi tảo mộ ở cách đó trăm dặm, Lâm Phàm cũng xin đi nhờ. Có xe ngựa xa hoa không ngồi, họa có mù mắt.

* * *

- Không nói thì thôi, còn lâu muội mới tò mò.

Trương tiểu thư nhìn Lâm Phàm, hai tròng mắt long lanh mang cả chút nắng xuân.

Mà chút "nắng mùa xuân" này để Lâm Phàm cảm thấy sờn hết cả da gà, tim đập kịch liệt, giống như bị oan hồn đòi mạng.

Lâm Phàm đã luyện tâm linh đến cảnh giới cao nhất, ngộ được rằng, sau khi chết, vạn vật trên thế gian đều hóa thành một nắm bùn đất.

Loại đại trí tuệ này, khiến Lâm Phàm còn trẻ mà cũng không để ý tới nữ sắc, không chìm đắm vào túi da bên ngoài của bất cứ người phụ nữ nào. Thế nhưng, sự thờ ơ bình thản này không được dùng khi gặp vị Trương tiểu thư lớn lên phải nói là "năm ngoài tam giới", "không thuộc vạn vật thế gian" này. Vừa nhìn vị Trương tiểu thư này, Lâm Phàm đã nghĩ ngay đến Trương Nhị Cầu, cũng không biết hai vị cùng họ này có bà con gì với nhau hay không.

Không tim đập, chân run khi bị liếc mắt tổng tình mới là lạ!!!

....

Đoàn xe đi được hơn mười dặm, Lâm Phàm ôm quyền nói với Trương đại thiếu gia:

- Trương huynh, chúng ta từ biệt tại đây thôi.
- Lâm huynh, ngày sau chúng ta còn có thể gặp lại sao?

Trương đại thiếu gia rất lưu luyến hỏi. Người cùng tính nết thế này thật sự là quá khó để gặp được.

Tri kỷ chính là tri kỷ, không liên quan tới thời gian quen biết dài hay ngắn.

Lâm Phàm cười cười, chỉ sợ là sau này sẽ không gặp vị Trương đại thiếu gia này nữa rồi. Dù sao thân ở thế giới khác nhau, gặp được một lần đã là rất khó.

- Hữu duyên thiên lý lai tương hội, vô duyên đối diện bất tương phùng. Cáo từ!

Lâm Phàm xoay người chuẩn bị rời đi. Tuy mới chỉ quen một đêm, nhưng Lâm Phàm cũng khá thích tính cách thâm tiễn của vị nhân huynh trước mặt.

- À, đúng rồi, Trương huynh, tặng huynh thứ này, ngày sau ta sẽ đến nhà bái phỏng.

Lâm Phàm cười, ném cái ngọc bội do hắc tử luyện chế tới.

- Lâm huynh đi tốt.

Trương đại thiếu gia vung tay một cái, bắt được cái ngọc bội, rồi cất thật kỹ vào ngực áo.

Mà lần chia tay này, đợi gặp lại, cũng đã là chuyện của ba mươi năm sau rồi.

....

Thù của Nham thôn, Lâm Phàm đã báo xong. Về phần Thất Thánh Bảo đồ, thì không thể không nói, đám người này đã chọc giận Lâm Phàm. Thế giới này chỉ có bản tọa tính kẻ người khác, thật không ngờ lại có người dám tính kẻ bản tọa.

Nếu không phải có hệ thống thủ hộ, thật đúng là đã bị đám này ám toán rồi.

Giờ phút này, Lâm Phàm nhìn nhìn con chó đen trong túi chứa đồ, sau đó thả nó ra, còn móc thêm một cái xích cổ.

Chó đen vừa ra, lập tức sủa loạn không ngừng.

Mà làm cho Lâm Phàm muốn cười là, con chó đen này nuốt viên Nghịch Thiên Cải Mệnh thần đan kia xong, lông biến thành nhẵn bóng, hơn nữa từng sợi từng sợi còn rất sắc bén.

Một con chó đen có thiên tư tuyệt đỉnh, thật đúng là hiếm thấy trên thế gian a.

- Ê cầu cầu, bản tọa biết mày nghe được bản tọa nói. Mày yên tâm đi, bản tọa nhất định sẽ nuôi mày thành Thánh cầu.

- Còn Thất Thánh ấy hả? Yên tâm đi, sau này mày sẽ là Thất Thánh Cầu của bản tọa, mấy động phủ kia bản tọa cũng sẽ vơ vét sạch. Thật muốn nhìn, là mày âm mưu quỷ kế lợi hại, hay là bản tọa lợi hại.

Trong một góc rừng rậm, Lâm Phàm lại đang nói chuyện với một con chó màu đen, quái dị vô cùng.

- Gâu gâu...

Chó đen lộ vẻ hung ác, không ngừng giãy giụa định cắn tới, nhưng bị Lâm Phàm phất tay áo một cái, thu lại vào trong túi chứa đồ.

Tiếp đó, Lâm Phàm lại thả Gà Con ra. Con gà ghẻ này nằm trong kia buồn chán gần chết, vừa được ra đã đập cánh chạy quanh người Lâm Phàm, "ò ó o" suốt không ngừng.

- Ó o cái đầu mày, nín, chúng ta đi thôi.

Gà Con giương cánh muốn bay cao, thế nhưng làm sao cũng không bay lên nổi, cuối cùng đành dùng hai chân bám lên vai Lâm Phàm.

- Thật sự là dọa người, phượng hoàng lại không biết bay. Cũng không biết mày là thể loại gì nữa, phượng không ra phượng, gà không ra gà.

Lâm Phàm cũng bó tay trước quái thai này. Ngoại trừ có được tư chất tuyệt đỉnh, con gà con này chẳng còn trông được tích sự gì.

- Ò ó o ho ho ho...

- Cuối "ò ó" mà còn "ho ho" cười đều thì chết với tao.

- Ò ó o...

Một người một gà bay lên mà đi, đột nhiên phía trước có luồng khí thể cường đại tràn đến, khiến cả bầu trời cũng phải chấn động, như sắp vỡ nát.

Lâm Phàm lập tức hạ xuống mặt đất, cẩn thận tiến lên.

- Phía trước có biến!

* * *

Luồng khí tức phía trước rất mạnh, hơn nữa còn không chỉ một luồng, mà là do nhiều luồng hỗn loạn cùng một chỗ, bạo phát ra uy thế không thể coi thường.

Mặc dù không thấy được đối phương, nhưng Lâm Phàm vẫn dựa vào khí thể mà đoán được, ít nhất trong đám kia có cao thủ Nhập Thần cao giai, thậm chí cảnh giới đại viên mãn cũng có không ít.

Đến cùng là chuyện gì, lại tạo thành náo động như vậy? Đúng là làm cho người ta tò mò a.

Hiện giờ, tuy thực lực của Lâm Phàm có thể nghiền ép Tiểu Thiên Vị sơ giai, nhưng qua bao nhiêu chuyện, hẳn kết luận được một điều, đó là bất cứ việc gì cũng không đơn giản như nhìn thấy bên ngoài.

Chuyện lần này, có lẽ cũng cất giấu một đại Boss.

Lâm Phàm thật cẩn thận về phía trước, thời thời khắc khắc chú ý dưới chân, nếu đạp nát một nhánh cây, tạo ra tiếng động, có khi cũng là bị kịch.

- Giao thứ kia ra đây.

Giờ phút này, ở góc rừng phía trước, một gã thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng, hai tay chấp sau lưng, đứng trước mặt một đám nam nữ.

Mà đối diện với đám nam nữ này là một đám võ giả. Những võ giả này có khí tức không quá mạnh mẽ, nhưng cũng không thể coi thường.

- Đây là thánh vật của Man Hoang tộc chúng ta, Huyết Sát Các các người chớ quá làm càn.

Một cô gái mặc áo lam, khuôn mặt xinh đẹp quát lên.

- Man Hoang tộc? Đó là thứ gì?

Lâm Phàm trốn ở một bên, lén lút nhìn. Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện về Man Hoang tộc được ghi trong điển tịch của tông môn.

Không phải trong đó ghi rằng thành viên của Man Hoang tộc lớn lên giống như dã thú sao? Nhưng tiểu mỹ nhân nũng nịu kia có chỗ nào giống dã thú chứ?

Chẳng qua mấy người cao lớn bảo hộ quanh tiểu mỹ nữ đúng là có chút giống dã thú, kẻ nào cũng to cao vượt xa người bình thường, cơ bắp

cuồn cuộn, dữ tợn vô cùng, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Lâm Phàm dùng hệ thống quét một vòng.

Năm người thuộc Man Hoang tộc này, ngoại trừ tiểu mỹ nữ là Nhập Thần cao giai, ba nam một nữ còn lại đều là Nhập Thần đại viên mãn.

Còn bảy người vây lấy người của Man Hoang tộc, có sáu là tu vi Nhập Thần đại viên mãn, còn người dẫn đầu là Tiểu Thiên Vị sơ giai. Những người này đều còn rất trẻ, có thể có tu vi như vậy, thật sự rất khó được.

Cũng không biết những người này là đệ tử của tông môn nào.

Nếu những người này vào Thánh Tông, hẳn đều thuộc hàng ngũ đệ tử nội môn nổi bật, mà giờ lại đi cướp đồ của người, vậy thứ đó nhất định là bảo bối.

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm cũng có chút kích động, rất chờ mong chuyện xảy ra tiếp theo.

Hắn cũng thắc mắc một chuyện, đó là những kẻ chặn đường cướp của này trội hơn đối phương cả về tu vi lẫn nhân số, vậy sao còn mất thời gian nói nhảm?

Sau đó, tình huống phía trước lại sinh biến hóa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Ta Tin Tưởng Người

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Giết....

Thanh niên cầm đầu đám người đánh cướp quát lên, mắt lóe sáng, khí huyết toàn thân quay cuồng, một làn sương đỏ như máu bao phủ toàn thân gã.

Tiểu mỹ nữ được bốn người Man Hoang tộc bảo hộ ở giữa thấy thế thì nhắm mắt lại, nhỏ giọng niệm chú. Trong hư không đột nhiên truyền tới một cỗ lực lượng tràn trề, tựa như một dòng lũ quét, khiến Lâm Phàm cũng phải kinh hãi.

- Đây rốt cuộc là thứ gì?

Lâm Phàm biến sắc, ngưng thần nhìn về không trung. Trên không đã ngưng kết ra một cái giếng có khí tức cổ xưa, mà cỗ lực lượng kia phát ra từ trong miệng giếng, rót vào trong cơ thể bốn người thuộc Man Hoang tộc.

Lâm Phàm muốn nhìn xem trong giếng có gì, nhưng lại bị một luồng lực lượng khiếp người ngăn cách tất cả thăm dò.

- Thứ này trâu thật!

Lâm Phàm cảm thán. Cái giếng cổ này nhất định là cái bảo bối, mà bảo bối như vậy, hẳn chưa bao giờ thấy qua, không biết đến cùng có hiệu

quả gì.

Bốn người nhận được lực lượng từ giếng, khí tức toàn thân lập tức tăng mạnh, thậm chí tu vi cũng từ Nhập Thần đại viên mãn đột phá đến Tiểu Thiên Vị sơ giai, rồi ổn định ở đó.

Lâm Phàm sửng sốt, đồ chơi này cũng quá mạnh rồi.

- Kết trận.

Thanh niên được bao phủ trong làn sương máu gầm lên một tiếng, một mình xông hai người Man Hoang tộc gần nhất.

Những tên võ giả Nhập Thần đại viên mãn còn lại thì kết thành trận pháp, khí tức tương thông, kiềm chế hai người Man Hoang tộc vừa mạnh mẽ đột phá lên Tiểu Thiên Vị sơ giai.

Giờ phút này, Lâm Phàm núp trong bóng tối, chuẩn bị làm ngư ông thu lưới thủ lợi, đồng thời cũng thử đoán xem lần này là chuyện gì.

Song phương liều chết đánh đấm, vậy bảo bối kia khẳng định rất quan trọng.

Mà càng nhìn, hãn càng mở rộng tầm mắt, bởi vì thân thể của đám người Man Hoang tộc mạnh đến hơi thái quá, đã trúng mấy trường, trừ ọc chút máu, vẫn khỏe như vâm.

....

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, mấy người Man Hoang tộc vẫn phải thất thế, có lẽ do lực lượng phụ thân từ giếng cổ kia có thời gian giới hạn.

- Giao ra bảo bối, tha chết cho các người...

Thanh niên cầm đầu đám cướp đánh ra một chương, mang theo uy thế vô cùng, đánh hộc máu hai Man Hoang đang giao đấu với mình.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng lên, trên mặt lộ vẻ tươi cười, phía sau pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay lập tức hiện ra.

- Đám tiểu bối, cần gì phải động tay chân, không bằng theo bản tọa thưởng thức cảnh đẹp nơi này đi...

Giọng nói bình thản của Lâm Phàm truyền theo hư không tới, khiến cả hai phe kinh hãi dừng tay, đồng loạt nhìn lại.

....

- Ai?

Thanh niên được sương máu bao phủ cả kinh, lớn tiếng quát. Có người tới gần, vậy mà gã không hề hay biết, hiển nhiên đối phương là một cao thủ.

- Huyết Sát Các làm việc, kính xin các hạ cấp mặt mũi.

Huyết Sát Các tiếng tăm lừng lẫy trong vòng ngàn dặm, hiện giờ không biết chủ nhân của giọng nói này là ai, chỉ hy vọng chó có nhúng tay vào việc này.

Tiểu mỹ nhân bên Man Hoang tộc tên là Hoang Linh Nhi. Nàng tới Đông Linh châu vì muốn thu hồi thánh vật trong tộc, không ngờ bị Huyết Sát Các biết được chặn đường, hiện tại đúng là nỏ mạnh hết đà. Giờ có người đi tới khiến đối phương dừng tay, Hoang Linh Nhi không khỏi thở phào, thế nhưng lập tức lại chán nản cúi đầu. Nơi này là Đông Linh châu, cũng là nơi ăn tươi nuốt sống người mà trưởng lão trong tộc nói, tuyệt đối không có người tốt.

Mấy người Man Hoang tộc được giếng cổ tăng lực lượng, giờ cũng đã trở về tu vi cũ, mặt tái nhợt, hiển nhiên là di chứng từ việc mạnh mẽ tăng cấp.

- Thánh nữ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Một người hỏi khẽ, trong lòng cũng có chút lo âu.

- Hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Hoang Linh Nhi cảnh giác nói.

....

- Trời đất bao la, bản tọa cũng không cấp mặt mũi cho bất cứ kẻ nào.

Giọng của Lâm Phàm lại chậm rãi truyền tới từ hư không.

Thanh niên Huyết Sát Các tên Huyết Kinh vừa nghe, tức thì nổi giận, nhưng lại nghĩ còn chưa thăm dò được lai lịch đối phương, cũng đành cố nhịn.

Vừa lúc này, Lâm Phàm xuất hiện.

Mọi người vừa nhìn, ai nấy hít một hơi lạnh.

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay ngồi khoanh chân trên không trung kia tạo cho bọn họ áp lực rất lớn.

Ba khuôn mặt bình thản lại lộ ra ma tính kia không ngừng đối chỗ nhau.

Giận, ghét, ác.

Ba loại khuôn mặt đại diện cho tất cả tiêu cực thế gian.

Mà để bọn họ càng thấy bất an là bóng người bên dưới pháp tướng ma thân.

Chắp hai tay sau lưng, phong khinh vân đạm, trên mặt cười nhẹ, hoàn toàn trái ngược với ma thân trên trời.

- Người này rốt cuộc là ai?

Huyết Kinh tự hỏi. Đông Linh châu rất lớn, dĩ nhiên gã không thể biết tất cả mọi người, nhưng pháp tướng ma thân phía sau người này, rõ ràng là tâm pháp của một tông môn nào đó. Có điều gã nghĩ mãi không ra đó là tông môn nào, khiến gã càng cảm thấy nên cẩn thận.

Mà Hoang Linh Nhi, vừa nhìn rõ người đến, ánh mắt ưu sầu như biển đột nhiên lóe lên một tia sáng khác thường.

Loại ánh mắt này không phải là sợ hãi, cũng không phải hoảng sợ, mà là kinh ngạc lẫn vui mừng.

....

Lúc này, Lâm Phàm hiển hóa pháp tướng, phối hợp với thuật ẩn thân để thân thể mờ mờ ảo ảo, càng tăng thêm cảm giác thần bí khó dò cho hần.

- Xin hỏi các hạ là ai?

Huyết Kinh tiến lên hỏi, ánh mắt kia, mang theo ý cảnh giác.

Lần hành động này, Huyết Sát Các nhất định phải có được bảo bối của Man Hoang tộc.

Lâm Phàm nhìn Huyết Kinh, trên người người này có mùi máu tươi rất đậm, xem ra giết không ít người, mà sát ý giống như thực chất kia chỉ rõ chủ nhân của nó tu luyện loại công pháp lấy giết người làm việc chính.

Huyết Sát Các?

Theo tông môn ghi chép, đây là tông môn hung ác nhất Đông Linh châu, nhưng không chọn nằm trên dải núi nào, mà dùng một lầu các tên là Thông Thiên Các làm tổng bộ, nhưng không ai biết vị trí của nó ở đâu.

Huyết Sát Các lấy sát làm đạo, xuống tay tàn nhẫn, bất kể là võ giả hay là người thường, chỉ cần liên lụy đến ích lợi, đều bị chém giết.

- Bản tọa chỉ là một người thích hành tẩu thể gian, gặp việc bất bình thì giải quyết. Các vị có chuyện gì mà lại phải động tay chân, cùng ngắm cảnh có phải hơn không?

Lâm Phàm cười nhẹ, phát ra khí tức ôn hòa nhã nhặn.

Thế nhưng đối với Huyết Kinh, người này lại lộ ra khí tức rất nguy hiểm.

- Càn rỡ, Huyết Sát Các làm việc, còn cần người giải quyết sao!

Một gã đệ tử Huyết Sát Các lớn tiếng quát, mắt tỏa ra sát ý.

Huyết Kinh không nói, lẳng lặng quan sát, phảng phất như đang đợi xem đối phương làm gì. Gã nhìn không thấu thực lực của đối phương, nhưng thấy đối phương trẻ tuổi như vậy, muốn thử một chút.

Lâm Phàm nghe như vậy, mặt vẫn tươi cười, không buồn không giận, nhẹ nhàng mở miệng:

- Sát ý quá nặng, cần yên lặng một chút.

Trong một sát na, Huyết Kinh ngậy ngấn cả người, mặt ghệt ra, vẻ không dám tin.

Bởi vì vừa xong, Lâm Phàm khẽ búng tay một cái, mấy luồng kiếm ý ngưng tụ thành thực chất rồi đóng đinh tứ chi của đệ tử Huyết Sát Các kia lên mặt đất.

Giờ khắc này, trên trán Huyết Kinh chảy mồ hôi ròng ròng. Gã đệ tử kia có cảnh giới Nhập Thần đại viên mãn, vậy là không hề có sức kháng cự, bị đối phương trấn áp trong nháy mắt.

Mấy đệ tử Huyết Sát Các còn lại cũng không dám lộn xộn. Một màn trước mắt để bọn gã kinh hãi.

Cho dù là sư huynh Huyết Kinh, muốn trấn áp, cũng không thể hoàn thành được trong một chiêu a.

- Tốt lắm, các vị không cần kinh hoảng, bản tọa lấy nguyên tắc hòa bình mà đến, sẽ không đại khai sát giới. Cô nương Man Hoang tộc này, không bằng để ta giữ hộ bảo bối kia. Mà các vị Huyết Sát Các cũng không cần tranh đoạt, hành vi cướp đồ của người rất là sai trái đó.

Lâm Phàm nói.

Huyết Kinh không nói gì, chỉ cười mĩa trong lòng. Người trước mắt này rõ là kẻ ngốc nói mơ, lại muốn đám Man Hoang tộc đưa bảo bối cho hắn giữ? Chuyện này, chỉ có kẻ ngu mới đồng ý.

Quả nhiên, mấy người Man Hoang tộc lập tức biến sắc, tiến lên bảo hộ trước mặt Hoang Linh Nhi. Không ngờ người trước mắt này cũng vì bảo bối trong tộc mà đến, người Đông Linh châu quả nhiên toàn là hạng chẳng tốt lành gì.

Huyết Kinh nhìn trước mắt một màn, cũng cười thầm.

Thế nhưng, chuyện để hắn há hốc mồm phát sinh.

Hoang Linh Nhi nhẹ nhàng gạt tộc nhân ra, sau đó đi tới trước mặt Lâm Phàm, ngậm khẽ. Khoảng không trước mặt nàng lập tức lóe lên ánh sáng xanh, trong đó là một hạt giống kỳ quái.

- Đây là thánh vật tộc ta, ta tin tưởng người.

....

- Cái gì?

Huyết Kinh sửng sốt, lộ vẻ không dám tin. Mà nhìn thấy hạt giống kia, mắt gã cũng lóe một tia tham lam, muốn đưa tay cướp đoạt, nhưng lại sợ người trước mắt, cuối cùng nhịn xuống.

Lâm Phàm cũng sửng sốt. Hãn không ngờ đối phương lại lập tức đưa tới thật, đây là tình huống gì?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Ta Tin Tưởng Người 2

Lâm Phàm cũng bị sửng sốt, cô gái Man Hoang tộc này cứ thế đưa bảo bối mà bọn họ liều mạng thủ hộ cho mình? Hẳn quan sát hạt giống trôi nổi ở không trung, thấy nó có màu xanh sẫm, bên ngoài không có chỗ nào đặc biệt, nhưng bên trong lại ẩn chứa lực lượng sinh mệnh vô tận.

Loại lực lượng sinh mệnh này, Lâm Phàm mới thấy qua hai lần, lần đầu ở những viên đá Niết Bàn trong Địa Ngục Hỏa Diễm, mà lần thứ hai là ở cái hạt giống này.

So sánh lên, thậm chí lực lượng sinh mệnh trong hạt giống này còn cao hơn nhiều so với trong đá Niết Bàn.

Không biết rốt cuộc đây là hạt giống của loại cây gì, thật sự là có chút đáng sợ.

- Ta tin tưởng ngài, thánh vật của tộc ta giao cho ngài bảo quản.

Hoang Linh Nhi mỉm cười, vẻ mặt chân thành, nói.

Lâm Phàm có chút do dự, không biết người này tính bán thuốc gì trong hồ lô*?

(*Bán thuốc gì trong hồ lô: ý nói có tính toán gì trong đầu)

Loạn tình huống này quả thật rất đặc biệt, hẳn chưa trải qua bao giờ.

Huyết Kinh cũng phát mộng, đây là tình huống nào? Bảo bối mà bọn gã tân tân khổ khổ muốn cướp đoạt, lại bị một kẻ chẳng hiểu là ai, lừa

đối mấy câu lấy đi rồi?

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, tuy rằng không rõ đối phương định làm gì, nhưng làm người không nên cái gì cũng sợ. Người ta đã chủ động giao ra, nếu không dám cầm thì sau này còn làm ăn gì được nữa.

Cũng tốt, để hệ thống tra xét một phen, xem đây rốt cuộc là vật gì.

Lâm Phàm nắm lấy hạt giống màu xanh sẫm vào trong tay.

"Đinh, chúc mừng hiện hạt giống sinh mệnh (chưa nảy mầm)."

"Hạt giống sinh mệnh: Ẩn chứa vô hạn khả năng. . . ."

Vừa nhìn mấy dòng hệ thống phân tích, Lâm Phàm trợn tròn mắt. Cái này với chưa phân tích có khác gì nhau? Ai chẳng biết hạt giống này có chứa lực lượng sinh mệnh, nhưng mà vô hạn khả năng là cái gì??

Đầu Lâm Phàm đầy dấu hỏi chấm, nhưng khuôn mặt vẫn không hề đổi sắc, gật gật đầu.

- Ủm, cũng tốt, các người mang theo thứ này, sợ là sẽ dẫn tới vô số phiền toái. Chờ bản tọa rảnh, sẽ đi man hoang, trả lại bảo bối cho các người.

Hoang Linh Nhi nhìn Lâm Phàm, khẽ gật đầu:

- Ta tin tưởng ngài.

Nghe một câu này, Lâm Phàm cũng hơi buồn cười. Tin tưởng ca? Chuyên môn của ca là hãm hại lừa gạt, sao có khả năng trả lại chứ!

Sau đó, Hoang Linh Nhi gật gật đầu, nở một nụ cười xán lạn chào Lâm Phàm, rồi dẫn tộc nhân rời đi.

Lâm Phàm lại trợn mắt nhìn đối phương, cứ như vậy đi rồi?

Huyết Kinh càng trợn mắt to hơn, nhìn chăm chăm Lâm Phàm. Man Hoang tộc này yên tâm để thánh vật vào tay người lạ vậy sao? Nếu không phải gã biết rõ vật kia, chỉ sợ sẽ cho là đối phương lấy đồ giả ra lừa người. Thế nhưng, thứ trong tay người trước mắt, trăm phần trăm là thánh vật của Man Hoang tộc a.

. . . .

- Thánh nữ, đó là thánh vật của chúng ta cơ mà...

Một tộc nhân Man Hoang tộc nói.

Hoang Linh Nhi cười khẽ:

- Thiên địa vạn vật đều có nhân quả, ta thấy được tương lai...

Mấy người Man Hoang tộc nghe được thánh nữ nói vậy thì đều cả kinh.

Tương lai sao...

- Thánh nữ, tương lai là cái dạng gì?

- Tương lai không có hình dạng, nó ở ngay trước mắt, ràng buộc với thời gian, liên quan tới một vài điều, cuối cùng hình thành tương lai.

Thánh nữ nói có chút phức tạp, bọn họ không hiểu lắm, nhưng bọn họ tin tưởng, thánh nữ nhất định sẽ dẫn dắt Man Hoang tộc trở lại huy hoàng từng có.

. . . .

- Thứ này, Huyết Sát Các bắt buộc phải có được, các hạ có thể đưa ra điều kiện.

Huyết Kinh đã hồi phục tinh thần, cố nén xung động muốn xông tới giết người đoạt bảo.

Lâm Phàm nhìn Huyết Kinh, khẽ cười, rồi mở miệng:

- Giao toàn bộ nhẫn trữ vật của các người ra đây.

- Các hạ chỉ muốn như vậy?

Huyết Kinh tưởng mình nghe lầm, chẳng lẽ đối phương chỉ có yêu cầu thấp như vậy?

- Không lấy thì thôi, bản tọa đi.

Lâm Phàm xoay người, không muốn nói nhiều.

- Các hạ, chờ đã.

Huyết Kinh nôn nóng vội mở miệng nói, sau đó quay về đám sư đệ xung quanh thu nhẫn trữ vật.

Gã không biết đối phương muốn làm gì, nhưng vẫn đưa bảy chiếc nhẫn trữ vật tới:

- Đây là tất cả nhẫn trữ vật của chúng ta.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, cười khẽ, vung tay, thu cả bảy chiếc nhẫn vào trong túi chứa đồ.

- Tốt lắm, các người có thể đi rồi.

Lâm Phàm khoát tay áo, giống như đang đuổi một đám ăn mày.

- Người có ý gì?

Huyết Kinh nổi giận, giờ gã cũng rõ, đối phương đang đùa bỡn mình.

- Không có ý gì, bản tọa chỉ nói cho các người biết một đạo lý, đó là chặn đường cướp bảo rất đáng xấu hổ. Hôm nay bản tọa để các người nộp lên bảy chiếc nhẫn trữ vật, là một bài học để các người từ nay làm người cho tốt, chớ muốn một bước lên trời.

Lâm Phàm bình thản nói.

Huyết Kinh nghe thế, không kìm được cơn giận nữa, khuôn mặt hung ác như là muốn cắn nuốt Lâm Phàm, hét lớn:

- Khốn kiếp, Huyết Sát Các không phải dễ chọc như vậy đâu!
Giếtttt...

Thế nhưng gã còn chưa dứt câu, thời gian nháy mắt giống như ngừng lại.

Lâm Phàm tùy ý đá một cước, trúng đũng quần của Huyết Kinh. Tất cả đều đột ngột, đến không có một dấu hiệu nào cả.

- Aaaaaaa...

Khuôn mặt âm lãnh của Huyết Kinh lập tức bao phủ một tầng vẻ đau khổ.

- Người... người...

Huyết Kinh nổi gân xanh, hai tròng mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

Lâm Phàm tiến lên, vỗ vỗ vai gã, hảo tâm nhắc nhở:

- Đừng cố chịu, kêu đi, bằng không sẽ rất đau đấy.

Giờ phút này, Huyết Kinh đau đến muốn chết, không thể không nghe theo, thét một tiếng thống khổ vang vọng phía chân trời, khiến cả mặt đất cũng phải rung lên.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

"Đinh, chúc mừng đánh bại Tiểu Thiên Vị sơ giai Huyết Kinh."

"Đinh, chúc mừng exp thêm hai trăm vạn."

"Đinh, Liêu Đản Cước thăng cấp 15."

Lâm Phàm nghe nhắc nhở thì rất mừng, trải qua thời gian dài cố gắng, Liêu Đản Cước rốt cuộc cấp 15 rồi, không bao lâu nữa sẽ lên cấp 20, biến đổi về chất.

. . . .

- Các hạ, đây là đang khinh Huyết Sát Các chúng ta không người sao?

Vừa lúc đó, một giọng nói theo trong hư không truyền đến.

Lâm Phàm biến sắc.

- Huyết Thần đại nhân...

Giờ khắc này, không gian chấn động, một nam tử thân thể như cái xác khô, mặc y phục đỏ như máu, thông thả đi ra từ trong hư không, mùi máu tươi cùng với sát khí như ngưng thành thực chất, giống như làn sóng ập thẳng vào mặt.

Hoa cỏ chung quanh, ở một khắc này giống như mất đi sức sống, toàn bộ khô héo.

Lâm Phàm nhìn người đi ra từ hư không, rồi lại chỉ cười một tiếng:

- Vậy người có thể làm gì ta?

Ừ té quền...

Trong một sát na, Lâm Phàm chạy như điên về đằng xa, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trối.

* * *

Huyết Kinh đã sùi bọt mép, khụy gối xuống đất ôm hạ bộ, thấy Huyết Thần đại nhân tiến đến, trong lòng rất mừng rỡ, thế nhưng khi thấy kẻ kia bỏ chạy thì lửa giận lập tức xông lên não, dẫn tới hôn mê.

- Đồ vô sỉ.

Đây là điều duy nhất gã có thể nghĩ tới trong tích tắc tỉnh táo cuối cùng.

- Huyết Thần đại nhân, bảo bối ở trên người hân.

Lúc này còn lại sáu người, ngoại trừ một gã bị Lâm Phàm đóng đinh trên mặt đất, năm gã còn lại cùng quỳ xuống, đầu sát đất. Bọn gã chưa hoàn thành nhiệm vụ, sợ hãi sẽ bị trừng phạt.

Huyết Thần nhìn về hướng Lâm Phàm chạy trốn, lại liếc đám đệ tử đang quỳ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng, rồi hóa thành một dải sáng đỏ như máu, bay về phía Lâm Phàm chạy.

Người có thể chạy trốn trước mắt Huyết Thần lão, còn chưa có sinh ra.

Huyết Sát Các tổng cộng mười hai tầng, mỗi một tầng đều có một vị các chủ, mà càng lên cao, thực lực của các chủ càng mạnh. Huyết Thần này tuy chỉ là các chủ tầng thứ nhất, nhưng là tu vi lại không thể coi thường.

Khoảng cách tới Đại Thiên Vị chỉ còn là một bước.

....

Lâm Phàm không ngừng chạy, nhưng thi thoảng vẫn ngoái đầu nhìn về phía sau, không biết kẻ kia có đuổi kịp hay không. Thế nhưng nhìn một hồi, lại vẫn không trông thấy bóng dáng kẻ kia.

Lâm Phàm có chút sốt ruột, vội giả vờ kêu to:

- Cứu mạnggggg... Có kẻ muốn giết ngườiiiii...

Lâm Phàm biết mình kêu như vậy rất ngu, nhưng cũng chỉ đành thế, vì mục đích dụ đối phương lại đây.

Hắn cũng đang rất thắc mắc, bởi vì hắn chạy không phải quá nhanh, vậy tên kia sao lại không thấy, thật là quái dị.

Tiếp tục lạch bạch chạy...

Đột nhiên, Lâm Phàm đang ngoái đầu nhìn thì đụng "bịch" một cái vào vật gì đó đằng trước, cảm giác rất cứng.

Hắn lập tức quay đầu, nhìn phía trước, tròn mắt sửng sốt.

- Sao người lại ở chỗ này...

Lâm Phàm làm vẻ kinh sợ, hét lên chói tai, mặt hiện biểu cảm không dám tin.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Tra Tấn Tàn Ác

Huyết Thần áo đỏ chờ sẵn đằng trước, chân lơ lửng không chạm đất, dáng vẻ vô cùng phiêu dật. Huyết Thần nhìn ra hướng đối phương chạy, nên tới trước chờ đợi. Lão hoàn toàn xem đây là một trò mèo vờn chuột, cần chậm rãi chơi đùa. Thậm chí, lão còn cảm thấy hưng phấn khi nghĩ tới ánh mắt tròn tròn kinh hãi của đối phương lúc đụng phải mình.

Thế nhưng, ngay trong tích tắc đối phương va vào mình, Huyết Thần đột nhiên cảm giác không đúng.

Bởi vì lão cảm nhận được một lực va chạm vô cùng cường đại đánh úp tới. Lão muốn né tránh, nhưng tất cả đều đã chậm.

"Bịch..."

Một húc, để lão bay ra xa với vẻ mặt không thể tin nổi.

Khung xương lệch vị trí, nhưng không phải đại sự với Huyết Thần. Lão tu luyện Huyết Hải Ma Công, xương cốt toàn thân giống như máu, có thể biến hóa tùy ý.

"Lách cách..."

Tiếng xương khớp rung lắc vang lên, trong một sát na, Huyết Thần đã khôi phục xương cốt về nguyên dạng, lại nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt tràn ngập lửa giận.

- Người thành công chọc giận bản tọa.

Từ trong hai tròng mắt của hắc phóng ra sương mù đỏ máu, phối hợp với thân thể như bộ xương khô, quỷ dị đến độ làm người ta kinh hồn táng đảm.

....

Lâm Phàm cảm giác kỹ năng biểu diễn của mình đã max cấp.

Tên kia có cảnh giới Tiểu Thiên Vị cao giai, căn bản không làm gì nổi hắc. Thế nhưng thực lực đó vẫn cao hơn hắc nhiều, muốn giết đối phương là rất khó. Như vậy chỉ có thể dùng kế.

- Người muốn làm gì?

Lâm Phàm run giọng chỉ tay vào đối phương mà hét, tựa như vì cực kỳ kinh hãi mà ngón tay cũng run bần bật.

- Đắc tội Huyết Sát Các, kết cục chỉ có chết. Nhưng người yên tâm, bản tọa sẽ từ từ tra tấn người, làm cho máu của người dồn ép nỗ đầu của người, cho người cảm thụ kiểu chết thống khổ nhất thế gian.

Huyết Thần âm trầm nói.

- Đừng mà, tha cho ta đi.

Lâm Phàm kêu khóc ầm lên, run run đi dần tới trước mặt Huyết Thần, biểu diễn ra dáng vẻ của một kẻ tham sống sợ chết sắp quỳ xuống xin tha.

- Mau mang toàn bộ đồ vật ra đây, lại quỳ xuống van xin bản tọa, bản tọa sẽ luyện chế người thành huyết thi, từ nay về sau vĩnh hằng bất diệt.

Huyết Thần thấy kẻ trước mắt chết nhát như vậy thì rất thỏa mãn, cười lớn lên, thân hình chỉ có da bọc lấy bộ xương vì thế mà rung lên kêu kẹt.

Lâm Phàm tiếp tục tới gần, vẫn vẻ mặt hoảng sợ:

- Đại nhân, xin hãy tha cho ta....

Một bước.

Hai bước.

.

Khoảng cách càng ngày càng gần.

Tim Lâm Phàm không ngừng nhảy tango, đây là dấu hiệu con mồi sắp tới tay.

Lừa đảo cường sát cường giả Tiểu Thiên Vị cao giai a, thử hỏi ai dám so được với ta.

Giờ khắc này, Lâm Phàm rút cuộc đi tới trước mặt Huyết Thần, lập tức ngửa mặt lên trời kêu gào.

- Đại... đại nhân. Ngài chính là người vĩ đại nhất, nhân từ nhất Huyết Sát Các, xin nhận một lạy của tiểu nhân...

Lâm Phàm giả vờ kích động, run rẩy cong hai chân xuống như định quỳ.

Huyết Thần nhìn Lâm Phàm, miệng nở một nụ cười tàn nhẫn, bàn tay bốc lên một luồng sương khói đỏ như máu, phảng phất có lẫn u hồn rít gào.

- Được rồi, người có thể đi...

Huyết Thần cười âm trầm, thế nhưng đúng lúc này, biến hóa phát sinh.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vận dụng hàm nghĩa tối cao của chiêu thức, chuyển biến âm dương chỉ trong một ý niệm.

- Aaaaaaaaaa...

Một cảm giác đau đớn ngập trời ập tới, để Huyết Thần không thể không kêu gào.

Trong một sát na, Lâm Phàm xuất ra Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, đập mạnh lên trán Huyết Thần.

"Bộp..."

Huyết Thần vừa nãy còn rất bá đạo, lập tức nằm bất động trên mặt đất.

- Ha ha... Ngu ngốc thế này cũng muốn diệt tiểu gia. Tiểu gia còn tính phải dùng thêm vài chục kế, ai ngờ người ngốc mà còn thích trang bức, giờ thì bị kịch nhé...

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, vẻ mặt "vô địch thật là cô đơn a"...

* * *

Lâm Phàm nhìn Huyết Thần đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

- Kẻ này thật tà ác, mùi máu tươi đậm như vậy, hiển nhiên giết không ít người. Cũng tốt, giờ người rơi vào tay tiểu gia, vậy tiểu gia cũng chỉ có thể thay trời hành đạo.

Lâm Phàm nghiêm trang nói. Thế nhưng trước khi "hành đạo", hẳn phải thu chiến lợi phẩm đã.

"Đinh, chúc mừng phát hiện huyết y Huyền giai thượng phẩm."

"Huyết y: luyện chế từ máu của chín ngàn chín trăm chín mươi chín bé gái chí âm."

Lâm Phàm vừa đụng đến chiếc áo màu đỏ máu, nghe giới thiệu thì sợ ngây người. Không ngờ Huyết Thần này tàn nhẫn như vậy, vì luyện chế

một chiếc áo, mà giết từng ấy người, lại còn là trẻ con, quả thật là súc sinh, chết không hết tội.

Lâm Phàm bỏ qua thứ này, tiếp tục lột sạch của Huyết Thần, không chừa một món.

- Không tệ, không tệ, tốt xấu cũng là đại nhân vật, đích xác không ít thứ tốt.

Lâm Phàm rất là vừa lòng khi nhìn vào những thứ trong nhẫn trữ vật của đối phương.

Bỗng Huyết Thần ứ ớ muốn tỉnh lại, Lâm Phàm lại cho lão thêm một gạch, tức thì lão lại chìm vào hôn mê.

Sau đó, Lâm Phàm kéo lão tới một cái cây to, rồi trói chặt hai tay lão vào đó.

Thân mình của Huyết Thần bị treo lên, cách mặt đất, nhưng không quá cao, thích hợp để Lâm Phàm ra tay.

- Tạo nhiều tội nghiệt như vậy, làm sao có thể để người chết thoải mái.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, hai tay đan chéo bẻ bẻ khởi động.

Một phút đồng hồ qua đi rất nhanh.

Huyết Thần mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, nhưng đúng tích tắc đấy, sát thương từ Xoay Chuyển Càn Khôn lại ập tới, một cảm giác đau đớn không phải người có thể chịu đựng tràn ngập toàn thân lão.

- Người... người...

Huyết Thần run rẩy không nói nổi hết câu, cảm giác đau đớn khiến lão muốn ngất đi lần nữa.

- Hừ, tiếp tục cảm nhận đi.

Giờ khắc này, mắt Lâm Phàm lóe lên, chân phải vung ra.

- Liêu Đản Cước.

Trong một sát na, phong vân biến sắc, một tiếng "bộp" trầm muện
ngắn ngủi nhưng lại cảm giác thiên địa cũng rung lên.

Huyết Thần vừa chịu cơn đau Xoay Chuyển Càn Khôn, giờ lại phải
nhận một kích Liêu Đản Cước, để lão đau đến độ không kêu to nổi nữa.

"Đinh, chúc mừng Liêu Đản Cước gia tăng mười vạn exp."

- Liêu Đản Cước.

- Liêu Đản Cước.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm tiến vào trạng thái điên cuồng cày exp.

"Đinh, chúc mừng Liêu Đản Cước gia tăng mười vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Liêu Đản Cước gia tăng mười vạn exp."

....

Thủ đoạn công kích táng tận thiên lương như thế, Lâm Phàm mới thí
nghiệm với tổng cộng hai người, một là Yến hoàng, và một là Huyết
Thần.

Thân hình khô héo của Huyết Thần run rẩy không ngừng lên, hai
tròng mắt màu đỏ tươi biến thành càng thêm đỏ, như sắp phụt ra máu.

"Đinh, chúc mừng Liêu Đản Cước thăng cấp 16."

Không biết qua bao lâu, thăng đến khi Liêu Đản Cước không thăng
cấp nữa, Lâm Phàm mới dừng động tác chân.

Nhìn kẻ trước mắt đã không còn hình dáng con người, Lâm Phàm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, bố một phủ lên gáy đối phương.

"Đinh, chúc mừng đánh chết Tiểu Thiên Vị cao giai Huyết Thần."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng một trăm triệu."

....

Quả nhiên vượt cấp giết quái vô cùng sướng khoái.

"Huyết Thần làm nhiều việc ác, hôm nay bản tọa Lâm Phàm đem tru diệt."

Lâm Phàm dùng ngón tay viết mười mấy chữ lên thân cây, vung ống tay áo, chấp tay sau lưng, bình thản quay lưng bước đi.

....

- Huyết Thần đại nhân.

Không biết qua bao lâu, Huyết Kinh mang đám người từ đằng xa tìm đến.

Huyết Thần đi quá lâu, để bọn gã rất nghi hoặc, bởi vậy cùng nhau đi tìm.

Rồi khi tới được gốc cây kia, cả bọn đều chờ ra.

Bọn gã không thể tin nổi, Huyết Thần đại nhân, dĩ nhiên đã chết.

Huyết Kinh hít sâu một hơi, sắc mặt âm trầm, tháo thi thể của Huyền Thần xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ.

- Cha, ta nhất định sẽ báo thù cho người.

Huyết Kinh lặng lẽ đặt một tay lên ngực Huyết Thần, một điểm sáng đỏ rất nhỏ lóe lên trong lòng bàn tay, rồi dưới tình huống mọi người

không chú ý, khuôn mặt đã trắng bệch của Huyết Thần lại xuất hiện một điểm đen.

- Sư huynh, nơi này có chữ.

Một gã đệ tử hô lớn.

Huyết Kinh nắm chặt nắm tay, nhìn chữ viết trên vỏ cây, trong mắt lóe từng tia sáng lạnh.

- Lâm Phàm...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Chân Tướng Nghịch Thiên Cải Mệnh Thần Đan

Trong hoàng cung Tần Thần vương triều. - Long nhi, gần đây có chuyện gì phiền lòng sao?

Tần Vương vì trùng kích cảnh giới Đại Thiên Vị mà bế quan mười năm, vừa xuất quan đã thấy có người giết hại con mình, khiến y không thể không tức giận.

Trâu Đăng Long là đứa nhỏ do y và nữ nhân y yêu nhất sinh ra. Không ngờ mười năm trước, nữ nhân kia đột nhiên qua đời, khiến Tần vương vô cùng đau khổ, cuối cùng hóa làm động lực tiến hành bế quan.

Nước không thể một ngày không có vua, Tần vương bèn dùng bí pháp khống chế một người, mạnh mẽ tăng tu vi cho người đó, lại sửa đổi dung mạo, để kẻ đó giả mạo chính mình.

Mà hiện giờ đứa con y yêu thương nhất khởi tử hồi sinh, đương nhiên y rất mừng rỡ. Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng Tần Vương chỉ cho rằng trời cao phù hộ con mình.

- Phụ hoàng, hài nhi không có việc gì, chỉ là hài nhi giấu phụ hoàng một việc, nên sinh lòng áy náy.

Trâu Đăng Long hiện giờ không phải Trâu Đăng Long dĩ vãng, mà là bị bộ xương trắng như ngọc kia mượn xác.

Tần vương nghe thế, chỉ xoa đầu Trâu Đăng Long:

- Không sao, Long nhi có giấu giếm bất cứ chuyện gì, phụ hoàng cũng sẽ không tức giận.

- Phụ hoàng, hài nhi đi dạo trong hoàng thành thì mua được một tấm bản đồ không trọn vẹn, địa điểm ghi trên đó là cấm địa Táng Hải Yêu Địa.

Trâu Đăng Long lấy ra một tấm bản đồ không biết làm từ chất liệu gì, nhưng nhìn rất cũ kỹ, có vẻ đã tồn tại rất nhiều năm.

Tần vương nghe thấy bốn chữ Táng Hải Yêu Địa thì cũng sửng sốt, sau đó cầm lấy bản đồ mà nhìn kỹ.

Trên cái bản đồ không trọn vẹn này chỉ có một tọa độ, chính là Táng Hải Yêu Địa, ngoài ra còn có mấy chữ nhỏ ghi chú: "Thất Thánh Bảo Đồ".

Tần vương nhìn tới đây, gương mặt cũng nổi lên một tia biến hóa.

- Long nhi, tấm bảo đồ này có ai nhìn thấy chưa?

Tần vương hỏi.

- Hài nhi cũng không rõ. Từ lúc hài nhi có được bản đồ này, vẫn luôn mang theo người, vốn định chờ thực lực bản thân mạnh mẽ, sẽ đến đó xem thử. Nhưng giờ hài nhi đã thông suốt, bảo đồ bậc này, mặc dù không biết có bảo bối hay không, nhưng vẫn nên giao cho phụ hoàng.

Trâu Đăng Long nói.

- Hoàng nhi tốt của ta.

Tần vương gật gù đầu, sau đó dặn dò Trâu Đăng Long nghỉ ngơi cho tốt, rồi rời đi.

Nhìn Tần vương rời khỏi, khuôn mặt bình tĩnh của Trâu Đăng Long bỗng nở một nụ cười quỷ dị.

- Tên khốn khiếp, chờ tới thời khắc bản tôn lại thấy ánh mắt trời, chính là giờ chết của ngươi.

Trâu Đẳng Long nắm chặt năm tay, trong đôi mắt có ngọn lửa bập bùng.

....

Tại một khu rừng rậm không biết tên.

Một người một gà đang vui vẻ đi tới.

- Mày một viên, tao một viên. Gà Con, mày phải nhanh lớn lên mới được.

- Ồ ó o...

Giờ phút này, Lâm Phàm dốc đan dược từ từng cái nhẫn trữ vật chiến lợi phẩm, cùng đánh chén với Gà Con.

Mà Gà Con đứng trên vai Lâm Phàm, cao hứng đập đập cánh, dùng cái mỏ mổ từng viên đan dược vào miệng, nuốt xuống.

Lần đánh cướp này đem lại kết quả khiến Lâm Phàm rất vừa lòng, nhất là Huyết Thần kia, để Lâm Phàm có thể làm tài chủ hào phóng một bữa.

Chỉ là, trong nhẫn của lão cũng có không ít đan dược quý dị, ví dụ như Tam Anh đan, phẩm chất rất cao, nhưng cực kỳ tà ác, móc bào thai trẻ em vừa mới hình thành trong bụng mẹ ra, sau đó ngâm vào thảo dược, phụ thêm các loại linh dược mà thành.

Loại đan dược này, Lâm Phàm coi như muốn exp đến phát điên, cũng sẽ không dùng.

Vừa nhai đan dược như nhai đậu phộng, Lâm Phàm vừa móc Thất Thánh Bảo Đồ ra nhìn.

Điểm đến tiếp theo là Táng Hải Yêu Địa.

Vốn hăn cho rằng Thất Thánh Bảo Đồ là đồ tốt, nhưng hiện giờ, hăn đã rõ đây là một cái hố do người đào ra.

Viên Nghịch Thiên Cải Mệnh thần đan kia, đích thật là một viên thần đan, mặc kệ tư chất như thế nào, cho dù là kém đến cực hạn, nuốt xong đều có thể biến thành tư chất tuyệt đỉnh. Thế nhưng trong thần đan đó lại ẩn giấu một luồng thần thức, tuy chỉ là một bộ phận chứ không phải nguyên vẹn, nhưng nếu ai không may nuốt đan xuống, vậy tư chất sẽ tăng, đồng thời sẽ bị luồng thần thức không trọn vẹn ấy đoạt xác.

Nếu không phải có hệ thống tra xét nhắc nhở, Lâm Phàm có lẽ xui xẻo rồi.

Có điều ngẫm lại cũng đúng.

Mấy cái thứ kiểu như bảo tàng thượng cổ đều là lừa người cả. Làm gì có đại năng nào cam tâm tình nguyện mang bảo bối suốt đời đi biểu tặng người lạ, lại còn cẩn thận vẽ lại cả bản đồ để chờ người tới lấy?

Không có việc gì mà ân cần, không phải kẻ gian cũng là đạo chích.

Thậm chí, trải qua chuyện này, Lâm Phàm còn bắt đầu sinh hoài nghi với hệ thống, không biết hệ thống này từ đâu, đang muốn làm gì.

Nhưng hăn cũng lười đề phòng, bởi vì tất cả của hăn hiện tại đều do hệ thống cấp cho, nếu nó muốn làm chuyện gì không tốt, hăn cũng chẳng cách nào chống cự.

Cho nên, cái gì không quản được tạm thời bỏ qua.

- Ồ ó o...

Đột nhiên, Gà Con ăn xong một viên thuốc cuối cùng, kêu ầm lên, cắt đứt suy nghĩ của Lâm Phàm.

- Kêu la cái gì, còn có thể thiếu phần mào sao.

Lâm Phàm ném cho nó một viên đan dược. Gà Con lập tức đớp chuẩn xác, nuốt chửng, mặt gà lộ vẻ thỏa mãn.

Lâm Phàm lại ném một đồng lớn đan dược vào miệng.

"Đinh, chúc mừng dùng đan dược Thiên giai hạ phẩm Luyện Thần đan, exp gia tăng năm mươi vạn."

. . . .

Từng viên đan dược hóa thành exp, để Lâm Phàm thoải mái từng khớp xương.

Sắc trời dần mờ đi, còn có chớp lóe lên, có vẻ như sắp mưa.

Lâm Phàm vội bước nhanh hơn, muốn tìm một chỗ qua cơn mưa đêm. Hắn đi về trước hơn mười dặm thì nhìn thấy một cái hang động sâu vào vách núi.

Vào trong hang, Lâm Phàm nhìn thấy trên mặt đất có vết lửa cháy và củi khô, hiển nhiên đã từng có người vào đây nghỉ đêm.

Lâm Phàm dọn dẹp qua một chút, rồi lấy từ túi chứa đồ ra một cái thảm, trải lên mặt đất.

Lúc này, bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa lớn.

Lâm Phàm còn chưa buồn ngủ, bèn bỏ chiến lợi phẩm ra, muốn xếp lại cho gọn.

Đã lâu không luyện khí, giờ nghĩ tới nó, hắn cũng có chút ngứa ngáy chân tay rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Thần Khí Thất Độ Không Gian

Giờ phút này, trước mặt Lâm Phàm là một đồng lớn đồ thu được từ khi còn ở Thương Linh châu tối giờ. "Đình, chúc mừng hiện công pháp Thiên giai hạ phẩm Huyết Hải Ma Công."

"Đình, học tập hay không?"

Lâm Phàm sờ tới quyển Huyết Hải Ma Công của Huyết Thần. Đây là một môn tà công, tu luyện công pháp này, không phải vất vả tu luyện, mà dùng đến máu làm việc chính, quả là quá mức tà môn.

Thế nhưng trong này có ghi, nếu luyện đến cảnh giới cao nhất có thể lấy máu trùng sinh, thực là quá con mẹ nó cường đại.

Quên đi, công pháp chẳng phân biệt được thiện ác, tiểu gia là người chính nghĩa, có thể dẫn dắt thứ này đi lên chính đạo.

- Học.

"Đình, chúc mừng học được công pháp Thiên giai hạ phẩm Huyết Hải Ma Công."

"Đình, Huyết Hải Ma Công tăng 1 (0/10.000)."

Sau đó, Lâm Phàm thử khoanh chân tu luyện, lại phát hiện cả 1 điểm exp cũng không tăng, xem ra quả thật là cần lấy máu mới luyện được.

Tạm thời để nó sang một bên, Lâm Phàm tiếp tục xếp lại chiến lợi phẩm.

Xong xuôi, hắc lộ vẻ tươi cười.

Mười mấy món hộ giáp, một quyển công pháp, mấy chục viên đan dược quái dị, một đôi nhãn long phượng, một đôi sừng huyết long, một giọt tinh huyết của Huyết Giác Tử Dực Long.

Mấy thứ này, với người khác là bảo bối, nhưng với Lâm Phàm thì hoàn toàn không có chỗ dùng.

Nhất là bí tịch tà môn Huyết Hải Ma Công, lưu trên đời này cũng là tai họa muôn dân, để tiểu gia luyện hóa cả là tốt nhất.

- Thiên Địa Dung Lô.

Giờ khắc này, Thiên Địa Dung Lô trong cơ thể Lâm Phàm mở nắp. Hắn do dự một lát, cuối cùng ném tất cả những thứ này vào lò luyện.

Thiên Địa Dung Lô là thần khí luyện khí, luyện được vạn vật thể gian, sau khi ném tài liệu vào thì một loạt hình ảnh binh khí hiện lên cho Lâm Phàm chọn lựa.

Lâm Phàm nhìn mà hoa cả mắt, cũng không chọn cố định loại nào, quyết định theo số trời.

- Luyện chế ngẫu nhiên.

"Ừng ục..."

Trong một sát na, Thiên Địa Dung Lô đóng nắp lò lại, thần long quần quanh Thiên Địa Dung Lô phun ra nuốt vào lửa nóng.

Lát sau, Thiên Địa Dung Lô chấn động, một luồng hào quang hiện ra.

Tim Lâm Phàm đập thành thịch, hồi hộp không biết sẽ tạo thành cái gì.

Trận thế này, chẳng lẽ là đời lại lên hương sao.

Nhưng hắn nhớ lần trước luyện ra thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên cũng không có khác thường như vậy.

Lâm Phàm vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm, chờ hệ thống lên tiếng nhắc nhở.

"Đình, chúc mừng luyện chế ra thần khí."

- Ấu dzeeeee...

Nghe tiếng nhắc nhở, Lâm Phàm cảm giác muốn hôn mê trong hạnh phúc.

Hắn không ngờ cứ vậy dễ dàng luyện chế thành công rồi.

Chẳng lẽ tiểu gia được nữ thần may mắn bao nuôi sao? Lại là một kiện thần khí.

Hạnh phúc này tới quá đột ngột a.

"Đình, ký chủ vận khí tối cao."

"Đình, chúc mừng luyện chế ra thần khí sử dụng một lần duy nhất."

"Thất Độ Không Gian."

Lâm Phàm sửng sốt, duy nhất? Đây là ý gì?

Sau đó, một luồng sáng vàng bay ra khỏi Thiên Địa Dung Lô. Lâm Phàm cố nén tò mò, nhìn thật kỹ xem đây là dạng thần khí gì.

Nhưng khi nhìn rõ, Lâm Phàm thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Cái thứ quái quỷ gì đây...

"Mặt lưới siêu thấm, xúc cảm nhẵn bóng không thô. Mặt lưới tạo hình những bông hoa nhỏ xinh. Đừng xem thường những bông hoa này, chúng sẽ tăng mạnh tốc độ hấp thu. Siêu mỏng, hai bên có cánh, làm từ chất liệu đặc biệt mềm mại, tăng cường tính đàn sát, khó rơi."

Cái đêchhhh...

Lâm Phàm giờ khắc này khóc, nhiều tài liệu như vậy, lại luyện chế ra một cái băng vệ sinh???

Còn Thất Độ Không Gian? Tại sao không gọi luôn là Kotex - siêu mỏng cánh?

Lâm Phàm mãi không khép được miệng lại, thiên tính vạn toán, cuối cùng lại ra cái đồ chơi này? Hay hệ thống biết gần đây ca rất thoải mái, cho nên cố ý chơi ca?

"Đinh, thần khí Thất Độ Không Gian: Có thể làm cho đối phương băng huyết mà chết, chỉ có thể sử dụng với người khác phái, không nhìn tu vi, thần khí sử dụng một lần duy nhất."

"Khẩu quyết sử dụng: Thất Độ Không Gian chỉ bạn mới biết."

....

Con bà nó...

Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn thần khí tạo hình biến thái trước mắt.

Có điều ngoài khó coi, chức năng của nó lại làm Lâm Phàm vô cùng hưng phấn.

Không nhìn tu vi, băng huyết mà chết.

Tám chữ này, cũng đại biểu hết cả.

Nhưng khẩu quyết sử dụng thì... Lại con bà nó... Có điều khiến thứ này càng khó đề phòng.

Ngẫm lại, nếu sau này gặp phải nữ đại năng tu vi chí cao vô thượng nào đó muốn giết mình, chính mình "phong khinh vân đạm" vung tay một cái, một cái băng vệ sinh mang uy thế vô thượng bắn ra, nháy mắt

khiến đối phương băng huyết đến chết, đây là cảnh tượng kích động đến cỡ nào a.

Lâm Phàm thật cẩn thận cất Thất Độ Không Gian vào túi chứa đồ. Thứ này sau này sẽ là một đại sát khí của ca.

Bất quá, làm cho Lâm Phàm không rõ là, xác suất tạo thần khí của Thiên Địa Dung Lô rốt cuộc là như thế nào, lại phối những tài liệu gì thì cho ra thần khí?

Xem ra còn cần phải lưu ý, tôi luyện nhiều hơn.

Đúng lúc này, bên ngoài hang động có âm thanh truyền tới. Lâm Phàm sửa sang mọi thứ, lại giả vờ ngủ. Hắn muốn nhìn xem là ai?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Ra Ngõ Gặp Gái

- Hạ ca ca, phía trước có hang động, vào tránh mưa thôi.

Lúc này, từ bên ngoài truyền tới một giọng nữ, liền tiếp là một giọng nam, đều có vẻ còn trẻ. - Ủ, Vũ Hàm cẩn thận một chút.

Hạ Du Thiên thân thiết nói.

. . . .

- Ai đó?

Hai người vừa vào, Lâm Phàm giả vờ tỉnh lại, mở miệng hỏi.

Hạ Du Thiên nghe thấy có người, lập tức cảnh giác nhìn đối phương. Khi không cảm giác được khí tức nào từ trên người đối phương, Hạ Du Thiên cũng thở phào một cái, thì ra là một người bình thường.

- Vị huynh đài này, bên ngoài mưa to, chúng ta vào đây tá túc một đêm.

Hạ Du Thiên khách khách khí khí nói.

- À, không sao, mời các vị. Chỗ kia có lửa, có thể sưởi ấm. Mưa làm trời ẩm quá, dễ sinh bệnh.

Lâm Phàm ngồi thẳng người lên, thoải mái nói. Chút ánh sáng từ đồng lửa cũng không thể chiếu sáng toàn bộ hang động.

- Cảm tạ.

Hạ Du Thiên gật gật đầu, sau đó cùng Vũ Hàm ngồi xuống. Hai người ngồi xếp bằng, vận chuyển chân nguyên, một luồng sương trắng bay lên, toàn cơ thể cộng cả quần áo đều đã được hong khô.

-Ồ, hóa ra hai vị là võ giả.

Lâm Phàm giả vờ kinh ngạc, nói.

-Đúng vậy, không biết huynh đài là người nơi nào?

Hạ Du Thiên cười hỏi, nhưng trong lòng vẫn rất cảnh giác.

Y mới từ gia tộc chém giết đi ra, đoạn đường tới đây đã liên tục tránh thoát ba lần phục giết, nếu không phải trời mưa, cũng không dừng lại ở chỗ này.

Có điều mưa cũng tốt, dấu chân và mùi hăng sẽ bị che lấp, cũng không sợ bị những người đó tìm ra.

- Một người bình thường ở Tần Thần vương triều mà thôi.

Lâm Phàm cười nói.

- Hạ ca ca, mau ăn đi.

Lúc này, Vũ Hàm lấy ra từ nhẫn trữ vật một viên đan dược, tỏa ra mùi hương tràn ngập cả hang đá.

- Cái gì mà thơm quá...

Lâm Phàm hơi sững sốt, đan dược này nhất định là đồ tốt. Nhưng hăng vẫn giả vờ không hiểu, hỏi.

- Đây là một viên đan dược xua hàn khí bình thường, không phải vật gì quý báu cả.

Hạ Du Thiên vỗ vỗ bàn tay Vũ Hàm, ý bảo nàng không nên rêu rao quá mức.

Hà Vũ Hàm nhìn Lâm Phàm, trong ánh mắt thoáng mang theo vẻ tươi cười. Nụ cười này càng giống một loại cảnh cáo, tựa như đang nói: mặc kệ ngươi là ai, tốt nhất thành thật một chút.

- À...

Lâm Phàm không nói thêm gì, lại nằm xuống.

- Hai vị sớm nghỉ ngơi, ta ngủ trước, mai còn phải đi sớm.

- Tốt...

....

Đêm rất yên tĩnh, Hạ Du Thiên và Hà Vũ Hàm thì thầm trao đổi.

Lần này Hạ Du Thiên bị người hãm hại, không thể tiếp tục ở lại gia tộc đã sống mười bảy năm kia nữa. Nếu không phải có Vũ Hàm muội muội hỗ trợ, có lẽ y đã chết dưới độc thủ của những người kia.

Tuy biết Vũ Hàm muội muội không phải người bình thường, nhưng quen biết từ khi còn nhỏ, Hạ Du Thiên đương nhiên không nghi ngờ gì.

Lại nói, hiện giờ y có tu vi Nhập Thần sơ giai, công lao thật lớn phải nhắc tới Vũ Hàm muội muội.

Những năm gần đây, Vũ Hàm muội muội thi thoảng lại lấy ra những đan dược không biết tên, bảo y nuốt xuống. Tuy Vũ Hàm muội muội luôn nói đó chỉ là đan dược bình thường, nhưng Hạ Du Thiên cũng không ngốc, y biết những đan dược này tuyệt đối bất phàm, bởi sau khi nuốt xuống, y cảm giác tốc độ tu luyện của mình nhanh hơn nhiều.

- Đi nghỉ thôi.

Hạ Du Thiên nhìn thoáng qua Lâm Phàm, sau đó nói với Hà Vũ Hàm.

- Vâng.

....

Lâm Phàm đương nhiên không ngủ, hẳn luôn để ý tới hai người này.

Nam thanh niên không cần phải nghĩ, chính là một gã nghèo kiệt xác, tu vi lại càng là một đồng cặn bã, cái gì cũng không có, hoàn toàn không tạo nổi sóng nước.

Thế nhưng tiểu cô nương kia lại khác, tu vi lợi hại hơn tiểu tử kia nhiều, Nhập Thần đại viên mãn.

Đáng lý hẳn cũng không coi chút tu vi này vào đâu, thế nhưng trên người tiểu cô nương này rõ ràng là có cổ quái. Viên đan được ban này, thân là luyện đan đại sư, đương nhiên hẳn có thể ngửi mà biết phẩm cấp của đan.

Viên đan được đó thuộc Địa giai thượng phẩm, cho dù ở trong đại tông môn cũng thuộc loại rất không tệ, thế mà tiểu cô nương kia tiện tay lấy ra được, hiển nhiên không phải người bình thường.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cố nhịn cảm xúc muốn xông lên đánh cướp.

Dần dần, trong hang đá hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn những tiếng hít thở.

Trong một góc tối, một đôi mắt sáng lộ ra, không ngừng xoay chuyển.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ mãi, không biết mình có nên tặng cho hai đứa nhóc này một tiết học không. Rời nhà ra ngoài lại dám ngủ say như chết thế này, nếu gặp người xấu thì biết làm sao?

Tuy rằng nếu tham gia "học" bây giờ thì sẽ mất chút tiền tài, nhưng vẫn còn tốt hơn bị người giết chết một cách không minh bạch.

Lâm Phàm mang trái tim cứu vớt thế nhân, khẽ đứng lên, vận chuyển pháp lực vào chân, bước đi không một tiếng động.

Chờ đi tới gần hai người, Lâm Phàm sẽ không ngại mà tặng cho mỗi người một phát hôn chúc ngủ ngon bằng thần khí gạch.

Khoảng cách mỗi lúc một gần, Lâm Phàm khẽ nhếch miệng cười, nhìn hai người đang chìm trong giấc ngủ say, không thể không cảm thán một câu, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ a.

Kỳ thật, không phải hai người Hạ Du Thiên ngủ quá bất cẩn, mà là thân pháp của Lâm Phàm quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến độ bọn họ không cảm giác một chút động tĩnh nào, lại còn nhắm mắt, khiến Lâm Phàm không khác gì một bóng ma không chân lơ lửng tới.

- Hắc hắc...

Lâm Phàm thầm cười tiện tiện, sau đó nhìn về cái nhẫn trên ngón tay của Hà Vũ Hàm.

Chiếc nhẫn kia tỏa ra hào quang mờ mờ trong đêm, giống như là ánh sao trên bầu trời vậy, khiến người ta không thể không chú ý.

- Thật ngại, mình xin nhé.

Lâm Phàm vươn bàn tay tà ác, nhưng rồi lại đột ngột dừng động tác.

Bởi vì trong một sát na này, hắn cảm nhận được một luồng khí tức khóa chặt lấy mình.

Giống như chỉ cần mình xuất thủ, đối phương sẽ lập tức giết chết mình.

Luồng khí tức này rất mạnh, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ, cũng không dám chắc lực phòng ngự của Bất Diệt Ma Thể có chịu nổi hay không.

Mà cường giả ẩn núp trong bóng tối, chủ nhân luồng khí tức này, vẫn không nhúc nhích, nhất định là đang chờ hắn ra tay trước.

Cường giả giấu mặt này nhất định là đang bảo vệ hai người này, cũng tức là cái nhẫn trữ vật này chứa toàn đồ tốt.

Làm hay không đây?

Giờ khắc này, Lâm Phàm có chút do dự. Ài, mẹ nó chứ, ra đường gặp gái rồi.

Lâm Phàm vô cùng khó chịu, không rõ tình huống này là hẳn đang gặp may, hay gặp rủi đây? Dê béo trước mắt, vậy mà không thể động.

- Trời lạnh như vậy, sao không kiểm thử gì mà đập chứ? Nếu bị bệnh thì làm sao.

Lâm Phàm rất không tình nguyện cầm tấm thảm lông của mình tới, nhẹ nhàng trùm lên thân hai người, sau đó khẽ lắc đầu, trở về chỗ cũ nằm xuống tiếp tục ngủ. Cùng lúc ấy, luồng khí tức khóa chặt hẳn cũng biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Mà giờ phút này, khóe mắt Lâm Phàm chảy ra hai dòng nước mắt, là rơi lệ vì tiếc nuối a.

Hà Vũ Hàm bỗng mở hé mắt, khóe miệng nở một nụ cười đầy ý vị, sau đó tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Còn Lâm Phàm, làm cách nào cũng không thể chớp mắt.

Lần đầu tiên có khát vọng đánh cướp như vậy, lại chấm dứt bằng thất bại. Lâm Phàm vô cùng không phục, thầm rửa: tên khốn ẩn núp trong bóng tối, về sau tốt nhất là người đừng để bị ta bắt gặp, bằng không tiêu gia cho người sáng hơn cả ánh trăng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Phát Hiện Đại Bí Mật Kinh Thiên

Một tòa lầu các cao vút trong mây, không ngừng biến ảo vị trí, vừa một sát na trước xuất hiện trên một núi lửa, một sát na sau đã lại xuất hiện trong một biển máu. Tòa lầu các này giống như ảo ảnh, cho dù có người nhìn thấy, cũng tưởng rằng mình hoa mắt, bởi chỉ vừa chớp mắt một cái, nó đã biến mất.

Trên tầng lầu thứ mười hai, cũng là tầng lầu cao nhất.

Một gã nam tử đang cúi lạy một người mặc quần áo màu đen, đeo mặt nạ ác ma dữ tợn.

Tầng thứ mười hai là nơi thần bí nhất Huyết Sát Các, bởi vì đây là trụ sở tối cao của Huyết Sát Các.

Giờ phút này, không nhìn rõ được vẻ mặt của người đeo mặt nạ kia ra sao, nhưng không gian chung quanh giống như sắp nứt vụn ra, biểu hiện rằng người này đang vô cùng giận dữ.

Người đeo mặt nạ giơ tay lên, để lộ cánh tay trắng bóng như tuyết không hợp với khí thế bên ngoài, rồi hơi nâng cầm Huyết Kinh lên, đôi mắt ẩn sau mặt nạ đột nhiên phóng ra một tia sáng đỏ.

Huyết Kinh run rẩy toàn thân, chảy xuống những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Ở trước mắt người này, Huyết Kinh giống như bị nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong lòng, không giữ nổi một bí mật nào.

- Ha ha..

Giờ phút này, người đeo mặt nạ cất tiếng cười, một giọng nói cực kỳ trầm, như là âm thanh của ma quỷ dưới địa ngục. Sau đó, người này vung tay lên, Huyết Kinh quỳ trên mặt đất tức thì biến mất.

- Thú vị...

Người đeo mặt nạ lăm bằm. Hư không trước mặt người này bỗng bị xé mở một cái khe nhỏ, dần dần, thân ảnh người này chìm vào trong đó, không thấy gì nữa.

.

Huyết Kinh cảm giác như mình vừa dạo một vòng địa ngục. Gã mở mắt, phát hiện mình đã xuất hiện ở tầng thứ nhất.

- Đại nhân...

Một gã đệ tử Huyết Sát Các bước tới chào hỏi.

Huyết Kinh lau mồ hôi trán, khẽ gật đầu. Đối mặt với vị đại nhân tầng thứ mười hai kia, Huyết Kinh giống như bị nhấn chìm vào tầng cuối cùng của địa ngục, ngay cảm một chút cảm xúc phản kháng cũng không có.

Vị đại nhân kia, chưa từng có ai thấy được mặt thật, cũng chưa từng ai thấy được vị đại nhân kia xuất thủ, nhưng đứng trước mặt vị này, bất kể là ai, cho dù là các chủ tầng thứ mười một, cũng đều run rẩy không thôi, không dám nhìn thẳng.

Giống như giấu dưới lớp áo choàng đen kia không phải là người, mà là thần.

Còn bọn họ ở trước mặt thần chính là con kiến, không có một chút khả năng phản kháng.

Bất quá giờ phút này Huyết Kinh nắm chặt năm tay, chỉ cần đại nhân ra tay, như vậy tên kia nhất định không có bất kỳ hy vọng sống nào.

Huyết Kinh không biết Lâm Phàm có thực lực ra sao, nhưng nhất định rất cường đại, chỉ có báo cáo lên đại nhân, mới có hy vọng báo thù.

Còn việc của gã bây giờ là làm sao để nắm lấy tầng thứ nhất trong tay. Cha gã đã chết, vị trí các chủ tầng thứ nhất này đang có vô số người thèm đỏ mắt, nhất định phải trấn áp toàn bộ.

....

Hôm sau.

Trải qua một đêm mưa lớn, toàn khu rừng được nước mưa tẩy đi ô uế, ngập tràn hương vị tươi mới. Ánh mặt trời cũng đã lên, xua tan bóng đêm tối tăm.

Giờ phút này, Lâm Phàm đang tươi cười vẫy tay chào hai người kia, ánh mắt thâm tình như không nở rời xa. Đêm qua, dành cả đêm để tự hỏi, Lâm Phàm quyết định bỏ đi ý tưởng đánh cướp.

Người thần bí ẩn núp kia không rõ tu vi gì, vì an toàn của bản thân, tốt nhất không liều.

- Cáo từ.

Hạ Du Thiên ôm quyền cáo biệt trước khi đi.

Hà Vũ Hàm thì chỉ nhìn Lâm Phàm mà cười, đôi mắt sáng ngời lóe lên hào quang, giống như đã xem thấu Lâm Phàm.

- Chúng ta đi đâu bây giờ...

Đi cách hang đá một quãng, Hạ Du Thiên thở dài.

- Hạ ca ca, chúng ta có thể tới chỗ này nhìn xem.

Hà Vũ Hàm lấy ra một tấm bản đồ, nói.

Hạ Du Thiên nhìn bản đồ, hơi sửng sốt, cuối cùng gật gật đầu.

- Hạ ca ca, người vừa rồi có thể không phải là người tốt, về sau không được ngủ như chết vậy nha.

Hà Vũ Hàm cười nhẹ, giống như đóa sen nở rộ ngày hè.

- Huynh thấy cũng không tệ lắm mà.

Hạ Du Thiên phản bác.

Hà Vũ Hàm cười cười, không nói gì.

....

Một lúc sau, Lâm Phàm cũng rời đi. Nơi đây còn cách Táng Hải Yêu Địa rất xa, mà cách Thánh Tông lại càng xa hơn, có muốn về cũng không dễ dàng như nói.

Ài, không biết đám Sa Mạc Thập Tứ Phi thế nào rồi, nhưng lấy đầu óc của bọn hắn, hắn không chết đói được.

Cả cái gã Lưu Lăng Phong được dạy dỗ thành công cũng không biết ra sao rồi nữa?

Nghĩ linh tinh vài chuyện, Lâm Phàm cảm thấy phiền muộn vô cùng.

Vừa ngẫm nghĩ vừa đi, càng lúc càng xa Tần Thần vương triều, hắn tiến vào một nơi có rất nhiều khí tức hung thú, có cường đại, có nhỏ yếu.

Mà dọc theo đường đi, Lâm Phàm luôn tự hỏi hai vấn đề, một là "hạt giống sinh mệnh" kia. Hắn đã nghiên cứu qua đồ chơi này, nhưng ngoại trừ cảm nhận rõ lực lượng sinh mệnh nhàn nhạt, lại không phát hiện thêm gì nữa.

Còn vấn đề thứ hai là Huyết Hải Ma Công. Công pháp này tuy tà ác, nhưng nếu luyện tới cảnh giới tối cao thì diệu dụng vô cùng.

Tích huyết trùng sinh, đây là năng lực vô số người muốn có. Thế nhưng hắn không biết giới thiệu là thật hay giả, vì cả Huyết Thần kia

cũng không có năng lực như vậy.

- Gràoooo...

Giờ khắc này, một con hung thú nhảy ra ngăn cản đường đi của Lâm Phàm.

Hung thú này nhìn giống cá sấu, có bốn chân to, thân hình dài rộng, trên lưng phủ một tầng lân giáp thật dày, trong mắt lộ ra địch ý nồng đậm.

Uỳnh uỳnh...

Mặt đất chấn động, con Thiết Bối Hung Ngạc kia không ngừng nện tứ chi lên mặt đất, miệng còn phát ra tiếng gầm rú như sấm nổ.

- Chết...

Lâm Phàm dùng tay trần, vỗ ra một chưởng vô cùng uy thế lên đầu Thiết Bối Hung Ngạc.

Thiết Bối Hung Ngạc kia mở cái miệng khổng lồ ra, những cái răng nhọn hoắt trong miệng lóe lên ánh sáng lạnh, muốn xé nát bàn tay của Lâm Phàm.

Thế nhưng, những chiếc răng nhọn hoắt của nó lại nổ tung trong nháy mắt.

"Ầm..."

Đầu của Thiết Bối Hung Ngạc bị một chưởng của Lâm Phàm đập sâu vào trong mặt đất.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần trung giai Thiết Bối Hung Ngạc."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng mười vạn."

"Đinh, chúc mừng đạt được một giọt tinh huyết của Thiết Bối Hung Ngạc."

....

Lâm Phàm căn bản không muốn để tâm tới hung thú yếu cỡ này. Hắn cần tới bảy triệu exp mới thăng cấp được, mà giờ mới đầy một nửa, chút exp từ hung thú này chỉ như muối bỏ biển.

Chợt Lâm Phàm phát hiện tinh huyết của hung thú tạo ra một lực hấp dẫn kỳ lạ với mình.

Lâm Phàm biến sắc, trong đầu tức thì xuất hiện Huyết Hải Ma Công.

Chẳng lẽ dùng máu của hung thú để luyện cũng được sao?

Từng thử khoanhe chân tu luyện, hắn phát hiện Huyết Hải Ma Công không có tăng exp, cho rằng chỉ có thể dùng máu người, nên đã dự định bỏ qua nó.

Tuy rằng Huyết Hải Ma Công rất có tác dụng, nhưng Lâm Phàm không thể nào vì tu luyện công pháp này mà đi đoạt máu của con người.

Giờ thấy hệ thống nhắc tới máu của hung thú, hắn cũng muốn thử một phen, bèn nuốt giọt tinh huyết kia vào trong bụng.

Tinh huyết vừa vào cơ thể, Lâm Phàm bắt đầu vận chuyển Huyết Hải Ma Công.

Giờ khắc này, trong cơ thể Lâm Phàm giống như vờn ra vô số tia máu, những tia máu này như xúc tu của bạch tuộc, bám vào giọt tinh huyết kia, không ngừng hấp thu.

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công gia tăng 100 exp."

....

Lâm Phàm mở to hai mắt, cười rộ lên, giống như là phát hiện ra một đại bí mật kinh thiên.

- Tiểu gia tới rồi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Gà Con, Lên Cho Tao

oOo

Giờ phút này, Lâm Phàm vô cùng mừng rỡ, bởi vì hắn tìm ra cách khác để tu luyện Huyết Hải Ma Công. Đối với Lâm Phàm, chỉ cần có thể tu luyện là quá tốt, còn chuyện kiếm tinh huyết hung thú là cực kỳ đơn giản.

Nhưng để Lâm Phàm nghi hoặc là máu của Thiết Bối Hung Ngạc chỉ có thể tăng 100 exp.

Tinh huyết của hung thú khác nhau tăng lượng exp khác nhau, hay tất cả đều giống nhau?

Lâm Phàm muốn thử, bèn gọi Gà Con từ túi chứa đồ ra. Gà Con vừa được thả, lập tức giương cánh, cao giọng gáy to, giống như rất thích hương vị tươi mới của không khí sau cơn mưa.

- Gà Con, cho tao một giọt máu của mày.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Gà Con, nói.

Tuy Gà Con còn đang ở thời kỳ sơ sinh, nhưng một giọt tinh huyết hẳn không thành vấn đề.

Mà lúc này, một màn làm Lâm Phàm sửng sốt phát sinh. Gà Con vừa còn đang hưng phấn, đột nhiên ngoẹo cổ sang một bên, hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng đôi chân tổng sáu ngón của nó vẫn quặp chặt lấy quần áo của Lâm Phàm, không để thân ngã xuống.

- Mày... mày...

Lâm Phàm không biết phải nói cái gì. Con gà ghê này vậy mà cũng biết diễn trò. Mặc kệ Lâm Phàm lắc thế nào, nó vẫn y như chết, cái lưỡi hồng hồng thè ra ngoài, ngừng luôn cả thở.

- Được rồi, không lấy nữa, ngừng giả bộ chết đi.

Lâm Phàm có chút hết nói nổi với con phượng hoàng quái thai này, học gì không học, học đúng tính cách của hắc, tiện tiện đến mức làm người ta không nói được lời nào.

Quả nhiên, vừa nghe Lâm Phàm nói như vậy xong, Gà Con lại lần nữa khôi phục sức sống, sau đó ồ ồ o gáy to, giống như rất vui.

Lâm Phàm lườm nó một cái, rồi nhốt lại vào trong túi chứa đồ.

- Thế giới này, không thiếu nhất chính là hưng thú. Một khi đã thế, vậy làm đi.

....

Tại một khu vực nguy hiểm, một con hưng thú loài sói bị Lâm Phàm một chương trấn áp.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hưng thú Tiên Thiên đại viên mãn."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng 1.000."

"Đinh, chúc mừng đạt được một giọt tinh huyết."

Lâm Phàm nuốt giọt tinh huyết này xuống.

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công gia tăng 80 exp."

....

Tiếp đó, Lâm Phàm không ngừng săn giết hung thú. Thế nhưng không phải hung thú nào cũng cho ra tinh huyết, mà đều có xác suất đạt được

Đồng thời, tinh huyết cung cấp bao nhiêu exp cho Huyết Hải Ma Công sẽ phụ thuộc vào tu vi của hung thú, nhưng đại khái ở cùng một tầng thú, ví dụ Tiên Thiên, bất kể là sơ giai hay cao giai, thì cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Xem ra tu luyện Huyết Hải Ma Công cần có một số lượng tinh huyết rất lớn, chứ không truy cầu cấp bậc của hung thú.

Một ngày một đêm qua đi.

Một bóng người xuyên qua chốn hung hiểm, không ngừng đánh chết hung thú.

"Đinh, Huyết Hải Ma Công gia tăng 100 exp."

"Đinh, Huyết Hải Ma Công gia tăng 90 exp."

"Đinh, Huyết Hải Ma Công gia tăng 120 exp."

. . . .

Sảng khoái, vô cùng sảng khoái.

Không chỉ exp công pháp tăng, mà exp tự thân và exp của kỹ năng cũng không ngừng tăng lên.

Một mũi tên trúng ba con chim, loại chuyện này làm cho Lâm Phàm càng ngày càng có hứng thú.

- Gràoooooooo...

Đúng lúc này, đất rung núi chuyển, một tiếng rống giận dữ tràn ngập uy thế vô thượng từ đằng xa truyền đến.

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Mặt đất chấn động, những hung thú quanh đây cũng ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

- Xem ra dẫn bá chủ tới rồi.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, nhìn động tĩnh phía trước, hiểu ra là chuyện gì.

Một con gấu vô cùng to lớn xuất hiện, đứng thẳng trên mặt đất mà thân thể giống như muốn che hết khoảng trời phía sau nó.

Hung thú sinh hoạt trong địa bàn của nó không ngừng chết đi. Đây đều là thức ăn của nó, nếu tiếp tục như vậy, nó sẽ ăn gì?

"Ầm..."

Giờ khắc này, con gấu khổng lồ nhảy lên cao rồi giậm mạnh xuống, tạo thành tầng tầng tro bụi. Mặt đất giống như không thể thừa nhận uy thế của đối phương, nổ tung từng khúc.

- Gràoooooooo...

Con gấu lại gầm lên, nhìn nhân loại nhỏ bé trước mắt bằng đôi mắt lớn tràn đầy phẫn nộ. Sóng âm thổi quét lên mặt đất, khiến đám hung thú còn ẩn trong bóng tối phải cúp đuôi chạy trốn.

Tiểu Thiên Vị sơ giai.

Lâm Phàm nhìn con hung thú to lớn này. So với Tuyết Vương Sư, con gấu này còn kém nhiều lắm.

- Lớn lên to cao thì sao, muốn khi dễ người chắc?

Lâm Phàm ngẩng đầu nói.

Mà nghênh đón Lâm Phàm chính là một cái bàn tay to tướng tát tới.

- Không tệ, không tệ, rất hung mãnh. Chơi với mày một chút vậy. Gà con, đi ra, lên cho tao.

Lâm Phàm dễ dàng tránh sang một bên, rồi thả gà con ra.

Gà Con vừa được thả đã "ò ó o" luôn miệng, giống như bày tỏ sự vui vẻ khi được xuất hiện.

Thế nhưng vui chưa được mấy giây, Gà Con ngậy người xoay đầu, lập tức một cái bóng khổng lồ đập vào mắt nó, khiến mấy sợi lông thừa thớt của nó dựng đứng lên.

Gà Con đập cánh, tránh vội ra sau chân Lâm Phàm, lại ôm chặt lấy cổ chân hắn, đôi mắt to tròn đáng yêu lộ ra vẻ khiếp đảm.

Lâm Phàm thấy một màn như vậy thì chỉ biết ôm đầu.

Tại sao lại nhát gan đến thế này chứ!

Tuy đối phương hơi to xác một chút, nhưng cũng chỉ là Tiểu Thiên Vị sơ giai a. Tu vi bằng nhau, mày lại là đời sau của hung thú thượng cổ, còn sợ cái gì!

Lâm Phàm xách gà con lên:

- Mày sợ cái gì, thể hiện chút bá đạo cho xứng với tổ tiên đi.

- Ò ó o...

Gà Con không ngừng đập cánh, kêu loạn lên, vẻ mặt đáng thương nhìn Lâm Phàm, giống như đang nói:

- Cha, đối phương lớn quá, con đánh không lại...

Lâm Phàm không thèm để ý tới ánh mắt năn nỉ của nó, lắc lắc tay:

- Gà Con, tới lúc mày thể hiện rồi.

- Đì thôi, Gà Con của tao..

Lâm Phàm hét lớn một tiếng, dùng sức ném Gà Con về phía con gấu.

- Ô ó oooooooooo...

Gà Con không ngừng đập cánh, muốn chinh hướng, nhưng cái cánh ngắn lơ thơ vài sợi lông kia lại chẳng tạo ra được chút sức gió nào.

Nó thét chói tai, khiến con gấu kia nổi giận gầm một tiếng át đi tiếng thét, rồi tát một chưởng về Gà Con...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Công Pháp Thần Kỳ

Lâm Phàm giờ phút này nhìn không chớp mắt, thầm nói: Gà Con, mày mau bỏ lối vô tích sự ăn no chờ chết kia đi, lấy lại khí phách của tổ tiên, hóa thành vương giả của muôn thú đi. Đừng có làm tao thất vọng.

Lâm Phàm cũng không hề lo lắng cho Gà Con. Tu vi Tiểu Thiên Vị sơ giai, còn là đời sau của hung thú thượng cổ, nếu như bị hung thú bình thường cùng đẳng cấp giết chết, vậy thế giới này cũng hết thuốc chữa.

- Ồ ó o...

Ở trong một sát na, một màn khiến Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm phát sinh.

Gà Con bị dọa đến kêu thất thanh kia, vậy mà vào lúc này sinh biến hóa, thân thể tí tẹo lông kia đột nhiên phát hào quang rực rỡ màu đỏ, không phải là lửa, mà là một loại lực lượng không biết tên.

Mà cho Lâm Phàm kinh ngạc cũng không chỉ thế, giữa hào quang kia, còn có một con rồng không biết từ đâu hiện ra, dữ tợn rít gào.

Thế nhưng chỉ một tích tắc sau, con rồng đó đã biến mất không thấy đâu nữa.

Giờ khắc này, Gà Con duỗi đôi cánh dài hơn mười trượng do hào quang ngưng tụ ra, xuyên qua thân hình của con gấu trước mặt.

- Đây là có chuyện gì?

Lâm Phàm ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, Gà Con đi đâu rồi?

"Ầmmmm..."

Nháy mắt sau, thân hình cao lớn của con gấu đổ rầm xuống đất, thậm chí trên người không hiện một miệng vết thương nào.

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Tiểu Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng hai trăm vạn."

"Đinh, chúc mừng đạt được một đôi tay gấu."

"Đinh, chúc mừng đạt được một giọt tinh huyết của Bào Hao Liệt Hùng."

....

Lâm Phàm sững sốt, con gấu này cứ thế chết? Hơn nữa exp còn tính sang cho hẳn? Mà Gà Con đâu?

Lâm Phàm lập tức tiến lên tìm kiếm.

Một màn vừa rồi, hẳn ghi nhớ trong đầu, lại không nghĩ ra đó là gì.

Một kích vừa rồi của Gà Con, quả thực còn lợi hại hơn cả hẳn đánh.

- Ò ó o...

Tiếng gà gáy vang lên.

Lâm Phàm cười, xem ra Gà Con không sao.

Mặt đất bỗng phình lên thành một cái bọc nhỏ, phảng phất có cái gì muốn từ bên trong chui ra. Tiếp đó, đương nhiên là gà con xuất hiện.

Gà Con ra ngoài, đầu còn chưa hết run rẩy ngó quanh, tới khi nhìn thấy quái vật to lớn kia nằm trên mặt đất kia không nhúc nhích, thì đôi mắt gà đang sợ hãi lập tức sáng rực lên.

- Ò ó o...

Gà Con đập đập hai cánh, lắc lắc cái chân, ngẩng đầu kêu to, sau đó nhảy tới xác con gấu, quệt quệt móng, xếp cánh lại, đôi mắt đáng yêu lại lộ ra một cổ khí thế bá tuyệt thiên hạ.

- Ò ó o oooooooooo...

Giờ phút này, Gà Con phảng phất là đang nói cho thế nhân, bản kê gia có bao nhiêu lợi hại.

- Gà Con, lợi hại.

Lâm Phàm giơ ngón tay cái.

Gà Con nhảy xuống, vẫn ngẩng cao cái đầu, đi từng bước tới trước mặt lâm Phàm, sau đó lặn nửa gáy dài:

- Ò ó o oooooooooooooo...

- O o cái đầu mày, trở về ngủ tiếp đi.

Lâm Phàm nhìn bộ dáng hung hăng càn quấy của nó mà bật cười, cũng không thèm nói gì thêm, ném nó trở về túi chứa đồ.

Sau lần này, Lâm Phàm cảm thấy cần đánh giá lại Gà Con, chỉ sợ là nó không đơn giản như hăn nghĩ. Khả năng lớn nhất là con phượng hoàng mẹ đã lai tạp với sinh vật thần bí nào rồi.

Bằng không, sao Gà Con có thể có năng lực khác ngoài năng lực của Phượng Hoàng?

Bất quá làm cho Lâm Phàm nghĩ mãi mà không rõ đó là, phượng hoàng là vật thánh khiết, bình thường sẽ không cùng sinh vật khác tạp giao, chẳng lẽ mẹ của Gà Con có một đoạn chuyện xưa làm lòng người xúc động sao?

Ngắm lại cái bàn tay khổng lồ xuất hiện ở Địa Ngục Hỏa Diễm ngày đó, Lâm Phàm rung mình một cái.

Chẳng lẽ là người VS thú sao?

Đại năng không hồ là đại năng, sở thích cũng khác người a.

Lâm Phàm vung ống tay áo, thu xác con gấu lại.

Sau này, có lẽ phải thay đổi con đường phát triển mới được.

Tuy thực lực của Gà Con còn chưa cao lắm, nhưng vừa ra đời đã có tu vi Tiểu Thiên Vị sơ giai, tuyệt không thể coi thường. Thật sự chờ mong tới lúc nó trưởng thành.

Lâm Phàm tiếp tục đi tới, phương hướng chính là Táng Hải Yêu Địa.

Đương nhiên, một đường này không ngừng thu gặt tinh huyết của hung thú.

....

Đêm hôm sau.

Lâm Phàm tìm được một hốc cây kín đáo, khoanh chân ngồi vào đó, bắt đầu nuốt toàn bộ tinh huyết thu được.

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công gia tăng 100 exp."

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công gia tăng 300 exp."

....

Tinh huyết của con Bào Hao Liệt Hùng bị Gà Con giết là tăng nhiều exp nhất, 300 điểm.

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công thăng cấp."

"Đinh, Huyết Hải Ma Công tăng 2 (150/100.000)."

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm giác được máu trong người mình như muốn bùng cháy, phảng phất có rất nhiều chân nguyên thiên địa rót vào mỗi một giọt máu.

Thậm chí Lâm Phàm còn cảm giác được năng lực phòng ngự của Bất Diệt Ma Thể cũng tăng rất nhiều.

Máu là căn nguyên của thân thể, xem ra Huyết Hải Ma Công này chính là công pháp rèn luyện máu.

Lâm Phàm xuất ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, thử rạch nhẹ một cái lên trên đầu ngón tay.

Vĩnh Hằng Chi Phủ là thần khí, phá vỡ thân thể hẳn là chuyện dễ dàng, lúc này Lâm Phàm đang thử nghiệm công hiệu của Huyết Hải Ma Công.

Tầng một chỉ là nhập môn, để máu biến đổi về chất, mà tới tầng hai sẽ có rất nhiều công hiệu thần kỳ.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Phàm, miệng vết thương kia đang phục hồi bằng tốc độ mắt thường thấy được.

Lâm Phàm nở nụ cười hài lòng.

Sau đó, hắn đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước.

Huyết Hải Ma Công tuy chỉ là Thiên giai hạ phẩm, nhưng hẳn có thể thăng cấp vô hạn, nhất định có thể luyện nó tới cảnh giới khủng bố nhất...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Thú Triều

oOo

Thanh Lĩnh quận là một quốc gia nhỏ chỉ có ngàn vạn nhân khẩu. Nơi đây không có hoàng cung, chỉ có một người lãnh đạo để bảo đảm an toàn của Thanh Lĩnh quận gọi là quận chủ.

Thanh Lĩnh quận cách Tần Thần vương triều tới mấy ngàn dặm, nằm ở một khu vực xa xôi hẻo lánh, tuy có tài nguyên phong phú, nhưng lại có rất nhiều nguy cơ ngầm.

Phía trái là vùng sông nước ngập trời, phía phải là khu vực hung hiểm.

Vốn lúc bình thường, nơi đây cũng rất phồn hoa, nhưng hôm nay lại có chút ảm đạm. Trên đường phố, dân chúng hoang mang chạy tán loạn, cuống cuống bê vác đồ đạc chất lên xe, như chuẩn bị rời nhà chạy trốn. Còn những thị vệ mặc khôi giáp, tay cầm binh khí sáng loáng thì mất hẳn vẻ oai vệ thường ngày, ai nấy đều hiện rõ nét ưu sầu trên mặt.

Nơi này không phải xuất hiện một kẻ cùng hung cực ác, cũng không phải có thiên tai, mà là thú triều mười năm một lần sắp tới.

Mười năm một, tức là Thanh Lĩnh quận đã tồn tại mấy trăm năm đương nhiên có thể có cách xử lý thú triều. Nhưng thú triều lần này quá thật làm bọn họ chỉ còn biết thở dài.

- Đại nhân... Dân chúng rút lui quá chậm, chỉ sợ không kịp.

Trên tường thành, một gã tướng quân mang vẻ mặt lo lắng nói. Tu vi của người này là Tiên Thiên đại viên mãn. Làm một tướng sĩ phổ thông, tu vi ấy đã rất không tồi.

- Nhất định phải để dân chúng rời đi an toàn.

Bên cạnh tướng quân này là một nam tử trung niên thần sắc uy nghiêm, chính là quận chủ Thanh Lĩnh quận, tu vi Nhập Thần sơ giai.

- Đại nhân, thuộc hạ hiểu, nhưng không biết khi nào thì cứu viện từ mấy đại tông môn tới?

Tướng quân Tiêu Liệt hỏi.

- Bọn họ đã tới từ hôm qua rồi.

Trong ánh mắt của quận chủ lóe ra một tia bất đắc dĩ.

- Tới rồi? Vậy thì tốt quá, chúng ta sẽ có thêm hy vọng ngăn cản thú triều lần này.

Tiêu Liệt vui mừng nói.

- Tiêu Liệt, lần này Thanh Lĩnh quận có thể khó giữ được, người nhất định phải bảo vệ dân chúng rời đi an toàn, bản quận chủ sẽ cùng các tướng sĩ chống đỡ tới phút cuối cùng.

Quận chủ Tiêu Lệ Hải nói.

- Quận chủ, chuyện này là...

Tiêu Liệt biến sắc, vội lên tiếng hỏi.

Tiêu Lệ Hải phát tay ngăn lại, mặt không khỏi lộ một tia cay đắng:

- Đám người tông môn kia, biết thú triều lần này không tầm thường, nên đã rời đi cả rồi.

- Sao có thể chứ? Quận chủ, những tông môn kia không có cường giả sao?

Tiêu Liệt kinh hô.

- Người cho rằng những người đó sẽ thủ hộ những người phạm tặc như chúng ta sao? Mỗi một lần thú triều, những tông môn kia đều chỉ phái đệ tử bình thường tới. Thế nhưng thú triều lần này không phải đệ tử bình thường có khả năng ứng phó, nên bọn họ đã sớm rời đi để tự bảo vệ mình. Còn cường giả của các tông sao, ha ha, càng chẳng thèm ngó tới chúng ta.

Tiêu Lệ Hải tự giễu nói.

Lời vừa dứt, chợt một tiếng vang thật lớn truyền từ đằng xa lại.

Trời sụp đất nứt, gió mây biến sắc.

Tất cả dân chúng trong thành đều hoảng sợ hét lên nhốn nháo.

- Thú triều tới rồi...

- Thú triều tới rồi, chạy mau lên...

. . . .

- Người lại đây, hộ tống dân chúng đi ra cổng thành phía Nam, bỏ chạy theo đường thủy.

Tiêu Liệt lạnh lùng ra lệnh cho một binh sĩ.

- Rõ!

- Quận chủ, thành còn người còn, thành vong người vong.

Tiêu Liệt nói.

- Được... Mọi người chuẩn bị tên lửa, không kích.

Tiêu Lệ Hải bình tĩnh chỉ huy, mặc dù ông ta hoàn toàn không nắm chắc với lần chống thú triều này. Nhưng bất kể thế nào, nhất định phải cam đoan tất cả dân chúng được bình yên rời khỏi, như vậy dù ông và bộ hạ có chết hết, cũng đều đáng giá.

Các binh sĩ thủ vệ trên tường thành nhìn làn thú triều làm nổi lên một đợt khói bụi cuồn cuộn phía trước kia, ánh mắt lóe lên vẻ kiên định.

- Các huynh đệ, giữ vững tinh thần, tuy đám súc sinh này rất mạnh, nhưng chúng ta đoàn kết nhất định giành được thắng lợi.

Tiêu Liệt hô lớn nói.

- Nhất định thắng lợiiiii....

Các binh sĩ trên tường thành không hề sợ sinh tử, hô lên thật to.

. . . .

Thú triều là hình thành thế nào, không một ai biết được nguyên nhân. Điều duy nhất là nhân loại biết được là chỉ cần có xây thành, nhất định sẽ có thú triều tập kích, giống như những hung thú này muốn khiến nhân loại diệt vong vậy.

- Bắn...

Quân địch đã vào tầm, Tiêu Lệ Hải quát lên một tiếng.

"Vèo vèo vèo..."

Làn mưa tên lửa nhuộm đỏ cả bầu trời, bắn về phía thú triều.

"Keeng keeng..."

Những mũi tên này hầu như không thể phá được lớp da ngoài của hung thú, va chạm phát lên những tiếng chói tai như sắt thép đụng nhau. Thế nhưng mũi tên còn mang theo lửa, lửa bắt đầu thiêu đốt ngùn ngụt, bao vây bầy hung thú.

Một ít hung thú tu vi thấp không ngừng gào thét trong biển lửa, còn những hung thú cường đại lại coi thường chút lửa này, giẫm đạp lên thi thể của hung thú phía trước, không ngừng chạy như điên tới.

- Chú ý không trung.

Bầu trời cũng hóa thành mờ mịt, vô số hung thú loại chim đang đập cánh lao đến.

Đúng lúc này, binh lính vừa được lệnh hộ tống dân chúng rời đi lại chạy về, vẻ mặt kinh hoảng hô lớn:

- Đại nhân, không ổn rồi, trong sông kia cũng có hung thú, thuyền của chúng ta đã bị hủy cả.

- Cái gì?

Tiêu Lệ Hải vừa chém một con ưng thú, nghe thế thì biến sắc, lộ vẻ không dám tin, sau đó trầm mặt xuống. Xong đời, tất cả đều xong đời.

Dân chúng bị vây trong thành bắt đầu kêu gào thảm thiết. Đối mặt với tử vong, tất cả mọi người đều muốn hồng mất.

. . . .

- Quận chủ, ngài nhìn bên kia.

Tiêu Liệt chợt chỉ một góc thú triều, hét lớn.

Tiêu Lệ Hải ngưng thần nhìn lại, lập tức biến sắc. Trong thú triều, xuất hiện một con hung thú hình người, toàn thân bốc lên lửa đỏ, giống như bá chủ.

Toàn bộ hung thú xung quanh đều phải lùi ra thành một con đường để cho nó bước tới. Hung thú hình người kia cao tới ngang với tường thành, đằng sau còn có tám cái đuôi lửa thật dài, cả đôi mắt đỏ tươi như ác ma cũng không ngừng bốc lên lửa đỏ.

- Gràoooooooo...

Hung thú hình người gầm lên một tiếng, tạo ra làn sóng âm mạnh tới mức khiến các binh sĩ phải bịt tai, ngã lăn xuống đất kêu thảm.

Tiêu Lệ Hải nhìn một màn trước mắt, mất đi tất cả hy vọng. Con hung thú này căn bản không phải bọn họ có thể đối phó, kết cục đã quá dễ đoán.

Căn cứ ghi chép về thú triều suốt mấy trăm năm qua, hung thú cường đại nhất xuất hiện cũng chỉ là cảnh giới Nhập Thần. Mà con hung thú hình người kia rõ ràng vượt xa Nhập Thần, chí ít cũng là Tiểu Thiên Vị, cấp độ được người thường coi là ngang với tiên nhân.

Tiêu Lệ Hải khẽ run lên, sau đó quay đầu, nhìn thấy con dân của mình đang kêu thảm, không cam lòng nắm chặt tay.

"Ầm... ầm..."

Hung thú hình người bước từng bước tới, mặt đất rung động thành nhịp. Những cái răng nanh sắc nhọn trong miệng nó lóe lên ánh sáng lạnh, làm người ta phải kinh hãi.

- Quận chủ, chúng ta đã tận lực...

Tiêu Liệt giờ phút này cả người là vết thương, máu nhuộm đỏ áo giáp, vẻ mặt bi phẫn nói.

Tiêu Lệ Hải cực kỳ không cam lòng. Những tông môn kia vì sao thấy chết mà không cứu chứ? Cho dù chỉ phái một cao thủ đến, cũng có thể giải quyết tất cả chuyện này.

Thế nhưng, trong mắt những cao thủ tông môn kia, mấy ngàn vạn người chẳng thấm tháp gì đối với dân số ở Đông Linh châu, cho dù chết sạch, cũng chẳng khiến kẻ nào để ý.

Dù sao, chỉ là một đám phàm nhân.

. . . .

Mọi người đã mất đi tất cả hy vọng, thì đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện dị tượng, một tiếng thở dài từ không trung truyền đến.

- Ài...

Mọi người kinh hãi, vội ngẩng đầu nhìn. Tiêu Lệ Hải lập tức kích động đến run rẩy.

Kia là... Kia là...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Thế Giới Kiếm

oOo

Lâm Phàm bay trên trời, phương hướng là Táng Hải Yêu Địa. Vốn hẳn định tà tà vừa đi vừa kiếm tinh huyết hung thú để tăng cấp Huyết Hải Ma Công, thế nhưng đám hung thú này lại đột nhiên biến đi đâu hết, chỉ còn vài con cực kỳ yếu ớt xuất hiện.

Lâm Phàm cho rằng, có thể do hắn giết quá nhiều, nên hung thú coi hắn thành thiên địch, trốn đi cả.

Nhưng đúng lúc ấy, từng tiếng thú rống đinh tai nhức óc lan ra vang vọng thiên địa. Phía xa xa, nhìn rõ được làn khói bụi mênh mông.

Lâm Phàm trợn tròn mắt mà nhìn, không ngờ là thú triều.

Ngay sau đó, tiếng dân chúng kêu gào thảm thiết như hòa thành một, vang tận mây xanh, truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhú mày, có chút do dự, sợ rằng mình không thể địch lại nhiều hung thú như vậy.

Nhất là con hung thú hình người có tám cái đuôi, người bốc lửa đỏ kia, tuyệt đối khó đối phó.

Hắn dự định chuyển hướng, bay vọt qua, bởi vì nơi này và hắn không thân không thích, không cần vì nó mà liều mạng.

Thế nhưng mới bay được một đoạn, hắn lại dừng bước.

Bởi vì trong tai hăn vẫn không ngừng truyền tới những tiếng cầu xin. Ánh mắt hăn xuyên thấu tầng tầng hư không, nhìn rõ từng gương mặt ở đằng kia, là những gương mặt tuyệt vọng của người dân, lại là những gương mặt bất khuất không sợ sinh tử của các binh lính thủ thành.

Lâm Phàm đã rõ ràng, đây là một tòa thành có mấy ngàn vạn nhân khẩu, một khi bị thú triều công phá, tuyệt đối không còn một người sống.

Nhìn tình cảnh trước mắt, hăn không khỏi nghĩ tới tình cảnh ở Thánh Ma Tông ngày đó. Các sư huynh đệ nghe nói tông môn bị tai vạ, lại không sợ sinh tử, kiên quyết ở lại, chẳng phải rất giống với những binh sĩ kia sao?

Mà vẻ mặt tuyệt vọng của dân chúng thì khác gì Thánh Ma Tông trước thời khắc chung kết, không còn trông mong được bất kỳ ai, hoàn toàn bất lực.

- Mẹ nó...

Lâm Phàm thầm mắng một tiếng, sau đó thả Gà Con ra từ túi chứa đồ.

- Ô ó o...

Vừa ra ngoài, Gà Con lại kêu to, lập tức bị Lâm Phàm vỗ vào đầu bắt ngậm miệng.

- Gà Con, đừng làm rộn. Tao biết mày không ngốc, nhìn tình cảnh trước mắt đi. Tao muốn cứu dân chúng trong tòa thành kia, mày có làm không?

Lâm Phàm nói.

Gà Con dùng đôi mắt to tròn nhìn nhìn Lâm Phàm, rồi nhìn nhìn tòa thành sắp gặp nguy, lại nhìn về thú triều.

- Ô ó o...

Giờ khắc này, Gà Con đứng ở trên vai Lâm Phàm, duỗi thẳng cặp cánh lửa thừa lông, mắt phát sáng, sau đó ngẩng đầu kêu to, tựa như đang nói: lên, nghiền ép bọn chúng.

- Tốt, có khí phách.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, sau đó bay trở lại.

....

Vô Tướng Thiên Ma mở ra.

Kiểm Ý mở ra.

Thương Thiên Kiếm mở ra.

Long Hoàng Phách Thế mở ra.

Lâm Phàm bật hết hỏa lực. Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay hiện sau lưng, tán lên hào quang màu đen để người ta sợ hãi. Kiểm ý xé rách hư không ngưng tụ thành một thanh trường kiếm sát khí ngập trời, quay chung quanh người Lâm Phàm.

Buff chiến lực, một con rồng vàng quấn quanh từ đầu đến chân Lâm Phàm, tỏa ra hào quang vàng chói lọi.

....

- Nhìn kìa, thần...

Giờ khắc này, dân chúng Thanh Lĩnh quận chỉ vào vầng hào quang chói mắt trên hư không mà hô lớn lên.

Hy vọng, bọn họ lại thấy được hy vọng.

- Đại nhân, đó là gì vậy?

Tiêu Liệt không ngừng run rẩy, nhưng không phải sợ hãi, mà là kích động.

- Thật sự là thần sao?

Tiêu Lệ Hải thì thầm. Hào quang trên hư không quá chói mắt, căn bản không nhìn rõ trong đó là ai.

Lúc này, một tiếng rống ngâm vang vọng phía chân trời. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một con rồng vàng tỏa ra hào quang chói lọi hạ từ trên chín tầng mây xuống, rồi như dung nhập vào vầng hào quang chói mắt kia.

Hào quang tiêu tán, bóng người trong hư không cũng hiển hiện ra.

- A..., đó là thần, thật sự là thần.

Dân chúng nhìn thấy bóng người trong hư không, tất cả cùng kích động quỳ rạp xuống đất mà vái lạy.

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay, vô cùng uy vũ, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý xoay quanh, giống như đang khuấy đảo càn khôn.

Thần thánh, uy nghiêm, giống như thần tiên trên trời.

Lâm Phàm cũng rất vừa lòng với tạo hình của mình. Với kẻ có thể thăng cấp công pháp vô hạn như hắn, thì công pháp cũng không cần mạnh, mà cần bề ngoài.

Hình thái bề ngoài của những công pháp này, Lâm Phàm dám nói là đệ nhất Đông Linh châu.

Tiêu Lệ Hải run rẩy thân mình, sau đó cúi lạy trên mặt đất, gào thét:

- Cầu xin đại nhân ra tay, cứu dân chúng toàn thành.

Tiêu Lệ Hải biết người trước mắt là võ giả, còn là võ giả cực kỳ cường đại. Thanh Lĩnh quận có thể tiếp tục tồn tại hay không, tất cả đều dựa vào một ý niệm của người này.

Tiêu Lệ Hải dồn chân nguyên toàn thân vào tiếng hét này, khiến nó vang vọng khắp đất trời.

Mà các dân chúng đã tuyệt vọng bên trong thành, cũng vái thật sát xuống đất, hô to:

- Cầu thần, hãy cứu chúng con...

- Xin hãy cứu chúng con...

. . . .

- Ngưng...

Trong một sát na, thiên địa phong vân biến sắc, một giọng nói giống như từ chín tầng trời vang mãi, khiến mọi người chấn động tâm thần.

Giờ khắc này, một màn làm người ta không dám tin phát sinh.

Trong hư không, chuôi trường kiếm như khuấy đảo càn khôn kia sinh biến hóa, một hóa hai, hai hóa bốn..., không ngừng phân tách.

Chỉ trong nháy mắt, hư không đã có vô số thanh trường kiếm bay lơ lửng, như che trọn cả bầu trời.

Đó là thế giới kiếm.

Ở một khắc này, trường kiếm trong tay những binh sĩ thủ thành bắt đầu run rẩy không ngừng, sau đó mạnh mẽ thoát khỏi khống chế của bọn họ, bay cả lên không trung.

- Đại nhân, chuyện này...

Tiêu Liệt nhìn một màn trước mắt, đã chấn kinh nói không ra lời.

"Lách cách lách cách..."

Cả tòa Thanh Lĩnh quận cũng bắt đầu run rẩy lên.

Những thanh trường kiếm tồn tại trong thành rung bần bật, sau đó phá không bay về phía hư không kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Đến Lượt Gà Con

oOo

Trần Cảnh lơ lửng trên không, nhìn về phía trước.

Kiểm Ý là công pháp Thiên giai thượng phẩm, uy lực tuyệt thế vô song, chính là thủy tổ của kiếm.

Hiện giờ Kiếm Ý và Thương Thiên Kiếm bổ trợ cho nhau, lại càng tuôn ra uy lực vô tận. Mà để Lâm Phàm càng thêm giật mình là, Thương Thiên Kiếm thậm chí muốn ngưng tụ thành chuôi kiếm ý thứ hai.

- Gràoooooooo...

Con hung thú hình người kia gầm lên, tám cái đuôi ngoe nguẩy lộ vẻ dữ tợn vô cùng, giống như là rất tức giận với người đột nhiên xuất hiện này.

- Diệt!

Lâm Phàm khẽ phát tay, khí tức toàn thân tăng tới đỉnh điểm, kiếm ý đầy trời cũng ngân lên cộng hưởng. Trong một sát na, một tiếng "xẹt" thật dài vang lên, đất trời như bị xé rách, trường kiếm đầy trời giống như một cơn mưa bao trùm lấy tất cả hung thú trong thú triều.

Các binh sĩ đứng trên tường thành bị một màn trước mắt làm ngây người.

Quá khủng khiếp rồi, đó là thế giới của kiếm a.

"Ầm ầm ầm..."

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên cao giai."

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Tiên Thiên đại viên mãn."

"Đinh, chúc mừng đánh chết hung thú Nhập Thần sơ giai."

....

Lâm Phàm bị bao phủ trong tiếng nhắc nhở của hệ thống. Hung thú bị giết, tinh huyết tuôn ra, exp đạt được, tất cả nhiều đến nỗi làm Lâm Phàm có chút sợ hãi.

Tuy mỗi con hung thú không mang được exp quá lớn, nhưng trong một sát na, cả đám bị giết, đương nhiên exp bạo tăng.

Kiểm ý đầy trời giống như vô cùng vô tận, liên tục không ngừng, cũng không có ý định ngừng nghỉ.

Kiểm ý không ngừng xỏ xuyên thân thể của đám hung thú có tu vi thấp, biến thân thể chúng nó thành những tổ ong. Nhưng kiểm ý lại không đủ để sát thương hung thú hình người, đánh tới thân nó chỉ tạo thành những tiếng kim loại va chạm chói tai.

Hung thú hình người triệt để nổi giận, rống to lên, tám cái đuôi quật mạnh vào hư không, đánh nát toàn bộ màn mưa kiếm trên đầu nó. Sau đó, nó lại dùng đôi móng vuốt sắc nhọn cắm lên mặt đất, gầm giận dữ. Mặt đất run rẩy, một tảng đất đá khổng lồ bị nó bốc lên, rồi ném mạnh về hướng Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ cười, ngoắc ngón tay một cái, kiểm ý lập tức dung hợp thành một thanh kiếm khổng lồ, chém tan tảng đất đá kia.

Hệ thống không tiếp tục nhắc nhở, Lâm Phàm hiểu được, kiểm ý không giết chết nổi những hung thú còn sót lại, bởi đó toàn là những con mạnh.

Lâm Phàm vung tay một cái, kiểm ý đầy trời tức thì biến đâu mất cả.

Hắn bay tới ngang với đầu con hung thú hình người kia, trên mặt hơi lộ một tia ngưng trọng.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Từ góc độ thực lực, đối phương hoàn toàn có thể nghiền ép hắn. Thế nhưng hắn vẫn có thể dựa vào cường độ thân thể để đánh một trận.

Gà Con đứng trên vai Lâm Phàm, nhìn quái vật lớn trước mắt, cũng có chút sợ hãi, không dám kêu loạn như mọi khi nữa.

- Gà Con, đám hung thú kia giao cho mày, còn con to xác này để tao.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Gà Con, sau đó thả nó xuống, nhìn thẳng hung thú hình người trước mắt.

- Có gan thì theo ta.

Lâm Phàm ngoắc ngoắc tay với đối phương, rất khinh miệt nói, rồi bay về phía một cánh rừng rậm.

- Gràoooooooo...

Đôi mắt của hung thú hình người phụt ra lửa, nổi giận gầm lên một tiếng, đuổi sát phía sau Lâm Phàm.

. . . .

- Đại nhân, chuyện này...

Tiêu Liệt biến sắc, đại năng này đi rồi, con hung thú khủng khiếp kia cũng đi, nhưng những hung thú khác vẫn còn.

- Bên kia là cái gì?

Tiêu Lệ Hải nhìn phía trước, nghi ngờ hỏi.

Tại nơi đó, Gà Con đang đối mặt với vô số hung thú, cũng không khỏi hơi run run thân gà.

- Ò ó o...

Gà Con kêu to một tiếng, nhưng âm thanh lại không có khí phách giống mọi khi, mà có chút yếu ớt.

Tựa như nó đang nói: các vị đại ca, mời cẩn thận lên đường, tiểu đệ tuyệt đối không ngăn trở.

Đám hung thú cảnh giới Nhập Thần này thấy vậy thì cùng gầm lên một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục lao tới hướng Thanh Lĩnh quận.

- Đại nhân, những hung thú kia tới rồi.

Tiêu Liệt luống cuống. Y không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, vị đại năng kia rốt cuộc là để lại thứ gì? Đó là vì khoảng cách quá xa, mà Gà Con lại quá nhỏ bé, nên mọi người chỉ nhìn thấy đó là một cái bóng nhỏ.

- Tất cả lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tiêu Lệ Hải hô lớn một tiếng. Vị đại năng kia đã dẫn con hung thú thủ lĩnh đi, như vậy số còn lại chỉ có thể dựa vào chính bọn họ rồi.

Thế nhưng, những con còn sống sau màn mưa kiếm chính là những con kinh khủng nhất, chỉ rung động chúng nó tạo thành khi bước chân trên mặt đất thôi cũng đã đủ khiến người ta sợ hãi không thôi.

. . . .

Gà Con đứng thẳng người, cúi thấp cái đầu gà, thân dúm dó lại, tựa như rất sợ hãi.

Trước mặt đám hung thú cao lớn này, Gà Con càng có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Lúc này, một con hung thú đi qua Gà Con, miệt thị nâng chân trước lên, đá một cái lên đầu Gà Con, rồi gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục đi tới.

Đám hung thú không nhanh không chậm đi qua, Gà Con vẫn chỉ thành thật đứng im, cúi thật thấp đầu.

Giờ phút này, các binh lính trên tường thành cũng đã bắn tên, nhưng trước mặt đám hung thú toàn cảnh giới Nhập Thần, công kích của bọn họ hoàn toàn vô dụng.

- Đại nhân, vô dụng a.

Tiêu Liệt xem tình huống trước mắt, lại lâm vào trong tuyệt vọng.

Tiêu Lệ Hải run nhẹ, cũng không có bất cứ cách nào để phản kháng.

Xong đời... Triệt để xong đời, cho dù là vị kia đại năng giúp bọn họ nhiều đến như vậy, nhưng vẫn chẳng thấm vào đâu. Chẳng lẽ Thanh Lĩnh quận lại thật sự phải tiêu diệt vong sao?

Chẳng lẽ số trời đã định như vậy?

Nhưng tại trong một sát na này.

Toàn bộ thiên địa, truyền đến một tràng âm thanh quái dị.

- Ồ ó o....

Gà Con sợ hãi rụt rè trước đám hung thú đột nhiên đập mạnh hai cánh, ngửa mặt lên trời kêu to, đôi mắt to tròn đáng yêu lóe ra hào quang, như là đã thực hiện được âm mưu.

- Chuyện gì vậy...

Đám người Tiêu Lệ Hải vội nhìn về Gà Con đang lẩn trong đám hung thú.

Đột nhiên, trời đất như muốn thay đổi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Lâm Phàm Vs Hung Thú Hình Người

oOo

Đôi mắt to tròn của Gà Con hiện rõ vẻ khinh miệt. Mà dưới ánh nhìn này, đám hung thú đang đi phía trước bỗng run lên, bởi vì chúng nó cảm nhận được một cỗ khí tức bá đạo đang tràn lan tới.

Gà Con nhảy dựng lên, không ngừng kêu to, thân thể tỏa ra hào quang màu đỏ chói mắt.

Một cột sáng màu đỏ phóng lên đến tận trời, trong đó sấm chớp đi đùng, phảng phất có một con phượng hoàng lúc ẩn lúc hiện.

Đám hung thú hoảng sợ mà nhìn, muốn cất bước bỏ chạy, thế nhưng chỉ trong một tích tắc, ánh sáng đỏ kia giống như xuyên qua hư không, xuyên thấu toàn bộ thân thể của đám hung thú.

Đám người trên tường thành nhìn một màn trước mắt mà há hốc mồm, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ngày hôm nay, có quá nhiều cung bậc cảm xúc xuất hiện trong lòng bọn họ.

- Ò ó o...

Cột sáng tiêu tán, thân hình của Gà Con lại xuất hiện. Gà Con lắc lắc cái đầu, vỗ nhẹ đôi cánh. Giờ khắc này, thời gian giống như ngừng lại. Vô số thi thể hung thú lẳng lẳng nằm đó càng làm nổi bật thân hình tí hon đang đứng thẳng ngẩng đầu của nó.

Cũng giờ khắc này, cái bóng kia vẫn rất nhỏ bé, nhưng lại hóa cao lớn vô cùng trong mắt đám người Tiêu Lệ Hải.

Mở cánh ra, vô số hung thú hồn phi phách tán.

Ánh mắt mọi người nhìn về nó, đã giống như nhìn thấy thần linh.

. . . .

- Chúng ta an toàn rồi...

Tiêu Lệ Hải thở phào một hơi thật dài, quay mặt xuống dưới thành mà hô lên. Giọng của ông ta không phải rất lớn, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được chuyện gì xảy ra. Một sát na sau, Thanh Lĩnh quận chìm trong tiếng hoan hô ngập trời.

Vô số người rơi lệ đầy mắt, cái cảm giác như được sống lại này thật sự là quá tuyệt vời.

- Ồ ó o...

Gà Con ngẩng cao đầu, nhìn về cửa thành đóng chặt, có chút bất mãn kêu to.

- Mau mở cửa thành.

Tiêu Lệ Hải hét lớn, sau đó lập tức đi xuống, cùng mọi người nghênh đón ân nhân cứu mạng.

Khi thấy rõ sinh vật trước mắt, sắc mặt toàn bộ hơi đổi, nhưng rồi lập tức trở về như bình thường.

Tuy sinh vật trước mắt này có hình dáng của một con gà, còn là gà trụi lông, nhưng nhớ đến đây là vật vị đại năng kia lưu lại, nó còn vừa giúp họ thoát hiểm cảnh, thì tất cả lại hoan nghênh nhiệt tình như lửa.

Thế gian nào có gà lợi hại như vậy kia chứ.

- Ò ó o...

Gà Con ngẩng cao đầu kêu to, quay đầu nhìn về phía cánh rừng một cái, cuối cùng giơ cao một chân, bắt đầu bước vào thành, ném Lâm Phàm ra sau đầu.

Giờ phút này, nó hùng dũng bước vào Thanh Lĩnh quận dưới ánh nhìn chăm chú của muôn người.

Chợt, một con gà mái lông bóng mượt chạy qua trước mặt Gà Con. Gà Con dừng bước, mắt sáng lên, thế nhưng trong nháy mắt, ánh sáng ấy lại mờ dần. Nó dùng cái cánh không lông sờ sờ bụng, biểu hiện mình đang đói.

- Tiêu Liệt, nhanh đi chuẩn bị đồ ăn ngon nhất, chiêu đãi... Chiêu đãi...

Tiêu Lệ Hải cũng không biết nên gọi là cái gì cho đúng.

- Rõ!

. . . .

Tại một nơi trong rừng tậm.

Lâm Phàm đối diện với hung thú hình người, nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, không khỏi cười cười, Gà Con quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

Giờ thì phải giải quyết tình huống trước mắt rồi.

- Có gan đến đi.

Lâm Phàm ngoắc ngoắc hung thú hình người.

- Gràooo...

Con hung thú rống lên, lửa trên cơ thể bùng mạnh, đâm mạnh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm xuất ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, chuẩn bị liều mạng với đối phương, bởi hẳn rõ thực lực hai bên chênh lệch nhiều thế nào.

Lâm Phàm động thân, tránh một quyền kia, rồi bổ một phủ tới.

Trong một sát na, một cơn lốc cường thế vô cùng đánh úp lại, cái đuôi của con hung thú đã quật trúng người Lâm Phàm.

"Rầm..."

Lâm Phàm bay ra xa giống như một viên đạn.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

Lâm Phàm đứng lên, lau đi vết máu ở khóe miệng, thầm cảm thán cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn quả nhiên không phải là dùng để trưng cho đẹp. Còn may là thân thể hẳn có cường độ Tiểu Thiên Vị cao giai.

- Lại đến...

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, ngón tay chấm vào hư không, không gian nổ tung từng khúc.

Lâm Phàm biết công kích như vậy không thể giết được hung thú này, nhưng hiện giờ có đối thủ tập luyện tốt như vậy, tự nhiên hẳn không thể bỏ qua.

Hung thú lại xông tới, tám cái đuôi giống như có ý thức riêng, quét tan hư không.

"Ầm ầm..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

- Trâu thật.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó xuất ra một đồng đan dược, bỏ cả vào miệng. Đan dược lập tức hóa thành một dòng nước ấm, chữa trị thương thế cho hắn.

Bổng hung thú hình người há miệng, phun ra một ngọn lửa có tính hủy diệt về phía Lâm Phàm.

- Tiểu gia muốn từng quyền luyện thịt, chứ không phải ngọn lửa rằm chó này của người.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, mạnh mẽ bổ ra một phủ.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng một vạn exp."

Ngọn lửa này không tạo bất kỳ ảnh hưởng nào tới Lâm Phàm, exp lại thấp, khiến Lâm Phàm rất khó chịu.

Hung thú hình người hơi sững sốt, phản phát là không thể tin được việc đối phương không hề hấn gì trước ngọn lửa của mình. Sau đó, nó nổi giận gầm lên một tiếng, ra một quyền mang theo gió lốc mãnh liệt, hư không chung quanh nắm tay mạnh mẽ nổ tung.

"Ầmmmm..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng bảy mươi vạn exp."

- Thật quá thoải mái...

Lâm Phàm chìm sâu vào mặt đất, phun một ngụm máu tươi, một quyền này còn mạnh hơn ban nãy.

- Lại đến...

Lâm Phàm lắc lắc đầu, lại nuốt một vốc đan dược.

- Gràooooo...

Hung thú hình người triệt để nổi giận, nhân loại nhỏ yếu trước mắt là đang khiêu khích uy nghiêm của nó.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Bức Tượng Đầu Tiên

Thanh Lĩnh quận. - Mời chậm dùng, đây đều là những món ăn ngon nhất của Thanh Lĩnh quận.

Giờ phút này, một cái bàn tròn được bày biện vô số đồ ăn, Tiêu Lệ Hải đứng một bên, cung kính nói.

- Ồ ó o...

Gà Con đứng trên ghế, mắt sáng lên, sau đó nhảy lên bàn, cái mỏ nhỏ như cái máy đóng cọc, không ngừng mổ xuống.

Trên bàn đều là sơn hào hải vị, thậm chí còn có những món vô cùng sang quý.

Mà Tiêu Lệ Hải vì chiêu đãi con gà thần trước mắt này, cũng nhọc lòng, chỉ cần chiếu cố gà thần đại nhân thật tốt, chờ vị đại năng kia trở về, nhất định sẽ rất cao hứng.

Tuy Thanh Lĩnh quận không có thứ gì quý giá, nhưng dùng lòng thành để chiếu cố tốt sủng vật của vị kia, cũng phần nào tỏ ý cảm tạ ơn huệ.

Nếu Lâm Phàm biết lúc này Gà Con lại tiêu sái đến thế, tuyệt đối sẽ phun một ngụm máu lớn. Tiểu gia còn đang mệt gần chết, con gà không lông mày lại nhồm nhoàm ăn uống, có thể có chút lương tâm không?

....

Trong rừng rậm.

- Tiếp, người chỉ có chút trình độ như thế thôi sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm đã bị con hung thú hình người đánh đến choáng váng, nhưng số lượng exp thu được cho Bất Diệt Ma Thể lại đủ khiến hắn quên hết đau đớn.

"Rầm..."

Lâm Phàm lại bay ra ngoài.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

Hung thú hình người đã giận tới không thể giận hơn. Nhân loại trước mắt nó quá ghê tởm, bị nó đánh đến bầm dập mà mãi vẫn không chịu ngã. Đây là lần đầu tiên nó gặp chuyện nhục nhã đến thế. Chưa từng có nhân loại nhỏ bé nào chịu được của nó một quyền, vậy mà nhân loại trước mắt này đã trúng vô số quyền vẫn tiếp tục khiêu khích nó.

- Lại đến...

Lâm Phàm vỗ vỗ ngực rống giận.

Cùng động tác ấy, xương sườn của hắn vang lên kẻo kẹt, gãy một chiếc, nhưng cũng không nghiêm trọng, còn có thể chịu được. Mà Huyết Hải Ma Công giờ đã thể hiện ra diệu dụng của nó.

Sau một đoạn đường dài chém giết, Huyết Hải Ma Công đã đạt đến tầng thứ ba.

Tầng thứ hai là phục hồi miệng vết thương, còn tầng thứ ba là khôi phục khung xương.

Trong một sát na, cái xương sườn bị gãy kia bỗng có vô số tia máu bao lấy, sau đó "két" một tiếng, khôi phục như thường.

Hung thú hình người không để Lâm Phàm "mời" thêm, lập tức dùng bàn tay to lớn chộp lấy Lâm Phàm, rồi rống lên, bóp chặt tay lại, như

muốn bóp nát Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

- Aaaaa...

Lâm Phàm gào thét thảm thiết.

Con hung thú nghe thể thì hưng phấn vô cùng, càng dồn thêm sức vào tay.

Thế nhưng, chỉ vài giây sau, Lâm Phàm đã ngừng kêu, còn nghiêm mặt lại, nói:

- Huynh đệ, người có thể đổi cách đánh không, đánh đấm thế này chậm quá.

Hung thú hình người đang bóp đến hăng say, sắc mặt đột nhiên biến đổi, gầm lên giận dữ, tám cái đuôi quất tới, quật Lâm Phàm bay lên không, rồi không ngừng quất tiếp, không để hấn chạm đất.

"Chát chát... Chát chát..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

- Huynh đệ, dùng cả hai tay nữa, ra kỹ năng tổ hợp đi.

Lâm Phàm vừa nuốt đan dược, vừa nói.

Điên tiết lên, con hung thú "chiều" theo yêu cầu của Lâm Phàm, không ngừng vừa dùng đuôi vừa đấm, không gian như bị từng dòng khí mãnh liệt khuấy lên, cây cối xung quanh bị hủy diệt toàn bộ, hình thành một mảnh đất trơ trọi.

- Quá thoải mái...

Lâm Phàm vừa học máu, vừa nuốt đan dược, vừa sáng khoái hô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm nhìn thấy exp của Bất Diệt Ma Thể đã ngày càng gần tới thăng cấp, trong lòng hưng phấn không thôi...

....

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm mươi vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 16."

"Đinh, cường độ thân thể tấn thăng cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn."

- Ài, cảm giác này thật là tốt đẹp

Lâm Phàm hưởng thụ cảm giác thăng cấp, Bất Diệt Ma Thể cũng chỉ còn bốn cấp nữa sẽ tiến giai, biến hóa về chất.

Bởi vì cường độ thân thể tăng lên, hiện tại công kích từ hung thú hình người đã không có bất kỳ tác dụng nào tới Lâm Phàm nữa, cho nên hắn dự tính dùng mưu tới gần con hung thú kia, cho nó một phát gạch.

Thế nhưng, bỗng một tiếng vang thật lớn truyền ra. Lâm Phàm vừa nhìn, cũng sửng sốt, lập tức hô to không ổn, hung thú muốn chạy.

Giờ phút này, hung thú hình người đâm một quyền lên mặt đất. Mặt đất tức thì nứt ra thành một cái khe, mà trong khe kia tản ra từng ánh hào quang lấp lánh đen kịt, giống như là một mặt nước.

Tiếp đến, hung thú hình người dùng tư thế nhảy cầu hoàn mỹ để nhảy vào trong đó.

Nó đã không muốn ở chỗ này thêm một phút giây nào nữa, nhân loại này thật sự quá tà môn rồi. Nó muốn về nhà, hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng đúng lúc đó, hung thú hình người đột nhiên phát hiện, thân thể của nó lơ lửng ngay trước cái khe kia, mãi vẫn chưa lọt qua.

- Huynh đệ, đừng đi mà, người đi rồi, ta biết tìm ai đây.

Hóa ra, Lâm Phàm đã nhào tới kịp, tóm được cổ chân của nó.

Tay trái của Lâm Phàm giơ Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên:

- Quay lại nào, chúng ta nói chuyện mấy câu nữa thôi.

Hung thú hình người giãy giụa, nó muốn chạy, không muốn ở chỗ này nữa. Thế nhưng nó không làm cách nào giãy được khỏi tay của Lâm Phàm.

Lần này định hủy diệt một tòa thành thị, nó vốn cho là chuyện rất đơn giản, không ngờ lại gặp biến thái như vậy.

- Ngoan, quay lại nào, một câu thôi...

Chưa nói xong, một màn khiến Lâm Phàm kinh ngạc đã xảy ra. Hung thú hình người kia dùng móng vuốt sắc bén tự cắt cái chân đang bị Lâm Phàm nắm.

- Độc thật...

Lâm Phàm ngẩn ra mất một lúc, không ngờ hung thú này lại tự mình hại mình.

Mà phát hiện bản thân rốt cuộc né ra được, thành công chui vào cái khe trên mặt đất, trên khuôn mặt dữ tợn của hung thú hình người không ngờ chảy xuống hai hàng lửa đỏ bừng, phảng phất như là nước mắt.

* * *

- Ài...

Lâm Phàm than khẽ, một tiếng than bao hàm tất cả cảm xúc lúc này của hắn. Mắt thấy thịt đã tới tay mà còn rơi mất, ai có thể thoải mái đây?

Tại sao lại không tin ca? Ca chỉ muốn nói một câu thôi, thật mà...

Lâm Phàm tung tung viên gạch trên tay, sau đó bỏ lại vào trong túi chứa đồ. Tuy thịt chạy, nhưng ít ra không lỗ, cường độ thân thể rất cuộc tăng lên cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, sau này có thể mặc sức mà làm, không cần kiêng dè cái gì rồi.

Lâm Phàm nhìn cái khe trên mặt đất, suy tính xem có nên đuổi theo không, nhưng cuối cùng quyết định bỏ qua ý tưởng này.

Ai biết dưới quầng sáng kia là chỗ nào? Sau khi vào cũng biết sao được sẽ gặp cái gì?

Sau đó, Lâm Phàm ném cái chân của hung thú hình người còn cầm trên tay đi, xoay người rời khỏi.

Mà cái khe trên mặt đất cũng từ từ khép lại, giống như không xảy ra chuyện gì cả.

.

Thanh Lĩnh quận.

Gà Con cơm nước no nê, xòe rộng cánh, vô lực ngã đầu vào ghế, ợ một cái rõ to. Lúc này, đôi mắt to tròn kia lại bắt đầu liếc nhìn con gà mái mơ ban nãy.

- Đại nhân, gà thần đại nhân thật phi thường.

Tiêu Liệt đứng ở phía sau, khẽ nói.

- Đương nhiên, gà thần đại nhân chính là sủng vật của vị đại năng kia, sao hung thú thô tục có thể so sánh chứ.

Tiêu Lệ Hải cũng cảm thấy khiếp sợ đối với sức ăn của Gà Con. Cả một bàn đầy đồ ăn, giờ đã trống rỗng, một chút cặn cũng không còn, không biết bụng của gà thần đại nhân làm bằng gì.

Giờ phút này, các dân chúng kéo nhau mang theo lễ vật tới để cảm tạ. Bọn họ đã biết đây là sủng vật do vị đại năng kia để lại. Tuy vị đại năng kia không đến, nhưng những dân chúng thuần phác này cũng muốn cảm tạ vị gà thần này.

- Tiêu Liệt tướng quân, cho chúng ta đi vào cảm tạ gà thần đại nhân đi.

Dân chúng tay xách nách mang, nhiệt tình hô lớn.

Tiêu Liệt nhìn biến người phía dưới, tay làm thủ thế bình tĩnh, nói:

- Hào ý của các vị, gà thần đại nhân tâm linh. Nhưng gà thần đại nhân đang nghỉ ngơi, mọi người trước hết cứ về đi đã, chớ nên quấy rầy gà thần đại nhân.

Dân chúng vừa nghe, vội vàng yên lặng, lại đặt những lễ vật trên tay xuống phía trước:

- Tiêu Liệt đại nhân, Thanh Lĩnh quận có thể bảo vệ được cũng nhờ ở những tướng sĩ nữa. Chúng ta không có thứ gì tốt, chỉ có mấy đồ này tặng cho các vị.

Đám Tiêu Liệt thỏa mãn gật gật đầu. Tuy bọn họ đã không làm được nhiều tác dụng, nhưng dân chúng có thể nhớ bọn họ là quá đủ rồi.

Những huynh đệ tử trận khi thủ thành cũng có thể yên nghỉ.

Mà vừa lúc này, một giọng nói giống như xuyên thấu tầng tầng như không vang vọng trong tai mọi người.

- Gà Con, đi thôi...

Mọi người vừa nghe, giọng nói này là của ai? Chẳng lẽ là vị đại năng kia sao?

Gà Con đang nằm trên ghế, ảo tưởng về cuộc sống tốt đẹp, vừa nghe tiếng thì lập tức giương cánh, rồi chạy như điên ra ngoài.

Tiêu Lệ Hải theo sát phía sau, vẻ mặt kích động nói:

- Tiêu Liệt, mau để mọi người chuẩn bị, theo ta ra khỏi thành nghênh đón vị đại năng kia.

- Rõ!

Cửa thành đã mở ra, Gà Con chạy như điên về đằng xa ngoài thành, tới chỗ Lâm Phàm đang quay lưng về phía mọi người, rồi nhảy lên, đậu trên vai hắn.

- Ồ ó o...

Gà Con kêu lớn một tiếng, giống như quá no mà không đứng vững được, ngồi bệt luôn lên vai Lâm Phàm.

Đám người Tiêu Lệ Hải đứng ở cửa thành. Nhìn về bóng người ở phương xa kia, cả đám đều có cảm giác muốn quỳ lạy.

Mái tóc dài phiêu dật bay theo gió, quần áo trắng như tuyết, thật sự vô cùng thoát tục. Chỉ là không nhìn thấy được khuôn mặt của vị này, khiến Tiêu Lệ Hải rất tiếc nuối.

- Xin dừng bước, ngài cứu ngàn vạn con dân Thanh Linh quận, xin cho chúng ta dùng tấm lòng chân thành nhất cảm tạ ngài.

Tiêu Lệ Hải gấp gáp nói.

Vô số dân chúng vây quanh cửa thành hoặc trèo lên cả tường thành, vẻ mặt chờ mong nhìn bóng lưng tuyệt thế kia.

Bọn họ thật sự rất hy vọng vị đại nhân giống như thần kia có thể đi vào Thanh Lĩnh quận làm khách, để bọn họ dùng kính ý cao nhất mà cảm tạ.

- Không cần, tiện tay mà thôi.

Lâm Phàm bình thản nói, sau đó thân hình hóa thành một dải ánh sáng, biến mất ở giữa đất trời.

Tới vội vàng, đi cũng vội vàng, thậm chí cả mặt cũng không nhìn thấy, cứ như vậy rời khỏi.

Tiêu Lệ Hải nhìn bóng người biến mất, mãi vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, trong đầu cứ quanh quẩn một câu nói vừa rồi.

"Tiện tay mà thôi... Tiện tay mà thôi..."

- Đại nhân, chúng ta...

Tiêu Liệt không ngờ vị đại nhân kia cứ như vậy đi rồi, tâm tình có chút mất mát, mà các dân chúng đang ngóng trông cũng không khỏi thất vọng.

- Tiêu Liệt, vị đại nhân này mới là chân chính là đại nhân a. Tiêu Lệ Hải ta gặp qua vô số người tông môn, nhưng lại chưa bao giờ gặp được vị nào không màng danh lợi như đại nhân, cứu mấy ngàn vạn người, lại chỉ một câu "tiện tay mà thôi". Vừa rồi người có nhìn thấy vết máu nơi góc áo của đại nhân không?

Trong đôi mắt thâm trầm của Tiêu Lệ Hải đã tràn ngập tôn kính vô hạn

- Đại nhân nhất định là bị thương. Thanh Lĩnh quận mấy trăm năm lịch sử, nguy ở sớm tối, là vị đại nhân kia cứu vớt chúng ta. Bản quận chủ quyết định, xây dựng pho tượng trăm trượng của đại nhân, đứng thẳng trong thành, khắc ghi chuyện hôm nay, để hậu nhân được chiêm ngưỡng.

Tiêu Lệ Hải nhìn mãi về hướng Lâm Phàm bay đi, nói.

- Rõ!

Tiêu Liệt gật gật đầu, không có bất kỳ dị nghị gì đối với quyết định của quận chủ.

Đại nhân bảo vệ mọi người lại không hề phô trương hay đòi báo đáp. Tuy xây dựng pho tượng trăm tượng sẽ hao tài tốn của, nhưng Tiêu Liệt cho rằng tất cả đều đáng giá.

- Đại nhân, nhưng chúng ta không nhìn rõ khuôn mặt của đại nhân kia, nên làm thế nào cho phải?

Tiêu Liệt hỏi.

- Không, thấy rõ, đại nhân kia có bóng lưng phiêu dật, trường bào trắng tinh, thế gian có một không hai... Ta sẽ vẽ lại bóng lưng kia, người phân phó xuống, để dân chúng toàn thành cùng làm việc này.

Tiêu Lệ Hải ấn tượng thật sâu về cái bóng lưng phiêu dật của Lâm Phàm.

- Vâng.

Tiêu Liệt gật gật đầu.

....

Lâm Phàm lại không biết, pho tượng đầu tiên để thế nhân chiêm ngưỡng của hắn lại được xây ở Thanh Lĩnh quận. Trên vai pho tượng còn có một con gà lơ thơ lông, khiến tổng thể càng thêm đi sâu vào lòng người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Táng Yêu Thành

Một khu vực không người. Một vệt sáng không biết từ đâu bay tới, rồi hạ trên mặt đất.

- Ồ ó o...

Gà Con nhảy xuống, duỗi cánh xoa xoa cái bụng căng tròn, lại lắc lắc mông vặn mình, phảng phất như là ăn nhiều quá, muốn vận động gân cốt một chút.

Giờ phút này, trên mặt Lâm Phàm lộ ra một nụ cười tiện tiện, có vẻ như vừa rất vừa lòng với hành vi của mình vừa rồi. Tạo hình phiêu lãng theo gió là khí phách, thần bí tới cỡ nào chứ.

Ca đã nhìn ra, bức khí trong lúc điệu thấp mới chân chính là đại khí, hình tượng mới càng cao lớn. Cũng không biết mê hoặc bao nhiêu người rồi nữa, hử hử.

Đang cao hứng, nhìn qua Gà Con, Lâm Phàm lại có chút không vui, hô:

- Gà Con...

- Ồ ó o... Gà Con đừng động tác, đôi mắt to ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

- Bụng căng tròn ra, xem ra hưởng thụ không tồi nhỉ.

Lâm Phàm nói, giọng điệu có chút khác thường.

- Ồ ó o...

Gà Con lại không nhận thấy thế, kêu to, sau đó xoa xoa cái bụng tròn xoe, giống như đang nói: "đúng vậy, những người đó thật sự là người tốt, mang lên rất nhiều đồ ăn ngon."

- Ha ha..., tiểu gia liều chết liều sống mới xong, còn mày thì thoải mái thật, được ăn được uống phì cả người ra.

Lâm Phàm cười cười nói, nhưng mặt lại chẳng có vẻ gì là đang cười.

Gà Con đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí vô cùng mãnh liệt từ trên người Lâm Phàm, khiến nó không khỏi run rẩy toàn thân. Nó vội vàng đứng thẳng thân gà lên, hai chân khép lại, cánh gập vào, cúi thấp đầu, ồ ồ nhỏ mấy tiếng, tựa như là đang nhận lỗi.

Lâm Phàm rất là khinh bỉ nhìn Gà Con. Nếu là trước đây, có lẽ hắn đã tin Gà Con đang hối lỗi, nhưng hiện giờ con gà ghê này đã học lỏm được chân truyền của hắn, làm gì có chuyện nhận lỗi dễ dàng như vậy.

- Sủng vật thật là đáng yêu.

Đúng lúc này, lại một giọng nữ rất ngọt ngào và hiền hòa, giống như là tiểu muội nhà bên vang lên ở chốn không người này.

Một cái bóng trắng từ đằng xa chậm rãi đi tới.

- Gà Con, lại đây.

Lâm Phàm cảnh giác nhìn bóng người phía trước. Nơi núi rừng hoang vắng này, sao có thể vô duyên vô cớ chui ra một người? Không đạo tặc chính là đạo chích, nhất định không phải người tốt lành gì.

Dù cho đối phương là một đại mỹ nữ, cũng không ngoại lệ.

Lâm Phàm thừa nhận đối phương là đại mỹ nữ, nhưng đây cũng không phải lý do cho hắn buông lỏng. Theo Lâm Phàm, càng là nữ nhân xinh đẹp lại càng nguy hiểm.

Tại Đông Linh châu này, nữ nhân xinh đẹp nhưng vô dụng sẽ bị các lão đại khắp nơi thu làm tiểu thiếp, mà nữ nhân xinh đẹp còn tự do khẳng định không phải nhân vật bình thường.

- Người là ai?

Lâm Phàm cảnh giác nói, đồng thời để hệ thống tra xét.

Tiểu Thiên Vị sơ giai.

Tu vi còn chấp nhận được, chưa đủ thành uy hiếp quá lớn, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường, bởi liệu có cô gái bình thường nào mới trẻ măng đã tới tu vi này, dù căn được cũng không có mạnh như vậy a.

- Không cần khẩn trương, ta cũng không có ác ý, chỉ là đi qua nơi đây, nhìn thấy con súng vật đáng yêu này, không khỏi bật cười thôi.

Cô gái áo trắng cười khẽ, nụ cười dịu dàng như ánh mắt trời, có thể làm mềm nhũn vạn vật.

Lâm Phàm cũng không khỏi có chút thất thần, nhưng lập tức kịp phản ứng lại. Bà nương này có lực hấp dẫn thật mạnh, tiểu gia thiếu chút nữa cũng bị mê hoặc.

- À.

Lâm Phàm đáp lại ngắn gọn, không muốn liên quan nhiều với nữ nhân này.

Qua màn vừa rồi, sao Lâm Phàm còn không nhìn ra, nữ nhân này chỉ tu vi Tiểu Thiên Vị sơ giai, nhưng lực chiến đấu chân chính lại vô cùng khủng bố, giơ tay nhắc chân đều ẩn chứa quy tắc.

Hắn lạnh nhạt như thế, nhưng đối phương vẫn không đi, thậm chí còn muốn làm quen.

- Ta là Dạ Hàm, đến từ một tiểu đảo ở Nam Hải, không biết quý tính của công tử?

Dạ Hàm áo trắng nhẹ giọng hỏi, âm thanh dịu dàng làm người ta khó có thể không đáp.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, trong lòng hiểu rõ, bà nương này rất khó đối phó.

- Lâm Phong. (Chỗ này main đang dùng tên giả, không phải edit sai nhé)

....

- Lâm công tử, có thể để ta ôm súng vật của người một cái được không?

Dạ Hàm nói, hai mắt cũng lóe lên vẻ yêu thích.

- Xin lỗi, nó sợ người lạ.

Lâm Phàm tóm lấy con gà đang hớn hờ muốn lao lên cho mỹ nhân ôm ấp, ném nó vào trong túi chứa đồ.

- Cáo từ.

Lâm Phàm không nói thêm gì, bước nhanh hơn rời khỏi nơi này.

Dạ Hàm chỉ đứng yên nhìn Lâm Phàm đi xa, không nói gì, mỉm cười, sau đó đi về phía trước.

....

Mẹ nó chứ, bà nương kia rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là người của Huyết Sát Các? Cũng không phải, Huyết Sát Các sao có chuyện chỉ phái tới một Tiểu Thiên Vị sơ giai, hơn nữa còn là một muội tử nói nhảm với mình cả nửa ngày...

Thôi bỏ qua, muốn là ai thì là, không liên quan đến tiểu gia.

Giờ phút này, Lâm Phàm đi một quãng xa, sau đó bay lên. Táng Hải Yêu Địa đã rất gần, hẳn muốn nhanh chóng tới đó xem thử.

Hai ngày sau.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy quang cảnh trước mắt, cũng không thể không cảm thán, quá thần kỳ.

Một tòa thành thị xây dựng ở ngay trên mặt biển, nối với đất liền bằng một con đường chỉ rộng vài trượng. Mà tòa thành thị này lại như ẩn như hiện tí ngoài khơi xa, nhìn không thấy rõ.

"Táng Yêu thành "

Đây là một thành thị gần cấm địa, tuy vậy lại cực kỳ phồn hoa.

Bởi vì có vô số võ giả sinh sống nơi đây, mà lúc mỗi đại tông môn mang đệ tử đi rèn luyện cũng sẽ nghỉ ngơi ở chỗ này.

Trong Táng Yêu thành này không có nhiều người thường, đại đa số là võ giả, phần nhiều tới đây tìm vận may, cuối cùng định cư ở đây, dần dần trở thành dân gốc của Táng Yêu thành.

Trong lúc Lâm Phàm còn đang quan sát, rất nhiều người đã lục tục đi qua hẳn, bước lên con đường nhỏ kia mà tiến vào thành.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, cũng nhắc chân tiến về phía trước.

* * *

Con đường nối rộng có mấy trượng này được lát bằng gạch xanh, hai bên là mặt biển không ngừng vỗ sóng. Lâm Phàm có cảm giác, bên dưới mặt nước này như là có thứ gì đó.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là cảm giác mà thôi, cụ thể là có đồ vật gì hay không thì không nói chính xác được.

- Tránh đường... tránh đường...

Vừa lúc đó, mặt sau có tiếng quát lớn. Lâm Phàm vừa quay đầu, nhất thời cả kinh, lập tức né sang một bên.

Một chiếc xe ngựa chạy như lướt gió vọt qua trước mặt hắn, để lại đằng sau một loạt tiếng chửi bới.

- Nhỏ giọng một chút, đây chính là xe ngựa của Yêu gia trong Táng Yêu thành, các người không muốn sống chẳng?

- Hà... Không thể nào.

- Gì mà không thể nào, người không thấy cái vệt năm vuốt phía sau xe ngựa kia sao? Đó chính là dấu hiệu của Yêu gia.

- Không chú ý, nguy hiểm thật.

Người vừa được người đàn ông trung niên vác đại đao nhắc nhở vỗ ngực nói.

Lâm Phàm nghe mấy lời này, trong lòng cũng có chút tò mò. Xem ra Táng Yêu thành này cũng không đơn giản. Nhưng cũng đúng, gia tộc có thể đứng vững gót chân tại cấm địa bực này thì sao có thể đơn giản.

Chỉ là không biết trong gia tộc này có nhiều bảo bối không, nhìn cái xe ngựa ngang ngược vừa rồi, hiển nhiên không phải người gì tốt.

Lâm Phàm chuẩn bị bước vào thành, lại bị người phía trước ngăn cản.

Lâm Phàm nhìn thấy hai người này mặc bộ đồ có in hình năm vuốt giống xe ngựa ban nãy, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Vào thành, giao phí.

Hai kẻ kia vênh mặt lên, hung hăng nói.

Người đi sau Trần Cảnh tiến lên trước, thành thật đưa một viên thủy tinh lớn chừng ngón cái, tỏa hào quang xanh mờ mờ tối, sau đó tiến vào trong thành.

- Thứ này là gì vậy?

Lâm Phàm ngẩn ra, hẳn chưa từng thấy đồ chơi này bao giờ, lấy đầu mà giao.

- Đi đi, không có tiền đòi nhập thành cái gì, tới chỗ nào làm culi kiếm phí vào thành đi.

Hai người gác cổng xua tay, nói.

- Tính cả cho ta.

Vừa lúc đó, một cô gái áo trắng xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, cầm trong tay hai viên thủy tinh xanh giống người ban nãy.

Lâm Phàm cả kinh, không hiểu tại sao lại đụng nữ nhân này, rõ ràng là không cùng đường.

Nhưng giờ phút này thì có ngu mới không tiến vào, cũng không quản nữ nhân này có mục đích gì, Lâm Phàm gật gật đầu, bước nhanh vào thành.

- Thật đúng là có duyên, làm sao người tới nơi này?

Dạ Hàm đi bên cạnh, cười hỏi.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, lại vẫn bị nữ nhân này tiếp cận. Hẳn nghĩ mãi không rõ mục đích của nữ nhân này, nhưng tuyệt đối không có chuyện tốt, nhất định phải đề phòng.

- Tránh ra...

Chưa kịp trả lời, Lâm Phàm lại nghe được tiếng hét phẫn nộ từ phía sau.

Hắn quay đầu nhìn, phát hiện có một đám người tông môn đang rùm beng với người thu phí vào thành.

- Không có tiền, ai cũng không thể vào thành.

Hai gã thủ vệ gầm lên. Tuy những người trước mắt là đệ tử tông môn, nhưng vậy thì thế nào? Chẳng lẽ có thể phá hủy quy củ sao?

- Hừ, tiền gì chứ, đồ chơi màu xanh kia là cái gì, không có, tránh ra.

Một gã đệ tử tông môn hung hăng nói.

Mà dẫn đầu tông môn này là một người đàn ông trung niên, ra hiệu các đệ tử im lặng, nói:

- Hai vị, chúng ta là đệ tử Vạn Long Tông, kính xin cấp thể diện.

- Vạn long vạn xà cái gì, mặc kệ là ai tới cũng phải giao phí vào thành, nếu không qua bên kia làm lao động tay chân, kiếm phí vào thành.

Hai người gác cổng không hề nể mặt.

Trung niên kia thấy thế, không khỏi có chút nổi giận.

Lâm Phàm nhìn rõ, trung niên này có tu vi không tệ, Tiểu Thiên Vị trung giai, chỉ là không biết sẽ như thế nào.

- Thật không cho vào?

Trung niên lạnh giọng hỏi.

- Không cho.

- Thật can đảm...

Giờ khắc này, trung niên vung tay một cái. Vạn Long Tông từ các đây hơn mười vạn dặm mà đến, chẳng lẽ chịu để bị chặn ngoài cửa hay sao.

"Rầm..."

Hai gã thị vệ bị một cái phất tay này đánh bay, một chút phản kháng cũng không có.

- Hừ, càn rỡ, còn dám thu phí vào thành của Vạn Long Tông.

Trung niên tên Vạn Hưởng Thiên lạnh lùng nói.

- Vào thành.

Đệ tử Vạn Long Tông cười âm lên, cảm thấy khinh thường với hai thị vệ không biết điều kia.

Lâm Phàm vẫn đứng im đợi chuyện kế tiếp. Nếu Táng Yêu thành này đã có quy tắc thu phí vào thành thì đương nhiên có hậu thuẫn, bằng không khó có thể làm mọi người ngoan ngoãn giao tiền.

Đúng mấy giây sau, một luồng uy áp vô cùng cường đại truyền tới từ hư không.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhất thời cả kinh, khí tức thật mạnh, chỉ ít có cảnh giới Đại Thiên Vị.

- Bất luận kẻ nào tiến vào Táng Yêu thành, đều phải dựa theo quy củ mà vào.

Một giọng nói theo hư không truyền đến, khiến màng nhĩ của mọi người có chút phát đau.

Lúc này, một bàn tay khổng lồ trắng như tuyết, được quấn quanh bởi một đoạn dây chuyền lấp lóe hào quang, xỏ xuyên hư không.

- Đó là dây chuyền quy tắc.

Lâm Phàm kinh hãi, bởi đây là lần đầu tiên hắn trông thấy thứ này. Khí tức mệnh môn dạt dào kia tuyệt đối sẽ không sai.

Trong lúc Lâm Phàm sửng sờ, đám người Vạn Long Tông đã bị bàn tay không lồ kia tóm lấy như tóm một đám gà con, rồi ném về phía khu vực culi ở phương xa.

Sau đó, bàn tay không lồ kia tiêu tán trong nháy mắt, như chưa từng xuất hiện.

Bất quá những người nhìn thấy được một màn này lại vĩnh viễn không thể quên.

Không ít kẻ muốn né phí dụng vào thành đều bị một màn này hù dọa, vội quay đầu, thành thật chạy tới nơi muốn lao động tay chân kia, kiếm tiền đi vào.

Lâm Phàm thở phào một cái, may vừa rồi không dùng võ lực, bằng không thì thảm rồi.

- Đi thôi.

Dạ Hàm nở nụ cười, nói.

Lâm Phàm nhìn nhìn Dạ Hàm, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, nữ nhân này đến cùng là lai lịch thế nào, vậy mà một chút cũng không khấn trương, giống như đã quá quen nhìn những màn kinh khủng thế kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Xú Khí Cũng Có Thể Giết Người

Táng Yêu thành không hổ là thành thị được xây dựng cạnh cấm địa, vô cùng phồn hoa. Vừa đảo mắt nhìn, Lâm Phàm đã thấy võ giả ở khắp nơi, tu vi thấp nhất cũng phải là cảnh giới Hậu Thiên.

Thực hiển nhiên đây là một thành thị dùng võ mà vang danh.

- Thủy tinh màu xanh ban này là gì vậy?

Lâm Phàm hỏi.

Dạ Hàm nhìn Lâm Phàm, sau đó cười cười:

- Đó là tiền trong Táng Yêu thành, không lưu thông bên ngoài. Người lần đầu tiên tới đây đều sẽ phải đi lao động kiếm phí vào thành.

- Cô rất quen thuộc nơi này sao?

Lâm Phàm càng ngày càng cảm giác nữ nhân này có chút thần bí.

- Không có, chỉ là tông môn quen thuộc nơi này, trước khi đến mang theo một chút. À, người nhớ là ngàn vạn lần chớ chọc Yêu gia, đây không phải người nào cũng có thể chọc. Chúng ta chia tay ở đây, hy vọng lần sau gặp lại.

Dạ Hàm vẫy tay, nói cáo biệt với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy Dạ Hàm rời đi, trong lòng càng kỳ quái, nữ nhân này rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Nghĩ thêm một lát cũng không ra, hăn vứt luôn chuyện này ra sau đầu, bắt đầu lang thang trong Táng Yêu thành.

* * * *

Thánh Tông.

Trên Vô Danh phong.

Lâm Phàm đã rời đi mấy tháng, nhưng Vô Danh phong vốn quanh quẽ không có người lại trở nên cực kỳ náo nhiệt, đệ tử qua lại không ngớt, ai nấy đều tươi cười.

- Vật này tốt quá, không ngờ có cả vật này, thật sự là quá tốt..

Một đệ tử đứng trước một quầy hàng, nhìn thứ trước mắt, mừng rỡ reo lên, rồi bỏ tiền ra mua.

- Cung tử tử, băng đường hồ lô bán hết rồi sao? (Băng đường hồ lô: mút quả ghim thành râu)

Chỉ Kiều đeo cái túi nhỏ sau lưng, ôm Tuyết Vương Sư, trên mép của cả hai còn dính một chút mút đỏ.

- Chỗ Trương sư huynh còn đó, muội đi lấy đi.

Cô gái đang bận rộn bán hàng chính là Cung Băng Dạ, và hàng mà nàng bán chính là son phấn cho các nữ đệ tử trên Già Lam phong.

- Vâng ạ...

Thái Chỉ Kiều lau miệng nhỏ, lại chạy tới cạnh Trương Nhị Cầu, kéo kéo tay áo của gã.

- Sư huynh, cho muội băng đường hồ lô với.

- Đây đây, đều ở đây.

Trương Nhị Cầu cũng đang bận đến hoa mắt ở gian hàng bên cạnh, vội kéo cả cái túi trữ vật chứa ăn vặt ra cho tiểu sư muội.

Thái Chỉ Kiều vui vẻ cầm lấy túi, trở về trước gian hàng của mình, lấy ra hai xâu băng đường hồ lô, đặt trước mặt, sau đó lại đặt thêm một tấm bảng tự mình viết lên mặt đất.

"Băng đường hồ lô, mại dzo."

....

Nếu Lâm Phàm trở về lúc này, nhìn thấy một màn trước mắt, tuyệt đối sẽ bị dọa đến ngẩn người. Đây còn là Vô Danh phong của ca sao? Không phải là cái chợ đấy chứ?

Ngày đó, Cung Băng Dạ được thái thượng trưởng lão Vô Nhai dẫn tới, hỏi thăm sự tình. Dưới ánh mắt như nhìn thấu tất cả của thái thượng trưởng lão Vô Nhai, Cung Băng Dạ không dám nói dối nửa lời, vội vàng kể chi tiết lại.

Vô Nhai trầm mặc một hồi, cuối cùng để Cung Băng Dạ ở lại Vô Danh phong, nhưng không cho phép Cung Băng Dạ dùng danh nghĩa thế thiếp của Lâm Phàm, tất cả phải đợi hãn về mới tính.

Mà khi Cung Băng Dạ đi vào Vô Danh phong, nhìn khung cảnh quanh quẽ nơi đây thì cũng giật mình, rồi mới thương lượng một chút với mọi người.

Trương Nhị Cầu đầu óc linh hoạt, là người đầu tiên đồng ý, sau đó lại dùng uy nghiêm của đại sư huynh để trấn áp mọi người.

Tông chủ đi vắng, hết thảy theo lời đại sư huynh mà làm.

Sau đó, Cung Băng Dạ dẫn theo Diệt Cùng Kỳ qua lại giữa Thánh Tông và Mặc thành để chuyển hàng.

Dù sao Diệt Cùng Kỳ thực lực mạnh nhất, trên một đường này, cũng có thể bảo chứng an toàn.

Dần dần, Vô Danh phong ngày càng náo nhiệt, đệ tử tông môn rất năng tới đây mua một ít vật dụng, đương nhiên là giá cả cũng rất tốt.

Trương Nhị Cầu và Thái Chi Kiều rất hứng thú với việc này, Vô Danh phong càng lúc càng đông vui, nhất là Thái Chi Kiều còn có băng đường hồ lô ăn không hết.

. . . .

Táng Yêu thành.

Lâm Phàm dừng lại trước một cửa tiệm.

Đây là một tiệm thuốc có cái tên đủ khí phách, Thiên Bảo Các. Lâm Phàm nhiều nhất là đan dược, nếu còn không đem đổi chúng thành một ít tiền ở Táng Yêu thành này, thì sợ là ăn cơm nghỉ chân cũng thành vấn đề rồi.

- Khách quan, cần mua gì sao?

Một gã chương quỳ đang tra xét giấy tờ, nhìn thấy có người tiến vào, mặt mỉm cười nghênh đón.

- Ta muốn bán một ít đan dược.

Lâm Phàm nói.

- Xin lỗi khách quan, nơi này của chúng ta chỉ bán đan dược, không mua đan dược.

Chương quỳ mất hứng, cúi đầu lại vào sổ sách, phẩy tay áo.

Lâm Phàm nhìn quanh một vòng, lại đổi một tiệm khác.

- Ta muốn bán một thanh binh khí.

- Xin lỗi khách quan, nơi này của chúng ta chỉ bán binh khí, không mua binh khí.

....

Liên tục thử mấy nhà đều cùng một kết quả, Lâm Phàm triệt để nổi giận.

Là các người ép ca, bắt ca phải đi đánh cướp một phen đấy nhé.

Sau đó, Lâm Phàm tùy ý đi lang thang trong thành, nhìn xem có mục tiêu tốt để xuống tay hay không.

- Này, tiểu cô nương, có muốn bầu bạn với tiểu gia không...

Đột nhiên, một tràng tiếng cười tiện tiện truyền vào tai Lâm Phàm.

Không cần nhìn là ai, Lâm Phàm cũng có thể xác định, người này tuyệt đối rất là vô sỉ.

Quả nhiên, đằng trước có một thanh niên trẻ, mang theo mấy tùy tùng lang thang trong thành, gặp một nữ võ giả xinh đẹp, bèn lên tiếng trêu chọc.

Lâm Phàm quan sát một phen.

"Nhập Thần sơ giai."

Không tệ, không tệ, thực lực tương đối thấp, dễ béo đến tay rồi.

Thế nhưng nhìn rõ ký hiệu trên áo người này, Lâm Phàm lại có chút do dự.

Dấu hiệu năm vuốt, Yêu gia trong Táng Yêu thành.

Táng Yêu thành không có thế lực khác, chỉ có Yêu gia một nhà độc đại, như vậy cái kia bàn tay khổng lồ ban này là từ đâu cũng không cần nghĩ nhiều rồi.

Bởi thế, nữ võ giả bị trêu chọc tuy có thực lực mạnh hơn kẻ này rất nhiều, nhưng lại không dám nói gì, mà gã con cháu Yêu gia kia cũng không có hành động gì khác, chỉ nói cho sướng miệng, rồi lại tiếp tục lang thang tìm mục tiêu kế tiếp.

Những võ giả xung quanh nhìn thấy dấu hiệu trên quần áo người này thì cũng sợ hãi dạt cả ra.

Lâm Phàm đi theo sau người này, cẩn thận đánh giá. Để Lâm Phàm có chút nghi hoặc là người này lại in dấu hiệu năm trảo lên khắp nơi trên quần áo, như là sợ người khác không biết vậy.

- Các người chờ ở bên ngoài, bản thiếu gia tiểu tiện cái đã.

Yêu Vô Tà phát phát tay với mấy gã tay sai.

- Đúng rồi, cách xa một chút, chớ đứng gần như vậy.

- Vâng, thiếu gia.

Cơ hội tới.

Lâm Phàm rất vui vẻ, chờ chính là lúc tách ra này.

- Sờ một cái, sờ hai cái, sờ tới cái đầu của thần tiên tỷ tỷ...

Yêu Vô Tà cười hắc hắc, vừa cởi quần vừa hát mấy câu trong Thập Bát Mô, tâm tình vui vẻ vô cùng.

Tuy rằng ở Yêu gia, tiểu gia là phế vật, nhưng cũng có làm sao, chỉ cần vui vẻ trong thành là được.

Giờ phút này Lâm Phàm ẩn thân tiến vào, nhìn thấy người này đang xoay lưng về phía mình thì càng tiện ra tay.

"Bummmmm..."

Vừa lúc đó, mặt Yêu Vô Tà đỏ bừng lên, phóng một cái rắm, âm thanh dài thật dài, lại còn có nhịp điệu lúc trầm lúc bổng, có thể nói là một tài năng kỳ lạ.

Lập tức, một luồng xú khí tràn ngập trong cái nhà xí kín mít.

- Thoải mái quá...

Yêu Vô Tà lộ vẻ mặt như phê thuốc, thật sự quá thư thái.

Mà Lâm Phàm vừa mới định động thủ, nhất thời biến mặt, trong mắt để lộ vẻ không dám tin.

- Rắm này có độc...

* * *

Lâm Phàm hoảng hốt, chỉ cảm thấy choáng váng, giống như người một hơi rắm, trời đất cũng hóa nứt ra.

Dưới trạng thái ẩn thân, Lâm Phàm ôm lấy ngực, như bệnh nhân bị hen suyễn, không thể thở nổi. Còn may hắn có thân thể cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, tuy không quá cao, nhưng tuyệt đối không phải một cái rắm có thể làm cho ngất.

"Bummmm..."

"Bummmm... Xiiiiiiiiiii..."

- Thật thoải mái...

Yêu Vô Tà còn chưa ngừng phóng uế không khí, mặt lộ vẻ lâng lâng.

- Không thể tiếp tục ở đây, bằng không thì chết mất.

Lâm Phàm bịt chặt lấy mũi, muốn rời khỏi, thế nhưng Yêu Vô Tà lại không cấp cho hắn bất cứ cơ hội nào, thả thêm mấy "quả bom".

Con bà nó, ca không chịu nổi nữa rồi, hoa cả mắt lên rồi.

Bên cạnh còn có một gian buồng xí nữa, cách chỗ Yêu Vô Tà bằng một tấm màn che. Bất kể thế nào cũng không thể quang minh chính đại lộ diện, Lâm Phàm gian nan bước sang buồng xí bên cạnh, hiện thân lại, một tay chống tường, không ngừng nôn ọe.

- Huynh đệ, có thể ngừng thả rắm được không?

Yêu Vô Tà vẫn đang hăng say phóng uế, nghe thấy giọng nói yếu ớt này thì run lên, tại sao lại có người, rõ ràng ban nãy nhìn qua không có ai, chẳng lẽ mình hoa mắt?

- Người là ai? Tại sao người lại ở chỗ này?

Mặt Yêu Vô Tà như phát mộng, vội hỏi.

- Đây là nhà xí công cộng mà còn cần hỏi sao, có thể dừng phóng rắm không?

Lâm Phàm vận toàn sức lực còn lại hô lên. Người này rốt cuộc là thứ gì vậy, phóng cái rắm cũng có thể giết người, sao lại khủng bố đến thế chứ.

- Cái cuối cùng rồi, cái cuối cùng rồi.

Yêu Vô Tà nói bằng giọng run run nặng nề, giống như đang vận nổi công, sử dụng ra tuyệt chiêu cuối cùng.

Lâm Phàm vừa nghe thì muốn khóc lên, có một loại dự cảm không lành. Xem ra ông trời trừng phạt mình vì tội không nghiên cứu kỹ mục tiêu rồi.

- Khoan, để cho ta ra ngoài trước đã...

Lâm Phàm gian nan lết dần đi, người này tuyệt đối có vấn đề, một cái cái rắm, có thể làm cho người ta có cảm giác muốn ngất, đây rốt cuộc là

người nào a.

Nhưng khi Lâm Phàm tới cửa, vừa muốn mở cửa, tất cả đều đã chậm.

- Ta... Ta nhịn không được...

Yêu Vô Tà nói, giọng hỗn hển.

- Khônggggg....

"Bùmmmmmmmmmm..."

Một tiếng vang kinh thiên động địa, nhất thời trời sụp đất nứt, sông cạn đá mòn.

Mấy gã tùy tùng đợi ở bên ngoài, nghe thấy âm thanh này thì đưa mắt nhìn nhau, chẳng qua cũng đã tập mãi thành thói quen, thiếu gia là như thế, từ nhỏ đã thích đánh rắm, hơn nữa tiếng đánh rắm còn rất lớn.

Lần trước bọn họ đứng bên ngoài nhưng hơi gần lúc thiếu gia đánh rắm, vừa ngửi phải một hơi, sắc mặt tái nhợt, nôn mửa ba ngày không dứt, từ đó tự biết mà né xa bom đạn.

Lại nói đến Lâm Phàm, trong một sát na kia, hẳn rồi cuộc không chịu được nữa, hôn mê bất tỉnh. Thế giới này to lớn, có đủ những cái lạ, nhưng Lâm Phàm chưa từng nghe qua đánh rắm có thể đem người hôn mê. Mà hiện giờ hẳn lại tin, bởi vì nói không chừng, hẳn chính là người đầu tiên bị hôn mê.

- Huynh đệ, huynh đệ, đừng chết... Các người mau tới đây hỗ trợ...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Trong Yêu Gia

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm đã khôi phục ý thức, lập tức mở mắt. Hắn nhìn xung quanh, hắn là đang trong một căn phòng. Nơi này có những đồ dùng và cách trang trí tinh xảo, nói lên chủ nhân của nó là người rất giàu có.

Ngẫm lại mấy cái rắc rối phải bản này, Lâm Phàm sầm mặt lại. Đây quả thực là chuyện khó giải quyết nhất mà hắn từng gặp, quá khó để mà phòng bị.

Người đó rốt cuộc là có liên hệ thế nào với Yêu gia? Tu vi không cao, ai ngờ còn có thiên phú bậc này, quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng a.

"Két..."

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một thanh niên bước vào, đương nhiên chính là Yêu Vô Tà.

- Huynh đệ, người không sao chứ, làm ta sợ muốn chết, bản thiếu gia cứ tưởng rằng đã hại chết một người.

Yêu Vô Tà thấy Lâm Phàm đã tỉnh lại, vỗ vỗ ngực, nói.

Sau đó, Yêu Vô Tà lại tỏ ra kinh ngạc, hiển nhiên là vì người trước mắt này đã ngủ phải rắc của y mà còn không chết.

- Mà người cũng thật lợi hại, vậy mà có thể còn sống.

Lâm Phàm ngồi ở trên giường, đảo cặp mắt trắng dã, tự hỏi người này có phải là đầu óc toàn cơ bắp hay không chứ.

Chẳng qua, Lâm Phàm cũng không biết là Yêu Vô Tà từ nhỏ đã luôn phóng ra xú khí kinh khủng như vậy.

Yêu Vô Tà thiên tư bình thường, cho dù được lão tổ Yêu gia dùng vô số thiên tài địa bảo để luyện chế thần đan thay đổi thiên tư cho, thì vẫn không có nhiều thay đổi. Cuối cùng Yêu gia đành buông tha việc này, đem tài nguyên tu luyện đặt ở những người khác.

Mất đi gia tộc quan ái, Yêu Vô Tà hóa cô đơn, cuối cùng chỉ có một con thú con làm bạn. Mà con thú con ấy, nhiều năm trước đã chết đi dưới ánh mắt bi thương của Yêu Vô Tà.

Nguyên nhân là lúc đó Yêu Vô Tà đang đánh rắm trong nhà xí, không biết thú con kia làm sao xông vào được, người phải xú khí, lập tức hôn mê. Dù Yêu Vô Tà đã tiêu hao hết toàn bộ đan dược, cũng không cách nào xoay chuyển kết quả.

Từ đó về sau, Yêu Vô Tà luôn cẩn thận những lúc trung tiện như vậy, chỉ sợ lại có người bị mình hại chết.

- Đây là nơi nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Đây là Yêu gia, chỗ của ta.

Yêu Vô Tà cười nói.

- Lại nói, người cũng thật trâu bò. Đúng rồi, tại sao người lại không chết, có thể nói cho ta biết không?

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Yêu Vô Tà, đầu óc xoay chuyển một vòng:

- Nói ra thì rất dài, một giờ nửa khắc cũng không sao kể hết được.

Hiện giờ Lâm Phàm chẳng có xu nào trong người, căn bản khó ở trong Táng Yêu thành mấy ngày. Thế nhưng hẳn cần có thời gian để tìm hiểu tình huống của Táng Hải Yêu Địa.

Dù sao Táng Yêu thành xây dựng ở Táng Hải Yêu Địa nhất định là có nguyên nhân, không có khả năng vô duyên vô cớ xây dựng.

- Được, ta cũng không vội. Chuyện này do ta mà thành, bản thiếu gia khẳng định không phải người người rũ bỏ trách nhiệm, người cứ nghỉ ở đây, cam đoan không có việc gì. Nói cho người biết, bản thiếu gia gọi là Yêu Vô Tà, ở Yêu gia, bản thiếu gia thuộc loại có thể đi ngang. Trong Táng Yêu thành, nếu gặp chuyện phiền toái, chỉ cần báo tên của ta là được, tuyệt đối không ai dám khi dễ người.

- Tốt.

Lâm Phàm gật đầu cười, xem ra không tệ, Yêu Vô Tà này tu vi không được, nhưng có tầng thân phận kia, tự nhiên không thể nào có chuyện gì rồi.

- Yêu Vô Tà, bản thiếu tới rồi, đi ra để bản thiếu luyện tay một chút.

Vừa lúc đó, từ bên ngoài có người lớn tiếng hô.

Lâm Phàm vừa nghe, lập tức tròn mắt, không phải nói là đi ngang sao? Đánh mặt tới quá nhanh rồi?

Mà Yêu Vô Tà nghe được âm thanh kia xong, thân thể nho nhả cũng run lên. Nhưng có Lâm Phàm còn ở đây, y vẫn cố tỏ vẻ không có việc gì, phất tay áo:

- Người nghỉ ngơi cho tốt, bên ngoài là ca ca của ta, hai chúng ta cảm tình rất tốt, bình thường đều luyện tay một chút, cùng tiến bộ.

- Được...

Lâm Phàm nhìn Yêu Vô Tà, không biết làm gì khác ngoài gật gật đầu.

* * *

Đối mặt với Lâm Phàm, Yêu Vô Tà biểu hiện ra vẻ ung dung, giống như người bên ngoài thật sự là huynh đệ tốt. Thế nhưng khi y quay lưng lại, khuôn mặt tự tin kia tức thì biến mất, thay vào đó là vẻ bi kịch thật sâu, trong lòng cũng bi phẫn hò hét: "ca ca, sao huynh lại phải xuất hiện vào lúc này?"

Ngoài cửa.

Một thanh niên, khí chất trên người có chút tà khí đang đứng đó, khuôn mặt cao ngạo. Phía sau gã là một người hầu, nhìn từ trên xuống dưới cũng lộ ra chút vênh váo, nhất là khuôn mặt, giống như không để cái gì vào mắt.

- Tam ca...

Yêu Vô Tà từ trong nhà đi ra, lập tức đi tới trước mặt thanh niên kia, nở nụ cười gượng gạo.

- Lục đệ à, ca ca vừa học được một chiêu, muốn cùng đệ luyện một chút.

Yêu Hành Phong cười, nhưng cái vẻ khinh thường trên mặt thì lại chẳng có chút nào là đang thân thiết xưng huynh gọi đệ cả.

Yêu Vô Tà với gã là huynh đệ cùng cha khác mẹ, thế nhưng trong mắt gã, Yêu Vô Tà chỉ là một tạp chủng, một phế vật, là kẻ làm gia tộc mất hết mặt mũi.

Chẳng qua dù thế nào thì đó cũng là cùng cha, đương nhiên không thể làm quá. Nhưng phế vật vẫn cần tạo ra được một chút giá trị của phế vật.

- Tam ca, hôm nay tiểu đệ có chút không tiện...

Yêu Vô Tà do do dự dự nói, nếu động thủ, đời lát nữa không chỉ bị kịch, mà còn đang có người ngoài ở đây, mặt mũi của y hoàn toàn mất hết.

- Sao, mặt mũi của tam ca mà cũng không cho sao? Xem ra lục đệ gần đây cứng cáp rồi? Chẳng lẽ tu vi tăng sao? Vậy thì càng tốt, để tam ca thử thành quả của lục đệ a.

Yêu Hành Phong nói giọng không vui, rồi cười lạnh một tiếng.

- Tam ca, đệ...

Yêu Vô Tà vừa muốn nói gì đó, Yêu Hành Phong đã không cho y bất cứ cơ hội nào, lắc mình, đánh ra một chiêu.

Yêu Vô Tà thấy tam ca động thủ, trong lòng khổ không thể tả, nhưng cũng không dám đánh trả, bởi vì càng đánh trả sẽ chỉ ăn đòn càng thảm.

Yêu Hành Phong cười lạnh một tiếng, cũng không dùng chân nguyên, chỉ không ngừng vung quyền cước đánh lên mặt của Yêu Vô Tà, giống như muốn phát tiết lửa giận trong lòng.

Mà Yêu Vô Tà giống như đã quen với việc này, cũng không dám dùng chân nguyên hộ thể, tùy ý tam ca đánh.

Yêu Vô Tà tuy hận, nhưng cũng không dám làm gì. Nơi này là Yêu gia, y chỉ là một phế vật, mà tuy không được ưu đãi, nhưng ít nhất không phải chịu nhiều cực khổ.

- Phế vật, mau đánh trả.

Mắt Yêu Hành Phong long lên sòng sọc, lại đâm một quyền lên mặt Yêu Vô Tà, còn Yêu Vô Tà chỉ biết cuộn tròn thân mình, nằm co ro trên mặt đất, không dám phản kích.

"Bốp bốp bốp..."

....

Mấy người hầu của Yêu Vô Tà núp ở một góc, thấy thiếu gia bị đánh thì cũng rất tức giận, nhưng chẳng thể làm gì, chỉ biết yên lặng rơi lệ.

Bọn họ không làm gì được, bởi đối phương là tam thiếu gia của Yêu gia, còn thiếu gia của bọn họ chỉ là một người có thiên tư bình thường, không có bất cứ địa vị gì trong Yêu gia.

Thiếu gia tuy rằng luôn ra vẻ ăn chơi trác táng, nhưng bọn họ biết, thiếu gia là người tốt, mấy hành vi càn quấy trong thành chẳng qua chỉ là để phát tiết toàn bộ cực khổ ra ngoài, hơn nữa còn chỉ phát tiết qua mấy câu nói ra vẻ.

Bọn họ từng khuyên thiếu gia chạy khỏi nơi này, nhưng thiếu gia lại nói một câu, để bọn họ cảm giác, cuộc đời này coi như chết vì thiếu gia cũng đáng.

"Ta trốn khỏi gia tộc rất đơn giản, nhưng các người sẽ chết."

....

Yêu Vô Tà co rúc trên mặt đất, xiết chặt nắm tay, hốc mắt ửng đỏ. Lúc mẹ y còn chưa tạ thế, y đã từng vô cùng hạnh phúc, thế nhưng sau đó tất cả lại thay đổi.

Y không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục mẹ của mình, nhưng y muốn sống sót, nên phải luôn nhớ lời bà dặn: "Làm anh hùng nhất thời không phải anh hùng, có thể sống đến cuối cùng, mới là anh hùng chân chính."

Bởi thế, mặc kệ là gặp bao nhiêu khổ, bao nhiêu vũ nhục ở Yêu gia, y cũng không hề vọng động.

Yêu Vô Tà chỉ cố bảo vệ phần đầu, cố chịu quyền cước của tam ca.

"Bốp..."

- Hừ, đúng là phế vật, bản thiếu nghĩ rằng người tăng tu vi, ai ngờ lại càng phế thêm.

Yêu Hành Phong dầm lên mặt Yêu Vô Tà, khinh thường nói.

Gã tùy tùng đi với Yêu Hành Phong cũng khinh thường nhìn Yêu Vô Tà. Gã không dám động thủ, bởi mặc dù Yêu Vô Tà có phế vật đến cỡ nào thì vẫn là thiếu gia, còn gã là hạ nhân. Nhưng nhìn thiếu gia của gã hung hăng nhục nhã Yêu Vô Tà, gã cũng cảm giác rất là sảng khoái rồi.

- Lục đệ, tuy đệ là một phế vật, nhưng cũng có chút tác dụng đấy. Tam ca đánh đệ một lúc, tâm tình đã tốt hơn nhiều, rõ ràng là công của phế vật đệ mà. Đúng rồi, tứ đệ chờ bên ngoài đã lâu, tam ca đi để tứ đệ vào vậy. Tứ đệ, đệ lại đây, lục đệ vừa vặn cũng muốn luyện công với đệ đấy.

Yêu Hành Phong hướng bên ngoài hô.

- Tốt, lục đệ, tứ ca gần đây ngứa tay, cũng muốn luyện một chút.

....

Trong phòng, Lâm Phàm lặng lặng nhìn tất cả qua khe cửa. Hắn không ra trợ giúp Yêu Vô Tà bởi vì không rõ chuyện gì xảy ra. Nhưng sau khi quan sát một lúc, Lâm Phàm đã hiểu rồi.

Yêu Vô Tà này ở Yêu gia chỉ sợ cũng chịu khổ sở.

Có điều dù thế, Lâm Phàm vẫn không định ra tay. Thứ nhất, đây là địa bàn của vị đại năng kia, đánh con cháu người ta trong địa bàn người ta, trừ khi muốn chết. Thứ hai, đây là việc riêng của Yêu gia, mà bất kể thế nào thì Yêu Vô Tà cũng là người của Yêu gia, tuy bị đánh đau một chút, nhưng ít nhất không có lo lắng về tính mạng.

Ài... Thật đúng là một kẻ số khổ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cửa phòng bỗng bị đẩy ra

Lúc này, Yêu Vô Tà giống như đã đổi thành một người khác, mặt mũi bầm dập, nhưng vẫn tươi cười:

- Huynh đệ, thật sự là sướng khoái mà. Tam ca của ta lại tăng thực lực, ta không còn là đối thủ, còn chẳng may để gương mặt đẹp trai bị tai ương. Ai ui, huynh đệ tự mình nghỉ ngơi đi nhé, ta đi xoa thuốc đã.

Yêu Vô Tà cười hì hì nói, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

- Người tới đây một chút...

Lâm Phàm vẫy vẫy Yêu Vô Tà.

- Huynh đệ, làm sao vậy?

Yêu Vô Tà nghi ngờ hỏi.

- Không có gì, người cứ tới đây một chút.

Lâm Phàm nói.

Yêu Vô Tà đi tới, Lâm Phàm lấy tay làm động tác bắt mạch ở cổ tay của Yêu Vô Tà, sau đó mặt lập tức biến sắc, vẻ không dám tin nhìn Yêu Vô Tà.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Người Nhu Nhược

"Đinh, chúc mừng phát thể chất đặc biệt Ách Vận Độc Thể." "Ách Vận Độc Thể (chưa kích hoạt), vận rủi quần thân, bi thảm cả đời."

"Thể chất mỗi lần chỉ xuất hiện trên một người duy nhất ở Huyền Hoàng giới."

Lâm Phàm nghe nhắc nhở mà phát mộng. Người có thể chất đặc biệt, ai mà không phải là tồn tại trâu bò, nhưng Yêu Vô Tà sao lại bi kịch như thế.

Lâm Phàm không sao rõ được chuyện này, còn "chưa kích hoạt" là ý gì? Lại làm thế nào để kích hoạt?

- Huynh đệ, làm sao vậy, chẳng lẽ có chuyện gì sao? Người đừng nói là thân thể của ta bị bệnh nan y đấy nhé.

Yêu Vô Tà sợ hãi nhìn Lâm Phàm, bởi vì y thấy rõ vẻ mặt quái dị của Lâm Phàm lúc này.

- Không có chuyện gì, đúng rồi, bắt đầu từ lúc nào thì ngươi hay đánh rắm?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Yêu Vô Tà đỏ mặt lên, cho rằng Lâm Phàm lại nhớ tới chuyện ở nhà xí, sau đó ngượng ngùng nói:

- Đây cũng không phải bí mật gì, từ khi ta năm tuổi đã bắt đầu hay đánh rắm rồi. Thế nhưng lúc đó rắm của ta cũng không mạnh như bây

giờ, mãi mấy năm gần đây mới độc như vậy.

- Người có từng đi khám bệnh chưa?

Lâm Phàm hỏi.

- Có chứ, cả thần y nổi danh nhất Đông Linh châu cũng đã khám cho ta, nhưng đều không tìm thấy nguyên nhân. Còn may là không sao cả, tuy hay đánh rắm, nhưng ta lớn đến tuổi này vẫn chưa bao giờ bị bệnh.

Yêu Vô Tà cười hắc hắc nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, đã có suy đoán trong đầu, có lẽ Ách Vận Độc Thể mặc dù chưa kích hoạt, nhưng lại mang đến điểm tốt cho Yêu Vô Tà.

Tuy vận rủi quần thân, nhưng mỗi lần đánh rắm, chỉ sợ chính là thải ra tạp chất trong cơ thể. Đối với bất kỳ người nào, đây đều là chuyện chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, cho dù là cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị, cũng không dám nói, trong cơ thể không có bất kỳ tạp chất nào.

- Huynh đệ, hôm nay người cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ngày mai ta sẽ dẫn người đi dạo một vòng trong thành. Yên tâm, có Yêu Vô Tà ta ở đây, cam đoan không ai dám khi dễ người.

Yêu Vô Tà vỗ vỗ vai Lâm Phàm, sau đó xoay người rời đi.

Y đi rồi, Lâm Phàm vẫn ngẫm nghĩ mãi chuyện làm thế nào để kích hoạt thể chất đặc biệt.

Chưa kích hoạt, một cái rắm đã có thể giết chết người, vậy kích hoạt rồi thì...

Ngẫm lại chuyện lúc trước, Lâm Phàm cũng cảm giác hoảng hốt. Nếu không phải thân thể của hắn mạnh mẽ, chỉ sợ đã bị một cái rắm làm tử eo rồi.

....

Trong mật thất Yêu gia.

- Lão tổ, gần đây có rất nhiều tông môn vào thành, chỉ sợ Táng Hải Yêu Địa có thứ gì đó khiến bọn họ chú ý.

Một nam tử trung niên cúi lạy trước mặt một ông lão, nói.

Ông lão kia mặc áo bào xanh, mắt khép hờ, một dây chuyền quy tắc tỏa khí tức thần bí quấn quanh thân, một đầu như xỏ xuyên vào không gian, còn một đầu trườn quanh người ông ta, cứ như vậy liên tục.

- Táng Hải Yêu Địa ẩn chứa chỗ thần bí, đó cũng là lý do Táng Yêu thành được dựng nên. Nhưng mấy trăm năm qua chúng ta vẫn không thu hoạch được gì. Cũng tốt, để những thế lực kia mở đường đi. Phân phó xuống, trong khoảng thời gian này, đừng để người trong tộc gây chuyện.

Ông lão xếp bằng ở bệ đá nói.

- Vâng, lão tổ.

Nam tử trung niên gật đầu đáp.

Nam tử rời đi, lão tổ mới mở mắt, giống như có thể xuyên qua tầng tầng hư không, thu hết mọi chuyện trong Táng Yêu thành vào đáy mắt.

Sau đó, khuôn mặt khô héo kia lộ vẻ tươi cười, hơi nâng tay, một nửa tấm bản đồ lơ lửng trước mặt lão.

- Bí mật vĩnh hằng, rốt cuộc là cái gì?

Lão thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ, sau đó dây chuyền quy tắc giống như linh xà kéo dài ra rồi bao trùm lấy cả tòa mật thất, phủ chìm thân hình lão tổ...

Hôm sau.

Yêu Vô Tà đã khôi phục nguyên dạng, hiển nhiên được vật bồi lên mặt rất hữu hiệu.

- Huynh đệ, chúng ta ra ngoài tản bộ thôi.

Mới sáng sớm, Yêu Vô Tà đã gõ cửa phòng của Lâm Phàm.

Lâm Phàm suy nghĩ cả đêm vẫn không tìm ra cách kích hoạt thể chất, cuối cùng bỏ qua, nhớ tới việc chính khi tới Táng Yêu thành này.

Còn Yêu Vô Tà nào toàn cơ bắp này, Lâm Phàm cũng nhìn ra, ngoại trừ một chút khuất nhục chôn giấu trong lòng, tất cả đều vẫn tốt.

- Được, nhưng mà ta không có tiền đâu.

Lâm Phàm nói.

Nghe được Lâm Phàm nói, Yêu Vô Tà vỗ vỗ túi tiền căng phồng đeo bên hông:

- Không phải là tiền sao? Huynh đệ ta có rất nhiều, chúng ta đi.

Lâm Phàm cười cười, cùng Yêu Vô Tà rời khỏi Yêu gia.

Giờ hẳn mới được nhìn tổng thể nơi này, tuy rất lớn, nhưng hẳn là không nằm trong vòng quỹ đạo hạch tâm của Yêu gia.

Còn Yêu Vô Tà tuy không được cưng chiều, nhưng tiền bạc được chu cấp vẫn rất tràn đầy.

Dù sao, tại những gia tộc lớn cỡ này, mỗi một đệ tử dòng chính đều đại biểu cho gia tộc. Nếu quá thê thảm, chẳng phải để người ta nhạo báng?

Lâm Phàm làm quen với mấy thuộc hạ của Yêu Vô Tà.

Đại Cáp, Nhị Cáp, Tam Cáp.

Ba người này tuy xấu xí, nhưng lại chân tâm thật ý theo sau Yêu Vô Tà, chuyện này chỉ cần một ánh mắt cũng có thể nhìn ra.

Lâm Phàm còn biết thêm, trưởng bối của ba người này đều là hạ nhân của Yêu gia, mà ba người này lớn lên cùng Yêu Vô Tà, quan hệ rất tốt.

Bất quá, làm cho Lâm Phàm nghi hoặc là, ba người này đều có tu vi Nhập Thần sơ giai.

Cái này làm cho Lâm Phàm có chút nghi ngờ, chẳng lẽ thời nay hạ nhân đều trâu bò như vậy?

- Vô Tà huynh, y phục của huynh đặc biệt lắm sao?

Ở trong thành, Yêu Vô Tà tới đâu thì mọi người sẽ tránh tới đó.

Yêu Vô Tà nhìn y phục của mình, cười lên:

- Đúng, đây đều là kiệt tác của ta.

Đối với Yêu Vô Tà mà nói, y phục này giống như bùa hộ mệnh của y. Nếu không mặc y phục có ấn ký gia tộc, y làm sao có gan hoành hành trong thành.

Đương nhiên, Yêu Vô Tà không dám nói tình huống thật này ra, nếu không, chẳng phải là tự vả mặt.

* * *

Dọc đường đi, Yêu Vô Tà không ngừng chỉ trỏ, giống như mọi nơi đều có công tích của y vậy. Nói đến lúc cao hứng, y còn không ngại ánh mắt kỳ quái của người xung quanh, cười phá lên ha hả.

Lâm Phàm cũng không ngừng hòa theo để đáp lại nhiệt tình của chủ nhà, đồng thời nhận ra trong thành có rất nhiều đệ tử các tông môn.

Mới một đoạn đường, hắn thấy đã có ít nhất năm tông môn xuất hiện. Hắn thắc mắc hỏi Yêu Vô Tà xem bình thường nơi này có phải là có rất

nhieu đệ tử tông môn vậy không. Nhưng đáp án của Yêu Vô Tà càng làm hấn nghi ngờ, xem ra những người này nhất định là có mục đích.

- Huynh đệ, chúng ta vào trong ngồi một chút.

Giờ phút này, Yêu Vô Tà đứng ở trước một cửa tiệm.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn, tiệm này có tên là "Vọng Nguyệt Lâu", nhưng những cô gái trang điểm thật đậm, muôn hình muôn vẻ bên trong kia lại nói rõ hết thảy, đây chính là một kỹ viện.

Còn chưa đến buổi trưa, nhưng bên trong đã có rất nhiều khách.

- Ai da, Yêu thiếu gia tới rồi, mời ngài mau vào trong ngồi.

Một vị tú bà trông thấy Yêu Vô Tà, lập tức nhiệt tình như lửa đón tiếp.

- Tú bà, hôm nay Thiển cô nương có đàn không?

Yêu Vô Tà hỏi.

- Có, có, chỉ đợi Yêu thiếu gia thôi.

Tú bà mập mạp vung khăn lụa trong tay, đơn dả dẫn Yêu Vô Tà vào trong. Còn Lâm Phàm thì bị xem thành tùy tùng.

Lâm Phàm thấy Yêu Vô Tà rất quen thuộc với hoàn cảnh nơi đây, hiển nhiên là khách quen.

Bỗng có tiếng đàn truyền đến. Lâm Phàm đang uống trà, không khỏi ngẩng đầu nhìn. Tiếng đàn rất hay, mà ở trên một cái đài cao, một cô gái mặt đeo lụa mỏng đang dùng ngón tay thon dài khuấy động dây đàn, tạo thành từng làn điệu tuyệt vời, đánh động nhân tâm. Tuy nàng mang mạng che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra, khuôn mặt của nàng rất đẹp.

Yêu Vô Tà một tay chống cằm, trong mắt hiện ra vẻ mê muội.

Lâm Phàm nhìn dáng vẻ si mê của Yêu Vô Tà, mỉm cười nói:

- Lấy gia thế của huynh, nếu thích thì mang hẳn về nhà, cần gì tới đây?

Yêu Vô Tà lắc lắc đầu:

- Nhìn mới là đẹp nhất, chạm tới có khi lại phá hư mỹ cảm, huống hồ theo ta chắc gì đã có hạnh phúc.

- Hay lắm, Đại Cáp, đưa tiền thưởng. Thiến Vũ tiểu thư, một khúc nữa đi.

Một khúc đã hết, Yêu Vô Tà vỗ tay nhiệt liệt, hô lớn.

Thiến Vũ trên đài nghe tiếng thì hơi gật đầu với Yêu Vô Tà, sau đó tiếp tục đánh đàn.

Yêu Vô Tà cũng không háo nữ sắc, nhưng Yêu Vô Tà cơ bản mỗi ngày đều phải đến nơi này. Mỗi lần nghe tiếng đàn tuyệt vời này, Yêu Vô Tà liền cảm giác mình mọi phiền muộn trong lòng mình đều tan biến

- Lục đệ có nhã hứng quá nhỉ.

Vừa lúc đó, một âm thanh mĩa mai truyền tới từ một phía.

Mặt Yêu Vô Tà lập tức biến sắc, sau đó đứng lên, nhìn sang bên.

Lâm Phàm cũng ngưng thần nhìn lại, một thanh niên chậm rãi đi tới, trên y phục cũng có ấn ký năm vuốt.

- Ngũ ca...

Yêu Vô Tà không ngờ ngũ ca Yêu Đăng Phi lại xuất hiện ở chỗ này.

- Ngày hôm qua tam ca và tứ ca đi tìm đệ, không ngờ đệ khôi phục nhanh thật, sớm ra đã tới đây phong lưu, cuộc sống thoải mái nhỉ. À,

đánh đàn cũng không tệ, không ngờ lâu không đến Vọng Nguyệt Lâu mà đã xuất hiện mặt hàng bậc này.

Yêu Đăng Phi cười lạnh nói.

Gã tự nhiên biết lục đệ thích cô gái đánh đàn kia, cho nên muốn lục đệ nhìn cô gái mình thích bị người đoạt là mùi vị thế nào, chẳng lẽ phế vật này còn dám ho he với gã sao?

- Tú bà lại đây, đưa cô gái đánh đàn kia tới, bồi bản thiếu gia.

Yêu Đăng Phi ngoắc tay hô.

Tú bà dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Yêu Vô Tà, lại nhìn một chút Yêu Đăng Phi, không biết nên làm thế nào.

- Sao, lời của ta vô dụng?

Yêu Đăng Phi hừ lạnh một tiếng.

- Không dám, không dám, Thiến Vũ, mau tới đây, Yêu ngũ gia gọi người.

Tú bà vội tươi cười lấy lòng nói.

- Lục đệ, bên người đệ lại nhiều hơn một chó săn sao?

Yêu Đăng Phi nhìn thấy Lâm Phàm ngồi không nhúc nhích, cười khinh thường, nói.

- Ngũ ca, hẳn là bằng hữu của đệ.

Yêu Vô Tà nhíu mày, nhưng cũng không dám làm quá mức.

- Ha ha, người quen của phế vật không phải phế vật sao? Người đứng lên cho ta, nơi này người không có tư cách ngồi xuống.

Yêu Đăng Phi chỉ vào Lâm Phàm, sỉ nhục.

Ở Táng Yêu Thành, Yêu gia là lớn nhất. Bất kể là ai, chỉ cần tới Táng Yêu thành, gã đều không để vào mắt, mà bằng hữu của phế vật Yêu Vô Tà, còn cần để vào mắt sao.

Yêu Vô Tà xiết chặt nắm tay:

- Ngũ ca, hắn là bằng hữu của đệ, mong huynh không nên vũ nhục bằng hữu của đệ.

- Ha ha, năng lực không lớn, tính tình cũng không nhỏ, sao, dám cãi lời ngũ ca sao?

Yêu Đăng Phi đứng lên, lạnh lùng nói.

Mà lúc này đây, Thiến Vũ chậm rãi đi tới. Yêu Đăng Phi thấy thế thì cười lạnh, chợt giơ tay lên, tát tát nhẹ lên mặt Yêu Vô Tà.

- Nói cho người biết, ở Yêu gia, người chỉ là một phế vật, về sau nhớ chú ý giọng điệu nói chuyện của người.

Giờ khắc này, Thiến Vũ ngậy ngấn cả người, đám người Đại Cáp lại tức giận đến run rẩy toàn thân. Nhưng bọn họ biết, nhất định phải nhẫn, bằng không thiếu gia sẽ càng chịu nhiều đau khổ.

Mà Lâm Phàm, lúc này đang xiết chặt nắm tay. Đây là lần đầu tiên hắn muốn đánh người đến vậy.

Yêu Vô Tà vô cùng tức giận, nhưng vẫn chọn chịu đựng, cúi đầu thật sâu.

- Vâng, ngũ ca.

Yêu Vô Tà chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, người run lên. Y mất hết mặt mũi trước mặt bằng hữu mới quen, không biết sau này Lâm Phàm sẽ đối đãi với mình thế nào. Thế nhưng, Yêu Vô Tà chợt phát hiện một bàn tay ấm áp đặt lên vai của mình.

Lâm Phàm đứng lên, nhìn thẳng Yêu Đăng Phi:

- Người hơi quá rồi đấy.

- Ha ha, vậy thì sao? Người định giúp phế vật này báo thù chắc? Nhưng ta nghĩ phế vật này không dám đâu. Lục đệ, ngũ ca nói đúng không?

Yêu Đăng Phi khinh thường cười, coi như cho y mười lá gan, cũng không dám làm gì gã.

Yêu Vô Tà vẫn cứ cúi đầu, mà đúng lúc này, Thiên Vũ lên tiếng:

- Yêu thiếu gia...

Yêu Vô Tà nghe được âm thanh này, thân mình khẽ run lên, sau đó đầu càng cúi thấp hơn. Nàng đã thấy một màn vừa rồi, chính y lại biểu hiện rõ ràng phế vật như vậy...

Lâm Phàm nhìn Yêu Vô Tà, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Tính cách này quá mềm yếu, nhẫn nhục chịu đựng, nếu không thay đổi, tuyệt đối không sống được.

Lâm Phàm nhẹ nhàng ghé vào bên tai Yêu Vô Tà, nói:

- Nếu huynh còn tiếp tục yếu đuối như vậy, cô gái huynh yêu thích sẽ bị kẻ huynh gọi là ngũ ca chà đạp. Cho dù thực lực không địch lại, nhưng cũng phải vô oán vô hối, dù cho muốn sau này báo thù rửa hận, thì người nhu nhược cũng chẳng làm nổi đâu.

- Ta...

Yêu Vô Tà nhìn Lâm Phàm, nội tâm không ngừng giãy giụa.

- Đến, đến cạnh bản thiếu gia, để bản thiếu gia hảo hảo cưng chiều nàng...

Yêu Đằng Phi vậy gọi Thiến Vũ.

Thiến Vũ ngừng lại, có chút sợ hãi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Không Giải Quyết Được, Báo Danh Hiệu Của Ta

Thiến Vũ sợ sệt đứng nguyên tại chỗ. Một màn trước mắt, nhất là khuôn mặt thâm tà của Yêu Đăng Phi, làm cho người ta không rét mà run, đồng thời cặp mắt kia, giống như muốn lột trần nàng ngay lập tức. - Lại đây.

Yêu Đăng Phi thấy Thiến Vũ dám dừng lại, khuôn mặt cũng không vui.

- Thiến Vũ, mau tới cạnh ngũ gia đi.

Tú bà run lấy bối đứng ở một bên, trong lòng cũng sợ hãi. Thần tiên đánh nhau, họa phạm nhân chịu, việc của Yêu gia không phải là những nữ tử hồng trần như bọn họ có khả năng can thiệp.

- Ngũ ca, huynh đừng quá mức.

Bổng Yêu Vô Tà hít sâu một hơi, ngẩng đầu, nhìn thẳng Yêu Đăng Phi.

Yêu Đăng Phi đang đắc ý cười, nghe thế thì không dám tin mà nhìn Yêu Vô Tà. Gã không ngờ phế vật này cũng dám chống đối mình, chẳng lẽ mặt trời mọc ở phía Tây rồi?

Mà đám người Đại Cáp cũng bất ngờ, vẻ mặt không dám tin nhìn thiếu gia, bọn họ không nghĩ thiếu gia sẽ kiên cường như thế.

Giờ khắc này, Yêu Vô Tà tiến lên ngăn trước Thiến Vũ, nhìn thẳng Yêu Đăng Phi.

- Các người nhục ta, đánh ta, ta đều có thể nhịn, nhưng các người nhục bằng hữu của ta, ta không thể nhẫn. Yêu Đằng Phi, ta cho người biết, nếu người dám nhục bằng hữu của ta tại đây, cho dù ta không phải đối thủ của người, ta cũng muốn liều mạng với người.

Yêu Vô Tà quát lên, nói ra toàn bộ những điều mình nghĩ.

Đám người Đại Cáp trợn tròn mắt, bọn họ không ngờ thiếu gia lại khí phách được như vậy. Máu trong người cả đám như sôi trào, chỉ cần thiếu gia ra lệnh một tiếng, cho dù là chết cũng không tiếc lao tới Yêu Đằng Phi.

- Tốt, tốt, lực đệ cứng cáp cả lông cả cánh rồi. Vậy để ngũ ca xem, người cứng đến bao nhiêu.

Trong mắt Yêu Đằng Phi lóe ra lửa giận, năm ngón tay gấp khúc, một quỷ trảo đen kịt chộp tới ngực Yêu Vô Tà.

- Mạng ta xong rồi...

Yêu Vô Tà cũng không biết làm gì, nhắm mắt lại, trong lòng hò hét. Có điều y không hối tiếc, ngày hôm nay dù có chết, cũng phải đứng thẳng một lần.

Thế nhưng đợi một hồi, Yêu Vô Tà vẫn không cảm thấy thân thể có gì đau đớn. Y mở mắt ra, lập tức kinh ngạc nhìn màn trước mắt.

Bằng hữu mới quen này mạnh như vậy?

Giờ phút này, Lâm Phàm tiến lên, khẽ vung tay một cái, chiêu thức của Yêu Đằng Phi lập tức tan rã.

Nhập Thần cảnh giới đại viên mãn. Thực lực không tệ, nhưng với Lâm Phàm thì còn xa mới đủ.

- Thật to gan, xem ra các người thật sự muốn chết.

Yêu Đăng Phi triệt để nổi giận. Gã không ngờ một phế vật mà cũng dám động thủ với Yêu gia ở Táng Yêu thành.

Lâm Phàm bỗng nhường mày. Hắn phảng phất cảm nhận được một đạo ý chí tiếp cận. Đạo ý chí này, ngoại trừ Lâm Phàm thì không ai cảm giác được.

Nhưng một thoáng sau, Lâm Phàm khẽ cười. Xem ra Yêu gia có thể tồn tại ở thời gian dài như vậy, không phải là không có đạo lý.

Sau đó, Lâm Phàm nhìn thoáng qua Yêu Vô Tà, hóa ra người này ở Yêu gia cũng không phải bị tất cả khinh thường.

Mà chỉ cần người đó không khinh thường, tất cả đều đủ rồi.

- Yêu Thủ...

Yêu Đăng Phi phát động chân nguyên, tay làm trái, tạo thành một cái móng vuốt hung thú khổng lồ đánh về Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, cũng không muốn lãng phí thời gian, nhẹ nhàng vỗ.

"Ầm..."

Sắc mặt phần nộ của Yêu Đăng Phi biến hóa, lộ vẻ không dám tin.

Thân hình của gã giống như điều đứt dây, bắn thẳng ra ngoài.

Tất cả mọi người đại ra nhìn Lâm Phàm. Bọn họ không thể tưởng tượng được, người này lại chỉ cần một chiêu đã đánh bại Yêu Đăng Phi.

Đồng thời, bọn họ càng không dám tin chuyện người này lại dám đánh thiếu gia Yêu gia, bởi đây là chuyện lớn.

- Vô Tà huynh, thấy được chưa, ngũ ca của huynh cũng không hơn gì cái này.

Lâm Phàm cười nói.

- Đúng đúng...

Yêu Vô Tà nhìn một màn trước mắt, gật đầu như già tởi.

....

Mà vừa lúc này, đột nhiên nổi lên khác thường, toàn bộ mặt đất chấn động lên.

Lâm Phàm cả kinh, lập tức chạy ra bên ngoài xem.

Lúc này, tất cả mọi người trong Táng Yêu thành đều dừng bước, cùng ngừng thần nhìn chăm chú về một phía xa.

Tại phương xa, một cột sáng đen phóng lên cao, chọc thẳng bầu trời. Trời đất rung lên mãnh liệt, một luồng uy áp cường đại tràn ngập toàn bộ Táng Yêu Thành.

- Đây rốt cuộc là vật gì?

Lâm Phàm nhìn phía phương xa, trong lòng cũng là cả kinh.

- Đó là Táng Hải Yêu Địa.

Yêu Vô Tà nói.

Nghe vậy, Lâm Phàm ngẫm nghĩ, rồi có chút do dự. Táng Hải Yêu Địa? Chỗ đó là cái gì, rốt cuộc có nên đi hay không?

Mà trong lúc hăn đang do dự, đột nhiên có vô số khí tức cường đại phát ra từ trong Táng Yêu thành. Mấy vệt sáng lóe lên, rồi bay về phía Táng Hải Yêu Địa kia.

....

Hôm sau.

Không chỗ nào ở Táng Yêu thành không nghe tiếng bàn luận về chuyện phát sinh ở Táng Hải Yêu Địa. Nhưng phần lớn đều quả quyết rằng cột sáng đen kia là bảo bối xuất thế.

- Vô Tà huynh, huynh đệ có việc phải đi trước, không thể tiếp tục làm khách rồi.

Mục đích ban đầu của Lâm Phàm là tới Táng Hải Yêu Địa, hiện giờ bên kia xảy ra chuyện, vậy khẳng định phải nhanh chân tới xem, bằng không cả đời sẽ không an tâm.

- Hả, nhanh vậy sao?

Yêu Vô Tà vẻ mặt phát mộng hỏi.

- Đúng.

Lâm Phàm gật gật đầu. Hắn còn chưa có cách nào với thể chất đặc biệt của Yêu Vô Tà, có lẽ chỉ có thể dựa vào bản thân y rồi.

Mà theo Lâm Phàm, một khi thể chất được kích hoạt, cũng là lúc Yêu Vô Tà một bước lên trời.

Mỗi lần xuất hiện đều là duy nhất? Huyền Hoàng giới có bao nhiêu người? Sợ là còn nhiều hơn cả sao trên trời. Vậy mà thể chất đó chỉ một mình Yêu Vô Tà có, vậy khẳng định là nghịch thiên.

- Đa tạ huynh nhiều ngày khoản đãi, Lâm Phàm ta cũng không muốn nợ nhân tình người khác, ta truyền cho huynh một môn công pháp luyện thể, huynh chỉ cần cố gắng rèn luyện, hẳn là có thể đủ tự bảo vệ mình.

Sau đó Lâm Phàm không nói gì thêm, truyền Thái Cấp Ma Thân cho Yêu Vô Tà.

Lâm Phàm đã rõ cuộc sống của Yêu Vô Tà, khẳng định sẽ còn bị đánh, giờ có công pháp này, sẽ không cần lo lắng về tính mạng.

- Sau này chúng ta vẫn còn có thể có cơ hội gặp mặt chứ?

Ở lúc Lâm Phàm sắp rời đi, Yêu Vô Tà lên tiếng hỏi.

Lâm Phàm nhìn Yêu Vô Tà, khẽ cười cười:

- Còn...

Cứ đùa, sao có thể không gặp móc nối quan hệ? Nếu Yêu Vô Tà kích hoạt được thể chất đặc biệt, còn không phải là có một không hai vũ trụ.

- Vậy cẩn thận một chút, có việc không giải quyết được thì báo danh hiệu của ta. Ở Táng Yêu thành, danh hào của ta vẫn rất có tác dụng.

Yêu Vô Tà vẫy tay tạm biệt.

Lâm Phàm thở dài, báo danh hào của người, vậy còn không bị đánh chết...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Lối Vào Xuất Hiện

Táng Hải Yêu Địa nằm ở mặt sau Tầng Yêu thành, cách tòa thành này hơn trăm dặm. Nơi đó là một mảnh biển khơi, chẳng có gì khác, tinh mắt mới nhận ra trên mặt biển có một chút sương máu giống như nước bốc hơi, chậm rãi bay lên. Nhưng hiện giờ, những người bay tới trên không Tầng Hải Yêu Địa lại đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì trên mặt biển đã xuất hiện một mảnh đất có đường kính mấy ngàn trượng.

Trong truyền thuyết, Tầng Hải Yêu Địa là nơi táng thân của một con hung thú vô cùng cường đại, vùng cánh lên có thể che khuất bầu trời, khiến thế gian tối tăm không ánh sáng, mà há mồm hút một hơi thì có thể nuốt hết nước biển.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, có độ tin cậy cũng không cao. Nhưng nếu là thật, vậy thì hung thú kia quá kinh khủng.

Lâm Phàm hạ xuống khiến không ít người nhìn sang, nhưng sau đó thì cùng coi thường không để ý tới nữa, bởi vì có quá nhiều người đến nơi này.

Cột sáng đen kia kéo dài một ngày một đêm, bất kể là ai cũng không thể tới gần. Hôm nay nó biết mất, đương nhiên dẫn rất nhiều người tới.

Lâm Phàm giấu mình trong đám người, không dám để người chú ý.

Nơi này đã xuất hiện mấy đại tông môn không tề, đều có cao thủ Đại Thiên Vị trấn thủ.

Mà vừa lúc này, Lâm Phàm tròn mắt, bởi vì hắn nhìn thấy một kẻ đáng lẽ không thể thấy.

Lâm Phàm không ngờ ở chỗ này lại thấy được Trâu Đăng Long, hoàng tử của Tần Thần Vương triều, kẻ đã bị mình giết chết, hơn nữa tu vi của đối phương còn tiến một bước. Lâm Phàm chau mày, trong chuyện này có vấn đề.

Mà nam tử bên cạnh Trâu Đăng Long càng khiến hấn cả kinh.

Tần vương kia rõ ràng chỉ có tu vi Tiểu Thiên Vị, mà hiện giờ lại là Đại Thiên Vị sơ giai.

Không đúng, khí tức của người này hoàn toàn khác ngày đó.

Lâm Phàm đã hoàn toàn bị hai người này làm bối rối, hoàn toàn không biết đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

. . . .

- Yêu Thiên, mặc dù Táng Yêu thành địa bàn của Yêu gia các người, nhưng Táng Hải Yêu Địa này lại không phải. Hiện giờ có chuyện khác thường, người người đều có cơ hội đi vào tìm tòi bên trong.

Giờ phút này, mấy đại nhân vật trò chuyện với nhau. Bọn họ đều muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất ở Táng Hải Yêu Địa.

- Thanh Hỏa huynh, huynh định làm thế nào?

Yêu Thiên chính là gia chủ hiện tại của Yêu gia. Lão để tâm tới bất thường của Táng Hải Yêu Địa này còn hơn bất cứ kẻ nào. Nếu Yêu gia có thể thu được toàn bộ chỗ tốt, đương nhiên là việc vui bằng trời. Thế nhưng lão biết đây là không thể. Muốn trách thì phải trách cột sáng kia kéo dài quá lâu, không sao giấu giếm nổi. Hiện giờ mấy đại tông môn cùng đến, coi như Yêu gia lợi hại hơn nữa, cũng không thể đối kháng cùng lúc mấy đại tông môn.

- Rất đơn giản, thấy mặt là có phần. Táng Hải Yêu Địa chưa bao giờ có dị tượng này, nhất định là có trọng bảo. Mà hiện giờ phương pháp tiến vào mọi người đều biết, chỉ người dưới cảnh giới Đại Thiên Vị mới vào

được, cho nên chúng ta sáu tông cộng với Yêu gia các người chọn lựa đệ tử tiến vào, được chứ?

Nam tử trung niên mặc áo bào xanh nói.

Còn những tán tu kia, đương nhiên cản lại, không cho phép tiến vào. Bảy thế lực lớn tụ hội, sao có thể có phần của tán tu?

- Ngoại trừ người của sáu tông và Yêu gia, toàn bộ đều rời khỏi cho bản tọa.

Giờ khắc này, Thanh Hỏa nhìn thẳng mọi người đang có mặt, lạnh lùng nói.

- Táng Hải Yêu Địa, người tới có phần, dựa vào cái gì không cho chúng ta tiến vào?

Một gã tán tu lạnh lùng nói.

- Đúng vậy...

- Các người không thể ngang ngược như vậy a.

. . . .

Lâm Phàm trốn trong đám người, điệu thấp nhìn lên, nhìn đám người ra mặt làm vật hy sinh này bằng ánh mắt thương cảm, những người này không phải là muốn chết sao?

Quả nhiên, tích tắc sau, Thanh Hỏa nhắc tay, giống như ẩn chứa lực lượng quy tắc vô thượng mà nhắc bổng những người vừa nói lên hư không, rồi phẩy tay một cái nữa.

"Bùm..."

Những tán tu mới lên tiếng tức thì nổ tung thành sương máu.

- Bản tọa nói, tán tu mau rời đi, nếu không đừng trách bản tọa ác độc...

....

Giờ khắc này, đám tán tu biết sợ rồi, kinh hãi nhìn lên Thanh Hỏa. Bọn họ không ngờ người này vừa nói giết là giết, không để cho người ta cả cơ hội nói.

Lâm Phàm nhìn về phía trước, thấy mấy vị đại năng ngăn cửa vào, cũng hết đường xoay sở.

Mạnh mẽ vượt qua là không được rồi, chẳng lẽ thật sự phải rời đi sao?

"Liệt Diễm Tông."

"Thông Thiên Đảo."

"Tiên Linh Tông."

....

Sáu đại tông môn, sáu cường giả Đại Thiên Vị, mà gia chủ Yêu gia tuy chỉ là Tiểu Thiên Vị cao giai, nhưng Lâm Phàm biết, lão tổ Yêu gia nhất định đang ẩn núp ở nơi nào đó trong hư không, lảng lảng mà nhìn.

Muốn lén vọt vào từ trong tay mấy cường giả Đại Thiên Vị, Lâm Phàm còn chưa tự đại đến mức này.

Đặc biệt là trong đó còn có một Tần Vương có cừu oán với hắn cũng cảnh giới Đại Thiên Vị.

- Ài...

Giờ khắc này, Lâm Phàm đau đầu suy nghĩ, chẳng lẽ đến tận đây rồi mà chẳng chiếm được gì sao.

Chợt hắn nhìn thấy bản đồ trong tay một ít tán tu, tròn mắt sửng sốt.

Thất Thánh Bảo Đồ?

Bất quá bảo đồ này chỉ là một góc, cũng không hoàn chỉnh.

Quả nhiên, trong Táng Yêu thành có nhiều đệ tử tông môn và tán tu như vậy, đều là do Thất Thánh Bảo Đồ a.

Thế nhưng rốt cuộc là ai phân phát đi ra? Chẳng lẽ là Thất Thánh? Tuyệt đối không có khả năng, đã thành xương khô cả rồi thì còn có thể làm gì?

Vậy cột sáng đen kia là thế nào? Chẳng lẽ ngoại trừ bảo tàng của Thất Thánh, còn có đồ vật gì khác nữa hay sao?

- Yêu gia và sáu đại tông môn thật sự là hơi quá đáng.

Đám tán tu nhỏ giọng bàn tán. Bọn họ không cam lòng cứ thế rời đi, nhưng nếu không đi, lại lo lắng tính mạng.

- Quá đáng thì sao chứ, nếu chúng ta không đi, chỉ sợ đều phải chết ở chỗ này.

- Ài...

Thanh Hỏa nhìn thấy đám tán tu chần chờ mãi không đi, nhất thời trong lòng giận dữ, hét lên một tiếng như sấm nổ:

- Còn không mau lăn cho bản tọa...

Mọi người nghe được tiếng hét này, tâm thần chấn động. Một tiếng hét của cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị ẩn chứa lực lượng quy tắc, không phải bọn họ có thể ngăn cản.

"Ầm..."

Đúng lúc này, đất rung núi chuyển, Táng Hải Yêu Địa lại sinh biến hóa.

Mọi người biến sắc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay một khắc này, mặt đất vàng răn như sắt kia đột nhiên nứt ra thành một khe hở. Trong cái khe đó nhấp nháy hào quang, một cỗ khí tức thần bí tản ra nhàn nhạt.

Đồng thời tại trong đám người, không biết ai hét lớn một tiếng:

- Đây là thông đạo đi xuống, mọi người mau đi xuống.

Thanh Hỏa tối sầm mặt lại:

- Muốn chết...

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc, cường giả Đại Thiên Vực Thanh Hỏa, muốn một chương trấn áp tất cả mọi người.

Một bàn tay khổng lồ ngưng kết trên không trung, che khuất bầu trời, một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống.

Lâm Phàm vừa nhìn, trong lòng căng thẳng, không chạy chính là chết.

Hắn vội vàng nhảy xuống khe hở kia, mà đông đảo tán tu cũng ào ào làm tương tự. Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, hiểm địa loại này, tuy nguy hiểm, nhưng ưu đãi trong đó đủ làm cho người ta quên đi tất cả.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Quái Vật Rực Lửa

Dịch giả: †Ares†

oOo

- Đáng giận...

Thanh Hỏa tức giận hừ một tiếng, vung ống tay áo, bàn tay khổng lồ trên bầu trời bỗng biến mất.

- Chúng đệ tử tập hợp, toàn bộ tiến vào trong cấm địa, gặp tán tu lập tức giết chết.

Thanh Hỏa nói, mặt lạnh như băng. Lão sợ có tán tu nào đó có vận khí nghịch thiên, sẽ chiếm được bảo bối tốt, cho nên lệnh cho các đệ tử giết tán tu nếu gặp.

- Vâng, trưởng lão.

Các đệ tử Liệt Diễm Tông gật gật đầu.

Các đại tông môn còn lại và Yêu gia cũng đều để đệ tử lập tức tiến vào cấm địa.

Tần vương đứng đó, nhìn cái khe kia, muốn tra xét một phen, lại phát hiện cái khe này ngăn cách tất cả tra xét, đồng thời nếu cố tình muốn đẩy thần thức vào sâu, sẽ gặp một cỗ lực lượng thần bí đánh ngược lại.

Hiển nhiên, cấm địa này chỉ cho phép võ giả cảnh giới dưới Đại Thiên Vị tiến nhập.

....

Lâm Phàm vừa nhảy vào trong khe nứt trên mặt đất thì lập tức tiến vào trạng thái ẩn thân. Hắn không biết tình huống phía dưới ra sao, an toàn là trên hết.

Mà quả thế, vừa đưa mắt nhìn, hắn đã bị một màn trước mắt làm chấn kinh rồi.

- Gràoooooooo...

Từng tiếng gầm giận dữ đinh tai nhức óc vang vọng toàn bộ cấm địa. Xung quanh nơi này không ngừng có hung thú qua lại như những bóng ma, tu vi đều trong khoảng cảnh giới Nhập Thần.

- Aaaaaaaaaaaaa...

Lúc này, bắt đầu xuất hiện thêm những tiếng kêu gào thảm thiết. Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại, phát hiện những tán tu kia rơi trúng vào giữa bầy hung thú, sau đó bị những con hung thú mắt đỏ ngầu, như lang như hổ xông tới xé thành nhiều mảnh.

Con bà nó, nơi này rõ ràng là một cái bầy mà!

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã xác định được, cái khe nứt tự dừng xuất hiện trên mặt đất hoàn toàn là đưa người vào chỗ chết.

Nếu không phải hắn tiến vào trạng thái ẩn thân, có lẽ đã bị đàn thú đói khát kia bao phủ. Tuy rằng cường độ thân thể đủ để cứu cái mạng của hắn, nhưng rất khó nói rằng trong đám hung thú kia không có tồn tại cường đại.

- Aaaaa... Cứu mạngggggg...

Lúc này, một tán tu ở cách Lâm Phàm không xa bị hung thú cắn xé thân mình, sau đó chia năm xẻ bảy, mà máu tươi cũng dần dần thấm xuống mặt đất, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó nhìn kỹ xung quanh. Nơi giống như địa ngục này rất rộng lớn, có rất nhiều góc ngách, chình thể lại dốc dần xuống giống như là một con đường tiến sâu vào lòng đất theo hình xoắn ốc.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện cái khe nứt để xuống đây giờ đã biến mất, trên đầu chỉ còn là vách đá.

Hắn định bay lên mà đi, nhưng lại phát hiện nơi này như có một cỗ lực lượng hạn chế phi hành, tất cả đều chỉ có thể cuốn bộ.

Còn về đám hung thú kia, tuy rằng nếu giết cả thì sẽ là một lượng exp rất khả quan, nhưng như vậy tốn rất nhiều thời gian, cấm địa mới là quan trọng.

Lâm Phàm bước tới, vừa ẩn thân vừa không ngừng tránh né va chạm. Một đường này, hắn có thể thấy được rất nhiều hang động, mà một ít tán tu có thực lực thì thành công trốn thoát giữa bầy hung thú, chui vào những cái hang này để tránh né.

Không quá bao lâu, hắn bước tới một khu vực mà đám hung thú vẫn bình tĩnh qua lại, hắn là chưa có mấy người đến đây, cũng có thể là người tới đã chết cả, hoặc là đã đi qua sâu tiếp xuống. Đi một đoạn nữa, hắn bỗng trông thấy có một gã nam tử đang giống như phát điên, không ngừng hét lớn rồi lao đến tàn sát mãnh thú.

Chẳng qua trong mắt Lâm Phàm, đây hoàn toàn là một gã điên, không tìm bảo bối, lại đi liều mạng với tiểu quái. Nơi này lắm quái như vậy, phải giết tới khi nào chứ?

Sau đó, Lâm Phàm cũng không để ý gã nữa, vừa ẩn thân vừa né tránh rồi bước sâu xuống tiếp.

....

Ở một nơi nào đó.

Trâu Đăng Long đang đứng nhìn quanh, khuôn mặt âm trầm hiện lên một tia nghi hoặc.

- Không đúng, tại sao Táng Hải Yêu Địa lại biến thành như vậy chứ?

Trâu Đăng Long vừa bóp nát đầu một con hung thú, vừa lẩm bẩm.

- Chỗ táng thân của bản tọa, rốt cục là ở đâu rồi?

Trâu Đăng Long tức giận gầm lên. Tất cả chuyện này đều khác hẳn với tính toán ban đầu của "lão".

Trâu Đăng Long hiện giờ đã không phải Trâu Đăng Long trước kia, mà là bị bộ xương trắng như ngọc nhập vào thân.

- Tên khốn khiếp, lại dám đưa viên thần đan ẩn giấu một tia thần thức của bản tọa cho một con chó đen dùng.

Mắt Trâu Đăng Long lóe lên lửa giận, sau đó hừ lạnh một tiếng, tiếp tục bước đi.

....

Lâm Phàm vẫn đang tiến sâu xuống lòng đất. Từ chỗ âm u không thấy rõ tí xa, luôn có một cỗ lực lượng khó hiểu làm cho trái tim Lâm Phàm phải đập thành thịch.

Táng Hải Yêu Địa này tuyệt đối có vấn đề, đến cùng là Thất Thánh Bảo Đồ cất giấu thứ gì nơi đây?

Vừa lúc đó, Lâm Phàm nghe thấy đằng trước có tiếng đánh nhau, lập tức tiến tới.

- Giao thứ kia ra đây!

Đệ tử Hải Long của Liệt Diễm Tông nhìn tán tu trước mắt, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

- Không đời nào...

Gã tán tu đang giằng co với Hải Long vừa mới phát hiện một bảo rương tại một hang động, trong đó có một viên đan dược. Gã chưa kịp mừng thì Hải Long xuất hiện, còn muốn cướp đoạt, thậm chí là giết người đoạt bảo.

Tuy không biết đan dược kia là gì, nhưng ở trong cấm địa thì tuyệt đối là vật phi phạm.

- Hừ, muốn chết...

Hải Long hừ lạnh, thân hình như quỷ mị lướt đến, hai chưởng cùng đánh, một luồng hào quang màu đỏ chụp tới tán tu kia.

Lâm Phàm ẩn thân tránh ở một chỗ, nhìn hai người tranh đấu.

Hải Long này có tu vi Nhập Thần đại viên mãn, mà tán tu kia chỉ là Nhập Thần trung giai, kết quả không cần nói cũng biết.

- Hừ, không biết tự lượng sức mình...

Hải Long khinh thường nhìn thi thể bị đánh thủng ngực, sau đó móc lấy viên đan dược.

Vật đến tay, y nở nụ cười, bởi vì vừa cầm lên đã cảm thấy một mùi hương khiến lòng người sáng khoái.

Hải Long lập tức nuốt đan dược xuống. Y là đệ tử đại tông, đương nhiên nhãn lực hơn xa những tán tu kia, nhìn là biết đan dược này dùng để tăng thực lực.

Lâm Phàm vẫn ẩn thân, vốn định động thủ, nhưng lại dừng lại, bởi vì Hải Long này bỗng có gì đó không đúng.

Hải Long đã nuốt đan dược vào, còn đang đợi đan dược mang đến thay đổi, nhưng chỉ một giây sau, y bỗng ôm ngực, đại não giống như bị

trì trệ.

Trong ánh mắt tự tin ban đầu lóe lên một tia chấn kinh.

- Aaaaaaa...

Hải Long đột nhiên quỳ trên mặt đất, ôm đầu, ngửa mặt lên trời gào thét.

Rồi chỉ sát na sau, thân thể y đột nhiên cháy lên hừng hực, ngọn lửa mới xuất hiện thì màu đỏ, sau đó chuyển sang đen, giống như là lửa địa ngục.

Lâm Phàm chỉ biết nín lặng, tròn tròn mắt mà nhìn chuyện xảy ra.

Nhưng việc đến đó còn chưa chấm dứt, từ trong cơ thể của Hải Long như có vật gì muốn phá thân xác của y mà chui ra, từng tiếng thịt xương bị xé không ngừng vang lên.

Phía sau lưng y nổi lên một cái ụ cao, rồi "rẹtttt" một tiếng, một cái xương bao bọc trong lửa đen mạnh mẽ xuyên ra từ sau lưng Hải Long.

Sau đó, toàn thân y rách hết da thịt, xương cốt mọc dài thêm, thò ra ngoài cơ thể, bộ mặt cũng toạc hết da, hóa thành một đầu lâu dữ tợn kinh khủng...

....

Lâm Phàm đã hoàn toàn ngây ngốc rồi.

Một bộ xương to lớn, toàn thân là những chiếc xương bén nhọn, mang theo ngọn lửa đen bốc cháy hừng hực xuất hiện.

- Gràooooo...

Nó gầm lên một tiếng giận dữ, mà bên trong ngọn lửa đen kia phảng phất như có oan hồn dữ tợn gầm thét.

Tiểu Thiên Vị trung giai.

Lâm Phàm giờ chỉ còn biết thương hại Hải Long, ai bảo đang yên đang lành lại đi cắn loạn đan dược? Giờ xem, đan dược kia xảy ra vấn đề, làm thế nào cho phải đây?

Nhưng Lâm Phàm cũng không định đánh chết Hải Long đã biến thành bộ xương hừng hực lửa này. Hắn muốn đi phía sau nó, xem nó muốn đi đâu.

Quái vật kia bắt đầu bước đi, mỗi bước chính là mấy trượng, mà dấu chân lưu trên mặt đất không ngừng bốc lên ngọn lửa màu đen.

Lâm Phàm đi sau nó, nhìn thấy ngọn lửa này thì muốn thử xem uy lực của nó đến đâu. Hắn bèn lấy tay đụng vào thử, hệ thống tức thì phát ra âm thanh.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng một vạn exp."

- Cũng không có gì đặc biệt.

Lâm Phàm thoáng có chút thất vọng, vốn cho là ngọn lửa này rất mạnh, ai ngờ chỉ tăng một vạn exp, ít đến thương cảm.

Lâm Phàm lại tiếp tục đi theo con quái vật, nhưng né những dấu chân lửa ra, vì sợ tạo thành động tĩnh khiến nó phát hiện.

Một đường đi tới, Lâm Phàm cũng thấy không ít người, nhưng ai nấy đều bỏ chạy khi thấy con quái vật to lớn thân hình bốc cháy này.

Mà một màn để Lâm Phàm khiếp sợ phát sinh. Quái vật này giống như có linh trí, không biết lấy từ đâu ra một cái bảo rương nhìn rất lộng lẫy, cầm ở trong tay.

Lâm Phàm cả kinh, hay là quái vật này chuẩn bị dựa vào bảo rương này để thu hút những đệ tử tông môn kia?

....

Cùng lúc này, tại một nơi bí mật gần đó, đệ tử của Tiên Linh Tông, Thông Thiên Đảo và Bồ Thiên Tông đang tụ tập lại với nhau.

Bọn họ đã tổn thất không ít sư huynh đệ, có những người còn mất tích, hiển nhiên cũng lành ít dữ nhiều.

Kể từ lúc xuống đây, bọn họ chưa từng gặp bảo bối gì, càng không ngờ hành trình lần này hung hiểm đến vậy.

- Dương sư huynh, nhìn bảo rương trên tay con quái vật rục lửa kia kìa.

Bỗng một gã đệ tử hô lên, ánh mắt đầy vui mừng.

- Trong bảo rương kia khẳng định có bảo bối.

- Đúng vậy, Táng Hải Yêu Địa này có chút quỷ dị, tìm mãi không có bảo bối gì, chắc chắn là đều đang trong cái rương kia.

- Tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai, chỉ cần chúng ta phối hợp là có thể làm thịt nó.

- Được, chờ chúng ta kết thành đại trận nghịch chuyển, mọi người nhân cơ hội tru diệt nó, bảo bối tới tay thì chia đều.

- Hành động.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Di Biến Phát Sinh

Dịch giả: †Ares†

oOo

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị đánh chết quái vật rực lửa, thì phía trước đột nhiên có động tĩnh.

- Kết trận.

- Giếtttt...

Ở trong một sát na này, đệ tử ba tông xuất hiện, vây lấy quái vật.

Lâm Phàm nhìn tình huống, hiểu rằng con quái vật tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai này dữ nhiều lành ít, bởi trong đám đệ tử này không thiếu cường giả.

Thế nhưng, một màn khác thường lại lập tức phát sinh, để hẳn phải há hốc miệng.

Quái vật kia đột nhiên ném bảo rương về phía đỉnh đầu đám đệ tử ba tông.

Mà trong đám đệ tử có người lập tức nhảy vọt lên, bắt được bảo rương, rồi khẩn cấp mở ra.

Trong một sát na, một luồng sáng đen lóe lên.

"Xoẹt xoẹt..."

- Sư huynh hhhhh...

- Sư đệ eeeee....

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lâm Phàm tròn mắt, điều này sao có thể.

Trong khoảnh khắc bảo rương mở ra, một luồng sáng đen nháy mắt phân ra làm vô số, rồi giống như những thanh kiếm sắc bén, đâm thủng thân thể của đám đệ tử kia.

Ngoại trừ mấy người tu vi cao nhất, khó khăn lắm mới tránh được, còn thì không một ai may mắn thoát khỏi.

Tiếp đó, trên mặt đất phẳng phất như có lực hút bí ẩn, hút lấy máu tươi, khiến các thi thể không ngừng khô héo, cuối cùng quắt queo như xác ướp.

Lâm Phàm nhìn những thi thể này, mặt nghiêm lại.

Một màn này thật quen, chính là tình huống trong thần miếu Đà Địa.

- U tà?

Chẳng lẽ cột sáng đen mà mọi người nhìn thấy phóng ra từ cấm địa cũng không phải trọng bảo xuất thế, mà là tên khốn khiếp nấp trong Táng Hải Yêu Địa cố ý làm ra dị tượng, thu hút người tiến vào?

Ngẫm lại lúc trước, mấy đại tông môn muốn đuổi hết tán tu đi, mà trùng hợp là lập tức xuất hiện kẻ nứt trên đất, để đám tán tu có cơ hội vào trong.

Tất cả chuyện này đều là một âm mưu?

Trong lúc Lâm Phàm suy nghĩ, đám đệ tử còn sống sót cũng không may mắn lần nữa, toàn bộ bị quái vật kia dùng một ngón tay xương sắc nhọn đâm thủng ngực, tuyệt khí bỏ mình.

Quái vật đứng nơi đó, khuôn mặt kinh khủng giống như nở một nụ cười, sau đó giơ tay lên, nuốt mấy thi thể đang bị chọc thủng ngực thành xiên ở ngón tay vào trong miệng.

- Thật mạnh...

Giờ khắc này, tim Lâm Phàm đập thành thịch, thực lực của quái vật này tuyệt đối không phải Tiểu Thiên Vị trung giai.

Quái vật ăn thi thể xong, nhặt lại cái bảo rương, đóng lại như cũ, rồi tiếp tục bình thản đi về phía trước.

Trong mắt người không biết chuyện, quái vật này đã hóa thành một cái bảo rương di động. Nhưng trong mắt Lâm Phàm, nó căn bản là một tử thần di động.

* * *

"Bảo tàng di động" tiếp tục đi, và tiếp tục tiêu diệt thêm mấy đám tán tu, giết bằng những kiểu cực kỳ tàn ác, làm cho người ta không rét mà run.

Lâm Phàm nhìn ra được, trên người mỗi tán tu kia đều có một tấm bản đồ.

Bản đồ này chính là địa điểm Táng Hải Yêu Địa trên Thất Thánh Bảo Đồ, đồng thời mặt trên có một hàng chữ viết.

"Bảo tàng của đại năng thượng cổ."

Lâm Phàm thở dài một tiếng, tất cả đều do lòng tham mà ra a. Thế nhưng Táng Hải Yêu Địa này vượt xa Địa Ngục Hỏa Diễm về độ quý dị, hẳn không phải là trò quỷ của Thất Thánh. Vậy thì là ai?

"Tử thần di động" kia vẫn từ tốn bước tới, cũng không đi thẳng, mà bắt đầu lòng vòng các góc ngách, giống như là ôm cây đợi thỏ.

Tuy nó biểu hiện ra tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai, nhưng một đường theo sau, Lâm Phàm rất rõ ràng, sức chiến đấu của nó vượt xa thế.

Sau đó, Lâm Phàm cũng không muốn đánh rần động cỏ, mà tách ra, tiếp tục đi vào chỗ sâu xuống dưới. Bất kể thế nào, hắn cũng muốn làm rõ, rốt cuộc là có chuyện gì.

....

Theo không ngừng thăm dò, Lâm Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức rất mãnh liệt truyền từ chỗ sâu đằng kia, khí tức này có chút quen thuộc, mà lại rất xa lạ.

- Aaaaa...

Ở một sát na này, một tiếng kêu thảm thiết bỗng truyền ra từ chỗ tối đen sâu thăm kia.

Lâm Phàm cố để tim mình không đập mạnh, đồng thời bước nhanh hơn. Đập vào mắt hắn là một tòa cung điện nằm dưới đất. Cung điện này cũng không lớn, nhưng lại lơ lửng giữa không trung. Mà ở bên ngoài, một sợi xích sắt có hai đầu móc chặt trên tường quăn quanh lấy cung điện này, trên mỗi mắt xích đều có những đạo ấn ký thần bí lóe lên, phảng phất là đang trấn áp tà vật.

Còn cung điện được xích sắt quăn quanh thì lại giống như là bị nhúng vào trong ao máu, bề mặt loang lổ vết máu. Cũng có rất nhiều phù văn ấn ký tỏa khí tức thần bí trên đó, thế nhưng đã mất đi thần quang.

Mà bên ngoài cung điện có một cái đài cao, bốn phía trên đài có bốn cây cột bằng xương, một bóng người không nhìn rõ mặt đang bị dính chặt lên một trong bốn cây cột xương đó.

Lâm Phàm núp trong bóng tối, ngưng thần nhìn lại thì giật mình, hắn không nghĩ người bị dính chặt trên cột kia là Trâu Đằng Long.

- Người rốt cuộc là ai? Mau trả thần cốt cho bản tọa.

Trâu Đăng Long bị một cái gai xương xuyên thân thể, đóng đinh lên cột, không ngừng gặm thét, nhưng khuôn mặt dữ tợn kia không che giấu được một tia kinh sợ.

Trâu Đăng Long tiến vào Táng Hải Yêu Địa để thực hiện kế hoạch trọng sinh của mình.

Tư chất của cái thể xác này có lẽ là rất tốt với người thường, nhưng trong mắt lão lại chỉ có thể coi là trung đẳng. Nếu muốn trở lại đỉnh cao Thất Thánh ngày xưa, lão nhất định phải tìm được một cái lô đỉnh đủ hoàn mỹ.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, lão rốt cuộc tìm thấy động phủ mà mình bày ra lúc trước, nhưng tới khi tìm được, lại bị một màn trước mắt làm kinh hãi không nói ra lời.

Bộ xương trắng như ngọc mà lão lưu lại đã biến mất, mà chỗ lão để bộ xương, lại bị một cái xích sắt ẩn chứa phong ấn khóa lại rồi.

Trong cung điện tối tăm kia truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng. Tiếng hít thở này cực kỳ thông thả, nhưng lại khiến trái tim Lâm Phàm co thắt lại, tựa như bị đè nén và hoảng sợ.

Một luồng sáng đen lóe ra. Một bộ hài cốt đã thối rữa bỗng xuất hiện trên bệ đá.

Trâu Đăng Long vừa nhìn, cả người đều phát mộng. Đây chính là một trong những bộ xương trắng mà lão phân chia ra, nhưng giờ nó lại ảm đạm vô quang, tựa như đã bị phế đi.

Khuôn mặt dữ tợn của Trâu Đăng Long dần dần biến thành vô cảm, lửa giận trong mắt cũng chậm rãi tiêu tán.

Đúng lúc này, ngực Trâu Đăng Long đột nhiên rách toạc ra, máu tươi phun mạnh, một bộ xương trắng như ngọc chui ra từ đó.

- Bản tọa sẽ không bỏ qua cho người.

Bộ xương trắng trôi nổi giữa không trung, không hề mở miệng, nhưng lại có âm thanh vang vọng trong không gian.

Giờ phút này, không gian phía sau bộ xương trắng bỗng lan tỏa những gợn sóng như khi ném đá lên mặt hồ, sau đó hư không rách ra, bộ xương bước một chân vào, định rời đi.

Nhưng đúng lúc đó, Lâm Phàm cảm giác được một cỗ lực lượng ngăn cách hư không, khiến phần không gian vừa bị bộ xương xé rách lập tức khép lại.

Bộ xương trắng như ngọc sứng sốt, hiển nhiên không ngờ được chuyện này, mười ngón tay lại xung xăng xé, muốn xé rách hư không lần nữa. Thế nhưng hư không đã bị một cỗ lực lượng thần bí phong bế.

Trong một sát na, một bàn tay khổng lồ do vô số sương mù đen phát ra từ cung điện đánh đầy vết máu kia tụ tập lại mà thành, chụp tới bộ xương trắng.

- Đại Nhật Liệt Dương!

Giờ khắc này, mười đầu ngón tay của bộ xương trắng chập lại, phía sau đột nhiên xuất hiện một vầng sáng như là mặt trời.

Thất Thánh Diệu Dương Lục?

Lâm Phàm sứng sốt. Ngay lúc bộ xương trắng xuất hiện, hẳn đã biết chuyện gì xảy ra rồi.

Trâu Đẳng Long đã bị hắc giết chết, mà hiện giờ sống lại, là do bộ xương này giờ trò quỷ.

- Khôngggggg...

Bộ xương ngọc phát tuyệt chiêu, thế nhưng chỉ là vô ích, bị bàn tay màu đen khổng lồ kia tóm lấy, không thể phản kháng, sau đó bị nó kéo vào trong cung điện loang lỗ vết máu.

Giờ khắc này, hết thảy đều an tĩnh rồi.

Lâm Phàm nhìn thấy tất cả chuyện này, cũng ngừng cả hít thở, có chút không dám tin tưởng, Thất Thánh này có phải là quá nhỏ rồi không?

Kế hoạch vốn thiết kế rất hoàn hảo, lại bị một kẻ thần bí phá hủy, hơn nữa nhìn bộ dạng, còn làm đồ cưới cho người ta.

Giờ phút này Lâm Phàm chuẩn bị lui lại, cũng không còn ý định tìm kiếm xem nơi này có bảo tàng không nữa rồi.

So với cái mạng nhỏ, tất cả thứ khác đều chỉ là phù du a.

Thế nhưng ngay lúc hắn xoay người chuẩn bị đi, từ đằng sau lại truyền đến một cảm giác nguy hiểm.

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại, lập tức né sang một bên. Khi thấy rõ tình huống, hắn cả kinh, chẳng lẽ đối phương có thể tra xét được hắn trong trạng thái ẩn thân sao?

Điều đó không có khả năng đi, mình ở dưới trạng thái ẩn thân, chỉ cần bất động, cho dù là cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn cũng không thể cảm ứng được chính mình.

Lúc này, từ trong cung điện có vô số cánh tay màu đen vươn ra, đánh úp tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm nháy mắt vận chuyển thân pháp tránh né.

Lâm Phàm muốn rời đi theo đường cũ, thế nhưng tại trong một sát na này, vô số bàn tay màu đen đã ngăn ở lối ra, sau đó đan vào nhau, bịt kín con đường duy nhất này.

- Huynh đệ, chuyện gì cũng từ từ.

Lâm Phàm hô to, chỉ hy vọng kẻ ở trong cung điện có thể cho mình một cơ hội.

Đương nhiên, chuyện này chỉ là ảo tưởng của hắn...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Vật Bên Trong Cung Điện

Giờ phút này, Lâm Phàm sắp khóc rồi. Chỗ này rõ ràng đã không phải là nơi dành cho người a. Hắc vung Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay, chém về những cánh tay màu đen kia. Thế nhưng chúng nó lại như vô cùng vô tận, toàn bộ không gian nơi này đều bị phủ kín trong những cánh tay đó.

- Con bà nó, là người bức ta. Thương Thiên Kiếm!

Trải qua lần thú triều ở Thanh Lĩnh quận, Lâm Phàm đã ngưng tụ được kiếm thứ hai.

Mà kiếm này được Lâm Phàm gọi là "Nhân Nghĩa Kiếm".

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay nháy mắt xuất hiện, phòng ngự mọi hướng, phía sau là "Thương Thiên Kiếm" và "Nhân Nghĩa Kiếm" mang theo kiếm ý vô cùng, chặt đứt những bàn tay kia.

- Gà Con, đi ra cho tao.

- Ồ ó o...

Giờ khắc này, Gà Con được thả ra từ túi chứa đồ, đang định đặc ý kêu to vài tiếng thì chợt nhìn thấy cảnh trước mắt, đôi mắt to tròn đáng yêu kia trợn lên sững sốt, rồi vội đập cánh, né một bàn tay màu đen chụp qua.

- Gà Con, đừng kêu nữa, đánh nhau rồi...

Giờ phút này, quanh thân Lâm Phàm hình thành một vùng thoáng đặng, pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay phòng ngự kín phía sau, dùng

hai thanh kiếm ngưng tụ từ kiếm ý chặt đứt vô số bàn tay đen, mà phía trước được Lâm Phàm dùng Vĩnh Hằng Chi Phủ mở đường.

- Ồ ó o...

Gà Con nhìn thấy tình huống xung quanh, giương cao đôi cánh không lông, kêu to mấy tiếng, sau đó chạy thật nhanh trên mặt đất lấy đà, rồi nhảy thật cao lên giữa không trung.

- Ồ ó o...

Trong nháy mắt, từ trên người Gà Con tỏa ra một vòng hào quang đỏ, bao trùm trọn cả cái cung điện dưới đất. Những bàn tay đen đầy trời không ngừng vặn vẹo, cuối cùng toàn bộ tan thành mây khói.

Lâm Phàm thấy một màn như vậy, cũng thở phào một hơi.

- Gà Con, mày thật lợi hại.

Lâm Phàm không thể không bội phục, nếu không phải Gà Con tung đại chiêu, có khi hắn còn đang đau đầu.

- ồ ó o...

Gà Con khoái trá ngửa cao cái đầu, sau đó khệnh khạng bước tới trước mặt Lâm Phàm, lại nhảy đến vai hắn, cọ cọ lên khuôn mặt Lâm Phàm.

- Tốt lắm, ghi nhớ công lớn ngày hôm nay của mày.

Lâm Phàm được buông lỏng, thoải mái hơn hẳn.

Nhưng ngay khi một người một gà đang đùa giỡn xả hơi, từng đợt tiếng vang truyền tới trong tai của cả hai.

Cả hai ngẩng mặt nhìn tình huống trước mắt, lập tức cùng trợn trừng lên.

Bởi vì sợi dây xích quấn quanh cung điện kia đang mất nhanh hào quang, rồi đứt đoạn thành từng khúc.

- Gà Con, vừa rồi mày đã làm gì thế?

Lâm Phàm ngơ ngác hỏi.

- Ồ ó o...

Gà Con chớp chớp mắt, lắc lắc cái đầu nhỏ, giống như là đang nói: "Không biết a."

Lâm Phàm nhìn nhìn cung điện, nuốt một ngụm nước bọt, rồi hét lớn một tiếng:

- Gà Con, chúng ta trốn mau.

Sau đó, hắn tóm lấy Gà Con, rồi co chân mà chạy theo đường cũ.

Nhìn tình hình, Lâm Phàm khẳng định, đại Boss muốn xuất hiện.

Vốn đây nên là chuyện để người ta phấn chấn, nhưng với Lâm Phàm mà nói, Boss không rõ lai lịch chính là nguy hiểm nhất.

Con gà chết tiệt, diệt mấy bàn tay kia là được rồi, sao còn làm gãy cả xích sắt nhà người ta, đây không phải là đào hố chôn mình sao?

"Ầm ầm..."

Cung điện kia hoàn toàn thoát khỏi xích sắt kiềm chế, không ngừng hạ xuống, mà vết máu trên cung điện, ở một khắc này giống như biến thành tươi mới trở lại, tỏa ra khí tức khiến lòng người run sợ.

Lâm Phàm đã sát tới lối ra, chỉ còn một chút nữa sẽ chạy khỏi được nơi này. Thế nhưng ngay lúc hắn nghĩ là đã thoát, từ bên ngoài lối ra bỗng có một bàn tay khổng lồ đánh thật mạnh tới.

Nhìn ngọn lửa đen trên bàn tay khổng lồ kia, Lâm Phàm căng thẳng trong lòng, đó là quái vật người rực lửa ôm bảo rương.

"Ầm..."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng mười vạn exp."

Mặc dù không bị thương tổn, nhưng một đòn này cũng khiến Lâm Phàm không tự chủ được mà lùi lại, mất cơ hội thoát ra.

Tới khi Lâm Phàm đứng thẳng được, quái vật rực lửa kia đã chặn lấy cửa động, biến ảo thành một quầng sáng màu đen. Quầng sáng lóe lên một cái, cuối cùng biến thành một vách đá dựng đứng, chặn toàn bộ đường đi.

Lâm Phàm nhìn bốn phía, một cái cửa ra cũng không có.

- Gà Con, chúng ta xong đời rồi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm sắp khóc, vội tìm kiếm lối ra khắp nơi. Trong cung điện kia còn có Boss, tranh thủ nó chưa lộ diện, phải nhanh chóng tìm cách rời đi a.

Thế nhưng mãi vẫn không kiếm được nơi nào để trốn, Lâm Phàm lau mồ hôi trán, trong ánh mắt cũng là lộ ra vẻ bi ai.

- Ngẫm lại, Lâm Phàm ta dù thế nào thì cũng là một thanh niên tốt, nếu hôm nay ngã xuống ở đây, sẽ là một loại tổn thất với tông môn, với Đông Linh châu a.

Đối với Lâm Phàm, ngay sau đây sẽ là thời khắc thương tâm nhất, nhưng dù có chết, cũng không thể chết vô danh.

Sau đó, Lâm Phàm dùng ngón tay thay bút, viết lên mặt đất.

"Đông Linh châu năm 6385, Lâm Phàm, tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, sơn môn đặt tại ngọn Vô Danh phong trên Thánh Tông,

vì ngăn ngừa thiên hạ trăm họ lầm than, hôm nay đồng quy vu tận với tà ma, chỉ cầu thiên hạ thái bình."

. . . .

Lâm Phàm xem lại hàng chữ trên mặt đất, cũng thỏa mãn gật gật đầu.

- Ồ ó o...

Gà Con chợt đùng đùng vào người Lâm Phàm, dường như đang nói: "Còn có em nữa."

Lâm Phàm liếc nhìn Gà Con một cái, cuối cùng viết thêm một câu:

"Sùng vật Gà Con ngã xuống theo tại đây."

Sau đó, hắn còn vẽ bức hình Gà Con.

- Vậy được rồi chứ?

Lâm Phàm cũng chỉ có thể làm thế này để xoa dịu đi cảm giác căng thẳng trong lòng. Tuy rằng không biết trong cung điện là thứ gì, nhưng vẫn phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Gà Con tuy không hiểu gì, nhưng nhìn đến bức vẽ bên cạnh, cũng mở cánh kêu to vài tiếng.

Rầm rầm...

Giờ phút này, Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại. Ngay lúc ấy, cung điện kia đã hạ hẳn xuống mặt đất, một cỗ khí tức mạnh mẽ đến không thể ngăn chặn tuôn ra.

Vết máu trên cung điện tỏa ra hào quang màu đỏ quỷ dị, rồi rót vào bên trong.

Lâm Phàm chau mày.

Gà Con run run, có chút sợ hãi nấp phía sau Lâm Phàm

- Gà Con, mày trốn trước đi.

Lâm Phàm vỗ vỗ Gà Con nói.

Gà Con run rẩy ồ ồ o vài tiếng, phảng phất là đang nói: "Gà Con ta không sợ."

- Đừng cản trở, nhanh chóng đi qua một bên.

Lâm Phàm đá cho Gà Con một cái.

Mà Gà Con thì im lìm nhìn Lâm Phàm, sau đó lưng, lại quay lại liếc Lâm Phàm một cái, như là đang nói: "Không phải Gà Con ta nhát gan, mà là lão đại cho ta đi trước đấy nhé."

Sau đó, nó chạy như bay ra một góc xa, núp vào bóng tối, thì thoảng lại ngó đầu gà ra nhìn tình huống bên này.

* * *

"Ầm..."

Giờ phút này, cung điện kia sụp đổ, tro bụi đầy trời che đi tất cả, không nhìn rõ tình huống bên trong.

"Kétttttt..."

Bỗng từ đồng đồ nát truyền ra một âm thanh làm lông tóc dựng đứng. Lâm Phàm nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ, sẵn sàng một cuộc ác chiến.

"Uỳnh..."

Trong một sát na, một cột sáng màu đen từ đồng hoang tàn kia phóng lên cao, xuyên qua mặt đất mà phóng lên tận trời xanh.

Bên ngoài Táng Hải Yêu Địa, đám người gồm trưởng lão các tông môn, gia chủ Yêu gia, Tần vương vẫn đang chờ đợi, thấy luồng sáng này xuất hiện thì tất cả đều biến sắc.

Bọn họ không rõ đã xảy ra cái gì bên dưới, nhưng cho rằng nhất định là có người đoạt được trọng bảo, chỉ không biết là ai.

Tần vương có chút lo lắng. Y có một dự cảm không tốt, nhưng cảm giác này lại không biết đến từ đâu, chỉ hy vọng hoàng nhi của mình sẽ không gặp chuyện gì.

Y đã tra trong sách cổ về bảo tàng Thất Thánh, đúng là từng có một đại năng như vậy, nhưng cách đây đã quá xa xôi. Mà vị đại năng này cũng thật sự để lại bảo tàng, chỉ không biết hoàng nhi của y có lấy được không.

Rồi y nghĩ, hẳn là chiếm được, bởi vì hoàng nhi của y có bản đồ giấu bảo.

Thế nhưng Tần vương lại không biết, mỗi người tới đây đều có bản đồ, mà đó là công lao của hoàng nhi tốt của y.

....

Dưới lòng đất.

Lâm Phàm lấy tay che mắt. Loại ánh sáng này để cho hắn có cảm giác không thoải mái. Xem ra cột sáng một ngày một đêm lần trước là từ nơi này phát ra.

Lần này cột sáng đen cũng không kéo dài quá lâu, bắt đầu dần dần tiêu tán.

Mà lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy trong đồng hoang tàn xuất hiện một cái quan tài đá dựng đứng lên. Quan tài này có phong cách cổ xưa thần bí, mặt trên khắc đầy phù văn ấn ký, nhưng những phù văn ấn ký này đều mờ mịt không phát sáng nữa.

Mà bên ngoài quan tài cũng có một sợi xích quấn quanh, nhưng cũng sớm đã mất đi tác dụng giống phù văn kia.

Lâm Phàm hoảng hốt, bên trong này đến cùng là phong ấn quái vật gì chứ, một tầng lại một tầng phong ấn, chẳng lẽ là một tuyệt thế cổ ma sao?

Lâm Phàm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng quá biến thái nha, lợi hại một chút chút là đủ rồi, đừng là loại mạnh đến nghiền ép tất cả.

"Hít hà..."

Trong quan tài đã truyền ra tiếng hít thở làm người ta kinh hãi, phảng phất là thứ trong đó đã tỉnh dậy.

"Hít hà..."

Lại một lần hít thở nữa.

"Uỳnh..."

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngẩng đầu, trên không trung kia đột nhiên ngưng tụ một tầng mây đen xoay tròn, mà bên trong mây có vô số ánh chớp lóe lên. Gió cũng nổi mạnh, rít gào từng cơn, từ bốn phía trên vách đá bỗng đâu xuất hiện vô số u hồn gầm thét.

Những u hồn này sinh tồn trong vách đá, nhưng ngay lúc mây đen kia xuất hiện, chúng nó đồng loạt bay đến bên trong tầng mây ấy.

Lâm Phàm lui về phía sau vài bước, mắt lóe sáng, hẳn muốn thừa dịp thứ kia còn chưa tỉnh mà phá hủy.

Thân thể Lâm Phàm bỗng tỏa ra hào quang rực rỡ, mặt cũng trở nên nghiêm nghị.

"Nhất Chỉ Tịch Diệt."

"Thương Thiên Kiếm."

"Nhân Nghĩa Kiếm."

. . . .

Nháy mắt, hư không không ngừng sụp đổ, hai thanh trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý không ngừng xoay tròn, quấy nát toàn bộ hư không.

Thế nhưng, tầng mây đen kia lại không hề hấn gì, vẫn không ngừng súc tích lực lượng.

- Vô dụng?

Lâm Phàm giờ khắc này luống cuống.

"Ầm..."

Tầng mây kia bỗng co rút lại, rồi theo hình xoắn ốc mà chui cả vào trong quan tài đá, im ắng, không có bất cứ động tĩnh gì.

Cái quan tài đá dựng đứng kia nổi lên sương mù đen quẩn quẩn. Sương mù giống như một gương mặt quỷ dữ, không ngừng há cái miệng kinh khủng, phảng phất là đang cười nhạo thế gian.

Đúng lúc này, quan tài đột nhiên mở rộng nắp, trong đó tràn ngập sương đen, rồi một cánh tay đen kịt thò ra ngoài, móng tay hiện màu xanh sẫm.

Sương đen bắt đầu hút lại, rồi rót cả vào trong cánh tay đó.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thấy rõ ràng rồi, nội tâm cũng kinh hãi, trong quan tài kia chỉ là một cánh tay.

Một cánh tay không có thân thể.

Cánh tay đen kịt lóe ra từng đợt hàn quang làm lòng người lạnh ngắt, mà trên cánh tay ấy còn được quẩn quanh bởi những ký tự màu vàng tối nghĩa, tản ra khí tức vô cùng xa xưa.

Trong một sát na, cánh tay kia khẽ chấn động, từng cái vảy thật nhỏ không ngừng xuất hiện, bao trùm lấy cánh tay, mà dãy ký tự màu vàng giống như đã trở thành vật vô chủ, từng cái phiêu tán trên không trung.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, cực kỳ căng thẳng. Gà Con đang nấp ở một góc, thấy một màn này, cũng bị hù dọa rúc đầu vào trong cánh, thân thể nho nhỏ không ngừng run rẩy lên, hiển nhiên là bị sợ hãi đến cực hạn.

Cánh tay kia xòe năm ngón tay ra, sau đó từ từ co duỗi, không ngừng phát ra tiếng vang kéo kẹt, phảng phất là bị phong ấn đã lâu, hiện giờ vận động có chút chưa quen.

Lâm Phàm lập tức dùng hệ thống tra xét, muốn xem tu vi của cánh tay này.

"? ? ?"

Thế nhưng ba dấu chấm hỏi, lại làm cho Lâm Phàm nháy mắt phát mộng.

Ý nghĩa ba dấu chấm hỏi tức là tu vi của đối phương cao đến độ cả hệ thống cũng không tra xét nổi.

Lúc này, cánh tay kia cảm ứng thấy Lâm Phàm, bèn xòe năm ngón tay ra, nhất thời năm luồng hào quang như năm cái liềm sắc bén phóng tới, muốn thu gặt Lâm Phàm.

- Thương Thiên Kiếm.

Lâm Phàm cực kỳ hoảng sợ, vội vận Vô Thượng Kiếm Ý, đánh tới năm luồng sáng đen kia.

Thế nhưng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Phàm, Vô Thượng Kiếm Ý nổ tung từng khúc, không hề có chút sức ngăn cản.

"Ầm..."

Năm luồng sáng va chạm với Vĩnh Hằng Chi Phủ, lực phản chấn mạnh đến độ đẩy Lâm Phàm lùi về sau cả trăm thước.

Giờ phút này Lâm Phàm hoảng sợ nhìn lên cánh tay khổng lồ kia. Hắn có cường độ thân thể cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nhưng vừa rồi còn thông qua cả Vĩnh Hằng Chi Phủ ngăn cản, mà cánh tay đó đã khiến hai tay của hắn run rẩy không thôi.

Thật mạnh...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Tạm Biệt, Lão Đại!

oOo

Đúng lúc này, cánh tay kia đột nhiên chìm vào trong hư không, biến mất ở trước mặt Lâm Phàm. Lâm Phàm cảnh giác bốn phía, đây mặc dù chỉ là một cánh tay, nhưng thật sự quá mạnh mẽ.

Bỗng hư không phía sau chấn động, Lâm Phàm biến sắc, bổ một phủ tới.

"Ầm..."

Cánh tay cùng Vĩnh Hằng Chi Phủ va chạm. Cho dù Vĩnh Hằng Chi Phủ là thần khí, cũng không thể tạo thành vết thương nào cho cái cánh tay này.

Khủng bố, thật sự là quá khủng bố.

Trong một sát na, cái bàn tay kia giơ lên cao, đánh ra một chưởng ẩn chứa uy thế vô thượng, nhất thời không khí ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ đen kịt, che khuất bầu trời. Sương đen quay cuồng, uy áp cường đại kia khiến Lâm Phàm có cảm giác ngạt thở.

- Long Hoàng Phách Thế.

Chiến lực gia thành, kim long hộ thể, Lâm Phàm nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ, nổi giận gầm lên một tiếng.

- Thương Khung...

Chân nguyên trong cơ thể hắc chấn động, toàn thân được bao phủ trong một tầng ánh sáng vàng, Vĩnh Hằng Chi Phủ trôi nổi hào quang chói mắt, một phủ bổ ra.

Không gian vỡ nát, hư không như bị xé rách, tạo thành một dòng nước lũ không biết từ đâu, mà trong nước lũ này có một dây chuyền quy tắc dài hẹp không ngừng vững vẫy. Tuy đây chỉ là một đạo ảo ảnh, nhưng đã là chiêu thức mạnh nhất của Lâm Phàm hiện giờ.

Cho dù "Nhất Chỉ Tịch Diệt" cũng không bằng được thức thứ nhất "Thương Khung" trong "Khai Thiên Tam Thức" này.

"Ầm..."

Một phủ đựng với một chuông, trong nháy mắt, cả phiên hư không đều như muốn sụp đổ, trời đất chấn động.

- Thành công sao?

Lâm Phàm thở hỗn hển. Chân nguyên trong cơ thể hắc bị một phủ này hút đi một nửa. Bằng một đòn này, hắc có nắm chắc giết được cả cường giả Đại Thiên Vị, chỉ không biết bàn tay che trời kia sẽ thế nào.

Thế nhưng vừa lúc đó, Lâm Phàm phát hiện, bàn tay không chút hể hắc, mà một chuông kia cũng khựng lại một chút, uy lực giảm nhẹ, rồi tiếp tục vỗ về phía hắc.

"Ầmmmm..."

Mặt đất rung chuyển, toàn bộ Táng Hải Yêu Địa lắc lư kịch liệt, vách đất đá tứ phía không ngừng sụp đổ, giống như là bị cỗ lực lượng này nghiền nát.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm trăm vạn exp."

- Phựttt...

Lâm Phàm phun một ngụm máu tươi, xương cốt toàn thân như muốn gãy nát cả. Dưới một chương kia, sinh cơ trong cơ thể hẳn biến mất bảy tám phần, nếu không phải có Bất Diệt Ma Thể cùng Huyết Hải Ma Công chống đỡ, chỉ sợ hẳn đã chết.

Huyết Hải Ma Công không ngừng tu bổ thân thể, Lâm Phàm cũng gian nan lấy ra đan dược nuốt xuống.

"Đinh, xin hỏi có chuyển hoá thành exp hay không?"

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Phàm gào lên:

- Chuyển con bà người, được hiệu...

Lâm Phàm bình thường dùng đan dược, vẫn luôn là chuyển hóa thành exp, hiện giờ lại là dựa vào dược hiệu.

Đan dược vào miệng, dược lực cường đại lập tức lan ra toàn thân, thương thế dần khôi phục.

Lâm Phàm thở phì phò, cầm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Vừa mới một chương, Lâm Phàm đã bị chụp thành huyết nhân, máu theo từ trong lỗ chân lông trên da mà tràn ra ngoài.

Lần này, nói không chừng thật sự phải nằm lại ở trong này rồi.

Lâm Phàm khẽ quay đầu, nhìn Gà Con trốn ở góc xa, gật gật đầu, miệng không phát ra tiếng.

Gà Con nhìn thấy bộ dạng của Lâm Phàm, hiểu rằng hẳn đang nói: "Trốn thật kỹ, đừng đi ra." Đôi mắt đáng yêu của nó hiện vẻ sợ hãi vô cùng, toàn thân không ngừng run lên.

Mà cánh tay phủ kín vảy kia thì chỉ yên tĩnh lơ lửng trên không, giống như là đang đợi.

Đối với nó, trước mắt nó chẳng qua là một con kiến có chút cường tráng mà thôi, nhưng con kiến vẫn chỉ là con kiến, không đáng nhắc tới.

Lâm Phàm phun ra ngụm máu trong miệng, thở hỗn hển nhìn cánh tay đen kịt:

- Đến...

Giờ khắc này, cánh tay kia lại chìm vào trong hư không, rồi trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm. Hẳn tuy rằng cảm nhận được cổ dao động này trong không khí, nhưng lại phản ứng không kịp.

"Ầm..."

Cánh tay kia lại vỗ một chưởng, một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống, ép khung xương trong cơ thể Lâm Phàm kêu lên răng rắc.

"Bịch..."

Lâm Phàm té trên mặt đất, thần thức dần dần có chút mơ hồ, thậm chí cả khí lực cầm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ cũng không có.

Chẳng lẽ lần này thật sự phải chết? Thánh Ma Tông truyền thừa đến đây là đứt sao?

Không, còn có đám Trương Nhị Cầu, truyền thừa của Thánh Ma Tông vẫn còn, chỉ là thù của các sư huynh lại không báo được...

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, thở ra nhiều hơn hít vào, miệng trào máu không cách nào ngăn cản.

Giờ phút này, cánh tay kia bỗng dựng thẳng một ngón tay, trên đó quần quanh một luồng sáng đen bén nhọn, phảng phất là sắp cho Lâm Phàm một kích cuối cùng.

- Ô ó o...

Gà Con nhìn một màn trước mắt, phần nộ kêu to, cảm xúc phần nộ áp chế hoảng sợ trong lòng, xua đi cả cái đông cứng vì sợ hãi của thân thể.

Lâm Phàm đã không còn sức kháng cự, chờ đợi cái chết đến, nhưng một tiếng kêu này lại để hắn không dám tin mà mở to mắt.

Chi thấy Gà Con chạy tới, mở cánh rồi nhảy thật cao lên không, toàn thân tỏa ra hào quang màu đỏ, lao về phía bàn tay khổng lồ.

- Gà Con, dừngggggg...

Lâm Phàm lo lắng nhìn Gà Con, kẻ địch này không phải Gà Con có thể ứng phó.

Gà Con đang lao đi, nghe tiếng thì khẽ quay đầu, vẻ mặt tràn ngập phần nộ, nhưng trong ánh mắt vẫn chưa xóa được sự sợ hãi.

- Ồ ó o...

Gà Con kêu lên mấy tiếng với Lâm Phàm, mà trong mấy tiếng này, lại tràn ngập vẻ bi thương.

- Gà Connnnn...

. . . .

Gà Con không nhìn hắn nữa, quay đầu lại phía trước, nhắm mắt, rít lên như là tăng sức cho mình, rồi lao nhanh hơn đến bàn tay kia.

"Ta phải bảo vệ lão đại."

"Xợcccc..."

Thế nhưng, trong một sát na, hào quang màu đỏ trên người Gà Con tiêu tán, thân thể của nó đã bị ngón tay kia xuyên thấu.

- Gà Connnnn...

Lâm Phàm nhìn Gà Con ngã xuống từ giữa không trung, hét lên.

Máu tươi từ miệng Gà Con chảy ra, ngón tay kia để lại một cái lỗ thật lớn trên mình nó, khiến thân nó bị nhuộm một màu đỏ tươi rực rỡ.

Ánh mắt của Gà Con dần dần tối đi, nhưng lại cố nén thống khổ mà đứng lên.

Nó lưu luyến nhìn Lâm Phàm, trong đôi mắt tràn ngập sợ hãi kia tuôn ra hai dòng nước mắt.

Đó là sợ hãi, đau đớn, không muốn...

- Ồ Ó Ooo...

Gà Con kêu một tiếng, rồi tiếng nhỏ dần.

Đây chính là lời từ biệt cuối cùng của nó dành cho Lâm Phàm.

Gà Con dồn toàn bộ sức lực còn lại, nhảy thật cao lên không, máu tươi từ thân thể nó bắn ra bốn phía như mưa. Hai mắt nó vẫn không ngừng chảy ra nước mắt, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên vẻ kiên nghị.

Giờ khắc này, Gà Con giống như đã học được cách bay.

Cái cánh lơ thơ lông vũ mạnh, khiến toàn thân nó vọt về phía bàn tay đen kịt kia, rồi dùng cái miệng bén nhọn không ngừng mổ tới bàn tay khổng lồ.

Thế nhưng, đối với bàn tay kia, hành động này của Gà Con chỉ như là gãi ngứa.

Nhưng bất kể thế nào, Gà Con cũng tuyệt đối không cho thứ này khi dễ Lâm Phàm.

Giờ khắc này, Gà Con bị cánh tay kia nắm lấy trong tay.

- Khôngggggggg...

Lâm Phàm bị thương quá.

Gà Con quay đầu nhìn thoáng Lâm Phàm, ánh mắt buồn bã như nói:
"Tạm biệt, lão đại!"

"Bùm..."

Cánh tay kia hơi vận lực, Gà Con không kịp kêu một tiếng, thân hình bị bóp nát, máu tung tóe như một đóa hoa đỏ tươi nở rộ trong hư không.

Thân hình máu thịt mơ hồ của Gà Con rơi trên mặt đất, không nhúc nhích được nữa.

- Aaaaaaaaa... Đồ khốn khiếppppppppppp...

Lâm Phàm như phát điên lên, không biết lấy sức lực từ đâu mà lao tới cánh tay kia. Máu tươi theo mỗi nhịp cử động lại trào ra ào ạt từ trên cơ thể hắn.

"Qcccc..."

Cánh tay đen kịt kia chìm vào hư không, đến khi xuất hiện lại lần nữa, nó đã triệt để đâm xuyên qua thân hình của Lâm Phàm.

Lâm Phàm gian nan nâng hai tay, ánh mắt hiện lên vẻ phẫn nộ vô tận:

- Giết Gà Con của tao, tao muốn mày phải đền mạng...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Biện Pháp Cuối Cùng

oOo

- Thiên Địa Dung Lô!

Lâm Phàm gầm lên, mắt lộ vẻ điên cuồng.

Trong phúc chốc, một cái lò luyện tỏa hào quang vạn trượng xuất hiện, không ngừng xoay tròn trên không trung. Một con rồng thần uốn lượn quanh lò, khí tức thần bí và tang thương tràn ngập cả thế giới lòng đất.

- Tao muốn mày trả giá thật nhiều.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đột nhiên bình tâm lại, nhìn chăm chăm vào cánh tay đen kịt đang đâm xuyên qua thân thể mình.

"Uỳnh!"

Thiên Địa Dung Lô nháy mắt mở nắp, nuốt lấy cả Lâm Phàm lẫn cánh tay kia vào trong, sau đó lập tức đóng kín lại, thế giới dưới lòng đất cũng trở về an tĩnh.

- Haha!

Lâm Phàm hung hăng kéo bàn tay khổng lồ kia ra, cái ngực hấn lập tức xuất hiện một lỗ máu thật lớn, dữ tợn khủng bố, máu tươi phun như nước lũ. Lâm Phàm hít thở dồn dập, cố sức đứng thẳng người, nhìn cánh tay đen kịt lơ lửng trong không gian của Thiên Địa Dung Lô, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

Cánh tay kia không ngừng đụng thật mạnh vào vách lò, bởi vì nó cảm nhận được uy lực kinh khủng bên trong này. Từng âm thanh va đập chất chứa vang lên, tuy nhiên không có bất kỳ tác dụng gì, Thiên Địa Dung Lô không chút sút mẻ.

- Ha ha, đừng phí sức vô ích, ngày tận thế của mày tới rồi.

Lâm Phàm cười như điên dại, Huyết Hải Ma Công không ngừng chữa trị miệng vết thương.

Thế nhưng cái lỗ máu kia như bị một cỗ lực lượng thần bí thẩm thấu vào, làm cho thương thế không cách nào phục hồi.

- Thiên Địa Dung Lô, luyện cho ta...

Trong nháy mắt, con rồng vẫn bình thản bay qua lại trong lò luyện chọt phun ra ngọn lửa, lửa tràn ngập khắp không gian, từ vách lò tỏa ra từng đợt hào quang. Giờ khắc này, Lâm Phàm và cánh tay đen kịt kia cùng bị vây trong biển lửa.

- Aaaaa...

Lâm Phàm ôm đầu té trên mặt đất, không ngừng kêu thảm. Ngọn lửa luyện hóa tất cả kia đang tàn phá thân thể và tinh thần của hắn.

Tất cả, tất cả đều sẽ bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa, tương lai, hiện tại, quá khứ, trí nhớ, thần thức...

Cánh tay đen kịt kia không ngừng lăn lộn, xung quanh nó không ngừng lóe lên những tia sáng chói mắt, muốn ngăn cản lực luyện hóa, thế nhưng chỉ là vô ích. Chỉ vài nhịp thở sau, ánh sáng đen kia dần ảm đạm, những cái vảy trên tay cũng không ngừng bong tróc.

"Ầm..."

Bàn tay cào một vuốt lên vách lò, thế nhưng vừa chạm tới nơi, những cái vuốt kia đã mềm oạt ra, ở giữa không trung lung lay như sắp rụng

hết.

- Ha ha...

Lâm Phàm nhìn hình dạng lúc này của cánh tay kia, cười như điên.
Cho dù phải chết, hắn cũng muốn giết chết cánh tay này.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm trăm vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng năm trăm vạn exp."

. . . .

Cánh tay đen kịt kia gãy giữa, bỗng bộc phát ra từng luồng lực lượng viển cổ, ngăn cản lực luyện hóa.

- Luyện cho ta...

Lâm Phàm triệt để liều mạng.

"Uỳnh!"

Lực lượng viển cổ quán quanh cánh tay kia bỗng nổ tung từng khúc, không ngăn nổi lực luyện hóa hủy thiên diệt địa.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng sáu trăm vạn exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 17."

Giờ phút này, đuôi phải của Lâm Phàm đã biến mất.

Dù cho exp của Bất Diệt Ma Thể đang không ngừng tăng lên, nhưng cường độ thân thể không kịp nổi với lực hủy diệt, cái đuôi phải của hắn đã bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa hoàn toàn.

"Ầm..."

Cánh tay đen kịt ngã xuống đáy lò, lực luyện hóa cường đại khiến nó không có bất kỳ sức phản kháng nào, mà năm ngón tay ẩn chứa lực lượng vô thượng đã mất đi một ngón.

Thế nhưng, nó còn chưa có buông tha. Giờ khắc này, nó nhắm ngay Lâm Phàm, bàn tay còn bốn ngón duỗi thẳng ra, xia mạnh về phía Lâm Phàm. Nó muốn giết chết kẻ này, hy vọng có thể thoát ra.

Lâm Phàm hít thở càng lúc càng nặng nề, thân hình không ngừng tiêu tán, thế nhưng hẳn biết cánh tay này muốn làm gì, mắt lộ vẻ hung ác nhìn thẳng cánh tay kia.

- Muốn giết ta, rời khỏi nơi này sao, năm mơ.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

- Toàn lực luyện hóa!

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng mười triệu exp."

....

Bên ngoài Táng Hải Yêu Địa.

Mọi người lắng không lơ lửng trong hư không, vẻ mặt không dám tin nhìn tình huống phía dưới.

Bọn họ không ngờ Táng Hải Yêu Địa lại sụp đổ rồi.

Mặt đất chìm xuống, nước biển quay cuồng.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt của Thanh Hỏa trưởng lão cực kỳ khó coi, bởi vì các đệ tử tông môn đều còn ở trong đó.

Gia chủ Yêu gia cũng có cảm giác không ổn, biến hóa của Táng Hải Yêu Địa này vượt ngoài dự kiến của lão, chẳng lẽ là xảy ra chuyện lớn gì

sao?

- Hoàng nhi...

Tần vương đau lòng đến cực điểm, nhưng Táng Hải Yêu Địa đã chìm vào trong biển nước, nước biển không ngừng quay cuồng, che đi tất cả.

- Cứu mạngggg...

Đúng lúc này, từ trên mặt biển truyền đến tiếng kêu cứu.

- Có người đi ra rồi.

Thanh Hỏa trưởng lão ra tay trước tiên, tung một chưởng, nước biển quay cuồng bên dưới chồm lên cao mấy cái rồi dạt ra, mặt đất Táng Hải Yêu Địa lại xuất hiện.

Hiểu được lực lượng quy tắc, biến điều không thể thành có thể.

- Là đệ tử Liệt Diễm Tông ta.

Khi nhìn rõ bóng người, Thanh Hỏa trưởng lão cũng vui vẻ hẳn lên.

Tiếp đó, lục tục có đệ tử các tông môn khác đi ra, để các trưởng lão thở phào một hơi.

Tần vương nhìn không rời mắt xuống bên dưới, tìm kiếm hoàng nhi của mình.

. . . .

- Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Mọi người hạ xuống, lập tức hỏi.

- Trưởng lão, phía dưới quá kinh khủng, các sư huynh đều chết hết.

Một gã đệ tử Liệt Diễm Tông tìm được đường sống trong chỗ chết kêu gào lên. Dưới lòng đất, bọn họ gặp phải rất nhiều quái vật, nhất là quái vật toàn thân rực lửa kia, phải nói là quá khủng bố.

- Các sư huynh của người đâu?

Thanh Hỏa trưởng lão hỏi.

- Trưởng lão, đệ tử cũng không biết, từ sau khi vào trong, chúng ta đã bị phân tán, cũng không rõ mọi người ở đâu.

....

- Trưởng lão, phía dưới kia căn bản không phải cấm địa, mà là địa ngục, quái vật nơi đó quá kinh khủng.

- Có thấy con ta không, cao bằng chừng này...

Tần vương tìm kiếm một vòng, không thấy hoàng nhi của mình, gấp gáp hỏi.

- Không biết, chúng ta cũng không biết...

Tùng tên đệ tử lắc đầu nói. Bọn họ không còn muốn đến nơi đó nữa, dù chỉ là trong ý nghĩ.

Mà có thể lại thấy ánh mặt trời, cũng đã là đại hạnh trong vạn hạnh rồi.

Nếu không phải phía dưới đột nhiên sụp đổ, bọn họ căn bản không ra được

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Bên Trong Thiên Địa Dung Lô

Có một truyền thuyết. Có một con chim bay lượn khắp đất trời, không phải ngô đồng thì không đậu, không phải quả trúc thì không ăn, năm trăm năm mới ngã xuống đất, mà ngày ấy gọi là ngày niết nàn.

Mỗi một lần niết bàn, đều cần lửa nóng kinh người, cùng khảo nghiệm sinh tử.

Sau mỗi lần niết bàn, lông của nó sẽ càng mượt, tiếng kêu càng trong trẻo, trí tuệ càng thông minh. Tới khi nó vỗ cánh bay lên trời xanh lần nữa, hào quang xán lạn từ nó sẽ chiếu khắp cả thế gian.

Phượng hoàng niết bàn, dực hỏa trùng sinh.

Cái xác máu thịt mơ hồ của Gà Con nằm im lìm ở nơi đó, lẫn trong vũng máu đỏ tươi, trông như là một ngọn lửa đang rực cháy.

Giờ phút này, vũng máu thê thảm trên mặt đất kia như có sinh mạng, còn như hóa thành lửa đỏ, chảy bao quanh thể xác của Gà Con, phảng phất là đang tế bái một vị thần viễn cổ.

Máu tươi bỗng bốc cháy lên, một ngọn lửa tràn ngập lực lượng sinh mệnh bao bọc lấy thân hình của gà con.

Lửa không ngừng thiêu đốt, thời gian, không gian cũng không tránh thoát được.

Ngọn lửa kia dần dần thay đổi, thân hình của Gà Con dần được bao lại trong một lớp vỏ màu đỏ cứng như đá. Tới khi cái vỏ kia thành hình thì không còn thấy lửa bốc mạnh lên nữa, mà lại dần dần tàn lụi.

Phượng hoàng niết bàn, lực sinh mệnh rất mạnh, nhưng Gà Con niết bàn thì lực sinh mệnh lại phập phù bất định, giống như lúc nào cũng có thể tắt đi.

.....

Bên trong Thiên Địa Dung Lô.

Cánh tay đen kịt kia giờ đã biến thành một đám sương đen mờ ảo, nhưng vẫn không ngừng cố giãy giụa khỏi lực luyện hóa.

Mà thân thể của Lâm Phàm đã sớm tiêu tán, chỉ còn một quả tim đỏ tươi, không ngừng co bóp trong lò luyện. Rồi chuyện để Lâm Phàm không thể ngờ được xảy ra, giọt thần huyết mà lão tổ Thánh Ma Tông truyền vào thân thể của Lâm Phàm trước khi bị giết bỗng xuất hiện lơ lửng bên cạnh trái tim, một luồng lực lượng từ viển cổ bao lấy sinh cơ cuối cùng của hắn.

Giọt thần huyết kia tản ra ánh sáng chói mắt, nhưng trước lực luyện hóa vô biên, nó cũng dần dần muốn tan vỡ.

Cạnh trái tim là một bóng người mờ ảo đang đứng, đây là đạo tinh khí thần cuối cùng của Lâm Phàm ngưng tụ thành.

- Gà Con...

Lúc này, một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong lòng Lâm Phàm, đó là dấu hiệu tồn tại của Gà Con.

Phượng hoàng niết bàn bàn, dục hỏa trùng sinh.

Thế nhưng lực sinh mệnh của Gà Con lại rất mỏng manh, căn bản không thể chống đỡ lần niết bàn này, ngọn lửa niết bàn kia đập dồn như muốn tắt bất cứ lúc nào.

Giờ phút này, trái tim đầy máu đỏ tươi kia đập mạnh một cái, tạo ra ngọn lửa của nhất niệm thành đan.

- Gà Con, sống sót chờ chủ nhân mới nhé!

Lâm Phàm nói thầm, ngọn lửa từ thuật nhất niệm thành đan lặn lẽ bay đi, xuyên qua được cả lớp vỏ của Thiên Địa Dung Lô, lại qua tầng tầng không gian, sau đó dung hòa vào ngọn lửa niết bàn muốn tắt kia.

....

Cái cánh tay đen kịt kia đã sắp tan biến, nhưng Lâm Phàm biết, muốn diệt sạch sẽ đối phương, bản thân cũng chỉ có thể tan biến theo.

Đủ loại chuyện từ xưa đến giờ chợt như một cuộn phim quay chậm, hiện rõ trước mắt Lâm Phàm. Hắn còn muốn trở thành nhân vật có một không hai vũ trụ, nhưng có lẽ không có cơ hội nữa rồi.

- Luyện hóa...

Trong một sát na, bên trong Thiên Địa Dung Lô hóa thành một không gian hỗn độn, không có ánh sáng, không có lửa, không có bất kỳ vật gì, giống như tất cả đều trở về con số không, hỗn độn chưa thành hình.

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể gia tăng mười triệu exp."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 18."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 19."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể thăng cấp 20."

"Đinh, chúc mừng Bất Diệt Ma Thể tiến giai thành Tuyên Cổ Bất Diệt."

"Tuyên Cổ Bất Diệt: công pháp luyện thể mạnh nhất, biến ảo chân thân, vô pháp vô thiên."

"Đinh, chúc mừng cấp bậc thân thể tăng lên cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai."

. . . .

Tại trong hỗn độn, một giọt máu đỏ tươi từ từ tràn ra, mà một luồng sương đen cũng bị lực luyện hóa làm tan vào hỗn độn.

Giờ khắc này, Thiên Địa Dung Lô chợt bừng sáng, một sợi tóc lặng yêu phiêu đảng bên trong lò.

Sợi tóc này tỏa ra hào quang khác thường. Trong một sát na, sợi tóc này tràn ra một dòng nước ấm. Dòng nước ấm này giống như có sinh mệnh, càng ngày càng nhiều, chậm rãi thành hình.

Một cái đầu, một cái thân, hai cánh tay, hai cái chân, một quả tim.

"Thành thịch!"

Trái tim co bóp.

Thân hình được tạo ra từ dòng nước ấm khoanh chân ngồi xuống, chính là Lâm Phàm.

Giờ phút này, Lâm Phàm không một mảnh vải trên thân, làn da sáng bóng như bạch ngọc, trên da thịt còn có những tia sáng lấp lánh.

Tiếp đó, luồng sương đen giống như được cho sinh mệnh mới, chậm rãi ngưng tụ thành một cánh tay, nhưng không còn là màu đen, mà hóa thành trắng hồng, rồi dần dần dung nhập vào trong tay phải của Lâm Phàm.

Một giọt thần huyết biến ảo thành một biển máu dậy sóng, dung nhập thân thể Lâm Phàm, trở thành máu trong cơ thể hắn.

"Đinh, tay phải chuyển hóa, Cánh Tay Tuyên Cổ."

"Đinh, dung nhập máu của trời xanh."

. . . .

Không biết qua bao lâu, đôi mắt nhắm nghiền kia bỗng mở ra, hai luồng sáng vàng chói lọi tán phát, làm Thiên Địa Dung Lô phải hơi rung lên.

- Ta không chết?

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn chung quanh, sau đó đi ra khỏi Thiên Địa Dung Lô. Khi thấy hoàn cảnh quen thuộc bên ngoài, Lâm Phàm kích động đến muốn phát khóc.

- Tiểu gia không chết.

Hắn không nhìn được, hét to lên, tay phải nắm thật chặt. Bỗng hư không nổ tung, như có một dòng lũ từ trong chỗ nứt tràn ra.

Lâm Phàm lập tức phát mộng.

- Chuyện quái gì vậy?

Lâm Phàm cho rằng cánh tay kia còn chưa có chết, vội cảnh giác nhìn quanh.

Thế nhưng chung quanh im ắng, không có chút động tĩnh nào. Lâm Phàm nhìn nhìn tay phải của mình, tuy không thấy gì thay đổi, nhưng cứ có cảm giác là lạ.

Hắn giơ tay, khẽ phẩy một cái vào không khí.

Một sát na sau, một màn kinh khủng đã xảy ra.

Không gian nơi vừa bị hắn phất tay nổ tung thành từng khúc, rồi hóa thành hư vô.

- Ấc...

Lâm Phàm không biết nói cái gì để diễn tả nội tâm mình lúc này nữa rồi.

Chợt hẩn nghĩ đến Gà Con, sau đó nhìn quanh tìm kiếm, rồi thấy cách đó không xa có một đồng lửa vẫn đang rực cháy.

- Gà Con...

Lâm Phàm nhìn thấy trong ngọn lửa kia có một quả trứng màu đỏ, cũng bị thương không thôi.

- Gà Con, mày đừng chết đấy....

Lâm Phàm nâng lên tay phải lau khóe mắt.

"Ầm..."

Hư không lại vỡ nát thành từng khúc.

Lâm Phàm vừa nhìn, lập tức trợn tròn mắt. Cái này cũng quá là hồ người ta, nhẹ nhàng vung tay một cái, hư không liền nổ tung, cái này...

Bất quá giờ phút này, Lâm Phàm không có tâm trí nghĩ nhiều như vậy, lấy tay trái nhẹ nhàng vuốt ve lấy vỏ trứng trong ngọn lửa đang cháy kia.

- Gà Con, mày chết thảm quá...

Lâm Phàm khóc lóc thảm thiết, kể lể:

- Nhưng mày yên tâm, hình tượng huy hoàng của mày sẽ mãi mãi lưu lại trong lòng của tao...

Đúng lúc này, từ trong cái vỏ trứng kia lại truyền ra âm thanh.

- Ồ ó o...

Âm thanh này có chút không vui, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút bi thương.

- Gà Con, mày không chết sao...

Lâm Phàm sửng sốt, rồi hét lên mừng rỡ.

- Ô ó o...

Lại có tiếng kêu truyền ra từ trong vỏ trứng, mà âm thanh này giống như đang nói: "Mau cứu em ra ngoài, em sống, nhưng lực sinh mệnh không đủ, làm cơ thể có chỗ thiếu hụt, không phá được vỏ."

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Mạnh Mẽ Quá Cũng Mệt Mọi

- Gà Con, trước tiên mày đợi trong đó đã, tao cần yên tĩnh nghĩ vài chuyện.

Biết Gà Con không sao, Lâm Phàm cũng thở phào một hơi. Sau đó, hắn muốn tranh thủ suy nghĩ những chuyện đã xảy ra trong Thiên Địa Dung Lô. Quả thật hắn rất nghi hoặc, không rõ đã có chuyện gì xảy ra, để bản thân hắn có biến hóa lớn như vậy. Đầu tiên là tu vi, vẫn là Nhập Thần sơ giai, thế nhưng sao mà vừa nhắc tay đã khiến hư không nổ tung, thật quá khó tưởng tượng rồi.

- Ô...

Ngay khi Lâm Phàm tự nhìn vào bên trong cơ thể mình để kiểm tra, lại phát hiện máu tươi trên người mình có chút khác thường. Hắn có thể cảm giác rất rõ, máu của hắn đang không ngừng hấp thu chân nguyên trời đất, đồng thời mỗi giọt máu lại giống như một mảnh trời đất riêng biệt, chẳng qua những mảnh trời đất này đều đang ở dạng hỗn độn mờ mịt, căn bản không nhìn ra có điều gì khác thường.

Lúc này, lỗ chân lông mở rộng, một luồng chân nguyên của trời đất dũng mãnh tràn vào trong.

"Đinh, chúc mừng gia tăng một vạn exp."

Lâm Phàm há hốc mồm, không đánh quái không cần thuốc mà exp tự tăng, quả thực là không có khả năng.

Như vậy chẳng phải mỗi phút mỗi giây đều không ngừng bị động tu luyện, cường giả Đại Thiên Vị cũng không có khả năng này.

Quá con mẹ nó tuyệt vời!!

Lâm Phàm cố nén hưng phấn về một cuộc sống thăng cấp rất nhanh sắp tới, kiểm tra tay phải của mình.

Nhìn kỹ mới rõ, tay phải của hắn không biết từ lúc nào xuất hiện thêm những cái vảy li ti cùng màu với màu da.

Vừa lúc đó, cánh tay nhấp nháy một luồng hào quang màu đỏ nhạt.

- Đồ chơi gì thế này?

Lâm Phàm tròn mắt, cũng cả kinh, cánh tay đen xì bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa kia, tại sao lại chạy lên tay phải của mình?

Lâm Phàm căng thẳng, vội dùng hệ thống kiểm tra, rốt cuộc tìm ra vấn đề.

"Cánh Tay Tuyên Cổ: lai lịch không rõ, vĩnh hằng vô địch, trạng thái không trọn vẹn."

- Cánh tay Tuyên Cổ?

Lâm Phàm định vung tay kiểm tra, nhưng nghĩ đến màn hư không nổ nát ban nãy, vội vàng dừng suy nghĩ này lại.

Cánh tay này cũng biết điều đấy, biết không đánh lại tiểu gia thì hạ vũ khí đầu hàng. Có điều cái bước dung hợp này thật là chưa kịp thích ứng, xem ra cần quen với việc khống chế lực lượng một chút mới được.

- Ồ ó o...

Gà Con lại kêu lên, cắt đứt luồng suy nghĩ của Lâm Phàm.

Nó rất bất mãn với việc Lâm Phàm để mặc nó ở một bên, không thèm hỏi han đến, cũng không cho nó ra ngoài.

- Gà Con, đừng vội, để tao nghĩ nốt đã.

Lâm Phàm kêu lên, sau đó lại lâm vào trầm tư.

Việc khẩn cấp trước mắt là khống chế cánh tay phải này, bằng không vừa nhắc nhẹ lên, liền trời sụp đất nứt, còn chơi cái gì nữa.

Hắn bắt đầu thử nghiệm khống chế lực lượng.

"Ầm ầm ầm..."

Không gian hình như rất yếu ớt, không ngừng nổ tung, mà theo đó Lâm Phàm cũng quen với việc khống chế cánh tay này.

Học xong cách khống chế, hắn nhẹ nhàng thở phào một hơi. Giờ hắn mới để ý tiếp đến việc Bất Diệt Ma Thể tiến giai thành Tuyên Cổ Bất Diệt. Mà hắn nhớ lại, cũng chính nhờ lần tiến giai này để hắn sống sót được qua đợt luyện hóa toàn lực kia. Tuyên Cổ Bất Diệt chống chọi được lực luyện hóa của Thiên Địa Dung Lô, tuyệt đối không phải cường đại bình thường.

Càng nghĩ, hắn càng mừng rỡ đến hai mắt tỏa sáng.

Sau này, rốt cuộc có thể chính thức "họa hại nhân gian", à không, là "cứu nhân độ thế" không cần kiêng nể gì rồi, hõ hõ hõ.

Tự sướng trong đầu xong, Lâm Phàm đứng lên, hai tay phúi phúi cái hông, chuẩn bị cứu Gà Con ra.

- Ái ui, tay phải này cũng phiền thật, phúi hông một cái mà cũng đau hông. Quên, Gà Con, chớ hoảng sợ, tao cứu mày đây.

Lâm Phàm vừa nói vừa lấy ra cái hạt giống sinh mệnh được Thánh nữ Man Hoang tộc gửi gắm lần trước.

Lâm Phàm đã nghiên cứu cái hạt giống này rất lâu, nhưng cũng không tìm ra cái gì. Hiện giờ Gà Con đang bị thiếu hụt lực lượng sinh mệnh, mà cái hạt giống này có tên rất liên quan, cho nên hắn định thử xem có thể giúp Gà Con thoát ra khỏi vỏ được không.

Tay phải hần cầm lấy hạt giống, mà cái hạt giống này như có sinh mạng, hơi run lên, giống như biết có chuyện gì sắp phát sinh..

"Rắc..."

Một tiếng nứt vỡ vang lên, hạt giống sinh mệnh cứng rắn bỗng vỡ nát, hóa thành một dòng sông sinh mệnh bao lấy vỏ trứng kia.

- Ồ ó o...

Gà Con trong vỏ giống như cảm nhận được, vui mừng kêu to lên.

"Ầm..."

Tích tắc sau, một ngọn lửa ngập trời bốc lên hùng hực.

- Ồ ó o...

Một tiếng kêu to vang vọng trong trời đất.

Trong ngọn lửa ngập trời kia, một cái bóng tỏa ra hào quang chói mắt, giống như là bất kỳ vật gì trong trời đất đứng ở trước mắt nó đều sẽ phải thất sắc.

Lâm Phàm rất kích động nhìn cái bóng trong ngọn lửa kia.

Phượng hoàng, là phượng hoàng chân chính.

Gà Con cuối cùng giống truyện vịt con xấu xí hóa thiên nga rồi, hai cái cánh hùng vĩ, thân hình thon mảnh, cái đuôi rực lửa, quá là bá đạo, giống như muốn vạn vật đều phải thần phục dưới chân nó.

Mặc dù chỉ là cái bóng trong ngọn lửa, còn chưa nhìn rõ ràng, nhưng Lâm Phàm tin tưởng, nhất định là Gà Con tiến hóa rồi.

- Gà Con, tao biết ngay mà sẽ không làm tao thất vọng mà.

Lâm Phàm kích động nắm chặt hai tay, cảm giác hưng phấn này khó mà diễn tả bằng lời.

- Ò ó o...

Gà Con cũng vui vẻ kêu to.

Thế nhưng, ngay khi ngọn lửa kia biến mất, thần sắc kích động của Lâm Phàm lập tức thay đổi.

- Chuyện này...

Mặt Lâm Phàm dần ra, có một loại xung động muốn chết.

Gà Con vẫn là Gà Con, chỉ có cái đuôi trĩu lúi kia giờ mọc ra thêm một cái lông dài, xem như đánh dấu lần niết bàn đầu tiên.

Gà Con nhảy vọt lên giữa không trung, giống như là ngủ say đã lâu, giờ vươn vai bẻ lưng, sau đó đậu lên vai Lâm Phàm, dùng cái đầu nhỏ dụi dụi lên má hảnh.

- Ò ó o...

Bao nỗi kỳ vọng của Lâm Phàm đã bị bộ dạng lúc này của Gà Con phá vỡ trong nháy mắt.

Một con gà không lông có thêm một cái lông đuôi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Ngô Đồng Thần Thụ

"Cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn." Không ngờ sau khi Gà Con niết bàn thì tu vi lại tăng vọt đến bậc này, tuy rằng bộ dạng vẫn si-đa như trước.

Không, là si-đa thêm một cái lông màu tím, trên mặt còn có những đường vân màu đỏ, phối với cái thân gà trụi lông, khiến tổng thể càng thêm quái dị.

- Gà Con, tuy mày càng lớn càng dị, nhưng yên tâm, đại ca không có vứt bỏ mày đâu.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Gà Con. Mà Gà Con giống như nghe hiểu, dùng cái đầu nhỏ của mình đụng lên cổ Lâm Phàm, tỏ vẻ bất mãn.

Lâm Phàm cười cười, ánh mắt lại bị một cái cây chỉ cao chừng ngón tay cái, không biết mọc ra ở trước mặt hắn lúc nào hấp dẫn.

- Đây rốt cuộc là vật gì? Lại phát ra lực sinh mệnh cuộn cuộn, còn hơn cả hạt giống sinh mệnh trước khi vỡ nát?

Cái cây này thẳng tuột, không có một cái lá nào, vỏ ngoài nhìn rất cũ kỹ, giống như là sắp mục nát.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Ngô đồng thần thụ."

"Ngô đồng thần thụ: Cây non, ẩn chứa lực sinh mệnh vô cùng, diệu dụng hàng vạn hàng nghìn."

Diệu dụng hàng vạn hàng nghìn? Là những diệu dụng nào? Ít ra phải nói rõ một chút chứ.

Lâm Phàm vừa nghĩ vừa chạm tay vào cái cây kia. Thế nhưng tay vừa chạm đến ngô đồng thần thụ, phần rễ của cái cây kia đột nhiên dài ra, rồi bám lên cánh tay của Lâm Phàm, sau đó ở dưới ánh mắt khiếp sợ của hắn mà biến mất trong nháy mắt.

- Đi đâu rồi?

Lâm Phàm tìm kiếm khắp nơi, nhưng ngô đồng thần thụ này cứ như là đã tan biến hoàn toàn.

Chợt hắn mỉm cười, mắng:

- Tiểu tử nghịch ngợm.

Bởi vì hắn vừa nhìn vào trong cơ thể, thấy nơi vốn nên là một mảnh trời đất hỗn độn trống trải như mọi võ giả khác, lại có thêm một gốc cây cắm rễ ở chính giữa. Cái cây kia tỏa ra hào quang màu xanh, trong vùng hỗn độn này lộ vẻ chói mắt khác thường.

Khi Lâm Phàm cảm thụ được nó, nhất thời tâm thần đại chấn, lực sinh mệnh thật cường hãn.

Mà ở một khắc này, cái cây kia rung lên mãnh liệt, tạo ra một luồng lực hút khổng lồ như xé rách không gian, để Lâm Phàm cảm giác chân nguyên của đất trời giống như sóng biển mãnh liệt vọt tới mình, rồi nháy mắt chuyển hóa thành exp.

Hiện tại, mỗi lần lỗ chân lông của Lâm Phàm hô hấp, chỉ gia tăng được một vạn exp, nhưng có cái cây này phụ trợ, exp lại tăng tới hai vạn.

- Hít....

Giờ khắc này, Lâm Phàm hít một hơi lạnh, cái cây này thật khủng bố, nếu không ngừng lớn lên thì còn tới mức nào cơ chứ.

Chẳng lẽ sau này còn tăng gấp mười, gấp trăm, gấp nghìn, gấp vạn số này?

Chẳng phải sau này không làm gì, exp cũng tự bay nhanh?

Ngô đồng thần thụ này rõ ràng là thần vật dành riêng cho Lâm Phàm. Rất rõ ràng, nếu là người khác, tốc độ luyện hóa chân nguyên có hạn, chỉ sợ chưa kịp đợi cái cây này lớn, đã bị lượng chân nguyên trời đất nó hút vào làm bạo thể mà chết. Còn Lâm Phàm có hệ thống chuyển hóa chân nguyên làm exp, không cần lo chuyện này xảy ra.

- Ồ ó o...

Gà Con kêu to, tựa hồ rất không thích cái nơi đồ nát này, đồng thời đánh thức Lâm Phàm đang chìm trong suy nghĩ.

- Được rồi, đừng nóng vội, giờ chúng ta đi ra.

Lâm Phàm xoa đầu Gà Con.

....

Chuyến đi tới Táng Hải Yêu Địa này quả là lần hung hiểm nhất mà hần gặp. Vốn là đến tìm bảo tàng của Thất Thánh, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, ngay cả phân thân của Thất Thánh cũng bị cái bàn tay đen kịt kia diệt mất.

- Ài...

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm không khỏi thở dài. Gừng càng già càng cay mà, Thất Thánh tuy là nhân vật đã tồn tại từ rất lâu trước đây, nhưng gặp phải cái bàn tay sống còn lâu hơn, coi như là một loại bi kịch.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thả con chó đen ra ngoài, về mặt đảm chiêu nhìn nó:

- Sao, có phải rất bi thương không?

Trong tích tắc chó đen xuất hiện, Lâm Phàm có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình bi phẫn của nó.

Con chó đen chột nhìn về bộ xương trắng đã mục nát lẫn trong cung điện đổ nát kia, mắt lóe lên vẻ phẫn nộ vô tận.

- Đây là một cái phân thân của người hủ, nhưng đừng lo, người còn mấy cái mật thất nữa, tiểu gia nhất định sẽ tìm ra hết giúp người.

Lâm Phàm cười nói.

- Gâu gâu...

Chó đen tức giận gầm rú lên, móng vuốt ở bốn chân không ngừng cào lên mặt đất, phát ra những âm thanh chói tai.

- Ò ó o...

Gà Con đang nghỉ ngơi trên vai của Lâm Phàm, nhìn chó đen càn rỡ như thế thì giương cánh kêu to.

Chó đen nhìn thoáng qua Gà Con, cuối cùng cúi thấp đầu, nhưng trong mắt còn lóe lên vẻ phẫn nộ mà một con chó không nên có.

Lâm Phàm vung tay lên, chó đen lại về tới túi chứa đồ.

Chuyện càng lúc càng vui rồi đây...

Cánh Tay Tuyên Cổ này cường đại như thế, rốt cuộc là vị trâu bò nào có thể phong ấn nó ở đây?

Mà nhìn tình huống trước mắt, Cánh Tay Tuyên Cổ này sợ là còn không phải duy nhất.

Lâm Phàm nghĩ tới Xi Vương, cái tên đó bị phân thành bốn năm phần, mỗi bộ phận lại bị người phong ấn ở một chỗ.

Mà riêng một cánh tay đã khủng bố vượt qua thực lực Đại Thiên Vị đại viên mãn như thế, nếu toàn bộ thoát phong ấn rồi tập hợp lại, thì còn khủng bố tới cỡ nào chứ?

Đương nhiên đây đều chỉ là suy đoán của Lâm Phàm, tình huống cụ thể thì ai mà biết được.

Giờ phút này, Lâm Phàm nhìn lên trên vách đá kín mít ở đỉnh đầu, rồi búng một ngón tay bên tay phải ra.

"Uỳnh..."

Cánh Tay Tuyên Cổ bạo phát ra uy lực vô tận, phá vỡ không gian, vách đá kia không ngừng nổ tung.

. . . .

Lần thám hiểm này, sáu đại tông môn và Yêu gia đều tiền mất tật mang, tổn thất thảm trọng, đệ tử trở về mười không còn một.

Các trưởng lão của sáu đại tông môn vốn bị bảo tàng che mờ khôn ngoan, giờ cẩn thận suy nghĩ lại, mới hoảng sợ phát hiện, chuyện này ngay từ đầu đã không đơn giản.

Tiến vào Táng Hải Yêu Địa khi nào hạn chế tu vi?

Chỉ cảnh giới dưới Đại Thiên Vị mới có thể đi vào, đây không nghi ngờ là chọn lựa con mồi.

Thế nhưng giờ có nghĩ ra, có hối hận cũng chẳng ích lợi gì, bởi vì tất cả đều đã chậm.

Mà vừa lúc này, Táng Hải Yêu Địa không ngừng chấn động, sóng biển lại dựng lên.

Trong lòng mọi người kinh hãi, không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

"Ầm..."

- Ha ha ha, ra được rồi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Côn Bằng Thổ Nạp

Cảm thụ được ánh nắng ấm áp, hít thở không khí tươi mới, Lâm Phàm lập tức sảng khoái lên rất nhiều. - Ô, còn có người.

Lúc này, Lâm Phàm mới chú ý tới nơi này còn đang có rất nhiều người tụ tập. Nhìn kỹ, hóa ra là người của sáu tông, còn có gia chủ Yêu gia.

Trong lúc Lâm Phàm đánh giá bọn họ, những người kia cũng đang cảnh giác quan sát kẻ vừa xông lên từ dưới mặt đất kia.

Một gã đệ tử nhìn mặt đất bị đánh xuyên sâu không thấy đáy, mặt mũi tím tái, không khỏi hít một hơi lạnh.

Không ai biết Táng Hải Yêu Địa nằm sâu bao nhiêu mét dưới lòng đất, nhưng nhìn vào cái hố kia, sợ mà phải đến mấy vạn trượng. Thế nhưng hiện giờ, tình huống trước mắt, lại làm cho tên đệ tử kia có chút hoảng sợ rồi.

Người kia, chẳng lẽ đi lên từ khoảng cách mấy vạn trượng sao?

Không dám tin, thật sự là làm cho người ta không dám tin a.

Lâm Phàm lơ lửng trong hư không, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt bình thản. Gà Con trên vai hắn cũng gập cánh, đôi mắt to tròn biến thành sắc bén vô cùng.

Các trưởng lão của sáu tông và gia chủ Yêu gia không ngừng ngẫm nghĩ, suy đoán xem người này rốt cuộc là ai? Tại sao lại đi lên từ dưới Táng Hải Yêu Địa?

Hay là người trước mắt này chiếm được một ít bảo bối tuyệt thế dưới đó?

Suy nghĩ đến bảo bối, bảy người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện sát khí. Bọn họ không đoạt được bảo bối gì, đệ tử còn tổn thất thảm trọng, sao có thể để một người ngoài chiếm được tiện nghi.

Trong một sát na, bảy người lập tức bay quanh vây Lâm Phàm lại.

- Giao bảo bối ra đây.

Thanh Hỏa trưởng lão lớn tiếng quát.

Tuy lão nhìn không thấu tu vi của Lâm Phàm, nhưng điều kiện tiến vào Táng Hải Yêu Địa là cảnh giới dưới Đại Thiên Vị, như vậy trước mắt người này nhất định là cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Hơn nữa, tính toán thời gian thì bất kể là chiếm được bảo bối gì cũng chưa kịp luyện hóa, bảo bối khẳng định còn trên thân người này.

- Tiểu huynh đệ, nơi đây là địa bàn của sáu tông chúng ta và Yêu gia, kính xin giao ra những vật trong Táng Hải Yêu Địa.

Một gã trưởng lão mặc áo bào màu lam nói.

Áo bào của lão nhìn rất bình thường, chẳng qua là có thêu hình một con côn bằng, nhìn rất sống động, đang mở cái miệng rộng hút lấy vạn vật, phảng phất như là muốn hút hết cả trời đất.

Đây là Côn Bằng Tông, một tông môn cực kỳ cường đại trong Đông Linh châu. Nghe đồn lão tổ của tông này là con lai giữa côn bằng và con người, một thân tu vi kinh thiên động địa, ẩn nấp trong hư không, tìm kiếm con đường vĩnh hằng.

....

Lâm Phàm khẽ cười, xem ra mấy lão già này muốn ăn cướp đây.

Điểm này làm cho Lâm Phàm rất là khó chịu. Cả đời tiểu gia, cho tới bây giờ chỉ có đánh cướp người khác, còn không có người có thể đánh cướp tiểu gia.

- Nói thừa với hần làm gì, giết, sau đó dựa vào vận khí xem ai đoạt được bảo vật.

Thanh Hỏa trưởng lão của Liệt Diễm Tông tính tình nóng nảy, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh. Nhìn vẻ mặt tươi tỉnh của đối phương, lão có thể cam đoan, tiểu tử này tuyệt đối chiếm được bảo bối tuyệt thế.

Trưởng lão của mấy đại tông môn khác khẽ gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với cách làm của Thanh Hỏa trưởng lão.

Lâm Phàm nhìn những người này, tu vi đều là Đại Thiên Vị sơ giai, lại còn liên thủ, không phải dễ đối phó.

Thế nhưng hần cũng không lo, cánh tay Tuyên Cổ của hần cũng chẳng phải dễ chơi. Muốn giết người cướp của, còn phải xem có bản lĩnh này hay không rồi.

- Các người nói gì? Ta không có nghe rõ ràng.

Lâm Phàm khinh thường nói, móc móc cái lỗ tai.

Xem ra không phát uy một chút, còn thật không biết tiểu gia là ai.

Liệt Diễm Tông, Côn Bằng Tông, Thông Thiên Đảo, Tiên Linh Tông, Huyền Tiên Các, Tự Tại Tông.

Những tông môn này đã quen với việc cao cao tại thượng, không để tán tu vào mắt.

Gia chủ Yêu gia, Yêu Thiên lúc này cũng vậy, vì bảo bối, chỉ có thể mạnh mẽ cướp lấy.

- Ồ ó o...

Gà Con đứng ở trên vai Lâm Phàm, hơi ngẩng đầu, kêu to vài tiếng. Gà Con cũng không ngu ngốc, sao nó có thể nhìn không ra, Lâm Phàm căn bản là không để những người trước mắt này vào mắt, bởi vậy nó cũng muốn hung hăng càn rỡ một phen.

Cái cánh không lông kia đuổi ra, ngoắc ngoắc, ý bảo có bản lĩnh thì đều đến đây đi, chúng ta một người một gà tận lực bồi tiếp.

Mà giờ khắc này, một câu này của Lâm Phàm cũng đã làm cho trưởng lão sáu tông cảm giận không thôi. Chỉ là một tán tu, cũng dám nói chuyện kiểu đó với bọn lão.

- Giao bảo bối người lấy được ra đây.

Trưởng lão Huyền Tiên Các lạnh lùng nói.

- À, sao không nói sớm, cho người.

Lâm Phàm lấy ra mấy viên "Đại Phàm Ca", sau đó cứ như vậy tiêu sái ném tới.

- Những đan dược này đều là thần đan, ta mới dùng hơn mười viên, còn dư lại mấy viên cho các người cả đấy.

Lâm Phàm cười nói.

Trưởng lão sáu tông nhượng mảy, lùi lại, cảnh giác vạn phần đối với đan dược không rõ lai lịch này.

- Đồ khốn khiếp, dám trêu đùa chúng ta, đem bảo bối lấy được giao ra đây.

Vương trưởng lão của Côn Bằng Tông tức tối quát.

Chỉ mấy viên đan dược đã ngiê dọa lui bọn lão, quả thực là muốn chết.

- Một khi đã như vậy, ngày hôm nay người để cái mạng nhỏ lại đây đi.

Vương trưởng lão hừ một tiếng.

- Côn bằng thổ nạp.

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc, Vương trưởng lão vận dụng lực lượng quy tắc, đánh ra một chưởng, hình thành ảo ảnh một con côn bằng. Côn bằng há miệng ra, nước biển quanh mình nó không ngừng quay cuồng.

Một chiêu này là chiêu thức thượng đẳng của Côn Bằng Tông, luyện đến mức tận cùng, có thể biến hóa thành côn bằng, cắn nuốt thiên địa. Tuy Vương trưởng lão đã tu hành tới cảnh giới rất cao, nhưng còn xa mới đến cảnh giới cao nhất.

- Ha ha, đây là chiêu thức mạnh nhất của người sao?

Lâm Phàm nhìn ảo ảnh côn bằng che trời trước mắt thì chỉ thản nhiên cười lớn.

Sắc mặt của Vương trưởng lão hơi đổi. Lão ta cho rằng người này sẽ hóa thành tro bụi khi lão ra chiêu, thế nhưng cái vẻ trấn định của người này để lão ta có cảm giác không ổn.

Không có khả năng... Hẳn là suy nghĩ nhiều.

Cảnh giới Tiểu Thiên Vị, ở trong mắt lão ta giống như con kiến, có thể lật lên sóng gió gì chứ.

Giờ phút này, Lâm Phàm khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nâng tay phải lên.

Trong một sát na, một màn kinh khủng làm người ta chấn động tâm thần xuất hiện.

- Trấn áp!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Đây Hoàn Toàn Là Hiếu Lâm A

oOo

Thiên địa biến sắc.

Một cái vòng xích quy tắc màu đen, quấn quanh cánh tay trắng tinh như ngọc. Một sát na, toàn bộ thiên địa đều giống như hít thở không thông, lâm vào tĩnh lặng.

Ở một khắc Lâm Phàm nâng tay phải lên, hư không giống như bị đè ép. Từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra một cỗ khí tức làm cho người ta sợ hãi.

Trưởng lão sáu tông và gia chủ Yêu gia biến sắc, bọn lão chỉ cảm giác vùng trời đất này giống như bị cầm cố.

- Trấn áp.

Lâm Phàm nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh rất bình thường, nhưng hai từ này lại giống như tiếng sấm nổ vang trong nội tâm của mọi người.

- Ngaooooo...

Ảo ảnh con côn bằng kia không ngừng vặn vẹo, sau đó từ từ vỡ nát, hóa thành những điểm sáng phiêu tán trong hư không.

- Sao có thể như vậy chứ...

Vương trưởng lão hoảng sợ, lão tuyệt đối không tin rằng Côn Bằng Thổ Nạp của mình lại có thể bị đánh tan.

Vương trưởng lão gầm lên, đây là đả kích vô cùng lớn với lão, một kẻ giống như con kiến hôi, làm sao có thể mạnh đến vậy được.

- Tiểu tử, ta muốn ngươi chết. Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp!

Hai mắt Vương trưởng lão đỏ bừng, cánh tay trái tự động lìa ra khỏi thân thể, lập tức một luồng lực lượng thần bí truyền lại từ trong hư không, còn cánh tay trái kia giống như đồ tể, nháy mắt tiêu tán.

Mọi người thấy một màn này thì kinh hãi không thôi.

- Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp, đây là công pháp bất truyền của Côn Bằng Tông, lấy bản thân làm vật dẫn, hiến tế gọi ra hung thú thượng cổ côn bằng từ chỗ tối tăm, để con hung thú này thả xuống một luồng ý chí. Đồ tể càng tốt, ý chí kia của côn bằng cũng càng mạnh. Không ngờ người này lại bức Vương Minh Hải tự đoạn một cánh tay, dùng cái giá lớn này đổi lấy ý chí côn bằng hàng lâm.

Trưởng lão Tự Tại Tông tròn mắt, hô lớn.

Còn Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt thì chỉ biết câm nín, người này tự mình hại mình làm gì kia chứ?

Mà lúc này đây, không khí khê chấn động, hư không ngay phía trước Vương Minh Hải đột nhiên nứt ra một khe hở, từ đó trào ra một luồng lực lượng làm người ta hít thở không thông.

Một sát na sau, thân ảnh một con hung thú viễn cổ dần dần xuất hiện, ngửa đầu gầm rú, uy thế cường đại tới nỗi khiến trưởng lão các tông kia bị chấn phải không ngừng lùi về sau.

Còn đám đệ tử tông môn thì mặt trắng bệch, tâm thần chấn động.

- Côn bằng.

Vương trưởng lão nổi giận gầm lên một tiếng, một đạo ý chí kia của côn bằng lập tức bộc phát ra khí thể hủy diệt tất cả.

- Đừng quá làm càn.

Lâm Phàm có chút không vui, người này hơi quá đáng rồi.

- Trấn áp...

"Ầmmmmm..."

Thiên địa biến sắc, hư không vỡ nát, đạo ý chí côn bằng kia bị trúng một chưởng từ trên trời giáng xuống.

- Không thể nào...

Vương Minh Hải nhìn một màn trước mắt, phụt máu, mắt trợn trừng đến muốn rớt cả ra.

Đạo ý chí côn bằng kia vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp phát huy, đã bị nghiền ép vỡ nát trong nháy mắt, cả một chút phản kháng cũng không có.

Mà hủy diệt đạo ý chí kia xong, một chưởng kia còn chưa hết lực, tiếp tục vỡ xuống Vương Minh Hải.

- Khôngggggg...

"Ầm..."

- Mạnh như vậy...

Lâm Phàm ngẩn người, hẳn không nghĩ chỉ vỗ nhẹ ra một chưởng mà lại mạnh đến thế, diệt xong đạo ý chí kia, dư lực còn trấn áp luôn Vương trưởng lão. Hơn nữa, một chưởng kia còn không phát huy toàn bộ lực lượng.

"Người kia hẳn là không sao đâu."

Lâm Phàm nhìn tình huống, không khỏi nghĩ tới số phận của trưởng lão kia.

"Đinh, chúc mừng đánh chết Đại Thiên Vị sơ giai Vương Minh hải."

"Đinh, exp gia tăng một trăm triệu."

"Đinh, chúc mừng lấy được 'Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp'."

"Đinh, chúc mừng lấy được 'Côn Bằng Thổ Nạp'."

Lâm Phàm há hốc miệng, đã chết? Cứ như vậy chết rồi?

Chính mình không có muốn giết chết đối phương mà? Thật sự là mang danh giết người quá oan uổng rồi.

Mà Cánh Tay Tuyên Cổ này sao mà mạnh đến vậy, đã khống chế lực lượng rồi, vậy mà tùy tay vỗ một cái, miểu sát cường giả Đại Thiên Vị sơ giai? Như vậy, theo tu vi mình tăng lên, chẳng phải có thể hoành hành không cần lo nghĩ?

-Ài, thôi quên đi, kẻ này định giết mình trước, làm còn thành thạo như thế, hiển nhiên giết người cướp của đã quen, sớm tội ác quần thân, coi như thay trời hành đạo.

Lâm Phàm cũng chỉ có thể lấy cái lý do sát seo này thuyết phục mình.

Về phần rơi ra hai bản công pháp, thật ra khiến Lâm Phàm có chút ngoài ý liệu, không ngờ vận khí của mình tốt như vậy.

Giờ khắc này, trưởng lão của các tông môn khác bị một chương này dọa cho mặt tái nhợt, sau đó đồng loạt đưa mắt nhìn về Vương trưởng lão bị chôn sâu dưới đất. Khi bọn lão không cảm giác được khí tức của Vương trưởng lão nữa thì sắc mặt cũng đại biến.

- Chết rồi...

Bọn lão không ngờ Vương trưởng lão một đời tung hoành cứ thế chết đi.

- Người giết Vương trưởng lão...

Lúc này, đám đệ tử Côn Bằng Tông hoảng sợ nhìn hiện trường, rồi giận dữ hét lên với Lâm Phàm.

Còn trưởng lão của năm tông và gia chủ Yêu gia, trong lòng có chút do dự. Theo bọn lão, đám đệ tử Côn Bằng Tông này, chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ.

Cứu, hay là không cứu?

Nhưng dù muốn cứu, thì lấy cái gì để cứu? Thực lực của người trước mắt quá kinh khủng, dù Vương trưởng lão đã hiển tế một cánh tay để thi triển bí pháp cực mạnh mà còn bị đập chết, càng không cần nói bọn họ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Lâm Phàm Không Ngốc, Ngốc Chính Là Thế Giới Đây

Trường lão năm tông và gia chủ Yêu gia giờ phút này liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng gật gật đầu. Bọn lão quyết định rồi, không cứu, có thể bảo trụ tính mạng của bản thân mới là việc quan trọng nhất.

Lúc này, bọn lão thật sự không nghĩ ra, người này rốt cuộc là ai, lật tay một cái đã đập chết Vương Minh Hải? Mà quan trọng nhất là, Táng Hải Yêu Địa không phải chỉ dưới Đại Thiên Vị mới vào được sao?

Đám đệ tử Côn Bằng Tông dùng ánh mắt căm thù nhìn Lâm Phàm. Vương trưởng lão chết, kẻ trước mắt này tội ác ngập trời, bọn họ phải khắc ghi sâu trong lòng, từ nay về sau Côn Bằng Tông cùng kẻ này không chết không ngừng.

Giờ phút này, Lâm Phàm rất muốn nói: "Đây là một cái hiểu lầm".

Thế nhưng những lời này vừa tới cổ họng đã bị hắt nuốt xuống.

Trừ mình ra, đám này biết thực lực thật sự của mình thế nào, bản thân mình là ai đâu?

- Bản tọa vốn không muốn giết người, nhưng người này làm nhiều việc ác, quen giết người cướp của, lấy mạng hiếp yếu, tội nghiệt quán thân, bản tọa lần này coi như là thay trời hành đạo

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh, rất nỗ lực tạo ra bộ dạng cao thâm bí hiểm

Gà Con thì còn đang trợn mắt há hốc mồm, không ngừng ngẩng lên cúi xuống cái đầu nho nhỏ, hết nhìn "đại ca" của mình đến nhìn lão già

chết đến không thể chết lại trên mặt đất.

Nó không ngờ đồng bọn của mình lại mạnh đến thế, vừa ra một chưởng, trời long đất lở.

Nhưng đối với nó, đồng bọn càng mạnh, nó càng vui vẻ. Chỉ có như vậy mạng gà của nó mới càng thêm an toàn.

Gà Con làm ra cái vẻ đáng yêu dụi dụi đầu vào mặt Lâm Phàm, chân gà lại tiến sát vào thêm một chút, cố để tăng tình cảm.

- Vị trưởng lão này, người nói sao?

Lâm Phàm cười cười nhìn về phía Thanh Hỏa trưởng lão của Liệt Diễm Tông.

Tính tình của Thanh Hỏa trưởng lão vốn nóng như lửa, giờ phút này mặt cũng tái nhợt, phần nộ, không cam lòng, cuối cùng sợ sệt gật gật đầu.

- Đúng.

Rõ ràng, không có ai muốn vì người ngoài mà lãng phí cái mạng nhỏ của mình.

Lâm Phàm nhìn nhìn đám trưởng lão tông môn, rồi chợt trông thấy Tần vương vẫn chưa từng nói tiếng nào, đang đứng im không nhúc nhích, thì định nói cho đối phương biết, con của người đã sớm chết rồi.

Nhưng đến khi hần thấy được ánh mắt lo âu của Tần vương, lại không khỏi mềm lòng.

Chuyện giữa hần và Tần Thần vương triều rất phức tạp. Con trai của Tần vương bạo ngược, lạm sát kẻ vô tội, Lâm Phàm báo thù cho một trăm lẻ tám dân thôn, không có gì đáng trách.

Mà Tần vương vì con mình báo thù, cũng là chuyện phải làm, ân ân oán oán ai cũng không nói được rõ ràng.

Lại nhìn đến Tần vương, Lâm Phàm coi như đã rõ, Tần vương ngày đó là thể thân, Tần vương hiện giờ mới là Tần vương thật sự.

- Tần vương, người không cần chờ nữa, con của người thiên tử tuyệt đỉnh, được đại năng Thất Thánh coi trọng, trở thành đệ tử thân truyền, mang đi dạy dỗ. Thất Thánh cũng truyền lời, con của người sát khí tội nghiệt quá nặng, dễ gặp Thiên khiên, nếu người muốn con của người bình an, trở về phải đổi xử tử tế với dân chúng, thay con mình giảm bớt tội nghiệt.

Lâm Phàm thuận miệng nói dối.

Tần vương nghe được lời này của Lâm Phàm, ánh mắt lo âu lóe ra một tia thần quang, nhưng vẫn có chút hoài nghi nhìn Lâm Phàm.

- Có tin hay không là tùy người.

Lâm Phàm phát tay, cũng không muốn nói thêm, bởi vì đã nói dối thì càng nói càng nhiều sơ hở.

Tần vương nhìn Lâm Phàm, do dự một thoáng, sau đó ôm quyền cáo biệt.

Lâm Phàm không biết Tần vương có tin không, nhưng dưới loại tình huống này, có một câu của người chính là được cấp thêm vô hạn hy vọng.

- Đệ tử Côn Bằng Tông, bản tọa sẽ không giết các người. Nếu các người muốn báo thù, vậy tăng tu vi lên, bản tọa có thể cho các người cơ hội.

Lâm Phàm nói. Thế nhưng cũng không phải là hấn đột nhiên bạo phát thiện tâm, mà là để cho bọn họ về báo cáo với tông môn, lại để đại năng

của Côn Bằng Tông tới đuổi giết mình, khi đó ngang với có một nhóm lớn exp "free ship" đến tận cửa.

- Về phần các người, này giờ không ngừng vô lễ với bản tọa, bản tọa cũng không muốn chấp nhận, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, để lại tất cả đồ đạc trên người, bản tọa thay các người phân phát cho thiên hạ, giảm bớt chút tội nghiệt hộ các người.

Lâm Phàm đảo mắt nhìn tới trưởng lão năm tông, nói.

Vốn đám trưởng lão và gia chủ Yêu gia này nghe câu trước của Lâm Phàm với đệ tử Côn Bằng Tông thì thầm vui mừng, cho rằng mình không có chuyện gì, ai ngờ câu sau lại dành riêng cho bọn lão.

Đây rõ ràng là đoạt bảo, nhưng không thêm giết người!

Đám trưởng lão và gia chủ Yêu gia do dự, nhưng thực lực không bằng người, cuối cùng đành cắn chặt răng, ngoan ngoãn bỏ hết đồ ra.

Lâm Phàm hớn hờ thu lại đồ của đám người này, tâm tình tốt lên rất nhiều, bởi vì thu hoạch rất phong phú.

Mà trưởng lão năm tông cùng với gia chủ Yêu gia, giờ phút này đều vô cùng buồn bực. Từng chỉ có bọn lão giết người cướp của, đã bao giờ có chuyện ngược lại thế này? Trong mắt bọn lão, người này chính là một kẻ lưu manh, hơn nữa còn hiên ngang lẫm liệt làm trò lưu manh.

Còn đám đệ tử của sáu tông lại cảm thấy thậm may mắn, bởi vì người này không cướp của bọn họ. Thế nhưng bọn họ lại không biết, Lâm Phàm là đang nuôi dê béo mới thịt. Cho các người thời gian lớn lên, sau này thành cao thủ thì cướp sạch, như thế còn tốt hơn ra tay ở hiện tại nhiều.

Lâm Phàm không ngốc, ngốc chính là thế giới này!

Mà vừa lúc này, trời đang quang đãng, đột nhiên mây đen vần vũ, sấm chớp lóe lên.

Một luồng khí tức thần bí từ phương xa từ từ tiến đến.

Lâm Phàm vừa cảm nhận được khí tức này, lập tức biến sắc, bởi vì khí tức này rất quen thuộc. Hắn vội đưa mắt nhìn lên hư không, mày nhíu chặt lại.

Từ trong mây đen, một bóng người nhìn không ra dung mạo cùng giới tính, toàn thân đều bị trường bào màu đen che kín, đang khom người, hai tay nắm chặt hai sợi xích, cõng sau lưng một chiếc quan tài đá rất lớn, di chuyển trong hư không.

Mà chiếc quan tài kia nhìn đầy thần bí cùng tà ác, mặt trên loang lổ vết máu, làm cho người ta dựng tóc gáy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Thì Ra Là.

Người mặc áo choàng đen, quan tài bằng đá loang lỗ máu, một người một vật cứ thế yên tĩnh đi lại trong hư không. Sấm sét lóe lên, đan vào nhau thành một cái lưới lớn, giống như là muốn diệt sát tà vật trên trời. - Đó là cái gì? Khí tức thật tà ác.

Trưởng lão Tự Tại Tông chau mày, mắt nhìn về hư không rồi phóng ra một luồng kim quang, thế nhưng chỉ một sát na sau, lão hét thảm một tiếng, che tròn mắt, hai hàng huyết lệ chảy xuống:

- Mắt của taaaa...

Mọi người thấy Hà trưởng lão của Tự Tại Tông xảy ra chuyện thì đều kinh hãi. Vừa rồi là thần thông Thiên Nhân của Tự Tại Tông, có thể nhìn rõ mọi thứ, thế nhưng lại bị vật trên trời làm phản phệ, khiến mắt bị mù, chuyện này...

Mọi người đã không dám nghĩ tiếp rồi, chuyện này đã ra ngoài dự liệu của tất cả.

- Đó là tà vật...

Hà trưởng lão gào thét, vẻ mặt như phát điên. Lão chưa bao giờ gặp tình huống này, Thiên Nhân vừa nhìn tới đã bị một cỗ khí tức như vực sâu đẩy ngược trở về, thậm chí cả một chút phản ứng cũng không có, quá là khủng bố.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, thần sắc nghiêm túc, sau đó vỗ vỗ Gà Con, để cho nó về lại túi chứa đồ, sợ rằng tình huống sắp tới sẽ không dễ chịu.

Lúc này, một màn làm người ta kinh sợ phát sinh.

Một người một quan tài kia chợt dừng bước trên hư không, lẳng lẳng đứng đó. Người mặc áo choàng đen vẫn cong thân về phía trước, hai tay nắm xích sắt, mà quan tài kia giống như được tạo thành từ vô cùng, vô cùng xa xưa trước đây, khí tức tà ác bao phủ xung quanh.

Giờ khắc này, trời trở nên đen kịt, những ánh chớp chói lòa cũng hóa thành màu đen, quay quanh quan tài, không ngừng lóe lên.

Hư không dần dần bị bóp méo, hình thành một cái vòng xoáy, trong vòng xoáy là một mảnh tối đen, không biết là có gì ở đó.

- Đây là cái gì?

Mọi người kinh hãi, chưa từng có ai gặp được chuyện tương tự thế này trước kia, cũng không ai nhận ra cái quan tài này có lai lịch thế nào.

Chỉ riêng Lâm Phàm biến sắc, đây không phải giống chiếc quan tài trong Táng Hải Yêu Địa như đúc sao?

Chẳng lẽ...

Tay phải của Lâm Phàm khẽ run lên, một cảm giác vô cùng quen thuộc truyền tới.

- Người kia là ai, trong quan tài đá rốt cuộc là cái gì?

Gia chủ Yêu gia tên Yêu Thiên không khỏi lùi về sau mấy bước.

Khí tức truyền tới từ trong hư không khiến tâm thần của bọn họ chấn động, có loại cảm giác bất an.

- Đi...

Giờ khắc này, trưởng lão Huyền Tiên Các găm lên. Những trưởng lão của bốn tông còn lại cũng kịp phản ứng, vội vàng lệnh cho đệ tử tự động

rời đi, bản thân cũng lập tức xé rách hư không, muốn tránh xa nơi đáng sợ này.

Tà vật bậc này, quá tà môn rồi.

Nhất là người mặc áo choàng đen kia, bọn lão càng nhìn không ra tu vi.

Trưởng lão của năm tông xé rách hư không, rồi không chút do dự mà chìm vào trong khoảng không đó.

Thế nhưng còn chưa thở phào được quá lâu, khi khung cảnh trước mắt rõ ràng trở lại, năm người đều trợn tròn mắt, thân run lên, lộ vẻ không dám tin.

Điều này sao có thể?

Rõ ràng đã dịch chuyển trong hư không, tại sao lại vẫn xuất hiện ở nơi này?

Giờ phút này, vị trí mà trưởng lão năm tông suốt hiện, lại là quanh quan tài đá kia.

- Chạy...

Không chút do dự, trưởng lão năm tông quay đầu bỏ chạy. Thế nhưng trong một sát na, từ quan tài đá kia đột nhiên tràn ra một luồng lực hút mãnh liệt, hút các trưởng lão về phía nó.

- Aaaaa... Cứu mạngggggg...

Trưởng lão năm tông kêu thảm thiết liên tục, thế nhưng chỉ một tích tắc sau, năm người từ đang da thịt căng hồng, nháy mắt bị hút sạch máu, trở thành những cái thây khô.

- Trưởng lãoooooo...

Các đệ tử hét lên, bọn họ cũng muốn chạy trốn, thế nhưng nhìn thấy bộ dạng thảm thiết của các trưởng lão thì chân nhũn ra, hoảng loạn không biết làm thế nào.

Lâm Phàm chợt có cảm giác rất xấu. Từ khi luyện hóa, dung nhập Cánh Tay Tuyên Cổ vào thân, hẳn cũng hiểu, Cánh Tay Tuyên Cổ không phải là duy nhất.

Mà trong quan tài kia, khẳng định là một bộ phận tương tự.

Ngay khi Lâm Phàm nghĩ về việc này, người mặc áo choàng đen kia đã động. Gã buông xích sắt trong tay ra, hai tay lại kết những pháp quyết thần bí khó lường trong không khí.

- Tuyên Cổ vĩnh hằng, kẻ nô bộc này xin được nghênh tiếp ngài tân sinh, xin cời bỏ hết phong ấn, trở lại đi...

Trong một sát na, từ trong tay áo của người mặc áo choàng kia phóng ra một cơn mưa máu ngập trời.

Mùi máu tươi gắt mũi làm Lâm Phàm không khỏi nhúu chặt mày. Đây là máu người, một lượng máu khổng lồ thế này rốt cuộc là giết hại bao nhiêu tính mạng?

Cơn mưa máu đổ xuống, dần dần thấm hết vào mặt đất.

Lâm Phàm thấy một màn như vậy, lập tức hiểu ra, người này biết Cánh Tay Tuyên Cổ bị phong ấn ở đây, mà bây giờ tiến đến, chính là muốn cời bỏ phong ấn cho Cánh Tay Tuyên Cổ.

Thế nhưng đối phương lại không biết Cánh Tay Tuyên Cổ đã bị Lâm Phàm luyện hóa, trong Táng Hải Yêu Địa giờ không còn bất kỳ vật gì rồi.

- Aaaaa...

Theo thời gian trôi qua, người mặc áo choàng đen ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, bởi vì gã hoàn toàn không cảm nhận được khí tức Tuyên Cổ.

Ở một khắc này, Lâm Phàm nhìn rõ được gương mặt sau áo choàng, nhất thời cả kinh, có chút không dám tin.

Lương... Lương Dịch Sơ?

Là thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ của Cửu Tiêu Tông, điều này sao có thể?

Mới chia tay từ lần hai tông thi đấu cách đây mấy tháng, sao Lương thái thượng trưởng lão lại biến thành như vậy?

- Lương trưởng lão...

Lâm Phàm không kìm được, hô lên.

Mà Lương Dịch Sơ đang trong tức giận, nghe tiếng thì đảo tròn mắt đen kịt không tròn trắng nhìn về Lâm Phàm, rồi nổi giận gầm lên một tiếng, trên người tán ra từng luồng khói đen. Những luồng khói này không ngừng ngưng tụ, hình thành một gương mặt ác ma dữ tợn.

Cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Lương Dịch Sơ đập tới một chưởng, giống như muốn xé nứt thiên địa.

Lâm Phàm nâng tay phải lên, đỡ được đòn này.

- Lương trưởng lão, ngài làm sao vậy?

Lâm Phàm quát lớn. Bộ dạng của Lương trưởng lão làm Lâm Phàm nghĩ tới bộ dạng của đám người trong thần miếu Đà Địa.

- Gràooo...

Một tiếng rú như tiếng của dã thú phát ra từ miệng Lương Dịch Sơ. Thân hình lão không ngừng chớp động, nháy mắt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Lực lượng quy tắc bạo phát mà ra, giống như ý chí của cả vùng trời đất này nghiền ép tới Lâm Phàm.

Lão là cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, hiểu được cách vận dụng lực lượng thiên địa để giết địch.

Lâm Phàm cảm thụ được cỗ uy áp này, khẽ cau mày:

- Lương trưởng lão, xin lỗi.

- Trấn áp...

Lâm Phàm đánh ra một chưởng, một bàn tay khổng lồ giáng xuống từ trên trời.

"Ầmmmm..."

Lương trưởng lão nằm bẹp trên mặt đất, áo choàng trên người vỡ nát, hóa thành tro tàn. Lúc này, Lương Dịch Sơ đã sắp chết, hai tròng mắt đen kịt khôi phục lại giống như người thường.

- Đi... đi... Cứu Tiêu Tông...

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn Lương Dịch Sơ."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng hai mươi tỷ."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Nhập Thần trung giai."

"Nhập Thần cao giai."

"Nhập Thần đại viên mãn."

.

Cấp bậc tăng trong nháy mắt, nhưng Lâm Phàm lại không cảm thấy vui một chút nào.

- Chết rồi...

Đệ tử của sáu tông còn sống sót sau đại nạn, ai nấy đều lộ vẻ tươi cười.

Đám người Yêu gia, nhất là gia chủ Yêu gia càng là bị hù còn chưa tỉnh táo lại, may mắn chạy chậm, không kịp xé rách hư không để trốn, nên nhặt về một mạng.

- Câm miệng.

Tâm tình của Lâm Phàm có chút nặng nề.

Đệ tử sáu tông vừa nghe lời này thì vội vàng nín lặng, không một ai dám lên tiếng.

Lâm Phàm không biết câu cuối cùng của Lương trưởng lão là có ý gì? Cửu Tiêu Tông làm sao?

Người bạn duy nhất của hắn còn ở Cửu Tiêu Tông, chẳng lẽ Cửu Tiêu Tông xảy ra chuyện gì hay sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm ngưng thần nhìn cái quan tài trôi nổi ở hư không.

- Đi ra cho ta.

Lâm Phàm phần nộ quát.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Thứ Trong Quan Tài

- Đi ra cho ta, chớ nấp trong cái quan tài, giả thần giả quỷ.

Lâm Phàm quát, một cỗ phong phạm tuyệt thế cao thủ thổi quét toàn trường. Đệ tử sáu tông cũng chấn động tâm thần, tuy rằng lúc trước phát sinh mâu thuẫn, nhưng chỉ bằng cỗ phong phạm giờ phút này của Lâm Phàm, cũng không thể không vỗ tay khen hay. Lâm Phàm liếc nhìn đám đệ tử sáu tông, bình thản nói:

- Các người không cần lo lắng, bản tọa đã tha các người một con ngựa thì trước khi bản tọa rời đi, không có người nào có thể đoạt tính mạng của các người.

Lâm Phàm nói những lời này, trong lòng đám đệ tử sáu tông nổi lên một cơn sóng gió động trời, ai nấy cảm động muốn khóc rống lên.

Tuy người này giết trưởng lão Côn Bằng Tông, nhưng vào thời khắc này, bọn họ lại phát hiện, người trước mắt cũng không quá đáng giận, thậm chí còn có chút rất đáng yêu.

Đúng vậy, chính là đáng yêu, một vị cao nhân đáng yêu a.

Đệ tử sáu tông vội tụ lại cùng một chỗ, núp xa xa phía sau Lâm Phàm, sau đó lại vẫy vẫy gia chủ Yêu gia còn đang ngơ ngẩn đứng một bên, ý bảo: người nhanh chóng lại đây ôm bắp đùi, đừng cố gắng chống cự vô ích, quan tài đá kia không phải người có thể đối phó.

Đám đệ tử Côn Bằng Tông nhìn bóng lưng đang che chở cho hết mọi người kia, nội tâm cũng cực kỳ phức tạp.

Đây là một cao nhân tính nết quái dị.

- Kỳ thật cũng không thể trách vị cao nhân này, vốn là trưởng lão chúng ta muốn giết người cướp của.

Một gã đệ tử nhẹ giọng nói.

- Vương trưởng lão nhà các người động thủ trước, cao nhân cũng bị ép mà thôi, rồi chẳng may quá tay một chút, sinh chuyện như vậy ai cũng không muốn cả.

....

Ngoại trừ đệ tử Côn Bằng Tông, những đệ tử tông môn khác cũng xì xào bàn tán, thái độ với Lâm Phàm có biến chuyển rất lớn.

Giờ phút này, Lâm Phàm cũng không thừa tình lực để chú ý xem đám đệ tử đằng sau nói gì. Hắn chăm chú nhìn vào quan tài đá, cũng có chút căng thẳng, không biết bên trong quan tài kia sẽ là thứ gì.

"Ầm."

Một tiếng vang thật lớn, nắp quan tài nháy mắt bắn ra, một luồng khí đen từ trong đó tràn lan bốn phía.

Sấm chớp không ngừng nổ vang, lực lôi đình kinh khủng kia quẩn quanh quan tài, làm cho người ta nhìn mà phải run lên.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, hồi hộp chờ đợi.

Tiếp đó, một cái bóng đen vô cùng lớn, giống như là trường thương, mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa từ trên trời giáng xuống.

- Cao nhân, cứu mạng...

Đệ tử sáu tông thấy cái bóng kia, từng người bị dọa tới hồn phi phách tán. Uy lực không thể đỡ kia, làm cho trái tim của bọn họ lạnh cả đi. Kể cả gia chủ Yêu gia cũng bị một màn này dọa cho sắc mặt tái nhợt.

- Lão tổ, cứu con...

Kỳ thật, lão tổ Yêu gia vẫn trốn trong hư không, chờ thời cơ đoạt bảo, thế nhưng lại không ngờ tình huống biến hóa đến nông nỗi này.

Không quản Yêu Thiên có gọi to đến cỡ nào, trong hư không vẫn không chút động tĩnh.

Bởi vì lão tổ Yêu gia đã sớm ẩn sâu vào trong hư không, không ngừng run lên.

Khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

Một cái sừng khổng lồ không giống của bất cứ loài vật nào, đen xì, nhọn hoắt, tỏa ra hào quang đen kịt. Mà bên trong hào quang ấy lại có những linh hồn của con người đang đau khổ kêu gào, không ngừng giãy giụa, muốn được thoát ra. Rất rõ ràng, đây là linh hồn những người đã bị giết để lấy máu tươi, nhằm cởi bỏ phong ấn, giống như cách Lương Dịch Sơ làm lúc bị điều khiển thần trí ban nãy.

Lâm Phàm nhìn rõ thứ trước mắt cũng kinh hãi, sau đó hít một hơi thật sâu, rồi nổi giận gầm một tiếng:

- Khốn kiếp, giết nhiều người đến thế. Đền mạng cho ta!

Mắt Lâm Phàm lóe ra tinh quang, một cỗ uy thế vô cùng cường đại tuôn ra từ trên người hắn.

Hai cỗ lực lượng cường đại đập vào nhau, khiến đám đệ tử sáu tông như thuyền nhỏ đang đưa trên biển, lúc nào cũng có thể hỏng mất.

Tiếp đó, Lâm Phàm đánh ra một chưởng, chân nguyên thiên địa không ngừng ngưng tụ, hình thành một bàn tay khổng lồ che khuất cả bầu trời, đỡ lấy cái sừng đang lao từ trên trời xuống.

"Ầmmmmm..."

Một luồng sáng chói mắt xuất hiện trong hư không, dư lực tràn ra, trời đất như muốn sụp đổ, sóng biển dâng cao như bão lũ, mà đám đệ tử cũng không chịu nổi cỗ dao động mãnh liệt này, ào ào ngã lăn lộn trên đất.

Táng Yêu Thành ở tít xa cũng hứng chịu cơn chấn động này, lắc lư kịch liệt.

Vô số người hoảng sợ từ trong nhà chạy ra, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Vô số võ giả cũng run như cây sậy, vội nhìn về hướng Táng Hải Yêu Địa.

Nơi đó đến cùng đã phát sinh cái gì?

.....

Các đệ tử của sáu tông cùng nằm lăn trên mặt đất, đầu tóc đầy tro bụi, mặt tái nhợt, bọn họ bị tình huống trước mắt làm cho kinh hãi.

Đứng trước mặt bọn họ chính là cao nhân kia, góc áo đung đưa, lâm nguy bất động, dưới ánh sáng chói lòa kia lại cao lớn đến vậy.

- Đỡ được rồi.

Một gã đệ tử vui mừng đến phát khóc, mạng nhỏ của bọn họ rốt cuộc được giữ lại.

Thế nhưng, sợ hãi lại tràn tới sau thoáng mừng vui. Cái sừng kia rốt cuộc là thứ gì, làm sao lại khủng bố đến vậy? Bọn họ muốn trở lại tông môn, trở lại địa phương an toàn kia.

Nơi này căn bản không phải để người xuất hiện.

Một thứ so với một thứ xuất hiện càng thêm khủng bố, càng thêm dọa người.

Trong mắt bọn họ, cho dù là tông chủ của bọn họ đến, cũng phải ôm hận tại đây a.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn cái sừng khổng lồ trên không. Không thể không nói, nếu không phải dung hợp "Cánh Tay Tuyên Cổ", ngày hôm nay hẳn phải nằm lại ở nơi này.

Mà cái sừng kia không ngừng rung lên trên không, giống như là rất tức giận.

Một đòn đánh xuống, đáng lý nên trời sụp đất nứt, không người có thể ngăn cản. Thế nhưng lần này nó bị người cản lại, sao không tức giận cho được.

Chú ý tới thần sắc khiếp sợ của mọi người, Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, nhắc tay phải, chỉ lên cái sừng đang lơ lửng trên trời, ngạo nghễ nói:

- Hừ, một cái tấm nhỏ nhỏ, chớ có làm càn.

Giờ khắc này, thiên địa một mảnh im lặng.

Đám đệ tử nghe được lời bá đạo này của cao nhân thì vô cùng chấn kinh.

Ánh mắt của bọn họ nhìn về Lâm Phàm hoàn toàn thành đối, đã biến thành sùng bái vô cùng.

Thấy sắc mặt của đám người này dần dần biến hóa, Lâm Phàm cười thầm. Cái sừng Tuyên Cổ này tuy rất mạnh, nhưng hẳn có được Cánh Tay Phải Tuyên Cổ, cũng không phải dễ dàng khi dễ như vậy.

- Cao nhân, cần nhận, thứ kia có biến hóa.

Ngay khi Lâm Phàm đang đặc ý, một gã đệ tử đột nhiên hoảng sợ gào lên.

Lâm Phàm lập tức ngưng thần nhìn lại, cái sừng trên hư không quả thật phát sinh biến hóa, hào quang đen quanh nó càng lúc càng chói mắt.

Thiên địa chấn động, nguyên khí thiên địa hình thành một vòng xoáy, cuồn cuộn chui cả vào cái sừng kia, rồi bị nó hấp thu.

- Con bà nó, chuẩn bị phóng tuyệt chiêu rồi.

Lâm Phàm cũng hơi hoảng.

Hắn không khỏi có chút luống cuống, xem trận thế này rất cường đại, hắn không biết mình có thể chống đỡ hay không.

Chợt hắn nghiêm mặt lại, lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ. Cảm thấy vẫn còn chưa chắc, trong mắt hắn tràn ngập chiến ý, nhìn về phía hư không:

- Được, liều mạng, để xem người lợi hại, hay là cánh tay của ta lợi hại.

Lăng Triều Kinh.

"Ong ong..."

Hiện giờ Lăng Triều Kinh đã được Lâm Phàm tu luyện đến cảnh giới mười tám đạo kinh lực chồng chất.

Giờ phút này, lực đạo Lăng Triều Kinh được Lâm Phàm phong ấn trên tay phải.

Nhất Chỉ Tịch Diệt.

Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ.

Hắc Hổ Đào Tâm.

Xoay Chuyển Càn Khôn.

. . . .

Từng chiêu thức mạnh nhất, phong ấn tại tay phải.

Khí tức toàn thân Lâm Phàm đột nhiên bùng lên, va chạm cùng với khí tức của cái sừng Tuyên Cổ kia, khiến hư không cũng không ngừng nứt vụn.

Trong mắt đệ tử sáu tông, đây quả thực là tận thế. Lực lượng cường đại, để bọn họ thiếu chút nữa quỳ xuống mà cúng bái.

- Đến đi...

Lâm Phàm lạnh giọng nói.

"Uỳnh..."

Trời đất ảm đạm cả đi, cái sừng kia đã tung ra chiêu mạnh nhất.

Hư không quanh người nó vỡ vụn, gió không biết ở đâu sinh ra, quay quanh thân nó càng lúc càng nhanh, rồi hóa thành một cái vòi rồng đen kịt khổng lồ, mang theo uy thế vô cùng từ trên trời giáng xuống, như muốn cuốn phăng đi tất cả.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Thắng Bại Đã Phân

- Xong rồi, hôm nay chúng ta đều phải nằm lại ở đây... - Vợ của ta còn trong tông môn chờ ta về mà...

- Ta không muốn chết...

Trong tích tắc cái sừng kia tung ra đại chiêu, đám đệ tử sáu tông đã mất đi tất cả hy vọng, bởi vì cái vòi rồng kia thật sự quá kinh khủng.

- Yaaaaaa...

Lâm Phàm hét lên một tiếng, khí thế bạo đến mức cao nhất, một chưởng ấn chứa toàn bộ lực lượng của hắn đập tới cái vòi rồng đen kịt như một cây gậy đang ngoáy từ trên trời xuống kia.

Trong một sát na, phong ấn của mười tám đạo kinh lực chồng chất từ Lăng Triều Kinh được cởi bỏ, một chưởng vốn bá đạo vô cùng biến thành càng thêm hủy thiên diệt địa, hư không cũng bị một chưởng này làm vỡ vụn từng mảnh.

Giờ phút này, ở giữa thiên địa như chỉ có hai cỗ lực lượng này đối kháng nhau.

Đám đệ tử há hốc mồm nhìn một màn trước mắt. Cả gia chủ Yêu gia cũng ngây ngẩn, hoàn toàn không còn uy phong của người cai quản Táng Yêu thành.

Lúc trước còn muốn giết người cướp của, bây giờ nghĩ lại, là cỡ nào buồn cười a.

Không có bị đối phương một chương chụp chết, đã là vạn hạnh rồi. Về phần kia Vương Minh Hải, cũng chỉ có thể xem là chết chưa hết tội.

Hai luồng lực lượng va vào nhau, tuôn ra hào quang vạn trượng. Nếu không phải vừa phong ấn nhiều chiêu thức mạnh mẽ như thế trên tay, có lẽ Lâm Phàm đã rơi xuống hạ phong.

Thế nhưng, nếu chỉ thế này thì vẫn còn chưa đủ.

- Trấn áp cho taaaaa...

Phàm gầm lên một tiếng, toàn bộ phong ấn các chiêu thức được cởi bỏ, một cỗ lực lượng làm người ta ngạt thở triệt để tuôn ra.

Uy lực của Cánh Tay Tuyên Cổ lại bành trướng, cái vòi rồng kia không ngừng bị đẩy lùi lại, có lẽ Lâm Phàm sắp đạt được thắng lợi.

Thế nhưng trong một sát na, một tiếng gầm rú vang lên, vô vàn linh hồn có khuôn mặt dữ tợn bao quanh cái sừng kia rít gào thảm thiết, rồi dung nhập cả vào trong vòng xoáy. Vòi rồng nháy mắt càng thêm khổng lồ, càng thêm dữ dội.

Lâm Phàm biến sắc, áp lực trên người hằn đội nhiên bạo tăng.

"Ầmmmm..."

Sau đó, không còn đệ tử nào nhìn thấy thân ảnh của Lâm Phàm nữa, chỉ còn một cái hố thật sâu trên mặt đất.

Xong đời, thật sự hoàn toàn xong đời.

Nếu cao nhân chết, kết cục của đám bọn họ chỉ sợ cũng rất bi thảm.

Trên hư không, cái sừng kia hơi rung lên, phảng phất là đang đắc ý.

Trong lúc mọi người mất hết hy vọng, mặt thờ thẩn, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói từ dưới đất truyền đến.

Mà giọng nói này vào trong tai đám đệ tử tông môn, giống như âm thanh của tự nhiên.

Cao nhân không chết...

- Đừng có quá làm càn.

Tiếng rống giận từ dưới đất truyền lên, một cỗ lực lượng vô cùng cường đại nháy mắt tuôn trào ra từ cái hố sâu hoắm trên mặt đất.

Giờ khắc này, mặt đất Táng Hải Yêu Địa không ngừng nổ tung, một cột sáng chói lòa phóng lên, đánh về phía vòi rồng.

- Chết đi!!!!!!...

Theo tiếng gầm của Lâm Phàm, chân nguyên thiên địa giống như tìm được cội đi về, ngưng tụ thành thực chất, điên cuồng chui vào trong cơ thể của Lâm Phàm, để cái bàn tay khổng lồ che trời kia tỏa ra hào quang mãnh liệt.

"Ầmmmmmm..."

Trời đất rung chuyển. Một chương che trời kia xuyên thấu tầng tầng hư không, đánh tan cái vòi rồng khổng lồ, rồi đập thẳng lên cái sừng Tuyên Cổ.

"Uỳnh..."

Một tiếng nổ vang thật lớn, có chút nặng nề.

Ánh sáng chói lòa lóe lên, che đi tầm mắt của mọi người. Bên ngoài cái sừng kia nứt ra, sau đó có những tia máu đen nhỏ xuống, hào quang đen cũng tắt lịm.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, không nhân cơ hội này thì còn đợi lúc nào.

- Thiên Địa Dung Lô, thu cho ta.

Tối hôm nay, Lâm Phàm đã hiểu cách vận dụng Thiên Địa Dung Lô. Thiên Địa Dung Lô này có thể thu được những vật hãn chạm phải, nhưng điều kiện là vô tri, hoặc nhỏ yếu hơn hãn. Cũng có trường hợp ngoại lệ, đó là đồng quy vô tận, Lâm Phàm tóm lấy vật kia chui cả vào trong lò, giống lúc luyện hóa Cánh Tay Tuyên Cổ. Ngược lại, thứ hãn không chạm được, dù chỉ nhỏ như hạt gạo, Thiên Địa Dung Lô cũng không thu nổi.

Mà hiện giờ cái sừng này đã bị trúng đòn, kiệt lực, đương nhiên có thể thu được.

- Luyện hóa.

Trong một sát na, Thiên Địa Dung Lô điên cuồng vận chuyển. Tuy Lâm Phàm không biết tình huống bên trong, nhưng là cũng có thể đoán được cái sừng kia đang chịu nỗi thống khổ cỡ nào.

"Uỳnh uỳnh..."

Trong Thiên Địa Dung Lô tuôn ra tiếng gầm rú, đây là cái sừng kia đang gãy giữa lần cuối cùng trong đó.

Một chiêu này của Lâm Phàm khiến đám đệ tử sáu tông sợ đến ngây người.

Cả đám ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, nhìn cái lò uy nghiêm, tản ra khí tức thần bí trong hư không.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa Tuyên Cổ Chi Giác."

Giờ khắc này, Lâm Phàm nở một nụ cười, sau đó mở ra Thiên Địa Dung Lô. Trong một sát na, một luồng khí đen từ trong lò bắn ra, đánh úp về hướng Lâm Phàm.

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời cả kinh, vung ống tay áo, trực tiếp bỏ luồng khí kia vào trong túi chứa đồ.

Mẹ nó, tiểu gia còn chưa muốn mọc sừng ở trên đầu, còn mơ tưởng dung hợp với tiểu gia. Tiểu gia chương mắt người, tốt nhất là ngoan ngoãn nằm vào trong này đi.

Nhìn cái sừng Tuyên Cổ Chi Giác lẳng lẳng nằm trong túi chứa đồ, Lâm Phàm nở một nụ cười. Trước hết để đồ chơi này ở đây, từ từ nghiên cứu tác dụng.

Giờ phút này hết thấy đều đã xong, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó, hắc tử hư không hạ xuống, rồi ngồi phệt lên mặt đất mà thở hỗn hển.

Ở một giây sau cùng kia, may có Ngô đồng thần thụ trong cơ thể phát uy, hấp thu chân nguyên thiên địa bốn phía để cho hắc tử dụng, bằng không kết quả đã là bi kịch.

Thế nhưng cũng bởi vì như vậy mà Ngô đồng thần thụ trở nên còn nhỏ yếu hơn lúc trước nhiều, phảng phất như là bị thương nặng.

Xem ra, sau này phải để ý hơn mới được, thần thụ này đang là cây non mà đã lợi hại như thế, lớn lên không biết sẽ thành dạng gì nữa. Đối với điều này, Lâm Phàm vô cùng chờ mong.

Mà đám đệ tử sáu tông, giờ khắc này triệt để vỡ òa, ôm lấy nhau khóc rống lên. Tất cả kết thúc rồi, cái mạng nhỏ của bọn họ giữ được. Sau đó, cả đám chạy tới vây quanh cao nhân kia, kích động lên tiếng.

- Cao nhân, cảm ơn ngài.

- Cao nhân, ngài chính là ân nhân cả đời của Cao Tùng ta.

- Hu hu, lần đầu tiên cảm giác tử thần gần đến thế, nếu không phải có cao nhân ở đây, hậu quả không dám tưởng tượng a.

....

Lâm Phàm chỉ cười cười đáp lễ những đệ tử này, sau đó vẫy vẫy tay hướng gia chủ Yêu gia đang ngây ngốc đứng một bên.

- Tiền... tiền bối...

Yêu Thiên thấy vậy, vội vàng chạy tới, lắp bắp mãi không nói được một câu, hiển nhiên là còn chưa khôi phục lại từ trong cơn khiếp sợ.

Mà theo lão, người cực kỳ khủng bố này gọi mình lại, khẳng định là có chuyện muốn mình làm.

Lâm Phàm xoa xoa bụng. Một trận vừa rồi đúng là tốn sức, bụng có chút đói.

- Người đi Táng Yêu thành, chuẩn bị chút đồ ăn cho ta, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.

Lâm Phàm vẫn ngồi phệt trên mặt đất, liếc mắt nhìn Yêu Thiên mà nói.

- A... Dạ dạ...

Yêu Thiên sửng sốt, sau đó lập tức kịp phản ứng gật gật đầu.

- Các người lại đây, bóp vai, bóp chân giúp ta.

Lâm Phàm lại nói với đám đệ tử sáu tông.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Cao Nhân Trong Mắt Người Khác

- Mau... mau, mau gọi đầu bếp có tay nghề tốt nhất nhanh chóng làm cho ta bàn tiệc phong phú nhất. Yêu Thiên xé rách hư không xuất hiện trong Yêu gia, sau đó lập tức quát ầm lên, âm thanh lớn tới mức toàn bộ Yêu gia đều có thể nghe được.

Lần này lịch lãm Táng Hải Yêu Địa, Yêu Thiên cũng không để con cháu trong gia tộc đi qua, bởi vì lão cảm giác tình huống ở Táng Hải Yêu Địa có chút bất thường.

Làm người khổng chế duy nhất của tòa thành sát cấm địa, chút ánh mắt vẫn phải có, hơn nữa bao nhiêu năm qua, Yêu gia đã bồi dưỡng được vô số đệ tử tiềm năng, hoàn toàn không cần đi mạo hiểm.

- Gia chủ, có chuyện gì vậy ạ...

Quản gia Yêu gia vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi.

- Mau truyền lệnh, để đầu bếp tốt nhất làm cho ta một bàn tiệc phong phú nhất, trong vòng một nén nhang phải hoàn thành, nếu không, chết.

Yêu Thiên lạnh lùng nói.

Quản gia nghe thế thì sửng sốt, cũng kinh ngạc vô cùng, y chưa bao giờ thấy gia chủ cuồng cuồng như thế. Thế nhưng quản gia cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đi chuẩn bị.

Lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống. Vài đệ tử gia tộc nhìn thấy bóng người kia, trong lòng run lên, khí tức thật mạnh.

- Lão tổ...

Yêu Thiên nhìn thấy người tới, vội tiến lên hành lễ, nhưng nội tâm lại có chút ảm ức, vì ở thời gian nguy hiểm vừa rồi, lão tổ đã từ bỏ Yêu Thiên.

Nhưng đối phương là lão tổ, còn là gia gia mình, có tức giận hơn cũng chẳng có cách nào.

- Lần này là cơ hội hiếm có, người truyền xuống, đợi lát nữa để đám nhỏ đi cùng ta. Nếu có thể tạo quan hệ tốt với vị kia, tất sẽ thành một hậu thuẫn vô cùng lớn cho Yêu gia.

Yêu gia lão tổ trầm giọng nói.

Trong lòng lão có ý nghĩ của mình. Vị kia là một tồn tại kinh khủng, xem tuổi cũng không lớn, tuy không thể đoán được là bao nhiêu, nhưng vẫn nên mang đệ tử gia tộc đi qua, nếu vận khí tốt, có đệ tử nào đó hợp mắt vị kia, tạo thành quan hệ, vậy sẽ thành con bài chưa lật mới cho Yêu gia.

Yêu gia ở Đông Linh châu tuy là gia tộc rất cường đại, nhưng không thể nói trước được chuyện mây trời, rất khó cam đoan Yêu gia có thể đời đời truyền thừa xuống.

Mà nếu có một ngày Yêu gia lọt vào tai ương diệt môn, nếu có quan hệ tốt, có thể tới cửa khóc lóc van xin, không chừng vị kia có lẽ là niệm tình cũ, tiến đến hỗ trợ.

- Vâng, lão tổ.

Yêu Thiên gật gật đầu, lập tức hóa thành một luồng sáng, đi mang mấy nhi tử qua.

Rất nhanh, năm vị thiếu gia của Yêu gia đã được mang tới. Bọn họ cũng không hiểu chuyện gì, nhưng dọc đường đi nghe phụ thân nói qua, đại khái là biết mình cần làm gì.

Bọn họ phải cố tạo quan hệ tốt với một vị đại năng kinh khủng.

Hơn nữa, càng làm bọn họ động tâm là, nếu ai có thể tạo quan hệ với vị đại năng kia, vậy thì vị trí gia chủ kế nhiệm của Yêu gia chắc chắn đã vào tay.

- Tổ gia gia...

Lúc này, năm người vừa nhìn thấy ông lão kia thì đều rất kích động, cung kính nói.

Đây chính là con bài chưa lật lớn nhất của Yêu gia hiện giờ, một cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

- Ừm.

Yêu gia lão tổ gật gật đầu, ánh mắt vẫn đục đột nhiên phóng ra một tia sáng.

- Vô Tà đâu?

Yêu gia lão tổ hỏi.

Năm người vừa nghe, nhất thời sửng sốt, lục đệ? Gọi phế vật kia tới làm gì?

- Lão Tổ, Vô Tà chỉ biết chơi bởi lâu lống, con sợ rằng mang nó theo sẽ chọc giận vị kia.

Yêu Thiên cũng lo lắng nói.

- Đi, gọi nó đến, nó là một phần tử Yêu gia, không thể thiếu.

Yêu gia lão tổ không vui nói. Tuy Vô Tà thiên tư không được, thế nhưng thật tâm lão vẫn rất yêu quý đứa cháu đáng thương này.

- Đằng Phi, đi gọi đệ đệ con tới đây.

Yêu Thiên nói.

- Vâng, phụ thân.

Ngũ thiếu gia Yêu gia, Yêu Đăng Phi không dám hai lời, vội chạy đi tìm Yêu Vô Tà.

Giờ phút này, Yêu Vô Tà còn đang ở trong chỗ của mình.

Yêu Vô Tà đang bận nghiên cứu thứ xuất hiện trong đầu.

Thái Cấp Ma Thân?

Đây là cái đồ chơi gì, bị người đánh để tu luyện? Thật mông lung như một trò đùa mà. Lâm huynh cũng thật là, thiên địa này lại có thể có công pháp như vậy sao?

Có điều nghĩ lại thần sắc nghiêm túc của Lâm Phàm, Yêu Vô Tà xoa xoa cằm, rồi quyết định thử xem. Dù sao sau này còn bị đánh nhiều, thứ này là thật thì quá tốt.

- Lục đệ.

Ngay khi Yêu Vô Tà định tu luyện, bỗng nghe tiếng Yêu Đăng Phi hô lớn bên ngoài.

Yêu Vô Tà biến sắc, cho rằng ngũ ca lại muốn tới đánh mình.

Sau đó, Yêu Vô Tà bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Trách cũng không khỏi, đúng lúc thử xem Thái Cấp Ma Thân có hữu dụng không vậy.

Gã hít sâu một hơi, trực tiếp đẩy cửa ra.

- Ngũ ca, đến đi, đệ chuẩn bị xong rồi.

Yêu Vô Tà giang rộng hai tay, sẵn sàng ăn đòn.

- Phế vật, theo ta, lão tổ tìm người.

Yêu Đăng Phi nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của Yêu Vô Tà, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Cũng không biết tại sao lão tổ lại coi trọng phế vật này, từ đầu đến chân, nhìn không ra có cái gì bất phàm.

Yêu Vô Tà sững sốt, sau đó vui vẻ.

- Tổ gia gia...

....

Khi thấy Yêu Vô Tà theo Yêu Đăng Phi tới, mấy vị công tử khác đều lộ rõ vẻ khinh thường trên mặt. Nhưng có lão tổ ở đây, bọn họ cũng không dám làm gì.

- Tổ gia gia...

Yêu Vô Tà thấy ông lão, lập tức tiến lên chào.

Gã cũng biết, chính mình còn chưa có bị năm ca ca giết chết, hết thảy đều là bởi vì lão tổ còn ở đây.

Phụ thân không đau, chỉ có lão tổ đau a.

Yêu Vô Tà biết, ngày nào đó tổ gia gia mất đi, vậy cũng là tận thế của mình rồi.

- Ủ, không tệ, so với lần gặp trước, tu vi lại tiến bộ không ít.

Yêu gia lão tổ vuốt vuốt chòm râu, vui mừng gật gật đầu.

- Ha ha...

Mặt Yêu Vô Tà đỏ lên, là vì được thối phòng đến có chút ngượng ngùng.

Mà năm thiếu gia Yêu gia thì càng khinh thường trong lòng. Suốt ba năm, tu vi với đột phá một chút, không biết có gì mà đặc ý.

. . . .

Thời gian qua rất nhanh.

Quản gia dẫn đám người hầu đang bưng những món ăn thơm ngào ngạt tới, tất cả đều được làm từ những nguyên liệu quý giá nhất mà Yêu gia tìm được.

Yêu gia lão tổ gật gật đầu, vung ống tay áo lên, mang mọi người xuyên hư không mà đi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Yêu Vô Tà Muốn Đổi Vận

- Cao nhân, ngài có thoải mái không?

Một đám đệ tử đang chia nhau xoa bóp chân tay cho Lâm Phàm, mặt ai nấy đều một vẻ lấy lòng, hỏi. - Ờ, thủ pháp thuần thực, rất không tồi.

Lâm Phàm lim dim mắt, đáp. Giờ phút này, đệ tử sáu tông đang xem hẩn như là lão tổ mà hầu hạ, thật sự là quá tuyệt vời.

- Múa rất đẹp.

Ở trước mặt Lâm Phàm, còn có vài nữ đệ tử Tiên Linh Tông đang múa kiếm.

- Ồ ó o...

Gà Con cũng đập đập cánh, xoa xoa cái bụng phệ, vẻ mặt mê say, kêu mấy tiếng như đồng tình.

- Ài, thoải mái, Thông Thiên Đảo các người chẳng lẽ còn dạy cả mát xa sao? Thủ pháp của người cũng không tệ.

Lâm Phàm nhìn đệ tử đang bóp bắp chân cho mình, nói.

Đệ tử Thông Thiên Đảo kia bẽn lèn cười cười:

- Cao nhân, không sợ ngài cười, trước khi ta vào tông môn, kỳ thật chính là một người hầu, chuyên mát xa chân cho các lão gia, sau lại dưới cơ duyên xảo hợp, mới vào tông môn, từ đó trở đi được ngao du thiên địa.

- A.... Cao sư huynh, không ngờ huynh còn có quá khứ như vậy a.

Một đệ tử Thông Thiên Đảo khác kinh ngạc nói, vẻ mặt không dám tin.

Cao sư huynh ở tông môn là thiên kiêu nổi danh, tuy không phải nhân vật đứng đầu, nhưng cũng có tiếng tăm lừng lẫy, không ngờ thân phận ngày xưa của Cao sư huynh từng là một người hầu.

Lâm Phàm buồn mồm trò chuyện phiếm với đám đệ tử này, chốc lại moi được vài quá khứ đáng ngạc nhiên.

Mà ở trong mắt đám đệ tử sáu tông, hình tượng của Lâm Phàm cũng dần dần cải biến. Cả bọn bắt đầu cho rằng cao nhân giống như cũng không xấu xa như trong tưởng tượng.

Hơn nữa, có thể mát xa cho cao nhân cũng là phúc khí của bọn họ.

Nhìn ánh mắt u oán của đồng môn bên kia xem, là muốn hầu hạ cao nhân, nhưng không đủ kỹ năng, không được đấy.

....

Giờ phút này, hư không hơi hơi chấn động, người Yêu gia đến.

Gia chủ Yêu gia nhìn cao nhân đang lim dim mắt nghỉ ngơi, cũng thật cẩn thận nhẹ giọng đánh tiếng:

- Cao nhân, món ngon đã chuẩn bị xong.

- Ủm, các người dọn cả ra đi, xong xuôi thì gọi ta.

Lâm Phàm ưỡn oải nói. Đại chiến một trận hết sạch sức, giờ là lúc để hưởng thụ rồi.

Mà theo lời thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ, Lâm Phàm quyết định nghỉ ngơi xong sẽ tới Cửu Tiêu Tông. Mặc kệ là chuyện gì, nhất định phải nhìn tận mắt mới được.

Bất kể thế nào, hảo hữu của hắn đang ở chỗ đó.

Sáu thiếu gia của Yêu gia cũng tò mò, kiểng chân muốn nhìn rõ cao nhân, nhưng lại bị đám người đang mát xa xung quanh che kín.

- Nhanh lên cả cho ta, mau dọn thức ăn ra.

Yêu Thiên thấp giọng nói, chính là để nhắc nhở đám con trai của mình, đặc biệt là Yêu Vô Tà.

Yêu Vô Tà nhìn thấy cao nhân được vây quanh kia, cũng rất hâm mộ, trong lòng nghĩ rằng đây là một người rất biết hưởng thụ người. Đợi lát nữa sau khi trở về, gã cũng phải thử một lần mới được.

Loại này phục vụ, gã cũng còn chưa từng hưởng thụ qua.

- Phế vật, còn không nhanh một chút.

Tam ca Yêu Hành Phong đi qua bên người Yêu Vô Tà, rít nhỏ.

Yêu Vô Tà run lên, bê đồ ăn. Gã không ngờ tới nơi này lại phải làm mấy việc này. Thế nhưng phụ thân và tổ gia gia đều ở đây, gã cũng không dám nhàn hạ.

Yêu Thiên Và Yêu gia lão tổ đứng im quan sát, hai người liếc nhau, không biết nên bắt chuyện với cao nhân như thế nào. Việc cho sáu thiếu gia Yêu gia đến cũng chỉ là để thử thời vận mà thôi.

"Xoảng..."

Đúng lúc này, một âm thanh chói chói vang lên. Yêu Vô Tà ngã úp sấp trên mặt đất, bình rượu trong tay đã rơi xuống vỡ tan.

Năm huynh đệ Yêu gia nhìn thấy bộ dạng vụng về của Yêu Vô Tà thì cùng cười lạnh một tiếng.

Tu vi cũng tới Nhập Thần rồi, lại phạm loại sai lầm sơ đẳng này, quả thực là óc heo.

Yêu Thiên và lão tổ tức thì biến sắc, muốn lên tiếng quở mắng, nhưng thấy cao nhân không có phản ứng gì, cũng chỉ lờm Yêu Vô Tà một cái, lại để người nhanh chóng dọn dẹp.

- Lão tổ, con đã nói, nó không được mà.

Yêu Thiên cố nén tức giận, còn may cao nhân không có để ý.

Yêu gia lão tổ cũng chỉ biết thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, cảm giác có chút bất đắc dĩ, sau đó vẫy vẫy tay gọi Yêu Vô Tà lại.

Lão muốn cấp cho Yêu Vô Tà một lần cơ hội, nhưng theo tình huống hiện giờ, lão sợ xảy ra chuyện.

Yêu Vô Tà cúi đầu. Gã cũng tự trách bản thân, một bình rượu cũng không cầm nổi, về mặt thần thờ đi ra đứng im cạnh lão tổ.

Năm huynh đệ Yêu gia thấy một màn trước mắt thì đều vui vẻ nở nụ cười. Phế vật này đi là tốt nhất, ở lại chỉ thêm phiền a.

Theo thời gian trôi qua, năm huynh đệ Yêu gia đã sắp xếp xong bàn tiệc, sau đó lặng lẽ đi tới trước mặt phụ thân.

Gia chủ Yêu gia gật gật đầu:

- Lão tổ, tất cả đều đã xong.

Yêu gia lão tổ gật đầu, sau đó tiến đến, đi tới cạnh Lâm Phàm, nói nhỏ:

- Tiền bối, tất cả đã chuẩn bị xong.

Lâm Phàm đứng lên, đi tới cái bàn ăn đặt gần đó, hít một hơi, thấy toàn những mùi thơm mê người.

Giờ phút này, hắc giống như đế vương chốn nhân gian, một mình một bàn đại tiệc, sau đó cầm đũa lên.

- Ờ... Là huynh sao.

Mùa vừa lúc này, Yêu Vô Tà đang cô đơn đứng sau đám người, nhìn thấy bóng người ngồi động đũa thì bỗng nhiên hưng phấn hô.

Yêu Thiên cùng lão tổ lập tức biến sắc, cảm thấy không ổn.

Mà đám thiếu gia yêu gia, ngoại trừ lão ngũ, tất cả đều mừng thầm như điên.

Phế vật ngu ngốc này, lại muốn rước lấy phiền phức.

- Tiền bối... Cái này...

Yêu Thiên luống cuống, không ngừng nháy mắt với Yêu Vô Tà, ý bảo không được làm càn.

Mà Yêu gia lão tổ thở dài, xong rồi.

Thế nhưng một giây sau, cao nhân đáp lời, để bọn họ trợn mắt há hốc mồm...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Cứ Cảm Giác Có Gì Đó Không Đúng

Trong tay đang cầm một cái đùi gà, chuẩn bị cắn xuống, Lâm Phàm nghe được giọng nói quen thuộc kia thì cũng sững sờ, sau đó nhìn theo hướng tiếng nói, nhất thời mừng rỡ. - Vô Tà huynh, không ngờ huynh cũng tới.

Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười, không nghĩ Yêu gia sẽ mang cả Yêu Vô Tà đến.

Lâm Phàm vốn không định nói với người Yêu gia về quan hệ giữa mình với Yêu Vô Tà, vì theo hắn, chuyện Yêu Vô Tà quật khởi là chắc như đinh đóng cột.

Tuy rằng con đường trưởng thành sẽ còn rất nhiều khó khăn, nhưng nhân vật đỉnh thiên lập địa nào không phải từ khó khăn mà bước ra chứ?

- Ai nha, hóa ra cao nhân là Lâm huynh sao. Phụ thân và tổ gia gia không nói sớm, nếu biết, ta sẽ đem bình rượu quý nhiều năm đến, cùng chia sẻ với Lâm huynh.

Yêu Vô Tà thở phào một hơi, sau đó vỗ vỗ ngực, quên sạch lo lắng sẽ bị phụ thân răn dạy khi trở về.

- Vô Tà huynh, còn nói lời khách sáo làm gì, qua đây uống vài chén với ta.

Lâm Phàm cười vầy vầy tay. Hiện giờ cũng tốt, đã gặp lại thì Lâm Phàm cũng không ngại tỏ rõ quan hệ giữa mình và Yêu Vô Tà.

Như vậy, về sau Yêu Vô Tà ở Yêu gia cũng có thể được coi trọng.

- Hắc hắc, ta cũng đang đói bụng đây.

Yêu Vô Tà vui vẻ nở nụ cười. Rõ ràng, một kẻ nào toàn cơ bắp như gã vẫn chưa hiểu rõ tình huống hiện giờ.

Cũng phải, nếu nào như người bình thường, sao còn có thể trấn định như hiện tại?

....

Yêu Thiên cùng Yêu gia lão tổ triệt để phát mộng, đây là tình huống gì? Sao đưa nhỏ Vô Tà này lại quen với cao nhân?

Hơn nữa, nghe hai người nói chuyện xưng huynh gọi đệ, quan hệ có vẻ cũng không tệ lắm.

Mà giờ phút này, Yêu Đăng Phi đã sợ đến choáng váng, mặt tái nhợt trốn sau mọi người. Vừa nhìn thấy dung mạo của cao nhân, y lập tức nhận ra đối phương là ai.

-Lão tổ... đây là tình huống nào?

Yêu Thiên lấp bắp hỏi. Trong mắt lão, chuyện này đúng là làm người ta mơ hồ, không suy nghĩ nổi điều gì.

Yêu gia lão tổ chỉ im lặng, trong đầu đang nhớ lại một việc.

Chẳng lẽ người này là...

....

Lâm Phàm cùng Yêu Vô Tà không ngừng nâng chén, chuyện trò rôm rả. Đối với Lâm Phàm, gặp được một người thú vị thế này không dễ dàng.

Yêu Vô Tà này tuy tu vi chẳng ra gì, nhưng có được thể chất duy nhất Huyền Hoàng giới. Chỉ bằng điểm này, đã không người nào so sánh được.

Tuy hiện tại gã chỉ như rồng nơi nước cạn, nhưng Lâm Phàm tin tưởng, nhất định sẽ có ngày gã bay cao.

Chẳng qua thể chất đặc thù này quá khó kích hoạt, Lâm Phàm cũng không tìm được cách giúp gã mở phong ấn, cho nên tất cả chuyện này chỉ có thể dựa vào chính Yêu Vô Tà.

Lúc này, đại thiếu gia Yêu gia Yêu Thánh Thiên, nhìn thấy phế vật này lại quen thuộc với cao nhân như thế, thì trong lòng sinh một cảm giác hoảng hốt khó hiểu.

Chẳng lẽ không giữ được vị trí gia chủ Yêu gia?

Mắt Yêu Thánh Thiên lóe lên, sau đó khuôn mặt yêu dị hiện vẻ tươi cười, tiến tới.

- Cao nhân, ngài khỏe chứ, tại hạ là đại ca của Yêu Vô Tà. Không ngờ cao nhân lại quen biết với lục đệ, cũng là duyên phận, nếu không để ý, có thể...

Yêu Thánh Thiên lên tiếng bắt chuyện. Bất kể như thế nào, y cũng không cam tâm để phế vật này chiếm đi nổi bật.

Bằng không, khi đó Yêu gia chính là thiên hạ của Yêu Vô Tà.

Thế nhưng Yêu Thánh Thiên còn chưa dứt lời, đã bị chặn họng.

- Ta rất để ý, người đứng bên kia là được.

Lâm Phàm nhếch miệng cười, nhìn Yêu Thánh Thiên.

Lâm Phàm căn bản chướng mắt Yêu gia. Hẳn thích tính cách của Yêu Vô Tà, không có nghĩa là thích những người khác của Yêu gia.

Lâm Phàm không cấp thể diện, từ chối thẳng thừng, làm Yêu Thánh Thiên xấu hổ đứng đực ra, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Còn không trở lại cho ta, lục đệ người và cao nhân nói chuyện, người biết gì mà xen vào.

Yêu Thiên chợt lạnh lùng lên tiếng.

Làm sao lão lại không hiểu tâm tư của đứa con Yêu Thánh Thiên này, mà cũng ngầm ủng hộ hành động vừa rồi của y. Thế nhưng dựa theo tình huống hiện tại, lại có cái gì đó không đúng rồi.

Cao nhân này chỉ sợ cũng không có tí nào gọi là bình dị gần gũi cả.

Yêu Thánh Thiên cúi đầu, lùi thúi lùi lại, trong ánh mắt có chút không cam lòng, trên mặt cũng cảm giác đau rát, giống như có một bàn tay vô hình vừa tát mạnh lên đó.

Yêu Vô Tà nhìn bộ dạng của Yêu Thánh Thiên thì trong lòng cũng vui lớn, ai bảo bình thường đánh ta, giờ kinh ngạc rồi chứ.

Sau đó, Yêu Vô Tà cười tiện tiện đụng Lâm Phàm:

- Lâm huynh, vừa rồi mát xa đấm vai thế nào...

Lâm Phàm nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của Yêu Vô Tà, khẽ cười:

- Huynh muốn thử sao?

- Ai nha, Lâm huynh, ta chưa từng được thử trò này bao giờ.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười, sau đó vẩy vẩy đám nữ đệ tử Tiên Linh Tông:

- Lại đây, rót rượu, bóp vai.

Yêu Vô Tà kích động đứng thẳng lên thân mình. Loại đãi ngộ này, gã thật đúng là chưa bao giờ nghĩ tới.

Lúc này, Gà Con đang tập trung chuyên môn, cầm đầu cầm cổ đánh chén, nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ của hai người thì cúi đầu trầm tư một chút, sau đó vung cái cánh trụ lông, ngoắc ngoắc một nữ đệ tử đứng đằng xa.

Nữ đệ tử kia nhìn thấy ánh mắt bá đạo của Gà Con, nội tâm run lên, sau đó vui vẻ, lập tức tung tăng chạy lại, xoa bóp phía sau lưng Gà Con.

Gà Con cũng khoan khoái kêu khê một tiếng, tiếp tục cúi đầu đánh chén.

....

Một màn trước mắt làm cho tất cả mọi người Yêu gia ngây ngẩn.

Yêu Thiên và Yêu gia lão tổ thậm chí không ngừng run rẩy lên, đây không phải sợ hãi, mà là hưng phấn.

Không ngờ đứa con thứ sáu vốn không ai vừa mắt của Yêu gia, lại có cơ duyên bậc này.

Hơn nữa nhìn quan hệ, chỉ sợ còn tốt hơn bằng hữu bình thường...

Đang thoải mái chuyện trò, Lâm Phàm bỗng nảy ra một ý, để Yêu Vô Tà có thể kích hoạt thể chất.

- Vô Tà huynh, không bằng sau này huynh ra ngoài học hỏi kinh nghiệm đi.

Lâm Phàm bắt đầu dẫn dụ.

- A... Ra ngoài làm cái gì? Ta sợ nhất là chịu khổ đấy.

Yêu Vô Tà căn một cái cánh gà, miệng bóng loáng dầu mỡ, lại được một nữ đệ tử ôn nhu lau giúp, khiến người khác hâm mộ muốn chết.

- Huynh không muốn trở nên mạnh mẽ, đứng trên vạn người sao?

Lâm Phàm nói.

- Ha ha, Lâm huynh, huynh cũng đừng hù ta, ta mà đứng trên vạn người gì chứ? Bắn vào ta, đi ra ngoài, còn không phải chết đói giữa đường? Cứ ở Táng Yêu thành này có phải thoải mái không, không đi, không đi.

Yêu Vô Tà lắc lắc đầu.

Gã cũng tự biết tư chất mình không tốt, tu luyện tới cảnh giới hiện giờ đã là vận khí không tệ.

Nhưng Yêu Thiên và Yêu gia lão tổ nghe được lời này của cao nhân thì như thấy sét đánh giữa trời quang.

Đứng trên vạn người?

Lâm Phàm cười, lắc lắc đầu, không nói gì thêm nữa. Xem ra không chuẩn bị chút mưu kế là không được rồi.

Một bữa cơm rất nhanh liền đã xong.

Lâm Phàm đương nhiên rời đi, nhưng trước lúc đi, hắn cố ý gọi Yêu Thiên và Yêu gia lão tổ qua một bên, thì thầm một hồi.

Hai người không ngừng gật đầu, chỉ nghe không nói, nhưng là đến cuối cùng, bên trong ánh mắt hai người đều đã tràn ngập ánh sáng khác thường.

Mà Yêu Vô Tà không hề biết chuyện gì diễn ra, khi nhìn đến ánh mắt của phụ thân cùng tổ gia thì nội tâm cũng run lên mãnh liệt, cứ cảm giác có cái gì đó không đúng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Chuyện "Bi Thảm" Ở Táng Yêu Thành

Một mình bước đi trên đường lớn, tâm tình của Lâm Phàm rất tốt, huyết sát không ngừng. Lần này tới Táng Hải Yêu Địa, tuy nguy cơ trùng trùng, nhưng thu hoạch cũng tràn đầy. "Cánh Tay Tuyên Cổ" không cần nhiều lời rồi, hoàn toàn chính là tồn tại nghịch thiên. Về phần "Tuyên Cổ Chi Giác", Lâm Phàm còn ít e ngại, để mặc nó lẳng lẳng nằm trong túi chứa đồ.

Lâm Phàm mở bảng thuộc tính cá nhân, hoan hỉ nhìn lên.

Họ tên: Lâm Phàm.

Tu vi: Nhập Thần đại viên mãn.

Exp: (mười triệu/một tỷ rưỡi).

Cường độ thân thể: Đại Thiên Vị sơ giai.

Công pháp thân thể : Tuyên Cổ Bất Diệt tầng 1.

Exp thân thể: (0/một trăm triệu).

Thiên tư: Thăng cấp vô hạn.

Huyết mạch: Không có.

Tâm pháp: Kiếm Điển, Vô Tướng Thiên Ma

Công pháp: Âm dương (Xoay Chuyển Càn Khôn), tăng phúc (Long Hoàng Phách Thể), thuật ẩn thân, Liêu Đản Cước, Côn Bằng Hàng Lâm

Chi Pháp, Côn Bằng Thổ Nạp, Hắc Hồ Đào Tâm, Nhất Chỉ Tịch Diệt, Thương Khung, Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ, Thương Thiên Kiếm...

Tinh thông: Luyện khí, luyện đan, Điều Giáo Sư.

Túi chứa đồ: Vĩnh Hằng Chi Phủ, Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, Thất Thánh Bảo Đồ, Tuyên Cổ Chi Điều, vô số đan dược, thi thể của Lương Dịch Sơ.

....

Lâm Phàm vô cùng vui mừng với thành quả hiện tại. Đây là kết quả từ vô số gian nan cùng liều mạng a.

Chỉ có một thứ Lâm Phàm vẫn không sao hiểu được, đó là "máu trời xanh" đã dung nhập vào máu của bản thân. Chuyện này còn cần hẳn tiếp tục tìm chân tướng.

- Ô ó o...

Gà Con xoa xoa cái bụng. Xem chừng nó rất hoài niệm cuộc sống được ăn ngon, còn có tiểu cô nương xinh đẹp hầu hạ vừa rồi.

- Gà Con, ba ba thương lượng với mày một việc được không?

Giờ phút này, mắt Lâm Phàm lóe ra ánh sáng khác thường.

Gà Con ngơ ngác, dùng đôi mắt to tròn nhìn Lâm Phàm.

- Có muốn biến thành càng mạnh hay không? Có muốn trọng chấn hùng phong, trở thành một con gà thần có một không hai thế giới hay không?

Lâm Phàm dụ dỗ, mà sau mỗi từ "hay không", mắt Gà Con lại sáng lên vẻ khát vọng.

Gà Con không khỏi mơ mộng tới cảnh người người cúng bái một con gà thừa thốt lông đang bay lượn giữa đất trời, lại có vô số con gà mái

mơ chen chúc chạy tới, vây lấy xung quanh nó...

Gà Con ảo tưởng, càng nghĩ càng tốt đẹp, trong mắt gà hiện rõ sự khát khao vô hạn. Nó ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, sau đó rất nghiêm túc gật gật đầu.

Trọng trách bảo vệ thế giới cứ giao cho bản gà đi!

- Gà Con, mày quả nhiên không làm ba ba thất vọng. Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, mày thử cho cái sừng Tuyên Cổ kia dung hợp nhé, dù không biết nó vào bộ phận nào, nhưng nhất định là mạnh mẽ hơn. Có khi vào tiểu JJ thì tha hồ mà đập mái.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nói rõ âm mưu.

Gà Con vốn đang rất chờ mong, vừa nghe rõ lời kia, lập tức vỗ mạnh hai cánh, ồ ồ o một tiếng, nhảy từ trên vai Lâm Phàm xuống, rồi co căng chạy như điên.

- Ê... Gà Con, chờ đã...

Lâm Phàm sửng sốt, vội vàng đuổi theo.

- Ồ ồ o...

Tiếng kêu của Gà Con đã tràn ngập kinh sợ.

Một người một gà cứ như vậy biến mất giữa thiên địa.

. . . .

Trong lúc "cặp đôi hoàn hảo" nháo sự bên ngoài, thì ở Táng Yêu thành lại xảy ra một câu chuyện "bi thảm" đến không thể "bi thảm" hơn.

Yêu Vô Tà hân hoan trở về, những tưởng từ nay sẽ sống tốt hơn ở Yêu gia, ai ngờ vừa đến cửa đã thấy Đại Cáp đầm đìa máu, luôn miệng hét bảo gã phải chạy trốn, vì đại thiếu gia muốn giết gã. Tiếp đó, Đại Cáp nằm lại trong vũng máu, Nhị Cáp và Tam Cáp hộ tống gã chạy đi, rồi

cũng lần lượt ngã xuống, câu cuối cùng là mong thiếu gia hãy báo thù giúp mình.

Yêu Vô Tà thoát được, mặt đầy nước mắt, thề rằng sẽ giết đại ca Yêu Thánh Thiên, báo thù cho ba cận vệ.

Mà sự thật là thế nào?

Tất cả đều là màn kịch. Ba người Đại, Nhị, Tam Cáp được Yêu Thiên và lão tổ Yêu gia lệnh cho diễn kịch, chỉ hy vọng Yêu Vô Tà chịu chút khổ, lấy báo thù làm động lực, sẽ chân chính trưởng thành lên.

Còn Yêu Thánh Thiên, đối tượng chịu cừu hận, được đền bù bằng vị trí gia chủ tương lai.

Trong mắt Yêu Thiên và lão tổ, vị trí gia chủ Yêu gia tuy rất trọng yếu, nhưng nếu Yêu Vô Tà thật sự có thể trở thành tồn tại như lời cao nhân nói, như vậy vị trí kia cũng không cần thiết.

. . . .

Giờ phút này, bên trong thành.

- Tốt, ba người các người làm rất tốt. Từ nay về sau, các người được bỏ thân nô bộc, đời đời đều là tộc nhân ngoại hệ của Yêu gia.

Yêu Thiên nói với ba người Đại Cáp, Nhị Cáp, Trương Cáp.

Lúc này, bọn họ mặc dù có thương tích, nhưng mặt vẫn rạng rỡ. Bởi vì một là bỏ được thân phận nô lệ, hai là bọn họ thật sự hy vọng thiếu gia có thể lớn lên.

- Phái người đuổi theo Vô Tà, nhớ kỹ chỉ có thể tạo ảo lực, không được tổn thương tính mạng.

Lão tổ Yêu gia ra lệnh. Màn kịch phải tiếp tục, để đảm bảo Yêu Vô Tà lột xác thành công.

Bố cục lần này có thể nói là sơ hở chồng chất, nhưng đối với kẻ nào toàn cơ bắp như Yêu Vô Tà thì chuyện này quá chân thật, mà gã có thể chạy thoát, đều là kết quả từ việc ba người Đại Cáp liều mạng...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Rình Coi Kiệt Tác Tạo Hóa

Tại một rừng cây rậm rạp, có một cái hồ nước trong suốt, không ngừng bốc lên hơi nước mờ mờ. Đây là hồ nước do thiên nhiên tạo thành, có thể xem như là một kỳ quan.

Lúc này, một đám người từ trên không hạ xuống, mà những người này đều là nữ cả, có điều những cô gái này đều có máu dính trên thân, sắc mặt cũng rất căng thẳng.

- Sư tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?

Một cô gái có thân hình nhỏ xinh, cảnh giác nhìn bốn phía nói.

- Nơi này có một hồ nước thiên nhiên, mọi người tiến vào rửa vết máu trên người đi đã. Bột phấn mà đám người Cửu Tiêu Tông kia tung lên người chúng ta có vấn đề.

Sư tỷ dẫn đầu có dung mạo xuất chúng, anh khí mười phần, lên tiếng chỉ huy.

- Vâng.

....

Lâm Phàm và Gà Con đã lại hòa hảo như lúc ban đầu. Gà Con nghe được Lâm Phàm muốn nó dung hợp cái sừng đen thui kia thì sợ đến hồn phi phách tán, vì ai biết cái sừng kia mọc ở chỗ nào chứ, tốt nhất là không thử.

Lâm Phàm cũng không cưỡng bách, nhìn thoáng qua cái sừng Tuyên Cổ trong túi chứa đồ thì chỉ biết thở dài. Món đồ này cả Gà Con cũng ghét bỏ, chứ không cần nói đến hân.

Hiện giờ Lâm Phàm đang đi theo hướng tới Cửu Tiêu Tông, tạm bỏ qua mấy địa điểm trên Thất Thánh Bảo Đồ. Đối với hân, mấy chỗ kia không vội, nhất định phải tới Cửu Tiêu Tông xem có chuyện gì đã.

Dù sao hân đã tới ba chỗ, hai chỗ là hai bộ xương đã bị hủy, một là tia thần thức đã dung nhập vào con chó đen, chưa thấy có gì ưu đãi cả.

Thế nhưng với kẻ thù dai như Lâm Phàm, Thất Thánh hổ hân đến ba lần, hân không phá sạch âm mưu của kẻ này thì e rằng khiến người ta cho rằng hân dễ đối phó.

Còn Yêu Vô Tà kia, Lâm Phàm cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi. Tính toán thời gian, hân Yêu Vô Tà đã bị bức rời khỏi Táng Yêu thành. Như vậy là tốt nhất, chỉ có đi ra ngoài lịch lãm mới để Yêu Vô Tà mau chóng kích hoạt thể chất đặc biệt.

"Ào ào..."

Lúc này, Lâm Phàm nghe được tiếng nước chảy, còn nghe được tiếng của nữ nhân.

Nước, nữ nhân...

Kết hợp hai khái niệm này lại, Lâm Phàm nhất thời sửng sốt, sau đó lặng lẽ tiến đến.

- Gà Con, dẫn mày đi xem thứ tốt.

Thứ tốt, mọi người cùng chia sẻ, loại tình huống này, sao có thể thiếu Gà Con.

- Ồ ó o...

Gà Con vừa muốn kêu to, liền bị Lâm Phàm lấy tay bịt miệng lại, làm nó suýt nữa nghẹn.

- Kêu cái đầu mày, kêu là không còn thứ tốt nữa đâu.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu nó, nói.

Mắt Gà Con sáng lên, sau đó gật gật đầu.

Một người một gà, cứ như vậy lặng lẽ tiến lên, sau đó nằm nấp sau một tảng đá trên bờ hồ.

Lâm Phàm tự nhận mình là chính nhân quân tử, nhưng là đôi khi chính nhân quân tử cũng thích làm một vài điều kích thích.

Ví dụ như trang bức xong bỏ chạy, lại ví dụ như rình coi những điều mới lạ.

Trước kia không có cơ hội này, hiện giờ Lâm Phàm có thể cam đoan, nơi này có một đám tiên nữ đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Về phần những nữ nhân đang tắm rửa này có "hậu thiên tiên quỹ" không, điểm này hoàn toàn không cần quan tâm. Lâm Phàm tuy còn là trai tân, nhưng bản lĩnh ngửi mùi hương đoán mặt người vẫn phải có.

Tuy nói mùi hương này còn lẫn với máu tươi và hơi nước, nhưng vẫn không bị át đi.

Lâm Phàm cùng Gà Con cẩn thận nấp sau tảng đá, hai mắt không ngừng đảo qua lại.

- Gà Con, mày còn nhỏ, phải kiềm chế.

Lâm Phàm lấy tay che mắt Gà Con, mà Gà Con lại quơ quơ cánh, tỏ vẻ kháng nghị.

Một đám muội tử trong ao quả thật rất xinh đẹp, chỗ cần lớn thì lớn, chỗ cần nhỏ rất nhỏ, lại đủ loại từ nữ vương dũng mãnh đến thuần khiết

dễ thương. Tuy cả đám đều đang giấu mình dưới làn nước, nhưng lại không thể ngăn được ánh mắt thưởng thức cái đẹp của Lâm Phàm.

Hơn nữa, đám muội tử này có tu vi không tệ.

Thuần một cảnh giới Nhập Thần, còn thêm một vị là tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai.

Đội hình như vậy, nếu người rình là người bình thường, chỉ sợ còn chưa có tới gần cũng đã bị phát hiện ra.

Nhưng Lâm Phàm là ai? Chính là kẻ có hệ thống, giúp đi không tiếng động, đến không chút mùi a.

Gà Con bị Lâm Phàm che mắt, muốn nhìn cũng nhìn không tới, tức giận giãy giụa thoát được, rồi trực tiếp nhảy qua một bên.

- Gà Con...

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời có chút luống cuống, chỉ mong sao nó đừng bị người phát hiện.

Mà vừa lúc này, một màn làm cho Lâm Phàm kinh ngạc sinh ra, Gà Con lại cứ thế nghênh ngang đi ra ngoài.

- Ai đó?

Quả nhiên, Gà Con vừa xuất hiện, người trong hồ lập tức cảnh giác quát lên.

- Ồ ó o...

Gà Con không chút hoảng sợ, tiêu sái kêu to một tiếng, cái đầu nhỏ cúi xuống, chân bới bới đất, móc ra được một con giun, nuốt xuống.

Đám muội tử trong hồ thấy vậy thì thở phào một hơi:

- Không có việc gì, chỉ là một con gà rừng thôi. Mọi người tắm nhanh lên một chút.

- Con bà nó, con bà nó...

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, con gà ghẻ này sao lại thông minh như vậy chứ.

Mà Gà Con vẫn miệt mài bơi đất, thế nhưng cặp mắt lại không ngừng liếc nhìn cảnh tượng tuyệt vời trong hồ.

Lâm Phàm giờ phút này rất hận. Con gà sỉa này sao lại tiện đến mức như vậy, còn nghĩ ra cách hay đến thế.

Chưa dừng ở đó, một màn làm Lâm Phàm ngây ngẩn hơn nữa lại phát sinh. Gà Con cố ý rơi vào trong nước, sau đó tự do bơi tung tăng như vịt, hơn nữa còn đột nhiên chìm vào trong nước, qua hồi lâu, mới ngậm một con cá trời lên.

Tất cả chuyện này vốn không có gì khác thường, nhưng Lâm Phàm rõ, con gà sỉa này căn bản là lặn xuống để nhìn trộm.

Cầm thú a...

Súc sinh a...

Nội tâm Lâm Phàm đau đớn, Gà Con thuần khiết , tại sao lại biến thành như vậy chứ.

Gà Con đã bước ra khỏi hồ, rồi cứ đứng im như phát gốc ở đó, lặng tròn xoe nhìn không chớp.

- Con gà này quái dị thật.

Trong đám mỹ nữ, một người nghi hoặc nói.

- Được rồi, nhanh lên bờ thôi, không thể tắm lâu nữa.

Đại sư tử nghiêm túc nói, sau đó mọi người đồng loạt bước ra khỏi mặt nước, cảnh sắc tuyệt vời bại lộ, nhưng chỉ một sát na sau, cả đám đã lấy quần áo từ trong nhẫn trữ vật, rồi mặc lên người.

Giờ khắc này, Gà Con mở mắt hết cỡ, sau đó hai dòng máu mũi xì ra, té trên mặt đất, không nhúc nhích.

Lâm Phàm cũng kinh hãi, một màn vừa rồi quả thật rất dọa người, rất nóng bỏng, để máu của hắn thiếu chút nữa cũng đổ uổng phí.

Đội đám muội tử đi khỏi, Lâm Phàm lập tức tiến lên.

- Gà Con, Gà Con...

Hắn lấy tay lắc lắc mình gà, thấy nó vẫn còn thở, mới thở phào một hơi.

Lại nhìn vẻ mặt say mê của nó, Lâm Phàm xem thường vạn phần, thật sự là con gà ghê không có tiền đồ mà.

- Được rồi, phúc lợi cũng nhìn rồi, nhanh đi thôi.

Lâm Phàm tóm Gà Con lên, đặt lên vai mình, tiếp tục đi về phía trước.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Cứu Tiêu Tông Đã Bị Các Người Dày Xéo Như Vậy?

- Sư tỷ, sư phụ và mọi người có thể chống đỡ đợi chúng ta trở về sao?

Trong khu rừng rậm rạp, một tiểu sư muội, vẻ mặt lo lắng nói. - Có thể, nhất định là vậy.

Đại sư tỷ gật gật đầu, nhưng vẻ sốt ruột trong mắt lại bán đứng nàng.

Rõ ràng nàng không thể xác định tông môn có thể chống đỡ đến lúc đó hay không.

Các nàng vốn đang sinh hoạt rất vui vẻ trong tông môn. Tông môn không tranh chấp sự đời, rất ít khi tham dự tranh đấu giữa các tông môn khác, thế nhưng ai ngờ có một ngày, tông môn của các nàng lại bị một tông môn cường đại coi trọng.

Bởi thế, diệt tông.

Các nàng nghĩ mãi mà không rõ, Cứu Tiêu Tông là đệ nhất đại tông ở phía Tây, tại sao phải tiêu diệt một cái tông môn nho nhỏ của các nàng, song phương cũng không hề có bất kỳ vướng mắc lợi ích nào cả.

Giờ phút này, các nàng một đường chạy đi, chính là muốn đi tìm người giúp đỡ, giải quyết hiểm cảnh mà tông môn đang gặp phải.

Thế nhưng, lúc này, một thanh trường kiếm bỗng xuất hiện từ trong hư không, cắm xuyên lên mặt đất, ngăn con đường đi lại.

- Đám dư nghiệt Nguyệt Cung Tông, lần này xem các người chạy đi đâu?

Từ trên không, hơn mười bóng người hạ xuống.

- Người Cửu Tiêu Tông đuổi tới.

Mặt các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông trầm xuống.

- Đại sư tỷ, chúng ta làm sao bây giờ. Một nữ đệ tử có sắc mặt tái nhợt cuống lên hỏi. Những đệ tử Cửu Tiêu Tông này xuống tay tàn nhẫn, rất nhiều sư tỷ sư muội đã chết trên tay bọn chúng.

Hơn nữa, họ cũng không ngờ, đã rửa hết bột phấn dính trên người, mà vẫn bị đuổi theo.

Chẳng lẽ trời cũng muốn tuyệt đường sống của Nguyệt Cung Tông sao?

Chiến lực mạnh nhất Nguyệt Cung Tông chỉ là Đại Thiên Vị cao giai, còn xa mới đến đại viên mãn. Nếu không phải có đại trận hộ sơn ngăn chặn, sợ là Nguyệt Cung Tông đã sớm bị diệt.

Nhưng nếu không thể thoát đi tìm hỗ trợ, vậy Nguyệt Cung Tông diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Nhân cơ hội giết ra ngoài.

Trên khuôn mặt của Mộc Hàm hiện lên vẻ kiên quyết.

Tuy rằng rất khó để giết ra, nhưng nếu bó tay chịu trói, thì một điểm hy vọng cũng không có.

Đám đệ tử Nguyệt Cung Tông nắm chặt vũ khí trong tay. Các nàng ít giao tiếp với bên ngoài, càng ít kinh nghiệm thực chiến, giờ đối mặt với một đám người hung ác, trong lòng các nàng rất sợ hãi.

- Ha ha, nghe đồn đệ tử Nguyệt Cung Tông đẹp như thiên tiên, hôm nay vừa thấy, quả là danh bất hư truyền. Mười bảy người cảnh giới Nhập

Thần, một người cảnh giới Tiểu Thiên Vị trung giai, rất không tồi, đáng tiếc chưa đủ nhìn.

Một nam tử trung niên bên Cửu Tiêu Tông bước tới.

Nam tử này mũi ưng, mặt rồng, tà quang lưu chuyển trong đôi mắt híp.

Vốn gã luôn bị trấn áp trong địa lao ở Cửu Tiêu Tông, nào ngờ bỗng được tông chủ thả ra, để cho lập công chuộc tội. Đối với Lê Thiên Hành gã, đây quả thực là trời ban ân.

Lê Thiên Hành có tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai, xem như không tệ, đệ tử nội môn trong tông cũng khó so được với gã, mà tội lỗi gã từng mắc, là mê gian một sư muội đồng môn.

Cả quãng thời gian dài bị nhốt, dục vọng nín hồi lâu còn chưa có chỗ phóng thích, hiện giờ đi ra, có người đưa đến tận cửa để phát tiết, cũng không thể lãng phí.

- Các sư đệ, sư huynh cho các người xem một màn kích thích.

Lê Thiên Hành cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt dữ tợn mang theo một tia tà khí.

Trong một sát na, Lê Thiên Hành động thủ, phát ống tay áo, sương mù bỗng bay đầy trời, bao phủ lấy mười tám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông.

- Đừng hít vào, sương mù này có độc.

Mộc Hàm cực kỳ hoảng sợ, vừa nhìn sương mù, nàng cảm thấy có điều không đúng, vội hét lên.

Các đệ tử Nguyệt Cung Tông vội vàng vận chuyển chân nguyên tạo thành một vòng tròn trong bảo hộ quanh người, ngăn cản màn sương này ăn mòn.

- Ha ha, bó tay chịu trói đi, vòng bảo hộ chân nguyên của các người không ngăn cản được thứ này đâu.

Lê Thiên Hành cười lạnh. Thân hình tuyệt mỹ của những nữ đệ tử này khiến gã rất hưng phấn.

Những đệ tử Cửu Tiêu Tông đứng đằng sau, giờ phút này có người khẽ nhú mày vì loại thủ đoạn hạ lưu này. Nhưng bọn họ lại không dám lên tiếng phản đối Lê Thiên Hành.

Ở trong tông, bọn họ đều đã nghe qua đại danh của gã, hiểu sát, thủ đoạn tàn nhẫn.

- Sư tỷ, ngăn không được rồi.

Một nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông bỗng kinh hô, vòng bảo hộ của nàng vỡ nát, không tự chủ được mà hít phải sương mù màu xanh kia, sau đó toàn thân mềm nhũn, ngã ngối trên mặt đất, khí lực đứng lên cũng không có.

Mộc Hàm sắc mặt đại biến, vòng bảo hộ của nàng cũng không ngừng bị ăn mòn, rồi rốt cuộc tan thành mây khói.

- Ha ha, sao, Nhuyễn Cốt Tán của lão tử được đấy chứ?

Lê Thiên Hành cười lớn. Tuy gã mới là Tiểu Thiên Vị cao giai, nhưng rất có tâm đắc ở phương diện dùng độc, nhất là hạ độc được với nữ nhân.

- Người... Đê tiện...

Mộc Hàm ngẩng đầu, căm giận nhìn Lê Thiên Hành. Nàng không ngờ đường đường cao thủ Tiểu Thiên Vị cao giai mà lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu này.

- Đê tiện? Không không... Chẳng qua là không muốn ra tay hủy các mỹ nhân mà thôi, ha ha... Các vị sư đệ, bé con này thuộc về ta, còn lại các người tự chia đi, tùy tiện chà đạp, tùy tiện ngược đãi, ha ha ha ha...

Lê Thiên Hành cười rộ lên, cặp mắt thâm tà như muốn lột sạch chúng nữ ngay tức khắc.

- Đừng phí sức lực, các người hiện tại ngay cả khí lực tự sát cũng không có đâu. Đương nhiên, sau khi đùa bỡn các người, ta sẽ đích thân tiễn các người về trời...

Lê Thiên Hành lau miệng, phảng phất là thèm thuồng đến không chịu nổi nữa.

- Lê sư huynh, không bằng giết thống khoái đi, loại hành vi xấu xa này, chúng ta không nên làm.

Lúc này, một đệ tử Cửu Tiêu Tông không nhịn được mà nói.

Lê Thiên Hành đang cười, lập tức mặt như sương lạnh, nhìn chăm chăm đệ tử kia, khiến đệ tử kia run lên.

- Sư huynh...

- Sư đệ, người nói hành vi của sư huynh là xấu sao?

Lê Thiên Hành đi tới trước mặt đệ tử kia, mặt lại biến hóa, thành ôn hòa như gió xuân.

- Sư huynh, Cửu Tiêu Tông chúng ta là danh môn, diệt tông của bọn họ là chiến lược từ tông chủ và các trưởng lão, đệ không dám nói bừa, nhưng giẫm đạp đệ tử địch tông như vậy thì có khác gì là tà ma, đệ không đồng ý.

Đệ tử kia hít sâu một hơi, nói.

"Xợcccc..."

- Sư huynh, người...

Đệ tử kia không ngờ Lê Thiên Hành đột nhiên hạ độc thủ, không dám tin nhìn chiếc dao găm đâm lên ngực mình, sau đó tuyệt khí bỏ mình.

- Hừ, không biết tốt xấu.

Lê Thiên Hành hừ lạnh một tiếng, thu lại dao găm bôi kịch độc.

- Các người đều cho rằng sư huynh xấu xa sao?

Lê Thiên Hành lạnh lẽo nhìn mọi người, nếu có ai dám gật đầu, gã không ngại tiếp tục tự tay đưa tiễn đối phương.

Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông hoảng sợ nhìn Lê Thiên Hành. Kỳ thật bọn họ đều nghĩ như đệ tử vừa rồi, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Lê Thiên Hành, không một ai dám lên tiếng. Tất cả chỉ biết nhìn về những nữ đệ tử kia, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

- Ủm, không ai nghĩ như vậy là tốt nhất. Tiểu mỹ nhân, hầu hạ bản đại gia cho tốt nào.

Lê Thiên Hành cười lớn một tiếng, tiến lên đi đến.

- Đừng tới đây...

Mặt Mộc Hàm tái nhợt, nhưng toàn thân không có một tia khí lực nào, căn bản không thể động đậy được, càng không nói cùng đối phương liều mạng.

. . . .

- Cửu Tiêu Tông đã bị các người giày xéo đến thế này rồi sao?

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ hư không truyền đến.

Lê Thiên Hành kinh hãi, không biết là ai.

Mà các đệ tử Nguyệt Cung Tông thì đồng loạt ngẩng đầu lên, từng ánh mắt tuyệt vọng lóe ra ánh sáng hy vọng, tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

Là ai... Rốt cuộc là ai...

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Các Người Thật Sự Làm Ta Quá Đau Lòng

Lâm Phàm không ngờ lại gặp phải chuyện phát rồ như thế. Nếu là kẻ khác muốn cưỡng bức những nữ đệ tử này, hẳn đương nhiên giận dữ, nhưng sẽ không tức giận đến mức này. Mấu chốt là những người này không ngờ là đệ tử Cửu Tiêu Tông.

Cửu Tiêu Tông là cái gì? Đây chính là tông môn hữu hảo với Thánh Tông, tương thân tương ái, hai nhà như một, hơn nữa huynh đệ Tân Phong của hắn còn là đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông. Vậy mà những kẻ này lại làm ra cái việc táng tận thiên lương, người người oán trách như vậy.

Nếu chỉ là diệt tông môn của người ta, Lâm Phàm cũng không nói cái gì. Huyền Hoàng giới vốn là cá lớn nuốt cá bé, nhưng hành vi thấp hèn thế kia là không thể nhin được, quả thực chính là bôi đen cả thể diện của huynh đệ mình.

- Ai? Đi ra cho ta, đừng giả thần giả quỷ.

Lê Thiên Hành dừng bước lại, vẻ mặt như sương lạnh, thật muốn nhìn xem là ai dám xen vào việc của gã.

- Hừ, súc sinh, bại hoại của tông môn, nỗi nhục của trời đất.

Giờ phút này, Lâm Phàm căm giận tiến ra từ trong rừng rậm.

Khuôn mặt bi phẫn kia giống như rất đau lòng, Gà Con trên vai hắn cũng lắc đầu liên tục, tỏ vẻ rất buồn phiền với cảnh đang thấy.

Nhóm Mộc Hàm thấy được Lâm Phàm xuất hiện thì trong lòng có chút thất vọng, người này tuổi còn quá trẻ, tu vi có thể được bao nhiêu...

Cho dù là thiên tư cực cao, nhưng cao được đến Tiểu Thiên Vị sao? Mà tên đệ tử Cửu Tiêu Tông kia lại có tu vi Tiểu Thiên Vị trung giai.

Cả đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cùng hơi cúi đầu, hy vọng trong lòng tiêu giảm hơn phân nửa, lúc nào cũng có thể tan thành mây khói.

- Ha ha...

Lê Thiên Hành nhìn rõ người vừa nói, khinh thường cười lớn:

- Tiểu tử ngu ngốc từ đâu đến, chẳng lẽ còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Lê Thiên Hành rất ghét loại mặt trắng thư sinh như kẻ trước mắt, nhất là loại vừa xuất hiện đã có thể khiến muôn người ghé mắt nhìn.

Hiện giờ tu vi của Lâm Phàm ngày càng cao thâm, lực sinh mệnh dồi dào, bộ dáng đã dần dần thay đổi theo chiều hướng tốt, phối cùng bức khí từ hãn, khiến mỗi cái giơ tay nhấc chân đều mang một loại khí tức làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Người là đệ tử Cửu Tiêu Tông?

Lâm Phàm nhìn gã mặt đỏ trước mắt. Kẻ này lớn lên phải xin lỗi người đối diện, cả Trương Nhị Cầu cũng đẹp hơn gã đến trăm lần.

- Hừ, đúng vậy, người...

Lê Thiên Hành hừ lạnh một tiếng, thế nhưng nói còn chưa hết câu, đã bị hành vi của Lâm Phàm chọc giận triệt để.

- Chờ đã, nói chuyện với ta thì cúi mặt xuống, người lớn lên trông chẳng khác gì con cóc cả.

Lâm Phàm nôn khan vài cái, sau đó chỉ tay thẳng mặt đối phương:

- Oe... Bằng người mà cũng đòi làm đệ tử Cửu Tiêu Tông, quả thực là bôi đen cả Cửu Tiêu Tông.

Giờ phút này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông ngây ngốc nhìn Lâm Phàm, trong lòng có cùng một ý nghĩ: "Người này đầu óc có vấn đề sao? Đã đến tận nơi còn không nhìn thấy tình huống trước mắt thế nào sao?"

Mộc Hàm nhìn Lâm Phàm, trong lòng cũng thở dài một tiếng, người trước mắt này hoàn toàn chính là tự tìm đường chết a.

Mắt Mộc Hàm lộ ra vẻ tuyệt vọng. Bọn họ đã tận lực, Nguyệt Cung Tông chỉ sợ từ nay về sau phải biến mất...

- Tiểu tử, hôm nay lão tử cho người nôn...

Lê Thiên Hành nổi giận. Chưa từng có người nào dám can rờ trước mặt gã như thế. Hôm nay cho dù thiên vương lão tử tới, cũng không cứu nổi kẻ này.

- Lê sư huynh, chờ đã...

Vừa lúc đó, trong hàng đệ tử Cửu Tiêu Tông, có một người bước ra.

- Lâm sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này?

Người mới bước ra kia trông rất anh tuấn, cũng là đệ tử anh tuấn nhất Cửu Tiêu Tông, Phong Tiểu Linh.

Chỉ là giờ phút này sắc mặt của Phong Tiểu Linh không dễ xem, không ngừng ra hiệu bằng mắt cho Lâm Phàm, ý bảo đừng chọc giận Lê Thiên Hành.

- Phong sư đệ, chẳng lẽ Cửu Tiêu Tông các người chính là như vậy hay sao?

Lâm Phàm cũng bất ngờ khi thấy người trước mắt, sau đó nhú mày hỏi.

Lâm Phàm cho rằng, tiểu tử này coi như là người tốt, không thể nào làm cái chuyện này được.

Đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông vốn đang thương cảm cho Lâm Phàm, vừa nghe hai người đối đáp thì trở nên giận dữ, thì ra là cùng một phe.

Phong Tiểu Linh cũng rất xấu hổ, không biết trả lời thế nào. Chuyện này thật không dễ giải thích, nhưng tuyệt đối không thể để Lâm sư huynh bị Lê Thiên Hành làm hại.

Tuy rằng Phong Tiểu Linh biết Lâm sư huynh rất mạnh, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của Lê Thiên Hành.

- Lê sư huynh, vị này...

Phong Tiểu Linh vội vàng giới thiệu, hy vọng Lê Thiên Hành có thể bỏ qua. Thế nhưng lời còn chưa hết, đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

- Hừ, Phong Tiểu Linh, đừng gọi ta là Lâm sư huynh, người làm cho ta quá thất vọng rồi. Con cóc họ Lê, ta cho người biết, bản tọa là phong chủ Vô Danh phong của Thánh Tông, dựa theo vai vế, người phải gọi ta là sư thúc, nhưng hành vi của người không xứng làm sư đệ của ta, cũng đánh mất luôn mặt mũi tông môn. Còn người nữa, Phong Tiểu Linh, vốn ta cho rằng người là một đệ tử tốt, có tiền đồ, không ngờ người lại thông đồng với loại mặt hạng này, thật sự để ta vô cùng thất vọng.

Lâm Phàm nói ra tên tuổi lai lịch của mình, để tất cả mọi người đều sửng sốt. Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông ngây ngốc mà nhìn hắn, sau đó có người bỗng nhớ ra, sau lần đi giao hữu chọn thiên kiêu mạnh nhất trở về, mỗi sư huynh khi trở lại đều tuyên truyền rằng Thánh Tông có một đệ tử thiên kiêu tên là Lâm Phàm, người tốt, thực lực cao, bề ngoài sáng sủa, đã kết hảo hữu với Tân Phong sư huynh.

Các đệ tử Nguyệt Cung Tông cũng bối rối, không biết tình huống hiện tại như thế nào, nhưng hình như không giống như các nàng suy

nghĩ.

Các nàng biết Thánh Tông, đó chính là một đại phái, mà nếu người trước mắt thật sự là phong chủ của một phong trên Thánh Tông, như vậy Nguyệt Cung Tông có lẽ còn một đường hy vọng...

- Lâm sư huynh, chuyện là...

Phong Tiểu Linh vội muốn giải thích.

- Chớ giải thích với ta, ta không muốn nghe.

Lâm Phàm giận dữ phất tay.

Phong Tiểu Linh giờ phút này sắp khóc rồi, Lâm sư huynh, huynh không thể nghe ta nói hết một lời sao?

- Ha ha, tiểu tử, bất kể ngươi là ai, hôm nay ngươi nhất định phải chết.

Lê Thiên Hành đột nhiên quát lên, đánh một chưởng tới Lâm Phàm. Trên một chưởng này có khói độc màu xanh quay cuồng, nhìn đã biết vô cùng hung hiểm.

- Lê sư huynh, dừnggggg...

Phong Tiểu Linh cực kỳ hoảng sợ, vội vàng ngăn cản.

- Hừ, đi qua một bên.

Lâm Phàm tóm lấy Phong Tiểu Linh, ném qua một bên. Phong Tiểu Linh cũng cả kinh, một cỗ lực lượng để y không thể chống cự trực tiếp nhắc bổng cả thân hình y, làm y mất đi khống chế.

"Thật mạnh." Bị quăng ra cách chiến trường một đoạn xa, Phong Tiểu Linh chợt sinh ra ý nghĩ này trong đầu.

- Người là nối sĩ nhục của Cửu Tiêu Tông, hôm nay ta sẽ thay Cửu Tiêu Tông thanh lý môn hộ.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, tà áo theo gió bay bay, tay phải giơ lên cao, bộc phát ra một cỗ khí phách không ai dám đối mặt.

- Hừ, Độc Linh Hội Thế.

Lê Thiên Hành nổi giận gầm lên một tiếng. Gã muốn để kẻ trước mắt hiểu được, cái gì gọi là khủng bố.

- Lê sư huynh, không thể.

Phong Tiểu Linh gào thét, y vẫn không tin rằng Lâm sư huynh có thể là đối thủ của Lê Thiên Hành.

Các đệ tử Nguyệt Cung Tông cũng kinh hô, mặt tái đi, bởi vì độc khí bao quanh một chưởng kia thật quá mạnh.

Hoa cỏ chung quanh nháy mắt đã khô héo.

- Hừ!

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra khinh thường, tay phải giơ lên cao...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Chối Lợi Đến Thế, Xuất Chúng Đến Thế

Ở một khắc Lâm Phàm giơ cao bàn tay lên, trời đất gió mây biến sắc, mây đen trên không trung tụ tập lại, sau đó sấm chớp lóe lên, tạo thành những tiếng đĩnh tai nhức óc.

Các đệ tử của cả hai tông cũng bị dị tượng làm sợ hãi. Đang ban ngày nắng ráo, sao đột nhiên lại có sấm sét nổ vang, hơn nữa nhìn sắc trời gió mây vần vũ cũng quá dọa người rồi.

- Hừ, kẻ làm sỉ nhục tông môn như người, bản tọa hôm nay sẽ đưa diệt thể thần lôi tới, thanh lý môn hộ.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, sau đó một tia sét từ ngọt giáng từ trên trời xuống, quấn quanh bàn tay của Lâm Phàm.

"Xẹt xettttt..."

Hào quang chói mắt, khiến mọi người nhìn tới ngây người.

Chẳng lẽ dị tượng trên trời là do người trước mắt này tạo thành sao?

Phong Tiểu Linh cũng trợn mắt há hốc mồm, đây không phải là giả đấy chứ, tại sao Lâm sư huynh có thể mạnh đến vậy, ở trận chiến thiên kiều tranh tài không có cường đại như vậy a.

Hay là khi đó Lâm sư huynh muốn giữ thể diện cho Cửu Tiêu Tông, cố ý không đánh bại Tân Phong sư huynh?

Phong Tiểu Linh càng nghĩ càng thấy có lý, đôi mắt nhìn Lâm Phàm đã tràn đầy vẻ tôn kính.

....

Lâm Phàm không biết Phong Tiểu Linh nghĩ nhiều như vậy, nếu biết, chắc chắn không thể không vỗ vai khen thưởng.

- Làm sao có thể...

Sắc mặt Lê Thiên Hành đại biến, khí thế từ một chưởng của Lâm Phàm phát ra quá mạnh mẽ, đến mức khiến gã muốn bỏ chạy.

Lâm Phàm nhìn gương mặt chuyển sang tái xám của Lê Thiên Hành, chỉ khinh thường cười lạnh một tiếng.

- Chậm rồi.

"Ầmmmm..."

Một chưởng mang theo uy lực vô thượng, từ trên trời giáng xuống, khiến mặt đất rung lắc lên dữ dội.

"Đinh, chúc mừng đánh chết Tiểu Thiên Vị trung giai Lê Thiên Hành."

"Đinh, exp gia tăng ba trăm ngàn."

....

- Phế vật.

Lâm Phàm thầm mắng, có một chút exp như vậy thì làm được cái gì?

Giờ khắc này, mọi người trợn tròn mắt, cả đám đều há hốc mồm nhìn hiện trường.

Lâm Phàm vung ống tay áo, đi tới phía các đệ tử Nguyệt Cung Tông.

Một Hàm không ngờ người này lại mạnh đến như vậy, một chưởng kia càng là khủng bố đến cực điểm, làm trời đất phát sinh ra dị tượng.

Chỉ sợ dù là tông chủ của các nàng, cũng không thể chống đỡ nổi một chương kia.

- Mọi người không sao chứ?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi, sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, để các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông sinh ra một ý nghĩ, người trước mắt này khác xa những kẻ khác, không có tham lam mỹ mạo của các nàng.

- Chúng ta không có việc gì, chỉ là bị trúng độc dược làm toàn thân vô lực, không biết làm sao để giải.

Mộc Hàm thở phào một hơi, nhìn tình huống, hẳn là các nàng đã thoát khỏi hiểm cảnh.

- Lâm sư huynh, đây là độc Nhuyễn Cốt Tán, độc dược riêng của Lê Thiên Hành, không có thuốc giải, dù là cao thủ cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn cũng cần mất hai giờ mới có thể khôi phục khí lực.

Phong Tiểu Linh từ đằng xa chạy tới, vội lên tiếng. Y nhất định phải giải thích rõ ràng, không thể để Lâm sư huynh hiểu lầm.

- Hừ.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Phong Tiểu Linh, hừ lạnh một tiếng, sau đó nâng tay phải lên, một ngọn lửa bốc cháy giữa không trung, các loại dược thảo bay vào đó, dung hợp lại với nhau.

- Bằng môn tà đạo, sao có thể làm khó được ta.

Lâm Phàm luyện đan ngay tại đương trường, mọi người lại tròn mắt há hốc mồm lần nữa.

Đặc biệt là Phong Tiểu Linh, coi như quen biết cũ, y không thể ngờ Lâm sư huynh đã thực lực cao cường, lại còn biết luyện đan, hơn nữa nhìn bộ dáng này, trình độ luyện đan hẳn cũng rất cao...

Mộc Hàm cũng khiếp sợ không thôi, lật tay luyện đan, nàng mới nhìn thấy lần đầu. Tuy nàng không tinh thông đan đạo, nhưng cũng từng xem qua sư phụ luyện đan, nào có nhẹ nhàng như vậy?

Chỉ vài phút sau, ngọn lửa lơ lửng trên không kia bùng mạnh, từng viên đan được màu trắng từ trong đó bay ra.

- Mọi người nuốt đan dược này vào là có thể giải trừ chất độc.

Lâm Phàm phẩy tay, ngọn lửa kia nháy mắt tiêu tán.

Mộc Hàm vẻ mặt không dám tin nhìn Lâm Phàm, nhanh như vậy? Giờ phút này, trong lòng nàng dâng lên cảm giác sợ hãi, người trước mắt thật sự quá kinh khủng.

Sau đó mọi người nuốt đan dược vào, một cỗ dược lực tản ra khắp thân thể, đánh tan toàn bộ chất độc kia.

- Đan dược thật là lợi hại.

Mộc Hàm thầm nói.

Phong Tiểu Linh sớm đã xem ngây người, giờ mới tỉnh lại, vội mở miệng:

- Lâm sư huynh...

- Hừ, đừng gọi ta là sư huynh, ta không có người sư đệ như ngươi.

Lâm Phàm cắt lời, vẻ mặt ghét ác như ghét thù.

Đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông giờ phút này đã có đánh giá cực cao với Lâm Phàm.

Đại nghĩa diệt thân, ghét ác như thù, thực lực cao, địa vị cao, tướng mạo ổn, khí chất xuất chúng, hơn nữa mẫu chốt là tuổi còn trẻ.

Đây hoàn toàn là những tiêu chuẩn của một người trong mộng hảo hảo a.

Một vài nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông hơi xấu hổ đỏ mặt, sao tự dừng lại nghĩ ra ý tưởng xấu hổ như vậy chứ.

Chẳng qua cho dù là như vậy, cũng chỉ có đại sư tỷ có cơ hội.

Đại sư tỷ thực lực không tệ, lớn lên xinh đẹp, ngực cực lớn, dáng người rất tốt, hơn nữa... hơn nữa còn là xử nữ.

Giờ khắc này, đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cùng cười khẽ, ánh mắt mang hàm ý nhìn đại sư tỷ.

Mộc Hàm thấy được ánh mắt các sư muội, đột nhiên mặt đỏ lên, sau đó trừng mắt, ý bảo các nàng thành thật lại, chớ làm loạn.

Sau đó, nàng khẽ liếc Lâm Phàm, cuối cùng lắc lắc đầu.

Nam tử thế này giống như ánh trăng trên trời đêm, cao quý mà sáng chói, tuy nàng cũng rất có hảo cảm với người ta, nhưng còn tự hiểu lấy mình, người như vậy không phải nàng có khả năng với tới.

Giờ phút này, Phong Tiểu Linh cuống lên:

- Lâm sư huynh, huynh nghe đệ nói đi mà... Lâm sư huynh, đệ van huynh, nghe đệ giải thích một chút, đệ thật sự cần giải thích.

Phong Tiểu Linh dùng hai tay nắm chặt lấy ống tay áo của Lâm Phàm, gấp đến độ muốn khóc.

- Nói mau.

Lâm Phàm khoát tay áo.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Làm Nam Nhân, Há Có Thể Tham Sống Sợ Chết

- Cảm tạ sư huynh, cảm tạ sư huynh...

Phong Tiểu Linh cảm động đến rơi nước mắt nói, rốt cuộc có cơ hội giải thích, thật sự là quá hạnh phúc.

- Nói, đừng gọi ta là sư huynh.

Lâm Phàm trừng mắt liếc.

- Vâng vâng...

Phong Tiểu Linh lập tức gật đầu.

- Lê Thiên Hành này trước kia phạm lỗi lớn, bị nhốt trong đại lao, sau không biết tại sao lại được tông chủ thả ra. Người này tâm ngoan thủ lạt, vừa rồi có một vị sư đệ vì phản đối hành vi của hắn, nên đã... Cũng bởi thế, dù không thể chấp nhận nổi chuyện hắn định làm với các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông, nhưng thực lực hắn quá cao, bọn đệ giận mà không dám nói gì...

Phong Tiểu Linh trước tiên nói chuyện về Lê Thiên Hành, hy vọng Lâm Phàm không hiểu lầm.

- Đúng vậy, Lê Thiên Hành thật quá kinh tởm, Mặc sư đệ cũng là bởi vì không đồng ý mới bị hắn giết chết.

- Hu hu, Mặc sư đệ đáng thương, chết quá oan ức.

- Chúng ta cũng là giận mà không dám nói gì.

- Cho dù là tấn công Nguyệt Cung Tông, chúng ta vốn cũng không đồng ý, thế nhưng mệnh lệnh khó cãi.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông đệ tử đứng ở một bên khóc lóc kể lể, hiện tại bọn họ sống rất thảm.

- Lâm sư huynh, hiện tại Cửu Tiêu Tông thay đổi, tông chủ cũng thay đổi, lòng người đều bàng hoàng. Trước kia Cửu Tiêu Tông cũng từng khai chiến với tông môn khác, thế nhưng những tông môn kia đều là loại tông môn tai họa muôn dân, còn bây giờ...

Phong Tiểu Linh lắc đầu thở dài, nhiều chuyện nghĩ mãi mà không rõ.

- Hừ, Cửu Tiêu Tông các người chỉ khai chiến với tông môn tai họa muôn dân, Cửu Tiêu Tông chúng ta không tranh sự đời, vì sao phải diệt tông môn chúng ta?

Mộc Hàm sắc mặt bi phẫn, chỉ vào Phong Tiểu Linh nổi giận nói.

Lâm Phàm vươn tay, để tất cả im lặng.

Mộc Hàm thấy Lâm Phàm ngăn lại, cũng thôi cất lời, nhưng ánh mắt nhìn về phía đám đệ tử Cửu Tiêu Tông vẫn vô cùng phẫn nộ.

- Tân Phong huynh sao không tới?

Lâm Phàm hỏi.

Phong Tiểu Linh nghe nói lời này, chợt lau khóe mắt:

- Lâm sư huynh, nói ra rất dài, lúc ấy tông chủ nói muốn tấn công Nguyệt Cung Tông, tập hợp đệ tử nội môn, Tân Phong sư huynh và các vị thái thượng trưởng lão nhất quyết phản đối, nhưng rồi tất cả bị tông chủ lấy tội danh phản tông nhốt vào địa lao, sống chết không rõ. Đệ và các sư huynh đệ cũng bởi vì sợ mà không dám phản đối.

- Lâm sư huynh, Phong Tiểu Linh ta bất kể nói thế nào thì cũng đường đường là đệ tử thiên kiều của Cửu Tiêu Tông, thế nhưng hiện giờ sống còn không bằng đệ tử phạm lỗi lầm bị nhốt trong địa lao...

Phong Tiểu Linh đã không còn bộ dạng tiêu sái trước kia, cả cái quạt giấy từng dùng để trang bức cũng không có.

- Được rồi, đừng nói chuyện của người nữa, nói tông môn đến cùng đã xảy ra cái gì đi?

Lâm Phàm khoát tay áo, cũng không muốn nghe Phong Tiểu Linh khóc lóc kể lể, bởi vì hắn cảm thấy Cửu Tiêu Tông có thể có đã xảy ra đại sự.

- Lâm sư huynh, tông chủ như là thay đổi thành một người khác vậy, cả đám đệ tử vô cùng hung ác kia đều do tông chủ tự tay nhốt lại, thế nhưng hiện giờ tông chủ lại thả hết bọn chúng ra, còn để chúng dẫn dắt chúng ta... Lâm sư huynh, chúng ta giờ cũng đang sống vô cùng thảm, huynh nhìn bọn đệ đi, sao lại nguyện ý đi diệt tông người khác chứ. Chúng ta biết Nguyệt Cung Tông, đó là tông môn hòa hảo nhất giới tu hành, sao chúng ta lại nguyện ý đi diệt bọn họ. Thế nhưng mệnh lệnh khó cãi, chúng ta không thể không làm vậy...

Phong Tiểu Linh cũng không ngốc, vội vàng không ngừng khen ngợi Nguyệt Cung Tông.

Quả nhiên, vẻ gay gắt trên mặt các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông dịu đi rất nhiều, một vài đệ tử nhìn Phong Tiểu Linh cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều. Dù sao, người này cũng thật anh tuấn...

Lâm Phàm trầm mặc không nói, lâm vào trầm tư.

Thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ hắc hóa, tông chủ Cửu Tiêu Tông lại như đổi một người khác, chẳng lẽ trong chuyện này...

Lâm Phàm càng nghĩ càng thấy có vấn đề, thế nhưng nghĩ mãi vẫn không rõ ràng.

Thôi, không nghĩ nữa, tốt nhất là đi Cửu Tiêu Tông một lần, nếu tông chủ Cửu Tiêu Tông thật sự bị hắc hóa giống như Lương Dịch Sơ, như vậy một chương đập chết là xong, tránh phiền phức.

- Lần này cầm đầu tấn công Nguyệt Cung Tông là ai?

Lâm Phàm hỏi.

- Lâm sư huynh, người dẫn đầu lần này tên Lý Nguyên Kỳ, từng là thái thượng trưởng lão thế hệ trước, bởi vì tu luyện một loại ma công, giết phàm nhân mười tòa thành, lên tới mấy trăm triệu mạng người, bị tông chủ trấn áp trong địa lao, giờ cũng được thả ra.

Khi Phong Tiểu Linh nhắc đến Lý Nguyên Kỳ, sắc mặt tái nhợt đi không ít.

Khát máu, bá đạo, tàn nhẫn, khủng bố.

Lâm Phàm lúc này cũng hết chỗ nói rồi, chẳng lẽ cao tăng của Cửu Tiêu Tông hiện tại đều do một đám đại ma đầu chiếm lĩnh sao? Có thể bị tông môn trấn áp trong địa lao thì đều là hạng người lòng dạ độc ác, hơn nữa thực lực còn rất cao.

Mộc Hàm vẫn đứng cạnh Lâm Phàm, nghe tới cái tên Lý Nguyên Kỳ thì sắc mặt cũng đại biến.

- Người nói Lý Nguyên Kỳ, có phải là kẻ đã tàn sát toàn bộ Tề Tông quốc, Xích Hoàng quốc trong vòng một đêm vào mấy chục năm trước?

Sắc mặt Mộc Hàm tái nhợt, hỏi.

- Đúng vậy.

Phong Tiểu Linh gật gật đầu.

Mộc Hàm run lên, lùi về sau mấy bước.

- Sao có thể như vậy chứ. Ta nghe sư phụ nói, Lý Nguyên Kỳ tu luyện diệt thể ma công, tu vi còn mạnh hơn rất nhiều cao thủ Thiên Vị đại viên mãn, đã ngưng tụ được đến mười hai dây chuyền quy tắc. Nếu thật là như vậy, Nguyệt Cung Tông ta chỉ sợ... chỉ sợ...

Mộc Hàm đã không dám tưởng tượng tiếp.

Vốn nàng còn tin rằng trận pháp hộ sơn của Nguyệt Cung Tông có thể ngăn cản kẻ địch, đợi đến lúc nàng mang cứu viện trở về. Thế nhưng nếu là Lý Nguyên Kỳ kia...

- Lâm sư huynh, van cầu ngài cứu tông môn của ta, Mộc Hàm nguyện ý làm trâu làm ngựa, làm nô tỳ...

Mộc Hàm luống cuống, không ngừng cầu xin Lâm Phàm.

- Người muốn hại Lâm sư huynh sao? Việc cần làm bây giờ là đi Thánh Tông cầu viện. Lý Nguyên Kỳ kia không phải chúng ta có thể đối phó nổi. Dù Lâm sư huynh có lợi hại hơn nữa, cũng không thể là đối thủ của Lý Nguyên Kỳ.

Phong Tiểu Linh nổi giận, bà nương này choáng váng rồi sao? Biết Lý Nguyên Kỳ có bao nhiêu khủng bố, còn muốn Lâm sư huynh đi chịu chết.

- Hừ!

Lâm Phàm có chút không vui nhìn Phong Tiểu Linh.

Phong Tiểu Linh hơi sững sốt, chẳng lẽ mình nói gì sai sao?

- Lâm sư huynh...

- Ta hỏi người, thái thượng trưởng lão Lương Dịch Sơ ngưng tụ bao nhiêu dây chuyền quy tắc?

Có một Boss đang chờ cấp exp cho mình, Lâm Phàm tự nhiên là kích động vạn phần, nhưng vẫn muốn tìm hiểu một chút cho chắc.

- Mười cái.

Phong Tiểu Linh không rõ Lâm sư huynh vì sao hỏi như vậy.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nở nụ cười, mười dây chuyền bị tiểu gia một chương đập chết, mười hai cái xem ra cũng không lợi hại hơn bao nhiêu.

- Hừ, Phong sư đệ, người phải nhớ kỹ, làm nam nhân há có thể tham sống sợ chết. Nguyệt Cung Tông không tranh sự đời, chính là danh môn, cùng một phe với chúng ta, sao có thể thấy chết mà không cứu. Hôm nay cho dù phải chết, cũng phải bảo vệ Nguyệt Cung Tông, nếu các người sợ thì trở về đi, bản sư huynh tự mình đi.

Lâm Phàm phất ống tay áo, hiên ngang lẫm liệt nói.

Giờ khắc này, ánh mắt của các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông nhìn về phía Lâm Phàm đã triệt để thay đổi.

Đây không còn là thương thức, mà hoàn toàn là sùng bái rồi. Nếu giờ Lâm Phàm vẫy tay, chỉ sợ mười tám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông này sẽ cùng thoát y nhào tới.

- Chúng ta đi, hôm nay phải bảo vệ chính nghĩa.

Lâm Phàm hô lớn.

- Lâm sư huynh, con gà trên vai huynh sao quen mắt vậy nhỉ?

Bất chợt một nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông tò mò hỏi.

Lâm Phàm đang oai phong dẫn đầu, nhất thời sửng sốt, sau đó biến sắc, ho nhẹ một tiếng:

- Đây là con gà rừng mà bản sư huynh mới bắt được, đợi lát nữa bảo vệ chinh nghĩa xong, sẽ nướng lên liên hoan, để các sư muội thưởng thức.

Khi nói xong lời này, Lâm Phàm cũng không đợi Gà Con kháng nghị, trực tiếp ném nó vào túi chứa đồ.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị nhìn thấu rồi.

....

- Phong sư huynh, ta nhìn lầm huynh rồi. Không ngờ huynh lại sợ chết như thế. Mặc dù ta vô dụng, nhưng ta phải đi với Lâm sư huynh, không thể để tông môn tiếp tục sai nữa.

- Ta cũng vậy...

- Phong sư huynh, đây là lần cuối cùng sư đệ gọi huynh là sư huynh. Cho dù chết, cũng phải chết cho vinh.

Các sư đệ Cửu Tiêu Tông đi tới trước mặt Phong Tiểu Linh, thở dài, giống như rất thất vọng.

Phong Tiểu Linh một thân một mình đứng trong gió lạnh, mặt âm ức:

- Ta cũng không có nói là không đi, ta chỉ sợ Lâm sư huynh xảy ra chuyện thôi.

- Lâm sư huynh, chờ đệ với, Phong Tiểu Linh ta cũng không sợ chết...

Phong Tiểu Linh vội vàng đuổi theo ở phía sau.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Bóng Dáng Phong Tình

Sơn môn của Nguyệt Cung Tông nằm ở vị trí giống như cái tên của mình, một vầng trăng khuyết. Một ngọn núi hình trăng lưỡi liềm rộng chừng mấy vạn trượng, nhìn như lơ lửng trên hư không, trên đó dựng các tòa cung điện như chốn Bồng Lai tiên cảnh.

Bốn cái thác nước chảy thẳng từ trên núi xuống, sức nước đập ồn ã như tiếng sấm, hơi nước bốc lên mờ mờ ảo ảo, nước văng tung tóe khắp nơi như những hạt châu.

Nguyệt Cung Tông, thật sự là như tiên cảnh chốn trần gian, để người ta không thể không tặc lưỡi khen ngợi.

Chỉ là giờ phút này bốn thác nước kia lại tỏa ra hào quang nhàn nhạt, hào quang dung hòa thành một quầng sáng, bảo hộ toàn bộ ngọn núi hình trăng lưỡi liềm vào trong đó.

Mà lơ lửng bên trên vòng bảo hộ là một đám người đang không ngừng hò hét.

- Hừ, Nguyệt Cung Tông cũng có chút thủ đoạn, cái Ngân Hà Quy Âm Trận này khá đấy.

Một lão già mặc áo đen, mặt như da xoa, trên khuôn mặt khô héo hiện đầy những đường gân màu đỏ dữ tợn, nếu không nhìn kỹ, rất khó để cho rằng đây là khuôn mặt của con người.

Lão già này chính là tuyệt thế hung ma Lý Nguyên Kỳ. Tuy lão không biết tại sao tông chủ lại thả mình ra, nhưng việc này quá đúng tâm ý của lão.

Tông chủ Cửu Tiêu Tông hiện tại vốn là sư huynh của lão, còn cùng một lão sư. Vài chục năm trước, lão luyện thành diệt thể ma công, giết suốt mười tòa thành, thầy ngang khắp đồng, máu nhiễm núi sông, dẫn tới việc bị chính tông môn của mình truy sát. Cuối cùng lão không địch được sư huynh, bị tóm lại, vĩnh viễn trấn áp trong địa lao ở tông môn.

Khi được thả ra, nhìn thấy ánh mắt của sư huynh, lão cười thật lớn, bởi vì lão nhận ra rằng vị sư huynh từng tự nhận là chính nghĩa hiện giờ cũng rơi vào ma đạo.

- Nguyệt Huyền lão ầu, đừng cố già chết nữa, ngoan ngoãn chịu trói đi, bằng không bản tọa sẽ để đám môn hạ đệ tử của người đời đời làm nô, làm lô đỉnh cho bản tọa.

Lý Nguyên Kỳ lơ lửng trên không, cười như điên dại, tiếng cười cuồng vọng xuyên thấu tầng tầng hư không, truyền vào tai toàn bộ mọi người trong Nguyệt Cung Tông.

Phía trên vị trí chủ chốt điều khiển trận pháp của Nguyệt Cung Tông, bốn bà lão đang khoanh chân ngồi đó, chân nguyên dao động, dây chuyền quy tắc dung nhập vào trung tâm trận pháp.

- Uổng các người là đại tông danh môn, không ngờ cũng làm loại chuyện diệt tông này.

Tông chủ đương nhiệm của Nguyệt Cung Tông là Nguyệt Huyền lão ầu, môi bất động, nhưng lại có tiếng truyền ra.

- Ha ha, cá lớn nuốt cá bé mà thôi. Nhiều lời vô ích, bản tọa cũng muốn nhìn xem Ngân Hà Quy Âm Trận của các người có thể chống đỡ tới khi nào.

Lý Nguyên Kỳ cười vang, vỗ một cái, một chưởng do vô số oan hồn dữ tợn hóa thành, cùng mở cái miệng đen kịt mà cắn lên quần áo sáng bảo hộ bên ngoài Nguyệt Cung Tông.

Quầng sáng kia rung lên liên tục, bốn bà lão đang vận hành pháp trận cũng lập tức tái nhợt mặt mày.

Chiếc lực cao nhất của Nguyệt Cung Tông chỉ là bốn người có tu vi Đại Thiên Vị cao giai, mà hiện giờ cả bốn người đều đang gắng sức để vận chuyển Ngân Hà Quy Âm Trận, bảo vệ sơn môn.

Thế nhưng, một khi tới lúc bốn người kiệt lực mà Mộc Hàm vẫn chưa tìm được cứu binh trở về, Nguyệt Cung Tông sẽ không tồn tại nữa.

- Nguyệt Huyền lão ầu, ta biết các người đang đợi đám đồ đệ kia tìm cứu binh, nhưng rất đáng tiếc, bản tọa đã phái người đuổi theo, có lẽ giờ đám đồ đệ của các người đã chết cả trên đường rồi.

- Trong vòng ngàn dặm cũng chỉ có chín tông môn, người cho rằng đám tông môn kia dám cứu người, tới làm kẻ địch với bản tọa sao?

Giọng của Lý Nguyên Kỳ âm trầm khủng bố, mỗi khi cất lời lại tạo ra dị tượng mưa máu đầy trời.

Bên trong mưa máu này, âm tà quay cuồng, dữ tợn khủng bố, những điều này là do Lý Nguyên Kỳ giết hại không biết bao nhiêu người, mới tu luyện ra được cảnh giới này.

Mà đám đệ tử Cửu Tiêu Tông đứng sau Lý Nguyên Kỳ, có kẻ cường tiếu, cũng có người chau mày, hiển nhiên là còn người không thích ứng được việc làm này.

Nhớ tới giáo quy của Cửu Tiêu Tông, lại nhìn một màn trước mắt, bọn họ cảm giác đây là châm chọc quá lớn.

Thế nhưng bọn họ chỉ giận mà không dám nói gì, bởi có không ít đệ tử từng kháng cự mệnh lệnh của Lý Nguyên Kỳ mà bị ma công cắn nuốt, ngay cả cận bã cũng không thừa.

Trong lòng rất hận, nhưng bọn họ lại bất lực.

- Lý thái thượng trưởng lão, đợi lát nữa công phá sơn môn, có thể thưởng cho các đệ tử đám nữ đệ tử mềm mại kia không ạ?

Giờ phút này, một gã đệ tử thân đầy tà khí của Cửu Tiêu Tông, nhìn những nữ đệ tử xinh đẹp bên dưới, hưng phấn nuốt nuốt nước miếng, hỏi.

- Đương nhiên là có thể.

Lý Nguyên Kỳ cuồng tiếu, tuyên bố số phận của các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông.

Lúc này, bên trong Nguyệt Cung Tông, lòng người bàng hoàng, đám nữ đệ tử chưa từng gặp chuyện khủng bố như thế, có người bị dọa tới ngất trên mặt đất, phần đông càng là khóc lớn lên.

Ngăn cách với nhân thế, không trải qua rèn luyện, cuối cùng không thể trưởng thành.

Lão tổ khai sơn của Nguyệt Cung Tông có thân thể rất đáng thương, chịu hết lăng nhục nơi thế tục, rồi vào một ngày nhảy sông tự vẫn, chợt có một vầng hào quang từ trên trời rơi xuống, dung hòa vào cơ thể bà.

Từ ấy, thế gian thiếu đi một cô gái nhận hết lăng nhục, nhiều hơn một nữ đế tuyệt thế.

Cũng sau đó, một môn phái toàn nữ đệ tử, xa lánh hồng trần, không màng thế sự được lập ra.

- Chúng sư muội, không nên hoảng hốt, đại sư tỷ đã đi tìm trợ thủ, chúng ta nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Một nữ đệ tử đứng dậy nói. Đôi mắt nàng cũng tràn ngập vẻ sợ hãi. Nhưng vào lúc này, nàng cần phải lên tiếng để trấn an các sư muội.

Mà đúng là có chút hiệu quả, các sư muội nhút nhát đã yên tĩnh trở lại.

- Nguyệt Huyền lão ầu, sự kiên nhẫn của bản tọa có hạn, cho người mười hơi thở, bằng không để Nguyệt Cung Tông các người từ trên xuống dưới, gà chó không tha.

Lý Nguyên Kỳ âm trầm nói.

Bốn bà lão đưa mắt nhìn nhau, sau đó bốn người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, bốn giọt tinh huyết dung hợp làm một, rồi hòa vào chính giữa trận pháp.

Tức thì hào quang đại chấn, quang sáng bảo hộ càng thêm rực rỡ, càng thêm kiên cố.

Thế nhưng bốn bà lão cũng đã lung lay sắp đổ, chỉ đang tận lực chống đỡ.

- Hừ, không biết trời cao đất rộng.

Lý Nguyên Kỳ nổi giận quát lên, áo bào đen xòe rộng ra, biến máu hình thành.

- Huyết chi quy tắc, ma chi quy tắc, sát chi quy tắc... Huyết hải ngập trời.

Giờ khắc này, phía trên hư không, biển máu quay cuồng, che khuất bầu trời. Trong biển máu kia, vô số oan hồn dữ tợn bay múa.

- Trấn áp....

"Ầmmmmm..."

Đất trời rung chuyển, bốn cái thác nước cao vút trong mây lập tức vỡ nát, quang sáng che chở Nguyệt Cung Tông nứt vụn ra.

- Không ổn...

Bốn bà lão trong Nguyệt Cung Tông biến sắc, bốn người không ngờ Lý Nguyên Kỳ mạnh đến vậy.

- Hừ, không biết phải trái, bản tọa cố ý chơi với các người một chút, còn tưởng rằng bản tọa không làm gì được cái trận pháp rách nát này sao?

Lý Nguyên Kỳ cuồng tiếu.

- Lên cả cho ta, tất cả mọi thứ trong Nguyệt Cung Tông đều thuộc về các người.

Lý Nguyên Kỳ ngửa mặt lên trời thét dài.

- Ha ha, đám bé con non mềm, bọn lão tử tới rồi.

Giờ khắc này, đám đệ tử vẫn bị trấn áp trong địa lao của Nguyệt Cung Tông cười dài không dứt, sau đó hóa thành những luồng sáng, như sói đói lao tới bầy dê con bên trong Nguyệt Cung Tông.

Các nữ đệ tử của Nguyệt Cung Tông sớm đã bất lực bó tay, chỉ biết cất tiếng khóc vang trời, làm người ta thương tiếc.

Thế nhưng với đám đệ tử Cửu Tiêu Tông đang lao tới, khóc lóc như vậy, chỉ càng khiến bọn chúng thêm hưng phấn.

Chỉ có một số ít đệ tử Cửu Tiêu Tông thì vẫn đứng nguyên chỗ cũ, vẻ mặt không đành lòng, tay xiết chặt lại.

Bốn bà lão trong Nguyệt Cung Tông giờ cũng chỉ còn biết nhắm mắt lại để khỏi thấy cảnh đau lòng. Bọn họ đã tận lực, cuối cùng vẫn không thể bảo vệ Nguyệt Cung Tông.

Mà vừa lúc này, một giọng nói như chuông đồng vang vọng giữa thiên địa.

- Kiếm ý hoành hành.

Bốn bà lão vừa nghe thấy âm thanh này, thì lập tức nhìn về phương xa.

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cũng vội vàng nhìn về hướng âm thanh, tới khi thấy rõ tình cảnh kia, cả đám đều ngây ngẩn.

Từ đằng xa, hư không vặn vẹo, vô số kiếm ý ngập trời bay vọt đến.

Chính giữa rừng kiếm ý kia, một nam tử chấp hai tay sau lưng, từ hư không bình thản bước tới.

Phía sau nam tử, trôi nổi một bộ pháp thân cao lớn ba đầu sáu tay, có ba mặt biểu hiện ba loại cảm xúc dữ tợn, thiện lương, phần nộ.

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông vừa nhìn rõ người đến, ánh mắt đã như bị đóng đinh về hướng đó.

Tóc dài phiêu dật, thần thái ung dung, thân ảnh nhẹ nhàng thông dong, khí tức bá đạo v.v... tất cả thừa đủ để mê hoặc những thiếu nữ chưa từng trải cảnh đời....

- Bọn ngươi, thiên địa khó chứa, đáng chết...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Lý Tưởng Sống Của Lâm Phàm

- Bọn người, thiên địa khó chứa, đáng chết... Một tiếng quát vừa ra, trời đất chấn động, giống như ngày tận thế. Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông cực kỳ hoảng sợ, nhìn kiếm ý sắc bén đầy trời đang tới.

- Cái quái gì thế?

Đám đệ tử tà khí quần thân nhìn thấy một màn này thì gầm lên, chân nguyên sôi trào, tạo thành một vòng bảo hộ bao lấy thân thể. Thế nhưng chỉ tích tắc sau, tiếng kêu thảm thiết đã liên tục vang lên.

Vô số kiếm ý bay vọt đến, xuyên thấu thân hình đám đệ tử này.

Cho dù có chân nguyên hộ thể, nháy mắt va chạm với kiếm ý kia cũng sẽ vỡ nát, hóa thành vô vàn điểm sáng.

"Đinh, chúc mừng đánh chết võ giả Tiểu Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, exp gia tăng mười triệu."

"Đinh, chúc mừng đánh chết võ giả Nhập Thần cảnh giới đại viên mãn."

"Đinh, exp gia tăng sáu trăm vạn."

"Đinh, chúc mừng đánh chết võ giả Tiểu Thiên Vị trung giai."

"Đinh, exp gia tăng ba trăm ngàn."

...

Giờ phút này, Lâm Phàm lấy hình tượng chúa cứu thế xuất hiện, bộ dạng cao lớn xâm nhập lòng người, khiến đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông không thể tự kiềm chế, tâm hồn thiếu nữ rung động mạnh.

Thực lực cao cường người, có lẽ sẽ được người tôn làm tiên bối.

Nhưng khi thực lực cao cường, xuất hiện đúng lúc, lại vô cùng hoa lệ, như vậy đối với một số cô gái mới biết yêu, đó chính là nam thần từ trên trời giáng xuống, muốn quên cũng không thể nào quên.

Lúc này, một cơn gió mát không biết từ đâu thổi đến, làm tung bay mái tóc dài và tà áo của Lâm Phàm.

Lâm Phàm như tan đi theo gió, tới lúc xuất hiện lại thì đã ở che ở trước mặt các nữ đệ tử của Nguyệt Cung Tông.

Chân không chạm đất, thân thể lơ lửng trên không, sau đó hấn khẽ ngẩng đầu một góc 45 độ, giọng nói bình thản vang vọng:

- Có ta ở đây, trên trời dưới đất, không ai có thể diệt Nguyệt Cung Tông.

Lâm Phàm vừa nói, cả đám nữ đệ tử đã rú lên, thậm chí có người mắt còn hóa thành hình trái tim.

Mà đây cũng là hiệu quả Lâm Phàm muốn.

Giờ phút này, bốn bà lão cũng khiếp sợ nhìn Lâm Phàm. Bọn họ không tin nổi rằng người trẻ tuổi trước mắt này lại mạnh đến vậy, phát tay một cái đã giết sạch đám đệ tử Cửu Tiêu Tông lao tới.

- Xin hỏi các hạ là ai?

Nguyệt Huyền lão ầu được một đệ tử nâng dậy, cất giọng hỏi, trong giọng nói có chứa vẻ cung kính.

Người không thể nhìn qua tướng mạo, tuy người trước mắt này tuổi còn chưa lớn, nhưng thực lực kia không thể bị xem nhỏ.

Lâm Phàm không nói gì thêm, hơi xua tay, sau đó nhẹ giọng nói:

- Không cần hỏi nhiều, tiện tay mà thôi.

Nguyệt Huyền lão ẩu hít một hơi lạnh, nam tử này thật bá đạo, biểu cảm nhẹ nhàng thong dong kia giống như không có thứ gì trong trời đất có thể lọt vào mắt người này.

Mà càng như vậy, Nguyệt Huyền lão ẩu lại càng muốn biết người này là ai.

Giờ khắc này, Lâm Phàm ưỡn ngực, dùng đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng những bóng người trên hư không.

- Các người biết ta là ai chứ?

Lâm Phàm bình thản mở miệng, thế nhưng truyền vào tai người khác lại giống như tiếng sấm nổ vang.

Nhóm đệ tử Cửu Tiêu Tông chưa xông lên ngưng thần nhìn lại, nhất thời có người kinh hô một tiếng.

- Đó là Lâm sư huynh...

- Lâm sư huynh nào?

- Đó là Lâm sư huynh của Thánh Tông, người đoạt ngôi đầu trong giải đấu thiên kiêu mạnh nhất, là thiên kiêu chi tử nổi danh khắp hai tông.

- Hả, tuyệt thế cường giả này chính là Lâm sư huynh sao?

. . . .

Nhóm đệ tử Cửu Tiêu Tông trên hư không xì xào to nhỏ, âm thanh càng lúc càng lớn, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Mà Lâm Phàm chỉ đứng im nơi đó, thế nhưng trong lòng đã cười tươi như hoa nở. Đây chính là cảm giác hăn muốn, loại cảm giác được muôn người dõi nhìn.

Sống trên đời, nếu không trang bức, vậy thì có khác nào ăn thịt mà không có muối, nhạt nhẽo sao kể xiết.

Có thực lực cao thâm, còn muốn lặng yên vô danh, vậy còn tu võ đạo làm gì?

Giờ khắc này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cũng nghe được tiếng kinh hô của đám đệ tử Cửu Tiêu Tông.

- Hăn chính là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất Thánh Tông?
- Mặc dù có nghe qua, nhưng chưa từng gặp qua, quả nhiên là người trong mộng của ta.
- Rất đẹp trai, thực lực cao cường, còn là đệ tử đại tông danh môn.
- Chỉ một chiêu đã diệt sạch đám tặc tử kia, thật sự là quá xuất sắc rồi.
- Một mình chặn trước Lý Nguyên Kỳ ma đầu kia, không hề có một chút sợ hãi nào, phần can đảm kia, làm cho người khác tự cảm thấy hổ thẹn... Ài...

Nguyệt Huyền lão ầu nghe nói cũng là bội phục không thôi.

. . . .

Lâm Phàm đứng im nơi đó, không nói gì, hăn còn đang đợi "combo" lời khen chấm dứt.

Lát sau, Lâm Phàm cảm giác thời điểm đã tới, bá đạo vung ống tay áo, bay lên, nhìn thẳng về phía các đệ tử Cửu Tiêu Tông

- Hừ, đã biết ta là ai, tại sao còn nổi giáo cho giặc? Bản sư huynh biết trong tâm các người không muốn làm việc này, cho nên sẽ không tổn thương các người. Các người đứng sang một bên, chờ bản sư huynh trấn áp kẻ này, sẽ mang các người hồi tông, giáp mặt chất vấn Hàn Vĩnh Nghị Hàn Tông chủ, vì sao phải làm ra chuyện người người oán trách nhường này.

Nhóm đệ tử Cửu Tiêu Tông cùng khê biến sắc, trong lòng cũng muốn làm theo lời Lâm sư huynh, nhưng Lý Nguyên Kỳ còn ở đây, bọn họ cũng không dám có hành động gì khác thường.

Mà đệ tử Nguyệt Cung Tông nghe như vậy thì càng cảm khái, Thánh Tông không hổ là danh môn, bồi dưỡng ra đệ tử cương trực công chính đến thế, làm cho người ta bội phục từ tận đáy lòng.

- Hừ, làm càn, cho dù người là thiên kiêu của Thánh Tông, nhìn thấy bản tọa cũng phải gọi một tiếng sư thúc. Hiện giờ người lại nói năng lỗ mãng như vậy, chờ bản tọa thu thần hồn của người, tra tấn mãi mãi đi.

Lý Nguyên Kỳ nổi giận, biến máu quay cuồng trên không trung.

- Người mới là làm càn.

Lâm Phàm quát lên, tay cầm ra một cái lệnh bài.

- Bản tọa chính là phong chủ Vô Danh phong của Thánh Tông, tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, vai vế tương đương với một thái thượng trưởng lão của Thánh Tông, địa vị ngang bằng tông chủ. Trưởng lão nho nhỏ như người, nhìn thấy bản tọa, cũng phải gọi một tiếng sư huynh, giờ lại phạm thượng, tội không thể tha, còn không mau đến tội ngay tại chỗ.

Giờ khắc này, trời đất như muốn nổ tung...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Bàn Tay Của Huyết Ma Đại Đế

Nguyệt Huyền lão ẩu biến sắc, nhìn lên cái lệnh bài đang tỏa ra thần quang khác thường trong tay Lâm Phàm. Thánh Tông, Phong chủ lệnh.

Mặc dù Nguyệt Cung Tông xa cách thế nhân, nhưng Nguyệt Huyền lão ẩu cũng không lạ gì với lệnh bài này.

Vốn nghe từ tiếng bàn tán của các đệ tử, bà cũng chỉ cho rằng người trước mắt là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất Thánh Tông, cho nên vừa nghe được mấy lời vừa rồi, nhất thời bà kinh hãi đến độ không thể bảo trì trấn định.

Phong chủ Thánh Tông, một trong các thái thượng trưởng lão, hơn nữa còn là tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông, địa vị ngang với tông chủ... Tuy không biết Thánh Ma Tông là tông môn thế nào, nhưng nhất định là không đơn giản.

Nguyên bản ánh mắt của Nguyệt Huyền lão ẩu nhìn về Lâm Phàm chỉ là thường thức, bội phục, mà hiện giờ đã là cung kính.

Nếu tất cả những lời này là thật, vậy thì địa vị của người này còn cao hơn bà rất nhiều.

Thánh Tông chính là một trong những đại tông của Đông Linh châu, không phải Nguyệt Cung Tông có khả năng so sánh.

Mà đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông, mặc dù không hiểu Lâm Phàm nói có ý gì, nhưng cũng cảm giác thân phận của "nam thần" này rất cao.

Đám đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ không ngờ Lâm sư huynh còn có thân phận như vậy.

Thánh Tông Phong chủ? Thái thượng trưởng lão? Tông chủ đời thứ sáu Thánh Ma Tông... Mỗi một thân phận trong này, đều có thể đè chết người a.

- Người...

Giờ khắc này, Lý Nguyên Kỳ triệt để nổi giận, đôi mắt lấp lánh ánh đỏ đã tràn ngập thần sắc không dám tin. Người như vậy có thể là thái thượng trưởng lão Thánh Tông? Quả thật rất tức cười, thế nhưng lệnh bài kia lại chính xác trăm phần trăm.

Lâm Phàm phát tay, cũng không muốn ở trình bày nhiều, lạnh giọng nói:

- Người vốn là đệ tử Cửu Tiêu Tông, theo lý mà nói, bản tọa không nên quản việc của người. Thế nhưng hành vi hiện giờ của tông chủ Cửu Tiêu Tông lại rất khiến người ta thất vọng, không còn đủ tư cách phán quyết đúng sai nữa. Cho nên, hôm nay bản tọa thay trời hành đạo, phán người tội chết, cũng để đòi lại chút công đạo cho mấy trăm triệu vong hồn. Ra chiêu đi, đừng nói bản tọa không cho người cơ hội.

- Hừ, miệng lưỡi sắc bén lắm, để bản tọa nhìn xem thực lực của người có xứng với miệng lưỡi không.

Lý Nguyên Kỳ đã giận sắp điên, hai tay giơ lên trời, biến máu che trời kia không ngừng quay cuồng rồi hạ dần xuống, phảng phất muốn cắn nuốt Nguyệt Cung Tông.

- Không tốt, đây là Thôn Thiên Huyết Giới của lão ma đầu, không thể coi thường.

Nguyệt Huyền lão ầu biến sắc, thất thanh hô.

Lý Nguyên Kỳ tu vi cường đại, ngưng tụ thành mười hai cái dây chuyền quy tắc, có thể nói là khủng bố, đủ để hoành hành ở Đông Linh châu.

Còn Lâm Phàm tuy rằng lai lịch bất phàm, nhưng toàn thân không thấy có gì lạ, càng không có dấu vết của một dây chuyền quy tắc nào.

- Hừ, Nguyệt Huyền lão ầu, người cho là kẻ trước mắt này có thể cứu Nguyệt Cung Tông các người sao? Quả thật là tức cười, Thôn Thiên Huyết Giới của bản tọa căn nuốt mười thành, mấy trăm triệu oan hồn, sớm đã đại thành, cho dù tông chủ Thánh Tông đích thân đến, muốn phá Thôn Thiên Huyết Giới cũng phải dùng toàn lực, người cho rằng tiểu tử không rõ lai lịch này mạnh được hơn thế sao?

Lý Nguyên Kỳ cười lạnh nói.

Giờ khắc này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông hoảng sợ nhìn lên biển máu ngập trời, mùi máu gắt mũi kia khiến các nàng có cảm giác buồn nôn.

- Hừ, chút tài mọn.

Lâm Phàm chăm chú nhìn biển máu trên hư không, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- Ha ha, chút tài mọn sao? Tiếp tục cuồng ngôn đi, đợt lát nữa bản tọa nhất định sẽ khiến người chìm vào biển máu, chịu tra tấn mãi mãi, muốn chết cũng không xong.

Giọng của Lý Nguyên Kỳ càng lúc càng trầm, giống như tiếng ma quỷ từ vực sâu vọng lên, làm cho người ta nghe mà phải run lên bàn bật.

- Lâm... Lâm chương tọa, Thôn Thiên Huyết Giới này không thể coi thường...

Nguyệt Huyền lão ầu không biết xưng hô như thế nào, cuối cùng chỉ có thể gọi chương tọa.

- Các sư muội, bốn người chúng ta dù hao hết một hơi cuối cùng, cũng phải trợ giúp Lâm chương tọa tiêu diệt ma đầu này.

- Rõ!

Ba vị trưởng lão Nguyệt Cung Tông gật đầu, trong mắt lộ ra ý quyết tử.

Thế nhưng Lâm Phàm chỉ cười nhẹ, phát ống tay áo:

- Không cần, chút tài mọn như thế, nếu không ứng phó được, sao có tư cách làm phong chủ.

- Lâm chương tọa...

Nguyệt Huyền lão ẩu vốn muốn nói thêm cái gì đó, thế nhưng trong một sát na, bà dùng vẻ mặt không dám tin nhìn một màn trước mắt.

- Trấn áp...

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói, nâng lên tay phải.

Tức thì một cỗ khí tức ngập trời xuất hiện. Cỗ khí tức này giống như trấn áp đất trời, ảo ảnh một bàn tay khổng lồ mấy ngàn trượng, như bàn tay Như Lai xuyên từ tầng tầng hư không, đẩy từ dưới lên.

- Sao có thể chứ...

Nguyệt Huyền lão ẩu nhìn đến choáng váng, một chương này thật quá mức kinh khủng.

- Bàn môn tà đạo, diệt cho ta.

"Ầmmmmm..."

Bàn tay khổng lồ kia phóng lên cao, tóm lấy biển máu đầu trời, rồi bóp chặt năm ngón lại.

- Làm sao có thể...

Lý Nguyên Kỳ thấy một màn như vậy, khuôn mặt dữ tợn cũng lộ vẻ không dám tin.

"Ầmmmm..."

Trong một sát na, biển máu kia đã bị một chương này bóp nát, rồi dần tan biến. Trời đất cũng khôi phục lại màu trong sáng.

- Hừ.

Lâm Phàm ồng tay áo vung, hừ lạnh một tiếng.

- Nguyên Kỳ, ngươi còn bốn sự gì, cứ việc thi triển ra đi.

Mặt Lý Nguyên Kỳ trắng bệch, hẳn không thể tin nổi, Thôn Thiên Huyết Giới mình tân tân khổ khổ cô đọng thành, lại bị một chương bóp nát, thậm chí một cái cặn bã cũng không chừa.

- Aaaaaaaaaa...

Lão đột nhiên ngửa mặt lên trời, hét lên điên cuồng:

- Đồ khốn khiếp, hủy Thôn Thiên Huyết Giới của bản tọa, bản tọa muốn ngươi chết.

"Uỳnh uỳnh uỳnh..."

Giờ khắc này, thiên địa đại biến, Lý Nguyên Kỳ như đã phát điên, tuôn ra khí thế ngập trời, những đường gân đỏ trên mặt căng phồng lên, như lúc nào cũng có thể nổ tung.

Lâm Phàm khẽ cau mày, hẳn cảm nhận được một cỗ khí tức rất kỳ quái tuôn ra từ trên người Lý Nguyên Kỳ.

- Khốn khiếp, hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi nhìn, cái gì mới thực sự là khủng bố.

Lý Nguyên Kỳ vỗ vào hư không, một cánh cửa đá đỏ như máu không biết từ đâu chợt hiện lên.

Cánh cửa này cao mấy ngàn trượng, mặt trên mơ hồ thấy được vô số linh hồn khủng bố đang gào thét dữ tợn.

"Đây là đồ chơi gì vậy?" Lâm Phàm thầm nghi hoặc.

- Hừ, đồ khốn khiếp, ngươi là người đầu tiên bức được bản tọa sử dụng Huyết Sắc Chi Môn, ngày hôm nay bản tọa muốn giết ngươi.

Lý Nguyên Kỳ điên cuồng quát.

- Tế hiến...

Trong một sát na, Lý Nguyên Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, nhất thời từ chỗ sâu trong hư không bay ra mười hai cái xích sắt, chính là dây chuyền quy tắc mà Lý Nguyên Kỳ ngưng tụ được.

- Huyết chi quy tắc, tế hiến.

- Sát chi quy tắc, tế hiến.

. . . .

Lý Nguyên Kỳ điên cuồng tế hiến bốn dây chuyền quy tắc, để tu vi của hắn lập tức giảm nhiều, suy yếu vạn phần.

- Huyết Ma đại đế, trấn áp muôn đời.

Lý Nguyên Kỳ gào thét.

"Ầmmmm..."

Giờ khắc này, cánh cửa màu máu ngàn trượng kia đột nhiên hé dần ra, trời đất cũng chấn động kịch liệt, một luồng khí tức kinh khủng từ sau cửa tràn ra, phảng phất như có thứ khủng khiếp nào đó muốn xuất hiện.

Một sát na sau, cánh cửa mở toang, một cái bàn tay khổng lồ đỏ như máu từ từ thò ra ngoài.

Năm ngón tay trên bàn tay kia vô cùng trắng kiết, mỗi ngón đều như một ngọn núi.

- Tế hiến bốn dây chuyền quý tộc mà chỉ có thể triệu hoán một cánh tay của Huyết Ma đại đế, nhưng để giết người, cũng đã đủ rồi.

Lý Nguyên Kỳ lơ lửng trên không, thở hổn hển không ngừng. Lão không ngờ lại có ngày bị bức đến nông nỗi này.

Giờ khắc này, mọi người triệt để choáng váng.

Bàn tay máu khổng lồ kia xòe rộng năm ngón, chớp tới hướng Nguyệt Cung Tông.

Mặt Lâm Phàm không đổi sắc nhìn thẳng bàn tay máu kia.

Bàn tay kia đè xuống, tầng tầng hư không hỏng mất.

So với thứ kinh khủng này, bóng dáng của Lâm Phàm và những đệ tử Nguyệt Cung Tông đều chỉ như những con kiến, vô cùng nhỏ bé...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Một Chương Xán Lạn Đến Vậy

- Giết... Giết hết cả đi... Huyết Ma đại đế, hãy dùng ma uy vô thượng của ngài, giết tất cả đám kiến hôi dám khiêu khích ngài đi.

Lý Nguyên Kỳ ngửa mặt lên trời cuồng tiếu. Huyết Chi Thạch Môn là một kiện bảo bối nghịch thiên, được Lý Nguyên Kỳ phát hiện lúc thám hiểm một di tích cổ.

Cánh cửa đá ngàn trượng này lẳng lẳng nằm trong di tích đó, hai bên cửa là vô số những bộ xương khô đã mục nát, không biết có từ bao giờ.

Thế nhưng ngay khi vừa thấy cánh cửa này, Lý Nguyên Kỳ đã bị nó hấp dẫn, bởi lão có thể cảm nhận được, đằng sau cánh cửa kia là một biển máu ngập trời.

Rồi tới khi chạm vào nó, lão lập tức biết được cách dùng Huyết Chi Thạch Môn.

Đó chính là tế hiến, vật hiến tế càng mạnh, sẽ triệu hồi ra được thứ càng cường đại.

Đồng thời, trong đó còn ẩn chứa một môn công pháp vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng vô cùng tà ác, cần máu tươi để tu luyện. Từ đó Lý Nguyên Kỳ triệt để nhập ma, một lòng tu luyện để mở ra được cánh cửa kia, đi vào Huyết giới, nơi càng có nhiều máu, tu luyện càng thêm nhanh chóng.

Mà Huyết Ma đại đế, chính là một vị bá chủ trong Huyết giới.

Giờ phút này, Lý Nguyên Kỳ bị Lâm Phàm bức tới đường cùng, cuối cùng chỉ có thể tế hiến bốn dây chuyền quy tắc, triệu hoán Huyết Ma đại đế vô thượng ma uy hàng lâm nhân thế, trấn áp vạn vật.

Nhưng để lão không ngờ là, hiến tế bốn dây chuyền quy tắc cũng chỉ có thể triệu hoán được một cánh tay của Huyết Ma đại đế.

Thế nhưng, có lẽ cũng đã đủ rồi.

....

Lúc này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông đã bị một màn trước mắt dọa đến đứng đờ ra, tiếng khóc rung trời, ai nấy ánh mắt đại đi, giống như đã mất hết hy vọng sống.

Ngay cả bốn bà lão mạnh nhất Nguyệt Cung Tông cũng đã quên đi việc chống cự.

Bọn họ không ngờ Lý Nguyên Kỳ lại có thể triệu hồi ra tồn tại kinh khủng đến vậy. Chỉ là một cánh tay, cũng đã khiến người ta mất đi luôn cả ý định chống đỡ.

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn các đệ tử, chỉ biết thở dài một tiếng, Nguyệt Cung Tông có lẽ sẽ tan biến, không còn trên nhân thế nữa rồi.

Mà khi Nguyệt Huyền lão ầu nhìn thấy Lâm chương tọa vẫn lơ lửng trên không, che chắn trước mặt mọi người không hề sợ hãi, thì cả người run mạnh lên.

- Lâm chương tọa, ngài đi đi, ngài không thể chết ở chỗ này.

Nguyệt Huyền lão ầu lạc giọng nói.

- Nguyệt Cung Tông xa cách thế nhân, chính là sợ liên lụy vào vòng sai đúng, thật không ngờ Thánh Tông còn có người như Lâm chương tọa. Nếu sớm biết như thế, Nguyệt Cung Tông nhất định đã sớm kết giao vĩnh viễn với Thánh Tông. Đáng tiếc, giờ nói gì cũng đã chậm, ta và ba

vị sư muội đã thương lượng tốt, lấy tính mạng bản thân làm cơ sở, thì triển thần thông na di, đưa các đệ tử ra ngoài, kính xin Lâm chương tọa thương tình, chăm sóc chúng phần nào.

Giờ khắc này, Nguyệt Huyền lão ầu cùng ba vị sư muội liếc nhau, sau đó quỳ trên mặt đất, vẻ mặt khẩn cầu.

- Tông chủ...

- Trưởng lão...

- Chúng ta không đi, ta muốn sống chết cùng với tông môn.

- Đúng vậy, chúng ta từ nhỏ đã sinh sống ở Nguyệt Cung Tông, tông chủ và các trưởng lão coi chúng ta như con ruột, cho dù chúng ta có chết, cũng muốn chết ở cạnh mọi người.

Giờ phút này, các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông thấy tông chủ và các trưởng lão muốn hy sinh tính mạng bản thân để đưa các nàng ra ngoài thì cùng kêu gào lên, không muốn rời đi.

- Sao các người có thể như vậy chứ, chẳng lẽ muốn chết cả ở chỗ này sao? Các người còn trẻ, Nguyệt Cung Tông không thể hủy trên tay bọn ta, sau này còn phải dựa vào các người để khôi phục Nguyệt Cung Tông.

- Các người phải nghe lời Lâm chương tọa, ngày sau, coi lời Lâm chương tọa như lời của bản tông chủ.

Nguyệt Huyền lão ầu lớn tiếng quả mắng.

"Ầm ầmmmmm..."

Lúc này, thiên địa rung chuyển, bốn tòa tháp nước trên đỉnh Nguyệt Cung Tông bắt đầu nát vụn ra, tông môn đã sắp vỡ nát.

Nguyệt Huyền lão ầu giờ càng thêm nôn nóng, hét lớn:

- Lâm chương tọa, lão thân cầu xin ngài, đi đi... Nguyệt Cung Tông đã xong rồi, chỉ cần các đệ tử có thể đi ra ngoài, ta chết cũng không hối tiếc.

- Tông chủ, chúng ta không đi đâu...

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông kêu gào thảm thiết, vây quanh Nguyệt Huyền lão ầu.

- Chúng ta là đệ tử Nguyệt Cung Tông, nơi này là nhà của chúng ta, cho dù chết, chúng ta cũng không muốn rời khỏi nơi này.

Một nữ đệ tử lau nước mắt, mặt hiện vẻ kiên quyết.

- Tông chủ, để Lâm chương tọa tự mình đi thôi, chúng ta lưu lại, làm bạn với ngài.

- Các người...

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn đám đệ tử vây quanh mình, nước mắt chảy xuống, âm thanh cũng biến thành có chút khàn khàn...

....

Mà vừa lúc này, một tiếng quát vang lên, khiến các đệ tử Nguyệt Cung Tông đang chìm vào bi thương đồng loạt ngẩng đầu nhìn thân ảnh trong hư không kia.

- Hừ, tà ma ngoại vực, cũng dám tới Đông Linh châu, hôm nay bản tọa sẽ để người có đi mà không có về.

Lâm Phàm giận quát một tiếng, khí tức toàn thân tuôn trào, rồi lao về bàn tay máu khổng lồ đang giáng từ trên trời xuống.

- Lâm chương tọa, không thể...

Đám người Nguyệt Cung Tông kinh hô. Không ai trong số họ cho rằng Lâm Phàm có thể là đối thủ của bàn tay kia.

- Ha ha, nói khoác mà không biết ngượng, hôm nay ngươi cùng Nguyệt Cung Tông này tiêu tán trong dòng sông lịch sử đi.

Lý Nguyên Kỳ cười như điên dại.

Giờ phút này Lâm Phàm sắc mặt uy nghiêm, thân hình nhỏ như con kiến khi so với bàn tay kia phóng vút lên không, đánh ra một chưởng.

"Ầmmmmm..."

Nhất thời, ở giữa thiên địa, một tiếng gầm rú vang lên.

Một dòng khí cực mạnh lấy Lâm Phàm làm trung tâm thổi quét khắp bốn phía, tầng tầng hư không không ngừng vỡ nát, bóng tối muốn bao trùm tất cả.

- Lâm chưởng tọa...

Các đệ tử Nguyệt Cung Tông kêu lên thảm thiết.

- Ha ha, không biết tự lượng sức mình, thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết.

Lý Nguyên Kỳ cười điên cuồng, rốt cuộc chết rồi.

Thế nhưng, sau khi tất cả qua đi, không gian cũng sáng trở lại, thấy rõ cảnh tượng trước mắt, ai cũng kinh hãi đến không nói nên lời.

- Điều này sao có thể...

Giờ phút này, bàn tay gầy yếu của Lâm Phàm đang đối kháng trực diện với bàn tay máu khổng lồ kia, khiến nó không thể ép xuống thêm một chút nào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Tư Thái Tuyệt Thế

Giờ khắc này, không gian giống như ngưng đọng lại. Trong hư không.

Một bóng hình gầy gò phóng vút lên, giơ tay va chạm với bàn tay khổng lồ kia, rồi ngăn nó lại.

- Hà... Không có khả năng, điều đó không có khả năng.

Lý Nguyên Kỳ trợn tròn mắt, không ngừng rú lên.

Cho dù chỉ là một cánh tay của Huyết Ma đại đế, cũng nên vô địch thiên hạ mới phải chứ, tại sao lại bị một người dùng một tay ngăn trở, điều này không thể nào...

Đầu óc Lý Nguyên Kỳ rối thành một đoàn, giống như bị sự kiện trước mắt làm tâm thần đại loạn.

- Chuyện này...

Nguyệt Huyền lão ầu và ba vị sư muội nhìn một màn đồ sộ này trong hư không, cũng nuốt một ngụm nước bọt. Tới tuổi của bốn bà lão này, gần như gặp qua đủ chuyện trên đời, thế nhưng một màn trước mắt này lại để bọn họ rung động không thôi.

Mà đám nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông thì há hốc miệng, lại nhìn nhìn bóng dáng phiêu dật kia, rú ầm lên, sau đó như mất hết sức lực, ngồi phệt cả xuống đất, vẻ mặt mê trai nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Thần tượng, tuyệt đối là người tình độc nhất trong mộng, không có số hai.

Còn đám Cửu Tiêu Tông, ban đầu đều tiếc nuối lắc đầu, cho rằng Lâm sư huynh chỉ sợ là muốn vẫn lạc tại nơi này rồi. Nhưng đến lúc này, bọn họ mới hay, Lâm sư huynh thật sự quá mạnh mẽ. Sau đó, bọn họ cùng đồng loạt gia nhập "Fan club".

- Không, ta không tin, ta không tin...

Lý Nguyên Kỳ ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

- Aaaaaaaa... Ta muốn người chết... Tế hiến...

- Ma chi quy tắc.

- Âm chi quy tắc.

....

Dây chuyền quy tắc quần quanh Lý Nguyên Kỳ lần nữa nổ tung, hóa thành những luồng sáng dung nhập vào trong Huyết Chi Thạch Môn kia.

Còn lại tám dây chuyền quy tắc, trực tiếp lại tế hiến bốn cái, dù cho đem hết toàn lực, lão cũng muốn giết Lâm Phàm.

Huyết Chi Thạch Môn hào quang đại chấn, khí tức hủy diệt tràn ra, trời đất biến sắc giống như tận thế, Huyết Ma đại đế lại hàng lâm.

- Ha ha ha... Chết đi!!!!!!...

Lý Nguyên Kỳ phun liên tiếp mấy ngụm máu tươi, mặt tái nhợt như giấy trắng.

Loại phương pháp tế hiến này hoàn toàn là tự hủy hoại bản thân, quy tắc trăm năm ngưng tụ, ở một khắc này không còn một nửa, tất cả chỉ là để giết được Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, bởi vì bàn tay khổng lồ kia giống như được tiếp thêm sức lực, lại ép xuống mạnh hơn.

- Hừ, làm càn...

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng.

"Ầmmm..."

Ngay một khắc này, tay phải của Lâm Phàm không ngừng phóng lớn lên, một vòng hào quang mạnh mẽ bao phủ cánh tay đó, giống như muốn thay thế mặt trời soi sáng vạn vật.

Pháp thân ba đầu sáu tay dữ tợn rít gào lên, từng đạo sóng gợn tản ra trong hư không.

- Hừ...

Trong một sát na, một cỗ khí tức như truyền tới viễn cổ đột nhiên nổ bung theo cánh tay phải của Lâm Phàm.

"Uỳnhhhhhh..."

Đất trời rung chuyển, không gian như muốn sụp xuống, vô số ánh sét đan chéo nhau lóe lên, bầu trời lại rơi vào trong bóng tối.

Đệ Nguyệt Cung Tông, đệ tử Cửu Tiêu Tông, Lý Nguyên Kỳ, tất cả đều cảm nhận được luồng khí tức làm cho người ta phải thần phục này.

- Đây là khí tức gì, sao lại bá đạo đến như thế...

Lý Nguyên Kỳ vẻ mặt trắng bệch, hoảng sợ nói.

Mà đệ tử Cửu Tiêu Tông, giờ phút này đã hạ cả xuống mặt đất. Bọn họ cảm giác vùng trời kia không phải bọn họ có khả năng chiếm lĩnh. So với luồng khí tức kia, bọn họ chỉ là kiến hôi.

Huyết Ma đại đế ở chỗ sâu sau Huyết Chi Thạch Môn giống như khê run lên, muốn thu về cánh tay mà mình phủ xuống, tuy nhiên lại không sao khiến nó nhúc nhích được.

- Hừ, còn muốn chạy...

Trong mắt Lâm Phàm lóe lên vẻ khinh thường, thân ảnh bá đạo giống như thiên thần hàng thế, ngạo nghễ lơ lửng trong hư không.

Bàn tay của Lâm Phàm giống như có lực hút vô hình, làm cánh tay của Huyết Ma đại đế không thể nhúc nhích mảy may.

- Lần này xâm lấn Đông Linh châu, ngươi vốn là phạm vào tội lớn, bản tọa niệm tình ngươi tu hành không dễ, tự đoạn một tay rồi lẫn cho bản tọa. Nếu như có lần sau, bản tọa nhất định biến ngươi thành tro tàn.

Âm thanh bá đạo của Lâm Phàm lại vang vọng hư không.

Các đệ tử của cả Nguyệt Cung Tông lẫn Cửu Tiêu Tông đều chỉ cảm giác hô hấp của mình càng ngày càng dồn dập. Bá đạo, ngạo thị thiên hạ, người như vậy mới xứng đáng làm thần tượng, làm người trong mộng của bọn họ...

- Không có khả năng...

Lý Nguyên Kỳ trợn tròn mắt, Huyết Chi Thạch Môn được hãn coi như chí bảo lại cũng không thể trấn áp người này.

"Uỳnh..."

Lúc này, Huyết Chi Thạch Môn kia lại sinh biến hóa. Cánh cửa nháy mắt khép kín, mà bàn tay máu khổng lồ kia cũng nháy mắt mất đi không chế, rơi từ trên không xuống, phảng phất như chủ nhân nó đồng ý với lời của Lâm Phàm.

Tự đoạn một tay, lấy đó làm cái giá để tạ tội.

Lâm Phàm vung ống tay áo, bàn tay kia tức thì biến mất, bị thu vào túi chứa đồ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm quay đầu, ánh mắt bề ngễ thiên hạ nhìn thẳng Lý Nguyên Kỳ trong hư không.

- Lý Nguyên Kỳ, ngươi có biết tội của ngươi không?

- Không... Không có khả năng...

Lý Nguyên Kỳ điên cuồng hét lên lên, thân hình hóa thành một dải sáng, bay như điên về phía xa.

- Hừ, không biết sống chết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Trang Bức Xong Bỏ Chạy

Lý Nguyên Kỳ trợn đến lồi cả mắt. Lão vốn tưởng rằng lần này tới Nguyệt Cung Tông chẳng qua là một lần đùa bỡn, ai ngờ sự tình biến hóa đến tình trạng này. Tên khốn khiếp kinh khủng này từ đâu ra vậy, làm sao Thánh Tông lại xuất hiện cường giả thế này chứ?

Lý Nguyên Kỳ luống cuống, nhưng vẫn tin rằng rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun, chỉ cần có thể chạy đi, chắc chắn có cơ hội xoay người.

- Sao tự nhiên tối sầm đi vậy?

Lúc này Lý Nguyên Kỳ đã bay xa được gần vạn dặm, trời đột nhiên tối lại, để lão hoảng hốt, chẳng lẽ là muốn mưa sao?

Thế nhưng vừa ngẩng đầu lên, lông tóc toàn thân lão đã dựng đứng.

Bởi vì trên bầu trời là một bàn tay khổng lồ che khuất cả bầu trời.

- Hừ, muốn chạy khỏi Ngũ Chỉ sơn của bản tọa sao, đúng là nằm mơ, trấn áp cho ta.

Lâm Phàm khinh thường hừ lạnh một tiếng, đồng thời liếc mắt nhìn đệ tử Nguyệt Cung Tông. Hiện đệ tử Nguyệt Cung Tông sớm đã bị tư thế oai hùng của hắn làm mê mẩn, trong lòng hắn cũng sướng âm ỉ mãi không thôi.

- Khôngggggg... Lý Nguyên Kỳ ta một đời bá chủ, sao có thể chết ở chỗ này!!!

Lý Nguyên Kỳ điên cuồng hét lên lên.

"Ầmmmm..."

Trong tích tắc, mặt đất rung chuyển, cát bụi bốc lên mù mịt như có bão.

"Đinh, chúc mừng đánh chết Lý Nguyên Kỳ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng hai tỷ hai trăm triệu."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Cảnh giới Tiểu Thiên Vị sơ giai (ba triệu/hai tỷ)."

....

Giờ khắc này, lỗ chân lông toàn thân Lâm Phàm muốn nở bung ra, vô cùng thoải mái.

Rốt cuộc cũng thăng cấp.

Trang bức đi đôi với thăng cấp, đây là chuyện làm người ta vui sướng đến cỡ nào a.

Nguyệt Huyền lão ẩu vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Phàm. Trong một sát na kia, bà phảng phất như bị hoa mắt, bởi vì khí tức của người trước mặt này hình như đã biến thành mạnh hơn.

- Nguyệt tông chủ, thật xin lỗi, đám tiểu bối làm bậy khiến quý tông gặp phiền toái.

Lâm Phàm xoay người, vẻ mặt chính khí nói.

- Đâu có, đâu có.

Nguyệt Huyền lão ẩu vừa thấy đối phương mở lời như vậy, vội vàng nói:

- Lâm chương tọa nói vậy chẳng phải khiến lão thân xấu hổ sao, nếu không nhờ Lâm chương tọa cứu giúp, Nguyệt Cung Tông có lẽ đã xong rồi.

Nói đùa, cao nhân mạnh như Lâm chương tọa, tạ lỗi với một tông môn nho nhỏ, làm sao bọn họ dám nhận.

Lâm Phàm cười cười, quay qua nháy mắt với đám fan nữ đang mê loạn của Nguyệt Cung Tông, khiến cả đám lại rú ầm lên.

. . . .

Bất chợt, Lâm Phàm nhìn thấy bên hông của Nguyệt Huyền lão ẩu có đeo một miếng ngọc bội hình thù kỳ lạ, dường như là một mảnh ghép của một thứ gì đó rất quen mắt.

- Nguyệt tông chủ, thứ cho ta đường đột, ta có thể xem qua chiếc ngọc bội kia được không?

Lâm Phàm gấp gáp nói.

- Lâm chương tọa muốn hỏi thứ này sao?

Nguyệt Huyền lão ẩu nghe thế thì tháo miếng ngọc bội ra, đưa cho Lâm Phàm.

Vừa cầm đến trên tay, chợt nghe "đình" một tiếng, là nhắc nhở của hệ thống: "Chúc mừng tìm thấy mảnh vỡ lệnh bài chí tôn."

Lâm Phàm mừng rỡ, vội hỏi:

- Xin hỏi lão ẩu, ngọc bội này lấy được từ đâu?

- À, cũng không có gì quý giá cả, khi lão thân còn trẻ, theo sư phụ đi lịch lãm, lần đầu tiên giết được một con hung thú cảnh giới Tiểu Thiên

Vị sơ giai thì tìm thấy thứ này trong bụng nó, từ đó coi nó làm ngọc bội để kỷ niệm. Nếu Lâm chương tọa thích, xin cứ giữ lấy.

Nguyệt Huyền lão ẩu nhìn vẻ mặt của Lâm Phàm, đoán rằng ngọc bội kia có lai lịch không bình thường, nhưng cũng không lăm miệng hỏi gì thêm, chỉ rất hào phóng đưa cho hắn.

- Cũng không dám giấu giếm, đây là mảnh vỡ của một tấm lệnh bài chí tôn, nếu ghép thành hoàn chỉnh sẽ có thể qua lại giữa một lần hai châu. Vật này ta rất cần, cũng sẽ không từ chối, ngày sau nếu quý tông có chuyện cần, xin cứ nhắc một tiếng, ta nhất định không nề hà.

- Lâm chương tọa khách sáo, vật này với chúng ta vô dụng, huống chi nếu không có Lâm chương tọa thì giờ này chắc Nguyệt Cung Tông đã biến mất...

Nguyệt Huyền lão ẩu vội vàng đáp lời, không hề có bất cứ ý kiến gì không đồng tình.

Hai bên lại khách sáo mấy câu, lát sau, Nguyệt Huyền lão ẩu chỉ cánh cửa đá trong hư không, lòng còn sợ hãi, nói:

- Lâm chương tọa, cánh cửa đá kia...

Giờ khắc này Lâm Phàm mới nhớ đến Huyết Chi Thạch Môn. Cánh cửa cửa vẫn đang lằng lằng lơ lửng trên không trung, khí tức và màu sắc của nó khiến người ta phải e dè.

- Vật này tràn ngập tà ác, lưu lại thế gian cũng sẽ thành tai họa. Bản tọa sẽ trấn áp nó, tránh để nó lưu lạc vào tay người xấu.

Lâm Phàm lại một lần nữa hiên ngang lăm liết nói, sau đó vung ống tay áo, Huyết Chi Thạch Môn kia tức thì bị thu vào túi chứa đồ.

Hắn có chút hứng thú với thứ này, chuẩn bị nghiên cứu một phen.

Nguyệt Huyền lão ầu thấy Lâm Phàm nhấc tay một cái đã thu lấy Huyết Chi Thạch Môn thì lại bị chấn kinh tiếp, thủ đoạn bậc này, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Cho dù là Lý Nguyên Kỳ kia, cũng chỉ có thể giấu vật này ở hư không, không thể thu lại.

- Sư phụuuuuu...

Chợt có tiếng Mộc Hàm vang lên từ cách đó không xa.

Tốc độ của mấy người Mộc Hàm rất chậm, đi tuốt phía sau Lâm Phàm, giờ phút này tất cả đều đã xong, bọn họ mới khó khăn lắm đuổi tới.

Lâm Phàm cũng thấy hơi tiếc, đến quá chậm, không thể thấy một màn khí phách vừa rồi của hắn, nếu không, khẳng định lại lung lạc được thêm một số người.

- Hàm nhi...

Nguyệt Huyền lão ầu thấy các đệ tử đến từ đằng xa, trong lòng cũng thở phào một hơi, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi.

- Nhóm của đại sư tỷ không sao cả...

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông thấy người đến cũng vui mừng hò reo.

- Lâm sư huynh, Lý Nguyên Kỳ....

Phong Tiểu Linh lập tức đi tới cạnh Lâm Phàm, vội vàng hỏi.

Dọc đường đi, bọn họ rất lo lắng, không biết Lâm sư huynh có phải đối thủ của Lý Nguyên Kỳ không. Thế nhưng giờ phút này trời yên biển lặng, khiến y thắc mắc không thôi.

Lâm Phàm vung ống tay áo:

- Lý Nguyên Kỳ làm nhiều việc ác, lại dám phạm thượng, đã bị ta bắt đền tội.

- Hà...

Phong Tiểu Linh vừa nghe, tức thì há hốc mồm, có chút không dám tin.

Giờ khắc này, ánh mắt của Phong Tiểu Linh nhìn về Lâm sư huynh đã hoàn toàn thay đổi.

Đây là mệnh đến cỡ nào chứ!

- Sư phụ, ta và các sư muội may mắn gặp được Lâm sư huynh, nếu không phải có Lâm sư huynh, chúng ta sợ là đã chết trong tay bọn chúng rồi.

Mộc Hàm rúc vào bên người Nguyệt Huyền lão ẩu, nói.

- Tiện tay thôi mà.

Lâm Phàm xua tay, nói giọng rất bình thản, tựa như chuyện nhỏ nhất này căn bản không cần nhớ ở trong lòng.

- Các người tới cả đây.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vẫy vẫy tay gọi đám đệ tử Cửu Tiêu Tông.

Các đệ tử này giống như làm phải chuyện sai, từng người cúi thấp đầu, đi tới trước mặt Lâm Phàm.

- Lâm sư huynh, bọn họ kỳ thật cũng là bị bắt ép, xin đừng trách phạt quá nặng.

Phong Tiểu Linh lên tiếng xin cho các sự đệ.

- Lâm sư huynh tha mạng, bọn đệ đều là bị ép buộc mà thôi.

- Hu hu, Lâm sư huynh, bọn đệ một lòng hướng thiện, thế nhưng Lý Nguyên Khải kia quá mạnh, nếu bọn đệ không nghe theo lão thì sẽ gặp độc thủ.

.....

- Được rồi, ta cũng biết các người vì bất đắc dĩ mới làm vậy, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, Nguyệt Cung Tông là các người phá hủy, cho nên việc xây lại Nguyệt Cung Tông toàn bộ do các người phụ trách.

Lâm Phàm xua tay nói, sau đó nhìn về phía Nguyệt Huyền lão ẩu:

- Nguyệt tông chủ, chỉ sợ trong Cửu Tiêu Tông đang có chuyện, ta cần tự mình đi một chuyến, những đệ tử này kính xin quý tông tạm thu dụng, cho tạm ở lại nơi này.

- Được, không thành vấn đề, Lâm chưởng tọa, ngài là ân nhân của Nguyệt Cung Tông chúng ta, việc nhỏ như vậy cần gì nói lời khách sáo chứ.

Nguyệt Huyền lão ẩu gấp gáp nói.

Nguyệt Huyền lão ẩu đánh giá Lâm Phàm càng lúc càng cao, phẩm chất như thế, phong độ như thế, khí chất như thế, không thể không khiến người tôn trọng a.

- Lâm sư huynh, huynh muốn đi Cửu Tiêu Tông thì để đệ dẫn đường.

Phong Tiểu Linh nói.

- Người thành thật đợi ở chỗ này, đây không phải việc người có thể đối phó.

Lâm Phàm gật đi.

- Các vị, sự tình cấp bách, đành cáo từ sớm vậy!

Lâm Phàm chấp tay chào mọi người, chuẩn bị rời đi.

- Lâm chưởng tọa, không nghỉ ngơi thêm chút nữa sao? Cũng để Nguyệt Cung Tông chúng ta tận tình địa chủ.

Nguyệt Huyền lão ầu vội vã nói.

Lâm Phàm quay lưng lại, khoát tay áo:

- Cửu Tiêu Tông cùng Thánh Tông vốn là hảo hữu ngàn năm, lần này xảy ra chuyện, ta nhất định phải nhanh chóng tới trợ giúp. Ngày sau có rảnh nhất định sẽ tới quý tông bái phỏng, cáo từ.

Lâm Phàm cũng không đợi Nguyệt Huyền lão ầu nói thêm cái gì, trực tiếp bay lên không, lao vút về phương xa.

- Lâm...

Nguyệt Huyền lão ầu còn định nói thêm, lại thấy Lâm chưởng tọa đã đi rồi, chỉ biết thở dài một tiếng.

- Thiếu niên tài tuấn, vạn năm khó gặp...

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn hư không, than thở.

Các nữ đệ tử Nguyệt Cung Tông cùng dùng ánh mắt nuối tiếc không nguôi nhìn về bóng người đang dần khuất xa kia, giống như trái tim đã bị người kia mang đi mất.

Nguyệt Huyền lão ầu nhìn ánh mắt và vẻ mặt của các đệ tử, chỉ lắc đầu, không nói gì thêm nữa. Người như vậy, đừng nói các đệ tử, nếu bà trẻ hơn một chút, khẳng định cũng động tâm.

....

Giờ phút này, Lâm Phàm đang cười lớn trong bụng.

Trang bức xong rồi chạy, lưu lại một truyền thuyết, thế mới xứng phong cách của tiểu gia chứ.

Cùng lúc ấy, ở một nơi cách xa Nguyệt Cung Tông, một bóng người xuất hiện, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là một cô gái. Nếu Lâm Phàm nhìn thấy người này, tuyệt đối sẽ kinh ngạc, đây không phải là muội tử thần bí tên Dạ Hàm sao?

- Khí tức Huyết giới...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Thu Hoạch Trần Đây

- Cừu Tiêu Tông đến cùng là xảy ra huyện gì, làm sao lại dây dưa với cái thứ gọi là Tuyên Cổ kia nhỉ?

Rời khỏi Nguyệt Cung Tông một khoảng xa, Lâm Phàm đáp xuống mặt đất, nghĩ việc này. Lương Dịch Sơ bị Tuyên Cổ thao túng, chẳng lẽ Hàn tông chủ cũng như vậy sao?

Tuyên Cổ này rốt cuộc là định làm gì, nếu chỉ là muốn tụ tập thân thể thì không cần tấn công tông môn khác, thành thật mà đi tìm các phần còn lại là được rồi, còn phiền toái như vậy làm gì?

Dùng đầu óc trình thám của Lâm Phàm, trong này cất giấu một đại bí mật kinh thiên.

Huyền Hoàng giới một phân thành hai, thân thể Tuyên Cổ, mảnh vỡ lệnh bài chí tôn ở Nguyệt Cung Tông... Chẳng lẽ trong này có liên hệ gì đó, cần phải xem xét cho thật kỹ mới được.

- Quên đi, vẫn là kiểm kê thu hoạch trước đã.

Thu hoạch lần này thật sự không tồi, tu vi tăng lên một khoảng lớn, tiến nhập cảnh giới Tiểu Thiên Vị, khoảng cách cảnh giới Đại Thiên Vị cũng không tốn bao lâu nữa rồi.

Đối với dây chuyền quy tắc, Lâm Phàm cảm thấy rất có hứng thú.

Chỉ là hiện tại tu vi còn không đủ, không có tư cách lĩnh ngộ quy tắc.

Ngắm lại Lý Nguyên Kỳ kia lĩnh ngộ mười hai dây chuyền quy tắc đã trâu bò như vậy, quả là khiến người ta hâm mộ.

Nhìn cánh tay Huyết Ma đại đế thật lớn trong túi chứa đồ, Lâm Phàm tươi tỉnh hẳn lên.

- Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm ném cánh tay của Huyết Ma đại đế vào Thiên Địa Dung Lô, bắt đầu luyện hóa.

Đằng sau Huyết Chi Thạch Môn nhất định là một thế giới khác, hẳn là khác biệt rất lớn với Huyền Hoàng giới, có cơ hội nhất định phải xem thử một vòng.

"Ừng ựcccc..."

Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa vạn vật, cánh tay kia bị luyện hóa trong nháy mắt.

"Đinh, chúc mừng đạt được năm giọt tinh huyết của Huyết Ma đại đế."

"Tinh huyết của Huyết Ma đại đế: ẩn chứa lực lượng tinh huyết vô cùng."

Nhìn mấy giọt máu lơ lửng trên không trung, Lâm Phàm khẽ cười, đến thật đúng lúc.

- Nuốt.

Giờ phút này Lâm Phàm ngồi xếp bằng, hút năm giọt máu kia vào trong miệng, sau đó vận chuyển Huyết Hải Ma Công.

Công pháp này có tác dụng rất lớn với Lâm Phàm. Còn Huyết Thần kia, vì đi đường tắt, không dùng máu hung thú để tu luyện, cho nên rẽ vào con đường sai lầm.

"Tinh huyết của Huyết Ma đại đế" ẩn chứa lực lượng vô cùng, không biết có thể khiến Huyết Hải Ma Công này tăng đến tầng bao nhiêu nữa.

Mục tiêu của Lâm Phàm là tu luyện công pháp này tới cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh, nhưng lấy tình huống trước mắt mà xem, sợ rằng còn lâu mới đạt tới.

Sau khi nuốt mấy giọt máu vào, một cỗ huyết khí ngập trời tràn ra, Huyết Hải Ma Công vận chuyển cực hạn, hấp thu lực lượng trong năm giọt tinh huyết kia.

Thời gian trôi qua.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm mở hai mắt, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

- Quả nhiên là bá đạo.

Huyết Ma đại đế không hổ là bá chủ của thế giới kia, nếu như mình không có "Cánh Tay Tuyên Cổ", chỉ sợ sẽ bị đối phương nghiền ép chí tử.

Chỉ năm giọt máu thôi, vậy mà để Huyết Hải Ma Công tăng lên tới tận tầng thứ sáu, Đoạn Chi Trọng Sinh.

Tuy cảnh giới này cần tiêu hao vô số lực sinh mệnh và chân nguyên, nhưng với Lâm Phàm, hai thứ này không thiếu.

Ngô đồng thần thụ, thời thời khắc khắc thu nạp chân nguyên thiên địa, mà lực sinh mệnh mệnh mông trên Ngô đồng thần thụ cũng thừa để cung cấp cho Lâm Phàm.

Không tệ, không tệ...

Tiếp đó, Lâm Phàm lại lấy ra Huyết Chi Thạch Môn. Trong nháy mắt, một cánh cửa đá cao vút trong mây, khí tức làm người sợ hãi xuất hiện.

"Huyết Chi Thạch Môn: Vật câu thông Huyết giới, vốn là Huyết giới thai nghén mà ra, huyền bí vô cùng."

Lý Nguyên Kỳ coi thứ này là át chủ bài, triệu hoán thành công Huyết Ma đại để mong trấn áp địch nhân. Thế nhưng với Lâm Phàm, Huyết Chi Thạch Môn ngoại trừ câu thông với Huyết giới thì chẳng có bao nhiêu tác dụng, triệu hoán một cánh tay thôi mà cần tế hiến đến bốn dây chuyền quy tắc, quá đắt đỏ.

Hắn dự định ném cánh cửa này vào Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa thử, nhưng lại sợ Thiên Địa Dung Lô biến nó thành một đồng đá bỏ đi, được không bù nổi mất.

Hơn nữa, hắn còn dự định sau này tiếp tục triệu hoán Huyết Ma đại để, xin tí máu để luyện Huyết Hải Ma Công nữa...

- Ấy quên...

Lúc này, Lâm Phàm mới nghĩ tới thi thể của Lương Dịch Sơ còn nằm trong túi chứa đồ, cộng với thi thể Lý Nguyên Kỳ mà hắn vừa thu được. Ở một chương ban này, hắn không chế lực, không để thi thể của Lý Nguyên Kỳ bị đập thành thịt vụn, rồi lén lút thu lại lúc cát bụi mù mịt, tránh bị người ta hiểu lầm là có sở thích đặc biệt.

Lâm Phàm sáng mắt lên, nghĩ tới một chuyện, đó là nếu bỏ hai cái thi thể này vào Thiên Địa Dung Lô thì sẽ luyện hóa ra cái gì?

Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ ném người vào luyện hóa, chủ yếu là có chút ghê tay.

- Ài, thôi quên đi.

Lâm Phàm thở dài.

Bất kể thế nào, Lương Dịch Sơ cũng là sư phụ của Tân Phong huynh đệ, giao cho Tân Phong là tốt nhất, cũng để vị tiền bối này nhập thổ vi

an. Huống hồ còn thi thể Lý Nguyên Kỳ, một thời gian nữa nghĩ kỹ, thí nghiệm sau vậy.

Sửa sang lại túi chứa đồ, Lâm Phàm lại bay đi. Cửu Tiêu Tông cách đây còn rất xa, tít tận cực Tây, quả thật là một đường mệt nhọc.

....

Cửu Tiêu Tông, chỗ sâu nhất trong địa lao.

Mấy đại thái thượng trưởng lão Cửu Tiêu Tông sắc mặt trắng bệch, tu vi toàn thân bị phong bế, những cái xích sắt khóa bọn họ lại tỏa ra từng trận hào quang, hút lấy chân nguyên trên người bọn họ.

Còn ở một góc, Tân Phong cũng bị xích sắt khóa chặt cả tứ chi, lại bị hai thanh sắt đen kịt đâm xuyên qua thân thể.

- Các vị trưởng lão, Tân Phong sư huynh, tông chủ đã mang theo người ra ngoài, Lý Nguyên Kỳ cũng dẫn đệ tử tông môn đi tấn công Nguyệt Cung Tông rồi.

Giờ phút này, một đệ tử trông coi địa lao hốt ha hốt hoảng nói.

Đệ tử này cũng muốn cứu các vị thái thượng trưởng lão và sư huynh, nhưng lực lượng trên xích sắt kia không phải hãn có thể đối phó, đụng vào chỉ có chết.

- Cửu Tiêu Tông hỏng rồi...

Một thái thượng trưởng lão thống khổ không thôi.

Tông chủ giống như thay đổi thành một người khác vậy, biến thành một kẻ bọn họ không thể hiểu nổi, vậy mà lại làm ra những chuyện như vậy.

- Thái thượng trưởng lão, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Tân Phong thều thào nói.

- Tông chủ đến cùng là bị vật gì che mắt, những xích sắt này đang hút tu vi của chúng ta, sợ là không bao lâu nữa, chúng ta sẽ hóa thành xác khô, vĩnh viễn tiêu vong.

Một thái thượng trưởng lão khác bi thống nói.

Ông ta không ngờ Cửu Tiêu Tông cực thịnh một thời lại gặp kiếp nạn lớn đến thế.

Tân Phong cúi đầu im lặng, y cũng biết, không bao lâu nữa, tất cả sẽ phải chết.

Lúc này, một thái thượng trưởng lão ngẩng đầu nhìn Tân Phong:

- Cửu Tiêu Tông gặp lúc nguy nan, chúng ta thân là thái thượng trưởng lão không có khả năng chết vô ích như vậy, cho dù chết, cũng phải cứu lấy Cửu Tiêu Tông. Tân Phong...

- Có đệ tử.

- Các sư huynh đệ, hiện giờ thân thể chúng ta đã gần hỏng rồi, vô lực xoay chuyển trời đất, nhưng cũng không thể để bị thứ này tiếp tục hút xuống. Chúng ta hãy đem tu vi cả đời truyền vào cơ thể Tân Phong, để hắn có khả năng tranh đoạt một đường sinh cơ cuối cùng đi.

- Tốt, cũng chỉ có như thế.

Mấy thái thượng trưởng lão khác gật đầu đáp.

- Các sư huynh đệ, các xích sắt này chỉ cần bị rút ra ở một chỗ thì sẽ ngừng việc hút chân nguyên trong thoáng chốc, để ta rút nó ra, tranh thủ cho mọi người một đoạn thời gian.

Tân Phong vừa nghe nhất thời kinh hãi:

- Thái thượng trưởng lão, đừng, mọi người sẽ chết...

- Cửu Tông Tông hiện giờ sắp hỏng rồi, không thể để tông chủ tiếp tục sai, các sư huynh đệ, chuẩn bị.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Vi Huỳnh Tới Chậm

- Cửu Tiêu Tông, tới... Lâm Phàm nhìn về tông môn môn môn bát ngát phía trước. Cửu Tiêu Tông nắm giữ phạm vi hai mươi vạn trượng, hoàn toàn xứng là đệ nhất đại tông ở cực Tây.

Theo tu vi tăng lên, Lâm Phàm nhìn được rất nhiều điều mà trước kia không biết. Cửu Tiêu Tông là danh môn chính tông, đáng lý khí vận phải như rồng, như mặt trời ban trưa, thế nhưng trong mắt Lâm Phàm, khí vận tông môn trước mắt đã vỡ nát không chịu nổi, gần kề sụp đổ, như vậy Cửu Tiêu Tông cách giai đoạn tông hủy người vong cũng không xa.

Khủng bố như vậy.

Vậy mà rành rành đem một tông môn chính khí biến thành thế này, chỉ thêm một thời gian nữa, Cửu Tiêu Tông sợ rằng sẽ thành lịch sử.

- Ai đó?

Lúc này, một gã đệ tử tuần tra bên ngoài sơn môn phát hiện ra Lâm Phàm, lập tức tiến đến chất vấn.

Lâm Phàm nhìn đệ tử này, sắc mặt dù hồng hào, nhưng tinh khí thần lại có trạng thái uể oải như lâm bệnh nặng.

- Thánh Tông, Lâm Phàm.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, cặp mắt thâm thúy nhìn chăm chăm về phía trước, khẽ than thở:

- Cửu Tiêu Tông, đại họa a...

Đệ tử Cửu Tiêu Tông này nghe câu sau, đang định lớn tiếng chửi mắng, nhưng đột nhiên sững sốt, Lâm Phàm? Tên này rất quen thuộc, gã vội vàng hỏi.

- Người là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất Thánh Tông, Lâm Phàm, Lâm sư huynh?

Lâm Phàm cười nhẹ:

- Sao? Chẳng lẽ thế gian còn có Thánh Tông Lâm Phàm thứ hai sao?

Nghe thấy lời đáp lại, đệ tử Cửu Tiêu Tông này tức thì biến sắc, vẻ cảnh giác lúc trước cũng biến đi đâu mất:

- Lâm sư huynh, xin sư huynh đừng giận, sư đệ mới chỉ được nghe đại danh của Lâm sư huynh, chứ chưa có duyên gặp mặt.

Lâm Phàm mỉm cười, không ngờ thanh thế của tiểu gia lớn đến vậy.

- Từ sau cuộc chiến thiên kiêu kết thúc, Tân Phong sư huynh trở về tông môn, vẫn luôn nói rằng Lâm sư huynh là người tuyệt vời, để các sư huynh đệ trong tông đều rất sùng bái, chỉ mong được gặp Lâm sư huynh.

- Vị sư đệ này, đệ tên là gì vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Lâm sư huynh, đệ gọi là Trương Khôi.

Trương Khôi nói.

- Trương sư đệ, Tân Phong huynh của ta hiện đang ở đâu?

Lâm Phàm hỏi.

Trương Khôi có chút buồn bã cúi đầu:

- Lâm sư huynh, Tân Phong sư huynh bị tông chủ nhốt vào địa lao.

"Ầm ầmmmmm..."

Vừa lúc đó, từ trong Cửu Tiêu Tông truyền đến tiếng nổ vang, khiến Lâm Phàm cả kinh.

- Không tốt, tông môn xảy ra chuyện.

Trương khôi biến sắc.

- Lâm sư huynh, thứ lỗi sư đệ không tiếp đón huynh được, tông môn xảy ra sự cố, đệ phải trở về.

- Ta đi cùng với đệ.

....

Bên ngoài đại điện của Cửu Tiêu Tông.

- Chẳng lẽ các người cứ tiếp tục muốn mắc sai lầm sao?

Lúc này, Tân Phong một thân là máu, thần sắc thê thảm quất âm lên. Nhìn Cửu Tiêu Tông hiền hòa thân thiện hàng ngày biến thành như hiện tại, trong lòng y thật sự rất đau.

Các đệ tử chung quanh đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt bi ai, nhưng khi thấy mấy bóng người đứng đằng xa, bọn họ không kìm được run lên.

- Ấy chà, bất ngờ thật, không ngờ mấy lão già kia lại truyền hết tu vi cho người.

Từ trong những bóng người đằng xa có một kẻ bước tới, giọng điệu tràn đầy khinh thường.

Kẻ này tướng mạo trung niên, toàn thân sát khí tận trời, trong mắt lộ vẻ âm tàn.

Gã từng là một đệ tử phạm trọng tội của Cửu Tiêu Tông, chẳng qua giờ cũng đã được tông chủ thả ra, phong chức trưởng lão, nắm quyền

sinh sát trong tay.

Cổ Thiên Hạo là hạng người tàn nhẫn, ý tu vi cao, tàn sát vô số đệ tử đồng môn. Một thân sát khí trên người gã để các đệ tử xung quanh phải run rẩy.

- Cổ Thiên Hạo, người là kẻ tàn sát đồng môn, vậy mà còn dám đường hoàng xuất hiện ở đại điện của tông môn, quả thực là nổi sỉ nhục.

Tân Phong hỗn hển gào thét.

Các thái thượng trưởng lão dồn tu vi cả đời y cho, phá xích sắt, thế nhưng cường độ thân thể y có hạn, không thể thi triển lực lượng khổng lồ kia.

Sau khi đi ra, Tân Phong cũng bị cơn giận che mờ lý trí, không có chạy trốn, mà đi tới bên ngoài đại điện, hy vọng lay tỉnh các sư huynh đệ, không để bọn họ tiếp tục sai lầm.

Thế nhưng không ngờ tông chủ đã trầm luân đến vậy, giao Cửu Tiêu Tông cho đám đệ tử tội ác tày trời chưởng quản.

- Ha ha... Tân Phong, thật sự là người để người ta quá thất vọng rồi. Chỉ sợ mấy lão già kia cũng không ngờ người lại tự đi tìm đường chết, nếu biết, có lẽ các lão đã đổi ý. Giết cho ta.

Cổ Thiên Hạo vung tay một cái. Đối với hạng người vùng vẫy giãy chết, gã không thèm để ở trong lòng.

Mấy tên đệ tử cũng phạm trọng tội giờ được thả đứng sau gã cười lên tàn nhẫn, chuẩn bị ra tay, lại bị Cổ Thiên Hạo cản lại:

- Để cho đám kia tới, thử một lần giết chết sư huynh thân ái nhất của bọn chúng, xem chúng sẽ có cảm thụ gì.

Cổ Thiên Hạo cười rộ lên, đám đệ tử tà ác đứng sau gã cũng cười lớn, suy nghĩ một chút loại cảm giác này, có lẽ rất mỹ diệu đi.

Các đệ tử không dám trái lệnh, vây lấy Tân Phong, rồi đưa mắt nhìn nhau, cũng không hề động. Bọn họ thật sự không đành lòng.

- Hừ, các người muốn chết cả sao?

Cổ Thiên Hạo trầm mặt xuống, hừ lạnh một tiếng.

- Cổ trưởng lão, đó là đại sư huynh, chúng ta không thể xuống tay, không thể...

Lúc này, một đệ tử giống như muốn phát điên, ôm đầu kêu gào không ngừng.

Tân Phong sư huynh đối xử với bọn họ rất tốt, bọn họ cũng không phải người ngu, biết hiện tại tông môn đối mặt với cái gì, lại không biết tại sao tông chủ lại thay đổi tính tình. Đối với bọn họ, hiện giờ Cửu Tiêu Tông đã không còn là thiên đường ở nhân gian nữa, mà là địa ngục.

- Hừ, phế vật...

Trong mắt Cổ Thiên Hạo lóe lên sát ý, búng ngón tay, một luồng sáng lóe lên, người đệ tử kia nháy mắt bị cắt rơi đầu.

Cái đầu lăn một đường dài, chạm đến dưới chân Tân Phong.

Người đệ tử kia chết không nhắm mắt, hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt con nguyên vẻ kinh ngạc, miệng mở ra như đang gọi: "sư huynh..."

Chiêu thức ấy, nháy mắt làm các đệ tử xung quanh sợ hãi lùi về sau vài bước. Bọn họ không ngờ trưởng lão một lời không hợp, liền ra tay giết người.

- Cổ Thiên Hạo, ta liều mạng với người.

Hai mắt Tân Phong đỏ như máu, gào thét, vọt tới.

- Hừ, phế vật...

Cổ Thiên Hạo cười một nụ cười khinh thường, thân hình bỗng biến mất, rồi tức thì xuất hiện trước mặt Tân Phong, đánh ra một quyền.

"Ầmmm..."

- Phế vật, Cửu Tiêu Tông không còn chỗ của ngươi.

Cổ Thiên Hạo nhìn Tân Phong ngã xuống đất không dậy nổi, sau đó nói với các đệ tử xung quanh.

- Các ngươi nghe rõ đây, tiến lên giết hắn, ai không lên, sẽ chết.

Các đệ tử run lên, cả bàn tay nắm binh khí cũng không ngừng run rẩy.

- Đại sư huynh...

Một ít đệ tử thấy Tân Phong ngã trên mặt đất muốn giãy giụa đứng lên, bị thương hô.

- Khốn kiếp, khi dễ đại sư huynh của ta, ta muốn giết ngươi...

Một đệ tử không nhịn nổi nữa, giận dữ gầm lên một tiếng, không hề lo lắng tới tính mạng của mình, nhào tới Cổ Thiên Hạo.

- Tiểu Lục...

Tân Phong nhìn thấy người kia, đó là vị sư đệ mà hắn từng cứu từ miệng hung thú ba năm trước, sau đó dẫn vào tông môn.

- Hừ, chỉ có cảnh giới Tiên Thiên cũng dám càn rỡ, chết đi.

Cổ Thiên Hạo cười lạnh một tiếng, không thèm nhúc nhích, một cỗ khí thể từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nghiền ép người đệ tử kia máu thịt văng tung tóe.

- Cho các ngươi ba hơi thở, giết hắn, nếu không các ngươi phải chết.

Cổ Thiên Hạo nhìn chúng đệ tử, lạnh lùng nói.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông, ở một khắc này gặp tra tấn lớn lao trong tinh thần.

Tân Phong chậm rãi đứng lên:

- Các sư đệ, các đệ động thủ đi.
- Đại sư huynh...

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông nhìn Tân Phong như vậy, trong mắt lóe lên vẻ giãy giụa.

"Keng keng..."

Nhìn thấy chúng đệ tử xuất ra binh khí, Cổ Thiên Hạo cười lạnh, thế nhưng một giây sau, sắc mặt hắn biến đổi, trở nên cực kỳ khó coi.

- Đại sư huynh, huynh mau chạy đi, để bọn đệ cản đường giúp huynh.

Giờ khắc này, các đệ tử bên ngoài đại điện lại cầm binh khí chỉ thẳng vào Cổ Thiên Hạo.

- Tà ma ngoại đạo, Cửu Tiêu Tông còn chưa tới phiên ngươi làm loạn.

Chúng đệ tử trăm miệng một lời, tất cả đều quên đi sợ hãi, quên đi sinh tử, khí thế ngập trời.

- Đại sư huynh, huynh đi mau đi, nhất định phải sống sót.
- Các đệ...

Tân Phong nhìn đông đảo sư đệ, thân mình run lên kịch liệt, hai tay nắm chặt đến rỉ máu.

- Tốt, tốt lắm, muốn chết, ta sẽ thành toàn các ngươi.

Cổ Thiên Hạo nhìn một màn này, sát khí bùng phát.

- Chết cả đi cho ta.

Đám đệ tử tà ác đằng sau Cổ Thiên Hạo cũng lộ hung quang trong mắt, sau đó xông về phía các đệ tử kia.

Giờ khắc này, thiên địa giống như dừng lại.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông đương nhiên sợ hãi, nhưng biểu tình trên mặt lại kiên cường vạn phần. Bọn họ biết sẽ chết, nhưng không một ai lùi bước.

Tân Phong nhìn các sư đệ, nội tâm cũng thống khổ không thôi.

Mà vừa lúc này, một tiếng quát vang như sấm từ hư không truyền đến.

- Làm càn...

Một cỗ khí thế ngập trời, từ trên trời giáng xuống, khiến đám đệ tử tà ác chịu áp lực cực lớn, không kẻ nào có thể nhúc nhích.

Một bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời, đập thẳng lên người bọn chúng.

"Ầmmmmm..."

Trời đất rung chuyển. Liên sau đó là một nói vang lên, vẻ rất đau lòng:

- Phong huynh chịu khổ rồi, vi huynh đến chậm...

Giờ khắc này, tất cả mọi người ngưng thần nhìn phía hư không.

Mà Tân Phong nghe được âm thanh này, nhất thời run lên, vẻ mặt không dám tin.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Thánh Tông Gặp Nguy

- Lâm huynh, sao huynh lại ở đây?

Tân Phong quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, y không ngờ Lâm Phàm sẽ xuất hiện vào lúc này.

Lâm Phàm từ hư không hạ xuống, sau đó đi tới trước mặt Tân Phong, vỗ vỗ vai:

- Ta gần đây tâm thần bất an, vội tính một quẻ, ra được Phong huynh gặp chuyện khó khăn. Để xác thực, ta một đường từ Thánh Tông tới, chỉ vì tâm an.

- Lâm huynh, ta...

Tân Phong vừa nghe, nhất thời rơi lệ đầy mặt. Đây là vì cảm động a, y không ngờ Lâm huynh lại vì muốn kiểm tra xem mình có an toàn không, mà từ Thánh Tông xa xôi tới.

- Phong huynh, chớ khóc, đợi ta lấy lại công đạo cho huynh xong, chúng ta sẽ tiếp tục trò chuyện.

Lâm Phàm vỗ nhẹ bả vai Tân Phong, nói.

Giờ phút này, đệ tử Cửu Tiêu Tông nhìn người từ trên trời giáng xuống này, lại nghe được người này là Lâm Phàm, thì đều kích động hẳn lên.

Bọn họ biết Lâm Phàm, đây là đệ tử thiên kiêu mạnh nhất của Thánh Tông mà đại sư huynh luôn nhắc đến, cũng khiến bọn họ ngưỡng mộ đã

lâu.

Hôm nay được tận mắt nhìn thấy, quả nhiên đại sư huynh nói không có sai.

Lòng mang đại nghĩa, đỉnh thiên lập địa.

- Lâm sư huynh...

Đệ tử Cửu Tiêu Tông nhìn thấy Lâm Phàm đi tới, cũng đều tránh ra một lối, sau đó tôn kính chào hỏi.

Lâm Phàm nhìn những đệ tử này, khẽ gật đầu:

- Các người đều là đệ tử tốt, yên tâm, bản sư huynh hiện tại giúp các người lấy lại công đạo. Các người chỉ cần xem thật kỹ là được, còn lại cứ giao hết cho bản sư huynh.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông nghe Lâm Phàm nói vậy thì kích động đến run rẩy.

- Sư huynh, cố lên nhé!

- Lâm sư huynh.

- Lâm sư huynh nhất định sẽ báo thù cho các sư huynh đệ đã chết.

....

Giờ phút này, Cổ Thiên Hạo nhìn bóng người kia đi tới, thân mình khẽ run lên. Gã không nhìn thấu tu vi của người này, thế nhưng một chưởng chụp chết cả một đám, cũng đủ để hiểu người này thế nào.

Rất mạnh!

- Người có biết người phạm rất nhiều tội lỗi không?

Lâm Phàm nhìn Cổ Thiên Hạo, lạnh giọng hỏi.

Cổ Thiên Hạo nhìn Lâm Phàm, không nói gì, trong lòng lo lắng, chỉ tính đường để chạy trốn.

- Sao, không nói được?

Lâm Phàm trầm mặt xuống, vung tay:

- Ta cho người biết, mọi chuyện người làm đều là đại tội.

- Huynh đệ của Lâm Phàm ta, người lại dám khi dễ, cũng không ra ngoài hỏi thăm một chút, Lâm Phàm ta là người nào.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

Cổ Thiên Hạo âm trầm quát:

- Người là ai?

Cổ Thiên Hạo không biết lai lịch đối phương, đồng thời người này thần thần bí bí, không thể không đề phòng.

Hiện giờ toàn bộ võ lực cấp cao của Cửu Tiêu Tông đều đã đi theo Hàn Tông Chủ tới Thánh Tông, nếu như gã không phải đối thủ, vậy đã không còn ai có thể trấn áp người này.

- Người còn chưa đủ tư cách biết ta là ai.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Chết đi cho lão tử.

Cổ Thiên Hạo đột ngột động thủ, khí tức toàn thân tăng vọt, thân hình chìm vào hư không, nháy mắt xuất hiện ở phía sau Lâm Phàm.

Sắc mặt Cổ Thiên Hạo tàn nhẫn, vung một quyền thế như chẻ tre, mang theo uy thế vô thượng đánh tới ngực Lâm Phàm.

- Lâm huynh, cẩn thận.

Tân Phong thấy một màn như vậy, nhất thời kinh hãi.

Lâm Phàm khinh thường cười, gầm lên, vung tay tát một cái:

- Cút...

"Ràmmmmmm..."

Cánh Tay Tuyên Cổ mạnh mẽ tát ra, hoàn toàn không phải trò đùa, dù Cổ Thiên Hạo có mạnh thêm nữa, thì cũng phải quỳ.

"Ầmmmmmm...."

Giờ khắc này, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình. Bọn họ thật không ngờ, Cổ Thiên Hạo trúng một cái tát của Lâm sư huynh đã bay ngược ra, nằm lăn trên đất, đầu cũng biến dạng rồi.

Điều này sao có thể...

Tân Phong cũng choáng váng, y còn tưởng rằng phải có một hồi chiến đấu kịch liệt, lại không ngờ thắng bại chỉ trong một sát na.

- Hừ!

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, sau đó ném thi thể Cổ Thiên Hạo vào Thiên Địa Dung Lô. Đối với tội ác được nhìn thấy tận mắt thế này, hẳn còn còn do dự phải làm gì với xác chết nữa.

- Được rồi, xong.

Lâm Phàm đổi sang vẻ mặt tươi cười, nói.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông qua phút tròn mắt thất thần, lập tức cùng nhau hoan hô lên.

- Thắng rồiiiii....

- Tên ghê tởm này, rốt cuộc chết rồi...

Lâm Phàm chỉ cười cười, sau đó đi tới trước mặt Tân Phong:

- Phong huynh, tông chủ đâu?

Vừa nghe câu này, Tân Phong mới sức ra nhớ chuyện khẩn cấp, gấp gáp nói:

- Không tốt, tông chủ đã dẫn người đi Thánh Tông.

- Cái gì?

Lâm Phàm sửng sốt, vẻ mặt không dám tin, vội hỏi lại:

- Huynh nói Hàn tông chủ đã đi Thánh Tông.

- Ta nghe các sư đệ nói vậy, hẳn là không có sai.

Tân Phong nói.

Lâm sư huynh, đại sư huynh, đây là thật, tông chủ đã mang theo mọi người xuất phát từ hai ngày trước, phương hướng đúng là Thánh Tông.

Một đệ tử xen vào.

Lâm Phàm trầm mặt xuống, có cảm giác không ổn.

Hắn không sợ Hàn tông chủ đối cứng với Thánh Tông, nhưng lại sợ Hàn tông chủ tấn công ngầm.

- Phong huynh, lần này sợ là không ngồi nâng chén được rồi, ta phải trở về Thánh Tông.

Lâm Phàm gấp gáp nói.

- Lâm huynh, trước hết huynh đừng hoảng hốt, chúng ta cùng nghĩ cách. Từ Cửu Tiêu Tông đến Thánh Tông rất xa, tu vi của nhóm người

tông chủ là Đại Thiên Vị đại viên mãn, có thể bay vọt hư không mà đi, chúng ta không đuổi kịp đâu.

Tân Phong nói.

Mà những lời này, lại giống như chậu nước lạnh ụp lên đầu Lâm Phàm.

Đúng vậy, sao có thể kịp chứ?

Cửu Tiêu Tông cách Thánh Tông xa nhường ấy, mà chính mình tuy chiến lực vô song, nhưng tu vi còn dừng ở Tiểu Thiên Vị sơ giai, căn bản không đuổi kịp nổi.

Con bà nó chứ.

Lâm Phàm nổi giận, sao lại gặp tình huống khốn khiếp thế này chứ.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa được năm dây chuyền quy tắc."

Lúc này, Thiên Địa Dung Lô đã luyện hóa Cổ Thiên Hạo xong, nhưng Lâm Phàm cũng không có tâm tư để ý chuyện này.

Ô.

Đúng rồi...

Đột nhiên Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện.

Phong huynh, chỉ có thể xin lỗi, thi thể của sư phụ huynh, ta chỉ có thể ích kỷ một lần rồi.

Sau đó, Lâm Phàm đem thi thể Lương Dịch Sơ cùng Lý Nguyên Kỳ ném cả vào Thiên Địa Dung Lô.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa được mười bốn dây chuyền quy tắc."

- Phong huynh, đợi lát nữa cùng đi, ta đã có biện pháp rồi.

Lâm Phàm nói.

- Được.

Tân Phong gật gật đầu, nhưng cũng không rõ Lâm Phàm có biện pháp gì.

Kể cả là cưỡi chiến thuyền, nếu không có mười ngày nửa tháng, cũng không thể đến nơi.

Chẳng lẽ còn có thể xé rách hư không sao?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Ác Với Chính Mình

Mười chín dây chuyền quy tắc có lẽ đã đủ rồi. Nhưng Lâm Phàm cũng không dám cam đoan, dù sao đây là lần đầu tiên dùng cách này, không biết có đủ không, tốt nhất là chuẩn bị phòng ngừa vạn nhất.

- Phong huynh, bảo khố tông môn ở đâu? Hiện tại lập tức mang ta đi, rất quan trọng.

Lâm Phàm lập tức nói.

Tân Phong tuy không biết Lâm Phàm hỏi bảo khố làm gì, nhưng hẳn tin tưởng Lâm Phàm, bởi vậy không nói lời nào, dẫn Lâm Phàm tới bảo khố.

Khi đi ngang qua thi thể các sư đệ, Tân Phong nắm chặt nắm tay.

- Các sư đệ, sư huynh có việc gấp, sau khi trở về nhất định sẽ an táng các đệ thật long trọng.

. . . .

- Lâm huynh, nơi này chính là bảo khố, nhưng nhất định phải do tông chủ tự mình mở ra. Cánh cửa này làm từ huyền thạch từ trên trời rơi xuống, không gì phá nổi...

Tân Phong còn chưa nói hết lời, đã tròn tròn hai mắt mà nhìn một màn trước mắt.

"Kétttt..."

Hai cánh cửa đá kia rung lên, phát ra những tiếng chói tai, sau đó nổ vang một tiếng, tức thì cả hai cánh cửa làm từ huyền thạch trên trời rơi xuống đã hóa thành mảnh nhỏ, bụi bay mù mịt.

- Phong huynh, huynh vừa mới nói gì?

Lâm Phàm quay đầu hỏi.

- Không có gì.

Tân Phong chỉ biết ngây ngẩn lẫn đầu liên tục.

Lâm Phàm đi vào bảo khố. Bên trong vô số tài bảo, chính là tích lũy mấy ngàn năm nay của Cửu Tiêu Tông. Khí tức từ bảo vật cũng đã ngưng tụ thành thực chất, hình thành bảo linh (linh hồn của tất cả các bảo vật).

Giờ phút này, bảo linh xuất hiện dưới hình tượng một ông lão có khí tức suy yếu, giống như là mới chịu thương nặng.

Lâm Phàm chưa bao giờ nhìn thấy bảo linh, nhưng đã từng đọc được trong điển tịch của tông môn.

Mỗi một tông môn có truyền thừa lâu đời, trong bảo khố đều sẽ hình thành bảo linh, là do các loại bảo bối phát ra bảo khí thời gian dài ngưng tụ thành. Bảo linh chỉ có một công hiệu, đó là có thể cất chứa bảo bối.

Mà giờ nhìn bảo linh này, mặt Lâm Phàm hơi đổi sắc, bởi có lẽ bảo khố này đã bị người lấy sạch. Hóa chẳng có còn có lẽ cũng chỉ còn một chút binh khí và bảo bối cấp bậc không cao lắm.

- Các người là ai?

Bảo linh suy yếu mở miệng.

- Người là bảo linh Cửu Tiêu Tông?

Tân Phong nhìn bảo linh lơ lửng trên không, ngạc nhiên hỏi.

- Khí tức trên người người là tại sao vậy?

- Trên người người có khí tức của mấy người bọn họ.

Bảo linh mở miệng.

- Ta bị tông chủ đánh trọng thương, hãn cầm đi rất nhiều bảo bối, ta có thể cảm nhận khí tức của hãn đã bị tà ác chiếm đoạt rồi.

Lâm Phàm không có thời gian nghe kể chuyện, hiện tại bảo khối bị quét sạch, hãn biết lấy cái gì để hiến tế?

Đúng lúc này, bảo linh quay sang nhìn Lâm Phàm:

- Ta là bảo linh, do bảo khí ngưng tụ, ta có thể nhìn thấu vạn vật, ta biết người cần bảo bối hiến tế, cho người....

Bảo linh bộ dạng ông lão bay đến giữa không trung, há miệng, từng kiện bảo bối được phun ra ngoài.

- Ta chỉ còn bấy nhiêu thôi, còn lại đều bị cướp rồi.

Theo các loại bảo bối chui ra từ miệng bảo linh, tâm tình mất mát của Lâm Phàm cũng được xoa dịu.

- Ta phải nghỉ ngơi, hy vọng các người có thể thành công. Không có bảo bối, bảo linh cũng sẽ tiêu tan.

Bảo linh bộ dạng ông lão buồn bã nói, rồi biến mất ở một góc xa.

Lâm Phàm nhìn theo, cũng không biết phải nói cái gì, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Phong huynh, chúng ta mau chóng đi thôi.

- Được.

Tân Phong gật gù đầu, sau đó nhìn về phía bảo linh vừa biến mất:

- Bảo linh tiền bối bảo trọng, đợi chúng ta trở về.

.

Ra đến bên ngoài đại điện, Lâm Phàm mới nhìn những bảo bối vừa lấy được. Những bảo bối này, xuất ra một món thôi cũng là vô giá, đối với bất kỳ võ giả nào, cũng là vật trân quý.

Các đệ tử Cửu Tiên Tông đều nhìn về Lâm sư huynh đang ở trung tâm, không biết Lâm sư huynh muốn làm gì.

Mà Tân Phong cũng nghi hoặc, không biết Lâm huynh rốt cuộc muốn tế hiến cái gì?

Y biết tế hiến, đây là một loại bí pháp đối vật lấy vật.

Lâm Phàm cũng không để mọi người phải đoán thêm, mở miệng:

- Tế hiến.

- Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp, côn bằng thực thể.

Lâm Phàm hét lên, khí tức toàn thân tăng vọt, chân nguyên thiên địa rung chuyển.

- Mười chín dây chuyền quy tắc, tế hiến.

Tức thì mười chín dây chuyền quy tắc được Lâm Phàm quăng ra, những sợi dây chuyền này lấp lóe hào quang, mỗi sợi đều tràn ngập uy lực vô thượng.

Mà giờ khắc này, mười chín sợi dây chuyền giống như mười chín con rồng uốn lượn rồi xé hư không ra thành một khe hở, chìm vào trong đó.

"Gràooo..."

Tiếng dã thú kêu vang vang vọng hư không.

Sắc mặt mỗi đệ tử Cửu Tiêu Tông đều đại biến, bởi cái khí tức lan ra từ khe nứt đang hình thành trên không kia thật sự quá mạnh mẽ, phảng phất như có quái vật gì muốn từ trong đó chui ra.

Tiếp đến, một cái đầu thật lớn theo khe nứt kia xuất hiện.

Đây là giống chim gì?

Mọi người vừa nhìn, nhất thời kinh hãi, cái đầu chim kia dài tới mấy ngàn trượng, che khuất cả bầu trời, bao trùm trọn cả Cửu Tiêu Tông.

Lâm Phàm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy côn bằng, cũng bị cảnh tượng đồ sộ này làm sợ ngây người.

Thế nhưng đây không phải thời khắc thương thức. Giờ phút này côn bằng mới lộ ra chừng một phần ba thân thể, còn xa mới hiện chân hình.

- Vô số bảo bối, tế hiến.

Những bảo bối chất chồng trên mặt đất trực tiếp bay lên hư không. Lâm Phàm có thể cảm nhận được liên hệ với tồn tại trong tối tăm kia càng thêm mãnh liệt.

- Đó là tinh thần thạch.

Một đệ tử tinh mắt nhìn rõ một kiện bảo bối, nhất thời cực kỳ hoảng sợ. Nghe đồn tinh thần thạch vốn là ngôi sao trên bầu trời, sau rơi xuống hóa thành tảng đá, bên trong ẩn chứa lực lượng ánh sao.

- Đó là Thiên Vị quả, ba trăm năm mới có thể kết trái, ăn vào lập tức có được cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

....

Từng kiện bảo bối làm người ta phải hoa mắt chìm cả vào trong hư không.

Những đệ tử bên dưới không ngừng chảy máu trong lòng, mỗi kiện bảo bối kia là chí bảo a. Nhưng bọn họ biết Lâm sư huynh triệu hoán quái vật có tác dụng rất lớn, nên bọn họ chỉ có thể cố nén tiếng hô tiếc nuối.

Âm thanh của côn bằng càng ngày càng mãnh liệt.

- Quéccccccc...

Thiên địa giống như bị xé mở, một đôi cánh khổng lồ đen xì chui ra khỏi khe nứt kia, vươn dài mãi không hết.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông triệt để trợn tròn mắt. Cánh này không biết rộng bao nhiêu, mệnh môn vô bờ, giống như có thể che kín toàn bộ bầu trời.

- Làm sao có thể chứ...

Lâm Phàm hoảng hốt, nhiều bảo bối như thế, lại vẫn không triệu hoán ra được.

Làm sao bây giờ?

Nếu cứ tiếp tục chờ đợi, Côn Bằng thực thể này sẽ vì bị thời gian hạn chế mà trở về.

Tân Phong ở một bên nhìn, cũng cuống lên, quát.

- Lâm huynh, ta còn sáu dây chuyền quy tắc ở đây.

Thân hình Tân Phong run lên, sáu dây chuyền quy tắc bay ra. Đây là lực lượng cuối cùng của mấy vị thái thượng trưởng lão.

- Lâm huynh, sáu dây chuyền quy tắc này là các trưởng lão truyền cho ta, ta có lưu lại thì cũng không phải là vật tự thân, sẽ ảnh hưởng tới phát triển sau này, tốt nhất là để huynh tế hiến.

Lâm Phàm nhìn Tân Phong một cái, cảm kích gật gật đầu.

- Sáu dây chuyền quy tắc, tế hiến.

Trong một sát na, thân hình côn bằng lại đi ra thêm một bộ phận lớn.

- Quécccc....

Một tiếng kêu to vang lên. Thân hình côn bằng gần như đã xuất hiện toàn bộ, chỉ còn một phần nhỏ cuối cùng vẫn ở trong khe hở.

- Sao lại như vậy chứ...

Tân Phong nhìn hư không, cũng triệt để bối rối. Tiêu hao nhiều bảo bối như thế, sao vẫn không thể triệu hoán hoàn toàn?

Lâm Phàm cũng tối sầm mặt xuống, sau đó cắn chặt răng. Mẹ nó, liều mạng.

- Cánh tay trái, tế hiến.

Xetttt...

Trong một sát na, cánh tay trái của Lâm Phàm bỗng rời khỏi cơ thể, máu văng tung tóe.

Liều mạng tàn nhẫn? Lâm Phàm có thể thề, thế gian này không có ai tàn nhẫn với bản thân hơn so với hắn.

- Lâm huynh...

Tân Phong tròn mắt, y không ngờ Lâm huynh lại dùng thân thể của mình để tế hiến. Chuyện này...

Mà các đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng đờ đẫn ra như phát mộng.

"Uỳnh...."

Giờ khắc này, côn bằng khổng lồ đã hoàn toàn xuất hiện.

Sinh vật đồ sộ trôi nổi trong hư không.

- Phong huynh, chúng ta đi...

Lâm Phàm hét to, rồi bay về phía lưng côn bằng.

- Đoạn chi trọng sinh.

Lâm Phàm kết nối Ngô đồng thần thụ, chuẩn bị Đoạn Chi Trọng Sinh. Thế nhưng trong một sát na, hăn nheo mắt, hay là trước hết dừng mọc tay vội. Lần này đối với chính mình ác như vậy, nếu không để tông môn cấp chút bồi thường, vậy thật quá xin lỗi bản thân mình rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Khí Phách Của Đại Sư Huynh

Đứng trên cái lưng rộng cả ngàn dặm của côn bằng, giống như đang đứng trên một mảnh đất cực lớn, mệnh môn vô bờ, nhìn không thấy đích. Tân Phong là đệ tử thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông, kiến thức rất sâu, nhưng cũng bị một màn trước mắt dọa sợ.

Hung thú thượng cổ côn bằng, chỉ được nghe danh, chưa thấy chân thân bao giờ, hiện tại bản thể côn bằng xuất hiện trước mặt, không khiếp sợ sao được.

- Lâm huynh, cánh tay trái của huynh...

Lắc lắc đầu để mình bình tâm lại, Tân Phong mới nhớ đến cánh tay của Lâm Phàm, lo lắng hỏi. Y hoàn toàn không ngờ rằng Lâm huynh lại đi hiến tế cánh tay của chính mình.

Lâm Phàm khoát tay, trong mắt hiện vẻ kiên quyết, giọng cực lớn, vang vọng toàn bộ Cửu Tiêu Tông:

- Thánh Tông hiện giờ gặp phải nguy cơ, chút hy sinh này có đáng là gì. Phong huynh ngồi cho vững, côn bằng giương cánh, còn nhanh hơn nhiều với việc bay vọt hư không đấy.

Tân Phong thấy Lâm huynh như thế, trong lòng cũng bội phục không thôi, đồng thời có cảm giác có thể cùng Lâm huynh xưng huynh gọi đệ là phúc khí mấy đời tu luyện của mình.

- Đại điếu, chúng ta đi, đích đến là Thánh Tông.

Lâm Phàm đứng trên lưng côn băng, vung tay lên, chỉ hướng phương xa.

"Vù..."

Trong một sát na, côn băng khẽ đập hai cái cánh che trời, lập tức hóa thành một vệt sáng, biến mất ở phía chân trời.

....

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông, giờ phút này vẻ mặt vẻ nghiêm túc nhìn hướng côn băng biến mất, cũng cảm thấy bắt đầu kính nể.

Vừa rồi bọn họ nghe rõ những lời Lâm sư huynh nói.

Vì muốn mau chóng trở lại tông môn, cả cánh tay trái của mình cũng tế hiển.

Nhìn vệt máu còn trên mặt đất, đệ tử Cửu Tiêu Tông cảm thấy không bằng... Lâm sư huynh không hổ là Lâm sư huynh, chỉ có người như Lâm sư huynh mới khiến người ta tôn kính.

....

Thánh Tông.

Lúc này toàn tông đang ở trạng thái nước sôi lửa bỏng.

Hàn tông chủ của Cửu Tiêu Tông sớm đã không phải Hàn tông chủ dĩ vãng, nhưng chuyện này, người trong Thánh Tông lại không biết.

Lần này Hàn tông chủ đi vào Thánh Tông, Yến tông chủ tự nhiên tự mình nghênh đón.

Dù Yến tông chủ có thực lực thông thiên, lại vẫn không thể nhìn ra biến hóa của Hàn tông chủ.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai một mực tìm kiếm bóng dáng Lương Dịch Sơ, thế nhưng tuy lần này Cửu Tiêu Tông đến rất đông, lại phần lớn đều là người lạ mặt, hơn nữa Vô Nhai cảm giác được khí tức trên thân những người này có gì đó không đúng.

Có điều thấy Hàn tông chủ và tông chủ bản tông nói chuyện vui vẻ, thái thượng trưởng lão Vô Nhai cũng không quá lưu tâm chuyện khí tức lạ kia.

Mà ở trên yến hội, Hàn tông chủ lộ ra nanh vuốt, lấy thể sét đánh lôi đình, đả thương Yến Hồng Vũ Yến tông chủ.

Một kích của cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn không phải người bình thường có khả năng thừa nhận, cho dù Yến Hồng Vũ tu vi thâm hậu, cũng bị một chưởng này đánh cho hộc máu liên tục, tu vi giảm mạnh, mười thành còn chưa được nửa.

Tất cả chuyện này, đối với Hàn tông chủ mà nói, đã đầy đủ rồi. Chiến lực mạnh nhất hồng mất, như vậy Thánh Tông cũng chỉ là vật trong túi.

. . . .

- Hàn tông chủ, đây là vì sao.

- Thánh Tông, nhất định phải diệt.

Giờ phút này, cả người Hàn tông chủ tản ra khí tức kinh khủng, làm người ta sợ hãi.

- Tông chủ, người này chỉ sợ sớm đã không phải Hàn Vĩnh Nghị trước kia rồi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng bi phần không thôi.

Công rắn cắn gà nhà, dẫn đàn sói đói này vào Thánh Tông.

.....

Vô Danh phong.

- Sư huynh, không ổn, tông môn chúng ta bị người tấn công rồi.

Thiên Vũ vội vàng chạy từ bên ngoài tới, trên người còn dính một ít máu tươi.

- Hà?

Trương Nhị Cầu là đại sư huynh Vô Danh phong, nghe được tin này thì trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin.

- Tông chủ và các trưởng lão đâu?

Trương Nhị Cầu vội vàng hỏi.

Cung Băng Dạ đang đùa giỡn với Chỉ Kiều cũng dừng động tác, cảm giác có đại sự xảy ra.

- Tông chủ trọng thương, các thái thượng trưởng lão bị kiềm chế, hiện tại những người Cửu Tiêu Tông kia đang tùy ý giết người ở các phong. Đại sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?

Thiên Vũ luống cuống hỏi.

- Các sư đệ, đừng hoảng hốt.

Trương Nhị Cầu nghiêm mặt lại, cúi đầu tự hỏi, sau đó trong đôi mắt bé như hạt đậu lóe ra ánh sáng sắc bén:

- Cung tiểu thư, phiền cô mang Chỉ Kiều sư muội trốn vào trong mật thất, mặc kệ xảy ra sự tình gì, cũng không được đi ra, nghe rõ chưa?

Cung Băng Dạ cũng hiểu là xảy ra chuyện lớn, vội vàng gật đầu. Chỉ Kiều thì ôm lấy Tuyết Vương Sư, giống như còn không biết chuyện gì xảy ra.

- Đại sư huynh, nhị sư huynh, hai huynh cũng trốn đi. Trận chiến này, không phải hai người có thể đối phó.

Lúc này, Diệt Cùng Kỳ luôn không nói chuyện bồng mở miệng.

Trong mấy tháng này, tu vi của Diệt Cùng Kỳ có tiến bộ rất lớn, đã gần bước tới cảnh giới Đại Thiên Vị, trở thành cường giả cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Công pháp Bất Tử Bất Diệt mang đến cho Diệt Cùng Kỳ vô số ưu đãi.

- Không được, ta là đại sư huynh của Thánh Ma Tông Vô Danh phong, lần này tông môn gặp nạn, thân là đại sư huynh, tuyệt đối không thể không đánh mà chạy.

Trương Nhị Cầu ngôn từ chính nghĩa nói.

- Thế nhưng đại sư huynh, chân của huynh đang run.

Diệt Cùng Kỳ đảo cặp mắt trắng dã nói.

- Đánh rằm, ta là đại sư huynh, ta nói được là được.

Trương Nhị Cầu đương nhiên rất sợ, nhưng vào lúc này, hắn cũng muốn đứng dậy như một người đàn ông.

Thiên tư của Trương Nhị Cầu không được tốt, nhưng có Lâm Phàm dẫn đường, tu vi của hắn cũng đột nhiên tăng mạnh, hiện giờ đã là Nhập Thần sơ giai, sớm vượt qua cánh cửa Tiên Thiên.

Thiên tư của Phong Bất Giác tốt hơn Trương Nhị Cầu nhiều, lại cũng được Lâm Phàm chỉ bảo, còn có vô số đan dược thêm vào, tu vi cũng đạt đến cảnh giới Nhập Thần đại viên mãn.

Mà Thiên Vũ càng không tệ, tuy không biến thái như Diệt Cùng Kỳ, nhưng cũng là Tiểu Thiên Vị trung giai.

- Cung tiểu thư, tiểu sư muội nhà chúng ta xin nhờ cô chiếu cố.

Trương Nhị Cầu nghiêm túc nói.

- Ta hiểu. Ta không giúp gì được mọi người, nhưng nhất định sẽ trông chừng Chỉ Kiều thật tốt.

Cung Băng Dạ gật gật đầu.

- Tiểu sư muội, nghe lời Cung tỷ tỷ, chờ các sư huynh trở lại đón muội.

Trương Nhị Cầu ngồi xổm người xuống, xoa xoa đầu tiểu sư muội.

- Vâng ạ, Chỉ Kiều sẽ nghe lời.

Thái Chỉ Kiều gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ cái túi vải đựng đồ của mình.

- Chỉ Kiều có kẹo que, sẽ không sợ hãi.

Giờ khắc này, Trương Nhị Cầu phóng ra khí thế kinh người, nhìn các sư đệ:

- Các sư đệ, tông môn đang gặp nguy, là thời điểm nhắc lên uy phong của Thánh Ma Tông ta. Hiện tại chúng ta lập thành đội cứu viện, đi cứu các sư đệ ở các phong khác, xuất phát.

Trương Nhị Cầu vung tay lên, Diệt Cùng Kỳ, Phong Bất Giác, Thiên Vũ, bốn người giống như dũng sĩ cảm tử, phóng về tông môn đang trong biển lửa dưới chân núi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Không Có Ai Là Phế Vật

Các nơi trong Thánh Tông đều phát sinh chiến đấu. Lần này Hàn Vĩnh Nghị xâm lấn Thánh Tông, ngoại trừ mang tới vô số võ lực cao cấp, còn mang toàn bộ đám đệ tử hung thần ác sát trong địa lao theo tới. Đám đệ tử này tuy không phải rất mạnh, nhưng đều là hạng người âm hiểm tàn nhẫn. Đối với Thánh Tông mà nói, đây rõ ràng là một kiếp nạn lớn nhất từ trước tới nay.

- Hắc hắc, đệ tử Thánh Tông không hơn gì cái này, để lão tử tiễn người lên đường.

Giờ phút này, một gã đệ tử Cửu Tiêu Tông, vẻ mặt âm trầm, hai tay cầm loan đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Mà một đệ tử Thánh Tông, khoe miệng chảy máu tươi, đang run rẩy giữa mấy thi thể của các sư đệ.

Khí lực của đối phương quá lớn, nhất là loan đao này, giống như có thể mê hoặc mắt người, nháy mắt một cái, đầu đã lìa khỏi cổ.

- Sẽ có người báo thù cho ta, Thánh Tông vô địch...

Đệ tử Thánh Tông này nổi giận gầm lên một tiếng, không sợ hãi chút nào, lao đến gã đệ tử Cửu Tiêu Tông kia.

- Hừ, tự tìm đường chết.

Gã đệ tử Cửu Tiêu Tông nở một nụ cười lạnh, loan đao trong tay bỗng lóe lên một đường cong tuyệt đẹp.

Đệ tử Thánh Tông nhin không được nhắm mắt lại. Ở một khắc này, hẳn biết mình phải chết...

Thế nhưng đợi hồi lâu vẫn không cảm nhận được đau đớn, tới khi vừa mở mắt, hẳn lại thấy bốn bóng người che trước mặt, giống như là chúa cứu thế phủ xuống.

- Sư đệ, đệ không sao chứ?

Trương Nhị Cầu tiến lên hỏi.

- Không có việc gì, thì ra là Trương sư huynh.

Đệ tử Thánh Tông này nhìn rõ người đến là ai, cũng thở phào một hơi, mà khi nhìn về gã đệ tử Cửu Tiêu Tông kia, hẳn không khỏi hít một hơi lạnh.

- Diệt sư đệ, xuống tay đừng máu tanh như vậy.

Trương Nhị Cầu nhíu mày, có chút không đành lòng nhìn thẳng nói.

- Vâng.

Diệt Cùng Kỳ hờ hững đáp, sau đó trực tiếp chém tung cái đầu của đệ tử Cửu Tiêu Tông kia lên không, một chương đập vỡ.

Trương Nhị Cầu lắc lắc đầu, nếu không phải nhìn rõ gương mặt thân thuộc của sư đệ, còn tưởng rằng tuyệt thế ma đầu ở đâu tới, xuống tay thật là dã man.

- Vị sư đệ này, đệ nghỉ ngơi cho tốt. Các sư đệ, chúng ta đi, đội cứu viện Thánh Ma Tông không sợ hãi.

Trương Nhị Cầu hô lớn.

Đệ tử Thánh Tông kia nhìn bốn bóng người rời đi, trong ánh mắt toát ra vẻ sùng bái.

. . . .

Già Lam phong.

Đại sư tử Mộ Bằng Yên dẫn dắt các sư muội chiến đấu với đám người Cửu Tiêu Tông. Cả phong đoàn kết nhất trí, đối kháng kẻ thù bên ngoài.

Nơi của đệ tử ngoại môn.

Mạnh Hạo - người có tin đồn là Vũ Thần chuyển thế, giờ đang bộc phát chiến ý vô tận, đánh với một đám đệ tử Cửu Tiêu Tông.

- Các người dám xâm lấn Thánh Tông, chết...

Kiểm Vô Định kiếm đạo vô song, song kiếm đen trắng không ngừng lóe ra trong hư không, bạo phát toàn bộ thực lực, mở một con đường cứu nguy cho các sư đệ.

- A di đà phật.

Lỗ Viêm đạt được Phật châu thần bí, vào lúc này cũng không dám giấu giếm thêm, miệng niệm kinh văn chưa từng xuất hiện ở Đông Linh châu, phía sau có một ảo ảnh phật đà trợn mắt, tản ra khí tức trang nghiêm, bạo phát uy lực vô cùng.

Khu vực đệ tử nội môn.

Tông Hận Thiên điên cuồng giết ra, tìm kiếm những nhóm sư đệ yếu thế để hỗ trợ.

Đám người Cửu Tiêu Tông tới lần này gần như đều có tu vi cao thâm, vào Thánh Tông giống như sói lạc bầy cừu, một ít sư đệ tu vi thấp đều bị chém giết, cho nên Tông Hận Thiên vội vã tìm kiếm những sư đệ này, tránh để bọn họ chết không nhắm mắt.

. . . .

- Sư huynh, bên kia có một vị sư muội chạy một mình, nguy cơ rất lớn.

Lúc này, Thiên Vũ nhìn thấy cách đó không xa có một nữ đệ tử đang bị một gã Cửu Tiêu Tông bức đến tuyệt cảnh, lúc nào cũng có thể bị giết chết.

Trương Nhị Cầu nghe tiếng nhìn lại, sau đó biến sắc:

- Giao cho ta.

- Tiểu nương tử, đáng tiếc một cái túi da thật tốt, tiểu gia sẽ cho người chết thống khoái.

Ở thời khắc nguy cấp, Ngọc Lan đã muốn tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nàng biết mình cách cái chết không xa.

Một khắc này, Ngọc Lan nghĩ tới rất nhiều chuyện, thậm chí còn nghĩ cả đến người từng thổ lộ với mình, lại bị mình uyển chuyển cự tuyệt là Trương Nhị Cầu. Những hình ảnh cũ không ngừng lóe lên, như một thước phim quay chậm. Rồi bất chợt, Ngọc Lan nghe được một giọng nói quen thuộc, nàng biến sắc, mở mắt.

- Chớ có đả thương người, ăn Nhị Cầu Chua Cay đan của tiểu gia đi.

Trương Nhị Cầu không biết từ đâu chạy tới, vỗ nhẵn trừ vật, một viên đan dược xấu đến cùng cực bắn ra, rồi nổ tan trước mặt đệ tử Cửu Tiêu Tông kia, hóa thành một làn sương khói bao lấy gã.

Trương Nhị Cầu được chân truyền của Lâm Phàm, cũng có tìm hiểu đan dược, đồng thời thử luyện đan, phát hiện thiên phú không tệ, cho nên khoảng thời gian này, Nhị Cầu không ngừng sáng tạo một ít đan dược.

Trương Nhị Cầu có ấn tượng sâu sắc với Đại Phàm Ca của tông chủ, cho nên một mực suy nghĩ, muốn thử xem có thể tự luyện ra không.

Cuối cùng Đại Phàm Ca không thành, lại luyện chế ra một loại đan dược đặc biệt khác.

Đan dược này có tên là "Nhị Cầu Chua Cay đan", bên trong dùng mấy vị thảo dược cực kỳ chua cay, có thể vây người ta trong một màn sương khói cay xé mặt mày, đánh lạc phương hướng của người.

- Đây là vật...

Gã đệ tử Cửu Tiêu Tông kia bị bất ngờ, lỡ hít phải làn sương đỏ kia vào trong miệng mũi, nhất thời đại não trống rỗng, con mắt cũng không mở được, cơ năng thân thể ở một khắc này như ngưng lại.

- Chết cho ta...

Trương Nhị Cầu bắt được cơ hội, giơ tay chém xuống, giết chết gã đệ tử Cửu Tiêu Tông này.

Ngọc Lan nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt, ánh mắt ngây dại, sau đó lại nhìn thân ảnh này sắp rời đi, bỗng mở miệng hô:

- Trương sư huynh...

- Ngọc Lan sư huynh, muội nhớ cẩn thận nhiều hơn.

Trương Nhị Cầu dừng bước, sau đó lạnh nhạt nói.

Ngọc Lan trầm mặc một hồi, trên mặt có một tia hối hận:

- Trương sư huynh, còn có thể cho Ngọc Lan một cơ hội sao?

Trương Nhị Cầu cũng không quay đầu nhìn nàng, chỉ lắc lắc đầu, lại bước đi:

- Ngọc Lan sư muội, Trương Nhị Cầu ta đã nguyện cả đời này kính dâng cho Thánh Ma Tông, tư tình nhi nữ sớm đã tan thành mây khói, cáo từ.

Nghe được câu này, trong lòng Ngọc Lan hồi hận vạn phần, chỉ là hiện giờ hết thầy đều đã chậm.

. . . .

- Đại sư huynh, cử chỉ vừa rồi, bá đạo.

Phong Bất Giác giơ ngón tay cái lên nói.

Trương Nhị Cầu liếc mắt một cái, sau đó nhẹ nhàng cười. Hành vi vừa rồi còn hơn cả bá đạo ấy chứ, quả thật là khoan khoái a.

- Không tốt, các sư đệ phía trước gặp chuyện rồi, mọi người mau tăng tốc.

Lúc này Trương Nhị Cầu nổi giận gầm lên một tiếng:

- Các sư đệ phía trước chớ hoảng sợ, chúng ta tới rồi.

Trương Nhị Cầu lại vỗ nhần trừ vật, bên trong đủ loại đan dược bay về phía đám đệ tử Cửu Tiêu Tông.

Tuy rằng những đan dược này phẩm cấp cũng không cao, nhưng tính thực chiến lại rất lớn.

Tuyệt thế cuồng nhân Diệt Cùng Kỳ được Lâm Phàm thuần hoá, nhưng đối với địch nhân vẫn tàn nhẫn như cũ, không cần binh khí, dùng tay không xé người, cực kỳ máu tanh khủng bố.

Bất Tử Bất Diệt vận chuyển cực hạn, chiến ý ngập trời lan tỏa ra cả hư không, Diệt Cùng Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng:

- Còn có ai...

Trương Nhị Cầu sửng sốt, vừa mới tung một đám đan dược, Diệt sư đệ đã giết sạch đám trước mặt, ngay cả cơ hội để hãnh thể hiện cũng không có.

Nhất là tiếng gầm này lại càng kinh thiên động địa, phong vân biến sắc.

Truyền thừa Bất Tử Bất Diệt, Diệt Cùng Kỳ mặc dù chỉ là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nhưng lại đủ để phân cao thấp với cảnh giới Đại Thiên Vị.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Lực Lượng Đoàn Kết

Đệ tử Thánh Tông không ngừng ngừng tụ, đoàn kết với nhau, cùng chống kẻ thù bên ngoài. Già Lam phong, Đan Đình phong đã có thêm vô số đệ tử tới tụ họp, bọn họ đều là những người vừa được đám Trương Nhị Cầu cứu, tạm thời thoát khỏi cảnh.

- Các sư đệ, các sư muội, mọi người đoàn kết, đi tới bên ngoài đại điện, hội hợp cùng các trưởng lão.

Trương Nhị Cầu hô lớn, đan dược trong nhẫn trữ vật giống như không có lúc cạn, điên cuồng ném đi ra. Diệt Cùng Kỳ vẫn tiếp tục điên cuồng giết chóc, thủ đoạn tàn nhẫn, chiến ý vô song, giết đám Cửu Tiêu Tông không có lực hoàn thủ.

- Chết cho lão tử.

Lúc này một gã đệ tử Cửu Tiêu Tông nhảy tới từ bên sườn, một đao xé gió chém về Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ đã giết đỏ cả mắt, gầm một tiếng, vừa muốn cản lại, đã thấy một chưởng giáng từ trên trời xuống, đập gã đệ tử đánh lén kia thành bụi phấn.

Diệt Cùng Kỳ nhìn lại, mỉm cười:

- Sư đệ chưởng pháp không tồi.

Chiến thần chuyển kiếp Mạnh Hạo cười nhạt đáp lễ, trông mắt lóe tinh quang nhìn về phía Diệt Cùng Kỳ:

- Sư huynh chí cương chí mãnh, cũng rất cường đại.

Khoảnh khắc hai người đối mặt, có một luồng chiến ý được thiêu đốt lên.

- Sư đệ rất không tồi, nhưng tu vi quá thấp, chờ khi đệ đuổi kịp ta, chúng ta đánh một trận.

Diệt Cùng Kỳ nói.

- Tốt.

Mạnh Hạo cũng không tức giận. Lời đối phương là thật, cảnh giới của hắn không cao, nhưng chiến ý dạt dào kia lại không giảm chút nào.

Đây có lẽ là cạnh tranh giữa thiên kiêu với thiên kiêu đi.

Lúc này, lại có người từ bốn phương tám hướng đến.

Là đám người Kiếm Vô Địch, Tông Hận Thiên, Lỗ Viêm.

- Vị sư đệ này ẩn núp thật sâu, bình thường chưa từng thấy hiển lộ.

Mạnh Hạo nhìn về phía Lỗ Viêm nói.

Lỗ Viêm không giải thích nhiều, chỉ đơn giản nói:

- Các vị sư huynh, hiện giờ tông môn hết sức nguy nan, cũng không phải thời điểm thảo luận chuyện này.

Sau đó Lỗ Viêm nhìn về phía Trương Nhị Cầu, trong ánh mắt lóe ra một tia căm giận cùng không phục, nhưng cũng không nói thêm cái gì, sau đó đưa mắt nhìn về phía đại điện.

- Tốt, các vị sư huynh đệ đều tới rồi, như vậy chúng ta tới bên ngoài đại điện, trợ giúp các thái thượng trưởng lão thôi.

Thanh danh của tổ cứu viện bốn người lan xa trong chiến đấu, cứu vẫn được rất nhiều sư đệ. Đối với Trương Nhị Cầu mà nói, đây là một loại thể hiện giá trị bản thân.

Có vinh cùng vinh, có tổn cùng tổn, Thánh Ma Tông tuy rằng là một tông môn riêng, nhưng Thánh Tông vẫn là nơi không thể chia lìa.

- Thiên sư đệ...

Lúc này Tông Hận Thiên nhìn thấy một người trong tổ cứu viện bốn người, nhất thời không dám tin hô.

Thiên Vũ nhìn thấy Tông Hận Thiên, khẽ gật đầu:

- Tông sư huynh, mọi chuyện đợi tông môn giải quyết khó khăn xong lại nói.

Tông Hận Thiên trông thấy Thiên Vũ sư đệ, trong lòng có vô số lời muốn nói, nhưng cuối cùng cũng gật gật đầu, hẩn hiếu được hiện giờ còn không phải lúc.

- Đi...

Trương Nhị Cầu hét lớn, Thánh Tông từ trên xuống, đoàn kết nhất trí.

- Đuổi đám xâm nhập...

- Thánh Tông vô địch...

- Thánh Tông vô địch...

Chúng đệ tử cao giọng quát. Chuyện hôm nay, bọn họ ghi nhớ trong lòng. Đây là chuyện Thánh Tông lần đầu tiên gặp phải suốt mấy ngàn năm qua. Nhìn thấy các sư huynh đệ chết ngay bên cạnh đã kích phát lửa giận trong lòng bọn họ.

Đây là một loại lịch lãm, lịch lãm tâm linh.

Trương Nhị Cầu nhìn mọi người, trong lòng cũng là đã tràn ngập động lực. Chỉ cần đoàn kết, sẽ không sợ trở ngại.

Bên ngoài đại điện, đám người Trương Nhị Cầu đã tới, nhìn thấy tông chủ được một trưởng lão bảo hộ ở một bên thì vội vàng tiến lên.

Giờ phút này, vô số đệ tử Cửu Tiêu Tông đang đứng ở sơn môn. Ban này chỉ có một ít đệ tử tu vi thấp tiến vào, đám tu vi cao thì đợi cả bên ngoài, đợi Hàn tông chủ diệt sạch chiến lực cao nhất của Thánh Tông, sau đó sẽ tràn lên, triệt để xóa tên Thánh Tông.

Bọn chúng đều là hạng vô cùng hung ác, tâm linh sớm đã vẩn vọ, lấy giết chóc làm niềm vui. Hàn Tông chủ thay đổi, làm cho bọn chúng hưng phấn không thôi.

Trong thế giới của bọn chúng, chỉ có một chữ.

Giết!

Người không phục, giết, người phản kháng, giết, giết, giết hết, lấy giết chứng đạo.

Trên bầu trời, sấm chớp lóe lên, hư không nổ tung, giống như tận thế.

Thiên địa quy tắc ở một khắc này đã xảy ra thay đổi, giống như muốn hỏng mất.

Thái thượng trưởng lão của Thánh Tông đánh với những trưởng lão của Cửu Tiêu Tông trong hư không. Hơn mười cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn chiến đấu, lực lượng cường đại khiến không gian đã muốn không thể thừa nhận nữa rồi.

- Thật mạnh, đây là cường giả lĩnh ngộ dây chuyền quy tắc sao?

Diệt Cùng Kỳ ngưng thần nhìn. Đối với thiên kiêu như Diệt Cùng Kỳ, dây chuyền quy tắc cũng không phải bí mật. Hắn tuy rung động với

dạng chiến đấu này, nhưng lại không khiếp sợ, bởi vì hắn biết mình sẽ trưởng thành đến trình độ này.

Dây chuyền quy tắc không ngừng chuyển động, giống như thường luồng, ẩn vào trong hư không, sau đó phóng ra những tia sáng chói lòa trong nháy mắt.

"Uỳnhhhhhh..."

Trong một sát na, đất trời chấn động, một luồng sáng lóe lên, trực tiếp chấn nát một mảnh không gian.

"Rầm..."

Một đạo thân ảnh giống như sao băng, bay cực nhanh từ trên trời xuống.

- Đó là thái thượng trưởng lão Vô Nhai.

Đám người Trương Nhị Cầu vừa nhìn, nhất thời cực kỳ hoảng sợ.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai ngã xuống trước mặt mọi người, toàn thân đầy vết máu, khí tức suy yếu, sắc mặt trắng bệch.

- Trưởng lão...

Trương Nhị Cầu tiến lên, lập tức đỡ lấy.

- Tông chủ, Hàn Vĩnh Nghị rơi vào tà đạo, quá mạnh mẽ....

Miệng thái thượng trưởng lão Vô Nhai trào máu, suy yếu nói.

Yến Hồng Vũ nhíu mày, ngay cả Vô Nhai sư đệ cũng bại, Hàn Vĩnh Nghị này mạnh đến thế nào chứ?

Vô Nhai sư đệ có tu vi sà sà với mình, nhưng hiện giờ thua ở trong tay Hàn Vĩnh Nghị, như vậy chính mình dù cho không có bị thương, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Hàn Vĩnh Nghị.

Giờ phút này, Hàn Vĩnh Nghị lơ lửng trên không. Lão cũng không để ý tới trận chiến ở khắp nơi, mà chỉ đưa mắt nhìn về phía dưới.

Đó là ánh mắt như máu, dữ tợn, kinh khủng, để đệ tử Thánh Tông sinh lòng sợ hãi.

- Bảo hộ tông chủ cùng trưởng lão.

Tông Hận Thiên hét lớn một tiếng, che trước người thái thượng trưởng lão Vô Nhai và Yến tông chủ.

- Ha ha...

Hàn Vĩnh Nghị cười đến điên loạn, trong mắt lóe huyết quang, khí đen phủ lấy toàn thân giống như một con ác long đang dữ tợn gầm thét.

- Đi chết đi.

Bỗng lão quát lớn, một chưởng mang theo uy thế vô cùng từ trên trời giáng xuống, khiến người sinh lòng tuyệt vọng.

- Tông chủ...

Các thái thượng trưởng lão của Thánh Tông đang chiến đấu trên hư không, thấy một chưởng này thì đều lộ vẻ kinh hoàng, thế nhưng hiện giờ có cường địch kiềm chế, bọn họ không thể phân thân.

Mà vừa lúc này, Diệt Cùng Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, khí thế tăng vọt, thân hình lóe lên một cái, vọt tới, chống đỡ một chưởng này.

- Bất Tử Bất Diệt...

Diệt Cùng Kỳ gầm lên, máu tươi theo lỗ chân lông trào ra, lực lượng cường đại từ một chưởng kia khiến chân nguyên trong người hấn hấn loạn, nhưng vẫn không thể khiến hấn lùi bước.

- Đại Thiên Vị lại như thế nào, Diệt Cùng Kỳ ta hôm nay muốn đồ thiên.

Diệt Cùng Kỳ bá đạo gầm lên giận dữ, chiến ý hung mãnh thiêu đốt lên tận trời.

- Chúng ta giúp người...

Giờ khắc này, các đệ tử thiên kiêu của Thánh Tông đột ngột xông lên, không sợ sinh tử vọt tới.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Một Trận Mạnh Nhất

- Trảm Thiên kiếm thuật. - Vũ Thần hàng lâm.

- Chưởng trung Phật Quốc.

- Thiên địa chi lực.

. . . .

Giờ khắc này, Mạnh Hạo, Kiếm Vô Địch, Lỗ Viêm, Tông Hận Thiên, Diệt Cùng Kỳ năm người, bộc phát ra chiến lực mạnh nhất, ngăn cản một chưởng từ trên trời giáng xuống kia.

- Ta sao có thể mặc mọi người một mình đối mặt? Hôm nay bản Nhị Cầu có tan hết vốn liếng, cũng phải trợ giúp mọi người một tay.

Máu trong người Trương Nhị Cầu sôi lên, sau đó vung tay áo, đủ loại đan dược bay lên đầy trời.

Thế nhưng trong một sát na, những đan dược kia va chạm với khí thế của Hàn Vĩnh Nghị thì lập tức nổ tung, không tạo thành chút tác dụng nào.

Trương Nhị Cầu vừa nhìn, bất đắc dĩ thở dài.

- Đúng là ta vẫn còn rất phế.

Trương Nhị Cầu có chút thất vọng.

Nhưng khi nhìn được vẻ sùng bái của các sư đệ, Trương Nhị Cầu cũng vui lên, sau đó nhìn phương xa. Diệt sư đệ gặp phải nguy hiểm,

phải làm sao bây giờ?

- Các người tới đây làm gì? Nơi này chỉ cần một mình ta là được.

Diệt Cùng Kỳ có lòng tự trọng rất mạnh, thấy mọi người lại đây hỗ trợ, cũng có chút không vui.

- Diệt sư huynh, lần này tông môn ngộ nạn, cũng không thể để huynh một mình độc chiếm nổi bật.

Mạnh Hạo cố nở nụ cười, nói.

- Còn nói nhiều cái gì, người này quá mạnh mẽ, chúng ta khó mà đối phó.

Kiểm Vô Địch ngưng thần nhìn về hư không.

- Các người đều là đá kê chân của ta, sao có thể chết ở chỗ này.

Lỗ Viêm bá đạo nói.

- Sư đệ, thật can đảm.

Diệt Cùng Kỳ nhìn thoáng qua Lỗ Viêm, cười lạnh.

. . . .

- Hừ, một đám đom đóm, cũng dám so sánh với ánh trăng?

Trong hư không, Hàn Vĩnh Nghị khinh thường nói.

- Hừ, Diệt Cùng Kỳ ta tuy chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nhưng hôm nay muốn xem Đại Thiên Vị người mạnh đến thế nào. Bất Diệt Chi Thể.

Diệt Cùng Kỳ gầm lên, Bất Tử Bất Diệt điên cuồng vận chuyển, một luồng khí thể đồ thiên diệt địa bạo phát ra. Phía sau Diệt Cùng Kỳ bỗng

xuất hiện một đạo hư ảnh thượng cổ, chợt quát một tiếng, uy thế vô thượng bộc phát ra.

- Chiến thiên diệt địa.

Kiểm Vô Địch, một kiếm hủy diệt thiên địa, kiếm ý tung hoành ngừng tụ lại, hóa thành một thanh kiếm khổng lồ, phóng lên cao.

- Trấn áp...

Lỗ Viêm quát, toàn thân sáng rực ánh vàng, hư ảnh vô số phật đà chấp tay trước ngực xoay quanh hắn, miệng niệm kinh văn thần bí, lực lượng cuồn cuộn ngăn cản một chương tử từ trên trời giáng xuống.

. . . .

Lúc này, một chương kinh khủng kia lại bị mấy người mạnh mẽ chống đỡ, làm cho các đệ tử Thánh Tông trợn mắt há hốc mồm.

Yến tông chủ thương thế không nhẹ, thấy một màn này thì cũng tươi cười trong lòng. Thánh Tông bất diệt, nhiều đệ tử thiên kiều như thế, bất kể thế nào, cũng không thể để những đệ tử này chết đi.

- Hừ, phế vật...

Hàn Vĩnh Nghị hừ lạnh một tiếng, uy lực một chương kia đột nhiên bạo tăng.

"Ầmmmm..."

Tiếng thét thảm vang lên. Hư ảnh phật đà quanh thân Lỗ Viêm không ngừng vỡ nát, sau đó hắn phun máu tươi như điên, bắn ra ngoài. Mà kiếm ý của Kiểm Vô Địch cũng không ngừng gấp khúc, cuối cùng hóa thành tro tàn.

- Thật mạnh...

Sắc mặt mọi người đại biến, quả thật không hổ là cường giả giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, thật sự quá cường đại.

- Ta liều mạng với ngươi, Vạn Cổ Câu Diệt.

Giờ khắc này, chỉ còn duy nhất Diệt Cùng Kỳ miễn cưỡng chống đỡ được. Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, máu tươi tràn ra nhuộm đỏ toàn thân, khí tức càng lúc càng mạnh, đạo hư ảnh thượng cổ sau lưng hắn giống như có thể trấn diệt tất cả, chứng vĩnh hằng chi vị.

- Ngươi cũng thú vị đấy, đáng tiếc, uổng phí thời gian.

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh, khí tức lại tăng thêm.

"Phutttt..."

Đối mặt áp lực đột ngột tăng cường, Diệt Cùng Kỳ hộc máu không dứt, đạo hư ảnh thượng cổ nháy mắt vỡ nát. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả công pháp nghịch thiên đều không có chút tác dụng nào.

- Sư đệ...

Trương Nhị Cầu nhất thời kinh hoàng một tiếng, vội chạy tới đỡ Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ luôn lãnh khốc, lúc này ánh mắt thất thần, giống như lúc nào cũng có thể mất đi ánh sáng.

- Sư huynh, đệ đã tận lực, không có tội nhọ uy danh Thánh Ma Tông.

- Sư đệ, đệ đừng nói nữa, đệ đã rất lợi hại rồi, cho dù tông chủ có ở đây, cũng tuyệt đối không thể chê trách điều gì.

Trương Nhị Cầu nhìn vẻ thê thảm của Diệt Cùng Kỳ thì rơi lệ đầy mặt. Tuy sư đệ này luôn lạnh nhạt, nhưng giấu lại thì hắn vẫn rất tôn trọng mình.

- Không, tông chủ để đệ bảo vệ Thánh Ma Tông, dù có chết trận, đệ cũng không thể khiến tông chủ thất vọng.

Mà vừa lúc này, đôi mắt đã sắp vô thần của Diệt Cùng Kỳ lại lóe lên hào quang, khí tức toàn thân vốn đã tiêu tán, lại bạo phát đi ra.

- Sư đệ.

Trương Nhị Cầu vừa nhìn bộ dáng của Diệt Cùng Kỳ, kinh hoàng quất.

- Aaaaaaaaaa...

Diệt Cùng Kỳ trôi nổi tại trong hư không, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ:

- Dù cho chiến hết một giọt máu cuối cùng, ta cũng phải bảo vệ Thánh Ma Tông, quyết không để bất luận kẻ nào xâm lấn nửa bước.

- Sư đệ, đủ rồi, đệ đã làm đủ rồi, không cần đi nữa, đệ sẽ chết.

Trương Nhị Cầu vừa khóc vừa quất.

- Không, dù cho chiến hết một giọt máu cuối cùng, đệ cũng phải bảo hộ Thánh Ma Tông an toàn. Vạn Giới Câu Diệtttttt...

Diệt Cùng Kỳ gào thét một tiếng, chân nguyên toàn thân sôi trào, máu tươi trong cơ thể phóng ra như mưa, tô đỏ cả thiên địa.

- Hừ, không biết sống chết.

Hàn Vĩnh Nghị khinh thường cười lạnh, đánh ra một chưởng còn mãnh liệt hơn chưởng ban nãy.

- Aaaaaa.... Cho dù hồn phi phách tán, ta cũng phải bảo vệ Thánh Ma Tông.

Giờ khắc này, Diệt Cùng Kỳ bạo phát ra lực lượng trước nay chưa từng có.

- Diệt cho ta.

Diệt Cùng Kỳ thiêu đốt lên sinh mệnh, đánh ra một chương che khuất bầu trời về phía Hàn Vĩnh Nghị.

Hàn Vĩnh Nghị biến sắc, giống như cảm nhận được cỗ lực lượng kia không thể khinh thường, cũng gầm lên:

- Hám Thiên Chương.

Hàn Vĩnh Nghị khí tức cuồng bạo, chân nguyên vắn vẹo, dưới lòng bàn tay của lão, kiến trúc trong Thánh Tông không ngừng vỡ nát.

Vì thủ hộ tông môn, Diệt Cùng Kỳ đã muốn chuẩn bị liều chết, bạo phát ra lực lượng cuối cùng. Nhưng đúng lúc này, Diệt Cùng Kỳ biến sắc, nhìn thấy kiến trúc đang vỡ nát ở phương xa thì vội vàng chuyển hướng, bay về phía xa kia.

Nơi đó là Vô Danh phong, là nơi sư muội mà tông chủ thích nhất, Chỉ Kiều sư muội đang ẩn náu.

....

Ở trong mật thất, Chỉ Kiều rúc vào trong lòng Cung Băng Dạ. Hai người đã nghe được tiếng đánh nhau ở bên ngoài.

- Cung tỷ tỷ, bên ngoài không có sao chứ.

- Không có gì đâu.

Cung Băng Dạ an ủi nói, nhưng là trong lòng nàng cũng không hề chắc chắn.

Thánh Tông chính là đại tông, giờ phút này bị người đánh đến tận cửa, vậy khẳng định là cường địch.

- Không tốt...

Vừa lúc đó, Cung Băng Dạ biến sắc, nàng cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại đang đánh úp về phía này.

Mặt Cung Băng Dạ trắng bệch, sau đó cắn chặt răng, đặt Chỉ Kiêu nằm bên dưới thân thể mình.

- Cung tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy.

Chỉ Kiêu hỏi.

- Đừng sợ.

Cung Băng Dạ môi trắng bệch, thân mình khẽ run, sau đó nhắm mắt lại, đợi cỗ lực lượng kia giáng xuống.

"Ầmmmmm..."

Trong phút chốc, trời sụp đất nứt, một tiếng hét thảm truyền đến.

Khi Cung Băng Dạ mở to mắt, lại phát hiện Diệt Cùng Kỳ đã đỡ cả lấy cỗ lực lượng kia, giờ đang suy yếu nằm trên mặt đất.

- Diệt Cùng Kỳ...

Cung Băng Dạ vẻ mặt đại ra nhìn lên tất cả chuyện này.

- Bảo hộ... bảo hộ sư... sư muội...

Khí tức của Diệt Cùng Kỳ càng ngày càng yếu, tới lúc nói xong chữ cuối cùng thì không còn nhúc nhích nữa.

Chỉ Kiêu nhìn một màn trước mắt, đôi mắt to tròn tràn ngập vẻ hoảng sợ.

- Sư huynh...

Chỉ Kiều tránh khỏi thân thể Cung Băng Dạ, lập tức chạy đến bên người Diệt Cùng Kỳ, cũng không để ý tới cái túi vải chứa đồ của mình đã rách tan, mảnh vải bay theo gió, mà không ngừng lắc cánh tay Diệt Cùng Kỳ.

- Sư huynh, sư huynh mau tỉnh lại đi...

Đôi mắt thật to của Chỉ Kiều trào ra nước mắt. Ở Thánh Ma Tông, ngoại trừ Lâm Phàm, nàng thích nhất là Trương Nhị Cầu và Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ tuy rằng lãnh đạm vô cùng, nhưng lại rất yêu thích tiểu sư muội, bởi vậy ở mỗi lần không có người, đều mang tiểu sư muội bay lượn dạo đất trời, nhìn đủ loại sinh vật kỳ quái.

Còn khi có nhiều người, Diệt Cùng Kỳ mới khôi phục thần sắc lãnh đạm, phảng phất là đang nói cho bất luận kẻ nào, ai cũng chớ chọc hấn.

- Sư huynh, huynh mau tỉnh lại đi mà...

Chỉ Kiều sư muội khóc lớn lên, không ngừng lắc Diệt Cùng Kỳ.

Thế nhưng Diệt Cùng Kỳ giống như đã chết, nằm im không nhúc nhích, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Gràoooo..."

Tuyệt Vương Sư nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó nhảy khỏi lòng của Chỉ Kiều, chạy về phía xa.

- Tiểu Bạch, đừng chạy...

Thái Chỉ Kiều vội vàng đuổi theo.

- Chỉ Kiều, muội đừng đi ra.

Cung Băng Dạ cuống lên, cũng chạy vội ra theo.

. . . .

- Sao lại vậy, Diệt sư đệ làm sao đột nhiên đổi phương hướng.

Trương Nhị Cầu nhất thời nghi hoặc vạn phần, mà khi nhìn về phía phương xa, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Nơi đó là Vô Danh phong...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Thời Khắc Tuyệt Vọng

"Ầm..."

Dưới lực lượng cuồng bạo của Hàn Vĩnh Nghị, kiến trúc trên Vô Danh phong âm âm sụp đổ. Sắc mặt của đám người Trương Nhị Cầu theo đó trở nên trắng bệch.

- Các sư đệ, các đệ mau đi Vô Danh phong.

Trương Nhị Cầu quát.

Thiên Vũ và Phong Bất Giác không chút suy nghĩ, chạy vội về Vô Danh phong.

- Hừ, muốn chạy trốn? Đã chậm!

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh một tiếng, lại đánh ra một chưởng, toàn bộ hư không giống như bị đè ép.

Thiên Vũ và Phong Bất Giác tức thì ói máu như điên, thân hình bị đập chìm vào trong lòng đất.

- Sư đệ...

Trương Nhị Cầu nhìn thấy hai người không biết sống chết thế nào, lo lắng gào lên. Hàn Vĩnh Nghị kia giống như một ngọn núi lớn, che hết tất cả mọi con đường.

Giờ phút này, mấy trận chiến trên hư không cũng đã đến phút cuối cùng.

Thái thượng trưởng lão Lữ Minh Dương của Trung Thiên phong đánh chết một gã thái thượng trưởng lão của Cửu Tiêu Tông, nhưng cũng trọng thương, khí tức hỗn loạn, hạ từ hư không xuống.

Mà ở trong một sát na này, một bóng người cũng rơi thẳng xuống từ trên không.

- Nhan sư đệ...

Vô Nhai vừa nhìn, hai mắt trợn muốn lồi ra, điên cuồng hét lên.

Thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn của Thánh Tông, thương thế trên thân kinh khủng đến độ khiến người ta không dám nhìn lâu, xương trắng lộ cả ra ngoài. Cường giả Đại Thiên Vực đại viên mãn lại chịu thương tổn nặng như thế, quả thực là chưa từng có.

....

- Thánh Tông, hôm nay chính là tận thế của các ngươi rồi.

Hàn Vĩnh Nghị nhìn một màn trước mắt, cười đến điên dại.

Thánh Tông tổn thất thảm trọng, đại bại trong mấy trận chiến võ lực cao cấp.

Thái thượng trưởng lão Già Lam Phong là một bà lão, lúc này cũng gian nan giữ vững thân thể trong hư không, giống như lúc nào cũng có thể chết đi.

- Sư phụuuu...

- Trưởng lãoooo...

Các đệ tử Già Lam phong nhìn thấy bộ dáng của bà, gào thét đến tê tâm liệt phế.

Bà lão nhìn thoáng qua chúng đệ tử, ho ra một ngụm máu tươi, mặt lộ vẻ kiên quyết:

- Đệ tử Già Lam phong nghe lệnh, từ nay về sau, phong chủ Già Lam phong sẽ là đại sư tử Mộ Băng Yên của các người, các người nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của đại sư tử.

- Sư phụ...

Mộ Băng Yên nhìn thấy sư phụ như vậy, cũng khóc lên thất thanh.

- Băng Yên, chớ để sư phụ thất vọng.

Thái thượng trưởng lão Già Lam phong nhìn thoáng qua đồ đệ, phóng một cái lệnh bài tới tay Mộ Băng Yên, sau đó nhìn về phía đám Yến tông chủ:

- Các vị sư huynh, sau này xin mọi người chiếu cố Già Lam phong nhiều hơn. Còn hôm nay, hãy để sư muội bảo vệ tông môn.

- Sư muội, đừng...

Các thái thượng trưởng lão muốn ngăn bà lại, nhưng bản thân đều đã bị trọng thương, không kịp làm gì cả.

Thái thượng trưởng lão Già Lam phong nói xong câu cuối, khí thế toàn thân tăng vọt.

- Già Lam Tịch Diệt.

Mười dây chuyền quy tắc từ cơ thể bà bay ra ngoài, bắt đầu bốc lên một ngọn lửa thần bí, mà tích tắc sau, một luồng hào quang tràn ra.

Thân hình của thái thượng trưởng lão Già Lam Phong nháy mắt tiêu tán, chỉ còn lại một cỗ lực lượng ngập trời, đánh về phía Hàn Vĩnh Nghị.

Hàn Vĩnh Nghị bình thản nhìn tất cả chuyện này, chột cười lạnh.

Một cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn thiêu đốt bản thân, bạo phát ra một kích mạnh nhất.

Nhưng mà rất đáng tiếc...

Mấy gã thái thượng trưởng lão đứng sau Hàn Vĩnh Nghị, cảm nhận được cỗ lực lượng này thì cũng biến sắc.

Bọn lão không thể trấn định như Hàn Vĩnh Nghị, bởi nếu bọn lão bị cỗ lực lượng này đánh trúng, chỉ sợ sẽ phải chết ở nơi này.

- Sư muộiiiii...

Các thái thượng trưởng lão Thánh Tông nhìn một màn trước mắt, trong mắt tràn vẻ bi thương.

Mà vừa lúc này, Hàn Vĩnh Nghị đơn giản nhấc tay lên, dùng một tay đỡ lấy cỗ lực lượng cường đại kia.

- Không biết tự lượng sức mình.

Hàn Vĩnh Nghị lạnh lùng nói.

- Sao có thể như vậy...

Bên phía Thánh Tông, mọi người cực kỳ hoảng sợ.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn thấy một màn này cũng triệt để ngây ngẩn cả người. Đây là chiêu cuối cùng của sư muội, cực kỳ cường đại, làm sao có thể ngăn đơn giản như vậy được?

Như thế Hàn Vĩnh Nghị phải mạnh đến cỡ nào? Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng...

- Thánh Tông hôm nay tất diệt, các người còn bản sự nào khác không?

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh.

Giờ phút này Hàn Vĩnh Nghị giống như một ma vương khủng bố, nắm quyền sinh sát trong tay.

- Chẳng lẽ, thật sự một điểm hy vọng cũng không có sao?

- Thánh Tông thật sự sẽ bị diệt sao? Ai có thể giúp chúng ta đây?

Giờ khắc này, bất kể là đệ tử nội môn hay là đệ tử ngoại môn đều bị thống không thôi. Kẻ địch quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức bọn họ không thể phản kháng.

- Các vị sư đệ, hiện giờ chúng ta cũng chỉ có thể liều mạng.

Yến Hồng Vũ nhìn tất cả chuyện này, trong lòng cũng vô cùng đau đớn.

- Tông chủ...

Các thái thượng trưởng lão đều đã trọng thương, nhưng giờ liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu.

Thái thượng trưởng lão Nhan Triển Văn thương thế nặng nhất cũng cố sức đứng lên.

- Vốn tưởng rằng cả đời sẽ không gặp chuyện này, nhưng hiện giờ vì bảo vệ tông môn, vì báo thù cho sư muội, chúng ta cam tâm tình nguyện. Nếu có kiếp sau, ta hy vọng chúng ta vẫn có thể làm sư huynh đệ.

Tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão nhìn nhau, ánh mắt nhuốm màu hoài niệm.

Bọn họ đã quyết dùng tính mạng của mình để đổi lấy tương lai của Thánh Tông. Chỉ mong những đệ tử còn sống hôm nay, sau này sẽ thành trụ cột vững chắc, khôi phục lại Thánh Tông.

Giờ khắc này, tông chủ và các thái thượng trưởng lão Thánh Tông đứng cạnh nhau, khí tức không ngừng chấn động, dây chuyền quy tắc phát hết ra ngoài.

Các đệ tử Thánh Tông cảm nhận được khí tức trên thân tông chủ và các thái thượng trưởng lão không đúng, cũng không rõ họ định làm gì. Nhưng bọn họ lại phát hiện tử khí trên người tông chủ và các thái thượng trưởng lão dần dần nồng đậm lên.

- Sau này, các người nhất định phải tạo vinh dự cho Thánh Tông, lấy lại huy hoàng cho Thánh Tông.

Yến tông chủ lớn tiếng nói.

- Tông chủ...

Các đệ tử Thánh Tông giờ khắc này xiết chặt nắm tay.

Hàn Vĩnh Nghị nhìn tình huống phía dưới, khóe miệng nhếch một nụ cười khinh miệt.

Lão biết đây là đòn sát thủ cuối cùng của Thánh Tông, nhưng lại không hề úy kỵ.

- Tiểu Bạch, quay lại...

Mà vừa lúc đó, một cái bóng trắng nhỏ bỗng bay vút lên không. Đó chính là con Tuyết Vương Sư con Tiểu Bạch, thân hình nó bắt đầu không ngừng biến hóa.

Hàn Vĩnh Nghị liếc mắt một cái, khinh thường hừ lạnh, một con Tuyết Vương Sư con cũng dám càn rỡ. Lão búng một ngón tay ra.

"Xoẹtttt..."

Tiểu Bạch biến lớn lên, cái miệng khổng lồ muốn cắn về hướng Hàn Vĩnh Nghị, giờ khắc này giống như trúng phải một đòn công kích vô hình, thân thể không ngừng run lên, sau đó bị một luồng sáng sắc bén xuyên thủng.

"Rầmmmmm..."

Tiểu Bạch ngã lăn trên mặt đất, thân hình dần dần thu nhỏ lại, bộ lông trắng như tuyết đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

- Tiểu Bạchhhh...

Chỉ Kiều nhìn thấy Tiểu Bạch rớt xuống từ không trung, bị dọa đến bối rối, vội tới ôm Tiểu Bạch vào trong ngực, rồi chỉ biết đứng im khóc lớn lên.

- Tiểu sư muội, mau tới đây...

Trương Nhị Cầu biến sắc, cũng không để ý sinh tử xông tới.

- Đại sư huynh, muội sợ...

Chỉ Kiều ôm Tiểu Bạch, khóc càng thêm lớn.

- Thú vị...

Hàn Vĩnh Nghị cười một tiếng, vươn đầu ngón tay, chân nguyên ngưng tụ thành một điểm sáng, bắn về phía tiểu cô nương.

- Tiểu sư muội, mau tránh ra.

Trương Nhị Cầu thấy một màn như vậy, hét đến muốn vỡ cổ họng, tốc độ của hãn căn bản không thể kịp nổi.

Giờ khắc này, Trương Nhị Cầu tuyệt vọng nhìn trước mắt, không còn nữa kịp rồi.

"Xetttt..."

Lúc này, Cung Băng Dạ lại đuổi tới, đẩy Chỉ Kiều ra, chính mình hứng lấy điểm sáng kia, thân thể bị bắn thủng, máu tươi phun như mưa.

- Cung tỷ tỷ...

Thái Chi Kiều bị đẩy ngã trên mặt đất, nhưng khi quay đầu lại, lại thấy Cung tử tử ngã xuống trong vũng máu.

Tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão Thánh Tông nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng tràn lửa giận, nhưng giờ phút này bọn họ không thể động, bằng không tất cả sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Dây chuyền quy tắc trên thân bọn họ quấn quanh cùng một chỗ, ngừng tụ trong hư không, giống như sẽ dung hợp lại.

- Yến Hồng Vũ, các người đừng phí sức vô ích. Muốn dung hợp dây chuyền quy tắc, lấy thương thế của các người hiện giờ, chỉ sợ không chống đỡ nổi một khắc. Không bằng chậm chậm thưởng thức cảnh tượng môn hạ đệ tử của các người chết dần đi, bắt đầu từ con nhóc này.

Hai con mắt toàn tròn đen của Hàn Vĩnh Nghị nhìn về phía Thái Chi Kiều.

- Hàn Vĩnh Nghị, người không xứng làm tông chủ Cửu Tiêu Tông...

Yến Hồng Vũ khàn giọng rống giận.

Trương Nhị Cầu sắc mặt kịch biến, ôm tiểu sư muội, nhìn các sư đệ ngã xuống không dậy nổi, lại nhìn ma vương trên hư không, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác bi thương.

- Tông chủ, ta đã tận lực...

Hàn Vĩnh Nghị giơ bàn tay lên, khí thế bạo tăng, làm cho người ta sinh ra một cảm giác vô lực.

Tất cả đều muốn kết thúc rồi...

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ
Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo
Kỷ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Chỉ Một Quyền

- Mẹ nó chứ, côn băng này thật sự là quá tốn kém.

Giờ phút này, có hai bóng người xuất hiện ở trên Vô Danh phong.

Tiêu hao lớn như thế, triệu hoán côn băng đi ra, lại chỉ tồn tại được một thời gian ngắn đã biến mất, để bọn họ rơi tự do từ hư không xuống.

Còn may là vừa kịp đến Thánh Tông, lên đỉnh Vô Danh phong mới biến mất, bằng không phiền toái rồi.

Thế nhưng khi Lâm Phàm định thần lại, nhìn xung quanh, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Lâm huynh, nơi này...

Tân Phong còn chưa kịp hoàn hồn sau cú rơi tự do từ lưng côn băng, có điều nhìn thấy sắc mặt của Lâm Phàm thì cũng cả kinh, đến khi rõ ràng trước mắt là Vô Danh phong bị tàn phá thì sắc mặt của Tân Phong cũng kịch biến.

Chẳng lẽ đã chậm rồi sao?

- Nhị Cầu, các người ở đâu...

Tâm tình thoải mái ban đầu của Lâm Phàm đã biến mất sạch, thay vào đó là vẻ sốt ruột.

Mà khi Lâm Phàm nhìn được người nằm bất động như một cái xác dưới đất thì sắc mặt triệt để thay đổi.

Đó là Diệt Cùng Kỳ...

Giờ phút này Diệt Cùng Kỳ nằm im lìm trong vũng máu, sinh tử chưa rõ.

Mà khi Lâm Phàm tiến lên, một cơn gió thổi tới, một mảnh vải màu hồng bay đến, khiến Lâm Phàm hoảng hốt.

Lâm Phàm dùng tay phải run run cầm lấy mảnh vải kia.

Đây là một cái tay nai...

Là tay nai của đồ đệ mình...

Diệt Cùng Kỳ sớm đã hôn mê, ở một khắc này giống như hồi quang phản chiếu, hơi hơi mở mắt, khi thấy được bóng người đang trước, thều thào hô:

- Tông chủ...

- Diệt Cùng Kỳ, mọi người đâu...

Lâm Phàm lập tức tiến lên hỏi, thế nhưng Diệt Cùng Kỳ đã lại chìm vào hôn mê.

- Lâm huynh, thương thế của hãn rất nặng, nếu chậm trễ cứu chữa, sẽ chết.

Tân Phong tiến lên, dò xét một phen rồi nói ra.

Lúc này, tại đại điện ở phía xa truyền đến một luồng khí tức khủng bố.

Lâm Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt dữ tợn vô cùng, một ngọn lửa giận trong lòng không ngừng bốc lên.

- Lâm huynh...

Tân Phong vừa muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Lâm Phàm giờ phút này thì nội tâm cũng run lên kịch liệt.

Còn cánh tay trái đã đứt đoạn kia, lại đang không ngừng mọc dài ra.

Mà làm cho Tân Phong càng thêm hoảng sợ đó là, giờ phút này khí tức của Lâm Phàm trở nên vô cùng khủng bố.

"Ầmmmm..."

Toàn bộ Vô Danh phong không ngừng rung lắc.

Tay phải của Lâm Phàm nắm chặt lại, cánh tay đã dung hợp "Cánh Tay Tuyên Cổ" này, ở một khắc này bạo phát ra khí thế vô cùng.

- Đám khốn khiếp, ta muốn các người phải chết.

Lâm Phàm thật sự nổi giận, mái tóc dài phiêu dật kia tản ra từng đợt hào quang màu đen, chấn nhiếp tâm thần người khác, khiến người ta hoảng sợ.

"Ầmmmm..."

Lâm Phàm chỉ tay truyền một luồng lực sinh mệnh vào thân thể Diệt Củng Kỳ, tạm thời bảo trụ tính mạng của hắn, sau đó dậm chân một cái, thân hình Lâm Phàm biến mất trong nháy mắt, đã thấy bay lên phóng về hướng đại điện.

....

Giờ phút này, Trương Nhị Cầu ôm thật chặt tiểu sư muội. Luồng khí tức trong hư không kia thật sự quá mạnh mẽ, đồng thời nó giống như đã tập trung cố định lên người bọn hắn, căn bản không thể trốn.

"Phụt..."

Mà vừa lúc này, càng làm cho đệ tử Thánh Tông hồng mắt là, tông chủ của bọn họ phun máu tươi như điên, dây chuyền quy tắc ngưng tụ ở

giữa không trung đã hoàn toàn biến mất.

- Ta đã nói, lấy tình huống suy yếu của các người là không thể dung hợp dây chuyền quy tắc mà. Ngoan ngoãn chờ chết đi.

Hàn Vĩnh Nghị nhìn đám người Yến Hồng Vũ, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn.

Đám người Yến Hồng Vũ ngã ngồi lên mặt đất, khí tức càng thêm suy yếu.

Xong rồi, tất cả đều đã xong rồi.

- Tông chủ...

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn tông chủ, buồn bã lắc đầu, đã không còn hy vọng nào nữa.

Các đệ tử Thánh Tông giờ khắc này muốn hỏng mất, bọn họ phát hiện tử vong càng ngày càng gần.

- Nhóc con, có thể đi chết rồi.

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh một tiếng, một chương ẩn chứa uy lực vô thượng từ trên trời giáng xuống.

Mặt Trương Nhị Cầu trắng bệch, ôm thật chặt lấy tiểu sư muội, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

- Tông chủ, Nhị Cầu không thể hầu hạ người nữa rồi...

Nhị Cầu chỉ còn biết lẩm bẩm như đã mất hồn.

- Đại sư huynh...

Phong Bất Giác nằm trong vũng máu, run rẩy giơ tay lên, muốn cứu người, đáng tiếc lại bất lực.

Mọi người Thánh Tông cũng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng sắp xảy ra.

- Ai dám động đến người của ta...

Mà đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ hư không truyền đến. Toàn bộ thiên địa giống như cũng bị âm thanh này làm chấn động.

"Uỳnh...."

Một tiếng nổ đình tai nhức óc.

Tốc độ của Lâm Phàm vượt qua tất cả, xuất hiện trước mặt Trương Nhị Cầu, đánh ra một quyền, phá tan một chương từ trên trời giáng xuống kia.

Trương Nhị Cầu nghe được giọng nói này, lập tức mở mắt, rồi khi thấy được bóng lưng kia, hấn kích động đến mức điên cuồng hét lên.

- Tông chủuuuuuu...

Chỉ Kiều bị sợ hãi thật sâu, nhìn rõ người vừa tới thì cũng khóc ầm lên, kêu to sư phụ.

- Là Lâm sư thúc...

- Lâm sư thúc trở về, cứu chúng ta rồi.

- Lâm sư thúc...

Đệ tử Thánh Tông nhìn rõ bóng người kia thì cùng hét lên hưng phấn.

Yến Hồng Vũ và tất cả trưởng lão nhìn thấy người đến, lại biến sắc. Bọn họ không hề mong muốn Lâm Phàm trở về vào lúc diệt môn này.

Xác định Trương Nhị Cầu và Chỉ Kiều không có việc gì, Lâm Phàm thở phào một hơi.

- Tông chủ...

Phong Bất Giác và Thiên Vũ ngã trong vũng máu, thấy tông chủ trở lại, tâm tình tuyệt vọng lại có lại một tia hy vọng.

Lâm Phàm gật gật đầu, không có việc gì, tất cả không có việc gì là tốt rồi, thật sự dọa chết người.

Trong lòng hắn, Thánh Ma Tông là quan trọng nhất, hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào hủy diệt nó.

- Lâm Phàm, người...

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn thấy người đến là Lâm Phàm, nhất là cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng trên người hắn thì trong lòng cũng khiếp sợ vạn phần.

- Giao cho ta, mọi người nhìn kỹ là được.

Lâm Phàm nhìn mọi người nói, sau đó nhìn về hư không.

Giờ khắc này, bóng lưng của Lâm Phàm ở trong lòng các đệ tử Thánh Tông biến thành vô cùng cao lớn. Mái tóc dài phiêu dật theo gió, bóng lưng gầy gò mà lại như che chắn được hết thảy, tất cả phối với nhau trở nên chói lọi đến khó nhìn rõ ràng.

- Ngày hôm nay, người tới đều phải chết.

Trong mắt Lâm Phàm lóe ra tinh quang, nhìn thẳng những bóng người trong hư không.

- Hừ, khoắc lác không biết ngượng. Cũng tốt, tự mình đưa đến cửa, như vậy chẳng thể trách người khác.

Hàn Vĩnh Nghị nhìn Lâm Phàm, cười lạnh, vung tay lên, một gã thái thượng trưởng lão đứng sau lão lập tức bay từ trên trời xuống, phóng về phía Lâm Phàm.

- Lâm sư thúc, cẩn thận...

Đệ tử Thánh Tông thấy một màn như vậy, lo lắng hét lên.

Đám người Yến Hồng Vũ cũng lo lắng không thôi, những kẻ kia đều có tu vi Đại Thiên Vị đại viên mãn, thực lực cường hãn.

Tuy rằng Lâm Phàm trở về mang đến một tia hi vọng cho bọn họ, nhưng cũng chỉ là một tia mà thôi. Đối phương nhân số đông đảo, thực lực cực mạnh a.

- Ài, người không nên trở về...

Vô Nhai lắc đầu thở dài, có lẽ Thánh Tông hôm nay muốn hoàn toàn diệt vong rồi. Thế nhưng thái thượng trưởng lão Vô Nhai vừa dứt câu, nháy mắt tiếp theo đã nhìn mà choáng váng.

Không chỉ là Vô Nhai trợn tròn mắt, mỗi người trong Thánh Tông cũng đều bị một màn trước mắt làm khiếp sợ, nói năng lộn xộn.

"Ầmmmmm..."

Một quyền, duy nhất chỉ một quyền.

Trưởng lão Cửu Tiêu Tông từ trên trời bay xuống kia lại trực tiếp bị một quyền của Lâm sư thúc đập nát đầu.

Giờ khắc này, toàn bộ thiên địa yên tĩnh trở lại, mọi người ngừng cả hô hấp, tim đập không khỏi nhanh hơn.

- Oaaaaaaaaa...

Sau thoáng im lặng ngắn ngủi, một trận tiếng hoan hô vang vọng cả không gian.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Chúng Ta Thắng

- Các người thấy chưa, Lâm sư thúc quá mạnh mẽ.

Một đệ tử vẻ mặt hưng phấn nói.

- Ta thấy được, thấy được.

Các đệ tử xung quanh đều tròn mắt há hốc mồm, nhìn rõ tất cả trước mắt.

- Lâm sư thúc vô địch...

- Lâm sư thúc vạn tuế...

Đối với những đệ tử vừa dạo một vòng quỹ môn quan này, một quyền như sấm sét vừa rồi của Lâm Phàm đã đẩy mạnh hy vọng sống sót cho họ.

Đám người Trương Nhị Cầu lúc này cũng ngây ngẫn, tông chủ khi nào thì biến thành cường đại đến vậy, chỉ một quyền, đánh cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn đến nát mất cái đầu.

- Tiểu tử này, từ khi nào biến thành khủng bố như vậy rồi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai không dám tin nói.

Yến tông chủ mở to mắt Lâm Phàm, một quyền vừa rồi, cho dù là bản thân ông ta lúc mạnh nhất cũng không chịu nổi.

Sau đó Yến tông chủ có chút thất thần, nếu Lâm Phàm có thể về sớm hơn một chút...

Ài...

Yến Hồng Vũ lắc lắc đầu, thế gian nào có nhiều chuyện được như mong muốn chứ.

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng tám triệu."

....

Lâm Phàm thu thi thể vào túi chứa đồ, sau đó nhìn lên hư không.

Hàn Vĩnh Nghị lúc này cũng nhú mày. Tình huống vừa rồi nằm ngoài dự liệu của lão. Mà những thái thượng trưởng lão Cửu Tiêu Tông sau lão lại khẽ run lên, một quyền kia, không người ai có thể ngăn cản a.

Lâm Phàm nhìn thấu Hàn Vĩnh Nghị, khí đen quán quanh thân hình lão, giống như trường hợp của Lương Dịch Sơ, cũng không biết là bị cái gì đoạt đi thể xác.

- Tiểu tử, rất không tồi...

Hàn Vĩnh Nghị cười lạnh, giống như không sợ chút nào. Thế nhưng vừa lúc đó, một màn làm người khác kinh ngạc lại xảy ra.

- Ta không muốn nói nhảm với các người, các người có thể đi chết rồi.

Lâm Phàm lạnh lẽo liếc nhìn Hàn Vĩnh Nghị, rồi bất ngờ đánh ra một quyền.

Nhất thời một cỗ khí thể cuộn cuộn từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra. Lực lượng trên cánh tay phải không ngừng va chạm với không khí, không gian xung quanh không ngừng vỡ tan.

- Đi chết đi...

Lâm Phàm quát lớn. Một quyền hủy thiên diệt địa, phát ra ánh sáng chói mắt.

Đám trưởng lão sau lưng Hàn Vĩnh Nghị cảm nhận được cỗ lực lượng này, mặt cùng tái nhợt.

- Càn rỡ...

Hàn Vĩnh Nghị nổi giận gầm lên một tiếng, khói đen không ngừng phun ra theo lỗ chân lông, phát ra một cỗ khí tức làm lòng người sinh cảm giác e ngại.

Tiếp đó, lão đánh ra một quyền che khuất bầu trời, hào quang vàng tỏa ra chói lọi. Đó là một quyền do chân nguyên và quy tắc ngưng tụ, đủ để hủy diệt thiên địa.

Thế nhưng chỉ một sát na sau, lão lại hoảng sợ phát hiện, mình không thể ngăn cản một quyền của Lâm Phàm.

"Ầmmmm..."

Một quyền không thể chống đỡ kia nháy mắt đánh tới Hàn Vĩnh Nghị.

- Aaaaaaa...

Một tiếng hét thảm vang vọng không gian.

Đệ tử Thánh Tông nhìn về hư không, không biết chuyện gì xảy ra.

Đám người Yến Hồng Vũ cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả trước mắt. Bọn họ đã bị một quyền này làm chấn động. Cái khí thế cường đại kia khiến tim bọn họ đập đến mãnh liệt.

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn thẳng Hàn Vĩnh Nghị. Thực lực của kẻ này không khỏi khiến hắn phải đánh giá lại.

Dưới một quyền như vậy mà lại không có chết.

- Aaaa..., không có khả nănggggg...

Tiếng rít gào của Hàn Vĩnh Nghị vang vọng thiên địa.

Lúc này, hào quang tiêu tán, các đệ tử đang nhìn chăm chăm lên hư không, thấy cảnh trước mắt thì không khỏi hít một hơi lạnh.

Hàn Vĩnh Nghị vừa rồi còn giống như tuyệt thế hung ma, giờ lại chỉ còn một nửa thân mình, nửa bên kia đã bị một quyền đập nát, biến mất.

Máu tươi phun ra trên không, tràn cảnh thê thảm đến cực điểm, làm người ta không dám tin.

Đám người Yến Hồng Vũ nhìn trước mắt một màn này cũng là ngây dại, bọn họ không ngờ Lâm Phàm lại cường đại đến bậc này.

- A, Lâm sư thúc quá mạnh mẽ.

- Lâm sư thúc, giết lão đi.

- Lâm sư thúc vạn tuế.

- May mắn chúng ta còn có Lâm sư thúc, bằng không đã bị kịch rồi.

Đệ tử Thánh Tông hoan hô ầm ĩ, giống như để xóa tan đi nỗi sợ hãi suốt một thời gian dài.

- Tông chủ...Đám thái thượng trưởng lão Cửu Tiêu Tông hoảng sợ nhìn thảm trạng của tông chủ, sắc mặt nhanh chóng biến hóa. Tông chủ vô địch trong lòng bọn lão, lại bị người một quyền đánh cho không còn thân hình, điều này sao có thể?

Bọn lão muốn chạy, nhưng ngay một tích tắc sau, một màn để bọn lão hoảng sợ đã xảy ra.

Lâm Phàm đột ngột bay lên, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt bọn lão.

- Hừ, nếu tới rồi, hôm nay đều ở lại đây đi.

"Ầmmmm..."

Lâm Phàm đánh ra một chưởng, một gã trưởng lão Cửu Tiêu Tông chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, bỏ mình ngã xuống.

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng tám triệu."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Tiểu Thiên Vị trung giai (mười triệu/ba tỷ.)"

....

- Oa, mọi người xem, Lâm sư thúc một chưởng đập chết một gã trưởng lão.

- Lâm sư thúc quá khí phách rồi.

- Ha ha, muốn diệt Thánh Tông chúng ta, có Lâm sư thúc, các người có bản lĩnh này sao?

Đệ tử Thánh Tông nhìn thi thể rơi xuống từ trên không kia, kích động đến nói năng lộn xộn.

- Lâm sư thúc lại mạnh đến mức này...

Tông Hận Thiên ngậy ngốc nhìn tiếp cảnh thêm một loạt thi thể từ trên không rơi xuống, cả người đờ đẫn.

Lỗ Viêm nắm chặt nắm tay, hắn muốn chứng minh với đối phương rằng, ngày ấy người không chọn ta là tổn thất của người. Thế nhưng hiện giờ thấy một màn như vậy, hắn đột nhiên phát hiện, ý tưởng luôn được mình coi là động lực buồn cười đến thế nào.

Đệ tử của Già Lam phong thì lại bị thương xen lẫn kích động. Phong chủ chết rồi, nhưng giờ từng người sát hại phong chủ đã chết đi, nội tâm

các nàng cũng reo hò.

- Dừng...

Một gã trưởng lão Cửu Tiêu Tông, nhìn bóng người so với sát thần còn giống sát thần hơn trước mắt, bị dọa đến mặt tái xanh.

- Hừ, lại còn là cường giả Đại Thiên Vị, ngay cả đệ tử tông môn cũng không bằng, đáng chết.

Lâm Phàm khinh thường nói.

"Ràmmmm..."

Lại là một chưởng, trưởng lão Cửu Tiêu Tông này giống như điều đứt dây, rơi như đạn pháo xuống mặt đất.

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Tiểu Thiên Vị cao giai. (một trăm triệu/bốn mươi tỷ)"

Diệt sạch đám trưởng lão Cửu Tiêu Tông, Lâm Phàm xoay người, nhìn thẳng Hàn Vĩnh Nghị.

Hiện tại chỉ còn một mình người. Bản thân ta muốn nhìn, người có bản sự gì diệt Thánh Tông ta.

Lâm Phàm phần nộ quát, thân ảnh bá đạo kia khiến Hàn Vĩnh Nghị không khỏi hoảng hốt.

- Tông chủ...

Lúc này, Tân Phong từ đằng xa chạy tới, nhìn thấy bóng người không ra người trên hư không kia, cũng không biết phải làm sao.

- Ha ha... Muốn giết ta không dễ dàng như vậy đâu. Hôm nay Thánh Tông các ngươi sẽ phải chôn cùng.

Hàn Vĩnh Nghị gầm lên, khí đen từ toàn thân phát ra che cả một khoảng trời, một luồng khí tức kinh khủng đột nhiên bạo phát ra.

- Lão ta muốn tự bạo.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai vừa nhìn đã biết chuyện gì sắp xảy ra, kinh hô lên.

- Ha ha... Các người đừng tưởng rằng có thể thắng. Tất cả nhân loại ti tiện trên Huyền Hoàng giới đều phải chết.

Hàn Vĩnh Nghị rống giận, khí tức toàn thân bành trướng đến cực điểm, lúc nào cũng có thể nổ tung.

- Hừ, ngu ngốc...

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, lập tức vọt đến bên cạnh Hàn Vĩnh Nghị.

- Người...

- Chết một mình đi.

Lâm Phàm chạm vào thân thể chỉ còn một nửa của Hàn Vĩnh Nghị, sau đó quát lên:

- Cút vào Thiên Địa Dung Lô cho ta.

Nháy mắt sau, Hàn Vĩnh Nghị đã biến mất trong hư không.

Lâm Phàm lơ lửng trên không trung, nhìn toàn bộ Thánh Tông, giang hai tay:

- Chúng ta thắng rồi...

Một câu này truyền vào tai tất cả mọi người, sau đó là tiếng hò reo rung trời.

- Chúng ta thắng rồi...

Đông đảo đệ tử ôm nhau mà khóc. Vốn tưởng phải chết, lại không ngờ Lâm sư thúc về kịp, tình hình thay đổi trong nháy mắt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Bình An Trước Đại Nạn

"Đình, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn."

"Đình, chúc mừng exp gia tăng mười lăm tỷ."

"Đình, chúc mừng luyện hóa thành công mười sáu dây chuyền quy tắc."

Lâm Phàm thật không ngờ Hàn Vĩnh Nghị lại cô động được đến mười sáu dây chuyền quy tắc. Cũng khó trách Thánh Tông thiếu chút nữa thất thủ, có kẻ mạnh như Hàn Vĩnh Nghị, lại còn đánh lén khiến Yến tông chủ trọng thương, như vậy toàn bộ Thánh Tông đương nhiên đợi lão nghiên nát rồi.

Nhìn các đệ tử Thánh Tông, qua phút hưng phấn, có người sắc mặt còn kích động, cũng có người tinh thần chán nản, Lâm Phàm chỉ biết thở dài một tiếng. Tuy rằng xem như tới đúng lúc, nhưng những người đã chết lại không thể cứu lại.

- Tông chủ...

Trương Nhị Cầu nhìn thấy Lâm Phàm, kích động đến khóc lên.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó xoa đầu Chỉ Kiêu.

- Tông chủ, mau mau cứu các sư đệ.

Trương Nhị Cầu vội vàng nói.

Lâm Phàm đi tới cạnh Phong Bất Giác và Thiên Vũ, tra xét thương thế, gần như chỉ còn một hơi.

- Nhất niệm thành đan.

Từng viên đan được quay cuồng trong ngọn lửa, sau đó vô số đan được được dung nhập lực lượng sinh mệnh từ Ngô đồng thần thụ bay ra. Lâm Phàm lấy hai viên, cho Phong Bất Giác và Thiên Vũ nuốt xuống. Hiệu quả xác thực rất tốt, hai người nhanh chóng có chuyển biến tốt.

Ngô đồng thần thụ quả thật không hổ là thần vật.

- Nhị Cầu, nhanh cầm một viên này cho Diệt Cùng Kỳ dùng.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Trương Nhị Cầu gật đầu, chạy vội đi.

- Sư phụ, người mau cứu Tiểu Bạch và Cung tỷ tỷ.

Chỉ Kiêu nói.

Lâm Phàm nhìn thấy Tuyết Vương Sư con trong lòng Chỉ Kiêu. Thương thế rất nặng, nhưng may là lực sinh mệnh của hung thú cực kỳ cường đại, cộng với viên đan được của Lâm Phàm, Tuyết Vương Sư con cũng dần dần khôi phục.

- Cung tỷ tỷ?

Cứu xong Tuyết Vương Sư con, chuẩn bị cứu người thứ hai đồ đệ nói, hắn mới chợt sững sốt, Cung tỷ tỷ là người nào? Thế nhưng khi nhìn thấy cô gái nằm trong vũng máu, hắn có chút kinh ngạc.

Tại sao lại quen mắt như vậy?

Đúng rồi, là cô gái ở Mặc thành.

Nhưng người này tại sao lại ở Thánh Tông? Còn quen thuộc với Chỉ Kiêu như thế?

Chẳng lẽ người này dựa vào việc biết thân phận của mình, bịa một câu chuyện, rồi tới đây kiếm lời sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm do dự không biết nên cứu hay không. Nếu người này có mưu đồ, tốt nhất mình nên lừa gạt Chỉ Kiều một lần, để con bé đau khổ một chút rồi sẽ qua, chứ không thể lưu lại tai họa ngầm bên người.

- Sư phụ, người mau cứu Cung tử tử đi, là Cung tử tử đẩy con ra, con mới không có chuyện gì.

Chỉ Kiều thấy Tiểu Bạch đã hồi phục lại, tâm tình vui lên không ít, nhưng khi thấy Cung tử tử vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng Chỉ Kiều rất đau khổ.

Lâm Phàm gật gật đầu, xoa đầu Chỉ Kiều. Thôi, cứu người quan trọng, sau này làm cho rời đi là được.

Nhìn qua thương thế của Cung Băng Dạ, gương mặt tuyệt mỹ kia giờ phút này tái nhợt, trên thân thể linh lung lại có một miệng vết thương xuyên qua sát ngực, thậm chí còn có thể thấy được nội tạng bên trong.

- Coi như người vận khí tốt, không bị thương tổn trí mạng.

Lâm Phàm cũng không thể không bội phục vận khí của đối phương, vết thương kia chỉ cần nhích vài cm nữa là đủ chết người.

Đợi sư phụ cho cô gái này nuốt đan dược xong, Chỉ Kiều bèn đứng bảo hộ bên cạnh Cung Băng Dạ.

Tiếp đến, Lâm Phàm đi tới trước mặt tông chủ và các thái thượng trưởng lão, đưa đan dược cho họ.

- Thứ này có thể nhanh chóng khôi phục thương thế.

Lâm Phàm nói.

Tông chủ tiếp nhận đan dược, khẽ lắc đầu:

- Ài, không được, thương thế của chúng ta...

Yến tông chủ còn chưa nói hết câu, đã lại ngậm ngẩn cả người, bởi vì lực sinh mệnh trong viên thuốc này thật sự quá mạnh mẽ.

Quả thật là thần đan chữa thương a.

Thế nhưng Lâm Phàm vừa mới luyện đan tại chỗ, bọn họ nhìn rõ trong mắt, sao có thể luyện ra thần dược trong thời gian ngắn như vậy?

Chẳng lẽ là dùng thảo dược vô cùng trân quý sao? Cũng không phải, bọn họ thấy rõ nguyên liệu đều là những thảo dược bình thường.

Mọi người nghĩ mãi không rõ, cuối cùng gạt bỏ thắc mắc sang một bên, nuốt đan dược vào bụng. Tức thì một luồng lực sinh mệnh mênh mông tràn ra trong cơ thể họ, tu bổ hư hao bên trong.

- Tiểu tử này, ra ngoài một chuyến, đến cùng là gặp bao nhiêu kỳ ngộ thể hã, thực lực tăng lên quá nhanh đi.

Thái thượng trưởng lão Vô Nhai vốn đang tái nhợt mặt mày, nuốt đan dược xong, sắc mặt dần dần hồng hào trở lại, không khỏi cảm khái một câu về Lâm Phàm.

Ngẫm lại, mới nửa năm trước, Lâm Phàm dờ sống dờ chết từ Thương Linh châu đến, ai ngờ chỉ nửa năm sau, thực lực đã mạnh tới mức này.

- Thực lực mạnh thì có thể thế nào, vẫn để tông môn tổn thất không nhỏ.

Lâm Phàm thở dài.

- Ài, sư muội...

Mọi người lắc đầu bất đắc dĩ. Cái chết của sư muội để bọn họ rất đau lòng.

- Làm sao vậy?

Lâm Phàm hỏi.

Vô Nhai lắc lắc đầu, báo tin phong chủ Già Lam phong tử trận cho Lâm Phàm. Lâm Phàm nghe xong thì trầm mặc không nói, nhìn về phía đệ tử Già Lam phong.

Nhất là Mộ Băng Yên kia, thần sắc mê mang, lại càng làm cho người đau lòng.

Lâm Phàm đi tới phía các đệ tử Già Lam phong. Các nữ đệ tử nhìn thấy Lâm Phàm, cũng tôn kính kêu một tiếng, sử thục.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó đi tới trước mặt Mộ Băng Yên.

- Bớt đau buồn đi, sau này Già Lam phong còn phải dựa vào người.

Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì. Nhưng hẳn có thể hiểu nỗi đau khi mất đi người quan trọng.

- Vâng, tạ ơn sử thục.

Mộ Băng Yên gật gật đầu. Lâm Phàm có thể nhìn ra, trong đôi mắt còn ầng ậng nước của Mộ Băng Yên là quyết tâm giữ vững Già Lam phong.

- Về sau có chuyện gì, cứ tới Vô Danh phong tìm ta.

Lâm Phàm cũng chỉ có thể nói lời này. Con đường sau này chỉ có thể trông vào chính Mộ Băng Yên.

Có điều Lâm Phàm biết, trải qua sự tình lần này, Thánh Tông từ trên xuống dưới sẽ phát sinh thay đổi, đôn đốc mỗi vị đệ tử phải cật lực phấn đấu.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, mọi người cũng là lần đầu tiên cảm nhận được mình nhỏ bé đến cỡ nào.

....

Chuyện lần này là một cái đả kích với Thánh Tông, nhưng với Tân Phong thì lại thành một hồi tận thế, khiến hắc mờ mịt ở tương lai.

- Phong huynh.

Lâm Phàm nhìn thấy Tân Phong ngây ngốc đứng nơi đó, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Lâm huynh, ta hiểu được.

Tân Phong gật gật đầu, hắc biết đây là tai nạn của Cửu Tiêu Tông.

- Sau này, Cửu Tiêu Tông cũng chỉ có thể dựa vào huynh.

Lâm Phàm biết, sau lần này, Cửu Tiêu Tông chỉ sợ sẽ từ đỉnh cao rớt xuống môn phái thấp nhất.

Chiến lực cao nhất chết toàn bộ.

Hiện giờ Cửu Tiêu Tông chỉ có Tân Phong thực lực cao nhất rồi.

Mà chút thực lực ấy, căn bản không đủ phát triển một cái tông môn.

- Ta biết, bất kể như thế nào, ta cũng không thể khiến Cửu Tiêu Tông biến mất như vậy. Ta sẽ cố gắng đến hơi thở cuối cùng. Nhưng ta muốn biết một chuyện, tại sao tông chủ lại biến thành như vậy?

Tân Phong vẫn luôn nghĩ mãi không rõ, tại sao vị tông chủ từng khiến người tôn kính lại biến thành như vậy.

- Ta chỉ có thể nói cho huynh biết, có một cỗ lực lượng tà ác đã đoạt thân thể của Hàn tông chủ. Thế nhưng ta không biết được ngọn nguồn chân chính. Có điều ta đã có manh mối, có thể tra rõ tất cả chuyện này.

Lâm Phàm nói.

- Cảm tạ. Lâm huynh, ta muốn trở lại tông môn. Sau này chỉ cần Cửu Tiêu Tông không bị diệt, nhất định sẽ phụ trách tổn thất của quý tông lần này. Chỉ đáng tiếc không còn nghe được tin tức gì của sư phụ, có lẽ người đã...

Tân Phong nghe được tông chỉ bị tà ác đoạt thân nên mới biến thành như vậy, cũng thoải mái hơn một chút. Thế nhưng nghĩ tới sư phụ của mình đã mất tích, hẳn không khỏi trầm lại.

- Được, có bất cứ chuyện gì cứ nói cho ta biết. Còn Lương trưởng lão là người tốt, nhất định rồi sẽ bình an trở về.

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Tân Phong, cũng chỉ biết an ủi, không dám nói ra sự thật. Để huynh đệ của mình còn một chút hy vọng mới là điều tốt nhất.

- Cảm tạ Lâm huynh...

....

Cuối cùng Tân Phong đã rời khỏi, mang theo đám sư đệ đồng môn bị bắt ép tới đây trở về tông (những kẻ tha hóa đều đã bị giết chết ngay ngày đó). Mà Thánh Tông cũng tiến vào trạng thái chỉnh đốn lại.

Địa ma chuyên xây dựng bắt đầu bận rộn, mà những đệ tử chết trận cũng được an táng cẩn thận.

Bọn họ đều vì thủ hộ tông môn mà chết, bởi vậy bài vị sẽ được đặt trong từ đường của tông môn.

Đây xem như là lời cảm ơn và phần thưởng xứng đáng nhất dành cho bọn họ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Làm Cho Người Ta Rất Hâm Mộ

Vô Danh phong.

Đám người Lâm Phàm đang đứng ở đây, có chút ngây người nhìn một màn trước mắt.

Đây là tình huống gì?

Chỉ thấy phía trước, thân hình Diệt Cùng Kỳ trôi nổi ở giữa hư không, một sợi dây chuyền quý tặc quấn quanh thân thể của Diệt Cùng Kỳ, một đầu chìm vào hư không, sau đó lại từ phía khác bay ra, liên miên không dứt.

- Nhị Cầu, chuyện gì xảy ra?

Lâm Phàm hỏi.

Trương Nhị Cầu lắc lắc đầu, cũng vẻ mặt phát mộng:

- Tông chủ, ta cũng không rõ. Ta chỉ hút đan dược cho sự đệ, rồi đột nhiên từ trên người sư đệ phát ra gió mạnh, sau đó sư đệ cứ trôi nổi trên không thể này.

Lúc ấy Trương Nhị Cầu cũng bị hù gần chết, chỉ sợ sư đệ xảy ra chuyện. Tuy Diệt sư đệ luôn lạnh nhạt, nhưng hắn đã nhìn ra, Diệt sư đệ là người mặt lạnh tim nóng, chỉ riêng việc xả thân cứu tiểu sư muội đã thấy được điều này.

Lâm Phàm nhíu mày, khí tức hiện tại của Diệt Cùng Kỳ rất mạnh, giống như có một luồng lực lượng thần bí đang vận chuyển trong cơ thể

Diệt Cùng Kỳ.

Hơn nữa đây chuyện quy tắc kia là đang rèn luyện thân thể của Diệt Cùng Kỳ.

Vừa bị người đánh đến chỉ còn một hơi, làm sao đã hóa thành đột phá một cánh cửa lớn rồi?

- Khí tức này của Diệt sư huynh rằng là đang đột phá, thế nhưng tại sao Diệt sư huynh lại vẫn hôn mê nhỉ?

Thiên Vũ chau mày, hẳn chưa từng gặp chuyện giống thế này trước đây.

Lâm Phàm lại biết đây là do Diệt Cùng Kỳ tu luyện một môn công pháp trâu bò tới cực điểm.

Bất Tử Bất Diệt.

Nghe cái tên đã biết công pháp này trâu đến thế nào. Lâm Phàm cũng rất muốn học, đáng tiếc là Diệt Cùng Kỳ có thể tu luyện công pháp này, lại không sao nói ra nổi.

Lâm Phàm thoáng có chút bất đắc dĩ, xem ra đây là công pháp chỉ dành cho một người a. Thôi cũng tốt, bất kể thế nào thì Diệt Cùng Kỳ cũng là người mình.

Hiện giờ Thánh Ma Tông khuyết thiếu một cao thủ có thể trấn giữ tông.

Mà Diệt Cùng Kỳ chính là người có tiềm lực ngồi vào vị trí này.

Giờ phút này, một cỗ khí tức có thể chấn nhiếp tâm thần người khác chợt bộc phát ra từ trên người Diệt Cùng Kỳ. Cỗ khí tức này như biển không khí thành dạng sệt.

- Giếtttttt...

Diệt Cùng Kỳ rống to một tiếng, thanh thế ngập trời. Trong chữ "giết" này bao hàm hàng vạn hàng nghìn cảm xúc. Đám người Trương Nhị Cầu biến sắc, trong thức hải giống như được chèn vào những hình ảnh giết chóc vô tận.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng. Tiếng rống của Diệt Cùng Kỳ có bao hàm một luồng lực lượng tinh thần bên trong, người tu vi không đủ sẽ bị luồng lực lượng ấy cuốn hút, từ đó trầm mê trong hư ảo.

Đám người Trương Nhị Cầu vừa mới mê muội, nghe tiếng ho của Lâm Phàm thì trong đầu như có một tiếng sét nổ vang, làm bọn họ hồi tỉnh.

- Tông chủ, Diệt sư đệ không sao chứ?

Trương Nhị Cầu lo lắng hỏi.

- Hẳn không có việc gì, nhưng các người vừa rồi thiếu chút nữa đã gặp chuyện. Được rồi, mặc hẳn gào rống đi, mọi người đi xem địa ma, để bọn họ sửa sang lại chỗ hư hỏng.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Mọi người gật gật đầu, cũng không ở quan tâm Diệt Cùng Kỳ đang trôi nổi ở hư không nữa, bận rộn dọn dẹp lại Vô Danh phong.

Suốt từ sáng đến tối hôm đó, Diệt Cùng Kỳ luôn miệng "giết giết giết..."

Phong Bất Giác nhìn Diệt sư đệ trên hư không, không khỏi thở dài một tiếng:

- Đại sư huynh, huynh nói Diệt sư đệ đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Sao cứ gào lên giết mãi, hay là mơ đến kẻ thù?

Trương Nhị Cầu trừng mắt nhìn:

- Ai biết được, nhưng mà tuổi của Diệt sư đệ đã không nhỏ, có khi là tới thời kỳ tiền mãn kinh giống lời tông chủ.

- Thời kỳ tiền mãn kinh là cái gì?

Phong Bất Giác nghi ngờ hỏi, không rõ cái từ mới lạ này có ý gì.

- Ta nào biết, đại ý theo tông chủ là hoóc-môn tăng vọt.

- Hoóc-môn là cái gì?

- Đệ hỏi ta ta hỏi ai, thắc mắc nhiều làm gì. Tông chủ gọi ta rồi, đệ đi làm việc tiếp đi.

Trương Nhị Cầu đuổi Phong Bất Giác. Phong sư đệ này phiền chết đi được, cái gì cũng hỏi.

Ban đêm, đám địa ma vẫn không ngừng lao động, tu bổ Vô Danh phong. Mà dưới chân núi cũng truyền lên tiếng xây dựng, hiển nhiên là cũng đang tận lực cải tạo lại Thánh Tông.

Hiện giờ chỉ còn một chuyện làm Lâm Phàm đau đầu, đó là bà nương Cung Băng Dạ sao lại tới đây? Hơn nữa nhìn bộ dạng, giống như quan hệ rất không tồi với đám Trương Nhị Cầu.

Mụ nội nó chứ, ca ra ngoài có mấy tháng, đến cùng ở nhà đã phát sinh cái gì.

-Tông chủ, ta tới rồi.

Trương Nhị Cầu dừng ở ngoài cửa, nhẹ giọng hô.

- Ờ, lăn vào đây đi.

Lâm Phàm nói.

Tuy rằng Trương Nhị Cầu không rõ tông chủ gọi mình tới có chuyện gì, nhưng hẳn cũng đoán rằng có liên quan tới Cung tiểu thư.

Y như rằng, Lâm Phàm hỏi thẳng về tình huống của Cung Băng Dạ. Trương Nhị Cầu cũng lập tức nói hết chuyện xảy ra thời gian qua.

Nghe Trương Nhị Cầu nói xong, Lâm Phàm cũng có chút bất đắc dĩ.

Mới nghe có cường đoạt dân nữ, bắt về làm áp trại phu nhân, giờ lại còn có tự dân nữ chủ động đưa tới cửa.

- Tông chủ, Nhị Cầu có một câu, không biết có nên nói hay không.

Trương Nhị Cầu nhăn nhăn nhó nhó, giống như có rất nhiều lời muốn nói, lại không biết nên nói như thế nào.

- Người nói đi, đừng có làm cái mặt rặn táo bón ấy.

Mấy tháng không gặp, Trương Nhị Cầu làm sao mà biến thành nhăn nhó thế này, chẳng lẽ đối tính.

- Tông chủ, người xem, ngài đang ở tuổi tráng niên, hơn nữa tông môn sẽ phát triển rất nhanh, chúng ta hẳn là nên có một tông chủ phu nhân, rồi tốt nhất là cùng năm ấy có thêm một thiếu tông chủ. Ta và các sư đệ bàn kỹ rồi, Cung tiểu thư lớn lên đẹp tựa thiên tiên, dáng người thon thả. Dừng lời của người già, thì nữ nhân mông lớn, rất dễ...

Trương Nhị Cầu còn chưa nói hết lời, đã phát hiện một đạo sát khí tập trung vào mình, nhất thời cả kinh, sau đó cái mông bị đập mạnh một cước, trực tiếp phá cửa mà ra.

- Lượn ngay, xem ra lâu rồi không dạy dỗ các người, các người lại thèm ăn đòn.

Lâm Phàm đá một cước lên mông Trương Nhị Cầu, cười mắng.

Trương Nhị Cầu kêu rên một tiếng, lăn ra bên ngoài, nghe được hai chữ "dạy dỗ" thì cũng bị hù, vội ôm hông lùi mất.

Hôm sau.

Diệt Cùng Kỳ kêu gào suốt cả một đêm, mãi đến sáng, một cổ khí tức mãnh liệt triệt để phát ra từ trên người Diệt Cùng Kỳ, hai dây chuyền quy tắc chấn hư không rung lên kịch liệt.

Đám người Trương Nhị Cầu còn đang ngủ sau, thấy động tĩnh lớn nhường này thì vội bừng tỉnh, sau đó chạy tới xem, cũng triệt để phát mộng.

Giờ phút này, Diệt Cùng Kỳ giống y hệt hình tượng Đường Tăng bản phác thảo "đen tối", đầu bóng lưỡng, y phục ở nửa thân trên nổ tung, trên thân trần có vô số chữ bùa thần bí màu đen. Hai dây chuyền quy tắc đan chéo nhau quấn quanh thân hình Diệt Cùng Kỳ, không ngừng lưu chuyển.

Sau đó hào quang đại chấn, dây chuyền quy tắc chìm vào trong cơ thể.

- Địch, so với ca còn phong cách hơn.

Lâm Phàm hí mắt, nhìn tạo hình mới của Diệt Cùng Kỳ, không thể không nói là rất ngẫu.

Lúc này, Diệt Cùng Kỳ mở hai mắt, một đạo tinh quang quét ngang thiên địa, hư không cũng bị chấn động khẽ.

Lĩnh ngộ lực lượng quy tắc, ngưng tụ thành dây chuyền quy tắc.

Đại Thiên Vị đã thành.

- Vừa gia nhập cảnh giới Đại Thiên Vị đã cô đọng hai dây chuyền quy tắc, tốc độ này cũng thật quá mãnh liệt. Cái công pháp Bất Tử Bất Diệt này chẳng lẽ thực sự có thể nghịch thiên sao?

Lâm Phàm lẩm bẩm, cũng rất hâm mộ.

Diệt Cùng Kỳ từ hư không hạ xuống, nhìn thấy tông tử, sắc mặt vui vẻ, nhưng khi muốn mở miệng lại chỉ phát ra âm thanh khàn khàn.

- A... a...

Diệt Cùng Kỳ nhéo nhéo cổ họng của mình, cảm giác mình không nói nổi.

- Không sao đâu, tối qua gào thét cả đêm, họng bằng sắt cũng phải sưng.

Lâm Phàm khoát tay áo nói.

Diệt Cùng Kỳ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hẳn cảm nhận được thực lực của chính mình, so với lúc trước mạnh hơn không chỉ gấp mười lần.

- Sư huynh không mặc quần áo kìa, xấu hổ chết đi được.

Chỉ Kiều mặc áo ngủ tạo hình động vật, che mắt nói.

Diệt Cùng Kỳ xấu hổ gãi gãi ót, sau đó cười cười.

Lâm Phàm cũng nở nụ cười, rồi gật gật đầu, nói:

- Được rồi, ta tới chỗ Yến tông chủ một chuyến, các người tự mình tu luyện đi.

Hắn vừa mới được Yến tông chủ truyền âm, chắc là có chuyện gì đó.

Còn về Cung Băng Dạ kia, đợt thương thế của nàng khỏi hẳn, lại tính sau.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Không Nhiều Lắm, Ta Chỉ Muốn Một Nửa

oOo

Lần này đối với Thánh Tông mà nói, tuy tổn thất rất lớn, nhưng Cửu Tiêu Tông mới thực sự thảm, đã gần như không khác gì diệt tông rồi.

Tông chủ chết, tất cả thái thượng trưởng lão chết, võ lực cấp cao mười không còn một, sau này trọng trách trên vai Tân Phong nặng vô cùng.

Đã là huynh đệ, có khả năng giúp được thì giúp, mà không có khả năng thì phải dùng hết sức mà hỗ trợ.

Lúc này, trên Tông Chủ phong, sắc mặt mấy thái thượng trưởng lão đều trầm thấp. Đáng lý ra đã không có chuyện gì có thể ảnh hưởng tới tâm tính của bọn họ, nhưng chuyện này lại triệt để phá hủy nội tâm như sắt thép kia.

....

Nhắc lại chuyện lúc Lâm Phàm vừa tới Tông Chủ phong.

- Lâm Phàm, lần này Thánh Tông có thể vượt ải khó khăn là nhờ phần lớn ở công lao của người. Người có yêu cầu gì không?

Yến Hồng Vũ dò hỏi.

- Tông chủ, các vị trưởng lão, yêu cầu đợi sau hẵng nói, giờ ta chỉ có hai chuyện muốn hỏi. Một là Huyền Hoàng giới tại sao một phân thành hai? Còn chuyện thứ hai, tông chủ Cửu Tiêu Tông rõ ràng là vị tà vật

đoạt xác, có thể đoạt xác cao thủ Đại Thiên Vị đại viên mãn tuyệt đối không thể là tà vật bình thường, vậy có ai có thể nói đó là cái gì hay không?

Lâm Phàm dò hỏi. Hẳn biết những người này nhất định biết được chuyện gì đó.

Thánh Tông nằm trong top tông môn đứng đầu Đông Linh châu, hiển nhiên sẽ biết được rất nhiều điều bí mật. Thế gian này tuyệt đối không có người tự nhiên rồi hơi đi dùng khí lực thật lớn ngăn cách thế giới. Năng lực bậc này, chớ nói Đại Thiên Vị đại viên mãn, cho dù Lâm Phàm đã dung hợp Cánh Tay Tuyên Cổ cũng không làm nổi.

Đồng thời Lâm Phàm còn có rất nhiều thắc mắc. Ở Huyền Hoàng giới, cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn đã là max cấp, thế nhưng Cánh Tay Tuyên Cổ này là chuyện gì?

Hơn nữa hiện tại Cánh Tay Tuyên Cổ, Sừng Tuyên Cổ đã xuất hiện, vậy còn những bộ phận nào?

Tất cả chuyện này đều là một câu đố.

Yến Hồng Vũ cùng các thái thượng trưởng lão liếc nhau một cái, sau đó hít một hơi, phất ống tay áo. Từ trong tay áo kia bay ra một tảng đá. Tảng đá này vô cùng bình thường, nhìn không ra có cái gì khác lạ. Nhưng lúc này, tảng đá bỗng phát ra một quầng sáng.

Lâm Phàm nhìn chăm chăm vào hư ảnh mà tảng đá phóng ra, chau mày.

Trong hình ảnh kia, Huyền Hoàng giới còn chưa bị phân thành hai. Một bóng người cao ngất đỉnh thiên lập địa, bề ngỗ thế gian xuất hiện.

"Cho dù phải liên tục tháo chạy, Thánh địa cuối cùng của nhân tộc sẽ không để kẻ nào xâm phạm."

Bóng người kia đột nhiên biến thành cao lớn vô cùng, dù chỉ là một ảo ảnh được chiếu ra, Lâm Phàm cũng bị luồng khí tức vô hình từ đó làm tâm thần chấn động.

Chỉ một quyền, trời đất rung chuyển, quy tắc nghịch lưu, một quang sáng khiến Huyền Hoàng giới triệt để phân cách.

Mà thân ảnh cao lớn kia giống như kiệt lực, thân thể đột nhiên nổ tung, hóa thành sáu mảnh, bay đi khắp nơi, triệt để biến mất.

Lâm Phàm giờ mới hiểu lai lịch của sáu tấm lệnh bài chí tôn.

Nhìn tất cả chuyện này, thật lâu sau hắn vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Một quyền kia, cho dù dùng Cánh Tay Tuyên Cổ cũng không thể đón đỡ.

Lâm Phàm trầm mặc, hắn vốn cho rằng mình có Cánh Tay Tuyên Cổ đã là vô địch. Đáng tiếc, lúc này hắn mới rõ, chính mình vẫn còn rất nhỏ yếu. Vẫn còn thứ nguy cơ không tên nào đó, khiến vị đại năng kia phải bỏ đôi Huyền Hoàng giới, tựa như là phá hủy cánh cửa nối với một phương nào đó.

Còn lệnh bài chí tôn, hiện tại hắn mới có được 2 mảnh vỡ từ một tấm lệnh bài hoàn chỉnh. Nhìn hình dáng, có lẽ cần một mảnh nữa sẽ ghép thành một lệnh bài nguyên vẹn, có thể trở về Thương Linh châu. Tuy không rõ tại sao một lệnh bài nguyên chỉnh lại vỡ thành ba mảnh, mà mảnh vỡ thứ hai đạt được cũng không xuất hiện bóng người hư ảo dạy hắn một chiêu Nhất Chỉ Tịch Diệt, cũng là bóng người trong hư ảnh vừa rồi, nhưng hắn nghĩ rằng mình sẽ hiểu được nguyên nhân khi có mảnh thứ ba, hoặc tìm ra một lệnh bài hoàn chỉnh khác.

Nhất định phải mau chóng tìm được lệnh bài chí tôn!

- Đây là những điều chúng ta biết. Thánh Tông thành lập từ trước khi Huyền Hoàng giới phân hai, thế nhưng không hiểu tại sao mọi thư tịch trước đó đều không tồn tại, tổ sư và các thái thượng trưởng lão thời đó cũng biến mất. Thánh Tông lúc ấy do đại đệ tử của tổ sư lên làm tông chủ, càng tuyệt nhiên không nhắc gì đến chuyện này, còn nghiêm cấm môn nhân nói đến nó. Mãi trăm năm sau, vị tông chủ đời thứ hai này cùng với các môn nhân thân cận thời đó tọa hóa, các vị tiền bối mới bắt đầu nghiên cứu thế hệ trước, nhưng bỏ ra vô số năm vẫn không có kết quả gì, có lẽ chỉ có tìm được đủ sáu lệnh bài chí tôn mới có thể cởi bỏ tất cả bí mật.

Yến Hồng Vũ nói.

- Về phần vật tà ác có thể xâm lấn cơ thể người thì cũng chưa từng có ghi chép, chúng ta cũng không rõ.

....

- Tông chủ, việc này không vội, từ từ sẽ đến, chúng ta vẫn là nên bàn lại câu hỏi lúc nãy đi.

Một lát sau, thần sắc đang nghiêm túc của Lâm Phàm trở về vẻ tiện tiện bản quyền.

- Lần này vì nhanh chóng trở về tông môn từ tí Cửu Tiêu Tông cách xa mấy chục vạn dặm, ta tiến hành tế hiến, bảo khố Cửu Tiêu Tông bị ta tế hiến toàn bộ. Ta cảm giác Thánh Tông chúng ta tuy tổn thất lớn, nhưng còn chưa có lớn như Cửu Tiêu Tông, bởi vậy yêu cầu của ta là trả một nửa bảo khố Thánh Tông cho Cửu Tiêu Tông.

Lâm Phàm vừa nói vừa quan sát sắc mặt của tông chủ và các thái thượng trưởng lão.

Quả nhiên, vừa nghe tới xuất ra một nửa bảo khố, sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi, biến thành rất đau lòng, giống như có người muốn cắt một miếng thịt từ trên người họ vậy.

Đây chính là bảo khố a, Thánh Tông vạn năm phát triển, bảo khố là thành quả bao nhiêu đời tích lũy xuống.

Giờ đột nhiên mất đi một nửa, cho dù là ai cũng sẽ vô cùng đau lòng, thậm chí chẳng khác nào muốn lấy cái mạng già của bọn họ.

- Ài, ta biết tông chủ và các vị thái thượng trưởng lão sẽ ân chuẩn. Ngẫm lại lúc đó tình thế nguy cấp, bảo linh ở Cửu Tiêu Tông không để ý bản thân sẽ tiêu tán, dâng lên tất cả bảo vật. Mọi người biết bảo linh kia biết được ta phải nhanh chóng trở về cứu viện Thánh Tông thì nói gì không?

Lâm Phàm nhìn mọi người, trên mặt lộ vẻ bội phục.

- Nói cái gì?

Đám người Yến Hồng Vũ có chút tò mò. Bọn họ biết bảo linh, đó là một đám lão già "đi vệ sinh ra kim loại nặng", coi bảo bối là sinh mạng, ai cũng đừng hòng cướp được.

- Ông ta nói: "Thánh Tông chính là tông môn hữu hảo nhiều đời của Cửu Tiêu Tông, dù cho phải dốc hết bảo vật, cũng phải tế hiến thành công. Nếu không đủ, ta bằng lòng dùng tính mạng làm vật tế." Như vậy, mọi người nói ta muốn trả một nửa bảo khố cho Cửu Tiêu Tông là quá đáng sao? Không hề, ta còn hận là không thể đưa tất cả, mới không thấy có lỗi với ân tình kia.

Kỹ năng diễn xuất của Lâm Phàm càng lúc càng cao, cảm khái nói.

Yến Hồng Vũ cùng các thái thượng trưởng lão nhìn nhau, trao đổi bằng ánh mắt.

Yến Hồng Vũ: "Làm sao bây giờ, thằng nhóc này đòi một nửa."

Vô Nhai: "Thật muốn một chương đập chết hẳn, nhưng hình như chúng ta đánh không lại."

Nhan Triễn Văn: "Đau lòng, không muốn nói chuyện."

Lữ Minh Dương: "Bảo linh thiên hạ đều cùng một phẩm chất đạo đức, Cửu Tiêu Tông ngoại lệ được chắc?"

Yến Hồng Vũ: "Tóm lại có cho hay không?"

Vô Nhai: "Quên đi, đã nói đến nước này, tiểu tử này rõ ràng là làm trò để giúp tiểu huynh đệ kia của hã."

Chúng thái thượng trưởng lão không tiếng động thở dài: "Ài..."

- Khụ...

Yến Hồng Vũ thu hồi ánh mắt, sau đó ho nhẹ một tiếng, nhìn Lâm Phàm:

- Được rồi, Cửu Tiêu Tông đã như thế, Thánh Tông ta đương nhiên không thể để tông hữu thất vọng đau khổ. Một nửa thì một nửa, người cầm lệnh bài của ta, chính mình đi bảo khổ đòi bảo linh.

Lâm Phàm vừa nghe, lộ ra vẻ tươi cười:

- Tông chủ rất rõ đại nghĩa.

- Ủm.

Yến Hồng Vũ gật gật đầu, mặc dù khuôn mặt nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thống khổ không chịu nổi, chẳng qua cố gắng tỏ vẻ trấn định a.

-----oo0oo-----

✧ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỷ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Từ Đường Thánh Tông

oOo

Hôm sau.

Gió cuốn cát bụi mịt mờ, mây đen đầy trời, không gian toàn một vẻ âm trầm.

Tất cả đệ tử trong Thánh Tông đều cùng một tâm tình nặng nề, giống như có một tảng đá đè chặt lên trên người họ.

Tà áo đen bay múa, tất cả đều mặc cùng một sắc đen, tụ tập ở từ đường Thánh Tông.

Nơi đó là nơi anh linh Thánh Tông quy vị, là nơi yên nghỉ của vô số anh hùng nhiệt huyết của Thánh Tông suốt vạn năm qua.

Từ đường Thánh Tông nằm trên đỉnh một ngọn núi ở phía Đông, cao ngang với Tông Chủ phong, cũng là địa phương vinh quang nhất Thánh Tông.

Chỉ là vinh quang này sau khi chết mới có thể có.

Lúc này Lâm Phàm đứng ở hàng trước, song song với tông chủ và các thái thượng trưởng lão, nhìn về tấm bia đá không xa phía trước. Sinh mệnh luôn yếu ớt như vậy, ngăn ngại giống như pháo hoa. Có lẽ những anh hùng kia không bao giờ nghĩ được mình sẽ đi sớm đến thế, thậm chí còn bao nhiêu điều tốt đẹp chưa được trải qua.

- Sư phụ...

Mộ Băng Yên đưa bàn tay run run vuốt ve tấm bia đá lạnh như băng kia. Hàng chữ được khắc trên đó giống như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào trái tim nàng.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng không còn một tia huyết sắc, tim nàng thật đau, thật đau.

Nhưng nàng cố để cho mình không khóc. Nàng bây giờ là phong chủ Già Lam phong, nàng phải kiên cường, dẫn dắt các sư muội kiên cường đi tiếp.

- Sư phụ...

Môi nàng run rẩy lên, nước mắt không ngăn được nữa mà chảy xuống. Nàng là công chúa một hoàng triều, lúc nhỏ bị người đuổi giết, ngã vào trong băng tuyết ngập trời. Ở thời khắc tuyệt vọng ấy, một đôi tay ấm áp bế nàng lên, đưa nàng tới ngọn núi tràn ngập tình thân này.

Ở nơi đây, Mộ Băng Yên không muốn trở về, chỉ mong mãi được ở bên cạnh sư phụ. Thế nhưng hiện giờ, sư phụ đã bỏ nàng mà đi, nàng nhìn không được nữa, khóc rống lên.

- Sư phụ, Băng Yên nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của người, người yên tâm đi đi.

Mộ Băng Yên cúi đầu, lẩm bẩm lời thề, nước mắt làm ướt cả mặt đất.

Các đệ tử Già Lam phong đều khóc lên nức nở. Phong chủ các nàng kính yêu nhất đã rời bỏ các nàng.

Các đệ tử Thánh Tông khác cũng bị thương cúi thấp đầu. Những anh linh nằm lại nơi đây đều là sư huynh đệ của bọn họ.

- Thánh Tông, đại tông vạn năm, trải qua đủ loại kiếp nạn, thế nhưng các người phải khắc ghi ngày hôm nay, ba trăm tám mươi sáu vị đồng môn vì thủ hộ tông môn mà hy sinh.

- Bọn họ là công thần của Thánh Tông, bọn họ vì Thánh Tông cống hiến lên cả sinh mệnh của mình. Ngày hôm nay, nguyện đưa anh linh của những công thần này vào an nghỉ trong từ đường, để hậu thế mãi mãi khắc ghi.

Yến Hồng Vũ thần sắc nghiêm túc, cao giọng đọc điều văn.

Giọng nói của ông vang vọng hư không, truyền khắp toàn bộ Thánh Tông.

Lâm Phàm không thể không bị cuốn theo cảm xúc bi thương. Những đệ tử này có lẽ tu vi không cao, nhưng bọn họ đáng để được mọi người tôn kính.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, sờ sờ Gà Con trên vai. Con gà luôn náo loạn như tăng động này giờ cũng cúi đầu, nhẹ giọng kêu khẽ.

Gà Con giống như cảm nhận được tâm tình của Lâm Phàm. Lâm Phàm buồn, nó cũng buồn.

- Ồ ó o...

Gà Con dùng cái đầu nhỏ cọ cọ lên má Lâm Phàm, giống như đang an ủi hẳn.

Lâm Phàm đi tới cạnh Mộ Băng Yên, nhẹ giọng nói:

- Con người chỉ có một lần chết, hoặc nặng ngang trời đất, hoặc nhẹ tựa lông hồng. Bọn họ vì tông môn mà chết, mỗi đệ tử Thánh Tông đều ghi nhớ trong lòng. Sư muội đừng quá bi thương, nhất định phải cố gắng hoàn thành nguyện vọng của cố phong chủ, như vậy lão nhân gia mới có thể yên nghỉ.

- Cảm tạ sư huynh.

Mộ Băng Yên gật gật đầu, nói làm cảm tạ. Hiện nàng đã là phong chủ Già Lam phong, địa vị ngang hàng với Lâm Phàm, nên xưng hô đối

thành sư huynh sư muội.

Lâm Phàm nhìn về phía chân trời, cũng không biết Tân Phong huynh giờ đang bị thương đến mức nào.

Tông chủ chết, Lương trưởng lão cũng sẽ mãi mãi không về, sau này Tân Phong huynh chỉ còn biết một mình vượt qua tất cả. Trọng trách nặng nề của Cửu Tiêu Tông, không biết Tân Phong huynh có chống đỡ nổi hay không.

Ài...

....

Mấy ngày sau.

Mọi người dần biến đau thương thành động lực, vùi đầu vào xây dựng lại tông môn, vùi đầu vào tu luyện.

Có lẽ chuyện lần này đã kích bọn họ rất lớn, làm cho bọn họ cảm thấy bản thân nhỏ yếu, muốn trở nên càng mạnh, để bảo vệ tông môn.

Trên Vô Danh phong.

Cung Băng Dạ đã chữa lành thương thế.

Lâm Phàm vốn định để nàng trở về, nhưng Chỉ Kiêu nha đầu lại khóc rống cầu xin, đám Trương Nhị Cầu cũng ở một bên nói giúp.

Cuối cùng Lâm Phàm không tiện nhiều lời, để Cung Băng Dạ ở lại, coi như một đệ tử ngoại môn của Thánh Ma Tông.

Trong mấy tháng Lâm Phàm rời đi, Vô Danh phong đã xảy ra biến hóa lớn, người đến người đi, giống như một cái chợ chuyên bán các vật phẩm trong thành thị.

Lâm Phàm nhìn tận mắt chuyện này, chợt có cảm giác bội phục với cô gái tên Cung Băng Dạ.

Dám nghĩ, dám làm.

Có điều, muốn "ăn" thân thể thuần khiết của tiểu gia thì nằm mơ đi.

Tiểu gia là ai? Chính là nhân vật có một không hai vũ trụ...

Khụ khụ, màn tự sướng tinh thần của sáng nay xong! Đi bảo khố thôi.

....

Thánh Tông vạn năm, bảo khố sẽ khổng lồ cỡ nào? Chỉ nghĩ thôi đã đủ làm người ta kích động.

Không quá bao lâu, Lâm Phàm đã đi tới trước bảo khố. Nơi này nằm trong một hang động bí mật tại Tông Chủ phong, còn có một luồng khí tức quanh quẩn, hẳn là do tông chủ lưu lại để đề phòng có người xâm nhập.

Lâm Phàm có lệnh bài tông chủ, đương nhiên không có vấn đề gì, luồng khí tức nọ cũng nhường đường.

- Đây là bảo khố sao?

Lâm Phàm đứng trước hai cánh cửa đá được khắc bên trên hai chữ "Bảo Khố", tò mò quan sát.

Sau đó, hắn lấy lệnh bài ra, một luồng hào quang từ lệnh bài phát tán, chiếu lên cửa.

"Uỳnh uỳnh..."

Hai cánh cửa từ từ mở, Lâm Phàm hồi hộp đợi chờ cảnh tượng phía sau.

Hắn ngửi thấy mùi bảo bối nồng đậm...

Lâm Phàm hấp tấp đi vào trong, khi thấy một màn bên trong thì cũng kinh hãi mở to hai mắt.

Bảo bối được chất đống lên từng hàng từng kệ, hơn nữa bảo khí trong bảo khố này cũng đã ngưng tụ thành thực chất, quánh đặc như bùn.

So sánh với Cửu Tiêu Tông rõ ràng cao cấp hơn nhiều.

Cũng phải, Cửu Tiêu Tông ở cực Tây, chính là nơi căn cỗi, bảo vật cũng khan hiếm.

Còn Thánh Tông nằm ở chỗ tài nguyên phong phú, bảo bối tự nhiên càng dễ có hơn.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỷ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Bảo Khố Thánh Tông

oOo

Khu vực cực Tây, không phải chỉ có mỗi Cửu Tiêu Tông.

Nơi đây có đến mấy chục tông môn lớn nhỏ, từng do Cửu Tiêu Tông dẫn đầu, thế nhưng hiện giờ Cửu Tiêu Tông triệt để xuống dốc rồi.

Thậm chí cả một cao thủ cũng không lấy ra nổi, đây là bi ai cỡ nào chứ.

Hiện giờ thời cơ tới, địa bàn và tài nguyên Cửu Tiêu Tông nằm trong tay trở nên vô cùng mê người trong mắt những tông môn khác.

Thừa dịp người bệnh, muốn mạng của người.

Tuy không đến mức tiêu diệt Cửu Tiêu Tông, nhưng để cho tông môn này nhường ra một chút thịt, còn gọi là quá phận sao?

Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh làm vua, Cửu Tiêu Tông chiếm địa vị bá chủ đã lâu rồi, nên nhường lại.

Bá chủ cực Tây, có thể sắp đổi chủ.

Một ít tông chủ tiểu tông môn lại có lo lắng:

- Các vị, đồng minh của Cửu Tiêu Tông là Thánh Tông, chúng ta làm như vậy, lẽ nào sẽ không sợ có chuyện gì sao?

- Ha ha, lo lắng thái quá rồi. Các vị đã biết Cửu Tiêu Tông vì sao lại xuống dốc chưa? Ta nói cho các vị, nguyên nhân chính là do Cửu Tiêu

Tông tấn công Thánh Tông, Hàn Vĩnh Nghị cùng đám thái thượng trưởng lão đều nằm cả lại Thánh Tông, các vị nói Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông vẫn có thể là đồng minh sao?

- Thậm chí, ta còn do thám được, phong chủ Già Lam phong của Thánh Tông cũng chết sau trận chiến ấy, chỉ sợ bây giờ hai tông đã là thế nước lửa không thể dung hòa.

Một gã tông chủ cười nói.

Mọi người vừa nghe, quả thật động tâm, đây chính là cơ hội xuất hiện trước mắt, nếu bỏ qua, thật sự quá đáng tiếc.

Sau đó, bọn họ bắt đầu thảo luận phân chia địa bàn Cửu Tiêu Tông đang nằm trong tay như thế nào, giống như Cửu Tiêu Tông đã là vật trong túi bọn họ.

....

Thánh Tông.

- Ghê gớm, thật quá ghê gớm...

Lâm Phàm nhìn bảo bối bốn phía, cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn tiện tay cầm lấy một tảng đá đen.

"Đinh, chúc mừng phát hiện Diệt Luân thạch."

"Diệt Luân thạch: ẩn chứa tinh hoa quy tắc, có thể gia tăng tốc độ ngưng luyện dây chuyền quy tắc."

Không ngờ một tảng đá mà cũng là bảo bối tốt, quả thật không thể không bội phục độ giàu có của Thánh Tông.

- Vật này không tệ, Diệt Cùng Kỳ hiện đã tới cảnh giới Đại Thiên Vị, có thứ này hẳn sẽ càng dễ cô đọng dây chuyền quy tắc.

Lâm Phàm vừa muốn biến thủ "Diệt Luân thạch" này, thì một bóng người chợt lóe lên.

Diệt Luân thạch trong tay Lâm Phàm cũng theo đó biến mất.

- Người là ai? Vì sao lại tới bảo khố?

Lúc này, bảo linh do bảo khí ngưng tụ thành lơ lửng trên không, cảnh giác nhìn Lâm Phàm. Đối với bảo linh, tiến vào bảo khố, còn không mang bảo bối vào cất thì không phải người tốt.

- Người là bảo linh ở đây sao?

Lâm Phàm vừa nhìn đã nhận ra rằng bảo linh của Thánh Tông và bảo linh của Cửu Tiêu Tông giống nhau như đúc. Hay là tất cả bảo linh đều trông như vậy?

- Đúng vậy, lão phu là bảo linh nơi này. Ô, người có lệnh bài của tông chủ? Chẳng lẽ tông chủ để người tới lấy bảo bối sao? Cần gì nói mau, lấy xong đi nhanh đi.

Bảo linh rất không hữu hảo nói, còn nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt căm thù.

- Tông chủ để ta lấy một nửa bảo bối.

Lâm Phàm cũng có chút xấu hổ, gãi đầu nói.

Mà lời này vừa ra, bảo linh triệt để nổi giận.

- Cái gì, người nói cái gì? Một nửa bảo bối, có phải người muốn lấy mạng già của ta không?

Bảo linh hét ầm lên, ánh mắt nhìn Lâm Phàm đã tăng cấp thành như thấy kẻ thù giết cha.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn bảo linh, lắc lắc đầu:

- So với bảo linh của Cửu Tiêu Tông, người thật làm cho người ta thất vọng.

- Người... Người lại dám nói ta không bằng lão nhị, ta... Ta...

Bảo linh nghe xong, chợt phun ra một món bảo bối.

Lâm Phàm trợn mắt mà nhìn, mới chỉ thấy phun ra máu tươi, chứ chưa từng thấy có người mở miệng phun bảo bối thay máu.

Mà làm Lâm Phàm không ngờ là bảo linh Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông là huynh đệ.

- Bảo linh, để hăn lấy một nửa bảo bối.

Lúc này, một giọng nói từ hư không truyền đến.

- Tông chủ...

Bảo linh vừa nghe, nhất thời muốn nói cái gì đó. Thế nhưng giờ phút này tông chủ còn đang xót thắt ruột gan, không có thời gian để ý đến lão.

- Khôngggggg...

Bảo linh điên cuồng hét lên, từng kiện bảo bối lại từ miệng lão rơi ra.

Gào thét một lúc, bảo linh căm tức nhìn Lâm Phàm, hai tay nắm chặt kêu răng rắc:

- Người thật sự muốn lấy bảo bối của ta sao?

- Đúng vậy.

Lâm Phàm rất là nghiêm túc gật gật đầu.

- Được, người có thể lấy, ta ở một bên nhìn.

Bảo linh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, cũng mặc kệ cái lão đi vệ sinh ra kim loại này, bắt đầu lang thang bên trong, chọn lựa một ít bảo bối nhìn có vẻ đặc biệt.

Lúc này, Lâm Phàm bị một quả cầu trong suốt hấp dẫn. Bên trong quả cầu này có một vòng sáng màu tím lưu chuyển.

Lâm Phàm cầm lấy quả cầu vào trong tay.

- Vật này không tốt, là thứ bỏ đi nhất trong bảo khố này, thứ bên cạnh mới là hàng chuẩn.

Bảo linh vừa thấy kẻ này cầm quả cầu kia lên, trong lòng đau xót.

Lâm Phàm nhìn thấy bảo linh bay lơ lửng cạnh mình, nhìn mình bằng ánh mắt "xin hãy tin em", thì cũng chỉ cười cười:

- Ài, cảm ơn người, nhưng ta cũng không cần thứ quá tốt, cứ chọn mấy thứ bỏ đi là đủ rồi, như thế sẽ không làm người quá đau lòng.

Nếu không có hệ thống, có lẽ đã bị bảo linh này lừa rồi.

Tử Khí Nguyên Đan, đồ tốt như vậy dám nói là phế vật, đã thế ca càn phải lấy.

- Phụt...

Bảo linh lại điên cuồng phun bảo bối ra. Lão phát hiện, từ khi thành hình tới nay, lão chưa từng đau lòng như vậy, thậm chí đau đến tim phổi cũng sắp phun cả ra rồi.

Giờ phút này, bảo linh phát hiện tên ghê tởm này lại đang cầm lấy một món bảo vật, vội vàng nói:

- Cái này rất tuyệt, là thứ quý giá nhất trong bảo khố, nếu người lấy đi, ta sẽ rất đau lòng.

Lâm Phàm hơi sửng sốt, sau đó cười cười, cuối cùng thở dài một tiếng.

Đầu óc của bảo linh này là từ bảo bối nào vậy, rất âm hiểm.

Thứ trong tay hắn tuy cũng là bảo bối, nhưng chỉ thuộc loại hạ đẳng, giờ lại bị lão già này nói thành bảo bối nghịch thiên, quả là nhân tài.

Bảo linh tự nhận đã nhìn thấu tâm tính đối phương. Ta nói là bảo bối tốt, cũng không tin người không lấy.

- Tốt, nếu như vậy, sẽ không lấy cái này, không thể khiến người đau lòng a.

Lâm Phàm cười nói.

- Hà... Kỳ thật người có thể lấy, lòng ta mặc dù đau, nhưng chỉ cần người vui vẻ là được rồi.

Bảo linh sửng sốt, vội bổ cứu.

- Bỏ đi, bảo bối nhiều thế này, ta lấy tạm thứ khác là được.

Lâm Phàm nhìn về phía món bảo bối bên cạnh.

Bảo linh vừa nhìn, nhất thời cả kinh:

- Thứ này là đồ tốt...

Không đợi bảo linh nói hết, Lâm Phàm đã thu bảo bối kia lại, để mặc bảo linh ngây ngốc trôi nổi trong hư không.

Sau đó, hắn lười trợn, trực tiếp vung tay lên, tức thì đúng nửa kho bảo khố vào trong túi chứa đồ.

Cuối cùng, hắn cũng không nhìn bảo linh đang ngửa mặt lên trời phun điên cuồng, đi thẳng ra ngoài.

- Bảo linh, chú ý nghỉ ngơi, nôn nhiều như vậy, có khi là sắp có tiểu bảo linh rồi...

Ở một khắc này, không chỉ có bảo linh phụt ra, trên mấy ngọn núi của Thánh Tông, cũng có mấy người không hện mà học máu.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỳ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Tiến Về Cửu Tiêu Tông

oOo

Thời gian cực nhanh, năm tháng như thoi đưa.

Thánh Tông đã khôi phục bình an dĩ vãng, các đệ tử Thánh Tông không ngừng mài miết tu luyện.

Trận chiến kia, rất nhiều thiên tài tuyệt đỉnh triệt để bạo phát vào thời khắc nguy cơ.

Lỗ Viêm, tuy tu vi không cao, nhưng phương thức chiến đấu thần bí kia, cả uy lực bạo phát ra, đã làm mọi người nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Mà đám người Mạnh Hạo, Kiếm Vô Định càng nổi bật, bạo phát ra chiến lực vượt qua cả đệ tử nội môn, thậm chí còn mạnh hơn cả Tông Hận Thiên.

Còn Thánh Tông đệ nhất cao thủ hiện giờ là ai?

Không phải Lâm Phàm thì không còn ai xứng, đây là điều mọi đệ tử Thánh Tông công nhận.

Tông chủ và các thái thượng trưởng lão thất bại, Thánh Tông suýt nữa bị diệt, cuối cùng Lâm sư thúc ngăn cơn sóng dữ, lật tay một cái trấn áp tất cả kẻ địch, thực lực ấy là khủng bố cỡ nào kia chứ.

Ở trong Thánh Tông, uy vọng của Lâm Phàm như mặt trời ban trưa.

....

Vô Danh phong.

Diệt Cùng Kỳ đã bế quan một tháng. Công pháp thần bí Bất Tử Bất Diệt để hãn vừa bước vào cảnh giới Đại Thiên Vị đã có hai dây chuyền quy tắc, càng để hãn muốn bế quan thừa thắng xông lên.

Một tháng đi qua, Lâm Phàm cũng đã đột phá tới cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Có Ngô đồng thần thụ, mỗi thời mỗi khắc đều tự tăng exp, có thể nói là Lâm Phàm nằm ngủ cũng thăng cấp. Không qua bao lâu nữa, hãn tuyệt đối sẽ tiến vào cảnh giới Đại Thiên Vị.

Lúc này, Gà Con chạy từ bên ngoài vào, Chỉ Kiêu theo phía sau, cười khanh khách, rất là vui vẻ.

Sư phụ, Gà Con cứ bắt nạt Tiểu Bạch, mỗi lần đều dè Tiểu Bạch lên mặt đất.

Chỉ Kiêu ôm Tiểu Bạch đi vào, mách với Lâm Phàm.

- Ồ ó ồ.

Gà Con nhảy lên vai Lâm Phàm, cái đầu không ngừng lắc, tựa như kháng nghị lời này không thật.

Lâm Phàm đang uống trà, nghe vậy phun hết nước trà trong miệng ra, mắt tròn tròn không dám tin nhìn Gà Con, sau đó ánh mắt dần biến thành xem thường.

Súc sinh, nhỏ như vậy cũng không tha!

Tuyệt Vương Sư mặc dù là giống cái, nhưng còn chưa có dậy thì xong, vậy mà "dâm kê" này...

Ài.

Lâm Phàm liếc xéo Gà Con, sau đó đành nói xạo với Chỉ Kiều rằng đó không phải bắt nạt, mà là chúng đang giao lưu thân thiện.

Thật ra cũng không phải là nói xạo, rõ ràng Gà Con và Tuyết Vương Sư có giao lưu, có điều phương thức hơi bất nhã mà thôi, còn có thêm cả kết hợp.

Chỉ Kiều sau hiểu được xa như vậy, cũng chỉ gật gật đầu.

Mà Tuyết Vương Sư thì co rúc trong ngực Chỉ Kiều, cặp mắt kia khi nhìn về Gà Con lại tràn ngập sợ hãi.

Lâm Phàm nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của Tuyết Vương Sư, chỉ biết thở dài. Đây là súc sinh đến cỡ nào a, nhìn xem làm con nhà người ta sợ đến như vậy.

Gà Con nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phàm thì vội vàng quay đầu sang một bên, sau đó nhảy từ trên vai Lâm Phàm xuống đất, chạy ra ngoài.

- Sư phụ, con muốn ra ngoài chơi với Tiểu Bạch.

Chỉ Kiều thấy Gà Con đã chạy mất, chuẩn bị đi tìm Cung Băng Dạ chơi đùa.

- Ừ.

Lâm Phàm gật gật đầu. Một tháng đã trôi qua, cũng là thời điểm khởi hành đi Cửu Tiêu Tông. Hắn nhận được tin từ Tân Phong, rằng Tân Phong huynh đệ chuẩn bị chính thức trở thành tông chủ tân nhiệm của Cửu Tiêu Tông. Chuyện lớn bậc này, đương nhiên hắn phải tới dự, hơn nữa còn mang theo đại lễ.

Chỉ Kiều rời đi, Diệt Cùng Kỳ lại tới ở bên ngoài.

- Tông chủ, đệ tử tu vi trì trệ không tiến, muốn ra ngoài lịch lãm một phen.

Diệt Cùng Kỳ nói.

Lâm Phàm cẩn thận quan sát Diệt Cùng Kỳ, không khỏi cảm thán, quả thật là nhân tài a.

Hiện giờ tuy vẫn là cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai, nhưng khí tức trên người Diệt Cùng Kỳ lại hùng hậu vô cùng, chỉ sợ đã là tồn tại vô địch trong cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai.

Đối với việc Diệt Cùng Kỳ đi ra ngoài lịch lãm, Lâm Phàm tự nhiên không có cự tuyệt. Theo Lâm Phàm, sau này chiến lực cao nhất Thánh Ma Tông, trừ mình ra, chính là Diệt Cùng Kỳ rồi.

Hôm sau.

Diệt Cùng Kỳ đi trước Lâm Phàm một bước, mà Lâm Phàm còn tới chỗ tông chủ, muốn mượn một chiến thuyền.

Yến Hồng Vũ vừa thấy Lâm Phàm thì tâm tình đang tốt đẹp biến thành xám xịt, nhất là khi nghe hắn nói muốn mượn chiến thuyền, lại càng hô hấp dồn dập như muốn hôn mê.

Lấy một nửa bảo khố, hiện giờ còn muốn chiến thuyền.

Yến Hồng Vũ tự nhiên nói không có, nhưng dưới trận thế vừa năn nỉ ỉ oai vừa cứng rắn của Lâm Phàm, vẫn đành phải lấy chiếc chiến thuyền yêu quý ra.

- Cho người mượn, nhất định phải trả lại ta.

Yến Hồng Vũ dậm đi dậm lại, nội tâm đau đớn khác thường, rất không nỡ.

....

Lúc này, các đệ tử Thánh Tông đột nhiên phát hiện bầu trời tối lại, vội ngẩng đầu lên nhìn, sau đó cùng kinh hô.

Đó là chiến thuyền của tông chủ.

Lâm Phàm đứng trên chiến thuyền, rất hài lòng với bộ dạng tổng thể màu bạc, rực rỡ chói mắt của nó.

Hơn nữa tốc độ của chiến thuyền này còn nhanh hơn chiến thuyền của các thái thượng trưởng lão nhiều.

Lâm Phàm nhìn đám người hâm mộ phía dưới, sau đó cười lớn một tiếng, đi thôi.

Phù văn trên thuyền lóe lên, nổ vang một tiếng, biến mất ở cuối chân trời.

....

Ha ha...

Trong hư không vô tận, một chiếc chiến thuyền thật lớn lướt gió bay đi.

Lâm Phàm đứng trên mũi thuyền, nhìn xuống mặt đất phía dưới, cười lớn.

- Bên ngoài mới là thế giới của tiểu gia.

Kế hoạch hiện tại của hắn là đi Cửu Tiêu Tông tặng lễ, sau đó đi thu gom lệnh bài chí tôn, còn có tới vui đùa ở cấm địa của lão cầu Thất Thánh.

....

Cửu Tiêu Tông.

Suốt một tháng qua, Cửu Tiêu Tông luôn trong trạng thái nặng nề, có đệ tử còn mất đi hy vọng với tương lai.

Tông chủ chết rồi.

Thái thượng trưởng lão cũng đã chết.

Tùng là đệ nhất đại tông vùng cực Tây, Cửu Tiêu Tông giờ triệt để xuống dốc rồi.

Có đệ tử rời khỏi Cửu Tiêu Tông, bọn họ mờ mịt với tương lai, muốn ra ngoài tìm tương lai mới.

Mà có đệ tử thề sống chết ở cạnh Tân Phong, thề nỗ lực trọng chấn Cửu Tiêu Tông.

- Sư huynh, nghi thức lên ngôi tông chủ lập tức sẽ bắt đầu.

Phong Tiểu Linh cất giọng nhắc nhở. Hắn nằm trong nhóm quyết theo Tân Phong. Tuy rằng tương lai có lẽ rất nhấp nhô, nhưng hắn tin tưởng sư huynh nhất định có thể dẫn dắt Cửu Tiêu Tông trở lại đỉnh cao.

- Ừ.

Tân Phong gật gù đầu, tông môn không thể không có người cầm đầu, mà gánh nặng như vậy đặt lên người Tân Phong, để hắn muốn ngạt thở.

Phong Tiểu Linh nhìn sư huynh, có mấy lời giấu ở trong lòng, nhưng lại do dự dự:

- Sư huynh, kỳ thật tình huống hiện tại dễ có bất ngờ phát sinh vào nghi thức kế vị tông chủ. Theo đệ tử điều tra báo cáo, có rất nhiều tông môn có mâu thuẫn với Cửu Tiêu Tông.

Tân Phong nhìn phương xa. Đệ nhất đại tông cực Tây, giờ chỉ còn là dĩ vãng, tất cả đã thay đổi rồi.

- Sư đệ, Cửu Tiêu Tông hiện giờ tuy xuống dốc, nhưng vẫn là đại tông, nghi thức lên kế vị không thể hủy bỏ. Về phần những tông môn kia, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, để bọn họ đến cả đi.

Tân Phong nghiêm túc nói.

- Thế nhưng sư huynh, dựa vào quan hệ của huynh với Lâm sư huynh, nếu Thánh Tông đến chống đỡ, có lẽ chúng ta...

Phong Tiểu Linh luôn nghĩ tới điều này.

Tân Phong lắc lắc đầu:

- Sư đệ, đệ phải nhớ cho kỹ, Cửu Tiêu Tông chúng ta còn thiếu Thánh Tông nhiều lắm, nhiều lắm.

Phong Tiểu Linh không biết nên nói cái gì, cuối cùng cũng chỉ có thể gật gật đầu. Hẳn biết sư huynh nghĩ gì, cũng hiểu được sư huynh tại sao lại làm vậy, chỉ là tình huống hiện giờ...

- Người các tông khác thế nào rồi?

Tân Phong hỏi.

- Đã lục tục đến rồi.

-----oo0oo-----

✧ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỷ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Chúng Ta Tới Chia Phần

oOo

Cửa sơn môn Cửu Tiêu Tông.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông đang bận rộn tiếp đãi các tông môn khác. Mỗi một tông môn ở cực Tây đều có mặt.

- Sư huynh, đệ có chút khẩn trương.

Cửa sơn môn, một đệ tử làm công tác nghênh đón căng thẳng nói.

Hắn đã từng làm công việc này nhiều lần, thế nhưng hiện giờ Cửu Tiêu Tông không còn là Cửu Tiêu Tông lúc trước, không có cường đại như ngày xưa nữa rồi.

- Sư đệ, chớ khẩn trương, xuất ra khí thế của chúng ta là được.

Đệ tử bên cạnh nói.

Lúc này, một đội nhân mã xuất hiện ở cửa sơn môn Cửu Tiêu Tông.

- Tông chủ Hồng Vân Tông dẫn theo đệ tử đến, chúc mừng Tân tông chủ thượng vị, quà mừng là... Một Chu Quả mười năm.

Khi có các tông môn tiến đến, đệ tử nghênh đón sẽ hô thông báo, và đọc to quà mừng.

Thế nhưng giờ nhìn thấy quà mừng, nội tâm hắn cũng run rẩy.

Đây căn bản không phải đến chúc mừng, mà là đến làm cho nhục nhã.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông đứng quanh cửa sơn môn, nghe thông báo như thế, sắc mặt của từng người đều cực kỳ khó coi.

- Sao? Đây chính là đạo đãi khách của Cửu Tiêu Tông các người sao? Chúc mừng cũng chúc mừng rồi, lễ cũng đưa rồi, cứ để chúng ta đứng cửa hay sao?

Tông chủ Hồng Vân Tông không vui nói.

Mà những đệ tử Hồng Vân Tông kia cũng bắt đầu oán trách.

- Hừ, đều thế này rồi, còn hung hăng càn quấy.

- Cửu Tiêu Tông lễ nào vẫn coi mình là đại tông sao, chúng ta tới đã là quá cho mặt mũi rồi.

....

Những đệ tử Cửu Tiêu Tông này nghe những lời đó, giận đến sôi gan, Cửu Tiêu Tông đã khi nào chịu nhục nhã đến vậy.

Nhưng nghĩ đến tình trạng hiện giờ của Cửu Tiêu Tông, các đệ này cũng chỉ có thể nắm chặt nắm tay, nén giận.

- Hồ tông chủ, xin mời vào trong.

Giờ phút này, một đệ tử từng là thiên kiêu của Cửu Tiêu Tông ra mặt nghênh đón.

- Ồm.

Tông chủ Hồng Vân Tông gật gật đầu.

- Người cũng biết làm người đấy.

Đệ tử thiên kiều kia chưa xót cười cười.

Hiện giờ có tổng cộng ba mươi tám tông môn tiến đến, mà Hồng Vân Tông là nhóm cuối cùng.

Bên ngoài đại điện đẳng cơ, mỗi tông môn đều có vị trí riêng biệt. Ba mươi tám vị tông chủ chào hỏi rồi chuyện trò với nhau, lớn tiếng giống như chỉ sợ Cửu Tiêu Tông không nghe được.

- Dương tông chủ, ngài đưa cái gì?

- Một rương châu báu.

- Dương tông chủ thật hào phóng, ta tặng một Chu Quả mười năm.

- Ha ha, Hồ tông chủ, khách sáo quá, ta nguyện dùng một rương châu báu, đổi lấy hai Chu Quả mười năm của ngài đấy.

- Ha ha, Hồ tông chủ mới là hào phóng, đồ tốt như thế cũng nỡ mang tới. Tông môn chúng ta nghèo, cũng chỉ có thể tặng một ít hoàng kim.

....

Đám tông chủ này không ngừng cười đùa, mà các đệ tử Cửu Tiêu Tông, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Giống như có những bàn tay vô hình đang không ngừng tát lên mặt bọn họ, để bọn họ rất đau lòng.

Từng là đại tông, vậy mà luân lạc tới tình trạng này, giống như con cá trên thớt, mặc người chém giết.

Đại Thiên Vị cường giả...

Hôm nay Cửu Tiêu Tông không có ai đạt tới. Một đại tông, trở nên không bằng cả một tiểu tông môn.

Nếu tông chủ cùng các trưởng lão vẫn còn, những kẻ này, ai dám can rờ đến vậy...

....

Hồ tông chủ Hồng Vân Tông giờ phút này rất hưởng thụ không khí bây giờ. Trước kia đến Cửu Tiêu Tông đều là mang theo cái đuôi cầu, vậy cho thật khéo, mà bây giờ thì...

Hồ tông chủ nâng chén trà nhấp một ngụm, rồi tức thì đặt chén xuống, sắc mặt không vui nhìn các đệ tử Cửu Tiêu Tông làm công tác chiêu đãi.

- Đây là trà gì, chua không chịu nổi. Dùng thứ trà thấp kém này đãi chúng ta, chẳng lẽ là muốn tỏ ý xem thường tông chủ mỗi tông chúng ta sao?

Hồ tông chủ có chút tức giận.

Lão rất quen thuộc với hương vị trà này. Lúc Cửu Tiêu Tông còn cường đại, đều dùng nước trà này để chiêu đãi bọn lão. Thế nhưng xưa đâu như nay, chẳng lẽ vẫn dùng nước trà này tiếp bọn lão sao?

- Hồ tông chủ, đây là loại trà Cửu Tiêu Tông chúng ta luôn sử dụng.

Một đệ tử nhú mày, tiến lên nói.

Mà vừa lúc này, một gã đệ tử đứng ở phía sau Hồ tông chủ đột nhiên tiến lên, vung tay tát lên mặt đệ tử Cửu Tiêu Tông kia.

- Hừ, tông chủ chúng ta nói trà thấp kém tức là thấp kém, còn không nhanh đi lấy trà tốt nhất ra.

Đệ tử trúng một cái tát kia giờ phút này sắc mặt phẫn nộ, muốn xông lên trước đánh đối phương một trận.

Chuyện nhục nhã thế này, Cửu Tiêu Tông đã khi nào gặp phải?

Đám tông chủ các tông thì lại ngồi im, lim dim mắt, trong lòng cười lạnh, muốn xem Cửu Tiêu Tông sẽ làm thế nào.

Nếu không thể nhẫn nhịn, trực tiếp đánh nhau, đó chính là hợp với tâm nguyện của bọn lão.

Châm ngồi thị phi, trực tiếp cướp tông, chia đều tài nguyên khổng lồ của Cửu Tiêu Tông.

- Người...

Đệ tử Cửu Tiêu Tông kia vừa muốn nói gì đó, lại bị một người chặn lại.

- Sư huynh...

- Đệ lui ra, chuẩn bị trà tốt nhất cho các tông chủ, nơi này giao cho ta.

Ngô Hạo phân phó nói.

Đệ tử kia trong lòng rất không phục, nhưng cũng chỉ có thể gật gật đầu.

- Hồ tông chủ, các vị tông chủ, thật xin lỗi, chiêu đãi không chu toàn, ta đã cho người chuẩn bị trà mới rồi.

Ngô Hạo ôm quyền nói với đám tông chủ.

Ngô Hạo từng cũng cao ngạo vô cùng, nhưng Cửu Tiêu Tông hiện giờ không giống lúc xưa. Vì để cho Cửu Tiêu Tông có thể an toàn truyền thừa tiếp, hắn đành phải buông bỏ tôn nghiêm cao ngạo.

- Ha ha, tốt, người rất hiểu cách làm người đấy. Chúng ta sẽ không chấp nhặt với chuyện này. Đã không còn sớm, tông chủ tân nhiệm sao còn chưa tới?

Hồ tông chủ cười, khoát tay áo nói.

- Đợi lát nữa tông chủ sẽ đến.

Ngô Hạo nói, sau đó nhìn thoáng qua đám người đang ngồi, chậm rãi thối lui. Nơi này ba mươi tám tông chủ, mỗi kẻ đều là hạng tâm địa độc ác.

Mà các đệ tử Cửu Tiêu Tông, tuy vô cùng giận dữ với thái độ của đám người từ cao đến thấp này, thế nhưng chỉ có thể tự nhắc mình nhất định phải nhịn, bằng không sẽ mang tới phiền toái cho tông chủ.

- Tông chủ đến...

Lúc này, Tân Phong từ đằng xa đi tới. Đám tông chủ của ba mươi tám tông nghe thấy thông báo, đều nhìn lại bằng ánh mắt ý vị sâu xa.

Bọn lão không hề đứng lên, vẫn ngồi im chỗ cũ.

Đám đệ tử của ba mươi tám tông thì tiếp tục trao đổi âm ỉ, âm thanh ồn ã đến chói tai.

- Đây là tông chủ tân nhiệm của Cửu Tiêu Tông sao?

- Ta biết hẳn, đó là đệ nhất thiên kiêu Cửu Tiêu Tông.

- Ha ha, xem ra Cửu Tiêu Tông thật sự xuống dốc rồi. Người này tuy rằng là đệ nhất thiên kiêu Cửu Tiêu Tông, nhưng thực lực sao có thể bằng tông chủ của chúng ta, thậm chí trưởng lão của chúng ta cũng có thể nghiền ép đối phương.

....

Đệ tử Cửu Tiêu Tông xung quanh xiết chặt nắm tay, nội tâm tràn ngập phần nộ cùng không cam lòng.

Phong Tiểu Linh đi sau Tân Phong. Đối với tình huống trước mắt, hẳn không vui, nhưng cũng đã dự đoán được.

Tân Phong bình tĩnh nhìn tất cả, không hề để trong lòng, sau đó đi lên vị trí chủ vị, ôm quyền chào mọi người.

- Đa tạ các vị đến cổ vũ, tại hạ Tân Phong, hôm nay đăng cơ tông chủ Cửu Tiêu Tông.

Tông chủ ba mươi tám tông liếc nhìn nhau một cái, cũng thoáng nghiêng người, ôm quyền, nói mấy lời khách sáo. Thế nhưng lần này bọn lão tới không phải là để cổ vũ hay nói nhảm, mà là có mục đích.

Tân Phong ngồi xuống ghế, không nói gì, không khí hiện trường bỗng trở nên tĩnh lặng.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông đứng cả sau Tân Phong. Bọn họ biết, hôm nay chỉ sợ không dễ dàng vượt qua.

Lúc này, Hồ tông chủ Hồng Vân Tông cười một tiếng:

- Cửu Tiêu Tông hiện giờ gặp đại biến, bọn ta cũng cực kỳ tiếc nuối...

Đám tông chủ khác nghe Hồ tông chủ mở miệng thì ngồi thẳng người cả lên, bọn lão biết chuyện quan trọng tới rồi.

- Bất quá, mọi người chúng ta đã thương lượng, nhất trí cho ra một kết quả, mời Tân tông chủ nghe một chút.

Hồ tông chủ nói.

Ngón tay của Tân Phong run lên, nhưng mặt vẫn cười, nói:

- Hồ tông chủ, mời nói.

Hồ tông chủ ho nhẹ một tiếng, sau đó nhìn quanh một vòng, nói thẳng:

- Cửu Tiêu Tông cực thịnh một thời, chiếm đoạt rất nhiều địa bàn. Những địa bàn này vốn là của ba mươi tám tông chúng ta. Để công bình, chúng ta đề nghị, Tân tông chủ trả lại những địa bàn này cho chúng ta.

- Đúng vậy.

- Phần lớn địa bàn Cửu Tiêu Tông đều là cướp từ trong tay chúng ta, hiện giờ cũng đã đến lúc nên trả lại rồi.

Giờ phút này tông chủ ba mươi tám tông đều gật đầu phụ họa nói.

Mặt Tân Phong hơi đổi sắc, sau đó cố trấn định cười:

- Các vị tông chủ, ta chưa rõ ý của các vị. Cửu Tiêu Tông khi nào thì đoạt địa bàn của các vị chứ, những nơi đó đều là do các tiền bối truyền thừa xuống...

Hồ tông chủ trực tiếp khoát tay áo, ngắt lời Tân Phong. Sau đó, mặt lão lạnh băng, không muốn vòng vo nữa, nói lớn:

- Tân tông chủ, lần này tiến tới, mục đích của chúng ta là thương lượng hòa bình với người. Nếu người cứ khư khư cố chấp, ba mươi tám tông chúng ta không ngại khai chiến với Cửu Tiêu Tông, người nên nghĩ cho kỹ.

- Vậy xin hỏi, địa bàn theo lời Hồ tông chủ là nơi nào?

Tân Phong giấu bàn tay trong áo, nắm thật chặt.

- Núi Hải Liệt là của Hồng Vân Tông chúng ta.

Hồ tông chủ sớm đã nghĩ kỹ, lại nói:

- Cửu Tiêu Tông chiếm núi Hải Liệt mấy ngàn năm, khiến Hồng Vân Tông chúng ta tổn thất không ít. Nếu Tân tông chủ muốn tiếp tục ở chung hòa bình, vậy phải bồi thường trăm món trân bảo.

- Còn các vị kia?

Tân Phong bình tĩnh hỏi, nhưng trong lòng đã dâng lửa giận ngút trời.

Sau đó đám tông môn kia nói yêu cầu của mình ra.

Tới khi người cuối cùng nói xong, mặt các đệ tử Cửu Tiêu Tông đỏ rần, không phải hưng phấn, mà là phần nộ.

Tân Phong giờ phút này đứng lên, nhìn chăm chăm đám người kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Các người là muốn xẻ thịt Cửu Tiêu Tông sao?

Tân Phong đã dự tính sẽ có tổn thất, cũng chuẩn bị sẵn một chút, nhưng không ngờ ba mươi tám tông này quá phẫn đến vậy.

- Cũng không thể nói như vậy, chúng ta chỉ muốn lấy lại vật của mình mà thôi.

Hồ tông chủ nói.

- Đúng vậy.

- Là lúc nên trả lại rồi.

....

Mỗi gã tông chủ đều gật đầu nói.

- Điều đó không có khả năng.

Tân Phong gằn giọng.

Hồ tông chủ liếc mắt nhìn Tân Phong, sau đó cười lạnh một tiếng, đứng lên:

- Có khả năng hay không, đã không tới lượt người nói rồi.

- Đúng vậy, nếu Cửu Tiêu Tông không trả địa bàn, ba mươi tám tông môn chúng ta sẽ tạo thành liên minh, diệt trừ Cửu Tiêu Tông khỏi cực Tây này.

Giờ khắc này, đám tông chủ ba mươi tám tông toàn bộ đứng lên.

Tân Phong hít sâu một hơi.

- Ở kia, mọi người nhìn, có một chiến thuyền tới.

Lúc này, bỗng có một gã đệ tử chỉ về bầu trời phía xa hô.

Mọi người vội liếc nhìn ra, không khỏi hít một hơi lạnh, chiến thuyền thật là lớn.

Đám tông chủ ba mươi tám tông đưa mắt nhìn nhau, không phải là có thêm ai đến phân một chén canh chứ?

Tân Phong đứng im tại chỗ, tay nắm chặt đến run rẩy. Chẳng lẽ Cửu Tiêu Tông hôm nay sẽ thành dê béo, bị bọn người này xẻ thịt sao?

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng cúi đầu, trong nội tâm đã bị khuấy nhục chiếm cứ, đây là sỉ nhục không thể rửa sạch...

-----oo0oo-----

✧ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỷ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Đây Là Đãi Ngộ Gì?

Một chiếc chiến thuyền, làm lòng người căng thẳng.

Đối với đám tông chủ ba mươi tám tông, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Bọn lão đã thương lượng xong xuôi, phân chia công bằng, nếu Cửu Tiêu Tông không đồng ý, thì bọn lão không ngại xóa tên Cửu Tiêu Tông.

Mà bây giờ lại có một thế lực không rõ đến, trong mắt bọn lão, nhất định là muốn dây máu ăn phần.

Nếu chỉ là một tông môn bình thường, bọn lão có lẽ không thèm nhìn.

Nhưng nhìn độ lớn của chiến thuyền kia, chỉ sợ không phải một tiểu tông môn.

....

Lâm Phàm đứng trên thuyền nhìn xuống.

Chiếc thuyền này của tông chủ quả là đồ tốt, vài ngày đã đến vùng đất cực Tây. Nhưng đương nhiên không thể so với côn bằng.

Có điều cái giá để gọi được côn bằng cũng làm đau lòng người a.

- O, bắt đầu rồi sao?

Lâm Phàm nhìn thấy khu vực đại diện của Cửu Tiêu Tông vô cùng náo nhiệt, có rất đông người đang tụ hội cùng một chỗ.

....

- Sư huynh, nhin một chút, quên đi.

Giờ phút này, Phong Tiểu Linh ghé tai Tân Phong, nói nhỏ.

Hiện giờ một đám tông môn kia đều đang như hổ rình mồi, nếu thật sự khai chiến, sợ là Cửu Tiêu Tông sẽ phải xóa tên.

Tân Phong không nói gì. Hắn còn hiểu điều này rõ hơn bất kỳ ai khác. Ngắm lại Cửu Tiêu Tông một thời cực thịnh, giờ biến thành như vậy, thật sự là quá bi ai.

....

Lúc này, chiến thuyền kia đã neo lơ lửng trên không trung Cửu Tiêu Tông. Đệ tử Cửu Tiêu Tông trợn mắt há hốc mồm, một chiếc chiến thuyền thật lớn, thật chói mắt.

Đệ tử ba mươi tám tông cũng hâm mộ nhìn. Chiến thuyền to lớn như vậy, tông môn của bọn hắn đã khi nào có nổi chứ.

Ba mươi tám tông chủ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Đây rốt cuộc là tông môn cỡ nào?

Chiến thuyền này có màu bạc trắng, không khắc bất kỳ dấu hiệu nào. Yến Hồng Vũ làm người khiêm tốn, cho nên khi xuất môn ra ngoài rất ít dùng tới nó, khiến không mấy người nhận ra được lai lịch chiến thuyền này.

- Tân Phong huynh, huynh làm thế này là không đúng tí nào, thượng vị cũng không báo, nếu không phải huynh đệ ta nghe được tin tức, còn mặt dày tự đến, sợ là không dự được ngày vui của huynh rồi.

Một bóng người từ trên chiến thuyền hạ xuống.

Tân Phong nhìn rõ người đến, mày giãn ra, sau đó lập tức tiến lên.

Sắc mặt đám tông chủ ba mươi tám tông đại biến. Bọn lão không ngờ người tới là bằng hữu của Tân Phong. Nhưng dù là thế thì cũng không thể gây trở ngại tới kế hoạch của bọn lão.

Còn các đệ tử Cửu Tiêu Tông, những người nhận ra được người tới là ai thì đều hưng phấn không thôi.

- A, Lâm sư huynh tới rồi.

- Ha ha, là Lâm sư huynh. Không được, ta phải nhanh chóng đi chuẩn bị nước trà tốt nhất.

- Nhanh đi, nhanh đi, Lâm sư huynh tới rồi, đám tông môn kia còn dám làm càn sao?

Phong Tiểu Linh thở phào một hơi. Hắn luôn muốn sư huynh mời Lâm sư huynh tới, nhưng Tân Phong không đồng ý. Giờ Lâm sư huynh tới rồi, Cửu Tiêu Tông còn có hy vọng.

- Lâm huynh, sao huynh lại tới đây?

Tân Phong thấy Lâm Phàm đến, tự nhiên cũng rất vui mừng, nhưng lại có chút nghi hoặc, không biết vì sao Lâm huynh lại đến.

- Sao, không chào đón hả? Ái chà, rất phong cách, đây là trang phục tông chủ hả? Không phải là huynh đệ ta đã nói rồi sao, nghi thức thượng vị của huynh mà lại không báo cho ta một tiếng, ta có chút tức giận đấy.

Lâm Phàm nhìn Tân Phong mặc một thân trang phục tông chủ, trong lòng cũng rất cao hứng. Ít nhất Cửu Tiêu Tông sẽ không bị rơi xuống nữa.

- Lâm huynh, kỳ thật chỉ là một việc nhỏ thôi mà. Đến đến, mau tới ngồi xuống.

Tân Phong vội kéo Lâm Phàm đi vào trong.

Phong Tiểu Linh tay mắt lanh lẹ, lập tức lấy thêm một cái ghế, rồi đặt cạnh vị trí tông chủ.

Tại sao đặt ở đó? Hỏi thừa, Lâm sư huynh là người thế nào chứ? Đây chính là cao thủ cực mạnh a.

Một ít đệ tử Cửu Tiêu Tông lại có chút nghi ngờ.

- Sư huynh, Lâm sư huynh là ai vậy? Sao hắn có thể ngồi cạnh tông chủ?

Đệ tử này tu vi tương đối thấp, không rõ một số chuyện.

- Im lặng mà nhìn, đừng nói nữa. Ta cho đệ biết một câu, hôm nay có Lâm sư huynh tới, đám tông chủ kia lát nữa liền thảm rồi.

- Hả? Sư huynh nói thật hay giả vậy? Ba mươi tám tông chủ kia đều là cao thủ Đại Thiên Vị đấy...

Đệ tử kia lại lên tiếng, không hiểu gì cả.

- Ha ha, cao thủ Đại Thiên Vị sao? Được rồi, không nói nhảm với đệ nữa, ta phải đi mang bánh ngọt tới cho Lâm sư huynh, sư đệ vừa mới chạy đi pha trà có khi không nhớ đến khoản này đâu.

- Sư huynh...

Đệ tử kia mặt phát mọng, lại nhìn các sư huynh ở chung quanh, đầu óc loạn cả lên. Vừa rồi mọi người còn đang rất phẫn nộ, sao hiện tại lại cùng cười toe toét thế này?

Đám tông chủ ba mươi tám tông giờ phút này từng người kinh ngạc vạn phần, nhìn cái người ngồi cạnh Tân Phong kia, không biết người này rốt cuộc là ai. Mà một màn sau đó lại càng khiến bọn lão ngạc nhiên đến ngây người.

Những đệ tử Cửu Tiêu Tông này làm sao vậy? Tự nhiên lại nhiệt tình đến thế?

- Lâm sư huynh, đây là loại trà tốt nhất của Cửu Tiêu Tông chúng ta.

Một đệ tử cẩn thận bưng một ly trà, đi từ đằng xa tới, sau đó cung kính đặt trên mặt bàn, còn lấy một chiếc khăn tay lau sạch nước trà đọng trên chén.

- Lâm sư huynh, đây là bánh ngọt.

- Lâm sư huynh, vai huynh có bị mỏi không, để đệ xoa bóp cho huynh nhé?

- Lâm sư huynh đường xa tới, hay là để đệ lấy nước ngâm chân cho huynh.

- Lâm sư huynh...

....

Nhóm người ba mươi tám tông đều trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt. Đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Người này rốt cuộc là vị đại gia nào, lại khiến đám đệ tử Cửu Tiêu Tông này xum xoe như vậy?

Ngắm lại đãi ngộ của mình, lại nhìn đãi ngộ của đối phương, quả thực là một trời một vực.

Đám người ba mươi tám tông triệt để nổi giận, đây còn không phải là khinh thường bọn hắn sao?

....

Lúc này Lâm Phàm cũng chẳng hiểu gì cả, mọi người quanh hắn sao cứ loạn cả lên.

- Được rồi, được rồi, mọi người hôm nay làm sao vậy, nhiệt tình quá, khiến bản sư huynh có chút không quen.

Lâm Phàm cười nói.

Tân Phong đứng một bên nhìn, cũng bất đắc dĩ cười cười, trong lòng không khỏi có một chút ghen tị. Hắn cũng không có đãi ngộ bậc này, không ngờ Lâm huynh vừa đến đã khiến những đệ tử này như con rể nhìn thấy bố vợ.

Lâm Phàm nâng chung trà lên, nhấp một ngụm:

- Tân huynh, nghi thức thượng vị của huynh long trọng thật, không ngờ có nhiều người tới như vậy. Huynh giới thiệu một chút đi...

Tân Phong đang định giới thiệu, lại đã thấy đám tông chủ ba mươi tám tông liếc nhau một cái, sau đó gật gật đầu.

- Không cần giới thiệu. Chúng ta chỉ hỏi một câu, điều kiện vừa rồi của chúng ta, người có đáp ứng hay không?

Giờ khắc này, mọi người đồng loạt nhìn về phía Tân Phong.

Mà Lâm Phàm thì nhìn ung dung cắn một miếng bánh ngọt, khóe miệng nở một nụ cười khác thường.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Tất Cả Là Hiểu Lâm, Chúng Ta Đến Để Chúc Mừng

Tân Phong nhìn tông chủ của mỗi một tông, sau đó hít sâu một hơi, nói thẳng:

- Ta không đáp ứng.

Đám tông chủ ba mươi tám tông vừa nghe lời này, lửa giận trong lòng bốc lên cực hạn. Về phần kẻ nửa đường xuất hiện kia, bọn lão không biết thực lực đối phương, nhưng hiện giờ tông chủ của ba mươi tám tông cùng ở một chỗ, chỉ một mình hắn có thể nhắc lên sóng gió gì?

- Tốt, Cửu Tiêu Tông không hổ là Cửu Tiêu Tông. Ta hy vọng đến ngày tông bị diệt, người đừng có hối hận.

Hồ tông chủ Hồng Vân Tông lạnh lùng nói. Nếu đàm phán không thành, vậy thì để đao thương giải quyết đi.

- Ai có thể nói cho ta biết, chuyện gì đang xảy ra được không?

Lúc này, Lâm Phàm mở miệng, đồng thời dùng ánh mắt nhìn một người chết mà nhìn về Hồ tông chủ.

- Lâm sư huynh, bọn chúng muốn phân chia tông môn của chúng ta.

- Bọn chúng thật sự quá đáng, muốn Cửu Tiêu Tông phân địa bàn cho chúng, bằng không sẽ diệt Cửu Tiêu Tông.

....

Có Lâm Phàm tại đây, các đệ tử Cửu Tiêu Tông vội mở miệng khóc lóc kể lể.

Lâm Phàm đứng dậy, bỏ tọt miếng bánh đang ăn dở vào miệng, sau đó cười nói:

- Hôm nay là ngày vui, huynh đệ của ta thượng vị, đám các người vô lễ đã không chấp nhận được, lại còn muốn diệt tông, để cho ta rất là khó chịu.

Hồ tông chủ nhìn Lâm Phàm, cười lạnh:

- Đây là việc của ba mươi tám tông chúng ta và Cửu Tiêu Tông, không liên quan đến người.

Hồ tông chủ cố ý nói lớn bốn chữ "ba mươi tám tông", tựa như đang cảnh cáo Lâm Phàm, tốt nhất suy nghĩ cho kỹ.

Gộp ba mươi tám tông, cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn không ít, đây cũng chính là chiến lực đỉnh cao. Hiện tại không ai không biết, ở Đông Linh châu, cảnh giới đỉnh phong là Đại Thiên Vị đại viên mãn, sâu hơn thì tính đến số lượng dây chuyền quy tắc ngưng tụ được.

Mà đám đỉnh cao của cả ba mươi tám tông hợp cùng một chỗ, đó chính là một sức mạnh kinh khủng. Chớ nói Cửu Tiêu Tông bây giờ, cho dù Cửu Tiêu Tông trong quá khứ, muốn diệt bọn hắn cũng phải trả một cái giá lớn.

- Lâm huynh...

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, muốn nói cái gì đó. Thế nhưng Lâm Phàm lại khoát tay áo, ngăn lời hắn lại.

Giờ phút này, các đệ tử Cửu Tiêu Tông đều chờ mong nhìn Lâm sư huynh.

- Tốt, đã như vậy, ta cũng không nói thêm gì nữa. Ba mươi tám tông các người cùng lên đi.

Lâm Phàm hơi hột ngoắc ngoắc ngón tay.

Đám người ba mươi tám tông biến sắc:

- Người có ý gì?

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Không có ý gì, các người đã muốn diệt Cửu Tiêu Tông, vậy hôm nay ta diệt các người, tránh phiền toái về sau.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ không gian lặng ngắt như tờ.

Bọn hắn vừa nghe được cái gì?

Kẻ này dám nói muốn một mình diệt ba mươi tám tông bọn hắn...
Chuyện hài hước gì đây?

Mà các đệ tử Cửu Tiêu Tông thì lại phấn chấn đến mức không biết nên nói gì.

Ở trong mắt bọn họ, Lâm sư huynh thật quá khí phách rồi.

- Người là ai? Người có biết những lời này đại biểu cho cái gì không?

Hồ tông chủ lạnh lùng nói. Lão cho rằng người trước mắt này quá làm càn, hoàn toàn không để bọn lão vào mắt.

Đám tông chủ ba mươi tám tông cũng cười dài khinh thường, không một ai tin câu của Lâm Phàm là thật.

Mặt Lâm Phàm đành lại, vẻ cợt nhả vừa xong đã biến mất, ánh mắt như xỏ xuyên thiên địa, một cỗ khí tức cường đại chợt bộc phát ra.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay ta muốn tiêu diệt các người. Các người có ý kiến gì không?

Lâm Phàm vung ống tay áo, giống như tuyết thế bá chủ coi khinh chúng sinh.

Các đệ tử Cửu Tiêu Tông thấy một màn như vậy thì cả đám đều ngây đại. Khí phách, thật sự là quá khí phách!

Một ít đệ tử Cửu Tiêu Tông còn không biết gì về Lâm Phàm, nhưng giờ nghe được những lời này, mắt cũng sáng lên, rồi vội ghé tai các sư huynh hỏi về vị Lâm sư huynh này.

- Làm càn, để bản tọa xem người có thực lực gì mà mạnh miệng như vậy.

Đúng lúc này, một gã tông chủ quát lớn, đánh một chuông về phía Lâm Phàm.

Những tông chủ còn lại đứng im tại chỗ. Bọn lão muốn nhìn xem người này đến cùng là có bản sự gì.

Tên tông chủ kia có thực lực Đại Thiên Vị đại viên mãn, một chuông kia khí thế bất phàm, xuyên qua tầng tầng hư không mà đánh tới trước mặt Lâm Phàm.

Đám tông chủ nhìn thấy vậy, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Kẻ này quả thực là điên rồi, một chuông đã tới gần còn không kịp phản ứng, xem ra chỉ là một phế vật.

Nhưng đúng lúc này, một màn khiến bọn lão trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra.

Chỉ thấy Lâm Phàm không thèm cả liếc đối phương, khẽ nâng tay phải, đánh ra một chuông.

Tức thì một luồng khí thế cường đại bộc phát ra. Một bàn tay khổng lồ xuất hiện, ép hư không không ngừng nổ tung, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Sao có thể chứ...

Giờ khắc này, đám tông chủ kia trợn tròn mắt.

Bọn lão không ngờ sự tình sẽ phát sinh biến hóa như thế.

Chỉ một chưởng đánh bay Vương tông chủ, sống chết không rõ.

Tất cả nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác một cơn gió lạnh thổi tới sau lưng.

Người trước mặt này tuyệt đối không đơn giản.

Thế nhưng người này rốt cuộc là ai?

Vương tông chủ có cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, ngưng tụ sáu dây chuyền quy tắc, lại bị đánh bại dễ dàng như vậy...

"Đinh, chúc mừng đánh chết Đại Thiên Vị đại viên mãn Vương Kiến Phong."

"Đinh, chúc mừng exp gia tăng năm triệu."

....

- Ngại quá, hơi quá tay, lỡ đánh chết tông chủ gì gì kia rồi. Đúng rồi, đệ tử của lão cứ việc trở về báo cho tông môn của các người, giết tông chủ các người là Thánh Tông Lâm Phàm, muốn báo thù cứ đến Thánh Tông tìm ta.

Lâm Phàm quay đầu qua, nói với đám đệ tử của Vương tông chủ kia.

Những đệ tử kia, giờ phút này sớm đã trợn tròn mắt, bọn hắn không ngờ tông chủ cứ thế chết rồi.

Mà đám tông chủ còn lại, vừa nghe đến hai chữ "Thánh Tông", sắc mặt tức thì biến đổi.

Thánh Tông?

Bọn lão không ngờ người trước mắt này là người của Thánh Tông.

Không phải Cửu Tiêu Tông và Thánh Tông phát sinh mâu thuẫn sao?
Tình huống hiện tại rốt cuộc là thế nào?

- Người... người...

Hồ tông chủ chỉ Lâm Phàm, không biết nên nói cái gì.

- Còn ai không phục? Ta cho các người thời gian, thoải mái về tông môn triệu tập cao thủ, hoặc đi mời người giúp đỡ. Ta sẽ ở Cửu Tiêu Tông ba ngày, nếu ba ngày sau các người không đến, ta đi diệt từng tông.

Lâm Phàm bá đạo nói.

Mấy lời này đương nhiên là dọa người. Với Cánh Tay Tuyên Cổ, hẳn có thực lực ấy, nhưng hẳn không muốn giết chóc bừa bãi như vậy, cũng không rảnh làm vậy. Chẳng qua hẳn vừa nhìn đã rõ, đám tông chủ này đều là những kẻ nhát gan.

Quả nhiên, Lâm Phàm vừa nói xong, sắc mặt mỗi gã tông chủ đều biến đổi, nội tâm kinh hoàng.

- Đây... Đây là hiểu lầm, là hiểu lầm...

Hồ tông chủ lúc trước còn đang vênh mặt lên trời, giờ mặt tái đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Phàm, lùi về sau mấy bước.

Phảng phất như là bị ánh mắt bá đạo kia của Lâm Phàm dọa sợ.

Bên phía Cửu Tiêu Tông lại trái ngược, lúc này mọi người đều sôi trào nhiệt huyết.

Một câu vừa rồi, thật sự quá bá đạo.

Cho đám người kia ba ngày, thoải mái gọi cao thủ, nếu không đến, liền tự mình tới cửa diệt tông!

Bọn họ chưa từng nghe có người dám nói như vậy.

....

- Hiểu lầm? Vậy hôm nay các người tới đây làm gì?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Chúng ta đến để chúc mừng...

Da mặt của đám Hồ tông chủ như được độn thêm hàng chục lớp dày, lập tức nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Ai So Với Ai Tàn Nhẫn Hơn

- Chúc mừng? Ta thấy không giống nha?

Lâm Phàm nheo mắt, sau đó nhìn về phía Cửu Tiêu Tông:

- Những người này mang gì tới chúc mừng? Đọc lên cho ta.

Đám tông chủ kia nghe vậy thì mặt biến sắc.

Bọn lão không ngờ đối phương sẽ hỏi chuyện này.

Nhất là tông chủ đưa tới một rương hoàng kim, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nếu biết trước như vậy, coi như cho lão mười lá gan, cũng không dám đưa tới một rương vàng a.

Đối với người phạm tặc, vàng rất quý, nhưng đối với tông môn, thứ này không khác gì phế liệu, không có bất kỳ tác dụng gì cả.

Hồ tông chủ đỡ hơn một chút, ít nhiều gì cũng tặng được một Chu Quả mười năm.

Lúc này, một đệ tử Cửu Tiêu Tông tiến lên, vẻ mặt hưng phấn, nhìn thẳng đám người ba mươi tám tông môn đã trở nên ngoan ngoãn như cún con, cao giọng hô:

- Hồng Vân Tông, một Chu Quả mười năm.

- Hỏa Đạo Tông, một rương hoàng kim.

Hồ tông chủ nghe đọc thấy mình xếp thứ nhất, thầm thở phào, nghĩ rằng một Chu Quả mười năm tuy lễ nhẹ, nhưng có lẽ so sánh với các tông môn kia còn cao cấp hơn.

Thế nhưng tiếp theo lão lại sững sờ, bởi vì đệ tử Cửu Tiêu Tông kia chỉ đọc đúng hai lần.

- Lâm sư huynh, báo xong rồi, cũng chỉ có Hồ tông chủ và Lưu tông chủ tặng quà.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông kia nói.

Hồ tông chủ nghe thế, nhất thời ngây ngốc, sao có thể chứ? Ban nãy nói chuyện, bọn lão còn khoe nhau xem ai tặng lễ vật "hay ho" hơn, sao lại hóa chỉ có lão và Lưu tông chủ đưa lễ?

- Sao? Các vị nói là đến chúc mừng, sao ngay cả lễ vật cũng không có? Có phải là xem thường Cửu Tiêu Tông không vậy?

Lâm Phàm bình thản nói, nhưng đám người ba mươi tám tông lại cảm thấy ớn lạnh trong lòng, nội tâm hết hoảng.

- Không phải, không phải, do chúng ta chưa kịp đưa quà mừng thôi. Lễ vật đã chuẩn bị sẵn nơi này, chỉ đợi buổi lễ kết thúc, chúng ta sẽ tự mình đưa cho Tân tông chủ.

Ba mươi sáu tông chủ vội vàng nói, đồng thời bọn lão cũng thở phào một hơi, nguy hiểm thật, may mà còn chưa tặng quà, bằng không bị kịch rồi.

Vốn bọn lão cho rằng Cửu Tiêu Tông đã như cá nằm trên thớt, sao còn phải đưa lễ.

Ban nãy nói ra lễ vật để so sánh với hai người Hồ tông chủ, chẳng qua đều là nói bậy bạ.

Hiện giờ sự tình chuyển biến, bọn lão lại thăm cảm thấy may mắn vô cùng.

Về phần Hồ tông chủ là Lưu tông chủ, trong mắt bọn lão, hai người này muốn bị kịch.

- À, vậy cũng được, thế còn Hồ tông chủ và Lưu tông chủ là thế nào? Một Chu Quả mười năm, một rương hoàng kim? Đây là đang nhục nhã huynh đệ của ta sao? Không bằng như vậy đi, ta thay các người đưa lễ nhé?

Lâm Phàm nhìn thẳng hai người, nói.

Hồ tông chủ biến sắc, sau đó quay đầu về phía các đệ tử phía sau, quát âm lên:

- Là ai tặng nhảm đồ hả?

Các đệ tử Hồng Vân Tông đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc có một đệ tử tinh ý, lập tức đứng lên khóc lóc kể lể.

- Tông chủ, là ta đưa nhảm. Ngài để ta lấy Chu Quả vạn năm, ta hoa mắt, lại cầm mười năm. Xin tông chủ nguôi giận.

Hồ tông chủ thấy có đệ tử đứng dậy, trong lòng rất vui mừng, đồng thời nhớ kỹ bộ dáng của đệ tử này, chuẩn bị trở về sẽ khen ngợi. Nhưng nghe được nửa câu sau, Hồ tông chủ thiếu chút nữa phụt máu.

Chu Quả vạn năm?

Vạn năm cái đầu người a...

Chu Quả mười năm không đáng, trăm năm trị giá chút tiền, tới ngàn năm thì nhân lên một ngàn lần, còn vạn năm, bán tông môn đi mới đủ.

Hồ tông chủ không ngừng run rẩy thân mình, nhưng cũng không dám nói thẳng ra, chỉ nháy nháy mắt ra hiệu với tên đệ tử kia, để hắn đừng nói

là vạn năm.Đệ tử kia lại không hiểu ý, tưởng nói thiếu, thầm cảm khái một câu, tông chủ thật sự đầu tư a.

- Sai rồi, sai rồi...

Đệ tử này lần nữa hô lên.

Hồ tông chủ nghe vậy, thở phào một cái, không tệ, đủ thông minh.

- Không phải là một Chu Quả vạn năm, là hai.

Hồ tông chủ mới vừa khôi phục bình thường được một chút, nghe được câu này, nhất thời một ngụm máu mạnh mẽ xộc đến miệng, cuối cùng bị lão cố nuốt nuốt.

Hai Chu Quả vạn năm... Cái này...

- Hồ tông chủ thật là khách khí.

Lâm Phàm mở miệng.

Lâm Phàm biết Chu Quả vạn năm, thứ này rất quý, Thánh Tông cũng có, nhưng chỉ có bốn quả.

Giờ phút này, Hồ tông chủ cảm giác mình sắp chết, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì trả lời:

- Nào có, nào có, đây là việc phải làm.

Đám tông chủ các tông môn khác, thấy Hồ tông chủ bỏ tiền vốn như vậy thì ai nấy đều bối rối.

Hai Chu Quả vạn năm, cái này không phải chuyện đùa.

Chẳng lẽ Hồng Vân Tông định đập nồi bán sắt sao?

- Lưu tông chủ, một rương hoàng kim của người có lẽ...

Lâm Phàm lại đưa mắt nhìn về phía Lưu tông chủ.

Lúc này Lưu tông chủ cũng hoảng hốt, vội xoay người, nhìn đám đệ tử phía sau.

Đã có một tên đệ tử chủ động đứng dậy. Lưu tông chủ cũng vui mừng gật gật đầu.

- Tông chủ, ta nghe lầm, ngài bảo ta mang tới một rương hoàng tinh chi linh, ta lại nghe thành một rương hoàng kim...

- Phụtttt...

Đệ tử này nói chưa xong, Lưu tông chủ đã phun ra một ngụm máu, nếu không phải có đệ tử nhanh tay đỡ được, có lẽ lão đã ngã xuống ngất trên mặt đất.

Lâm Phàm cười lớn:

- Lưu tông chủ, sao ngài lại học máu vậy?

- Ta học máu vì vui vẻ, chúc mừng Tân tông chủ lên ngôi.

Lưu tông chủ vội vàng trả lời, trong lòng thì đã mắng đến mười tám đời tổ tông đệ tử kia, chẳng lẽ kẻ này là gian tế đối phương phái tới sao?

Một rương hoàng tinh chi linh, điều này đại biểu cái gì? Nếu đổi ra bảo khố của Hỏa Đạo Tông, đây chính là một phần mười.

- À, vậy thì cảm tạ Lưu tông chủ. Tân Phong huynh hân cũng rất biết ơn hai vị tông chủ.

Lâm Phàm cười nói.

- Đúng vậy.

Tân Phong cảm kích nhìn thoáng Lâm Phàm.

Giờ phút này, ba mươi sáu tông chủ còn lại đang điên đầu suy nghĩ nên tặng cái gì. Lễ vật của hai người kia, một cái so với một cái càng nặng, bọn lão nên làm cái gì bây giờ?

Mẹ nó, vốn tới để chia phần, giờ lại phải học máu tặng quà... Biến hóa cũng quá lớn rồi.

Thế nhưng cái người Thánh Tông kia khủng bố dị thường, không phải bọn lão có khả năng đối phó a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Không Tin Có Thể Thử Một Lần

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, đám tông chủ ba mươi tám tông hiện giờ thành thật không ít.

Ánh mắt của đệ tử Cửu Tiêu Tông khi nhìn về Lâm Phàm đã hoàn toàn là vẻ sùng bái rồi.

Sau đó, nghi thức thượng vị tiếp tục tiếp hành trong tốt đẹp.

Lâm Phàm ngồi im tại chỗ của mình, không nói gì. Hôm nay là ngày Tân Phong huynh lên ngôi, mọi chuyện đương nhiên giao cho chủ nhà, hắn chỉ ngồi trấn áp toàn trường là đủ.

Đám tông chủ kia tuy hiện giờ không dám làm ra chuyện gì, nhưng Lâm Phàm biết, những kẻ này còn suy tính rất nhiều điều.

Nghi thức hoàn thành, Tân Phong muốn mời ba mươi tám tông chủ dùng cơm chiêu đãi, có điều đám người này lại uyển chuyển từ chối.

Tân Phong cũng không nói gì thêm, hắc hắc, sau màn trấn lột của Lâm huynh, đám này muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa mới là lạ.

- Tân tông chủ, bảy ngày sau, bốn tông sẽ đưa quà mừng tới.

Hồng Vân Tông, Hồ tông chủ vẻ mặt đau xót nói.

Đám tông chủ còn lại cũng một lời tương tự. Lần này tiền mất tật mang, thực là một loại bi kịch a.

- Xem ra các vị tông chủ đều vội đi về để chuẩn bị lễ vật rồi. Hôm nay là ngày, vui huynh đệ của ta đăng cơ tông chủ, mọi người đều có lễ

vật, sao ta lại không có chứ. Hiện các vị đều có mặt, ta xin bêu xấu, dâng lên trước một phần lễ mọn.

Lâm Phàm đứng lên, tươi cười nói.

Đám tông chủ dừng bước, nhìn phía Lâm Phàm, cũng tò mò không biết lễ vật của người này là gì.

- Bảo linh, mở cửa đi, chuẩn bị thu lễ.

Lâm Phàm hô lớn.

Bảo linh trong bảo khố của Cửu Tiêu Tông đang rất suy yếu. Bảo bối cạn kiệt, không còn bảo khí, ngày lão tan biến đã không xa. Mà vừa nghe được tiếng hô, lão mừng rỡ, vội mở rộng cửa bảo khố.

"Rầm..."

Giờ khắc này, cửa lớn luôn đóng kín ở bảo khố Cửu Tiêu Tông mở ra. Bảo linh không thể ra ngoài, chỉ nghe âm thanh tràn ngập khao khát:

- Bảo bối... Bảo bối đâu...

- Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông là hảo hữu nhiều thế hệ, lần này Cửu Tiêu Tông gặp nạn, Thánh Tông tự nhiên không thể mặc kệ, mời quý tông thu lấy phần lễ mọn này.

Lâm Phàm vung ống tay áo, bảo bối trong túi chứa đồ ào ào bay ra.

Bảo khí đậm đặc tràn ngập toàn bộ đại điện.

Mọi người nhìn thấy bảo bối chất đống trước mắt thì đều tròn tròn mắt.

- Điều này sao có thể...

Đám tông chủ ba mươi tám tông triệt để bối rối. Bọn lão không ngờ người này lại xuất ra nhiều bảo bối như vậy.

"Thiên Văn thạch".

"Phong Linh châu".

"Thiên Vị quả".

....

Mỗi món bảo bối trong đồng kia đều là vô giá, nhiều món tông môn bọn lão cũng không có.

- Ha ha... Bảo bối tới rồi...

Bảo linh ngữ được khí tức của bảo bối, mừng rỡ hô lớn, một luồng lực hút mãnh liệt truyền từ trong bảo khố ra, hút lấy những bảo bối này vào.

Đám người Hồ tông chủ đã hoàn toàn ngây ngẩn, cũng tin chắc một điều: Thánh Tông và Cửu Tiêu Tông căn bản không hề có mâu thuẫn, thậm chí quan hệ còn không tầm thường. Bởi vì những bảo bối này đã ngang với tài sản của tông môn bọn lão, thậm chí còn nhiều hơn.

Đệ tử Cửu Tiêu Tông cũng khiếp sợ nhìn Lâm Phàm. Bọn họ không ngờ quà mừng của Lâm sư huynh lại lớn đến vậy, thậm chí lớn tới mức bọn họ không dám tưởng tượng.

- Lâm huynh, chuyện này...

Tân Phong không biết phải nói cái gì.

Lâm Phàm khoát tay áo:

- Đạo làm khách thôi mà, không cần nói nhiều, một chút lòng thành. Việc của Cửu Tiêu Tông chính là việc của Thánh Tông.

- Lâm huynh, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ trả lại.

Tân Phong không nói gì thêm, hẳn rõ Cửu Tiêu Tông đang thiếu nhất thứ này.

Ân tình hôm nay, Tân Phong ghi nhớ trong lòng, chỉ cần đợi qua giai đoạn khó khăn, Cửu Tiêu Tông nhất định sẽ toàn lực báo đáp.

- Trả cái rắm, huynh muốn làm xấu mặt ta sao?

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời khó chịu, đây không phải là coi khinh hắn sao.

Tân Phong cảm kích nhìn Lâm Phàm, không nói gì.

Đám người Hồ tông chủ nhìn một màn trước mắt, không biết có cảm xúc gì.

- Tân tông chủ, vị đại nhân Thánh Tông này, chúng ta cáo từ trước.

Mọi người nói.

Lâm Phàm nhìn đám tông chủ này, mở miệng:

- Các vị chờ một lát, ta còn có một chuyện quên nói.

Đám người dừng bước, không biết đối phương muốn nói gì.

- Vị tông chủ ban nãy bị ta một chưởng đập chết cũng không phải là giết gà dọa khỉ cho các người xem, mà là bản tọa không muốn nặng sát nghiệp, nên mới không đập chết toàn bộ các người ở nơi này. Thế nhưng nếu các người còn dám làm chuyện gì sai lầm, ta cũng không ngại ra tay. Các người nhớ cho kỹ, nếu Cửu Tiêu Tông sau này có chuyện gì xảy ra, bất kể là có phải do các người làm hay không, thì tông môn của các người cũng không cần tồn tại nữa. Các người không tin có thể thử, nhưng đừng trách ta không nói trước.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Đám người Hồ tông chủ sắc mặt như thường, nhưng nếu nói không tức giận trong lòng là giả dối. Lâm Phàm vừa nói lời này, hoàn toàn chính là một cái tát đánh thật mạnh lên mặt của bọn lão.

Nhưng ngấm lại thực lực của Lâm Phàm, còn thực lực của Thánh Tông, dù bọn lão không phục thì cũng chỉ có thể nhịn xuống.

- Đại nhân, chúng ta hiểu.

Đám người Hồ tông chủ trầm mặc một lát, sau đó ôm quyền nói.

- Ủm, hiểu là tốt nhất, vậy không tiễn các vị nữa.

Lâm Phàm phất phất tay nói.

Đám người Hồ tông chủ cùng một vẻ mặt như đưa đám rời đi.

Mà sau khi toàn bộ người của ba mươi tám tông rời khỏi, các đệ tử Cửu Tiêu Tông lập tức trở nên điên cuồng, mỗi người đều dùng vẻ mặt sùng bái nhìn lên Lâm sư huynh, còn không ngừng hô "Lâm sư huynh vạn tuế".

- Tân huynh, thật ngại quá, lại đoạt mất nổi bật của huynh.

Lâm Phàm cười to nói.

- Ha ha...

Tân Phong cũng cười lớn.

- Lâm huynh, không cần nói nhiều, sau này huynh chính là huynh đệ duy nhất của Tân Phong ta.

- Sao, chẳng lẽ trước kia còn chưa phải huynh đệ?

Lâm Phàm cười nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Khách Điểm Thần Kỳ

Ở Cửu Tiêu Tông hiện giờ, Lâm Phàm chính là nhân vật nóng đến bỏng tay. Đệ tử Cửu Tiêu Tông chỉ cần nhìn thấy Lâm Phàm thì mắt sẽ sáng rực lên như đèn pha.

Lâm Phàm cũng không ngại hưởng thụ sự phục vụ của các đệ tử này, đương nhiên cái gì cũng có chừng mực, không để bọn họ làm chuyện gì quá đáng, nếu không Tân Phong huynh sẽ liều mạng với hăn mất.

- Tân Phong huynh, nhờ huynh lưu ý giúp ta thứ này.

Lúc này Lâm Phàm lấy một mảnh vỡ lệnh bài chí tôn đưa cho Tân Phong.

Lần này ra ngoài, ngoại trừ đến Cửu Tiêu Tông một chuyến, mục đích quan trọng nhất vẫn là tìm kiếm lệnh bài chí tôn.

Hiện giờ Lâm Phàm mới có được 2 mảnh của một lệnh bài hoàn chỉnh, muốn đủ các lệnh bài còn lại không biết tới năm nào nữa.

Nghe thấy Lâm huynh có chuyện muốn mình hỗ trợ, Tân Phong tự nhiên muốn làm cho thật tốt. Khi cầm được mảnh lệnh bài kia, Tân Phong ngạc nhiên kêu lên một tiếng, bởi vì thứ này có chút quen mắt.

- Quen sao?

Lâm Phàm vội vàng hỏi.

- Đúng vậy, trước kia theo sư phụ tới Huyền Kiếm Các, các chủ nơi đó cũng đeo thứ này trên người.

Tân Phong nói.

- Huyền Kiếm Các?

Lâm Phàm vừa nghe, cảm thấy quen quen.

Rồi hắn nhớ ra, Huyền Kiếm Các không phải là tông môn của gã pê đê tên Lưu Lăng Phong từng bị mình dạy dỗ sao?

- Huynh chắc chứ?

- Hắn không sai đâu, tuy cái này chỉ là một mảnh nhỏ, nhưng hoa văn bên trên nhìn rất giống với cái lệnh bài hoàn chỉnh của các chủ Huyền Kiếm Các.

Lâm Phàm gật gật đầu, xem ra đã có đường để đi.

- Lâm huynh, thứ này rất quan trọng với huynh sao?

Tân Phong hỏi.

- Ừm, có chút quan trọng.

Lâm Phàm gật đầu.

Đồ chơi này chứa bí mật tại sao Huyền Hoàng giới bị chia làm hai, cũng là biện pháp duy nhất để trở lại Thương Linh châu.

- Tốt, sau này ta sẽ nhắc đề tử chú ý hơn.

Tân Phong ghi nhớ lấy hình dáng và hoa văn của vật này.

- Tân Phong huynh, ta muốn đi rồi. Ta định tới Huyền Kiếm Các xem thử.

- Gấp vậy sao? Sao không ở chơi thêm một thời gian nữa?

Tân Phong vừa nghe, có chút không muốn nói.

- Không được, lần sau ta lại đến.

Lâm Phàm nói.

Tân Phong biết Lâm huynh nhất định là có việc gấp, cũng không cố giữ lại.

Mà trước lúc rời đi, Lâm Phàm lại ngỏ ý tặng chiếc chiến thuyền mượn của Yến tông chủ cho Tân Phong.

Hiện giờ võ lực cao cấp của Cửu Tiêu Tông đã chết sạch, chiến thuyền cũng không rõ tung tích, Cửu Tiêu Tông muốn phát triển thì nhất định phải có một chiếc chiến thuyền, bằng không đi đâu cũng bất tiện. Còn về phần Yến tông chủ, khả khả, bao giờ tiểu gia về lại tính, cùng lắm luyện đan luyện khí đền bù.

Tân Phong tự nhiên là kiên quyết không nhận, bởi vì Lâm Phàm đã giúp hắn quá nhiều rồi.

Thế nhưng Lâm Phàm đã có cách, hơn nữa Lâm Phàm cũng xác định mình sẽ bỏ thuyền, tự bay đi, như vậy mới không bị bỏ qua nhiều nơi.

Lệnh bài chí tôn bị phân tán, cũng tức là có thể xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào.

Bởi vậy, vào một đêm trăng thanh gió mát, khi Tân Phong tới tìm Lâm Phàm uống rượu, lại phát hiện Lâm Phàm sớm đã rời đi, còn chiến thuyền kia được thu nhỏ lại, lẳng lặng nằm trên chiếc bàn trong phòng.

Tân Phong nhìn chiếc thuyền kia, mắt đỏ hoe.

....

Trong một khu rừng rậm cách xa Cửu Tiêu Tông.

Lâm Phàm vừa cất bước đã tiến xa đến mấy trăm trượng. Hắn không có hứng thú với các hung thú quanh đó, thực lực quá thấp, chẳng được

bao nhiêu exp.

Nơi này còn cách Huyền Kiếm Các rất xa, cần một khoảng thời gian nữa mới đến.

Mặt trời xuống, mặt trăng lên, cứ thế không ngừng.

Mười ngày sau.

Lâm Phàm dừng bước. Trước mặt hắn là một khách điểm. Chuyện này rất bất thường, vì giữa nơi rừng sâu núi thẳm này sao lại có khách điểm chứ?

Hơn nữa Lâm Phàm càng thêm kinh ngạc khi thấy lại có không ít người ra vào khách điểm này.

Thú vị, xem ra bên trong nhất định có bí mật.

Khi Lâm Phàm vừa xuất hiện trước cửa khách điểm, người trong đó cũng quay đầu nhìn nhìn đánh giá Lâm Phàm.

Lâm Phàm không coi chuyện này vào đâu, bởi những người này phần lớn đều chỉ có cảnh giới Nhập Thần, mà cách ăn mặc cũng không phải của đệ tử tông môn.

Bên trong khách điểm.

Lâm Phàm tìm được một chỗ trống, ngồi một mình một bàn, gọi mấy đĩa thức ăn, rồi lắng nghe những người xung quanh nói chuyện.

Hắn cũng không ngờ, ngoại trừ phần lớn đều là Nhập Thần, trong này còn có cảnh giới Tiểu Thiên Vị, thậm chí có cả một ông già đạt cảnh giới Đại Thiên Vị.

Một tán tu có thể có cảnh giới Đại Thiên Vị, đúng là có chút khó tin.

Không quá bao lâu, Lâm Phàm rốt cuộc hiểu được đây là nơi nào.

Khách điểm này là một tồn tại đặc thù, xem như một nơi tuyên bố nhiệm vụ. Người tới nơi này, không phải nhận nhiệm vụ thì cũng là phát ra nhiệm vụ.

Những nhiệm vụ này rất quái lạ, cái gì cũng có, chỉ cần cảm thấy phù hợp với bản thân là đều có thể nhận.

Mà vừa lúc này, một đám người từ bên ngoài đi vào, dẫn đầu là một thiếu nữ đeo mạng lụa che mặt.

Thiếu nữ có tu vi Nhập Thần sơ giai, còn mấy người đi sau nàng ta đều là Nhập Thần cao giai.

Đối với tán tu, thực lực bậc này đã rất cường đại. Nhưng với Lâm Phàm, đây là quá yếu.

Giờ phút này thiếu nữ kia đi lên đài, cất giọng nói trong trẻo, nhưng xen lẫn một tia nóng vội:

- Long Uyên hoàng triều tìm kiếm võ giả chống thú triều, phần thưởng: chức vị vương gia.

Thiếu nữ nói lớn, sau đó ánh mắt bức thiết nhìn xuống bên dưới, hy vọng có người tiếp nhận nhiệm vụ này

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Nhiệm Vụ Đây, Ta Nhận

Nghe tới thú triều, Lâm Phàm lại nhớ tới lần gặp hung thú hình người kia. Ngay lúc chuẩn bị đánh chết lại để nó trốn mất, thật có chút đáng tiếc đến tận bây giờ.

Nhiệm vụ do thiếu nữ này tuyên bố xem như không khó, phần thưởng cũng không sai, vinh hoa phú quý luôn có sức hấp dẫn với tán tu. Thế nhưng Lâm Phàm lại kinh ngạc khi không thấy một ai nhận nhiệm vụ này.

Thiếu nữ che mặt kia rất là sốt ruột nhìn xuống bên dưới, nhưng mãi vẫn không có ai nhận nhiệm vụ, gương mặt còn nhìn được ra rất trắng kia nhanh chóng hơi đỏ lên.

- Long Uyên công chúa, theo ta thấy, công chúa khỏi cần phát nhiệm vụ này nữa đi. Thú triều ở Long Uyên hoàng triều lần này không đơn giản đâu.

- Đúng vậy, ai nhận nhiệm vụ này thì kẻ đó xui xẻo.

- Ta nhớ, hình như lần này là lần thú triều thứ sáu nhắm vào Long Uyên hoàng triều rồi.

- Ở lần trước, đám hung thú kia có cả cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai đấy. Những người nhận nhiệm vụ lần đó chết gần hết, còn sống thì cũng biến thành phế nhân.

....

Nghe người phía dưới nói, Long Uyên công chúa cũng không biết nói làm sao cho phải.

- Các vị, thú triều lần này kính xin chư vị hỗ trợ, Long Uyên hoàng triều sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu.

- Long Uyên công chúa, lão phu vẫn chỉ một câu, công chúa đi xin các tông môn giúp đỡ đi.

Giờ phút này, ông già có cảnh giới Đại Thiên Vị luôn ngồi im không nhúc nhích mở miệng.

Long Uyên công chúa nghe xong, thần sắc mất mát vạn phần:

- Chúng ta cũng đã tới các tông môn, nhưng không một ai nguyện ý ra mặt.

- Lão phu cũng bất lực.

Ông già lắc đầu nói.

Đám người xung quanh lại bàn tán nháo nhào lên.

- Những tông môn kia đương nhiên không thể hỗ trợ rồi.

- Đúng vậy, thú triều lần trước bị ngăn cản thành công là nhờ những tông môn kia, nhưng hung thú Đại Thiên Vị sơ giai đã khiến bọn họ tổn thất không ít người, lần này khẳng định là không hỗ trợ.

- Thú triều càng lúc càng hung hãn, tuy nói có tước vị vương gia, nhưng cũng phải có mạng mới hưởng được a.

- Đúng thế, nhưng nếu Long Uyên công chúa cộng cả mình vào phần thưởng, có khi sẽ có không ít người nhận nhiệm vụ.

- Ha ha, đúng vậy, Long Uyên công chúa là đệ nhất mỹ nữ nổi tiếng, nếu cộng chính mình vào, nhất định có không ít người sẽ đồng ý.

....

Lúc này, mấy gã thị vệ đứng sau Long Uyên công chúa nghe được như vậy, nổi giận quát:

- Làm càn...
- Sao, muốn đánh nhau phải không?

Thị vệ vừa nói ra, đám tán tu đã đứng cả lên, nhìn chăm chăm đối phương.

Long Uyên công chúa ngăn các thị vệ lên tiếng, sau đó nhìn mọi người, vẻ mặt kiên quyết:

- Được, cả ta nữa.
- Công chúa, không thể...

Long Uyên công chúa không nói gì, nhìn thẳng đám người bên dưới:

- Tước vị vương gia, cộng thêm ta.

Đám tán tu bên dưới đưa mắt nhìn nhau. Bọn hãn chỉ nói đùa mà thôi, không ngờ Long Uyên công chúa lại đồng ý.

Có điều bọn hãn không ngốc, dù phần thưởng mê người, nhưng muốn chặn thú triều kia, sợ rằng phải dùng đến mạng.

Mà Long Uyên công chúa thì đã chẳng còn cách nào, chỉ biết đặt cược vào đám tán tu này, bởi vì các tông môn đều đã từ chối sau lần tổn thất thảm trọng lần trước, thậm chí cao thủ Đại Thiên Vị trung giai cũng chết trận.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, chỉ cười cười, hãn không có hứng thú với phần thưởng này. Hơn nữa còn thêm một đoạn thời gian thú triều mới xảy ra, dân chúng ở Long Uyên hoàng triều hãn đã sơ tán cả rồi, có cản thú triều hay không cũng không quá cần thiết.

Nhưng ngay khi hần đứng lên, chuẩn bị xoay người rời đi, lại nhìn thấy mảnh ngọc bội đeo bên hông Long Uyên công chúa.

Hoa văn này, đồ án này, chẳng phải chính là một mảnh nhỏ của lệnh bài chí tôn sao?

Lâm Phàm cẩn thận nhìn, quả nhiên chính xác trăm phần trăm. Không ngờ một mảnh vỡ của lệnh bài chí tôn lại ở trên người vị công chúa này, chỉ là không biết có phải mảnh thứ ba để ghép với hai mảnh mà hần đã có được không.

- Long Uyên công chúa đã trọng thưởng như thế, lão phu nguyện ý thử một lần. Có thể trở thành phò mã Long Uyên hoàng triều không tồi tí nào đâu.

Vừa lúc đó, lão già có cảnh giới Đại Thiên Vị duy nhất ở đây cười mở miệng.

Long Uyên công chúa biến sắc, nàng không ngờ lão già này lại nhận nhiệm vụ. Nhưng nghĩ tới khốn cảnh hiện tại, nàng chỉ có thể cắn răng chấp nhận.

Đám tán tu chung quanh đều nở nụ cười quái lạ. Trong mắt bọn hần, lão già này là muốn trâu già gặm cỏ non a.

Bọn hần cũng biết lão già này có cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai, nhưng đã ở chung một thời gian, coi như quen biết, cũng không sợ hãi, còn cất lời trêu ghẹo:

- Lão ca, xin chúc mừng, không chỉ sắp thành vương gia, còn trở thành phò mã, ôm được mỹ nhân về.

- Ài, tuyệt thế mỹ nhân như Long Uyên công chúa cuối cùng lại về tay lão ca, thật làm chúng ta hết sức hâm mộ.

....

Lão già kia khuôn mặt khô héo như vỏ cây, lúc này cũng cười cười:

- Hà hà, lão phu cũng nhiều tuổi rồi, lại chưa có một đứa con nối dõi. Theo ta thấy, không bằng Long Uyên công chúa và lão phu sớm động phòng trước, lưu lại chút huyết mạch, cho dù chết ở thú triều, lão phu cũng có thể mỉm cười.

- Ha ha, lão ca thật chu đáo.

- Lão ca đây là muốn chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu a.

- Theo ta thấy, chọn ngày không bằng gặp ngày, không bằng động phòng ở đây luôn đi, cũng cho chúng ta nghe ké tiếng kêu của Long Uyên công chúa.

....

Long Uyên công chúa không thể không giận dữ, gằn giọng:

- Trước hết chống thú triều.

- Không được, nếu lão phu chết trong thú triều thì làm sao? Chẳng phải là chết vô ích ư?

Lão già kia khoát tay, không đồng ý.

- Long Uyên công chúa, theo ta thấy công chúa cứ thuận theo lão ca đi, không chừng càng khiến lão ca có động lực liều mạng.

- Khả khả, đúng vậy, có lão ca của chúng ta ra tay, không chừng lần thú triều này có hy vọng.

Ở lúc Long Uyên công chúa sắp phát hỏa, chợt có giọng nói từ một góc truyền tới.

- Nhiệm vụ này, ta nhận...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Bị Xem Thành Kẻ Khoác Lác

oOo

Người lên tiếng chính là Lâm Phàm. Có hai nguyên nhân, một là hẳn nhất định phải có được mệnh lệnh bài kia, mà hai là hẳn không nhìn nổi cái cảnh trâu già muốn gặm cỏ non.

Ở thời khắc Lâm Phàm lên tiếng, mọi người đều đưa mắt nhìn cả về hẳn.

Long Uyên công chúa cũng vậy, chẳng qua khi thấy rõ Lâm Phàm, mặt nàng lộ ra vẻ thất vọng.

- Ha ha, tiểu tử này không phải mê tài tham sắc đến điên rồi chứ?
- Tiểu tử, đừng không biết tự lượng sức mình, thú triều này không đơn giản đâu.
- Ta thấy tiểu tử này ganh tỵ với lão ca, cho nên biết rõ phải chết, cũng muốn ôm được mỹ nhân về.
- Lão ca, huynh nói làm sao bây giờ? Long Uyên công chúa chỉ có một, chẳng lẽ hai người mỗi người một nửa sao?

. . . .

Lão già kia cũng đang đánh giá thực lực của Lâm Phàm. Lấy tu vi Đại Thiên Vị sơ giai của lão, vậy mà lại không nhìn ra khí tức của đối phương, chắc hẳn đối phương có bảo bối che chắn khí tức. Lão trực tiếp bác bỏ trường hợp thực lực đối phương quá mạnh mẽ, khiến mình không

nhìn ra, bởi lão cho rằng, cho dù là thiên kiêu trong các đại tông môn, thì cũng không thể trẻ như vậy đã vượt qua mình.

- Tiểu tử, người đừng cho rằng không sợ chết thì có thể có được Long Uyên công chúa. Chân tay mình mấy của người còn chưa đủ cho hung thú nhét kẽ răng đâu.

Lão già kia cười nói.

- Lão phu dù sao cũng có cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai, không phải tiểu tử người so bì được đâu.

Lâm Phàm không để ý đến đám người nhốn nháo, mà chỉ vào mảnh lệnh bài kia:

- Cho ta vật này, coi như thù lao lần này, ta cam đoan Long Uyên hoàng triều không có người nào bị thương.

Lời này vừa được nói ra, mọi người trong khách điểm càng thêm ồn ào.

- Mẹ kiếp, Đại Dao Vương Ngũ ta hành tẩu giang hồ bốn mươi năm, còn chưa từng thấy kẻ nào tự tin hơn cả ta thế này.

- Lão ca lần này gặp địch thủ, tiểu tử này nói câu ấy rõ ràng là đánh mặt.

- Mục nội nó, ta Trường Thương Triệu Tiểu Lục, dùng thương hai mươi năm, chưa bao giờ gặp phải kẻ còn khoác lác hơn cả ta, đến hôm nay thì gặp rồi.

- Lão ca, đây là kỳ phùng địch thủ của huynh rồi, công lực bốc phét của kẻ này nhất định phải ngang với cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn...

.

Giờ khắc này, khách điểm náo nhiệt dị thường, ai nấy cười ha hả vì câu nói của Lâm Phàm.

- Long Uyên công chúa, điều kiện của ta thế nào, không ai bị thương, ta giúp các người vượt cửa ải khó khăn, chỉ cần vật bên hông của công chúa.

Long Uyên công chúa cầm lấy miếng ngọc bội màu đen không biết làm từ chất liệu gì đeo ở hông, khẽ cau mày, không rõ đối phương muốn làm gì.

Vật này nằm trong bảo khố hoàng gia, đã tồn tại từ rất lâu rồi. Trước kia có lần nàng tiến vào bảo khố, nhìn thấy thứ này có vẻ kỳ lạ, hoa văn trên mặt cũng rất lạ thường, nên cầm ra, luôn đeo ở hông, không ngờ hôm nay lại có người muốn thứ này.

Chẳng qua Long Uyên công chúa thà tình nguyện tin tưởng lão già kia, cũng không muốn tin tưởng Lâm Phàm, bởi hắn trông quá trẻ.

Tuy rằng một cao thủ Đại Thiên Vị sơ giai chưa chắc đã bảo trụ được hoàng thành, nhưng chí ít còn có chút hy vọng.

Mà Lâm Phàm, vừa nhìn đã thấy không có chút hy vọng nào.

Lão già kia chợt mở miệng:

- Long Uyên công chúa, dẫn tiểu tử này đi cùng đi, lão phu muốn nhìn xem hắn có bản sự gì là khoắc lác ác như vậy. Lão phu cũng không cần cô nữa, lão phu sẽ làm hết sức, nếu không thủ được lão phu xin đi trước giữ mệnh, còn nếu thủ thành thành công, chỉ cần cho lão phu tước vị vương gia là được.

- Tốt.

Long Uyên công chúa gật gật đầu.

Sau đó lão già kia nhìn thoáng qua Lâm Phàm:

- Tiểu tử, đến lúc đó đừng có sợ tới tè ra quần.

Lâm Phàm nhún vai, không nói gì, chỉ thầm cảm thán rằng vận may của mình không tệ, giữa đường tìm được mảnh lệnh bài chí tôn, lại chỉ cần giúp một chuyện nho nhỏ là đổi xong.

- Đi... Giờ chúng ta tới hoàng thành.

Lão già vẫy tay ra hiệu. Khi đi qua Lâm Phàm, lão hừ lạnh một tiếng.

Rõ ràng là lão đang muốn vạch trần kẻ khoác lác này.

Đám tán tu trong khách điểm cũng đi theo sau lão, đương nhiên không phải đi thủ thành, mà là núp ở phía xa để hóng, cũng chờ vận may, nếu Long Uyên hoàng triều bị thú triều công phá thì bọn hắn có thể đi nhặt bảo bối.

Lúc này Long Uyên công chúa đã chẳng có cách nào, những nơi có thể đến xin giúp đỡ đều đã đến, nhưng lại không ai dám tới ngăn cản thú triều. Còn những võ giả được hoàng triều cung phụng thì đều thực lực có hạn, căn bản không có bao nhiêu tác dụng.

Giờ phút này, một ít tán tu võ giả vây quanh Lâm Phàm mà lăm nhăm không ngừng.

- Tiểu tử, người bốc phét kinh thật, các lão ca đều cảm thấy không bằng...

- Bây giờ người hối hận còn kịp đấy, đợi khi thú triều công thành, muốn chạy cũng không chạy nổi đâu.

. . . .

Lâm Phàm chỉ cười cười nhìn những tán tu này, nói một câu như chọc cười bọn hắn:

- Yên tâm, thú triều thôi mà, một chương là xong hết.

- Ông trời ơi, ta phải gọi người là lão ca mất, trình bốc phét của lão ca quá cao.

Một gã võ giả vác trên lưng một cây gậy sắt, giơ ngón cái nói.

Những võ giả khác đều cười lớn, bọn hăn cảm thấy tiểu tử này nói chuyện rất hài hước, không thể nhịn được cười.

Một ngày sau, đoàn người đã tới Long Uyên hoàng triều.

Lâm Phàm bị quên đi mất, còn lão già họ Mặc kia lại được tiếp đãi rất nhiệt tình.

Hoàng đế Long Uyên hoàng triều có tu vi Tiểu Thiên Vị cao giai, xem như rất không tồi.

Mà khi Long Uyên công chúa nhắc tới Lâm Phàm cùng yêu cầu của hăn, Long Uyên hoàng đế cũng không quá để tâm, nhưng vẫn rất cảm kích với Lâm Phàm.

Vào hoàn cảnh này, có thể đến giúp, đều nên được đối đãi như thượng khách.

Cư dân của Long Uyên hoàng triều đã được sắp xếp trốn dưới hầm trú ẩn dưới đất. Đây là biện pháp duy nhất mà Long Uyên hoàng triều làm được để tránh thương vong.

Hôm sau.

Trên tường thành.

Binh lính của hoàng triều cầm lấy binh khí và lá chắn trong tay, vẻ mặt có chút căng thẳng đứng trên tường thành, đợi thú triều đến.

Lão già họ Mặc dĩ nhiên cũng xuất hiện, sắc mặt nghiêm túc. Tuy lão có cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai, nhưng mới ngưng tụ một dây chuyền quy tắc. Nếu hung thú trong thú triều quá mạnh mẽ, lão cũng bất lực.

Long Uyên hoàng đế và công chúa cũng vô cùng căng thẳng. Bọn họ không rõ thú triều lần này sẽ kinh khủng đến mức nào.

Ở một góc bí mật cách hoàng triều không xa, một đám võ giả tán tu trốn trong đó, không ngừng thảo luận.

- Các người nói hung thú trong thú triều lần này sẽ có tu vi gì?
- Ta đoán là Đại Thiên Vị cao giai.
- Ta lại đoán là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.
- Ài, lần này Mặc lão ca chỉ sợ muốn bị kịch.
- Mặc lão ca có tu vi Đại Thiên Vị, nếu có chuyện gì xảy ra thì chạy trốn đơn giản thôi.
- Không cần lo cho Mặc lão ca. Lần này chúng ta tới chẳng phải để xem tiểu tử kia làm sao để không ai bị thương, chống thú triều ư?
- Huynh đệ à, lời khoác lác ấy mà người cũng tin sao?
- Còn lâu ta mới tin, ta đợi xem trò cười mà thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Thời Khắc Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng

Mặc lão đầu trông có vẻ bình tĩnh đứng trên tường thành, nhưng tim lại đang nhảy tango. Phương xa kia có cả một trời mây đỏ che khuất mặt trời, đó là sát khí ngưng tụ thành. Thú triều đã xuất hiện ở phía xa, hàng ngàn hàng vạn con cùng lao tới, khiến mặt đất rung chuyển như động đất.

Đối mặt với khí thế kinh khủng này, người có mặt trong Long Uyên hoàng triều không có chút tin tưởng nào. Thú triều lần trước còn để cho bọn họ một con đường sống, thế nhưng lần này sợ là một chút hy vọng cũng không có.

- Tiểu tử, nếu bây giờ ngươi sợ thì trốn vẫn kịp đấy. Bằng không đợi thú triều tới rồi, muốn tránh cũng không thể đâu.

Mặc lão đầu thấy Lâm Phàm thông dong đứng ở một góc thì không vui nói.

Tiểu tử này quả thật đúng là không thấy quan tài không đổ lệ, đến lúc này rồi còn giả vờ giả vịt, đợi khi thấy rõ thú triều kia đồ sộ đến mức nào nhất định sẽ bị hù tới tè ra quần.

Mặc lão đầu cũng đã sẵn sàng phương án dự phòng, nếu trong thú triều xuất hiện hung thú Đại Thiên Vị trung giai trở lên, lão sẽ lập tức chuồn trước.

Vất vả hơn trăm năm mới tu luyện đến cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai, sao có thể chết ở đây chứ. Đối với lão, so sánh cùng cái mạng nhỏ

của mình, Long Uyên công chúa hay tước vị vương gia đều đi gặp quý cả đi.

- Không sao. Những năm gần đây, thú triều khiến Đông Linh châu tử thương vô số. Hôm nay đến đây đúng lúc Long Uyên hoàng triều gặp đại nạn, ta tự nhiên không thể ngồi im mặc kệ.

Lâm Phàm cười nhẹ nói, sau đó thả Gà Con từ trong túi chứa đồ ra.

- Ồ ó o...

Gà Con được thả ra thì lập tức kêu to vui vẻ. Nhưng khi cảm nhận được khí tức từ phương xa kia thì nó ngẩn ra, dùng đầu đập đập lên má Lâm Phàm, tựa như đang nói: biết ngay gọi ta ra không có chuyện tốt mà.

- Ha ha, sở thích của người đặc biệt thật, lại nuôi một con gà.

Mặc lão đầu nhìn thấy một con gà xuất hiện trên vai Lâm Phàm thì cười lớn nói.

Long Uyên công chúa nhìn thấy Gà Con, mặt càng thêm thất vọng.

Theo nàng nghĩ, chẳng có vị đại năng nào lại đi nuôi một con gà chẳng có bao nhiêu sức chiến đấu làm súng vật, chỉ có người bình thường mới làm vậy.

- Ồ ó o...

Gà Con phản bác kêu to, rất tức giận với việc lão già kia coi mình là gà.

Tiểu gia đây là hung thú thượng cổ phượng hoàng cơ...

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Gà Con. Tuy Gà Con là đời sau của hung thú thượng cổ phượng hoàng, nhưng hẳn là ghen xuất hiện biến dị, biến thành có chút kỳ quái. Bởi vậy những người này không nhận ra cũng là bình

thường. Thậm chí nếu không phải Lâm Phàm có mặt từ lúc nó còn chưa ra khỏi trứng, sợ là cũng không tin nổi con gà xấu xí này chính là đời sau của phượng hoàng.

"Uỳnh..."

Mặt đất rung chuyển, trời giống như muốn sập xuống.

Từ rừng rậm đằng xa kia, cây cối đổ rạp cả, tiếng hung thú rít vào nỗi liên không dứt, sóng âm thanh cực mạnh lan ra khiến những binh lính Long Uyên hoàng triều đang đứng trên tường thành cũng bị đẩy ngã lăn lộn mấy vòng.

Mảng tối đen phía xa càng lúc càng dày đặc, giống như một cái miệng khổng lồ màu đen kịt muốn nuốt chửng Long Uyên hoàng triều.

Lần thú triều ở Thanh Lĩnh quận so với lần này không khác gì đệ tử gặp sư phụ.

Mọi người bên trong thành nhìn thấy một màn trước mắt thì sắc mặt cũng trắng bệch. So với những lần thú triều trước thì lần này kinh khủng hơn nhiều, nhiều lắm.

Các binh lính sợ hãi đến run rẩy, thậm chí có người nhát gan còn bị dọa tiểu trong quần, ngồi xổm ở một góc tường thành mà khóc rống lên.

- Phụ hoàng, chúng ta còn có cơ hội không?

Long Uyên công chúa run run hỏi.

Long Uyên hoàng đế không nói gì, mắt không rời phía xa, nắm thật chặt thanh kiếm hoàng đế đến mức bàn tay trắng bệch.

Mặc lão đầu hít sâu một hơi, cũng không ngờ thú triều lần này lại kinh khủng đến vậy.

Trăm vạn? Ngàn vạn con? Có lẽ còn nhiều hơn nữa.

Thế nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm lại lên tiếng, làm ấn tượng của mọi người về hắn giảm mạnh trên diện rộng, thậm chí tới mức chán ghét.

- Gà Con, thú triều lần này rầm rộ ác chưa, nhưng vẫn chỉ là một đàn dã thú mà thôi.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng có chút rung động.

Những thú dữ này đến cùng từ đâu mà đến, tại sao bình thường lại chẳng khi nào gặp nhiều hung thú như thế?

Mỗi lần thú triều hình thành, hung thú tuyệt đối không thể tụ tập từ bốn phương tám hướng, bằng không đã bị người phát hiện, cũng sớm diệt dần từng nhóm rồi. Xem ra còn rất nhiều chuyện mà mình chưa biết a.

- Tiểu tử, khoác lác đủ rồi đấy. Thú triều lần này, cho dù không có hung thú Đại Thiên Vị, cũng đã đủ để xé chúng ta thành mảnh nhỏ rồi.

Mặc lão đầu tức đến dựng cả râu, trừng mắt nhìn Lâm Phàm. Lão không ngờ tiểu tử này thấy quan tài rồi còn chưa đổ lệ, vẫn đứng đây khoác lác được.

Long Uyên công chúa cũng không vui nhìn thoáng qua Lâm Phàm. Kẻ này thật làm người khác chán ghét, sớm biết như vậy đã không dẫn hắn tới đây.

Lâm Phàm liếc nhìn Mặc lão đầu, khẽ cười, sau đó nhìn chăm chú phía trước:

- Kể cũng lạ, tại sao con hung thú thủ lĩnh chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn nhỉ?

- Cái gì? Chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn sao?

Mặc lão đầu nghe Lâm Phàm nói vậy, lập tức không dám tin nhìn chăm chú phía trước, sau đó khuôn mặt khô héo lại lộ vẻ tươi cười xán lạn.

- Ha ha, Long Uyên công chúa, trời không diệt chúng ta rồi. Hung thú dẫn đầu lần này chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, lão phu có thể đánh chết được nó.

Mặc lão đầu thở phào một hơi, vui mừng báo tin.

Lâm Phàm lại lắc lắc đầu, không tin là chuyện chỉ đơn giản như vậy. Thú triều đông nghịt này không thể nào chỉ do một con hung thú Tiểu Thiên Vị đại viên mãn cầm đầu.

Chẳng qua dù có tu vi tới đâu đi nữa, thì ở trong mắt Lâm Phàm cũng đều giống nhau.

Mặc dù "Cánh Tay Tuyên Cổ" không phải là tồn tại vô địch, nhưng đã đủ để hoành hành không cần kiêng nể ở Đông Linh châu.

Ngay khi Lâm Phàm đang suy nghĩ, Mặc lão đầu lại chợt quát một tiếng, bay lên, bộc phát khí thế hung mãnh giết tới con hung thú thủ lĩnh có cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Một dây chuyền quy tắc quấn quanh thân Mặc lão đầu, một chương đánh chết không ít hung thú, thế nhưng đối với làn sóng hung thú mênh mông này, quả thực không đáng kể.

Trong thú triều, hung thú cầm đầu cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn kia ngửa mặt lên trời gào thét, tấn công lại Mặc lão đầu.

Đám tám tu võ giả núp nhìn ở một góc thấy một màn đang diễn ra thì cũng rất kích động.

- Mặc lão ca càng già càng dẻo dai, Đại Dao Vương Ngũ ta bội phục.

- Ôi trời, xem chiêu Song Long Hí Châu của lão ca kìa, thật là phong cách.

. . . .

Thế nhưng khi Mặc lão đầu đang chém giết hăng say, thì tình cảnh lại đột nhiên phát sinh biến hóa.

- Không tốt, trúng kế, đây không phải là hung thú Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Con hung thú cầm đầu kia chợt bạo tăng khí tức, khiến Mặc lão đầu kinh hãi.

"Rầm..."

Mặc lão đầu trúng một trảo, bay ngược về phía tường thành.

- Xong đời... Xong đời...

Lão đập mạnh lên tường thành, máu tươi phun ra như điên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn phương xa.

Vừa mới còn muốn biểu hiện chói lọi một phen, không ngờ hung thú này lại không phải là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn.

Giờ khắc này, khí tức tuyệt vọng bao phủ lấy mọi người trong Long Uyên hoàng triều.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Một Ngón Tay, Tan Thành Tro Bụi

- Ọc, con hung thú này đê tiện thật!

Lâm Phàm tròn mắt nhìn con hung thú ở phía xa. Hắn vừa dùng hệ thống kiểm tra, rõ ràng hung thú này chỉ có tu vi Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, nhưng lúc này tu vi đột nhiên tăng vọt.

Lâm Phàm tin rằng hệ thống không thể nào sai được, như vậy nhất định có thứ gì đó ẩn giấu tu vi của con hung thú kia.

Giờ phút này, chỉ thấy con hung thú kia đột nhiên ngửa mặt lên trời rít gào giận dữ, móng vuốt hai tay tự đâm lên ngực, sau đó dùng sức tự tách ra phần da trước ngực.

"Ầmmmm..."

Trời đất biến sắc, một cột sáng tràn lan từ cơ thể hung thú, rồi phóng lên tận trời cao, che khuất con hung thú bên trong. Khí tức của hung thú bắt đầu từ từ tăng lên.

Đại Thiên Vị sơ giai.

Đại Thiên Vị trung giai.

. . . .

Cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Mà trong hư không kia, mười sáu dây chuyền quy tắc đan chéo nhau, mặt trên lập lòe tia lửa điện, xé rách hư không thành một cái lỗ thủng.

Hung thú lột da, hóa thành dạng hung thú hình người?

Mặt Lâm Phàm không đổi sắc nhìn về phương xa. Đây là con hung thú hình người thứ hai mà hắn gặp. Sau lưng nó mọc ra bốn đôi cánh rực lửa, thân hình cao tới mấy trăm trượng, sừng sừng trong thú triều, khí thế ngập trời, làm lòng người sợ hãi.

- Gràoooooooo...

Con hung thú hình người khổng lồ, há to cái mồm đầy răng nanh nhọn hoắt. Một quả cầu ánh sáng màu đen kịt từ từ thành hình.

- Xong đời, con hung thú kia có cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Mặc lão đầu điên cuồng hét lên lên, sau đó cũng không để ý gì thêm, muốn xé rách hư không chạy khỏi nơi này.

Thế nhưng chuyện khiến Mặc lão đầu càng thêm hoảng sợ đã xảy ra: cả vùng không gian này đã bị phong tỏa.

- Không, ta không thể chết ở chỗ này được...

Mặc lão đầu đã hoàn toàn mất bình tĩnh. Lão không ngờ con hung thú kia lại mạnh như vậy, mạnh đến mức làm người ta không thể ngăn cản.

Đám tán tu núp ở đằng xa, nhìn thấy một màn này thì cùng trợn mắt há hốc mồm.

- Lão ca xong đời rồi.

- Thú triều lần này không thể ngăn cản, con hung thú hình người kia có khí tức quá mạnh mẽ, cả quả cầu ánh sáng kia nữa, quá khủng bố.

- Còn nói cái gì nữa, mau tìm cách chạy khỏi đây thôi. Phạm vi này chưa đủ xa đâu, không chỉ Long Uyên hoàng triều bị diệt, mà chúng ta cũng sẽ bị kích đấy.

- Chạy, chạy được sao? Con hung thú kia phong tỏa không gian rồi. Các người nhìn quả cầu ánh sáng kia đi, chúng ta không thoát nổi...

....

Lâm Phàm chăm chú nhìn phương xa. Con hung thú này ngừng tụ tới mười sáu dây chuyền quy tắc, hoàn toàn có thể quét ngang thiên hạ.

Thế nhưng sao chưa từng nghe ở đâu về con hung thú quái dị như vậy chứ? Chuyện này rất kỳ quái!

Hung thú này không thể chết được, nhất định phải bắt lại tra khảo một phen.

Giờ phút này, Mặc lão đầu tuyệt vọng ngồi dưới đất, không còn chút phong phạm cao thủ Đại Thiên Vị nào. Mặc lão đầu bất chợt nghĩ về năm tháng tu hành khổ khó của mình, biết bao khổ cực trong đó, cuối cùng ở trăm tuổi mới trở thành cường giả Đại Thiên Vị.

Thế nhưng giờ tất cả đã sắp tan thành mây khói, bị thú triều này giẫm đạp lên, từ nay về sau biến mất ở Đông Linh châu.

Long Uyên công chúa thì thần thờ đứng nguyên tại chỗ, trong mắt chỉ còn con hung thú to lớn kia.

Còn Long Uyên đại đế đã trợn tròn mắt, thanh kiếm trong tay rơi xuống. Ông ta đã không còn có khái niệm phản kháng. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, có giãy giụa thế nào cũng chỉ phí công.

- Tiểu tử, hối hận chưa? Chúng ta đều xong đời rồi.

Mặc lão đầu gào thét với Lâm Phàm.

- Xong đời cái gì? Long Uyên công chúa, ta đã nói rồi, không người nào bị thương, giúp người cản thú triều lần này, mà thù lao là thứ bên hông người.

Lâm Phàm nói.

Long Uyên công chúa cười lạnh, ném mảnh nhỏ bên hông cho Lâm Phàm:

- Ha ha, cho người, rồi thì thế nào đây? Đến cùng còn không phải sẽ chết cả ở chỗ này sao?

Lâm Phàm bắt lấy mảnh nhỏ, nở nụ cười, rồi cất vào trong túi chứa đồ. Hắn biết mình vừa có được mảnh lệnh bài cuối cùng của một lệnh bài hoàn chỉnh.

"Phựttttt... Vèoooo..."

Đúng lúc này, hung thú hình người kia dùng sức thổi mạnh ra, quả cầu ánh sáng trong miệng nó bay vút về phía Long Uyên hoàng triều.

Lực lượng kia cường đại tới mức cày nát cả mặt đất nó bay qua, lưu lại một dấu vết thật dài, thật sâu.

- Xong đời...

Giờ khắc này, mọi người tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

- Có đôi khi, không nên coi thường người khác, bằng không sẽ bị vẽ mặt.

Vừa lúc đó, bọn họ nghe được giọng nói của Lâm Phàm.

- Đại Thiên Vị đại viên mãn thì thế nào, cô đọng mười sáu dây chuyền quy tắc thì thế nào? Trong mắt ta, chẳng qua chỉ là một con dã thú mà thôi.

Lâm Phàm thong dong đứng trên tường thành, chờ đợi quả cầu ánh sáng kia bay đến.

- Ha ha... Tiểu tử, lão phu bội phục người, thời khắc này mà người còn có tâm tình khoác lác, lão phu mặc cảm không bằng.

Mặc lão đầu cười thê lương.

- Ông lão, trước thực lực tuyệt đối, mọi thứ đều chỉ là mây khói, tựa như quả cầu này, trong mắt các người nó rất kinh khủng, nhưng trong mắt ta nó chẳng là gì.

Lâm Phàm quay đầu lại, cười nhẹ nói.

Mặc lão đầu nhìn thấy nụ cười của Lâm Phàm, nội tâm sửng sốt.

- Long Uyên công chúa, người lớn lên tuy xinh đẹp, nhưng tâm tính không tốt, dễ nóng giận, sau này nhớ sửa.

Lâm Phàm hơi nâng tay phải lên.

- Người...

Long Uyên công chúa nghe nói như thế, giận sôi gan, nhưng rồi lại tự giễu, sắp chết cả rồi, còn để ý làm gì chứ.

"Coong..."

Vừa lúc đó, một tiếng vang thanh thúy vang lên.

Đám người Mặc lão đầu, Long Uyên công chúa mở to hai mắt, vẻ không dám tin nhìn tất cả.

Điều này sao có thể...

Bọn họ nhìn thấy gì?

Cái người luôn bị xem thường kia, lại chỉ nâng một ngón tay đã chặn được quả cầu ẩn chứa lực lượng kinh khủng kia.

Hơn nữa nhìn bộ dáng còn rất nhẹ nhàng.

- Sao?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Mặc lão đầu nhìn Lâm Phàm, nhất thời ngửa mặt lên trời gào thét:

- Cao nhân a...

- Phục chưa?

Lâm Phàm lại cười hỏi. Mặc lão đầu này cũng là một người thú vị.

- Phục rồi...

- Muốn sống không?

- Muốn, nằm mơ cũng muốn.

- Vậy nói một câu dễ nghe đi.

Lâm Phàm nói.

- Cao nhân, ngài chính là thần tượng duy nhất trong lòng Mặc lão đầu ta...

Mặc lão đầu nước mắt tuôn đầy mặt, không có chút sĩ diện nào, hô lớn.

"Àm..."

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhẹ nhàng búng ngón tay, quả cầu ánh sáng kia mạnh mẽ bay ngược trở về, tốc độ còn nhanh hơn lúc tới.

Con hung thú hình người nhìn thấy quả cầu bắn ngược lại với tốc độ khủng bố thì trong đôi mắt có ánh lửa thiêu đốt cũng tràn ngập khiếp sợ.

Và nó cũng chỉ kịp khiếp sợ, bởi vì quả cầu kia đã đến trong tích tắc..

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Quá Mạnh Mẽ

- Trời ạ... Quá mạnh rồi.

Trong đám tán tu núp đằng xa có một kẻ nhìn tình hình phía Long Uyên hoàng triều bằng kính viễn vọng, lúc này đã trợn mắt há hốc mồm, ngây ngẩn cả người. - Vương Ngũ, chuyện gì thế, cho ta xem với.

- Đúng vậy, lão Vương, nhanh lên, chúng ta không thấy rõ.

. . . .

-Ồn ào cái gì, ta cũng chưa xem đủ đâu. Vốn cho là Long Uyên hoàng triều bị diệt, nhưng các người đoán xem ta vừa nhìn thấy cái gì?

Đại Dao Vương Ngũ giờ phút này còn chưa phục hồi tinh thần lại.

- Xảy ra chuyện gì? Nói mau đi.

Đại Dao Vương Ngũ hít sâu một hơi, sau đó nói bằng vẻ không dám tin:

- Vừa rồi, ta thấy được tiểu tử bị chúng ta chế nhạo búng một ngón tay, đẩy ngược quả cầu kia trở lại.

- Ấc, thật hay đùa thế, lão Vương, người đừng có lừa chúng ta đấy.

- Đúng vậy, sao thế được chứ?

- Lão Vương, Triệu Tiểu Lục ta dùng thương hai mươi năm, có chuyện gì mà chưa thấy, nhưng lời người vừa nói ta không tin. Đưa kính viễn vọng cho ta, để ta nhìn một chút.

....

Giờ phút này, đám người trên tường thành đã hoàn toàn ngây ngẩn. Ánh sáng chói lọi trước mắt chiếu xạ lên mặt bọn họ, cơn gió mãnh liệt kia giống như là bàn tay đang không ngừng tát bôm bốp lên mặt họ.

- Cao nhân, con hung thú kia chết rồi sao?

Mặc lão đầu thở phào một cái, nhìn Lâm Phàm.

- Chưa.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Hà...

Mặc lão đầu vừa nghe, cũng luống cuống, bị một đòn như vậy còn chưa chết? Đồng thời lão chỉ biết đặt mọi hy vọng lên người Lâm Phàm.

- Gràooooo...

Một tiếng rống giận dữ xen lẫn đau đớn vang vọng phía chân trời.

Khi hào quang tiêu tán đi, mọi người thấy rõ, nửa thân hình của hung thú hình người kia đã bị nổ máu thịt mơ hồ, mà hung thú trong phạm vi vài trăm mét quanh nó không còn sót lại chút gì.

Một loạt tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, nhưng Lâm Phàm không để tâm, bởi vì exp quá ít. Mà hắn cũng không cảm thấy tiếc nuối khi tinh huyết hung thú cũng bị quả cầu ánh sáng thổi bay không còn, bởi vì hiện giờ Huyết Hải Ma Công đã tới tầng sáu, máu của hung thú bình thường căn bản không mang lại bao nhiêu tác dụng.

Con hung thú kia lại gầm lên, tiếng gầm tràn ngập lửa giận, hung thú xung quanh tiến lên lấp vào khoảng trống, lại một mảng đông nghịt hung thú xông lên, muốn nhất định phải diệt Long Uyên hoàng triều.

- Chư tướng sĩ nghe lệnh, tử thủ tường thành, không thể để hung thú công phá.

Long Uyên hoàng đế ra lệnh. Ông ta đã nhìn thấy được hy vọng qua một màn vừa rồi.

Có điều đối mặt với nhiều hung thú như vậy, chỉ sợ có chống được, cũng sẽ thảm thiết vô cùng.

Nhưng chỉ cần bảo vệ được hoàng triều, mọi sự hy sinh đều đáng.

Long Uyên công chúa nhìn về phía Lâm Phàm, cũng xấu hổ vạn phần. Nàng ta không ngờ cao thủ chân chính ngay trước mắt, còn là người từng bị mình xem thường.

- Không cần phòng thủ, ta đã giao dịch với Long Uyên công chúa rồi, đó là không bị thương người nào. Những thú dữ này tuy đông, nhưng không tạo nổi sóng gió gì đâu.

Lâm Phàm nở nụ cười tự tin.

Long Uyên hoàng đế trợn tròn mắt, muốn cầu Lâm Phàm đi diệt con hung thú cầm đầu kia, nhưng lời đến miệng chưa kịp nói đã phải vội vàng nuốt xuống.

Bởi vì giờ phút này, khí tức của người trẻ tuổi trước mặt đã hoàn toàn thay đổi, trở nên sắc bén vô cùng, giống như một thanh kiếm sắc còn chưa ra khỏi vỏ đã có thể cắt nát thân thể của bọn họ.

Trường bào màu trắng phiêu đảng theo gió, tóc dài bay bay.

Ở trong mắt mọi người, bóng người kia chợt trở nên vô cùng cao lớn.

Lâm Phàm bay lên không trung.

- Thương Thiên Kiếm.

- Nhân Nghĩa Kiếm.

.

- Trời ạ! Kiếm ý thật mạnh, chỉ nhìn thôi mắt đã thấy đau rồi.

Mặc lão đầu vừa ngẩng lên nhìn đã vội nhắm mắt, kiếm ý kia quá mạnh, cho dù lão là cường giả Đại Thiên Vị cũng không chịu nổi.

Mà Long Uyên công chúa càng không thể nhìn thẳng, bộ ngực căng tròn cũng vì kích động quá mức, rung lên kịch liệt.

- Vô Tướng Thiên Ma.

Giờ khắc này, pháp thân ba đầu sáu tay và hai loại kiếm ý trôi nổi sau lưng hắn.

Gần đây Lâm Phàm mới phát hiện một công năng mới của Vô Tướng Thiên Ma, hắn muốn thử nghiệm:

- Vô tướng vô giới, vô pháp vô thiên... Phân tách!

Tức thì, pháp tướng phía sau Lâm Phàm không ngừng phân chia, một thành hai, hai thành bốn... Trong hư không nháy mắt bị bao phủ bởi vô số pháp tướng.

Chưa hết, một màn khiến đám Mặc lão đầu càng thêm khiếp sợ lại xảy ra ngay sau đó.

Hai loại kiếm ý xông tận trời kia cũng không ngừng phân tách, vô số thanh trường kiếm do kiếm ý ngưng tụ ra xuất hiện trên bầu trời.

- Điều này sao có thể... Con người sao tạo ra được kiếm ý cường đại đến thế...

Mặc lão đầu đã hoàn toàn thất thần. Lão vốn cho rằng mình lên cấp Đại Thiên Vị đã đủ mạnh, nhưng so với người trước mắt, sợ là ngay cả con kiến cũng không bằng.

- Mặc lão, người này rốt cuộc là đến từ tông môn nào?

Long Uyên hoàng đế khiếp sợ hỏi.

- Không biết, không biết...

Mặc lão đầu lắc đầu nói.

Mà đám võ giả tán tu, nhìn thấy một màn trong hư không, cũng kinh ngạc đến muốn ngã lăn ra mặt đất.

Tất cả mọi thứ thật sự quá kinh khủng.

. . . .

- Vốn định một chương tiêu diệt các người, nhưng thôi, máu của các người còn có chút tác dụng.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Một câu này truyền tới trong tay đám Mặc lão càng khiến người ta há hốc miệng.

Một chương tiêu diệt?

- Diệt...

Lâm Phàm phất tay, kiếm ý phô thiên cái địa cùng pháp tướng che trời mãnh liệt lao về phía thú triều....

Giờ khắc này, con hung thú hình người kinh run lên, nó cảm thấy có một luồng ánh mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Cố Gắng Đạt Tới Hoàn Mỹ

Hung thú hình người giận tới điên cuồng. Nó chính là vương giả, lần này vốn tưởng rằng tới đây diệt một cái hoàng thành là việc dễ như trở bàn tay, không ngờ lại bị một nhân loại nhỏ bé làm tan tác. Mà càng làm cho hung thú hình người không thể chịu đựng được là, nó trợn mắt, nhân loại kia lại nở nụ cười đáp lại, thậm chí trong nét cười ấy làm nó có một loại cảm giác "hoa cúc" run lên.

Giờ phút này, đám người Mặc lão từ khiếp sợ đến muốn hỏng mất, tiếp đến vui mừng, rồi lại khiếp sợ. Mấy biến động bất ngờ xảy ra liên tiếp để bọn họ bình tĩnh hơn nhiều.

Thế nhưng mà, trước mắt là chuyện gì?

Cao nhân à, coi như ngài có thực lực thông thiên, nhưng ngài cũng phải để ý số lượng hung thú kinh khủng kia chứ. Kiếm ý của ngài đã sử dụng gần hết rồi, mà đám hung thú kia vẫn còn đông nghịt, nổi liền mà đến không dứt a.

Hung thú hình người không hề động, hai tròng mắt trôi nổi hai ngọn lửa nhìn quanh, thấy đám đàn em còn đông nghìn nghịt thì nhìn lại Lâm Phàm, rồi khẽ nở một nụ cười dữ tợn.

Phảng phất là đang nói: Kiếm ý cùng pháp tướng của người không giết nổi hết đâu.

Đúng vậy, một đòn vừa rồi của Lâm Phàm cực mạnh, giết đến máu văng đầy trời, thế nhưng hung thú thật sự là quá nhiều...

Trên tường thành, Gà Con đặt móng ngòi lên tường, phẩy phẩy cánh, thi thoảng lại kêu mấy tiếng, hoàn toàn không để tâm tới thú triều.

Long Uyên công chúa nhìn xong một màn kia, đã không tìm ra được từ ngữ gì để diễn tả về cái người đang lơ lửng trên không.

Chỉ một chiêu, đã khiến thi thể hung thú chất đầy đất. Loại uy lực này, nàng chưa từng nhìn thấy.

Thế nhưng hung thú vẫn còn quá nhiều. Nàng biến sắc, lo lắng nói:

- Phụ hoàng, mau ra lệnh cho binh lính phòng thủ, thú triều sắp đến rồi.

....

- Lão ca, tình hình chiến đấu thế nào rồi?

Lúc này, một đám tán tu đã bay cả lên tường thành, kích động hỏi Mặc lão đầu.

- Oa... Bóng dáng của cao nhân thật khí phách vô cùng.

Triệu Tiểu Lục nhìn cao nhân trong như không, cảm thán nói.

Mặc lão đầu lập tức giữ chặt tay Triệu Tiểu Lục:

- Các người tới thật đúng lúc. Hiện giờ hư không bị phong tỏa, ai cũng không chạy nổi. Hung thú hình người để cao nhân giải quyết, chúng ta nhất định phải ngăn thú triều.

Vương Ngũ đứng một bên nhìn thấy thú triều cuộn cuộn như biển, nuốt một ngụm nước bọt:

- Lão ca, chúng ta có thể chịu được sao.

- Không được cũng phải được, nhất định phải chống đỡ tới khi cao nhân diệt xong con hung thú hình người.

Mặc lão nghiêm giọng nói, sau đó ngẩng đầu nói lớn về phía Lâm Phàm:

- Cao nhân, thú triều tới rồi, nơi này cứ việc giao cho chúng ta.

Giờ khắc này, Mặc lão đầu giống như trẻ lại, phục hồi nhiệt huyết ngày xưa.

Mà Lâm Phàm đang lơ lửng trên không, nghe thấy âm thanh của Mặc lão đầu thì cũng có chút lúng túng.

Vốn muốn trang bức một cái thật hoàn mỹ, không ngờ số lượng thú triều nhiều đến nỗi kiếm ý và pháp thân không thể diệt hết.

Nhất định phải nghĩ cách bổ cứu!

Trong lúc Lâm Phàm suy tư, Mặc lão đầu đã chỉ đạo mọi người:

- Lão Vương, người qua bên kia phối hợp công chúa. Tiểu Lục, người dẫn mọi người đi hỗ trợ các binh sĩ.

- Vậy còn lão ca?

- Lão phu hiện giờ tu vi cao nhất, tự nhiên muốn một mình thủ một mặt. Nhớ lấy, cao nhân tuy mạnh, nhưng hung thú hình người kia cũng không phải tầm thường, chúng ta không thể để cho cao nhân phân tâm.

Mặc lão đầu nói.

- Được, lão ca, chờ vượt cửa ải khó khăn này, ta sẽ mời mọi người uống rượu.

- Tốt, chúng ta có thể kề vai chiến đấu với cao nhân, về sau cũng là một đoạn giai thoại.

Mặc lão đầu hăng hái nói, giống như trẻ lại mấy chục tuổi.

Lâm Phàm vẫn trên hư không, nghe được hết tiếng trò chuyện bên dưới, nhất thời cảm giác thể diện mất sạch, ánh mắt nhìn về đám hung thú kia lạnh hẳn đi. Vốn định cho các người toàn thân, nhưng hôm nay cũng chỉ có thể để các người hóa thành tro bụi rồi.

- Các huynh đệ... Sẵn sàng...

Ngay khi mặc lão đầu định cổ động sĩ khí, đột nhiên lại nghe một giọng nói vang lên.

- Hừ, vốn định cho các người toàn thân, nếu không biết quý trọng, vậy thì trở về cát bụi cả đi.

Lâm Phàm nổi giận, một chưởng nâng lên.

Nhất thời thiên địa phong vân biến sắc, khí tức cường đại làm người ta ngạt thở.

- Diệt...

"Ầmmmmmm..."

Một chưởng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hư không rách ra, bầu trời như biến mất...

Mặt đất rung chuyển, Long Uyên hoàng triều cũng rung lắc không ngừng, dường như xảy ra động đất trên toàn thế giới.

Một chưởng bao trùm hơn mười vạn dặm, tất cả mọi người trong hoàng thành đều sợ tới choáng váng.

- Hừ, chết chưa hết tội.

Lâm Phàm phát tay, chắp hai tay sau lưng.

Chợt Lâm Phàm phát hiện con hung thú hình người kia còn chưa chết, đang quay lưng chạy trốn thì quát lớn:

- Gà Con, đuổi theo, giết nó.

Lâm Phàm bay vút đi đuổi theo.

- Ò ó o...

Gà Con bật dậy, nhảy từ trên tường thành xuống, rồi khi đang rơi trong không trung, toàn thân phát ra hào quang đỏ rực, một đôi cánh ánh sáng màu đỏ xuất hiện, vừa đập một cái đã mang cả người Gà Con lao vút về phía rừng rậm kia.

.

- Ta... ta...

Giờ phút này, Mặc lão đầu run rẩy không nói nổi một câu, ngã ngồi trên mặt đất.

Triệu Tiểu Lục dùng thương thay gậy, chống để khỏi ngã, miệng há thật to.

Vương Ngũ mới vừa chuẩn bị rút đại đao, giờ phút này giữ nguyên tư thế rút đao một nửa, ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Long Uyên công chúa và Long Uyên hoàng đế cũng đứng im như tượng.

Qua hồi lâu.

- Ai có thể nói cho ta biết vừa xảy ra chuyện gì không?

Mặc lão đầu mở miệng, vẫn chưa thể tỉnh táo.

- Còn con gà kia nữa, đó thật sự là gà sao?

.

- Lão ca, cao nhân vừa giơ tay lên, sau đó vỗ xuống...

Triệu Tiểu Lục nói.

- Võ xuống xong... Động đất tới.

Vương Ngũ nói.

- Động đất qua đi... Thú triều không còn...

Triệu Tiểu Lục nói.

. . . .

- Cao nhân, ta chỉ muốn kề vai chiến đấu với ngài, sao lại không cho ta cơ hội chứ.

Mặc lão đầu giống như oán phụ, ánh mắt u oán nhìn về phía bóng cao nhân đã biến mất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Trò Chơi Rượt Đuổi

- Ò ó o...

Gà Con bay vọt đến trong quãng sáng đỏ, sau đó đậu trên vai Lâm Phàm, nhìn chăm chăm con hung thú hình người đang chạy trước.

Lâm Phàm tiếp tục đuổi sát theo sau. Hắn muốn xem con hung thú này rốt cuộc là rời đi bằng đường nào.

Lần trước cũng gặp một con hung thú hình người, nhưng nó lại nhảy vào một cái khe không biết dẫn tới đâu. Khi đó thực lực chưa đủ, độ nguy hiểm nếu đi theo quá cao, nên hắn đành bỏ qua. Còn lần này đương nhiên là không thể bỏ lỡ, hơn nữa con hung thú này từ bộ dáng đến thực lực lại còn mạnh hơn con lần trước nhiều lắm.

Hung thú hình người cất mỗi bước xa đến mấy trăm trượng, tốc độ đã đến cực hạn, nhưng lại vẫn không cắt đuôi được nhân loại đáng giận kia.

Giờ phút này nó thật sự nổi giận. Nó là Hỏa Diễm Linh Chủ, tại đất phong của mình chính là tồn tại chí cao vô thượng, vậy mà hôm nay lại bị một nhân loại đuổi giết, điều này làm cho nó không thể chịu đựng được.

Nó muốn cắt đuôi nhân loại này. Về phần giết kẻ bám đuôi, nó căn bản là không nghĩ tới vấn đề không thực tế ấy.

Lần thú triều này do vị đại nhân kia khởi xướng, lệnh cho nó dẫn dắt thú triều. Ai ngờ đội quân đông nghìn nghịt như vậy lại bị một chương của nhân loại này diệt sạch, quả thật là quá khủng bố.

- Đừng chạy nữa, ta nói nhỏ cái này thôi mà.

Lâm Phàm đuổi theo sau. Hắn phát hiện hình như con hung thú này có chỉ số thông minh rất cao, chạy lắt léo muốn bỏ mình lại, chứ không đòi quyết một trận tử chiến với mình như con hung thú hình người lần trước.

- Gràoooooooo...

Hỏa Diễm Linh Chủ gào thét một tiếng, bốn đôi cánh khê chấn động, dây chuyền quy tắc từ hư không rớt xuống, ngưng tụ lại thành một cái roi dài, rồi quất tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy chiếc roi quất từ trên trời xuống thì lại không có ý tránh né, chỉ để Gà Con vào lại túi chứa đồ, rồi đón đỡ chính diện.

Hỏa Diễm Linh Chủ là hung thú Đại Thiên Vị đại viên mãn đã ngưng tụ mười sáu dây chuyền quy tắc, vừa ra tay đã thấy trời long đất lở, uy thế vô song.

Thế nhưng, nhân loại trước mặt nó lại không hề né tránh...

"Chát!!"

Chiếc roi vừa quất lên thân Lâm Phàm, lập tức có một cỗ lực lượng lớn lao ăn mòn thân hình Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt gia tăng mười triệu exp."

Hỏa Diễm Linh Chủ nhìn thấy nửa thân trên của nhân loại kia be bét máu thịt sau khi đỡ một đòn của mình thì rất mừng rỡ, không nghĩ rằng nhân loại này chỉ có như vậy, có lẽ có thể giết được.

Nào ngờ, chỉ một tích tắc sau, thân thể của kẻ trước nó đã hoàn hảo lại như ban đầu.

Hỏa Diễm Linh Chủ kinh hãi, sau đó rút thân về, chạy còn nhanh hơn.

Hiệu quả vừa rồi, đương nhiên là công lao của Huyết Hải Ma Công. Nếu không phải đã đạt tới tầng sáu "Đoạn Chi Trọng Sinh", hẳn còn không dám đỡ đòn kia.

- Đau đấy, nhưng chưa đủ đâu, người còn trò gì quay lại ra nốt đi.

Lâm Phàm đuổi sát không bỏ, quát.

Hỏa Diễm Linh Chủ còn đang chưa hết kinh ngạc. Nhân loại kia là thế nào, lại có tốc độ khôi phục nhanh như vậy, còn nhanh hơn cả hung thú nữa.

Bất chợt Hỏa Diễm Linh Chủ phát hiện tốc độ của nhân loại kia đã giảm xuống so với trước lúc trúng roi. Cái miệng dữ tợn của nó khẽ nhếch lên như đang cười.

Tuy Lâm Phàm chỉ nhìn thấy bóng lưng của Hỏa Diễm Linh Chủ, nhưng hẳn tin rằng lúc này con hung thú trước mặt đang cười thầm.

Vừa rồi cố ý chậm lại, nhất định đã bị nó phát hiện.

Quả nhiên, ngay trong lúc Lâm Phàm tự hỏi, đã thấy con Hỏa Diễm Linh Chủ kia lần nữa quát chiếc roi ngưng tụ từ dây chuyền quy tắc xuống.

"Chát!!"

"Đinh, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt gia tăng mười triệu exp."

- Thật thoải mái...

Dính một đòn, thân thể Lâm Phàm lại máu me be bét, thậm chí lở mồm thấy lộ cả xương. Thế nhưng chỉ một sát na sau, mọi thương thế đã được không phục, mà tốc độ đuổi theo thì lại chậm thêm một chút.

Hỏa Diễm Linh Chủ luôn chú ý tới tình huống của nhân loại phía sau, giờ càng khẳng định suy đoán của mình.

Thế nhưng, nó cũng chỉ dám dùng roi để giảm tốc độ của nhân loại kia, chứ không có suy nghĩ dừng lại giết chết. Bởi dù sao nó cũng không tự tin tiếp tục thoát chết dưới một chưởng giống như ban nãy.

"Chát..."

....

Một người một thú điên cuồng chạy, xuyên qua rừng rậm, xuyên qua sa mạc.

Trên đường đi, Hỏa Diễm Linh Chủ không ngừng dùng roi ngưng tụ từ dây chuyền quy tắc quất lên đối phương, khiến đối phương "giảm tốc". Mà ngược lại, đây là cơ hội để tăng exp cho Tuyên Cổ Bất Diệt của Lâm Phàm.

Tuy rằng Thiên Địa Dung Lô cũng là một cách, nhưng Lâm Phàm công nhận nỗi đau đớn từ đó quá lớn, nếu không phải bất đắc dĩ, hẳn tuyệt đối không muốn trải nghiệm lần nữa.

"Chát..."

"Đinh, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp, cấp bậc tăng lên."

"Đinh, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt cấp bậc 2."

"Exp: (0/3 trăm triệu)."

"Đinh, chúc mừng cường độ thân thể thăng cấp: Đại Thiên Vị trung giai."

Lâm Phàm mừng như điên, quả nhiên có thể thăng cấp, thật sự chờ đã quá lâu rồi.

Ngày đêm luân phiên.

Hỏa Diễm Linh Chủ thật sự sợ rồi, nó không biết nhân loại phía sau tại sao lại có tốc độ khôi phục kinh khủng đến vậy. Càng đáng hận hơn là, nhân loại này đã đuổi theo nó suốt cả một đêm.

Chính nó là bá chủ trong hung thú, sức chịu đựng vô hạn, coi như dùng tốc độ cao nhất chạy cả đêm như thế, cũng không hề có cảm giác suy yếu. Thế nhưng nhân loại này vì sao lại vẫn thể lực sung mãn, tinh thần phấn chấn như vậy?

Thậm chí trong mắt Hỏa Diễm Linh Chủ, nhân loại này còn càng lúc càng có tinh thần, quá biến thái.

Giờ phút này, mắt Lâm Phàm lóe thần quang. Hung thú rực lửa này đúng là tài liệu luyện công rất tốt. Có điều để Lâm Phàm có chút không vui là tốc độ ra roi của nó ngày càng chậm, thậm chí biến thành cả một canh giờ mới quay lại quất một roi.

Lâm Phàm cảm giác nên cho nó một chút áp lực mới được.

Tuyên Cổ Bất Diệt mới tăng một cấp, còn xa mới đủ yêu cầu của Lâm Phàm a.

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỷ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Hung Thú Hóa Người

Chiến trường viễn cổ.

Một trận gió lạnh thổi quét toàn bộ thiên địa.

Chiến trường viễn cổ là một chiến trường xuất hiện từ rất xa xưa ở Đông Linh châu. Nơi này vô cùng trống trải, tràn ngập khí tức tang thương đổ nát.

Giờ phút này, tại nơi đây có nhiều người giằng co, không khí căng thẳng tựa như lúc nào cũng có thể xảy ra chiến tranh.

- Tổng lão cầu, môn hạ đệ tử của người giết đệ tử nội môn của ta. Hôm nay hẹn người ra đây, là vì muốn giải quyết cho xong.

Phía trên một đỉnh đồi, một ông già có khí tức giống như sông lớn, vô hạn vô biên, quát.

- Hừ, Dương lão cầu, môn hạ đệ tử của người dám nói năng lỗ với với lão phu, đệ tử của lão phu giết hãn thì thế nào, chính là chết chưa hết tội.

- Tốt, hôm nay chúng ta quyết một trận tử chiến đi.

Hai người này đều là tông chủ của tiểu tông môn, phát sinh mâu thuẫn từ đệ tử, cho nên mới có trận tử chiến hôm nay.

- Chúng đệ tử nghe lệnh.

- Chúng đệ tử nghe lệnh.

- Đánh cho ta...

"Ầmmmmm..."

Mà ngay khi đám người chuẩn bị quyết một trận tử chiến, mặt đất đột nhiên bị chấn động, một luồng khí tức kinh khủng từ đằng xa truyền đến.

- Các người xem, là cái gì vậy?

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, nhất thời sắc mặt từng người trắng bệch, một cái bóng khổng lồ đang lao về chỗ bọn họ.

- Đó là một con hung thú đã ngưng tụ tới mười sáu dây chuyền quy tắc.

Hai gã tông chủ vừa nhìn rõ, triệt để ngây ngốc.

Hai lão đều có tu vi Đại Thiên Vị trung giai, mới ngưng tụ được hai dây chuyền quy tắc, gặp phải hung thú này còn không bằng một con kiến, có lẽ chưa đủ một phút đã bị nó nghiền ép.

- Aaaa... Mau trốn đi.

Hai người vung tay, hò hét lớn báo hiệu cho đệ tử.

Thế nhưng hung thú đã quá gần, cả đám liếc nhìn lẫn nhau, cùng có một suy nghĩ: "Xong đời..."

....

- Nhảy qua cho ta, nếu người dám giết bọn họ, tiểu gia quất đứt gân.

Ngay lúc tuyệt vọng, một giọng nói vang lên, để bọn họ cảm thấy thật buồn cười, bởi hung thú khủng bố bậc này, sao có thể thành thành thật thật nghe lời?

Nhưng rồi một màn khiến cả đám ngây dại đã xảy ra.

Hung thú khủng bố kia vậy mà lại thật sự nhảy vọt qua.

- Các người ở đây làm gì? Còn không cút nhanh lên.

Lâm Phàm đuổi sát sau hung thú, liếc mắt quát với đám người, sau đó tiếp tục đuổi theo.

Tổng tông chủ cùng Dương tông chủ liếc mắt nhìn nhau, sau một hồi mồ hôi rơi như mưa.

Kinh khủng... Thật sự quá kinh khủng.

Người này rốt cuộc là ai? Hung thú cô đọng mười sáu dây chuyền quy tắc, lại bị đánh phải chạy trốn.

Chuyện này...

....

Lâm Phàm rất tức giận. Cái con to xác trước mắt hẳn lại mãi miết chạy trốn, không chịu tiếp tục "giúp đỡ" hẳn thăng cấp.

Cuối cùng, Lâm Phàm giận hết cỡ, trực tiếp rút cái roi tự mình luyện chế ra, hung hăng quát lên Hỏa Diễm Linh Chủ, đồng thời giục nó mau trả đòn.

Hỏa Diễm Linh Chủ rơi lệ đầy mặt. Nhân loại này rốt cuộc có lai lịch gì, mà còn khủng bố hơn cả hung thú chúng nó.

Hai ngày hai đêm a.

Đường đường một bá chủ có đất phong, lại bị nhân loại đuổi suốt hai ngày hai đêm, thậm chí không có lực hoàn thủ.

Vừa rồi thấy một đám nhân loại nhỏ bé chắn trước mặt, nó thật muốn một cước giết hết, thế nhưng lại nghe tiếng quát của nhân loại phía sau, lập tức bị dọa sợ run, vội vàng nhảy tránh qua.

- Phế vật, chạy cả ngày không đánh lại được roi nào. Muốn nhàn hạ sao, tiểu gia nói cho người biết, điều đó không có khả năng!

Lâm Phàm đuổi ở phía sau, lại quất một roi tới.

Hỏa Diễm Linh Chủ thật sự khóc rồi. Ý tưởng duy nhất của nó hiện giờ là muốn trở về, sau đó không bao giờ tới nơi này nữa.

Còn Lâm Phàm đương nhiên không thể để nó chạy dễ dàng. Tuyên Cổ Bất Diệt mới đến tầng thứ tư, còn cách mục tiêu của hắn một đoạn, sao có thể bỏ qua chứ.

....

Lại là một ngày đi qua.

Tốc độ của Hỏa Diễm Linh Chủ càng lúc càng chậm, cuối cùng thật sự không chạy nổi nữa, trực tiếp dừng lại.

Mà Lâm Phàm đuổi theo sau thấy vậy, cũng dừng lại trên không trung.

Thân hình cao lớn của Hỏa Diễm Linh Chủ run lên, xua xua bàn tay khổng lồ, như bảo tạm nghỉ, sau đó ngồi phệt xuống đất thở hổn hển.

Hai tròng mắt toát ra lửa dữ tợn kia giờ đã không còn thấy khí phách bá chủ gì nữa, mà chỉ còn vẻ cầu xin tha thứ.

- Ta thật sự chạy không nổi nữa rồi, ngươi đến cùng là muốn thế nào?

Hỏa Diễm Linh Chủ mở miệng nói.

- Ngươi nói được tiếng người?

Lâm Phàm kinh ngạc.

- Ta không chỉ biết nói tiếng người, còn biến được thành bộ dạng con người.

Hỏa Diễm Linh Chủ đã hoàn toàn sợ nhân loại trước mắt, biết gì nói nấy, không dám chậm trễ.

Lâm Phàm vừa nghe thì càng kinh ngạc, hung thú còn có thể biến thành người?

- Biến thử xem.

Hắn hứng thú nói.

Hỏa Diễm Linh Chủ nhìn Lâm Phàm, hào quang chột lóe, dần dần thu nhỏ lại.

- Ấc...

Lâm Phàm tròn mắt.

Hỏa Diễm Linh Chủ đã biến thành một đứa bé, hơn nữa còn là một bé trai béo mập, ngoại trừ sau lưng có bốn đôi cánh ngăn ngăn, thì giống con người y như đúc.

- Hung thú các người làm sao có thể biến thành người vậy?

Lâm Phàm giống như phát hiện ra một cái đại lục mới.

Hỏa Diễm Linh Chủ vội trả lời, đồng thời thầm nghĩ cách thoát thân:

- Mẹ của ta là nhân loại, cha ta là hung thú, cho nên ta có thể biến thành nhân loại. Những hung thú khác thì không rõ.

- Người bao tuổi?

- Sáu trăm tuổi.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

"Chát..."

Giờ phút này, Lâm Phàm lại vung roi đánh lên mặt đất sát cạnh Hỏa Diễm Linh Chủ:

- Sao, mắt đảo như rang lạc, đang nghĩ cách chạy trốn hả?
- Không có.... Đại... đại ca, người nói cho ta biết, người rốt cuộc muốn thế nào mới buông tha ta đi. Ta vẫn còn là trẻ con...
- Sáu trăm tuổi vẫn là trẻ con, người... người.
- Hung thú chúng ta một trăm tuổi mới tính là một tuổi nhân loại, ta hiện tại mới sáu tuổi mà.

Hỏa Diễm Linh Chủ trong bộ dạng đứa bé khóc lóc cầu xin tha thứ.

- Tốt, hiện tại ta hỏi người một vấn đề, người thành thật trả lời cho ta, nếu không, kết cục người tự biết.

Lâm Phàm cười lạnh nói.

-----oo0oo-----

✧ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chi Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỷ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Đại Ca, Người Kéo Ta Vào Rừng Cây Làm Gì Thế?

Lâm Phàm hiện tại luôn muốn biết một việc, đó là tại sao yêu thú phải tạo thành thú triều đi hủy diệt thành trì nhân loại. Hiện giờ có lẽ sẽ từ miệng Hỏa Diễm Linh Chủ biết được bí mật này.

- Đại ca, chỉ cần người thả ta, ta sẽ nói hết.

Hỏa Diễm Linh Chủ thề thốt bằng cái khuôn mặt non nớt béo mập, biểu lộ sẽ tuyệt đối phục tùng.

Lâm Phàm rất là khinh bỉ liếc mắt nhìn:

- Uống công người là hung thú, không có chút chí khí nào. Chẳng lẽ hung thú các người đều trong yếu ngoài mạnh sao?

- Không phải, đại ca, đây là mẹ ta dạy ta, nếu như gặp phải nhân loại không đánh lại nổi, thì phải thành thật một chút, còn phải tỏ ra sợ hãi nữa, như vậy nhân loại sẽ thấy ta đánh thương, thả ta.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

Giờ phút này Lâm Phàm không thể không bội phục người phụ nữ kia. Rốt cuộc là dùng biện pháp gì, mới có thể cùng một hung thú sinh hạ một đứa con? Nếu hung thú kia không thể biến thành người, thì chẳng phải...

Lâm Phàm không dám nghĩ tiếp, chỉ thầm cảm thán, thế giới to lớn đủ chuyện quái lạ.

- Mẹ của người thật thú vị, nếu có cơ hội ta cũng muốn gặp một lần.

Sắc mặt cầu xin tha thứ của Hỏa Diễm Lĩnh Chủ đột nhiên biến thành có chút thương cảm, mang theo một tia cừu hận:

- Đại ca, người không gặp được đâu, cha mẹ ta đều chết rồi.

Lâm Phàm nhìn thoáng Hỏa Diễm Lĩnh Chủ, không nói gì thêm vấn đề này, bởi vì hắn cũng không định tin tưởng hoàn toàn một con hung thú. Tiếp đến, hắn hỏi về vấn đề quan trọng:

- Người từ đâu mà đến, thú triều là chuyện gì, vì sao phải giết hại hoàng triều nhân loại?

Lâm Phàm hỏi.

- Ta đến từ Thú Linh giới. Thú triều là do một vị đại nhân kinh khủng sai khiến chúng ta, còn tại sao muốn giết hoàng triều nhân loại thì ta cũng không biết.

Hỏa Diễm Lĩnh Chủ nói.

Nó thật sự không biết tại sao phải đi giết nhân loại. Hai bên vốn là nước sông không phạm nước giếng, không có điểm nào chung, thậm chí còn ở hai thế giới riêng biệt. Thế nhưng vị đại nhân kinh khủng kia đã nắm trong tay Thú Linh giới, chỉ cần ai dám trái lệnh, đều sẽ bị hút sạch máu thịt, chỉ còn lại bộ da.

- Nói hết những chuyện người biết cho ta, ta sẽ thả người rời đi.

Lâm Phàm lại nói.

Hỏa Diễm Lĩnh Chủ sao dám giấu điều gì, tự nhiên biết gì nói ấy.

Lâm Phàm lắng nghe, mày dãn nhú chặt lại.

Nhân vật khủng bố dưới lớp áo choàng đen.

Hình thể như Hỏa Diễm Lĩnh Chủ trong lột hung thú còn thấy tự mình nhỏ bé.

Lại có thực lực không gì sánh kịp, làm Thú Linh giới không thể chống cự.

Lâm Phàm cũng biết, Thú Linh giới và Huyền Hoàng giới bị ngăn cách bởi thiên nhiên, không ai qua được bên phía đối phương. Mà kẻ áo đen kia đột ngột xuất hiện ở Thú Linh giới vào mấy trăm năm trước, sau đó lấy thủ đoạn lời đình, diệt sát tất cả những người phản kháng, thống lĩnh toàn bộ Thú Linh giới.

Mà cha mẹ của Hỏa Diễm Linh Chủ chính là hai trong những người phản kháng, cuối cùng bị giết cả.

Trải qua hơn trăm năm, kẻ thần bí kia đã tạo ra được một đường hầm thông giữa hai giới, có thể vận chuyển hung thú tới đây, mục đích là để hủy diệt hoàng triều nhân loại.

- Đại ca, ta đi được chưa?

Hỏa Diễm Linh Chủ dè dặt hỏi. Nó đã nói hết những điều mình biết, không còn gì để nói thêm nữa.

Lâm Phàm nhìn nhìn Hỏa Diễm Linh Chủ. Ngưng kết mười sáu dây chuyền quy tắc, cho dù tông chủ Thánh Tông cũng không nhất định thắng nổi nó. Nếu có thể khiến nó phục tùng, thu nạp vào biên chế Thánh Ma Tông, như vậy sẽ khiến con đường làm lớn mạnh Thánh Ma Tông tiến một bước dài.

Hỏa Diễm Linh Chủ nhận ra ánh mắt mang ý xấu của nhân loại trước mắt, cả người run lên, lập tức nhào tới, dùng hai cánh tay mũm mĩm tóm tay Lâm Phàm, lắc lắc:

- Đại ca, mẹ ta nói, nhân loại rất giữ lời, người cũng không thể lừa gạt nửa đồng loại như ta.

Vô sỉ, không có điểm cực hạn, biết sợ, ý chí bình thường, còn là loài lai giống giữa người và thú, giá trị nghiên cứu rất lớn.

Không tệ, những đặc tính như vậy quá phù hợp với tiêu chuẩn làm đệ tử Thánh Ma Tông. =))) - Người nói Thú Linh giới đã bị kẻ áo đen kia nắm trong tay, chứng tỏ nơi đó đã thành chỗ nước sôi lửa bỏng, không bằng theo bên cạnh ta đi?

Lâm Phàm tiên lễ hậu binh. Nếu tiểu tử này không nể tình, vậy roi da trong tay có đất dụng võ rồi.

- Đại ca, ta cũng muốn lắm, thế nhưng ta không thể không trở về, bằng không con dân trong đất phong của ta sẽ bị đại nhân vật kia sát hại. Đại ca, van cầu người thả ta đi, ta thật sự không có ác ý với nhân loại đâu, vừa rồi cũng chỉ là muốn dọa họ thôi mà. Ta luôn thân thiện với nhân loại, coi nhân loại là bằng hữu...

Hỏa Diễm Linh Chủ bù lu bù loa không ngừng.

Lâm Phàm nhìn Hỏa Diễm Linh Chủ, cũng có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc nên thu hay không đây.

Hỏa Diễm Linh Chủ thấy đối phương trầm mặc, cũng thành thành thật thật đứng im tại chỗ.

- Vậy người nói cho ta biết, làm thế nào đi Thú Linh giới các người?

Lâm Phàm hỏi.

- Đi xuyên qua hàng rào hai giới.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

Fu-ck, đây cùng chưa nói có gì khác nhau? Muốn đi xuyên, trước tiên phải có thực lực này đã.

- Cách khác?

Lâm Phàm chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

- Không biết, hẳn đã không có. Nhưng vị đại nhân kia nói, nhiều nhất là ba năm, sẽ có thể đánh xuyên tới nơi này, mang toàn bộ Thú Linh giới hàng lâm, hủy diệt nhân loại.

Hỏa Diễm Linh Chủ nói.

Lâm Phàm nghe tin tức như thế thì sửng sốt.

Nhiều nhất là ba năm? Đó không phải tức là có thể bất kỳ ngày nào trong ba năm sao?

- Cái tên khủng bố trong lời người nói mạnh cỡ nào?

Lâm Phàm cảm giác mình sắp khám phá ra một đại bí mật.

- Rất mạnh, rất mạnh, cha mẹ ta là lãnh chúa thế hệ trước, có rất nhiều đất phong, nhưng đều bị người nọ giết chết. Cả một đám phản kháng khác cũng không thể tạo chút sóng gió nào.

Nghĩ đến chuyện cũ, mặt Hỏa Diễm Linh Chủ toát lên đầy vẻ sợ hãi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng lên, trong lòng có suy tính của chính mình.

Nếu không biết chuyện sẽ không cần nghĩ, nhưng biết rồi, không thể không lo.

Chỉ bằng một Hỏa Diễm Linh Chủ này, nếu không phải gặp hẳn, cũng đã đủ làm cỏ Đông Linh châu rồi.

Mà nếu lời Hỏa Diễm Linh Chủ là thật, chỉ ba năm nữa đánh xuyên ngăn cách, như vậy toàn bộ Huyền Hoàng giới đều phải bị hủy diệt.

Mẹ nó chứ, phải mau chóng mạnh lên mới được, nếu không chết chắc.

Giờ khắc này, Lâm Phàm một tay tóm lấy cánh tay mũm mĩm của Hỏa Diễm Linh Chủ, kéo vào trong khu rừng nhỏ gần đó.

- A... Đại ca, người làm gì thế? Ta biết gì đều nói hết rồi, người kéo ta vào rừng cây nhỏ làm gì?

- Đừng mà... Đại ca, nơi đó không được...

- Aaaaa...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, truyền khắp khu rừng nhỏ.

P/s: Vì khuyết thiếu nhân lực, cộng thêm tránh việc mạch truyện sẽ có quá nhiều tình tiết lặp đi lặp lại, bộ truyện này sẽ kết sau khoảng dưới 100 chương nữa, và sẽ giải quyết đầy đủ các bí ẩn đã có, chứ không đi hết các map (quá dài quá dai hóa đại). Mời mọi người đón đọc bản dịch (sẽ có những chỗ khác với convert).

-----oo0oo-----

☼ Mời đọc thêm: [Cổ Tiên Hiệp] Hoàng Đình - tác giả Thân Văn Chỉ Tiêm (Đồng tác giả Kiếm Chủng, Huyền Môn Phong Thần, Nhân Đạo Kỷ Nguyên, Bạch Cốt Đạo Cung).

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Thúc Đẩy Việc Vui

oOo

Giờ phút này, từ một góc bên trong rừng cây nhỏ, truyền ra từng tiếng kêu khóc thảm thiết.

- Hu hu...

Hỏa Diễm Linh Chủ hóa thành người có hình dạng thấp béo đáng yêu, lúc này đang bị treo trên cây, quần áo rách toạt tả, trên thân thể trắng nõn múp míp của một đứa trẻ có thể thấy được những vết roi đỏ đậm.

Hỏa Diễm Linh Chủ không ngừng kêu thảm, giãy giụa, nhưng vẫn không thoát nổi độc thủ kia.

Nước mắt chảy xuống như thác từ đôi mắt to của Hỏa Diễm Linh Chủ. Bản thân là bá chủ một phương, chưởng quản vô số con dân trong đất phong của mình, nhưng giờ lại bị một nhân loại "làm nhục", nội tâm của nó rất thống khổ.

Thậm chí, nó còn sinh ra ý muốn chết. Bản thân bị như vậy rồi, sau này làm sao đứng thẳng thân hình trước mặt con dân đây...

Duy chỉ có điều, tuy rằng nội tâm tràn ngập sỉ nhục, thân thể lại có một cảm giác sung sướng khó hiểu. Nó chợt nghĩ, nếu sau này không còn được hưởng thụ cảm giác này nữa, thì không biết nên làm sao cho phải.

Lâm Phàm đang dựa vào một gốc cây cổ thụ. Dạy dỗ xem như đã thành công, thậm chí lần dạy dỗ này cũng mang tới cho Lâm Phàm một cảm giác thoải mái khó tả.

Tuy nói Hỏa Diễm Linh chủ đã sáu trăm tuổi, nhưng đánh roi lên cái thân thể mềm mại như của trẻ con kia, lại làm cho Lâm Phàm có cảm giác vừa "phê" vừa tội lỗi nặng nề.

Chẳng lẽ mình thật sự biến thái sao?

Vừa dâng lên suy nghĩ này, Lâm Phàm liền bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ.

Sau đó hần lắc lắc đầu, ném bản khoản ra sau gáy. Làm sao ca có thể là loại người ấy chứ.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được hai luồng khí tức.

- Ma đầu, ăn của ta một kiếm.

Lâm Phàm liếc nhìn lại, chỉ thấy có hai bóng người từ đằng xa đánh tới.

Một nam một nữ, tu vi đều là Nhập Thần cao giao, coi như cao thủ một phương.

Mà nam đẹp trai, nữ xinh gái, rất xứng đôi, chỉ là ánh mắt của hai người nhìn về hắn không có chút hảo hữu nào.

Nhưng Lâm Phàm cũng không thèm để ý cái này, bay về phía xa.

Hỏa Diễm Linh Chủ đã bị hắn dạy dỗ thành công, đồng thời cũng sai nó làm một chuyện sau khi nó trở về Thú Linh giới.

Tuy Hỏa Diễm Linh Chủ vẫn là chưa đủ nhìn với kẻ thần bí mặc áo choàng đen kia, nhưng ít nhất cũng lưu được một lá bài.

- Hừ, ma đầu chạy nhanh lắm, nếu không nhất định phải bắt người để máu ở nơi này.

Chàng trai anh tuấn, tóc dài phiêu dật, trường kiếm trong tay càng là hào quang chói mắt.

- Tiểu hài tử thật đáng thương, thiếu chút nữa gặp độc thủ của ma đầu kia rồi.

Cô gái theo sát phía sau, nhìn thấy Hỏa Diễm Linh Chủ bị treo trên tàng cây, vô cùng đau lòng nói.

- Mộ sư huynh, mau thả đứa nhỏ này xuống.

Cô gái vội giục.

- Được, sư muội.

Mộ sư huynh chém ra một kiếm, chặt đứt dây thừng, đỡ được Hỏa Diễm Linh Chủ.

- Sư huynh nhìn xem, trên người đứa trẻ này có thật nhiều vết thương, nhất định là vừa bị ngược đãi. May mà chúng ta đến kịp.

- Ô, sư huynh, huynh xem sau lưng nó này, sao lại có bốn đôi cánh nhỉ.

Cô gái nhìn thấy bốn đôi cánh sau lưng Hỏa Diễm Linh Chủ, giật mình hỏi.

- Ủ nhỉ, đây là có chuyện gì, huynh cũng chưa bao giờ nghe qua.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, mặt đầy nghi hoặc.

- Một sư huynh, muội đoán là ma đầu kia đã ép đứa nhỏ này làm thí nghiệm gì đó, nên bị biến thành như vậy. Thật là đáng thương. Không bằng chúng ta thu nhận giúp đỡ nó đi, về sau hai chúng ta cùng chăm sóc cho nó.

Mộ sư huynh kia vừa nghe đến đây thì run lên, mặt đầy vẻ vui mừng.

Nhận nuôi đứa bé này, cùng chăm sóc, chẳng phải là...

Một sư huynh đã không dám tưởng tượng, vội vàng gật đầu đồng ý. Hắn luôn muốn tiến thêm một bước với sư muội, tình huống trước mắt không phải một cơ hội tốt sao?

- Bé ngoan, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ. Nói cho tỷ tỷ biết, đệ tên là gì?

Cô gái dùng vẻ mặt ôn nhu nói với Hỏa Diễm Linh Chủ.

Thế nhưng khi nhìn về Hỏa Diễm Linh Chủ, nàng bỗng hét lên.

Giờ phút này, Hỏa Diễm Linh Chủ nổi giận. Đôi mắt to của nó như phát ra lửa. Nó còn muốn đại ca quát roi lên mình tiếp, không ngờ bị hai kẻ này hủy chuyện tốt.

Hiện tại nó chỉ có một ý tưởng, đó là nuốt hai nhân loại này.

- Sư muội, muội làm sao vậy?

Một sư huynh còn đang đắm chìm trong tương lai tốt đẹp thì chợt nghe sư muội hét lên kinh hãi, sững sờ hỏi.

- Sư huynh, nó... Ánh mắt của nó.

Cô gái sợ hãi vừa nói vừa chỉ Hỏa Diễm Linh Chủ.

- Ánh mắt? Ánh mắt sao cơ?

Một sư huynh nghi hoặc vạn phần, nhưng khi nhìn về phía Hỏa Diễm Linh Chủ, thì cũng bị dọa bối rối.

- Hai nhân loại đáng giận, dám phá hủy chuyện tốt của ta, ta muốn nuốt các người.

Gương mặt tròn xoe phúng phính của Hỏa Diễm Linh Chủ bao phủ một tầng sương lạnh. Nó gào lên, thân hình tăng vọt, bộ dạng đáng yêu mất tích, thay vào đó là bộ dạng hung thú dữ tợn.

- Gràoooooooo...

Hỏa Diễm Linh Chủ gầm một tiếng giận dữ, hàm răng sắc nhọn lóe từng trận hàn quang, giống như tuyết thể hung ma hàng lâm ở trước mặt hai người.

Mà hai người nhìn con hung thú khổng lồ trước mắt thì thần thờ đến mất khả năng phản ứng. Cô gái có tu vi không tệ, nhưng trước khí thế bá đạo của Hỏa Diễm Linh Chủ, lại không tìm được bật khóc.

....

- Tiểu tử, đủ rồi, đừng tổn thương hai người này, rút trở về nhanh lên.

Lúc này, một giọng nói từ hư không phương xa truyền đến.

Hỏa Diễm Linh Chủ vừa nghe, cũng không dám tiến thêm, dùng đôi mắt tàn khốc liếc hai người một cái, sau đó phát tay, tạo thành một cái khe nứt tối đen trên mặt đất, rồi nhảy vào đó biến mất. Theo sau, khe nứt cũng từ từ khép lại.

Cô gái sợ đến choáng váng, may mà Mộ sư huynh còn một chút trấn định, thấy hung thú kia rời đi thì thở phào nhẹ nhõm.

- Sư muội...

Mộ sư huynh muốn an ủi sư muội, không ngờ sư muội lập tức nhào vào trong ngực của hắn, khiến hắn trợn tròn mắt.

- Sư huynh, sau này ta không cần trẻ con, trẻ con thật đáng sợ.

....

Giờ phút này, Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn vẫn luôn chú ý tình huống. Tuy Hỏa Diễm Linh Chủ bị hắn thuận phục, nhưng đối với người khác, Hỏa Diễm Linh Chủ vẫn quá kinh khủng.

Có điều nghĩ tới tình huống hiện tại của đôi nam nữ, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười. Không ngờ Hỏa Diễm Linh Chủ lại thúc đẩy

được một việc vui.

Nói không chừng Mộ sư huynh kia còn đang thầm cảm tạ nó nữa ấy chứ.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Người Hữu Duyên Lại Gặp Nhau

Trong một góc rừng rậm không người qua lại. Đến giờ Lâm Phàm mới có thời gian kiểm kê chiến lợi phẩm là mảnh vỡ chí tôn lấy từ Long Uyên công chúa.

Hắn hồi hộp móc cả ba mảnh vỡ ra, ghép thử lại. Hào quang lóe lên, quả nhiên chúng ghép thành một chiếc lệnh bài phong cách cổ xưa, mặt trên chẳng chịt chữ bùa.

"Đinh, chúc mừng phát hiện lệnh bài vượt giới. Tác dụng: qua lại giữa Thương Linh châu và Đông Linh châu. Số lần sử dụng: 1/1."

Nhìn thấy lệnh bài trước mắt, tai vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Phàm vui mừng không thôi. Thế nhưng chỉ một giây sau, mặt hắn lại nghệt ra.

"Lưu ý: chỉ khi đạt tới cảnh giới Đại Thiên Vị mới có thể sử dụng lệnh bài này."

- Con bà nó chứ! Vất vả lắm mới có được, lại chưa thể sử dụng. Nhưng mà lệnh bài này chỉ sử dụng được một lần... Cũng tốt, tiểu gia đi Huyền Kiếm Các một chuyến, lấy thêm một tấm lệnh bài chiều về, trên đường tranh thủ lên Đại Thiên Vị. Trước hết về Thương Linh châu nhìn sơn môn, giải quyết xong việc còn cần quay lại Thương Linh châu đã.

Hiện tại, hắn đã là Tiểu Thiên Vị đại viên mãn, cố gắng sẽ sớm đạt tới Đại Thiên Vị. Hơn nữa một lệnh bài chỉ sử dụng được một lần, hiện tại mới có một tấm, cần thêm một tấm nữa để trở về, hắn còn rất nhiều việc phải làm bên Đông Linh châu. Còn sau đó, hắn tin cứ tiếp tục phát

triển, nhất định sẽ có ngày có thực lực đủ để vượt qua hai châu mà không cần lệnh bài.

Nghĩ xong xuôi, hắn lại tiếp tục đi.

....

Vài ngày sau.

- Cuối cùng đã tới.

Lâm Phàm đứng ở một đỉnh núi cao vút trong mây, nhìn Huyền Kiếm Các cách đó không xa.

Lần đầu tiên nhìn thấy tông môn này, Lâm Phàm cũng bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh. Huyền Kiếm Các được xây dựng theo hình dạng một thanh trường kiếm khổng lồ. Trường kiếm kia giống như được cầm từ trên trời xuống, chuôi hướng lên trên, to lớn đến rung động thế nhân.

Hơn nữa, còn có cả kiếm ý nhàn nhạt tản ra từ trên trường kiếm kia.

Quả thật là nhân gian tiên cảnh a.

Lâm Phàm nhìn đến hâm mộ. Không hổ là tông môn của nữ nhân, rất biết hưởng thụ. Khí phách, dịu dàng, xinh đẹp... tất cả dung hòa một chỗ, đẹp không sao tả xiết. Ngắm lại cái ố của mình trên Vô Danh phong, hắn không khỏi thở dài một hơi.

Hắn lại nghĩ, khẳng định tông chủ Huyền Kiếm Các phải chừng trăm tuổi, thuộc cấp bậc bà cố nội, chứ nếu trẻ hơn một chút, có khi hắn không ngại phát sinh một vài quan hệ, sau đó trường kỳ tới sống ở đây.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, sau đó một đường đi tới. Hắn nhất định phải có được lệnh bài kia.

....

- Đứng lại, đây là Huyền Kiếm Các, người không phận sự không được phép tiến vào.

Một nữ đệ tử khuôn mặt thanh tú ngăn Lâm Phàm lại, cảnh giác nhìn Lâm Phàm.

- Tiểu muội muội, ta không phải người xấu, ta tới tìm tông chủ của các muội có chút chuyện.

Lâm Phàm nhìn đệ tử trước mắt, định một tay áp sang một bên rồi xông vào.

Nhưng khi thấy tiểu đệ tử này mới có cảnh giới Tiên Thiên trung giai, Lâm Phàm cũng không tiện ra tay.

Chính mình mình đường đường Thánh Tông đệ nhất cao thủ, ý lớn hiếp nhỏ không tốt a...

Mà mấu chốt là, lần này đến tìm người ta có việc, dả thương đệ tử phái người ta càng không tốt.

- Càn rỡ, người rốt cuộc là ai?

Nữ đệ tử kia thấy nam nhân trước mắt định xông tới, tức giận quát lên, rút trường kiếm ra.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, trực tiếp coi thường, sau đó đi thẳng về phía trước.

- Đứng lại...

Nữ đệ tử kia thấy đối phương không thèm nhìn đến mình, cũng tức giận xông tới.

- Tặc tử này, nếu dám tiếp tục đi tới, đừng trách ta không khách khí.

Nữ đệ tử này nhập môn cũng đã lâu, nhưng lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy.

Huyền Kiếm Các mặc dù không phải đại tông đứng đầu, nhưng bình thường cũng không người nào dám tới gây chuyện. Ai ngờ hôm nay gặp một kẻ như vậy, cho nên nữ đệ tử này không biết phải xử lý thế nào.

Lâm Phàm không nói gì, bình thản đi tiếp.

- Tặc tử, xem kiếm.

Nữ đệ tử kia thấy người làm không hề để ý lời mình, giận đến thở hổn hển, sau đó đâm một kiếm tới tay Lâm Phàm.

"Keng..."

- Sao có thể??

Nữ đệ tử trợn mắt há hốc mồm nhìn trường kiếm bị gãy, sau đó hốc mắt đỏ lên, ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

- Kiếm của ta...

Nữ đệ tử thật vất vả tích lũy điểm cống hiến tông môn để đổi lấy một thanh trường kiếm thượng phẩm mà nàng vẫn luôn mong chờ, không ngờ chưa dùng được vài ngày đã bị hỏng rồi.

Lâm Phàm nhìn nữ đệ tử cứ thế khóc tại chỗ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó nhặt nửa thanh kiếm gãy trên mặt đất lên, luyện hóa một phen.

Một thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo bức người xuất hiện, cắm vào mặt đất.

- Được rồi, đây là bồi thường cho ngươi, ta tìm tông chủ của các ngươi có việc.

Lâm Phàm cũng không hỏi thêm, tiếp tục đi tới.

Mắt của nữ đệ tử kia đã sưng đỏ, nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn thanh trường kiếm lóe sáng trên mặt đất thì sửng sốt, sau đó tiến lên cầm lấy, mặt lập tức sưng sốt.

Huyền giai trung phẩm...

- Cảm ơn tiền bối.

Nữ đệ tử giờ đã minh bạch người trẻ tuổi trước mắt là một tiền bối. Chỉ dùng nửa thanh kiếm gãy có thể luyện chế ra một thanh trường kiếm Huyền giai trung phẩm, năng lực bậc này thật sự quá khủng bố.

....

Dọc theo đường đi, có không ít nữ đệ tử phát hiện Lâm Phàm. Các nàng thấy rất lạ với việc có một nam nhân xuất hiện ở đây. Có đệ tử còn lặng lẽ đi báo cho trưởng bối trong tông môn.

Đi dần lên, Lâm Phàm cũng nở nụ cười.

Bởi vì cả một đám người Huyền Kiếm Các đang đứng đợi hắn.

- Các hạ là ai, vì sao lại lên Huyền Kiếm Các?

Người nói chuyện là một nữ trưởng lão.

- Thánh Tông Lâm Phàm, kính xin gặp mặt tông chủ quý tông.

Lâm Phàm nhẹ giọng thông báo. Âm thanh này không lớn, nhưng lại vang dội toàn bộ Huyền Kiếm Các.

Lúc này, ở trong Tông chủ đại điện.

Tông chủ Huyền Kiếm Các đang trò chuyện với vài vị thái thượng trưởng lão, giờ phút này đột nhiên nghe thấy âm thanh truyền tới từ bên ngoài thì hơi sững sốt, sau đó liếc mắt với mấy vị thái thượng trưởng lão, rồi cùng đi ra ngoài.

Tình thế bên ngoài có chút căng thẳng. Lâm Phàm hờ hững đứng yên, làm vị trưởng lão kia của Huyền Kiếm Các rất tức giận.

Huyền Kiếm Các mấy ngàn năm nay, còn chưa từng gặp người càn rỡ như thế.

Về phần Thánh Tông, bà ta đương nhiên biết, nhưng lại không tin Lâm Phàm là người Thánh Tông.

- Tóm lấy người này.

Trưởng lão này giận quát một tiếng, nói:

.....

- Dừng tay.

Các nữ đệ tử vừa vây quanh Lâm Phàm, nghe được âm thanh này thì nhìn lại, lập tức biến sắc.

- Tham kiến tông chủ.

- Thái thượng trưởng lão...

Lúc này, Huyền Vân Tiên cũng đi sau tông chủ. Nàng dùng đôi mắt đẹp nhìn Lâm Phàm đứng ở nơi đó, tức thì sắc mặt hơi đổi, trong lòng không dám tin.

Nàng không ngờ lại được thấy hãn.

Những hình ảnh trong Địa Ngục Hỏa Diễm kia hiện lên trong đầu nàng.

Không chết, thật là tốt quá. Nhưng sao hãn lại tới đây? Chẳng lẽ là đến tìm mình hay sao?

Huyền Vân Tiên bắt đầu suy nghĩ lung tung. Nàng vẫn nhớ như in những lời cuối cùng người nam nhân này nói với nàng ngày đó.

Mỗi ngày, khi đêm về, nàng đều chìm trong nỗi buồn. Nàng hy vọng người nam nhân kia có thể còn sống, thế nhưng rồi nàng lại tự nói với

mình, đó là không thể. Biển lửa trong Địa Ngục Hỏa Diễm, cho dù người có tu vi cao hơn nàng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng hôm nay người nam nhân ấy lại xuất hiện, khiến nội tâm dần dần đã khôi phục bình tĩnh của Huyền Vân Tiên lại dậy sóng.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, chuẩn bị mở miệng. Thế nhưng đúng lúc này, hắn cảm giác được một ánh mắt khiến hắn rùng mình. Khi thấy chủ nhân của ánh mắt kia, tim Lâm Phàm không nhịn được run lên.

"Chết ta rồi..." Lâm Phàm thầm hô trong lòng. Nhớ lại chuyện ở Địa Ngục Hỏa Diễm, nhất thời ngửa ngề, hắn đã diễn một cảnh ngôn tình cầu huyết đến không thể cầu huyết hơn.

Thế nhưng hiện giờ ánh mắt kia nói với hắn, người nợ nhớ thật kỹ hắn, hơn nữa hình như còn bị hắn làm cho cảm động.

Bình tĩnh... Nhất định phải bình tĩnh.

Lâm Phàm nhủ thầm, sau đó lên tiếng:

- Huyền tông chủ, tại hạ Thánh Tông Lâm Phàm, lần này có việc tiến đến, kính xin Huyền tông chủ giúp một việc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Chuyện Ái Tình Của Lâm Phàm

Huyền tông chủ nhìn người trẻ tuổi trước mắt, có chút nghi hoặc. Bà ta không cảm giác được khí tức nào từ người này, càng không nhìn ra người này có tu vi thể nào, nhưng lại có khí chất hờ hững bình thản. Người này không có khả năng là người bình thường, như vậy chỉ có thể là có thực lực rất mạnh.

Huyền tông chủ vừa muốn nói, Huyền Vân Tiên phía sau đột nhiên bước tới, mở miệng.

- Là người sao?

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Huyền Vân Tiên toát lên vẻ mong chờ.

Lâm Phàm đứng im, không động cũng không trả lời, bởi vì câu này quá khó.

Hắn chưa từng nghĩ tới tình huống này.

Nhìn ánh mắt tha thiết chờ mong của Huyền Vân Tiên, Lâm Phàm thật muốn tự tát mình một cái thật mạnh.

Mẹ nó, không có việc gì thì diễn làm cái gì, giờ tự chọc một ổ phiền toái.

Suy nghĩ một chút, Lâm Phàm còn nhớ những gì mình nói lúc đó.

"Có thể dành hy vọng sống sót cho mỹ nhân như nàng, chính là vinh hạnh của ta. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã hoàn toàn chìm vào trong đôi mắt kia rồi. Chỉ tiếc rằng thời gian gặp nhau quá ngắn..."

"Đừng nói gì cả, trước khi chết, có thể được nhìn nàng thật gần, thật kỹ thế này, đã là hạnh phúc lớn nhất của ta. Bảo trọng..."

Nhớ lại hai cây ấy, Lâm Phàm chủ muốn khóc. Hạnh phúc lớn nhất cái đầu người a...

Cảm giác trang bức diễn sâu lúc ấy thật quá thoải mái, mà giờ ngẫm lại, chỉ trách sao khi ấy mình ngu như vậy, tự rước phiền toái cho mình.

Hơn nữa lúc ấy diễn xuất thăng hoa, bất kể là ai, hẳn cũng đều bị mình làm cảm động.

Lâm Phàm không biết hai câu kia tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng tới Huyền Vân Tiên.

Huyền Vân Tiên cả đời ở Huyền Kiếm Các, chưa bao giờ có tiếp xúc với nam tử xa lạ như vậy. Tuy nói nàng là một lão xử nữ hơn ba mươi, nhưng nội tâm thì chỉ giống như một thiếu nữ mới lớn, tràn ngập đủ loại ảo tưởng.

Mà hai câu nói kia thì giống như một hạt giống cắm sâu vào trong nội tâm của Huyền Vân Tiên. Vào mỗi ban đêm, Huyền Vân Tiên đều sẽ nhìn lên trời, ngắm trăng sao, rồi lâm vào trầm mặc.

Tính tình của nàng cũng trầm mặc hơn dĩ vãng rất nhiều.

Giờ phút này, tông chủ Huyền Kiếm các và các thái thượng trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, cứ cảm giác có gì đó không đúng.

Mà một ít đệ tử vừa bao vây Lâm Phàm thì hơi đổi sắc, các nàng cảm giác một câu kia của Huyền Vân Tiên bao hàm nỗi nhớ nhung vô tận...

Chúng đệ tử liếc lẫn nhau một cái, cùng nảy ra một ý nghĩ khiến bản thân sợ hãi...

Không phải Huyền Vân Tiên trưởng lão sẽ có gì đó với nam nhân này chứ?

Ngắm lại Huyền Vân Tiên trưởng lão bình thường luôn mang vẻ mặt lạnh như băng, xa cách người từ ngàn dặm, các nàng rất khó để tưởng tượng có nam nhân nào có thể chiếm được trái tim Huyền Vân Tiên trưởng lão.

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm giác có chút không thoải mái, loại cảm giác này rất ngột ngạt.

Trước khi xuyên việt, Lâm Phàm cũng chỉ là một xử nam ngây thơ. Tuy rằng xem vô số phim cấm trẻ em, nhưng nội tâm lại thuần khiết như tờ giấy trắng.

Mà đối với kẻ xem vô số phim ảnh như Lâm Phàm, hẳn tự nhận những muội tử kia trong mắt mình chỉ là "hồng phấn khô lâu".

Kỳ thật, nguyên nhân chủ yếu là chưa từng có muội tử nào biểu lộ với Lâm Phàm.

Mà giờ khắc này, một câu bao hàm vô số thâm tình của Huyền Vân Tiên lại làm cho Lâm Phàm có chút không thích ứng. Dù Lâm Phàm có tu vi mạnh hơn nữa, thì vào lúc này, cũng không biết làm sao cho phải.

- Là người sao?

Huyền Vân Tiên tiến lên từng bước, mặt bức thiết nhất định muốn nghe được một câu trả lời.

Lâm Phàm hơi lùi một bước, cố ý nhìn sang một phía, muốn tránh né cái ánh mắt như muốn nuốt mình vào của Huyền Vân Tiên.

Phải, hay là không đây?

Lâm Phàm rất muốn nói không phải, thế nhưng nhìn thoáng qua ánh mắt khát vọng kia, hẳn lại có chút do dự.

Mẹ nó, sợ cái trym!

Cứ nói phải thì thế nào, chẳng lẽ đối phương ăn thịt được mình chắc?

- Phải, đã lâu không gặp.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười, cực lực làm cho mình bình thường một chút, giơ tay lên, vẫy nhẹ, coi như đáp lại.

Thế nhưng ngay sau đó, Lâm Phàm triệt để bối rối...

Một mùi thơm nhè nhẹ truyền vào mũi.

Một bóng người đột nhiên vùi đầu vào trong lồng ngực Lâm Phàm.

- Ta biết ngay là người, làm sao người chết được chứ...

Huyền Vân Tiên bổ nhào vào trong lòng Lâm Phàm, âm thanh nghẹn ngào nước nỡ.

Lâm Phàm cũng sắp khóc rồi, đây là tình huống gì?

Ngày đó không phải là chỉ lăm miệng nói hai câu sao?

Hắn hoàn toàn bối rối, không biết làm cái gì cho phải.

Mà lúc này, không chỉ hắn trợn tròn mắt, toàn bộ người của Huyền Kiếm Các cũng trợn tròn mắt.

Khuôn mặt già nua của tông chủ Huyền Kiếm Các hơi giật giật, lộ vẻ không dám tin.

Đệ tử... Đệ tử mình coi trọng nhất, làm sao lại dính tình kiếp? Không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng a.

Chúng thái thượng trưởng lão lúc này cũng như thế, Huyền Vân Tiên chính là người được cho rằng sẽ nhận chức tông chủ đời kế tiếp, nhưng hôm nay xảy ra loại chuyện này, nên làm thế nào cho phải?

Chúng nữ đệ tử Huyền Kiếm Các nhìn một màn trước mắt, có người cảm động, cũng có người choáng váng hết như tông chủ.

Huyền Vân Tiên trưởng lão, làm sao sẽ đột nhiên như vậy...

Giờ phút này, một gã đệ tử đang chạy rất nhanh từ phương xa tới.

....

Lưu Lăng Phong gần đây cảm giác lòng mình rất cô đơn. Hắn ngồi trước gương, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa hai má.

Nhìn đầy một bàn phấn son trước mặt, hắn cũng không có bất kỳ tâm tình gì.

Rất cô đơn...

Hắn đang nhớ tới người kia.

"Rầm..."

Bất chợt, cửa phòng bị đẩy ra. Mặt Lưu Lăng Phong lộ vẻ không vui, đang muốn quở trách, thì đã nghe nữ đệ tử kia gấp gáp nói:

- Lưu sư huynh, không tốt, sư phụ của huynh đang ở ngoài đại điện, ôm ấp một nam nhân.

- Cái gìiiiiiiiiiiii???

Giọng của Lưu Lăng Phong hơi the thé, rít lên càng chói tai. Hắn tức giận vô cùng, vội vàng đứng lên:

- Mọii nói thật trăm phần trăm?

- Đúng vậy, họ vẫn ở ngoài đó.

Nữ đệ tử kia vừa thở vừa nói.

Giờ khắc này, trong mắt Lưu Lăng Phong lóe ra một tia sát ý, trong lòng tức giận ngập trời. Rốt cuộc là hồn trưởng phương nào, dám cướp sư phụ của mình?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Cha À.

Lâm Phàm không biết làm sao cho phải. Đẩy ra thì không đúng, mà không đẩy lại càng sai. Nếu đẩy người ta ra, sau đó nói với người ta rằng: ngày đó ta đùa thôi, cô đừng để trong lòng, thì làm tổn thương người ta đến cỡ nào chứ?

Quên đi, muốn ôm cứ ôm, dù sao cũng không hụt đi xu nào.

Chỉ là Huyền Vân Tiên này có dáng người tốt thật, mặc đạo bào không nhìn ra, ôm lấy mới cảm giác được có hai quả gì mềm mềm đè lên ngực mình.

Vừa lúc này, Huyền Vân Tiên dựa đầu vào vai Lâm Phàm, ôn nhu nói:

- Ôm ta được không?

Vừa nghe đến yêu cầu này, Lâm Phàm run lên. Muội tử, yêu cầu của người có chút quá mức a.

- Đây... Đây rốt cuộc là làm ra cái ác nghiệt gì...

Huyền tông chủ nhìn cảnh tượng hoang đường trước mắt, vô cùng tức giận.

Huyền Vân Tiên là đệ tử do nàng tận tâm khổ luyện bồi dưỡng, để đảm nhiệm vai trò tông chủ đời kế tiếp của Huyền Kiếm Các, sao có thể phát sinh cảm tình nam nữ?

Bất kể thế nào, cũng phải cản lại nghiệt duyên này.

- Tông chủ, không nên tức giận, ta đã cho đệ tử đi báo với Lăng Phong rồi. Chỉ cần nó không đồng ý, Vân Tiên nhất định có chỗ cố kỵ.

Một thái thượng trưởng lão nói.

- Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Huyền tông chủ gật gật đầu, đem hết thảy hy vọng gửi gắm vào trên người Lưu Lăng Phong.

Nàng biết Huyền Vân Tiên và Lưu Lăng Phong quan hệ rất tốt. Lưu Lăng Phong được Huyền Vân Tiên nhận nuôi từ khi còn nhỏ, mà Lưu Lăng Phong cũng coi Huyền Vân Tiên như mẹ. Nếu Lăng Phong không đồng ý, Vân Tiên nhất định sẽ phải suy nghĩ, sau đó mọi người xúm vào khuyên nhủ, có lẽ có thể thay đổi ý tưởng của Vân Tiên.

....

- Sư huynh, ở phía trước rồi.

Nữ đệ tử kia nói.

- Được, hôm nay ta muốn xem rốt cuộc là tên khốn khiếp nào, cũng dám nhúng chàm sư phụ của ta.

Lưu Lăng Phong gằn giọng. Hắn cho rằng trên thế gian này không có một nam tử nào xứng với sư phụ mình.

Không, có lẽ có một người duy nhất, chính là người cầm roi liên tục quất lên người mình.

Thế nhưng hiện giờ vị kia đã bỏ mình lại, không biết đi đâu mất rồi...

- Sư huynh xem, chính là người kia.

Nữ đệ tử kia chỉ phía trước, nói.

Lưu Lăng Phong nhìn thấy nơi đây vây đầy người, tức giận muốn rút kiếm xông tới cho nam tử kia một bài học. Nhưng khi hắn nhìn rõ mặt của nam tử kia, lập tức lại ngây người.

- Tông chủ, người xem, Lăng Phong tới rồi, hơn nữa nhìn bộ dạng hình như còn muốn liều mạng.

Một thái thượng trưởng lão nói.

- Ủ, đứa nhỏ Lăng Phong này không tệ, không uổng bình thường chúng ta cưng chiều nó.

Huyền tông chủ thở phào một cái, ít nhất còn có hy vọng.

- Vân Tiên rất để ý tới cảm xúc của đứa nhỏ này. Nếu đứa nhỏ này không đồng ý, thì dễ rồi.

Một thái thượng trưởng lão khác nói.

- Xem ra năm đó tông chủ đồng ý cho Vân Tiên nhận nuôi đứa nhỏ này lại là một chuyện tốt. Ai có thể nghĩ đến, hiện giờ sẽ phát sinh loại chuyện này.

- Tốt, hiện tại tất cả phải dựa vào Lăng Phong rồi.

Huyền tông chủ nở nụ cười.

- Chaaaaaaaa...

Thân mang theo hy vọng của bao người, Lưu Lăng Phong giờ khắc này kích động đến run lên, chạy như bay về phía Lâm Phàm, rồi giữa đường trực tiếp quỳ hai gối xuống, trượt đến, tạo thành một cảnh tượng làm người ta trợn mắt há hốc mồm.

- Cha à....

Lưu Lăng Phong trượt tới cạnh Lâm Phàm, hai tay ôm chặt đùi hắn, chảy nước mắt khóc rống lên.

Giờ khắc này, thế giới một mảnh im lặng.

Tông chủ Huyền Kiếm Các trợn tròn mắt, đây là chuyện quái dị gì?

Chúng thái thượng trưởng lão Huyền Kiếm Các cũng bị một màn trước mắt hù dọa run lên.

Mà đông đảo đệ tử, cả đám trợn mắt há mồm.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ai có thể đến nói cho các nàng biết được không?

Không phải nói, Lưu Lăng Phong sẽ không đồng ý sao? Như thế nào vừa thấy mặt đã bày ra cảm xúc kịch liệt như vậy, còn gọi người khác là cha?

Thậm chí có một ít nữ đệ tử nào lăm nếp nhăn nhĩ tới một cái chuyện kinh khủng, hay Lưu Lăng Phong chính là con tư sinh của Huyền trưởng lão cùng nam tử trước mắt này?

Bằng không năm đó vì sao Huyền trưởng lão liều mạng cầu tông chủ đồng ý, nhận nuôi Lưu Lăng Phong.

Nghĩ tiếp tới tuổi của Lưu Lăng Phong, mọi người cũng cảm giác càng thêm khủng bố.

Chẳng lẽ Huyền trưởng lão mười bốn tuổi đã sinh con?

Nếu Lâm Phàm biết ý tưởng của các đệ tử Huyền Kiếm Các, nhất định sẽ phun ra một ngụm máu dài ba mét, đây là đang viết tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết sao...

....

Giờ phút này, không chỉ có người Huyền Kiếm Các bối rối, ngay cả Lâm Phàm cũng triệt để mộng.

Fuc-k. . . , tại sao tự dừng lại tòi ra một đứa con trai a.

Mà khi nhìn rõ kẻ ôm bắt đùi mình thì Lâm Phàm cũng nhận ra rồi, đây không phải tuyệt thế pêđê từng bị mình dạy dỗ trong rừng cây sao?

- Này này, người đừng có gọi bậy, ta làm cha người khi nào hả?

Lâm Phàm sắp khóc rồi, mọi chuyện có thể bình thường một chút không?

Mình rốt cuộc làm chuyện ác nghiệt gì, để giờ gặp tình huống thế này?

- Không, ngài chính là cha của con. Con coi sư phụ như mẹ, ngài và sư phụ của con ở cùng một chỗ, ngài sau này sẽ là cha con rồi.

Lưu Lăng Phong gắt gao ôm đùi Lâm Phàm.

- Sư phụ, người nói xem, đây có phải là cha con không?

Huyền Vân Tiên nghe được đồn nói vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, cuối cùng ngượng ngùng gật gật đầu.

- Cha, ngài xem xem, sư phụ cũng gật đầu.

Lưu Lăng Phong hiện tại hoài niệm một màn ở trong rừng kia.

Bởi vì mình không nghe lời, cha kéo mình vào trong rừng cây nhỏ, dùng roi da hung hăng quật mình. Cái loại cảm giác này, Lưu Lăng Phong vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Thậm chí một mực hoài niệm những đòn roi "yêu thương" ngày đó.

....

Nếu Lâm Phàm biết ý tưởng của Lưu Lăng Phong, tuyệt đối lại phun máu.

Theo Lâm Phàm, kỹ năng "Dạy dỗ" chẳng qua là khiến đối phương phục tùng. Hẳn là không biết, kỹ năng này có dạy dỗ cả nội tâm tư

tưởng của đối phương.

Giờ phút này, trên Huyền Kiếm Các đã tồn tại mấy ngàn năm, xảy ra một màn để cho người "đau lòng".

Mà Lâm Phàm cũng cảm giác hôm nay tới Huyền Kiếm Các chính là một quyết định sai lầm.

- Người trước tiên buông ra.

Lâm Phàm nhìn Lưu Lăng Phong nói.

Hắn cảm giác cần phải nói chuyện tử tế với những người này.

Không phải là tới lấy lệnh bài chí tôn sao? Có cần phải chơi như vậy không? Nếu không phải tâm tính mình đủ mạnh mẽ, không chừng sớm đã bị một màn này hù chết.

- Không, cha, con không buông.

- Buông ra.

- Không, cha.

- Buông ra.

- Không, cha.

. . . .

- Người buông chân cha ra.

Lâm Phàm giờ phút này sắp phát nổ, nhân sinh quan trực tiếp hỏng mất. Tiểu gia còn là xử nam a, làm sao lại nháy mắt liền có một đứa con trai lớn như vậy.

- Vâng, cha.

Lưu Lăng Phong vừa nghe, lập tức buông lỏng chân Lâm Phàm ra, sau đó rất là vui vẻ đứng ở một bên.

- Vân Tiên à, người cũng buông ra đã, chúng ta ngày sau từ từ ôm.

Lâm Phàm hiện tại chỉ có thể ổn định những người này trước, bằng không hôm nay khẳng định dừng nghỉ đi.

- Gọi ta là Tiên nhi được rồi.

Huyền Vân Tiên dịu dàng nói.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, cố bình tĩnh lại. Gặp loại tình huống này, hẳn tình nguyện đại chiến một trận nữa với "Tuyên Cổ Chi Giác" còn hơn.

- Tốt, Tiên nhi, người trước tiên buông ra...

Lâm Phàm thực bất đắc dĩ, nhưng bất đắc dĩ lại có thể thế nào? Hết thấy đều do mình trang bức rước lấy.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã ngộ thật sâu rồi.

Trang bức có phiêu lưu, cần cẩn thận.

. . . .

- Không ngờ vừa tới đây đã có thể nhìn thấy một màn này, thật ra khiến người ta mở rộng tầm mắt, ha ha ha ha...

Đúng lúc này, phía trên không Huyền Kiếm Các, có người xé hư không tới. Mấy đạo thân ảnh lơ lửng trong không trung, nhìn thấy tình cảnh phía dưới thì cùng cười lên điên cuồng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Một Chương Đập Thành Tro Bụi

Lúc này, trên hư không có năm bóng người lơ lửng. Năm người này mặc trường bào màu sắc khác nhau, trước ngực mỗi người đều có một chữ riêng biệt.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Ngũ hành sao?

Mà năm người này tự thân phảng phất có được liên hệ, tương sinh tương sắc, không thể coi thường.

- Ha ha, tông chủ Huyền Kiếm Các đời sau không ngờ lại phát sinh yêu đương với một nam tử, thật khiến người chấn động a.

- Hơn nữa, còn có một nhi tử ảo lả, chuyện này đúng là vết nhơ ngàn năm của Huyền Kiếm Các.

....

Năm kẻ này giống như không để ai vào mắt, người một lời ta một câu, nói Huyền Kiếm Các không đáng một đồng.

Giờ phút này thấy có kẻ địch không rõ đến, Huyền Kiếm Các cũng cảnh giác vạn phần. Khuôn mặt ôn nhu khi đối diện Lâm Phàm của Huyền Vân Tiên đã khôi phục trạng thái lạnh như băng, lạnh lùng nhìn năm người trên không.

- Chư vị là ai? Không biết đến Huyền Kiếm Các có chuyện gì?

Huyền tông Chủ nhìn năm người trên hư không, kiêng kị thật sâu. Khí tức của mấy người này không hề yếu hơn bà, thậm chí còn nhỉnh hơn.

Nam tử mặc trường bào thuê chữ "Kim" trên ngực mở miệng nói:

- Chúng ta là ai, người còn chưa có tư cách biết. Người chỉ cần biết chúng ta tới đây là muốn lấy một món đồ.

Lai giả bất thiện.

Huyền tông chủ dùng mắt ra hiệu với các thái thượng trưởng lão bên cạnh.

- Là món đồ gì?

- Huyền Kiếm Các căn cơ.

Nam tử kia lạnh giọng nói.

- Không có khả năng...

Huyền tông chủ vừa nghe lập tức biến sắc, bác bỏ.

Căn cơ của Huyền Kiếm Các chính là thanh kiếm khổng lồ này. Người này muốn căn cơ của Huyền Kiếm Các chính là muốn Huyền Kiếm Các từ nay biến mất. Yêu cầu này, bất kể thế nào cũng không thể đáp ứng.

- Có thể hay không, đã không phải người quyết định.

Nam tử mặc áo thuê chữ Kim hừ lạnh một tiếng.

Mà vừa lúc này, mặt đất chấn động, thanh kiếm khổng lồ kia rung lên, vô số kiếm khí từ đó bắn ra, bao phủ lấy Huyền Kiếm Các trong đó.

- Hừ, vốn định lưu lại mấy nữ hài xinh đẹp cho chủ thượng, ai ngờ các người không biết tốt xấu dám phản kháng, vậy thì chết cả đi. Chỉ

Thiên Nguyên kiếm trận đã nghĩ ngăn cản bọn ta sao? Quả thực mơ mộng hão huyền. Phá cho ta.

Nam tử mặc trường bào thêu chữ Kim chợt quát một tiếng, hào quang vàng bùng lên, một luồng lực lượng không gì không phá được đập lên Thiên Nguyên kiếm trận.

"Ầm...."

Thiên Nguyên kiếm trận rung lắc kịch liệt.

Đám người Huyền tông chủ luống cuống, đại kiếm trận mạnh nhất của bọn họ có vẻ như không thể chống đỡ bao lâu, sao có thể chứ?

- Ha ha ha ha, để ta xem chịu được mấy đòn.

Năm người trên hư không cười lớn, rồi tiếp tục đánh xuống.

"Ầm...."

"Ầm..."

....

Kiểm trận càng lúc càng nhiều rung lắc mạnh, bắt đầu xuất hiện vết nứt, không biết còn chống đỡ được tới một nén nhang hay không.

- Các sư muội, chuẩn bị tử chiến!

Huyền tông chủ cắn răng, nhìn sang các thái thượng trưởng lão. Kiếm trận vỡ tan, cách duy nhất các bà làm được chỉ có tử chiến, mới đem lại một đường hy vọng cho các đệ tử, cũng là hy vọng cho Huyền Kiếm Các.

Mà Lâm Phàm nhìn một màn này, lại có chút nghi hoặc.

Năm cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn, cô đọng mười hai dây chuyền quy tắc. Nhưng năm người này kết hợp cùng một chỗ, tu vi lại

cao hơn mười hai dây chuyền quy tắc. Nói vậy năm người này là có bí pháp gì rồi.

Vào lúc Lâm Phàm đang suy nghĩ, Huyền Vân Tiên đi tới trước mặt hắn, vẻ không muốn nói:

- Người mang theo Phong nhi đi đi.

Huyền Vân Tiên hiện giờ tu vi đã là Đại Thiên Vị sơ giai, cô động một dây chuyền quy tắc. Đại chiến sắp phát sinh, nàng sợ là lúc đó không đủ khả năng để bảo vệ hai người.

- Sư phụ, con không đi.

Lưu Lăng Phong mở miệng nói.

- Nghe sư phụ, hai người đi trước, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, con lại trở về.

Huyền Vân Tiên nói.

- Không...

Lưu Lăng Phong lắc lắc đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

- Cha, người đi đi...

Lâm Phàm vừa nghe tiếng "cha", cả người phát lạnh, phảng phất như một chữ này nói từ miệng Lưu Lăng Phong có mang theo ma lực, có thể làm người ta run rẩy toàn thân.

Lâm Phàm không nói gì với hai người, mà đi tới trước mặt Huyền tông chủ.

- Huyền tông chủ, ta và ngài làm giao dịch. Chỉ cần ngài đưa vật tương tự như vậy cho ta, ta giúp ngài đánh chết năm người này.

Lâm Phàm lấy lệnh bài chí tôn đã được ghép hoàn chỉnh thành một mảnh ra.

Thứ đồ chơi này, không có mấy tông môn tường tận, ngoại trừ những tông môn truyền thừa vạn năm. Bởi vậy khi thấy Lâm Phàm lấy lệnh bài này ra, Huyền tông chủ cũng không có thay đổi gì.- Thứ này...?

Huyền tông chủ đang căng thẳng, nhìn thấy lệnh bài Lâm Phàm đưa tới thì khẽ cau mày, phảng phất là đang suy nghĩ gì đó.

- Thứ này ta có, có lẽ là bảo bối, nhưng cũng có lẽ là một tà vật có thể hấp thu chân nguyên của người khác.

Huyền tông chủ nói.

Tà vật? Lâm Phàm có chút kinh ngạc. Đúng là thứ này có khả năng hấp thu chân nguyên để xuyên qua hai châu, thậm chí một mảnh trong lệnh bài hoàn chỉnh mà hắn ghép còn hút chân nguyên để dạy cho hắn Nhất Chỉ Tịch Diệt. Thế nhưng Huyền tông chủ là Đại Thiên Vị đại viên mãn, lại biết nó có thể hấp thu chân nguyên, mà vẫn coi nó là tà vật? Chẳng lẽ chân nguyên của bà ta - cao thủ Đại Thiên Vị đại viên mãn cũng chưa đủ để nó hấp thu tới mức kích phát công năng sao?

Nhất định là như vậy, nhớ lại, lần đó Lâm Phàm không biết đã cắn bao nhiêu đan dược, mới khiến một mảnh nhỏ kia xuất hiện bóng người.

Huyền tông chủ tìm kiếm trong nhẫn trữ vật một hồi, sau đó cầm trong tay một tấm lệnh bài chí tôn hoàn chỉnh.

- Cho người, nhờ người mang theo Vân Tiên và các đệ tử khác rời đi.

Huyền tông chủ nói.

- Năm người này có tu vi giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, không biết cô đọng mấy dây chuyền quy tắc, đệ tử bình thường ở chỗ này cũng chỉ chịu chết. Vân Tiên, con dẫn các đệ tử rời đi. Nếu bọn ta không thể sống

sốt, các con hãy thay thế bọn ta, nhất định phải khiến tông môn tiếp tục truyền thừa.

Huyền tông chủ nói.

- Sư phụ...

Huyền Vân Tiên còn muốn nói thêm cái gì, lại bị Huyền tông chủ cắt đứt, sau đó nhìn thẳng Lâm Phàm:

- Chuyện của ngươi và Vân Tiên, mấy người già chúng ta cũng không ngăn được. Chỉ hy vọng ngươi không làm gì có lỗi với nó.

Lâm Phàm ngẩn ra, tiết tấu này không đúng, chúng ta đang giao dịch, chứ không phải là gửi gắm.

- Không phải, Huyền tông chủ, ngài đưa cho ta lệnh bài này, ta sẽ tiêu diệt năm kẻ bên ngoài, đó là một giao dịch công bằng.

Mà lúc này, năm người bên ngoài kiếm trận không ngừng nứt vỡ đang tiếp tục đánh phá, nghe thế thì cười ầm lên.

- Ha ha, thật sự là chuyện cười lớn nhất thiên hạ. Tiểu tử này lại dám nói muốn tiêu diệt năm người chúng ta kìa, ha ha ha ha...

- Kim, tăng tốc thôi, diệt sạch cái đám không biết sống chết này, tốn thời gian quá rồi.

- Đúng vậy, chủ thượng còn đang chờ chúng ta đấy.

....

Huyền tông chủ lắc lắc đầu, nhét lệnh bài kia vào tay Lâm Phàm:

- Ngươi dẫn Vân Tiên và những người khác đi đi.

- Vân Tiên, nghe sư phụ nói, mang theo các đệ tử rời đi thôi.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nói nhiều như vậy, lại không ai tin tưởng tiểu gia...

Mà lúc này, Thiên Nguyên kiếm trận vang lên một âm thanh chói tai, vỡ tan thành từng mảnh, rồi biến mất.

- Hừ, chết cả đi...

- Các người đi mau, chúng ta ngăn cản...

Huyền tông chủ cùng vài vị thái thượng trưởng lão lập tức tiến lên, mặt hiện vẻ quyết tử.

Có thể phá tan Thiên Nguyên kiếm trận trong thời gian ngắn như vậy, lực lượng bậc này chỉ sợ các bà không ngăn cản nổi. Nhưng dù chỉ còn một hơi cuối cùng, bọn họ cũng muốn níu chân kẻ địch, để Vân Tiên dẫn các đệ tử rời đi.

- Tốt lắm, giao dịch xong, nên thực hiện giao dịch rồi.

Lâm Phàm cất lệnh bài chí tôn vào trong túi chứa đồ, không ngờ mọi việc thuận lợi đến vậy.

Đám người huyền tông chủ cả kinh, hoàn toàn không rõ người này rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ hẳn không biết năm người kia cường đại tới mức nào sao?

Huyền Vân Tiên nhìn Lâm Phàm, trong lòng lo lắng vô cùng.

Lâm Phàm tóc dài phiêu dật, ngẩng đầu nhìn năm người trong hư không, miệng khẽ nở nụ cười, rồi ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

- Càn rỡ...

Năm người kia tức giận quát lại. Bọn hắn không ngờ tiểu tử này dám khiêu khích mình. Đợi lát nữa, nhất định phải cho tiểu tử này hiểu cái gì là khủng bố.

- Người định làm gì? Người không phải đối thủ của bọn hắc đầu.

Huyền tông chủ nói.

....

Lâm Phàm không để ý tới lời Huyền tông chủ, bình thản nhìn thẳng hư không, sau đó hờ hững nói:

- Chỉ cần một chương, liền tan thành tro bụi.

- Điên rồi... Điên rồi...

Huyền tông chủ nói.

- Tiểu tử, chết đi...

Giờ khắc này, nam tử mặc trường bào chữ Kim mạnh mẽ vọt từ hư không xuống, một quyền quán quanh kim khí vô tận xé rách cả không gian.

Thế nhưng ngay lúc một quyền kia tưởng chừng sắp đánh Lâm Phàm thành thịt vụn, một màn kinh khủng đã xảy ra.

Nam tử kia biến sắc, gã cảm nhận được một cỗ lực lượng để gã phải kinh hãi. Cỗ lực lượng này giống như không thể ngăn cản.

Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng.

"Ầmmmm..."

Đúng lúc này, một tầng hào quang che khuất bầu trời, sau đó là một tiếng gầm rú vang vọng thiên địa.

Tất cả mọi người không biết chuyện gì xảy ra...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Cứ Từ Từ Đến, Ta Đợi

Hào quang tiêu tán, lộ ra một chút khí tức khiến người của Huyền Kiếm Các cực kỳ hoảng sợ.

- Ô!

Một tiếng hô kinh ngạc phát ra từ miệng Lâm Phàm. Hắn không ngờ nam tử kia có thể chạy khỏi tay mình.

- Bí pháp của năm người này thật thú vị, có thể thuận di vị trí.

Lâm Phàm cười nhẹ, có chút hứng thú với công pháp này.

Giờ phút này, nam tử mặc áo thêu chữ Kim đã mất một cánh tay, máu thịt mơ hồ, từ miệng vết thương phun ra vô số máu tươi, văng như mưa trên không.

Huyền tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão chứng kiến một màn trên hư không thì tâm thần hoảng hốt, sau đó không dám tin từ nam tử đang thông dong đứng ở chỗ kia.

Thật mạnh!

Bọn họ không ngờ nam tử không có chỗ nào đặc biệt này lại mạnh đến vậy, chỉ một chiêu đã đập nát một cánh tay của gã mặc trường bào Kim mạnh đến mức bọn họ không tự tin chiến thắng kia.

Huyền tông chủ khẽ liếc nhìn Huyền Vân Tiên, ý tưởng ban đầu bắt đầu dao động. Nếu Vân Tiên và người kia thật sự yêu nhau, vậy chẳng thà giúp cả hai thành đôi...

Nếu Lâm Phàm biết ý tưởng của Huyền tông chủ, tuyệt đối sẽ điên cuồng phun một ngụm máu tươi: "Người nghĩ quá nhiều rồi".

- Cha à, người thật là bá đạo.

Lúc này Lưu Lăng Phong điên cuồng hét lên một tiếng, cái giọng vốn éo lá giờ lại còn pha cả khẩn trương hét lớn, càng lộ vẻ chói tai khác thường.

Lâm Phàm còn đang cố gắng tạo hình dáng hoàn mỹ nhất, nghe một tiếng gọi này thì trong lòng run lên, vội trấn định, làm như không có nghe thấy.

- Đồ khốn khiếp...

Nam tử mặc áo Kim dữ tợn gầm lên, lại cảnh giác nhìn người vừa tay.

Nếu không phải năm người bọn gã luyện công pháp đặc thù, có thể truyền tống tới gần nhau, thì chỉ sợ kết quả của nam tử này đã giống như cánh tay kia, tan biến thành mây khói.

- Người rốt cuộc là ai?

Năm người ở người ở Đông Linh châu không có tiếng tăm gì, nhưng lại rõ Đông Linh châu như lòng bàn tay, chưa từng nghe qua có người mạnh như thế.

Tuy năm người bọn gã chỉ cô đọng mười hai cái dây chuyền quy tắc, nhưng nếu liên thủ, cho dù đánh với tông chủ Thánh Tông, thì cũng có thể toàn thân trở ra.

- Các người quá yếu, ta không muốn tốn nhiều võ mồm với các người.

Lâm Phàm đột ngột bay thẳng lên không. Hắn chuẩn bị nghiên cứu đám người này.

Luyện hóa bọn gã, nếu vận khí tốt, không chừng có thể có được công pháp đám người này tu luyện.

Đây chính là ngũ hành.

Lâm Phàm lật xem điển tịch tông môn, cũng chưa từng thấy có ghi chép gì về loại công pháp này. Mà lai lịch của năm người này có chút thần bí, nhưng đối với người có cánh tay Tuyên Cổ như Lâm Phàm, chẳng sao cả, bất kể lai lịch gì, cùng lắm là mấy chương, đều nát thành cặn bã.

Năm người giờ phút này sắc mặt đại biến, bọn gã không ngờ trước mắt người này ra tay nhanh chóng, không thể cho bọn gã một chút chuẩn bị.

Năm người không dám có chút do dự nào, lập tức phân vị ngũ hành.

- Mộc cốt.
- Kim cân.
- Thổ cơ.
- Thủy huyết.
- Hỏa khí.
- Ngũ hành tương sinh, dung hợp.

Đúng lúc này, một luồng khí tức mênh mông mãnh liệt từ trên người năm người mạnh mẽ bộc phát ra.

Trên người mỗi người bay ra mười hai dây chuyền quy tắc, rồi những dây chuyền quy tắc ấy quấn vào nhau, một quầng hào quang bao phủ lấy cả năm người.

- Đồ khốn khiếp, hôm nay cho ngươi mở mang kiến thức, cái gì gọi là khủng bố.

Bên trong quầng sáng vang lên một âm thanh khiến tâm thần người ta chấn động.

Huyền tông chủ cùng vài vị thái thượng trưởng lão cảm nhận được cổ khí này, không khỏi có chút lo lắng nhìn về nam tử phía hư không kia.

Huyền Vân Tiên cũng lo lắng nhìn về phía Lâm Phàm, như sẵn sàng bay lên để thay hấn ngăn cản một kích.

Các nữ đệ tử Huyền Kiếm Các cũng trắng bệch mặt mày, sợ hãi nhìn lên quầng sáng như sắp thả ra một sinh vật cực kỳ đáng sợ nào đó kia.

Lâm Phàm hồ hững trôi nổi trong hư không, nhìn tình huống trước mắt, trong lòng càng lúc càng có hứng thú với công pháp kia.

"Ầmmmmm..."

Đúng lúc này, quầng sáng tan biến, một người khổng lồ năm màu xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Chết đi...Người khổng lồ gầm lên một tiếng, đánh một quyền về phía Lâm Phàm.

- Cẩn thận...

Huyền Vân Tiên thấy một màn như vậy, hoảng hốt hô lớn.

Thế nhưng Lâm Phàm chỉ hơi nâng tay phải lên, đánh ra một chưởng đối kháng với một quyền hủy thiên diệt địa kia.

"Uỳnh..."

Một chưởng mang theo lực lượng vô cùng đánh tới người khổng lồ năm màu.

Trước mặt một chưởng này, một quyền kia không ngừng tan biến.

- Aaaaaaaa...

Người khổng lồ nổ tung thành từng mảnh, không có bất kỳ sức ngăn cản nào.

- Dừng tay!

Mà vừa lúc này, một âm thanh vang dội từ xa trong hư không truyền đến.

Âm thanh kia giống như ẩn chứa quy tắc nào đó, khiến người ta không dám phản kháng.

- Chủ thượng, cứu mạng...

Người khổng lồ năm màu nghe được âm thanh kia, như năm được cọng cỏ cứu mạng, hoảng sợ gào thét.

- Ai cũng không cứu được người.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, xuất ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, bổ ngang một phủ vào trong hư không.

- Khôngggggggg...

"Ầm...."

Trời đất rung chuyển, mặt đất bị nén chặt xuống, người khổng lồ năm màu kia tiêu biến.

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn Kim."

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn Mộc."

"Đinh, chúc mừng đánh chết cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn Thủy."

....

"Đinh, chúc mừng đạt được công pháp Thiên giai thượng phẩm Ngũ Hành."

"Đinh, chúc mừng thăng cấp."

"Đinh, cảnh giới Đại Thiên Vị sơ giai."

"Đinh, mở ra công năng quy tắc."

....

Lâm Phàm mừng như điên, không ngờ vận khí không tệ, lại thăng cấp, hơn nữa còn đánh rơi ra thứ công pháp kia.

Lâm Phàm cũng không quản người trong hư không kia phần nộ đến cỡ nào, hạ xuống chỗ năm người kia bị đập chết, thu lấy chiến lợi phẩm.

Đợi có thời gian, lại luyện chế năm thi thể này, nhìn xem ra được thứ gì.

Giờ khắc này, mọi người Huyền Kiếm Các triệt để tròn mắt hốc mồm.

Bọn họ không ngờ năm người khủng bố kia cứ thế bị một chưởng đập chết.

- Hừ, làm càn...

Lúc này, trong hư không truyền đến tiếng quát giận dữ.

Sấm chớp lóe lên, khí thế quay cuồng, phảng phất như có người muốn từ một chỗ xa xôi nào đó, xé rách hư không mà đến.

Mọi người Huyền Kiếm Các cảm nhận được cỗ khí tức này, vẻ mừng rỡ vừa hiện nháy mắt đã tan biến sạch. Khí tức này còn cường đại hơn của năm người vừa nãy không chỉ một lần.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn hư không, không hề để trong lòng.

- Người đừng vội, từ từ chạy tới, ta ở chỗ này chờ người.

Lâm Phàm nói.

Nghe thế, mọi người Huyền Kiếm Các đều sửng sốt, mà Lưu Lăng Phong còn kích động đến thét lên:

- Cha à, người thật là lợi hại.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Một Chương Kết Thúc

Lâm Phàm trực tiếp coi Lưu Lăng Phong thành không khí, nếu không sợ là sẽ nôn sạch đồ ăn trong bụng, không còn sức lực cho trận chiến tiếp.

Thế nhưng hắn không khỏi có chút xấu hổ, bởi vì Huyền Vân Tiên đang đứng cạnh hắn, dùng ánh mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng kia mà tập trung vào hắn thời thời khắc khắc.

- Khụ khụ, đợt lát nữa có thể sẽ có một trận đại chiến, người nhớ bảo vệ tốt chính mình.

Ý của Lâm Phàm là, ánh mắt của người làm cho tiểu gia rất xấu hổ, không bằng người đứng qua một bên trước đã. Thế nhưng đối với Huyền Vân Tiên thì lời này lại mang nghĩa hoàn toàn khác.

- Vâng.

Huyền Vân Tiên ôn nhu đáp lời, tiếng khẽ như muỗi kêu.

Huyền Vân Tiên lại cảm nhận được sự quan tâm trong lời ấy. Hắn đang sợ nàng gặp nguy hiểm sao?

Lâm Phàm trộm liếc mắt nhìn, lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng, xem ra Huyền Vân Tiên hiểu lầm càng lúc càng sâu.

Đây là một chuyện tình vô cùng đau đầu a.

Người khác tán gái dùng vô số thủ đoạn mà không thành, sao tiểu gia chỉ mới hơi trang bức một lần đã thành công?

Lâm Phàm nhìn thoáng hư không. Tuy nói khí thế rất mạnh, nhưng khoảng cách còn một đoạn nữa, tốc độ thật chậm.

Giờ phút này Lâm Phàm ném năm thi thể vào Thiên Địa Dung Lô, bắt đầu luyện.

"Đinh, chúc mừng luyện thành công."

"Đinh, đạt được sáu mươi dây chuyền quy tắc."

"Đinh, đạt được ngũ ngũ linh: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ."

Lâm Phàm vừa nghe, thật có chút tò mò, ngũ ngũ linh là đồ chơi gì?

"Ngũ ngũ linh: Thu thập địa linh ngũ phương, do sức người luyện chế mà thành, không phải tiên thiên chi linh, điều kiện cần thiết để tu luyện Ngũ Hành."

Thì ra là ngũ ngũ linh, cũng không phải vật gì tốt, nếu là tiên thiên ngũ linh thì tốt rồi.

Xem ra công pháp Ngũ Hành này còn cần hoãn một thời gian.

Lâm Phàm hiện tại đã có được sáu mươi dây chuyền quy tắc, bắt đầu tính xem nên sử dụng thế nào.

Đã biết trong vòng ba năm, Thú Linh giới sẽ xâm lấn Huyền Hoàng giới, cho nên Lâm Phàm muốn mau chóng tăng thực lực.

Nghĩ tới kẻ thần bí ở Thú Linh giới kia, Cánh Tay Tuyên Cổ có kháng cự được không rất khó nói.

"Àm...."

Lúc này, hư không chấn động, một khe hở tối đen xuất hiện. Một luồng khí tức ngập trời từ trong đó hàng lâm đến mặt đất.

- Người cẩn thận đó.

Huyền Vân Tiên lo lắng nói.

Lâm Phàm yên lặng gật gật đầu, sau đó chăm chú nhìn khe hở thật lớn kia.

Xuất tràng thực long trọng, cũng rất bá đạo.

Không biết bộ dáng cụ thể là thế nào?

Có thể tạo thành cảnh tượng cường đại như thế, tu vi tất nhiên là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, chỉ là không biết cô đọng bao nhiêu dây chuyền quy tắc.

Lúc này, một bóng người xuất hiện từ trong khe hở trên hư không, rồi bình tĩnh bay lơ lửng. Người này mặc trường bào, nhìn không rõ khuôn mặt, thậm chí không biết là nam hay nữ.

"Ầm..."

Người vừa xuất hiện, khí tức vô cùng đã bộc phát ra. Luồng khí tức này như quấy cả gió mây, hình thành một cơn lốc cực mạnh, quét tới Huyền Kiếm Các.

- Đừng có giả thần giả quỷ, có gan thì xuống đây.

Lâm Phàm đánh ra một chưởng, lực lượng cường đại lập tức đánh tan cơn lốc kia.

Bóng người kia thấy gió lốc bị một chưởng nổ nát, cũng hơi kinh ngạc, nhưng vẻ kinh ngạc rất nhanh biến mất.

- Hừ, người rất mạnh, nhưng người thật ngu xuẩn khi xuất hiện tại đây. Nếu đã đến rồi, hôm nay để Diêm La ta tiêu diệt người cùng với đám tiện nhân Huyền Kiếm Các này đi.

Bóng người tự xưng là Diêm La ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó xé phăng lớp áo choàng, lộ ra một thân thể có làn da xanh lè khô nứt, mắt đỏ

như máu, như là vạn cổ ma đầu.

Huyền tông chủ vừa nghe thấy cái tên này, tức thì biến sắc, vẻ mặt không dám tin:

- Người là Long Diêm La, ma đầu bị tổ tiên phong ấn hai trăm năm trước, làm sao người có thể chưa chết?

- Chết? Muốn Long Diêm La ta chết, thế gian sợ là chưa có ai có bản sự này.

Long Diêm La đột nhiên cười lên điên cuồng, vẻ lãnh tĩnh vừa nãy biến đâu mất tăm, chỉ còn lại cái điên dại như để phát tiết nỗi thống khổ bị phong ấn cả trăm năm, làm người ta không rét mà run.

- Bát hoang lục hợp, duy ngã độc tôn, năm đó nếu không phải đám tiểu tiện nhân các người thừa dịp bản đế bế quan mà đánh lén, sao có thể có bản lãnh trấn áp bản đế ở nơi đó tới cả hai trăm năm.

Long Diêm La tuôn ra ma khí ngập trời, bao phủ toàn bộ Huyền Kiếm Các.

- Thế nhưng cũng nhờ đám tiểu tiện nhân các người phong ấn bản đế tại Vạn Ma Cốc, mới để bản đế tu luyện công pháp tới cảnh giới tối cao. Để tưởng thưởng, bản đế không giết các người, mà sẽ để các người làm chuột bạch cho những phát kiến vĩ đại nhất của bản đế, đây sẽ là vinh dự lớn nhất cho các người, ha ha ha ha...

Bên cạnh Huyền tông chủ, một đệ tử sợ hãi cất tiếng hỏi:

- Tông chủ, người này là ai vậy?

- Kẻ này là Long Diêm La, một ma đầu tồn tại từ hơn hai trăm năm trước, hành sự tàn nhẫn, diệt vô số tông môn ở Đông Linh châu, còn dùng người sống làm đủ loại thí nghiệm man rợ. Cuối cùng tổ sư của chúng ta liên hợp với mấy tông môn khác, thừa dịp ma đầu này bế quan,

bố trí phong ấn, giam cầm ma đầu tại Vạn Ma Cốc, là một chỗ rất sâu trong vết nứt không gian. Ai ngờ hôm nay còn thấy ma đầu này...

- Ha ha, đúng, tất cả là nhờ các người, phong ấn ta trong Vạn Ma Cốc ẩn chứa ma khí vô tận kia, để ta đột phá tu vi, còn thí nghiệm thành công ra năm cái tốt thí mạnh mẽ vừa rồi. Để cảm tạ, ta sẽ bắt hết đám tiện nhân các người thành đồ thí nghiệm.

- Cười to nữa lên, kéo lát nữa bị đánh sưng mồm không cười nổi.

Lâm Phàm khinh thường nói. Hắn ghét nhất là những kẻ tỏ vẻ cao cao tại thượng thế này.

- Hừ, tiểu tử càn rỡ, không biết tự lượng sức! Người dám giết vật thí nghiệm của ta, vậy người thay thế chúng đi.

Long Diêm La ngừng cười, mặt khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh, phối hợp với làn da khô đét, và đôi mắt đỏ rực như máu, trông càng thêm kinh khủng.

- Chết cho ta....

Long Diêm La gầm lên, vỗ xuống một chưởng, khí thế mạnh đến nỗi chưởng chưa tới, gió đã đẩy lùi những đệ tử có tu vi yếu của Huyền Kiếm Các ngã ra mặt đất.

- Không biết tự lượng sức? Được rồi, lười cùng người nói nhảm, trước chơi với người một chút. Lâm Phàm đã nhìn rõ, Long Diêm La có tu vi Đại Thiên Vị đại viên mãn, cô động hai mươi dây chuyển quy tắc, quả thật là cực mạnh, đủ để làm cỏ Đông Linh châu. Thế nhưng cánh tay Tuyên Cổ có một trăm dây chuyển quy tắc, còn cần phải bàn xem ai sẽ thắng sao?

Lâm Phàm nhìn hư không, tùy ý phát phát tay. Lập tức, pháp tướng ba đầu sáu tay lập tức xuất hiện lơ lửng sau lưng hắn.

- Thương Thiên Kiếm.

Hắn lại nhẹ nhàng vung tay lên, sáu thanh trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý xuất hiện ở trong hư không.

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay, sáu tay cầm kiếm, trang nghiêm uy vũ, ba khuôn mặt khác biệt, trấn định bát phương.

- Lên...

Dưới sự cố gắng của Lâm Phàm, Vô Tướng Ma Công càng ngày càng có cảnh giới cao hơn, pháp tướng ma thân cũng là xưa đâu bằng nay, nhất là tăng thêm kiếm ý, càng là có thể bộc phát ra uy lực không có gì sánh kịp.

Pháp tướng ma thân vừa xuất hiện, đám người Huyền Kiếm Các đã trợn tròn mắt.

Huyền tông chủ dùng ánh mắt không dám tin nhìn Lâm Phàm.

Bà có biết pháp tướng ma thân. Đây là một loại thần thông nhất định phải tu luyện công pháp cao giai, hơn nữa nhất định phải tu luyện tới cảnh giới nhất định, mới có thể ngưng kết ra được.

Toàn bộ Đông Linh châu, tu luyện tâm pháp cao giai, cô đọng pháp tướng ma thân cũng không có mấy cái.

Không ngờ nam tử trẻ tuổi này, lại có năng lực ấy.

- Hừ, làm càn, chỉ là một cái pháp tướng ma thân, vậy mà cũng dám ngăn cản bản đế, chính là kẻ ngốc nằm mơ, diệt cho bản đế.

Long Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, một đoàn ma khí đột nhiên đánh úp về phía pháp tướng ma thân kia.

"Xoẹt xoẹt..."

Mà liền ngay trong chớp mắt này, pháp tướng ma thân đột nhiên bắt đầu chuyển động, cầm sáu thanh trường kiếm ngưng tụ từ kiếm ý, chém

nát hết thầy, chém tan đoàn ma khí kia thành mây khói.

- Ma đầu nhà người, ngay cả pháp tướng ma thân của ta còn chơi không lại, thế mà đòi đánh với ta, quá buồn cười.

Lâm Phàm nhìn một màn trong hư không, khinh thường nói.

- Khốn khiếp...

Giờ khắc này, Long Diêm La triệt để nổi giận, khí thế toàn thân tăng mạnh, gào thét lên:

- Là các người bức ta đó, hôm nay ta muốn các người phải hối hận. Vạn Cổ Ma Thành...

Long Diêm La hợp lại song chưởng, một đoàn ma khí tỏa ra dày đặc trong hư không, mà bên trong ma khí phảng phất có vô số oan hồn đang lẫn lộn. Hư ảnh một tòa ma thành đen kịt đột nhiên xuất hiện ở trong hư không.

Lúc này, Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười:

- Có chút ý tứ, xem ra nên kết thúc.

- Tốt, ra hết bản sự đi.

Tại một khắc Long Diêm La huyền hóa ra hư ảnh ma thành, Lâm Phàm cũng đã biết, pháp tướng ma thân nên chấm dứt.

Không hổ là cao thủ ngưng luyện hai mươi dây chuyền quy tắc, khí tức bạo phát ra giờ khắc này xứng với hai chữ "cao thủ".

Nếu như không phải mình ở đây, Huyền Kiếm Các sẽ thật sự xong rồi.

Bên trong hư không, tòa ma thành kia từ trên trời giáng xuống, ép tới pháp tướng ma thân.

Mà trong ma thành kia, từng đoàn từng đoàn ma khí ngưng tụ thành những con ác long vô cùng dữ tợn, nhào về phía pháp tướng ma thân.

Pháp tướng ma thân không ngừng lui ra phía sau, sáu tay vùng trường kiếm, không ngừng chém rách những ác long hình thành từ ma khí kia.

- Diệt cho ta...

Long Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, vỗ song chưởng, ác long vô cùng vô tận bay xuyên qua pháp tướng ma thân. Nháy mắt sau, pháp tướng ma thân không ngừng vỡ nát, cuối cùng hóa thành từng điểm sáng nhỏ, phiêu tán trong hư không.

- Ha ha... Sao, chỉ là một đầu pháp tướng ma thân, vậy mà cũng dám đối kháng cùng bản đế, không biết sống chết.

Long Diêm La cuồng tiếu. Hắn muốn làm cho tất cả mọi người minh bạch, chọc giận hắn, là chuyện ngu xuẩn đến mức nào.

- Tiểu tử, ngươi còn có bản sự gì không? Bản đế bây giờ đã tu luyện thành "Chưởng Trung Ma Thành", chính là tồn tại trấn áp vạn cổ. Sinh mệnh của các ngươi cũng nên chấm dứt rồi, vì bản đế mà làm chuột bạch đi.

Long Diêm La căm tức nhìn phía dưới, gầm lên liên tục.

- Tiểu ma đầu, ngươi bây giờ chỉ còn một lần hô hấp để hưởng thụ ánh nắng thế gian, ngươi động thủ trước đi, ta cho phép ngươi xán lạn lần cuối.

Thanh âm lạnh nhạt của Lâm Phàm vang vọng đất trời, câu nói bá đạo để cho người ta thần phục.

- Sắp chết đến nơi, còn dám đồng dục, tội đáng chết vạn lần, diệt cho ta.

Long Diêm La giờ phút này đã tức đến muốn nổ tung, khi nào có người có dũng khí đối làm càn với gã như thế. Gã lập tức bóp chặt "Chưởng Trung Ma Thành", một đoàn ma khí ngập trời ngưng tụ trong tay chưởng của hắn, rồi từ trên trời giáng xuống, đánh úp về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, hít vào rồi thở ra một hơi, sau đó miệng khẽ cười.

- Đã hết một hơi, nhân sinh của người đứng là từng rất xán lạn, đáng tiếc, dừng ở đây đi.

"Àm..."

Trong một chớp mắt, một tiếng nổ rền vang giữa thiên địa.

Mọi người Huyền Kiếm Các nhìn thấy một màn trong hư không kia, triệt để ngây ngẩn.

- Làm sao có thể...

Long Diêm La không dám tin nhìn trước mắt bóng người trước mắt, lại nhìn dấu chưởng đánh lên ngực mình, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Một luồng lực lượng xuyên qua thân thể của Long Diêm La, trực tiếp bắn ra phía sau lưng hắn, lại chấn vỡ toàn bộ ma khí dày đặc trong hư không. Trời đất lẫn nữa khôi phục nét thanh minh.

- Không có cái gì không có khả năng...

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó bỏ thi thể của Long Diêm La vào trong túi chứa đồ.

"Đinh, chúc mừng đánh giết cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn."

"Đinh, exp gia tăng 1 tỷ rưỡi."

"Đinh, chúc mừng thu được công pháp Thiên giai thượng phẩm
Chương Trung Ma Thành."

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Lời Âm Chi Rõ Ràng, Nhưng Người Đâu?

oOo

Đám người Huyền Kiếm Các giờ phút này ngốc trệ tại nguyên chỗ.

- Tông chủ...

Huyền tông chủ ngây ngốc, một màn vừa rồi, tạo thành ảnh hưởng thật sự quá lớn với bà, sợ là sẽ không bao giờ có thể quên được.

Cực mạnh... Thần thánh... Trang nghiêm...

- Ma đầu mà vài đại tông môn từng hao hết toàn bộ lực lượng mới miễn cưỡng phong ấn nổi, cứ thế mà chết đi sao?

Huyền tông chủ không dám tin nói ra.

- Cha à, người quá tuyệt vời rồi.

Lưu Lăng Phong hưng phấn đến rú lên, chạy tới lại định ôm chân Lâm Phàm, lập tức bị hấn tránh được, rồi đập cho tuyệt thế pêđê này một cước lăn ra xa.

Còn Huyền Vân Tiên trước hết thở phào một hơi, người không có việc gì là tốt rồi. Sau đó, ánh mắt nàng nhìn về bóng lưng cao lớn của Lâm Phàm đã càng trở nên chăm chú, như có thể vắt được tình cảm ra từ trong đó.

Mà giờ khắc này, thái độ và ánh mắt của những người khác thuộc Huyền Kiếm Các dành cho Lâm Phàm đã hoàn toàn thay đổi. Cao nhân, cũng là ân nhân của bọn họ, đồng thời trong mắt họ, đây còn là đạo lữ

của Huyền Vân Tiên sử tử. Tất cả chuyện này, mặc kệ Lâm Phàm có thừa nhận hay không, cũng đều là sự thật với mọi người Huyền Kiếm Các.

Tiếp đó, đương nhiên Lâm Phàm bắt đắ dĩ bị Huyền Kiếm Các mời vào trong các.

. . . .

Bên trong Huyền Kiếm Các.

Lâm Phàm nhìn ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn chút gì đó là lạ của những nữ đệ tử xung quanh nhìn về mình, trong lòng vừa vui vừa nhột.

Nhất là khi thấy ánh mắt chứa chan tình cảm của Huyền Vân Tiên, Lâm Phàm càng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bóng đêm buông xuống.

Lâm Phàm giờ phút này còn ở lại Huyền Kiếm Các, bởi vì Huyền Kiếm Các tiếp đón thật sự là quá thịnh tình, thịnh tình đến độ làm Lâm Phàm không nở cự tuyệt, bởi vậy chuẩn bị ở đây một đêm, đến mai sẽ rời đi.

Hắn ngẫm nghĩ, đang chuẩn bị bỏ chiến lợi phẩm thu được hôm nay ra kiếm kê, thì chợt cảm giác có người đang đi tới bên ngoài.

Tim hắn nhảy lên, thầm cầu khẩn không phải là tuyệt thế pêđê Lưu Lăng Phong.

Nhưng khi nhìn rõ người tới, Lâm Phàm cũng sửng sốt, sau đó tim đập càng thêm kịch liệt.

Đã đêm rồi, Huyền Vân Tiên tới đây làm gì?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Giờ phút này Huyền Vân Tiên đã đổi xiêm y, càng làm tăng cái ý nghĩ không chút ánh sáng nào kia trong đầu Lâm Phàm.

Khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng đến độ muốn tỏa ra ánh sáng, môi son đỏ thắm, cách ăn mặc đường như cũng rất tỉ mỉ.

Trong tay Huyền Vân Tiên còn bưng rượu và đồ ăn, từ từ đi tới.

Lâm Phàm cố để tim bớt đập mạnh, xem ra quân địch có chuẩn bị mà đến. Rốt cuộc đêm nay sẽ liều chết đánh trả, hay là lâm trận bỏ chạy đây?

- Vân Tiên, có chuyện gì sao?

Lâm Phàm dò hỏi. Nếu sớm biết sẽ có chuyện hôm nay, hẳn tuyệt đối sẽ không trang bức ngày đó.

Huyền Vân Tiên ngày thường luôn một vẻ lãnh đạm với người, giờ phút này đối mặt Lâm Phàm, cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng, gương mặt còn hơi đỏ lên.

- Ta chuẩn bị một ít đồ ăn và rượu...

Huyền Vân Tiên đi tới, đặt khay đồ ăn lên bàn, sau đó sửa soạn lại, rồi rót rượu đầy chén, cuối cùng lắng lặng ngồi yên, hai mắt ẩn tình nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngồi ở trên giường, nhìn tình huống trước mắt, đầu tưởng tượng ra vô số phương án.

Tuy hẳn chưa từng "ngủ có thịt", nhưng không phải không thấy cảnh "ngủ có thịt" bao giờ.

Huyền Vân Tiên này đến cùng là có ý gì?

Hay là định mượn rượu đưa đây, rồi làm liều, ăn tươi nuốt sống tiểu gia?

Trong mắt Lâm Phàm, khả năng này khá cao.

Chẳng qua hẳn cảm thấy tốc độ tiến triển như vậy cũng quá nhanh đi.

Hai người cộng lại mới chỉ gặp mặt được hai lần a.

Thế nhưng người ta là con gái, đã chủ động đến mức này, bản thân mình là phái mạnh, sợ cái trym.

Ngay khi Lâm Phàm miên man suy nghĩ, Huyền Vân Tiên nói thêm một câu, hoàn toàn khiến hẳn muốn nổ tung.

- Nơi này sẽ không có người đến, buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Huyền Vân Tiên ôn nhu nói.

Lâm Phàm vừa nâng chén rượu chuẩn bị uống cạn, nghe thế dừng lại, sau đó nhỏ giọng "ừ" một tiếng.

Những lời này có ám chỉ. Hơn nữa ám chỉ còn rất rõ ràng.

Nơi này sẽ không có người đến, buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Như vậy chẳng phải là, buổi tối dù có âm thanh gì đi nữa, cũng sẽ không ai nghe được, hai chúng ta có thể tận tình phát huy?

Lâm Phàm bị một câu này của Vân Tiên làm bốc lên tâm khí ý ngựa.

Sau đó hẳn cũng chẳng rõ mình đã nói cái gì, bởi vì trong đầu hẳn biến thành một mảnh hỗn loạn, hoóc-môn dâng lên cấp tốc.

Giờ đầu óc hẳn chỉ còn đủ loại tư thế, đủ loại hình ảnh.

Huyền Vân Tiên rất được, khí chất tuyệt hảo, địa vị không tồi, hơn nữa Lâm Phàm hiểu, Huyền Vân Tiên đối với mình thật sự bằng tình thâm.

Mặc dù hần mới chỉ dừng ở mức cảm thán trước vẻ đẹp bên ngoài của Vân Tiên, nhưng hần tin vào một câu nói rất chí lý: "Lâu ngày thâm tình."

Lâm Phàm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Huyền Vân Tiên, dưới tác dụng của cồn, cũng có một tia xung động.

Thế nhưng hần vẫn nhịn được. Đêm còn dài, không nên nóng vội.

Ngày tốt cảnh đẹp, tự nhiên là phải biết quý trọng, từ từ thưởng thức.

Dùng bữa xong, Lâm Phàm nhéo nhéo hai tay, hít sau vài hơi, cố bình ổn lại nội tâm.

Đợi lát nữa có xảy ra chuyện gì, thì cũng là trong dự liệu rồi.

- Ta đi dọn chỗ này, huynh nghỉ ngơi thật tốt.

Huyền Vân Tiên đứng dậy nói.

- Ừ...

Tim Lâm Phàm không thể khống chế, đập kịch liệt.

Chờ Huyền Vân Tiên bưng khay đồ ăn rời đi, Lâm Phàm tập tức đi qua đi lại trong phòng.

Đêm nay nhất định là một hồi ác chiến, phải chuẩn bị trước mới được.

Sau đó Lâm Phàm lấy ra một ít thảo dược trân quý.

Nhất niệm thành đan, ngọn lửa bay lên trong bàn tay phải.

Long tinh thảo, vật đại bổ, được

Nhân sâm trăm năm, vật bổ khí, không tồi.

....

Lâm Phàm chọn lựa ra mấy chục loại thảo dược, sau đó ném cả vào trong ngọn lửa.

Nhất định phải chuẩn bị xong hết trước khi Huyền Vân Tiên quay lại.

Mùi đan bốc lên, một viên đan dược trắng ngà rơi vào tay Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng luyện chế thành công."

"Thập toàn đại bổ hoàn: Bổ khí nâng cao tinh thần, phụ trợ tiền vốn của nam giới, giúp chiến lực vô song."

Lâm Phàm không chút do dự ném viên đan dược vào trong miệng.

"Đinh, chuyển hóa exp hay hấp thu công hiệu?"

Trừ phi là não bị nước vào mới chuyển thành exp, đương nhiên là hấp thu công hiệu rồi.

Đan vào bụng, một luồng khí nóng chạy khắp thân thể Lâm Phàm.

Lâm Phàm chỉ cảm giác khí huyết sôi trào, phảng phất muốn phá thể mà ra.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, áp chế cỗ khí huyết này lại. Hiện tại còn chưa tới lúc cần.

Vì trận chiến đêm nay, chuẩn bị còn cần tiếp tục. Lâm Phàm lấy Đại Phàm Ca ra. Nhìn thoáng viên đan dược kinh khủng này, hẳn có chút do dự, không dám nuốt hết, cuối cùng chỉ lấy móng tay cào một chút rồi nuốt vào bụng.

Tất cả đã xong, chỉ chờ giai nhân đến.

Mặt Lâm Phàm trở nên đỏ rực, tim đập nhanh, lẳng lặng nằm trên giường chờ đợi.

Bóng đêm im ắng.

Một giờ sau.

Lâm Phàm nhất thời cảm thấy không ổn.

- Chết mất, sao người còn chưa đến nhỉ...

Hiện giờ, mặt Lâm Phàm đã đỏ như đất khi, khí huyết trong cơ thể sôi trào như ấm nước trên bếp hồng.

Một chút ít "Đại Phàm Ca" kia đã bộc phát ra được lực không gì sánh kịp.

Nếu không phải tu vi cao thâm, hắc hắc đã sớm nổ.

Thế nhưng mà, cứ tiếp tục như vậy, sẽ chết người đó..

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Kẻ Phá Hoại Ban Đêm

oOo

- Không được... Không thể đợi nữa rồi, bằng không lần đầu tiên của tiểu gia, lại tặng cho đất mẹ mất. [Đục đất =))]

"Thập toàn đại bổ hoàn" cùng "Đại Phàm Ca" có được hiệu quả mãnh liệt, mãnh liệt đến độ Lâm Phàm sắp không chịu nổi nữa rồi.

Lâm Phàm từ trên giường nhảy xuống, sau đó phóng ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Phàm lại phát hiện, chính mình căn bản không biết Huyền Vân Tiên đang ở nơi nào.

Xong rồi, lần này hốt to rồi.

Lâm Phàm bây giờ đang hối hận thật sâu, tại sao tự dừng lại đi căn thuốc làm gì, chẳng lẽ là không tự tin ở năng lực của bản thân sao?

Thế nhưng nói cái gì cũng đã chậm, bởi vì tất cả đều đã xảy ra rồi.

- Lưu sư huynh, mùi trên người huynh thơm quá, là dùng son gì vậy?

. . . .

Vừa lúc đó, Lâm Phàm thấy được Lưu Lăng Phong đứng dưới ánh trăng, đang thảo luận điều tâm đắc về son phấn với một đám các sư muội.

Hơn nửa đêm không ngủ, còn tụ tập bàn tán về son, quả là nhân tài.

Nhưng tình huống hiện giờ không cho phép Lâm Phàm quản nhiều như vậy.

Sau đó Lưu Lăng Phong thấy được Lâm Phàm, trong lòng vui vẻ, cũng không để ý các sư muội xung quanh, nhảy chân sáo tiến lên, hô bằng giọng yếu điệu:

- Cha à...

Lâm Phàm bắt lấy Lưu Lăng Phong, không có thời gian nói nhảm, hiện giờ đang là thời khắc phải giành giật từng phút từng giây a.

Nếu không nhanh, khi hai loại dược hiệu trộn lẫn vào nhau, nhất định bị kịch sẽ xảy ra.

- Đừng nói nhảm, sư phụ của người đang ở đâu?

Lâm Phàm vừa há mồm hỏi, một luồng khí nóng đã xì ra theo. Đây là hiện tượng dược hiệu tích lũy, không có chỗ phát tiết.

- A... Cha, người định làm gì vậy?

Lưu Lăng Phong cảm nhận được luồng khí nóng kia, đầu óc cũng phát mộng, không hiểu Lâm Phàm có ý gì.

Lâm Phàm gấp gáp nói:

- Nhanh trả lời. Chỉ cần nói cho ta biết, ta sẽ nhận đưa con nhà người, sau này ở Huyền Hoàng giới, người có cha bảo kê.

Lưu Lăng Phong vừa nghe, nhất thời mừng rỡ trong lòng:

- Cha, đi về thẳng trước, rẽ trái, sau đó gặp một ngọn núi thì rẽ phải, rồi lại đi thẳng...

Lưu Lăng Phong vừa nói xong, Lâm Phàm đã biến mất ngay tại chỗ.

Lưu Lăng Phong há hốc mồm nhìn tình huống trước mắt, chẳng hiểu chuyện gì. Nhưng nhớ tới lời cam đoan của Lâm Phàm thì Lưu Lăng Phong chợt cười lên vui vẻ.

- Sư huynh...?

Chúng sư muội tiến lên hỏi. Trình độ về son của Lưu Lăng Phong vượt xa các nàng, tự nhiên là phải học hỏi một phen.

- Các sư muội, chúng ta tiếp tục thảo luận về son...

Lưu Lăng Phong cười nói, sau đó hoàn toàn chìm trong màn bàn luận về son phấn cùng chúng sư muội.

Thân ảnh của Lâm Phàm giống như quỷ mị lướt trên đường. Một ít đệ tử Huyền Kiếm Các chỉ cảm thấy như có một bóng ma nào đó vừa xuyên qua trước mặt mình. Sau đó, từng người bị kinh hãi, vội vàng chạy về phòng ngủ, leo lên giường, trùm chăn kín mít.

Mà lúc này đây, đại bộ phận đệ tử cũng đã chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chỗ ở của Huyền Vân Tiên không quá xa chỗ tông chủ. Dựa theo chỉ dẫn của Lưu Lăng Phong, Lâm Phàm nhanh chóng tìm được nơi ở của nàng.

Lâm Phàm đứng ở ngoài cửa, hít một hơi thật sâu, tất cả phải từ từ, không thể gấp, không thể gấp.

"Cốc cốc..."

Huyền Vân Tiên đang ngồi trong phòng, một tay chống cằm, ánh mắt mơ màng, như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Chợt nghe có người gõ cửa, khiến Huyền Vân Tiên có chút tò mò, đã giờ này rồi, ai sẽ đến chứ.

Khi Huyền Vân Tiên mở cửa, nhìn rõ người tới, giật mình như ngừng cả thở, giống như không ngờ sẽ thấy Lâm Phàm.

- Sao huynh lại tới đây?

Huyền Vân Tiên nói bằng giọng êm nhẹ, hiển nhiên là cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Đúng lúc đó, Lâm Phàm làm một động tác để thân thể Huyền Vân Tiên cứng lại.

Lâm Phàm lấy một tay sờ lên gương mặt nhẵn bóng kia.

Huyền Vân Tiên không ngờ sẽ phát sinh một màn như vậy.

Tất cả chuyện này, đối với nàng mà nói, là quá nhanh rồi.

Nương theo ánh trăng, nàng nhìn rõ ánh mắt nóng rực của nam nhân trước mắt, thậm chí còn cảm giác được một luồng khí nóng đập vào mặt.

Lâm Phàm thở hỗn hển, sau đó dưới sự thất kinh của Huyền Vân Tiên, hấn bế nàng lên, đá một cước đóng cửa phòng lại, rồi chạy thẳng vào giường.

Tim Huyền Vân Tiên đập thành thạch, âm thanh nhỏ như muỗi:

- Có phải là quá nhanh không... Ta còn không nhìn thấy trong mắt huynh...

- Rèn sắt khi còn nóng, lâu ngày thâm tình...

Lâm Phàm trực tiếp cắt lời Huyền Vân Tiên, sau đó không cho nàng bất cứ cơ hội nào, đặt nàng xuống giường...

....

Ngoài phòng, trăng tròn vắng vặc, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Giờ phút này, tông chủ Huyền Kiếm Các đang đi tới phòng của Vân Tiên. Bà dự định hỏi Vân Tiên vài chuyện.

Nhưng vừa lúc đó, Huyền tông chủ lại kinh ngạc dừng bước, nhìn về căn phòng mờ mờ ánh đèn kia.

Từng tiếng rên rỉ khe khẽ từ trong phòng đó truyền ra, trong ban đêm tĩnh lặng lại chói tai khác thường.

Huyền tông chủ đã trăm tuổi, cái gì chưa từng gặp qua, thế nhưng nàng không ngờ, ở Huyền Kiếm Các lại có âm thanh như vậy.

- Điều này...

Huyền tông chủ biến sắc, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Vân Tiên cùng người kia, vậy mà lại... Lại...

Nếu như đệ tử khác, Huyền tông chủ sớm đã một chương đánh bay cả căn phòng rồi.

Thế nhưng, một là đệ tử bà yêu thương nhất, cũng là người dự định kế nhiệm vị trí tông chủ, một là cao nhân cao đến khó lường, còn là ân nhân...

Vân Tiên à, người sao lại lớn tiếng như vậy, nếu để cho đệ tử khác nghe được thì...

Bên trong căn phòng mờ tối kia, hai thân thể quấn lấy cùng một chỗ.

Tóc đen phiêu dật, mùi mồ hôi xen lẫn mùi hương mê người tràn ngập toàn bộ không gian trong phòng.

- Đau...

- A, nhẹ một chút...

- Đừng mà, chẳng phải vừa mới như vậy sao...

- Không phải sẽ rất đau đấy chứ?

- Ngoan, không đau đâu...

"Bạch bạch bạch bạch..."

. . . .

Các nữ đệ tử Huyền Kiếm các giờ đã chuẩn bị đi ngủ, để bổ sung tinh lực, nghênh đón một ngày mới vào sáng mai.

Nhưng trong khoảnh khắc các nàng sắp đi vào giấc ngủ, từng đợt âm thanh quái dị lại truyền tới tai các nàng.

Các nàng khẽ cau mày, âm thanh này là gì?

Giọng nữ còn kèm theo giọng nam...

Hơn nữa hình như là truyền đến từ chỗ Huyền Vân Tiên sư tỷ...

Âm thanh có chút nặng nề, nhưng lại phảng phất có một ma lực, để thân thể các nàng đều khô nóng lên.

Huyền tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão đều chờ đợi ở trong phòng của mình.

Các bà đã qua phút kinh sợ khi nghe thấy âm thanh quái dị kia, thế nhưng theo thời gian trôi qua, âm thanh kia càng lúc càng lớn.

Lúc trước còn khe khẽ cố nín, nhưng bây giờ quả thực chính là không kiêng nể gì nữa rồi, giống như vạn vật xung quanh đều đã biến mất.

- Đã qua một canh giờ nữa a...

Huyền tông chủ tính toán thời gian, cảm giác quá khủng bố.

- Đứa nhỏ Vân Tiên chịu được sao?

Huyền tông chủ lo lắng nói.

Sau đó, bà ngồi xếp bằng, phảng phất muốn tiến vào tu luyện. Thế nhưng âm thanh kia như có ma lực, để mọi người trong Huyền Kiếm Các không thể bình tâm.

Lúc này, một tràng âm thanh cao vút đột nhiên truyền đến.

"Còn có để cho người ta ngủ hay không..."

Giờ khắc này, trong lòng mọi người hò hét, âm thanh này rốt cuộc muốn khi nào thì mới chấm dứt a.

Còn để cho sống hay không....

Bành bạch...

Bạch bạch bạch...

Bạch bạch....

Bành bạch bành bạch...

Âm thanh tuyệt diệu kia không ngừng vang lên trong đêm, truyền đi toàn bộ Huyền Kiếm Các.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Lão Phượng Tường Xuất Giang Hồ

Hôm sau. Một bóng người như quỷ mị chạy ra khỏi Huyền Kiếm Các, không ai thấy rõ được.

Giờ phút này, trong hư không, chân Lâm Phàm cũng hơi run lên. Tối hôm qua thật sự là hơi quá độ.

Thậm chí Lâm Phàm còn đánh giá thấp chính mình.

Nuốt "Thập toàn đại bổ hoàn" cũng thôi, còn nuốt cả "Đại Phàm Ca", quả thực suýt nữa để cái mạng lại.

Ai nói lần đầu tiên của xử nam chỉ vài trăm giây chứ, hiện tại nếu kẻ đó xuất hiện trước mặt tiểu gia, nhất định phải đánh.

Sớm nay, Lâm Phàm vừa tỉnh lại, lập tức rời khỏi Huyền Kiếm Các. Dù sao tỉnh táo nghĩ lại, hẳn cảm giác động tĩnh tối qua có chút lớn rồi.

Nếu đường hoàng đi ra ngoài, bị chúng đệ tử Huyền Kiếm Các chỉ trích cười cợt, mặt mũi tiểu gia còn có thể giấu vào đâu?

Bởi đủ loại lo lắng như vậy, để tránh việc xấu hổ không cần thiết, vừa hừng đông, Lâm Phàm đã chạy.

....

Buổi sáng.

Mặt trời lên, Huyền Kiếm Các cũng là nhân gian tiên cảnh. Mỗi ngày vào thời điểm này, đủ loài chim sẽ hát vang, rồi bay quanh trên không Huyền Kiếm Các.

Lúc này, Huyền Vân Tiên trải qua một đêm chiến đấu kiệt lực, cũng mở ra mắt đẹp. Nhưng khi phát hiện bên cạnh không có bóng người kia, trên khuôn mặt hơi có vẻ mệt mỏi của nàng toát lên một chút cảm thương.

Xem ra đã đi rồi...

Nghĩ đến tình huống tối qua, khuôn mặt Huyền Vân Tiên lại đỏ lên.

Chưa bao giờ nàng nghĩ mình sẽ có một ngày như vậy.

Nhớ tới tiếng rên rỉ tối qua, Huyền Vân Tiên liền cảm giác có chút không ổn. Âm thanh lớn như vậy, tông chủ và các sư muội có lẽ đã nghe được.

Thế nhưng hiện giờ nghĩ đến người nam nhân kia ra đi không từ biệt, Huyền Vân Tiên liền cảm giác có chút vắng vẻ, giống như ở sâu trong nội tâm thiếu bớt chút gì đó.

- Ờ, đây là cái gì?

Chợt nàng thấy được một vệt sáng lóe lên.

Đó là một cái vòng màu vàng, dưới cái vòng còn có một tờ giấy trắng.

Huyền Vân Tiên cầm lấy tờ giấy, trên đó viết bằng nét chữ xiên xẹo, thậm chí còn rất nhiều chỗ sai chính tả.

Lâm Phàm xuyên vào Huyền Hoàng giới, yếu kém đối với chữ viết riêng trong thế giới này cũng có thể cảm thông.

Cũng may nội dung trên trang giấy chỉ chút lỗi chính tả này vẫn có thể hiểu.

"Tiên nhi, ta có việc quan trọng, đành đi trước, nhất định sẽ trở lại. Vòng tay này tên là Lão Phượng Tường, là bảo vật gia truyền của nhà ta,

ta tặng nó cho nàng."

Nội dung trong tờ giấy không nhiều lắm, chỉ ngắn ngủn mấy câu, nhưng trong đó có bốn chữ để Huyền Vân Tiên vô cùng vui mừng.

"Bảo vật gia truyền."

Từ sau khi Huyền Vân Tiên vào Huyền Kiếm Các thì chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy, nhưng cũng có tìm hiểu tập tục ở thế gian.

Thứ gọi là "bảo vật gia truyền" có ý nghĩa rất quan trọng, bình thường đều để tặng cho người yêu mến.

Huyền Vân Tiên gấp nhẹ nhàng tờ giấy lại, như đang chạm vào một vật vô cùng trân quý, lại cất vào nhẫn trữ vật, sau đó cầm chiếc vòng tay màu vàng lên.

Vòng tay này không biết làm từ chất liệu gì, nhưng hình thức rõ ràng là chiếc vòng đẹp nhất mà Huyền Vân Tiên từng thấy.

Khi nàng đeo chiếc vòng vào cổ tay, một màn khiến nàng kinh ngạc đã xảy ra.

Vòng tay này rồi đột nhiên tản mát ra một quầng hào quang dịu dàng, sau đó lại dần dần mờ đi.

Chiếc vòng tay Lão Phượng Tường này là Lâm Phàm luyện ra.

Lấy trình độ luyện khí hiện tại của hắn, muốn luyện chế một món đồ tốt, thật quá dễ dàng.

Vòng tay này được Lâm Phàm sử dụng mười lăm dây chuyền quy tắc thu được từ luyện hóa thi thể Long Diêm La, cộng với máu của Gà Con, cùng đủ loại tài luyện trân quý khác luyện thành.

Tuy nó không phải thần khí, nhưng diệu dụng vô cùng vô tận, chính là một trang bị phòng ngự cường đại, có thể ngăn cản một kích toàn lực

của cường giả cô đọng mười tám dây chuyền quy tắc, cũng tương đương có thêm một cái mạng.

Huyền Vân Tiên nhìn vòng tay Lão Phượng Tường này, mặt lộ ra sắc thái của một cô gái nhỏ, là vẻ thỏa mãn.

Về phần Lâm Phàm ra đi không từ biệt, Huyền Vân Tiên cũng có thể hiểu được.

Đệm chần xốc lên, khung cảnh khiến người ta khó có thể rời mắt bại lộ trên không trung.

Đôi chân thon dài, cái eo mảnh khảnh, bờ ngực căng tràn, có thể nói nàng tập hợp tất cả những gì đẹp nhất thế gian, đủ làm người tình trong mộng của vô số người.

Huyền Vân Tiên tắm rửa qua, lại đổi một bộ quần áo mới.

Giờ khắc này, khí chất của nàng đã có một tia biến hóa, là khí tức của một nữ nhân thành thực.

Bên ngoài.

Huyền tông chủ cùng nhiều đệ tử đều đang đứng đợi.

Bọn họ một đêm không ngủ, tới tận khi âm thanh kia chấm dứt cũng vậy, bởi vì nhắm mắt lại, trong đầu đều là âm thanh kia.

Lúc này, dưới ánh mắt của mọi người, Huyền Vân Tiên nhẹ nhàng đi từ bên trong ra.

Hai chân mỏi mệt, nơi đó còn hơi đau, nhưng Huyền Vân Tiên vẫn xuất hiện, vì nàng có lời muốn nói với tông chủ.

- Tông chủ...

Huyền Vân Tiên thấy được đám người tông chủ đứng ngoài cửa, nghĩ đến chuyện tối qua, không khỏi có chút ngượng ngùng.

- Ô, mọi người xem, Vân Tiên sư tử hình như có gì khang khác.
- Đúng thế, khí chất khác đi.
- Vân Tiên sư tử dùng cách gì mà có biến hóa như vậy nhỉ.
- Càng ngày càng đẹp. Trước kia sư tử đã rất đẹp, mà giờ còn đẹp hơn.

Đệ tử Huyền Kiếm Các nhìn thấy Huyền Vân Tiên thì đều kinh ngạc thấp giọng bàn tán.

Trong lòng Huyền tông chủ ngũ vị tạp trần, không biết nên nói như thế nào.

Bà cũng nhìn ra biến hóa của Vân Tiên, sau đó mở miệng hỏi:

- Hắc ở đâu?

- Đi rồi...

Huyền Vân Tiên nói.

Huyền tông chủ biến sắc, có loại cảm giác không ổn. Chẳng lẽ tên kia ăn xong muốn chùi mép, cứ thế chạy sao?

- Tông chủ, hắc có chuyện nên phải đi. Đây là hắc để lại cho ta, không phải như người nghĩ đâu.

Huyền Vân Tiên sờ sờ vòng tay trên cổ tay, nói.

Tông chủ tuy rằng chưa nói, nhưng nàng nhìn rõ ánh mắt căm giận của tông chủ.

Huyền tông chủ vốn muốn nói: đồ nhi ngốc, bị một vòng tay gạt đi. Nhưng khi nhìn kỹ, bà lại cả kinh.

- Vòng tay này...

Huyền tông chủ tiến lên, cầm lấy tay Vân Tiên, nâng lên, cẩn thận nhìn, sau đó càng nhìn càng khiếp sợ.

- Đây thật sự là hãn lưu lại?

Đối với Huyền tông chủ mà nói, vòng tay này quả thực không thể tưởng tượng, dù cho là luyện khí đại sư mạnh nhất hiện giờ, cũng tuyệt đối luyện chế không ra vòng tay bậc này.

Trong đó có mười lăm dây chuyền quy tắc đã khiến Huyền tông chủ trợn mắt há hốc mồm, đồng thời trong đó còn có một giọt máu thần bí lưu động.

Thật quá hào phóng, quá khủng bố a.

Tới đây, Huyền tông chủ cũng thở phào một hơi, xem ra nam nhân kia nhớ kỹ Vân Tiên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Thiếu Niên Trang Bức Như Ngọc

- Gà Con, đừng mà ỉu mặt ê, không phải lấy của mà một giọt tinh huyết thôi sao, có cần thương tâm như vậy không?

Lâm Phàm nhìn vẻ ỉu xiu của Gà Con, cũng có chút bất đắc dĩ. Gà Con chính là đời sau của hung thú thượng cổ, tinh huyết cũng có đẳng cấp cao nhất, nhưng không nghĩ chỉ xin có một giọt mà nó lại khổ sở đến vậy.

- Ò ó o...

Tiếng kêu của Gà Con có chút bi quan, sau đó lại dùng cánh vỗ vỗ cái bụng dưới, còn rất thương tâm chỉ vào cái chỗ "tiểu kê kê".

Giờ phút này, cứ như là nó sắp khóc.

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn lại, sau đó còn gáy gáy chỗ đó mấy cái.

- Ô, quái, hình như nhỏ hơn lúc trước một chút, trông như sắp biến mất không thấy nữa rồi. Chẳng lẽ vì mất một giọt tinh huyết?

Lâm Phàm kinh ngạc nói.

- Ò ó o...

Gà Con rất là thương tâm gật gật đầu. Chuyện này quả là sỉ nhục lớn lao với nó. Mất một giọt tinh huyết, "tiểu kê kê" biến thành "tiểu tiểu kê kê" rồi.

Lâm Phàm thấy Gà Con thương tâm như thế, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Lát sau, hân vỗ vỗ đầu Gà Con, nói:

- Được rồi, được rồi, đừng thương tâm nữa, về sau tao tìm cho mày hảnh hai em gà mái, tha hồ mà vui vẻ.

Gà Con vừa nghe, thần sắc bi thương nháy mắt không còn lại chút gì, "tiểu tiểu kê kê" bé cỡ hạt cơm kia đột nhiên lóe lên ánh sáng.

Lâm Phàm nhìn thấy bộ dạng ti tiện này của Gà Con, cũng triệt để không muốn nói gì thêm.

Gà Con, mày có thể giữ một chút tôn nghiêm của hung thú thượng cổ đời sau được không?

Hai em mái đã thỏa mãn, ít nhất cũng phải đòi hỏi mười em chứ.

....

Đi được một đoạn xa, tiến vào một khu rừng rậm không bóng người, Lâm Phàm bắt đầu dừng chân kiểm kê thu hoạch.

Nhìn qua bảng thuộc tính của mình, hảnh khá vừa lòng, tới khi thấy được cột công năng mới là quy tắc, mắt hảnh sáng lên. Xem ra lên cấp Đại Thiên Vị xong, bắt đầu có thể cô đọng dây chuyền quy tắc rồi.

Đã đủ điều kiện kích hoạt lệnh bài vượt giới. Trước hết tu luyện càng mạnh, sau đó trở về Thương Linh châu một chuyến.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, cảm thụ quy tắc trong trời đất.

Trong phút chốc, Lâm Phàm phát hiện thần trí của mình giống như đang dạo chơi giữa thế gian, nhìn rõ từng cái điểm sáng trôi nổi ở bốn phía. Lâm Phàm có chút tò mò, vươn tay, muốn bắt lấy những điểm sáng này.

"Đinh, chúc mừng phát hiện quy tắc kim, có cô đọng hay không?"

"Đinh, chúc mừng phát hiện quy tắc thủy, có cô đọng hay không?"

....

Lâm Phàm nhìn những điểm sáng màu sắc khác nhau trước mặt, trong lòng đã hiểu được.

Toàn bộ dây chuyền quy tắc đều là cô đọng những điểm sáng này mà thành.

- Cô đọng quy tắc thủy.

"Định, bắt đầu cô đọng quy tắc thủy, độ hoàn thành 1%."

Giờ khắc này, Lâm Phàm có thể cảm nhận được những điểm sáng cùng một màu sắc và kích cỡ đang từ bốn phương tám hướng trong hư không vọt tới, rồi len lỏi tràn ngập cơ thể mình.

Lâm Phàm nhú mày, những lực lượng trời đất này tiến vào cơ thể hắn giống như vật vô chủ, đầu đá lung tung trong người hắn, phảng phất muốn phá thể mà ra, nhưng nhanh chóng bị hệ thống mạnh mẽ trấn áp xuống.

Lâm Phàm khẽ cười, dây chuyền quy tắc xem ra không dễ cô đọng, bởi vì sau khi hấp thu những điểm sáng quy tắc kia vào trong cơ thể, còn phải trấn áp từng điểm, sau đó để nó xếp thành hàng lối như những chuỗi gien vậy.

Ngắm lại đám Yến tông chủ, trăm năm mới cô đọng hơn mười dây chuyền quy tắc, khó khăn trong này hiển nhiên rất lớn a.

Có điều hệ thống có thể tự động trấn áp các điểm sáng kia, giúp hắn tiết kiệm không ít thời gian.

Tối cường hệ thống quả nhiên là tối cường hệ thống, chỉ bằng việc tiết kiệm thời gian này, đã là tồn tại nghịch thiên.

Một giờ sau.

Lâm Phàm mở mắt, vẻ mặt kỳ quái.

"Quy tắc thủy, độ hoàn thành 5%."

Thế này cũng quá nhanh đi?

Lâm Phàm cũng bị tốc độ này dọa bối rối. Gần một giờ, quy tắc thủy đã ngưng kết 5%, như vậy chính mình cô đọng thành một dây chuyền quy tắc, căn bản không mất bao lâu.

Một ngày một sợi, một năm là hơn ba trăm sợi.

Quả thế thật thì còn kiêng nể cái rắm, tất cả tụt quần ra, chống hông xuống đất, chờ bản đại gia làm thịt!

Ài, vô địch tịch mịch a...

Giờ phút này Lâm Phàm đứng lên, chủ động cảm ứng điểm sáng quy tắc, sau đó cũng không cần tận lực tu luyện, độ hoàn thành đã tự chậm rãi tăng trưởng.

Hack mà, quá thoải mái.

Có điều không thể trải nghiệm được khoái cảm tu luyện, mà chỉ có thể cảm thụ được thoải mái khi nghiền ép tất cả.

Sau đó, Lâm Phàm mới sờ đến đồ thu được từ việc luyện hóa thi thể Long Diêm La.

Luyện hóa thi thể Long Diêm La thu được hai mươi lăm dây chuyền quy tắc, trong đó Lâm Phàm đã dùng mười lăm dây chuyền quy tắc để luyện ra vòng tay Lão Phượng Tường cho Huyền Vân Tiên.

Còn một thứ nữa xuất hiện sau khi luyện hóa, đó là công pháp Thiên giai thượng phẩm Chưởng Trung Ma Thành, một công pháp rất lợi hại. Thế nhưng công pháp này nhìn qua rất tà ác, từ tạo hình đến bản chất, hẳn cũng không dự tính phá hoại hình tượng thần thánh pháp tướng ma thân của mình, nên quyết định không luyện.

Tiếp đó, hắn lại lấy hết dây chuyền quy tắc luyện hóa được ra, tổng cộng còn lại bảy mươi sợi. Hắn muốn nhìn xem có thể hấp thu hay không, lại phát hiện không có cách nào làm được.

Nhưng chuyện này xem ra cũng hiển nhiên, nếu có thể hấp thu, ai còn tu luyện làm gì? Trực tiếp giết người cướp đoạt dây chuyền quy tắc cho nhanh.

Như vậy, phải nghĩ cách lợi dụng bảy mươi dây chuyền quy tắc này.

- Huyết Chi Thạch Môn, đi ra.

Lâm Phàm lấy Huyết Chi Thạch Môn từ trong túi chứa đồ ra. Cánh cửa đá tràn ngập mùi máu lắng lắng trôi nổi trong hư không.

Nhìn cánh cửa bị bao quanh bởi những oan hồn màu máu dữ tợn rít gào này, miệng Lâm Phàm hơi lộ một tia cười tiện tiện:

- Vốn tưởng mày chỉ là một vật vô dụng, hiện tại xem ra mày vẫn còn tác dụng rất lớn.

- Tế hiến mười dây chuyền quy tắc.

- Huyết Ma đại đế, xuất hiện đi.

Mười dây chuyền quy tắc xoắn vào nhau, từ trong tối tăm, một luồng lực lượng thần bí hấp thu lấy mười sợi quy tắc kia, sau đó truyền cả vào bên trong Huyết Chi Thạch Môn.

"Ken két...."

Cánh cửa từ từ mở rộng, trong đó ngập tràn màu máu, rồi giống như có một sinh mệnh nào đó đang đứng ngay sau cửa.

- Là ai triệu hoán bản đế?

- Là tiểu gia, đi ra nhanh lên.

Mắt Lâm Phàm sáng lên, chờ mong nhìn chăm chăm đằng sau lớp cửa.

"Ầmmmm..."

Nhất thời, một biển máu quay cuồng xuất hiện trên bầu trời. Từ bên trong vùng không gian đỏ như máu sau cánh cửa đá, một bàn tay khổng lồ màu máu chậm rãi thò ra.

Bàn tay này có năm ngón tay bén nhọn, thô to, giống như năm ngọn núi nhỏ. Chỉ một bàn tay này thôi đã tỏa ra khí tức không giống bình thường, không những chấn nhiếp tâm thần người ta, còn làm lòng người không thể nảy sinh một ý chống cự nào.

Giờ phút này, bên trong Huyết Chi Thạch Môn.

Huyết giới.

Trong không gian toàn sắc máu đỏ, có một biển máu mênh mông vô bờ, mà Huyết Ma đại đế sinh ra từ biển máu, có được lực lượng không thể địch nổi.

Huyết Ma đại đế ngồi ngay ngắn tại bảo tọa do máu ngưng kết thành. Thân hình của Huyết Ma đại đế cao lớn tựa như trời, uy nghiêm vô cùng, một đôi mắt màu máu toát vẻ miệt thị thiên địa.

Trong biển máu dưới chân Huyết Ma đại đế, từng tiểu Huyết Ma đang quay chung quanh.

Huyết Ma đại đế chính là bá chủ một phương trong Huyết giới.

Mà lúc này, Huyết Ma đại đế cảm nhận được từ trong tối tăm có lực lượng nào đó đang triệu hoán hắn, để hắn vô cùng hưng phấn.

Cực kỳ lâu rồi, đã không có người triệu hoán Huyết Ma đại đế.

Mà lần gần đây nhất được triệu hóa, lại bị người uy hiếp tự đoạn một tay, làm cho Huyết Ma đại đế rất là phần nộ, nhưng cổ lực lượng kia để hãn vẫn còn sợ hãi đến tận giờ.

Thế nhưng coi như như thế, Huyết Ma đại đế tuyệt đối không để nỗi sợ cản đường. Hãn muốn cái tên Huyết Ma đại đế của mình truyền đi toàn bộ chư thiên, khiến mọi người phải cúng bái hãn.

Hiển tế mười dây chuyền quy tắc, đối với Huyết Ma đại đế mà nói, còn chưa đủ để toàn bộ bản thể của hãn hàng thế, nhưng chỉ một cánh tay thôi, hãn cũng đã có thể trấn áp tất cả.

Lâm Phàm nhìn cánh tay màu máu kia nhô ra, trong lòng cũng kích động vạn phần, lập tức lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, chờ sẵn đợi dê béo. Trong mắt Lâm Phàm, cánh tay kia chính là con mồi.

- Là người triệu hoán bản đế sao, nhân loại nhỏ bé. Người có chuyện gì?

Âm thanh uy nghiêm bá đạo của Huyết Ma đại đế truyền ra từ sau cánh cửa đá.

- Ta chém...

Mà ngay lúc này, Lâm Phàm dùng cả hai tay nắm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ, nhảy bật lên, bổ về phía cánh tay khổng lồ.

- Nhân loại, người muốn làm gì?

Huyết Ma đại đế cảm nhận được nhân loại triệu hoán mình ra đang đánh úp về phía mình, lập tức nổi giận. Nhưng từ trong tối tăm như có một cấm chế giới hạn không cho hãn ra tay với người triệu hoán, khiến hãn chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân loại kia bổ một phủ tới.

- Xin người cánh tay.

Lâm Phàm quát lớn, khí thế tận trời, Vĩnh Hằng Chi Phủ phát ra hào quang chói lòa, bổ thẳng xuống.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Xuất Hiện Đi, Tiểu Huyết Của Ta

oOo

- Nhân loại, người dừng tay cho bản đế.

Huyết Ma đại đế gầm lên liên tục ở biển máu trong Huyết giới, khiến đám tiểu Huyết Ma hoảng sợ quỳ cả xuống, không dám nhúc nhích.

"Xoẹt..."

Vĩnh Hằng Chi Phủ lóe hào quang, cắt sâu vào trong cánh tay khổng lồ kia.

- Ái chà, một phủ còn không đứt.

Lâm Phàm hơi ngạc nhiên, thế nhưng không sao, một phủ không đứt, thì hai phủ.

Lâm Phàm đứng trên cánh tay của Huyết Ma đại đế, rút Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, máu phọt lên.

- Huyết Ma đại đế, người cũng khá lắm, Vĩnh Hằng Chi Phủ của tiểu gia là thần khí, tuy rằng hư hao, nhưng vẫn đủ bổ trời rạch đất, thế mà một nhát bổ không đứt tay người. Nhưng không sao, một nhát nữa là được.

Lâm Phàm lau máu.

- Kiểm ý.

Giờ phút này Lâm Phàm ngưng tụ thành một đạo kiếm ý, sau đó để nó xoay tròn như lưỡi cưa, bắt đầu cắt cánh tay của Huyết Ma đại đế.

- Aaaaaa...

Huyết Ma đại đế dữ tợn gào thét:

- Nhân loại, người dừng tay cho bản đế. Bản đế muốn rút thần hồn của người, ném vào trong biển máu vĩnh viễn.

- Ha ha, tiếp tục khoác lác đi, tiểu gia hôm nay chơi đến cùng với người.

Lâm Phàm phúi phúi tay, sau đó lại bổ xuống một phủ.

Mà kiếm ý thì vẫn không ngừng cắt từ bên dưới.

- Aaaaaa...

"Rầm..."

Trải qua cố gắng không ngừng, cánh tay của Huyết Ma đại đế rốt cuộc bị cắt xuống. Lâm Phàm tươi tỉnh hẳn lên, không tệ, không tệ.

Giờ khắc này, Huyết Chi Thạch Môn vang lên một tiếng rầm, rồi đóng kín trở lại, trời đất cũng khôi phục bình thường.

Mà Lâm Phàm thì ném cánh tay của Huyết Ma đại đế vào Thiên Địa Dung Lô, đem luyện hóa.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa thành công."

"Đinh, chúc mừng đạt được tám giọt tinh huyết của Huyết Ma đại đế."

Lâm Phàm nhìn thấy thành quả này, cũng nở nụ cười, sau đó há miệng nuốt tám giọt tinh huyết vào bụng.

Huyết Hải Ma Công không ngừng vận chuyển, hấp thu tám giọt tinh huyết.

Hiện giờ Huyết Hải Ma Công đã là tầng sáu, đạt trình độ Đoạn Chi Trọng Sinh, muốn tiến thêm một bước, cần vô số tinh huyết.

Mà đối với Huyết Hải Ma Công, tinh huyết của Huyết Ma đại đế chính là vật đại bổ. Nhìn thấy exp của Huyết Hải Ma Công không ngừng tăng, Lâm Phàm cười lớn trong lòng.

Tích Huyết Trọng Sinh - sống lại chỉ qua một giọt máu, đây mới là cảnh giới Lâm Phàm hướng tới.

Bên trong Huyết giới.

Huyết Ma đại đế giận dữ gào thét điên cuồng. Hắn sinh ra từ biển máu, biển máu bất diệt tức là hắn bất diệt, nhưng bị chém mất một cánh tay cũng ảnh hưởng rất lớn.

Tinh huyết tổn thất vô số, không biết cần bao nhiêu máu trong biển máu mới có thể bổ sung lại.

- Nhân loại đáng chết, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Huyết Ma đại đế gào thét, tiểu Huyết Ma xung quanh không ngừng bị hắn hấp thu, bổ sung lượng tinh huyết mất đi.

Cánh tay bị chặt đứt đã lại mọc ra, chẳng qua nhìn có vẻ yếu đi rất nhiều.

Ngay khi Huyết Ma đại đế chuẩn bị chìm vào biển máu để khôi phục thương thế, thì từ trong hư không tối tăm lại có một luồng lực lượng muốn kéo hắn đi.

- Tế hiến mười dây chuyền quy tắc.

- Xuất hiện đi, Huyết Ma đại đế.

Huyết Ma đại đế vừa nghe được thanh âm này, sắc mặt nhất thời biến đổi, lại là nhân loại kia. Hắn muốn cự tuyệt lần triệu hoán này, nhưng lực lượng từ trong tối tăm kia khiến hắn không sao tự chủ.

Lâm Phàm lại tế hiển mười dây chuyền quy tắc. Đã có kinh nghiệm, Lâm Phàm cũng đã biết làm sao để cắt được nhanh hơn.

Mười đạo kiếm ý lăng lạng phiêu phù, đợi Huyết Chi Thạch Môn mở ra.

Mà Lâm Phàm lúc này đã nằm sẵn Vĩnh Hằng Chi Phủ, chỉ đợi con mồi xuất hiện.

- Là ai triệu hoán bản đế?

Giờ phút này, Huyết Ma đại đế lại thò một cánh tay, cùng với cất lời nói quen thuộc. Hắn vốn không muốn nói những lời này, nhưng mỗi lần bị triệu hoán, đều sẽ theo bản năng mà nói ra.

Lâm Phàm nhìn cánh tay nhô ra khỏi Huyết Chi Thạch Môn, trong lòng thầm mừng, lần này là cánh tay trái.

- Chém....

Lâm Phàm quát to một tiếng, lại xông tới.

- Nhân loại, ngươi đừng quá làm càn.

Huyết Ma đại đế rống giận, dù cho âm thanh uy thế ngập trời, nhưng lại không thể ngăn cản ý tưởng cắt Huyết Ma đại đế của Lâm Phàm.

Huyết Ma đại đế nổi giận.

Hắn oán hận vô cùng với cỗ lực lượng trong tối tăm kia, vì sao không cho hắn trấn áp người triệu hồi chứ?

Quá không công bình. . . .

- Aaaaa....

Giờ khắc này, Lâm Phàm lại một bổ xuống phủ, mười đạo kiếm ý cũng điên cuồng cắt từ bên dưới cánh tay.

Huyết Ma đại đế gào thét:

- Nhân loại, người không chết tử tế được đâu.

"Rầm..."

Lại một cánh tay bị Lâm Phàm cắt xuống.

Huyết Chi Thạch Môn giờ phút này lại triệt để đóng lại.

Lâm Phàm lau lau mồ hôi trán, nở nụ cười vui vẻ.

Sau đó, hắn lại ném cánh tay trái này vào Thiên Địa Dung Lô, tiếp tục luyện hóa.

"Đinh, chúc mừng luyện hóa thành công."

"Đinh, chúc mừng đạt được bảy giọt tinh huyết của Huyết Ma đại đế."

- Ô. . . .

Lâm Phàm có chút kinh ngạc, sao tay trái chỉ có bảy giọt ? Nhưng nghĩ nghĩ, hắn cũng cảm thấy bình thường.

Dù sao bất kể là ai, tay thuận nhất định là cường đại hơn rất nhiều so với tay còn lại. Nhất là với kẻ quanh năm cô đơn ở trong biển máu như Huyết Ma đại đế, lão bà của hắn khẳng định là "ngũ cô nương".

Nuốt bảy giọt tinh huyết vào trong bụng, vận chuyển Huyết Hải Ma Công luyện hóa tinh huyết.

Exp của Huyết Hải Ma Công lại lần nữa tăng một mảng lớn, khoảng cách tầng thứ bảy cũng rất gần. Chỉ là này tầng thứ bảy cũng chưa phải Tích Huyết Trọng Sinh.

Có điều con đường là từng bước một đi tới, Lâm Phàm cũng không nôn nóng.

Còn có năm mươi dây chuyền quy tắc, Lâm Phàm tin tưởng mình nhất định có thể thành công.

Bên trong Huyết giới.

Huyết Ma đại đế triệt để bạo nộ rồi. Biến máu cuộn trào lên, nhưng cũng không cách nào xoa dịu lửa giận trong lòng hắn.

Nhân loại đáng chết...

Gào thét phát tiết một lúc, Huyết Ma đại đế cũng khóc không ra nước mắt. Tại sao lại như vậy, hắn chính là bá chủ của Huyết Hải, đã có khi nào gặp chuyện thế này?

Cả hai tay đều bị chém, mười lăm giọt tinh huyết là cần bao nhiêu năm mới có thể cô đọng thành? Nhân loại đáng chết...

- Tế hiến mười dây chuyền quy tắc.

- Xuất hiện đi, Huyết Ma đại đế.

Vừa lúc đó, âm thanh kinh khủng nọ lại truyền vào trong tai Huyết Ma đại đế.

- A.... Nhân loại đáng giận, tại sao ngươi lại có nhiều dây chuyền quy tắc như thế.

Giờ khắc này Huyết Ma đại đế triệt để bối rối, nhưng cỗ lực lượng trong tối tăm kia đã bao trùm lấy ma thân màu máu của hắn.

- Khôngggggg...

Huyết Ma đại đế gào thét, muốn để cánh tay phải hàng lâm thế gian, thế nhưng làm trao đổi đồng giá, cánh tay phải bị suy yếu đã không đủ tư cách.

- Khôngggggg...

Huyết Ma đại đế thâm kêu, lực lượng trong tối tăm ép hẳn phải đưa chân phải ra ngoài.

Lâm Phàm đang nhìn chăm chăm cánh cửa, hồi hộp đoán xem lần này sẽ xuất hiện bộ phận nào.

Khi thấy rõ đó là một cái chân, Lâm Phàm không ngại vất vả, lại xông tới.

Huyết Ma đại đế từng rất thích có người lấy phương thức tế hiến triệu hoán mình hàng thế, bởi vì theo Huyết Ma đại đế, đây là nhân loại nhỏ bé đang khẩn cầu của mình che chở.

Thế nhưng hiện giờ đối với Huyết Ma đại đế mà nói, đây chỉ còn là bi thảm.

- Khôngggggg...

Ba tiếng "Không", biểu đạt nội tâm của Huyết Ma đại đế triệt để hỏng mất.

Nhân loại đáng giận kia, triệt để làm cho Huyết Ma đại đế chí cao vô thượng hỏng mất.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Huyết Ma Đại Đế Triệt Đế Hồng Mất

"Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công thăng cấp." "Đinh, chúc mừng Huyết Hải Ma Công tăng lên tới tầng thứ bảy."

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm nhận được máu trong cơ thể không ngừng sôi trào, phảng phất như hóa thành một con sóng, cuộn cuộn chảy.

Đây là bước đệm của Huyết Hải Ma Công tầng thứ chín "Tích Huyết Trọng Sinh".

Chặt tiếp cả hai chân trái phải của Huyết Ma đại đế, còn thừa ba mươi dây chuyền quy tắc, Lâm Phàm cũng không định dừng tay vội.

Theo Lâm Phàm, Huyết Ma đại đế còn chưa bị nghiền ép sạch sẽ, nhất là nghĩ đến thần sắc tức giận muốn bốc cháy kia của Huyết Ma đại đế, giống như còn rất không phục với mình.

Giờ phút này, trong Huyết giới.

Huyết Ma đại đế không ngừng run rẩy thân hình uy nghiêm. Hai chân, hai tay của hắn đều bị nhân loại khốn kiếp kia chặt đứt, tinh huyết đã tổn thất để hắn đau lòng vô cùng.

Nhân loại kia sao lại có nhiều dây chuyền quy tắc như vậy, không có khả năng, thật sự là không thể nào.

- Aaaaaaaaaaaaa...

Huyết Ma đại đế gào thét. Đám tiểu Huyết Ma thấy đại đế tức giận như thế, từng con quỳ rạp trong biển máu, không dám cử động.

Đây là lần đầu tiên chúng nó nhìn thấy Huyết Ma đại đế tức giận như thế.

Giờ khắc này Huyết Ma đại đế muốn phát điên rồi.

- Nhân loại đáng chết, bản đế tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người, có giỏi thì lại triệu hoán bản đế xem.

Huyết Ma đại đế ngửa mặt lên gào thét.

Nếu không phải không cách nào rời khỏi Huyết giới, hãn hận không thể nghiền nát nhân loại kia thành tro bụi.

- Aaaa... Triệu hoán đi, có giỏi thì triệu hoán đi. Bản đế chính là Huyết Ma đại đế, bá chủ tối cao trong Huyết giới, bản đế nhất định phải đem người bầm thây vạn đoạn.

Huyết Ma đại đế thật sự điên rồi. Tinh huyết ngưng tụ vô số năm, chỉ một thoáng hôm nay đã tổn thất vô số.

Muốn bù lại, không có có mấy trăm năm là căn bản không thể nào.

- Nhân loại vạn ác, bản đế sẽ không bỏ qua người.

Huyết Ma đại đế gào lên một tiếng cuối cùng, bèn yên tĩnh trở lại, xem ra nhân loại kia sẽ không tế hiến để gọi mình nữa.

Nhưng hãn sẽ không bỏ qua nhân loại kia.

Hãn nhất định phải tìm cách ra khỏi Huyết giới, hung hăng chém giết nhân loại kia, phát tiết mối hận trong lòng.

Thế nhưng ngay lúc Huyết Ma đại đế định chìm vào biển máu khô phức, âm thanh đáng sợ kia lại vang lên.

- Tế hiến mười dây chuyền quy tắc.

- Xuất hiện đi, Huyết Ma đại đế.

....

- Aaaaa... Đừng màaaaa...

Ở một khắc này, Huyết Ma đại đế triệt để choáng váng. Vốn cho là đã chấm dứt, không ngờ nhân loại kia lại tế hiển. Chẳng lẽ nhân loại ghê tởm kia muốn giết mình sao?

Lực lượng trong tối tăm kia lại bao phủ lấy thân hình của Huyết Ma đại đế.

- Không, ta không muốn đi nữa, dừng lại.

Huyết Ma đại đế gào thét.

Thế nhưng, mọi phản kháng đều vô hiệu.

Giờ phút này Lâm Phàm tràn đầy háo hức, muốn xem sau tứ chi sẽ tới phần nào.

- Là ai triệu hoán bản đế?

Lời nói khí phách lại xuất hiện, chỉ là lần này không nghe ra nổi chút khí phách nào.

Huyết Ma đại đế đau lòng gào thét, hẳn không muốn nói những lời này nữa, nhưng được sao?

Lâm Phàm nhìn không chuyển mắt lên Huyết Chi Thạch Môn, nhất thời một vật khổng lồ màu máu nhô ra, khiến Lâm Phàm sửng sờ.

- Ấc, không ngờ là một cái đầu.

Lần này, Lâm Phàm triệu hoán ra đầu của Huyết Ma đại đế rồi.

Cái đầu này lớn vô cùng, mùi máu ngập trời, một đôi mắt đỏ tươi toát vẻ bề ngỗ thiên hạ.

- Nhân loại, người đã hoàn toàn chọc giận Huyết Ma đại đế chí cao vô thượng, nhất định người sẽ gặp báo ứng.

Huyết Ma đại đế quay gương mặt dữ tợn sang gào thét với Lâm Phàm.

Hắn bây giờ là thật sợ, hắn từng gặp được vô số lần triệu hoán, thế nhưng chưa bao giờ có nhân loại kiểu này.

Triệu hoán bản để ra, không phải để giết địch, mà là muốn chém giết bản đế.

- Hắc hắc...

Lâm Phàm không nói lời thừa, hai tay nắm Vĩnh Hằng Chi Phủ, bổ tới cổ của Huyết Ma đại đế.

- Không, người không thể đối với ta như vậy, người sẽ gặp báo ứng.

Huyết Ma đại đế gào thét.

- Aaaa...

Một cái đầu thật lớn bị Vĩnh Hằng Chi Phủ và kiếm ý cắt xuống, lăn trên mặt đất. Cái đầu vô cùng dữ tợn, chỉ liếc qua đủ khiến người ta sởn gai ốc, thế nhưng trong mắt Lâm Phàm, đây là một đồng tình huyết.

- Nhân loại, con mẹ nhà người.

Tại khoảnh khắc Huyết Chi Thạch Môn đóng kín lại, một câu nói rất là quen tai truyền vào trong tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm dừng động tác, khẽ ngẩng đầu, nhìn về Huyết Chi Thạch Môn.

- Ngất, không ngờ Huyết Ma đại đế cũng biết dùng lời mắng chửi người này.

Lâm Phàm kinh ngạc, không ngờ Huyết Ma đại đế lại biết dùng mấy lời này, trong lòng cũng dâng lên một đoàn lửa giận.

Vốn dự định như thế là xong, nhưng không ngờ Huyết Ma đại đế lại thô tục như vậy, xem ra hôm nay không khiến tên này phục không được.

Sau đó, Lâm Phàm ném cái đầu kia vào Thiên Địa Dung Lô.

Lại tám giọt tinh huyết tới tay.

Lâm Phàm quả thực vô cùng bội phục với lực sinh mệnh của Huyết Ma đại đế. Bị chém đầu còn có thể không chết, quả không hổ là Huyết Ma.

Giờ phút này, bên trong Huyết giới.

Huyết Ma đại đế gào thét như phát điên. Hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp chuyện thế này.

- Nhân loại, toàn thân bản đế đều bị người chém qua, hiện giờ trao đổi đồng giá, người sẽ không thể triệu hoán bản đế nữa. Nhưng người yên tâm đi, dù cho trăm ngàn năm, bản đế cũng phải phá Huyết giới mà ra, giết người bằng cách thống khổ nhất.

Huyết Ma đại đế chưa bao giờ hận một nhân loại nào như thế.

- Tế hiến mười dây chuyền quý tộc.

- Xuất hiện đi, Huyết Ma đại đế.

Mà vừa lúc này, âm thanh tế hiến lại truyền đến tai Huyết Ma đại đế.

- Đồ khốn...

Vừa nghe âm thanh này, Huyết Ma đại đế nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó trầm mặc một hồi, phá lên cười:

- Ha ha, nhân loại, đồng giá triệu hoán? Bản đế đã không còn bất cứ vật gì ngang giá rồi, người không thể triệu hoán bản đế nữa đâu...

Ở một khắc này, Huyết Ma đại đế cười như điên. Nhân loại kia không thể triệu hoán hẳn nữa, liền là một loại thắng lợi.

Nhìn thấy lực lượng trong tối tăm kia mãi vẫn chưa bao phủ mình, tiếng cười của Huyết Ma đại đế càng cuồng vọng.

Mà vừa lúc này.

Chuyện vui quá hóa buồn đã xảy ra.

Khuôn mặt dữ tợn của Huyết Ma đại đế nghệt ra.

- Làm sao có thể...

Huyết Ma đại đế trợn tròn mắt, sau đó kịp phản ứng, hai tay ôm đầu, bị thương gào thét một tiếng.

- Là ai triệu hoán bản đế...

.....

Lâm Phàm nhìn Huyết Chi Thạch Môn mãi không có động tĩnh gì, mày cũng hơi nhăn lại. Chẳng lẽ đã không thể triệu hoán tiếp?

Ngẩng lại Huyết Ma đại đế đã bị chém năm lần, sợ rằng không còn vật gì để trao đổi đồng giá.

Nhưng trong lúc Lâm Phàm nghi hoặc, Huyết Chi Thạch Môn lại mở ra.

- Hử, vẫn còn thứ gì sao?

Lâm Phàm có chút bối rối, cũng có chút tò mò thứ gì sẽ xuất hiện.

Mà khi thấy rõ thứ vừa vờn khỏi Huyết Chi Thạch Môn, Lâm Phàm cũng triệt để trọn tròn mắt...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Bạn Tốt Là Để Bán?

- Tiểu kê kê, à không, đại kê kê? Lâm Phàm triệt để ngây ngốc, hẳn không ngờ lại triệu hoán ra thứ đồ chơi này.

Lực lượng trong tối tăm kia sao lại hạ lưu đến vậy, vì dây chuyền quy tắc, ngay cả "đại kê kê" của Huyết Ma đại đế cũng không buông tha.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ, chặt hay không đây?

- Nhân loại, người không thể như vậy, không thể a...

Huyết Ma đại đế chí cao vô thượng giờ sắp khóc rồi.

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, sau đó hít một hơi thật sâu:

- Cho dù hơi ghê tay, nhưng ta cũng không thể bỏ qua. Huyết Ma đại đế, nhìn một chút, ta biết Huyết Hải bất diệt, người sẽ không chết. Yên tâm, thứ này nhất định còn có thể mọc ra.

Lâm Phàm an ủi, sau đó giờ cao Vĩnh Hằng Chi Phủ, trong ánh mắt lộ vẻ kiên định, bổ về "đại kê kê".

Huyết Ma đại đế cảm nhận được bị kích sắp đến, lập tức thống khổ cầu xin tha thứ.

- Nhân loại chí cao vô thượng, van cầu ngài buông tha Tiểu Huyết vô cùng sùng bái ngài đi...

- Sặc...

Lâm Phàm khựng động tác lại, sau đó móc móc lỗ tai, tưởng như vừa nghe lầm.

- Tiểu Huyết? Sùng bái nhất?

Lâm Phàm không ngờ Huyết Ma đại đế vậy mà sợ rồi.

Huyết Ma đại đế thấy nhân loại kia dừng tay, tiếp tục cầu xin không dứt miệng.

- Nhân loại chí cao vô thượng, van cầu ngài buông tha ta, ngài đừng cắt...

Huyết Ma đại đế đứng đầu Huyết Hải, giờ khắc này đã hoàn toàn bỏ xuống tôn nghiêm.

Lâm Phàm nghe âm thanh van cầu kia, cũng có chút mềm lòng. Âm thanh này thật sự là rất bất lực, giống như đã hoàn toàn tuyệt vọng, khiến người nghe muốn rơi lệ.

- Huyết Ma đại đế, ta không chặt của ngươi, chẳng phải uống phí đây chuyền quy tắc vừa tế hiến? Ta còn muốn tinh huyết nữa.

Lâm Phàm nói.

- Không không, nhân loại chí cao vô thượng, không có uống phí. Chỉ cần ngài không cắt, Tiểu Huyết sẽ tự động dâng tinh huyết.

Giờ khắc này Huyết Ma đại đế cầu khẩn, sau đó mười lăm giọt tinh huyết xuất hiện lơ lửng ở trong hư không.

Lâm Phàm sửng sốt, hẳn không ngờ Huyết Ma đại đế này có lúc dễ bảo như vậy.

Lâm Phàm trầm tư một chút, sau đó gật gật đầu:

- Cũng tốt, không chặt, để dành chờ lần triệu hoán sau.

Nghe được nửa đoạn đầu, Huyết Ma đại đế nhất thời thở phào một hơi, nhưng nghe đến nửa đoạn sau, lập tức hấn bị hù đến muốn hồn phi phách tán.

- Đừng, đừng... Đừng triệu hoán ta nữa.

- Ta không triệu hoán người thì triệu hoán ai? Yên tâm, Huyết Hải bất diệt, người sẽ không phải chết, sợ cái gì!

Lâm Phàm nói.

- Không, ngài có thể triệu hoán Tâm Ma đại đế. Thực lực của hấn mạnh hơn ta, tinh huyết của hấn cũng cường đại hơn ta.

Huyết Ma đại đế giờ phút này cầu xin tha thứ, thậm chí vì để cho Lâm Phàm không tiếp tục triệu hoán mình, mà bán cả bạn tốt cho Lâm Phàm.

Trong mắt Huyết Ma đại đế, chỉ cần thế gian còn có tâm ma, Tâm Ma đại đế sẽ không chết đi.

Tâm Ma đại đế?

Lâm Phàm không ngờ trong Huyết giới không chỉ có Huyết Ma đại đế.

Thế nhưng cũng tốt, có thêm một chỗ "cày" máu.

- Được rồi, người có thể lăn.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, vâng.

Huyết Ma đại đế vội vàng rút lui.

Trong Huyết giới, Huyết Ma đại đế run rẩy một phen. Việc ngày hôm nay, với hấn mà nói, thật sự là quá kinh khủng.

Hiện giờ Huyết Ma đại đế tổn thất thảm trọng, cũng không dám làm mưa làm gió ở Huyết giới nữa, vội chìm vào biển máu, tiến hành chữa thương.

Về phần bạn tốt Tâm Ma đại đế, Huyết Ma đại đế cũng chỉ có thể hy vọng bạn tốt có thể chống đỡ dưới tay ác thủ kia.

Giờ khắc này Huyết Ma đại đế đột nhiên ngộ ra một điều.

Đó là, mình ở trong Huyết giới, không nên đắc tội quá nhiều người, hãn là nên nhận thức nhiều bằng hữu, để về sau có gặp chuyện như vậy, còn đỡ bọn hãn chết thay.

- Hắc hắc... Bạn tốt chính là để bán.

Huyết Ma đại đế giống như lại hiểu ra một chân lý của thế gian, sau đó thỏa mãn đi khôi phục thương thế.

Lâm Phàm phát ổng tay áo, nuốt cả mười lăm giọt tinh huyết, sau đó vận chuyển Huyết Hải Ma Công.

Luyện hóa xong, Lâm Phàm thoả mãn mở mắt.

Exp của Huyết Hải Ma Công tăng một mảng lớn, chỉ một bước nữa sẽ tới tầng tám.

Hiện giờ còn mười dây chuyền quy tắc, Lâm Phàm cảm giác nên thử tiếp.

Huyết Ma đại đế đã bị mình nghiền ép sạch sẽ, một khi đã như vậy, vậy thử một lần Tâm Ma đại đế xem thế nào.

- Tế hiến mười dây chuyền quy tắc.

- Xuất hiện đi, Tâm Ma đại đế.

Tức thì, mười dây chuyền quy tắc bay vào trong hư không. Cổ lực lượng trong tối tăm kia lại cảm ứng được, nhưng lúc này, làm Lâm Phàm

kinh ngạc là, mười lăm dây chuyền quy tắc này cứ lẳng lẳng trôi nổi tại trong hư không, cũng không bị lực lượng trong tối tăm kia hấp thu.

Xem ra tế hiến còn chưa đủ a.

Quả nhiên giống lời Huyết Ma đại đế nói, Tâm Ma đại đế cường hãn hơn nhiều, mười dây chuyền quy tắc mà cũng không thể triệu hoán ra.

....

Mà lúc này, ở trong Huyết giới.

Trong một vùng sương mù tối đen, có một tòa cung điện đen kịt. Trong cung điện lại có một bảo tọa vô thượng. Tâm Ma đại đế toàn thân đen như mực, ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, khóe miệng nở một nụ cười khinh thường.

- Hừ, nhân loại nhỏ bé, chỉ mười dây chuyền quy tắc đã muốn triệu hoán bản đế sao, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Tâm Ma đại đế hơi mở tròn mắt đen kịt, sau đó nhắm mắt lại.

....

- Ài, xem ra phải tích thêm dây chuyền quy tắc rồi, Tâm Ma đại đế này có vẻ rất "ngầu".

Giờ phút này mười dây chuyền quy tắc bay trở lại túi chứa đồ của Lâm Phàm.

Tụ tập dây chuyền quy tắc, theo Lâm Phàm, chỉ cần có thời gian là có.

Đồng thời hắn cũng nghĩ đến Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp. Nếu có thể triệu hoán Côn Bằng ra, sau đó giết chết, có lẽ lấy tinh huyết càng mau hơn.

Thế nhưng, đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Lần trước triệu hoán Côn Bằng, không biết tế hiến bao nhiêu bảo bối, thật sự là làm người đau lòng.

Hơn nữa, có triệu hoán được, Côn Bằng cũng chỉ xuất hiện mấy tức thời gian.

Huống hồ lấy thực lực của hắn hiện giờ, không nhất định có thể miếu sát Côn Bằng.

-----oo0oo-----

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Lời Âm Chi Rõ Ràng, Nhưng Người Đâu?

Huyền Kiếm Tông từ phương xa đã chạy tới rồi.

Các nàng ở Huyền Kiếm Tông nhìn khí tức cường đại ở phương xa nhuộm đầy toàn bộ thiên địa, dưới hai cổ khí tức mạnh mẽ này, nội tâm của các nàng phảng phất hít thở không thông.

Nhưng là luồng khí tức kia rất nhanh liền tiêu tán.

Mọi người không biết xảy ra chuyện gì, không biết nơi đó đến cùng làm sao.

Huyền Vân Tiên trong lòng lo lắng vạn phần, sau đó không để ý Tông chủ ngăn cản, rời đi tông môn, chạy về hướng này. Huyền Kiếm Tông Tông chủ để ngừa có chuyện, cuối cùng cũng dẫn dắt các Thái Thượng trưởng lão đuổi theo sau.

...

Khi Huyền Vân Tiên nhìn thấy đứng ở nơi đó có một bóng người, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi.

Lâm Phàm hiện tại đã có chút bất đắc dĩ, này vừa định chuẩn bị rời đi, lại không nghĩ rằng các nàng đã đến rồi.

Đặc biệt là nhìn thấy Lưu Lăng Phong, Lâm Phàm chính là nhức đầu không thôi, sớm biết sẽ như vậy, lúc đó liền không nên dạy dỗ đối phương.

Cuối cùng Lâm Phàm bất đắc dĩ bị Huyền Kiếm Tông mời trở lại.

....

Bên trong Huyền Kiếm Tông.

Lâm Phàm nhìn ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn chút gì đó là lạ của những nữ đệ tử xung quanh nhìn về mình, trong lòng vừa vui vừa nhột.

Nhất là khi thấy ánh mắt chứa chan tình cảm của Huyền Vân Tiên, Lâm Phàm càng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bóng đêm buông xuống.

Lâm Phàm giờ phút này còn ở lại Huyền Kiếm Tông, bởi vì Huyền Kiếm Tông tiếp đón thật sự là quá thịnh tình, thịnh tình đến độ làm Lâm Phàm không nỡ cự tuyệt, bởi vậy chuẩn bị ở đây một đêm, đến mai sẽ rời đi.

Hắn ngẫm nghĩ, đang chuẩn bị bỏ chiến lợi phẩm thu được hôm nay ra kiểm kê, thì chợt cảm giác có người đang đi tới bên ngoài.

Tim hắn nhảy lên, thầm cầu khẩn không phải là tuyệt thế pêđê Lưu Lăng Phong.

Nhưng khi nhìn rõ người tới, Lâm Phàm cũng sửng sốt, sau đó tim đập càng thêm kịch liệt.

Đã đêm rồi, Huyền Vân Tiên tới đây làm gì?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Giờ phút này Huyền Vân Tiên đã đổi xiêm y, càng làm tăng cái ý nghĩ không chút ánh sáng nào kia trong đầu Lâm Phàm.

Khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng đến độ muốn tỏa ra ánh sáng, môi son đỏ thắm, cách ăn mặc dường như cũng rất tỉ mỉ.

Trong tay Huyền Vân Tiên còn bưng rượu và đồ ăn, từ từ đi tới.

Lâm Phàm cố để tim bớt đập mạnh, xem ra quân địch có chuẩn bị mà đến. Rốt cuộc đêm nay sẽ liệu chết đánh trả, hay là lâm trận bỏ chạy đây?

- Vân Tiên, có chuyện gì sao? Lâm Phàm dò hỏi. Nếu sớm biết sẽ có chuyện hôm nay, hẳn tuyệt đối sẽ không trang bức ngày đó.

Huyền Vân Tiên ngày thường luôn một vẻ lãnh đạm với người, giờ phút này đối mặt Lâm Phàm, cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng, gương mặt còn hơi đỏ lên.

- Ta chuẩn bị một ít đồ ăn và rượu... Huyền Vân Tiên đi tới, đặt khay đồ ăn lên bàn, sau đó sửa soạn lại, rồi rót rượu đầy chén, cuối cùng lắng lặng ngồi yên, hai mắt ẩn tình nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngồi ở trên giường, nhìn tình huống trước mắt, đầu tưởng tượng ra vô số phương án.

Tuy hẳn chưa từng "ngủ có thịt", nhưng không phải không thấy cảnh "ngủ có thịt" bao giờ.

Huyền Vân Tiên này đến cùng là có ý gì?

Hay là định mượn rượu đưa đây, rồi làm liều, ăn tươi nuốt sống tiểu gia?

Trong mắt Lâm Phàm, khả năng này khá cao.

Chẳng qua hẳn cảm thấy tốc độ tiến triển như vậy cũng quá nhanh đi.

Hai người cộng lại mới chỉ gặp mặt được hai lần a.

Thế nhưng người ta là con gái, đã chủ động đến mức này, bản thân mình là phái mạnh, sợ cái trym.

Ngay khi Lâm Phàm miên man suy nghĩ, Huyền Vân Tiên nói thêm một câu, hoàn toàn khiến hần muốn nổ tung.

- Nơi này sẽ không có người đến, buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt. Huyền Vân Tiên ôn nhu nói.

Lâm Phàm vừa nâng chén rượu chuẩn bị uống cạn, nghe thế dừng lại, sau đó nhỏ giọng "ừ" một tiếng.

Những lời này có ám chỉ. Hơn nữa ám chỉ còn rất rõ ràng.

Nơi này sẽ không có người đến, buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Như vậy chẳng phải là, buổi tối dù có âm thanh gì đi nữa, cũng sẽ không ai nghe được, hai chúng ta có thể tận tình phát huy?

Lâm Phàm bị một câu này của Vân Tiên làm bốc lên tâm khí ý ngựa. Sau đó hần cũng chẳng rõ mình đã nói cái gì, bởi vì trong đầu hần biến thành một mảnh hỗn loạn, hoóc-môn dâng lên cấp tốc.

Giờ đầu óc hần chỉ còn đủ loại tư thế, đủ loại hình ảnh.

Huyền Vân Tiên rất được, khí chất tuyệt hảo, địa vị không tồi, hơn nữa Lâm Phàm hiểu, Huyền Vân Tiên đối với mình thật sự bằng tình thâm.

Mặc dù hần mới chỉ dừng ở mức cảm thán trước vẻ đẹp bên ngoài của Vân Tiên,

nhưng hần tin vào một câu nói rất chí lý: "Lâu ngày thâm tình."

Lâm Phàm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Huyền Vân Tiên, dưới tác dụng của cồn, cũng có một tia xung động.

Thế nhưng hần vẫn nhịn được. Đêm còn dài, không nên nóng vội.

Ngày tốt cảnh đẹp, tự nhiên là phải biết quý trọng, từ từ thưởng thức.

Dùng bữa xong, Lâm Phàm néo néo hai tay, hít sâu vài hơi, cố bình ổn lại nội tâm.

Đợi lát nữa có xảy ra chuyện gì, thì cũng là trong dự liệu rồi.

- Ta đi dọn chỗ này, huynh nghỉ ngơi thật tốt. Huyền Vân Tiên đứng dậy nói.

- Ừ... Tim Lâm Phàm không thể khống chế, đập kịch liệt.

Chờ Huyền Vân Tiên bưng khay đồ ăn rời đi, Lâm Phàm tập tức đi qua đi lại trong phòng.

Đêm nay nhất định là một hồi ác chiến, phải chuẩn bị trước mới được.

Sau đó Lâm Phàm lấy ra một ít thảo dược trân quý.

Nhất niệm thành đan, ngọn lửa bay lên trong bàn tay phải.

Long tinh thảo, vật đại bổ, được

Nhân sâm trăm năm, vật bổ khí, không tồi.

....

Lâm Phàm chọn lựa ra mấy chục loại thảo dược, sau đó ném cả vào trong ngọn lửa.

Nhất định phải chuẩn bị xong hết trước khi Huyền Vân Tiên quay lại.

Mùi đan bốc lên, một viên đan dược trắng ngà rơi vào tay Lâm Phàm.

"Đinh, chúc mừng luyện chế thành công."

"Thập toàn đại bổ hoàn: Bổ khí nâng cao tinh thần, phụ trợ tiền vốn của nam giới, giúp chiến lược vô song."

Lâm Phàm không chút do dự ném viên đan dược vào trong miệng.

"Đinh, chuyển hóa exp hay hấp thu công hiệu?"

Trừ phi là nào bị nước vào mới chuyển thành exp, đương nhiên là hấp thu công hiệu rồi.

Đan vào bụng, một luồng khí nóng chạy khắp thân thể Lâm Phàm.

Lâm Phàm chỉ cảm giác khí huyết sôi trào, phảng phất muốn phá thể mà ra.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, áp chế cỗ khí huyết này lại. Hiện tại còn chưa tới lúc cần.

Vì trận chiến đêm nay, chuẩn bị còn cần tiếp tục. Lâm Phàm lấy Đại Phàm Ca ra. Nhìn thoáng viên đan dược kinh khủng này, hẳn có chút do dự, không dám nuốt hết, cuối cùng chỉ lấy móng tay cào một chút rồi nuốt vào bụng.

Tất cả đã xong, chỉ chờ giai nhân đến.

Mặt Lâm Phàm trở nên đỏ rực, tim đập nhanh, lẳng lặng nằm trên giường chờ đợi.

Bóng đêm im ắng.

Một giờ sau.

Lâm Phàm nhất thời cảm thấy không ổn.

- Chết mất, sao người còn chưa đến nhỉ...

Hiện giờ, mặt Lâm Phàm đã đỏ như dít khi, khí huyết trong cơ thể sôi trào như ấm nước trên bếp hồng.

Một chút ít "Đại Phàm Ca" kia đã bộc phát ra được lực không gì sánh kịp.

Nếu không phải tu vi cao thâm, hẳn hẳn đã sớm nổ.

Thế nhưng mà, cứ tiếp tục như vậy, sẽ chết người đó...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Kẻ Phá Hoại Ban Đêm

oOo - Không được... Không thể đợi nữa rồi, bằng không lần đầu tiên của tiểu gia, lại tặng cho đất mẹ mất. [Đục đất =))]

"Thập toàn đại bổ hoàn" cùng "Đại Phàm Ca" có được hiệu quả mãnh liệt, mãnh liệt đến độ Lâm Phàm sắp không chịu nổi nữa rồi.

Lâm Phàm từ trên giường nhảy xuống, sau đó phóng ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Phàm lại phát hiện, chính mình căn bản không biết Huyền Vân Tiên đang ở nơi nào.

Xong rồi, lần này hốt to rồi.

Lâm Phàm bây giờ đang hối hận thật sâu, tại sao tự dừng lại đi căn thuốc làm gì, chẳng lẽ là không tự tin ở năng lực của bản thân sao?

Thế nhưng nói cái gì cũng đã chậm, bởi vì tất cả đều đã xảy ra rồi.

- Lưu sư huynh, mùi trên người huynh thơm quá, là dùng son gì vậy?

....

Vừa lúc đó, Lâm Phàm thấy được Lưu Lăng Phong đứng dưới ánh trăng, đang thảo luận điều tâm đắc về son phấn với một đám các sư muội.

Hơn nửa đêm không ngủ, còn tụ tập bàn tán về son, quả là nhân tài.

Nhưng tình huống hiện giờ không cho phép Lâm Phàm quản nhiều như vậy.

Sau đó Lưu Lăng Phong thấy được Lâm Phàm, trong lòng vui vẻ, cũng không để ý các sư muội xung quanh, nhảy chân sáo tiến lên, hô bằng giọng yếu điệu: - Cha à...

Lâm Phàm bắt lấy Lưu Lăng Phong, không có thời gian nói nhảm, hiện giờ đang là thời khắc phải giành giật từng phút từng giây a.

Nếu không nhanh, khi hai loại được hiệu trộn lẫn vào nhau, nhất định bi kịch sẽ xảy ra.

- Đừng nói nhảm, sư phụ của người đang ở đâu? Lâm Phàm vừa há mồm hỏi, một luồng khí nóng đã xì ra theo. Đây là hiện tượng được hiệu tích lũy, không có chỗ phát tiết.

- A... Cha, người định làm gì vậy? Lưu Lăng Phong cảm nhận được luồng khí nóng kia, đầu óc cũng phát mông, không hiểu Lâm Phàm có ý gì.

Lâm Phàm gấp gáp nói: - Nhanh trả lời. Chỉ cần nói cho ta biết, ta sẽ nhận đứa con nhà người, sau này ở Huyền Hoàng giới, người có cha bảo kê.

Lưu Lăng Phong vừa nghe, nhất thời mừng rỡ trong lòng: - Cha, đi về thẳng trước, rẽ trái, sau đó gặp một ngọn núi thì rẽ phải, rồi lại đi thẳng...

Lưu Lăng Phong vừa nói xong, Lâm Phàm đã biến mất ngay tại chỗ.

Lưu Lăng Phong há hốc mồm nhìn tình huống trước mắt, chẳng hiểu chuyện gì. Nhưng nhớ tới lời cam đoan của Lâm Phàm thì Lưu Lăng Phong chợt cười lên vui vẻ.

- Sư huynh...? Chúng sư muội tiến lên hỏi. Trình độ về son của Lưu Lăng Phong vượt xa các nàng, tự nhiên là phải học hỏi một phen.

- Các sư muội, chúng ta tiếp tục thảo luận về son... Lưu Lăng Phong cười nói, sau đó hoàn toàn chìm trong màn bàn luận về son phấn cùng chúng sư muội.

Thân ảnh của Lâm Phàm giống như quỷ mị lướt trên đường. Một ít đệ tử Huyền Kiếm Các chỉ cảm thấy như có một bóng ma nào đó vừa xuyên qua trước mặt mình. Sau đó, từng người bị kinh hãi, vội vàng chạy về phòng ngủ, leo lên giường, trùm chăn kín mít.

Mà lúc này đây, đại bộ phận đệ tử cũng đã chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chỗ ở của Huyền Vân Tiên không quá xa chỗ tông chủ. Dựa theo chỉ dẫn của Lưu Lăng Phong, Lâm Phàm nhanh chóng tìm được nơi ở của nàng.

Lâm Phàm đứng ở ngoài cửa, hít một hơi thật sâu, tất cả phải từ từ, không thể gấp, không thể gấp.

"Cốc cốc..."

Huyền Vân Tiên đang ngồi trong phòng, một tay chống cằm, ánh mắt mơ màng, như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Chợt nghe có người gõ cửa, khiến Huyền Vân Tiên có chút tò mò, đã giờ này rồi, ai sẽ đến chứ.

Khi Huyền Vân Tiên mở cửa, nhìn rõ người tới, giật mình như ngừng cả thở, giống như không ngờ sẽ thấy Lâm Phàm.

- Sao huynh lại tới đây? Huyền Vân Tiên nói bằng giọng êm nhẹ, hiển nhiên là cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Đúng lúc đó, Lâm Phàm làm một động tác để thân thể Huyền Vân Tiên cứng lại.

Lâm Phàm lấy một tay sờ lên gương mặt nhẵn bóng kia.

Huyền Vân Tiên không ngờ sẽ phát sinh một màn như vậy.

Tất cả chuyện này, đối với nàng mà nói, là quá nhanh rồi.

Nường theo ánh trăng, nàng nhìn rõ ánh mắt nóng rực của nam nhân trước mắt, thậm chí còn cảm giác được một luồng khí nóng đập vào mặt.

Lâm Phàm thở hỗn hển, sau đó dưới sự thất kinh của Huyền Vân Tiên, hấn bế nàng lên, đá một cước đóng cửa phòng lại, rồi chạy thẳng vào giường.

Tim Huyền Vân Tiên đập thành thịch, âm thanh nhỏ như muỗi: - Có phải là quá nhanh không... Ta còn không nhìn thấy trong mắt huynh...

- Rèn sắt khi còn nóng, lâu ngày thâm tình... Lâm Phàm trực tiếp cắt lời Huyền Vân Tiên, sau đó không cho nàng bất cứ cơ hội nào, đặt nàng xuống giường...

....

Ngoài phòng, trăng tròn vằng vặc, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, giống như không hề có chuyện gì xảy ra. Giờ phút này, tông chủ Huyền Kiếm Các đang đi tới phòng của Vân Tiên. Bà dự định hỏi Vân Tiên vài chuyện.

Nhưng vừa lúc đó, Huyền tông chủ lại kinh ngạc dừng bước, nhìn về căn phòng mờ mờ ánh đèn kia.

Từng tiếng rên rỉ khe khẽ từ trong phòng đó truyền ra, trong ban đêm tĩnh lặng lại chói tai khác thường.

Huyền tông chủ đã trăm tuổi, cái gì chưa từng gặp qua, thế nhưng nàng không ngờ, ở Huyền Kiếm Các lại có âm thanh như vậy.

- Điều này... Huyền tông chủ biến sắc, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Vân Tiên cùng người kia, vậy mà lại... Lại...

Nếu như đệ tử khác, Huyền tông chủ sớm đã một chương đánh bay cả căn phòng rồi.

Thế nhưng, một là đệ tử bà yêu thương nhất, cũng là người dự định kế nhiệm vụ trí tông chủ, một là cao nhân cao đến khó lường, còn là ân nhân...

Vân Tiên à, người sao lại lớn tiếng như vậy, nếu để cho đệ tử khác nghe được thì...

Bên trong căn phòng mờ tối kia, hai thân thể quấn lấy cùng một chỗ.

Tóc đen phiêu dật, mùi mồ hôi xen lẫn mùi hương mê người tràn ngập toàn bộ không gian trong phòng.

- Đau...

- A, nhẹ một chút...

- Đừng mà, chẳng phải vừa mới như vậy sao...

- Không phải sẽ rất đau đấy chứ?

- Ngoan, không đau đâu...

"Bạch bạch bạch bạch..."

....

Các nữ đệ tử Huyền Kiếm các giờ đã chuẩn bị đi ngủ, để bổ sung tinh lực, nghênh đón một ngày mới vào sáng mai.

Nhưng trong khoảnh khắc các nàng sắp đi vào giấc ngủ, từng đợt âm thanh quái dị lại truyền tới tai các nàng.

Các nàng khẽ cau mày, âm thanh này là gì?

Giọng nữ còn kèm theo giọng nam...

Hơn nữa hình như là truyền đến từ chỗ Huyền Vân Tiên sư tỷ...

Âm thanh có chút nặng nề, nhưng lại phảng phất có một ma lực, để thân thể các nàng đều khô nóng lên.

Huyền tông chủ cùng các thái thượng trưởng lão đều chờ đợi ở trong phòng của mình.

Các bà đã qua phút kinh sợ khi nghe thấy âm thanh quái dị kia, thế nhưng theo thời gian trôi qua, âm thanh kia càng lúc càng lớn.

Lúc trước còn khe khẽ cố nín, nhưng bây giờ quả thực chính là không kiêng nể gì nữa rồi, giống như vạn vật xung quanh đều đã biến mất.

- Đã qua một canh giờ nữa a... Huyền tông chủ tính toán thời gian, cảm giác quá khủng bố.

- Đứa nhỏ Vân Tiên chịu được sao? Huyền tông chủ lo lắng nói.

Sau đó, bà ngồi xếp bằng, phảng phất muốn tiến vào tu luyện. Thế nhưng âm thanh kia như có ma lực, để mọi người trong Huyền Kiếm Các không thể bình tâm.

Lúc này, một tràng âm thanh cao vút đột nhiên truyền đến.

"Còn có để cho người ta ngủ hay không..."

Giờ khắc này, trong lòng mọi người hò hét, âm thanh này rốt cuộc muốn khi nào thì mới chấm dứt a.

Còn để cho sống hay không....

Bành bạch...

Bạch bạch bạch...

Bạch bạch....

Bành bạch bành bạch...

Âm thanh tuyệt diệu kia không ngừng vang lên trong đêm, truyền đi toàn bộ Huyền Kiếm Các.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Lão Phượng Tường Xuất Giang Hồ

oOo Hôm sau.

Một bóng người như quỷ mị chạy ra khỏi Huyền Kiếm Các, không ai thấy rõ được.

Giờ phút này, trong hư không, chân Lâm Phàm cũng hơi run lên. Tối hôm qua thật sự là hơi quá độ.

Thậm chí Lâm Phàm còn đánh giá thấp chính mình.

Nuốt "Thập toàn đại bổ hoàn" cũng thôi, còn nuốt cả "Đại Phàm Ca", quả thực suýt nữa để cái mạng lại.

Ai nói lần đầu tiên của xử nam chỉ vài trăm giây chứ, hiện tại nếu kẻ đó xuất hiện trước mặt tiểu gia, nhất định phải đánh.

Sớm nay, Lâm Phàm vừa tỉnh lại, lập tức rời khỏi Huyền Kiếm Các. Dù sao tỉnh táo nghĩ lại, hẳn cảm giác động tĩnh tối qua có chút lớn rồi.

Nếu đường hoàng đi ra ngoài, bị chúng đệ tử Huyền Kiếm Các chỉ trích cười cợt, mặt mũi tiểu gia còn có thể giấu vào đâu?

Bởi đủ loại lo lắng như vậy, để tránh việc xấu hổ không cần thiết, vừa hừng đông, Lâm Phàm đã chạy.

....

Buổiyfov> sáng.

Mặt trời lên, Huyền Kiếm Các cũng là nhân gian tiên cảnh. Mỗi ngày vào thời điểm này, đủ loài chim sẽ hót vang, rồi bay quanh trên không Huyền Kiếm Các.

Lúc này, Huyền Vân Tiên trải qua một đêm chiến đấu kiệt lực, cũng mở ra mắt đẹp. Nhưng khi phát hiện bên cạnh không có bóng người kia, trên khuôn mặt hơi có vẻ mệt mỏi của nàng toát lên một chút cảm thương.

Xem ra đã đi rồi...

Nghĩ đến tình huống tối qua, khuôn mặt Huyền Vân Tiên lại đỏ lên.

Chưa bao giờ nàng nghĩ mình sẽ có một ngày như vậy.

Nhớ tới tiếng rên rỉ tối qua, Huyền Vân Tiên liền cảm giác có chút không ổn. Âm thanh lớn như vậy, tông chủ và các sư muội có lẽ đã nghe được.

Thế nhưng hiện giờ nghĩ đến người nam nhân kia ra đi không từ biệt, Huyền Vân Tiên liền cảm giác có chút vắng vẻ, giống như ở sâu trong nội tâm thiếu bớt chút gì đó.

- O, đây là cái gì? Chợt nàng thấy được một vệt sáng lóe lên.

Đó là một cái vòng màu vàng, dưới cái vòng còn có một tờ giấy trắng.

Huyền Vân Tiên cầm lấy tờ giấy, trên đó viết bằng nét chữ xiên xẹo, thậm chí còn rất nhiều chỗ sai chính tả.

Lâm Phàm xuyên vào Huyền Hoàng giới, yếu kém đối với chữ viết riêng trong thế giới này cũng có thể cảm thông.

Cũng may nội dung trên trang giấy chỉ chút lỗi chính tả này vẫn có thể hiểu.

"Tiên nhi, ta có việc quan trọng, đành đi trước, nhất định sẽ trở lại. Vòng tay này tên là Lão Phượng Tường, là bảo vật gia truyền của nhà ta, ta tặng nó cho nàng."

Nội dung trong tờ giấy không nhiều lắm, chỉ ngắn ngủn mấy câu, nhưng trong đó có bốn chữ để Huyền Vân Tiên vô cùng vui mừng.

"Bảo vật gia truyền."

Từ sau khi Huyền Vân Tiên vào Huyền Kiếm Các thì chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy, nhưng cũng có tìm hiểu tập tục ở thế gian.

Thứ gọi là "bảo vật gia truyền" có ý nghĩa rất quan trọng, bình thường đều để tặng cho người yêu mến.

Huyền Vân Tiên gấp nhẹ nhàng tờ giấy lại, như đang chạm vào một vật vô cùng trân quý, lại cất vào nhẫn trữ vật, sau đó cầm chiếc vòng tay màu vàng lên.

Vòng tay này không biết làm từ chất liệu gì, nhưng hình thức rõ ràng là chiếc vòng đẹp nhất mà Huyền Vân Tiên từng thấy.

Khi nàng đeo chiếc vòng vào cổ tay, một màn khiến nàng kinh ngạc đã xảy ra.

Vòng tay này rồi đột nhiên tản mát ra một quầng hào quang dịu dàng, sau đó lại dần dần mờ đi.

Chiếc vòng tay Lão Phượng Tường này là Lâm Phàm luyện ra.

Lấy trình độ luyện khí hiện tại của hắn, muốn luyện chế một món đồ tốt, thật quá dễ dàng. Vòng tay này được Lâm Phàm sử dụng mười lăm dây chuyền quy tắc thu được từ luyện hóa thi thể Long Diêm La, cộng với máu của Gà Con, cùng đủ loại tài luyện trân quý khác luyện thành.

Tuy nó không phải thần khí, nhưng diệu dụng vô cùng vô tận, chính là một trang bị phòng ngự cường đại, có thể ngăn cản một kích toàn lực

của cường giả cô đọng mười tám dây chuyền quy tắc, cũng tương đương có thêm một cái mạng.

Huyền Vân Tiên nhìn vòng tay Lão Phượng Tường này, mặt lộ ra sắc thái của một cô gái nhỏ, là vẻ thỏa mãn.

Về phần Lâm Phàm ra đi không từ biệt, Huyền Vân Tiên cũng có thể hiểu được.

Đệm chần xốc lên, khung cảnh khiến người ta khó có thể rời mắt bại lộ trên không trung.

Đôi chân thon dài, cái eo mảnh khảnh, bờ ngực căng tràn, có thể nói nàng tập hợp tất cả những gì đẹp nhất thế gian, đủ làm người tình trong mộng của vô số người.

Huyền Vân Tiên tắm rửa qua, lại đổi một bộ quần áo mới.

Giờ khắc này, khí chất của nàng đã có một tia biến hóa, là khí tức của một nữ nhân thành thực.

Bên ngoài.

Huyền tông chủ cùng nhiều đệ tử đều đang đứng đợi.

Bọn họ một đêm không ngủ, tới tận khi âm thanh kia chấm dứt cũng vậy, bởi vì nhắm mắt lại, trong đầu đều là âm thanh kia.

Lúc này, dưới ánh mắt của mọi người, Huyền Vân Tiên nhẹ nhàng đi từ bên trong ra.

Hai chân mỏi mệt, nơi đó còn hơi đau, nhưng Huyền Vân Tiên vẫn xuất hiện, vì nàng có lời muốn nói với tông chủ.

- Tông chủ... Huyền Vân Tiên thấy được đám người tông chủ đứng ngoài cửa, nghĩ đến chuyện tối qua, không khỏi có chút ngượng ngùng.

- Ô, mọi người xem, Vân Tiên sư tỷ hình như có gì khang khác.

- Đúng thế, khí chất khác đi.
- Vân Tiên sư tử dùng cách gì mà có biến hóa như vậy nhỉ.
- Càng ngày càng đẹp. Trước kia sư tử đã rất đẹp, mà giờ còn đẹp hơn.

Đệ tử Huyền Kiếm Các nhìn thấy Huyền Vân Tiên thì đều kinh ngạc thấp giọng bàn tán.

Trong lòng Huyền tông chủ ngũ vị tạp trần, không biết nên nói như thế nào.

Bà cũng nhìn ra biến hóa của Vân Tiên, sau đó mở miệng hỏi: - Hẳn ở đâu?

- Đi rồi... Huyền Vân Tiên nói.

Huyền tông chủ biến sắc, có loại cảm giác không ổn. Chẳng lẽ tên kia ăn xong muốn chùi mép, cứ thế chạy sao?

- Tông chủ, hẳn có chuyện nên phải đi. Đây là hắc đế lại cho ta, không phải như người nghĩ đâu. Huyền Vân Tiên sờ sờ vòng tay trên cổ tay, nói.

Tông chủ tuy rằng chưa nói, nhưng nàng nhìn rõ ánh mắt căm giận của tông chủ.

Huyền tông chủ vốn muốn nói: đồ nhi ngốc, bị một vòng tay gạt đi. Nhưng khi nhìn kỹ, bà lại cả kinh.

- Vòng tay này... Huyền tông chủ tiến lên, cầm lấy tay Vân Tiên, nâng lên, cẩn thận nhìn, sau đó càng nhìn càng khiếp sợ.

- Đây thật sự là hắc lưu lại? Đối với Huyền tông chủ mà nói, vòng tay này quả thực không thể tưởng tượng, dù cho là luyện khí đại sư mạnh nhất hiện giờ, cũng tuyệt đối luyện chế không ra vòng tay bậc này.

Trong đó có mười lăm dây chuyền quy tắc đã khiến Huyền tông chủ trợn mắt há hốc mồm, đồng thời trong đó còn có một giọt máu thần bí lưu động.

Thật quá hào phóng, quá khủng bố a.

Tới đây, Huyền tông chủ cũng thở phào một hơi, xem ra nam nhân kia nhớ kỹ Vân Tiên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Thiếu Niên Trang Bức Như Ngọc

“Tiểu kê, mặt mày đừng ủ rũ nữa, không phải vì lấy của người một giọt tinh huyết mà lại thương tâm như vậy chứ?” Lâm Phàm thấy vẻ mặt tiểu kê ủ rũ, cũng là có chút bất đắc dĩ.

Tiểu kê chính là đời sau hung thú thượng cổ, tinh huyết chính là đẳng cấp cao nhất, thế nhưng sao có thể nghĩ đến, lấy có một giọt mà tiểu kê lại khổ sở như vậy.

Tiểu kê bây giờ vẫn là tiểu kê mà mình quen sao?

“Ồ ó o...” tiếng kêu tiểu kê có chút bi quan, sau đó cái cánh hướng về cái bụng vỗ vỗ, chỉ chỗ tiểu đệ đệ rất là thương tâm.

“Ồ ó o...”

Tiểu kê giờ khắc này thật giống như muốn khóc.

Lâm Phàm nghi ngờ nhìn tới, sau đó gáy mấy lần cái tiểu hoa hoa ấy.

“Ồ, quái, thật, so với lúc trước nhỏ hơn một chút, sắp không thấy được rồi, chẳng lẽ nguyên nhân là vì bị mất tinh huyết?” Lâm Phàm kinh ngạc nói ra.

“Ác ác...”

Tiểu kê rất là thương tâm, cái này với tiểu kê mà nói, chính là sỉ nhục lớn lao, bị lấy một giọt tinh huyết thì nơi đó liền biến nhỏ hơn.

Lâm Phàm thấy tiểu kê thương tâm như vậy, cũng là không biết nên nói cái gì, đúng là lần thứ nhất gặp phải hung thú coi trọng tiểu đệ đệ

như vậy.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu tiểu kê nói, “tốt, tốt, đừng thương tâm,ta tìm cho người hai con gà mái, để người vui a vui a.”

Tiểu kê vừa nghe, cái vẻ mặt bi thương kia, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, bên trong mắt gà manh manh, đột nhiên bạo phát ánh sáng vô cùng.

Tia sáng kia phảng phất ngưng tụ như thực chất vậy, một mực đâm vào đầu Lâm Phàm, dường như muốn để cho hắn phải nhớ kỹ.

Lâm Phàm nhìn thấy dáng dấp tiểu kê khi này hoàn toàn khác biệt, cũng triệt để không muốn nói nhiều.

Tiểu kê, người còn có thể hay không một chút tôn nghiêm đặc biệt của hung thú thượng cổ đời sau.

Hai con gà mái người liền thỏa mãn, ít nhất cũng phải mười con a.

...

Mà ngay tại lúc này, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện phía trước có một tia động tĩnh, sau đó cũng có chút ngạc nhiên, liền hướng về phía trước chạy đi.

Bên trên một mảnh đất hoang cách Huyền Kiếm Các vạn dặm, bão cát từ từ thổi qua, cuốn lên một đám bụi trần.

Một đoàn xe ngựa, bị người chặn lại.

“Dừng lại cho ta, cướp bóc...” Một đại hán mù một con mắt, dáng dấp hung thần ác sát nhìn xe ngựa, trên mặt lộ ra một tia hưng phấn.

Nếu như Lâm Phàm ở đây, tuyệt đối sẽ nhận ra, cái tên này không phải là Sa Độc Long sao?

Đã từng là thổ phỉ sa mạc oai phong mà bây giờ cứ như là bị kịch, lần đó cướp đoạt người thì bị người chế phục, về sau bảo lưu lại được một cái mạng nhỏ, sau đó ở trong Hỏa Diễm Địa Ngục thì cũng là bị sợ hãi đến gần chết, bởi vì thật sự là quá kinh khủng.

Sau đó theo mọi người một đường tiến lên Huyền Kiếm Các, rời khỏi cái cấm địa khủng bố Hỏa Diễm Địa Ngục, tiếp đó một thời gian ngắn, liền đi hoạt động ở địa bàn Huyền Kiếm Các.

Đối với Sa Độc Long mà nói, chưa quen cuộc sống nơi đây, thì cũng chỉ có thể đi một bước là một bước mà thôi.

Hơn nữa càng làm cho bọn họ tan vỡ chính là, bốn phía không hề có điểm tập trung của các đội buôn đi qua, bởi vậy muốn cướp bóc cũng là sự tình không có khả năng lắm.

Cuối cùng trải qua mấy tháng khổ bức, rốt cục bọn họ đi tới nơi cho là nhân gian tiên cảnh.

Hoàng * Linh.

Tại đây nhân khí tương đối sinh động, trên căn bản mỗi mười mấy ngày, thì sẽ có 1 đội xe đi qua từ nơi này.

Mà Sa Độc Long cũng không phải người ngu, thời điểm mỗi một lần cướp bóc, đều sẽ tra xét một phen, nếu như trong đội xe, có người mà bọn họ nhìn không thấu, bọn họ liền sẽ không cướp bóc.

Nếu như đều có thể nhìn thấu, chính là những thí sinh bị bọn họ cướp bóc đầu tiên.

“Đúng, thành thật một chút, nam bên trái nữ bên phải, đừng làm phản kháng vô vị, sa mạc thập ngũ phỉ chúng ta, chỉ giựt tiền không cướp người.” Người lùn Sa Diệt Hung gào lên.

Cho tới nay, từng sa mạc thập tứ phỉ tại sao đổi thành thập ngũ phỉ, chủ yếu là bọn họ cũng đã đem Lâm Phàm làm Thành đại ca.

Tuy nói đại ca đã không có ở đây, thế nhưng bất kể như thế nào, nếu nhận đại ca, vậy dĩ nhiên phải giữ lời.

Bởi vậy sa mạc thập tứ phi, triệt để đã biến thành sa mạc thập ngũ phi.

Lúc này bên trong đội xe, hơi nổi lên một tia gây rối, phảng phất là không nghĩ tới bọn họ sẽ bị cướp bóc.

Một đội xe này nhìn qua bình thường không có gì lạ, thế nhưng mặt sau có một cái lao trên xe khoác miếng vải đen, không thấy rõ bên trong đến cùng là có cái gì.

Lúc này trong đội xe, bên trong một cái xe ngựa xa hoa, một tên thiếu niên ngồi đối diện cùng một cô gái.

“Hàn tiểu thư, không nghĩ tới đội xe của người dĩ nhiên cũng có người dám cướp bóc, nếu như bị người khác biết, sẽ phải cười đến rụng răng.” Thiếu niên anh tuấn bất phàm, ánh mắt thâm thúy, phảng phất giống như một đầu sư tử đang ngủ mê vậy, nếu như coi thường, sợ rằng sẽ hối hận không kịp.

Nữ tử cười lạnh một tiếng, đối với hắn không để ở trong lòng.

“Hoàng * Linh lại có giấc cướp, cũng là lần đầu tiên, giết là được.” Nữ tử lạnh nhạt nói, không chút nào để ở trong lòng.

Thiếu niên hơi vén màn cửa lên, mắt nhìn liếc về bên ngoài, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, “Hàn tiểu thư, thủ lĩnh giấc cướp phía ngoài tu vi không sai, lấy những thủ hạ của người chỉ sợ không phải đối thủ a.”

Hàn Mai nhìn thiếu niên một chút, sau đó trầm tư một chút, “Giết bọn hắn, đem người kia đưa đến Thiên Hải Các, khen thưởng hai người chúng ta chia đều.”

Mặt sau trong lao này bị che đậy, áp vận chính là người mà Thiên Hải Các muốn, chỉ cần đưa qua, Thiên Hải Các sẽ cho khen thưởng tương

ứng.

Hàn gia cùng Thiên Hải Các quan hệ không tệ, ở một khắc Thiên Hải Các tuyên bố nhiệm vụ, liền đã biết nhiệm vụ này rồi, bởi vậy bắt đầu động tác ngay, mà vận khí cũng không tệ lắm, đúng là đã tìm được.

Nhưng mà Hàn tiểu thư xem ra, chỉ là một đứa bé mà thôi, không nhìn ra có gì khác biệt.

Mà thiếu niên này, là một thiếu niên thần bí ở nửa đường nhận thức, lai lịch các loại hoàn toàn không biết, thế nhưng thiếu niên này đối với Hàn gia lại rõ như lòng bàn tay.

Hàn Mai thầm nghĩ đem thiếu niên này biến thành của mình, thực lực thiếu niên này bất phàm đồng thời chỗ Thiên Hải Các cũng cần đến, bởi vậy cũng không phải chú ý một đường hộ tống.

“Hàn tiểu thư, Thiên Hải Các khen thưởng tuy nói phong phú, thế nhưng còn thực sự không lọt mắt ta, nhưng mà người chỉ cần giúp ta một chuyện, những sa phi bên ngoài này ta giúp người giải quyết.”

“Chuyện gì?” Hàn Mai khẽ nhú mào, nghi hoặc hỏi.

“Giúp ta trở thành Thiên Hải Các đệ tử.” Thiếu niên cười yếu ớt nói ra.

“Việc này?” Hàn tiểu thư sững sờ, vốn tưởng rằng là chuyện gì, lại không nghĩ lại là loại sự tình đơn giản này “Lấy thực lực của người, muốn đi vào Thiên Hải Các, cũng không thành vấn đề đi.”

“Hàn tiểu thư, ta sẽ lấy thân phận phụ quân người tiến vào Thiên Hải Các.” Thiếu niên bưng chén rượu lên lạnh nhạt nói.

Hàn Mai trong lòng tức giận, nhưng sau đó gật gật đầu, “Được...”

...

Bên ngoài sa mạc thập ngũ phi có chút nổi giận.

“Đại ca, đội xe này không nể mặt mũi a.” Sa Đạo Thiên hiện tại bị trở thành lão tam nói.

“Nếu không chúng ta trực tiếp cướp?” Sa Diệt Hung một bên phụ họa.

Tình huống bây giờ, vẫn đúng là để bọn hắn nhìn không thấu, chẳng lẽ chuyển sang nơi khác, người với người cũng không giống nhau.

Gặp phải giặc cướp cũng không sợ?

Mà ngay tại lúc này, bọn họ nhìn thấy một tên thiếu niên từ từ đi tới.

“Các vị là muốn cướp bóc?” Thiếu niên hờ hững mở miệng.

“Không sai, tên mặt trắng nhỏ này đừng nói nhảm, chúng ta là sa mạc thập ngũ phi, chỉ cướp bóc không cướp người, thức thời một chút đem tiền tài đều giao ra đây.” Sa Độc Long nói ra.

“Một cái, hai cái... Quái dị, các người nói là sa mạc thập ngũ phi, làm sao chỉ có mười bốn? Chẳng lẽ còn có một cái bị người ta làm thịt hay sao? U, còn có một cái người lùn, thật là lần đầu tiên nhìn thấy a, quả nhiên người xấu cũng chỉ có thể làm giặc cướp.” Thiếu niên cười nói.

“Làm càn...” Thời khắc này mọi người nổi giận, bọn họ làm giặc cướp, có khi nào bị người ta làm nhục như thế.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Các Người Làm Sao Một Chút Tiến Bộ Dù Không Có

“Ha ha, đã từng có rất nhiều người nói ta” Làm càn “, thế nhưng rất đáng tiếc, các người biết kết cục của bọn họ ra sao? Không có một cái có thể sống sót, Thanh Minh Cổ Địa Tam vương phi, Lâu Lan Ma Hải Sát Kiếp Bang, những bá chủ trộm cướp tiếng tăm lừng lẫy này, nhìn thấy ta cũng phải khách khí kêu một tiếng, các người, những cái gọi là sa mạc thập ngũ phi, dưới cái nhìn của ta, chỉ là trò trẻ con, không ra thể thống gì.” Thiếu niên khóe miệng phát ra một tia xem thường.

“Cái gì Tam vương phi, cái gì Sát Kiếp Bang, tiểu tử người tốt nhất thành thật một chút, đừng tưởng rằng da mịn thịt mềm, thì chúng ta sẽ không chém chết người.” Sa Đạo Thiên hai tay 2 đại bản phủ, ào ào ào vang vọng.

Trước mắt tiểu tử này càng xem càng là làm càn, đáng đập anh tuấn tiêu sái như vậy còn chưa tính, dĩ nhiên đối với bọn họ tiến hành công kích, lão Tứ tuy rằng người lùn, thế nhưng cũng không cho phép người khác nhục nhã.

Trần Huyền nhìn sa mạc thập ngũ phi, rất là tiếc nuối lắc đầu, “Cũng đúng, nói với các người những đại nhân vật này, các người cũng không biết, họ đều là nhân vật cấp độ thượng lưu, các người những cái gọi là sa mạc thập ngũ phi này thấy đều muốn kêu một tiếng tổ tông, nhưng mà không ra thể thống gì chính là không ra thể thống gì, chung quy chỉ là giặc cướp nho nhỏ mà thôi.”

“Tiểu tử đáng ghét, Nhập Thần cao giai tu vi dĩ nhiên cũng dám nói khoác không biết ngượng, ăn một bữa của Lão Tứ.” Sa Đạo Thiên giờ

khắc này nổi giận, nhãi con này thật sự là quá làm càn, dĩ nhiên không để bọn họ trong mắt, còn dám nói năng lỗ mãng.

Sa Độc Long chau mày, cảm giác tiểu tử này có chút hung hăng, tàn mát ra khí tức rõ ràng chính là Nhập Thần cao giai cảnh giới, dĩ nhiên cũng dám càn rỡ như thế, quả thực chính là điếc không sợ súng.

Nhưng mà để Sa Độc Long có chút bất an chính là, tiểu tử này thật sự là quá trấn định, dù cho thực lực không tầm thường, nhưng chẳng lẽ không nhìn ra nhóm người mình tu vi còn cao hơn hẳn không ít sao?

“Toái Địa Phủ.” Sa Đạo Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, hai lưỡi búa sáng lên chấn động mạnh, đây là tình trạng chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, một búa phá không, hướng về đầu Trần Huyền bổ tới.

Trần Huyền nhìn một búa ác liệt này, nhưng mà vẫn không có để ở trong lòng.

“Ai, giun dế cuối cùng vẫn là giun dế a.” Trần Huyền cười nhạt một tiếng, chậm rãi duỗi ra hai ngón tay.

“Oanh...”

“Làm sao có khả năng...”

Sa Đạo Thiên thấy cái tên này, dĩ nhiên chỉ dùng hai ngón tay liền kẹp lấy một búa ác liệt của mình, một mặt không dám tin tưởng.

“Không đủ tư cách chính là không đủ tư cách, loại thủ đoạn này, dĩ nhiên cũng cho là mạnh mẽ, ha ha.” Trần Huyền cười yếu ớt một tiếng, rung cổ tay, một luồng sức mạnh không thể chống đỡ từ hai ngón tay bắn ra.

“Xoạt xoạt...”

Lưỡi hai thanh búa

trong nháy mắt đứt đoạn, mà nguồn sức mạnh từ lưỡi búa lan truyền đến trên Đạo Thiên, nhất thời bùng nổ vang rền.

“Âm...”

“Tam ca...”

“Tam đệ...”

Đám người Sa mạc thập ngũ phỉ nhìn thấy một màn, trước mắt cũng là trợn mắt ngoác mồm.

Sa Đạo Thiên ngã trên mặt đất, khoe miệng lộ ra máu tươi, hai tay cũng bị nguồn sức mạnh này chấn cho máu thịt be bét, rất là thê thảm.

“Tiên sư nó, Lão Tử liều mạng với người.” Thời khắc này, Sa Diệt Hung nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể thấp bé xông lên, lại bị Sa Độc Long một kéo lại.

“Đừng kích động.” Sa Độc Long thời khắc này xem ra người trước mắt này, vốn là một cao thủ.

Những người trong đoàn xe kia, thấy cảnh này, cũng từng cái từng cái kinh hô.

Trần Huyền nhìn tiếng thán phục xung quanh đối với mình, trong lòng cũng nở một nụ cười.

Cái cảm giác này hẳn rất là yêu thích.

Đây là bị người cho làm tiêu điểm rồi.

Giả trư ăn thịt hổ.

Xem ra bản thân đem tu vi áp chế ở Nhập Thần cao giai là quyết sách đúng.

Ở trước mặt giun dế, bùng nổ ra một tia sức mạnh, liền để bọn hắc cảm thấy giật mình, cũng thật là rất dễ dàng a.

Trong kiệu, Hàn Mai nhìn một màn kia, trên khuôn mặt cũng là lộ ra một tia quái dị, nàng không nghĩ đến cái thiếu niên này vậy mà mạnh như thế.

Lúc trước Nhập Thần cao giai dưới cái nhìn của nàng, đã là rất không tệ, nhưng vừa biểu hiện ra thực lực thì cũng không chỉ là như vậy.

“Ha ha, xem ra người chính là thủ lĩnh, tuy rằng rất lờm, nhưng mà cũng không tệ, không bằng các người liền đến làm người hầu cho thiếu gia ta đi, đối với các người mà nói, cái này cũng là một loại kỳ ngộ trong đời, cũng đừng bỏ qua.” Trần Huyền lạnh nhạt đứng ở nơi đó, một luồng bá vương chi khí nhàn nhạt bộc phát ra, để mọi người không dám nhìn thẳng.

“Nhanh lên một chút đem bọn hắc giết hết, chúng ta còn muốn đi.” Giờ khắc này Hàn Mai bên trong xe ngựa có chút không nhịn được nói, đã có thể một tay trấn áp, vì sao còn muốn đông dài.

“Câm miệng, thiếu gia ta nói chuyện, một người phụ nữ chỉ nhìn là được.” Trần Huyền quay đầu, ánh mắt sắc bén tập trung vào Hàn Mai.

Sắc mặt Hàn Mai giận dữ, nhất thời nội tâm run lên, ánh mắt kia thật là bá đạo.

Nội tâm Hàn Mai thậm chí hơi bắt đầu run rẩy, người đàn ông này...

Phong thần như ngọc Trần Huyền, một tay chấp sau lưng, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, phảng phất tất cả đều nằm trong tay.

Trăm năm chưa ra, bây giờ đi ra, tự nhiên là muốn khuấy lên 1 hồi phong vân mới lạ.

Mà đối với Trần Huyền mà nói, một nhân vật sắp xưng bá trong thiên hạ, có thể nào không có mấy cái người hầu, mà mấy tên giặc cướp này

tuy nói rất nhỏ bé, nhưng tu vi của bọn họ, đối với giun dế, cũng không sai, có chút tư cách thành người hầu của mình.

Mọi người đoàn xe thấy người này găm lên tiểu thư nhà mình, trong lòng tự nhiên phần nộ vạn phần, thế nhưng giờ khắc này bọn họ cũng là bị thủ đoạn của người trước mắt dọa sợ.

“Suy tính làm sao?” Trần Huyền nhìn sa mạc thập tứ phi, lạnh nhạt nói.

Sa Độc Long cảnh giác nhìn người trước mắt, rõ ràng khí tức chỉ là Nhập Thần cao giai, lại không nghĩ rằng che giấu tu vi, thời khắc này, Sa Độc Long cảm giác được một luồng nguy cơ.

“Ha ha, mười bốn người các người tu vi không sai, đáng tiếc công pháp không tốt, nếu như trở thành người hầu của thiếu gia ta, thiếu gia ta vừa vặn có một bản Thiên giai thượng phẩm công pháp Diệt Sát Kinh, làm sao?” Trần Huyền nhìn mấy người, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười nói ra.

“Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?” Sa Diệt Hung nhỏ giọng nói.

Cái tên này dưới cái nhìn của bọn họ, thật sự là quá đặc biệt tự luyện, quả thực để người căm ghét.

Đặc biệt là loại vẻ mặt không chế tất cả kia, càng làm cho bọn họ khó chịu.

“Chờ một chút ta đi lên nói chuyện một lần, các người rút lui trước.” Sa Độc Long nói ra.

“Không được, đại ca, chúng ta đồng thời.”

...

“Huyền thiếu thật không tiện, chúng ta tự do quen rồi, chỉ cần ngài thả chúng ta, ngày sau Sa Độc Long ta nợ người một món ân tình.” Sa

Độc Long nói ra.

Thời khắc này, Trần Huyền sắc mặt biến, có chút giận dữ, sau đó cười lạnh hai tiếng, “Loại ân tình giun dế như người, thiếu gia ta xem không đáng một cắc, cho mặt mũi nếu đã không muốn, như vậy, hôm nay các người đều phải lưu xác lại.”

Trần Huyền nhất thời hưng khởi lòng từ bi, muốn đem những người này thu làm người hầu, nhưng lại không nghĩ rằng, những người này dĩ nhiên không biết phân biệt, vứt đi mặt mũi của mình, vậy coi như thật đáng tội chết.

Sa Độc Long giờ khắc này sắc mặt đại biến, “Chúng ta tách ra chạy...”

“Các người ngày hôm nay ai cũng không chạy được.” Trần Huyền hừ lạnh một tiếng, sát ý lấp lóe.

Đám người Sa Độc Long, trong lòng cũng bắt đầu chửi má nó, e sợ hôm nay là muốn ngỏm tại đây.

“Ai nha nha... Các người làm giặc cướp kiểu gì, thời gian dài như vậy không gặp, làm sao một chút tiến bộ cũng không có a.”

Vừa lúc đó, một thanh âm từ hư không truyền đến.

Đám người Sa Độc Long nghe được thanh âm này, cảm thấy có chút quen thuộc, mà khi ngẩng đầu lên là từng cái từng cái hưng phấn.

“Lão Đại...”

Trần Huyền cân nhắc nhìn về phía hư không, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, xem ra lại có một tên điếc không sợ súng đến rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Các Người Không Thèm Xem Ta

Lâm Phàm ẩn nấp trong hư không nhìn rất lâu rồi, đối với tao ngộ của bọn Sa Độc Long, cảm giác rất bị kích.

Đã thay đổi địa điểm hành động cuối cùng vẫn là thâm thúy như trước, đi ra cướp bóc mà bị người bị cướp bóc bắt lại, quả thực là không có đám cướp nào thâm thúy như họ.

Nhưng mà thiếu niên này lại khiến Lâm Phàm rất khó chịu.

Lâm Phàm khẩu hiệu là gì?

Là giết chết tất cả người tinh tướng.

Đặc biệt là như tên này, hành động còn chảnh chó như vậy, không biết khiếm tốn một chút nào.

Nhưng mà ngược lại Lâm Phàm cũng có chút hứng thú đối với thiếu niên này.

Tu vi lộ ra mặc dù chỉ là Nhập Thần cao giai, nhưng thực lực ẩn giấu là Đại Thiên Vị đại viên mãn cảnh giới, hơn nữa còn cô đọng hoàn toàn được tới bốn mươi sọi quy tắc, không thể không khiến người ta kinh ngạc a.

Ngắm lại bản thân mình, thủy chi quy tắc độ hoàn thành mới 80%.

Cách lúc cô đọng hoàn toàn sọi quy tắc thứ nhất còn tới mấy tiếng đồng hồ.

Để Lâm Phàm hơi cảm động chính là bọn Sa Độc Long lại thật sự xem mình là lão đại.

Sa Mạc Thập Ngũ Phi?

Cái tên này theo Lâm Phàm nghĩ thật sự là không có chút khí phách.

Giờ khắc này Lâm Phàm từ hư không hạ xuống, sau đó đi tới trước mặt Sa Đạo Thiên, cho hắn nuốt vào một viên đan dược.

“Người nói một chút xem làm sao lại thảm như vậy? Cướp bóc thành công được mấy lần?” Lâm Phàm hỏi.

Lúc này Sa Đạo Thiên đã khôi phục như lúc ban đầu, lại rất lúng túng.

Bọn họ mấy tháng nay chưa thành công được lần nào, vẫn là đang tìm đường, khi tới nơi này, vừa tìm được một địa phương tốt để cướp bóc, lại gặp ngay một tên giả heo ăn thịt hổ.

“Không phải chứ? Uống cho các người là tự xưng chuyên nghiệp, một lần cướp bóc cũng chưa từng thành công, thực sự là khiến người ta thất vọng.” Lâm Phàm nói liên tục không dứt.

“Không phải do Lão Đại không ở đây sao? Không ai dẫn dắt chúng ta, tỉ lệ thành công tự nhiên thấp đi rất nhiều.” Người lùn Sa Diệt Hung thấp giọng nói ra.

“Ân, cái này đúng vấn đề, không có ta dẫn dắt, tỉ lệ thành công của các người đúng là không quá cao.” Lâm Phàm gật gật đầu, Sa Diệt Hung nói ra đúng trọng điểm làm cho Lâm Phàm rất thoải mái.

Lúc này sắc mặt Trần Huyền có chút không vui, những người này dĩ nhiên lại không thèm nhìn mình.

Đối với Trần Huyền mà nói thật sự là quá ghê tởm.

“Tốt, hiện tại ta đến rồi, như vậy hành động cướp bóc tiếp tục bắt đầu, các người ngày hôm nay cố gắng lên, ta sẽ dạy cho một lần để các người biết làm thế nào để cướp bóc.” Lâm Phàm nói.

“Lão Đại uy vũ.”

“Lão Đại khí phách.”

...

Nhìn thấy mười bốn tên này, tâm tình Lâm Phàm tốt hơn nhiều, sau đó nhìn về phía Trần Huyền đang đứng,.

“Độc Long, đem khẩu hiệu của chúng ta khi cướp bóc lặp lại lần nữa.” Lâm Phàm nói.

“Được rồi...” Giờ khắc này Lão Đại đã trở về, Sa Độc Long tự nhiên là không sợ Trần Huyền, liền há to miệng rống lên, “cướp bóc đây, nam bên trái nữ bên phải, chúng ta chỉ giết tiền không cướp người, đều thành thật một chút.”

“Ân, không sai...” Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay, “Đi theo ta, hiện tại bắt đầu kiểm kê.”

Sa Độc Long liếc mắt nhìn Trần Huyền, hắn rất muốn nói cho Lão Đại, người này rất làm càn, là một người giả heo ăn thịt hổ, nhưng thấy Lão Đại không có xem đối phương ra gì, hắn cũng không cần nói thêm.

“Ha ha... Sa Mạc Thập Ngũ Phi, xem ra người chính là người cuối cùng.” Trần Huyền lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, sau đó thấy đám ngu xuẩn này không coi mình ra gì, cười lạnh một tiếng nói.

“Ta đang nói với người, người không nghe thấy sao?” Trần Huyền lúc này đã nổi giận, chưa bao giờ có ai dám làm càn trước mặt hắn.

Cho dù là Thanh Minh Cổ Địa Tam Vương Phi, hoặc là Lâu Lan Ma Hải Sát Kiếp Bang, cũng không dám đối xử với hắn như vậy.

Vậy mà một đám sa phi nhỏ lại dám xem thường hãn, thật sự quá ghê tởm.

“Vô liêm sỉ...”

“Đùng...”

“Vượng chân vượng tay, người trên xe ngựa mau đi xuống, đã đến giờ cướp bóc rồi.” Thời điểm Lâm Phàm đi ngang qua Trần Huyền, thấy đối phương còn lải nhải liền cho một tát khiến hãn bay đi.

“Ta đi...” nhóm Sa Độc Long nhìn Huyền thiếu gia lúc trước còn rất trâu bò, lúc này bị Lão Đại cho một cái tát bay đi, đúng là giật nảy cả mình.

Mà đoàn xe bên kia, vào lúc này cũng là bối rối hết sức, bọn họ không nghĩ tới thiếu niên kia lại bị đối phương cho một cái tát bay đi.

Ngồi ở trong xe ngựa, Hàn Mai giờ khắc này cũng là như mơ, đây là tình huống nào?

“Mau ra đây, cướp bóc.”

“Nam bên trái nữ bên phải, đừng không biết phân biệt.”

“Chúng ta là giết tiền sẽ không cướp người, yên tâm sẽ không làm gì các người.”

Sa Độc Long bọn họ bắt đầu đại thanh tấy, đem Hàn Mai từ bên trong xe ngựa kéo ra ngoài.

Lâm Phàm đứng đó rất thoả mãn gật gật đầu, chuyện đã qua mấy tháng, rốt cục lại lên làm lão đại, cái cảm giác này thật là hoài niệm a.

Lúc này Hàn Mai đã bị hình ảnh trước mắt dọa cho sửng sờ, cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này đây, Trần Huyền bị Lâm Phàm cho một cái tát đập bay, đã đứng lên.

Một má đỏ rực, một má trắng bệch, nhìn có chút cay mắt.

“Khốn nạn, các người nếu muốn chết, ta sẽ tác thành cho các người.”

“Trần Huyền ta phong ấn tu vi, chỉ là vui đùa với các người một chút, đã như vậy, để cho các người biết thực lực chân chính của ta.”

“Phong ấn giải trừ.”

“Oanh...”

Thời khắc này, khí thế của Trần Huyền đột nhiên không ngừng tăng lên, toàn bộ thiên địa cũng bắt đầu chuyển động.

“Lão Đại, tên kia...” Sa Độc Long nhìn thấy khí tức của Trần Huyền tản mát ra, trong nội tâm thật là sợ hãi.

Lâm Phàm liếc mắt nói, “Không có việc gì, để hãn giải phong, chúng ta trước tiên cướp bóc đã.”

Đối với Trần Huyền, Lâm Phàm cũng là bất đắc dĩ, có thể sống đến bây giờ cũng đã là một kỳ tích.

Loại người này, giống như một ít nhân vật chính trong tiểu thuyết trước đây mình hay xem qua! Không có việc gì liền chơi phong ấn, phong ấn thì cũng thôi đi, còn đặc biệt thích giải phong trong thời gian dài.

Tuy rằng tiểu gia thừa nhận người đang thời điểm mở phong ấn, tạo thành cảnh tượng rất bá đạo, nhưng vẫn là quá ngu.

“Tiểu Thiên Vị.”

“Đại Thiên Vị.”

“Một cái quy tắc.”

“Mười cái quy tắc.”

...

Khí tức Trần Huyền càng ngày càng mạnh, hai mắt cũng tràn đầy lửa giận, “Vô liêm sỉ, đợi lát nữa các người liền vào trong Địa ngục run rẩy đi.”

“Ở trước mặt sức mạnh to lớn của ta, các người sẽ vì hành vi của các người mà trả giá nặng nề.”

“Vô liêm sỉ, dám không nhìn ta, các người sẽ hối hận.”

Giờ khắc này Trần Huyền một người lẻ loi hiu quạnh đứng ở nơi đó, tuy khí tức toàn thân rất là cuồng bạo, thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói trong khoảng thời gian này, trước tiên phải cướp bóc một phen đã.

“Mỹ nữ, thành thật một chút, ngoại trừ nội y và quần lót, cái khác đều giao ra đây cho ta.” Lâm Phàm đi phía trước, Sa Độc Long bọn họ theo phía sau, tay cầm đầy đồ vật, những thứ đồ này đều là vợ vét mà có.

Thời khắc này đối với bọn Sa Độc Long là lần thứ hai có cảm giác làm giặc cướp.

Thành công... Cuối cùng thành công.

Tốn hết mấy tháng, rốt cục cũng cướp bóc thành công.

Sa Độc Long bọn họ vào đúng lúc này có loại xung động muốn khóc, đồng thời nhìn thân ảnh cao lớn trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Lão Đại không hổ là Lão Đại, vừa ra tay đã biết được hay không.

Thì ra cướp bóc là một chuyện có nghệ thuật như thế.

Ngẫm lại cuộc đời cướp bóc của bọn họ trước đây, cùng Lão Đại bây giờ so sánh, thật sự là kém quá xa.

Nhưng Lão Đại à, người liền thật sự mặc kệ không quản tên kia sao?

Khí tức của tên kia hiện tại thật sự rất khủng bố a.

Trên dây xích quấn quanh thân hắn có cảm giác của sự hủy diệt.

“Các vị, ta chính là tiểu thư Hàn gia, xin nể mặt một chút đi.” Hàn Mai lúc này nội tâm có chút hoang mang, nhưng nhìn thấy Trần Huyền đang giải phong, trong lòng lại có một tia hi vọng.

“Được, mỹ nhân mở miệng, vậy không thể không nể mặt, vậy thì ngoại trừ quần áo lót bên trong còn có quần áo bên ngoài, còn lại liền giao nộp một lượt.”

“Phốc...”

Lúc này bọn Sa Độc Long đối với Lão Đại càng thêm sùng bái.

Lão Đại không hổ là Lão Đại, nể mặt cũng khiến người khác không còn gì để nói a...

“A... Các người dám không nhìn ta... Sức mạnh của ta sẽ làm các người hoảng sợ.” Thời khắc này, âm thanh của Trần Huyền từ đằng xa truyền đến, khí tức của hắn phóng thẳng lên trời, phong vân biến sắc.

Vô liêm sỉ... quá vô liêm sỉ, Trần Huyền hắn đi đâu cũng muốn được mọi người chú ý, khi nào lại bị lạnh nhạt như vậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Nát. Nát

“Lão Đại, hắc thật giống như rất cần chúng ta quan tâm a.” Lúc này Sa Độc Long một mực chú ý Trần Huyền nói ra.

Hắc cảm giác người kia thật sự là bởi vì không ai quan tâm, nên rất tức giận.

“Vậy người đi quan tâm một hồi.” Lâm Phàm hiện tại cũng không có thời gian quan tâm Trần Huyền.

Giả trư ăn thịt hổ, thế gian không ít, thế nhưng loại này vẫn đúng là lần đầu tiên gặp phải.

Nếu như không phải là bởi vì có “Cánh Tay Tuyên Cổ”, Lâm Phàm vẫn đúng là không dám mặc kệ hắc giải phong, thế nhưng hiện tại thì là chuyện dễ dàng.

Lâm Phàm nghĩ đến, chờ tu vi tên này toàn bộ mở ra, sau đó trực tiếp giết chết, kinh nghiệm tới tay, còn có thể luyện hóa chiết xuất lại sợi quy tắc, khi đó sẽ đem dâng tế tâm ma Đại Đế.

Khi đó Huyết Hải Ma Công sẽ tăng cao gấp bội.

“Để cho ta đi.” Lúc này người lùn Sa Diệt Hung gánh chịu nhiệm vụ quan tâm đối phương 1 chút, hùng hục chạy về phía trước. Dưới uy thế đối phương, Sa Diệt Hung bị áp chế phảng phất như một hơi thở cũng không thở được, thế nhưng bây giờ có Lão Đại ở đây, hắc tự nhiên không hề sợ.

“Cái tên nhà người tuy rằng nhục mạ ta là người lùn, thế nhưng ta là người khí lượng lớn, cũng không so đo với người, bọn họ không chú ý người thì ta đến quan tâm người.”

“Oa, khí tức mạnh mẽ quá, thân thể nhỏ bé của ta dưới khí tức này cũng bắt đầu bắt đầu run rẩy.”

“Người này tự thân quần quanh xích sắt đến cùng là cái gì? Chẳng lẽ chính là bên trong truyền thuyết, chỉ có Đại Thiên Vị mới có thể ngưng tụ ra sợi quy tắc ”

“Khủng bố như vậy, thật sự là quá khủng bố vậy...”

Sa Diệt Hung tuy nói là người lùn, thế nhưng giờ khắc này cũng thật sự là quá tiện đi, biểu hiện ra vẻ mặt mặc dù rất giống vẻ sợ sệt, thế nhưng người tinh tường đều có thể thấy, cái tên này là đang nhạo báng đối phương.

“Vô liêm sỉ...” Trần Huyền nhìn vai hể trước mắt lửa giận trong lòng càng đốt cháy mãnh liệt.

Đang trong quá trình giải trừ phong ấn, Trần Huyền không cách nào công kích người khác, mà người khác cũng không cách nào loại bỏ phòng ngự của hắn.

Thế nhưng trong giọng nói người lùn trước mắt này, tràn đầy vẻ vô hạn khiêu khích. Để hắn rất là tức giận, từ khi nào mà một cái người lùn nhỏ nhoi cũng dám làm càn đối xử với hắn như vậy.

“Người người này vô vị a, lão đại bọn ta không nhìn người, người tức giận, hiện tại ta có chút ít coi thường người, người còn nói ta là vô liêm sỉ, thật sự là quá khó hầu hạ.” Sa Diệt Hung nhìn Trần Huyền, rất là không vui nói ra.

Thế nhưng nội tâm của hắn xác thực rất là sợ sệt, bởi vì luồng hơi thở này thật sự là quá cường đại, cường đại đến mức cảm giác trái tim hắn

đều sụp đổ rồi.

Nhưng bây giờ Lão Đại ở đây, Sa Diệt Hung đối với Lâm Phàm là vô điều kiện sùng bái, bởi vậy khí tức Trần Huyền coi như mạnh mẽ, đối với hắn mà nói, cũng không đáng kể.

“Hừ, ta cũng không muốn quan tâm người, Lão Đại ta nói rồi, chờ người giải phong xong, sẽ giáo huấn người.” Sa Diệt Hung rất là khinh bỉ liếc mắt nhìn, thân thể xoay một cái, sau đó rút chân lên, liền chạy tới bên người Lâm Phàm.

“Lão Đại, tên kia thật sự là quá khó hầu hạ.” Sa Diệt Hung nói.

Lâm Phàm nhìn Trần Huyền đang giải trừ phong ấn bên kia, khóe miệng lộ ra một tia cười yếu ớt.

“Thứ hỗn trưởng, ta muốn các người chết.” Trần Huyền nổi giận, toàn thân khí tức thời khắc này biến hóa càng mạnh mẽ hơn.

Một cột sáng bao vây lấy Trần Huyền, bốn mươi liên hoàn quy tắc, dường như linh xà, quấn quít nhau, khí tức mạnh mẽ bao phủ thiên địa.

Đây là lần thứ nhất hắn triệt để bùng nổ ra toàn bộ thực lực.

“A...” Gầm giận dữ vang vọng đất trời, thời khắc này Trần Huyền dường như thiên thần giáng thế, khắp toàn thân từ trên xuống dưới bao phủ lôi đình chi lực.

Không gian chung quanh, phảng phất bị lôi đình kích phá, trực tiếp bóp méo.

“Lão Đại, cái tên này rất mạnh a.” Sa Độc Long nhẹ giọng nói ra.

Bọn họ cũng không có trấn định như Lâm Phàm, thế nhưng ở trước Lâm Phàm, trước vầng sáng đang chiếu rọi xuống kia bọn họ vẫn như cũ, duy trì trấn định, thế nhưng nội tâm giờ khắc này vũ động đều nhanh hơn so với bất cứ ai.

Luồng khí tức kia, đã làm bọn họ không thể nào tưởng tượng được, nếu như không phải có Lâm Phàm ở đây thì bọn họ sớm đã bị hù chết.

Hàn Mai bị cướp sạch không còn gì thì giờ khắc này cũng đại ra tại chỗ, ngây ngốc nhìn bóng người khí thể trùng thiên kia.

Hắn đến cùng là ai?

Vì sao thực lực mạnh như vậy, vẹn vẹn khí thể, liền làm cho nàng không có một tia lực lượng chống đối.

Cho dù là Thiên Hải Các Các chủ, đều không có bậc này khí thể a.

Cổ áp lực, trước nay chưa từng có a.

Thời khắc này, Hàn Mai như là cười trên sự đau khổ của người khác nhìn về phía Lâm Phàm, phảng phất như muốn nhìn một chút xem bọn họ có biểu hiện như thế nào.

Nhưng thời điểm khi nàng nhìn về phía Lâm Phàm, lại kinh ngạc vô cùng.

Người đàn ông này chẳng lẽ là kẻ ngu si, chẳng lẽ luồng hơi thở này hẳn không cảm giác được sao?

Đó là tuyệt diệt tất cả, không ai có thể ngăn cản khí tức a.

“Vô liêm sỉ, người đã thành công chọc giận ta.” Thời khắc này, Trần Huyền gào thét một tiếng, hào quang màu vàng óng từ trong tròng mắt, xuyên thấu mà ra, dường như muốn đem cả vùng xem thấu.

“Chết đi cho ta...”

Thời khắc này, Trần Huyền đã toàn bộ giải phong, giống như quỷ thần, lôi đình quán quanh, một luồng khí tức kinh khủng chọt bộc phát ra.

“Diệt cho ta.” bóng người Trần Huyền trong nháy mắt xuyên thấu hư không, chớp mắt xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Một chương kia đã bao hàm vô biên phần nộ của Trần Huyền, thiên địa quy tắc ở trong đó vận chuyển.

Trước mắt hư không, đều phảng phất bị xé nát.

“Lão Đại, cẩn thận...” đám người Sa Độc Long thấy cảnh này, cũng là kinh hoảng gầm rú.

Mà Lâm Phàm đứng ở nơi đó, nhìn Trần Huyền kéo tới, phảng phất không có đem để ở trong lòng.

Trần Huyền nhìn Lâm Phàm không nhúc nhích, khóe miệng lộ ra một tia cười tàn nhẫn, “Hừ, trợn tròn mắt thật sao? Thế nhưng hết thủy đều đã chậm, dù cho người quý xuống đất xin tha, cũng khó thoát khỏi cái chết.”

“Thiên Phúc Địa Diệt.”

Bên trong một chương kia của Trần Huyền, phảng phất ẩn chứa một người khổng lồ to lớn vô biên, người khổng lồ kia khai thiên tích địa, xé rách tất cả.

“Ầm...”

Một chương kia chân thực đánh vào trên lồng ngực Lâm Phàm.

Trần Huyền khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng

“Oanh...”

Sóng gợn mạnh mẽ bao phủ cả vùng, đám người Sa Độc Long một bên bị gợn sóng một chương này, thối cho người ngựa ngã ngựa, căn bản là không có cách chống đối uy năng một chương này.

Lâm Phàm khẽ cau mày, quả nhiên hiện tại ráng chống đỡ còn có chút miễn cưỡng, nhưng mà bây giờ Huyết Hải Ma Công cùng Tuyên Cổ Bất Diệt hỗ trợ lẫn nhau, vẫn là có thể chống đỡ.

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường hai trăm triệu.”

“Ha ha, biết khủng bố sao?” Trần Huyền cười lớn, khuôn mặt bạch ngọc kia giờ khắc này cũng trở nên dữ tợn cực kỳ.

Giờ khắc này hắn rất hưởng thụ cảm giác giả heo ăn thịt hổ, đem người trước mắt này triệt để phá diệt, những người khác đều muốn thần phục bên dưới sức mạnh to lớn của hắn.

Nhưng vừa lúc đó, Trần Huyền nhìn thấy Lâm Phàm vẫn như cũ đứng ở nơi đó, nhất thời biến sắc, một mặt không dám tin tưởng.

“Làm sao có khả năng?”

Mà trong chớp mắt, một đại đạo thanh âm phảng phất bên tai Trần Huyền vang lên.

“Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.”

“Àm...”

Thời khắc này, thiên địa biến sắc, thời gian phảng phất dừng lại.

Lâm Phàm nhẹ nhàng giơ lên một cước, trực tiếp đá về phía đống quần Trần Huyền.

“Liêu Đản Cước” từ khi thăng cấp, Lâm Phàm liền cũng không còn sử dụng qua.

Nhưng bây giờ, Trần Huyền sẽ là người thí nghiệm thứ nhất.

“Oanh...”

“Nát... Nát...” cái vẻ mặt tự đại của Trần Huyền, đột nhiên phát sinh ra biến hóa, hẳn cảm nhận được trên thân thể một cái vị trí trọng yếu nào đó, phảng phất xuất hiện biến hóa.

...

“A...” Một âm thanh âm thâm thiết, vang vọng thiên địa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Một Giây Biến Cường Hào

“Tinh tướng có phong hiểm, nhập hành cần cẩn thận, cái tên nhà người tự nhận là rất trâu, lần này đụng phải người càng trâu hơn, nhận bị kịch đi.” Lâm Phàm chậm rãi thu chân về.

“Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước” chính là “Liêu Đản Cước” hình thức lên cấp.

Khởi cần phải nói, liên chỉ cần “Liêu Đản Cước” cũng đã làm cho không người nào có thể chịu, càng không cần phải nói lên cấp “Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước”.

“A...” Trần Huyền anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, triệt để quý, giờ khắc này cũng không có còn có thể cô đọng bốn mươi sợi quy tắc bảo vệ quanh người, mà là hai tay bưng đũng quần, lăn lộn điên cuồng trên đất.

“Keng, chúc mừng đã đánh bại cao thủ Đại Thiên Vị đại viên mãn Trần Huyền.”

“Keng, khen thưởng kinh nghiệm ba trăm triệu.”

Lâm Phàm lắc lắc đầu, biểu thị vẻ bất đắc dĩ, đây là đánh bại không phải giết, kinh nghiệm thật sự là quá ít, căn bản không đủ uống một bình.

Thời khắc này Hàn Mai triệt để như mơ, cái khuôn mặt yêu diễm si ngốc, nàng không nghĩ tới Trần Huyền thô bạo trắc lậu kia vậy mà lại thất bại như thế.

Quy tắc a, đây chính là cường giả ngưng tụ sợi quy tắc a.

Tên đó quán quanh người, chỉ ít ba mươi đầu trở lên.

Hàn gia tuy nói không phải tuyệt thế đại tộc gì, thế nhưng cùng Thiên Hải Các đi lại tương đối gần, tự nhiên cũng biết sợi quy tắc đại biểu cái gì.

Mà bây giờ này cao nhân chỉ ít có ba mươi sợi quy tắc, bị một chiêu đánh bại, điều này đại biểu chính là cái gì? E là không cần nghĩ cũng có thể biết đến.

Trần Huyền này rốt cuộc là ai? Mạnh như thế, nghĩ như thế nào muốn bá nhập vào Thiên Hải Các.

Mà bây giờ người trước mắt này là ai, làm sao có khả năng mạnh như thế.

Đám người Sa Độc Long miệng ăn đầy đất giò khắc này mới bò lên, đối với khí tức Trần Huyền, bọn họ vẫn còn sợ hãi.

Quá mạnh, thật sự là quá mạnh mẽ.

Nhưng khi bọn họ nhìn về phía Trần Huyền đang bưng đỡng quần không ngừng lăn lộn lúc trên đất, cũng như trong mơ.

Đây là tình huống đặc biệt gì?

Vừa rồi rất hung mãnh, làm sao mà nháy mắt công phu đã liền biến thành bộ dạng này.

“Lão Đại, cái tên này bị gì vậy?” Sa Độc Long hỏi.

Lâm Phàm cười cợt, lộ ra hàm răng, “Được rồi, đừng hỏi nhiều như vậy, ngày hôm nay Lão Đại liền mang các người học hỏi, xem cái gì là tiên nhân cướp bóc, đều vây lại đây, nhìn kỹ ha.”

Lâm Phàm đi tới bên người Trần Huyền, một cước đạp ở trên thân, để cho không nhúc nhích được, sau đó mấy người Sa Độc Long cũng vây tụ

tới.

“WOW, gia hỏa vừa rồi còn rất cường hãn, làm sao lập tức liền biến thành cái dạng này? Lão Đại không hổ là Lão Đại, ra tay chính là bất phàm.” Người lùn Sa Diệt Hung một mặt sùng bái nói ra.

“Mấy người các người, đem tay chân của hắn đều trói lại cho ta, nắm lấy cái tên đang lăn qua lăn lại, vợ vét cho tốt.” Một đám người ngồi xồm xuống, sau đó vây quanh Trần Huyền.

“Hảo rồi...” Sa Diệt Hung cười hì hì, một tay cầm lấy cổ chân Trần Huyền, để cho không thể động đậy.

Nhưng lúc có người muốn cầm lấy hai tay Trần Huyền, lại gặp phản kháng to lớn.

Phảng phất như Trần Huyền đối với hiện tại mà nói, nếu để cho hai tay mình rời khỏi đũng quần, e sợ sẽ chết người đấy.

“Lão Đại, hắn đang giãy dụa.” Sa Đạo Thiên nói ra.

“Giãy dụa cái rắm, đập hắn chút đi, để cho hắn thành thật một chút.” Lâm Phàm tinh tế đánh giá Trần Huyền, một thân bảo khí, ghê gớm, ghê gớm a.

“Ồ.” Sa Đạo Thiên nghe nói gật gật đầu, sau đó hít sâu một hơi, đánh vào chính giữa hai lòng bàn tay Trần Huyền

“Người rất tốt a, biết cái tên này tu vi gì không?” Lâm Phàm nhìn hai cái lòng bàn Đạo Thiên đang quăng lên, hồ hững mà hỏi.

“A? Tu vi gì?” Sa Đạo Thiên nghi hoặc nhìn Lão Đại, không biết Lão Đại đây là ý gì.

“Khà khà, nói cho người, cái tên này là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, cao thủ ngưng luyện bốn mươi sọt quy tắc.” Lâm Phàm cười nhẹ nói.

“A...” Thời khắc này Sa Đạo Thiên như mơ không ngừng, ngay cả những người khác cũng nháy mắt như mơ.

“A cái gì ạ, coi như như vậy thì có thể như thế nào, còn không phải bị Lão Đại đánh cho ngã, Lão Đại ngạc nhiên nha...” Sa Độc Long nuốt một ngụm nước bọt, mạnh mẽ làm bộ trấn định nói ra.

Mọi người thấy Sa Độc Long, cũng quăng tới vẻ mặt bội phục, không hổ đã từng là đại ca, vậy mà có thể trấn định như thế.

Bọn họ tuy rằng vẫn không có tiếp xúc được với Đại Thiên Vị cảnh giới, thế nhưng đối với truyền thuyết, vẫn là có hiểu biết.

Đặc biệt là Sa Đạo Thiên, càng là cảm giác toàn thân run lên, hẳn không nghĩ tới mình từ lúc sinh ra tới nay, có thể tát Đại Thiên Vị cường giả, chết cũng không tiếc a.

“Lão Đại, vậy chúng ta làm gì bây giờ?” Mọi người hỏi.

Giờ khắc này đối với bọn họ tất cả lấy mệnh lệnh của lão đại làm chuẩn tắc.

Lâm Phàm sờ sờ cằm, trầm mặc một hồi, “Trước tiên đem quần áo lột, những y phục này thật không đơn giản, chính là trang bị phòng ngự cường đại, chúng ta cướp bóc từ bên ngoài đến bên trong, như là kéo tơ bóc kén, một cái đều không thể bỏ qua.”

Mọi người nghe nói cũng gật gật đầu, cảm giác Lão Đại nói rất đúng.

Hàn Mai nhìn những cái giặc cướp kia đem Trần Huyền bao vây lại, sau đó cùng bọn thị vệ liếc nhau một cái, bọn họ liền lén lút rời đi, thế nhưng ở trước mặt gia hỏa kinh khủng kia, cũng không dám có bất luận động tác gì.

“Các người đừng hòng chạy, ta để cho các người đi, các người mới có thể đi, không phải vậy thì đừng trách ta.”

Ngay thời điểm Hàn Mai do dự không quyết định, âm thanh Lâm Phàm đột nhiên truyền đến, các nàng sợ hãi sửng sờ, sau đó gật đầu đáp, không dám có bất kỳ hành vi càn rỡ nào.

Sự tình lộ y phục, tự nhiên không cần Lâm Phàm tự thân làm, sa mạc thập tứ phi, mỗi người đều là cao thủ cướp bóc, trong chớp mắt, Trần Huyền liền bị đào sạch bóng.

“Ai nha, Lão Đại, tiểu đệ đệ cái tên này, làm sao mà biến thành như vậy rồi?”

“Ai da, cũng thật là a, hai cái trứng thì giống như bị xẹp rơi mất.”

“Cái gậy thì sưng lên, di, còn chảy nước.”

“Ai nha, lần thứ nhất nhìn thấy tình huống như thế, còn đặc biệt là cao thủ đấy, một chút chú ý đều không có.”

“Y phục này ta từ bỏ, cũng không biết cái tên này có hay không bị bệnh trĩ.”

...

Lâm Phàm giờ khắc này có chút bất đắc dĩ, quân này đặc biệt chính là thô bỉ nha.

Nhưng mà đối với “Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước” cũng có cấp độ sâu lý giải, so với “Liêu Đản Cước” uy lực muốn càng thêm mạnh mẽ.

Bởi vì Lâm Phàm có thể cảm nhận được ở nơi đó Trần Huyền có một loại sức mạnh thần bí du tẩu, tàn phá, để cho hắn không thể chịu đựng.

“Người... Các người...” Trần Huyền không có ngắt đi, tất cả những thứ này đều nhìn vào trong mắt, thế nhưng nơi đó đau đớn, đã sớm làm Trần Huyền triệt để hỏng mất, còn có thể nói cái gì.

“Y phục này giá trị liên thành a, nếu như đoán không lầm, sức phòng ngự y phục này, đủ để ngăn chặn một đòn toàn lực của cảnh giới đại viên mãn Đại Thiên Vị.” Lâm Phàm nói ra.

“A, mạnh như vậy.”

“Không thấy được, thật sự là không thấy được, y phục này kết hợp cái tên này cũng là bị đập bẹp dí.”

“Vừa ai nói không muốn y phục này, không muốn cho ta, ta không chê.”

...

Sau đó mọi người lại bắt đầu vơ vét chiếc nhẫn trữ vật của Trần Huyền.

Lâm Phàm nhìn trong nhẫn chứa đồ này, cũng là không thể không cảm thán, người có tiền a, cường hào a, thứ tốt bên trong chiếc nhẫn này đúng là không ít.

Chỉ là không biết tên này đến cùng có lai lịch gì, Đông Linh châu làm sao sẽ xuất hiện nhân vật như vậy.

Không khoa học, thật sự là không khoa học.

Nếu như đúng như vậy, Thánh Tông cũng không thể vững vàng ngồi vào một trong các tông môn số một, xem ra bí mật trong đó, còn cần tự mình thảo luận một phen.

“Sa Đạo Thiên, lưỡi búa này không phải hỏng rồi sao? Vừa vặn trong này có hai thanh lưỡi búa không sai, liền cho người.” Lâm Phàm lật qua lật lại chiếc nhẫn chứa đồ nói ra.

“Cảm tạ Lão Đại.” Sa Đạo Thiên vừa nhìn thấy này hai thanh lưỡi búa, cũng là mặt mày hớn hở.

“Diệt Sát Kinh này, các người không có việc gì cũng luyện một chút, coi như công pháp không tệ.”

“Ồ, còn có một bình đan dược, không sai, không có việc gì các người cũng đập mà dùng.”

...

Thời khắc này, sa mạc thập tứ phi đã triệt để trộn tròn mắt, bọn họ run rẩy từ trong tay Lão Đại tiếp nhận đồ vật.

Trong cuộc đời bọn hắn, đã khi nào cướp bóc qua gia hỏa giàu như vậy đâu.

Những thứ đồ này, cho dù là bọn họ cũng có thể nhìn ra rất là bất phàm.

Nông dân nháy mắt biến thành cao phú soái, chỉ cần trong một ý nghĩ.

Mà trước kia Trần Huyền còn rất giàu có, bây giờ ở trong tay Đại Ma Vương Lâm Phàm này, trong nháy mắt, triệt để đã biến thành một người nghèo rớt mồng tơi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Trời Phạt Tới Rồi

“Các người chết không được tử tế a...”

“Trần Huyền ta chính là Thiên Mệnh chi tử, các người làm vậy với ta, sẽ gặp phải báo ứng.”

Trần Huyền khôi phục từng tia tri giác, thế nhưng cái cảm giác đau đớn như hàng vạn con kiến đang gặm nhấm trong linh hồn, để cho toàn thân hằn căn bản không có một sự chống đối.

Đối với Trần Huyền đang gào khóc thảm thiết, bọn Lâm Phàm cũng không có để ở trong lòng, một mực ở nơi đó tĩnh tế nghiên cứu.

Nhưng đối với Hàn Mai các nàng, thì cảm giác dị thường khủng bố, từng trận tiếng kêu thảm thiết thê lương như chịu đủ dày vò của Cửu U làm người ta sợ hãi.

Hàn Mai muốn xem một chút, Trần Huyền đến cùng thế nào rồi, thế nhưng nhóm người kia đem Trần Huyền bao vây đến gió thổi còn không lọt, căn bản không nhìn thấy tình huống bên trong, chỉ có thể nghe được từng thanh âm thảm thiết mà thôi.

...

“Thì ra là như vậy, hôm nay nghe lão đại giảng một bài, vượt qua mấy chục năm kinh nghiệm a.” Sa mạc thập tứ phi không ngừng gật đầu.

“Đúng vậy a, không nghĩ tới đánh cướp lại có nhiều học như vậy.”

...

Lâm Phàm giờ khắc này rất là thoả mãn gật gật đầu, lấy Trần Huyền làm vật thí nghiệm vì bọn họ giảng giải một ít kỹ xảo đánh cướp, sa mạc thập tứ phi cũng được ích lợi không nhỏ.

“Lão Đại, người này, bây giờ nên làm gì?” Sa Độc Long hỏi, lần đánh cướp này để bọn hắn rất là kích động, bọn họ làm giặc cướp lâu như thế nhưng chưa bao giờ đánh cướp qua gia hỏa giàu có như vậy.

Trong nhẫn chứa đồ của tên này, phảng phất như là một kho báu vậy, công pháp, đan dược, binh khí, bảo giáp, không thiếu gì cả.

Hơn nữa Lão Đại cũng không giữ cửa, đem không ít thứ tốt cho bọn họ, đối với sa mạc thập tứ phi mà nói, hận không thể liền đem sự tình giải quyết, sau đó tìm một chỗ cố gắng tu luyện một phen.

Lão Đại phân cho bọn họ những đan dược kia, cũng đủ để cho cảnh giới của bọn họ tăng lên một cấp bậc.

“Thù này xem như đã kết, hắn vốn muốn giết chúng ta, nhưng tài nghệ không bằng người, bị chúng ta bắt lại, vậy chúng ta giết hắn, tự nhiên cũng là hợp tình hợp lý.” Lâm Phàm nói ra.

Những bốn mươi sọt quy tắc, ngu sao không cầm a, huống hồ Lâm Phàm đối với người Trang Bức Phạm, là ghét cay ghét đắng.

Tinh tướng là việc cao cấp, thần thánh mà trang nghiêm ngành nghề, làm sao có thể để một con chuột nhỏ làm hỏng rồi gây hỗn loạn đây.

Giờ khắc này Trần Huyền vận chuyển chân nguyên, muốn đem phong ấn lại nơi đó, không cho cảm giác đau đớn ảnh hưởng đến đại não, nhưng cái cổ Hạo Nhiên chân nguyên tràn vào đũng quần lại bị một luồng sức mạnh thần bí vô tình thôn phệ.

Lâm Phàm nhìn Trần Huyền, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười.

Mà sa mạc thập tứ phi giờ khắc này nhìn Trần Huyền, đứng ở một bên cười gian.

“Lão Đại, để cho chúng ta động thủ là được.” Sa Độc Long nói ra.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, “Không được, cái tên này thực lực rất mạnh, cường độ thân thể có thể không phải là các người có khả năng phá vỡ, vì lẽ đó việc này phải dựa vào ta mới được.”

Lâm Phàm nói cũng là lời nói thật, Trần Huyền thực lực rất mạnh, ngưng tụ bốn mươi sợi quy tắc, coi như không có hết sức tu luyện thân thể thì ở dưới quy tắc rèn luyện, cường độ thân thể này cũng tuyệt đối không phải bọn Sa Độc Long có khả năng phá vỡ.

Thực lực chênh lệch, quả thực không phải dễ dàng vượt qua như vậy.

Bất quá đối chính mình nắm giữ BUG nhân vật thì tất cả những thứ này cũng đều là hư huyền.

“Người sẽ gặp trời phạt.” Trần Huyền hai mắt đỏ như máu, trần truồng tức giận gầm rú, nhưng sau đó liền bị cái cảm giác đau đớn dần vật cho tinh thần tan vỡ.

Đây rốt cuộc là công pháp gì, tại sao lại như vậy.

“Trời phạt? Tiểu gia ta cũng không sợ trời phạt, loại nhân vật như người tiểu gia cũng không biết chém giết bao nhiêu, cũng chưa từng gặp cái trời phạt nào hạ xuống.” Lâm Phàm cười nói.

“Oanh...”

Vừa lúc đó, nguyên bản vẫn là một mảnh trời nắng, lại đột nhiên phát sinh ra biến hóa.

Bên trong hư không mây đen lan tràn, lôi đình lấp loé.

“Lão Đại, chuyện gì thế này?” Sa mạc thập tứ phi nhìn dị tượng hư không, thất kinh mà hỏi.

Vừa mới nói được trời phạt, khí trời liền biến thành như vậy, chẳng lẽ thật sự có cái gọi là trời phạt.

“Oanh... Oanh.”

Trong hư không lôi đình càng thêm dày đặc, trong mây đen, phảng phất có nhân vật gì nào đó đang tức giận gào thét.

“Ha ha...Thiên phạt, người muốn giết Thiên Mệnh chi tử, ắt gặp trời phạt...” Trần Huyền nằm trên đất cuồn tiếu, nhưng trong tiếng cười vẫn nương theo lấy từng tiếng kêu thảm thiết.

“Này không phải là ngày tận thế chứ?”

“Những cái lôi đình kia quá lớn, chúng ta vào nam ra bắc, cái cảnh tượng tự nhiên nào là chưa từng thấy, đã khi nào gặp cảnh tượng như vậy a.”

“Oanh...”

Lúc này, một dãy núi phương xa, bị lôi đình trong nháy mắt san thành bình địa, uy lực khủng bố, làm cho tất cả mọi người trong lòng run lên, nếu như lôi đình vừa rồi đánh vào trên thân, đó là kết quả cỡ nào a.

Hàn Mai và bọn người ở tại nơi này đột nhiên mục kích dị tượng phía dưới, cũng là sợ hãi đến run lấy bối, bên trong đôi mắt đẹp lập loè vẻ vô cùng hoảng sợ.

Lâm Phàm đứng tại chỗ, chăm chú nhìn phía hư không, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười.

“Thiên Mệnh chi tử? Thú vị, thú vị a...” đối với việc Trần Huyền nói tới Thiên Mệnh chi tử, làm Lâm Phàm thật là có chút tin tưởng, trong điển tịch tông môn có chỗ ghi chép, thế gian tà ma dập dờn, thời gian thì sẽ có chúa cứu thế thai nghén mà sinh.

Đối với Đông Linh châu hiện tại, tuy nói ở bề ngoài gió êm sóng lặng, thế nhưng lén lút có nguy cơ tứ phía.

Thú triều, tuyên cổ các loại chuyện kỳ quái phát sinh, không khỏi chứng minh là Đông Linh châu hiện tại đang trong nguy cơ.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, những cái này lại có thể thế nào.

Thiên Mệnh chi tử lại có thể thế nào.

“Câm miệng cho ta.” Lâm Phàm một cước đem Trần Huyền đạp ở dưới chân, sau đó nhìn thẳng hư không, “Thiên Mệnh chi tử thì có thể thế nào, tiểu gia chẳng lẽ còn có thể sợ, phải không?”

Vừa nghĩ tới Trần Huyền là Thiên Mệnh chi tử, Lâm Phàm cũng có chút khó chịu.

Nếu như không có mình, Trần Huyền nói không chắc thì đúng là nhân vật chính, thần cản giết thần, phật cản giết phật, vương bát chi khí bộc phát ra, vạn giới thần phục.

E sợ nếu như không có mình, Thánh Tông Tông chủ cũng có thể bị cái tên này nhắc đầu lên đánh.

“Gia hỏa trốn ở trong hư không, có dám đi ra cho tiểu gia xem, tiểu gia đánh cho người lỗ mũi phun máu.” Lâm Phàm một cước đem Trần Huyền đạp ở dưới chân, một tay chỉ vào hư không.

Sa mạc thập tứ phi nhìn Lão Đại thô bạo như vậy, từng cái từng cái cũng đều trầm mê.

Đối với bọn hắn mà nói, chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung Lão Đại.

“Thô bạo trác lậu.”

“Ha ha, ta là Trần Huyền, chính là Thiên Mệnh chi tử, cái tên nhà người chỉ là chương ngại vật của Trần Huyền ta đạp leo lên đỉnh cao...” Trần Huyền nhìn thấy hư không dị tượng đại biến, cũng cuống tiêu.

“Câm miệng.” Lâm Phàm nhìn Trần Huyền còn lớn lối như vậy, không thể nhẫn nhịn, trực tiếp lại là một cước “Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước”.

“A...”

Trần Huyền kêu thảm một tiếng, ánh mắt lồi lên, phảng phất như nhận phải 1 cái đả kích hủy diệt, thần thức cũng bắt đầu hỗn loạn cả lên.

“Ta là Thiên Mệnh chi tử, người không giết chết được ta.” Trần Huyền đại hân rơi xuống, thở hổn hển, bảo lưu lấy một tia lý trí cuối cùng.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, trướng cứng vậy sao, không tệ, không tệ, thời khắc này Lâm Phàm nghĩ đến một cái trò chơi vui.

“Tốt, không sai, bất quá chờ xem người có bản lĩnh gì chống đối.”

Thời khắc này, Lâm Phàm quả quyết lấy ra “Đại Phàm Ca”, nhét vào miệng Trần Huyền.

Trần Huyền muốn giãy dụa, thế nhưng dưới sức mạnh bá đạo của Lâm Phàm, vẫn phải ngoan ngoãn đem “Đại Phàm Ca” vô địch dững mãnh nuốt vào.

Lâm Phàm một cước đem Trần Huyền đá đến một bên, đợi lát nữa ở tới thu thập hãn, chỉ là không biết trúng hai phát “Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước”, còn có thể hay không thể cứng được nữa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Cho Người Ăn Thêm Chút

“Người cho ta ăn cái gì?” Trần Huyền vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lâm Phàm.

Vừa sau khi nuốt viên đan vào trong bụng, trong nháy mắt hóa thành một dòng nước ấm, tràn ngập ở trong người, chỗ dừng quần, ngoại trừ cảm giác đau đớn, vẫn còn có một loại cảm giác khác nữa.

Nhưng thời điểm khi hai loại cảm giác đó xung đột lẫn nhau, Trần Huyền càng kêu thê thảm, sau đó xoay người lao xuống đất.

“Tại sao, ta không khống chế được thân thể của chính mình, không...”

“Oanh... Oanh...”

Đất rung núi chuyển, động tác của Trần Huyền thời khắc này trong nháy mắt làm đám người Sa Độc Long nhìn trợn mắt ngoác mồm, không khỏi giơ ngón tay cái lên, hô to một tiếng.

“Chân nam nhân.”

Mà Hàn Mai kinh ngạc vạn phần nhìn một màn trước mắt, nàng không nghĩ tới Trần Huyền phong lưu phóng khoáng, vậy mà lại làm ra sự tình như thế.

“Oanh...”

Lúc này hư không dị tượng càng ngày càng cuồng bạo, mây đen năm dày đặc không ngừng xoay tròn, nơi sâu xa một mảnh đen kịt, lôi đình quần quýt, dường như muốn đem hết thảy đều phá diệt.

“Trời phật chó má cái gì, người không phách lối sao? Có giỏi một mình xuống bắt ta, tiểu gia dạy cho người vài phút làm người.” Lâm Phàm từng ngón tay chỉ vào trời nói ra.

Trong lòng Lâm Phàm đã có dự định, chỉ cần gia hỏa ẩn giấu ở trong hư không dám tự đi ra một mình, như vậy tuyệt đối phải đánh hấn phun máu mũi.

Đám người Sa Độc Long nhìn Lão Đại thô bạo như vậy, liền ngay cả thiên phật cũng dám chọc giận, cũng là triệt để quỳ.

Ở phía dưới thiên phật, bọn họ chỉ cảm thấy một luồng uy thế vô cùng cường đại, ép cho tâm bọn họ không ngừng run rẩy, dường như muốn thần phục ở dưới chân.

Thậm chí ngay cả một chút cơ hội vươn mình đều không có.

Nhưng là Lão Đại không hổ là Lão Đại, không hề có một chút vấn đề, chính là thô bạo như thế.

“Oanh...”

Đang lúc này, trong hư không lôi đình, trong nháy mắt biến ảo, thần lôi tầm thường màu tím, từ từ chuyển biến thành lôi đình đen kịt.

Lôi đình đen nhánh bên trong phảng phất đã bao hàm lực lượng hủy diệt vô cùng, bất kỳ người nào chạm tới một chút, đều đem phá toái.

“U a, còn không dám đi ra, chỉ dám dùng sét đánh tiểu gia, tiểu gia ngày hôm nay liền đứng ở chỗ này cho người phách, nếu có thể đem tiểu gia phách cho thổ huyết, coi như người thắng.” Lâm Phàm chỉ vào hư không khiêu khích nói.

Lâm Phàm cũng không tin tưởng cái gì mà Thiên phật, cái tên này nếu thật là do lão Thiên tuyển chọn, thì hẳn là cái gì.

Đang lúc này, một khẩu lôi đình đen kịt, đột nhiên từ hư không rơi xuống, tốc độ nhanh chóng, làm cho không người nào có thể né tránh.

Lôi đình đen kịt, quần quanh ở trên thân Lâm Phàm, cái sức mạnh cuồng bạo kia đem chung quanh hư không đều vỡ ra, hư không cuồng bạo như dòng lũ, bao phủ cả ở quanh thân Lâm Phàm.

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 50 triệu.”

“Ta đi, cái ý xấu gì vậy, dĩ nhiên chỉ tăng cường 50 triệu kinh nghiệm, dọa tiểu gia nhảy một cái.” Lâm Phàm nguyên bản còn tưởng rằng trời phạt có thể ra sức một chút, lại không nghĩ rằng, lôi đình nhìn như rất trâu nhưng dĩ nhiên cũng chỉ có chút bản lãnh này, quả thật là khiến người ta hết sức thất vọng a.

Bất quá con kiến nhỏ, đó cũng là thịt, Lâm Phàm tuy nói đối với hản ghét bỏ vạn phần, thế nhưng ngược lại cũng không hy vọng liền như vậy mà dừng lại.

“Ha ha, cái thứ đồ chơi này còn dám tự xưng là trời phạt, đến trâu hơn đi.” Lâm Phàm nói ra.

“Oanh...”

Trong hư không, phảng phất nổi giận, từng đạo từng đạo lôi đình, bạo phát ra uy thế mạnh hơn, phảng phất là phải đem toàn bộ thiên địa cắn nuốt mất.

Hàn Mai cùng đám người ngựa giờ khắc này đã sớm co quắp ngồi dưới đất, một mặt tuyệt vọng nhìn cái kia hư không.

Cái cổ sức mạnh lôi đình kia, đối với Hàn Mai mà nói, thật sự là quá kinh khủng.

Đám người Sa Độc Long ở dưới sự chăm sóc của Lâm Phàm, cũng thừa nhận áp lực không nhiều, nhưng thử lộ ra ngoài một chút khí tức

liền để bọn hăn sợ run tim mất mật.

“Lão Đại, người đến cùng mạnh vậy a.” đám người Sa Độc Long giờ khắc này triệt để như mơ, bọn họ không dám tưởng tượng Lão Đại đến cùng lợi hại bao nhiêu. “Oanh cái đầu người, một chút thực chất đều không có, để tiểu gia cho người thêm chút phán đoán.” Lâm Phàm nhìn cái thiên phạt kia, bĩu môi, rất là khinh thường nói, sau đó từ trong túi đeo lưng lấy ra một viên “Đại Phàm Ca”.

“Khà khà, đập một viên đi.” Lâm Phàm đem đan dược trong tay trực tiếp vung ra bên trong chỗ thiên phạt, “Đại Phàm Ca” khi tiến vào bên trong thiên phạt liền trong nháy mắt nổ tung mà ra, một đoàn sương mù, trong nháy mắt dung nhập vào bên trong thiên phạt.

“Oanh... Oanh...”

Ngay trong chớp mắt này, Lâm Phàm phát hiện tốc độ vận chuyển này thật có chút không giống bình thường.

“Ta đi, không phải là đan dược hữu hiệu chứ?” Lâm Phàm nhìn tình cảnh này, trong lòng cũng cả kinh.

Ngay lúc Lâm Phàm suy nghĩ, trong chớp mắt một giọng nói so với lúc trước muốn càng thô lỗ hơn khi không ít khi lời đình đen kịt đột nhiên từ trong hư không rơi xuống.

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 60 triệu.”

“Thật là có thể dùng?” Lời đình đen kịt quần quanh ở trên thân Lâm Phàm, âm thanh tư tư, dường như muốn đem Lâm Phàm dập tắt, thế nhưng đối với Lâm Phàm bây giờ mà nói, căn bản không có bất kỳ tác dụng gì.

Huyết Hải Ma Công bây giờ đã bị Lâm Phàm tu luyện đến tầng thứ bảy, thân thể đã sớm vượt xa quá khứ.

Xem ra hôm nay Tuyên Cổ Bất Diệt sẽ thắng cấp lần nữa.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm lại đem mấy viên “Đại Phàm Ca” vút vào bên trong thiên phạt, một đoàn sương mù dày đặc đột nhiên bộc phát ra, dung nhập vào bên trong thiên phạt.

“Oanh... Oanh...” Thời khắc này, trong hư không thiên phạt lại càng thêm nóng nảy.

Mây đen đen nhánh kia, dĩ nhiên tản ra từng đạo từng đạo hồng quang.

“Tận thế nha...”

“Lão Đại, người ném cái đan dược gì vậy, cái này thật không được a.”

Đám người Sa Độc Long nhìn một màn kinh khủng trên hư không đang đang biến đổi tăng thêm vô số sự kinh khủng, nội tâm đột nhiên bắt đầu nhảy lên, nếu như lúc trước bọn họ như thuyền nhỏ trong cơn sóng thần thì hiện tại chính là như đang tại bên trong núi lửa bốc lên.

Cơ khí thể này đã không phải là người có thể ngăn cản.

“Oanh...”

Bên trong thiên phạt đen kịt lôi đình không ngừng chớp giạt thậm chí càng ngày càng táo bạo, mấy cái lôi đình đen kịt không ngừng quấn quanh, dung hợp thành một cái lôi đình to lớn, trong nháy mắt từ trong hư không rơi xuống.

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 70 triệu.”

...

“Ha ha...” Lâm Phàm ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, nhìn thẳng thiên phạt táo bạo hét lớn một tiếng, “Để bão táp tới càng mãnh liệt chút đi.”

“Thiên phạt, tiểu gia ngày hôm nay cùng người cố gắng chơi một chút.”

Đám người Hàn Mai giờ khắc này nhìn cái gia hỏa ở trong sấm sét kia cũng triệt để tròn mắt.

Này còn đặc biệt chính là con người sao?

Sa Độc Long bọn họ đã từ lâu co quắp ngồi dưới đất, nếu như không phải Lão Đại ở mặt trước ngăn cản thì đã sớm tan thành mây khói.

Trần Huyền một mực không thể ngăn cản được cái lực lượng cuồng bạo trong cơ thể kia, nhìn Lâm Phàm thấy tùy ý đứng ở phía dưới thiên phạt, cũng phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Làm sao có khả năng?

Tại sao trời phạt cũng không thể tiêu diệt người này.

Cho dù Trần Huyền có phun cả biển máu đi chẳng nữa thì cũng không có tác dụng

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Lâm Phàm Bá Đạo

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp.”

“Tuyên Cổ Bất Diệt: tầng 5, kinh nghiệm (0/ 15 ức).”

“Cường độ thân thể: Đại Thiên Vị cao cấp.”

...

Trong phút chốc khi nghe đến âm thanh của hệ thống, trong lòng Lâm Phàm nhất thời vui vẻ lên.

Không tệ, không tệ.

Thiên phạt quả thật không để tiểu gia thất vọng a, cũng không phí công những cái “Đại Phàm Ca” kia, ngẫm lại “Đại Phàm Ca” đối với bọn Trương Nhị Cầu tới mà nói, chính là tồn tại thần đan, bây giờ miễn phí cho người phục dụng nhiều như vậy, cũng phải có chút tác dụng mới được.

Giờ khắc này bên trong thiên phạt lôi đình chi lực, đã tảo bạo đến mức độ nhất định nhưng chờ phía dưới khí thế ấy, Lâm Phàm vẫn như cũ lâm nguy không sợ, mặc kệ oanh trên người mình.

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 70 triệu.”

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 70 triệu.”

...

Giờ khắc này đám người Sa Độc Long đang ôm chặt lấy nhau, trước mắt tình cảnh này, bọn họ đã sợ hãi đến run như cầy sấy, đối với bọn hắn, đây là chuyện không phải con người có khả năng chịu đựng.

Khủng bố như vậy, thật sự là quá đặc biệt kinh khủng.

Không muốn cho người ta lăn lộn nữa sao?

“Lão Đại, kiềm chế một chút, chúng ta sợ lắm...” Sa Diệt Hung vốc dáng thấp nhỏ trốn ở bên người Sa Độc Long, run lấy bầy.

Hiện tại không cần nói khí thế kia, vèn vèn chỉ tình cảnh này đủ để bọn hắn vạn phần hoảng sợ.

Dường như hồng vân huyết dịch, lôi đình chi lực cực kỳ thô lỗ, quả thực chính là hủy thiên diệt địa a.

“Đừng sợ, nhìn lão đại như thế nào là đánh cướp thiên phạt.” Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Đám người Sa Độc Long vừa nghe, từng cái từng cái trợn mắt ngoác mồm, đánh cướp thiên phạt? Cái này chẳng lẽ là đang nói đùa sao?

Lâm Phàm nhìn đám người Sa Độc Long, cảm giác mình nên cho bọn họ một bài giảng.

Lâm Phàm từ trong túi đeo lưng lấy ra đại lượng “Đại Phàm Ca”, sau đó là một cái Thần Long Bãi Vĩ, đem “Đại Phàm Ca” ném vào bên trong thiên phạt.

“Ngày hôm nay Lão Đại sẽ nói cho các người biết, cảnh giới chí cao của đánh cướp chi đạo.” Lâm Phàm vỗ tay sau lưng, khí tức vào đúng lúc này đột nhiên phát sinh ra biến hóa.

Đó là một luồng khí tức cao thâm khó dò.

Đám người Sa Độc Long nhìn thân thể Lão Đại đột nhiên cao lớn lên, cũng là kinh ngạc nhìn, vẻ mặt chăm chú, tinh tế lắng nghe.

Lâm Phàm đối với vẻ mặt đám người Sa Độc Long rất là thoả mãn, sau đó mở miệng nói, “ba ngàn đại đạo, từng cái đều có thể chứng đạo, đánh cướp là một đạo, tuy bị người đời phỉ nhổ, thế nhưng Lão Đại có thể minh xác nói cho các người, đánh cướp chỉ đạo, mới là bên trong ba ngàn đại đạo, tối cường chỉ đạo.”

“Lấy ra lực lượng người khác, truyền vào bản thân, thành tựu tồn tại vô thượng, các người có thể hiểu?”

Vào đúng lúc này, Lâm Phàm vẫn như cũ không quên được vẽ một cái bức tranh.

“Không hiểu.” Đám người Sa Độc Long lắc lắc đầu, cảm giác Lão Đại nói thật sự là quá thâm ảo, bất quá mặc dù bọn hắn không hiểu, thế nhưng nghe được những lời này thật giống như rất sâu a.

“Không hiểu cũng được, các người chỉ cần nhớ kỹ, nếu đi lên đánh cướp chỉ đạo, liền không thể từ bỏ, hiện tại để Lão Đại cho các người nhìn, cái gì mới là cảnh giới chí cao.” Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Đám người Sa Độc Long dường như gà con ăn gạo vậy, điên cuồng gật đầu.

Tuy rằng không phải rất rõ ràng ý tứ trong lời nói của Lão Đại, thế nhưng dưới cái nhìn của bọn họ, Lão Đại hẳn là nói cho bọn họ biết, đánh cướp chỉ đạo là cực kì tốt, ngàn vạn lần không thể từ bỏ.

“Oanh...”

Thời khắc này, thiên phạt lần thứ hai phát sinh ra biến hóa, hồng vân tanh đỏ, bắt đầu phát sinh ra biến hóa, thậm chí lôi đình đen nhánh kia, cũng thay đổi thành lôi đình chi lực màu đỏ.

“Đến đây đi thiên phạt, chớ lãng phí đan dược tiểu gia.” Lâm Phàm đứng ở nơi đó nói ra.

“Không thể... Không thể...” Trần Huyền lăn lóc trên mặt đất gào thét.

Đau đớn ở đũng quần đã không phải là đau đớn bình thường, hơn nữa thân thể phảng phất như bị khống chế, dĩ nhiên cắm đầu xuống đất.

Cái này đối với Trần Huyền mà nói, là sỉ nhục cỡ nào.

“Oanh...”

Vào lúc này, bên trong thiên phạt lôi đình màu đỏ, không ngừng ngừng tụ, những cái hồng vân kia, lôi đình quần quanh, so với lúc trước muốn thô lỗ hơn đến mấy lần.

Lôi đình chi vũ màu đỏ, từ bên trong thiên phạt hạ xuống, mà mục tiêu chính là đứng ở nơi đó, tùy ý đang trào phúng nó -Lâm Phàm.

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường một trăm triệu.”

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường một trăm triệu.”

...

Bây giờ Lâm Phàm đã bị cái lôi đình màu đỏ bao ở trong, đám người Sa Độc Long, nhìn trợn mắt ngoác mồm.

Trước mắt tình cảnh này, đã vượt qua tất cả, cho dù là bọn họ kiến thức rộng rãi, thì thời điểm nhìn thấy tình cảnh này cũng triệt để bị sợ choáng váng.

“Ha ha, không tệ, không tệ, thiên phạt người chung quy không để tiểu gia thất vọng a.” Lâm Phàm đứng ở nơi đó ngay cả động cũng không động, mỗi khi da dẻ bị lôi đình màu đỏ xé rách, thì Huyết Hải Ma Công

liền trong nháy mắt phát tác, đem cái thân thể xé rách trong nháy mắt chữa trị.

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường một trăm triệu.”

“Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp.”

“Tuyên Cổ Bất Diệt: tầng 6, kinh nghiệm (0/ 20 ức).”

...

Thời khắc này Tuyên Cổ Bất Diệt lần nữa thăng cấp, nhưng đẳng cấp thân thể cũng không hề tăng lên, bất quá Lâm Phàm có thể rõ ràng cảm nhận được cường độ thân thể so với lúc trước trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Đối với hệ thống này, Lâm Phàm cũng không thể không bái phục.

Thăng cấp chính là thoải mái như vậy, chỉ cần tìm được cơ hội, muốn siêu việt thần cũng là sự tình chớp mắt.

“Trở lại...”

Thời điểm Lâm Lâm Phàm lần nữa khinh bỉ thiên phạt thì một màn phát sinh, cái thiên phạt kia dĩ nhiên đình chỉ động tác, lôi đình trong đó phảng phất tiêu hao giống như hết đi vậy, chỉ còn có lôi đình lớn bằng ngón cái đang du tẩu.

Quái dị, quả thật là quái dị cực kỳ a.

“Ta đi, thiên phạt này không phải là Khoái Thương Thủ chứ, nhanh như vậy lại không được rồi?” Lâm Phàm có chút thất vọng a.

“Lão Đại, kết thúc rồi à?” Đám người Sa Độc Long giờ khắc này phảng phất đã trải qua một màn trong nhân thế kinh khủng nhất, thời

gian lôi đình không rơi xuống, nội tâm của bọn họ thở phào nhẹ nhõm đi nhiều.

Tuy rằng Lâm Phàm rất không đồng ý lời đám người Sa Độc Long, thế nhưng nhưng không phải không thừa nhận, Đám người Sa Độc Long nói không sai, cái thiên phạt này tựa như là thật sự muốn không được nữa rồi.

Không được, tuyệt đối không được, thật vất vả mới gặp cơ hội này, làm sao có thể như vậy nhẹ nhõm mà rời đi.

“Thiên phạt, ngày hôm nay người coi như là người tân tận nhân vong cũng phải đạt đến yêu cầu của tiểu gia.” Thời khắc này, Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, vỗ một cái vào ba lô, vô số “Đại Phàm Ca” bay múa đầy trời.

“Cho ta đi.” Lâm Phàm vung tay áo một cái, những cái “Đại Phàm Ca” kia trong nháy mắt bay vào đến bên trong thiên phạt, sau đó trong nháy mắt vỡ ra.

“Dừng tay...” Liên ngay trong chớp mắt này, một thanh âm từ bên trong thiên phạt truyền đến.

Nhưng mà giờ này hết thảy đều đã chậm.

Bởi vì được lực “Đại Phàm Ca” vào đúng lúc này triệt để bộc phát ra.

“Oanh... Oanh...”

Những cái lôi đình chỉ có lớn bằng ngón cái, lần nữa bắt đầu cuồng bạo, sau đó không ngừng dung hợp, phảng phất đem lôi đình bên trong thiên phạt toàn bộ hút đi.

“Ha ha, biết liền...” Lâm Phàm nhìn tình huống trong thiên phạt, cũng là bắt đầu cười lớn, nhưng nụ cười này đột nhiên im bật đi.

Bởi vì lời đình từ bên trong thiên phạt đánh xuống, lại mai một đi, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Tuy rằng không biết đây là tình huống thế nào.

Thế nhưng dùng một câu nói hiện tại chính là đạn không còn đủ a...

“Dừng tay...”

Thời khắc này, tiếng gầm gừ bên trong thiên phạt lần thứ hai truyền đến, toàn bộ thiên địa đều chấn động lên.

Lâm Phàm nghe được thanh âm này, hơi nhú mày, sau đó rất là khó chịu nhìn thiên phạt, “Hừ, muốn cho tiểu gia ngừng tay liền ngừng tay, vậy sau mặt mũi tiểu gia để vào đâu, ngày hôm nay liền để người lĩnh hội một lần, cái gì gọi là tận tận nhân vong.”

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Diệt Thiên

Thời điểm Lâm Phàm vừa mới chuẩn bị xuất thủ lần thứ hai, không biết thiên phạt hồng vân ngàn dặm lại đột nhiên co rút lại, phảng phất như bị Lâm Phàm làm cho sợ.

Hoặc là bị “Đại Phàm Ca” dẫn dắt cho sợ.

“Hừ, cái gì mà thiên phạt, một chút sức chiến đấu đều không có, thật là xấu hổ mà, lúc trước đánh thoải mái như thế mà hiện tại cái rắm cũng không thả ra được.” Lâm Phàm nhìn hồng vân đang co rút lại, cũng thở dài bất đắc dĩ một tiếng.

Không muốn, thật sự là quá không muốn.

Nếu như cái thiên phạt này có thể chống đỡ lâu dài một chút, thì thân thể đến cảnh giới tối cao, cũng không phải chuyện không thể.

Đáng tiếc, tất cả những thứ này đều làm Lâm Phàm hết sức thất vọng a.

Thiên phạt nếu muốn đi, Lâm Phàm tự nhiên cũng không có cách nào ngăn cản, sau đó đưa mắt chuyển đến Trần Huyền ở bên kia.

Đối với Trần Huyền, Lâm Phàm cũng chỉ là cười không nói.

Cái tên này tự nhận là Thiên Mệnh chi tử, nhưng ở trong mắt Lâm Phàm, chính là 1 cái bi kịch.

Tình huống lại gặp phải người trâu hơn, kết quả cuối cùng là dĩ nhiên bị chịu đòn.

Bất quá Lâm Phàm tâm lý nắm chắc, nếu như không phải gặp mình thì Trần Huyền cũng thật là tồn tại trâu hơn.

Chỉ là rất đáng tiếc, thế gian không có khả năng nếu như vậy.

“Trần Huyền, như thế nào, đan dược của tiểu gia, có phải là để người tìm về được tự tin nam nhân?” Lâm Phàm nhìn Trần Huyền đang chọc xuống đất mà cười nói.

“Đại Phàm Ca” thảo dược tuy không phải cái gì đan dược tốt, thế nhưng đi qua hệ thống luyện đan tổ hợp, dĩ nhiên bạo phát ra công năng mạnh mẽ như vậy.

Ngưng tụ bốn mươi vòng quy tắc dây chuyền cao thủ, dĩ nhiên cũng không chống đỡ được dược lực “Đại Phàm Ca”, đây quả thực là so với thần đan còn muốn thần đan hơn a.

“Thứ hỗn trưởng...” Trần Huyền gào thét, thế nhưng trên cái vẻ mặt thống khổ kia lại xem ra hoàn toàn không hề có.

Bây giờ đối với Trần Huyền mà nói, đó là thống khổ cùng vui sướng tồn tại.

Xấu hổ cùng đỉnh cao tồn tại.

“Thiên Mệnh chi tử? Theo ta thấy cũng chỉ đến như thế này, hiện tại liền để tiểu gia ta tiễn người lên đường, sau này cũng đừng tùy ý trang bức, không phải vậy thì sẽ không có xảy ra chuyện.” Lâm Phàm nói ra.

Trần Huyền giờ khắc này lửa giận trong lòng vô biên thiêu đốt.

Hắn chính là Thiên Mệnh chi tử, có một cái sư phụ thần bí, bế quan trăm năm, tu vi một đường đạt đến cảnh giới đỉnh cao.

Thời điểm vừa mới chuẩn bị đi du đăng Đông Linh châu, lại gặp người này.

Đáng ghét, thật sự là quá ghê tởm.

“Oanh...”

Đang lúc này, bên trong hư không truyền đến một luồng sức mạnh cường hãn.

Nguồn sức mạnh kia đem hư không xé rách.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn tới, luồng hơi thở này, cùng cái thiên phạt kia rất là tương tự.

Xem ra là muốn động hàng thật.

“Lại chuyện gì xảy ra a?” Đám người Sa Độc Long hôm nay đã trải qua rất nhiều chuyện như mơ xảy ra liên tiếp, căn bản tâm thần chưa có cơ hội để trở về bình thường.

Lúc trước thiên phạt cũng đã để bọn họ sợ hãi đến tâm thần run rẩy, mà bây giờ trên vết nứt hư không lại có chuyện xảy ra.

“Nhân loại nhỏ bé, hẳn chính là người theo Thiên Vận mà sinh, người dĩ nhiên nghịch thiên hành đạo, tội đáng muôn chết.” Ở trong cái khe hư không, một nói âm thanh hoàng chung đại lữ truyền đến.

Bên trong thanh âm, phảng phất bao hàm quy tắc cảnh giác, để người nghe âm thanh này trong lòng run rẩy, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, tất cả những thứ này đều là Hổ giấy.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn phía hư không.

“Đừng giả thần giả quỷ, có gan liền đi ra cho tiểu gia.”

“Thiên Mệnh chi tử, quả thực thật là tức cười, nếu như cái tên này là Thiên Mệnh chi tử, như vậy tiểu gia chính là Thiên Vận gia gia.”

“Làm càn...” Thần bí gia hỏa ẩn nấp trong hư không cũng là bị Lâm Phàm chọc giận.

“Oanh...”

Trong chớp mắt, một bàn tay khổng lồ từ trong cái khe hở không đuổi ra.

Bàn tay khổng lồ kia so với Huyết Ma Đại Đế, còn cường đại hơn, còn uy nghiêm hơn.

Giờ khắc này Lâm Phàm phát hiện, phương hướng bàn tay khổng lồ kia kéo tới không phải là mình mà là Trần Huyền.

Trong chớp mắt, bàn tay khổng lồ kia vậy mà ở trước mặt Lâm Phàm, đem Trần Huyền tóm lấy, điều này làm cho Lâm Phàm có chút kinh ngạc, tốc độ thật nhanh.

“Nhân loại, người giết hại Thiên Mệnh chi tử, sau này cuộc đời của người, đều sống trong sự sợ hãi, vĩnh viễn chịu đủ dằn vặt.” Bàn tay khổng lồ đem Trần Huyền nắm lấy, không hề có ý tứ trấn áp Lâm Phàm, mà chỉ muốn đem Trần Huyền mang đi.

“Không đơn giản.” Sức mạnh cái cự thủ này, theo Lâm Phàm, e sợ cùng “Tuyên Cổ Cánh Tay” so sánh, cũng chỉ sà sà với nhau. Thậm chí với tốc độ kia ở trong mắt Lâm Phàm, thật sự rất nhanh, nhanh tới mức không có chút phản ứng lại.

“Dĩ nhiên muốn từ trong tay tiểu gia cứu người, quả thực chính là không đem tiểu gia để ở trong mắt.” Lâm Phàm nào có thể để cho này bàn tay khổng lồ này đem Trần Huyền cứu đi.

Tên này ở trong mắt Lâm Phàm, đã sớm trở thành kinh nghiệm cùng quy tắc.

“Hừ, nếu dám ở trước mặt tiểu gia làm càn, vậy thì một người ở lại đây đi.” Đối với cánh tay thần bí này, Lâm Phàm cũng là nhìn trúng.

Ngược lại nên đắc tội đã đắc tội rồi, cũng triệt để không nể mặt mũi.

Nếu là cứ như vậy thật sự không nhúc nhích để cứu đi, vậy tiểu gia tử còn để vào đâu.

“Lưu lại cho ta.”

Thời khắc này Lâm Phàm khí tức đột nhiên bạo phát ra, sức mạnh “Tuyên Cổ Cánh Tay” tụ tập hướng về cái cánh tay thần bí đánh tới.

“Làm càn.”

Âm thanh kia lần thứ hai truyền đến, mà cánh tay cầm Trần Huyền kia bóng mờ biến ảo, một chút ánh sáng từ bên trên cánh tay đột nhiên bạo phát ra.

“Oanh...”

Thiên địa lay động, hư không bị xé rách, một luồng khí tức cuồng bạo, bao phủ cả vùng.

“Thật mạnh.” Lâm Phàm hơi nhướng mày, cái cánh tay thần bí này, vượt quá bất ngờ của Lâm Phàm, một đòn toàn lực “Tuyên Cổ Cánh Tay”, dĩ nhiên không thể di động mấy may.

“Ồ...” Âm thanh kia giờ khắc này cũng kinh dị một tiếng, phảng phất đối với nhân loại có thể có thực lực cường đại như vậy, cảm thấy rất kinh ngạc.

Lâm Phàm trôi nổi ở trong hư không, chau mày, thần bí cánh tay này có chút năng lực a.

“Hừ, thương tổn Thiên Mệnh chi tử, cuối cùng rồi sẽ phải chịu đến trời phạt, chẳng bao lâu nữa, ngươi sẽ vì hành vi của ngươi mà trả giá thật lớn.”

“Người coi khinh ta?” Lâm Phàm hừ lạnh nói.

“Ở trong mắt trời, hết thấy đều là giun dế, người tuy có chút sức mạnh, nhưng cuối cùng vẫn là giun dế, chờ sau này diệt vong đi.”

Lâm Phàm nhìn cái cánh tay thần bí hoàn hảo như vậy, hít sâu một hơi.

Đáng ghét, thật sự là quá ghê tởm.

“Tốt, là người buộc ta, ngày hôm nay ta liền muốn để người biết, chộc giận tiểu gia ta, là khủng bố cỡ nào.”

“Đi ra cho ta đi” Tuyên Cổ Chi Điều “.”

Thời khắc này Lâm Phàm gào thét một tiếng, “Tuyên Cổ Chi Điều” một mực đặt ở trong túi đeo lưng đột nhiên xuất hiện ở trong hư không.

Đồ chơi này, Lâm Phàm rất ghét bỏ, bởi vì thật sự quá xấu xí, trong lòng vẫn luôn kháng cự là khi mình dùng sẽ bị người khác coi thường a, nhưng dù sao ở thời khắc mấu chốt không thể không dùng.

Ngày hôm nay không đem cánh tay thần bí này làm cho thảm, tên tiểu gia đều viết ngược lại.

“Tuyên Cổ Chi Điều” trôi nổi ở trong hư không, tản ra ánh sáng thánh khiết, đây là khởi nguồn của sự sống, thiên địa chí lý tồn tại. Bây giờ bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa, “Tuyên Cổ Chi Điều” đã sớm vượt xa quá khứ, nhưng coi như thế, cảm giác vẫn rất là buồn nôn a.

“Tiểu gia ngày hôm nay liền muốn lật trời.” Lâm Phàm gào thét một tiếng, “Tuyên Cổ Chi Điều” trôi nổi ở trong hư không đột nhiên bạo phát ra vô tận lực lượng, một chút ánh sáng, tung khắp toàn bộ hư không.

“Thời gian trôi qua.”

Những điểm sáng kia ở dưới “Thời gian trôi qua”, từ từ trưởng thành, cuối cùng đã biến thành “Tuyên Cổ Chi Điều” loại nhỏ.

“Oanh...”

Thời khắc này, vô số “Tuyên Cổ Chi Điều” loại nhỏ nằm dày đặc ở trong hư không, bạo phát ra ánh sáng màu trắng, sau đó những ánh sáng kia gia trì ở bên trên “Tuyên Cổ Chi Điều”, đại chiêu sau cùng nổi lên.

“Tuyên cổ... Đây là tuyên cổ...”

Thời khắc này, âm thanh thần bí lần thứ hai truyền đến, nhưng trong thanh âm lần này tràn đầy vẻ hoảng sợ.

“Nhân loại, là người tự chịu diệt vong.”

“Hừ, tiểu gia diệt hay không, mặc mớ gì đến người, ngày hôm nay người liền muốn lưu lại cho tiểu gia.” Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, sau đó lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Chân nguyên trong cơ thể Lâm Phàm tốc độ trôi qua đột nhiên tăng lên dữ dội, trên cái Vĩnh Hằng Chi Phủ bạo phát ra một luồng tia sáng chói mắt.

“Mẹ của ta ơi a, đây là cái gì a?” Đám người Sa Độc Long giờ khắc này đã triệt để bối rối.

Tất cả những gì trong hư không đã để bọn hắn bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Đây là địa phương mà mình sinh sống sao?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Bản Thủng Người

“Nhân loại người dĩ nhiên chia ” Tuyên cổ “ ra, người sẽ vì hành vi của mình mà hối hận.” Thanh âm từ hư không lần thứ hai truyền đến tràn đầy sự phẫn nộ, đối với nhân loại này dám chia “Tuyên cổ” ra thực sự phẫn nộ.

Thậm chí trong thanh âm này, còn tràn đầy một tia cảnh giác.

“Hối hận cái đầu người, ở lại đây cho tiểu gia.” Lâm Phàm gào thét một tiếng, “Tuyên Cổ Chi Điều” loại nhỏ đầy trời gia trì, trong tay Vĩnh Hằng Chi Phủ cũng bạo phát ra một đạo cầu vồng.

Hai cổ sức mạnh khai thiên tích địa, rèn luyện lẫn nhau.

“Diệt cho ta.”

“Oanh...”

Hai cổ sức mạnh mạnh nhất phảng phất quán xuyên dòng sông thời không, xuyên thấu tất cả, đánh về cánh tay thần bí kia.

“Hừ, nhân loại nhỏ bé, dĩ nhiên cũng dám đấu với trời.” Bên trong hư không truyền đến một tiếng quát mắng, trên cánh tay ánh sáng chói mắt cực kỳ, như được trời che chở, phảng phất có thể chống đối lại tất cả công kích.

“Oanh...”

Trong chớp mắt, trời long đất lở, Lâm Phàm bộc phát ra hai cổ sức mạnh, đánh vào cái cánh tay thần bí trên kia. Lâm Phàm hơi nhường

mày, dù đã dùng sức mạnh nghịch thiên, lại vẫn không công phá được cánh tay thần bí này.

Trần Huyền bị cánh tay thần bí nắm ở trong tay, giờ khắc này nhìn hình ảnh trước mắt, vẻ mặt dữ tợn rống giận, “Người chờ ta, chờ đó cho ta...”

Trần Huyền hiện tại trong lòng lửa giận ngút trời, đây là thời khắc hãn xấu hổ nhất.

Hãn chính là Thiên Mệnh chi tử, tuân theo Thiên Vận mà sinh, nhưng hôm nay lại bị nhân loại nhỏ bé này cho làm nhục như thế, đối với hãn mà nói, là tình không cách nào nhịn được nhất.

Lâm Phàm giờ khắc này sững sờ, hãn không nghĩ tới dĩ nhiên không phá được phòng ngự, cánh tay thần bí có chút cường hãn a.

“Nhân loại, từ bỏ công kích đi, dù cho người nắm giữ sức mạnh tuyên cổ, cũng không cách nào cùng trời chống lại.” Thanh âm hư không tràn đầy vẻ miệt thị.

Lâm Phàm trôi nổi ở trong hư không, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, “Tốt, tốt rất a, cái tên nhà người đã thành công đem tiểu gia chọc giận, nguyên bản có một chiêu tiểu gia không muốn sử dụng, thế nhưng người liên tiếp coi thường tiểu gia, như vậy thì để người biết sức mạnh khủng bố nhất thế gian đi.”

Lâm Phàm giờ khắc này thật sự nổi giận, cánh tay thần bí này tự cho là trời, liền có thể tùy ý nhục nhã mình.

Cũng tốt, vậy hãy để cho người biết cái gì gọi là khủng bố đi.

Học nhiều công pháp như thế, không phải là Lâm Phàm ham nhiều, mà là tổ hợp mỗi một môn công pháp lại mới là mạnh nhất.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn “Tuyên Cổ Chi Điều” đang trôi nổi ở trong hư không, sau đó hít sâu một hơi.

“Bạo phát đi, Tuyên Cổ Chi Điều, tiểu gia bổ trợ cho người.”

“Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.”

Tuy nói “Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước” là “Liêu Đản Cước” lên cấp, thế nhưng diệu dụng trong này lại chưa từng thay đổi.

Lâm Phàm không chế xong sức mạnh, đột nhiên đá “Tuyên Cổ Chi Điều” một cái.

Bởi “Tuyên Cổ Chi Điều” đã bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa, cũng không có bất kỳ kinh nghiệm nào bổ trợ.

Thế nhưng bây giờ Lâm Phàm cần có không phải là những kinh nghiệm kia, mà là khống chế sức mạnh, kích phát toàn bộ tiềm năng “Tuyên Cổ Chi Điều”, để cho bùng nổ ra uy lực.

“Lão Đại, không phải là điên rồi chứ?” Đám người Sa Độc Long co quắp ngồi dưới đất, đã sớm bị hình ảnh trước mắt dọa cho bối rối, bây giờ nhìn thấy phương hướng chuyển biến, quay sang đá mạnh một cước tiểu đệ đệ của mình, để bọn hắn trong nháy mắt tròn tròn mắt.

Coi như không phá được phòng ngự đối phương, cũng không cần như vậy a.

Vừa lúc đó, bọn hắn không dám tin vào một màn phát sinh sau đó.

“Tuyên Cổ Chi Điều” đột nhiên đột nhiên run rẩy lên, trên mặt gân xanh bạo phát, dữ tợn cực kỳ.

Gia hỏa thần bí tự nhận là là trời kia, cũng phát ra thanh âm kinh dị, phảng phất như trước mắt này là cảnh tượng kinh hãi nhất.

“Hừ, đây chỉ là màn bắt đầu, tiếp đó, mới là trọng điểm.” Lâm Phàm lạnh lùng nhìn cái cánh tay thần bí sau đó vỗ một cái, vô số “Đại Phàm Ca” bay múa đầy trời.

“Cuồng bạo đi, Tuyên Cổ Chi Điều, bùng nổ ra tiềm năng của người đi.” Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, “Đại Phàm Ca” đầy trời trong nháy mắt nứt toác, khói mù dày đặc đem “Tuyên Cổ Chi Điều” bao bọc ở trong đó.

“Tuyên Cổ Chi Điều” phảng phất như người được đồ tốt, đột nhiên đem những cái yên vụ toàn bộ hấp thu.

“Tuyên Cổ Chi Điều” thần thánh trang nghiêm, toàn thân trắng như tuyết vào đúng lúc này, đột nhiên biến thành đỏ chót cực kỳ như là núi lửa thiêu đốt.

Nhiệt khí bốc lên, đem hư không bốc hơi lên thành hư vô. “Khởi nguồn của sự sống, thiên địa chí lý tồn tại, dù cho người đứng là trời, ta Lâm Phàm cũng phải để người rõ ràng, khiêu khích Lâm Phàm ta sẽ có kết cục gì.” Lâm Phàm nhìn chăm chú cái cánh tay thần bí kia, chiến ý ngập trời.

Càng là đối thủ hung mãnh, Lâm Phàm càng hưng phấn.

Giờ khắc này khí tức “Tuyên Cổ Chi Điều”, từ từ biến bắt đầu cuồng bạo, hút vào vô số “Đại Phàm Ca”, “Tuyên Cổ Chi Điều” nguyên bản đã rất là cường hãn biến càng thêm cường hãn.

Đó là đột phá tất cả sức mạnh, “Tuyên Cổ Chi Điều” đang dựng dục bên trong.

“Thế nào, muốn chạy.” Lúc này, Lâm Phàm phát hiện cái cánh tay thần bí dĩ nhiên muốn rời đi, nhưng đối với Lâm Phàm thì làm sao có khả năng để cho rời đi nhẹ nhõm như vậy.

“Ngô Đồng thần thụ, trấn áp cho ta.”

Lâm Phàm song chưởng hợp lại, trong cơ thể Ngô Đồng thần thụ nháy mắt xuất hiện ở bên trong trời đất.

“Ngô Đồng thần thụ, làm sao có khả năng? Không thể...” Thanh âm trong hư không nhất thời không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt.

“Hừ, Ngô Đồng thần thụ tuy chỉ là cây non kỳ, thế nhưng kiềm chế người cũng đã đủ rồi.” Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, nhất thời cành cây Ngô Đồng thần thụ dường như có sức sống, lít nha lít nhít đem cái cánh tay thần bí cuốn chặt cho không thể động đậy.

“Vô liêm sỉ...” Nhất thời bên trong hư không truyền đến từng tiếng sấm nổ, muốn tránh thoát ra, mà cành cây Ngô Đồng thần thụ cũng không ngừng nứt toác, nhưng trong chớp mắt, lại vô số cành cây lần thứ hai đem cái cánh tay thần bí kia gặt gao kéo lại.

Lâm Phàm nhìn “Tuyên Cổ Chi Điều”, giờ khắc này khí tức “Tuyên Cổ Chi Điều” đã để Lâm Phàm cảm thấy hoảng sợ, dù cho mình đã dung hợp “Tuyên Cổ Cánh Tay”, ở trước mặt nguồn sức mạnh này, cũng không nhất định có thể chống đỡ được.

Khủng bố như vậy a.

Quả nhiên ở dưới công pháp cùng đan dược phụ trợ, “Tuyên Cổ Chi Điều” bạo phát ra sức mạnh trước nay chưa có.

Nguồn sức mạnh này đủ để đánh xuyên thiên địa.

“Ong ong...”

Thời khắc này “Tuyên Cổ Chi Điều” đột nhiên run rẩy lên, pháo khẩu kia, ngưng tụ một đoàn bạch quang, giữa bạch quang, ẩn chứa khởi nguồn của sự sống.

Đây chính là một chiêu mạnh nhất của “Tuyên Cổ Chi Điều” mạnh nhất đi.

“Nhân loại, người sẽ chịu đến Thiên Khiển.” Trong âm thanh hư không kia giờ khắc này như cảm nhận được khí tức “Tuyên Cổ Chi Điều” mà cũng hơi sợ hãi.

“Ha ha, Thiên Khiển? Tiểu gia không sợ nhất chính là Thiên Khiển.”
Lâm Phàm cười lớn.

Giờ khắc này đại chiêu của “Tuyên Cổ Chi Điều”, rốt cục ấp ủ thành công.

“Diệt cho ta.”

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, ánh sáng màu trắng che kín bầu trời, xuyên thấu tất cả, đánh về cái cánh tay thần bí.

Vệt hào quang kia đem nội tâm Lâm Phàm hấp dẫn, thật mạnh, hảo xán lạn.

“Oanh...”

“A...”

Nhất thời một tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ thiên địa.

Cánh tay thần bí trong nháy mắt bị “Tuyên Cổ Chi Điều” đánh xuyên qua.

Cánh tay kia trực tiếp gãy vỡ, từ bên trong hư không rơi xuống.

Lâm Phàm vội vàng đem Ngô Đồng thần thụ thu hồi trong cơ thể.

“Ha ha, làm sao, khiêu khích tiểu gia, cánh tay này, coi như là bồi tội đi.” Lâm Phàm cười lớn.

Mà Trần Huyền bị nắm ở trong tay cánh tay thần bí giờ khắc này lại triệt để trợn tròn mắt.

Hắn không nghĩ tới tên này vậy mà mạnh như thế.

“Vô liêm sỉ, nhân loại người sẽ vì là hành vi của người mà trả giá thật lớn.” Thanh âm trong hư không gào thét, mà lúc này lại có một cánh tay

trong phút chốc xuất hiện ở xung quanh Trần Huyền, sau đó đem hãm lấy chui vào bên trong hư không.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Ngoan Cổ Không Thay Đổi

- Chết tiệt, vẫn để cho hắn trốn thoát, cánh tay thần bí này quả nhiên rất mạnh, không biết lai lịch cụ thể là gì.

Lâm Phàm đem "Tuyên Cổ Chi Điều" thu hồi vào trong túi đeo lưng. "Tuyên Cổ Chi Điều" này tuyệt đối là đồ vật rất trâu, đáng tiếc đáng tiếc không ra gì, phối hợp "Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước" cùng "Đại Phàm Ca" có thể bùng nổ ra sức mạnh không có gì sánh kịp.

- Rầm rầm...

Cái cánh tay bị đánh gãy xuống đất kia phẳng phất còn có sinh mệnh lực mạnh liệt.

Lâm Phàm liền trực tiếp đem thu hồi vào bên trong "Thiên Địa Dung Lô", tiến hành luyện hóa.

Thiên mệnh chi tử.

Trời.

Hai người này, vẫn còn có chút thần bí a.

Ngay cả tồn tại "Tuyên Cổ Cánh Tay" cũng không thể đánh thủng, hiển nhiên có chút khủng bố, chỉ là lần này lại làm cho Lâm Phàm hơi nghi hoặc một chút là gia hỏa trong hư không mạnh như thế, vậy vì sao lại không hiển hiện chân thân, nếu như là chân thân đến đây, sợ là mình chỉ có bị đánh.

- Keng, chúc mừng luyện hóa (ngụy) Thiên đạo chi cánh tay.

- Keng, chúc mừng nhận được một tia Thiên đạo ý chí.

- Thiên đạo ý chí: Ẩn chứa một tia ý chí Thiên Huyền Hoàng Giới đạo, có thể hút.

Thời điểm nghe tới kết quả luyện hóa, trong nháy mắt Lâm Phàm như mơ, cái này là cái ngoạn ý gì a?

Nhìn hào quang bảy màu lẳng lặng phiêu phù ở bên trong "Thiên Địa Dung Lô", Lâm Phàm cũng vui vẻ lên.

Đây là cái gì ngoạn ý, Thiên đạo ý chí? Chẳng lẽ tên vừa kia đúng là Thiên đạo

Không đúng, (ngụ) Thiên đạo chi cánh tay, trong này có vấn đề, nhất định có sự tình mình không biết.

- Lão Đại...

Đám người Sa Độc Long thấy Lão Đại sững sờ đứng ở đó, liền phát ra âm thanh hỏi dò một phen.

- Đừng âm ỉ, đợi lát nữa.

Lâm Phàm đưa tay ra, ngăn bọn họ lại, hiện tại trong lòng còn tràn ngập nghi hoặc, không đem làm rõ, quyết không bỏ qua.

- Hút.

Lâm Phàm do dự một lát, sau đó đem một tia Thiên đạo ý chí hút xuống.

Đối với đồ vật bị "Thiên Địa Dung Lô" luyện hóa, Lâm Phàm một mực rất yên tâm, cũng không sợ trong này có vấn đề gì.

Trong chớp mắt, một tia hào quang bảy màu chui vào trong thân thể Lâm Phàm.

Sau đó toàn thân Lâm Phàm chấn động, một loại cảm giác không tên tràn ngập ở trong lòng.

Cái cảm giác này dường như giống như phi thăng vậy, rất là thoải mái.

Lâm Phàm phảng phất có thể câu thông với tồn tại trong minh minh, thế nhưng hay là đây chỉ là một tia Thiên đạo ý chí, nên liên hệ không hề mãnh liệt chút nào.

Nhưng lại ngay tại lúc này, trong đầu Lâm Phàm, đột nhiên truyền đến thanh âm yếu ớt.

- Cứu ta... Cứu ta...

Lâm Phàm quơ quơ đầu, phảng phất là tự mình xuất hiện ảo giác.

Là ai đang hướng về mình cầu cứu.

- Người là ai?

Lâm Phàm theo cái cảm giác này, hỏi đến.

- Cứu ta...

- Ta đi, người đến cùng là ai? Cứu người, cứu muội người a, có thể hay không chỉ điểm nhắc nhở.

Lâm Phàm trong lòng kêu gào.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, không hề có một chút nhắc nhở, liền để tự mình cứu người, như thế nào mới có thể cứu người a.

- Oanh...

Đột nhiên một tia chớp ở trong đầu Lâm Phàm nổ tung.

Một mảnh hỗn độn trong hư vô, đột nhiên sáng ngời lên.

Lúc này Lâm Phàm giống như người thứ ba, nhìn hết thấy trước mắt.

Ở trong hư vô được mở ra, một bóng người để Lâm Phàm kinh ngạc một phen.

Đó là đem Huyền Hoàng Giới chia ra làm hai, cuối cùng Chí Tôn ngã xuống. Mà đối mặt với tồn tại Chí Tôn kia lại để Lâm Phàm càng thêm nghi ngờ.

Đây rốt cuộc là ai?

Không chỉ là Huyền Hoàng Giới bị chia ra làm hai, liền ngay cả này Huyền Hoàng Giới Thiên đạo, cũng trực tiếp bị chia ra làm hai.

...

Cũng không lâu lắm, Lâm Phàm liền lắc lắc đầu, vẻ mặt như mơ, đây đến cùng rốt cuộc là cái gì a, hoàn toàn không hiểu là có ý gì.

Đầu óc hỗn loạn từng bừng, trong tình huống này, chỉ dựa vào cảnh tượng trước mặt này, căn bản không nhìn ra cái gì.

Ai là người tốt? Ai là người xấu?

Được rồi, không nghĩ nữa.

Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, những đồ vật này nghĩ không hiểu, thì để cho hắn đi sang một bên đi.

Sau khi một tia Thiên đạo ý chí bị Lâm Phàm hấp thu, để Lâm Phàm sau đó cảm ứng đối với thiên địa quy tắc càng thêm mãnh cảm.

Chỗ tốt của trận chiến này, vẫn rất lớn a, không có làm uổng phí.

Không chỉ đem gia hỏa giả lợn ăn hổ hung hăng trấn áp, còn chặt đứt cánh tay thần bí, trận buôn bán này xem như là kiếm lời.

...

Ở bên trong một mảnh hư vô.

Trần Huyền trần truồng đứng ở nơi đó, sắc mặt dữ tợn, tức giận trong lòng đã thăng tới thiên địa.

Mà ở trước mặt Trần Huyền, nhưng là một mảnh bóng mờ hỗn độn, bên trong bóng mờ hỗn độn kia tồn tại một bóng người.

- Người không nói ta Thiên Mệnh chi tử sao? Vì sao ta sẽ bị một con giun để làm cho nhục nhã như vậy?

Trần Huyền nhìn bóng mờ hỗn độn trước mắt, tức giận gào thét.

- Trăm năm trước, người nói ta là Thiên Mệnh chi tử, tuân theo Thiên Vận, nhưng bây giờ lại có thể thế nào?

- Người không phải nói người là Thiên đạo sao? Nhân loại nhỏ bé, người vì sao đều không trấn áp được.

Trần Huyền thời khắc này điên cuồng, đối với này hỗn độn bóng mờ trước mắt, cũng dám hí lên gầm thét.

- Làm càn...

Ngay vào lúc này, nhân vật bên trong hỗn độn, nhất thời nổi giận nói, từng đạo từng đạo lôi đình lấp loé ở bên trong hư không hỗn độn.

Thế nhưng trong nháy mắt, lại khôi phục yên tĩnh.

- Tà ma thời loạn lạc, người chính là Chúa cứu thế Thiên Vận tuyển chọn, bây giờ tôi luyện nho nhỏ này, người chẳng lẽ đều không vượt qua được sao?

Trần Huyền giờ khắc này bình tĩnh lại, hoặc là nói vừa gào thét ra, đã đem oán giận trong nội tâm phát tiết đi hết, giờ khắc này đối mặt này bóng mờ thần bí hỗn độn, trong lòng hẳn cũng là sợ hãi vạn phần.

Hỗn độn bóng mờ nhìn Trần Huyền, sau đó nhẹ giọng nói:

- Yên tâm, người là người được Thiên Vận chọn, tự nhiên là tuân theo Thiên Mệnh, ta cần phải đem những tà ma này đẩy lùi, liền có thể để người trở thành tồn tại chí cao.

Trần Huyền nghe lời nói ấy, cả người run lên, sau đó nhìn về phía bên trong hư không, hai đám ánh sáng đang lóe lên.

- Như người chứng kiến, cái tà ma kia cũng đã sắp bị ta loại bỏ, tà ma nhục nhã người, cũng sẽ thua dưới bàn tay người.

Hồn độn bóng mờ nói ra.

- Vậy ta nên làm gì?

Trần Huyền hỏi.

- Tìm tới mảnh vỡ Chí Tôn Lệnh Bài, đem mang tới nơi này.

Hồn độn bóng mờ nói ra.

- Có thể người kia...

Trần Huyền đối với cái gia hỏa đã nhục nhã chính mình, vẫn như cũ ghi hận trong lòng, đồng thời trong lòng cũng sợ hãi vạn phần, nếu như lại đụng tới

tên kia, nên làm thế nào cho phải?

- Không cần phải để ý đến, hắc chung quy chỉ là đá kê chân của người, hiện tại ta đưa người đi Cửu U giới, đến đó tìm kiếm mảnh vỡ còn lại.

Bóng người trong hồn độn, một tay xé rách hư không, cái hư không kia phẳng phất như kết nối với một thế giới khác.

Trần Huyền siết chặt năm đấm, cuối cùng chui vào bên trong hư không, rời khỏi nơi này.

Mà sau khi Trần Huyền rời đi.

Bóng người trong hỗn độn, nhất thời ngửa mặt lên trời gào thét.

- Vô liêm sỉ, sau khi ta đem ý chí Đông Linh châu cắn nuốt, nhất định sẽ để người chết không có chỗ chôn, ý chí, ta biết người hướng về nhân loại kia cầu cứu rồi, nhưng hắn lại có thể thế nào, người chung quy là của ta.

- Ha ha...

Nhất thời bên trong hư không hỗn độn xa xôi, hào quang bảy màu ở phía dưới ánh sáng đen nhánh kia, không ngừng thu nhỏ lại.

- Nhòm ngó thiên địa, thiên địa không dung.

Đông Linh châu ý chí từ từ bị thôn phệ truyền đến âm thanh hư nhược.

- Ha ha, người chính là thiên địa, người còn có thể cho rằng ta không thể sao? Nghiệp lớn vạn năm, sắp đại công cáo thành, người cuối cùng rồi sẽ bị ta thay thế.

- Ý chí, người buông tha đi, lý niệm của người là sai, nhân loại cần đi ngược lên trời, như là hắn.

- Không, hắn là đúng, mà lý giải của người sai rồi...

Đông Linh châu ý chí hư nhược nói ra.

- Ngoan cố không thay đổi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Bé Gái Tư Tưởng Giác Ngộ Rất Cao

- Lão Đại, người không sao chứ?

Giờ khắc này bọn Sa Độc Long thấy Lão Đại giật mình một cái, trong lòng cũng có chút lo lắng vì vừa rồi chiến đấu thật sự là quá kịch liệt, không biết Lão Đại có bởi vì một trận chiến kia mà triệt để bị đánh ngốc hay không.

Trận chiến đấu vừa rồi dưới cái nhìn của bọn họ, thật sự là quá cường hãn, đời này không nhất định có thể nhìn thấy lần thứ hai.

Đó là nghịch thiên chiến đấu, là phi nhân loại chiến đấu.

Lão Đại rốt cuộc là vật gì a, giờ tay cái là trời long đất lở, đã cường hãn không có giới hạn.

Hàn Mai các nàng giờ khắc này co quắp ngã trên mặt đất, đã triệt để trợn tròn mắt.

Hàn Mai thân thuộc đại gia tộc, tầm mắt tự nhiên rất cao, thế nhưng trận chiến trước mắt này, đã để nàng không biết Đông Nam tây bắc.

Vén vén uy thế, liền đã làm cho nàng nội tâm tan vỡ.

- Không có việc gì, các người vừa rồi đã nhìn rõ ràng? Đây chính là đánh cướp chí cao chi đạo, ngay cả gia hỏa tự nhận là trời, cũng bị ta đánh cướp một phen phải lưu lại một cánh tay, con đường sau này của các người còn rất dài a.

Nội tâm Lâm Phàm bình phục một hồi.

Cuộc chiến đấu kia, quả thật là kinh thiên động địa khiếp quở thần sầu a.

Đám người Sa Độc Long giờ khắc này cũng là không tự chủ được mà gật gật đầu, đối với lời của Lão Đại, chỉ có tin tưởng không nghi ngờ, đối với đánh cướp chi đạo, bọn họ càng là tự tin hơn gấp trăm lần.

Phảng phất trước mặt họ là một cái quang minh đại đạo mở rộng, hoan nghênh bọn họ đi đến cùng.

- Nhìn rõ rồi Lão Đại, chúng ta nhất định tuân theo đánh cướp chi đạo, đem nó phát dương quang đại.

Đám người Sa Độc Long nói.

- Vậy thì tốt.

Lâm Phàm vui mừng gật gật đầu, bất kể như thế nào, ta không cô đơn a.

Giờ khắc này Lâm Phàm đi tới trước mặt Hàn Mai, đối với những người này, Lâm Phàm đúng là chẳng muốn làm gì cả.

Sau cái trận chiến kia sớm đã đem tâm tình kích động của Lâm Phàm san bằng.

Hàn Mai nhìn Lâm Phàm trước mắt, nội tâm đột nhiên sốt sắng lên, bởi vì dưới cái nhìn của nàng, người trước mắt này, là một nhân vật khủng bố a.

- Đại... Đại nhân.

Hàn Mai thấp kém cúi đầu xuống, không dám có bất kỳ càn rỡ nào.

Nếu như lúc trước đối phương đánh cướp làm cho nàng có chút phản kháng, thì hiện tại chính là một chút ý nghĩ cũng không có.

Lâm Phàm ở trong lòng nàng, thật sự là quá kinh khủng, loại khủng bố đó khiến lòng người sinh tuyệt vọng.

- Chúng ta chỉ đánh cướp không cướp người, các người có thể đi.

Lâm Phàm khoát tay áo một cái nói ra.

- Vâng, vâng, đa tạ đại nhân.

Hàn Mai vội vàng gật đầu đáp.

Đối với người như thế, nàng một chút lo lắng đều không có, người có thực lực như vậy, không phải là nàng có khả năng lợi dụng.

- Đem cái miếng vải đen dài đang đắp kéo lên để cho ta nhìn bên trong là cái gì.

Lâm Phàm nói ra.

- Đại nhân...

Hàn Mai vừa nghe có chút do dự, đồ vật trong này, không phải là vật gì tốt, thế nhưng đối với Hàn Mai mà nói thì chỉ sợ người trước mắt này đột nhiên nổi thiện tâm, đem người ở bên trong thả ra, vậy bọn họ lần này có thể coi như mất toi công.

- Lão Đại chúng ta bảo người xốc lên liền xốc lên, sao nhiều vấn đề như vậy.

Sa Độc Long lên trước không vui nói ra, sau đó một tay đem cái miếng vải đen kia xốc lên.

Khi thấy tình huống bên trong, Lâm Phàm cũng là hơi nhíu nhíu mày.

- Đại nhân, người này là người Thiên Hải Các cần, chúng ta chỉ là phụ trách đưa qua.

Hàn Mai nói ra.

Lâm Phàm không nói gì, lên trước tra xét một phen.

Bị giam giữ ở trong lao bên trong xe chính là một bé gái, nhìn dáng dấp cũng là bảy, tám tuổi, mà trong ánh mắt tiểu cô nương kia lập loè vẻ hoảng sợ, rất là sợ sệt nhìn Lâm Phàm co quắp tại một góc.

- Ồ...

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy một món trang sức ở trên cổ tiểu cô nương kia, trong lòng rất là vui vẻ.

- Mảnh vỡ Chí Tôn Lệnh Bài.

Lâm Phàm không nghĩ tới sẽ lần thứ hai nhìn thấy một mảnh vỡ, tự thân bây giờ đã nắm giữ ba miếng, nếu như thêm vào một miếng này, chính là đã có bốn mảnh.

Mảnh vỡ Chí Tôn Lệnh Bài, tổng cộng là có sáu mảnh.

Nếu như tập hợp, như vậy thì có thể mang đi dung hợp ra Chí Tôn Lệnh Bài.

- Lại đây.

Lâm Phàm hướng về tiểu cô nương kia vẫy vẫy tay.

Tiểu cô nương kia như là rất sợ sệt Lâm Phàm mà không nhúc nhích co quắp tại nơi đó.

- Đại nhân, đây chỉ là một đứa nhỏ bình thường...

Hàn Mai sợ hãi rụt rè lên trước nói.

- Câm miệng, đừng nói nhảm.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, lúc tiểu gia cùng tiểu muội muội nói chuyện, người dám chõ miệng vào.

Hàn Mai bị Lâm Phàm quát mắng một tiếng, cả người run rẩy một phen, không dám nói thêm câu nào.

Tiểu cô nương kia nhìn thấy Hàn Mai bị Lâm Phàm quát mắng, bất lực trong lòng mắt lại lập loè một tia hi vọng.

- Người cùng các nàng là một bọn sao?

Lúc này tiểu cô nương kia mở miệng.

- Không phải.

Lâm Phàm nói ra.

Tiểu cô nương kia nghe nói như vậy, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Phàm.

Quần áo cũ nát, lộ ra cuộc sống bé gái có vẻ cũng rất là không tốt.

Thời điểm bé gái đi tới trước mặt Lâm Phàm, lập tức Lâm Phàm đem cái trang sức ở cổ tiểu cô nương nắm trong tay.

- Không muốn...

Bé gái nhìn thấy tình cảnh này, hai cái tay non nớt, gắt gao cầm lấy trang sức ở cổ:

- Không muốn.

Lâm Phàm khẽ cau mày.

Cái này đặc biệt có chút khó làm a.

Tiểu gia tu vi thông trời, chính là nhân vật đứng đầu trong vũ, đồ vật của đứa nhỏ, cũng sẽ không cướp trắng trợn a.

- Con vật nhỏ, đừng làm càn...

Sa Độc Long thấy một cô bé dám không cho lấy đi đồ vật, tức giận nói.

- Đi sang một bên, đừng nhiều chuyện.

Lâm Phàm liếc nhìn Sa Độc Long một chút nói ra.

Sa Độc Long nhìn thấy Lão Đại tức giận, liền ngoan ngoãn đứng ở một bên không dám nói thêm cái gì.

- Tiểu muội muội, vật này đối với ta rất trọng yếu, ca ca ta đây, cũng không phải loại người cướp đoạt trắng trợn, chúng ta làm cái giao dịch công bằng, chỉ cần người nói ra sự tình, ca ca nhất định giúp người hoàn thành, đánh đổi lại chính là trang sức trên cổ người, như thế nào, công bằng chứ?

Giờ khắc này Lâm Phàm dường như là một con sói xám lớn, hướng mắt lên nhìn tiểu muội muội.

Bé gái cũng đã bảy, tám tuổi, tâm trí cũng dần dần thành thục, giờ khắc này con người bất lực kia đang gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Phàm, sau đó rơi vào trong trầm tư.

- Người lợi hại sao?

Tiểu muội muội nhìn Lâm Phàm hỏi.

- Người tiểu hài này, Lão Đại ta...

Sa Độc Long thấy cô bé này hoài nghi Lão Đại, vừa định nói chuyện, lại bị ánh mắt Lâm Phàm dọa sợ.

- Người câm miệng cho ta.

Lâm Phàm nhìn Sa Độc Long một chút, ngửa răng a, trước đây làm sao không nhìn ra Sa Độc Long lại nhiều lời như vậy, sau đó mang theo vẻ tươi cười trên mặt nói:

- Tiểu muội muội, ca ca ta đây vẫn là rất lợi hại.

Bé gái nhìn Lâm Phàm, sau đó gật gật đầu:

- Tốt, giúp ta báo thù, ta liền đem cái này cho ngươi.

- Tốt, không thành vấn đề.

Lâm Phàm gật gật đầu, không có chút vẻ do dự, liền đáp ứng rồi.

Sau khi nghe xong yêu cầu của cô bé này, Lâm Phàm cũng cảm giác cũng không có bao nhiêu vấn đề.

Bất quá thân thể cô bé này, đích thật là có chút bi thảm. Cả nhà bị giết, cũng chỉ bởi vì một bản công pháp.

Tiểu cô nương này có phụ thân là Tông chủ một cái tiểu môn phái, nhưng nhờ số trời run rủi lại nhận được một môn công pháp "thiên địa ngũ lôi chương".

Bất quá, Lâm Phàm đối với công pháp này, không hề có hứng thú quá lớn, bởi vậy cũng sẽ không hỏi tới.

Chỉ là không thể không nói, đây là một cái cố sự rất là máu chó.

Mà kẻ thù của cô bé này chính là Thiên Hải Các Các chủ.

- Tiểu muội muội, ngươi là muốn diệt cả tông môn, hay là chỉ giết một người?

Lâm Phàm tùy ý hỏi.

- Ta chỉ cần giết một người, những người còn lại đều là vô tội, ta không hận bọn họ.

Bé gái nói ra.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn cô bé này một chút, ghê gớm, này tư tưởng giác ngộ rất cao a.

Có tiềm chất làm nhân vật chính.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Chuyện Gì

- Tốt, giao dịch thành công, chém giết Thiên Hải Các Các chủ, dễ như ăn cháo.

Lâm Phàm đem cái Chí Tôn Lệnh Bài mảnh vỡ nắm trong tay.

Bốn mảnh, chỉ còn lại hai mảnh, sẽ tụ tập đủ sáu mảnh, liền có thể phá tan ngăn cách, trở lại Thương Linh châu, nghiền ép những tên hung thủ giết chết Thánh Ma Tông.

Mà bên trong mỗi một mảnh lệnh bài, đều có truyền thừa, bất quá lại cần ở cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn mới có thể lĩnh ngộ hàm nghĩa chí cao trong đó.

Đối với Lâm Phàm mà nói, những việc này cũng không vội, hết thảy đều cần chậm rãi nỗ lực.

Hàn Mai đứng ở một bên, một mực nghe hai người đối thoại, trong lòng cũng là kinh hãi vạn phần.

Chém giết Thiên Hải Các Các chủ?

Chuyện này... Đây.

Thiên Hải Các Các chủ rất mạnh mẽ, thế nhưng theo Hàn Mai thấy, nếu như người đàn ông trước mắt này xuất thủ, cái kết quả kia tất cả đã định ra rồi, kết cục Thiên Hải Các Các chủ chỉ có một con đường chết.

- Người đáp ứng ta, sẽ không nuốt lời chứ.

Bé gái nhìn cái trang sức đang trong tay của đối phương, trong mắt toát ra vẻ không muốn.

Đó là thứ cuối cùng để nàng nhớ đến người nhà.

Thế nhưng bây giờ chỉ cần có thể báo thù, hết thảy đều đáng giá.

Lâm Phàm nhìn bé gái, cười nhạt:

- Sẽ không, ta nói được là làm được, vậy thì hiện tại liền đi Thiên Hải Các đi.

- Nay, người biết Thiên Hải Các ở đâu?

Lâm Phàm nhìn về phía Hàn Mai hỏi.

Thiên Hải Các tuy nói là một cái tông môn, thế nhưng ở Đông Linh châu tông môn không đếm xuể, làm sao có thể nhớ hết những thứ này.

- Biết, biết.

Tâm thần Hàn Mai run lên, ở dưới ánh mắt như nhìn thấu tất cả kia, không có chỗ dám nói sai.

Hàn gia các nàng cùng Thiên Hải Các quan hệ mật thiết, bây giờ nghe ý tứ người này, là muốn đem Các chủ Thiên Hải Các chém giết, làm sao mà không để nội tâm Hàn Mai lo lắng.

Nhưng lo lắng lại có thể thế nào, người trước mắt này cường hãn không giới hạn, chẳng thể có biện pháp gì để ngăn lại mà chỉ có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của chính mình đã là sự tình vạn hạnh.

- Theo phương hướng này đi thêm ngàn dặm, chính là Thiên Hải Các.

Hàn Mai chỉ vào một phương hướng nói ra.

- Tốt, dẫn đường.

Lâm Phàm xé rách hư không, vung tay áo một cái, đem mọi người bọc lại bên trong, sau đó tiến hành hư không dời đi.

Bây giờ Lâm Phàm mặc dù sức chiến đấu vô song, nhưng tu vi vền vẹn Đại Thiên Vị cấp thấp, đối với lĩnh ngộ còn chưa đủ thâm hậu, bởi vậy đi qua lại trong hư không tốc độ cũng không nhanh hơn được bao nhiêu.

Thế nhưng cũng vội.

...

Không biết qua bao lâu, khi mọi người từ bên trong hư không đi ra, trước mắt là một phiến uông dương đại hải.

Mà ở bên trong đại dương mệnh mông, là một dãy núi phiêu phù.

Lâm Phàm đối với vị trí đặt các tông ở Đông Linh châu, cũng không khỏi không khâm phục, đồ sộ cực kỳ a.

- Nơi này chính là Thiên Hải Các hải.

Lâm Phàm nhìn hình ảnh trước mắt nói ra.

- Đúng thế.

Hàn Mai gật gật đầu, sau đó vẻ mặt có chút khó khăn:

- Đại nhân, ta có thể rời đi không?

Hàn Mai cảm giác nếu như mình đi lên, thì e sợ sẽ không có một tia chỗ tốt, thậm chí sẽ bị Thiên Hải Các cho mình là đồng mưu.

Nếu đúng là như vậy, thì thật sự quá bi kịch.

- Nếu đến rồi, vậy thì cùng nhau đi thôi, người quen thuộc Thiên Hải Các như thế, sẽ bớt đi chút phiền toái, chẳng lẽ không nguyện ý giúp việc này?

Lâm Phàm cười nói.

Hàn Mai nhìn nụ cười cực kỳ xán lạn ấy nhưng bên trong lại có loại cảm giác làm người ta sợ hãi, cuối cùng Hàn Mai yên lặng gật gật đầu.

- Hàn tiểu thư lần này tới đúng là nhanh a.

Lúc này đệ tử trông coi sơn môn nhìn thấy Hàn Mai, cũng không có ngăn cản, mà sau khi hỏi mấy câu liền đi vào báo cáo.

Dọc theo đường đi, vì có Hàn Mai dẫn đường nên cũng chẳng có ai chặn lại.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là Hàn Mai cùng Thiên Hải Các quan hệ rất tốt.

Dọc theo đường đi, tiểu cô nương kia một mực xiết chặt năm đấm, Lâm Phàm có thể cảm nhận được nội tâm bé gái vũ động rất nhanh, phảng phất là cảm giác được cừu nhân càng ngày càng gần.

Bọn Sa Độc Long quan sát bốn phía, đối với Thiên Hải Các biểu hiện ra lòng hiếu kỳ mười phần.

Đối với sa mạc thập tứ phi thì tông môn đối với bọn họ rất là mới lạ, bây giờ có thể tận mắt nhìn thấy, ngược lại bây giờ lại để trong lòng bọn họ khiếp sợ không thôi.

Dù sao quang cảnh mỗi một cái tông môn đều là rất đồ sộ. Tin tức Hàn Mai dẫn bé gái tới, sớm đã bị truyền đến bên trong Thiên Hải Các.

Bởi vậy thời điểm đám người Lâm Phàm đến Thiên Hải Các cũng đã có người ở bên trong chờ.

Tâm tình Hàn Mai vào giờ khắc này trầm xuống, không biết nên làm thế nào cho phải, hai bên đều không phải là nàng có khả năng trêu chọc, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo thôi.

- Hàn gia, quả thật là không dễ cho Bốn các chủ thất vọng, đây là khen thưởng lần này.

Ở phía trước Lâm Phàm là một người đàn ông trung niên, mũi ưng, mắt xanh, dáng dấp đúng là có chút kỳ quái, thời điểm trung niên nam tử nhìn thấy tiểu cô nương kia nhất thời sáng ngời, mừng rỡ trong lòng.

- Tôn các chủ, lần này đến đây, không phải ta tới tìm người, mà là có người tới tìm người.

Hàn Mai trầm mặc một hồi, sau khi tiếp nhận đồ vật, liền đem thả ở trên mặt đất, lui qua một bên.

- Hà?

Tôn các chủ hơi nhướng mày, có chút không vui:

- Người đây là ý gì?

Mà chung quanh một ít trưởng lão cũng lạnh nhạt đứng ở đó.

- Người là hung thủ giết người.

Lúc này bé gái đứng bên cạnh Lâm Phàm, vẻ mặt phần nộ nhìn Tôn các chủ, sau đó bức thiết nhìn về phía Lâm Phàm, hi vọng đối phương có thể thực hiện chuyện đã答应.

Tôn các chủ nhìn thấy tiểu cô nương kia đối với mình gào thét, cũng không thèm để ý chút nào, một đứa bé làm được cái gì.

Thiên Địa Ngũ Lôi Chưởng là bắt buộc hẳn phải có, nghe nói chính là Thiên giai thượng phẩm công pháp, cũng không biết là thật là giả.

Chung quanh một ít trưởng lão, giờ khắc này cũng là có chút lúng túng, đối với việc diệt một tông nhỏ, bọn họ mặc dù không hề tham dự, thế nhưng cũng biết chuyện này.

Đối với thảm án diệt tông, tuy bọn họ nói làm trái bản tâm, thế nhưng sự tình nếu đã phát sinh hối hận cũng đã vô dụng.

- Người chính là Thiên Hải Các Các chủ?

Lúc này Lâm Phàm lên trước, không hứng thú quá lớn nói.

Tôn các chủ là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn tu vi, bất quá cũng chỉ là ngưỡng tụ năm cái sợi quy tắc, ở trong mắt Lâm Phàm thì không có nhiều ý tứ lắm.

- Đúng vậy, người là?

Tôn các chủ nhìn về phía Lâm Phàm, hơi hơi nghi ngờ nói ra.

Người trước mắt này khí tức hoàn toàn không có, giống như là người bình thường vậy, thế nhưng ở trong mắt Tôn các chủ, lại có cảm giác gì đó không đúng.

- Người tự sát đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, người như vậy, không có hứng thú để động thủ.

Theo Lâm Phàm, cái Thiên Hải Các này cũng chỉ là một cái môn phái trung đẳng mà thôi, không là gì cả.

- Cái gì?

Tôn các chủ cả kinh, phảng phất như nghe lầm, nhất thời bắt đầu cười lớn, phảng phất như nghe được chuyện cười khôi hài nhất thế gian.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, chỉ tay bắn ra, một đạo kiếm ý đột nhiên xuyên thấu thân thể Tôn các chủ, kiếm ý cuồng bạo tùy ý phá hư thân thể Tôn các chủ.

Trong chớp mắt, Tôn các chủ lúc trước còn cuồng tiếu, nhất thời đã âm âm ngả trên mặt đất, khí tức hoàn toàn tắt.

Thời khắc này, chung quanh tất cả mọi người đều quá chấn kinh rồi.

Một chiêu, cũng chỉ là một chiêu.

- Như thế nào, có hài lòng không?

Lâm Phàm nhìn về phía bé gái hỏi.

Bé gái giờ khắc này cũng giống như ngọc trệ vậy, cuối cùng mộc mạc gât gât đầu, nàng không nghĩ tới huyết hải thâm cừu nhanh như vậy đã kết thúc.

- Giết người đoạt bảo, ta không nói nhiều, thế nhưng diệt cả tông môn, chó gà không tha, cũng có chút quá mức, bản tọa phong chủ Vô Danh Phong Thánh Tông, không phục có thể đến Thánh Tông tìm ta, bất quá hậu quả tự chịu.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó nhìn về phía đám người Sa Độc Long, nhẹ nhàng phát phát tay:

- Đi thôi.

- Đứng lại...

Lúc này, trưởng lão Thiên Hải Các cả người run lên, không tự chủ được mở miệng.

- Chuyện gì?

Lâm Phàm nhìn về phía trưởng lão mở miệng.

Thời gian ánh mắt người trưởng lão kia nhìn Lâm Phàm liền có chút rung động, nội tâm phảng phất bị vạn kiếm đâm thủng.

Vừa đó cũng chỉ là lời nói phản xạ có điều kiện. Nhưng hôm nay lúc nhìn ánh mắt người trước mắt này, thì nội tâm của hắn dĩ nhiên sợ hãi.

Thánh Tông... Đây chính là cái quái vật khổng lồ a.

Đám người Sa Độc Long đối với Lão Đại càng khâm phục không thôi. Đến tông môn người ta, giết cho Các chủ của họ chết khô, lại vẫn hỏi người ta chuyện gì... Quả thật là muốn liều mạng mà.

Lão Đại, người có thể hay không dừng bình tĩnh như vậy a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Đây Là Một Chuyện Thú Vị

Một câu "Chuyện gì", để mọi người á khẩu không trả lời được, cái biểu hiện lạnh nhạt kia, phảng phất giống như là rất muốn ăn đòn, nhưng chính vẻ mặt như vậy, lại làm cho các trưởng lão Thiên Hải Các, không biết phải làm gì cho đúng.

Bọn họ nhìn khí tức Các chủ nằm trên đất hoàn toàn không có, lại nghĩ đều đã bị người ta đánh tới cửa nhà, trong lòng nói không giận đó là gạt người, thế nhưng ở trước mắt thực lực tuyệt đối của người này, dĩ nhiên lại không có một tia chống đối.

Thậm chí có trưởng lão tự mình tìm kiếm lý do an ủi mình.

Các chủ làm nhiều việc ác, đó là có tội thì phải chịu a.

Bất quá những này cũng chỉ là ở dưới thực lực tuyệt đối mà tự mình tìm kiếm an ủi mà thôi, nếu như Lâm Phàm thực lực không mạnh mẽ như vậy, đám trưởng lão này sớm đã lên quần công, đem Lâm Phàm hung hăng trấn áp rồi.

- Không có việc gì, không có việc gì.

Người trưởng lão kia vội vàng lắc lắc đầu.

Đùa giỡn a, hiện tại coi như là có việc, vậy cũng chỉ có thể nói là không thôi.

Đám người Sa Độc Long trợn mắt há hốc mồm nhìn Lão Đại, đồng thời đối với mọi người ở Thiên Hải Các, cũng là sâu sắc khâm phục. Các chủ thì bị Lão Đại tiêu diệt, thậm chí ngay cả cái rễ đều không có.

Các người nếu như kiên cường một chút, chúng ta sa mạc thập tứ phi ngược lại cũng khâm phục đối với các người một chút, nhưng mà bây giờ cũng không có phát sinh việc gì giống như vậy, loại nội tâm cường đại này, cũng để bọn hắn bó tay rồi.

- Ta biết trong lòng các người không phục...

Lâm Phàm nhìn mọi người nói.

- Không có, tuyệt đối không có, hẳn đây là gieo gió gặt bão, diệt toàn tông môn, táng tận thiên lương, hôm nay báo ứng, cũng là việc đã đoán trước, đây là chúng ta vì Thiên Hải Các mà loại trừ một tai họa a.

Một tên trưởng lão vội vàng nói.

- Đúng, Tôn Trưởng Thiên này vì tư lợi bản thân, không từ thủ đoạn nào, Thiên Hải Các chúng ta đời đời chính là tông môn chính nghĩa, nhưng dưới sự hướng dẫn của hắn đã phải làm nhiều việc ác, chúng ta coi như muốn phản kháng, cũng không phải đối thủ a.

- Chúng ta sao có thể không phục, chúng ta rất cao hứng a, Thánh Tông không hổ là Thánh Tông, biết chúng ta như bị vây trong nước sôi lửa bỏng, liền ra tay giúp đỡ, ân tình này, Thiên Hải Các chúng ta ghi nhớ trong lòng a.

...

Lâm Phàm nguyên bản còn muốn lại nói thêm một câu, nhưng thấy mọi người Thiên Hải Các căn bản không như dự định, cũng triệt để để Lâm Phàm có chút bối rối.

Cái này đến cùng là cái tông môn gì a.

Người bên trong này, làm sao sẽ ti tiện như vậy.

Bất quá liếc mắt nhìn Tôn các chủ, trong lòng Lâm Phàm lại có một ý nghĩ, thịt muối cũng là thịt, vốn định lưu lại cho Thiên Hải Các toàn

thây, nhưng bọn họ như vậy, cũng không để ý, thì dọn dẹp cho bọn họ một chút.

- Đã như vậy, thi thể người này, ta sẽ thu lại cho các người, để các người khỏi thấy mà phiền lòng.

Lâm Phàm vung tay áo một cái, liền đem thi thể Tôn các chủ thu vào trong túi đeo lưng.

Các trưởng lão liếc lẫn nhau một cái, trong lòng rất là khổ, trên người Tôn các chủ, bọn họ còn nhớ trong nhẫn trữ đồ là rất nhiều tài nguyên của Thiên Hải Các a.

- Ta đây là thay trời hành đạo, chiếc nhẫn trữ đồ này, liền trả lại cho các người.

Lâm Phàm đem một chiếc nhẫn ném tới.

Tới cửa chém Các chủ nhà người ta vậy mà còn cảm ơn đối với mình, nếu như đem đồ vật vơ vét hết, đúng là có chút quá mức.

- Ai nha, đa tạ.

Các trưởng lão vừa nghe, từng cái từng cái cảm tạ.

Dù Tôn Trường Thiên bị chém giết thì có thể làm thế nào, chết cũng đã chết rồi, hơn nữa tuy chết nhưng trong lòng bọn họ cũng không oán, bình thường Tôn Trường Thiên này đáng dấp xấu còn chưa tính, hơn nữa còn quyền to độc tài, đám trưởng lão bọn họ, dường như là vật trang trí, không có chút quyền lực.

- Không cần cảm ơn, dễ như ăn cháo, chúng ta đi thôi.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay, liền đi về phía chân núi.

Mọi người Thiên Hải Các nhìn thấy tôn đại thần này rốt cục rời đi, cũng tùy tùng đưa tiễn.

- Đì thông thả a.

- Đa tạ nha.

- Có cơ hội tới làm khách a.

- Thánh Tông không hổ là Thánh Tông a, thay trời hành đạo a.

...

Đám người Sa Độc Long tùy bước sau lưng Lâm Phàm, tư vị trong lòng cũng là thiên kỳ bách quái, lần này xem như bọn họ đã học được nhiều kiến thức.

Trên tông môn người khác chém chết lão đại, cuối cùng lại được những tiểu đệ kia nhiệt tình vui vẻ đưa tiễn, cái này chẳng lẽ là thiên đạo thay đổi ư.

Bọn họ cũng đã từng chặn giết qua một cái đệ tử tông môn, cuối cùng bị cả tông môn đuổi theo đánh giết.

Nhưng bây giờ Lão Đại giết lại chính là Tông chủ a, vậy mà không chỉ không có bị đuổi giết, hơn nữa lại còn rất cảm kích, người so với người thật làm người ta tức chết a.

Hàn Mai giờ khắc này sớm đã trợn tròn mắt, như là cái xác không hồn đi theo ở phía sau bọn Lâm Phàm.

Đối với Hàn Mai thì chuyện hôm nay, liền giống như một giấc mơ vậy

...

Bên trên Thiên Hải Các.

Những trưởng lão kia lau mồ hôi trán một cái, sau đó hai mặt nhìn nhau.

- Cứ tính như thế?

- Vậy người muốn thế nào?

- Tôn Trường Thiên tuy rằng quá đáng, nhưng bất kể nói thế nào, cũng là Tông chủ chúng ta a, cứ như vậy bị người chém giết, mặt mũi Thiên Hải Các chúng ta đem đi đâu vứt, mặt của chúng ta để vào đâu.

- Theo ý người?

- Chúng ta nên lấy ra tôn nghiêm Thiên Hải Các chúng ta, vì tôn nghiêm mà chiến, các vị sư huynh đệ, các người cho rằng làm sao?

- Ân, không sai, sư đệ nói rất đúng, bất quá nhiệm vụ này rất là gian khổ, cũng là làm phiền một người sư đệ.

- Ai, sư huynh, các người...

- Mẹ thiếu năng trí tuệ...

...

Trận giao dịch này giải quyết rất là hoàn mỹ.

Nội tâm tiểu muội muội phảng phất như tích lũy rất nhiều oan ức, vào đúng lúc này, gào khóc rống lên.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt, nước mắt như mưa, làm ướt cả mặt.

- Đại nhân, cảm ơn người.

Tiểu muội muội quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Phàm.

- Không cần cảm ơn ta, công bằng giao dịch, người tình ta nguyện, không nói chuyện ân tình.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Xin đại nhân thu ta làm đồ đệ, ngày sau nhất định sẽ phụng dưỡng ở bên người đại nhân.

Trong ánh mắt bé gái lộ ra vẻ khát vọng.

Lâm Phàm khẽ cau mày, ngựa trắng, tiểu gia ta không phải là cô nhi viện a, tại sao lại tới bãi sư.

Lâm Phàm có chút do dự.

- Tiểu muội muội, lau mặt một chút.

Hàn Mai một bên lấy ra một cái khăn tơ.

Mà khi tiểu muội muội đem bụi bẩn trên mặt lau khô ráo, Lâm Phàm cũng không khỏi kinh ngạc một hồi.

Ngựa trắng a, lúc trước không nhìn chút, không nghĩ tới dáng dấp tiểu muội muội này vậy mà tinh xảo như thế.

Hơn nữa trên trán, lại có một cái bớt hoa mai.

Hàn Mai giờ khắc này cũng hơi sững sờ, không nghĩ tới cô bé này dáng dấp tinh xảo như vậy, hơn nữa lại có loại anh khí nhàn nhạt, trong tròng mắt kia, phảng phất có loại cảm giác bề ngể thiên hạ.

Hay là này đối với Hàn Mai mà nói, chỉ là một loại ảo giác đi.

Một đứa bé làm sao lại có cảm giác như vậy.

Lúc này, Lâm Phàm dò xét cẩn thận cô bé này.

- Người tên là gì?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

- U Cửu Linh.

Tiểu muội muội nói ra.

Giờ khắc này Lâm Phàm ánh mắt ngưng lại, U Cửu Linh này khí vận như cầu vồng, thiên tư tuyệt đỉnh.

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, mình đã có một cái đồ nhi, tiểu nha đầu Chỉ Kiều kia sau khi tự mình bái tự vi sư, khí vận đã từ lâu phát sinh thay đổi.

Tư chất tuy nói có chút nát, thế nhưng dưới dự dục dỗ của mình, tư chất cũng là như mặt trời ban trưa, không hề tầm thường.

Hai người này nếu như sau đó không vấn đề gì xảy ra, thành tựu tuyệt đối không thấp.

Thế nhưng Lâm Phàm luôn có loại cảm giác.

Nếu như mình đem U Cửu Linh này thu làm đệ tử, thì hai người đệ tử này sau đó rất có thể sẽ đấu một mất một còn.

Thú vị thật sự là thú vị.

- Được...

Thời khắc này, Lâm Phàm mở miệng.

Mà để trong lòng Lâm Phàm âm thầm cả kinh chính là, ở sát na khi mình mở miệng kia, khí vận U Cửu Linh, dĩ nhiên lần nữa phi thăng, tạo thành tư thế bão táp.

Đương nhiên này đối với người khác mà nói, không có hệ thống phụ trợ, thì tuyệt đối không nhìn thấy điểm này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Vận Khí Nghịch Thiên Của Tiểu Kê

Huyết hải thâm cừu đã báo, có thể được đại nhân trước mắt này thu làm đồ đệ, U Cửu Linh lộ ra nụ cười thật lòng, hai con mắt linh động cũng cười thành trắng lưỡi liềm.

- Lão Đại, chúng ta bây giờ nên đi nơi nào?

Sa Độc Long dò hỏi, đối với cô bé này, cũng là hâm mộ a, không nghĩ tới nhẹ nhõm như vậy liền trở thành đồ đệ lão đại, nếu như là bọn hắn thì thật tốt biết bao a.

Bất quá bọn hắn cũng đã nhìn thấu, nhóm người mình là tuyệt đối không thể nào, tuy nói Lão Đại không nói yêu cầu thu đồ đệ, thế nhưng trong lòng bọn họ cũng đã rõ ràng một chút.

Cái kia nhất định phải chính là Loli hơn nữa càng phải xinh đẹp hơn đáng yêu.

Cầm thú a...

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, trong vòng ba năm, Thú Linh Giới sẽ xâm lấn nơi này, tự mình nhất định phải nhanh tăng cao thực lực, nguyên bản Thất Thánh Bảo Đồ đã thả xuống cũng nên đến lúc đi tìm một phen, đem đồ vật Thất Thánh lão cầu, toàn bộ tịch thu.

Hơn nữa cái mảnh vỡ Chí Tôn Lệnh Bài, bây giờ đã có bốn mảnh, còn lại hai mảnh cũng không biết ở nơi nào, cùng với việc không có mục đích tìm kiếm, chẳng bằng trước đi tìm kiếm đồ vật đã biết.

- Các người mang theo nàng, về Huyền Kiếm Các trước, qua đoạn thời gian này ta sẽ trở lại tìm kiếm các người.

Lâm Phàm không muốn mang theo bọn hắn, dù sao tu vi của bọn họ không quá cao, gặp phải phiền toái lớn, Lâm Phàm cũng sợ không chăm sóc được.

Đám người Sa Độc Long liếc nhau một cái, cuối cùng gật gật đầu.

Sau khi bọn Sa Độc Long mang theo U Cửu Linh rời đi, Lâm Phàm cũng tiếp tục lên đường.

- Ồ ó o...

Lúc này tiểu kê ở trên bả vai Lâm Phàm, đột nhiên đứng lên, rên lên, vỗ cánh.

- Thế nào? Tiểu kê.

Lâm Phàm nhìn tiểu kê dị dạng, cũng là có chút tò mò hỏi.

- Ồ ó o...

Tiểu kê quơ cánh, chỉ vào phiến quần sơn trước đó, phảng phất là có đồ vật gì hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Lâm Phàm khẽ cau mày:

- Người nói bên kia có đồ vật?

- Ác ác...

Tiểu kê gật gật đầu, lộ vẻ rất là sung sướng.

- Tốt, vậy đi nhìn.

Lâm Phàm hướng về đó bay đi.

Mà thời điểm khi rơi xuống đám núi kia, cảnh vật chung quanh lộ vẻ không đúng.

Hỏa diễm ngập trời, nhiệt độ rất cao, bên trên quần sơn, hài cốt khắp nơi, bất quá đại đa số đều là thi hài hung thú.

- Ồ, đây là địa phương nào?

Lâm Phàm hơi nghi hoặc một chút, trên diễn tịch tông môn, không hề ghi chép có nơi như thế này.

Hơn nữa vừa rồi nếu như không phải tiểu kê nhắc nhở, Lâm Phàm cũng tuyệt đối sẽ không bị đám này núi này hấp dẫn.

Giờ khắc này tiểu kê từ trên bả vai Lâm Phàm rơi xuống, hai cánh mở ra, cái đầu ngốc kia, hơi cúi xuống, hướng xuống đất ngửi một cái, sau đó kêu to một tiếng, như là phát hiện vật gì tốt vậy, hướng về nơi xa chạy đi.

Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng theo sát ở sau, để tiểu kê chậm lại một chút.

Còn không biết đây là địa phương nào, cũng không biết nơi này có nguy hiểm hay không, tiểu kê ngốc bức này lại không một chút lo lắng nào xung quanh có hay không nguy hiểm, ngược lại để Lâm Phàm có chút bó tay rồi.

Trên đám núi này, vạn vật héo tàn, chỉ có núi đá trọc lốc, bất quá trên những núi đá này, phảng phất như có liệt diễm trôi qua.

Đi theo phía sau tiểu kê, xuyên qua một cái khe hở không hề bắt mắt, một mực hướng xuống.

Giờ khắc này Lâm Phàm lại nghi hoặc một chút, giống như tiểu kê đối với nơi này rất là quen thuộc vậy, bất quá cũng không có suy nghĩ nhiều, một mực đi theo ở phía sau tiểu kê.

Phương hướng khe hở này kéo dài, tựa như là một mực hướng xuống dưới.

Nhiệt độ chung quanh cũng là càng ngày càng cao.

- Ò ó o...

Ở nơi sâu xa đen nhánh kia, truyền đến âm thanh của tiểu kê.

Lâm Phàm tăng nhanh tốc độ.

Mà thời điểm khi nhìn thấy tiểu kê dừng lại đứng ở trước một đoàn liệt diễm, Lâm Phàm cũng là có chút kinh ngạc.

- Cái này đến cùng là địa phương nào?

Huyệt động này cũng không lớn, trổ trọi bốn vách tường, cũng không có địa phương gì đáng giá chú ý, bất quá ở trung gian huyệt động này, lại có một cái ao liệt diễm.

Ngọn lửa này hình thành một cái ao thành hình tròn, bán kính có hai, ba trượng.

Ngọn lửa trong ao là chất lỏng, dường như hỏa diễm, lại như là huyết dịch, từng trận nhiệt khí không ngừng bốc lên.

- Ò ó o...

Tiểu kê giờ khắc này phảng phất như rất là hài lòng, đứng tại chỗ không ngừng đảo quanh, trong tròng mắt mạnh mẽ, lập loè thần quang, như đã phát hiện bảo tàng.

- Tiểu kê, người kiểm chế một chút, đồ chơi này là cái gì còn không rõ ràng lắm a...

Lâm Phàm vừa mới dứt lời, tiểu kê liền lập tức nhảy vào trong ao hỏa diễm.

- Ta đi, tiểu kê, dáng dấp này của người, một ngày nào đó muốn bị kịch a.

Lâm Phàm thấy tiểu kê tra xét đều không tra xét liền nhảy xuống, trong nháy mắt đành bó tay.

- Ồ ó o...

Ở trong ao liệt diễm này, tiểu kê như cá gặp nước, ở trong đó hai cánh thu nạp, vui sướng ngao du.

Lâm Phàm tinh tế đánh giá, những nham thạch này, như đã trải qua năm tháng rất lâu, cảm giác dày nặng mười phần, vô cùng tang thương.

Nhìn chất lỏng trong ao này, Lâm Phàm duỗi ra một ngón tay, chạm vào một hồi.

Trong chớp mắt, ở Lâm Phàm cảm thấy một sức mạnh nóng rực đột nhiên đánh úp về phía Lâm Phàm.

- Keng, chúc mừng phát hiện Địa Tâm Hỏa Diễm.

- Địa Tâm Hỏa Diễm: Vị trí Đại địa tinh hoa, cuồng bạo, hung mãnh, nóng rực, chạm vào là chết.

Lâm Phàm đem cảm giác nóng rực này loại bỏ, giờ khắc này xem như là rõ ràng, vì sao tiểu kê hưng phấn như thế.

Địa phương này căn bản là nơi thích hợp sinh hoạt nhất của tiểu kê, những Địa Tâm Hỏa Diễm này đối với tiểu kê mà nói, chính là vật đại bổ.

Thời khắc này tiểu kê phát sinh một tia biến hóa, cái Địa Tâm Hỏa Diễm kia chậm rãi dung nhập vào trong thân thể tiểu kê, mà số lượng Địa Tâm Hỏa Diễm cũng đang không ngừng giảm thiểu.

Lúc này, vỏ cứng màu đỏ đem tiểu kê bao bọc ở trong đó.

- Ngựa trắng.

Lâm Phàm nhìn dáng vẻ tiểu kê lúc này, cũng nướn mí mắt, nhất thời cảm giác thấy không biết nói gì, đây không phải liền là lại muốn tiến hóa chứ.

Phượng Hoàng Niết Bàn sống lại.

Nhưng đối với tiểu kê mà nói thì chỉ cần có đầy đủ lực lượng, đủ để khiến trực tiếp lên cấp.

Đối với vận khí tiểu kê, Lâm Phàm cũng không còn lời nào để nói. Tùy tiện một toà núi nhìn như phổ thông, dĩ nhiên cũng có bảo bối này.

- Keng, chúc mừng cô đọng thành thủy chi quy tắc.

Vừa lúc đó, thủy chi quy tắc độ hoàn thành cũng đạt tới trăm phần trăm.

Lúc này, Lâm Phàm khoe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười, sau đó đem cái thủy chi quy tắc này triệu hoán ra, không nghĩ tới tự mình cũng ngưng tụ thành sợi quy tắc thứ nhất.

Thậm chí Lâm Phàm có thể cảm giác được, sức chiến đấu của chính mình lại tăng lên một tia.

Lâm Phàm đem cái thủy chi quy tắc này, cô đọng bên trong cánh tay trái, sức mạnh cánh tay trái nhất thời mạnh mẽ thêm một tia.

Lâm Phàm ngồi khoanh chân, tiểu kê hiện tại chính là đang hấp thu "Địa Tâm Hỏa Diễm", tự mình cũng không có chuyện gì, vậy liền bắt đầu cô đọng sợi quy tắc thứ hai.

- Cô đọng hỏa chi quy tắc.

- Keng, hỏa chi quy tắc độ hoàn thành 1%.

Lâm Phàm trầm tư cô đọng trong một sát na, liền phát hiện tốc độ cô đọng đột nhiên tăng nhanh không ít.

Đây chính là nguyên nhân tự mình đã hấp thu một tia ý chí, còn có chỗ này chính là tràn đầy "Địa Tâm Hỏa Điểm".

Ở trong hư không hỏa chi quy tắc so với bất kỳ địa phương nào đều muốn dày đặc rất nhiều.

Quang điểm cuồng bạo nóng rực, điên cuồng tràn vào trong cơ thể Lâm Phàm.

Nếu như là người bình thường, sớm đã bị hỏa chi quang điểm, thiêu đốt thành hỏa nhân.

Nhưng là dưới sự giúp đỡ của hệ thống, những hỏa chi quang điểm vừa tiến vào trong cơ thể, liền trong nháy mắt bị trấn áp, sau đó chậm rãi ngừng tụ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Đầu Vung Một Cái, Ngang Dọc Tứ Hải

Lâm Phàm mở hai con mắt ra, một áng lửa đột nhiên hiện ra, một sợi quy tắc hỏa diễm, quấn xung quanh Lâm Phàm.

- Không nghĩ tới nhanh như vậy a, ngược lại, lại để cho ta có chút không tưởng tượng nổi.

Lâm Phàm cảm thán nói, một nguồn sức mạnh từ nơi sâu xa gia trì trên thân, để cho tốc độ hấp thu càng nhanh hơn.

Mà có hệ thống BUG tồn tại nghịch thiên này, tốc độ luyện hóa càng đạt đến mức độ không phải người có thể tưởng tượng nổi.

Một ngày một cái, một năm hơn 300 đầu, tốc độ bậc này, thế gian ai có thể địch.

Đối với Thú Linh Giới đột kích hay là Thiên Vận thần bí, Lâm Phàm tự nhận là có hy vọng có thể ngăn cản tất cả.

- Hỏa chi quy tắc, dung hợp đến cánh tay trái.

Thủy hỏa quấn quanh, dung hợp lẫn nhau, căn cứ kinh nghiệm "Tuyên Cổ Cánh Tay", Lâm Phàm cho rằng sợi quy tắc đem dung nhập trong thân thể, đích thật là có tác dụng lớn lao.

Bằng hỏa lưỡng trọng thiên, không tệ, không tệ, phối hợp "Xoay chuyển càn khôn" cùng "Hắc Hổ Đào Tâm" e sợ có thể bùng nổ ra uy thế không có gì sánh kịp a.

Lâm Phàm nhìn về phía tiểu kê, giờ khắc này cái Địa Tâm Hỏa Diễm đã từ từ tiêu tan, gần như sắp bị tiểu kê hấp thu toàn bộ.

Một ao "Địa Tâm Hỏa Diễm" đã bao hàm vô tận lực lượng, nhưng thân thể yếu của tiểu kê lại có thể đem toàn bộ hấp thu, xem ra thượng cổ hung thú không hổ là thượng cổ hung thú, tuyệt đối không phải bình thường a.

- Xoạt xoạt...

Liền giữa lúc đó, một cái vỏ cứng màu đỏ không ngừng nứt toác, một đoàn hồng quang đột nhiên bốc lên, đồng thời còn có một đoàn yên vụ màu đỏ, tung bay ở trong huyết động.

- Ngâm...

Một tiếng kêu to vang lên, ở trong khói mù màu đỏ kia, bóng ảnh Phượng Hoàng bay lượn giữa thiên địa, mà ở bên trong bóng mờ này, đồng thời cũng có một cái bóng ảnh chen lẫn ở trong đó, nhưng trong thời gian ngắn còn không cách nào thấy rõ.

- Tiểu kê, quả nhiên không phải thượng cổ hung thú bình thường a.

Lâm Phàm nhìn hình ảnh trước mắt, cảm thán nói.

Lúc sau, cái vỏ màu đỏ toàn bộ nứt toác, tiểu kê trong đó hai mắt nhắm nghiền, cuộn thành một đoàn, một đoàn Hỏa Linh quay chung quanh tiểu kê, sau đó dần dần tiến vào trong thân thể tiểu kê.

- Ồ ó o...

Trong chớp mắt, một làn sóng nhiệt từ trên thân tiểu kê tản mát ra.

Tiểu kê hai con mắt đóng mở, hai cánh giương ra, hai trảo lấy hình chữ bát (八) mở ra, hai cái đuôi phượng dung đưa ở phía sau.

Đại Thiên Vị cấp cao cảnh giới.

Đồng thời còn có một sợi quy tắc, quấn quanh ở trên thân tiểu kê.

Sợi quy tắc này, hoá hồng thông suốt, mà lửa đỏ bên trong còn kèm theo màu vàng, đây là một cái quy tắc biến dị.

So với thủy chi quy tắc mà mình ngưng luyện ra được còn cường đại hơn.

Ai ya, này tiểu kê muốn phi thiên a.

Trong lòng Lâm Phàm cũng như đại hỉ, người bên cạnh mình càng mạnh, thì sau này đối mặt với khó khăn, sẽ càng thêm chắc chắn.

- Tiểu kê, có cảm giác gì?

Lâm Phàm lên tiếng dò hỏi.

Không biết tiểu kê hiện tại cảm giác làm sao.

- Ồ ó o...

Tiểu kê ngốc nhìn chung quanh một chút, phảng phất như đang xem biến hóa của bản thân, để tiểu kê rất là hưng phấn vậy, sau đó nhảy lên một cái, đến trên bả vai Lâm Phàm, đầu đụng một cái vào gò má Lâm Phàm lộ vẻ rất là vui.

- Ha ha, tiểu kê hiện tại thật không tệ, lĩnh ngộ quy tắc biến dị, quả thật là hảo giúp đỡ của Lâm Phàm ta.

Lâm Phàm sờ sờ đầu tiểu kê.

Đối với tiểu kê rốt cuộc là thứ gì, Lâm Phàm hiện tại trong lòng còn rất nghi hoặc, bất quá không có việc gì, tất cả những thứ này chung quy có một ngày sẽ nhận được đáp án.

Hỏa Diễm Địa Ngục ngày trước rồi một bàn tay khổng lồ kia, cũng không phải là vì mẫu thân tiểu kê mà chính là vì tiểu kê mà đến, cuối

cùng mẫu thân tiểu kê sau khi hóa thành cầu vồng, đem cái bàn tay khổng lồ đó triệt để đánh lui.

- Rống...

Mà đúng lúc này, một trận gào thét vang vọng đất trời.

Đây là âm thanh hung thú.

- Ò ó o...

Tiểu kê đứng ở trên bả vai Lâm Phàm kêu to một tiếng, sau đó đầu gào tung một cái, ánh mắt bề ngễ thiên hạ bắt hướng nhìn ra bên ngoài, phảng phất như đang muốn nói, hung thú bên ngoài thật sự là quá làm càn.

Mà thời điểm khi Lâm Phàm phản ứng lại, tiểu kê đã rút chân lên, hướng về phía ngoài mà chạy.

- Tiểu kê, người kiềm chế một chút đi, chớ để bị cho người ta làm cho bán thân bất toại. Lâm Phàm truy tìm ở phía sau, tiểu kê sau khi thực lực biến đổi cường liền bắt đầu đặc ý.

Thời điểm ra đến bên ngoài.

Một đầu hung thú mấy trăm trượng, đứng ở trước mặt tiểu kê gào thét, tiếng gào thét vang vọng đất trời.

Đại Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn hung thú.

Hơn nữa còn là hung thú ngưng tụ hai cái sợi quy tắc cao cấp.

- Ò ó o...

Tiểu kê ngẩng đầu lên, không uly ký tí nào nhìn hung thú trăm trượng trước mắt này.

Con thú dữ này toàn thân đỏ chót, có địa phương máu thịt be bét, xương màu trắng, cũng thay đổi thành màu đỏ.

Nhìn dáng dấp chắc hẳn là này hung thú ở địa bàn này, mà cái "Địa Tâm Hỏa Diễm" kia là của hung thú kia nắm giữ.

Chỉ có điều hung thú này không hề biết "Địa Tâm Hỏa Diễm" có khả năng hấp thu, bởi vậy tạo thành ảnh hưởng trái chiều rất lớn lên bản thân.

Bất quá đối với thực lực thì cũng có tăng lên rất nhiều.

Giờ khắc này tiểu kê lại đem này toàn bộ "Địa Tâm Hỏa Diễm" hấp thu, tự nhiên làm cho hung thú này phần nộ vạn phần.

- Rống...

Con thú dữ này lần thứ hai nổi giận hướng về tiểu kê gầm lên một tiếng.

Mà tiểu kê cũng đuổi cánh ra, cứ như là đang ngoáy lỗ tai vậy, biểu thị tạp âm chỉ là tạp âm, đối bản gà gia ảnh hưởng rất lớn, có chút điếc tai đó.

- Tiểu kê, ngươi không được? Mau trở về.

Lâm Phàm hướng về tiểu kê hô.

- Ò ó o...

Tiểu kê đầu vung một cái, ngang dọc Tứ Hải, bên trong mắt như lưu manh, lập loè ánh sáng tự tin.

Như đang muốn nói, thân là một đầu gà trống, không được cũng phải được.

- Ò ó o...

Tiểu kê kêu to một tiếng, hai cánh giương ra, sau đó vung chân mang theo cả sợi quy tắc quấn quanh quét ngang thiên địa, trong chớp mắt hình thành một cái vòng xoáy.

Vòng xoáy này tràn đầy vô tận sức mạnh hủy diệt, sức hút cuồng bạo, nắm lấy hung thú trăm trượng mà kéo.

- Rống...

Xung quanh cát bay đá chạy, hai trảo của hung thú sắc bén cắm chặt dưới mặt đất, nhưng dưới hấp lực cường đại trước mặt, cặp trảo trên mặt đất kia bị kéo ra từng cái từng cái một.

- Rống...

Trong tròng mắt hung thú đầy dữ tợn, lập loè vẻ kinh sợ, nhưng trong phút chốc, liền bị cái vòng xoáy cắn nuốt mất.

- Ồ ó o...

Tiểu kê xoay người lại, vung một cái đầu gà, sau đó kêu to một tiếng, vỗ vỗ cái bụng, nắc một cái giống như đã ăn rất no.

Lâm Phàm nhìn hình ảnh trước cực kỳ kinh ngạc.

Ta chết mất, chiêu thức kia của tiểu kê có chút bá đạo quá a.

Thời khắc này, tiểu kê nhảy lên đến trên vai Lâm Phàm, kêu to một tiếng, sau đó đặt hông ngồi ở bả vai Lâm Phàm, đầu rũ xuống, hơi hơi lim dim mắt, phảng phất như đang tiêu hóa hung thú vừa hấp thụ.

Mà lúc này, từ trên thân tiểu kê, bay ra hai cái sợi quy tắc, hai cái sợi quy tắc này, chính của hung thú vừa rồi có.

Lâm Phàm thấy cảnh này, cười cợt sờ sờ đầu tiểu kê, đem hai cái sợi quy tắc đó ném vào trong túi đeo lưng.

Tiểu kê này phảng phất là biết chuyện Lâm Phàm rất cần sợi quy tắc vậy, trong thời gian luyện hóa, cố ý đem hai cái sợi quy tắc này ra cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thiên địa rộng lớn này, sau đó cười lớn một tiếng.

- Tiểu kê, chúng ta tiếp tục tiến lên, sau này tên Gà Thần song hiệp, chắc chắn lưu cùng vạn thế, thế nhưng lúc này ta phải bố trí cho người một bộ trang bị mới được.

Theo Lâm Phàm, tiểu kê bất kể nói thế nào cũng là sủng vật của mình a, ngẫm lại kiếp trước những sủng vật như chó hoặc mèo đều có y phục mặc, mà tiểu kê của ta làm sao lại có thể không có y phục mặc được.

Ngẫm lại tiểu kê nếu như ăn mặc thành như vậy, nhất định rất đáng yêu a.

- Ồ ó o...

Tiểu kê vui sướng kêu to một tiếng, như nghe được có y phục để mặc rất là hưng phấn, nhưng đến khi làm Lâm Phàm cầm quần áo luyện chế đi ra, tiểu kê liền nháy mắt như trong mơ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Cơ Hội Đưa Tới Cửa

Huyết Sát Các âm u, tầng mười hai Huyết Sát Các, đang di động ở trong thiên địa.

Lúc này ở tầng mười hai.

Các chủ Huyết Sát Các đang nằm tại chỗ, khí tức bên trong áo bào đen lấp loé, máu chảy bốn phía ngưng tụ thành một đoàn dài.

- Âm...

Bên trong huyết sắc đang ngưng tụ một cánh cửa nửa hư nửa thực, trong chớp mắt, tan thành mây khói.

- Thất bại, Huyết Giới...

Bóng người ẩn giấu ở bên dưới áo bào đen, giọng nói âm tính, không biết là nam hay nữ.

- Là ai? Đi ra.

Đúng lúc này, người áo đen đột nhiên hướng về bên trong hư không gầm lên một tiếng.

Thanh âm kia mặc dù không lớn, thế nhưng trong đó phảng phất như ẩn chứa lực lượng nào đó có thể khiến người ở trong hư không không có chỗ che thân.

- Các chủ Huyết Sát Các... Không hổ là người mạnh nhất Các đời tới nay.

Vào lúc này, một cái bóng mờ xuất hiện ở bên trong tầng mười hai Huyết Sát Các, mặc dù không thấy rõ mặt, thế nhưng hơi thở kia quả làm người ta kinh ngạc.

- Người là ai?

Huyết Sát Các Các chủ, nhìn chăm chú đối phương, trong lòng cũng hơi khiếp sợ bởi luồng hơi thở này, rất mạnh.

- Ta là người như thế nào, đều không quan trọng, nhưng ta biết là người đang tìm kiếm biện pháp tiến vào Huyết Giới, mà ta vừa vặn lại biết cách làm sao tiến vào Huyết Giới.

Bóng ảnh mờ mịt kia lạnh nhạt nói, phảng phất như đang dẫn dụ đối phương.

Huyết Sát Các Các chủ nghe lời nói này, nhất thời trầm mặc lại, sau đó nhìn thẳng vào đạo bóng người hư huyền kia nói:

- Người muốn thế nào?

- Không có gì, ta có thể đem biện pháp tiến vào Huyết Giới nói cho người, mà người chỉ cần giúp ta hoàn thành một chuyện.

Âm thanh bóng ảnh rất là âm trầm, dường như từ Cửu U vậy, để cho có cảm giác không rét mà run.

- Hừ, chỉ có người khác cầu Huyết Sát Các làm việc, còn chưa bao giờ có chuyện Huyết Sát Các cầu người làm việc, giả thần giả quỷ, đi ra cho ta.

Huyết Sát Các Các chủ nhất thời vung ống tay áo lên, hư không liền vặn vẹo bạo phát ra từng trận tiếng sấm nổ.

- Người mặc dù dung hợp tu vi của các đời Huyết Sát Các Các chủ, thế nhưng lại không giết chết được ta, cuộc giao dịch này đối với người

mà nói, dễ như ăn cháo, mà người lại có thể nhận được biện pháp tiến vào Huyết Giới, để người tìm được bản nguyên.

Bóng mờ ở cái bên trong hư không vụn vụn kia, vẫn tồn tại như cũ, phảng phất cái hư không vụn vụn này, không hề ảnh hưởng đến bản thân hắn.

Huyết Sát Các Các chủ, nhìn tất cả những thứ này:

- Giao dịch gì?

- Hê hê... Giao dịch rất đơn giản...

...

Thánh Tông.

Yến Tông chủ cùng rất nhiều Thái Thượng trưởng lão tụ tập trong đại điện, trên khuôn mặt mỗi người đều dị thường nghiêm nghị.

- Các vị các sư đệ, gần đây, từ nơi sâu xa có đạo âm thanh luôn quần quanh ở bên tai của ta, để cho ta tâm thần không yên.

Yến Tông chủ nhìn mọi người nói.

- Tông chủ sư huynh, làm sao có khả năng a?

Vô Nhai cả kinh, có chút không dám tin tưởng.

Tu vi càng sâu, cảm ứng đồ vật, chính là càng mẫn cảm, mà để Tông chủ sư huynh tâm thần không yên, hiển nhiên là đại sự.

Yến Tông chủ nhìn các sư đệ, cuối cùng gật gật đầu, một tay duỗi ra, chỉ vào bầu trời: - Đến từ nơi đó...

Mọi người nghe nói, nhất thời sắc mặt đại biến.

- Làm sao có khả năng...

Yến Tông chủ nhìn mọi người, sau đó lắc lắc đầu: - Không có gì là không thể, hôm nay triệu tập các người chính là để nói rõ chuyện này. Chuyện, Chí Tôn phách thiên địa vạn năm trước không hề đơn giản như thế, truyền thừa mà tổ tiên để lại cũng không phải đơn giản như vậy, tuy còn không rõ ràng lắm là sự tình đến cùng ra sao, thế nhưng đây cũng là một cái cảnh báo cho chúng ta a.

Vô Nhai chúng Thái Thượng trưởng lão liếc nhau một cái, cuối cùng gật gật đầu, tiếp tục chăm chú lắng nghe.

...

Huyền Hoàng Giới rất lớn, tuy nói bị chia ra làm hai, nhưng như cũ vẫn là rất lớn.

Coi như là ở Đông Linh châu, mỗi một ngày, mỗi một chỗ, đều sẽ có giết chóc tồn tại.

Cao nhân ẩn sĩ không phải số ít, ma đầu vạn cổ cũng đếm không xuể.

Mỗi ngày đều có tông môn quật khởi, cũng có tông môn suy nhược.

Nhược nhục cường thực, người thắng làm vua, đó cũng chính là Đông Linh châu.

Tiên Linh Tông.

Một cái tông môn cường đại, tất cả tông môn này đều là nữ tử.

Một tông môn chỉ có nữ tử mà có thể trở thành bá chủ, đó là không dễ cỡ nào.

Nhưng ngày hôm nay, Tiên Linh Tông gặp phải thời khắc nguy hiểm nhất trong lịch sử.

Một đầu ma đầu loại bỏ phong ấn, giết tới Tiên Linh Tông.

Ma đầu này đã từng bị tiền bối Tiên Linh Tông cùng những tông môn khác, liên hợp lẫn nhau đem đầu ma đầu này phong ấn.

Nhưng không biết vì sao, ma đầu này tu vi tăng mạnh, trực tiếp thoát ra khỏi phong ấn, từ trong đó đi ra, ma đầu kia đối với Tiên Linh Tông thực sự phần nộ, bởi vậy không chút do dự sau khi phá ra khỏi phong ấn liền chạy thẳng tới Vân Tiêu, mục tiêu đầu tiên chính là Tiên Linh Tông.

- Ha ha... Liên Tiên, đồ đệ tiện này ở đâu, nhanh mau ra đây nhận lấy cái chết.

Ở bầu trời Tiên Linh Tông, một người trôi nổi ở trong hư không, người đó da dẻ khô cằn, hai mắt đỏ như máu, dường như ma đầu vạn cổ.

- Ma đầu, nhục mạ tổ tiên ta, để lão thân đánh ngươi một lần.

Tiên Linh Tông tiến vào tình trạng báo động, một tên Thái Thượng trưởng lão thấy ma đầu kia nhục mạ tổ tiên, thì oán giận vạn phần lao thẳng tới chém giết.

Tông chủ Tiên Linh Tông cùng với mọi người cũng không biết lai lịch của tên ma đầu này, thế nhưng ở trước cái ma khí vô biên kia, khiến lòng người sinh ra tâm ý sợ hãi.

- Tông chủ, tên này là ai?

Một tên Thái Thượng trưởng lão mở miệng dò hỏi.

- Không biết.

Tông chủ Tiên Linh Tông lắc đầu nói ra, đối với ma đầu trước mắt kia, rất là xa lạ, cũng không biết người này có lai lịch gì.

- Hừ, diếc không sợ súng.

Ma đầu này nhìn một người kéo tới, rất là xem thường hừ lạnh một tiếng.

Thao Thiên Ma khí, đem trọn phiến hư không nhuộm đẫm.

Một quyền liền từ trên trời giáng xuống, bên trong một quyền kia bao hàm vô biên ma khí.

Thái Thượng trưởng lão kia lao đến, mắt liền thấy cú đấm từ trên trời giáng xuống thì sức mạnh từng sợi quy tắc bay lượn đầy hư không cũng ngưng tụ đầy đủ, đột nhiên đánh mạnh về phía một quyền từ trên trời giáng xuống.

- Oanh...

Thiên địa rung động, một ánh hào quang tràn ngập toàn bộ bên trong hư không.

- Phốc...

Mà ngay tại lúc này, bóng người Thái Thượng trưởng lão đột nhiên từ hư không rơi xuống, một ngụm máu tươi phun khắp hư không.

- Sư muội...

Tiên Linh Tông Tông chủ, thấy cảnh này, sắc mặt quỳnh lên.

Làm sao có khả năng này chứ, sư muội chính là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, cường giả ngưng tụ sáu cái sợi quy tắc, làm sao có khả năng bị vền vền một đòn, đánh cho thảm như vậy.

- Ha ha... Không đỡ nổi một đòn. Thật sự là không đỡ nổi một đòn a. Tiên Linh Tông, Diêm La ta hôm nay liền muốn tiêu diệt Tiên Linh Tông các người.

Diêm La ngửa mặt lên trời gào thét, phát tiết thống khổ trăm năm bị phong ấn.

Tiên Linh Tông Tông chủ, vừa nghe đến danh hào này, nhất thời biến sắc, một mặt không dám tin tưởng:

- Người là Long Diêm La, ma đầu 200 năm trước bị tổ tiên ta phong ấn, làm sao có khả năng người còn chưa có chết.

- Ha ha, chết? Muốn cho Long Diêm La ta chết, thế gian này còn không có người có bản lĩnh đó.

Long Diêm La cuồng tiểu, tiếng cười làm cho người ta sợ hãi cực kỳ, để thế nhân không rét mà run.

Tông chủ Tiên Linh Tông giờ khắc này sắc mặt đại biến, một loại dự cảm xấu xông lên đầu, nàng không nghĩ tới đối phương lại là cái ma đầu 200 năm trước mà các tông môn phải hợp lực mới phong ấn được.

...

- Tiểu kê, y phục này như thế nào, có phải cảm giác rất là đẹp trai không?

Lâm Phàm thời khắc này nhìn tiểu kê, rất là hài lòng hỏi.

Y phục này là Lâm Phàm đặc biệt vì tiểu kê mà thiết kế, trang phục khủng long này mặc vào nhìn rất là thô bạo trắc lệu a.

- Ồ ó o...

Tiểu kê vung văng ôm lấy đầu nhìn Lâm Phàm, không hề có một tiếng động kháng nghị vì kháng nghị thì có thể thế nào chứ, ở dưới áp bức bá đạo của Lâm Phàm, tiểu kê cũng chỉ có thể đành hoàng mà thần phục.

- Ồ..., trước kia có ma khí ngập trời, có vẻ như có chuyện gì vậy, tiểu kê, cơ hội biểu hiện của chúng ta đến rồi, thời cơ không thể để mất a...

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy hư không phía trước, một mảnh đen kịt, ma khí ngập trời, làm cho tâm thần người ta không yên, nhất thời lộ ra nụ cười mừng như điên.

Đối với Lâm Phàm hiện tại mà nói, một là đánh ngã tất cả, nhận được sớ quy tắc, hai chính là đem cái tên gọi Gà Thần song hiệp triệt để khai hỏa ra.

Mà bây giờ càng là có cơ hội đưa tới cửa, làm sao có thể không quý trọng chứ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Đã Nói Xong Động Tác Võ Thuật Đầu

- Bát Hoang Lục Hợp, ta là độc tôn, nếu không phải những tiểu tiện nhân các người năm đó thừa dịp lúc bản đế đang bế quan thì làm sao có bản lĩnh đem bản đế trấn áp tới hai trăm năm.

Long Diêm La nói, ma khí ngập trời bao phủ toàn bộ Tiên Linh Tông.

- Bất quá cũng may mà những tiểu tiện nhân các người lại đem bản đế phong ấn tại Vạn Ma Cốc, mới có thể để cho công pháp chí cao của bản đế tu luyện tới cảnh giới tối cao. Để tưởng thưởng cho các người, bản đế sẽ đem toàn bộ bản bản nguyên chí âm của các người hấp thu tại đây, cùng bản đế hòa làm một thể, đây chính là vinh dự chí cao mà các người được thưởng, ha ha...

200 năm trước Long Diêm La là ma đầu vạn cổ, làm việc tàn nhẫn, đem Đông Linh châu quấy cho long trời lở đất, vô số tông môn bị diệt môn.

Cuối cùng Tiên Linh Tông cùng những tông môn khác liên thủ, thừa dịp thời gian ma đầu này bế quan, bày xuống phong ấn, đem trấn áp ở Vạn Ma Cốc.

Thế nhưng lại không ai biết rằng bên trong cái gọi là Vạn Ma Cốc kia lại ẩn chứa vô thượng ma khí.

Đi qua hai trăm năm, Long Diêm La chẳng những không có chết đi, mà lại hấp thụ được những vô thượng ma khí đó, đột phá đến cảnh giới cao hơn, thậm chí từ nơi sâu xa nào đó, có người đang giúp hắn, giúp hắn hấp thu vô biên ma khí càng nhanh hơn.

- Ma đầu, chớ có làm càn, tổ tiên ta có thể đem người trấn áp, thì chúng ta cũng có thể để người vạn kiếp bất phục.

Lúc này một cô gái Tiên Linh Tông nhìn thẳng hư không, không có một tia sợ hãi nói.

Long Diêm La cuồng tiếu, ma trào sắc bén dài nhỏ, từ bên trong áo bào đen duỗi ra:

- Khà khà, Thánh nữ Tiên Linh Tông thế hệ này quả thật là vưu vật a, chỉ một cái chí âm khí này đã vẹn vẹn là mỹ vị thơm ngọt rồi, ngày hôm nay liền để ta đến sủng hạnh người, ha.. ha.

Thánh nữ Tiên Linh Tông, sắc mặt lạnh lẽo.

- Yên Nhiên, người lui ra, người không phải đối thủ ma đầu kia.

Tiên Linh Tông Tông chủ cảnh giác nhìn chăm chú vào hư không, ma đầu kia tu vi mệnh môn như biển, e sợ Tiên Linh Tông lần này gặp đại nạn rồi.

- Chúng sư muội, đem phong ấn Tiên Linh Đại Trận bày xuống.

Tông chủ Tiên Linh Tông nói ra.

- Được.

Đám người Thái Thượng trưởng lão gật gật đầu.

Long Diêm La xem thường nhìn một màn trước mắt:

- Hừ, Tiên Linh Đại Trận, không biết tiến thủ, hôm nay bản đế liền để cho các người biết cái gì mới gọi là ma cao vạn trượng.

- U Minh Ma Trảo.

Trong chớp mắt, bên trong hư không, sau khi nói ma khí liền ngưng tụ thành ma trảo, từ trên trời giáng xuống, bên trên cái ma trảo kia ma

khí quần quanh, dường như muốn cắt rời hư không.

- Tiên Linh Đại Trận

Tông chủ Tiên Linh Tông cùng với Thái Thượng trưởng lão, đột nhiên tăng khí tức lên dữ dội, đồng thời đem khí tức truyền vào một nơi xa xa, nhất thời một tinh mang phóng thẳng lên trời, bóng ảnh trong đó phảng phất như một tiên nữ có thể tinh lọc tất cả tà ma thế gian vậy.

- Hừ, diệt cho bản đế.

- Oanh...

Phía dưới một trảo, vạn vật đều phá diệt, cái cái gọi là "Tiên Linh Đại Trận" kia cũng tương tự không ngừng bị phá hủy.

- Phốc...

- Tông chủ...

- Trưởng lão...

Đệ tử Tiên Linh Tông nhìn thấy cảnh này, trong lòng vô cùng căm giận, các nàng không nghĩ tới ma đầu đó lại mạnh đến như vậy.

Thánh nữ Tiên Linh Tông Yên Nhiên, thấy tình huống thời khắc này, tâm thần cũng kinh hãi, quát chói tai một tiếng:

- Ma đầu...

- Yên nhiên, trở về mau, người không phải đối thủ của hã.

Tông chủ Tiên Linh Tông ngã quấp ở trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, vệt vàng hô.

Ma đầu kia thực lực thật sự quá mạnh mẽ, ngay cả Tiên Linh Đại Trận đều không phải đối thủ, thì Yên Nhiên làm sao có thể là đối thủ.

- Ha ha, bản đế sẽ cố gắng chơi đùa với người...

Long Diêm La thấy Thánh nữ Tiên Linh Tông lao tới, cười lớn một tiếng nói.

Từ lúc phá phong mà ra thì việc nghiền ép Tiên Linh Tông là việc dễ dàng như nghiền ép một con kiến nhỏ bé vậy, chẳng qua là nếu như chết nhanh quá thì đúng là không có khoái cảm, chẳng bằng chậm rãi làm cho các nàng từ từ tuyệt vọng, rồi đến cuối cùng mới hung hăng dẫn vật.

Một vệt hào quang từ trên thân Yên Nhiên bộc phát ra, một chiêu kiếm đâm xuyên qua thân thể Long Diêm La.

Yên Nhiên trong lòng vui vẻ, cho rằng đã đem ma đầu này đâm giết, nhưng trong chớp mắt sắc mặt liền đại biến.

- Ha ha..., không tệ, không tệ...

Yên Nhiên trong nháy mắt lùi tới trong tông môn, cái trường kiếm trong tay giờ vẫn còn cắm ở trong lòng ngực Long Diêm La.

Long Diêm La đem trường kiếm rút ra, không hề có một tia máu tươi phun ra, chấn nhẹ một cái, trường kiếm liền bị phá toái thành tro bụi, bay lả tả trong thiên địa.

- Ha ha...

Long Diêm La ngửa mặt lên trời hét dài.

- Tiên Linh Tông, chính là cái tông môn thứ nhất bản đế hủy diệt, dưới ma uy của bản đế mà run rẩy đi.

Tất cả mọi người trong Tiên Linh Tông cùng chúng đệ tử nội tâm run lên, một luồng hoảng sợ xông thẳng lên đầu.

- Tông chủ, chúng ta nên làm gì?

Yên Nhiên đỡ Tông chủ dậy, giữa hai lông mày một mảnh ưu sầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tông chủ Tiên Linh Tông giờ khắc này cũng không biết nên làm thế nào cho đúng, sau khi nhìn một chút những cái khuôn mặt trắng bệch của các đệ tử thì nội tâm cũng là một trận bất đắc dĩ a.

- Ha ha, cùng bản đế hòa làm một thể đi.

Giờ khắc này Long Diêm La đột nhiên cười lớn một tiếng, một trào văng ra, một sức hút đột nhiên tràn ngập khắp ở trong đất trời.

Một ít đệ tử tu vi thấp, căn bản là không có cách chống đối lại cỗ lực hút này, cả người cũng bắt đầu phiêu phù lơ lửng.

- Tông chủ cứu mạng a.

- Sư tỷ cứu ta...

Thời khắc này, các nữ đệ tử Tiên Linh Tông bắt đầu kêu khóc, cái cỗ sức hút đó đối với các nàng căn bản là không có cách để chống lại.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình càng ngày càng bay tới gần ma đầu kia.

- Ma đầu...

Tông chủ Tiên Linh Tông thấy cảnh này, cũng là gào thét một tiếng, nhưng lời còn chưa có nói hết, thì ở nơi xa xôi, một ánh hào quang lấp lánh liền nhanh chóng bay tới, đồng thời nương theo tiếng sét còn có tiếng hét phản nộ.

- Nho nhỏ ma đầu, đừng quá làm càn.

Tông chủ Tiên Linh Tông giờ khắc này trong lòng cả kinh, không biết là ai tới.

Mà ma đầu này hơi phúi phúi một chút, cũng không có đem đế ở trong lòng.

Nhưng trong chớp mắt, một đạo kiếm ý xoẹt ngang qua thiên địa, đem cái cổ sức hút kia chặt đứt toàn bộ.

- A...

Chớp mắt sau khi cổ sức hút kia biến mất, những cái nữ đệ tử trôi nổi ở giữa không trung, đột nhiên rơi hết trên mặt đất.

- Ai u, cái môn của ta.

- Đau quá a...

...

- Là ai, dám to gan phá hoại chuyện tốt của bản đế?

Long Diêm La sắc mặt phát lạnh, trong lòng bốc cháy lên lửa giận vô biên, nhìn chăm chú nơi phương xa.

- Là gia gia người đấy...

Trong nháy mắt, ở trên mặt đất Tiên Linh Tông, có hai bóng người xuất hiện.

Trong lúc tuyệt vọng này thì các đệ tử Tiên Linh Tông nhìn hai bóng người trước mắt, đối với bọn hắn là tràn đầy hi vọng.

Lâm Phàm cảm giác thời điểm mình tới rất là chính xác, tại thời điểm sắp đến, liền đã thấy được, ma đầu này vậy mà đang đại phát thần uy a, đối với Lâm Phàm mà nói, đây chính là sự tình tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Muốn tình huống, còn phải hỏi chúng ta một chút mới được.

Một kiếm chặt đứt tất cả, phá hoại quá trình trang bức của người.

- Ồ ó o...

Nghe theo Lâm Phàm, tiểu kê giờ khắc này đứng ở bên cạnh Lâm Phàm, không nhúc nhích, lấy cái dáng người vĩ đại mà hấp dẫn lấy đám người phía sau kia chú ý.

Còn Lâm Phàm giờ khắc này cũng đứng yên ở nơi đó không nhúc nhích, đối với những cái ánh mắt phía sau, Lâm Phàm tuy nói không nhìn thấy, nhưng cũng có thể cảm nhận được từng đôi mắt phía sau a.

- Ăn mặc quái dị kia là cái gì hả?

- Thế nhưng cảm giác thật đáng yêu a.

- Bóng lưng kia, đến cùng là ai?

- Ồ, làm sao lại có loại cảm giác quen thuộc.

- A... Là cao nhân... Hẳn chính là người cao nhân mà ta và các người vừa mới nói.

Vừa lúc đó, một vị nữ đệ tử đột nhiên lên tiếng hưng phấn hô.

Mà một ít nữ đệ tử khác, cũng là hơi nghi hoặc một chút, không biết sư muội nói tới cao nhân ấy đến cùng là ai.

Tiểu kê ăn mặc trang phục khủng long đứng ở nơi đó không nhúc nhích, hai lỗ tai run lên một cái, một mực tinh tế lắng nghe tất cả những thứ xung quanh, thời điểm sau khi nghe nói như vậy liền bá đạo hất đầu.

Trong cặp mắt to gian manh, lập loè vẻ thô bạo vô cùng.

- A... Là tiểu kê đại nhân.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, khẽ cau mày, ngứa trứng rồi, không phải là đụng tới người quen chứ?

Mà ngay tại lúc này, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện, cái tên tiểu kê này, dĩ nhiên trực tiếp rút chân lên, liền hướng về phía nữ đệ tử bên kia

chạy tới, sau đó vô cùng giống lưu manh liền nằm lăn trên đất, cái bụng hướng lên trời, mắt mở to nhìn thẳng nữ đệ tử kia.

Một ít nữ đệ tử Tiên Linh Tông không rõ lắm, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, không biết hung thú quái dị này rốt cuộc là có ý gì.

- Quả nhiên là tiểu kê đại nhân, tiểu kê đại nhân có phải là lại muốn xoa cái bụng.

Tên nữ đệ tử kia vội vàng đem tiểu kê ôm vào trong ngực, bàn tay nhỏ nhu nhược như không xương, nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng tiểu kê.

- Ờ... Ờ...

Thời khắc này, vẻ mặt tiểu kê như trầm như mê, mắt hơi nhắm lại, hưởng thụ lấy bàn tay nhỏ đang xoa xoa kia.

- Chết tiệt...

Lâm Phàm trong lòng hận không thể đem tiểu kê chém thành muôn mảnh, lúc trước đã đặc biệt dặn dò tất cả các động tác phải như thế nào rồi, vậy mà vào lúc này lại nháy mắt thay đổi.

Lâm Phàm trong lòng hận a, rõ ràng cảnh tượng nghĩ ra, đều bị cái tên tiểu kê này làm hỏng.

Bất quá...

- U, hóa ra là các người a.

Lâm Phàm giờ khắc này xoay người lại, hướng về phía những cái nữ đệ tử đã từng va chạm qua ở Táng Hải Yêu Địa vẫy vẫy tay.

Chỉ là khi nhìn về phía tiểu kê đang ở nơi đó hưởng thụ, trong ánh mắt Lâm Phàm cũng lập loè sát ý, thức ăn hôm nay quyết định là cái gì, chính là... Canh gà.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Điên Rồi, Đều Điên Rồi

- A... Đại nhân còn nhớ chúng ta, đúng là quá hạnh phúc.

Sát na lúc Lâm Phàm xoay người, từng cái nữ đệ tử đã ở Táng Hải Yêu Địa từng hầu hạ qua Lâm Phàm, liền hoan hô lên, không thềm để ý chút nào có một cái tên đại ma đầu đang ở trên đầu các nàng.

- Hữu duyên, quả thật là rất hữu duyên a.

Lâm Phàm hiện tại đặc biệt còn có thể nói cái gì đây? Cùng tiểu kê đã nói qua, Gà Thần song hiệp, ài..., vào lúc này đã không còn sót lại chút gì nữa.

Đi qua chuyện này, Lâm Phàm liền thề với trời, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không bao giờ tạo thành đội ngũ cùng với tiểu kê.

Ai da, tổ cha con gà ngu bực.

Đặc biệt chính là một cái sắc gà a.

Tông chủ Tiên Linh Tông giờ khắc này như mơ, không hiểu mấy cái này đệ tử đến cùng là như thế nào? Hơn nữa, người trẻ tuổi này là ai, tại sao lại làm cho các nàng kích động như vậy, hiện tại ma đầu vẫn còn đang bay trên bầu trời a.

Thánh nữ Yên Nhiên nhìn những sự muội của mình này cùng lúc trước quả thực chính là hoàn toàn biến đổi, để cho nàng có chút không biết phải làm sao, thậm chí cảm giác như tất cả những thứ này đều là hư huyền.

Những sư muội này lúc trước còn sợ muốn chết, làm sao mà vào lúc này lại có thể kích động như thế?

Mà sự tình để mọi người trong Tiên Linh Tông càng tan vỡ phát sinh. Chỉ thấy Nhất Danh sư muội, dĩ nhiên từ trong nhà ôm ra một cái ghế.

- Cao nhân, ngài ngồi xuống, mấy cái sư muội chúng ta, từ sau khi trở về, vẫn tôi luyện thủ pháp, tuyệt đối lần này so lần trước còn tốt hơn nhiều nha.

Một tên nữ đệ tử thanh xuân tịnh lệ, một mực đem kéo Lâm Phàm đến bên để cho hắn ngồi xuống.

Tiểu dung trên mặt lộ ra vẻ vui mừng thật lòng, vẻ sợ hãi lúc trước vào lúc này, ngay cả một chút cũng không còn sót lại chút nào.

Đùa giỡn, có cao nhân ở, còn sợ cái gì nha.

Một trận chiến ở Táng Hải Yêu Địa kia, chính là kinh thiên động địa khiếp, khiếp quỷ thần sầu a, các nàng đều là ở Quỷ Môn Quan đi qua một chuyến nhân.

Đặc biệt là cao nhân cái kia phát uy đáng dấp, càng là sâu sắc khắc sâu vào đến nội tâm của các nàng bên trong.

Coi như là về tông về sau, cũng là trần trọc trở mình, khó có thể ngủ. Mỗi khi nhắm mắt trong chớp mắt, trong đầu hắc ám, trong chớp mắt, bị phá ra quang minh, một bóng người ở tại trong đầu, thật lâu lái đi không được.

- Đại nhân, tay nghề của chúng ta có phải là so với lần trước còn tốt hơn không.

Một tên xinh đẹp nữ đệ tử, trên mặt mang theo nụ cười mà hỏi.

- Ân, không tệ, không tệ.

Lâm Phàm gật gật đầu, trên người chỗ nào cũng có mấy cái bàn tay mềm mại nhỏ nhắn du tấu, cái cảm giác này, thật sự là quá sung sướng rồi.

Cho tới giờ, mục đích đến nơi này, từ lâu đã bị Lâm Phàm ném ra sau đầu, mà cái ma đầu trong hư không kia, Lâm Phàm cũng trực tiếp đem làm như không thấy.

Vẫn là trước tiên hưởng thụ một phen, mới là trọng yếu nhất.

Tiểu kê nằm ở nơi đó giờ khắc này đem cặp cánh che tiểu đệ đệ lại, một mặt hưởng thụ, còn thỉnh thoảng kêu to một tiếng, trong thanh âm mang theo một tia**.

"Đại nhân, mấy người sư muội chúng ta gần đây mới vừa học được một bộ múa kiếm mới, chúng ta múa cho ngài xem được không?" Bốn tên nữ đệ tử ngược ngùng nói, thế nhưng trong nội tâm lại tràn đầy sự vui mừng.

- Ân, tốt, tốt...

Giờ khắc này Lâm Phàm toàn thân như nhận được phóng thích, nghe nói lại còn có múa kiếm để xem, vậy dĩ nhiên là cầu còn không được.

Bốn nữ đệ tử vóc người thon thả, dung mạo cũng là nhất đẳng, ngược lại cũng đúng là một phong cảnh mỹ lệ a.

Tiên Linh Tông Tông chủ nhìn hết thấy trước mắt, lồng ngực phảng phất như bị món đồ gì đó chặn lại.

- Chuyện này... Đây.

Giờ khắc này nàng đã như mơ, hoàn toàn không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

- Yên Nhiên, chuyện này là...

Tông chủ Tiên Linh Tông nhìn về phía Yên Nhiên.

- Tông chủ, ta đây cũng không biết.

Yên Nhiên giờ khắc này cũng trợn tròn mắt, những sư muội này đến cùng là như thế nào? Chẳng lẽ là bị mê muội rồi.

Hiện tại là lúc nào? Đây chính là lúc bị đại ma đầu đánh tới sơn môn a, tông môn đều sắp bị hủy diệt, sao mà còn có lòng thanh thản làm những chuyện này chứ.

Những đệ tử bình thường ở Tiên Linh Tông, từng cái từng cái trợn mắt há hốc mồm đứng nguyên tại chỗ, sau đó hai mắt nhìn nhau, nhẹ giọng nói nhỏ.

Những sư tỷ kia lần trước sau khi trở lại từ Táng Hải Yêu Địa, vẫn hay nói cái gì cao nhân cái kia cao nhân.

Hơn nữa lần đó còn có một tên trưởng lão vẫn lạc tại nơi đó.

Hỏi các nàng tình huống như thế nào, nghe các nàng nói cũng càng mơ hồ không rõ, cuối cùng điều tra đi qua, cũng không thể tra ra cái gì.

Liên ngay cả đệ tử tông môn khác, sau khi trở về, cũng là một mực lại nói đến một cái cao nhân này.

Điều này làm cho mấy cái Tông chủ tông môn, cũng đều có chút trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ Táng Hải Yêu Địa là nơi sinh ra quỷ sao? Dem những đệ tử này làm cho sợ đến choáng váng không tỉnh được.

- Ân, không tệ, không tệ, ở nơi này ẩn một cái.

Lâm Phàm hai chân mở ra, mỗi bên một cái mỹ thiếu nữ, mà hai cái tay bên cạnh cũng có một tên nữ đệ tử đang xoa nắn, hai bên vai cũng

đồng dạng như thế. Kiểu sinh hoạt này coi như là một Đế quân quốc gia, cũng không có loại phúc khí này a.

Tiên Linh Tông tuy nói không phải đại tông môn vô địch, nhưng cũng là không thể coi là tông môn tầm thường, muốn đem đệ tử tông môn cho rằng là nha hoàn mà bình thường sai khiến, chuyện này căn bản là chuyện không thể nào.

- Cao nhân, đến ăn một trái nho nha.

Một bên một tên nữ đệ tử trong tay bưng đĩa trái cây, âm thanh nhu nhược, ngọc thủ Thiên Thiên bắt một cái hạt nho đỏ chót, nhẹ nhàng đặt vào trong miệng Lâm Phàm.

Thời khắc này Lâm Phàm không khỏi thở dài một tiếng, những tháng ngày này, thật thoải mái a...

Trong hư không, Long Diêm La giờ khắc này cũng bị một màn phía dưới cho làm ngây ngấn cả người.

Thời điểm khi người này xuất hiện, Long Diêm La tràn đầy xem thường, sau đó cũng không hề động thủ, chính là muốn nhìn một cái tên này sẽ làm gì.

Nhưng lúc mà một tên nữ đệ tử mang ra một cái cái ghế, Long Diêm La còn có thể trấn định lại.

Nhưng mà phát triển đến tận bây giờ, lại làm cho Long Diêm La đã từng thấy qua vô số phải triệt để bối rối, và sau đó chính là sự phẫn nộ vô cùng.

Xoa bóp, ăn trái cây, còn có xem múa kiếm, thậm chí ngay cả hung thú chỉ là một con gà như thế, dĩ nhiên cũng có người hầu hạ.

Long Diêm La nghĩ đến chính mình ở bên trong Vạn Ma Cốc kia tối tăm không ánh mặt trời, ngoại trừ tu luyện chính là tu luyện, hấp thu vô thượng ma khí, hai trăm năm, ròng rã hai trăm năm a, đem chính mình

thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, cõi lòng chỉ còn đầy lửa giận muốn đi ra để báo thù rửa hận, vậy mà không nghĩ rằng lại có người ở trước mặt mình mà hưởng thụ như vậy.

Tội đáng muôn chết...

- A...

Thời khắc này, Long Diêm La triệt để nổi giận, giận dữ gầm lên vang vọng đất trời:

- Thứ hỗn trướng, bản đế ở đây, chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy sao? Có phải là không đem bản đế để ở trong mắt?

- Ngươi, dĩ nhiên dám không nhìn bản đế, bản đế chính là vạn ma chi ma? Đáng ghét đến cực điểm, đáng ghét đến cực điểm a...

Lâm Phàm đang trong hưởng thụ hơi mở mắt ra, nhìn Long Diêm La trôi nổi trên hư không, không khỏi thở ra một hơi, biểu thị cảm giác hiện tại rất là thoải mái.

- Ngươi đừng vội, chờ một hồi, rất nhanh sẽ tới a.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói ra.

- A... Ta không cho phép không thèm nhìn bản đế, bản đế chính là vạn cổ ma đầu, nhân vật độc bá trong thiên hạ, giun dế nhỏ như người, sao dám làm càn a...

Long Diêm La hí lên gầm thét, Thiên Ma khí so với lúc trước càng muốn thêm khổng lồ, phảng phất như phải đem toàn bộ Tiên Linh Tông cắn nuốt hết vậy.

Tông chủ Tiên Linh Tông nhìn thấy một màn trước mắt, tâm thần hoảng hốt, sau đó ngăn lại thương thế bên trong cơ thể: - Chúng sư muội, tuyệt không thể để ma đầu này phá hủy Tiên Linh Tông.

- Tông chủ, chúng ta có thể chống đỡ.

Chúng Thái Thượng trưởng lão gật gật đầu.

- Các người đang làm gì vậy, lần này ma đầu tới, tai vạ đến nơi, vậy mà các người có thể như vậy, không để ở trong lòng.

Yên Nhiên nhìn những sư muội này, tức giận nói.

- Sư tỷ, chúng ta đều một mực để ở trong lòng a, chỉ cần đem cao nhân hầu hạ tốt, cao nhân vừa ra tay, thì ma đầu kia liền biến thành tro bụi a, không cần sốt sắng nha.

nữ đệ tử đang xoa bóp chân cho Lâm Phàm quay đầu nhẹ giọng nói ra.

- Điên rồi...

- Đều điên rồi...

- Chẳng lẽ các người không biết ma đầu kia trước mắt cuối cùng là lai lịch gì sao?

- Biết a, Tông chủ nói rồi, là ma đầu bị phong ấn 200 năm trước a, bất quá có cao nhân ở đây, sư tỷ không cần sợ, người cũng lại đây hầu hạ cho cao nhân, xoa bóp chân một chút cao nhân liền sẽ rất cao hứng nha.

Yên Nhiên đột nhiên chân sau đi hụt vài bước, phảng phất như cũng phải phun mạnh một ngụm máu tươi, bây giờ cùng những sư muội này, căn bản đã không có cách nào trao đổi.

Điên rồi, đều đặc biệt điên rồi.

- Ồ ó o...

Lúc này tiểu kê mở hai con mắt ra, trong mắt lập loè ánh sáng, đối với mỹ nữ Yên Nhiên này, hẳn hi vọng đưa cái bụng của hắn cho nàng vò.

- Sư tử, tiểu kê đại nhân, thật giống như là muốn người đến đấm bóp bụng cho hần.

Nữ đệ tử xoa bóp cái bụng cho tiểu kê, có chút thương tâm nói ra, phảng phất tiểu kê đại nhân đã ghét bỏ nàng vậy.

Tiểu kê liếc mắt nhìn nữ đệ tử đã xoa bóp cho mình, sau đó đuổi cánh ra, vỗ vỗ vào tay cô gái nhỏ này, dường như đang nói, đại gia tiểu kê ta không có ghét bỏ người.

Một cái hành động mờ ám này, lại nhất thời để nữ đệ tử kia cảm động đến sắp khóc.

...

Đám người Tông chủ Tiên Linh Tông cùng Thái Thượng trưởng lão thấy cảnh này, cũng từng cái từng cái che ngực như có một ngụm máu muốn phun ra ngay lập tức vậy,

- Điên rồi... Các nàng đã điên rồi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Khiếp Sợ Ất Không Thể Thiếu

Nếu có người nói với nàng, ở thời điểm tông môn của người đối mặt với đại nạn, sẽ có một người một thú bị nữ đệ tử tông môn người biến thành Tổ tông mà hầu hạ phục vụ.

Tông chủ Tiên Linh Tông tuyệt đối sẽ nở nụ cười xem thường, cái này căn bản là lời nói vô căn cứ, nhưng hôm nay sự thật bày ra ở trước mắt, không thể không khiến mọi người tin tưởng.

Tông chủ Tiên Linh Tông liền cảm giác như ngực mình phảng phất có một vật gì đó chặn lại, một mực không bỏ xuống được.

Thánh nữ Yên Nhiên thì giờ khắc này hô hấp trở nên dồn dập, bộ ngực cũng vì đó mà lên xuống liên tục, nàng không nghĩ tới vào đúng lúc này vẫn còn có những sự muội như vậy, không đem an nguy của tông môn coi là chuyện to tát.

Người này đến cùng là ai? Lai lịch ra sao?

Tuổi còn trẻ, chẳng lẽ còn có thể làm ma đầu này không phải đối thủ.

Buồn cười, quả thực buồn cười a.

- Vô liêm sỉ. Tiên Linh Tông người, còn có người, còn có con gà đáng ghét này nữa, các người đều ở dưới ma uy của bản đế mà chết đi, bản đế đã chơi đủ rồi, ta phải đem toàn bộ các người trấn áp.

Long Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, thao Thiên Ma khí bên trong không ngừng cô đọng, một cái khuôn mặt ác ma, nhìn xuống thiên hạ, cái miệng lớn dữ tợn, như muốn đem cả Tiên Linh Tông cắn nuốt hết.

Tông chủ Tiên Linh Tông cùng đám người Thái Thượng trưởng lão sắc mặt ngưng lại, không hô to được, ở phía dưới nguồn sức mạnh như vậy các nàng không chắc chắn có thể tiếp tục chống đỡ.

Đối với Tông chủ Tiên Linh Tông những Thái Thượng trưởng lão khác mà nói, liền thể cùng tông môn cùng sống cùng chết.

Thánh nữ Yên Nhiên giờ khắc này cũng không có ý hỏi những cái sự muội đã điên mất này, mà là ngưng thần nhìn về phía hư không, căn căn môi phẫn, ngón tay ngọc nắm lại đỏ bừng.

Dưới cái nhìn của nàng, Tiên Linh Tông là tồn tại mạnh nhất, nhưng bây giờ lại bị một cái ma đầu giết đến tận cửa, sắp bên bờ vực phá hủy.

Mà càng làm cho Yên Nhiên thất vọng chính là những sự muội này, vậy mà lại như thế, không đem tông môn để ở trong lòng, quả thực vô cùng đau đớn a.

Nhưng mà bất kể nói thế nào, những người này chung quy là sự muội của nàng, hẳn là dưới áp lực mà tâm thần đã bị hỏng mất đi.

Lâm Phàm đang nằm ở nơi đó rất là hưởng thụ, cũng là có chút bất đắc dĩ.

Đối với Tông chủ Tiên Linh Tông cùng đám Thái Thượng trưởng lão họ chẳng lẽ không nhìn ra tiểu gia ta lợi hại đến mức nào sao?

Làm sao ngoại trừ những nữ đệ tử này, tất cả đều đem tiểu gia bỏ qua đây?

Không khoa học, thật sự là không khoa học a.

Kỳ thực cũng không thể trách những nhân gia Tiên Linh Tông này.

Phương thức hẳn ra trận này, vốn là để người khác không hề có một chút tin tưởng, hơn nữa còn dường như giống hệt công tử bột vậy, còn nằm ở nơi đó mà hưởng thụ lấy.

Một chút cũng không có cái gọi là phong độ của cao nhân cái.

- Ma đầu, hôm nay Tiên Linh Tông liền cùng người quyết một trận tử chiến.

Tông chủ Tiên Linh Tông nhìn chăm chú ma khí bàng bạc trong hư không, phát ra tiếng gào thét.

- Ha ha... Các người mà cũng nghĩ có thể cùng bản đế quyết một trận tử chiến, các người không xứng.

Long Diêm La cuồng tiếu, tiếng cười âm trầm đó để cho các đệ tử Tiên Linh Tông trong tâm phát lạnh, có loại sợ hãi không nói ra được.

- Ma đầu nho nhỏ, đừng có kêu gào thảm thiết, khi không một màn múa kiếm lại bị người cắt đứt, có phải muốn chết hay không hả.

Lâm Phàm nhìn một cái nữ đệ tử đang múa kiếm vui đùa kia bởi vì không chịu được khí tức của Long Diêm La, mà trường kiếm trong tay đột nhiên rơi trên mặt đất.

- Hả?

Long Diêm La nghe âm thanh này nói, lửa giận trong lòng bên trong thiêu đốt, sau đó cười lạnh một tiếng:

- Tiểu tử, nên hưởng thụ cũng đã hưởng thụ rồi, đợi lát nữa bản đế liền để người biết cái gì gọi là không biết tự lượng sức.

Long Diêm La đối với Lâm Phàm rất là căm hận, đều là nam nhân vì sao chênh lệch liền to lớn như thế, thậm chí ngay cả một con gà đều so với bản đế mạnh hơn a, Long Diêm La làm sao có thể nhẫn nhịn.

Tưởng tượng năm đó, Long Diêm La hẳn cũng là tướng mạo đường đường, phong lưu phóng khoáng, bởi vậy hẳn rất căm hận tất cả những nam nhân so với hắn còn tốt hơn, đặc biệt là nam nhân càn rỡ trước mắt này.

Dẫn vật, hung hăng dẫn vật, hẳn muốn cho người đàn ông này biết, chộc giận bản đế, đến cùng là kết cục bực nào.

- Không biết tự lượng sức mình? Được rồi, lười cùng người phí lời, trước tiên chơi cùng người một chút.

Lâm Phàm nhìn Long Diêm La trong hư không, tùy ý phát phát tay.

Nhất thời trên hư không Lâm Phàm, Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay đột nhiên trôi nổi ở trong hư không.

- Thương Thiên Kiếm.

Nhẹ nhàng vung tay lên, sáu khẩu trường kiếm từ kiếm ý ngưng tụ thành, xuất hiện ở trong hư không.

Pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay, sáu tay cầm kiếm, trang nghiêm uy vũ, ba khuôn mặt khác nhau, trấn định bát phương.

- Bên trên...

Vô Tướng Ma Công ở dưới nỗ lực của Lâm Phàm, cảnh giới bây giờ cũng càng ngày càng cao, cái Pháp tướng ma thân luyện thành đã vượt xa quá khứ, đặc biệt là khi thêm vào kiếm ý, càng có thể bùng nổ ra uy lực không có gì sánh kịp.

Tuy nói cho cùng khi so ra với Long Diêm La vẫn còn kém rất nhiều, rất nhiều, thế nhưng cùng hẳn chơi đùa một chút, ngược lại cũng vừa vặn đủ rồi, chí ít có thể chống đỡ được đến khi kết thúc mà múa kiếm và xoa bóp này.

- Đừng ngừng lại, tiếp tục đi, múa thật tốt a.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói ra.

Ở chớp mắt Pháp tướng ma thân đi ra, mọi người Tiên Linh Tông liền kinh ngạc một phen.

- Cái này làm sao có khả năng?

Tông chủ Tiên Linh Tông thấy cảnh này, cũng là không dám tin nhìn Lâm Phàm.

Pháp tướng ma thân nàng hiển nhiên là biết đến, nhất định là phải tu luyện công pháp cấp cao, hơn nữa nhất định phải tu luyện tới cảnh giới nhất định, mới có thể ngưng tụ Pháp tướng ma thân đi ra.

Coi như là cả Đông Linh châu, tu luyện cấp cao tâm pháp, cô đọng ra Pháp tướng ma thân cũng không có mấy cái.

Lại không nghĩ rằng người trẻ tuổi này lại có thể có dạng năng lực này.

Đang lúc này, Tông chủ Tiên Linh Tông nhưng là sững sờ, đột nhiên phát hiện một cái sự tình để cho không dám tin.

Những đệ tử lúc trở về từ Táng Hải Yêu Địa, biết được một tên Thái Thượng trưởng lão chết đi, đối với Tông chủ Tiên Linh Tông thì đó là sự tình rất khó chịu đựng.

Sau đó nghe những đệ tử này giảng giải, một bộ quan tài đá, liền đem mấy trưởng lão đại tông môn toàn bộ hút thành người khô.

Ở thời điểm nghe đến đó, nàng cũng đã không thể nào tin được.

Dù sao nếu như thế gian thật sự có ma vật mạnh mẽ như vậy, các nàng làm sao có khả năng sống được.

Hay là những đệ tử này, đều bị những cái sự tình kia dọa cho hoảng sợ vỡ cả mật, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ đi.

Cho tới cái gì mà cao nhân tuổi trẻ, vậy tay một cái trời long đất lở, dưới cái nhìn của nàng, căn bản là là chuyện không thể nào.

Thế gian này không thiếu hạng người kinh tài tuyệt đỉnh, thế nhưng tối đa thì ngay lập tức tu luyện tới Đại Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn thôi, mà ngưng tụ sợi quy tắc, thì lại cần thời gian lắng đọng.

Muốn cô đọng một cái sợi quy tắc, đều có khả năng cần mấy năm thời gian, mà khi thời điểm có càng nhiều sợi quy tắc, tốc độ tu luyện thì sẽ càng ngày càng chậm.

- Hừ, làm càn, chỉ là một cái Pháp tướng ma thân, dĩ nhiên cũng dám ngăn cản bản đế, quả thực chính là si tâm mộng tưởng, diệt cho bản đế.

Long Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, một đoàn ma khí đột nhiên đánh úp về phía cái Pháp tướng ma thân.

- Xoạt xoạt...

Mà ngay trong chớp mắt này, Pháp tướng ma thân đột nhiên chuyển động, sáu cái lưỡi kiếm ý chém chết tất cả, trong chớp mắt, liền đem một đoàn ma khí kia chém tan thành mây khói.

- Ngươi, ma đầu nho nhỏ này, nếu ngay cả Pháp tướng ma thân của ta đều không đánh được, còn nói cái gì mà trấn áp ta, quả thực buồn cười.

Lâm Phàm nhìn một màn trong hư không, cũng khinh thường nói.

- Ô ó o...

Tiểu kê cũng là hướng về phía hư không kêu to một tiếng, phảng phất như đang miệt thị đối với Long Diêm La vậy.

- Vô liêm sỉ...

Thời khắc này Long Diêm La triệt để nổi giận, trực tiếp đánh úp về phía cái Pháp tướng ma thân kia.

Không đem chém thành muôn mảnh, thề không bỏ qua.

Thánh nữ Yên Nhiên, nhìn tình cảnh trong hư không này, cũng là càng bối rối triệt để, việc này cùng nàng suy nghĩ tới không hề giống nhau a.

Người trẻ tuổi kia, làm sao có khả năng mạnh như thế.

- Sư tỷ, chúng ta không lừa người, cao nhân rất lợi hại, cái ma đầu nho nhỏ kia, căn bản không phải là đối thủ của cao nhân.

- Đúng vậy, sư tỷ, tiểu kê đại nhân cần người vò cái bụng cho hãn, người nhanh lên một chút lại đây.

Thời khắc này, Yên Nhiên nghe lại nghe theo lời nói những sư muội này, không khỏi không hoài nghi, hình như từ đầu tới đuôi chính mình là mình bị điên rồi.

Mà rõ ràng nhất chính là những sư muội kia.

Lúc khi nghe đến cao nhân các sư muội nói tới, nàng khịt mũi con thường, cho rằng là các sư muội bị điên.

Nhưng tới bây giờ người kia tiện tay vung lên, một vị Pháp tướng ma thân, dĩ nhiên cùng cái đại ma đầu kia liền đấu bất phân cao thấp.

Các đệ tử còn lại của Tiên Linh Tông đứng ở nơi đó bàn luận xôn xao.

- Nguyên lai sư tỷ nói cao nhân là tồn tại thật a.

- Đúng vậy a, vừa bắt đầu ta còn chưa có tin đấy, không nghĩ tới thật sự lại mạnh như vậy.

- Hơn nữa còn rất đẹp trai có đúng không.

- Thật hy vọng có thể đối cùng các sư tỷ a, rất muốn hầu hạ cao nhân nha.

- Đại sư tử vận khí thật tốt, tiểu kê đại nhân kia, đã chỉ danh để Đại sư tử vò vò cái bụng cho đầy, thật mong muốn thay thế Đại sư tử a.

- Người ngấm lại được rồi, chúng ta cũng không có xinh đẹp như Đại sư tử đâu.

...

Thánh nữ Yên Nhiên nghe những câu nói này, vào lúc này vô cùng bối rối.

- Yên Nhiên, nếu không, người liền đi ăn một cái?

Tông chủ Tiên Linh Tông giờ khắc này lên tiếng nói.

- A...

Yên Nhiên chất phác nhìn Tông chủ, cảm giác đầu óc hiện tại hỗn loạn không ngừng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Xong Chuyện Phủi Áo Mà Đi

Lúc này tiểu kê rất chi là không cao hứng, cái tốt đều đã bị Lão Đại lấy mất.

Tiểu kê rất là chờ mong tiểu thư xinh đẹp kia sẽ vò bụng cho hần, nhưng bây giờ lại bị Lão Đại vô tình mời chào đi qua, điều này làm cho tiểu kê rất là thương tâm.

Bất quá tiểu kê là cái người dễ dàng thỏa mãn nha, hiện tại cho mình một cái tiểu tử tỷ vò bụng cũng rất không tệ, thủ pháp thông thạo, còn rất mềm mại.

Tiểu kê đem đầu nghiêng một cái, hai cánh che chắn trước tiểu đệ đệ, biểu hiện rất chi là ngượng ngùng a.

- Ai, ma đầu nho nhỏ này, đúng là đánh giá cao hần, lấy tình huống trước mắt, muốn đem Pháp tướng ma thân đánh bại, khả năng còn phải cần một khoảng thời gian, thời gian hưởng thụ còn rất sung túc nha.

Lâm Phàm cùng tiểu kê ở bên ngoài cũng đã lưu lạc một đoạn thời gian, đều một mực chạy đi, còn không có hảo hảo hưởng thụ qua, ngấm lại từ khi rời khỏi Cửu Tiêu Tông, liền không có dừng lại chút nghỉ chân, bây giờ vừa vặn có thể hưởng thụ một chút.

Giờ khắc này ngồi ở trước chân Lâm Phàm chính là Thánh nữ Yên Nhiên Tiên Linh Tông.

Yên Nhiên giờ khắc này đầu to trống rỗng, nàng không nghĩ tới, tự mình dĩ nhiên cũng có ngày sẽ ngấm chân cho người khác.

Ngón tay ngọc Yên Nhiên rất dài, đầu ngón tay óng ánh long lanh, xem ra rất đẹp, hai tay mềm mại, ngón tay tuyệt mỹ.

Làm thời điểm một đôi ngón tay nhu nhược chạm đến hai chân, Lâm Phàm không khỏi run lên, cảm giác này thật đặc biệt cực kỳ thoải mái.

Tông chủ Tiên Linh Tông cùng các Thái Thượng trưởng lão, giờ khắc này liếc lẫn nhau nhau một cái, cũng không khỏi thờ dài.

Tông chủ Tiên Linh Tông lên trước, muốn nói với Lâm Phàm hai câu, thế nhưng không biết nên xưng hô như thế nào với đối phương, gọi tiền bối, cái này đối với bản thân thân là một tông chủ một tông, đúng là có chút không thích hợp, sau đó nghĩ lại một phen, có thể cùng các đệ tử xưng hô như vậy.

- Cái này... Cao nhân...

Tông chủ Tiên Linh Tông vừa mở miệng, liền bị Lâm Phàm cắt đứt.

- Thời gian hưởng thụ, ta không muốn nói nhiều, chờ sau khi kết thúc, chúng ta sẽ giao lưu một phen.

Lâm Phàm hơi lim dim mắt, đối với những ngày tháng hiện tại này, rất là thỏa mãn.

Thế nhưng hần biết, chuyện như vậy, có thể hưởng thụ một lần tính một lần, chờ sau đó thời điểm tiếp tục ra đi thăm dò, sẽ không còn chuyện tốt như vậy nữa.

Tuy nói Đông Linh châu tông môn rất nhiều, thế nhưng nữ tử tông môn không phải là rất nhiều a, còn để những tên đàn ông chạm đến hai chân, đã sớm bị tiểu gia một cước đạp ra.

Tông chủ Tiên Linh Tông nghe lời ấy, cũng cười nhạt, không thấy lúng túng hoặc là tức giận, sau đó lui qua một bên.

Hai tay Yên Nhiên đâm vào bàn chân lớn của Lâm Phàm, đồng thời dùng sức xoa nắn, tuy nói thủ pháp có chút mới lạ, thế nhưng tài nghệ còn có thể tiến bộ.

Sau này nếu như cố gắng bồi dưỡng một phen, ngược lại cũng vẫn có thể xem là một cái đại thành công.

Đối với Yên Nhiên mà nói, tự mình chính là Thánh nữ Tiên Linh Tông a, tương lai chính là phải trở thành Tông chủ, vậy mà hôm nay lại bị Tông chủ sắp xếp ở đây hầu hạ đối phương, việc này làm sao có khả năng a.

Sau đó nhìn những nhóm sư muội kia, nhìn xuống cao nhân, hơn nữa còn lộ ra nụ cười rất là vui vẻ. Điểm này nàng không học được, nhưng thời điểm khi Yên Nhiên nhìn về phía Tông chủ.

Tông chủ lại đối với nàng gật gật đầu, ánh mắt lập loè ánh sáng, phảng phất như cố nói với Yên Nhiên.

- Cố lên, cố nở nụ cười, đây là một cái sát hạch trong đời người đó.

...

- Thứ hỗn trưởng...

Long Diêm La cùng Pháp tướng ma thân đánh nhau, nhìn thấy một màn phía dưới, tức đến đỏ bừng cả mặt, hận không thể đem hân chém thành muôn mảnh.

Bây giờ lại còn có thời gian rảnh rỗi ngâm chân, đây quả thực là không có đem bản để để ở trong mắt a.

- A...

Long Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng:

- Là các người bức ta đó, hôm nay ta muốn các người phải hối hận.

- Vạn Cổ Ma Thành

Song chưởng Long Diêm La hợp lại, một đoàn ma khí âm âm xông lên, nằm dày đặc ở toàn bộ bên trong hư không, mà ở bên trong cái ma khí kia, phảng phất như có vô số oan hồn đang cuộn cuộn lấy, một toà bóng ảnh ma thành đen kịt, đột nhiên xuất hiện ở trong hư không.

Cái cổ Hạo Nhiên ma khí kia, phảng phất đem trọn cả thiên địa nhuộm thành Ma Vực. Lúc này, Lâm Phàm hơi mở mắt ra, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười:

- Có chút ý tứ, xem ra nên kết thúc rồi.

- Tốt, đều ngừng tay đi.

Ở một khắc đó, khi Long Diêm La biến ảo ra ma thành, Lâm Phàm cũng đã biết, Pháp tướng ma thân nên chấm dứt.

Không hổ là cao thủ ngưng luyện hai mươi sợi quy tắc, thời khắc khi mà khí tức bộc phát ra, quả là cao thủ hàng thật giá thật.

Nếu như không phải là bị mình đụng tới, Tiên Linh Tông này thật là không người nào có thể chống nổi.

Dù sao hưởng thụ cũng đã hưởng thụ tốt rồi, đã đến thời điểm giải quyết phiền toái này.

Bên trong hư không, một toà ma thành từ trên trời giáng xuống, ép về hướng cái Pháp tướng ma thân kia.

Ở bên trong cái ma thành đó, từng đoàn từng đoàn ma khí ngưng tụ thành ác long cực kỳ dữ tợn, đánh về phía Pháp tướng ma thân.

Thân hình Pháp tướng ma thân không ngừng lui về phía sau, sáu tay trường kiếm, không ngừng chém đứt những ác long ma khí kia.

- Diệt cho ta...

Long Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, song chưởng vỗ một cái, ác long ma khí vô cùng kia liền quán xuyên đâm vào thân thể Pháp tướng ma thân, trong chớp mắt, thân thể Pháp tướng ma thân, không ngừng nứt toác, cuối cùng hóa thành vạn điểm tinh quang, tung bay bên trong hư không.

"Ha ha... Làm sao, chỉ là một đầu Pháp tướng ma thân, dĩ nhiên cũng dám cùng bản đế đối kháng, quả thực điếc không sợ súng a." Long Diêm La giờ khắc này cuồng tiếu, hẳn muốn làm cho tất cả mọi người rõ ràng, chọc giận bản đế hẳn, sẽ có kết cục bực nào.

- Tiểu tử, ngươi còn có bản lĩnh cỡ nào? Bản đế bây giờ đã tu luyện thành

Ma thành trong lòng bàn tay "chính là tồn tại trấn áp vạn cổ, cuộc sống của ngươi cũng nên chấm dứt rồi." Long Diêm La căm tức nhìn phía dưới, tiếng gầm gừ nổ vang.

Lâm Phàm chấp tay sau lưng, đi về phía trước:

- Tiểu kê, có thể, giải quyết ma đầu nho nhỏ trước mắt này.

Thí nghiệm Pháp tướng ma thân đã kết thúc, sức mạnh tung ra, đủ để cùng cao thủ ngưng luyện ba cái sợi quy tắc so đấu một phen, mà độ linh xảo càng mạnh mẽ hơn, có thể nhảy bén tránh né công kích.

Có thể ở trong tay tiểu ma đầu này chống đỡ đến bây giờ, cũng đã là rất tốt.

Tiểu kê đang trong hưởng thụ, hai con mắt đột nhiên đóng mở, vẻ mặt ngốc bức kia đột nhiên chuyển biến, sau đó ở trong lòng nữ đệ tử kia nhảy lên, rơi xuống mặt đất.

Tiểu kê cúi đầu từng bước từng bước hướng đến cạnh Lâm Phàm, nhìn trang phục khủng long màu xanh, mũ cũng bao trùm ở trên đầu tiểu

kê, hai cái song giác cùng cái đuôi dài đẵng đẵng vào lúc này liền đem về thô bạo của tiểu kê triệt để bạo lộ ra.

Ở đệ tử Tiên Linh Tông xem ra, thời khắc này thiên địa đột nhiên yên tĩnh lại.

Một người một thú kia, hai bóng người, đột nhiên biến thành cao lớn cực kỳ.

- Khí tức... Đó là khí tức tuyệt thế cường giả...

Tông chủ Tiên Linh Tông cùng các Thái Thượng trưởng lão khác đột nhiên biến sắc, nhìn hai cái bóng người đưa lưng về phía các nàng, từ trên thân cho đến khứu giác tất cả đều chỉ có khí tức của cao nhân mới có thể tản mát ra.

Loại khí tức này, có thể cảm hoá tất cả. Để người yếu bay lên, sùng bái kích động.

- Cao nhân, đây là muốn làm thật rồi.

Các nữ đệ tử hầu hạ qua Lâm Phàm, từng cái từng cái về mặt trầm luân nhìn hai đạo bóng lưng kia.

- Tiểu kê đại nhân, cố lên.

Nữ đệ tử một mực vò cái bụng cho tiểu kê hô.

Tiểu kê hơi quay đầu lại, nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười tự tin.

- Tiểu kê đại nhân rất đẹp trai a...

Trong chớp mắt này, một cơn gió bao phủ đại địa.

Lâm Phàm tóc đen dài theo gió phiêu lãng, tư thế chấp hai tay sau lưng, dường như đang bá đạo miệt thị thiên địa quá bình thường.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Cổ Yêu Vực

- Tiểu kê, người chẳng lẽ còn chưa muốn rời bỏ a.

Lâm Phàm thể hiện vẻ trang bức xong rồi bỏ chạy, giờ khắc này đã cùng tiểu kê rời xa Tiên Linh Tông, thế nhưng tiểu kê cứ một mặt ủ rũ, để cho Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, tên này hưởng thụ xong còn có thể nghiện a.

- Ô ó o...

Tiểu kê phờ phạc ngồi ở trên bả vai Lâm Phàm, hai cánh mở ra, đầu gà co rút lại, mắt gà manh manh nhìn về phương xa, phảng phất như muốn ghi nhớ trong tim.

Lâm Phàm hướng về tiểu kê nói ra:

- Được rồi, đừng có một bộ dáng muốn tự tử nữa, chúng ta còn đại sự muốn làm đấy.

Đại sự Lâm Phàm nói tới, chính là đem toàn bộ Thất Thánh Bảo Đồ chinh phục, để Thất Thánh lão gia hỏa kia triệt để mất hết hi vọng.

- Gâu gâu...

Lúc này, Lâm Phàm đem chó mực một mực đặt ở trong túi đeo lưng ra ngoài.

Thất Thánh ý chí bị Lâm Phàm ký thác vào trên thân chó mực, giờ khắc này một khi được thả ra, chính là nhe răng trợn mắt hướng về Lâm

Phàm mà gào thét, ánh mắt tràn ngập lửa giận như muốn đem Lâm Phàm nuốt sống.

- Thất Thánh lão cầu, như thế nào, thân thể này vẫn tính là quen thuộc chứ? Muốn mượn thân thể hoàn dương, ta nhìn người còn non một chút. Ha..ha.

Lâm Phàm cười nói.

Đối với Thất Thánh này, Lâm Phàm trong lòng cũng chỉ biết cái tên này là xem như một cái thượng cổ đại năng, lấy bảo tàng mê hoặc mọi người đi vào tranh cướp.

- Gâu gâu...

lão Thất Thánh chó mực nghe lời ấy, hai con mắt biến thành đỏ chót, nếu như không phải là không thể nói chuyện, đã sớm phun máu chó đầy đầu Lâm Phàm.

Mà ngay tại lúc này, tiểu kê xuất hiện ở bên người lão chó mực, một cái móng vuốt đập ở trên đầu lão chó mực, đem giẫm xuống dưới chân.

Trong cái đôi mắt to gian manh ấy lập loè thần quang bề ngễ thiên hạ, phảng phất như đang rất buồn bực.

- Còn Thất Thánh đây, ngay cả tiểu nhà ta liền có thể giẫm người dưới chân, ta xem ra người đúng là phế vật rồi a.

Lâm Phàm khinh bỉ nói ra.

- Ô ó o...

Tiểu kê ngẩng đầu lên, sau đó dùng mỏ gà sắc bén mổ vào đầu chó mực, như đang dằn dò để cho hằn thành thật một chút.

- Thất Thánh lão cầu, hiện tại thời gian còn lại của tiểu gia ta, chính là đi tìm những cái mật thất còn lại kia, rất nhanh người liền sẽ triệt để

nắm giữ cái thân thể chó con này.

Lâm Phàm cười nói:

- Để người biết được kết cục đoạt xác thân thể tiểu gia là như thế nào.

- Gâu gâu...

Lão Thất Thánh chó mực, gào thét, thế nhưng bị một trảo của tiểu kê đè lên đầu, không thể động đậy.

Mà ngay tại lúc này,

Thiên địa đột nhiên xuất hiện dị dạng.

Bên trong hư không nguyên bản sáng sủa, đột nhiên một tia chớp lấp loé, nương theo mà đến chính là một mảnh hồng vân, mà cái hồng vân kia trong chớp mắt nhuộm đậm toàn bộ hư không, sau đó lại đột nhiên tiêu tán.

Tất cả những thứ này tới quá nhanh, căn bản để người ta không hề có một chút thời gian suy nghĩ.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh này, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, dị tượng này thật giống như không phải là chuyện tốt đẹp gì a.

Lão Thất Thánh chó mực hai con mắt đen kịt nhìn về phía hư không, trong mắt cũng giấu giếm sâu sắc một tia hoảng sợ.

Cầm lấy lợi trảo trên mặt đất, phảng phất như là muốn biểu đạt cái gì đấy.

- Tiểu kê, thả ra nó, nhìn xem nó muốn làm gì.

Lâm Phàm nói ra.

- Ác ác...

Tiểu kê buông lỏng móng vuốt ra, sau đó đứng ở một bên, nếu như lão chó mực này không thành thật, đứng ở một bên chờ đập móng vuốt lên.

-Ồ, ồ, viết chữ?

Thời khắc Lâm Phàm nhìn dáng dấp lão chó mực này, ngược lại lại nở một nụ cười, xem ra lão chó mực là đang muốn biểu đạt thứ gì a.

- Tai vạ Huyền Hoàng Giới đến nơi rồi, thả ta ra, ta dẫn người đi một thế giới khác.

Móng vuốt lão Thất Thánh chó mực viết trên đất, sau đó ngẩng đầu chó lên, nhìn về phía Lâm Phàm, muốn cùng Lâm Phàm làm một hồi giao dịch.

- Thôi đi, ta còn tưởng là có chuyện gì, nguyên lai chính là những cái này a.

Lâm Phàm khinh bỉ liếc mắt nhìn lão Thất Thánh chó mực, sau đó vung tay lên, đem thu hồi vào trong túi đeo lưng.

Bất quá để Lâm Phàm cảnh giác chính là, một cái dị tượng vừa rồi mới xảy ra đến cùng là chuyện gì mới được.

Lão Thất Thánh chó mực khẳng định là không biết chuyện trong vòng ba năm nữa Thú Linh Giới sẽ đột kích, như vậy dị tượng vừa rồi kia, lão Thất Thánh chó mực khẳng định là biết tình huống gì bên trong đó.

Thực lực, nhất định phải nhanh chóng tăng cao thực lực mới được.

Sau đó Lâm Phàm đem Các chủ Thiên Hải Các cùng thi thể Long Diêm La ném vào trong Thiên Địa Dung Lô, bắt đầu luyện hóa.

- Keng, chúc mừng nhận được hai mươi lăm sợi quy tắc.

Rất nhanh, hai mươi lăm sợi quy tắc tới tay.

Mở ra Huyết Chi Thạch Môn, triệu hoán Tâm Ma Đại Đế, thấp nhất là cần hai mươi sợi quy tắc, bất quá điều này đối với Lâm Phàm hiện tại mà nói, còn không có phải vội vã triệu hoán, chờ tụ tập nhiều thêm một chút sợi quy tắc rồi đồng thời triệu hoán một lần luôn.

Cái môn công pháp Thiên giai thượng phẩm Chưởng Trung Ma Thành này ngược lại cũng không tệ, xem như là một món công pháp rất lợi hại đi.

- Keng, có hay không tu luyện Chưởng Trung Ma Thành.

- Vâng.

- Keng, chúc mừng tu luyện Chưởng Trung Ma Thành.

- Chưởng Trung Ma Thành: Đăng cấp một.

Giờ khắc này Lâm Phàm lật bàn tay một cái, một đoàn ma khí không ngừng tụ tập, sau đó một cái bóng ảnh ma thành phiêu phù ở trong bàn tay.

Mà để Lâm Phàm im lặng chính là, bên trong cái ma thành này, không hề có thứ gì, xem ra còn phải cần tự mình cô đọng mới được a.

- Tiểu kê, đi.

Lâm Phàm từ trong tu luyện tỉnh lại, vẫy vẫy tay, sau đó tiểu kê nhảy đến trên bả vai.

Một người một thú, trong chớp mắt biến mất ở tại chỗ, hướng về chỗ "Cổ Yêu vực" là một mục tiêu khác trong Thất Thánh Bảo Đồ mà chạy.

...

Mấy ngày sau.

Lâm Lâm Phàm từ bên trong hư không ra ngoài, nhìn hình ảnh trước mắt, trong lòng cũng không khỏi cảm thán.

- Xem ra nơi này chính là Cổ Yêu vực.

Ở trong vài ngày này, Lâm Phàm ngưng tụ phong chi quy tắc, thổ chi quy tắc, hai cái sợi quy tắc.

Cánh tay trái cũng bị Lâm Phàm dung hợp bốn cái sợi quy tắc.

- Cổ Yêu vực

cũng là một cái cấm kỵ chi địa thuộc Đông Linh châu, cấm kỵ chi địa ở Đông Linh châu rất nhiều, phân tán rất rộng, mà mỗi một cái địa phương tông môn tu luyện, đều sẽ có cấm một cái cấm kỵ chi địa xung quanh.

Dù sao những chỗ này đối với tu luyện của đệ tử tông môn mà nói là tác dụng lớn lao.

Tuy nói cấm kỵ chi địa, nguy cơ trùng trùng, thế nhưng tu luyện vốn là việc làm nghịch thiên, sinh tử do Thiên Mệnh, dù cho xác suất tử vong ở cấm kỵ chi địa rất lớn, thế nhưng người, muốn liều vận khí một phen vẫn là rất nhiều.

Mà Lâm Phàm ẩn giấu ở trong hư không, giờ khắc này liền thấy được một ít người đến đây thí luyện.

Càng làm cho Lâm Phàm có chút kinh ngạc chính là, trong này có hai người, nhưng mà trước đây đã từng thấy qua.

Hạ Du Thiên cùng Hà Vũ Hàm.

Ở trong sơn động, từng có một lần gặp mặt hai người.

Giờ phút này hai người đứng ở trong đại đội, không hề bắt mắt chút nào, bất quá này tu vi của hai người, lại làm cho Lâm Phàm hơi kinh

ngạc.

Ngăn ngăn mấy tháng thời gian, dĩ nhiên có thể tăng lên to lớn như thế.

Hạ Du Thiên này, cảnh giới Tiểu Thiên Vị cấp thấp.

Còn Hà Vũ Hàm, cảnh giới Tiểu Thiên Vị cấp cao.

Khó mà tin nổi, quả thật là khó mà tin nổi a.

Thời điểm ở bên trong hang núi kia, Lâm Phàm muốn đánh cướp một phen, thế nhưng lại có một người bí ẩn, một mực ở đó bảo hộ hai người này, cũng bởi vì cảm nhận được luồng khí tức đang tồn tại đó, Lâm Phàm mới có thể nửa đường bỏ đi ý nghĩ ấy.

Bây giờ trong này lại nhìn thấy hai người ấy, chẳng lẽ hai người này cũng vì truy tìm Thất Thánh Bảo Đồ mà đến.

- Vũ Hàm, tại sao chúng ta lại muốn tới nơi này a?

Hạ Du Thiên vẫn luôn không có chủ kiến gì, cho dù đã tiến vào tông môn, cũng là do Vũ Hàm kiến nghị, đến bây giờ hắn cũng không biết tại sao mình lại muốn vào cái tông môn này nữa.

Hà Vũ Hàm nhìn Hạ Du Thiên, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười: - Hạ ca ca, nơi này có thứ rất trọng yếu đối với người.

- Là cái gì?

Hạ Du Thiên nghi ngờ hỏi.

Hà Vũ Hàm vẻ thần bí cười cợt:

- Chờ một chút người sẽ biết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Yêu Thần Huyết Mạch

- Hạ sư huynh, Hà sư tỷ, đội lát nữa ta và các người cùng thành một đội có được không.

Giờ khắc này một tên đệ tử tới lặng lẽ đến bên cạnh hai người nói ra.

Đối với Hạ sư huynh cùng Hà sư tỷ, hẳn rất là hâm mộ, không chỉ có thực lực cao cường, hơn nữa lại còn là một đôi, hâm mộ chết mất a.

Ở "Cổ Yêu vực" nguy cơ trùng trùng, đi theo bên người hai tên cao thủ, an toàn của bản thân có thể nhận được bảo đảm.

Coi như nếu không chiếm được thứ tốt, thì những thứ tầm thường nhất định sẽ có

- Tốt.

Trong mắt Hà Vũ Hàm lập loè một tia giao hoạt, sau đó gật gật đầu.

- Sư huynh, sư tỷ, còn có chúng ta, chúng ta cũng muốn cùng một đội với các người.

Một khắc đó, lúc này lại có vài tên đệ tử vừa tiến vào thí luyện đã bắt đầu tìm kiếm bấp dù.

- Tốt, không thành vấn đề.

Hà Vũ Hàm đối với những người này ai đến cũng không cự tuyệt.

- Vũ Hàm, chuyện này...

Hạ Du Thiên thấy cảnh này, trong lòng cũng là không khỏi lo lắng, chúng ta không phải đến tìm kiếm đồ vật mà, làm sao lại dẫn nhiều người như vậy a.

Bất quá khi thời điểm nhìn thấy nụ cười của Vũ Hàm, Hạ Du Thiên cũng là không nói gì thêm.

Bởi vì hắn tin tưởng Vũ Hàm, hơn nữa dưới cái nhìn của hắn, Vũ Hàm rất là thông minh, mình có thể sống đến bây giờ, hơn nữa thực lực tăng lên nhanh như vậy, can hệ tới Vũ Hàm là không thể tách rời.

...

Lâm Phàm nhìn những người này tiến vào thành một đoàn rồi từ từ biến mất trong sương mù, không còn một chút tăm hơi, sau đó hắn cũng từ mặt khác tiến vào trong làn sương mù.

- Cổ Yêu vực

Một vực bị một đoàn sương mù bao phủ, từ bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Tương truyền "Cổ Yêu vực" là nơi một vị thượng cổ đại yêu ngã xuống, thi thể to lớn từ trên trời giáng xuống, rơi xuống nơi này chính là bên trong thủ đô của một nước, mà thi thể thượng cổ đại yêu tan nát ra khí tức vẫn đục, bị những người ở bên trong thủ đô hấp thu, toàn bộ đều nổ chết, đồng thời một đoàn sương mù không thể dò xét bao phủ lấy.

Cho tới giờ, đây là thật hay giả, liền chưa được biết đến.

Giờ khắc này Lâm Phàm đột phá sương mù, nhìn cảnh tượng trước mắt, mái hiên tàn tạ, những lầu các đã sụp đổ, hoàn toàn biểu thị nơi này đã từng là một cái thủ đô phồn hoa.

Bên trong "Cổ Yêu vực" đây rầy sương mù vẫn đục, âm u, khủng bố, để cho không rét mà run.

Mà ngay tại lúc này,

Một đôi con người màu máu ẩn giấu ở nơi sâu xa, đột nhiên hướng Lâm Phàm đánh tới.

- Ta đi, cái gì thế này.

Lâm Phàm chỉ tay bắn ra một đạo kiếm ý trực tiếp đem cái bóng đen kia đập chết.

- Keng, chúc mừng đánh giết yêu vật Tiên Thiên cấp thấp.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm +1.

...

Lâm Phàm lắc đầu, xem ra truyền thuyết không phải là giả, những thứ này chính là con người bị khí tức vẫn đục của cái thượng cổ đại yêu kia biến hóa mà thành.

Chỉ là quá yếu.

Lâm Phàm đối với nơi này cũng là một mặt như mơ, không biết nên tìm kiếm làm sao, chỉ có thể như con ruồi không đầu, tùy ý đi dạo.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm chém giết không ít yêu vật, bất quá đều là Tiên Thiên cảnh giới, cũng chưa từng xuất hiện tu vi cao hơn.

Lúc này, Lâm Phàm không khỏi trở nên trầm tư, chẳng lẽ chỗ này chỉ là khu vực không tính là quá nguy hiểm? Còn phải tiếp tục đi vào trong thâm nhập, mới có thể gặp được yêu vật cường đại hơn.

Mà lúc này, một cây thảo dược tản ra hồng quang, sinh trưởng ở bên trên một bộ thi thể.

- Keng, chúc mừng phát hiện Huyết Linh Thảo.

- Huyết Linh Thảo: Vì là chất dinh dưỡng từ tinh lực, có thể đem tinh lực bản thân tăng lên gấp đôi.

Lâm Phàm đem Huyết Linh Thảo này ném xuống đất, đối với võ giả bình thường mà nói thì nó là trân quý bảo bối, thế nhưng đối với Lâm Phàm thì với tận cùng rác rưởi cũng không có nửa điểm khác nhau.

Nơi rèn luyện, không hồ là nơi rèn luyện, gặp nguy hiểm, nhưng nương theo đó cũng có rất nhiều bảo bối.

Lâm Phàm tiếp tục đi vào trong thâm nhập, đồng thời cũng gặp phải mặt đệ tử Không Thiếu Tông, bất quá Lâm Phàm một mực ở chỗ tối, không hề có hiển lộ ra.

Những đệ tử này, đều từ mấy người thành một đoàn, đem yêu vật đánh giết, đồng thời cũng đã nhận được không ít thảo dược quý giá cùng bảo bối.

Bất quá Lâm Phàm gặp một ít đệ tử lại tao ngộ nguy cơ, những yêu vật này tuy nói không phải rất mạnh, thế nhưng đáng dấp thì có chút làm người ta sợ hãi, một ít đệ tử lần thứ nhất thấy cảnh này, cũng bị sợ hãi đến hồn phi phách tán, tự nhiên là bị yêu vật chiếm được tiên cơ.

Mà nếu gặp, Lâm Phàm tự nhiên cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ, ở trong bóng tối, tiện tay đem tiêu diệt.

Theo Lâm Phàm tiếp tục tiến lên, sương mù tung bay ở trong không khí cũng càng ngày càng dày đặc.

Thực lực những yêu vật đó, cũng có bay vọt về chết.

Bình thường cũng đều là yêu vật cảnh giới Nhập Thần. Bất quá đối với Lâm Phàm thì những cái này cũng đều như giun như dế, tiện tay chém giết, lấy được kinh nghiệm cũng chỉ có vài điểm đáng thương.

...

Một chỗ khác.

Một ít đệ tử ôm thật chặt bắp đùi Hạ Du Thiên cùng Hà Vũ Hàm, dọc theo đường đi cũng thu hoạch khá dồi dào.

- Sư huynh, sư tỷ, nơi này có một cây linh thảo.

Một tên đệ tử nhìn thấy một cây linh thảo sinh trưởng ở trong khe hẹp, kích động hô.

Bất quá đối với những tên đệ tử này, dù có phát hiện linh thảo, tự nhiên cũng không dám nuốt riêng.

- Ân, người phát hiện liền cho người.

Hà Vũ Hàm nói ra.

- Cảm tạ, sư tỷ.

Tên đệ tử kia vừa nghe thì nhất thời vui vẻ nói ra, sau đó đem cây linh thảo này thận trọng đặt ở trong bao trữ vật.

Tuỳ tùng sau sư huynh với sư tỷ, quả nhiên là đúng, cây linh thảo đó là từ một đầu yêu vật cảnh giới Nhập Thần trông coi.

Nếu không phải sư huynh sư tỷ đem yêu vật chém giết, chỉ sợ dựa vào một người như hãn thì đúng là không nhất định có thể chém giết được.

Một ít đệ tử khác xung quanh, cũng ước ao ghen tỵ nhìn người sư đệ kia.

Ngửa trứng, vận khí làm sao lại tốt như vậy, vì sao bọn họ liền không thấy đâu cả.

Bất quá đối với bọn họ thì cũng đã đủ hài lòng, dọc theo con đường này, sư huynh cùng sư tỷ đại phát thần uy, bất kỳ cái gì yêu vật ở trong tay của hai người, thì toàn bộ đều ôm hận mà chết.

Mà những linh thảo cùng bảo bối kia, Hạ sư huynh cùng Hà sư tỷ cũng không thèm để ý chút nào, mặc cho chính bọn hắn cầm, để cho bọn hắn vui vẻ như muốn phi thiên.

- Sư huynh sư tỷ, yêu vật trước mặt càng ngày càng mạnh, nếu không chúng ta trở về đi?

Một tên đệ tử nhìn yêu vật giờ khắc này gặp phải cũng không khỏi lo lắng.

Đặc biệt là túi chứa đồ sớm căng đầy, hắn đã quá đủ hài lòng.

- Hừ, người sao lại nhát gan như vậy, có sư huynh cùng sư tỷ, chẳng lẽ người còn sợ phải không? Muốn về thì người chính mình trở về, theo sư huynh sư tỷ, chắc chắn sẽ có thịt ăn.

Một người đệ tử khác bất mãn nói.

- Vậy cũng tốt.

Tên đệ tử kia suy nghĩ một chút cũng đúng, có sư huynh cùng sư tỷ ở bên, còn sợ gì a.

Hà Vũ Hàm nhìn đám đệ tử này, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười.

- Vũ Hàm, ta cảm giác phía trước giống như có một luồng khí tức thần bí a.

Hạ Du Thiên giờ khắc này chau mày, có loại dự cảm xấu.

- Hạ ca ca, chúng ta tìm chính là vật kia.

Hà Vũ Hàm nói ra.

- Vũ Hàm, người liền nói cho ta biết là cái gì có được không.

Hạ Du Thiên thấy thần sắc Vũ Hàm tự tin, cũng rõ ràng là Vũ Hàm khẳng định đã biết là cái gì, chứ không biết thì làm sao trấn định như vậy được.

- Thượng cổ đại yêu huyết mạch.

Hà Vũ Hàm nhẹ giọng nói ra.

- A...

Hạ Du Thiên sửng sờ.

- Tương truyền đây là nơi thượng cổ đại yêu ngã xuống, kỳ thực đây là sự thực, mà thượng cổ đại yêu chính là Hoàng giả, tuy đã qua mấy chục ngàn năm, thế nhưng huyết mạch này có thể trải qua được thời gian trôi qua, nên chỉ cần Hạ ca ca nuốt huyết mạch này, liền có thể nắm giữ Yêu Thần huyết mạch, khi đó chỗ tốt vô cùng lớn.

Hà Vũ Hàm híp mắt nói ra.

- Vũ Hàm, người rốt cuộc là ai, làm sao sẽ biết nhiều như vậy?

Hạ Du Thiên hỏi.

- Hạ ca ca, người không nên hỏi, người chỉ cần tin tưởng, ta là sẽ không hại người là được.

Hà Vũ Hàm nói ra.

Hạ Du Thiên trầm mặc một hồi, sau đó gật gật đầu, mấy tháng đến nay, hẳn như tùy tùng của Vũ Hàm đi qua rất nhiều cấm địa, nhận được rất nhiều chỗ tốt, tự thân tu vi cũng là trong nháy mắt tăng vọt, mà hết thảy công lao này đều là Vũ Hàm ban cho.

Nếu như không có Vũ Hàm, thì tu vi bây giờ còn dừng lại ở Nhập Thần sơ giai đây.

Theo Hạ Du Thiên, Vũ Hàm chính là một cái bách khoa di động a, phảng phất như món đồ gì đều biết hết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Vừa Tìm Được Một Cái Mật Thất

- Ta chết mất, Lão Thất Thánh chó mực đến cùng là đem đồ vật giấu đi nơi nào rồi?

Lâm Phàm giờ khắc này có chút bó tay rồi, đã đi dạo một vòng, yêu vật đựng tới không ít, thế nhưng trong mật thất này liền một cọng lông cũng không thấy, triệt để để cho Lâm Phàm có chút hồng mất.

- Ô ó o...

Tiểu kê một mực ngồi ở bả vai Lâm Phàm, thấy lão Đại bất đắc dĩ như vậy, đầu cũng cúi thấp, thở dài bất đắc dĩ một tiếng, sau đó từ trên bả vai Lâm Phàm nhảy xuống.

- Thở phì phò...

Tiểu kê cúi đầu, người không khí một cái.

- Tiểu kê, người đừng nói với ta, người có thể tìm nha.

Lâm Phàm nhìn thấy dáng dấp của tiểu kê, không dám tin nói ra.

Tiểu kê không có kêu to, mà là mắt hơi hơi lim dim, phảng phất như đang cảm thụ khí tức.

- Tiểu kê, người được không được a?

Lâm Phàm nói ra.

Lúc này tiểu kê hất đầu, manh manh trong mắt tỏ vẻ không vui, như muốn nói người đang quấy rầy ta.

- Tốt, tốt, không nói, người cứ từ từ đi.

Giờ khắc này Lâm Phàm đứng ở một bên, không dám thở mạnh, cứ như vậy nhìn tiểu kê người xung quanh.

Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ một tiếng, rất muốn nói cho tiểu kê rằng người không phải là chó, người làm sao có khả năng a.

Nhưng vừa lúc đó, tiểu kê lại ngẩng đầu lên, sau đó mở ra hai cánh, hướng phía Lâm Phàm vẫy vẫy, sau đó rút chân lên liền chạy, giống như đang nói.

- Không có thời gian giải thích, mau lên xe.

Lâm Phàm trợn mắt hốc mồm nhìn cái mông tiểu kê đang đung đưa kia.

- Ta ngất, cái này mà cũng được.

Sau đó Lâm Phàm một đường đi theo ở phía sau tiểu kê, chung quanh cảnh tượng cũng từ từ biến hóa.

Gặp được yêu vật cũng càng ngày càng mạnh, Nhập Thần cảnh giới, Tiểu Thiên Vị cảnh giới, thậm chí còn có Đại Thiên Vị cảnh giới.

Lão Thất Thánh chó mực này, quả nhiên sẽ đem mật thất của mình làm thành chỗ nguy hiểm nhất.

Đối với người đi vào thí luyện mà nói, cũng là một loại khiêu chiến. Lão Thất Thánh chó mực muốn lựa chọn người bám thân, nhất định là thiên tư, khí vận, đều muốn phải là tồn tại tuyệt đỉnh.

Đối với một cái thượng cổ đại năng thì

Nhìn thấu khí vận, đó là một chuyện đơn giản.

Một người nắm giữ đại khí vận, coi như thực lực thấp đến đáng sợ, cũng có thể giống như kỳ hoa tiến vào trong mật thất.

- Ác ác...

Sau khi chạy một đoạn lộ trình, tiểu kê ở trước một mặt tường ngừng lại, sau đó cánh vỗ vỗ lên mặt tường đá.

- Chẳng lẽ chính là trong này?

Lâm Phàm nhìn mặt tường đá trước mắt này, trong lòng hơi hơi nghi hoặc một chút.

Lúc này yêu vật chung quanh phát hiện Lâm Phàm, điên cuồng đánh tới.

Đối với những yêu vật này, Lâm Phàm không hề để ở trong mắt.

Tuy là có cả cảnh giới Đại Thiên Vị, thế nhưng những yêu vật này không hề có ý thức tự chủ, không thể cô đọng quy tắc, bởi vậy những yêu vật này coi như là tu vi cảnh giới Đại Thiên Vị thì đó cũng là Đại Thiên Vị nhỏ yếu nhất.

Một đạo kiếm ý hiện ra, đem toàn bộ những yêu vật này chém giết, kinh nghiệm cũng không phải rất nhiều, nhưng coi như không tệ.

Lâm Phàm vượt mặt tường đá này, hoàn toàn bình thường, không có chỗ gì đặc biệt.

Thế nhưng Lâm Phàm tin tưởng tiểu kê, tiểu kê sẽ không vô duyên vô cớ ngừng lại ở chỗ này.

Lâm Phàm một tay chạm trên tường đá, chân nguyên đột nhiên bạo phát, cái tường đá kia trong nháy mắt nứt toác, một cửa động không tính quá to lớn xuất hiện ở trước mặt.

Hang động này một mảnh đen kịt, bên trong cũng có cảm giác rất âm trầm, bất quá đối với Lâm Phàm mà nói, những điều này cũng cũng không đáng kể, trực tiếp nhảy một cái mà vào, tuột xuống dưới.

Tiểu kê theo sau lưng, cũng nhảy xuống.

- Đùng...

Thời điểm Lâm Phàm rơi xuống mặt đất, truyền đến âm thanh xung quanh, trên vách tường kia một cái đồ vật thần kỳ nào đó, đột nhiên tỏa ra một ánh hào quang, đem cái mật thất chiếu sáng lên.

- Nguyên lai thật sự ở đây.

Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, nở nụ cười.

Mật thất này không lớn, là hình tròn, mà trên vách tường kia còn có một cái cửa động, không biết thông tới hướng nào.

Bất quá theo Lâm Phàm, hang động này hẳn là để lại cho người đại khí vận, có lẽ sẽ có gia hỏa số may, ở một nơi nào đó, chạm được cái gì, sau đó ngã xuống.

Mà bộ bạch cốt như ngọc của lão già Thất Thánh chó mực, đối với cái người đại khí vận chó ngáp phải ruồi kia mà nói khẳng định là một cái bảo tàng.

Chuyện tiếp đó, về sau tự nhiên cũng cũng không cần nói.

Lúc này Lâm Phàm đem Lão Thất Thánh chó mực từ trong túi đeo lưng phóng ra.

Lúc con chó mực đi ra, nhìn thấy một màn quen thuộc trước mắt liền dữ tợn "Gâu gâu".

- Ác ác...

Tiểu kê một trào lại đập lão chó mực dưới chân, đường đường thượng cổ đại năng lại bị một con gà ngược đãi như vậy cũng là chưa từng nghe thấy a.

- Lão Thất Thánh chó mực, nơi này là không phải rất quen thuộc a, xem ra tiểu gia vừa tìm được một chỗ mật thất của người.

Lâm Phàm cười yếu ớt:

- Người đại khí vận không đợi được, đúng là lại nghênh đón tiểu gia, cái này không thể không nói, người rất khổ rồi nha.

- Cũng tốt, để tiểu gia nhìn, lão chó mực người, lại có thể chỉnh sửa làm ra cái hành động gì.

Lâm Phàm hướng phía trước đi đến bộ bạch cốt như ngọc đang ngồi khoanh chân trước, cẩn thận tìm kiếm.

- Ủ, lại còn hoa hoa biến dạng a.

Lâm Phàm nhìn chữ viết trên thềm đá văn, cũng là không khỏi nở nụ cười.

- Bản tọa chính là thượng cổ phục ma chi thần, hôm nay cần người hữu duyên đến, nhỏ máu vào bạch cốt, có thể chiếm được toàn bộ truyền thừa của ta.

Lâm Phàm nhìn văn tự trên bậc thang này, nhẹ giọng đọc ra.

- Lão Thất Thánh chó mực, không phải ta nói người chứ, lần trước là đập đầu nhận cha, lần này là nhỏ máu nhận thân, người càng ngày càng trâu hơn vậy, ai, thôi thôi... Nhìn nhìn xem trên bàn đá người để lại gì đó.

Lâm Phàm đi tới trước một cái bàn đá, trên bàn đá vẫn như cũ có một cái hộp gỗ dùng thần mộc rèn đúc mà thành.

Thời điểm Lâm Phàm mở ra hộp gỗ ra, như trước vẫn là một viên đan dược. Cùng viên đan dược lần trước giống như đúc.

Phía trên này viết là "Hỗn Nguyên Thiên Tư Đan", kỳ thực giấu diếm huyền cơ, đan dược này chính là "Thần Hỗn Yên Diệt Đan".

- Lão Thất Thánh chó mực, lần sau bố trí động tác nên đổi một cái khác a, còn lại mấy nơi kia, không biết có phải đều là như vậy không nữa?

Lâm Phàm nhìn con chó mực bị tiểu kê đạp ở dưới vuốt hỏi.

- Gâu gâu...

Lão Thất Thánh chó mực gào thét, trong tròng mắt tràn đầy vô biên phần nộ.

Đồng thời trong lòng cũng là một trận bi thương.

Nghĩ Thất Thánh chi chủ ta dễ dàng sao? Đại kiếp nạn sắp tới, ngã xuống thế gian, lưu lại bảy toà động phủ, chờ đợi người đại khí vận, sau đó đoạt xác sống lại.

Đồng thời vì năm chắc cơ hội sống lại càng to lớn hơn một chút, cố ý đem thần thức phân cách thành bảy đạo, chính là sợ yêu thiêu thân, có thể không nghĩ tới hôm nay lại bị một đứa nhóc con khám phá ra.

Hắn suy đoán vô số lần người trước mắt, tự nhận là tất cả những thứ này đều là thiên y vô phùng, những đan dược kia cho dù là hắn cũng không nhất định có thể có thể thấy được thật giả, vậy mà cái tên này đến cùng lại làm sao thấy được có vấn đề.

- Được rồi, để tiểu gia ta giúp người thần thức trở về vị trí cũ đi.

Lâm Phàm đem cái bạch cốt kia nâng lên, nhưng trong chớp mắt, phía sau cái bạch cốt như ngọc kia, lại đột nhiên lần nữa xuất hiện vòng xoáy.

- Hừ, lần trước bị người hãm hại một lần thì thôi, còn đặc biệt dám đến, làm càn.

Lâm Phàm nhìn thấy vòng xoáy này, hừ lạnh một tiếng, một chương vỡ ra, cái vòng xoáy kia trong nháy mắt nứt toác, sau đó tan thành mây

khỏi.

- Keng, chúc mừng phát hiện như ngọc bạch cốt thượng cổ đại năng, ẩn chứa trong đó một phần thần thức.

- Lão Thất Thánh chó mực, tiếp hảo.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, ngón tay nhất chỉ, thần thức bên trong như ngọc bạch cốt đột nhiên từ trong đó bay ra, hướng về lão chó mực bay đi.

- Gâu gâu...

Lão chó mực giãy giụa, nhìn cái thần thức kia bay tới, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Không thể dung hợp a, không phải lại một đời một kiếp, đều sẽ lấy thân thể chó mực này sống tiếp chứ.

Nhưng ở dưới móng gà bá đạo của tiểu kê, Lão Thất Thánh chó mực không thể động đậy được, trơ mắt nhìn cái kia đạo thần thức dung nhập vào trong cơ thể.

- Ha ha... Không tệ, không tệ, Thất Thánh, người liên vĩnh viễn sinh sống ở bên trong thân thể chó này đi, muốn đoạt xác, quả thực chính là xuân thu đại mộng.

Lâm Phàm nhìn cái lão chó mực già kia, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

- Ân...

Đang lúc này, Lâm Phàm hơi nhường mảy, có một luồng khí tức, để cho cảm thấy hoảng sợ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Làm Sao Tiểu Gia Đi Đến Đâu Đều Gặp Phải Biến Thái

- Vũ Hàm, chuyện này... Đây là cái gì a?

Vào lúc này, Hạ Du Thiên bị hình ảnh trước mắt cho triệt để sợ ngây người.

- Đây là đầu lâu thượng cổ đại yêu, dù cho đi qua vạn năm thời gian, vẫn bất hủ như cũ.

Hà Vũ Hàm không có một tia kinh ngạc, giống như đã nhìn rất quen rồi, bình tĩnh nói.

Đi theo ở phía sau, các đệ tử đã sớm thu đầy lợi ích, cũng bị một đầu lâu trước mắt này dọa cho choáng váng.

Dù cho đầu lâu này hơn một nửa đều hãm sâu dưới đất, thế nhưng liền nửa đoạn này thôi, cũng đủ để mọi người sờn cả tóc gáy.

Đặc biệt là con con mắt màu tím bạo lộ ra kia, càng là làm người ta sợ hãi cực kỳ.

- Vũ Hàm, chúng ta đi thôi, ta có chút không thoải mái.

Hạ Du Thiên hơi cúi đầu, không dám cùng con mắt kia đối diện, vèn vèn một chút, liền để người phảng phất như thân chìm trong giá lạnh.

- Sư tỷ, nếu không chúng ta đi thôi, chúng ta đã thu hoạch rất nhiều.

Một ít đui đệ ôm bắp tử nói ra.

Hà Vũ Hàm không có để ý những đệ tử này, mà nhìn Hạ Du Thiên:

- Hạ ca ca, tin tưởng ta, cái này đối với người mà nói vô cùng trọng yếu.

- Thượng cổ đại yêu, Hoàng tộc chi yêu, tuy nói đã dập tắt ở bên trong thời gian trường hà, thế nhưng đầu đại yêu này, vẫn còn chân chân thật thật đi, cái Yêu Thần huyết mạch kia sẽ giúp người trở thành tồn tại chí cao, mảnh trời này cần người che chở a.

Hà Vũ Hàm nói ra.

- Vũ Hàm, ta không biết người nói cái gì, thế nhưng chúng ta đi thôi, nơi này cho ta cảm giác, thật sự quá ngọt ngào.

Hạ Du Thiên đứng ở đầu bên này, sắc mặt có chút trắng bệch.

Luồng hơi thở này, để hân rất là không thoải mái, ngay cả những sư đệ kia cũng đều như vậy, chỉ là chẳng biết vì sao, Vũ Hàm lại không có một tia dị dạng.

Hà Vũ Hàm lắc lắc đầu, sau đó một tay dán sát trên cái đầu vạn năm bất hủ, hơi nhắm mắt, nhất thời nơi bàn tay tản ra một ánh hào quang.

Từ nơi sâu xa, một đạo lực lượng xuyên thấu tầng tầng hư không, giáng lâm ở trên thân Hà Vũ Hàm.

- Ngưng!

Trong chớp mắt, một giọt máu tươi màu tím xen lẫn đen ngòm, phiêu phù ở trong bàn tay Hà Vũ Hàm.

- Hạ ca ca, người nhìn, đây chính là tinh huyết Yêu Thần, sau khi nuốt vào, liền có thể thành tựu huyết mạch Yêu Thần.

Hà Vũ Hàm nhìn Hạ Du Thiên nói ra.

- Chuyện này...

Hạ Du Thiên nhìn giọt tinh huyết trôi nổi trong lòng bàn tay kia, vẻ mặt biến đổi.

Bên trong giọt tinh huyết kia

Ẩn chứa ý chí cuồng bạo.

Hà Vũ Hàm nhìn giọt tinh huyết này, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, tạp chất màu đen bao trùm ở bên trong tinh huyết, đột nhiên chia lìa, sau đó như vật sống, bám vào trên thân những đệ tử kia, sau đó từ từ hòa vào trong.

Tâm tình tiêu cực của Đại yêu, bị Hà Vũ Hàm thanh trừ, sau đó trong nháy mắt, Hà Vũ Hàm liền xuất hiện ở trước mặt Hạ Du Thiên, trong chớp mắt đem mê đi.

- Sư tử, người làm gì?

Chúng đệ tử nhìn thấy sư tử đem sư huynh mê đi, cũng là không rõ vì sao mà hỏi.

- Ở trước mặt hãm giết các người, nhất định sẽ đưa tới hiểu lầm không cần thiết.

Hà Vũ Hàm bình tĩnh nói.

- Sư tử, người đây là ý gì?

Chúng đệ tử vừa nghe nhất thời sắc mặt đại biến, thế nhưng trong nháy mắt, bọn họ liền cảm giác trong cơ thể có đồ vật gì đó muốn phá thể mà ra vậy, nhất thời nằm trên đất, lăn lộn dữ tợn giãy giụa.

- Thượng cổ đại yêu chinh chiến vô số, giết chóc ngập trời, ẩn chứa tâm tình tiêu cực thật sự là nhiều lắm, mang theo các người đi vào, chính là để cho những này tâm tình tiêu cực này tìm kiếm kí chủ.

Hà Vũ Hàm lạnh nhạt nói.

- Sư tử, người...

Chúng đệ tử không thể tin được tình cảnh trước mắt này.

- Các người cũng đừng trách ta, ta không có cưỡng cầu các người đi theo, tất cả những thứ này đều là thiên ý định ra.

Hà Vũ Hàm nói ra, sau đó ngón tay búng một cái, đem giọt tinh huyết đại yêu kia, bắn vào trong cơ thể Hạ Du Thiên.

- A... Sư tử, người...

Những đệ tử này thân thể đột nhiên phát sinh ra biến hóa, một đoàn khói đen tan ra bốn phía, trên thân mỗi cái đệ tử, đều có từng cây từng cây xương đen kịt xuyên thấu ra.

- Nên đưa các người lên đường, tiếp tục nữa, cũng là đại họa thế gian.

Hà Vũ Hàm ngưng lại, trong chớp mắt, liền đem những đệ tử từ từ yêu hóa này toàn bộ chém xuống.

- Oanh...

Đang lúc này, đại địa truyền đến một tiếng vang thật lớn, Hà Vũ Hàm sắc mặt ngưng lại.

- Chết cũng không hàng, dĩ nhiên thai nghén mà ra, thượng cổ đại yêu không hổ là thượng cổ đại yêu, từng bước đều có ẩn cục, ngay cả ta đều bị người lừa gạt.

Hà Vũ Hàm nhìn chăm chú nửa đoạn đầu lâu bạo lộ ra, bên trong con mắt màu tím nửa đoạn đầu lâu đột nhiên tản ra tia sáng yêu dị.

- Hơn vạn năm đã qua, nếu đã vẫn lạc, vậy thì nên đành hoàng, đừng nghĩ tới việc xuất hiện nữa.

Hà Vũ Hàm sắc mặt phát lạnh, song chưởng bùng nổ ra một đoàn hào quang bảy màu, muốn đem cái thượng cổ đại yêu triệt để trấn áp.

Mà đúng lúc này, con mắt màu tím kia đột nhiên bùng nổ ra một đoàn quang mang, đem cái hào quang bảy màu triệt để phá toái.

Hà Vũ Hàm lùi về phía sau mấy bước, một mặt không dám tin tưởng:

- Làm sao có khả năng.

- Lấy người tự thân đã khó bảo toàn, còn muốn trấn áp bốn hoàng, si nhân nằm mơ đi.

Một tiếng vang thật lớn, vang vọng hư không:

- Cổ Yêu vực không ngừng lay động, đại địa trầm luân, chung quanh kiến trúc toàn diện đổ nát.

Hà Vũ Hàm giờ khắc này do dự không quyết, cuối cùng kéo Hạ Du Thiên, xé rách hư không, triệt để trốn đi khỏi nơi này.

Cái đầu Thượng cổ đại yêu chôn sâu dưới đất kia, không ngừng lan tràn mà ra, trong nháy mắt một cái đầu to lớn bề ngễ thiên địa xuất hiện.

- Rống...

Thượng cổ đại yêu gào thét một tiếng, mở ra miệng lớn, bao trùm lấy "Cổ Yêu vực", mà những khí tức vẫn đục phảng phất như gặp hấp lực cường đại đang không ngừng hướng về trong miệng thượng cổ đại yêu bay đến.

Những cái yêu vật đi khắp bên trong ở "Cổ Yêu vực", giờ khắc này cũng sắc bén hí lên, sau đó cũng là hóa thành một đoàn vẫn đục khí, hướng về phương hướng thượng cổ đại yêu bay đi.

- Xảy ra chuyện gì? Nơi này đến cùng có chuyện gì?

Một ít đệ tử lịch luyện, đột nhiên cảm nhận được một luồng rung động, đều một mặt như mơ, không biết đến cùng xảy ra chuyện gì.

- A, đừng có giết ta...

Một tên đệ tử bị yêu vật đánh bại, hai tay che chắn ở trước người, rất là hoảng sợ gào thét.

Nhưng trong chớp mắt mở mắt ra, yêu vật âm u cực kỳ trước mặt, đột nhiên hóa thành một đoàn khí vẫn đục, trôi về phương xa.

Người của tông môn phía ngoài "Cổ Yêu vực" kia từng cái từng cái biến sắc.

Khí vẫn đục vốn bao trùm lấy "Cổ Yêu vực", dĩ nhiên không ngừng giảm thiểu, trong lúc này nhiều điểm còn như có một cái vòng xoáy đang hấp thu những cái vẫn đục khí kia vậy.

- Trưởng lão, cái này sao lại thế ạ? Các đệ tử đều còn đang ở bên trong a.

- Người hỏi ta, ta đi hỏi ai, Cổ Yêu vực tồn tại đã lâu lại chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy a.

- Nên làm thế nào cho phải a.

Thời khắc này, trưởng lão các tông môn xung quanh gấp gáp, còn chưa biết bên trong đến cùng là xảy ra chuyện gì đáng sợ.

- Các người đi nhanh đi, thượng cổ đại yêu bên trong phục sinh, nhất định phải tập hợp tất cả sức mạnh Đông Linh châu, mới có hi vọng đem nó chém giết.

Vừa lúc đó, Hà Vũ Hàm mang theo Hạ Du Thiên xuất hiện ở bên trong hư không, đối với mọi người phía dưới nói.

- Hạ Du Thiên, Hà Vũ Hàm, các người làm sao lại...

Trưởng lão tông môn nhìn thấy hai người đệ tử này, càng sửng sốt. Hai người đệ tử này không phải là không có ở bên trong sao? Hơn nữa

đều chỉ là cảnh giới Tiểu Thiên Vị, làm sao có khả năng có bậc này năng lực xé rách hư không.

- Không muốn đem mệnh bỏ tại nơi này, liền mau mau đi đi, thượng cổ đại yêu này tuyệt không phải là loại các người có khả năng đối phó.

Hà Vũ Hàm nhìn phương xa, sắc mặt nghiêm nghị, sau đó cũng không lưu lại, lần nữa biến mất ở bên trong hư không.

- Trường lão, hai người đệ tử này làm sao lại...

- Đừng nói nhiều như vậy, còn không mau mau đi.

- Đệ tử bên trong thì phải làm sao bây giờ.

- Cái gì mà làm sao bây giờ, chúng ta chẳng lẽ còn có thể là đối thủ của thượng cổ đại yêu sao? Không nghĩ tới truyền thuyết này lại là thật sự.

...

Mật thất Thất Thánh.

Tại một khắc thượng cổ đại yêu đó phục sinh, Lâm Phàm liền cảm nhận được này cỗ cuồng bạo khí tức vô cùng cường hãn.

Luồng hơi thở này đặc biệt để cho người người khiếp sợ.

Ngửa trứng rồi, tiểu gia làm sao mà tới chỗ nào, lại đều gặp phải có tồn tại biến thái a.

- Tiểu kê, đừng lãng phí thời gian, trở về.

Lâm Phàm vung tay lên, liền đem tiểu kê cùng chó mực thu vào trong túi đeo lưng.

- Luồng hơi thở này không phải là mệnh bình thường a... Cũng không biết tiểu gia ta có đánh lại được hay không.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Chiến Ý Vô Song

"Cái tên này..." Lúc Lâm Phàm từ trong mật thất đi ra:

- Cổ Yêu vực đã sớm thay đổi toàn bộ các mặt, đã hoàn toàn không phải bộ dáng lúc lúc đi vào nữa.

Khí tức vẫn đục đã từ lâu tiêu tan, những cái phòng ốc phá toái cũng triệt để hóa thành tro tàn, đại địa nứt toác, phảng phất như là bị người nào đó mạnh mẽ xé mở ra vậy.

Cấm kỵ chi địa "Cổ Yêu vực" đã triệt để không còn tồn tại nữa.

- Rống...

Một tiếng gào thét bao hàm vô cùng phẫn nộ vang vọng đất trời, thiên địa dao động.

- Đây rốt cuộc là cái quái gì?

Lâm Phàm đứng ở bên trên một vùng phế tích, ngưng thần ngóng nhìn phương xa có cái bóng người hạo nhiên to dường như cả một tòa núi.

Đầu sinh song giác uốn lượn màu tím, trên da bao trùm từng mảng từng mảng vảy giáp, mỗi một cái mảnh vảy giáp đều giống như một ngọn núi nhỏ, đen kịt, phong mang.

Hai tay thô lỗ, kéo theo một thanh chi trụ còn dài hơn nữa, mặt trên quấn quanh xích sắt lít nha lít nhít phù văn thần bí, kéo lê trên đất, dường như ác ma từ trong địa ngục bò lên.

Chỉ là để Lâm Phàm hơi hơi phản cảm chính là.

Càn khôn tươi sáng, ban ngày ban mặt, dĩ nhiên đứng trên truông lộ ra ở trong trời đất, kích thước cỡ này là ảnh hưởng cỡ nào a.

- Quái dị, dĩ nhiên không có sợi quy tắc.

Lâm Phàm dùng hệ thống tra xét một phen, nhưng không tra xét ra được cái tên này có sợi quy tắc, chẳng lẽ chỉ là tốt mã dễ cùi thôi à.

Nhưng hơi thở này lại làm cho Lâm Phàm do dự.

Máu nhuộm thanh thiên, chiến ý vô song, khí tức Hoàng giả nhuộm đầm thiên địa, để cho nội tâm ngọt ngào cực kỳ.

- Chẳng lẽ, tất cả những thứ này đều là thật, Cổ Yêu vực, đúng là nơi thượng cổ đại yêu ngã xuống, vậy cái này chẳng lẽ là cái gọi là thượng cổ đại kia???

Lâm Phàm trong lòng không dám quá khẳng định, và cũng không ra tay gấp.

- Yêu Hoàng Thiên ta lại muốn chiến vạn cổ.

Gầm lên giận dữ bao phủ thiên địa, vô biên chiến ý, để cho nhân tâm không rét mà run.

Dù cho Lâm Phàm đứng ở nơi xa xôi này, trường bào cũng ào ào mà bành trướng lên.

Bên trong hai con mắt màu tím Yêu Hoàng Thiên, lập loè vô biên lửa giận, vừa sải bước ra, đã ở ngoài ngàn trượng.

Thân hình Lâm Phàm ở trong mắt hắc chỉ như là giun dế vậy, căn bản không dẫn được bất kỳ sự chú ý nào từ hắc.

- Tuy nói không biết người đến cùng là thứ quái gì, thế nhưng cũng tuyệt không thể để người cứ ung dung như vậy trước mặt tiểu gia mà rồi

đi được.

Lâm Phàm cúi đầu trầm mặc, trong mắt suy nghĩ, sau đó khi thấy cái Yêu Hoàng Thiên kia tiến lên, cũng đi theo ở phía sau.

...

- Chạy mau, thật là đáng sợ.

- Đây chính là thượng cổ đại yêu nha, chỉ vền vẹn cái thân thể khủng bố kia thôi cũng đủ làm người ta không có nổi một tia chống đối chi tâm a.

- Thượng cổ đại yêu không phải đã chết rồi sao? Làm sao sẽ phục sinh, ghê gớm, lộn giới rồi a.

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn thấy những người thuộc các tông môn lúc trước tiến vào rèn luyện đang nhanh chóng đi tới trước mặt.

- Nói, cái tên này đến cùng là ai?

Lâm Phàm giống như quỷ mị xuất hiện một cái ở trước mặt một người, người kia vẻ sợ hãi sắc mặt đại biến, nhưng khi thấy người đến là một người thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Mau đào mạng đi, đây là thượng cổ đại yêu, không ai có thể địch.

Người tông môn Bị Lâm Phàm cản lại, phảng phất như chịu phải kinh hãi rất lớn vậy, kinh thanh gào thét, sau đó tránh khỏi sự lôi kéo của Lâm Phàm, theo đuôi nhân mã các tông môn chạy tít nơi xa.

Mà ngay tại lúc này, trong đầu Lâm Phàm, đột nhiên vang lên một thanh âm, như có ai đó đang nói chuyện với mình.

- Thượng cổ đại yêu Cổ Yêu vực phục sinh, Đông Linh châu cần đoàn kết đối kháng, bằng không thì sinh linh đồ thán.

...

Lâm Phàm ngửa đầu nhìn trời, có chút kinh ngạc, cái này lại là chuyện gì xảy ra nữa?

Lão Thiên đặc biệt dĩ nhiên nói chuyện.

Mà liền trong phúc chỗ Lâm Phàm nghi ngờ.

Các tông môn Đông Linh châu sở hữu cũng nghe được tin tức này để người người khiếp sợ.

Thánh Tông.

- Đây là âm thanh Thiên đạo, Cổ Yêu vực, thượng cổ đại yêu phục sinh, cái này làm sao có khả năng.

- Tập hợp đệ tử bên trong cảnh giới Đại Thiên Vị, theo bản tông xuất phát.

Sau khi Yến Tông chủ nghe đến một tiếng âm này liền lập tức phân phó xuống, chuyện như vậy đã là đại sự Đông Linh châu rồi, tuyệt đối không phải không bình thường.

Khả năng của Thượng cổ đại yêu, tuy nói cũng chưa từng thấy tận mắt, thế nhưng bên trong ghi chép của tông đã có, thượng cổ đại yêu không hề tầm thường.

Phong Thiên Tông.

Huyền Dương Môn.

Thái Nhất Môn.

Cửu Thiên Các.

...

Tất cả các tông môn thuộc về sở hữu của Đông Linh châu vào đúng lúc này đều bắt đầu dòng chuyển động.

Trong lúc đó các đại tông môn đã đều từng có thỏa thuận, thời gian Đông Linh châu nếu như gặp phải nguy nan, nhất định phải đem tất cả tranh cãi để ở một bên. Hơn nữa dưới cái nhìn của bọn họ bây giờ, đây là âm thanh Thiên đạo chưa bao giờ xuất hiện qua nên không thể không nghe theo.

Lần này đối với các đại tông môn mà nói, chỉ có cảnh giới Đại Thiên Vị mới có thể có tư cách tham gia trận chiến, còn những đệ tử khác có đến rồi cũng chỉ là bia đỡ đạn mà thôi.

...

Lúc này Lâm Phàm nhìn cái gã to con đó:

- Yêu Hoàng Thiên nha, danh tự này đủ bá vậy mà vẫn treo trên đầu một cổ đại yêu, xem ra không liệu mạng là không thể nào.

Lâm Phàm một đường tùy tùng, muốn làm rõ tình huống thượng cổ đại yêu này.

Mà liền trong khoảng thời gian ấy, Lâm Phàm cũng là có một tia hiểu rõ.

Thượng cổ đại yêu này rất mạnh, tuyệt đối không phải những Huyết Ma Đại Đế đó có thể sánh được.

Chỗ đi qua, không có một ngọn cỏ, gặp sông thì lại đoạn, gặp núi thì lại bình, cho dù là một ít hung thú cường đại, ở phía dưới cái uy thế cuồng bạo kia cũng trong nháy mắt mà hài cốt không còn.

Đông Linh châu, một chỗ nào đó.

Hư không bình tĩnh, đột nhiên nổi lên một tia gợn sóng, hai bóng người từ bên trong hư không đi ra.

Hà Vũ Hàm giờ khắc này sắc mặt nghiêm nghị, lần này nàng đã phạm vào sai lầm lớn, nhận được tình huyết Yêu Thần, dĩ nhiên đem cổ đại

yêu tỉnh lại.

Tất cả những thứ này đều là cái bẫy thượng cổ đại yêu bố trí xuống.

Đáng tiếc hiện tại nói cái gì cũng đều đã chậm, coi như là nàng cũng hữu tâm vô lực.

- Ai, nếu là lúc trước, đúng là có thể trấn áp, thế nhưng hiện tại, hết thấy đều chậm rồi.

Hà Vũ Hàm ngược nhìn hư không, thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía Hạ Du Thiên còn hôn mê bất tỉnh, trong mắt lấp lánh vẻ kiên định.

Chí ít còn có một tia hi vọng.

...

Lúc này, Hạ Du Thiên tỉnh lại.

- Vũ Hàm, ta đang ở đâu?

Hạ Du Thiên đầu óc có chút mơ hồ, phảng phất như không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra.

- Không có chuyện gì, Hạ ca ca, người có cảm nhận được cái sức mạnh huyết mạch trong cơ thể sao rồi?

Hà Vũ Hàm cười hỏi.

Hạ Du Thiên nhìn Hà Vũ Hàm, sau đó chậm rãi cảm thụ biến hóa trong cơ thể.

- Vũ Hàm, ta cảm giác trong cơ thể ta có cỗ lực lượng vô danh nào đó...

Hạ Du Thiên nói ra.

Hà Vũ Hàm nghe nói cười cợt, một cái tay khoát lên trên thân Hạ Du Thiên: - Đương nhiên, đây có thể...

Liền ngay trong chớp mắt này, Hà Vũ Hàm nguyên bản nở nụ cười, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó cầm thật chặt năm đấm.

Dĩ nhiên chỉ có một phần ba Yêu Thần huyết mạch.

- Vũ Hàm, thế nào?

Hạ Du Thiên nghi ngờ hỏi.

- Không có gì, Hạ ca ca, thời gian không nhiều lắm, chúng ta đi xuống một chỗ đi.

Hà Vũ Hàm đứng lên, nhìn nơi thiên địa xa xôi kia, tuy nói chỗ xa xôi đó không có bất kỳ cái gì dị dạng.

Thế nhưng ở trong mắt Hà Vũ Hàm, nơi đó yêu khí đầy trời.

Đáng tiếc nàng thật sự không thể ra sức, hết thảy đều phải lấy đại cục làm trọng.

Chỉ hy vọng những cái đại tông môn ở đó, có thể phong ấn thượng cổ đại yêu kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Cứt Đái Vỡ Ra

Đối mặt với thượng cổ đại yêu to lớn thời tiền sử, Lâm Phàm đúng là nhất thời cảm thấy hơi khó giải quyết, không biết làm sao đối phó.

Vây giáp đen kịt thâm hậu, thật giống như có sức phòng ngự rất là mạnh mẽ, tuy nói thượng cổ đại yêu này có thói quen trần truồng, thế nhưng các địa phương đúng là bảo vệ rất tốt a.

Cái vẻ uy nghiêm, mặt mũi dữ tợn, cho người ta một loại cảm giác run rẩy kinh hãi.

- Ào ào ào...

Cái xích sắt quấn trên cổ đại yêu ném ở trong tay, xẹt qua mặt đất, phát ra từng trận thanh âm nặng nề, đại địa cũng đều nứt toác cả ra.

Thượng cổ đại yêu mỗi một bước bước ra, mặt đất liền muốn run run lên, phối hợp với cái thân thể cao vút trong mây, càng nhìn như ác ma đồng hành đi ở nhân gian, chỗ đi qua không có một ngọn cỏ sống sót.

Đến bây giờ Lâm Phàm cũng không biết thượng cổ đại yêu này là muốn làm gì, chẳng lẽ chính là cất bước lung tung như thế không có mục đích a.

Không có ngừng tụ bất kỳ sợi quy tắc nào, vậy tu vi đó đến cùng là làm sao?

Đang lúc này, Lâm Phàm phát hiện bộ pháp thượng cổ đại yêu đột nhiên biến nhanh lên, tựa như là phát hiện cái gì.

Lâm Phàm trong lòng có chút nghi hoặc, cũng không khỏi tăng nhanh tốc độ.

- Không tốt.

Làm Lâm Phàm ngóng nhìn phương xa, trong lòng thầm không ổn.

Phía trước đó là một toà Hoàng Thành.

Chỗ thượng cổ đại yêu này cần đến, chính là một toà Hoàng Thành kia.

Giờ khắc này người bình thường ở trong Hoàng thành đang sinh hoạt nhóm, trải qua sinh hoạt an bình.

- Rầm rầm...

Đại địa rung lắc chuyển động.

- Xảy ra chuyện gì?

- Mặt đất lắc lư? Chẳng lẽ là động đất đúng đến

- A... Các người nhìn xa như vậy xem là cái gì?

- Cái bóng đen kia đến cùng là cái gì?

Đúng vào lúc này, dân chúng trong Hoàng thành ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy từ phương xa như vậy có một bóng đen to lớn, che kín bầu trời, không ngừng hướng về phía bọn họ chạy tới.

Dân chúng bình thường còn không thấy rõ đó rốt cuộc là cái gì, thế nhưng trong lòng họ đều có dự cảm không tốt.

Thời điểm cái bóng đen mơ hồ không ngừng đến gần, có người mới triệt để hoảng sợ gọi hô lên.

- Đó là ác ma.

- Ác ma hướng chúng ta tới.

...

Trong Hoàng thành Đế Vương, triệu tập nhóm người lớn, nhìn ác ma to lớn từ nơi xa đi tới, sắc mặt nghiêm nghị.

Trong hoàng thành hơi hơi lớn mạnh một chút, đều sẽ có một ít khách khanh, cái thời khắc Hoàng thành đối mặt với nguy cơ, những khách khanh này tuy có nhưng cũng run như cây sậy, thế nhưng việc nghĩa vẫn chẳng từ mà che ở phía trước.

Võ giả chính nghĩa, tâm hệ bách tính.

Loại khách khanh này không phải số ít.

- Vậy rốt cuộc là cái gì vậy?

Một tên khách khanh cảnh giới Tiểu Thiên Vị một mặt nghiêm túc, cái cổ khí tức hung mãnh tàn bạo ấy dù cho cách xa xôi nhưng vẫn dày nặng như quần sơn đè âm âm lên nội tâm của bọn họ vậy.

- Đông Linh châu, đến cùng làm sao vậy, vì sao trăm năm qua, liên tiếp xuất hiện loại tai nạn cỡ lớn.

Một tên khách khanh vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

- Ta đi tới nhìn.

Một tên khách khanh, lẳng không phi hành, hướng về cái thượng cổ đại yêu bay đi.

...

Lúc này, Lâm Phàm trong lòng do dự không quyết định, là đến cùng muốn hay không muốn hấp dẫn mục tiêu.

Mà ngay tại lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy một vệt sáng từ phương xa mà đến, mà chỗ địa phương đi đến, chính là vị trí thượng cổ đại yêu.

Tên khách khanh kia cẩn thận từng li từng tí một, sau khi làm mây mù tản ra, thời điểm nhìn thấy một màn trước mắt, hai mắt như lồi ra vẻ khiếp sợ.

- Chuyện này... Chuyện này...

Tên khách khanh này đã bị hình tượng thượng cổ đại yêu trước mắt này dọa cho choáng váng.

- Không tốt...

Đang lúc này, một tiếng xé gió truyền đến, một bàn tay khổng lồ hướng về tên khách khanh kia chớp tới.

Tên khách khanh vội vàng triển khai tất cả vốn liếng, chân nguyên bạo phát đến mức độ cực hạn, thế nhưng ở dưới một bàn tay khổng lồ kia, toàn bộ bị phá diệt, thậm chí ngay cả một chút vết thương đều không có.

- Giun dế, cũng dám mạo phạm bốn hoàng.

Thượng cổ đại yêu mở miệng, hai ngón tay nắm lấy cái đầu tên khách khanh.

- A...

Tên khách khanh đó nhất thời gào thét khốc liệt, tiếng kêu bị ức hiếp thảm thiết vang vọng đất trời.

Đang lúc này, cái thượng cổ đại yêu hơi hút một cái.

Thân thể khách khanh trong nháy mắt khô héo, từ từ biến thành một cái bao da xương khô.

- Hừ, quá yếu.

Thượng cổ đại yêu đem thi thể cái tên ở trong mắt ném đi xa xa như giun như dế.

...

- Ta ngất, quá bá đạo đi, hút thần hồn tinh huyết con người.

Lâm Phàm một mực nhìn thận trọng, thượng cổ đại yêu này, vậy mà lại tà ác như thế.

Xem ra thứ thượng cổ đại yêu này tìm kiếm chính là nhân loại.

Mọi người ở trong Hoàng thành một mực chờ đợi, đột nhiên nhìn thấy một bộ thi thể từ phương xa quảng đến, sắc mặt liền đại biến. Thời điểm thi thể này rơi xuống mặt đất, nhìn quần áo, mọi người cũng triệt để trợn tròn mắt.

- Đây là Dương huynh.

Một tên khách khanh hí lên quát, một mặt không dám tin tưởng.

- Dương huynh chính là cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn a, vền vền cách một bước, liền có thể bước vào cái cảnh giới chí cao vô thượng Đại Thiên Vị, làm sao lại... Chết.

Giờ khắc này mọi người thất kinh.

Mà trong chớp mắt, một thanh âm dữ tợn, từ phương xa truyền đến, chấn động tâm thần mọi người.

Đó là âm thanh mà thượng cổ đại yêu phát ra.

- Để quân, rút lui đi, chúng ta căn bản không phải đối thủ a.

Một tên khách khanh nói ra.

- Vậy bách tính của ta nên làm thế nào cho phải.

- Để quân, ở lại chỗ này, liền chỉ có một con đường chết, lúc trước cái thanh âm thần bí kia đã truyền khắp toàn bộ Đông Linh Châu, yêu vật này hẳn là thượng cổ đại yêu.

...

Mà lúc này, một tên khách khanh một mực ngưng mắt hướng về phía trước, lắc lắc đầu:

- Không còn kịp rồi, hẳn đã đến.

Mọi người vừa nghe, sắc mặt đại biến, làm sao có khả năng nhanh như vậy, nhưng thời điểm mọi người ngưng lại hướng nhìn về phương xa trước mắt, thân thể tên thượng cổ đại yêu cao vút trong mây đã đứng ở ngoài Hoàng Thành.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt này, Hoàng Thành rộng lớn liên miên không ngừng, mệnh mệnh vô bờ, ít cũng phải mấy tỉ nhân khẩu.

E sợ thượng cổ đại yêu này chỉ vền vện hít một hơi, liền có thể để đem tất cả mọi người nơi này hút toàn bộ thần hồn tinh huyết.

- Ta đi thôi, hiện ở trong loại tình huống này, làm sao để tiểu gia tình huống a.

Lâm Phàm trôi nổi ở trong hư không, cũng ra một vẻ mặt đau đầu.

Sau đó Lâm Phàm cắn răng:

- Liều mạng, bất kể như thế nào, cũng không thể để mấy tỉ nhân loại liền chết vô ích như vậy được.

Thời gian ở Hoàng Thành, mọi người vạn phần hoảng sợ.

Một thanh âm, đột nhiên vang vọng ở bên trong trời đất.

- Cuồng bạo lộ, xoay người lại cho tiểu gia.

Lâm Phàm dùng chân nguyên vận khí, hô lên một tiếng.

- Ân...

Thượng cổ đại yêu nghe âm thanh này, gầm lên một tiếng, phảng phất như lại có một con giun đỉ điếc không sợ súng đến đây, lộ ra vẻ rất là không thích.

Mà một khắc thượng cổ đại yêu chuyển đầu quay qua đó.

Lâm Phàm ngưng tụ thành mấy đạo kiếm ý, đâm thẳng vào con mắt thượng cổ đại yêu.

- Đang coong...

- Ta ngất, cứng như vậy.

Kiểm ý vô kiên bất tồi, dù cho tập kích con mắt thượng cổ đại yêu là chỗ yếu ớt nhất, dĩ nhiên cũng không cách nào phá tan phòng ngự.

Chuyện này... Đây.

- Cuồng bại lộ, ăn một chương của tiểu gia.

Lâm Phàm tay phải một chương vỗ ra từ trên trời giáng xuống, uy thế vô biên, trấn áp tất cả.

Nhưng làm Lâm Phàm giật mình chính là, một chương thuận buồm xuôi gió thế mà tại trước thượng cổ đại yêu này như đụng phải vách vậy.

Cái khí thế để người ta không thể có một tia chống đối, dĩ nhiên không dùng được.

- Oanh...

Một chương vỗ lên đầu thượng cổ đại yêu, không có đưa đến cái gì, Lâm Phàm bắt đầu dự đoán một màn.

Theo Lâm Phàm, đầu thượng cổ đại yêu này này cùng quả dưa hấu y chang vậy, trong nháy mắt nổ tung, thượng cổ đại yêu dĩ nhiên quơ quơ đầu, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng nhìn chòng chọc vào Lâm Phàm.

- Bỏ mẹ rồi, lần này là muốn bị kịch.

Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng cảm giác được mình phải khổ rồi.

Bất quá vào lúc này, tuyệt đối không thể kinh sợ.

Lâm Phàm một tay chấp sau lưng, hai ngón tay khép lại, chỉ về thượng cổ đại yêu, một mặt thô bạo trác lệu nói.

- Tiểu yêu quái, có dám cùng tiểu gia ta đại chiến ba trăm hiệp, tiểu gia chắc chắn đem người đánh cho cứt đáí trào ra, bán thân bất toại, người có dám ứng chiến.

- Giun dế...

Thượng cổ đại yêu giờ khắc này bị Lâm Phàm chọc giận, nổi giận gầm lên một tiếng, xích sắt vung vẩy, hướng về Lâm Phàm bổ tới.

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời toàn thân xù lông, nhìn thấy một đòn phía dưới xích sắt kia, hư không đều bị chia làm hai nửa, cũng là run như cây sậy, sau đó xoay người chạy, bất quá một bên chạy nhưng một bên lại vừa chửi vừa mắng.

- Cái gì mà thượng cổ đại yêu chứ, ở tiểu gia ta xem ra, chính là ngâm vào shit, có dám tiến đến đây với tiểu gia, tiểu gia dạy cho người cách làm yêu quái.

- Thứ đồ giun dế, dám ngang nhiên nhục nhã bốn hoàng.

...

Sau khi thấy cái thượng cổ đại yêu chạy theo truy tìm người bí ẩn kia, mọi người trong Hoàng Thành cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Không nghĩ tới Chuông Hán ta đời này, dĩ nhiên có thể nhìn thấy có người trước mặt thượng cổ đại yêu mà lâm nguy không sợ.

Một tên khách khanh chất phác nhìn phương xa nói ra.

Đông đảo khách khanh cũng gật gật đầu đồng ý, lòng sinh ra tâm ý khâm phục.

Còn đối với Lâm Phàm hiện tại mà nói, những tháng ngày phá hoại lại bắt đầu rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Người Có Dám Cho Ta Mấy Phút

"Oanh..."

Trời long đất lở, đại địa luân hãm, lực lượng cuồng bạo, mọi thứ sau lưng Lâm Phàm đều bị nổ tung mà ra.

Lúc trước Lâm Phàm tinh tướng không cực hạn, đã bị thượng cổ đại yêu này đuổi theo đánh.

- Tiểu yêu quái, người đừng quá làm càn.

Lâm Phàm giờ khắc này đã triệt để cảm nhận được sự mạnh mẽ của thượng cổ đại yêu, tuy nói thượng cổ đại yêu này không có cô đọng sơi quy tắc, thể nhưng lại cường hãn tới trình độ, chỉ có thể do nghịch thiên rồi.

Bất quá may là thượng cổ đại yêu này không thể cô đọng sơi quy tắc, không phải vậy thì còn đánh rầm à, trực tiếp đầu hàng cho nhanh.

Để Lâm Phàm cảm thấy tan vỡ chính là Tuyên Cổ Cánh Tay vô địch đều đang không phải là đối thủ của thượng cổ đại yêu.

Bất quá đây không phải nói "Tuyên Cổ Cánh Tay" nhỏ yếu, mà là bất kể nói thế nào, cái này cũng vẫn vẹn chỉ là một cái cánh tay, mà thượng cổ đại yêu này lại là linh kiện toàn thân tồn tại không thiếu một cái a.

- Ba đầu sáu tay Pháp tướng ma thân, quấy rầy hãn cho ta.

Pháp tướng ma thân trôi nổi ở trong hư không, ý vào tốc độ bén nhạy, hướng về thượng cổ đại yêu mà chém giết.

Nhưng trong chớp mắt khi Pháp tướng ma thân tới gần thượng cổ đại yêu, một khẩu chiến ý vô hình, phảng phất như quấy cắt, trong nháy mắt đem Pháp tướng ma thân lôi kéo thành nhiều mảnh vỡ.

Khủng bố như vậy, thật sự là quá kinh khủng.

Pháp tướng ma thân cường hãn, vậy mà không thể đựng tới thân thể đối phương, cứ như vậy mà tan thành mây khói.

Thượng cổ đại yêu không hổ là Hoàng giả bên trong yêu, cái chiến ý vô biên đó chính là một cái đại sát khí, căn bản không phải người thường có khả năng làm được.

- Không tốt.

Liên giữa sát na này, Lâm Phàm cảm nhận được một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa, từ phía sau truyền đến.

Thượng cổ đại yêu đột nhiên phát huy ra một quyền, dường như đánh xuyên toàn bộ thiên địa, hướng về phía Lâm Phàm mà tới.

- Người đừng quá làm càn...

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay chống đối.

- Ầm...

Một luồng sức mạnh khổng lồ, xuyên thấu hai tay Lâm Phàm, một luồng sức mạnh không thể đỡ, truyền vào trong cơ thể Lâm Phàm.

- Oanh...

- Ngửa trứng, thật quá độc ác.

Lâm Phàm thân thể dường như đạn pháo, đụng xuyên từng toà từng toà ngọn núi, cuối cùng hãm sâu ở bên trong một ngọn núi.

- Phốc...

Lâm Phàm lau vết máu ở khoe miệng, cả người xương cốt phảng phất như đứt gãy toàn bộ, Huyết Hải Ma Công trong nháy mắt vận chuyển, khôi phục thương thế.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường sáu trăm triệu.

Đối với việc kinh nghiệm tăng vọt này, đã là sự tình Lâm Phàm đoán trước.

Nhưng loại năm đấm như vậy, không thể tùy tiện đỡ loạn a.

- Oanh...

Một trận tiếng nổ vang rền vang lên, thân thể thượng cổ đại yêu rơi vào trong quần sơn, cái sức mạnh khổng lồ ấy đã đem quần sơn nghiền ép tan nát.

- Ẩn thân.

Thời khắc này Lâm Phàm tiến nhập trạng thái ẩn thân, thần thông ẩn thân này Lâm Phàm đã rất lâu không dùng đến, đáng tiếc lần này đang đối mặt chính là thượng cổ đại yêu, Lâm Phàm cũng không có bất cần đến nỗi có thể dùng trình độ đó để giết chết đối phương.

Lâm Phàm chậm rãi trôi nổi ở trong hư không, nhìn cái thượng cổ đại yêu đang tìm kiếm chính mình trong quần sơn, khoe miệng cũng phải lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Lần đặc biệt này là đùa lớn rồi.

Tự mình rời đi, tuy là dễ như ăn cháo.

Nhưng then chốt chính là, chính mình dời đi thì không biết cái thượng cổ đại yêu này sẽ nghiền ép biết bao nhiêu người.

Thượng cổ đại yêu đem quần sơn nghiền nát, sau đó đứng ở nơi đó không nhúc nhích, phảng phất như việc giun dế đột nhiên biến mất hơi nghi hoặc một chút.

Dùng Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên đi lên gõ một gạch?

Lâm Phàm suy nghĩ cái này cũng không phải không được, sau đó lặng lẽ lấy Thần khí ra, chậm rãi tới gần cái thượng cổ đại yêu kia.

Một chiêu đánh lén này đã rất ít khi dùng, nhưng theo Lâm Phàm, một chiêu này có lúc vẫn đúng là rất hữu dụng nha.

Nhìn cái thượng cổ đại yêu kia đem sau gáy bại lộ ở trước mắt mình, nội tâm hẳn rộ lên một trận mừng thầm.

- Tiểu yêu quái, ngày hôm nay tiểu gia liền để người biết gạch lợi hại.

Lâm Phàm không dám có nhiều động tĩnh lớn, thậm chí thời điểm hành động, cũng rất chậm rất chậm.

Đối với thượng cổ đại yêu này, Lâm Phàm không biết tên này có độ nhạy cảm cao hay không, nếu như động tĩnh quá lớn, dù chỉ chút gió gợn sóng, cũng có thể làm cho cái tên này phản ứng lại.

Nếu không đem cái tên này thu vào Thiên Địa Dung Lô, thì cách này cũng đừng hòng mơ tới a, muốn đi vào Thiên Địa Dung Lô thì sẽ phải hai người đồng thời tiến vào, khi đó đi vào dễ dàng chứ đi ra lại khó khăn vô cùng.

Hơn nữa coi như là cùng luyện hóa ở trong, lấy cái cường độ thân thể của thượng cổ đại yêu đó thì ai so với ai trước tiên bị luyện hóa thì, hài...., đây đúng là một sự tình đáng để thương thảo rồi.

Trong chớp mắt khi tới gần sau gáy thượng cổ đại yêu, Lâm Phàm trong mắt lấp loé một tia lạnh lùng.

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay, đột nhiên hướng về sau não chước mà vỗ tới.

Nhưng liền ngay trong chớp mắt này.

Lâm Phàm cảm nhận được một mùi chết chóc.

- Không tốt.

Thân hình Lâm Phàm trong nháy mắt lui nhanh, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn tất cả những thứ trước mắt.

Quả nhiên này thượng cổ đại yêu không phải dễ đối phó.

Nếu như vừa rồi hơi có chút do dự.

Sau gáy thượng cổ đại yêu mọc ra vô số xương gai, chỉ sợ cũng đã đem chính mình đâm xuyên qua.

- Giun dế, lại dám đánh lén bốn hoàng, quả thực tội đáng muôn chết.

Thượng cổ đại yêu xoay người lại, một đôi con mắt màu tím, nhìn về phía Lâm Phàm đang trôi nổi ở hư không, phát sinh ra tiếng sấm dữ tợn.

- Người đặc biệt đừng quá làm càn, một cái giun dế, giun dế, người không nhìn mình xem có thể trâu hơn bao nhiêu, đuổi tiểu gia lâu như vậy, cũng không đem tiểu gia làm được gì, có cái gì mà đáng giá kiêu ngạo.

Lâm Phàm chỉ vào mũi thượng cổ đại yêu mắng.

Cái thứ này, thật sự là quá hung mãnh, chiêu đánh lén này, căn bản không thể thực hiện được.

Bên trên tu vi thật sự là kém quá lớn.

Nhất định là trong phút chốc khi mình động thủ, sẽ bị cảm giác được.

- Người có dám đứng ở chỗ này mấy phút, để tiểu gia sử dụng chung cực đại chiêu, hung hăng đánh cho người tàn phế, đừng nói với ta người không dám.

Lâm Phàm giờ khắc này thuận miệng nói ra.

Sau khi đi tới thế giới này, Lâm Phàm phát hiện sinh vật thế giới này, độ thông minh rõ ràng là có chút vấn đề.

Người hiện ra giá trị âm, cũng không phải là không có.

Ngẫm lại sự tình hai cái sư huynh thân thiết nhất kia là tự mình đi tìm cái chết, thì chỉ số thông minh liền không thể nào cao được.

Nếu như thông minh cao hơn một chút, thì liền có thể rõ ràng được đạo lý lưu được núi xanh lo gì không có củi đốt.

Bất quá đối với sự thông minh của chính mình, Lâm Phàm cũng phát hiện, tự mình có lúc thì bình thường, có lúc cũng hiện ra giá trị âm.

Hay là lúc mình cùng hai vị sư huynh thân thiết ấy ở cùng nhau thì độ thông minh đột nhiên giảm xuống không ít.

Không phải vậy thì cũng sẽ không có ý nghĩ lưu lại để bồi cùng hai vị sư huynh.

- Ha ha... Bản vương đứng đầu vũ nội, chiến thiên chiến địa, thế gian còn có cái việc gì là bốn hoàng không dám, bốn hoàng bây giờ liền đứng ở ngay chỗ này, ngược lại muốn xem xem thứ giun dế như người có bản lĩnh gì.

Thượng cổ đại yêu xem thường phần nô quát, vừa định đâm một nhát chết tươi con giun dế này, lại không nghĩ rằng giun dế lại dám khiêu khích hấn, quả thực không thể chịu đựng.

Cái thân thể to lớn đó, bá đạo uy thế, sức chiến đấu ngập trời, liền giống như như là Chiến Thần vậy, chân đạp vạn cổ.

- Tốt, tiểu gia ta coi ngươi là một nhân vật.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó bàn tay lớn vỗ một cái:

- Tuyên Cổ Chi Điều trong nháy mắt xuất hiện ở trong hư không.

Lâm Phàm phiêu phù ở phía trên "Tuyên Cổ Chi Điều", sắc mặt ngưng lại, tay phải hỏa diễm dâng lên, nhất niệm thành đan, đại lượng linh thảo ném vào trong ngọn lửa.

Trong chớp mắt, từng viên từng viên "Đại Phàm Ca" bắn ra, không có vào đến bên trong "Tuyên Cổ Chi Điều".

- Tuyên Cổ Chi Điều

giờ khắc này cũng run rẩy không ngừng, nhất thời bạch quang bạo phát:

- Tuyên Cổ Chi Điều cỡ nhỏ nằm dày đặc xuất hiện trong hư không.

- Đều điên cuồng lên cho ta.

Lâm Phàm vung tay áo một cái, đại lượng "Đại Phàm Ca" ở trong hư không nổ tung ra, sau đó bị những cái "Tuyên Cổ Chi Điều" cỡ nhỏ hấp thu.

Thời khắc này, Lâm Phàm xem như là đánh bạc hết thảy.

Cái "Tuyên Cổ Chi Điều" loại nhỏ nằm dày đặc ở hư không bạo phát ra uy lực vô cùng, truyền vào đến bên trên "Tuyên Cổ Chi Điều", mà Lâm Phàm cũng không dừng lại.

Một cước "Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước", đột nhiên đá vào bên trên "Tuyên Cổ Chi Điều".

Thế nhưng tất cả những thứ này còn chưa kết thúc.

Phân liệt.

Trong chớp mắt, chân nguyên Lâm Phàm đột nhiên bộc phát ra, vô số Lâm Phàm từ chân nguyên ngưng tụ thành, từng người xuất hiện ở trước mặt "Tuyên Cổ Chi Điều" loại nhỏ.

Sau đó đối với "Tuyên Cổ Chi Điều" loại nhỏ nằm dày đặc ở trong hư không thi triển ra một cước hủy diệt đất trời.

- Ầm...

Vô biên khí thể nhuộm đầm toàn bộ hư không.

- Ha ha, làm sao, người còn dám tiếp sao?

Lâm Phàm nhìn cái thượng cổ đại yêu đang cuồng tiếu kia.

- Có gì không dám, bốn hoàng, nuốt một cái cả vạn cổ.

Thượng cổ đại Yêu Thần sắc bình tĩnh, mở ra miệng lớn vô biên, bên trong cái miệng lớn đó yêu khí bốc lên, phảng phất như muốn thu nạp vạn vật.

Lâm Phàm vừa nhìn thì trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Cái tên này, tại sao có thể... Như vậy.

Lại muốn dùng miệng...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Không Phục Liền Đấu, Ai Sợ Ai

Giờ khắc này uy lực "Tuyên Cổ Chi Điều" trước nay chưa từng có, thế nhưng theo Lâm Phàm nắm chắc vẫn như cũ sẽ không phải rất lớn a.

Quá trấn định.

Vẻ mặt Thượng cổ đại yêu không phải trấn định bình thường, ở phía dưới loại sức mạnh này, trừ phi là không đem để ở trong mắt, bằng không sẽ không thể trấn định như thế.

Nhưng bất kể như thế nào, đây đã là một chiêu cường đại nhất mà Lâm Phàm hiện nay có khả năng sử dụng.

Nếu như ngay cả cái này đều thất bại, như vậy thật sự không có cách nào rồi.

- Giun dế, đây chính là một chiêu một chiêu mạnh nhất của người sao? Tuy nói khí tức không sai, đáng tiếc rất xa còn không đủ, bốn hoàng chính là chinh chiến vạn cổ chi hoàng, nói được là làm được, liền để người hết hăn ý nghĩ này đi.

Thượng cổ đại yêu nhìn một mảnh hư không kia, vẻ mặt kiêu ngạo, không chút nào để ở trong mắt.

Lâm Phàm không chút biến sắc, bất quá đối với cái tên cổ đại yêu này làm càn như vậy, cũng tức giận cực kỳ, hung hăng thật sự là quá kiêu ngạo.

Dĩ nhiên so với tiểu gia còn muốn hung hăng vô số lần.

Bất quá dù cho không phải đối thủ, cũng tuyệt đối phải để cái tên này biết thế nào là lợi hại.

- Tuyên Cổ Chi Điều

đang ấp ủ, một luồng sức mạnh mê mông không ngừng ngừng tụ, nguồn sức mạnh này Lâm Phàm chưa bao giờ được thể nghiệm qua.

Phía dưới một pháo này, dù cho là "Tuyên Cổ Cánh Tay" đều không nhất định chống đỡ được.

Công hiệu "Đại Phàm Ca", vào đúng lúc này, cũng bị Lâm Phàm vận dụng đến cực hạn, cùng "Tuyên Cổ Chi Điều" phối hợp lẫn nhau, có thể bùng nổ ra sức mạnh vô cùng vô tận.

- Tiếp chung cực đại chiêu của tiểu gia đi, phóng ra cho ta.

- Oanh...

Một mảnh thiên địa run rẩy, một cột sáng màu trắng thô lỗ từ "Tuyên Cổ Chi Điều" bộc phát ra.

Cái cột sáng màu trắng xuyên thấu tầng tầng hư không, sức mạnh cường hãn, đem hư không đều làm rung động lên, đây là một chiêu cường đại nhất mà Lâm Phàm hiện nay có khả năng sử.

Một chiêu này đủ để hủy thiên diệt địa.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn cái thượng cổ đại yêu kia, hẳn muốn nhìn một chút xem thượng cổ đại yêu này đến cùng chống đối làm sao.

- Tuyên Cổ Chi Điều

tuy trên mặt thì nói không quá chứ thế nhưng uy lực bộc phát ra, là không thể coi thường.

Khởi nguồn của sự sống, không phải đùa giỡn.

- Giun để chính là giun để, chỉ cái loại sức mạnh này, cũng dám khiêu khích bốn hoàng, nếu như không phải trầm luân mấy chục ngàn năm, để bốn hoàng mất đi rất nhiều sức mạnh, thì loại chiêu thức này bốn hoàng chỉ cần một hơi liền có thể thổi tan.

Nhìn cái cột sáng màu trắng to lớn, thượng cổ đại yêu không chút hoang mang, thần tình lạnh nhạt.

- Rống...

Thời khắc này thượng cổ đại yêu gào thét một tiếng, vẩy toàn thân đen kịt, tản ra tia sáng chói mắt, hình vẽ trên cánh tay dường như sống lại tỏa ra từng trận sức mạnh làm người ta kinh ngạc.

Năm ngón tay sắc bén, đột nhiên vung lên dữ dội, vẩy bao trùm ở trên lòng bàn tay không gì không phá được.

Một chương vỡ ra, đem cái cột sáng màu trắng, va đập ở trong lòng bàn tay.

Lâm Phàm thấy cảnh này, nhất thời trong lòng vui vẻ.

Cũng không phải là thở phào nhẹ nhõm.

Mà là nếu quả thật như thượng cổ đại yêu vừa mới nói bên kia, một hơi một nuốt vào một cái, thì như vậy thượng cổ đại yêu trước mắt này đã không phải thứ như hăn có khả năng ngăn cản.

Nhưng bây giờ nhìn lại, thượng cổ đại yêu này, rõ ràng chính là tự mình trấn định, cuối cùng cũng không thể không lấy ra bản lãnh thật sự để chống lại.

Lấy tình huống trước mắt này, xem ra "Tuyên Cổ Chi Điều" e sợ còn chưa đủ để tiêu diệt đối phương, nhưng ít ra còn có hi vọng.

- Hừ, diệt cho ta...

Thượng cổ đại yêu nổi giận gầm lên một tiếng, trong lòng bàn tay yêu khí ngang dọc đem cái cột sáng màu trắng bao lấy bên trong.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, cảm thấy không lạnh. Trong nháy mắt na di, đem "Tuyên Cổ Chi Điều" thu hồi vào trong túi đeo lưng.

- Ha ha... Còn có bản lĩnh gì, hiện tại đến phiên bốn hoàng.

Thượng cổ đại yêu cười lạnh, sau đó nhìn chăm chú Lâm Phàm.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm liền cảm giác được mình bị một luồng yêu khí nào đó khóa chặt lại.

Thượng cổ đại yêu này không phải người ngu, e sợ đã sớm biết mình có thể ẩn thân, bây giờ lấy yêu khí tự thân khóa chặt để cho mình không có thể trốn đi.

Lâm Phàm thở ra một hơi khí thô, lau mồ hôi trán một cái, đây là một cái gia hỏa khó chơi a.

Bất quá coi như là vậy, lại có thể thế nào, cùng lắm chính là liều một lần.

- Ngửa trứng hả, ngày hôm nay tiểu gia liền nhìn ngươi có bao nhiêu hoành tráng.

Lâm Phàm nhìn chăm chú thượng cổ đại yêu nổi giận gầm lên một tiếng.

- Luyện khí, luyện cho ta.

Thời khắc này, Lâm Phàm đem đồ vật trong nhẫn chứa đồ lấy được từ trên người Trần Huyền, toàn bộ cầm ra ném vào bên trong Thiên Địa Dung Lô.

Lấy thủ đoạn luyện khí của mình bây giờ, luyện chế ra bộ giáp phòng ngự, đủ để đứng đầu thiên hạ.

- Keng, chúc mừng rèn luyện ra Thiên giai thượng phẩm giáp phòng ngự, xin đặt tên.

- Giết yêu số một.

- Keng, chúc mừng rèn luyện ra Thiên giai thượng phẩm giá phòng ngự, xin đặt tên.

- Giết yêu số hai.

- Keng, chúc mừng rèn đúc ra Thiên giai thượng phẩm giáp phòng ngự, chờ mệnh lệnh.

...

- Giết yêu số ba mươi.

...

Lâm Phàm khoe miệng lộ ra một tia tàn nhẫn, quả nhiên Thần khí phòng ngự, không phải dễ dàng như vậy luyện chế ra, hết thấy đều chỉ có thể tìm vận may.

Trong nháy mắt, ba mươi pháp bảo Thiên giai thượng phẩm phòng ngự ra lò.

Lâm Phàm chuẩn bị cùng cái tên này liều mạng.

Coi như không đánh chết người, cũng phải chậm rãi dây dưa đến chết người.

Nếu để cho người các tông môn Đông Linh châu, biết trong lúc Lâm Phàm tiện tay, chính là cho ra lò ba mươi pháp bảo Thiên giai phòng ngự hàng đầu sợ là sớm thổ huyết mà chết.

Chức Nghiệp nguời bức luyện đan cùng luyện khí, đối với Lâm Phàm mà nói thì chỉ là trò trẻ con.

Ý vào Tuyên Cổ Bất Diệt, Lâm Phàm không cần bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, thế nhưng lấy tình huống trước mắt xem ra, muốn dùng Tuyên Cổ Bất Diệt cứng rắn chống đỡ thì trên căn bản là chuyện không thể nào.

Nếu như sức mạnh thượng cổ đại yêu bùng lên mãnh liệt một chút, e là cho dù là có Huyết Hải Ma Công cũng không chống đỡ nổi a.

Thời khắc này, Lâm Phàm nhìn thẳng thượng cổ đại yêu.

- Đồ cuồng thả giông, có gan đến đây, tiểu gia đã rất lâu không nói thô tục, ngày hôm nay liền ném toàn bộ cho ngươi.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng.

- Ngươi đúng là ngu xuẩn.

- Ngươi cái đồ đại ngu B.

- Ngươi cái đồ cuồng bại lộ.

- Ngươi cái đồ sủa điếu.

...

- Giun dế... Làm càn.

Trong chớp mắt, một quyền oanh phá Thiên Địa, phá không mà tới.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, tu luyện không chỉ là thiên tư, có lúc cũng phải dựa vào dũng khí.

Hiện tại hăn chính là muốn chính diện cứng rắn đón đỡ đòn này của thượng cổ đại yêu.

Đối mặt với cú đấm này, Lâm Phàm lấy hết dũng khí, tiểu gia có nhiều giáp bảo vệ như vậy, chẳng lẽ còn sợ người đánh chết tiểu gia.

Không phải là đau thôi sao? Tiểu gia không sợ đau.

- Âm...

Một cái giun để bình thường dám đối nghịch hướng về một quyền che trời kia, dĩ nhiên lại cũng bạo phát ra vô cùng sức mạnh.

Toàn bộ hư không đều bị cỗ lực xung kích cường đại, khuấy lên sụp đổ.

- Ta đi mất...

Một cỗ xung lực cường đại, làm Lâm Phàm trực tiếp hồng mất.

Trực tiếp bị cú đấm này đánh bay đi.

- Phốc...

Một ngụm máu tươi phun ra, cái giáp Thiên giai thượng phẩm phòng ngự trên thân trong nháy mắt nứt toác.

Sau khi đã được ngăn cản một phần lực lượng, vẫn như cũ để cho Lâm Phàm rất khó chống đỡ.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường sáu trăm triệu.

Không biết Lâm Phàm bay bao xa, nằm ở trong hố sâu, toàn thân khung xương như bẹp cả ra vậy, thậm chí có một cây bạch cốt đâm xuyên qua da dẻ, bại lộ ở bên trong hư không.

- Thật mạnh.

Lâm Phàm chặt vật đẩy thân thể lên, sau đó chỉ tay đem cái bạch cốt đâm thủng thân thể chặt đứt đi.

Liên tục dùng mấy viên đan dược, lại vận chuyển Huyết Hải Ma Công, bạch cốt một lần nữa sinh trưởng, thân thể bị thương trong nháy mắt khôi phục như thường.

May là tu luyện Huyết Hải Ma Công, nếu không phải vậy thì hôm nay cho dù nắm giữ Tuyên Cổ Bất Diệt cũng bị thượng cổ đại yêu này giết chết...

Bất quá sau trận chiến này, lực lượng sinh mệnh e sợ phải tiêu hao không ít.

Cũng không biết Ngô Đồng thần thụ, có thể chống đỡ tới khi nào.

- Oanh...

Bóng hình Thượng cổ đại yêu trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, rơi trước mặt Lâm Phàm, chấn động to lớn, trực tiếp để đại địa chung quanh chia năm xẻ bảy, xuất hiện từng cái từng cái vực sâu cống ngầm.

- Giun dế, dĩ nhiên không chết, bất quá bây giờ người có thể đi chết rồi.

Thượng cổ đại yêu nhìn giun dế nằm ở trong hố sâu nói ra.

- Chết em gái người... Cái nắm đấm của người như cây bông, có thể đánh chết ai.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, có thí nghiệm trước, một bộ giáp phòng ngự tuy sẽ không để cho chính mình chết đi, thế nhưng vì bảo đảm hay là dùng hai bộ giáp phòng ngự bảo hiểm một chút a.

Thời khắc này, nắm đấm thượng cổ đại yêu, lần thứ hai bao phủ vô biên uy thế oanh tới.

- Không phục liền đấu, ai sợ ai.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, hai quyền đụng vào nhau.

- Oanh...

Một đạo bão táp cuồng bạo, ở trung tâm năm đấm hai người mãnh liệt bay lên, sóng gợn mạnh mẽ khuếch tán bát phương, mặt đất hăm sâu chấn động thiên địa.

Mà trong chớp mắt, lần thứ hai thân thể Lâm Phàm chịu không được này cổ sức mạnh khổng lồ này, lại lần nữa bay về phía xa xa.

Hai cổ giáp phòng ngự vào đúng lúc này liền trong nháy mắt nứt toác.

Cái này có thể là trong lịch sử Đông Linh châu, trận chiến hàng đầu tiêu hao một lần nhiều trang bị nhất.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường sáu trăm triệu.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp, đẳng cấp 7.

Đáng tiếc cảnh giới cường độ thân thể cũng không hề tăng lên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Nhờ Vào Đó Đánh Vỡ Bình Phong

Đạo Nhiên Tông, một cái môn phái nhỏ ở Đông Linh châu, trên địa bàn của họ vẫn vui vẻ náo nhiệt, bất quá đối với họ mà nói đó tự nhiên chính là cái lạc thú của môn phái nhỏ.

Đối với chuyện xảy ra ở Đông Linh châu, bọn họ còn không biết cái gì.

Thanh âm thiên đạo, cũng không đem bọn hắn để ở trong lòng, thực lực quá yếu, coi như là toàn tông xuất chinh thì trước mặt thượng cổ đại yêu cũng chỉ là bia đỡ đạn trong nháy mắt tan rã.

Mà bây giờ, Đạo Nhiên Tông đang nhiệt liệt hướng lên trời.

Lần sát hạch nội môn đệ tử thứ hai mươi ba bắt đầu rồi.

Mà một người trong đó, hào quang diệu nhân, hẳn chính là Đạo Nhiên Tông thiên tài trăm năm khó gặp của Đạo Nhiên Tông.

- Nội môn đệ tử thứ nhất, Tần Dương.

Vào đúng lúc này, Đạo Nhiên Tông một mảnh vui mừng, Đại sư huynh nội môn đi đến rồi.

Tần Dương phát phát tay, một mặt hưng phấn, hẳn bây giờ chính là nội môn đệ tử cường đại nhất Đạo Nhiên Tông.

Mười tám năm qua, khổ cực tu luyện, tu vi thẳng tới cảnh giới nhập thần đại viên mãn, tuy nói Đạo Nhiên Tông chỉ là một cái môn phái nhỏ, thế nhưng đối với Tần Dương mà nói, chính mình coi như cùng các đệ tử

thiên kiêu của những đại tông môn kia so sánh cũng không xê xích bao nhiêu a.

Tông chủ Đạo Nhiên Tông giờ khắc này rất vui mừng, trăm năm qua, Đạo Nhiên Tông rốt cục đi ra một cái đệ tử thiên kiêu.

Hắn tin chắc trong tương lai, Đạo Nhiên Tông nhất định sẽ được đệ tử trước mắt này phát dương quang đại, chen vào cái hàng ngũ đại tông môn kia

- Tần sư huynh vạn tuế.

- Tần sư huynh vô địch...

- Đạo Nhiên Tông vô địch...

Cảm thụ được tiếng hoan hô của các nhóm sư đệ dưới đài, Tần Dương đối với tương lai tràn đầy tự tin.

- Oanh...

Đang lúc này, một trận tiếng nổ vang rền vang vọng phía chân trời, một bóng người cứ như đạn pháo đột nhiên đánh vào trên mặt đài thi đấu.

Toàn bộ mặt đài thi đấu, hăm xuống một cái hố sâu.

- Tiên sư nó, quá đau.

Lâm Phàm một bên thổ huyết, một bên oán trách.

Đoạn đường hạ xuống này, chính mình cùng thượng cổ đại yêu giao chiến mấy quyền, thân thể mình phía dưới phiến thiên địa này bay tới bay lui cũng không biết bay đi nơi nào rồi.

Huyết Hải Ma Công không ngừng chữa trị thân thể Lâm Phàm, đồng thời còn đem đan dược trân quý ném vào trong miệng, tăng nhanh tốc độ khôi phục thương thế.

- Người nào?

- Người là ai?

...

Thời khắc này, Lâm Phàm nghe được xung quanh có âm thanh, cứ như vậy quay qua nhìn cũng triệt để trọn tròn mắt, làm sao mà mình lại bị đánh tới đây.

Lâm Phàm lập tức đứng dậy, nhìn những người xung quanh này.

Làm sao mà ở cái địa phương cút chim còn không có, lại có tông môn tồn tại, không thể không nói đây là một cái sự tình khổ rồi.

- Các người mau mau chạy, không nghe đều sẽ chết ở chỗ này.

Lâm Phàm lau vết máu ở khoé miệng nói ra.

- Huynh đệ, người có phải đang bị người đuổi giết không? Không cần sợ, nơi này là Đạo Nhiên Tông, tuyệt đối an toàn.

Tần Dương vỗ vỗ ngực, nhìn người trước mắt này tuổi tác cùng mình xấp xỉ, thì cũng không đem người đang truy sát kia để vào trong mắt.

Dù sao mình chính là thiên kiêu đệ tử Đạo Nhiên Tông trăm năm mới có a.

Các đệ tử chung quanh, nhìn gia hỏa quần áo lam lũ này từ trên trời giáng xuống, cũng rút lui vài bước, người này nhìn qua thật là rất thảm a.

- Không còn kịp rồi.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy cái thượng cổ đại yêu từ phương xa tùy bước mà đến, cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

- Oanh...

Thượng cổ đại yêu dường như một toà như núi lớn, rơi vào trong Đạo Nhiên Tông, thời gian cái kia rơi xuống Đạo Nhiên Tông, sóng gió cường đại đem gần một nửa kiến trúc Đạo Nhiên Tông phá hủy toàn bộ.

- Chuyện này...

mọi người Đạo Nhiên Tông thấy thứ to lớn trước mắt này liền lâm vào trạng thái như mơ.

- Giun dế, sức sống đúng là rất ngoan cường a.

Thượng cổ đại yêu giờ khắc này mở miệng, đối với giun dế này dám cùng mình ứng đối mấy quyền, ngược lại liền đúng là rất hưng phấn.

Giờ khắc này, để những đệ tử xung quanh không phải chịu đến tai bay vạ gió, Lâm Phàm liền cắn răng, nhảy lên một cái:

- Ăn của tiểu gia một quyền.

Thượng cổ đại yêu nhìn giun dế này, dữ tợn cười lớn:

- Bốn hoàng ngược lại muốn xem xem người có thể chống đỡ mấy quyền.

- Ầm...

Một quyền đụng vào nhau, sức mạnh to lớn phân tán khắp nơi, toàn bộ thiên địa đều rung động kịch liệt lên.

Những cái phòng ốc trong Đạo Nhiên Tông còn sót lại kia ở phía dưới nguồn sức mạnh này trong nháy mắt nứt toác tan vỡ.

- Đây rốt cuộc là dạng sức mạnh gì a.

Mọi người trong Đạo Nhiên Tông nhìn hình ảnh trước mắt liền triệt để trợn tròn mắt.

Tần Dương giờ khắc này ngã quy ở trên mặt đất, nhìn cái người ở giữa không trung kia. Nhớ tới lời nói tự mình nói lúc trước, cũng không khỏi ngốc trệ.

- Tiên sư nó, lại muốn bay...

Lâm Phàm cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ tràn ngập toàn thân, khí huyết cũng sôi trào lên.

Bảo giáp phòng ngự Thiên giai thượng trong nháy mắt nứt toác mà vỡ vụn, đây đã là cái thứ mười rồi.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường sáu trăm triệu.

- Oanh...

Lâm Phàm lần nữa bị một quyền đánh bay đi ra ngoài.

Thượng cổ đại yêu nhìn giun dế phía dưới, cái thân hình cao lớn, hai con mắt màu tím giấu diếm ở trong hư không, liền để tất cả mọi người trong Đạo Nhiên Tông run rẩy co quắp ngồi dưới đất.

Nội tâm không có nổi một tia phản kháng.

- Hừ...

Giờ khắc này đối với thượng cổ đại yêu mà nói, những thứ giun dế này hoàn toàn không đáng đem để trong mắt, trực tiếp hướng theo phương hướng của Lâm Phàm bay đi mà đuổi theo.

Sau khi thượng cổ đại yêu rời đi, mọi người trong Đạo Nhiên Tông mới triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Tần Dương lúc trước còn rất tự tin, thì đã triệt để không còn một tia khí thế tự hào.

- Làm sao có khả năng... Tại sao lại có thể có nhiều gia hỏa biến thái như thế.

Trước kia Tần Dương còn muốn dẫn dắt tông môn hướng đến hàng ngũ đại tông môn, bây giờ đã bị hiện thực triệt để đả kích.

Lâm Phàm không biết mình hiện tại thân ở nơi nào, vượt núi băng đèo, biển rộng, sa mạc, mỗi một chút cảnh tượng, đều dọc theo con đường này mà trải qua hết.

Chẳng lẽ thượng cổ đại yêu đã đem mình đánh xuyên qua nửa cái Đông Linh châu rồi sao.

Lâm Phàm tra xét một phen Ngô Đồng thần thụ, ở phía dưới sự đánh đập mãnh liệt Ngô Đồng thần thụ tạm thời còn có thể chống đỡ được một chút.

Bất quá đối với Ngô Đồng thần thụ mà nói, cái này đúng là một kiện sự tình khổ cực a.

Lâm Phàm còn chưa chữa được thân thể, vừa đứng lên thì thượng cổ đại yêu cũng đã xuất hiện ở trước mặt.

- Tốc độ thật nhanh.

Lâm Phàm giờ khắc này đau đầu cực kỳ, cái thượng cổ đại yêu này thật sự là quá đặc biệt biến thái, căn bản là để cho người ta không có đường sống a.

Bất quá đối việc này, Lâm Phàm cũng không có bất kỳ lời oán hận gì.

Tuyên Cổ Bất Diệt có thể thăng cấp, đó là chuyện Lâm Phàm cầu cũng không được, tuy nói lần này bị đánh có chút đau, thế nhưng tất cả những thứ này đều đáng giá.

- Cái tên nhà ngươi, đừng quá làm càn, đã nói qua quả đấm của ngươi như là Miên Hoa Quyền vậy, ngươi còn không tin, ngươi xem một chút

xem người đánh tiểu gia ta bao nhiêu quyền? Tiểu gia hiện tại vẫn như cũ sinh long hoạt hổ đây.

Lâm Phàm chỉ vào thượng cổ đại yêu mạng.

- Hừ, giun dế.

Thượng cổ đại yêu gầm lên một tiếng, một quyền từ trên trời giáng xuống.

Lâm Phàm vừa nhìn, cũng nhắm mắt, đứng ở trên mặt đất, đâm ra một quyền.

- Ầm...

Sức mạnh to lớn bao phủ bốn phía.

Lâm Phàm hai chân hăm sâu dưới đất, trong chớp mắt, đại địa đột nhiên đổ nát, phía dưới một quyền này làm cho đất trời hủy diệt, đại địa trầm luân.

Giáp bảo vệ nứt toác.

Lâm Phàm chỉ cảm thấy như cả người mình cũng bể nát cả ra.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 7 ức.

- Keng, Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp, đẳng cấp 8.

- Keng, thân thể cường độ thăng cấp: cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Thời khắc này, Lâm Phàm nằm ở trong hố sâu, sắc mặt nhất thời vui vẻ, cường độ thân thể thăng cấp nha.

Thế nhưng thời khắc này, Lâm Phàm từ nơi sâu xa cảm giác được bên trong hư không phảng phất như có một lớp bình phong.

Đây là bình phong ngăn cản người có tu vi đi tới.

Thế nhưng ở trước mặt hệ thống, tất cả bình phong đều là lão hổ giấy.

Tiểu gia vô hạn thăng cấp, ai dám ngăn cản.

Một dòng nước ấm bao phủ toàn thân, thương thế vào đúng lúc này, cũng không cần vận chuyển Huyết Hải Ma Công, mà tại dưới dòng nước ấm này, tất cả thương thế hoàn toàn khôi phục.

- Ha ha...

Lâm Phàm nắm chặt năm đấm, sau đó đột nhiên từ trong lòng đất tung ra.

- Đến đây đi... Tiểu gia chờ người.

Lâm Phàm gào thét một tiếng, chiến ý dạt dào, hẳn muốn mượn việc này đánh vỡ bình phong chi môn.

Thượng cổ đại yêu nhìn giun dế trước mắt này, trong lòng cũng không khỏi kinh dị, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Quả đấm của chính mình, lúc nào lại yếu như vậy, ngay cả một con kiến cũng không thể giết chết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Không Nên Xuất Hiện Ở Thời Đại này

"Giun dế, người đã thành công chọc giận bốn hoàng." Âm thanh từ thượng cổ đại yêu vang vọng trăm muện khắp hư không, hai con mắt màu tím lập loè ánh sáng lạnh lẽo làm người ta sợ hãi.

Lâm Phàm thần sắc cứng lại, khí tức thượng cổ đại yêu vào đúng lúc này có hơi chút biến hóa.

- Cái tên này hẳn là muốn quyết tâm đi, không được rồi

Lâm Phàm ngược đầu lên nhìn thượng cổ đại yêu kia, vền vện cái thân thể này đã đủ nghiền ép thế gian vạn vật.

Thượng cổ đại yêu không hổ là thượng cổ đại yêu.

Thời điểm Lâm Phàm trầm tư trong những chuyện này, đột nhiên dị dạng hiện lên, một luồng sức mạnh tàn bạo, đột nhiên từ trên thân thượng cổ đại yêu tản mát ra.

- Yêu Thiên.

Âm thanh thượng cổ đại yêu cực kỳ trầm thấp, bên trên một quyền, yêu khí ngập trời, so với uy lực lúc trước còn cường đại hơn.

- Giun dế, bốn hoàng đã không muốn lại cùng người phiền nhiễu nữa, ăn một quyền này, triệt để chết đi.

Thượng cổ đại yêu rống giận.

Áp lực mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống.

Một luồng cảm giác ngột thở, ép Lâm Phàm dường như không thở nổi.

- Thiên Địa Dung Lô, luyện.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đem tất cả vật liệu có thể sử dụng, toàn bộ ném vào bên trong Thiên Địa Dung Lô.

- Keng, chúc mừng luyện chế bảo giáp phòng ngự Thiên giai thượng phẩm 20.

Đối mặt với cú đấm này, Lâm Phàm cũng không dám khinh thường, hẳn không nghĩ tới những công kích lúc trước kia, dĩ nhiên còn không phải là một đòn mạnh nhất của thượng cổ đại yêu.

Ba mươi cái giáp phòng ngự Thiên giai thượng phẩm, nung nấu vào một thân.

Lâm Phàm thở hỗn hển tầng tầng, sống hay chết, đều chỉ trong một ý nghĩ.

- Có hay không có khả năng đánh vỡ bình phong, tất cả đều phải nhìn những thứ này rồi.

- Đến đúng lúc.

Lâm Phàm ngóng nhìn hư không, thân thể kiên cường, không uly kị tí nào nhìn một quyền kia giáng lâm.

Cú đấm của thượng cổ đại yêu này, phá vỡ hư không, phảng phất như đem trọn cái hư không đều nghiền ép ở bên trong cú đấm này, quyền chưa tới, thế nhưng cái sức mạnh to lớn đó cũng đã để đại địa triệt để phân liệt.

Lâm Phàm nắm chặt năm đấm, trong mắt lập loè vô cùng chiến ý.

- Long Hoàng Bá Thế, tăng phúc.

Cánh tay phải giờ khắc này tăng lên dữ dội mãnh liệt, khí thế cũng đạt tới trạng thái đỉnh cao.

- Ai sợ ai...

Lâm Phàm gào thét một tiếng, đột nhiên nhảy lên một cái, một quyền khai thiên tích địa, hướng về phía một quyền từ thượng cổ đại yêu kia uy lực mười phần.

- Oanh...

Trong chớp mắt.

Thiên địa phẳng phất như dừng lại.

Hư không vạn vạo, thiên địa là một mảnh không minh, phẳng phất như đã biến thành hư vô.

Một cái sức mạnh xung kích to lớn tan ra bốn phía, trong phạm vi ngàn dặm đều phải hứng chịu sự lan tràn cường đại ấy, sơn hà vỡ tan, nhật nguyệt điên đảo.

- Ầm...

Năm dặm Thượng cổ đại yêu, cũng chỉ vùn vùn hơi dừng lại một phen, trong nháy mắt, vượt qua tất cả.

Mà bóng người Lâm Phàm lại triệt để biến mất ở bên trong trời đất.

Ở sâu cả vạn trượng bên trong lòng đất.

Thân thể Lâm Phàm lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Thân thể phá toái không thể tả.

Một quyền vừa nẩy, ba mươi cổ giáp phòng ngự Thiên giai thượng phẩm, trong nháy mắt nứt toác, mà cái sức mạnh to lớn đó vẫn như cũ đánh xuyên qua thân thể Lâm Phàm.

- Phốc...

Lâm Phàm nằm nguyên trong thế giới dưới mặt đất, từng miếng từng miếng máu tươi phun ra.

- Tiên sư nó, thật sự quá mạnh mẽ, nếu như không phải có ba mươi tấm Thiên giai thượng phẩm phòng ngự chống đỡ, có khi là mình đã chết rồi.

Lâm Phàm nằm ở nơi đó, cũng cảm giác được một trận ý nghĩ đến mà sợ hãi.

Lâm Phàm run rẩy nhìn tình huống bản thân, thân thể đã bị phá hủy một nửa, máu thịt be bét một mảnh, bạch cốt uy nghiêm đáng sợ.

Huyết Hải Ma Công tuy rằng nghịch thiên, thế nhưng ở loại trạng thái thương thế cực kỳ nghiêm trọng này, hiệu quả cũng là có hạn, chỉ có thể chậm rãi tu bổ.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 15 ước.

- Ta đi, sao kém một tí tẹo như thế.

Lâm Phàm nghe được âm thanh gợi ý của hệ thống, cũng là trong nháy mắt liền bắt đầu.

- Luyện đan...

Đại lượng thảo dược quý giá bay vào trong ngọn lửa, sau đó từng viên từng viên thánh đan chữa thương, dường như không cần tiền vậy, bắn ra liên tục chui vào trong bụng Lâm Phàm.

Một dòng nước ấm to lớn, đang tu bổ thân thể Lâm Phàm.

Ngô Đồng thần thụ cũng tỏa ra bàng bạc sức sống, không ngừng tu bổ thân thể Lâm Phàm.

Tình hình để Lâm Phàm linh cảm có chút không ổn chính là sức sống Ngô Đồng thần thụ đã đến cực hạn.

Dù sao thì đây vẫn chỉ là cây non a.

Tuy nói công năng nghịch thiên, thế nhưng sức sống vẫn còn không phải vô cùng vô tận.

Ở dưới loại trạng thái kịch liệt này thì sức sống của Ngô Đồng thần thụ cũng là sơn cùng thủy tận.

- Đau chết, tiểu gia ta.

Lâm Phàm nhe răng trợn mắt hít vào mấy cái hơi lạnh.

Cái này so với đi vào trong "Thiên Địa Dung Lô" cùng luyện hóa đều gần như không khác nhau là mấy.

- Khốn kiếp, chờ đó cho ta, chờ sau khi tu bổ lại, tiểu gia ta mạnh mẽ trở lại giết chết ngươi.

Trốn ở dưới nền đất dưới vực sâu Lâm Phàm ngẩng đầu lên hung hãn nói.

- Ồ... Vệt hào quang kia là cái gì? Đang lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy cái vết thương kéo dài vô hạn kia, một ánh hào quang chói mắt cực kỳ, từ trên xuống dưới, đánh tới như chớp nhoáng.

- Ánh mặt trời?

Lâm Phàm sửng sốt, có chút không dám tin tưởng, sau đó nhất thời cả kinh.

- Ta ngất mất, thượng cổ đại yêu, người đây là đặc biệt không cho người ta cơ hội mà thở dốc a.

Lâm Phàm nhất thời hoảng hốt.

Thượng cổ đại yêu này dĩ nhiên biết mình không chết, còn một quyền đột nhiên vung xuống, sức mạnh to lớn xuyên qua tất cả ép thẳng tới chính mình.

- Ngứa trứng.

Lâm Phàm trong lòng tức giận mắng, tên thượng cổ đại yêu này thật sự là quá độc ác.

- Tiểu gia, không phải là người chết dễ dàng như vậy.

...

Bên trên mặt đất.

Thượng cổ đại yêu đứng ở nơi đó, cười lạnh dữ tợn.

- Cái giun dế này, rốt cục đã chết đi, tuy nói có chút năng lực, thế nhưng ở trước mặt bốn hoàng, hết thảy đều là rác rưởi...

Mà đúng lúc này, thượng cổ đại yêu ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú hư không phương xa, cười nhạt nói: - Lại tới một bầy kiến hôi nữa rồi...

Ở bên trong cái hư không xa xôi kia, từng chiếc từng chiếc Chiến Thuyền hoành độ hư không, hướng về phương hướng thượng cổ đại yêu mà tới.

Thánh Tông.

Phong Thiên Tông.

Thái Nhất Môn.

Huyền Dương Môn.

Côn Bằng Tông.

...

Mấy chục đại tông môn hàng đầu, tụ tập cùng nhau.

Thượng cổ đại yêu, không hề tầm thường, đối với những cái đại tông môn hàng đầu này mà nói, ở bên trong ghi chép trong tông môn thì uy lực thượng của cổ đại yêu đủ để hủy thiên diệt địa.

Đó là Hoàng giả thượng cổ.

Đó là tồn tại đột phá bình phong.

Thế nhưng vì đã ngã xuống mấy chục ngàn năm đến nay nên tu vi thượng cổ đại yêu bị giảm xuống không ít, không có thực lực ở thời kỳ đỉnh cao.

Các đại tông môn đứng đầu tụ tập lại thì may ra còn có một tia hi vọng.

Bên trên chiến thuyền Thánh Tông.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai vẻ mặt nghiêm túc, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Không biết một trận chiến lần này, sẽ có bao nhiêu người chết đi.

Yến Tông chủ đứng ở nơi đó, không hề nói gì, thế nhưng trong ánh mắt đầy vẻ lo âu, nhưng nếu xem lại lại hoàn toàn không có.

- Mặc kệ chết bao nhiêu người, nhất định phải loại trừ thượng cổ đại yêu, bằng không sẽ không có một cái tông môn nào có thể may mắn thoát khỏi.

Lần này đệ tử Thánh Tông có cảnh giới Đại Thiên Vị đi đến là tổng cộng ba mươi tám vị.

Đó đã là toàn bộ sức chiến đấu cao cấp của Thánh Tông.

Mà ở bên trên Chiến Thuyền Thánh Tông, Diệt Cùng Kỳ ngưng thần nhìn hư không, cũng không biết đang suy nghĩ về cái gì.

- Diệt huynh.

Diệt Cùng Kỳ đang suy nghĩ chuyện thanh âm nghe được này, nhất thời cả kinh, sau đó nhìn về phía trong bóng tối có mấy bóng người đang núp, sắc mặt hơi đổi.

- Các người làm sao lại đến?

Diệt Cùng Kỳ hơi nghi hoặc một chút. Hắn không nghĩ tới một ít các đệ tử nội môn, dĩ nhiên cũng tới.

- Diệt huynh, hoặc là sinh, hoặc là chết, chúng ta cũng không muốn cứ như vậy mà khuất nhục chết đi, muốn chết cũng phải chết trận.

Khóe miệng Mạnh Hạo lộ ra vẻ tươi cười nói ra.

Diệt Cùng Kỳ nhìn mọi người, cũng cười cợt.

Nếu đến rồi, vậy thì không có thể có đường lui đâu.

Thắng rồi, thiên địa bình tĩnh.

Thua, ai cũng tránh không khỏi.

- Rống...

Đang lúc này, tiếng gầm lên giận dữ, vang vọng đất trời, quấy thiên địa phong vân biến sắc.

Ba mươi chiếc Chiến Thuyền trôi nổi ở trong hư không, cũng bị nhận lấy chấn động cực lớn.

Cái vòng phòng ngự bảo vệ kia cũng phải đung đưa kịch liệt lên.

- Phía trước chính là vị trí thượng cổ đại yêu, mọi người chuẩn bị kỹ càng.

...

Thượng cổ đại yêu đỉnh thiên lập địa, sừng sững ở bên trên đại địa, hai con mắt màu tím kia dừng lại nhìn chăm chú tại trước Chiến Thuyền.

- Lũ sâu kiến, bốn hoàng đã đợi các người rất lâu.

Thượng cổ đại yêu nói ra.

Thời gian mà các tông người nhìn thấy được cái bóng người đỉnh thiên lập địa kia làm cho nội tâm mọi người cũng đột nhiên run lên bần bật.

Thân thể dạng này, bá đạo cực kỳ, khiến cho lòng người sinh vẻ hoảng sợ.

Thế nhưng trận chiến hôm nay, bất kể có như thế nào, chung quy là không thể tránh khỏi.

Hoặc là thắng, hoặc chính là bị diệt sạch.

Thượng cổ đại yêu này căn bản là không nên xuất hiện ở bên trong thời đại này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Thiên Kiêu Cùng Xuất Hiện

Ba mươi chiếc Chiến Thuyền, lẳng lẳng phiêu phù ở trên không.

Các cao thủ hàng đầu tông môn nhìn thẳng cái thân thể cao vút trong mây, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên ra tay làm sao.

Hung vật bức này, là lần đầu tiên họ được gặp.

Thượng cổ đại yêu, đây chính là bá chủ thượng cổ a.

- Yêu Hoàng, đây cũng không phải là thượng cổ, người không nên tỉnh lại.

Lúc này Tông chủ Thánh Tông nhìn chăm chú thượng cổ đại yêu nói ra.

- Ha ha, một bầy kiến hôi bị Thiên khống chế, cũng dám quơ tay múa chân đối với bốn hoàng, bốn hoàng nghịch thiên đi lên, chinh chiến vạn cổ, hôm nay liền muốn tái hiện huy hoàng.

Tiếng nói từ Thượng cổ đại yêu như hồng chung, khiến cho hai tai mọi người bị chấn động đến tê dại.

- Các vị, hôm nay kính xin mọi người vứt bỏ tất cả khúc mắc hợp lực đối kháng với Yêu Hoàng, bằng không sinh linh Đông Linh châu nhất định bị đồ thán, không người nào có thể sống.

Yến Tông chủ nói ra.

Mà hết thấy việc này cũng không phải chuyện giật gân, thượng cổ đại yêu hút khí huyết nhân thần hồn, không ai có thể tránh khỏi.

- Được... Mọi người bên trên...

Vào đúng lúc này, ba mươi chiếc Chiến Thuyền đột nhiên bùng nổ ra một tia sáng chói mắt.

Trong chớp mắt, bên trên ba mươi chiếc Chiến Thuyền bắn ra từng đạo từng đạo cột sáng, những cái này là sử dụng toàn bộ lực lượng trên Chiến Thuyền.

Dù đã liều mạng hết sức, Chiến Thuyền tự nhiên vẫn chẳng có một chút tác dụng nào.

- Giun đế...

Thượng cổ đại yêu nhìn những cột sáng đang phóng tới kia, liền cười lạnh một tiếng, một chương vỗ ra, đem những cái cột sáng đó toàn bộ nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

Vậy mà trên lòng bàn tay Thượng cổ đại yêu ngay cả một chút da lông đều không hề bị hư hao.

Đây là chênh lệch về mặt thực lực.

Dù cho thượng cổ đại yêu thực lực không như lúc đỉnh cao, nhưng bây giờ cũng không phải là Đại Thiên Vị có khả năng chống lại.

- Chết hết cho ta...

Thượng cổ đại yêu gào thét, quá nhiều giun đế làm cho trong lòng hắn buồn bực cực kỳ.

Một chương từ trên trời giáng xuống, một người nào đó trong các tông sắc mặt đại biến, sợi quy tắc phá thể ra muốn chống đối lại.

Nhưng là phía dưới một chương tuyệt đối đó, tên đệ tử kia trong nháy mắt liền bị vỗ nát bấy.

Người các tông thấy cảnh này, nội tâm vô cùng chấn động, từng cái từng cái cũng đều bạo phát ra huyết tính, đồng thời cũng càng thêm chú ý phối hợp.

Không phải vậy thì chỉ có mà xếp hàng từng cái một cho thượng cổ đại yêu đánh tan.

...

- Các người làm sao lại đến?

Đang lúc này, Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai thấy được những đệ tử kia.

- Trưởng lão, chúng ta không muốn ngồi chờ chết.

Mạnh Hạo nói ra.

- Không sai.

Đám người Kiếm Vô Địch, Lỗ Viêm, Tông Hận Thiên mở miệng nói ra.

Tuy thực lực không có đạt đến cảnh giới Đại Thiên Vị, thế nhưng vô luận như thế nào, cũng sẽ không thể như vậy mà ngồi chờ chết.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai nhìn mọi người, cuối cùng gật gật đầu, sau đó đi theo phía sau Tông chủ:

- Các người từng người cẩn thận.

Thời khắc này, bên trong hư không, lôi đình lấp loé, sọc quy tắc năm dày đặc trong hư không, thiên địa chân nguyên triệt để cuồng bạo.

Nhân mã các tông khác, cũng là lấy ra bản lĩnh sở trường, không dám có một tia ẩn giấu.

- Hiển tế.

- Côn Bằng Hàng Lâm Chi Pháp.

Trong chớp mắt, một khí tức trầm muện, nhuộm đẫm toàn bộ hư không.

Một vết nứt từ hư không đột nhiên xuất hiện, trong cái khe đó phẳng phất như có sinh vật khổng lồ nào đó sắp giáng lâm.

- Các vị, ta hiến tế Côn Bằng giáng lâm quần lấy Yêu Hoàng, các người nắm bắt chặt chẽ cơ hội.

- Tốt, Côn Bằng Tông đại nghĩa.

- Chỉ cần không chết, đồ vật Côn Bằng Tông hiến tế lần này, tông môn chúng ta cùng chia sẻ.

...

Các tông khác thấy Tông chủ Côn Bằng Tông hiến tế đại lượng bảo bối, nội tâm cũng chấn động mạnh vô cùng.

- Ha ha, tốt... Vậy thì đa tạ chư vị.

...

Trong lúc đó các đại tông môn tuy nói thường thường xuất hiện mâu thuẫn thế nhưng đại thể cũng đều là trò đùa trẻ con.

Bây giờ chờ ở đây là nguy cơ trước mặt, tự nhiên là có thể đoàn kết nhất trí.

Trong chớp mắt, cái đạo vết nứt trong hư không càng lúc càng lớn, một đầu Côn Bằng từ trong cái khe hư không, chậm rãi xuất hiện.- Hừ, chỉ là Côn Bằng, cũng dám cùng bốn hoàng đối nghịch, thời đại thượng cổ bốn hoàng đã diệt toàn tộc người, chẳng lẽ đã quên được rồi sao

thượng cổ đại yêu nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng vỗ ra, che kín cả bầu trời, hướng về Côn Bằng bên trong hư không chộp tới.

Cái Côn Bằng bị hiến tế xuyên tới, nguyên bản không hề biết là là người phương nào triệu hoán.

Nhưng liền ngay trong chớp mắt này, nó cảm nhận được một luồng khí tức, đây là một luồng khí tức thượng cổ đại yêu, làm cho ngay khi nhìn thấy thượng cổ đại yêu Côn Bằng lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, phảng phất như tiến nhập vào trạng thái điên cuồng.

- Yêu Hoàng...

Vừa lúc đó miệng Côn Bằng nói tiếng người, để mọi người Côn Bằng Tông sắc mặt đại biến.

Bọn họ cùng với Côn Bằng ngọn nguồn thâm hậu, nhưng lại chưa bao giờ biết Côn Bằng có thể nói chuyện.

Côn Bằng hóa thành bằng, hai cánh đập từng trận, từ bên trong hư không lấp lánh mà ra, sau đó hóa thành côn ngoác cái miệng rộng, Cửu Thiên Hà Thủy dâng trào ra.

Cửu Thiên Hà Thủy, óng ánh long lanh, sương mù trắng bạch mịn mờ, trọng lượng một giọt dường như cả một thế giới vậy.

Toàn bộ sợi quy tắc từ người các tông cùng xuất hiện, giống như xuyên thấu tầng tầng hư không đánh vào trên thân hình thượng cổ đại yêu.

Nhưng đối với thượng cổ đại yêu mà nói, những thứ này hẳn không thèm nhìn, mặc cho loài giun dế công kích.

Mà là một chương đối chiến lại cái Cửu Thiên Hà Thủy kia.

- Côn Bằng, dám can đảm ở trước mặt bốn hoàng làm càn, đáng tiếc người còn không có tu luyện đến nơi đến chốn.

Thượng cổ đại yêu gào thét, bên trên bàn tay khổng lồ kia đột nhiên bùng nổ ra vô số yêu khí, đem cái Cửu Thiên Hà Thủy kia một chương

vỗ tán loạn.

Côn Bằng tu luyện tới đỉnh phong, một giọt Cửu Thiên Hà Thủy có trọng lượng tựa như là một thế giới.

Mà muốn hiển tế ra Côn Bằng bậc này, lấy cả toàn bộ gốc gác, vốn liếng Côn Bằng Tông bây giờ vẫn còn chưa đủ.

Thậm chí, trăm cái, ngàn cái, cũng không đủ.

Một chương Thượng cổ đại yêu nắm lấy Côn Bằng, mà Côn Bằng trong nháy cũng mất hóa thành bằng, âm dương nhị khí, quần quanh ở trên thân.

- Hừ, bốn hoàng đã nói, thực lực của ngươi còn không có tu luyện đến nơi đến chốn, không cần giãy dụa nữa.

Thượng cổ đại yêu một tay nắm lấy cánh Côn Bằng, dùng sức lôi kéo.

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời, thượng cổ đại yêu dùng lực lượng cuồng bạo tuyệt đối, mạnh mẽ đem cánh Côn Bằng Hạo Nhiên bẻ gãy.

- Phật quốc giáng lâm.

Trong chớp mắt, một mảnh Kim Quang hiện lên trong hư không.

Úm, Ma, Ni, Bát, Mễ, Hồng

Từng đạo từng đạo Phạn âm giống như hồng chung, vang vọng trong thiên địa.

Kim Quang soi sáng thiên địa.

Ở bên trong hư không, Phật quốc độ xuất hiện.

Lỗ Viêm lúc này cũng không hề tư tàng, một tay quần quanh Phật châu trước ngực, chân nguyên mãnh liệt đi vào, đây là chiêu thức cường

đại nhất mà trước mắt hẳn có khả năng sử dụng.

- Con lừa trọc thượng cổ, dĩ nhiên cũng có truyền nhân, ha ha... Cười chết bốn hoàng.

Thượng cổ đại yêu nhìn thấy toà phật quốc trong hư không kia liền dữ tợn mà cuồng tiếu.

- Võ Thần lĩnh vực.

Mạnh Hạo giờ khắc này nổi giận gầm lên một tiếng, chân nguyên nổ vang mà lên, một cái bóng mờ đứng ở trong hư không.

Cái bóng mờ kia uy vũ bất phàm, giáp vàng quấn thân, trường đao phá diệt hư không.

- Kiếm Vực.

Kiếm Vô Địch giờ khắc này như tuyệt thế Kiếm thần vậy, Hắc Bạch Song Kiếm quấn quanh thân, hư không trên đỉnh đầu một cái miệng xoáy đen kịt đang không ngừng mở rộng trong hư không.

"Thở phì phò..".

Từng đạo bóng ảnh chuỗi thượng cổ chi kiếm tràn ngập kiếm ý vô thượng mà hung tàn xuất hiện giữa trời, cắm đầy toàn bộ thiên địa.

- Bất Tử Bất Diệt.

Diệt Cùng Kỳ trong mắt lập loè ra vô tận chiến ý, chỉ có hai cái sợi quy tắc quấn quanh trên thân, một luồng sức mạnh từ trong mình mình phá không mà đến, gia trì ở bên trên bản thân Diệt Cùng Kỳ.

Đây là ý chí Bất Tử Bất Diệt, ý chí chiến tận chư thiên.

...

Không chỉ bọn Diệt Cùng Kỳ bạo phát ra sức mạnh cuối cùng.

Chính là người từ các tông khác, cũng sử dụng mọi thủ đoạn có thể.

- Ha ha... Đều sống sót a, đáng tiếc, các người xuất hiện quá sớm, bốn hoàng chiến tận vạn cổ, không có gì lo sợ.

Thượng cổ đại yêu nhìn đám người Diệt Cùng Kỳ, sau đó hét lên điên cuồng.

Tất cả những thứ này... Hết thấy đều phải biến mất.

Trong chớp mắt, vài loại sức mạnh to lớn đột nhiên đánh về phía thượng cổ đại yêu.

Những thứ này đều là thứ sức mạnh cuối cùng và mạnh mẽ nhất mà bọn họ hiện nay có khả năng cảm ngộ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Mới Ra Liền Bị Đánh

Phật quốc trấn áp tà ma thế gian, Phạn âm hóa thành từng viên từng viên phù văn thần bí đồng thời quán quanh, Phật rồng màu vàng rít gào một tiếng quán ở quanh thân hình vạn cổ bất diệt của thượng cổ đại yêu.

Mạnh Hạo gào thét một tiếng, một đao phá diệt tất cả, đây là chiến ý Vô Thần bất khuất.

Một thanh đao chém chết tất cả trường kiếm, xuyên thấu hư không, hướng về thân thể thượng cổ đại yêu chém tới.

...

- Ha ha, giun dế, bốn hoàng nói rồi, các người còn không có tu luyện đến nơi đến chốn, hôm nay các người đều phải chết.

Thượng cổ đại yêu tức giận gào thét.

- Oanh...

Trong chớp mắt, đất rung núi chuyển, hư không hoàn toàn u ám.

Đây không phải sức mạnh của quy tắc, thế nhưng là so với quy tắc còn cường đại hơn.

Bọn Diệt Cùng Kỳ tại trước mặt thượng cổ đại yêu, thật sự là quá yếu.

Trước thực lực tuyệt đối, tất cả nỗ lực đều là uổng phí.

- Phốc...

Tại phía dưới một kích của thượng cổ đại yêu kia, tất cả bóng người liền bị đẩy lui, một ngụm máu tươi phun mạnh mà ra, thân thể phảng phất như phá toái.

- Chúng ta vẫn còn quá yếu.

Lỗ Viêm nhìn hết thấy trước mắt, trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

Mạnh Hạo muốn đứng lên, thế nhưng một kích kia đem toàn thân cân cốt hấn đứt thành từng khúc.

Quá mạnh, thật sự là quá mạnh mẽ.

Cái này căn bản không phải là thứ bọn họ có khả năng đối đầu.

Dù lúc trước đối với bản thân mình còn có tự tin rất lớn, thì khi gặp phải một khắc đó, Mạnh Hạo đã rõ ràng, đối với trong mắt thượng cổ đại yêu hấn cũng chỉ như là gãi ngứa cho người ta mà thôi.

Mà giờ khắc này Côn Bằng trong tay thượng cổ đại yêu đang không ngừng giãy giụa, âm dương nhị khí lưu chuyển lên liên tục, thế nhưng đối với thượng cổ đại yêu mà nói thì không hề có một chút tác dụng.

- Ha ha, bộ tộc Côn Bằng, chính là bốn hoàng tiêu diệt, sau khi bốn hoàng trở về thời đỉnh cao, bộ tộc Côn Bằng sẽ bị ta cho hoàn toàn biến mất ở bên trong thiên địa này.

Thượng cổ đại yêu, hai mắt hung lệ, cả người yêu khí quán quanh, dường như tuyệt thế ác ma trong địa ngục, hai tay thô lỗ dữ tợn dùng sức lôi kéo, phảng phất như muốn đem trời xé rách ra vậy.

Thập đại hung thú Côn Bằng liền bị xé thành hai nửa, máu tươi dâng trào, chết vào trong tay thượng cổ đại yêu.

Dòng máu xâm nhiễm thân thể thượng cổ đại yêu, tuyệt thế hung uy thời khắc này triệt để bạo phát ra.

Thượng cổ đại yêu bụng hút một cái, liền đem khí tức hạo nhiên từ hai nửa thi thể Côn Bằng bị xe rách ra hút hết vào trong bụng.

Hung uy giáng thế, không ai cản nổi.

Tông chủ Côn Bằng Tông giờ khắc này đã triệt để trộn tròn hai mắt.

Côn Bằng... Cái kia là Côn Bằng sống sờ sờ a.

Là tồn tại mạnh nhất Côn Bằng Tông bọn họ, nhưng hôm nay lại tổn hại ở trong tay Yêu Hoàng này.

- Người, cái tên giun dế, mau tiếp tục hiến tế cho Côn Bằng đi ra cho bốn hoàng.

Ánh mắt màu tím từ Thượng cổ đại yêu hung lệ nhìn chăm chú Tông chủ Côn Bằng Tông.

- Người cái tên ác ma này...

Tông chủ Côn Bằng Tông lui về phía sau vài bước, trong lòng hoảng hốt.

Bọn họ nghĩ sai rồi.

Thượng cổ đại yêu coi như ngã xuống vạn năm, dù khi sống lại, cũng không phải là bọn họ có khả năng đối phó a.

- Lão Thiên a, người vì sao lại muốn chúng ta chịu chết...

Thời khắc này, Tông chủ Côn Bằng Tông ngửa mặt lên trời căm tức.

Thiên đạo, hết thầy đều là Thiên đạo.

- Hừ, Thiên đạo chính tự thân nó còn khó bảo toàn, còn quan tâm đến các người? Đều chết hết đi cho bốn hoàng.

Thượng cổ đại yêu nhìn chăm chú hư không, sau đó cười lớn.

- Oanh...

Thời khắc này, thiên địa là một mảnh tối tăm.

Ba mươi tông môn hàng đầu, đối mặt với thượng cổ đại yêu này liên tục bị bại lui, không có chút lực lượng chống đỡ.

Nếu như không phải trong lúc đó còn lẫn nhau có phối hợp, thì số lượng tử thương đã lớn vô cùng rồi.

- Tông chủ, hiện tại ta nên làm thế nào cho phải? Thượng cổ đại yêu này thật sự là quá mạnh mẽ, công kích của chúng ta thậm chí tất cả đối với hắn đều không có bất kỳ tác dụng gì a.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai nói ra.

Yến Tông chủ một vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng cũng không biết nên phải làm thế nào cho đúng.

Đây là đối thủ mà căn bản bọn họ không hề có một chút khả năng nào để đối chọi lại.

Đồ vật thượng cổ, dù cho chỉ là một con giun dế thì đều vô cùng mạnh mẽ.

Càng không cần phải nói đến đây lại là một Yêu Hoàng kinh khủng.

Mà đúng lúc này, bên trong hư không đột nhiên bùng nổ ra một ánh hào quang.

Tia sáng thất thái chi sắc, bao phủ ở trên toàn bộ thân thể mọi người.

Đám người Yến Tông chủ biến sắc:

- Đây là...

Thời khắc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được được sự biến hóa của bản thân.

Đám người Lỗ Viêm thương thế rất nặng thế nhưng ở dưới một mảnh hào quang bảy màu này, thương thế liền dĩ nhiên trong nháy mắt khôi phục, thậm chí tu vi cũng đang không ngừng tăng lên.

Thượng cổ đại yêu nhìn biến hóa của mọi người, sau đó nhìn hư không chăm chú:

- Quả nhiên là không yên lòng sao? Bất quá này lại có thể thế nào? Chỉ có thể tăng lên thực lực của bọn hắn trong ngắn ngủi, xem ra người cũng không chống đỡ được bao lâu.

Thời khắc này mọi người đứng lên, ngạc nhiên nhìn tự thân biến hóa.

- Tu vi tăng lên.

- Thương thế cũng đều tốt hơn.

- Tia sáng này đến cùng là cái gì? Chẳng lẽ đúng là Thiên đạo chăm sóc sao?

...

- Các vị, chuẩn bị sẵn sàng, thời khắc này, chúng ta nhất định phải đoàn kết nhất trí, trấn áp Yêu Hoàng.

...

Cái hào quang bảy màu này đối với tinh thần mọi người liền có trợ giúp vô cùng lớn a.

Mấy người Lỗ Viêm cũng hai mặt nhìn nhau.

- Cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Vốn tu vi bọn họ chỉ có cảnh giới Tiểu Thiên Vị cùng cảnh giới Nhập Thần, thế nhưng vào đúng lúc này, lại đột nhiên tăng lên.

Tuy nói là thời gian ngắn ngủi, thế nhưng cũng đã đủ để làm cho bọn họ tràn đầy vô hạn hi vọng rồi.

- Các vị, bên trên...

Diệt Cùng Kỳ quát.

- Được...

Thời khắc này, tu vi mọi người đều tăng lên thì sức mạnh bùng lên càng thêm mạnh mẽ, thậm chí vượt qua lúc trước mấy chục lần.

Phật quốc giáng lâm.

Kiểm Vực.

Võ Thần.

Tất cả những thứ này, đều bạo phát ra thứ ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Trời long đất lở, dường như là thế giới tận thế vậy.

Trong phạm vi ngàn dặm đã sớm phá toái đến không thể tả, không có một ngọn cỏ nào sống sót.

Nơi này sau khi trận chiến này đi qua, xem như là sẽ triệt để vắng vẻ hoang tàn.

Nhưng khi đối mặt với thượng cổ đại yêu, mọi người đều không thể cân nhắc được nhiều như vậy.

Nếu như không đem trấn áp, thì như vậy chính là tai nạn của Đông Linh châu.

Hai canh giờ đi qua.

Tuy nói thời gian rất ngắn, thế nhưng đối với mọi người mà nói, thời gian sống một ngày như bằng cả một năm.

Coi như nhận được hào quang bảy màu tăng phúc, vẫn như cũ không phải đối thủ của thượng cổ đại yêu.

- Ầm... Ầm...

Nhân mã các tông bây giờ đã cận kề bờ tan vỡ.

Hi vọng lúc trước, vào đúng lúc này toàn bộ vỡ nát.

- Giun dế... Giun dế vô liêm sỉ...

Hai con mắt Thượng cổ đại yêu hung lệ miệt thị mọi người.

Một đám giun dế hiện trong mắt hắt lại dĩ nhiên giống như cái người lúc trước vậy, khiến cho lòng hắt sinh căm ghét.

- Tông chủ, người không sao chứ.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai thân thể đã đến cực hạn, máu tươi từng miếng từng miếng phun ra, khó khăn một trận chiến lần này so với lần trước suýt bị diệt tông còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Hay là lần này thật không có bất kỳ hy vọng gì.

Lâm Phàm

Lúc này, Vô Nhai lại nghĩ đến tên tiểu tử thú này, thế nhưng sau đó lắc lắc đầu, lực lượng toàn bộ các tông đều không phải là đối thủ thì tiểu tử kia coi như lợi hại bao nhiêu đi chăng nữa cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của thượng cổ đại yêu a.

- Không có việc gì, còn có thể chống đỡ.

Yến Tông chủ giờ khắc này cũng thâm cảm cực kỳ.

...

Thân thể Diệt Cùng Kỳ bị hư hao to lớn nhất, thế nhưng một luồng ý chí Bất Tử Bất Diệt chống đỡ lấy hãn, để cho hãn không ngừng đứng lên, rồi lại không ngừng ngã xuống.

- Chúng ta đã tận lực.

Mạnh Hạo nằm ở nơi đó, gan bàn tay nứt ra bạch cốt làm người ta sợ hãi, hãn còn không biết đã bổ bao nhiêu đao mãi đến tận hai tay không có một chút cảm giác.

- Lỗ sư đệ, không nghĩ tới người lợi hại như vậy, bình thường đúng là không thể nhìn thấy a.

Kiểm Vô Địch nằm ở nơi đó nhìn không nhúc nhích, hai con mắt như nhìn như không Lỗ Viêm.

Lỗ Viêm không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng nằm ở nơi đó, trong đầu trôi qua rất nhiều cảnh tượng.

Thời gian nhập tông.

Cái Lâm sư huynh đáng ghét kia, không có ánh mắt lại bỏ qua mình mà chọn mấy cái tên rác rưởi.

Sau đó để chứng minh ánh mắt của hãn có vấn đề, vì để cho hãn hối hận vì đã bỏ qua một thiên tài như hãn, hãn liền một mực liều mạng tu luyện, dù cho có một chuỗi phạt châu lai lịch bí ẩn cũng chưa từng thư giãn quá.

Thời khắc này, Lỗ Viêm đột nhiên phát hiện, tất cả những thứ này đều rất ngây thơ, thế nhưng lại là một cái hồi ức mỹ hảo không thể mất.

Vô dục vô cầu, nhìn thấu tất cả. Ở trong chớp mắt này, sinh tử Lỗ Viêm liền đã rõ ràng.

- Ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục.

Giờ khắc này Lỗ Viêm nhẹ nhàng nói.

- Lỗ sư đệ, người nói cái gì đó?

Kiểm Vô Định sững sờ, sau đó nhìn về phía Lỗ Viêm.

Chỉ thấy giờ khắc này, Lỗ Viêm mặt không thay đổi đứng lên, chấp tay trước ngực, đưa tay hiện ra phật quang.

Từng bước từng bước hướng về thượng cổ đại yêu đi đến.

- Lỗ sư đệ, người làm gì...

Mọi người vừa nhìn, cũng hô to lên.

Nhưng đối với Lỗ Viêm thì ngay lúc này mà nói, thanh âm của mọi người đều đã phảng phất như bị che đập lại.

Thời khắc này, phật châu thần bí trên cổ Lỗ Viêm, đột nhiên phiêu phù lơ lửng, bạo phát ra một khẩu kim quang chói mắt.

Một vị Phật Tổ, bỗng bành xuất hiện ở trên đỉnh đầu Lỗ Viêm.

- Thế Tại Chí Tôn Vương Phật.

- Tông chủ, trưởng lão, các sư huynh, đệ tử đi đầu một bước.

Lỗ Viêm dừng bước lại, xoay người nói với mọi người.

...

- Hừ, con lừa trọc nhỏ, lập xuống ý nguyện vĩ đại, muốn trấn áp bốn hoàng, đáng tiếc người còn chưa đủ tư cách.

Thượng cổ đại yêu cười lạnh một tiếng.

- Cũng tốt, đã như vậy, bốn hoàng sẽ tác thành cho người, ngược lại muốn xem xem, ý nguyện vĩ đại của người có thể mạnh được bao nhiêu.

Trong chớp mắt, một quyền phá diệt tất cả từ trên trời giáng xuống.

Lỗ Viêm đứng ở nơi đó, không buồn không vui, chờ đợi thời khắc cuối cùng.

- Sư đệ...

...

- Ai đặc biệt đạp ở trên đầu tiểu gia đây, cút sang một bên.

Lúc này trên mặt đất Lỗ Viêm giẫm chân lên, lại phảng phất như có người muốn từ bên trong đó đi ra vậy, thế nhưng là bị Lỗ Viêm chặn lại.

Lúc này từ bên trong mặt đất kia, duỗi ra một cái tay, cầm lấy cổ chân Lỗ Viêm, trực tiếp đem ném vung ra một bên.

- Ta đi...

Lúc này Lâm Phàm từ phía dưới bò lên trên, thời điểm khi thấy tình huống trước mắt, cũng là mặt như mơ ngủ.

Mà giờ khắc này không chỉ Lâm Phàm như mơ.

Toàn bộ Thánh Tông cũng triệt để trợn tròn hai mắt.

- Lâm Phàm...

- Sư thúc...

Mà thời điểm Lỗ Viêm bị Lâm Phàm vung ra xa xa nhìn thấy thân ảnh kia, cũng liên lộ ra vẻ khó chịu.

- Khốn nạn, lại là người này.

...

Lâm Phàm không nghĩ tới vừa đi ra lúc này lại có thể nhìn thấy mọi người trong tông môn, nhưng là vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên cảm giác được thật giống như có đồ vật gì đang đánh tới chính mình vậy.

Vừa ngẩng đầu lên, nhìn về phía trên một cái, Lâm Phàm lại như trong mơ lần nữa.

- Ta chết mất... Tiểu gia ta mới ra đến nơi, lại cũng bị đánh nữa là sao.

- Ầm...

- Cẩn thận.

Mọi người trong Thánh Tông, nhất thời gào thét.

Nhưng mà hết thảy đều đã không còn kịp rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Thân Thể Của Người Ta Muốn

Người của Thánh Tông liền biến sắc, dưới cái nhìn của bọn họ cho dù Lâm Phàm mạnh hơn đi nữa cũng tuyệt đối không thể dưới một quyền đó của thượng cổ đại yêu mà sống sót.

- Tông chủ...

Diệt Cùng Kỳ ngậy ngốc nhìn cái cái hố sâu mà thượng cổ đại yêu dùng một quyền đâm ra, liền giăng co muốn cùng cái thượng cổ đại yêu kia liều mạng, thế nhưng xương cốt cả người đã hoàn toàn bể nát bể nát, không thể làm được gì.

Yến Tông chủ cùng mấy người Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai cũng đều lộ ra vẻ mặt bi tình, Lâm Phàm chính là hi vọng của Thánh Tông a, làm sao có thể chết đi như thế.

Bây giờ bọn họ cũng đều là ngọn đèn cạn dầu, chỉ còn có thể chờ chết.

Thiên đạo gia trì tuy mạnh, nhưng ở trước mặt thượng cổ đại yêu thì vẫn như cũ nhỏ yếu vô cùng.

Giờ khắc này Lỗ Viêm nằm ở nơi đó, không còn lời nào để nói, vừa lập xuống ý nguyện vĩ đại lại bị Lâm Phàm làm hỏng, hi vọng liều mạng duy nhất cũng tan theo mây khói.

Thượng cổ đại yêu, ánh mắt hung lệ, thân thể ác ma, đội trời đạp đất, đủ để phá diệt tất cả, chỉ cái bóng người bá đạo đó thôi đã khiến lòng người sinh ra vẻ tuyệt vọng.

- Quá đáng, thật sự là quá phận mà...

Thời gian mọi người ở đây đang tuyệt vọng thì bên trong đất trời, đột nhiên vang vọng lên một âm thanh tiếng sấm nổ.

Trong thanh âm này tràn đầy lửa giận vô biên vẻ vô cùng không cam lòng.

- Đi ra liền bị đánh, có hay không còn một chút lương tâm.

- Người biết ta bị bao nhiêu khổ sao?

- Tinh thần của ta đều sắp bị dẫn vật đến nổ tung rồi, vốn tưởng rằng có thể cảm nhận được ấm áp thế gian, người cái yêu quái nho nhỏ này dĩ nhiên không nói hai lời, liền một quyền đánh lên đánh xuống, thật sự là quá ghê tởm.

...

Thanh âm này truyền tới trong tai mọi người, các tông môn còn lại tỏ vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không biết là ai đang nói chuyện.

Nhưng đối với người Thánh Tông mà nói, thanh âm này thật sự là quá quen thuộc.

Cái kia chính là... Lâm Phàm.

Hắn không chết...

- Oanh...

Lâm Phàm lần thứ hai bị một quyền oanh xuống dưới đất, trong nháy mắt từ dưới đất chui lên, cái thân thể ở phía dưới hào quang soi sáng đó liền trở nên cao to như vậy, trở nên uy vũ như vậy.

Ở trong mắt mọi người Thánh Tông, liền như là Chúa cứu thế.

- Cái này làm sao có khả năng a... Hắn đến cùng là ai?

Mọi người trong các tông môn khác giờ khắc này triệt để bối rối, chịu đựng một quyền từ thượng cổ đại yêu, dĩ nhiên bình an vô sự, thật sự quá là không thể tưởng tượng nổi rồi.

Còn đối với Thánh Tông mà nói, mọi người chính là hưng phấn không thôi.

- Lâm Phàm.

- Sư thúc.

- Tông chủ...

Mọi người trong Thánh Tông gào thét lên, phát tiết hết tâm ý hưng phấn trong lòng.

Thậm chí ở Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai xem ra, tiểu tử Lâm Phàm thần kỳ này chính là một cái kỳ tích nha, có lẽ có hắc ở đây mọi người liền sẽ không sao cả.

Trong chớp mắt, những tông môn khác, nghe được lời nói từ mọi người trong Thánh Tông thì từng cái từng cái đều phải trợn tròn cả mắt lên.

Cái tên kia ở tại dưới một quyền của thượng cổ đại yêu mà bình an vô sự người, lại chính là người của Thánh Tông.

- Yến Tông chủ, hắc là ai?

Tông chủ những tông môn khác lên tiếng hỏi đến.

Yến Tông chủ nhìn những tông môn khác, cuối cùng chậm rãi mở miệng.

- Hắc là người mạnh nhất bản tông.

- Cũng là hy vọng cuối cùng của chúng ta...

Mọi người những tông môn khác vừa nghe thấy trong nháy mắt liền ngây ngẩn cả người.

Người mạnh nhất?

Hy vọng cuối cùng?

Hắn thật sự có năng lực này sao?

Nhưng mà tại sao nhìn qua lại không giống như vậy, dù sao tuổi còn quá trẻ, mà thượng cổ đại yêu này thật sự là quá mạnh mẽ, đã triệt để làm cho bọn hắn không có một tia hy vọng.

Lâm Phàm đứng ở trước mặt thượng cổ đại yêu, thân hình kia tại trong mắt thượng cổ đại yêu như là giun dế bình thường nhỏ bé vậy.

- Người, cái tên giun dế này, lại vẫn không chết.

Thượng cổ đại yêu nhìn thấy đạo thân ảnh này, trong lòng cũng nổi lên vẻ kinh dị, hắn chưa bao giờ thấy qua thứ giun dế nào sức sống ngoan cường như vậy.

- Hừ, muốn tiểu gia chết, người vẫn còn chưa có cái năng lực ấy.

Lâm Phàm giơ ngón tay giữa lên, thoả thích trào phúng thượng cổ đại yêu, sau đó quay đầu nhìn về phía mọi người đang nằm dưới đất.

- Các người tại sao lại ở chỗ này?

- Sự thúc, chúng ta chịu Thiên đạo chỉ dẫn, tới nơi này trấn áp hắn, bằng không Đông Linh châu chắc chắn sẽ sinh linh đồ thán a.

Tông Hận Thiên nói ra.

Tông Hận Thiên không có được thượng cổ đại năng truyền thừa, tất cả đều là dựa vào cố gắng của mình, mới đi đến ngày hôm nay mức này.

Lâm Phàm vẻ mặt nghiêm túc, sau đó lắc lắc đầu:

- Các người không phải đối thủ người này, không nên tới chịu chết, bất quá cũng tốt, bây giờ có ta ở đây rồi, các người liền an toàn a.

Mọi người trong Thánh Tông nghe được lời nói này, thì nguyên bản nội tâm kích động liền đột nhiên lắng lại.

Lời này làm sao nghe tới lại chói tai như vậy đây, sau đó mọi người cũng cười cợt, tiểu tử này vẫn là như vậy a.

Đối với những tông môn khác mà nói, ấn tượng đối với Lâm Phàm liền mất giá đi rất nhiều.

Ăn nói ngô ngữ cuồng, quá mức làm càn.

Thượng cổ đại yêu mạnh như thế, chẳng lẽ hãn cho rằng chỉ bằng hãn liền có thể trấn áp thượng cổ đại yêu này sao?

Liền ngay cả khi Thiên đạo gia trì, bọn họ cũng không thể là đối thủ, chẳng lẽ hãn lại có thể sao.

- Khốn nạn...

Lỗ Viêm vô lực nằm trên đất, nghe tên ghê tởm này trong lời nói đầy vẻ tinh tướng, trong lòng rất là không phục.

Hắn đã lập xuống ý nguyện vĩ đại, cùng thượng cổ đại yêu đồng quy vu tận, thật không nghĩ đến lại bị người này ngăn cản lại.

Cho tới giờ thì lúc trước Lỗ Viêm lĩnh ngộ được cái gì vô dụng vô cầu, nhìn thấu tất cả tâm cảnh, đã sớm tan thành mây khói.

- Giun dế, lần này, ngươi phải chết đi...

Thượng cổ đại yêu nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền từ trên trời giáng xuống, thề phải đem giun dế trước mắt này giết chết.

- Cẩn thận a...

Mọi người thấy một quyền của thượng cổ đại yêu giáng xuống liền hoảng sợ nhắc nhở lấy.

Lâm Phàm phúi phúi một chút, năm đấm siết chặt lại:

- Khốn nạn, lại vẫn suy nghĩ đánh chết tiểu gia, người có biết hay không tiểu gia vì giết chết người mà tự mình hại mình bao lâu nay, loại đản vật kia người làm sao có khả năng rõ ràng.

- Muốn đánh, tiểu gia tiếp tới cùng.

Lâm Phàm nắm chặt năm đấm, một quyền phát huy ra, cùng với năm đấm của thượng cổ đại yêu lần nữa va chạm lên.

- Tiểu Phàm, không thể cùng liều mạng a.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai gào thét, sức mạnh của thượng cổ đại yêu kia thật sự là quá cường đại.

Nhưng là vừa lúc đó, một màn phát sinh để bọn hắn khiếp sợ.

- Ầm...

Hai quyền chạm vào nhau, bạo phát ra vô cùng uy thế.

- Hả?

Thượng cổ đại yêu giờ khắc này hơi kinh ngạc, phản phất như không thể tin được tình cảnh trước mắt này.

Thứ nhân loại giun dế bình thường này lại dĩ nhiên có thể cùng hắn đụng nhau.

...

- Làm sao có khả năng?

- Yến Tông chủ, cái tên này đến cùng là quái vật gì vậy.

- Ta ngất, sư thúc thật lợi hại.

- Sư thúc, bá đạo.

Đám người Tông Hận Thiên giờ khắc này đã sớm bối rối mà nhìn. Bọn họ không nghĩ tới sư thúc dĩ nhiên chỉ dựa vào thân thể liền có thể chống đỡ một quyền từ thượng cổ đại yêu. Thật sự là quá kinh khủng.

- Yến Tông chủ, có nhân vật này, tại sao không gọi ra sớm hơn một chút, không phải là để chờ chúng ta bị đánh tàn phế toàn bộ, sau đó thể hiện ra Thánh Tông người lợi hại sao?

Yến Tông chủ nghe được âm thanh các Tông chủ khác oán giận, cũng là một mặt như mơ.

Không phải như thế... Thật sự không phải như thế.

Lâm Phàm giờ khắc này khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, tuy rằng cường độ thân thể đã phá vỡ bình phong, thế nhưng sức mạnh thượng cổ đại yêu này vẫn như cũ không phải là hẳn có thể đối kháng.

Thế nhưng nhân loại không chỉ có biết tu luyện, càng nhiều lúc vẫn là có đầu óc nha.

Năm cái giáp Thiên giai thượng phẩm phòng ngự trung hoà một phần lực lượng, sức mạnh còn lại đủ để dùng thân thể đối kháng.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 4 ức.

...

Lâm Phàm bình an vô sự đứng tại chỗ, không có giống lúc trước bên kia bị một quyền đánh bay đi.

- Thượng cổ đại yêu, quả đấm bây giờ của người đối với tiểu gia mà nói, quả thật không đến nơi đến chốn.

Ánh mắt Lâm Phàm bá đạo nhìn thẳng vào thượng cổ đại yêu, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Tất cả những thứ này, đều là do tiểu gia chịu đựng vô tận dằn vặt mà đổi lấy, chính là vì để giết chết người đó.

- Thượng cổ đại yêu, thi thể của người, tiểu gia ngày hôm nay đã thu.

Lâm Phàm bây giờ nhìn trúng thi thể thượng cổ đại yêu. Chương Trung Ma Thành cần bổ sung sức mạnh mới.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Một Chiêu Làm Đất Trời Oán Giận

- Làm càn...

Thượng cổ đại yêu thời khắc này liền nổi giận, năm đấm oanh phá Thiên Địa giống như đông tố vậy, hướng về phía Lâm Phàm oanh tới.

Cái Hắc Liên sơn thô lỗ lôi kéo hư không, bùng nổ ra để người người phải sợ hãi lực phá hoại.

- Hừ, mình người lợi hại, tiểu gia ta không phải là ngồi không, một trăm cái Thiên giai thượng phẩm phòng ngự, tiêu hao toàn bộ giá trị bản thân tiểu gia, tiểu gia ngày hôm nay sẽ cùng người ăn thua đủ.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, từng cú đấm thấu thịt.

Sức mạnh cuồng bạo, lay động đất trời.

- Giun dế, sức mạnh của người thật sự là quá yếu.

Thượng cổ đại yêu rồng giận, giun dế nhỏ yếu bức này dĩ nhiên hẳn giết không chết, quả thực chính là một loại sỉ nhục a.

Lâm Phàm biết sức mạnh mình có hạn, tuy nói thân thể phá vỡ bình phong thiên địa, thế nhưng tu vi thì không có bất kỳ cái tiến bộ gì.

Coi như một quyền đánh vào trên thân thượng cổ đại yêu, cũng sẽ không mang đến thương tổn cho thượng cổ đại yêu.

Thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hẳn muốn chính là mồ hôi, mồ hôi chiến đấu tràn trề, đồng thời xung quanh nhiều như khán giả như thế,

không biểu hiện mãnh liệt một chút thì làm sao có thể thâm nhập vào lòng người được.

- Oanh...

Thượng cổ đại yêu một quyền phá không mà đến, cuốn lên vô cùng yêu khí. Lâm Phàm cũng không hề yếu, một quyền đối đầu.

Sức mạnh to lớn, bao phủ bát phương, người các tông đều không thể chịu đựng cổ sức mạnh hủy thiên diệt địa này.

- Quá mạnh mẽ.

- Đây rốt cuộc là quái vật gì, dĩ nhiên đem thân thể tu luyện tới cảnh giới như vậy.

- Thánh Tông cho dù bây giờ đã xuống dốc, nhưng vẫn như cũ không phải tông môn bình thường có khả năng ngang bằng.

- Một trận chiến lần này mà kết thúc, Đông Linh châu đệ nhất tông thực chí danh quy a.

Đám người Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai giờ khắc này cũng đã triệt để như mơ.

Bọn họ nghĩ Lâm Phàm rất lợi hại, thế nhưng là chưa bao giờ nghĩ tới có thể mạnh như thế, cường đại đến nỗi làm cho bọn họ cảm thấy hồng mất.

Chuyện này đã căn bản là không phải là trình độ nhân loại có khả năng đạt tới.

Bên trong hư không, một mảnh nổ vang, thiên địa biến sắc, hư không nứt toác.

Vén vén những hiện tượng này, liền để cho người ta không dám tưởng tượng.

- Ha ha... Thượng cổ đại yêu, người có bản lĩnh gì giết chết tiểu gia.

Lâm Phàm rốt cục cảm nhận được một lần chiến đấu sảng khoái, tuy đối với thượng cổ đại yêu mà nói, sức mạnh của chính mình căn bản không đủ để tạo thành một tia thương tổn đối với hắn, thế nhưng từng cú đâm thấu thịt này cảm giác thật sự là quá sung sướng.

Đánh vỡ bình phong cường độ thân thể, cái cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời.

Tuy đối với mỗi một quyền, đều bị hư hao năm bộ Thiên giai thượng phẩm phòng ngự, thế nhưng tất cả những thứ này đối với Lâm Phàm mà nói thì đều là đáng giá.

Cường độ thân thể: Cảnh giới Bất diệt cấp thấp.

Loại cảnh giới thần kỳ này để Lâm Phàm cảm nhận được chỗ tốt vô cùng.

Đây cũng không phải là cảnh giới mà Đông Linh châu có khả năng có.

Coi như Lâm Phàm hiện tại đứng tại chỗ, mặc cho toàn bộ tông môn Đông Linh châu công kích, cũng sẽ không có một tia thương tổn.

Vì đánh phá bình phong Thiên Địa, Lâm Phàm căn bản tiến nhập Thiên Địa Dung Lô, cái luyện hóa dẫn vật người kia cuối cùng cũng được đền đáp.

- Oanh...

Một quyền tách ra.

Lâm Phàm trôi nổi ở trong hư không, nhìn thượng cổ đại yêu hoàn hảo không chút tổn hại, khẽ cau mày.

Tình huống như thế không thể tiếp tục kéo dài, nhất định phải nghĩ ra một biện pháp giết chết đối phương.

Thượng cổ đại yêu không hổ là thượng cổ đại yêu, không chỉ có cường độ thân thể so với mình còn cường đại hơn, ngay cả sức mạnh cũng còn mạnh mẽ hơn chính mình nhiều lắm.

- Giun dế, tuy rằng không biết cơ thể người tại sao lại biến thành cường đại như thế, nhưng bây giờ cũng chấm dứt đến đây, bốn hoàng đã chơi đủ rồi.

Thượng cổ đại yêu nhìn chăm chú Lâm Phàm, từ trên thân giun dế này hẳn nhìn thấy những cái gia hỏa đáng ghét ở thời kỳ thượng cổ kia.

Mọi người khiếp sợ ở giữa chiến đấu của Lâm Phàm cùng thượng cổ đại yêu, thế nhưng bọn họ cũng nhìn ra rồi, thượng cổ đại yêu không có một tia tổn thương.

Muốn giết chết thượng cổ đại yêu này thật sự là quá khó khăn.

Lâm Phàm không nói gì, đầu óc một mực chuyển động.

Muốn giết chết thượng cổ đại yêu này, biện pháp duy nhất, chính là kéo vào bên trong Thiên Địa Dung Lô.

Thế nhưng cường độ cơ thể chính mình tuy nói đạt đến bất diệt cảnh, thế nhưng không hẳn đã mạnh mẽ hơn so với thân thể thượng cổ đại yêu.

Không đúng, còn có một cái biện pháp.

Thời khắc này, Lâm Phàm nở nụ cười, âm thanh từ từ càng lúc càng lớn.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười lớn, hẳn nghĩ tới rồi một cái biện pháp.

- Giun dế, người đang cười cái gì?

Thượng cổ đại yêu phần nộ quát.

Âm thanh uy nghiêm vang vọng đất trời, trong tâm mọi người chấn động run lên.

- Thượng cổ đại yêu, người là đực hay là cái?

Lâm Phàm hỏi.

Tông chủ các tông giờ khắc vừa nghe lời này, nhất thời liền tròn mắt, đến lúc này rồi còn có tâm tình hỏi nhân gia là đực hay là cái, đây không phải muốn chết sao?

Thậm chí người tinh tường, đều có thể nhìn thấy cái đồ vật khổng lồ dưới khổ thượng cổ đại yêu a.

- Giun dế, người dĩ nhiên nhục nhã bốn hoàng, bốn hoàng chính là bá chủ vạn cổ...

Thượng cổ đại yêu triệt để nổi giận.

Giun dế nhỏ bé này, vậy mà dám nhục nhã hãn như thế, hãn như vậy làm sao có thể chịu được.

- Xem ra là công, cũng tốt, người có muốn hay không thử một chút, cảm thụ trở thành mẫu thượng cổ đại yêu?

Lâm Phàm cười hỏi.

Thời khắc này, tông chủ các tông, đồng loạt đem ánh mắt nhìn về phía Yến Tông chủ, phảng phất là đang hỏi.

- Người này của tông môn người, không biết đầu óc có chút vấn đề chứ?

Yến Tông chủ nhìn thấy ánh mắt của mọi người, ngược lại cũng đúng là có chút ngượng ngùng cúi đầu, phảng phất như rất khó trả lời vấn đề này.

Lâm Phàm người đây là rốt cuộc muốn làm gì a?

- Vô liêm sỉ, giun dế...

Thượng cổ đại yêu một chương vũ tới, hẳn phải đem giun dế này triệt để trấn áp mà chết.

- Hừ, then quá hóa giận, ngày hôm nay tiểu gia liền để người rõ ràng, cái gì gọi là băng huyết mà chết.

Lâm Phàm sắc mặt ngưng lại, trong nháy mắt hướng về thượng cổ đại yêu phóng đi.

Thân thể linh hoạt, tránh né lấy năm dặm từ thượng cổ đại yêu.

Giờ khắc này mà liều thì không phải lúc.

Thân thể thượng cổ đại yêu thật sự là quá lớn.

Hay là đây chính là thượng cổ đại yêu trí mạng nhất một điểm.

Lâm Phàm đạp ở trên thân hình thượng cổ đại yêu, không ngừng hướng về chỗ đứng quần lao nhanh.

- Giun dế...

Thượng cổ đại yêu nhìn thấy giun dế này, làm càn như vậy thì liền bạo phát ra vô cùng uy thế.

Một chương che kín bầu trời, đột nhiên hướng Lâm Phàm kéo tới.

- Oanh...

Lâm Phàm vẫn không nhúc nhích, tay trái chống đỡ một chương thượng cổ đại yêu, sau đó ánh mắt ngưng tụ hướng lên phía trên.

Chính là ở nơi đó...

Nơi đó chính là mệnh vận thượng cổ đại yêu.

- Sư thúc đây là rốt cuộc muốn làm gì?

Đám người Tông Hận Thiên ngưng thần nhìn tới, không biết sư thúc đây là rốt cuộc muốn làm gì.

Công hoặc là mẫu?

Cái này trong chuyện này có gì khác nhau sao

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai chau mày, không biết Lâm Phàm đây là muốn làm gì, thế nhưng hẳn tin tưởng, nhất định là tiểu tử này đã suy nghĩ ra biện pháp gì đó tốt.

- Các vị, trợ giúp hần một tay.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai nói ra.

- Được...

Mọi người gật gật đầu, tuy nói không biết cái tên này đến cùng là muốn làm gì, thế nhưng bất kể nói thế nào bọn họ đều đã đem tất cả hi vọng ký thác vào trên thân Lâm Phàm.

- Sợi quy tắc.

Trong chớp mắt, thiên địa rung động, từng cái từng cái sợi quy tắc từ bên trong hư không dọc theo mọi người ra ngoài.

Sợi quy tắc nằm dày đặc ở trong hư không, dung hợp lẫn nhau.

Vô số sợi quy tắc, trong nháy mắt dung hợp lại cùng nhau, hai cái sợi quy tắc thô lỗ dường như linh xà vậy, đem quấn chặt lấy cánh tay cổ đại yêu, để cho hần không thể động đậy.

- Khá lắm.

Lâm Phàm vừa nhìn giờ khắc này, nhất thời đại hỉ, sau đó tốc độ càng nhanh hơn, có thể thành hay không, liền nhìn vào phút cuối cùng này.

Nếu như thực sự không được thì cũng chỉ có cùng liều mạng.

Thượng cổ đại yêu nhìn những sợi quy tắc này quần quanh ở trên hai tay, liền gầm thét lên dữ tợn, phù văn thần bí trên cánh tay lập loè tia sáng chói mắt, đem những cái sợi quy tắc kia giã ra.

- Vô liêm sỉ, lũ sâu kiến, các người tội đáng muôn chết.

Thượng cổ đại yêu nổi giận gầm lên một tiếng, sợi quy tắc quần quanh ở trên hai tay không ngừng nứt toác.

- Phốc...

Tất cả người các tông trong nháy liền mắt phun một ngụm máu tươi.

Đây là phản phệ.

Sợi quy tắc vỡ tan, để tâm thần bọn hắn bị hao tổn.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nhìn cái đồ vật khổng lồ trong đống quần thượng cổ đại yêu.

Thượng cổ đại yêu giã dựa mở sợi quy tắc ra hai tay hướng về Lâm Phàm mà chụp tới.

- Giun dế, chết đi cho ta...

Thượng cổ đại yêu gào thét, sức mạnh cuồng bạo triệt để bộc phát ra, dường như muốn hủy diệt tất cả.

- Hừ, xem ai chết trước.

Lâm Phàm gào thét một tiếng, nhảy lên một cái, hướng về phía cái chỗ đống quần phóng đi.

- Xoay chuyển càn khôn.

- Băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Hòa vào cánh tay trái là hai sợi quy tắc thủy hỏa, phối hợp với Xoay Chuyển Càn Khôn liền trong nháy mắt bạo phát ra sức mạnh quỷ thần khó lường.

Đây là âm dương chuyển đổi chi đạo.

Từ sau khi sử dụng một lần ở Thương Linh châu, thì Xoay Chuyển Càn Khôn cũng không còn sử dụng qua.

Bởi vì cái này theo Lâm Phàm, thật sự là làm trời đất oán giận.

Đáng tiếc, tất cả những thứ này đều là thượng cổ đại yêu tự tìm.

- Oanh...

Một đạo ánh sáng đập tắt thế giới, trong nháy mắt bao phủ mọi người, để người người không thể nhìn thấy hết thảy trước mắt.

Vậy mà trong chớp mắt đó lại có một tiếng hét thảm nương theo vang vọng từ bên trong thiên địa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Kích Động Muốn Tho Huyết

- Tiếng kêu thảm thiết này, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Một màn ánh sáng đỏ che kín hai con mắt, không thể thấy rõ hiện tượng thiên địa lúc đó đã bạo phát đến cực hạn.

Mà nương theo âm thanh đó là một tiếng hét thê thảm vô cùng phảng phất như gặp phải cái gì đau khổ lắm vậy.

Khi ánh sáng tản đi, mọi người ngẩng đầu lên nhìn thấy một bóng người đứng sừng sững ở chỗ đó.

Đó là Lâm Phàm.

Mà càng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là thượng cổ đại yêu hủy thiên diệt địa kia giờ khắc này dĩ nhiên lại quỳ một chân trên đất, dữ tợn gầm thét lên.

- A...

- Giun dế, người đến cùng đã làm cái gì đối với ta.

Thượng cổ đại yêu cảm giác tự thân giống như đang xuất hiện biến hóa, loại biến hóa này rất khó diễn tả bằng ngôn từ.

Một luồng ưu thương nhàn nhạt bao phủ nội tâm, đồng thời nương theo lấy còn có một trận đau đớn.

- Keng, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn kinh nghiệm tăng cường một trăm triệu.

- Keng, chúc mừng Xoay Chuyển Càn Khôn thăng cấp, đẳng cấp level 18.

...

Lâm Phàm không nói gì, vẻ mặt rất là nghiêm nghị.

Quả nhiên vẫn có chút miễn cưỡng, bất quá cũng còn tốt chán, hết thầy đều thành công.

Thượng cổ đại yêu không hổ là thượng cổ đại yêu, dù cho Xoay Chuyển Càn Khôn có thể chuyển đổi âm dương, cũng nhận phải trở ngại rất lớn.

Chẳng qua hiện nay hết thầy đều là đáng giá, hẳn chỉ cần nghỉ ngơi chờ cổ đại yêu triệt để thoát biến, khi đó liền là chân chính bắt đầu rồi.

- Cảm giác gì?

Lâm Phàm cười yếu ớt mà hỏi.

- Giun để vô liêm sỉ... Người làm cái gì đối với bốn hoàng?

Con người thượng cổ đại yêu dữ tợn, bạo phát ra vẻ hung lệ vô cùng, một đôi hai con người màu tím phảng phất như muốn đem Lâm Phàm nuốt chửng lấy.

- Không có làm cái gì, âm dương chuyển đổi chi đạo, để người trải nghiệm ôn nhu nữ tính, nhớ kỹ, đây chính là miễn phí nha.

Lâm Phàm nói ra.

- Người...

Trong mắt Thượng cổ đại yêu lập loè vẻ không dám tin tưởng, nhìn đồ vật hùng hậu trong đũng quần mình, vậy mà lại không ngừng thu nhỏ lại, thậm chí yêu khí Thuần Dương trong cơ thể cũng dĩ nhiên đang từ từ chuyển đổi.

- A...

Thượng cổ đại yêu mãnh liệt đứng lên, hẳn không thể chịu đựng sỉ nhục bậc này.

Tự mình chính là Yêu Hoàng chinh chiến vạn cổ thượng cổ a, có thể nào lại bị như vậy.

Hắn phải đem giun dế trước mắt này hung hăng nghiền ép đến chết, thế nhưng trong nháy mắt, một luồng cảm giác đau đớn đột nhiên xông lên đầu.

Cổ cảm giác đau đớn này làm trên mặt cổ đại yêu lộ vẻ vẻ kinh ngạc.

Tự mình nắm giữ thân thể bất diệt a, làm sao lại có cảm giác đau đớn được.

Không thể... Tuyệt đối không thể.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Giờ khắc này mọi người lên tiếng hỏi dò, đối với tình cảnh trước mắt này, cũng là triệt để như mơ.

Chẳng lẽ lần này thật sự có thể thắng sao?

- Ta thì triển bí pháp, loại bí pháp này lấy linh hồn tự thân để đánh đổi, bất quá thượng cổ đại yêu này thật sự là quá mạnh mẽ, cũng chỉ là tạo thành một chút thương tổn.

Lâm Phàm mở mắt, bản lĩnh nói mò cũng là lô hỏa thuần thanh, để người người trợn mắt ngoác mồm.

Nhưng mà đối với các tông môn khác thì bọn họ ngược lại là tin tưởng vô cùng.

Bọn họ đã cảm thụ qua sức mạnh của thượng cổ đại yêu, biết thượng cổ đại yêu này mạnh mẽ không tầm thường.

Nhìn thượng cổ đại yêu trước mắt này, Lâm Phàm lại đặc biệt suy nghĩ việc triển khai Hắc Hồ Đào Tâm.

Công pháp này từ sau khi học được thì không có được lên cấp qua, nếu như nắm cái thượng cổ đại yêu này luyện tập thì việc có thể lên cấp sẽ không là vấn đề a.

Chỉ là lấy tình huống trước mắt này xem ra là chuyện không thể nào rồi.

Người bình thường sau khi trúng Xoay Chuyển Càn Khôn tuyệt đối không có một chút sức chiến đấu nào, nhưng cái thượng cổ đại yêu này lại có thể ráng chống đỡ, hiển nhiên là do uy lực Xoay Chuyển Càn Khôn còn chưa đủ.

Nếu như Xoay Chuyển Càn Khôn lên cấp, thượng cổ đại yêu tuyệt đối sẽ mất đi sức chiến đấu.

Nhưng coi như mất đi sức chiến đấu, nhóm người mình dù cho dùng hết các thủ đoạn, cũng tuyệt đối không giết chết được hẳn.

Thân thể thượng cổ đại yêu đã đạt đến một loại trạng thái đỉnh cao, tuyệt không phải tu vi bọn họ bây giờ có khả năng giết chết.

- Biến hóa... Rốt cục biến hóa.

Thời khắc này, Lâm Phàm nhìn thấy nơi yết hầu thượng cổ đại yêu, hầu kết đang lồi ra, đột nhiên rụt xuống, cái khuôn mặt uy nghiêm kia trong nháy mắt biến thành nhu hòa đi rất nhiều.

- Không thể... Tuyệt đối không thể.

Tiếng kêu thảm thiết từ Thượng cổ đại yêu lần thứ hai truyền đến, khi phát hiện trạng thái bản thân lúc này, thượng cổ đại yêu không có cách nào nhịn được.

Đối với hắn mà nói, đây là một loại sỉ nhục.

Lâm Phàm hơi liếc mắt nhìn mọi người sau lưng, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười nhợt nhạt.

Nhất thời Lâm Phàm giang hai cánh tay ra.

Một luồng sức mạnh phảng phất như muốn tiêu hao hết tất cả, đột nhiên bạo phát ra.

- Người muốn làm gì?

Đám người Yến Tông chủ cảm giác được luồng hơi thở này, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi.

- Tông chủ, thượng cổ đại yêu là đồ vật từ thượng cổ, cường độ thân thể đã vượt qua phía trên thế giới này, biện pháp tầm thường căn bản không thể giết chết, vì an nguy Đông Linh châu, ta nhất định phải đánh bại tất cả, triển khai một môn công pháp kinh khủng triệt để đem hấn trấn áp.

Trên Lâm Phàm mặt lộ vẻ vẻ kiên nghị.

- Oanh...

Nhất thời tự thân Lâm Phàm bạo phát ra lực lượng vô tận, nguồn sức mạnh kia chính là sinh mệnh lực lượng.

Cái sức sống bàng bạc đang không ngừng trôi đi. Đối với bọn người Yến Tông chủ mà nói, bọn họ hoàn toàn có thể cảm nhận được cỗ sức sống này.- Lâm Phàm, không nên vọng động, chúng ta có thể cùng nhau gánh chịu.

Yến Tông chủ biết sức sống là đại diện cho cái gì, đó chính là là chỗ tinh hoa nhất của con người.

Nếu như tiêu hao hết sức sống, vậy thì thật sự không cứu nổi.

- Vô dụng, sự kinh khủng của công pháp thần bí này chỉ có một mình ta gánh chịu nổi. các người là không giúp được ta.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, trong mắt lập loè một tia giao hoạt.

- Phốc... Phốc...

Trong chớp mắt, Lâm Phàm liền nôn mấy ngụm máu tươi, những cái máu tươi kia bay lả tả ở trong hư không, tùy biến thành tro bụi.

Mà trong mắt của mọi người, phản phát như Lâm Phàm cuối cùng cũng sẽ giống như vậy mà triệt để hóa thành hư vô.

- Ai, không nghĩ tới đời này ta lại có thể nhìn thấy được người đại nghĩa như vậy.

- Đúng vậy a, trước đây còn cho rằng Thánh Tông không đủ để nắm giữ tên gọi đệ nhất tông môn, bây giờ xem ra, môn hạ đệ tử tông môn chúng ta còn cách biệt nhiều lắm.

...

- Tông chủ, các người không cần ngăn trở, tất cả những thứ này không thể ngăn cản, bằng không đợi cái thượng cổ đại yêu kia khôi phục lại như cũ, tất cả mọi người sẽ chết.

Âm thanh Lâm Phàm hơi có chút khàn khàn, thậm chí đã ôm ảp tử ý.

Đám người Yến Tông chủ nhìn thân thể Lâm Phàm gầy yếu kia, trong lòng cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn làm Tông chủ, cuối cùng lại vẫn cần nhờ đệ tử tông môn, tất cả những thứ này... Để người ta khó chịu cỡ nào a.

Cuối cùng vẫn là tự mình quá nhỏ yếu.

- Sự thúc...

Tông Hận Thiên nhìn hình ảnh trước mắt, cũng là triệt để khóc ra.

Diệt Cùng Kỳ nắm chặt năm đấm, trong lòng tràn ngập sự không cam lòng.

- Tông chủ, ta có một cái hy vọng chính là Đông Linh châu có thể thái bình, vì tất cả những thứ này coi như hi sinh đi tính mạng của ta cũng sẽ không tiếc, đáng tiếc, sau này liền không thể làm bạn ở tông môn, không thể nhìn thấy nụ cười những đệ tử trong tông môn a... Ài.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, để người người thương cảm, khiến lòng người thương tâm.

Đám người Yến Tông chủ nghe những câu nói này, trong lòng phảng phất như có đồ vật gì ngăn chặn vậy, hô hấp đều biến hóa có chút khó khăn lên.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai nắm chặt bàn tay già nua, hẳn biết tất cả những thứ này cũng không thể cản trở được.

Thượng cổ đại yêu nhất định phải diệt.

Mà Lâm Phàm có thể thật sự sẽ chết đi.

- Sẽ không, Thánh Tông sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ ngươi, Tông chủ, Vô Nhai khẩn cầu ngài, chờ sau khi tất cả những thứ này đều kết thúc, vì hẳn xây dựng tòa Tế Thiên Linh Tượng thứ hai,, sừng sững ở ngoài đại điện tông môn, để cho tông môn đời đời chiêm ngưỡng.

Vô Nhai nói ra.

Yến Tông chủ gật gật đầu.

Tế Thiên Linh Tượng, Thánh Tông chỉ có một toà, đó chính là khai tông tổ sư, mà bây giờ vì Lâm Phàm mà xây dựng thêm một toà nữa sừng sững ở ngoài đại điện, đó là quyết định chưa bao giờ từng có.

Lâm Phàm liên tục ói ra mấy ngụm máu tươi, vừa nghe những lời này, trong lòng nhất thời mừng như điên.

Tế Thiên Linh Tượng a... Đây chính là vinh dự chí cao vô thượng, thậm chí là chuyện tuyệt đối không thể xuất hiện.

Bất luận tông môn gì, đều chỉ sẽ có một toà Tế Thiên Linh Tượng.

- Tông chủ, ta...

Diễn kịch thì tự nhiên phải diễn đủ, Lâm Phàm cũng là cảm động không biết nên nói những gì, sau đó hơi quay đầu truyền đến thanh âm dứt quãng:

- Tông chủ, kỳ thực không đáng a, quá tổn hao gốc gác tông môn.

- Ta, Đoàn Vũ Nghĩa đời này không phục người nào hơn người, người là Chúa cứu thế Đông Linh châu, vật liệu Tế Thiên Linh Tượng, Thái Võ Tông ta đồng ý lấy ra một phần ba bảo bối.

- Phong Thiên Tông ta mặc dù cùng Thánh Tông không hợp, nhưng về sau lần này Phong Thiên Tông cũng sẽ lấy ra một phần ba bảo bối.

- Còn có Huyền Dương Tông.

- Thái Nhất Môn cũng vậy.

- Bôn Lôi Tông cũng đồng ý.

...

Ba mươi tông môn hàng đầu...

Một phần ba bảo bối.

Lâm Phàm giờ khắc này lần thứ hai phun mạnh mấy ngụm máu tươi, nhưng lần này không phải là vì nhuộm đẫm tình cảnh, mà là vì Lâm Phàm đã triệt để bị chấn kinh rồi.

Vật liệu xây dựng Tế Thiên Linh Tượng cực kỳ nghiêm ngặt, sử dụng vật liệu đều là bảo bối trân quý.

Giờ phút này có nhiều tông môn cống hiến như vậy thì linh tượng chính mình phải bá đạo cỡ nào a.

Không dám nghĩ... Lần này có thể Lâm Phàm thật sự không dám nghĩ.

Thế nhưng vô luận như thế nào, hẳn đều muốn hỏi rõ ràng một chuyện.

- Cảm tạ các vị, đời này không tiếc, bất quá Tông chủ, sau khi ta chết, có thể hay không trong vòng mười ngày dựng thành, đem thi thể của ta thả lên trên Tế Thiên Linh Tượng, như vậy, ta liền sẽ cảm giác như mình còn sống ở trong tông môn.

Lâm Phàm trơ mắt nhìn Yến Tông chủ hỏi.

- Được...

Yến Tông chủ thương cảm gật gật đầu.

Nhận được hồi đáp như vậy, Lâm Phàm vung đầu một cái.

Ngửa trứng ha, lần này là thật sự kiếm lời rồi.

- Thượng cổ đại yêu, tiểu gia liều mạng với người...

- Phốc phốc phốc phốc...

Lại phun mạnh ra mấy cân máu tươi.

Lần này là kích động muốn thổ huyết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Tiểu Kê Đi Theo Bước Chân Của Lão Đại

Lâm Phàm ngược nhìn lên hư không, tự thân phảng phất như nhận được thăng hoa.

Tiểu kê bị Lâm Phàm lấy ra từ trong túi đeo lưng, một người một gà liếc lẫn nhau một cái, không nói giao lưu tiếng nào, thế nhưng lại đều gật gật đầu.

Phảng phất như đã có cảm giác trong lòng, không cần ngôn ngữ gì cũng biết ý nghĩ ở song phương.

- Tông chủ, đây là tiểu kê sủng vật của ta, nếu như ta chết rồi, hẳn liền giao cho ngươi, cố gắng đối đãi với hẳn.

Lâm Phàm đem tiểu kê ném tới.

- Ác ác...

Tiểu kê giờ khắc này trong mắt lập loè tâm ý không muốn cẩn thận mỗi bước đi, cuối cùng đi tới bên người Yến Tông chủ, đầu nhỏ vùi sâu vào trong lồng ngực Yến Tông chủ, thân thể hơi run rẩy, phảng phất như rất là không muốn đợi lát nữa một màn phát sinh.

- Yên tâm đi...

Yến Tông chủ kiên định nói ra.

Đây là việc trước khi lâm chung ký thác, vô luận như thế nào, đều phải làm được.

- Giun dế, người lại dám làm ra việc đại nghịch bất đạo bậc này đối với bốn hoàng việc, bốn hoàng muốn giết người.

Thượng cổ đại yêu điên lên, hai con mắt màu tím hung lệ, bốc cháy lên một đoàn liệt diễm nồng đậm, phảng phất như muốn đốt cháy vạn vật.

- Hừ, thượng cổ đại yêu, người làm nhiều việc ác, hôm nay tiểu gia liền phải vĩnh viễn đem người trấn áp, triệt để biến thành tro bụi.

- Đã từng có cái nghịch thiên chi vật, nó chiến tận thiên hạ, bao vây tất cả thế gian, chống đối tất cả tà ma xâm lấn.

- Nghe tên tuổi, nó có chiến tích kiêu ngạo.

- Vô số người thèm muốn, nhưng không nắm giữ được, mà chỉ có nó mới là đồ vật thay thế vô số suy nghĩ nam tính.

- Nhiễm máu tận thiên hạ, gánh chịu mọi dơ bẩn, hôm nay tiểu gia liền muốn để nó tái hiện thiên địa.

- Đi ra đi... Thất Độ Không Gian.

Trong chớp mắt, thiên địa lay động.

Phảng phất tại nơi đó bên trong vô tận hư không, có một con dã thú hung mãnh sắp đột phá lao tù.

Che kín cả bầu trời, nó giống như một chiếc thuyền, toàn thân trắng như tuyết, hai cánh mở ra.

Khí tức Lâm Phàm giờ khắc này cũng trong nháy mắt đạt đến trạng thái đỉnh cao, sinh mệnh lực lượng vô cùng vô tận truyền vào bên trong Thất Độ Không Gian.

Một ánh sáng chói mắt, lấp loé ở trong hư không.

- Đó là cái gì?

- Sức mạnh gì mà để mọi người phải run như cây sậy, thật sự là quá cường đại.

- Đây là cái Thần khí gì, phảng phất như thu hút tâm thần người ta.

Giờ khắc này mọi người đưa mắt ngưng tụ về phía bên trong hư không, cái kia xem qua chỉ giống vật vô thường thế nhưng phóng tầm mắt ra nhìn lại làm cho người ta sợ hãi.

- Giun dế, người cho rằng loại đồ chơi này, có thể trấn áp bốn hoàng sao? Người đây là đang nằm mơ.

Nguyên bản âm thanh thượng cổ đại yêu rất hùng hậu, nhưng bây giờ lại biến hóa sắc bén không ít.

Ngược lại là làm cho mọi người rất lúng túng.

- Người chớ nói chuyện, người không có cảm giác thanh âm của người rất khó nghe sao?

Lâm Phàm một tay chỉ vào thượng cổ đại yêu phun mạnh nói.

Đồng thời đối với Thần khí "Thất Độ Không Gian", Lâm Phàm rất là thoả mãn.

Quả nhiên là có thể.

Chỉ là Thần khí lần này dùng hết thì liền triệt để không còn nữa.

Lần sau có luyện chế cũng không thể luyện ra được nữa rồi.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, còn có vận khí, mấy cái dạng này thiếu một thứ liền cũng không được.

- Vô liêm sỉ...

Thượng cổ đại yêu then quá hóa giận, đáng kiếp bây giờ này hoàn toàn chính là một loại nhục nhã, hãn chính là tồn tại vô thượng chinh

chiến vạn cổ, lại bị giun đẽ này lấy phương pháp thần bí cải biến giới tính bản thân.

Vậy làm sao có thể chịu đựng.

- Thất Độ Không Gian, lên cho ta...

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, vung tay áo một cái, khí tức toàn thân cường hãn đâm phá Thiên Địa.

Thất Độ Không Gian, hướng về đống quần thượng cổ đại yêu bay đi, phảng phất như chỉ có nơi đó mới là nơi trở về của nó.

- Hừ... Diệt cho ta.

Thượng cổ đại yêu tức giận hừ một tiếng, một quyền đập vỡ tan thiên địa, đột nhiên đánh về cái đồ vật quái dị kia.

Trong chớp mắt một trận ánh sáng lấp lánh lên, Thất Độ Không Gian trong nháy mắt liền biến mất ở phía dưới một quyền kia, mà khi thời điểm xuất hiện thì nó đã xuyên thấu đống quần thượng cổ đại yêu.

- Oanh...

Thất Độ Không Gian đột nhiên bạo phát ra một lực lượng vô tận, cái Thần khí Thất Độ Không Gian lúc trước chỉ lớn bằng cỡ lòng bàn tay bỗng đột nhiên lớn lên.

Lâm Phàm giờ khắc này cũng trợn mắt hốc mồm nhìn tất cả những thứ này.

Hắn còn không hề biết uy lực của "Thất Độ Không Gian" này như thế nào.

Thế nhưng căn cứ theo hệ thống giới thiệu:

- Thất Độ Không Gian này không nhìn tu vi, không nhìn tất cả, thuận sát chúng sinh, băng huyết mà chết.

- Đây là cái gì?

Thượng cổ đại yêu giờ khắc này hoảng sợ rống giận.

Cái đồ vật quái dị kia lớn lên, dĩ nhiên dán chặt lấy đũng quần chính mình.

Từng tia từng tia trơn bóng quần lần hai bên đường như là cái ma tình gì đó đang kề sát nơi đó vậy.

- Lăn cho bốn hoàng....

Bàn tay Thượng cổ đại yêu quần quanh vô thượng yêu khí gắt gao lôi "Thất Độ Không Gian" ra, nhưng, mà mặc kệ thượng cổ đại yêu dùng sức khỏe lớn đến đâu, cái "Thất Độ Không Gian" kia vẫn như cũ không hề nhúc nhích.

- Vô liêm sỉ, người đến cùng làm cái gì đối với bốn hoàng?

Thượng cổ đại yêu trong nháy mắt có loại dự cảm xấu.

Loại dự cảm này gặp phải chính là khi tử vong.

- Không có làm cái gì, chỉ là để người rõ ràng, thế giới này không phải là địa phương người có thể càn rỡ.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó phảng phất như đã dùng hết khí lực toàn thân.

- Hút cho ta...

- Oanh...

Ở một khắc lời nói Lâm Phàm rơi xuống đó, một màn phát sinh liên để mọi người hoảng sợ.

Cái "Thất Độ Không Gian" kia phảng phất chứa vô tận sức hút vậy, như từ nơi trong sâu xa có một luồng sức mạnh vĩ đại gia trì ở trên thân

"Thất Độ Không Gian".

Màu đỏ chiếu sáng rực thiên địa.

- Không... Đây là cái gì...

Thượng cổ đại yêu hoàng sợ phát hiện, yêu huyết trong cơ thể mình không ngừng lăn lộn, phảng phất đang sôi trào lên, mà càng làm cho hắn hoảng sợ hơn là cái huyết dịch sôi trào đó nhất thời lại như văn xuôi trôi chảy, bị cái vật kỳ quái kia hấp thu.

- Không...

...

Trong nháy mắt.

Thân thể thượng cổ đại yêu cao lớn kia, không ngừng khô héo. Đồng thời hồng quang đầy trời chọc mù tất cả hai mắt mọi người.

Lâm Phàm nhìn mọi người một cái, phát hiện mọi người không nhìn thấy được tình huống bên trong thì liền vung tay áo một cái, đem thi thể cổ đại yêu thu hồi vào trong túi đeo lưng.

Khủng bố như vậy, thật sự là quá kinh khủng.

Thần khí "Thất Độ Không Gian" vậy mà lại mạnh như thế, trong nháy mắt liền đem lên cổ đại yêu thuần sát, Thần khí bậc này có thể nói là nghịch thiên a.

- Keng, chúc mừng đánh giết thượng cổ đại yêu.

- Keng, kinh nghiệm tăng cường sáu mươi tỷ.

- Keng, tu vi tăng lên.

...

Giờ khắc này không phải là thời điểm quan tâm những thứ này, cần cứ vào kịch bản lúc trước, tự mình phải chết nha.

Khí tức đã nội liễm, trái tim ngưng đập.

- Phù phù...

Lâm Phàm hai mắt lật một cái, triệt để chuyển sang chế độ giả chết.

...

Hồng quang tiêu tan, thị giác mọi người liền khôi phục.

Bọn họ hiện tại hồi hộp muốn biết, đến cùng đến thế nào rồi.

Khi lúc thấy rõ được hình ảnh trước mắt, mọi người đều triệt để bị chấn kinh rồi.

Cái thượng cổ đại yêu cao vút trong mây, hung uy tuyệt thế, triệt để đã biến mất không thấy đâu.

Đồng thời một bóng người đột nhiên ngã trên mặt đất.

- Lâm Phàm...

- Sư thúc...

- Tông chủ...

Mọi người trong Thánh Tông vội vàng chạy tới, Tông chủ những tông môn khác cũng cùng một vẻ mặt trầm trọng đi theo ở phía sau.

Mọi người Thánh Tông thấy bóng người kia ngã trên mặt đất, không hề nhúc nhích, tâm tình từng cái từng cái liền vô cùng bi thương.

Yến Tông chủ vội vã tiến lên kiểm tra, cuối cùng lắc lắc đầu.

Diệt Cùng Kỳ quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Phàm cúi đầu, vẻ mặt bi thương cực kỳ:

- Tông chủ, người làm sao lại bỏ lại bọn ta.

Hắn không nghĩ tới kết quả cuối cùng lại xảy ra như thế này.

Tiểu kê một mực ở trong lồng ngực Yến Tông chủ, đột nhiên nhảy lên đi tới bên người Lâm Phàm, hai cánh mở ra, đẩy đẩy thân thể Lâm Phàm.

- Ồ ó o...

Ánh mắt tiểu kê tràn đầy vẻ bi thương, sau đó kêu to một tiếng, trong miệng gà sắc bén liền chảy ra một tia máu tươi, trong nháy mắt không nhúc nhích ngã xuống trong lồng ngực Lâm Phàm.

Đối với tiểu kê mà nói, hắn biết là Đại ca đang giả chết, thế nhưng lấy sự thông minh của tiểu kê xem ra, lão Đại ca khẳng định là có ích lợi gì nên mới đi giả chết, thân làm tiểu đệ, làm sao có thể không dính một chút chứ.

Nếu lão Đại ca giả chết, vậy thì tiểu kê ta cũng giả chết tốt.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai biến sắc, lập tức lên trước tra xét.

- Tâm mạch đứt đoạn, chết rồi...

Trong lòng Vô Nhai cũng đau buồn vô cùng, hắn không nghĩ tới thế gian lại có sủng vật dạng này.

- Đây là một đầu sủng vật có tình có nghĩa a...

- Cái này có lẽ cũng là kết quả tốt nhất cho nó.

- Yến Tông chủ, việc này đã nhất định, yên tâm, các tông môn chúng ta tuyệt đối sẽ hoàn thành lời thề, Tế Thiên Linh Tượng nhất định phải

kiến tạo, hơn nữa còn phải kiến tạo to lớn nhất, vậy thì chúng ta trở về chuẩn bị.

...

Thời khắc này, trong thiên địa một mảnh thanh minh, tuy nói thượng cổ đại yêu đã bị tiêu diệt, thế nhưng lòng của mọi người vào đúng lúc này lại ngọt ngào tới cực điểm.

Lỗ Viêm một mực đứng ở nơi đó chấp tay trước ngực cúi đầu thì thầm vài tiếng.

Tông Hận Thiên cũng rơi lệ đầy mặt, sự thúc là người tốt như vậy lại dĩ nhiên cứ thế mà chết đi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Lẩn Nửa Trở Về Thánh Tông

Thiên địa thê lương, một trận chiến lần này tuy nói là không chết bao nhiêu người, nhưng đối với Thánh Tông mà nói lại đã chết một người cực kỳ trọng yếu.

- Ai...

Yến Tông chủ thở dài một tiếng, sắc mặt phảng phất như già yếu đi rất nhiều, vung tay áo một cái, một bộ quan tài đá lưu quang chuyển động xuất hiện ở trước mặt.

- Nguyên bản đây là ta vì chính mình mà chuẩn bị bộ thủy tinh quan tài đá này, lại không nghĩ rằng...

Yến Tông chủ lắc đầu, lộ vẻ rất là thương cảm.

Thượng cổ đại yêu bị trấn áp, thế nhưng đối với Thánh Tông mà nói, đó cũng không phải cái chuyện gì có thể vui.

Yến Tông chủ nhìn Lâm Phàm lẳng lặng nằm ở trong quan tài đá thủy tinh. Mặt mũi tái nhợt, không khỏi lau khóe mắt một cái, tại sao lại có một loại cảm giác muốn khóc a.

Diệt Cùng Kỳ cúi đầu, lên trước đem quan tài thủy tinh khiêng ở sau lưng, hai cái sợi quy tắc quấn quanh quan tài thủy tinh đem nó ở trên thân.

- Đem quan tài thủy tinh vào trong nhẫn chứa đồ đi.

Yến Tông chủ nói ra.

Diệt Cùng Kỳ lắc lắc đầu:

- Không được, Tông chủ hẳn không thích hắc ám, ta thân là đệ tử, lẽ ra nên mang di thể Tông chủ trở lại tông môn.

Yến Tông chủ không nói thêm gì, vung tay áo một cái, xé rách hư không, dẫn dắt các đệ tử đi xuyên qua hư không.

Còn những Chiến Thuyền đó đã sớm trong chiến đấu cùng thượng cổ đại yêu hư hao cả rồi.

...

Lâm Phàm nằm ở trong quan tài thủy tinh đá, chau mày, tiêu kê cái tên này làm sao lại cũng giả bộ chết đi vậy.

Bất quá nghĩ đến tính cách tiêu kê cùng mình tương tự, cũng liền hiểu ra.

Khẳng định là tiêu kê biết có chỗ tốt cho nên mới muốn chôn cùng.

Chém giết thượng cổ đại yêu, kinh nghiệm đạt được quả thực đạt đến một cái mức độ để người ta hoảng sợ a, đầy đủ sáu mươi tỷ, đây quả thực là kinh nghiệm khổng lồ chưa bao giờ nghĩ tới a.

Đại Thiên Vị cấp trung.

Đại Thiên Vị cấp cao.

Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Thiên địa bình phong ở dưới kinh nghiệm khổng lồ trùng kích vào cũng trong nháy mắt phá diệt, những cái thiên địa bình phong hạn chế tu vi vô số vô giả Đông Linh châu, ở trước hệ thống trùng kích đều nháy mắt bị tan rã.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm phảng phất như tiến nhập một cái cảnh giới rất là nguy hiểm.

Từ nơi sâu xa, một toà môn hộ nguy nga, phong tỏa thiên địa.

Lâm Phàm phiêu phù ở cánh cửa trước mặt này, chậm rãi vươn tay nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa kia ầm ầm mở ra.

Đây là một phương thiên địa hoàn toàn mới, cảnh giới mới.

Dần dần, thần thức Lâm Phàm lạc lối ở bên trong toà môn hộ kia.

Tinh khí thần vào đúng lúc này cũng bỗng bênh thuận theo rời đi, tiến nhập vào bên trong một loại cảnh giới không thể nói rõ.

...

Thánh Tông.

Vô số đệ tử thủ hộ ở trong tông môn. Thượng cổ đại yêu giáng lâm thế gian, bọn họ đều đã biết tin tức để cho hoảng sợ này.

Tông chủ suất lĩnh toàn bộ trưởng lão tông môn đi nghênh địch, sinh tử không rõ.

Đặc biệt là thời gian Tông chủ rời đi, lời nói dặn dò bọn hắn đặc biệt giống như là bàn giao hậu sự vậy, làm sao để bọn hắn không lo lắng a.

Mà ngay tại lúc này, hư không chậm rãi xuất hiện một cơn chấn động trước mắt bức thành mà vô số đệ tử đang sửa chữa, tản mát ra gợn sóng.

Cả nghìn cặp mắt khát vọng nhìn về phía bên trong hư không, bọn họ hi vọng tất cả mọi người có thể bình an trở về, bọn họ hy vọng có thể nghe được cái tin tức chấn phấn lòng người.

Thượng cổ đại yêu bị trấn áp.

Tuy nói tất cả mọi người trong lòng đều có cái hi vọng này, thế nhưng trong lòng bọn họ cũng sợ sệt, từ trong khe hở hư không kia chỉ đi ra vèn vèn mấy người.

- Đó là Tông chủ... Tông chủ không có việc gì.

- Đó là Vô Nhai Thái Thượng trưởng lão.

- Đó là Lữ Minh Dương Thái Thượng trưởng lão...

...

Thánh Tông đệ tử nhìn từng cái từng cái bóng người, tâm tình từ từ phấn khởi lên.

Đương nhiệm phong chủ Già Lam Phong Mộ Băng Yên cũng nắm chặt song chưởng. Thời gian Tông chủ dẫn dắt các trưởng lão rời đi đã cùng với nàng bàn giao hậu sự tông môn.

Đối với nàng mà nói, những lời này căn bản cũng không cần bàn giao, nếu như thượng cổ đại yêu chưa bị diệt trừ thì ai cũng không trốn được vận mệnh sau cùng.

Tối đa cũng chỉ là chết sớm hơn hoặc là chết muộn hơn.

- Ồ...

Lúc này, các đệ tử Thánh Tông phát hiện sự tình không đúng lắm, người trở về tuy một cái cũng không thiếu thế nhưng là tại sao sắc mặt Tông chủ bọn họ lại dị thường trầm thấp, chẳng lẽ là xảy ra đại sự gì rồi.

Bọn Trương Nhị Cầu nhìn thấy Diệt Cùng Kỳ bình an trở về, cũng triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên bản bọn họ cũng không hy vọng Diệt Cùng Kỳ tham gia hành động lần này, dù sao cũng quá nguy hiểm.

Thế nhưng Diệt Cùng Kỳ không có nghe lời ấy, mà lại tùy tùng theo bước chân Yến Tông chủ, cộng đồng xuất chinh.

- Có thể bình an trở về, vậy thì là vạn phúc a.

Trương Nhị Cầu cảm thán nói, chỉ là để Trương Nhị Cầu nghi ngờ chính là phía sau Diệt Cùng Kỳ làm sao lại cũng lấy một bộ quan tài?

Sau khi đám người Yến Tông chủ rơi xuống hết, chúng đệ tử kích động vây lại.

- Tông chủ, thượng cổ đại yêu đã bị tiêu diệt sao?

Chúng đệ tử mong đợi hỏi.

- Ân.

Yến Tông chủ gật gật đầu.

Chúng đệ tử vừa nghe, từng cái từng cái kích động, nhưng là trong chớp mắt, bọn họ phát hiện đám người Tông chủ chẳng những không có lộ ra nụ cười đều là một vẻ mặt trầm thấp.

Chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra khác nữa.

Lại hoặc là vị nào trưởng lão nào đó chết trận?

Nhưng mọi người tinh tế nhìn một phen, tuy nói có mấy vị Thái Thượng trưởng lão bị thương, thế nhưng cũng không hề có cái gì đáng lo a.

Nhưng sao đám người Tông chủ lại phải như vậy đây.

- Sư đệ, trở về là tốt rồi.

Đám người Trương Nhị Cầu đi tới bên người Diệt Cùng Kỳ, vỗ vỗ vai nói ra.

- Sư đệ, người làm sao? Thượng cổ đại yêu đã bị tiêu diệt, tại sao vẫn không vui như thế a.

Trương Nhị Cầu nghi ngờ hỏi.

Diệt sư đệ tuy rằng vẫn luôn lạnh như băng, thế nhưng cũng không có quá biểu lộ ra vẻ thương cảm bức này a.

- Thế nào? Quan tài này là cái gì a?

Trương Nhị Cầu giờ khắc này đầu óc mơ hồ, không biết đây rốt cuộc là món đồ gì.

Trong lòng Thiên Vũ cũng hiếu kỳ, bởi vậy hướng vào trong cái quan tài thủy tinh nhìn một cái, chỉ là thời điểm khi nhìn một cái này chính là triệt để ngốc trệ.

- Đại sư huynh...

Thân hình Thiên Vũ có chút bất ổn, âm thanh run hô.

- Thế nào?

Trương Nhị Cầu vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, Thiên Vũ sư đệ này sao vậy, chẳng lẽ nhìn thấy đồ vật gì ghê gớm lắm hả.

Trương Nhị Cầu đi lên trước, đi tới bên người Thiên Vũ sư đệ đẩy mấy lần, thế nhưng Thiên Vũ sư đệ cũng không hề nhúc nhích. Sau đó ánh mắt nhìn về phía trong quan tài thủy tinh, chính là lúc dư quang nhìn thấy tình huống trong quan tài đá.

Trương Nhị Cầu lập tức ngồi sập xuống đất, run rẩy đưa tay ra, nguyên bản khuôn mặt hồng hào, đột nhiên biến thành cực kỳ trắng bệch.

- Tông... Tông chủ...

Trương Nhị Cầu không dám tin vào hai mắt của mình, sau đó đột nhiên đứng lên, nhào tới bên trên quan tài đá, tê tâm liệt phế gào thét:

- Tông chủ...

Bên trong quan tài đá thủy tinh, Lâm Phàm lẳng lặng nằm ở nơi đó, tiểu kê nằm ở bên người, mà giờ khắc này Lâm Phàm đã sớm chìm vào đến cái nơi sâu xa kia, đối với tình huống ngoại giới hoàn toàn không biết.

- Diệt Cùng Kỳ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Trương Nhị Cầu nắm cổ áo Diệt Cùng Kỳ, tức giận gầm thét lên.

Hắn không nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy, Tông chủ mà mấy tháng nay không gặp mà lần thứ hai nhìn thấy chính là chỉ có thể nhìn thấy thi thể lạnh như băng của người.

- Vì trấn áp thượng cổ đại yêu, Tông chủ cùng hắn đồng quy vu tận.

Diệt Cùng Kỳ nắm chặt hai tay nói ra.

- Phốc...

Trương Nhị Cầu giờ khắc này nghe được, nhất thời phun một ngụm máu tươi, ngực phảng phất như bị đánh một phen thật mạnh.

Chuyện này làm sao có... Khả năng.

Tông chủ hắn đã chết...

Mà nếu như Lâm Phàm hiện tại có ý thức, tuyệt đối sẽ là như mơ mất.

Lần này không nghĩ tới là là đùa hơi lớn rồi.

Chẳng lẽ chính mình trong lòng bọn họ là thật sự trọng yếu như vậy sao.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Triệt Để Nổi Khùng

Vô Danh Phong.

- Cung tử tỷ, cái quái thú kia đã bị tiêu diệt sao?

Chỉ Kiêu nằm ở trong lòng ngực Cung Băng Dạ, tùy cho Cung Băng Dạ chải lên bím tóc. Bên trên gương mặt trẻ con non nớt đỏ bừng bừng biểu hiện ra vẻ mặt trầm trọng, vẻ mặt này xuất hiện ở trên thân một cái đứa nhỏ, ngược lại để mọi người không biết nên khóc hay cười.

Số tuổi nho nhỏ, làm sao lại có nhiều như vậy biểu cảm sâu muộn đây.

- Phong sư huynh, người đang bận bịu cái gì đấy a.

Chỉ Kiêu nhìn Phùng Bất Giác đi tới đi lui, cũng hiểu kì mà hỏi.

- Tiểu sư muội, ta đây là đang chuẩn bị cơm nước, đón gió cho Diệt sư đệ a.

Phùng Bất Giác cười nói.

Cung Băng Dạ nhìn tất cả trước mắt, đúng là khê thở dài một tiếng, chỉ hy vọng hết thấy đều bình an vô sự đi.

Phùng Bất Giác kỳ thực trong lòng cũng không có bình thản như biểu hiện, nội tâm cũng chỉ là mang vẻ mong đợi mà thôi.

- Chỉ Kiêu, ngày hôm nay muốn làm bím tóc thành cái gì?

Cung Băng Dạ cười hỏi.

Chỉ Kiều nghĩ một lát:

- Ta muốn bím tóc ừa nhìn nhất.

- Được...

Cung Băng Dạ cười cợt, lược xẹt qua tóc dài mịn màng của Chỉ Kiều một cái, hai tay linh xảo vì đó bện nên bím tóc đặc biệt.

Nàng đến Thánh Tông cũng được thời gian rất lâu rồi.

Gia tộc cũng dần dần trở nên mạnh mẽ, mà nàng đối với nơi này chính là càng thêm yêu thích.

Nơi này không có nhiều người lừa ta gạt ta như vậy, đồng thời còn tràn đầy ấm áp.

Cung Băng Dạ đã nghĩ đến tiếp qua một chút thời gian, hay là có thể bỏ đi vị trí tộc trưởng gia tộc, để người trong gia tộc đảm nhiệm.

Bây giờ Cung Băng Dạ cũng nghĩ rõ ràng.

Có phải là dòng chính đã không quan trọng rồi.

Chỉ cần có thể đem tinh thần gia tộc truyền thừa tiếp thì mọi thứ đều có thể.

Cùng với người kia, Cung Băng Dạ cũng chưa từng nghĩ tới nhiều như vậy, càng tiếp xúc nhiều càng là cảm giác được sự chênh lệch căn bản hồng câu không thể nào vượt qua được.

Làm bạn ở bên người Chỉ Kiều, cũng là một kiện chuyện hạnh phúc.

- Đại sư huynh còn có Diệt sư đệ bọn họ trở về.

Lúc này Chỉ Kiều nằm trong ngực Cung Băng Dạ nhìn thấy người từ phương xa đến, trong mắt lập loè vẻ mừng rỡ.

Cung Băng Dạ giờ khắc này cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi.

- Diệt sư đệ, rốt cục bình an trở về.

Phùng Bất Giác kích động lên trước.

Khoảng thời gian này hẳn vô cùng lo lắng, chỉ sợ xảy ra chuyện gì, thế nhưng bây giờ nhìn thấy người bình an trở về, Phùng Bất Giác cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có việc gì là tốt rồi.

Bây giờ Diệt Cùng Kỳ đã là cao thủ đệ nhất Vô Danh Phong ngoại trừ Tông chủ, có một ít sự tình cũng vẫn luôn cần Diệt sư đệ chống đỡ, điều này làm cho làm người làm sư huynh như Phùng Bất Giác cảm giác rất là lúng túng.

Bất quá đều là người một nhà, có những chuyện này cũng không là cái gì, chỉ cần bình an vậy là vui vẻ nhất.

- Sư đệ, lần này sư huynh tự mình xuống bếp, cố ý chuẩn bị cho người một bàn tiệc lớn phong phú.

Phùng Bất Giác tay cầm dao mổ lợn cười rất là hài lòng:

-Ồ, các người đây là thế nào a, làm sao từng cái đều tinh thần không tốt vậy, thế nào a.

Cung Băng Dạ ôm Chỉ Kiều cười nhợt nhạt khi nhìn thấy thần sắc Diệt Cùng Kỳ cùng bọn họ, trong lòng Cung Băng Dạ có một loại dự cảm không tốt, phảng phất như là có chuyện gì lớn xảy ra.

- Cung tỷ tỷ, tay của người làm sao lại run lên?

Chỉ Kiều mạnh mạnh nhìn Cung Băng Dạ.

- Không có gì.

Cung Bạng Dạ cười yếu ớt một tiếng, tiếp tục chải lên mái tóc cho Chỉ Kiều, bện thành bím tóc đẹp mắt.

Trương Nhị Cầu sắc mặt tái nhợt nhìn Phùng Bất Giác, môi khẽ run, khàn khàn nói ra:

- Tông chủ... Hẳn chết.

Đám người Phùng Bất Giác run lên, vẻ mặt tối sầm lại:

- Yến Tông chủ chết rồi?

Bọn họ sinh sống ở trên Vô Danh Phong, Yến Tông chủ đối với bọn họ không tệ, cũng giúp đỡ bọn họ rất nhiều, thế nhưng bây giờ nghe Yến Tông chủ chết đi thì đối với Phùng Bất Giác bọn họ mà nói cũng không phải là một sự tình khiến lòng người đau khổ a.

- Không phải Yến Tông chủ...

Trương Nhị Cầu hí lên nói, sau đó không nhịn được quất lấy mũi, lau khóe mắt, nước mắt rơi như nước suối vậy, mãnh liệt tùy ý.

- Không phải Yến Tông chủ... Vậy thì...

Trong chớp mắt, vẻ mặt Phùng Bất Giác biến đổi, toàn thân run lên, dao mổ lợn trong tay nhất thời rơi trên mặt đất, đang đang vang.

Sắc mặt Phùng Bất Giác trắng bệch, sau đó thân thể khom xuống, đem dao mổ lợn cầm lên, thế nhưng hai cái tay run rẩy kia như phảng phất đã hiểu ra cái gì, thế nhưng vẫn mạnh mẽ trấn định như cũ.

- Đại sư huynh, người đừng nói đùa được không, chuyện này làm sao có khả năng, Tông chủ chúng ta còn ở bên ngoài dạo chơi đây, người đừng gạt ta, ta tuy điên loạn, chuyện gì cũng dễ dàng coi là thật, tốt, đừng nói nữa... Mau ăn cơm, ta đã chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon.

Phùng Bất Giác phảng phất như không tìm được mục tiêu vậy, ánh mắt một mực quét xung quanh, hai tay cầm lấy quần áo như muốn tại đây nắm lấy hi vọng cuối cùng này.

- Mau tới ăn cơm đi, người đang cùng đùa giỡn gì vậy, mau mau xuống bếp đi.

Phùng Bất Giác xoay người hướng về nhà bếp đi đến, trong miệng một mực lầm bầm.

- Tông chủ thật đã chết rồi...

Trương Nhị Cầu nhìn Phùng Bất Giác rống giận hét lên, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, hai tay cào lấy mặt đất: - Tông chủ hửn đã chết, cùng thượng cổ đại yêu đồng quy vu tận a... Sư đệ.

Cung Băng Dạ một mực chải bím tóc cho Chỉ Kiều toàn thân run lên, cây lược gỗ trong tay rơi trên mặt đất, ánh mắt cũng là ngốc trệ.

- Chuyện này làm sao có khả năng.

Chỉ Kiều nguyên bản còn nở nụ cười, trong chớp mắt, phảng phất như rõ ràng chuyện gì xảy ra, lập tức tránh khỏi cánh tay Cung Băng Dạ chạy đến trước mặt Trương Nhị Cầu, cặp tay tay non nớt kia nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay Trương Nhị Cầu.

- Đại sư huynh, sư phụ đây...

Chỉ Kiều tội nghiệp nhìn Đại sư huynh, ánh mắt mong manh, nước mắt lưu chuyển.

Phùng Bất Giác cắn răng xoay người lại, gắt gao nhìn Trương Nhị Cầu gầm lên hét:

- Đại sư huynh, cái này không thể nào, Tông chủ hửn là cường giả số một Thánh Tông, hửn là ra ngoài chơi, chơi mệt rồi hửn liền sẽ trở về,

người đừng gạt ta, không phải vậy ta sẽ tức giận đó, người nói cho ta biết, người là đang lừa ta...

- Là thật.

Thiên Vũ cúi đầu, đưa mắt liếc nhìn phía xa, phảng phất như không thể nào tiếp thu được chuyện này.

- Thi thể tông chủ, hiện tại đang đặt lại ở trong đại điện.

- Không thể, ta không tin.

Phùng Bất Giác rống giận, sau đó giống như bị điên hướng về bên dưới ngọn núi chạy đi, không tận mắt thấy hẳn là tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Cường giả số một Thánh Tông, Tông chủ một mực dạy dỗ bọn họ làm sao có khả năng dễ dàng chết đi như vậy.

Thánh Ma Tông, còn không có trở thành đệ nhất đại tông a.

...

Thánh Tông, bên trong đại điện.

Một bộ quan tài thủy tinh đá lẳng lẳng đặt ở chỗ đó.

Vô số đệ tử cúi đầu, đặc biệt là các đệ tử ngoại môn đã từng nhận được trợ giúp của Lâm Phàm, từng cái từng cái khóe mắt đều đỏ chót.

Sư thúc tuy rằng vẫn luôn không theo lẽ thường, có lúc còn bắt nạt bọn họ, thế nhưng thường thường phần lớn là trợ giúp bọn họ.

Giờ khắc này thi thể Lâm sư thúc cứ như vậy nằm lạnh lẽo ở trong cái quan tài thủy tinh kia.

Tất cả... Tất cả, đều giống như rất không hiện thực.

- Tông chủ...

Lúc này Phùng Bất Giác vọt vào, thời điểm khi thấy cái quan tài thủy tinh kia, thân thể Phùng Bất Giác đột nhiên run lên, sau đó thả chậm bước chân nội tâm phù phù nhảy lên.

- Không thể, tuyệt đối không thể...

Phùng Bất Giác chậm rãi lên trước, nhưng khi đi tới trước quan tài thủy tinh, lúc nhìn thấy bóng người bên trong toàn thân phảng phất như bị rút sạch khí lực, phù một tiếng quỳ gối trước quan tài thủy tinh, hai tay nắm chắc thành đá thủy tinh của quan tài.

- Làm sao có khả năng, làm sao có khả năng, Tông chủ người mau nói chuyện a, nói cho ta biết, tất cả những thứ này đều là người lừa gạt chúng ta chơi mau.

Phùng Bất Giác gào thét.

- Phùng sư đệ, Lâm sư thúc hấn đi thật.

Một tay Tông Hận Thiên lên trước khoát lên trên bả vai Phùng Bất Giác, an ủi nói ra.

- Không thể... Làm sao có khả năng...

...

Lục tục, Cung Băng Dạ, Chỉ Kiêu đi tới.

Chỉ Kiêu nhìn bóng người nằm bên trong quan tài thủy tinh, cũng là gào gào khóc rống lên.

- Sư phụ... Ta muốn sư phụ...

Diệt Cùng Kỳ trong lòng đau không chịu nổi, một hơi cũng phảng phất như không vận lên được, hấn chưa bao giờ có cảm giác như vậy cả,

cứ như trong nội tâm có một cái đồ vật trọng yếu đã triệt để từ trong lòng biến mất không còn nữa.

Đám người Yến Tông chủ nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng thương tâm vô cùng, sau đó cùng mấy vị Thái Thượng trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, rời khỏi nơi này, hướng về bảo khố đi lên.

Sự tình đã đáp ứng Lâm Phàm, hẳn vô luận như thế nào đều phải hoàn thành.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Lạc Lối Ở Địa Phương Bí Ẩn

-Ồ, đây là cái địa phương khi gió nào?

Giờ khắc này ở trong một mảnh không gian thần bí, Lâm Phàm nhìn chung quanh, cũng không hiểu được, nơi này đến cùng là nơi nào.

Xung quanh một màu đen kịt, đồng thời có rất nhiều quang điểm trong nháy mắt từ bên người xuyên thấu mà qua.

Lâm Phàm suy nghĩ đưa tay vô lấy, nhưng những xúc tu có thể chiếm được điểm sáng này lại phảng phất rất là xa xôi, muốn bắt lấy nhưng không thể bắt được.

- Ngửa trứng, đây rốt cuộc là cái địa phương khi gió gì a, làm sao đẩy một tấm cửa đá ra, liền đến đến bên địa phương kỳ quái này?

Lâm Phàm nghi ngờ vạn phần, một mực không rõ được là chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm cảm giác phía trước thật giống như có đồ vật gì đó đang triệu hoán hắn. Muốn chuyển bước, lại phát hiện tự mình căn bản không động đậy được, chỉ có thể đứng ở nơi đó một mực lẳng lẳng nhìn như thế.

- Ta ngắt, cái địa phương xấu xa nhanh để tiểu gia rời đi, tiểu gia rõ ràng là giả chết có rõ hay không, chờ Tế Thiên Linh Tượng xây thành tiểu gia sẽ sống lại, chớ có vây ta ở chỗ này cả đời đều không tỉnh lại.

Lâm Phàm cảm giác nơi này rất là quái dị.

Rõ ràng phía trước có đồ vật thần bí đang triệu hoán chính mình, nhưng ngay cả động đậy cũng không thể được.

Phảng phất như lại có món đồ gì đó đã cách trở tất cả những thứ này, ngăn cản đường hấn đi.

...

Mười ngày qua đi.

Một toà Tế Thiên Linh Tượng mười mấy trượng xây xong.

Toà Tế Thiên Linh Tượng này đứng ở ngoài đại điện Thánh Tông, cao to, uy vũ.

Các tông môn đứng đầu, đúng hẹn đưa tới một phần ba bảo bối tông môn, những bảo bối này toàn bộ dung nhập vào bên trong Tế Thiên Linh Tượng.

Có thể nói đây là Tế Thiên Linh Tượng tiêu hao nhiều bảo bối nhất Đông Linh châu.

Tế Thiên Linh Tượng trông rất sống động, giống Lâm Phàm như đúc, thậm chí không hề có một chút khác biệt, linh tượng lộ ra nụ cười xán lạn, phảng phất như tại đây nghênh đón tân thế giới đến.

Ở trên bả vai linh tượng, một con gà, cũng là trông rất sống động, đứng ở nơi đó nhìn về phương xa, phảng phất như đang nghênh tiếp cái gì.

Tiểu kê giả chết một hồi lâu nhưng phát hiện lão Đại ca vẫn chưa có tỉnh lại, cũng ngơ ngác một hồi lâu, cuối cùng trực tiếp tiến nhập cấp độ trạng thái ẩn sâu, phảng phất như đang đuổi tìm bí mật ẩn giấu trong huyết mạch kia.

Mọi người Thánh Ma Tông, đã tiếp nhận hiện thực rồi thế nhưng tâm tình nhưng đều vẫn rất ngọt ngào.

- Tế thiên.

Yến Tông chủ nhìn toà Tế Thiên Linh Tượng này, trong ánh mắt cũng là toát ra vẻ thương cảm, sau đó giơ vật phẩm tế thiên lên cao, hô to một tiếng, dẫn dắt mọi người trong tông cử hành nghi thức.

- Khởi linh.

Một tiếng hô to, một bộ quan tài thủy tinh trôi nổi mà lên, không ngừng đi lên cao cuối cùng dừng lại ở trên đỉnh đầu linh tượng.

Một vệt hào quang bao phủ quan tài thủy tinh, phảng phất là đang bảo đảm thi thể trong quan tài thủy tinh luôn bất hủ.

- Cha a...

Một thanh âm rất là quái dị, theo người khác là người này tới quấy rối, nhưng mà người kia nước mắt rơi như mưa, từng đạo từng đạo tiếng la khóc kia càng thêm kích thích một cái dây cung trong lòng mọi người.

Lưu Lăng Phong ôm bấp đùi Tế Thiên Linh Tượng kêu khóc tê tâm liệt phế.

Nếu như Lâm Phàm hiện tại tỉnh lại, tuyệt đối sẽ phun ra búng máu.

Không nghĩ tới sẽ có một nhi tử tiện nghi đến mình đưa ma cho mình.

Huyền Vân Tiên được một bên đệ tử đỡ lấy, trong lòng bi thốn khôn cùng.

Thời điểm khi biết tin tức này, nàng căn bản không thể tin được đây là sự thực, nhưng đến khi thấy bóng người nằm lạnh lẽo ở tron quan tài đá, lòng của nàng triệt để bể nát.

- Lão Đại, chúng ta tới nhìn người một lần cuối cùng, ngài yên tâm, chúng ta sẽ không bôi nhọ danh tiếng của người, chúng ta nhất định sẽ

đem đánh cướp chi đạo phát dương quang đại, vang vọng toàn bộ thế giới.

Sa mạc thập tứ phủ quỳ rạp xuống trước Tế Thiên Linh Tượng, âm thầm xin thề.

- Lão Đại, đồ đệ người thu, chúng ta cũng cho người đưa tới.

U Cửu Linh quỳ ở đó, đập đầu.

- Sư phụ, tuy rằng ngài một mực không có dạy bảo ta cái gì, thế nhưng một ngày vì sư cả đời vì phụ, người là sư phụ cả đời U Cửu Linh ta, Đại sư huynh đã đồng ý để cho ta ở lại Thánh Ma Tông, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, sẽ không để cho ngài thất vọng.

Nghi thức kết thúc.

- Vân Tiên, trở về đi.

Tông chủ Huyền Kiếm Các đau lòng nhìn đệ tử mình.

Huyền Vân Tiên nhìn sư phụ, sau đó quỳ rạp xuống trước mặt:

- Sư phụ, thật xin lỗi, ta để người thất vọng rồi.

- Người đây là muốn ...?

Huyền Tông chủ trong tâm sửng sờ.

- Sư phụ, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, ta hiện tại đã là người của hắc, ta muốn ở lại chỗ này, thủ hộ lấy hắc, cùng hắc trò chuyện, không cho hắc cô quạnh.

Huyền Vân Tiên nói ra.

- Vân Tiên người...

Huyền Tông chủ không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.

- Sư phụ, mời ngài tác thành, đệ tử không thể đảm nhiệm chức vụ Tông chủ Huyền Kiếm Các, các vị sư muội sau này làm phiền các người chiếu cố Tông chủ.

Huyền Vân Tiên đập đầu nói ra.

- Sư mẫu, người trở về đi, Tông chủ trước nay hẳn đều không thích liên lụy người khác, nếu như hẳn biết cũng không hy vọng ngài hoàn toàn thất bại như vậy, tâm ý của ngài, Tông chủ hẳn nhất định có thể cảm nhận được, Huyền Kiếm Các cần ngài, mà Tông chủ trên trời, cũng không hy vọng ngài như vậy.

Trương Nhị Cầu nhìn cái Tế Thiên Linh Tượng cao to kia, trên mặt lộ ra nụ cười, phảng phất như Tông chủ đang ở ngay trước mặt hẳn.

- Vân Tiên, hẳn nói rất đúng, người không nên thất bại hoàn toàn như vậy, nếu như sau đó có nhớ nhung, có thể thường xuyên tới nơi này xem một chút.

Huyền Tông chủ cảm kích liếc mắt nhìn Trương Nhị Cầu.

- Đúng vậy a, sư tỷ, sau đó có thể thường tới xem một chút mà.

Các đệ tử Huyền Kiếm Các cũng là một bên khuyên bảo.

Huyền Vân Tiên trầm mặc:

- Sư phụ, để cho ta thủ tại chỗ này một tháng, một tháng sau, ta liền trở lại.

- Tốt,... Tốt.

Huyền Tông chủ vừa nghe cũng gật gật đầu, chỉ cần trở lại đảm nhiệm Tông chủ, hết thấy cái khác đều tốt.

Huyền Vân Tiên nhìn cái Tế Thiên Linh Tượng kia, trong lòng yên lặng lắm lắm:

- Nhanh hơn a, không nên gấp, sau khi bồi dưỡng được ứng viên mới ta liền sẽ theo người trở về, mãi mãi cũng không xa rời nhau.

Ở bên trong vô tận hư không, nữ tử đã từng bị Lâm Phàm nhận đánh nhằm kia đang lẳng lặng nhìn Tế Thiên Linh Tượng, cuối cùng thở dài một tiếng bất đắc dĩ, biến mất ở bên trong hư không.

- Không nghĩ tới người dĩ nhiên vẫn lạc...

- Cứu vớt Đông Linh châu, người là người đáng giá tôn kính... Nghe Phi Tuyết ta sẽ nhớ kỹ người cả đời, chỉ là nguy cơ vĩnh viễn vẫn không thể giải trừ.

...

Thời gian là Thánh phẩm chữa thương tốt nhất.

Sau một tháng.

Huyền Vân Tiên không thôi rời đi.

Thánh Tông khôi phục yên tĩnh, thế nhưng mỗi một người đệ tử thời gian đi ngang qua Tế Thiên Linh Tượng đều sẽ tôn kính nhìn Tế Thiên Linh Tượng, đó là kiêu ngạo của Thánh Tông, người đáng giá tôn kính nhất.

Vô Danh Phong vào trong bị thương.

Tuy nói thời gian trôi qua một tháng, thế nhưng Vô Danh Phong vẫn không có bao nhiêu sức sống, mỗi người đều không có từ bên trong ưu thương đi ra.

Mà ở trong một tháng này, đương nhiệm Tông chủ Cửu Tiêu Tông Tân Phong mang theo tâm trạng trầm trọng yên tĩnh đến.

Trương Nhị Cầu đến đây tiếp đón, nhưng Tân Phong thì không có lên tiếng, cứ như vậy một mực ngồi ở chỗ đó, một đêm đầu bạc, một tháng

sau yên tĩnh rồi đi, không có ai biết nội tâm của hắn lúc đó có ý nghĩ gì.

Hai tháng... Ba tháng.

Mọi người trong Vô Danh Phong, dần dần từ bên trong thương cảm đi ra ngoài, bọn họ không còn bi thương nữa, bọn họ muốn hoàn thành nguyện vọng của Tông chủ.

Đem lớn mạnh Thánh Ma Tông.

Trương Nhị Cầu thân là Đại sư huynh Thánh Ma Tông, gánh vác lên trọng trách này, tuy nói Trương Nhị Cầu tu vi không cao lắm, thế nhưng mọi người lại đồng tâm hợp lực sức mạnh liền như thành đồng.

Diệt Cùng Kỳ từ sau sự tình đó liền tiến nhập trạng thái bế quan, hắn biết mình là người thực lực mạnh nhất Thánh Ma Tông, vì Thánh Ma Tông sau này không bị người ngoài bắt nạt, hắn nhất định phải trở nên càng mạnh mẽ hơn, nắm giữ thực lực cường đại bảo vệ Thánh Ma Tông.

Trương Nhị Cầu biết Diệt sư đệ áp lực rất lớn, thế nhưng cũng không biết nên nói cái gì, mỗi lần đi ngang qua chỗ Diệt Cùng Kỳ bế quan, Trương Nhị Cầu liền đứng ở nơi đó lẳng lặng suy nghĩ.

Mà thời điểm khi gặp phải khó khăn, Trương Nhị Cầu cũng đến trước Tế Thiên Linh Tượng, thường thường vừa đứng một cái chính là một ngày một đêm, cuối cùng yên lặng rồi đi, đem tinh lực vùi đầu vào kiến thiết tông môn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Phế Bỏ Bao Nhiêu Tế Bào Não Để Trở Về

Sáu tháng sau.

Trong luyện võ trường Vô Danh Phong, hai bóng người đang tu luyện, từng trận tiếng vang trầm trầm truyền lên khắp toàn bộ Vô Danh Phong.

- Các người đều lại đây nghỉ ngơi một chút đi, không nhất thời vội vã.

Cung Băng Dạ nhìn hai bóng người trên sân bãi, cũng là nhẹ giọng hô hoán.

- Được rồi, Cung tỷ tỷ.

Chỉ Kiều thả trường kiếm trong tay ra, nắm lấy bánh ngọt trên bàn, bắt đầu hài lòng ăn.

- Chúng ta tập một hồi rồi sẽ lại.

U Cửu Linh không có đình chỉ động tác, thân thể gầy ốm ở sát bên cơ quan Mộc Thung, một gậy một gậy đập vào trên thân nó.

Gõ một hồi, U Cửu Linh liền căn môi thật chặt, không để cho mình hét to lên, trên gương mặt tinh xảo, mồ hôi rơi như mưa, không có một tia oán giận.

Mỗi một lần đập, trong cơ thể đều có một đạo khí lưu lẩn trốn ở tứ chi trăm mạch.

Nha đầu Chỉ Kiều tu luyện chính là kiếm điển. Mà U Cửu Linh không có tu luyện kiếm điển mà tu luyện chính là Thái Cấp Ma Thân.

Môn công pháp này, nguyên bản chỉ có ba tầng, nhưng mà thời điểm quán đỉnh Lâm Phàm đã có thể tu luyện tới tầng thứ sáu, bởi vậy thời điểm Lâm Phàm bình thường không có việc gì làm cũng suy nghĩ đem sáu tầng này viết xuống, đặt ở bên trên Vô Danh Phong.

U Cửu Linh muốn đi con đường giống sư phụ, bởi vậy lựa chọn tu luyện chính là Thái Cấp Ma Thân.

Môn công pháp này quá mức khắc khổ, đối với một đứa bé thì căn bản là rất khó chịu đựng.

Mà sau khi U Cửu Linh bái Lâm Phàm làm sư phụ, cũng không có tư tàng mà là đem công pháp Thiên giai thượng phẩm Thiên Địa Ngũ Lôi Chương viết ra, để vào bên trong Công Pháp Các Vô Danh Phong.

Thời điểm nện một đòn tối hậu lên Mộc Thung, trên người U Cửu Linh xuất hiện một dòng nước ấm phá tan bình cảnh.

Thái Cấp Ma Thân tầng thứ nhất đã hoàn thành.

U Cửu Linh lau mồ hôi trán một cái, sau đó đi tới trước mặt Cung Băng Dạ, lộ ra nụ cười ngọt ngào, nắm lên một khối bánh ngọt:

- Cảm tạ Cung tỷ tỷ.

Trong khoảng thời gian này, Cung Băng Dạ đã chuyển giao vị trí tộc trưởng gia tộc, lưu lại trên Vô Danh Phong chăm sóc hai đứa bé này.

- Sư muội, sư phụ nói tu luyện phải có mức độ, đi từ từ, không vội.

Chỉ Kiêu tuổi tác tuy nhỏ, thế nhưng nhập môn sớm hơn, bởi vậy giờ khắc này đã không phải là sư muội nhỏ nhất, mà đã thành công biến thành sư tỷ.

- Sư tỷ, người không đúng rồi, tu luyện phải kiên trì bền bỉ, nhất định trạng thái lúc nào cũng phải quyết chí tiến lên cho đến khi kết thúc.

U Cừu Linh ăn bánh ngọt, lắc đầu nói ra.

Chỉ Kiều chu mỏ một cái:

- Sư muội, ta là sư tử, người cứ nghe ta.
- Không đúng, sư tử nói sai, sư muội cũng phải góp ý chứ.

U Cừu Linh lại lắc đầu nói ra.

- Sư muội, người không nghe lời sư tử, sư tử liền không chơi với người.

Chỉ Kiều thật vất vả mới trở thành sư tử, tự nhiên muốn cố gắng hưởng thụ một chút mị lực ở vị trí sư tử.

- Không đúng, không thể ngu muội nghe lời, nhất định phải có tư tưởng của mình.

U Cừu Linh lại cầm lấy một khối bánh ngọt nói ra.

- Sư muội người phải nghe lời sư tử.

Chỉ Kiều một tay chống nạnh, làm ra dáng dập đại nhân nói.

- Không nghe.

U Cừu Linh lắc đầu nói ra.

...

Cung Băng Dạ nhìn tình cảnh này, hé miệng cười cợt:

- Tốt... Tốt, không được ẩm ỉ, ăn đồ ăn đi không nói chuyện nữa.
- Cung tử tử nói rất đúng, lúc ăn không nên nói lời nào.

U Cừu Linh nói ra.

Chỉ Kiều bĩu miệng nhỏ, một mặt cảm giác mình bị thất bại, vốn tưởng rằng trở thành sư tử thì chính mình sẽ có cái đuôi theo, thật không nghĩ đến người sư muội này lại không có nghe lời mình chút nào.

Tiểu Bạch Bò một bên nghỉ ngơi, cũng là lười biếng gặm rú một tiếng, phảng phất là tán thành cái thuyết pháp này.

- Cung tử tử ta đã ăn xong, ta đi tu luyện.

U Cửu Linh lau miệng:

- Sư tử, người cũng không nên lười biếng nha, đến khi bị ta vượt qua thì không còn da mặt nữa đâu.

- Ta mới không thua người đấy.

Chỉ Kiều vừa nghe, liền vội vàng đem bánh ngọt nuốt xuống, sau đó cũng tiếp tục tiến nhập trạng thái tu luyện.

Trương Nhị Cầu một mực bận rộn nhìn hai sư muội, sau đó nhìn về phía phương xa nơi linh tượng bên trong cung điện, cũng lộ ra vẻ tươi cười.

- Tông chủ, yên tâm đi, chúng ta vẫn luôn rất cố gắng.

Trong khoảng thời gian này, Huyền Vân Tiên mỗi tháng đều sẽ tới một lần, vừa đến chính là canh giữ ở bên linh tượng ba ngày ba đêm, sau đó lại lặng lẽ rời đi.

Sa mạc thập tứ phi cũng đã tới mấy lần, mỗi một lần đến, đều báo cáo thành quả của mọi người trong đánh cướp chi đạo, đi được bao xa, có dạng cảm ngộ gì.

...

Ở bên trong cái không gian thần bí.

Lâm Phàm một bước cũng không thể di động, cuối cùng trực tiếp ngồi khoanh chân tiến nhập trạng thái cảm ngộ, cảm thụ được tất cả xung quanh.

Mà ở bên trong cảm ngộ, Lâm Phàm dần dần tiến nhập trạng thái rất là thần kỳ.

Đó là một loại tình huống không thể nói rõ ràng, các điểm sáng như gần trong gang tấc rồi lại xa không thể với đến, phảng phất như vẫn phiêu phù ở bên người vậy.

Đối với việc thời gian đã qua bao lâu, hẳn không có biết chút nào, cũng không biết ngoại giới đang chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm vẫn muốn tỉnh lại sớm một chút, cũng không thể trở thành người chết sống lại a.

Còn việc thân thể có hay không gặp hư hao thì điểm này Lâm Phàm chưa bao giờ quá lo lắng.

Lấy cường độ thân thể mình bây giờ thì bất kể là ai đều không thể phá hủy được dù chỉ một chút. Cường độ thân thể bất diệt cảnh, không phải là đùa giỡn.

Mà lúc này, Lâm Phàm như tìm được biện pháp trở lại, bởi vì những điểm sáng kia ở bên trong cảm ngộ phảng phất như có thể thao túng.

Những điểm sáng này tạo thành một đồ án chính là một cái mê cung, chỉ cần tìm được đường ra thì liền có thể đi ra ngoài, thần thức trở lại trong thân thể.

Năm tháng trôi qua...

Tám tháng đi qua...

...

Một năm về sau.

Thánh Tông hôm nay rất là náo nhiệt, cửa sơn môn tụ tập rất nhiều người.

Những người này đều là người phạm tục, giờ khắc này tụ tập ở cửa sơn môn là bởi vì đã đến giờ Thánh Tông thu nhận đệ tử.

Đối với những người phạm tục này mà nói, họ đều muốn được gia nhập vào đại tông môn, trở thành đệ tử đại tông môn, có thể học được vô thượng công pháp, đi tới đỉnh cao nhân sinh.

Những người phạm tục này, có tự thân tu vi vốn không yếu, thế nhưng vì truy tìm cảnh giới cao hơn thì cũng chỉ có tiến vào tông môn mới học được.

Những thiên tài địa bảo đó đối với những người này đều là thứ luôn luôn mơ tưởng.

Những cái công pháp cấp bậc cao, bọn hắn cũng cần có.

Những người phạm tục này, có thân thể hiển hách chính con cháu Hoàng tộc một quốc gia, có những người là nghèo rớt mùng tơi, thuộc về dân chúng bình dân.

Lúc này họ đều đến đây để khảo hạch, ở dưới đáy nhốn nháo xì xào bàn tán, thảo luận lẫn nhau vô số thứ.

- Yên lặng.

Lúc này một bóng người đột nhiên xuất hiện ở bên trên cửa sơn môn, vẻ mặt uy nghiêm nhìn mọi người.

Người đến đây tham gia khảo hạch từng cái từng cái liền ngậm miệng lại, ánh mắt cực nóng bỏng nhìn bóng người vừa xuất hiện kia.

Mà bóng người này, chính là Tông Hận Thiên.

- Những người tham gia sát hạch, cửa thứ nhất, bò thang trời.

Tông Hận Thiên nói ra, sau đó xòe lớn tay, bỗng nhiên những người tham gia sát hạch có chút tu vi liền phát hiện tu vi bản thân phảng phất như bị giam cầm.

Bậc thang trên Thánh Tông có tổng cộng hơn 300 giai.

- Bò lên trên cùng, liền thông qua cửa thứ nhất.

Sau khi Tông Hận Thiên nói xong lời ấy, liền trực tiếp đi lên.

Tất cả những người tham gia khảo hạch cũng ngay lập tức theo sát phía sau mà tranh nhau chen lấn leo lên.

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, có thể tiếp tục kiên trì tới cuối cùng cũng chỉ có một nửa số lượng.

Những người không thể thành công kia cũng đều hết sức thất vọng, mà người thành công chính là mừng rỡ dị thường, sau đó bắt đầu trò chuyện lẫn nhau.

Lúc này Tông Hận Thiên đứng ở trước một toà linh tượng, ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ nhớ nhung.

- Tất cả im miệng cho ta.

Lúc này Tông Hận Thiên nghe đến mấy cái tên tham gia sát hạch ở trong này nói chuyện lớn tiếng, sắc mặt liền phát lạnh, khiển trách.

- Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, nhìn linh tượng này một ngày một đêm.

Tông Hận Thiên nhìn linh tượng, nhu hòa nói.

Lúc này trong đám người, có một người yếu ớt dò hỏi:

- Xin hỏi đây là sát hạch lần thứ hai sao?

- Không phải.

Tông Hận Thiên trả lời.

Mọi người vừa nghe, nguyên lai không phải sát hạch, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mà một ít người quái dị đã từng hung hăng càn quấy đối với cái này cũng là có chút oán giận.

- Cái pho tượng đá có gì đáng xem.

- Cười cũng ngu si như thế.

- Cái kia chẳng lẽ là một con gà sao, thật sự là quá xấu.

- Tông môn thực là kỳ quái, nhìn pho tượng kia một ngày một đêm, mắt bị mù sao còn không nhìn.

Đương nhiên những lời này cũng chỉ là ý nghĩ trong lòng bọn họ, cũng không dám nói ra, chẳng qua suy nghĩ hiện nay là có nên gia nhập tông môn này không thì còn phải xem lại a.

Tông Hận Thiên nhìn một nhóm người tham gia khảo hạch lần này, sau đó mở miệng nói:

- Người linh tượng này, là người đội trời đạp đất, nếu như ai không muốn nhìn, vậy thì tiếp tục tham gia sát hạch thứ hai.

Mọi người vừa nghe, trong lòng liền vui vẻ lên, nếu có thể không cần nhìn, vậy còn nhìn cái rắm a, tự nhiên là tiếp tục tham gia khảo hạch rồi, một cái pho tượng có gì đáng để xem.

Sau đó lục tục có người đi theo phía sau Tông Hận Thiên, mà ở phía dưới cái linh tượng kia, vẫn như cũ có ba người.

Mà ba người kia giờ khắc này không hề đứng mà chính là đang quỳ ở đó dập đầu.

Những người đang tuý tùng sau lưng Tông Hận Thiên kia giờ khắc này từng cái từng cái liền cười to trong lòng, ba người này có phải là gốc không a, đứng không được, lại còn quỳ.

- Các người không tham gia sát hạch sao?

Tông Hận Thiên nhìn ba người kia hỏi.

- Đại nhân, quốc gia chúng ta đã từng gặp thú triều, chính là đại nhân này đã cứu quốc gia chúng ta, chúng ta biết hẳn là người Thánh Tông, bởi vậy chúng ta mới không quản đường xa vạn dặm đi tới nơi này, chính là vì để bái nhập vào Thánh Tông.

Ba người kia nói ra.

- Sư thúc, không nghĩ tới ngài còn có thật nhiều sự tình mà chúng ta không biết a.

Tông Hận Thiên lần thứ hai nhìn linh tượng nói ra, sau đó nhìn về mọi người ở phía sau lưng mình:

- Các người đã bị đào thải, rời đi đi.

- A?

Thời khắc này mọi người vừa nghe thì triệt để tròn tròn mắt, hoàn toàn không biết rốt cuộc đây cái tình huống gì, sát hạch lần thứ hai vẫn còn chưa thi đâu a, làm sao lại kết thúc như thế?

- Ba người các người thông qua sát hạch, sau đó chính là đệ tử Thánh Tông, đi theo ta.

Tông Hận Thiên chỉ vào ba người nói, sau đó cũng mặc kệ những người còn lại đang một mặt ngờ ngác, mà chuẩn bị rời đi nơi này.

Ba người kia cũng là một mặt chất phác, bọn họ không nghĩ tới chuyện cứ như vậy đã trở thành đệ tử Thánh Tông, chuyện này... Đây cũng quá đơn giản đi.

- Oanh...

Mà đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn từ bên trên linh tượng truyền đến.

Tông Hận Thiên vừa mới chuẩn bị rời đi, đột nhiên dừng bước, vẻ mặt liền biến đổi, một mặt không dám tin nhìn toà linh tượng kia.

- Chẳng lẽ...?

Đúng lúc này, một âm thanh vang vọng thiên địa.

- Ta đi, tiểu gia trải qua bao nhiêu cực khổ, phế bỏ bao nhiêu tế bào não, rốt cục đã đi ra khỏi mê cung mà trở về...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Các Người Muốn Làm Gì

Những tên đệ tử đến đây tham gia khảo hạch giờ khắc này từng cái liền triệt để trợn tròn mắt, bọn họ không biết rốt cuộc đây là đang xảy ra chuyện gì, Tế Thiên Linh Tượng kia vì sao lại truyền đến tiếng nổ vang đồng thời cùng với tiếng nói chuyện của ai đó, không phải là quỷ đi.

Một âm thanh này vang vọng đất trời, truyền khắp toàn bộ Thánh Tông.

-... Trở về...

Bên trên Vô Danh Phong, Trương Nhị Cầu đang suy nghĩ có phải là nên xuống núi chọn mấy cái hạt giống tốt, nhưng lại vào lúc này một thanh âm truyền đến.

Trương Nhị Cầu nhất thời ngây người đứng tại chỗ, một mặt không dám tin nhìn về phương xa, ánh mắt nháy lên.

Thanh âm kia quen thuộc rồi lại xa lạ, phảng phất như đã cực kỳ lâu không có nghe qua rồi.

Là ảo giác sao?

Trương Nhị Cầu đứng ở nơi đó, trầm mặc, sau đó lập tức hướng về bên dưới ngọn núi phóng đi.

- Tông chủ... Nhất định là Tông chủ.

Mà theo sát phía sau chính là Thiên Vũ, Phùng Bất Giác, còn có Chi Kiêu cùng bọn hắn đều hướng về bên dưới ngọn núi chạy đi.

Ở chỗ bế quan trên Vô Danh Phong, một luồng khí tức cường hãn đột nhiên dao động, sau đó một bóng người xẹt qua hư không, bay thẳng đến Tượng Tế Thiên Linh.

Bên trong Thánh Tông vào đúng lúc này cũng triệt để nổ vang trời.

Yến Tông chủ, đám người Vô Nhai Thái Thượng trưởng lão, còn có nội môn đệ tử, ngoại môn đệ tử, cũng đều đi ra, hướng về phía tượng Tế Thiên Linh Tượng đi tới.

...

- A di, đến cùng là trôi qua bao lâu rồi, đầu óc hỗn loạn quá.

Lâm Phàm ngồi ở trong quan tài thủy tinh quan sát bốn phía, phóng tầm mắt nhìn liền có thể thấy phong cảnh bên dưới ngọn núi.

-Ồ, ta làm sao lại ở vị trí cao vậy a.

Lâm Phàm than thở, có chút mơ hồ.

- Tiểu kê, tỉnh lại đi.

Lâm Phàm lúc này nhìn thấy tiểu kê đang nghiêng cổ le lưỡi nằm ở một bên, liền đem xách lên bùm bùm hai cái vào lòng bàn tay.

-Ồ ó o...

Tiểu kê mở hai mắt ra mơ hồ, không biết tình huống hiện tại là thế nào.

Tiểu kê nhảy đến trên bả vai Lâm Phàm, đặt móng ngồi xuống, sau đó cũng giống như Lâm Phàm vậy, ánh mắt dờ dẩn nhìn vào thế giới này.

Phảng phất như là ngủ say quá lâu, đầu óc vẫn không có vận chuyển lại được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lâm Phàm ngồi ở trong quan tài thủy tinh cũng vẫn chưa hề động đậy tới.

Tất cả mọi người giờ khắc này đều đã đứng ở phía dưới Tế Thiên Linh Tượng.

- Tông chủ, sư thúc sống lại sao?

Thân thể Tông Hận Thiên run rẩy hỏi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Đám người Yến Tông chủ giờ khắc này cũng đều ngốc trệ, bọn họ căn bản không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Đám người Trương Nhị Cầu thì từng cái từng cái nắm chặt hai tay, bọn họ đang chờ đợi, thế nhưng vẫn không nhìn được vẻ kích động trong lòng.

- Tông chủ... Có phải hay không là người a?

Trương Nhị Cầu nước mắt mông lung gào thét.

- Lão sư...

Chỉ Kiêu đứng ở phía dưới gào thét.

...

- Mọi người đừng vội, chờ một chút.

Yến Tông chủ giờ khắc này mở miệng, sau đó đi về phía trước một bước, phảng phất là đang đem tất cả mọi người ở phía sau bảo hộ.

Chúng Thái Thượng trưởng lão giờ khắc này cũng đều như vậy, trong lòng bọn họ tuy rằng tràn đầy khát vọng, thế nhưng sự tình lúc này thật sự là quá quái dị đi.

Lâm Phàm đích thật là chết rồi, đây là kết quả mà bọn họ đã kiểm tra, nhưng hôm nay đột nhiên sống lại hơn nữa còn ngồi ở chỗ đó không hề nhúc nhích, làm người ta rất là kỳ quái.

...

Lâm Phàm ngồi trong quan tài đá, đầu óc cũng dần dần khôi phục lại.

- Tiểu gia vốn chuẩn bị giả chết mười ngày, nhưng bây giờ đã trôi qua bao lâu rồi? Mà mình bây giờ chẳng lẽ chính là đang nằm ở trong Tế Thiên Linh Tượng?

Lâm Phàm hai tay vượt quan tài thủy tinh, nhìn một chút cái pho tượng to lớn kia, đồng thời lại nghe thấy tiếng gào phía dưới, sau đó đứng lên, trực tiếp từ trên Tế Thiên Linh Tượng nhảy xuống.

Mọi người mắt không chớp nhìn đạo bóng người quen thuộc trước mắt này, từng cái từng cái liên kích động.

Yến Tông chủ giờ khắc này đứng ở nơi đó, tuy nói sắc mặt bình tĩnh thế nhưng nội tâm là khẩn trương khôn cùng.

Lâm Phàm lúc này không nói gì, mà là bình tĩnh nhìn mọi người trước mắt.

Từng cái từng cái khuôn mặt quen thuộc khắc sâu vào trong mắt.

Trương Nhị Cầu dáng dấp càng thêm bỉ ổi.

Phùng Bất Giác thành thực rất nhiều, chỉ là con mắt này làm sao lại đỏ bừng.

Con bé Chỉ Kiêu này, vóc dáng cao lớn lên không ít a.

Ồ, đây là ai? Nha, đúng, là một cái đồ đệ tự mình thu, tựa như gọi là U Cửu Linh.

...

Thời khắc này, tất cả mọi người như nín thở, đang mong đợi, chờ đợi...

Những nội ngoại môn đệ tử đó, cũng nắm chặt bàn tay, nhất định là sư thúc, nhất định là sư thúc a.

Những cái người từ bốn phương tám hướng đến đây tham gia khảo hạch cũng đều bị tình huống trước mắt này cho làm trợn mắt, đây là tình huống gì thế nào? Người này làm sao lại cùng pho tượng kia dáng dấp giống nhau như vậy.

...

Lâm Phàm nhìn mọi người, trong lòng hơi nghi hoặc một chút, làm sao mỗi một người đều không nói gì a? Chẳng lẽ là không quen biết tiểu gia.

Ai, xem ra còn phải chào hỏi trước với bọn hắn mới được a.

Những người này đối xử anh hùng thật sự là quá không tôn kính đi, bất quá được rồi, ai bảo trái tim của chính mình lại to lớn như thế, thương bọn họ là như vậy, liền tha thứ cho các người.

- Nay, chào các vị lâu không gặp a...

Lâm Phàm ngoắc tay, hướng về mọi người mở miệng...

Mà sau khi Lâm Phàm nói xong câu đó, liền để Lâm Phàm hoảng sợ một màn phát sinh.

- A... Là sư thúc, thật sự sư thúc a.

- Chỉ có sư thúc mới có thể nói như vậy, một năm, không nghĩ tới có thể nhìn thấy nụ cười của sư thúc.

- Ta đã nói sư thúc sẽ không chết đi mà, sư thúc người lợi hại như thế, làm sao lại chết.

- Ta mỗi lúc trời tối đều mơ tới sự thức còn sống, ta liền biết, nhất định còn sống.

Thời khắc này, các nội ngoại môn đệ tử, triệt để kích động lên, từng cái từng cái lau khôe mắt, hưng phấn nói.

- Tông chủ...

Trương Nhị Cầu, Diệt Cùng Kỳ đám người lập tức xông lên trước, gắt gao ôm Lâm Phàm.

- Tông chủ, ta cứ tưởng người đã chết rồi.

Trương Nhị Cầu ôm chặt lấy Lâm Phàm, nước mắt nước mũi trộn lẫn, nội tâm kích động tới mức sắp muốn nổ tung vậy, ngoác miệng ra hướng về Lâm Phàm hôn tới.

Lâm Phàm nghe âm thanh chung quanh, thời điểm nghe tới "Một năm", nội tâm cũng sửng sốt, không nghĩ tới lần này đã giả chết liền chết thật một năm, ngược lại để Lâm Phàm rất là không dám tin tưởng.

Nhìn vẻ mặt của mọi người làm cho Lâm Phàm cảm giác thấy hơi có lỗi với mọi người.

Bất quá Lâm Phàm chuẩn bị đem những thứ này ẩn giấu ở trong lòng, chỉ có hãn cùng tiểu kê biết là được rồi.

Nguyên lai bất tri bất giác, tiểu gia cũng bị nhiều người thích như vậy a.

Có thể một mình một đường trở nên mạnh mẽ, có lẽ đã không phải là vì trở lại báo thù, mà là để thủ hộ lấy những người này, những cái khuôn mặt này tươi cười, không nên mất đi a.

Lâm Phàm dần dần phảng phất như hiểu rõ không ít, nhưng thời điểm là khi thấy dáng dấp Trương Nhị Cầu kia, Lâm Phàm triệt để bạo nổ, mẹ nó, Nhị Cầu này muốn làm gì?

- Nhị Cầu, người muốn làm gì? Người dám hôn đến, ta thật chết người a.

Lâm Phàm da đầu thời khắc này như muốn nổ tung.

- Tông chủ, chỉ cần người còn sống, mỗi ngày hành hạ ta, ta đều cam lòng.

Trương Nhị Cầu giãy dụa, muốn hôn mặt Lâm Phàm.

- Nhị Cầu, làm sao bây giờ người lại biến thành như vậy, người vẫn là Nhị Cầu mà ta quen biết trước đây sao?

- Diệt Cùng Kỳ, Phùng Bất Giác, hai người các người lại muốn làm cái gì, các người đừng làm càn nha...

Bị ba cái đại nam nhân ôm làm Lâm Phàm thời khắc này xác thực sợ hãi vô cùng.

- Tông chủ, chúng ta thật sự là quá nhớ người, đã một năm...

Lâm Phàm nghe lời này, khóe miệng cũng hơi lộ ra vẻ tươi cười: - Được rồi, không phải đã sống lại sao, mấy người các người đại nam nhân mau mau đi sang một bên, ta phải nhìn đồ đệ bảo bối của ta.

- Sư phụ...

Lâm Phàm đem Chỉ Kiêu bế lên, nhẹ nhàng sờ sờ đầu:

- Cao lớn lên không ít.

Chỉ Kiêu hai mắt đỏ lên, hai tay ôm lấy cái cổ Lâm Phàm, giúc sâu ở trên bả vai Lâm Phàm.

U Cửu Linh giờ khắc này đứng ở nơi đó hâm mộ nhìn sư tỷ, nhưng là nàng chỉ cùng sư phụ gặp một lần mà thôi, sư phụ cũng không biết có nhớ được mình không nữa?

- Cửu Linh, sao không đến ôm sư phụ một cái.

Lâm Phàm hướng về U Cửu Linh vẫy vẫy tay.

U Cửu Linh sững sờ, bên trên cái khuôn mặt tinh xảo kia nhất thời lộ ra nụ cười xán lạn, sau đó bước chậm đi qua, vui vẻ hô:

- Sư phụ...

Lâm Phàm mỗi tay ôm một cái, cũng bắt đầu cười lớn.

Cảm giác như vậy, thật sự là quá tốt rồi.

Lão sư có đệ tử như vậy là hạnh phúc cỡ nào a.

Đối với bọn người Trương Nhị Cầu mà nói, việc Tông chủ sống lại thì bọn họ liền phảng phất như là người hạnh phúc nhất vậy.

Cung Băng Dạ đứng ở trong đám người cũng yên lặng lau khóe mắt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Sau Đây Sao Còn Có Thể Chơi

Lâm Phàm cũng không nghĩ tới giả chết một lần chính là một năm, nguyên bản nghĩ nhiều nhất là mười ngày mà thôi. Hiển nhiên không cần nghĩ cũng biết lần này đã tạo thành bao nhiêu đả kích đối với mọi người.

Bất quá Lâm Phàm giờ khắc này cũng không hối hận, ở trong thời gian một năm này, hắn đã thấy được biến hóa của mọi người.

Nếu như mình còn ở đó, mọi người sinh sống ở phía dưới cánh chim của mình thì không thể có tiến bộ như vậy được.

Tiểu nha đầu Chỉ Kiêu này, trước đây có mình che chở cho nên vẫn luôn không yêu thích tu luyện, bây giờ cũng đã là cảnh giới Tiên Thiên trung cấp.

Vén vẹn thời gian một năm, liền có thể có tiến bộ như vậy đã làm cho Lâm Phàm không ngờ tới.

Kiểm diện cũng tu thành tầng thứ nhất, đã mở ra cửa lớn tầng thứ hai, đây cũng địa phương làm Lâm Phàm vui mừng.

Mà U Cửu Linh cũng để nội tâm Lâm Phàm hơi kinh hãi, khí huyết sôi trào, tu luyện chính là Thái Cấp Ma Thân, bây giờ dĩ nhiên đã tu luyện đến tầng thứ năm, tu vi thẳng tới Tiên Thiên cấp cao, mà cường độ thân thể cũng là cường hãn vô cùng.

Đối với tuổi tác bậc này mà nói, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, chỉ sợ cũng là chịu không ít khổ sở.

Trương Nhị Cầu cũng không có để Lâm Phàm thất vọng, tu vi đã là nhập thần cảnh giới đại viên mãn. Tiến bộ này cũng coi như là thần tốc.

Phùng Bất Giác thiên phú bản thân cũng không phải là quá kém, sau khi được Lâm Phàm tăng tư chất lên, tu vi cũng đã là Tiểu Thiên Vị cấp cao cảnh giới.

Diệt Cùng Kỳ người mang công pháp Bất Tử Bất Diệt, khắc khổ bề quan, tu vi cũng đã là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, trong khi một năm trước vẫn chỉ là Đại Thiên Vị cấp thấp a, chuyện này quả thật so với căn thuốc còn mạnh hơn.

Thiên Vũ cũng khổ cực tu luyện, tu vi bây giờ cũng là cảnh giới Đại Thiên Vị trung cấp.

Tất cả những thứ này... Tất cả biến hóa, Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn qua cũng đã thấu.

Trong năm ấy, có nhiều biến hóa lớn như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Đám người Yến Tông chủ nhìn tất cả trước mắt, cũng rất là hưng phấn trong lòng a.

- Tốt... Tốt, chỉ cần có thể sống, hết thảy đều tốt a.

...

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, một năm trước người đích xác đã chết rồi mà.

Yến Tông chủ lòng sinh nghi ngờ hỏi.

Chuyện này cho dù là suy nghĩ nát óc cũng không hiểu thông a.

Lâm Phàm đem Chỉ Kiều cùng U Cửu Linh thả xuống,

Đầu óc cũng bắt đầu chuyển động, sau đó trong lòng ngưng lại.

- Tông chủ, ngay lúc đó ta thật sự là chết rồi, nhưng mà Lâm Phàm ta là ai? Còn có nhiều người như vậy chờ ta, ta làm sao có thể chết, ở một khắc tử vong đó, bên trong đầu của ta hoàn toàn u ám, ta phảng phất như rơi vào trong một cái thiên địa vô biên, nơi đó tràn ngập vô số đồ vật tà ác.

Lâm Phàm giờ khắc này bắt đầu hít hà lên nói ngược, bọn họ cũng không có chết qua nên khẳng định sẽ không biết lời mình nói là thật hay là giả.

Giờ khắc này Thánh Tông yên lặng như tờ, mọi người đều tinh tế lắng nghe, rất sợ bị bỏ qua một chút nội dung.

- Ở trong một vùng hư không, đột nhiên xuất hiện một cái hỗn độn yêu ma, tên gì nhỉ, Hắc Bạch Vô Thường Đại Đế, nếu như bị hắc câu dẫn đi qua, coi như là chết thật rồi, bởi vậy ta liền bắt đầu đại chiến với hắc...

Mọi người nghe Lâm sư thúc giảng giải những này, trái tim nhỏ bắt đầu đập phù nảy lên.

Cảm xúc mãnh liệt, thật sự là quá kích thích.

Tuy nói bọn họ chưa từng thấy một màn kia, thế nhưng nghe Lâm sư thúc giảng giải những thứ này, bọn họ cũng liền cảm giác được sự kịch liệt trong đó.

- Cuối cùng, ta đã dùng hết lực lượng chín trâu hai hổ, rốt cục đem cái tên Hắc Bạch Vô Thường Đại Đế kia trấn áp, sau đó ta liền tỉnh lại rồi.

Lâm Phàm cũng mặc kệ bọn hắc có tin tưởng hay không, ngược lại chính là hắc rất tin tưởng. Cái Hắc Bạch Vô Thường Đại Đế này, bọn họ làm sao biết có hay không.

Kỳ thực nói trắng ra Lâm Phàm cũng thực sự ở trong mảnh không gian thần bí, một mực du hí trong mê cung, chơi một năm sau mới tìm được đường ra, rồi mới tỉnh lại được.

- Hắc Bạch Vô Thường Đại Đế? Quả thật là không thể tưởng tượng nổi, chưa từng nghe thấy a.

Đám người Yến Tông chủ kinh dị nói ra.

Tình huống bức này, bọn họ đúng là chưa từng thấy qua.

Nếu như là người bình thường nói, bọn họ sợ là đã sớm tát cho một cái, tức giận mắng là nói bậy hoàn toàn.

Thế nhưng người nói là Lâm Phàm thì không giống nhau, bởi vậy Yến Tông chủ cũng có chút tin tưởng.

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai liếc mắt nhìn Lâm Phàm, tiểu tử này có quý, tuyệt đối có quý.

Chẳng qua hiện nay sống lại rồi, bởi vậy cũng không để ý những thứ này.

Miễn còn sống là tốt rồi.

...

- Đúng rồi, con gà của người ngày đó đã chết rồi, làm sao lại cũng sống lại?

Yến Tông chủ hỏi.

Lâm Phàm sững sờ, sau đó nhìn về phía tiểu kê đứng ở dưới Tế Thiên Linh Tượng.

Lúc này tiểu kê cũng không hề nhúc nhích đứng ở dưới Tế Thiên Linh Tượng, một đôi mắt gà manh manh nhìn Tế Thiên Linh Tượng.

Thậm chí Lâm Phàm từ trong con người của tiểu kê, thấy được nước mắt. Thời khắc này, Lâm Phàm nhìn dáng dấp của tiểu kê cũng là thở dài một tiếng, xem ra tiểu kê là bị người ở Thánh Tông làm cho cảm động. Dù sao cho hãn cũng được điêu khắc một cái Tế Thiên Linh Tượng, mặc dù chỉ là đứng ở trên bả vai Lâm Phàm, thế nhưng đối với hung thú mà nói, đây là khó khăn cỡ nào a.

Tiểu kê một mực nhìn cái trông rất sống động như mình, cũng đã gần khóc.

- Quả nhiên, tiểu kê ta là thông minh nhất, nếu như không phải nhìn thấu Lão Đại, như vậy nhất định là sẽ không có được pho tượng cho mình.

Tiểu kê giờ khắc này đã bị cơ trí của mình làm cho cảm động mà khóc.

Tiểu kê ta quả nhiên là tồn tại bá khí nhất.

Nếu như Lâm Phàm biết trong lòng tiểu kê hiện tại đang suy nghĩ gì, tuyệt đối sẽ trực tiếp đem đặt ở trên giá, nường trực tiếp luôn.

- Tông chủ, kỳ thực hãn không phải một con gà, mà là đời sau của thượng cổ hung thú Phượng Hoàng, cũng là do ta vận may run rủi mà lấy được.

Lâm Phàm nói ra.

- Thượng cổ hung thú?

Đám người Yến Tông chủ vừa nghe nhất thời biến sắc, lộ vẻ không dám tin tưởng.

Sau đó lại tỉ mỉ nhìn ngó tiểu kê.

Cái này rất khó đem lên cùng Phượng Hoàng so sánh nha.

Bởi vì chênh lệch thật sự là quá lớn.

Nếu như không phải Lâm Phàm nói đây là Phượng Hoàng, bọn họ e sợ rất khó tin tưởng, dù sao đây rõ ràng chính là một con gà a.

Tiểu kê là đời sau của thượng cổ hung thú Phượng Hoàng, tự nhiên là mọi việc đều thông.

Phượng Hoàng niết bàn sống lại, có thể phục sinh tự nhiên cũng không phải việc gì khó.

...

Ở ngoài cung điện Lâm Phàm cùng đám người Yến Tông chủ nói chuyện với nhau một lát sau đó đồng thời lại cùng nội ngoại môn đệ tử phát phát tay rồi liền về tới bên trên Vô Danh Phong.

Hiện tại Lâm Phàm tự thân còn có thật nhiều vấn đề cần tra xét một phen, bởi vậy muốn tìm cái địa điểm an tĩnh, đem biến hóa tự thân tỉ mỉ phân tích một chút.

Đồng thời thời gian một năm đã đi qua, việc Thú Linh Giới xâm lấn chỉ sợ cũng sắp rồi.

Trong vòng ba năm, không hề cố định.

Nếu như là ở trong một năm mình giả chết này, Thú Linh Giới đột nhiên đánh vỡ bình phong đi tới Đông Linh châu.

Như vậy Lâm Phàm e sợ liền phải tự tử mất a.

Bất quá vẫn còn tốt, tất cả những thứ này đều không có phát sinh.

Bên trên Vô Danh Phong.

Lâm Phàm ngồi khoanh chân, mở ra bảng thống kê bản thân.

Sáu mươi tỷ kinh nghiệm từ Thượng cổ đại yêu đã trực tiếp phá vỡ tất cả giới hạn đưa mình tiến vào cái Không Gian Thần Bí kia, hẳn là cái gọi là con đường Vĩnh Sinh.

Mà con đường Vĩnh Sinh này, bởi vì nguyên nhân nào đó mà bị phong bế, làm cho tự thân chính mình cũng bị vây ở trong đó. Mãi tới cuối cùng mới tìm được đường trở về.

Họ tên: Lâm Phàm.

Tu vi: Cảnh giới Đến Thiên Vị cấp cao.

EXP: (0 ỨC / 200 ỨC).

Thân thể cường độ: Bất diệt cấp thấp.

Thân thể công pháp: Tuyên cổ bất diệt 10 tầng.

Thân thể EXP: (0/ 80 ỨC).

Thiên tư: Vô hạn lên cấp.

...

Đến Thiên Vị?

Từ nơi sâu xa tinh khí thần bản thân phảng phất đang trao đổi thiên địa, hướng về vị trí duyên thân bí ẩn kia, nhưng trong chớp mắt liền bị vật gì đó ngăn cản, không có đường đi.

Xem ra nhất định phải đánh phá Thiên Địa bình phong, mới có thể hiểu được Đến Thiên Vị đến cùng là có diệu dụng gì.

Bất quá sự tình để Lâm Phàm càng thêm mừng rỡ, chính là ở trong thời gian một năm này.

Hệ thống tự động cô đọng sọi quy tắc, mà số lượng cũng đủ để Lâm Phàm triệt để trọn tròn mắt.

Như thế này thì sau này còn có người nào dám cùng mình chơi đùa?

Chuyện này quả thật là không để người ta có đường sống a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Siêu Cấp Mạnh Mẽ

Lâm Phàm giơ tay một chút, bên trong hư không xuất hiện vô tận sợi quy tắc xoay xung quanh dường như linh xà..

- Vù...

Trong chớp mắt, gian nhà nơi Lâm Phàm ở trong nháy mắt liền bị một luồng sức mạnh mệnh mông bao phủ.

Chính mọi người trong Vô Danh Phong, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đồng loạt nhìn về phía gian nhà nơi Tông chủ ở.

- Nguồn sức mạnh này...

Diệt Cùng Kỳ tu vi tối cao, đối với cảm giác về sức mạnh cũng là miễn cảm nhất, ở chớp mắt khi Lâm Phàm triệu hoán sợi quy tắc, hẳn cũng đã cảm nhận được cỗ sức mạnh bàng bạc như đại dương này.

Giờ khắc này ở trong mắt mọi người, gian nhà nơi Tông chủ ở đang dần dần bị bóp méo lên, đó là do ở dưới sức mạnh cuồng bạo mà sinh ra biến hóa.

- Tông chủ..., thế nào?

Trương Nhị Cầu sắc mặt ngưng trọng hỏi.

- Không có việc gì, đây là sức mạnh của Tông chủ, không nghĩ tới Tông chủ vậy mà lại mạnh mẽ như thế, các người nhìn phía trên kia.

Diệt Cùng Kỳ chỉ vào phòng ốc phía trên.

Một mảnh hư không từ từ vặn vẹo, trong cửa vòng xoáy đen kịt từng cái sợi dây to lớn như xích sắt du tẩu không ngừng tựa như linh xà.

- Sợi quy tắc...

Diệt Cùng Kỳ nhìn tất cả những thứ này, trong nháy mắt trợn mắt há hốc mồm.

Trong miệng vòng xoáy kia những sợi quy tắc lít nha lít nhít, nhiều đến mức để người ta không thể tưởng tượng nổi.

Quá mạnh mẽ, thật sự là quá mạnh mẽ.

Tông chủ đến cùng là làm sao có thể được như thế.

Diệt Cùng Kỳ đã là cảnh giới Đại Thiên Vị, đối với sợi quy tắc cũng có cảm ngộ rất sâu sắc.

Sợi quy tắc càng nhiều, đại biểu cho thực lực càng mạnh, mà chính hắn chỉ có thể cô đọng sợi quy tắc "Bất Tử Bất Diệt".

Tổng cộng cũng là hai cái.

Thế nhưng hắn vẫn đang phải chậm rãi làm lớn mạnh hai cái sợi quy tắc này.

Khó khăn ở trong chính hắn là rõ ràng nhất. Dù cho hắn nhận được truyền thừa vô thượng, thế nhưng trên đường tăng cường sợi quy tắc cũng phải đi cực kỳ gian khổ.

Thế nên trong cái xoáy nước đầy sợi quy tắc như thế làm sao hắn có thể không khiếp sợ cho được.

Thời khắc này.

Thánh Tông chấn động lên.

Yến Tông chủ nhìn chăm chú phương xa, sắc mặt nghiêm nghị.

- Tông chủ, người nhìn cái kia...

Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai giờ khắc này khiếp sợ nói ra, vòng xoáy đen kịt trôi nổi trên Vô Danh Phong kia tạo cho hắn áp lực rất lớn.

Đây là áp chế từ sức mạnh tuyệt đối.

- Tiểu tử này, càng ngày càng kinh khủng, quả thực không phải người a.

Trong ánh mắt Thái Thượng trưởng lão Vô Nhai lộ ra vẻ rung động thật sâu.

Các Thái Thượng trưởng lão khác cũng gật gật đầu, bất quá bọn hắn cũng cảm thấy vui mừng vì dù sao tiểu tử này là người của Thánh Tông, hắn càng mạnh càng tốt a.

- Ta một mực không coi hắn là người bình thường a.

Yến Tông chủ cảm thán:

- Người bình thường làm sao có khả năng ngưng luyện ra nhiều sợi quy tắc như thế, thời gian trăm năm chúng ta cũng mới được bao nhiêu?

Chúng Thái Thượng trưởng lão nghe nói vậy, liền gật đầu bất đắc dĩ, người so với người quả nhiên làm người ta tức chết mà, tiểu tử này căn bản cũng không phải là người.

Trong phòng.

Lâm Phàm nở nụ cười so với ai khác càng xán lạn hơn.

- Ta ngắt nha, hệ thống này quả nhiên càng ngày càng biến thái.

Lâm Phàm giờ khắc này cảm thán, ngủ một năm này liền ngưng luyện ra nhiều sợi quy tắc như thế, nếu như ngủ một cái mười năm tám năm, vậy thì còn không phải muốn phi thiên sao.

- Đều lại đây.

Lâm Phàm ngón tay vẫy một cái, hư không chung quanh rung động, từng cái từng sợi quy tắc cuồn cuộn bạo phảng phất biến trở nên ngoan ngoãn ngay lập tức đi khắp bên người Lâm Phàm.

- 438 đầu, nên xử lý như thế nào đây?

Giờ khắc này Lâm Phàm rơi vào trong trầm tư, sau đó một chút liên nghĩ thông suốt..

Dung hợp tự thân, cường hóa cường độ thân thể, đẩy nó lên cực điểm.

- Tuyên Cổ Cánh Tay

cũng chỉ bất quá là một trăm đầu sợi quy tắc, nhưng về uy lực thì lại làm cho không ai dám coi thường, có thể nói là tồn tại vô địch.

- Một trăm sợi quy tắc đầu tiên dung hợp cánh tay trái.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm ngón tay nhất câu, những cái sợi quy tắc đi khắp ở trong hư không giống như tìm được nhà vậy, điên cuồng hướng về cánh tay trái Lâm Phàm lao tới.

Từng sợi từng sợi quy tắc quần quanh đồng thời liên tiếp chen chúc nhau thâm nhập vào bên trong cánh tay trái.

- Cảm giác còn có thể a...

Lâm Phàm đưa cánh tay trái ra, đối với hư không vạch một cái, nhất thời một đạo vết nứt trong hư không nháy mắt nứt ra.

- Dung hợp chân trái.

- Dung hợp chân phải.

- Dung hợp thân thể.

Mỗi một cái vị trí, đều dung hợp một trăm sợi quy tắc, đồng thời còn còn lại ba mươi tám sợi quy tắc, sau đó Lâm Phàm nghĩ đến "Tuyên Cổ Chi Điều", có phải hay không mình cũng nên cường hóa nơi đó của mình một hồi, bất quá đây cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, dùng cái vị trí đó đi công kích người khác còn không bằng giết hẳn cho rồi.

- Dung hợp đầu.

Giờ khắc này thân thể Lâm Phàm bị sợi quy tắc bao vây lại, vô số sợi quy tắc vô cùng có thứ tự không hề lộn xộn lần lượt tiến vào từng vị trí Lâm Phàm nghĩ đến.

Mà vòng xoáy đen kịt trong hư không kia cũng dần dần tiêu tán.

Lâm Phàm khoanh chân ở trước, nhắm mắt lại, cảm thụ được biến hóa tự thân.

Mỗi một cái vị trí trong thân thể đều tràn đầy sức mạnh to lớn. Loại sức mạnh này Lâm Phàm chưa bao giờ được cảm thụ qua.

438 sợi quy tắc, toàn bộ dung nhập vào mỗi cái vị trí tron thân thể, mỗi một chỗ đều tràn đầy sức mạnh to lớn vô cùng, thậm chí có lúc Lâm Phàm nghĩ nếu như mình không khống chế sức mạnh mà triển khai "Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước" đối với kẻ địch thì có thể hay không đem người ta một cước đá thành tro bụi, tình huống như thế theo Lâm Phàm cũng không phải không thể a.

- Như vậy, thời điểm Thú Linh Giới đột kích đã có thể có sức mà liều mạng đi.

Trong lòng Lâm Phàm hiện tại nghi ngờ rất nhiều.

Thú Linh Giới, Thiên đạo, những thứ không biết này thật kì quái, vô cùng nghi hoặc.

Thế nhưng từ nơi sâu xa, có một loại cảm giác những chuyện này phảng phất như không còn nhiều thời gian sẽ ập đến Đông Linh châu.

Bất quá Lâm Phàm cũng không sợ, dung hợp hơn 400 sợi quy tắc, nếu như còn làm bọn hắn không chết thì chỉ cần ngủ thêm một năm nữa là xong.

Bây giờ có một chuyện để Lâm Phàm rất muốn giải quyết, đó chính là làm sao để "Ngô Đồng thần thụ" triệt để trưởng thành.

- Ngô Đồng thần thụ

từ khi đi qua một lần niết bàn của tiểu kê, đã thành công thoát biến thành cây non, nhưng một khắc đó sau khi đối kháng với thượng cổ đại yêu, thì sức sống đã tiêu hao quá nhiều, trực tiếp làm cho "Ngô Đồng thần thụ" dực bất lương, đi qua thời gian một năm mà vẫn không có khôi phục lại như cũ.

Man Hoang Chi Địa, hay là tự mình nên đi một chuyến nhìn một chút xem có biện pháp gì không.

Cô gái Hoang Linh Nhi kia khi đem "Ngô Đồng thần thụ" giao cho mình, ở một khắc đó, trong ánh mắt liền đã biểu lộ rõ rằng sau này chính mình sẽ phải đi tìm nàng.

Nhật nguyệt điền đảo.

Ngày mai.

...

Bên trên Vô Danh Phong, trong lòng mọi người đều cực kì tốt, bởi vì Tông chủ ở trong lòng bọn họ chết đi rồi cực đã sống lại.

- Tông chủ, còn có một món ăn cuối cùng, lập tức tới ngay.

Phùng Bất Giác ở bên trong phòng bếp hô.

Lâm Phàm giờ khắc này có chút như mơ, Phùng Bất Giác cái tên này lúc nào lại biến thành đầu bếp rồi?

- Nhị Cầu, tình huống cái tên này thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Tông chủ, tình huống gì, thế nào ạ?

Trương Nhị Cầu một mặt đang ăn, một mặt như mơ nhìn Tông chủ, không biết lời Tông chủ nói là ý tứ gì.

- Ta nói hẳn hiện tại làm sao lại đi nấu ăn?

Lâm Phàm gấp lên một món ăn sau đó bỏ vào bụng, mùi vị cũng thực sự không tồi, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì đúng là không dám tin tưởng a.

- Sư đệ tay nghề rất tốt, từ sau khi người chết, mọi người tâm tình đều không tốt, sư đệ liền bắt đầu học nấu ăn, bất quá vẫn đúng là đừng nói nha, hiện tại tay nghề sư đệ đúng là vô cùng trâu a, mỗi ngày ta ngoại trừ tu luyện, mong đợi nhất chính là ăn cơm.

Trương Nhị Cầu một mặt hạnh phúc nói ra.

Lâm Phàm không nói gì, trong lòng cũng chỉ có thể tiếp thu sự thật này.

Còn Cung Băng Dạ đúng là để Lâm Phàm không biết nói thế nào, bất quá thấy cũng không có gì vấn đề gì cũng thuận theo tự nhiên.

Dù sao nơi này còn có hai cái tiểu đồ đệ nữa, sau này còn có mấy cái vấn đề cũng phải cần Cung Băng Dạ giáo dục các nàng, nếu không một cái Đại lão gia như mình đúng là không biết mở miệng ra làm sao.

- Sư phụ, lúc nào người mới đem sư mẫu tới a?

Chỉ Kiều đang ăn cơm giờ khắc này ngẩng đầu lên, mạnh mẽ nhìn Lâm Phàm nói ra.

- A?

Lâm Phàm sửng sờ, trong thời gian ngắn còn chưa có phản ứng lại, đột nhiên Lâm Phàm nghĩ đến một người.

Huyền Vân Tiên.

- Đúng vậy a Tông chủ, người chết một năm này, sư mẫu mỗi tháng đều sẽ tới một lần, mỗi lần đều ở lại thời gian thật dài, sự tình người sống lại chắc là sư mẫu khả năng còn chưa biết đấy.

Trương Nhị Cầu nói ra.

Lâm Phàm giờ khắc này rơi vào trầm tư, đúng vậy, sự tình mình sống lại mới chỉ có Thánh Tông biết a, nàng e sợ còn không có biết a.

- Ăn cơm trước đi.

Lâm Phàm khoát tay áo một cái, để cái đề tài này ra sau, xem ra cần phải đi một lần mới được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Mâu Thuẫn Giữa Hai Tiểu Đệ Tử

Nội tâm Lâm Phàm gần đây cũng cần thư giãn một hồi, không có nóng lòng đi lang bạt nữa, nếu đã thu rồi đồ đệ rồi vậy thì nên cố gắng giáo dục một phen.

Trong luyện võ trường Vô Danh Phong, hai bóng người như điệp ảnh lướt qua lướt lại, khí huyết quay cuồng, tuy nói hai cái đệ tử này đều là nữ nha đầu, thế nhưng khí huyết đã là tiền kỳ cơ sở.

Tuy Lâm Phàm có hệ thống phụ trợ nên không cảm thấy được tầm quan trọng của khí huyết, thế nhưng bây giờ tu vi của hắn ở Đông Linh châu tương đương như Thiên Nhân vậy, tự nhiên ánh mắt sắc bén không ít.

Nhìn thấy nha đầu Chỉ Kiều này tu luyện Kiếm Điển, Lâm Phàm lại nghĩ đến Thương Linh châu.

Tuy bây giờ đã suy nghĩ thông suốt việc trở nên mạnh mẽ của mình nhằm mục đích gì, thế nhưng cừu hận chính là cừu hận, mối thù diệt tông nhất định phải báo.

Tông chủ chín đại tông môn, Yến Hoàng, ngày sau hy vọng các người có thể rửa sạch môn chờ tiểu gia trở lại.

- Sư phụ, ta hiện tại có phải rất lợi hại không?

Chỉ Kiều đem tâm pháp Kiếm Điển tầng thứ hai tu luyện hoàn tất, liền hùng hục chạy đến trước mặt Lâm Phàm, một mặt mong đợi nhìn sư phụ.

Lâm Phàm phục hồi tinh thần, cười cợt, sờ sờ đầu Chỉ Kiều đầu nói:

- Không sai, tiếp tục cố gắng.

Nhận được khích lệ, đồng thời lại được Lâm Phàm vuốt ve đầu, kỹ năng dạy dỗ giờ khắc này cũng mở ra.

Ngộ tính của Chỉ Kiều lại lần nữa tăng lên trên diện rộng.

Những thứ tu luyện này theo Lâm Phàm là rất đơn giản, thế nhưng đối với hài tử Chỉ Kiều còn nhỏ như vậy đã đạt mức độ như thế đã là rất không tệ.

Còn nhỏ tuổi, đã có tu vi Tiên Thiên trung cấp, tiền đồ không thể đo lường a.

- Bất quá người phải học tập sư muội người một ít, tu luyện thì không thể ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, nhất định phải kiên trì bền bỉ mới được.

Lâm Phàm cười nói.

- Ân, rõ ràng.

Nghे được sư phụ khích lệ sư muội, tiểu nha đầu Chỉ Kiều này ghen lên, sau đó bĩu môi, lại cầm lấy kiếm chạy ra luyện võ trường tiếp tục tu luyện.

Tuy cánh tay nhỏ chân cũng nhỏ, thế nhưng đùa nghịch với kiếm, ngược lại cũng có chút ra dáng đấy, một chiêu tứ châu kiếm hàn quang diệu tuy nói còn non nớt vô cùng, thế nhưng tiền đồ vô lượng.

Chỉ Kiều cẩn thận tập luyện từng chút một, quyết tâm không phục, tự mình chính là sư tỷ làm sao có thể bại bởi sư muội đây.

Lâm Phàm uống trà, nhìn hai người trong luyện võ trường cũng không khỏi gật gật đầu.

Nha đầu Chỉ Kiều này, Tiên Thiên không có, khí vận, tư chất cũng đều rất bình thường, thế nhưng bây giờ đã không đồng dạng như trước nữa, khí vận như cầu vòng vọt thẳng tới thiên địa.

Mà nha đầu U Cửu Linh này thì Lâm Phàm không thừa nhận cũng không được, dù không có mình thì sau này nha đầu này cũng có thể trở thành bá chủ một phương.

Lần gặp mặt thứ nhất, thì cái khí vận đã không phải là tầm thường, mà tư chất cũng chính là tư chất tuyệt đỉnh.

Cùng với Diệt Cùng Kỳ đem lên so sánh thì cũng không phân cao thấp nha.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì tư chất cũng không đáng giá, trên dưới Thánh Ma Tông, chỉ cần là môn hạ của chính mình thì sẽ không có một cái tư chất kém nào.

Liên nói ngay cái tên Trương Nhị Cầu kia, tư chất cùng cốt chớ không khác gì nhau, nhưng hiện tại cũng đã là tồn tại tuyệt đỉnh trong đám người bình thường.

Bất quá cái khí vận này đúng là khó nói, khí vận U Cửu Linh so với nha đầu Chỉ Kiều muốn chất phác hơn không ít.

Chỉ là những này đối với Lâm Phàm cũng đều không đáng kể, chỉ cần mình còn sống thì không ai có thể bắt nạt các nàng.

Luyện võ kết thúc, hai người Chỉ Kiều cùng U Cửu Linh, phân biệt đứng ở bên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm chuẩn bị truyền thừa cho hai người một ít công pháp.

Nha đầu Chỉ Kiều này, khá là yêu thích kiếm pháp, Lâm Phàm tự nhiên là đem Thương Thiên Kiếm Pháp truyền qua, đồng thời còn có Nhất Chỉ Tịch Diệt, Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, Côn Bằng Thổ Nạp mấy môn công pháp truyền thụ hết.

Côn Bằng Thổ Nạp tuy nói là một pháp môn công kích, thế nhưng lại có tác dụng tăng cường hấp thu thiên địa chân nguyên.

Mà nha đầu U Cửu Linh cho quán thâm Vô Tướng Thiên Ma, Long Hoàng Bá Thế, Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

Nha đầu U Cửu Linh đi con đường bá đạo, nên mấy môn công pháp mà bên trong Lâm Phàm hiện sở hữu nếu cảm giác có thể truyền thụ cho nàng thì đã truyền thụ lại hết còn một số cái khác thì có vẻ không nên.

Huyết Hải Ma Công, môn công pháp này vốn là tà môn, sợ các nàng đi lạc đường.

Chưởng Trung Ma Thành càng vô cùng âm tà, không thích hợp với các nàng.

Các công pháp khác cũng đã còn có thể đứng đầu trong thiên hạ, hơn nữa đều có thể học nhiều hơn so với nguyên tác được ba tầng cảnh giới.

Nếu như có thể thông hiểu đạo lý thì nó hoàn toàn có thể hủy thiên diệt địa, không thể coi thường a.

...

- Chính các người cố gắng tu luyện, vì sư đi ra ngoài một chuyến.

Lâm Phàm một tay cắt hư không ra, trực tiếp đi vào trong đó.

Lúc này nên đi Huyền Kiếm Các một chuyến, nếu không phải vậy thì cũng quá có lỗi với người ta.

Bây giờ lấy tu vi Lâm Phàm khi xẹt qua hư không, tốc độ cất bước đã đạt đến một loại trình độ kinh khủng, tốc độ càng nhanh thì dòng chảy trong hư không tạo ra thương tổn đối với thân thể hẳn càng lớn hơn.

Nhưng đối với Lâm Phàm hiện tại mà nói, những dòng chảy trong hư không này căn bản không tính là gì cả.

Một tíc tắc trôi qua trăm dặm là điều bình thường.

Mà Lâm Phàm lại không có nghĩ đến một chuyện, chính là sau khi truyền công nho nhỏ, làm hai cái đứa nhỏ nổi lên so sánh trong lòng.

- Sư muội, ta đã nói, sư phụ hiểu ta nhất. Chỉ Kiều thật vui vẻ nhìn U Cửu Linh, tay nhỏ nắm chặt phảng phất như vừa thắng một hồi.

- Sư phụ cũng thương ta.

U Cửu Linh cũng không chịu thua nói.

- Hì hì, nhưng là sư phụ truyền cho ta bốn môn công pháp, mà người chỉ có ba môn nha, chính là bởi vì sư phụ thương ta nhất, vì lẽ đó mới truyền cho ta nhiều hơn một môn.

Chỉ Kiều vui vẻ nói ra.

U Cửu Linh nhìn sư tỷ đặc ý, miệng nhỏ bĩu môi:

- Nhưng vừa rồi sư phụ khích lệ ta, để người phải học tập theo ta, cố gắng tu luyện, không được lười biếng.

Nha đầu Chỉ Kiều vừa nghe được lời này, thật giống như chuyện này thực sự chính là như thế, nhất thời trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một tia cảm giác bị thất bại, bất quá lại lập tức cười hì hì nói:

- Nhưng sư phụ truyền cho ta bốn môn công pháp nha.

- Sư tỷ, tu vi của ta cao hơn người, người nhập môn so với ta sớm hơn, tu vi lại không cao như ta, sư phụ khẳng định càng yêu thích ta hơn.

U Cửu Linh nói ra.

- Đây có là cái gì, ta mới không thèm để ý đây, hơn nữa sư phụ cũng sẽ không để ý.

Chỉ Kiều quật cường ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ vùng ra một bên, ngoài miệng mặc dù không thềm để ý thế nhưng trong lòng kỳ thật vẫn rất là để ý.

- Ai nói sư phụ không thềm để ý, tu vi của ta cao hơn người, sư phụ khẳng định càng yêu thích ta.

Trên khuôn mặt U Cửu Linh nhỏ nhắn tinh xảo, cũng lộ ra một nụ cười chiến thắng.

- Ta mới không thềm để ý đấy, sư phụ vừa rồi còn xoa đầu ta, lại không xoa đầu người.

Chỉ Kiều không phục nói ra.

- Nhưng là tu vi ta so với người cao hơn.

- Nhưng sư phụ truyền cho ta bốn môn công pháp nha.

Chỉ Kiều nói ra.

- Nhưng là tu vi ta so với người cao hơn.

- Ta nhưng là sư phụ...

- Nhưng là tu vi ta so với người cao hơn.

...

- Ô ô..., sư muội người bắt nạt người, ta sau này không chơi với người nữa.

Thời khắc này, Chỉ Kiều đột nhiên khóc lên, sau đó một tay nhấc kiếm một tay vuốt mắt, một bên khóc một bên hướng về phía trước đi đến, rất là thương tâm.

- Sau này ta cũng không tiếp tục chơi đùa với người...

U Cửu Linh giờ khắc này lộ ra nụ cười chiến thắng, nhưng khi nhìn lấy bóng lưng sư tử rời đi, U Cửu Linh cũng là có chút khổ sở, nhớ tới Cung tử tử nói:

- Người mặc dù là sư muội, nhưng mà sư tử người còn nhỏ, sau này người phải cố gắng bảo vệ nàng.

- Sư tử chờ ta, ta sau này sẽ không chọc người tức giận.

...

Nếu như Lâm Phàm biết, sau khi hắn rời đi thì hai cái tiểu đồ đệ này bởi vì sự tình mình truyền thụ côn pháp này mà náo ra mâu thuẫn nhỏ, tuyệt đối sẽ ôm bụng cười lớn.

Quá đùa giỡn, thật sự là quá đùa giỡn.

...

Bên trong một năm này, phát sinh rất nhiều sự tình.

Hôm nay vừa lúc là ngày Tông chủ Huyền Kiếm Các thay đổi triều đại.

Mà tân nhiệm Tông chủ chính là Huyền Vân Tiên.

Huyền Kiếm Các cùng Thánh Tông không hề có giao du cái gì, bởi vậy loại đại sự này, tự nhiên không có thông báo Thánh Tông.

Tuy Huyền Vân Tiên thường thường sẽ đi Thánh Tông vấn an Lâm Phàm, nhưng mà bây giờ người cũng đã đi rồi, Huyền Vân Tiên cũng không muốn nhờ vào đó mà tới lôi kéo quan hệ cùng Thánh Tông.

Tuy nói Tông chủ đời trước vẫn luôn hi vọng Huyền Vân Tiên có thể làm cho Thánh Tông tới tham gia lần đăng cơ Tông chủ tiếp theo này.

Dù sao nếu như Thánh Tông có thể đến đây, như vậy thì địa vị Huyền Kiếm Các sẽ càng thêm vững chắc.

Những cái tông môn có hảo tâm xấu sẽ phải ước lượng lại năng lực của mình.

Nhưng đối với Huyền Vân Tiên thì nàng không muốn làm bắn đi một ít tình nghĩa giữa hai người.

Nàng thích Lâm Phàm, không hề bởi vì hắn là người Thánh Tông.

Cũng không muốn để người khác nhắc lên làm chuyện phiếm.

Bởi vậy Tông chủ đời trước có nói thì cũng là không nói thêm gì nữa, chỉ mời một ít tông môn có quan hệ tốt hơn, đến đây tham gia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Cha Ta Đến Bao Bọc (1)

- Những đệ tử Huyền Kiếm Các này, quả thật là đẹp đẽ, chỉ sợ sẽ là các nữ sư muội Thiên Địa Tông chúng ta cũng không sánh được những tuyệt sắc nơi này a.?

Một tên thanh niên phong lưu phóng khoáng, nhếch miệng lên nhìn những nữ đệ tử Huyền Kiếm Các lục tục đi ngang qua, trong mắt nhảy lên vẻ vui mừng.

- Hoàng huynh, người chính là Đại sư huynh Thiên Địa Tông, nếu như vừa ý cái nào, người để phụ thân để thân một cái, thì còn có thể có vấn đề nào là không được

Một tên thanh niên bên cạnh cũng anh tuấn bất phàm, giờ khắc này cũng dò xét cẩn thận những cái nữ đệ tử xung quanh đi ngang qua nơi này.

- Ha ha, Lý huynh, lời này của người nói đúng là rất có đạo lý a, người ta cũng đều đã là thanh niên, việc để thân hôn nhân, chiêu thiếp là tự nhiên không thành vấn đề.

Hoàng Uyên Long cười nói.

Thân phận của hai người này đều không hề tầm thường, đều là Đại thiếu gia tông môn, dưới một người trên vạn người.

Bởi vì phụ thân bọn họ đều là đương đại Tông chủ.

- Huyền Kiếm Các chính là tông môn nữ tử, nếu như không tìm kiếm chỗ dựa e sợ vẫn đúng là không được a, lần trước nghe nghe Huyền

Kiểm Các bị một cái ma đầu tìm tới cửa, ngay cả hộ sơn đại trận đều bị người ta phá hủy, nếu như không phải có một người bí ẩn xuất thủ cứu giúp thì Huyền Kiếm Các này e sợ đã không còn tồn tại nữa rồi.

Hoàng Uyên Long nói ra.

- Hoàng huynh, còn lại có chuyện như vậy à? Bất quá ngẫm lại cũng khó trách, Tông chủ Huyền Kiếm Các tuy tuổi tác đã cao, nhưng cũng không đến mức hiện tại liền phải tuyển Tông chủ đời tiếp theo, ở vị huynh xem ra, tất nhiên là lần đó đã bị trọng thương, không thể không quy ẩn về hậu trường.

Lý Thương Mang nói ra.

Hai người đứng ở ngoài đại điện Huyền Kiếm Các, dường như chỉ điểm giang sơn vậy, ánh mắt đánh giá nữ đệ tử chung quanh, trong mắt bốc cháy lên ngọn lửa hùng hực.

Bên trong cung điện kia, bọn họ cũng không muốn đi bởi vì đối với bọn họ mà nói, sự tình thảo luận ở trong đó thật sự là vô vị, hoặc là nói không đáng để họ lãng phí thời gian.

Chẳng bằng ở ngoài này nhìn mỹ nữ còn tốt hơn.

- Hoàng huynh, người nhìn người bên kia đúng là có chút hung hăng a, xung quanh nhiều mỹ nữ vây quanh như vậy.

Lý Thương Mang giờ khắc này nhìn thấy một màn nơi phương xa kia, ngược lại làm hắn có chút không vui.

Bọn họ đứng ở chỗ này đã được một khoảng thời gian rồi, ngay cả một cái em gái đều không có, mà gia hỏa bên kia thì ngược lại để người ta vô cùng khó chịu, bên người dĩ nhiên được nhiều mỹ nữ vây quanh như vậy.

Hoàng Uyên Long tìm theo tiếng nhìn tới, ngược lại đúng là làm hắn hơi nướn mày, sau đó khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười:

- Lý huynh, chúng ta đi qua quen biết một chút, nhìn xem lai lịch thế nào.

...

- Sư huynh, hôm nay là ngày sư thúc dâng cơ, tối hôm qua người cho ta những cái son kia thật sự rất tiện dụng, so với cái ta dùng trước đây còn muốn tốt hơn.

Một tên nữ đệ tử quây chung quanh bên người Lưu Lăng Phong nói ra.

- Đương nhiên, đây chính là cha ta dạy ta phối trí ra, hẳn nói cái này gọi là nước hoa, không phải là son.

Lưu Lăng Phong ngửi mùi trên người một cái, sắc mặt liền vui mừng, bất quá vừa nghĩ tới cái người cha kia của mình đã chết đi, Lưu Lăng Phong chính là bi thương không ngớt.

- Lưu huynh, người thì có cha bao giờ a.

Đệ tử Đạo Chung Sơn Lôi Hằng Phong một mặt như mơ, trước đây Lưu Lăng Phong là một cái nương nương khang, hẳn nhìn đã thấy khó chịu, mẹ còn chưa tính, còn đặc biệt thích giả tình tượng, chuyện này làm sao có thể chịu được.

Hơn nữa bây giờ còn thêm một cái cha đã chết, càng làm cho Lôi Hằng Phong bất đắc dĩ.

- Lưu sư huynh, cha người thật là lợi hại, nước hoa này quá dễ ngửi.

Tinh Nguyệt Vũ cũng là đệ tử Đạo Chung Sơn, vẫn luôn là người theo đuôi Lôi Hằng Phong, nhưng mà sau khi dùng nước hoa từ Lưu Lăng Phong, liền muốn làm phản rồi, đã nghĩ cách lấy lòng Lưu Lăng Phong, làm như là tỷ muội chân chính, rồi còn cùng làm ra mấy bình nữa.

- A, đương nhiên Lôi huynh, ta có cha, còn chưa cùng người nói một tiếng a, người quản thật rộng.

Lưu Lăng Phong phải một chút nhìn Lôi Hằng Phong, âm thanh Nường Nường nói.

Chung quanh một ít các sư muội cũng liền mím môi cười yếu ớt, Lưu sư huynh phảng phất như chính là cùng tám đời Lôi Hằng Phong có cừ oán vậy, vừa thấy mặt là đã nói móc nhau tới tấp.

Lôi Hằng Phong bĩu môi, cũng không muốn nói nhiều.

- Không biết các vị xưng hô như thế nào, ta là Thiếu tông chủ Thiên Địa Tông Hoàng Uyên Long, vị này chính là Thiếu tông chủ Sơn Hải Tông Lý Thương Mang.

Hai người nụ cười uyển chuyển tự tin, ôm quyền nói ra, phảng phất là muốn đánh vào chú ý của mọi người, đồng thời ánh mắt cũng quét về phía nữ đệ tử một bên, trong lòng ngược lại đúng là không ngừng gật đầu.

Không sai, cũng không tệ a.

Lưu Lăng Phong liếc nhìn hai người này một chút, sau đó không thèm nhìn thẳng hai người, tiếp tục cùng các sư muội trò chuyện với nhau, hướng về trong đại điện đi tới.

Hai người Hoàng Uyên Long cùng Lý Thương Mang hơi nhướng mày, trong lòng rất là không thích.

Lôi Hằng Phong nhìn hai người này một chút, sau đó đi theo bên người Lưu Lăng Phong:

- Lưu huynh, người đây là có chút không nể mặt mũi a, hai người này cũng không phải là Thiếu tông chủ tông môn bình thường a, người như vậy sẽ không sợ có phiền phức sao.

- A... Phiền phức? Ta mới không sợ, ta có cha ta bảo bọc, trời đất bao la, ai dám bắt nạt ta, nhìn người này, bộ dạng kinh sợ, sống thật uất ức.

Lưu Lăng Phong nói ra.

Lôi Hằng Phong hiện tại là thật bó tay rồi, mẹ nó thiếu năng trí tuệ, quá ngậm lại, điều này hẳn cũng không phải là đại sự gì, cũng không để ở trong lòng. ...

- Hoàng huynh, cái tên này có chút làm càn.

Lý Thương Mang sắc mặt không vui nói ra.

- Hừ, một người bên cạnh ta biết, là đại đệ tử Đạo Chung Sơn Lôi Hằng Phong, còn tên kia thì tu vi bình thường không phải quá cao, không biết là có lai lịch gì, đúng là muốn hỏi một chút.

Trong mắt Hoàng Uyên Long một mảnh mù mịt, hiển nhiên là ghi hận trong lòng, bất quá hẳn không vội mà từ từ đi.

...

Nghi thức đăng cơ Tông chủ Huyền Kiếm Các đời tiếp theo được cử hành rất long trọng, dù sao đây là đại sự tông môn, dù cho tông môn có nghèo ở phương diện nào, cũng sẽ tuyệt đối tổ chức rất là long trọng.

Ở ngoài đại điện, nghi thức tế thiên, khẩn cầu vạn phúc.

- Vân Tiên, sau này người chính là Tông chủ Huyền Kiếm Các đời thứ một trăm ba mươi tám, Huyền Kiếm Các sau đó hết thảy đều cần nhờ người.

Tiền nhiệm Tông chủ Huyền Kiếm Các đem bội kiếm tượng trưng cho Tông chủ giao cho Huyền Vân Tiên.

- Vâng.

Huyền Vân Tiên gật gật đầu.

Tiền nhiệm Tông chủ nhìn tất cả những thứ này, trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Một cái nghi thức rất nhanh kết thúc.

Các tông đến đây tham gia nghi thức đăng cơ tông chủ lần này, cũng đều đồng thời gặp nhau nói một ít chuyện.

Lưu Lăng Phong đứng sau lưng Huyền Vân Tiên, vẻ mặt tế nhị, đặc biệt là những cái Tông chủ tông môn khác, ánh mắt thật giống như không quá thân mật nhìn sư phụ mình, điều này làm cho Lưu Lăng Phong càng khó chịu.

- Huyền Tông chủ, chúc mừng đăng cơ, thật đáng mừng, khuyến tử vừa nói với ta một chuyện, ta cảm giác chuyện này đối với quan hệ hai tông chúng ta sau này sẽ có giúp đỡ rất lớn a, chỉ là không biết Huyền Tông chủ có thể thành toàn không.

Tông chủ Thiên Địa Tông giờ khắc này nói ra.

- Mời nói.

Huyền Vân Tiên mang chút nụ cười.

Một cái tông môn có thể hay không trở nên mạnh mẽ, không chỉ do trong tông môn có sinh ra nhân tài mà hơn nữa còn phải cùng các tông môn khác giữ gìn mối quan hệ.

Thiên Địa Tông cách Huyền Kiếm Các không phải quá xa, trong lúc đó các thế hệ trước cũng là đã có chỗ liên hệ.

- Uyên Long, người tự mình cùng Huyền Tông chủ nói ra.

Tông Tông Thiên Địa chủ lạnh nhạt nói.

Giờ khắc này Hoàng Uyên Long đứng sau Tông chủ lưng Thiên Địa Tông ôm quyền đối với Huyền Vân Tiên, cung hậu một tiếng.

- Huyền Tông chủ, ta nhìn trúng vị sư muội kia, hy vọng có thể kết làm bầu bạn, hi vọng Huyền Tông chủ chung tay tác thành.

Hoàng Uyên Long chỉ chỉ nữ đệ tử lúc trước nói chuyện cùng Lưu Lăng Phong, đồng thời nói ra.

Lý Thương Mang giờ khắc này nghe thấy Hoàng huynh nói, nhất thời sáng mắt lên, cũng lập tức lên trước:

- Huyền Tông chủ, ta nhìn trúng vị sư muội kia, cũng hi vọng kết làm bầu bạn, hi vọng Huyền Tông chủ chung tay đủ tác thành.

Lưu Lăng Phong một mực đứng sau lưng Huyền Vân Tiên, vừa nghe lời này, nhất thời sửng sờ, sau đó sắc mặt giận dữ.

Đặc biệt là lúc nhìn thấy ý cười trong mắt hai người kia càng tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

Hai vị nữ đệ tử bị hai người kia điểm danh giờ khắc này cũng đang như trong mơ, các nàng cũng không nghĩ sẽ có chuyện như vậy a.

Huyền Vân Tiên giờ khắc này sửng sờ, hiển nhiên là cũng bị việc này làm cho có chút mơ hồ:

- Vân Linh, Vân Yên, các người đi ra.

- Tông chủ...

Hai người đứng dậy, một mặt vô tội, các nàng sao có thể nghĩ đến chuyện như vậy có thể phát sinh, sau đó đều nhìn về Lưu Lăng Phong hi vọng sư huynh hỗ trợ nói chuyện.

Tiền nhiệm Tông chủ Huyền Kiếm Các bất tri bất giác vỗ vỗ mu bàn tay Huyền Vân Tiên.

Huyền Vân Tiên liếc mắt nhìn tiền nhiệm Tông chủ, sau đó mở miệng nói:

- Hai người các người nguyện ý không?

- Chúng ta... Chúng ta...

Hai người giờ khắc này có chút hoảng rồi, các nàng ở trong tông môn tuy rằng không buồn không lo, thế nhưng sự tình trong lòng các nàng cũng tự biết.

Mà tại thời điểm hai người đó không biết nên nói như thế nào cho phải thì Lưu Lăng Phong đứng dậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Cha Ta Đến Bao Bọc (2)

- Ta thay hai vị sư muội trả lời, không nguyện ý?

Thời khắc này Lưu Lăng Phong đứng dậy nói ra, sau đó xem thường nhìn về phía hai người Hoàng Uyên Long.

- Hừ, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem bộ dáng của mình, cũng dám chia sẻ hai người sư muội này của ta, các người xứng được sao?

Lưu Lăng Phong xem thường hừ lạnh nói.

- Phong nhi...

Huyền Vân Tiên vừa nghe, hơi nhướng mày.

- Sư phụ, không cần sợ, bọn họ muốn liền muốn, đem Huyền Kiếm Các chúng ta xem là địa phương nào, ta nhìn hai người này vẻ mặt gian xảo, mắt lộ tà quang, vừa nhìn cũng không phải là hạng tốt đẹp gì rồi, nếu sư muội theo bọn họ quả thực chính là bị ai.

Lưu Lăng Phong mới không đem hai người này để ở trong lòng đây.

- Tiểu tử, người nói nhăng gì đó.

Hai người Hoàng Uyên Long giờ khắc này đứng dậy, chỉ vào Lưu Lăng Phong mắng.

Bọn họ sao có thể nghĩ đến, tiểu tử này, lại dám ngay ở trước mặt nhiều người như vậy mắng bọn họ.

- Hừ.

Lưu Lăng Phong xem thường bọn hăn, không thèm để bọn họ trong mắt.

- Tốt... Tốt, xem ra tông môn chúng ta theo Huyền Kiếm Các cũng không đáng một đồng a.

Tông chủ Thiên Địa Tông sắc mặt từ từ trở nên âm trầm.

- Huyền Tông chủ, xem ra chúng ta không nên tới, cũng được, xin từ biệt, sau này Huyền Kiếm Các các người có chuyện gì xảy ra, không có người giúp đỡ, cũng đừng đến van cầu chúng ta.

Tông chủ Sơn Hải Tông lạnh giọng nói ra.

- Hừ, Huyền Kiếm Các có cha ta bảo bọc, ai còn đi cầu các người, các người quá coi trọng chính mình rồi.

Âm thanh Lưu Lăng Phong tuy nói con mẹ nó rất là kinh tởm, thế nhưng khí thế lúc này dưới cái nhìn của chúng nữ đệ tử ở Huyền Kiếm Các thì thật sự là quá bá đạo.

- Phong nhi...

Huyền Vân Tiên nữ khí không khỏi tăng cao, hiển nhiên cũng có chút tức giận.

- Rất tốt, Huyền Tông chủ, đừng nói bản tọa không nể mặt người, người đệ tử này, lại ba phen bốn bận khiêu khích ta, hôm nay ta liền trừng phạt hăn một phen, để cho hăn nhớ lâu một chút, sau này đừng có không biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu, chết cũng không biết chết như thế nào.

Tông chủ Thiên Địa Tông giờ khắc này sắc mặt phát lạnh, đã muốn động thủ.

Lôi Hằng Phong giờ khắc này đã triệt để trọn tròn mắt, hẳn không nghĩ tới Lưu huynh hôm nay vậy mà mãnh liệt như vậy, trực tiếp ở ngay trước mặt hai đại Tông chủ nói năng lỗ mãng, cũng quá nghịch thiên rồi.

Bất quá sau đó chính là lại vô cùng lo lắng, tuy hai người bọn họ không hợp nhau, thế nhưng tình bạn nhiều năm qua vẫn còn, dù không có nguy hiểm đến tính mạng thế nhưng lần này bị ăn đau khổ là không thể tránh khỏi rồi.

- A, muốn đánh ta, người có bản lĩnh như thế sao? Ta có cha ta bảo bọc, cẩn thận người bị cha ta treo lên đánh.

Lưu Lăng Phong lui về phía sau vài bước, sau đó chỉ vào Tông chủ Thiên Địa Tông nói ra.

- Làm càn...

Tông chủ Thiên Địa Tông chính là thật sự nổi giận.

- Hạ thủ lưu tình.

Huyền Vân Tiên giờ khắc này sửng sò, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

- Ầm...

Trong chớp mắt, một ánh hào quang lấp lánh, Tông chủ Thiên Địa Tông một chưởng đánh vào trên thân Lưu Lăng Phong.

Một ánh hào quang từ vòng bảo vệ đem Lưu Lăng Phong bảo vệ ở bên trong, đem toàn bộ sức mạnh Tông chủ Thiên Địa Tông ngăn cản xuống.

- Hừ, không nghĩ tới có bảo bối hộ thân, nhưng kể cả như vậy thì cũng quá làm càn.

Tông chủ Thiên Địa Tông sắc mặt lạnh lẽo.

Huyền Vân Tiên thấy cảnh này, cũng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cũng suýt bị hù chết.

Lưu Lăng Phong lui về phía sau vài bước, trái tim nhỏ nhảy lên rầm rầm, sau đó nhìn dây chuyền trên cổ, cũng rất là an tâm.

- Đánh ta, nói cho người biết, trên trời dưới đất không ai cứu được người.

Lưu Lăng Phong một tay chỉ vào Tông chủ Thiên Địa Tông mắng, sau đó nhất thời ngửa mặt lên trời khóc lớn.

- Cha a, ta bị người đánh, sắp bị đánh chết, người mau tới cứu ta a...

...

Thời khắc này mọi người đến đây tham gia nghi thức đăng cơ, từng cái từng cái sắc mặt sững sờ, hoàn toàn bị Lưu Lăng Phong làm cho bối rối.

Đệ tử Huyền Kiếm Các chẳng lẽ chính là kẻ ngu si như thế

- Phong nhi, đây rốt cuộc là thế nào a.

Thời khắc này Huyền Vân Tiên nhìn dáng dấp Lưu Lăng Phong, trong lòng cũng tê rần rần.

Hai người Vân Linh cùng Vân Yên cũng là ngây ngốc nhìn sư huynh.

Sư huynh không phải nói cha hử đã chết rồi sao? Làm sao hiện tại lại muốn hướng về cha mà cầu cứu đây.

Sư huynh đến cùng là thế nào a.

Tiền nhiệm Tông chủ giờ khắc này cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chuyện ngày hôm nay chỉ sợ là thật sự không thể hóa giải được nữa.

Thiên Địa Tông cùng Sơn Hải Tông đều không yếu hơn so với Huyền Kiếm Các a.

Nếu như náo loạn cho vỡ nát như thế, sau này các đệ tử Huyền Kiếm Các nên làm thế nào cho phải.- Không nghĩ tới Huyền Kiếm Các lại có cái Phong Tử, người cho rằng cứ gào khóc như vậy, liên hữu dụng sao?

Hoàng Uyên Long giờ khắc này vẻ mặt khinh thường, rất là khinh bỉ nhìn Lưu Lăng Phong.

- Hừ, ta còn cho rằng Huyền Kiếm Các như thế nào đấy, không nghĩ tới nuôi toàn là một thứ ngu si.

Lý Thương Mang nói ra.

...

Huyền Vân Tiên sắc mặt trắng bệch:

- Phong nhi, hắn đã chết...

- Làm gì có, nửa năm trước ta đi tới, ta cảm nhận được cha đã đáp lại với ta, hắn nói, sau này nếu như ta bị bắt nạt, liền gọi hắn, hắn sẽ bảo bọc ta.

Lưu Lăng Phong kiên định nói ra.

- Ai... Phong nhi người...

Huyền Vân Tiên tự nhiên là không thể tin tưởng những câu nói này.

Lúc này Lưu Lăng Phong nhìn Tông chủ Thiên Địa Tông cùng Tông chủ Sơn Hải Tông: - Mon các người...

- Cha a, mau ra đây a, người còn không ra, ta thật bị đánh chết đấy.

...

- Làm càn... Thật sự là quá làm càn.

Thời khắc này Tông chủ hai tông triệt để nổi giận.

Mà Tông chủ một ít tông môn khác, giờ khắc này cũng không nói một lời, đều ngồi yên ở chỗ đó, đối với bọn họ thì việc này không có quan hệ gì tới bọn họ hết.

Xem trò vui là được.

- Hai vị, xin bớt giận, đồ nhi này của ta hãn...

Vừa lúc đó, Huyền Vân Tiên vừa muốn giải thích thì thiên địa đột nhiên sinh ra dị tượng.

- Ấm ầm...

Trong phút chốc, tất cả mọi người bị một trận tiếng nổ vang làm cho chấn động như mơ.

Ở bên trong hư không, một đạo lôi đình thô lỗ, giống như Lôi Long đang lập loè xoay quanh ở trong hư không.

Một đạo vòng xoáy đen kịt, đột nhiên xuất hiện phía trên Huyền Kiếm Các, dòng xoáy đen kịt như xoáy nước phảng phất như ẩn chứa sức mạnh kinh khủng khiến mọi người nội tâm phát lạnh.

- Đây là cái gì?

- Làm sao lại xuất hiện tình huống như thế?

...

Mọi người tại thời khắc này liên trợn tròn mắt, từng cái từng cái đều ngưng thần nhìn phía bên trong hư không, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

- Ha ha, cha ta đến rồi, cha ta là ánh sáng bao phủ ta, hai người các người còn muốn đánh ta, đợi lát nữa cho các người phải khóc.

Lưu Lăng Phong nhìn một màn kia trong hư không, cũng kích động cười lớn.

Huyền Vân Tiên nhìn về phía Lưu Lăng Phong, vẻ mặt biến đổi liên tục, hiển nhiên vẫn chưa tin tất cả những thứ này đều là hăn làm ra.

...

Lúc này ở sâu bên trong hư không vô tận.

Một bóng người ẩn giấu ở chỗ tối, nhìn tình huống phía dưới, cũng ôm bụng cười lớn.

Thời điểm Lâm Lâm Phàm chuẩn bị đi đến Huyền Kiếm Các, liền nghe đến tên nhi tử tiện nghi này của mình đang kêu gào.

Làm cho Lâm Phàm dờ khóc dờ cười.

Đối với Lưu Lăng Phong này, Lâm Phàm vẫn đúng là không biết nên nói cái gì.

Nguyên bản đứa nhỏ này không phải như thế a, sau khi bị dạy dỗ qua liền biến thành như vậy, nếu không phải lòng mình có hơi lớn, vẫn đúng là có thể bị hù chết a.

Nguyên nhân có thể đây chính là tính cách mình đi.

Bất quá đối với cái cử chỉ này của Lưu Lăng Phong, Lâm Phàm cũng rất là thoả mãn.

Có tiểu gia bảo bọc, nếu như vẫn chưa thể thuận sát thiên địa, thì sao có thể hỗn với người của ta.

Đã như vậy thì bồi hăn vui đùa một chút, thuận tiện dọa những cái này tông môn này cũng tốt.

Thời khắc này, Lâm Phàm ngoắc ngón tay một cái, 438 sợi quy tắc trong cơ thể đột nhiên bạo ra, sau đó xoay quanh lẫn nhau ngưng tụ thành một cái quy tắc chi long, ngao du ở bên trong trời đất, gầm thét lên dữ tợn.

...

Lưu Lăng Phong giờ khắc này hướng về phía trước một bước, vung tay áo một cái, âm thanh nường pháo:

- Các người ở đó chờ xem, cha ta đến che chở ta.
- Oanh...

Trong chớp mắt, một cái quy tắc chi long, xuất hiện ở bên trong vòng xoáy đen kịt, sức mạnh cuồng bạo, nghiền ép chúng sinh.

- Làm sao có khả năng...

Giờ khắc này mọi người đồng loạt nhìn về phía bên trong hư không, đã bị tình cảnh trước mắt này làm cho triệt để hoảng sợ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Ta Nói Đánh Cuộc Liền Đánh Cuộc

Lưu Lăng Phong giờ khắc này nhìn vòng xoáy đen nhánh bên trong hư không kia, cũng ngăn ngui bị tình huống trước mắt làm cho bối rối.

- Cha, người tới quá hung mãnh đi.

Lưu Lăng Phong nhìn uy thế hư không thời khắc này cũng bị dọa sợ hết hồn.

Hai tông chủ Thiên Địa Tông cùng Sơn Hải Tông tại dưới cổ sức mạnh nghiền ép này, đột nhiên run lên, nguồn sức mạnh kia ép thẳng tới nội tâm, để cho bọn hắn không có một tia kháng cự.

- Nguồn sức mạnh này đến cùng là đến từ đâu.

Tông chủ Thiên Địa Tông nhìn dị tượng cuồng bạo bên trong hư không kia, trong lòng nhắc lên cơn sóng thần.

Mà coi như đánh chết, hắn cũng sẽ không tin tưởng, nguồn sức mạnh này là kẻ ngu si trước mắt này làm ra.

Tông chủ Sơn Hải Tông cũng là như thế, tại phía dưới cổ sức mạnh hắn cũng cảm giác tự mình dường như là một con kiến vậy.

Những Tông chủ các tông môn khác giờ khắc này đã không thể giữ vững bình tĩnh, từng cái từng cái đứng lên sau đó đưa mắt nhìn về phía cái bóng người đang đứng ở nơi đó.

Chẳng lẽ chính là như đối phương nói, nguồn sức mạnh này là do hắn triệu hoán đi ra.

- Vân Tiên, chuyện này...

Tiền nhiệm Tông chủ Huyền Kiếm Các, lúc này không biết nên nói cái gì, tất cả những thứ này tới quá đột ngột.

- Ta cũng không biết, đây rốt cuộc là cái gì, chẳng lẽ là có kẻ địch tập kích mà ta không biết được

Huyền Vân Tiên ngây người mà hỏi.

...

- Ha ha, để cho các người đánh ta, ta nói cho các người biết, đây là sức mạnh của cha ta đến bảo bọc ta, hai người các người run rẩy đi cho ta.

Lưu Lăng Phong gào thét lên một tiếng sắc bén.

- Cha a...

- Oanh...

Quy tắc chi long xoay quanh bên trong vòng xoáy đen kịt kia, dữ tợn gầm thét lên, sau đó quay quanh mà xuống, hướng về phía Lưu Lăng Phong bay tới.

- Phong nhi, tránh ra, nguy hiểm.

Huyền Vân Tiên vừa nhìn, nhất thời biến sắc.

- Không có chuyện gì.

Lưu Lăng Phong nhìn cái quy tắc cự long do thiên hàng mà xuống, không có một tia sợ hãi, ngược lại là cực kỳ chờ mong.

...

- Âm ầm.

Trong chớp mắt, ánh sáng phân tán, mọi người phải che chắn mắt lại, đạo hào quang này thật sự là quá chói mắt, căn bản là không có cách nào có thể thấy rõ hết thấy trước mắt.

Thời điểm ánh sáng tiêu tan, mọi người thấy một màn trước mắt này, cũng đều triệt để bối rối.

Đây rốt cuộc là cái gì?

- Chuyện này...

Huyền Vân Tiên nhìn bóng ảnh to lớn trôi nổi sau lưng Lưu Lăng Phong, cả người phảng phất như đứng không nổi vậy, nếu như không phải có người đỡ một bên thì đã té ngã rồi.

- Là hắc...

...

Lưu Lăng Phong không có cảm nhận được tự thân biến hóa, nhưng mà thời điểm khi ánh mắt nhìn về phía sau lưng, chính là trợn tròn mắt, sau đó nhất thời kêu lên sợ hãi.

- Cha a...

Quy tắc chi long cuối cùng hóa thành bóng hình Lâm Phàm, lẳng lặng trôi nổi sau lưng Lưu Lăng Phong.

- Hừ, thấy được chưa, đây chính là cha ta, hai người các người còn dám ở trước mặt ta tinh tượng, cũng không biết các người lấy đâu ra dũng khí?

Lưu Lăng Phong cao ngạo ngẩng đầu lên, vung tay áo một cái, bá khí trắc lậu nói.

- Người...

Tông chủ hai tông giờ khắc này biến sắc, nhưng cũng rất kiên kỳ nhìn cái bóng đang trôi nổi sau lưng Lưu Lăng Phong.

Đây rốt cuộc là món đồ gì, sao có khả năng làm ra những chuyện như vậy.

...

- Sư phụ, người thấy chưa, ta đã nói, Huyền Kiếm Các chúng ta có cha bảo bọc, còn có thể sợ ai.

Lưu Lăng Phong cười nói.

Huyền Vân Tiên nhìn cái bóng mờ trôi nổi sau lưng Lưu Lăng Phong, sau đó nhìn về bốn phía, phảng phất là đang tìm kiếm cái gì.

- Người đi ra đi, ta biết người không chết.

Huyền Vân Tiên nhìn hư không, hô lên.

Tông chủ các tông đến đây tham gia lần nghi thức đăng cơ này, không biết lời này từ Huyền Tông chủ là đang nói với ai, ý tứ trong này lại là cái gì?

- Đi ra a...

Huyền Vân Tiên sẽ không tin tưởng Phong nhi nói cho tới khi cái kia phủ xuống, thứ đó rõ ràng chính là sợi quy tắc ngưng tụ thành.

Bây giờ sợi quy tắc xuất hiện, như vậy người cũng nhất định không có chết.

Nhưng mà tháng trước mình mới đi Thánh Tông, thi thể kia còn nằm ở trong quan tài thủy tinh, chưa hề động dậy qua.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Huyền Vân Tiên hiện tại rất là bức thiết muốn biết.

...

Lâm Phàm ẩn giấu ở bên trong hư không, giờ khắc này thờ dài, nguyên bản còn muốn để Lưu Lăng Phong làm một màn ngưu bức, nhưng là nhìn tình hình bây giờ như vậy là không thể được rồi.

Huyền Vân Tiên thần tình kích động, bên trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia tràn đầy vẻ cấp thiết.

Mà ngay tại lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện tại bên trong thiên địa, sau đó chậm rãi bay xuống.

Huyền Vân Tiên ngây người nhìn cái đạo thân ảnh đang chậm rãi đi tới đó, phảng phất như không dám tin vào hai mắt của mình.

Một năm nay, ngày nào nàng đều nghĩ tới, nhưng mà mỗi một lần hi vọng bay lên, lại nhìn đến cái thi thể đang nằm trong quan tài thì hi vọng liền tan vỡ.

Hắn không thể sống lại.

Nhưng bây giờ đây, xuất hiện ở trước mặt mình chính là cái hình bóng quen thuộc ngày đêm nhớ mong kia, là chân thật sao?

Lâm Phàm nhìn Huyền Vân Tiên, một năm này tuy nói không dài, thế nhưng đối với một ít người mà nói thì sống một ngày bằng cả một năm.

Lâm Phàm không biết mình nên nói cái gì, sau đó lộ ra vẻ tươi cười.

- Thật không tiện, vừa sống lại, vì lẽ đó...

Lâm Phàm lời nói vẫn chưa xong, một bóng người đa nhào tới trong lồng ngực hắn.

Lâm Phàm sửng sò, sau đó cười yếu ớt một tiếng, hai tay ôm lấy eo nhỏ Vân Tiên, vỗ vỗ sau lưng, không nói gì quá nhiều.

Tình huống như thế có lẽ cần một chút thời gian để tiếp nhận đi.

- Trở về là tốt rồi...

Huyền Vân Tiên giờ khắc này còn nơi nào giống với một tông môn chi chủ, vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt kia dường như tiểu nữ nhân vậy.

Lưu Lăng Phong đứng ở một bên, cũng khóc bùm bùm.

Lôi Hằng Phong lên trước muốn an ủi một hồi bạn tốt, nhưng thời điểm vừa đi tới thì Lưu Lăng Phong liền lôi bỏ vai Lôi Hằng Phong, tựa ở trên khóc lóc.

Mà Lôi Hằng Phong giờ khắc này chính là một mặt như mơ..., Lưu huynh, người ít nhất phải chú ý hình tượng một chút a.

Tông chủ các tông giờ khắc này cũng ngây ngẩn cả người.

Tất cả những thứ này đến cùng là tình huống thế nào? Huyền Tông chủ cùng người đàn ông này có quan hệ như thế nào?

Mà người đàn ông này đến cùng là ai?

Cái cổ sức mạnh kinh khủng ấy bây giờ vẫn như cũ quấn quanh ở trong lòng bọn họ, đó là một loại sức mạnh để bọn họ không ngừng run rẩy.

- Tốt, nhiều người nhìn như vậy đây, hôm nay là ngày nàng đăng cơ, có một số việc, từ từ nói, ta sẽ đợi ở đây một thời gian ngắn.

Lâm Phàm nói ra.

- Ân.

Huyền Vân Tiên gật gật đầu, sau đó lau khóe mắt một cái, sau đó chú ý tới những cái Tông chủ các tông môn xung quanh kia ánh mắt đang quái dị nhìn nàng, sắc mặt liền hơi đỏ lên.

- Cha a... Người đã tới, ta bị hai người bọn họ khi dễ.

Vào lúc này, Lưu Lăng Phong lập tức lên trước, ôm bấp đùi Lâm Phàm khóc lóc kể lể.

Lâm Phàm nhìn Lưu Lăng Phong ôm bấp đùi mình, cũng bất đắc dĩ nở nụ cười một tiếng:

- Bị người khi dễ, vậy thì đánh trở lại.
- Nhưng là, ta đánh không lại bọn hắn.

Lưu Lăng Phong nói ra.

- Không có việc gì, ta nói đánh được, liền đánh thắng được.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Được.

...

Lâm Phàm nhìn về phía hai cái Tông chủ Thiên Địa Tông cùng Sơn Hải Tông, trong ánh mắt bình thản nhưng lấp loè ánh sáng để người ta sợ hãi.

Thời điểm Tông chủ Thiên Địa Tông cùng Tông chủ Sơn Hải Tông nhìn đến ánh mắt Lâm Phàm, nội tâm liền đột nhiên run lên.

- Hừ, các người bắt nạt ta, ăn ta một quyền.

Lưu Lăng Phong đối với Lâm Phàm đó là tin tưởng mù quáng, giờ khắc này cũng mặc kệ đối phương có bao nhiêu trâu, chính là một quyền đánh tới.

- Ầm...

Thân thể Tông chủ Thiên Địa Tông đột nhiên rơi xuống ở phía xa.

- Ha ha, xem các người còn dám hay không bắt nạt ta, nhìn ta đánh.

Lưu Lăng Phong nhìn tình huống trước mắt, cũng là kích động vạn phần.

...

Đối với Tông chủ Thiên Địa Tông cùng Tông chủ Sơn Hải Tông mà nói, muốn bóp chết Lưu Lăng Phong đó là sự tình đơn giản đến cực điểm, nhưng vào lúc này bọn họ cũng không dám hoàn thủ.

Cái nam nhân thần bí kia tuy không hề động thủ, thế nhưng ánh mắt vừa qua đó lại làm cho bọn họ phảng phất như rơi xuống hầm băng âm hàn thấu xương, không gượng lên nổi một tia chống cự.

Bọn họ đều tin nếu như dám hoàn thủ, thì như vậy trong nháy mắt, tính mạng của bọn họ chỉ sợ cũng phải triệt để tiêu vong

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Không Hiểu Tình Hình Lâm

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, chính là những cái âm thanh đánh đập kia tương đối chói tai.

Tông chủ các tông môn khác như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, nhìn hai người bị đánh ngã trên đất, cũng một mặt không đành lòng nhìn thẳng.

Đường đường là Tông chủ Thiên Địa Tông cùng Sơn Hải Tông, bị một tên tiểu bối đánh đổ trên mặt đất, không còn sức mà đánh trả, việc này nói ra không phải là quá xấu hổ mất mặt sao?

- Chuyện này...

Huyền Vân Tiên nhìn tình huống trước mắt này, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, bất kể nói thế nào, hai người này cũng là một tông môn chi chủ, như vậy, e sợ không ổn đâu.

- Không có việc gì, kệ đi thôi.

Lâm Phàm xua tay nói ra, tình huống như thế sẽ không chết người, thậm chí năm đăm Lưu Lăng Phong đối với Tông chủ hai tông kia căn bản là không có một chút xúu tổn thương.

Hai người Hoàng Uyên Long cùng Lý Thương Mang giờ khắc này triệt để tròn tròn mắt, bọn họ hoàn toàn không thể rõ được đây rốt cuộc là tình huống gì, tên ghê tởm này, làm sao có khả năng đem Tông chủ đánh ngã ra mặt đất.

Chủ vị bên trên, Lâm Phàm ngồi ở một bên Huyền Vân Tiên, sau đó nhìn về phía mọi người ngồi ở hai bên, ho nhẹ một tiếng:

- Vân Tiên là phu nhân của ta, mà ta là Thánh Tông Lâm Phàm, bây giờ Vân Tiên đã trở thành Tông chủ Huyền Kiếm Các, ta hi vọng các vị sau này có thể chăm sóc một hai, Lâm Phàm ta ở đây liền đa tạ các vị.

Lâm Phàm tự nhiên biết địa vị Huyền Kiếm Các, không thể nói là mạnh mẽ, nhưng cũng thể nói quá yếu, mà tông môn Đông Linh châu thì nhiều vô số kể, đếm không xuể, những tông môn khác có thể không có bao nhiêu người biết, thế nhưng tên tuổi Thánh Tông thì mọi người ai ai cũng phải biết.

Lâm Phàm cũng không thể thời thời khắc khắc canh giữ ở Huyền Kiếm Các, hết thầy đều là lấy đức thu phục người, lấy thế đè người, để trong lòng mọi người có cái đo đếm, thời điểm có làm ra chuyện gì cũng phải cân nhắc một chút.

Mà Lâm Phàm bây giờ hiển nhiên là xem thường thanh danh của chính mình.

Thời điểm vừa nói ra bốn chữ "Thánh Tông Lâm Phàm" này, tất cả mọi người tại chỗ đều triệt để bối rối.

Đông Linh châu trong một năm này, truyền bá rộng rãi khắp nơi nhất là cái gì? Tự nhiên không phải cái tông môn nào lớn mạnh, cũng không phải cái tông môn nào tan vỡ, mà là Thánh Tông Lâm Phàm liều mình trấn áp thượng cổ đại yêu, cứu vớt Đông Linh châu.

- Thánh Tông Lâm Phàm, không phải đã chết rồi sao?

- Đúng vậy a, nhưng mà tình huống ở đây là thế nào?

- Không hiểu, thật sự là quá không rõ ràng.

- Bất quá Huyền Kiếm Các dĩ nhiên cùng Thánh Tông có quan hệ dính líu, hơn nữa Huyền Tông chủ lại là người của Thánh Tông.

...

Mọi người xì xào bàn tán, tin tức này dường như gió bão giống vậy, bao phủ lấy nội tâm mọi người, làm bọn họ đều một mặt không dám tin tưởng a.

Cho tới giờ có phải là nói khoác hay không thì dưới cái nhìn của bọn họ hiển nhiên là không thể nào.

Huyền Kiếm Các bất kể nói thế nào cũng là một cái tông môn trung đẳng, đương nhiên sẽ không lấy chuyện như vậy mà đùa giỡn.

Hai Tông chủ Thiên Địa Tông cùng Sơn Hải Tông bị Lưu Lăng Phong đánh đổ trên mặt đất khi nghe được tin tức này, sắc mặt liền ngưng lại.

Sau đó trong nội tâm cũng là tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, nếu như đúng là như vậy thì sợ là cả đời bọn họ đều không trêu chọc nổi a.

Huyền Vân Tiên nghe được lời nói lúc này của Lâm Phàm, sắc mặt hơi đỏ lên, đồng thời trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm, cũng tràn ngập yêu thương.

Tiền nhiệm Tông chủ Huyền Kiếm Các trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không thể làm gì a, chuyện này nếu đã như vậy, còn có thể nói cái gì.

Đối với một ít đệ tử mới nhập môn Huyền Kiếm Các mà nói, các nàng không nghĩ tới tông môn lại có hậu trường lớn như thế.

Tuy nói nhập môn chậm một chút, thế nhưng tên tuổi Thánh Tông như sấm bên tai, không ai không biết.

Bây giờ có một cái chỗ dựa dạng này, đối với đệ tử Huyền Kiếm Các thì đây là một cái sự tình khiến người ta hưng phấn a.

Nghi thức đang cơ kết thúc rất là viên mãn.

Hai cái Tông chủ Thiên Địa Tông cùng Sơn Hải Tông sau khi bị Lưu Lăng Phong đánh đập liên ngôi đằng hoàng ở nơi đó, mỗi khi nghĩ tới ánh mắt Lâm Phàm lúc đó, trong hai người lại run lên bần bật, sau đó cười cười xấu hổ.

...

Buổi tối.

Nơi ở nơi các đệ tử Huyền Kiếm Các.

Các đệ tử ở chung quanh Huyền Vân Tiên, ở trong đêm nay đều đi tới nơi khác ngủ.

Đối với một ít đệ tử mà nói, các nàng có chút không hiểu rõ, những nhóm sư tỷ này, làm sao lại không ở tại địa phương ban đầu, mà lại muốn ở chỗ khác, cái này ngược lại làm cho các nàng rất hiếu kỳ.

Nếu như các nàng trải qua sự tình một năm trước, chỉ sợ cũng sẽ hiểu.

...

Ánh sáng trong phòng dịu dịu, chiếu sáng toàn phòng.

-Ồ, Vân Tiên a, đệ tử phía ngoài này, làm sao đều rời đi khỏi phòng của chính mình rồi?

Trong phòng, Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, hai chân ngâm ở trong thùng nước, hơi nước nóng hổi, thoải mái cực kỳ.

Lâm Phàm tuy không nhìn thấy tình huống bên ngoài, thế nhưng cho tới cảnh giới cỡ này, phía ngoài có gió thổi cỏ lay hẳn đều có thể biết ngay, không hề có một chút ẩn giấu gì dưới mắt hắn.

Vân Tiên hơi sửng sốt, trong thời gian ngắn cũng không nghĩ được rõ ràng, nhưng trong nháy mắt, bên trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng hơi lộ ra một tia ngưng ngùng.

Lâm Phàm không nghĩ tới rõ ràng:

- Cũng thật quái a, Vân Tiên, để ta tự mình làm được rồi.

Lúc này Lâm Phàm nhìn Huyền Vân Tiên rửa chân cho mình, ngược lại để cho Lâm Phàm có chút ngượng ngùng, cảm giác làm cho một tông môn chi chủ rửa chân cho mình, có chút kì quái a.

- Không cần, để ta tới.

Huyền Vân Tiên Thiên Thiên ngọc thủ, nhẹ nhàng nắm lấy hai chân Lâm Phàm, đôi mắt du tẩu nhìn Lâm Phàm, phảng phất như là muốn đem khuôn mặt hắc vĩnh viễn khắc ghi ở trong lòng.

- Thế nào? Trên mặt ta chẳng lẽ còn có thể mọc hoa sao

Lâm Phàm sửng sò, có chút ngạc nhiên mà hỏi.

- Không có, chỉ là muốn cẩn thận nhìn mặt mũi người, vĩnh viễn ghi ở trong lòng, nếu như sau này người có xa cách ta, dù cho trăm ngàn năm, đi khắp chân trời góc biển, ta cũng phải tìm đến người. Huyền Vân Tiên nụ cười tỏa ra, thâm tình nói.

Lâm Phàm cười cười, không nói thêm gì.

Chậm rãi tiếp thu, từ không đến có, lâu ngày thâm tình, Lâm Phàm tin tưởng đây là có thể.

Có lúc có những sự tình sai lầm, khi tình cờ nhớ tới, sẽ phát hiện ra không hề sai như vậy, có lẽ thời điểm đó đều là do thiên định.

...

Bóng đêm mênh mông lui xuống, Huyền Kiếm Các hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh lửa trong phòng cũng dần dần tối lại.

Hai bóng người lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

Ở dưới ánh trăng yếu ớt kia, da thịt Vân Tiên mềm mại trắng như tuyết, tản ra hào quang nhàn nhạt, như là bạch ngọc.

Thời gian dần dần trôi qua.

Lâm Phàm nằm ở nơi đó cũng chưa hề động tới, lần trước đó là tình huống đặc biệt, còn trạng thái bây giờ là không có căn thuốc, nếu còn chủ động như vậy, thì có vẻ ý tứ không được tốt cho lắm.

Huyền Vân Tiên cũng nằm ở nơi đó, lẳng lẳng chờ đợi.

- Ngủ không?

Lâm Phàm nói ra.

- Không có đâu.

Huyền Vân Tiên nhẹ nhàng nói.

- Ngủ được sao?

Phía dưới hơi thở hắc ám, khuôn mặt Lâm Phàm đỏ lên, cảm giác như mình chính là một con sói xám lớn, từng bước từng bước đào lấy hố vậy.

- Ân.

Huyền Vân Tiên nhẹ giọng nói.

Lâm Phàm nhẹ nhàng di động chân đến, chậm rãi đưa vào trong chăn, chậm rãi chậm rãi di động tới.

Lúc bàn chân chạm được da thịt mịn màng từ Huyền Vân Tiên. Lâm Phàm liền dừng lại, tựa như là đang chờ đợi cái gì.

- Ta là nhìn xem ổ chăn người có lạnh hay không.

Lâm Phàm giải thích nói ra.

Đối với một cái cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị mà nói, nếu như còn sợ lạnh vậy thì thật sự có thể đi chết rồi...

- Kỳ thực rất lạnh.

Huyền Vân Tiên ôn nhu nói.

- A, ta chỗ này rất ấm áp, ta cũng che cho ngươi một hồi, chờ ngươi bên kia ấm áp, ta sẽ rời đi.

Một cái chân, hai cái chân, sau đó thân thể lại hơi di chuyển, mãi đến tận khi hai người ngủ trong một cái chăn.

Đối với Lâm Phàm mà nói, đây là một cái tiến bộ to lớn a.

...

Tiền nhiệm Tông chủ Huyền Kiếm Các giờ khắc này một mực nghi hoặc.

- Quái dị, lần này tại sao không có âm thanh đây? Bất quá không có âm thanh càng tốt, cũng có thể an an ổn ổn ngủ một giấc, tông môn sau đó sẽ là bình bộ thanh vân, thuận buồm xuôi gió a.

Tiền nhiệm Tông chủ vui mừng thầm nghĩ.

- Ân...

- Ân ân...

Vừa lúc đó, từng trận tiếng rên rỉ từ bên ngoài truyền đến.

Tiền nhiệm Tông chủ sửng sốt, sau đó thở dài một tiếng, xem ra đêm nay lại là một cái Sleepless Night...

- Nhẹ chút, có chút sâu...

- A, nha nha, là lỗi của ta.

- Ân, cứ như vậy, rất thoải mái, người ở phía trên có mệt hay không, nếu không ta ở phía trên, người nằm xuống nghỉ ngơi một chút.

- Không có chuyện gì, như vậy người sẽ thoải mái một chút.

- Ta lần trước nhìn một quyển sách...

- Sách gì?

- A..., kỳ thực trên sách có một bộ hình ảnh ở mặt sau...

- Mặt sau? Cái gì mặt sau? Nha nha, vậy chúng ta thử một lần...

- Ân...

Đùng ùng... Ba ba ba ùng ùng...

Bóng đêm giữa trời, hai cổ thân thể đồng thời quẩn quanh, tóc dài phiêu dạt, mồ hôi rơi như mưa, xì xào bàn tán, chuyển đổi các loại tư thế...

Đạo đạo âm dương, biến ảo vô cùng, tối nay thẳng tới đỉnh cao...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Chó Mực Già Tìm Được Người Hữu Duyên

Ở một phương thế giới màu đỏ, bầu trời đại địa hoàn toàn đỏ ngầu, ở sâu xa nơi mênh mông sông dài biển máu, một bóng người khoanh chân trong đó, bốn phía bị màu máu bao vây lấy.

Biển máu vô biên, dường như cũng nắm giữ sinh mệnh vậy, điên cuồng tràn vào trong thân thể đạo nhân ảnh kia.

- Âm âm...

Trong chớp mắt, biển máu mạnh mẽ bị chia ra làm hai, đạo nhân ảnh kia đột nhiên mở ra hai con mắt, một tia sáng huyết sắc, xuyên thấu biển máu, thẳng tới thiên địa.

- Rốt cục có thể câu thông bản nguyên Huyết Giới.

- Ta đã hoàn thành nguyện vọng của người, giờ là thời điểm thực hiện lời hứa của người.

Lúc này, bên trong hư không, một âm thanh dường như thiên âm nổ tung ở bên trong Huyết Giới.

Người áo đen chính là Các chủ mười hai tầng Huyết Sát Các, một năm trước cùng người bí ẩn này làm một vụ giao dịch, bây giờ người bí ẩn này trợ giúp câu thông Huyết Giới, lĩnh ngộ bản nguyên, cũng coi như là hoàn thành nguyện vọng.

- Giả thần giả quỷ, có chuyện gì, đi ra cùng Bốn các chủ nói.

Trong thanh âm Các chủ Huyết Sát Các âm tính, không nhận rõ nam hay nữ.

- Người chẳng lẽ là suy nghĩ tới việc nói không giữ lời

thanh âm từ hư không lần thứ hai truyền đến.

- Không tin thì có thể thế nào, người có thể làm gì ta, người còn quá non.

Các chủ Huyết Sát Các cười lạnh một tiếng, nhất thời hóa thành một tia ánh sáng đỏ, phá tan bình phong Huyết Giới, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Bên trong hư không hoàn toàn yên tĩnh, người bí ẩn kia phảng phất như không có vì vậy mà cảm thấy phẫn nộ, hiển nhiên cũng là trong dự liệu.

- Hừ...

Một trận hừ lạnh vang vọng Huyết Giới, sau đó dần dần tiêu tan, cho đến khi biến mất.

...

Đông Linh châu, mười hai tầng Huyết Sát Các.

Các chủ Huyết Sát Các nắm chặt hai tay, sức mạnh trong cơ thể bàng bạc sôi trào mãnh liệt, đồng thời có thể câu thông bản nguyên Huyết Giới chính là hỉ sự to lớn, các đời Các chủ Huyết Sát Các ai ai không muốn câu thông Huyết Giới, đáng tiếc không người nào có thể thành công.

Chỉ là để cho hẩn hơi nghi hoặc một chút chính là người bí ẩn kia đến cùng là ai.

Năng lực sâu không lường được, lại không hiện ra bản thể.

Đây là kết quả sau khi nhiều lần thí nghiệm, bởi vậy Các chủ Huyết Sát Các, lợi dụng tình huống như thế, trước tiên chiếm hết chỗ tốt, còn yêu cầu của đối phương tự nhiên là không giúp đối phương hoàn thành rồi.

...

Sau khi ở Huyền Kiếm Các chơi mấy ngày, Lâm Phàm liền rời khỏi nơi đó, đối với Huyền Vân Tiên, Lâm Phàm cũng đã thản nhiên tiếp thu, có lúc ngẫm lại cái cảm giác này cũng thật là không sai, quen thuộc là tốt rồi.

Thất Thánh Bảo Đồ còn sót lại mấy nơi, Lâm Phàm chuẩn bị đi tìm một phen.

Lấy thực lực Lâm Phàm bây giờ, tốc độ hoành độ hư không, tự nhiên nhanh chóng vô cùng, căn bản không cần tiêu hao quá nhiều thời gian.

- Yên Diệt Chi Địa.

Đây là một trong mấy nơi còn lại bên trong Thất Thánh Bảo Đồ.

- Yên Diệt Chi Địa

là địa phương hung hiểm nhất Đông Linh châu, nơi này không có một chút sinh khí nào, đại địa hoang vu mênh mông vô bờ, thậm chí ngay cả bầu trời đều hoang tàn mênh mông một mảnh, tràn đầy ngột ngột.

Nơi này coi như là tông môn cũng sẽ không dẫn dắt đệ tử đến đây rèn luyện, dù sao một mảnh hoang vu này có thể có cái bảo bối gì, ngoại trừ sẽ có một ít hung thú hung mãnh bên ngoài, thì không còn một vật gì, không hề có chỗ tốt.

Nhìn nơi hoang vu trước mắt, Lâm Phàm cũng có chút bất đắc dĩ.

Thất Thánh lão cầu này tàng trữ đồ vật quả thật là sẽ dấu tận những cái địa phương kỳ lạ cổ quái, cũng không biết lần này lại đem mật thất

kiến tạo ở nơi nào.

Bất quá căn cứ tính toán như Thất Thánh lão cầu trước đây, tự nhiên là giấu ở chỗ nguy hiểm nhất.

- Tiểu kê, cố gắng nghĩ một cái, nhìn xem mật thất Thất Thánh lão cầu này dấu ở nơi nào.

Lâm Phàm đem tiểu kê từ trong túi đeo lưng phóng ra.

Tiểu kê rơi xuống đất, sau đó tả hữu nghĩ một cái, nhất thời rút lên hai trảo, chỉ về hướng xa chạy như điên.

- Tiểu kê tuy đáng dập không ra sao, thế nhưng dùng mũi tốt vô cùng a.

Lâm Phàm nhìn cái bóng gà đã đi xa kia, cũng cảm thán nói, sau đó không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp một bước trăm trượng đi theo ở phía sau.

- Yên Diệt Chi Địa này đến cùng là hình thành như thế nào?

Lâm Phàm dọc theo đường đi đều đang nghiêm túc nghĩ cái vấn đề tương đối này, nhưng thời điểm khi ánh mắt nhìn về phía bên cạnh, vẻ mặt liền bỗng nhiên sửng sờ.

Quần sơn liên miên mấy trăm ngàn trượng, tựa như là bị lực lượng nào đó lột bỏ đỉnh núi, san thành bình địa.

- Rỗng...

Đang lúc này, một con hung thú đột nhiên từ dưới đất chui lên, mở miệng lớn ra, hướng về Lâm Phàm cắn tới.

Đối với cái này Lâm Phàm căn bản không có để ở trong lòng, lấy cường độ thân thể hiện tại, trực tiếp không sợ đấu đá lung tung, dễ dàng đem nó nghiền ép.

Cũng không lâu lắm, tiểu kê liền ở một chỗ sâu nào đó ngừng lại.

Mà dọc theo con đường này, Lâm Phàm cũng gặp phải vô số hung thú, đối với người bình thường mà nói, những hung thú này chính là nghiền ép tất cả, thế nhưng đối với Lâm thì chúng như là kiến hôi.

- Thật đặc biệt đồ sộ a.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, cũng bị hình ảnh trước mặt cho làm chấn kinh rồi.

Hư không một màu đen kịt, lôi đình lập loè, một đạo oanh lôi vẽ phá Thiên Địa, như Địa Ngục Thâm Uyên vậy, để người ta không rét mà run.

Đây là Yên Diệt Chi Địa tự nhiên hình thành hiểm cảnh, tồn tại đã lâu, chưa bao giờ tiêu tan qua.

- Ác ác...

Tiểu kê nhìn Lâm Phàm, móng gà cào lấy mặt đất, phảng phất là đang nói, ngay ở phía dưới này.

Lâm Phàm vừa nhìn, cũng có chút bất đắc dĩ, Thất Thánh lão cầu này quả nhiên vẫn là bài cũ g a, mặt thất lúc nào cũng yêu thích làm ở dưới đất.

Bàn tay Lâm Phàm đặt trên mặt đất, chân nguyên dâng trào ra, nhẹ nhàng nhấn một cái, đại địa đột nhiên run rẩy, mặt đất hăm sâu xuống, trong nháy mắt đem bóng người Lâm Phàm cùng tiểu kê nuốt mất.

...

Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, quả thực đồng dạng như tiểu kê nói, mặt thất của Thất Thánh xác thực chính là ở đây, trước đó có một tấm cửa đá đóng chặt lại, cửa đá kia hẳn là mặt sau mặt thất.

Ở một bên cửa đá, xương chất đầy đồng, hiển nhiên đã từng có người tới nơi này, thế nhưng cũng không biết nguyên nhân là gì, những bạch cốt chết ở nơi này tựa như là bị cái gì đó gặm hết vậy, chắc là bị một loại hung thú thần bí nào đó giết chết.

- Âm...

Toà cửa đá này đối với Lâm Phàm dường như vô dụng, một cước trực tiếp đem đạp bay đi.

Nhưng thời điểm Lâm Phàm đi vào mật thất, lông mày lại hơi nhíu lại.

Mật thất trang trí cùng những cái mật thất dĩ vãng kia giống như đúc, nhưng mà bên trong lại không có bất luận cái đồ vật gì.

Hài cốt bạch ngọc của Thất Thánh lão cầu kia cũng không thấy, hộp gấm đặt ở trên bàn đá cũng không có.

Thời khắc này, Lâm Phàm đem Thất Thánh chó mực già từ trong túi đeo lưng phóng ra.

- Xem ra vận khí người không tệ, đã có người hữu duyên như lời người nói tới.

Lâm Phàm nhìn chó mực già cười nói.

Chó mực già quơ quơ đầu, ánh mắt hung ác không còn tồn tại nữa, giờ khắc này càng nhiều như là đang nhớ lại cái gì.

- Ồ...

Đang lúc này, Lâm Phàm đột nhiên cảm ứng được, từ nơi sâu xa có một luồng sức mạnh thần bí cùng chó mực già kết nối lấy.

- Người tội đáng muôn chết.

Để Lâm Phàm kinh ngạc là con chó mực già này lại dĩ nhiên mở miệng nói chuyện.

- Ta đi, thành tinh...

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này, cũng kinh ngạc thốt lên một tiếng, hiển nhiên là không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy.

Tiểu kê giờ khắc này vừa nghe chó mực già nói chuyện, nhất thời nhảy lên một cái, kêu to một tiếng, một trảo đập về phía chó mực già.

Sau đó ánh mắt bá đạo của tiểu kê nhìn về phía chó mực già, phảng phất như đang nói:

- Lão cầu, chú ý ngữ khí.

Thân thể chó mực già đột nhiên cùng vách tường mãnh liệt va chạm, sau đó đứng lên, trong ánh mắt, hung uy tái hiện:

- Tên đáng thương, tận thế Đông Linh châu đã tới, người nhảy nhót không được bao lâu a.

- Lão cầu, tuy rằng không biết lời người nói là có ý gì, bất quá nghe này, người bây giờ sống rất cao cấp a, không biết người hữu duyên kia là ai, để cho ta mở mang một chút, như thế nào.

Lâm Phàm cười nói.

- Người không có cơ hội nhìn thấy, bởi vì người cách cái chết cũng không xa, hai đạo thần thức này ta cũng là đưa người, những mật thất còn lại người có đi cũng đã vô dụng, bởi vì ở trong một năm thời gian này, ta đã đem tất cả lấy về, sự vĩ đại của ta không phải người có khả năng tưởng tượng, ha ha...

Trong chớp mắt, sau khi chó mực già nói xong, cái thân thể đột nhiên bành trướng lên.

- Ha ha, thần thức tự bạo, cũng vô vị.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn chó mực già, chỉ tay cắt hư không ra, đem ném vào bên trong vô tận hư không.

Chuyện sau đó đã không liên quan đến chuyện của chính mình.

...

- Thất Thánh lão cầu này, bất kể nói thế nào cũng là thượng cổ đại năng, nhưng mà thượng cổ đến cùng lại có cái ngoạn ý gì, Huyền Hoàng Giới căn bản cũng không có thời kỳ thượng cổ, hiển nhiên không phải là từ thế giới này.

Lâm Phàm trầm mặc, đối với điểm này một mực nghĩ không thông, sau đó nhớ tới các loại trường hợp từng đi qua, hẳn đúng là nghĩ đến một cái khá là khả thi.

Tu vi bị hạn chế, người ở Đông Linh châu không cách nào tiến vào cảnh giới cao hơn.

Bên trong đất trời có một lớp bình phong, mà một lớp bình phong đó hẳn là nguyên nhân cuối cùng.

- Ngửa trứng, không nghĩ nữa đi một bước tới một bước...

Vừa nghĩ tới vấn đề phức tạp, Lâm Phàm đầu liền rất đau, vẫn là không buồn không lo, sống sót mới là tốt nhất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Người Muốn "Đâm Đất" Lăn Nửa Sao

Thất Thánh Bảo Đồ đến đây là kết thúc. Lâm Phàm cũng không nghĩ tới cái tên Thất Thánh này, dĩ nhiên thật sự đụng được người hữu duyên, chỉ là không biết người hữu duyên này đến cùng là ai, vậy mà lại bị ai đến thế, cũng không thể không nói là rất xui xẻo a.

Bất quá theo Lâm Phàm, tên Thất Thánh lão đầu này, nói không chừng là bị mình ép đến cùng đường mặt lộ, cuối cùng chỉ cần có người có thể tìm đến, cũng mặc kệ khí vận thiên tư ra làm sao, trực tiếp đoạt xác tiến vào tu luyện.

Thất Thánh đem thần thức chia làm nhiều phần, phân tán ở mỗi cái cấm địa, hiển nhiên phương pháp này là rất đúng, dù sao tỷ lệ thành công của phương pháp này là lớn nhất.

Bất quá theo Lâm Phàm thì điều này cũng không quan trọng, coi như để cho hắn tìm được người đoạt xác thì có thể thế nào, lần sau nếu như đụng phải, trực tiếp cho một cái tát đập chết.

Lâm Phàm nhìn một chút Ngô Đồng thần thụ, thở dài bất đắc dĩ một tiếng.

Quãng thời gian trước, khí tức vẫn tính là dồi dào, bây giờ theo thời gian trôi qua, Ngô Đồng thần thụ từ từ khô héo đi, nếu như không tìm được biện pháp cấp cứu, thiên địa thần thụ này chỉ sợ sẽ phải chết ở trong tay chính mình.

Đối với diệu dụng từ Ngô Đồng thần thụ, Lâm Phàm tự nhiên là rất vui mừng a.

Tự động hấp thụ thiên địa chân nguyên, sau đó chuyển hóa thành kinh nghiệm, kinh nghiệm tự thân tại mọi thời khắc đều tự động tăng trưởng.

- Xem ra đây là thời điểm nên đi Man Hoang Chi Địa một chuyến.

Lâm Phàm từ dưới đất đi ra, phiêu phù ở bên trong hư không, nhìn thiên địa phương xa.

- Cứu... Ta...

Vừa lúc đó, trong đầu Lâm Phàm đột nhiên truyền đến một đạo âm thanh hư nhược.

Thanh âm này một năm trước thật giống như từng xuất hiện một lần, bây giờ lại xuất hiện lần nữa, ngược lại để Lâm Phàm hơi nghi hoặc một chút.

- Rốt cuộc muốn cứu làm sao...

Lâm Phàm không biết như thế nào cho phải, từ sau khi hấp thu một chút Thiên đạo ý chí, trong lòng có lúc luôn có loại cảm giác không tên, thật giống như là sắp phát sinh cái chuyện trọng đại gì đó.

- Uy uy... Cái tên nhà người nói chuyện nói toàn bộ ra, đừng có nói một nửa a, muốn cứu người làm sao...

Lâm Phàm bất đắc dĩ, đối với loại vấn đề đoán chữ này, bình thường hẳn không có hứng thú quá lớn.

Nhưng giờ khắc này, mặc kệ Lâm Phàm hô hoán ra sao, âm thanh vừa xuất hiện khi này cũng không còn đáp lại nữa.

Lâm Phàm cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó cắt hư không ra, hướng về Man Hoang Chi Địa chạy tới.

Man Hoang Chi Địa, ở tít ngoài rìa Đông Linh châu, nơi đó một mảnh hoang vu, rất ít có người tiến vào.

...

- Thánh nữ, tất cả mọi người sắp không chống nổi.

Giờ khắc này ở bên trong Man Hoang Chi Địa, một thiếu nữ tuyệt thế xuất trần, đứng ở trên tế đàn to lớn, ở bên kia tế đàn có một bộ pho tượng to lớn đội trời đạp đất, phảng phất như nhìn xuống vạn giới.

Thánh nữ nhìn tộc nhân, có chút gật gật đầu, sau đó nhìn về phía phương xa.

Phương xa một mảnh chém giết, tinh lực bốc lên, nhuộm đỏ thiên địa.

Tộc người Man Hoang giờ khắc này vây tụ cùng nhau, nhìn những yêu tà trước mặt này, đều một vẻ mặt nghiêm túc.

Một đám yêu tà không có thân thể, tham lam nhìn những Man Hoang tộc này, mà ở bên trong đám yêu tà này, những người Man Hoang tộc bị giết chết giờ khắc này cũng sống lại, giờ vũ khí trong tay lên, thẳng hướng những người đã từng tộc nhân của mình.

U Tà, tà vật bên trong Cửu U, hấp thụ tinh khí thần con người, cuối cùng bám vào thân thể, thao túng những người bị bám vào đó.

Hoang Linh Nhi đứng ở trên tế đàn, nhìn những tà vật kia, vẻ mặt có chút mất mát.

- Tương lai sẽ là thật sao?

Hoang Linh Nhi thời khắc này có chút mất phương hướng.

Nàng có thể nhìn thấu tương lai, đoán trước chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Thế nhưng nàng lại chưa từng nhìn thấy hình ảnh trước mắt bao giờ.

- Đem Thánh nữ các người giao ra đây cho ta, có thể tha Man Hoang tộc các người một mạng, bằng không sẽ san thành bình địa.

Giờ khắc này ở phía sau đám kia U Tà, một tên thiếu niên như ngọc, khí chất kiên quyết, bề ngỗ thiên hạ.

Nếu như Lâm Phàm ở nơi này, tuyệt đối sẽ giật nảy cả mình, cái tên này không phải là Trần Huyền sao? Cái tên gia hỏa tự

nhận là đứng đầu vũ nội, cuối cùng bị mình treo lên đánh.

Trần Huyền nhìn tình huống trước mắt, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười.

Tiến vào Cửu U giới một năm, Trần Huyền đúng là sống rất thoải mái.

Ở nơi đó, lấy thực lực của hắn quả thực chính là hoành hành bá đạo, khó gặp địch thủ. Hai mảnh vỡ Chí Tôn Lệnh Bài đã tìm ra được, đồng thời còn ở bên trong Cửu U giới, xưng bá một phương, chiêu mộ vô số U Tà cho mình sử dụng.

Mà càng làm cho Trần Huyền kích động chính là, hắn trong lúc vô ý đó, dĩ nhiên câu thông đến bản nguyên Cửu U giới, thậm chí còn nhận được bản nguyên Cửu U giới tán thành, tu vi tăng mạnh.

Chuyện thứ nhất hắn muốn làm khi trở lại Đông Linh châu chính là tìm đến cái gia hỏa đã từng nhục nhã mình kia, nhưng mà cái tên tự xưng là Thiên đạo lại hướng tới mình ra lệnh, để cho hắn đi đem Thánh nữ Man Hoang tộc trở về.

Đối với Trần Huyền mà nói, chỉ là một cái Man Hoang tộc thì có thể thế nào, lấy thực lực bây giờ của hắn, xoay tay cái liền có thể diệt.

Bất quá nếu như nhanh chóng quá thì đúng là có chút không thú vị.

Bởi vậy Trần Huyền đem U Tà triệu hoán đi ra, để mọi người trong Man Hoang tộc tự mình giết nhau, còn hắn thì lẳng lặng nhìn, theo Trần Huyền, đây là sự tình vui vẻ cỡ nào a.

Ở trong mắt Trần Huyền, hắn có thể vẫn luôn là Thiên Mệnh chi tử a.

Đại khí vận gia trì tự thân, dũng mãnh vô địch, đối với thất bại một năm trước, theo Trần Huyền thì đây cũng chỉ là một loại thử thách mà thôi.

- Các tộc nhân, không cần sợ hãi.

Hoang Linh Nhi nhìn tình huống thời khắc này, trên khuôn mặt hơi lộ ra một tia lo lắng, sau đó có chút nhắm mắt, ngâm khẽ.

Trong chớp mắt, thiên địa rung động biến đổi, từ nơi sâu xa, một đạo lực lượng từ từ hình thành.

Một cái giếng cổ thần bí, ở trong hư không ngưng tụ.

Giếng cổ thần bí này có thể làm tăng cường thực lực Man Hoang tộc nhân, nhưng ngay tại vào lúc này, Hoang Linh Nhi hoảng sợ phát hiện, cái giếng cổ thần bí trong hư không kia đột nhiên phá toái, cuối cùng tan thành mây khói.

- Chuyện này làm sao khả năng?

Hoang Linh Nhi giờ khắc này cho dù vẫn còn trấn định, nhưng tới khi nhìn một màn vừa xuất hiện cũng phải biến sắc, một mặt không dám tin tưởng.

Giếng cổ thần bí, làm sao lại tiêu tan, cái này không thể nào...

Thiên đạo bất diệt, giếng cổ bất diệt.

...

Trần Huyền nhìn tình huống trước mắt, cũng nở nụ cười: - Thánh nữ, đừng uổng phí sức lực, các người đây chính là giấy dựa vô dụng, bé ngoan nên bó tay chịu trói, đừng vùng vẫy giấy chết nữa.

Đối với việc vì sao Thiên Đạo bắt mình đem cái Thánh nữ Man Hoang tộc này mang về, Trần Huyền tuy trong lòng có chút nghi hoặc, thế nhưng cũng không có bao nhiêu ý nghĩ.

Nếu như lúc trước còn đối với cái bóng ảnh tự xưng là Thiên đạo sản sinh quá hoài nghi thì bây giờ hẳn lại cực kỳ tin tưởng.

Ngẫm lại trước đây, tự mình cũng chỉ là một cái người tầm thường, nhưng sau khi được tự xưng là ứng cử viên Thiên đạo, tu luyện trăm năm, bây giờ đã đạt đến tu vi bậc này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi a.

- Muốn đem Thánh nữ mang đi, thì phải bước qua xác của chúng ta.

Từng khuôn mặt dữ tợn của Man Hoang tộc nhân đứng thành tường thành, đem Thánh nữ trên tế đàn bảo vệ.

Nhìn những tộc nhân lần lượt chết đi, lại từng cái từng cái sống lại, trong lòng bọn họ cũng vạn phần hoảng sợ, thế nhưng giờ khắc này vô luận như thế nào cũng phải đem Thánh nữ bảo vệ tốt, tuyệt đối không thể để cho đối phương thực hiện được.

- Hừ, một bầy kiến hôi, giết...

Trần Huyền cười lạnh một tiếng, không để ở trong lòng chút nào, sau đó vung tay áo một cái, lạnh nhạt nói.

Thánh nữ nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng không thể tiếp tục duy trì trấn định.

Vào đúng lúc này, nàng nhìn thấy tương lai...

Thây chất đầy đồng, Man Hoang tộc từ đây biến mất ở bên trong trời đất.

- Người muốn lần nữa đâm đất sao?

Mà ngay tại lúc này, trong thiên địa đột nhiên truyền đến một tiếng vang.

Hoang Linh Nhi nhìn về phía hư không, khi thời điểm thấy người đến, nội tâm đột nhiên run lên.

Trần Huyền nghe được thanh âm này, trong lòng cũng rất là nghi ngờ, không biết là ai.

Nhưng thời điểm nghe được câu đó, Trần Huyền phảng phất như nhớ ra cái gì, dừng quần đột nhiên căng thẳng:

- Đâm đất, từ này đối với Trần Huyền mà nói là một cái bi kịch cả đời cũng không thể nào quên.

Nhưng thời điểm khi thấy người từ hư không đi tới, vẻ mặt Trần Huyền liền triệt để nổi giận.

Lại là người này...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 354: Chậm Rãi Đâm Bì

Bên trong hư không một vệt ánh sáng xán lạn chiếu rọi cả thiên địa.

Sát khí che kín bầu trời, đạo ánh sáng này bao phủ một hồi rồi trong nháy mắt tan thành mây khói, hóa thành tro bụi.

Một bóng người màu trắng chấp hai tay sau lưng, luồng khí tức bề ngễ thiên hạ phủ xuống tất cả mọi người.

Đối với bóng người bên trong hư không kia, thiên địa phảng phất như cũng nhiệt liệt lên mà hoan nghênh hân tởi.

Bầu trời trong sáng, đột nhiên lập loè hai đạo lôi đình, hai đạo lôi đình dường như linh xà, giao thoa lẫn nhau, xua tán đi tà khí trong thiên địa.

Ở dưới thanh thế thật lớn của hai đạo lôi đình chi lực này thì những U Tà đó đều phải run lẩy bẩy rất là sợ sệt.

- Người đang suy nghĩ là có

đâm đất" nữa hay không à?" Mắt Lâm Phàm thoáng nhìn về phía Trần Huyền trên mặt đất, lạnh nhạt nói.

Lâm Phàm không nghĩ là vừa tới Man Hoang Chi Địa lại đã gặp chuyện như vậy.

Những cái thứ hai chân cách mặt đất trôi nổi trên không kia không phải là U Tà sao?

Ký ức của Lâm Phàm đối với U Tà này còn chưa phai a, hẳn đã từng ở bên trong Đà Địa thần miếu thiếu chút nữa bị những U Tà này làm cho thảm hại.

Nhưng khi thấy đạo nhân ảnh sau lưng những này U Tà kia, Lâm Phàm cũng kinh ngạc vạn phần.

Không nghĩ tới sau một năm lại ở trong này nhìn thấy Trần Huyền trước đây ở trước mặt mọi người mà "đâm đất".

Hoang Linh Nhi nhìn bóng người kia trong hư không, trong lòng nở một nụ cười, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu nghi hoặc sâu sắc.

Lúc đó đem "Hạt Giống Sinh Mệnh" giao cho đối phương, chính là bởi vì nàng nhìn thấy tương lai đối phương sẽ đến Man Hoang Chi Địa, nhưng hình ảnh tương lai mà nàng gặp lại hẳn lần nữa và tình huống bây giờ là hoàn toàn không giống nhau a.

Hoang Linh Nhi ngưng thần nhìn, sắc mặt dần dần ngưng trọng.

Nàng bây giờ lại hoàn toàn không thể thấy được tương lai của đối phương, chuyện này làm sao có khả năng chứ.

Một năm trước nàng hoàn toàn có thể nhìn thấy tương lai của đối phương, nhưng hôm nay lại là một mảnh mông lung bụi bụi, lờ mờ lấp lánh, phảng phất như đó là điều cấm kỵ vậy, không thể nhòm ngó.

Man Hoang tộc nhân nhìn thấy người đến từ hư không kia thì trong lòng cũng căng thẳng vô cùng, không biết đối phương là địch hay bạn.

- Là người...

Trần Huyền giờ khắc này căn răng nghiến lợi nhìn Lâm Phàm, hận không thể đem đối phương ra mà hung hăng nghiền ép đến chết.

- Đương nhiên là ta, không phải ta thì người cho là ai?

Lâm Phàm từ trong hư không hạ xuống, sau đó nhìn về phía Trần Huyền: - Cái tên nhà người đúng là sống tốt a, có vẻ tu vi lại tăng không ít.

Lâm Phàm giờ khắc này rất là vui vẻ vì người này một năm trước đã được cái bàn tay khổng lồ từ hư không cứu đi.

Giờ khắc này lại gặp nhau lần nữa, theo Lâm Phàm cái này chính là duyên phận a. Nếu như còn để cho hắn chạy mất thì một năm này chắc phải mất ngủ cả đêm mất.

- Hừ, nhờ hồng phúc của người...

Trần Huyền lời nói quái gở, trước đây ánh mắt miệt thị thiên hạ, khổng chế trong tay kia giờ khắc này đã thay đổi thành vẻ hung lệ.

- Làm phúc hay không thì người không cần để ý, giúp người làm niềm vui chính là sự tình Lâm Phàm ta một đời theo đuổi, chỉ cần người hài lòng, vậy thì tốt rồi.

Lâm Phàm vừa nghĩ tới một màn năm đó, cũng không nhịn được cười phốc phốc ra tiếng.

Trần Huyền nhìn Lâm Phàm hai tay nắm chặt lại, tiếng cười kia sao nghe vào trong lại chói tai như vậy, hơn nữa hắn cũng biết cái tên này là vì sao mà cười.

Đối với Trần Huyền mà nói, cái sự tình kia chính là chuyện vô cùng sỉ nhục trong nhân sinh của hắn, thù này không báo thề không làm người.

- Hôm nay gặp lại cũng coi như là duyên phận, ta hỏi người một lần nữa, phải chăng người còn suy nghĩ muốn

đâm đất" nữa, dù sao loại cảm giác đó..., ta nghĩ người cũng rất hưởng thụ đi." Lâm Phàm nói ra.

- Người...

Trần Huyền nhìn Lâm Phàm, tức giận đến sắc mặt đỏ chót. Lời này đúng là bị Lâm Phàm nói trúng.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt Trần Huyền, cười nhạt.

- Đại Phàm Ca

chính là do hãn tự mình luyện chế, được hiệu ra làm sao, cái này không cần nghĩ cũng có thể biết được.

Dùng "Đại Phàm Ca" nhân sinh một mảnh an khang, không buồn không lo, như tiến vào Thiên Đường.

Quên mất thống khổ, quên mất ưu sầu, tìm được chân lý.

Các loại chỗ tốt đó là tuyệt không thể tả a.

Sau khi Trần Huyền tiến vào Cửu U giới, câu thông đến bản nguyên Cửu U giới, tu vi tăng lên nhiều, gần gũi một năm thời gian, lấy bản nguyên Cửu U giới làm trụ cột lại lần lượt ngưng luyện ra hai mươi sợi quy tắc.

Cái này đối với bất kỳ người nào cũng đều là một nhân vật rất khủng bố nha.

Thế gian còn ai có thể cô đọng sợi quy tắc nhanh chóng hơn so với mình.

Đương nhiên không có rồi.

Trần Huyền một mực tin tưởng, hãn chính là độc nhất vô nhị trong thế gian, nắm giữ tồn tại Thiên Mệnh.

- Ngưng tụ sáu mươi sợi quy tắc, ngược lại là vô cùng không tệ.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Mà thời điểm một lời này thẳng thắn nói ra, Trần Huyền sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, biến hóa vô cùng khủng hoảng.

- Hẳn xem thấu thực lực của ta?

Vậy cái này không phải cho thấy rằng thực lực của đối phương so với mình càng mạnh hơn sao? Nhưng chuyện này làm sao có khả năng chứ.

Bản thân hẳn chính là Thiên Mệnh chi tử, nắm giữ vô cùng khí vận, mới có thể nhanh chóng như vậy cô đọng được sáu mươi sợi quy tắc a, nhưng tên kia lại là thứ quái gì?

Trần Huyền giờ khắc này cảm giác được sự tình không ổn, trong lòng nhắc lên cơn sóng thần, hẳn đang suy nghĩ sẽ rời nơi này ngay bây giờ, nếu không thì thật sự là quá nguy hiểm.

Hoang Linh Nhi đứng ở trên tế đàn, một mực nghe hai người đối thoại, nhưng khi nghe tới đối phương ngưng luyện tận sáu mươi sợi quy tắc, nội tâm đột nhiên run lên bần bật.

Hoang Linh Nhi tuy thực lực bản thân không mạnh, nhưng cũng là Thánh nữ Man Hoang tộc, đồ vật có khả năng biết đến so với người khác thì nhiều hơn rất nhiều.

Cho dù là những Tông chủ đại tông môn, thì sợi quy tắc cũng chỉ có mười mấy đầu mà thôi, nhưng hôm nay làm sao lại có người có khả năng nắm giữ những sáu mươi đầu.

Không thể, tuyệt đối không thể a...

- Muốn chạy?

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện Trần Huyền có dị dạng, cái tên này thật giống như muốn chạy trốn vậy.

- U Tà, lên cho ta.

Trần Huyền gào thét một tiếng, sau đó lập tức xé rách hư không, chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng thời điểm Trần Huyền vừa muốn tiến vào bên trong hư không liền truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết.

- Khốn nạn, người làm cái gì?

Trần Huyền vừa mới tiến lại gần trong hư không lại đột nhiên từ trong cái khe đó ngã xuống đất, sắc mặt đỏ chót, bì nhục nổ tung.

- Không có gì, chính là dùng sợi quy tắc, đem hư không phong tỏa.

Lâm Phàm run vai lên nói ra.

- Không thể...

Trần Huyền vừa nghe nhất thời sửng sờ, sau đó điên cuồng gào thét.

Vừa mới chạm tới cái khe vạch ra giữa hư không, Trần Huyền liền bị cái sợi quy tắc quấn quanh ở bên trong hư không kia làm cho triệt để choáng váng, những cái sợi quy tắc đó oanh kích một tiếng, đụng vào trên thân, trực tiếp đem hắn đánh bật ra ngoài.

Trừ mình ra, làm sao còn có người có khả năng ngưng luyện ra nhiều sợi quy tắc như thế.

- Không có cái gì là không thể, nếu đến rồi, vậy thì dĩ nhiên không thể để cho người tay không mà quay về a.

Thời khắc này, Lâm Phàm cười bỉ ổi một tiếng, vỗ một cái vào ba lô, vô số "Đại Phàm Ca" bay múa đầy trời, đem Trần Huyền bao vây ở trong đó.

- Ấm ấm...

Trong nháy mắt:

- Đại Phàm Ca nổ tung ra, khói mù dày đặc, từ miệng mũi Trần Huyền rót thẳng vào.

- Không...

Âm thanh Trần Huyền thê lương gào thét, hấn thậm chí đã nghĩ đến chuyện kinh khủng gì sẽ phát sinh sắp tới.

Nhưng tất cả những thứ này đều đã chậm...

- Người... Người...

Trần Huyền sắc mặt đỏ chót, hai mắt mê man, run rẩy chỉ vào Lâm Phàm, một luồng khí nóng trong cơ thể đột nhiên bốc cháy lên, phảng phất như cần phải phát tiết gấp.

Còn những cái thực thể U Tà kia ập vào mặt hấn, Lâm Phàm tiện tay vung lên, đem hủy diệt tất cả, tự mình cũng có trong tay một viên "U Tà kết tinh", đó là đồ vật câu thông Cửu U giới, bất quá đến bây giờ, Lâm Phàm cũng không biết đồ chơi này có tác dụng gì.

Bây giờ cái tên Trần Huyền này có thể chỉ huy U Tà, chẳng lẽ cái tên này đã đi qua Cửu U giới sao.

Mọi người trong Man Hoang bộ tộc nhìn một màn trước mắt, cũng phải trợn mắt ngoác mồm.

Bọn họ không nghĩ tới kẻ địch vừa rồi còn rất hung mãnh, dĩ nhiên trong chớp mắt liền bị tiêu diệt, chuyện này quả thật để cho bọn hấn không dám tin tưởng.

Mà để bọn hấn tan vỡ chính là tên nằm trên mặt đất kia đang thân mật va chạm truy nhập vào trong nền đất, đến cùng là đang làm gì?

Thậm chí mặt đất Man Hoang Chi Địa kia cứng rắn không thể phá vỡ, đều đang bị chọc ra một cái cửa động.

Khủng bố như vậy, thật sự là quá khủng bố mà!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Bản Nổ Con Mắt Người

Lâm Phàm nhìn Trần Huyền sử dụng "Đại Phàm Ca" vô cùng thoải mái đâm đại địa mà cười đau bụng.

Sáu mươi sợi quy tắc này chính là thứ tốt nha.

Triệu hoán Tâm Ma Đại Đế trong Huyết Giới đi ra, chém giết năm chi luyện hóa tinh huyết, hòa vào bên trong Huyết Hải Ma Công để nhanh chóng đột phá cảnh giới tầng thứ chín "Tích Huyết Trùng Sinh".

Chỉ cần đến cảnh giới đó thì sau này muốn chết cũng khó khăn a.

Tu vi người trong Đông Linh châu đã đạt đến điểm giới hạn, cô đọng sợi quy tắc cũng vô cùng chậm chạp, trăm năm cô đọng được mười mấy sợi quy tắc, tốc độ này thì chỉ ngang với tốc độ con rùa mà thôi.

Bất quá đối với người trong Đông Linh châu mà nói, trăm năm thời gian có thể ngưng luyện ra mười mấy sợi quy tắc thì đã thuộc về nhóm người nghịch thiên rồi.

Sợi quy tắc chính là sức mạnh cuồng bạo nhất thế gian, cần phải đem những quy tắc quang điểm này chậm rãi thu nạp vào trong thể nội, sau đó luyện hóa chậm chậm từng cái một, cuối cùng mới tạo thành một sợi quy tắc hoàn chỉnh.

Đối với Lâm Phàm thì hẳn vốn năm giữ BUG hệ thống nên việc cô đọng sợi quy tắc dường như là chuyện bình thường như uống nước vậy, đơn giản là ngủ một năm liền có 438 sợi, còn hơn cả nghịch thiên của nghịch thiên.

- Trần Huyền, để người sống thêm một năm người cũng đã kiếm lời không ít, lần này liền ngoan ngoãn chết đi.

Lâm Phàm nhìn Trần Huyền, trong lòng đã chuẩn bị sẽ không buông tha đối phương.

Trần Huyền đang dậm trên mặt đất nghe được lời này của Lâm Phàm nhất thời biến sắc, trong lòng hoảng hốt.

Chết?

Mình làm sao có thể chết, bản thân mình chính là Thiên Mệnh chi tử a.

Nhưng bên trong con mắt đối phương đang nhìn mình chăm chú kia đầy rẫy sát ý.

- Không, ta là Thiên Mệnh chi tử, người không thể giết ta...

Trần Huyền mặt nổi gân xanh, điên cuồng gào thét.

- Đối với một kẻ hấp hối sắp chết, ta còn có thể để người trải nghiệm thời khắc đỉnh cao của nhân sinh, người tốt như vậy giống ta trên thế gian này còn có mấy người a, tốt, ta đã cùng người phí quá nhiều lời rồi, ngoan ngoãn đi thôi...

Lâm Phàm giơ tay lên một chút, tu vi Trần Huyền cũng không kém nên kinh nghiệm trên người cùng sợi quy tắc phải luyện hóa hết tất cả, còn có nhẫn trử vật trên người nữa cũng phải vỡ vét bằng sạch luôn.

Quả nhiên, giết cường giả mới là phương pháp làm giàu nhanh nhất a.

Bất quá lấy thực lực của mình bây giờ, e sợ là cả Đông Linh châu chẳng mấy chốc sẽ không còn người nào có thể để cho mình phải đặt vào mắt nữa rồi.

- Người làm sao dám?

Trần Huyền hoảng sợ nhìn một chưởng từ Lâm Phàm, sức mạnh ẩn chứa bên trong nếu như đập trên người hắn thì tuyệt đối hắn sẽ phải chết.

- Không... Thiên đạo cứu ta...

Trần Huyền gào thét, giãy giụa, tìm kiếm sinh cơ cuối cùng.

- Thiên đạo? Hừ.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

- Âm âm...

Vừa lúc đó thiên địa kinh biến, trong chớp mắt khi Trần Huyền hô lên một câu thì phong vân trong hư không liên biến sắc, một luồng sức mạnh cường hãn bao phủ Man Hoang Chi Địa.

- Làm càn...

Từ trong nơi sâu xa truyền đến một đạo tiếng hét uy nghiêm chấn động tâm thần tất cả mọi người.

Man Hoang tộc nhân liền phun ra một ngụm máu tươi do bị tiếng sấm đó chấn động cho khí huyết quay cuồng.

Mắt Lâm Phàm liếc nhìn hư không một cái nhưng vẫn không thềm đặt ở trong lòng, vẫn một chưởng đột nhiên vỗ xuống.

- Người...

Thời điểm Trần Huyền nhìn thấy Thiên đạo sắp đi ra hỗ trợ cho mình thì trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng khi thấy đối phương vẫn dám động thủ làm cho hắn trợn tròn mắt lên triệt để không dám tin.

- Âm âm...

Một chưởng hủy thiên diệt địa, sức mạnh cường hãn trong nháy mắt đem sinh cơ Trần Huyền triệt để tuyệt diệt.

- Keng, chúc mừng đánh giết cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn Trần Huyền.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm mười triệu.

...

Lâm Phàm nhú mày, mười triệu kinh nghiệm? Sao lại chỉ có ít như vậy, bất kể nói thế nào thì Trần Huyền cũng là cao thủ ngưng luyện sáu mươi sọt quy tắc a.

Nhưng khi Lâm Phàm nghĩ đến cảnh giới của mình bây giờ thì cũng triệt để thông suốt.

Bây giờ tu vi bản thân chính là đã phá vỡ bình phong thiên địa, đến cảnh giới Thiên Vị cấp cao.

Đây chính là cảnh giới mà trong Đông Linh châu không có người nào có thể đạt tới.

Hiện tại thì tự mình lấy loại tu vi này đánh giết một cường giả cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn cô đọng sáu mươi sọt quy tắc mà có thể đạt được mười triệu kinh nghiệm đã là một chuyện không tồi rồi.

- Giết chết Thiên Mệnh chi tử, người đã phạm vào tội lớn ngạt trời... Âm thanh trong hư không thời khắc này liên tục bạo lên, phảng phất do Lâm Phàm không thèm đếm xỉa tới mệnh lệnh của hắn mà chém giết Trần Huyền, khiến hắn nổi giận.

Giờ khắc này Hoang Linh Nhi ngây ngốc đứng đưa trong gió, ngẩng đầu nhìn về phía hư không, trong miệng lẩm bẩm nói "Thiên đạo? Làm sao có khả năng?"

- Đừng có mà làm trò giả thần giả quỷ với tiểu gia, có ngon thì lăn ra đây cho ta, tiểu gia đánh vỡ đầu ngươi.

Lâm Phàm nhổ nước bọt khắp nơi nói.

Cái gì mà Thiên Đạo chứ, đến mấy cái ta làm thật nấy cái.

Thiên đạo nếu như là cái dạng này thì Đông Linh châu sớm đã sinh linh đồo thán rồi, làm gì còn có nơi nào được an ổn như bây giờ.

- Làm càn...

Nhất thời thiên địa chấn động, phong vân biến sắc, dường như thế giới đã đến tận thế vậy.

- Hừ, chỉ có người biết tinh tướng? Tiểu gia cũng biết.

Lâm Phàm nhìn chăm chú vào hư không, thấy đối phương còn mặc nhiên lên giọng tới phát nguyền thì liền không phục, sau đó 450 sợi quy tắc trong nháy mắt bạo phát ra hóa thành một cái chuông quy tắc to lớn xuyên thấu từ trên xuống dưới đặt ở trong bàn tay, vận khí lên Đan Điền nổi giận gầm lên một tiếng.

- Làm càn...

Núi cao còn có núi cao hơn, tiểu gia đặc biệt sử dụng phiên bản "Làm càn" siêu cường chẳng lẽ còn không trấn giữ được người.

Trong chớp mắt, nhật nguyệt điên đảo, phong vân biến ảo, toàn bộ vùng đất Man Hoang cũng phải lắc lư rung lên, dưới tiếng gầm vang giận dữ từ Lâm Phàm thì âm thanh Thiên đạo trong nháy mắt liền bị nứt toác và nhấn chìm ở bên trong tiếng gào thét đó.

- Hừ..., để xem người còn dám tinh tướng, dám làm càn nữa không, nếu không phục liền đi ra cho ta, tiểu gia không đánh nổ đầu của người, liền không phải họ Lâm.

Lâm Phàm hướng về hư không khinh thường nói.

- Nhân loại, người đã triệt để chọc giận ta, người phải tiếp nhận trừng phạt.

Thanh âm Thiên Đạo lại lần nữa truyền đến, bên trong hư không lôi đình bao phủ phảng phất như đang tích súc lực lượng xuất ra đại chiêu.

- Cắt...

Lâm Phàm nở nụ cười xem thường, muốn trừng phạt tiểu gia cũng phải có bản lĩnh mới được.

Coi như thật sự đánh không lại thì có thể thế nào, ép tiểu gia quá thì trực tiếp cho gọi ra Thiên Địa Dung Lô rồi tiến vào bên trong nhiều lần là mười năm tám năm sẽ tự động cô đọng ra càng nhiều sợi quy tắc, sau đó mang theo mấy ngàn sợi quy tắc đi ra diệt thiên diệt địa diệt cả Thiên Đạo luôn.

Mà ngay tại lúc này ở trong hư không đột nhiên bùng nổ ra một đạo hào quang bảy màu, bên trong tia sáng đó phảng phất như có được vô số lôi đình đang giện dữ quần chặt lấy nhau.

Lông mày Lâm Phàm ngưng lại, cái cảm giác này để người ta cảm thấy khó chịu a.

- Đây là Thiên Nhân...

Lúc này, Hoang Linh Nhi nhìn trong hư không thấy một màn ở đó cũng không khỏi kinh thanh hô lên.

- Thiên Nhân là con mắt của Thiên đạo, nhìn thấu tất cả hư vọng, mỗi một lần đóng mở chính là một kỷ nguyên mới sinh ra, chẳng lẽ đúng là Thiên đạo sao?

Hoang Linh Nhi không thể tin được tất cả những gì mà mình chứng kiến.

Ở trong lòng của nàng Thiên đạo là vô tư, nhưng vì sao Thiên đạo lại cứu vớt con người tà ác kia.

- Không thể... Tuyệt đối không thể...

- Nhân loại nghiệp chướng nặng nề, người nhất định phải tiếp thụ sự trừng phạt.

Thanh âm Thiên đạo nổ vang truyền đến, một đôi con người tràn ngập vô thượng thiên uy nhìn chòng chọc vào Lâm Phàm.

Một đôi mắt khủng bố che kín bầu trời đột nhiên xuất hiện ở hư không trong tình cảnh này đích thực là đủ đáng sợ a.

- Thiên Nhân? Hừ, so với Thiên Khiển lần trước phải mạnh hơn không ít.

Lâm Phàm lâm nguy không sợ nói.

Coi như đúng là Thiên đạo thì có thể thế nào, chẳng lẽ hắn còn có thể sợ sao?

Man Hoang tộc nhân nhìn thấy tình cảnh này thì từng cái liền nằm sấp trên mặt đất run lấy ba lấy bảy.

Ở trong lòng bọn họ đó là tồn tại như thần a...

- Không đúng, hắn không phải Thiên đạo, tương lai của hắn tràn đầy máu tanh.

Hoang Linh Nhi nhìn chăm chú hư không nhất thời hoảng sợ gào thét lên, phảng phất như là nhìn thấy hình ảnh gì đó vô cùng kinh khủng.

- Bất kể có phải là Thiên đạo hay không thì ngày hôm nay tiểu gia đều muốn đấu một trận với hắn.

Hai con mắt Lâm Phàm có chút co rút lại nhìn thẳng Thiên Nhân trên hư không.

- Tốt, trước đây từng có Hậu Nghệ Xạ Nhật nay hiện tại có Lâm Phàm Xạ Nhân a, ngày hôm nay tiểu gia liền muốn bắn nổ tặc nhân của người.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, chuẩn bị bắt đầu làm một võ lớn.

Thiên đạo lại có thể thế nào, dám làm càn thì đánh hết không tha.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 356: Nghiền Ép

Bên trong hư không thiên uy cuộn cuộn như một làn sóng che kín bầu trời, Thiên Nhân tràn ngập vô thượng thiên uy coi rẻ chúng sinh, đặc biệt là trong con người thất sắc kia tràn đầy tử vong, tân sinh, hủy diệt, mở ra các loại hình ảnh của Thiên Đạo.

Man Hoang tộc nhân dưới vô thượng thiên uy đều nằm rạp trên mặt đất run lấy lấy, ở trong lòng bọn họ thì giờ khắc này thế giới như đã đến lúc tận thế vậy, thiên uy cường đại khiến cho lòng bọn hắn không còn một tia kháng cự.

Hoang Linh Nhi sắc mặt trắng bệch, đối mặt với thiên uy vô thượng này thì hết thấy những gì trong lòng nàng đã từng hướng tới đều trong nháy mắt bị phá diệt.

- Nhân loại ngu xuẩn, người sẽ vì hành vi của người mà phải trả giá thật lớn

Thiên âm bạo phát vang vọng đất trời, một đạo uy thế thực chất đột nhiên từ trên trời giáng xuống, phảng phất như muốn đem tất cả chúng sinh nghiền ép tới chết vậy.

- Ngu xuẩn em gái người, ta thấy người mới là ngu xuẩn, ngu xuẩn đến nỗi ngay cả tên Thiên Mệnh chi tử người cũng không bảo vệ được vậy mà còn dám làm cản trước mặt tiểu gia.

Lâm Phàm một bước hướng lên phía trước, khí thế vô thượng đột nhiên bộc phát ra, đem lực lượng thiên uy đối kháng ở bên ngoài.

Gia hỏa tự xưng là Thiên đạo ở bên trong hư không xem ra đã muốn chuẩn bị ra tay độc ác a, cổ thiên uy này nếu như đặt ở trên thân những Man Hoang tộc nhân kia thì tất cả mọi người trong Man Hoang tộc e rằng đều sẽ bị hung hăng nghiền ép thành từng mảnh vỡ.

- Tiểu gia ngày hôm nay đã nói muốn bắn nổ con mắt của người thì sẽ phải bắn nổ chết người, hôm nay để cho người rõ ràng rằng đi ra ngoài mà hỗn láo là vô cùng phong hiểm.

Lâm Phàm xem thường nói ra, cái tên này làm ra một đôi mắt gọi là "Thiên Nhân" đã nghĩ muốn nghiền ép chúng sinh, quả thực chính là xuân thu đại mộng.

- Nhân loại, diệt vong cho ta.

Trong chớp mắt Thiên Nhân phiêu phù ở trong hư không đột nhiên bùng nổ ra một đạo ánh sáng tàn phá, đạo hào quang này hiện ra thất thái chi sắc, trong đó phảng phất như ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

- Hừ, diệt cái đầu người, cho người xem tiểu gia ta lợi hại như thế nào.

Lâm Phàm quát lên sau đó khí tức toàn thân tăng vọt.

- Tất cả sợi quy tắc đều đi ra cho ta.

Trong chớp mắt 450 sợi quy tắc đột nhiên bộc phát ra, từng sợi quy tắc như lôi xà quăn quýt lẫn nhau sau đó từ từ dung hợp lại.

- Ân...

Bên trong hư không truyền đến vẻ kinh dị, phảng phất như bị hình ảnh trước mắt này làm cho trấn kinh vậy, làm sao mà một kẻ loài người nhỏ bé lại có khả năng ngưng luyện ra nhiều sợi quy tắc như thế.

- Hừ, trò hay còn ở phía sau đây.

Lâm Phàm nhìn chăm chú cặp mắt trong hư không liền cười lạnh một tiếng, sau đó lật bàn tay một cái đem những sợi quy tắc đã dung hợp lẫn nhau thành một cây cung quy tắc nắm ở trong tay.

Cái quy tắc chi cung đó tản mát ra sức mạnh vô cùng cuồng bạo.

- Ngày hôm nay tiểu gia thử bắn nổ mắt người một lần, sẽ là dạng cảnh tượng gì a.

Lâm Phàm cảm thụ được sức mạnh ẩn chứa bên trong "Quy tắc chi cung" thì trong lòng vô cùng đại hỉ, không nghĩ tới sức mạnh của nó lại lớn như thế này.

450 loại thiên địa thuộc tính dung hợp làm một, sức mạnh đủ để trấn áp vạn cổ.

Sắc mặt Hoang Linh Nhi nhìn Lâm Phàm cũng kinh ngạc vạn phần, có một nguồn sức mạnh như làn sóng đột nhiên đụng chạm vào nội tâm Hoang Linh Nhi vậy.

Nàng không nghĩ tới vẹn vẹn hơn một năm không gặp vậy mà gia hỏa đó lại trở nên mạnh mẽ như thế, thậm chí đã cường đại đến mức độ có thể cùng Thiên đạo hò hét.

Cái này đối với Hoang Linh Nhi mà nói thật sự là không thể nào tưởng tượng được a.

Lâm Phàm nhìn bên trong "Thiên Nhân" đang không ngừng ngừng tụ sức mạnh liền vỗ một cái vào ba lô, trong nháy mắt "Tuyên Cổ Chi Điều" đột nhiên xuất hiện ở trong hư không.

- Thiên Nhân, ngày hôm nay tiểu gia để cho người trải nghiệm một hồi cái gì gọi là cảm giác bị bắn nổ, đối với người thì đó là vinh hạnh không phải ai cũng có nha.

Lâm Phàm nhìn cặp Thiên Nhân kia, vẻ mặt vạn phần xem thường.

Vô địch "Đại Phàm Ca" bay múa đầy trời xoay chung quanh bên người "Tuyên Cổ Chi Diệu", sau đó trong nháy mắt nổ tung ra.

Có mấy lần thí nghiệm trước "Tuyên Cổ Chi Diệu" phảng phất như là nghiệm "Đại Phàm Ca" vậy, đột nhiên hút một cái đem toàn bộ sương mù hấp thu vào.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước

Liên tiếp các phương pháp bổ trợ chụp vào trên thân "Tuyên Cổ Chi Diệu":

- Tuyên Cổ Chi Diệu chợt bộc phát ra sức mạnh so với dĩ vãng còn cường đại hơn.

Lấy "Tuyên Cổ Chi Diệu" làm mũi tên. Sải bước lên trước, phần eo thẳng tắp, kéo căng dây cung.

- Ngày hôm nay tiểu gia bách phát bách trúng, bắn thủng tròng mắt của người.

Lâm Phàm một câu hai ý, hai mắt nhìn chăm chú Thiên Nhân trong hư không, sức mạnh đột nhiên bộc phát ra.

Ánh sáng từ mũi tên hiện ra, không ngừng ngừng tụ sức mạnh.

- Nhân loại ngu xuẩn, người có can đảm đấu với trời, thiên địa không dung.

Thanh âm trong hư không lại lần nữa đột kích, sức mạnh trong Thiên Nhân ẩn chứa này giờ vào đúng lúc này cũng đột nhiên đạt tới điểm cuối cùng.

- Oanh...Một đạo ánh sáng đã bao hàm tất cả các loại lực lượng hướng về Lâm Phàm bay tới.

- Hừ, làm càn...

Lâm Phàm thấy tất cả những thứ này nhưng lâm nguy không sợ, hai ngón tay liền buông lỏng, mũi tên đột nhiên bộc phát, kéo ra một dải sáng thật dài màu trắng ở trong hư không.

Vệt hào quang kia xuyên thấu tất cả, hư không cũng không thể chịu nổi cái cổ lực lượng cường đại đó mà không ngừng tan vỡ.

450 sợi quy tắc trong nháy mắt theo sát phía sau, quần quýt lẫn nhau ngừng tụ thành một nguồn sức mạnh gia trì bên trên "Tuyên Cổ Chi Điều".

- Âm ầm...

Hai cổ sức mạnh đụng vào nhau, sóng gợn mạnh mẽ, chấn động cả Man Hoang Chi Địa.

- Làm sao có khả năng?

Bên trong hư không truyền đến thanh âm kinh ngạc, hiển nhiên là không nghĩ tới một loài người lại có thể đối kháng cùng mình.

- Hừ, không có cái gì là không thể, làm một đôi mắt đã nghĩ ở trước mặt tiểu gia tinh tướng, người còn quá non.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó bay vọt lên từ mặt đất, Vĩnh Hằng Chi Phủ nằm trong tay hướng về con mắt còn lại chém tới.

- Âm...

Vào đúng lúc này, một màn phát sinh để mọi người phải khiếp sợ.

- Tuyên Cổ Chi Điều

cuồng bạo bắn thủng mắt trái, hào quang bảy màu trong đó không ngừng tán mạn khắp nơi, phảng phất như thiên uy sắp tan vỡ.

- Thương Khung...

Thân thể Lâm Phàm bây giờ đã sớm vượt xa quá khứ, 450 sọt quy tắc đã sớm nghiền ép tất cả.

Đồng thời sức mạnh ẩn chứa bên trong "Tuyên Cổ Cánh Tay" cũng đã gia trì ở trong đó.

- Thương Khung

vốn là thần kỹ công kích cường đại, bây giờ thực lực Lâm Phàm lại càng trở nên biến thái nên sức mạnh có khả năng bùng lên chính là hủy thiên diệt địa.

- Phốc phốc...

Một búa mang theo ánh sáng vụn vụn hư không, chặt đứt tất cả, triệt để đem mắt phải bổ ra hai nửa.

Vô số hào quang bảy màu phân tán tản mạn khắp nơi.

- Không thể... Nhân loại làm sao có thể có sức mạnh to lớn như thế, người đã đột phá bình phong thiên địa

trong âm thanh hư không đột nhiên hoảng sợ găm rú lên, hiển nhiên là không tin tình cảnh trước mắt này.

- Thiên địa bình phong? Người đang nói chuyện cười với ta sao? Cái bình phong này mà muốn ngăn cản con đường của tiểu gia? Quả thực chính là nằm mơ, tiểu gia ta chính là tồn tại nghiền ép tất cả.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, nhìn Thiên Nhân lúc trước còn rất thần bí mà bây giờ đã rách nát tả tơi liền bắt đầu cười lớn.

Loại sức mạnh nghiền ép hết tất cả này thật sự là quá thoải mái.

- Muốn chạy trốn? Chỉ là xuân thu đại mộng đi thôi.

Lâm Phàm nhìn thấy cặp Thiên Nhân rách nát kia muốn rời khỏi, dĩ nhiên là không cho phép rời.

- Thiên Địa Dung Lô.

- Đây là cái gì?

Âm thanh trong hư không nhất thời kêu lên sợ hãi, phảng phất như bị "Thiên Địa Dung Lô" dọa sợ.

Trong chớp mắt, Thiên Địa Dung Lô đem Thiên Nhân thu vào, mà ở bên trong Thiên Địa Dung Lô, Thiên Nhân muốn thoát khỏi thì trực tiếp bị Lâm Phàm một chương trấn áp chìm xuống dưới Thiên Địa Dung Lô.

- Luyện hóa.

- Keng, chúc mừng thu được một tia Thiên đạo ý chí.

- Ha ha, người còn có cái bản lĩnh gì liền xuất ra cho ta xem, tiểu gia cũng không có sợ người.

Lâm Phàm hướng về hư không giơ ngón tay giữa lên biểu thị khinh bỉ.

- Vô liêm sỉ...

Bên trong hư không truyền đến âm thanh nổi giận, hiển nhiên đã bị Lâm Phàm triệt để chọc giận.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Lâm Phàm Vô Tình Trào Phúng

- Người có gốc không vậy, mãi mà vẫn nói có mỗi mấy câu này, không phải vô liêm sỉ thì là ngu xuẩn với nhỏ bé, người có thể nói thêm nhiều hơn vài câu hay không, thế nào, chẳng lẽ không phục, không phục thì có giỏi hiện ra chân thân cùng tiểu gia đấu một trận.

Lâm Phàm tùy ý khiêu khích, hoàn toàn không đem Thiên đạo để ở trong mắt.

- Tại sao không nói gì? Trời đất bao la, tâm tiểu gia ta là to lớn nhất, cho người cơ hội để người đến quần áo với tiểu gia rồi mà không dám thì rút đi cho ta, còn cái gì Thiên đạo với chẳng thiên uy, ta xem người chính là một thứ cặn bã.

Hoang Linh Nhi giờ khắc này đã trợn tròn cả mắt, một đôi con người phảng phất nhìn thấu tất cả lại chỉ biết chất phác mà nhìn Lâm Phàm.

- Đây là Thiên đạo a...

Hoang Linh Nhi há hốc mồm nói.

Cảm giác sợ hãi lúc trước đã sớm không còn sót lại chút gì.

- Thiên đạo thì có thể như thế nào, bất quá chỉ như vậy thôi.

Lâm Phàm bữu môi vẽ mặt khinh thường, đồng thời đối với cái tên này có phải là Thiên đạo thật hay không vẫn còn rất hoài nghi.

Dù sao tất cả các loại khả năng cho thấy trong chuyện này e rằng còn có sự tình mà hắn không biết.

- Nhân loại, đây là người đang tự tìm đường chết...

Thanh âm trong hư không lại lần nữa truyền đến, nửa bầu trời cũng đã biến thành màu đỏ dường như mây lửa vậy.

Đây là lửa giận của Thiên đạo, nhuộm đỏ cả bầu trời.

- Đúng, tiểu gia chính là đang tự tìm đường chết, người có gan thì đi ra cho ta chứ đừng nổ nữa được không? Thiên đạo? Phi, ta thấy người chính là một con rùa đen rụt đầu tự nghĩ mình có chút bản lĩnh đã là thiên hạ đệ nhất, người ở trong mắt tiểu gia cũng không bằng những U Tà đó.

Lâm Phàm trào phúng.

Lâm Phàm đã từng đọc vô số thứ linh tinh nhỏ nhặt nên đối cái lòng tự cao hơn trời của các BOSS thì sao hẳn có thể không biết, bọn chúng luôn luôn không cho phép người khác làm càn nửa điểm.

Nhưng mà bây giờ cái tên này chỉ có biết nổ vang trời mà ngay cả một chút hành động thực tế cũng không có, ngay cả cái Thiên Nhân khi này thì theo Lâm Phàm bất quả cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trông thì ngon mà vô dụng.

Bất quá đối với loại người này trong lòng Lâm Phàm vẫn rất là cảnh giác.

Lâm Phàm càn rỡ khiêu khích như vậy, nguyên nhân chủ yếu là đã xem thấu tất cả những thứ này.

Nếu như đối phương thật sự có thể nghiền ép chính mình thì mình làm gì còn có cơ hội mà càn rỡ, sợ là đã sớm ra tay đập chết chính mình.

Bất quá Lâm Phàm cũng không sợ cái nguy Thiên đạo giả heo ăn thịt hổ này, nếu như đã đắc tội rồi vậy thì dĩ nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng,

còn thật sự mà đánh không lại thì nhiều nhất trốn vào bên trong "Thiên Địa Dung Lô" tránh né khó khăn a.

- Nhân loại, chớ có làm càn.

Thanh âm trong hư không nổ vang truyền khắp thiên địa, lôi đình cuồng bạo không ngừng lập loè.

- Tiểu gia làm càn thì sao, đến đánh ta à.

Lâm Phàm một mặt khiêu khích muốn ăn đòn, nếu như hắn có một chút khát máu khẳng định sẽ không chịu được.

Bên trong hư không sâu xa kia.

Hai cỗ sức mạnh đang đối kháng với nhau, thế nhưng cái hào quang sức mạnh bảy màu kia đã đến sơn cùng thủy tận rồi, không tốn chút thời gian đã tan thành mây khói.

- Thứ hỗn trướng người lại dám nhục nhã bản tọa như thế, người không thể chống lại Thiên đạo, ngày tận thế của người đã được chú định rồi.

- Không, người vĩnh viễn không thể thay thế được ta.

...

Lâm Phàm nhìn hư không một chút mà không thấy có phản ứng gì thì bó tay mất rồi, cái này đặc biệt tính là BOSS gì đây, tiểu gia này giờ đã khiêu khích đến tận cửa nhà rồi mà vẫn dĩ nhiên không có một chút phản ứng, thật sự là làm cho người ta quá thất vọng.

- Có xuống hay không, nếu như không dám xuống thì cũng đừng có lãng phí thời gian của ta, thời gian của tiểu gia rất là quý giá đó.

Lâm Phàm hướng về bên trong hư không mắng.

- Nhân loại, người quá làm càn rồi, ta chính là Thiên đạo, người chắc chắn sẽ phải bị Thiên Khiển.

Thanh âm từ hư không lại lần nữa truyền đến một giọng nói bao hàm vô biên lửa giận.

- Hừ, người đúng là cái đồ ngu B, ta lúc trước mới nói tiểu gia chính là một người càn rỡ, còn người thì là cái Thiên Đạo gì mà hèn nhát như thế chứ, quả thực chính là một cái con rùa đen rụt đầu rác rưởi... Thậm chí ngay cả rác rưởi cũng không bằng.

Lâm Phàm tức giận mắng chửi một tràng liên tiếp không dứt, một chút mặt mũi cũng không thêm để ý, chỉ hy vọng đối phương bởi vì không nhẫn nhịn được sự làm càn của mình mà đi ra trấn áp bản thân.

- Thiên Địa Dung Lô

luyện hóa ra được Thiên đạo ý chí thì theo Lâm Phàm đúng là sẽ có tác dụng rất lớn, chỉ bất quá bây giờ mới có hai sợi Thiên đạo ý chí nên còn không có cách nào từ đó mà hiểu rõ đồ vật ẩn giấu bên trong.

Lâm Phàm mắng chửi nửa ngày tới nổi miệng đắng lưỡi khô, theo Lâm Phàm thì cái Thiên đạo này quả thực vô cùng kém cỏi a.

Chỉ là giờ khắc này ở bên trong hư không sâu xa kia, Thiên đạo bị Lâm Phàm nhục nhã lúc này đã lên cơn giận dữ, trong lòng rất là phần nộ.

Một cái nhân loại nhỏ bé dĩ nhiên lại dám nhục nhã hấn, thật sự là quá ghê tởm.

- Oanh...

Ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị thu tay lại, bên trong hư không đột nhiên phát sinh ra biến hóa.

Một luồng sức mạnh khổng lồ, ngưng tụ ở trong hư không.

- Ồ, vậy là sắp đi ra a.

Lâm Phàm trong lòng vui vẻ ngẩng đầu nhìn lên, xem ra cái tên này đã không còn cách nào có thể nhịn được sự nhục mạ từ mình, muốn đi ra liều mạng cùng mình rồi.

- Nhân loại vô liêm sỉ, người dám làm nhục bản

Thiên Đạo như thế, hôm nay ta muốn người phải trả một giá thật lớn.

Thanh âm trong hư không phản nộ quát.

Một đạo bóng mờ cự đại ở trong hư không ngưng tụ ra, đó là từ vô số sức mạnh ngưng tụ mà thành một cái bóng vô cùng chân thật có thể nói đây là hóa thân của ngụy Thiên đạo.

Trong chớp mắt hóa thân đã thành, đó là một người khổng lồ đáng khiếp vô cùng uy nghiêm, khí thế ngập trời nhuộm đắm hư không, so với Thiên Nhân lúc trước còn cường đại hơn rất nhiều.

- Nhân loại, người đã triệt để chọc giận bản Thiên đạo.

Người khổng lồ mở miệng, một chương nghiền ép hư không.

Lâm Phàm giờ khắc này nhìn một màn trước mắt cũng nhiệt huyết sôi trào:

- Ha ha, tốt... Đến hay lắm.

Lâm Phàm gào thét một tiếng khí thế cả người đột nhiên bộc phát ra, nhảy lên đánh về người khổng lồ trong hư không.

Đem toàn bộ sợi quy tắc ngưng tụ vào bên trong thân thể tới mức thực lực thân thể đã có thể so với "Tuyên cổ" rồi, thậm chí theo Lâm Phàm thấy nếu như "Tuyên cổ" dung hợp lại tất cả các mảnh cùng nhau thì mình cũng vẫn có sức để đánh một trận.

- Oanh...

Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống một chưởng một quyền nổ nát tất cả mọi thứ, trong nháy mắt hư không nứt toác không có lấy một tia lực lượng ngăn cản.

- Không thể...

Thanh âm từ hư không truyền đến ngũ khí không thể tin nổi, hẳn không nghĩ tới kẻ nhân loại này lại có thể mạnh mẽ như vậy.

- Không có cái gì là không thể... Trông thì ngon mà vô dụng quá, chẳng lẽ người cho rằng thân hình to lớn là vô địch sao? Tiểu gia ngày hôm nay liền để người biết, người nhỏ con cũng có đại sức mạnh.

Lâm Phàm điên cuồng hét lên một tiếng, xung quanh bản thân đột nhiên bộc phát ra một nguồn sức mạnh bão táp.

- Có một loại chưởng pháp từ trên trời giáng xuống, người biết là cái gì không? Ngày hôm nay tiểu gia sẽ nói cho người biết nó được kêu là Như Lai Thần Chưởng, ta đập...

Bên trong hư không, Lâm Phàm đang phiêu phù ở trên đỉnh đầu người khổng lồ liền vỡ xuống một chưởng đột nhiên.

- Oanh...

Người khổng lồ biến ảo từ ngục Thiên đạo kia ngay lập tức rơi nhanh xuống đất không ngừng, sau đó nổ vang một tiếng, hai đầu gối uốn cong ngã quỵ ở trên mặt đất.

Ngục Thiên Đạo ở trong hư không không dám tin nhìn tất cả những thứ này, hẳn không nghĩ tới nhân loại này lại biến thái như thế, nhưng hẳn không thể sử dụng nhiều sức mạnh hơn được nữa nếu không sẽ bị Thiên Đạo thật sự nắm lấy cơ hội phản công, như vậy thì tất cả những nỗ lực từ trước tới giờ chẳng phải là đem uống phí cả sao.

- Không đỡ nổi một đòn, không nghĩ tới người lại yếu như thế, quả thực chính hài hước mà.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt này liền cười lạnh một tiếng.

- Thiên Địa Dung Lô.

Trong chớp mắt người khổng lồ kia đã bị Lâm Phàm thu vào bên trong "Thiên Địa Dung Lô" tiến hành luyện hóa.

- Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.

- Nhận được một tia Thiên đạo ý chí.

...

- Ai, nguyên bản còn tưởng rằng lợi hại bao nhiêu, không nghĩ tới chỉ bất quá như vậy a.

Lâm Phàm một mặt vẻ ghét bỏ sau đó nhìn về phía hư không nói "Còn dám đến nữa hay không, ta đồng ý cho người đi tìm kiếm thêm sự giúp đỡ đấy, chứ người làm ra mấy cái đồ vật kia trông thì cũng ngon mà không dùng được a, quá phế vật."

...

Thời khắc này bên trong hư không không còn có bất kỳ âm thanh gì nữa, phẳng phất như đã hoàn toàn biến mất vậy.

Lâm Phàm đợi một hồi sau đó lắc lắc đầu một mặt vẻ bất đắc dĩ, xem ra là đã rời đi rồi.

Đồng thời điều này cũng càng thêm xác nhận ý nghĩ trong lòng hắn.

Người này hẳn là đã nuốt chửng Thiên đạo, mà khả năng cũng bởi vì cái này nên mới không có cách nào phân ra sức mạnh, sử dụng nhiều hơn nữa.

Gia hỏa này đến cùng là dạng gì mà thậm chí ngay cả Thiên đạo cũng có thể nuốt chửng, thật sự là quá khủng bố.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Tán Tài Đồng Tử

Thấy Hoang Linh Nhi ngây người đứng như trời trồng, Lâm Phàm liền tiến lại, hươ hươ tay trước mặt

- Này, Sao không lên tiếng thế.

Mới nghe thấy tiếng mà đã khiếp đảm như thế. Giả như ngụy Thiên đạo kia xuất hiện trước mặt có lẽ đứng cũng không vững cũng nên.

Thứ có thể trấn áp được Thiên đạo, hẳn nhiên là không yếu. Không biết mình có thể chịu được mấy thử đây.

Hoang Linh Nhi giờ này đã trấn tĩnh lại, liếc mắt nhìn Lâm Phàm trong lòng cũng không khỏi dậy sóng.

Cái kia vừa rồi đúng là Thiên đạo, cũng không hẳn là Thiên đạo thật. Tuy nói không biết Thiên đạo bị làm sao. Thế nhưng người này có thể trấn áp Thiên Đạo. Hoang Linh Nhi thật không dám tin vào mắt mình.

- Không có gì.

Hoang Linh Nhi nhẹ nhàng lắc đầu. Sau đó ánh mắt sững sờ nhìn Lâm Phàm:

- Người có thể làm Sinh Mệnh Hạt Giống nảy mầm?

Hoang Linh Nhi cảm nhận được một luồng sinh mệnh lực trên người Lâm Phàm. Tuy luồng sinh mệnh lực này đang không ngừng suy yếu, nhưng vẫn tỏa ra một luồng khí tức bàng bạc.

- Đúng vậy, ta làm hạt giống này nảy mầm. Tuy nhiên vẫn là cây non. Hơn nữa còn xuất hiện một vài vấn đề.

- Có thể cho ta xem qua một chút không.

Hoang Linh Nhi nói.

Lâm Phàm không do dự, lật bàn tay một cái, Ngô Đồng thần thụ dần dần hiện ra trong lòng bàn tay. Tuy đã suy yếu đến cùng cực, nhưng vẫn tỏa ra một luồng sinh mệnh lực bàng bạc. Những sợi rễ cây của Ngô Đồng Thần Thụ cũng cắm rễ vào bàn tay Lâm Phàm, tạo ra một lớp chi chít những sợi đan xen nhau như mạch máu.

Hoang Linh Nhi nhìn "Ngô Đồng Thần Thụ" trong tay Lâm Phàm, chân mày hơi nhíu lại. "Ngô Đồng thần thụ chính là một cây thần thụ bên trong trời đất. Nó đã trải qua vô số thời kì. Từ khi bị phá hỏng, hóa thành một hạt giống, cũng chưa từng nảy mầm. Không ngờ lại nảy mầm trong tay người, đúng là một kỳ tích."

Lâm Phàm nghe Hoang Linh Nhi nói vậy cảm thấy mình thực sự là may mắn. Nếu không có Gà con thì Ngô Đồng Thần Thụ này mãi mãi cũng chỉ là một hạt giống vứt xó ở trong nhẫn không gian mà thôi.

- Ngô Đồng thần thụ này có lai lịch thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Ta cũng không biết nó có lai lịch thế nào. Nhưng nghe qua tổ tiên ta nói Ngô Đồng thần thụ chính là thiên địa khởi nguồn của sự sống.

Hoang Linh Nhi lắc đầu nói.

Những gì nàng biết cũng vô cùng ít ỏi. "Sinh Mệnh Hạt Giống" lúc đầu ngoại trừ có thể cảm nhận được luồng sinh mệnh lực bàng bạc ở ngoài thì cũng không phát hiện ra công dụng gì khác.

"Hiện tại Ngô Đồng Thần Thụ đang từ từ khô héo, liệu có thể cứu chữa được nữa không?" Lâm

Phàm lần này đến Man Hoang Chi Địa, mục đích chủ yếu chính là để "Ngô Đồng thần thụ" khôi phục lại sức sống.

- Ta có một cách, nhưng có thể thành công hay không, ta cũng không dám chắc. Dù sao ta cũng chưa bao giờ từng gặp phải tình huống như thế.

Hoang Linh Nhi nói.

Lâm Phàm gật gật đầu. "Ngô Đồng thần thụ" tuy nói bây giờ chỉ là cây non, thế nhưng công dụng đối với hãn cực kì to lớn. Nếu như để cây này chết đi, thật sự là rất đáng tiếc.

Điều để Lâm Phàm nghĩ không ra chính là nếu "Sinh Mệnh Hạt Giống" này quý giá như thế, vì sao khi đó Hoang Linh Nhi lại tự đưa cho mình. Nếu như không biết rõ nguyên do, Lâm Phàm trong lòng cũng bất an.

- Đúng rồi, tại sao vật quý giá như thế, khi đó người lại giao cho ta.

Lâm Phàm hỏi.

Hoang Linh Nhi nhìn Lâm Phàm, sau đó mỉm cười giấu cợt "Người khi đó chặn đường cướp đoạt, thực lực chúng ta nhỏ yếu, có thể không đưa sao?"

Lâm Phàm nghe thế, cũng hơi sững sờ. Sau đó nở nụ cười, cảm thấy lí do này quả thật là thú vị.

Lúc này Hoang Linh Nhi đi xuống tế đàn, sau đó quay đầu nói:

- Ta đưa cho người là bởi vì ta thấy được tương lai. Ngày mai ta sẽ dẫn người đến một nơi, có thể cứu chữa được Thần Thụ hay không, chỉ

có thể dựa vào chính người. Ta sẽ bảo tộc nhân của ta sắp xếp chỗ cho người nghỉ ngơi. Ngày mai ta sẽ đến tìm người.

- Được.

Lâm Phàm gật đầu. Ngày mai cũng tốt, trong túi đeo lưng cũng có nhiều đồ vật cần sửa lại. Hắn cũng chưa xem qua chiến lợi phẩm từ mấy trận đại chiến lúc trước.

Lúc Hoang Linh Nhi đi rồi đi. Một tên tộc người Man Hoang tướng mạo khá hung ác, sợ hãi rụt rè tiến tới trước mặt Lâm Phàm cung kính.

- Mời đi theo ta.

Đối với tộc Man Hoang, bọn họ rất kính nể thiên uy. Nhưng người trước mặt này lại đem thiên uy đánh bại. Ở trong mắt bọn họ, thật sự quá khủng khiếp.

Lâm Phàm nhìn tên Man Hoang tộc e sợ mình như vậy, cũng chỉ biết bật cười. Sau đó theo hắn rời khỏi nơi này.

Thế nhưng trong lúc rời đi, Lâm Phàm nhú mày liếc nhìn pho tượng to lớn trên tế đàn.

Pho tượng kia khí tức giống với pho tượng của lão sư tổ khai tông Thánh Tông. Tuy không phải cùng một loại khí tức. Nhưng cách lưu lại khí tức, có chút tương tự.

...

Buổi tối.

Lâm Phàm nhìn đồ vật bên trong túi đeo lưng.

Ngoài thi thể của Thượng cổ đại yêu cùng hai sợi ý chí của Thiên đạo còn có một chiếc nhẫn trữ vật.

Lâm Phàm lúc đầu muốn đem thi thể của Thượng cổ đại yêu luyện hóa. Thế nhưng nghĩ tới thượng cổ đại yêu không cô đọng quy tắc dây chuyền. Nếu như luyện hóa không ra cái gì thì tổn thất quả thật rất lớn.

Tuy nói thượng cổ đại yêu ngã xuống vạn năm tu vi đã giảm đáng kể. Thế nhưng sức mạnh vẫn cường đại. Chỉ nói riêng về sức mạnh thân thể cũng đã quá khủng khiếp. Nếu như không phải dựa vào Thần khí "Thất Độ Không Gian" trấn áp chắc Lâm Phàm cũng đã sớm tiêu đời rồi.

Ngay như mình hiện tại, ngưng luyện được 450 dây chuyền quy tắc, cũng không dám nói có thể phá xuyên được lớp phòng ngự của thượng cổ đại yêu.

Cổ Hoàng, chinh chiến vạn cổ, không phải chuyện đùa.

Giờ khắc này Lâm Phàm rơi vào trầm tư, nghĩ lại những thứ đã đọc được trong sách.

Lâm Phàm thừa nhận Huyền Hoàng Giới có trình độ luyện đan rất tốt, thế nhưng luyện khí có chút vấn đề chưa đúng lắm.

Luyện khí chia ra làm bảy cấp bậc. Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Thượng, Trung, Hạ.

Nhưng cho dù là Thiên giai khí bảo, năng lực cũng rất hạn chế.

Giả như một bộ Thiên giai thượng phẩm giáp trong Huyền Hoàng Giới đã là trang bị đẳng cấp cao nhất, nhưng cũng chỉ vền vẹn có sức phòng ngự kinh người mà thôi.

Lâm Phàm bây giờ trình độ luyện khí đã là cao nhất tại Huyền Hoàng giới. Nếu muốn khai sáng ra thêm một con đường luyện khí thì thi thể của thượng cổ đại yêu này xem như một phần nguyên liệu trân quý.

Mà công pháp Chương Trung Ma Thành phần lớn là do Lâm Phàm dẫn dắt, hay là có thể thử một lần.

Nguyên liệu luyện khí, tất cả những thứ này cũng đều cần một lượng rất lớn nha.

Nếu như có thể luyện chế ra loại thần khí nghịch thiên giống như "Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên" hoặc là "Thất Độ Không Gian" thì thật sự là sung sướng đến cực hạn rồi.

Bất quá bây giờ nguyên liệu không đủ. Thi thể của thượng cổ đại yêu bỏ qua một bên đã.

Sau đó nhìn tới hai sợi Thiên đạo ý chí, Lâm Phàm cũng nhếch mép cười.

- Keng, phát hiện Thiên đạo ý chí, có hấp thu hay không.
- Hấp thu.

Lâm Phàm không có chút gì do dự, những thứ này đều là đồ tốt nha.

Hai sợi Thiên đạo ý chí từ từ tan vào trong cơ thể của Lâm Phàm. Trong chớp mắt, lông mày Lâm Phàm ngưng lại, sau đó chậm rãi giãn ra. Nhất thời trong đầu xuất hiện một bộ hình ảnh.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm mở mắt ra. Trong mắt phản phát như đã hiểu ra sự tình.

- Thì ra là như vậy, xem ra mình đoán không sai, âm thanh cầu cứu mình hóa ra là Thiên đạo thật sự.

Lúc đang hấp thu hai sợi Thiên đạo ý chí. Lâm Phàm chứng kiến hình ảnh những người lạ kia đang chậm chậm nuốt lấy Đông Linh châu thiên đạo.

Mà ngày hôm nay, ngay Thiên đạo kia trong lúc chiến đấu cùng mình không thể bộc phát toàn bộ sức mạnh cũng bởi vì hắn không dám làm như thế. Nếu như bộc phát càng nhiều sức mạnh, liền sẽ bị Thiên đạo phản công thoát ra ngoài.

- Xem ra tiểu gia làm càn như vậy, gián tiếp cũng là làm một chuyện tốt nha. Chỉ là không biết Thiên đạo còn có thể chống cự bao lâu.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu thở dài một tiếng.

"Haizz, tuy rằng tiểu gia rất muốn cứu người. Thế nhưng hữu tâm vô lực a, cũng không biết cách nào cứu người."

...

Mà khi nhìn đến chiếc nhẫn chứa đồ của Trần Huyền. Lâm Phàm lộ ra nụ cười nơi khóe miệng.

- Hai lần gặp mặt tiểu gia thật là một bi kịch cho người. Vốn là thiếu gia giàu có, lần trước bị tiểu gia đánh cướp một lần. Lần này lại bị tiểu gia đánh cướp thêm một lần nữa, quả thật đại bi kịch. Để tiểu gia xem một năm qua người đã vơ vét được những thứ gì.

Lâm Phàm cười nói.

Đối với tên Trần Huyền này, bị ngụy Thiên đạo lừa bòn trong lòng bàn tay. Vẫn còn tự cho mình là Thiên Vận, cũng thật là rất đáng thương a.

Nhưng ngay khi Lâm Phàm nhìn vào trong nhẫn chứa đồ vật, cả người đều kích động bắt đầu run rẩy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Chí Tôn Tiền Bối Nói Chuyện

- Không nghĩ tên Trần Huyền này có 2 mảnh vỡ của Chí Tôn lệnh bài.

Lâm Phàm kích động run run cầm 2 mảnh vỡ của lệnh bài. Trong lòng cũng đang xúc động.

Mình đang nắm giữ bốn mảnh. Mà hai mảnh còn lại Lâm Phàm cũng đã tìm kiếm rất lâu mà không có tin tức gì. Bây giờ xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Thật là cực kì hưng phấn.

Chuyện này quả thật là đại sự à nha.

Thương Linh châu, tiểu gia có thể trở lại rồi.

Hai năm, ròng rã hai năm trời, rốt cục cũng đã có thể trở lại Thương Linh châu.

Lâm Phàm trong ánh lên một tia sáng, sau đó vội vã lấy ra bốn viên Chí Tôn mảnh vỡ còn lại từ trong túi đeo.

Lâm Phàm đem tất cả mảnh vỡ lệnh bài Chí Tôn để dưới đất. Sau đó căn cứ hoa văn bắt đầu ghép lại.

- Vù...

Trong chớp mắt, một ánh hào quang loé lên. Một lệnh bài Chí Tôn hoàn chỉnh lập lòe bay trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm đưa tay bắt lấy lệnh bài Chí Tôn.

Rốt cục xong rồi.

Hoa văn trên lệnh bài chí tôn khiến lp chú ý.

Đây là một cánh cửa.

Phía dưới này là nhân loại.

Mà thứ ở phía trên cánh cửa này giống như là tà ma vậy.

Giờ khắc này Lâm Phàm không muốn để ý nhiều nữa. Lệnh bài Chí Tôn cần đưa chân nguyên vào bên trong mới có thể kích hoạt được thần thức của Chí Tôn.

Không chỉ học được tuyệt thế công pháp mà còn có thể trở lại Thương Linh châu. Quả thật là lời to rồi.

Ngay lập tức Lâm Phàm đem chân nguyên trong cơ thể rót vào bên trong lệnh bài Chí Tôn.

Đối với tu vi của Lâm Phàm giờ đây chân nguyên đã không còn là một chuyện lớn. Hẳn có thể gọi ra bao nhiêu, liền có bấy nhiêu. Thậm chí, so với nước sông Trường Giang cũng là một chín một mười.

Trước đây mới đạt Tiên Thiên cảnh giới đại viên mãn ta còn dám truyền vào. Hiện tại có gì là không dám.

Nhưng lp thật sự kinh ngạc khi phát hiện lệnh bài Chí Tôn này không hấp thụ chân nguyên hẳn truyền vào. Điều này làm cho hẳn cảm thấy rất kỳ quái.

Chẳng lẽ lệnh bài này khẩu vị thay đổi. Không thích chân nguyên của tiểu gia nữa. Nếu vậy thì nó cần gì đây?

Lâm Phàm thôi không rót chân nguyên vào lệnh bài Chí Tôn nữa. Sau đó ngừng thần suy nghĩ.

Tu vi trên thế gian này, một là thiên địa chân nguyên. Một loại khác chính là cảm ngộ sức mạnh quy tắc cô đọng thành dây chuyền quy tắc.

- Hay là thử một lần xem.

Ngay lập tức, lập điều động quy tắc dây chuyền trong cơ thể hóa thành một dòng sông dài. Dòng sông dài này chính là sức mạnh quy tắc. Sau đó liền đem rót vào bên trong lệnh bài Chí Tôn.

- Có hi vọng...

Lâm Phàm vui vẻ cảm thán khi thấy sức mạnh từ dây chuyền quy tắc quả nhiên có tác dụng bên trong lệnh bài Chí Tôn.

Điều làm Lâm Phàm nghĩ không ra đó là lần trước lệnh bài Chí Tôn có thể tự hấp thụ chân nguyên trong cơ thể hắn. Vậy mà lần này, hắn đem rót vào bên trong cũng không nhận là sao?

Lâm Phàm nghĩ mãi không ra. Vẫn tiếp tục rót dòng sông dài sức mạnh quy tắc. Bất kể như thế nào, cũng phải kích hoạt lệnh bài Chí Tôn này. Công sức hắn bỏ ra sưu tầm đủ sáu mảnh vỡ lệnh bài không phải là ít. Một lòng một dạ nhất định phải kích hoạt lệnh bài Chí Tôn, tìm đường trở lại Thương Linh Châu. Cừu thủ diệt tông, có thể dừng lại ở đây sao?

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày. Nãy giờ nếu đem sức mạnh quy tắc đã rót vào lệnh bài cô đọng thành dây chuyền quy tắc thì số lượng cũng chắc chắn không ít hơn 50 dây chuyền.

Ngay cả năm mươi dây chuyền quy tắc cũng không thể kích hoạt lệnh bài Chí Tôn. Điều này thực sự rất vô lý.

Nếu vậy, Thánh Tông Tông chủ cũng chỉ cô đọng được mười mấy dây chuyền quy tắc. Cho dù có nhận được lệnh bài Chí Tôn, cũng không thể kích hoạt được lệnh bài kì quái này nha.

Chẳng lẽ là không muốn để cho người ta kích hoạt.

Lâm Phàm điên cuồng suy nghĩ " Chẳng lẽ 450 dây chuyền quy tắc của ta cũng không thể kích hoạt được người".

- Rót vào.

Lúc này đây, lp cũng không còn tâm trí nào mà chậm rãi nữa. Hẳn điên cuồng rót dòng sông sức mạnh quy tắc vào lệnh bài.

- Oanh...

Đúng lúc này, lệnh bài Chí Tôn có xảy ra biến hóa. Một luồng ánh sáng lóe lên. Rồi tấm lệnh bài chậm rãi bay lơ lửng trên không. Từ bên trong lệnh bài, lp phát hiện có một bóng người mờ ảo đang ở trong đó.

Lâm Phàm cười vui vẻ, quả nhiên đã thành công.

- Chí Tôn tiền bối, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Lâm Phàm nhìn bóng người trong lệnh bài, vui vẻ chào hỏi.

- Ồ? Chí Tôn tiền bối, người làm sao đấy, tại sao không nói chuyện?

- Đây đây, nói chuyện đi. Chí Tôn tiền bối, người không phải đang ngủ chứ? Tỉnh lại đi, trời sáng rồi này.

Lúc này Lâm Phàm nghệt mặt ra. Chí Tôn tiền bối để lại thần thức này. Làm sao không nói câu nào vậy. Chẳng lẽ là xảy ra vấn đề gì ư?

Thời điểm trước, mặc dù chỉ kích hoạt một mảnh vỡ của lệnh bài Chí Tôn. Tuy rằng Chí Tôn tiền bối khi ấy cũng không nói lời nào. Thế nhưng vẫn biểu diễn tuyệt thế quyền pháp a. Bây giờ khi đã tập hợp đầy đủ mảnh vỡ, ghép thành lệnh bài Chí Tôn hoàn chỉnh rồi. Vậy mà Chí Tôn tiền bối làm sao mà ngay cả một cử động nhỏ cũng không có.

- Chí Tôn tiền bối. Hai năm rồi, người bất kể thế nào cũng phải nói một câu. Người có biết ta vì thu thập mảnh vỡ của Chí Tôn Lệnh Bài mà

ngậm bao nhiêu cay đắng, để lại bao nhiêu nước mắt. Người nay không nói một lời, đây không phải là coi thường người sao.

Lâm Phàm vẻ mặt bi thương nói.

- Chí Tôn tiền bối, người không nói lời nào cũng được. Nhưng người cũng phải nhúc nhích chứ. Hoặc ít ra cũng biểu diễn tuyệt thế quyền pháp, để cho ta học tập một chút a.

Lâm Phàm bối rối. Cái này chẳng lẽ là thứ bỏ đi sao.

Thời điểm lp còn đang không biết tính sao thì một âm thanh đáng sợ đột nhiên vang lên.

- Làm sao có thể...

Chí Tôn sắc mặt như mơ, không dám tin. Nhìn lướt qua Lâm Phàm, nhận ra đây là một cao nhân thần bí. Ngay cả khí tức cũng không bị phát hiện ra.

- Oạch...

Lâm Phàm sửng sò, không biết tại sao Chí Tôn tiền lại nổi điên.

- Cái gì không thể?

Lâm Phàm mơ hồ hỏi.

Nhưng Chí Tôn tiền bối vẫn lăm lăm một mình:

- Không thể, tuyệt đối không thể, người làm sao có thể kích hoạt Chí Tôn Lệnh Bài.

- Đông Linh châu đã bị ta đặt thiên địa bình phong. Làm sao có người có thể đạt đến trình độ này.

- Không thể a...

...

Lâm Phàm nghe Chí Tôn tiền bối lầm bầm lâu bầu một mình, trong lòng cũng đã rõ.

Chấn hấn Chí Tôn tiền bối bị mình gây kinh hãi rồi. Chẳng trách rồi vừa không nói một lời nào.

- Là người...

Chí Tôn nhìn đến nét mặt Lâm Phàm cũng đã nhớ lại.

- Đúng vậy, chính là ta đây. Hơn một năm rồi, không nghĩ Chí Tôn tiền bối còn nhớ ta. Thực sự là vinh hạnh lớn a.

Lâm Phàm cười ha hả nói.

- Kỳ ngộ, đúng thật là kỳ ngộ. Trong thời gian ngắn ngủi mà người có thể đột phá bình phong ta lưu lại. Khó mà tin nổi, thật sự là khó mà tin nổi a.

Chí Tôn bất đắc dĩ nói.

- Người thu thập Chí Tôn Lệnh Bài cuối cùng là lí do gì?

Chí Tôn trầm mặc, sau đó nhìn Lâm Phàm hỏi.

- Đương nhiên là tiêu trừ thứ ngăn cách Huyền Hoàng Giới. Rồi trở lại Thương Linh châu.

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi đáp.

Điều Lâm Phàm không nghĩ tới chính là Chí Tôn sau khi nghe được mình nói thế, tâm tình đột nhiên biến chuyển.

- Không thể, tuyệt đối không thể tiêu trừ bình phong đó.

Chí Tôn kích động nói.

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

- Không, ta nhất định phải về Thương Linh châu.

- Không thể.

- Không, ta nhất định phải về Thương Linh châu.

Lâm Phàm kiên định.

Chí Tôn nhìn Lâm Phàm.

- Nếu để cho Huyền Hoàng Giới hợp lại, thiên địa bình phong biến mất. Nhân loại tại Huyền Hoàng Giới sau cùng sẽ Tĩnh Thổ, sẽ biến thành Luyện Ngục.

- Ta không sợ, ta sẽ bảo vệ tất cả những thứ này.

Lâm Phàm kiên định nói tiếp.

Chí Tôn bóng mờ nhìn Lâm Phàm, sau đó lắc lắc đầu.

- Không được, thực lực của người tuy rằng rất mạnh, thế nhưng ở trong mắt những cường đại kia. Người thực sự là giun dế cũng không bằng.

- Làm sao có thể?

Lâm Phàm vừa nghe qua, nhất thời ngây ngấn cả người.

- Chí Tôn tiền bối, người có đang xem thường ta không vậy.

- Nếu như thực lực của người còn mạnh hơn ta. Bằng bản lĩnh của người, nhất định một quyền đánh tan thiên địa bình phong này rồi.

Chí Tôn nói.

- Làm sao có thể như vậy. Chí Tôn tiền bối, người sánh ngang với vạn cổ đại thần.

Ta nào dám cùng người so sánh. Bất quá nếu như cho ta chút thời gian, ta khẳng định vẫn là có thể đạt được đến cảnh giới như người.

Lâm Phàm tự đắc nói, dù sao lời này mình nói cũng không sai.

- Ha ha, có chí thể là tốt. Thế nhưng người thấy ngay cả ta, trước mặt những cái cường đại kia cũng chỉ có thể trốn tránh. Hơn nữa, những cường đại kia không chỉ có một. Người cho rằng bảo vệ được Huyền Hoàng Giới sao?

Chí Tôn nghiêm mặt hỏi.

Lâm Phàm sững sờ. Sắc mặt hơi đổi, sau đó lắc lắc đầu:

- Không thể.

Thế nhưng Lâm Phàm cũng không muốn từ bỏ:

- Chí Tôn tiền bối, chẳng lẽ ngoài việc đánh phá Thiên Địa bình phong thì không còn cách nào có thể trở lại Thương Linh châu sao?

- Có thể...

Chí Tôn nói.

Lâm Phàm vừa nghe xong, thở phào một cái. Đúng là dọa chết tiểu gia rồi.

- Ta có thể nói cho người cách trở lại Thương Linh châu. Nhưng thiên địa bình phong tuyệt đối không thể biến mất.

Chí Tôn nói lại lần nữa.

- Tốt. Nhưng Chí Tôn tiền bối có thể nói cho ta biết vì sao phải thiết đặt thiên địa bình phong?

Lâm Phàm trong lòng tràn ngập một cảm giác hiếu kỳ.

- Cũng tốt, ta sẽ nói cho ngươi. Thứ đã từng là ác mộng thời thượng cổ.

Lâm Phàm nghiêm mặt, tập trung nuốt từng lời của Chí Tôn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Sinh Mệnh Chi Dịch

Nghe Chí Tôn nói những lời này. Lâm Phàm cảm giác thiên địa này bình phong thật sự không thể tiêu trừ. Đồng thời đối với nơi đó, Nhân tộc thật sự là bi ai, thật sự là quá thảm.

Nhân tộc giống như là súc sinh vậy. Bị người ta tùy ý tàn sát, tùy ý nô dịch sao?

- Sau đó, ta, Võ Thần, Chiến Thần, Luân Hồi Đại Đế, bốn phương cường giả bế quan nhiều năm. Vốn tưởng rằng vì Nhân tộc tìm được một phương Tịnh Thổ. Nhưng thật buồn cười, đối phương vền vẹn chỉ có một người mà một tay có thể trấn áp bốn người chúng ta...

Chí Tôn nói, sắc mặt cũng biến đổi.

- Không thể nào?

Lâm Phàm vừa nghe xong, cũng cảm thấy như đang trong mơ. Chuyện này làm sao nghe qua, cảm giác như xuyên không hư huyền vậy? Không phải là vì dọa ta mà Chí Tôn nói vậy chứ.

Theo Lâm Phàm thấy, Chí Tôn tuyệt đối cường giả a. Một chiêu có thể phân thiên địa ra làm hai. Coi như là mình bây giờ, cũng không dám nghĩ tới việc này a.

Nếu quả thật có người có thể một tay trấn áp bốn người Chí Tôn. Vậy chẳng phải hấn chỉ đánh rầm cũng có thể nhẹ nhàng đem mình nghiền ép đến chết sao.

- Không đúng, Chí Tôn, người nói thiên địa này bình phong ai có thực lực mạnh hơn người liền có thể tiêu trừ. Vậy người nói những thứ kinh khủng kia, làm sao lại không tiêu trừ thiên địa bình phong?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Chí Tôn nhìn Lâm Phàm, thở dài một tiếng. "Đông Linh châu bây giờ có khả năng đạt tới cảnh giới cao nhất là Đại Thiên Vị đại viên mãn. Nếu như đột phá cảnh giới này, chính là tiến tới truy tìm con đường Vĩnh Sinh. Do đó từ nơi sâu xa sẽ có tiếp dẫn, tiến vào bên kia thế giới. Chúng ta bốn người tiêu hao hết tất cả sức mạnh đem phong ấn thiên địa. Lấy sức mạnh vốn có của Huyền Hoàng Giới đặt ra bình phong. Những người ở thế giới kia không cách nào có thể tiêu trừ bình phong."

- Bây giờ, người còn muốn loại bỏ bình phong không?

Chí Tôn Thần nghiêm túc hỏi.

Lâm Phàm sững sờ, có chút bất đắc dĩ.

- Chỉ cần có thể để ta về Thương Linh châu là được.

- Tốt, cái này ta sẽ giúp người. Khi người đến bình phong biên giới, người có thể kích hoạt ta thêm lần nữa, ta sẽ giúp người đi qua.

Chí Tôn nói ra, chỉ cần không tiêu trừ bình phong, hết thảy đều không có vấn đề gì.

- Chí Tôn, Có chuyện này ta vẫn canh cánh trong lòng không dám nói

Lâm Phàm làm ra vẻ khổ sở nhìn Chí Tôn.

- Có gì người cứ nói

Chí Tôn sốt sắng nhìn vẻ mặt đầy "bi" ai của Lâm Phàm.

- Người có thể truyền thụ cho ta tuyệt thế quyền pháp không.

Lâm Phàm làm ra một vẻ mặt háo hức nói.

- Không xong rồi, đây chỉ là một tia thần thức của ta. Nếu như biểu diễn một lần thì ta sẽ tiêu tan. Như vậy sẽ không thể đưa người đi Đông Linh châu nữa.

Chí Tôn tiếc nuối nói.

- Hà.

Lâm Phàm nhướng mắt. Đây không phải là chọn một trong hai à? Thôi được rồi, về Đông Linh lúc này là quan trọng nhất.

Sau đó Lâm Phàm cùng Chí Tôn ngồi đàm đạo một ít chuyện. Dĩ nhiên, đối với cái thế giới bị ai khổ cực kia Lâm Phàm cũng chưa hiểu được rốt cục nơi đó như thế nào. Một nơi như thế, chẳng phải đúng là địa ngục hay sao.

Ngày mai...

Hoang Linh Nhi tới tìm Lâm Phàm.

- Chuẩn bị xong chưa. Ngô Đồng thần thụ có thể khôi phục lại hay không, cũng chỉ có một cơ hội này.

Hoang Linh Nhi nói.

- Được.

Lâm Phàm gật đầu, liền theo sát sau lưng Hoang Linh Nhi. Lần này Hoang Linh Nhi ăn mặc rất trang nghiêm, phảng phất là muốn nghênh đón cái gì đó.

Lâm Phàm, Hoang Linh Nhi, cùng một tên tộc nhân Man Hoang cùng đi. Hướng về Man Hoang Chi Địa ở phía xa đi đến.

Không lâu sau, mọi người dừng lại trước một huyệt động.

Huyệt động này có tên thị vệ canh gác hai bên. Ngay khi nhìn thấy Hoang Linh Nhi đến liền cúi đầu rồi lập tức tránh sang hai bên.

- Nơi này là cấm địa của Man Hoang, đã tồn tại từ rất lâu đời rồi.

Hoang Linh Nhi nhẹ nhàng nói. Sau đó đi tới trước cửa đá đang đóng, kính cẩn quỳ lạy. Rồi lấy ra một cây chủy thủ, cắt một nhát dứt khoát nơi lòng bàn tay. Đem máu đó bôi lên cánh cửa.

- Oanh...

Vết máu nơi cửa đá biến mất. Dường như là bị cửa đá này hút mất. Ngay sau đó một trận tiếng nổ vang, cửa đá liền chậm chậm mở ra.

Lâm Phàm nhìn vào màn đen kịt bên trong. Một luồng khí tức tang thương từ huyệt động xộc ra.

- Các người ở bên ngoài bảo vệ.

Hoàng Linh Nhi nói, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm gật gật đầu.

Hai người đi vào màn đêm đen tối bên trong huyệt động. Khi đi thêm vài bước nữa, đột nhiên dâng lên ánh lửa, chiếu sáng toàn bộ thông đạo.

Lâm Phàm nhìn những đồ án trên vách tường, khẽ cau mày. Nếu như là ngày hôm qua nhìn thấy những này đồ án, hẳn có thể còn không biết rõ đây rốt cuộc là có ý gì. Thế nhưng sau cuộc trò chuyện cùng Chí Tôn tối qua. Lâm Phàm trong lòng cũng đã hiểu không ít chuyện.

Trên bức tranh án ở trên tường có một viên thần thụ cao đến chọc trời. Còn có một đám ác ma, chen chúc nhau mà đến cướp đoạt. Cuối cùng cây đổ, hóa thành một viên hạt giống bay đi...

- Đến cùng là thứ gì mà nắm giữ sức mạnh như vậy. Chí Tôn kia nói cũng không quá rõ. Hay do đó chỉ là một tia thần thức của Chí Tôn nên không nắm rõ hết đại sự.

Lâm Phàm trong lòng có chút hiếu kỳ. Thế nhưng lòng hiếu kỳ thường hại chết người. Đối với những tên kia, nếu có thể không gặp thì tốt nhất nên tránh.

Không lâu sau, ở phía cuối huyết động liền hiện ra một mật thất to lớn.

Bên trong mật thất này có một cái ao tản ra sương mù màu trắng bạch như mỹ ngọc, đẹp không sao tả xiết.

- Lực sinh mệnh thật mạnh.

Lâm Phàm giờ khắc này cảm nhận được trong ao kia tản ra một luồng sinh mệnh lực rất mạnh. Như Ngô Đồng thần thụ hiện nay cũng không thể so sánh.

- Đây là Sinh Mệnh Chi Dịch do Ngô Đồng thần thụ lúc trưởng thành sinh ra thần dịch. Không biết có thể làm cho Ngô Đồng thần thụ khôi phục như cũ không.

Hoang Linh Nhi nói.

Lâm Phàm lên trước, đưa tay luồn vào trong đó.

- Keng, chúc mừng phát hiện Sinh Mệnh Chi Dịch.

- Sinh Mệnh Chi Dịch: Tinh hoa của Ngô Đồng thần Thụ, ẩn chứa vô cùng sinh mệnh lực lượng.

Quả nhiên là thứ tốt. Nhưng nên có tâm phòng bị người. Bất luận như thế nào cứ để cho hệ thống đo lường một hồi đã. Nếu như đây là quỷ kế do Hoang Linh Nhi bày ra. Vậy coi như là bi kịch vô cùng.

Thời khắc này, Lâm Phàm lật bàn tay một cái. Ngô Đồng Thần thụ đang khô héo từ từ phiêu phù trên không trung.

Đúng lúc này, từng đám bạch sương tung bay đến Ngô Đồng thần thụ phía bên trên. Ngô Đồng thần thụ đang khô héo liền phảng phất như phát hiện vật gì tốt. Những cành cây khô héo rung lên, hút những làn sương dày đặc như sinh vật biết hô hấp vậy. Vội vã như muốn hấp thu toàn bộ đám sương mù trắng này.

- Hữu dụng.

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời trong lòng vui vẻ. Sau đó đem Ngô Đồng thần thụ để vào trong ao.

Thời khắc Ngô Đồng Thần Thụ chạm vào trong ao, Ngô Đồng thần thụ liền vung ra hàng ngàn xúc tu, không ngừng sinh trưởng, điên cuồng hút nước trong ao Sinh Mệnh Chi Dịch.

- Xem ra ta đã suy đoán đúng.

Hoang Linh Nhi nhìn thấy tình cảnh này, cũng nở một nụ cười.

Lâm Phàm cười cợt. Ngô Đồng thần thụ nếu như có thể trưởng thành đối với mình chắc chắn sẽ rất có ích đây.

Bất quá lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía Hoang Linh Nhi:

- Người làm tất cả những thứ này, cuối cùng là vì điều gì?

Lâm Phàm không tin thế gian người tốt nhiều như thế. Dạng người tốt như mình đây, trên thế gian cũng hiếm có khó tìm rồi. Ngô Đồng thần thụ này vốn không phải là phàm vật. Hoang Linh Nhi đem giao cho mình khẳng định là có mục đích.

- Đừng nói với ta người thấy được tương lai. Những cái này ta không tin.

Lâm Phàm nói ra.

Hoang Linh Nhi nở nụ cười rất xán lạn.

- Ta đích xác thấy được tương lai. Ta đem Ngô Đồng thần thụ cho người, chỉ hy vọng người có thể giúp ta một chuyện. Nhưng hiện tại còn không phải thời điểm, chờ đến lúc đó, ta sẽ nói cho người.

- Giao dịch? Con người của ta thích nhất chính là giao dịch. Tốt, nhưng nếu như bắt ta làm chuyện táng tận lương tâm, làm những chuyện thất đức. Cuộc giao dịch này ta sẽ cự tuyệt.

Lâm Phàm cười yếu ớt nói.

Trong lúc Lâm Phàm cùng Hoang Linh Nhi trò chuyện, Ngô Đồng thần thụ đột nhiên phát sinh ra biến hóa.

Một luồng khí tức viển cổ, đột nhiên từ trên thân Ngô Đồng thần thụ bạo phát ra.

- Giai đoạn thứ hai.

Hoang Linh Nhi trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Lúc này thân cây đang khô héo bên kia đột nhiên toát ra từng mảng từng mảng lá xanh. Những cái lá xanh này tràn đầy sức sống, phảng phất như là thiên địa tái sinh.

Trong ao nước Sinh Mệnh Chi Dịch giờ khắc này cũng đã từ từ thấy đáy. Căn bản cũng đều bị Ngô Đồng thần thụ hấp thu sạch sẽ.

Lâm Phàm nhìn tất cả những thứ trước mắt này trong lòng trào lên một niềm sung sướng vô cùng. Quả nhiên là thành công.

Ngô Đồng thần thụ không chỉ khôi phục lại. Đồng thời còn phát triển thêm một bước, những cành cây bên trên, sinh trưởng ra vô số lá xanh.

Đây chính là tượng trưng cho sinh mệnh lực.

Chỉ cần chờ Ngô Đồng thần thụ khôi phục như cũ. Đó chính là lúc đi Thương Linh châu.

Báo thù, tuyệt đối sẽ không quên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Trở Về

Man Hoang Chi Địa khí hậu ác liệt, cát vàng bão táp chính là chuyện bình thường.

Qua một ngày khôi phục Ngô Đồng thần thụ đã sớm được khôi phục, đồng thời dựa theo lời Hoang Linh Nhi nói thì Ngô Đồng thần thụ đã tiến vào giai đoạn thứ hai.

Lâm Phàm cũng rõ ràng cảm nhận được biến hóa từ Ngô Đồng thần thụ mang đến.

Tốc độ hấp thu thiên địa chân nguyên cũng càng lúc càng nhanh, đồng thời sinh mệnh lực lượng ẩn chứa trong đó so với lúc trước chỉ ít tăng mấy lần.

Bên trong nội thiên địa.

Từ sợi rễ Ngô Đồng thần thụ như bàn long gắt gao quấn quanh trong nội thiên địa của Lâm Phàm.

Phen này nội thiên địa dường như như đã là thiên địa chân chính, có thiên có địa cho tới hư không Vô Tận và cả địa uyên.

- Lần này đa tạ cô, nếu như người cho rằng thời cơ đã đến, người có thể nói cho ta biết yêu cầu của người.

Lâm Phàm nhìn Hoang Linh Nhi nói ra.

- Ân, Ngô Đồng thần thụ tuy nói là thiên địa đệ nhất thần thụ thế nhưng bây giờ vẫn là cây non không thể trải qua tổn thương quá lớn

được, bằng không khi đó ta cũng không thể làm gì được nữa.

Hoang Linh Nhi khuyên bảo.

Đồng thời đối với những việc Lâm Phàm đã trải qua mười phần hiếu kỳ, đến cùng là đã trải qua cái gì thì mới có thể đem Ngô Đồng thần thụ biến thành như vậy.

Nếu như không phải viễn cổ còn lưu lại Sinh Mệnh Chi Dịch thì như vậy cái cây Ngô Đồng thần thụ này có hay không khôi phục lại được như cũ? Cũng là một chuyện khó a!

- Ân, rõ ràng.

Lâm Phàm gật gật đầu, Ngô Đồng thần thụ này vẫn là cây non, tuy vẫn có thể tự sản sinh sinh mệnh lực lượng thế nhưng bây giờ năng lực có hạn, tốc độ còn chậm, xem ra còn cần cố gắng bồi dưỡng nhiều hơn nữa, ít nhất phải chờ Ngô Đồng thần thụ chân chính phát triển mới được.

Bất quá để Lâm Phàm nghi ngờ chính là chất dinh dưỡng Ngô Đồng thần thụ cần đến cùng là cái gì? Đến ngay cả Hoang Linh Nhi cũng không biết, cái này không thể không nói là một sự tình khó khăn a.

Hừ không.

Hoang Linh Nhi nhìn Lâm Phàm rời đi, trong lòng mắt cũng lập loè vẻ khát vọng đồng thời đối với thế giới này lại cũng toát ra vẻ sâu sắc lo âu.

Rời đi Man Hoang Chi Địa, Lâm Phàm dừng lại ở bên trong hư không rơi vào trầm tư.

Bây giờ sẽ đi về tông môn một chuyến trước hay là vẫn nên trực tiếp đi tới bên kia bình phong?

Vấn đề này đáng phải suy nghĩ sâu sắc một hồi.

Bất quá vừa nghĩ tới có thể trở lại Thương Linh châu, nội tâm Lâm Phàm chính là lửa nóng vô cùng.

Đã từng như tôn tử rùa đen bị uất ức bảo hộ rồi đi, bây giờ thực lực đã trưởng thành đến nhân vật nghịch thiên rồi thì nhất định phải làm cho những người kia phải trả giá thật lớn.

- Không được, càng nghĩ càng đợi không được, vẫn là nên trực tiếp đi Thương Linh châu luôn, báo thù không cách ngày đêm vậy mà giờ đã cách tới hai năm rồi, chuyện này đâu còn có thể chờ đợi được nữa.

Lâm Phàm lầm bầm lầu bầu nói ra.

Lấy tu vi bây giờ của mình thì từ nơi này đi ngang qua bên kia bình phong cần mười ngày thời gian, điều này cũng tương đương với đi ngang qua nửa cái Đông Linh châu.

May là thực lực của mình hôm nay là đến Thiên Vị cấp cao, nếu không không có mấy tháng thời gian thì căn bản không thể tới được nơi đó.

Trong chớp mắt bóng người Lâm Phàm lần nữa không có đi vào trong hư không mà một đường hướng tây đi thẳng.

Sau mười ngày.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt trong lòng cũng là nở một nụ cười, cuối cùng đã tới.

Bây giờ trước mắt hẳn có một màn ánh sáng trắng tới thiên địa đem hình ảnh trước mắt đường đi ngăn chặn lại, đây chính là bình phong năm đó Chí Tôn tạo ra.

Nếu như không có Chí Tôn Lệnh Bài thì căn bản không thể thông qua.

Màn ánh sáng này chậm rãi lưu chuyển mỗi khi Lâm Phàm nhẹ nhàng đưa tay ra chạm đến một cái.

- Keng, phát hiện thiên địa bình phong, không thể xuyên qua.

Lúc Lâm Phàm lấy ra Chí Tôn Lệnh Bài thì ngay lúc đó tình huống lại thay đổi.

- Keng, phát hiện Chí Tôn Lệnh Bài, có xuyên qua đến Thương Linh châu hoặc là giải trừ thiên địa bình phong hay không

Lâm Phàm nhất thời kinh ngạc một tiếng không nghĩ tới sẽ phát sinh tình huống như vậy, căn cứ ý tứ của Chí Tôn thì khi cần kích hoạt thì tự hắn sẽ giúp mình xuyên qua.

Nhưng hôm nay sau khi lấy ra Chí Tôn Lệnh Bài hệ thống lại trực tiếp nhắc nhở, việc này ngược lại để cho Lâm Phàm có chút không tưởng tượng nổi.

Hệ thống không hổ là hệ thống, năng lực quả thật là rất cường đại a.

Bất quá căn cứ theo ý tứ của Chí Tôn thì trong lòng Lâm Phàm cũng có chút suy nghĩ, nếu như chính những điều Chí Tôn nói là hoàn toàn chính xác thì phía bên kia thế giới có rất nhiều người khủng bố, vì vậy Lâm Phàm cũng không thể tự đại đến thần can giết thần, phạt can giết phạt được.

Bây giờ cũng tốt, không cần Chí Tôn hỗ trợ như vậy tiểu gia liền có thể học tập một bộ quyền pháp kia của Chí Tôn.

Lâm Phàm cũng sợ sệt nếu như kích hoạt Chí Tôn Lệnh Bài rồi sau đó lại học tập quyền pháp thì khi thần thức Chí Tôn đột nhiên tiêu tan vậy có thể Chí Tôn Lệnh Bài cũng không biết tiêu tan luôn hay không.

Nếu như không có Chí Tôn Lệnh Bài thì coi như chình mình đi tới Thương Linh châu làm gì để có thể trở về đây. Bất kể như thế nào Lâm Phàm tạm thời còn không muốn mạo hiểm như vậy, cho nên vẫn nên chờ

sau khi đem toàn bộ sự tình giải quyết rồi mới đến kích hoạt Chí Tôn Lệnh Bài.

- Xuyên qua.

Lâm Phàm đã làm tốt tất cả chuẩn bị lạnh nhạt nói.

Trong chớp mắt một chùm sáng bao phủ lấy Lâm Phàm từ từ đem Lâm Phàm kéo xuống vào bên trong bình phong, sau đó bóng người Lâm Phàm trong nháy mắt cũng biến mất ở bên trong Đông Linh châu.

...

Thương Linh châu.

Trong một chỗ rừng rậm, khí tức tiêu sát để người ta không rét mà run.

Hai làn sóng bóng người, một trước một sau cuồn tập.

Ở mặt trước một đám người lưu vong, trên thân đều có thương thế, mỗi một lần cuồn tập đều sẽ bắn lên một tia huyết hoa tung bay ở trong hư không.

- Các sư muội sư đệ, ta đến dẫn bọn họ đi chỗ khác, các người thừa cơ hội lúc này mà rời đi, bất kể như thế nào cũng đều phải sống sót.

Một tên thanh niên cầm trường kiếm trong tay, trong mắt lập loè một tia hung ác đối với những người phía sau kia, trong lòng phần nộ vô cùng.

- Không được sư huynh, chúng ta đồng thời cùng trốn.

- Đồng thời? Cùng nhau chúng ta đều sẽ chết...

Mà ngay tại thời khắc thanh niên này nói chuyện, một đạo hàn quang đột nhiên từ phương xa phá không mà đến, đạo hàn quang này tràn đầy

khí tiêu sát, chân nguyên trong đó rung chuyển bay thẳng về một tên đệ tử.

Tên đệ tử đang lao nhanh đi thì nhìn thấy đạo ánh sáng đấy ngay lập tức tâm thần hoảng hốt bị trấn định tại chỗ.

Nhưng trong chớp mắt đó tên thanh niên kia đột nhiên chuyển biến thân hình, nháy mắt đã che ở trước mặt sư đệ.

- Sư huynh...

Tên đệ tử kia nhìn thấy sư huynh che chở ở trước mặt, nhất thời cả kinh sau đó lộ ra thần sắc kinh khủng.

Vệt hào quang đó trong nháy mắt đánh vào mặt sau tên thanh niên, nhất thời liền nghĩ ngay tới tiếng kim loại va chạm.

- Không có việc gì, đừng phân tâm, tiếp tục chạy.

Thanh niên chỉ cảm thấy một luồng cự lực đánh vào trên thân hắn, bất quá vẫn còn tốt, có thể chống đỡ được.

Những sư đệ sư muội nhìn thấy sư huynh chỉ dùng thân thể liền có thể gắng gượng đón đỡ được chiêu đó thì lập tức đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thế nhưng tập mãi cũng thành quen rồi.

Thanh niên cầm thanh trường kiếm nhìn về phương, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm một lần, lập tức hoài niệm suy nghĩ.

- Lão sư, người lại cứu ta một mạng.

...

Một đường cuồng tập không biết đã chạy trốn bao lâu, thế nhưng bọn họ biết nếu như ngừng lại, như vậy chờ đợi bọn hắn chính là tử vong.

- Các sư đệ sư muội đừng quay đầu, sư huynh giúp các người ngăn cản đường lui.

Thanh niên nói ra.

- Tào sư huynh...

- Nhiều lời vô ích, các người nhất định phải sống sót.

Thời khắc này thanh niên đột nhiên ngừng lại sau đó hít sâu một hơi, cái ánh mắt kiên nghị nhìn chăm chú về phía những người đang theo sau truy đuổi đến, một chiêu kiếm nơi tay ngăn cản tất cả.

- Hừ, chạy không nổi rồi đúng không.

Giờ khắc này những người truy đuổi phía sau nháy mắt đã đem thanh niên này bao vây lại, liên tục cười lạnh.

- Uổng cho Hồn Nguyên Tông các người là danh môn chính phái, dĩ nhiên cũng làm ra loại việc diệt tông này.

Thanh niên tức giận nói.

- A, dư nghiệt Xích Hồng Tông dĩ nhiên cũng nghĩ có thể ngăn cản chúng ta, quả thực chính là si nhân mộng tưởng, lên cho ta.

Người đầu lĩnh Hồn Nguyên Tông nhẹ nhàng vung tay lên nói.

Thanh niên hít sâu một hơi:

- Hôm nay cho dù chết, cũng phải lôi kéo các người xuống cùng.

Mấy người liên tục tiến vào đem thanh niên vây lại ở bên trong, sau đó liên tục đánh tới.

Theo thời gian trôi qua, thanh niên kia từ từ bắt đầu có chút không chịu đựng được nữa, nếu như không phải dựa vào thân thể thì chỉ sợ đã chống đỡ được tới lúc này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Lão Sư

- Cường độ thân thể tiểu tử này rất mạnh, đã trúng nhiều công kích của chúng ta như vậy mà vẫn không chết, công pháp này nhất định là Thiên giai công pháp.

Mấy người của Hỗn Nguyên Tông giờ khắc này cũng nổi lên lòng tham muốn ép hỏi thanh niên kia nói ra môn công pháp luyện thể này.

Giờ khắc này, thanh niên máu me tung tóe khắp người, nắm trường kiếm trong tay, cũng bắt đầu run rẩy, máu tươi chậm chậm chảy ra, dọc theo trường kiếm chậm rãi rơi trên mặt đất.

- Tiểu tử, người mau đem môn công pháp luyện thể này giao ra đây, hay là để ta phải cho người sống không bằng chết.

Một tên đệ tử Hỗn Nguyên Tông lạnh lùng nói.

- Hừ, mơ hồ.

Thanh niên kia lạnh lùng nói, cái môn công pháp này là luyện thể pháp môn, hửn làm sao có thể giao cho đối phương, cái này chính là lão sư thân truyền cho bọn hửn.

Trong hai năm, dựa vào môn công pháp này, không biết bao nhiêu lần cứu mạng của hửn.

- Sư huynh...

Vừa lúc đó, thanh niên nghe được các sư đệ các sư muội tiếng gào lên, nhất thời biến sắc, sau đó nhìn về phía xa, không khỏi quát ầm lên:

- Các người tại sao lại trở về.

- Sư huynh, chúng ta làm sao có thể để người ở lại một mình, muốn chết chúng ta cùng chết.

Các đệ tử còn lại của Xích Hồng Tông cùng nói.

- Ai...

Thanh niên bất đắc dĩ buông một tiếng thở dài, sau đó sắc mặt ngưng lại:

- Tốt, đã như vậy thì cùng nhau sống chết đến cùng.

- Quả thật là tình thâm ý trọng a, rất đáng tiếc, các người hôm nay không còn đường sống, người có thể suy nghĩ cân nhắc, đem pháp môn luyện thể giao ra đây, ta có thể thả các người.

Đệ tử đứng đầu Hồn Nguyên Tông, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, đối với công pháp luyện thể này rất là để ý.

- Không thể...

Thanh niên phần nộ quát.

- Hừ, muốn chết, giết cho ta...

Đệ tử Hồn Nguyên Tông sắc mặt lạnh lẽo, vung ống tay áo lên, nhắm thẳng vào những đệ tử Xích Hồng Tông.

Thanh niên cùng các sư đệ các sư muội, tụ lại một chỗ, sắc mặt nặng nề nhìn trước mắt.

Lần này e sợ đều chết ở đây rồi.

Tuy rằng thực lực của hắn là Nhập Thần cấp chín, thế nhưng những địch nhân này đều có tu vi hơn hắn, nếu như không phải dựa vào cường độ thân thể sợ là bây giờ đã chết rồi.

- Các Sư đệ, sư muội, hôm nay có lẽ chúng ta tái ngộ dưới Cửu Tuyền rồi.

Thanh niên u sầu nói.

- Sư huynh, chúng ta không sợ, không phải chỉ là chết thôi sao, chúng ta cùng nhau xông lên, để bọn chúng biết đệ tử Xích Hồng Tông không phải là dễ xem thường.

- Đúng.

...

Những đệ tử này hung mãnh vọt tới, sắc mặt cũng ngưng lại, tràn đầy sát khí, binh khí nắm chặt trong tay.

Vào lúc này, nếu nói không sợ đó là gạt người, thế nhưng bất kể như thế nào, cũng phải để những đệ tử Hồn Nguyên Tông này phải trả giá thật lớn.

- Giết...

...

Đúng vào khoảnh khắc đám đệ tử Xích Hồng Tông liều mạng lao lên, bên trong hư không chợt lóe lên một tia chớp kèm theo một tiếng nổ vang trời.

-Ồ, xảy ra chuyện gì?

Mọi người ngưng lại nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra, thời tiết này, làm sao có khả năng xuất hiện lôi đình.

Đám đệ tử Hồn Nguyên Tông dừng bước, ngưng thần nhìn về phía tiếng nổ kia, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đám người Xích Hồng Tông cũng vậy, trong lòng nghi vấn vạn phần.

Vào lúc này, thiên địa làm sao có thể xuất hiện dị tượng.

- Sư huynh, người nhìn nơi đó.

Vừa lúc đó, một tên đệ tử Xích Hồng Tông đột nhiên chỉ theo một hướng, kinh ngạc hô lên.

Mọi người vừa nghe thấy, liền nhìn theo hướng tay hắn chỉ, chỉ thấy phía trước cách đó không xa, đột nhiên xuất hiện một đạo ba văn, hướng về bốn phía tỏa ra những gợn sóng.

Đạo sóng gợn này, không ngừng khuếch đại, lớp sau to hơn lớp trước. Bất ngờ, hư không nứt ra, một luồng khí đột nhiên bộc phát.

Tại nơi mọi ánh mắt đổ dồn vào, một bóng người chậm rãi bước ra từ hư không.

Cứ như vậy lẳng lẳng phiêu phù ở bên trong hư không.

...

Lâm Phàm cảm thụ được biến hóa chung quanh sau đó mở mắt ra, trong lòng bốc lên một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Thương Linh châu, ta đã trở về...

Nơi này hơi thở quen thuộc, trời đất quen thuộc, đã lâu không thấy.

Điều làm Lâm Phàm bất ngờ là làm sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ đi xuyên qua đến thì địa điểm là không được lựa chọn sao?

Lâm Phàm cứ như vậy lẳng lẳng suy ngẫm về cái kia, trong đầu có chút mơ hồ, không biết lát nữa phải làm gì.

Muốn đi tìm chín đại tông môn?

Hay là đi Đại Yến hoàng triều đánh giết Yến Hoàng?

hoặc là đi tìm Thiên Hậu?

Tất cả những thứ này, đều quanh quẩn trong đầu Lâm Phàm.

- Tiền bối, cứu mạng a...

Ngay lúc Lâm Phàm đang trầm tư, một tiếng gào thét đem Lâm Phàm trở lại với thực tại.

Có người kêu cứu, là ai chứ?

Lúc này trong rừng rậm.

Đám người Xích Hồng Tông và Hỗn Nguyên Tông, đều mơ hồ nhìn hư ảnh bên trong hư không.

Bọn họ không biết người kia là ai? Tại sao lại xuất hiện ở bên trong hư không.

Thế nhưng bọn họ đều nhìn thấy đối phương đi ra từ trong vết nứt hư không.

Đây chính là chỉ có Đại Thiên Vị cường giả mới có thể có năng lực này.

Một tên đệ tử Xích Hồng Tông, sau một hồi ngơ ngẩn, liền tỉnh lại và hét lên, hẳn tuy rằng không biết đối phương là ai, thế nhưng bây giờ, cũng chỉ có thể liều.

Nếu như người kia đột nhiên rời đi, như vậy thì thật sự một tia hi vọng cũng không có.

- Các sư huynh, sư đệ, chúng ta chỉ có cơ hội này thôi, nếu như người kia đồng ý giúp chúng ta, nhất định có thể sống sót.

Một tên đệ tử Xích Hồng Tông lên tiếng.

Thời khắc này đám đệ tử Xích Hồng Tông nghe những lời ấy cũng gật gật đầu, sau đó cũng đều hướng về hư không hô lên.

- Tiền bối, cứu mạng a.

...

Đám người Hỗn Nguyên Tông thấy đám dư nghiệt này hướng về một người không quen biết cầu cứu, nhất thời sắc mặt cũng biến đổi, nếu như người kia là hạng người hay quản việc không đâu, chỉ sợ việc hôm nay, làm cũng không thành.

Bất quá nghĩ đến mình là đệ tử Hỗn Nguyên Tông, có thể đối phương sẽ kiêng kỵ cái tên Hỗn Nguyên Tông mà rời đi.

- Bọn dư nghiệt, chẳng lẽ các người còn có thể thoát khỏi tay Hỗn Nguyên Tông ư?

Đệ tử đứng đầu Hỗn Nguyên Tông tức giận quát, đương nhiên một câu nói này không phải là nói cho người Xích Hồng Tông nghe, mà cố ý muốn cho người bí ẩn kia nghe được.

Việc này là của Hỗn Nguyên Tông, hãy cân nhắc nếu muốn xen vào.

Đám người Xích Hồng Tông vừa nghe, sắc mặt ngưng lại, bọn họ sao có thể không hiểu, đại đệ tử Hỗn Nguyên Tông nói là có ý gì, sau đó từng người một khẩn trương nhìn người trong hư không kia, đưa ánh mắt cầu cứu.

Nếu như đối phương nghe được là việc của Hỗn Nguyên Tông, cứ như vậy rời đi, chẳng phải một tia hi vọng nhỏ nhoi cũng chẳng còn sao.

Nhưng vào lúc này, điều làm bọn hắn hưng phấn chính là cái người bí ẩn đang phiêu phù ở hư không kia, đang hướng về bọn họ chậm rãi đi tới.

Đám người Hỗn Nguyên Tông, vừa thấy người kia đi tới, sắc mặt nhất thời biến đổi, sau đó liếc mắt nhìn nhau.

...

Lâm Phàm nghe được tiếng cầu cứu, đi từ từ đến, hẳn có loại cảm giác, nơi đó có một người, giống như rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra được là ai.

Đây là do thời gian trôi qua, ký ức mơ hồ.

Vì lẽ đó Lâm Phàm quyết định đi xem một chút.

Mà sau khi nghe lời đệ tử Hỗn Nguyên Tông nói, trong lòng Lâm Phàm cũng nở một nụ cười.

Uy hiếp tiểu gia sao? Lần đầu gặp phải a.

Hỗn Nguyên Tông à, thật quen thuộc, hình như là chín đại tông môn a...

Dần dần, Lâm Phàm vững vàng đi ở bên trong hư không, sau đó chậm rãi đáp xuống, đứng ở cách đó không xa, lần lượt nhìn hai đám người này.

Đám người Xích Hồng Tông lòng đầy kỳ vọng nhìn Lâm Phàm.

Mà đám Hỗn Nguyên Tông lại cảnh giác nhìn Lâm Phàm.

Nhưng vào lúc này, lúc thanh niên Xích Hồng Tông kia nhìn đến khuôn mặt Lâm Phàm, toàn thân đột nhiên run lên, phảng phất là không dám tin vào hai mắt của mình.

Sau đó chậm rãi bước lên trước, muốn là gần hơn một chút, nhìn càng rõ ràng một chút.

- Sư huynh...

đám người Xích Hồng Tông thấy sư huynh đột nhiên lên trước, cũng cả kinh, không biết sư huynh muốn làm gì.

Nhưng khi thấy sư huynh đứng ở trước mặt người bí ẩn, cũng không lâu lắm, một trận kinh ngạc hiện rõ trên mặt từng người.

Bọn họ nhìn thấy sư huynh, đang quỳ gối trước mặt người bí ẩn trẻ tuổi kia.

- Lão sư...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Xoay Tay Trấn Áp

Giờ khắc này mọi người đều không khỏi kinh hãi, các sư đệ và các sư muội Xích Hồng Tông nhìn sư huynh mình dĩ nhiên lại quỳ gối trước mặt người bí ẩn còn tôn xưng là Lão Sư nữa, khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc

Sư huynh, người có vì chúng ta cũng không cần thiết đi nhận người khác làm lão sư nhanh như vậy chứ.

Bọn họ chưa từng nghe qua sư huynh nói đã có lão sư?

Mọi người trong Hồn Nguyên Tông coi như được một phen kinh ngạc, đặc biệt hơn là trong tình huống như thế này

Lão sư? Người đang nói đùa phải không?

Khi mà mọi người ở Hồn Nguyên Tông thấy người bí ẩn kia thoáng có nét kinh ngạc trên khuôn mặt, trong lòng bỗng chợt cười thầm nhận ra hiển nhiên là người bí ẩn ngay từ đầu đã không quen biết đối phương

Khá lắm, kém chút nữa thì bị người lừa gạt rồi, không nghĩ rằng vì mạng sống mà vứt bỏ tôn nghiêm tới ôm bấp đùi người khác.

- Vị tiền bối, việc này là chuyện riêng của Hồn Nguyên Tông chúng ta, kính xin chỉ góp mặt chứ tuyệt nhiên không nên nhúng tay vào

Một vị đệ tử đầu lĩnh của Hồn Nguyên Tông lên trước nói ra

Tuy đối phương tuổi còn trẻ, thế nhưng thực lực lại mạnh mẽ hơn bọn họ, đó là điều rõ ràng không cần bàn cãi

Bởi vậy hắn cũng không dám làm càn quá mức, nếu như chỉ vì nói năng lỗ mãng mà bị người bí ẩn này đánh giết, thì coi như ngay cả tông chủ Tông môn cũng không thể chỉ vì một đệ tử như hắn mà trở mặt cùng một tên cường giả Đại Thiên Vị được.

Nhưng điều khiến hắn thực sự khó chịu chính là người thần bí này thậm chí không thèm liếc mắt nhìn đến hắn một chút, không phảng phất như không nghe thấy hắn vừa nói gì vậy.

Lâm Phàm nhìn người đang quỳ gối trước mặt mình, trong lòng cũng có chút đau.

- Lão Sư?

- Vậy người chính là đệ tử của ta, nhưng hắn là ta đã từng nhận đệ tử này sao?

Lâm Phàm nhất thời trong lòng chưa thể nghĩ ra được

- Người hãy ngẩng đầu lên

Lâm Phàm cảm giác chỉ cần nhìn rõ mặt hơn một chút, nhiều hơn một chút là có thể nghĩ ra được.

Đặc biệt là với người chân thành như vậy, nếu như mình nở lòng nói không quen biết đối phương thì quả là một điều không hay.

Thanh niên vẫn cung kính quỳ trên mặt đất, đầu chạm sát mặt đất, nghe được lời nói ấy liền ngẩng đầu lên.

Lâm Phàm nhìn rõ vẻ mặt thanh niên, trái tim nhỏ cũng nhói lên một cái, nước mắt...người ấy đang thực sự khóc.

Tiểu thanh niên này dĩ nhiên đang khóc, hơn nữa còn không có nửa điểm nào là giả tạo.

Hắn nhất định biết mình, hắn khẳng khẳng bất định nói mình chính là lão sư.

Nghe đến tên gọi Lão sư này, Lâm Phàm liền nghĩ đến thời gian mình ở hoàng triều Đại Yến.

Khi đó mình có mở lớp giáo dục học sinh, đúng, hắn khẳng định người khi đó dạy hắn chính là lão sư.

Lâm Phàm sắc mặt hờ hững, tỏ ra vô cùng bình tĩnh trước mặt người này. Nhưng kì thực đầu óc đang điên cuồng nhớ lại, suy nghĩ xem người đối diện mình lúc này tên là gì

Trong chớp mắt, rất nhiều khuôn mặt chồng chất lẫn nhau hiện lên trong tâm trí.

Rồi sau đó như chợt nhớ ra, Lâm Phàm nở một nụ cười, lộ vẻ rất hài lòng.

- Tào Thiên Tiêu

Thanh niên nghe thấy lão sư vừa gọi tên của chính mình, đột nhiên nhớ lại khung cảnh hai năm trước rồi xúc động nghẹn ngào đáp lời.

- Đúng, lão sư

Thời khắc ấy tất cả mọi người trong Xích Hồng Tông vui mừng khôn xiết. Bởi họ nhận ra rằng người bí ẩn đang ở trước mặt họ không sai chính là lão sư của sư huynh.

Tất cả mọi người không ai phải chết, quả là điều quá tuyệt vời.

- Sư huynh, vậy tên của người không phải Tào Phu Thụ sao

Bỗng lúc này một tên đầu óc không bình thường lăm lăm ‘đệ tử tương đấu’ nghi ngờ hỏi.

- Không, ta là Tào Thiên Tiêu, những gì lão sư nói đều là sự thật

Tào Phụ Thu trả lời với nét mặt vô cùng nghiêm túc.

Lâm Phàm thỏa mãn gật đầu nhìn Tào Thiên Tiêu: - Trẻ nhỏ dễ dạy, coi như không uổng công năm ấy lão sư đã đặc biệt đối tốt với người.

Lúc này, mọi người trong Hỗn Nguyên Tông nhìn nhau, bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, bọn họ không nghĩ tới, người bí ẩn kia chính là lão sư của hắn.

Chỉ sợ lần này không dễ dàng giải quyết như vậy.

Mọi người trong Hỗn Nguyên Tông có ý định lui lại, nhưng ngay khi bọn họ vừa định chạy trốn, một thanh âm sâu kín truyền đến khiến ai nấy đều không khỏi giật mình.

- Ta đã để cho các người đi sao?

Lâm Phàm nhìn về phía mọi người Hỗn Nguyên Tông cất giọng.

Một trong chín đại tông môn, Hỗn Nguyên Tông, ngược lại cũng đúng là có duyên phận.

- Các hạ, đệ tử Hỗn Nguyên Tông chúng tôi tuy đã biết người là cường giả Đại Thiên Vị cảnh giới nhưng Hỗn Nguyên Tông cũng không thiếu cường giả Đại Thiên Vị, các hạ có lẽ vẫn cần cân nhắc một chút

Đệ tử đầu lĩnh của Hỗn Nguyên Tông trực tiếp cất lời rõ ràng nói.

Tào Thiên Tiêu bấy giờ thở phào nhẹ nhõm, bây giờ có lão sư ở đây thì coi như an toàn của bọn họ cũng đã được bảo đảm.

Với tình huống hiện giờ chỉ sợ là lão sư sẽ vì bọn họ mà ra mặt.

Bọn họ tuy rất muốn báo thù nhưng vì tên tuổi của Hỗn Nguyên Tông nên trong lòng họ đều có rất nhiều áp lực.

Nếu như lão sư thật sự giết chết những người này, hiển nhiên Hỗn Nguyên Tông sẽ không thể nào nghĩ đến chuyện giảng hòa nữa.

Các sư đệ và sư muội của Tào Thiên Tiêu cũng cúi đầu vì không biết làm thế nào cho phải phép.

Sư huynh khẳng định lão sư là cường giả tuyệt thế, nhưng tuyệt nhiên Hồn Nguyên Tông cũng không hề kém cạnh, nếu như để liên lụy tới thì thật sự không ổn.

Ngay lúc ấy bọn họ nghe được lời nói của lão sư sư huynh thì từng người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm.

- Hồn Nguyên Tông, haha...thật là đáng chết

Lâm Phàm sắc mặt lạnh tanh, tung ra một chưởng.

- Ầm ầm

Trong nháy mắt đột nhiên hư không nổ vang, một chưởng từ trên trời giáng xuống phía dưới, đệ tử của Hồn Nguyên Tông ánh mắt hoảng sợ không biết tránh né đi đâu liền trực tiếp bị nghiền ép rơi xuống.

- Ầm

Mười đệ tử Hồn Nguyên Tông trong nháy mắt biến thành tro bụi tới cọng lông cũng chẳng còn.

Tào Thiên Tiêu cùng đám người kinh ngạc nhìn khung cảnh hiện lên trước mắt, đặc biệt là những sư đệ và sư muội của Tào Thiên Tiêu, họ không nghĩ tới lão sư của sư huynh không những mạnh mà lại còn bá đạo như vậy.

Lúc đó lão sư xoay tay lại rồi trấn an những người có mặt.

Tuy rằng lão sư dạy dỗ bọn họ một thời gian không dài, nhưng phải nói rằng công sức là vô cùng lớn lao.

Bọn họ đều từng như rác rưởi phế vật, nhưng dưới sự chỉ bảo dạy dỗ của lão sư, mọi thứ đều phát triển nhanh như điều gặp gió, tu vi chưa

từng gặp phải cái bình cảnh gì.

Bởi vậy chỉ trong hai năm ngắn ngủi, hắc tử Tiên Thiên cấp một đột phá đến Nhập Thần cấp chín, chắc rằng sau khoảng thời gian không dài liền có thể tiến vào cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

- Người cho ta biết chuyện gì xảy ra thế này? Còn những người khác đâu?

Lâm Phàm bây giờ mới trở về nên không biết hai năm qua đã xảy ra chuyện gì.

Mà tu vi Tào Thiên Tiêu hắc cũng có thể thấy được, Nhập Thần cấp chín thì tương đương với cảnh giới nhập thần đại viên mãn Đông Linh Châu.

Thương Linh châu cùng Đông Linh châu mặc dù chỉ có một cái bình phong chia cách, hệ thống tu luyện không có bao nhiêu biến hóa thế nhưng có một số điểm là không giống nhau.

Tào Thiên Tiêu nhớ lại lần lượt một phen, sau đó rõ ràng mười mười nói lên chuyện đã xảy ra hai năm qua.

Lâm Phàm lẳng lặng nghe, sắc mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa thế nhưng nội tâm chính là đang lật lên cơn sóng thần.

Bản thân mình từng ở Thiên phủ học viện dạy dỗ một số người, mỗi một người học sinh đó đều đã rời khỏi hoàng triều Đại Yến.

Thậm chí Thiên phủ học viện cũng đã không còn tồn tại nữa.

Trong một đêm, tất cả các cao thủ hoàng triều Đại Yến toàn bộ biến mất, ngay cả Viện trưởng Thiên phủ học viện cũng đều như vậy.

Bởi vậy Thiên phủ học viện triệt để giải tán.

Mà những học sinh do mình đã từng dạy qua đó cũng bởi vì tu vi quá thấp nên tránh thoát khỏi tai nạn này.

Những chuyện này không cần nghĩ Lâm Phàm cũng có thể biết là ai làm.

Ngoại trừ Yến Hoàng còn có thể là ai?

Cũng không biết cái tên Yến Hoàng đến cùng là đang tu luyện cái công pháp tà môn gì.

Bất quá bây giờ những thứ này đều không quan trọng nữa rồi, bởi vì chính hắn đã trở về, mạng của những người này toàn bộ phải do tiểu gia thu gặt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Không Cho Phép Sĩ Nhục Công Pháp Gia Truyền Nhà Ta

- Thôi được, bây giờ lão sư trở về cũng là có đại sự muốn làm, con đi theo bên cạnh lão sư cũng không tiện. Như vậy đi, con đi tìm những sư huynh đệ kia, rồi chờ lão sư đem mọi chuyện giải quyết xong sẽ trở lại tìm các con.

Lâm Phàm ở trước mặt đệ tử của mình tự nhiên phải gìn giữ phong độ.

- Vâng, người yên tâm, đệ tử sẽ đi tìm bọn họ.

Tào Thiên Tiêu hưng phấn gật đầu. Nếu để cho bọn họ biết lão sư đã trở lại nhất định sẽ vô cùng hưng phấn.

Năm đó lão sư ra đi mà không một lời từ biệt, bọn họ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau đó không lâu lắm, hoàng triều Đại Yến liên phát sinh biến động, bọn họ trốn thoát khỏi hoàng triều Đại Yến rồi lưu lạc ở bên ngoài, chịu không ít khổ sở.

- Được rồi.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó giơ tay cắt hư không đi khỏi nơi này.

Giờ phút này Tào Thiên Tiêu cùng những sư đệ sư muội kia đã sớm thấy choáng váng. Ở trước mặt Lâm Phàm thì bọn họ một câu cũng không dám nói, đều một vẻ kính sợ.

Bây giờ Lâm Phàm rời đi, nội tâm bọn họ đã khôi phục được một chút thì từng người một chấn động hỏi.

- Sư huynh, trước đây tại sao huynh lại không nói với bọn đệ là huynh có lão sư lợi hại như vậy.

- Đúng vậy a. Trẻ tuổi còn chưa tính, hơn nữa thực lực cũng quá mạnh đi, quả thực là dọa chết người.

- Khí chất đó quả thực không thể diễn tả được. Người vừa đứng ở đó chính là tuyệt thế cao nhân a.

- Còn có cái chưởng vừa rồi cũng quá mãnh liệt đi, đệ cảm giác coi như là cường giả Đại Thiên Vực cũng không mạnh như vậy a, toàn bộ thiên địa đều giống như muốn sụp đổ mất.

...

Tào Thiên Tiêu nghe những lời sư đệ sư muội nói, khóe miệng có chút giương lên một mặt kiêu ngạo.

- Đó là đương nhiên, đây chính là lão sư của ta. Huynh có thể nói cho các đệ biết năm đó thiên tư của huynh cùng nhóm các sư huynh đệ kia đều là học sinh học viện có ngộ tính kém cõi nhất. Hai năm trước tu vi của huynh vẫn chỉ là Hậu Thiên cảnh giới, cũng bởi vì nhận được sự chỉ điểm của lão sư mà tu vi tăng nhanh như gió.

Vào giờ phút này, tâm tình của Tào Thiên Tiêu cũng khá lên rất nhiều.

- A..., không thể nào. Sư huynh khi đó huynh vào Xích Hồng Tông cũng chỉ là Tiên Thiên cảnh giới, mà huynh đạt được cảnh giới như bây giờ là do huynh nỗ lực mà đạt được?

Một sư đệ có chút không đồng ý nói ra.

- Đúng vậy a...

Một số người khác cũng gật đầu nói.

Tào Thiên Tiêu nhìn mọi người một chút, mặt lộ ra vẻ cảm kích, sau đó vung ống tay áo một cái nhìn về vô tận hư không:

- Các đệ không hiểu...

- Huynh không nói, chúng đệ làm sao mà hiểu được. Có đúng không mọi người.

"Đúng vậy a... Đúng đấy."

...

Tào Thiên Tiêu cười cợt, lắc lắc đầu:

- Các đệ không hiểu...

-...

Mọi người.

Lâm Phàm không nghĩ tới hắn mới từ Đông Linh châu đi tới Thương Linh châu liền có thể gặp được một học sinh do hắn đã từng dạy qua, ngược lại cũng có chút kích động.

Đã hai năm, nên trở về xem một chút.

Đã từng là đại bản doanh của Thánh Ma Tông, không biết bây giờ đã biến thành thế nào rồi, hoặc là nói hiện tại đã bị ai chiếm lĩnh.

Trong mắt Lâm Phàm lóe lên một tia ý lạnh. Lần này, hắn trở về không làm long trời lở đất thì có lỗi với những cực khổ mà hắn đã phải chịu trong hai năm qua.

Trong chớp mắt, một bóng người di chuyển cực nhanh trong hư không.

Vị trí đã từng đặt Thánh Ma Tông là nơi phong thủy bảo địa, tuy trải qua trận chiến ấy kiến trúc mười phần không còn nổi một phần, thế

nhưng vẫn có vô số người thềm nơi đó đổ mắt.

Bây giờ Thánh Ma Tông đã là nơi của Càn Khôn Tông.

Chín đại tông môn đánh xong một trận, liền đem toàn bộ của cải Thánh Ma Tông có được đem ra chia cắt, mà cái sơn môn này chính là tặng cho Càn Khôn Tông.

Nguyên bản Càn Khôn Tông là một tông môn coi như không tệ, thế nhưng đối với khối bảo địa Thánh Ma Tông này càng là coi trọng hơn, bởi vậy sau khi Thánh Ma Tông bị diệt tông, Tông chủ Càn Khôn Tông liền hạ lệnh tông môn di chuyển đi tới Thánh Ma Tông.

Trong luyện võ trường của Càn Khôn Tông.

Vô số đệ tử đang tu luyện gian khổ.

- Uống...

Từng tiếng hét phần nộ vang vọng đất trời, các đệ tử Càn Khôn Tông vẫn hăng hái tu luyện. Một bóng người trên luyện võ tràng, giống như Đằng Long du tẩu, khí huyết toàn thân đột nhiên sôi trào như nước nóng, không ngừng tản nhiệt khí ra bên ngoài.

- Hổ gầm.

Một tên đệ tử Càn Khôn Tông khí thế mười phần, đánh một quyền vào bóng người phía trước đang đứng không nhúc nhích.

- Oanh...

Tiếng nổ lớn nhất thời vang lên, đồng thời nương theo đó còn có một tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

Tên kia bị một quyền đánh trúng trong nháy mắt ngã trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt che giấu vẻ giận dữ.

- Hừ, rác rưởi, một quyền cũng không tiếp được.

Tên đệ tử Càn Khôn Tông kia lạnh lẽo liếc nhìn tên bao cát bị đánh bay đi, khoe miệng lộ ra một tia cười khinh thường.

Đệ tử Càn Khôn Tông xung quanh cũng xông tới sau đó cười nói:

- Sư huynh, những cái bao cát mà Thánh Ma Tông từng dùng để tu luyện Thái Cấp Ma Thân trong thời gian dài như vậy lại bị một quyền đánh thổ huyết, thực sự là rác rưởi, cũng không biết Đạo Tông Chủ giữ lại bọn họ làm gì?

- Những cái này các đệ không hiểu được đâu. Tông chủ nói rồi, tu luyện còn phải thực chiến, những người này đều đã từng là bao cát mà Thánh Ma Tông dùng để tu luyện công pháp thân thể đẳng cấp thấp nhất, tuy không ra gì nhưng cũng không thể chết dễ dàng như vậy, đặc biệt là cái tên tu luyện Thái Cấp Ma Thân đến đỉnh cao, năng lực chịu đựng không tệ.

- Há, thì ra là như vậy. Những cái bao cát Thánh Ma Tông đúng là có chút tác dụng. Chỉ là hai năm qua chết đi không ít, đã không còn mấy cái. Sư huynh, huynh còn phải kiếm chế một chút, chừa một ít cho các sư đệ mới được a.

- Ha ha, đó là tự nhiên.

Tên đệ tử Càn Khôn Tông cuống tiểu nói ra, ánh mắt nhìn về phía bao cát toát ra vẻ độc ác:

- Thế nào, không phục? Các người chính là những bao cát vô dụng của Thánh Ma Tông, cũng chính là thứ rác rưởi.

Một ít bao cát xung quanh còn sót lại nhìn những đệ tử Càn Khôn Tông này, trong lòng cũng bốc cháy lên ngọn lửa hừng hực, thế nhưng lại không thể làm gì.

Bọn họ còn đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta a.

Tuy trước đây ở Thánh Ma Tông cũng chỉ là cái bao cát nhưng ít ra họ còn có chút tôn nghiêm. Có người ra tay cũng sẽ không ác như vậy, nhưng mà bây giờ thì khác, người Càn Khôn Tông hung ác cực kỳ, hoàn toàn không coi bọn họ là con người a.

Trận chiến năm đó, những bao cát như bọn họ không có một chút thực lực để bảo vệ bản thân nên khi tông môn bị diệt thì bọn họ cũng bị bắt làm tù binh.

Bọn họ vốn cho rằng những tông môn kia sẽ đem bọn họ thả đi, nhưng lại không nghĩ tới sẽ bị Tông chủ Càn Khôn Tông coi trọng, trực tiếp giấu người đi, để bọn họ tiếp tục làm bao cát, cung cấp cho các đệ tử của bọn họ tu luyện.

Vương Tiểu Lục nắm chặt nắm đấm nhìn những người đã từng là bao cát của Thánh Ma Tông, cuối cùng cắn răng thật chặt, trong lòng tuy rằng sợ sệt muốn chết thế nhưng hắn đã chịu đủ lắm rồi.

- Ta chịu đủ lắm rồi, phải đánh với người một trận. Ta nguyện làm hạ nhân là bao cát cho Thánh Ma Tông, chứ trở thành bao cát cho các người thì ta không thể nhịn được nữa, không phải chết là xong sao? Ta không sợ.

Vương Tiểu Lục nhìn thẳng những đệ tử Càn Khôn Tông, tức giận gầm thét lên.

- Ha ha...

Nhất thời các đệ tử Càn Khôn Tông xung quanh cười lớn lên.

Dưới cái nhìn của bọn họ, người này quả thực chính là tự tìm đường chết.

Lúc này còn muốn phản kháng, xem ra là thật sự muốn chết.

- Tiểu Lục...

Trong mấy năm nay, những bao cát còn sót lại đã sớm có tình cảm gắn bó, bọn họ cũng nghĩ tới phản kháng, thế nhưng đây là địa bàn của người ta, bọn họ có thể có biện pháp gì, bây giờ nhìn thấy Vương Tiểu Lục phản kháng như thế, trong lòng những người này liền lo lắng vô cùng.

- Chỉ bằng người? Người là cái gì? Chẳng lẽ người nghĩ sẽ dựa vào Thái Cấp Ma Thân để đấu với ta sao? Thật nực cười.

Tên đệ tử Càn Khôn Tông này cười lớn, cái thân thể to con bại lộ ở bên ngoài để cho người ta có một loại cảm giác ngọt ngào vô hình.

Vương Tiểu Lục căn vặn nghiêng lợi nhìn đối phương: - Chỉ bằng công pháp gia truyền của ta.

- Ha ha...

Giờ phút này mọi người lại lần nữa cười ha hả, phảng phất như nghe được chuyện cười khôi hài nhất thế gian vậy.

Công pháp gia truyền? Thật sự là quá khôi hài.

- Đến đây, để cho ta nhìn xem người có cái công pháp gia truyền chó má gì.

- Ta liều mạng với người. Ta không cho phép các người sỉ nhục công pháp gia truyền nhà ta.

Vương Tiểu Lục gào thét một tiếng, đầu đá lung tung hướng về tên đệ tử Càn Khôn Tông kia chạy như điên.

- Ha ha...

Nhìn bao cát này toàn thân đầy kẻ hở, các đệ tử Càn Khôn Tông đều nở nụ cười.

Dưới cái nhìn của bọn họ, rác rưởi mãi mãi chỉ là rác rưởi, còn công pháp gia truyền quả thực chính là cười chết người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Bắt Đầu Run Rẩy Đi

"Hừ, nếu người đã muốn chết thì lão tử sẽ tác thành cho người." Đệ tử Càn Khôn Tông vọt tới Vương Tiểu Lục, nắm chặt một quyền, khí huyết sôi trào.

Mặt Vương Tiểu Lục lộ ra vẻ hung ác, cắn chặt hàm răng. Tuy rằng Thái Cấp Ma Thân đã tu luyện đến trạng thái đỉnh cao, thế nhưng hắn biết mình tuyệt đối không phải đối thủ tên đệ tử trước mắt này.

Thế nhưng cái này thì làm sao chứ, vô luận như thế nào hắn đều muốn cùng đối phương liều mạng.

Cuộc sống như thế, hắn đã không chịu được nữa rồi.

- Ầm...

Một quyền vung mạnh lên đánh vào trên ngực Vương Tiểu Lục, kinh khí cuồng bạo xuyên qua thân thể hắn.

Đệ tử Càn Khôn Tông lộ ra vẻ tươi cười nơi khóe miệng, cú đấm này không lấy cái mạng nhỏ của hắn thì không được.

Nhưng vào đúng lúc này để bọn hắn kinh ngạc chính là Vương Tiểu Lục bị hắn đánh một quyền như vậy lại càng điếc không sợ súng, một tay nắm chắc lấy cổ tay hắn.

- Hừ, không biết tự lượng sức mình.

Đệ tử Càn Khôn Tông gầm lên một tiếng, bao cát này vẫn muốn phản kháng, quả thực chính là tự tìm đường chết.

- Ha ha...

Vương Tiểu Lục nhìn chăm chăm vào người trước mắt, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cười dữ tợn:

- Sĩ nhục công pháp gia truyền của ta, ta muốn người đẹp mặt.

Trong chớp mắt, một cái tay khác của Vương Tiểu Lục đột nhiên thò ra.

- Hầu Tử Thâu Đào.

Một chiêu này tuy rằng không ra sao nhưng chính là công pháp gia truyền nhà Vương Tiểu Lục. Gia tộc Vương Tiểu Lục cũng đã từng là nhà giàu nhất đẳng cũng chính dựa vào chiêu Hầu Tử Thâu Đào này, nhưng đáng tiếc là hậu nhân đời sau không người nào có thể lĩnh ngộ được sự tinh túy của chiêu thức Hầu Tử Thâu Đào này.

Đệ tử Càn Khôn Tông vừa nhìn tình huống trước mắt nhất thời cả kinh, sau đó gầm lên một tiếng:

- Làm càn, người thế nhưng lại sử dụng ba cái chiêu thô tục vô liêm sỉ này.

Giờ phút này sắc mặt Vương Tiểu Lục đại biến, hẳn không nghĩ tới đối phương lại phản ứng như vậy.

Ầm..."

Đệ tử Càn Khôn Tông đột nhiên đá một cước vào lồng ngực Vương Tiểu Lục. Trong nháy mắt Vương Tiểu Lục phun mạnh một ngụm máu tươi, sau đó bay vèo ra ngoài.

- Phốc...

Vương Tiểu Lục nằm trên mặt sàn, mặt như màu đất, trong mắt lóe lên vẻ không tin nổi:

- Hửn làm sao có thể nhìn ra được? ... Rõ ràng mình đã lĩnh ngộ được công pháp gia truyền rồi mà.

Các bao cát nhìn thấy hình dạng của Vương Tiểu Lục lúc này toàn thân cũng đột nhiên run lên, không xong rồi, xem ra bị kịch tới rồi.

- Hừ, tên rác rưởi này, chiêu thức thấp hèn bực này chẳng

lẽ chính là công pháp gia truyền như lời người nói, quả thực là cười đến rụng răng.

Đệ tử Càn Khôn Tông cuồng tiếu.

Vương Tiểu Lục nằm trên đất cúi đầu, hai tay nắm thật chặt. Công pháp gia truyền làm sao có khả năng là rác rưởi, trong nhà ta chính là dựa vào nó mà toả sáng vinh quang.

- Hừ, loại bao cát này nhìn thấy liền tức giận, các đệ lên đánh hửn cho ta, đánh chết rồi ném xác cho chó ăn.

- Dạ sư huynh...

Trong nháy mắt, một đám Đệ tử Càn Khôn Tông đột nhiên xông lên đem Vương Tiểu Lục vây lại, sau đó kẻ đâm người đá liên tục vào người Vương Tiểu Lục.

Thân thể Vương Tiểu Lục nằm co ro trên đất, yên lặng chịu đòn.

Hửn muốn đánh trả lại nhưng hai tay còn đang run rẩy không thể động đậy.

Vào thời khắc này hửn đột nhiên cảm giác mình sợ chết chứ không phải gan dạ như vừa nãy.

Mà ngay tại lúc đó, từ trong ngực Vương Tiểu Lục rơi ra một cuốn sách nhỏ màu xanh lam đã cũ nát tới nỗi không thể tả được.

Một tên Đệ tử Càn Khôn Tông tinh mắt, trong nháy mắt đem cầm lên, bắt đầu cười lớn.

- Ha ha, mọi người nhìn xem, đây chính là công pháp gia truyền Hầu Tử Thâu Đào mà hãn nói tới...

Mọi người thấy bìa ngoài màu xanh lam cũ nát không thể tả nổi, nhất thời cười lớn lên.

- Đem nó trả lại cho ta.

Vương Tiểu Lục nhìn thấy công pháp gia truyền liền quát.

- Xé...

Ngay trong chớp mắt này, tên đệ tử kia đem cái gọi là công pháp gia truyền ở trước mặt Vương Tiểu Lục xé nó thành mảnh nhỏ.

- Cười chết ta. Công pháp gia truyền thấp hèn bậc này, cũng chỉ có thứ rác rưởi như người mới coi nó là bảo bối.

Vương Tiểu Lục nắm chặt hai tay:

- Nó không phải là rác rưởi...

- Hừ, chính là rác rưởi."

Đệ tử Càn Khôn Tông cười nói.

- Nó không phải...

Vương Tiểu Lục đột nhiên đứng lên, hai mắt đỏ đậm căm tức nhìn mọi người.

Mọi người thấy ánh mắt Vương Tiểu Lục lúc này nhất thời sửng sờ, phảng phất như là bị ánh mắt này dọa sợ vậy, sau đó phản ứng lại nhất thời từng người thẹn quá hóa giận.

- Rác rưởi chính là rác rưởi, tên bao cát nhà ngươi còn dám nói nhiều thêm một câu nữa thì ta cắt đầu lưỡi của ngươi đấy.

Vương Tiểu Lục nhìn đệ tử Càn Khôn Tông trước mắt, nội tâm đột nhiên run lên, nhìn một chỗ, trong lòng vô cùng ủy khuất.

Hắn bây giờ rất muốn nói:

- Nó không phải rác rưởi.

Đáng tiếc nội tâm của hắn bây giờ rất sợ sệt.

- Không muốn chết liền nói cho ta, công pháp gia truyền là rác rưởi.

Tên đệ tử Càn Khôn Tông hung mãnh, ngoan độc nhìn Vương Tiểu Lục.

Vương Tiểu Lục nhìn một màn trước mắt, không biết nên như thế nào cho phải.

- Phần phạt...

Một thanh kiếm sắc trong phút chốc xuất hiện ở trong tay tên đệ tử kia, phảng phất như Vương Tiểu Lục không nói theo ý hắn thì kết cục hắn chính cái chết vậy.

- Tiểu Lục ca, nói đi.

Các bao cát chung quanh nóng nảy nói ra.

Vương Tiểu Lục nghe thanh âm của mọi người, nội tâm cũng bắt đầu đấu tranh mãnh liệt.

- Nói mau, ngươi mà không nói thì ta dùng một chiêu cắt đứt đầu ngươi.

Đệ tử Càn Khôn Tông hung hãn nói.

Vương Tiểu Lục nắm chặt năm đấm, đây là công pháp tổ tông truyền xuống, đại diện cho gia tộc của mình đã từng vinh quang, đã từng có thời khắc huy hoàng.

Vương Tiểu Lục không khỏi nhớ tới lời nói của phụ thân trước khi chết.

- Tiểu Lục a..., Hầu Tử Thâu Đào chính là căn cơ của Vương gia chúng ta, con sau này nhất định phải cố gắng lĩnh ngộ, không thể bôi nhọ danh tiếng của nó a.

...

- Vù...

Ngay chớp mắt trường kiếm đã gác ở trên cổ Vương Tiểu Lục, kiếm khí bén nhọn phá vỡ da cổ, phảng phất như nếu Vương Tiểu Lục không nói thì một giây sau chính là bị cắt mất đầu.

Vào thời điểm này Vương Tiểu Lục vô cùng mê man, nội tâm lúc này cũng triệt để tuyệt vọng, sau đó nhắm mắt lại, hắn đã quyết định cho dù có chết cũng sẽ không nói.

- Nó không phải rác rưởi...

Mà ngay tại lúc này, một thanh âm từ bên trong hư không truyền đến.

Mọi người ở đây nhất thời cả kinh, không biết chuyện gì xảy ra.

Phút này Vương Tiểu Lục cũng mở mắt ra tìm kiếm khởi nguồn của âm thanh, mãi đến khi nhìn vào bên trong hư không mới nhìn thấy có một bóng người đang phiêu dật ở đó, sau lưng hư ảnh đó là ánh mặt trời làm cho hắn căn bản không thấy rõ khuôn mặt người mới đến.

- Hầu Tử Thâu Đào là một môn công pháp rất mạnh. Nếu như nó là rác rưởi, vậy thì tất cả công pháp bên trong trời đất này đều chính là rác rưởi.

Giờ phút này, Lâm Phàm đang phiêu dật ở bên trong hư không nhìn những người bị ức hiếp kia thì không khỏi nhớ lại chuyện mà hắn đã từng trải qua.

- Đại ca, đây là công pháp gia truyền nhà ta, đại ca là thiên tài nơi này của chúng ta, nhất định phải đem nó phát dương quang đại.

Vương Tiểu Lục lúc này coi Lâm Phàm thành anh hùng, đem công pháp gia truyền cho Lâm Phàm mượn.

Mà khi đó, Lâm Phàm đối với hắn tự nhiên là rất cảm kích, âm thầm xin thề:

- Tương lai ta đứng đầu vũ nội, ta bảo đảm nhất định sẽ thăng chức cho ngươi.

Đây là lời hứa Lâm Phàm cho Vương Tiểu Lục khi vừa mới đến Thương Linh châu.

Tuy ngay lúc đó Vương Tiểu Lục không hề nói gì, thế nhưng Lâm Phàm nhìn ra, đối phương không hề có suy nghĩ xa như vậy, cũng không có tin tưởng lời hứa của mình.

Nhưng bây giờ hắn đã là đệ nhất cao thủ Huyền Hoàng Giới, có thể nghiền ép vạn vật, hứa hẹn bậc này cũng nên thực hiện.

Vương Tiểu Lục chờ dẫn nhìn người kia trong hư không, hắn đứng là lần đầu tiên nghe có người nói công pháp gia truyền nhà mình không phải rác rưởi, nội tâm hiện tại của hắn thật sự rất kích động.

Chỉ là không thấy rõ mặt mũi của đối phương.

Vào lúc này, Lâm Phàm chậm rãi hạ xuống.

Lúc này Vương Tiểu Lục cũng đã thấy rõ mặt mũi của đối phương, nhất thời sắc mặt ngưng lại, có chút không dám tin tưởng.

Hắn sẽ không quên khuôn mặt trước mắt này.

Bởi vì khuôn mặt trước mắt này thật giống... Thật giống người kia a.

- Tiểu Lục, xem ra chúng ta vẫn rất có duyên a.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười nói ra.

- Đại ca...

Vương Tiểu Lục run rẩy nói, hắn không nghĩ tới người trước mắt này lại chính là Lâm Phàm đã từng làm bao cát.

Bởi vì khi đó Lâm Phàm đã dám liều mình rồi chiến thắng nên được tất cả mọi người trong tông môn tôn kính, mà Vương Tiểu Lục cũng cam nguyện lấy ra công pháp gia truyền, đồng thời gọi đối phương là đại ca.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Đơn Giản Mà Tinh Túy Như Vậy, Vì Sao Chúng Ta Lại Không Hiểu

- Tiểu đệ, chớ hoảng sợ...

Lâm Phàm cười nhạt, đưa tay ra ra hiệu không cần sốt sắng.

Đối với môn công pháp Hầu Tử Thâu Đào, Lâm Phàm thật muốn cảm tạ Vương Tiểu Lục. Nếu như không phải hắc vô tư đem môn công pháp này cho hắc thì không biết tự bản thân hắc có thể thuận buồm xuôi gió như bây giờ không.

Môn công pháp này rất nghịch thiên, không phải nghịch thiên bình thường. Những năm gần đây dựa vào công pháp này mà Lâm Phàm đã chiếm được không biết bao nhiêu là ưu thế.

Nhưng tại sao mà Vương Tiểu Lục không thể ngộ ra được tinh túy của nó làm hắc cũng hơi nghi hoặc một chút.

Hay môn công pháp này chính là vì hắc mà sáng tạo.

Còn một ít bao cát Thánh Ma Tông, giờ phút này nhìn người trước mắt trong lòng bọn họ cũng hơi sửng sờ, cũng có chút quen thuộc, thế nhưng nhất thời vẫn không nhớ ra.

Lâm Phàm từng làm bao cát ở Thánh Ma Tông tuy rằng nói ra danh tính nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều biết hắc.

Bây giờ đã hai năm trôi qua, một ít thành viên bao cát ở bên trong Càn Khôn Tông cũng đều bị đệ tử Càn Khôn Tông làm cho sống giờ chết giờ, bây giờ số bao cát còn thừa lại cũng đã không còn bao nhiêu.

...

- Người là ai?

Đệ tử Càn Khôn Tông lạnh lùng nhìn Lâm Phàm.

Bọn họ không nghĩ tới người này lại quen biết những bao cát hạ đẳng này. Đúng là có chút kỳ quái.

- Tiểu Lục, cái tông môn này năm đó có tham dự việc diệt tông không?

Lâm Phàm không thèm để ý câu hỏi của những đệ tử này, mà hướng về phía Vương Tiểu Lục hỏi.

- Có, bọn họ là Càn Khôn Tông.

Vương Tiểu Lục vội vàng nói.

Mà ngay thời khắc Vương Tiểu Lục nói chuyện, tên đệ tử Càn Khôn Tông kia nhất thời sắc mặt lạnh lẽo, sau đó quát mắng một tiếng, muốn một chiêu kiếm cắt đầu Vương Tiểu Lục.

- Hừ.

Lâm Phàm thấy đệ tử này dám động thủ cũng gầm lên một tiếng, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, từ trong túi đeo lưng lấy ra bao tay đặc biệt.

- Hầu Tử Thâu Đào

Điện quang hỏa thạch, trong chớp mắt tất cả mọi người không có thấy rõ hình ảnh trước mắt, thế nhưng tên đệ tử kia trong nháy mắt liền nằm trên mặt đất, hai tay bưng đỡ quần kêu gào thảm thiết.

Đối với tên đệ tử này mà nói, hẳn chỉ cảm thấy nhân sinh là một mảnh tuyệt vọng, ưu thương xông lên đầu.

- Tiểu Lục, năm đó người đem môn tuyệt kỹ Hưu Tử Thâu Đào này giao cho ta, hôm nay ta dùng chính chiêu này để người nhìn thấy nó cường đại cỡ nào.

Lâm Phàm vốn suy nghĩ dùng một chiêu trực tiếp đập chết, thế nhưng sau đó lập tức cải biến ý nghĩ.

Hắn cảm giác nên cho Vương Tiểu Lục một chút lòng tin.

Cái công pháp gia truyền nhà Vương Tiểu Lục đã trải qua mấy đời đều không có người có thể lĩnh ngộ ra tinh túy trong đó, do đó triệt để không được ai biết đến. Nếu không để Hưu Tử Đào hiển lộ sức mạnh thì ngay cả Vương Tiểu Lục cũng mất đi hy vọng với công pháp gia truyền này mất.

Mà Lâm Phàm đã đem Hưu Tử Thâu Đào tiến cấp tới Xoay Chuyển Càn Khôn, khiến nó lợi hại vô cùng.

Thế nhưng bản năng Hưu Tử Thâu Đào sẽ không bị quên đi. Vì thế hôm nay hắn liền áp chế đẳng cấp môn công pháp này, để cho nó phóng ra một mặt mạnh nhất của Hưu Tử Thâu Đào.

Vương Tiểu Lục chờ đợi nhìn Lâm Phàm, hắn không nghĩ tới đại ca lại muốn dùng đến Hưu Tử Thâu Đào để đối kháng kẻ địch.

Thời khắc này Vương Tiểu Lục đột nhiên có loại xung động muốn khóc.

Trong lòng hắn một mực tin chắc công pháp gia truyền là rất lợi hại, nhưng là mấy đời người rồi đều không có lĩnh ngộ ra sự tinh túy trong đó. Ở trong mắt người ngoài đây cũng chỉ là chiêu thức thấp hèn, nhưng bây giờ ở trong tay Lão Đại, hắn đã thấy được hi vọng.

Vương Tiểu Lục nhìn cái tên đệ tử Càn Khôn Tông đang nằm trên đất đang không ngừng lăn lộn, trong lòng cũng xuất hiện một tia dị dạng.

Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của Hưu Tử Thâu Đào sao?

- Tiểu Lục, môn công pháp Hầu Tử Thâu Đào này rất là nghịch thiên, không cần phòng ngự, có thể tạo cho đối phương thương tổn không cách nào nhìn được.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Vương Tiểu Lục lẳng lẳng nhìn Lâm Phàm, sau đó lại nhìn tên đệ tử kia một chút, nội tâm đột nhiên hưng phấn lên.

Đây chính là sức mạnh công pháp gia truyền Hầu Tử Thâu Đào, thật sự là quá cường đại.

Đệ tử Càn Khôn Tông nhìn thấy hình ảnh trước mắt, cũng kinh sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Bọn họ nhìn thấy dáng dấp sư huynh vô cùng thâm trầm, cũng lạnh cả tim.

Chiêu thức thật ác độc a.

- A... Đau chết mất...

Tên đệ tử kia gào thét tê tâm liệt phế, nguyên bản sắc mặt vẫn tính là hồng hào thì trong nháy mắt liền biến thành cực kỳ trắng bệch, thậm chí ngay cả suy nghĩ muốn tự tử đều có.

Thậm chí có loại ý nghĩ "Không bưng đũng quần" liền sẽ chết.

Đau, thật sự là quá đau, căn bản đau làm cho không người nào có thể chịu đựng a.

- Tiểu bối phương nào, dám đến Càn Khôn Tông của ta làm càn.

Vừa lúc đó mấy bóng người phương xa đột nhiên xuất hiện trên luyện võ tràng.

- Tông chủ...

- Trưởng lão...

Lâm Phàm nhìn mấy người này xuất hiện, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, đặc biệt là người tông chủ kia, Lâm Phàm vĩnh viễn cũng sẽ không quên người này.

- Người là ai?

Càn Khôn Tử nhìn người trẻ tuổi trước mắt này, sau đó lại nhìn một chút thương thế tên đệ tử đang không ngừng lăn lộn trên đất, hơi nhướng mày lên nổi giận nói. Vương Tiểu Lục và các bao cát khác trong lòng cũng run lên, bọn họ đối với Càn Khôn Tử chính là sợ sệt từ đáy lòng.

Một người hết sức khủng bố.

Đồng thời đám người Vương Tiểu Lục lúc này cũng không khỏi lo lắng.

Tuy rằng bọn họ biết đại ca rất lợi hại thế nhưng trong thời gian hai năm qua dù đại ca có mạnh cỡ nào cũng không nhất định là đối thủ của Càn Khôn Tử.

- Tông chủ, phí lời với hắn làm gì, hắn dám to gan xông vào Càn Khôn Tông, trước tiên bắt lại rồi nói.

Một tên trưởng lão đỉnh đầu hơi trọc nói ra.

- A, nơi này lúc nào là của Càn Khôn Tông các người, đây hắn là Thánh Ma Tông mới đúng.

Lâm Phàm nhìn Càn Khôn Tử nói ra.

Trong lòng Lâm Phàm là một đoàn lửa giận cháy hừng hực, thế nhưng sau đó hắn chậm rãi áp chế lại.

Chết quá ung dung, đúng là tiện nghi cho đối phương.

Phải cố gắng dẫn vật đối phương thật thống khổ, để cho bọn hăn biết, cái gì gọi là sự dẫn vật của Lâm thị.

Lời Lâm Phàm vừa nói ra, sắc mặt đám người Càn Khôn Tử nhất thời biến đổi:

- Người đến cùng là ai?

Tuy rằng hai năm đã trôi qua, thế nhưng đối với bọn người Càn Khôn Tử mà nói bọn họ luôn có một loại dự cảm không tốt.

- Nhìn kỹ một chút, nhớ ra được chưa?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, hai con mắt nhìn thẳng Càn Khôn Tử.

Càn Khôn Tử nhìn Lâm Phàm nhất thời biến sắc, phảng phất như là nghĩ tới điều gì đó:

- Là người, người là cái dư nghiệt kia.

- Dư nghiệt, nói ngược vậy để cho người ta có chút lúng túng nha, cũng tốt, ta chính là cái dư nghiệt kia.

Lâm Phàm nghe nói bất đắc dĩ nở nụ cười.

- Thần huyết ở trên thân thể người.

Sắc mặt Càn Khôn Tử phát lạnh, sau đó cười lớn:

- Thiên Đường có lối người không đi, Địa Ngục không cửa người lại đến, ta tìm người hai năm nay không nghĩ tới chính người lại chủ động dâng tới cửa, quả thật là không uống phí công phu chiếm được a.

Lâm Phàm nghe nói đến thần huyết trong lòng liền giận dữ. Thần huyết này đã bị hăn hấp thu, thế nhưng nó mang lại hiệu quả gì thì hăn vẫn không biết được, cứ như nó là thứ đồ vô dụng vậy.

Thánh Ma Tông cũng bởi vì cái thần huyết này mà dẫn đến diệt tông.

Không đáng... Thật sự là không đáng giá.

Càn Khôn Tử tinh tế đánh giá Lâm Phàm, toàn thân khí tức yếu ớt, xem ra tu vi cũng không cao tới đâu. Trong hai năm này chín đại tông môn cực lực tìm kiếm người này, thế nhưng người này phảng phất như biến mất khỏi thế gian vậy.

Lão gia hỏa Thánh Ma lão tổ kia thật sự là có chút bản lãnh, dĩ nhiên có thể đem một người giấu sâu như thế.

- Đại ca...

Vương Tiểu Lục nhìn Lâm Phàm cũng có chút lo lắng.

Lâm Phàm khoát tay áo một cái, nở nụ cười, bước lên một chút:

- Tông chủ Càn Khôn Tông, không sai, là ta tự mình đưa tới cửa, làm sao, các người sẽ không phải muốn giết ta chứ?

Càn Khôn Tử nhìn Lâm Phàm nhất thời bắt đầu cười lớn: - Chỉ cần người thành thật một chút, ta sẽ lại mạng cho người không cần lo lắng.

Theo Càn Khôn Tử hai năm trước cái tên này chính là rác rưởi, coi như trong hai năm này có kì ngộ thì cũng có thể cường đại đến mức nào chứ, tự nhiên là không có đem để ở trong lòng.

Nhưng vừa lúc đó, một thanh âm vang lên.

- Hưu Tử Thâu Đào.

- A...

Thời khắc này tất cả mọi người trợn tròn mắt, bọn họ cũng không dám tin tưởng hình ảnh xảy ra trước mắt.

Thần sắc Càn Khôn Tử nguyên bản còn rất hưng phấn lại đột nhiên trở nên dữ tợn cực kỳ,

Phảng phất như phát sinh chuyện bi kịch nhất trong đời vậy, hai tay bưng đũng quần sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống.

Một tiếng kêu cực kỳ bi thảm vang vọng toàn bộ Càn Khôn Tông.

Thanh âm này vô cùng thê thảm, thương xót, tất cả các việc bi thương nhất trên thế giới cùng lắm thì chỉ như thế này thôi.

Đối với biểu hiện thê thảm của Càn Khôn Tử, Lâm Phàm không để chút nào ở trong lòng, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía Vương Tiểu Lục.

- Nhìn thấy không? Tinh túy không phải đấu đá lung tung, mà là thừa dịp bất ngờ, một tay xuất ra, lật đổ Hoàng Long. Đương nhiên vì sức khỏe thì trước đó còn phải chuẩn bị găng tay kỹ càng, loại lão già dinh dưỡng không đầy đủ này rất khó nói là không có bệnh gì.

Vương Tiểu Lục nhìn tất cả những thứ này sau đó thật thà gật gật đầu.

- Cha a, Hầu Tử Thâu Đào của chúng ta rốt cục cũng đã phát dương quang đại, ngay cả Tông chủ đại tông môn cũng bị trúng chiêu.

Vương Tiểu Lục ngược nhìn hư không, hai dòng nước mắt bay lả tả, đây là biểu hiện hưng phấn vô cùng.

Đồng thời hẳn đối với tinh túy của Hầu Tử Thâu Đào cũng đã có chút nhận thức rõ ràng.

Hèn mọn, thừa dịp bất ngờ liền trở tay.

Đạo lý đơn giản như vậy, vì sao đến giờ chúng ta đều không hiểu đây.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Bảo Khí Trùng Thiên

Lâm Phàm rất ít khi sử dụng chiêu Hầu Tử Thâu Đào hay kể cả là Xoay Chuyển Càn Khôn, vì dù sao 2 môn công pháp đó thật sự là gây quá nhiều thương tích.

Kỳ thực mấu chốt nhất chính là Lâm Phàm rõ ràng đã có Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, nên kỳ thực Xoay Chuyển Càn Khôn chẳng mấy khi có cơ hội tốt để mà dùng.

Bây giờ vì để cho Vương Tiểu Lục lấy lại tự tin, Lâm Phàm mới đặc biệt mang ra sử dụng một phen.

Mà Tông chủ Càn Khôn Tông theo Lâm Phàm thấy là người rất cường đại, chính là người thích hợp nhất, để đem ra thử nghiệm.

...

Thời khắc này, tiếng kêu thảm thiết rung trời để người người không rét mà run, các trưởng lão xung quanh cũng ngây dại cả ra.

Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra.

- Người...

Trưởng lão Địa Trung Hải phần nộ nhìn Lâm Phàm.

Nhưng thời điểm khi thấy tay phải Lâm Phàm có dị dạng thì cả người không khỏi lùi về phía sau mấy bước.

Một luồng cảm giác đau đớn ưu thương đột nhiên xông lên đầu.

Lâm Phàm nhìn mọi người, cười nhạt một tiếng, xoa xoa tay sau đó hạ xuống một chút, đột nhiên nhìn chăm chú mọi người, có chút âm u khủng bố nói:

- Ngày hôm nay ta tới để báo thù, vì lẽ đó ai cũng đừng nghĩ tới chuyện có thể đi.

Các trưởng lão Càn Khôn Tông biến sắc sau đó liếc mắt nhìn nhau:

- Đừng quá làm càn..., người cho rằng chỉ bằng một người như người có thể làm được điều này sao?

Giờ khắc này Lâm Phàm nở nụ cười:

- Vậy không bằng thử một lần.

- Làm càn...

Trong chớp mắt, những trưởng lão này đột nhiên bùng nổ ra một cỗ khí tức cường đại, sau đó một chương hướng về Lâm Phàm.

Một chương này uy thế ngập trời, ở trong mắt đám người Vương Tiểu Lục, một chương này chính là hủy thiên diệt địa.

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn mọi người. Những người này tu vi thật sự là quá thấp, thấp đến nỗi căn bản không có nổi một tia hứng thú, có thể nói đây chính là xoay tay một cái liền có thể trấn áp một bầy kiến hôi.

- Lão Đại, cẩn thận.

Giờ khắc này Vương Tiểu Lục nhìn thấy tình hình như vậy liền hô lên thất thanh.

Theo Vương Tiểu Lục thì Lão Đại đang đứng ở nơi đó không nhúc nhích là do bị những người này dọa cho choáng váng.

- Ầm...

Sáu tên trưởng lão nhất thời lộ ra nụ cười, một chưởng toàn lực đánh vào trên người của đối phương.

Nhưng trong chớp mắt, phát sinh một màn để bọn họ khiếp sợ.

- Yếu, thật sự là quá yếu...

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước trong nháy mắt xuất chiêu nhắm vào đũng quần mấy người này đá một cước.

- A...

- A...

Từng tiếng kêu la vang vọng khắp thiên địa.

Sáu tên trưởng lão trong nháy mắt hai tay bưng đũng quần ngã co quắp trên đất, không thềm để ý tới hình tượng của mình mà lăn cuồn cuộn trên đất.

Đau... Đau, thật sự là quá đau.

Đau tới mức bọn họ đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Đệ tử Càn Khôn Tông chung quanh nhìn một màn trước mắt, từng cái cũng đều sợ tới choáng váng.

Thời điểm ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía bọn họ, từng người một liên sợ hãi tới khuôn mặt trắng bệch, co quắp tại một bên.

Bọn họ hiện tại thật sự rất sợ hãi.

Tông chủ cùng rất nhiều trưởng lão ở trong tay của đối phương ngay cả một chiêu cũng không thể chống đỡ được, đó là nhân vật khủng bố cỡ nào a.

Lâm Phàm nhìn những đệ tử Càn Khôn Tông này.

Cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, Lâm Phàm cũng sẽ không diệt toàn tông.

Chuyện năm đó những đệ tử này còn chưa có tư cách tham gia.

- Tất cả cú.

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói ra hai chữ này.

Trong chớp mắt tất cả các đệ tử toàn tông đều hận không thể mọc ra thêm hai cái đùi mới, lập tức chạy ra ngoài sơn môn.

Những người được gọi là đệ tử nội môn hoặc đệ tử ngoại môn cũng nào dám lưu lại, đến đồ vật cũng không cần thu thập mà triệt để chạy không còn một ai.

...- Lão Đại...

Vương Tiểu Lục một mặt sùng bái nhìn Lâm Phàm.

Những cái bao cát kia cũng như thế, họ cảm thấy Lâm Phàm thật bá đạo uy vũ, quá mạnh mẽ đến Tông chủ Càn Khôn Tông trong lòng bọn họ cường đại đến mức không biên giới vậy mà ở trong tay Lâm Phàm thì không bằng cả con gà.

- Tiểu Lục, yên tâm, năm đó ta đã nói để người thắng chức rất nhanh thì nhất định sẽ thực hiện, sau này cuộc đời của người, tuyệt đối sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời.

Lâm Phàm nói ra.

- Lão Đại, ta không phải nói cái này, người có thể đem công pháp gia truyền Hầu Tử Thâu Đào nhà ta phát triển đến mức độ này, ta đã rất cảm kích.

Vương Tiểu Lục cảm kích nói ra.

- Không có việc gì, đây là hai chuyện khác nhau, các người rời khỏi nơi này đi, trong này ta còn có chút chuyện.

Lâm Phàm nói ra.

- Dạ.

Đám người Vương Tiểu Lục gật gật đầu, sau đó rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm nhìn bảy người nằm dưới đất, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Oan có đầu nợ có chủ, tiểu gia đã trở về vậy thì một người cũng đừng nghĩ có thể chạy.

Tham lam?

Cũng tốt, ngày hôm nay ta sẽ lợi dụng lòng tham của các người dẫn dụ các người lại đây.

Lâm Phàm từ trong túi đeo lưng lấy ra chiếc nhẫn chứa đồ của Trần Huyền. Người này mặc dù tự phong là Thiên Mệnh chi tử nhưng xác thực đồ của hắn rất tốt. Chỉ trong một năm liền thu thập được rất nhiều trân bảo, mà những trân bảo này giờ có tác dụng vô cùng lớn.

Trong chớp mắt, một đồng trân bảo bị Lâm Phàm đổ ra như là một toà núi nhỏ, chất đầy một chỗ.

Những trân bảo này không phải là người ở Thương Linh châu có khả năng lấy được.

Ngắm lại thì đồ vật mà do Trần Huyền đã ngưng luyện tới sáu mươi sợi quy tắc có thể vừa ý thì có cái nào không phải là tuyệt thế bảo bối chứ.

Nhìn những trân bảo này, khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười lạnh lùng, vung tay áo một cái.

- Bảo khí, mau dẫn dụ những tên ngu B kia cho tiểu gia.

- Oanh...

Một cột sáng bảo khí phóng lên trời, thẳng vào Vân Tiêu.

Đám người Vương Tiểu Lục giờ khắc này ngây ngốc nhìn cột sáng phương xa, cả người có chút như nằm mơ, không biết đó là vật gì.

Thế nhưng xem dáng vẻ rất lợi hại.

Lâm Phàm nhìn đạo bảo khí này "Sức hấp dẫn còn chưa có đủ a, cũng tốt, lần này đưa tới bao nhiêu có bấy nhiêu, liền xem các người có mạng để mà cầm hay không."

- Sợi quy tắc, đi ra.

Sợi quy tắc cũng coi như là một loại bảo bối, giờ khắc này Lâm Phàm đem sáu mươi sợi quy tắc mà Trần Huyền ngưng tụ được phóng ra, sau đó hòa vào bên trong đồng bảo bối.

Bảo khí càng thêm thô lỗ, phảng phất như chọc thủng toàn bộ thiên địa đưa tới các loại dị tượng.

Bên trong hư không, một cơn lốc xoáy xuất hiện, phảng phất như có lôi đình lấp loé ở trong đó.

Đây là quá trình hình thành Bảo Linh, thời điểm bảo khí đạt đến số lượng nhất định thì sẽ xuất hiện kiếp nạn Bảo Linh, chỉ cần có thể vượt qua kiếp nạn này liền có thể sản sinh ra Bảo Linh, mà nếu như không vượt qua được thì những bảo bối này cũng đều sẽ biến thành tro bụi.

- Cút...

Lâm Phàm nhìn chăm chú hư không, vỗ ra một chưởng.

Cái kiếp vận Bảo Linh trong nháy mắt nứt toác, hóa thành tro tàn.

Tiêu gia muốn hấp dẫn những người tham lam kia, chứ không phải đi hình thành Bảo Linh.

Thời khắc này, bốn phương chấn động.

Vô số tông môn rung động.

Vạn Hoa Các.

Hắc Thủy Uyên.

Vạn Ma Môn.

Linh Lung Kiếm Các.

Đại năng lánh đời khắp nơi.

...

Vô số cường giả, đều bị đạo bảo khí phóng lên trời này hấp dẫn.

Đạo khí tức này đối với mấy cường giả mà nói chính như lực hấp dẫn vậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Chuẩn Bị Làm Một Vố Lớn

- Nghệ sư huynh, Doãn sư huynh, hai người mỗi người làm một cái linh vị, lát nữa các huynh chỉ cần xem là được, huynh đệ của đệ sẽ trèo lên lấy tất cả, còn những huynh đệ khác, đệ không cho bọn họ lấy, ai bảo ba người chúng ta lúc đó quan hệ tốt nhất, còn phía dưới cũng đừng cảm động quá mà khóc.

Lâm Phàm lạnh lùng lấy ra hai khối trân bảo Thiên Tinh Thạch, ngón tay biến thành đao, điêu khắc thành hai khối linh vị sau đó đem để sang một bên.

Lâm Phàm nhìn hai khối linh vị, thở dài một tiếng

Lâm Phàm lấy ra cái ghế từ trong túi đeo lưng ra, đặt ở bên trong luyện võ tràng, sau đó nhàn nhã ngồi ở đó. Càn Khôn Tông sáu tên trưởng lão cùng Càn Khôn Tử nằm trên đất không ngừng lăn lộn.

Đau đớn, khó chịu, dẫn vật trong người, coi như bọn họ có một thân tu vi không yếu, thế nhưng ở trước mặt Lâm Phàm này bị hấn đập cho một cước đoạn tử tuyệt tôn, bây giờ cái gì đối với bọn họ cũng đều là phù vân.

Bảy cây cột chống trời trong nháy mắt bị Lâm Phàm luyện chế, đứng sừng sững bên trong Thiên Địa.

- Càn Khôn Tử, các người cũng đừng oán ta, tất cả những thứ này đều là các người tự tìm đến.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, sau đó vung ống tay áo lên, toàn bộ đều vỡ tan

Lâm Phàm chỉ liếc mắt nhìn, dường như không đành lòng nhìn thẳng.

- Người... Cái này... Ác ma.

Càn Khôn Tử bắt đầu lấp ba lấp bấp rồi chột gào thét điên cuồng.

- A...

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, đem bảy cái dây thừng quần bọn chúng vào cột chống trời, sau đó thu vào trong túi đeo lưng.

Lúc này cần phải chậm rãi chờ đợi bọn chúng đến, khi tất cả đều đến rồi sẽ bắt hết vào một lưới.

Đúng lúc này Lâm Phàm đem tiểu kê thả ra.

- Ác ác...

Tiểu kê vừa ra liền kêu to vài tiếng, vỗ vỗ cánh, nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt không mấy vui vẻ, có vẻ oán trách vì bị giam lâu.

Lâm Phàm nhìn bộ dạng của tiểu kê, nở nụ cười bất đắc dĩ: - Được rồi, tiểu kê, giờ ngươi hãy qua bên kia làm một con gà bình thường, đợi lát nữa sẽ có trò hay để cho ngươi xem.

Tiểu kê nhìn Lâm Phàm có chút hoài nghi, lão Đại ca này vẻ mặt thật bỉ ổi, nhưng ngấm lại đợi lát nữa có trò hay để xem cũng vui..

Lâm Phàm nhìn tất cả những thứ này, đợi lát nữa sẽ xem xem, những người này có khuôn mặt xấu xí đến cỡ nào.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, tiểu kê ngủ thiếp đi một lúc, Lâm Phàm cũng nhắm mắt lẳng lặng suy nghĩ mọi chuyện. Một lát sau bỗng Lâm Phàm mở mắt ra nhìn về phía phương xa.

- Xem ra là đến rồi.

Lâm Phàm vẫn ra vẻ lẳng lặng ngồi yên, chờ đợi những người này đi tới, tò mò xem xem mấy người kia nhìn thấy trước mặt bọn họ có đồng trần bảo sẽ có ý nghĩ gì.

Bỗng từ hư không phát ra một tia chấn động.

Mấy bóng người trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời. Mấy người Càn Khôn Tông liếc mắt nhìn nhau vẻ nghi hoặc, không biết chuyện gì xảy ra.

Những bóng người lại tiếp tục hiện ra từ không khí.

Lâm Phàm nhìn những người này, trong đó đúng là có khuôn mặt quen thuộc.

Nhưng bây giờ người vẫn không đến đủ, đang chờ đợi...

- Càn Khôn Tông, đây rốt cuộc là chuyện gì?
- Không biết, không có một người, rất quái lạ.
- Mọi người nhìn bên kia.

Một người trong đó chỉ vào Càn Khôn Tông kinh ngạc nói.

Mọi người nghe thấy liền nhìn theo, kinh hãi đến biến sắc rồi lập tức chạy về hướng bên kia

Nhìn thấy đồng bảo bối chông chất, nhịp thở đang bình thường bỗng trở nên dồn dập. Cả đời này của bọn họ còn chưa từng gặp nhiều bảo bối như thế..

- Các vị, nhân lúc chưa có người đến, hay là chúng ta chia nhau?.
- Để không lâu nữa sẽ có nhiều người đến, khi đó chúng ta muốn lấy nhiều bảo bối cũng không dễ dàng nữa

Ngay lúc này, không gian bất chợt trở nên quay cuồng

- Các vị không đợi bản tọa đến liền muốn chia nhau, có phải là có chút quá đáng không?

Một tên nam tử mặc hắc bào xuất hiện, phía sau là vài tên trưởng lão.

Đang nhìn núi bảo bối chông chất trong luyện võ trường, mọi người đều kinh ngạc nói không nên lời.

- Vạn Ma Tông...

Mọi người nhìn người vừa đến, sắc mặt nhất thời biến đổi.

- Vạn Ma lão tổ, nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta cùng chia nhau, mọi người thấy thế nào?

Phong Kiếm Tông Tông chủ nói, Vạn Ma lão tổ này tâm ngoan thủ lạt, không phải dễ đối phó.

Vạn Ma lão tổ cũng định gật đầu đồng ý, hắn cũng biết càng kéo dài thời gian người tới cũng sẽ càng nhiều, nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị đồng ý lại có mấy bóng người từ bên trong hư không đi ra.

Vạn Hoa Các.

Hắc Thủy Uyên.

Chờ chút...

Bầu không khí đột nhiên thay đổi.

- Ha ha, không ngờ trong thiên hạ lại có chuyện tốt như thế này, bảo bối chông chất như núi, chờ người hữu duyên tới lấy ư?

Một bà lão thoải mái cười to nói.

Tuy nói thiếu mất một cánh tay, thế nhưng khí chất của bà lão đó vẫn cực kì hung hăng.

Lâm Phàm vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên bà lão này.

tông chủ Bích Hải tông, Bích Hải lão ầu, năm đó bị Thánh Ma lão tổ chặt đứt một cánh tay, không ngờ bây giờ lại sống thoải mái như vậy.

- Những bảo bối này, người gặp có phần.

Lúc này, đột nhiên một âm thanh cực lớn truyền tới từ hư không.

Chín cái từ chân nguyên ngưng tụ thành Chân Long, đi qua toàn bộ thiên địa, một vị nam tử khoác trên mình một bộ hắc bào hiên ngang xuất hiện trời

Hắc bào bên trên bay phấp phới, mọi người thấy người đến, lông mày nhíu chặt, mang theo vẻ không vui.

- Yến Hoàng...

...

Lâm Phàm lẳng lẳng nhìn, trong lòng lại cực kỳ hưng phấn.

Đến rồi, đều đã tới, hiện tại chỉ còn thiếu Thiên Hậu.

Lâm Phàm nhìn về hai cái linh vị ở bên cạnh, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hôm nay hẳn muốn cho những người này tàn sát (tự tàn sát lẫn nhau) ở đây, Thiên Vương lão tử có ngăn cản cũng vô dụng.

Giờ khắc này Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn vào bên trong của hư không vô tận đúng là hơi kinh ngạc.

Hắn không nghĩ lại nhìn thấy hai người bọn họ.

Hàn Lục, Phương Hàn.

Hai bọn họ đã từng vì bảo vệ cái mạng chó của mình mà chối bỏ tông môn, hướng về những tông môn này mà cúi đầu.

Để Lâm Phàm hơi kinh ngạc chính là thực lực của hai người này cũng đã đạt đến cảnh giới Đại Thiên Vị, hơn nữa cũng là sà sà với nhau.

Xem ra năm đó bọn họ đã sớm nhận được tạo hóa, mà vì tạo hóa nên dù cho hoàn toàn không có tôn nghiêm cũng phải bảo vệ tính mạng

Lúc này lại có hai đạo khí tức đưa tới làm Lâm Phàm chú ý.

Thiên Hậu xem ra cũng đến rồi.

Nhưng trong đó còn có một đạo khí tức làm cho Lâm Phàm hơi nhướn mày, cảm giác đã từng quen biết thế nhưng trong thời gian ngắn hẳn không tài nào nhớ ra được.

Thiên Hậu ra trận, từ hư không rơi ra mưa hoa, cánh hoa bay lả tả, phủ mọi người trong biển hoa

Cửu thiên tiên nữ Thiên Hậu cùng vài nữ thị vệ thủ hộ ở phía dưới xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người thấy Thiên Hậu thì lông mày đều nhíu chặt, ra vẻ không có hy vọng gì muốn nhìn thấy Thiên Hậu

Dù sao bây giờ thực lực của Thiên Hậu vẫn được công nhận là đệ nhất.

Đối với mọi người mà nói, nếu như Thiên Hậu muốn nuốt một mình thì cũng phải nhìn xem có bản lĩnh này hay không.

Thiên Hậu nhìn về phía bãi bồi đang chất thành núi kia, trong lòng cũng hơi chấn động, cảm giác khó mà tin nổi.

Nơi này là địa bàn của Càn Khôn Tông, nhưng là tại sao lại có một đồng bảo bồi ở đây.

Trong này khắp nơi đều thật kỳ lạ.

- Các vị...

Thiên hậu bề ngễ thiên hạ, dung mạo tuyệt trần hiện ra trước mặt mọi người, nhưng giọng nói lại hờ hững uy nghiêm

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Rất Đặc Sắc

- Nói vậy lần này các vị đến đây đều là do bị bảo bối này thu hút, thế nhưng mà các vị thử suy nghĩ một chút, tại sao lại có bảo bối xuất hiện ở đây, mà Càn Khôn Tông trên dưới không có một bóng người, trong này chỉ sợ có vấn đề.

Thiên Hậu nhìn thấy những bảo bối này, trong lòng đầy nghi ngờ, mơ hồ cảm thấy trong đây có âm mưu gì đó.

Đối với những tông môn này, Tông chủ, nàng cho rằng tất yếu phải để bọn hắn nắm thật rõ điểm này.

Các tông môn Tông chủ, nghe nói như vậy, trong lòng hưng phấn.

Nhưng mà bây giờ bảo bối này đang đặt ở trước mắt, gần trong gang tấc, chẳng lẽ còn có thể không nắm lấy hay sao?

Huống hồ lúc này các tông môn đều ở đây, chẳng lẽ còn có ai dám manh động.

- Thiên Hậu, ta cảm thấy đây chỉ là lo sợ vô vãn, các vị Tông chủ đều ở đây, chẳng lẽ còn có ai dám đến đây làm càn

Bích Hải lão ầu mở miệng nói.

Đối với Thiên Hậu dung mạo tuyệt sắc này, nàng ghen tỵ, trí tuệ cao thâm, hơn nữa dáng vóc đẹp đến như vậy, chuyện này thật sự là không công bằng.

- Bảo bối này ở ngay trước mắt, chẳng lẽ chúng ta thật sự không đoạt lấy?

Phong Kiếm Tông chủ nói

- Ha ha... Thiên Hậu nếu như người sợ, vậy thì có thể rời đi, những bảo bối này từng người chúng tôi chia nhau là được.

Vạn Ma lão tổ cười nham hiểm.

Hắn vốn là hạng người tâm ngoan thủ lạt, làm gì có chuyện bảo bối đặt ở trước mắt mà lại không lấy.

Vạn Ma lão tổ, chỉ cần nhìn thấy bảo bối, tất cả đều phải lấy hết đi.

- Những người đến Càn Khôn Tông kia, chỉ sợ đã lấy theo rất nhiều bảo bối rời đi, chỉ còn sót lại những cái này, đợi sau khi các vị chia nhau, lại đi tìm Càn Khôn Tử, để lấy bảo bối đi, tất cả đều phải giao ra.

Hỗn Nguyên Tông Tông chủ nói.

Thiên Hậu cau mày nheo mắt, cảm thấy như những người ở đây tất cả đều bị những bảo bối trước mặt làm lạc mất phương hướng.

- Thiên Hậu, chẳng lẽ người nghĩ là muốn dọa chúng ta rời đi, cuối cùng độc chiếm toàn bộ

Yến Hoàng mở miệng.

Đã từng (ở) Đại Yến hoàng triều ăn nhờ ở đậu, bị Thánh Ma Tông quản hạt, bây giờ tự mình thân công đại thành, tu vi cực kỳ bá đạo, đều là đại tông đứng ngang hàng với những người này, làm sao có thể bị áp bức.

- Những bảo bối này, trong đó có mấy cái, coi như là các vị Tông chủ cũng chưa chắc có thể sở hữu, hơn nữa là chúng ta chưa từng thấy qua, nếu như có thể lấy được, e là các vị tu vi có thể tiến thêm một bước.

Yến Hoàng nhìn chăm chăm Thiên Hậu, bây giờ bảo bối này đang đặt ở trước mắt, muốn bọn họ từ bỏ đó là điều tuyệt đối không thể nào.

- Yến Hoàng nói không sai, các vị hãy thử nhìn những bảo bối này có cái gì đó.

Mọi người vừa nghe, đều tham lam nhìn cái bảo bối trùng thiên kia, rất nhiều bảo bối, tầm mắt của bọn họ coi như được mở rộng, đúng là dù có bảo bối cũng không thể nào biết hết được.

- Đó là Tinh Thần Thạch, nghe nói công dụng rất ghê gớm.

- Huyền Âm Băng Linh Thảo, nghe nói có thể khởi tử hồi sinh.

- Các người nhìn, những cái dây xích kia, chẳng lẽ chính là quy tắc dây chuyền

...

Mọi người nghe vậy, tất cả đều đồng loạt nhìn lại, nhất thời trong lòng kinh sợ.

- Đây chính là sáu mươi quy tắc dây chuyền đầu.

- Tuy nói quy tắc dây chuyền không thể luyện hóa, nhưng nếu như tế hiến, công dụng cũng vô cùng ghê gớm, thậm chí còn tốt hơn so với những bảo bối kia.

...

Thiên Hậu nhìn các tông chủ, trong lòng thở dài, sau đó quan sát xung quanh, nhưng cũng không phát hiện ra có vấn đề gì.

-Ồ, con gà kia là cái gì?

Lúc này, Thiên Hậu đột nhiên phát hiện ra con gà kia có cái gì đó không đúng.

Lúc này tiểu kê đang đứng ở phía xa, mắt nhìn những người này, không biết những người này đang làm gì.

Lão Đại ca không phải nói có trò hay để xem mà, tại sao những người này lại đứng đó nói chuyện, không làm gì khác, giống như ở đó rất thú vị vậy.

tiểu kê đứng ở đó có chút nhàm chán, đưa đưa móng vuốt qua lại.

- Cuối cùng đánh hay không đánh, tiểu kê buồn ngủ đi đến mà không đánh thì thực sự rất là nhàm chán.

Tiểu kê nhìn thấy một mỹ nữ nhìn mình, sau đó cả hai nhìn nhau.

Nhưng nhìn một lúc, tiểu kê có cảm giác nhàm chán, sau đó ngồi xổm xuống, cánh rụt lại, đầu gục xuống, ngủ trước và chờ đợi thời điểm đánh nhau đang từ từ đến tới.

Thiên Hậu cảm giác (thấy con) gà có chút kỳ lạ, Nhưng mà kỳ lạ ở chỗ nào thì cuối cùng cũng không thể nói ra được.

Mà đúng lúc này, Thiên Hậu nhìn thấy Yến Hoàng đột nhiên đi đến chỗ những bảo bối trước mặt.

- Nếu như các vị không lấy, vậy thì bốn hoàng sẽ lên lấy trước

Yến Hoàng nhìn mọi người một cái, sau đó một mình đi lên trước.

Người cứ vậy động vào những bảo bối chồng chất ở kia, tất nhiên cũng chẳng biết lý lẽ, thực sự là càng sống càng nhát gan.

Mọi người hướng về Yến Hoàng, phảng phất vẻ chờ đợi một điều gì đó.

Trong mắt yến hoàng loé sáng, đi đến chỗ đống bảo bối trước mặt, chậm rãi giơ tay ra, đồng thời hãn cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nếu như xảy ra bất trắc, liền sẽ lập tức lùi về.

Yến Hoàng cẩn thận từng li từng tí một, hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt chạm vào bảo bối, trong lòng Yến Hoàng nhất thời vui mừng.

- Không sao...

Các tông môn chủ xung quanh nhìn thấy cảnh này, nhìn xem, không có chuyện gì, Yến Hoàng, người chậm một chút, đồng thời phân chia cho chúng tôi.

Lúc này Yến Hoàng nhìn chòng đống bảo bối, trong mắt toát lên vẻ tham lam:

- Phân chia? Các người đang nằm mơ sao.

Trong chớp mắt, Yến Hoàng vung ống tay áo, những bảo bối này toàn bộ bị thu vào trong nhẫn trữ vật, sau đó thân hình lấp loé, xẹt qua hư không, lập tức rời khỏi nơi này.

- Yến Hoàng, không được...

Các tông chủ nhìn thấy Yến Hoàng, một mình độc chiếm, liền muốn chạy trốn, lấy hết mọi thứ.

Đối với Yến Hoàng, có những bảo bối này, tìm được một nơi bí mật, cố gắng tu luyện, chờ tới lúc luyện xong, còn có ai (có thể) là đối thủ của mình nữa.

Thiên Hậu thấy cảnh này, tâm trí run lên, nàng không dám nghĩ tới.

- Ha ha...

Yến Hoàng cười lớn, qua nhiều năm như vậy, hôm nay là thời khắc ta hưng phấn nhất.

Nhưng là tiếng cười kia còn không kéo dài được bao lâu, Yến Hoàng liền phát hiện ra một chuyện kinh khủng.

Vùng hư không này bị ngăn cách, dĩ nhiên không cách nào rời đi.

Toàn thân Yến Hoàng run lên, có một dự cảm không tốt.

Khi thấy các tông chủ đều đang căm hận mình, trong lòng Yến Hoàng kinh sợ.

...

Lâm Phàm lẳng lẳng nhìn cảnh tượng trước mắt, một tay vuốt cằm, tỏ vẻ là đang xem kịch.

Vùng này, đã sớm bị Lâm Phàm phong tỏa, bất kể là ai, cũng không thể rời khỏi.

Cho dù là ẩn trốn ở trong hư không, cả ba người, cũng rời đi không được.

...

- Yến Hoàng, có phải ngươi muốn chết không?

Mọi người căm hận nói.

- Đem bảo bối giao ra đây, bằng không ngươi tự gánh lấy hậu quả.

Lúc này Yến Hoàng lạnh lùng nhìn mọi người:

- Hừ, muốn bốn hoàng giao ra bảo bối, vậy thì xem bản lĩnh của các người đã.

Trong chớp mắt, đại chiến nổ ra.

Thiên Hậu hơi nhướng mày, nàng có cảm giác không ổn, như thể là có người một tay thao túng mọi thứ ở đây.

Ẩn trốn bên trong hư không Hàn Lục cùng Phương Hàn, lúc này cũng chỉ lẳng lẳng chờ đợi.

Những bảo bối này, bọn họ nhìn trông mà thèm, bây giờ các tông chủ cùng Yến Hoàng bắt đầu đại chiến.

Cần phải chờ thời cơ, đến thời cơ thích hợp mới ra tay.

Bị tám đại tông môn Tông chủ bao vây, thương tích trên người Yến Hoàng không ngừng gia tăng, sau đó gào thét một tiếng, đem chiếc nhẫn chứa đồ tháo xuống, hướng về phía xa mạnh mẽ ném đi:

- Các người muốn thì tự đi tìm đi.

- Cơ hội tới.

Bên trong hư không, ba người giấu mặt kia, sắc mặt nhất thời vui vẻ, không chút do dự từ bên trong hư không đi ra, hướng về phía chiếc nhẫn trữ vật phóng đi.

- Thứ hỗn trướng, không cho phép người động vào cái nhẫn kia.

Bát đại Tông chủ thấy có người dám động đến những bảo bối này, tức giận quát âm lên, sau đó hướng về hư không phóng đi.

Hàn Lục cùng Phương Hàn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên một tia kinh ngạc.

Mà kia là một bóng người khác, bọn hắn hơi nhướng mày, người này là ai?

- Oanh...

Ba người ngay lập tức đưa tay chạm được chiếc nhẫn chứa đồ, trong chớp mắt chiếc nhẫn chứa đồ đột nhiên bị một sức mạnh bao vây, khiến ba người kia toàn bộ nổ(bị đẩy) ra.

Chiếc nhẫn chứa đồ giống như bị cái gì tiêu khiển vậy, hướng về luyện võ tràng toà kia bay tới.

- Đùng đùng...

Một trận tiếng vỗ tay vang lên, tiếng vỗ tay truyền khắp toàn bộ thiên địa.

- Rất đặc sắc, đại tông không hổ là đại tông.

Lúc này, Lâm Phàm từ trong trạng thái ẩn thân đi ra.

Lúc mọi người nhìn thấy bóng người kia ai cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không biết người này là ai?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Từ Từ Đi

Lâm Phàm nhàn nhã ngồi ở chỗ đó, giống như một khán giả trung thành xem cuộc vui.

Đối với chuyện này, các tông chủ tông môn đều đã nhìn thấy. Bây giờ tất cả mọi người đã đi ra, Lâm Phàm cũng không xem tiếp nữa, đây chính là thời điểm để trừng trị bọn họ.

- Ác ác...

Tiểu Kê cũng đang nhàm chán cực độ. Tưởng có gì đó đáng xem, nhưng nhìn hồi lâu mới phát hiện, những người này đều là tay mơ, khi xuất thủ, căn bản không có một chút nguy hiểm nào.

Trời không sập, đất không ngập sao thế này có thể xem là đánh nhau được, vẫn là nhìn lão Đại ca đánh nhau mới hay nhất.

Trong mắt Tiểu Kê, những người này cũng chỉ là những tiểu hài tử đang đùa giỡn mà thôi.

Các tông chủ nhìn thấy Tiểu Kê đang nhìn về phía bọn họ, đồng thời từ trong ánh mắt, dường như bọn họ thấy được vẻ khinh bỉ. Cũng không biết có phải ảo giác hay không. Lâm Phàm đứng trên vai Tiểu Kê, sau đó nhìn về phía đại Tông môn Đông Linh châu:

- Rất tốt, xem ra các người cũng khá đấy

Lâm Phàm vuốt vuốt chiếc nhẫn chứa đồ, nhìn mọi người, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng. Đồng thời Lâm Phàm lấy ngón tay

nhẹ nhàng chạm vào, chiếc nhẫn chứa đồ của Yến Hoàng trong nháy mắt nứt toác, bảo bối tức thì rơi xuống.

Thiên Hậu nhìn thấy cảnh tượng đó, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, không dám tin vào mắt mình nữa.

Hàn Lục và Phương Hàn đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Đồng thời người vẫn luôn giấu mình trong bộ áo bào màu đen nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Phàm, toàn thân đột nhiên run lên, thậm chí là sợ sệt.

- Người là ai?

Mọi người cảnh giác nhìn bóng người đang ngồi ở kia trong lòng đầy nghi hoặc.

Lâm Phàm nghe mọi người hỏi, không khỏi bật cười:

- Các vị quý nhân cũng nhanh quên quá. Chỉ hai năm đi qua, mà các vị đã quên mất ta, đầu óc các vị cũng đáng trí quá đi.

- Không thể nào. Người không những không chết, mà còn trở về.

Thiên Hậu lẳng lặng đứng ở nơi đó, trong mắt lộ ra tâm tư phức tạp.

- Không ngờ là Thiên Hậu còn nhớ ta, đúng là có trí nhớ tốt.

Lâm Phàm nghe nói nhất thời cười lớn.

- Thiên Hậu, hẳn là ai?

Mọi người nghi ngờ hỏi.

Bọn họ cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn không thể nhớ ra người kia là ai.

Thiên Hậu nhìn mọi người:

- Hẳn chính là tên đệ tử mà năm đó Thánh Ma Tông dẫn đi

- Cái gì?

Thiên Hậu lời vừa dứt lời, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là không thể tin được.

Đệ tử mà Thánh Ma Tông mang đi ư? Chuyện này làm sao có khả năng? Sau đó mọi người liếc nhau một cái, nhất thời cười lớn lên:

- Ha ha... Không nghĩ tới là tên tiểu tử này. Lão quý Thánh Ma lão tổ kia liều mạng mang đệ tử rồi đi, cứ ngỡ là hẳn thông minh, không ngờ rằng đó là một tên ngu xuẩn. Xem ra người vì muốn đưa chúng ta tới cũng tốn không ít công sức. Nhưng chính là một mình người đối đầu với chúng ta đúng là không biết tự lượng sức mình. À không phải nói là tự chui đầu vào rọ)

- Đúng là thiển cận.

Lâm Phàm nghe nói như thế, nở nụ cười xem thường.

Chẳng lẽ trong đầu những Tông chủ này chứa toàn rác rưởi.

Lúc này Yên Hoàng không nói một lời, lùi ra phía sau, hẳn có loại dự cảm xấu.

Đặc biệt là khi Lâm Phàm dùng hai ngón tay bóp nát chiếc nhẫn chứa đồ của hắn, càng làm cho hắn cảm thấy không ổn.

Chiếc nhẫn trữ vật kia chính là một thứ bảo bối, mà đối phương lại dễ dàng bóp nát như vậy, e là không cần phải nói cũng có thể biết tên này ắt hẳn siêu phàm.

Thiên Hậu nghe tám đại Tông chủ nói chau mày lại. Chẳng lẽ đến bây giờ họ còn không nhìn ra là tình huống thế nào sao?

Dám một mình đối đầu với bọn họ, không phải là kẻ ngu si, hẳn chắc hẳn có một lá bài tẩy.

Thời gian hai năm có thể làm gì?

Theo Thiên Hậu, thời gian hai năm, căn bản làm cái gì cũng không đủ. Nhưng nhìn cái người đang ngồi phía trước kia, nội tâm Thiên Hậu bắt đầu lo sợ.

- Càn Khôn Tông không có người nào, cũng là người giờ trò quỷ quái? Thiên Hậu hỏi.

- Sai rồi, nơi này không phải Càn Khôn Tông, mà là Thánh Ma Tông. Những người Càn Khôn Tông kia có thả, nhưng là vẫn còn ở nơi này. Hay là ta để cho các người nhìn thấy để cho các người có cái chuẩn bị.

Lâm Phàm cười yếu ớt một tiếng, vung tay áo một cái, bảy cột chống trời, trong nháy mắt xuất hiện ở trong hư không, sau đó sừng sững trên đất.

- A...

Khi cột chống trời xuất hiện, Càn Khôn Tử bị trời kêu rên thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Mọi người thấy tình cảnh này, lòng run sợ, không dám tin tất cả các cảnh trước mắt là sự thật.

Càn Khôn Tử làm sao đã biến thành như vậy.

Thiên Hậu không đành lòng nhìn thẳng nhìn vào bảy cái cột chống trời đang trời người, sau đó mở miệng hỏi: - Người muốn thế nào?

- Thiên địa ơi, các người còn có mặt mũi mà hỏi ta sao? Ngày hôm nay tiểu gia sẽ cùng các người nói rõ, ngày hôm nay ai cũng đừng hòng rời đi nơi này.

Lúc trước Lâm Phàm còn rất bình tĩnh, giờ đứng phắt lên, một luồng hung ý chợt bộc phát ra.

Các người khi đó diệt Thánh Ma Tông, thì hẳn phải biết kết cục của mình chứ. Có thù báo thù, tiểu gia ngày đêm tôi luyện, cũng chính vì ngày hôm nay. Ta muốn đem mấy tên khốn kiếp các người từng người từng người nghiền ép ở dưới chân.

Trong mắt Lâm Phàm lộ ra vẻ hung tợn. Sau đó Lâm Phàm vung tay áo một cái, mười hai cây cột chống trời bắn ra, phong tỏa thiên địa, cầm trên mặt đất.

- Những thứ này đều chuẩn bị cho các người đấy" Lâm Phàm lạnh lùng nhìn tám đại Tông chủ, Yến Hoàng, Thiên Hậu, còn có hai tên sĩ nhục tông môn kia nữa.

- Thú vị quá, bản tọa đã diệt tông vô số vẫn chưa bao giờ gặp qua chuyện có người tìm tới báo thù. Tiểu tử ngươi chính là người đầu tiên. Mà phong cách hành sự của ngươi còn bá đạo hơn so với bản tọa. Bất quá, phong cách bá đạo này còn phải nhìn xem ngươi có bản lĩnh hay không đã. Vậy thì để bản tọa đấu với ngươi vài chiêu

Vạn Ma lão tổ hê hê nở nụ cười. Trong nháy mắt, cả người hắn hóa thành một đoàn khói đen. Trong đoàn khói đen ấy tử khí bốc lên bay thẳng về phía Lâm Phàm.

Những người còn lại cũng đều chờ đợi.

Hàn Lục cùng Phương Hàn liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ không nghĩ tới Lâm Phàm thực sự trở lại để trả thù.

Lúc này, Vạn ma lão tổ ra tay, bọn họ đương nhiên chỉ đứng nhìn. Nếu như tiểu tử này không chống đỡ được mà chết ở trong tay Vạn Ma lão tổ thì đó là chuyện tốt nhất.

Hơn nữa, Vạn Ma lão tổ này tà môn cực kỳ. Công pháp tu luyện cũng vô cùng ác độc. Mà ở nơi này người có thể đơn đả độc đấu với hắn chắc chỉ có mình Thiên Hậu, còn những người khác không ai có thể chiếm tiện nghi ở trong tay hắn.

Võ lực cao cấp ở Đông Linh Châu không phải là rèn luyện khả năng chịu đựng.

- Hê hê ... Tiểu tử, ban đầu ngươi có thể sống thêm được một khoảng thời gian nữa, nhưng là bây giờ ngươi lại đi tìm chết. Vậy thì không thể trách bản tọa được

Vạn Ma lão tổ cười lạnh. Hắn muốn hút sạch tinh khí thần cùng máu tươi của tên tiểu tử này.

Cái Thần Huyết kia hắn nhưng nhớ đã lâu mà tên tiểu tử kia khẳng định còn chưa tiêu hóa nó.

Lâm Phàm nhìn đoàn sương mù đang bay về phía mình, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường.

Vạn ma lão tổ tới gần Lâm Phàm, thấy tên tiểu tử này không có bất kỳ động tĩnh gì, nhất thời vui mừng, điên cuồng hét lên:

- Ha ha..

Sau đó phát sinh một màn khiến Vạn Ma lão tổ đột nhiên ngừng lại.

- Làm sao có khả năng..

Vạn Ma lão tổ một mặt không dám tin nhìn bóng người trước mặt. Tên tiểu tử kia chỉ dùng một cánh tay liền có thể phá vỡ được chiêu thức của hắn.

Mọi người xung quanh thấy cảnh này, nội tâm cũng đột nhiên rung lên, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ có chút không dám tin.

- Hừ Đúng là đồ rác rưởi.

Lâm Phàm nhẹ nhàng giơ tay, bóp lấy yết hầu của Vạn Ma lão tổ, trực tiếp nhấc lên.

- Người...

- Ầm..

Trong chớp mắt, một cước nứt toác hư không, trúng vào mệnh căn trong đũng quần của Vạn Ma lão tổ.

- A...

Vạn Ma lão tổ gào thét một tiếng, sau đó đánh mất sức chiến đấu, miệng sùi bọt mép, lăn qua lăn lại trên mặt đất. Từng trận kêu thảm thiết truyền vào trong tai của mọi người.

Chuyện xảy ra như vậy khiến lòng người lạnh lẽo.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Ta Có Bảo Bối, Ta Dám Đối Mặt Với Người

- Gà con, nhặt thi thể, đưa bọn hăn, trói hết lên cột cho ta.

Lâm Phàm một cước giải quyết hết.

- Ác ác...

Tiểu kê kêu to một tiếng, lập tức từ trên vai Lâm Phàm nhảy xuống, trong mắt tiểu kê toát ra vẻ hài hước, hướng về phía Vạn Ma lão tổ, trong nháy mắt đem người nhấc lên, hướng thẳng đến cột chống trời ném đi.

Trong nháy mắt, tiểu kê giương hai cánh ra, một tia ánh sáng đỏ xuyên thấu hư không, hướng đến Vạn Ma lão tổ, tạo nên một hoả diễm màu đỏ tươi bao trùm lấy thân thể Vạn Ma lão tổ.

Quần áo rách nát, thân thể trần truồng.

- Áaaaa..

Vạn Ma lão tổ kêu thảm thiết như xé tâm can, cơ thể đau đớn, như bị hàng vạn con kiến đốt, đau không tả nổi, muốn tự thoát khỏi, nhưng kia là hỏa hồng liệt diễm, trong nháy mắt biến thành dây thừng, trói chặt trên cột chống trời, không thể động đậy.

Một đời ma đầu, trong vòng một chiêu bị người trấn áp, quả thực quá nhục nhã.

Các Tông chủ nhìn thấy tình cảnh trước mắt, như bị dội một gáo nước lạnh, không dám tin vào sự thật.

Vạn Ma lão tổ sao cứ như vậy mà bị đánh bại được.

Không thể... Tuyệt đối không thể.

Nhìn Vạn Ma lão tổ lúc này thật thê thảm, cơ thể run rẩy, đảo mắt nhìn.

- Vạn Ma lão tổ, năm đó người làm càn, cũng không thử nghĩ đến sẽ gặp kết cục như vậy.

Lâm Phàm cười lạnh, còn tiểu kê thì bày tỏ sự khâm phục.

Thấy tiểu kê đang phấn chấn, Lâm Phàm nghĩ chỉ cần vui vẻ là được rồi.

Khi thấy tâm tư Lâm Phàm mọi người cảm thấy như đi lạc xuống Cửu U dưới địa ngục, một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân xông lên đầu đầu.

Sợ hãi, kinh sợ, bàng hoàng, không dám tin.

Các loại cảm xúc tràn ngập trong tâm trí.

Trong vòng một chiêu, liên trấn áp được Vạn Ma lão tổ, vậy bọn họ còn có bao nhiêu hi vọng.

- Các người đừng nghĩ muốn chạy trốn, vùng này đã bị ta phong tỏa.

Lâm Phàm nhìn mọi người mỉm cười

Tất cả chuyện này đều là báo ứng.

Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân thổi cỏ lại mọc.

- Mọi người đừng hoảng sợ, chúng ta đông người như vậy, tiểu tử này chẳng lẽ có bản lĩnh đó. Chúng ta năm đó có thể diệt Thánh Ma Tông, như vậy thì cũng có thể giết hắn một lần nữa.

Bích Hải lão ẩu nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng cũng vô cùng hoảng sợ.

Nhưng lúc này mọi chuyện đã xảy ra trước mắt, bọn họ không thể suy nghĩ nhiều được, chỉ có cách đoàn kết lại, mới có thể loại bỏ muôn vàn khó khăn.

- Đúng, mọi người đoàn kết lại, cùng tiến lên.

- Lúc trước chúng ta có thể Thánh Ma Tông, vậy bây giờ cũng có thể giết chết kẻ này

- Vậy các người lên đi, Nhiều như vậy làm gì?

- Người lên trước đi, chúng ta sẽ lên.

...

Lâm Phàm giống như tuyết thế hung ma vậy, đứng ở giữa phiến thiên địa này, khí thế mạnh mẽ bao phủ toàn bộ luyện võ tràng.

- Không cần nói nhiều, nếu các người không xông lên, thì ta tới.

Lâm Phàm nhìn những tông chủ này, nở nụ cười lạnh.

- Bích Hải lão ẩu, nếu người đã nghĩ sẽ làm được, thì người bắt đầu trước.

Lâm Phàm nhìn Bích Hải lão ẩu, sau đó trong nháy mắt biến mất, xuất hiện trước mặt Bích Hải lão ẩu.

- Người...

Bích Hải lão ẩu vừa muốn nói gì đó, đột nhiên có một luồng khí đi vào trong cơ thể, tùy ý quật phá.

- Gà con, giao cho người.

Lâm Phàm đem Bích Hải lão ẩu ném về phía gà con.

Tiểu kê ngóc đầu, ánh mắt bá đạo nhìn đối phương, mặt lộ (ra) vẻ ghét bỏ, kêu to một tiếng, nhảy lên tung Bích Hải lão ẩu hướng về phía cột chống trời.

- Mọi người bên trên. Các Tông chủ thấy tình cảnh này, biết là tránh không khỏi, đột nhiên hướng về Lâm Phàm xông tới.

- Ầm...

- Ầm...

Từng trận tiếng kêu thảm thiết đột nhiên truyền đến.

Những cái này gọi là cường đại Tông chủ, ở trong tay Lâm Phàm, mỗi một người đều giống như giun dế.

Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, cũng ở trong hư không, lưu lại từng đạo từng đạo tàn ảnh, mỗi một đạo tàn ảnh, sẽ đại diện cho một người gặp bị tấn công mãnh liệt.

Lúc này tiểu kê cũng trở nên bận rộn, không một chút thủ hạ lưu tình đem mọi người đá hướng về phía cột chống trời, sau đó đem mọi người trói lại.

Yến Hoàng lúc này nhìn mọi việc đang xảy ra trước mắt.

- Yến Hoàng...

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

Yến Hoàng trong lòng hoang mang, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

- Tiểu tử, bốn hoàng hôm nay sẽ cùng ngươi liều mạng.

Yến Hoàng nhìn Lâm Phàm, trong lòng lửa giận cũng bốc cháy ngàn ngọn, thực lực cũng không còn che giấu thực lực nữa, một luồng tà ác khí tức, trên người một luồng tà khí đột nhiên bộc phát.

- Nuốt chừng thiên hạ. - Thượng cổ đại ma.

...

Trong chớp mắt, Yến Hoàng phát ra luồng hơi giận dữ, bên trong hơi thở kia, giống như là muốn đem Cả thiên địa cắn nuốt hết.

- Hừ, tưởng người mạnh đến mức nào, trong vòng hai năm thực lực đã đạt đến mức độ này, hóa ra là tu luyện thứ công phu tà thuật này.

Lâm Phàm liên tục cười lạnh, đúng thật là sắp chết còn vùng vẫy.

- Tiểu tử, cho dù người mạnh hơn, hôm nay cũng phải chết ở đây.

Yến Hoàng gào thét, một thứ trên đầu cổ đại ma, từ từ ngưng tụ, thân thể vĩ đại che kín bầu trời, hung uy tuyệt thế.

Thiên Hậu thấy cảnh này, lông mày nhíu lại, tất nhiên là không thể nghĩ đến Yến Hoàng lại còn che giấu chiêu này.

- Rống...

Thượng cổ đại ma ngưng tụ lại, gào thét khắp trời, tà khí nhuộm đậm nửa bầu trời.

- Cút...

Lâm Phàm nhìn thượng cổ đại ma trong hư không, nhất thời gầm lên một tiếng.

Cái tên hung ác thượng cổ đại ma kia, nghe được tiếng gào thét này, đột nhiên run lên, cặp mắt đen kịt nhìn nhân loại bé nhỏ ở phía dưới, đại ma sợ hãi đến độ(mức) mặt trắng bệch.

Trong mắt Thượng cổ đại ma, cái nhân loại nhỏ bé kia, tà khí thẳng tới thiên địa, thậm chí trong đó còn kèm theo một loại ác khí khủng khiếp.

Mau mau cắt...

Trong chớp mắt, tuyệt thế thượng cổ đại ma, hai tay kéo một cái, đem hư không hợp lại.

- Làm sao có thể như vậy...

Yến Hoàng thấy cảnh này, trợn tròn mắt, Hãn không biết rốt cuộc chuyện này là sao.

Hãn tu luyện tới cực hạn, mới câu thông đến vị trí bí ẩn, không tiếc nuôi tiêu hao công lực của bản thân, mới có thể triệu hồi thượng cổ đại ma đi ra, nhưng hôm nay lại bị đối phương một tiếng gầm thét của đốt phương đẩy lùi

- Không thể nào...

Yến Hoàng kêu lên gào thét, nhưng là mà trong chớp mắt, Lâm Phàm liền xuất hiện trước mặt, khoe miệng lộ ra một nụ cười.

- Ầm...

Sắc mặt Yến Hoàng lúc trắng lúc xanh, trở nên trắng bệch, hai đầu gối quy xuống, ngã trên mặt đất.

Lâm Phàm một cước đá cho gà con, để tiểu kê xử lý bọn họ.

Chờ sau khi xử lý xong tất cả những chuyện này, từ từ hành hạ bọn họ.

Lúc này, hiện trường chỉ còn lại có bốn người.

Thiên Hậu, một màn kịch kịch tính như vậy),(từ từ thưởng thức, nhưng mà nhìn về phía Hàn Lục cùng Phương Hàn.

- Lâm sư huynh...

Phương Hàn nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng muốn phản công, nhưng vào lúc này thì không còn sót lại chút ý định nào.

Một người tông môn sở hữu nghiệp ép, thực lực như vậy đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Phương Hàn đối với tu vi của mình tăng lên được Phương Hàn đã cảm thấy tự hào, nhưng mà sau khi nhìn thấy Lâm Phàm, hắn mới hiểu được, chính mình vẫn luôn tự biên tự diễn.

- Phương Hàn, người không có tư cách gọi ta là sư huynh.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Phương Hàn người cùng Hàn Lục hai người, năm đó vì bảo vệ mình, đưa tay về phía Vương Thiên Phong Vương sư huynh, chuyện này trong lòng ta luôn một mực ghi nhớ.

Phương Hàn lui về phía sau một bước, trong mắt loé lên một tia tàn nhẫn, giống như được Ma Đế truyền thừa, chính là chúa tể một phương.

- Phương sư đệ, nhiều lời vô ích, hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta, chúng ta liên thủ, mới có một chút hi vọng sống sót.

Hàn Lục lạnh nhạt nói.

Phương Hàn nhìn về phía Hàn Lục, sau đó trầm mặc một lúc, gật gật đầu:

- Được...

Trong chớp mắt, sắc khí Hàn Lục đột nhiên tăng lên, mặt trắng bệch Tịnh Bình, xuất hiện trong lòng bàn tay.

Phương Hàn cảm nhận được sát khí Hàn Lục, đột nhiên run lên, Hắn không ngờ Hàn Lục còn mạnh hơn so với hắn.

tên này một mực che giấu thực lực.

- Lâm Phàm, người khác sợ người, nhưng Hàn Lục ta không sợ người, làm việc nghịch thiên, sống chết của những người này) đã sớm

được định đoạt

Hàn Lục sát khí dùng dùng

Lâm Phàm nhìn Hàn Lục, khoe miệng lộ ra nụ cười, bảo bối này không phải Huyền Hoàng Giới có khả năng nắm giữ, như vậy lời giải thích duy nhất, chính là bảo bối này đến từ chỗ khác.

- Người là bởi vì có nó, mới có thể tự tin như thế sao? Tốt thôi, các người cũng nên biết rõ, làm sai phải tự nhận hậu quả.

Lâm Phàm cũng là muốn nhìn xem bảo bối này cuối cùng uy lực ra sao, mà có thể khiến cho Hàn Lục có tự tin đến vậy.

Trong lòng Phương Hàn lúc này càng thêm khiếp sợ. Hắn không hề nghĩ đến Lục Hàn che giấu sức mạnh

Sát khí này, quả thực vượt qua hắn quá nhiều.

Bên trong tay kia lại là bảo bối gì?

Nếu như lần này có thể tránh được, nhất định phải lấy được bảo bối, bảo bối này chỉ có ta và Phương Hàn mới có thể xứng đáng có được.

Hàn Lục tu vi không bằng Lâm Phàm, thế nhưng hắn dám đối mặt với Lâm Phàm, hết thấy đều là bởi vì có Ngọc tịnh bình trong tay.

Trong hai năm này, bảo bối này đã bị Hàn Lục hoàn toàn tu bổ, công dụng bên trong của nó hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Năm đó ở tông môn, hắn muốn hành hạ Lâm Phàm đến chết, bây giờ chính là lúc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Toàn Bộ Trấn Áp

Trường bào của Hàn Lục trong nháy mắt bành trướng mà lên, từng đạo ánh sáng màu trắng từ bên trong Ngọc Tĩnh Bình bắn ra, quấn ở quanh thân.

- Lâm Phàm, ta nhìn ngươi rất lâu, đây là thiên địa Hỗn Độn Chi Khí, ngoại tà bất xâm. Ta đã đứng ở thế bất bại, hôm nay liền để ngươi nhìn một chút lợi hại của Hàn Lục ta.

Thần quang trong mắt Hàn Lục hiện ra, chiến ý dạt dào. Dù cho thực lực bản thân không bằng đối phương nhưng dựa vào Ngọc Tĩnh Bình thần bí này, hắn cũng tự tin cùng Lâm Phàm đối kháng một phen.

- Phương Hàn, ngươi còn muốn nhìn tới khi nào?

Lúc này Hàn Lục nhìn về phía Phương Hàn ngậy ngốc đứng ở nơi đó không nhúc nhích, ngữ khí cũng có chút không vui. Hắn biết Phương Hàn này cũng không phải loại tử tế gì, tuy nói hiện tại liên thủ đó cũng là vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể tín nhiệm đối phương được.

Không chỉ cần phải đối kháng Lâm Phàm mà còn phải đề phòng lẫn Phương Hàn.

Phương Hàn nghe vậy nhìn về phía Hàn Lục, trong mắt lấp loé một tia tham lam nhưng trong nháy mắt. Nhìn chăm chú Lâm Phàm, Thiên Ma khí bao trùm trong nháy mắt bộc phát ra, so với Yến Hoàng cũng là mạnh hơn rất nhiều.

- Xem ra hai người các ngươi kỳ ngộ cũng là không ít.

Lâm Phàm nhìn biến hóa của hai người này bây giờ, sao có thể nghĩ đến bộ dáng ở Thánh Ma Tông trước kia.

Phương Hàn cái tên này, hẳn là nhận được một loại truyền thừa nào đó, đi lộ tuyến chính là bá đạo.

Mà Hàn Lục này bản thân dựa vào chính là cái bảo bối trong tay kia.

Lâm Phàm không có xem qua chủng loại bảo bối này, nhưng có thể đem một người tầm thường vô vị trong thời gian hai năm, tu luyện được đến cảnh giới cỡ này, cũng không phải là thứ bình thường.

Nếu như thế giới này không có sự tồn tại của chính mình, hai người này có thể nói là nhân vật chính thật sự.

Đáng tiếc tất cả những thứ này, hiển nhiên là không thể nào phát sinh.

Lúc này, thân thể Phương Hàn phát sinh ra biến hóa, thân thể sờ sờ bị cất cao không ít, một luồng Thiên Ma khí bao trùm, nhuộm đậm hư không.

Hàn Lục trong lòng cả kinh, cũng không dám coi thường Phương Hàn, không nghĩ đến thực lực của người này, dĩ nhiên cũng mạnh như thế.

...

- Cùng lên đi.

Lâm Phàm nhìn hai người theo sau vầy vầy tay, mặc dù đối với thực lực của hai người cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng vén vén như vậy mà thôi.

Ở trong mắt Lâm Phàm, hai người này vẫn luôn là gà con.

Ngón tay Hàn Lục búng một cái, một giọt thủy châu trong suốt đột nhiên từ bên trong Ngọc Tịnh Bình trôi nổi lên.

Giọt thủy châu này, bình thường không có gì lạ, thế nhưng trong đó phảng phất ẩn chứa một loại sức mạnh nào đó vô cùng to lớn.

Phương Hàn quăng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Hàn Lục. Một giọt nước này..?? Là chuyện khôi hài gì vậy?

- Lâm Phàm, một giọt nước này chính là một thế giới nhỏ đó.

Hàn Lục lạnh nhạt nói, sau đó ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, giọt nước này đột nhiên hướng về Lâm Phàm bay đi.

Theo Hàn Lục, chưa có người có thể đối kháng một chiêu này. Từ lúc chưa hoàn toàn khống chế Ngọc Tịnh Bình đã từng, liền một giọt nước, có thể đem một cao thủ sống sờ sờ trấn áp mà chết.

Bây giờ đã khống chế được Ngọc Tịnh Bình, sức mạnh càng hơn trước.

Phương Hàn nghe được Hàn Lục nói, sắc mặt cũng là biến đổi. Hắn không nghĩ tới đồ chơi này, vậy mà mạnh như thế, đồng thời lòng tham lam càng thêm mạnh mẽ.

Lâm Phàm nhìn giọt nước mưa qua hư không mà đến, khóe miệng cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Nhẹ chậm rãi duỗi ra một ngón tay.

- Vù...

Lúc này, trong không gian đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

- Làm sao có khả năng?

Hàn Lục nhìn thấy hình ảnh trước mắt, cũng là kinh hãi đến biến sắc. Hắn không nghĩ tới, Lâm Phàm dĩ nhiên chỉ dựa vào một ngón tay, liền đem chiêu này tiếp được.

- Hàn Lục, người cho rằng dựa vào một kiện bảo bối liền có thể trấn áp ta? Trừ phi mấy năm nay ta đều sống trên thân chó.

Lâm Phàm cười lạnh, thời điểm vừa chạm vào giọt nước kia, quả thật có một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến. Nguồn sức mạnh này không hề tầm thường, coi như là ngưng luyện 5 sợi quy tắc cũng không nhất định có thể chống đỡ được.

Đáng tiếc mình không phải là ngưng luyện 5 sợi quy tắc mà là cho tới bây giờ đã ngưng luyện sắp tới 500 sợi.

Thực lực thế này đủ để nghiền ép tất cả, trấn áp bốn phương.

- Phương Hàn, người còn nhìn cái gì? Còn không mau động thủ.

Lúc trước còn rất bình tĩnh Hàn Lục đột nhiên quát lên, tất cả những thứ này biến hóa thật sự là quá nhanh.

- Ma Đế lĩnh vực.

Phương Hàn biến sắc, nổi giận gầm lên một tiếng. Một quyền hướng về Lâm Phàm oanh đến, cú đấm này bên trong ẩn chứa vô tận lực lượng,. Trong đó càng là ẩn chứa tuyệt thế Ma Đế bá đạo uy nghiêm.

Một quyền xé rách hư không, một đạo Ma Đế bóng mờ trấn áp tất cả.

- Hừ, nguyên tưởng rằng có năng lực gì, cũng chỉ đến như thế.

Lâm Phàm lạnh lùng nhìn một chút, tiện tay một quyền, trong chớp mắt sức mạnh mênh mông như biển đem cú đấm này của Phương Hàn bao ở trong đó.

- Ầm ầm...

Hư không nổ tung, dòng lũ tan ra bốn phía.

Phương Hàn sắc mặt đại biến, một mặt không dám tin tưởng: - Không thể... Người làm sao có khả năng mạnh như thế.

- Âm âm...

Khi đối đầu với một quyền kia của Lâm Phàm trong chớp mắt, thân thể của Phương Hàn đột nhiên bắn ra, cánh tay kia cũng là máu thịt be bét. Uy nghiêm đáng sợ của bạch cốt mắt trần có thể thấy.

Hàn Lục nhìn Phương Hàn không chịu được một đòn như thế, cũng không dám có bất kỳ ẩn giấu.

- Lâm Phàm, ta liều mạng với ngươi.

Hàn Lục một tay đánh về Ngọc Tịnh Bình, trong chớp mắt, ánh sáng tươi tốt che kín bầu trời.

Ngọc Tịnh Bình bỗng dừng mà lên, miệng bình đột nhiên trút xuống. Trong đó phảng phất có vô số nước Thiên Hải bao trùm muốn truyền vào mà xuống.

- Lâm Phàm, hôm nay dù chúng ta có chết cũng phải trấn áp ngươi bằng được.

Hàn Lục sắc mặt trắng bệch, liền phun mấy ngụm máu. Cái tinh huyết kia dường như nắm giữ linh tính giống như vậy, không có vào bên trong Ngọc Tịnh Bình.

Nhất thời một cỗ khí tức trong nháy mắt từ bên trong Ngọc Tịnh Bình tản ra.

Trong chớp mắt, một vệt nước màu trắng truyền vào thiên địa từ trên trời giáng xuống.

- Hừ, bởi các ngươi vui đùa một chút cũng được. Hôm nay liền để cho các ngươi triệt để tuyệt vọng.

Lâm Phàm nhìn chăm chú vào hư không, vươn một tay ra chụp vào Ngọc Tịnh Bình ở trong hư không.

- Ha ha, Lâm Phàm, người quá tự đại, Ngọc Tịnh Bình này không phải vật trong thế giới này. Trong đó ẩn chứa sức mạnh, tuyệt đối không phải người có khả năng đối kháng. Hôm nay người sẽ vì hành vi của người trả giá thật lớn.

Hàn Lục lung lay thân thể, phảng phất hao tổn quá lớn, bất cứ lúc nào đều có thể ngã xuống.

Nhưng tại giây phút này, Hàn Lục trong nháy mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Một bàn tay lớn che kín bầu trời, trong đó sức mạnh bàng bạc, đem hư không toàn bộ nứt toác.

Cái giọt nước màu trắng kia, truyền vào lòng bàn tay Lâm Phàm, nhất thời bốc lên hơi nước màu trắng.

- Có thể nhìn một chút.

Lâm Phàm cười cợt một tiếng, thế nhưng không có đem ở trong mắt,. Một chương đem Ngọc Tịnh Bình kia nắm ở trong tay.

Tùy ý làm sao phản kháng, cũng không làm nên chuyện gì.

- Hàn Lục, người còn bao nhiêu bản lĩnh, mang hết ra ta đều tiếp.

Lâm Phàm nhìn về phía Hàn Lục, khinh thường nói.

- Làm sao có khả năng...

Hàn Lục đột nhiên lui về phía sau một bước. Một mặt không dám tin tưởng, dựa vào thứ cường đại nhất của mình, ở trong tay Lâm Phàm vậy mà không thể đỡ nổi một đòn.

- Đem nó trả lại cho ta.

Hàn Lục quát ầm lên, trong tròng mắt bốc cháy lên vô tận liệt diễm chi hỏa.

- Người là đang nằm mơ...

Lâm Phàm chớp mắt đi tới trước mắt Hàn Lục. Hàn Lục nhất thời sắc mặt cả kinh, một luồng cảm giác sợ hãi trong nháy mắt xông lên đầu.

Đặc biệt là thời điểm nhìn về phía ánh mắt của Lâm Phàm kia, Hàn Lục liền cảm thấy một luồng cảm giác không ổn.

- Kỳ thực các người tự nhận là rất mạnh mẽ, thế nhưng ở trong mắt ta, các người vẫn như cũ rất yếu.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, không chút nào đem bọn hắn coi là chuyện to tát.

Rầm một tiếng, Hàn Lục ngã trên mặt đất, vội vàng hướng về sau bò vài bước, sau đó một tay chỉ Lâm Phàm.

- Người không có thể trách chúng ta. Tình huống năm đó, người cũng thấy đấy, chúng ta chỉ muốn sống.

Hàn Lục nuốt một ngụm nước bọt, bây giờ tất cả lá bài tẩy cũng không còn. Đối với hắn mà nói, Ngọc Tịnh Bình chính là lá bài tẩy lớn nhất của hắn.

Lâm Phàm nghe nói như thế, cười cợt một tiếng: - Ai cũng muốn sống, thế nhưng ta cũng không nhận ra, người bây giờ sống sót có thể so với năm đó chết đi càng thoải mái.

- Năm đó người không muốn chết, chỉ sợ bởi vì cái này đi.

Lâm Phàm đem Ngọc Tịnh Bình thường thức ở trong tay nói ra.

- Ta...

Hàn Lục biến sắc, không biết nên nói cái gì, năm đó năm giữ bảo bối bậc này, làm sao có thể chết ở nơi đó.

Lâm Phàm xem thường nhìn Hàn Lục: bảo bối..? Tiểu gia năm giữ hệ thống kim thủ bậc này còn chưa sợ nữa là cái thứ đồ chơi này?

- Ha ha...

Lúc này Lâm Phàm nở nụ cười, sau đó hai tay nắm chặt, sợi quy tắc chợt bộc phát ra.

- Người muốn làm gì?

Hàn Lục nhìn thấy hành vi của Lâm Phàm lúc này, nhất thời kinh hãi đến biến sắc, có một loại dự cảm xấu.

- Ầm...

- Không... Muốn...

Trong chớp mắt, một màn để Hàn Lục hoảng sợ phát sinh.

Bảo bối trong lòng kia, lại bị Lâm Phàm một tay bóp cho nát.

Lâm Phàm đối với Ngọc Tịnh Bình này mặc dù hiếu kỳ, thế nhưng cũng không chút để ở trong lòng,. Đồng thời đối với cường độ của bảo bối này cũng là rất bội phục. Về sau dùng toàn lực, mới có thể đem bóp nát, ngược lại cũng đúng là một kiện bảo bối tốt.

- A... Bảo bối của ta.

Hàn Lục giờ khắc này tê tâm liệt phế gằm rú, một mặt không dám tin tưởng tất cả sự việc trước mắt.

Những chất lỏng kia chảy qua bàn tay Lâm Phàm, chậm rãi rơi trên mặt đất.

Tí tách... Tí tách.

Một đoàn sương mù màu trắng bông bành mà lên...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Tiểu Phàm Ngang Ngược Bá Khí

- Lâm sư huynh, van cầu huynh thả đệ ra, đệ thật sự hối hận rồi, năm đó đệ không nên sợ sệt, huynh....

Lúc này Phương Hàn thật sự sợ hãi.

Bị nghiền ép tuyệt đối, Phương Hàn đã sớm sợ hãi.

Nếu như dù cho chỉ có một chút hi vọng sống, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không xin tha, thế nhưng bây giờ ngay một chút hi vọng sống đều không nhìn thấy.

Chết như vậy đi, hẳn thật sự không phục a.

Ma Đế truyền thừa, đứng đầu vũ nội, miễn là còn sống, hẳn nhất định có thể trở thành người xưng bá một giới, làm sao có thể cứ như vậy chết đi a...

- Người nói ta sẽ thả hai người các người sao?

Lâm Phàm đem tro cặn của Ngọc Tĩnh Bình ném qua một bên.

Hàn Lục chạy tới, đem mảnh vỡ của Ngọc Tĩnh Bình nắm ở trong tay, trong lòng cũng là vạn phần thương xót.

Không còn gì để mình dựa vào...

- Lâm sư huynh, mong huynh niệm tình trước kia chúng ta đã từng là đồng môn, thả đệ đi. Sau này đệ không dám nữa.

Phương Hàn lúc này khóc lóc kể lể thế nhưng trong lòng hẩn tức giận đến mức hủy thiên diệt địa.

Hận a...

Vì sao chênh lệch to lớn như thế. Hẩn rõ ràng là người nhận được Ma Đế truyền thừa mà.

- Chính vì là đồng môn trước kia, ta mới phí lời với các người nhiều như vậy, bằng không các người đã sớm chết rồi.

Lâm Phàm cười gằn nói.

Báo thù liền phải quyết đoán, có lòng thương hại, liền buông tha, vậy còn báo thù làm gì.

- Không... Không.

Phương Hàn không ngừng lắc đầu:

- Sư huynh, mấy năm nay, đệ nhận được rất nhiều bảo bối, đệ đều có thể cho huynh, chỉ mong huynh tha cho đệ một con đường sống, đệ thật sự không muốn chết...

- Bảo bối? Người nhìn ta thiếu bảo bối à? Năm đó các người coi như là sợ chết rồi đi tông môn, ta cũng sẽ không trách các người. Mà các người muốn biểu đạt lòng trung thành mà giết hại Vương sư huynh và các huynh đệ đồng môn, ta đây mới không tha thứ cho các người.

Lâm Phàm cười lạnh. Đối với kết cục của 2 người này, hẩn sớm đã có dự định.

- A...

Vừa lúc đó, thân thể Hàn Lục đột nhiên phát sinh biến hóa, một cỗ khí tức trong chớp mắt, bao phủ toàn bộ luyện võ tràng.

Lâm Phàm có chút kinh ngạc nhìn một chút.

Lúc này, Hàn Lục tóc dài tung bay, toàn thân bao phủ một đoàn sương mù màu trắng.

Phương Hàn lúc này cũng là một mặt như mơ. Hắn không biết Hàn Lục làm sao vậy, thế nhưng bây giờ bất kể như thế nào, chỉ cần có thể bảo vệ mạng nhỏ, bắt hắn làm cái gì cũng được.

- A, là đồ chơi kia sao?

Lâm Phàm nhìn về phía một chỗ Ngọc Tịnh Bình bị phá hủy kia, khóe miệng lộ ra một tia cười gằn.

Hàn Lục toàn thân run rẩy. Ánh mắt trước là phần nộ, đột nhiên thay đổi thành thương xót.

Khí chất vào đúng lúc này, cũng mờ ảo lên.

Lúc này dị tượng biến mất, Hàn Lục nhìn tình huống xung quanh một chút, lại nhìn một chút cái Ngọc Tịnh Bình kia bị phá rơi đầy đất. Sau đó ngưng thần nhìn phía Lâm Phàm.

- Người này là kẻ ta tuyển chọn. Thả hắn đi thì việc hôm nay người hủy Ngọc Tịnh Bình của ta liền xóa bỏ?

Lời tuy từ trong miệng Hàn Lục nói ra, nhưng Lâm Phàm biết, người nói chuyện không phải là Hàn Lục.

- Há, người là ai?

Lâm Phàm nở nụ cười.

- Ta là ai, người còn không có tư cách đee biết. Người chỉ cần phải hiểu, người bây giờ, còn chưa đủ tư cách biết đến sự tồn tại của ta. Hôm nay kết thiện duyên, ngày sau đối với người cũng có chỗ tốt.

Hàn Lục nói ra.

- Còn rất hung hăng a.

Lâm Phàm vừa nghe, cái tên này là muốn ở trước mặt mình tạo uy hiếp.

Mà Phương Hàn lúc này không nghe được hai người đối thoại. Tuy rằng không biết rõ chuyện gì xảy ra nhưng thấy dáng dấp Hàn Lục lúc này hiển nhiên có gì đó không đúng.

- Không, tuy nói người bây giờ rất mạnh, nhưng chung quy là ếch ngồi đáy giếng, phải tránh không nên mang phiền phức đến cho mình.

Hàn Lục lạnh nhạt đứng ở nơi đó nói ra.

- Ầm ầm...

Vừa lúc đó, ở nơi sâu trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

- Nam Vô Thánh Đế...

Hàn Lục ngẩng đầu lên, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười:

- Thiên đạo.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, trong lòng có một chút tia chấn động, tình huống bây giờ sợ có chút phức tạp.

Gia hỏa dựa vào người Hàn Lục, gọi là Nam Vô Thánh Đế.

Mà cái âm thanh trong hư không truyền đến âm, chẳng lẽ là Thiên đạo Thương Linh châu?

- Nam Vô Thánh Đế, năm đó ta cũng đã cảm giác được người đem thần thức giáng lâm nơi đây. Bây giờ thượng giới thế nào rồi?

Trong hư không hào quang bảy màu đại thịnh. Sau đó ngưng tụ thành một bóng mờ già nua.

- Thượng giới làm sao người không cần biết. Bất quá xem ra người bây giờ cũng không dễ chịu. Chí Tôn phân liệt người, bây giờ sức mạnh của người e sợ chỉ còn dư lại một phần tư đi.

Hàn Lục nói ra.

- Đúng, ta cùng thiên đạo Đông Linh Châu, đã hoàn toàn chia lìa.

Thiên đạo nói ra.

Lúc này, Phương Hàn một mặt như mơ. Tất cả những thứ này biến hóa thật sự là quá nhanh.

Thế nhưng hẳn có một loại cảm giác, hôm nay có thể tránh được một kiếp a.

Lâm Phàm hơi nhướng mày. Hai người này muốn làm gì? Bất quá cũng được, đúng là nghe một chút hai người này muốn nói cái gì.

Khuôn mặt già nua của Thiên đạo nhìn Hàn Lục. Sau đó gật gật đầu rồi đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm:

- Người tên là Lâm Phàm.

- Không sai, ta chính là Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn Thiên đạo mở miệng nói.

Tuy rằng cái này gọi là là Thiên đạo, thế nhưng Lâm Phàm nhưng không sợ hãi.

- Chuyện hôm nay, chỉ như vậy được rồi. Chín đại tông môn không thể không chủ, bằng không sinh linh đồ thán.

Thanh âm uy nghiêm của Thiên đạo truyền đến.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười cợt, không nói thêm gì.

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh.

Thiên Hậu một mực đứng ở nơi đó, giờ khắc này mở miệng:

- Lâm Phàm, bây giờ không phải lúc ngươi muốn làm gì thì làm, không thể bỏ lỡ đại sự.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Thiên Hậu, không nói gì. Mà là đem ánh mắt nhìn về phía bốn phía, đồng thời lại nhìn một chút linh vị của hai sư huynh.

- Nữ Đế, không nghĩ tới ngươi cũng đến.

Hàn Lục nhìn về phía Thiên Hậu, trong giọng nói mặc dù từ một tia ngoài ý muốn đồng thời lộ nụ cười ẩn ý.

- Đúng thế.

Thiên Hậu nhìn Nam Vô Thánh Đế, khẽ gật đầu.

Ba vị đại năng, lúc này phảng phất như không đem đám người Lâm Phàm để vào mắt. Mà bắt đầu trò chuyện, tán gẫu với nhau. Đề tài đều là cái gì gọi là thượng giới.

Coi đám người Lâm Phàm chính là ếch ngồi đáy giếng, không đáng để lo.

Lâm Phàm nhìn ba người, sau đó hướng về gà con vẫy vẫy tay.

Gà con liếc mắt nhìn ba người, sau đó đi tới trước mặt Lâm Phàm.

- Gà con, ngươi trước tiến đến, đợi lát nữa ở thả ngươi đi ra.

Lâm Phàm cười nói.

- Ồ ó o...

Gà con một mực bên người Lâm Phàm, sao có thể không hiểu muốn chuyện gì xảy ra. Sau đó đuổi cánh ra nắm thành quả đấm, ra hiệu cổ vũ.

Lâm Phàm đem tiểu kê để vào trong túi đeo lưng, lại đem linh vị của hai vị sư huynh cầm trong tay:

- Các sư huynh nhìn là tốt rồi. Hôm nay ai dám ngăn cản, sư đệ liền diệt người đó.

Đem tất cả những thứ này sắp xếp xong, Lâm Phàm đi tới, trước vẻ mặt hoảng sợ của Phương Hàn.

Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, trong nháy mắt bộc phát ra.

Một tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang vọng đất trời. Sau đó đem ném tới cột chống trời bên kia.

- Lâm Phàm, được rồi.

Thiên đạo giận quát một tiếng, hiển nhiên có chút không vui.

- Chẳng lẽ lời của bản Thiên đạo ta, người cũng dám vi phạm.

- Lão tạp mao, người đừng ở trước mặt tiểu gia ta phí lời. Những người này tội đáng muôn chết.

Lâm Phàm đối với Thiên đạo trong hư không quát to. Hẳn lại có thể làm gì?

- Làm càn...

Thiên đạo giận dữ, vạn giới phá diệt. Lôi đình trong hư không lấp loé, dường như muốn đem Lâm Phàm phá diệt.

- Ha ha, Thiên đạo, xem ra người không được rồi. Sinh mệnh mà người không chế, đều dám phản kháng người.

Hàn Lục cười nói.

- Lâm Phàm, những chuyện này không phải người có khả năng nắm trong tay.

Ánh mắt Thiên Hậu phức tạp nhìn nói với Lâm Phàm.

- Người cầm miệng cho ta.

Lâm Phàm nhìn thẳng Thiên Hậu nói ra. Sau đó từ trong túi đeo lưng, lấy ra một cái đan dược:

- Năm đó người đưa ta đan dược, hôm nay ta sẽ trả lại người gấp mười lần.

Vô Thượng Đan bay tới chỗ Thiên Hậu, sau đó rơi dưới chân.

Bây giờ với trình độ luyện đan của Lâm Phàm, những cái gọi là "Vô Thượng Đan" đã sớm là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thiên Hậu nhìn từng viên đan dược dưới chân, cũng là lộ ra vẻ mặt không ngờ.

- Những người này năm đó giết người Thánh Ma Tông ta. Thiên đạo người không ra quản thì bây giờ ta giết bọn họ cũng là báo ứng.

- Muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của người này. Trừ phi dẫm lên thi thể của Lâm Phàm ta. Bằng không coi như Thiên Vương lão tử đến, tiểu gia cũng không nhượng bộ.

Thời khắc này, Lâm Phàm đã làm tốt công tác chuẩn bị cho một trận chiến.

Người không chết, thì chính là ta chết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Đừng Tưởng Người Là Nữ Nhân Mà Ta Nhịn

- Đừng nói nhảm, hôm nay quả đấm của người nào lớn người đó có quyền nói chuyện. Ba người các người thật sự cho rằng có thể mang tiểu gia đùa bỡn trong lòng bàn tay sao? Các người đừng mơ mộng nữa.

Lâm Phàm lên trước một bước, chiến ý dạt dào.

Trong ba người, người có thực lực yếu nhất chính là Thiên Hậu.

Từ ý Thiên Đạo cùng Nam Vô Thánh Đế đã tiết lộ, Thiên Hậu này cũng chính là người bên trên thượng giới. Mà bây giờ cũng chỉ là một tia thần thức giáng lâm.

Tuy rằng không biết hai người này muốn làm gì? Thế nhưng cản trở hãn báo thù thì bất kể là ai cũng phải trấn áp.

Thiên đạo Thương Linh Châu thì như thế nào.

Hôm nay hãn liền muốn đồ thiên diệt thần.

- Lâm Phàm, người quá vọng động rồi. Chuyện ngày đó không phải như người nghĩ đâu.

Thiên Hậu nói ra.

- Hừ, không phải, không phải như ta suy nghĩ vậy thì cái kia lại là cái gì? Muốn Thần Huyết, có thể giết một người. Tài nghệ không bằng người ta, ta không một câu oán hận, nhưng là các người lại giết sư huynh của ta. Thù này không thể không báo.

Lâm Phàm phản nộ quát.

- Ta Nam Vô Thánh Đế, ngang dọc vạn cổ, vẫn chưa từng gặp người nào lại dám ở trước mặt ta làm càn như vậy. Hôm nay ta sẽ cho người biết cái gì gọi là ếch ngồi đáy giếng.

Hàn Lục lạnh rên một tiếng, một luồng khí tức thần bí, khó lường đột nhiên bộc phát ra.

- Thiên Đạo, mượn sông dài của người dùng một lát.

...

Trong chớp mắt, Hàn Lục biến mất ngay tại chỗ. Mà từ trong không gian hư không, một dòng sông dài long lanh óng ánh xuyên thấu tầng tầng hư không, hướng về Lâm Phàm nghiền ép.

- Tiểu gia chẳng lẽ lại sợ người?

Lâm Phàm nhìn hình ảnh trước mắt, cũng nổi giận gầm lên một tiếng. Khí tức toàn thân cũng trong nháy mắt bộc phát ra.

Trong chớp mắt, không gian hư không nứt toác, nhật nguyệt điên đảo, vô số sợi quy tắc nằm dày đặc ở trong hư không.

- Làm sao có khả năng...

Sắc mặt của Thiên Hậu cùng Thiên Đạo hai người đột nhiên thay đổi. Bọn họ không nghĩ tới Lâm Phàm lại mạnh như thế.

- Hừ, ếch ngồi đáy giếng, bản Đế tuy nói chỉ là một tia thần thức, thế nhưng đủ để trấn áp người.

Hàn Lục nhìn Lâm Phàm bộc phát ra khí tức, bá đạo nói ra.

- Oanh...

Lâm Phàm đột nhiên đánh một quyền vào cái sông dài bên trên kia. Nhất thời bạo phát ra một đạo bão táp hủy diệt tất cả.

- Tiểu tử này làm sao lại mạnh mẽ như vậy?

Khuôn mặt già nua của thiên đạo Thương Linh châu cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút không dám tin tưởng.

Tự thân bị Chí Tôn chém tới ba phần tư, người ở bên trong giới này tốc độ tu luyện sẽ rất chậm.

Hơn nữa người ở cảnh giới Đại Thiên Vị muốn cô đọng sợi quy tắc cũng là cực kỳ chậm.

Cái tên này chẳng lẽ đã đi tới Đông Linh châu.

Nhưng cũng không đúng a. Coi như đi tới Đông Linh châu, cũng không thể ngưng luyện ra nhiều sợi quy tắc như thế.

Tất cả những thứ này đến cùng là xảy ra chuyện gì?

- Cái tên Nam Vô Thánh Đế kia. Ngày hôm nay tiểu gia liền muốn đem người trấn áp thành chó đẻ.

Lâm Phàm ánh mắt sững sờ, Vĩnh Hằng Chi Phủ trong nháy mắt xuất hiện ở trong tay.

- Oanh...

Một búa cùng một sông dài kia va chạm, sông dài cũng lắc lư mấy lần.

- Tiểu tử, người cho rằng ta nhịn một chút, là người có thể coi trời bằng vung sao. Người còn quá non.

Nam Vô Thánh Đế lui về phía sau vài bước, hiển nhiên là không nghĩ tới tiểu tử này thực lực lại mạnh như thế.

Đó là có chút ngoài ý muốn.

- Hừ, đừng phí lời, ngày hôm nay tiểu gia sẽ làm người quỳ...

Lâm Phàm chiến ý dạt dào, nhuộm hư không rung động.

- Âm âm...

Hư không phá toái, đại địa trầm luân. Mỗi một chiêu của Lâm Phàm đều tồn tại hủy diệt núi sông.

- Thân thể tiểu tử ngươi làm sao có khả năng mạnh như vậy.

Nam Vô Thánh Đế kinh ngạc vạn phần.

- Hừ...

Lâm Phàm từ bỏ tất cả phòng ngự, toàn bộ đều là liều mạng chém giết.

...

- Thiên Hậu, ta e sợ một mình Thánh đế không bắt được tiểu tử này. Ta và người cùng liên thủ với Thánh Đế đánh bại hắn.

Thiên Đạo lúc này mở miệng nói ra. Hắn cũng không nghĩ tới tiểu tử này có thực lực mạnh đến như vậy. Tuy nói đây chỉ là một tia thần thức của Nam Vô Thánh Đế, nhưng người ở thế giới này khó có thể đối phó được với tên tiểu tử kia.

Thiên Hậu trầm mặc một hồi, sau đó gật gật đầu:

- Tốt, ra tay đi.

- Ha ha... Tốt, ba người chúng ta cùng nhau hợp sức thì tên tiểu tử này cũng chống đỡ không được. Vào lúc này Nam Vô Thánh Đế giờ rất áp lực, từ từ giảm tốc độ để có thời gian thở dốc.

Cũng tốt, ba người các người đồng loạt ra tay, tiểu gia sẽ đem toàn bộ các người trấn áp." Lâm Phàm hít sâu một hơi. Nam Vô Thánh Đế này quả nhiên rất mạnh.

Thượng giới đến cùng là nơi như thế nào mà chỉ cần một tia thần thức liền cường hãn như thế, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ hẳn cùng Nam Vô Thánh Đế giao thủ, về sau đối với thực lực đó cũng có hiểu biết.

Thiên Hậu kia hẳn còn không để ở trong lòng nhưng năng lực của Thiên Đạo, Lâm Phàm không thể không cẩn thận. Tuy nói bây giờ Thiên Đạo này bị phân liệt ba phần tư, nhưng cũng tồn tại vô số thời đại, không phải là tiểu nhân vật.

- Oanh...

Trong phút chốc, đất rung núi chuyển, một luồng khí thể ngập trời đột nhiên từ trên người Lâm Phàm bộc phát.

Một vết nứt trong hư không trong nháy mắt mở ra, trong đó lít nhít vô số sợi quy tắc mang theo sức mạnh vô biên.

- Làm sao có khả năng, tiểu tử này đến cùng ngưỡng luyện bao nhiêu sợi quy tắc.

Nam Vô Thánh Đế biến sắc, cũng không dám tin tưởng.

Nếu như không phải có Thiên Hậu cùng Thiên Đạo ở đây, luận đơn đả độc đấu, thì hẳn vẫn không phải là đối thủ của Lâm Phàm.

Bị thua cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Ẩn Thân Thuật

trong nháy mắt phát động.

Bóng Lâm Phàm trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

- Không cảm giác được khí tức.

Thiên Đạo vội vàng nói.

- Thiên Đạo Chi Nhân.

Trong chớp mắt, trong hư không đột nhiên xuất hiện một đôi mắt thần.

Thiên địa vạn vật, ở dưới đôi mắt thần này, đều không chỗ trốn.

- Thiên Đạo vô dụng thôi, thân pháp ẩn giấu của tên tiểu tử này rất quá mạnh, chỉ có thể cảm nhận được gợn sóng trong hư không.

Nam Vô Thánh Đế sắc mặt ngưng lại, thần thức bao phủ toàn trường.

Đại địa chấn động, không khí gợn sóng.

- Cẩn thận, tiểu tử kia ở bên cạnh người.

Trong chớp mắt, Nam Vô Thánh Đế hướng về Thiên Hậu quát.

Thiên Hậu sắc mặt ngưng lại, trong nháy mắt cũng phản ứng. Đáng tiếc đối với Lâm Phàm mà nói, hết thảy đều đã quá muộn.

- Thiên Hậu, người ở dưới tay của tiểu gia run rẩy đi.

Bóng người Lâm Phàm trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Thiên Hậu.

- Hắc Hổ Đào Tâm.

Trong mắt Lâm Phàm lóe lên một tia ngoan ý, một chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" này, đã lâu không có sử dụng qua.

Thiên Hậu sắc mặt đại biến, hư không nhộn nhạo. Nhưng đối với Lâm Phàm, tất cả những thứ này đều dường như là lão hổ giấy.

- Ầm...

Nắm đấm của Lâm Phàm đột nhiên đánh vào bộ ngực của Thiên Hậu.

Nhất thời bộ ngực của Thiên Hậu đột nhiên run lên, một luồng cảm giác đau đớn xông lên đầu, đồng thời cũng cảm thấy xấu hổ.

- Phốc...

Thiên Hậu quỳ một chân trên đất, sắc mặt đột nhiên biến đổi lớn, một ngụm máu tươi phun ra.

Nàng mạnh mẽ nhẫn nhịn đau đớn, hàm răng đều đang run rẩy.

Đây rốt cuộc là chiêu thức gì, làm sao có khả năng kinh khủng như thế.

Thậm chí Thiên Hậu phát hiện, bộ ngực của mình dĩ nhiên từ từ lớn lên.

- Thiên Hậu, người thế nào rồi?

Thánh Đế cùng Thiên Đạo biến sắc, lên tiếng hỏi.

Thiên Hậu mồ hôi rơi như mưa, chặt vật giơ tay lên, không thể nói chuyện.

- Chúng ta trợ giúp Thiên Hậu.

Thánh Đế cùng Thiên Đạo liếc mắt nhìn nhau, sau đó lập tức nhắm về phía Lâm Phàm.

- Thiên Hậu, ngày hôm nay người sẽ vì hành vi trước đây mà trả giá thật lớn.

Lâm Phàm nhớ tới Mạnh Dương Tuyền

- Mạnh sư huynh, bị một đám lửa của Thiên Hậu kia đốt cháy thành tro bụi.

- Người...

Thiên Hậu không nghĩ tới Lâm Phàm này vậy mà mạnh như thế. Vừa định lên tiếng quát mắng, nhưng trong nháy mắt bị Lâm Phàm cầm lấy tóc.

Khuôn mặt tuyệt mỹ, khuynh đảo chúng sinh của Thiên Hậu kia ngẩng lên trời. Dung nhan tuyệt thế làm cho cả thiên địa đều ảm đạm phai mờ. Đột nhiên một nắm đấm lớn từ trên trời giáng xuống đánh vào mặt.

- Ầm...

Lâm Phàm đánh một quyền vào mặt Thiên Hậu, đem nhấn cường mặt đất. Cả vùng cũng là không chịu được uy lực một quyền này của Lâm Phàm, đột nhiên nứt toác ra giống như rùa vỡ kéo dài mấy trăm dặm.

- Tuy rằng người là nữ nhân, thế nhưng báo thù không phân biệt nam nữ, người cũng là tự tìm chết.

Lâm Phàm phản nộ quát.

- Oanh...

Trong chớp mắt, nắm đấm của Nam Vô Thánh Đế cùng Thiên Đạo đột nhiên đánh vào sau lưng Lâm Phàm.

- Keng, chúc mừng ký chủ, kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt đã được tăng cường.

...

Lúc này, máu trong cơ thể Lâm Phàm sôi trào, gào thét một tiếng, mạnh mẽ xoay ngược lại thân thể. Trong nháy mắt Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên xuất hiện ở trong tay, đột nhiên đánh úp về phía trán của Nam Vô Thánh Đế.

- Đây là cái gì?

Nam Vô Thánh Đế biến sắc, cái thứ hình chữ nhật màu đỏ này đến cùng là cái gì? Mặc dù không có bất kỳ sức mạnh gợn sóng gì nhưng một luồng nguy cơ đột nhiên dâng lên trong lòng.

- Tiểu tử, làm càn.

Nam Vô Thánh Đế chột giơ tay lên, đem chống lại cục gạch đó.

Trong mắt Lâm Phàm lóe lên một tia tàn nhẫn.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

- Ầm...

Một cước hủy diệt đất trời, đột nhiên đập về phía đống quần của Nam Vô Thánh Đế.

- Người...

Nam Vô Thánh Đế không nghĩ tới tiểu tử này ra tay lại thấp hèn như vậy, cũng muốn lui lại.

- Muốn đi, không có cửa.

Lâm Phàm trong nháy mắt đem Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên thu hồi vào trong túi đeo lưng, sau đó một tay nắm chắc cánh tay của Nam Vô Thánh Đế.

- Ầm...

Thiên địa u ám, âm trầm một mảnh. Một vầng mặt trời trong hư không chói lóa, trong nháy mắt phảng phất như chia năm xẻ bảy.

- Thiên Đạo Lợi Khí.

Thiên Đạo nhìn thấy một màn này, cũng là nổi giận gầm lên một tiếng. Trong tay Thiên Đạo đột nhiên xuất hiện một thanh binh khí có hình dáng nửa cung tròn, đột nhiên bổ về phía chân Lâm Phàm.

- Phốc phốc...

Máu tươi phân tán... Tung khắp toàn bộ thiên địa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Hai Cái Mặt Đều Sưng Lên

"A..."

Nam Vô Thánh Đế nằm trên đất giận dữ, kêu gào thảm thiết.

- Đây là pháp lực gì? Bản Đế ý chí vĩnh hằng bất diệt làm sao có khả năng bị những đau đớn này xâm lấn.

Nam Vô Thánh Đế giãy giụa điên cuồng, thế nhưng một luồng cảm giác đau đớn xộc thẳng tới tận sâu thẳm tâm linh.

- Không được...

Trong chớp mắt, tia thần thức của Nam Vô kia Đế bay vọt ra khỏi người Hàn Lục.

Thời khắc này, Nam Vô Thánh Đế mới khôi phục lại tinh thần, đồng thời hãn cũng rất dè chừng chiêu này của Lâm Phàm.

Tuy rằng đây chỉ là một tia thần thức, thế nhưng ý chí vạn cổ bất diệt, làm sao lại có khả năng bị loại cảm giác đau đớn này dẫn dắt đến mức không chịu đựng được.

Lúc này, Nam Vô Thánh Đế thấy ở phía xa có một người áo đen.

Người áo đen này vẫn luôn núp ở chỗ đó, mơ hồ là bị cảnh trước mắt làm cho chấn động rồi.

- Thiên Đạo giúp ta đỡ hãn, ta đi tìm kí chủ.

Đoàn bạch sương mù kia lập tức hướng về phía người áo đen kia bay tới.

- Được...

Thiên Đạo gật đầu. "Tiểu tử này đã bị ta dùng Thiên Đạo Lợi Khí chém đứt một chân, hành động sẽ bị hạn chế rất nhiều.

...

Trong nháy mắt, Nam Vô Thánh Đế đã xuất hiện trước mặt người áo đen kia, hắn muốn chiếm thân xác này làm của mình.

Người áo đen kia thấy đoàn sương mù trắng trước mắt này, nhất thời lộ vẻ căng thẳng, lập tức ra tay.

- Chống cự vô ích thôi. Bản Đế mượn thân thể người dùng một lát.

Đối với Nam Vô Thánh Đế, sức mạnh của người áo đen này thật sự rất nhỏ bé, trong nháy mắt thân xác hắn đã bị Nam Vô Thánh Đế chiếm đoạt.

Vừa lúc đó, một trận gào thét từ trong miệng người áo đen phát ra.

- Làm sao có khả năng...

- Âm Dương Nghiệt Thể, loại thể chất này làm sao có khả năng xuất hiện ở đây.

Nam Vô Thánh Đế gào thét, phảng phất chịu đủ dằn vặt.

Thiên Đạo nghe thấy Nam Vô Thánh Đế nói như vậy sắc mặt cũng biến đổi.

Âm Dương Nghiệt Thể, loại thể chất quái dị nhất này, làm sao có khả năng xuất hiện ở Huyền Hoàng Giới?

Không thể... Tuyệt đối không thể.

Loại thể chất này chính từ Tiên Thiên mà thành, rất khó nắm giữ a.

Trong chớp mắt, tia thần thức của Nam Vô Thánh Đế từ trong thân thể người áo đen kia bay ra. Hiển nhiên là đối với Âm Dương Nghiệt Thể này cảm thấy không dễ sử dụng.

- Cmn! Cuối cùng đành phải như vậy.

Nam Vô Thánh Đế do dự chốc lát, rồi thêm một lần nữa chui vào trong thân thể Hàn Lục.

Thời khắc tiến vào bên trong thân thể Hàn Lục, cái cảm giác đau đớn kia lần thứ hai truyền đến.

- A...

Một trận kêu la tê tâm liệt phế truyền khắp toàn bộ thiên địa.

Nam Vô Thánh Đế cắn chặt hàm răng, cố gắng đem làn sóng đau đớn này triệt tiêu đi, hi vọng có thể chịu đựng được.

Ở cách đó không xa, Lâm Phàm đang thở hổn hển.

Đối với cái "Thiên Đạo Lợi Khí" kia cũng là có chút ngạc nhiên. Binh khí này có gì đặc biệt mà lại có thể chặt đứt được thân thể của mình? Điều này khiến Lâm Phàm hơi bối rối.

Cảnh giới Bất Diệt Thân Thể, cộng thêm sợi quy tắc che trở, cường độ đã sớm vượt xa quá khứ.

Thiên Đạo quả không hổ danh là Thiên Đạo, bị phân tách ra ba phần tư rồi mà vẫn mạnh như vậy, cơ thể của hắn vẫn nguyên vẹn, dám chắc cũng không hề tầm thường.

Nhưng nếu chỉ như vậy thì chưa đủ, ngày hôm nay người không chết chính là ta vong.

Thiên địa này, nếu không phải là ta đứng thì sẽ là người đứng.

Trong hố sâu vô đáy kia, một bóng người chậm rãi lơ lửng bay lên.

Thiên Hậu bưng mặt, cả người run rẩy.

- Phốc...

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Thiên Hậu phụt ra.

Nàng không nghĩ tới tên Lâm Phàm này ra tay tàn nhẫn như thế, dù sao mình cũng là nữ nhân a...

Khốn nạn, thật sự là quá khốn nạn.

- Thiên Hậu...

Thiên Đạo nhìn Thiên Hậu lau máu trên miệng, cũng không biết nên nói cái gì.

- Lâm Phàm! Người là tên khốn kiếp, ta là một cái nữ nhân a, người xuống tay với cả nữ nhân a...

Thiên Hậu lúc này thật sự nổi giận.

Bất luận nữ nhân nào, cho dù là Thiên Hậu, đều rất coi trọng dung mạo của chính mình.

Tuy nói đây chỉ là một tia thần thức, thế nhưng đạo lí này không bao giờ thay đổi. Trừ phi Thiên Hậu bị Lâm Phàm dùng Xoay Chuyển

Âm Dương biến đổi thành nam nhân thì có thể nàng sẽ bỏ qua việc hấn tàn phá dung nhan nàng.

- Nữ nhân thì làm sao? Tiểu gia nói rồi, hôm nay người không chết thì ta là đời.

Lâm Phàm nằm ở nơi đó, hơi thở hỗn hển, Huyết Hải Ma Công trong nháy mắt vận chuyển.

- Lâm Phàm, bây giờ người đã đứt rời một chân, người còn muốn liều mạng ư? Được, hôm nay ta sẽ đem người trấn áp vĩnh viễn

Thiên Đạo lạnh lùng nói.

- Thiên Đạo, nói nhiều với tên khốn này làm gì, bây giờ không động thủ, chờ đến khi nào.

Cố nén đi đau đớn, Nam Vô Thánh Đế mở miệng nói.

- Ha ha...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời cười lớn. "Chỉ bằng các người cũng muốn trấn áp ta, quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày."

Ngay lập tức, ba người nhìn thấy cái chân đã đứt rời của Lâm Phàm, đột nhiên từ từ mọc lại.

- Hừ, Thiên Đạo, vừa rồi là ta bất cẩn, không nghĩ Thiên Đạo Lợi Khí của người lại có thể chặt đứt thân thể của tiểu gia, đúng là không hề tầm thường.

Lâm Phàm cười gằn nói.- Người...người... tu luyện công pháp gì, làm sao có khả năng đoạn chi sống lại.

Nam Vô Thánh Đế biến sắc, không dám tin vào mắt mình.

Ở thượng giới, đoạn chi sống lại chính là cảnh giới cực cao mới có thể làm được, làm sao một người ở Huyền Hoàng Giới cũng có loại năng lực này.

- Nói nhảm gì đó...

Trong chớp mắt, Lâm Phàm đã khôi phục như cũ, xông về phía ba người.

Lần này, Lâm Phàm đặt Thiên Đạo vào tầm ngắm trước, cái tên này có binh khí quá mức nguy hiểm, trước hết giải quyết hẳn đã.

- Nhất Chỉ Tịch Diệt.

Trong nháy mắt, hư không giống như một tấm gương vỡ, không ngừng nứt toác ra, một cỗ hơi thở của sự hủy diệt đột nhiên hướng về mọi người lan truyền đi.

- Thương Thiên Kiếm.

- Thương Khung.

Một chiêu kèm theo một chiêu cường đại, không cần mở đầu như bình thường quăng về phía ba người.

Lâm Phàm biết rằng chỉ có dốc toàn lực đối đầu với bọn chúng thì mới có thể nghênh chiến được.

Ba người này, tuy rằng tu vi không bằng mình, thế nhưng gốc gác lại bí ẩn dị thường. Những chiêu thức thi triển ra tất cả đều thiên kỳ bách quái, từ trước đến giờ chưa từng thấy.

Người của Thượng giới, không hổ là người của thượng giới. Thế nhưng nếu chỉ như thế này thì hẳn cũng không sợ.

- Thiên Đạo, cái tên này là hướng về phía người đó

. Lúc này, Nam Vô Thánh Đế quát lên.

Trên mặt mũi già nua của Thiên Đạo cũng toát lên vẻ nghiêm túc.

- Thiên Đạo oai.

- Oanh...

Ở không gian vô tận kia, một luồng khí thể ngập trời đột nhiên bộc phát ra, toàn bộ thiên địa trong nháy mắt như phai mờ ảm đạm.

Thiên uy từ từ ngưng tụ thành vô số năm đăm, từ trên trời giáng xuống về phía Lâm Phàm.

- Hừ, Thiên Đạo, ngày hôm nay tiểu gia trước hết sẽ giết chết ngươi.

Lâm Phàm hét một tiếng, trong cơ thể sơi quy tắc đột nhiên bộc phát ra, ngưng tụ lại cùng một chỗ, một quyền phát uy xông ra.

- Oanh...

Một đạo sức mạnh cuồng bạo, hủy diệt tất cả, khiến không gian vặn vẹo kèm theo một tiếng nổ vang trời.

Thiên Hậu cùng Nam Vô Thánh Đế trong nháy mắt cùng ra tay, uy thế vô thượng hướng về Lâm Phàm nghiền ép.

Nhưng mà đối với tất cả những chuyện này, Lâm Phàm không để ý chút nào, liền cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ hướng về Thiên Đạo bổ tới.

- Ta chặt...

- Ta chém...

- Ta băm...

- Ta bổ...

- Ầm...

Mỗi một lần chém tới, sức mạnh cuồng bạo liền đem một chỗ hư không xé rách.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

- Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

...

Lúc này, Lâm Phàm không ngừng thay đổi chiêu thức công kích khiến Thiên Đạo cũng khó có thể chống đỡ.

- Đồ vô liêm sỉ! Sử dụng chiêu thức thật hèn hạ.

Đối với Lâm Phàm, hẳn cảm thấy rất xem thường phương pháp chiến đấu của mọi người ở Huyền Hoàng Giới, toàn là một đám người ngu ngốc.

Hoàn toàn chính là xét xem ai mạnh hơn, người đó thắng. Toàn một lũ hữu dũng vô mưu, trâu cày ruộng cạn.

Còn phương thức công kích của Lâm Phàm chính là dùng thực lực cường bạo nghiền ép tất cả, không ép được thì dùng các loại chiêu thức hèn hạ đánh lén.

- Uống...

Trong chớp mắt, Lâm Phàm xuất hiện bên cạnh Thiên Hậu, trong mắt loé lên lửa giận ngàn ngút. Rồi ngay lập tức, một nắm đấm to như bao cát, phảng phất có thể xuyên thấu tầng tầng lớp lớp hư không, đánh vào mặt Thiên Hậu.

- Ầm...

- Thiên Hậu, người... cái này đàn bà thú vị này, đợi lát nữa tiểu gia sẽ dễ dàng thu dọn người.

Lâm Phàm phủi tay áo, lúc này toàn bộ tâm trí đặt ở trên Thiên Đạo Lợi Khí trong tay Thiên Đạo.

Lúc này, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Thiên Hậu lại lần nữa bị hủy một đòn tàn phá, cái thân thể Linh Lung kia từ trong hư không ngã xuống đất.

Một cỗ lực lượng cường đại, đang phá hủy khuôn mặt Thiên Hậu.

Hai bên gò má lúc này sưng vù lên rất cao, nguyên bản khuôn mặt trái xoan, trong nháy mắt đã biến thành mặt vuông chữ Điền.

- Vô liêm sỉ a...

...

Lúc này, trong mắt Lâm Phàm lập loè một tia tinh quang.

- Xoay Chuyển Càn Khôn...

Lâm Phàm bắt được cơ hội, đột nhiên đánh úp về phía Thiên Đạo.

- A...

Nhất thời một tràng những tiếng kêu la thảm thiết vang lên từ trong miệng Thiên Đạo.

Trong chớp mắt Lâm Phàm cũng đoạt "Thiên Đạo Lợi Khí" trong tay Thiên Đạo: - Thiên Đạo Lợi Khí ở trong tay Lâm Phàm không ngừng gãy giũa, từng đạo từng đạo lôi đình chi lực tỏa đi khắp trên tay Lâm Phàm, phảng phất là đang đối kháng với hắn.

- Đợi đấy cho ta.

Lâm Phàm vung tay áo ném "Thiên Đạo Lợi Khí" vào trong túi đeo lưng.

Bây giờ có thể chiêu đãi bọn họ một bữa tam quất ra trò rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 376: Hành Hạ Cho Đến Khi Toàn Bộ Chết

- Dem Thiên Đạo Lợi Khí trả lại cho ta.

Thiên Đạo nhìn thấy tặc nhân này đoạt Thiên Đạo Pháp bảo của mình, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, gào thét.

"Thiên Đạo Lợi Khí" theo thai nghén của Thiên Đạo đồng thời sinh ra, có thể trăm tất cả mọi thứ ở Huyền Hoàng Giới kể cả tương lai, thời gian, nhân quả vân vân...

Cũng bởi vì bây giờ Thiên Đạo bị chia tách mất ba phần tư (ba phần tư còn lại là Thiên Đạo ở Đông Linh Châu), công dụng của "Thiên Đạo Lợi Khí" tự nhiên không thể phát huy hết uy lực.

Đồng thời "Thiên Đạo Lợi Khí" chỉ nhận Thiên Đạo làm chủ, người khác căn bản là không có cách sử dụng. Bây giờ Lâm Phàm đem "Thiên Đạo Lợi Khí" này tịch thu, Thiên Đạo còn không kịp phản ứng, làm sao không gấp rút đòi cho được.

- Trả lại cái đầu em gái người..., người đã trúng "Xoay Chuyển Càn Khôn " của tiểu gia mà vẫn có thể chống đỡ ư?

Lâm Phàm trong lòng đầy nghi ngờ, Xoay Chuyển Càn Khôn, chuyển biến âm dương, Thiên Đạo này lại không có từ lão già biến thành lão thái bà thật là có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ Thiên Đạo này Âm Dương Đồng Thể hay sao? Hay hẳn là ái nam ái nữ?

Kỳ thực, suy nghĩ của Lâm Phàm không sai một chút nào. Thiên Đạo quả thực không thể phân biệt giới tính. Vì để cho mình có uy nghiêm, đồng thời hấn muốn người khác có cảm giác tang thương, ý chí của Thiên Đạo liền xuất hiện dưới dáng dấp của một ông lão râu tóc trắng xóa.

- Người...

Thiên Đạo tức giận gào thét, muốn phản kháng lại.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm trực tiếp vượt lên trên thân thể của Thiên đạo.

- Thiên Đạo, hôm nay tiểu gia sẽ đập chết ngươi.

Lâm Phàm hướng lên trên mặt Thiên đạo, đột nhiên tung ra một quyền.

- Oanh...

Sức mạnh cường hãn từ trên thân Lâm Phàm bộc phát ra, lay động toàn bộ thiên địa. Lúc Thiên Đạo bị Lâm Phàm tấn công, cũng kêu rên liên hồi.

Từng cú đấm thấu da khiến cho xương thịt be bét, máu me bắn tung tóe, nhuộm đỏ đại địa.

Nam Vô Thánh Đế cùng Thiên Hậu hai người thấy cảnh này, trong lòng vô cùng hoảng hốt, đột nhiên tấn công về phía Lâm Phàm.

- Vô liêm sỉ, thả ra Thiên Đạo.

Nam Vô Thánh Đế lúc này thật sự nổi giận, hấn không nghĩ tới ở Thương Linh châu nho nhỏ này lại gặp phải đối thủ như vậy, hơn nữa còn bị đối phương đánh cho không còn chút sức nào đánh trả, thật sự là một loại sỉ nhục a.

Sớm biết như vậy, năm đó hẳn nên hạ xuống nhiều hơn một tia thần thức để không phải chịu nỗi sỉ

nhục này.

- Oanh... Oanh.

Nam Vô Thánh Đế cùng Thiên Hậu công kích đánh vào sau lưng Lâm Phàm, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, dường như muỗi đốt cột điện vậy.

Thực lực của hai người này rất mạnh, mỗi một lần sát chiêu đến, là một trận huyết dịch bốc lên trong cơ thể Lâm Phàm, nhưng có Tuyên Cổ Bất Diệt gia trì, những sát chiêu này cơ thể còn có thể chống đỡ được, đồng thời cũng đem những tổn thương này chuyển hóa thành kinh nghiệm.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt tăng cường một trăm triệu.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt tăng cường một trăm triệu.

...

- A...

Nam Vô Thánh Đế thét một tiếng, thân thể tiểu tử này rốt cuộc đã tu luyện đến mức nào, mình cùng Thiên Hậu cả hai cùng tấn công mà vẫn bình yên vô sự.

Thân thể cường độ càng về sau càng khó tu luyện. Nên Lâm Phàm định nhân dịp này nhờ Thiên Hậu cùng Nam Vô Thánh Đế kiếm chút kinh nghiệm tu luyện Tuyên Cổ Bất Diệt.

- Thiên Đạo, ngày hôm nay tiểu gia muốn đánh cho đầu của các người biến thành đầu heo.

Lâm Phàm từng quyền từng quyền giáng xuống mặt Thiên Đạo.

Lúc này, chiêu thức gì đã không còn quan trọng, mỗi quyền phát ra đều ẩn chứa sức mạnh to lớn, từng cú đâm xuyên da thấu thịt vào mặt Thiên đạo thể này thì thật sự quá thoải mái rồi.

- A...

Thiên Đạo thảm thiết gào thét:

- Vô liêm sỉ...

Nam Vô Thánh Đế cùng Thiên Hậu, hai người sau lưng Lâm Phàm tung ra toàn bộ các loại sát chiêu, thế nhưng bọn họ hoảng sợ khi phát hiện Lâm Phàm không sợ hãi chút nào, thậm chí không thèm để ý đến bọn họ ở phía sau.

Giờ khắc này Lâm Phàm gào thét, hai tay thành quyền, nắm đấm giống như bão táp, tung ra nhanh đến nỗi người khác không có cách nào phản ứng lại. Lít nha lít nhít tàn ảnh của nắm đấm để lại, uy lực càng ngày càng kinh khủng.

Từng đạo từng đạo sức mạnh truyền tới đem vùng đất này đánh chìm. Ở trong hố sâu kia vang lên từng tiếng nổ vang trời khiến lòng người thêm khiếp hãi.(Sợ)

- Vô liêm sỉ, tại sao người chỉ đánh ta.

Lúc này Thiên Đạo bắt đầu bối rối. Chính hắn nói là muốn giết tất cả mà, nơi này cũng không phải chỉ có một mình ta, tại sao chỉ muốn nhắm vào ta mà đánh đập.

- Hừ, ta đánh người bởi vì người dám tình tượng trước mặt tiểu gia. Ngày hôm nay, ai cũng đừng hòng trốn thoát.

Lâm Phàm toát ra một vẻ hung bạo khiến Nam Vô Thánh Đế cùng Thiên Hậu trong lòng đột nhiên run lên.

Vào lúc này bọn họ, đột nhiên cảm nhận được một loại cảm giác sợ hãi.

Tên tiểu tử này rốt cuộc là ai, làm sao lại có thể mạnh đến vậy.

- Có thể dùng đánh vào mặt hay không?

Thiên Đạo gào thét, tuy rằng hắn là Thiên Đạo, thế nhưng trên mặt phảng phất đã dần mất đi tri giác, thậm chí cảm giác giống như đã sưng to lên.

- Hừ, tốt thôi...

Lâm Phàm đứng lên.

Nam Vô Thánh Đế cùng Thiên Hậu hai người sững sờ, ngay lập tức lui về phía sau, cho rằng tiểu tử này là muốn bắt bọn họ khai đao.

- Thiên Đạo, tiểu gia tác thành yêu cầu này của người, không dùng quyền đánh vào mặt người nữa mà dùng chân đạp vào mặt người.

Lâm Phàm giơ chân phải lên, sợi quy tắc trong nháy mắt ẩn chứa trong đó, hướng về phía mặt của Thiên đạo đột nhiên đá tới.

- Liên Hoàn Phi Cước.

- Ầm ầm...

- A...

Tiếng kêu thảm thiết vang động trời cao, Thiên Đạo không nghĩ tới mình lại có một ngày như vậy, bị sinh linh do mình quản lý đánh đập, hơn nữa còn dùng chân chà đạp, nỗi nhục này làm sao nuốt trôi đây.

- Thiên Hậu, chúng ta nên làm gì?

Nam Vô Thánh Đế trợn tròn mắt, hắn thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Hắn biết chỉ bằng sức mạnh của bọn họ bây giờ, căn bản không phải đối thủ của tiểu tử này.

Thiên Hậu liếc mắt nhìn Nam Vô Thánh Đế, bộ mặt bị sưng lên bây giờ cũng đã xẹp xuống, sau đó cắn răng nói:

- Lâm Phàm, người không thể giết Thiên Đạo, Thiên Đạo mà chết thì Thương Linh châu sẽ biến mất, khi đó tất cả mọi người sẽ chết bởi vì người đó.

Thiên Hậu vừa dứt lời dưới, Lâm Phàm lập tức dừng tay à nhằm dừng chân.

Nam Vô Thánh Đế và Thiên Hậu nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng là trong chớp mắt, Thiên Hậu nội tâm đột nhiên run lên, nàng đang có một loại dự cảm xấu.

Đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phàm, trái tim không ngừng run rẩy.

- Người muốn làm gì?

Thiên Hậu nhìn Lâm Phàm chậm rãi bước về phía mình, liền lùi về sau mấy bước.

- Ầm...

Lâm Phàm một quyền đánh vào mặt Thiên Hậu:

- Người nói xem?

Khuôn mặt Thiên Hậu vừa khôi phục nguyên dạng, trong chớp mắt lại sưng phồng lên lần nữa.

- Người không thể như vậy...

- Ầm...

- Không thể? Vậy như thế nào mới gọi có thể.

Thiên Hậu nói một lời, Lâm Phàm liền một quyền oanh tạc ở trên mặt.

- Năm đó...

- Ầm...

- Để người làm năm...

Lâm Phàm lại một quyền đánh vào mắt Thiên Hậu, nhất thời con mắt của Thiên Hậu trong nháy mắt đã biến thành mắt gấu trúc.

- Người muốn như thế nào.

Thiên Hậu lúc này đã cực kì bối rối, sau đó quát ầm lên.

- Thế nào... Ta để người thế nào.

Lâm Phàm bắt lấy Thiên Hậu, lại tiếp tục oanh tạc trên khuôn mặt nàng, hoàn toàn không vì Thiên Hậu là tuyệt thế đại mỹ nữ mà thủ hạ lưu tình.

- Ta là thượng giới...

- Thượng em gái người...

Lâm Phàm không cho Thiên Hậu cơ hội nói chuyện, chỉ cần Thiên Hậu vừa mở miệng, chính là ăn một quyền.

Khuôn mặt tuyệt thế trong nháy mắt đã biến thành mặt heo, ngoại trừ thân thể vẫn điện nước đầy đủ thì những cái khác quả thực khó coi.

Nam Vô Thánh Đế giờ khắc này đã trợn tròn mắt, hãn tình nguyện bị người này trong nháy mắt giết chết, còn hơn phải chịu đựng sự dằn vặt này.

Thiên Hậu trong lòng cháy lên lửa giận vô biên, thế nhưng đối với Lâm Phàm thì đã thật sự sợ hãi.

Đây là thực lực nghiền ép, căn bản không có bất kỳ sức đánh trả nào a.

- Đủ rồi, năm đó ta cũng không muốn diệt Thánh Ma Tông của người, nhưng mà...

Thiên Hậu chỉ cảm thấy bây giờ nói chuyện cũng đã rất khó khăn.

- Câm miệng! Diệt chính là diệt, không có bất kỳ lý do gì bao biện được.

Lâm Phàm vừa nghe Thiên Hậu còn muốn biện hộ cho mình, một luồng tức giận đột nhiên trào lên lên, sâu trong mắt hắt lên một tia tinh quang.

- Hắc Hổ Đào Tâm.

- Hắc Hổ Đào Tâm.

...

Trong chớp mắt, Lâm Phàm lần nữa triển khai Vô Ảnh Thủ. (Cái này chắc thím nào có người yêu mà học được thì có đánh chết người yêu cũng không bỏ).

- Phan phan phan...

Lâm Phàm cũng không biết mình sử dụng bao nhiêu lần Vô Ảnh Thủ nữa, có đếm cũng không thể đếm hết được, chỉ còn nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống một cách lí nhí.

- A...

Ở thời điểm Lâm Phàm dừng tay, một trận tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời, Thiên Hậu cả người co quắp ngã xuống đất, sâu trong ánh

mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nàng phát hiện bộ ngực của mình dĩ nhiên... Dĩ nhiên sắp nổ...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 377: Mở Ra Hình Thức Dạy Dỗ

Nam Vô Thánh Đế nhìn thấy Lâm Phàm nhìn về phía mình, trong lòng khẽ run lên, đồng thời cũng hồi hận, năm đó tại sao không đem tiểu tử này triệt để tiêu diệt.

Đáng tiếc tất cả đều đã muộn.

- Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi rất mạnh mẽ, thế nhưng đây chỉ là một tia thần thức của bản Đế. Ngươi yên tâm, bản Đế sau này nhất định sẽ giáng lâm Huyền Hoàng Giới

Nam Vô Thánh Đế nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn đã có được đế vị, tâm trí đã sớm không có chút rung động nào, nhưng hôm nay hắn lại sử dụng chiêu thức thấp hèn này.

Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục

Mối thù này sẽ chấm dứt.

- Ta chẳng lẽ lại sợ ngươi? Chỉ cần ngươi có gan đến đấu với tiểu gia, tiểu gia sẽ đem ngươi ném đi, ngươi tin không?

Lâm Phàm gửi lời đến Nam Vô Thánh Đế.

Tuy rằng ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng tiểu gia đây không sợ.

Nam Vô Thánh Đế nhìn Lâm Phàm, sắc mặt dần dần bình tĩnh lại. Trong chớp mắt, một cỗ khí tức phóng lên trời, muốn khuấy tung thiên địa.

- Thôi được, hôm nay không nghĩ tới gặp phải loại người như người vậy thì liều mạng đấu một trận

Nam Vô Thánh Đế đã không có nghĩ tới đường sống. Tuy nói tổn thất một phần thần thức rất là đáng tiếc, thế nhưng bây giờ cũng đã không quan trọng.

Vào đúng lúc này, cũng là tuyên cáo thất bại.

Ngọc Tịnh Bình chính là thứ để hấn gửi một tia thần thức của mình truyền hạ xuống chính là vì tìm một chủ nhân thích hợp

Nhưng bao năm qua đều không tìm được.

Bây giờ vừa vặn gặp được, nhưng giữa đường chết trẻ, cũng là Thiên Đạo Vô Thường, không cách nào khống chế.

Lâm Phàm hí mắt, nhìn Nam Vô Thánh Đế này muốn liều mạng cùng mình, sau đó bị mình cho một chưởng đập chết, như vậy giải thoát?

Khà khà... Nào có chuyện tốt như vậy.

Nếu đến hấn rồi, không hung hăng một phen, chẳng lẽ e dè.

Oanh...

Trong chớp mắt, một thứ nổi lên sức mạnh đất trời, khiến hư không bị chia ra làm hai, giống như đao bổ xuống sông lớn vậy. Đột nhiên hư không cuồng bạo khí, hất tung dòng nước.

Lúc này Nam Vô Thánh Đế như là muốn liều mạng.

Trong một tia thần thức kia, phát ra ánh sáng xán lạn.

Lâm Phàm nhíu mày. Bên trong đạo khí tức này, có sức mạnh rất quái dị, đây không phải quy tắc dây chuyền. Hơn nữa dựa vào cảm giác của hấn, nguồn sức mạnh này cao hơn quy tắc dây chuyền.

Đáng tiếc, thế này còn chưa đủ.

- Tiểu tử, bản Đế sẽ không quên người...

Trong chớp mắt, một vết hào quang lóe lên. Nam Vô Thánh Đế trong nháy mắt xông về Lâm Phàm, dùng một chiêu mạnh nhất muốn giết Lâm Phàm ở chỗ này.

- Ha ha, vậy thì ta còn phải cảm ơn người nhưng đáng tiếc, người muốn chết, ta cũng không thể để người chết dễ dàng như vậy được

Lâm Phàm nở nụ cười.

Nam Vô Thánh Đế biến sắc. Hắn có một dự cảm không ổn.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt Nam Vô Thánh Đế, tung một quyền vào bụng của Nam Vô Thánh Đế

Ầm...

Một quyền này ẩn chứa một sức mạnh to lớn, trong nháy mắt đánh vào bụng Nam Vô Thánh Đế.

Phốc...

Trong mắt Nam Vô Thánh Đế lộ ra vẻ hoảng sợ, phun cả máu tươi ra miệng.

- Cho người chút thuốc này, để người vui sướng một chút. Nhân lúc Nam Vô Thánh Đế há mồm, Lâm Phàm vỗ một cái vào tay nải, viên thuốc bay vào miệng của Nam Vô Thánh Đế.

- Người cho ta ăn cái gì?

Đan dược bay vào miệng trong nháy mắt liền hóa thành một dòng nước ấm, chảy vào bụng.

- Là thứ tốt, có tiền cũng không đổi được.

Lâm Phàm lùi về phía sau mấy bước, sau đó nở nụ cười nhìn Nam Vô Thánh Đế.

Một người như Đại Phàm Ca cũng không biết sẽ như thế nào, chuyện như vậy đúng là chưa bao giờ thử qua.

Trong chớp mắt, để Lâm Phàm kinh ngạc, đó chính là khuôn mặt Nam Vô Thánh Đế nhất thời thay đổi.

Đỏ giống như liệt diễm.

Từng lớp từng lớp sương mù từ đỉnh đầu Nam Vô Thánh Đế phun trào ra.

- Người cho bản Đế ăn cái gì? Nam Vô Thánh Đế hoảng sợ. Hắn phát hiện bản thân có gì đó thay đổi.

- Chỗ đó

Nguyên bản bị một cước kia cho đập hư hao khá nhiều, gần như bị tàn phế. Nhưng bất ngờ lại phát sinh chuyện để Thánh Đế mơ màng.

Cái thứ ở đằng quần kia, đột nhiên cương lên phảng phất như muốn đâm phá thiên địa.

- Hắn rất muốn đâm đất a.

Trong đầu Nam Vô Thánh Đế đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này khiến hắn xấu hổ vô cùng, làm hắn không muốn nghĩ đến nữa.

Nam Vô Thánh Đế thất kinh, ý nghĩ càng ngày càng mãnh liệt. Thân thể giống như bị khống chế, làm ra mấy chuyện khiến người ta nhục nhã.

Ầm...

- Không...

Trong chớp mắt, Nam Vô Thánh Đế bò trên mặt đất.

- Vô liêm sỉ, người lại dám làm nhục bản Đế như vậy, bản Đế Nhất định sẽ không bỏ qua cho người

Nam Vô Thánh Đế gào thét. Hắn muốn đưa thần thức ra khỏi cơ thể, thế nhưng cũng không biết đây rốt cuộc là đan dược gì mà mạnh đến nỗi giữ thần thức ở lại.

Lâm Phàm hướng về Nam Vô Thánh Đế khoát tay áo một cái, sau đó liếc mắt nhìn Thiên Hậu.

Ba người này muốn trấn áp ta. Quả thực là nằm mơ.

...

Lúc này Lâm Phàm đi tới Thiên Đạo, bây giờ Thiên Đạo có giá trị lợi dụng nhất.

- Người muốn làm gì? Ta là Thiên Đạo, nếu như ta chết đi, toàn bộ Thương Linh châu đều sẽ biến mất theo ta, thậm chí chính người cũng sẽ chết.

Thiên Đạo sợ hãi nói.

Hắn không nghĩ sinh linh dưới quyền cai quản của mình lại mạnh như vậy. Mạnh đến nỗi ba người bọn họ liên thủ cũng không trấn áp được hắn.

Tên này mạnh như thế nào.

Luận tu vi, Lâm Phàm không cao như vậy, thế nhưng theo quy tắc dây chuyền, đó cũng là nhân vật khủng.

Đặc biệt là các loại công pháp thần kỳ kia thật đáng kinh ngạc.

Mặc kệ người mạnh bao nhiêu, chỉ cần trúng tuyệt chiêu, thì cũng phải quỳ.

- Thiên Đạo, người đừng la lên, yên tâm, tiểu gia sẽ không giết người, giết người ta cũng chẳng được gì.

Lâm Phàm một tay nắm lấy chân Thiên Đạo, sau đó kéo lê đi về phía trước.

- Thả ta ra, ta là Thiên Đạo, người không thể giết ta...

Thiên đạo bị kéo đi liên tục gào thét.

- Ai... Thiên Đạo thay đổi, người cũng sẽ sợ, sống dưới chướng của người, thật sự là đáng buồn.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

- Tuy rằng không biết các người tại sao lại làm ra những chuyện này, thế nhưng đối với ta mà nói, cũng không quan trọng. Nếu như người không xuất hiện ngăn cản tiểu gia, người cũng sẽ không sao. Người muốn trách thì trách chính người không có thực lực, còn dám quản việc không đâu.

Lâm Phàm nói.

Ba người trò chuyện, hẳn cũng đều nghe được, cái gì thượng giới chứ, đối với Lâm Phàm ta cũng chẳng là gì cả

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ngày hôm nay tiểu gia đến để báo thù.

Thả bọn họ càng không thể nào, hẳn nhiều năm nỗ lực như vậy là vì cái gì?

- Thả ta ra...

Thiên Đạo gào thét, giãy giụa. Thế nhưng ở trong tay Lâm Phàm, hẳn nhưng không có bất kỳ sức phản kháng nào cả.

- Cột chống trời, mau ra đây

Lâm Phàm từ trong tay nải, lấy ra cột chống trời, sau đó sừng sững trên đất, đồng thời đem Thiên Đạo đến trói vào cột chống trời.

- Người là Thiên Đạo, nếu người chết, phía thế giới này sẽ biến mất, lời này coi như ta tin, nhưng lời không thể uy hiếp được tiểu gia

Lâm Phàm nhìn Thiên Đạo, từ trong túi đeo lưng lấy ra một cây roi da, đột nhiên đánh trên đất, nhất thời truyền đến một trận phá thanh âm.

Dạy dỗ Thiên Đạo, xem ra phải sử dụng bản lĩnh chân chính.

...

Nam Vô Thánh Đế, nhìn thấy Lâm Phàm ở bên kia, cũng là một mặt phần nộ, đồng thời cũng không biết cái tên này muốn làm gì.

Thiên Hậu giờ khắc này co quắp ngồi dưới đất, bộ ngực căng tràn kia đã sắp nổ tung.

Đối mặt với người đàn ông này, nàng cũng không biết nên nói những gì.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Kích Hoạt Kỹ Năng Cuối Cùng

- Tiểu tử, người mau thả bản Thiên Đạo ra, bản Thiên Đạo có thể tha thứ cho người tất cả, bằng không người cuối cùng cũng phải trả giá thật đắt cho tội ác của mình.

Bị trói gô, Thiên Đạo tức giận gào thét.

Trời sinh vốn vô tình, nhưng theo thời gian trôi Thiên

Đạo cũng dần dần có thất tình lục dục, chúng sinh bình đẳng, đã không còn sót lại chút gì. Bây giờ chính là tất cả lấy đại sự làm trọng.

Lâm Phàm không nhìn Thiên đạo, nhẹ nhàng nắm roi da, sau đó khoe miệng thoáng ra một tia cười.

- Roi này, tên là Điều Giáo Chi Tiên, dài chín thước hai tấc *, được luyện từ gân cốt của hung thú Đại Thương vị có thể dài có thể ngắn, có thể đi vào có thể đi ra, có thể văn có thể võ...

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói.

1 thước = 1m = 100cm

Thiên Đạo tóc trắng xóa, không kiềm chế được nuốt một ngụm nước bọt. Nội tâm âm ỉ phẫn khích, muốn tự mình nghênh đón một màn thiên địa kinh khủng nhất.

- Thiên Đạo, người nên vui mừng. Roi này được luyện chế mà thành, sẽ khiến thiên địa biến sắc xuất hiện lôi đình, đến nay ta chưa bao giờ

dùng qua, bởi vì không ai có thể chịu được. Giờ người chính là người đầu tiên.

Lâm Phàm nhìn thẳng Thiên Đạo, chậm rãi nói.

- Người... Muốn làm gì?

Thiên Đạo hoảng sợ nhìn Lâm Phàm.

Hắn từ khi sinh ra chưa bao giờ gặp phải người thâm hiểm như thế. Cho dù là Chí Tôn cũng chỉ là một chiêu bổ ra Huyền Hoàng Giới mà thôi.

Mà cái tên này vốn là một ác ma.

Mình đường đường là Thiên Đạo sao có thể chịu nhục đến như vậy.

- Không... Ta chính là Thiên Đạo, người như vậy sẽ hứng chịu bị Thiên Khiển.

Thiên Đạo giận dữ rống lên. Hắn vừa nói ra trong chớp mắt, không gian nổ vang lên một tiếng xuất hiện lôi đình, dường như chuẩn bị nổ tung.

Không gian ngày càng trở nên cuồng bạo mãnh liệt.

- Ghê gớm, thì ra người yêu thích mấy lời này...

Lâm Phàm nhìn trong hư không xuất hiện lôi đình màu tím, tỏ vẻ kinh ngạc.

Quả nhiên bất kể có phải là người hay không, ở sâu bên trong đều có một trái tim cuồng dã.

Thiên Đạo bây giờ như cá trên thớt, bất kể phản kháng thế nào cũng không thể thoát ra được.

Nhưng hôm nay hẳn ta lại chủ động cho gọi Thiên Khiển ra, hiển nhiên là muốn thêm chút suy đoán.

Không tệ, tuy có chút không đành lòng nhìn thẳng, nhưng nếu Thiên Đạo kỳ vọng, cũng không thể không cho hẳn thấy khuôn mặt này.

- Oanh...

Đột nhiên từ trên trời giáng xuống một tia chớp.

Thiên Đạo nhìn tình cảnh này trong lòng cũng tuyệt vọng. Hẳn làm như thế chỉ hi vọng kiếm tìm sự an ủi cho chính mình, còn đánh chết đối phương hay không hẳn cũng không dám ôm hi vọng.

Lâm Phàm phát cổ tay, vung roi một cái.

- Thiên Đạo, người đã muốn như vậy, ngày hôm nay tiểu gia sẽ tác thành cho người.

- Bật hết hỏa lực.

- Có đi không có về.

- Thức thứ nhất, Điều Giáo Chi Tiên.

...

- Âm...

Roi dài như rắn, lôi đình chi lực lan tỏa khắp bên trên. Roi thứ nhất bạo phát, một âm thanh đột nhiên phát lên vang vọng toàn bộ thiên địa.

Một roi thâm hậu này quất trên thân Thiên Đạo.

- A...

Thiên Đạo vốn đã chuẩn bị kêu thảm thiết một tiếng để thể hiện sự đau đớn trên thân thể, nhưng trong chớp mắt, Thiên Đạo sững sờ phát

hiện hóa ra mọi việc không như hân tưởng tượng

Một roi hóa ra không đau như vậy, thậm chí có cảm giác tê dại từ bên tai.

Một cổ cảm giác quái dị bỗng xâm chiếm toàn thân, thậm chí còn có cảm giác xấu hổ

- Hà...

Lâm Phàm nhìn Thiên Đạo, cũng hơi sửng sờ, tình huống này cũng chưa từng xuất hiện.

Chẳng lẽ về bản chất tên này không thể tra tấn

- Xem ra phải cuồng bạo thêm mới được.

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, sau đó trong nháy mắt đột nhiên chuyển động, roi dài bay lượn giống như linh xà đang múa.

- Đùng... Quần áo nứt toác, hoàn toàn trở nên trần truồng.

- Làm càn...

Thiên Đạo trở về cảm giác như trước. Trong chớp mắt toàn thân mát lạnh, sắc mặt biến đổi.

Hắn là Thiên Đạo, sao có thể chịu nhục nhã đến nhường này.

Lâm Phàm lúc bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Rốt cục cũng trở về bình thường, nếu không cũng không biết làm thế nào.

- Thiên Đạo, cố gắng chịu đựng đi.

- Ba ba ba...

- Vô liêm sỉ...

...

Lúc này thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, chỉ một âm thanh vang vọng ở bên trong trời đất.

Lúc này Nam Vô Thánh Đế đang dốc toàn lực cho ngày đại địa thế nên cả vùng ở phía dưới Nam Vô Thánh Đế đều bị sức mạnh to lớn làm cho nứt toác ra.

Cảm giác bây giờ của hắn rất khó tả, dường như không cách nào nhịn được. Hắn không tự chủ được, muốn cự tuyệt, thế nhưng thân thể không cách nào khống chế.

Nhìn thấy Thiên Đạo bị trói như vậy, Nam Vô Thánh Đế cũng bắt đầu run rẩy.

Thế gian này làm sao có thể tồn tại loại người như vậy.

Thiên Hậu lúc này co quắp ngồi một chỗ, sợ hãi đến mức mặt mũi trắng bệch.

Nếu như tên kia lát nữa cũng đối xử với mình như với Thiên Đạo, thì hắn phải làm thế nào.

Thời khắc này, Thiên Hậu sợ hãi lo sợ rằng mình sẽ phải đối mặt với một màn kinh khủng nhất thế gian.

...

- Thiên Đạo, làm sao...

Lâm Phàm phát một roi, trong hư không hiện ra hai đóa hoa roi, sau đó nhìn thẳng vào Thiên Đạo.

Uy lực của kỹ năng dạy dỗ mạnh mẽ vô cùng đồng thời hắn vẫn còn một chiêu mạnh nhất vẫn chưa có cơ hội sử dụng,

Thiên Đạo này tồn tại ý chí không phải mạnh mẽ bình thường, vì lẽ đó nên dạy dỗ hẳn ta e rằng cũng khó khăn hơn một chút.

- Bản Thiên Đạo sẽ không bỏ qua cho người...

Thiên Đạo tức giận gào thét. Thế nhưng trong lòng cũng có chút sợ hãi lúc chiếc roi dài kia quất trên người mình, lại còn cảm thấy xấu hổ. Mà loại cảm giác xấu hổ này lại làm cho Thiên Đạo cảm thấy hưng phấn.

- Xem ra còn chưa đủ, như vậy thì đừng trách tiểu gia.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, rung cổ tay, roi dài quất quanh cánh tay.

- Chung cực hàm nghĩa, hoa thức lãng không quất roi.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm di chuyển, roi bay múa đầy trời.

Thiên địa biến sắc, cuồng phong nổi lên, lôi đình chi lực từ trên trời giáng xuống.

- A...

Thiên Đạo gào thét, hẳn phát hiện cảm giác xấu hổ này càng ngày càng lớn mạnh, như muốn xâm chiếm nội tâm của hắn.

Không thể để như vậy được.

Đối với mình đây thực sự là một nỗi nhục nhã.

- Không...

Thiên Đạo rống lên giận dữ, trấn áp cảm giác xấu hổ trong lòng.

- Mẹ kiếp, ngày hôm nay tiểu gia cũng không tin người có thể chịu đựng lâu được

Lâm Phàm nhìn Thiên Đạo giờ khắc này vẫn có thể nhịn được, hoàn toàn không phục.

Chiêu lăng không hoa thức quất roi, chẳng lẽ cũng không thể chế phục được Thiên Đạo

- Đùng đùng...

Bên trong đất trời hiện ra một màn cuồng bạo, khắc sâu vào trong tâm trí của Nam Vô Thánh Đế và Thiên Hậu.

Bọn họ đã hoàn toàn choáng váng, đặc biệt là Thiên Hậu ngày càng run rẩy.

- Keng, chúc mừng ký chủ, cuối cùng đã có thể dạy dỗ được Thiên Đạo, một roi vút ra ngang dọc Tứ Hải.

- Keng, xin mời kí chủ để tâm học tập không được rời mắt.

- Mẹ kiếp.... Có thật không

Lâm Phàm sửng sờ, có chút không dám tin tưởng. Hắn không nghĩ tới chuyện này, hơn nữa nghe thấy tên liền cảm thấy hơi xấu hổ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Người Dám Câu Dẫn Ta

"Một roi quất ra, tung hoành tứ hải."

Tám chữ nhẹ nhàng từ trong miệng Lâm Phàm nói ra, không khỏi làm cho Lâm Phàn nghĩ đến một câu tuy hơi thô tục một chút, thế nhưng biểu đạt ý tứ cũng tương tự như vậy.

Lúc này Lâm Phàm ngừng động tác trong tay.

Thiên đạo một mực ở đằng kia giãy dụa gào thảm bồng có chút sững sờ. Hình như có chút không quen, chất phác nhìn Lâm Phàm, không hiểu đối phương tại sao đột nhiên ngừng lại.

Chẳng lẽ là sợ hãi bản Thiên Đạo không phát hiện được mình? Cho nên bây giờ đang làm tất cả những việc thiên địa không dung.

Nghĩ tới đây, nội tâm Thiên đạo dường như đã mất đi cái gì đó quý giá.

Đó là một cảm giác không thể nói rõ...

- Người...

Thiên Đạo giờ khắc này muốn mở miệng. Nhưng trong chớp mắt, hần biến sắc. Bởi vì hần phát hiện, khí tức của Lâm Phàm đột nhiên thay đổi.

Tất cả khí tức từ người Lâm Phàm đột nhiên chột bực phát ra.

Những nơi mà hơi thở của hần đi qua, toàn bộ hư không dường như u ám lại không có một tia sáng nào.

- Người đang làm gì?

Thiên Đạo mắt không chớp nhìn Lâm Phàm. Trong nội tâm đột nhiên run lên, luồng hơi thở làm Thiên Đạo cảm thấy sợ hãi.

Dường như đứng ở trước mặt hắn không phải người, mà là một trụ chống trời khổng lồ.

Hai con mắt đột nhiên nhắm lại, một đạo tinh quang lóe lên trong thiên địa, dường như xuyên qua tất cả rồi biến mất.

- Đạo, đây là đạo...

Lúc này Thiên Đạo đột nhiên ngây ngẩn cả người, một mặt không dám tin tưởng, tất nhiên là không tin tất cả những thứ này.

Mà khi công pháp tu luyện tới cực hạn, phá vỡ tầng tầng bình phong, thì sẽ thoát biến thành "Đạo".

Tất cả những thứ này, tất cả, rất lâu sau đó, đều chưa từng có người làm được.

Nhưng bây giờ ở trước mắt, lại có người lĩnh ngộ.

Cái cảm giác này thật sự là quá kỳ diệu. Phải là người có kỹ năng siêu phàm mới có thể làm được.

Thiên Đạo kinh ngạc nhìn cái roi dài. Ở trên thân roi dài kia, hắn cảm nhận được một luồng khí tức thần bí.

Kỹ năng cuối cùng:

- Một roi quất ra, tung hoành tứ hải.

- Oanh...

Lâm Phàm mở miệng, trong chớp mắt thiên địa rung động, dường như đều không chịu được một roi uy chấn như vậy.

- Không...

Thiên Đạo nhìn thấy một roi từ trên trời giáng xuống, hắn bắt đầu run rẩy, sau đó tê tâm phế liệt gầm rú.

- Ầm...

- A...

Một roi kia xuyên qua tầng tầng hư không, cuối cùng rơi trên người Thiên đạo. Một roi nàu không làm bất kỳ gì vật gì bị vỡ vụn, thế nhưng lại có một loại sức mạnh kỳ diệu, đột nhiên đánh vào trong lòng Thiên đạo.

- A...

lão Thiên Đạo đột nhiên rên rỉ một tiếng, mặt mũi tái nhợt, rồi sau đó biến ửng hồng.

Lúc này tâm trí Thiên Đạo bị cảm giác xấu hổ xâm chiếm.

...

- Hô...

Lúc này Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm. Hắn đã nắm được thứ kì lạ kia, một cảm giác thật kỳ diệu.

Kỹ năng cuối cùng, hắn đã nắm được trong tay.

Quá mạnh mẽ, thật sự là quá mạnh mẽ. Đó là một roi đánh vào nội tâm không có bất kỳ cái gì chống lại được.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía thiên Đạo đang bị trói ở cột chống trời kia, nhất thời có chút sững sờ, có chút không dám tin tất cả những gì mình chứng kiến.

Lúc trước Thiên Đạo còn đang rất phẫn nộ vậy mà lúc này lại cảm thấy vui vẻ, dường như rất thỏa mãn.

- Con mẹ nó.

Lâm Phàm cúi đầu, có chút không đành lòng nhìn thẳng.

- Thiên Đạo, người có thần phục hay không?

Lâm Phàm hỏi.

- Ta thần phục.

Thiên Đạo vẻ mặt bình tĩnh nói, không có một tia sức chống cự, đã hoàn toàn quy thuận Lâm Phàm. Hắn đã đem đại địa của Nam Vô Thánh Đế phá tan tành cho nên khi nghe đến Thiên Đạo nói câu này, Lâm Phàm rất bối rối.

- Nay làm sao có thể...

Thiên Đạo dĩ nhiên thần phục. Không thể, tuyệt đối không thể, tiểu tử này đến cùng là dùng kế gì.

..

Lúc này đem Thiên Đạo thu nạp Lâm Phàm cũng lộ vẻ cười cợt, Thiên Đạo sau này còn có tác dụng lớn hơn, hơn nữa hắn không thể để Thiên Đạo chết đi. Phần lớn Thiên Linh Châu đều là vô tội, cũng không thể bởi vì hắn mà dẫn đến nhiều người chết được.

Bây giờ đem Thiên Đạo thu phục, đó chính là mục đích lớn nhất.

Lâm Phàm thả Thiên Đạo, vừa rơi xuống Thiên Đạo đã co quắp ngồi dưới đất, dựa vào cột chống trời, hai con mắt có chút khép lại, hắn vẫn nhớ lúc trước từng có cảm giác xấu hổ.

Lúc này Lâm Phàm đi tới trước mặt Thiên Hậu khiến Thiên Hậu hoảng sợ, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng:

- Thiên Hậu, người có nghĩ tới kết cục của người không?

- Người không thể làm nhục ta như thế.

Thiên Hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói ra. Bất luận như thế nào, nàng sẽ không nhận sự nhục nhã này.

Vốn cho là một tia thần thức là đủ rồi, nhưng hôm nay lại phát hiện, còn rất xa không đủ.

- Yên tâm, ta sẽ không làm nhục người, bởi vì người căn bản không có tư cách để cho ta làm nhục người.

Lâm Phàm một cước đạp ngã thiên Hậu, bá khí thô bạo nói.

Đường đường là Thiên Hậu, chưa từng bị ai đạp dưới chân.

Dung mạo của nàng, nếu như những kẻ địch kia thấy được, cũng sẽ bị mê hoặc, thậm chí sẽ bị khinh bạc. Nhưng hôm nay người trước mắt này lại đối xử với mình như thế, còn gì là khí chất của đàn ông nữa.

Thiên Hậu trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu lên:

- Thả ta, ta có thể làm nô tỳ.

- Thiên Hậu, ta biết người là chỉ là một tia thần thức của một đại năng giả trên thượng giới đến cùng là gặp chuyện gì, để người thả xuống tư thái như vậy, với dung mạo của người mà làm một nô tỳ thì mang ra ngoài cũng có chút mặt mũi.

Lâm Phàm cười nói.

Thiên Hậu nghe thấy Lâm Phàm nói như vậy, trong lòng nhất thời vui vẻ chẳng lẽ có hi vọng, sau đó cũng nói tiếp:

- Ta có thể kính dâng tất cả, tất cả mọi thứ.

- Tất cả mọi thứ?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Đúng vậy.

Thiên Hậu điềm đạm đáng yêu nói, rồi để lộ bộ ngực đầy đà.

- Vậy rốt cuộc là thế nào?

Lâm Phàm hỏi lần nữa.

- Thị tẩm..., làm chuyện người muốn làm.

Thiên Hậu nói ra.

...

- Phi...

Thời khắc đó Lâm Phàm xem thường nhìn Thiên Hậu:

- Người đúng là loại đàn bà lăng lợ. Tiểu gia là người đã có vợ, người ban ngày ban mặt, công nhiên đùa giỡn thiếu niên đàn hoàng, còn muốn phá hoại hạnh phúc gia đình, quả thực tội đáng muôn chết. Bây giờ cũng không cần người vợ chém chết người, tiểu gia ngày hôm nay cũng đem người ra chém.

Thiên Hậu còn tưởng rằng nắm giữ một chút hi vọng sống. Nhưng ngay sau khi nghe Lâm Phàm nói xong đột nhiên biến sắc, một mặt không dám nhìn Lâm Phàm. Tuy nói bây giờ chỉ là một tia thần thức, thế nhưng mê hoặc thuật, cũng không phải bình thường, hẳn làm

sao có khả năng có thể chống đỡ được.

- Người không phải là nam nhân...?

Trong ánh mắt của Thiên Hậu đầy rẫy ngọn lửa hừng hực. Đây không phải oán hận Lâm Phàm muốn giết chết nàng, mà là người này dĩ nhiên không nhìn thấy sự tồn tại của chính mình.

- Thôi đi, tiểu gia coi như không phải là nam nhân, trong vòng một chiêu, cũng có thể biến thành nam nhân. Ngẫm lại Mạnh sư huynh là bị người dùng một đám lửa cho đốt thành tro tàn, tiểu gia ngày hôm nay cũng làm cho người nếm thử cảm giác bị đốt thành tro tàn.

Trong chớp mắt, một đám lửa xuất hiện ở trong lòng bàn tay Lâm Phàm, sau đó nhẹ nhàng bắn ra, nhất thời rơi xuống Thiên Hậu.

- Oanh...

- Khốn nạn, chúng ta sẽ gặp lại...

Trong chớp mắt, Thiên Hậu xoay người, trong nháy mắt biến mất ở bên trong đất trời.

- Hừ, ta biết sẽ gặp lại, bất quá ngươi yên tâm đi. Ta thấy ngươi một lần, liền hành hung ngươi một lần.

Lâm Phàm bĩu môi khinh thường.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Khổ Khổ Cầu Khẩn

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết được Thiên Hậu có tu vi ở Thiên Vị cấp cao.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm đã tăng cường 2 tỉ.

...

- Ít điểm kinh nghiệm như thế

Lâm Phàm bĩu môi. Đối với Thiên Hậu, từng đó kinh nghiệm không phải quá thoả mãn.

Bất kể nói thế nào tu vi của Thiên Hậu cũng là đến Thiên Vị cấp cao.

Ngẫm lại Thiên Hậu này chỉ là một tia thần thức của đại năng giả trên thượng giới, liền có thể có được cảnh giới Thiên Vị cấp cao, đó cũng là không tệ.

- Ai...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, thượng giới này đều còn chưa có đi, mà đã cùng hai vị đại năng giả náo sập, không thể không nói đó là một việc khổ.

Bất quá đến như thế, hắn cũng không sợ. Không phải sợ làm cái gì, ai sợ ai.

Vượt qua kẻ địch, vượt qua khó khăn có thể làm cho Lâm Phàm cảm thấy hưng phấn.

Đương nhiên tất cả những thứ này cũng đều là Lâm Phàm tự mình tìm kiếm an ủi mà thôi, kỳ thực sâu trong nội tâm vẫn còn có chút hơi lo lắng.

Một tia thần thức của Đại năng giả liền có thể tạo thành nhân vật lợi hại như thế. Nếu hắc tự mình đang hoàng đến thượng giới, những đại năng giả kia phát hiện hắc, chỉ cần một cái tát khiến cho mình chết.

Nghĩ tới chỗ này, Lâm Phàm liền cảm giác mình vẫn là tốt nhất.

- Nam Vô Thánh Đế thế nào? Có cảm giác thoải không?

Giờ khắc này Lâm Phàm đi tới bên cạnh Nam Vô Thánh Đế, khoe miệng phẩy nhẹ vẻ tươi cười hỏi.

Mà đáp lại Lâm Phàm thì lại chỉ có âm thanh "Ba ba ba."

Nam Vô Thánh Đế đã bỏ đi, hắc không thể nào nói được

"Vẫn được, cảm giác càng ngày càng tốt."

Đối với Nam Vô Thánh Đế, đây là một loại sỉ nhục, một loại không thể nhịn được nữa.

Loại đan dược này hắc chưa từng nghe thấy.

Lâm Phàm vung ống tay áo một cái, ánh mắt mờ ảo, phảng phất suy nghĩ rõ chuyện gì.

- Kỳ thực người và ta vốn không thù không oán, ta cũng không nên giết người.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói.

- Vô liêm sỉ, trước đây là không có, hiện tại đã có.

Nam Vô Thánh Đế cho rằng kẻ trước mắt này đang sợ hãi, cho nên giờ khắc này muốn được như vậy. Thế nhưng thế gian này nào có chuyện

tốt như vậy.

- Đúng, ta cũng vừa nghĩ như vậy. Vì lẽ đó mối thù này nếu kết lại, tiểu gia cũng không sợ người, vì lẽ đó người nên đi chết ngay đi.

Lâm Phàm vỗ một chưởng vỗ, khiến Nam Vô Thánh Đế đập xuống mặt đất. Một luồng sức mạnh mãnh liệt, đi khắp thân thể Nam Vô Thánh Đế, tùy ý phá hư.

- Âm...

Một trận trầm muộn nổ vang.

- Tiểu tử, bản Đế sẽ làm người hối hận...

Bất luận nhân vật phản diện nào ở một giây cuối cùng nào đó, đều sẽ nói ra mấy câu ác ngôn như vậy. Bất quá đối với Lâm Phàm mà nói, hẳn đã quen tất cả những thứ này.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết được Nam Vô Thánh Đế có tu vi ở Thiên Vị đại viên mãn.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã kinh nghiệm tăng cường 30 ức *.

*1 ức = 100 triệu

...

Thời khắc này thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, bốn phía đại địa tàn tạ không thể tả, giống như thế giới tận thế.

Đối với hai người này, ngoại trừ cung cấp kinh nghiệm bên ngoài, còn lại một chút tốt đẹp cũng không có.

Thần thức giáng lâm, làm sao lại không mang theo quy tắc dây chuyền đây.

Đối với Lâm Phàm mà nói, quy tắc dây chuyền không quan trọng bằng việc tự mình còn phải triệu hoán Huyết Giới bên trong Tâm Ma Đại Đế đây.

Lấy tinh huyết của bọn họ để luyện Huyết Hải Ma Công tăng thứ chín.

Lúc này ánh mắt Lâm Phàm một mực khóa chặt người áo đen đang đứng ở đằng xa kia.

- Người lại là người nào?

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn. Không biết cái tên này là ai, mà đứng ở nơi đó không nhúc nhích chút nào.

Người áo đen kia đứng ở nơi đó, không nói gì, sau đó từ bên trong hắc bào, vươn một cái tay, cái tay này nhìn qua có chút lạ, rất thô lỗ, rồi lại rất mềm mại.

Áo bào đen bay lượn, dưới hắc bào bóng người bại lộ ở trong hư không.

Lâm Phàm tùy ý liếc mắt nhìn, nhưng là về sau càng không thể rời mắt.

- Đặc biệt...

Lâm Phàm nhìn người trước mắt, cảm giác rất là quen thuộc, phảng phất như là đã gặp qua ở đâu đó, thế nhưng trong thời gian ngắn lại không nhớ nổi.

Thực lực của người này, ngược lại cũng đúng là để Lâm Phàm có chút kinh ngạc. Ở Thương Linh châu này vẫn có thể tồn tại cao thủ.

Đại Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn, ngưng luyện mười quy tắc dây chuyền.

Coi như là so với hai tên Phương Hàn cùng Hàn Lục, cũng phải cường đại hơn một chút.

- Ngài còn nhớ ta không?

Người áo đen mở miệng, khi thì giọng nữ khi thì giọng nam, để người khác có chút như mơ.

Lâm Phàm không nói gì, cứ như vậy cẩn thận nhìn, trong đầu bắt đầu suy nghĩ. Người này khá quen, khí tức trên người cũng là có chút quen thuộc.

- Âm Dương Nghiệt Thể?

Trong chớp mắt, Lâm Phàm nhớ tới loại khí tức này đến cùng là cái gì.

- Xoay Chuyển Càn Khôn

chuyển đổi âm dương, mang đến thể chất đặc thù.

Mà Lâm Phàm không hề cho người nào xoay chuyển quá, ngoại trừ thời điểm khi bị giặc cướp.

- Người là Khúc Hưởng Ca?

Lâm Phàm từ mặt bên dò hỏi.

Năm đó là tuổi trẻ không hiểu chuyện, ra tay cũng là vì chơi vui. nhưng từ khi lĩnh ngộ chân lý nhân sinh Lâm Phàm cũng rất ít cho người ta chuyển biến giới tính.

Dù sao theo Lâm Phàm, đây cũng không phải thâm cừu đại hận gì, chuyển biến giới tính của người khác, thật sự là có chút không nói được.

Tuy nói thể chất của "Âm Dương Nghiệt Thể" này, rất là khỏe có thể nói là Thần Thể. Thế nhưng đối với người khác mà nói, chỉ sợ là một chuyện rất khó chịu.

- Đúng thế...

Âm Dương Nghiệt Thế Khúc Hường Ca chất phác gật đầu nói.

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, hẩn nhìn từ ánh mắt của đối phương thấy được hẩn đối với cuộc sống tuyệt vọng, đồng thời còn đã bao hàm rất nhiều tang thương.

Cũng không biết trong hai năm qua cái tên này đến cùng đã trải qua cái gì.

Bất quá nhìn dáng dấp này nhất định rất bi thảm, tuyệt đối không thể nào tốt đẹp.

- Người tới tìm ta báo thù?

Lâm Phàm cảm giác đối phương hẩn là tìm đến mình báo thù. Dù sao chuyện như vậy, ai cũng đều không cách nào nhìn được.

Nếu như ai đem mình từ nam biến thành nữ, cho dù liều mạng cũng phải giết chết đối phương.

Chỉ là để Lâm Phàm trong lòng càng thêm khiếp sợ chính là, "Âm Dương Nghiệt Thế" này cũng quá lợi hại đi. Trong hai năm nắn ngủi mà có thể làm người ta mạnh đến vậy, thật sự là có chút khó tin.

Thời khắc này Khúc Hường Ca không nói gì, mà là hướng về chỗ Lâm Phàm

Mỗi đi một bước, áp lực của Lâm Phàm cũng là rất lớn.

Lần này sẽ tự mình có phải hay hẩn có nên động thủ không. Dù sao trước đây đều hung hăng thương hại qua người ta một lần, nếu như lại thương tổn lần nữa, có phải là có chút không hay.

Dù sao năm đó người ta cũng chỉ là đánh cướp mà thôi, không phạm vào tội lớn ngập trời gì.

Nếu như thời gian có thể quay ngược lại.

Lâm Phàm thề với trời, hăn tuyệt đối sẽ không đem Khúc Hường Ca biến thành "Âm Dương Nghiệt Thế".

Chỉ là Lâm Phàm nghi ngờ năm đó nhớ đến giống như phải có đến hai mươi mấy người, làm sao ngày hôm nay chỉ còn lại mỗi Khúc Hường Ca?

Vừa lúc đó, Khúc Hường Ca đi tới trước mặt Lâm Phàm, sau đó phù phù một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Phàm.

Tên kia lúc trước vẻ mặt lạnh nhạt, đã tan thành mây khói, thay vào đó liền là bộ dáng nước mắt nước mũi tèm lem, khóc lóc kể lể.

- Tiền bối, van cầu người, đem ta biến trở về dáng dấp lúc trước đi. Trong hai năm này, ta chịu quá nhiều khổ sở, thế giới cũng quá nguy hiểm. Tất cả mọi người coi ta là thành quái vật, ta chỉ muốn khoái khoái lạch lạch làm một tên giặc cướp, ta không muốn liên lụy đến nhiều như vậy a.

Khúc Hường Ca bi thương khóc lóc kể lể.

Trong thời gian hai năm, thật sự là quá kinh khủng. Tên kia bắt được bọn họ, để bọn họ nỗ lực tu luyện, đồng thời nuốt chửng lẫn nhau. Cuối cùng tên kia cùng các huynh đệ đều chết trong tay mình.

Mà tên kia lại muốn đoạt xác của hăn, cuối cùng bị ý chí kiên cường của hăn làm cho đại bại, cuối cùng chỉ còn một mình hăn.

Trong hai năm này, hăn nơi nào cũng không dám đi.

Trước đây hăn dùng bộ mặt kỳ nhân đi tới chỗ nào liền bị người đuổi giết tới chỗ đó, quá kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng.

- Tiền bối, ta trên có mẹ già, dưới không có con nhỏ. Ở trong nhà, Khúc Hường Ca ta chính là con trai độc đinh. Ta còn chưa có nối dõi

tông đường đâu. Van cầu người đem ta biến trở về đi, sau đó ta cũng không dám nữa làm càn, cũng không tiếp tục làm giặc cướp.

Khúc Hường Ca nằm rạp trước mặt Lâm Phàm kêu khóc, cầu xin.

Thời khắc này, Lâm Phàm bị làm cho choáng váng.

Thì ra không phải tìm mình báo thù...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Nhân Sinh Được Lời

Cảm xúc Lâm Phàm lúc này thê lương, lên trước võ vai Khúc Hương Ca, nói:

- Tiểu Khúc à, người chịu khổ ta có thể hiểu, năm đó cũng tại ta không cân nhắc chu toàn, không nghĩ tới việc sẽ mang tai họa cho người như vậy.

Nay làm sai chuyện, lại muốn đứng ra thừa nhận

Nhìn Khúc Hương Ca bị thương như vậy, nếu như nhân gia trào phúng thì thật là không nên.

Đối với Khúc Hương Ca mà nói thì đời này chỉ muốn như vậy.

Nhưng vào đúng lúc Lâm Phàm nhìn tới, nội tâm Khúc Hương Ca chợt trở nên kích động.

Ý nghĩ cùng Lâm Phàm liều mạng cũng có, nhưng sau đó nghĩ lại cũng chưa tính đến.

Trước đây làm giặc cướp, đối với tu vi cao thâm cũng đã từng có hy vọng xa vời, nhưng bây giờ tu vi đã đạt đến yêu cầu của bản thân, về sau lại trải qua quá nhiều chuyện, Khúc Hương Ca lại nghĩ khác

Hiện tại hẳn chỉ có một ý nghĩ duy nhất là có thể trở về là một người đàn ông chân chính

- Tiền bối, ta không có quan hệ gì với người, ban đầu ta cũng rất phấn khích, nhưng mà sau này ta đã nhận ra rằng chỉ muốn yên ổn mà sinh

sống.

Khúc Hường Ca nói, ánh mắt lộ vẻ cầu xin

- Tiểu Khúc, người thật sự cam lòng với thực lực bây giờ?

Lâm Phàm thấy Khúc Hường Ca muốn trở về như trước, cũng có chút không nở, cao thủ này khó kiếm, nếu có thể có thể đào tạo cũng là lựa chọn không tồi.

- Cam lòng... Cam lòng...

Khúc Hường Ca gật đầu lia lịa.

Đối với Khúc Hường Ca mà nói, hiện tại nguyện vọng duy nhất bản thân có thể trở lại như lúc trước.

Nhìn bộ dạng của mình bây giờ xem?

Ngoại trừ thực lực, bên ngoài hoàn toàn là nam không ra nam nữ không ra nữ.

Hoàn toàn chính là một yêu quái.

Khúc Hường Ca có lúc tự mình nghĩ, mình rốt cuộc là nam nhân hay nữ nhân.

Lâm Phàm một mặt cao thâm khó đoán, nhưng thật sự trong lòng rất đau, hẳn không nghĩ tự mình có thể chế tạo ra "Âm Dương Nghiệt Thể" mạnh như vậy, cũng không biết cuối cùng chuyện này có thể đi tới mức độ nào.

Chẳng qua hiện nay nhân gia muốn trở lại nguyên dạng, cũng không thể không đáp ứng.

- Thôi được, nếu đã như vậy, vậy thì người biến trở về đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Cảm tạ tiền bối.

Khúc Hường Ca cười chân thành.

Đối với Khúc Hường Ca mà nói thì thật sự rất vui.

Lâm Phàm để Khúc Hường Ca đứng lên. Cái tên này trùng "Xoay Chuyển Càn Khôn" rồi cải biến giới tính, như vậy bây giờ lại phải dùng "Xoay Chuyển Càn Khôn" để thay đổi lại lần nữa

- Chuẩn bị sẵn sàng, xoay chuyển về sau, tu vi của ngươi thì sẽ không còn sót lại chút gì, từ giờ sẽ trở về là người bình thường.

Lâm Phàm nói.

- Ta đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khúc Hường Ca gật đầu mong đợi, hẳn đã chờ đợi giờ phút này lâu lắm rồi.

Thời gian trước, Lâm Phàm đem Khúc Hường Ca ngưng luyện, tuy nói đây chỉ có mười cái, nhưng là bất kể nói thế nào, mười lại nhỏ đó cũng là thật.

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, hít một hơi thật sâu, cảm thấy có chút kì lạ.

Lâm Phàm lấy găng tay từ trong túi đeo lưng, đối với Lâm Phàm mà nói giữ mình trong sạch vẫn là vô cùng quan trọng

- Chuẩn bị xong...

- Tiền bối, ta đã chuẩn bị xong.

- Ta sắp ra rồi...

- Tiền bối ngươi tới đi.

Trong chớp mắt, phong vân biến sắc, cho thấy một sự biến đổi kinh khủng sắp xảy ra.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Âm dương chuyển đổi, Lâm Phàm di chuyển hai đám sương mù một đen một trắng trong lòng bàn tay

Bây giờ Lâm Phàm có thể khống chế loại năng lực này, cũng là bởi vì tính đặc thù của công pháp này

- Oanh...

Trong chớp mắt, Xoay Chuyển Càn Khôn thành công.

Khúc Hưởng Ca thân thể đột nhiên biến đổi, một lớp sương mù bọc hẳn lại ở trong, không ngừng biến đổi thân thể Khúc Hưởng Ca.

Lâm Phàm giơ một ngón tay, từng đạo từng đạo ánh sáng bắn ra từ cơ thể Khúc Hưởng Ca.

Đây chính là "Âm Dương Nghiệt Thể", có sức mạnh đặc thù, người bình thường căn bản là không có cách dung hợp, bây giờ Khúc Hưởng Ca đang chuyển đổi nên những sức mạnh này tự nhiên cũng không thích hợp nữa.

Nếu như ép lại trong cơ thể Khúc Hưởng Ca, chỉ sợ sẽ bị nguồn sức mạnh này làm cho căng nứt.

Làn ánh sáng tản đi, Khúc Hưởng Ca đã biến thành một người bình thường.

- Tiền bối, ta thành công rồi.

Khúc Hưởng Ca nhìn thân thể của chính mình, cảm thấy nơi dừng quần truyền đến một cảm giác quen thuộc mà xa lạ mà kích động muốn khóc.

Thời gian hai năm bất nam bất nữ rốt cục cũng một đi không trở lại.

- Biến trở về rồi. Lâm Phàm gật đầu nói.

Xoay Chuyển Càn Khôn" môn công pháp này đích thật là có chút biến thái, nhưng cũng được, chuyện này cũng làm cho Lâm Phàm hiểu rõ ràng rằng không phải tất cả mọi người ai cũng muốn theo đuổi sức mạnh.

- Chỉ là người này tu vi hoàn toàn không có, sau này có thể phải cẩn thận nhiều hơn.

Lâm Phàm khuyên

Khúc Hường Ca năm đó cũng chính là một tên cướp, không buồn không lo, từ khi gặp Lâm Phàm Đại Ma Vương về sau mới hoàn toàn biến đổi.

Nhưng bây giờ có thể khôi phục như cũ, đối với Khúc Hường Ca mà nói, đó cũng là một việc khiến hắn cực kì phấn khích.

- Tiền bối yên tâm, hai năm qua ta cũng thu thập không ít thứ, ta tin rằng chỉ cần cố gắng sẽ thể một lần nữa trở nên mạnh mẽ.

Ở trước mặt Lâm Phàm, Khúc Hường Ca cũng không giấu giếm.

Hai năm qua, Khúc Hường Ca tuy rằng chịu đủ khổ cực, thế nhưng thực lực bản thân cũng không tệ, đã thu thập được không ít bảo bối.

Tuy nói bây giờ hoàn toàn không có thực lực, thế nhưng căn cứ vào những đồ vật thu thập được, mặc dù không dám nói có thể khôi phục lại tu vi như cũ, thế nhưng để tự vệ thì hoàn toàn có thể.

Lâm Phàm nhìn Khúc Hường Ca, trong lòng cũng cảm phục vạn phần

Nhân sinh được lắm.

Tuy nói giới tính bị biến đổi, thế nhưng tu vi tăng vọt, bay lượn giữa thiên địa, nhìn thấu thế gian muôn màu, đồng thời còn góp nhặt không ít

thứ tốt, bây giờ thân thể không phục như cũ, tuy nói tu vi không có, nhưng mà mọi chuyện đã trải qua tất cả đều ghi nhớ trong lòng.

Chỉ cần sau này không chết trẻ giữa đường, trong đời Khúc Hưởng Ca cũng đã không bị ngược đãi.

- Đi thôi...

Lâm Phàm phát tay, để cho hăn rời đi.

Khúc Hưởng Ca trịnh trọng hướng về Lâm Phàm cảm tạ, rồi hùng hục bước chậm một đường rời khỏi đó.

Lúc này Lâm Phàm đi tới cột chống trời phía trước.

Chín đại tông môn Tông chủ, Yến Hoàng cùng Phương Hàn cũng đều bị trói ở cột chống trời bên trên.

Tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng vang vọng toàn bộ thiên địa.

ở trong tông môn, đám người Vương Tiểu Lục nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong lòng cũng là sợ hãi không ngớt.

Làm cho mặt đất rung chuyển, nhật nguyệt điên đảo, trái tim nhỏ bé của bọn họ cũng nhảy lên sợ hãi.

- Thả ta ra...

Mọi người gào thét, mặt tỏ vẻ cầu xin, bọn họ không nghĩ tới kết quả cuối cùng lại là như vậy.

- Thả các người? Các người cho rằng điều này có thể sao?

Lâm Phàm cười yếu ớt nói.

- Lâm sư huynh, cầu xin người thả ta đi, sư đệ thật sự sai rồi.

Phương Hàn lúc này. Nước mắt nước mũi giàn giụa nói.

khi cuộc chiến bắt đầu cả bọn cùng theo dõi, căn bản bọn họ không có khả năng chống cự.

Kể cả hiện tại bọn hắn đều hoàn hảo như lúc ban đầu, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Lâm Phàm.

Lâm Phàm vừa mở túi đeo lưng thì gà con liền nhảy ra.

Gà con vừa ra tới, nhìn thấy hiện trường liền kêu một tiếng, sau đó nhìn về phía xa

Nơi đó đã bị phá hỏng không còn hình dáng, cũng như đại chiến vừa xảy ra, thật sự là quá kinh khủng.

- Gà con, đem chiếc nhẫn chứa đồ tới cho ta.

Lâm Phàm nói.

- Ấc ắc...

Gà con vừa nghe, trong mắt lập loè một tia tinh quang, những chuyện này chính là chuyện hắn thích làm nhất.

Lâm Phàm đối với đám người rác rưởi kia, cũng muốn lợi dụng, tuy nói đối với bọn họ trong nhẫn chứa đồ không có bao nhiêu hi vọng, thế nhưng tự thiếu thành nhiều, cũng là có thể có chút tác dụng.

Nhìn thực lực những tông chủ này trong hai năm cũng không tiến bộ nhiều lắm, ngay cả Khúc Hướng Ca cũng không bằng, cũng là rác rưởi.

Nhưng ngẫm lại thì Khúc Hướng Ca nắm giữ "Âm Dương Nghiệt Thể, Với tốc độ tu luyện của bọn họ thì khó mà so sánh được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Trở Về Quê Cũ

Mười một chiếc nhẫn trữ vật, nhìn xem đồ vật bên trong, cũng không gì đặc biệt, đối với những người này, đó là toàn bộ những gì bọn họ có.

- Lâm Phàm, thả chúng ta ra, người làm như vậy, sẽ làm Thương Linh châu đi vào vực sâu.

Phong Kiếm Tông Tông chủ gào thét, trong ánh mắt lộ ra vẻ cực kì hoảng sợ.

Hắn không nghĩ bọn họ nhiều người như vậy, cũng không phải đối thủ của tiểu tử trước mắt này.

Tiểu tử này thực sự đã trải qua chuyện gì? Tại sao trong thời gian hai năm, tăng lên nhanh như vậy, quả thực khó mà tin nổi.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn những tông môn của Tông chủ, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

- Vực sâu mặc kệ vực sâu, đừng nói nhảm nhiều như vậy, lúc trước ta cũng đã đem lời nói rõ ràng, hôm nay mặc kệ ai tới, cũng không thể cứu được các người.

Lâm Phàm đem linh vị hai vị sư huynh từ trong túi đeo lưng lấy ra, sau đó để dưới đất.

- Thừa hai vị sư huynh, đã để các huynh oan ức rồi, ngày hôm nay sư đệ sẽ báo thù cho các huynh.

Lâm Phàm nhìn hai linh vị, trong lòng cảm thấy tiếc thương.

Khi đó tu vi tuy rằng không cao, nhưng mà hai vị sư huynh đối xử với mình quả thật rất tốt.

Bị mình đánh lén, kinh nghiệm tăng cao, sau đó cho bọn họ mỗi người luyện chế một thanh kiếm báu thì bọn hắc rất vui vẻ, quên đi những việc mình đã làm.

Đáng tiếc rằng tất cả đều đã tan vỡ, bây giờ chính mình phải ngày càng mạnh hơn, mới có thể bảo vệ người quan trọng nhất.

Mọi người thấy Lâm Phàm âm trầm nhìn thứ kia, trong lòng cũng run lên, có cảm giác bất an, bọn họ thấy được sát khí từ ánh mắt Lâm Phàm.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải bỏ mạng tại đây sao?

- Thật ra vốn định từ từ hành hạ các ngươi, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy, để cho các ngươi sống trên đời một giây, chính là khoan dung với các ngươi, vì vậy chết hết đi cho ta.

Lâm Phàm đột nhiên chưởng một chưởng ra, hư không chảy ngược, không ngừng làm điên đảo xung quanh.

- A...

- Ầm...

Lâm Phàm vung tay áo một cái, đem bọn hắc ném vào bên trong Thiên Địa Dung Lô.

- Luyện hóa...

Rắc rưới lợi dụng, dùng quy tắc dây chuyền, toàn bộ ngưng luyện ra tới.

- Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.

- Ba mươi lăm quy tắc dây chuyền.

- Thật rác rưởi...

Lâm Phàm đem quy tắc dây chuyền toàn bộ thu hồi, bây giờ đã tích lũy 105 quy tắc dây chuyền, gần như có thể triệu hoán Tâm Ma Đại Đế, tinh luyện tinh huyết.

- Đại ca...

Lúc này Vương Tiểu Lục từ đằng xa chạy tới.

Lâm Phàm nhìn đám người Vương Tiểu Lục, trong đầu cũng tự hỏi nên làm thế nào cho phải.

- Các người thấy ta bây giờ nên làm gì đây?

Lâm Phàm nhìn mọi người hỏi.

Mọi người thấy Lâm Phàm, sau đó cúi đầu dăm chiêu.

- Ta rời khỏi quê nhà đã mấy năm, cũng không biết nhà còn ở đó hay không.

- Ta cũng vậy, ta cũng muốn về nhà nhìn một chút.

...

Lâm Phàm nghe mọi người nói, bọn họ cơ bản đều muốn về nhà, hay là với cái gọi là con đường võ đạo, bọn họ cũng đã thất vọng rồi.

Bây giờ có thể sống sót, đã là may mắn.

- Tiểu Lục, còn người?

Lâm Phàm nhìn Vương Tiểu Lục hỏi.

Đã từng hứa sẽ giúp Vương Tiểu Lục, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ giúp hoàn thành, bây giờ nhìn Vương Tiểu Lục rồi tự nghĩ xem nên làm thế nào.

Nếu như muốn tiếp tục ở con đường võ đạo, hẳn sẽ đem Vương Tiểu Lục mang về Thánh Tông.

- Đại ca, ta muốn về nhà, ta ra ngoài bốn năm năm, vợ ta và mẹ già đều chờ đợi ta trở lại

Vương Tiểu Lục đối với con đường võ đạo đã mất đi hi vọng, ở Càn Khôn Tông hành hạ mấy năm, có thể giữ được tính mạng, đã là may mắn, bởi vậy không muốn ở trên con đường này nữa, mà muốn trở lại bên người nhà.

- Cũng tốt, vậy ta sẽ đưa các người trở về

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó vung tay áo một cái, mang theo mọi người vào trong không gian.

Rời đi một sát na kia, Lâm Phàm liếc mắt nhìn Thánh Ma Tông.

Nơi này mình vẫn sẽ trở lại, chờ sau khi mở ra hai thế giới, liền đem Thánh Ma Tông di chuyển trở về.

Sau khi Lâm Phàm cùng đám người rời đi.

Thánh Ma Tông trong luyện võ trường, một bóng người xuất hiện ở hư trong không gian. Đạo thân ảnh này, tà ác, mạnh mẽ, âm u.

Không giống với Vạn Ma Tông Tông chủ âm u, cũng khác biệt với khí của Hoàng Yển.

Nhưng mà khí pháp bộc lộ ra ngoài, mạnh hơn rất nhiều so với tất cả mọi người.

Nếu như Lâm Phàm ở đây, nhìn thấy bóng người này, tuyệt đối sẽ giật nảy cả mình.

Cái tên này không phải là Mặc Dật Hiên sao?

Đã từng bị hai đại cao thủ Lâm Phàm đánh lén, sau đó bị Nghê Mạn Thiên đánh vào trong dòng nước hư không, bị một cung điện tà ác nuốt chửng thiêu đốt.

Hơn nữa Lâm Phàm bây giờ cũng như Vô Tướng Thiên Ma chính là cướp đi vị trí của người này

- Ta không nghĩ người đã chết, bất quá được rồi...

Trong chớp mắt, hư không gợn sóng, Mặc Dật Hiên rời khỏi nơi này.

...

Lâm Phàm qua lại trong hư không, tìm kiếm đảng nhóm quê hương, sau đó đem thả xuống, để mỗi người bọn họ trở về.

Thực lực của bọn họ bây giờ, muốn từ Thánh Ma Tông trở lại quê hương của chính mình, không thể không nói rất khó khăn, nói không chừng nửa đường có thể bị quái thú ăn thịt, hoặc là gặp phải giặc cướp làm mất mạng.

Dọc theo con đường này, Lâm Phàm đều trò chuyện với bọn hắn.

Đặc biệt là nghe được Lâm Phàm đã kế thừa chức vị Thánh Ma Tông Tông chủ, mỗi một người đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

Bọn họ cũng tự mình biết mình, cũng sẽ không có chút ghen tị nào.

Đặc biệt là Vương Tiểu Lục càng vui vẻ, tự mình gia truyền công pháp, Liên tông chủ đều tu luyện, đây chính là Vương gia.

Dọc theo đường đi, Vương Tiểu Lục cũng cười ngây ngô, khỏi nói cũng biết rất vui vẻ.

- Các vị, ta đưa mọi người tới đây, sau này ta sẽ trùng tu Thánh Ma Tông, nếu được thì sau này, có thể đến xem thử.

Lâm Phàm nhìn nhóm bao cát đảng lần cuối.

- Được, chúng ta sẽ rời khỏi cái Càn Khôn Tông

Trong lòng mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Đã từng tràn đầy phấn khởi muốn ở con đường võ đạo và tiếp tục đi, thế nhưng hiện thực quá khiếp sợ, quá khó cho bọn hắn.

Bọn họ bây giờ nghĩ lại, trở về với gia đình, chính là hạnh phúc lớn nhất.

- Số tiền tài này các người cầm lấy, ta cũng nên đưa Tiểu Lục trở về.

Số tiền tài này cũng đều là lấy trên người những tông chủ kia, đối với Lâm Phàm mà nói, những thứ này cũng không có một chút tác dụng nào.

...

Bóng người lâm phạm biến mất vào hư không.

Ở phía xa mọi người, vẫy vẫy tay.

- Kỳ thực ta có một chút muốn về tông môn, thế nhưng trải qua những chuyện này, ta phát hiện ta không thích hợp.

- Ta cũng vậy, nếu như trở lại Thánh Ma Tông, có Lâm sư huynh bảo bọc chúng ta, tuyệt đối sẽ không bị bắt nạt, thế nhưng hiện tại ta đang muốn về thăm nhà một chút.

- Ấy, mọi người đừng suy nghĩ, nếu được, chúng ta có thể mang con cái đến.

- Đúng, không sai, chúng ta không được, nhất định phải để bọn nhỏ nhận tổ quy tông.

- Ha ha...

...

Mọi người giờ khắc này đều cười lớn, sau đó kề vai sát cánh cùng hướng vào trong thành.

Mấy năm qua mọi chuyện đã xảy ra bọn họ cả đời đều không thể quên, thật sự là quá sâu sắc.

Mọi thứ dưới cái nhìn của bọn họ, mấy năm qua cũng không phải uổng phí, bất kể nói thế nào, cũng đã học được một bộ Thái Cấp Ma Thân.

Tuy nói thực lực không cao, thế nhưng tự vệ thì không thành vấn đề.

Hơn nữa có Lâm sư huynh cho số tiền kia, cũng có thể làm buôn bán nhỏ, cuộc sống không buồn không lo, đó là điều tốt.

...

- Tiểu Lục, thế nào?

Lâm Phàm nhìn Vương Tiểu Lục thần sắc đang sốt sắng, cười hỏi.

- Đại ca, ta rời khỏi quê nhà rất lâu, cũng không biết bọn họ còn ở đó hay không.

Trong ánh mắt Vương Tiểu Lục mang một vẻ lo âu.

Trước đây là suy nghĩ nhận tổ quy tông, quan tâm người nhà giữ lại, liều mạng rời nhà bái vào tông môn.

Nhưng mà đã nhiều năm như vậy, cũng không thu hoạch được gì, nghĩ tới đây, Vương Tiểu Lục có chút hối hận rồi.

- Không có việc gì, đi thôi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 383: Ngón Tay Vàng Lớn Như Thế

Thiên Sơn Thành.

Đây là một tòa thành thị bình thường ở Thương Linh châu, tuy nói bình thường thế nhưng đất rộng người đông, diện tích rộng bao la mênh mông vô bờ.

Bên trong Thiên Sơn Thành có một tòa núi cao, trên tòa núi cao này kiến trúc san sát, hiển nhiên đều là chỗ ở của người đại phú đại quý có quyền cao chức trọng.

Còn lại người có địa vị bình thường phân bố ở dưới chân núi, đây cũng là nguyên nhân mà nơi này có tên gọi là Thiên Sơn Thành.

- Tiểu Lục, đệ còn nhớ nhà của đệ ở đâu không?

Lâm Phàm tò mò đứng ở hư không nhìn xuống một tòa thành trì có hình dạng kì quái.

Mặc dù không xuống phía dưới thăm dò, thế nhưng với thực lực bây giờ của Lâm Phàm đã sớm đem tất cả Thiên Sơn Thành này thu hết vào mắt.

Chỗ tòa núi cao kia xem ra chính là chỗ ở của người đứng đầu Thiên Sơn Thành.

Khí vận quấn quanh, tử khí đông lại, ngược lại cũng không tồi.

Ở trong mắt người bình thường thì đây đã là nhân vật phi phàm.

Thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói người đứng đầu kia cũng chỉ như con giun chuối (loại giun to hơn, dài hơn mấy con giun bình thường, chỗ tại hạ gọi là giun chuối, không biết chỗ các đồng dân gọi là gì?).

Cũng như Vương Tiểu Lục lúc trước khí vận hiện lên một tia thật mỏng trên đỉnh đầu, hiện tại đã biến đổi thành một dãy núi thật dày.

Việc này chính là do Vương Tiểu Lục gặp được quý nhân, nghịch thiên cải mệnh, mà quý nhân này còn ai ngoài tiểu gia?

- Đệ đã lâu chưa trở về. Tuy rằng cảnh vật đã đổi khác nhưng chắc chắn là nhà đệ ở chân núi đằng kia.

Trong mắt Vương Tiểu Lục lóe lên vẻ khát vọng, dường như muốn sớm thấy người nhà.

Lâm Phàm nhìn Vương Tiểu Lục, trong lòng lạnh lùng cũng chợt hiểu ra.

Dù là người hay là giun dế cũng đều nhớ nhung quê nhà.

Sau này tự mình nên bớt làm chuyện sát nghiệt. Chẳng qua nếu như là địch nhân, vậy thì bất luận thế nào cũng đều nghiền ép đến chết.

- Tốt, vậy thì đi xem xem...

Lâm Phàm tóm lấy Vương Tiểu Lục. Từ trong hư không chớp mắt bay về hướng Vương Tiểu Lục chỉ.

Lâm Phàm có hệ thống che giấu thực lực nên hiển nhiên không có người nào có thể cảm nhận được. Bởi vậy Lâm Phàm đến Thiên Sơn Thành, những vị cao thủ đó đến cộng long cũng đều không cảm nhận được.

Hai người hạ xuống đất.

Tâm tình của Vương Tiểu Lục đột nhiên kích động, đồng thời lại có chút không dám tin tưởng.

- Đại ca, nơi này đệ nhớ được. Năm đó lúc đệ ra đi, chính là đi con đường này.

Vương Tiểu Lục kích động nói.

Lâm Phàm yên lặng gật đầu. Thật tốt, chỉ hy vọng cuối cùng đừng là công dã tràng.

Lâm Phàm cùng Vương Tiểu Lục từ trong hư không hạ xuống, đương nhiên là gây sự chú ý của mọi người xung quanh. Những người xung quanh kia tất nhiên không dám nói gì, nhưng cũng châu đầu ghé tai lại cùng nhau xì xào to nhỏ.

Không biết đây là người nào?

Thời gian Vương Tiểu Lục rời khỏi quê nhà cũng đã được bốn, năm năm. Người chung quanh tự nhiên không thể nhận được.

...

Mà lúc này đây, Lâm Phàm cùng Vương Tiểu Lục dừng bước, bởi vì ở phía trước một đám trẻ con đang bắt nạt một đứa bé.

- Người chính là đồ con hoang, cha người cũng chết rồi.

- Không sai, mẹ người còn làm nô tỳ cho nhà ta đấy. Nếu như người dám trêu ta, ta về mách cha ta để cha ta cho mẹ người nghỉ việc.

- Lần sau nhìn thấy chúng ta, phải tôn trọng chúng ta, bằng không chúng ta đánh người răng rơi đầy đất.

...

- Đại ca, sao thế?

Vương Tiểu Lục nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, không biết tại sao ngừng lại.

- Không có gì, nhìn qua một chút.

Lâm Phàm nhìn về phía đứa nhỏ bị bắt nạt kia, khóe miệng cũng lộ ra một tia cười ý vị thâm trường.

- Đại ca, tình huống như thế cũng là chuyện thường. Trước đây khi đệ còn bé cũng thường thường bị bắt nạt, mỗi lần đều bị người đánh sưng mặt sưng mũi.

Vương Tiểu Lục nhìn một đám nhỏ kia cười nói.

- Ủ, đi thôi...

Sau khi nhìn đám nhỏ tản ra, Lâm Phàm cười nói:

- Tiểu Lục à, sau này người phải cố gắng giáo dục con của đệ a, không thể để nó bị người ta bắt nạt a.

- Điều đó là đương nhiên. Đại ca yên tâm đi, đệ tuyệt đối phải để con của đệ trở thành người đứng đầu của mấy đứa trẻ. Bất quá, cũng không biết bây giờ gia đình đệ có còn ở đây nữa không.

Vương Tiểu Lục hồi hộp, trong lòng cũng tràn đầy vẻ lo âu.

Dù sao rời nhà đã bốn, năm năm, ngoài việc hẳn có một mẹ già ở nhà, còn có một người vợ.

Trong bốn năm năm này, hẳn một lần cũng chưa từng về. Cũng không biết mẹ có còn hay mất? Vợ có tái giá hay không?

Tất cả những thứ này khi trên đường trở về, Vương Tiểu Lục đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, mặc kệ kết quả cuối cùng ra sao thì hẳn đều gánh chịu tất cả trong lòng.

...

Trên con đường hướng về phía trước, đám người đi theo Lâm Phàm và Vương Tiểu Lục ngày càng đông.

Bọn họ rất hiếu kỳ hai người này cuối cùng là làm cái gì.

- Lão Đại, huynh nhìn kia, đó là nhà đệ.

Vào lúc này, Vương Tiểu Lục chỉ về đằng trước hưng phấn hô.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn tới, cũng là cảm thán hồi lâu. Trước mắt hẳn là cái đại viện rất lớn, tuy nhiên cũng đã cũ nát theo thời gian, hẳn là đã lâu không có bàn tay đàn ông sửa chữa.

Đồng thời bảng hiệu trên cánh cửa cũng đã rách tả tơi.

- Vương phủ.

Xem ra Vương Tiểu Lục nói không sai, năm đó Vương gia cũng là gia tộc hưng thịnh, chỉ là sau đó xuống dốc.

Chẳng trách Vương Tiểu Lục lại trốn nhà đi, mục đích chính là đi vào tông môn rồi đến một ngày có thể chấn hưng lại gia tộc.

- Thế nào, sao không vào đi?

Lâm Phàm nhìn Vương Tiểu Lục tay run run vuốt cửa gỗ không dám đi vào, bèn cười yếu ớt mà hỏi.

- Đại ca, đệ căng thẳng.

Wương Tiểu Lục có chút mất tự nhiên nói.

- Sợ cái gì...

Lâm Phàm nhẹ nhàng đẩy một cái khiến Vương Tiểu Lục va vào cửa, ngã lăn ra giữa sân.

Cảnh vật bên trong cũng không khác bên ngoài là mấy, khá là cũ rách.

Mà lúc này ở trong viện.

Một người phụ nữ trẻ tuổi đẻ một đứa bé ra rồi bơi thuốc lên mặt đứa nhỏ, đồng thời còn như nói điều gì đó.

Người phụ nữ này nhìn tuổi tác cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, nhưng do nhiều năm lam lũ, nhìn qua cũng già nua không ít.

Ngay lúc Vương Tiểu Lục bước vào cửa.

Phụ nữ cùng đứa bé kia đồng loạt nhìn về phía cửa. Đứa bé kia nhất thời cầm lên một cây gậy, hộ ở mặt trước, ánh mắt cảnh giác nhìn Vương Tiểu Lục trước mắt.

Yên tĩnh... Dị thường yên tĩnh

Không có bất kỳ lời nói gì.

Vương Tiểu Lục nhìn người phụ nữ trước mắt, cả người phảng phất đều choáng váng.

Mà người phụ nữ kia nhìn thấy Vương Tiểu Lục, trong phút chốc cũng bối rối.

Lâm Phàm không nói thêm gì, nhẹ nhàng lùi ra, đóng cửa lại. Sau đó đứng ở trước cửa, một luồng khí tức Hạo Nhiên chợt bộc phát ra.

Hiện tại hắn) muốn làm một chuyện cuối cùng.

Chuyện này cũng là chuyện năm xưa hắn đã hứa với Vương Tiểu Lục.

- Nếu như có một ngày ta đứng đầu vũ nội mà đệ còn sống, ta sẽ bảo đảm đệ thăng chức rất nhanh, một đời huy hoàng.

...

Bên trong phủ ngoài tiếng khóc còn truyền đến những thanh âm già nua, đồng thời còn có tiếng kêu thảm thiết của Vương Tiểu Lục.

Lâm Phàm khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, đây chính là kết cục hoàn mỹ nhất.

Đang nhìn đến đứa bé kia, Lâm Phàm cũng đã biết tiểu hài tử này chính là cốt nhục của Vương Tiểu Lục. Bởi vì huyết mạch của đứa bé này có liên hệ với Vương Tiểu lục, người khác không nhìn ra được, nhưng Lâm Phàm thì có thể nhìn ra.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Cánh cửa Vương phủ mở lớn ra.

Bốn người trong nhà đi ra, Vương Tiểu Lục cũng đã nói sơ qua chuyện cho mọi người nghe.

Mẹ và vợ của hắn đều biết ở bên ngoài còn đại ca của Vương Tiểu Lục, liền vội vàng ra nghênh đón mà tạm gác lại món nợ ân tình của Vương Tiểu Lục. Món nợ này, khi nào đại ca rời đi, chắc chắn hai người sẽ tính với hắn.

Mà Lâm Phàm nhìn thế nào cũng không ra, Vương Tiểu Lục râu cũng không quặp, thế nào lại sợ vợ đến thế. Chẳng lẽ hắn tu luyện môn công pháp Trường Sinh Bất Tử(đội vợ nên đầu).

Mà khi bọn họ mở cửa ra liền bị hình ảnh trước mắt làm cho chấn kinh.

Thành chủ Thiên Sơn Thành đã đến, các tộc trưởng của các đại gia tộc ở Thiên Sơn Thành cũng đều tới, hơn nữa tất cả mọi người còn đứng ở trước cửa nhà mình.

Lâm Phàm xoay người lại, nhìn mặt mũi sưng vù lên của Vương Tiểu Lục cũng bật cười, sau đó nhìn về phía một vị phụ nhân già nua ôm quyền nói.

- Lão nhân gia, Tiểu Lục ta trả lại, từ nay hăn cũng sẽ không rời nhà.

Lâm Phàm cười yếu ớt nói.

- Được... Tốt...

Lão nhân gia khả năng đã có chút già yếu, nói chuyện cũng đã bắt đầu run rẩy.

- Tiểu Lục, đây là con trai của đệ à? Tên gọi là gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Đại ca, hăn gọi là Tiểu Minh. Nhi tử! Còn không mau mau gọi bá bá.

Lúc này Vương Tiểu Lục vui vẻ tới sắp khóc. Hăn không nghĩ tới con trai của mình đã lớn như vậy.

Hơn nữa tuyệt đối là con ruột của mình.

Tiểu Minh năm tuổi nhìn vẻ mặt mỉm cười của Lâm Phàm liền sốt sắng cất tiếng gọi non nớt: - Bá bá.

Ở thời điểm Vương Tiểu Minh gọi ra một tiếng bá bá, trên đỉnh đầu Vương Tiểu Minh khí vận đột nhiên tăng vọt lên, như mặt trời ban trưa.

- Thật ngoan.

Lâm Phàm nhẹ nhàng vuốt đầu Tiểu Minh, mang theo vẻ tươi cười.

- Các hạ là ai?

Vào lúc này thành chủ Thiên Sơn Thành cảnh giác nhìn Lâm Phàm, trong lòng cũng chấn động vô cùng.

Vừa rồi luồng khí tức kia để lại cho bọn hắn hoang mang khủng khiếp, không có một tia phản kháng nào.

Lâm Phàm nhìn thành chủ Thiên Sơn Thành cùng các tộc trưởng nói:

- Không cần phải để ý đến ta là ai. Các người chỉ cần nhớ kỹ, sau này Vương phủ ở trong Thiên Sơn Thành có một chút tổn thương nào thì các người cũng không cần phải tồn tại.

Mọi người ở Thiên Sơn Thành đều biến sắc, bọn họ đều là tộc trưởng của các gia tộc lớn, khi nào chịu để người khác uy hiếp.

- Các hạ, người quá hỗn xược.

Thành chủ Thiên Sơn Thành sắc mặt ngưng lại, phần nộ quá.

Lâm Phàm không thèm để ý bọn họ, mà nhìn chăm chú hư không:

- Thiên Đạo, đi ra...

- Oanh...

Trong chớp mắt, hư không một mảnh rung động, một cỗ khí tức đột nhiên ở trong hư không bộc phát ra.

Bây giờ Thiên Đạo đã bị Lâm Phàm dạy dỗ, đối với Lâm Phàm đều nghe lời. Lúc này nghe được tiếng gọi của Lâm Phàm còn dám không xuất hiện.

- Thiên Đạo?

Thành chủ Thiên Sơn Thành và đám người nhìn thấy hình ảnh trước mắt, mặt như ngây dại. Thiên Đạo bọn họ chưa từng nhìn thấy, thế nhưng luồng hơi thở này thật sự là quá cường đại.

Mệnh mông, sâu xa, làm cho không người nào có thể chống lại.

- Sau này người trong Vương phủ, người thay ta chăm nom cho tốt. Bất kể là ai, nếu như làm càn, giết...

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Tuân lệnh...

Thiên Đạo cung kính gật đầu. Sau đó nhẹ nhàng nhắc ngón tay lên, hai đạo lôi đình phá không mà đến, sau đó không ngừng biến hóa, nhất thời hai toà Kỳ Lân thạch sư đứng sừng sững ở hai bên cửa vương phủ.

- Đây là Thiên đạo che chở, có thể thủ hộ một phương.

Thiên Đạo nói ra.

- Tốt.

Lâm Phàm gật đầu, cũng mặc kệ thành chủ Thiên Sơn Thành và đám người kia đang trong trạng thái khiếp sợ. Sau đó nhìn về phía Vương Tiểu Lục nói:

- Tiểu Lục, ta cũng nên đi, sau này đệ cố gắng bảo trọng.

- Đại ca...

Vương Tiểu Lục nhìn Lâm Phàm, giờ khắc này hân cảm động đến phát khóc.

Lâm Phàm vỗ vỗ vai Vương Tiểu Lục.

- Sau này hữu duyên sẽ gặp lại.

Bây giờ có Thiên đạo che chở, ở thế giới này đã không có ai có thể uy hiếp đến Vương gia. Lời hứa của mình cũng là đã hoàn thành.

Có hậu thuẫn vững chắc như thế, nếu như Vương gia trong vòng trăm năm vẫn chưa thể quật khởi, như vậy thì thật sự không còn bất kỳ biện pháp nào.

Sau đó Lâm Phàm một tay xé rách hư không, rời khỏi nơi này.

Chỉ để lại đám người mặt vẫn ngây dại như chưa tỉnh giấc mộng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Đưa Mình Tới Cửa

Sau khi rời khỏi Thiên Sơn Thành, trong lòng Lâm Phàm vui như mở hội. Có lẽ do năm xưa lập ra lời hứa với Vương Tiểu Lục, mặc dù năm đó hứa hẹn có thể nói là hứa xuông, không có cảm giác được cái gì. Thế nhưng hiện giờ tu vi không ngừng tăng lên, Lâm Phàm càng ngày càng cảm thấy những lời hứa này ràng buộc ở sâu trong nội tâm, không nghĩ tới không được. Có lẽ chỉ có hoàn thành lời hứa mới có thể tiêu trừ đi những ràng buộc này ở trong lòng.

Sau khi sắp xếp tất cả cho Vương Tiểu Lục, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra sau này phải chú ý, cũng không thể tùy tiện hứa hẹn.

Tiểu gia là người biết giữ lời, lời đã nói ra chính là bãi nước bọt đã nhổ ra muốn liếm lại cũng không thể được.

Thương Linh Châu này đã không còn có gì có thể lưu luyến Lâm Phàm nữa.

Mọi thứ của hắn bây giờ đều ở Đông Linh châu. Giờ khắc này phải đi tìm kiếm đám học sinh của mình rồi rồi Thương Linh châu trở lại Đông Linh châu.

Mẹ nó, cũng không biết Thú Linh Giới lúc nào xâm lấn nữa. Chí ít cũng phải cho thời gian chuẩn bị a.

Lâm Phàm hiện tại không quan tâm đến bất kì thứ gì ngoài hai chuyện. Đầu tiên chính là Thú Linh Giới, còn một cái còn lại chính là thứ được gọi là Thiên Đạo.

- Oanh...

Vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên cảm nhận được ở khoảng không phía xa truyền đến một trận tiếng nổ vang rền.

Một luồng sức mạnh bàng bạc mãnh liệt tứ tán, tinh lực trùng thiên hiển hiện ở phía đó.

- Quái, Ở Thương Linh châu nhỏ bé này làm sao lại có luồng sức mạnh như vậy? Chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Lâm Phàm hơi nghi hoặc một chút.

Đồng thời sắc mặt hắn cũng là biến đổi, cái kia không phải là tín hiệu của Tào Thiên Tiêu phát ra sao?

Lâm Phàm cho Tào Thiên Tiêu một món đồ, chỉ cần bọn họ bóp nát món đồ này thì tự Lâm Phàm có thể cảm nhận được vị trí của bọn họ để đi tìm.

Vậy thì ở bên kia chắc chắn đang có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù bọn Tào Thiên Tiêu được mình chỉ điểm một ít, thế nhưng ở trước nguồn sức mạnh này cũng là giống như giun dế a.

Ngay lập tức Lâm Phàm tăng tốc độ thật nhanh...

- Phu Thụ, lão sư lúc nào đến vậy?

Lúc này ở trong một hẻm núi, một đám người đứng tụ tập lại với nhau nhìn hình ảnh trước mắt cũng nhanh chóng bị dọa tè ra quần.

Khi biết lão sư đã trở lại, khỏi phải nói bọn họ cao hứng biết bao nhiêu. Bởi vậy cũng vui vẻ tập hợp ở trong hẻm núi chờ đợi lão sư đến.

Nhưng bây giờ lão sư vẫn chưa có tới mà thứ tới chính là đại BOSS.

Bọn họ ngồi ở đó cùng trò chuyện với nhau. Chia cách đã hai năm, bây giờ gặp lại đương nhiên là có rất nhiều lời muốn nói, bởi vậy trò chuyện rất là rôm rả.

Vừa lúc đó, một vết nứt hư không đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Lúc đó bọn họ còn không biết trong khe nứt hư không này đến cùng xuất hiện cái gì.

Nhưng khi thấy rõ ràng thì đã triệt để choáng váng.

Bọn họ vào nam ra bắc, có loại hung thú nào chưa từng thấy qua, nhưng loại hung thú trước mắt này thì tuyệt nhiên chưa từng thấy qua.

Thân thể cao lớn không biết bao nhiêu mà kể, khí tức hung mãnh, quả thực là vương giả trong các loại ác ma.

Bọn họ vừa định chạy trốn thì hung thú tự xưng là Tâm Ma Đại Đế liền ngăn cản tất cả đường đi của bọn họ khiến cho bọn họ đến cử động đều không được.

- Ta nào có biết. Ta vừa bóp nát món đồ lão sư cho ta, chắc không bao lâu nữa lão sư liền đến đây.

Lúc này Tào Thiên Tiêu cũng sắp khóc, chuyện này làm sao lại bi kịch như vậy.

Tuyệt đối đừng để cho bọn họ không đợi được lão sư đến liền bị cái gọi là Tâm Ma Đại Đế này làm cho chết khô.

- Tiêu ca, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Cô gái đứng ở bên cạnh Tiêu Trạch cảnh giác nhìn Tâm Ma Đại Đế đang từ cái khe trong hư không chậm rãi đi ra, trong nội tâm cũng là tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Cô gái này chính là Lưu Thủy Thủy. Lúc trước ở trong lớp, Lưu Thủy Thủy đã yêu thích Tiêu Trạch. Sau đó Đại Yến hoàng triều xảy ra chuyện bọn họ cũng trốn thoát, Tiêu Trạch liền cùng Lưu Thủy Thủy ngao du sơn thủy, qua hai năm bồi dưỡng, tình cảm cũng sớm đã nở hoa.

- Chớ hoảng sợ... Chớ hoảng sợ.

Tiêu Trạch nuốt một ngụm nước bọt, trong miệng nói không hoảng hốt thế nhưng nội tâm của hắn lại đang hốt hoảng cực độ.

- Tiêu sư huynh, lát nữa hộ tống các nàng rời đi trước, chúng ta là đại nam nhân ở lại cầm cự? Lúc này Tang Thiên Hạo mở miệng nói.

- Không được, nếu đi thì cùng đi.

Bên cạnh đó, Hàn Mông Mông mặc xiêm y màu xanh lục thanh tân thoát tục, trong mắt lóe lên vẻ quyết đoán nói. Tuy nói lúc này đã rất sợ sệt, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không bỏ lại mọi người mà cứ thế rời đi.

Tang Thiên Hạo cùng Tiêu Trạch hai người chính là địch nhân, sau đó cũng hòa hảo. Dù sao chuyện gì cũng có thể giảng hòa, kỳ thực vấn đề cũng không to tát gì.

- Chu Du, Đại tiểu thư này người tính sao bây giờ?

Tào Thiên Tiêu nhìn Chu Du giờ đã khá mập mạp hỏi.

- Thiên Tiêu, ta không phải tên Chu Du, gọi ta là Chu Địch.

Chu Địch nói.

- Được rồi, mặc kệ người gọi cái gì, khi lão sư đến người vẫn sẽ gọi là Chu Du.

Tào Thiên Tiêu trề môi nói ra.

Chu Du này cũng là ăn may gặp chiếu manh. Từ khi Đại Yến hoàng triều thoái vị, hắn lang thang dọc đường, ngã xuống đất ngất đi, cuối

cùng được tiểu thư của một đại gia tộc cứu giúp, sau đó liền thành thị vệ bên người nàng, tháng ngày cũng coi như là tiêu sái vô cùng.

Khi được Tào Thiên Tiêu thông báo lão sư trở về, Chu Du đương nhiên là không kịp chờ đợi Tào Thiên Tiêu thông báo lần hai, ngay lập tức muốn gặp lão sư.

Mà Đại tiểu thư này cũng nhất định phải theo đến, nàng cũng muốn gặp gỡ lão sư của Chu Du xem ông ta đến cùng là người phương nào.

- Hàn sư muội, Tang ca nói rất đúng, nữ tử các ngươi rời đi trước đi.

Trụy Mặc này giờ im lặng, lúc này lại lên tiếng.

Trụy Mặc này là con trai của một trong tứ đại gia tộc của Đại Yến hoàng triều, sau đó Đại Yến hoàng triều xảy ra biến cố, hắn cũng rời gia tộc ra ngoài phiêu lưu. Bởi vì có thể chịu khổ nhọc, nên trong thời gian hai năm này hắn cũng tiến bộ thần tốc.

Tuy nói ở Thương Linh châu không phải cao thủ hàng đầu, thế nhưng ở độ tuổi này, có thể có tu vi như thế cũng là thật tốt.

- Chu Địch, làm sao bây giờ?

Cô gái được Chu Địch bảo vệ ở phía sau, tuổi còn trẻ, da trắng như bóc, dung nhan mỹ miều, vừa nhìn đã biết chính là đại tiểu thư. Lúc này nhìn thấy quái vật kinh khủng ở trong vết nứt hư không kia cũng triệt để doạ bối rối.

Nàng thân là tiểu thư đại gia tộc, sống trong nhung lụa, những thứ kì quái này chưa từng thấy quá, bây giờ Tâm Ma Đại Đế ở trước mặt khiến nàng hoảng sợ đến cùng cực.

Cái sức mạnh kia cuồng bạo bao phủ thiên địa, khiến người ta cảm thấy giống như một chiếc thuyền nhỏ ra khơi trong ngày biển động, bất cứ lúc nào đều có thể bị những cơn sóng hung tợn thổi cho lật nhào.

- Đại tiểu thư yên tâm, Chu Định ta tuyệt đối sẽ bảo vệ người an toàn rời đi.

Chu Định ngưng trọng nhìn Tâm Ma Đại Đế trong vết nứt hư không kia trong lòng cũng lo lắng không ngớt, không biết có thể trốn ra ngoài được không?

-Ồ, các người nhìn ở chỗ Tâm Ma Đại Đế kìa!

Vừa lúc đó, Trụy Mặc vội vàng chỉ vào vị trí Tâm Ma Đại Đế hô lên.

Mọi người nghe nói, đồng loạt nhìn tới, trong khoảng thời gian ngắn cũng không hiểu. "Trụy ca, huynh có ý gì?"

Trụy Mặc nhìn mọi người, cũng là bất đắc dĩ thở dài. "Các người chẳng lẽ quên lão sư đã từng truyền cho chúng ta môn công pháp gì sao?"

Vào lúc này mọi người đột nhiên phản ứng lại, sau đó kích động nói:

- Trụy ca, ý huynh nói là Hẫu Tử Thâu Đào?

- Đúng, không phải cái đó còn có thể là cái gì? Trong những năm này, các người vẫn luyện tập chiêu này chứ?

- Có, lão sư truyền cho chúng ta một chiêu này quả thật là rất mạnh.

- Không sai, nhiều lần ta gặp nguy hiểm đều dựa vào chiêu này mà thoát thân.

- Nhưng tên kia, "đào" lớn như vậy, chúng ta có thể "thâu" được không?"

- Được rồi, mặc kệ có được hay không, chúng ta cũng phải thử một lần. Nếu không lát nữa hẫu mà thoát hoàn toàn ra khỏi khe nứt thì chúng ta dù có hóa thành tro cũng không thoát được.

Trụy Mặc hít sâu một hơi, trong lòng cũng có chút lo lắng.

- Tốt, vậy thì thử một lần. Các người chú ý an toàn. Chúng ta lên...

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu, đột nhiên vọt lên, hướng về phía Tâm Ma Đại Đế đang đi ra một nửa lao đến.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 385: Cùng Bộc Phát Ra Hầu Tử Thâu Đào

Huyết Giới cùng Thương Linh châu chỉ cách nhau một lớp bình phong, mà Tâm Ma Đại Đế muốn xé rách bình phong vốn là chuyện không thể nào.

Có khi nào tất cả những thứ này có liên quan đến Huyết Sát Các.

Tâm Ma Đại Đế chính là chúa tể một phương ở Huyết Giới có thể nghiền ép vạn vật, chỉ dựa vào một mình Tâm Ma Đại Đế là có thể hoàn toàn càn quét toàn bộ Thương Linh châu.

Trừ phi Thiên Đạo xuất hiện trấn áp Tâm Ma Đại Đế, còn những người khác không phải là đối thủ của nó.

"Trụy ca, chiêu Hầu Tử Thâu Đào mà lão sư dạy, huynh đã luyện đến tầng thứ mấy?" Tào Thiên Tiêu điên cuồng tập kích, nhưng vẫn hỏi Trụy Mặc.

"Ta bất tài, chỉ luyện đến tầng thứ năm." Trụy Mặc lạnh nhạt nói.

"Mẹ nó, Trụy ca huynh quá trâu bò đi. Hầu Tử Thâu Đào tổng cộng có sáu tầng, mà huynh luyện tới tầng thứ năm còn nói mình bất tài, vậy thì mấy năm nay đệ chỉ luyện tới tầng thứ tư thì đệ là gì." Lúc này, Tào Thiên Tiêu có chút muốn thổ huyết.

Một chiêu này xác thực rất mạnh, thế nhưng phương pháp sử dụng chiêu thức này đúng là có chút vô si.

"Ha ha, huynh nào có lợi hại như vậy. Huynh thấy Lưu Thủy Thủy sư muội cùng Hàn Mông Mông sư muội, khẳng định tu luyện đến tầng thứ

sáu, đúng không, Tiêu huynh, Tang huynh." Trụy Mặc cười mê hoặc, nhìn hai người nói.

"Trụy ca, huynh thật là. Đệ cố gắng như vậy, mới tu luyện đến tầng thứ tư, thì hai sư muội kia, làm sao có khả năng luyện cao hơn chúng ta." Tào Thiên Tiêu không tin nói ra. Sau đó trong nháy mắt mới phản ứng lại, sau đó cười đê tiện, "Trụy ca, huynh đúng là ác nha."

Tiêu Trạch cùng Tang Thiên Hạo nghi hoặc nhìn Trụy Mặc. Trong hai năm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để một người ít nói, trầm mặc như Trụy Mặc, lại biến thành người vô sỉ như vậy.

"Tốt, thành bại chỉ ở một lần này." Sắc mặt Trụy Mặc ngưng lại, trong mắt lóe lên tinh quang. Hai năm nỗ lực, hẳn muốn bộc phát toàn bộ vào lúc này.

"Bọn họ đang làm gì vậy?" Đại tiểu thư của Chu Dịch nghi hoặc nhìn mọi người, không hiểu bọn họ là muốn làm gì?

"Bọn họ sắp sửa triển khai chiêu thức kinh khủng nhất." Hàn Mông Mông bị mấy câu nói kia, làm cho sắc mặt hồng hào không ngớt.

"Thật sao?" Chu Dịch Đại tiểu thư nhất thời biến sắc, một mặt chờ mong. Chiêu thức mạnh nhất, rốt cuộc là mạnh bao nhiêu.

....

"Ta chưa từng gặp quái vật nào thô lỗ như vậy, không biết Hầu Tử Thâu Đào có tác dụng hay không." Trong lòng Tào Thiên Tiêu có chút lo lắng nói ra.

"Không biết, thử một lần liền biết ngay. Các đệ đánh phía trước, huynh đánh lén phía sau." Trụy Mặc bắt đầu phân công kế hoạch.

Cái thứ dưới khố của Tâm Ma Đại Đế thật sự là quá lớn, chiêu này cũng là bắt không đến.

"Được... Không đúng. Trụy ca, huynh phía trước, chúng đệ sẽ chịu trách nhiệm phía sau." Chu Địch vừa định đồng ý, nhưng là vừa nghe lời này, nhất thời cảm giác không đúng.

Trụy Mặc nhìn mấy người một chút, cuối cùng gật gật đầu, "Được...."

Trong chớp mắt, ở trong mắt Tâm Ma Đại Đế, những con kiến nhỏ kia, toàn bộ đang nhắm vào cái thứ dưới khố của mình, thì vô cùng nghi hoặc. Những con kiến nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì?

"Hầu Tử Thâu Đào."

Ngay lúc này, bầu trời biến sắc, trong bàn tay của mọi người hào quang chói lọi, ẩn chứa một loại sức mạnh kinh người.

Đó là khuấy lên sức mạnh của thiên địa. Tuy nói nó còn rất yếu, thế nhưng sức mạnh này được người bình thường sử dụng đã là nghịch thiên lắm rồi.

"Oanh...."

Mười mấy người, mỗi người bắt một chỗ, trong chớp mắt hào quang chói lọi, che đầy một thế giới.

"Thật chóng mắt." Đại tiểu thư dùng tay che mắt. Một ánh hào quang kia giống như mũi kim sắc bén khiến người khác không mở mắt được.

"Xong rồi...?" Trong lòng Trụy Mặc chột vui vẻ.

Bọn họ cảm nhận được một luồng cảm giác chân thực.

"Oanh...."

Có thể vừa lúc đó, cái thứ kia của Tâm Ma Đại Đế đột nhiên chấn động. Một trận bão táp mãnh liệt xuất hiện ở trong hư không, đem mọi người hất tung đi.

"Lũ sâu kiến các người dám nhục nhã bản Đế." Một trận tiếng rống giận dữ vang vọng đất trời, làm chấn động lòng người. Đột nhiên khí huyết dâng lên, một ngụm máu tươi phun ra.

"Làm sao có khả năng?" Mọi người thấy cảnh này, trong lòng hoảng hốt. Chiêu này thế nhưng lại thất bại.

"Xem ra chúng ta vẫn không làm được. Cái thứ kia của tên này thật sự là quá lớn." Trụy Mặc chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể dường như muốn dâng trào ra, trong lòng cũng là kinh ngạc vạn phần, "Tâm Ma Đại Đế này rốt cuộc mạnh đến cỡ nào mà chỉ cần một cái chấn động, thiếu chút nữa là phế bỏ chúng ta."

"Người này quá mạnh mẽ, nếu như không phải có Thái Cấp Ma Thân chống đỡ, chỉ sợ chúng ta cũng bị khuấy lên máu thịt be bét." Tào Thiên Tiêu hoảng sợ nhìn bóng người trong vết nứt hư không kia.

Mọi người gian nan đứng lên, sau đó trong nháy mắt, lui về phía sau.

"Tiêu ca, huynh không sao chứ?" Lưu Thủy Thủy nhìn vết máu ở khoe miệng Tiêu Trạch lo lắng hỏi.

"Không có việc gì. Nhưng mà đợi lát nữa mà không rời đi nơi này, chúng ta đều sẽ chết. Tâm Ma Đại Đế này đến cùng là người như thế nào, hẳn làm sao có khả năng mạnh như thế." Trong lòng Tiêu Trạch cũng là vạn phần hoảng sợ. Bọn họ căn bản không thể đối phó được với tên này.

"Lão sư, người đang ở đâu." Lúc này, Tào Thiên Tiêu kêu gào đến phát khóc.

Sao bọn họ có thể gặp tên biến thái này cơ chứ. Đặc biệt là chiêu "Hầu Tử Thâu Đào" không có một chút tác dụng nào với Tâm Ma Đại Đế. Cái tên này có cần lợi hại như vậy không.

Trước đây khi hắn vẫn ở Tiên Thiên cảnh giới chỉ dựa vào chiêu này đã hãm hại một vị cường giả Tiểu Thiên Vị cảnh giới.

Nhưng hôm nay bọn họ nhiều người như vậy, cùng sử dụng một chiêu này, lại không có hiệu quả.

Quá giả dối, thật sự là quá giả dối.

"Thiên Tiêu, lần này chúng ta xem như là bị người lừa cho thảm rồi. Người chọn chỗ nào không chọn lại chọn đúng chỗ này."

"Ta nào có biết. Ta thấy hẻm núi này có thể tránh gió, làm sao biết cái tên này sẽ xuất hiện ở đây."

"Chúng ta làm sao bây giờ?"

"Không biết, cái tên này đã đem đường đi của chúng ta phong tỏa lại."

....

Lúc này ở xung quanh hẻm núi, một đoàn màu đỏ giống như lưu quang *, đem toàn bộ hẻm núi vây lại.

*nghĩa là phát sáng

Bên trong lưu quang màu đỏ, phảng phất như có nhân vật khổng lồ đang dữ tợn gầm thét.

"Ha ha... Bản Đế cuối cùng cũng đi ra." Sau khi Tâm Ma Đại Đế chui ra hoàn toàn từ vết nứt hư không kia, ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên.

"Khí tức của con người... Chính là chất dinh dưỡng tốt nhất của Tâm Ma Đại Đế ta." Thân thể Tâm Ma Đại Đế sừng sững ở trong thiên địa. Hai con mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào đám người Tào Thiên Tiêu.

Tâm Ma Đại Đế chính là một đầu tâm ma. Hắn có thể hồi phục bất kỳ thứ gì trong cơ thể, cũng chậm rãi hấp thu các loại mặt trái tâm tình.

Ở bên trong Huyết Giới, hắn đã sớm chịu đủ lắm rồi.

Chỉ có thể giới con người, mới thích hợp với hắn.

Hắn sẽ dùng tâm ma chinh phục tất cả con người, để bọn hắn đem tâm ma trong lòng bộc phát toàn bộ.

Lúc này đám người Tào Thiên Tiêu đã triệt để từ bỏ hi vọng.

Mạnh mẽ, thật sự là quá mạnh mẽ.

Tâm Ma Đại Đế này chỉ dựa vào khí tức mà làm cho bọn hắn không có một tia chống cự nào.

"Chu Dịch, ta không muốn chết...." Đại tiểu thư kia nhìn dáng dấp dữ tợn của Tâm Ma Đại Đế, cũng bị dọa khiến sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

Chu Dịch lay động thân thể mập mạp. Bây giờ tất cả đều phải chết, hắn cũng nên buông thả mình một chút. Sau đó bá đạo đem Đại tiểu thư ôm vào trong lòng, "Đừng sợ, cho dù trời có sập xuống đã có ta chống đỡ."

Đại tiểu thư nhìn Chu Dịch, ngây ngẩn cả người. Nàng không nghĩ tới, Chu Dịch vậy mà lại ôm nàng.

"Ai, lần này xem như là bị kịch. Chúng ta không đợi được lão sư, nhưng lại chờ được tên này. Mọi người thật xin lỗi, đều là lỗi của ta, đã chọn nơi quái quỷ này." Tào Thiên Tiêu tự trách nói.

"Thiên Tiêu được rồi, chúng ta không trách người, lão sư sẽ báo thù cho chúng ta."

"Bây giờ mọi người lựa chọn đi. Một là bị cái tên này giết chết, hai là chúng ta tự sát?"

"Ta cảm giác tự sát là tốt nhất. Cái tên này có thể sẽ đem chúng ta làm thức ăn đi."

"Vậy ai đi trước?"

"Khăng định là người đi trước. Vì chính người đã nói lên ý kiến. Chúng ta chờ người tỏ thái độ trước tiên."

....

"Ha ha...Con người ngu xuẩn. Các người đã ở trong tay bản Đế rồi, muốn chết nào có dễ dàng như vậy. Thân thể của các người sẽ bị bản Đế khống chế." Tâm Ma Đại Đế cuồng tiếu. Những con giun dế này ở trong mắt hắn, căn bản không làm được trò trống gì.

Mà ngay tại lúc này, một thanh âm bao trùm hư không, chấn động thiên địa vang lên.

"Ồ, không sai, tự mình đưa tới cửa...."

Lúc này, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn vào hư trong. Vừa nhìn vào, Tào Thiên Tiêu là người thứ nhất hưng phấn kêu lên.

"Lão sư...."

" Mọi người, không sao rồi, lão sư đến rồi...." Tào Thiên Tiêu hưng phấn nói.

Mà mọi người cũng hơi chần chờ một chút, sau đó cũng gào thét.

"Lão sư, nhanh cứu mạng a...."

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Đại Đế Thẹn Quá Hóa Giận

Nhân sinh có lúc chính là kỳ lạ như vậy, rõ ràng trăm phương ngàn kế muốn có được, thế nhưng buông lỏng một chút, tự nhiên nhìn lại sẽ thấy nó lảng lảng xuất hiện ở trước mặt mình.

Thời điểm cảm nhận được luồng hơi thở này, Lâm Phàm còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì lớn, khi nghe được cái tên này tự xưng là Tâm Ma Đại Đế, Lâm Phàm nở nụ cười sâu.

Chỉ là nhìn xem, Tâm Đại Ma Đế lại rời khỏi nơi đèn đuốc đến đây tức giận gào thét.

Hơn nữa còn là tự mình chủ động chạy đến.

Lâm Phàm tính hết một lần những món nợ, muốn đem Tâm Ma Đại Đế từ từ triệu hồi ra ít nhất cũng cần một trăm đầu quy tắc dây chuyền.

Nhưng hôm nay Tâm Ma Đại Đế này lại tự mình chủ động đi ra, đó là một chuyện tốt đến mức nào.

Đối với loại bảo bối Tinh Huyết này, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không giết chết đối phương, cái này gọi là tiết kiệm, khi nào cần luyện mấy lần cũng được.

Nhưng mà điều Lâm Phàm nghi ngờ chính là Tâm Ma Đại Đế này làm sao có thể đi ra khỏi Huyết Giới, chẳng lẽ bình phong giữa Huyết giới và huyền hoàng giới đã bị phá hủy hoàn toàn. Cùng lắm được rồi, Lâm Phàm cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, nếu như bình phong giữa Huyết Giới và Huyền Hoàng Giới thật sự bị phá vỡ, vậy thì đúng là có cầu cũng không được.

- Sư phụ...

Lâm Phàm nhìn những đệ tử này của mình cảm thấy vạn phần thán phục.

Thời gian hai năm cứ như vậy trôi qua, nhìn những phế vật trước kia luôn bị người khác khinh thường, bây giờ từng người từng người đều đã trưởng thành.

Đương nhiên, Lâm Phàm vẫn luôn rất tự hào với những điều đó, dù sao những người này đều là đệ tử của mình.

Lâm Phàm tạm thời đem Tâm Ma Đại Đế để ở một bên, dùng sức mạnh tâm ma phong tỏa thiên địa, thiên địa trước mặt Lâm Phàm cũng giống như tờ giấy, đâm một cái là rách, không có bất kỳ trở ngại gì.

- Các con không tệ, có thể chống đỡ Tâm Ma Đại Đế cho đến bây giờ, còn dám khai triển Hồn Tử Thâu Đào với Tâm Ma Đại Đế, không hổ danh là đệ tử của Lâm Phàm ta, không tồi, không tồi.

Lâm Phàm cười nói.

- Sư phụ cuối cùng người cũng đến, nếu như người không đến chúng con đúng thật sự là gặp bi kịch.

Tào Thiên Tiêu nhất thời thở phào nhẹ nhõm, có sư phụ ở đây còn sợ cái nôi, sư phụ không phải bình tĩnh hơn rất nhiều so với bọn họ sao?

Hai năm nay lăn lộn bên ngoài, bọn họ cũng đã sớm nhìn thấu một chuyện, chuyện đó chính là người càng mạnh mẽ thì sẽ càng bình tĩnh hơn.

Nhìn sư phụ bình tĩnh đến mức không thèm để mắt đến Tâm Ma Đại Đế, loại tâm tư này căn bản bọn họ không thể sánh được.

Mọi người từ từ chậm rãi đi tới đạo nhân ảnh, tâm trạng cực kỳ kích động.

Hai năm đã đủ thời gian hai năm, bây giờ lại có thể gặp được sư phụ, sự kích động trong lòng kia thật sự không biết phải diễn tả như thế nào.

Trong mắt mọi người bọn họ đã từng là rác rưởi, thiên tư kém sinh ra lại không tốt, bất quá ông trời không quên bọn họ, để bọn họ gặp được sư phụ tốt như vậy.

- Con là Chu Du, sao lại mập thế, mập đến mức ta có chút tưởng rằng chúng ta không quen biết nhau.

Lâm Phàm nhìn người mập mạp trước mắt này, có chút kinh ngạc nói.

Chu Địch kích động nhìn sư phụ, đồng thời bản thân lại muốn lật mặt:

- Sư phụ, con là Chu Địch...

- Chu Địch? Ta không quen người, ta chỉ quen Chu Du, người có phải là Chu Du hay không, nếu không phải, vậy do ta nhận lầm.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Mọi người xung quanh lúc này mím môi cười.

- Sư phụ, con là Chu Du.

Chu Địch ngẩng cao đầu, bất đắc dĩ nói, xem là lật không được.

- Chu Du, sư phụ nói cô tên gì thì chính là tên đó, cô nhất định cứ phải đổi tên làm gì? Ta thấy Chu Du cũng không tồi.

Lưu Miếu Miếu một bên cười nói.

Mặt Chu Du đại tiểu thư lúc này mơ mơ màng màng, người trẻ tuổi kia thật sự là sư phụ của bọn họ sao?

Không thể nào, người này cũng quá trẻ tuổi đi chứ.

- Lưu Thủy Thủy hai năm không gặp lại đẹp lên không ít.

Lúc này Lâm Phàm nhìn về phía Lưu Miếu Miếu nói, trước đây người này là đệ tử trung thành nhất, sau đó phản bội mình, chuyện đó Lâm Phàm đương nhiên sẽ không quên.

- Ha ha... Lưu Thủy Thủy... Ha ha.

Chu Định căn bản còn có chút bất đắc dĩ, vừa nghe vậy nhất thời bắt đầu cười lớn.

- Sư phụ gọi con là Lưu Miếu Miếu, đừng gọi Lưu Thủy Thủy, cái tên này sẽ khiến con bị người khác chê cười.

Lưu Miếu Miếu làm nũng như thường ngày nói, chính là hy vọng Lâm Phàm có thể thay đổi tên cho mình.

- Ai dám cười, tên của con chính là Lưu Thủy Thủy...

Lời lẽ Lâm Phàm đanh thép nói, tuyệt đối sẽ không cho bọn họ bất kỳ cơ hội trở mình.

Văn tự Huyền Hoàng Giới, người không có gì không sao, nhưng cái tên cái chữ đều rất đặc biệt.

Cùng lắm sư phụ đã nói, làm sao có thể sai, tất nhiên đã sai thì sẽ sai đến cùng, hơn nữa còn muốn mạnh mẽ tẩy não bọn họ, để bọn họ biết sư phụ không sai, tất cả các người đều sai rồi.

Lâm Phàm nhìn những đệ tử của mình, cảm xúc lúc này ngược lại ngày càng xúc động.

Không hổ là những đệ tử do mình dạy dỗ, từng người từng người cho dù là tu vi thấp nhất cũng chính là cảnh giới Nhập Thần.

Đặc biệt là hai người Tiêu Trạch và Trụy Mặc chính là cảnh giới Tiểu Thiên Vị.

Tốc độ đó quả thật là khiến người ta có chút không dám tin.

Năm ấy thiên tư của bọn họ, bản thân cũng không hề tăng lên được bao nhiêu, nhưng mà chỉ dựa vào bậc thiên tư đó lại có thể tu luyện đến mức này, không nói cũng biết là thật sự là rất khổ cực.

Tâm Ma Đại Đế bá khí ra trận, thực lực chuẩn bị từ trước tuyệt đối sẽ rất mạnh, lần này nghiền ép thế giới một phen, nhưng mà hình ảnh trước mắt bây giờ lại khiến cho hãn vạn phần tức giận, những giun dế này dĩ nhiên không coi hãn ra gì.

- Rống...

Tâm Ma Đại Đế nổi giận gầm lên một tiếng:

- Lũ sâu bọ, bản Đế giáng lâm giới này, các ngươi còn không mau run rẩy dưới uy nghiêm của bản Đế.

Lâm Phàm trực tiếp không nhìn Tâm Ma Đại Đế, trước hết để cho hãn nhảy nhót một hồi, đợt lát nữa hãn khoẻ hơn một chút rồi tính, hơn nữa nhìn tiến độ ngày hôm nay Huyết Hải Ma Công tầng thứ chín có thể xong rồi.

Tích Huyết Trùng Sinh cực kỳ bá đạo này rốt cục cũng có thể thực hiện.

- Sư phụ, tên kia thật sự rất tức giận, chúng ta không để ý tới hãn thật sự không sao chứ?

Tào Thiên Tiêu một mực nhìn chăm chăm tình trạng của Tâm Ma Đại Đế, lúc này thấy Tâm Ma Đại Đế tức giận gào thét, trái tim nhỏ tất nhiên cũng sợ hết hồn.

- Không sao, trước hết cứ để cho hãn nhảy nhót một hồi.

Lâm Phàm khoát tay áo nói.

Hiện trường sau đó thành một mảnh quái dị, Lâm Phàm cùng những đệ tử nói về mọi chuyện đã xảy ra trong hai năm qua, mà những đệ tử kia thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tâm Ma Đại Đế một cái.

Trong lòng bọn họ đều có một câu hỏi, suy nghĩ rất lâu rồi mới nói ra.

- Sư phụ, như vậy thật sự có sao không?

...

Tâm Ma Đại Đế giờ phút này hoàn toàn nổi giận, đứng ở chỗ đó ngửa mặt lên trời gào thét, rộng lớn như Huyền Tâm ma, bay múa đầy trời, hắc đang phát tiết lửa giận trong lòng.

Những giun dế này thật sự không thềm nhìn hắc.

Ở bên trong Huyết Giới, hắc chính là chúa tể một phương, coi như là Huyết Ma Đại Đế cũng không dám ở trước mặt hắc làm càn.

Nhưng hôm nay xuống đất Huyền Hoàng Giới liền bị bày kiến cỏ ở trước mặt này không thềm dòm ngó.

Chuyện này đối với Tâm Ma Đại đế mà nói làm sao có thể chịu được.

- Lũ sâu bọ các ngươi không nhìn bản Đế sẽ phải trả cái giá thật lớn, bản Đế sẽ cho tâm ma xâm chiếm nội tâm của các ngươi, vĩnh viễn luân hồi.

- Oanh...

Tâm Ma Đại Đế chợt dậm chân, cả vùng bắt đầu bắt đầu run rẩy, một cổ sức mạnh cực lớn ầm ầm bộc phát ra như hủy diệt thế giới.

- Giun dế kia bản Đế ra tay, chính là trời long lở đất, khủng bố tàn nhẫn, các ngươi đã hoàn toàn chọc giận bản Đế, bản Đế tức giận các ngươi căn bản không có khả năng kháng cự.

- Giun dế các ngươi thật sự là quá làm càn, càn rỡ...

- Ai...

Lúc này Lâm Phàm thở dài một tiếng, biểu hiện bất đắc dĩ, Tâm Ma Đại Đế có phải đồ ngốc hay không, đứng ở chỗ đó lèm bèm, không làm được gì liên phát điên sao? Mạnh mẽ muốn chiến đấu cũng được.

Có phải là bị giam ở Huyết Giới quá nhàm chán, ra khỏi đã muốn tìm người tán gẫu?

Nhìn dáng vẻ của Tâm Ma Đại Đế, Lâm Phàm cũng một mặt bất đắc dĩ.

Thậm chí ngay cả Huyết Ma Đại Đế cũng không bằng, tên Huyết Ma kia bất kể nói thế nào còn có thể tìm thứ gì đó che chắn cho bản thân mình, mà ngược lại Tâm Ma Đại Đế này trực tiếp trần truồng đi ra, cũng không sợ dọa sợ người.

- Được rồi, Tâm Ma Đại Đế, người đừng gào thét nữa, nếu như không thể chờ đợi được nữa vậy trước hết bốn thiếu gia sẽ chơi với người.

Lúc này Lâm Phàm mở miệng nói.

Mọi người nghe nói vậy thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể nói thế nào, Tâm Ma Đại Đế này đứng ở một bên bọn họ sẽ có áp lực rất lớn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 387: Rất Bạo Lực Còn Rất Tuyệt Tình

-Ha ha...

Tâm Ma Đại Đế lúc này cười điên cuồng, cái móng tay đen kịt sắc bén kia xuyên qua hư không chỉ vào Lâm Phàm:

- Bản đế tung hoành ở Huyết Giới mấy vạn năm, từ trước đến bây giờ không có người nào dám làm cản trước mặt bản Đế, giun đế kia cuối cùng là ai cho người lá gan dám làm cản với bản Đế như vậy.

- Nói nhảm đủ rồi, xông lên.

Trong nháy mắt Lâm Phàm biến mất tại chỗ, xông thẳng về phía Tâm Ma Đại Đế.

- Mọi người nghĩ sư phụ có thể thắng không?

Một tên đệ tử hỏi.

- Người nói thế không phải phí lời sao? Sư phụ bình tĩnh như vậy, nếu không nắm chắc phần thắng thì làm sao tán gẫu với chúng ta cho đến bây giờ?

Tào Thiên Tiêu phải một chút nói.

- Cũng đúng, nếu như sư phụ không nắm chắc phần thắng thì tuyệt đối sẽ không bình tĩnh đến mức này.

- Quan sát cho thật kỹ, trận chiến như vậy cả đời chúng ta hiếm lắm mới gặp được, đối với chúng ta sau này trưởng thành sẽ rất có ích.

Tiêu Trạch không chớp mắt nói, trận chiến kia chính là điều mà hẳn mong đợi nhất, hai cao thủ mạnh nhất so tài có thể học tập được rất nhiều thứ.

- Xem ra đây là trận long tranh hổ đấu.

Chu Du Đại tiểu thư đột nhiên phun ra một câu nói.

- Đại tiểu thư, cô cũng nhìn ra rồi?

Chu Du hỏi.

- Đúng, mặc dù tu vi tôi không cao, nhưng mà cho dù nói thế nào thì tôi cũng là đại tiểu thư quý tộc, kiến thức đơn giản này tất nhiên phải biết.

Đại tiểu thư lạnh nhạt nói, cái vẻ kinh hãi lúc trước kia đã sớm không còn tồn tại.

- Đại tiểu thư không hổ là Đại tiểu thư, tôi cũng nghĩ giống cô trận chiến này chính là long tranh hổ đấu.

Chu Du một bên gật đầu nói.

Hai năm làm cận vệ cho Đại tiểu thư, nếu nàng ta nói không thích thì chính là không thích.

Huống hồ Chu Du cũng biết tính cách của Đại tiểu thư, nói chuyện cũng thuận theo ý của nàng.

- Thời gian hai năm trôi qua, cuối cùng cũng nhìn thấy sư phụ ra tay rồi, nhất định phải nhìn cho thật kỹ cho dù một chút cũng không thể bỏ qua.

Trong lòng mọi người bây giờ, trận chiến kinh khủng của sư phụ và Tâm Ma Đại Đế tuyệt đối là long tranh hổ đấu.

Bất quá bọn họ cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nhất định phải dốc hết mình học tập, đem trận chiến này ghi sâu vào lòng, thỉnh thoảng nhớ lại sẽ là một điều rất có ích đối tương lai của bản thân họ.

...

- Tâm Ma Đại Đế, huynh đệ Huyết Ma Đại Đế của người cũng bị bốn thiếu gia đánh cho gà bay trứng vỡ, chỉ dựa vào người mà dám làm càn, ngày hôm nay ta sẽ khiến cho người hối hận vì dám đặt chân đến đây.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, trong ánh mắt bình tĩnh kia lập loè điệu nhân thần quang.

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên lặng lẽ xuất hiện ở trên tay phải.

- Ha ha, giun dế, trình độ người chỉ đến mức này mà dám làm càn, thật sự là không biết lợi hại, hôm nay bản đế sẽ để cho người hiểu được, Tâm Ma Đại Đế ta kinh khủng đến mức nào.

Tâm Ma Đại Đế bỗng lên giận dữ, một quyền tâm ma được hình thành đột nhiên phóng ra.

Cú đấm này mệnh mông như biển, che kín bầu trời, tâm ma múa tung, toàn bộ thiên địa mơ hồ giống như bị cú đấm này bao trùm.

Mà những đệ tử kia của Lâm Phàm giờ phút này kinh ngạc hô lên.

- Mọi người nhìn xem, cú đấm của Tâm Ma Đại Đế thật sự quá mạnh mẽ, chẳng lẽ đó chính là tâm ma trong truyền thuyết.

- Quá mạnh mẽ, luồng hơi thở kia lập tức khiến cho chúng ta không còn một chút sức lực nào để chống cự.

- Sư phụ không hổ là sư phụ, một đấm nguy hiểm này cũng không sợ, mà vật màu đỏ trong tay sư phụ là cái gì?

- Vật kia có chút quái dị, không có một tia khí tức, nhưng nếu đã ở trong tay sư phụ tuyệt đối không phải là thứ bình thường, xem ra sư phụ thật sự muốn liều mạng với Tâm Ma Đại Đế.

- Chúng ta nên đến đó hỗ trợ không, nếu cứ để một mình sư phụ chiến đấu liệu có quá nguy hiểm?

- Đến đó? Đùa sao, chúng ta đến đó chỉ khiến cho sư phụ càng thêm bận tâm mà không thể tập trung chiến đấu.

- Đúng, bây giờ sư phụ chính là đang muốn dạy dỗ chúng ta, nếu như bỏ qua cơ hội này bản thân hối hận không kịp.

Những đệ tử của Lâm Phàm sắc mặt ngưng trệ, không chớp mắt chăm chú nhìn tình cảnh phía trước, trong mắt bọn họ trận chiến này đem lại lợi ích không nhỏ.

...

Lúc này Lâm Phàm nhìn Tâm Ma Đại Đế, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng, nếu là một năm trước còn có thể hơi bó tay, nhưng mà bây giờ thì khác, mặt hàng này đến bao nhiêu chém bấy nhiêu.

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay, ánh sáng không có một tia chói mắt, cũng không có bất kỳ ánh sáng cường đại gì, nhìn sơ qua cũng giống như đồ vật bình thường.

Tâm Ma Đại Đế không đem Lâm Phàm để trong lòng, trên mặt mũi hung dữ kia chỉ xuất hiện một nụ cười lạnh lùng.

- Rống...

Tâm Ma Đại Đế nổi giận, gầm lên, một quyền phá vỡ núi non.

- Phủ đầu một gạch. Trong nháy mắt, sắc mặt Tâm Ma Đại Đế ngưng lại, bóng người Lâm Phàm chớp mắt đã biến mất, lúc xuất hiện lại đứng trên đầu Tâm Ma Đại Đế.

- Ầm...

Thời điểm Tâm Ma Đại Đế vừa định phản công, lại phát hiện ra gáy của mình bị thứ màu đỏ kia vỗ vào một cái.

- Ầm ầm...

Không có một cơ hội phòng bị, cũng không có một cơ hội chuẩn bị.

Cơ thể cao vút tận mây của Tâm Ma Đại Đế trong nháy mắt ầm ầm ngã trên mặt đất.

- Ai... Chuẩn bị tấn công.

Lúc này Lâm Phàm triệu hồi ra Pháp tướng ma thân, sau đó đem Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên ném đến.

- Nghe cho kỹ, cứ cách một phút hướng về phía trán của hãn quay.

Pháp tướng ma thân lẳng lẳng bay bổng trên đầu của Tâm Ma Đại Đế chât phác gật gật đầu.

...

Vào lúc này thiên địa hoàn toàn yên tĩnh.

Những đệ tử kia vừa mới chuẩn bị quan sát thật kỹ liền trợn tròn mắt, Tâm Ma Đại Đế khủng khiếp này chẳng lẽ cứ vậy mà xong đời?

- Chuyện này... Ai vừa nói sẽ có một trận đại chiến kinh thiên động địa?

Tào Thiên Tiêu một mặt như mơ mà hỏi.

Tiêu Trạch căn bản đã chuẩn bị thật tốt, khuôn mặt nhỏ lúc này cũng đỏ lên, sau đó mắt nhìn bốn phía.

Chu Du và Đại tiểu thư kia chỉ cảm thấy có một lòng bàn tay vô hình, bùm bùm đánh ở trên mặt.

- Kiến thức của Đại Tiểu thư quý tộc.... Một trận long tranh hổ đấu...

Điều này thật đặc biệt, trận chiến này trong nháy mắt đã hoàn toàn phân thắng bại.

Trực tiếp khiến mọi người không có một cơ hội chuẩn bị.

- Ta không nói.

Chu Du lập tức lắc đầu, chuyện như vậy làm sao có thể nói ra khỏi miệng.

- Chu Du, vừa nãy không phải cô nói à?

Đại tiểu thư một mặt như mơ nhìn Chu Du.

- Àch...

Chu Du sững sờ sau đó bất đắc dĩ thở dài, lại là tôi công nôi không được.

Lúc trước bọn họ đã suy nghĩ rất nhiều, đại đa số cho rằng đây là một trận long tranh hổ đấu, nhưng sự thật đã hung hăng giáo dục bọn họ.

Thế này sao gọi là long tranh hổ đấu được, đây hoàn toàn chỉ là chơi đùa.

...

Giờ phút này Lâm Phàm đứng trên người Tâm Ma Đại Đế, sờ sờ cằm, sau đó lấy Thần khí "Vĩnh Hằng Chi Phủ" từ trong túi đeo lưng ra.

- Tâm Ma Đại Đế ngày hôm nay coi như người xui xẻo, cũng không trách ta được, đồ vật đã đưa đến tận cửa, không thể không lấy.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó một búa chém thẳng về phía năm chi của Tâm Ma Đại Đế.

Phụ tá đặc lực.

Ba con bấp đùi.

Đầu cũng cắt một khúc, hẳn là sẽ không chết.

...

- Các người nhìn thử xem, sư phụ là đang muốn làm gì?

Mọi người lúc này nhìn về phía xa chỉ thấy sư phụ cầm một thanh lưỡi búa giơ lên, chém vào người Tâm Ma Đại Đế.

-Sư phụ đang muốn phanh thây hẳn, quá kinh khủng."

TàoTào Thiên Tiêu mặt mơ mơ màng màng nói.

- Sư phụ căn bản còn có sở thích này, xem ra là làm đối thủ của sư phụ chính là chuyện bi thảm nhất.

- Ai gia, không dám nhìn, nhìn máu me chảy kìa tôi đi...

Giờ phút này, mọi người đã hết sức trợn tròn mắt, tình cảnh trước mắt này rất bạo lực hơn nữa còn rất tuyệt tình.

Bất quá đối với Lâm Phàm mà nói, giờ phút này chính là thời điểm vui vẻ nhất.

Nhìn bộ dáng này nhất định rất vui sướng rồi.

Tầng thứ chín "Tích Huyết Trùng Sinh" tuyệt đối không thoát được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 388: Lâm Phàm Cực Kỳ Tàn Ác

Lâm Phàm không nghĩ tới lại thuận lợi như vậy. Tâm Ma Đại Đế so với Huyết Ma Đại Đế thì cường đại hơn rất nhiều. Đặc biệt là thần thông của Tâm Ma Đại Đế so với Huyết Ma Đại Đế còn quý dị hơn.

Tâm linh của người trồng trọt tâm ma, tâm ma chậm rãi hút dục vọng trong nội tâm. Đồng thời chậm rãi đem người dẫn vào bên trong vực sâu.

- Các người đều lại đây.

Thời điểm Lâm Phàm định dùng một búa chém đứt cái thứ cao ngất trong đống quần của Tâm Ma Đại Đế thì đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Rác rưởi cũng có giá trị lợi dụng nhất định.

- Lão sư gọi chúng ta đi qua...

Học sinh của Lâm Phàm thấy lão sư hướng bọn họ vẫy tay, trong lòng cũng đều nghi hoặc vạn phần.

Không biết lão sư muốn làm gì.

Bất quá có lão sư ở đây bọn họ cũng không nghĩ gì thêm, mọi người đều hùng hục chạy tới.

- Lão sư, người gọi học trò có chuyện gì không?

Mọi người thấy lão sư đứng ở trên thi thể Tâm Ma Đại Đế không biết định làm gì liền cung kính dò hỏi.

- Các trò tu liền Hầu Tử Thâu Đào đến tầng thứ mấy rồi?

Lâm Phàm nhìn mọi người hỏi.

Đối với Lâm Phàm mà nói, làm một lão sư dễ dàng lắm sao? Khăng định không dễ dàng, thời điểm mình được thoải mái cũng phải đem bọn học sinh mang theo.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không biết lão sư hỏi cái này là có ý gì.

- Lão sư, học trò đã tu luyện đến tầng thứ tư.

Tào Thiên Tiêu hơi hơi tự hào nói.

- Tầng thứ năm.

Trụy Mặc lạnh nhạt nói. Bây giờ hắn không bằng hai sư muội thì có cái gì tốt mà đáng để kiêu ngạo.

- Tầng thứ ba.

Tiêu Trạch cúi đầu, có chút xấu hổ. Lúc này hắn cũng bị thân thể Tâm Ma Đại Đế hấp dẫn.

Bây giờ quan sát khoảng cách gần mới phát hiện, khí tức của Tâm Ma Đại Đế này mệnh mệnh như vậy. Cho dù chỉ đứng ở một bên cũng có thể cảm nhận được trên thân Tâm Ma Đại Đế này tản mát ra cái khí tức kinh khủng.

- Lão sư, học trò đã luyện tới tầng thứ sáu.

Hàn Mông Mông nói ra.

- Học trò cũng luyện tới tầng thứ sáu.

Lưu Thủy Thủy có chút ngượng ngùng nói ra.

Lâm Phàm gật đầu, cảm giác cũng đều bình thường. Nhưng khi nghe được tầng cấp của Hàn Mông Mông cùng Lưu Thủy Thủy cũng cực kỳ

kinh ngạc, có chút không dám tin tưởng.

Nhưng sau đó khóe miệng của Lâm Phàm hơi lộ ra vẻ tươi cười. Trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ ràng. Cmn hàng đêm tự trộm đào có thể không max cấp sao?

Thời điểm ánh mắt đầy thâm ý của Lâm Phàm nhìn về phía Tang Thiên Hạo cùng Tiêu Trạch, hai người đều ngượng ngùng cúi đầu. Chuyện nhân sinh hoang đường này... Cuối cùng vẫn bại lộ.

- Tốt, ngoại trừ Mông Mông cùng Thủy Thủy đứng ngoài, các trò đều nhắm vào cái đồ chơi của Tâm Ma Đại Đế hung hăng mà bắt. Bắt cho đến lúc nào được trạng thái đỉnh cao lại nói.

Lâm Phàm mở miệng nói ra.

Lúc được truyền môn công pháp Hưu Tử Thâu Đào này, bọn họ đã biết không thể tu luyện như các công pháp khác. Không phải người nỗ lực tu luyện liền có thể đề cao tầng thứ, mà cần vận dụng đến kinh nghiệm bên trong thực chiến.

Đánh lén đối thủ càng mạnh mẽ thì bản thân quản lý độ thuần thực càng nhiều.

Bây giờ ngoại trừ hai nữ nhân bên ngoài, những người còn lại đều chưa tu luyện tới cảnh giới tối cao. Hiện tại vừa vặn có cơ hội, nếu như bỏ qua thì thật đáng tiếc.

- Lão sư, bắt thật à?

Chu Du mơ màng hỏi.

Nhìn kỹ liền phát hiện cái thứ bên trong dừng quần của Tâm Ma Đại Đế này thật sự quá dữ tợn. Dữ tợn đến mức khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

- Tất nhiên, tài liệu luyện công tốt như vậy nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc.

Lâm Phàm nói ra.

- Ta tới...

Vẫn muốn trở nên mạnh mẽ nên Tiêu Trạch là người đầu tiên ra tay.

- Hầu Tử Thâu Đào.

Một chiêu thật dày không có quá nhiều hoa mỹ.

Mà Tiêu Trạch cũng cảm giác được bình cảnh của "Hầu Tử Thâu Đào" phảng phất có gợn sóng, giống như lúc nào đều có thể đột phá vậy.

- Ta cũng tới...

Tào Thiên Tiêu nói ra.- Ta cũng tới.

Vẻ mặt của mọi người đều vui mừng lục đục tiến hành con đường ngược đồi Tâm Ma Đại Đế đang ở dưới chân Lâm Phàm.

Pháp tướng ma thân cầm viên gạch trong tay, mỗi khi hết thời gian lại đập vào đầu Tâm Ma Đại Đế một gạch. Thời gian không chế vừa vặn không nhiều không ít.

- Ai...

Nhìn tình cảnh này, Lâm Phàm cũng thở dài bất đắc dĩ một tiếng. Đáng tiếc cho Tâm Ma Đại Đế đáng thương này vừa mới ra liền bị dạy dỗ, hơn nữa còn bị mình phân thân dẫn dắt cực kỳ tàn ác.

- Lão, học trò luyện đến đỉnh cao.

- Học trò cũng thế...

...

Lúc này, tất cả mọi người đem Hâu Tử Thâu Đào tu luyện đến trạng thái đỉnh cao. Chuyện này với bọn họ mà nói, thật sự là quá thoải mái rồi.

- Vậy được rồi, các trò đi sang một bên đi. Lát nữa Tâm Ma Đại Đế tỉnh lại, khẳng định muốn nổi điên.

Lâm Phàm thấy bọn học sinh đều đem Hâu Tử Thâu Đào tu luyện đến trạng thái đỉnh cao liền phát phát tay để bọn họ rời đi.

Đến học sinh đều tránh xa về phía sau, Lâm Phàm nắm lưỡi búa, hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên bổ xuống đũng quần của Tâm Ma Đại Đế.

- Lạch cạch...

Một cây cột chống trời thô lỗ bay lượn trên không trung hai vòng.

Lâm Phàm vung tay áo một cái, đem bộ vị này cắt đi.

- Luyện hóa...

Thiên Địa Dung Lô mở rộng, Tâm Ma Đại Đế giữ vai trò cột chống trời. Đầu và mấy bộ phận cơ thể của Tâm Ma Đại Đế toàn bộ dung nhập vào bên trong Thiên Địa Dung Lô.

- Keng, chúc mừng kí chủ đã luyện hóa thành công.

- Keng, chúc mừng kí chủ thu được mười lăm tích tinh huyết Tâm Ma Đại Đế.

- Keng, chúc mừng kí chủ thu được mười hai tích tinh huyết Tâm Ma Đại Đế.

- Keng, chúc mừng kí chủ thu được mười ba tích tinh huyết Tâm Ma Đại Đế.

...

Nghe âm thanh vui sướng của hệ thống, trong lòng Lâm Phàm rất là vui vẻ, xem ra lần này khá ổn.

- Nuốt...

Đem những tinh huyết này nuốt vào trong bụng, sau đó trong nháy mắt vận chuyển Huyết Hải Ma Công. Những tinh huyết này trong nháy mắt hóa thành từng đạo dòng nước ấm không ngừng du tẩu trong người.

- Keng, chúc mừng kí chủ Huyết Hải Ma Công thăng cấp.

- Keng, chúc mừng kí chủ Huyết Hải Ma Công thăng cấp đến tầng thứ tám.

Sắp rồi... Nhanh hơn, thêm chút nữa thôi.

Lâm Phàm không ngừng chuyển hóa tinh huyết của Tâm Ma Đại Đế. Trong cơ thể Lâm Phàm những dòng máu đó giống như núi lửa phun trào không ngừng. Từng cái rồng lửa ở trong người dữ tợn gầm thét lên. Vậy mà cơ thể có phản ứng.

Từ khi sử dụng Thượng Thương Chi Huyết, hẳn không có phát hiện thêm bất kỳ chỗ tốt nào. Lâm Phàm liền đối với cái gọi là Thần Huyết này đã mất đi tự tin. Nhưng bây giờ Lâm Phàm vẫn có thể cảm nhận được "Thượng Thương Chi Huyết" này lại nổi lên phản ứng, trong lòng cũng hưng phấn cực kỳ.

Tuy rằng đây chỉ là một gợn sóng nhỏ nhỏ thế nhưng làm cho Lâm Phàm có vô số hi vọng.

- Oanh...

Trong cơ thể, tinh lực hóa thành Huyết Long, hung hăng xông tới một cánh cửa ở bên trong người, phát ra âm thanh kịch liệt nổ vang. Nhưng trong chớp mắt, cửa đá này khẽ chấn động một hồi rồi không có phản ứng nữa.

- Sao lại ác như vậy, nhiều tinh huyết tâm ma như thế mà lại chỉ được đến đây.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, có chút khó chịu.

Như vậy cũng tốt so với sắp phun trào, lại đột nhiên có một cái dây thun, hung hăng đem buộc lại, để người mạnh mẽ rụt trở về.

- Lão sư đang tu luyện công pháp gì?

- Không biết, hơi thở này thật sự là quá mãnh liệt.

- Lão sư không hổ là lão sư, cảnh giới cỡ này, cũng không biết chúng ta có có hi vọng đạt đến cảnh giới cỡ này không.

...

Lâm Phàm khẽ cau mày. Trong lúc triển khai, một vệt ánh sáng màu máu lóe lên một cái rồi biến mất.

- Còn chưa đủ.. Tâm Ma Đại Đế xem ra người phải cực khổ thêm một hồi.

Lâm Phàm nhìn thi thể Tâm Ma Đại Đế cũng là bất đắc dĩ. Cũng không biết trong cơ thể Tâm Ma Đại Đế này còn có thể tồn tại bao nhiêu tinh huyết.

Nếu đợi lát nữa còn chưa thành công, vậy cũng chỉ có thể đành nghĩ biện pháp khác.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Ta Biết Nên Làm Thế Nào

Nhìn Tâm Ma Đại Đế bị mình chỉ thanh gậy, Lâm Phàm cũng có chút không đành lòng ra tay rồi. Bất quá bây giờ mọi chuyện đều đã như vậy, Tâm Ma Đại Đế này cũng đã xem mình chính là kẻ thù, chém một nhát cũng là chém, chém thêm mấy lần cũng không thành vấn đề.

Tâm Ma Đại Đế chính là chúa tể của Huyết Giới một phương, lấy tâm ma mà sống.

Trên căn bản xem như là sống bất tử bất diệt, chỉ cần thiên địa có tâm ma, như vậy Tâm Ma Đại Đế sẽ không phải chết.

Bên trong Huyết giới đều là hạng người cực kỳ hung ác Tâm ma của Tâm Ma Đại Đế đã sớm nằm dày đặc ở bên trong Huyết Giới. Mà bây giờ là lần đầu tiên Tâm Ma Đại Đế này tới Huyền Hoàng Giới, còn không có gieo trồng tâm ma ở trong tâm linh nhân loại.

Bởi vậy Tâm Ma Đại Đế coi như bị mình chém giết, cũng sẽ không sống lại ở Huyền Hoàng Giới.

Lúc này nhân côn, năm chi cùng đầu của Tâm Ma Đại Đế bị một đoàn khói đen quấn quanh, từ từ không ngừng sinh trưởng một lần nữa.

Năng lực nà cùng "Đoạn chi sống lại" của Lâm Phàm cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Đều là tiêu hao nhân lực của bản thân, bù đắp thiếu hụt của bản thân.

Cũng không biết bây giờ Tâm Ma Đại Đế còn có tinh huyết không. Vị trí này một lần nữa mọc ra tứ chi, có thể ẩn chứa bao nhiêu tinh huyết.

Lúc này, thân thể Tâm Ma Đại Đế đã khôi phục hoàn toàn.

Nhưng Lâm Phàm cầm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ, một nói xán lạn bủa hoa, soi sáng thiên địa, năm chi của Tâm Ma Đại Đế lần nữa bị chém đứt.

- Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa.

- Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.

- Keng, chúc mừng nhận được năm giọt tinh huyết Tâm Ma Đại Đế.

- Keng, chúc mừng nhận được bốn giọt tinh huyết Tâm Ma Đại Đế.

...

- Ta đi, quả thật là không thể ôm ấp hy vọng quá lớn. Tâm Ma Đại Đế này đã bị nghiền ép sạch sẽ.

Lần này thu góp hai mươi mấy giọt tinh huyết, không biết có thể đem bình phong này phá hủy hoàn toàn không.

Lâm Phàm hơi trầm mặc một hồi, sau đó mắt sáng lên, có rồi...

Bây giờ một năm đã trôi qua.

Huyết Ma Đại Đế khẳng định cũng gần như khôi phục hoàn toàn. Vào lúc này đem lôi ra chém một làn sóng, tuyệt đối càng thêm chắc chắn.

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm liền nở nụ cười sâu.

- Đó cũng là một loại tội lỗi a.

Đầu óc có lúc thông minh bất thành hình. Lúc Lâm Phàm vỗ một cái. Trong chớp mắt Huyết Chi Thạch Môn trôi nổi ở trong hư không. Cái văn kia nằm dày đặc ở cửa đá tản ra sức mạnh làm người ta kinh ngạc.

Lúc này những đệ tử kia nhìn thấy một cửa đá màu máu, nội tâm đột nhiên run lên. Từ đáy lòng sinh ra một chuỗi cảm giác ghê rợn.

- Cửa đá này là cái gì? Cái này tỏa ra một loại khí tức khiến người ta không rét mà run.

Không biết, đây là sư phụ làm ra. Chắc là muốn làm gì đó.

- Ai, sư phụ không hồ là sư phụ, đồ vật sư phụ lấy ra, mãi mãi chúng ta cũng không thể hiểu rõ đó là gì??

Đối với những đệ tử này, nếu như không gặp lại sư phụ, trong lòng bọn họ sẽ có một cảm giác tự hào. Dù sao ở trong này hai năm bọn họ cũng nhận được kỳ ngộ, có thêm rất nhiều kiến thức về những đồ vật trước kia chưa từng biết đến.

Nhưng cảm giác tự hào của bọn họ bây giờ trong nháy mắt tan vỡ.

So với sư phụ, bọn họ như ếch ngồi đáy giếng a.

- Tế hiến quy tắc dây chuyền.

- Đi ra đi, Huyết Ma Đại Đế.

Trong chớp mắt, từng sợi dây chuyền từ trong túi đeo lưng bay lượn ra, sau đó xoay quanh mà lên. Giống như Đẳng Phi cự long bình thường bay về phía cái kia trong minh minh tồn tại.

Lâm Phàm đã từng có lúc cũng nghĩ, đây rốt cuộc là hiến tế cho ai, nhưng tuyệt đối không phải Thiên Đạo.

- Oanh...

Tại cửa lớn của Huyết Chi Thạch Môn, nguồn sức mạnh kia âm âm mở rộng xông bên dưới. Bên trong cái thế giới màu đỏ ngòm kia có một luồng khí tức làm người khác lạnh lẽo đến tận tâm gan đột nhiên tán phát ra.

- Là ai đang triệu hồi bản Đế...

Huyết Ma Đại Đế còn chưa xuất hiện, thế nhưng âm thanh uy nghiêm kia đã tràn ngập rộng rãi. Từ trong cửa đá truyền ra khắp toàn bộ Thương Linh châu.

Ở bên trong Huyết Chi Thạch Môn kia, một bàn chân khổng lồ màu máu mọc đầy vảy đột nhiên bước ra. Bàn chân lớn kia so sánh với Tâm Ma Đại Đế cũng không thua kém bao nhiêu.

Những đệ tử kia của Lâm Phàm giờ khắc này trợn mắt há miệng nhìn tất cả những thứ này.

Bọn họ phát hiện, sắp xuất hiện thêm một nhân vật khủng khiếp từ trong cái cửa đá kia.

Bọn họ không biết tại sao sư phụ lại muốn gọi cái chân lớn màu máu đáng sợ ở phía sau cửa ấy. Chẳng lẽ vì Tâm Ma Đại Đế quá mức mạnh mẽ nên không thể không triệu hoán người này đến để trấn áp Tâm Ma Đại Đế sao?

Ngoại trừ lý do này, bọn họ thực sự không nghĩ ra lý do nào khác.

- Là ta, Tâm Ma Đại Đế, đã lâu không gặp, đi ra đi.

Lâm Phàm nhìn cái Huyết Chi Thạch Môn trong không gian kia, cười nói.

- Ân...

Lập tức trong nháy mắt cái bàn chân lớn màu máu kia đập xuống mặt đất, đột nhiên dừng lại một chút, phảng phất như là nghe được cái âm thanh khủng khiếp.

Lúc này bên trong Huyết Giới.

Huyết Ma Đại Đế trải qua những năm tháng rất nhàn nhã. Một năm trước, từ khi bị cái tên gia hỏa khủng bố kia ngược đãi cho một phen, sau đó Huyết Ma Đại Đế liền hiểu một cái đạo lý.

Làm ma còn có điểm thành thật, khiêm tốn hơn một chút.

Bình thường khi có người hiến tế đồ vật để triệu hồi mình, Huyết Ma Đại Đế cũng chỉ tùy ý duỗi tay ra một cái liền trấn áp tất cả.

Bây giờ vừa chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng cảm nhận được lại có người triệu hồi mình.

Điều này làm cho Huyết Ma Đại Đế rất là hài lòng, cảm giác đây mới là cuộc sống mình cần nhất.

Hơn nữa lần này, người ta tế hiến rất nhiều đồ vật, phải đem bản thể triệu hoán đi qua. Việc này đối với Huyết Ma Đại Đế mà nói, thật sự là quá hưng phấn.

Cuối cùng cũng có cơ hội cảm nhận được phong cảnh của dị thể giới rồi, đồng thời cũng có thể đem hào quang của chính mình lan khắp toàn bộ dị thể giới.

Để vô số người đời cúng bái mình, ngưỡng mộ mình.

Tuy nói lúc có người triệu hồi mình, những tế phẩm kia đều sẽ bị những tồn tại mạnh mẽ trong mình mình kia thu lấy. Nhưng mà Huyết Ma Đại Đế vẫn như cũ làm không biết mệt. Bởi vì mỗi một lần rời khỏi Huyết Giới giáng lâm đến thế giới mới, đều là chuyện để người ta vui sướng.

- Bản Đế đến rồi, giun dế nhỏ bé, kẻ thù của người ở đâu?

Thân thể Huyết Ma Đại Đế triệt để xuất hiện ở Thương Linh châu. Cái thân thể kia cao vút trong mây, nhìn xuống toàn bộ thiên địa, trên mặt lộ vẻ bá đạo uy nghiêm, nụ cười thâm sâu.

Quả nhiên... Không khí nơi này thật mới mẻ a.

Huyết Ma Đại Đế rất là hưng phấn. Chỉ là không biết mình phải đối mặt với kẻ địch như thế nào mà thôi.

Mình nên làm gì để vừa trấn áp đối phương vừa có thể biểu hiện ra sự uy nghiêm của mình. Khiến cho cái sự sống nhỏ bé này đem thân hình cao lớn của mình ghi nhớ trong lòng.

Nhưng vào lúc này, Huyết Ma Đại Đế đột nhiên nghe được một thanh âm thật quen thuộc. Nội tâm đột nhiên khẽ run lên.

Giọng nói này rất quen thuộc, nhưng cũng có chút xa lạ, thật giống như lâu rồi chưa nghe thấy.

- Huyết Ma Đại Đế, tại sao không nói chuyện?

Vào lúc này, giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy lại lần nữa truyền đến.

Nội tâm Huyết Ma Đại Đế cứng ngắc, hẳn đang nhớ lại giọng nói quen thuộc này là ai, sau đó từ từ hổng mất...

- Không thể có duyên như vậy chứ...

Trong lòng Huyết Ma Đại Đế tựa như mọc một cái mụn nhọt, có loại cảm giác không ổn.

Vì chứng thực ý nghĩ trong lòng mình, Huyết Ma Đại Đế nhìn vào hư không màu xanh lam kia. Sau đó hút một hơi thật sâu, ánh mắt bỗng nhìn xuống thiên hạ.

Nhìn thấy người này, Huyết Ma Đại Đế tròn tròn mắt.

Ở phía dưới kia, một bóng người kích thước tương đương như giun dế hướng về phía hắn khoát tay áo một cái.

Phảng phất giống như là bằng hữu nhiều năm không gặp vậy.

- Này, Huyết Ma Đại Đế...

Lâm Phàm thấy nói.

Huyết Ma Đại Đế ngẩng đầu lên, cái vẻ mặt bá khí thô bạo kia một đi không trở lại. Vẻ mặt biến thành có chút chân thật. Trong phút chốc khóe mắt đột nhiên chảy ra hai giọt huyết lệ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua...

Hai giọt huyết lệ bay lả tả ở bên trong trời đất.

Lúc này Huyết Ma Đại Đế biết mình nên làm như thế nào. Bởi vì hắn thấy được Tâm Ma Đại Đế một bên đã bị dẫn dắt không giống người cũng chẳng giống ma.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 390: Kẻ Thức Thời Mới Là Tuấn Kiệt

-Tại sao?

Huyết Ma Đại Đế ngược nhìn hư không. Trong lòng dâng lên cảm giác bất đắc dĩ. Mình rốt cuộc làm sai chuyện gì, tại sao lại gặp người này thêm lần nữa.

Một năm trước tao ngộ rõ ràng trước mắt, muốn quên cũng không thể quên.

Đó là sự tình bi thảm nhất từ trước tới nay của mình. Vốn tưởng rằng đem Tâm Ma Đại Đế khai ra, liền có thể được miễn dẫn vật. Thật không nghĩ đến Tâm Ma Đại Đế bây giờ đã gặp tình trạng bị dẫn dắt cực kỳ bi thảm, bây giờ lại đến lượt mình.

- Trời đất ơi, Huyết Ma Đại Đế ta đến cùng đã làm sai điều gì, vì sao lại để ta gặp phải người như vậy.

Huyết Ma Đại Đế khóc không ra nước mắt, trong lòng bi thương không ngớt.

Nếu để cho sinh vật của Huyết Giới nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Huyết Ma Đại Đế, tuyệt đối sẽ sợ hãi đến trợn mắt ngoác mồm.

Đây là Huyết Ma Đại Đế xưng Bá tại Huyết giới sao? Uy nghiêm đi đâu rồi? Bá đạo đi đâu rồi?

Đây là Đại Đế mà bọn hắn luôn kính sợ sao? Làm sao sẽ bị một nhân loại nhỏ bé đe dọa đến mức này.

Huyết Ma Đại Đế chậm rãi thở dài một tiếng, có lúc nhận ra kinh sợ chính là kiên cường.

- Phù phù...

Thân thể to lớn cao chọc trời ầm ầm quỳ trên mặt đất. Đầu gối đỉnh thiên lập địa kia ở trước mặt Lâm Phàm đành cong xuống. Đại Đế lòng cao hơn trời, ở trước mặt Lâm Phàm triệt để thần phục, triệt để kinh sợ.

Cái bá khí thô bạo kia, vẻ mặt bề ngễ thiên hạ từ từ chuyển đổi, biến thành buồn khổ, mang theo nhân nhật ưu thương giống như khuê phòng oán phụ vậy.

- Đại ca...

Huyết Ma Đại Đế cúi cái đầu lâu cao quý xuống. Hai con mắt dữ tợn kia cũng cực lực chuyển biến, suy nghĩ làm sao để nhìn trông mình có vẻ dịu dàng một chút.

Ở trước mặt nhân loại này, Huyết Ma Đại Đế thật sự kinh sợ, liền một chút sức phản kháng cũng không có.

Huyết Ma Đại Đế không sợ cường giả, cũng không sợ chết. Nếu như được chết một cách dễ dàng hẳn cũng chấp nhận được.

Nhưng then chốt chính là, nhân loại trước mắt này chính là cầm thú. Rõ ràng có thể nghiền ép mình nhưng lại dẫn vật mình bằng mọi cách.

Chặt đầu, chém chân, chém tay, còn đặc biệt khảm đũng quần của mình.

Dưới gầm trời này ai có thể làm được ra chuyện súc sinh như vậy a.

Đám học trò của Lâm Phàm đã vô cùng bối rối.

Nhân vật cực kỳ cường hãn trong lòng bọn họ bây giờ lại quỳ gối trước mặt sư phụ của mình, còn dâng hoàng cung kính hô một tiếng

-Đại ca.

Tất cả những thứ này thật sự là quá hư ảo.

Lão sư rốt cuộc là ai. Vì sao ngay cả nhân vật khủng bố bậc này đều thần phục ở bên dưới uy nghiêm của lão sư.

Sùng bái... Lúc này mức độ sùng bái của các học trò của Lâm Phàm đã trực tiếp đột phá về phía chân trời.

Đó là một núi dựa lớn cực cường đại.

- Chu Du, giáo viên của người lợi hại như vậy à.

Đại tiểu thư của Chu Du, trước đó đã cảm thấy như mơ. Bây giờ thời điểm nhìn thấy người khổng lồ quỳ gối xuống càng kinh ngạc hơn.

Đúng vậy...

Chu Du lúc này cũng không khá hơn chút nào, đối với hình ảnh trước mắt cũng kinh ngạc sâu sắc, phảng phất như không dám tin tất cả những thứ trước mắt đều là sự thật.

Chu Du hung hăng bẹo mình một hồi, mới phát hiện tất cả những thứ này đều là thật.

...

- Huyết Ma Đại Đế...

Lâm Phàm thấy dáng của Huyết Ma Đại Đế bây giờ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cái thái độ này quá tốt, có chút không dễ cho người khác thích ứng.

Nếu như Huyết Ma Hắc Đế hung ác rít gào hai tiếng, Lâm Phàm cũng sẽ không chút do dự trực tiếp ra tay. Nhưng bây giờ Huyết Ma Đại Đế

thành thật như thế, ngược lại để Lâm Phàm có chút không biết nên làm sao.

Dù sao đường đường là chúa tể Huyết Giới một phương lại cung kính với mình như thế. Nếu như bây giờ đem người ta chém, thì cũng có chút khó coi?

- Đại ca, gọi ta là tiểu Huyết là được.

Huyết Ma Đại Đế chảy máu bên trong trái tim.

Trước đây trong lòng bọn họ, nhân loại vẫn luôn là sinh vật nhỏ bé.

Cho dù là những cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn kia ở trong mắt bọn họ cũng chỉ là một con kiến hơi to một chút mà thôi.

Nhưng hôm nay nhân loại trước mắt này thật sự là quá mạnh mẽ. Không chỉ mạnh mẽ hơn nữa còn đặc biệt yêu thích dẫn vật người.

Quả thực so với bọn họ còn muốn ma hơn. - Tiểu Huyết a...

Lâm Phàm chuẩn bị cùng Huyết Ma Đại Đế thương lượng một phen. Dù sao triệu hoàn đồ vật hiến tế đi ra cũng không dễ dàng. Nếu như cái gì cũng đều không chiếm được thì có chút thiệt thòi cho mình rồi.

- Đại ca, ngài không cần nói, ta đã hiểu rồi

Huyết Ma Đại Đế vội vàng nói. Sau đó khí huyết toàn thân quay cuồng, từng giọt tinh huyết trôi nổi ở trong hư không.

- Đại ca, những thứ này đều là tiểu Huyết hiến kính ngài.

Trong lòng Huyết Ma Đại Đế so với người khác đều muốn rõ ràng hơn. Thứ mà đối phương muốn có chính là tinh huyết của mình.

Tuy nói tinh huyết quý giá, thế nhưng lại có thể làm như thế nào đây? Chẳng lẽ còn có thể không cho được sao??

Không cho khẳng định cũng bị chém, khi đó không chỉ tinh huyết không giữ nổi, còn bị chặt một trận. Nhìn hình dạng của Tâm Ma Đại Đế bây giờ hẳn cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là thành thật một chút là tốt nhất.

Lâm Phàm nhìn từng giọt tinh huyết trong hư không có chút sững sờ. Từ bao giờ Huyết Ma Đại Đế thức thời như vậy. Chính mình cũng chưa có nói liền biết nên làm như thế nào. Không thể không nói, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt a.

Đếm đếm, có tới năm mươi sáu giọt tinh huyết.

Xem ra lần này Huyết Ma Đại Đế cũng là liều mạng, không dám giữ lại chút nào a.

Một năm trước Huyết Ma Đại Đế bị mình chém một chút máu. Tuy nói sau một năm gần như hoàn toàn khôi phục, thế nhưng có thể mạnh mẽ đến đâu.

Hiển nhiên lần này Huyết Ma Đại Đế cũng là đánh bạc vốn ban đầu, không dám giữ lại chút nào.

Lâm Phàm trôi nổi ở trong hư không. Cái bàn tay nho nhỏ vỗ vào bả vai của Huyết Ma Đại Đế.

- Ai, tốt... Tốt, tiểu Huyết a, ta quả nhiên không có nhìn lầm người. Sau này ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không triệu hoán người nữa. Nếu sau đó có ai đắc tội với người, người liền nói cho ta biết, ta sẽ triệu hoán hẳn đến để báo thù cho người.

Lâm Phàm cảm giác mình cũng không thể quá mức bá đạo. Người ta đã thức thời như vậy chẳng lẽ còn được voi đòi tiên. Chẳng những người khác nhìn không được, mà ngay cả chính mình cũng nhìn không được.

- Đại ca, quá cảm ơn người...

Lúc này, Huyết Ma Đại Đế triệt để khóc.

Đây không phải khóc vì cảm động, mà là cảm giác rốt cục nhận được giải phóng.

Đối với Huyết Ma Đại Đế mà nói, câu nói "Sau này tuyệt đối sẽ không triệu hoán người nữa", triệt để làm Huyết Ma Đại Đế cảm động.

Nhân sinh của mình sau này rốt cục đã được an toàn.

Cũng có thể sinh sống vui sướng ở Huyết Giới rồi.

Lâm Phàm vung một cái ống tay áo, đem những tinh huyết này thu lại.

- Đúng rồi, ta hỏi người, Tâm Ma Đại Đế làm sao đến thẳng nơi này?

Lúc này, Lâm Phàm mới quay ra hỏi.

- Đại ca, không thể nào. Huyết Giới cùng ngoại giới hoàn toàn ngăn cách, hết thảy đều cần tế hiến mới có thể triệu hoán chúng ta đi ra. Tâm Ma Đại Đế tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không thể phá tan bình phong một phương này đâu.

Huyết Ma Đại Đế nói ra.

- Ồ...

Lâm Phàm gật gật đầu, xem ra Huyết Ma Đại Đế cũng không biết chuyện gì.

- Đúng rồi, đại ca, Huyết Giới gần nhất đích thật là có chút tình hình. Tựa như là có người nào trao đổi bản nguyên Huyết Giới. Bất quá tạm thời còn chưa xuất hiện chuyện gì khác thường.

Huyết Ma Đại Đế đột nhiên nghĩ đến cái gì, cũng vội vàng nói.

Câu thông bản nguyên Huyết Giới?

Chuyện này ngược lại có chút kỳ quái.

- Được rồi, không liên quan đến người. Dem Tâm Ma Đại Đế này mang đi đi. Sau đó người thay ta chú ý hẩn một chút, không cho phép hẩn xuất hiện ở đây nữa.

Lâm Phàm nói ra.

- Vâng, đại ca ngài yên tâm, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Huyết Ma Đại Đế nghe nói như thế, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Rốt cục có thể rời nơi này.

Đối với Huyết Ma Đại Đế mà nói, nơi này thật sự là quá nguy hiểm.

Huyết Ma Đại Đế chỉ cảm giác mình hiện tại càng giống như là đi biểu tình huyết. Lần này đi ra chuyện gì cũng không kịp làm, liền tổn thất nhiều tinh huyết như thế, đúng là một loại bi kịch.

Bất quá sau này có thể miễn gặp đau khổ, đó cũng là một chuyện đáng vui mừng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Trẫm

Huyết Ma Đại Đế kéo thân thể không đầy đủ của Tâm Ma Đại Đế rời khỏi nơi này.

Lúc chờ Tâm Ma Đại Đế tỉnh lại, chỉ sợ bên trong Huyết Giới chính là một mảnh kêu rên.

Đúng như Lâm Phàm nghĩ, lúc Tâm Ma Đại Đế tỉnh lại bên trong Huyết Giới nhìn thấy mình biến thành bộ dạng như vậy, cũng hoàn toàn ngờ ngác.

Tinh huyết của bản thân cơ bản đã bị lấy sạch, hơn nữa còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thậm chí càng nghĩ càng là không hiểu rốt cuộc là vì sao?

Từ nay trong nội tâm của kẻ khống chế tâm mà là Tâm Ma Đại Đế xuất hiện một đầu tâm ma.

Tất cả những thứ này, cũng đều do Lâm Phàm hại.

...

Lâm Phàm nhìn năm mươi sáu giọt tinh huyết của Huyết Ma Đại Đế này, khóe miệng khẽ cười nhẹ.

Đây là một việc làm cho người ta hưng phấn a.

Huyết Hải Ma Công tầng thứ chín "Tích Huyết Trùng Sinh" sẽ trong tay mình lần nữa hiện ra thần quang.

Bên trong giọt tinh huyết kia kia ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo vô thượng. Những thứ này đều là sức mạnh của Huyết Ma Đại Đế, đồng thời còn kèm theo các loại mặt trái tâm tình.

Người bình thường nuốt vào, nếu như không chịu nổi nguồn sức mạnh này thì sẽ bạo thể, mà nếu như không bạo thể cũng sẽ bị tâm tình tiêu cực này ảnh hưởng.

Dù sao Huyết Giới này chính là nơi ô uế, tà ác.

Tuy ở trước mặt Huyết Ma Đại Đế hẳn không sợ. Nhưng nếu quả thật đem Huyết Ma Đại Đế xem là quả hồng mềm thì thật sự sai rồi.

Có thể là chúa tể một phương bên trong Huyết Giới thì đâu phải là mặt hàng đơn giản. Trong đó tâm tình tiêu cực này có thể đem người kéo vào bên trong vực sâu.

Nếu như không phải có hệ thống tồn tại, Lâm Phàm cũng không dám nuốt vào nhiều tinh huyết như thế. Hơn nữa còn là tinh huyết của Tâm Ma Đại Đế.

Trong chớp mắt.

Khí huyết trong cơ thể Lâm Phàm mãnh liệt cuộn cuộn lấy từng đoàn khí màu máu, từ thân trên tản mát ra.

Một cỗ huyết lực cường đại đột nhiên từ trên thân Lâm Phàm bộc phát ra, bao phủ toàn bộ thiên địa.

Từng dòng nước ẩm tụ hợp lại một nơi, cuối cùng hội tụ thành đại dương mệnh mông.

- Trùng kích một lần, nhất định phải thành công a.

Cửa lớn tầng thứ chín của Huyết Hải Ma Công đã bắt đầu nổi lỏng. Chỉ cần có thể tiến vào tầng cảnh giới thứ chín, thì thật sự bất tử bất diệt.

Tinh huyết nhiều như thế mà còn không thể thành công thì thật sự phải tích lũy thêm một thời gian.

- Oanh...

Trong chớp mắt, một cái chân long màu máu dữ tợn xoay quanh ở trên thân thể Lâm Phàm. Dòng máu trong cơ thể bây giờ cũng đạt tới nóng cực độ, không ngừng sôi trào.

- Âm âm...

Lực lượng tinh huyết của Tâm Ma Đại Đế cùng Huyết Ma Đại Đế hội tụ thành một dòng lũ lớn, không ngừng oanh kích một tấm cửa đá trong cơ thể.

Cửa đá bắt đầu chấn động...

- Hả...

Lúc này, trong hư không truyền đến một tia chấn động, một bóng người mặc áo choàng đen tản ra tinh lực ngập trời xuất hiện.

Luồng hơi thở này có chút quen thuộc, phảng phất giống như đã từng quen biết.

Bất quá vào lúc này, Lâm Phàm không có quá nhiều thời gian để ý tới đối phương. Bởi vì bản thân đã đạt tới giới hạn nhất định, có thể thành hay không liền dựa vào lúc này.

Đồng thời Lâm Phàm cũng là âm thầm vui mừng, chính mình kém chút liền bị Huyết Hải Ma Công mê hoặc.

Sự chênh lệch của thứ tám cùng tầng thứ chín thật sự là khác biệt quá lớn. Tầng này cần có lượng tinh huyết để lên cấp chẳng hề ít.

Nếu như không phải nhận được tinh huyết của Huyết Ma Đại Đế lúc triệu hoán, chỉ dựa vào tinh huyết của Tâm Ma Đại Đế cũng không cách

nào xung kích đến mức độ này.

- Người an tâm đột phá, ta không phải là địch nhân.

Bóng người đang trôi nổi trong hư không kia lạnh nhạt nói.

Lâm Phàm nhắm mắt, toàn bộ tâm đặt ở biến hóa trong cơ thể.

- Oanh...

Một tiếng sấm rền ở trong cơ thể Lâm Phàm đột nhiên nổ vang mà ra.

- Xong rồi...

Lúc này Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, dòng máu trong cơ thể phảng phất giống như được thăng hoa vậy. Tinh khí thần vào đúng lúc này đột nhiên rót vào trong huyết dịch, tăng linh tính.

- Keng, chúc mừng kí chủ Huyết Hải Ma Công đã thăng cấp.

- Keng, chúc mừng kí chủ đã lĩnh ngộ được cảnh giới Huyết Hải Ma Công Tích Huyết Trùng Sinh.

...

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm có cảm giác hưng phấn không nói được thành lời. Cuối cùng đã thành công, sau này bản thân cũng sẽ có càng nhiều bảo đảm. Đồng thời để Lâm Phàm càng thêm hưng phấn chính là Huyết Hải Ma Công tầng thứ chín này dĩ nhiên không phải phần cuối, còn có cảnh giới càng cao hơn đang đợi hần phía sau.

Tất cả những thứ này đều là khả năng vô hạn của hệ thống...

Trong không gian hư không bóng người kia khẽ cau mày, nàng từ trên thân của Lâm Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức kinh khủng. Hơi thở này rất huyền diệu, cũng không biết hần tu luyện công pháp gì mà tác dụng lớn đến mức này.

Lâm Phàm không có thâm nhập xuống, sau đó đứng lên, nhìn thẳng người trong hư không kia.

- Người là ai? Lâm Phàm hỏi.

- Hồi lâu không gặp, chẳng lẽ đã quên ta.

Cái người ẩn giấu bên trong áo bào đen, một tay đem áo bào đen lôi kéo xuống, lộ ra khuôn mặt chân chính.

- Là người...

Lâm Phàm nhìn thấy khuôn mặt người trước mắt này, nhất thời nghĩ tới, đây không phải người phụ nữ ở Táng Hải Yêu Địa đã giúp mình thanh toán phí vé vào cửa sao?

Khi đó cũng cảm giác thâm tàng bất lộ, không nghĩ tới là có bản lĩnh thật..

Chỉ là cái tên này không phải ở Đông Linh châu sao? Làm sao có khả năng đi tới Thương Linh châu?

Nếu như không phải Chí Tôn Lệnh Bài chỉ có một khối, còn thật sự cho rằng đối phương cũng có Chí Tôn Lệnh Bài.

- Một lần nữa tự giới thiệu mình một chút, Các chủ Huyết Sát Các tầng mười hai, Dạ Hàm.

- Há, hóa ra là Huyết Sát Các, ta và Huyết Sát Các của các người cũng cũng có chút ngọn nguồn.

Lâm Phàm cười nói, đồng thời cũng dùng hệ thống dò xét lên.

Lúc tìm tòi, lông mày Lâm Phàm cũng ngưng lại.

- Người đột phá bình phong của Đông Linh châu?

Lúc này, Lâm Phàm càng ngày càng nghi ngờ.

Đông Linh châu có bình phong, bất kỳ người nào tu vi đến cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn cảnh giới liền không thể tăng thêm nữa. Nhưng Dạ Hàm trước mắt này dĩ nhiên đột phá hạn chế này để tiến nhập đến Cảnh giới Thiên Vị.

- Người cũng không phải đột phá thiên địa bình phong sao?

Dạ Hàm nhẹ nhàng một nụ cười sinh ra trăm vẻ đẹp, thế nhưng tinh lực trên thân lại nhàn nhạt tung bay ra làm cho người khác có chút không rét mà run.

Đây là một nhân vật hung ác a, không thể coi thường.

- Tìm ta có chuyện gì.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn đối phương một cái, không muốn cùng đối phương có quá nhiều liên hệ.

- Ta muốn hợp tác với người.

Dạ Hàm nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn thật giống như rất nhu nhược, thế nhưng những thứ này đều là giả tạo. Nếu như coi thường, sợ liền chết cũng không biết chết như thế nào.

- Hợp tác thì miễn đi, ta quen làm việc một mình hơn.

Lâm Phàm quả quyết cự tuyệt nói.

- Không, vì an nguy của Huyền Hoàng Giới ta cho rằng người cần hợp tác, mà ta cũng cần có một người trợ giúp.

Dạ Hàm nhìn Lâm Phàm nói ra.

- Không đúng, trên người người có mùi vị của Huyết Giới...

Vào lúc này, Lâm Phàm biến sắc, khứu giác linh hoạt để hắn cảm thấy Dạ Hàm không bình thường.

Dạ Hàm giờ khắc này cũng là ngâm khê mà cười cười:

- Người quả nhiên khác thường, vậy mà người có thể phát hiện.

- Há, ta hiểu được. Bình phong của Đông Linh châu người không hề đột phá được. Người muốn đi Huyết Giới để trao đổi Huyết Giới bản nguyên, mượn Thế giới chi lực của Huyết Giới để đột phá cảnh giới mà người có thể đến nơi này cũng là xuyên thấu Huyết Giới sau đó ở đi tới nơi này.

Lúc này cuối cùng Lâm Phàm đã rõ ràng rồi. Tại sao Huyết Ma Đại Đế lại nói có người trao đổi Huyết Giới bản nguyên, thì ra chính là Dạ Hàm trước mắt này.

- Không sai, ta là thật tâm tới tìm người hợp tác. Những việc này người đã đoán được, ta sẽ không nói nữa. Bây giờ Thiên Đạo ở Đông Linh châu đã không còn là Thiên Đạo lúc đầu. Điểm này ta nghĩ người mới có thể cảm nhận được. Mà lần này ta đến đây chính là nói cho người một chuyện, một chuyện liên quan đến sự an nguy của Đông Linh châu.

Dạ Hàm nói ra.

- Người nói đi, ta nghe.

Lâm Phàm nói ra.

Dạ Hàm khê cau mày. Người này làm sao một chút cảm giác an nguy đều không có. Bất quá được rồi, bây giờ người có thể giúp Đông Linh châu cũng chỉ có hắn.

- Một năm trước, Thiên Đạo tìm được ta, cùng ta làm một hồi giao dịch...

Dạ Hàm ở bên tai Lâm Phàm bắt đầu căn nhà căn năn.

Lâm Phàm nghe cũng buồn ngủ. không phải nói cố sự không kinh tâm động phách. Mà là nghe đến cuối cùng, thì sững sốt cảm giác ra

nàng ta cùng mình có quan hệ gì.

...

- Ngừng ngừng... Đừng nói nữa, người nói nhiều như vậy ta cũng không biết người muốn biểu đạt cái gì. Người có thể nói trọng điểm được không.

Lâm Phàm khoát tay áo một cái nói ra.

Dạ Hàm u oán liếc mắt nhìn Lâm Phàm. Qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cùng một người nói nhiều lời nhưng không để cho mình nói. Trong lòng cũng có chút mất mát, sau đó mở miệng nói.

- Ta cho rằng tương lai không xa sẽ phát sinh một âm mưu lớn.

Lâm Phàm thở dài một hơi, lại là một nữ nhân có chứng bệnh ảo tưởng.

Dùng một câu nói, cái kia chính là:

- Luôn có điều dân muốn hại trẫm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 392: Ẩn Giấu Sâu Như Thế Vẫn Bị Nhìn Ra

-Người không tin lời ta nói?

Dạ Hàm lông mày ngưng lại, hiển nhiên đối với vẻ mặt của Lâm Phàm biểu hiện ra hơi có bất mãn.

Đây chính là một việc lớn a, liên quan đến toàn bộ an nguy của Huyền Hoàng Giới. Người này có thể nào không có nửa điểm phản ứng? Chẳng lẽ trước đây mình điều tra tình huống có vấn đề.

- Không phải không tin, mà là người vì sao phải lựa chọn cùng ta hợp tác?

Lâm Phàm ghét bỏ nhìn Dạ Hàm. Ở cùng một nữ nhân có chứng bệnh tâm thần sợ sẽ có chút phiền phức.

Dạ Hàm nhìn Lâm Phàm, ánh mắt kia dần dần mờ đi, phảng phất như là lâm vào trong ký ức.

- Căn cứ vào điều tra, ta phát hiện người là một người có đảm đương, có trách nhiệm, có tình có nghĩa người. Đồng thời người ở Đông Linh châu cũng là tồn tại hàng đầu. Nếu như ta hợp tác với người thì khả năng thành công sẽ lớn hơn. Lý do như vậy người đã thoả mãn chưa?

Dạ Hàm nói ra.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt có chút mờ ảo. Một trận gió nhẹ thổi tới, tóc đen dài theo gió phiêu dật, khiến cho khí tức của Lâm Phàm càng thêm thần bí khó lường, khí chất lẫm lẫm.

- Không nghĩ tới ta ẩn giấu sâu như thế mà vẫn bị người vừa nhìn liền phát hiện. Không thể không nói, ánh mắt của người rất độc cũng rất chuẩn. Có thể phát hiện những ưu điểm này của ta, người đã rất để tâm. Cũng tốt, ta liền hợp tác với người, tất cả cũng là vì ngàn tỉ sinh linh ở Huyền Hoàng Giới.

- Chính là ta không vào Địa Ngục ai vào Địa Ngục, Thiên Đạo trầm luân, tà không thắng chính, Thiên đạo dị dạng ta cũng sớm có phát hiện.

Lâm Phàm vung một cái ống tay áo, vẻ mặt quang minh lấp lánh.

- Tốt, ta quả nhiên không có nhìn lầm người. Bây giờ có người đại nghĩa giống người đã thật rất ít.

Dạ Hàm nghe nói lời ấy, trong lòng cũng vui mừng. Thầm than mình không có tìm lầm người.

- Đâu có... Đâu có, tất cả cũng là vì ngàn tỉ sinh linh. Dạ Các chủ tuổi còn trẻ liền có thể có tu vi như thế, ngược lại để người khác rất bội phục.

Lúc này, Lâm Phàm cũng mặt dày cùng Dạ Hàm tăng bốc lẫn nhau.

- Không đáng nhắc tới, ta đây chính là được các đời tổ tiên để lại thực lực. Bây giờ dưới sự trùng hợp, có thể đi Huyết Giới cầu thông Huyết Giới bản nguyên đánh phá bình phong của Thiên Địa cũng là vinh hạnh. Chẳng bằng người dựa vào bản lĩnh của mình đánh vỡ bình phong không người nào có thể đánh vỡ này.

Dạ Hàm nghe nói đối phương thổi phồng chính mình, vẻ mặt mặc dù không biến hóa, nhưng nội tâm như mở cờ trong bụng, trong lòng rất vui sướng.

Nhưng trong lòng Lâm Phàm lại nghĩ khác. Các Chủ của Huyết Sát Các mười hai tầng, trí thông minh hẳn không phải rất cao.

Hơn nữa còn đặc biệt là một người nói nhiều, chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy không có người cùng nói chuyện nên mới như vậy.

Hai người liền cung kính lẫn nhau như vậy cũng tốn không ít thời gian.

Kỳ thực Lâm Phàm nghĩ tới một chút cũng không sai, Dạ Hàm thân là Các Chủ của Huyết Sát Các mười hai tầng. Chương quản phía dưới mười một tầng, bình thường cũng là ẩn giấu ở phía dưới áo bào đen, nói chuyện cũng vô cùng băng lãnh. Bình thường ngoại trừ tu luyện chính là tu luyện, cơ bản không có người nào dám nói chuyện.

Sức mạnh của các tổ tiên từng đời lưu truyền tới nay đọng lại ở trong người. Bình thường chính là luyện hóa những sức mạnh này, biến hoá để cho bản thân sử dụng. Bây giờ cơ duyên đến, mượn tay Thiên Đạo tiến vào bên trong Huyết Giới câu thông với Huyết Giới bản nguyên, đó cũng là một thành tựu chí cao.

- Căn cứ ý tứ kia của Thiên đạo là muốn mượn tay của ta mở ra Huyết Giới. Để Huyết Giới cùng Đông Linh châu hòa làm một thể. Chỉ là không biết hẳn có ý gì.

Dạ Hàm nói nghi ngờ trong lòng ra.

- Không sao, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Đồng thời trong vòng ba năm, Thú Linh Giới sẽ đánh vỡ bình phong, giáng lâm xuống Đông Linh châu. Khi đó không phải chỉ đối mặt với Thiên Đạo mà còn có Thú Linh Giới kia.

Lúc này Lâm Phàm cũng mới biết, Thiên Đạo đem Huyết Giới cùng Đông Linh châu hòa làm một thể. Thế nhưng tình huống cụ thể cũng nghĩ không thông, tự nhiên cũng không có lời nào để nói.

- Thú Linh Giới sẽ giáng lâm Đông Linh châu?

Dạ Hàm nghe nói như thế, trên vẻ mặt kiêu diễm cũng là lộ ra một tia không dám tin tưởng.

- Không sai.

Lâm Phàm gật đầu nói.

- Nguyên lai là như thế này, xem ra Đông Linh Châu nguy cơ tứ phía.

Dạ Hàm cảm thán nói.

- Đúng vậy.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó cứ như vậy nhìn thẳng Dạ Hàm, rất muốn hỏi một câu, còn có chuyện gì sao?

Mà Dạ Hàm cũng chắt phác nhìn Lâm Phàm như thế. Trong chớp mắt, hiện trường một mảnh an tĩnh, cũng lộ ra chút lúng túng.

Dạ Hàm ho nhẹ một tiếng, không biết nói gì. Rõ ràng rất lâu không cùng người tán gẫu, rất muốn tìm người lẩm bẩm vài câu. Nhưng đột nhiên phát hiện không có lời nào có thể nói.

Lúc này, lại làm cho Dạ Hàm có chút lúng túng.

- Dạ Các chủ, nếu không người hãy đi về trước đi?

Lâm Phàm nói ra.

- Việc hợp tác của chúng ta...

Dạ Hàm hỏi.

- Ngày sau hãy nói.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Ngày sau, liền ngày sau.

Dạ Hàm cũng rõ ràng đối phương không muốn cùng chính mình nhiều lời, nội tâm cũng có chút mất mát. Sau đó cắt ra hư không tiến vào Huyết Giới, lại từ Huyết Giới tiến vào Đông Linh châu.

Nhìn Dạ Hàm sau khi rời đi, Lâm Phàm cũng là thở phào nhẹ nhõm.

Loại nữ tử có chứng bệnh vọng tưởng, vẫn là đừng trêu thì hơn. Nếu như ngày nào đó lên cơn, ở sau lưng chính mình đâm một đao, vậy mới thật sự là bi kịch.

...

- Lão sư...

Bọn học trò của Lâm Phàm hùng hục chạy tới. Đối với cử chỉ bá đạo của lão sư bọn họ hoàn toàn bái phục. Thật sự là quá trâu bò.

- Lão sư, ngài thật sự quá mạnh mẽ.

Hàn Mông Mông vẻ mặt sùng bái nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng:

- Biết điều...

- Lão sư lợi hại như vậy, lại vẫn biết điều như vậy. Còn nhiều chỗ để cho bọn học trò học tập lắm.

Tào Thiên Tiêu biết mình nịnh nọt không xuôi cho nên cũng hưởng về Lâm Phàm để nịnh nọt căn nhà căn năn.

- Thiên Tiêu, có chuyện cứ để ở trong lòng là tốt rồi, nói ra vậy thì không tốt lắm

Lâm Phàm khóe miệng có chút cong lên, lộ ra vẻ tươi cười.

Tào Thiên Tiêu này rất được lòng a.

- Lão sư, người muốn mang chúng ta rời khỏi nơi này sao?

Tiêu Trạch hỏi.

Tiêu Trạch vừa nói xong, đám học sinh xung quanh cũng là một mặt mong đợi nhìn Lâm Phàm. Bọn họ cũng rất muốn tùy tùng sau lưng lão sư, ngày đêm lắng nghe lão sư giáo huấn, đi tới đỉnh cao nhân sinh

Lâm Phàm nhìn thần sắc mong đợi của bọn học trò, cũng hơi trầm tư, sau đó lắc đầu.

- Bây giờ còn chưa được. Đông Linh Châu bên kia nguy hiểm rình rập. Các người đi qua cũng không có một chút tác dụng nào. Liền chờ ở đây, đợi vì sư đem chuyện này giải quyết xong thì sẽ đem tông môn dời về nơi này.

Lâm Phàm nói ra.

Những học trò này của mình tu vi cũng không tính là cao.

Coi như là đi Đông Linh châu cũng là làm bia đỡ đạn. Hơn nữa theo Lâm Phàm nghĩ, mọi chuyện sợ sẽ không đơn giản như vậy. Thậm chí có thể nói là một hồi gió tanh mưa máu.

Về mặt của bọn Tào Thiên Tiêu có chút mất mát. Thế nhưng bọn họ cũng biết, lấy tu vi của họ bây giờ coi như đi đến đó cũng là phiền toái. Sau đó liền không nói thêm gì, chỉ đành tiếp tục cố gắng. Để sau này trở nên càng mạnh mẽ hơn, có thể chia sẻ một ít chuyện với lão sư.

- Các người đi đến Thánh Ma Tông ẩn nấp ở chân núi đằng kia trước đi. Chờ chuyện này giải quyết xong ta thì sẽ đi tìm các người. Hiện tại ta cũng nên về Đông Linh châu.

Lâm Phàm nói ra.

...

Dưới ánh sáng lưu luyến trong mắt ở bọn học trò, Lâm Phàm cắt ra hư không hướng về bình phong của thiên địa chạy đi.

Rời xa học trò này, về sau Lâm Phàm cũng là thở phào nhẹ nhõm. Có lúc được hoan nghênh quá cũng là một loại tội ác.

Nhìn ánh mắt của những học trò kia, Lâm Phàm liền biết được mình được yêu mến cỡ nào.

Người có thể sống mà được yêu mến như mình mức này, cũng là thấy đủ.

Bất quá những việc này đối với Lâm Phàm còn chưa đủ, vẫn phải tiếp tục cố gắng mới được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 393: Luyện Khí Thành Công, Phiền Phức Cũng Tới

Sau khi từ Thương Linh châu trở về, mỗi ngày Lâm Phàm đều không có việc gì làm.

Đối với chuyện Thú Linh Giới cùng chuyện của Thiên Đạo, tuy nói để ở trong lòng, thế nhưng cũng không biết bọn họ đột kích lúc nào.

Nếu như mỗi ngày đều lo lắng như vậy chỉ sợ cũng là lo lắng suông, chi bằng vô tư chờ nó đến.

Lâm Phàm cùng Yến Tông chủ đã nói qua chuyện này. Đối với hàng tỉ sinh linh ở Đông Linh châu mà nói việc Thú Linh Giới đột kích, quả thật đúng là một tai kiếp thế nhưng bọn họ cũng không có bất kỳ biện pháp nào ngăn cản được.

Đông Linh châu to lớn như thế, con người sinh sống cũng nhiều, nếu như Thú Linh Giới tấn công bốn phương thì đám người Lâm Phàm cũng không thể đối phó được.

Bởi vậy loại chuyện đau đầu này, Lâm Phàm đem giao cho đám người Yến Tông chủ.

Mà mỗi ngày Lâm Phàm đều nhàn nhã cực kỳ chỉ dạy học cho hai nhóm tiểu đệ tử.

Một tháng sau.

Lâm Phàm muốn luyện chế một món pháp bảo.

Ý tưởng này đã có ở trong đầu Lâm Phàm từ rất lâu. Bây giờ một tháng đã đi qua, Lâm Phàm góp nhặt không ít vật liệu, mặc dù không chắc có thể luyện chế thành công thể nhưng chí ít có thể luyện thành một cái khuôn.

Vung tay áo một cái, các loại bảo bối bay lơ lửng trước mặt Lâm Phàm.

Xanh Thiên Linh Mộc, Thâm Uyên Chi Thủy, Kim Âm Long Thạch.... Lấy bất kỳ một cái bảo bối ở trong này mang ra ngoài đều khiến mọi người tranh nhau đến vỡ đầu chảy máu.

- Mở ra luyện khí.

Nguyên bản trong hệ thống luyện khí pháp môn là phải phác họa hình dạng muốn luyện chế, mà hiện tại Lâm Phàm muốn nghĩ ra một pháp môn luyện khí mới.

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một đạo trận pháp luyện khí đột nhiên dày đặc ở bốn phía.

Ngón tay Lâm Phàm điều khiển:

- Xanh Thiên Linh Mộc đang trôi nổi khiến nó tiến lại. Đầu tiên chính là phải đắp nặn hình thái.

- Xanh Thiên Linh Mộc là một trong những bảo bối rất ít ỏi, coi như là Thánh Tông cũng không có, để có được nó mà Lâm Phàm phải đi đến hiểm địa thật vất vả mới tìm được.

Trong chớp mắt, ở một đoàn luyện khí chi hỏa bên dưới "Xanh Thiên Linh Mộc" không ngừng biến hình, sau đó từ từ hòa tan.

- Gây dựng lại.

Lâm Phàm đúc một chút Thâm Uyên Chi Thủ còn tặng thêm mấy chục Kim Âm Long Thạch trân quý nữa.

Lâm Phàm muốn luyện chế một quốc gia mà môn công pháp Chưởng Trung Ma Thành càng được Lâm Phàm cải biên rất lớn.

Được luyện khí chi hỏa rèn luyện, một tòa thành thị từ từ ngưng tụ lại.

Nhìn tòa thành đang trôi nổi ở trước mắt này Lâm Phàm khẽ cười. Đây cũng được coi là thành công bước nhỏ đi, nhưng để thành công hoàn chỉnh thì cách một khoảng rất xa.

Thiên địa có Ngũ Hành mà một tòa thành chính là một thế giới. Nếu như không có Ngũ Hành, thì tự nhiên sẽ không thành.

- Ngụy Ngũ Linh.

Lần trước, hắn lấy được Ngụy Ngũ Linh một mực để trong ba lô đều không có tác dụng gì, bây giờ chính là lúc dùng thử nó một lần.

Lúc Lâm Phàm đem Ngụy Ngũ Linh cho vào bên trong thì đột nhiên xuất hiện dị tượng.

Lúc tòa thành này trở thành pháp bảo bán thành phẩm thì đột nhiên không ngừng nứt toác, phảng phất bất cứ lúc nào đều có thể đổ nát.

- Mịa nó, sẽ không thất bại nhanh như vậy đi?

Lâm Phàm vừa nhìn tình huống này cũng ngơ ngác.

- Thì ra là như vậy. Dựa theo quy tắc Ngũ Hành tương sinh tương khắc, xem ra việc mình đặt vị trí khẳng định có vấn đề.

Lúc này, Lâm Phàm nghĩ đến cái thuyết pháp ấy vội vàng bắt đầu điều chỉnh lại.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cùng Ngụy Ngũ Linh ở dưới ngón tay Lâm Phàm không ngừng biến đổi vị trí, cuối cùng bị Lâm Phàm tìm được một

chỗ thích hợp đặt nó. Cái pháp bảo nứt toác kia, giờ này cũng là khôi phục như lúc ban đầu.

Năm đạo lực lượng không ngừng hòa vào nhau.

- Hiện tại đây là bước quan trọng nhất. Tòa thành có thể hoàn thành hay không đều trông chờ vào bước này.

Tuy thượng cổ đại yêu đã chết, thế nhưng trên thi thể vẫn tồn tại lực lượng uy nghiêm như cũ.

Nếu không phải lần trước có thần khí "Thất Độ Không Gian", thì e là cho dù là hãn bây giờ, cũng khó có thể trấn áp được thượng cổ đại yêu.

- Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa.

Lúc này, Lâm Phàm đem thi thể thượng cổ đại yêu ném vào bên trong Thiên Địa Dung Lô bắt đầu luyện hóa.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã luyện hóa thành công.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã nhận được chi hồn của thượng cổ đại yêu.

Một đạo hồn phách yêu khí đầy trời lắng lặng lơ lửng ở trước mặt Lâm Phàm. Nhìn hồn phách này mơ mơ màng màng, dường như vẫn ở trạng thái hỗn độn không có tỉnh lại.

- Dung hợp.

Lâm Phàm đem chi hồn của thượng cổ đại yêu làm pháp bảo Bảo Linh. Hiện tại mặc kệ các bảo bối ở Huyền Hoàng Giới có cao cấp cỡ nào thì đều như vật chết, mà khi một món bảo bối có Bảo Linh thì có khả năng lên cấp vô hạn.

Chi hồn của thượng cổ đại yêu chậm rãi dung nhập vào bên trong pháp bảo. Trong chớp mắt, bảo bối dường như hoàn toàn sống lại, Lâm

Phàm có thể cảm nhận được sinh mệnh đang hình thành trong đó.

Nó sẽ là bán thành phẩm Yêu Thành hay là sắp hoàn thành rồi.

Nhìn bảo bối đang không ngừng xoay tròn trước mắt, tản ra từng trận yêu khí thì trong lòng Lâm Phàm cũng vui vẻ. Sau đó hắn trao đổi với Ngô Đồng thần thụ, rút lấy một tia lực lượng sinh mệnh, rót vào trong yêu thành.

- Oanh...

Một ánh hào quang trong nháy mắt bộc phát ra, một luồng khí tức Hạo Nhiên bao phủ xung quanh Yêu Thành.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã luyện chế thành công bán thành phẩm ngục Thần khí.

...

Lúc này, toàn bộ người của Thánh Ma Tông đều bị luồng hơi thở này dọa cho khiếp sợ.

- Tiểu tử này đang làm cái gì vậy?

Yến Tông chủ đã sớm phát hiện khí tức bên kia có chút kỳ quái, đồng thời đối với đồ vật mà Lâm Phàm làm ra vô cùng hiếu kỳ.

Mấy vị Thái Thượng trưởng lão khác cực kỳ kinh ngạc, sau đó thần nhiên nở nụ cười. Đối với chỗ thần kỳ của tiểu tử này, bọn họ đã quen rồi.

Gần nhất bọn họ vì liên lạc các tông chi môn mà bận bịu tối mắt tối mũi những vẫn biết đại cục của một ít tông môn. Có một ít tông môn ngoài miệng tuy nói đáp ứng, thế nhưng lại không hề đem chuyện này để ở trong lòng.

...

Lúc này Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng. Nhận được nhắc nhở của hệ thống thì chứng minh cố gắng của hắn đã thành công.

Bán thành phẩm nguyên Thần khí?

Là Nguyên Thần khí hơn nữa còn là bán thành phẩm, chuyện này...

Lúc này, Lâm Phàm khó có thể nói lên lời.

Ngẫm lại nguyên liệu luyện chế của hai thần khí "Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên" cùng "Thất Độ Không Gian" căn bản không thể so sánh cùng "Yêu Thành".

Nhưng là "Yêu Thành" này lại là bán thành phẩm nguyên Thần khí làm Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ. Quả nhiên có lúc vận khí cũng là một loại biểu hiện của thực lực.

Bất quá bất kể nói thế nào, đây đều là một loại thử nghiệm mà loại thử nghiệm này còn thành công.

Đúng là luyện khí cần phải động não khai thác.

Lâm Phàm cũng sẽ không để "Yêu Thành" chỉ có chút bản lĩnh này. Bởi vậy sau đó hắn bắt đầu suy nghĩ, làm sao để "Yêu Thành" càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

- Đại Phàm Ca.

...

Lâm Phàm là muốn đem toàn bộ những thứ đồ này dung nhập vào bên trong "Yêu Thành". Có thể phát hiện những thứ này thực hiện không được, cũng thử dài bất đắc dĩ một tiếng.

Xem ra còn phải từ từ suy nghĩ biện pháp mới được.

Lại một tháng nữa trôi qua.

- Ha ha... Cuối cùng cũng thành công.

Ngày đó, Lâm Phàm đột nhiên đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Qua khổ cực và nỗ lực lần này, Lâm Phàm rốt cục đem công năng của "Yêu Thành" bù đắp rất nhiều.

Sau này muốn đem "Yêu Thành" từ từ thăng lên làm Thần khí thì chỉ có thể không ngừng tăng cường bảo bối trân quý. Hơn nữa còn phải tìm Ngũ Linh chân chính, đem dung hợp vào có như vậy Lâm Phàm mới có thể đem "Yêu Thành" trở thành ngục Thần khí hoàn mỹ nhất.

Lúc này Yến Tông chủ cùng các Thái Thượng trưởng lão, từ bốn phương tám hướng đi tới.

- Các vị, ta đã luyện chế thành công.

Lâm Phàm nhìn thấy mọi người, khoe miệng lộ ra nụ cười xán lạn.

Nhưng khi thấy sắc mặt của mọi người lúc này, nội tâm hấn ngưng lại. Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì.

- Đến rồi...

Yến Tông chủ nhìn Lâm Phàm lo lắng nói. Hấn không nghĩ tới mấy thứ kia lại tới đột ngột như thế, căn bản không có một chút dấu hiệu nào.

- Nhanh như vậy sao?

Lâm Phàm đem nội tâm kích động áp chế xuống, sau đó cũng nghiêm túc.

- Đúng vậy.

Cái gọi là "Đến rồi" chính là Thú Linh Giới thật sự bắt đầu xâm lấn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Một Rằm Kinh Thiên Hạ

Thương Linh Châu.

Ở một biên giới thôn trang nhỏ nào đó.

Nơi đây hoàn toàn tách biệt với thế gian, mọi người nhàn nhã sinh sống, rời xa phân tranh, rời xa thị phi.

- Oanh...

Ở xa xa, một tiếng nổ từ hư không vang lên, vết nứt xuất hiện ở hư không kia hoàn toàn tách biệt với thế gian trong thôn trang.

Ở trong cái khe hư không kia, khói đen cuộn cuộn, giống như có vô số ác ma sắp từ trong đây chui ra.

Các thôn chất phác dừng công việc lại, kinh ngạc nhìn vết nứt hư không.

Đối với bọn họ mà nói, thì họ căn bản không biết đây là có chuyện gì xảy ra.

- Rống...

Từng trận rống giận dữ từ trong khe hư không truyền ra làm mọi người hoảng sợ.

Các thôn dân nghe thấy từng trận gào thét thì hoảng sợ, đám trẻ con thì nhau chạy đến bên cạnh người lớn.

- Rốt cục có thể đi ra rồi...

Đúng lúc này, từ trong khe hở không kia một đám hung thú thân thể cao to điên cuồng lao ra. Trên thân những hung thú này đều có liệt điểm đen kịt thiêu đốt, hung uy cái thể, xông về đám đông.

- A... Yêu quái đến rồi...

- Chạy mau.

- Cứu mạng...

Tất cả mọi người hoảng sợ chạy trốn, thế nhưng ở trong mắt đám hung thú, bọn họ đều là cá nằm trên thớt.

- Ha ha... thịt nhân loại quả thật là ăn ngon.

Một hung thú cực kỳ dữ tợn dùng móng tay sắc bén đâm vào đầu của một người, sau đó trực tiếp đem nuốt vào trong bụng.

Người dân trong thôn trang nhỏ này đều bị những con hung thú dữ tợn kinh khủng dồn vào một góc. Con người màu xanh lập lòe càng làm người ta sợ hãi.

- Những nhân loại này đều là của ta.

Một con hung thú dữ tợn nhìn nhóm người với ánh mắt thèm khát. Sau đó nó mở cái miệng kinh khủng ra muốn đem những người này nuốt vào.

- Ầm...

Mà ngay tại lúc này, một bàn tay khổng lồ mang theo ngọn lửa màu đỏ đột nhiên nhấn ở trên đầu con thú dữ đó.

Máu thịt tung toé, hung thú kia vừa còn rất hung ác trong nháy mắt mất mạng.

- Nếu ai ăn thịt nhân loại thì kết cục chỉ có một, đó chính là chết.

Một hung thú đầu hình người khí thể ngập trời tức giận nói.

Nếu như Lâm Phàm có ở nơi

đây liền có thể nhận ra, cái tên này chính là sự kết hợp giữa nhân loại cùng hung thú - Hỏa Diễm linh chúa.

Dưới hung uy tuyệt thế của Hỏa Linh chúa, các hung thú khác lầy bầy, không dám phản kháng.

Hỏa Diễm linh chúa nhìn thế giới này, sau đó về nhìn phương xa, hẳn có thể cảm nhận được luồng khí thể quen thuộc kia.

-Đều đi theo ta.

- Oanh...

- Oanh...

Đại địa đang run rẩy, một quần hung thú đi theo sau lưng Hỏa Diễm linh chúa hướng về phương xa.

...

Đông Linh châu.

Từng đạo vết nứt hư không xuất hiện ở các địa phương.

Có địa phương không có may mắn như thôn trang nhỏ này.

Chỗ mà đám hung thú đi qua đều không có một ngọn cỏ nào, tất cả nhân loại ở đây đều bị đám hung thú trùng kích tiêu diệt, hơn nữa bọn họ chết rất khốc liệt, đều bị nuốt sống vào bụng.

Đại Thăng hoàng triều chính là hoàng triều khá mạnh mẽ ở Đông Linh Châu và cũng là nơi có dân số dày đặc.

Thế nhưng vào lúc này, ba đạo vết nứt hư không đột nhiên xuất hiện ở ngoài thành hoàng triều.

Tất cả mọi người đều bị vết nứt hư không này làm cho trợn tròn mắt.

Kèm theo đó là tiếng rống giận dữ của hung thú từ trong khe hư không truyền ra.

Ở trong gian phòng nào đó trong khách trọ ở Đại Thăng hoàng triều.

Một tên thanh niên nhìn thấy tình cảnh này liền nhú mày lại, sau đó trong nháy mắt đi tới tường thành, nhìn tình huống phía xa không hiểu gì.

- Vậy thì có bao nhiêu hung thú mạnh mẽ như vậy? Chẳng lẽ ngày tận thế đã đến.

- Dù thế nào cũng không thể để những hung thú diệt nơi này. Nhìn mà xem chiêu gió cũng đúng, xem ra chỉ có thể sử dụng chiêu kia.

Thanh niên nhảy lên trên tường thành, các tướng quân Đại Thăng hoàng triều nhìn thấy người trẻ tuổi này, khuyên hăn mau lui xuống, nhưng dường như hăn không nghe thấy.

Lúc này, dưới ánh mắt của mọi người phía dưới, người trẻ tuổi kia xoay người lại, mân mê cái móng, sau đó nhìn về phía sau:

- Mọi người hãy tránh xa một chút, tránh cho việc bị ta làm ngộ thương.

- Phốc...

Chớp mắt, một trận nổ vang vọng đất trời khiến trời long đất lở, một luồng khí thể màu vàng từ cúc hoa của người trẻ tuổi này trào ra, bao trùm toàn bộ thiên địa.

- Quyết định kết thúc công việc.

Người trẻ tuổi rất thoả mãn kiệt tác của mình, vỗ tay một cái lộ vẻ rất tự hào.

Lúc này mọi người hướng về phương xa, nhìn thấy hình ảnh trước mắt trợn mắt ngoác mồm, lộ ra vẻ không dám tin.

Một biến hung thú mênh mông như vậy mà chỉ cần một rằm này toàn quân bị diệt. Đây rốt cuộc là rằm gì mà mạnh như vậy.

Yêu Vô Tà không có để ý ánh mắt xung quanh, mà là nhìn về phía phương xa: - Lâm huynh, xem ra cần phải đi tìm người rồi. Lần này chỉ sợ là xảy ra chuyện lớn.

Hơn một năm nay, Yêu Vô Tà đã thay đổi rất nhiều.

Tuy nói vẫn rất sợ chết, hết ăn lại nằm, thế nhưng thực lực lại tăng nhanh như gió, đồng thời thể chất đặc thù của thân thể hắc cũng tìm được biện pháp khống chế.

- Ách Vận Độc Thể

ở trong tay Yêu Vô Tà sẽ phát huy hiệu quả to lớn nhất.

...

Thánh Tông.

Lúc này, Lâm Phàm đau đầu cực kỳ, Thú Linh Giới quả là không từ bất kỳ thủ đoạn nào, xuất hiện trong phạm vi lớn khiến cho người khác hoàn toàn không có cơ hội cứu vãn.

- Nhìn bên kia...

Yến Tông chủ biến sắc, chỉ về phương xa.

Vết nứt hư không cao trăm trượng trong phút chốc xuất hiện cách Thánh Tông không xa.

Ở cái khe trong hư không kia, Lâm Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức kinh khủng.

Luồng hơi thở này rất mạnh, thậm chí còn có chút quen thuộc.

Quả nhiên giống như suy đoán của hắn.

- Tông chủ, để các đệ tử trốn trước đi, trận chiến đấu này bọn họ khó có thể ứng phó được.

Lâm Phàm trầm trọng nói.

Bây giờ hung thú nhiều đến không xuể, hơn nữa hung thú trời sinh mạnh hơn rất rất nhiều so với nhân loại, nếu như thực lực còn chưa đạt tới mức độ nhất định thì không có khả năng chống lại quần hung thú.

- Được. Ta lập tức để các đệ tử tiến vào trong mật thất.

Yến Tông chủ không có chút do dự gì lập tức ra lệnh.

- Chúng ta đi nhìn xem rốt cục tình huống thế nào.

Lâm Phàm nói ra.

- Được.

Đám người Lâm Phàm cấp tốc chạy tới vết nứt hư không kia. Lúc sắp đến gần vết nứt hư không, bị hình ảnh trước mắt làm cho khiếp sợ.

Hung thú lít nha lít nhít từ khe hư không kia mãnh liệt đi ra, đập lên đại địa, bốn phía không có một ngọn cỏ.

- Những hung thú này cùng hung thú bản địa khác biệt rất lớn, về mặt thực lực cũng cao hơn rất nhiều.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, có chút lo lắng.

Những hung thú này xuất hiện ở Thánh Tông, tự nhiên không phải vấn đề gì, nhưng nếu như nó xuất hiện ở những nơi khác, vậy thì sẽ rất khó nói rồi.

- Đây là tai kiếp của Đông Linh châu.

Lúc này hư không lại rung động, Dạ Hàm bước từ đó ra.

- Dạ Các chủ, tình huống bên Thương Linh châu kia thế nào rồi?

Lâm Phàm hỏi.

- Ta vừa đi xem qua, bên Thương Linh châu không có việc gì.

Dạ Hàm cực kỳ nghiêm nghị nói. Nàng không nghĩ tới, sau khi tách Lâm Phàm ra mấy tháng sẽ phát sinh chuyện như vậy.

- Vậy thì tốt rồi.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như hai bên đều xảy ra vấn đề thì căn bản không có cách nào cứu nổi.

- Yêu Thành.

Pháp bảo đã luyện chế thành công, Lâm Phàm vẫn không có thí nghiệm qua, giờ nên bắt những hung thú này thử qua một lần.

- Đây là bảo bối gì?

Dạ Hàm nhìn thấy "Yêu Thành" sững sờ hỏi.

- Đây là đồ ta tiện tay luyện chế.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó sắc mặt ngưng lại:

- Cho việc trấn áp.

- Oanh...

Yêu Thành không ngừng phóng to, sau đó Già Thiên Tế Nhật khiến yêu khí bộc phát ra, rồi ép đại địa một chút.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết được hung thú Tiểu Thiên Vị.

...

Rất nhiều tiếng nhắc nhở trong nháy mắt truyền đến, Lâm Phàm trực tiếp đóng nhắc nhở lại, đây không phải là thời điểm để ý tới những thứ này.

Mà ngay tại lúc này, Lâm Phàm biến sắc nhưng cũng không vào không gian hư không.

- Dạ Các chủ, giúp ta tọa trấn Thánh Tông, ta đi một chút sẽ trở lại.

Lâm Phàm nói ra.

- Được.

Dạ Hàm gật gật đầu, không có chút do dự.

Ở Đông Linh Châu ngoại trừ Lâm Phàm, người có thực lực cao nhất chính là Dạ Hàm, có nàng tọa trấn, Lâm Phàm cũng yên tâm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 395: Bắt Đầu Chiến Đấu Đi

Sau khi Lâm Phàm rời đi, một đám Đại lão gia* của Thánh Tông không cao hứng chút nào. Làm sao có thể để một cô bé tọa trấn Thánh Tông đây, đây không phải là xem thường Đám lão gia bọn họ sao?

*lão gia: là từ chỉ những người già.

Dạ Hàm nhìn những người này, khoe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười.

Nàng có thể nhìn ra được, đám người kia đang có hứng thú với mình, sau đó chấp tay bắt đầu trò chuyện cùng mọi người.

Dạ Hàm nói chuyện trên trời dưới đất khiến đám người Thánh Tông ngơ ngác nhìn nhau.

...

Giờ phút này, Lâm Phàm đang xẹt qua hư không, chạy về hướng Huyền Kiếm Các. Hắn vừa cảm nhận được một nguồn sức mạnh đang tăng nhanh chóng.

Đó là bảo bối phòng ngự mà hắn đưa cho Vân Tiên, một khi bảo bối bị oanh kích thì hắn sẽ cảm nhận được sức mạnh đàn hồi trở lại.

Hiển nhiên lúc này, bên chỗ Vân Tiên cũng bị công kích. Lâm Phàm vốn chẳng phải lo lắng cho Vân Tiên cùng con trai tiện nghi của mình, nhưng bất kể nói thế nào, Huyền Kiếm Các cũng là Vân Tiên tông môn, hắn cũng nên đến giúp một chút.

Nếu như tổn thất nặng nề thì Vân Tiên nhất định sẽ rất thương tâm.

Vị trí của Huyền Kiếm Các rất tốt, được xây dựng bên trên "Thiên kiếm", cho nên hung thú muốn xông lên cũng cần một ít thời gian.

Mà hiện tại Vân Tiên cùng mấy vị Thái Thượng trưởng lão đang chống đỡ một phương, ngăn cản đám hung thú tập kích.

Lúc vết nứt hư không xuất hiện xung quanh Huyền Kiếm Các đã làm cho các nàng choáng váng, nhất là khi bọn họ nhìn thấy những quái vật thì trong lòng càng dâng lên nỗi sợ hãi.

Những thú dữ này cùng thú dữ ở Đông Linh châu khác nhau rất lớn, thực lực cũng mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa càng dễ cho bọn hắc khiếp sợ chính là có quái thú hình người.

Theo ghi chép ở tông môn, quái thú hình người chính là một trong những hung thú cường đại nhất. Bọn họ có thể tu luyện theo nhân loại, đồng thời thông minh

giống như nhân loại vậy, và cũng hiểu được suy nghĩ của con người nữa.

Lúc này, các đệ tử Huyền Kiếm Các thi nhau chạy trốn mà cho dù bọn họ có ở lại cũng không giúp được cái gì, có khi lại vướng chân các Thái Thượng trưởng lão.

- Tông chủ, cứ tiếp tục như vậy e là chúng ta không ngăn cản được bao lâu.

Sau khi một vị Thái Thượng trưởng lão đem một con hung thú giết chết, liền lo lắng

nói ra.

- Lần này không phải là chuyện nhỏ, nếu không phải mấy tháng trước Yến Tông chủ đến căn dặn kỹ càng, thì Huyền Kiếm Các sợ là sớm đã đã

tan vỡ.

Tông chủ tiền nhiệm nói.

Mấy tháng trước, lúc nghe nói Thú Linh Giới sẽ xâm lấn Đông Linh châu, các nàng cũng bị dọa đến choáng váng.

Thú Linh Giới là gì? Đó chính là nơi đám hung thú cực kỳ hung tàn sinh tồn, hơn nữa số lượng nhiều không đếm xuể, và đặc biệt đám quái thú này cũng liều mạng không kém với nhân loại.

- Rống...

Tiếng rống giận rung trời vang lên toàn bộ thiên địa mà đám quái vật kia cứ mãnh liệt từ trong khe hở không bước ra.

- Thú Linh Giới, Địa Ngục tộc, thề phải san bằng Huyền Hoàng Giới.

Vào lúc này, ở cái khe hở không đằng kia xuất hiện một quái thú đầu người ở lối vào.

Tên hung thú có thân hình cao lớn kia nhìn xuống thiên địa, ba cái đầu dữ tợn gào thét, trên thân quần lấy từng đạo từng đạo lôi đình chi lực, giống như Hủy Diệt Chi Thần giáng lâm ở trước mặt đám người Huyền Kiếm Các.

- Không được, cường giả đến rồi.

Sắc mặt mọi người đại biến, một cỗ khí tức cường đại bao phủ toàn bộ thiên địa, khiến lòng người sợ hãi.

Lưu Lăng Phong nhìn quái thú hình người cao vút trong mây sắc mặt cũng biến đổi.

- Cha ời, tặng con sức mạnh đi.

Lưu Lăng Phong gào thét. Hắn muốn lên trước hỗ trợ, thế nhưng hắn biết với thực lực bây giờ của mình thì căn bản không phải là đối thủ của

những quái vật này.

- Sư huynh, vô dụng thôi...

Các sư muội bên cạnh hoảng sợ nói.

- Phí lời, ai nói vô dụng.

Lưu Lăng Phong không tin vào ma quỷ, lại lần nữa hét lớn lên.

- Cha ơi, tặng con sức mạnh đi.

...

- Ai, xem ra đúng là vô dụng thật.

Theo thời gian trôi qua, Lưu Lăng Phong hoàn toàn từ bỏ, sau đó bất đắc dĩ đặt hông ngồi trên mặt đất.

Mà lúc này, bên kia lại phát sinh tình hình.

- Tông chủ, cẩn thận.

Mọi người thấy cái quái thú hình người kia đánh một quyền đến, hoảng sợ gào thét.

Sắc mặt Huyền Vân Tiên lập tức biến đổi, muốn né tránh nhưng đã không còn kịp rồi.

Vừa giết chết một con hung thú thì lại bị quái thú hình người nắm lấy cơ hội đánh quyền phá thiên mà tới.

- Ầm...

Huyền Vân Tiên chờ đợi cái chết đến nhưng trong chớp mắt, lại phát hiện trước mặt có một ánh hào quang đem năm đấm của con thú dữ này ngăn cản lại.

- Là hắc đã cứu ta.

Bây giờ Huyền Vân Tiên mới kịp phản ứng lại, nhìn vòng tay trên cổ tay đang phát ra quang mang cũng lộ ra một tia nhớ nhung.

- Nhân loại, để ta nhìn xem người có thể chống đỡ tới khi nào.

Quái thú hình người của Địa Ngục Tộc thấy cảnh này bèn ngửa mặt lên trời gào thét, lại đánh thêm một quyền muốn đem người này trấn áp đến chết.

...

- Làm càn... Vừa lúc đó, Lâm Phàm xuyên qua hư không mà đến lại thấy cảnh này lập tức giận dữ.

- Là cha đến rồi...

Lưu Lăng Phong nghe được thanh âm này, nhất thời vui đến quên trời quên đất nhảy dựng lên.

Huyền Vân Tiên nghe được thanh âm này cũng lộ vẻ vui mừng, nhìn về phương xa kia.

Hiện tại, tu vi của Lâm Phàm đã sớm vượt xa quá khứ, cho nên tốc độ xuyên qua hư không đã đạt đến trình độ kinh khủng.

Đến cảnh giới Thiên Vị cùng cảnh giới Đại Thiên Vị cũng khác nhau một trời một vực.

Từ Thánh Tông đến Huyền Kiếm Các, tuy nói đường xá xa xôi, thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói cũng chỉ là chuyện mấy hơi thở.

- Oanh...

Trong nháy mắt, Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt Huyền Vân Tiên, một tay đem một quyền của quái thú hình người ngăn cản lại, sau đó quay đầu khẽ mỉm cười:

- Yên tâm, có ta ở đây.

Một câu nói thật đơn giản, nhưng lại mang đến cho Huyền Vân Tiên cảm giác vô cùng an toàn.

- Nhất Chỉ Tịch Diệt.

Một luồng sức mạnh mênh mông đột nhiên từ trên người Lâm Phàm bộc phát ra.

- Làm sao có khả năng...

Quái thú hình người ngựa mặt lên trời gào thét, hẳn cảm nhận được một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa. Hẳn không thể tin được, một kẻ loài người lại có sức mạnh mạnh mẽ đến như vậy.

Nguồn sức mạnh này không ngừng phá hủy thân thể của tên quái vật kia, ở phía dưới nguồn sức mạnh đó, từng tắc từng tắc nứt toác.

- Không...

Quái thú kia phát ra tiếng hô sau cùng, lộ ra vẻ không cam lòng.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết được quái thú hình người cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm đã được tăng cường...

Lâm Phàm vung tay áo một cái, đem quái thú hình người nọ thu hồi vào bên trong Thiên Địa Dung Lô.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã luyện hóa thành công.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã nhận được ba mươi quy tắc đầu dây chuyền.

...

Những hung thú từ vết nứt hư không đi ra, nhìn thấy thủ lĩnh bị nhân loại trước mắt trấn áp bèn lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó nhanh chóng muốn rời khỏi nơi này.

- Hừ, muốn chạy sao, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

- Thương Khung...

Lâm Phàm lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ đánh xuống, một búa khiến trời long đất lở.

Một búa này phá vỡ toàn bộ thiên địa đem tất cả thú dữ giết sạch.

- Cha ơi...

Lưu Lăng Phong nhìn thấy Lâm Phàm anh dũng oai hùng, trong nháy mắt bị mê muội, sau đó chạy về phía hăn.

- Thời gian cấp bách, các người mau đi theo ta tới Thánh Tông.

Lâm Phàm một cước đem Lưu Lăng Phong đạp bay, đến lúc này thì chẳng còn thời gian cho người ôm đuôi nhau.

Lưu Lăng Phong nhìn thấy cha đối xử với mình như vậy bèn đặt móng co quắp ngồi dưới đất, ánh mắt u oán nhìn Lâm Phàm, lộ ra vẻ thương tâm.

- Người không nên gặp chuyện xấu.

Huyền Vân Tiên lôi kéo tay Lâm Phàm, trong mắt lộ ra vẻ lo âu.

Lâm Phàm nhìn Huyền Vân Tiên, gật gật đầu:

- Yên tâm đi, ta không có việc gì đâu, tất cả đều sẽ tới.

- Được, ta tin người.

Sau đó, Lâm Phàm vung tay áo một cái, mang theo mọi người xẹt qua hư không rồi chạy về Thánh Tông.

Thiên hạ to lớn, Lâm Phàm cũng không phải Thần nhân, cũng không thể cứu được nhiều người như vậy. Lấy tình huống trước mắt mà nói, còn có một đại

BOSS ẩn núp trong bóng tối đang chờ đợi hắn.

...

Lúc này ở một chỗ bí ẩn của Đông Linh châu, nơi mà đã từng bị Lâm Phàm ngộ nhận là quê hương của Thiên Hậu.

Bốn ông lão đang nhắm mắt, trong chớp mắt hai con mắt mở ra.

- Rốt cục người đã đến rồi.

- Đúng, ta tới để lấy thân thể của ta.

Ở phía trên giữa tế đàn quan tài, đột nhiên xuất hiện một người áo đen.

Bốn ông lão nhìn người áo này đen, thân thể đột nhiên run lên, sau đó lớn tiếng gào thét:

- Phi Tuyết, đi mau.

Đúng lúc đó, Nghê Phi Tuyết có dáng dấp giống như Thiên Hậu chậm rãi đi ra, nhìn người áo đen:

- Người không nên lại tạo sát nghiệt.

- Hừ.

Người áo đen lạnh rên một tiếng. Một luồng lực lượng ngập trời đột nhiên bộc phát, đem đảo nhỏ này bao phủ ở bên trong.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 396: Đừng Coi Khinh Người Có Được Không

- Không tốt lắm a.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm cứu không ít tông môn, cũng cứu không ít hoàng triều, thế nhưng Đông Linh châu to lớn như thế, hẳn có cố gắng nữa cũng chỉ như muối bỏ biển, căn bản không có bất kỳ biện pháp nào có thể giải quyết dứt điểm vấn đề.

Lần này Thú Linh Giới tấn công, so với trong tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, căn bản là muốn đem trọn cái Đông Linh châu này phủ trong bóng tối.

Vô số người chết thảm dưới tay hung thú, cũng có nhiều tông môn xuất chinh thảo phạt hung thú, thế nhưng với số lượng hung thú quá nhiều khiến cho việc thảo phạt kia cũng chỉ là chuyện vô ích, đánh được đám hung thú ở chỗ này thì chỗ khác lại bị đám hung thú khác tấn công.

- Lần này Thú Linh Giới vì sao phải xâm lấn Đông Linh châu? Nếu như có thể tìm được nguyên nhân thì hết thấy đều có thể giải quyết.

Dạ Hàm lạnh nhạt nói.

- Lâm Phàm có chuyện gì sao? Người đang nghĩ gì?

Dạ Hàm nhìn thấy Lâm Phàm lông mày ngưng lại, biết là hắn đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Lâm Phàm không nói gì, trong đầu chỉ đang nghĩ về chuyện này.

Hắn có tám phần mười năm chắc, chuyện này có liên quan đến "Tuyên cổ".

Lâm Phàm vẫn chưa luyện hóa "Tuyên Cổ Chi Điều", chủ yếu là không muốn mượn đồ của người khác để dùng, hơn nữa đây là "Tuyên Cổ Chi Điều" đương nhiên là có chút kiêng kỵ. Hắn mới nghĩ tới việc dùng "Tuyên Cổ Chi Điều" rồi làm cái việc kia với người vợ đoan trang, thùy mị của mình đã rùng mình.

Như vậy, nguyên nhân chủ yếu cho việc này đã có. Nếu sự việc đúng như hắn nghĩ thì có lẽ chuyện này không hề dễ giải quyết.

Cũng không ai biết "Tuyên cổ" mạnh bao nhiêu.

- Ta đang hỏi người đó. Lúc này, sự việc không phải chỉ một mình người có thể giải quyết.

Dạ Hàm gặp Lâm Phàm chết cũng không nói chuyện khiến nàng dần bức mình.

Người này cái gì cũng tốt, lại còn thích đem sự tình giấu ở trong lòng.

- Tiểu Phàm! Dạ Các chủ nói rất đúng, có ý kiến gì cứ nói ra rồi chúng ta cùng nhau bàn bạc một phen.

Yến Tông chủ nói.

Chung quanh các Thái Thượng trưởng lão cũng nói vậy, đồng thời bọn họ cũng thấy tên Lâm Phàm này thật khổ cực, chuyện gì cũng đều ôm lấy một mình.

- Tiểu Phàm, người không phải là thấy chúng ta tuổi già vô dụng nên không nói suy nghĩ cho chúng ta nghe chứ?

Vô Nhai Thái Thượng trưởng lão nói ra.

- Không phải, chỉ là ta không biết nói thế nào.

Lâm Phàm cũng là có chút bất đắc dĩ a, nếu như nói cho bọn họ biết chuyện "Tuyên cổ" không chừng bọn họ bị dọa cho vãi đái mất.

Chỉ mới một cái "Tuyên Cổ Cánh Tay" đã ngang với một trăm sợi quy tắc, không cần phải nói tới các bộ phận khác.

- Không sao, người cứ từ từ nói...

Mọi người trăm miệng như một nói.

Vừa lúc đó, bên ngoài sơn môn Thánh Tông sơn náo động, đám người Tông Hận Thiên vừa trở về, vẻ mặt hoang mang nói:

- Tông chủ, sư thúc, bên ngoài hung thú tấn công

- Cái gì, có việc đó sao?

Yến Tông chủ vừa nghe xong, lông mày liền ngưng lại.

Lâm Phàm vừa nghe bọn hung thú không biết trên dưới này lại tấn công tới, sắc mặt liền đổi sang giận dữ.

- Lão Đại...

Vừa lúc đó, tại cửa sơn môn, một cái thẳng nhóc hấp tấp chạy tới.

Lâm Phàm nghe được thanh âm này, lại nhìn tới bóng người kia, sắc mặt cũng là hơi đổi.

- Mọi người đừng hoảng hốt, những hung thú này không phải đến tấn công tông môn.

- Lão Đại, ta đã tìm được người, tên kia đã xâm lấn Đông Linh châu, hiện tại ta đem con dân trong tộc ta tới.

Hỏa Diễm lãnh chúa nói.

- Tiểu Phàm, đứa bé này là...?

Đám người Yến Tông chủ kính ngạc hỏi.

- Đây là Hỏa Diễm lãnh chúa, chúa tể một phương của Thú Linh Giới.

Lâm Phàm giải thích qua một chút, cũng mặc kệ vẻ mặt của mọi người, sau đó hỏi:

- Lần này đến bao nhiêu?

- Lão Đại, lần này không phải đùa giỡn, Thú Linh Giới điều động toàn quân, Hỏa Diễm tộc của ta, tuy nói là chúa tể một phương, thế nhưng đem so sánh với toàn bộ Thú Linh Giới, thật sự là bé nhỏ không đáng kể.

Hỏa Diễm lãnh chúa đã bị Lâm Phàm dạy dỗ, bởi vậy đối với Lâm Phàm cực kỳ trung thành, cho dù sự tình không ổn, cũng không hề có một tia sợ hãi trong lòng.

- Hả? Nguy rồi.

Lâm Phàm vò đầu bứt tai, cũng không biết làm như thế nào cho phải.

Thú Linh Giới điều động toàn quân ai có thể đỡ được? Những người nơi này, ngoại trừ Dạ Hàm cùng mình ra, cơ bản không ai có thể sống sót dưới tay đám hung thú này.

Lúc này đám người Yến Tông chủ đang dò xét tiểu tử được giới thiệu là Hỏa Diễm lãnh chúa này, càng dò xét càng nghiêm nghị, hơi thở của tiểu tử này tuy rằng không có chút rung động nào, thế nhưng ẩn giấu trong đó sức mạnh khiến cho người ta phải sợ hãi.

Tiểu tử này làm sao có thể là sinh linh tại Thú Linh Giới? Bề ngoài của hắn làm cho người ta không dám tin tưởng a.

- Các vị, bây giờ tình huống này chúng ta cũng chỉ có liều mạng đánh một trận, có điều nếu đúng như những gì ta suy đoán thì kẻ dẫn dắt Thú

Linh Giới xâm lấn Đông Linh châu ít nhất cũng ngưng luyện năm trăm sọt quy tắc.

Lâm Phàm mặc kệ mọi người có thể chịu được hay không, bèn đem suy đoán này nói ra.

- Cái gì? Năm trăm sọt?

Mọi người nghe nói xong bên tai như tiếng sấm nổ, một mặt không dám tin tưởng.

Năm trăm sọt quy tắc là khái niệm gì? Chẳng phải chỉ thờ một cái bọn họ cũng tan xác hay sao?

Lúc này, bọn họ đã hiểu Tiểu Phàm tại sao không nói cho bọn họ biết, với kẻ địch như vậy bọn họ căn bản không thể đối phó.

Nhưng nếu như vậy, tên Tiểu Phàm này có thể nắm chắc phần thắng sao?

Lúc này, Dạ Hàm trong lòng cũng đã hơi sợ, tuy nói hắn là Thiên Vị cường giả, thế nhưng sọt quy tắc cũng không cô đọng nhiều đến như thế a.

- Nếu như đối phương chỉ ngưng luyện năm trăm sọt quy tắc, ta chắc chắn có thể liều mạng với hắn, nhưng nếu như ngưng luyện nhiều hơn thì sẽ rất khó nói rồi.

Lâm Phàm lo lắng nói ra.

Hơn nữa "Tuyên cổ" còn không phải kẻ địch cuối. Điều khiến Lâm Phàm lo lắng hơn cả là nếu như đem "Tuyên cổ" trấn áp mà bị Thiên Đạo chiếm mất xác thì bị kịch đến chừng nào.

Điều Lâm Phàm vừa nói làm cho mọi người đã sớm há mồm tròn mắt.

Năm trăm sợi quy tắc mà hãn không kém cạnh!

- Tiểu Phàm, người bây giờ mạnh đến mức nào rồi.

Yến Tông chủ đám người trợn mắt nhìn Lâm Phàm, bọn họ không ngờ năm đó cứu sống tên tiểu tử này mà bây giờ hãn đã tiến bộ đến như vậy.

- Tông chủ, lúc này vấn đề mạnh yếu bao nhiêu đã không còn quan trọng nữa, mà quan trọng là nên làm gì để đối phó với toàn quân Thú Linh Giới.

Cái này..." Mọi người Lúc này cũng không biết nên làm thế nào cho phải, điều này cũng là một vấn đề nan giải a.

Mà ngay lúc này, hư không có một cơn chấn động rồi từ đó hai bóng người đi ra.

- Thú Linh Giới, có thể giao cho chúng ta.

- Là các người.

Lâm Phàm nhìn thấy hai người mới xuất hiện này, vẻ mặt cũng là giãn ra.

- Không nghĩ tới sẽ xảy ra đại sự này, ngay cả trong mơ ta cũng chưa bao giờ nghĩ Đông Linh châu lại bị kiếp nạn này ập xuống.

Người tới chính là Hà Vũ Hàm cùng Hạ Du Thiên.

Hơn một năm trước, Hạ Du Thiên này thực lực cũng không cao bao nhiêu, thật không ngờ sau thời gian ngắn lại có thể đạt đến trình độ Đại Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn, ngưng luyện 135 sợi quy tắc.

- Bây giờ Thú Linh Giới tấn công, ta và hãn có thể trấn áp Thú Linh Giới.

Hà Vũ Hàm tự tin nói.

Hạ Du Thiên nhìn Hà Vũ Hàm, trong lòng có chút lo lắng, miệng mấp máy muốn gì đó thế nhưng không nói ra được.

Trong khoảng thời gian này, hắn luôn cảm giác Vũ Hàm muội muội sẽ lặng lẽ rời hắn mà đi.

Lâm Phàm nhìn chăm chú Hà Vũ Hàm, Hà Vũ Hàm cũng là nhìn chăm chăm Lâm Phàm:

- Người hãy tin tưởng ta, nơi này dù sao cũng là quê hương của ta.

- Được...

Cuối cùng Lâm Phàm gật gật đầu, tình huống này còn có cách nào giải quyết?

Nếu như chỉ dựa vào một mình hắn có lẽ cũng không nắm chắc có thể đem Thú Linh Giới đánh bại triệt để.

...

- Tiểu Phàm, vậy chúng ta thì sao?

Đám người Yến Tông chủ nhìn Lâm Phàm hỏi.

Lâm Phàm nhìn đám người Yến Tông chủ, vốn muốn nói là các người tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, thế nhưng lời

này không nói ra được.

- Các người hãy phối hợp với hai người bọn họ, đồng thời chống đỡ Thú Linh Giới, còn thủ lĩnh của Thú Linh Giới để ta lo.

- Lâm Phàm, Dạ Hàm ta cũng có thể cùng người kề vai chiến đấu.

Nghe Lâm Phàm một mình đối kháng thủ lĩnh Thú Linh Giới, Dạ Hàm cũng có chút không phục.

Bất kể nói thế nào, hắn cũng là Thiên Vị cao thủ a.

- Người cùng với bọn họ đồng thời trấn áp Thú Linh Giới là được rồi, thủ lĩnh Thú Linh Giới này không phải đối thủ mà người có thể đối phó, ta sợ trong vòng một chiêu, người liền sẽ bị đối phương chém giết.

Lâm Phàm nói lời này cũng không phải để dọa Dạ Hàm, mà là nói thật tình.

Nếu như "Tuyên cổ" thật sự có năm trăm sợi quy tắc thì dù Dạ Hàm có là Thiên Vị cao thủ cũng chỉ là muỗi đốt cột điện thôi.

- Người đừng khinh người có được hay không?

Dạ Hàm vừa nghe lời nói này, cảm thấy tên Tiểu Phàm này đang khinh nôi rau ra đất ư?

- Dạ Các chủ, chúng ta nên nghe theo Tiểu Phàm a, lúc này không phải là lúc đem khoe ra sức mạnh.

Yến Tông chủ nói.

- Hừ...

Dạ Hàm hừ lạnh một tiếng, quay đầu rời đi không thêm nói với bọn hắn thêm điều gì.

- Quyết định như vậy đi, tất cả mọi người chuẩn bị một chút. Sau ba ngày nữa, thắng thì sống, thua chính là chết.

Lâm Phàm muốn làm bầu không vui vẻ lên một chút, bây giờ tình huống thế này, nếu như có thể vui vẻ thêm giây phút nào thì cũng tốt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 397: Truyện Cổ Đột Kích

Ba ngày sau...

Bên ngoài Thánh Tông, một tràng dài tiếng nổ liên miên không dứt bên trong hẻm núi.

Lâm Phàm đứng ở bên trên hẻm núi nhìn xuống vực sâu hư không, hít sâu một hơi.

- Thả lỏng, thả lỏng! Không có gì ghê gớm hết, chẳng phải chỉ là đánh nhau sao? Nhất định có thể thắng, bất quá thì dùng Thiên Địa Dung Lô đồng quy vu tận.

Lâm Phàm tự an ủi mình, mấy năm qua đây là lần đầu tiên hãn căng thẳng như vậy.

- Gà con, tự bảo trọng nhé, hãy đến bên bọn họ đi.

Lúc này gà con đứng ở bên cạnh, ngẩng đầu nhìn lão Đại ca, trong ánh mắt toát vẻ không muốn li biệt.

- Ác ác...

Gà con kêu to vài tiếng, không muốn rời Lâm Phàm mà đi.

Nó đã cùng Lâm Phàm bên nhau mấy năm, dù sao cũng đã từng có thời đầu gối tay ấp, hương lửa mặn nồng, một người một gà tâm ý tương thông.

Nó có thể cảm nhận được lão Đại ca đang bất an trong lòng, nó biết lần này gặp phải kẻ địch rất mạnh, nếu không lão Đại ca nhất định sẽ

không để cho mình rời đi.

- Đừng ác ác nữa, phiền phức.

Lâm Phàm phất tay đuổi để cho Gà Con mau chóng rời đi.

- Ác ác...

Gà con vẫn đứng đó, hai mắt rưng rưng toát lên vẻ không muốn.

- Xéo đi nhanh lên! Chớ chọc ta tức giận, người biết lúc ta tức giận lên, ngay cả ta cũng sợ chính ta.

Lâm Phàm giơ tay lên như muốn đánh gà con.

Gà con đem đầu núp ở trong cánh, lộ vẻ rất đáng thương.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng xoa đầu gà con.

-Đừng sợ là tốt rồi, bất kể nói thế nào người cũng là đời sau của thượng cổ hung thú Phượng Hoàng, đừng để lão Đại ca và cha mẹ người mất mặt.

- Ác ác...

Gà con khẽ gật đầu một cái.

- Mau đi đi, nếu như tình hình không ổn phải chạy ngay, nhất định phải bảo vệ cái mạng gà này của người.

Lâm Phàm nói.

Gà con nhìn Lâm Phàm, sau đó nhào vào lồng ngực Lâm Phàm, cái đầu gà nhỏ cọ cọ trong lồng ngực Lâm Phàm, sau đó vừa bước vừa quay đầu lại nhìn, dần dần biến mất trước mắt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nắm chặt năm đấm, lần này không biết còn có thể may mắn giống như lần trước hay không.

Bất cứ bằng giá nào cũng phải đem này "Tuyên Cổ" giết chết.

Kết cục xấu nhất cũng chỉ là cùng nhau đồng quy vu tận.

Nhưng nếu thứ kia không phải "Tuyên Cổ" thì có lẽ có thể an tâm.

Tất cả sự việc này, Lâm Phàm đều chuẩn bị đến tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

...

Ở bên kia một hẻm núi khác.

Đám người Yến Tông chủ, Vô Nhai các Thái Thượng trưởng lão, Hạ Du Thiên, Hà Vũ Hàm, Dạ Hàm, Hỏa Diễm lĩnh chúa, Tông Hận Thiên, Kiếm Vô Địch, Mạnh Hạo, Lỗ Viêm, Diệt Cùng Kỳ núp trong bóng tối.

Trên mặt của mọi người toát lên một vẻ nghiêm túc.

Đông Linh châu bây giờ khắp nơi đều là chiến tranh, các đại tông môn đều chiến đấu để giữ được một phương bình an, đứng trước giờ khắc sinh tử này, mặc kệ là Chính Nghĩa hay là tà ác cũng đều đồng lòng kháng địch.

Bởi vì bọn họ biết, nếu như không đánh đuổi những hung thú này đi, Đông Linh châu sẽ không còn tồn tại nữa.

Các đại tông môn tử thương vô số, mà bi thảm nhất vẫn là bách tính thường dân.

Dưới chân đám hung thú này thì mặc kệ là Hoàng Thành đều là trong nháy mắt bị hủy diệt, không còn bất kỳ sinh linh nào có khả năng sống sót.

Bên trên hẻm núi.

Lâm Phàm nhắm hai mắt, sừng sững đứng giữa trời đất, bộ Bạch Y theo gió đung đưa, trong chớp mắt hai con mắt mở ra, thần khí đạt đến trạng thái đỉnh cao, chiến ý dạt dào ngang với đỉnh Vân Tiêu.(đỉnh núi cao nhất bên Tàu, cho thím nào chưa biết, chứ không phải địa danh nào trong truyện đâu).

- Tuyên Cổ Chi Điều, đi ra.

Lâm Phàm vỗ ba lô một cái, đem "Tuyên Cổ Chi Điều" phóng ra, nếu như thủ lĩnh Thú Linh Giới đúng là "Tuyên Cổ" thì "Tuyên Cổ Chi Điều" tản mát ra khí tức chắc chắn có thể thu hút hẳn lại chỗ này.

Khí thể ngập trời, tràn ngập ở trong hư không.

Ở bên trong một cấm địa nào đó tại Đông Linh châu, một người áo đen nhìn mặt thất trống rỗng, trong lòng tràn đầy lửa giận.

Trong chớp mắt, người áo đen di chuyển, hẳn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, đó chính là khí tức của hắn.

- Rống...

Một tràng dài âm thanh không phải của người cũng chẳng phải của thú vang vọng đất trời, các hung thú khắp nơi ở Đông Linh châu toàn bộ ngừng lại, nhìn chăm chú về phương xa, rồi vội vã xuyên qua tầng tầng hư không, hướng về chỗ phát ra tiếng gầm chạy đến.

- Xem ra ta suy đoán đúng, quả nhiên là tình huống xấu nhất.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Mà ngay lúc này, một tiếng thét dài truyền đến, chấn động rung chuyển thiên địa:

- Tuyên Cổ Chi Điều kia đang trôi nổi ở trong hư không cũng không ngừng giãy dụa muốn thoát ra, hướng về nơi có thanh âm lao tới.

- Trở về đi.

Lâm Phàm vung tay áo một cái, đem "Tuyên Cổ Chi Điều" cất trong ba lô.

Hệ thống ba lô ngăn cách tất cả, muốn rời khỏi, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Một tiếng thét dài này đủ để Lâm Phàm biết đây là một cường giả.

Ở đằng xa kia, mây đen đầy trời, che lấp toàn bộ thiên địa, phía trong đám mây đen đó dường như tồn tại một tuyệt thế hung ma, dữ tợn gầm thét.

Lâm Phàm chấp tay sau lưng, lâm nguy không sợ, nhìn chăm chú phương xa. (Quan trọng nhất là cái thần thái =))).

Hắn không thể lùi bước, nếu như ngay cả hắn cũng rút lui thì tất cả thật sự đã kết thúc.

Khí tức ở phương xa càng ngày càng lớn mạnh, đám mây đen kia ẩn chứa sức mạnh vô cùng, bao trùm một nửa Đông Linh

châu.

Hỏa Diễm lĩnh chúa đang ẩn núp cũng không khỏi rung mình một cái:

- Đến rồi, cổ khí tức này thật kinh khủng.

Mặt Hà Vũ Hàm biến sắc, nắm chặt Thiên Thiên ngọc thủ, trong lòng cũng rợn lên một đợt sóng lớn.

Nguồn sức mạnh này thật sự quá mạnh mẽ khiến Hà Vũ Hàm bất ngờ, cuối cùng là ai mà lại có sức mạnh kinh hồn như vậy.

Gà con ngẩng đầu, cặp mắt gà hướng về bóng người phương xa, trong mắt lộ ra vẻ lo âu.

- Nếu đến rồi thì đi ra đi, đừng giả thần giả quỷ.

Lâm Phàm nhìn thẳng thiên địa, lạnh nhạt nói.

Lần này Lâm Phàm biết đây là một trận tử chiến, so với trận chiến cùng thượng cổ đại yêu lần đó, còn mệt mỏi hơn.

Bởi vì thượng cổ đại yêu so với nguồn sức mạnh này hoàn toàn khác biệt.

Trong chớp mắt, khói đen cô đọng thành một điểm, một người khoác áo bào đen trôi nổi ở trong hư không, ẩn giấu dưới hắc bào là một đôi con người màu đỏ máu, nhìn thẳng Lâm Phàm, toàn bộ thiên địa đều dường như đọng lại.

- Là người cướp được thân thể của ta?

Âm thanh của người áo bào đen tràn đầy vô thượng uy nghiêm, mỗi một chữ cũng như núi Thiên Sơn đè xuống.

- Người là Tuyên Cổ?

Lâm Phàm nhìn chăm chú người trong hư không.

Tu vi chí cao, sợi quy tắc ẩn quanh toàn thân, sâu không lường được.

Mà những sợi quy tắc này, Lâm Phàm thấy có chút không giống với sợi quy tắc thông thường, dường như là bị phân tán ra.

- Không ngờ còn có người biết ta, người là ai?

Người áo đen lớn tiếng hỏi, áp lực của khí tức vô thượng uy nghiêm bao phủ ở trên thân hình Lâm Phàm.

Lâm Phàm vung tay lên, kiếm ý bay lên, cắt rời luồng áp lực này.

- Những trò mèo này, đừng sử dụng ở trước mặt tiểu gia, còn tiểu gia đương nhiên biết người, cánh tay và "tiểu điều" của người đều ở trong

tay tiểu gia.

Lâm Phàm nhìn thẳng nói.

- Giao cho ta, ta tha cho người một mạng.

Tuyên Cổ âm trầm nói.

Hắn cảm nhận được trên thân thể kẻ trước mặt này có khí tức của chính mình, thế nhưng luồng khí tức này cũng đã cùng hắn đoạn tuyệt liên hệ, dường như đã không còn thuộc về hắn.

Sự phát hiện này khiến "Tuyên Cổ" nổi cơn giận dữ, cái tên nhân loại bé nhỏ này, lại dám luyện hóa thân thể của chính mình.

Thế nhưng điều này làm sao có khả năng?

Thân thể của mình bách luyện bất diệt, làm sao có khả năng bị một kẻ loài người luyện hóa.

- Âm ầm...

Ngay lúc này, đại địa run rẩy, ở phía đằng xa, cát bụi bay mù trời.

Hung thú Thú Linh Giới lúc này cũng chạy tới.

- Nói nhảm gì đó, người to gan dám xâm lấn Đông Linh châu, chết ở đây cho ta.

Lâm Phàm sắc mặt ngưng lại, không thể để

cho "Tuyên Cổ" nhúng tay vào chuyện bên đó, sức mạnh của "Tuyên Cổ" chắc chắn không phải đám người Yến Tông chủ có khả năng đối kháng.

- Hừ... Làm càn.

Tuyên Cỗ thấy tên nhân loại này dám khiêu khích, cũng hừ lạnh một tiếng.

...

- Hung thú đến rồi, mọi người chuẩn bị.

Yến Tông chủ nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 398: Truyện Cổ Vĩnh Viễn Mất Đi Đồ Vật Dưới Háng

"Yêu Thành."

Trong chớp mắt, khí tức của Lâm Phàm chợt bộc phát ra. Bán thành phẩm ngục Thần khí luyện chế trôi nổi ở trong hư không. Yêu khí ngập trời bộc phát ra ngưng tụ ở trong hư không.

Bóng của Thượng cổ đại yêu xuất hiện ở bên trong trời đất, ngập trời gào thét. Một quyền xuyên thấu hư không hướng về "Tuyên Cổ" kéo tới.

- Ân, Yêu Hoàng?

Tuyên Cổ hơi sững sờ, sau đó đột nhiên bắt đầu cười lớn:

- Ha ha... Thật là tức cười, Yêu Hoàng chinh chiến vạn cổ lại bị người khác luyện chế thành pháp bảo. Quả thật là vô cùng nhục nhã.

Trong nháy mắt, Tuyên Cổ biến sắc, ngữ khí âm trầm, hơi xem thường. Áo bào đen bay lượn, một quyền phát ra:

- Chỉ bằng người? Còn chưa đủ tư cách.

- Oanh...

Lâm Phàm mặt biến sắc Tuyên Cổ mạnh mẽ vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Từ luyện chế bán thành phẩm ngục Thần khí, căn bản không có bất kỳ sức đánh trả nào. Một quyền phía dưới liền bị Tuyên Cổ oanh suất nữa vỡ tan tành. Nếu như không phải trong đó có Ngục Ngũ Linh tương sinh

tương khắc, sợ là sớm đã bị "Tuyên Cổ" cho đánh diệt.

- Nhân loại, đem thân thể của ta giao ra đây, bằng không người sẽ phải chết.

Tuyên Cổ nổi giận gầm lên một tiếng. Thân hình xẹt qua hư không, trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, một quyền hướng về Lâm Phàm oanh tới.

- Hừ, năm mơ.

Lâm Phàm làm sao có khả năng để "Tuyên Cổ" dung hợp được. Nếu không đến lúc đó, sợ là mình cũng không thể ứng phó được.

- Ầm ầm...

Hai nắm đấm hủy thiên diệt địa đụng vào nhau, bạo phát ra một đạo hào quang óng ánh. Tia sáng này che kín bầu trời, khí lưu cường đại, đem chung quanh hư không đột nhiên xé rách.

Tuyên Cổ cả kinh, không nghĩ đến người này lại có thể tiếp được một quyền này của hắn, cũng có chút ngoài ý muốn.

Lâm Phàm ngón tay run lên, một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên xuyên thấu mà tới.

So với cường độ của thân thể thì chính mình so với "Tuyên Cổ" sợ muốn kém hơn một chút.

Một cánh tay này tuyệt đối không phải đơn giản là một trăm sợi quy tắc. "Tuyên Cổ" dung hợp hơn phân nửa thân thể, bộc phát ra thực lực tuyệt đối không phải không phải như mình suy nghĩ như.

Nếu để cho "Tuyên Cổ" dung hợp "Tuyên Cổ Chi Điều" cùng "Tuyên Cổ Cánh Tay", e rằng không người có thể đối kháng.

- Hừ, nhân loại không nghĩ tới người vậy mà lại mạnh như thế. Bất quá coi như người mạnh như vậy

thì sao? Giết người vẫn giống như đơn giản bóp chết một con kiến bình thường.

Tuyên Cổ nhìn chăm chú Lâm Phàm, không nghĩ tới nhân loại này lại có thể có liều mạng cùng với mình.

Tuy nói thân thể không đầy đủ, bị chia tách vạn năm, thực lực trăm không còn một. Nhưng vẫn như cũ không phải một cái nhân loại nhỏ bé có thể chống đỡ.

Kỳ thực Lâm Phàm cũng không biết là sợi quy tắc dây chuyền đối với "Tuyên Cổ" mà nói, đó là tồn tại thấp nhất.

Nhưng về sau, từ khi bị phanh thây về sau, các bộ phận của thân thể phải tự tu luyện. Chỉ có thể hấp thụ sức mạnh của vùng thế giới này. Bởi vậy mới có thể ngưng luyện ra sợi quy tắc.

Nếu để cho thân thể của "Tuyên Cổ" toàn bộ dung hợp lại cùng nhau, như vậy mới thật sự là thời điểm kinh khủng.

...

Giờ khắc này ở một phương khác.

- Hỏa Diễm lĩnh chúa, người dám phản bội đại nhân.

Một đầu hung thú hình người trước khi bị Hỏa Diễm lĩnh chúa một chương vỡ chết, phần nộ quát.

- Hừ.

Hỏa Diễm lĩnh chúa lạnh rên một tiếng, không nói thêm gì,. Cái thân thể mệnh mông kia trực tiếp đem giao lộ ngăn trở, không cho phép bất kỳ hung thú nào tiến vào.

Gà con giống như là nhìn thủy triều của bầy thú kia trái tim nhỏ cũng là rầm rầm nhảy. Sau đó quay đầu nhìn về phía thế giới đang chấn

thương kia. Sau đó cũng là minh kêu một tiếng, dục hỏa trùng sinh biến ảo thành một cái hoả hồng Phượng Hoàng.

Gà con hai cánh vung lên. Cửu thiên chi hỏa bao phủ mà xuống, đem hung thú trước mặt toàn bộ bao trùm.

- Ồ ó o...

Giương cánh bay ngang nối liền trời đất. Hồng quang bắn ra che kín những hung thú kia, toàn bộ bị bao phủ ở bên trong. Cuối cùng bị liệt diễm phía dưới hóa thành Hôi Tẫn.

- Tiểu Phàm sủng vật này thật sự là quá lợi hại.

Yến Tông chủ nhìn thấy gà con này oai hùng, cũng là cảm thán nói.

Đám người Tông Hận Thiên thấy mình liền một đầu nhỏ gà cũng không bằng, cũng là nếm một hơi, thẳng hướng bày thú mà phát tiết.

Hà Vũ Hàm nhìn chiến đấu ở phương xa trong lòng cũng là lo lắng cực kỳ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu:

- Chỉ có thể làm hết sức.

...

Lâm Phàm giờ khắc này đã bị "Tuyên Cỗ" áp chế toàn bộ.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

- Ầm...

Ở trong nháy mắt này, Lâm Phàm nắm lấy cơ hội, hướng về đứng quần của "Tuyên Cỗ" đột nhiên đá vào. Nhưng trong nháy mắt, Lâm Phàm biến sắc, hẳn nhớ tới một chuyện kinh khủng, cái "Tuyên Cỗ" ở vị trí kia vẫn còn bên trong ba lô của mình.

- Làm càn...

Tuyên Cổ nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền bao phủ sức mạnh hủy thiên diệt địa, đánh về Lâm Phàm.

- Âm ầm...

Lâm Phàm giống như đạn pháo, bị đánh vào bên trong lòng đất,. Toàn bộ đại địa không chịu nổi đòn đánh này, toàn bộ đổ nát.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường năm trăm triệu.

...

Lâm Phàm phun ra một ngụm máu tươi, lau lau khoé miệng, cũng không thèm để ý. Mà lại phóng thẳng vào mây xanh, cùng cái kia "Tuyên Cổ" bắt đầu đấu.

- Nhân loại, thần phục ta, tha cho người một mạng.Tuyên Cổ tức giận nói.

- Tha cho em gái người.

Lâm Phàm giờ khắc này thả ra tất cả phòng ngự, hoàn toàn chính là triệt để liều mạng đấu pháp.

- Không biết điều.

Tuyên Cổ lạnh rên một tiếng, trong mắt u quang lấp loé. Trong chớp mắt, một tay cầm lấy cánh tay của Lâm Phàm.

- Cánh tay này của người là của ta, mãi mãi là của ta.

Tuyên Cổ gào thét một tiếng.

- Vậy cánh tay này của người cũng là của ta.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, cũng một tay cầm lấy "Tuyên Cổ" cánh tay.

Hai người đột nhiên lôi kéo. Trong chớp mắt, máu thịt tung toé, máu tươi bay lả tả ở bên trong trời đất.

- Tuyên Cổ

cầm lấy cánh tay phải của Lâm Phàm còn Lâm Phàm lại cầm lấy cánh tay trái của "Tuyên Cổ".

Hai người cứ như vậy trôi nổi ở trong hư không, nhìn lẫn nhau.

- Ha ha...

Thời khắc này "Tuyên Cổ" cuồng nở nụ cười: - Nhân loại, người cho rằng như vậy là có thể sao? Thân thể của ta mãi mãi cũng là của ta, người vĩnh viễn cũng không chiếm được.

Thời khắc này "Tuyên Cổ" một cái mở ra, đem cánh tay phải của Lâm Phàm ăn vào trong bụng.

Cái áo bào đen kia trong nháy mắt tung bay ở trong thiên địa, thân thể của "Tuyên Cổ" triệt để bại lộ ở trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, sắc mặt cũng là ngưng lại. Quả nhiên như chính mình suy nghĩ như vậy.

- Tuyên Cổ thiếu hụt cánh tay phải cùng cái đồ vật dưới khổ kia.

Vào lúc này, ở thời điểm "Tuyên Cổ" ăn cánh tay phải của Lâm Phàm, nguyên bản thiếu hụt cánh tay phải đột nhiên mọc ra.

- Sức mạnh trở về...

Trong chớp mắt, thiên địa biến sắc, Tuyên Cổ toàn thân bao phủ ở một cơn bão táp bên trong. Cơn gió lốc này vô cùng mạnh mẽ, thẳng tới thiên địa.

Cánh tay trái bị Lâm Phàm nắm ở trong tay giờ khắc này đột nhiên run lên. Trong nháy mắt tránh thoát khỏi khống chế của Lâm Phàm bay

về hướng Tuyên Cổ. Sau đó từ từ dung hợp, khôi phục như lúc ban đầu.

Lâm Phàm nhìn thấy trước mắt tình cảnh này, cũng là cảm thấy không ổn. Sau đó căn rằng, tuyệt đối không thể để cho "Tuyên Cổ" tiếp tục như vậy.

Trong nháy mắt vỡ một cái ba lô, Huyết Chi Thạch Môn trôi nổi ở trong hư không.

- Tế hiến, ba trăm sợi quy tắc.

- Tế hiến, Tuyên Cổ Chi Điều.

- Huyết Giới giáng lâm, trấn áp.

...

- Tuyên Cổ

Đang từ từ tìm lại sức mạnh của mình. Đột nhiên nhìn thấy cái đồ vật quen thuộc của mình, nhất thời gào thét một tiếng.

- Thứ hồn trưởng, đem thân thể của ta trả lại cho ta.

Tuyên Cổ trong chớp mắt đuổi bàn tay khổng lồ ra muốn đem "Tuyên Cổ Chi Điều" nắm lấy.

Có thể vừa lúc đó, từ nơi sâu xa, một đạo lực lượng hạ xuống, đem "Tuyên Cổ" đánh văng ra. Sau đó đem đồ vật Lâm Phàm tế hiến toàn bộ tịch thu.

- A...

Tuyên Cổ thấy cảnh này, tê tâm liệt phế rống giận.

- Oanh...

Thiên địa rung động một mảnh màu máu.

Cái Huyết Chi Thạch Môn kia âm âm mở rộng. Bá chủ Huyết Giới không ngừng từ bên trong cái Huyết Chi Thạch Môn kia đi ra.

- Nhân loại, người đáng chết.

Tuyên Cổ gào thét, nguồn sức mạnh trong mình mình kia không phải hẳn có thể đối phó. Giờ khắc này cũng là đem tất cả lửa giận đều phát tiết lên thân của Lâm Phàm.

- Chỉ là Huyết Giới, cũng dám ở trước mặt ta làm càn, quả thực liền là muốn chết.

Tuyên Cổ nổi giận gầm lên một tiếng, đâm ra một quyền.

Cái Huyết Chi Thạch Môn kia mở rộng, chấn động mạnh. Trong nháy mắt nứt toác, hóa thành một đoàn tro bụi, tiêu tan ở bên trong đất trời.

- Làm sao có khả năng...

Lâm Phàm thấy cảnh này cũng là cả kinh. Hắn không nghĩ tới chỉ là tìm về cánh tay phải "Tuyên Cổ" vậy mà đã mạnh như thế.

- Tuyệt không thể để người dung hợp.

Vừa lúc đó, hư không rung động, một đạo hàn mang lấp loé.

- A...

Tuyên Cổ nhất thời gào thét một tiếng. Vừa này mới khôi phục cánh tay phải, một lần nữa lại bị chém đứt.

- Lâm Phàm, tuyệt đối không thể để cho hắn lại dung hợp thêm một lần nữa.

Một bóng người xuất hiện sau lưng Tuyên Cổ.

Mà cánh tay kia trôi nổi ở trong hư không kia cũng là hướng về Lâm Phàm bên này bay tới.

- Cánh tay của ta...

Tuyên Cỗ thấy cảnh này, nhất thời tê tiếng rống giận.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 399: Phe Địch Quá Mạnh Ta Chỉ Có Thể Đến Giúp

Lâm Phàm nhìn người đang tới, không nghĩ đó là hắc tá, sau đó trong nháy mắt cũng không kịp đem thu cánh tay kia vào trong tay nải.

- Tuyên Cổ

lôi cánh tay kia hạ xuống, hồi sinh 1 lần nữa.

- Tuyên Cổ

cảm nhận được cánh tay không còn cử động, nhìn về hướng người đang tới mà ngửa mặt lên trời gào thét:

- Người vẫn không chết.

- Người không chết, ta làm sao có thể chết...

Nghê Phi Tuyết máu me khắp người, bụng bị thủng, máu thịt bên trong be bét, người run như cây sậy.

Bây giờ Nghê Phi Tuyết nằm trong tay một cái trường kiếm.

Lâm Phàm nhìn thấy thanh kiếm này, cảm thấy rất quen thuộc, phía dưới cự kiếm kia không phải Huyền Kiếm Các kiếm sao? Làm sao lại xuất hiện ở trong tay Nghê Phi Tuyết được.

- Lại là thanh kiếm này, thật đáng ghét...

Tuyên Cổ nhìn thấy thanh kiếm này, mặt biến sắc, rất là kiêng kỵ.

- Ha ha, Tuyên Cổ, năm đó Chí Tôn, Chiến Thần cùng với Vĩnh Hằng chi phủ chính là dùng thanh kiếm này chặt đứt thân thể của ngươi, có phải ngươi thấy sợ rồi không?.

Nghê Phi Tuyết cười thản nói.

- Vô liêm sỉ, ta sẽ sợ sao?.., bây giờ ngươi cũng chỉ là một tia thần thức, ngươi cho rằng ngươi sẽ là đối thủ của ta à

Tuyên Cổ nổi giận đùng đùng, cũng không còn màng tới cánh tay phải bị chém đứt, ra một quyền trực diện.

Nghê Phi Tuyết cũng không có phản kháng gì hết.

- Lâm Phàm, tuyệt đối không thể để cho hắn lại dung hợp lần nữa.

Nghê Phi Tuyết không nhìn Tuyên Cổ đang ra quyền, mà là nhìn về phía Lâm Phàm, đem tất cả hi vọng đều phó thác lên Lâm Phàm.

- Oành...

Ra một quyền, trời long đất lở, Nghê Phi Tuyết lãnh trọn cú đấm của Tuyên Cổ, tất cả biến thành tro bụi, thậm chí ngay cả một tia thần thức cũng không còn tồn tại nữa.

Chiếc trường kiếm kia hóa thành một vệt sáng, bay về phía phương xa, biến mất ở ngay trước mắt.

Lâm Phàm nhìn tất cả những thứ này, thở dài một tiếng, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Này thượng giới, rốt cuộc là người muốn làm gì?

- Nhân loại, đem cánh tay của ta trả lại cho ta.

Tuyên Cổ căm tức nhìn Lâm Phàm, hắn đã bị bày kiến cỏ này cho làm phiền não.

- Tuyên Cổ, ngươi là người sao? Người cho là ta không có khả năng đánh lại người sao?

Lâm Phàm mắt lạnh nhìn "Tuyên Cổ" khinh thường nói, trong lòng thì lại đang nghĩ rằng người như thế nào mới có thể chiến thắng "Tuyên Cổ".

Bây giờ thân thể mới (chỉ ở) "Bất diệt cấp thấp". Tuy nói thực lực của Tuyên Cổ nay chỉ còn một phần, thế nhưng với thực lực hôm nay là mình đã không có khả năng chịu đựng được.

Nếu như muốn thắng, cũng chỉ có thể dựa vào cường độ thăng cấp của thân thể mà thôi.

- Tuyên Cổ, đến đây đi, tiểu gia không sợ ngươi.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó xông về phía "Tuyên Cổ".

- Ngươi muốn chết.

Tuyên Cổ nổi giận gầm lên một tiếng, đấm ra một quyền.

- Oanh...

- Keng, chúc mừng ký chủ Tuyên Cổ Bất Diệt tăng thêm năm trăm triệu năm công lực

Trong cơ thể Thượng, Thương Chi Huyết lúc này cũng đang sôi trào.

Ngô Đồng thần thụ cung cấp lực lượng sinh mệnh cường đại vào trong thân thể Lâm Phàm.

Huyết Hải Ma Công tầng thứ chín, bộc phát ra, khí huyết cường đại, chảy trong cơ thể Lâm Phàm.

- Oanh...

- Keng, chúc mừng ký chủ Tuyên Cổ Bất Diệt tăng năm trăm triệu năm công lực

- Keng, chúc mừng ký chủ Tuyên Cổ Bất Diệt tăng năm trăm triệu năm công lực.

...

Lần lượt bị đánh lui, lại lần lượt xông lên.

Lâm Phàm biết đối phương không dễ bị đánh bại, thực lực đối phương quá mạnh, nên càng mang trọng trách nặng nề trên người.

Mình không được lơ là.

Tiểu Kê ở phía xa xa, nhìn thấy những bóng người kia lần lượt bị đánh lui, gào thét hí lên một tiếng, vỗ hai cánh, xông về Tuyên Cổ. Tiểu Kê ta tới rồi, người dám bắt nạt lão đại ca của ta sao.

Giờ đây Lâm Phàm rốt cuộc cũng biết "Tuyên Cổ" quá mạnh, mỗi một quyền đều mạnh, thậm chí "Tuyên Cổ" càng đánh càng hăng, dường như đang chậm rãi khôi phục thực lực như cũ.

Cũng là mình mượn thân thể "Tuyên Cổ" mà tu luyện:

- Tuyên Cổ

cũng là dựa vào mình mà truy tìm lại sức mạnh.

Vừa lúc đó từ phương xa vọt tới một tia ánh sáng đỏ

- Hừ, một tên tiểu Phượng Hoàng hậu bồi nhãi ranh, cũng dám tìm ta làm càn, quả thực là muốn chết đây mà.

Tuyên Cổ nhìn thấy này đạo hồng quang:

- hứ

một tiếng tỏ vẻ xem thường, ra một một chương phá tan hư không nhắm vào hướng Tiểu Kê.

- Tiểu Kê, người mau rút đi cho ta, chẳng lẽ lời ta người cũng không nghe sao? Nếu như không nghe lời ta, sau này ta sẽ không cần người nữa.

Lâm Phàm mặt biến sắc, quát âm lên.

Tiểu Kê nhắm về phía Tuyên cổ, trong lòng phần nộ vô cùng, vừa nghe những lời của Lâm Phàm lời này, nhất thời sửng sò, như ngây như dại.

- Mau tránh ra cho ta a...

Lâm Phàm thấy cảnh này bối rối vô cùng. "Tuyên Cổ, đối thủ của người là ta."

- Hừ, không vội...

Tuyên Cổ cũng không ngu ngốc, nhìn thấy kẻ này hốt hoảng như vậy, ắt hẳn Tiểu Kê kia hết sức quan trọng với Lâm Phàm.

- Tiểu Kê...

Lúc Tiểu Kê phản ứng lại thì hết thấy đều đã đã muộn rồi

- Tuyên Cổ

dùng tay che kín bầu trời, nắm gọn Tiểu Kê trong lòng bàn tay.

Lâm Phàm đang định xông tới, nhất thời dừng bước, tâm trí hoảng hốt.

- Tuyên Cổ, thả hân.

Lâm Phàm tự nhắc nhở chính mình, lúc này tuyệt đối không thể hoảng, Tiểu Kê là Phượng Hoàng, không thể chết được.

- Lâm Phàm, người ngốc sao? Chẳng lẽ Tuyên Cổ ta không nhìn ra, tên Tiểu Phượng Hoàng có tầm quan trọng đối với người thế nào sao?

Tuyên Cổ nhìn Lâm Phàm nói

- Lâm Phàm người thực sự là phức tạp, rõ ràng muốn trở thành đấng chí cao, thế nhưng lại bị ràng buộc bởi tên nhãi nhép này à, đã như vậy còn muốn trở thành chí cao, quả thực là nằm mơ.

- Đem cánh tay của ta trả lại cho ta, bằng không tên tiểu Phượng Hoàng này...

Tuyên Cổ cười lạnh, còn Tiểu Kê thì gào thét.

- Đừng...

Lâm Phàm vừa nghe tiếng Tiểu Kê kêu thảm thiết, nhất thời tâm trí hoảng hốt, lập tức đưa tay ra hiệu:

- khoan đã

Lúc này Tiểu Kê kêu rên vì đau

- Ồ ó o...

Tiểu Kê lắc chiếc đầu nho nhỏ, nhìn Lâm Phàm, dường như muốn nói với Lâm Phàm:

- Tuy rằng rất đau, thế nhưng Tiểu Kê đây không sợ.

- Tiểu Kê, đừng...

Giờ đây, Tiểu Kê đang bị Tuyên Cổ nắm ở trong tay, bỗng dưng bốc cháy thành ngọn lửa, bóng tiểu Phượng Hoàng mờ chao liệng cửu thiên.

- Phượng Hoàng niết bàn sao? Ha ha, c không biết bao nhiêu người đã chết dưới tay ta, người cho rằng chiêu thức nhãi nhép của người có thể thành công sao?

Tuyên Cổ cười lạnh một tiếng, chạm ngón một cái, nhất thời ngọn lửa kia biến mất.

- Sự kiên t gian của ta có hạn, đem cánh tay của ta trả lại cho ta.

Tuyên Cổ lạnh lùng nói.

- Người đem thả hãn ra trước.

Hơi thở Lâm Phàm có chút gấp gáp.

- Hả? Người có tư cách cùng ta cò kè mặc cả sao?

Tuyên Cổ giận dữ hứ lên một tiếng, Tiểu Kê đã chịu đủ dẫn vật ở trong lòng bàn tay kia.

Thế nhưng bây giờ Tiểu Kê nhắm chặt hai mắt, dường như rất đau đớn nhưng cố nén chịu không một tiếng rên la

Lúc này Lâm Phàm trong lòng dẫn vật vô cùng, thương cho Tiểu Kê.

- Tiểu Kê làm bạn với ta nhiều năm, sớm đã xem như người thân, làm sao có thể thấy nó chết đi được.

- Không thể trả lại được, trả cho hãn Đông Linh châu sẽ gặp nguy, hơn nữa hãn cũng sẽ không thả Tiểu Kê ra

...

- Ò ó o...

Lúc này Tiểu Kê kêu lên.

Lâm Phàm nhìn về phía Tiểu Kê, thấy Tiểu Kê ở đằng kia đang lắc đầu, ra hiệu không cần lo ta.

Lâm Phàm cúi đầu, hai con mắt có chút mơ hồ:

- Tiểu Kê, ta sẽ cứu ngươi.

Lúc này, Lâm Phàm dự định cứu Tiểu Kê và cuối cùng cùng "Tuyên Cổ" đồng thời bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa.

Sống đến bây giờ, nên tỏ ra lạc quan, vợ cũng có rồi, còn có cái gì tiếc nuối nữa.

- Tốt, ta trả..

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng "Tuyên Cổ".

- Ha ha, tốt...

Tuyên Cổ cười lớn.

Lúc bấy giờ, bỗng một thanh âm từ trong hư không truyền đến.

- Một tiếng định càn khôn.

- Phốc...

Trong chớp mắt, cát đá bay mù mịt, thiên địa thê lương.

Lâm Phàm nghe được thanh âm này thấy tình cảnh rất đổi quen thuộc, nhất thời trong lòng vui vẻ.

Một màn sương mù vàng hiện ra, trong nháy mắt bao trùm lấy "Tuyên Cổ "

- Thứ quái gì đây, làm sao thối như vậy.

Tuyên Cổ biến sắc, đối với khí thể khó có thể chống đỡ, bàn tay đang nắm lấy Tiểu Kê kia, nhất thời buông lỏng.

Lâm Phàm nắm lấy cơ hội này, trong nháy mắt đến nắm lấy Tiểu Kê, cơ thể được rót một đạo sinh mệnh lực lượng, sau đó hướng về phương xa ném đi:

- Tông chủ, tiếp nhận...

- Ta chính là rắm thần Yêu Vô Tà, tiểu tặc thả ra Tiểu Ke ra

Một bóng người ở phương xa kia, bá khí thô bạo đứng ở nơi đó, thoả mãn với công hiệu một rắm này của mình.

- Vô liêm sỉ...

Tuyên Cổ lúc này phản ứng lại, nhìn người kia, nắm chặt tay giận dữ.

- Người dám làm nhục ta như vậy, đáng chết.

Tuyên Cổ giận dữ hét.

Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng hết sức bối rối, nhưng dù tình huống thế nào Tiểu Kê cũng vừa được cứu.

- Phốc...

- Phốc...

Lúc này Lâm Phàm bỗng trợn mắt hốc mồm mồm

Tuyên Cổ Yêu Vô Tà nắm trong tay, không ngừng thả rắm, mà sức mạnh của rắm này, dĩ nhiên cánh tay của Tuyên Cổ cũng không thể làm gì được.

- Đây..

Lâm Phàm có chút thật không dám tin tưởng.

Tránh được bàn tay của Tuyên, Yêu Vô Tà lập tức hướng về phương xa chạy trốn mà đi.

- Lâm huynh, phe địch quá mạnh, ta cũng chỉ có thể đến giúp cái này, cái khác dựa vào chính người, huynh đệ liền chạy trước vậy

Trong chớp mắt, Yêu Vô Tà thân ảnh biến mất ở bên trong trời đất.

- Quả nhiên vẫn là rất sợ chết.

Lâm Phàm nhìn Yêu Vô Tà rời, lòng cười cảm kích.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Tuyên Cổ Muốn Mọc Lại Đại Điều

*đại điều là chỉ cái thứ trong đống quần..

Lâm Phàm không nghĩ tới chiêu này của Yêu Vô Tà lại lợi hại như thế chỉ cần một rắc rối này có thể làm ngất toàn bộ thế giới.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ vừa rồi giống như có thể khống chế, một rắc rối kinh thiên động địa kia trực tiếp bao trùm toàn bộ thiên địa, cuối cùng chỉ có một mình Tuyên Cổ xui xẻo, đây không thể không nói là một cái bi kịch.

- Vô liêm sỉ, cái tên kia lại làm nhục ta như vậy, hôm nay không đem toàn bộ các người trấn áp, ta thề không là...

Tuyên Cổ điên cuồng rêu rao lên, cũng đã bị bày kiến cỏ này cho làm nổ tung, cái này đối với "Tuyên Cổ" mà nói, chính là vô cùng nhục nhã.

- Thề không là cái gì?

Tâm tình của Lâm Phàm đã còn bị đè nén như lúc trước nữa.

- Nhân loại, chớ có làm càn.

Tuyên Cổ không muốn trả lời Lâm Phàm vấn đề này, bởi vì ngay cả hắn cũng không biết rõ, mình rốt cuộc là cái gì?

Vấn đề này kỳ thực khổn nhiều hắn rất lâu.

Người không phải người, yêu không phải yêu, từ ngày hai con mắt bắt đầu đóng mở thì hắn mới biết mình có bộ dáng này.

- Đến, dù cúc hoa của người có dạng gì thì tiểu gia một người có thể đánh mười người.

Lâm Phàm chỉ vào "Tuyên Cổ" lớn lối nói.

Đối với Tuyên cổ này Lâm Phàm cũng không khỏi không khâm phục, cái tên này có chút lợi hại, nếu như thực lực của Tuyên Cổ hoàn toàn khôi phục thì đúng là hấn đánh không được.

Nhưng ngay tại tình huống này, Lâm Phàm có thể không có chút nào sợ hãi.

Không phải chịu đòn sao? Nhớ năm đó lúc tiểu gia làm xuất đạo, chính là dựa vào chịu đòn mà xuất đầu.

- Oanh...

Tuyên Cổ đánh một quyền oanh đến, thiên địa dao động, một lực lượng cuồng bạo bao phủ tới.

Đối với năm đấm so với bao cát còn lớn này, Lâm Phàm không uý kỵ tí nào, đột nhiên xông lên trên.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt tăng cường năm trăm triệu.

...

- Tuyên Cổ, với năm đấm vô lực này của người còn muốn đánh chết tiểu gia, người đây không phải quá huênh hoang sao?

Trong lòng Lâm Phàm cũng nắm chắc rồi.

Tiểu gia chính diện đánh không chết người, liền dây dưa đến chết người, cũng không tin cùng người đại chiến ba trăm hiệp, không đem người tức chết.

- Tên tiểu tử càn rỡ.

Tuyên Cổ nổi giận, hăn phát hiện nhân loại này vậy mà vẫn có thể nhảy nhót như thế.

- Ta làm càn ta tự hào, người có gan liền đánh chết tiểu gia đi, ta liền thích xem người muốn giết ta, lại bất đắc dĩ không giết chết được ta.

Lâm Phàm uốn éo người, hướng về "Tuyên Cổ" vẫy vẫy tay.

Đối với một đại nhân vật như Tuyên Cổ mà nói làm sao có thể chịu được một con giun dế ở tại trước mặt làm càn.

- Chết cho ta.

Tuyên Cổ tức giận, lại lần nữa đánh về Lâm Phàm, cú đấm này so với một quyền lúc trước cũng mạnh hơn không ít.

- Oanh...

Mặt đất nứt toác, Lâm Phàm bị một quyền của Tuyên Cổ đánh trực tiếp vào đến trong lòng đất.

- Ha ha, nhân loại người quá tự cao rồi chọc giận Tuyên Cổ ta, chỉ có một con đường chết.

Tuyên Cổ nhìn tình huống phía dưới, cũng là nở một nụ cười.

Tên gia hỏa nhỏ bé này, có thể cùng với hăn chiến đấu đến bây giờ cũng đủ để tự hào.

Lúc này, Tuyên Cổ đem ánh mắt nhìn về phương xa, những cái giun dế kia, dĩ nhiên cản trở đại quân Thú Linh Giới đúng là có chút làm càn mà.

Vừa lúc đó, trong ánh mắt của Tuyên Cổ đột nhiên xuất hiện một bóng người.

- Tuyên Cổ, ta thu hồi lại những lời ta vừa nói quả đấm của người đúng là có chút khí lực.

Lâm Phàm nhẹ nhàng phiêu phù ở trước mặt Tuyên Cổ khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười nói.

Giờ khắc này Lâm Phàm phùng má giả làm người mập, một quyền này của Tuyên Cổ suýt chút nữa lấy đi mạng già của hắn nếu như không phải "Ngô Đồng thần thụ" cùng Huyết Hải Ma Công ở phía sau viện binh chống đỡ thì hắn sớm đã bị "Tuyên Cổ" đánh cho quỳ xuống đất không dậy nổi.

...

Ở bên kia dưới sự giúp đỡ của Yêu Vô Tà, mọi người chống đỡ đại quân Thú Linh Giới cũng dễ dàng không ít.

Ngày hôm nay đối với Yêu Vô Tà mà nói, chính là ngày thoải mái nhất, ngày hôm nay thả rắm nhiều hơn so với năm rồi gộp lại.

Diệt Cùng Kỳ nhìn tên vó chút biến thái này cứ mỗi lần nhếch miệng lên liền khiến hung thú tử thương vô số, rất muốn hỏi một câu.

- Thả nhiều rắm như thế, cục hoa của ngươi không đau sao?

...Yêu Vô Tà nhìn những hung thú bị rắm của mình đánh thành tro bụi cũng tràn đầy tự hào, sau đó nhìn về phía phương xa, cũng là trợn mắt ngoác mồm, cuối cùng giơ ngón tay cái lên.

- Lâm huynh, quả nhiên là cái nam nhân chân chính.

Ở trong mắt hắn, Lâm huynh giống như một quả bóng, một quyền nổ ra, sau đó lại chạy trở về, cứ như vậy không ngừng lặp lại, giống như tiểu Cường đánh không chết.

...

- Khốn nạn, ngươi làm sao còn không chết.

Tuyên Cổ nhìn người trước mắt này, lửa giận trong lòng đều sắp ngừng tụ thành núi.

Bị một quyền của mình một quyền đuổi đi, lại năm lần bảy lượt xuất hiện trước mặt mình.

Coi như là "Tuyên Cổ" rất có kiên trì, giờ khắc này cũng bị hành vi trêu đùa của Lâm Phàm chọc tức đến nổi phẫn.

- Kỳ thực ta cũng muốn chết, thế nhưng mỗi lần đều không chết được, bất quá ta cho rằng, nếu như người tăng một chút lực lượng mà nói, ta gần như có thể chết rồi.

Lâm Phàm một mặt áy náy nói.

- Người...

Tuyên Cổ nhìn người trước mắt này, bộ ngực bằng phẳng kịch liệt phập phồng: - Nhân loại, người thành công đem ta chọc giận, coi như sau này có lưu lại tiếc nuối, ta cũng muốn người chết.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm hơi nhướng mày, hẳn cảm giác được khí tức của Tuyên Cổ đột nhiên phát sinh ra biến hóa.

- Thân thể Tuyên Cổ...

Tuyên Cổ gào thét, một luồng sức mạnh bạo nhiên đột nhiên bạo phát ra.

Đột nhiên một chuyện kinh khủng, phát sinh ở trước mặt Lâm Phàm.

Cái kia của Tuyên Cổ nguyên bản đã bị hiến tế, đã là hoạn quan nhưng bây giờ Lâm Phàm lại phát hiện, cái thứ ở trong đũng quần của tuyên Cổ kia, đột nhiên bị một đoàn quang mang cho bao phủ.

- Sống lại...

Tuyên Cổ gầm rú một tiếng, từ các vị trí còn lại trên thân thể trực tiếp chia sẻ ra một phần sức mạnh, để cho cái kia của mình có thể mọc ra lần nữa.

Thân thể thiếu hụt, khiến cho thân thể Tuyên cổ một mực ở trạng thái thiếu hụt.

- Nhân loại, người nên cảm thấy tự hào.

Tuyên Cổ lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, cái kia trong nháy mắt bạo phát ánh sáng hung hãn.

Tuy rằng làm như vậy, sẽ không tìm lại được sức mạnh ban đầu nhưng bây giờ vì trấn áp nhân loại đáng ghét này: - Tuyên Cổ cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.

Cái kia của mình bị cái tên nhân loại này hiến tế muốn một lần nữa tìm về đó là không có khả năng.

- Ôi mẹ ời...

Lâm Phàm lúc này trợn tròn mắt:

- Tuyên Cổ này muốn thứ kia mọc lại một lần nữa.

- Ha ha... Nhân loại, người đang run sợ dưới uy của bản Tuyên Cổ đi.

Tuyên Cổ rống giận.

...

Lâm Phàm nhìn hình ảnh trước mắt, tâm tình cũng là đột nhiên run lên, hãn cảm giác được đợt lát nữa chỉ sợ sẽ phát sinh chuyện nguy hiểm.

Bất quá vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện một chuyện, để cho hãn động tâm.

Nguyên bản "Tuyên Cổ" thiếu hụt đại điều khiến cho nhiều loại công pháp không cách nào vận dụng, bây giờ "Tuyên Cổ" từ bỏ sức mạnh tương lại để cho đại điều mọc lại một lần nữa, này không thể không nói là một cái cơ hội rất tốt a.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nhìn trần trường "Tuyên Cổ", trong lòng cũng giã dũa.

Thứ buồn nôn như vậy làm sao có thể đi bắt lấy.

Nhưng chính là "Ta không vào Địa Ngục, thì ai vào Địa Ngục".

Vì tương lai của Đông Linh châu, người đời sẽ không dùng ánh mắt quái dị nhìn về mình.

Ngay lúc này, Lâm Phàm di chuyển, thân thể đột nhiên nhảy lên về phía "Tuyên Cổ" đánh tới.

- Ha ha, nhân loại, người muốn thừa dịp ta trùng sinh đại điều, muốn ra tay với ta sao? Người nghĩ sai, trạng thái bây giờ mới là trạng thái mạnh nhất của ta, các sự công kích của người đối với ta mà nói, giống như ngứa vậy, không gây nên bất kỳ tác dụng gì.

Tuyên Cổ nhìn Lâm Phàm đánh tới cũng là cười lớn không thôi.

Tuy nói hiện tại hắn không thể động đậy, thế nhưng sức mạnh phòng ngự của hắn bây giờ là lúc mạnh nhất, khí tức toàn thân lưu thông, so với lúc trước càng thêm mạnh mẽ.

Lâm Phàm nhìn "Tuyên Cổ", sau đó trừng mắt nhìn, lộ ra một tia vẻ bất đắc dĩ.

- Tuyên Cổ, đừng trách ta, ta cũng không muốn.

...

- Hả?

Tuyên Cỗ sững sờ, không hiểu đối phương có ý gì, nhưng là sau đó,
hắn hiểu được...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 401: Đánh Tới Nổ Tung Mới Thôi

Một cái tay hiện ra dưới ánh sáng, nhìn qua trông rất nhỏ bé, nhưng lại giống như có thể bóp nát mọi thứ trong tay.

Cái tay này trông đơn giản tự nhiên, tràn đầy mồ hôi của người dân lao động, mặt trên lại như thể hiện sinh mệnh của quốc gia, giống như sinh mệnh dựng dục, rồi lại chết trẻ giữa đường.

Bây giờ ở nơi phương xa có Yêu Vô Tà hỗ trợ, mọi người cũng có thời gian quan sát Lâm Phàm.

- Ô, Tiểu Phàm người muốn làm gì?

Yến Tông chủ nhìn bóng người Lâm Phàm trong không khí, nghi ngờ hỏi.

- Thật giống... Là chiêu kia...

Tông Hận Thiên nhìn thấy, trong lòng run lên, hắn đã từng bá phục một chiêu này, nhưng bây giờ đối với "Tuyên Cổ" mà nói, một chiêu này liệu có tác dụng không?

- Chiêu kia?

Mọi người nghi ngờ hỏi.

- Đạo không thể truyền, đợi lát nữa các người sẽ biết.

Tông Hận Thiên ngậy người nhìn về phía xa, chiêu kinh thiên động địa này, hắn chưa từng nhìn thấy sư thúc sử dụng.

Cũng tốt, cuối cùng bây giờ đã có thể mở mang tầm mắt.

...

- Người, vẫn chưa từ bỏ ý định sao, nếu vậy ta sẽ để thân thể người niếm thử một chút.

Tuyên Cổ nhìn người này nói.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Lâm Phàm một tay đưa ra, cái kia vừa như một màn ánh sáng bảo hộ trước mặt "Tuyên Cổ", vừa giống như mặt nước, tự do xuyên thấu, không gì cản lại.

- Đây làm sao có thể...

Tuyên Cổ thấy cảnh này, mặt biến sắc, tỏ ra không dám tin.

Người này làm sao có thể phá màn ánh sáng hộ thân của mình được.

- Hà...

Trong chớp mắt, Tuyên Cổ ngưng lại, cảm giác không nói được.

- Làm sao?

Một chiêu bắn trúng, Lâm Phàm ngẩng đầu lên nhìn về phía "Tuyên Cổ", muốn nhìn vẻ mặt bức tức của "Tuyên Cổ" một chút.

- Người đang làm nhục ta?

Tuyên Cổ vốn cho là sẽ có chuyện kinh khủng gì phát sinh, nhưng cuối cùng lại không có một chút cảm giác gì, nhất thời giận dữ hết.

- Ta nắm...

- Hiện tại thì lại làm sao?

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn chăm chú "Tuyên Cổ", trong lòng hẳn cũng thật không dám xác định, một chiêu này đối với "Tuyên Cổ" có hữu dụng hay không, dù sao thân thể của "Tuyên Cổ" cũng không thể dùng cách bình thường để xem xét.

Thân thể "Tuyên Cổ" không thể dựng dục ra tới vùng thế giới này.

Lúc "Tuyên Cổ" không hề trả lời Lâm Phàm, bởi vì sắc thái của "Tuyên Cổ" lúc này bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, vốn đen kịt trong nháy mắt đã biến thành lúc trắng lúc đỏ.

- A...

Một tiếng gào thét rung trời vang lên.

- Buông tay...

Thân thể Tuyên Cổ uốn cong, ánh mắt từ từ chuyển biến, đầy u oán.

Lâm Phàm thấy cảnh này, trong lòng bỗng dưng thấy thỏa mãn, một chiêu này quả nhiên hữu dụng.

Bây giờ chỉ có thể nhìn mình, vậy thì chỉ dùng một đôi tay tà ác này đến tình thế toàn bộ thế gian đi.

- Buông tay... Buông tay...

Giọng nói uy vũ của Tuyên Cổ lúc trước đã không còn nữa, thay vào đó là âm thanh yếu ớt vì bị đối phương nắm trong tay.

- Ta nắm...

- Không... Không, nát... Nát...

Ánh mắt Tuyên Cổ u oán, từ từ trở nên vô hồn, cả người rùng mình một cái, muốn dùng hai tay bưng đỡ quần, nhưng đôi tay này vừa định thả xuống đã bị một cơn đau đớn không tả xiết hành hạ.

- Tiên sư nó, sớm biết chiêu này hữu dụng như vậy thì đã không hại tiểu gia lo lắng thời gian dài như vậy.

Lâm Phàm trong lòng thở dài bất đắc dĩ một tiếng.

Dù sao loại chiêu thức này hãn cũng không dám đánh cược.

Nếu chiêu này mà thất bại dĩ nhiên là toàn quân bị diệt.

- Phục hay không.

Lâm Phàm nắm được cán, lớn tiếng hỏi.

- Ta muốn giết ngươi..., đừng... Đừng.

Lửa giận trong lòng trùng thiên, thế nhưng toàn thân lại run lên, hai tay cũng bắt đầu run rẩy.

- Phục hay không...

Lâm Phàm lại nói to hơn.

- Phục... Phục.

Tuyên Cổ trong lòng giận run, hãn đường đường là Tuyên Cổ vạn cổ bất diệt, có khi nào phải chịu phục ai, nếu như chỉ đau đớn bình thường, hãn có thể nhẫn tâm đem chặt đứt, nhưng tình huống bây giờ không hề như vậy.

Cảm giác đau đớn này xuyên thẳng tới nội tâm, hãn muốn trấn áp cổ đau đớn này xuống, nhưng vẫn không có một chút tác dụng nào.

Đây rốt cuộc là chiêu thức gì, làm sao có khả năng như vậy

- Ta nắm...

- Ầm...

- Nát... Nát...

Thân thể Tuyên Cổ đột nhiên bắt đầu run rẩy, hắn cảm thấy giống như bị cái gì đó bị chặt đứt.

- A...

Một trận kêu rên, vang vọng toàn bộ thiên địa.

- Hừ, Tuyên Cổ, người cho rằng như vậy là đã kết thúc rồi à? Vẫn còn rất sớm.

Trong mắt Lâm Phàm lóe lên một tia sáng, hắn chưa bao giờ thấy thoải mái như vậy, nếu như bỏ qua lần này sẽ không bao giờ có thể gặp được đối thủ như vậy nữa.

- Hắc Hổ Đào Tâm, ta đánh...

Thời khắc này, Lâm Phàm nắm chặt song quyền, mắt ánh lóe lên vẻ thô bạo.

- Ầm ầm...

Lâm Phàm hướng về ngực "Tuyên Cổ", tấn công mãnh liệt, sức mạnh to lớn xuyên vào trong thân thể "Tuyên Cổ".

- A...

Tuyên Cổ nhất thời tê rống lên:

- Làm sao có khả năng, ngực của ta...

To ra, không ngừng to ra.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm Hắc Hổ Đào Tâm đã được tăng cường...

Lâm Phàm lúc này đã điên cuồng, song quyền giống như "Gatlingg vậy:

Hiện tại, Lâm Phàm quên đi thực tại, hẳn không có để ý bộ ngực "Tuyên Cổ" đã khổng lồ đến cỡ nào.

Bởi vì bây giờ, Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ đó chính là đánh tới nổ tung mới thôi.

- Dừng tay...

Tuyên Cổ điên cuồng gào thét, thế nhưng giờ khắc này toàn thân run rẩy không ngừng, cảm giác đau đớn làm "Tuyên Cổ" không ngóc đầu lên được.

Lần đầu tiên Tuyên Cổ cảm nhận được cảm giác đau đớn là cái gì?

Hắn không biết mình tại sao lại tồn tại cảm giác đau đớn, dù cho bị người phân thân, hẳn cũng không có một tia đau đớn, nhưng hôm nay chỉ bằng chiêu thức đơn giản này, đã làm hắn không thể chịu nổi.

- Ta đánh...

Vài đúng lúc này, khí lực toàn thân của Lâm Phàm chợt bộc phát, Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hắc Hổ Đào Tâm vốn là chiêu thức BUG bình thường.

Mà bây giờ kẻ thừa nhận hai chiêu tổ hợp này chỉ có một mình "Tuyên Cổ".

Muốn hỏi cảm giác này là thế nào, Lâm Phàm cũng không đáp lại được, e là chỉ có "Tuyên Cổ" mới có thể hiểu được.

...

Mọi người chống đỡ thú triều, bây giờ đã ngừng động tác trong tay, một mặt như mơ nhìn cảnh tượng phía xa.

Đám hung thú không sợ sinh tử kia cũng ngừng lại.

Vào đúng lúc này, trời đất trở nên yên tĩnh

- Cmn...

Yêu Vô Tà nhìn thấy tình cảnh này, trợn tròn mắt.

Tông Hận Thiên biết chiêu này mạnh mẽ, thế nhưng cũng không nghĩ tới tình cảnh như hôm nay.

Bộ ngực "Tuyên Cổ" bây giờ bành trướng thành một cái cầu, nếu như nhất định phải hình dung nó lớn bao nhiêu.

Thì khẳng định là, rất lớn... Rất lớn.

- Tuyên Cổ, tất cả những thứ này người cũng đừng oán ta, đều là người tự tìm, nếu như không phải người muốn tái tạo đại địa, người cũng sẽ không bị ta nắm lấy cơ hội, muốn trách thì trách chính người đi.

Hiện tại Lâm Phàm có thể đem "Tuyên Cổ" áp chế lại, cũng không phải hẳn có khả năng tưởng tượng được.

- Ta...

Tuyên Cổ muốn nói chuyện, thế nhưng bị cảm giác đau đớn, áp chế toàn bộ thân hình, nên một câu nói cũng không nói ra được.

Lâm Phàm lau mồ hôi trán, nhìn bộ ngực "Tuyên Cổ", hoàn toàn chấn động.

Tuyên Cổ không hổ là Tuyên Cổ, nếu là người bình thường đã sớm nổ tung, nhưng đối với "Tuyên Cổ" mà nói, bây giờ bành trướng đến mức độ này vẫn không nổ tung, cũng là để người không dám tin tưởng.

...

- Tuyên Cổ, tiếp ta một chiêu.

Lâm Phàm tổ hợp chiêu thức còn chưa kết thúc.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

- Ầm...

Lâm Phàm tung một cước hủy thiên diệt địa, đập về phía đống quân "Tuyên Cổ"

- A...

Tuyên Cổ gào thét khốc liệt, toàn bộ thiên địa đều bị tiếng kêu thảm thiết này làm cho chấn động.

Mà Lâm Phàm lúc này lại mừng rỡ trong lòng, thắng lợi đang ở trước mắt, cơ hội cuối cùng đến rồi.

- Tuyên Cổ, tiếp tiểu gia chiêu cuối cùng đi.

Giờ phút này, khí tức trong mắt Lâm Phàm thay đổi.

...

- Hình thức dạy dỗ, mở ra.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Bạo Phát Đi Tiểu Vũ Trụ Của Ta

-Tiểu Phàm, người muốn làm gì? Vô Nhai Thái Thượng trưởng lão nhìn đám người phương xa, vẻ mặt mơ hồ, hoàn toàn không hiểu tất cả những thứ này rốt cuộc là thế nào.

Tông Hận Thiên lắc đầu...

Yến Tông chủ lắc đầu...

Mà ở đây, chỉ có hai người đó là biết rõ nhất.

Diệt Cùng Kỳ cùng Hỏa Diễm lĩnh chúa, hai người này đều bị Lâm Phàm ra tay dạy dỗ.

Trước đây lúc bị dạy dỗ, bọn họ cảm giác bị sỉ nhục, thế nhưng từ sau khi bị dạy dỗ, lại là loại cảm giác mê luyện kì diệu.

Lúc này hai người liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt để lộ ra vẻ hoài niệm, đồng thời đối với việc tiếp thu dạy dỗ của -Tuyên Cổ- cũng ước ao ghen tị.

Cái cảm giác này tươi đẹp đến nhường nào, mỹ lệ đến nhường nào, mà để người ta mê muội.

Từ lúc một lần bị dạy dỗ trở về sau, muốn lại được hưởng thụ lại cái cảm giác ấy, nhưng đã không còn cơ hội.

-Tuyên Cổ, ngày hôm nay tiểu gia phải cố gắng dạy dỗ người, để người hiểu rõ, nơi này không phải là nơi người làm càn. Lâm Phàm ra oai.

-Tuyên Cổ, bây giờ người chính là cá nằm trên thớt, mặc người chém giết. Nếu như Tuyên Cổ có thể chịu đựng được thì Lâm Phàm sẽ tước vũ khí đầu hàng, không hề lên tiếng mà đưa đầu ra tùy ý chém.

Thế nhưng giờ đây Tuyên Cổ đã ngã xuống sau ba đại tuyệt kỹ, không có một chút phản kháng nào khiến Lâm Phàm nảy ra một ý trong lòng.

Mặc dù thực lực người ngấp trời, nhưng dưới uy lực của ba đại tuyệt kỹ cũng phải ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Lâm Phàm vốn là muốn đem Tuyên Cổ luyện hóa, thế nhưng sau đó ngẫm lại liền bỏ đi ý nghĩ này.

Đồ không phải của mình, chung quy vẫn không phải là của mình.

Rõ ràng đã luyện hoá cánh tay Tuyên Cổ, nhưng Tuyên Cổ vẫn có thể cướp đi từ trong tay mình.

Chẳng may sau đó xuất hiện người sinh ra Tuyên Cổ nói một câu:

-Tuyên Cổ là do ta sinh, tất cả những gì của hắn đều là của ta.

Nếu phát sinh tình huống như vậy, đối với Lâm Phàm mà nói, đúng là bi kịch.

Nếu như dạy dỗ thành công, thu phục được Tuyên Cổ thì thật là sáng khoái biết bao.

Tuyên Cổ giờ khắc này kêu rên kêu thảm thiết, ánh mắt phần phần lộ vẻ nhìn về phía Lâm Phàm, dường như muốn giết chết Lâm Phàm vậy, nhưng trong chớp mắt, ánh mắt này đã không còn sót lại chút gì, mà biến thành mê man, mất đi hi vọng.

Một luồng ưu thương từ trên thân thể Tuyên Cổ phát ra, bao phủ toàn bộ thiên địa.

Trong chớp mắt, thần quang loé lên trong mắt Lâm Phàm

Kỹ năng dạy dỗ cuối cùng, yêu cầu vẫn còn rất cao.

Tinh khí thần vào lúc này nhất định phải đạt đến trạng thái đỉnh cao thì mới có thể đem tuyệt kỹ này phát huy được.

Lấy ra một sợi roi dài, trên người Lâm Phàm phát ra khí tức uy nghiêm.

-Tuyên Cổ, hãy hưởng thụ lấy thời khắc tươi đẹp trong đời đi, tiểu gia đánh xuống một roi, tuyệt đối sẽ làm ngươi sáng khoái, thậm chí bắt đầu hoài nghi nhân sinh, sau đó muốn hưởng thụ cũng không còn cơ hội đâu. Lâm Phàm cười lớn.

Hai tay cầm roi dài, cánh tay giương lên.

-Một roi quất ra, tung hoành tứ hải.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm bay lượn ở trong hư không, chiêu thứ nhất chính là chung cực hàm nghĩa bộc phát ra.

-Ầm...-

Lúc này, roi dài giống như có linh tính vậy, nằm dày đặc trong không gian hư không, bây giờ trong hư không này, roi múa khắp trời.

Mọi người thấy cảnh này, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn, bọn họ chưa từng gặp dạng chiêu thức này, cũng không biết Lâm Phàm rốt cuộc muốn dùng biện pháp gì để tiêu diệt Tuyên Cổ.

-Đáng ghét... Tuyên Cổ gào thét, nhưng trong chớp mắt, hắn bị một roi quất vào người.

Một luồng điện lưu lập tức lan truyền ở trên thân thể của -Tuyên Cổ-.

-Ừm... Tuyên Cổ ngâm khế một tiếng, âm thanh này làm Lâm Phàm đột nhiên run lên:

- Tên này làm sao có thể phát ra âm thanh không biết xấu hổ như vậy.

Ba ba ba...

Roi múa đầy trời quất vào trên thân thể của Tuyên Cổ, phát ra từng trận âm thanh nổ vang.

Tuyên Cổ bị Lâm Phàm tùy ý quất roi dạy dỗ. Nội tâm vạn cổ bất diệt kia, lúc này bị điên cuồng tàn phá, giày vò.

Cái roi dài ở trong hư không không ngừng xoay tròn, sau đó trói lấy bộ ngực đang bành trướng của Tuyên Cổ.

Lâm Phàm thấy cảnh này mà sửng sờ, tại sao có thể có chiêu này.

Hiện tại, Lâm Phàm đã không nghĩ được nhiều như thế, chỉ cần đem Tuyên Cổ triệt để dạy dỗ tốt, đó chính là thành công.

-Làm càn....Tuyên Cổ tuy rằng bị đau đớn, dẫn vật không có một chút chống cự, thế nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm này đối xử với mình như vậy nổi giận bùng bùng.

-Hả? Còn mạnh miệng, xem ra ta dạy dỗ còn chưa đủ, để ta tăng cường độ. Lâm Phàm vừa nhìn Tuyên Cổ vẫn làm càn, cũng triệt để dùng hết toàn bộ.

Tất cả những điều tiểu gia làm cũng vì Đông Linh Châu, các Tông chủ chắc cũng đều hiểu được.

Lâm Phàm quay lại nhìn về phía mọi người, lúc này thấy mọi người đang dùng tay che mắt lại.

Nhưng nhìn tình hình này, vẫn muốn hé tay để xem sự việc trước mắt.

-Ai... Lâm Phàm lắc lắc đầu, tiểu gia thừa nhận cái này có chút cay mắt, thế nhưng tất cả những thứ này cũng là vì chính nghĩa.

Sau đó Lâm Phàm tập trung ý chí, một lòng một ý vùi đầu vào bên trong hình thức dạy dỗ.

Khi không ngừng dạy dỗ, Lâm Phàm cũng dần dần phát hiện ra động tác võ thuật mới.

Dạy dỗ trò gian cũng là thiên kỳ bách quái, các loại độ khó đều có thủ pháp rất cao, kỹ năng dạy dỗ của Lâm Phàm cũng rất là cao thâm.

Thậm chí rất nhiều kỹ năng dạy dỗ từ đời trước, cũng được Lâm Phàm vận dụng triệt để.

Nhìn công hiệu cũng rất khá

Tuyên Cổ bị dạy dỗ cũng kêu oa oa, tuy nói hiện tại Tuyên Cổ-rất là phần nộ cũng rất khó chịu.

Thế nhưng Lâm Phàm hiểu rõ nội tâm Tuyên cổ kỳ thực rất thoải mái, chỉ là hắn không muốn đối mặt mà thôi.

-Tuyên Cổ, người hãy nhìn thẳng vào sự thật đi, hãy chậm rãi hưởng thụ lấy cảm giác này, đừng chống cự làm gì để càng thêm xấu hổ. Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

-Cho người quả rắm vào mặt này. Tuyên Cổ gào thét, giờ khắc này đã không có sức chống cự, ở trong tay Lâm Phàm hắn giống như con rối, bị tùy ý lăng nhục, giày vò đánh, chửi.

-Cmn... Tuyên Cổ, người không tin tiểu gia nói thì thôi, tiểu gia sẽ làm người nhìn thẳng vào sự thật.-

-Ta tát.

-Ta trói.

-Ta quất roi.

-Cong queo uốn lượn.

-Trực Đảo Hoàng Long.

-Tiên Nhân Chỉ Lộ.

...

Lâm Phàm lúc này đang liều mạng dạy dỗ nhưng chân nguyên tiêu hao cũng là rất lớn, đối phó Tuyên Cổ nhất định phải dùng kỹ năng mạnh nhất, chỉ quất roi e là còn không được.

Bất kể như thế nào, cũng phải triệt để công phá Tuyên Cổ.

Trong chớp mắt... Thiên địa mông mông bụi bụi.

Chiếc roi kia đang quất dài trên đất.

Còn Tuyên Cổ đang kêu rên thảm thiết.

Lâm Phàm hai mắt bị cay, nhưng là vì Chính Nghĩa, phải kiên t gian.

Đến tận bây giờ, Lâm Phàm mới nhìn thấy vẻ mặt -Tuyên Cổ- dần dần cải biến, nhất thời trong lòng vui vẻ.

Một roi quất ra, tung hoành tứ hải.

-Tuyên Cổ, người hãy nhìn thẳng nội tâm của người, người chính là người như vậy a. Lâm Phàm nhìn thấy sự biến đổi của Tuyên Cổ sau khi bị dạy dỗ, thẳng thừng nói ra.

-Ta... Ta... Tuyên Cổ thở ngày càng gấp, hấn giận Lâm Phàm run người, nhưng trong lòng muốn nói rằng, đừng có ngừng, tiếp tục quất roi đi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 403: Viên Thiên Đế

-Một roi cuối cùng...

Bộ ngực Lâm Phàm kịch liệt nhấp nhô, từ trước tới giờ, những người đã bị hấn dạy dỗ qua, làm gì có ai giống như tên Tuyên Cổ này.

Có thể coi là khó làm, tiểu gia phải quất roi tràn ngập yêu khí xuống mới khiến hắn hoàn toàn thần phục.

Xoay Chuyển Càn Khôn, Hắc Hổ Đào Tâm, Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, Dạy Dỗ, bây giờ Lâm Phàm có tới tứ đại tà thuật, hơn nữa mỗi một môn đều có uy lực vô cùng khủng khiếp.

Nếu như muốn chọn ra cái nào mạnh nhất, thì ngoài Dạy Dỗ ra không còn cái khác.

-Dùng...

Một roi phá không, quất roi toàn bộ hư không, phần cuối roi dài bùng nổ ra một ánh hào quang, giống như đem thiên địa đều xé rách vậy, sau đó rơi vào trên thân của Tuyên Cổ.

Thân thể Tuyên Cổ run rẩy mãnh liệt, một tiếng rên rỉ kinh thiên động địa, vang vọng đất trời.

-Xem ra đã xong rồi.

Lâm Phàm nhìn dáng vẻ Tuyên Cổ bây giờ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả những thứ này cũng may mà Tuyên Cổ có thể chịu đựng được, nếu hấn mà chết, thì mình căn bản không có cơ hội vườn mình.

Coi như mình có sức mạnh phía dưới của Tuyên Cổ để chống đỡ xuống dưới, đem thân thể tu luyện tới cảnh giới nhất định, tối đa cũng là một khả năng, chính là ai cũng đánh không chết ai.

Nhưng bây giờ không giống nhau nông dân vườn mình gieo hạt, cỡ nào tiêu sái, cỡ nào khoái hoạt chứ.

Đồng thời từ trong cuộc chiến đấu này, Lâm Phàm khắc sâu một cái đạo lý, đó chính là người ngàn vạn không nên tìm đường chết.

Tuyên Cổ này nên có biệt danh là Đại Đế tìm đường chết.

Một roi rơi xuống, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc.

-Đừng ngừng, tiếp tục...

Lúc này âm thanh Tuyên Cổ truyền đến, trong thanh âm kia, phảng phất như chứa đựng sự thỉnh cầu, thật giống như không rời bỏ được cái dạy dỗ này.

Lâm Phàm nghe thấy ngây ngẩn cả người, sau đó thở dài một tiếng:

-Thôi được, người xứng đáng là một đối thủ tôn kính, có thể chính diện đối mặt với nội tâm của mình, thả ra chân chính chính mình.

-Đùng...

Lâm Phàm vì thỏa mãn yêu cầu của Tuyên Cổ, cũng là không để ý mệt mỏi, nâng roi dài trong tay lên, quất Tuyên Cổ lần nữa.

Bên trong đất trời, âm thanh Tuyên Cổ, khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng, Tuyên Cổ tuyệt thế hung uy ngày xưa đâu còn nữa.

Bây giờ tồn tại chính là một người có thể chân chính phát hiện mình, tìm về Tuyên Cổ chân chính.

Lâm Phàm nhìn Tuyên Cổ hưởng thụ như vậy, trong lòng nổi hứng tò mò.

Chẳng lẽ Dạy Dỗ này thật sự chỉ làm người khác cảm thấy thoải mái không thành như vậy? Khiến người ta nhìn vào muốn được dạy dỗ một phen.

Chỉ là rất đáng tiếc, không thể tự kiểm chế dạy dỗ chính mình, không thể không nói, đây là một cái bi ai.

...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

-Tốt, dạy dỗ đến đây là kết thúc, ta mệt chết rồi.

Lúc này, Lâm Phàm đặt mông ngồi dưới đất, đem roi dài thả vào trong túi đeo lưng, ngồi thở hỗn hển.

“Keng, chúc mừng đã đánh bại Tuyên Cổ thực lực trăm không còn một.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường năm mươi ước.”

“Keng, chúc mừng thăng cấp.”

“Keng, Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn.”

...

Lâm Phàm nghe nói thăng cấp, trong lòng vui vẻ một hồi, đồng thời ngẫm lại thực lực Tuyên Cổ hôm nay trăm không còn một đã mạnh như vậy, nếu như hoàn toàn khôi phục thì khủng khiếp cỡ nào.

Cũng không biết hai người Chí Tôn cùng Chiến Thần đã dùng cách gì để phân thây Tuyên Cổ.

Hiện giờ, Tuyên Cổ u oán liếc mắt nhìn Lâm Phàm, hiển nhiên là dục cầu bất mãn, chẳng qua hiện nay nhìn bộ ngực treo hai cái quả cầu lớn kia, cũng là bất đắc dĩ thờ dài, khi nào mới có thể tiêu sừng đây.

-Đã kết thúc rồi, mọi người đều đến đây đi.

Lâm Phàm hướng về phương xa hô to.

Nghe được những lời này, mọi người đang ngăn cản thú triều bỗng sững sờ không hiểu đây là tình huống thế nào.

Bây giờ, Tuyên Cổ vẫn còn sống, làm sao có thể nói không có việc gì đây? Vào lúc này, bọn họ phát hiện cái tên Tuyên Cổ kia lại nằm ở nơi đó, không nhúc nhích, cũng không có không có hung uy như lúc trước, sau đó cũng yên tâm, đi về phía Lâm Phàm.

-Ác ác...

Tiểu kê đã khôi phục bội dáng như cũ nhanh chóng làm thứ đầu tiên bay đến bên cạnh Lâm Phàm vui mừng nhảy lên bả vai Lâm Phàm, dùng đầu cọ, sau đó nhìn về Tuyên Cổ phía trước vùng đầu gà một cái, rất xem thường lạnh rên một tiếng.

-Dám đánh bản tiểu kê, hiện tại còn không bị lão Đại ca của ta thuần phục.

...

-Tiểu Phàm, chuyện gì thế này?

Yến Tông chủ tiến lên trước nghi ngờ hỏi.

-Không có gì, Tuyên Cổ này từ nhỏ không cha mẹ, vừa bị ta dùng tình yêu cảm hóa, nên đã biết mình sai rồi.

Lâm Phàm nói ra.

-A?

Yến Tông chủ cũng sờ.

-Tuyên Cổ, người biết sai chưa?

Lâm Phàm thấy Yến Tông chủ không tin, hướng về Tuyên Cổ hô.

-Ta biết sai rồi.

Hiện tại, Tuyên Cổ nằm ở nơi đó, trở về chỗ cảm thụ.

Tông chủ thấy chưa, ta đã nói đã hấn đã bị ta cảm hóa rồi mà, người lại không tin lời ta nói.

Lâm Phàm nghiêm trang nói.

Mấy lời này có quý mới tin. Chẳng qua hiện nay không có chuyện gì là tốt được rồi, hấn cũng không muốn hỏi nhiều đến cùng là chuyện gì đã xảy ra.

-Lâm huynh, người thật sự là quá nổ, đời này Yêu Vô Tà ta chưa từng phục người nào, chỉ phục người.

Yêu Vô Tà quay chung quanh bên người Lâm Phàm, khoác lác nói ra.

Lâm Phàm cười một tiếng:

-Nhìn dáng dấp người thì trong khoảng thời gian này thu không ít hàng a, tình hình bên Yêu gia người cũng biết rồi chứ, đừng trách ta là tốt rồi, tất cả những thứ này đều muốn tốt cho người.

-Lâm huynh, những lời mà huynh nói đệ đều biết, nếu không phải huynh, nơi nào còn có đệ, nói không chừng đệ còn nhàn nhã ở nơi đó ăn no chờ chết đấy.

Yêu Vô Tà đã trở về nhà, cũng biết tất cả những chuyện đã xảy ra, còn vị trí gia chủ Yêu gia, Yêu Vô Tà cũng không có ý gì, ngược lại hẳn chỉ muốn sống ung dung tự tại cho nên hiện tại mấy lão ca đối với hẳn tốt vô cùng.

Chờ ở đi dạo bên ngoài một thời gian ngắn nữa, liền tiếp tục trở lại rung cánh tay ăn no chờ chết, tiếp tục cuộc sống nhàn nhã.

-Tiểu Phàm, lúc này kết thúc rồi, người cũng nên về đi.”

Yến Tông chủ nói ra.

Lâm Phàm lắc lắc đầu:

-Còn chưa kết thúc, vẫn còn lão gia hỏa cuối cùng.”

Mọi người vừa nghe Lâm Phàm nói lời này, nhất thời kinh ngạc, lộ vẻ không dám tin tưởng, Tuyên Cổ đã bị thu phục rồi, làm gì còn ai nữa?

-Thiên Đạo, đi ra đi, người đã nhìn lâu như vậy rồi, thật có chút không biết lễ phép.

Lâm Phàm hướng về hư không hô.

-Thiên Đạo?

Mọi người vừa nghe, nhất thời sửng sò, sau đó đám người Yến Tông chủ biến sắc, một dự cảm xấu bắt đầu dâng lên.

-Hẳn không phải Thiên Đạo.

Hà Vũ Hàm vừa sai bước ra, mặt sắc mặt ngưng nói nói:

-Viên Thiên Đế, người đi ra đi.

...

“Oanh...”

Trong chớp mắt, thiên địa rung động, ở trong không gian vô tận lôi đình lấp lánh, một luồng ý chí đột nhiên từ hư không buông xuống.

-Ha ha... Đặc sắc, quả nhiên đặc sắc rất.

Một thanh âm từ trong không gian truyền đến, vang vọng toàn bộ thiên địa.

-Viên Thiên Đế, cái tên hèn hạ này.

Hà Vũ Hàm lạnh giọng nói.

Năm đó vì giúp bọn họ trấn áp Tuyên Cổ, Viên Thiên Đế đã đồng ý tuấn vào nội hạch của Thiên Đạo, triển khai thiên địa chi lực, đem tu vi của Tuyên Cổ gắt gao hạn chế lại, thật không nghĩ đến Tuyên Cổ bị phân liệt, Viên Thiên Đế nhân cơ hội nuốt chửng chính mình, thật là đáng ghét đến cực điểm.

-Ha ha... Năm đó tên Chí Tôn kia phát hiện ra sớm, làm hỏng chuyện tốt của ta, nếu không người làm sao còn có cơ hội đứng đây nói chuyện. Đừng ẩn giấu nữa, Chí Tôn, Chiến Thần, Võ Thần, Luân Hồi Đại Đế, đều đi ra đi, các người tham sống sợ chết nên đã bảo vệ thần thức mấy chục ngàn năm, bây giờ cũng nên kết thúc.

Vừa dứt lời, ở trong hư không, từ từ xuất hiện một bóng mờ, mà cái bóng mờ kia đang từ từ ngưng tụ lại.

Lâm Phàm nghe những câu nói này, trong lòng cũng là nghi hoặc vạn phần, sau đó lại phát sinh một màn đáng kinh ngạc...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Ta Cảm Giác Các Người Nói Điều Đúng

Ở trong đám người đằng kia.

Trên người của Mạnh Hạo và Diệt Cùng Kỳ đột nhiên tản ra một luồng khí tức huyền diệu, luồng khí tức này ê chề mà sâu xa.

-Oanh...-

Bên ngoài ngàn dặm, Đệ nhất tế thiên Linh Tượng của Thánh Tông khai sơn Tổ Sư rung lên, một ánh hào quang từ bên trong cái Linh Tượng kia phóng lên trời, xuyên qua tầng tầng hư không, trong nháy mắt, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lâm Phàm nhìn hình ảnh trước mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Võ Thần Mạnh Hạo, Luân Hồi Đại Đế Diệt Cùng Kỳ Thánh Tông khai sơn Tổ Sư lại chính là Chiến Thần, Chí Tôn...

-Vù...-

Lúc này Lâm Phàm phát Lệnh Bài Chí Tôn trong túi đeo sau lưng mãnh liệt run rẩy, muốn chui ra thế nhưng lại không ra được.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, sau đó phóng Lệnh Bài Chí Tôn ra.

Một đạo hào quang lấp loé, Chí Tôn Lệnh Bài phiêu phù ở trước mặt mọi người, sau đó một cái bóng mờ từ từ xuất hiện.

Lâm Phàm nhìn bóng mờ phía sau lưng của Mạnh Hạo cùng Diệt Cùng Kỳ, trong lòng khẽ run lên, chỉ là luồng khí tiết này thôi mà khiến người ra run rẩy.

Thời khắc này, tất cả mọi người nín thở, bọn họ đã bị cảnh tượng trước mắt này làm cho kinh ngạc.

Đặc biệt là đám người Yến Tông chủ cùng Vô Nhai Thái Thượng trưởng lão, khi nhìn thấy bóng mờ của khai sơn Tổ Sư liền có một sự thôi thúc như muốn quỳ lạy hành lễ.

Bọn họ không nghĩ rằng khai sơn Tổ Sư vẫn luôn tồn tại ở bên trong linh tượng.

Mà thời khắc này, Yến Tông chủ cũng đột nhiên hiểu ra, vì sao linh tượng có thể cho môn nhân truyền vào, thì ra tất cả nguyên nhân đều ở nơi này.

...

- Ha ha... Nhìn xem bốn người các ngươi xem, sống thế thảm cỡ nào, ngay cả xưng là Luân Hồi Đại Đế thần thức bất diệt cũng không thoát khỏi kết cục bị rơi xuống. Bên trong hư không, Viên Thiên Đế kẻ đã nuốt chửng Thiên Đạo ngửa mặt lên trời cười to, nhìn bốn người đầy vẻ châm chọc, ánh mắt lộ ra những dòng ký ức, nhưng lại biến mất ngay lập tức và thay vào đó chính là sự chế nhạo sâu sắc.

- Thiên Đế, tất cả những thứ này đều vì cái gì? Chí Tôn bây giờ chỉ là một tia thần thức. Viên Thiên Đế nhìn vào trong hư không.

- Tại sao ư? Đương nhiên là vì hi vọng, mà các ngươi cam tâm cả đời làm làm cháu, vĩnh viễn giống như một kẻ đáng thương, bị giam cầm ở vùng thế giới này, tham sống sợ chết. Viên Thiên Đế tâm tình kịch liệt nói.

- Thiên Đế, đủ rồi..., chẳng lẽ ngươi còn không thấy rõ tất cả những gì trước mắt sao đó không phải là sự tồn tại mà chúng ta có thể đối kháng, chúng ta trải qua trăm cay nghìn đắng, từ thượng giới trở về, bày bố giam cầm, chính là vì bảo lưu hy vọng cuối cùng. Bóng mờ của Chiến Thần nói.

- Câm miệng, người đã từng chiến tận thiên hạ, quyết chí tiến lên, trước muôn vàn khó khăn vĩnh viễn không cúi đầu, bây giờ người đã không xứng năm giữ danh hiệu Chiến Thần này, bởi vì người đã biến thành nhu nhược, người đã không phải là Chiến Thần mà ta đã từng quen biết, hôm nay, mục đích của ta chính là muốn phá vỡ sự giam cầm, dẫn dắt Nhân tộc lại vào thượng giới, mở ra tương lai mới. Viên Thiên Đế nhìn bốn người nói.

...

Lâm Phàm giờ khắc này vẻ mặt như mơ, hoàn toàn không hiểu nổi những người này là đang làm gì?

- Đều câm miệng hết lại cho ta. Lâm Phàm nếu như không nói câu nào cũng sẽ bị đám người kia khiến cho đau đầu.

Tiếng hét lớn đó, khiến năm người đang tranh luận kia dừng lại mọi động tác và rồi tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lâm Phàm.

- Tiểu bối, chuyện này, không phải người có thể can thiệp. Luân Hồi Đại Đế nhìn Lâm Phàm, bá khí thô bạo nói.

Sinh Tử Chi Đạo, luân hồi phía sau, dường như tiếp xúc đến cực hạn của Đạo, hiểu rõ chí lý thiên địa.

- Đứng tình tượng, bốn người các người bây giờ chỉ là một tia thần thức, còn muốn làm gì? người ta là kẻ thôn tính Thiên Đạo, thân xác hoàn chỉnh giết chết các người là chuyện dễ trong lòng bàn tay. Lâm Phàm ghét nhất chính là có người ra oai trước mặt hắn.

Mấy người này, theo Lâm Phàm đánh giá là ra oai quá đà.

Một tên Chiến Thần, một tên Võ Thần, một tên Luân Hồi Đại Đế, một tên Chí Tôn, lại một tên Viên Thiên Đế.

Tên nào tên nấy cũng hung hăng.

Ngắm lại chính mình, đến bây giờ cũng không có một cái nào danh hiệu, cũng có chút đáng thương, xem ra có cơ hội cũng phải lấy một cái danh hiệu bá đạo mới được.

- Ha ha... Viên Thiên Đế lơ lửng trong hư không cuồng tiếu:

- Bốn người các người, bây giờ đều không nhìn rõ ràng bằng một người trẻ tuổi, hẳn nói không sai, bây giờ các người chỉ là một tia thần thức, bản Đế mở ra vùng thế giới này, các người ai có thể ngăn cản ta.

- Người trẻ tuổi, cùng ta chinh chiến thượng giới được chứ, Nhân tộc cần hi vọng, mà bọn chúng đã sợ hãi, nhu nhược, đã không còn là niềm hy vọng, là Chí Thánh trong lòng của nhân tộc nữa, bọn chúng là một lũ côn trùng đáng thương, vì muốn giữ mạng sống mà phải khổ sở vũng vầy ở mảnh đất này. Viên Thiên Đế nhìn về phía Lâm Phàm, vô cùng mong đợi.

- Được... Lâm Phàm nhìn Viên Thiên Đế lạnh nhạt đáp lại.

- Ha ha... Cuối cùng cũng có người hiểu ta, cùng chung suy nghĩ với ta, bốn người các người không bằng một người trẻ tuổi, sống uống cả mấy chục nghìn năm, các người... Viên Thiên Đế ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét.

Chí Tôn bốn người nhìn về phía Lâm Phàm, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Người cũng đã biết mở ra vùng thế giới này hậu quả sẽ là gì chứ? Đó chính là sau này chỉ cần có người đột phá Đại Thiên Vị cảnh giới Đại Viên Mãn, liền sẽ tiến vào Thượng Giới, mà thượng giới kia là một vùng đất ác ma, Nhân tộc gầy yếu giống như giun dế, đây chính là đẩy Nhân Tộc vào chỗ chết.

- Im miệng, bốn người các người là kẻ nhu nhược, vận mệnh của Hoàng Huyền Giới, làm sao có thể bị các người kiềm hãm lại, tại sao vận tộc của thế giới lại liên tục không ngừng tràn vào thượng giới, mà không đóng kín, bởi vì bọn họ biết chống lại, phản kháng tất cả, mà các người

chỉ biết tránh né, nhìn xung quanh những người này, bọn họ vẫn luôn bị che tai che mắt, vĩnh viễn không cách nào truy tìm vận mệnh của mình, cũng là bởi vì bốn người các người vì tư lợi, đem tâm nguyện của chính mình áp bức lên người khác. Viên Thiên Đế giận dữ hét lớn.

Chí Tôn bốn người giờ khắc này đang nắm chặt nắm đấm:

- Thiên Đế, người đang đẩy Huyền Hoàng Giới xuống vực thẳm mà muôn đời muôn kiếp không thể quay trở lại được, người không biết tất cả những điều này chỉ sẽ khiến Huyền Hoàng Giới bị hủy diệt nhanh hơn hay sao?

- Trong muôn Vạn giới, hủy diệt bao nhiêu, người có biết không? Kim Cương Giới, Long Giới, Đan Thành Giới... Những thế giới này bị hủy diệt người chẳng lẽ không biết? Chí Tôn nhìn thẳng Viên Thiên Đế tức giận nói.

- Kẻ nhu nhược chính là kẻ nhu nhược, bọn họ chết cũng không tiếc, bởi vì bọn họ đã từng đứng lên đấu tranh, mà các người vì tư lợi, đem Huyền Hoàng Giới đưa vào trong lòng bàn tay, quay đầu lại, không biết vì sao bị hủy diệt, đến một chút giây phút cũng không có... Viên Thiên Đế nói ra.

...

Giờ khắc này Lâm Phàm không muốn nói quá nhiều, nơi này ai đúng ai sai, hẳn cũng không để ý. Chuyện giữa Bốn người này và Viên Thiên Đế ai đúng ai sai không ai có thể nói chính xác được.

Nếu để cho Lâm Phàm lựa chọn, hẳn cảm thấy hai bên đều đúng.

Vận mệnh chính là dựa vào chính mình tranh đoạt, chứ không phải tránh né.

Nếu như tránh né vận mệnh chỉ là vì sống thêm một thời gian nữa, chi bằng liều mạng một lần, cùng đấu tranh với vận mệnh.

Thế nhưng Chí Tôn bọn họ nói cũng đúng, biết rõ chỉ có đường chết, hà tất phải tranh đấu, cứ như vậy kết thúc đi.

Để cho mình nhìn người bên cạnh, chết thảm ở trước mặt mình, Lâm Phàm chắc chắn không chịu được.

- Đủ rồi, Viên Thiên Đế đem Thiên Đạo trả lại cho ta. Vừa lúc đó, Hà Vũ Hàm chưa xen vào lời nào liền cất tiếng nói.

Nàng là một tia ý chí của Thiên Đạo Hóa thành, ở đây không có ai hiểu Huyền Hoàng Giới hơn nàng, mà vì một lần nữa đoạt lại Thiên Đạo, nàng chọn lựa người của Thiên Vận, ra sức bồi dưỡng, chính là vì mượn sức mạnh của nó.

Viên Thiên Đế nhìn về phía Hà Vũ Hàm:

- Thiên Đạo, người đã bị sa đọa quá rồi, vì bản thân mà tình nguyện cùng bốn người bọn họ ham sống sợ chết.

Tranh giành Thiên Đạo, tội đáng muôn chết, chỉ dựa vào một điểm này thôi, tất cả những gì mà người làm đều là sai hết.

Hà Vũ Hàm tiến từng bước về phía trước, sau đó nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Du Thiên tỏ vẻ áy náy.

- Hạ ca ca, thật xin lỗi, hi vọng người đừng trách ta. Thời khắc này, trên người Hà Vũ Hàm đột nhiên bốc lên một cột sáng.

- Vũ Hàm muội muội, muội đang nói cái gì vậy... Hạ Du Thiên trong lòng nhói đau, hẳn cảm giác Vũ Hàm muội muội muốn rời hẳn mà đi.

Lúc này công lực trong người của Hạ Du Thiên, dường như đang bị Hà Vũ Hàm lấy đi, không ngừng thẩm thấu ra bên ngoài.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Lâm Phàm Mặt Dày Không Biết Xấu Hổ

- Hạ ca ca, thật xin lỗi, ta đã luôn lợi dụng người... Ta có sứ mạng của ta...

hai hàng nước mắt trào ra từ khóe mắt của Hà Vũ Hàm, thế nhưng động tác trong tay không hề dừng lại, nàng muốn đoạt lại Thiên Đạo.

- Không... Ta không trách nàng, tất cả mọi thứ của ta đều là nàng cho ta, cho dù nàng làm cái gì ta cũng sẽ không hận nàng, chỉ cầu xin nàng đừng rời bỏ ta...

Hạ Du Thiên hướng về Hà Vũ Hàm gào thét, hẳn cảm giác như một phần quan trọng trong lòng đang dần dần tiêu tan.

Dường như khi phần quan trọng đó bị mất đi, Vũ Hàm muội muội sẽ hoàn toàn biến mất trong lòng hắn.

- Hạ ca ca...

Hà Vũ Hàm quay đầu nhìn khuôn mặt đứt gan đứt ruột của Hạ Du Thiên, vẻ mặt đầy nuối tiếc, hình ảnh mười mấy năm kia ở trong đầu không ngừng xuất hiện ở trước mặt.

Từng tí từng tí, từ nhỏ đến lớn...

- Vũ Hàm, nàng bỏ ta đi, ta cũng sẽ không sống một mình, ta thích nàng, nàng có hay không đã từng yêu thích ta?

Hạ Du Thiên bình thường tương đối chất phác, thế nhưng vào đúng lúc này hắn lại phản ứng mạnh như vậy, nếu như bây giờ không nói ra lời

trong trái tim thì hẳn sẽ thật sự không còn có cơ hội nữa.

Hà Vũ Hàm nghe nói như thế nước mắt rơi như mưa, sau đó gật đầu lia lịa: - Đã từng thích, từng yêu và hiện tại lại càng yêu hơn, chỉ là ta...

- Ầm...

Vừa lúc đó, liền xảy ra một cảnh tượng khiến mọi người hết sức kinh ngạc.

Hà Vũ Hàm đang vô cùng thâm tình, trong chớp mắt liền bị một quyền bắn đến bên người Hạ Du Thiên.

- Tiên sư nó, cảm động quá đi, một Đại lão gia như ta đều sắp bị các người làm cho cảm động, nếu như yêu nhau như thế, đừng rời bỏ nhau.

Lâm Phàm không nhịn được xuất hiện ở trước mặt Hà Vũ Hàm, một quyền đánh bay Hà Vũ Hàm.

- Người làm gì?

Hạ Du Thiên nhìn nửa bên mặt bị sưng lên của Vũ Hàm muội muội đang nằm hôn mê, liền phản nộ hướng về phía Lâm Phàm hét lên giận dữ.

- Không làm cái gì nha, yên tâm đi, không cần cảm tạ ta, ta cảm giác đây chính là việc ta phải làm, chăm sóc thật tốt nàng là được.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay, người khác cảm tạ đối với Lâm Phàm căn bản không đáng nhắc tới.

Viên Thiên Đế nhìn hình ảnh trước mắt, khóe miệng cũng là lộ ra vẻ tươi cười: - Người quả nhiên là người mà ta thích.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Viên Thiên Đế, sau đó nhìn bốn người Chí Tôn.

- Ta cảm giác lời hai người các người vừa nói đều đúng, đều có đạo lý.

Lâm Phàm đứng chắn ở giữa hai phe rồi nói.

- Viên Thiên Đế, người nói bốn người bọn họ là kẻ nhu nhược, thế nhưng dưới cái nhìn của ta thì cũng không phải như vậy, bọn họ cũng đang thầm lặng nỗ lực, nếu không phải như vậy sẽ không bồi dưỡng những hậu bối này, mà ở lập trường của người ta cũng đồng ý, là người nhất định phải vì là vận mệnh của mình mà tranh đấu, nếu không cứ như vậy mà chết đi một cách không minh bạch, e rằng là ai đi chăng nữa cũng sẽ không phục.

Thế nhưng, Lâm Phàm ta chưa bao giờ đem người mình muốn bảo vệ đẩy xuống vực sâu, nhìn thấy bọn họ rơi vào trong nguy hiểm, vì lẽ đó mà tất cả những thứ này một mình ta gánh chịu, đối kháng vận mệnh nhiều người có lúc cũng vô dụng, mà là cần một tuyệt thế kỳ tài trăm vạn năm hiếm thấy để đi đối kháng với tất cả những thứ này."

- Tại hạ bất tài, tự nhận chính là tuyệt thế kỳ tài trăm vạn năm hiếm thấy kia, người đem Thiên Đạo trả lại, ta sẽ cùng người đi tới chỗ đó ở Thượng Giới, cùng nhau đối kháng vận mệnh.

Lâm Phàm tự tin nói.

Mà thời khắc này, mọi người chung quanh đều bị lời nói này của Lâm Phàm làm cho trợn mắt ngoác mồm.

Người không biết xấu hổ đã từng gặp, nhưng chưa từng gặp người mặt dày như vậy, bây giờ bọn họ xem như là đã được chứng kiến.

Ra oai cũng không nên như vậy chứ.

Tuyệt thế kỳ tài trăm vạn năm hiếm thấy.... Đây..

Lúc này Viên Thiên Đế cũng ngậy người nhìn Lâm Phàm, sau đó bắt đầu cười lớn: - Thú vị... Quả thật là thú vị, nhưng người dựa vào cái gì

để cho ta tin tưởng người?

Chỉ cần dựa vào chính Lâm Phàm ta đây, ta có thể thuần phục Tuyên Cổ, giờ đây người không còn mượn được sức mạnh của Thiên Đạo nữa, người có thể là đối thủ của hãn được sao?

Lâm Phàm nói.

Viên Thiên Đế nhìn "Tuyên Cổ" kỳ quái ở phía xa kia rồi lại nhìn Lâm Phàm khẽ nhú mày, dường như đang suy tư.

- Viên Thiên Đế, người cũng không cần phải suy nghĩ, ta để Tuyên Cổ cùng người đánh một trận là được chứ gì. Vì có những lúc chúng ta có thể tìm ra biện pháp tốt để giải quyết những chuyện này, người là người Huyền Hoàng Giới, ta tin tưởng mọi việc người làm đều là vì Huyền Hoàng Giới, chỉ là lập trường không giống, nên có ý kiến không như nhau mà thôi.

- Giờ đây tình hình ở Thượng giới người cũng đã vạn năm chưa đi đến đó, người cũng không biết nơi đó giờ ra sao, nếu như người giải khai bình chương để bọn hãn đi lên chắc chắn là tự tìm cái chết, mà Lâm Phàm ta nguyện đứng lên đi tìm hiểu ngọn ngành.

Lâm Phàm giải thích.

- Tuyên Cổ, lại đây...

Lâm Phàm hướng về phía Tuyên Cổ đang nằm vẫy vẫy tay.

- Rầm...

- Tiểu nhân ở đây.

Tuyên Cổ lập tức vươn mình nhảy lên một cái tới trước mặt Lâm Phàm, vẻ mặt quyến rũ nói.

Đám người Viên Thiên Đế nhìn về phía cái Tuyên Cổ kinh khủng kia, nay lại cung kính như vậy đối với con người, trong lòng vô cùng rối bời, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Lâm Phàm nhìn "Tuyên Cổ", sau đó gạt đầu, vỗ một cái vào ba lô: - liền tuôn ra vô số Đại Phàm Ca", sau đó chui vào trong bụng "Tuyên Cổ".

- Oanh...

Trong chớp mắt: - Đại Phàm Ca ở trong cơ thể Tuyên Cổ chợt bộc phát ra được tính cường đại.

Tuyên Cổ vốn đang rất bình tĩnh đột nhiên trở nên cuồng bạo, lúc này, làm da đen nhánh trở nên đỏ rực, trong cặp mắt đầy vẻ nịnh hót đột nhiên tràn đầy dục vọng.

- Phù... Phù...

Tuyên Cổ đứng ở trước mặt Lâm Phàm, không ngừng thở hỗn hển, mỗi hơi thở đều vô cùng nóng hổi.

Lâm Phàm rất thoả mãn với trạng thái hiện giờ của Tuyên Cổ, nuốt nhiều "Đại Phàm Ca" như thế sức chiến đấu sẽ tăng lên vô song.

Thế nhưng dưới luồng được tính này, nếu như không được phóng thích, Tuyên Cổ khủng bố sắp chuẩn bị phát cuồng.

- Đi, đâm hấn cho ta...

Lâm Phàm một tay chỉ vào vẻ mặt đã sớm đỏ ửng của Viên Thiên Đế bên trong hư không rồi nói.

- Rống...

Tuyên Cổ gào thét một tiếng rồi đột nhiên lắc lắc đầu, trong mắt Tuyên Cổ, Viên Thiên Đế bá khí thô bạo lơ lửng ở trong hư không kia

giống như một cái hang động sâu không nhìn thấy đáy vậy.

Trong cái huyết động kia tản ra khí tức mê người, khiến nó muốn tiến vào trong đó ngay lập tức.

Trong chớp mắt, cái thân thể to lớn của Tuyên Cổ lao về phía Viên Thiên, hai tảng thịt to lớn ở trước nên bỏ ngực vung bên trái vẩy bên phải đụng vào nhau, phát ra những thanh âm mê người.

Mồ hôi cùng nước dung hợp, lực cùng đạo va chạm vào nhau, vào đúng lúc này vô cùng tràn trề thoải mái.

Bốn người Chí Tôn nhìn đáng dấp "Tuyên Cổ" lúc này bỏ vẻ mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, không hiểu tất cả những thứ này là chuyện gì đang xảy ra.

Mà Viên Thiên Đế nhìn "Tuyên Cổ" vọt tới trong lòng cũng đột nhiên run lên.

...

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhìn về phía bốn người Chí Tôn: - Bốn người các ngươi cũng chớ có gấp, sự tình phải từ từ giải quyết, nếu như vừa rồi cứng rắn phản kháng lại, e rằng trận chiến đấu này là không thể tránh được.

- Luân Hồi Đại Đế, Võ Thần, các ngươi để lại thần ở trên thân thể của hai người bọn họ, không phải là muốn đoạt xác chứ?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Người coi chúng ta thành loại người nào, chúng ta chỉ là đang dạy dỗ bọn họ, chờ chuyện này qua đi, thần trí của chúng ta sẽ tiêu tan.

Võ Thần vừa nghe lời này lập tức phản bác, hấn đường đường là tuyệt thế Võ Thần, sao sao lại có thể làm những chuyện tà ma ngoại đạo này chứ.

- Vậy thì tốt.

Lâm Phàm cười cợt, sau đó ánh mắt nhìn về phía phương xa.

Cảnh tượng sắp xảy ra chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Tuyên Cổ sau khi đã ăn vô số "Đại Phàm Ca", lúc này hắn không hề muốn giết người, hắn chỉ muốn đâm một người, đâm một cách hung hăng để phát tiết dục vọng trong lòng.

Cũng không biết Viên Thiên Đế có thể chịu đựng được hay không.

Dịch giả: Ringo.

Biên tập: NgaHoang.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn:

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Hy Vọng Mới Hoặc Là Tuyệt Vọng

Mà ngay lúc này, phía Tuyên Cổ đột nhiên xảy ra chuyện.

-Rốt cuộc là sao? Tại sao Tuyên Cổ lại thành ra như vậy.

Viên Thiên Đế gào thét rồi ra sức né tránh. Hình ảnh Tuyên Cổ hiện tại khiến Viên Thiên Đế sợ hãi.

Đây là một con súc sinh mà.

Tuyên Cổ chinh chiến Vạn Cổ uy danh khắp thiên hạ tại sao

lại trở thành như thế này.

-Ầm.....

Tuyên Cổ gào thét rồi khép hai tay lại tóm lấy Viên Thiên Đế.

-Ha ha..... Bắt được rồi nhé.

Trong cặp mắt đỏ rực của Tuyên Cổ lóe lên dục vọng vô tận. Cái lưỡi tham lam của nó giống như một con Linh Xà nhẹ nhàng liếm láp trên mặt của Viên Thiên Đế khiến khuôn mặt của hắn ứa ướt át trông giống như vừa bị dính một trận mưa lớn vậy.

Lúc này, Viên Thiên Đế vô cùng sửng sốt, tại sao Tuyên Cổ lại ghê tởm như thế, thậm chí như thế bị phát rồ phát dại vậy.

Hắn nhìn thấy dục vọng vô tận từ trong cặp mắt gian ác của Tuyên Cổ,

Không ổn rồi, Tuyên Cổ này hình như đang có những suy nghĩ bất hảo.

Trong chớp mắt, Viên Thiên Đế liền trông thấy một vật thể hình cầu khổng lồ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

-Ân ân....

Tuyên Cổ ấn chặt Viên Thiên Đế trên chỗ ngực bị sưng lên do Lâm Phàm đánh rồi ra sức mân mê.

-Mẹ kiếp.....

Cả vạn năm nay Viên Thiên Đế chưa từng chửi tục nhưng tình huống hiện tại quả thực khiến hắn hoàn toàn phát điên.

-Vèo.....

Hư không chấn động, Viên Thiên Đế đột nhiên trốn thoát được rồi nhìn Tuyên Cổ đầy cảnh giác.

-Tuy Tu Vi của Tuyên Cổ không được như trước nhưng cường độ thân thể quả thực là quá mạnh, hoàn toàn có thể bất chấp mọi đòn tấn công.

-Đừng chạy, ta muốn đâm ngươi.....

Tuyên Cổ gào lớn, đầu lưỡi bay lượn trong không trung bổ nhào về phía của Viên Thiên Đế.

.....

Lúc này, đám người chí tôn cũng tròn mắt ngạc nhiên, họ không dám tin vào tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, cảm giác như bị hồng mắt vậy.

Tuyên Cổ tại sao lại biến thành như thế.

Cái lưới nước dãi ròng ròng như tràn đầy ma lực của nó không hề biết hổ thẹn liên tục liếm về phía Viên Thiên Đế.

Mà cái thứ to lớn ở giữa đũng quần của nó giống như một cái trụ chống trời, thẳng đuột dường như muốn chọc thủng cả đất trời.

.....

Lúc này, Lâm Phàm thì lại đang nhìn một cách rất say sưa, vô cùng đặc sắc, Tuyên Cổ không hổ danh là Tuyên Cổ giống như mãnh hổ xuất lồng, một đòn ắt trúng.

Nếu như không phải Viên Thiên Đế chạy thoát mất thì sớm đã bị Tuyên Cổ đâm chọc một cách tàn nhẫn rồi.

-Bảo nó dừng lại đi, không đánh nữa.....

Thời khắc này, Viên Thiên Đế đã không thể chịu nổi nữa rồi mà Tuyên Cổ lại điên dại như bị ma nhập truy đuổi phía sau lưng.

Điều khiến Viên Thiên Đế kinh khủng hơn cả đó là cái thứ ở giữa háng của Tuyên Cổ giống như một vật thể sống đột nhiên phồng to lên rồi tấn công về phía Viên Thiên Đế.

Có mấy lần suýt nữa bị cái thứ đó chọc phải.

-Tuyên Cổ, người đừng quá đáng quá.

Viên Thiên Đế gào lớn.

-Ta muốn đâm người.....

-Tại sao người lại như vậy?

-Ta muốn đâm người, đâm người, đâm người.....

.....

-Còn không mau dừng lại, không đánh nữa.....

Viên Thiên Đế mờ hôi như mưa, tuy rằng đã dung hòa được thiên đạo nhưng phương thức tấn công của Tuyên Cổ vô cùng biến thái khiến người khác rất khó nắm bắt.

-Đã tin ta là tuyệt thế kỳ tài trăm vạn năm hiếm gặp rồi chứ.

Lâm Phàm cất tiếng hỏi Viên Thiên Đế đang không ngừng né tránh ở trong hư không.

-Ta tin rồi. Mau bảo nó dừng lại đi.

Ánh mắt của Viên Thiên Đế lóe lên sự sợ hãi, thực lực của Tuyên Cổ tuy không còn được như trước nhưng tốc độ và sức mạnh đang thể hiện ra lúc này lại khủng khiếp lạ thường, cho dù có sử dụng sức mạnh của Thiên Đạo thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng trốn thoát được.

-He he....

Lâm Phàm cười nhạt rồi gọi Tuyên Cổ:

-Tuyên Cổ, được rồi, tự đâm xuống đất đi.

Tuyên Cổ đang đuổi theo Viên Thiên Đế nghe thấy tiếng gọi của Lâm Phàm thì thần sắc đột nhiên thay đổi, chợt có chút thất vọng liền một mình nằm phục dưới đất sau đó liên tục ưỡn mình lên rồi ưỡn mình xuống.

-Rầm rầm.....

Âm thanh vang lên giống như máy đóng cọc rầm vang và tới tấp khiến cả mặt đất rung chuyển một cách mãnh liệt.

-Đây.....

Viên Thiên Đế nhìn Tuyên Cổ, vẻ mặt không dám tin.

Một trong bát đại chí cao của Thượng Giới mà lại làm cái chuyện khiến người khác coi khinh như vậy.

Lúc này, không chỉ Viên Thiên Đế mà ngay cả đám chí tôn nếu như không phải là thần thức mà là thực thể nhìn thấy cảnh này ắt sẽ phải hộc máu mồm.

Lâm Phàm nhìn mọi người rồi cười cười:

-Bây giờ, sự việc đã qua rồi có thể ngồi xuống từ từ bàn bạc, dù gì đây cũng là chuyện liên quan tới tương lai của Huyền Hoàng Giới, không thể nói rõ trong một hai câu được.

-Viên Thiên Đế, người vẫn còn kiên trì với ý niệm của mình chứ?

Lâm Phàm nhìn Viên Thiên Đế và hỏi.

-Đúng vậy.

Lúc này, Viên Thiên Đế vừa an ủi lòng mình vừa nói.

-Chí Tôn, Chiến Thần, Võ Thần, Luân Hồi Đại Đế, các người cũng kiên trì với ý niệm của mình chứ?

Lâm Phàm lại hỏi.

-Đúng, bọn ta nhất quyết sẽ không để người của Huyền Hoàng Giới tự tìm đến cái chết.

Lâm Phàm nhìn cả đám người xung quanh, với Viên Thiên Đế thì Lâm Phàm không có mấy phản cảm mà nay tất cả mọi quyền lực đều nằm trong tay của hắn.

Tuy Huyền Hoàng Giới bị chia làm đôi và chỉ thôn tính $\frac{3}{4}$ Thiên Đạo, nhưng Lâm Phàm tin rằng Viên Thiên Đế xuất hiện vào lúc này dĩ nhiên phải có sự nắm bắt nhất định về việc có thể mở được Bình Chương Thiên Địa.

Về giao dịch giữa Viên Thiên Đế và Dạ Hàm hiển nhiên là muốn lấy Huyết Giới làm đòn bẩy trực tiếp phá vỡ tấm Bình Chương đó.

Nhưng bây giờ Viên Thiên Đế không hề tự ý mở Bình Chương mà lại tình nguyện ngồi xuống nói chuyện với mọi người, chứng tỏ hắn đã nghĩ ra cách giải quyết tốt nhất cho chuyện này.

-Nếu như xét về đại nghĩa, ta sẽ giữ vững lập trường của đám Chí Tôn, nhưng dưới góc độ cá nhân, ta lại muốn đi theo lập trường của Viên Thiên Đế hơn.

-Là người mà không phấn đấu sẽ chẳng khác gì lũ cá chết ướp muối, cho dù ngàn vạn gian nan trắc trở cũng không được chùn bước làm con rùa rụt cổ mà hãy tiến về phía trước đấu tranh với vận mệnh.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lâm Phàm nói một câu triết lý.

Viên Thiên Đế nhìn thì có vẻ giống người xấu nhưng hắn chỉ muốn giải phóng con tim của những người bị xiềng xích khoá lại mà thôi.

-Người không giống như bọn họ mà ta cũng hiểu sự lo lắng của người nên ta mới không mở Bình Chương Thiên Địa và lựa chọn tin tưởng người.

Viên Thiên Đế nhìn Lâm Phàm nói rồi sau đó lại hướng ánh mắt nhìn về phía đám người Chí Tôn.

- Tâm hiện giờ của các người đã không còn giống như năm xưa nữa rồi, năm đó ta là kẻ yếu nhất, nhưng giờ đây cho dù các người có khôi phục được sức mạnh, lấy lại được thân xác thì cũng không còn là đối thủ của ta nữa rồi, bởi vì tâm chính là sức mạnh, mà cái tâm yếu đuối của các người đã sớm sa đoạ rồi.

.....

-Người.....

Chí Tôn bốn người nhìn Viên Thiên Đế đột nhiên á khẩu không thể nói lên lời, sau đó hừm một tiếng và không nói thêm gì.

-Tiểu tử, thực ra mở Bình Chương mới là việc công tâm nhất, bởi nó giải phóng hoàn toàn Huyền Hoàng giới để người người cùng luyện võ, cùng đấu tranh với thế giới tìm ra cái vận mệnh bị gián đoạn ấy.

Viên Thiên Đế nói.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị:

-Không, ta cũng có tư lợi riêng giống như Chí Tôn bọn họ.

-Ta cũng có người mà ta quý trọng và không muốn mất đi, tuy rằng cắt đứt được số mệnh của họ nhưng so với tính mệnh thì ta càng hy vọng họ có thể giữ được mạng sống của mình chứ không phải đi tìm kiếm cái thứ vận mệnh chín phần chết một phần sống kia.

-Tuy như vậy rất ích kỷ nhưng con người không phải ai cũng đều như vậy sao?

-Ta có thể trấn áp người trong lúc người mở Bình Chương, nhưng ta sẽ không làm vậy, bởi ta biết rằng phía trước còn rất nhiều khó khăn, vì bảo vệ bọn họ nên ta bắt buộc phải trở nên mạnh hơn để có thể ngăn chặn bất cứ sự đe dọa nào.

Viên Thiên Đế nhìn Lâm Phàm rồi đột nhiên cười lớn:

-Ha ha....Con người đúng là loài động vật phức tạp nhất. Năm đó, bọn ta cũng giống như người, muốn biến mình trở nên mạnh hơn để nhiều người bớt chịu khổ, nhưng bọn ta đã thất bại và chạy trốn như chó nhà có tang, cuối cùng ta cũng đã hiểu rằng tất cả đều phải dựa vào chính bản thân mình. Khi đó, ta lựa chọn thôn tính thiên đạo nhưng hôm nay ta tin tưởng người, ta đã đợi mấy chục nghìn năm rồi nên cũng không ngại để đợi một niềm hy vọng.

-Đa tạ đã tin tưởng ta, ta chưa từng khiến người khác thất vọng bao giờ đâu.

Lâm Phàm cười đầy tự tin, tuy rằng sẽ rất khổ cực nhưng bắt buộc mình phải kiên cường.

-Ha ha....

Viên Thiên Đế ngửa mặt lên trời cười lớn, hai mắt ngấn lệ nhòa đi dường như đang giải toả nỗi oán hận chất chứa trong lòng, đây sẽ là hy vọng mới hay là tuyệt vọng đây.....

Dịch giả: ThanhThuy.

Biên Tập: CửuCa.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn:

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Phi Thăng (Kết Thúc Quyển 2)

-Thả thiên đạo ra đi.

Nay sự việc đã được giải quyết rồi thì Lâm Phàm quyết định sẽ tiến vào Thượng Giới.

Cường giả Đại Thiên Vị Đại Viên Mãn thì sống được bao lâu chứ? Chắc cũng chỉ vài trăm năm.

lại

Nếu như không đột phá những cảnh giới cao hơn thì vài trăm năm sau cũng chỉ là nắm đất vàng. Tu luyện là việc làm nghịch thiên, tranh đấu với vận mệnh, nhưng đến cuối cùng chợt phát hiện ra khoảng trời ấy bị phong tỏa, có tu luyện đến đỉnh cao thì cũng chỉ thọ được vài trăm năm.

Đây chẳng phải là trò lừa gạt sao?

Thực ra suy nghĩ trong lòng của Lâm Phàm vẫn thiên về phía Viên Thiên Đế hơn.

-Được, bây giờ ta sẽ trả lại Thiên Đạo.

Lúc này, Viên Thiên Đế lựa chọn tin tưởng Lâm Phàm, hần nhìn thấy quyết tâm kiên cường bất khuất từ trong ánh mắt của Lâm Phàm, đó là quyết tâm đấu tranh với vận mệnh.

-Không cần phải đưa cho ả ta, đưa cho ả sẽ không còn là ả bây giờ nữa đâu.

Lâm Phàm nói xong liền một tay xé rách hư không triệu hoán Thiên Đạo của Thương Linh Châu.

-Đây.....

Đám người Viên Thiên Đế nhìn thấy lão già trước mặt vô cùng sửng sốt.

-Hắn chỉ còn lại $\frac{1}{4}$ Thiên Đạo mà thôi.

Lâm Phàm nói.

Lúc này, Viên Thiên Đế nhíu mày:

-Nếu gộp hai bọn chúng lại thành một Thiên Đạo hoàn chỉnh thì với ý niệm của nó chắc chắn sẽ gãy ra khỏi Bình Chương.

-Yên tâm đi, nó đã bị ta thuần phục rồi, sẽ không có chuyện đó đâu.

Lâm Phàm giải thích.

Thời khắc này, những lời mà Lâm Phàm nói với Viên Thiên Đế càng có uy tín hơn.

Với tính cách không màng tới tính mạng con người của Thiên Đạo, nó chắc chắn sẽ gãy ra khỏi Bình Chương mà Chí Tôn đã thiết lập. Nay Viên Thiên Đế bày tỏ ra sự lo lắng đó cũng khiến Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Thường thì người mà sống càng lâu thì nói dối càng nhiều.

Nhưng Viên Thiên Đế xem ra không phải là loại người như vậy hơn nữa hắn cũng đáng để Lâm Phàm kính phục.

Nói được làm được, những chuyện đã quyết định rồi cho dù là chết cũng sẽ phải làm được, vẫn còn tốt chán so với cái gì mà Thất Thánh Lão Cẩu kia.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm đột nhiên nhớ tới cái tên Thất Thánh, không biết hắn đã đi đâu? Kể từ lúc tìm được người thế vị mới dường như biến mất luôn khỏi thế gian vậy.

Mà cũng mặc kệ thôi, tên Lão Cửu này cũng không làm nên trò trống gì đâu.

Thời khắc này mọi người nghe xong tất cả những lời mà Lâm Phàm nói, ai ai cũng tròn mồm tròn mắt.

Đến Thiên Đạo mà cũng thuần phục được thì còn có gì mà không thể thuần phục được chứ.

-Được.

Viên Thiên Đế gật gật đầu, đột nhiên một đốm sáng rực rỡ xuất hiện trong lòng bàn tay.

-Đây chính là phần còn lại của Thiên Đạo.

Lâm Phàm nhìn đốm sáng đó rồi cũng gật đầu và nói:

-Thiên Đạo hãy từ từ hấp thu nó và tuyệt đối không được phá vỡ bức Bình Chướng.

-Vâng.

Lão Giả Thiên Đạo gật đầu rồi ngay lập tức cầm lấy đốm sáng trong tay và từ từ luyện hóa.

.....

-Ta còn bao nhiêu thời gian nữa?

Lâm Phàm hỏi.

-Còn 1 ngày.

Viên Thiên Đế đáp.

-Cái gì? Sao nhanh vậy?

Lâm Phàm vừa nghe thấy liền hoảng hốt, một ngày sau mình phải rời đi, sao lại nhanh quá vậy.

-Một ngày sau, thần thức của bọn họ sẽ bị tiêu tan mà muốn mở lỗ thủng của Bình Chương bắt buộc cần tới sự trợ giúp từ thần thức của bọn họ.

Viên Thiên Đế tiếp lời.

Bốn người Chí Tôn nhìn Viên Thiên Đế, ánh mắt cũng trở nên hết sức quái dị rồi lại thở dài một tiếng.

-Thôi vậy, Thiên Đế, chúng ta đã cả vạn năm nay không gặp nhau, đây là ngày cuối cùng rồi thì chúng ra sẽ dốc lòng truyện trò cùng nhau.

Thời điểm này, đám người Chí Tôn cũng đã mở lòng hơn, họ đã hiểu cho nỗi lòng của Viên Thiên Đế và quyết định bỏ qua tất cả, trong những thời khắc cuối cùng này họ muốn cùng nhau hồi tưởng lại tất cả những gì họ đã từng có với nhau.

-Được.

Viên Thiên Đế nhìn bốn người Chí Tôn rồi gật đầu đồng ý.

.....

-Lúc này trong lòng Lâm Phàm có chút than thở, chỉ có một ngày thôi làm sao mà đủ được....

-Thánh Tông.

Lâm Phàm đến Vô Danh Phong rồi nhìn những người xung quanh mình trong lòng không tránh khỏi có chút buồn phiền.

-Ta biết Tông Chủ là người giỏi nhất mà, bất cứ nguy hiểm khó khăn nào đến tay của người đều không thành vấn đề.

Trương Nhị Cầu nhìn Lâm Phàm đầy sùng bái.

-Đương nhiên rồi, cũng không xem đây là Sư Phụ của ai, Sư Phụ đây.....

Nha đầu Chỉ Kiều đứng bên cạnh Lâm Phàm lên tiếng.

Lâm Phàm vừa cười vừa xoa đầu Chỉ Kiều sau đó lại cười lớn.

-Hôm nay tâm trạng không tồi mà các thành viên trong Thánh Ma Tông của chúng ta lại tụ họp đầy đủ cả, bốn Tông Chủ ta có chuyện vui muốn công bố.

-Chuyện vui gì vậy?

Huyền Vân Tiên nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

-Chuyện vui có liên quan đến nàng....

Lâm Phàm nói đầy thần bí.

-Á, có liên quan tới ta sao?Huyền Vân Tiên sửng sốt rồi khẽ cười đầy hiếu kỳ.

Miệt Cùng Kỳ đứng bên cạnh nhìn Tông Chủ mà trong lòng lại bi thương vô cùng. Từ nay về sau muốn gặp lại nhau cũng không biết đến khi nào mới có thể gặp được.

Nhưng lúc này hẳn không hề biểu lộ ra bất cứ thần sắc bất ổn nào.

Lâm Phàm nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Huyền Vân Tiên rồi thủ thỉ:

-Đi theo ta thiết thòi cho nàng quá, không cho nàng chút danh phận gì, hôm nay chúng ta sẽ thành thân ngay tại Vô Danh Phong này, người làm chứng sẽ chính là các đệ tử của chúng ta ở đây.

-Hả....

Lúc này, Huyền Vân Tiên sắc mặt không dám tin tưởng nhìn Lâm Phàm, nàng không nghĩ rằng lại là chuyện này liền nhỏ tiếng đáp lại:

-Hôm này chàng bị làm sao thế, nói chuyện cứ là lạ?

-Tổ chức muộn không bằng tổ chức sớm, nhỡ sau này mà ta có thêm người khác thì nàng sẽ là bà cả không phải sao?

Lâm Phàm cười cười đáp lại.

Huyền Vân Tiên nghe thấy những lời này liền đỏ mặt.

-Các đệ tử đều đang ở đây mà.

Lâm Phàm cầm tay Huyền Vân Tiên rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ nhẹ vào mu bàn tay nàng:

-Nguyễn chỉ yêu một người, trọn đời không chia ly, có lúc duyên phận là một thứ gì đó rất kỳ lạ, tin ta đi, ta sẽ bảo vệ nàng và mọi người.

-Vâng....

Huyền Vân Tiên chưa bao giờ được nghe những lời như vậy, trái tim xao xuyến tràn đầy hạnh phúc rồi tựa người vào Lâm Phàm.

-Ồ, Sư Phụ chuẩn bị thành thân rồi.

Nha đầu Chỉ Kiêu cười vui sướng.

Nhị đồ đệ U Cửu Linh ở bên cạnh Chỉ Kiêu cũng cười hớn hở.

.....

Hôn lễ đơn giản, không có khách khứa và cũng không tổ chức long trọng, tất cả đều vô cùng giản dị.

Cái mà Huyền Vân Tiên cần nhất đó là một câu nói, một lời thề và sự gửi gắm.

Ban đêm...

Cuộc “nói chuyện” sâu đậm trước khi ly biệt khiến Vân Tiên thấm mệt liền ngủ trước.

Lâm Phàm mặc quần áo rồi nhìn bầu trời đầy sao, sau đó trong nháy mắt liền biến mất.

Lâm Phàm đi đến Cửu Tiêu Tông nhìn thấy Tân Phong tóc trắng phủ kín lưng đang sắp xếp công việc trong Tông Môn.

Tân Phong trông thấy Lâm Phàm đi tới đương nhiên là vui vẻ lạ thường, sau khi nghe được tin Lâm Phàm chết đi rồi sống lại Tân Phong xúc động vô cùng.

Đêm nay, hai người nói rất nhiều chuyện với nhau, Tân Phong gặp lại người anh em nhưng không hề phát hiện ra điều gì bất ổn.

Trời sáng, Lâm Phàm liền rời khỏi Cửu Tiêu Tông.

Lâm Phàm tìm đến mười bốn tên cướp sa mạc, những kẻ tuân theo đạo lý cướp bóc nói nhảm của Lâm Phàm, nhìn mười bốn tên cướp sa mạc âm thầm lặng lẽ làm theo đạo lý đó khiến Lâm Phàm không tránh khỏi than dài một tiếng, sau đó để lại một phần công lực để bảo vệ mười bốn tên gốc đó.

Rồi Lâm Phàm lại đi đến Thương Linh Châu nói chuyện với đệ tử của mình, truyền thụ thêm một ít công pháp cho chúng để chúng tự mình nỗ lực phấn đấu thêm.

Đáng nhẽ kịch bản của Lâm Phàm sẽ không tiến triển như vậy.

Đối với nơi đây, Lâm Phàm có rất nhiều điều luyện tiết nhưng luyện tiết thì sao chứ, vì muốn nắm giữ vận mệnh sau này bắt buộc phải nỗ lực

đấu tranh.

Trách nhiệm này phải tự thân tìm kiếm.

.....

Đứng trên một ngọn núi cao, Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn đất trời vô tận, trong lòng không nở rời xa nơi đây nhưng chỉ trong phút chốc bèn cất giấu nỗi niềm đó xuống tận đáy lòng.

-Chuẩn bị xong chưa?

Viên Thiên Đế hỏi Lâm Phàm.

-Ừ, xong rồi, có thể bắt đầu được rồi.

Lâm Phàm hít một hơi thật sâu rồi gật đầu nhìn về đám người bên đó.

-Tông Chủ, Thánh Ma Tông sau này phiền ngài rồi.

Yến Tông Chủ nhìn Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài rồi gật đầu.

-Rầm.....

Thần Thức của bốn người Chí Tôn phát ra luồng sức mạnh cuối cùng xuyên suốt cả trời đất.

Và ngay lúc này, sắc mặt Lâm Phàm trở nên sùng sốt bởi hấn đột nhiên trông thấy khí tức của Viên Thiên Đế càng ngày càng yếu đi.

Viên Thiên Đế, người.....

Lâm Phàm không dám tin.

-Tiểu Tử, người chính là niềm hy vọng, ta lựa chọn tin tưởng người, người không được làm ta thất vọng đâu.

Sức sống của Viên Thiên đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh dũng mãnh phi thẳng vào đất trời dường như muốn mở ra một con đường đi mới.

Viên Thiên Đế hy sinh tính mạng của mình chỉ vì cái gọi là hy vọng, đối với sự lựa chọn này Viên Thiên Đế cũng đã từng hối hận nhưng sau đó lại không hề hối tiếc.

Bởi vì hy vọng chỉ có một, bỏ lỡ rồi sẽ không có lại được nữa.

Lâm Phàm nhìn Viên Thiên Đế và đám người Chí Tôn sau đó gật đầu.

Lúc này, một đường đi nhỏ bé xuất hiện ở giữa hư không, con đường ấy rất nhỏ nhưng lại là một con đường của hy vọng mới.

-Rầm....

Ngay lập tức, bóng hình của Lâm Phàm liền hòa nhập vào giữa con đường đó rồi hoàn toàn biến mất....

Thân xác của Viên Thiên Đế hóa thành tro bụi rồi tung bay trong đất trời, còn Thần Thức của bốn người Chí Tôn cũng lập tức sụp đổ rồi biến mất.

Trên đỉnh Vô Danh Phong một bóng người lạc lõng nhìn về phía xa.

-Nguyện chỉ yêu một người, trọn đời không chia ly, ta sẽ đợi chàng quay về.....

Dịch giả: ThanhThuy.

Biên Tập: CầuCa.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn:

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Một Đoàn Thiên Kiêu Đều Bối Rối

- Đây là nơi nào, lối đi này thật không đáng tin cậy, quay ta đến mức sắp ói ra.

Lúc này trong dạ dày Lâm Phàm như dờn sông lấp biển, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể mở miệng phun ra ba nghìn cột nước.

- khịt... khịt...

- Đây là mùi vị của không khí, còn rất mới mẻ, xem ra nhất định ta đã đến nơi gọi là thượng giới rồi.Ồ... Bên tai còn có âm thanh, không phải chỉ có một mình mình hay sao?

Ở bên trong cái lối đi tối thui kia hai mắt Lâm Phàm như bị mù trong thời gian ngắn. Lúc này ở dưới ánh sáng chói mắt, Lâm Phàm đang nỗ lực thích ứng, để con mắt khôi phục như cũ.

Mấy đạo nhân ảnh ở trước mặt Lâm Phàm rục rịch, mơ mơ hồ hồ, nhưng nhìn hình dáng rất giống với nhân loại chỉ là hơi thở này có chút không giống.

Dần dần, cũng không lâu lắm, hai con mắt Lâm Phàm từ từ khôi phục lại.

- Các người là?

Khi Lâm Phàm nhìn thấy những người trước mắt này, trong lòng cũng rất là kinh ngạc. Nhìn giống với nhân loại, thế nhưng so với nhân loại lại có chút không giống

Người thì đầu mọc một cái sừng, người lại có ba con mắt, người không mọc sừng không có ba mắt thì lại mọc ra hai cánh. Còn có một số giống nhân loại như đúc, thế nhưng lại có khí tức là yêu khí...

Những sinh vật đặc biệt này đến cùng là giống loài nào đây?

Trong lòng Lâm Phàm có chút giật mình lại có một chút mơ hồ, sau đó đánh giá bốn phía. Bây giờ hắn đang ở trong rừng rậm, phía trước là những bình nguyên nguyên sơ hoang dã, hai bên có hẻm núi áp sát, chỉ có một con đường duy nhất

Trên bầu trời, có tới ba mặt trời, thế nhưng lại không cảm giác được cái nhiệt độ nóng rực kia

Vừa lúc đó, nam tử đầu mọc một sừng trần truồng đi tới bên cạnh Lâm Phàm, bàn tay rắn chắc vỗ vai Lâm Phàm hỏi.

- Vị huynh đài này, người cũng là vừa phi thăng?

- Đúng vậy, người là?

Lâm Phàm cố gắng bình tĩnh nội tâm. Vào lúc này, hắn tuyệt đối không thể biểu hiện ra dáng dấp như nhà quê lần đầu vào thành phố, nhất định phải trấn định.

Nam tử đầu mọc một sừng trần truồng này khí tức dày đặc, khí huyết trong cơ thể mạnh mẽ, nhất định cũng là cường giả một phương. Tuy nói hệ thống tu luyện có khả năng không giống nhau, thế nhưng lấy hệ thống tu luyện Huyền Hoàng Giới mà nói, tên này nhất định là cao thủ cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Giác Ngưu ôm quyền, rất là hào khí nói.

- Tại hạ ở Giác Giới, tên Giác Ngưu, cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn.

- Huyền Hoàng Giới, Lâm Phàm.

Lâm Phàm một mực cảnh giác xung quanh, đối với thượng giới còn chưa biết gì này, trong lòng hẳn một mực có cảm giác không an tâm

Lâm Phàm từng câu từng câu một hỏi đáp, đồng thời muốn từ trong miệng Giác Ngưu tìm hiểu một chút về thế giới này.

Nhưng làm Lâm Phàm hết sức thất vọng chính là Giác Ngưu cũng giống như hắn, đối với nơi này hoàn toàn không biết.

Cái để Lâm Phàm nghi ngờ chính là những tin tức liên quan tới thượng giới mà hắn và tên Giác Ngưu này nghe được lại khác nhau một trời một vực.

Nhân gian tiên cảnh? Thánh địa tu luyện?

Đây là truyền thuyết ở thế giới Giác Ngưu truyền lại, để cho người người hướng tới Thánh địa.

Viên Thiên Đế cùng với bốn người tứ đại Chí Tôn nói về thượng giới lại là nơi hung hiểm vạn phần, nơi cường giả vi tôn.

Chuyện này là sao đây?

Lâm Phàm đại khái nhìn một chút nhân số chỗ này, gần như có gần trăm người tu vi của mỗi một người đều là cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, đồng thời tuổi cũng không lớn, ít nhất mười bảy mười tám tuổi, mà lớn nhất lại là hơn ba mươi tuổi.

Theo Lâm Phàm đánh giá, đây đều là những thiên kiêu khắp nơi trong các thế giới.

Lúc này trong đám người rất rối loạn, có người đề nghị rời đi nơi này.

Mà cửa ra vào chỉ có một cái, chính là cái thông đạo ở hẻm núi phía trước kia

Lâm Phàm muốn ở lại chỗ này, tiếp tục chờ đợi, thăm dò rõ ràng tình hình các phía thế giới này đến cùng là thế nào. Thế nhưng từ nơi sâu thăm, lại có một nguồn sức mạnh, mạnh mẽ đẩy bọn hắn rời đi nơi này.

Giống như nếu ở thêm một giây, sẽ nhận được đau đớn càng lớn.

- Ở đây sao hô hấp lại khó khăn như vậy. Không được, nhất định phải đi ra ngoài.

Một tên thanh niên mọc ra hai cánh nói.

- Ta cũng có cảm giác này.

Một nữ tử khác phía sau mọc ra đuôi dung mạo khuynh quốc khuynh thành, quyến rũ chúng sinh, sắc mặt dần dần hơi trắng.

Trong chớp mắt, mọi người rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm đi theo ở phía sau. Vào lúc này nhất định phải trấn tĩnh, tuyệt đối không thể làm náo động, bằng không thì người chết đầu tiên nhất định là chính mình.

Khi bước ra khỏi một mảnh rừng già lá xanh này, Lâm Phàm phát hiện loại cảm giác khó thở đó biến mất rồi.

Giẫm lên mảnh đất dưới chân, cảm giác trầm ổn xông lên đầu, phảng phất như hoàn toàn hòa nhập vào trong thế giới này

Đi theo sau mọi người, Lâm Phàm không thể kìm được suy nghĩ, cũng không thể cảm nhận phiến thế giới này đến cùng là tồn tại dạng gì,.

- Thượng giới quả nhiên tươi đẹp, sức mạnh thế giới này so với thế giới chỗ ta còn muốn dày đặc hơn rất nhiều.

Một tên thanh niên cảm nhận, hưng phấn nói.

- Ha ha, phiến thiên địa này, chính là vì chúng ta mà chuẩn bị. Mà cái kia hóa ra chỉ là bình cảnh, cho nên vào lúc này, dĩ nhiên cũng có dấu

hiệu buông lỏng.

Một người thanh niên khác cũng tập trung cảm nhận, sau đó mừng như điên nở nụ cười nói,.

Những người này đều có tu vi ở cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, bởi vậy đối với sức mạnh của thế giới này rất là mãn cảm. Mà Lâm Phàm bây giờ mới đến cảnh giới Chí Thiên Vị đại viên mãn, không có nhạy cảm giống như bọn họ. Thế nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được thế giới này tràn ngập sức mạnh, so với Huyền Hoàng Giới còn muốn dày đặc hơn.

Khi mọi người đi ở thông đạo tại hẻm núi này, nhất thời trong đầu Lâm Phàm có một luồng dự cảm không tốt.

- Ha ha... rất tốt, lần này nhân số phi thăng rất nhiều a.

Vừa lúc đó, bên trong hư không truyền lại từng trận tiếng cười điên cuồng.

Tại thời điểm mọi người phản ứng lại, một toà tù lao che kín bầu trời, từ trên trời giáng xuống, đem tất cả mọi người nhốt ở trong đó.

- Xảy ra chuyện gì?

- Người nào?

Lúc này đối với người mới vừa phi thăng thượng giới vẫn còn sự hưng phấn trong người mà nói, một màn bất ngờ như vậy để cho mọi người thoáng hoảng loạn

Nhưng có thể tu luyện tới mức độ này, một chút hoảng loạn trong nội tâm liền rất nhanh khôi phục như thường. Nội tâm Lâm Phàm đột nhiên bắt đầu nhảy lên. Chẳng lẽ đúng như lời Viên Thiên Đế nói, đây vừa gọi là thượng giới vừa gọi là Địa Ngục, chính là nơi chịu đủ tai nạn?

- Ha.... ha...

Cùng lúc đó một tràng tiếng cười phát ra, một đám bóng người xuất hiện ở phía trên hẻm núi.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn tới, khẽ cau mày, những người này tướng mạo cực kỳ xấu. Đồng thời cái khí tức cuồng bạo kia vừa nhìn hoàn toàn không có, bây giờ lại tràn ngập ở phía bên trong thế giới này.

- Các vị là ai? Chúng ta vừa phi thăng tới đây, nếu như có đắc tội chỗ nào, xin hãy tha lỗi.

Lúc này này Giác Ngưu đứng dậy, ôm quyền nói ra.

- Oanh...

Một đám người xấu xí ở trên hẻm núi kia, đột nhiên nhảy xuống, rơi bên trên mặt đất, hai con mắt tàn bạo kia, nhìn về nơi mọi người đang bị giam giữ trong cũi, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Lâm Phàm nhìn những gia hỏa xấu xí không thể tả này, ăn mặc giống nhau, hẳn là có người đang lãnh đạo bọn họ.

Mà ngay tại lúc này, một bóng người từ phía sau đám gia hỏa xấu xí không thể tả này đi ra, đây là một tên thân hình cao to, toàn thân đen kịt, giống như "Tuyên Cổ" vậy, thế nhưng hình thể không có mạnh mẽ như "Tuyên Cổ".

- Cái đám xấu xí các người mau mau thả ta, các người có biết ta là ai hay không hả?

Lúc này, một tên nam tử bên người Lâm Phàm tức giận quát

- Đúng vậy, ta chính là thiên kiêu Hỏa Giới, Viêm Hỏa Đại Đế. Mấy tên xấu xí các người mau mau thả chúng ta ra, bằng không ta sẽ cho các người chịu đựng sự dày vò của liệt diễm.

Một tên nam tử tóc đỏ phẫn nộ quát.

Ở Hỏa Giới, hẳn có uy danh hiển hách là Viêm Hỏa Đại Đế, được mọi người sùng bái tôn kính, mà tới cái nơi được gọi là thượng giới này, lại bị đám người xấu xí này vây khốn, vậy làm sao có thể chịu đựng.

Lúc này, mọi người cũng bắt đầu rống giận quát lên, hiển nhiên là đối với đải ngộ này rất là bất mãn.

Mà Lâm Phàm lại là đứng ở một bên, trong lòng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bởi vì những tên lâu la này vậy mà tu vi đều là Chí Thiên Vị, mà nhìn tên đầu lĩnh kia tu vi càng là cao hơn Chí Thiên Vị.

Đám người kia, không phải rất đặc biệt sao?

Trong lòng Lâm Phàm cũng bất đắc dĩ hô to. Đây đến cùng là thế giới gì vậy, làm sao vừa tới nơi này, liền gặp phải chuyện như vậy.

Viên Thiên Đế, các người tại sao cũng không nói rõ ràng như vậy...!!

Lúc này, Lâm Phàm cũng rất bất đắc dĩ..

Dịch giả: Toàn.

Biên tập: Nga Hoàng.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Cổ Tộc

- Đại nhân, lần này tổng cộng bắt được chín mươi tám người phi thăng.

- Được, không tệ, không tệ, lấy tất cả số chẵn, dư tám người chia cho các người.

Hai con mắt tàn bạo của tên thủ lĩnh, đột nhiên phát ra một vẻ tàn nhẫn.

Nhìn đám người Lâm Phàm trong lồng giam giống như là đối xử với đồ ăn.

- Hừ, cái gì mà Viêm Hỏa Đại Đế, vậy mà còn dám ở trước mặt ta làm càn, trước hết ta ăn người. Tên thủ lĩnh lạnh lùng nói Bàn tay đen nhánh chậm rãi đưa vào hư không khiến hư không chấn động

- Tại sao ta không cử động được, thả ta ra tên lúc trước rêu rao tự xưng Viêm Hỏa Đại Đế, không ngừng giãy giụa, hấn dùng hỏa diễm cường hãn nhất của mình bao bọc quanh thân hình, nhưng mà đối với tên thủ lĩnh mà nói dường như không có một chút tác dụng nào.

Viêm Hỏa Đại Đế bị giam ở trong lồng kia, trong nháy mắt bị tên thủ lĩnh nắm trong tay, giống như bắt một con gà.

- Ta chính là Viêm Hỏa Đại Đế, thứ xấu xí, mau thả ta ra.

Trong mắt Viêm Hoả Đại Đế lộ ra vẻ hoảng sợ.

Sức mạnh hỏa diễm là điều mà hắn vẫn luôn kiêu ngạo, lúc này dĩ nhiên không có bất kỳ tác dụng gì.

- Ha ha... Hỏa Giới thiên kiêu, không tệ, không tệ, mùi vị nhất định rất ngon. Thủ lĩnh nhìn Viêm Hỏa Đại Đế, khước miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, sau đó cắn một miếng thịt trên khuôn mặt của Viêm Hỏa Đại Đế.

- A... Viêm Hỏa Đại Đế nhất thời gào thét thảm thiết, hai chân cách mặt đất, không ngừng giãy giụa, nhưng mà vào đúng lúc này, khí tức lại càng lúc càng yếu, thân thể đầy rẫy liệt diễm kia không ngừng khô héo, cuối cùng giống như cây khô vậy, bị đầu lĩnh kia tiện tay ném qua một bên.

- Mùi vị rất tinh khiết, dư vị thật tuyệt mỹ. Hắn tham lam lè lưỡi liếm liếm, phảng phất giống như rất hưởng thụ bữa ăn ngon này.

Những thiên kiêu vừa mới phi thăng lên từ các giới nhìn thấy hình ảnh trước mắt, bị cho doạ ngây ngẩn cả người.

Bọn họ không nghĩ đến sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Thực lực của Viêm Hỏa Đại Đế kia bọn họ đã tận mắt nhìn thấy, cứ coi như chưa chắc bọn họ có thể thắng, nhưng mà không ngờ bây giờ lại bị tên xấu xí kia khống chế một cách dễ như trở bàn tay như vậy, sau đó đem ăn mất

Cực kỳ kinh khủng...

Giờ phút này trong lòng Lâm Phàm cũng khẽ run lên, so với đám người Viên Thiên Đế nói còn kinh khủng hơn.

Căn bản không có bất kỳ cơ hội sống sót nào.!

Coi như là chơi game, cũng phải có thời kỳ an toàn chứ, vậy mà bây giờ tiến vào thượng giới, ngay cả một thời kỳ an toàn đều không có, hoàn toàn là vừa ra khỏi cửa chính là chết.

Đúng lúc đó, các loại tiếng kêu thảm thiết thê lương từ bốn phía truyền đến.

Lại có bảy người, bị những đồ vật thứ xấu xí lại bắt đi mất. Không cần suy nghĩ cũng biết bảy người này là muốn chạy trốn, thế nhưng lại không có chỗ để trốn.

Mỗi người ở đây trong mỗi thế giới của họ cũng là những thiên kiêu bá chủ một phương, vậy mà bây giờ so với con chuột bị người khác trêu đùa.

Lâm Phàm nhìn tất cả những thứ này, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vào lúc này, Lâm Phàm rất muốn giúp đỡ bọn họ, nhưng mà không thể.

Hiện tại Lâm Phàm đang ngưng tụ từng đầu quy tắc, hắn đã đạt được gần năm trăm đầu, tuy vậy đối với những người này cái gọi là Chí Thiên Vị cũng chỉ là giun dế, căn bản không thèm để vào mắt, coi như là hắn đột phá cảnh giới Chí Thiên Vị thì tên thủ lĩnh cũng không để vào mắt, chứ đừng nói bây giờ là Chí Thiên Vị nho nhỏ này, chỗ này toàn đại năng cảnh giới Chí Thiên Vị nếu như có động thủ thì đã có đại năng giả ở chung quanh đây, làm gì đến lượt mình ra tay.

- Chỗ này căn bản không phải nhân gian tiên cảnh, mà là Địa Ngục... Bị lừa, ta bị lừa.

Trong bảy người kia một tên thanh niên có hai cánh ngựa mặt lên trời gào thét, phát ra thanh âm cuối cùng.

Trong lòng hắn đầy mong đợi đi tới đây vậy mà lại phát hiện ở đây và suy nghĩ của mình không giống nhau.

- Thứ đáng ghét thả chúng ta ra ngoài, cho dù ta chết cũng phải liều mạng với các ngươi.

Chín mươi người còn lại bị giam giữ ở bên trong gào thét, đối với ở hình ảnh trước mắt, bọn họ đã không nhìn nổi.

Các loại năng lượng to lớn va đập vào lao tù giam giữ bọn họ, những năng lượng kia rất lớn vậy mà đối với lao tù này mà nói không có một chút tác dụng nào, một chút hư hỏng cũng không có.

- Lũ sâu kiến, các người đừng tổn sức, quy tắc của nơi này và thế giới của các người không giống nhau, ở đây cho dù một phần mười sức mạnh, các người cũng không sử dụng được, còn muốn phá tan lao tù này, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Tên thủ lĩnh cười lạnh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nhục cười nói.

Lúc này trong bảy người kia, một tên nhìn như nữ tử có đuôi bị lựa chọn trúng nhìn tên ác ma xấu xí trước trước mặt gào thét.

- Người không được tới...

Nàng ở trong phương thế giới của mình chính là Nữ Hoàng, uy nghiêm thiên hạ, nhưng bây giờ ở trước mặt tên ác ma xấu xí này, cũng không giữ được bình tĩnh vẻ mặt thất sắc, hoảng sợ vạn phần.- Ha ha, thân thể tươi ngon, rất lâu không gặp được thân thể tươi mới như vậy.

tên ác ma xấu xí kia, nhìn cô gái trước mặt, tà quang trong mắt phát tán phảng phất như muốn làm chuyện gì đó.

Giờ phút này này Lâm Phàm nắm chặt năm đấm, trong lòng một trận lửa giận mãnh liệt thiêu đốt.

Theo như lời nói của tên thủ lĩnh kia, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện ra sức mạnh của bản thân lại bị thế giới này khắc chế.

Quả thực giống như hắn nói một phần mười sức mạnh cũng không phát huy ra được.

Đây..

- Làm càn...

Đúng lúc này, bên trong hư không kia một luồng sức mạnh ngập trời đột nhiên từ phương xa xuyên qua mà tới.

Sắc mặt Lâm Phàm lúc này ngưng lại, nhìn về phía hư không, sắc mặt nhất thời vui vẻ, có người đến rồi.

Tên ác ma muốn gây rối với nữ tử kia bị một đạo hào quang quán xuyên qua thân thể, Chết ngay tức khắc

- Là ai?

Tên thủ lĩnh kia phát hiện tình huống khác thường, khuôn mặt biến sắc quát lên.

- Bọn cổ tộc các người thật quá đáng, hôm nay bọn ta sẽ giết hết tất cả các người.

Giờ khắc này bên trong hư không, xuất hiện mười mấy người, tức giận nhìn những tên ác ma xấu xí kia sau đó lao tới chém giết

- Cổ Tộc?

Lâm Phàm ghi nhớ những cái tên này trong lòng, những tên ác ma xấu xí này chẳng lẽ chính là Cổ Tộc?

Viên Thiên Đế nói một trong tám tồn tại cao nhất ở thượng giới “Tuyên Cổ”

Hiển nhiên cùng những Cổ Tộc này có quan hệ rất lớn

Hơn mười mấy người bay lên chém giết kia, không có một ai là nhân loại, tất cả đều là người các giới, hơn nữa theo như Lâm Phàm biết thực lực của những người này đều rất mạnh.

Bây giờ tu vi của bản thân mình bị quy tắc thế giới này áp chế, căn bản một phần mười cũng không phát huy ra được, nhưng sau khi nhìn

thấy những người này, trong lòng Lâm Phàm đã hiểu rõ

Nhất định là có bí mật gì đó, nếu không những người này tuyệt đối sẽ không mạnh như vậy.

Rất nhanh, tên thủ lĩnh Cổ Tộc bị những người này chém giết.

Mà tù lao giam giữ đám người Lâm Phàm bị những người này chém cho nát bầy.

- Chỗ này không thích hợp ở lâu, tất cả mau theo chúng tôi.

mười mấy người vung tay áo một cái, mang theo mọi người lập tức thoát khỏi nơi này.

Lúc đám người Lâm Phàm mở mắt lần nữa, cảnh tượng trước mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Trên không thấy bầu trời, dưới không thấy mặt đất, hình như là ở trong cái huyệt động nào đó.

Huyệt động này rất lớn, trên vách tường hoạ diễm thiêu đốt, chiếu sáng vùng không gian trong động.

Cho đến bây giờ, thiên kiêu phi thăng từ các giới lên mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng vạ phần thắc mắc, không biết tất cả những thứ này cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Mà những tên xấu xí kia, cuối cùng là cái gì?

Lâm Phàm cẩn thận thăm dò xung quanh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thời gian ngắn ngủi an toàn, chỉ là không biết có thể an toàn tới khi nào.

Đối với Lâm Phàm mà nói, về sau sẽ tìm hiểu rõ những chuyện này, còn bây giờ nhất định phải nhanh chóng tăng cao thực lực, nếu không tất cả không cần bàn nữa

Dịch giả: Toán.

Biên tập: Nga Hoàng.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Chính Thức Mở Ra Hình Thái Mạnh Nhất

Những người được cứu vớt bây giờ mới tốt luận với nhau, đối với thế giới xa lạ này bọn họ thật sự là hoang mang, nhưng mà bây giờ lại có một tia hy vọng hiện ra ở trước mặt bọn họ, những người đó đã cứu vớt bọn họ.

Chín mươi mấy người, đều là cường giả một phương thế giới, bây giờ tuy nói hoang mang vô cùng, nhưng nhìn thấy thực lực mạnh mẽ của mười mấy người này biểu hiện ra, trong lòng bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bọn họ cũng có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn.

- Yên lặng.

Lúc này, một tên nam tử một sừng từ trong bóng tối đi ra giọng nói uy nghiêm tràn ngập trong toàn bộ huyết động.

Một luồng khí tức tràn ngập thiên địa mãnh liệt áp chế trên thân thể mọi người, lúc này sắc mặt mọi người trắng bệch chặt vật chống cự lại.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, thực lực của người này so với mình phải lớn hơn rất nhiều, cứ coi như lúc mình mạnh nhất, nhất định cũng không phải là đối thủ của bọn họ

Nhưng mà trong lòng Lâm Phàm cũng không sợ hãi, thượng giới chính là cao hơn thế giới một cấp ở Huyền Hoàng Giới hẳn chính là tồn tại vô địch, nhưng đã đến thượng giới, Lâm Phàm cũng đã chuẩn bị kỹ càng tâm lý trở thành bèo bọt nhất. Bởi vì vậy trong lòng ngoại trừ nghi hoặc bất ngờ, không có bất kỳ ý nghĩ gì khác.

Đối với Lâm Phàm việc trở nên mạnh mẽ mà nói nói đơn giản chỉ cần mình nỗ lực là được. Không bao lâu nữa, Lâm Phàm sẽ trở nên mạnh mẽ hơn so với bất cứ ai

- Không cần nói, không nên hỏi, tất cả mọi việc đều sẽ có người nói cho các người biết, bây giờ ta nói tên từng thế giới của các người, như vậy người từ thế giới kia phi thăng lên, liền tới nơi này của ta nhận Truyền Tống Thạch.

- Giác Giới.

Giác Ngưu vỗ vỗ vai Lâm Phàm sau đó hướng về phía trước đi đến.

Nam tử một sừng kia nhìn Giác Ngưu, khẽ gật đầu, sau đó đem một khối ngọc thạch óng ánh long lanh giao vào trong tay cho Giác Ngưu.

- Đây là Truyền Tống Thạch, người nhỏ máu lên trên mặt của nó, nó sẽ truyền tống đến vị trí khu vực Giác Giới, đến nơi đó sẽ có người nói cho người biết tất cả.

- Hồ Giới.

Nữ tử lúc trước suýt nữa bị binh sĩ Cổ Tộc cường bức chậm rãi đi ra.

Tuy nói sắc mặt vẫn có chút tái nhợt như cũ, nhưng mà bây giờ đã hồi phục rất nhiều.

- Cảm ơn tiên bối.

...

Chín mươi mấy người ở đây mượn dùng Truyền Tống Thạch rời khỏi huyết động này.

Nhìn mọi người đều rời khỏi đây, Lâm Phàm triệt để tròn tròn mắt, còn lại có một mình Lâm Phàm vẻ mặt như mơ đứng ở đó. Đây là tình

huống gì vậy? Cũng không thể để chính mình ở lại đây được hẳn bèn la lên.

- Còn có ta

Nam tử một sừng Giác giới nhìn về phía Lâm Phàm, khẽ cau mày, giường như là đang nhớ lại, nhưng lại không thể nghĩ ra hẳn đến từ thế giới nào.

- Người đến từ thế giới nào?

- Huyền Hoàng Giới, Nhân tộc.

Lâm Phàm vội vàng đáp lại.

- Huyền Hoàng Giới Nhân tộc?

Nam tử hơi sững sờ, giường như là đang nhớ lại điều gì đó, nhưng mà sau đó lắc lắc đầu:

- Huyền Hoàng Giới không có...

- Làm sao có thể không có Huyền Hoàng Giới, người không phải là quên mất Nhân tộc ta rất nhiều người đều ở đây mà.

Lâm Phàm vội vàng nói, cũng không thể bỏ lại một mình bốn thiếu gia ở đây.!

Hắn chưa quen với cuộc sống nơi đây nếu như ra khỏi đây chẳng may gặp phải những Cổ Tộc kia, không biết phải làm thế nào cho phải a.

Cứ coi như không có thật, vậy cũng phải cho vài lời khuyên chứ, ví dụ như nói cho tôi biết phải làm sao để giải quyết tình cảnh khốn khổ lúc này.

Ở đây tu vi bị áp chế thật khó chịu, nếu như tìm được cách không để quy tắc thế giới này khống chế chính mình, như vậy thì vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

- Nhân tộc sớm đã xuống dốc, tự nhiên cũng sẽ không có chỗ cho Nhân Tộc các người nghỉ ngơi lấy sức Lúc này một bóng người khác xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm

Ta..." trong lòng Lâm Phàm bất đắc dĩ, muốn chửi ầm lên, nhưng mà nghĩ lại thôi được rồi.

Chỉ sợ tất cả những chuyện này đều là nhờ chuyện tốt của tứ đại Chí Tôn, cấm chỉ Huyền Hoàng Giới phi thăng, nay vạn năm qua đi, không có một chỗ nào tiếp đón bọn họ. Nơi đó đã từng có rất ít cường giả nhân loại phi thăng lên, thấy không còn có nhân loại vì vậy liền không còn tiếp đón người của Huyền Hoàng Giới phi thăng lên nữa.

Nhân loại là chủng tộc mạnh mẽ, sinh con dưỡng cái, bồi dưỡng đời sau, đó là điều tự nhiên không thành vấn đề.

- Những chuyện này chúng ta không giúp được người, thế nhưng mà từ khi ta tiếp đón, ở đây người là người duy nhất đến từ Huyền Hoàng Giới phi thăng lên, tất cả những thứ người cần biết đều ở đây, sau này sống hay chết cũng chỉ có thể phụ thuộc vào bản thân người.

Nam tử đem một cuốn sách ném cho Lâm Phàm, sau đó ánh sáng lóe lên, mượn dùng Truyền Tống Thạch rời khỏi nơi này.

- Uy uy... Ta còn có lời chưa có hỏi mà

Lâm Phàm vội vàng nói, nhưng là tất cả đều đã đã mượn, bởi vì những người này đều đã rời đi.

Trong huyết động trống rỗng, chỉ có một mình Lâm Phàm ngây ngốc đứng ở nơi đó.

- Cmn... Các người thật tàn nhẫn, một chút lòng thương người cũng không có.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, đặt mông ngồi dưới đất, nhìn hang động ở đây thở dài.

Đường ở chỗ nào a...

- Không được, ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết như vậy được, nhất định phải tỉnh lại, lấy ra khí thế ở Huyền Hoàng Giới, chỗ này cứ coi như là nguy hiểm chồng chất thì sao nào, bốn thiếu gia cứ muốn dùng một đôi Thiết Quyền này mở ra một mảnh non sông tươi đẹp, để cho các người hối hận vì hôm nay không trở thành bằng hữu với bốn thiếu gia.

Lâm Phàm âm thầm tiếp sức cho mình, đồng thời lại thực hiện ý nguyện vĩ đại.

- Nhưng mà tất cả những thứ này còn phải bắt đầu lại từ đầu a, cũng không biết bên trong quyển sách này đến cuối cùng là có cái gì, chỉ mong có rất cả những điều mình muốn biết).

Lâm Phàm thở dài, bây giờ còn không biết tình huống bên ngoài là như thế nào trước hết vẫn nên tìm hiểu nơi này đến cùng là trước. rồi nói.

Cuốn sách này có chút cổ điển, thậm chí có chút cũ nát, phía trên văn tự đều là từng chữ viết lên.

Trong huyết động yên tĩnh, chỉ có âm thanh Lâm Phàm. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đối với Lâm Phàm mà nói cũng không biết đã qua mấy ngày nữa.

Mãi đến tận sau khi xem xong toàn bộ cuốn sách này, trong lòng Lâm Phàm lại có kích động muốn chết.

Nơi thượng giới này tên là Cổ Thánh Giới. điểm cuối cùng của Đại thế giới đều là Cổ Thánh Giới.

Mà những Cổ Tộc kia chính là sinh vật bản địa của Cổ Thánh Giới, bọn họ tàn bạo, hung ác, ở trong mắt bọn họ, ngoại trừ đồng loại, còn lại thì tất cả đều là đồ ăn. Bên trong sách còn ghi là không chỉ có Cổ Tộc nguy hiểm, mà còn có rất nhiều cổ thú hung mãnh

Thực lực những cổ thú này vô cùng mạnh mẽ, không phải người bình thường Bên trong sách còn có ghi chép, chính là nguy hiểm không chỉ có Cổ Tộc, còn có rất nhiều cổ thú hung mãnh

Chỉ là điều Lâm Phàm quan tâm nhất chính là làm sao để thế giới này chấp nhận, từ đó không bị áp chế tu vi nữa.

Từ bên trong sách này Lâm Phàm hiểu được hệ thống tu luyện của các chủng tộc trong đại thế giới không hề giống nhau, tồn tại Thiên Đạo cũng là bất đồng.

Huyền Hoàng Giới cô đọng chính là sức mạnh quy tắc, nhưng là đối với thế giới khác mà nói thì không phải như vậy.

Ví dụ như Cổ Thánh Giới này, tu luyện liền không phải sức mạnh quy tắc, mà là Thánh Linh khí.

- Ai, thôi, đi một bước tính một bước, trước hết đem hệ thống quy tắc chuyển hóa rồi tính.

Lâm Phàm lắc đầu, bây giờ chỉ có thể chấp nhận hiện thực này.

- Keng, mở ra hình thức mạnh nhất, bắt đầu đồng hóa.

- Keng, đồng hóa thành công.

- Keng, hệ thống quy tắc chuyển đổi thành công.

Keng, số liệu kinh nghiệm quá lớn, bắt đầu một lần nữa quy hoạch."

- Keng, quy hoạch thành công, hình thức mạnh nhất mở ra.

- Keng, bản hệ thống chính là hệ thống mạnh nhất chỉ cần chém quái nhận được kinh nghiệm, liền có thể thăng cấp, đi đến đỉnh cao của nhân sinh, tột thành bá nghiệp bá diệt, không còn là giấc mơ.

...

Trong lòng Lâm Phàm Lúc này trở nên vui vẻ, không nghĩ tới hệ thống xông ra vào lúc này, còn giải quyết chính được vấn đề bây giờ của mình.

Xem ra hệ thống lúc trước không có nổi bong bóng, chính là ở trạng thái đồng bộ, bây giờ xem ra là đồng bộ thành công.

Vậy thì nhìn thử xem hệ thống hiện tại như thế nào. Hình thái mạnh nhất mở ra là ý gì.

Xem ra hệ thống cũng không chịu đựng được chuyện phiền phức này nên mở ra hình thức cuồng bạo này.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà.

Biên: Nga Hoang.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 411: Ném Lăn Tất Cả

Họ tên: Lâm Phàm.

- Tu vi cảnh giới: Chí Thiên Vị đại viên mãn.
- EXP: (0/10000).
- Cường độ thân thể: Bất Diệt đại viên mãn (dung hợp hệ thống quy tắc)
- Thân thể EXP: (7000/10000).
- Thiên tư: Vô hạn lên cấp.
- Huyết mạch: Thượng Thương huyết mạch (chưa kích hoạt).

...

Lâm Phàm tỉ mỉ nhìn chỉ số bản thân mình, khóe miệng cũng mơ hồ lộ ra nở một nụ cười khổ.

Thân thể này tuy rằng từ "Bất Diệt cấp thấp" lên cấp đến "Bất Diệt cảnh giới đại viên mãn", nhìn qua thật giống như là trở nên mạnh mẽ, nhưng sự thật là trở nên yếu đi.

- Ngửa... ta.. xxx, cái tên hệ thống nhà người có phải là bị Cổ Thánh Giới quy tắc áp chế đến kinh sợ rồi không cái gì mà hệ thống mạnh nhất, cái này rõ ràng chính là đang sợ hãi

" Lâm Phàm khóc không ra nước mắt, tất cả đều là tin tưởng hệ thống bây giờ thực sự là nhảy hố nặng rồi..."

- Keng, chúc mừng cô đọng một quy tắc Huyền Hoàng Giới hòa vào thân thể.

- Keng, chúc mừng thân thể kinh nghiệm tăng cường 100.

lúc này Lâm Phàm biến sắc, cô đọng hệ thống quy tắc hòa vào bên trong cường hóa thân thể.

Đây chính là không cần chịu đòn cũng có thể tự mình tăng cường kinh nghiệm?

Lâm Phàm lập tức cẩn thận nhìn lại, tốc độ cô đọng hệ thống quy tắc Vẫn nhanh như cũ vậy

Bây giờ còn thiếu ba ngàn kinh nghiệm nữa Là có thể đem thân thể cường hoá lại một lần nữa liền thăng cấp

Nếu cứ muốn như vậy, bỏ cũng phải cần cô đọng ba mươi hệ thống quy tắc nữa.

Trong vòng một tháng liền có thể thành công.

- Không sai,... Không sai.

khi nghe đến tiếng nhắc nhở Lâm Phàm triệt để nở nụ cười.

hai điều này sau này chính là chỗ dựa an toàn không bị đánh cũng có thể tăng trường kinh nghiệm, chuyện này nếu như có đầy đủ thời gian, sức mạnh thân thể sẽ thay đổi vô cùng mạnh mẽ, nếu như nói là vô địch chắc cũng không nói quá

- Ha ha...

Lâm Phàm lúc này nở nụ cười.

chỉ là lúc thấy căn bản mấy chục triệu mấy chục tỷ kinh nghiệm đã biến thành mấy vạn Lâm Phàm còn có chút không quen, nhưng mà nghĩ

lại cũng tốt, hình ảnh như vậy nhìn sẽ càng thêm rõ ràng, mà cũng có thể Tiếp thêm động lực cho mình

lúc này, Lâm Phàm giống như khôi phục lại sức sống vô tận vậy, cái quy tắc Cổ Thánh Giới áp chế bản thân vào lúc này cũng không còn sót lại chút gì.

Sức mạnh to lớn lại lần nữa trở về.

Lâm Phàm nhìn mọi thứ xung quanh sau đó khóe miệng lộ ra một nụ cười xán lạn: - Xem ra đây là lúc đi ra ngoài dạo chơi lăn lộn phiến thiên địa này rồi.

Ở thời điểm lúc muốn bay lên Lâm Phàm liền đem gà con lưu để tại Huyền Hoàng Giới, bởi vì khi đó Lâm Phàm cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu như gặp phải đối thủ mạnh chết ở đây, đó không phải rất là bi kịch.

Hơn nữa dựa vào sách, Lâm Phàm cũng biết tu vi đẳng cấp thế giới này phân chia như thế nào.

Chí Thiên Vị, Địa Thiên Vị, Thanh Thiên Vị, Hoang Thiên Vị, Thần Thiên Vị...

Thế nhưng Lâm Phàm biết Thần Thiên Vị không phải điểm cuối, bởi vì Chí Tôn bọn họ chính là Thần Thiên Vị, cuối cùng bị "Tuyên Cổ" đánh như đánh con chó.

Cho nên đối với Lâm Phàm mà nói thì hết thảy tất cả mọi chuyện đều phải biết điều.

Lâm Phàm cũng không biết đã ở trong huyết động bao lâu thế nhưng bây giờ Lâm Phàm đã chuẩn bị xong tất cả hễ muốn ra ngoài giết cổ thú để cho mình cường hóa ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Một khắc khi Lâm Phàm bước ra khỏi hang động đó, nhìn cái bầu trời trong sáng kia ý chí chiến đấu đã sục sôi trong người.

- Rống...

vào lúc Lâm Phàm một lần nữa bước vào rừng rậm, Những tiếng rống gầm gào thét của bọn dã thú kia ở xung quanh ngày càng nhiều

mà đúng tại thời điểm Lâm Phàm thận trọng nhìn xung quanh một cái bóng đen che kín bầu trời một con quái vật khổng lồ đột nhiên từ trên trời đáp xuống, bao trùm ở trên đỉnh đầu Lâm Phàm. sắc mặt Lâm Phàm hơi biến đổi thân hình lóe lên lui về phía sau, tránh qua, tránh né cái thân thể khổng lồ của con quái vật kia để tránh khỏi bị cái tên này đè đánh.

Thời điểm khi Lâm Phàm nhìn về phía Sinh vật trước mặt này cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Một con vượn cực kỳ khổng lồ.

- Rống...

Độc Nhân Cự Viên ngửa mặt lên trời gào thét, hai tay đánh vào ngực giống như nện vào chiếc trống lớn vậy phát ra từng hồi thanh âm nặng nề.

Một con mắt màu đỏ tươi của nó vẽ tràn đầy hung lệ nhìn xuống Lâm Phàm, tức giận gào thét.

- Cổ thú: Độc Nhân Cự Viên, cảnh giới Chí Thiên Vị đại viên mãn.

sắc mặt Lâm Phàm lúc này hơn biến đổi Mắt liếc nhìn những số liệu xuất hiện này khiến cho Lâm Phàm có chút kinh ngạc

Chẳng lẽ đây chính là công năng mới sau khi tăng thêm của hệ thống cuồng bạo. Không cần tự mình đi kiểm tra, hoàn toàn chính là tự xuất hiện giờ phút này, Lâm Phàm lấy Thần khí Vĩnh Hằng Chi Phủ Ra

- Đại tinh tinh, đến đây đi.

Lâm Phàm hướng về Độc Nhân Cự Viên khiêu khích vẫy vẫy tay.

- Rống...

Độc Nhân Cự Viên phần nộ điên cuồng hét lên, cái nắm đấm to lớn kia đập vào thân thể của chính nó, nó như là nhìn thấy con giun dế nhỏ bé dám to gan khiêu khích nó, do đó nó phần nộ gầm thét để biểu hiện thị uy.

Vừa lúc đó một quyền tràn ngập lực lượng cuồng bạo của Độc Nhân Cự Viên hướng về phía Lâm Phàm xông đến, giương như là muốn đánh cho Lâm Phàm đánh nát nát hoàn toàn vậy

- Ha ha, cổ thú đầu tiên mà bốn gia giết từ khi đến thế giới này chính là người vậy Lâm Phàm một tay nắm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ, tiến về phía nắm đấm Độc Nhân Cự Viên

Phốc phốc..."

Trong chớp mắt cái nắm đấm của Độc Nhân Cự Viên đang đánh tới kia nhất thời máu thịt be bét, trực tiếp bị một búa của Lâm Phàm chém thành hai nửa.

Độc Nhân Cự Viên đau đớn gào thét, cái thân thể to lớn kia đột nhiên lui về phía sau, trong cái ánh mắt hung lệ kia lập loè vẻ sợ hãi, theo tiếp sau đó nó liền muốn xoay người chạy trốn.

- Ha ha,dám khiêu khích bốn thiếu gia, lại muốn. chạy, quả thật chính là nằm mơ.

Lâm Phàm nhìn Độc Nhân Cự Viên chạy trốn sau đó trực tiếp đem Vĩnh Hằng Chi Phủ ném ra.

Vĩnh Hằng Chi Phủ không ngừng xoay tròn từ dưới mà lên, trực tiếp từ trong cúc hoa Độc Nhân Cự Viên thời máu tươi văng tung tóe nhuộm

đỏ vùng đất này.

- Keng, chúc mừng đánh giết Độc Nhân Cự Viên.

- Keng, kinh nghiệm tăng cường một trăm.

...

Lâm Phàm đi đến trước mặt Độc Nhân Cự Viên nhìn máu thịt be bét nở một nụ cười: - Con vật nhỏ, lại để người náo loạn.

Vào lúc Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, lại có điều khiến cho Lâm Phàm nhất thời kinh ngạc

- Keng, cảm ứng được yêu khí Độc Nhân Cự Viên, có hấp thu vào trong Yêu Thành hay không

điều này chưa bao giờ xuất hiện qua, chẳng lẽ cái này cũng là công năng hệ thống cuồng bạo sau khi tăng cấp.

Hấp thu." Lâm Phàm không biết rõ đây là ý gì, thế nhưng ngược lại muốn xem xem đây rốt cuộc có tác dụng gì.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm phát hiện một đoàn yêu khí màu xanh từ trên thân thể Độc Nhân Cự Viên tung bay ra, sau đó bị hệ thống hấp thu, đưa đến bên trong túi đeo lưng "Yêu Thành "

-Ồ...

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện bán thành phẩm ngục Thần khí "Yêu Thành" đột nhiên phát sinh một tia biến hóa.

Những yêu khí này lại có thể tu bổ "Yêu Thành", chẳng lẽ dựa vào những yêu khí này: - Yêu Thành có thể tiến cấp đến Thần khí hay sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm không khỏi vui vẻ lên.

- Độc Nhân Cự Viên, người đứng trách bốn thiếu gia, hiện tại bốn thiếu gia đang tay trắng dựng nghiệp, vốn là muốn cho người cái toàn thân, nhưng mà bây giờ không được rồi.

Lâm Phàm nhì thi thể Độc Nhân Cự Viên bị chính mình một búa chém thành hai khúc, sau đó vung tay lên đem thu vào bên trong Thiên Địa Dung Lô, tiến hành luyện hóa.

- Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.

- Keng, chúc mừng nhận được Độc Nhân Cự Viên tinh huyết mười giọt.

“Không sai, chỗ này cũng coi như là một khối bảo địa, không cần phải vội vã rời đi, tiếp tục tìm kiếm những cổ thú này mới được.” Lâm Phàm sờ sờ cằm, quyết định chuyện này cũng phải tốn một khoảng thời gian.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 412: Luyện Chế Nhân Thần Công Phân Thần Đan

Trong đêm tối, một đôi mắt sáng lên đi lại bên trong vùng rừng tùng này, ban đêm Cổ Thánh Giới so với ban đêm ở Đông Linh châu kinh khủng hơn rất nhiều, các loại cổ thú chạy nhảy gào thét khắp nơi bên trong vùng rừng tùng này. Lâm Phàm không biết đây là chỗ nào, cũng không biết mình đang ở đâu, không biết xung quanh có thể lực gì tồn tại.

Căn cứ vào thực lực bây giờ, Lâm Phàm có cảm giác vẫn nên cẩn trọng một chút thì tốt hơn.

Tu vi cảnh giới của bản thân tại Cổ Thánh Giới là xếp dưới đáy, điều này người khác có thể chịu được nhưng Lâm Phàm thì không thể nhẫn nhịn.

Bên trên Chí Thiên Vị chính là Địa Thiên Vị dù nói thế nào đi nữa cũng phải nhanh chóng thăng cấp đến Địa Thiên Vị mới được.

Hiện giờ Lâm Phàm đứng trên một cây cổ thụ, vốn đang muốn chuẩn bị nghỉ ngơi một chút thì đúng lúc này phía trước truyền tới một hồi âm thanh làm Lâm Phàm chú ý.

Đây là âm thanh của cổ thú truyền tới, nghe những âm thanh này hình như là chúng đang đánh nhau?

Lúc này trong lòng Lâm Phàm sung sướng hẳn lên, bộ ngựa bắt ve chim sẻ ở đằng sau, vậy ta đây sẽ làm chim sẻ ở sau lưng haha....

Đối với Lâm Phàm bây giờ mà nói, vì tăng cao thực lực bất kỳ con tôm nhỏ gì đó đều là thịt cá, vì tăng cao thực lực Lâm Phàm vốn lười biếng cũng bắt đầu chăm chỉ hẳn lên.

Lâm Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân, lặng yên im lặng không một tiếng động hướng về phía trước chạy đi. Cổ thú ở đây rất nhạy cảm với khí tức, mà khí tức của Lâm Phàm đã bị hệ thống tự động che giấu, sẽ không bị những cổ thú này cảm nhận được. Nhưng tốt nhất mọi việc vẫn nên cẩn trọng, tránh những rắc rối không cần thiết.

Lâm Phàm từ từ tới gần nơi phát ra âm thanh, từng hồi tiếng gầm thét càng ngày càng rõ ràng. Trong lòng Lâm Phàm lúc này cực kỳ vui vẻ, nghe những tiếng gầm thét này có vẻ rất tức giận, chẳng lẽ là hai con cấp cao cổ thú cổ thú cấp cao đang chém giết lẫn nhau?

Nghĩ đến có hai con cổ thú cấp cao đang chém giết lẫn nhau, trong lòng Lâm Phàm rất mong đợi. Đối với Lâm Phàm mà nói, hứng thú nhất chính là loại kỳ ngộ như vậy, không phải tốn nhiều công sức mà vẫn có ẵm. Nhưng khi Lâm Phàm trốn trên một cây cổ thụ lớn nhìn tình hình phía dưới, cơ mặt hắn giật giật máu dồn lên não suýt chút nữa chửi ầm lên.

- Ta đi... xxx con bà nó, wtf!!!!!!

Tình huống phía trước thật sự quá hại não Lâm Phàm..

Một con cổ thú (chắc là giống đực ^_^) đang cười trên thân một con khác, không ngừng nhún nhún rất có nhịp điệu! Những tiếng gầm thét lúc này chính là do hai con này phát ra. Đêm đen trắng sáng hai con cổ thú kia ở dưới cây đang làm việc ngượng ngùng..

- Ai...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, lộ vẻ đau đầu sâu não!!!!

- Cổ thú: Dạ Mẫu Thú, cảnh giới Chí Thiên Vị đại viên mãn.

- Cổ thú: Thanh Nhãn Bạch Lang, cảnh giới Chí Thiên Vị đại viên mãn.

...

“Thôi, hai con cổ thú Chí Thiên Vị đại viên mãn, dù sao có còn tốt hơn không có, nên xử lý chúng nó trước đã.”

Mặc dù trong lòng Lâm Phàm có một chút thất vọng, nhưng mà cũng không quan trọng, nếu không phải là do mình suy nghĩ như vậy thì đâu có buồn phiền.

Lúc Lâm Phàm vừa muốn động thủ liền dừng lại

“Ai, dù nói thế nào đi nữa, hai con thú các người đang hưởng thụ, đợi lúc nữa các người sung sướng xong lại giết sau.”

Trong lòng Lâm Phàm suy nghĩ dù sao mình vẫn còn tính người.

Hai chân Thanh Nhân Bạch Lang lúc này đang chống lên móng của Dạ Mẫu Thú bỗng gào thét một tiếng, cả người run lên giương như là phóng ra cả ngàn tỉ viên đạn, muốn đem trận địa phe địch triệt để công chiếm.

Rống...”

Dạ Mẫu Thú gào thét một tiếng trong ánh mắt thú lập loè một tia thiếu kiên nhẫn, chân sau trực tiếp một cước đá văng Thanh Nhân Bạch Lang.

Thanh Nhân Bạch Lang không có tức giận, mà rất hưởng thụ, mắt hơi lim dim, sau đó chậm rãi rời khỏi chỗ này giương như như là trở về ổ vậy. Lâm Phàm không biết đây rốt cuộc là tình huống gì nhưng trong chớp mắt khi chuẩn bị động thủ sắc mặt Lâm Phàm hơi biến đổi, bởi vì ở chỗ khác cách đó không xa lại xuất hiện một đầu cổ thú khác.

- Oanh... Oanh.

Âm thanh chạy lại càng ngày càng gần, một đầu cổ thú bốn chân chạy đến đây.

- Cổ thú: Thanh Minh U Hồ, Địa Thiên Vị cấp thấp

“Ồ, lại là cổ thú Địa Thiên Vị.”

Lâm Phàm nhìn thấy Lão Hồ khắp toàn thân tản ra u quang khoe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười.

Ban ngày ở đây đi dạo một ngày, một chút cũng không gặp được cổ thú Địa Thiên Vị, lại thấy được ở đây, ngược lại khiến Lâm Phàm có vẻ mong đợi.

Chẳng lẽ là do mình đến không đúng chỗ, cho nên mới không gặp được cổ thú địa thiên vị?

Xem ra về sau phải thu hoạch nơi này một phen, nhất định phải tiếp tục tiến sâu thêm.

Mà ngay tại lúc này, một màn phát sinh làm cho Lâm Phàm càng thêm khiếp sợ, Thanh Minh U Hồ không phải đến ăn đồng loại, mà là lao lên trực tiếp giống như Thanh Nhãn Bạch Lang bắt đầu hành động với thân thể Dạ Mẩu Thú.

Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn tình huống phía dưới vẻ mặt như mơ.

- Cuối cùng đây là tình huống gì? Chẳng lẽ bên trong cổ thú, cũng tồn tại loại cuồng dâm hay sao?

Lâm Phàm cảm giác đầu óc lần nữa được mở mang kiến thức.

Mà một màn mới lạ này cũng khiến Lâm Phàm sinh vẻ tò mò.

Màn đêm im lặng, Lâm Phàm giống như một tên trộm yên tĩnh trốn ở trên cây, nhìn tình huống phía dưới.

Thời gian trôi qua, cũng không phải lâu lắm, Lâm Phàm giống như thấy rõ điều gì đó, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Bởi vì hắn phát hiện ra một biện pháp tốt săn giết cổ thú. Tuy rằng không biết Dạ Mẫu Thú cuối cùng là loài cổ thú như thế nào, nhưng Dạ Mẫu Thú này giương như có đặc tính hấp dẫn những con cổ thú được xung quanh đến đây.

Mấy con cổ thú phấn khích mà đến, phấn khích rời đi, thế nhưng Lâm Phàm cũng nhìn ra được, Khí tức của những con cổ thú được như hòa vào trong thân thể Dạ Mẫu Thú.

Nhìn hình thức tương tự với thái dương bổ âm.

Lại một con cổ thú rời đi, Dạ Mẫu Thú vẫn như cũ đứng ở đó tiếp tục gầm rú, tiếng gào thét giống như đang hấp dẫn những con cổ thú được xung quanh.

Lâm Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân chậm rãi tới gần Dạ Mẫu Thú, tay phải Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Dạ Mẫu Thú này nhất định phải thu vào trong tay, bốn thiếu gia có thể phát lên hay không đều dựa vào người rồi.

Trong chớp mắt, ngay lúc Lâm Phàm hiện thân, Dạ Mẫu Thú phát hiện Lâm Phàm, nhất thời tức giận gào thét.

- Nằm xuống cho ta...

(nghe như a Lâm chuẩn bị... x. x. x nó ý) ^_^!

- Ầm...

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên rung một cái, Dạ Mẫu Thú cũng phải ngoan ngoãn nằm xuống.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm nghe được ở phía xa có động tĩnh truyền đến, lập tức đem Dạ Mẫu Thú thu vào trong túi đeo lưng, sau đó tiếp tục trốn trên cây.

Sau khi Lâm Phàm trốn trên cây, một đầu cổ thú giống đực hăng hái chạy tới.

Nhưng mà lúc thấy trước mặt không hề có thứ gì, nó lộ ra vẻ cực kỳ thất vọng, con cổ thú nhìn xung quanh gầm thét vài tiếng nhưng không có bất kỳ sự đáp lại nào, cuối cùng thất vọng rời khỏi.

- Nguy hiểm thật, xem chút nữa bị phát hiện.

Lâm Phàm vỗ vỗ ngực, khoe miệng lộ ra nụ cười xán lạn.

Bây giờ phải suy nghĩ ra một biện pháp, nhất định phải vận dụng thật tốt đặc tính Dạ Mẫu Thú mới được.

Lâm Phàm sờ lên cằm, cúi đầu trầm tư, trong chớp mắt khuôn mặt nhỏ Lâm Phàm đỏ lên.

- Không được, không được, cái này thật sự quá tà ác.

- Nhưng cơ hội lần này xem ra lại có thể được a.

- Ai nha, ta đường đường là Tông chủ đời thứ sáu của Thánh Ma Tông làm sao có thể làm ra chuyện cầm thú như vậy được.

- Được rồi, cầm thú thì cứ là cầm thú đi, dù sao ở đây cũng không có người biết.

...

Lúc này Lâm Phàm mở túi trữ vật ra bắt đầu tìm kiếm được t Tốt thích hợp vì hắn muốn luyện chế một loại đan dược tà ác nhất thế giới, người thần đều căm ghét.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Cầu Ca.

Nguồn:

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Dây Ất Có Độc

- Cỏ huyền âm, cỏ liệt dương với trình độ luyện đan hiện tại của Lâm Phàm sớm đã nằm rõ trong lòng bàn tay sự kết hợp dược tính giữa các loại dược thảo với nhau, do vậy chỉ có đan dược mà Lâm Phàm chưa nghĩ ra chứ không có đan dược mà Lâm Phàm không thể luyện chế.

Dốc lòng luyện thành đan dược, lửa thần cháy rực trên bàn tay của Lâm Phàm, Lâm Phàm đưa toàn bộ dược thảo vào trong rồi bắt đầu luyện chế.

Trong ngọn lửa thần đó, toàn bộ nguyên liệu đều bị tan chảy hoá thành những giọt dịch thể, sau đó không ngừng tổ hợp lại, dần dần tản ra thành mùi vị của đan dược.

Thơm phức, ngửi mùi thơm này sẽ khiến người khác cảm nhận được đây là một loại đan dược tốt. Nhưng chỉ có Lâm Phàm là người rõ nhất đây là loại đan dược gì.

- Ting, xin chúc mừng luyện chế thành công đan dược thần bí, xin hãy đặt tên.

Lâm Phàm vuốt vuốt cằm chớp chớp mắt, nên đặt tên là gì cho hay nhỉ? Đặt tên cũng là cả 1 vấn đề lớn, đây là lúc để thể hiện tri thức của một người, tuy nhiên tên gọi cần phải gần gũi với công dụng của thuốc, đúng rồi, vậy thì sẽ gọi là. "Dây ất có độc."

- Ting, xin chúc mừng mệnh lệnh thành công.

- Khà khà...

Lâm Phàm cười nhẹ hai tiếng, rồi thả Dạ Mẫu thú từ trong túi ra.

Dạ Mẫu thú lúc này đã chịu đủ sự công kích từ Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên của Lâm Phàm, đã sớm ngất lịm ở trong đó.

Lâm Phàm vê vê viên đan dược sau đó hất tay áo, đan dược ngay lập tức vỡ vụn biến thành một đồng thuốc bột, bám dính trên phần hông của Dạ Mẫu thú.

Sau khi tất cả xong xuôi, Lâm Phàm thả Dạ Mẫu thú về chỗ cũ, rồi một mình nấp trên cây cổ thụ đi vào trạng thái ẩn thân, thông dong chờ đợi.

Một phút sau: - Rống.... Dạ Mẫu thú đột nhiên đứng dậy, trong đôi mắt toát ra sự cảnh giác cao độ, nhưng lúc này xung quanh không một bóng người, khiến nó có chút nghi ngờ.

Dạ Mẫu thú ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh rồi nhìn bản thân mình, không có chút tổn thương nào, cuối cùng vứt bỏ nghi ngờ ra khỏi đầu, không hiểu rốt cuộc lúc này đã xảy ra chuyện gì. Đối với cổ thú mà nói, những chuyện nghĩ không ra sẽ không nghĩ ngợi thêm nữa.

- Rống...

Dạ Mẫu thú rống lên trong hư không, tiếng gầm rống lan truyền khắp cả hư không.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh đang diễn ra trước mắt trong lòng tràn đầy sự mong chờ, không biết đan dược của mình có luyện thành hay không.

Nếu có thể luyện thành, quả thực sung sướng đến tê dại.

- Đạp đạp...

Ngay lúc này, từ phía xa truyền đến những tiếng động của cổ thú đang chạy, sắc mặt Lâm Phàm trầm lại, có thành công hay không phải

đợi xem chút nữa con cổ thú này có gục ngã dưới thần dược của mình hay không.

Lâm Phàm nhìn con cổ thú chạy đến ngay sau tiếng động đột nhiên có chút thất vọng, không ngờ chỉ là trung cấp chí thiên vị, điều này cũng khiến cho con người ta có chút khó xử.

Nhưng mà thôi không sao, không cần biết cổ thú đó tu hành như thế nào chỉ cần xem thuốc có thể luyện thành hay không thôi.

Cổ thú nhìn thấy Dạ Mẫu thú đứng dưới ánh trăng, đột nhiên vui mừng xông tới, sau đó ngửi ngửi mùi hương trên người của Dạ Mẫu thú, đột nhiên toát lên sắc vẻ mê muội.

Dạ Mẫu thú nhìn ngó con cổ thú, đột nhiên rống lên mấy tiếng tỏ vẻ như rất khinh thường.

Nếu như Lâm Phàm có thể hiểu được lời nói của bọn cổ thú chắc hẳn sẽ hụt hẫng trong giây lát.

- Tu vi thấp thế, mau mau rút đi.

- Chỉ lần này thôi, được không....

Con cổ thú ngêu ngao mấy tiếng, rồi du ngoạn mấy vòng quanh người Dạ Mẫu thú, kiểu như đang cầu xin vậy.

Dạ Mẫu thú khi đó cũng ư ử kêu lên mấy tiếng, sau đó giống như ngỏ lời đồng ý vậy.

Cổ thú đột nhiên hoan thiên hỉ địa nhảy cẫng lên, nằm sấp trên người của Dạ Mẫu thú, trông như đang rất xúc động.

Lâm Phàm nhìn không chớp mắt, miệng không ngừng lầm bầm: - Rầm... rầm..... rầm..... Cổ thú di chuyển đầy hưng phấn, nhưng ngay lúc đó mọi động tác của cổ thú đột nhiên dừng lại, tứ chi lùi lại phía sau, thân hình có chút không vững.

Dạ Mẫu thú hơi nhú mào quay đầu lại nhìn cổ thú, trông có vẻ như rất không vừa lòng.

Trong ánh mắt của cổ thú, dường như toát lên đầy vẻ không tin tưởng, đầu óc cũng bắt đầu hỗn loạn cả lên.

- Rầm.....

Trong phút chốc, cổ thú ngã rầm xuống đất, câu cuối cùng mà nó muốn nói lúc này đó là. "Đây ắt có độc."

- Thành công rồi....

Lâm Phàm nắm chặt tay đầy hưng phấn, quả nhiên thành công rồi, bây giờ chỉ cần lặng lẽ chờ đợi, đợi càng nhiều cổ thú tiến đến.

Công dụng của thuốc có thể kéo dài rất lâu, đủ để làm ngất ngây rất nhiều cổ thú.

Dạ Mẫu thú nhìn con cổ thú bất động nằm gục dưới đất, gầm rống lên một tiếng sau đó đạp chân vào con cổ thú một cách sảng khoái.

Dường như muốn nói rằng."Sức chiến đấu kém như vậy còn mặt dày xông lên, thật lãng phí thời gian...."Dạ Mẫu thú nhìn con cổ thú nằm bất động trên đất bằng một con mắt khinh bỉ rồi lại gầm rống lên.

Không lâu sau, lại thêm một con cổ thú nữa xông đến.

Cấp tu luyện của con cổ thú này ở mức địa thiên vị sơ cấp, đối với Lâm Phàm mà nói rất ổn có thể cầm đầu được.

Cổ thú đến trước mặt Dạ Mẫu thú, nhìn con cổ thú nằm gục dưới đất ngửi ngửi đầy vẻ hoài nghi, nhưng lại không nghĩ thấy có điều gì bất thường.

Dạ Mẫu thú hướng về phía con cổ thú rên rít một tiếng, trông như đang giao tiếp chuyện trò gì đó. Sau đó đúng như dự đoán của Lâm

Phàm, con cổ thú này cầm súng ra trận.

Nhưng cũng không lâu sau đó, con cổ thú này cũng gầm rống lên một tiếng, người lắc lư không vững, cuối cùng rầm một tiếng ngã gục dưới đất.

Ý nghĩ cuối cùng của nó cũng giống như con cổ thú trước đó, đây ắt có độc..... Lâm Phàm nấp trên cây cổ thụ, nhìn thấy tình hình bên dưới, trong lòng vui mừng khôn xiết, hai con cổ thú trúng kế rồi, công dụng của thuốc này cực mạnh.

Nhưng không biết công dụng của thuốc này mạnh đến cỡ nào, sao lại có thể khiến những con cổ thú này ngất gục đi.

Lâm Phàm cúi đầu trầm tư một lúc, cảm thấy mình có thể thử một chút.

Sau đó Lâm Phàm lập tức biến mất khỏi cây cổ thụ rồi đi xung quanh bắt đầu tìm kiếm cổ thú.

Khi trời về tối rất nhiều cổ thú đều ra ngoài hoạt động, nhưng những con cổ thú này theo như đánh giá của Lâm Phàm, tu luyện quả thực hơi kém 1 chút, với tình hình hiện tại, bắt buộc phải tận dụng tốt cơ hội lần này.

- Ấy.... có Boss.

Lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được 1 luồng khí vô cùng hung hãn, xuất hiện ở phía trước.

Người của Lâm Phàm di chuyển dưới ánh trăng, rất nhanh chóng tìm đến địa bàn nơi phát ra luồng khí trên.

- Cổ thú Cuồng vương một tay, địa thiên vị cảnh giới đại viên mãn.

Trước mặt Lâm Phàm lúc này là một con vượn thân hình to lớn đang ngụ cư trong lãnh địa của nó, nhắm mắt nghỉ ngơi, thân hình dữ tợn, nhìn

qua cũng khiến người ta lạnh rợn cả người.

Nếu đối đầu với nó, Lâm Phàm cảm giác mình rất ảo, rất có khả năng bị nó giết chết.

Tiếng gầm rống của Dạ Mầu thú trong đêm yên tĩnh vô cùng chói tai, nhưng đối với Cuồng Vượn một tay lại chẳng có chút ảnh hưởng nào.

Lâm Phàm trầm tư một lúc, khoé miệng nhếch lên cười.

- Không có hứng thú, cũng phải khiến mày có hứng thú, ông mày có phát lên được hay không tất cả đều phải nhờ mày rồi.

Lúc này Lâm Phàm lôi "Đại Phàm Ca" ra, Lâm Phàm hết mực tin tưởng vào công dụng của thuốc "Đại Phàm Ca" này.

Ngay lúc đó, tay Lâm Phàm bốc một nắm "Đại Phàm Ca" ném thẳng vào người Cuồng Vượn một tay.

Cuồng Vượn một tay đang say giấc nồng đột nhiên mở to đôi mắt hung tợn, nó cảm nhận được hơi của người lạ.

- Bùm....

Cả nắm "Đại Phàm Ca" đột nhiên phát nổ, biến thành một đám khói, bao phủ xung quanh Cuồng Vượn một tay.

Cuồng Vượn một tay trong lúc hít thở hít luôn cả đám khói mà "Đại Phàm Ca" hoá thành vào trong bụng.

- Rống...

Trong chốc lát, Cuồng Vượn một tay vốn đang rất điềm tĩnh đột nhiên gầm rống lên, đôi mắt dữ tợn đột nhiên trở lên điên dại. Thân hình cao lớn sừng sững dưới ánh trăng, đặc biệt là vật thể ở giữa đôi chân, càng cuồng bạo không ngừng.

Lúc này tiếng gầm rống của Dạ Mầu thú đột nhiên truyền tới, trong đôi mắt đỏ ầu của Cuồng Vượn một tay đột nhiên lấp lánh một tia tinh quang, trông như phát hiện ra thứ gì đó, cuối cùng nhảy vọt lên điên cuồng lao về phía xa.

- Ha ha..... ông mày đúng là một thiên tài.

Lâm Phàm nhìn bóng hình xa dần của Cuồng Vượn một tay toát ra nụ cười sung sướng.

Nhưng lúc này, Lâm Phàm lại đột nhiên nghĩ ra một việc, Cuồng Vượn một tay thân hình to lớn như vậy, Dạ Mầu thú liệu có thể chống đỡ nổi không?

- Chết toi.....

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm đột nhiên cảm thấy không ổn, lập tức chạy quay lại, Dạ Mầu thú là thần khí dụ dỗ quái vật rất tốt đấy.

Không thể để cho Cuồng Vượn một tay làm hỏng mất được. (còn tiếp....)

Dịch giả: ThanhThuy.

Biên Tập: Cầu Ca.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Ta Chém, Ta Chém

Dạ Mẫu thú lúc này đầy hoài nghi, nhìn từng con từng con cổ thú gục ngã dưới đất, trong lòng đầy nghi hoặc, những con cổ thú này rốt cuộc làm sao vậy, sao con nào con nấy cũng chỉ trụ được vài giây, sau vài giây đều gục ngã dưới đất, không con nào trụ lại được.

Bản thân còn chưa hấp thụ đủ mức năng lượng nhất định mà....

Hay là tại vì ta đẹp quá sao? những tên cổ thú này không thể cưỡng lại được sự xinh đẹp của ta mà bị gục ngã sao?

Lúc này, Dạ Mẫu thú chỉ có thể nghĩ được như vậy thôi.

-Rống.....

Lúc này lại xuất hiện thêm một con cổ thú, khi nó trông thấy thân hình kiều diễm của Dạ Mẫu thú, trong con mắt hiện rõ sự tham lam háo sắc.

Dạ Mẫu thú lại thấy một con cổ thú nữa đến, hí lên một tiếng, phát ra những mỹ thanh mê hoặc giống đực.

Cổ thú nghe thấy những âm thanh đầy mê hoặc của Dạ Mẫu thú, toàn thân rung động, rồi điên cuồng lao lên, nó hung hăng muốn đè lên người Dạ Mẫu thú.

Dạ Mẫu thú nhìn cổ thú có thân hình cường tráng đầy mãnh lực, trông mạnh mẽ hơn nhiều so với những con cổ thú trước, cũng hưng phấn vô cùng.

Lần này nhất định sẽ trụ được thời gian dài hơn, nếu lại không đạt đủ năng lượng, chủ nhân sẽ rất tức giận.

Cổ thú tiến gần tới bên cạnh Dạ Mẫu thú, nhẹ nhàng ngửi ngửi rồi cuồng nhiệt thè lưỡi, thể hiện nỗi lòng hưng phấn khôn nguôi của mình.

Nhưng ngay lúc cổ thú định đề Dạ Mẫu thú xuống thì một luồng âm thanh gầm rống từ trong rừng xanh truyền tới.

Cỏ cây nghiêng ngả, tiếng bước chân rầm rầm càng ngày càng mạnh.

-Rầm.....

Một thân hình khổng lồ, rầm rầm đáp trước mặt Dạ Mẫu thú.

Cuồng Vượn một tay thở hồng hộc, luồng khí thở ra nóng phừng phừng, khiến không khí trước mặt cũng nóng bừng lên.

Cổ thú cảm nhận được mùi vị cuồng bạo của Cuồng Vượn một tay trước mắt, trong lòng sợ hãi.

Nhưng trước mặt Dạ Mẫu thú, nó buộc phải giữ được sự uy nghiêm của giống đực, không thể chỉ vì mùi vị cuồng bạo của Cuồng Vượn một tay mà sợ hãi được.

-Rống....

Cổ thú mặt đối mặt với Cuồng Vượn một tay rít lên một tiếng.

Dường như muốn nói rằng “ phải có trước có sau, không biết người là ai, cũng đều phải xếp hàng.”

Dạ Mẫu thú nhìn con cổ thú nhỏ bé trước mặt này lại không hề run sợ trước Cuồng Vượn một tay, có lẽ nào là do sắc đẹp của mình khiến nó trở dậy sự dũng cảm vô bờ bến.

-Rầm.....

Cuồng Vượn một tay vung cánh tay thô bạo, thẳng tay đánh bay con cổ thú.

Lúc này, trong ánh mắt Cuồng Vượn một tay lóe lên dục vọng vô biên, dưới ánh mắt đó Dạ Mẫu thú bắt đầu sợ hãi.

-Rống.....

Dạ Mẫu thú gầm rống một tiếng rồi định nhấc chân tháo chạy.

Bởi Cuồng Vượn một tay quá to lớn, nó sợ rằng mình không thể chống đỡ nổi.

Nhưng giờ đây, đối với Cuồng Vượn một tay mà nói, chắc chắn sẽ không dễ cho Dạ Mẫu thú chạy thoát.

Ngọn lửa trong cơ thể không ngừng bùng cháy, khiến nó như sắp bị lạc lối.

Xả ra, cần phải xả ra gấp.

-Rống.....

Dạ Mẫu thú giùng giăng, nhưng trước mặt Cuồng Vượn một tay, nó lại vô cùng nhỏ bé.

.....

Lâm Phàm đuổi tới nơi, nhìn thấy cảnh trước mắt, đột nhiên dờ dẫm.

-Thôi xong rồi.....

-Không cứu được Dạ Mẫu thú rồi.

Lâm Phàm cho Cuồng Vượn một tay ăn nhiều năm “Đại Phàm Ca” khiến nó rơi vào trạng thái cuồng bạo, đây vốn là cách tận dụng triệt để mọi thứ, cũng rất khó nói, biết đâu Cuồng Vượn một tay sau khi cuồng bạo lại tự mình đâm mình thì sao.

Lâm Phàm đứng trên cây cổ thụ, có chút không nỡ nhìn trực tiếp vào tình hình bên dưới.

Tiếng kêu thảm thiết của Dạ Mẫu thú truyền tới tai của Lâm Phàm, bi thảm quá, bi quan quá.

Thảm thương không nỡ nhìn.....

Lâm Phàm bịt mắt lại, không dám nhìn trực tiếp vào cảnh tượng đó, mắt cay, thực sự mắt rất cay.

-Rầm.....

Ngay lúc đó, một tiếng rầm lớn vang lên, thân hình to lớn khổng lồ của Cuồng Vượn một tay đột nhiên ngã gục xuống đất, sau đó muốn bò dậy nhưng lại yếu ớt bất lực, cuối cùng nhắm nghiền mắt lại.

Lâm Phàm nhìn tất cả những gì đang diễn ra ở bên dưới, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hiệu quả hiện rõ, nhưng tiếc là Dạ Mẫu thú phế mất rồi...

Lúc này, Dạ Mẫu thú thất thần nằm gục dưới đất, hơi thở yếu ớt, Lâm Phàm biết nó đang cận kề với cái chết rồi.

-Haizzz....đúng là bi kịch.....

Lâm Phàm lắc đầu bất lực, sau đó rút rìu vĩnh hằng ra và bắt đầu thu hoạch.

-Keng, xin chúc mừng ký chủ đã giết được Dạ Mẫu thú chí thiên vị cảnh giới đại viên mãn.

-Keng, xin chúc mừng ký chủ đã tăng thêm được 100 kinh nghiệm.

Dù sao cũng sắp toi mạng rồi, chi bằng thu hoạch cho chính mình cho xong.....

Nhưng ngay trong lúc Lâm Phàm định ra tay giết Dạ Mẫu thú, từ trong doanh địa cách đó không xa, một người cổ tộc đột nhiên mở to đôi mắt, trên khuôn mặt xấu xí hết mức hiện lên sát khí tàn bạo.

-Là ai đã giết chết Dạ Mẫu thú của ta, hừ.....

Đột nhiên, bóng người đó liền biến mất khỏi doanh địa.

.....

Lâm Phàm nhìn những con hung thú xung quanh, gật gật đầu đầy mãn nguyện.

Dạ Mẫu thú tuy bị chết thảm, nhưng lại làm được điều mà những con cổ thú khác không làm được.

Đáng được nể phục đấy...

Hơn chục con cổ thú nằm bất động dưới đất.

Tất cả đều bị đan được thần kỳ của Lâm Phàm làm mê hoặc gục ngã, đêm nay quả là 1 đêm bi thương của đám cổ thú này.

-Ta chém....

Lâm Phàm tay cầm rìu trông giống như tên đồ tể trong đêm, trong mắt lóe lên tinh quang.

Tay nhắc dao chém.

-Keng, xin chúc mừng ký chủ đã giết được cổ thú chí thiên vị, cảnh giới đại viên mãn.

-Keng, chúc mừng ký chủ đã tăng thêm 100 kinh nghiệm.

-Keng, xin chúc mừng ký chủ đã giết được cổ thú đại thiên vị cảnh giới sơ kỳ.

-Keng, chúc mừng ký chủ đã tăng thêm 500 kinh nghiệm.

.....

Lâm Phàm lúc này thông dong tự đắc, chém giết liên hồi những con cổ thú bị trúng độc ngất lịm, chết không kịp ngáp, tất cả đều chuyển hóa thành kinh nghiệm, tăng thêm thực lực cho bản thân Lâm Phàm.

Cuồng nhiệt gặt hái một hồi, cho tới con thú cuối cùng-Cuồng Vượn một tay.

-Keng, Xin chúc mừng ký chủ đã giết được Cuồng Vượn 1 tay đại thiên vị đại viên mãn.

-Keng, xin chúc mừng ký chủ đã tăng thêm 4000 kinh nghiệm.

.....

-Ha ha, kiếm lời vùn vụt, vượt cấp chém yêu quả là sáng khoái thăng thiên.

-Hấp thụ yêu khí.....

Lâm Phàm vẫy tay áo, toàn bộ yêu khí của đám cổ thú đều bị hút vào trong “yêu thành”, hóa thành dưỡng chất, tu bổ cho bản thân phẩm ngụy thần khí “yêu thành”.

Hiện tại hy vọng lớn nhất của Lâm Phàm đó chính là nâng cao thực lực của bản thân, đồng thời tu bổ xong cho “yêu thành”.

Lúc này, Lâm Phàm kéo mặt bản ra, kiểm tra 1 chút.

-Mẹ kiếp, còn thiếu 2000 điểm kinh nghiệm.

Sau khi thu hoạch xong đám cổ thú, điểm kinh nghiệm tăng lên rất nhanh, nhưng còn thiếu một chút nữa mới có thể thăng cấp được.

-Xem ra đêm nay lại là 1 đêm mất ngủ rồi.” Lâm Phàm nhìn trời thờ dài, đêm nay không đẩy được tu hành lên, đảm bảo không thể ngủ được.

-Cuồng vọng một tay, mày đúng là con quỷ ngốc, dám làm chết Dạ Mẫu thú của ông, khiến ông tức chết đi được.

Lâm Phàm bức bối nói, cảm giác rất bức dọc.

.....

Nếu như có Dạ Mẫu thú, Lâm Phàm có niềm tin lớn có thể quét sạch khu vực này chỉ trong vòng một thời gian ngắn, chém giết hết bọn cổ thú, nhưng giờ đây Lâm Phàm không còn khả năng này nữa rồi.

-Hừ...là mi đã giết chết Dạ Mẫu thú của ta.

Ngay trong lúc đó, hư không chấn động, một luồng âm thanh phản nộ cuộn cuộn kéo tới.

Lâm Phàm sửng sò, không ngờ Dạ Mẫu thú lại có người nuôi.

Nhưng vừa lúc đang chuẩn bị ẩn thân, trước mặt Lâm Phàm xuất hiện một người.

-Cổ tộc....

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy tên cổ tộc xuất hiện trước mặt, sắc mặt hơi có chút thay đổi.

Cái tên xấu xí vô độ này là cổ tộc.

Hiện tại Lâm Phàm không hề muốn đối đầu sớm với tên cổ tộc này, mà muốn nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng khi thấy rõ tu vi của tên cổ tộc trước mắt này, Lâm Phàm vẫy tay áo, hai tay chấp sau lưng, nhìn thẳng vào tên cổ tộc trước mặt.

-Là ông mày giết đấy, có gì bất mãn à?

Lâm Phàm điềm tĩnh nói, mềm nắn rắn buông, đây vốn là đạo lý sinh tồn của Lâm Phàm.

Dịch giả: ThanhThuy.

Biên Tập: Cửu Ca.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

Nguồn:

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Sụp Đổ, Hoàn Toàn Sụp Đổ

-Là Nhân tộc.

Cổ tộc nhìn thấy Lâm Phàm không dám khẳng định, sau đó xem xét 1 cách tỉ mỉ, cuối cùng cười sung sướng.

-Ha ha, không ngờ là lại Nhân tộc.

Khi phát hiện Lâm Phàm là Nhân tộc, tên cổ tộc vốn đang phần nộ đầy mình chợt tan thành mây khói, thay vào đó là sự phấn khởi vô độ.

-Là người thì sao? Dọa tới mi à?

Lâm Phàm nhìn biểu cảm lúc này của tên cổ tộc, vẻ mặt cũng rất ngu ngơ.

-Chẳng nhẽ cha người lại là Nhân tộc, nếu không người thấy ta lại vui mừng thế? Nhưng mà mi yên tâm? Bố đã có 1 thằng con rể rách rồi, mi không lọt được vào mắt xanh của bố đâu.

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

-Ha ha, Nhân tộc kia chết đến nơi rồi mà còn không biết, xem ra ngay cả ông trời cũng trợ giúp ta, để Cổ Hải ta tìm được một tên nhân loại, chỉ cần đưa mày về, thì ta chắc chắn lập được công lớn.

Khuôn mặt hung tợn của Cổ Hải lúc này cười điên dại không ngừng.

Ánh mắt Cổ Hải nhìn Lâm Phàm giống như ánh mắt thợ săn nhìn thấy con mồi vậy.

Lâm Phàm không biết tên này định làm gì.

Tuy nhiên trông dáng vẻ của nó dường như đang rất phấn khích.

Lẽ nào Nhân tộc rất quan trọng với cổ tộc sao?

Lúc này, Lâm Phàm tỷ mỉ đánh giá tên cổ tộc trước mặt, toàn thân đen sì, khuôn mặt xấu xí, thân cao hơn Nhân tộc chừng một nửa, trông như người khổng lồ cỡ nhỏ, cơ bắp cuộn cuộn trông tràn đầy sức mạnh.

Những điểm khác đều giống Nhân tộc không có nhiều khác biệt lắm.

Nếu như “Tuyên Cổ” đều thuộc về cổ tộc, thì Tuyên Cổ là hình thái cao nhất của cổ tộc, mà Cổ Hải trước mặt lại ở đẳng cấp thấp.

Đại thiên vị trung cấp.

Tu hành không cao lắm, có thể giết được nó.

-Nhân tộc, người ngoan ngoãn đi theo ta hay là muốn thành một cái xác lạnh để ta mang người đi?

Cổ Hải nhìn tên nhân tộc trước mặt này, tiến một bước, khí tức mạnh mẽ bộc phát rồi bao trùm toàn bộ khu vực xung quanh.

Phát hiện được Nhân tộc hãn không muốn để tuột khỏi tầm tay, bởi vậy cũng chuẩn bị rất kỹ càng.

Sức mạnh thân thể hiện tại của hãn là “Bất Diệt cảnh giới đại viên mãn”, còn cách thăng cấp 2900 điểm kinh nghiệm.

Dựa theo sức mạnh thân thể mà nói cũng chỉ có thể chống đỡ được sức mạnh của Chí Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn mà thôi.

Nhưng tên Cổ Hải trước mặt tu vi ở đại thiên vị trung cấp, hơn nữa theo như tình hình hiện tại, tên cổ tộc này sẽ không ra tay một cách tàn nhẫn.

Mà có ra tay một cách tàn nhẫn thì Lâm Phàm cũng không sợ, bởi vì muốn giết được hãkhông phải là chuyện dễ.

-Hừ, muốn bắt ta đi thì phải xem người có bản lĩnh đó không.

Lâm Phàm lạnh nhạt hừ một tiếng, không coi Cổ Hải ra gì.

Đương nhiên thái độ lúc này của Lâm Phàm khiến Cổ Hải vô cùng tức giận.

-Nếu đã như vậy thì đừng trách ta, là tự người tìm đến chỗ chết.

Khuôn mặt dữ tợn của Cổ Hải lộ ra nụ cười lạnh lùng, rồi đột nhiên biến mất, rồi lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, một quyền mãnh liệt đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

-Rầm....

Lâm Phàm dùng một tay chống đỡ, một luồng năng lượng mãnh liệt phát ra khiến Lâm Phàm bị đánh bay về phía xa.

-Keng, xin chúc mừng 《Tuyên Cổ Bất Diệt》 tăng thêm 200 điểm kinh nghiệm.

-Hừ, không biết tự lượng sức mình....

Cổ Hải nhìn Nhân Tộc bị một quyền của mình đánh cho bay xa, toát lên sự khinh bỉ.

Lâm Phàm nằm gục dưới đất, chỉ cảm thấy sức mạnh của một quyền đó quả không tồi, còn về việc đánh hộc máu thì tuyệt đối không thể, tuy nhiên với tình thế trước mắt, nếu không phun một ít máu ra, tên cổ tộc đó e rằng không còn tự tin như vậy nữa.

Lúc đó, Lâm Phàm nín thở, chậm rãi phun ra một ít máu tươi.

Lâm Phàm đứng dậy một cách khó khăn, một tay ôm trước ngực, giả bộ vô cùng đau đớn

-Quyền này của người chả có chút sức lực nào cả.

-Ha ha, tên Nhân tộc kia người quả là yếu ớt, vừa rồi vì không muốn người chết nên ta mới chỉ dùng ba phần công lực mà thôi, nếu mi còn già mồm, vậy ta sẽ cho mi biết thế nào là sức mạnh của Cổ Hải ta.

Cổ Hải cười điên dại, sau đó xông lên trước mặt Lâm Phàm tung ra một quyền xé rách hư không, lao lên trước mặt Lâm Phàm.

-Rầm.....

-Keng, chúc mừng 《Tuyên Cổ bất diệt》 đã tăng thêm 200 điểm kinh nghiệm.

Lâm Phàm lại bị đấm tung bay, nhìn bầu trời tối màu đen, Lâm Phàm thở dài một tiếng, có những lúc đóng kịch cũng phải khổ sở như này.

-Phù....

Lại phun ra một ụm máu tươi, giả bộ mình sắp không trụ nổi nữa rồi.

Lâm Phàm run rẩy đứng dậy, thò ngón tay ra, trong ánh mắt lóe lên sự quật cường

-Ta sẽ không gục ngã như vậy đâu.

-Hừ...., xem mi còn già mồm đến lúc nào.

Cổ Hải nhìn tên Nhân tộc không biết sống chết là gì, cười một cách tàn nhẫn

-Người nằm im xuống cho ta.

-Rầm....

-Keng, chúc mừng 《Tuyên Cổ bất diệt》 tăng thêm 200 điểm kinh nghiệm.

-Ta sẽ không chịu thua đâu.

Lâm Phàm lúc này giống như thanh niên trai tráng tuổi đôi mươi, tràn đầy tinh thần bất khuất quật cường, nằm ở đó mà kêu gào lên.

-Câm miệng cho ta.

-Rầm....

-Keng, chúc mừng 《Tuyên Cổ Bất Diệt》 tăng thêm 200 điểm kinh nghiệm.

-Cú đâm của mi không thể đánh chết ta được.

-Câm miệng lại cho ta.

-Ta sẽ không chịu thua mi đâu, cú đâm của mi quá là yếu ớt.

-Tên Nhân Tộc này, là tự mi tìm đến cái chết, vậy thì đừng trách ta.

Cổ Hải lúc này vô cùng phẫn nộ, tên Nhân tộc trước mặt này theo Cổ Hải đánh giá quả thực rất có sức chịu đựng, đánh đến mức độ này mà còn chưa chết.

- Nhân tộc vạn tuế....

-Ông không sợ mi đâu....

-Mi không đánh chết được ông mày đâu....

-Mi dùng thêm chút lực nữa được không.

Lâm Phàm chống chịu cú đâm nặng trĩu của Cổ Hải, nhưng kinh nghiệm của 《Tuyên Cổ Bất Diệt》 không tăng thêm là mấy, Lâm Phàm đột nhiên bật dậy, gầm thét hướng về phía Cổ Hải.

-Ồ....

Cổ Hải chờ đợi, gần như là bị tên Nhân tộc này làm cho mông lung, vừa rồi sống dở chết dở, sao đột nhiên lại trở nên như vậy?

Sắc mặt Lâm Phàm lúc này có chút thay đổi, hồng rồi, lộ mất rồi, nhưng cũng chưa chắc, trông dáng vẻ của tên cổ tộc này, IQ chắc cũng không cao đến đâu lắm.

Ngay lúc đó, sắc mặt Lâm Phàm thay đổi, rồi liên tục phun ba ụm máu, run rẩy giơ tay ra, trông như đã cận kề với cái chết

-Mi không đánh chết ta được đâu....

Cổ Hải trước đó còn chờ đợi, nhưng lúc này lập tức xốc lại tinh thần, gầm rít lên một tiếng

-Láo xức, gục xuống cho ta.

Nhìn cú đâm hung mãnh của Cổ hải, trong lòng Lâm Phàm đột nhiên vui mừng, mẹ kiếp, cuối cùng cũng đến lúc rồi....

-Rầm....

-Keng, xin chúc mừng 《Tuyên Cổ bất diệt》 tăng thêm 300 điểm kinh nghiệm.

-Keng, xin chúc mừng 《Tuyên Cổ Bất Diệt》 đã thăng cấp.

-Keng, xin chúc mừng sức mạnh thân thể được tăng cấp.

-Sức mạnh thân thể: địa thiên chí cảnh giới sơ cấp.

Lúc này, khóe miệng của Lâm Phàm lóe lên một nụ cười.

Quả là không dễ dàng gì, không ngờ lại thăng cấp rồi.

-Cái tên Nhân tộc này, người rốt cuộc là như thế nào đây, sao lại không chết được nhỉ....không thể thế được....

Cổ Hải đâm từng quả từng quả rầm rầm như thủy triều ập bờ vào người Lâm Phàm, nhưng dường như tên Nhân tộc này không thể chết được vậy, không ngừng vùng dậy.

Nhưng cứ mỗi lần đứng dậy lại bị một quyền đá bay, nhưng rồi lại bật dậy, cứ như vậy liên tục tuần hoàn, khiến Cổ Hải sụp đổ hoàn toàn.

-Người không đánh chết được ta đâu.....

Lúc này, Lâm Phàm lại gượng dậy một cách khó khăn rồi nói.

-Không thể nào.....

Cổ Hải lúc này thực sự sụp đổ hoàn toàn, hai tay vò đầu, rồi phần nộ gầm rít,

-Người chết đi cho ta.....

-Rầm.....

Lâm Phàm bị trúng một cú đâm xoay 360 độ từ trên không trung, thờ dài một cách bất đắc dĩ, xem ra tên Cổ Hải này cách suy sụp không xa rồi.

Thầm nghĩ không biết đã bao lâu rồi không khiến người khác suy sụp.

Cổ Hải nhìn Nhân tộc gục ngã dưới đất, trong lòng gầm rít, tuyệt đối không cho phép tên Nhân tộc này đứng lên một lần nữa, tuyệt đối không cho phép.

-Người không giết chết ta được đâu....

Lâm Phàm lại đứng dậy, trong lòng nghĩ đã đến lúc thu hoạch tên cổ tộc này rồi.

-Người....

Cổ Hải nhìn Nhân tộc lại kiên trì vùng dậy, vội lùi về sau mấy bước, dường như không thể tin nổi vào cảnh tượng trước mắt mình.

Bản thân vốn là chiến binh cao quý của cổ tộc, mà tại sao không thể đánh chết được một tên Nhân tộc.

Dịch giả: ThanhThuy.

Biên Tập: NgaHoang.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Tiểu Quái Suýt Bị Cướp Mất

Trong lúc Lâm Phàm và Cổ Hải đối đầu với nhau, có hai bóng người lặng lẽ bay lơ lửng trên không trung.

Hai người họ quan sát tình hình bên dưới rất lâu, trong lòng hết sức kinh hoàng bởi cảnh tượng trước mắt.

Họ không ngờ rằng, ở trong Cổ Thánh Giới này lại có người bất khuất như vậy, đối mặt với người cổ tộc mà lại quật cường đến vậy.

-Rốt cuộc là sức mạnh nào chống đỡ cho hãn ta nhỉ?

Chàng thanh niên trẻ kinh ngạc tự mình bộc bạch trong không trung.

-Hãn vừa nói hãn là Nhân Tộc có lẽ là do điều này đấy.

Bên cạnh là một cô gái với ánh mắt đầy chấn động.

Hai người họ ở trong hư không đã quan sát hồi lâu, trước đó họ không hề biết rốt cuộc chuyện là như thế nào, nên họ cũng không dám cất tiếng. Ở Cổ Thánh Giới nguy hiểm trùng trùng này, mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn trọng.

Đặc biệt khi bên dưới có một tên cổ tộc, khiến họ càng phải cẩn trọng hơn.

Nhưng quan sát một hồi lâu trong lòng của họ cũng có chút dao động.

Đặc biệt là Nhân Tộc kia rõ ràng bị cổ tộc hành hung, nhưng vẫn kiên cường bất khuất, la hét to.

-Nhân Tộc vạn tuế.

-Người không đánh chết được ta đâu....

Đợi chút, những lời nói này giống như những tiếng sét đùng đoàng đột nhiên nổ trong lòng họ.

Chủng tộc của họ cũng giống như vậy, thế nhưng trong thế giới tàn khốc này, biết bao chủng tộc đã xuất hiện những kẻ phản đồ, cúp đuôi cầu cứu bọn cổ tộc để giữ được mạng sống.

-Người này không đáng chết ở nơi đây.

Cô gái bên cạnh chàng trai cất tiếng nói.

-Đúng vậy, người như vậy ở trong Cổ Thánh Giới này quả thực rất hiếm gặp.

Chàng trai nói.

-Khí tiết của tên Cổ Tộc này vô cùng mãnh liệt, chắc là ở địa thiên vị trung cấp, nếu hai chúng ta nhân lúc hắn không chú ý mà ra tay có khả năng sẽ giết được hắn.

Chàng trai nói.

-Húc ca, kiếm kim cương hư không của huynh, xuất thần nhập hoá, hoà nhập vào giữa hư không, mà tên Cổ Tộc này chưa phát hiện ra chúng ta, có lẽ sẽ thành công được.

Cô gái nói.

-Được.....

Trương Húc gật gật đầu, ngay lập tức, hất ngón tay chỉ huy, một đường kiếm vàng chói cắt đứt hư không, im hơi lặng tiếng lao xuống dưới.

.....

Lúc này Lâm Phàm nhìn thấy tên Cổ Tộc trước mắt gần như sắp sụp đổ, trong lòng vui mừng, lợi ích cũng đã đạt được rồi, đã đến lúc nên giết hẳn.

-Tên NhânTộc kia, tại sao ngươi lại không gục ngã....

Cổ Hải gào thét giận giữ hỏi, sức mạnh to lớn bộc phát ra từ trong cơ thể một cách mãnh liệt, thậm chí đã có chút hỗn độn.

-Ngươi....

Lâm Phàm bình tĩnh, đang định xỉ nhục đối phương thì đột nhiên trong hư không một luồng sức mạnh không gì cản nổi xuyên hư không lao đến.

-Thôi xong, gặp phải bọn cướp quái rồi.

Sắc mặt Lâm Phàm thay đổi, không thể nhẫn nhịn nổi, tên cổ tộc này chút nữa là bị mình thu phục rồi, nhưng giờ lại có người muốn giết chết tên quái vật đang trong tầm tay của mình, làm sao mà chịu đựng được.

Mình có được thăng cấp hay không đều phải dựa vào tên cổ tộc trước mắt này.

Đường kiếm không gì cản nổi, xuyên qua từ hư không, Lâm Phàm tin chắc rằng nếu tên cổ tộc không né tránh, chắc chắn sẽ bị chém làm đôi.

Nhưng với tình hình hiện tại của tên cổ tộc, đương nhiên không hề để ý tới đường kiếm ẩn mình trong không trung này.

-Dừng tay lại cho ta....

Trong nháy mắt, Lâm Phàm xông lên phía trước tên cổ tộc, dùng chân đá hất hẳn ra.

Ngay lúc đó, đường kiếm kia lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, chém thẳng xuống mặt đất.

-Nguy hiểm quá....

Lâm Phàm thở phào một cái, may mà chặn kịp, không thì tên Cổ Tộc đã bị đường kiếm này chém chết rồi, đây quả là một tình huống muốn khóc mà không thể khóc nổi.

Hai người trên không trung, nhìn thấy cảnh này, mặt mày biến sắc,

-Chạy mau, hai tên này có khả năng hợp tác với nhau lừa chúng ta xuất hiện đây.

Trương Húc nhìn thấy Lâm Phàm dùng chân đá Cổ Tộc ra, thì chỉ có một khả năng duy nhất đó là Lâm Phàm không phải là người như họ nghĩ, rất có thể hắn đã sớm thông đồng với tên Cổ Tộc này để diễn một màn kịch.

Nhưng ngay trong lúc hai người họ định nhanh chóng rời đi thì một giọng nói vang lên, khiến hai người họ dừng bước lại.

-Chuyện này không cần phải trợ giúp, tên Cổ Tộc này xỉ nhục Nhân Tộc ta, ắt phải để ta tự tay giết hắn.Đương nhiên Lâm Phàm không thể nói rằng, tên quái vật này là kinh nghiệm của ta, các người giết nó, sự nỗ lực của ta coi như công toi được.

Trương Húc hơi chau mày, nhìn thẳng vào mắt của cô gái bên cạnh, có chút nghi hoặc đối với Lâm Phàm.

Lúc này, tên cổ tộc sau khi bị Lâm Phàm đá văng ra chao đảo đứng dậy.

-Đáng ghét....

Cổ Hải nhìn Lâm Phàm, rồi lại chuyển ánh mắt nhìn hai con người trên không trung, vẻ mặt trở nên dữ tợn vô cùng.

-Người xỉ nhục Nhân Tộc ta, hôm nay ta phải giết chết người.

Lúc này có người ngoài ở đây, Lâm Phàm đương nhiên không thể can thiệp với tên Cổ Tộc này được.

-Rầm....

Ngay sau đó, bóng dáng của Lâm Phàm biến mất trong chốc lát, rồi lập tức xuất hiện trước mặt tên Cổ Tộc.

-Cái gì vậy?

Tên Cổ Tộc sắc mặt thay đổi, hiện rõ vẻ mặt không dám tin, tên Nhân Tộc này sao lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

-Ta chém....

Vĩnh Hằng chỉ phủ cầm chắc trong tay sau đó chém liên tiếp vào người Cổ Hải.

-Bịch.....-

Con người của Cổ Hải lập tức thu lại, hẳn không tin mình lại chết trong tay Nhân Tộc mà còn là một kẻ đã bị mình đánh cho dở sống dở chết.

-Ta vốn là thập phu trưởng trong cổ tộc ý trời bao phủ, ta muốn người đời đời kiếp kiếp sẽ bị cổ tộc truy sát....

Và ngay lúc đó, một khung cảnh khiến Lâm Phàm hết sức kinh hoàng đã xảy ra.

Hai nửa thân của Cổ Hải vốn đã bị rìu chém làm đôi trong chốc lát đột nhiên phát ra một tia hào quang, đôi mắt dữ tợn nhìn Lâm Phàm chăm chăm, dường như để ghi nhớ mãi mãi Lâm Phàm vào trong lòng vậy.

Tia hào quang bay ra từ trong người Cổ Hải, rồi sau đó biến mất trong không gian đất trời.

-Keng, xin chúc mừng đã thích sát người cổ tộc địa thiên vị.

-Keng, chúc mừng tăng thêm 2000 điểm kinh nghiệm.

-Keng, chúc mừng đã thăng cấp.

-Tu vị: Địa Thiên Vị sơ cấp.

.....

Lâm Phàm lúc này đang đắm mình trong cảm giác sảng khoái của việc thăng cấp, trong người tràn ngập sức mạnh mãnh liệt.

Cảm giác này mặc dù đã trải qua nhiều lần, nhưng mỗi lần thăng cấp, đều thấy sảng khoái như vậy đấy.

Hai người trong không trung, chứng kiến cảnh trước mắt, vô cùng kinh ngạc, không ngờ Nhân Tộc này lại mạnh đến vậy, sao lại bị tên Cổ Tộc đánh thành ra như thế cơ chứ.

-Lúc này cảm ơn hai vị nhé.

Lâm Phàm chấp tay cảm ơn hai người trên không trung, đồng thời trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Hai người này trông không có gì khác so với người tộc.

Nhưng hai người họ toát lên sự sắc sảo.

Hai người trên không trung chậm rãi bay xuống

-Tại hạ ở Kiếm Giới, tên Trương Húc, còn đây là đồng tộc của tôi Hải Lam.

-Huyền Hoàng giới, Lâm Phàm.

Lâm Phàm đáp lời.

Quả nhiên, trong thế giới rộng lớn này không chỉ có Nhân Tộc mới có dáng vẻ như vậy, có rất nhiều người từ những thế giới khác cũng có dáng dấp tương tự.

Nhưng Kiếm Giới là thế giới gì nhỉ, lẽ nào đều là người dùng kiếm sao.

Lâm Phàm lúc này đương nhiên không muốn hai người họ rời đi luôn, Lâm Phàm muốn biết thêm nhiều chuyện hơn nữa.

Xem dáng vẻ hai người họ dường như đã sinh tồn rất lâu trong Cổ Thánh giới này rồi, chắc chắn sẽ biết rất nhiều thứ.

Sau đó Lâm Phàm chủ động bắt chuyện với hai người họ, dò hỏi một số chuyện mà bản thân mình không biết.

Dịch giả: ThanhThuy.

Biên tập: NgaHoang.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 417: Một Mục Tiêu Nho Nhỏ

-Sao cơ? Ta bị bọn cổ tộc truy nã á? Sao có thể như vậy được, làm gì có ai nhìn thấy ta giết hãn.

Lâm Phàm đang nhóm đông lửa, nghe thấy những lời nói này từ Trương Húc, cả thân người đột nhiên thờ thẫn.

Ngoài những tiếng củi khô bị đốt cháy tí tách ra, cảnh vật xung quanh đều tĩnh lặng như tờ.

“Mình lại đang đi theo trào lưu hèn mọn, trước khi thực lực chưa được mạnh lên, tất cả mọi thứ đều phải hết sức cẩn trọng, mà giờ đây Trương Húc lại nói rằng mình đang bị bọn cổ tộc truy nã, sau này biết chơi bởi kiểu gì được đây”.

-Đúng vậy, tiếng gầm thét cuối cùng khi nãy của tên Thập phu trưởng của Cổ Tộc là vận dụng thiên ý của Cổ Thánh Giới, lưu lại hình ảnh của huynh và gửi về lãnh địa cổ tộc.

Trương Húc gật đầu nói, cảm giác như đã rất quen với những điều này.

-Chỉ cần giết chết một người trong cổ tộc, thì từ nay về sau sẽ phải chịu cảnh bị truy sát đến cùng, muốn sống chỉ còn cách làm cho mình mạnh hơn.

Hải Lam lặng lẽ ngồi bên cạnh nói.

-Đây chính là thiên ý của Cổ Thánh Giới đã trợ giúp cho bọn Cổ Tộc sao?

Lâm Phàm hỏi.

-Cái này không ai biết cả, nhưng đệ nghĩ hình ảnh của huynh có lẽ đã xuất hiện trong tay bọn cổ tộc gần đây rồi, sau này huynh cần phải cẩn trọng hơn, bởi chỉ khi bọn cổ tộc giết được huynh thì chúng sẽ nhận được sự phản hồi từ thiên ý của Cổ Thánh Giới.

Trương Húc giải thích.

-Có phải là ta giết được càng nhiều tên cổ tộc, thì ta sẽ càng là cục bột ngọt trong mắt chúng không?

Lâm Phàm lại hỏi.

-Đúng vậy.

Trương Húc gật gật đầu, trông đáng vẻ cúi đầu suy tư của Lâm Phàm, ngỡ rằng Lâm Phàm đang lo lắng về điều đó, nhưng tất cả đều bất lực, cuối cùng thở dài rồi nhìn lên hư không,

-Cũng không biết đến lúc nào mới bắt đầu.

Phương pháp cúi đầu suy tư của Lâm Phàm quả không tồi.

Một kẻ thích khoe khoang giống như ta đây, sau này ắt sẽ giết đại thần trong thần cấp, nếu đàn áp được vô số kẻ trong cổ tộc, sau cùng không ai biết đến kỳ thực rất khổ tâm.

Nay giết chết một tên cổ tộc bị ghi hình lại, rồi còn bị truy nã trong giới cổ thánh, quả không tồi, không tồi, chuyện này phải tuyên truyền ra ngoài, để làm phấn chấn lòng người mới được.

-Lâm Huynh, giờ cũng muộn rồi, bọn đệ phải đi đây, sau này nếu cơ hội sẽ gặp lại.

Sau khi nán lại một lúc Trương Húc liền đứng dậy, chấp tay từ biệt.

-Được, sau này nếu có cơ hội sẽ gặp lại.

Lâm Phàm là người thích đơn đánh độc đấu, không thích làm việc theo nhóm, bởi làm việc theo nhóm phải có rất nhiều quy định, không thể muốn gì được nấy.

Một mình xông pha trong Cổ Thánh Giới là việc khiến cho con người ta vô cùng sung sướng.

-Lâm huynh, còn một chuyện nữa huynh cần phải biết, trước khi thực lực của huynh chưa mạnh lên, nếu gặp bọn cổ tộc tốt nhất là lần tránh đi, bởi huynh giết càng nhiều thì sẽ càng bị bọn cổ tộc có sức mạnh để mắt tới, ngoài ra cũng phải đề phòng những người bên ngoài cổ tộc nữa, cáo từ.....

Trương Húc chân thành nói xong rồi biến mất trong chốc lát cùng với Hải Lam.

-Tạm biệt....

Lâm Phàm vẫy vẫy tay chào lúc hai người họ biến mất.

-Đề phòng cả người bên ngoài cổ tộc nữa?

Lâm Phàm chậm rãi nhớ lại câu nói này, rồi cười cười,

-Đương nhiên rồi, ông đây là cũng một người rất nham hiểm, trong thế giới đầy nguy hiểm này, làm sao có thể tin tưởng được ai ngoài mình cơ chứ.

Ngay cả Trương Húc và Hải Lam, từ đầu tới cuối cũng không hề tin tưởng Lâm Phàm, luôn giữ khoảng cách với Lâm Phàm, chỉ là nói một số chuyện mà bọn họ đã biết mà thôi.

Lâm Phàm đương nhiên nhận ra điều này, nên cũng không hỏi hai người họ muốn đi về đâu, bởi hỏi điều này cũng vô ích.

.....

Ở bên ngoài cách đây hơn chục dặm.....

Người Cổ Tộc có rất nhiều doanh địa, bao phủ rộng, thoáng nhìn không thể thấy được biên giới, những kiểu doanh địa như vậy nhiều không đếm xuể trong Cổ Thánh Giới vô biên vô hạn này.

Người trong nhiều thế giới tuy đều phi thăng đến đây, số lượng cũng lớn, nhưng so với Cổ Tộc cũng khác nhau một trời một vực.

Lúc này trong một túp lều trại.

Một tên Cổ Tộc đang sắp xếp đồ đạc, đột nhiên hư không chấn động một vùng, một cuốn sổ bay lơ lửng trên không trung.

Trên khuôn mặt dữ tợn của tên Cổ Tộc, đôi mày hơi nhíu lại, tóm lấy cuốn sách nắm chặt trong tay, đột nhiên một màn ánh sáng xuất hiện giữa không trung.

Hình ảnh trong màn sáng đó chính là cảnh Lâm Phàm giết Cổ Hải.

-Nhân Tộc Lâm Phàm đã giết Thập phu trưởng Cổ Hải của Cổ Tộc.

Một hàng chữ hiện lên trong hư không.

-Là bọn Nhân Tộc.....

Tên Cổ Tộc này nhìn thấy dòng chữ đó, sắc mặt liền thay đổi, trông càng dữ tợn hơn.

-Trong nghìn vạn dặm do ta cai quản này, lại có kẻ dám giết người của tộc ta, mà lại là Thập phu trưởng của tộc ta nữa chứ, thật là quá đáng hết mức.

Tên Cổ Tộc trong lòng căm phẫn vô cùng, cánh tay đen to vung lên, phút chốc hiện ra thêm mấy dòng chữ.

-Xách đầu đến gặp sẽ trở thành người của Cổ Tộc.

-Hìu.....

-Phân công mọi người, truy giết tên Nhân Tộc này.

.....

Một luồng ánh sáng bao bọc tiếng nói của tên Cổ Tộc, rồi vụt bay ra từ trong túp lều trại.

Sau khi luồng ánh sáng phát đi, một tên Cổ Tộc khác tiến vào trong lều trại.

-Bắt đại nhân, Hư Vô Tâm của giới Hư hão đã giết chết cha của hã, và mang đầu tới rồi ạ.

Tên binh sĩ của Cổ Tộc Giới quỳ gối dưới đất bẩm báo.

-Được rồi, ta để bặt hã làm Bách phu trưởng

-Vâng.

.....

Lâm Phàm lúc này cũng hơi hơi quan tâm tới việc mình bị truy nã, rồi lặng lẽ tự đặt cho mình một mục tiêu nho nhỏ, đó là giết chết càng nhiều tên Cổ Tộc hơn nữa.

Nhưng với tình hình hiện tại, cần phải cứng hơn một chút mới được.

Lâm Phàm nhìn màn đêm đen kịt xung quanh khu rừng, vuốt vuốt cằm, rồi tự mình nói với mình bốn chữ.

-Tiếp tục cố gắng.

.....

Ba ngày sau

-Ta chém.....

-Phù phù....

Máu tươi vung vãi khắp nơi, một con Cổ thú bị Lâm Phàm chém làm đôi một cách tàn ác.

-Keng, chúc mừng đã giết được hung thú Chí Thiên Vị cấp cao.

-Keng, chúc mừng đã tăng thêm 50 điểm kinh nghiệm.

.....

-Trời ơi, vừa khổ vừa mệt, chém giết liên tục trong ba ngày liền, cổ tay sắp gãy đến nơi rồi mà chỉ có mấy con gà yếu ớt này.

Lâm Phàm có chút bế tắc, điểm kinh nghiệm được ít đã đành, lũ Cổ thú lại lẩn tránh như đám con cháu, muốn tìm được một con Cổ thú quả không dễ dàng gì.

Lâm Phàm xem mặt bản mà khóc không ra nước mắt.

Họ Tên: Lâm Phàm

Tu vi: Địa Thiên Chí sơ cấp

Điểm kinh nghiệm: (3000/20000)

Sức mạnh thân thể: Địa Thiên Chí sơ cấp

Công pháp thân thể: < Tuyên Cổ bất diệt > tầng 11

Kinh nghiệm thân thể: (600/15000).

Thiên tư: không giới hạn thăng cấp

.....

Chân tay chém giết liên tục ba ngày ba đêm, mà cuối cùng cũng chỉ kiếm được 3000 điểm kinh nghiệm, còn cách rất xa so với mức điểm thăng cấp.

Chỉ duy một điều khiến Lâm Phàm được an ủi phần nào đó là xích quy tắc không ngừng được ngưng tụ lại mỗi ngày, sau khi ngưng tụ đều sẽ hòa nhập vào trong cơ thể, điểm kinh nghiệm về thân thể cũng dần dần được tăng lên.

-Hấp thụ.....

Sau khi hấp thụ xong luồng yêu khí, “yêu thành” lại được tu bổ thêm không ít, đối với Lâm Phàm mà nói, đây là thời kỳ khó khăn, đợi đến trung hậu kỳ, sẽ là lúc ông mày bung lụa.

Cổ Thánh Giới tuy là vùng đất đáng sợ trong lòng của nhiều thế giới.

Nhưng Lâm Phàm lại có một mục tiêu nho nhỏ.

Đó là chém tung cả Cổ Thánh Giới.

Để bọn cổ tộc trong Cổ Thánh Giới nghe danh rồi sợ vỡ mật, để tên tuổi của ta lừng danh cả Cổ Thánh Giới.

Ngay chính lúc này, Lâm Phàm chợt nhíu mày, có kẻ lạ đến.

Dịch giả: ThanhThuy.

Biên: NgaHoang.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 418: Ta Liều Mạng Quạt

- Vị trí của tên nhân loại kia chính là ở đây, không biết có thể gặp được hãn hay không?

Sáu tên Cổ Tộc cất bước đi trong rừng rậm, đồng thời trong tay mỗi người đều có một đầu cổ thú.

Những con cổ thú này kích thước không quá lớn, nhìn bọn chúng giống như loài sói, trong con người xanh thẫm thẫm tỏa ra ánh sáng làm người khác sợ hãi.

- Hừ, bắt được tên Nhân tộc đó thì nhất định phải nuốt gọn để bồi bổ thân thể một chút.

- Không biết vì sao đại nhân lại để một chút giun dế nhỏ bé của cái thế giới kia thành người của bộ tộc chúng ta, những tên giun dế đó và chúng ta mà ngang vai vế thì quả thực chính là một loại sỉ nhục.”

- Hồn láo việc của đại nhân cũng đến lượt người có thể bàn luận hay sao?

- Vâng... Vâng...

Người của Cổ Tộc sắc mặt đen kịt nhìn như hung thần, lúc này đang bước đi ở trong rừng rậm, cũng không có gặp phải cổ thú, dường như những cổ thú kia ngửi thấy mùi vị thân thể của Cổ Tộc, theo bản năng chúng thấy sợ hãi mà tránh đi.

Lâm Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân trốn ở một chỗ, lạnh nhạt nhìn sáu tên Cổ Tộc này.

Một tên cảnh giới Địa Thiên Vị trung kỳ.

Hai tên cảnh giới Địa Thiên Vị sơ kỳ.

Ba tên còn lại Chí Thiên Vị đại viên mãn. Một đội ngũ cũng rất mạnh.

Hơn nữa sáu con cổ thú giống như sói kia tu vi vậy mà cũng là Chí Thiên Vị trung kỳ. Có chút để cho người ta giật nảy cả mình a.

Tuy nhiên đối với Lâm Phàm mà nói thì những tên này cũng không đáng để hấn bận tâm, chỉ vài phút là hẳn có thể chém giết hết.

Nhưng mà tất cả hành động đều phải làm thật nhanh gọn mới được, sáu tên Cổ Tộc muốn đi tìm chết này khẳng định không thể để cho bọn chúng yên ổn a.

Phải nghĩ ra cách trêu đùa bọn chúng mới được, để cho bọn chúng biết cái gì mới gọi là khủng khiếp.

Tuy rằng Lâm Phàm vẫn ghi nhớ lời dặn dò của Trương Húc, nhưng mà sống một đời người thì làm sao có thể sợ hãi mãi được, bọn chúng đã tự dâng đến tận cửa thì không giết cũng không được.

Ở trong mắt Lâm Phàm, mấy tên này đều là kinh nghiệm để cho hắn thăng cấp, làm sao có thể bỏ qua đây.

Lâm Phàm quan sát bốn phía, lần này sau khi giết chết bọn chúng thì cũng nên rời khỏi nơi này, những tên Cổ Tộc này có thể tìm tới đây thì hiển nhiên là vị trí của mình đã bại lộ rồi.

Chỗ này không thích hợp ở lâu, làm xong vụ này phải lập tức lui lại.

“Khà khà...” Trong mắt Lâm Phàm lúc này loé sáng, chỗ này chính là một cái bảo địa, tại sao lại không làm một chuyến lớn rồi rời đi, lũ ngu ngốc chờ chết đi.

...

- Tên nhân tộc đáng ghét này cuối cùng chạy đi đâu rồi? Mấy con súc sinh này thật sự là vô dụng, đến bây giờ vẫn không phát hiện ra đối phương.

Một tên Cổ Tộc tức giận, một cước đá vào mấy con cổ thú giống như sói kia.

Mấy con cổ thú này bị đá đều gầm gừ cả lên nhưng mà lại không dám có bất kỳ cử động quá mức nào.

Loại cổ thú này đối với khí tức rất nhạy bén cho dù là cách xa trăm dặm cũng có thể đánh hơi được, đây chính là loại cổ thú săn lùng những con giun để đến từ đại thế giới tốt nhất.

Nhưng lúc này bọn họ ở đây đi dạo một vòng lớn mà một chút dấu vết cũng không có phát hiện ra.

“Rống...”

Đúng lúc đó, những cổ thú này cùng rống lên, sau đó liền chạy về phía trước.

Sáu tên Cổ Tộc thấy cảnh này nhất thời vui vẻ sau đó lập tức đi theo.

...

Giờ phút này mấy tên Cổ Tộc đi tới nơi mà lúc trước Lâm Phàm cùng đám người Trương Húc tụ tập.

- Đống lửa trại này đã bị tắt ở một khoảng thời gian trước. Bọn hân đã ở đây trước đó.

Tên Cổ Tộc dẫn đầu nói ra.

“Rống...”

Mà ngay tại lúc này những cổ thú này lần nữa gầm gừ lên, chỉ là lần này không phải muốn tránh bị đá mà là muốn chạy trốn.

“Súc sinh, chúng mày làm gì vậy?” Mấy tên Cổ Tộc nhìn thấy hình dáng sợ hãi rụt rè của cổ thú, trong lòng rất là tức giận, roi dài trong tay đột nhiên đánh lên trên thân những cổ thú này. Nhưng cho dù những tên Cổ Tộc đánh như thế nào thì đám cổ thú này giống như người được một sinh vật khủng khiếp nào đó nên chỉ có ý muốn chạy khỏi nơi này.

...

“Thập phu trưởng người mau nhìn, tình huống bên kia thế nào?” Lúc này một tên Cổ Tộc nhìn về phía xa, mặt biến sắc không hiểu chuyện đang xảy ra.

Chỉ thấy trong rừng cây ở xa, một đám khói mù từ từ bay tới giống như là muốn Bao trùm hết toàn bộ rừng cây này

“Oanh...” Trong chớp mắt, từng đợt tiếng nổ mạnh vang lên, cả vùng rừng núi bắt đầu bắt đầu run rẩy, cổ thú che trời gãy đổ, thật giống như bị con cổ thú nào đó dùng sức mạnh phá hư.

Tên Cổ Tộc dẫn đầu mang theo một tia nghi hoặc giận dữ hỏi.

- Tình hình thế nào?

“Rống...”

Từng hồi tiếng rống giận dữ của cổ thú truyền khắp cả thiên địa.

- Là cổ thú!

Người của Cổ Tộc biến sắc nhìn cảnh tượng này chẳng lẽ toàn bộ cổ thú đều đi ra hay sao

- Hồn xược chúng ta chính là người của Cổ Tộc, bây giờ súc sinh các ngươi có phải muốn chết hay không?

Người của Cổ Tộc trời sinh có một loại khí tức làm cho cổ thú sợ hãi, Vì vậy ở trước mặt cổ thú người của Cổ Tộc có thể hoành hành bá đạo. Nhưng mà vào lúc này lại có cổ thú dám kéo đến chạy về phía này, như vậy không khiến bọn họ tức giận làm sao được.

Sáu con cổ thú giống như sói lúc này thoát khỏi gông xiềng sau đó lập tức chạy trốn mặc kệ những tên Cổ Tộc này, trong nháy mắt chui vào trong rừng cây hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

“Oanh...”

Đúng lúc này, từng đạo từng đạo thân ảnh khổng lồ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt mấy tên Cổ Tộc này.

“Đây. Đây..” Một trong sáu tên Cổ Tộc này nhìn thấy tình cảnh trước mắt, sắc mặt càng biến đổi, tỏ vẻ không dám tin vào mắt mình. Cuối cùng những cổ thú này là xảy ra chuyện gì.

“Hô... Hô.”

Những con cổ thú này vây quanh các tên Cổ Tộc, mỗi đầu cổ thú thở phì phì phun khí nóng phả vào mặt mấy tên cổ tộc.

- Súc sinh, cắt hết cho ta...

Tên Cổ Tộc cầm đầu kia vừa sải bước ra, trên khuôn mặt dữ tợn lộ ra sắc mặt giận dữ.

Thế nhưng lúc này đối với mấy con cổ thú vừa tới mà nói, tiếng gầm thét của tên Cổ Tộc không có một chút tác dụng nào.

Hai con mắt những cổ thú này đỏ ngầu giống như bị mê loạn vậy.

“Rống...”

Từng hồi tiếng rống giận dữ từ trong miệng cổ thú truyền đến, sau đó từng con từng con đột nhiên lao về phía đám người Cổ Tộc.

“Làm càn...” sắc mặt sáu tên Cổ Tộc đại biến sau đó đâm ra một quyền.

...

Cách đó không xa. Trên mặt Lâm Phàm được che lại bằng một tấm vải, trong tay cầm một cái quạt cực lớn.

Ma thân Pháp Tướng ba đầu sáu tay lơ lửng ở phía trước, trong tay cầm vô số “Đại Phàm Ca”, hướng về phía trước ném đi, sau đó những “Đại Phàm Ca” trong nháy mắt nổ tung, hóa thành sương mù.

Mỗi một lần Lâm Phàm quạt, đều giống như quạt ra một cơn cuồng phong vào đám sương mù “Đại Phàm Ca” này khiến chúng bắt đầu bay về phía trước.

“Ta quạt...”

“Ta liều mạng quạt...”

...

Lâm Phàm không biết mình làm vậy thì sẽ có ảnh hưởng ra sao. Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì điều này bây giờ đã không còn quan trọng.

Bất kể như thế nào đều phải thử một lần mới được.

Những cổ thú này mỗi một con đều cực kỳ khó tìm, nhưng bây giờ Lâm Phàm cũng không tin có vô địch “Đại Phàm Ca” còn không để bọn nó từng con từng con xuất hiện.

“Quạt mạnh một chút cho ta.” Lâm Phàm hướng về ma thân Pháp Tướng ba đầu sáu tay hô.

Sáu cánh tay ma thân Pháp tướng giống như Phong Hỏa Luân vậy xoay tròn từng viên “Đại Phàm Ca” ở trong hư không nổ tung, từng

luồng từng luồng sương mù nồng nặc đột nhiên thối về hướng rừng cây.

- A... bão táp mau đến ngày càng mãnh liệt hơn đi, ta quạt..ta quạt.. ta liều mạng quạt.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

Người dịch: Tiểu Tà.

Biên: NgaHoang.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 419: Hiện Trường Cực Kỳ Bí Thảm

- Đám súc sinh tội đáng muôn chết.

Trong khi sáu người đang chém giết cổ thú, tên thủ lĩnh đâm ra một quyền đem đầu cổ thú chia năm xẻ bảy máu tươi văng vãi khắp nơi hung hăng quất lên.

- Thập phu trưởng, những cổ thú này cuối cùng là xảy ra chuyện gì, tại sao dám tấn công chúng.

Một tên Cổ Tộc khác run như cây sậy nói. Nếu như không phải Cổ Tộc bọn họ trời sinh thân thể mạnh mẽ, e rằng bị bày cổ thú vây quanh như vậy thì căn bản đã sống không tới bây giờ. Nhưng mà đối với ba tên Cổ Tộc Chí Thiên Vị đại viên kia mà nói lúc này bị kịch sắp ập đến.

-Không biết, cứ giết hết chúng đã...

Sắc mặt tên thủ lĩnh lạnh lẽo, vẫy tay một cái hư không chấn động, nhưng mà đối với mấy con cổ thú này mà nói không có một chút tác dụng nào. Dưới cái nhìn của bọn họ, những cổ thú này đã hoàn toàn phát điên.

- Thập phu trưởng, cứu ta...

Đúng lúc đó một tên Cổ Tộc bị một đầu cổ thú bắt được, sau đó đầu cổ thú kia đột nhiên nhào lên người tên Cổ Tộc này mạnh mẽ bạo cước hoa của hắn...@_@ (không biết cho mấy con cổ thú ăn gì nữa)

- A... Cứu ta...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, cực kỳ thê thảm, thậm chí tên Cổ Tộc kia không chỉ bị một đầu cổ thú bắt lại, mà đồng thời còn có mấy con cổ thú đang chờ đợi ở xung quanh người.

- Làm càn... Cổ Tộc Thập phu trưởng vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, thần kinh cũng run lên, tay càng run mãnh liệt hơn, dưới cái nhìn của hắn thì những con cổ thú này đã hoàn toàn phát điên.

- Thập phu trưởng cứu ta...

Ba tên Cổ Tộc Thực lực thấp nhất, có một tên bị cổ thú bắt được, Mà nhìn bộ dạng của đầu cổ thú này hình như là giống cái. Tên kia sẽ có kết cục vô cùng thê thảm, cực kỳ thê thảm, không có từ ngữ nào có thể hình dung được, tất cả đều in sâu vào trong đầu.

Hoa cúc mở đầy đất, khắp nơi là tan thương.

Lúc này ở cách đó không xa, Lâm Phàm còn đang vất vả quật hồi hủ, đối với Lâm Phàm mà nói, lần này xem như là thử nghiệm nếu như thật sự thành công vậy đây sẽ là một đòn sát thủ.

- Nhanh giúp ta, ném tất cả đan dược đến đây.

Lâm Phàm một tay nắm lấy quạt, khí lực toàn thân đột nhiên tăng lên, quật xuống một cái giống như tạo ra cơn bão cấp mười, cả vùng rừng gần như bị lật ngược.

Lâm Phàm không biết tình hình bên trong cuối cùng như thế nào, sao đến bây giờ một chút âm thanh cũng không có, khiến cho Lâm Phàm hơi bó tay rồi, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đã thất bại rồi sao? Không phải vậy chứ!

Ma thân Pháp tướng nghe Lâm Phàm nói, đem toàn bộ “Đại Phàm Ca” ném tới.

“Oanh... Oanh...”

Từng viên đan được trong nháy mắt nổ tung, mà Lâm Phàm cũng hít vào thở ra một hơi, dồn hết sức quạt một cái, một cơn gió cuồng bạo vượt qua tất cả, mang những luồng sương mù đan được này thổi về phía rừng rậm.

“Hô...” Lúc này Lâm Phàm ngừng động tác, cánh tay quạt đều mỗi đến rã rời.

Nhìn về phía trước, trong lòng Lâm Phàm cũng nghi hoặc thắc mắc vạn phần, sau đó là vẻ mặt khổ sở sầu não.

- Đại ca, người có thể vọng lại chút âm thanh không! Một tiếng động nhỏ thôi cũng được, chí ít cho ta một chút động lực chứ.

Lâm Phàm nhìn rừng rậm yên tĩnh nói ra

Lâm Phàm nhìn ma thân Pháp tướng ba đầu sáu tay khẽ thở dài một tiếng, tỏ vẻ rất thất vọng.

Ma thân Pháp tướng ba đầu sáu tay khó hiểu nhìn Lâm Phàm, không biết tất cả những thứ là đang làm gì?

- Rỗng...

- A...

Đúng lúc đó, từng tiếng kêu thảm thiết đột nhiên truyền ra từ trong rừng cây rậm rạp kia.

Lâm Phàm vốn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt đón nhận thất bại, vào đúng lúc này nghe được âm thanh đó, hoàn toàn cứ như đang mơ. Ngay lập tức hấn nhắc chân lên hướng về phía rừng cây chạy như điên.

- Thành công rồi... Bốn thiếu gia quả nhiên là thiên tài, đây là một bước tiến quan trọng trong lịch sử nhân loại.

Lâm Phàm hiện tại chỉ muốn đi xem trò hay, cảnh tượng ở hiện trường nhất định sẽ rất đặc sắc.

- A... Thập phu trưởng cứu ta, những cổ thú này chúng nó đang làm nhục ta...

Hai tên Cổ Tộc Địa Thiên Vị sơ kỳ lúc này đau khổ tận tim gan gào thét. Chúng cảm thấy mông của mình rất đau. Tên Cổ Tộc gọi là Thập phu trưởng kia nhìn tất cả mọi chuyện, trên khuôn mặt xấu xí bây giờ lửa giận phun trào.

- Cái đám các người...

Nhưng ngay khi tên này vừa định mở miệng ra chuẩn bị mắng chửi, trong chớp mắt một cổ thú hình thể nhỏ bé đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh đánh vào mặt của hắn.

Hai cái móng vuốt nhỏ dài, nắm lấy cái đầu của Cổ Tộc Thập phu trưởng, thân thể đụng vào cái khuôn mặt xấu xí của Cổ Tộc Thập phu trưởng.

- Súc sinh kinh tởm ...

Tay của Cổ Tộc Thập phu trưởng khéo léo nắm chặt cổ thú này, sau đó đột nhiên bóp một cái, trong nháy mắt máu thịt tung toé cực kỳ kinh khủng.

Cổ Tộc Thập phu trưởng nhìn xung quanh, lửa giận trong lòng bùng lên mãnh liệt. “Những cổ thú này cuối cùng xảy ra chuyện gì, tại sao mỗi một con đều giống như phát điên vậy.”

Đặc biệt là nhìn thấy những thuộc hạ này của mình thì hắn oán giận vạn phần.

- Cổ Tộc chính là chủng tộc cao quý nhất, cổ thú các người dám to gan làm ra chuyện như vậy, thật sự là...

Đáng tiếc những cổ thú này không hề cho Cổ Tộc Thập phu trưởng thời gian phần nộ gào thét mà đột nhiên hướng về Cổ Tộc Thập phu trưởng lao đến Đối với những cổ thú này mà nói, bây giờ thứ xinh đẹp nhất chính là những tên Cổ Tộc này.

-A... Các người...

-Thả ta ra...

- A... Rầm rầm... Tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét, âm thanh hưng phấn, các loại âm thanh hòa vào nhau cùng nhau vang vọng phía chân trời.

Lúc này Lâm Phàm đang nhảy lên một cái cây trong rừng, vừa rồi còn rất nhiều âm thanh cuồng bạo, sao trong nháy mắt đã biến mất không thấy?

Nhưng khi Lâm Phàm đến được chỗ cần đến, lại bị tình cảnh trước mắt làm cho mắt chữ A mồm chữ O kinh ngạc vạn phần, sống hai mươi một năm tất cả đều bị tình cảnh trước mắt làm cho tan vỡ.

Đại địa đang run rẩy, vậy mà đám cổ thú này còn ôm lẫn nhau thành đoàn bò trên mặt đất. Đặc biệt là khi Lâm Phàm nhìn thấy những Cổ Tộc kia, đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

“Cực kỳ bi thảm, thiên lý khó dung.”

“Cầm thú, súc sinh, cuối cùng là người hay súc sinh mà làm ra chuyện kinh thiên động địa này.”

Lâm Phàm nhìn hình ảnh trước mắt cảm thán.

“Đại Phàm Ca, không ngờ lại tàn nhẫn như vậy, làm đất trời oán giận, thật sự là làm đất trời oán giận.” Lâm Phàm cũng không nghĩ tới sẽ tạo ra tình cảnh này. Nếu không phải tâm trí kiên định, sợ là sớm đã bị tình cảnh trước mắt này dọa cho không ngừng nôn mửa.

- Một tên... Hai tên...

- Ngoại trừ những con bị giết chết, còn lại có hai mươi con cổ thú, ngược lại cũng không tồi. Đáng tiếc những tên Cổ Tộc kia vậy mà chỉ có hai tên còn đang thở hổn hển, còn lại bốn tên đã sớm chết đến không thể chết lại, thôi được, để bốn thiếu gia giải thoát cho các người.

Lúc này, Lâm Phàm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, đi vào trạng thái ẩn thân, đột nhiên bạo phát, xông về phía trước.

“Ta chém...” “Ta phách...” “Ta chặt...”

- Keng, chúc mừng đánh giết cổ thú Địa Thiên Vị sơ kỳ.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 500.

- Keng, chúc mừng đánh giết cổ thú Chí Thiên Vị hậu kỳ.”

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 50.”

Lúc này các cổ thú bị “Đại Phàm Ca” ăn mòn đã sớm đã mất đi sự cảnh giác, bởi vì sâu trong tiềm thức của bọn họ chỉ có một ý nghĩ, đó chính là giải quyết chuyện vui sướng trước đã.

Sau khi Lâm Phàm chém chết con cổ thú cuối cùng, kinh nghiệm cũng tăng lên 2500 điểm.

“Không sai, chỉ có vài con cổ thú đã mang đến không ít kinh nghiệm, cần phải tiếp tục cố gắng.”

- Hấp thu.

Lâm Phàm vung tay áo một cái, đem những yêu khí này rót toàn bộ vào trong yêu thành. Sau đó, Lâm Phàm đi tới trước mặt hai tên Cổ Tộc còn sót lại, sau đó nhìn hai người này, tiếc nuối lắc đầu.

- Người là...

Cố Tộc Thập phu trưởng ngẩng đầu lên nhìn người tới, mặt tỏ ra giận dữ.

“Phốc phốc.”

Lâm Phàm không cho hắn nói hết câu thì đã xử lí gọn gàng nhanh chóng.

-Thật xin lỗi, ta là loài người.

...

- Keng, chúc mừng đánh giết Cố Tộc Thập phu trưởng cảnh giới Địa Thiên Vị trung kỳ.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 2000.

...

-Người là Nhân tộc... Ta chính là chiến sĩ Cố Tộc, ta không sợ chết...

Người cuối cùng còn sống của Cố Tộc yếu ớt nhìn Lâm Phàm, dữ tợn rống giận.

“Phốc phốc.”

- Thật không phải, mặc kệ người có sợ chết hay không thì người cũng phải chết.

...

-Keng, chúc mừng đánh giết Cố Tộc binh sĩ cảnh giới Địa Thiên Vị sơ kỳ.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 500.

...

Lúc này, Lâm Phàm vung tay áo, nhìn về thế giới này hờ hững lắc đầu.

- Ai... Nhân gian thảm kịch, làm đất trời oán giận.

Nếu mấy tên cổ tộc khi nãy sống lại nghe được, chắc sẽ hộc máu mà chết thêm lần nữa mất...

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: NgaHoang.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 420: Quái Thúc Thúc Và Người Bạn Nhỏ

- Vô liêm sỉ...

Ở bên trong nơi đóng quân của Cổ Tộc, có một tên Cổ Tộc nhìn tình cảnh trong cái màn ánh sáng trước mặt kia, cũng rất là tức giận.

Tên Nhân tộc ghê tởm này vậy mà làm nhục tộc nhân của hắn như thế quả thực chính là tội đáng muôn chết.

Đặc biệt mấy con cổ thú ở trên thân người bộ tộc hắn điên cuồng di chuyển càng làm cho hắn tức giận vạn phần.

Dưới một chương giận dữ của hắn mặt bàn vỡ thành từng mảnh.

-Người đâu, tìm cho ta cái Nhân loại này.

-Tuân lệnh.

Tên thủ lĩnh Cổ Tộc này nhìn diện mạo Lâm Phàm trong hình, trên khuôn mặt xấu xí lộ vẻ dữ tợn cực kỳ, sau đó vung tay lên ra lệnh:

- Ai giết được người này chức vị Thập phu trưởng sẽ thuộc về người đó.

Đây vừa là ban thưởng cũng là nhiệm vụ để những người bên trong đại thế giới kia vì quyền lợi vì mạng sống mà quy thuận.

...

- Cánh rừng già này đến cùng lớn bao nhiêu mà sao vẫn chưa đi ra khỏi thạch lâm.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn lại cái địa đồ thu được trên thân Cổ Tộc Thập phu trưởng kia.

Vị trí chỗ của hãn bây giờ thuộc về khu vực biên giới thứ nhất, cũng là địa phương thừa thớt người nhất ở Cổ Thánh Giới thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, nơi này lại là một cái bảo địa.

Bởi vì mấy tên cường đại nhất của Cổ Thánh Giới sẽ không xuất hiện ở đây, mà đều là tập trung ở vùng đất trung tâm của Cổ Thánh Giới.

Xé rách hư không đối với Lâm Phàm bây giờ mà nói đã bị hạn chế lại.

Hãn là thiên địa chi lực của Cổ Thánh Giới quá mạnh mẽ cho nên hư không kiên cố, lấy thực lực hôm nay của hãn không có cách nào làm đến bước này, không thể không nói đây là một cái thiệt thòi rồi.

- Xem ra chỉ có thể chậm chậm nhìn phong cảnh Cổ Thánh Giới một chút cũng không biết thế lực Cổ Thánh Giới phân bố như thế nào.

Lâm Phàm một đường điên cuồng thu thập, đối với nơi này cũng là mơ hồ không biết đường đi ở phương nào.

Mấy ngày sau.

Làm Lâm Phàm nhìn thấy phía trước một mảnh núi non chập trùng cũng ngơ ngác đi qua từng lâm chính là quần sơn vậy đồng bằng biến đi nơi nào rồi.

Lâm Phàm cắn răng:

-Mẹ kiếp, xem như người lợi hại, tiểu gia ta vượt núi băng đèo, một đường đi về phía trước.

-Hộc... hộc

Đúng lúc này thần sắc Lâm Phàm nghiêm lại, một đạo tàn ảnh đột nhiên từ một bên lao tới.

-Dám đánh lén tiểu gia, muốn chết.

Lâm Phàm đột nhiên tung ra một quyền, nhưng khi thấy bóng người kia, sắc mặt Lâm Phàm hơi đổi, đột nhiên cổ tay dừng lại chuyển đổi lực đạo, sức mạnh to lớn ở bên trong hư không chấn động.

Trong chớp mắt hư không truyền đến từng thanh âm nổ vang.

- Hừ....

Bóng người kia là một đứa bé, mà trong tay của tiểu tử này cầm một thanh chủy thủ màu tím, đâm về phía của ngực Lâm Phàm. Thanh âm kim loại va chạm vào nhau vang lên, chủy thủ màu tím trong tay đứa bé này đụng tới da dẻ Lâm Phàm liền ngừng lại.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm Tuyên Cổ bất diệt tăng thêm 0 điểm

-Làm sao có khả năng...

Thấy cảnh này khuôn mặt đầy tro bụi của đứa nhỏ cũng là vẻ mặt không dám tin tưởng.

- Tiểu quỷ, không có gì là không thể.

Lâm Phàm nhìn đứa nhỏ trước mắt này khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười, một tay đem nó nhấc lên.

- Thả ta ra...

Đứa nhỏ bị Lâm Phàm xách ở giữa không trung hai cái chân ngắn nhỏ kia hướng về phía Lâm Phàm đá đá thế nhưng còn nhỏ chân lại ngắn loay hoay một hồi cũng không đụng tới Lâm Phàm.

-A... ngoạp...

Đứa nhỏ thấy đá không tới kẻ trước mắt này đột nhiên cắn một cái ở trên cổ tay của Lâm Phàm, thế nhưng cắn một cái này làm cho sắc mặt nó đỏ chót hàm răng trắng như tuyết giống như sắp bị bể nát.

- Tiểu Thiên Vị sơ kỳ.

Lâm Phàm liếc mắt là đã nhìn ra thực lực đứa nhỏ này đúng là hơi kinh ngạc.

Để người ta kinh ngạc là chính là một đứa bé ở Cổ Thánh Giới lại có tu vi Tiểu Thiên Vị sơ kỳ

Nếu như ở Huyền Hoàng Giới, đây chính là thiên tài trong thiên tài.

Nhưng Lâm Phàm biết nơi này là Cổ Thánh Giới cho dù không tu luyện thì Thánh Linh khí cũng sẽ tự tiến vào cơ thể chậm rãi tăng thực lực bản thân.

Hơn nữa tu vi đứa bé này ở Huyền Hoàng Giới còn có chút đáng xem, thế nhưng ở đây là Cổ Thánh Giới, làm bia đỡ đạn chắc cũng không được.

- Ai nha nha, người bạn nhỏ không cần phải sợ, ta là người tốt sẽ không làm gì với người đâu.

Lâm Phàm làm ra vẻ mặt quái thú nhìn lên đứa nhỏ trước mặt bị mình xách ở giữa không trung. Đồng thời trong lòng cũng phải cảm thán, đứa bé này rất xinh xắn tuy rằng trên khuôn mặt nhỏ nhắn có lấm lem tro bụi thế nhưng không thể che đi ngũ quan xinh xắn được.

- Ồ... Có đuôi.

Lúc này Lâm Phàm nhìn thấy phía sau đứa nhỏ này có một cái đuôi xù lông, cũng là hơi ngạc nhiên hỏi.

- Người bạn nhỏ, ngươi là tộc nhân của Hồ Giới?

- Cái tên đáng ghét chết tiệt này, mau mau thả ta ra.

Sắc mặt tiểu tử này có chút đỏ muốn giãy ra, thế nhưng ở trong mắt Lâm Phàm tiểu tử này yếu ớt không bằng con gà. Cũng không biết ở mảnh địa phương tràn ngập cổ thú này tại sao có thể có đứa bé tồn tại.

Lâm Phàm cười nói

- Cái này không thể được, người phải trả lời vấn đề của ta trước.

Đứa nhỏ nhìn Lâm Phàm cuối cùng cắn răng nói nói:

-Đúng thế,người cái tên ngu ngốc này người không thấy cái đuôi của ta sao?

Lâm Phàm vừa thấy thằng nhóc này còn không biết tình cảnh của mình lại dám hò hét với hắn, nhất thời liền không thể nhịn được.

- U a... người thằng nhóc con này còn rất bướng bỉnh nha, ngày hôm nay tiểu gia không dạy dỗ người một chút người còn không biết lễ phép là gì.

Lâm Phàm buông lỏng bàn tay sau đó trực tiếp đem tên nhóc này lật quay lại, sau đó một tay tóm lấy cái đuôi của nó, cứ như vậy treo ở giữa không trung.

-Thả ta ra, cái tên người xấu này.

Hiện tại, sắc mặt đứa nhỏ này cực kỳ đỏ ỏm bấp bệ Lâm Phàm cắn xé một trận thế nhưng cắn tới cắn lui, Lâm Phàm lại không hề có một chút cảm giác.

-Người bạn nhỏ, người ở chỗ nào vậy?

Lâm Phàm khẳng định đứa nhỏ xuất hiện nơi này nhất định sẽ có người khác nữa, cũng không biết tiểu hài này từ đâu chạy tới.

- Cái gì?

Đứa nhỏ vẻ mặt vô cùng khó hiểu sau đó lại giãy giụa

- Người mau thả ta ra, bằng không ta sẽ để người khó chịu.

Lâm Phàm thấy đứa bé nghi hoặc nhìn mình thì có cảm giác mình hỏi có chút khác lạ. Hắn tiếp tục hỏi.

-Cha mẹ người đâu?

-Không có...

-Thế những người khác đâu?

-Không biết.

...

Bây giờ, Lâm Phàm có chút khó khăn, tên này hỏi gì cũng không biết nhìn dáng vẻ tên nhóc này hình như là đề phòng mình.

Lúc này tên nhóc vẫn đang giãy giụa đột nhiên phát hiện đối phương lại đem mình để xuống, cũng rất khó hiểu.

- Người bạn nhỏ, bên ngoài rất là nguy hiểm, sau này cũng không nên một mình chạy loạn ra ngoài, mau về đi thôi, đừng làm cho người nhà lo lắng.

Lâm Phàm sắc mặt thay đổi giống như đang rất quan tâm.

-Người đừng cho rằng ta là trẻ con thì dễ bị lừa. Người nói như vậy để ta chạy về nhà còn người sẽ bám theo sau ta có đúng không

Đứa nhỏ ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn Lâm Phàm.

-Ặc ...

Lâm Phàm sững sờ, đứa bé này có chút thông minh a, như vậy mà cũng có thể nhìn ra được.

-Làm sao có có thể, người thấy ta giống là loại người như vậy sao?
Hay là chúng ta cùng chơi trốn tìm, ta nhắm mắt lại để người trốn đi.

Lâm Phàm cười nói.

Đứa nhỏ nhìn Lâm Phàm, sau đó gật gật đầu.

- Được...

Sau đó đứa bé kia nhìn thấy Lâm Phàm quả thật nhắm hai mắt lại, thở phào nhẹ nhõm lập tức chạy đi

Sau đó, khóe miệng Lâm Phàm nở nụ cười.

-Chỉ có một chút thông minh này mà muốn cùng tiểu gia chơi bịt mắt trốn tìm, thực sự là...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Đứa bé kia trốn ở trong bụi cây, nhìn thấy người kia không có tìm đến, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng vì lý do an toàn, vẫn nên chờ thêm một chút nữa.

Lúc này Lâm Phàm đang ẩn thân ngồi xổm chăm chú nhìn đứa trẻ này

Lâm Phàm đã sớm tiến vào trạng thái ẩn thân, mà đứa bé này lại không phát hiện ra Lâm Phàm đang ngồi xổm ở trước mặt, cuối cùng xác định chính mình an toàn, sau đó nở một nụ cười, chạy về phía xa

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: NgaHoang

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 421: Hóa Ra Nhân Tộc Vẫn Rất Nổi Danh

Lâm Phàm mỉm cười nhìn tên nhóc không ngừng chạy vào trong rừng

Nhìn dáng vẻ tên nhóc hình như rất là quen thuộc với nơi này, chỉ là không biết điểm cuối cùng là nơi nào.

Cũng không lâu lắm lúc Lâm Phàm nhìn thấy một màn nên bỏ phía trước liền dừng lại.

Không nghĩ tới ở vùng núi non này vậy mà cũng có một ngôi làng. Mà ngôi làng này rõ ràng giống như là bị sức mạnh nào đó bao trùm vậy, để cho khí tức nội liễm không cách nào phát tán ra bên ngoài. Có lẽ đây chính là phương pháp bảo đảm an toàn đi.

Ở đằng kia một ông già đang đứng đợi ở đầu làng quan sát bốn phía, bên trên bộ mặt già nua lộ ra vẻ lo âu giống như là đang đợi cái gì?

-Gia gia...

Lúc này đứa nhỏ mà Lâm Phàm đi theo từ đằng xa, ở trong bụi cây chạy ra về phía ông lão kia.

“Đây là như thế nào?”

Lâm Phàm nhìn ông lão này phía sau mọc ra hai cánh, rõ ràng chính là người Dực Tộc, thế nào mà lại là gia gia của tên nhóc Hồ tộc này.

-Huyền Nhi, cháu đã đi đâu vậy? Tại sao có thể đi ra ngoài chạy loạn như vậy.

Ông lão Dực Tộc lúc này sắc mặt nghiêm túc hỏi, nhưng nhìn thấy nó bình an vô sự thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

-Gia gia, đừng tức giận. Huyền Nhi biết sai rồi.

Đứa nhỏ biết sai cúi đầu đi đến bên người ông lão.

Ông lão Dực Tộc nói.

- Cháu xem mặt cháu đi, ra ngoài một chuyến liền biến thành thế này, bên ngoài rất nguy hiểm sau này đừng đi ra ngoài biết chưa.

- Dạ, gia gia cháu biết rồi.

Huyền Nhi gật gật đầu, sau đó nghĩ tới chuyện lúc nãy bèn nói:

- Gia gia, cháu ở bên ngoài đụng phải một người.

- Hả?

Ông lão vừa nghe xong nhất thời biến sắc:

- là người Cổ Tộc?

-Không phải vậy, hắn rất giống cháu cũng nhưng không có đuôi, hắn còn hỏi cháu người lớn đâu, cháu không nói cho hắn biết.

Huyền Nhi cười hì hì nói ra.

-Hắn không theo cháu về sao?

Ông lão có một loại dự cảm xấu, sắc mặt có chút nghiêm nghị, nơi này cực kỳ xa xôi tại sao có thể có người xuất hiện ở khu vực này.

-Không có, tên kia rất là ngốc...

Huyền Nhi cười nói, cảm giác mình rất thông minh.

Mà hiện tại Lâm Phàm một mực ở trạng thái ẩn thân lộ vẻ sững sờ, con vật nhỏ này dám nói mình ngu ngốc, cái này không thể nhẫn nhịn.

Lúc này một thanh âm đột nhiên vang lên.

-Người bạn nhỏ, cháu nói xấu sau lưng người khác là không đúng đâu.

-Người nào?

Ông lão nhất thời biến sắc lập tức đem Huyền Linh kéo về phía sau.

-Các vị không cần lo lắng, ta không ác ý.

Vào lúc này bóng người Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt hai người.

-Ta rõ ràng đã trốn tránh người, người làm sao có khả năng...

Huyền Nhi vừa nhìn thấy người này có chút không dám tin tưởng, rõ ràng đã bỏ rơi đối phương, làm sao hăn tới đây được

-Người bạn nhỏ, cháu còn non lắm.

Lâm Phàm cười nói, sau đó nhìn về phía lão giả ôm quyền:

-Tại hạ Lâm Phàm là người Nhân Tộc ở Huyền Hoàng Giới vừa phi thăng lên Cổ Thánh Giới.

Lâm Phàm nhìn thấy ông lão Dực Tộc này cực kỳ cảnh giác đối với mình nên tự nói ra thân phận tránh làm cho người ta một mực hoài nghi chính mình.

Lâm Phàm cũng không biết Cổ Thánh Giới đến tột cùng nguy hiểm tới mức nào khiến những người này giống như đi trên tầng băng mỏng thế này.

Quả nhiên khi Lâm Phàm tự giới thiệu, ông lão Dực Tộc bớt cảnh giác, dần dần thả lỏng ra, thế nhưng vẫn đề phòng Lâm Phàm.

-Là người Nhân tộc?

Ông lão Dực Tộc chậm rãi nhớ lại, sau đó giống như nhớ ra cái gì nhất thời biến sắc:

-Mời vào ...

-Hả...

Lâm Phàm sững sờ, có chút không hiểu cho lắm tất cả những thứ này là xảy ra chuyện gì.

Huyền Nhi thấy gia gia đối với cái tên vừa gặp này như người quen có chút oán giận kêu lên:

- Gia gia, hần vừa bắt nạt cháu.

Ông lão nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Huyền Nhi nói:

-Huyền Nhi, không được vô lễ...

Lâm Phàm nhìn đứa nhỏ này cười cười:

-Người bạn nhỏ, thúc không có bắt nạt cháu nha.

Huyền Nhi trừng mắt nhìn Lâm Phàm, sau đó hét lên một tiếng, chạy vào trong thôn. Ông lão bất đắc dĩ lắc đầu.

...

Sau đó Lâm Phàm đi theo lão giả này tiến vào thôn trang.

Thôn trang này cũng không lớn lắm mọi người ở chỗ này đối với Lâm Phàm đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Mà Lâm Phàm đối với người bên trong thôn trang này cũng hơi khó hiểu một chút.

Người các giới đều có ở đây, đây rốt cuộc là địa phương nào?

Sau khi Lâm Phàm đi theo lão giả tới một căn phòng đơn giản, thì Lâm Phàm cũng biết Ông lão này chính là Trưởng thôn ở đây, thôn này đã tồn tại một thời gian dài, thế những chưa bao giờ bị người lạ biết đến.

Trong phòng, Lâm Phàm cầm chén nước trà Trưởng thôn đưa tới, khẽ gật đầu, “Trưởng thôn, nơi đây là nơi nào?”

Trưởng thôn nhìn Lâm Phàm, sau đó bất đắc dĩ thở dài nói:

-Nơi này tồn tại vì để tránh né ngoại giới phân tranh.

-Trưởng thôn, ngài vừa nghe ta nói ta là nhân loại liền đối với ta buông lỏng cảnh giác, chẳng lẽ ngài cùng Nhân tộc có quan hệ?

Hiện tại Lâm Phàm muốn tìm đến địa bàn của Nhân tộc, lúc này thấy nơi đây đối tốt với Nhân Tộc nên cho rằng thôn này cùng Nhân tộc có liên hệ.

Trưởng thôn lắc đầu:

-Không phải, người là Nhân tộc đầu tiên mà ta gặp.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

-Vậy tại sao...?

Trưởng thôn chậm rãi nói:

-Vạn năm trước, Cổ Tộc xưng bá, chủng tộc các giới đều sinh sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, khi đó các tộc không người nào dám đứng ra nói chuyện, cũng không có người dám ra đứng ra phản kháng, về sau năm đại cao thủ Nhân tộc bước ra cùng một trong tám đại cao thủ Cổ Tộc quyết chiến một trận sinh tử...

Lúc này trong lòng Lâm Phàm vui lên rất nhiều, không nghĩ tới đại danh của đám người Viên Thiên Đế lớn như thế. Đồng thời nâng cao địa

vị của Nhân Tộc trong lòng một ít người.

Đồng thời Lâm Phàm cũng hiểu được thôn trang này có nhiều tộc người chung sống như vậy là vì muốn tránh né sự đuổi giết của Cổ Tộc.

Lâm Phàm muốn biết nhiều chuyện hơn nữa, thế nhưng Trưởng thôn chưa bao giờ rời nơi này, cho nên cũng không có nhiều tin tức.

Bây giờ, Lâm Phàm muốn sinh sống ở trong quần sơn này, bởi vì nó có tính bí mật rất cao, hơn nữa xung quanh cũng có cổ thú tồn tại.

Ở đây nâng cao thực lực, đó là việc chắc chắn.

Chỉ cần chờ thực lực tăng lên, tất cả những thứ này đều không là vấn đề.

Tôn nghiêm, tự do, tất cả những thứ này đều cần có thực lực mạnh mới tạo nên được

Không có thực lực, tất cả những thứ này cũng đều là nói suông.

Lâm Phàm suy tính một lát sau nói:

-Trưởng thôn, ta muốn ở chỗ này cư trú một thời gian ngắn, đợi thời gian tới, ta sẽ tự mình rời nơi này.

-Cái gì? Người còn muốn đi ra ngoài? Nơi này rất an toàn, bên ngoài vô cùng kinh khủng, ta hi vọng người có thể sinh hoạt ở nơi này cả đời, đừng đi bên ngoài gặp phải những chuyện kinh khủng kia.

-Khủng bố cũng không đáng sợ, ta mang hi vọng của Nhân tộc đi tới nơi này, chính là mở ra hy vọng mới cho Nhân tộc.

Trưởng thôn nhìn Lâm Phàm, cuối cùng gật gật đầu.

-Đa tạ.

Nhóm dịch: Vạn yên chi sào

Người dịch: Tiểu Tà

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Tiểu Muội Muội Chấn Kinh

Sau đó Lâm Phàm ở lại thôn trang này đồng thời có một việc để hẳn cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Cái thằng nhóc kia vậy mà lại là nữ, với tính cách đó nhìn thế nào cũng không thấy giống nữ chỉ thấy giống một bé trai hơn.

Huyền Nhi không có cha mẹ, khi lão Trưởng thôn ra ngoài vô tình phát hiện ra, mà lúc đó cha mẹ Huyền Nhi đã sớm bị cổ thú giết chết rồi.

Ở bên trong quần sơn đằng kia

- Con vật nhỏ này, mau dùng thêm chút sức cho ta...

Ở trước mặt Lâm Phàm lúc này một con cổ thú to lớn giống như sắp phát điên.

Con cổ thú này vốn sống rất là vui vẻ, thế nhưng sau khi gặp phải Lâm Phàm cuộc đời bi kịch của nó bắt đầu.

Đối với cổ thú bọn nó việc nuốt gọn tên trước mắt này rất dễ dàng nhưng cuối cùng nó phát hiện cái tên này so với tảng đá còn cứng rắn hơn, cắn mãi không cắn nổi.

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt tăng cường 100.”

“Ngựa trứng, thật sự là quá vô dụng.”

Lúc này Lâm Phàm rất là thất vọng, vốn nghĩ con cổ thú này có tu vi Địa Thiên Vị trung kỳ có thể cho thêm chút sức, không nghĩ tới trông thì ngon mà không dùng được, một chút chỗ tốt đều không có.

Kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt cũng tội nghiệp chỉ tăng được 100, với tốc độ này muốn thăng cấp phải đợi đến lúc nào đây.

- Ngaooooo..... ngaooooo...!!!

Con cổ thú này đã không muốn tiếp tục cùng người này chơi đùa, nó phát ra âm thanh giống như xin tha, muốn được làm hòa.

-Ta không ăn người, người thả ta đi có được không?

-Đừng kêu loạn lên như thế, nếu người không cần, bốn thiếu gia sẽ chặt đứt năm chi của người.

Lâm Phàm vỗ mạnh vào đầu con cổ thú này một cái uy hiếp nói ra.

Hai con mắt dữ tợn của nó lúc này cũng tràn đầy vẻ bi thương. “Mình chính là cổ thú sao giờ lại thê thảm như thế này.”

-Xoạt... xoạt...

Cổ thú há cái miệng lớn nhìn dữ tợn của nó ngoạm lấy cánh tay thơm ngát nhưng lại cực kỳ cứng rắn kia, thậm chí hàm răng sắc bén của nó cũng bắt đầu nứt vỡ.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt tăng cường 50.

- Mẹ nó

Lâm Phàm vừa nghe chỉ số kinh nghiệm, nhất thời như mơ, con hàng này không chỉ không nỗ lực mà còn lười biếng.

-Ngao ngao...

Đã hơn nửa ngày rồi, Cổ thú nước mắt lưng chòng đáng thương nhìn Lâm Phàm, rất muốn rời đi.

Nó cảm thấy mình miệng cũng bắt đầu chết lặng, thậm chí gần như không còn một tia sức lực.

-Ai, rác rưởi... Thật sự là quá vô dụng ta giữ lại người để làm gì...

Lâm Phàm lắc đầu thất vọng sau đó một búa đem cổ thú bổ đôi.

“Keng, chúc mừng đánh hạ cổ thú Địa Thiên Vị trung kỳ.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 2000.”

...

“Hấp thu.”

Sau khi đem tất cả đồ vật có thể lấy được toàn bộ thu lại Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài.

Lúc trước phát hiện con cổ thú này cùng với nó đại chiến một hồi, tuy thực lực cổ thú cao hơn bản thân một cấp nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, vượt cấp chém quái là chuyện quá bình thường

Lâm Phàm đem thi thể cổ thú này thu vào trong túi đeo lưng.

Đối với người thôn trang mà nói, những thứ cần thiết cho sinh hoạt đều lấy từ những con cổ thú này.

Tuy rằng tu vi mỗi người trong thôn không cao thâm thế nhưng hợp lực lại thì có thể giết chết cổ thú có tu vi thấp.

- Tiếp tục tìm kiếm, không còn nhiều thời gian để nâng cao thực lực nữa. Mình không thể ở đây quá lâu được, muốn trở nên cường đại vậy thì nhất định phải gặp kẻ địch mạnh hơn.

Lâm Phàm âm thầm nghĩ sau đó bóng người chui vào quần sơn tìm kiếm cổ thú cao cấp.

Nơi này cuối cùng chỉ là khu vực biên giới, cổ thú thực lực cao thâm khẳng định là không vừa ý nơi này.

Chém giết nửa ngày, Lâm Phàm cũng chỉ thu hoạch được 3,500 kinh nghiệm, ngược lại thi thể cổ thú lại rất nhiều.

Sắc trời cũng đã tối dần Lâm Phàm cũng thu tay lại chuẩn bị trở về.

Trong thôn trang.

Gần đây, Huyền Nhi không mấy vui vẻ, gia gia lại để người này ở lại trong thôn trang, hơn nữa cái tên này cũng không cùng các vị thúc thúc, các dì lao động mà hết ăn lại nằm.

Ban ngày căn bản không thấy được bóng người.

Tên ghê tởm, gia gia bị người mê hoặc, Huyền Nhi ta sẽ không bị người mê hoặc.

Mà ngay tại lúc này, một thanh âm truyền đến tai Huyền Nhi.

- Các vị ra chia đồ nào.!

-Là tên kia.

Huyền Nhi liền chạy tới, nàng ngược lại muốn xem xem, tên kia phân chia cái gì. ...

Lúc này Lâm Phàm đứng ở cửa thôn, hướng về xung quanh hô.

Các tộc người ở đây thực lực cũng không cao lắm săn giết cổ thú tự nhiên là không dễ dàng, vì vậy những người này trồng lấy một ít hoa quả cùng thực vật để làm thực phẩm.

Lâm Phàm vừa tới nơi này, tuy rằng Trưởng thôn đối với hắn rất là khách khí, thế nhưng thôn dân khác rất ít nói chuyện với Lâm Phàm.

Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, hắn chính là một thôn nhân xa lạ những người này chịu quá nhiều tai ương nên đối với người ngoài vẫn luôn duy trì vẻ cảnh giác.

Huyền Nhi nhìn thấy Lâm Phàm đứng ở đó vẻ mặt nhàn nhã, nàng dậm chân sau đó chạy tới, không có ý tốt nói:

- Nhà ngươi cả ngày chạy đi đâu, nơi này không nuôi người ăn không ngồi rồi, mọi người mỗi ngày đều vất vả trồng trọt, không có dư thừa đồ ăn để chiêu đãi người.

-Huyền Nhi, không được vô lễ.

Lúc này, trưởng thôn từ từ đi tới.

- Gia gia sao người luôn đứng về phía hắn, người xem cả ngày không thấy bóng người của hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Huyền Nhi hơi ửng hồng, thở phò dậm chân nói.

Lâm Phàm nhìn tiểu nha đầu này, dở khóc dở cười lắc đầu, chỉ hơi hơi khi dễ một hồi, làm sao thù dai đến tận bây giờ.

Lâm Phàm cảm thấy nghi ngờ, những thôn dân kia, lúc này chỉ đứng tại cửa ra vào tò mò nhìn, cũng không dám lại đây, giống như sợ bị Lâm Phàm ăn thịt vậy.(^_^)!!

-Trưởng thôn, ngày hôm nay ta đi dạo một vòng trong dãy núi, giết một chút cổ thú, đang chuẩn bị cùng mọi người chia nhau.

Lâm Phàm cười nói.

-Hử người nói giết cổ thú, ta khẳng định chắc là một ít động vật nhỏ.

Huyền Nhi không tin lời Lâm Phàm nói.

- Huyền Nhi...

- Gia gia, cháu biết rồi, cháu không nói nữa.

Huyền Nhi ngẩng đầu lên, sau đó đứng một mình một chỗ, nhưng trong đôi mắt sáng loáng kia, vẫn tràn đầy vẻ không tin tưởng.

- Tiểu Phàm, không cần để nó Huyền Nhi nó không phải cố ý.

Trưởng thôn áy náy nói.

Lâm Phàm xua tay áo một cái:

-Không có việc gì, ta sẽ không cùng một đứa bé như nó mà so đo tính toán.

- Hừ...

Huyền Nhi nghe Lâm Phàm nói nàng là trẻ con, nhất thời không phục bĩu môi định nói lại, nhưng nhìn thấy gia gia tức giận, nên im lặng cúi đầu đứng ở nơi đó.

Lâm Phàm nhìn đứa nhỏ bất đắc dĩ cười cười, vỗ vào cái ba lô, lập tức từng bộ từng bộ thi thể cổ thú hiện ra trên mặt đất.

-Chuyện này...

Lúc này, Trưởng thôn nhìn thấy lít nha lít nhít thi thể cổ thú vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Một số thôn dân đứng tại cửa ra vào, cũng sững sờ lộ vẻ không dám tin tưởng.

- Đây là Tích Bối cổ thú.

Một tên thanh niên có tu vi Địa Thiên Vị nhìn một thi thể cổ thú trước mặt khiếp sợ nói ra.

-Trưởng thôn, để các thôn dân chia nhau đi coi như là phí tổn ta ở đây.

Lâm Phàm cười nói.

Phần lớn thịt cổ thú đều có thể ăn, mà Lâm Phàm chém giết những cổ thú này căn bản đều có thể dùng làm thức ăn, hơn nữa mùi vị còn rất ngon.

-Như này sao được...

Lúc này Trưởng thôn không biết nói sao, những cái này đối với người trong thôn mà nói rất là quan trọng.

-Không có gì, mỗi ngày ta tu luyện đều chém giết một ít cổ thú, nếu vớt thì thể chúng đi thấy cũng lãng phí.

Lâm Phàm nói ra.

-Vậy thì tốt, ta thay mặt thôn dân ở đây cảm ơn người, mọi người còn không mau mau lại đây đem những cổ thú khiêng đi, bảo tồn cho thật tốt.

Trưởng thôn hướng về các thôn dân nói ra.

Mà lúc này Huyền Nhi vẻ mặt như mơ, cái miệng anh đào nhỏ nhắn há ra có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Lâm Phàm nhìn Huyền Nhi cười cười.

Nhìn nụ cười kia của Lâm Phàm, Huyền Nhi dậm dậm chân rồi rời khỏi nơi này.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: NgaHoang

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Con Sẽ Không Từ Chối Người

Buổi tối.

Lâm Phàm ngồi khoanh chân đắm chìm bên trong thiên địa.

Ngô Đồng Thần Thụ đã thâm căn cố đế bên trong thiên địa, chỗ này lá xanh tươi tốt phồn hoa, sinh mệnh dày đặc sinh sôi mãnh liệt.

-Ồ... Lại mọc ra cành cây mới, còn nảy mầm, xem ra Cổ Thánh Giới này quả nhiên là một bảo địa, Ngô Đồng Thần Thụ có thể tự động hấp thụ Thánh Linh khí, nhờ vậy có thể từ từ phát triển.

Lâm Phàm căn bản không biết phải chăm sóc cho Ngô Đồng Thần Thụ như thế nào, nhưng sau khi không quan tâm đến nữa thì lại phát hiện ra có Cổ Thánh Giới ở đây, Ngô Đồng Thần Thụ cuối cùng cũng bắt đầu phát triển, hơn nữa tốc độ phát triển còn không hề chậm, mấy ngày nay không quan sát lá liền mọc xum xuê và tươi tốt hơn rất nhiều.

Quả đúng là vậy, Ngô Đồng Thần Thụ chính là bị chặt đứt ở Cổ Thánh Giới, bây giờ lại được trở về tất nhiên có thể phát triển một lần nữa.

Sức chịu đựng của sinh mệnh mạnh mẽ là một điều cực kỳ quan trọng, bảo bối của Lâm Phàm quan trọng là phải tồn tại được.

Lâm Phàm cũng hi vọng Ngô Đồng Thần Thụ mau mau trưởng thành, chỉ cần trưởng thành, như vậy thế giới này còn có chỗ nào mà bản thân mình không thể đi?

Đồng thời "Thượng Thương Chi Huyết" và "Thiên Địa Chân Kinh" này rốt cuộc là thứ gì, đùa giỡn đến bây giờ đầu óc Lâm Phàm vẫn còn mơ hồ, chỉ mong không nên quá chú tâm.

Lúc lấy được Thần khí Vĩnh Hằng Chi Phủ khi đó đang ở trạng thái không hoàn chỉnh, vì vậy căn cứ vào ý của Chiến Thần, mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ vẫn còn sót lại bên trong thượng giới.

Nếu như có thể tìm được toàn bộ thì có thể tập hợp lại thành Thần Khí thật sự.

Hơn nữa căn cứ vào ý của Chiến Thần, nếu như Vĩnh Hằng Chi Phủ không hợp thành Thần Khí hoàn chỉnh, tuyệt đối không nên gặp tám đại chí cao Cổ Tộc, như vậy đối với hắn chỉ gây nên những tổn thương không đáng có.

Tất nhiên đối với Lâm Phàm mà nói những điều này còn quá xa xôi, không cần phải lo lắng.

...

Lúc này ở một chỗ khác trong phòng.

Huyền Nhi cúi đầu đứng trước mặt gia gia, trong đôi mắt sáng sủa tràn đầy oan ức.

- Huyền Nhi, sau này phải tôn trọng hắn biết chưa? Không thể không biết lớn nhỏ như vậy được.

Trưởng thôn Dực Tộc kiên nhẫn nói.

- Tại sao vậy gia gia?

Huyền Nhi ngẩng đầu lên hỏi.

- Bởi vì hắn là Nhân tộc, là đồng tộc của những anh hùng.

Trưởng thôn kiên nhẫn giải đáp.

- Anh hùng? Trong con mắt con, gia gia mới là anh hùng, nếu không có gia gia bảo vệ vùng thôn trang này thì tất cả mọi người đã chết rồi.

Huyền Nhi biết thân thế của mình, cũng biết mình cha mẹ đã chết, hơn nữa còn biết mình là người của Hồ tộc.

Trưởng thôn lắc đầu, nhẹ nhàng sờ lên mái tóc của Huyền Nhi.

- Gia gia không phải là anh hùng, vạn năm về trước, Cổ Tộc hành hạ vạn tộc đến chết, không ai dám lên tiếng, cũng không ai dám phản kháng, mà năm vị anh hùng của Nhân Tộc không màn sống chết đối đầu với một trong tám đại chí cao của Cổ Tộc, trận chiến đó đánh đến trời đất tối tăm, long trời lở đất...

Lần đầu tiên Huyền Nhi nghe được chuyện này, trong lòng tràn ngập vẻ tò mò, đồng thời đối với năm vị anh hùng can đảm dám chống lại Cổ Tộc kia không ngừng sùng bái.

- Gia gia, sau đó thì sao?

Huyền Nhi chớp mắt hỏi.

- Sau đó thì không ai biết, một trong tám đại chí cao Cổ Tộc kia không còn xuất hiện nữa, mà từ đó năm vị anh hùng cũng biến mất, vì vậy con nên biết rằng nếu không nhờ năm vị anh hùng kia khu vực này sẽ không được giải phóng, thôn trang của chúng ta cũng không biết có tồn tại hay không, bởi vì chẳng ai có thể ở trước mặt Cổ Tộc chí cao sống sót một cách quang minh chính đại.

Trưởng thôn nói.

- Mà con phải nhớ kỹ, hãn là đồng tộc của năm vị anh hùng, mặc dù cho đến bây giờ đã rất lâu Nhân Tộc chưa xuất hiện, nhưng mà chúng ta vẫn phải ghi nhớ lòng biết ơn, hiểu không? Con đừng khiến người ta buồn lòng.

Trưởng thôn dặn dò.

Huyền Nhi nghe gia gia nói vậy bèn gật đầu đáp ứng.

- Huyền Nhi đã hiểu rồi.

Nếu như lúc này Chí Tôn của bọn họ còn sống nghe được như vậy chẳng biết có vì xấu hổ mà chết không, bởi vì mặc dù bọn họ là anh hùng, nhưng vì bảo vệ mong muốn đem "Tuyên Cổ" đến Huyền Hoàng Giới, mặc dù cuối cùng cũng trấn áp được "Tuyên Cổ" nhưng vì sợ Cổ Thánh Giới nên từ đó phong toả Huyền Hoàng Giới hoàn toàn.

Sau đó cũng chỉ có một mình Viên Thiên Đế kiên trì muốn trở về Cổ Thánh Giới đấu tranh với Cổ Tộc.

...

Vào lúc này Lâm Phàm đang luyện chế đan dược trong phòng, bản thân đã sử dụng "Đại Phàm Ca" quá nhiều đến nỗi thấy tận đáy luôn rồi, may mà thảo dược thì vẫn còn không ít.

Khi phi thăng lên thượng giới, Lâm Phàm đã chuẩn bị đầy đủ thảo dược trước bất kỳ tình huống nào.

Thậm chí cả thảo dược dự trữ của Thánh Tông cũng sắp bị Lâm Phàm dời trống.

"Nhất niệm thành đan."

Một đám lửa đột nhiên bốc lên trong lòng bàn tay Lâm Phàm, đám lửa này không có nhiệt độ, nhưng mà nhiệt độ bên trong khiến người nghe phải kinh sợ.

- Đại Phàm Ca, hiện tại coi như mình là thần đan xuất kỳ bất ý, bất quá có cơ hội cũng nên cải tạo một phen mới được, tu vi Cổ Thánh Giới này thật sự quá cao, nếu như còn là đan dược lúc trước chỉ sợ uy lực sẽ theo không kịp.

Lâm Phàm nhìn từng viên đan dược ra lò, trong lòng bỗng nổi lên một dòng suy nghĩ.

Nhưng tạm thời cũng không nghĩ đến, đem thảo dược bỏ vào trong đó phối hợp tạo ra công dụng mới.

Lúc này Lâm Phàm lật bàn tay một cái rồi tắt hỏa diễm đi, bởi vì hắn cảm nhận được bên ngoài có người đến.

"Thùng thùng..."

- Mời vào.

"Kít..."

Ngoài cửa, Huyền Nhi đáng yêu xinh xắn lung linh dưới ánh trăng, đuôi ngắn tiểu Mao mượt mà ở phía sau cuộn tròn lấy.

Huyền Nhi cúi đầu, những ngón tay cứ xoắn vào nhau, trông có vẻ như đang căng thẳng hơn bình thường rất nhiều.

- Có chuyện gì sao?

Đối với thân thể của tiểu nha đầu này Lâm Phàm vẫn luôn cảm thấy rất đáng thương, ở Cổ Thánh Giới không biết có bao nhiêu hài tử như vậy.

Lúc bước vào đất Cổ Thánh Giới, số phận đại diện, sống chết do số trời an bài bởi vì không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

- Con... Con...

Huyền Nhi có chút sốt sắng, lại hơi xấu hổ, hình như có điều gì đó rất khó nói, nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm mỉm cười, Huyền Nhi lấy hết dũng khí lớn tiếng hô.

- Thật xin lỗi...

Ba chữ này, Huyền Nhi giống như đã dùng hết hơi để nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đỏ bừng lên.

Lâm Phàm nghe nói như vậy, nhất thời nở nụ cười, khi hắn đang định đáp lại thì Huyền Nhi đã chạy bay trời chết.

- Đúng là một tiểu nha đầu dễ thương.

Lâm Phàm nhìn bóng người đi xa, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Từ đầu đến giờ, mặc dù tiểu nha đầu này đối xử với mình không quá tốt nhưng hắn tuyệt đối không để chuyện đó trong lòng.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ.

Lâm Phàm phát ốt tay áo, cái cửa gỗ kia đóng lại lần nữa.

Mà chỗ khác trong đêm tối, dưới ánh trăng, thân ảnh già nua của Trương thôn nhìn thấy vậy thì nở một nụ cười vui mừng.

Mấy ngày sau.

Mỗi ngày Lâm Phàm đều vào núi săn giết thú cổ, mà thi thể những con vật đó đều bị Lâm Phàm mang về cho những thôn dân.

Những thôn dân kia đối với Lâm Phàm không còn lòng cảnh giác nữa, đồng thời tràn đầy vẻ tôn kính đối với Lâm Phàm.

Mà Huyền Nhi cũng thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, sau đó dường như đang chờ đợi điều gì.

Ngày hôm đó, Lâm Phàm mới từ trong núi trở về, đem thi thể các cổ thú giết được giao cho các thôn dân, vừa chuẩn bị trở về tu luyện, Huyền Nhi lại xuất hiện cách đó không xa Lâm Phàm.

Huyền Nhi cúi đầu, nhưng mà ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm thấy cảnh này, nở nụ cười.

Chẳng lẽ tiểu nha đầu này muốn kết bạn với mình, nhưng không tiện nói, vì vậy nên thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mặt mình, hy vọng có thể thu hút được sự chú ý của mình.

Một hai ngày khi tiểu nha đầu này xuất hiện trong tầm nhìn của mình, Lâm Phàm còn không biết tiểu nha đầu này lại muốn làm gì.

Nhưng sau khi nghĩ kỹ, Lâm Phàm mới hiểu được, nguyên nhân tất cả đều vì chuyện kia.

Huyền Nhi lúc này giống như linh hồn du ngoạn bên người Lâm Phàm, trong lòng có chút không vui, chẳng lẽ hẳn không nhìn thấy mình sao?

- Huyền Nhi...

Lần này Lâm Phàm chủ động la lên một tiếng.

- A...

Huyền Nhi nghe có người gọi mình, trong lòng nhất thời vui vẻ, sau đó lập tức đi đến trước mặt Lâm Phàm.

- Người gọi con à, có phải muốn làm bạn với con không, nếu như người thật sự muốn làm bạn với con, con sẽ không từ chối.

Vẻ mặt Huyền Nhi đầy mong đợi nói.

Lâm Phàm nhìn tiểu nha đầu trước mặt chỉ cao có một mét, bật cười ha ha.

Thật là một tiểu nha đầu thú vị.

Dịch giả: RinDB.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Tin Tưởng Lâm Thúc Thúc Nhất

-Thúc cười cái gì? Chẳng lẽ là vì được làm bạn với cháu nên thúc cảm thấy rất vui đúng không?

Huyền Nhi chờ mong nhìn Lâm Phàm, có lẽ đối với đứa bé mà nói, các nàng cũng có tôn nghiêm của mình, mà cái bậc thang này là tự mình đưa cho.

Lâm Phàm nhìn Huyền Nhi trước mặt, cuối cùng cười một tiếng, rồi sờ đầu:

-Đúng vậy, cháu nói không sai, thúc rất hi vọng được làm bạn với cháu.

Đối với người bạn nhỏ đáng yêu này, Lâm Phàm vẫn luôn yêu quý, đương nhiên đây không phải là tập tính của thúc thúc xấu, mà là đồ vật đẹp luôn người ta yêu thích.

-Khà khà... Cháu biết ngay mà.

Huyền Nhi nghe được lời này của Lâm Phàm nhất thời lộ ra nụ cười vui vẻ, cái đuôi lông xù kia ở phía sau lưng đưa theo.

-Giờ thúc đã là bạn của cháu, sau này có thể gọi cháu là Huyền Nhi, mà thúc cứ yên tâm, cháu sẽ thường thường tìm thúc chơi đùa, cũng không lạnh nhạt với thúc nữa đâu.

Huyền Nhi hướng về Lâm Phàm khoát tay áo một cái, sau đó nhảy nhót nhót nhót rời đi.

Nhìn Huyền Nhi rời đi, khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười.

Nơi đây đã không có chỗ để Lâm Phàm động tâm nữa rồi. Ở bên trong khu rừng rậm này, cổ thú cấp cao rất khó có thể gặp được một con, tỷ lệ này không thể nghi ngờ giống như mua vé xổ số bình thường vậy.

Cho nên Lâm Phàm muốn rời đi nơi đây.

Đồng thời Lâm Phàm cũng hiểu, bản thân hắn đã giết rất nhiều Cổ Tộc nên đang bị truy nã, nếu cứ ở lại chỗ này, thì thôn trang sẽ gặp nguy cơ tiềm ẩn.

Bây giờ lại có thêm người bạn nhỏ Huyền Nhi này, càng để Lâm Phàm xác định một chuyện, nhất định phải rời đi nơi này sớm một chút.

Nơi đây vô cùng bình yên, cho nên mình không thể lưu lại ở đây quá lâu được.

Tất cả đều lấy Cổ Tộc làm mục tiêu, trấn áp Cổ Tộc, tạo cho thế gian một xã hội hòa bình, coi như thiên ý ở Cổ Thánh Giới đứng về phía Cổ Tộc nhưng Lâm Phàm có lòng tin đem thiên ý Cổ Thánh Giới kéo xuống ngựa.

Cao cao tại thượng thì thế nào, không phải Thiên Đạo ở Huyền Hoàng Giới cũng như vậy sao, nhưng cuối cùng vẫn bị mình thu phục đó thôi.

Ở một gian phòng nhỏ nhỏ nào đó, Huyền Nhi nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, trên khuôn mặt đáng yêu mang theo nụ cười vui vẻ.

-Mình lại có thêm một người bạn mới rồi, thật tốt biết bao...

Huyền Nhi cười ngọt ngào.

Ngày hôm sau.

Khi bình minh vừa mới lên, Lâm Phàm từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời thôn trang.

Hắn phải rời đi, bởi vì hắn không muốn mang lại tai nạn cho nơi đây.

Lúc Lâm Phàm vừa mở cửa gỗ ra, thì bên ngoài xuất hiện một khuôn mặt tươi cười như gió xuân ấm áp, thấm đẫm lòng người.

-Thúc thúc...

Huyền Nhi nở nụ cười ngọt ngào hô, hai tay chấp ở sau lưng, cái đuôi lông xù ở phía sau chịu khó đung đưa.

-Thúc có thể mang cháu đi dạo trong núi được không? Huyền Nhi muốn đi vào trong núi nhưng ở đó cổ thú rất lợi hại, Huyền Nhi sợ nên không dám vào.

Lâm Phàm nhìn Huyền Nhi trước mặt, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ một tiếng, sau đó cũng cười cười.

-Được, không thành vấn đề.

Lâm Phàm tạm gác bỏ ý định sang một bên, trong lòng suy nghĩ “Được rồi, nốt một ngày hôm nay thôi, ngày mai rời đi là tốt rồi.”

Nhìn vẻ mặt khát cầu của Huyền Nhi, Lâm Phàm lại mềm lòng, một yêu cầu nho nhỏ như thế, làm sao có thể không đồng ý đây.

-Cháu biết ngay mà, Lâm thúc thúc là tốt nhất...

Hiện giờ Huyền Nhi vui vẻ ôm bắp đùi Lâm Phàm, gò má tinh xảo đáng yêu sượt qua bắp đùi hắn.

Lâm Phàm nhìn Huyền Nhi cũng nở nụ cười, nhỏ như vậy đã biết ôm bắp đùi.

Chỉ là bây giờ bắp đùi này hơi thô a, chờ sau này phát triển trở thành ruột Kim Cương hun khói thì mới có thể ôm thỏa thích được.

...

Người trong thôn nhìn thấy Lâm Phàm vui vẻ gọi, mà nhìn thấy Huyền Nhi đang vui sướng đi sau lưng Lâm Phàm cũng nở nụ cười.

“Huyền Nhi, cháu lại đi nơi nào?”

Các thôn dân thấy mấy ngày trước Huyền Nhi còn đối xử tệ với tên Nhân tộc này, mà bây giờ lại theo đuôi Lâm Phàm cũng trêu chọc hỏi.

Huyền Nhi nhìn các thôn dân, cũng lè đầu lưỡi phất hồng ra, bày tỏ bản Huyền Nhi không muốn để ý tới các người.

Bên trong quần sơn.

-Oa, Lâm thúc thúc, thúc giỏi quá.

Huyền Nhi ngồi ở trên cây cổ thụ, nhìn thấy Lâm thúc thúc một búa bổ ra liền trúng một đầu cổ thú vui sướng vỗ tay.

Lâm Phàm cười nhạt.

-Huyền Nhi, khiêm tốn một chút, đây chỉ là một đầu cuat cổ thú cấp thấp mà thôi.

-Không phải đâu, ở đây mọi người phải hợp lực mới có thể miễn cưỡng giết chết một con cổ thú, nhưng Lâm thúc thúc lại dễ dàng giết được những cổ thú này, cho nên thúc lợi hại nhất.

Huyền Nhi vỗ tay, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái. Hiện tại có một khán giả đáng yêu nhìn hân biểu diễn quả là cầu còn không được.

Đặc biệt khi nghe được âm thanh sùng bái của Huyền Nhi.

Nội tâm Lâm Phàm càng không ngừng nở hoa.

-Huyền Nhi phải khiêm tốn... khiêm tốn biết không. Những con này đều cổ thú cấp thấp mà thôi, không đáng nhắc tới, nhớ năm đó, thúc cầm

hai lưỡi búa trong tay chém bay sào huyết của một cổ thú.

Lâm Phàm thối phòng so với người khác càng thêm mãnh liệt, mà Huyền Nhi cũng bị Lâm Phàm thối cho sừng sốt một chút.

Nhưng Huyền Nhi lại cực kỳ tin tưởng Lâm Phàm, bởi vậy càng thêm vui sướng vỗ tay.

-Lâm thúc thúc, thúc thực sự quá tuyệt vời.

-Huyền Nhi, cháu có tin Lâm thúc thúc không?

Lâm Phàm nhìn Huyền Nhi cười hỏi.

-Dạ, Huyền Nhi tin tưởng Lâm thúc thúc nhất.

Huyền Nhi nhìn Lâm Phàm, trong lòng tràn ngập vẻ sùng bái.

-Vậy thì tốt, bây giờ chúng ta chơi một trò khác chắc chắn sẽ vui hơn.

Lúc này đây Lâm Phàm nghĩ đến một biện pháp có thể hấp dẫn cổ thú.

-Cái gì chơi sẽ vui hơn ạ?.

Huyền Nhi nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay, sau đó Huyền Nhi từ trên cây cổ thụ vui sướng nhảy xuống.

...

Tiếp đó Lâm Phàm chậm rãi nói cho Huyền Nhi biết kế hoạch của mình, mặc dù tình huống như thế đúng là chưa bao giờ thí nghiệm qua.

Ban đầu Lâm Phàm cứ nghĩ Huyền Nhi nhất định sẽ sợ sệt, rồi không đồng ý.

Đương nhiên Huyền Nhi không đồng ý cũng không sao, bởi vì Lâm Phàm chỉ muốn để Huyền Nhi nhìn thêm chuyện thú vị mà thôi.

Nhưng mà Lâm Phàm sao có thể nghĩ đến, Huyền Nhi sẽ gật đầu đồng ý không một chút do dự nào, điều này làm cho hắn cũng có chút kinh ngạc.

-Lâm thúc thúc, cháu tin tưởng thúc nhất, huống hồ thúc là anh hùng, cháu tin thúc sẽ bảo vệ cháu.

Huyền Nhi tròn xoe mắt nhìn Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Lâm Phàm nhìn Huyền Nhi, cuối cùng cũng gật gật đầu.

-Đúng vậy, thúc thề với trời nhất định sẽ vệ cháu thật tốt..”

-Chụp...

Huyền Nhi vui vẻ ôm đầu Lâm Phàm đầu sau đó hôn lên mặt Lâm Phàm một cái.

-Dạ, cháu rất tin tưởng Lâm thúc thúc.

Bị một tiểu muội muội Hồ tộc đáng yêu hôn một cái, đúng là Lâm Phàm có chút ngượng ngùng.

Cô bé đáng yêu như tiểu đồ đệ của mình.

Ngẫm lại phi thăng thượng giới đã được một thời gian, đúng là có hơi nhớ các nàng.

Cũng không biết bọn họ thế nào rồi.

-Lâm thúc thúc, thúc mau trốn đi, đã đến lúc Huyền Nhi biểu diễn rồi.

Huyền Nhi thấy Lâm Phàm ngây người, sau đó vui vẻ lay cánh tay Lâm Phàm.

-Được...

Lâm Phàm cười cợt, sau đó ẩn thân bên cạnh Huyền Nhi, nhưng trong lòng lại không chắc chắn cố thú có mắc mưu hay không.

-Ồ... Lâm thúc thúc, thúc ở nơi nào?

Huyền Nhi thấy Lâm thúc thúc đột nhiên biến mất nghi ngờ gọi.

-Đừng sợ, thúc ở ngay bên cạnh cháu.

Lâm Phàm lên tiếng trấn an.

-Dạ...Huyền Nhi không sợ.

Dịch giả: NgaHoang.

Biên tập: CầuCa.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Ngày Cuối Cùng Trước Khi Ly Biệt

Âm thanh sụt mướt rất nhanh lan truyền trong quần sơn.

Không thể nghi ngờ đây chính là một cái mê hoặc, một cái mỹ thực tươi mới đang đợi người ta ăn.

Huyền Nhi lau mắt, liên tục gào khóc, giống như một con thỏ nhỏ lạc đường, mà theo lẽ bình thường đều sẽ có lão sói xám xuất hiện, sau đó đem mỹ thực chỉ cần chạm tay là có thể chiếm được nuốt vào trong bụng.

-A, tại sao lại không có một chút động tĩnh nào?

Huyền Nhi lau khóe mắt, len lén nhìn bốn phía, lúc này bốn phía vắng vẻ, không hề có một chút động tĩnh.

Mà Lâm Phàm đang ở trong trạng thái ẩn thân nhìn Huyền Nhi phía trước khóe miệng nở một nụ cười.

Đứa nhỏ này nói muốn hành động, xem ra là biết diễn kịch đi mà công nhận diễn cũng rất chân thật.

Cũng không biết đứa nhỏ này được làm bằng cái gì mà nói muốn khóc liền có nước mắt, quả thật khiến người ta vô cùng khâm phục.

Vào giờ phút này, Huyền Nhi không ngừng la khóc, đồng thời cũng đề cao âm lượng, từng trận tiếng khóc giống như rất bất lực vậy.

-Vèo!

Vừa lúc đó, trong bụi cỏ truyền đến một tiếng động, giống như có thứ gì đó đang ẩn núp ở bên trong lẳng lặng quan sát.

Thân thể nhỏ bé của Huyền Nhi khẽ run lên, nhưng nghĩ đến Lâm thúc thúc đang ở bên cạnh mình, cũng bình tĩnh lại, sau đó không khỏi lên giọng.

-Ô ô...

Lâm Phàm nhìn bốn phía, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, không nghĩ tới quả nhiên hữu dụng, đúng là thu hút không ít cổ thú.

Chỉ không biết tu vi của những cổ thú này như thế nào.

Bất quá không cần suy nghĩ, chắc tu vi cũng không cao, dù sao nơi này chỉ là khu vực biên giới mà thôi.

-Thúc thúc, hình như chúng nó đến rồi.

Cây cối xung quanh không ngừng phát ra tiếng động, Huyền Nhi có chút sợ hãi, thân thể run lên.

-Ừ, không cần hoang mang, có thúc ở đây.

Lâm Phàm cười nói.

-Dạ.

Huyền Nhi gật gật đầu, sau đó tiếng la khóc càng thêm bất lực.

Mà âm thanh này đối với cổ thú mà nói chính là một mồi câu, mỹ vị ngon miệng sẽ hấp dẫn lực chú ý của bọn nó.

-Oanh...

Đúng lúc này, một con cổ thú đột nhiên từ trong bụi cỏ nhảy ra.

Thân thể mạnh mẽ, mặt mũi dữ tợn, khiến Huyền Nhi sửng sốt một chút.

-Cổ thú: Thương Nguyệt Khiếu Lang có tu vi Chí Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn.

Lâm Phàm biết nơi này có rất ít cổ thú cao cấp, cho dù có cũng chỉ ở Địa Thiên Vị.

-Rống...

Tiếng rống này khiến đại địa đột nhiên chấn động, một cổ thú có thân thể cao to xuất hiện ở trước mặt Huyền Nhi.

-Cổ thú: Độc Nhân Cự Viên có tu vi Địa Thiên Vị cấp thấp.

Lâm Phàm nhìn cổ thú trước mắt có chút kinh dị, không nghĩ tới chiêu này lại có thể hấp dẫn một con cổ thú Địa Thiên Vị, đúng là khá đó chứ.

Lục tục lại xuất hiện thêm mấy con cổ thú nữa.

Hiển nhiên đối với những cổ thú, đứa nhỏ mỹ vị trước mắt này đã hấp dẫn sự chú ý của bọn nó.

-Rống...

Độc Nhân Cự Viên hướng về mấy con cổ thú gào thét một tiếng giống như đang nói.

- Tất cả các người đều cút ngay cho ta, con mồi này là của ta.

-Ngao ngao..

Mà những con cổ thú còn lại không phục rống lên vài tiếng, nhưng đối với Độc Nhân Cự Viên mà nói, nơi này nó cường đại nhất, chẳng lẽ còn có ai dám cùng nó cướp giật đồ ăn.

Độc Nhãn Cự Viên nhìn xung quanh, mấy con cổ thú khác rất thức thời tránh ra, hưng phấn gầm rú, sau đó nhìn thẳng vào bé gái phía trước.

Tuy nói con mồi trước mắt khá là nhỏ bé, thế nhưng một luồng hương vị xông vào mũi, giống như mỹ thực khiến bọn nó thêm nhỏ dãi.

-Lâm thúc thúc...

Huyền Nhi nhìn mấy con cổ thú trước mắt khuôn mặt sợ hãi đến trắng bệch, thế nhưng sau đó cảm giác được có một bàn tay ấm áp, để lên trên đầu liền ung dung không sợ.

-Đúng vậy, có Lâm thúc thúc ở bên cạnh, không cần sợ.

Huyền Nhi lắc cái đầu, rồi nhìn về những cổ thú này le lưỡi một cái.

-Đến đây... Đến đây đi, ta không sợ các người đâu...

-Rống...

Độc Nhãn Cự Viên gào thét một tiếng, nó cảm giác được cái mỹ thực này thật sự quá làm càn, sau đó đột nhiên xông tới.

-Lâm thúc thúc, nó đến rồi...

Huyền Nhi nhìn thấy Độc Nhãn Cự Viên xông tới lớn tiếng hô.

-Yên tâm đi, không có việc gì...

Ngay lúc này, Lâm Phàm đột nhiên từ trong thái ấn thân, khôi phục lại, một búa hiện ra bổ về phía Độc Nhãn Cự Viên.

-Phốc phốc...

Trong chớp mắt, máu thịt tung toé, Độc Nhãn Cự Viên bị một búa của Lâm Phàm chém chết.

Thân hình cao lớn kia đột nhiên ngã xuống đất, không nhúc nhích.

-Thắng rồi...

Huyền Nhi nhìn thấy hình ảnh trước mắt hưng phấn la lên.

-Lâm thúc thúc, thúc quá tuyệt vời.

Lâm Phàm nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của Huyền Nhi, cũng là hất tóc một cái, lạnh nhạt nói:

-Đây chỉ là chút lòng thành mà thôi, nhìn cho thật kỹ, những thứ này đều là công lao của cháu đấy.

Các cổ thú khác nhìn thấy Độc Nhân Cự Viên bị một búa chém chết liền điên cuồng hét lên không ngừng, tứ chi không ngừng lui về phía sau, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng mà Lâm Phàm làm sao có thể cho chúng cơ hội này.

-Đều lưu lại cho ta.

Một búa vung lên, một đầu lại một đầu cổ thú rơi xuống.

-Keng, chúc mừng đã giết được cổ thú Địa Thiên Vị cấp thấp.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 500.

-Keng, chúc mừng đã giết được cổ thú Chí Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 80.

...

Một nhóm lớn kinh nghiệm giống như dòng nước ầm tràn vào trong cơ thể Lâm Phàm, cảm giác này khiến Lâm Phàm vô cùng thoải mái.

-Cháu thấy thế nào, có kích thích không?

Sau khi Lâm Phàm giết hết toàn những cổ thú này liền quay đầu nhìn về phía Huyền Nhi.

-Có ạ...

Huyền Nhi gật đầu lia lịa, trái tim nhỏ nhảy lên rầm rầm.

-Lâm thúc thúc, thúc thật sự quá lợi hại đi, tất cả những cổ thú này đều không phải là đối thủ của thúc.

Lâm Phàm cười một tiếng, nội tâm không nhận lấy tự hào đó.

Nói đùa, nếu như những cổ thú này là đối thủ của mình, vậy thì bao nhiêu năm lẫn lộn của mình là công cốc sao.

-Huyền Nhi, ngày hôm nay chúng ta có thể giết được những cổ thú này đều là công lao của cháu đấy, giờ chúng ta mang về để cho đám người Trưởng thôn nhìn một chút.

Lâm Phàm cười nói.

-Dạ, Huyền Nhi cháu mới không phải là đồ vô dụng.

Huyền Nhi nghe xong những lời này nhất thời hưng phấn vỗ tay, sau đó khuôn mặt nhỏ bé có chút giương lên, vẻ mặt rất hài lòng.

Lâm Phàm đem những thi thể cổ thú thu vào trong túi đeo lưng, sau đó đưa Huyền Nhi về thôn trang.

Đến khi vào trong thôn Lâm Phàm mới đem thi thể của những cổ thú lấy ra, khiến các thôn dân lần nữa khiếp sợ, đặc biệt khi nghe đến trong đó có công lao của Huyền Nhi thì vui mừng khích lệ.

Nhưng lời khen ngợi ấy khiến Huyền Nhi như mở cờ trong bụng, đi trên đường cũng thấy lâng lâng.

Trưởng thôn nhìn hình ảnh trước mắt vui mừng nở nụ cười.

Hắn từ vẻ mặt của Lâm Phàm có thể nhìn ra Lâm Phàm chỉ sợ cũng muốn nhanh chóng rời đi, thế nhưng hắn không có hỏi dò, bởi vì hắn biết đây là sự thật.

Chỉ là bây giờ không khí vui vẻ, thôn trang cũng thay đổi rất nhiều, khiến hắn vui mừng không ngớt.

-Cháu không lợi hại đâu, tuy rằng công lao của cháu không nhỏ, thế nhưng Lâm thúc thúc cũng có công lao rất lớn a.

Hiện giờ Huyền Nhi bị các thôn dân vây xung quanh, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn, sau đó nói với các thôn dân.

Mà những thôn dân này kỳ thực cũng biết sự thật, thế nhưng bọn họ nguyện ý khen ngợi Huyền Nhi, bởi vì như vậy sẽ làm Huyền Nhi hài lòng.

Lúc này Huyền Nhi từ trong đám người chạy đến bên cạnh Lâm Phàm, sau đó vẫy tay với Lâm Phàm.

Lâm Phàm hiểu ý khom người xuống, để Huyền Nhi dựa vào nói nhỏ ở bên tai.

-Lâm thúc thúc, Huyền Nhi sẽ không để cho mọi người khen một mình cháu đâu, cháu cũng muốn mọi người khen thúc nữa, thúc có thấy cháu tốt với thúc không?

Lâm Phàm nhìn dáng vẻ nghịch ngợm của Huyền Nhi cũng nở nụ cười.

Sau đó Lâm Phàm để Huyền Nhi ở lại trong thôn, rồi một mình đi vào trong quần sơn.

Ngày hôm nay chính là ngày cuối cùng.

Sáng sớm ngày mai là có thể rời đi nơi này, tiếp tục đi về phía trước, sống một cuộc sống an nhàn, sẽ tiêu diệt một người đầu chí.

Dịch giả: NgaHoang.

Biên tập: CửuCa.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Hình Thức Trợ Giúp Mạnh Nhất

- Thương Khung...

- Oanh...

Một búa loé sáng ở trong hư không kết thúc, con cổ thú dữ tợn rít gào ở phía trước kia dưới một búa này đã biến thành tro bụi.

“Keng, chúc mừng đánh giết cổ thú tu vi Chí Thiên Vị hậu kỳ.”

“Keng, chúc mừng đánh giết cổ thú tu vi Chí Thiên Vị đại viên mãn.”

"Keng..."

- Con mẹ nó nguy hiểm thật vậy mà rơi vào sào huyệt của cổ thú. Lâm Phàm cất bước di chuyển ở trong rừng núi, gặp thú chém thú không có một chút ý nghĩ nương tay, những cổ thú này cực kỳ hung mãnh, tuy nói cổ thú cấp thấp rất nhiều thế nhưng khả năng tăng cường kinh nghiệm vẫn nắm chắc trong tay.

Mà Lâm Phàm cũng dần dần phát hiện một vấn đề đó là cổ thú có tu vi Địa Thiên Vị trở lên cũng bắt đầu thông minh hẳn lên, không biết có phải là bởi vì vấn đề này mà một số cổ thú cấp cao có trí tuệ rời đi khu vực biên giới đi tới vùng đất trung tâm xa xôi kia.

Người thường đi chỗ cao, nước chảy chỗ trũng, coi như là cổ thú cũng theo đạo lý này.

- Hấp thu...

Những yêu khí này toàn bộ bị “Yêu Thành” hấp thu vào bên trong.

Chấn giữ bên trong ngục Thần khí “Yêu Thành” chính là thượng cổ đại yêu, mà thượng cổ đại yêu lại là Yêu tộc chi hoàng chỉ không biết thượng cổ đại yêu có phải là một loại cổ thú hay không.

Có lẽ cổ thú lên tới một trình độ nhất định sẽ lột xác thành cường giả.

Thế nhưng khi đi tới Cổ Thánh Giới gặp được rất nhiều chủng tộc Lâm Phàm cũng hiểu rõ thế gian to lớn không gì không có, rất khó nói thượng cổ đại yêu không phải là cổ thú lột xác thành Hoàng giả.

Nhìn những thi thể cổ thú chung quanh này Lâm Phàm vung tay áo toàn bộ thu vào trong túi trữ vật.

Nếu như quyết định ngày mai rời đi vậy thì giết nhiều thêm một ít cổ thú cho thôn trang đầy đủ đồ ăn.

Thực lực các thôn dân cũng không yếu thế nhưng so sánh với cổ thú vẫn có một ít chênh lệch, bởi vậy thời điểm mỗi lần có tổ đội săn giết cổ thú đều có nguy hiểm rất lớn.

Mà để Lâm Phàm lo lắng nhất chính là Huyền Nhi, tiểu nha đầu này là đứa bé đáng yêu Lâm Phàm gặp phải khi đi tới Cổ Thánh Giới, nó cũng rất được mọi người yêu thích.

Tuy rằng vẻ ngoài rất là ngạo kiều, thế nhưng theo Lâm Phàm như vậy càng thêm đáng yêu.

Lâm Phàm thậm chí đang nghĩ nếu như sau này mình có thể trấn áp Cổ Tộc thành công thì nhất định sẽ mang Huyền Nhi theo bên người chậm rãi dạy dỗ lại.

Có một con cáo nhỏ hoạt bát đáng yêu như thế cuộc sống sẽ không quá tẻ nhạt.

- Chít chít...

Vừa lúc đó ở trong bụi cỏ phía trước có động tĩnh, Lâm Phàm đột nhiên chém ra một búa đem đại địa cắt ra một vết nứt rất sâu.

Mà lúc này có một con động vật giống như thỏ ngâi ngốc đứng tại đó giống như bị tình cảnh này dọa sợ vậy.

- Ồ, đây là con gì vậy?

Lâm Phàm đem con vật nhỏ có bộ lông trắng như tuyết chỉ lớn cỡ lòng bàn tay nâng lên nhìn nhìn.

Hai cái lỗ tai cái thật dài, con mắt màu đỏ, con này không phải là thỏ sao?

- A, cũng thú vị ở Cổ Thánh Giới vẫn còn có loại sinh vật này.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn một chút cũng cảm thấy có chút mới mẻ.

Vô hại, móng vuốt cũng không sắc bén, hơn nữa tứ chi còn rất nhỏ và ngắn.

- Xem ra cũng có chút đáng yêu, Huyền Nhi hẳn sẽ thích nó.

Lâm Phàm mang theo đồ chơi này cũng âm thầm nghĩ đến vẻ mặt tươi cười của Huyền Nhi.

Trẻ con đều dễ quên chờ mình sau khi mình rời đi để cái tên này làm bạn với Huyền Nhi cũng có thể giảm cảm giác không muốn ly biệt.

- Thỏ con ngoan ngoãn một chút cho ta nếu không ta sẽ đem ngươi nướng lên.

Con thỏ tuyết trắng xinh này bị người ta xách ở trong tay đầu cũng hơi dựng ngược lên lộ ra vẻ kinh sợ.

Lâm Phàm đem Vĩnh Hằng Chi Phủ vác trên vai một tay mang theo con thỏ, hài lòng hưởng vẻ trong thôn trang.

Hôm nay sắc trời tuy rằng còn sớm thế nhưng ngày mai sẽ phải rời đi nơi này, Lâm Phàm nghĩ nghĩ muốn trêu chọc Huyền Nhi một chút, đồng thời cũng muốn truyền cho nàng mấy môn công pháp.

Dù sao ở Cổ Thánh Giới nguy cơ trùng trùng rất khó nói sau này sẽ không có xảy ra chuyện gì.

Trên cao ba vòng mặt trời chói chang đang chiếu rọi, Lâm Phàm đắc ý đi trong rừng núi khẽ hát.

...

- Làm sao lại...

Khi Lâm Phàm nhìn thấy cảnh tượng trước cửa sơn trang, vẻ mặt nhàn nhã kia đột nhiên biến thành trắng xám, cả người giống như bị choáng váng cứ đứng im ở cửa thôn.

Trước cổng vết máu loang lổ, phía trong khói lửa không ngớt, trên từng căn phòng ốc đơn giản dính đầy vết máu.

Sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại không khỏi bước nhanh hơn đi vào bên trong.

Thôn trang giống như bị người đánh cướp vậy, hỗn loạn như ở nơi hoang dã.

Chỉ có từng bộ từng bộ thi hài nằm dày đặc ở trong thôn trang.

Khuôn mặt mỗi người đều rất quen thuộc vẫn thường cười nói với Lâm Phàm thế nhưng lúc này đã biến thành từng bộ từng bộ thi thể.

Lúc này Lâm Phàm thấy phía trước có một bộ thi thể, cỗ thi thể này không phải ai khác mà chính là Trưởng thôn.

Lâm Phàm lập tức lao lên.

- Trưởng thôn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào...

Đáng tiếc Trương thôn đã chết, trên khuôn mặt già nua vẫn mang theo một chút tức giận, ở ngực có một vết thương nhìn thấy mà giật mình, máu tươi sớm đã khô cạn.

- Cổ Tộc...

Lâm Phàm siết chặt nắm đấm, nhất thời sắc mặt ngưng lại

- Còn Huyền Nhi đâu...

Lúc này, Lâm Phàm cuống cuồng đứng lên sau đó tìm kiếm khắp nơi.

- Ngàn lần vạn lần đừng có sự tình gì nha Huyền Nhi...

Trong lòng Lâm Phàm gào thét tìm lại từng bộ từng bộ thi thể.

- Không phải...

- Còn có hi vọng...

- Ở đây cũng không có

- Hi vọng! ta cần một tia hi vọng nhỏ thôi cũng được.

Thân thể Lâm Phàm run rẩy, bởi vì hẫng quá đau lòng mà con thỏ nhỏ bị Lâm Phàm mang theo tứ chi gãy giụa hẫng cũng không để ý, đối với Lâm Phàm lúc này mà nói mục tiêu duy nhất chính là tìm được Huyền Nhi.

- Không có... Huyền Nhi, cháu đang ở nơi nào? Lâm Phàm nhìn thôn trang trống rỗng gào thét lên.

- Nhất định là bị những tên Cổ Tộc này mang đi, còn có hi vọng...

Lâm Phàm nghĩ đến Huyền Nhi đáng yêu như vậy, những tên Cổ Tộc kia hẳn là sẽ không lạnh lòng hạ sát thủ.

Những hy vọng xuất hiện ở trong đầu Lâm Phàm càng ngày càng nhiều, cũng làm cho Lâm Phàm tin tưởng hy vọng này chính là sự thực.

- Không được, nhất định phải mau đuổi theo, nếu không sẽ thật sự không còn kịp nữa.

Lâm Phàm lập tức xoay người chuẩn bị hướng về phương xa chạy đi.

- Lâm... Thúc thúc...

Ngay khi Lâm Phàm bay lên hướng về phương xa đuổi theo, một âm thanh nhỏ bé yếu ớt đột nhiên truyền ra từ trong đồng cỏ bên cạnh.

- Huyền Nhi...

Lúc này Lâm Phàm mừng rỡ lập tức đem cỏ khô đẩy ra.

- Chuyện này... Không thể...

Giờ khắc này trong đồng cỏ khô vàng kia không ngừng có máu đỏ tươi chảy ra.

Lâm Phàm biến sắc mãnh liệt lắc đầu, càng đẩy nhanh cỏ ra, đến khi nhìn thấy tình cảnh bên trong cỏ người Lâm Phàm đều chết lặng.

Một nửa thanh đao xuyên qua thân thể gầy ốm kia của Huyền Nhi, máu tươi vẫn đang chảy ra ngoài.

- Tại sao lại như vậy...

Lâm Phàm ngược nhìn hư không, hai mắt lẳng lặng nhắm lại, không thể tin được tất cả những thứ mình nhìn thấy là sự thật.

- Lâm thúc thúc...

Khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu tràn ngập linh khí của Huyền Nhi giờ khắc này trắng bệch, nước mắt to như hạt đậu ào ào chảy.

- Gia gia để cháu trốn ở chỗ này không được lên tiếng, nhưng Huyền Nhi đau quá...

Khuôn mặt nhỏ bé Huyền Nhi bị máu tươi nhiễm đỏ, hàm răng cắn môi dưới giống như là đang nhẩn nhin đau đớn.

- Tại sao lại như vậy...

Lâm Phàm nhìn dáng dấp Huyền Nhi lúc này nội tâm kiên định của hần cũng bị thương không ngớt, lực lượng sinh mệnh bàng bạc của Ngô Đồng Thần Thụ đột nhiên hướng về trong cơ thể Huyền Nhi cuộn cuộn truyền vào.

Thế nhưng sinh mệnh lực lượng đến bên trong cơ thể Huyền Nhi trong chớp mắt lại phân tán ra hoà vào bên trong trời đất.

- Lâm thúc thúc Huyền Nhi rất kiên cường tuy rằng rất đau thế nhưng Huyền Nhi không có lên tiếng... Cháu có phải rất lợi hại hay không.

Hai con mắt linh động Huyền Nhi dần dần mất đi thần quang chậm rãi đóng lại.

- Lợi hại, Huyền Nhi lợi hại nhất...

Lâm Phàm cảm giác nội tâm mình rất đau đớn, sự đau khổ này đã cực kỳ lâu không có trải nghiệm qua.

Đối với Lâm Phàm mà nói, hần luôn luôn ham muốn trở nên mạnh mẽ, chính là vì không muốn chịu đựng sự đau khổ này.

- Lâm... Thúc thúc..., chúng ta là... Bằng hữu...

- Cạch...

Cánh tay nhỏ bé yếu ớt kia muốn chạm đến gò má Lâm Phàm, nhưng cuối cùng giống như điều đứt dây vậy vô

lực buông xuống...

Mà một tia thần quang cuối cùng trong mắt Huyền Nhi lúc này cũng tiêu tán.

- Huyền Nhi... Lâm Phàm giờ khắc này sắp nổi bão rồi.

Một cô bé đáng yêu như thế làm sao lại chỉ có cuộc sống như thế.

- Mả mẹ nó... Cổ Tộc lão tử không diệt toàn tộc người thề không làm người...Aaaaaaaa!!!

“Keeng, bạo tăng sức mạnh ẩn giấu, hiệu quả trong vòng một ngày.”
Lúc này hệ thống tăng phúc mạnh nhất được mở ra.

Dịch giả: Tiểu Tà.

Biên tập: Cầu Ca.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Toàn Là Vua Màn Ảnh

Trong rừng núi truyền đến từng hồi âm thanh khiến người kinh sợ.

Một đám Cổ Tộc đi trong rừng, khí tức làm người ta sợ hãi toả ra tứ phía khiến một số cổ thú ẩn núp trong bóng tối run như cây sậy không dám thò đầu ra.

- Ha ha, không nghĩ tới không tìm được tên nhân tộc kia, thay vào đó lại tìm được một thôn trang.

Một tên Cổ Tộc thân thể cao to, khuôn mặt cực kỳ xấu xí lộ ra nụ cười dữ tợn, trong tay mang theo một túi đồ vật, những đồ vật này chính là từ trong thôn trang cướp đoạt được.

- Cảm giác một đao đem những con giun dế này chém thành hai khúc quả thật quá là hưng phấn, chỉ là tu vi chúng đều quá yếu căn bản không có chút thử thách nào.

Một tên Cổ Tộc khác liên tục cười lạnh, đối với việc tàn sát những thôn trang này hẳn đã quá quen thuộc giống như cơm bữa vậy.

Không biết hẳn đã tiêu diệt bao nhiêu sinh linh các chủng tộc đại thiên thế giới rồi.

- Tên Nhân tộc này không biết đã chạy đi đâu nếu như bắt được hẳn nhất định phải ăn thịt hẳn uống máu hẳn.

- Nữ nhân Dực Tộc vừa rồi quả nhiên là có dã tính chỉ là thân thể thật sự quá yếu mới được mấy lần đã chết rồi.

- Ha ha... Thập phu trưởng đại nhân thật là lợi hại một đao chém chết Trương thôn kia.

...

Đối với tiểu đội gồm mười tên Cổ Tộc này mà nói đi qua chỗ nào thì không chứa một ngọn cỏ, giết sạch cướp sạch...

Dẫn đầu đám Cổ Tộc này chính là một tên Thập phu trưởng, nhận được mệnh lệnh đến đây đuổi bắt tên nhân loại kia, đáng tiếc ở bên trong mảnh rừng cây này, ngoại trừ tìm bất ngờ tìm được thi thể của đồng bọn còn lại cái gì cũng đều không có tìm được, mà ở trong rừng tìm vài ngày lại phát hiện một cái thôn trang chuyện này với bọn chúng mà nói cũng là một sự tình vui vẻ.

- Tên nhân loại kia nếu như gặp phải Thập phu trưởng đại nhân nhất định sẽ sợ hãi đến tè ra quần...

Lời của tên thị vệ Cổ Tộc vẫn còn chưa nói xong thì trong nháy mắt một lưỡi búa xuyên thấu hư không đem đầu hãn bố nát.

Cảnh tượng này khiến cho bọn Cổ Tộc nhất thời kinh hãi.

- Người nào?

Đầu lĩnh Thập phu trưởng nhìn thấy lưỡi búa phá không mà tối sắc mặt đại biến cảnh giác nhìn xung quanh.

- Thập phu trưởng, ở đằng kia...

Lúc này, một tên Cổ Tộc nhìn thấy phương xa có một bóng người liên hô lên.

- Umh...

Cổ Tộc Thập phu trưởng nhìn bóng người ở phương xa kia khẽ cau mày sau đó hãn bắt đầu cười lớn.

- Ha ha tự nhiên dẫn xác tới cửa, Nhân tộc thực sự ăn gan hùm mật gấu hay sao dám giết người của Cổ Tộc ta.

Tên Thập phu trưởng nhìn bóng người ở phương xa lạnh giọng nói ra.

Mà những tên Cổ Tộc còn lại vừa nghe Thập phu trưởng nói nhất thời trong lòng mừng rỡ.

Nhân tộc..., hoá ra hẳn chính là gia hoả mà cấp trên hạ lệnh truy sát.

- Nhân tộc, người mau bó tay chịu trời bằng không bản đại nhân sẽ nuốt sống người...

Tên Cổ Tộc Thập phu trưởng lớn tiếng nói ra.

- Oanh...

Ngay lúc đó bóng người xa xa ở đằng kia đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn chúng.

- Ta sẽ khiến các người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Lâm Phàm chưa bao giờ phản nộ giống như ngày hôm nay.

Nhìn những đồ vật mấy tên Cổ Tộc cầm trong tay đó cũng đều là đồ vật của các thôn dân.

- Nhân tộc, chỉ bằng người...

Lúc này một tên thị vệ Cổ Tộc nhìn Lâm Phàm lớn tiếng quát mắng.

- Phốc phốc...

Một đạo hàn quang thoáng hiện, ngay lập tức tên thị vệ Cổ Tộc đang nói chuyện tứ chi gãy nát, một dòng máu đen phun ra.

- Aaaaaa...

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng ở bên trong trời đất.

Sắc mặt Cổ Tộc Thập phu trưởng ngưng lại, đột nhiên một quyền đánh ra một quyền.

- Làm càn...

- Oanh...

Một quyền của Cổ Tộc Thập phu trưởng mang theo uy thế vô cùng đánh vào thân thể Lâm Phàm.

- Hừ, Nhân tộc người quá mức kiêu ngạo hôm nay người sẽ phải hối hận...

Cổ Tộc Thập phu trưởng nhìn thấy một quyền của mình trúng đích nhất thời trong lòng đại hỉ nhưng trong chớp mắt sau đó hân lại biến sắc.

- Làm sao có khả năng...

- Phốc phốc...

Một đạo hàn quang chợt hiện lên cánh tay đen nhánh của Cổ Tộc Thập phu trưởng kia đột nhiên bay lên trời, máu tươi màu đen phun ra đầy đất.

- Người...

Lúc này bọn thị vệ Cổ Tộc nhìn thấy trong vòng một chiêu Thập phu trưởng đã bị đối phương chém đứt mất cánh tay thì hiện lên vẻ mặt kinh hãi, nhưng đối với chiến sĩ Cổ Tộc dũng mãnh thiện chiến mà nói không bao giờ có chuyện lui bước nên rất nhanh lấy lại tinh thần.

- Ngày hôm nay các người một tên cũng đừng mong rời đi được.

Lâm Phàm nhìn những tên Cổ Tộc này, trong lòng đã không có một tia muốn chơi đùa với chúng, mà muốn đem bọn chúng từng tên từng tên chém chết.

- Phốc phốc...

-Aaaaaa... Cánh tay của ta.

- Aaaa....Chân... chân của ta.- Nhân tộc đáng ghét ta liều mạng với người.

...

Tu vi Lâm Phàm bây giờ nghiền ép cả tiểu đội này, coi như là tên Thập phu trưởng thì Lâm Phàm cũng không có để vào mắt.

Lúc này trong rừng núi diễn ra tình cảnh vô cùng kinh khủng từng tiếng tiếng gào thét khốc liệt truyền khắp bên trong hư không.

- Nhân tộc, người có bản lĩnh giết ta đi...

Cổ Tộc Thập phu trưởng lúc này sắc mặt hoảng sợ, bọn họ mười người dĩ nhiên không địch lại đối phương chỉ có một người, hơn nữa tên Nhân tộc này chỉ đem tứ chi của bọn hắn toàn bộ chém đứt để bọn hắn trở thành cây gậy sống.

- Hừ, muốn chết cũng không dễ dàng như thế.

Lâm Phàm nhìn những tên Cổ Tộc trở thành cây gậy đâm máu, khoe miệng cũng nở ra một nụ cười.

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên nhảy lên một cái thân hình tiến nhập vào trạng thái ẩn thân sau đó lặng lẽ chờ đợi.

Cổ Tộc Thập phu trưởng không hiểu tên Nhân tộc này tại sao đột nhiên thả bọn họ, nhưng vừa lúc đó Cổ Tộc Thập phu trưởng đột nhiên phản ứng lại sắc mặt biến thành vô cùng hoảng sợ.

- Nhân tộc, người giết chúng ta đi...

Bọn họ thân là Cổ Tộc nên các cổ thú không dám xuất hiện ở trước mặt của bọn họ, nhưng là bây giờ bị như vậy cổ thú làm sao còn sợ hãi.

- Graooo!!!...

Nhất thời từng tiếng rống giận dữ từ trong rừng núi truyền đến.

- Giết các người như vậy cũng tiện nghi các người, ngày hôm nay sẽ để cho các người nếm thử mùi vị bị cổ thú cắn xé. Lâm Phàm cười gằn nói.

Mà lúc này từng con cổ thú tản ra khí tức hung ác xuất hiện ở trước mặt đám Cổ Tộc này.

Đối với những con cổ thú này mùi máu tanh khiến bọn chúng rất mãn cảm.

- Khôngggg...!!

Thời khắc này một đám cổ thú hung tàn đột nhiên hướng về những tên cổ tộc này từ từ tiến tới.

- Ha ha... Các người đều đáng chết...

Lâm Phàm nhìn tình cảnh phía dưới cũng cười lớn không ngừng, thời điểm một đầu cổ thú sắp đem một tên Cổ Tộc cắn nuốt Lâm Phàm một búa phát ra đem hấn đánh chết.

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Tộc Thập phu trưởng.”

“Keng, phát động hệ thống tăng phúc.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường một vạn.”

“Keng, chúc mừng thăng cấp, tu vi Địa Thiên Vị trung kỳ.”

...

- Ha ha...

Lâm Phàm nhìn hình dáng những tên Cổ Tộc lúc này trong lòng cuồng tiếu.

- Huyền Nhi an tâm đi đi, thúc thúc sẽ báo thù cho con.

...

Trong thôn trang bị hủy diệt.

Từng cái từng cái bia mộ dựng đứng ở trong thôn trang.

Xung quanh bia mộ của Huyền Nhi tràn ngập hoa tươi, thôn trang đã từng rất náo nhiệt vào lúc này lại an tĩnh rất nhiều.

Đột nhiên trong hư không rung động mạnh.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trên bầu trời thôn trang nhìn xuống từng toà từng toà bia mộ phía dưới kia cười nhạt.

- Huyền Nhi, các người còn muốn nằm ở đó đến khi nào.

Bóng người trôi nổi ở trong hư không nhẹ nhàng giống như ảo ảnh vậy.

Mà nếu như Lâm Phàm đứng ở đây lúc này tuyệt đối sẽ bị hình ảnh trước mắt làm cho khiếp sợ.

Một cái bia mộ đột nhiên bắt đầu run rẩy, sau đó từng thôn dân vốn đã chết đi từ bên trong các bia mộ bò ra.

Huyền Nhi từ trong hố đất nhảy ra nhìn quần áo bẩn thỉu có chút không vui chu mỏ một cái sau đó hơi lắc người một chút, tro bụi trong nháy mắt tiêu tan.

- Sư phụ...

Huyền Nhi nhìn thấy bóng người trong hư không cũng vui vẻ bay đến bên người đối phương.

- Thế nào, nhớ nhung Lâm thúc thúc đúng không?

Nữ tử nhìn đồ đệ của mình lộ ra một nụ cười nhạt nói ra.

- Sư phụ, Lâm thúc thúc là người tốt tại sao lại lừa hãm, Lâm thúc thúc khẳng định rất thương tâm.

Huyền Nhi bĩu môi có chút không vui nói.

Nữ tử liếc mắt nhìn Huyền Nhi, sau đó nhìn về phía phương xa mà không hề trả lời, thế nhưng trong lòng liên tục cười lạnh.

- Tiểu tử, để người tự cao tự đại quá rồi. Không cho người chút động lực thì ta cảm thấy có chút không ổn.

Chỉ là nữ tử cũng không nghĩ tới người này lại quan tâm tới đồ đệ của mình như vậy, đúng là có chút ngoài ý muốn.

Thế nhưng như này cũng tốt. Nếu nói mình chính là hi vọng, vậy thì làm ra chút thành tích đến đây đi, bộ dạng bây giờ còn chưa đủ nhìn.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

Người dịch: Tiểu Tà.

Biên: Cầu Ca.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Nay Là Muốn Ngốc Tới Trình Độ Nào

-Thời gian một ngày sao?

Tiểu đội Cổ Tộc Thập Phu Trưởng, tất cả đều bị Lâm Phàm chém giết ở đây, mùi tanh hôi của máu tươi chảy ròng ròng trên mặt đất bốc lên, cổ thú xung quanh Lâm Phàm bị khí tức phía dưới làm cho sợ hãi, lạng lẽ rút lui.

Thế nhưng bây giờ tâm linh của Lâm Phàm đang cuộn trào mãnh liệt, một cơn lửa giận đọng lại ở trong lòng, hấn cần hung hăng phát tiết.

Lâm Phàm cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay đứng ở bên trên Quần Sơn nhìn về phương xa mờ ảo.

Hiện tại trong lòng hắn hối hận sâu sắc, tất cả những thứ này đều tự trách mình, rõ ràng biết mình đã bị Cổ Tộc truy nã, nhưng vẫn còn chờ ở trong thôn trang này, là do chính mình hại chết bọn họ.

Một vệt cầu vồng dài, phá vỡ toàn bộ cả thiên địa, hướng về phương xa bỏ chạy.

Lâm Phàm từ trên thân Cổ Tộc tìm thấy được một tờ bản đồ, phía trước chính là một tiểu quân của Cổ Tộc, phần nộ đọng lại ở trong lòng, hắn phải đem toàn bộ Cổ Tộc đã biết chuyên này chôn cùng.

Bây giờ có BUFF hỗ trợ, tuy nói chỉ có thời gian một ngày, thế nhưng hắn muốn mượn cái này để nhanh chóng thăng cấp, như vậy mới nắm bắt được chắc chắn.

Nhưng mà một đường đi tập kích bất ngờ, sửng sốt không gặp phải Cổ Tộc.

-Sao có thể có chuyện đó...

Theo Lâm Phàm, Cổ Thánh Giới không phải thiên hạ của Cổ Tộc sao? Làm sao đi một thời gian dài như vậy, thế nhưng một người của Cổ Tộc, đều không thấy.

Bình thường thời điểm không muốn gặp, từng người lại giống như cầu xuất hiện.

Nhưng khi thời điểm muốn gặp, từng người lại biến mất rồi vậy.

Bây giờ hệ thống đưa cho BUFF, theo Lâm Phàm, chính là nhiều lần kinh nghiệm, hơn nữa còn là rất nhiều.

Nếu như đánh giết cổ thú cấp thấp, căn bản không thêm được bao nhiêu kinh nghiệm.

Bởi vì tu vi có sự chênh lệch, kinh nghiệm ảnh hưởng thật sự là rất nhiều.

Cổ Tộc trên cảnh giới Địa Thiên Vị, mới là cái Lâm Phàm muốn gặp được nhất.

Lâm Phàm trôi nổi ở trong hư không, nhìn mặt đất bao la này, nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng,

-Lão tử là Nhân tộc, ai muốn tới giết ta...

Một tiếng gào thét này, giống như tiếng sấm rền vang vậy, vang vọng cả thiên địa.

Thế nhưng mặc cho Lâm Phàm kêu gào, xung quanh vẫn như cũ vô cùng yên tĩnh, vẫn không có một âm thanh nào.

Khuôn mặt Lâm Phàm ngưng đọng lại,

-Không thể chờ được nữa, nếu đã như vậy, thì thăng cấp ở ngay trong chiến đấu.

Lâm Phàm không biết ở tiểu quân kia có bao nhiêu Cổ Tộc, thế nhưng hăn căn bản không sợ, bởi vì chỉ có những mạng người ti tiện này của Cổ Tộc, mới có thể tiêu trừ đi tức giận trong lòng hăn.

-Hmm...

Trong nháy mắt, Lâm Phàm lần nữa biến mất ngay tại chỗ, đi tới phương xa kia.

Nhưng ngày khi Lâm Phàm rời đi, một đám người xuất hiện ở trong hư không.

-Nhà người tốt cuộc là muốn làm gì?

Một nữ tử đẹp khuynh nước khuynh thành, nhìn Lâm Phàm muốn đánh tới hướng kia, hai con mắt khiến lòng người nhộn nhạo kia có chút co rút lại, không hiểu cái tên này đến tột cùng là muốn làm gì.

-Sư phụ, Lâm thúc thúc làm sao vậy ạ, Huyền Nhi cảm thấy lừa gạt Lâm thúc thúc như vậy, sau này Lâm thúc thúc sẽ không còn yêu thích Huyền Nhi nữa.

Huyền Nhi mơ hồ đáng yêu lời nữ tử linh lung tơ lụa kia nói ra.

Mà lúc này trường thôn của thôn trang đầu tóc trắng xóa tuy có chút xanh xao nhợt nhạt, thế nhưng tinh khí so với Lâm Phàm lúc trước muốn nhìn thấy càng thêm mạnh mẽ.

Bây giờ nhìn thấy dáng dấp Lâm Phàm như vậy, trong lòng có chút lo lắng, hăn cảm thấy đại nhân làm như vậy có chút không ổn thỏa, thế nhưng hăn chỉ là thuộc hạ, cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của đại nhân.

Nữ tử nhìn Huyền Nhi, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu,

-Huyền Nhi là đang trách sử phụ sao?

-Huyền Nhi không có...

Huyền Nhi vội vàng lắc đầu nói ra.

Giờ phút này, trong lòng nữ tử có chút nghi hoặc, cái tên này rốt cuộc là muốn làm gì.

Sau khi phá thì dừng lại, không phá thì không dừng được.

Muốn lấy một chuyện nhỏ, để cho hẳn nhìn thẳng vào thế giới này, từ đó biết rõ chính mình còn nhỏ yếu, nhưng khi nhìn cái tên này, đáng dấp cấp bách như vậy, thật giống như là đang muốn làm chuyện gì đó.

Cổ Thánh Giới chia làm tám khu vực, mà tám khu vực này bị Bát Đại tối cao của Cổ Tộc cai quản.

Mà có một khu vực bị cai quản, chính là do "Tuyên Cổ" nắm giữ, sau đó "Tuyên Cổ" biến mất, tự nhiên như rắn mất đầu, thế nhưng vạn năm qua đi, sớm đã có đẳng tối cao mới.

Tuy so sánh sức mạnh của đẳng tối cao kia cùng với bảy vị khác, có chút yếu thế, thế nhưng vẫn không thể coi thường được.

Coi như là hẳn xuất hiện ở khu vực này, cũng cần phải cẩn thận từng li từng tí một, bằng không gây nên phân tranh, hậu quả khó mà lường trước được.

-Đại nhân, phía trước hình như là một tiểu quân của Cổ Tộc.

Lúc này vị trưởng thôn có vẻ xanh xao kia nói rằng.

-Hả?

Nữ tử sắc mặt sửng sờ,

-Dương Khôn, ý của người là gì?"Trưởng thôn Dương Khôn nhìn nữ tử kia, cũng không quá chắc chắn,

-Đại nhân, đây chỉ là suy đoán của ta.

-Được rồi, không cần suy nghĩ nữa, cái này không có khả năng, thế gian không có người ngu như vậy, đằng kia tuy chỉ là một tiểu quân của cổ tộc, thế nhưng trong đó Cổ Tộc có hơn triệu người rồi, không thể nghi ngờ là tự đi tìm đường chết.

Nữ tử lập tức phủ nhận, chuyện như vậy tuyệt đối không có khả năng.

-Sư phụ, cùng đi xem có được hay không, Huyền Nhi không muốn Lâm thúc thúc bị thương...

Huyền Nhi lung lay tay mảnh mai của nữ tử, nũng nịu nói.

-Được...

Nữ tử gật gật đầu.

...

Hiện tại, Lâm Phàm một đường điên cuồng muốn tập kích, cuối cùng cũng thấy được tiểu quân đóng ở phía trước, nơi đóng quân này dường như có chút giống vương triều Huyền Hoàng Giới vậy, tường thành cao to vây quanh tứ phía.

Lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được một luồng tinh lực xông tới, luồng tinh lực này là từ trong doanh trại kia vọt tới.

Trên thành tường đen nhánh kia, vết máu loang lổ, đồng thời treo rất nhiều thi thể của những tộc khác, dường như là đang tuyên cáo với thế gian, Cổ Tộc chính là chúa tể, mà những chủng tộc khác, chỉ là như cá nằm trên thớt chờ đợi bị làm thịt.

Bên trong nơi đóng quân kia, từng trận từng trận gào thét, những tiếng rên thê thảm, những tiếng thét chói tai, vang vọng cả hư không.

Cho dù Lâm Phàm ở khoảng cách xa như vậy, mà vẫn nghe thấy rõ ràng.

Đó là âm thanh của những tộc khác, bọn họ ở trong đó chịu đủ mọi ngược đãi.

Nghe đến những âm thanh này, trong nội tâm của Lâm Phàm, liền nghĩ tới bóng dáng của Huyền Nhi, mặc dù chính mình không nhìn thấy được dáng dấp lúc bọn Huyền Nhi bị người của Cổ Tộc hành hạ đến chết, thế nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được.

Nhất định là vô cùng thống khổ.

-Uống...

Thân thể Lâm Phàm xoay tròn, một đám lửa đột nhiên được phóng ra, giống như sao băng bao bọc bởi lớp hỏa diễm, phá vỡ thiên địa.

-Oanh...

Lâm Phàm từ trên không trung hạ xuống, đứng ở bên ngoài tường thành.

Nhìn tiểu quân của Cổ Tộc trước mặt, trong lòng Lâm Phàm không có một tia sợ hãi, bởi vì trong nội tâm, có một nguồn sức mạnh đang chống đỡ hẳn.

-Cổ Tộc, đều ra đây nhận lấy cái chết cho ta...

Thanh âm Lâm Phàm rít gào, giống như bão táp cuồng phong, cuốn sạch lấy toàn bộ doanh trại Cổ Tộc.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, trong tay cầm càng chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Quân tử báo thù mười năm không muộn.

Nhưng mà đối với Lâm Phàm mà nói, đó đều là những người nhát gan, tự tìm kiếm cho mình một cái cớ mà thôi.

-Ai đang làm càn...

Trong chớp mắt, ở trong doanh trại, một thanh âm bá đạo đột nhiên truyền đến.

-Oanh...

Đại địa lay động, cổng thành vĩ đại, âm âm mở ra, một loạt người Cổ Tộc đen thui từ cổng thành theo thứ tự đi qua, giống như một đàn châu chấu đi ra.

Những hung thần hung ác của Cổ Tộc, chỉnh tề trật tự đứng dưới tường thành, phóng tầm nhìn tới, có hơn mấy vạn.

Khí tức hung tàn phóng ra, giống như một chùm sáng, bỗng nhiên xông lên tận trời cao.

Lâm Phàm đứng ở đó, cũng phải nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng bàn tay, cũng đầy cả mồ hôi.

Lúc này từ trong đám Cổ Tộc kia, một tên Cổ Tộc thân thể cao to từ trong đó đi ra.

Tên Cổ Tộc này so với những tên Cổ Tộc khác phải cường đại hơn rất nhiều, toàn thân không ngớt khí tức cuồng bạo, mà khi nhìn thấy một bóng người phía trước, cũng cười lớn không ngừng.

-Ta chính là bách phu trưởng của Cổ Tộc - Cổ Đào, một tên Nhân tộc như ngươi vậy mà cũng dám làm càn, quả thật là chán sống rồi.

Cổ Đào nhìn tên Nhân Tộc trước mắt, cũng cười lớn không thôi.

...

Mà giờ khắc này những người ẩn giấu ở trong không trung đang trợn tròn mắt.

-Tại sao lại như vậy...

Nữ tử chờ dẫn nhìn Lâm Phàm, nàng không nghĩ tới tên này dĩ nhiên lại tìm đến Cổ Tộc mà liều mạng.

Đây rốt cuộc muốn ngốc tới trình độ nào thì mới có thể làm như vậy.

Chỉ cần có đầu óc bình thường một chút, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện như thế này.

Dịch giả: Nhi.

Biên Tập: NgaHoang.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Chém Chết Các Người

-Chán sống rồi sao? Ha ha... Đám người Cổ Tộc, các người nghe cho rõ đây, hôm nay lão tử đặt lời thề ở đây, không phải các người chết, thì chính là ta đây chết, ai sợ ai chứ, lão tử dùng mạng của các người để tế tất cả mọi người trong thôn trang.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức toàn thân chợt bộc phát ra mãnh liệt.

Tuy số người của Cổ Tộc rất đông, nhưng đại đa số đều là bia đỡ đạn, chỉ là không biết trong doanh trại này của Cổ Tộc, tu vi cao nhất là đang ở cảnh giới nào.

Tuy rằng trận chiến này là tử chiến, thế nhưng Lâm Phàm biết, mình tuyệt đối sẽ không chết.

“Tích Huyết Trùng Sinh” đủ để cho bọn hăn chết sạch.

Đồng thời cũng có thể tránh ở bên trong “Thiên Địa Dung Lô”.

Tuy Lâm Phàm đã quyết định cùng đối phương quyết một trận tử chiến, nhưng hăn cũng đã tính kỹ đường lui cho mình.

Làm sao chính mình lại có khả năng chết ở đây, không giết sạch toàn bộ đám Cổ Tộc này thề không làm người.

Hiệ tại những người ở trên không trung kia, nghe được lời nói của Lâm Phàm, gương mặt ngay lập tức biến sắc.

- Hăn vì chúng ta mà lại...

Một nam tử đã từng là một thôn dân trong thôn trang, nhìn bóng dáng cô đơn ở dưới kia thật không dám tin.

Hắn không nghĩ tới người Nhân tộc này lại đi đến đây cùng Cổ Tộc quyết một trận tử chiến, là vì báo thù cho bọn họ.

Mà trong lòng trưởng thôn Dương Khôn đột nhiên run lên, trên khuôn mặt già nua kia cũng bởi vì lời nói này của Lâm Phàm mà vô cùng xúc động.

-Người Nhân tộc này thế mà lại coi trọng chúng ta như vậy. Đại nhân mau cứu hắn đi, nhiều Cổ Tộc như vậy, hắn nhất định sẽ chết mất.

Dương Khôn thỉnh cầu.

Hắn không muốn người Nhân tộc này chết trong tay những Cổ Tộc kia chút nào.

Hơn nữa đại nhân cũng là Nhân Tộc, làm sao có thể đứng nhìn người cùng tộc chết chứ.

Nữ tử nhìn phía dưới, sắc mặt ngưng đọng không biết phải làm sao, dường như đang do dự.

-Các người không hiểu...

-Đại nhân, ngài sức mạnh phi thường, cứu người từ trong tay những Cổ Tộc kia, tuyệt đối không phải việc khó gì.

Dương Khôn lại lần nữa thỉnh cầu.

-Sư phụ, cầu xin người mau cứu Lâm thúc thúc, Huyền Nhi van người.

Huyền Nhi nhìn Lâm Phàm ở phía dưới, sau đó trên gương mặt nhỏ bé, đầy vẻ sốt ruột lo lắng.

-Không thể, chuyện này không đơn giản như các người vẫn nghĩ. Nếu như ta động thủ thì thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn, mà hậu quả này tuyệt đối không đơn giản như các người nghĩ đâu.

Nữ tử kiên kỵ mà nói.

-Sư phụ...

Huyền Nhi gấp gáp cầm lấy tay áo của nữ tử, hai chân cũng vội vàng nhảy lên, trông như đang rất sốt ruột.

...

Mà lúc này ở phía dưới, Lâm Phàm hít sâu một hơi,

-Bọn rác rưởi chúng mày, đừng nhiều lời vô ích, hôm nay ta nhất định sẽ chém chết các người.

-Oanh...

Trong chớp mắt, thân ảnh Lâm Phàm bỗng nhiên biến mất.

-Thương Khung...

Trên không trung, tia sáng của búa hiện ra, mang theo sức mạnh vô tận, bao phủ toàn bộ thiên địa.

-Hừ, làm càn...

Bách phu trưởng của Cổ Tộc Cổ Đào nhìn tên Nhân tộc trước mắt này, đang cả gan làm càn như vậy, tức giận quát lên một tiếng, bấp thịch cuộn cuộn mà đen kịt kia, đột nhiên bành trướng lên, trường đao trong tay, một đường xông thẳng tới, như cắt đôi cả không trung, hướng về vệt sáng kia mà đánh tới.

-Ầm...

-Địa Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn.

Lâm Phàm nhìn ra được tu vi của tên này, cao hơn mình hai cấp, nếu như muốn giết chết tên này thì có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là chuyện không thể.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Cổ Đào, sau đó thân ảnh giống như một tia sét, chợt lóe lên, hướng về những Cổ Tộc đang làm bia đỡ đạn kia mà chém.

-Những tên bia đỡ đạn kia, hãy mau nộp mạng cho ta.

Lâm Phàm gào thét một tiếng:

-Ma thân Pháp Tướng ba đầu sáu tay, Thương Thiên Kiếm.

Trong chớp mắt, ma thân Pháp Tướng ba đầu sáu tay, bay ra, khí thế dồi dào, ngưng tụ ở trong không trung, hướng về những binh lính bên trong đám Cổ tộc kia mà đánh tới.

Cổ Đào nhìn tên Nhân tộc này, vậy mà bỏ qua chính mình, chỉ chém giết đồng loại của mình, gào thét một tiếng.

-Đồ vô sỉ, có dũng khí thì mau tới đây.

-Ha ha, chờ ta đây giết sạch đồng giun dế này, thì sẽ cùng người quyết một trận tử chiến, ta chém...

-Keng, chúc mừng đã giết được người Cổ Tộc cảnh giới Chí Thiên Vị trung kỳ.

-Keng, chúc mừng đã giết được người Cổ Tộc cảnh giới Chí Thiên Vị hậu kỳ.

-Keng, chúc mừng đã giết được người Cổ Tộc cảnh giới Chí Thiên Vị sơ kỳ.

...

Giờ phút này Lâm Phàm giống như tử thần, những chỗ hắc đi qua đều không còn một ngọn cỏ, những Cổ Tộc này trong mắt Lâm Phàm, đều là giun dế. Tuy rằng kinh nghiệm không có bao nhiêu, thế nhưng dưới sự hỗ trợ của BUFF thì cũng đặc biệt khả quan.

-A... Bách phu trưởng cứu mạng, tên Nhân Tộc này thật sự quá mạnh.

-Bách phu trưởng...

Những binh sĩ này của Cổ Tộc, không thể ngờ được tên Nhân tộc này cư nhiên lại mạnh đến vậy, hoàn toàn không có năng lực để đánh trả nào.

-Đồ khốn kiếp...

Cổ Đào nhìn một màn trước mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó đột nhiên lao về phía Lâm Phàm.

Hiện tại tu vi của tên này, còn cao hơn cả bản thân mình.

Hiện tại nếu tiếp chiêu, chỉ sợ rằng khó có thể đối địch, chẳng qua đối với Lâm Phàm, muốn tránh né tên này không phải là chuyện rất dễ dàng sao.

-Ẩn thân...

Một đao của Cổ Tộc lao tới, giống như đã đem khu vực này phong tỏa triệt để.

Nhưng mà trong chớp mắt, tên Nhân Tộc kia đột nhiên biến mất ngay trước mắt, khiến người khác sửng sờ. Nhưng tại thời điểm Cổ Đào đang tìm kiếm, xa xa bỗng truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Tên Nhân Tộc kia không biết tự khi nào đột nhiên xuất hiện ở một bên khác, đang không chút kiêng dè chém chết đồng loại của hắn.

...

-Thật là lợi hại...

Bên trên không trung Dương Khôn nhìn xuống phía Lâm Phàm, kinh ngạc mà nói.

Vốn theo Dương Khôn, Lâm Phàm không có khả năng đối kháng với nhiều tên Cổ Tộc như vậy, thế nhưng không nghĩ tới tên này, vậy mà như cá gặp nước, mỗi một phút đều có Cổ Tộc chết dưới tay hắn.

Nữ tử nhìn Lâm Phàm, trong ánh mắt, ánh quang di chuyển, nàng phát hiện mình có chút xem thường tên này, chỉ là vào lúc này, nữ tử không khỏi đưa mắt nhìn vào bên trong doanh trại kia, lộ ra vẻ mặt lo âu.

Tuy hiện tại không có chuyện gì, nhưng nếu như người trông coi doanh trại đi ra, có lẽ sẽ không may mắn như bây giờ.

...

-Tên Nhân Tộc đáng ghét nhà ngươi, lại dám giết nhiều đồng loại của ta như vậy, hôm nay ta nhất định phải để ngươi chôn xác ở chỗ này.

Cổ Đào nhìn tên Nhân tộc này giết chết nhiều đồng loại của mình như vậy, trong lòng từng cơn thịnh nộ đang cuộn trào.

-Chết cho ta...

Đúng lúc này, sắc mặt Lâm Phàm cứng lại, hắn phát hiện khí tức của tên Cổ Tộc Bách phu trưởng kia, đột nhiên có một tia biến hóa.

-Ha...

Cổ Đào quát một tiếng, thân thể đen kịt kia bỗng nhiên bắt đầu bành trướng, phần lưng như có đồ vật gì muốn phá vỡ vỏ bọc mà ra ngoài, không ngừng giãy giụa.

-Ầm...

Ngay lập tức một trận nổ vang lên, sau lưng Cổ Đào đột nhiên mọc ra một đôi xương cánh ẩm ướt nhớp nháp.

-Nhân tộc kia, người đáng chết...

Âm thanh Cổ Đào khàn khàn dữ tợn.

Xung quanh đám binh sĩ của Cổ Tộc thấy cảnh này, cũng reo hò lên.

-Đây là cánh cửa Bách phu trưởng đại nhân, khẳng định tên Nhân tộc này chạy không thoát.

-Bách phu trưởng vạn tuế...

-Bá...

Trong chớp mắt, Lâm Phàm cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm đang kéo tới, bỗng nhiên giơ lên Vĩnh Hằng Chi Phủ.

-Ầm...

Không biết từ khi nào, Cổ Đào đột nhiên từ một bên khác, xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, mà trường đao trong tay, bỗng đột ngột bổ xuống.

Lông mày Lâm Phàm cứng lại, thân thể đột nhiên lui về phía sau, lực đạo của tên này, vậy mà lại mạnh như thế.

Bây giờ kinh nghiệm cần có để thắng không nhiều lắm, có lẽ vẫn còn có cơ hội.

Trong chớp mắt, khí tức của Lâm Phàm mơ hồ bắt đầu biến đổi.

-Nhất Chỉ Tịch Diệt.

Ngay tức khắc hư không như nổ tung, bọn Cổ tộc trước mặt Lâm Phàm, chợt hoảng sợ phát hiện, thân thể của mình, lại không ngừng nứt toác ra.

-Bách phu trưởng, cứu mạng...

-Khốn kiếp, còn dám giết đồng loại của ta...

Cổ Đào thấy tên Nhân tộc này, vậy mà dám nhân cơ hội này để giết chết đồng loại của hắn, đột nhiên nhảy lên một cái, một đao đột ngột đánh xuống.

-Ầm...

Lâm Phàm trúng phải đòn này liền phun ra một ngụm máu tươi, nhưng khóe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Rốt cục cũng xong rồi.

Nhóm dịch: Vạn yên chi sào

Người dịch: Nhi

Biên: Nga Hoang

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Ta Phải Xử Lý Thế Nào Đây?

-Keng, chúc mừng đã thắng cấp.

-Tu vi: Địa Thiên Vị cấp cao.

Cảm nhận được sức mạnh dồi dào bên trong thân thể, trong lòng Lâm Phàm càng thêm nắm chắc phần thắng.

BUFF tối cường, không hổ danh là mạnh nhất, giết quái để tích lũy kinh nghiệm hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Đáng tiếc là BUFF này chỉ có thể kéo dài trong khoảng thời gian một ngày.

Nếu như có thể kéo dài thời gian thêm một chút, Lâm Phàm tin chắc mình nhất định có thể ở trong khoảng thời gian đó để trở thành người mạnh nhất trên thế giới.

-Nhân tộc, ta xem người còn có thể kiên trì tới khi nào.

Đôi xương cánh sau lưng Cổ Đào rung mạnh lên, như muốn cắt rời không trung, hào quang của trường đao lấp lánh, lúc này lại xuất hiện thêm lần nữa, đã xuất hiện ngay ở trước mặt Lâm Phàm.

-Phá...

Ánh sáng của trường đao rực rỡ không gì có thể sánh được, uy thế vô biên đột nhiên nhào về hướng Lâm Phàm.

-Ầm...

-Làm sao có thể...

Trong chớp mắt, Cổ Đào sững sờ, tên Nhân tộc này, lại có thể đỡ được một chiêu của hắn.

Một búa của Lâm Phàm liền đem trường đao của Cổ Đào chặn lại, khéo miệng cười lạnh,

-Người đi chết đi cho ta.

-Ta chém...

Lâm Phàm cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay, đột nhiên lao về hướng Cổ Đào.

-Ầm ầm...

Một búa lại thêm một búa, dù có thể nào cũng không dừng lại.

Cổ Đào dùng đao ngăn chặn, nhưng hắn phát hiện ra thực lực của tên Nhân tộc này trong chớp mắt đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều lần.

-Khốn nạn...

Cổ Đào tức giận gào thét dùng toàn bộ sức lực đánh lui tên Nhân tộc, nhưng đúng lúc này, sắc mặt Cổ Đào biến đổi, ở bên kia, một tia hồng quang lấp lánh.

-Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

Lâm Phàm cầm Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay, hướng về đỉnh đầu của Cổ Đào mà đánh tới.

Cổ Đào không ngờ tới tên Nhân tộc này, trong chớp mắt, liền lấy ra một kiện binh khí làm cho hắn không ngừng nghi hoặc, hơn nữa binh khí này không có lấy một tia khí tức, thế nhưng Cổ Đào cảm thấy vũ khí này rõ ràng không bình thường.

-Oanh...

Cổ Đào một tay chống đỡ, ngăn cản “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” lại.

-Nhân tộc... Người...

-Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

Cổ Đào vẫn chưa kịp nói hết, sắc mặt liền thay đổi, động tác trong tay cũng đột ngột dừng lại.

Cái ánh mắt hung ác kia, đột nhiên biến đổi, có chút mơ hồ.

Đó là một loại linh hội được sự đau đớn.

-Làm sao lại...

Cổ Đào không dám tin nhìn tên Nhân tộc trước mắt, hẳn không ngờ tới, tên này lại có thể đề tiện vô sỉ đến như vậy.

-A...

Trong chớp mắt, một luồng đau đớn khó mà có thể chịu được, đột nhiên xông lên đầu, một tiếng kêu thảm đến long trời lở đất, bạo phát ra từ trong miệng Cổ Đào.

Cổ Đào quỳ xuống, hai tay bưng đỡng quần, vẻ mặt ai oán nhìn Lâm Phàm,

-Người...

-Ta chém...

Lâm Phàm không có thời gian lải nhải với tên này, trực tiếp giơ Vĩnh Hằng Chi Phủ lên, dồn sức chém đứt đầu Cổ Đào.

-Keng, chúc mừng đã giết chết Cổ Tộc Địa Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm đã tăng lên 60 ngàn.

-Keng, chúc mừng thăng cấp.

-Tu vi: Địa Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn.

-Ha ha...

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời thét một tiếng dài, quả nhiên một đao một cấp, thiên hạ còn có ai là đối thủ của ta.

Hiện tại, Lâm Phàm nâng đầu Cổ Đao lên.

-Còn có ai nữa, ra đây hết cho ta...

Lúc này, bóng dáng bá đạo của Lâm Phàm ở trong mắt Cổ Tộc quả thật rất đáng sợ.

-A... Bách phu trưởng đại nhân đã chết rồi.

-Tên Nhân tộc này đã giết chết Bách phu trưởng đại nhân.

- Thật đáng giận...

Các binh sĩ của Cổ Tộc đang rất hỗn loạn, bọn họ không ngờ tới kết quả sẽ như thế này, trong lòng bọn họ, Bách phu trưởng đại nhân là nhân vật hùng mạnh nhất, vậy mà lại bị tên Nhân tộc này, một búa chém chết.

Đối với đám Cổ Tộc này, mọi chủng tộc lớn nhỏ khi nhìn thấy Cổ Tộc bọn hắn đều sợ hãi đến hồn bay phách tán, trước giờ không có người nào dám làm càn trước mặt bọn họ.

Nhưng hôm nay, cái tên Nhân tộc này không chỉ dám đến đại bản doanh của bọn họ kêu gào, mà còn chém chết Bách phu trưởng của bọn hắn.

Tất cả những thứ này đối với bọn họ mà nói là điều không thể nào tin nổi.

Lúc này trên không trung, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn tình huống phía dưới.

Tuy nói cái tên Bách phu trưởng này của Cổ Tộc chẳng là gì với họ, nhưng mà Lâm Phàm chỉ là vừa phi thăng lên Cổ Thánh Giới, vậy mà lại có thực lực để chém chết tên Bách phu trưởng này.

Điều này làm bọn họ nghĩ đến tình cảnh chính mình khi vừa phi thăng đến Cổ Thánh Giới, thâm cảm cỡ nào, phải trải qua bao nhiêu năm mới có thực lực như bây giờ.

Mà càng làm cho bọn họ khiếp sợ chính là, tên Lâm Phàm này lại dám ở trước mặt doanh trại của Cổ Tộc, chém chết một tên Cổ Tộc Bách phu trưởng.

Cho dù là cả Cổ Thánh Giới này thì cũng không có mấy ai can đảm như thế này.

-Đại nhân, hãn...

Dương Khôn khiếp sợ nói, đồng thời nhiệt huyết trong cơ thể cũng đang sôi trào, tuy đã lớn tuổi, nhưng chuyện như thế này, hãn ngày đêm đều suy nghĩ, nhưng vẫn không có cái dũng khí này.

Cổ Tộc hành hạ các chủng tộc khác đến chết, bọn họ chỉ đứng nhìn mà không dám có bất kì hành động gì.

Mà bây giờ một phen hành động này, đã triệt để làm cho bọn họ hưng phấn.

Giống như trong lòng một bụng đầy ác khí, vào lúc này bỗng nhiên được phát tiết ra.

-Ta thấy được rồi...

Nữ tử gật gật đầu, trong ánh mắt, lấp lánh thần quang, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, liền sau đó lộ ra vẻ hết sức lo âu.

Bởi vì nàng biết, chuyện này còn chưa kết thúc, điều khủng khiếp hơn còn ở phía sau.

...

-Oanh...

Đúng lúc này, bên trong hư không lồi đình lấp lóe khiến cho trời long đất lở, làm chấn động lòng người, một luồng khí tức hung ác tàn bạo, từ doanh trại, đột nhiên bạo phát ra.

-Là ai...

Một tiếng rống giận dữ làm người ta vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, bỗng từ trong doanh trại truyền ra.

-Là ai, dám giết Bách phu trưởng của ta, ta sẽ giết kẻ đó...

-Ầm ầm...

Ở trong doanh trại, một tên Cổ tộc cấp cao đã tỉnh giấc.

Một luồng khí tức mãnh liệt từ trong doanh trại chọt bộc phát ra, khiến cho cả thiên địa phải chấn động.

Lúc này Lâm Phàm mặt biến sắc, luồng hơi thở này thật sự là quá kinh khủng.

Cho dù là tên Bách phu trưởng của Cổ Tộc vừa rồi cũng không thể so sánh nổi.

Lâm Phàm vốn tưởng rằng đối phương sẽ tiếp tục cho ra một Bách phu trưởng nữa.

Nhưng bây giờ nhìn cái dáng dấp kia, chính mình đã đã kinh động đến thế lực cao nhất ở nơi đây.

Cái quái gì đang xảy ra vậy, sai kịch bản rồi.

Dựa theo kịch bản bình thường, không phải đều là đánh ba hồi với tướng địch, dần dần phát triển, từ từ trở nên mạnh mẽ.

Nhưng bây giờ mới chỉ giết chết một tên Bách phu trưởng, mà đã kinh động đến Boss cuối rồi.

Trong lòng Lâm Phàm có chút cứng lại, ngón tay cũng run lên.

Nếu như còn chờ đợi như vậy, mình tuyệt đối sẽ chết.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, áp chế cảm giác sợ hãi trong lòng xuống, nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, đem nỗi khiếp đảm trong lòng phát tiết ra ngoài.

-Có gan liền đi ra, tiểu gia không sợ người...

Lâm Phàm sẽ không rời đi, bởi vì hấn nên vì Huyền Nhi mà báo thù.

Trước đây ở Huyền Hoàng Giới, đối thủ như thế nào còn chưa thấy qua, khó khăn như thế nào còn chưa gặp phải, bây giờ còn sợ cái gì.

Thế nhưng nói trắng ra là, nội tâm hiện tại của Lâm Phàm, thật sự là có chút sợ hãi, nhưng thần sắc, vẫn là vẻ mặt không biết sợ, liền nói:

-Tiểu gia chính là người khí thế như vậy.

...

Mà lúc này trên không trung, mọi người cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện chuyện như vậy, đặc biệt là nữ tử kia, càng không nghĩ mọi chuyện sẽ như này, cái khí tức kia trong doanh trại Cổ Tộc, rõ ràng có gì đó không đúng, bởi vì luồng hơi thở này, hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

-Huyền Nhi, trở về...

Vừa lúc đó, nữ tử kia nhìn thấy đồ đệ của mình, lại từ trong hư không mà lộ diện ra, cũng cả kinh, nhưng hết thảy đều đã không còn kịp nữa rồi.

-Lâm thúc thúc... Người mau chạy...

Huyền Nhi đột nhiên xuất hiện trong hư không, hướng về phía bóng người dưới kia mà nói.

-A...

Lúc này, Lâm Phàm sững sờ, giống như xuất hiện ảo giác, bởi vì hắn thấy được bóng người của Huyền Nhi ở trong hư không.

-Huyền Nhi...

-Lâm thúc thúc, thúc mau chạy đi, ở đây nguy hiểm lắm...

Huyền Nhi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, hướng về phía Lâm Phàm mà hô lớn, như là đã dùng hết toàn bộ khí lực vậy.

-Huyền Nhi, cháu yên tâm, thúc không có việc gì, cháu ở phía trên kia nhìn cho thật kỹ, thúc sẽ báo thù cho cháu.

Lâm Phàm nhìn khuôn mặt đáng yêu của Huyền Nhi, vuốt vuốt mũi.

Tiểu hồ ly đáng yêu này, cứ như vậy mà chết, thực sự là quá bi thương mà.

Thậm chí hiện tại đều đã xuất hiện ảo giác, nhưng mà cũng đúng, Huyền Nhi thích ta như thế, khẳng định là đang yên lặng chú ý ta.

Huyền Nhi nghe được Lâm thúc thúc nói những lời này, nhất thời sững sờ,

-Lâm thúc thúc, cháu không chết, mọi người cũng không chết, thúc mau chạy...

-Không được, đi...

Vừa lúc đó, mặt người phụ nữ kia biến sắc, bởi vì nàng cảm nhận được một luồng ý niệm khắp thiên địa đang khóa chặt nàng, sau đó liền vội vàng vung tay, mang theo Huyền Nhi trong nháy mắt rời khỏi nơi này.

-A, sư phụ... Lâm sư thúc, không thể chết, Huyền Nhi sẽ tới tìm người...

-A...

Lúc này Lâm Phàm, hơi sững sờ, trợn mắt há mồm nhìn khoảng không kia.

Hắn vừa thấy được một vài người...

Trong nháy mắt trong lòng Lâm Phàm trở nên vui vẻ, tuy rằng không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng hắn đã xác định, Huyền Nhi không có chết...

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm cười vui vẻ, nhưng là nụ cười này không kéo dài được bao lâu liền không còn sót lại chút gì, lộ ra vẻ mặt như mơ.

Bởi vì hắn phát hiện một vấn đề lớn...

Hiện tại ta phải xử lý thế nào đây?

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Nhi

Biên: Nga Hoang

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 431: Đây Là Sự Hiếu Lãm

Đặc biệt là trong đó có một bóng người, mà Lâm Phàm đã nhớ kỹ ở trong đầu.

Đồng thời cũng đã biết là người nào.

-Cmn, tiểu gia bị chơi xỏ rồi...

Không sai, hiện tại Lâm Phàm đã hoàn toàn tỉnh ngộ, rõ ràng đã biết chính mình bị hãm hại.

Tuy rằng tiểu nha đầu Huyền Nhi này cũng tham vào để lừa mình, nhưng Lâm Phàm sẽ không tức giận.

Bởi vì Lâm Phàm thấy được một thân ảnh cao ngạo đứng bên cạnh Huyền Nhi, khuôn mặt đó Lâm Phàm vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

-Cmn Nữ Đế, không phải ở hạ giới tiểu gia chỉ nghiền chết một phân thân của người thôi sao, còn quất roi làm bại lộ thân thể một phân thân khác của người thôi sao, người liền cùng tiểu gia chơi một màn kịch này.

-Tốt, người tàn nhẫn như vậy, tiểu gia đã nhớ kỹ người, người rửa sạch cái mông chờ ta, tiểu gia không đem người quất khóc, tên ta liền viết ngược lại.

Lâm Phàm hướng về phía khoảng không kia điên cuồng rống lên đầy giận dữ.

Đồng thời cũng không thể làm gì với Huyền Nhi, chiêu bán đồng đội này, bán đẹp đẽ, tuy rằng là người bị bắt đắc dĩ ép buộc, thế nhưng chí ít

cũng phải có chút nhắc nhở.

Lúc này ở trên không trung Nữ Đế đang nghĩ cách trốn tránh, nghe được Lâm Phàm tức giận mắng, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, đồng thời vẻ mặt cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

-Chuyện này liên quan gì đến ta, ai mà ngờ được chính người ngu ngốc như vậy dám chạy tới doanh trại của Cổ Tộc kêu gào.

Hiện tại dù thế nào, thì mối thù này xem như là đã kết thúc.

Nhưng Nữ Đế là người kiêu ngạo, trong lòng hừ lạnh một tiếng,

-Ngược lại ta lại muốn xem xem người làm sao có thể đem bản Đế quất khóc, có khả năng tránh thoát được một kiếp hôm nay rồi hẵng nói.

...

-Kích động rồi... Thật sự quá kích động rồi, tóm lại là tiểu gia ta lần này xem như là nhảy vào một hố to đi, hiện tại làm sao mà chạy trốn đây.

Lúc này Lâm Phàm đứng ở đó, vẻ mặt như trong mộng, đối với Lâm Phàm trải qua nhân sinh 21 năm, đây lần đầu tiên bị người ta bán thảm hại như vậy.

Tuy luật nhân quả sẽ tuần hoàn, báo ứng sẽ xác đáng.

Thế nhưng báo ứng này tới cũng quá nhanh quá nguy hiểm đi, cũng đặc biệt quá ngược tâm rồi.

Không được, hôm nay nhất định phải rời đi thật an toàn, sau này nhất định phải chú ý thêm, giờ đây Nữ Đế im hơi lặng tiếng gài bẫy mình một lần, rất khó nói lần khác Nam Vô Thánh Đế sẽ không hắt một chậu nước bẩn vào mình.

Lúc ở dưới hạ giới, một tia thần thức Nam Vô Thánh Đế bị chính mình hãm hại thảm hại như vậy, khẳng định cũng sẽ nghĩ tất cả biện

pháp để trả đũa lại mình.

-Oanh...

Vừa lúc đó, một cái bóng mờ đột nhiên rơi xuống, xé rách cả không trung.

-Nhân tộc, chính ngươi là người đã giết Bách phu trưởng của bản hầu?

Xuất hiện ngay trước mặt Lâm Phàm, thân thể không tính là cao to, thậm chí có thể nói là có chút thấp bé, giống như một đứa nhỏ vậy, nét mặt non nớt trắng như tuyết, thế nhưng trong cặp mắt kia tràn ngập lạnh giá và nham hiểm, khiến người gặp tràn đầy sợ hãi.

Áo lông màu đen đắt tiền, che phủ trên thân, không khỏi làm cho người khác càng thêm lạnh lẽo.

Lâm Phàm nhìn đứa nhỏ trước mặt, từng cơn sóng cuộn trào trong lòng, hẳn không ngờ cổ khí tức kinh khủng vừa nãy, chính là từ trên thân đứa nhỏ này tản mát ra.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ này, căn bản không phải là người của Cổ Tộc, chuyện này...

Trong lòng Lâm Phàm có rất nhiều nghi hoặc, thế nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này, bởi vì đứa nhỏ trước mặt này gây cho Lâm Phàm áp lực rất lớn.

-Đây là hiểu lầm...

Lúc này, Lâm Phàm đưa tay ra, vội vàng đem thi thể của Bách phu trưởng đỡ lấy, sau đó đem cái đầu đã bị chính mình chặt xuống, ghép lại lên trên.

-Ngươi xem, tốt rồi, đây thực sự là hiểu lầm.

Lâm Phàm nhìn lại thi thể Bách phu trưởng vừa được bản thân ghép lại, cười nói.

-Lạch cạch...

Nhưng ngay lúc đó, cái đầu của Bách phu trưởng vừa được chính mình ghép lại, đột nhiên lăn xuống, đầu lâu dử tợn này, chậm rãi lăn xuống trước mắt nam đồng.

-Ngạch...

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt, có chút lúng túng.

Nam đồng tự xưng là bản hầu, cúi đầu, nhìn đầu lâu dử tợn dưới chân, giống như bị thu hút lấy.

Cặp con người màu tím kia không có chút rung động nào, bình tĩnh, an ổn, thế nhưng lộ ra khí tức tà ác.

-Ha ha...

Vừa lúc đó, nam đồng đột nhiên cười thoải mái, tiếng cười kia lạnh lạnh, điên cuồng, làm cho Lâm Phàm không thể hiểu nổi, không biết cái tên này rốt cuộc đang cười cái gì.

-Đại Phàm Ca.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm vỗ một cái, “Đại Phàm Ca” đột nhiên bay vọt ra, trong nháy mắt Cổ tộc như muốn nổ tung lên.

-Ầm ầm...

Sương mù dày đặc, bao phủ toàn bộ Cổ Tộc.

Mà Lâm Phàm nhân cơ hội này, liền chạy trốn.

Tình huống trước mắt không thể đối đầu, nhất định phải mau mau rút lui.

Lâm Phàm điên cuồng chạy, sau đó quay đầu nhìn về phía nam đồng khiến người ta sợ hãi kia, mà Lâm Phàm nghi ngờ chính là, lúc này nam đồng vẫn đứng ở đó, vẫn đang cười thả ga, không có ý đuổi theo.

Mà sương mù “Đại Phàm Ca”, lại bị một màn ánh sáng bên người nam đồng ngăn cản bên ngoài, không cách nào tiến vào.

Những Cổ tộc xung quanh thì không có dễ dàng như vậy, hít phải toàn bộ “Đại Phàm Ca” vào trong bụng.

-Hô... Hô...

Hô hấp của những tên Cổ Tộc đột nhiên nặng nề hơn, vốn mặt mũi đã dữ tợn, giờ càng thêm khủng bố, đôi mắt đỏ ngầu dò xét mọi người xung quanh.

Nam đồng nhìn Lâm Phàm đã đi xa, xoay người, kéo áo lông nặng trĩu, từng bước từng bước đi về hướng trong thành, đối với đám Cổ Tộc chung quanh phát điên, coi như không thấy gì.

...

Lâm Phàm một đường điên cuồng chạy trốn, không biết đã chạy được bao xa, đồng thời rẻ vào những chỗ ngoặt, ẩn thân trong bóng tối, thậm chí để cho an toàn, Lâm Phàm còn núp ở trong một cái hố sâu nào đó.

-Tiên sư nó, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm lẳng lặng chờ đợi, không biết mình có tránh thoát được hay không.

Tên nam đồng kì quái vừa nãy, bản thân vốn không có khả năng đổi đầu, mặc dù khi đối phương ra tay, mình chưa chắc sẽ chết, nhưng tuyệt đối sẽ chạy không thoát.

Đáng tiếc tên nam đồng kia một mực đứng đó cười, không biết tên này đến cùng là cười vì cái gì.

...

Bên trên tầng gác hùng vĩ trong doanh trại của Cổ Tộc, áo lông đen nhánh bao trùm toàn thân nam đồng, hần đứng trên đó, nhìn về phía minh mông bát ngát dưới kia, những âm thanh thê lương thảm thiết không ngừng kêu lên trên pháp trường, vẻ mặt vô cảm, dường như tất cả những thứ này ở trong mắt hắn đều đã quá quen thuộc rồi.

Ở bên trong pháp trường, hàng vạn chủng tộc đang bị giam giữ ở đây, ngày đêm chịu đủ mọi loại tra tấn hành hạ.

Tiếng gào thét hung bạo của những binh sĩ Cổ Tộc, truyền ra khắp nơi trong doanh trại.

Sự tuyệt vọng và hoảng

swmFWICpNMpYợlafizl bao phủ toàn bộ nơi đây.

Mà có một loại sức mạnh, được gọi là tuyệt vọng.

Ban đêm...

Trên mặt đất đen kịt, một đôi mắt sáng ngời, xuyên thấu qua nhiều tầng bùn đất, dò xét xung quanh.

-Hoàn toàn yên tĩnh, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Lâm Phàm đã ẩn nấp một khoảng thời gian rất lâu, bởi vì bảo toàn tính mạng, lúc cần kinh sợ nhất định phải kinh sợ, lúc cần cẩn thận nhất định phải cẩn thận.

Ngay lúc Lâm Phàm vừa mới chuẩn bị đi ra, một tiếng vang từ nơi không xa truyền đến.

-Chết tiệt, vẫn còn đuổi giết sao!

Mà lúc Lâm Phàm thấy được một số người không phải Cổ Tộc thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải Cổ Tộc là tốt rồi.

Đối với những chủng tộc này, Lâm Phàm cũng không có ý định ra ngoài chào hỏi bọn họ, dù sao ban ngày vừa bị hãm hại một lần, đủ để Lâm Phàm thấy sợ hãi.

Vẫn là lẳng lặng chờ đợi bọn hắn rời đi thôi.

Bóng đêm yên tĩnh, Lâm Phàm bất đắc dĩ nằm ở trong hố sâu, chỉ để lại cái miệng để hô hấp.

Đến mức những người này trò chuyện, Lâm Phàm cũng không để ý, mà chỉ đang nghĩ sau này nên làm thế nào.

Có thể lúc này, Lâm Phàm sinh ra một màn hoảng sợ.

Một tên nam tử đầu mọc hai sừng, đi tới chỗ núp của Lâm Phàm, đồng thời xốc quần áo lên, móc ra tiểu đê dử tợn kia.

-Cmn... Cái tên này muốn đi tiểu.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này, trong nháy mắt sụp đổ.

Mẹ nó... Thật là xui tận mạng mà.

Nhóm dịch: Vạn yên chi sào

Người dịch: Nhi

Biên: Nga Hoang

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 432: Tiểu Đội Chính Nghĩa

Người Long Giới cùng với những người chung chí hướng của các tộc khác tạo thành một đội, đứng lên chống lại Cổ Tộc, lần này bọn họ biết được một tin tức trọng yếu, bởi vậy mới xuất hiện ở nơi này.

Nghĩ sắp có chuyện xảy ra, hắc liên cảm giác thấy hơi căng thẳng, hơn nữa vừa cảm thấy căng thẳng, liền muốn đi tiểu.

Xem khu vực này hắc liên là không có cổ thú, bởi vậy tìm một nơi tốt, chuẩn bị kỹ càng một hồi.

...

Lâm Phàm nhìn người đứng ở bên cạnh, nếu bây giờ hắc liên không đi ra thì chắc chắn sẽ bị tiểu đầy mặt.

Chính mình một mỹ nam tử anh tuấn tài hoa đầy mình, bây giờ nếu như bị tên này phun đầy nước tiểu trên mặt, đời này của tiểu gia coi như bị nhiễm phải một vết nhơ thật to.

Ngay khi Lâm Phàm suy nghĩ những điều này, vẻ mặt của tên Long Giới kia, hơi hơi biến đổi, giống như miệng cống sắp mở ra vậy, sông lớn cuộn cuộn muốn tuôn trào.

Lâm Phàm vốn sợ phiền phức, không muốn có bất kỳ giao thiệp gì cùng đám người kia cả, nhưng tình huống hiện tại, rõ ràng chính là bức mình tới con đường chết, không ra cũng được, vậy thì đành hoàng bị tiểu vào mặt.

Đối với Lâm Phàm, bị tiểu vào mặt, đây không phải là muốn mạng nhỏ của hắn sao.

Mắt thấy tên Long Giới này, lúc muốn phun nước tiểu ra, Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, đột nhiên từ trong đất rầm một tiếng đứng dậy.

-Huynh đệ, hạ thủ lưu tình...

Lâm Phàm hét lớn một tiếng, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Long Giới.

Tâm thái thả lỏng, người Long Giới chuẩn bị tiểu tiện, vừa nghe lời này, nhất thời toàn thân run run, mà khi thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt, tiểu đệ đệ cũng là đột ngột co rút lại.

-A...

Trong chớp mắt, một tiếng thét chói tai đột nhiên từ bên trong miệng tên Long Giới truyền ra.

Vốn thời điểm tiểu tiện, chính là thời điểm là hưởng thụ nhất, nhưng vì Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện, làm cho người Long Giới khiếp sợ, run như cây sậy, nửa cái mạng già này kém chút đều bị dọa đến không còn.

-Đoàn Minh, xảy ra chuyện gì?

Lúc này một đám các tộc người, nghe được tiếng cuống quít kêu sợ hãi của Đoàn Minh, cũng cả kinh, cho rằng có chuyện gì xảy ra, vội vàng vàng chạy đến.

-Người là ai?

Lúc này, khi mọi người thấy Lâm Phàm, đều cảnh giác.

Ở Cổ Thánh Giới không chỉ cần phải chú ý Cổ Tộc, còn càng phải thêm chú ý các tộc khác.

Bởi vì người bán đi đồng loại, đổi lấy thân phận địa vị Cổ Tộc, đếm không xuể.

-Các vị đừng kích động, cũng chớ sốt sắng, ta không phải là người xấu.

Lâm Phàm nhìn những vẻ mặt cảnh giác đối với mình, vội vàng nói.

Cũng đừng đợi tới lát nữa một lời không hợp liền bổ tới đánh mình.

Tuy rằng tiểu gia không sợ phiền phức, thế nhưng nhiều hơn một chuyện chi bằng ít đi một chuyện.

-Người là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?

Lúc này, trong đám chủng tộc, một tên nam tử trung niên Dực Tộc lên trước hỏi.

Lâm Phàm nhìn những người này, hơn hai mươi người, các tộc đều có, cũng có chủng tộc không quen biết.

Nhưng mà hơn hai mươi người này, khí tức mỗi người đều không đơn giản, đều đã trải qua gột rửa bằng máu.

Phóng tầm mắt nhìn, nhỏ yếu nhất, cũng có tu vi Địa Thiên Vị trung kỳ.

-Ta gọi là Lâm Phàm, Nhân tộc, ta vừa ẩn trốn đây, thật không nghĩ đến vị nhân huynh này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta, ta chỉ là chào hỏi, không ngờ rằng vị nhân huynh này lại đột nhiên sợ hãi kêu lên, ta cũng bị dọa cho hết hồn.

Lâm Phàm đương nhiên sẽ không nói ra, chính mình vì trốn tránh Cổ Tộc truy sát cho nên mới tìm một cái hố để ẩn nấp.

Dù sao nói ra điều này, thật sự là có chút mất mặt.

Người Dực Tộc này, nghe được lời Lâm Phàm nói, dò xét cẩn thận Lâm Phàm một phen, cuối cùng cũng buông lời cảnh giác, sau đó hướng về phía mọi người ở sau lưng khoát tay một cái.

-Mấy người không cần sốt sắng, đây là hiểu lầm.

Dực Tộc hướng về mọi người nói.

Đám người kia vốn rất khẩn trương, lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, càng đến gần nơi đóng quân của Cổ Tộc, nội tâm của bọn họ càng căng thẳng, vừa có gió thổi cỏ lay, liền thần hồn nát thần tính.

-Ta gọi Hạ Trạch Hoa, là tiểu đội trưởng.

Hạ Trạch Hoa lên trước cùng Lâm Phàm trò chuyện với nhau.

Hiểu lầm đã được giải trừ, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng là người Dực Tộc này, bắt đầu trò chuyện.

Lửa trại lách tách thiêu đốt lên.

Lâm Phàm liên tục cùng Hạ Trạch Hoa trò chuyện về Cổ Thánh Giới, mà ngồi cách đó không xa Đoàn Minh lại dùng vẻ mặt ưu sầu nhìn Lâm Phàm.

Vừa rồi hẳn thật sự bị Lâm Phàm hù chết, nhất là tiểu đệ bây giờ, sững sốt là một chút cảm giác đều không có, dường như đã bị làm cho sợ hãi ỉu xìu đi rồi.

Khóc không ra nước mắt.

Lúc này Hạ Trạch Hoa nghe được Lâm Phàm vừa phi thăng mà đã có can đảm giết Cổ Tộc, bội phục võ vai Lâm Phàm:

-Huynh đệ tốt, người thật can đảm, để người khác phải khâm phục.

Trong lúc nói chuyện ngắn ngủi với nhau, Lâm Phàm phát hiện Hạ Trạch Hoa rất là hay nói, hơn nữa tính cách thô lỗ, có chút phù hợp với

điều kiện kết giao bằng hữu của Lâm Phàm.

-Đâu có, đâu có, so với Hạ huynh thì chính là tiểu vu gặp đại vu.

Lâm Phàm khoát tay, khiêm tốn nói.

-Lâm Phàm, không cần khiêm tốn, đệ có thể một người một ngựa chém giết người của Cổ Tộc, dũng khí bậc này quả thật hiếm thấy.

Hạ Trạch Hoa nói.

Hai người quen biết không lâu, mà đã xưng huynh gọi đệ, tốc độ này cũng để người khác trợn mắt há mồm.

-Lâm huynh, một người một mình làm, độ nguy hiểm đều rất cao, không bằng gia nhập vào tiểu đội Chính Nghĩa, chúng ta đồng thời liên thủ, vì các tộc giành được càng nhiều tự do.

Hạ Trạch Hoa nói.

-Ngạch...

Lâm Phàm sững sờ, vẻ mặt không thể tin được.

Hắn không nghĩ tới Hạ Trạch Hoa này, vậy mà lại mời hắn gia nhập tiểu đội bọn họ.

Hơn nữa tên của tiểu đội này, theo Lâm Phàm thấy đúng là xui xẻo.

-Tiểu đội Chính Nghĩa.

Danh xưng này, giống như tên của một đội ngũ đỡ đạn vậy, dù ở trong kịch truyền hình thì cũng không sống quá ba tập.

-Lâm huynh, lần này chúng ta nhận được tin tức, Tuyệt Vọng Hầu thân bị trọng thương, thực lực không bằng lúc trước, lần này chúng ta đến đây chính là vì muốn giết Tuyệt Vọng Hầu, giải phóng khu vực này,

ta Hạ Trạch Hoa chính thức mời người, gia nhập tiểu đội Chính Nghĩa chúng ta, vì sự tự do của các tộc, mà nỗ lực.

Lúc này, Hạ Trạch Hoa đột nhiên đứng lên, rất trịnh trọng nhìn Lâm Phàm.

Mà chung quanh những người kia, cũng nhìn về phía Lâm Phàm.

Bọn họ mặc dù không có nói chuyện, thế nhưng vẫn luôn nghe nội dung đội trưởng cùng Nhân tộc này trò chuyện.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Nhân tộc này thật đáng kính nể, cũng có tư cách gia nhập đại gia đình này của bọn họ, cùng đối kháng Cổ Tộc.

Lâm Phàm giờ này trợn tròn mắt, hẳn không biết phải trả lời như thế nào.

Đối với mình, Lâm Phàm luôn hiểu rất rõ.

Đi tới đâu, thì nơi đó gặp xui xẻo.

Nếu mình gia nhập tiểu đội này, tỷ lệ toàn quân bị diệt, nhất định định sẽ tăng lên.

-Cái này...

Lâm Phàm lắc đầu, muốn cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt mong đợi kia của Hạ Trạch Hoa, Lâm Phàm cũng không biết làm sao.

Cuối cùng, Lâm Phàm đứng lên, vung tay một cái:

-Tốt, vì tự do, ta đương nhiên là muốn góp một phần sức lực, nhất định phải khiến Cổ Tộc biết thế nào là sự lợi hại của chúng ta.

Hạ Trạch Hoa vẻ mặt mong đợi nhìn Lâm Phàm, trong lòng cũng có chút lo lắng người Nhân tộc khiến mọi người kính nể trước mắt này sẽ từ chối, thế nhưng vào đúng lúc này nghe được Lâm huynh đồng ý, Hạ Trạch Hoa cũng cười vui vẻ.

-Tốt, ngày hôm nay chúng ta để hoan nghênh Lâm huynh gia nhập tiểu đội chúng ta, bản đội trưởng, liền lấy ra mỹ thực vẫn cất giấu lâu nay, hảo hảo chúc mừng một phen.

Hạ Trạch Hoa vung tay, một đồng mỹ thực xuất hiện ở bên trên.

-Đội trưởng uy vũ...

-Đội trưởng vạn tuế...

Các đội viên của tiểu đội Chính Nghĩa, nhìn thấy những mỹ thực này, hưng phấn rống lên.

-Ha ha...

Lâm Phàm lúc này trong lòng cũng lúng túng nở nụ cười, chuyện này rốt cuộc là chuyện tốt, hay là chuyện xấu.

Hạ huynh đến cùng là ngốc thật hay là giả ngốc, chúng ta chỉ mới biết nhau một khoản thời gian ngắn, người liền kéo ta nhập bọn.

Đội ngũ như thế này, đội trưởng lại dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, có thể sống đến tận bây giờ thật sự là một kỳ tích.

Dịch giả: Nhi.

Biên tập: Cửu Ca.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 433: Thứ Hạng Trong Danh Sách Bị Truy Nã

Hạ Trạch Hoa một tay cầm miếng thịt lớn, miệng nuốt rồi la to:

-Mọi người lần lượt giới thiệu bản thân cho vị huynh đệ mới gia nhập nào, chúng ta từ nay về sau là người trong gia đình, cùng chung tay giúp đỡ đánh bại Cổ Tộc và giải phóng toàn bộ Cổ Thánh Giới, cùng xây dựng cân bằng tương lai.

Ở đằng trước, một kẻ gầy gò đang nhấm nháp miếng thịt mỡ, đang cười nói vui vẻ.

-Ta là người ở Thủy Giới, là người do thám của Tiểu Đội Chính Nghĩa, gọi là Chu Vân.

Một thanh niên trên vai vác một cây chùy(một loại búa lớn, đầu tròn, có cán) ở bên cạnh Chu Vân, cũng đang cười nói:

-Ta là người ở Chiến Giới, là thành viên chiến đấu trong Tiểu Đội Chính Nghĩa, gọi là Hà Thành Hàn.

Lâm Phàm đang nhìn mọi người tự giới thiệu về bản thân, gật gù cảm thán, mỗi giới mỗi tộc, nay đều hội tụ ở đây, cùng chống lại Cổ Tộc.

-Ta là người Giác Giới, gọi là Mộ Lượng. Ta đã có tên trong danh sách bị truy nã.

Tên Mộ Lượng một sừng nói rất rầm thối.

-Tiểu tử nhà ngươi, lại khoe khoang, lần trước để ngươi nắm bắt cơ hội, giết Thập Phu Trưởng một tên Cổ Tộc rồi khoe khoang đến tận bây

giờ, thực là quá mất mặt Tiểu Đội Chính Nghĩa chúng ta. Lâm huynh đệ đừng quá bận tâm, chúng nó chỉ thích chí khoe khoang.

Hạ Trạch Hoa tuy miệng thì nói với Mộ Lượng, nhưng trong lòng lại rất đổi vui sướng, bởi vì tiểu đội bọn họ, mỗi người đều có một tài năng riêng.

“ Danh sách bị truy nã?” Đã là lần thứ 2 mà Lâm Phàm nghe về nó

- Hạ huynh, danh sách truy nã này rốt cuộc là gì?

-Uhm, được rồi, Lâm huynh đệ mới gia nhập không lâu e rằng còn chưa biết, danh sách bị truy nã này chỉ cần huynh chém giết bọn người Cổ Tộc, lĩnh hội thiên ý của Cổ Thánh Giới, cuối cùng truyền vào trong Đại Bồn Cung của Cổ Tộc, dựa vào cái này thì sẽ được lên danh sách truy nã của Cổ Tộc.

-Thiên ý của Cổ Thánh Giới rất dễ tiện bề ối, điều không nghi ngờ chính là những người chống lại Cổ Tộc thì sẽ không có chốn dung thân, mà nếu như có người Cổ Tộc giết được những người có tên trong danh sách bị truy nã thì sẽ nhận được sức mạnh của thiên ý Cổ Thánh Giới.

Hạ Trạch Hoa bực bội nói nhưng lại không biết làm thế nào, rõ ràng đây là cuộc chiến không công bằng.

“ Hóa ra như thế.” Lâm Phàm hiểu rõ ngay tức khắc.

- Lâm huynh xem đi.

Lúc này Hạ Trạch Hoa từ trong kho lưu trữ vật quý, đem ra một quyển sách.

-Đây là danh sách bị truy nã, bên trong ghi chép tất cả những người bị truy nã.

Tay của Hạ Trạch Hoa chỉ một cái, lập tức xuất hiện vô số nội dung chặt chẽ.

-Đây đều là những cấp bậc, huynh xem trang đầu tiên là những người bị truy nã nguy hiểm nhất, mỗi người trong này đều là những anh hùng trong lòng vô số chúng tộc.

Lâm Phàm nhận cuốn sách, xem một cách cẩn thận.

Hai mươi người ở trang đầu Lâm Phàm đều không biết họ là ai, nhưng trong sách đã có sự giới thiệu, còn có thời gian phi thăng lên Cổ Thánh Giới.

-Chỉ cần nhập tên mình vào thì có thể tra được thông tin của chính mình.

Hạ Trạch Hoa ngay lập tức nhập tên mình vào, lát nữa nội dung trong danh sách bị truy nã đột nhiên thay đổi.

“Hạ Trạch Hoa, người Dực Tộc, chém chết hai tên Bách Phu Trưởng người Cổ Tộc, 60 binh sĩ Cổ Tộc, khen thưởng: chức vị Thập Phu Trưởng của Cổ Tộc, xếp hạng 45002120.”

Lâm Phàm xem hàng nội dung, những chúng tộc được giới thiệu hết sức rõ ràng, thậm chí ngay cả thành tích giết những người Cổ Tộc cũng được ghi chép lại, đồng thời phần thưởng đều viết cực kỳ rõ ràng, thậm chí còn có xếp hạng. Lâm Phàm thấy rằng thiên ý của Cổ Thiên Giới có chút lỏng lẻo.

-Ha ha..... Lâm huynh thấy đấy, kỳ thực trong Cổ Thánh Giới không chỉ chúng ta chiến đấu với Cổ Tộc, còn có vô số người cũng giống chúng ta đang cùng Cổ Tộc chiến đấu, chỉ là số lượng Cổ Tộc quá nhiều, còn chúng tộc ở các đại thiên thể giới của chúng ta lên đây thì không bằng 1/100 người Cổ Tộc.

Hạ Trạch Hoa nói.

-Huynh xem kìa.

Lúc này, Mộ Lượng cũng tiến tới nhập tên mình vào.

“ Mộ Lượng, người Giác Tộc, giết 1 tên Thập Phu Trưởng Cổ Tộc, giết 30 binh sĩ Cổ Tộc, khen thưởng: thành viên bình thường Cổ Tộc, xếp hạng 130521432.”

Xem đến cấp bậc của mình, Mộ Lượng ngẩng đầu đặc ý,

-Xem đi, đây là cấp bậc của ta, dẫu rất thấp, nhưng đã tiến bộ rất nhiều, chỉ cần ta giết vài tên Cổ Tộc thì cấp bậc của ta sẽ ngày càng gia tăng.

Hạ Trạch Hoa nhìn Mộ Lượng bắt đầu đặc ý, cũng là cách nói không cầm được cơn giận:

-Tiểu tử nhà ngươi lại đặc ý rồi, ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng tự cao, hãy khiêm tốn.

Mộ Lượng ngẩng đầu nói:

-Biết rồi, đội trưởng.....

Lâm Phàm nhìn quyển sách trong tay họ, cũng ngờ vực hỏi:

-Bản danh sách bị truy nã này làm sao có được?

Hạ Trạch Hoa nói:

-Lúc chúng ta phi thăng lên đây thì đã có rồi, nó ở nhãn trữ vật, Lâm huynh không biết ư?

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó nhìn vào nhãn trữ vật của mình, đã lâu rồi hẳn không dùng tới vì vậy cũng không để tâm, vừa mở ra đã thấy một quyển sách nằm yên lặng trong đó, khiến Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài không biết làm sao.

Lâm Phàm lấy ra một quyển sách cỡ một gan bàn tay mà hỏi:

-Cái này?

Hạ Trạch Hoa gật gù:

-Ừm, chính là nó.

Mộ Lượng lúc này nhìn Lâm Phàm hỏi:

-Huynh đã từng giết người Cổ Tộc chưa?

Trong tiểu đội cấp bậc của hắn là thấp nhất, lúc này lại có người mới gia nhập nên tự nhiên muốn khoe khoang một lần.

Lâm Phàm gật gù:

-Ta giết rồi.

Chỉ là đã giết quá nhiều nên không nhớ nổi rốt cuộc đã giết bao nhiêu tên.

Mộ Lượng mặt mày hớn hờ nói:

-Đội trưởng cho tụi em kiểm tra thử xem.

Hạ Trạch Hoa liếc nhìn Mộ Lượng, ý đồ của tên này không phải là muốn biểu hiện mình trước mặt người mới sao:

-Suy nghĩ trong lòng tiểu tử nhà ngươi ta còn không hiểu sao?

Mộ Lượng lần này nhất quyết muốn kiểm tra, nếu không trang bức trước mặt người thì cuộc đời này có gì hứng thú nữa:

-Đội trưởng, huynh không kiểm thì ta kiểm.

Chẳng đợi Hạ Trạch Hoa nói thêm gì, Mộ Lượng cầm danh sách bị truy nã của mình, sau đó nhập tên của Lâm Phàm vào.

Mộ Lượng cười ha hả và đợi xem cấp bậc của người mới này, nhất định là thua kém mình rất xa, bản thân đã giết Thập Phu Trưởng của Cổ

Tộc, còn thêm 30 binh sĩ Cổ tộc, với chiến tích này thì một kẻ vừa mới phi thăng lên đây làm sao có thể sánh kịp với ta.

Nhưng vào lúc Mộ Lượng nhìn giới thiệu trên danh sách bị truy nã thì hoàn toàn ngẩn người ra, thậm chí những câu đang định nói cũng quên mất.

Hạ Trạch Hoa nhìn Mộ Lượng không nhúc nhích thì thở dài, tên tiểu tử thật khiến người ta lo lắng:

-Tên tiểu tử nhà ngươi có chuyện gì thế?

Cũng không biết giữ mặt mũi cho Lâm huynh đệ một chút, chưa từng giết Cổ tộc đối với chúng ta mà nói là việc rất mất mặt, nhưng hiện tại đã là người một nhà thì đừng nên như vậy chứ.

Hạ Trạch Hoa nhìn Mộ Lượng há hốc mồm thì cho rằng tên này muốn dùng thành tích của bản thân để đứng khoe khoang trước mặt Lâm Phàm, biểu hiện bản thân lợi hại đến mức nào.

Hành vi không hòa thuận này Hạ Trạch Hoa nhất định phải ngăn lại.

Mộ Lượng phản ứng lại, ngay lập tức nói:

-Không phải đội trưởng, anh xem.....

Sau đó vẻ mặt ngờ ngợ rồi cầm danh sách bị truy nã đưa ra.

-Người.....

Hạ Trạch Hoa thở dài, sau đó đi qua tới.

Những đồng đội xung quanh cũng lần lượt cười, tiểu tử Mộ Lượng chẳng phải xấu xa chỉ là tính cách hơi trẻ con thôi.

-Cái gì.....

Hạ Trạch Hoa lúc này kinh ngạc, vẻ mặt không dám tin nhìn Lâm Phàm.

Không nghĩ đến một đại thần mà lại có phong thái khiêm tốn như vậy.

Dịch giả: Trung Nghĩa.

Biên tập: Cầu Ca.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Lâm Phàm Rất Thờ Ơ Lạnh Lùng

Hạ Trạch Hoa là người Dực Tộc, tính cách vốn phóng khoáng, chưa bao giờ biết xem thường bất kể người nào, đương nhiên nếu dựa theo lời của người Cổ Tộc thì Hạ Trạch Hoa là kẻ không biết nhục nhã, thậm chí là một tên sát thủ máu lạnh.

Mộ Lương tuy hơi khoe khoang bản thân, nhưng Hạ Trạch Hoa biết tên tiểu tử này không hề xấu xa, chỉ là tính cách luôn như vậy.

Hạ Trạch Hoa đã chuẩn bị kỹ càng, dù sao một người mới phi thăng lên thượng giới, có thể được bảo toàn tính mạng đã là muôn phần may mắn. Chỉ là lần đầu gặp mặt mà hắn đã lôi kéo Lâm Phàm vào đội, chính là để cho người mới có một tập thể, như vậy hy vọng sống sót sẽ lớn hơn.

Lúc Hạ Trạch Hoa nhìn thấy danh sách bị truy nã thì tròn tròn cả mắt.

“Lâm Phàm, Nhân tộc, giết một tên Bách Phu Trưởng, 6 tên Thập Phu Trưởng, 1300 binh sĩ Cổ Tộc, khen thưởng: chức vị Bách Phu Trưởng Cổ Tộc, xếp hạng 35120620.”

Thứ hạng này so với Hạ Trạch Hoa còn cao hơn rất nhiều, mà chiến tích thì lại càng lừng lẫy làm lóa mắt của họ.

Hạ Trạch Hoa phản ứng ngay lập tức:

-Lâm huynh, huynh giấu diếm quá kín nha.

Cả đội đang nhăm nháp thức ăn, thấy sắc mặt hốt hoảng của đội trưởng thì rất nghi hoặc.

-Hạ ca, sao thế?

Mọi người xung quanh hiếu kì mà đến, họ cũng muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì làm kinh động đội trưởng như thế.

Thậm chí một tên thích khoe khoang như Mộ Lượng cũng ngẩn người.

Lúc mọi người vây quanh nhìn thấy cấp bậc trên danh sách bị truy nã, trong nháy mắt xung quanh yên tĩnh lạ thường.

“Lộp bộp.....”

Thức ăn rơi xuống đất.

Trong chốc thoáng.....

-Cái gì chứ, người này quá lợi hại rồi.

-Một tên Bách Phu Trường, 6 tên Thập Phu Trường,....., 1300 binh sĩ Cổ Tộc, đây..... Đây rốt cuộc là thế nào?

-Anh hùng a.....

Ngay tức khắc, mọi người hết hoảng, họ thực sự không dám tin vào hình ảnh trước mắt.

Lâm Phàm đang xem dòng giới thiệu trên danh sách bị truy nã, nhúu mày lại, 1300 binh sĩ Cổ Tộc, ngày đó đã giết nhiều như vậy sao?

Lâm Phàm chẳng hề đếm, bởi vì ngày đó xông pha vào trong binh lính Cổ Tộc tàn sát nên cũng không nhớ rõ rốt cuộc đã giết được bao nhiêu.....

Mộ Lượng nhìn Lâm Phàm mà không thể ngồi yên, tiến lên vài bước, khụy một chân, hai tay ôm quyền, trong đôi mắt lấp lánh tràn đầy vẻ sùng bái vô bờ bến:

-Lâm huynh, xin nhận tiểu đệ một lạy, huynh sau này là đại ca trong lòng Mộ Lượng ta đây.

Mộ Lượng lúc này đã bị hoàn toàn khâm phục, lúc nhìn giới thiệu, hẳn ta đã hoàn toàn không nói nên lời.

Anh hùng a, những chiến tích này thực sự quá huy hoàng.

Ngẫm lại chính mình lúc trước còn rất đặc ý, hiện tại như một tên ngốc.

Lúc này, các đội viên xung quanh đã tỉnh táo lại, nhìn Mộ Lượng mà bật cười:

-Mộ Lượng, còn đặc ý nữa không?

Mộ Lượng nói:

-Mấy người nói gì vậy, ta đặc ý lúc nào, Lâm huynh chính là ngọn đèn soi sáng chỉ dẫn ta, chính là mục tiêu phấn đấu từ giờ trở về sau của Mộ Lượng ta.

-Ha ha..... Mọi người nhìn bộ dạng của Mộ Lượng, cũng cười phá lên, nhưng sau đó nhìn Lâm Phàm một cách sửng sốt.

Với năng lực của bọn họ thì chiến tích này quá nghịch thiên rồi.

Hạ Trạch Hoa nhìn Lâm Phàm, nhất thời không biết nên nói gì:

-Lâm huynh, chuyện này.....”

Nếu như không phải nhìn ánh mắt Lâm Phàm không có một chút lừa dối thì hẳn thật sự hoài nghi, tên họ Lâm này đang trêu đùa bọn họ ư.

Lâm Phàm nhìn mọi người, không nghĩ đến những chiến tích nhỏ nhặt của mình đã khiến họ kinh sợ như thế, thực sự là hơi ngạc nhiên.

Kỳ thực Lâm Phàm không hay biết rằng, có thể giết được một tên Bách Phu Trường đã đủ khiến họ kinh ngạc, thế mà còn thêm 1300 binh sĩ Cổ Tộc thì khiến họ vô cùng hoảng sợ.

Lâm Phàm thờ ơ nói rằng:

-Hạ huynh, những thứ ấy chẳng là gì cả, lúc ta mới phi thăng lên đây, không ngờ gặp phải tên Cổ Tộc có chức vị giống như Thập Phu Trường gì đấy, sau đó bị ta chém chết, sau này ta cảm thấy bọn Cổ Tộc thực sự đáng ghét, liền đơn thương độc mã xông vào doanh trại của chúng.”

Lâm Phàm không coi là gì nhưng những người xung quanh thì cảm thấy như sóng gió ngất trời.

Hạ Trạch Hoa hoảng sợ nói:

-..... Lâm huynh, huynh vừa nói huynh đi đến doanh trại của bọn Cổ Tộc ư?

-Đúng vậy, ta chém chết một tên Bách Phu Trường ở bên kia, còn có một đám lính Cổ Tộc nữa. Mọi người nghe thấy Lâm Phàm xông thẳng vào doanh trại Cổ Tộc, giết một tên Bách Phu Trường, còn có 1300 binh lính Cổ Tộc, mà vẫn an toàn trở về thì hoàn toàn bái phục rồi.

Hạ Trạch Hoa lúc này không muốn nói chuyện nữa.

Hắn vốn dĩ cho rằng bản thân làm một việc tốt, cho phép người mới này gia nhập đội để có chốn dung thân.

Nhưng hiện tại hắn vừa thấy rằng “ Tiểu Đội Chính Nghĩa” của mình vô tình tìm được một đại thần.

Chỉ trong thời gian ngắn, tiểu đệ của mình hoàn toàn bị Lâm Phàm dọa chết khiếp, nhìn Lâm Phàm với khuôn mặt đờ đẫn ngu muội, trong ánh mắt cũng tràn ngập vẻ tôn kính sùng bái.

Đối với họ mà nói, cường giả là đáng được sùng bái nhất.

Lâm Phàm nhìn thấy bọn họ đã đắm chìm trong những chiến tích lòng lẫy của mình, thì lạnh nhạt thờ dài xem ra tiểu gia ở đâu thì cũng sáng chói như thường

Lâm Phàm hỏi:

-Hạ huynh, Tuyệt Vọng Hầu trước đó huynh đã nói có phải là giống như một đứa con nít.

Vẻ mặt của Hạ Trạch Hoa đầy vẻ kinh ngạc:

-Ah..... Lâm huynh đã gặp Tuyệt Vọng Hầu rồi sao?

-Đúng vậy, nếu không phải ngày đó hắn đi ra thì ta còn giết được nhiều tên Cổ Tộc hơn nữa.

Lâm Phàm thản nhiên, giống như đang nói đến một việc không quan trọng vậy:

“Woa.....” Mọi người nghe lời nói của Lâm Phàm, lại càng sửng sốt.

Lâm Phàm hỏi:

-Hạ huynh, Tuyệt Vọng Hầu rốt cuộc là nhân vật gì, sao ta thấy dáng hình của hắn không giống người Cổ Tộc vậy?

-Ta cũng không biết, chỉ là trước đây rất lâu Tuyệt Vọng Hầu xuất hiện ở chỗ đóng quân của Cổ Tộc, có rất nhiều người phi thăng lên đây đều bị Tuyệt Vọng Hầu sai người bắt hết.

-Lần này mọi người muốn đi giết Tuyệt Vọng Hầu? Nhưng ta thấy sức mạnh của Tuyệt Vọng Hầu không thể xem thường được đâu.

-Tuyệt Vọng Hầu rất mạnh, nhưng có tin nói hắn bị trọng thương, sức mạnh vô cùng suy yếu, cho nên ta muốn nhân cơ hội giết Tuyệt Vọng Hầu để giải phóng cho khu vực này.

-Huynh biết dưới quyền Tuyệt Vọng Hầu có bao nhiêu tên thủ hạ Cổ Tộc không?

Hạ Trạch Hoa lắc đầu, chưa từng suy nghĩ về việc này:

-Ta không biết a.....

-Ặc...

Lâm Phàm suýt nữa thì sặc nước, chuyện cơ bản như vậy mà cũng không biết mà đã muốn giết vào doanh trại rồi, ngại sống lâu sao?

Còn cả chuyện trọng thương nữa, tuyệt đối là hoang đường.

Tên Tuyệt Vọng Hầu tuy rằng vóc người nhỏ yếu giống như một đứa con nít, nhưng trên thân phát ra khí lực rất mạnh mẽ, với năng lực đó thì ở đây không ai có thể đối phó.

Chưa nói đến Tuyệt Vọng Hầu, chỉ cần một ít Cổ Tộc dưới quyền hẳn đã đủ trấn áp toàn bộ cả đội rồi.

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy rất hối, “Tiểu Đội Chính Nghĩa” này phải đổi tên là “Tiểu Đội Cảm Tử” mới đúng a.

Lâm Phàm nói:

-Hạ huynh, ta thấy chúng ta nên bàn bạc từ từ.

Hạ Trạch Hoa nói:

-Tốt, mọi người chú ý, hiện tại Lâm huynh sẽ là phó đội trưởng của Tiểu Đội Chính Nghĩa chúng ta, mọi người hãy cùng chung tay góp sức đánh bại bọn Cổ Tộc.

-Đánh bại Cổ Tộc, đánh bại Cổ Tộc.

Mọi người hưng phấn hô to.

“Haizz.....” Lâm Phàm thở dài, lần này lại nhảy hố nữa rồi.

Hạ huynh này thật là không có chủ kiến, vừa một lòng một dạ muốn đi giết Tuyệt Vọng Hầu, hiện tại mình mới nói như thế đã thay đổi quyết định.

Thay đổi cũng lẹ quá đi.

Có thể kiên trì một chút không nè.

Dịch giả: Trung Nghĩa.

Biên tập: Cầu Ca.

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 435: Ai Cũng Không Thể Đoạt Quái Của Ta

“Tuyệt Vọng Hầu.....”

Trong cuộc giao lưu giữa với Hạ Trạch Hoa, Lâm Phàm đã biết được một phần khu vực bị kiểm soát bởi Bát Đại Chí Cao của Cổ Tộc.

Cũng chính là khu vực “Tuyên Cổ” từng kiểm soát.

Vạn năm trước, tuy nói “Tuyên Cổ” biến mất, Bát Đại Chí Cao của Cổ Tộc thiếu mất đi một người, nhưng đối với người Cổ Tộc mà nói mãi mãi không thiếu kẻ mạnh, chẳng bao lâu sau có một người thuộc Cổ Tộc đã giành lấy vị trí Chí Cao.

Thực lực của Bát Đại Chí Cao mạnh mẽ đến đâu, điều này Lâm Phàm không cần nghĩ cũng biết được.

“Tuyên Cổ” tuy bị các bậc chí tôn trấn áp, dụ dỗ “Tuyên Cổ” đến Huyền Hoàng Giới, vận dụng sức mạnh thiên địa, phong ấn sức mạnh của “Tuyên Cổ” thấp hơn 1/100 sức mạnh ban đầu.

Tuy sức mạnh của “Tuyên Cổ” thấp hơn 1/100, nhưng vẫn giết được các bậc chí tôn kia.

“Haizz, con đường chinh phục cả Cổ Thánh Giới thật không dễ đi chút nào.”

Khu vực quản lý của Bát Đại mệnh môn như biển, người bình thường suốt đời không thể đặt chân đến nơi này.

Mà những người phi thăng từ hạ giới đều xuất hiện ở các địa điểm cố định.

Như nơi Lâm Phàm phi thăng lên là thuộc quyền cai trị của Tuyệt Vọng Hầu.

Nếu không phải người trong các tộc ở Cổ Thánh Giới đến cứu viện, thì đối với bất kể người nào mới phi thăng lên đây mà nói chỉ có con đường chết.

Trong lòng Lâm Phàm có ý tưởng muốn giải phóng nơi này, nhất là nơi phi thăng lên cần phải an toàn, bằng không một mực để cho bọn Cổ Tộc quản lý thì mãi mãi không thể nào xoay sở được nữa.

Nhưng Lâm Phàm hiểu rõ với thực lực bây giờ của hắn vốn dĩ không nắm chắc việc một chọi một với Tuyệt Vọng Hầu, cho nên phải không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Ban đầu Lâm Phàm nghĩ rằng một mình có thể vượt trở ngại, tự do tự tại, nhưng thử nghĩ mà xem nếu có một đoàn đội thì khi có chuyện sẽ nhẹ nhàng đi không ít.

Huống chi bản thân vừa mới đến Cổ Thánh Giới, còn lạ nước lạ cái hiển nhiên đi một bước cũng khó, còn đám Hạ Trạch Hoa thì đã ở đây lâu lắm rồi nên vô cùng quen thuộc nơi đây, nếu muốn trở nên mạnh hơn, phải nhờ sự giúp đỡ của họ.

Hạ Trạch Hoa hỏi:

- Lâm Phàm, huynh nói chúng ta nên làm thế nào đây?

Lâm Phàm nghĩ:

- Theo ý kiến của tôi, chúng ta nên mở rộng đội ngũ, nâng cao thực lực, dựa vào số người hiện tại của chúng ta thì e rằng rất khó khăn.

Hạ Trạch Hoa đáp lại:

- Đúng vậy, huynh nói có lý lắm, nhưng làm thế nào để mở rộng đội ngũ? Những người lạc đoàn nơi đây rất ít ỏi, nhưng giống như đội ngũ chúng ta có rất rất nhiều, thậm chí có rất nhiều đoàn đội mạnh hơn nhóm chúng ta, người khác chưa chắc đã muốn gia nhập với chúng ta.

Lâm Phàm sờ cằm, bắt đầu suy tư, bỗng nhiên lóe một suy nghĩ, rồi miệng nở một nụ cười:

- Chúng ta có thể đến những địa điểm mà họ phi thăng, chiêu mộ họ, thuyết phục họ gia nhập vào đội ngũ, nâng cao thực lực, cuối cùng liên kết các nhóm khác lại với nhau cùng giết Tuyệt Vọng Hầu, lúc ấy phần thắng nhất định là lớn hơn nhiều rồi.

Ngay lập tức, Hạ Trạch Hoa vỗ đùi, hô to một tiếng:

- Chà, đúng rồi, sao tôi chưa nghĩ đến việc ấy nhỉ?

Hạ Trạch Hoa càng nghĩ càng cảm thấy dễ dàng:

- Một tháng phi thăng lên đây một lần, chúng ta có thể đi chiêu mộ họ, sau đó cho họ vào đội ngũ, để họ nâng cao thực lực từ từ.

Đáng tiếc thay, Lâm Phàm còn có vấn đề chưa nói với họ.

Chính là những người vừa phi thăng lên thì có được tài năng gì, thực lực cũng chỉ ở Đại Thiên Vị đại viên mãn, thậm chí bọn họ còn không đánh lại đám binh sĩ Cổ Tộc kia.

Về việc rèn luyện cho họ, khiến họ nâng cao thực lực không phải không được, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì tất cả những thứ này đều rất hao tổn thời gian.

Dựa theo cách nghĩ của Lâm Phàm, trong thời gian ngắn nhất rèn luyện và nâng cao thực lực bản thân, về sau dùng sức mạnh tuyệt đối để tự mài giũa thúc đẩy bản thân.

Đối với kiểu bạo lực này, Lâm Phàm là người tinh thông nhất.

Lúc này, lá cây kêu “ Xào xạc.....”

Vốn dĩ Lâm Phàm còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên nhú mày lại:

- Có người đến.

“Ồ.....” Hạ Hoa Trạch ngẩn ra, hẳn hoàn toàn không chút hoài nghi đối với Lâm Phàm, sau đó một mực cảnh giác.

Lúc này, trong hư không có một giọng nói:

- Tiểu Đội Chính Nghĩa,..... Ta đợi các người rất lâu rồi.

Giọng nói này khiến người ta có cảm giác không rét mà run, phảng phất vẻ âm trầm.

Hạ Trạch Hoa nổi giận quát:

- Kẻ nào?

Tuy đã quen thuộc với việc kẻ thù tập kích, nhưng kẻ địch với khả năng ẩn mình mà không bị phát hiện, ngược lại khiến Hạ Trạch Hoa hơi rợn người.

Mọi người đều tụ họp lại, cảnh giác xung quanh.

Mộ Lương nuốt nước bọt, cái sừng trên đầu cũng phát sáng, từng gợn sóng phát ra nhằm dò tìm vị trí của kẻ thù:

- Tên vô lại kia, mau xuất hiện, Mộ Lương ta đây sẽ cho người biết thế nào là sự lợi hại.Điều khiến Mộ Lương hơi kinh ngạc đó chính là hẳn tìm nửa ngày trời vẫn không tìm thấy vị trí của kẻ địch.

Hiển nhiên đây là một cao thủ.

Lúc này bỗng nhiên từ đâu phát ra một tràng cười thực âm trầm “ Ha Ha....”, một cái bóng đen liền xuất hiện trong hư không.

Kẻ trong hư không mặc chiếc áo dài choàng dài, mái tóc đen dài phiêu dật.

Bề ngoài không có gì khác với loài người, chỉ là trên thân thể tỏa ra một mùi hương khó tả.

Hạ Trạch Hoa thấy bóng người vừa xuất hiện, lúc nhìn rõ khuôn mặt, sắc mặt cũng thay đổi:

- Hư Vô Tâm của Hư Giới?

Hư Vô Tâm nhìn Tiểu Đội Chính Nghĩa, thái độ ung dung, giống như không thèm để ý tới người khác:

- Xem ra người còn nhận ra ta.

Hạ Trạch Hoa nói chằng ngại ngừng:

- Hử, loại cận bã của Hư Giới ai mà không nhận ra, vì muốn lấy lòng bọn Cổ Tộc mà người giết cha, bán đồng bào của người, cái thứ tiểu nhân cận bã như người sẽ bị người người trừ diệt.

Chuyện lớn xảy ra gần đây không ai không biết cả.

Hư Vô Tâm của Hư Giới, bán đồng bào, vô số người của Hư Giới bị bọn Cổ Tộc bắt giữ mà bản thân hãn lại thuần phục chúng, còn được đề bạt làm Bách Phu Trưởng.

Hư Vô Tâm nghe lời nói ấy, ngay lập tức cười phá lên “Ha Ha.....”, nụ cười thật thâm hiểm.

- Kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết, đó chính là quy luật của tự nhiên mà, bọn người quả thực hết sức ngu xuẩn, đội ngũ các người lại tin lời nói bông đùa khư khư như thế, ha ha.....

Hạ Trạch Hoa thay đổi sắc mặt.

Hư Vô Tâm thương hại nhìn Tiểu Đội Chính Nghĩa, đối với hắn mà nói thì đám người này quá ngu xuẩn:

- Tuyệt Vọng Hầu đại nhân mạnh mẽ như thế làm sao mà bị trọng thương được, ha ha.....

Lâm Phàm thở dài một cái, không biết làm thế nào, chưa nghĩ đến báo ứng lại nhanh như thế, nếu như mình không gặp bọn họ, thì Tiểu Đội Chính Nghĩa này chính là bia đỡ đạn.

Nhưng hiện tại thực khó nói.

Lúc này, bọn lính Cổ Tộc từ chỗ tối xông thẳng ra.

Còn có một tên Thập Phu Trưởng trong số đó.

- Hư đại nhân quả thực lợi hại, bọn người hôi thối này lại bị lừa bởi một câu nói bông đùa như thế.

- Giết bọn chúng, chúng ta sẽ nhận được phần thưởng của thiên ý.

Hạ Trạch Hoa nhìn thấy lũ binh lính Cổ Tộc, thần sắc không bình tĩnh được, nếu như chỉ có Hư Vô Tâm, bọn họ còn nắm chắc được cả nhóm sẽ rút lui an toàn.

Nhưng hiện tại xuất hiện quá nhiều binh sĩ Cổ Tộc thì thật là khó nói.

Tuy nhiên Lâm Phàm thì rất hài lòng, quả thực thiếu cái gì là đến cái đó.

Thời gian buff mạnh nhất vẫn còn một chút nữa.

Vốn dĩ vẫn còn thềm than vẫn, không có cố trân quý dạng BUFF này chính là bỏ lỡ đỉnh cao nhân sinh trong cuộc đời.

Nhưng hiện tại có người chủ động tấn công, ai cũng đừng mong cùng ta đây đoạt quái.

Lâm Phàm lập tức tiến về trước một bước, vỗ vai Hạ Trạch Hoa.

Lâm Phàm thờ ơ nói:

- Hạ huynh, đừng căng thẳng, cứ đứng sau sẽ ổn thôi.

Hạ Trạch Hoa lo lắng:

- Lâm huynh,.....

Lâm Phàm ngoảnh đầu lại, nhìn mọi người trong Tiểu Đội Chính Nghĩa:

- Mọi người nhìn thật kỹ cho ta, ai cũng không được phép cướp quái của ta, những thứ này ta bao hết.

Hạ Trạch Hoa: “.....”

Mộ Lương: “.....”

Thanh Thiên Vị sơ kỳ tuy không tệ nhưng còn chưa đủ nhìn a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 436: Lâm Phàm Thích Nhất Chém Đầu

“Nhân Tộc?”

Hư Vô Tâm ngược nhìn cả một bọn to mồm không biết xấu hổ này, trong ánh mắt lóe lên sự khinh bỉ, bật cười càng lúc càng lớn:

- Ha ha, không nghĩ đến là một tên Nhân Tộc, chẳng lẽ tên Nhân Tộc này chính là kẻ trong danh sách bị truy nã gần đây nhất, kể ra Hư Vô Tâm ta được ông trời phù hộ, không những giết hết tiểu đội ngu xuẩn này, mà còn bắt được tên Nhân Tộc đang bị truy nã nữa.

Lâm Phàm nhìn Hư Vô Tâm, cái tên này thật đã hết thuốc chữa:

- Giết cha cầu vinh, kẻ như người quả thực táng tận lương tâm, ông trời quả không phụ lòng người, lại sắp đặt cho người gặp ta để người trả giá cho những hành vi của mình. Kẻ xấu ta gặp không ít, nhưng chưa từng gặp qua loại cầm thú nào điên rồ như người.

Thượng Giới không hổ là Thượng Giới, không chỉ quy định thế giới còn cao hơn Huyền Hoàng Giới, loại cầm thú như thế này cũng xuất hiện ở đây, lại còn cao cấp hơn cả Huyền Hoàng Giới rất nhiều.

Biện pháp đối phó loại cầm thú này chính là vung búa chặt quái, một vết sáng lóe lên, máu văng tung tóe.

Hạ Trạch Hoa lo lắng nói:

- Lâm huynh, không được sơ suất. Ta biết thực lực của Lâm huynh rất mạnh, nhưng Hư Vô Tâm chẳng phải người thường, lại thêm bọn Cổ Tộc, càng không nên xem thường.

Lâm Phàm làm sao có thể để Hạ Trạch Hoa nhúng tay vào:

- Không sao cả, mọi người đứng nhìn là tốt rồi.

Hiện tại, thời gian BUFF mạnh nhất không nhiều, nếu từ bỏ những kinh nghiệm trước mắt, thì không biết đến bao giờ mới có cơ hội nữa.

Hư Vô Tâm cười nhạo, cười đến chảy nước mắt:

- Tên Nhân Tộc ngu xuẩn kia, người nghĩ một mình người có thể giết ta sao? Thật tức cười, ta khuyên người cùng đồng bọn xông lên, đừng để đến lúc đó hối hận thì không kịp. Không phải tự nhiên mà Cổ Tộc chúng ta có thể trấn áp vô số chủng tộc khác, bởi vì những kẻ đần độn như người thực sự quá nhiều.

Lâm Phàm chẳng nói một lời, cầm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay.

Mặc dù Vĩnh Hằng Chi Phủ là một thần khí bị nứt mẻ, nhưng nó lại là thần khí Lâm Phàm sử dụng thông thạo nhất.

Lâm Phàm nhìn thẳng vào Hư Vô Tâm, không sợ hãi chút nào:

- Tuy đôi khi ta rất ngu xuẩn, nhưng người không có tư cách nói ta ngu xuẩn, mau gọi chủ nhân Cổ Tộc của người ra đây, còn người mau tỉnh ngộ nếu không ta sẽ khiến người hối hận không kịp.

Thanh Thiên Vị sơ kì thì có làm sao, hôm nay bản thiếu gia sẽ dựa vào Địa Thiên Vị cảnh giới đánh người một trận.

Hư Vô Tâm đột nhiên giận dữ:

- Xông lên hết cho ta.....

Bọn Cổ Tộc nổi giận, bất ngờ đánh Lâm Phàm:

- Đòi co với hãn làm gì, cứ giết hãn trước đã.

Một tên Cổ Tộc cao hơn 2m găm lên, tay cầm binh khí xông về phía Lâm Phàm, sức mạnh dữ dội làm chấn động hư không.

Đám người Cổ Tộc hung tàn hống hách, cùng với khuôn mặt xấu xí đã chiếm ưu thế rất lớn trong trận chiến.

Mộ Lương nhìn bộ dạng hung ác của bọn Cổ Tộc, trong lòng bỗng run rẩy, đồng thời cũng khâm phục bản thân vì trước đây có dũng khí để đánh bọn Cổ Tộc.

Càng nghĩ càng cảm thấy bản thân thật dũng cảm.

Đoàn Minh thuộc Long Tộc nhìn thấy bọn Cổ Tộc hung ác như thế, cũng lo lắng mà nhắc nhở:

- Cẩn thận.....

Một tên lính Cổ Tộc nổi giận hét lên, binh khí cầm trong tay vỡ thành nhiều mảnh vụn, đột nhiên tiến đến đánh Lâm Phàm:

- Tên Nhân Tộc kia, ta muốn nuốt chửng ngươi.

Lâm Phàm đứng vững, ngẩng đầu, miệng nở một nụ cười, nụ cười tỏa nắng như nắng hạ hoa xuân, trong thời khắc nguy hiểm này lại lộ vẻ kỳ quái vô cùng.

“Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.”

Trong giây lát, một tia sáng lóe lên một luồng sức mạnh xuyên thấu lòng người, thấm đẫm cả trời đất.

“ Bịch.....”

Một cú trúng vào tim, ngay giữa hai huyệt.

Tên lính Cổ Tộc hung tàn, xấu xí kia bất chợt khựng lại, khuôn mặt dữ tợn trong phút chốc thay đổi, một nỗi đau thốn cùng xuyên thấu qua tim.

Tên lính Cổ Tộc kia bỗng nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, đau đớn ngất trời.

“ Phịch.....”

Khuôn mặt xấu xí đen đুদ্ধ của tên lính Cổ Tộc phút chốc thay đổi, chỉ về phía tên Nhân Tộc đáng ghét trước mắt, hẳn không nghĩ đến tên Nhân Tộc ấy lại đê hèn như thế.....

- Người.....

- Ta sẽ giết.....

“ Keng, chúc mừng đã giết được Cổ Tộc Địa Thiên Vị cảnh giới Cấp Trung.”

“ Keng, chúc mừng gia tăng 5000 kinh nghiệm.”

Với số kinh nghiệm này đã được hẳn đoán trước, tất cả những thứ này đều là sự hỗ trợ hiệu quả của BUFF mạnh nhất, nếu không có BUFF thì kinh nghiệm vốn dĩ chẳng được bao nhiêu.

Lúc này tuy giết một tên Cổ Tộc chẳng tăng bao nhiêu kinh nghiệm, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, muối nào cũng là thịt cả.

Lâm Phàm vung tay áo, ngạo nghễ nhìn Hư Vô Tâm mà nói:

- A, Cổ Tộc không hổ là Cổ Tộc, cho dù quỳ gối xin học hỏi vẫn muốn chặt đầu ta. Hư Vô Tâm, các người xông hết lên đi, đừng để chủ nhân của các người phải tiễn biệt từng tên một.

Hư Vô Tâm nhìn tên Nhân Tộc này làm càn như vậy thì không chịu được:

- Đồ điên.....

Mà bọn lính Cổ Tộc nhìn thấy đồng bọn bị giết không ngừng la hét.

Bọn Cổ Tộc tức giận nhìn Hư Vô Tâm, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên hắn:

- Hư Vô Tâm, ngươi cứ nhìn cái gì vậy.

Hư Vô Tâm tuy là Bách Phu Trưởng, nhưng rốt cuộc chỉ là con chó theo chân bọn Cổ Tộc.

Lâm Phàm cười nói:

- Ôi..... Hư Vô Tâm ơi, ngươi thân là một Bách Phu Trưởng lại bị bọn tay sai chất vấn, ta cảm thấy xấu hổ thay ngươi.

Hư Vô Tâm tức giận nhìn Lâm Phàm, trong lòng điên tiết không tài nào chịu được.

Đồng thời Lâm Phàm nói thật đúng, tuy hắn là Bách Phu Trưởng, nhưng bọn lính Cổ Tộc ngoài mặt tôn kính, nhưng trong lòng khinh bỉ vạn phần.

Ngay lập tức, Hư Vô Tâm hét lên:

- Giết.....

Những tên lính Cổ Tộc bỗng hung hăng xông lên giết Lâm Phàm.

Hai tay của Hà Thành Hàn cầm cây Đại Chùy, khí thế sục sôi, cũng muốn xông lên đánh cho hả dạ:

- Đội trưởng, chúng ta có xông lên không?

- Các huynh đệ đừng xông lên, nhìn thôi là được rồi, ở đây cứ để ta lo.

Lúc Lâm Phàm và tên Hư Vô Tâm tương chiến, điều khiến hắn cực kỳ lo lắng đó chính là đám người Hạ Trạch Hoa sẽ xông lên.

Với thực lực của bọn họ, vốn dĩ không cách nào chống cự lại bọn Cổ Tộc kia, nếu bọn họ cứ đi ra thì kinh nghiệm của bản thiếu gia ta sẽ không cánh mà bay.

“ Tên Nhân Tộc đáng ghét, hãy ăn một chiêu của ta.”

“ Hư Không rạn nứt.....”

Hư Vô Tâm tức giận hét lên một tiếng, một chùm sáng bỗng phát ra.

Lâm Phàm cảm nhận được Hư Vô Tâm xuất chiêu, liền một búa bổ xuống:

- Ahhhh, xem chiêu thức của ta đây, hãy đỡ một búa.

“ Âm.....”

Hai luồng sức mạnh bỗng va vào nhau, phát ra một âm thanh động trời.

Bức màn hư không ấy tiếp tục rạn nứt, cuối cùng biến thành các hạt kết tinh tung bay giữa trời đất.

Lâm Phàm nửa đường chuyển hướng giết bọn lính Cổ Tộc:

- Hư Vô Tâm, tiểu gia giết bọn Cổ Tộc trước, rồi tính sổ với người sau.

Tiếng la thảm thiết động trời, bọn lính Cổ Tộc như ngựa hoang đứt dây cương, cuối cùng từng tên bị Lâm Phàm chém lăn quay ra đường:

- Ahhhh, tên tiểu nhân bỉ ổi nhà người.

- Chiêu thức gì vậy, sao lại đau đớn thế này.

- Tên Nhân Tộc, ta phải nuốt chừng người.

Đồng thời cũng hứng chịu đủ chiêu thức cực kỳ bi thảm của Lâm Phàm, nỗi đau đớn vô bờ bến vừa dâng trào trong lòng bọn Cổ Tộc, liền bị Lâm Phàm cho một búa bay đầu.

Không biết từ lúc nào, Lâm Phàm cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay lại thích chặt đầu bọn Cổ Tộc như thế.

Mỗi lần đầu bị chặt, một cột máu phụt lên, Lâm Phàm lấy làm thích thú.

Hiện trường là một bãi máu tanh.

Đám người Hạ Trạch Hoa nhìn tình cảnh như vậy tâm thần bấn loạn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 437: Không Cần Nhìn, Kêu Lên Đi

-Đội trưởng, ta sợ...

Mộ Lương nhìn lên một màn trước mặt, không khỏi rùng mình một cái.

-Ta cũng sợ...

Đoàn Minh bị Lâm Phàm dọa cho sợ hãi cũng yếu ớt nói ra.

-Có gì đáng sợ chứ.

Hạ Trạch Hoa nuốt một ngụm nước bọt, tuy nói cứng mà mặt lại trắng bệch.

-Ta sợ ngày nào đó Lâm ca nằm mơ, đem chúng ta ra chém.

Mộ Lương nói ra.

...

Lần này, Lâm Phàm ra tay thật sự là quá máu tanh, lại một cái đầu bay lên cao, ở trong hư không xoay tròn giống như quả bóng vậy.

-Phốc...

Cột máu bắn lên vô cùng thâm.

Lúc này, Hư Vô Tâm bị hành động của Lâm Phàm làm kinh hãi, không có chút do dự nào, một búa một đầu, không có bất kỳ cái gì sai lệch.

-Thứ hỗn trưởng.

Hư Vô Tâm giờ khắc này tức giận liên tục gào thét, gặp Nhân tộc này không ngừng chém đầu binh lính Cổ Tộc, không nhịn được tung ra đại chiêu.

-Xoay Chuyển Hư Không.

Trước mặt Hư Vô Tâm có một bàn tay duỗi ra, bàn tay này phẳng phất như chưởng quân hư không, mà dưới uy lực của bàn tay này hư không kiên cố kia từng tắc nứt toác, phẳng phất là bị cái gì xoay quay vòng lên vậy.

-Tên Nhân tộc kia, người phải chết.

Hư Vô Tâm lạnh lùng nhìn Lâm Phàm.

Mà giờ khắc này Lâm Phàm biến sắc, tự thân chung quanh hư không, không ngừng vặn vẹo lên, đồng thời một luồng sức hút mãnh liệt không ngừng lôi kéo, phẳng phất như muốn đem chính mình kéo vào bên trong hư không.

Cuối cùng giống như hư không này, bị bóp méo thành hư vô.

-Tiểu tử còn dám làm càn, nhìn tiểu gia làm sao thu thập người.

Lâm Phàm gào thét liên tục, một chỉ điểm ra, hư không vỡ tan.

-Thương Khung.

Một đạo ánh búa vẽ phá Thiên Địa.

-Yêu Thành.

Vừa dứt lời, một toà Yêu Thành, đột nhiên bay ra, sau đó trôi nổi ở trong hư không, từ từ lớn lên.

-Trấn áp...

Lâm Phàm gào thét một tiếng, bên trong “Yêu Thành”, thân hình thượng cổ đại yêu đột nhiên xuất hiện, hai con mắt tràn ngập lãnh ý nhìn thẳng Hư Vô Tâm, tay cự yêu chấp chưởng thiên địa hướng về Hư Vô Tâm chớp tới.

Dưới uy lực của cánh tay cự yêu này, cái hư không vụn vụn kia đột nhiên tan vỡ.

-Làm sao có khả năng...

Hư Vô Tâm kinh hãi đến biến sắc, hẳn không nghĩ tới tên Nhân tộc này lại có bảo bối lợi hại như vậy

-Nhân tộc, ngày hôm nay ngươi phải chết.

Hư Vô Tâm giờ khắc này nổi giận gầm lên một tiếng, đưa bàn tay vào bên trong hư không, trong chớp mắt, một thanh vũ khí đen kịt hình lưỡi liềm xuất hiện trong tay.

-Đây là chí bảo của Hư Giới, hôm nay ngươi chết ở trong tay ta, cũng nên tự hào.

Hư Vô Tâm lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, hiển nhiên cũng là bị Lâm Phàm ép.

-Cái gì chí bảo với không chí bảo, ăn một bữa của tiểu gia ta.

-Ta chém...

Trong chớp mắt, bóng người Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt Hư Vô Tâm, một bữa từ trong tay giáng xuống, hướng Hư Vô Tâm bổ tới.

Tiếng leng keng bạo loạn mà lên.

-Thương Khung...

-Thương Khung.

...

Hư Vô Tâm vừa đem chí bảo lấy ra, lại phát hiện Nhân tộc này xuất ra một chiêu mạnh mẽ như hủy thiên diệt địa, làm mình gần như không thể chống đỡ nổi.

-Ta chém...

-Ta bổ...

Vĩnh Hằng Chi Phủ giống từng đạo từng đạo tàn ảnh, hướng về Hư Vô Tâm chém tới, mà Hư Vô Tâm bây giờ cũng bị Lâm Phàm áp chế hoàn toàn.

Sau khi lấy vũ khí chí bảo ra, hắn vẫn không cách nào chống lại Lâm Phàm.

-Nhân tộc, người chớ có làm càn.

Hư Vô Tâm gào thét liên tục, hắn không nghĩ tới tên Nhân tộc này hung mãnh như vậy, chính mình chỉ có thể chống đỡ.

-Ta làm càn đấy, người còn có thể làm gì được ta, ăn một chiêu cuối cùng của tiểu gia ta, Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

Lâm Phàm khí thế mười phần, thừa thế xông lên, màu đỏ Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên xuất hiện ở trong tay, hướng về trán Hư Vô Tâm đập tới.

Hư Vô Tâm nhìn thấy đồ vật quái dị này, sắc mặt cũng là đột nhiên biến đổi, đối với những thứ không biết, tất cả mọi người đều sẽ sinh lòng cảnh giác.

Mà Hư Vô Tâm gặp Nhân tộc này khí thế mạnh như thế, tự nhiên cái đồ vật màu đỏ kia, tuyệt đối không phải thứ bình thường, cho nên không dám thả lỏng chút nào.

-Tên Nhân tộc kia, đây là tuyệt chiêu mà ngươi nói không?

Hư Vô Tâm dùng một tay chống lại đồ vật màu đỏ kia, lại phát hiện không có bất kỳ sức mạnh gì thì nhất thời cười lớn. -Hừ, ai nói đây là tuyệt chiêu cuối cùng.

-Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

Vừa nghe mấy lời này, sắc mặt Hư Vô Tâm nhanh chóng ngưng lại, trong chớp mắt, một đạo hàn quang hiện ra.

-Hả?

Lâm Phàm nhú mày, hẳn không nghĩ tên Hư Vô Tâm này có thể đỡ được một cước này của mình.

-Ha ha, Nhân tộc ngươi bỏ cuộc đi, chiêu này của ngươi ta đã quan sát rất kỹ rồi nên ta sẽ không trúng chiêu đâu.

Hư Vô Tâm khép hai chân lại, kẹp lấy một cước này của Lâm Phàm.

-Tuyệt chiêu mạnh nhất? Ha ha, cũng chỉ đến như thế a, Nhân tộc, hôm nay ngày chết của ngươi đến rồi.

Hư Vô Tâm cười điên cuồng, năm lần bảy lượt mạnh chiêu thức nhất đều đã bị hấn phá giải hoàn toàn, bây giờ hẳn ngược lại muốn xem tên Nhân tộc này, còn có chiêu thức gì.

-Tu vi của ngươi còn chưa tới Thanh Thiên Vị, đã có thể cùng ta đấu đến bây giờ, cũng đủ để ngươi tự hào rồi.

Hư Vô Tâm nói ra.

-Tự hào? Ngươi có thể ngăn cản một cước này của tiểu gia, là ngươi nên tự hào mới phải, đáng tiếc, ngươi quá khinh thường tiểu gia.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

-Hắc Hồ Đào Tâm.

Đúng lúc này, Lâm Phàm buông nhẹ hai tay khiến Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên cùng Vĩnh Hằng Chi Phủ rơi xuống đất, lập tức chuyển cổ tay một cái, nắm lại thành quyền, giống như song long xuất động.

-Oanh...

-Không tốt...

Sắc mặt Hư Vô Tâm đại biến, thế nhưng đã không còn kịp, hứng trọn một quyền trên ngực.

-Bùm

Một cỗ lực lượng cường đại, đánh văng Hư Vô Tâm ra, nhưng là trong chớp mắt, Hư Vô Tâm lại nở nụ cười.

-Ha ha... Nhân tộc người đã thành công đem ta chọc cười, một chiêu mạnh nhất, cũng chỉ đến như thế a.

Hư Vô Tâm bàn tay xoa lên bộ ngực, không có một tia thương tổn, cũng không có một tia cảm giác đau đớn.

-Hô...

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng không tiếp tục quan tâm Hư Vô Tâm, mà là khom người xuống, đem Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên cùng Vĩnh Hằng Chi Phủ nắm trong tay.

-Trận chiến này quả thật không tệ, có chút đáng xem.

Lâm Phàm lầm bầm lầu bầu nói, sau đó lạnh nhạt quay đầu, nhìn về phía “tiểu đội Chính Nghĩa”.

-Tốt, đã giải quyết toàn bộ.

Lâm Phàm nói ra.

Lúc này, mọi người trong “tiểu đội Chính Nghĩa” ai cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Giải quyết?

Nhưng là tên Hư Vô Tâm kia còn đứng ở đó à.

-Lâm ca, huynh không bị đánh đến ngu rồi chứ.

Mộ Lương vẻ mặt chưa tin được.

-Ha ha, Nhân tộc chết đến nơi rồi, người còn dám làm càn.

Hư Vô Tâm nhìn tên Nhân tộc trước mắt này, cũng là xem thường cười lớn.

-Người có cảm giác tê tê đại đại hay không?

Lâm Phàm quay đầu nhìn Hư Vô Tâm.

-Không có.

-Vậy người có cảm giác đau đớn không?

-Không...

Hư Vô Tâm vừa muốn nói cho người Nhân tộc này, sự công kích của người đối với ta mà nói, căn bản không có một chút tác dụng nào, nhưng vào lúc này, sắc mặt Hư Vô Tâm lại hiện vẻ kinh hãi.

-Phù phù...

Hư Vô Tâm mồ hôi chảy như mưa nhỏ giọt xuống, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dày đặc.

Sắc mặt vốn dĩ hồng hào, vào lúc này cũng trở nên cực kỳ tái nhợt.

-A...

Một trận kêu thảm thiết từ trong miệng Hư Vô Tâm phát ra.

-Làm sao có khả năng...

Hư Vô Tâm chỉ cảm thấy bộ ngực có một luồng cảm giác đau đớn đột nhiên bạo phát ra, này cảm giác đau đớn giống như từ trong cơ thể mình trào ra vậy, làm cho không người nào có thể chống đỡ, thẳng tới sâu trong tâm linh.

-Tiểu gia có tứ đại tà thuật, mà thứ người trúng phải chính là một cái trong số đó, không cần cố nhịn, càng nhịn sẽ càng đau, vui sướng kêu ra đi, nơi này sẽ không có ai cười người.

Lâm Phàm nhìn Hư Vô Tâm lắc lắc đầu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 438: Chứng Thanh Thiên Vị

“Tiểu đội chính nghĩa” sửng sốt, trợn tròn mắt.

Họ không nghĩ sẽ như vậy, chiêu vừa rồi rốt cuộc là chiêu gì vậy.

Tại sao, hai quyền đánh vào trước ngực lại có sức sát thương lớn như vậy.

-Người làm cái trò gì vậy?

Đoạn Minh hỏi Mộ Lương.

-Đau không?

Mộ Lương đánh hai quyền lên ngực của Đoạn Minh, ngẩng đầu hỏi đầy kỳ vọng.

-Người nói xem có đau không?

.....

Hai tay Hư Vô Tâm ôm chặt trước ngực, ngẩng đầu lên trời gào thét, không dám tin rằng mình sẽ thua, những cơn đau nhói không thể chống đỡ nổi, quá đau, quả thực là rất đau.

Đau đến nỗi sắp khiến cả người sụp đổ.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Hư Vô Tâm, trong mắt Lâm Phàm, đây quả là một kho kinh nghiệm khổng lồ.

Thanh Thiên Vị sơ cấp, sẽ có bao nhiêu điểm kinh nghiệm nhỉ, nhất là lúc này khi mà Buff mạnh nhất vẫn còn một ít thời gian nữa, không biết sẽ được tăng thêm bao nhiêu điểm kinh nghiệm?

Đây là điều mà Lâm Phàm đang mong đợi nhất lúc này.

Chỉ cần có điểm kinh nghiệm, trên trời dưới bể không có chuyện gì là mình không làm được.

Kẻ địch có mạnh đến đâu, gặp mình đều phải ôm hận mà chết.

-Ta là Hư Vô Tâm của Hư Giới người không được.....

Hư Vô Tâm nói đầy khó khăn, nhưng dưới những cơn đau như bị ăn mất tim vậy, cho dù là thở thôi cũng cảm thấy mùi đau đớn.

Lâm Phàm vác búa trên vai rồi nhìn Hư Vô Tâm đang phải chịu đựng sự giày vò vô tận, cười nhạt một tiếng, hai tay ra dấu.

-Lát nữa ta nên chặt bên trái hay bên phải của ngươi nhỉ, điều này quả là làm khó cho ta quá.

-Ngươi....

Hư Vô Tâm định vùng dậy phản kháng, quyết tâm chết cũng phải kéo Lâm Phàm cùng chết, nhưng tất cả chỉ có trong suy nghĩ mà thôi, bởi cảm giác đau đớn lúc này, chỉ cần động một ngón tay thôi cũng thấy đau rồi, nói chi đến những thứ khác nữa.

-Lâm huynh, giết hẳn ta đi, loại người cặn bã này đáng chết.

Mộ Lương nói.

-Đúng thế, loại cặn bã này phải giết.

Mọi người cùng gật đầu phụ theo, loại người này không đáng được thương xót.

.....

-Ha ha..... các người đều muốn ta chết, nhưng trong mắt ta, các người cũng chỉ là một đàn kiến cỏ mà thôi, Hư Giới thì sao, chủng độc Đại Thiên thì sao, tất cả cũng chỉ là một cơn mơ mà thôi, Hư Vô Tâm ta đã chọn đi con đường này, ta sẽ không hối hận, giết ta rồi, các người cũng sẽ không được yên ổn.

-Sức mạnh của Cổ Tộc không như những gì mà các người tưởng tượng, hàng vạn năm nay biết bao nhiêu người muốn lật đổ Cổ Tộc, nhưng kết quả thì sao, nếu không thể phản kháng, chỉ bằng khuất thân cầu toàn, rồi các người sẽ đẩy tất cả xuống vực sâu vô tận mà thôi.

Hư Vô Tâm vừa cười vừa nói, ánh mắt lấp lóe những tia sáng khác lạ, lúc này hẳn đang phải chịu sự đau đớn giãy vò mà vẫn có thể nói được nhiều lời như vậy.

Điểm này khiến Lâm Phàm hết sức ngỡ phục, không biết tên này làm như vậy rốt cuộc là vì sao nữa, nếu như đã không sợ chết thì tại sao lại khuất thân trước bọn Cổ Tộc.

-Vù.....

Lưỡi rìu trong đêm tối, tỏa ra những tia sáng chói, lưỡi rìu sắc nhọn xé rách hư không, tạo nên những gợn sóng.

Không cần biết hẳn ta có sợ chết hay không, hôm nay ắt phải chết.

Điểm kinh nghiệm khủng ở ngay trước mắt, tuyệt đối không được bỏ qua.

Hư Vô Tâm nhìn lưỡi rìu, tinh thần run rẩy.

Phù phù!

Ngay lúc này, thần sắc Lâm Phàm có chút biến đổi.

-Xin tha mạng....

Hư Vô Tâm dưới sự đánh giá của Lâm Phàm là không hề sợ chết mà giờ đây đột nhiên quỳ sụp, hai tay ôm ngực, cầu xin tha mạng.

-Hả....

Lâm Phàm ngạc nhiên, những lời mình nói vừa rồi phải thu hồi lại thôi, đây hoàn toàn là trò lừa đảo mà.

Những lời mà Hư Vô Tâm nói trước đó, thể hiện hẳn là kẻ không sợ chết mà.

Thay đổi nhanh quá mất thôi.

-Tha cho ta đi, ta biết rất nhiều chuyện về Cổ Tộc, chỉ cần tha chết cho ta, ta nguyện nói hết tất cả cho các người.

-Ta không thể chết được, thật sự không thể chết được.

.....

Lâm Phàm nhìn Hư Vô Tâm một cách đầy mãn nguyện, đây mới là Hư Vô Tâm mà ta quen biết, chỉ có Hư Vô Tâm mới là loại súc sinh vì mạng sống mà cả giết cha rồi bán rẻ đồng bào.

Mà đối với loại cầm thú, ta chưa bao giờ nường tay.

Tay nhấc rìu chém, một nhát kết thúc.

-Ừ....

Ngay lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện thời gian Buff tối cường sắp hết, đột nhiên khựng lại.

-Ta chém....

-Phù.....

-Keng, Buff tối cường biến mất.

-Keng, chúc mừng đã giết được Hư Vô Tâm cảnh giới Thanh Thiên Vị sơ kì.

-Keng, chúc mừng tăng thêm 50,000 điểm kinh nghiệm.

-Keng, Chúc mừng đã thăng cấp.

-Keng, có gửi gắm thần thức vào hư không để chứng đạo Thanh Thiên Vị không?

-Keng, cần gì phải suy nghĩ, cũng đếch cần gửi thần thức, hệ thống cường chế thăng cấp.

-Keng, kí chủ thăng cấp Thanh Thiên Vị sơ kì.

.....

Lâm Phàm nghe tiếng hệ thống thông báo, dường như đã quá quen thuộc với kiểu độc thoại của hệ thống này rồi.

Nhưng, ngay lúc vừa rồi, Lâm Phàm cảm thấy rất rõ, trong hư không có một luồng ý chí liên quan tới bản thân, nhưng sau đó bị hệ thống cường chế cắt đứt mất.

Muốn đột phá Thanh Thiên Vị trong Cổ Thánh Giới thì buộc phải gửi thần thức vào trong hư không, lập bài vị, chứng đạo Thanh Thiên.

Nhưng giờ đây, dưới sự trợ giúp của hệ thống, Lâm Phàm trực tiếp cắt đứt tất cả những điều đó, không cần gửi thần thức vào trong hư không, từ đó trở thành kẻ mạnh trong Thanh Thiên Vị.

-Rầm....

Ngay tức khắc, một luồng khí đột nhiên bộc phát ra.

Sắc mặt Hạ Trạch Hoa thay đổi, bị luồng khí mạnh đó đẩy lùi mấy trượng.

-Luồng khí này là.....

Hạ Trạch Hoa không ngờ rằng, Lâm Phàm lúc này đã đột phá tu vi.

-Ôi trời.....

Mộ Lương và một số người có tu vi kém bị luồng khí này thổi bay nghiêng ngã, lăn nhào dưới đất.

-Lâm huynh, nhẹ thôi....

Lâm Phàm lúc này hai mắt nhắm lại, hẳn cảm nhận được thần thức của mình dường như đang du ngoạn trong hư không vô tận.

Trong hư không vô tận đó, từng tấm từng tấm bài vị toát lên vẻ thần bí đang lơ lửng trong không trung.

Cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Đây chính là sức mạnh mà Thanh Thiên Vị có được.

Một tay hất lên.

Xé rách hư không, hư không phong bạo phun trào ra tứ phía.

Lâm Phàm nhếch mép cười, cuối cùng cũng xé rách được hư không của Cổ Thánh giới.

Đối với Lâm Phàm đây là một sự tiến bộ vượt bậc.

Đôi mắt mở to, một tia tinh quang lấp lánh, rồi dần dần được hấp thu vào bên trong.

-Yêu thành, hấp thu.

Lâm Phàm không biết khi nào “yêu thành” mới được tiến cấp, nhưng “yêu thành” thuộc loại thần khí, nên yêu khí mà nó cần dĩ nhiên là rất lớn, tuy nhiên Lâm Phàm không hề nóng vội.

Cổ thú, Cổ Tộc nhiều như thế, nguồn tài nguyên rất phong phú, rồi sẽ có một ngày nó lột xác biến thành thần khí thực sự.

Nhưng, điều khiến Lâm Phàm thất vọng đó là, Buff tối cường không được vận dụng một cách tốt nhất.

Nhưng, làm người không nên tham lam quá, liên tiếp đột phá mấy cảnh giới liền thế là đã đủ mãn nguyện rồi.

Tốc độ tăng cấp này của bản thân, có thể ví như tên lửa rồi, không như đám Hạ Trạch Hoa kia không biết phải tu luyện đến kiếp nào mới có được tu vi như vậy, mà bản thân trong thời gian vèo vèo có vài ngày đã vượt xa bọn họ rồi, với tốc độ này còn nói gì được nữa.

-Lâm huynh, huynh giỏi quá.

Ánh mắt của Mộ Lương lấp lánh như những vì sao, tràn đầy sự sùng bái.

-Lâm huynh, không ngờ thiên tư của huynh lại mạnh như vậy, chiến đấu xong là có thể đột phá cảnh giới, thiên phú này quả là khủng bố quá đi.

Hạ Trạch Hoa cảm thán nói.

-Ha ha, khiêm tốn, khiêm tốn....

Lâm Phàm thản nhiên hất hất tay

-Điều này không đáng nhắc tới.

-Phong độ, đây chính là phong độ, các anh em phải cố gắng học hỏi, Lâm huynh đây thật phong độ, thật khiêm tốn biết bao.

Mộ Lương đứng bên cạnh Lâm Phàm nói.

-Đồ nịnh hót....

Đoạn Minh nguyệt Mộ Lương một cái.

-Hừ....không chấp kẻ xếp hạng thấp hơn ta.

Mộ Lương nói.

.....

Mọi người nhìn hai người họ, rồi cười một cách bất đắc dĩ.

-Lâm huynh, Cổ Tộc chết ở đây e rằng sớm đã bị phát hiện, vì sự an toàn, ta nghĩ chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Hạ Trạch Hoa nói.

-Ừ.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Không biết rằng sau khi giết chết Hư Vô Tâm, xếp hạng của mình lại tăng lên thêm bao nhiêu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 439: Ta Nên Gỡ Cái Đầu Nào Đây

Trong lầu các trên cao huy hoàng của Cổ Tộc là một mảnh đen kịt, mấy ngọn lửa màu xanh đang phập phù như ma chơi, tăng thêm chút ánh sáng cho lầu các.

Tuy nhiên, so với bóng đêm nó lại vô cùng nhỏ bé.

Trên chiếc giường thủy tinh hình tròn, một cặp mắt màu lam chói loá trong bóng tối.

Áo da lông đen xa hoa choàng lên người của Tuyệt Vọng Hầu.

Lúc này, Tuyệt Vọng Hầu hết sức yên lặng, cặp mắt phẳng lặng như mặt nước, không một chút sóng.

Nhìn ánh lửa xanh, Tuyệt Vọng Hầu khẽ giơ tay lên, dường như đang truy tìm gì đó, nhưng bị tầng tầng lớp lớp bóng tối ngăn cản lại, cuối cùng từ từ hạ cánh tay xuống.

Tĩnh lặng, kìm nén.

Không một tiếng động.

-Tịch Quang.

Lúc này trong bóng tối vang lên một giọng nói uy nghiêm.

Khuôn mặt đáng yêu của Tuyệt Vọng Hầu hơi có chút sợ hãi nhưng chột biến mất trong chốc lát.

-Vương....

Tuyệt Vọng Hầu quỳ xuống, áo da lông đen choàng trên người nhưng lại vô cùng nhỏ bé.

Trong bóng tối, một cặp mắt yêu dị màu tím xuất hiện, bất cứ ai nhìn thẳng vào cặp mắt yêu dị màu tím ấy cũng phải cúi đầu.

Cặp mắt yêu dị đó đột nhiên loé lên một tia sáng.

-Á....

Toàn thân Tuyệt Vọng Hầu bỗng nhiên run rẩy, một tiếng hét thê thảm phát ra từ họng của hắn.

Trên người Tuyệt Vọng Hầu toả ra những luồng khí màu đen rồi chảy về phía cặp mắt đó.

Tuyệt Vọng Hầu nằm rạp dưới đất, cúi đầu, chịu đựng những cơn đau hàng tháng đều xuất hiện một lần.

Không biết bao lâu sau, cặp mắt lơ lửng trong bóng đêm đó biến mất.

Tuyệt Vọng Hầu ngã gục dưới đất, thở dốc, cảm giác đau đớn đó không biết đã hành hạ hắn bao lâu rồi.

-Tiểu Quang.

Một giọng nói vang ra từ trong một góc của bóng tối, giọng nói hết sức quan tâm.

-Không được qua đây....

Tuyệt Vọng Hầu lạnh lùng hét lên, sau đó chậm rãi đứng dậy, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy sự kiên cường.

-Long Huyền, người không cần phải giả tạo, ta đường đường là Tuyệt Vọng Hầu Tịch Quang cho nên không cần sự thương xót của người, người chỉ cần nhớ, người chỉ là vật dẫn, không có quyền quản lý ta.

Tuyệt Vọng Hầu thân thể thấp bé, bóp chặt năm đấm nhỏ, áo da lông đen bập bênh vung lên, đi vào phía trong bóng tối vô hạn.

-Tiểu Quang....

Một tiếng than thở vang lên từ trong bóng tối.

.....

Lâm Phàm cùng đám Hạ Trạch Hoa sau một hồi cuồng kích đã rời khỏi vùng đất thị phi kia.

Hư Vô Tâm và binh sĩ Cổ Tộc chết ở đó, phía doanh địa Cổ Tộc có lẽ sớm đã rất phần nộ rồi.

Vì sự an toàn, phải tìm được một nơi để ẩn náu.

Nay Lâm Phàm đã đủ thực lực để tự vệ, mặc dù Thanh Thiên Vị không phải là thực lực mạnh nhất nhưng đủ để bảo vệ tính mạng, Lâm Phàm dĩ nhiên không ngốc nghếch đến mức tự đi thách thức với lũ cao thủ của Cổ Tộc.

Bởi nếu chúng dễ bị giết chết như vậy, Cổ Tộc sớm đã bị lật đổ rồi, đâu đợi tới lượt Lâm Phàm.

Sau khi giết chết Hư Vô Tâm và bọn binh sĩ Cổ Tộc, xếp hạng trên bảng truy nã quả nhiên tăng lên rất nhiều.

Nhưng Lâm Phàm chưa thấy mãn nguyện với bảng xếp hạng đó.

Đếm kỹ cũng phải đến mấy nghìn vạn tên rồi, Lâm Phàm cảm thấy con đường phía trước còn rất xa, không giết đến thứ hạng số một không được.

Tuy xếp hạng trên bảng truy nã càng cao càng nguy hiểm nhưng như vậy thì sao chứ, chả nhẽ lại sợ hãi sao.

Rồi sẽ có một ngày, tên tuổi của mình lan truyền khắp Cổ Thánh Giới khiến tất cả bọn Cổ Tộc đều sợ mình khiến tất cả các chủng tộc đều sùng bái mình.

-Wa, Lâm Huynh, xếp hạng của huynh lại tăng lên nhiều quá.

Mộ Lương liên tục quan tâm tới bảng truy nã và lúc này đang tra xếp hạng của Lâm Phàm rồi bị nó làm cho ngây dại, đồng thời cũng vô cùng ngưỡng mộ, không biết đến kiếp nào mới giỏi được như Lâm Huynh.

-Khiêm tốn....khiêm tốn.

Lâm Phàm thản nhiên nói nhưng nét mặt vẫn lộ rõ chút đắc chí.

Với những người giỏi giang như ta đây, chút xếp hạng còn con con này quả thực không đáng để tâm.

-Lâm Huynh, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?Hạ Trạch Hoa hỏi.

Trong trận chiến vừa rồi, hắn đã nhìn thấy thực lực lớn mạnh của Lâm Phàm, tương lai của tiểu đội cũng sẽ tràn đầy hy vọng.

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài một tiếng trong lòng, rất muốn nói, đại ca, người mới là đội trưởng chứ, tuy nhiên đối với Hạ Trạch Hoa, hắn cũng đã chịu thua, vấn đề này đương nhiên không muốn truy cứu thêm nữa.

-Trời tối rồi, nghỉ một lát đã, chúng ta vẫn cách lần phi thăng tới một khoảng thời gian nữa, trong thời gian này chúng ta sẽ ăn nấu tu luyện cho tốt.

Lâm Phàm nói.

-Đúng, suy nghĩ của Lâm Huynh rất thấu đáo, cao minh, lần này chúng ta nhất định phải cứu được những người phi thăng.

Hạ Trạch Hoa nói đầy khâm phục.

Lâm Phàm lại thở dài, đến phải nỗ lực IQ của Hạ Trạch Hoa.

Màn đêm mông lung, mọi người đều đã chìm vào giấc mộng.

Lâm Phàm nhìn vào hư không rồi đi vào trong bóng đêm, ngay cả lúc này cũng không được lơ là, phải nắm bắt thời gian chăm chỉ tu luyện để nâng cao thực lực đến đỉnh điểm, khi ấy mới đủ tư cách để nhàn nhã.

Còn với thực lực hiện tại, ra oai gì đó cực kỳ bất ổn mà lại rất dễ bị lật xe.

.....

-Phù phù

Một con Cổ thú bị một búa của Lâm Phàm chặt làm đôi.

Lâm Phàm nhìn điểm kinh nghiệm, hơi nhúu mày, điểm kinh nghiệm ít ỏi quá, ít tới mức khiến người ta ghê sợ.

Nếu như Buff mạnh nhất có thể kéo dài mãi thì tốt biết mấy, tiếc rằng tất cả đều là những điều không thể.

Lâm Phàm hất hất tay áo, hấp thụ yêu khí của con Cổ thú.

Tích tiểu thành đại, cho dù ít nhưng cũng có tác dụng của nó.

Mà vào buổi đêm, Cổ thú trở lên linh hoạt bất thường.

Nơi đây không giống như vùng biên cương, rất có thể có sự tồn tại của Cổ thú cấp cao, đây cũng là tình huống mà Lâm Phàm hết sức mong đợi.

-Rống....

Ngay trong lúc Lâm Phàm đang tiến dần vào sâu bên trong liên bị tiếng rống đó thu hút, bước chân đi nhanh hơn.

Tiếng rống đó không hề tầm thường mà mang theo một chút áp lực.

-Cổ thú: Cự Vương ba đầu, Thanh Thiên Vị trung cấp.

-Ái chà, không ngờ là một con đại Boss thật.

Lâm Phàm nhìn con Cổ thú, trong lòng đột nhiên mừng rỡ, gặp phải Cổ thú có tu vi cao hơn mình dĩ nhiên sẽ là điều khiến con người ta hưng phấn nhất rồi.

Mà lúc này con Cổ thú đó đang nằm ngủ, tiếng rống đó chính là tiếng thở của nó.

Thở như sấm.

Lần này thực sự được mở mang tầm mắt rồi.

Lâm Phàm vượt vượt cảm, mình phải làm sao bây giờ nhỉ, cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ xông lên chém giết hay chơi trò đột kích nhỉ?

Vấn đề này đáng để nghiên cứu một chút.

Lâm Phàm lôi Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên ra sau đó ẩn thân rồi rón rén tiến về phía trước.

Đang lúc nửa đêm, trong lúc người ta đang ngủ, mà đi quấy rối khiến người ta tỉnh giấc quả là không hay.

Rón ra rón rén, cẩn thận từng ly từng tý giống như đang làm chuyện gì xấu.

-Vù.....

Ba cái đầu lớn chúi xuống đất, mỗi lần thở đều phun ra một luồng khí nóng mà mùi lại vô cùng khó ngửi.

-Tiên sư nó, khó người quá nhưng thôi vì điểm kinh nghiệm, ông phải nhìn.

Lâm Phàm không biết lần này mình có phát hiện được hay không.

Nhưng khi Lâm Phàm tới gần người của Cự Vương ba đầu liền có chút bối rối.

Có tận ba cái đầu, mình nên gõ cái nào nhỉ?

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm không biết phải gõ vào đâu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 440: Cổ Thú Quý Tộc

-Chính là mày.....

Lâm Phàm nhìn thấy cái đầu ở giữa trong ba cái đầu là dữ tợn nhất, ắt sẽ nguy hiểm nhất, chi bằng đập nó trước.

Nếu chỉ cần đập một cái đầu mà khiến Cự Vương ba đầu hoàn toàn ngất đi thì lãi quá.

Mà nếu có tỉnh dậy, thì cũng không sợ, vì ít nhất cũng đã hạ được một cái đầu rồi.

-Ta đập....

Nhanh nhạy! Chính xác! Tàn độc.

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay Lâm Phàm xuất thần nhập hoá, trong lúc ra tay, hư không tự động thoái nhượng, không có lấy một gợn gió.

Đập!

Xong.

Lâm Phàm trong lòng hớn hở nhưng ngay lúc đó, Cự Vương ba đầu đang chìm trong giấc ngủ chợt mở to đôi mắt, mí mắt dày nặng nhanh chóng mở ra, cặp mắt vàng chói kiêu ngạo khinh đời, một luồng tinh quang đột nhiên bộc phát ra.

Rống!

Cự Vương ba đầu thấy có kẻ dám đến làm phiền giấc ngủ của nó liền tức giận chồm dậy rồi gầm rống một cách dữ tợn.

Âm thanh cuồng bạo, gói trọn cả đất trời, các cây cổ thụ lớn xung quanh đều bị nghiêng ngả, gẫy đổ trước tiếng gầm đó.

-Trời, mạnh mẽ thế.

Lâm Phàm chứng kiến cảnh đó đột nhiên rùng mình, Cổ thú Thanh Thiên Vị quả là phi phàm, kể cả Hư Vô Tâm gặp phải thì cũng một đi không trở lại.

Tiếng gầm rống cực khủng làm náo loạn “tiểu đội chính nghĩa” đang nghỉ ngơi.

Hạ Trạch Hoa toàn thân ớn lạnh, sức mạnh bên trong tiếng gầm rống đó khiến người ta khó lòng chống đỡ nổi, hiển nhiên là một con Cổ thú hết sức ghê gớm.

-Mau tỉnh dậy, có kẻ địch tấn công.

Tiếng gầm rống động trời giống như sấm nổ bên tai, Hạ Trạch Hoa khó tránh khỏi căng thẳng.

-Sao vậy.....

Mộ Lương đang mơ ngủ chơi đùa cùng Nhân Tộc chợt bừng tỉnh, nhất là nghe thấy có địch đến liền rút binh khí ra, tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

-Ấy, kẻ địch ở đâu?

Mọi người nhìn bốn bề xung quanh đều tĩnh lặng như tờ, trông không giống như có kẻ địch tấn công.

Rống!

Ngay lúc đó, mọi người nghe thấy tiếng rầm vang từ xa vọng lại, tiếng cây cổ thụ đổ gục, vô cùng kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

-Lâm huynh đâu rồi.

-Lẽ nào đang ở bên đó?

Hạ Trạch Hoa trầm tư phút chốc rồi chột hất tay:

-Tất cả đi theo ta....

.....

Lúc này, Lâm Phàm nhìn con Cổ thú trước mặt, không hề nghĩ rằng Cự Vương ba đầu Thanh Thiên Vị lại hóc búa như vậy.

Hắn vốn cho rằng, một trong ba cái đầu của nó bị mình đập nó sẽ đỡ dần, sức chiến đấu sẽ giảm mạnh nhưng giờ đây Lâm Phàm mới phát hiện ra rằng sự việc không như mình nghĩ.

Vuốt trước khổng lồ của Cự Vương ba đầu vô mạnh, năm dấu vuốt in hằn trong hư vô, giống như xé rách cả hư vô vậy.

Lâm Phàm nhanh chóng lùi lại, vẫy vẫy cánh tay.

Vừa rồi, liều mạng đối đầu với Cự Vương ba đầu, cánh tay giữ Vĩnh Hằng Chi Phủ giờ đây đang rất đau nhức.

Lực của mỗi cú tấn công đều vô cùng mạnh giống như long trời lở đất vậy.

Thanh Thiên Vị trung cấp quả thực không dễ xem thường.

Móng vuốt sắc nhọn khổng lồ của Cự Vương ba đầu vô vô vào cái đầu bị chúi xuống của mình, vẻ mặt nghi ngờ, đầu của mình tại sao lại không có chút tri giác nào.

Bụp bụp!

Vỗ vỗ, không có chút tri giác nào, hai cái đầu còn lại thè lưỡi ra liếm láp nhưng vẫn không có chút tri giác nào.

Rống!

Liên tiếp gầm rống, ánh mắt của Cự Vương ba đầu phong toả kẻ đứng trước mắt nó, cái đầu mất tri giác của mình chắc chắn là do hấn gây ra.

Đáng ghét, thực sự quá đáng ghét.

Lâm Phàm nhìn dáng vẻ của Cự Vương ba đầu lúc này liền cười cười:

-Quái ba đầu, người đừng liếm nữa, dính đòn Bản Chuyên của ta rồi thì hãy ngoan ngoãn ngủ một phút đi, cho dù trời có long đất có lở đầu người cũng không ngẩng lên được đâu.

Giờ Lâm Phàm cần phải nắm bắt thời gian, giết chết Cự Vương ba đầu, rõ ràng đã đập nát đi một cái đầu mà vẫn mạnh đến vậy, nếu như cái đầu đó tỉnh lại coi như toi đời.

Cự Vương ba đầu liên tục gầm rống, hai vuốt trước vỗ mạnh xuống đất, từng đường nứt nẻ hiện ra dày đặc.

Vèo!

-Hả?

Bóng dáng của Cự Vương ba đầu đột nhiên biến mất trước mặt Lâm Phàm.

Tốc độ đó khiến sắc mặt lâm phàm trở nên cứng đờ.

Tốc độ của con Cự Vương ba đầu này nhanh quá, không phải xuyên qua hư không mà là dựa trên tốc độ của cơ thể.

Ngay lúc đó, một luồng nguy hiểm xuất hiện ngay trước mặt Lâm Phàm, thân hình cao lớn của Cự Vương ba đầu đột nhiên hiện ra rồi vỗ mạnh xuống.

-Ặc, mạnh quá.

Lâm Phàm phản ứng kịp thời, vung búa lên đỡ.

Rầm!

Sức mạnh to lớn lấy Lâm Phàm làm trung tâm đột nhiên nổ tung ra khiến mặt đất cứng rắn của Cổ Thánh Giới bị sụt xuống, tạo thành một hố sâu.

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị trả đòn liền bị một đường vuốt sắc nhọn vỗ qua sườn.

-Không ổn rồi.....

Lâm Phàm hoảng hốt.

-Tuyên Cổ bất diệt.

Lúc đó, lâm Phàm chỉ có thể liều mình chống đỡ, thân thể gầy gò chợt toát ra một đường sáng trông như ngọc lưu ly.

Rầm!

Phộc.....

Lâm Phàm bị trúng một vuốt của Cự Vương ba đầu, trên người liền xuất hiện năm vết xước lớn, máu tươi ồ ạt tuôn ra.

Lâm Phàm vững lại thân thể, nhìn Cự Vương ba đầu một cách cảnh giác.

-Sơ suất quá, không ngờ Cổ thú Thanh Thiên Vị trung cấp lại mạnh đến vậy mà mình lại coi thường quá.

Lâm Phàm lau khoe miệng, lau vết máu, tự động xoay chuyển.

Những dòng máu tươi đã bị chảy ra ngoài đột nhiên tự động quay trở lại cơ thể, năm vết thương khủng khiếp cũng tự động lành lại.

-Keng, chúc mừng tăng thêm 1000 điểm kinh nghiệm.

-Giỏi lắm, không ngờ người ra đòn lại khiến ta trở tay không kịp, đủ để người tự hào với đồng loại rồi đấy.

Ngay cả khi còn ở Huyền Hoàng Giới cũng chưa từng có con hung thú nào đánh được mình như vậy, không ngờ trong Cổ Thánh Giới lại gặp phải kẻ mạnh.

Với xu hướng phát triển của Cổ thú, Lâm Phàm không thể không tin rằng trong giới Cổ thú có thể xuất hiện sự tồn tại giống như Đại Yêu thời Thượng Cổ.

Sự chênh lệch giữa Thanh Thiên Vị trung cấp và Thanh Thiên Vị sơ cấp quả thực rất lớn.

-Xem ra là do ta coi thường bọn người rồi.

Lâm Phàm từ Địa Thiên Vị cảnh giới Đại Viên Mãn giết chết Thanh Thiên Vị sơ cấp Hư Vô Tâm, kiểu vượt cấp đại cảnh giới này dĩ nhiên khiến cho Lâm Phàm tràn đầy tự tin nhưng giờ đây không thể không thừa nhận, Cổ thú này thực sự mạnh hơn rất nhiều so với các chủng tộc khác.

Rầm!

Cự Vương ba đầu hướng về phía Lâm Phàm gầm rống lên một tiếng, dáng vẻ cao ngạo dường như đang giễu cợt Lâm Phàm không biết tự lượng sức mình.

-Hơ....

Lúc này tinh thần chiến đấu của Lâm Phàm dạt dào.

-Quái ba đầu, người đừng quá láo xược, vừa rồi là do ta hơi sơ xuất thôi, đợt chút nữa ta cho người biết thế nào là lễ độ.

Lúc đó, Lâm Phàm nghe thấy tiếng động vang lên xung quanh liền có chút bối rối, xem ra đã kinh động tới bọn họ rồi.

Đám Hạ Trạch Hoa từ xa đã trông thấy bóng dáng của Lâm Phàm nhưng vừa tới hiện trường, trông thấy Cổ thú ba đầu trước mặt liền vô cùng hoảng hốt.

-Cự Vương ba đầu!

-Lâm Huỳnh, cẩn thận nhé, Cự Vương ba đầu thuộc dòng Vương tộc trong Cổ thú, thực lực mạnh hơn rất nhiều so với Cổ thú cùng cấp.

-Biết rồi, các người đừng qua đây, ta phải quyết liều mình với con súc sinh này.

Lâm Phàm quan sát Cự Vương ba đầu rồi nói với mọi người.

Lúc này Lâm Phàm đã hiểu, không phải Cổ thú mạnh mà là do mình đụng phải quái tinh anh.

Một con thuộc dòng thượng tầng trong Cổ thú.

Xem ra vẫn còn nhiều điều mình chưa biết lắm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 441: Nham Hiếu Như Vây Đầy

Hạ Trạch Hoa không biết tại sao Lâm Phàm lại chọc phải Cự Vương ba đầu, trong lòng hết sức bối rối, muốn trợ giúp nhưng lực bất tòng tâm bởi cho dù cả đám người họ có xông lên e rằng không đủ cho Cự Vương ba đầu nhét kẽ răng.

Có một điều khiến mọi người có chút nghi hoặc đó là một cái đầu của Cự Vương ba đầu không hiểu bị làm sao trông có vẻ rất đờ đẫn giống như rất hoảng sợ.

.....

Lâm Phàm nhìn Cự Vương ba đầu, bây giờ có hai sự lựa chọn bày ra trước mắt.

Một là tận dụng toàn bộ sức lực chém chết Cự Vương ba đầu, hai là nhân cơ hội này thăng cấp nhưng có một vấn đề đó là nếu như cái đầu ở giữa tỉnh dậy thì phải làm thế nào?

Nếu như nó tỉnh dậy, sức mạnh của Cự Vương ba đầu sẽ tăng lên một cách điên cuồng, đó sẽ là một bi kịch.

Do dự hồi lâu, Lâm Phàm quyết định tất cả đều phải vững.

-Thương Khung

Một búa vung lên, hào quang chói lóa liên chặt đứt hư không rồi bổ nhào về phía Cự Vương ba đầu.

-Ba đầu sáu tay Pháp Tướng Ma Thân.

-Thương Thiên Kiếm.

-Đi quấy rối phía sau nó cho ta.

Cách đánh của Lâm Phàm lúc này bắt đầu trở lên vô liêm xỉ, nếu như chính diện đối mặt chưa chắc đánh được vậy thì sẽ chọc người từ phía sau.

Hiện tại, chỉ cần thắng được Lâm Phàm sẵn sàng xuất ra bất cứ chiêu thức tấn công nào.

Lâm Phàm sớm đã phát hiện ra một vấn đề đó là tất cả các chiêu thức tấn công đều theo quy tắc quá.

Mà chiến đấu như vậy sẽ không thể phát huy được sức mạnh tối ưu.

Nay Lâm Phàm kết hợp kiếm ý giữa Thương Thiên Kiếm và Kiếm Điển sớm đã khác xưa, ngay cả người của Kiếm Giới cũng phải nhận thua trước hần.

Ba đầu sau tay Pháp Tượng Ma Thân hành động rất nhanh, ba vẻ mặt đại diện cho ba loại sức mạnh khác nhau.

Cùng với sự nâng cao cảnh giới của Lâm Phàm, sức mạnh của Ba đầu sáu tay Pháp Tượng Ma Thân cũng trở nên lớn mạnh hơn.

Còn về cảnh giới cao hơn giới, cái này cần thêm một chút thời gian nữa.

Vù Vù

Ba đầu sau tay Pháp Tượng Ma Thân dưới sự chỉ thị của Lâm Phàm, mỗi đường Kiếm đều chọc thẳng vào hông của Cự Vương ba đầu.

Đối với loại Cổ thú này, sức mạnh thân thể dĩ nhiên sẽ không thua kém ai nên vì sự an toàn Lâm Phàm mới tấn công những vị trí mà mình có thể nắm bắt được.

-Ta chém....

Lâm Phàm rút búa bổ một nhát, đập phải vuốt khùng của Cự Vương ba đầu.

.....

Vuốt sắc của Cự Vương ba đầu lấp lánh vô cùng sắc nhọn đến Vĩnh Hằng Chi Phủ cũng không thể chém đứt khiến Lâm Phàm mở rộng tầm mắt.

-Đội trưởng, Lâm huynh mạnh quá, chiến đấu với Cự Vương ba đầu đến tận trình độ này.

Mộ Lương xem trận đấu kinh thiên động địa trước mặt, mắt chữ A mồm chữ O nói.

-Đúng vậy, tu vi của con Cự Vương ba đầu này mặc dù chỉ là Thanh Thiên Vị trung cấp nhưng vì huyết thống của nó nên có thể so sánh như bọn cao cấp.

Đoạn Minh nói.

-Chiến đấu như vậy mới là Nam Tử Hán thực thụ.

Hà Thành Hàn ngưỡng mộ nói.

Mà hắn là người của Chiến Giới, mà Chiến Giới thì chiến đấu nhiều vô kể, càng chiến càng mạnh, trận chiến trước mắt kịch liệt như vậy chắc chắn khiến cho Hà Thành Hạo vô cùng ngưỡng mộ, khát khao được tự mình lâm trận chiến đấu, nhưng hắn biết rằng, chỉ cần hắn xông lên một giây thôi đã bỏ mạng rồi.

Hạ Trạch Hoa nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng sớm đã kinh hãi lên tận trời xanh, hắn không ngờ rằng thực lực của Lâm Phàm lại phi phàm đến như vậy.

Nhất là mấy lần Lâm Phàm bị Cự Vương ba đầu đập trúng, hẳn nghĩ rằng Lâm Phàm không trụ được nữa nhưng khi trông thấy Lâm Phàm lại vùng dậy, hẳn mới phát hiện ra rằng tất cả đều do hắn nghĩ nhiều.

Sức mạnh cơ thể của Lâm Phàm rốt cuộc mạnh tới mức nào đây?

.....

Nếu là bọn hắn, dưới móng vuốt đó sớm đã máu thịt tung bay, chia cắt thành nhiều mảnh rồi.

Rống!

Một tiếng gầm rống vang lên từ trong miệng của Cự Vương ba đầu, nó lúc này đã vô cùng giận giữ.

Kiểm bay phía sau giống như ma chơi, mỗi lần xuất kiếm cả thể xác lẫn tinh thần lại thêm phần đau đớn.

Nhất là phần hông của Cự Vương ba đầu, đầy rẫy những vết thương, mỗi lần bị Nhân Tộc tấn công, quấy rầy thì luồng kiếm khí hung hãn xuất hiện rồi chém rách phần hông của mình.

Không thể nào chịu đựng được.

Ngay lúc ấy, Cự Vương ba đầu chợt cảm thấy cái đầu ở giữa của mình có chút tri giác, dường như sắp tỉnh dậy sau cơn mê.

-Không ổn, một phút sắp qua đi, trông thần sắc đầy mong đợi của Cự Vương ba đầu chắc chắn sắp có chuyện gì đó không ổn xảy ra.

Lâm Phàm quan sát sắc mặt của Cự Vương ba đầu và rút ra được kết luận đó.

Nếu như Cự Vương ba đầu biết được suy nghĩ lúc này của Lâm Phàm ắt hẳn sẽ căm phẫn lên tiếng.

“Sắc mặt của ta lúc nào cũng dữ tợn vô cùng, người nhìn từ đâu mà ra được như vậy.”

.....

-Quái vật ba đầu, ăn một búa của ta.

Lâm Phàm nhảy bật lên khiến cát bụi tung lên mịt mờ, tốc độ nhanh chóng khiến người khác trở mắt ghen lời.Rầm!

Vuốt sắc của Cự Vương ba đầu lại vung ra rồi va chạm với đầu búa mạnh mẽ của Lâm Phàm.

Một luồng sức mạnh to lớn bộc phát ra.

-Đâm vào hông của nó cho ta.

Trong lúc đấu đá, Lâm Phàm đột nhiên vui mừng trong lòng, ta không thể chính diện bổ chết người vậy thì cũng phải dùng kiếm ý đâm nát hông người khiến người đau đớn đến chết.

Nhưng ngay lúc đó, cái đầu ở giữa bị gục xuống của Cự Vương ba đầu đột nhiên mở to cặp mắt vàng chói.

Một luồng sức mạnh to lớn bộc phát ra.

Sắc mặt Lâm Phàm lúc này đột nhiên thay đổi, sức mạnh vuốt sắc của Cự Vương ba đầu tăng lên vượt bậc.

Cự Vương ba đầu nhìn Nhân Tộc trước mặt, ba cái đầu quay mạnh 180 độ nhìn về phía sau rồi đột nhiên há to mồm, phát ra một làn sóng âm.

Chiêu Ba đầu sau tay Pháp Tượng Ma Thân tấn công phía sau Cự Vương ba đầu dưới làn sóng âm đó liền bị phá giải sau đó tiêu tan vào giữa đất trời.

Rống!

Cự Vương ba đầu tức giận ngật trời, sức mạnh lớn nhất đã trở lại, nó sẽ bắt Nhân tộc kia phải trả giá.

Nhưng ngay lúc ba cái đầu đặng đặng sát khí của Cự Vương ba đầu định quay lại, thì một viên Hồng Chuyên đột nhiên xuất hiện trước mặt nó.

Mà Nhân Tộc đó lại vô liêm xỉ tới mức ném binh khí đi khiến vuốt khủng của nó bị vỡ huyệt.

-Đại Hồng Chuyên vô địch, ta đập....

Bụp!

Đầu óc choáng váng, cái đầu vừa thức tỉnh này lại một lần nữa mất đi tri giác.

Cự Vương ba đầu cuồn bạo gầm rống, dùng vuốt sắc tấn công, nó muốn xé tan tên Nhân tộc.

-Phù phù....

Khi nó nhìn thấy Nhân Tộc trước mắt bị vuốt sắc của nó đâm thủng ngực, cái đầu dữ tợn lộ ra một điệu cười hung ác.

-Lâm huynh....

-Lâm huynh....

Đám người trong tiểu đội chính nghĩa nhìn thấy cảnh trước mắt, hét lên ầm ĩ, họ không dám tin, kết quả lại là như vậy.

Bị Cự Vương ba đầu đâm thủng người chỉ có chết mà thôi.....

-Á....ta chết rồi....đừng ăn thịt ta.

Lâm Phàm kêu lên thảm thiết, không đến một phút sau hai chân buông lỏng, hai mắt nhắm nghiền, lưỡi thè ra, chết tới mức không thể

chết thêm được nữa.

Rống!

Cự Vương ba đầu gầm rống, tiếng rống kinh thiên động địa như muốn tuyên cáo rằng những kẻ đối đầu với nó kết cục cuối cùng sẽ là chết.

Cự Vương ba đầu di chuyển vượt sắc lên phía trước, nó muốn xem xét tên kia một cách tỉ mỉ, mà khi này hẳn có nhắc mình đừng ăn thịt hăn nhưng một khi đã đắc tội với Bốn Vương làm sao mà không ăn được.

Còn về phía lũ kiến cỏ ở đằng xa kia, nó không có hứng thú lắm, nếu như bọn chúng không quen biết nhau có lẽ cũng không ngần ngại mà nuốt tươi chúng.

-Quân khốn nạn, ta phải báo thù cho Lâm Huynh.

Mộ Lương lúc này vô cùng tức giận, muốn xông lên liều mạng với Cự Vương ba đầu.

-Đừng manh động, chúng ta không phải là đối thủ của nó, xông lên sẽ chết uống đó.

-Haizzz

Mộ Lương trong lòng vô cùng căm phẫn nhưng lực bất tòng tâm.

.....

Vượt sắc của Cự Vương ba đầu di chuyển về phía trước dò xét tên Nhân Tộc bị đâm thủng người, nó muốn xem dáng vẻ thê thảm của tên Nhân Tộc đó rồi mới nuốt chửng hăn.

Nhưng ngay lúc đó, Cự Vương ba đầu vốn đang rất phấn khích đột nhiên sững sốt, dường như không kịp phản ứng lại.

Cái tên đã chết không thể chết hơn được nữa đột nhiên mở to mắt rồi cười với nó.

-Ta đập....

Lúc này, Lâm Phàm giờ Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên lên đập vào sọ não của Cự Vương ba đầu.

Với khoảng cách rất gần có thể nói chạm tay với được.

Bụp bụp!

Cho tới khi bị ngắt lịm đi, Cự Vương ba đầu vẫn không hiểu tại sao tên kia lại không chết.

-Hừm, lão xược, ta mới sử dụng một chút kỹ xảo diễn xuất của ngôi sao điện ảnh Oscar mà đã lừa được ngươi, đúng là đồ không có não.

Lâm Phàm hất hất đầu, mái tóc dài tung bay trong gió, không hề để ý tới việc mình bị vuốt nhọn đâm xuyên trên người.

Lâm Phàm nhận thấy mình rất phong độ, rất đẹp trai.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Huyết Mạch Cự Vương Ba Đầu

Nhưng đây không phải là lúc để khâm phục kỹ năng diễn xuất của mình, giờ đây không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn mình mà người mình lại đang bị vuốt sắc của Cự Vương ba đầu đâm thủng nữa.

Phải giữ hình tượng mới đúng.

Tí tách! Tí tách!

Bị vuốt sắc đâm thủng, Lâm Phàm bị treo mình lơ lửng giữa không trung, nhìn máu của mình tí tách tuôn rơi liên tục dài một cách bất đắc dĩ.

- này quả là phi phàm, nhất là khi phối hợp với Ngô Đồng Thần Thụ càng là một sự tồn tại phi lý, người bị như vậy mà vẫn không chết, thể gian hiểm có lắm.

Lâm Phàm nắm lấy vuốt sắc của Cự Vương ba đầu rồi dùng sức kéo thân mình ra khỏi đó.

-Ái chà, đau quá.

Lâm Phàm loay hoay một hồi mà không rút được người được, không biết vuốt sắc của Cự Vương ba đầu làm như thế nào mà có lực hút mạnh đến vậy.

Ta dùng hết sức bình sinh rồi mà không rút ra được.

Nhìn Cự Vương ba đầu bị Hồng Chuyên của mình đập ngất, lỗ như nó tỉnh lại coi như chết chắc.

-Này này, các người lại đây giúp ta đi, kéo ta ra.

Lâm Phàm nhìn về phía đám người đang mắt chữ A mồm chữ O cách đó không xa rồi gọi lớn.

Một mình hì hục, loay hoay mãi mà không rút được người ra, chút nữa Cự Vương ba đầu mà tỉnh lại, sẽ là bi kịch đấy.

Đám người trong “tiểu đội chính nghĩa” đã sớm chờ sẵn.

Cảm giác trong lòng họ lúc này giống như đi cáp treo qua núi vậy, lúc lên cao lúc xuống thấp rất bâng hoàng và cũng rất phấn khích.

Họ vốn cho rằng Lâm Phàm đã chết, bị thương nặng như vậy rồi làm sao mà sống sót được nhưng cảnh tượng xảy ra ngay sau đó lại khiến họ mắt thì trợn ngược, mồm thì há hốc, cuộc sống quả là muôn màu muôn vẻ.

-Đờ dẫn gì chứ, còn không mau lại đây trợ giúp.....

Lâm Phàm điềm nhiên nhìn đám người họ rồi hét lớn.

-Đệ đến đây Lâm Huỳnh.....

Mộ Lương là người đầu tiên có phản ứng, nhấc chân chạy nhanh về phía Lâm Phàm, tốc độ nhanh khủng khiếp khiến người khác cũng phải mắt ngơ mồm ngác.

-Bọn đệ đến rồi đây, Lâm Huỳnh.

Hạ Trạch Hoa vèo một cái hoá thành một dải cầu vồng rồi bay vù tới.

.....

-Nào, tất cả nghe khẩu lệnh của ta.

1.

2.

3.

-Rút.....

Tứ chi của Lâm Phàm bị mọi người lôi kéo, rồi cùng nhau dùng lực kéo ra.

Phù phù!

Máu chảy ra xối xả, nhìn qua thôi cũng khiến người ta chết khiếp, thực sự rất kinh khủng.

-Ôi trời ơi....

Lâm Phàm ôm ngực, cắn răng chịu đựng sự đau đớn.

Mặc dù nói là không chết nhưng cảm giác đau đớn này quả là hàng thật đúng giá.

-Lâm huynh, huynh làm sao vậy.....

Mộ Lương lòng đầy nghi hoặc, bị vuốt sắc của Cự Vương ba đầu đâm thủng cả người mà vẫn tinh thần thép như vậy thật khiến người khác khiếp sợ.

Lâm Phàm nhìn Mộ Lương, nhếch mép cười.

Đây có là gì đâu, nếu như nói cho đệ biết chỉ cần vẫn còn một giọt máu thôi, ta đây vẫn có thể hồi sinh, như thế có mà dọa chết đệ à.

-Tạm thời không nói những điều này nữa, bọn đệ đứng dẹp hết sang một bên đi, Cự Vương ba đầu vẫn chưa chết, ta phải kết thúc nó đã.

Lâm Phàm xua xua tay nói.

Đám “tiểu đội chính nghĩa” nghe thấy Cự Vương ba đầu vẫn chưa chết, trong lòng đột nhiên run sợ, bởi trước đó họ đều nghĩ Cự Vương ba đầu đã chết rồi mà không ngờ rằng nó vẫn còn sống.

Lâm Phàm sử dụng kết hợp với Ngô Đồng Thần Thụ trong trời đất toả ra một sức sống mãnh liệt để chữa trị những vết thương trên người.

Cú vượt đâm vừa rồi của Cự Vương ba đầu khiến điểm kinh nghiệm của tăng lên rất nhiều, đây gọi là trong cái rủi lại có cái may.

Tất cả đều xứng đáng.

Lâm Phàm đập đập mấy phát vào Cự Vương ba đầu.

-Quái vật ba đầu kia, ta đã nói rồi phải khiêm tốn mà người lại không tin, giờ đã biết thế nào là sự lợi hại của ta rồi chứ?

-Người nghĩ là ta không đánh được người sao? Tất cả đều chỉ là giỡn với người mà thôi.

Lâm Phàm sau khi khôi phục, không quên khoe mẽ ra oai một chút. Nay Cự Vương ba đầu sớm đã mất đi tri giác, mặc sức cho Lâm Phàm dấm đá mà tuyệt đối không kêu lên một tiếng nào.

Lâm Phàm tuy khiêm tốn ra oai một chút nhưng lại ảnh hưởng rất lớn tới tiểu đội chính nghĩa.

-Lâm huynh không hổ danh là Lâm huynh, khí chất ung dung điềm đạm thế gian hiếm có.

Mộ Lương nói.

-Đệ tử thấy hổ thẹn vì không sánh được với sức mạnh của Lâm Huynh, Cự Vương ba đầu vốn là Quý Tộc trong Cổ thú, sức mạnh cường tráng nhưng nay trong tay Lâm huynh lại không chống đỡ nổi một đòn.

Hạ Trạch Hoa nói.

.....

Lâm Phàm nghe những lời khen từ mọi người xung quanh trong lòng vui mừng hơn hở, đây chính là hiệu quả mà Lâm Phàm mong muốn.

Người sống trên đời, nếu không vì ra oai mà sống thì còn vì cái gì nữa?

Nhưng đây là lúc phải kết thúc Cự Vương ba đầu rồi.

Lâm Phàm nhìn ba cái cầu của nó rồi sau đó nhắc Vĩnh Hằng Chi Phủ lên.

Đối với Thần Khí, cái gì cần vứt sẽ vứt, duy chỉ có một mình Lâm Phàm là không nỡ thôi.

Do vẻ ngoài xấu xí của Vĩnh Hằng Chi Phủ nên mọi người không nhận ra thứ mà Lâm Phàm đang cầm trong tay kia là Thần Khí.

Nếu không, khi thấy Lâm Phàm coi Thần Khí không ra gì như vậy ắt sẽ tức hộc máu mồm.

-Quái vật ba đầu, ta giết ngươi cũng là bất đắc dĩ thôi, ngươi phải hiểu rằng, một Nhân Tộc như ta đây sống trong Cổ Thánh Giới vô cùng gian khổ, nếu không tăng cường sức mạnh không chừng một ngày nào đó bị kẻ khác chém chết, đợi ta sau khi trở thành đấng chí tôn nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho chủng tộc của ngươi.

Trước khi ra tay, Lâm Phàm đứng trước mặt của Cự Vương ba đầu cầu khẩn một hồi.

-Ta chém....

Phù phù!

Ba cái đầu to lớn bay lượn trên không trung, xoay tròn như một nhành hoa đẹp rồi từ từ rơi xuống đất.

Quý Tộc Cổ thú Cự Vương ba đầu cao quý vĩ đại lại bị một tên Nhân Tộc bầy chết một cách không rõ ràng như vậy.

-Keng, chúc mừng đã giết được Quý tộc Cổ thú Cự Vương ba đầu.

-Keng, chúc mừng tăng thêm 20,000 điểm kinh nghiệm.

-Keng, chúc mừng giành được huyết mạch của Cự Vương ba đầu.

-Huyết mạch Cự Vương ba đầu: Cự Vương ba đầu là Quý tộc trong giới Cổ thú, huyết mạch thuần khiết, có thể dùng để luyện linh đan, có thể uống, có thể tan trong Yêu thành.

Lâm Phàm kinh ngạc, không ngờ giết chết một con Quý tộc Cổ thú lại bùng được thêm một dòng huyết mạch điều này khiến Lâm Phàm có chút kinh ngạc.

-Dung hòa.

Lâm Phàm đổ huyết mạch của Cự Vương ba đầu vào trong “Yêu Thành”.

Ngay lúc đó, Thượng Cổ Đại Yêu trong Yêu Thành, cặp mắt vốn thất thần từ lâu đột nhiên lóe lên một tia tinh quang rồi há miệng nuốt thẳng huyết mạch vào trong bụng.

“Yêu Thành” bỗng nhiên có chút thay đổi, luồng khí lớn mạnh của Thượng Cổ Đại Yêu dần dần thẩm thấu ra bên ngoài, bao bọc lấy “Yêu Thành”.

Hiện tượng này khiến Lâm Phàm hơi ngạc nhiên, lẽ nào “Yêu Thành” muốn nhanh chóng lột xác biến thành Thần Khí cách nhanh nhất là hấp thụ huyết mạch của Quý Tộc Cổ thú sao?

Hiểu ra điều này, Lâm Phàm càng thêm tự tin về nó.

“Yêu Thành” lấy thân xác của Thượng Cổ Đại Yêu làm nền tảng muốn khiến “Yêu Thành” hoàn toàn lột xác biến thành Thần Khí thì buộc phải kích phát toàn bộ huyết mạch của Thượng Cổ Đại Yêu.

Mà nay huyết mạch của bọn Quý Tộc Cổ thú lại có thể kích hoạt được huyết mạch của Thượng Cổ Đại Yêu, xem ra về sau phải cần tìm thêm nhiều loại huyết mạch này mới được.

Vì sức mạnh, Lâm Phàm cam tâm tình nguyện chịu khổ.

-Không ổn.....

Hạ Trạch Hoa đột nhiên hốt hoảng kêu lên.

-Sao thế?

Lâm Phàm giật mình, không hiểu tại sao.

-Lâm huynh, chúng ta mau đi thôi, Cự Vương ba đầu là Quý Tộc Cổ thú, huyết mạch đồng tộc tương thông, nay nó bị chết đồng loại của nó chắc chắn sẽ cảm nhận được, nếu chúng ta vẫn còn ở lại đây e rằng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Hạ Trạch Hoa nói.

-Vậy thì còn đợi gì nữa mà không chạy đi.

Lâm Phàm chưa kịp nghĩ gì liền nhấc chân lên chạy đi.

Đùa à, sức mạnh của Cự Vương ba đầu cường mạnh như vậy, ai mà biết được đồng loại của nó mạnh đến cỡ nào.

Nếu như họ hàng của nó, bố nó, mẹ nó mà xông tới, thì biết làm thế nào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 443: Cổ Thú Ba Ba Truy Sát

Rống!

Ở trong rừng cây, một con cổ thú có cái đầu so với Cự Vương Ba Đầu còn to lớn hơn đang tức giận gào thét.

- Là ai giết con của ta...

Thân thể của Cự Vương Ba Đầu này so với con bị Lâm Phàm đánh chết kia càng thêm khổng lồ, lớn gấp mấy lần, có khả năng đây chính là ba ba của Cự Vương Ba Đầu bị giết.

Hạ Trạch Hoa nói không sai, cổ thú vương giả có huyết mạch đồng tộc tương thông, đặc biệt là quan hệ cha con thì huyết mạch liên hệ kia càng sâu hơn.

Lúc này khí tức Cự Vương Ba Đầu rất hung mãnh, rống một phát trời long đất lở, trăm dặm xung quanh không có một con cổ thú dám lên tiếng, dưới uy nghiêm của Cự Vương Ba Đầu đều run lẩy bẩy.

Cổ thú có tu vi cao thâm đã có thể mở miệng nói chuyện, con Cự Vương Ba Đầu này có ba cái đầu, bên trên ba cái đầu kia mọc ra sáu cái sừng cong đen kịt, trong màn đêm những chiếc sừng kia toả sáng, khí thế rất là dọa người.

- Cho dù hằn ở chân trời góc biển, ta cũng phải vì con ta báo thù...

Ầm!

Trong chớp mắt, Cự Vương Ba Đầu hung mãnh biến mất tại chỗ, giống như là đang dùng huyết mạch tương liên truy tìm hung thủ.

Lúc Cự Vương Ba Đầu đi tới nơi xảy ra chuyện thì đám người Lâm Phàm sớm bỏ chạy không thấy bóng người.

- Con của ta a...

Cự Vương Ba Đầu nhìn ba cái đầu nằm trên mặt đất kia bi phần không thôi gầm thét lên.

- Đến cùng là ai làm? Chúng lại không cho con được chết toàn thân, con ời, con chết thảm quá...

Cự Vương Ba Đầu nhìn con trai mình chỉ còn lại ba cái đầu ở chỗ này, tức giận gầm thét, trong tiếng rống giận giữ kia tràn ngập uy nghiêm xông thẳng trời cao, hư không cũng bắt đầu chấn động.

Lâm Phàm đã chạy đi mấy ngàn dặm vừa dừng bước lại, liền nghe được từng trận tiếng rống giận dữ, tâm thần cũng đột nhiên run lên.

- May mà ta chạy trốn nhanh, xem ra sau này khi giết cổ thú trong vương tộc thì nhất định phải tìm đường chạy nhanh nếu không chết là cái chắc.

Lâm Phàm vỗ ngực vui mừng, cảm giác thật sự quá là kích thích đi mất.

- Lâm huynh, ta thấy người nên đem thi thể của Cự Vương Ba Đầu cất đi, nhớ kỹ không thể lấy ra, bởi vì cổ thú rất thù dai, chỉ cần cảm ứng được một tia huyết mạch, thì trong nháy mắt nó sẽ xuất hiện ở trước mặt người.

Hạ Trạch Hoa nhắc nhở.

Hắn sợ ngày nào đó Lâm huynh đột nhiên nổi hứng thú đem thi thể Tam Đầu Cự Vương lấy ra nhìn một chút, sau đó không cần tốn mấy hơi

thời gian liền bị người ta đuổi đến, vậy thì coi như thật sự gặp bi kịch.

- Hà...

Lâm Phàm ngơ ngác nhìn Hoa Hạ Trạch

- Ý của người chính là tên kia không chết, thi thể này ta liền không thể lấy ra?

- Đúng, trừ phi người làm tốt công tác chuẩn bị đối đầu với đối phương

Hạ Trạch Hoa thật thà nói.

- Như này chẳng phải là đồ trong tay mà chỉ có thể nhìn không thể dùng.

Vừa nghe xong, Lâm Phàm cũng bó tay rồi, ban đầu còn muốn đem lợi trao của Cự Vương Ba Đầu cắt xuống, sau đó luyện chế một cái bảo bối, nhưng hôm nay nghe lời này liền không còn hy vọng.

- Aiiii...

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chờ bốn thiếu gia đem thực lực đề cao thì sẽ dùng thi thể này hấp dẫn nó đến đây, chém nó thành hai nửa, như vậy thật là sáng khoái.

...

Thời gian trôi qua.

Lâm Phàm cùng những người trong tổ đội một mực hoạt động tại khu vực này.

Mọi người trong tiểu đội Chính Nghĩa không có hệ thống như Lâm Phàm, cho nên cần tĩnh tâm tu luyện mà Lâm Phàm chỉ cần chém quái là được.

Bởi vậy ở dọc đường, Lâm Phàm chém giết không ít cổ thú, trong đó đại đa số cổ thú có tu vi không quá cao.

Bây giờ không có buff mạnh nhất, kinh nghiệm gia tăng đã ít lại càng ít.

Dọc theo đường đi cổ thú có tu vi cao nhất cũng chỉ là Địa Thiên Vị đại viên mãn.

Nếu là lúc trước, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ cười chết, nhưng bây giờ đã không quan trọng nữa.

Tu vi của hắn đã là Thanh Thiên Vị sơ kỳ, cho nên những cổ thú cảnh giới Địa Thiên Vị này cũng mang lại không được bao nhiêu kinh nghiệm, mà cổ thú ở Thanh Thiên Vị sơ kỳ cũng là ít đến mức đáng thương.

- Aiiii!! Bị hệ thống ép bức đến mức buộc thiếu gia phải vượt cấp chém quái, nhưng cũng không sao, ta đều đã quen, dù sao hiện tại mình dễ dãi như vậy, cũng là do hệ thống bồi dưỡng ra được.

Ngày phi thăng một tháng một lần tháng cũng đã đến

Mà ở trong khoảng thời gian này, kinh nghiệm Lâm Phàm đã gia tăng không ít.

Đồng thời mọi người trong tiểu đội chính nghĩa đối với phương thức tu luyện của Lâm Phàm cũng tập mãi thành quen.

Bình thường không thấy hắn tu luyện, nhưng vẫn luôn tìm cổ thú chém giết.

Bây giờ người Chiến Tộc đi theo Hà Thành Hàn cực kỳ sùng bái Lâm Phàm, Lâm ca rất hiếu chiến, quả thực còn hiếu chiến hơn người Chiến Tộc bọn họ

...

Ngày hôm sau.

- Lâm huynh, đã đến nơi phi thăng mà chúng ta cần phải đến.

Hạ Trạch Hoa chờ đợi ngày này đã rất lâu. Đi giải cứu một số người vừa phi thăng, lúc trước bọn họ chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Bởi vì loại hành vi này có chút nguy hiểm.

Muốn từ trong tay Cổ Tộc cưỡng đoạt khu vực này, cứu ra nhiều người như vậy, đâu phải là chuyện dễ dàng.

- Tốt, mọi người chuẩn bị tinh thần, tất cả nghe ta ra lệnh, ta lệnh các người đi hướng đông thì các người tuyệt đối không thể đi hướng tây, ta bảo các người giả chết thì tuyệt đối không thể thở một hơi ra, có nghe rõ không?

Lâm Phàm nhìn những người này nói.

- Nghe rõ...!

Mọi người đứng thẳng, đối với lời nói của Lâm Phàm, đều răm rắp nghe theo.

Coi như là Hạ Trạch Hoa, cũng hoàn toàn nghe theo Lâm Phàm chỉ huy.

Đối với Lâm Phàm mà nói, dạy dỗ những này người căn bản không cần sử dụng kỹ năng dạy dỗ.

Bởi vì hào quang của bốn thiếu gia chói lọi như vậy,

Cho nên tiểu đội Chính Nghĩa sớm đã bị hào quang của ông đây làm cho lóa mắt, rất là sùng bái hình tượng của ông đây!

- Tốt, xuất phát...

Lâm Phàm vung tay áo một cái, dẫn đầu xuất phát, mọi người chiến ý dạt dào theo ở phía sau.

Bọn họ biết, hôm nay đi làm một việc đại sự, một việc rất rất lớn.

...

Đến nay Lâm Phàm đối với cảnh tượng vừa phi thăng lên vẫn chưa phai, dù sao một hồi kia thật sự là quá thảm, mới vừa lên tới liền bị bắt, không có một tia phòng bị nào, cũng không có một chút sức phản kháng nào.

Đối với người vừa phi thăng lên tới Cổ Thánh Giới mà nói, bất kỳ một tên Cổ Tộc nào đều giống như là trời, là đất, là lão tổ tông của họ.

Sự chênh lệch thực lực giống như đại dương với sông nhỏ, mênh mông vô tận.

Nhưng lần này những người vừa phi thăng lên rất hạnh phúc, bởi vì đại thần bên trong vận mệnh bọn họ đã tự mình đến cứu vớt họ, rất nhiều người hâm mộ sự may mắn của những người này.

Chỗ phi thăng là một mảnh hoang vu.

Bên trên đất hoang cát vàng thối bay, cách đó không xa có một vệt xanh tươi, đó chính là rừng rậm nơi Lâm Phàm được người cứu về.

-Lâm ca, tại sao lại không có một chút động tĩnh gì?

Mộ Lương tò mò hỏi.

- Xuyt, đừng nói chuyện, chúng ta lặng lặng nhìn, đừng nóng vội.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói ra.

- dạ

Một đám người trốn ở trong khe hở một hẻm núi, nhìn tình huống ở phương xa.

Một ít Cổ Tộc bắt lấy những người phi thăng, rồi đứng ở bên trên hẻm núi lẳng lặng chờ đợi, giống như bắt ba ba trong rọ vậy.

“Đi ra...”

Lúc này những phi thăng giả nghi hoặc không thôi, không biết mình ở nơi nào, sau đó cũng như Lâm Phàm lúc mới tới, đi ngang qua cái hẻm núi kia.

“Bang coong...”

Rất đáng tiếc, những người mới phi thăng lên, mới vừa đi tới hẻm núi liền bị lao tù của Cổ Tộc nhốt lại.

Những người này ở hạ giới, đều là thiên kiêu, tự nhiên là kiêu căng tự mãn cho nên liền gào thét phản kháng.

Đáng tiếc đối với Cổ Tộc mà nói, những phi thăng giả này giống như là giun dế vậy, tự nhiên không có đem bọn hắn để ở trong lòng.

- Chúng ta chuẩn bị động thủ...

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, tên Cổ Tộc dẫn đầu kia tu vi không quá cao, muốn chém chết hắn thì vô cùng dễ dàng

- Chờ chút...

Vừa lúc đó, Lâm Phàm hạ tay xuống, bởi vì bên trong hư không một đám người cứu viện cũng đến rồi, giống như đám người Lâm Phàm vậy.

- Lâm huynh, chúng ta đi lên hỗ trợ đi.

Hạ Trạch Hoa thúc giục.

- Đừng nóng vội, nhìn tình huống như thế nào đã.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Bộ ngựa bắt ve chim sẽ ở đằng sau

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Điều Này Tồn Tại Tới Phong Độ Của Bốn Thiếu Gia

Đám người cứu viện các phi thăng giả tu vi không hề yếu, đặc biệt là nam tử mặc áo trắng cầm kiếm kia, tu vi cao hơn so với tên đầu lĩnh Cổ Tộc một bậc.

Hiển nhiên lần cứu viện này không có vấn đề.

Nhưng để Lâm Phàm nghi ngờ chính là nếu như mỗi một lần có phi thăng giả đi lên, Cổ Tộc đều bị người khác chém giết thì việc này thật là quá đặc biệt đi.

- Không đúng, Cổ Tộc coi như có ngốc thì cũng không thể mỗi lần đều để cho các chủng tộc cứu người thành công.

Lâm Phàm núp ở bên kia, cẩn thận dò xét tình huống phía trước.

-Ồ, những tên Cổ Tộc này nhìn rất bình tĩnh.

Lâm Phàm nhìn về mặt những tên Cổ Tộc này, không giống như mình gặp phải lúc vừa mới phi thăng lên, khi đó Cổ Tộc gặp phải tập kích thì thái độ rất hoang mang, nhưng đám người này lại lộ vẻ trấn định tự nhiên, giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của bọn họ.

- Người kia ta biết, đó chính là Bạch Dịch Trần của Kiếm Giới thực lực rất mạnh, cảnh giới Thanh Thiên Vị đại viên mãn.

Hạ Trạch Hoa nhìn tình huống phía trước nói ra.

Lâm Phàm mở bảng truy nã ra, tìm tòi một hồi, thì bị xếp hạng của cái tên này làm kinh ngạc.

Thứ tự hơn sáu mươi nghìn tuy không phải khá cao nhưng so với mình xếp thứ mấy triệu thì không có cách nào cùng người ta so sánh.

- Lần này sợ là không có chuyện của chúng ta rồi. Bạch Dịch Trần một thân kiếm thuật thiên hạ vô song, coi như là ở bên trong Kiếm tộc tiếng tăm cũng rất lừng lẫy, Lâm ca chúng ta vẫn là đứng sau nhìn sao?

Mộ Lương hỏi.

- Nhìn..

Lâm Phàm nghe vậy có chút không phục.

Tiếng tăm lừng lẫy? Chờ bốn thiếu gia thực lực mạnh mẽ, uy danh khẳng định là uy chấn tám phương, tất nhiên so với tên này tiếng tăm cao hơn rất nhiều.

Lúc này những phi thăng giả bị vây ở bên trong lao tù cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy có người đến cứu bọn họ thì vô cùng mừng rỡ.

Đặc biệt bọn họ cảm nhận được khí tức mạnh mẽ tản ra từ trên thân những người kia, trong thâm tâm rất là kinh ngạc

Ở hạ giới bọn họ là bá chủ, tự nhiên sẽ kiêu căng tự mãn, nhưng hôm nay những người đến cứu bọn họ, mỗi một người đều cường đại hơn bọn họ rất nhiều, khiến cho nội tâm của bọn họ đột nhiên có chút mất mát.

...

- Đánh nhau... Đánh nhau rồi.

Lúc này, Mộ Lương nhẹ giọng hô.

Bạch Dịch Trần cầm lợi kiếm trong tay, thần quang nổi lên, kiếm ý vô song tung hoành thiên địa, so với kiếm ý của Lâm Phàm cường đại hơn rất nhiều, căn bản là không cùng một đẳng cấp.

- Không đúng, có gì đó không hợp lý.

Nhìn chủng tộc của các thế giới giết thoải mái như vậy, trong lòng Lâm Phàm cũng nghi hoặc không ít.

Đương nhiên, không phải Lâm Phàm hi vọng bọn họ bị Cổ Tộc tiêu diệt, thế nhưng tình huống này thật sự quá thuận lợi đi.

Chẳng lẽ là mình suy nghĩ quá nhiều rồi hay sao? Những Cổ Tộc kia kỳ thực rất ngu ngốc mà không phải giả vờ.

“Phùuuuu...”

Đúng lúc này, cả hư không đột nhiên run lên, ngay cả đám người Lâm Phàm cũng cảm nhận được luồng hơi thở này.

- Đến rồi...

Sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại, quả nhiên đúng như mình suy nghĩ, lần này, đám người Cổ Tộc tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như lần trước.

Lúc này, bầu trời xa xa đột nhiên tối lại, mây đen bàng bạc nằm dày đặc ở hư không, trong đám mây đen kia một đạo vết nứt hư không đột nhiên xuất hiện.

Một luồng khí tức hoang vu bàng bạc, đột nhiên từ trong vết nứt hư không trào ra một đạo thanh âm vang vọng hư không.

- Ha ha, rốt cuộc đã đến, ta chờ các ngươi rất lâu rồi.

Một bóng người đen kịt từ trong khe hư không xuất hiện, cái tên Cổ Tộc vừa xuất hiện kia, so với những tên Cổ Tộc khác càng thêm mạnh mẽ.

Một tiếng rống giận khiến thất khiếu của những phi thăng giả đang bị giam giữ trong lao tù chảy máu, tinh thần hoảng loạn

- Thật mạnh...

Ở khoảng cách xa như vậy, Lâm Phàm cũng cảm giác được máu trong cơ thể mình đang sôi trào

- Lần này xem như là bi kịch.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, những người này chỉ sợ là phải viết di chúc ở đây rồi.

Hoang Thiên Vị sơ kỳ.

Tu vi cảnh giới cỡ này, Lâm Phàm không muốn liều lĩnh, bởi vì tu vi chênh lệch thật sự là quá lớn, căn bản không có cách gì có thể bù đắp.

Huyền Hoàng Giới không thể so với Cổ Thánh Giới.

Ở Huyền Hoàng Giới, uy áp thiên địa tuy rằng mạnh mẽ, thế nhưng vẫn không bằng một phần vạn của Cổ Thánh Giới.

Lâm Phàm có thể vượt một cấp đánh quái, đã là kinh thiên động địa, bây giờ muốn vượt ba tiểu cảnh giới, một đại cảnh giới, thì chỉ có nằm mơ mới được như vậy.

...

Lúc này bên trong hiện trường, sắc mặt Bạch Dịch Trần đột nhiên biến đổi, hẳn không nghĩ tới lần này sẽ có một tên Vạn phu trưởng của Cổ Tộc sẽ đến.

Hơn nữa

thực lực của tên Cổ Tộc này, so với hắn còn cao hơn một đại cảnh giới.

- Mọi người rút lui trước đi.

Bên trên khuôn mặt kiên nghị của Bạch Dịch Trần toát ra một tia lo lắng, trong tay tên kia cầm Thanh Phong kiếm, kiếm ý quán quanh, đem toàn bộ đường đi phong tỏa lại.

- Bạch Dịch Trần, người Kiếm tộc, chém giết vô số người Cổ Tộc, tội ác ngập trời, lần này các người dám to gan đến đây, quả thực chính là tự tìm đường chết.

Vạn phu trưởng của Cổ Tộc đi về phía trước một bước, một cỗ khí tức cường đại chợt bộc phát ra.

- Nơi này đã bị bao vây, ai cũng đừng hòng rời đi.

Nhất thời trong hẻm núi, tiếng gào thét rung trời, một nhóm lớn Cổ Tộc đem hẻm núi này bao vây lại, tạo thành một vòng vây dày đặc.

Ban đầu một ít phi thăng giả hưng phấn không thôi, nhưng khi nhìn thấy tình huống lúc này thì đều lộ ra tâm tình tuyệt vọng.

Tuy rằng tâm trí bọn họ kiên định, thế nhưng vào lúc này hy vọng duy nhất đang từ từ mất đi, rơi vào tay của một đám gia hỏa xấu xí đen kịt này, tuyệt đối không thể có kết quả tốt.

...

- Lâm ca, chúng ta mau mau rút lui đi, ở đây đã không còn cách nào cứu vãn được nữa rồi.

Ban đầu, Mộ Lương nhìn những tên Cổ Tộc kia, tâm tình vốn hưng phấn, nhưng vào lúc này cũng không còn sót lại chút gì.

Thực lực chênh lệch thật sự là quá lớn, nếu như bây giờ bọn họ còn đi lên, đây không phải là anh dũng, mà là ngu ngốc.

- Lâm huynh, xác thực không còn cơ hội nào sao.

Hạ Trạch Hoa hỏi lại.

Đối với lời nói của tiểu đội Chính Nghĩa, Lâm Phàm đều nghe ở trong lòng, nhưng nhìn tình huống hiện tại, trong lòng hắn có một loại tư vị không nói nên lời.

Cứ coi như đó là cảm giác khó chịu, nhưng lấy thực lực hiện tại của mình, căn bản cũng không có bất kỳ hy vọng gì, bây giờ đi lên chính là chịu chết.

Hai chữ “Đại Nghĩa” này sao lại kỳ quái đến như vậy, không biết là tên khốn kiếp nào phát minh ra chứ.

Ở Huyền Hoàng Giới, bốn thiếu gia là thiếu niên tốt thấy việc nghĩa là hăng hái làm, gặp phải chuyện bất bình dĩ nhiên là rút dao tương trợ.

Gặp phải cục diện nghiền ép cũng phải thể hiện tính khí ngang ngược hơn, khiến cho người người thần phục.

Bây giờ nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, mà hắn thấy chết mà không cứu, thì phong độ có chút hư hỏng.

Thế nhưng bây giờ thì cứu như thế nào?

Cái vấn đề này, lại làm khó Lâm Phàm.

Trong trận Bạch Dịch Trần liên tục bại lui, bây giờ đang mạnh mẽ chống đỡ.

Tuy nói mỗi lần kiếm người đùa nghịch đều là khí thế ngang ngược, nhưng lần này mới ra trận liền bị đánh vào mặt, nhìn lại chút thê thảm.

- Lâm huynh, chúng ta đi thôi, quân tử báo thù, mười năm không muộn, một ngày nào đó chúng ta sẽ giết hết đám Cổ Tộc này, còn bây giờ thực lực của chúng ta không bằng người khác, lúc này rút lui không phải là nhu nhược, mà là bảo tồn thực lực.

Hạ Trạch Hoa thấy Lâm Phàm còn do dự không quyết định, tưởng rằng Lâm Phàm không bỏ mặt mũi xuống được, bởi vậy an ủi nói ra.

- Đúng vậy, Lâm ca, đội trưởng nói rất đúng, chúng ta đều biết Lâm ca là người không sợ chết, thế nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, chúng ta đi lên cũng chỉ là đi chịu chết.

Mộ Lương nói tiếp

- Đừng âm ỉ...

Lâm Phàm khoát tay một cái.

Tình cảnh trước mắt lúc này, là cơ hội hiếm có, cái gọi là cầu phú quý từ trong nguy hiểm, nếu bỏ qua lần này sau này không biết còn có không.

- Đúng rồi...

Lúc này, linh quang trong đầu Lâm Phàm chợt lóe lên, hắn vừa nghĩ ra một cái biện pháp vô cùng tốt.

Thậm chí có thể nói là một mũi tên bắn trúng hai đích.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Quá Đê Tiện Vô Si

Tình hình lúc này, nguy cơ tứ phía chỉ cần hơi không chú ý liền bị mất mạng

Tên Cổ Tộc cảnh giới Hoang Thiên Vị này một khi xuất thủ có thể đem mình chém thành bảy tám đoạn, thế nhưng muốn giết chết mình vậy thì còn phải xem bản lĩnh của hắn.

Huyết Hải Ma Công - Tích Huyết Trùng Sinh không phải là đùa giỡn, chỉ cần có một giọt máu có đầy đủ sức sống vậy là có thể vô hạn phục sinh.

Mặc dù bây giờ Ngô Đồng Thần Thụ còn chưa tới thời kỳ trưởng thành, thế nhưng sức sống hôm nay cũng có thể làm cho mình sống lại mấy lần.

- Lâm huynh, huynh đây là muốn làm gì?

Lúc này Hạ Trạch Hoa thấy Lâm Phàm hơi khác thường, không nhận được có chút sốt sắng hỏi.

- Lâm huynh, người đừng nói với ta là người muốn đi cứu bọn họ, đây chính là tự tìm đường chết đó.

...

- Hạ huynh, ta hỏi người Cổ Tộc đối với cổ thú trời sinh có áp chế, vậy có phải cổ thú thì không dám động thủ với Cổ Tộc

Lâm Phàm hỏi.

- Vậy thì không đúng, nếu như là cổ thú cấp cao thì áp chế của Cổ Tộc cũng vô dụng, huynh hỏi cái này làm gì, có vấn đề gì hay sao?

Hạ Trạch Hoa hỏi.

Lúc này nội tâm Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, nếu là như vậy thì tốt.

Cái này nếu không hỏi rõ ràng, đợi lát nữa biến thành mắt lớn trừng mắt nhỏ, thì coi như là một cái bi kịch.

- Lâm huynh, người đến cùng là muốn làm gì? Nghe ta một lần, tuyệt đối đừng kích động.

Hạ Trạch Hoa khuyên nhủ.

Lúc này, Lâm Phàm hơi vung tay, tỏ ra chính nghĩa nói.

- Hạ huynh, việc này người không cần nói.

Xưa nay thử hỏi có ai không chết?

Hãy để lòng son chiếu sử xanh.

-Hiện tại những người này cần giúp đỡ, mà ta nhất định phải đi lên giúp bọn họ.

- Lâm huynh, người nói gì ta nghe không hiểu, cái gì lòng son chiếu sử xanh.

Hạ Trạch Hoa cuống quýt nói ra.

Bây giờ đi lên chỉ có con đường chết

Mà lúc này Mộ Lương cúi đầu trầm tư, đột nhiên ngẩng đầu lên về mặt chính nghĩa nói:

- Đội trưởng, ta có thể hiểu rõ ràng ý của Lâm ca, Lâm ca nói đúng, ta sẽ đi chung với huynh ấy.

- Được rồi, đừng tham gia náo nhiệt nữa, ta vừa nghĩ ra một biện pháp, các người đều đang hoảng đợi ở chỗ này cho ta.

Đối với mấy con hàng này, Lâm Phàm không muốn nói nhiều, cho dù nói nhiều hơn nữa thì cũng là đàn gảy tai trâu.

Muốn giải thích rõ hơn thì đám người kia có thể chống đỡ được hay không vẫn là một vấn đề.

- Đừng nói nữa..

Lâm Phàm vung tay lên, sau đó nhìn tình huống phía trước có chút không ổn, đột nhiên xông ra ngoài.

-Lâm ca...

-Lâm huynh...

...

Lúc này ở bên ngoài, trên người Bạch Dịch Trần vết thương chồng chất, thế nhưng dựa vào thân pháp kỳ diệu cho nên mấy lần hấn tránh được sát chiêu của kẻ địch

Lấy cảnh giới Thanh Thiên Vị đại viên mãn có thể chống đỡ Hoang Thiên Vị sơ kỳ đến bây giờ, đã đủ để tự hào.

Người Kiếm tộc, công kích hung mãnh thế nhưng phòng thủ không đủ, mà Bạch Dịch Trần lại đem công kích cùng phòng thủ hòa làm một thể mới có thể chống đỡ được tên Cổ Tộc có tu vi Hoang Thiên Vị này.

Thế nhưng bây giờ hắn đã lâm vào đường cùng rồi.

- Bạch Dịch Trần, người đối nghịch với Cổ Tộc, cuối cùng chỉ có con đường chết.

Tên Cổ Tộc tu vi Hoang Thiên Vị nhìn thương thế trầm trọng của Bạch Dịch Trần cười nói.

Bạch Dịch Trần lạnh lùng nhìn tên Vạn phu trưởng của Cổ Tộc trước mặt nói.

- Hừ, coi như người giết chết chúng ta, thì vẫn có nghìn vạn người cùng Cổ Tộc các người đấu tranh đến cùng.

Lúc này, một ít tùy tùng đi theo Bạch Dịch Trần đến giải cứu chủng tộc các giới cũng bị đám binh lính Cổ Tộc áp chế ở một chỗ.

Mà những phi thăng giả bị giam giữ ở trong lồng giam kia thì triệt để mất hết hy vọng, tất cả đều xong rồi, không có bất kỳ đường sống nào nữa.

Hiện tại, bọn họ đã rõ ràng chuyện này là như thế nào rồi.

Ở hạ giới, bọn họ có tu vi cao cường, một tay che trời, thế nhưng sau khi phi thăng lên đây mới phát hiện mình chỉ là giun dế mặc cho người khác xử trí thôi.

- Bạch Dịch Trần, ta sẽ đem thi thể của bọn người treo ở nơi đóng quân của Cổ Tộc, để cho tất cả mọi người biết kết cục của kẻ dám chống đối lại với Cổ Tộc.

Trong mắt của Vạn phu trưởng ánh lên một tia tàn khốc, khí tức toàn thân giống như phong bạo quét qua hư không.

Bạch Dịch Trần mạnh mẽ chống đỡ, lúc này coi như biết rõ sẽ phải chết nhưng không hề chùn bước, dù cho chỉ còn một giọt máu thì cũng phải chiến đến cuối cùng.

- Dừng tay...

Vừa lúc đó, bóng người Lâm Phàm xuất hiện ở phương xa, chạy về phía Vạn phu trưởng của Cổ Tộc

Lâm Phàm mang theo thi thể của Cự Vương ba đầu chạy tới, tất cả hi vọng lúc này đều ký thác ở trên người nó, kế hoạch có thể thành hay không phải vào nhìn cái này rồi.

- Hả...?.

Vạn phu trưởng thấy có người lại đây, vô cùng nghi hoặc, không biết cái tên này định làm cái gì, chẳng lẽ là đồng bọn của Bạch Dịch Trần.

Nhưng lúc này đều không quan trọng, bất kể có phải đồng bọn hay không muốn qua đây, như vậy kết cục chỉ có một, đó chính là chết.

Đám người Bạch Dịch Trần nhìn bóng người kia, lông mày hơi nhíu lại, không biết người này là người nào?

- Người là ai?

Vạn phu trưởng nhìn người trước mắt này, hơi hơi nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm nhìn phương xa, bên trong thiên địa là một mảnh yên tĩnh, không có bất kỳ sóng gió gì, trong lòng không khỏi có chút nóng nảy, chẳng lẽ này cái gọi là huyết mạch tương liên đều là giả tạo hay sao.

Nhưng vào lúc này, nhất định phải bình tĩnh tuyệt đối không thể sốt ruột.

- Ta là một tên đầu bếp.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, nhưng tinh thần vẫn một mực đang chú ý thiên địa.

- Đầu bếp?

Vạn phu trưởng hơi nhướng mày, không hiểu đối phương rốt cuộc là ý gì.

- Đúng, ta thấy các người khẳng định cũng đang đói bụng, đây là ta vì các người mang đồ ăn tới.

Lâm Phàm đem thi thể Cự Vương ba đầu ném tới chỗ hắc.

Ầm!

Thi thể to lớn rơi trên mặt đất, nhất thời vang lên một tiếng nổ.

Vạn phu trưởng nhìn thi thể cổ thú trước mắt, sau đó lớn tiếng hỏi.

- Rốt cuộc người là ai?

Lâm Phàm nhìn thấy tên Vạn phu trưởng kia dường như bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ, cũng vội vàng nói.

- Ta là một người thiếu niên rất sùng bái Cổ Tộc, nguyện vọng lớn nhất của ta chính là hy vọng có thể trở thành một thành viên của Cổ Tộc, đặc biệt là được đi theo làm tùy tùng của ngài.

Giờ phút này, trong lòng Lâm Phàm có chút cuống lên, Cự Vương ba đầu lão gia, lão phu nhân các người nhanh đến đây đi.

- Ha ha...

Lúc này, Vạn phu trưởng nghe nói như thế, đột nhiên cười lớn.

- Kẻ phản bội...

Bạch Dịch Trần nhìn Lâm Phàm, trên khuôn mặt lộ ra vẻ giận dữ.

Hắn không nghĩ tới ở đây có thể nhìn thấy loại người phản bội đồng loại, đầu quân cho Cổ Tộc.

- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, làn tùy tùng cho người lợi hại như vậy, tương lai sẽ vô cùng xán lạn.

Lâm Phàm đau “bi” nói ra những lời buồn nôn này, tất cả những thứ này cũng chỉ vì cứu các người.

- Ha ha... Tốt, nói, nói tiếp...

Lần đầu tiên, Vạn phu trưởng nghe được có người khen mình, nội tâm vui sướng vạn phần.

- Lại nói nhiều một chút, ta chắc chắn thu người vào dưới trướng của ta.

...

Mà ngay tại lúc này, phía chân trời xa xa dần tối lại, một tiếng nổ vang trời đột nhiên truyền đến, giống như vạn thú cùng chạy vậy.

- Là ai... đã giết hài nhi của ta.

Trong chớp mắt, một đạo thân ảnh to lớn đột nhiên từ trời giáng xuống, một đầu Cự Vương ba đầu cao trăm trượng xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Cái thân thể khổng lồ kia trực tiếp làm Lâm Phàm ngơ ngác.

Cái này cũng quá mạnh đi.

- Là ai đã giết hài nhi của ta....

Cự Vương ba đầu giận dữ hét.

- Là hã, chính là cái tên Cổ Tộc này giết con trai của người.

Vào lúc này, Lâm Phàm một tay chỉ vào tên Vạn phu trưởng, sau đó hô lên.

- Hả....?

Sáu con mắt to lớn màu vàng óng của Cự Vương ba đầu kia nhìn người trước mắt.

- Cự Vương ba đầu đại nhân, ta cùng với những tộc nhân của mình vì con trai của người báo thù mới một đường đuổi giết tới đây, mà tên Cổ Tộc này thật đáng ghét, đem ba cái đầu của con trai người toàn bộ cắt

xuống, hơn nữa hiện tại bọn chúng còn muốn dùng lửa nướng thân thể con trai người để ăn, nhi tử của người lúc sắp chết tiếng kêu vô cùng thảm, tâm của chúng ta vào lúc ấy cũng đều nát tan.

Lâm Phàm lau lau khóe mắt, lời nói vô cùng bi phẫn.

- Người...

Vạn phu trưởng nhìn gia hỏa này lúc trước còn khen chính mình, sau đó lại đột nhiên trở mặt, sắc mặt cũng đại biến.

- Người đừng chối cãi, Cự Vương ba đầu đại nhân, tên Cổ Tộc ghê tởm này quả thực không bằng cầm thú, hắn nói không những muốn ăn con của người, còn muốn ăn cha mẹ người, còn muốn cho binh sĩ Cổ Tộc cưỡng gian người vợ xinh đẹp kia của người...

- Câm miệng...

Cự Vương ba đầu đột nhiên giận dữ hét lên, lửa giận bên trong cái tròng mắt màu vàng óng đang bốc cháy.

- Tên Cổ Tộc kia, tộc Cự Vương ba đầu của ta cùng các người nước sông không phạm nước giếng, các người không những giết chết con ta, còn muốn nhục nhã vợ ta, hôm nay ta liều mạng với các người.

Cự Vương ba đầu gào thét rồi xông về phía tên Vạn phu trưởng.

- Đây là một hiểu lầm...

Giờ phút này, Vạn phu trưởng ngơ ngác, không biết mình giết con trai của hắn lúc nào.

Nhưng mà lúc này đã không còn cơ hội giải thích bởi vì lợi trao của Cự Vương ba đầu đã đánh tới.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 446: Trí Dũng Song Toàn

Ầm!

Một trảo xé rách hư không, mặt đất rung chuyển, Vạn phu trưởng của Cổ Tộc đâm ra một quyền, cũng bị đẩy lui mấy trăm trượng.

-Cự Vương Ba Đầu, người đừng quá làm càn, chẳng lẽ người muốn cùng Cổ Tộc khai chiến?

Vạn phu trưởng không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, tức giận ngập trời gào thét.

Tên ghê tởm này lại dám gây xích mích ly gián.

-Hừ, chẳng lẽ tộc Cự Vương ba đầu của ta lại sợ đám người Cổ Tộc các người sao?

Thân hình của Cự Vương Ba Đầu cao lớn che kín bầu trời, so với tên Lâm Phàm đã giết thì càng thêm bá đạo.

Đồng thời thực lực cũng rất khủng khiếp.

Xèo!

Ba cái đầu của Cự Vương Ba Đầu dữ tợn rít gào liên tục, mấy tên binh lính Cổ Tộc đang xông lên thì gặp phải làn sóng âm này, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

- Cự Vương Ba Đầu đại nhân thật lợi hại!

Lâm Phàm vỗ tay nói:

-Đại nhân hãy cho người này biết tộc Cự Vương Ba Đầu có tôn nghiêm, tuyệt đối không phải là kẻ nhu nhược để bọn họ làm thịt.

Rống!

Cự Vương Ba Đầu nhìn về phía Lâm Phàm, rít gào một tiếng:

-Nhân tộc, đợi lát nữa lại trừng trị ngươi...

Xèo!

Trong chớp mắt, Cự Vương Ba Đầu vọt về phía Vạn phu trưởng.

Lâm Phàm nhìn thân ảnh của Cự Vương Ba đầu xa dần cũng là giờ ngón tay giữa lên:

-Mẹ nó, đừng để tiểu gia nắm được cơ hội, bằng không ta sẽ chém rụng ba cái đầu chó của ngươi.

Rầm rầm!

Trời long đất lở, âm thanh nổ lên vang vọng đất trời

- Tên Cổ Tộc kia,ngươi giết con ta, hôm nay ta phải lấy mạng ngươi.

Cự Vương Ba Đầu hung uy tuyệt thế, một trào đánh ra, không ai có thể ngăn cản.

Vạn phu trưởng bị Cự Vương Ba Đầu đánh liên tục bại lui, cũng là gào thét liên tục

- Khinh người quá đáng. Tam Đầu Cự Vương, Sau khi chém chết ngươi, ta sẽ giết toàn tộc của ngươi, rồi để nam nhi trong Cổ Tộc cưỡng gian vợ ngươi...

Rống!

- Ngươi quả nhiên có ý tưởng này, ta muốn chém chết ngươi.

Cự Vương Ba Đầu nổi giận gầm lên một tiếng, lại lần nữa xông vào chém giết Vạn phu trưởng

...

Lâm Phàm nhìn hai cái tên đang chiến đấu kinh thiên động địa ở phía xa kia, bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra tên Vạn phu trưởng này không thông minh cho lắm, vốn chỉ là một kẻ hăm hại, không nghĩ đến lúc này hẳn lại thừa nhận.

- Ta là Lâm Phàm, người Nhân Tộc, những lời nói vừa rồi chỉ là những lời mê hoặc kính xin chớ để ở trong lòng, tình huống bây giờ khẩn cấp, chúng ta mau mau cứu người rồi nhanh chóng lui lại.

Lâm Phàm nhìn Bạch Dịch Trần nói ra.

Bạch Dịch Trần nhìn Nhân loại trước mắt này, trong lòng có ngàn lời muốn nói, thế nhưng hiện tại tình huống khẩn cấp đúng như lời đối phương, hơn nữa còn là cơ hội thật tốt, nếu như còn trẻ nãi không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Những phi thăng giả bị giam trong lao tù kia cũng được cứu ra.

- Vị huynh đệ này, lúc trước ta đối với người hiểu lầm, xin người lượng thứ cho, không nghĩ tới người trí dũng song toàn như vậy, tại hạ Bạch Dịch Trần vạn phần cảm tạ.

Bạch Dịch Trần cảm kích nói.

- Được rồi, những lời khách sáo này không cần nói, chúng ta đều người cùng tộc các giới, phải cùng nhau chống đối Cổ Tộc, những chuyện nhỏ nhặt thì không đáng nhắc đến, nơi đó có đội hữu của ta, các người đi theo bọn hắn, cùng nhau rời đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt đáp lại.

Bạch Dịch Trần nghe được những lời này của Lâm Phàm thì khâm phục không thôi, người không màng danh lợi như vậy thật đáng khâm phục.

Sau đó sắc mặt hơi đổi:

-Lâm huynh, người không đi cùng ta sao?

-Không được, ta còn có chuyện, các người mang bọn hăn đi trước, có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Lâm Phàm tự nhiên không thể dễ dàng như vậy rời đi.

Một tên Vạn phu trưởng của Cổ Tộc, một tên Cự Vương Ba Đầu, một đồng kinh nghiệm khổng lồ a. Chỉ cần mình có thể chém giết một người trong đó thì chắc chắn là bội thu rồi.

Không có được bất kỳ chỗ tốt nào mà cứ như vậy rời đi thì làm sao xứng với danh tiếng của tiểu gia đây.

-Đi nhanh đi, nếu như chờ những binh lính Cổ Tộc kia phản ứng lại thì sẽ có chút phiền phức đấy.

Lâm Phàm thúc giục. Bạch Dịch Trần không có do dự chút gì, cuối cùng gật gật đầu:

-Được, có cơ hội đến Kiếm Tộc tìm ta, ta sẽ cảm tạ ơn cứu mạng của Lâm huynh.

-Đi...

Bạch Dịch Trần mang theo những phi thăng giả, lập tức chạy về nơi mà Lâm Phàm nói

Lâm Phàm nhìn đám người Bạch Dịch Trần rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục không còn ai, lần này đến lượt mình phát huy.

Đối với những binh lính Cổ Tộc Lâm Phàm cũng không muốn chém giết, hiện tại chuyện quan trọng hơn, chính là đuổi theo nhìn hai tên kia đến cùng thế nào rồi.

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Làm sao có thể vì những kinh nghiệm nhỏ nhoi này, mà từ bỏ cái bánh gato lớn như vậy đây

Lâm Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân, thu liễm khí tức hướng về phương xa đuổi theo.

...

lúc này, tiểu đội Chính Nghĩa đã sớm ngậy người

Lúc bọn hắn nhìn thấy Lâm huynh không sợ sinh tử đi ra, mỗi một người đã tưởng tượng được kết cục.

Chính là Lâm huynh nhất định sẽ chết ở trong tay bọn Cổ Tộc.

Nhưng sau đó lại xảy ra chuyện làm cho bọn họ ngỡ ngác, cảm giác thế giới biến đổi có chút không giống.

Bọn họ cách quá xa, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng khi cái tên Cự Vương Ba Đầu đi ra, nội tâm của bọn họ đột nhiên nhảy lên.

Một tên Cổ Tộc không đủ, giờ lại thêm một tên Cự Vương Ba Đầu trưởng thành.

Bọn họ biết Lâm huynh giết chết một tên Cự Vương Ba Đầu a, mà hiển nhiên hiện tại Cự Vương Ba Đầu này đến báo thù.

Thế nhưng lại phát sinh một chuyện kỳ quái

Cái tên Cự Vương Ba Đầu kia thật giống như có ân oán với tên Vạn phu trưởng vậy, xuất hiện không bao lâu liền cùng cái tên Vạn phu trưởng kia chém giết.

Những cảnh tượng ấy, khiến bọn họ không hiểu gì luôn.

...

Lúc này đám người Bạch Dịch Trần mang theo phi thăng giả tìm được nơi ẩn nấp của đám Hạ Họa Trạch

-Các người chính là đồng đội của Lâm huynh?

Lúc đầu sắc mặt Bạch Dạ Trần có chút lạnh lẽo, nhưng sau đó có chút chuyển biến nhu hòa một ít.

Bởi vì những người đứng trước mặt này chính là đội viên của vị Lâm huynh trí dũng song toàn kia, tự nhiên là muốn ôn hòa nhã nhặn trò chuyện.

-Đúng vậy, nhưng mà Lâm ca đâu?

Mộ Lương hỏi.

-Chúng ta rút lui nơi này trước rồi ta chậm rãi nói với các người.

Một đám người nhanh chóng rời khỏi nơi này, mà sau khi đến nơi an toàn, mọi người trong tiểu đội Chính Nghĩa cũng nghe xong tất cả những gì mà Bạch Dạ Trần nói

-Ai, không nghĩ tới Lâm huynh lại có can đảm, mưu trí như vậy, thật sự là để người ta kính nể không thôi a.

Sau khi Hạ Trạch Hoa nghe xong tất cả những thứ này, không khỏi thở dài nói.

-Lâm ca đến cùng là có chuyện gì a, chỗ nguy hiểm như vậy mà dám một mình ở lại.

Mộ Lương lo âu nói, nhưng trong lòng lại sùng bái Lâm Phàm vô cùng.

Bạch Dịch Trần nhìn mọi người, cũng cảm thán nói:

-Không nghĩ tới ở Cổ Thánh Giới lại có người trí tuệ siêu quần như vậy, ở cảnh giới đó mà có thể biến nguy thành an. Nếu có cơ hội, ta cũng muốn thỉnh giáo một phen.

-Chỉ hy vọng Lâm huynh an toàn.

...

Tại thời điểm mọi người thối phòng Lâm Phàm thì Lâm Phàm đã sớm bám theo sau hai tên kia rồi.

Lâm Phàm không có áp sát quá gần, bởi vì trận chiến đấu này thật sự là quá kịch liệt.

Trong phạm vi mấy chục dặm, đều phát sinh chấn động to lớn, quả thực chính là không có một chỗ nào là hoàn hảo.

Đồng thời, điều này cũng làm cho Lâm Phàm khắc sâu được kiến thức, cao thủ quyết đấu là cường đại cỡ nào.

Hoang Thiên Vị, đây rốt cuộc là cảnh giới như thế nào a.

Trong khi xuất thủ, hư không nứt toác, Nhật Nguyệt điên đảo, dù cho tránh xa như vậy vẫn có thể cảm nhận được hai nguồn sức mạnh này không ngừng xung kích.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 447: Ta Muốn Cái Lỗ Phía Trước, Ta Muốn Cái Lỗ Phía Sau

- Thật mạnh mẽ....

Lúc này Lâm Phàm đã bị tro bụi bao trùm.

Mảnh đất hoang vu cứng rắn này bị hai người đánh cho tan tành, vô số đất đá bao trùm lên thân thể Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm cũng nhân cơ hội này che giấu bản thân, chậm rãi đến gần.

- Cự Vương Ba Đầu, hôm nay ta nhất định phải chém chết ngươi.

Trên thân thể đen kịt của Vạn phu trưởng có một vết thương nhìn thấy mà giết mình.

Bên trên vết thương kia, máu đen tanh hôi chảy ra.

- Tên Cổ Tộc kia, hôm nay ta nhất định sẽ ăn ngươi

Nói xong Cự Vương Ba Đầu nổi giận gầm lên một tiếng, bên trong tròng mắt màu vàng óng tràn đầy vẻ cuồng bạo.

...

Lâm Phàm trốn trong bóng tối hăng hái đổ thêm dầu vào lửa:

- Tam Đầu ca quay hấn, đúng chính là quay hấn như vậy, đem hấn đánh cho ra...

- Ai nha Cổ Tộc huynh, người thêm chút sức đi, cú đấm vừa rồi suýt đánh xuyên Tam Đầu ca.

-Cổ lên chém hấn, quay hấn...

Lâm Phàm nằm ở chỗ này, năm năm đấm quơ quơ tiếp sức.

Chỉ là không tiếp sức cho riêng ai, theo Lâm Phàm tốt nhất hai kẻ đó lưỡng bại câu thương, cuối cùng toàn bộ bị mình thu thập.

Nhưng mà thân thể Cổ Thú cùng Cổ Tộc trời sinh đều mạnh mẽ như nhau, hơn nữa tu vi của hai người còn cùng một cấp độ, không thể không nói đây là một cái bi kịch.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, nếu như tu vi của Tam Đầu ca so với tên thủ lĩnh Cổ Tộc này cao hơn, như vậy không có chuyện của mình nữa.

Tam Đầu ca một trào đem tên Cổ Tộc này bóp chết, sau đó ăn hấn rồi phui mông một cái rời đi, như vậy mình chẳng có lấy một cọng lông lợi ích.

Tốt nhất là như vậy, thực lực tương đương, đánh nhau lưỡng bại câu thương.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm có chút bó tay rồi.

Hai người này, đánh như thế nào đến bây giờ vẫn không có dấu hiệu phân ra thắng bại.

Thương thế trên người không ít, thế nhưng lại không có một chút mệt mỏi, điều này làm cho Lâm Phàm không biết nên nói gì.

- Thể chất của Cổ Tộc và Cổ Thú quá mạnh mẽ, nếu như là chủng tộc khác, trên người có nhiều vết thương như vậy sợ là sớm đã chết rồi, đâu

giống hai người này, càng đánh càng mạnh. Bây giờ phải làm sao đây?

Hiện tại, Lâm Phàm đang hãi sợ một vấn đề có thể xảy ra đó là hai người phát hiện mình không thể làm gì được người kia, cuối cùng phải mông một cái rời đi.

Nếu đúng là như vậy, thì khẳng định mình muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

Lâm Phàm sờ sờ cằm, cảm giác mình phải làm chút gì đó tăng thêm sự ác liệt của trận chiến.

“Đại Phàm Ca”, được vật này không phải là không được, quan trọng là khí tràng bên cạnh hai người thật sự quá mạnh mẽ, Đại Phàm Ca khẳng định không tới được.

Làm sao bây giờ?

Lâm Phàm trầm tư suy nghĩ, trong thời gian ngắn cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả.

Nếu như chạy lên, bất ngờ ném ra cũng cũng không phải không được, chỉ là mức độ nguy hiểm có chút lớn.

Mà lúc này hiện trường xảy ra tình huống mới:

- Cự Vương Ba Đầu, người không làm gì được ta đâu.

Vạn phu trưởng hơi thở hỗn hển, cảm tức nhìn Tam Đầu Cự Vương nói ra.

- Ta muốn giết ngươi.

Cự Vương Ba Đầu phẫn nộ, thế nhưng thật sự không biết nên làm sao bây giờ.

Nếu tiếp tục kéo dài, ai cũng không giết được ai.

- Cổ Tộc chính là chúng tộc thuận theo thiên ý, Cự Vương Ba Đầu, ta cho người biết, nếu như người vẫn muốn tiếp tục cùng ta đấu, người sẽ khiến cho chúng tộc rước lấy phiền phức ngập trời.

Cổ Tộc Vạn phu trưởng bây giờ không muốn đánh, uy hiếp nói.

- Người...

Ba cái đầu của Cự Vương Ba Đầu dữ tợn rống giận, đáp trả lại lời uy hiếp.

...

Lâm Phàm thấy cảnh này giống như hăn nghĩ, thầm kêu bi kịch, nhìn hai người lúc này có thể sẽ không đánh nữa.

-Không được, không thể chờ đợi, nhất định phải thực thi kế hoạch, nguy hiểm thì nguy hiểm, cầu phú quý từ trong nguy hiểm, cùng lắm bị giết một lần, chờ sau khi hai người rời đi ta sống lại.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định, mạo hiểm một lần.

Lâm Phàm kiểm tra túi trữ vật, “Đại Phàm Ca” trong đó chôn cất như núi, đếm không xuể chắc cũng đủ rồi.

Xèo!

Lâm Phàm cúi thấp người, nhanh chóng tới gần phía trước. Lúc này Cự Vương Ba Đầu cùng Vạn phu trưởng lại lao vào chém giết nhau.

Chỉ là lần này, hai người không có hung mãnh như lúc trước, giống như đang đi ngang qua sân khấu vậy.

Thời điểm Lâm Phàm tới gần hai người này, Vạn phu trưởng và Cự Vương Ba Đầu đột nhiên dừng tay.

- Cự Vương Ba Đầu, hôm nay ta với người dừng ở đây, nhưng người yên tâm mỗi thù này đã kết xuống, sau này bộ tộc ta sẽ toàn lực chém giết thành viên của tộc Tam Đầu Cự Vương người

Vạn phu trưởng hung hãn nói.

- Hừ, người cũng nhớ kỹ cho ta, sau này tộc Cự Vương Ba Đầu cũng sẽ chém giết Cổ Tộc các người.

Cự Vương Ba Đầu giận dữ hét lên.

Cự Vương Ba Đầu là cổ thú ăn thịt, bởi vì Cổ Tộc hung mãnh nên thành viên trong tộc Cự Vương Ba Đầu chưa bao giờ chém giết Cổ Tộc, chỉ chém giết một số chủng tộc nhỏ yếu rồi ăn.

Nhưng từ hôm nay trên thực đơn của tộc Cự Vương Ba Đầu sẽ có tên của cổ tộc.

- Mẹ nó, nói không đánh là không đánh, hiện tại hai người này chính là đang đấu võ mồm.

Lâm Phàm trốn gần đó cũng thấy đau đầu.

May mà sớm chuẩn bị, ngày hôm nay hai người các người không đánh cũng phải đánh cho ta, nếu không nỗ lực hôm nay của bốn thiếu gia coi như toàn bộ uổng phí.

Lúc Cổ Tộc Vạn phu trưởng cùng Tam Đầu Cự Vương muốn đấu võ mồm với nhau lần cuối thì Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện.

- Đại Phàm Ca, đã đến lúc người tới phát uy rồi.

Tiếng gầm lên giận dữ này, khiến bọn họ sửng sờ.

Ầm!

Vô số “Đại Phàm Ca” nổ tung hóa thành một đoàn khói mù dày đặc.

Nhìn sương khói kia không ngừng giảm thiểu, trong lòng Lâm Phàm vô cùng vui mừng, hấp thu đi, hấp thu thật nhiều vào, hút càng nhiều càng tốt.

“Hô!”

Từng tiếng thở dốc vang vọng trong trời đất.

Trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ, quả nhiên Đại Phàm Ca có tác dụng, lần này lập đại công rồi.

Tuy hình ảnh lát nữa có thể sẽ có chút máu tanh, có chút buồn nôn nhưng tất cả cũng vì kinh nghiệm.

Chỉ cần có kinh nghiệm cho dù có buồn nôn, máu tanh hơn nữa, Lâm Phàm cũng say sưa xem.

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, Lâm Phàm khóe miệng tươi cười, hai tay giơ lên, hô to một tiếng:

- Đến đây đi, mạnh mẽ phóng thích sức mạnh trong cơ thể các người, để vùng đất này biết sự hiện hữu của các người.

Trong lòng Lâm Phàm cực kỳ vui vẻ nhìn về phía trước, nhưng lúc này thanh âm của Lâm Phàm im bật đi.

Bởi vì ở trước mặt hắn, bốn đôi mắt đỏ rực như máu, gắt gao nhìn về phía hắn.

Lâm Phàm bị bốn đôi con người đỏ như máu nhìn, hắn có cảm giác hoa cúc cũng căng thẳng lên.

-Các người nhìn ta làm gì? Đây Là việc của hai người các người...

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng cảm thấy thật lạnh, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân đột nhiên vọt lên,

“Hô...”

Tiếng thở dốc vang vọng, khí nóng từ mũi phun ra.

-Ta muốn cái lỗ phía trước của hân...

Lúc này, Cự Vương Ba Đầu chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, thù hận trong lòng sớm đã bị tâm tính bạo động bao trùm.

- Ta muốn cái lỗ phía sau của hân...

Vạn phu trưởng khàn khàn nói ra.

Lâm Phàm nghe được lời của hai người, nhất thời che miệng cùng cái mũi, cảm giác bốn đôi con ngươi đỏ tươi này tràn đầy vẻ xâm phạm.

- Đừng, kịch bản không phải như thế... Cứu mạng a...

Lâm Phàm cắn cái mũi quay đầu chạy trốn.

- Đứng lại... Ta muốn phát tiết...

Vạn phu trưởng cùng Cự Vương Ba Đầu gào thét đuổi theo Lâm Phàm.

- Đừng... Cứu mạng, sau này ta nhất định không dùng Đại Phàm Ca linh tinh.

Lâm Phàm kêu trời trách đất, kịch bản rõ ràng không phải như thế.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 448: Các Người Đợi Cả Đấy Cho Ta

Nếu Lâm Phàm mà có khả năng biết trước sự việc sẽ biến thành cái dạng này, thì cho dù có đánh chết hắc, hắc cũng sẽ không lấy “Đại Phàm Ca” ra để giả ngẫu nữa.

Bởi vậy nên mới ra nông nỗi phải ôm mộng mà chạy như bây giờ.

Vạn phu trưởng của Cổ Tộc, Cự Vương Ba Đầu to xác, hai kẻ này đều là nhân vật khủng bố cả.

Mà cái cơ thể nhỏ bé yếu ớt này của mình, nếu mà được bọn họ chăm sóc, thì sẽ trở thành Nhân tộc bi đát số một ở Cổ Thánh Giới.

- Không thể nhẫn nại, tuyệt đối không thể nhẫn nại thêm nữa.

Lâm Phàm hét to, hai cái chân nhỏ hoạt động với tần suất nhanh siêu việt.

Ấy vậy mà hai gã này vẫn cứ miệt mài, điên cuồng đuổi theo phía sau không chịu bỏ cuộc, nào gào, nào hét, vọng vào trong tai cũng phải chào thua cái giọng la khản đặc của Lâm Phàm.

- Đừng có theo ta nữa, xin các người đấy, các người tự ‘làm’ nhau có được hay không vậy.

Bây giờ Lâm Phàm cũng không biết nên làm gì nữa.

Nếu như không phải thân pháp đã được bản thân hắc tu luyện đến cảnh giới rất cao, thì có lẽ bây giờ đã bị hai gã này kẻ đưa phía trước người đẩy phía sau, đau khổ cả đời rồi.

Lúc này “Đại Phàm Ca” sớm đã ở trong cơ thể hai gã bắt đầu phát huy công dụng, khiến hai gã triệt để không nhận ra đông tây nam bắc là gì.

Thế nhưng, chuyện khiến cho Lâm Phàm đau đầu chính là hai gã này cứ như phải ‘ăn’ hăn cho bằng được vậy.

“Mẹ nó chứ, lẽ nào do ông đây lớn lên quá đẹp trai, cho nên dầu hai gã bị mất phương hướng mà vẫn bị sắc đẹp của mình mê đắm đây?” Lâm Phàm hét lớn trong lòng, dất đai mệnh mông bát ngát khiến hăn tuyệt vọng một cách triệt để.

Thực lực của hai gã này mạnh hơn bản thân hăn rất nhiều, bây giờ hăn phải làm gì mới được đây.

Nếu cứ chạy như thế mãi, bị tóm là cái chắc.

Tới lúc đó hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi đâu.

Trời cao ơi, dất dày hời, ông đây tự mình gây nghiệt, ông đây thừa nhận, nhưng cũng đừng như vậy chứ, không cho người ta một con đường sống à.

- Dừng lại...

Thân thể đồ sộ của Cự Vương Ba Đầu theo sát ở phía sau, mỗi khi bước một bước mặt đất đều rung lên dữ dội.

Đặc biệt cái thứ thẳng thớm giữa đũng quần càng hùng vĩ chống trời, phảng phất như muốn đâm nát tất cả.

- Ngừng cái em gái ấy, các người có thể đừng đuổi nữa không, ta nhận sai còn không được hả?

Giờ phút này Lâm Phàm khóc ròng, trái tim nhỏ cũng bị hai gã đuổi cho nhảy lên thành thịch thịch thịch.

- Mẹ nó, đừng khinh người quá đáng.

Mà ngay vào lúc này, một màn khiến Lâm Phàm xanh mặt đã xảy ra.

Khỏe miệng Cự Vương Ba Đầu chảy dài nước miếng khiến người ta sợ hãi, mà cái đầu lưỡi thật dài kia lại đang vươn ra ngoài, như sắp liếm tới cái mũi của Lâm Phàm.

- Tiêu rồi... cứu mạng với...

Lúc này Lâm Phàm ngửa mặt lên trời hô hoán, chỉ mong sao có vị đại thần nào đó nổi lòng trắc ẩn, xông ra cứu hãn một mạng.

Nhưng mà điều khiến cho Lâm Phàm tuyệt vọng chính là, ở cái vùng đất đồng không mông quạnh này, không một bóng người, quả thực chính là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Khoảng cách ngày một gần hơn.

Chỉ riêng cái đầu lưỡi nọ của Cự Vương Ba Đầu càng chuyển động càng khiến người ta sợ hãi.

“Không được, không được, nếu vẫn còn không nghĩ ra cách, vậy coi như bi kịch thật rồi.” Lâm Phàm hét lớn trong lòng.

- A, mặt đất phía trước có một cái hang. Mặc kệ, cứ nhảy xuống trước đã.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy trước mặt có một cái hang, miệng hang hình tròn, đường kính chỉ rộng bằng một người, bản thân hãn có thể nhảy xuống, nhưng Vạn phu trưởng của Cổ Tộc và Cự Vương Ba Đầu tuyệt đối không xuống được.

Về phần phía dưới có cái gì? Việc này không do Lâm Phàm lựa chọn được.

Nếu không muốn bị hai gã này ‘làm’ cho sống dở chết dở, thì chỉ có thể nhảy.

- Các người chờ đó, ông đây nhất định sẽ trở lại.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, phù một tiếng, nhấc chân, nhảy vọt vào trong cái hang kia.

- A...

Hang động nhỏ hẹp không biết thông về nơi nào, thế nhưng Lâm Phàm cảm thấy, giờ phút này bản thân hẳn đang không ngừng trượt xuống phía dưới.

- Phù...

Lâm Phàm thở ra một hơi, cuối cùng cũng tạm thời được an toàn, không biết tình hình phía trên kia thế nào rồi nữa.

Gào!

Một tiếng gầm giận dữ truyền tới từ phía trên.

Bây giờ ông đây chạy mất rồi, hai gã kia nhất định là đang ‘đại chiến’ ở phía trên, về phần rốt cuộc hiện trường thế thảm như thế nào, cái này không phải thứ mà Lâm Phàm có thể tưởng tượng được, thế nhưng khẳng định là cực kỳ thảm, cực kỳ khủng bố.

“Ừa, không đúng, ông đây còn trượt xuống dưới làm gì nữa nhỉ, hiện giờ hai gã nọ nhất định đang ‘làm’ nhau, ông đây len lén leo lên, sau đó tặng cho mỗi gã một viên gạch, trực tiếp diệt trừ, cuộc đời từ đây sang trang mới.” Lâm Phàm càng nghĩ thì càng kích động.

“Đúng, chính là làm như vậy.”

Dừng!

Lâm Phàm chặn mình lại trong khe dốc, sau đó bắt đầu bò lên trên.

Theo bước chân không ngừng bò lên gần mặt đất của Lâm Phàm, từng trận từng trận gào thét phía trên càng lúc càng rõ ràng, còn có cả tiếng la thê thảm.

Rốt cuộc phía trên đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Mẹ kiếp, thật hấp dẫn người ta quá, thân thể của Cự Vương Ba Đầu đồ sộ như vậy, Vạn phu trưởng của Cự Tộc ‘đè’ hẳn kiểu gì đây?

Đủ loại tư thế không khoa học chút nào xuất hiện ở trong đầu Lâm Phàm.

Hơn nữa càng tưởng tượng thì lại càng kích động.

- Khà khà...

Lúc này Lâm Phàm cười lên một cách ngớ ngẩn, bởi vì hắn phát hiện ra hẳn đúng là quá thông minh, mặc dù quá trình có thay đổi bất ngờ, nhưng tới cuối cùng, kẻ thắng vẫn là bản thân hắn đấy thôi.

Ầm!

A!

- Tiếng gào thét thê thảm, chiến trường thật khốc liệt quá đi mất, mặc dù Cổ Tộc không phải là người nhưng cũng có khung xương của loài người, chẳng lẽ phía trên đang diễn ra cuộc chiến người thú hay sao?

Thật là chờ mong quá.

Lâm Phàm mau chóng bò tới cửa hang, sau đó hắn thận trọng duỗi ra một cánh tay, chậm rãi trèo lên, cứ theo dõi tình hình một chút đã, nếu như không an toàn, vậy phải lập tức nấp kỹ ngay.

- Ủa...

- Cái thứ đen thui kia là gì thế?

Ngay lúc đó, Lâm Phàm nhìn thấy một vệt sáng đen bay tới, hơn nữa còn kèm theo một tiếng gào thê thảm.

Binh!

Đầu Lâm Phàm bị cái vệt đen đó đập thẳng vào.

- Mẹ kiếp...

Giờ phút này Lâm Phàm chỉ thấy trời long đất lở, đầu óc quay mòng mòng.

- Các người chờ cả đó cho ta...

Đây là tiếng hét sau cùng của Lâm Phàm, cuối cùng hắn bị cái nguồn sức mạnh to lớn này đánh úp, ngã lộn vòng xuống phía dưới.

...

Ở trong đầu dốc ko biết thông về hướng nào, Lâm Phàm không ngừng trượt xuống.

Cong queo khúc khuỷu, không biết qua bao lâu, sau một tiếng vang thật lớn, Lâm Phàm ngừng lại.

- Ai da...

Lâm Phàm cảm thấy mông mình đau rát, không biết rốt cuộc đã tới nơi nào rồi.

Vào lúc này xung quanh đen kịt một màu, giơ tay không nhìn thấy năm ngón.

Có điều đối với Lâm Phàm mà nói, quang cảnh tối đen này không đáng sợ, tu vi tới trình độ như vậy, đã sớm không quan tâm tới những thứ này rồi.

- Đây có phải là một cái hang dưới mặt đất không vậy hả?

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong lòng cũng hơi nghi ngờ.

- Ồ, cái gì đây?

Lúc này Lâm Phàm nhìn thấy dưới chân hắn có một vật đen thui trông như cái sừng dài, hắn nhắc tay cầm lên.

- Keng, chúc mừng phát hiện ra sừng của Cự Vương Ba Đầu.

- Công dụng: Luyện khí.

Bây giờ thì Lâm Phàm đã hiểu, thì ra vật đen vừa rồi chính là cái sừng này đây mà, trên thân sừng còn dính máu, rõ ràng là trong trận đại chiến vừa rồi, sừng của Cự Vương Ba Đầu đã bị Vạn phu trưởng của Cổ Tộc bẻ gãy.

Rốt cuộc là chiêu thức gì mới có thể bẻ gãy một cái sừng nhỉ?

Giờ phút này, Lâm Phàm nở một nụ cười tà ác.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 449: Loạn Quyền Đánh Chết Lão Sư Phụ

Lâm Phàm cất sừng của “Cự Vương Ba Đầu” đi, cái sừng này là đồ quý, mọc ở ngay trên đầu Cự Vương Ba Đầu và cực kỳ cứng rắn, đồng thời cái sừng này còn được nhiễm thêm khí tức của Cự Vương Ba Đầu, nếu để luyện khí thì nhất định sẽ luyện ra một bảo bối tốt.

Chẳng qua hiện giờ đối với Lâm Phàm mà nói, trước tiên cứ cất cái sừng này đi đã, đợi tới khi tìm được một vài món vật liệu thích hợp thì nhất định phải luyện chế ra một cái bảo bối thật xịn.

Chỉ tiếc hai gã phía trên mặt đất, rõ ràng đã là miếng thịt trong bát mình rồi vậy mà còn không dừng bay mất.

Đối với bất kỳ người nào mà nói, đây đều là chuyện khiến người ta bi thương cả.

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh xung quanh, vách hang gỗ ghề quanh hẳn khô ráo một cách dị thường và có chút tang thương. Phảng phất như đã bị chôn vùi ở nơi này từ rất lâu rồi.

- Rốt cuộc đây là nơi nào, chẳng lẽ là hang ổ của một loài Cổ thú?

Lâm Phàm nghi hoặc nghĩ thầm, kiểu dốc trượng này không giống do thiên nhiên tạo thành, mà giống như do con người làm ra hơn.

- Được rồi, đi bước nào tính bước ấy, cứ vào bên trong xem sao đã.

Lâm Phàm nhanh chóng tiến vào trạng thái ẩn thân, sải chân bước nhanh về phía trước.

Hắn vẫn luôn cực kỳ mong đợi gặp được những nơi thần bí và kỳ dị thế này.

Bởi vì trong tiểu thuyết, những nơi như vậy đồng nghĩa với việc có bảo bối đang chờ người có duyên đến.

Mà Lâm Phàm tin, hắn chính là kẻ có duyên ấy.

Trong hang này có ba lối rẽ, ba lối này thông về hướng nào thì Lâm Phàm không biết.

Đứng trước ba lối rẽ này, Lâm Phàm sờ cằm suy nghĩ một lát, cuối cùng chọn một cái bên trái.

Nam bên trái, nữ bên phải, gay ở giữa.

- Tí tách... tí tách...

Sau khi lựa chọn lối bên trái, Lâm Phàm không ngừng tiến về phía trước, mà ở trong lối này không ngừng có nước từ vách trần nhỏ giọt xuống.

Lâm Phàm không biết nơi này rốt cuộc là nơi nào, nhưng hắn luôn cảm thấy nơi này hơi có phần kỳ lạ.

Cái cảm giác này nói thì không thể nói rõ được.

Lâm Phàm đang đi thẳng về phía trước, bỗng nhiên vẻ mặt hắn tối sầm lại.

Ầm!

Bên trong lối đi nhỏ hẹp, bất thành lình, trên vách tường nhô ra một nắm đấm màu nâu sẫm về phía Lâm Phàm.

Ầm!

Cơ thể Lâm Phàm lóe lên, miễn cưỡng tránh thoát.

- Mẹ kiếp, rốt cuộc là thứ quỷ quái gì vậy?

Lâm Phàm nhìn vách tường không có bất kỳ động tĩnh gì, trong lòng đề cao cảnh giác.

Vừa rồi hắn dám thề là trên vách có một nắm đấm màu nâu đánh tới.

- Kẻ nào? Ra ngay cho ông, đừng có giả thần giả quỷ.

Lâm Phàm cảnh giác nhìn xung quanh, mà vào lúc này, hắn nhìn thấy xương cốt la liệt ghim sâu trong nền đất.

Lúc trước không chú ý nên không để tâm, nhưng khi nhìn kỹ lại, những thứ gồ ghề kia chính là vô số những bộ xương đã mục nát.

- Mẹ nó, rốt cuộc đây là nơi khí gió nào vậy?

Lâm Phàm sầm mặt, có phần lo lắng.

Quả thực giống hệt như suy nghĩ lúc trước của Lâm Phàm, cái hang này lộ liễu như vậy, vì sao lại không có ai tới đây chứ.

Bây giờ mới biết, tất cả những ai tới nơi này đều đã chết trong hang rồi.

- Nguy hiểm quá, vẫn nên quay lại thôi, phía trên hắn đã tàn cuộc rồi, bò lên xem một chút vậy.

Lâm Phàm dứt khoát chuẩn bị trở về theo đường cũ.

Ở cái nơi khí gió mà cái gì cũng không biết này thật không đáng để mạo hiểm, quay về xem Vạn phu trưởng của Cổ Tộc và Cự Vương Ba Đầu, không chừng gặp may còn nhặt được đồ tốt cũng nên.

Lâm Phàm không đắn đo gì nữa, lập tức quay về theo lối cũ.

Nhưng khi quay lại nơi lúc trước bị rơi xuống, hắn phát hiện ra lối dốc hướng lên trên không-còn-nữa.

- Mẹ kiếp, chuyện gì đây...

Giờ phút này Lâm Phàm có chút cảm khái.

- Haizzz...

Lâm Phàm thở dài, đúng là ép buộc người ta mà, không đi vào chẳng lẽ chịu chết ở đây sao?

- Được rồi, cứ liều một phen vậy.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài.

...Lối rẽ phía bên trái.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nhìn lối đi hun hút không có điểm cuối, cuối cùng lấy hết can đảm.

- Xông lên...

Ở ngay vào lúc Lâm Phàm vọt vào bên trong, hắn cảm nhận được nguy hiểm lại kéo tới lần nữa.

Một nắm tay khổng lồ màu nâu đột ngột đánh mạnh về phía Lâm Phàm.

- Ta trốn này.

- Ta tránh này.

Lúc này Lâm Phàm di chuyển thân thể, thay đổi đủ loại tư thế kỳ lạ, lần lượt tránh thoát hết năm đấm này đến năm đấm kia.

- Ha ha, không đấm trúng nổi hả, ông đây còn tưởng lợi hại ra sao chứ, không ngờ cũng chỉ như vậy thôi.

Lâm Phàm cười lớn.

Tốc độ của những năm đấm nhô ra từ vách tường này thật sự là quá chậm, trong mắt hắn thì hết như ốc sên, chẳng có chút tính khiêu chiến gì.

Không bao lâu sau, năm đấm màu nâu biến mất, đường hầm yên tĩnh trở lại.

- Ha ha, muốn đánh ông đây, sao không nhìn lại xem bản thân có cái bản lĩnh đó không đã, nói cho các người biết, ông đây chính là Tề Thiên Đại Thánh, lên trời xuống đất không gì không làm được, mấy tên cặn bã các người dám cản đường ông đây, đúng là tự mình tìm chết.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, thần thái vô địch, một luồng khí tức mạnh mẽ tuôn ra không ngừng.

Vào giây phút này, bên trong trời đất phảng phất như không ai có thể đánh bại Lâm Phàm.

Mặc kệ có trâu bò thế nào, dưới vầng sáng chói loà của Lâm Phàm, tất cả chỉ là tôm tép.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng đi giữa đường hầm, còn tưởng trâu bò thế nào, ai dè cũng chỉ có thế.

Đối với những kẻ đã chết ở nơi này, Lâm Phàm cực kỳ xem thường, ngay cả mấy đấm này cũng có thể đập chết các người, thật là quá mất mặt.

Phong tao như ông đây, thật là bá khí biết dường nào.

Lúc này, nội tâm lo lắng của Lâm Phàm đã an ổn lại.

Về việc phía trước rốt cuộc có bảo bối gì thì trong lòng Lâm Phàm cũng có chút mong chờ, có điều cho dù không có bảo bối, vậy cũng không quan trọng, chỉ cần thoát ra ngoài là được.

Mà ngay lúc Lâm Phàm đang đặc ý, dị biến đột ngột phát sinh.

- Âm âm!

Vách tường vốn đã bình yên vô sự kia đột ngột nhô lên vô số năm dăm, hơn nữa mỗi một năm dăm đều nhanh mạnh hơn lúc trước rất nhiều, hơn nữa số lượng ngày càng khủng bố.

- Mẹ nó, thế này thì...

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống trước mắt cũng cả kinh, nhưng lời còn chưa dứt đã bị những năm dăm này bao phủ.

- Ai ui, đừng có đánh mặt ta.

- Mẹ nó, đừng đánh vào đũng quần của ta chứ...

- Cái đám cầm thú các người, đừng có trách ta trở mặt nhé.

- Ai ui...

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 1000 điểm kinh nghiệm.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 1000 điểm kinh nghiệm.

...

Loạn quyền đánh chết lão sư phụ, những năm dăm nhô ra trên vách tường hoàn toàn không lọt ra một khe hở, quyết tâm phải dồn Lâm Phàm vào chỗ chết.

- Âm hiểm quá đi mất.

Lâm Phàm hô to, nhưng khi nghe thấy âm báo nhắc nhở của hệ thống, tâm trạng hân cũng vui vẻ lên theo.

Điểm kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt quả thực là tăng vọt một đường thẳng tắp.

Giờ phút này, Lâm Phàm trở nên bá đạo hơn.

- Hừ, mấy tên cặn bã các người, có giỏi thì đánh chết ông đây đi, ông đây không sợ các người.

Lâm Phàm rống lên giận giữ, nhưng đôi mắt lại lóe lên ánh sáng chờ mong.

Thân thể hắn có thể thăng cấp hay không, thì phải dựa vào nơi này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 450: Thăng Cấp Diên Cuồng

Năm đấm vung lên như mưa.

Lực đấm của những năm đấm cứng rắn này rất mạnh, dù cường độ thân thể của Lâm Phàm đã là Địa Thiên Vị sơ kì thì mỗi khi chịu một đấm khí huyết trong cơ thể hắn vẫn sôi trào mãnh liệt.

Thế nhưng nhờ có sự trợ giúp của Ngô Đồng Thần Thụ và Huyết Hải Ma Công, những tổn thương này có tính là gì.

Điểm kinh nghiệm Tuyên Cổ Bất Diệt tăng lên rất vui vẻ.

Cái cảm giác này đã rất lâu không được hưởng thụ rồi.

- Keng, chúng mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 1000 điểm.

Nội tâm của Lâm Phàm đang gào thét, cảm giác này thoải mái quá đi mất, hơi cơn bão này, hãy mãnh liệt thêm chút nữa đi.

Nhưng mà, hình như vị trí đánh của năm đấm này không được đúng lắm thì phải.

- Mẹ kiếp, đừng quần mà cũng đánh, các người có còn chút nhân tính nào không đấy.

- Trời đất, còn đánh cả vào mặt, các người có biết khuôn mặt ông đây đáng giá bao nhiêu tiền không hả.

Lâm Phàm thét gào, hắn đã câm nín với những năm đấm này.

Thế nhưng hắn không ngờ mấy đấm này lại có tác dụng đến thế, khi đánh lên người hắn, mặc dù vẫn có cảm giác đau nhưng không có bao nhiêu thương tổn.

- Ai ui, nhẹ chút... nhẹ chút.

Lâm Phàm gào to, nhưng tiếng gào lại vô cùng sung sướng.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp.

- Keng, Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 12.

Tuyên Cổ Bất Diệt đã thăng cấp, mặc dù cường độ thân thể không thăng cấp, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì đã là một sự tiến bộ rồi.

Lúc này Lâm Phàm coi như đã hiểu vì sao nơi này lại có nhiều xương trắng như vậy, hiển nhiên là do bị mấy năm đấm này đánh chết.

Những năm đấm này, mỗi đấm đều ẩn chứa sức mạnh có thể so với Địa Thiên Vị trung kì, hơn nữa dù có là Địa Thiên Vị hậu kì thì dưới sự tấn công dày đặc ở nơi này cũng chẳng thể nào chống đỡ được.

Có điều cũng may bản thân hắn luyện Tuyên Cổ Bất Diệt, hơn nữa còn có hai cái bug là Huyết Hải Ma Công và Ngô Đồng Thần Thụ, cho nên đối với Lâm Phàm, những năm đấm này chính là điểm kinh nghiệm.

- Ai, cái đấm khốn kiếp các người, đánh chỗ khác có được không sao cứ nhất định phải đánh vào dưới khố của ông đây hả, may mà ông đây tu luyện Tuyên Cổ Bất Diệt, không thì đã bị các người đấm cho bất lực rồi.

Lâm Phàm oán trách nói.

Giờ phút này, Lâm Phàm chỉ thấy đầu óc hắn đã không còn là của chính mình, năm đấm chớp lên chớp xuống, mỗi lần vừa định quay đầu là một năm đấm không biết từ đâu bay đến thụi thẳng vào mặt hắn.

Bốp!

Đau quá... đau quá đi mất.

Lâm Phàm nhe răng trợn mắt, sau đó yên lặng hứng chịu từng đấm từng đấm xông tới.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 1000 điểm kinh nghiệm.

- Mẹ kiếp, ông đây không sợ các người, đối với ông đây thì quả đấm của các người chỉ như muỗi đốt, căn bản chẳng làm được gì ông đây hết.

Lâm Phàm càn rỡ hét to.

Lúc này hẳn nhất định phải càn rỡ hét thật to, để cho đám đó biết đánh chết ông đây không phải là một việc dễ dàng gì.

Nhưng ngay sau đó, Lâm Phàm đã phải trả giá về những hành vi của mình.

Những những năm đấm này phảng phất trở nên yếu dần, tần suất cũng giảm hẳn đi.

- Mẹ kiếp, không được.

Lâm Phàm cảm nhận được số lượng năm đấm đang từ từ giảm bớt, có phần bất đắc dĩ.

Lẽ nào những năm đấm này

có trí khôn? Biết không giết được mình nên từ bỏ tấn công.

Nếu đúng như vậy, thì không được rồi.

Thân thể ông đây muốn thăng cấp đều phải dựa hết cả vào chúng, nếu chúng mà lười biếng, lần này ông đây chịu tội thật không đáng giá.

- Ai ui... ai ui không xong rồi.

Cùng lúc đó Lâm Phàm bỗng kêu thảm, từng ngụm từng ngụm máu không ngừng phun ra.

- Dừng tay, ta không xong rồi, chết mất thôi.

Lâm Phàm rên thảm thiết, mà những tiếng rên thảm thiết này chỉ nghe thôi cũng khiến người ta đổ mồ hôi lạnh.

Lâm Phàm xuất ra một chiêu mà hắn vẫn thường dùng, đó chính là giả chết.

Có điều là loại sống dở chết dở, bởi nó sẽ càng kích thích lòng tin của đối phương hơn.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Lâm Phàm, năm đấm vốn nhẹ hều đột ngột trở nên bạo động, cường độ cũng tăng lên ngang lúc ban đầu.

Phảng phất như cứ nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Phàm là sẽ có tự tin vậy.

- Bình bình bộp bộp!

Năm đấm thụi bộp bộp lên người Lâm Phàm, máu tươi tuôn ra như suối.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 1000 điểm kinh nghiệm.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 1000 điểm kinh nghiệm.

...

Nghe thấy âm báo nhắc nhở của hệ thống, nội tâm Lâm Phàm cũng nở hoa, hét lớn trong lòng.

- Bảo tấp hời, hãy mãnh liệt hơn nữa đi.

Lúc này, Lâm Phàm giả bộ rất thể thảm, nhưng hắn lại cười sung sướng hơn bất cứ kẻ nào.

- Mấy người các người ấy à, làm sao lại bị những năm đấm này đánh chết được nhỉ? Thật là không khoa học, nhìn xem, được những năm đấm này đánh thật sung sướng biết bao nhiêu.

Lâm Phàm cảm thán.

Những cú đấm nện lên thân thể đều là tri kỉ, đều là kinh nghiệm cả đấy.

Mỗi khi năm đấm đánh ra từ vách tường có xu hướng chậm lại là Lâm Phàm lại rên la thảm thiết, cố sao cho thảm đến hết mức có thể.

Mà những năm đấm này dường như cũng rất thích những tiếng rên la của Lâm Phàm, mỗi khi Lâm Phàm phát ra những tiếng rên này là năm đấm lại càng thêm mãnh liệt.

Lúc này thừa dịp có chút khe hở, Lâm Phàm khẽ lắc đầu, từng đấm từng đấm đánh lên mặt hăn, mặc dù hình tượng không được đẹp lắm, nhưng cảm giác tăng điểm kinh nghiệm này quả thực quá tuyệt vời.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp.

- Keng, Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 13.

- Keng, cường độ thân thể: Địa Thiên Vị cấp trung.

Thăng cấp... quả nhiên thăng cấp rồi...

Giờ phút này nội tâm của Lâm Phàm cũng trở nên sáng khoái hơn, đối với Lâm Phàm mà nói, thân thể thăng cấp chính là bước thêm một bước an toàn.

- Ai da, sáng khoái quá...

Lâm Phàm rên rỉ, âm thanh này mà để người ta nghe thấy cũng đủ để thẹn thùng.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 600 điểm kinh nghiệm.

Lúc này sau khi cường độ thân thể thăng cấp, Lâm Phàm hơi phiền muộn vì điểm kinh nghiệm bị giảm bớt, có điều dù sao cũng được 600 điểm, mặc dù hơi ít một chút so với lúc trước, nhưng chịu đựng chốc lát thì cũng thăng cấp vững vàng.

Trong đầu Lâm Phàm một mực suy nghĩ về một vấn đề, vì sao trong vách tường lại nhô ra những năm đấm màu nâu này.

Lâm Phàm cảm nhận được những năm đấm này hoàn toàn không có sự sống, hiển nhiên không phải là người sống.

Chẳng lẽ bên trong có thứ gì đó đang điều khiển tất cả những năm đấm này.

Hơn nữa hai lối rẽ còn lại là thông tới đâu?

Tất cả những thứ này đều xoay vòng trong đầu Lâm Phàm.

Lâm Phàm hồi tưởng lại quãng thời gian vui vẻ khi hấn ở Thánh Ma Tông được làm một cái bao cát tập đấm vinh dự.

Cảm giác khi từng đấm từng đấm đánh lên mặt, đặc biệt là khi nghe thấy âm báo nhắc nhở của hệ thống, cái cảm giác ấy thật sự quá tuyệt vời.

Không biết qua bao lâu.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp.

- Keng, Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 14.

Thăng cấp, lại thăng cấp nữa rồi, đối với Lâm Phàm, cảm giác này quả thực quá sung sướng.

Mặc dù những điểm kinh nghiệm này không được nhiều lắm, nhưng thăng ở số lượng, chỉ trong thời gian một giây, không biết đã có bao nhiêu năm đấm đánh lên người hấn rồi.

Mà tất cả những năm đấm này, đều biến thành điểm kinh nghiệm.

- Ha ha.

Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười.

- Ủa, sao ngừng lại rồi?

Lâm Phàm cười khan một tiếng, hần lại phát hiện ra những năm đấm này bỗng dưng ngừng lại.

- Ai ui, thêm vài đấm nữa là giết được ta rồi mà.

Lâm Phàm kêu gào thê thảm, nhưng thật bất đắc dĩ, những năm đấm này đã không còn xuất hiện nữa.

Vậy là sao đây...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Lừa Ông Đây Hả, Không Có Cửa Đâu

- Này này... ta sắp tiêu rồi thật đấy, mi xem ta ói ra nhiều máu như vậy, nếu mi đốt thêm hai đốt nữa ta chắc chắn sẽ ngỏm củ tỏi thôi.

Giờ phút này, Lâm Phàm thật không biết làm sao, năm đốt trên vách tường đã hoàn toàn yên lặng.

Cứ cho là sau khi thăng cấp điểm kinh nghiệm sẽ bị giảm đi, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, muối dù nhỏ thì cũng là thịt, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Mặc kệ Lâm Phàm kêu gào ra sao, giả chết thế nào thì năm đốt trên vách tường này đều không còn xuất hiện nữa.

Lâm Phàm lắc đầu, thở dài cảm khái nói:

- Xem ra trí thông minh của những năm đốt này vẫn còn cao lắm, biết là không giết được mình cho nên không muốn lãng phí sức lực nữa đây.

Lâm Phàm ôm ngực, trái tim đau nhói, có điều đau cũng hết cách, bởi đó chính là sự thật.

Nhất định phải có kẻ khống chế những năm đốt này, nếu không chúng chắc chắn không thể phát hiện ra hắn đang giả chết.

Sinh vật có trí khôn?

Giờ thì Lâm Phàm đã hiểu một chút rồi, và cũng càng ngày càng hứng thú với kẻ giấu mặt phía sau kia.

Cường độ thân thể của Lâm Phàm là Địa Thiên Vị trung kì, còn cách một chút nữa là tới Thanh Thiên Vị, nhưng Lâm Phàm tin hẳn nhất định sẽ thăng cấp tới Thanh Thiên Vị trong thời gian ngắn nhất.

Thật ra Lâm Phàm vẫn luôn biết cường độ thân thể là quan trọng nhất, nhưng hẳn vẫn chưa có cơ hội để thăng cấp.

Bây giờ cơ hội tốt thế này mà không dùng để lãng phí, trái tim hẳn đau đớn lắm.

- Haizz...

Lâm Phàm thở dài một tiếng, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, nếu không được nữa thì chỉ có thể đi tiếp về phía trước thôi.

Rít!

Cùng lúc đó, một trận gió rít thổi tới từ sâu bên trong, mà theo Lâm Phàm thì có thể coi là tiếng gió, và cũng có thể coi là tiếng gào.

Lâm Phàm dừng bước, lòng lặng xuống, bây giờ rốt cuộc nên làm sao cho phải đây?

Rốt cuộc thứ gì đang gào thét phía trước?

Có điều Lâm Phàm mau chóng xóa bỏ lo lắng này, mặc kệ là thứ gì, phải gặp đã thì mới biết được.

- Xông lên, không có gì phải sợ hết.

Lâm Phàm vung tay lên, ý chí chiến đấu sôi sục, đi thẳng về hướng sâu trong kia.

Đầu này hang động ít nhất phải kéo dài mấy chục dặm, mặc dù không nhìn thấy Nhật Nguyệt Tinh Thần có phản ứng gì, nhưng trong lòng Lâm Phàm vẫn nắm chắc.

- Nơi này rốt cuộc là đâu vậy, cổ cổ quái quái, hơn nữa, nhìn những bộ xương này thì thấy thời gian chết cũng đã rất lâu.

Lâm Phàm nhìn tình huống xung quanh, trong lòng rất nghi hoặc.

Những bộ xương này hầu như đều là Đại Thiên Tộc, không có một bộ nào là Cổ Tộc.

Mang theo lòng hiếu kỳ, Lâm Phàm tiến thẳng về phía trước, hẳn muốn xem xem cuối con đường này rốt cuộc có thứ gì.

Chuyện của Vạn phu trưởng Cổ Tộc và Cự Vương Ba Đầu thì hẳn đã sớm ném ra sau đầu, nếu không giết được vậy đừng nghĩ nữa, chi bằng nghĩ xem ở đây có thể lấy được cái gì.

Không biết đi bao lâu, Lâm Phàm cảm thấy đầu óc hẳn đã có chút mơ hồ, mà lối đi này vẫn chưa tới được điểm cuối.

Lúc này một quang sáng màu nâu đỏ xuất hiện trước mắt hẳn.

- Mẹ, cái lối đi này cuối cùng cũng hết.

Lâm Phàm nhìn thấy quang sáng đó thì rất vui vẻ, hẳn bước càng nhanh hơn.

- Những thứ này rốt cuộc là cái gì?

Khi tới cuối đường, Lâm Phàm dừng bước.

Vị trí hẳn đang đứng chỉ là cổng của một lối đi nhỏ, nhưng hình ảnh trước mắt đã khiến Lâm Phàm cực kỳ kinh ngạc.

Phía trước là một hang động vô cùng to lớn, ánh sáng lấp lóe trong hang, một dòng sông dài màu nâu đỏ trôi bồng bềnh giữa hang động.

Gào!

Lâm Phàm nhìn thấy trong hang có rất nhiều loại sinh vật quái dị, không phải Cổ thú, mà là do đất đá tạo thành, những sinh vật này toàn thân màu nâu, tự do hoạt động, không ngừng tuần tra trong hang động.

Lâm Phàm rất nghi hoặc nhìn những thứ đồ chơi này, rốt cuộc chúng là thứ gì vậy?

Mà dòng sông nọ cũng khiến Lâm Phàm hơi nghi ngờ, không biết là cái gì.

Có điều dòng sông đất này toát ra một loại khí tức, khí tức này có phần giống với Thổ Linh trong Ngụy Ngũ Hành.

Có điều so với Thổ Linh trong Ngụy Ngũ Hành thì khí tức của dòng sông này thuần khiết hơn.

- Rùng rùng...Lúc này “Yêu Thành” trong túi đeo trên lưng Lâm Phàm bắt đầu rung lên, phảng phất như muốn nuốt trọn cả dòng sông này vậy.

- Vậy xem ra dòng sông này hẳn là Thổ Linh trong ngũ hành.

Trong lòng Lâm suy đoán, nếu nó thật sự là Thổ Linh, vậy thì phải đoạt vào tay mới được, sau đó để cho “Yêu Thành” hấp thụ, như vậy bán thành phẩm Ngụy Thần Khí này chắc chắn sẽ thăng cấp.

Âm dương chia ra ngũ hành, nếu bổ sung một loại trong đó, sức mạnh tuyệt đối sẽ tăng lên rất nhiều.

- Mọẹ, không ngờ vận may của ông đây lại tốt như vậy, mặc dù không giết được Vạn phu trưởng và Cự Vương Ba Đầu nhưng đi tới đâu cũng gặp được kỳ ngộ, nhân phẩm này, vận may này đúng là vô địch thiên hạ.

Lâm Phàm mừng rỡ, sau đó hắn bắt đầu cân nhắc phải làm sao để chiếm được Thổ Linh Trường Hà (dòng sông Thổ Linh) này.

Lâm Phàm chưa bao giờ gặp những đồ chơi này, và không biết những thứ này rốt cuộc tồn tại như thế nào.

Dòng sông màu nâu đỏ bỗng bênh ở đó, từng luồng từng luồng sương mù cuộn cuộn lại, sau đó chậm rãi ngưng tụ thành một quái vật.

- Nó đang tự bảo vệ mình? - Lâm Phàm nhìn một lát, Thổ Linh Trường Hà đang tạo ra thủ vệ, những thủ vệ này mặc dù đi lại lung tung không có mục đích, nhưng thực chất vẫn luôn bảo vệ Thổ Linh Trường Hà này.

- Cảnh giới Địa Thiên Vị đại viên mãn.

- Cảnh giới Địa Thiên Vị trung kì.

...

Những Thổ Linh lúc nhúc này đều có tu vi mạnh, hơn nữa còn có một con là “Thanh Thiên Vị trung kì”.

- Chết tiệt thật, thế này thì khó giải quyết đây.

Lâm Phàm trốn ở nơi đó cũng có chút khó xử.

Những thứ đồ chơi phía dưới này, mỗi con đều có tu vi không yếu, mặc dù trông ngốc ngốc vậy thôi, nhưng khi chúng bộc phát chắc chắn phải dè chừng.

- Đi ra đi, ta đã biết người đã đến rồi.

Ngay tại lúc này, ở bên trong Thổ Linh Trường Hà đột nhiên phát ra âm thanh.

Mà Lâm Phàm cũng bị cái âm thanh này dọa sợ nhảy dựng lên.

Bị phát hiện rồi sao?

Trời ơi.

- Không được, ông đây tuyệt đối không được đi ra, ai biết được nó nói thật hay giả?

Lâm Phàm mau chóng bình phục nội tâm.

Vừa rồi trong lối đi kia, khi những năm dặm tấn công hăn, sợ là Thổ Linh Trường Hà này đã phát hiện ra bản thân hăn rồi.

Có điều khi đó ông đây không tiến vào trạng thái ẩn thân, nhưng nếu như bây giờ ông đây tiến vào trạng thái ẩn thân thì nhất định sẽ không bị phát hiện.

Lâm Phàm không do dự, lập tức tiến vào trạng thái ẩn thân.

Gào!

Đám thủ vệ được Thổ Linh Trường Hà tạo ra hướng về lối trong hang kia gào thét.

Còn Lâm Phàm thì đang trôi nổi trong không trung, hăn muốn xem xem Thổ Linh Trường Hà này phát hiện ra hăn kiểu gì.

Đùa à, bây giờ ông đây đã tiến vào trạng thái ẩn thân, khí tức nội liễm, không có bất kì động tác gì, xem xem mi phát hiện ra ông đây kiểu gì.

Giờ phút này Lâm Phàm tràn đầy tự tin, hăn cũng không tin Thổ Linh Trường Hà thật sự có thể phát hiện ra hăn.

- Đi ra đi, đừng ẩn thân nữa, ta đã phát hiện ra ngươi rồi.

Thổ Linh Trường Hà lại mở miệng.

- Không ra, tuyệt đối không ra.

Lâm Phàm trôi nổi trong không trung không nhúc nhích, hăn vốn không tin lời của Thổ Linh Trường Hà.

- Phát hiện ra ông đây? Quả thực là nằm mơ, muốn dọa ông đây hả, đúng là khinh thường ông đây quá.

Lâm Phàm khinh thường cười xì một tiếng, cái chiêu này hắn đã nếm trải biết bao nhiêu lần rồi, làm sao có thể bị Thổ Linh Trường Hà lừa đi ra được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 452: Thổ Linh Trường Hà

Lâm Phàm đương nhiên không tin Thổ Linh Trường Hà này lại phát hiện ra mình, cùng lắm nó chỉ có thể phát hiện ra Lâm Phàm khi hắn đi trong lối đi kia thôi.

Bây giờ bản thân hắn đã tiến vào trạng thái ẩn thân, Lâm Phàm vẫn không tin Thổ Linh Trường Hà có thể nhìn thấu tất cả, bằng không chẳng lẽ cái pháp môn ẩn thân này của ông đây đã luyện phí công rồi sao?

Lúc này Thổ Linh Trường Hà Lặng lẽ trôi nổi giữa không trung, Lâm Phàm nhìn Thổ Linh Trường Hà, trong lòng cũng bị hấp dẫn, thứ này đúng là thứ mà hắn nhìn thấy lần đầu.

Sinh ra từ thiên địa mới được coi là Thổ Linh chân chính, mặc dù không biết Thổ Linh Trường Hà này đã tồn tại được bao lâu, nhưng nếu đã ngưng được thành một dòng sông thì tất không phải là vật phàm.

Năm đó khi giết người của Ngũ Hành Sứ, Lâm Phàm đã hiểu, Ngũ Hành này chính là bản chất của thiên địa, cũng chính là bảo bối vô địch.

Đặc biệt bản chất của Yêu Thành, ngoại trừ là Thượng Cổ Đại Yêu ra, thì còn lấy Ngục Ngũ Linh làm trụ cột, hình thành một trận pháp đặc thù.

Thay thế những ngục Ngũ Hành này thành Ngũ Hành chân chính, mà trong đạo Ngũ Hành, lại được phân thành hai dòng Âm và Dương.

Chỉ cần có những thứ này, “Yêu Thành” nhất định có thể lột xác trở thành một món Thần Khí chân chính, từ đây oai phong một cõi, bề ngể vũ trụ.

- Ta đã phát hiện ra người, đừng trốn nữa.

Cùng lúc đó, âm thanh trầm nặng của Thổ Linh Trường Hà phát ra, đồng thời nương theo đó chính là từng tảng, từng tảng đất đá phá không đánh tới.

Vụt vụt!

Hàng loạt những mũi giáo đất đá như đã phát hiện ra vị trí của Lâm Phàm, chúng xoay tròn bay tới.

- Chết tiệt, phát hiện ra ông đây thật đấy hả?

Lúc này Lâm Phàm biến sắc, thân hình lộ ra, hắn đánh ra một chưởng, đập tan toàn bộ những mũi giáo đất đá này.

Lâm Phàm còn tưởng Thổ Linh này đang lừa hắn.

Gào!

Một vài tên khổng lồ do Thổ Linh Trường Hà tạo ra gào thét về phía Lâm Phàm, xông lên tấn công hắn.

- Này này, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta đều là bạn tốt cả, đừng vừa gặp mặt đã động thủ chứ.

Lâm Phàm thấy Thổ Linh Trường Hà không thân thiện như vậy thì chỉ đành cảm thán, phải để cho ta chút mặt mũi chứ.

- Dám dòm ngó Thổ Linh, tội đáng muôn chết.

Tên khổng lồ Thanh Thiên Vị cấp trung tức giận gào thét, cánh tay thô ráp khổng lồ màu nâu đỏ chộp về phía Lâm Phàm.

Ầm!

Bóng người Lâm Phàm lóe lên, Vĩnh Hằng Chi Phủ nằm trong tay, xuất hiện phía sau tên khổng lồ, chém ra một búa.

- Thương Khung.

Xoạt xoạt.

Cái đầu của tên khổng lồ kia trong nháy mắt bị Lâm Phàm chặt đứt.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, không ngờ tên khổng lồ Thanh Thiên Vị cấp trung này, ấy vậy mà không đỡ nổi một đòn như thế, nhưng chỉ trong chớp mắt sau, sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại, tên khổng lồ đã bị hấn chặt đầu kia lại mọc thêm ra một cái đầu mới.

Uỳnh!

Trên mặt đất đột ngột nhô lên một bàn tay khổng lồ, thành linh đánh về phía Lâm Phàm.

- Mẹ kiếp, chẳng lẽ không giết chết nó được sao?

Lâm Phàm nhìn tên khổng lồ này, trong lòng nghi hoặc vạn phần.

Tên khổng lồ kia được tạo thành từ đá, mặc kệ bị gãy vỡ gì đều có thể tự khôi phục lại trong giây lát.

Mà một số tên khổng lồ thấp nhỏ hơn xung quanh thì liên tục tấn công, cho dù bị một búa của Lâm Phàm đập nát thì bọn chúng vẫn có thể tự khôi phục lại.

- Mẹ kiếp, thật quá đáng, đừng tưởng ông đây sợ các người nhé, đánh thì đánh, ai sợ ai.

Lâm Phàm thu Vĩnh Hằng Chi Phủ vào trong túi đeo lưng, nếu không có tác dụng gì, vậy ta sẽ lấy thân thể để chơi với các người.

Ầm!

Lâm Phàm dậm chân một cái, một cỗ uy lực cường đại tuôn ra, cả người hấn tựa như một viên đạn đánh về người khổng lồ.

Lấy cường độ thân thể hiện giờ, nếu hân tung hết sức thi triển thì có thể bộc phát ra uy lực đáng sợ.

Trên năm đấm của người khổng lồ được bao một quầng sáng, ánh sáng ấy dày nặng, nặng đến vạn cân, một quyền đấm ra, cả hang động cũng bắt đầu rung chuyển.

- Hừ, tên khổng lồ nhãi nhép nhà ngươi, không có linh trí, chỉ có sức lực thì có tác dụng gì, ăn một chiêu của ông đây đi.

- Triêm Hoa Phủ Cúc Chỉ.

Lâm Phàm điểm ra một ngón tay, một luồng sức mạnh vây kín toàn thân tên khổng lồ.

Rầm rầm!

Tên khổng lồ vỡ tan, nát ra thành vô số tảng đá, có điều chỉ trong chớp mắt, những tảng đá này lại tổ hợp với nhau.

Gào!

Lâm Phàm bữu môi, vẻ mặt khinh thường, sức chiến đấu của tên khổng lồ này không mạnh lắm, nhưng năng lực hồi phục thì vô hạn, thật sự là quá đặc biệt, khiến người ra chỉ biết cảm thán.

Lâm Phàm biết, tất cả những thứ này đều là do Thổ Linh Trường Hà kia tạo ra.

- Thổ Linh Trường Hà, người có thủ hạ bảo vệ người, nhưng mà ông đây vẫn muốn xem xem, người tự bảo vệ bản thân mình như thế nào.

Lâm Phàm không muốn dây dưa với đám khổng lồ này nữa, hân đổi mục tiêu, thành linh xông về Thổ Linh Trường Hà.

Lâm Phàm không biết rốt cuộc Thổ Linh Trường Hà này có diệu dụng gì, nhưng chỉ cần bắt vào tay, ném vào trong cái túi đeo lưng, chờ

sau khi thoát ra ngoài rồi tỉ mỉ nghiên cứu.

Lúc này, một chương rít gào lao tới, tựa như che kín bầu trời, một bàn tay khổng lồ muốn chụp Thổ Linh Trường Hà vào trong tay.

- Làm càn.

Thổ Linh Trường Hà phát ra âm thanh trầm nặng như sấm sét, hang động rung lắc bắt đầu chuyển động.

Rầm rầm rầm...

Đám khổng lồ nhỏ hóa thành từng tảng, từng tảng đá, sau đó bay về phía Thổ Linh Trường Hà, sau đó tổ hợp lại thành một bức tường đất đá ở phía trên.

Một quyền uy lực vô song đánh vào bức tường đất màu nâu đỏ, một vầng sáng hơi lấp lóe.

- Làm sao có thể...

Sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại, hẳn không ngờ rằng bức tường lại cứng rắn như vậy.

Tuy rằng trên mặt bị một quyền đánh ra làm cho vỡ vô số đá tảng, thế nhưng những tảng đá này lại rất mau chóng tổ hợp lại với nhau.

Tên khổng lồ Thanh Thiên Vị cấp trung chụp tới một chương, năm ngón tay tựa như Ngũ Chỉ Sơn, bao trùm tất cả lối thoát của Lâm Phàm.

- Shit, không ngờ lại khó giải quyết như vậy.

Giờ phút này, Lâm Phàm không có đường thoái lui, máu nóng trong cơ thể trở nên sôi trào, hẳn dẫm ra một quyền, dữ dội đón đỡ.

- Ai sợ ai, hôm nay ông đây không phục.

Ầm!

- Ai ui, mẹ của con ời.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 1000 điểm kinh nghiệm.

Một chương này của người khổng lồ có lực đạo vô song, trực tiếp đánh ngã Lâm Phàm, khiến hắn lộn nhào mất mấy vòng.

Lâm Phàm lau máu tươi bên khóe miệng, đồng thời vận chuyển Huyết Hải Ma Công, chữa trị thương thế bên trong cơ thể.

Bây giờ Huyết Hải Ma Công đã thăng cấp đến tầng thứ chín, mà muốn thăng tới cảnh giới cao hơn, hắn cần một lượng tinh huyết ngang với một con số thiên văn, hôm nay, để tu bổ “Yêu Thành”, toàn bộ máu huyết của Cổ thú này đều phải để “Yêu Thành” hấp thu hết.

Đối với Lâm Phàm mà nói, tầng thứ chín của Huyết Hải Ma Công – Tích Huyết Trọng Sinh đã là một cảnh giới rất nghịch thiên rồi, về phần cảnh giới tiếp theo, mặc dù vẫn chưa biết là gì nhưng Lâm Phàm chẳng thà đem những tài nguyên đang có này sử dụng bằng hết cho bổ.

- Tới đi, hôm nay chúng ta hãy tới xem một chút, coi kẻ nào sẽ ngã xuống trước tiên.

Lâm Phàm gào lên nhìn tên khổng lồ trước mắt.

- Ta đâm này...

Thân hình Lâm Phàm loé lên, giống như một tia chớp, tới khi xuất hiện lại, hắn đã đâm xuyên thân thể của tên khổng lồ kia.

Rầm rầm!

Những tảng đá trên người tên khổng lồ vỡ tan xuống mặt đất, sau đó sau đó trên thân thể nó lóe lên một vầng sáng màu vàng, rồi tổ hợp lại một lần nữa.

Ầm!

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 1000 điểm kinh nghiệm.

...

Đối với Lâm Phàm mà nói, âm báo nhắc nhở của hệ thống chính là tiếng trời.

Mặc dù nói chưa có cách nào để giết chết tên khổng lồ này, nhưng có thể nhờ nó để thăng cấp thân thể.

Toàn bộ mọi sinh vật trên Cổ Thánh Giới đều không biết rằng, ở một nơi không biết nông sâu ra sao dưới lòng đất lại xảy ra một màn khiến người ta kinh ngạc như vậy.

Một Nhân tộc giao đấu với một người khổng lồ, mỗi lần giao đấu kết thúc lại đều thảm thương khiến người ta kinh hãi như thế.

Thế nhưng Nhân tộc đó lại mau chóng như được uống thuốc kích thích, hăn trở lại hoàn hảo không chút tổn hại gì, sau đó bật hết hỏa lực tiếp tục chiến đấu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 453: Người Không Xong Rồi À?

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp.
- Keng, Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 15.
- Keng, thân thể cường độ: Địa Thiên Vị hậu kì.

...

Lâm Phàm trúng một chương này của người khổng lồ làm hắn ọc ra một ngụm máu, vừa lau khóe miệng vừa mừng rỡ trong lòng, qua thời gian dài đánh nhau cường độ thân thể của mình rốt cục đã thăng cấp.

Mà người khổng lồ này mỗi một lần cùng Lâm Phàm chiến đấu đều bị Lâm Phàm thừa dịp bất ngờ đánh cho nổ tan nát, sau đó lại từ từ hợp lại thành hình dạng như ban đầu.

- Ha ha, tiểu Thạch Đầu Nhân! Sao nào, có phải đã bị tiểu gia cho đánh sợ rồi không?

Lâm Phàm đứng lên, cười lớn.

Đã trải qua bao nhiêu thời gian Lâm Phàm cũng không nhớ rõ, chắc khoảng một ngày một đêm rồi.

- Người đi đi.

Vừa lúc đó, một âm thanh dày đặc, nặng nề của Tiên Thiên Thổ Linh lại bao phủ tới.

Chỉ là lần này không hề cùng Lâm Phàm cự cãi, mà chỉ là muốn Lâm Phàm rời khỏi nơi này.

Mặt trên của nóc huyết động đột nhiên xuất hiện một cái cửa động, cửa động này nổi thẳng tới mặt đất.

Lúc này Tiên Thiên Thổ Linh đã không còn muốn nhí nhằng thêm nữa, Nhân tộc này thật sự quá ghê tởm, đánh mãi không chết.

- Người muốn để ta đi? - Lâm Phàm nhẹ nhàng quay lại, cảm giác rất thoải mái.

Không nghĩ tới Tiên Thiên Thổ Linh này còn biết kinh sợ.

- Nhân tộc, mau đi khỏi nơi này. Tiên Thiên Thổ Linh nói.

- Không đi... Chết cũng không đi. Lâm Phàm cười một tiếng, bây giờ muốn tiêu gia rời đi quả thực chính là nằm mơ ban ngày.

- Người đến cùng muốn như thế nào? Tiên Thiên Thổ Linh vốn là do thiên địa sinh ra, sớm đã có linh trí.

- Ta muốn người. Lâm Phàm cười yếu ớt nói nói, trong tròng mắt ánh lên vẻ khát vọng.

Bảo bối tầm cỡ như này làm sao có thể bỏ qua. Lúc trước Lâm Phàm còn đang suy nghĩ cách làm sao thu lấy cái Tiên Thiên Thổ Linh này, thế mà bây giờ nghe Tiên Thiên Thổ Linh đang kinh sợ, trong lòng hẳn liền khắp khởi mừng thầm.

Như vậy lí do duy nhất chính là Tiên Thiên Thổ Linh này đang lo lắng cái gì đó.

- Nhân tộc, người chó có làm càn, ta tha cho người một cái mạng, không phải là sợ người, người không làm gì được ta đâu.

Tiên Thiên Thổ Linh nói.

- Xem ra thật sự là người đang sợ ta. Lâm Phàm nói.

- Ha ha, người đây là đang nằm mơ, ta chính là Thổ Linh, do tinh tú thiên địa tích tụ mà thành Tiên Thiên Chi Linh, ta sẽ sợ người sao? Tiên Thiên Thổ Linh phản bác.

- Vậy người để ta đi làm gì? Tiếp tục đánh nữa đi. Tiểu gia bị người khác đuổi giết nên giờ không biết chạy chỗ nào. Lâm Phàm không biết xấu hổ nói ra.

Lần này Lâm Phàm xem như được ăn quả ngon rồi.

Tiên Thiên Thổ Linh này tuy chưa lấy được, thế nhưng tập luyện ở đây làm cho cường độ thân thể của hắn tăng lên rất nhiều.

Cảm giác này thật sự là quá vi diệu.

Tên tiểu Thạch Đầu Nhân này có tu vi Thanh Thiên Vị trung kỳ, mà cường độ cơ thể của mình mới là cảnh giới Địa Thiên Vị hậu kỳ, nếu tiếp tục ở trong này thì sẽ còn tăng không ít cấp, bởi vậy Lâm Phàm không cần vội vã đi đâu.

Ngược lại hắn đang muốn xem ai hao tổn hơn ai.

Huyết Hải Ma Công chính là công pháp nghịch thiên, chữa trị thân thể, loại trừ tất cả thương thế.

Hơn nữa còn có Ngô Đồng Thần Thụ cung cấp sức sống liên tục, càng là nghịch thiên trong nghịch thiên rồi, cho nên có từ từ tiêu hao thêm nữa thì Lâm Phàm cũng không tin hao tổn của mình nhiều hơn hao tổn của Tiên Thiên Thổ Linh này.

- Người... Tiên Thiên Thổ Linh giờ khắc này không còn lời nào để nói, tên Nhân tộc này thật sự là quá làm càn, mình chính là Tiên Thiên Thổ Linh, tên nhân loại trước mắt này lại dám to gan muốn chiếm được chính mình.

Rống!

Thạch Đầu Nhân hướng về Lâm Phàm gào thét, chỗ trống trong con người kia ánh lên hào quang màu vàng, dường như là do tên Nhân tộc này làm càn không muốn rời đi nơi này, nên nó cảm thấy vô cùng phần nộ vậy,

- Kêu la cái gì, tiếp tục đánh... Lâm Phàm vung ống tay áo, tiếp tục xông về Thạch Đầu Nhân.

Hắn muốn xem Tiên Thiên Thổ Linh này thật sự đang lo lắng cái gì.

Nếu như lúc bình thường thì kẻ xâm lấn như mình chắc chắn sẽ bị Tiên Thiên Thổ Linh dùng hết toàn lực chém giết, nhưng bây giờ lại nó muốn để cho mình rời đi, vậy thì khẳng định là có gì đó khiến nó kiêng kỵ.

Lâm Phàm cái gì cũng thiếu, thứ hắn thừa duy nhất chính là thời gian.

Hắn muốn xem một chút lí do nào lại khiến Tiên Thiên Thổ Linh này chủ động để cho mình rời đi.

Thạch Đầu Nhân tung một quyền tràn ngập sức mạnh, cả không gian dường như bị bóp méo dưới một quyền này.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 800.

Quả thế!

Thân thể đã thăng cấp, kinh nghiệm một quyền của Thạch Đầu Nhân này đang từ từ giảm thiểu, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì tầm này là đủ, hắn còn có nhiều thời gian cùng Tiểu Thạch từ từ chiến đấu.

Đối với tiểu gia (Thành phần vô công dồi nghề, chuyên buôn bán dưa lê dưa chuột) thì thời gian là không đáng giá nhất.

Lâm Phàm đợi ở chỗ này tiêu tốn chút sức lực, nhưng so với việc phải lên trên kia nộp mạng thì thoải mái hơn nhiều.

Tiên Thiên Thổ Linh lẳng lẳng trôi nổi ở trong hư không nhìn tên Nhân tộc ghê tởm này, trong thời gian ngắn cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Ầm!

Hang động đung đưa kịch liệt, Lâm Phàm cùng Thạch Đầu Nhân cứ liên tục kẻ đánh người đỡ cực kỳ kịch liệt.

Thạch Đầu Nhân một quyền tấn công đến cũng là lúc Lâm Phàm đang xoay tròn 360 độ trên không, sau đó tung một cước đá nát đầu của Thạch Đầu Nhân.

- Khà khà, người đánh ta một quyền, tiểu gia đem đầu của người đá cho nát, ta muốn xem người có thể phục sinh bao nhiêu lần. Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười.

Thạch Đầu Nhân này sinh ra là để dành cho hắn.

Nếu như tiểu gia không tu luyện Huyết Hải Ma Công hoặc là không có Ngô Đồng Thần Thụ thì gặp Thạch Đầu Nhân liên tục phục sinh tuyệt đối sẽ kiệt lực...à nhầm kiệt lực.

Rống!

Thạch Đầu Nhân gào thét, thân thể hợp lại lần nữa.

Lâm Phàm vận chuyển Huyết Hải Ma Công, thương thể trong nháy mắt khôi phục.

- Oanh...

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 800.

- Tiểu Thạch ra hết sức của người đi, tiểu gia còn có thể chống đỡ được. Lâm Phàm hét to, càng đánh càng hăng hái.

Nhật Nguyệt điên đảo.

Thời gian ở trong huyết động này, Lâm Phàm không biết đã trôi qua bao lâu.

Nhưng tuyệt đối là đã rất lâu rồi.

Lâm Phàm bị đánh không thấp hơn trăm nghìn quyền.

Thạch Đầu Nhân cũng bị hấn đánh nát trăm lần, mỗi một lần hợp lại đều gào thét liên tục.

Thạch Đầu Nhân này năng lực có chút giống với tích huyết trọng sinh, chỉ là không biết mỗi một lần hợp lại không biết có tiêu hao sức mạnh hay không.

- Nhân loại, người phải chết... Thạch Đầu Nhân giờ khắc này nổi giận, nhân loại này tại sao đánh mãi không chết.

Nếu là kẻ khác thì chỉ cần một quyền là chết rồi, nhưng kẻ nhân loại này lại liên tục đứng lên, bộ dạng hoàn hảo như lúc ban đầu.

Tình cảnh này đã lặp đi lặp lại vô số lần.

- Oanh...

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 800.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp.

- Keng, Tuyên Cổ Bất Diệt tăng 16.

- Keng, cường độ thân thể: Địa Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn.

- Ai u, ta sướng... Lâm Phàm vốn cho là sau lần thăng cấp trước, tu vi thân thể sẽ không tăng lên được nữa, không nghĩ tới tu vi thân thể vẫn có thể tăng lên.

Địa Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn.

- Ha ha... Lâm Phàm cười như điên dại, lần này kiếm bọn rồi, lạc vào một cái huyết động lại vô tình đem tu vi thân thể tăng lên, loại kỳ ngộ này đâu phải lúc nào cũng gặp được.

Thạch Đầu Nhân này mặc dù hơi ngốc thể nhưng rất có nghị lực a. Khâm phục, khâm phục.

- Tiểu Thạch, nếm thử sức mạnh thân thể của tiểu gia.

Lâm Phàm cười lớn, sau đó đột nhiên hướng về Thạch Đầu Nhân xông tới.

- Oanh...

Đất đá bay tán loạn, Thạch Đầu Nhân trong nháy mắt tan vỡ, hóa thành từng khối từng khối đá tảng.

- Tiếp nào, hợp lại nhanh lên để chúng ta tiếp tục so tài nào. Lâm Phàm bình thản, không việc gì phải vội vã thoát khỏi thạch động này, cứ hao tổn như vậy xem ai hao tổn được ai.

Leng keng!

Mà ngay lúc này, điều khiến Lâm Phàm kinh ngạc là những cự thạch này đang muốn tổ hợp lại, thế nhưng vừa tổ hợp lại đã sụp đổ.

Dường như là không còn sức mạnh chống đỡ nữa vậy.

...

- Thổ Linh Trường Hà, người không ổn rồi à? Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Thổ Linh Trường Hà đang trôi nổi trong hư không.

Thổ Linh Trường Hà: “...”

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 454: Pháp Bảo Kinh Hồn Bạt Vía Xuất Thế

- Ta hiểu ra rồi, tên Đại Thạch Đầu này mỗi một lần bị ta phá hoại đều cần năng lượng của người để phục hồi lại. Chẳng lẽ Tiên Thiên Chi Linh như người mà bị một Nhân tộc như ta làm cạn kiệt năng lượng rồi ư?

Lâm Phàm nhìn Tiên Thiên Thổ Linh đang chết lặng, cười nói.

-... Tiên Thiên Thổ Linh không lời nào để nói, bởi vì tên Nhân loại này nói rất đúng.

Dựa theo tính toán thì cái tên Nhân tộc đáng ghét này đã ở trong huyết động này ba ngày ba đêm.

Mỗi một lần Thạch Đầu Nhân bị phá nát thì muốn gây dựng lại đều cần phải tổn năng lượng, nhưng điều khiến Tiên Thiên Thổ Linh hoảng sợ là tên Nhân tộc này dường như có năng lượng vô cùng vô tận vậy, bất kể đánh đập như thế nào đều ngay lập tức phục hồi, hết như “tiểu cường” trong truyền thuyết vậy.

Ôi thần linh ơi!

Ta đường đường là Tiên Thiên Thổ Linh, trên trời dưới đất chẳng sợ ai, thế nào lại gặp cái tên Nhân tộc đáng ghét này, chẳng lẽ ta vừa sinh ra không lâu đã bị một Nhân tộc thu phục sao?

- Tiểu Thổ Linh của ta, người còn có tài năng gì hãy thể hiện nốt đi. Tiểu gia cùng người thi thử tiếp. Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

- Nhân tộc, có chừng có mực đi, ta chính là Tiên Thiên Thổ Linh, nếu như người cướp đoạt ta, vùng đất này sẽ không bao giờ có

thể tiếp tục sinh sống được nữa. Tiên Thiên Thổ Linh quát lên.

- A, méo liên quan nhé. Cổ Thánh Giới bị Cổ Tộc khống chế, nếu cướp đoạt người khiến vùng đất này không còn sinh cơ nữa. Haha, vậy cầu còn không được rồi!- Lâm Phàm ngửa mặt cười lớn, tên tiểu Thổ Linh này còn khống chế đại địa nữa, quả thực là năng lượng trùng thiên mà.

Nếu như điều hắn nói là thật, vậy càng quá tốt đi. Cho bọn Cổ Tộc biết thế nào gọi là thiên tai địa nạn.

Tiên Thiên Thổ Linh lúc này đã hơi hoảng sợ rồi, hắn không nghĩ tên Nhân tộc này dọa không được.

- Ta chính là Tiên Thiên Thổ Linh, coi như người cướp đoạt được ta thì người cũng không cách nào có thể khống chế ta, ý chí của ta không phải một tên Nhân tộc như người có khả năng khống chế.

Tiên Thiên Thổ Linh tên Nhân tộc này chậm rãi tiến tới, nội tâm bắt đầu rối loạn lên.

- Ha ha, tiểu Thổ Linh không cần hoảng hốt, theo ta ăn ngon mặc đẹp, cơm ăn ba bữa quần áo mặc cả ngày, há chẳng phải hơn ần nấp nơi thâm sơn cùng cốc này làm bạn với giun dế sao? Lâm Phàm lúc này giống như sói xám đang nhìn một cách thèm thuồng con thỏ non tơ là Tiên Thiên Thổ Linh.

Tiên Thiên Thổ Linh nếu bắt được rồi đem luyện hóa cùng với “Yêu Thành” nhất định có thể làm cho “Yêu Thành” càng thêm cường đại.

Khắp Cổ Thánh Giới đâu đâu cũng có Cổ Tộc tàn bạo, nếu như không nhanh chóng tăng thực lực sợ rằng ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được.

- Không được đụng vào ta...- Tiên Thiên Thổ Linh nhìn thấy tên Nhân tộc này vươn tay định chụp lấy mình thì tức giận gào thét.

Đáng tiếc Thổ Linh hiện giờ như cá nằm trên thớt, có dùng chút sức tàn giấy giũa cũng không thể thoát được. Bởi vì từ trước tới nay, bất kì bảo bối nào mà bị tên Lâm Phàm tham lam này nhòm ngó tuyệt nhiên chưa thoát được cái nào.

- Keng, chúc mừng phát hiện Tiên Thiên Thổ Linh.

- Tiên Thiên Thổ Linh: Do thiên địa sinh ra, hấp thụ linh khí đất trời mà trưởng thành, quý giá dị thường. Có thể luyện đan, có thể luyện khí, diệu dụng vô cùng.

Lâm Phàm nắm chặt Tiên Thiên Thổ Linh trong tay, mặc cho Tiên Thiên Thổ Linh giũa giũa, gào thét, chửi bới, xin xỏ... thì cũng không có cách nào thoát khỏi đôi tay tham lam của hắn.

- Nhân loại, cầu xin người hãy thả ta ra. Tiên Thiên Thổ Linh lúc này kinh sợ tột cùng, nếu có hình dạng như người chắc đang nước mắt giàn giụa, cắn rơm cắn cỏ quỳ lạy Lâm Phàm tha mạng.

Từ khi sinh ra giữa đất trời này nó đã biết mình là bảo bối trong mắt vô số người, có rất nhiều người muốn có được nó. Bởi vậy nên Tiên Thiên Thổ Linh vẫn luôn ẩn giấu ở sâu trong lòng đất, không dám đi ra ngoài làm càn.

Thế nhưng khoảng trăm năm một lần, từ chỗ ẩn giấu nó phải mở ra một cái thông đạo, dùng để hấp thụ Thánh Linh khí trong thiên địa.

Đã từng có thật nhiều người do nhờ số trời run rủi mà vô ý xông vào huyết động.

Thế nhưng tất cả đều chết ở trong cái thông đạo kia.

Dù có người đến được nơi này, cũng sẽ bị Thổ Linh – Đại Thạch Đầu chém giết.

Nhưng không ngờ hôm nay, một tên Nhân tộc mà có thể trâu chó đến thế, để người ta phải khiếp sợ, dùng đủ mọi cách đều đánh không chết.

Lâm Phàm nhìn Tiên Thiên Thổ Linh tủm tủm cười.

- Ta biết người vô tội, thế nhưng ta có lý do buộc phải trở nên mạnh mẽ. Người yên tâm đi, khi ta trở thành chí cao ta sẽ thả người tự do.

- Không muốn... Không muốn, thả ta...- Tiên Thiên Thổ Linh giãy giụa, lời này nói ra chẳng khác nào cho trẻ con cái kẹo mút rồi xui chúng nó đi đốt nhà hàng xóm vậy.

Tiên Thiên Thổ Linh thực lực không mạnh, thế nhưng diệu dụng vô cùng, đáng tiếc ở trước mặt Lâm Phàm, hết thảy đều là vô dụng.

Lâm Phàm không nói thêm gì.

- Yêu Thành.

Trong chớp mắt, bán thành phẩm nguy Thần khí “Yêu Thành” trôi nổi ở trong hư không. Bên trong toà “Yêu Thành” này, thượng cổ đại yêu sừng sừng trong đó, phong thái hùng vĩ, trấn áp vạn cổ.

Ở “Yêu Thành” xuất hiện một sát na khiến Tiên Thiên Thổ Linh trong tay Lâm Phàm bắt đầu run rẩy.

- Không! Đừng như vậy, thả ta ra được không? Tiên Thiên Thổ Linh rít lên, khóc lóc kể lể.

- Haizzz! - Lâm Phàm nhìn dáng vẻ khổ sở của Tiên Thiên Thổ Linh, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó vung tay một cái đem Tiên Thiên Thổ Linh ném về phía “Yêu Thành”.

Thượng cổ đại yêu trong tròng mắt hiện lên tinh quang lấp lánh, bàn tay tỏa ra yêu khí trùng thiên, tóm lấy Tiên Thiên Thổ Linh.

- Luyện hóa.

- A... Cứu mạng a... Tiên Thiên Thổ Linh gầm rú.

Lúc này “Yêu Thành” đồng thời phóng lên trời năm cột sáng, năm cột sáng này chính là Ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Hiện tại Ngũ hành này chỉ là ngũ Ngũ Linh, muốn lên cấp thì nhất định phải chuyển đổi toàn bộ thành Ngũ Linh chân chính.

Một sức hút đột nhiên tỏa ra hút lấy Tiên Thiên Thổ Linh.

- Không...

Trong chớp mắt, Tiên Thiên Thổ Linh hút lấy, dung nhập vào bên trong “Yêu Thành”.

- Thiên Địa Dung Lô!

Lâm Phàm tâm thần hơi động, đem Thiên Địa Dung Lô ra, đồng thời vút “Yêu Thành” vào trong đó.

- Tinh luyện!

Tiên Thiên Thổ Linh mặc dù là Tiên Thiên Chi Linh, thế nhưng vẫn có lẫn rất nhiều tạp chất.

Lâm Phàm vốn theo đuổi chân lý hoàn mỹ, đương nhiên sẽ không để những tạp chất này tồn tại.

- Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.

“Yêu Thành” từ Thiên Địa Dung Lô bên trong bay ra.

Mắt Lâm Phàm sáng lên.

“Yêu Thành” đã ngày càng mạnh mẽ hơn.

Bên trong “Yêu Thành”, Ngũ Linh trấn giữ năm hướng, tại vị trí của Tiên Thiên Thổ Linh năng lượng trào lên truyền thẳng đến trung tâm, nơi

huyết mạch của thượng cổ đại yêu đang từ từ tăng lên, yêu khí tuôn chảy thành sông, tưởng như không bao giờ dứt.

Nếu không phải đang ở trong huyết động này thì luồng yêu khí này chắc chắn khiến cho thiên địa biến sắc, mây gió mịt mù.

Rống!

Tại vị trí trung tâm của “Yêu Thành”, thượng cổ đại yêu liên tục gào thét, yêu khí bao trùm toàn bộ huyết động, một bức tranh được vẽ ra, trong đó thượng cổ đại yêu là đại tướng quân đang chỉ huy ngàn vạn quân sĩ, khí thế tỏa ra tưởng chừng có thể uy hiếp vạn cổ.

- Tốt, quả nhiên không làm ta thất vọng.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, “Yêu Thành” mặc dù không tăng cấp, thế nhưng năng lượng quả thực đã gia tăng rất nhiều rồi.

Chỉ cần tập hợp đủ bốn cái Tiên Thiên Chi Linh khác thì nhất định có thể tăng cấp biến thành Thần khí.

Lúc này Lâm Phàm đã rõ Thần khí là hiếm thấy cỡ nào a.

Mình có thể luyện chế ra Thần khí “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” đã là chuyện nghịch thiên vạn năm chẳng có lấy một lần.

Hy vọng một lúc nào đó có thể lại may mắn một lần nữa, luyện chế ra Thần khí a. Mặc dù biết việc này còn khó hơn cả trúng Vietlot, nhưng ai đánh thuế giấc mơ bao giờ, đã mơ thì mơ cho xứng đáng chứ...

Lâm Phàm chỉ ngón tay một cái, trong chớp mắt đã ở bên trong yêu thành, bên trong đang chảy ra một đạo khí lưu màu vàng.

Đây chính là năng lượng của Thổ Linh.

Lâm Phàm nhếch mép cười, lấy ra sừng của Tam Đầu Cự Vương.

- Tiếp tục luyện khí nào.

Lâm Phàm hiểu muốn luyện chế một bảo bối đương nhiên không phải chuyện dễ dàng. Nhưng đó là đối với người bình thường, còn hẳn ngoài siêu cấp hệ thống ra, còn có tuyệt phẩm bảo bối Thiên Địa Dung Lô, thì việc luyện khí xem ra hết sức bình thường.

Mà chiếc sừng này có thể luyện chế cái gì đây?

Lâm Phàm rơi vào trong trầm tư, suy tính một hồi lâu rồi mỉm cười.

- Ha ha... Không sai, có thể...- Lâm Phàm trong ánh mắt toát lên vẻ đề tiện bỉ ổi.

Đám Cổ Tộc là chủng tộc tàn bạo, tiểu gia cũng không cần thiết chơi đẹp với bọn chúng làm gì a, chỉ cần có thể chém giết bọn họ là được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 455: Vật Phẩm Nghịch Thiên

Hang động dần yên tĩnh trở lại, Tiên Thiên Thổ Linh đã tiêu tan, Thạch Đầu Nhân kia bây giờ cũng chỉ còn từng khối đá lớn không có chút sức sống nào.

Lâm Phàm ngồi khoanh chân, nhìn mấy thứ vật liệu trước mặt trong lòng bắt đầu suy tư.

Luyện khí là một môn học cao thâm.

Chỉ cần một chút xiu biến hóa là đã có thể thay đổi dáng dấp vốn có của đồ vật.

Một chiếc sừng Tam Đầu Cự Vương đen kịt, cong vút, mũi vô cùng sắc nhọn, hàn quang lưu chuyển khiến người khác vừa nhìn đã rung mình không dám chạm đến.

Một đám khí Thổ Linh ẩn chứa diệu dụng phi phàm.

“Làm thế nào để luyện hóa chúng đây?” Lâm Phàm trầm ngâm hồi lâu, sau đó lặng lẽ lấy ra mười viên “Đại Phàm Ca”.

“Đại Phàm Ca, chắc còn có lúc hữu dụng, phải giữ lại.”

“Đây Ất Có Độc, đây là loại độc dược tàn bạo, vô nhân tính, cũng phải giữ lại.”

Nhìn mấy thứ này, Lâm Phàm phân vân trong giây lát rồi lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ.

“Cái sừng Tam Đầu Cự Vương này rất cong, bề mặt sáng bóng, nhẫn nhụi trơn mượt, không có khí lực, cần phải sửa chữa mới được.”

Lâm Phàm cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ chậm rãi điêu khắc, trạm trổ những hoa văn, họa tiết uốn lượn như phượng múa rồng bay. Nói chém gió cho các thím tưởng tượng thôi, thật ra hẳn dùng một đỉnh ốc cầm vào, trên đỉnh ốc có một vòng quỹ đạo ma sát. Chấm hết.

Nhìn sản phẩm điêu khắc hoàn mỹ của chính mình. Lâm Phàm khá hài lòng, kỹ năng thủ công mỹ nghệ của vẫn còn rất tốt nha.

“Ai...” Lâm Phàm than nhẹ một tiếng, đột nhiên cảm giác sao con người hoàn mỹ như mình mà lại khổ như vậy.

Năm đó vừa xuyên không đã bị người ta đem ra làm một bao cát, bị người ta hành hạ cả ngày. Lúc đó sao có cảm giác như kiếp trước mình đã gây thù chuốc oán với cả thế giới này rồi hay sao vậy.

Khi đứng ở trên đỉnh Huyền Hoàng Giới, Lâm Phàm tưởng là mình có thể bắt đầu hưởng thụ nhân sinh, nhưng lại xuất hiện cái Cổ Thánh Giới.

Lúc đầu nghe nói Cổ Thánh Giới rất nguy hiểm, thế nhưng vẫn mong là có chút may mắn, còn nghĩ rằng mặc kệ nguy hiểm đến cỡ nào chỉ cần khéo léo lẩn tránh là qua được. Nhưng đến rồi mới hiểu được, Cổ Thánh Giới này thật nguy hiểm khôn cùng, muốn tìm chỗ ẩn nấp để an toàn tu luyện cũng không có.

“Chỉ còn cách là phải nỗ lực, quật khởi.” Lâm Phàm âm thầm tự sướng...à nhầm tự nhủ trong lòng, sau đó tập trung chuẩn bị quay tay..à lại nhầm...luyện khí.

“Thiên Địa Dung Lô.”

Lâm Phàm đem chiếc sừng cong đã điêu khắc đến độ “hoàn mỹ” này ném vào Thiên Địa Dung Lô, sau đó hơi nhấc ngón tay điều khiển Thổ

Linh khí lưu tiến vào bên trong Thiên Địa Dung Lô.

Mười viên “Đại Phàm Ca” cũng được ném vào “Thiên Địa Dung Lô”, sau đó trong nháy mắt bộc phá.

Thần đan “Bức Này Có Độc” theo sát phía sau, dung hợp với dươc tính của “Đại Phàm Ca”.

“Luyện khí.”

Trình độ luyện khí của mình bây giờ là Tông sư của các Tông sư, ở Huyền Hoàng Giới không có đối thủ, lên Cổ Thánh Giới này lại càng cô đơn trên đỉnh Phù Vân.

Mới luyện khí trong phút chốc, trên bảng hệ thống đã xuất hiện rất nhiều tuyến hạng.

Vô số loại binh khí đủ mọi hình hài, màu sắc, kích thước bay lên hạ xuống. Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì những binh khí này đều không phù hợp, bèn trực tiếp tiêu hủy, cương quyết luyện đến khi ra được bảo bối đúng với ý mình mới thôi.

“Ong ong...”

Thiên Địa Dung Lô rung động mạnh dường như trong đó sinh ra biến hóa rất lớn.

Lâm Phàm nhìn Thiên Địa Dung Lô lúc này biến hóa, trong lòng hơi sửng sốt. Dựa theo tình huống trước mắt này, chẳng lẽ lại xuất hiện thứ bảo bối gì đó kinh thiên động địa chẳng?

Mọi khi luyện khí đều vô cùng nhanh chóng, tại sao lần này lại chậm như vậy.

“Tiểu gia không cần hoàn mỹ quá đâu, chỉ cần Thần khí là đủ rồi. Ra đi.” Lâm Phàm vỗ tay trước ngực cầu nguyện.

Trước đây một viên gạch bình thường đã có thể luyện chế ra Thần khí, điều này đương nhiên là công pháp luyện khí của hệ thống thần thông quảng đại, kể cả là phế liệu cũng có tỷ lệ xuất hiện Thần khí.

Trải qua thời khá gian dài không luyện chế ra được thần khí, lần này có thể là đến tỷ lệ đó rồi chăng?

“Ra đi, nữ thần may mắn phù hộ ta.” Lâm Phàm hô to một tiếng đầy mong chờ.

“Oanh...”

Thiên Địa Dung Lô rung nhẹ một cái, sau đó yên tĩnh lại.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, nhìn nắp Thiên Địa Dung Lô trong lòng lộ ra vẻ khẩn trương.

Nếu như ra một đám rác rưởi thì thật là uổng công.

“Với bản lãnh của tiểu gia chắc chắn sẽ thành công.” Lâm Phàm tự tin, rồi hơi nhấc ngón tay, đem nắp của Thiên Địa Dung Lô bật lên.

Xoạt!

Một chum tia sáng chói mắt đột nhiên bắn ra.

“A..., chói mắt quá...” Lâm Phàm vội lấy tay bịt mắt tránh bị hào quang này làm cho lóa mắt.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Chẳng lẽ đúng như tiểu gia vừa nghĩ, luyện chế được Thần khí rồi chăng?” Lâm Phàm vô cùng mong chờ, bởi vì đạo hào quang này thật sự là quá chói mắt, không ra Thần khí thì nhất định sẽ không có đạo hào quang này. “Keng, chúc mừng luyện chế thành công.”

“Keng, chúc mừng luyện chế ra lợi khí Bá Đạo Vô Nhân Đạo, cấp bậc: Chưa xác định.”

“Hả...” Lâm Phàm nghe được tiếng nhắc nhở này của hệ thống thì hơi sững sờ pha chút kinh ngạc. Tình huống này dường như chưa từng xuất hiện.

Khi ánh sáng tản đi, Lâm Phàm mới thấy rõ bảo bối do mình mới luyện chế ra, tâm thần chấn động mạnh.

Một bảo bối màu đồng cổ, mặt ngoài có quỹ đạo hình xoắn ốc, thon dần lên đỉnh, sắc bén vô cùng đang lơ lửng trôi lơ lửng bên trong hư không.

Bảo bối chưa có tên này nhỏ tầm một ngón cái, dài khoảng một thước đang tỏa ra u quang nhàn nhạt xung quanh.

“Xin đặt tên.”

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, nhìn đi nhìn lại vẫn cảm giác vật này thật sự quái dị.

Bây giờ phải đặt tên cho vật này nữa. Nhất định phải đặt cho nó một cái tên thật hay, thể hiện được khí chất bá vương của nó.

Nhìn hình dáng của nó tương tự mũi khoan, chẳng lẽ liền gọi là mũi khoan, nghe cũng có chút quê mùa.

Cuối cùng Lâm Phàm nghĩ đến một cái tên rất phù hợp cái bảo bối này.

“Phi Thiên.”

“Keng, mệnh lệnh thành công, buộc định.”

...

Đối với Lâm Phàm bất kỳ bảo bối gì chỉ cần do hắn luyện chế ra thì sẽ tự động trói chặt với hắn, bất kể là ai, đều không có cách gì

tức đoạt nổi. Bởi vậy đối với mọi bảo bối Lâm Phàm đều tùy ý đem sử dụng mà không sợ bị kẻ mạnh tức đoạt.

Lâm Phàm vẫy tay:

- Phi Thiên, tới đây với tiểu gia.

Lâm Phàm muốn nhìn qua một chút về thuộc tính của Phi Thiên, chỉ có cách lấy tay tiếp xúc mới có thể biết được tất cả những thứ này.

“Keng, chúc mừng xuất hiện Phi Thiên.”

“Phi Thiên: Dung hợp sừng của Tam Đầu Cự Vương, Thổ Linh khí, Đại Phàm Ca, Dây Ất Có Độc và các loại loại bảo bối mà thành.”

“Đặc hiệu: Cùng đại địa dung hợp làm một thể, bất ngờ lao lên xoáy tròn, loại bỏ tất cả phòng ngự, người trúng khổ không thể tả, ở trong chứa hai loại BUFF.”

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy đoạn giới thiệu này đột nhiên cười lớn, sau đó đem “Phi Thiên” vứt xuống mặt đất.

“Phi Thiên” cùng với đại địa hòa thành một thể giống như trốn vào bên trong lòng đất.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được “Phi Thiên” ở bên trong đại địa nhanh chóng xoay tròn.

“Bay lên cho ta!”

Lâm Phàm hô to một tiếng, Phi Thiên đang xoay tròn trong lòng đất đột nhiên phóng vọt lên nhanh như một vệt sáng làm người ta khó lòng mà phòng bị a.

“Ha ha.” Lâm Phàm thoả mãn gật gật đầu. Không sai, thật sự là quá hay nha.

Sau này khi đang chiến đấu, đem “Phi Thiên” ẩn giấu ở bên trong lòng đất, sau đó thừa dịp bất ngờ phóng lên trực tiếp vào “hoa cúc” của đối phương. Nhất định sẽ khiến “hoa cúc” nổ rộ rồi sớm tàn.

Khi đó không cần biết người là cao thủ gì đều sẽ phải run rẩy quỳ dưới “dâm uy” của tiểu gia.

“Haizzz, Đặt tên sai rồi! Nên gọi là “Hoa cúc thần châm” mới đúng. Nhưng không sao, cái tên “Phi Thiên” cũng không tệ.” Lâm Phàm trong lòng vô cùng thỏa mãn, cả người đều đang lâng lâng như hút thuốc lao buổi sáng.

Tiểu gia quả nhiên là một thiên tài.

Phương pháp luyện chế loại bảo bối như này vẫn có thể nghĩ ra, quả thực là nhân tài. Bội phục! Bội phục!

“Ha ha...”

Lúc này, cả cái huyết động vang vọng tiếng cười điên cuồng của Lâm Phàm.

Lâm Phàm ồng tay áo, men theo đường cũ trở về. Bây giờ đã có được Tiên Tiên Thổ Linh, rời khỏi nơi này đương nhiên là chuyện dễ dàng.

Lúc này, Lâm Phàm muốn đi xem Tam Đầu Cự Vương cùng Cổ Tộc Vạn phu trưởng đánh nhau như thế nào rồi.

Trải qua thời gian dài như thế, không biết còn ở lại hay không?

Nếu không xem qua một chút, Lâm Phàm sẽ rất không cam lòng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 456: Tiểu Gia Phát Uy

Ở một nơi hoang vu, bốn phía xung quanh là núi hoang, tình cờ có một con cổ thú đi ngang qua nơi đây thì cũng nhanh chóng rời đi, loại địa phương khi ho cò gáy này đến cổ thú cũng xem thường.

Nơi này ngoại trừ hoang vu thì cũng chỉ có hoang vu thôi.

Cổ Thánh Giới rất lớn, những chỗ hoang vu và hiểm địa nhiều đến mức đếm không xuể, cho dù là bát đại chí cao Cổ Tộc cũng chưa từng đi hết toàn bộ Cổ Thánh giới.

Lúc này, một cánh tay từ trong hố sâu dưới mặt đất thò ra ngoài.

- Rốt cục thoát được rồi, quả nhiên sau khi dung hợp Thổ Linh Trường Hà thì có được ngay thần thông của nó.

Đối với người thường thì xuống đất là điều không thể, nhưng đối với Lâm Phàm lúc này thì đại địa giống như là quê hương vậy. Từ nay về sau tiểu gia lại có thêm một thủ đoạn bảo mệnh rồi.

- Cổ Tộc Vạn phu trưởng và Tam Đầu Cự Vương không biết có còn đây hay không? Ngày đó kết quả cuối cùng là gì?

Lâm Phàm quan sát bốn phía, đúng là chỗ hôm đó mình rơi xuống, nhưng bây giờ bốn phía đều vắng lặng không hề có một chút động tĩnh.

“Vết máu đen này là của Cổ Tộc Vạn phu trưởng, còn đây là của Tam Đầu Cự Vương, xem ra sau khi mình nhảy xuống hố thì “trận chiến” ở đây vẫn rất kịch liệt.” Lâm Phàm nhìn hai vết máu đông lại trên mặt đất, trong đầu tưởng tượng ra rất nhiều tư thế,...

Kết quả cuối cùng chắc chắn là vô cùng thâm, nếu nhìn vào số máu để lại thì thậm chí có thể đã có một bên tử vong.

Dược tính “Đại Phàm Ca” không phải là chuyện đùa, đặc biệt là với số lượng “Đại Phàm Ca” nhiều như thế càng là có thể khiến một người mất đi thần trí, khiến người đó thể hiện tất cả dục vọng ẩn sâu trong nội tâm ra.

Cũng có thể là sau khi hai người này liều mạng đánh nhau, có tộc nhân của Cổ Tộc hoặc là Tam Đầu Cự Vương đến nơi này đem thi thể của bọn hắn mang về.

“Thực sự là đáng tiếc.” Lâm Phàm thở dài một tiếng, nếu như hiện tại mà giải quyết được hai tên này thì với số kinh nghiệm đó mình có thể tăng thực lực lên một khoảng vô cùng lớn.

Tuy nhiên nếu không rơi xuống hố thì mình cũng không thể phát hiện Thổ Linh Trường Hà, do đó luyện chế được pháp bảo đặc biệt, hơn nữa cường độ thân thể của mình còn được tăng lên tới vài cấp độ.

“Có mất tất có được” câu này quả thực là vô cùng chính xác.

Sau khi nghĩ thông suốt được điểm này, Lâm Phàm không có đặt nhiều tâm tư lên vấn đề này nữa, Cổ Thánh Giới to lớn như thế, cao thủ đếm không xuể, kinh nghiệm đang chờ đợi mình rất nhiều.

Cho dù chỉ là Huyền Hoàng Giới nho nhỏ đã có thể ẩn giấu nhiều kỳ ngộ như thế. Càng không cần phải nói tới Cổ Thánh Giới vô cùng rộng lớn còn có bao nhiêu kỳ ngộ đang chờ đợi mình khám phá.

Đặc biệt là việc luyện chế ra “Phi Thiên”, thần khí mà cả hệ thống cũng không thể xác định được cấp bậc, có thứ này khiến cho Lâm Phàm vô cùng tự tin.

“Phi Thiên” tuy rằng uy lực không lớn, thế nhưng hơn ở việc ẩn núp, xuất kỳ bất ý, dùng để đánh lén thì thiên hạ vô địch.

Hơn nữa phương pháp luyện chế Phi Thiên không quá khó khăn, coi như là thất bại thì chỉ cần lại tìm thấy sừng của Tam Đầu Cự Vương thì có thể tiếp tục luyện chế thành công.

Tất cả công lao thật ra đều được quy về cho Thổ Linh.

Không hổ là Tiên Thiên Chi Linh, tác dụng của nó thật sự là quá lớn.

Ngay lúc này, trong hư không phía xa đột nhiên truyền đến động tĩnh rất lớn, phảng phất như có bão đang ập đến.

Tâm thần Lâm Phàm ngưng lại, cảm nhận được khí tức ở phía xa kia. Đó không phải là bão táp gì, mà là có người đang giao tranh, chỉ là không rõ là cường giả bậc nào.

“Nếu như là Cổ Tộc thì tốt, có thể đứng ngoài tìm cơ hội dùng Phi Thiên đánh lén.”

Lâm Phàm nghĩ xong thì lập tức bay đi, chỉ trong nháy mắt đã vượt ngoài trăm dặm.

Loại tốc độ này, coi như là xuyên qua hư không cũng không thể sánh được.

Đây chính là tác dụng của Thổ Linh, một bước chân có thể đi khắp chân trời góc bể.

Cho dù là “Súc địa thành thốn” trong truyền thuyết cũng chỉ đến như thế mà thôi.

...

- Sư huynh...

Lúc này ở phương xa, một nam tử mặc áo bào màu xám, thân mang trọng thương đang bị một đám Cổ Tộc bao vây, bên cạnh có ba nam hai nữ đang cố sức bảo vệ thanh niên này.

Phốc!

Nam tử áo xám kia không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt kinh hãi nhìn Cổ tộc đang bay trên trời.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới tại một nơi hoang vu như thế này mà có thể tồn tại một tên Cổ tộc hung ác như vậy.

- Thật sự không biết tự lượng sức mình, Tinh Thần Các dám tới nơi này tìm hiểu tin tức Cổ Tộc, các người chán sống rồi phải không?

Cổ Tộc đứng trong hư không, khuôn mặt hung thần ác sát, hỏa khí ngập trời, hai con mắt tràn đầy dữ tợn miệt thị nhìn xuống những con sâu cái kiến trước mắt này.

Lý Thiên Quyền là đại sư huynh Tinh Thần Các, lần này mang theo các sư đệ sư muội, đến nơi hoang vu hẻo lánh này muốn tìm hiểu tin tức về Cổ Tộc.

Bây giờ Cổ Tộc hoành hành bá đạo, nanh vuốt của Cổ Tộc vươn ra khắp nơi.

Thậm chí trong những đại thiên thế giới cũng có gian tế của Cổ Tộc, chậm rãi từng bước đoạt lấy sức mạnh của bọn họ, cuối cùng bị Cổ Tộc xâm chiếm hoàn toàn.

Lần này đến đây nơi hoang vu như vậy, vốn không nên xuất hiện Cổ Tộc có tu vi cao thâm như vậy, thế nhưng ngay tại thời điểm bọn hắn tiến vào địa bàn Cổ Tộc để thu thập tin tức thì đã bị những Cổ Tộc này phát hiện.

Để giải thích cho việc này, chỉ có một khả năng đó chính là hành tung của bọn họ đã bị bại lộ, hẳn là có người tiết lộ hành tung của họ.

Ba nam hai nữ bên cạnh đang rất sợ hãi.

Bọn họ đều là người bản địa, không phải từ hạ giới phi thăng tới đây, tuy là thường nghe nói Cổ Tộc hung tàn, nhưng chưa bao giờ bọn họ thấy được Cổ Tộc chân chính. Bây giờ tận mắt nhìn thấy, tự nhiên là sợ hãi đến mức tâm thần bất loạn.

Hai sư muội tựa sát bên người Lý Thiên Quyền, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng:

- Sư huynh....

Lý Thiên Quyền hít sâu một hơi, đồng thời cũng là vận phần bất đắc dĩ đáp:

- Không cần sợ, ta đến giữ chân tên súc sinh này, ba người các người mang theo các sư muội đi trước.

Hiện tại các sư đệ sư muội đã bị sát khí cuồng bạo của Cổ Tộc chấn nhiếp, thực lực có thể phát huy ra chưa tới một nửa.

Chung quy cũng chỉ là hoa trong nhà kính mà thôi a.

Lý Thiên Quyền là người phi thăng lên từ Tinh Giới, thời điểm hắn còn ở Tinh Giới, hắn chính là từng bước từng bước đi hướng về đỉnh cao, phải trải qua muôn vàn cực khổ, có cả máu và nước mắt.

Bởi vậy những đệ tử trưởng thành bên trong Cổ Thánh Giới không thể so sánh được.

“Hê hê, hai nữ nhân này lớn lên da thịt mềm mịn, đợi lát nữa định phải cố gắng chăm sóc một phen.”

“Những nữ nhân của các chủng tộc khác đều quá yếu đuối, chúng ta mới làm không được mấy lần đã chết mất rồi, thật là tiếc a.”

Những binh sĩ Cổ Tộc nhìn hai nữ tử da trắng mỹ mạo, toàn bộ đều thèm nhỏ nước dãi.

Hai cô gái nghe được lời nói vô liêm sỉ của binh sĩ Cổ Tộc thì lại càng hoảng sợ hơn, run rẩy mà nói:

- Sư huynh...

- Nghe ta, đợi lát nữa các muội chạy trước.

Lý Thiên Quyền gắng gượng trong khi khí huyết cơ thể đang sôi trào.

Thời điểm mình từ Tinh Giới phi thăng lên cũng từng có lúc tuyệt vọng, thế nhưng nhờ có ân sư dẫn dắt, mình đã tìm lại được hùng tâm tráng chí tưởng chừng đã mất đi.

Lần này thật sự là không xong rồi, không nghĩ tới tên Cổ Tộc thủ lĩnh lại có tu vi “Thanh Thiên Vị trung kỳ”.

- Sư huynh, vậy huynh phải làm sao?

- Không có việc gì, các người chạy trước đi, ta đến kiểm chế đám súc sinh này.

Lý Thiên Quyền lạnh lùng nhìn đám Cổ Tộc, hôm nay chỉ sợ mình sẽ phải chết ở nơi đây.

- Nhớ kỹ, sau khi trở về, nhất định phải đem cái gian tể này bắt tới.

- Ha ha, các người đang lén nói cái gì đó? Có phải là muốn chạy trốn không? Các người đang nằm mơ a, ở trước mặt Cổ Tộc Thiên phu trưởng Cổ Bá ta đây, các người nghĩ là còn có cơ hội chạy được sao?”

Cổ Tộc Thiên phu trưởng cười như điên dại, sau đó dùng bàn tay đen nhánh vỗ một cái, không gian bốn phía đột nhiên chấn động.

- Phong tỏa không gian? Chuyện này sao có thể làm được?

Lý Thiên Quyền thấy cảnh này thì kinh hô lên, sao có thể như vậy được, phong tỏa không gian chỉ có cường giả Hoang Thiên vị mới có thể làm được.

Cổ Tộc Thiên phu trưởng cười lạnh, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

- Không có cái gì là không thể...

Vừa nói hết câu thì hắn liền tung một chưởng xuyên thấu hư không, nhắm thẳng về vĩa đám người Tinh Thần Các.

Lý Thiên Quyền biến sắc, giơ ngón tay lên trời rồi hô lớn:

- Dẫn Tinh Thuật.

Đây là một phương pháp tu luyện của người ở Tinh Giới, sử dụng tinh thần chi lực để luyện hóa thân thể, khi chiến đấu thì trong cơ thể có ẩn chứa tinh thần lực.

- Hừ, vô dụng, thực lực của ngươi quá yếu.

Cổ Tộc Thiên phu trưởng cười một tiếng, hoàn toàn không coi tinh thần lực này ra gì.

Phốc!

Lý Thiên Quyền trúng chưởng liền phun máu, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, tên Cổ Tộc Thiên phu trưởng này thật sự là quá mạnh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 457: Kiểm Khí Ngang Dọc

“Hê hê...”

Đám binh sĩ Cổ Tộc vừa cười dâm dăng vừa bước từng bước một hướng về phía đám người Tinh Thần Các, đặc biệt là ánh mắt đầy dâm dăng liên tục quét qua quét lại trên người hai cô gái. Cổ Tộc là sinh linh đen kịt đầy xấu xí, bọn chúng là sinh vật ghê tởm buồn nôn nhất tại Cổ Thánh Giới này.

Nếu như hai nữ đệ tử Tinh Thần Các bị đám binh sĩ Cổ Tộc xâm hại chỉ sợ suy nghĩ tự tử chấm dứt sự tủ nhục cũng có.

- Sư huynh...

Hai nữ đệ tử dựa thật sát vào người Lý Thiên Quyền để tìm kiếm cảm giác an toàn, nhưng bây giờ Lý Thiên Quyền đã sớm cạn kiệt sức lực, thương thế vô cùng nghiêm trọng, thậm chí muốn cử động một chút cũng khó.

- Cổ Tộc, các người đừng quá đáng.

Lý Thiên Quyền gào thét, hẳn biết nếu bây giờ không có người đến cứu trợ thì kết cục của hai vị sư muội chắc chắn là rất bi thảm.

Cổ Tộc Thiên phu trưởng hét dài một tiếng, những tên giun dế này càng giãy dụa, sợ hãi thì hẳn lại càng hưng phấn hơn.

- Quá đáng? Việc làm của Cổ Tộc đã được sự chấp nhận của thánh ý Cổ Thánh Giới, tất cả đều là thiên ý. Có thể được tộc nhân của ta đồng ý chọn lựa chính là phúc khí của các nàng, đối với các nàng đó chính là

vinh quang tối thượng, hẳn các nàng nên cảm ơn vì đã được chọn lựa mới phải.

Hai con mắt Lý Thiên Quyền đỏ như máu nhưng hiện tại hẳn không thể làm gì nữa, nếu như sớm biết thế này thì bất luận thế nào hẳn cũng sẽ không mang theo các nàng đến đây. Thế nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn, bây giờ chỉ có thể nghĩ cách thoát khỏi đám Cổ Tộc này thôi.

- Người....

- Các người đứng lại, không được phép chạm vào sư muội của bọn ta.

Ba nam đệ tử sắc mặt trắng bệch mồ hôi đầm đìa, tay chân run rẩy, đứng không vững nhưng vẫn cố nói cứng.

- Lát nữa nướng ba tên này lên ăn, hương vị chắc chắn không tệ.

- Ân, người Tinh Giới nghe nói trong cơ thể đều là tinh lực, hương vị rất ngon.

- Ha ha... Không biết tự lượng sức mình, dám chống lại Cổ Tộc bọn ta.

Mỗi bước đi của đám binh sĩ Cổ Tộc giống như từng cú nện vào tâm lý của những đệ tử Tinh Thần Các, sự sợ hãi vô ngần bao phủ bọn họ.

Lúc này trong mắt hai nữ đệ tử lộ rõ vẻ kiên quyết nói:

- Chúng ta quyết không để những tên xấu xí này chạm vào thân thể, cho dù có phải chết.

Đám Cổ Tộc chẳng hề quan tâm:

- Ha ha, chúng ta tới...

- Dừng tay...

Lý Thiên Quyền tức giận gào thét, nhưng đáp lại hắn chỉ là từng trận cười đầy thú tính.

Đúng lúc này, một giọng nói từ đằng xa truyền đến:

- Tất cả dừng tay cho ta, ban ngày ban mặt mà dám cầm thú các người dám làm ra việc như vậy, quả thật là không coi ai ra gì mà.

- Là ai?

Lý Thiên Quyền đang tuyệt vọng bỗng ngẩng đầu lên, giờ phút này tiếng nói này vào trong tai hắn giống như tiếng của thần linh vậy

Cổ Tộc Thiên phu trưởng lông mày có chút ngưng lại, ánh mắt hướng về phương xa.

Ở phía đó có một người chấp tay sau lưng đang đi rất là bình thản.

Lâm Phàm rất vui vẻ, đã lâu lắm rồi hắn mới lại có cơ hội thể hiện.

Sau khi tới Cổ Thánh Giới, bởi vì thực lực thấp kém mà hầu như Lâm Phàm không thể trang bức.

Theo Lâm Phàm, người không có thực lực mà thích thể hiện thì chính là ngu xuẩn, năm dặm ai to người đó mới có quyền.

Bây giờ thực lực bản thân tăng lên, Lâm Phàm đã tràn đầy tự tin, hắn bây giờ hắn đã có quyền trang bức rồi.

Hiện tại trong mắt Lâm Phàm, ngoài tên thủ lĩnh ra thì những tên Cổ Tộc khác không khác gì rác rưởi.

Lâm Phàm nhìn về phía các đệ tử Tinh Thần Các, dùng bộ dáng phong vân khinh đạm của cao nhân mà an ủi:

- Các người có thể yên tâm, có ta ở đây, những tên Cổ Tộc này không thể tổn thương được các người.

- Nói khoác không biết ngược. Người là ai?

Cổ Tộc Thiên phu trưởng cười gằn hỏi, đối với tên ngu ngốc xuất hiện này, hăn căn bản không có đem để ở trong lòng. Đối với Cổ Tộc Thiên phu trưởng thì sinh linh của các chủng tộc ở đại thiên thế giới không khác gì nhau, tất cả đều là lũ sâu kiến.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, không có để ý Cổ Tộc Thiên phu trưởng này, mà là đi về phía đám Lý Thiên Quyền bên.

Những Cổ Tộc binh sĩ nhìn thấy tiểu gia hỏa không biết từ đâu đến này lại dám láo xược như vậy thì liền lộ ra biểu tình dữ tợn, gầm lên một tiếng rồi lao về phía Lâm Phàm.

- Ăn hăn...

Lý Thiên Quyền lo lắng nhắc nhở:

- Cẩn thận...

Lâm Phàm nhìn những Cổ Tộc binh sĩ, khoe miệng nhàn nhạt lộ ra vẻ tươi cười.

- Một đám cầm thú không biết tự lượng sức mình.

Lâm Phàm vung tay áo, ngay lập tức xuất hiện kiếm khí tung hoành ngang dọc.

Từng tia, từng tia kiếm khí lần lượt đâm xuyên thân thể xấu xí của những binh sĩ Cổ Tộc này.

“Keng, chúc mừng đánh giết Chí Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn Cổ Tộc binh sĩ.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường...”

...

Kinh nghiệm của những Cổ Tộc binh sĩ này hiện tại đối với Lâm Phàm mà nói thì trên căn bản có thể bỏ qua không tính.

...

“A...” Lý Thiên Quyền khiếp sợ nhìn thanh niên mới tới, chỉ cần phẩy tay một cái là đã giết sạch những tên binh sĩ Cổ Tộc này, thật là quá đáng sợ.

Cao thủ!

Đây tuyệt đối là một cao thủ.

Cổ Tộc Thiên phu trưởng trong nháy mắt nhìn thấy Lâm Phàm xuất thủ, kiếm khí mạnh mẽ như vậy khiến hắn ngộ nhận Lâm Phàm là người Kiếm Giới.

- Người là người Kiếm Giới?

Bởi vì chỉ có người ở Kiếm Giới mới có thể có được kiếm ý sắc bén như vậy.

Lâm Phàm tiếp tục bỏ tên Cổ Tộc Thiên phu trưởng kia, sau đó hắn lạnh nhạt nhìn Lý Thiên Quyền.

“Ánh mắt này, biểu hiện này, sự hồ hững này, cả khí chất lạnh lùng này nữa, đúng là phong cách của cao thủ mà.”

Lý Thiên Quyền nhìn người trước mắt, tâm thần hơi hơi rung động, sau đó cảm kích ôm quyền nói:

- Đa tạ Kiếm Tộc huynh đệ cứu giúp, tại hạ Lý Thiên Quyền vô cùng cảm kích.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, một viên đan dược được hắn tiện tay ném ra,

- Ta không phải là người Kiếm Giới, đây là một viên đan dược có thể chữa trị thương thế của người.

Lý Thiên Quyền nhìn viên đan dược màu vàng trong tay, không có chút gì do dự, cảm tạ lần nữa, sau đó liền nuốt vào, rồi tiến hành điều tức.

- Cảm ơn huynh đã cứu chúng ta.

Lúc này hai nữ đệ tử nhìn khí chất bất phàm của Lâm Phàm, gương mặt sáng trắng nhẵn nhụi nhanh chóng đỏ ửng.

- Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, đây chính là nguyên tắc mà Nhân tộc ta hành tẩu giang hồ.

Lâm Phàm khẽ ngẩng đầu, lạnh nhạt nói ra.

Hai Tinh Thần Các nữ tử, thấy vậy ngay tức khắc tâm linh run động, sau đó ngượng ngùng cúi đầu.

Trong tâm lặng lẽ gào thét “Người này rất đẹp trai, rất hấp dẫn, ta thích a!”

Trong lúc chữa thương Lý Thiên Quyền nghe được những lời này cũng rất ngạc nhiên, không nghĩ tới người này lại là Nhân tộc.

Dù sao Nhân tộc rất ít xuất hiện.

...

- Thứ hỗn trưởng, bản Thiên phu trưởng nói chuyện với người, chẳng lẽ người không có nghe thấy sao? Người có tin ta ăn sống người không?.

Cố Tộc Thiên phu trưởng đứng trong hư không gào thét liên tục, hăn không nghĩ đến tên gia hỏa mới đến này dám không để ý đến hăn, tâm trạng vô cùng phẫn nộ.

Đường đường Cổ Tộc Thiên phu trưởng, coi như là ở trong Cổ tộc cũng là người có quyền cao chức trọng, bây giờ lại bị một con giun dế bình thường của đại thiên thế giới miệt thị, làm sao không giận cho được.

- Hừ, ta chưa bao giờ nói chuyện với súc sinh sắp chết.

Lâm Phàm quay đầu đúng lúc một trận gió thổi tới, tóc đen phấp phới trước gió càng khiến thái độ lạnh nhạt thêm mãnh liệt.

“Đẹp trai quá a”

Hai nữ đệ tử yên lặng nhìn bóng lưng Lâm Phàm, trái tim kích động như muốn nhảy ra ngoài.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, trong lòng thì thầm nghĩ:

“Quả nhiên là khí chất lạnh nhạt là có mị lực nhất”

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 458: Hào Quang Đây, Khí Chất Đây Thiên Hạ Vô Song

- Láo, quá láo, những kẻ láo xược với ta đều đã bị ta ăn thịt rồi, người chỉ là một tên Kiếm Tộc bé nhỏ mà dám hỗn trước mặt ta, người chán sống rồi đúng không?

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt hung ác như muốn ăn sống nuốt tươi Lâm Phàm vậy.

- Ông mày đây không phải là Kiếm Tộc mà là Nhân Tộc, người là đồ ngu, đừng cho rằng ai biết dùng kiếm thì là Kiếm Tộc.

Lâm Phàm điềm nhiên nhìn tên Cổ Tộc trong hư không, ánh mắt không coi hấn ra gì.

Thanh Thiên Vị trung kỳ.

Không thể không nói thực lực của hắn rất mạnh nhưng nay đối với Lâm Phàm thì đây vẫn chưa đủ độ, tuy là hơi khó khăn nhưng cũng tùy tình huống.

- Nhân Tộc....ha ha, chính là cái lũ rùa rụt cổ cả vạn năm nay đó hả, thật đáng nực cười.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng giọng đầy khinh miệt rồi ánh mắt đột nhiên sắc lạnh:

- Người giết người của Cổ Tộc ta, hôm nay người hãy ở lại đây đi.

- He he, ai chẳng to mồm được, có bản lĩnh thì tới đây, đem hết công lực của người ra đi đừng để đến lúc chết lại hối hận.

- Hừm, giết người cần chi đao kiếm.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng sắc mặt chững lại, một luồng khí tức mãnh liệt bộc phát ra từ bên trong cơ thể.

Trong nháy mắt, thân hình của Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng liền hóa thành một dải cầu vồng ập về phía Lâm Phàm.

- Cẩn thận đấy.....

Lý Thiên Toàn nhìn thấy cảnh này liền hoảng hốt nhắc nhở.

- Tên kiến cỏ Nhân Tộc kia ta sẽ cho người thịt nát sương tan.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng gào thét, toàn thân bị bao phủ bởi một luồng khí đen, thân hình xuyên thủng hư không.

Những tiếng nổ dài âm vang khắp trời.

- He, cứng đối cứng hả? Người đang tự chuốc nhục sao?

Lâm Phàm nhìn phương thức tấn công của hắn lúc này liền cười lớn, sau đó quát lên rồi lao về phía hắn.

- Ha ha, một tên Nhân Tộc yếu ớt mà dám đọ cơ bắp với ta, quả là không biết sống chết.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng cười mỉa giống như vừa nghe được một câu chuyện cười kinh thiên động địa vậy.

Cổ Tộc sinh ra vốn đã có thân hình cường tráng, sau một thời gian dài rèn luyện và trưởng thành sẽ càng ưu việt hơn.

Cho dù là người của Kim Cương Giới cũng phải nể phục cơ thể cường tráng bất diệt bẩm sinh của bọn Cổ Tộc.

Ví dụ như “Tuyên Cổ” một trong những Bát Đại Chí Cao trước đây, cơ thể bị cắt thành trăm khúc nhưng vẫn không chết mà mỗi phần thân

thể bị cắt ra đều sẽ ăn chứa Thần Thức.

Năng lực siêu phàm đó cho dù Lâm Phàm hiện tại cũng vẫn chưa thể đạt được.

Có thể nói là quỷ thần khó đoán.

Nhưng hiện tại Lâm Phàm đã không hề để tâm tới sức mạnh cơ thể của tên Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng này.

“Tuyên Cổ Bất Diệt” đã được Lâm Phàm thăng cấp thành pháp môn luyện thể tuyệt đỉnh, tu luyện được tới chí cực sẽ vô cùng nhiều diệu dụng, bọn Cổ Tộc vô lại làm sao mà sánh được.

- Người đang tự tìm cái chết.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, “Huyết Hải Ma Công” đột nhiên chuyển động, khí huyết toàn thân không ngừng sôi sục rồi hùng hậu lan tỏa khắp người khiến cả cơ thể tỏa ra từng đám từng đám hào quang đỏ rực.

“Rầm.”

Một tiếng nổ lớn vang lên.

- Làm sao có thể được....

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng vốn cho rằng có thể ăn chắc được tên Nhân Tộc kia nhưng trong cú va chạm vừa rồi chợt hoảng hốt phát hiện ra rằng hắn giống như một ngọn núi khổng lồ với sức nặng ngàn cân và thể lực không thể chống đỡ rầm rầm lao đến.

Bùm!

Thân thể của Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng dưới đòn công kích vô cùng hùng mạnh của Lâm Phàm không ngừng bị biến dạng, lồng ngực lõm xuống rồi phun ra một mồm máu tươi rất hôi và tanh.

- Người chỉ là một tên Nhân Tộc tại sao lại có thân thể cường mạnh như vậy được, không thể, tuyệt đối không thể....

Thân thể to lớn của Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng đột nhiên đổ rầm xuống đất, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

Hắn không dám tin rằng chỉ làm một tên Nhân Tộc mà lại mạnh mẽ đến vậy, cho dù là thân thể cường tráng đáng tự hào của Cổ Tộc cũng không phải là đối thủ.

- Hừm, dám đo cơ bắp với ta à, thật là múa rìu qua mắt thợ.

Lâm Phàm một chiêu đánh bại đối phương liền cười nhạt một tiếng.

- Sức mạnh của “Tuyên Cổ Bất Diệt” không chỉ có vậy, sau khi phối hợp với “Huyết Hải Ma Công” thì càng hùng mạnh vô địch thiên hạ.

Nếu như tu luyện tới đỉnh cao chỉ cần dựa vào thân thể thôi Lâm Phàm cũng có niềm tin đánh nát khoảng trời này.

Lý Thiên Quyền lúc này sớm đã bị cảnh trước mắt khiến cho kinh hãi, thật khó có thể tin được trong chủng tộc các giới lại có kẻ dám dựa vào thân thể chiến thắng Cổ Tộc.

Quả là kinh khủng.

Lý Thiên Quyền khi ở Tinh Giới vốn là Bá chủ tứ phương, mặc dù chỉ luôn tu luyện Tinh Thần thuật nhưng trong Tinh Thần thuật đó lại sử dụng sức mạnh của các Tinh Thần để củng cố bản thân và cường hóa thân thể. Nhưng cho dù có cường hóa cũng tuyệt đối không thể sánh được với cường độ thân thể bẩm sinh của Cổ Tộc.

Nhưng nay lại có người dám so sánh cao thấp về sức mạnh thân thể với Cổ Tộc thật khiến người khác kinh hoàng.

- Hắn làm thế nào mà tu luyện được nhỉ?

Lý Thiên Quyền nhìn Lâm Phàm sáng lạn đứng ở phía kia trong lòng đầy nghi hoặc.

Một thân thể nhỏ bé tuy là uy lực vô biên nhưng những gì phải chịu đựng người bình thường khó mà chống đỡ nổi.

Lý Thiên Quyền cũng đã từng gặp một người tu luyện thân thể nhưng tu luyện được nửa chừng thì thân thể bị lở loét, tinh thần sụp đổ, sau cùng bị đau đớn hành hạ đến chết.

- Sư huynh, hấn mạnh quá.

Ba người sư đệ nhìn thấy người cứu mình kia lại có thể trấn áp được tên Cổ Tộc cũng vô cùng kinh hãi.

Đồng thời trong lòng cũng vô cùng mừng rỡ, bởi đây thể hiện rằng họ đã được cứu không phải bỏ mạng nơi đây.

Hai nữ đệ tử của Tinh Thần Các cũng mê mẩn với vẻ uy phong凛冽 của Lâm Phàm.

Cú va chạm thân thể vừa rồi khiến hai ả nổi lên một trận sóng lòng.

Lâm Phàm trong mắt hai ả rất đàn ông, rất bá đạo và mạnh mẽ.

.....

- Khốn nạn, tên Nhân Tộc đáng ghét kia dám khiến ta trở thành như vậy, ta sẽ xé xác người.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng gào thét, lồng ngực bị lõm xuống đột nhiên phồng lên trở lại như bình thường.

- Tên Nhân Tộc đáng ghét kia, người đã chọc giận bốn Thiên Phu Trưởng, hôm nay ta sẽ cho người biết Cổ Tộc không dễ bị trêu chọc đâu.

Ngay tức khắc một luồng khí tức u ám bộc phát ra từ trên người của hấn.

Một chuỗi tràng hạt bay ra từ người của tên Cổ Tộc.

Trong lúc chuỗi tràng hạt đó vừa bay ra, Lâm Phàm liền hơi chau mày.

Không phải vì chuỗi tràng hạt đó mạnh mà là vì khí tức của nó rất lạ. Do Lâm Phàm luôn tìm hiểu cách luyện khí thực thụ nên hết sức miễn cảm với luồng khí này.

- Đây là bảo bối mà, nhưng tại sao một tên Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng lại có thể có bảo bối thực thụ được.

Khi Lý Thiên Quyền nhìn thấy chuỗi tràng hạt tinh thần liền bị chấn động mạnh, mặt tái nhợt.

- Cần thận đấy, chuỗi tràng hạt trong tay tên Cổ Tộc kia rất mạnh.

Lý Thiên Quyền thét lên.

- Ha ha, không ngờ người cũng biết thế nào là mạnh, nói cho các người biết chủng tộc các giới không thể luyện chế được bảo bối thực thụ là bởi vì Thiên Ý của Cổ Thánh Giới đang che chở Cổ Tộc, những thứ phế phẩm mà các người tạo ra chỉ là rác rưởi trong mắt Cổ Tộc ta mà thôi.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng cười đầy sáng khoái.

- Khả khả, chuỗi tràng hạt trong tay ta đây được luyện chế từ 999 oan hồn của người các giới và tên nhân tộc kia người sẽ trở thành oan hồn số 1000 từ đó chuỗi tràng hạt này sẽ hoàn toàn lột xác, ha ha....

.....

Trong lòng Lâm Phàm chợt chứng lại, đây là ý gì nhỉ?

Bảo bối thực thụ lẽ nào là cái thứ đồ chơi trong tay của tên Cổ Tộc kia?

Mà chúng tộc các giới không thể luyện chế được bảo bối nguyên nhân là do bị Thiên Ý của Cổ Thánh Giới hạn chế sao?

Nếu mà như thế thì “Yêu Thành” và “Phi Thiên” của mình là như thế nào nhỉ?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 459: Vô Cùng Tàn Bạo

- Nhân tộc kia, hãy ngoan ngoãn làm mồi cho Phệ Hồn Ma Châu của ta đi.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng gào rít rồi vỗ mạnh hai tay một luồng khí Thánh Linh hùng hậu bộc phát ra kích hoạt chuỗi “Phệ Hồn Ma Châu”.

Hư không đột nhiên xuất hiện những luồng oán khí, trong luồng oán khí ấy là vô số những khuôn mặt dữ tợn đang gào thét, đó chính là oan hồn của người các giới.

Hắn là Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng, sau khi bắt được người các giới liền tra tấn họ một cách dã man khiến những nỗi oán hận trong lòng bộc phát ra, sau cùng sử dụng những thủ thuật đặc biệt để luyện chế chúng thành một bảo bối khủng khiếp dị thường.

Chuỗi tràng hạt đỏ đột nhiên phồng to, từng hạt từng hạt đen kịt bỗng chốc biến hóa thành những chiếc sọ đầu lâu thâm nhập vào người, đám đầu lâu dày đặc ấy không ngừng giận giữ thét gào.

- Ha ha....Nhân Tộc, ngày chết của ngươi tới rồi.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng nhìn oán khí đầy trời rồi cười hả hê không ngừng nghỉ.

Vết thương của Lý Thiên Quyền tạm thời khôi phục trở lại, lúc này liền đứng lên, đôi tay dài mảnh khảnh không ngừng biến đổi kết tạo thành những pháp ấn.

- Tinh Thần vỡ vụn!

Trong nháy mắt, Lý Thiên Quyền liền kéo dẫn Tinh Thần Chi Lực, một luồng sức mạnh bộc phát ra rồi đâm vào chuỗi “Phệ Hồn Ma Châu”.

- Nuốt nó cho ta.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng hét lớn, 999 cái đầu lâu liền găm thét rầm trời, khói đen bao phủ hư không, 999 cái đầu lâu không ngừng tổ hợp tạo thành một cái đầu lâu khổng lồ.

Ánh lửa đen cháy bập bùng trong chiếc đầu lâu đó, sau cùng há to miệng nuốt chửng luồng Tinh Thần Chi Lực kia.

- Ha ha....

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng cười đầy dữ tợn:

- Châu châu đá voi, không biết tự lượng sức mình.

- Đây.....

Lý Thiên Quyền nhìn thấy cảnh trước mắt liền phun ra một ngụm máu tươi, vết thương chưa lành hẳn mà đã cường chế sử dụng Tinh Thần Chi Lực nên bị phản phệ.

- Hôm nay, tất cả các người đều phải chết ở đây.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng gào thét.

.....

- Các sư đệ, sư muội mau chạy trước đi.

Lý Thiên Quyền nói.

- Sư huynh, còn huynh thì sao.

- Ta phải ở lại đây, vị sư huynh kia cứu giúp chúng ta, ta không thể bỏ huynh ấy lại một mình được.

Lý Thiên Quyền không hề sợ hãi trước luồng oán khí giăng khắp trời kia.

Lần này hẳn thực sự nhìn thấy một tia hy vọng, chỉ không cam lòng tại sao Thiên Ý của Cổ Thánh Giới lại che chở cho bọn Cổ Tộc tàn ác.

.....

- Đây chính là cái thứ bảo bối mà người nói là chủng tộc các giới không thể luyện chế ra được á?

Lâm Phàm nhìn tất cả những gì đang diễn ra trước mắt rồi nhếch mép cười đầy khinh bỉ.

Tuy không biết thực tế là như thế nào nhưng nếu như cái thứ kia mà được gọi là bảo bối thực thụ thì những gì mà ta đây luyện chế ra được nên gọi là gì đây?

- Sao hả? Người sợ hãi rồi sao?

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng nói đầy khiêu khích.

- Sợ hãi?

Ngay lập tức Lâm Phàm liền cười lớn:

- Trong trời đất này lại còn có cả thứ mà ta đây phải sợ sao? Mở to đôi mắt chó của người ra mà nhìn cái gì mới được gọi là bảo bối thực thụ đây.

- Yêu Thành ra đi....

Lâm Phàm rít lên một tiếng dài, Yêu Thành bay lên rồi lơ lửng trong hư không.

- Sao lại có thể.....

Lý Thiên Quyền nhìn bảo bối bay ra từ người Lâm Phàm vẻ mặt không dám tin.

Người các giới muốn đạt được loại bảo bối này chỉ có thể chém giết Cổ Tộc rồi cướp đoạt mà thôi chứ tuyệt đối không thể tự mình luyện chế được.

Yêu Thành to nhỏ chỉ bằng bàn tay toát ra luồng yêu khí hùng hậu đột nhiên phóng to che kín cả trời đất.

- Xé rách nó cho ta.

Rống!

Ở trong giữa “Yêu Thành”, Thượng Cổ Đại Yêu thân hình đầy uy nghiêm sừng sững đứng đó, một cánh tay khổng lồ vươn ra như muốn tóm gọn cả đất trời.

Sức mạnh của Thổ Linh Trường Hà gia cố trong lòng bàn tay yêu dị của Thượng Cổ Đại Yêu.

Bùm!

Đầu lâu khổng lồ dự tợn không ngừng gào thét, khí đen ngập trời bao vây lấy bàn tay của Thượng Cổ Đại Yêu như muốn nuốt chửng nó nhưng với Thượng Cổ Đại Yêu những thứ này chỉ là kiến cỏ.

“Yêu Thành” mặc dù chỉ là Thần Khí bán thành phẩm nhưng qua tay Lâm Phàm luyện chế lại dung hòa thêm cả Thổ Linh Trường Hà cộng thêm việc hấp thu rất nhiều tinh huyết yêu khí của Cổ Thú nên sớm đã khác xưa.

- Một tên Nhân Tộc như ngươi tại sao lại có bảo bối này được.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng không dám tin vào cảnh tượng trước mắt liền tức giận gào lên.

- Trấn áp cho ta....

Lâm Phàm thét lên một tiếng sắc lạnh, Thổ Linh Trường Hà lao ra từ trong “Yêu Thành” cuộn cuộn ở trên bàn tay khổng lồ của Đại Yêu.

- Bùm.

Một tiếng nổ âm trầm vang lên, Thượng Cổ Đại Yêu bóp nổ cái đầu lâu khổng lồ kia khiến nó hóa thành vô số mảnh vỡ oán niệm rồi lơ lửng trong hư không.

- Không thể nào, Phệ Hồn Ma Châu của ta.

Đôi mắt Cổ Tộc Thiên Phu Trường đỏ rực, không dám tin bảo bối của mình lại bị một tên Nhân Tộc phá hủy mất.

- Không thể nào, ngừng tụ.

Những mảnh vỡ oán niệm như muốn kết hợp lại với nhau nhưng đây lại là thức ăn bổ béo của Thượng Cổ Đại Yêu, nên ngay lập tức liền há to miệng một luồng sức hút mạnh mẽ bộc phát ra nuốt chửng luôn những mảnh vỡ đó.

- Không.....

Cổ Tộc Thiên Phu Trường vất vả ngừng tụ những mảnh vỡ oán niệm đều đã bị hấp thu sạch, tinh thần liền bị chấn động mạnh.

- Tên Nhân Tộc đáng ghét dám hủy hoại bảo bối của ta, ta liều mạng với ngươi.

Lâm Phàm nhìn tên Cổ Tộc Thiên Phu Trường vẻ mặt nhớn nhác trong lòng vô cùng sáng khoái, lúc này hẳn chỉ là miếng thịt ngon trong tay của mình tùy ý cắn xé.

Nhưng không thể để hắn chết một cách dễ dàng như vậy được.

- Kiếm Khí tung hoành.

Lâm Phàm vừa lăm bắm trong miệng vô số Kiếm Khí liền lao ra tiếp xúc với khí tức của Thổ Linh Trường Hà rồi hòa mình vào lòng đất cùng với “Phi Thiên” cũng đang ẩn nấp ở trong đó.

- Không biết công hiệu của “Phi Thiên” rốt cuộc là như thế nào, đây là lần lâm trận đầu tiên của nó.

- Ta muốn giết chết người.

Cổ Tộc Thiên Phu Trường khuôn mặt dữ tợn, một cú đấm ẩn chứa vô vàn uy lực lao về phía Lâm Phàm.

Cú đấm này chất chứa sự tức giận vô biên, trời đất dường như cũng tối sầm lại mà bóng hình của Lâm Phàm cũng đã nằm trong tầm ngắm khó lòng chạy thoát.

Lúc này, Lâm Phàm chợt hiểu ra cái tên Cổ Tộc Vạn Phu Trường mà mình nhớ có Tu Vi Hoang Thiên Vị nên vốn không hề để tâm tới tên Cổ Tộc Thiên Phu Trường này.

Nhưng nay chợt hiểu ra, tất cả đều do mình nghĩ sai.

Tên Cổ Tộc Thiên Phu Trường trước mắt Tu Vi chỉ là Thanh Thiên Vị trung cấp nhưng sức mạnh mà hắn bộc phát ra lại vô cùng phi phàm, nếu như trước đó không phải vì hắn sơ xuất thì cũng phải đấu đá mất mấy hiệp.

- Tiếc là.....giờ đây tất cả đều đã quá muộn.

Lúc này, trong lòng Cổ Tộc Thiên Phu Trường chỉ có một suy nghĩ đó là chém giết tên Nhân Tộc kia một cách tàn ác, ăn tươi nuốt sống hắn mới có thể hóa giải được nỗi thù hận trong lòng.

- Người chết đi cho ta....

Lâm Phàm nhìn khí thế hùng hồn của tên Cổ Tộc Thiên Phu Trường đột nhiên cười lớn, tâm thức lay động một loạt Kiếm Khí đang ẩn giấu

dưới lòng đất bỗng nhiên xông phi lên.

- Phốc phốc!

- Người....

Ngay tức khắc Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng bị loạt Kiếm Khí đâm xuyên tua tủa trông giống như một con nhím.

Tên Nhân Tộc bị ối kia, người không giết chết ta được đâu.

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng gào thét rung mình đập tan loạt Kiếm Khí đâm xuyên trên người hắn. Máu đen hôi tanh đột nhiên trào ra tăng thêm khí thế cho hắn.

Cảnh tượng hung thần sát khí trước mắt khiến đám người Tinh Thần Các vô cùng khiếp sợ.

- He he, cẩn thận này.....

Lâm Phàm điềm nhiên nói

- Ủ.....

Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Phàm đột nhiên cảm giác có điều bất ổn.

- Phi Thiên.

- Vèo!

Trong nháy mắt, một dải sáng sắc lạnh dường như đâm xuyên qua tất cả đang xoay tròn với tốc độ nhanh bay vèo lên từ mặt đất rồi đâm thẳng vào hông của Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng.

Sắc mặt của Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng đột nhiên chứng lại rồi kêu lên thảm thiết

- Rốt cuộc là thứ gì vậy....

Chưa kịp dứt lời liền xảy ra một cảnh tượng khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

Tên Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng ngã nhào trong hư không.

Bùm!

Máu thịt tung tóe hóa thành tro bụi.

- Ấc.....khủng khiếp quá.

Lúc này Lâm Phàm vô cùng sửng sốt, hẳn không ngờ rằng sự tình lại thành ra như vậy.

“Phi Thiên” xuyên qua mọi thứ, sức mạnh mà nó bộc phát ra khi chui vào trong người của tên Cổ Tộc không ngờ lại mạnh đến vậy.

Vù!

- “Phi Thiên” bay vèo qua rồi sau đó cắm xuống đất ngay trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm chợt phát hiện ra một vấn đề đó là mình đã đặt sai tên cho nó.

- Điện Quang Độc Long Toàn, Nhất Phi Trùng Thiên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 460: Minh Rất Sát Gái

- Keng, chúc mừng đã giết được Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng tu vi Thanh Thiên Vị.

- Keng, chúc mừng tăng thêm 20,000 điểm kinh nghiệm.

Giết một tên Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng mà nhận được nhiều kinh nghiệm như vậy coi như cũng đáng giá.

- Hấp thu.

Tuy thân xác của Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng đã hóa thành tro bụi nhưng tinh huyết thuần khiết trôi dạt trong hư không dĩ nhiên là không thể lãng phí được.

Sau khi “Yêu Thành” hấp thu xong, Lâm Phàm liền thở phào nhẹ nhõm, trận chiến này tuy không kinh thiên động địa nhưng cũng khiến Lâm Phàm hiểu ra một điều.

Đó là sức mạnh mà bọn Cổ Tộc cao cấp bộc phát ra tuyệt đối không như mình nghĩ, sau này quyết không được lơ là.

- Vị huynh đài này, huynh không sao chứ.

Lâm Phàm nhìn Lý Thiên Quyền sắc mặt nhợt nhạt cũng có chút nghi ngờ, tại sao đám người này lại xuất hiện ở đây.

Nhìn trang phục của họ hình như là cùng đến từ một nơi.

- Không sao, đa tạ huynh đài trượng nghĩa cứu giúp, nếu không bọn ra e rằng đã chết trong tay đám Cổ Tộc đáng ghét kia rồi.

Đồng thời cũng hết sức kinh ngạc trước thủ đoạn của Lâm Phàm.

Tên Cổ Tộc tuyệt thế hung hãn kia lại chết một cách thê thảm trong tay của Lâm Phàm, chết mất xác.

- Không cần khách khí, thế hệ chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau mới có hy vọng đấu tranh đến cùng với đám Cổ Tộc kia, nơi này không nên ở lại lâu, chúng ta hãy mau chóng rời đi trước đã.

Tên Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng đã bị mình giết chết, xếp hạng trên bảng truy nã chắc chắn cũng tăng lên không ít, mà bên phía doanh địa Cổ Tộc ắt hẳn cũng đã nhận được tin này.

Lâm Phàm không dám bảo đảm tiếp tục ở lại đây lát nữa khi bọn Cổ Tộc đến mình sẽ là đối thủ của chúng.

- Được....

Lý Thiên Quyền gật đầu đồng ý, hẳn cũng biết nơi đây không nên ở lại lâu.

◦

- Sư huynh, để bọn muội dìu huynh.

Hai nữ đệ tử tiến lên phía trước dìu đỡ Lý Thiên Quyền. Một nữ đệ tử khi đi qua Lâm Phàm khẽ liếc mắt nhìn rồi xấu hổ cúi đầu xuống.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, xem ra cho dù mình đi đến đâu cũng đều sát gái cả.

.....

Hoang sơn huyết động.

Đám người Lâm Phàm tìm một nơi kín đáo rồi tạm thời ẩn nấp.

Ở vùng đất hoang vu này nếu như bị bọn Cổ Tộc ra sức truy lùng rất dễ dàng bị phát hiện nên tạm thời ẩn náu đi sẽ an toàn hơn một chút.

- Lý huynh, nhìn trang phục của các huynh hình như là người của một Tông Môn nào đó?

Lâm Phàm thực sự không biết trong Cổ Thánh Giới lại có sự tồn tại của Tông Môn.

Nay Cổ Thánh Giới đã bị bọn Cổ Tộc nắm giữ, kẻ nào dám khai Tông lập Phái một cách quang minh chính đại chứ, không chừng vừa mới lập lên đã bị bọn Cổ Tộc ập tới diệt Tông rồi.

- Lâm huynh, bọn ta đây là đệ tử của Tinh Thần Các, đây là các sự đệ sư muội của ta.

Lý Thiên Quyền đáp lời, cùng lúc biết được tin người ngồi trước mặt mình đây là một Nhân Tộc vừa mới phi thăng đến Cổ Thánh Giới đột nhiên rung mình.

Đây quả là ngoài sức tưởng tượng của hắn, vừa mới phi thăng đến đã mạnh như vậy rồi, ngay cả Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nghĩ lại bản thân mình đã tu luyện mấy chục năm ở Tinh Giới rồi phi thăng đến Cổ Thánh Giới, vốn cho rằng có thể tìm kiếm được những khoảng trời rộng lớn hơn nhưng không ngờ rằng đến với mảnh đất Thần Thánh mà trong lòng luôn mong đợi lại thê thảm như vậy.

Thời gian đó, Lý Thiên Quyền thực sự mất phương hướng nếu như không gặp được Ân Sư e rằng đã bị chết ở đâu đó rồi.

- Tinh Thần Các? Lý huynh chắc phải có phương pháp gì quang minh chính đại ở Cổ Thánh Giới thì mới có thể khai Tông lập Phái dưới con mắt của bọn Cổ Tộc được chứ?

Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc hỏi.

- Haizzz.....

Lý Thiên Quyền thở dài bất đắc dĩ:

- Lâm huynh, điều này tuyệt nhiên là không thể, Tinh Thần Các ẩn giấu trong bóng tối không thể lộ diện nếu không sẽ bị bọn Cổ Tộc trấn áp.- Thực ra trong Cổ Thánh Giới có rất nhiều Tông Môn nhưng đại đa số đều ẩn mình trong bóng tối, mà những người khai Tông cũng là những người đã từng phi thăng đến đây, vì muốn để lại cho đời sau một nơi tu luyện nên mới khai lập ra những nơi đó.

Lý Thiên Quyền giải thích.

- Lâm Phàm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hẳn thực sự không biết những chuyện như thế này.

Xem ra những người đã từng phi thăng tới đây, sau khi thực lực mạnh lên đã không màng nguy hiểm mở ra những vùng đất tu luyện để chăm sóc cho những người mới phi thăng đến, dạy dỗ họ tu luyện giúp họ có thể tồn tại trong Cổ Thánh Giới.

Đồng thời Lâm Phàm cũng hỏi về một số vấn đề liên quan tới việc luyện khí.

Và biết được một việc khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

Hắn không ngờ rằng người các giới ở trong Cổ Thánh Giới này lại không có một ai có thể luyện chế ra bảo bối mà tên Cổ Tộc Thiên Phu Trưởng đã sử dụng mà chỉ có thể chế tạo một số những loại binh khí có chức năng thông thường và mang theo bên mình mà thôi.

Và như vậy, hai thế giới những người chỉ có thể luyện chế binh khí nguội mà không thể luyện chế binh khí nóng, dường như cái quyền luyện chế binh khí nóng đã bị một thế lực tồn tại nào đó hủy đi rồi.

Nhưng tại sao mình lại có thể luyện chế được?

Lẽ nào là do hệ thống?

Lâm Phàm không hiểu cho lắm nhưng theo như Lâm Phàm đánh giá thì không có gì mà hệ thống không làm được mà cũng chỉ có hệ thống mới có cái năng lực đó mà thôi.

- Lâm công tử, dù gì công tử cũng không có Môn Phái chi bằng gia nhập vào Tinh Thần Các.

Nữ đệ tử ngồi quanh đó ngỏ lời mời gọi.

Lý Thiên Quyền hơi chau mày, đột nhiên cảm thấy có chút hơi làm khó rồi ho nhẹ một tiếng.

Lâm Phàm điềm nhiên nhếch mép cười dường như hiểu rõ nội tình.

- Đa tạ ý tốt của cô nương nhưng ta đây đã quen sống một mình, hơn nữa ta lại là Nhân Tộc các người lại là Tinh Tộc nếu như ta gia nhập Tinh Thần Các e rằng sẽ khiến người khác nổi ý nghi ngờ.

Lâm Phàm khéo léo từ chối.

Nay Lâm Phàm coi như đã hiểu rõ nội tình, Tinh Thần Các núp mình trong bóng tối đương nhiên là để tránh bọn Cổ Tộc.

Đây chính là cái gọi là “ không phải là tộc ta thì tâm ắt sẽ khác”.

Cho dù Lâm Phàm có mặt dày cùng đám người Lý Thiên Quyền đến Tinh Thần Các cũng rất có thể sẽ bị từ chối, bởi làm gì có ai dám thu nạp một người không rõ lai lịch vào trong Môn Phái.

- Lý huynh, lần hành động này của bọn huynh bị kẻ khác tiết lộ thông tin, nay đã biết kẻ đó là ai chưa?

Lâm Phàm hỏi.

- Đã có mục tiêu rồi nhưng chưa chắc chắn lắm, lần trở về này ta nhất định phải bấm báo lên trên, nỗi nguy hại này bắt buộc phải trừ bỏ nếu

không đây sẽ là tai họa lớn của Tinh Thần Các.

Ánh mắt của Lý Thiên Quyền lóe lên một tia hy vọng thể hiện rõ nỗi oán hận tới tận xương tủy với với tên phản đồ này.

- Lý huynh, xem tình hình cũng đã tạm ổn có thể rời đi được rồi, chúng ta phải từ biệt nhau thôi.

Lâm Phàm đứng dậy nói lời giã từ.

- Được, sau này gặp lại ắt sẽ hậu tạ, Lâm huynh đây là một tấm bản đồ, bên trong là địa hình các vùng đất tạm thời mà chủng tộc các giới lập lên, nếu có khó khăn gì huynh có thể đi đến đó.

Lý Thiên Quyền lôi ra một tấm bản đồ rồi đưa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu rồi cất tấm bản đồ đi, Cổ Thánh Giới rộng lớn như vậy không thể hiểu rõ trong chốc lát được.

Cứu được đám người Tinh Thần Các này cũng coi như là ngẫu nhiên.

Cho dù Tinh Thần Các có đồng ý thu nạp Lâm Phàm làm đệ tử đi chăng nữa nhưng với tính cách của Lâm Phàm chắc chắn sẽ không gia nhập bởi nói gì đi chăng nữa thì mình cũng là Tông Chủ của Thánh Ma Tông.

Sau này cũng sẽ mở Thánh Ma Tông ở Cổ Thánh Giới làm sao mà trở thành đệ tử của Tông Môn khác được.

- Cáo từ....

Lâm Phàm chấp tay từ biệt rồi sau đó biến mất trong nháy mắt.

Thời khắc này, diệu dụng của Thổ Linh Trường Hà đang được phát huy tối đa.

.....

- Sư huynh, muội thấy vị Lâm công tử này không phải là người xấu, nếu như có thể kéo vào trong Tông Môn của chúng ta thì tốt biết bao.

Nữ đệ tử cất lời.

Lý Thiên Quyền nhìn sư muội rồi lắc đầu nói:

- Sư muội, muội nên nhớ rằng phải luôn đề phòng cảnh giác với người khác, cho dù là người có ơn cứu mình bởi muội không thể biết rằng trong ơn cứu mạng đó có ẩn chứa âm mưu gì không, mà hơn nữa người ngày thực lực thông thiên, Tinh Thần Các chúng ta không dung nạp nổi đâu.

- Ồ

Nữ đệ tử ánh mắt thất vọng, vô cùng tiếc nuối Lâm Phàm, dù sao có duyên để gặp được một người vừa mắt mình cũng không phải là dễ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 461: Kẻ Xấu Thi Thoảng Cũng Đẹp Trai

- Nhân Khí, Linh Khí, Đạo Khí, Chí Bảo.

Lâm Phàm nhớ lại những đẳng cấp bảo bối mà Lý Thiên Quyền nói với mình, nghĩ lại cảm giác cũng có chút thú vị.

Bốn đẳng cấp này lại phân thành bốn cấp phẩm giá đó là “Tuyệt Phẩm, Thượng Phẩm, Trung Phẩm và Hạ Phẩm.

Nhân Khí là những thứ bình thường ẩn chứa nhiều diệu dụng nhưng phương pháp luyện chế tương đối đơn giản, có thể nói là vật chết.

Còn Linh Khí có lẽ là những loại giống như “Yêu Thành”, có Linh Thể của Thượng Cổ Đại Yêu trấn áp tứ phương. “Phệ Hồn Ma Châu” có lẽ cũng là một Linh Khí nhưng phẩm giá không cao chỉ có thể được coi là Hạ Phẩm Linh Khí.

“Yêu Thành” sau khi hấp thu Thổ Linh Trường Hà có thể coi là Tuyệt Phẩm Linh Khí, nếu như có thể tập trung đầy đủ Ngũ hành có lẽ sẽ trở thành Tuyệt Phẩm Đạo Khí, sau đó thu thập đủ Âm Dương Chi Linh kích phát huyết mạch của Thượng Cổ Đại Yêu thì có thể trở thành một loại Chí Bảo.

Thần Khí “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” tuy không có Linh Thể trấn áp nhưng diệu dụng trái với ý trời cũng thuộc vào loại Chí Bảo thậm chí còn vượt qua cả đẳng cấp Chí Bảo.

Bất kể là ai chỉ cần bị “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” đập vào đầu đều sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, loại Buff không cần phòng ngự cũng không

cần Tu Vi này cho dù là Chí Bảo cũng tuyệt đối không thể có chức năng này được.

Còn về “Phi Thiên” thì Lâm Phàm cũng rất khó đánh giá bởi những thứ mà hệ thống luyện chế ra cái nào cái nấy đều tàn độc.

“Phi Thiên” lại không phải là bảo bối tấn công chính diện mà là vũ khí sắc bén để đột kích, cũng không biết thuộc loại đẳng cấp nào.

Xem ra những thứ mà ta đây luyện chế ra đều không thể nghĩ theo lẽ thường được bởi những thứ đó đều là lừa đảo.

Tuy nhiên chủng tộc các giới thật là đáng thương, không có ai có thể tự mình luyện chế, muốn có được bảo bối cho riêng mình chỉ còn cách đi cướp đoạt từ tay bọn Cổ Tộc.

Mà bảo bối sau khi cướp được lại phải tinh luyện dung hợp các kiểu rồi mới nâng cấp được phẩm chất....

Còn muốn cướp được một bảo bối vừa ý mình thì như là như nằm mơ giữa ban ngày vậy.

.....

Vèo!

Lúc này, Lâm Phàm đang tiến về phía trước, nay vùng đất hoang vu này đã không còn bất cứ giá trị gì nữa rồi, tu vi của Cổ Thú ở đây quá thấp không đủ để Lâm Phàm nâng cao đẳng cấp.

Còn về cái doanh địa Cổ Tộc kia Lâm Phàm vẫn không thể nào quên, nếu như có thể trấn áp toàn bộ e rằng điểm kinh nghiệm cũng tăng vọt lên tới cảnh giới khủng khiếp.

- Tuyệt Vọng Hầu, Tuyệt Vọng Hầu, tên Boss này tuy nhỏ bé như một đứa trẻ nhưng lại là kẻ địch nên bắt buộc phải giết nó, nếu như giết được nó mình chắc chắn sẽ có thể tiến cấp sâu hơn.

Nhưng hiện giờ mình chỉ là Thanh Thiên Vị sơ cấp muốn trực diện liều mình với Tuyệt Vọng Hầu sợ rằng chưa đủ sức, chỉ còn cách dần dần nâng cao thực lực đợi khi đạt tới cảnh giới nhất định quyết sẽ giết chết nó.

Theo như khí tức quan sát được hôm đó, thực lực của Tuyệt Vọng Hầu có lẽ là Hoang Thiên Vị Đại Viên Mãn.

Nhưng ngay trong lúc Lâm Phàm đang suy nghĩ về vấn đề này thì một cái lưới lấp lóe một màu sắc u ám đột nhiên chắn trước đường đi của Lâm Phàm.

- Cái gì vậy....

Lâm Phàm giật mình, đang bay đột nhiên lại xuất hiện cái thứ này trước mặt khiến tinh thần có chút hoảng hốt.

- Thu.....

Cái lưới che kín trời đất này dường như có sức sống vậy đột nhiên thu khép lại bủa vây lấy Lâm Phàm.

- U u.....

Lôi Xà lượn vòng bên trên tấm lưới lớn này, một con Lôi Long trăm trượng đột nhiên bay lượn trên hư không rồi quần lấy Lâm Phàm.

- Bố tổ, nghĩ cái gì cái đó đến, vừa rồi còn nghĩ đến đẳng cấp bảo bối không ngờ giữa đường lại xuất hiện cái thứ này, thật là không cho người khác đường sống đây mà.

- Là ai? là tên khốn nạn nào dám bắt ông giữa đường thế này, may mà ông đây thân thể cường tráng không thì đã bị lôi đình giết cho té người rồi.

Lâm Phàm giãy giụa nhưng con Lôi Long này vô cùng cuồng bạo quần chặt lấy Lâm Phàm khiến hắn không thể động đậy.

- Đứng giữa giữa nữa.

Ngay lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên từ trong không trung sau đó xuất hiện một tên nam tử trang phục màu trắng khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đang nhẹ nhàng lơ lửng trong hư không nhìn Lâm Phàm giữa giữa.

- Người là ai?

Lâm Phàm nhìn tên trước mặt mình trong lòng liền hơi chững lại, khí tức mạnh mẽ quá và khi Lâm Phàm nhìn thấy hai chiếc sừng trên đầu hắn liền giật mình:

- Người là Long Tộc. Ta hành tẩu giang hồ đã mấy tháng rồi nhưng hình như chưa bao giờ đắc tội với người của Long Giới, tên này đột nhiên bắt trời ta giữa đường là muốn làm gì đây?

Mà trông dáng vẻ ăn đứt mình của hắn chứng tỏ là một tên cao thủ, nếu như liều mạng đấu đá e rằng không phải là đối thủ.

Khi nhìn thấy Tu Vi của hắn, tim Lâm Phàm liền đập rộn ràng, má ửng hôm nay gặp ma rồi.

- Hoang Thiên Vị cao cấp.

Tên này định chơi trò ngược đãi mình chắc.

Mà cái thứ này được làm từ cái gì nhỉ, sao mà kiên cố vậy, dựa vào sức mạnh thân thể không thể giãy ra được.

Lâm Phàm hơi có chút căng thẳng, gặp cớ là phải thoái nhượng tuyệt đối không nên khoe mẽ.

- Vị Long Tộc tuấn tú đẹp trai ơi, tôi là Nhân Tộc, chúng ta là đồng bào của nhau đấy, người trời ta lại làm cái gì chứ

- Nhân Tộc người cũng có chút thú vị đấy, người không quen ta sao?

Long Huyền khẽ cười, nụ cười như mùa xuân tỏa nắng, sợ rằng bất cứ nữ nhi nào nhìn thấy nụ cười ấy đều sẽ không thể cưỡng lại được.

- Quen, quen chứ, người chẳng phải là mỹ nam đẹp trai nhất Long Tộc mà Lâm Phàm ta đã ngưỡng mộ từ lâu đây sao?

Lâm Phàm đâu có biết cái tên bắt trời mình giữa đường kia là ai nhưng lúc này vì muốn khiến hắc lữ là cảnh giác nên buộc phải thuận theo ý hắc lữ.

Không chừng tên này lại chính là một kẻ ưa nịnh hót, hót cho hắc lữ sướng rồi sau đó dùng “Phi Thiên” đâm nát hông hắc lữ tạo thành một đòn phản công tuyệt mỹ.

- Ha ha, ta vốn là tội đồ mà chúng tộc các giới muốn diệt trừ càng nhanh càng tốt, vậy mà Nhân Tộc người lại ca ngợi ta quả là hiếm có, mà cũng chẳng sao, ta chỉ không hiểu là tại sao Tiểu Quang lại muốn gặp người. Người chỉ là một tên Nhân Tộc hết sức bình thường, mồm mép thì láu lỉnh, ánh mắt thì gian xảo.

Long Huyền nhìn Lâm Phàm từ đầu xuống chân mà không phát hiện ra điểm nào phi phàm.

Lúc này, Lâm Phàm như muốn khóc, người đang khen ta hay đang chửi ta vậy, ta mới đến Cổ Thánh Giới ngoài việc giết một số tên Cổ Tộc và Cổ Thú ra đâu có trêu chọc nhân vật tầm vóc nào đâu, rốt cuộc là ai muốn gặp ta đây.

- Đại ca, người rốt cuộc là ai vậy? Là kẻ nào muốn gặp ta? Ta mới đến Cổ Thánh Giới chưa từng đắc tội với ai mà.

Lâm Phàm than thở.

Đây là loại người mà Lâm Phàm cảm thấy đáng sợ nhất, bởi những kẻ càng cười sảng khoái càng là những kẻ buồn vui thất thường, không

chùng giây trước vừa nói chuyện tử tế với mình giây sau đã chém mình đầu rơi xuống đất.

- Đi theo ta là được rồi.

Long Huyền nhìn Nhân Tộc trước mắt rồi hất tay áo bay đi, Lôi Long cũng bám sát theo sau không cho Lâm Phàm bất cứ cơ hội thoát thân nào.

- Đợi đã....

Lâm Phàm đương nhiên là không muốn đi cùng hẳn rồi, lỡ như bị hẳn đưa tới nơi nguy hiểm nào đó thì làm gì còn đường sống.

- Làm sao?

Long Huyền sắc lạnh hỏi, nhưng khi nhìn thấy thần sắc của tên Nhân Tộc liền có chút lạ kỳ.

Vừa rồi còn ra sức nịnh hót mà giờ lại nghiêm túc như vậy?

- Sống phải là nhân kiệt, chết cũng là quỷ hùng, ta biết nếu đi cùng người chắc chắn chỉ có đường chết, nhưng ta cũng có lòng tự trọng của mình, thực lực tuy không bằng người nhưng điều này không thể trách người khác được, thả ta ra để quyết đấu một trận với người, cho dù là thua ta cũng tâm phục khẩu phục.

Lâm Phàm nghiêm túc giải bày, bỗng nhiên bộc phát ra vô vàn chiến ý.

- Ồ....

Long Huyền nhìn Lâm Phàm hơi có chút kỳ lạ, sau đó ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Ha ha, thú vị, thật là thú vị, bao nhiêu năm rồi chưa gặp được ai thú vị như người. Được, ta đồng ý nhưng hãy yên tâm ta sẽ không làm tổn

thương người đâu mà chỉ khiến người tuyệt vọng thôi.

Ngay lập tức, Lôi Long đang trói buộc Lâm Phàm bỗng nhiên nói lỏng sau đó hóa thành một tia sáng chui vào trong cơ thể của Long Huyền.

- Lâm Phàm hạ chân xuống đất dáng vẻ không hề sợ hãi sừng sững đứng đó, nhìn thẳng vào mặt Long Huyền:

- Người xuống đây, chúng ta đánh nhau ở dưới đất này.

- Haizzz, sao mà phiền phức thế, thôi cũng chả sao, cho người hết hy vọng là được.

Long Huyền khẽ lắc đầu rồi điềm nhiên nói.

Với thực lực của hắn đương nhiên là sẽ không coi Lâm Phàm ra gì rồi.

Đối diện với tên cao thủ Hoang Thiên Vị trước mắt, Lâm Phàm thực sự rất kinh hãi những cũng muốn thử sức xem có thể giết chết hắn không.

Tuy tên này trông mặt mũi cũng không giống người xấu lắm nhưng chẳng lẽ người xấu thì mặt đều phải xấu sao.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 462: Vết Máu Loang Lổ

Lâm Phàm lặng lẽ xoay chuyển Thổ Linh Trường Hà, sau đó “Phi Thiên” nhẹ nhàng chui vào lòng đất hòa nhập vào Thổ Linh Trường Hà, “Phi Thiên” như cá trong nước tự do đâm xuyên lòng đất.

Nếu như có thể luyện chế đưa “Thổ Linh Trường Hà” vào trong “Phi Thiên” thì uy lực của nó sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng về lâu về dài thì việc “Yêu Thành” trở thành Chí Bảo thực thụ mới là quan trọng nhất.

Bởi “Yêu Thành” có Thượng Cổ Đại Yêu trấn thủ nên tiềm lực phát triển sau này là cao nhất.

Lâm Phàm tạm thời chưa muốn chạy trốn mà muốn thử vận may, nếu như may mắn “Phi Thiên” một đòn ắt trúng giết được tên cao thủ Hoang Thiên Vị thì mình lãi lớn.

Nếu như thất bại thì đến lúc ấy chạy trốn cũng chưa muộn. Điều khiến Lâm Phàm nghi ngờ đó là cái tên tự xưng là Long Huyền kia rút cuộc là ai?

Bởi bản thân chưa từng đắc tội với những bọn cao thủ như thế này bao giờ.

- Người ra đòn trước đi.

Long Huyền nhìn Lâm Phàm một cách điềm nhiên, ánh mắt coi thường, bởi với hắn đối phương đến Lôi Long cũng không thoát ra được thì tu vi đương nhiên sẽ không cao đến đâu được.

- Được, nhưng chờ chút đã, vừa rồi bị người trói buộc cơ thể có chút nhức mỏi nên ta phải giãn gân giãn cốt đã.

Lâm Phàm lắc lư đầu rồi vung vẩy chân tay giống như là đang giãn gân giãn cốt thực sự vậy.

Bây giờ phải làm thế nào cho tốt đây, nếu như “Phi Thiên” thất bại không biết “Độn Thổ” có thể nhanh chóng chạy thoát được không.

Lâm Phàm chưa từng giao đấu với cao thủ Hoang Thiên Vị nên trong lòng không có chủ ý gì. Nhưng hẳn biết rằng nếu như liều mạng tới cùng chắc chắn thập tử vô sinh, bởi khoảng cách giữa hai người thực sự là quá lớn, có thể nói là một trời một vực.

Mà tên Long Huyền kia luôn giữ nụ cười thân thiện không hề có một chút hung thần sát khí nào ngay cả trong ánh mắt cũng bình thản như nước, không màng tới thế sự.

Xem tình hình tên Long Huyền này tuyệt đối không phải là kẻ hung ác nhưng không hiểu sao lại bắt mình, vậy tức là kẻ thù của mình rồi. Lâm Phàm trước nay vẫn luôn cảnh giác trước những sự việc chưa biết rõ.

Không cần biết là kẻ xấu hay người tốt chỉ cần hãm hại ta đều là kẻ xấu hết.

Đợi chút nữa lỡ như “Phi Thiên” bất ngờ giết chết được hắn thì chỉ có thể trách số hắn gặp hạn không thể trách mình được.

- Người không cần phải kéo dài thời gian nữa đâu, nếu như ta bảo đảm người sẽ bình yên vô sự thì người sẽ tình nguyện đi theo ta chứ?

Long Huyền nhìn tên Nhân Tộc trước mắt làm những động tác vô cùng kỳ quái trong lòng cũng rất nghi ngờ.

Thực ra Lâm Phàm đang tiến hành những động tác thể dục mới nhất trên truyền hình.

Những lời mà Long Huyền nói đối với Lâm Phàm đều là giả dối. Giống như kiểu một nam một nữ cùng nằm trên giường, sau đó người con trai nói với người con gái rằng:

- Yên tâm đi, anh tuyệt đối sẽ không động chạm vào em đâu.

Với những tay lão luyện đã từng trà trộn trong thế giới mạng internet ai mà tin những lời này thì người đó là kẻ ngốc xít.

- Thời gian không còn sớm nữa, Tiểu Quang có lẽ đang sốt ruột, người không ra tay thì ta sẽ ra tay.

Long Huyền nhìn thời giờ rồi bình thản nói.

- Đợi chút, xong rồi.....

Lúc này, Lâm Phàm không muốn nghĩ thêm gì nữa, bị ép đến bước này không muốn ra tay cũng phải ra tay thôi.

- Người nhìn bên kia kìa, có quái vật.....

Sắc mặt Lâm Phàm đột nhiên trở nên kinh hãi, một tay chỉ về phía xa nhưng đôi mắt lại liếc trộm Long Huyền, chỉ cần hấn phân tâm một chút thôi thì cái mạng của hấn sẽ bị nát toét.

- Ồ.....

Long Huyền quả đúng như Lâm Phàm nghĩ bị kỹ thuật diễn xuất kinh thiên động địa của mình lừa gạt quay đầu lại rồi nhìn về phía xa.

- Phi Thiên, đâm nát mạng hấn!

Trong nháy mắt, “Phi Thiên” đang ẩn mình dưới đất liền xoay vòng với tốc độ cao, một luồng ánh sáng sắc lạnh phi lên từ lòng đất, gió bão cuồng mạnh vây quanh “Phi Thiên”, trong chớp mắt liền đâm thẳng về phía mạng của Long Huyền.

- Ồ.... Rất nhanh chóng khuôn mặt vốn đang rất thản nhiên của Long Huyền đột nhiên thay đổi, ngay lập tức phản ứng kịp thời.

Xung quanh áo trắng đột nhiên bùng lên một luồng ánh sáng giống như cầu thể bảo vệ Long Huyền.

Lâm Phàm cảm nhận thấy rõ “Phi Thiên” trong lúc tiến vào bị một luồng sức mạnh thần bí nào đó ngăn cản lại không thể tiến lên nửa bước.

Mẹ kiếp, sém chút nữa là đâm nát được rồi.

- Đại Phàm Ca vô địch.

Lâm Phàm không hề hoang mang, vỗ mạnh vào túi sau lưng vô vàn “Đại Phàm Ca” tung bay trên không trung.

- Muốn đưa ta đi á, người nằm mơ đi, phát nổ cho ta....

Lâm Phàm tức giận gào thét, vô số “Đại Phàm Ca” rầm rầm phát nổ, khói trắng dày đặc bủa vây lấy Long Huyền.

Nhưng luồng khói trắng đó cũng giống như “Phi Thiên” bị cản lại ở bên ngoài không thể xâm nhập nửa phân.

- Ranh con Long Huyền người hãy đợi đấy, rồi sẽ có một ngày ta quay trở lại đâm nát mộng người.

Lâm Phàm vốn không hề dự định sẽ đấu đến cùng với Long Huyền.

Nếu như cao thủ Hoang Thiên Vị có thể bị mình giết chết một cách dễ dàng như vậy thì Cổ Thánh Giới này không có độ khó gì.

Thực ra trong lòng Lâm Phàm sớm đã hiểu, Cổ Thánh Giới đối với chủng tộc các giới chính là mở ra bản sao mô hình của địa ngục.

- Thổ Linh Trường Hà, độn thổ.

Lâm Phàm hoà mình vào trong “Thổ Linh Trường Hà” rồi trong nháy mắt độn thổ xuống lòng đất bắt đầu chạy trốn.

Xuyên qua hư không trước mặt cao thủ Hoang Thiên Vị tức là múa rìu qua mắt thợ, tự tìm đường chết, chỉ còn cách độn thổ may ra mới có một cơ hội sống.

- Phốc phốc!

“Phi Thiên” khẽ cắm vào mộng của Long Huyền lúc này tự động rút ra khiến những giọt máu tươi bắn rơi xuống đất, sau đó “Phi Thiên” cũng tự động bay theo sau lưng Lâm Phàm.

- Ồ.....

Sắc mặt Long Huyền đột nhiên thay đổi, hơi có chút tức giận:

- Đáng ghét, không ngờ hăn lại bỉ ổi như vậy.

- Nhân Tộc kia, Long Huyền ta nói ngon nói ngọt, dối đãi tử tế khuyên bảo người đi cùng ta một chuyến, vậy mà người dám dở trò trước mặt ta. Nếu đã như vậy đã sẽ đánh gãy tứ chi rồi đưa người đi xem người còn dám dở trò gì nữa.

Lúc này, Long Huyền đã có chút tức giận, không phải vì Nhân Tộc kia dở trò trước mặt mà là vì thủ đoạn bỉ ổi của hăn, dám đâm nát mộng mình.

Vết đâm nhẹ vừa rồi cảm giác thực sự rất đau rát giống như kẻ mất hồn vậy.

Nếu như không phải bắn khoắn về tên Nhân Tộc kia hăn rất muốn rên rỉ lên một tiếng.

Long Huyền sắc mặt lạnh lùng cảm nhận vùng đất trời xung quanh:

- Xem ra cũng có chút bản lĩnh, lẽ nào hãn cho rằng độn thổ sẽ thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? Đúng là nằm mơ.

Long Huyền bộ hành trong hư không, một tay biến thành móng vuốt rồi cào mạnh xuống đất, một luồng sức mạnh mãnh liệt bộc phát ra ngoài, hư không sụp đổ oằn mình như cái bánh, một vuốt tóm lấy mặt đất rồi kéo tung cả trăm dặm đất cứng lên.

Lâm Phàm đang thần tốc độn thổ trong lòng đất nhìn thấy mặt đất phía sau mình không ngừng nứt nẻ rồi bị nhấc bung lên trên hư không cũng bị dọa cho tim đập loạn xạ.

- Mẹ kiếp, lai lịch của hãn rốt cuộc là như thế nào đây? Sức mạnh khủng khiếp quá, một vuốt mà có thể nhấc cả mặt đất lớn lên, cái này phải cần dùng đến bao nhiêu sức mạnh vậy.

Lâm Phàm thực sự không dám tin, mặt đất trong vòng trăm dặm đều bị nứt nẻ dưới một vuốt của hãn.

Thời khắc này, Long Huyền ở trong hư không trông giống như một tên khổng lồ, sức mạnh vô biên không ngừng bộc phát ra kéo tung cả một lớp vỏ đất.

- Tìm được người rồi.....

- Má ơi.....

Lâm Phàm đột nhiên rung mình, trong hư không một luồng ánh sáng vèo qua rồi cắt đôi mặt đất trước mắt tạo nên một bờ vực thẳm không nhìn thấy đáy, ngay lập tức chia cắt mặt đất làm đôi.

- Người ra đây cho ta.....

Ánh mắt Lâm Huyền loé sáng, một chưởng vỗ mạnh xuống mặt đất, một luồng sức mạnh ào ào xông lên giống như những con sóng dồn vào sâu bên trong lòng đất khiến mặt đất nổ tung rồi đổ dồn về phía Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 463: Đế Công Hiệu Của Thuốc Từ Từ Bay

-Tên này quá kinh khủng rồi, không được, tuyệt đối không thể để hắn bắt được mình nếu không có mọc thêm cánh cũng không thoát được.

Lúc này Lâm Phàm liền cắn chặt răng lại, bất chấp phía trước là vực sâu, thân thể hòa vào trong "Thổ Linh Trường Hà", xông xáo khắp nơi rồi tiến vào một mảng trời đất khác.

-Muốn chạy, xem người có thể chạy được không."

Long Huyền phần nộ hừ một tiếng, sự kiên nhẫn sớm đã bị Lâm Phàm làm mất đi rồi.

Đau đớn ở trên không khiến hắn cảm thấy được nhục nhã, tuy không muốn giết Lâm Phàm nhưng cũng phải dạy bảo tên Nhân tộc này một chút.

Lúc này, Long Huyền lại lần nữa xuất ra một trảo, nhưng lần này lại không phải là bắt lấy mảng đất dày nặng mà là hướng về phía Lâm Phàm đang chạy trốn.

Năm ngón tay dường như nắm hết cả một mảng trời xanh, nhắm thẳng vào Lâm Phàm ở phía trước, rồi đột nhiên hình thành một bức tường ánh sáng, chặn lấy đường đi của Lâm Phàm. Đồng thời đến kèm theo nó lại là một lực hút cuộn cuộn, chấn động khiến Lâm Phàm phải ngoi lên.

-Ôi trời, ặc.....

Lâm Phàm bị luồng sức mạnh này ép văng ra ngoài, thân hình chao đảo, liên tục bị đẩy lùi về sau mười mấy trượng.

-Người là một cao thủ vị trí Hoang Thiên vậy mà ức hiếp một người tu vi thấp như ta thế này người không thấy hổ thẹn sao.

Lâm Phàm hùng hù hù hổ hổ nói, không hề có chút xấu hổ nào.

Có điều, đối với chuyện ức hiếp những kẻ yếu thế này, bản thân Lâm Phàm cũng rất thích nhưng nay bị người ta ức hiếp đến tận trên đầu rồi thì làm sao mà có thể nhẫn nhịn được.

Giờ có đánh cũng không đánh lại được, ngoài việc mắng chửi ra còn có thể làm gì nữa đây?

-Tiểu tử, ngươi là người vô cùng xảo quyệt mà đối phó với loại người xảo quyệt như ngươi thì cần gì thể diện, ngươi hãy tự kiểm điểm lại bản thân mình đi.

Long Huyền nhìn Lâm Phàm rồi hất ống tay áo một cái, con Lôi Long trăm trượng cuốn tới, dữ tợn gầm thét.

-Lại là chiêu này.

Lâm Phàm nhìn thấy con Lôi Long trăm trượng này, tức thì không nói gì nữa ngay lập tức tiến vào trạng thái ẩn thân rồi tháo chạy về phía xa.

Nhưng con Lôi Long trăm trượng này che kín cả bầu trời thân thể dài dằng dặc, trôi lững lờ trong hư không, trông nó mênh mông vô hạn, thân thể nó cuộn lại một cái liền hình thành một cơn bão táp mạnh mẽ, rồi nhấc bổng Lâm Phàm lên.

-Đậu xanh, đây là cái thứ quý quái gì đây.

Lâm Phàm không có bất kỳ sức phản kháng nào liền bị Lôi Long quán quanh, căn bản không động đậy được.

Sức mạnh cuộn cuộn trong cơ thể Lâm Phàm bộc phát ra nhưng lại giống như hòn đá chìm vào trong biển lớn mà không có chút gợn sóng nào.

-Huyết Hải ma công, thu mình.

"Huyết Hải ma công" tu luyện đến cảnh giới tầng thứ chín nên xương to xương nhỏ đều có thể tùy ý biến hóa. Nhưng cứ mỗi khi Lâm Phàm thu mình nhỏ lại một tắc thì con Lôi Long này cũng siết chặt thêm một phân, không cho Lâm Phàm bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

-Tiểu tử, người đừng phản kháng nữa, đây là Khốn Long Tiên, là đạo khí trung phẩm, biến hóa khôn lường, bất luận người giãy giụa thế nào đi nữa cũng không thể thoát ra được đâu, hãy tiết kiệm chút sức lực đi.

Long Huyền cười nhạt, nhìn tên Nhân tộc quỷ kế đa đoan này bị mình chế ngự, trong lòng cũng có chút vui vẻ.

-Thả ta ra, tiểu gia ta làm sao có thể ngã trong tay người được, người chẳng ra làm sao cả, mau mau thả ta ra, muốn bắt được ta ở Cổ Thánh giới chỉ có Cổ tộc mà thôi, lẽ nào người chính là kẻ ăn bám bọn Cổ Tộc sao?

Thân thể Lâm Phàm tản ra ánh sáng ngọc lưu ly, "Tuyên Cổ Bất Diệt" đang vận chuyển đến mức cực hạn nhưng cũng không có chút tác dụng nào.

Long Huyền nghe đến câu này của Lâm Phàm, sắc mặt hơi biến đổi, rồi bình tĩnh trở lại.

-Không sai, ta là người Long tộc đã nương nhờ Cổ tộc.

-Khốn kiếp, tên nhu nhược, kẻ phản bội, có gan lại thả ta ra, ta sẽ cùng người đấu đến long trời lở đất.

Lâm Phàm gào thét lên, thanh âm đầy phẫn nộ.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, trong lòng Lâm Phàm cũng đã hoảng sợ đôi chút rồi, nếu như bị đưa tới chỗ bọn Cổ Tộc, chắc chắn sẽ thập tử vô sinh.

-Măng đi, ta đã quen rồi, có điều người yên tâm, Long Huyền ta đảm bảo, người sẽ không phải lo lắng cho tính mạng của mình.

Long Huyền nói.

-Hừ, không phải lo lắng về tính mạng, chính là muốn khiến tiểu gia giống người, trở thành tay sai của Cổ tộc hay sao? Nói người biết, tiểu gia không sợ chết.

Lâm Phàm phần nộ quát lên:

-Nhìn người lớn vậy ra đáng một con chó lăm, thì ra người là một con chó thật, tiểu gia coi thường người, xem thường người, ngay cả nhìn người một cái cũng không muốn nữa.

Lúc này, lồng ngực Long Huyền đột nhiên lên xuống phập phồng, sắc mặt đã dần dần đỏ ửng lên.

-Haha, thế nào rồi, đã xấu hổ nhục nhã rồi đúng không, tiểu gia nói người biết, nếu đã xấu hổ nhục nhã rồi thì mau thả ta ra, ta còn có thể coi trọng người một chút.

Lâm Phàm nhìn thấy Long Huyền có chút bất ổn liền tự nhủ trong lòng, công phu dưỡng người của mình lại tăng cao không ít rồi, măng chửi người khác từ xa mà lại có thể khiến một vị cao thủ vị trí Hoang Thiên khí huyết cuộn cuộn, quả thật là nhân tài nha.

-Sao thế này?

Lúc này sắc mặt Long Huyền biến đổi mạnh, hẳn cảm thấy trong cơ thể có một luồng khí tức không tên rất mạnh mẽ đột nhiên xông vào trong cơ thể, khiến cho khí huyết rối loạn sôi lên sùng sục.

Trong cơ thể Long Huyền đã ngưng tụ một lượng lớn sức mạnh Thánh linh, tạo thành một con rồng thánh linh, nên muốn nuốt chửng luồng khí tức kỳ lạ này rồi chấn động làm vỡ vụn nó.

Nhưng con rồng thánh linh này khi tiếp xúc va chạm với luồng khí tức này lại quay cuồng lên rồi không ngừng vỡ vụn, sau cùng hóa thành từng luồng từng luồng sức mạnh Thánh Linh,

-Tiểu tử, người rốt cuộc đã làm gì đối với ta?

Hai con người của Long Huyền đột ngột mở to, sắc mặt tràn đầy giận dữ.

Mà Lâm Phàm lúc này nhìn thấy hai con người của Long Huyền, thần sắc cũng hơi chờn chờn, bởi vì hai con người của Lâm Phàm, lúc này đã biến thành màu đỏ tươi không gì sánh được dường như muốn nuốt chửng mình vậy.

-Cái gì chứ, tiểu gia bị người trời ở đây, làm được cái mẹ gì người chứ.

Lâm Phàm gầm thét lên.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện ra, tình hình này giống như đã trúng được tính của "Đại Phàm Ca" rồi.

Đúng rồi, tên này bị trúng "Phi Thiên", mà mình lúc chế luyện "Phi Thiên" thì đã cho thêm "Đại Phàm Ca" vào, khi này rõ ràng đã xuyên vào nhưng lại bị Long Huyền ngăn cản lại.

Tuy nói "Phi Thiên" không có xuyên vào toàn bộ nhưng công hiệu của vị thuốc "Đại Phàm ca" ở phía trên mặt đó chắc chắn đã ngấm vào rồi.

-Haha....Báo ứng đó, đây là báo ứng của việc người trở thành tay sai của Cổ tộc.

Lâm Phàm cười lớn, không ngờ rằng "Phi Thiên" lợi hại như vậy, không hổ danh là bảo bối của tiểu gia luyện chế.

-Người.....

Long Huyền nhìn Lâm Phàm, nhưng lúc này lại không phải lúc trừng phạt đối phương, bởi vì luồng khí tức này ở trong cơ thể bắt đầu bạo động lên rồi, rất có khả năng không khống chế được rồi bộc phát ra bất cứ lúc nào.

-Long Giới thổ nạp.

Lúc này Long Huyền khàn giọng gầm lên một tiếng, toàn thân tản ra ánh sáng chói mắt, cánh tay vốn thanh dài mảnh khảnh của Lôi Long đột nhiên bị biến đổi, vảy rồng phủ dày đặc toàn thân, hai tay cũng đã biến thành móng rồng.

Hư không rung động mạnh mẽ, một luồng lốc xoáy xuất hiện, luồng lốc xoáy dường như nối liền với nơi nào đó, lập tức một luồng long khí ngập trời phun trào ra.

Những luồng long khí này như có tri thức linh hồn vậy, biến hóa huyền ảo thành những con rồng dài trắng như tuyết, chui vào bên trong cơ thể Long Huyền.

-Khốn kiếp, tên này đang trấn áp công hiệu của "Đại Phàm Ca".

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này, tinh thần cũng chấn động một phen, bởi từ trước đến nay chưa thấy ai có thể khắc chế "Đại Phàm Ca".

Rõ ràng là "Đại Phàm Ca" đã không được nữa rồi, không có cách nào khiến cao thủ như tên Long Huyền này có thể đánh mất thần trí một cách triệt để.

Lúc này trong mắt Lâm Phàm, trên đỉnh đầu của Long Huyền có từng lớp lớp sương mù màu đỏ nhẹ nhàng bay ra, đó chính là được lực "Đại Phàm Ca".

Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục đợi được nữa, bằng không đợi tên này đem "Đại Phàm Ca" tống khứ toàn bộ ra khỏi cơ thể thì mình sẽ gặp phải bi kịch.

Nhưng "Khốn Long Tiên" này thực sự quá lợi hại, căn bản không có cách nào trốn thoát ra được.

-Ba đầu sáu tay ma thân pháp tướng.

-Vĩnh hằng chi phủ"

Lâm Phàm lúc này không thể nhúc nhích được nên chỉ có thể dùng tay của ma thân pháp tướng để cầm vĩnh hằng chi phủ mà chặt chém cái thứ đồ chơi này.

Tuy vĩnh hằng chi phủ chỉ là mảnh vỡ thần khí, nhưng vẫn được gọi là chí bảo, nó có sức công phá vô cùng mạnh, có thể chặt đứt được "Khốn Long Tiên" này.

Nhưng lại xảy ra một việc khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc.

Giữa lúc "Pháp tướng ma thân" vừa xuất hiện, tức thì "Khốn Long Tiên" đó lập tức phát ra một luồng ánh sáng rồi trói luôn cả "Pháp tướng ma thân" lại cùng với Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 464: Tự Phát Nổ Đi

Lâm Phàm không ngờ rằng, đạo khí trung phẩm của Long Huyền lại kinh khủng như vậy không cho hắn bất cứ cơ hội nào, nay Long Huyền đang dốc toàn bộ sức lực loại bỏ được lực của “Đại Phàm Ca”, nếu không nắm bắt cơ hội này đợi sau khi Long Huyền loại bỏ được hết được lực, mình có muốn trốn thoát chắc chắn cũng không thể thoát được.

“Đại Phàm Ca” không hổ là Thần Đan, cho dù người có là Hoang Thiên Vị đi chăng nữa thì sao chứ vẫn phải dốc toàn lực để đối phó.

Chỉ cần mình có thể an toàn rời khỏi đây, nhất định sẽ nâng cao được lực của “Đại Phàm Ca” khiến kẻ địch chỉ cần dính phải một chút thôi cũng sẽ phải sụp đổ.

Lúc này Long Huyền đang đứng ở đó, thân hình nửa người, nửa rồng, tóc dài sau lưng tung bay phấp phới trông giống như một dải lụa, há miệng nuốt nhả nhật nguyệt, hấp thụ sức mạnh của Long Giới rồi hóa thành Thiên Long, phun trào xông lên.

Hắn đang mượn trợ lực từ bên ngoài để loại trừ được lực của “Đại Phàm Ca”, loại thủ đoạn này khiến Lâm Phàm hết sức kinh ngạc.

- Tên tiểu tử kia, người giỏi lắm, dám ép ta tới tận mức độ này là do ta đã quá sơ suất.

Trong quá trình hấp thụ, Long Huyền vẫn để ý quan sát Lâm Phàm, tên tiểu tử này kỳ dị, xảo quyệt không biết sẽ còn giở trò gì nữa.

- Hừm....

Lâm Phàm lạnh nhạt hừm một tiếng, cất Vĩnh Hằng Chi Phủ vào trong túi.

- Long Huyền, người là tên phản đồ, đừng ra vẻ cao thượng trước mặt ta, ông đây không sợ người đâu.

- Nhất Chỉ Tịch Diệt.

- Chiêm Hoa Phủ Cúc Chỉ.

Cơ thể của Lâm Phàm tuy không cự quây được nhưng sớm đã tu luyện hai món tuyệt kỹ này tới cảnh giới cực cao nên bất kể bộ phận nào trên cơ thể đều tiến hành tấn công được.

Âm thanh sắc nét, nổ lộp độp cùng với sức mạnh dào dạt công kích của “Khốn Long Tiên”, nhưng lúc Lâm Phàm phản kháng lại thì Lôi Long đột nhiên phát ra một đường sét vây quanh cơ thể của Lâm Phàm, một luồng khí đầy mùi hủy diệt trấn áp ý chí của Lâm Phàm.

“Đừng giãy giữa nữa, Khốn Long Tiên không phải là thứ người giãy giữa mà có thể thoát ra được, cho dù là Thiên Long của Long Giới, dưới uy lực của Khốn Long Tiên cũng phải ngoan ngoãn biến thành một con bò sát.

Màu đỏ rực trong hai con mắt của Long Huyền dần dần tan biến, rõ ràng đã loại bỏ được hơn một nửa được lực của “Đại Phàm Ca”.

- Người....

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm tức tới mức sắp chuẩn bị chửi tục đến nơi, tên khốn nạn, bỉ ổi, dám dùng thủ pháp này để chế ngự ta.

Nếu như sức mạnh của ta cao hơn một chút nữa chắc chắn sẽ giãy cho nát bét cái thứ gọi là “Khốn Long Tiên” này.

Hiện tại, Lâm Phàm càng giãy giữa Lôi Long càng siết chặt hơn giống như Chú Cẩn Cô siết chặt lấy Lâm Phàm vậy.

- Thiên Địa Pháp Tướng.

Lúc này, Long Huyền chợt hự một tiếng, một con Kim Long dài trăm trượng tỏa ra một luồng kim quang bá đạo, nuốt sức mạnh của Thiên Địa Thánh Linh rồi quần quanh thân hình nửa người nửa rồng của Long Huyền.

Giờ phút này, Long Huyền vẫn đang dốc toàn lực loại bỏ luồng sức mạnh kỳ lạ trong cơ thể, đồng thời cảm thấy rất kinh ngạc về luồng sức mạnh đó, nó rốt cuộc là thứ gì sao lại có năng lực đến vậy.

Bản thân đã là Hoang Thiên Vị cao cấp, chỉ còn cách hai bước nữa là tiến vào Thiên Vị Chi Đạo trở thành bất tử bất diệt, nhật nguyệt hái sao không gì là không thể.

Nhưng nay cái luồng sức mạnh kỳ lạ này lại khiến mình phải dốc toàn lực để chống đỡ, quả là khó tin.

- Giỏi, giỏi lắm.

Long Huyền đột nhiên cười to, những lời mà hắn nói lúc này không thể hiểu nổi.

Chết mất, tình hình này xem ra tên kia sắp loại bỏ hết được lực của Đại Phàm Ca rồi, nếu không thành công được bị kịch sẽ thực sự xảy ra.

Tại sao mình lại thê thảm thế này, gặp phải tên biến thái.

Nếu như được lực của “Đại Phàm Ca” mạnh hơn chút nữa, ta sẽ không trở thành như vậy.

- Thôi vậy....

Bây giờ, trong lòng Lâm Phàm đã có dự định nếu đã như vậy chỉ có thể dùng chiêu đó thôi.

- Ha ha....

Ngay lúc này, Lâm Phàm đột nhiên ngẩng mặt lên trời bật cười: - Tên tiểu tử kia, người cười cái gì chứ?

Long Huyền nhìn Lâm Phàm trong trạng thái bó tay, trong lòng bắt đầu hoài nghi, càng ngày càng thấy hứng thú với thần trí của tên tiểu tử này.

- Cười gì á? Đương nhiên là cười người rồi, người là kẻ phản đồ bán mình cho bọn Cổ Tộc mà người lại còn hỏi ta cười gì à?

Lâm Phàm nhìn thẳng vào Long Huyền, cho dù phải liều mạng cũng phải lưu lại truyền thuyết cho đời sau.

Long Huyền không vui mà cũng không nổi giận, không hề để tâm tới những lời mà Lâm Phàm nói, bởi đây là sự thật nhưng có ai hiểu cho hắn đâu.

- Chết không đáng sợ, đáng sợ là sống không bằng chết, người đường đường là cao thủ Hoang Thiên Vị mà lại ham sống sợ chết dưới sự uy nghiêm của bọn Cổ Tộc, thật khiến người khác khinh thường.

- Người muốn mang ta đi sao, ta sẽ không không để cho người được toại nguyện đâu, hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào là sự uy nghiêm của Nhân Tộc.

Lâm Phàm hét lên, trong chốc lát, sức mạnh toàn thân bộc phát ra, luồng sức mạnh đó cuồng bạo vô cùng như muốn phá vỡ cả đất trời.

- Người muốn làm gì?

Long Huyền nhìn luồng sức mạnh đang bộc phát ra từ người Nhân Tộc đột nhiên sững sờ rồi có chút hoảng loạn.

- Hừm, ta có chết cùng sẽ khiến Khốn Long Tiên của người phải chết chôn cùng ta, phát nổ cho ta.

Lâm Phàm gầm thét lên một tiếng, thân xác không ngừng toác ra, trong đó từng dòng từng dòng nước toả ra tứ phía, đây chính là toàn bộ sức mạnh chất chứa trong cơ thể của Lâm Phàm.

- Dừng lại....

Sắc mặt Long Huyền có sự thay đổi lớn, hẳn không ngờ rằng tên Nhân Tộc này lại tự mình phát nổ.

- Ha ha, có phải người đang thương xót Khổn Long Tiên của người không, tiếc là đã quá muộn.

Lâm Phàm nhìn Long Huyền đầy dữ tợn, mái tóc dài tung bay lên giống như một dải lụa.

Bùm!

Một đường ánh sáng rực rỡ đột nhiên phát nổ, Lôi Long cùng xích Lâm Phàm lúc này cũng đang gầm gừ đầy dữ tợn rồi đột nhiên bị luồng sức mạnh đó đập tắt chỉ trong tích tắc.

Máu bắn tung toé, đất trời sụp xuống.

Trong hư không, không còn bóng hình của Lâm Phàm cũng không còn cái gọi là “Khổn Long Tiên”.

- Tại sao lại như vậy....

Long Huyền sửng sờ, máu trong người sôi lên sùng sục, một tay ôm ngực rồi phun ra đầy máu tươi.

Long Huyền không dám tin vào cảnh tượng xảy ra trước mắt, tinh thần bị kích động mạnh, sức mạnh của thánh linh và dược lực của “Đại Phàm Ca” trong cơ thể va chạm mãnh liệt vào nhau khiến khí huyết trở nên sôi sục.

- Tại sao người lại tự phát nổ, ta đã bảo đảm sự an toàn cho người rồi mà....

Long Huyền sau khi nhìn thấy Lâm Phàm tự phát nổ trước mặt mình, tinh thần cũng bị chấn động mạnh.

- Rống....

Một tiếng rống gầm đột nhiên phát ra, Long Huyền hai mắt đỏ rực, lắc lắc người biến thành một con rồng khổng lồ phá vỡ không trung rồi bay lên, một vuốt vồ xuống khiến hư không sụp đổ như muốn trút hết toàn bộ tâm tư trong lòng.

- Là tự tay ta ép chết hẳn.

Long Huyền chỉ muốn bắt Lâm Phàm đi nhưng không ngờ hẳn lại phản ứng kịch liệt đến vậy.

Vào giây phút ấy đất trời ảm đạm không màu sắc, Long Huyền điên cuồng bộc phát rồi rời khỏi nơi đây.

.....

Lúc này, một giọt máu tươi trên mặt đất rộng lớn giống như có linh tính vậy đang lặng lẽ chờ đợi rồi đột nhiên thấm vào lòng đất đi về phía xa.

Không biết cách đó bao nhiêu dặm.

- Tích Huyết Trùng Sinh.

Giọt máu đó chứa một sức sống mãnh liệt, không ngừng sôi sục rồi không ngừng giãn nở hình thành một bóng người có màu máu.

Niết Bàn trùng sinh.

Bóng người màu máu đó chính là Lâm Phàm đã sống lại sau chiêu Tích Huyết Trùng Sinh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 465: Ngưng Tụ Toàn Bộ Công Pháp

- Không ngờ phải nhờ vào việc tự phát nổ mới có thể trốn thoát được.

Sau khi hồi sinh, trong lòng Lâm Phàm vô cùng cảm thán đây là lần đầu tiên hắn tự mình phát nổ, nếu lúc đó “Huyết Hải Trùng Sinh” không phát huy tác dụng thì quả là tự đào hố chôn mình.

Chính Lâm Phàm đang tự đánh cược việc có thể thành công hay không.

Nhưng xem tình hình hiện tại, hồi sinh cũng không tồi không bị thiếu phụ kiện gì cả, hơi đau đầu chút và sức mạnh trong cơ thể bị cạn kiệt.

Xem ra, khi hồi sinh cần phải có một lượng sức mạnh vô cùng lớn.

Nếu bây giờ xuất hiện một con Cổ thú hơi mạnh một chút, đều có khả năng giết chết mình nên vì sự an toàn, Lâm Phàm quyết định tạm thời ẩn náu thì sẽ tốt hơn.

Lâm Phàm không nghĩ gì nhiều, lập tức độn thổ xuống lòng đất, vùi mình lại sau đó vận hành Ngô Đồng Thần Thụ rồi bắt đầu bổ sung sức mạnh.

Trong Cổ Giới Thánh, Ngô Đồng Thần Thụ như cá trong nước, tươi tốt hơn khi ở Huyền Hoàng Giới nên sức sống cũng tăng vọt.

Lâm Phàm biết hiện tại bản thân trông thì rất mạnh nhưng thực chất rất yếu ớt, nếu gặp phải cao thủ thực sự chỉ có thể giữ được tính mạng thôi, còn muốn giết chết đối phương quả là giống như kẻ ngốc nằm mơ vậy.

Nhưng điều này khiến Lâm Phàm hơi khó chịu, mình vốn là một người có hệ thống chỉ vì tu vi mà lại hạn chế bản thân không được vượt cấp giết quái, quả là uống sống một kiếp.

Hệ thống này kỳ thực có chút ki bo, trước kia tự mình trộm đào của mình mà còn được tặng một cái biệt hiệu. Lần này đến cả việc tự phát nổ mà mình cũng dám làm sao lại không có phần thưởng gì nhỉ?

Lâm Phàm cảm thấy hệ thống lần này có chút ki bo, không cho chút lợi lộc nào cả.

Cảm giác tự mình phát nổ không phải ai cũng có thể chống đỡ được, thực sự vô cùng đau đớn, cả cơ thể như bị cắt xẻ trong chốc lát mặc dù cảm giác đau đớn này chỉ trong giây lát mà thôi, sẽ biến mất rất nhanh.

- Keng, Kí chủ dũng cảm tự phát nổ, đáng được kính phục.

- Keng, khen thưởng thần khí thiết yếu khi vượt cấp, chú ý: ký chủ có thể sử dụng khi ở cảnh giới Hoang Thiên Vị.

- Ồ....

Lâm Phàm có chút ngạc nhiên với thông báo nhắc nhở từ hệ thống.

- Đến rồi, thực sự đến rồi?

Vừa rồi Lâm Phàm còn đang trách móc hệ thống, không ngờ hệ thống lại trao thưởng cho mình thật chẳng nhẽ nó lại đọc được suy nghĩ của mình.

Cho nên cảm thấy có chút áy náy nên thưởng cho mình.

Khả năng này không hẳn là không có nhưng với Lâm Phàm như vậy cũng tốt, tuy nhiên cái tên của phần thưởng có chút mơ hồ không biết nó nghĩa là gì.

Chú ý có thể sử dụng ở cảnh giới Hoang Thiên Vị: cảnh giới Hoang Thiên Vị là nền tảng ngưng tụ đại cảnh giới Thần Thiên Vị có thể ngưng

tự hạt giống chân pháp là sự chuẩn bị thiết yếu của Thần Thiên Vị.

Lâm Phàm biết rằng, khi ở Hoang Thiên Vị có thể lấy tất cả những gì mà mình đã học ngưng tụ thành từng hạt giống, những hạt giống này sẽ khiến cho mỗi loại Công Pháp độc lập đứng lên có thể nâng cao uy lực công pháp mà mình tu luyện.

Ví dụ như “thuật ẩn thân”, nếu Lâm Phàm tu luyện tới Hoang Thiên vị thì có thể ngưng tụ “thuật ẩn thân” thành hạt giống ẩn thân chân pháp.

Sau khi ngưng tụ thành công, uy lực của công pháp sẽ tăng lên rất nhiều, dĩ nhiên điều kiện để ngưng tụ được đó là đẳng cấp của công pháp phải tu luyện đạt đến cảnh giới nhất định.

Nhưng Lâm Phàm mới ở cảnh giới Thanh Thiên Vị mà có thể ngưng tụ được thành hạt giống, điều này chưa từng xảy ra ở Cổ Thánh Giới này.

- Không tồi, không tồi....

Lâm Phàm cười đầy sung sướng, cảm giác đợt sóng gió lần này không hề lỗ.

Đột nhiên Lâm Phàm cảm thấy đầu óc vô cùng khoan khoái, dường có vô vàn trí tuệ xoay quanh trong đầu Lâm Phàm mở ra cả một biển trí tuệ tăng cường trí nhớ.

Cảm giác này, khiến Lâm Phàm hơi bất ngờ, những việc trước đây không nghĩ ra được lúc này đột nhiên sáng tỏ thông suốt.

Nếu chỉ là một người bình thường, e rằng bất cứ loại công pháp nào chỉ cần nhìn qua một chút liền có thể thấy được sự ảo diệu của nó, tốc độ tu luyện cũng tiến triển cực nhanh.

- Phát rồi, thực sự phát rồi.

Lâm Phàm xúc động không biết phải như thế nào mới tốt, hân rất muốn chui ra khỏi lòng đất rồi nhảy múa một trận để ăn mừng.

Nhưng rất nhanh sau đó Lâm Phàm liền quay về với hiện thực, bởi giờ mà chui ra tức là tìm cái chết.

Nếu như không may mắn gặp phải cao thủ hoặc Cổ thú thì đến quỳ lạy cũng không biết phải quỳ lạy như thế nào.

Lâm Phàm nằm dưới lòng đất, vốn định bắt đầu ngưng tụ hạt giống công pháp, nhưng chợt nhận ra ngưng tụ hạt giống công pháp phải cần rất nhiều nguyên khí mà với cơ thể tàn tạ của mình lúc này đừng nói đến việc ngưng tụ ngay cả triển khai công pháp thôi cũng đã thành vấn đề rồi.

Các công pháp như Xoay Chuyển Càn Khôn, Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Cước..., tuy nhìn thì chỉ có một chiêu thôi nhưng Lâm Phàm biết, lúc triển khai những công pháp này lượng sức mạnh phải tiêu thụ vô cùng to lớn nó mệnh mông như biển vậy.

Ví dụ như Xoay Chuyển Càn Khôn, dân gian còn gọi là Hầu Tử Thâu Đào, mặc dù chỉ là một vuốt dễ ợt nhưng sức mạnh bên trong nó kỳ diệu vô cùng, nếu không nhờ hệ thống với năng lực của Lâm Phàm không thể đưa nó thăng cấp tới mức này được.

Một ngày trôi qua....

Hai mắt Lâm Phàm đột nhiên mở to, một đường tinh quang bộc phát ra, sức mạnh trong cơ thể lại một lần nữa trở lên hùng hậu.

Sức mạnh của Lâm Phàm vốn dạt dào như sông nước, không bao giờ cạn kiệt nhưng vì tự phát nổ rồi hồi sinh nên bị hao tổn tới mức cạn kiệt, có thể thấy rằng sức mạnh mà “Huyết Hải Trùng Sinh” cần dùng là vô cùng lớn.

Sau này giết địch cần phải chú ý hơn mới được, muốn dựa vào chiêu thức này để giết địch có lẽ là không thể.

Còn để giữ tính mạng, thì chiêu này được coi là tuyệt kỹ.

Lúc này, Lâm Phàm chưa chuẩn bị chui ra ngoài vội mà muốn ngưng tụ thành công hạt giống công pháp, vả lại lẩn trốn ở đây có thể nói là rất an toàn, nếu chui ra ngoài rất khó nói sẽ không xảy ra chuyện gì đó khiến hấn trở tay không kịp.

- Bây giờ ngưng tụ hạt giống đầu tiên thì lựa chọn tốt nhất chính là Tuyên Cổ bất diệt.

Lâm Phàm biết rõ thực lực của mình lúc này còn cách Vũ Nội chân chính một đoạn đường dài nữa chi bằng gia tăng khả năng sinh tồn trước.

- Ngưng tụ.

Lâm Phàm vận chuyển, môn công pháp này đã được Lâm Phàm thăng cấp lên tận cảnh giới này đủ để ngưng tụ thành công.

Lâm Phàm đột nhiên cảm thấy toàn cơ thể đều có một luồng sức mạnh từ ba phương tám hướng truyền đến.

Sức mạnh này không ngừng dung hợp rồi hình thành một vòng xoáy trong cơ thể.

- Quả thực rất khó khăn.

Lâm Phàm phát hiện ra việc ngưng tụ hạt giống công pháp thực sự quá hao tổn sức mạnh.

Ngay bước đầu tiên, lúc bắt đầu hình thành hạt giống đã hao tổn 1/10 công lực, xem ra mọi việc không đơn giản nhẹ nhàng như mình nghĩ.

Tuy nhiên, bất kể hao tổn bao nhiêu công lực đi chăng nữa Lâm Phàm nhất định phải ngưng tụ thành công, phải nâng cao thực lực con đường đi sau này mới không gặp phải cảnh bị kẻ khác trấn áp.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 466: Độc Vương Của Độc Giới

Trong cơ thể của Lâm Phàm bỗng chốc hình thành một luồng gió bão vô cùng mãnh liệt, lôi kéo hết sức mạnh của Tuyên Cổ Bất Diệt vào trong, không ngừng dung hợp.

Đè ép!

Đè ép một cách cuồng bạo!

Lâm Phàm cảm nhận được luồng sức mạnh dũng mãnh đó trong cơ thể, trong lòng có chút run sợ. Luồng sức mạnh này kỳ thực quá mãnh liệt, nếu nó phát nổ trong cơ thể thì đây sẽ là một tai nạn.

Chân pháp có thể hiểu là Thiên Địa Chi Pháp thực sự, chỉ cần ngưng tụ hạt giống chân pháp thì sau này khi giành được Thần Thiên Vị là hoàn toàn có thể tế luyện hạt giống chân pháp này thành công pháp lĩnh ngộ “đạo”.

Mà con đường này, Lâm Phàm vẫn còn phải đi rất xa rất xa nữa, việc cấp thiết bây giờ là nhanh chóng ngưng tụ thành công hạt giống chân pháp.

Rầm!

Sức mạnh của Tuyên Cổ Bất Diệt khi ngưng tụ đến một mức độ nhất định sẽ phát nổ giống như khi khai thiên lập địa vậy. Đột nhiên một bóng người chống đỡ đất trời xuất hiện trong cơ thể của Lâm Phàm.

Bất tử bất diệt, vĩnh viễn không hủy diệt.

Bóng người khổng lồ liên tục gầm thét, tỏa ta uy lực thần kỳ, sau đó không ngừng thu nhỏ lại cô đặc thành tinh hoa, một hạt giống màu vàng nhẹ nhàng bay lượn trong thân thể của Lâm Phàm.

Đây chính là hạt giống chân pháp của Tuyên Cổ Bất Diệt. Ngưng tụ Tuyên Cổ Bất Diệt thành một hạt giống, từ nay về sau gân cốt thông suốt khiến cho chiêu thức mạnh hơn rất nhiều so với trước đây.

- Keng, chúng mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thăng cấp tầng 17.

- Keng, cường độ thân thể: cảnh giới Thanh Thiên Vị sơ kỳ.

Lâm Phàm nghe thấy thông báo từ hệ thống, trong lòng sáng khoái không ngờ lại dễ như vậy.

Tuy nhiên ngày đêm đảo lộn, cả quá trình này diễn ra liên tiếp trong vòng hai ngày hai đêm.

Nguyên khí trong cơ thể lại một lần nữa bị cạn kiệt, xem ra ngưng tụ hạt giống chân pháp không phải là chuyện nhanh chóng.

Lâm Phàm cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong hạt giống vàng kim đó khủng khiếp hơn trước rất nhiều.

Ngay lập tức, khí huyết của Tuyên Cổ Bất Diệt lưu chuyển toàn thân khiến người ta khoan khoái khẽ cất tiếng ngâm nga.

Lâm Phàm ăn một viên đan dược để bổ sung sức mạnh đã bị mất trong cơ thể. Hiện tại ở đây khá an toàn chỉ bằng đem toàn bộ công pháp ra ngưng tụ thành hạt giống chân pháp.

Vấn đề cấp thiết nhất hiện nay của Lâm Phàm đó là nâng cao công lực, không thể thể vượt cấp chém quái là điều đau khổ nhất. Ở Huyền Hoàng Giới, vì lý do Thiên Đạo mặc dù khoảng cách giữa đại cảnh giới vẫn là rất lớn nhưng vượt cấp chém quái không hề khó.

Còn trong Cổ Thánh Giới, Thiên Đạo vô cùng mạnh mẽ lại phân biệt rất rõ ràng, mỗi một đại cảnh giới đều khác nhau một trời một vực không thể vượt qua.

Nhưng Lâm Phàm lại có hệ thống, chỉ cần hệ thống đủ mạnh thì tất cả đều không thành vấn đề.

Mà bản thân nay mới ở Thanh Thiên Vị lại làm được những việc chỉ có Hoang Thiên Vị mới làm được, không thể không nói đây là một sự tiến bộ.

- Ngưng tụ.

Xoay Chuyển Càn Khôn là một môn công pháp trái với thiên đạo, cũng là một môn công pháp mà Lâm Phàm thích nhất, đảo ngược âm dương làm theo ý mình, dù nói đảo ngược âm dương là làm trái ý trời nhưng Lâm Phàm tin rằng chỉ cần mình tu luyện nó tới cùng chắc chắn sẽ có rất nhiều chỗ để dùng.

Vù!

Cơ thể Lâm Phàm run lên không ngừng, hạt giống chân pháp Xoay Chuyển Càn Khôn không ngừng ngưng tụ lại, luồng khí đen trắng đại diện cho âm dương khuông ngưng luân chuyển.

Một hạt giống có hai màu trắng đen, chậm rãi lơ lửng bên cạnh hạt giống chân pháp của Tuyên Cổ Bất Diệt.

Ngày đêm đảo lộn, không biết mất bao nhiêu thời gian.

Lúc này, Lâm Phàm đang vùi đầu dưới đất khổ luyện, với quyết tâm chưa ngưng tụ toàn bộ công pháp thành hạt giống chân pháp quyết không ngừng nghỉ.

Huyết Hải Ma Công ngưng tụ thành một hạt giống màu đỏ, huyết hải sôi sục trong đó, nếu phóng thích ra ngoài thì nó giống như biển máu mênh mông sẽ hủy diệt toàn bộ sinh linh.

Huyết Hải Ma Công được coi như một ma công bản địa chính hiệu nhưng khi đối phó với kẻ địch, Lâm Phàm chưa từng dùng nó để trấn áp, Huyết Hải Ma Công có tác dụng làm trái thiên đạo có lợi với thân thể.

Nhất là đối với cảnh giới “ Huyết Hải Trùng Sinh” ở tầng thứ 9, vô cùng hữu hiệu, nay ngưng tụ thành hạt giống chân pháp, Lâm Phàm tự nhận thấy uy lực của nó lại được nâng cao hơn.

Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

Hắc Hồ đào tâm.

Côn Bằng Thổ Nạp.

Nhất Chi Tịch Diệt.

Thương Khung.

vân vân.....

Những công pháp này, khi ở thời điểm sơ kỳ đều là những công pháp không hội nhập nhưng dưới sự nỗ lực tu luyện đã dần dần lột xác rồi biến thành công pháp mang tính chất hủy diệt trời đất.

Mà có rất nhiều cách dùng trong đó mà chỉ có một mình Lâm Phàm mới thực hiện được, người khác muốn học tuyệt đối không có khả năng.

Một ngày trôi qua.

Hai mắt Lâm Phàm đột nhiên mở to rồi chui lên mặt đất, trong chớp mắt giữa trời đất dường như lại thêm một đấng Chân Thần vậy.

Khí tức của Lâm Phàm trở nên rất lạ rồi ngay lập tức hấp thụ vào trong cơ thể trở thành một người bình thường.

Lúc này Lâm Phàm mới hiểu rằng, tại sao cao thủ cảnh giới Hoang Thiên Vị lại khó có thể đối phó như vậy, hóa ra nguyên nhân tất cả là do việc ngưng tụ hạt giống chân pháp.

Mặc dù hiện tại bản thân mới là Thanh Thiên Vị sơ kỳ nhưng Lâm Phàm hoàn toàn tự tin có thể giết được cả Thanh Thiên Vị hậu kỳ.

Hoặc là những kẻ dưới cảnh giới Hoang Thiên Vị đều không phải là đối thủ của Lâm Phàm.

- Hê hê....

Ngay lúc này, trong không trung đột nhiên vang lên một giọng nói âm trầm, Lâm Phàm đang phấn khích đột nhiên sắc mặt cứng đờ lại, không ngờ vừa mới chui lên liền bị phát hiện.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy một tên Nam tử dáng vẻ vô cùng xấu xí đang nhẹ nhàng lơ lửng trên hư không.

Bao quanh người hắn là một làn khói màu xanh xám, làn khói rất đục dường như trong đó ẩn chứa một vật gì đó ghê tởm nhất thế gian.

Vừa nhìn thoáng qua đã khiến Lâm Phàm hơi nhúu mày bởi tên này quả thực rất xấu xí.

Tuy nhiên công lực của hắn lại không hề yếu ớt, Thanh Thiên Vị hậu kỳ, mạnh hơn so với bản thân rất nhiều, đặc biệt là luồng khí tỏa ra từ người hắn càng khiến người khác sầm mặt lại trông không giống người tốt.

Theo Lâm Phàm, có lúc phân biệt giữa người tốt và người xấu rất dễ dàng.

Tướng mạo xấu xí, nói chuyện vô cùng kỳ quặc, đây chắc chắn không phải là người tốt.

- Người là ai?

Lâm Phàm đầy cảnh giác hỏi, không biết tên này từ đâu đến.

- Hê hê, thật may mắn, vừa hay bắt người để luyện chế con rối vạn độc.

Độc Vương nhìn Lâm Phàm, nhếch mép cười một cách tàn nhẫn, không nói gì thêm liền lập tức túm lấy Lâm Phàm.

Khói độc trong tay sôi sục, thậm chí còn có rất nhiều độc trùng dữ tợn gầm thét trong đó.

Nếu như Lâm Phàm ở trong Cổ Thánh Giới lâu thêm chút nữa, sẽ biết đối thủ trước mắt chính là người phi thăng đến từ Độc Giới.

Trong Độc Giới, có vô vàn kẻ hung ác, cho dù phi thăng đến Cổ Thánh Giới vẫn là kẻ sát nhân tàn bạo.

Gặp các chủng tộc lớn giết, gặp Cổ Tộc cũng giết.

Chỉ cần là những thứ giúp bọn chúng nâng cao công lực, bọn chúng đều sẽ chiếm đoạt bằng được, ví dụ như giờ đây, khi Độc Vương đang vi hành trên hư không, nhìn thấy Lâm Phàm, liền nghĩ tới việc mình đang thiếu một “con rối vạn độc”, bởi vậy không nói nhiều lời ngay lập tức ra tay bắt lấy Lâm Phàm.

- Mẹ kiếp, không nói một lời đã ra đòn, nghĩ ông đây dễ bắt nạt chắc. Được thôi, người đã tự tìm đến cái chết như vậy thì thử xem hạt giống chân pháp sau khi ngưng tụ của ta lợi hại đến mức nào.

Lúc này, Lâm Phàm có chút bức mình, vừa nói một câu không hợp đã động chân động tay, chả nhẽ lại nghĩ ta đây dễ bị bắt nạt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 467: Hãy Xem Độc Công Của Ta Đây

- Có chút bản lĩnh đấy.

Độc Vương không ngờ hắt lại tránh được cú tóm đó của mình đồng thời cảm thấy hiếu kỳ nhưng lại cười nhạt một tiếng, một luồng khí mãnh liệt bộc phát ra, đám khí độc phía sau lưng đâm xuyên phấp phới giữa đất trời trông giống như những dải lụa.

Khí độc phủ kín đất trời, kịch độc như ăn mòn tất cả mọi thứ khiến xung quanh biến thành một màu đen kịt.

- Tiểu tử, Tam Tuyệt độc khí của Độc Vương ta có thể nuốt chửng trời đất cho dù là cao thủ Hoang Thiên Vị chỉ cần chạm phải một chút thôi cũng khiến toàn thân lở loét đến chết, ta xem ngươi chống đỡ như thế nào.

Độc Vương cười lớn, Tam Tuyệt độc khí được tạo thành từ hỗn hợp ba loại độc tố mạnh nhất trên thế gian đó là Thiên Độc, Địa Độc, Nhân Độc, uy lực vô cùng khủng khiếp.

- Được....

Lâm Phàm nhíu mày, thân pháp sớm đã ngưng tụ thành hạt giống chân pháp, tốc độ cực nhanh, chỉ cần di chuyển nhẹ liền tạo ra tàn ảnh giữa không trung.

Trước khi chưa làm rõ danh tính của loại Tam Tuyệt độc khí, Lâm Phàm chưa dám liều mình.

Nhưng nhìn hư không bị Tam Tuyệt độc khí ăn mòn, trong lòng Lâm Phàm hoảng hốt, không nghĩ rằng khói độc này lại lợi hại như vậy.

- Nhất Chỉ Tịch Diệt.

Hạt giống chân pháp trong cơ thể Lâm Phàm ngay lập tức lưu chuyển, nhất chỉ điểm ra, hư không sụp đổ, đến sức tấn công nhanh như “Tam Tuyệt độc khí” cũng bị chiêu này làm cho chấn động vỡ tung ra.

Nhưng có một điều khiến Lâm Phàm không thể ngờ “Tam Tuyệt độc khí” sau khi bị vỡ tung ra ngay lập tức liền tổ hợp lại với nhau.

- Ha ha, tên tiểu tử kia, bỏ cuộc đi, tuy thân pháp của người rất mạnh nhưng không có tác dụng gì đâu, mặc dù Tam Tuyệt độc khí không chạm đến người của người được nhưng nó sẽ lan truyền cả hư không, dù người không chạm phải nhưng cũng sẽ gặp họa.

Độc Vương vung hai tay ra, ngay lập tức tung ra hàng trăm nghìn chưởng, mỗi chưởng đều chứa sức mạnh vô cùng to lớn thúc đẩy toàn bộ Tam Tuyệt độc khí lan tỏa ra xung quanh.

Quả nhiên giống như những gì Độc Vương nói, những nơi mà “Tam Tuyệt độc khí” đi qua đều để lại những vết có màu xanh xám rồi từ từ ngấm vào trong hư không.

Cả một vùng trời đất trước mắt cùng dần dần biến thành màu xanh xám, rất nhiều thứ dài nhọn giống như gân mạch mọc lên tua tủa bao phủ toàn bộ không gian dường như muốn ăn trọn cả hư không vậy.

- Tên Độc Vương bẩn thỉu kia, ta đây không hề trêu chọc người, tại sao người lại làm như vậy với ta, hay là nghĩ ta đây dễ bắt nạt lắm à.

Lâm Phàm vô cùng tức giận, cái tên này không nói câu nào liền ra tay.

Rất bá đạo, bá đạo hơn cả ta, ít nhất ta đây trước khi ra tay sẽ cho đối phương biết hẳn đã làm chuyện gì sai.

Nhưng mà người lại khác, vừa gặp mặt đã ra tay thâm độc, người bắt nạt ta cho rằng ta không có bản lĩnh sao.

- Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sẽ được sinh tồn, giết người không cần phải lý do gì hết, hãy ngoan ngoãn làm con rồi vạn độc cho ta đi, đợi bốn Độc Vương ta đây tu thành chính quả có khi lại thả tự do cho người.

Ánh mắt của Độc Vương lóe lên sự nham hiểm.

Một tay vung lên, hàng trăm nghìn chưởng nổ tung trên không trung, Tam Tuyệt độc khí càng thêm hùng mạnh hơn.

- Ép người quá đáng, ta sẽ cho người hiểu, có những lúc lão xược là sai trái.

Lâm Phàm hét lên, hóp bụng lại, hạt giống chân pháp ngay lập tức lưu chuyển, một bóng chim Côn Bằng đột nhiên xuất hiện sau lưng.

- Côn Bằng Thổ Nạp.

Lâm Phàm há to miệng như muốn nuốt trọn trời đất, bóng chim Côn Bằng sau lưng cũng há to cái miệng khổng lồ, một luồng lực hút mãnh liệt bộc phát ra.

Côn Bằng vốn là vật lớn nhất trên thế gian, chứa chất được mọi thứ, tương truyền, bậc chí tôn Côn Bằng chỉ cần há miệng sông to biển rộng lập tức khô cạn.

Tam Tuyệt độc khí tùy ý lan tỏa trong hư không vào lúc này đang ùn ùn kéo tới phía Lâm Phàm.

- Ha ha, là người tự tìm cái chết, độc khí của bốn Độc Vương ta đâu phải là thứ người có thể nuốt được.

Độc Vương nhìn thấy Lâm Phàm to gan há miệng nuốt chửng “Tam Tuyệt độc khí” của hắn liền ngửa mặt lên trời rồi cười lớn.

Những hành động tự tìm cái chết này ta đã gặp qua rất nhiều, tất cả đều là tự cao quá.

“Côn Bằng Thổ Nạp” là công pháp của Côn Bằng tông, Lâm Phàm đoạt được và liên tục tu luyện, mà Ngô Đồng Thần Thụ hấp thu linh khí của sinh linh trong Cổ Thánh Giới tốc độ vô cùng nhanh, tất cả đều là do công pháp của “Côn Bằng Thổ Nạp” này.

- Ta hít.....

Lúc này bụng của Lâm Phàm như một cái động không đáy không ngừng hút “Tam Tuyệt độc khí” vào trong, chỉ cần một giọt “Tam Tuyệt độc khí” thôi đã khiến cao thủ của Chí Thiên Vị bị trúng độc mà chết, nay hút nhiều Tam Tuyệt độc khí như vậy, cho dù là cao thủ Hoang Thiên Vị chỉ cần sơ xảy chút thôi cũng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

- Ha ha, tự tìm cái chết, nếu người muốn chết, bốn Vương tác thành cho người.

Độc Vương nhìn Lâm Phàm liều mạng hít “Tam Tuyệt độc khí” liền cười một cách sảng khoái, sau đó hất tay áo, hai bàn vung lên, một loạt độc khí cuộn cuộn phun trào tuôn ra.

- Thôi được, vừa hay muốn biến người thành con rối vạn độc khiến người đời đời kiếp kiếp trở thành vật chứa độc khí cho ta.

Lúc này, Độc Vương như đã lường trước mọi việc bởi hẳn tin vào độc công của mình là có một không hai, không ai có thể phá giải được.

- Vạn Độc Thối Luyện Pháp.

Độc Vương hét gào, trên thân hình xấu xí đột nhiên bay ra vô số độc trùng, những con độc trùng này vô cùng hung hãn, độc tính kinh người. Sau đó, hai tay Độc Vương tạo ra kết ấn, từng bức phong ấn tỏa ra đầy độc khí bay về phía Lâm Phàm.

Và tất cả những thứ này đều bị Lâm Phàm nuốt vào bụng.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, sắc mặt của Độc Vương dần dần biến đổi.

- Sao lại thế này được....

Độc Vương dừng mọi thao tác lại, vẻ mặt hoảng hốt, hăn rớt cuộc là sao vậy, hít nhiều “Tam Tuyệt độc khí” của ta như vậy mà lại không sao.

Mà vừa rồi tiếp thêm Vạn Độc Thối Luyện Pháp, về lý mà nói thân xác phải bị biến đổi, vô số độc trùng ký sinh trên thân thể sẽ biến hẳn thành một Độc Nhân.

- Người là ai?

Độc Vương vẻ mặt cứng đờ, cất tiếng hỏi.

- Ha ha, người còn hỏi ta là ai á, vừa rồi ta hỏi người không thèm trả lời, giờ lại hỏi đi ta, nằm mơ đi, độc khí của người không tồi đâu.

Lâm Phàm cười lớn.

Tam Tuyệt độc khí sau khi đi vào trong cơ thể của Lâm Phàm liền được “Thiên Địa Dung Lô” hấp thụ rồi tiến hành luyện hóa ngay tức khắc.

- “Tam Tuyệt độc khí” không ngừng cô đọng lại trong Thiên Địa Dung Lô, sau cùng biến thành một hạt giống màu xanh xẫm.

- Keng, chúc mừng ngưng tụ thành công.

- Keng, chúc mừng giành được hạt giống chân pháp Tam Tuyệt độc khí.

Lâm Phàm không ngờ rằng, lại ngưng tụ thành một hạt giống.

- Người dùng độc giỏi như thế vậy hãy ném thử độc của ta xem như thế nào.

Lâm Phàm nhìn Độc Vương, rồi từ trong miệng nhả ra một con rồng độc.

Độc Vương nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, tinh thần hoảng loạn

- Sao lại thế được, tại sao ngươi lại có được Tam Tuyệt độc khí của ta.

Lâm Phàm nhả ra một con rồng độc, trong lòng vô cùng vui sướng, tuy nhiên hạt giống Tam Tuyệt độc khí trong cơ thể của Lâm Phàm lúc này dần nhạt đi, rõ ràng bị hao tổn không ít.

Lâm Phàm vốn không hề biết luyện chế Tam Tuyệt độc khí, chỉ là hít Tam Tuyệt độc khí mà Độc Vương tung ra, do vậy sử dụng một lần tức là ít đi một lần.

Khi toàn bộ Tam Tuyệt độc khí sử dụng hết, hạt giống chân pháp sẽ bị vỡ tung.

Lúc này, vẻ mặt của Độc Vương toát lên sự sợ hãi như gặp phải ma.

- Vẫn chưa đủ à, ta nhả thêm cho con nữa nhé.

Lúc này, Lâm Phàm lại há to miệng lại một con rồng độc nữa uốn lượn chui ra.

Hạt giống chân pháp trong người liền bị vỡ vụn ngay tức khắc.

- Ngươi....

Độc Vương nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền lớn tiếng gào thét.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 468: Chả Nhẽ Gần Đây Mình Đẹp Trai Hơn

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 469: Đại Phàm Ca Trở Thành Công Pháp

- Độc Kinh và Cổ Thánh Giới Bí Lục rốt cuộc là thứ gì vậy, cho dù có là thứ gì đi chăng

nữa thì nó là của Độc Vương nên chắc không phải thứ tốt đẹp gì.

Lâm Phàm nhìn hai cuốn sách toát lên một màu u tối nên không ôm quá nhiều hy vọng.

- Keng, có muốn học Độc Kinh không?

- Học.

Ngay lập tức, vô số kiến thức xoay vần trong đầu Lâm Phàm rồi đột nhiên biến hóa thành các loại Độc Trùng mà trước nay chưa từng được nghe thấy hay nhìn qua, có loại nhỏ bé như hạt bụi, có loại to lớn như núi cao.

Các loại kịch độc, độc vật, độc đan, độc pháp ngập tràn trong đầu. Điều khiến Lâm Phàm hết sức ngạc nhiên đó là cuốn Độc Kinh này hoàn toàn là một cuốn vô thượng độc điển, bao gồm tất cả các loại độc được trên thế gian.

Thực ra Lâm Phàm không hề biết, Độc Vương từ một kẻ yếu đuối chịu đủ sự xỉ nhục ở Độc Giới mà có thể trở thành Bá Chủ một phương tất cả đều dựa vào cuốn Độc Kinh này.

Mà trong cuốn Độc Kinh kia ẩn chứa một môn tâm pháp có thể luyện chế bất cứ loại chất độc nào thành công pháp.

Nhưng bởi vì Độc Vương tu luyện Độc Kinh rồi biến mình thành người không ra người quý không ra quý cho nên Lâm Phàm không có chút hứng thú với cuốn Độc Kinh đó.

Hiện tại khi hắn nghĩ tới “Đại Phàm Ca” đột nhiên phát hiện ra môn công pháp này hình như cũng có chút tác dụng.

Còn những loại Độc Thuật trong Độc Kinh, Lâm Phàm không có dự định sẽ tu luyện, bởi nếu tu luyện Độc Kinh sẽ phải chịu đựng sự cắn xé của muôn loại Độc Trùng để hút độc tố từ chúng truyền vào trong cơ thể rồi sau đó sẽ vận công để luyện hóa chúng.

Dù nói như thế nào đi chăng nữa, về lâu về dài trong cơ thể chắc chắn sẽ tích tụ rất nhiều độc tố.

Mà khuôn mặt xấu xí của Độc Vương chắc là do hắn tu luyện quá nhiều Độc Trùng nên bị phản tác dụng.

- Đây quả là loại công pháp hại người, tuy nhiên môn tâm pháp đi kèm này cũng không tồi, rất có tiền đồ.

Lâm Phàm tỉ mỉ phân tích môn tâm pháp này.

Nếu như Lâm Phàm có thể tu luyện Đại Phàm Ca thành một môn công pháp, sau này khi xuất chiêu, được lực của “Đại Phàm Ca” sẽ tung bay khắp trời, khi đó sẽ không còn ai là đối thủ của hắn.

Mới nghĩ thôi mà đã có cảm giác kinh khủng rồi.

Tuy nhiên, theo như ý đồ mình phải dùng rất nhiều “Đại Phàm Ca” mới được nhưng lỡ như “Đại Phàm Ca” quá mạnh không thể tu luyện thành công vậy thì mình coi như ngu người luôn.

Đây là vấn đề hết sức nghiêm túc, cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng mới được.

Sau đó Lâm Phàm cầm cuốn Cổ Thánh Giới Mật Lục lên xem lại, phát hiện nó cũng không tồi lắm, bên trong ghi chép rất nhiều sự việc về Cổ Thánh Giới khiến Lâm Phàm mở mang đầu óc.

Trong đó bao gồm rất nhiều các thông tin về các loại Tông Môn, Mật Cảnh, Cổ Tộc, Cổ Thú, các loại chủng tộc.....

Đọc nhanh như gió nhưng khắc cốt ghi tâm.

Tất cả các nội dung trong đó đều ghi nhớ trong lòng, Lâm Phàm hiểu ra được rất nhiều chuyện, Cổ Thánh Giới không hề đơn giản như hắn nghĩ.

- Haizz.....

Lâm Phàm thở dài, trong lòng hiểu rõ được nhiều điều.

Trước đây, trong Cổ Thánh Giới mình chỉ là một con cừu non, cái gì cũng không hiểu nhưng nay sau khi xem xong cuốn Cổ Thánh Giới Mật Lục, Lâm Phàm từ một người cái gì cũng không biết trở thành một tay lão luyện.

Sau này nếu gặp phải chuyện gì đều sẽ hiểu hết chúng rốt cuộc là như thế nào rồi.

.....

Hiện tại, Lâm Phàm xoay chuyển “Thổ Linh Trường Hà” thâm nhập xuống lòng đất, sau đó vung tay lên, một luồng khí vô cùng sắc nhọn xoay tròn quét toàn bộ bụi đất xung quanh, tạo thành một cái động lớn dưới lòng đất.

Lâm Phàm muốn thử tâm pháp bên trong Độc Kinh, cho dù thế nào đi chăng nữa, nó có cách để tu luyện “Đại Phàm Ca” thành công pháp, nên chắc chắn sẽ phải thử.

Lâm Phàm vùng tay lên, vô số “Đại Phàm Ca” được chất đống trong huyết động dưới lòng đất.

Lâm Pháp hít thở sâu, trong lòng không tránh khỏi sự lo lắng.

Đợi chút nữa sẽ cho đống “Đại Phàm Ca” này tự động phát nổ rồi hít vào trong cơ thể, sau đó vận công ngưng đọng nó lại.

Nếu như không thành công thì hậu quả vô cùng thê thảm.

Một viên “Đại Phàm Ca” đã khiến người ta mất đi thần trí, nay Lâm Phàm lại hít một lượng lớn “Đại Phàm Ca” như vậy vào trong cơ thể, nếu như không thành công coi như toi luôn.

Không chừng đến mặt đất của Cổ Thánh Giới cũng sẽ bị mình đâm thủng.

Có thể nói, vì ngưng tụ thành công, Lâm Phàm phải chịu sự nguy hiểm rất lớn.

Nhưng nếu như không liều mình thì ai biết được có thể thành công hay không.

Nếu theo phần ghi chép trong cuốn Độc Kinh thì hoàn toàn có thể thành công được, nhưng chủ yếu là do uy lực của “Đại Phàm Ca” quá mạnh nên khiến hãn hoi e ngại.

- Haizzz, liều mình thôi, nếu như đây là trò lừa đảo vậy thì cả thế giới này không có chút tình thương nào cả.

Lâm Phàm tự nhủ.

Bùm!

Vô số “Đại Phàm Ca” đột nhiên phát nổ, khói hơi mù mịt ngập tràn trong huyết động dưới lòng đất.

- Hấp thu.

Lâm Phàm há miệng, một hơi hít toàn bộ khói vào trong cơ thể, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng lên.

Lúc này, Lâm Phàm không dám do dự, lập tức vận công dựa theo phương pháp ghi trong Độc Kinh.

Làn khói “Đại Phàm Ca” cuồng bạo, dày đặc ấy ngay lập tức bị một luồng sức mạnh bao phủ rồi dần dần nén lại.

Dược lực của “Đại Phàm Ca” cuồng bạo khác thường, khi bị luồng sức mạnh đó nén xuống liền vùng vẫy dường như muốn thoát ra, dĩ nhiên nó không thể thoát ra được nếu không khi đó bị kích sẽ bắt đầu.

Hiện giờ, Lâm Phàm sử dụng tất cả vốn liếng của bản thân cộng thêm tâm pháp huyền diệu trong cuốn Độc Kinh không ngừng chèn ép khiến nó không thể cựa quây.

Nhật Nguyệt chuyển động, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi.

- Keng, chúc mừng tu luyện thành công.

Lúc này, Lâm Phàm mở to đôi mắt, tinh quang lấp lánh nhìn hạt giống đang bay lơ lửng trong cơ thể.

Lâm Phàm biết mình đã ngưng tụ thành công hạt giống chân pháp “Đại Phàm Ca”.

Mà “Đại Phàm Ca” từ nay về sau sẽ hoàn toàn lột xác, bước vào con đường cao cấp.

- Ha ha....

Lâm Phàm chợt phá lên cười, vui hơn cả việc bắt được bảo bối.

Lâm Phàm hất tay lên, một đám khói dường như có ý thức tự chủ bay ra rồi vây quanh hắn, sau đó liền há miệng nuốt trọn đám khói đó vào

trong bụng.

- Đại Phàm Ca cuối cùng đã được ta luyện thành công pháp rồi, sau này chỉ cần vung tay lên Đại Phàm Ca sẽ bao phủ khắp trời đất, khi ấy còn có ai là đối thủ của ta nữa.

Lâm Phàm vô cùng phấn khích, đồng thời nghĩ về thời khắc huy hoàng của chính mình.

Cho dù đối thủ có tu vi lợi hại hơn mình thì sao chứ, chẳng lẽ lại dám coi thường “Đại Phàm Ca” sao.

Còn về một viên thần đan khác, Lâm Phàm nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định từ bỏ, bởi ai luyện đan được này người đó đều là kẻ ngốc.

Lâm Phàm nghĩ sau này mình sẽ trở thành nhân vật lớn nên không thể tu luyện cái thứ không hội nhập này được.

Rầm!

Lâm Phàm xông lên từ lòng đất, tràn đầy tự tin, sau đó bay về phía xa. Sau này tất cả bọn Cổ Tộc trong Cổ Thánh Giới sẽ phải bái phục dưới quyền uy của ta.

- Ấy, phía trước sao vậy nhỉ, tại sao lại xuất hiện một luồng khí hùng mạnh như vậy.

Sắc mặt vẫn còn phấn khích của Lâm Phàm bị cảnh trước mắt làm cho xao động.

Phía trước có một nhóm người đang tụ họp ở đó mà khí tức của nhóm người này vô cùng ngút trời.

- Lai lịch của đám người này là gì nhỉ, chẳng lẽ lại không sợ bị bọn Cổ Tộc phát hiện?

Trong lòng Lâm Phàm có chút nghi hoặc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 470: Vạn Sát Cổ Vực

- Tại sao lại có thể.....

Lâm Phàm không dám tin vào mắt mình, trong đám người phía trước có cả Cổ Tộc.

Mà Cổ Tộc lại ở cùng với người các giới chuyện trò với nhau như thể rất thân thuộc.

- Đây rốt cuộc là như thế nào nhỉ.

Trong lòng Lâm Phàm hết sức ngạc nhiên, ngay cả trong cuốn Cổ Thánh Giới Bí Lục của Độc Vương cũng không hề ghi chép lại chuyện này.

.....

Ở giữa đất trời, một cánh cửa lớn dựng lên sừng sững, trên cánh cửa chạm khắc những dòng phù văn thần bí phát ra ánh sáng, tang thương mà lại sâu xa.

Phía sau cánh cửa đó đang ẩn giấu điều gì mà lại không cho người khác biết. Hơn nữa, tại sao Cổ Tộc lại ở cùng với người các giới rồi lại nói chuyện với nhau hòa hợp như vậy.

Hiện tại, đầu óc Lâm Phàm đang rất mơ hồ, hoàn toàn không thể hiểu đây rốt cuộc là tình huống gì.

Nếu như không làm rõ chuyện này, trong lòng chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Ta đấu đá với bọn Cổ Tộc sống đi chết lại mà những kẻ này lại làm bạn với chúng.

Lâm Phàm quy tụ khí tức, sau đó hòa mình vào “Thổ Linh Trường Hà” rồi thâm nhập xuống lòng đất tiến về trước.

Một khi đã ẩn mình trong “Thổ Linh Trường Hà”, cho dù những người đó có tu vi cao như thế nào cũng không thể phát hiện ra mình được.

Lâm Phàm liền ẩn mình trong đó rồi nghe trộm cuộc đối thoại của đám người kia, cuối cùng đã hiểu ra đám người đó đang làm gì rồi.

Người các giới phi thăng tới Cổ Thánh Giới, có kẻ vốn không có chút khái niệm nào về chủng tộc, một lòng một dạ muốn tu luyện tới cảnh giới chí cao cho dù tất cả người các giới đều bị diệt vong, bọn chúng tuyệt đối cũng không có chút lay động nào.

Mà bọn Cổ Tộc này lại có giao kèo với bọn chúng, cho phép chúng đến những Bí Cảnh để tìm những cơ duyên lớn mà chỉ có một yêu cầu duy nhất đó là cung cấp đủ người các giới cho bọn Cổ Tộc để thực hiện giao dịch.

- Mộ Thiên, đây chính là Vạn Sát Cổ Vực, bên trong ẩn chứa vô số cơ duyên.

Một tên Cổ Tộc khí tức hùng mạnh đứng trước cánh cửa lớn thần bí nói.

Mộ Thiên trên người mặc một chiếc áo choàng xám, tử khí trên người vô cùng nặng nề mà trong những tử khí này dường như có vô số những oan hồn dữ tợn ở trong đó.

- Tốt, rất tốt, yên tâm đi, yêu cầu của người ta đều đã làm xong rồi, người hãy kiểm tra đi.

Mộ Thiên vừa há miệng, một ngôi mộ đột nhiên bay ra từ miệng hắn, ngôi mộ này âm u khủng khiếp, từng bóng từng bóng người lơ lửng chui ra từ trong đó.

Mà những bóng người này chính là người các giới.

- Không nhiều mà cũng không ít, đúng một trăm người.

Mộ Thiên lạnh nhạt nói.

Lâm Phàm nhìn những bóng người đó, có đủ người của các giới mà tu vi đều trên Địa Thiên Vị.

Lâm Phàm không biết kết cục của những người này sẽ như thế nào và cũng không hiểu vì sao đám người kia lại bắt họ. Nhưng ngay sau đó, trong lòng Lâm Phàm đột nhiên chứng lại, cặp mắt mở to, vẻ mặt không dám tin.

Bọn Cổ Tộc nhìn thấy người các giới liền rú lên một tiếng dài rồi ngay lập tức xông lên chém giết.

Người thì bị ăn sống nuốt tươi, người thì bị chém làm đôi.

Máu tung tóe như mưa, rơi lả tả trong hư không, cho dù Lâm Phàm đang ẩn mình dưới lòng đất cũng vô cùng hoảng hốt, mùi máu ngấm xuống dưới lòng đất, đọng lại trên chóp mũi là một mùi tanh nồng khác lạ.

- Tại sao lại như vậy....

Lâm Phàm bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, nhiều người như vậy mà bị bọn Cổ Tộc giết hại một cách tàn nhẫn, không thương tiếc.

Cùng với đó là Thiên Ý Cổ Thánh Giới buông xuống, từng luồng ánh sáng chói lọi bao phủ trên người bọn Cổ Tộc, sắc mặt vô cùng hưởng thụ, sức mạnh trong cơ thể liên tục tăng lên.

- Không tồi, những tên này đều xếp hạng cao trong bảng truy nã.

Bọn Cổ Tộc gật đầu đầy mãn nguyện sau đó nhìn về phía những người khác:

- Còn của các người đâu?

Đám người đứng sau lưng Mộ Thiên cũng thả hết người các giới mà chúng bắt được ra, mà kết cục chào đón đám người các giới này cũng giống như khi này, tất cả đều bị chém giết một cách tàn nhẫn.

- Tuy rằng các người không đầu quân cho Cổ Tộc ta, nhưng lại có ích hơn rất nhiều so với những kẻ ăn hại nương nhờ bọn ta. Yên tâm đi, lần này cạnh tranh công bằng, cơ duyên giành được tùy theo số mệnh của từng người.

Bọn Cổ Tộc rất hưởng thụ cuộc tàn sát vừa rồi, nhất là việc nhận được sự khen thưởng của Thiên Ý, tu vi càng tiến bộ hơn.

- Quy tắc vẫn phải tuân theo quy tắc, khi vào trong đó, sống chết tùy theo ý trời, chỉ hy vọng các người đừng bị ta giết chết.

Mộ Thiên âm trầm nói.

Cổ Tộc nằm trong tay Bí Cảnh của Cổ Thánh giới, do vậy nếu muốn đi vào bên trong bắt buộc phải làm theo yêu cầu của Cổ Tộc tuy nhiên khi vào bên trong đó, sinh tử lại tùy theo số mệnh của mỗi người.

- Ha ha....

Cổ Tộc nghe thấy những lời đó liền cười lớn tiếng, dường như không hề để tâm đến.

.....

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm vô cùng phẫn nộ, hẳn không ngờ rằng mình lại nhìn thấy sự việc tàn nhẫn như vậy.

Hơn mấy nghìn mạng người các giới bị bọn Cổ Tộc chém giết mà không có bất cứ một sự phản kháng nào.

Lâm Phàm tuy không phải là Thánh Mẫu, nhưng không thể nhịn được cảnh người các giới lại bị chính đồng tộc của mình mang đi làm giao dịch.

Rầm!

Vạn Sát Cổ Vực mở ra rồi.

Lúc này, một luồng ánh sáng bộc phát ra từ một cánh cửa bằng đá, cánh cửa đột nhiên mở to, đám người Mộ Thiên cùng bọn Cổ Tộc lần lượt tiến vào, ngay lúc đó Lâm Phàm không hề do dự mà cũng xuyên qua từ dưới lòng đất để tiến vào trong đó.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, vì thăng cấp cũng được, trong lòng Lâm Phàm chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là giết sạch đám người kia.

Tiếp xúc càng nhiều, Lâm Phàm càng hiểu rõ hơn những lời mà Viên Thiên Đế nói với mình ở Huyền Hoàng Giới.

Cổ Thánh Giới là một địa ngục, là nơi người ăn thịt người, vô cùng khủng khiếp.

Sau khi tiến vào trong cánh cửa lớn đó, tinh thần của Lâm Phàm có chút chấn động nhưng ngay lập tức trở lại bình thường.

Một luồng sát khí đột nhiên cuộn trào xông tới.

Lâm Phàm nhìn tất cả những gì trước mắt mình, trong lòng trỗi lên những đợt sóng, trong khu u tối này, đâu đâu cũng có thi hài.

- Vạn Sát Cổ Vực.

Tại khoảnh khắc này, Lâm Phàm đã rõ, theo như ghi chép bên trong Cổ Thánh Giới Bí Lục của Độc Vương, Vạn Sát Cổ Vực là một Bí Cảnh.

Tương truyền sau chiến trường tàn sát giữa người các giới và Cổ Tộc, có đại năng giả đấu đá phá vỡ hư không mở ra kỷ nguyên mới, từ đó nơi đây trở thành một Bí Cảnh.

Có vô số cao thủ chết ở trong đó, do vậy cũng có không ít bảo bối đắm chìm trong Vạn Sát Cổ Vực cùng với những cao thủ đó.

- Trở nên mạnh mẽ.

Ngay tại thời khắc này, trong lòng Lâm Phàm chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là phải trở nên mạnh mẽ hơn, trong thời gian ngắn nhất trở thành người mạnh nhất.

Nếu như Cổ Thánh Giới là một vòng tròn, lấy trung tâm làm cơ sở sẽ chia thành tám phần, do tám vị Cổ Tộc Chí Cao nắm giữ, mà tám vị Cổ Tộc Chí Cao này lại tụ tập ở điểm trung tâm nắm giữ cả Cổ Thánh Giới.

- Cao cao tại thượng, không ai có thể lật đổ.

Không biết đám người Viên Thiên để rồi cuộc dùng cách gì mà đơn độc dụ được Tuyên Cổ ra ngoài.

Tuy vậy nhưng Lâm Phàm vẫn tràn đầy tự tin về tương lai, đợi sức mạnh bản thân trở nên mạnh nhất mà Tuyên Cổ ở Huyền Hoàng Giới cũng hồi phục lại sức mạnh liền có thể tìm cách kéo nó lên rồi sau đó trực tiếp đi tìm Bát Đại Chí Cao để liều mạng một phen.

Lâm Phàm đã nghĩ xong hết những bước đi tiếp theo rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 471: Đây Là Chương Pháp Gì Vậy

- Đám kiến cỏ kia đi đâu? Sao trong nháy mắt đã biến mất rồi!

Lúc này một đám Cổ Tộc lơ lửng trong không trungthăm dò tứ phía nhưng không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

- Thôi không sao, trong Vạn Sát Cổ Vực này chỉ có Cổ Tộc chúng ta mới có thể sống sót thoát ra được, đám côn trùng kia vì muốn tiến vào Bí Cảnh mà không thương tiếc tàn sát cả đồng loại, cuối cùng vẫn bị Cổ Tộc ta giết chết, ha ha.....

Cường giả Cổ Tộc cười lớn.

- Những tên này ẩn giấu tu vi thì chúng ta cũng vậy, bọn chúng cho rằng sau khi tiến vào thì có thể sống sót đi ra nhưng lại không biết rằng mình chỉ là cá trong chậu. Để cho bọn chúng đi tìm cơ duyên, sau đó chúng ta sẽ giết chúng để đoạt lấy.

Một tên Cổ Tộc nói.

Vạn Sát Cổ Vực không phải là một Bí Cảnh quý giá gì, phần lớn cơ duyên trong đó đã bị bọn Cổ Tộc chiếm lấy, chỉ ít những cơ duyên có thể được phát hiện đều bị bọn Cổ Tộc lấy hết, còn có hay không cơ duyên tiềm ẩn thì chưa rõ.

Bọn Cổ Tộc được lệnh giám sát khu Bí Cảnh này, vì muốn tối đa hóa lợi ích nên cùng với một số người các giới đi đến Thỏa thuận đó là muốn tiến vào trong Bí Cảnh không khó, chỉ cần mỗi người cung cấp đủ một trăm mạng người liền có thể được tiến vào.

Cổ Tộc giết chết người các giới sẽ nhận được khen thưởng từ Cổ Thánh Giới, điều này đối với Cổ

Tộc mà nói giống như việc nuôi lợn vậy.

Mà lợn ở đây chính là người các giới.

Tuy nhiên việc lựa chọn người được phép tiến vào Bí Cảnh của Cổ Tộc cũng phải có yêu cầu đó là tu vi bắt buộc phải thấp hơn bọn chúng.

Bởi sau khi người các giới tiến vào trong Bí Cảnh, bọn chúng sẽ theo sát sau, không phải để tìm cơ hội mà là lặng lẽ chờ đợi.

Chờ đợi người các giới tìm được cơ hội trong đó, rồi sẽ giết bọn họ để cướp đoạt, cho dù không tìm được cơ hội, bọn chúng vẫn nhận được khen thưởng từ Thiên Ý của Cổ Thánh Giới.

Loại hình mua bán không cần vốn mà cũng không bị lỗ này tại sao lại không làm chứ.

Trong mắt bọn Cổ Tộc, người các giới chỉ là lũ kiến cỏ đầu óc ngu xuẩn cực độ, biết rõ những Bí Cảnh này đã bị bọn chúng chiếm hết mà vẫn muốn tìm kiếm một tia hi vọng, đây đúng là kẻ ngốc nằm mơ.

.....

Lúc này, Lâm Phàm rón rén tiến về phía trước, bọn này làm việc thực sự khiến người khác tức chết đi được, mặc dù người các giới không có Nhân Tộc nhưng làm như vậy thì có khác gì cầm thú?

Dù nói thế nào đi chăng nữa, Lâm Phàm đi theo chính nghĩa tuyệt đối sẽ không chấp nhận sự việc như vậy xảy ra trước mắt mình.

Để báo thù cho những người đã chết của các giới, Lâm Phàm quyết định sẽ trừng trị bọn chúng.

Vạn Sát Cổ Vực được bao phủ bởi những luồng tức sát chi khí vô cùng hùng mạnh, mà trong nó có ẩn chứa một loại ý chí. Trong luồng khí u ám đó, Lâm Phàm còn nhìn thấy hình ảnh cuộc chiến đấu giữa người các giới và Cổ Tộc.

Lâm Phàm biết rằng đây chính là chiến ý được tỏa ra trong lúc chiến đấu của các đại năng giả trước đây, thời gian trôi đi nhưng những chiến ý này không những không bị biến mất mà còn trở thành một sự tồn tại đặc biệt.

- Côn Bằng thổ nạp.

Lâm Phàm hít một hơi thật sâu rồi hít luồng tức sát chi khí đó vào bụng, tức thì trong đầu hân hoan vang lên tiếng trống dồn dập giống như nghìn quân vạn mã đang xông pha vậy.

Ngay sau đó hệ thống đột nhiên lên tiếng, đã trấn áp luồng sát khí này.

- Keng, chúc mừng thu được 10 điểm kinh nghiệm.

Lâm Phàm không ngờ rằng mình chỉ hấp thu một luồng khí ít ỏi như vậy mà lại có được 10 điểm kinh nghiệm, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

- Hiển nhiên đây là một thứ tốt, có thể chuyển hóa thành kinh nghiệm thì ắt sẽ có những tác dụng khác.

Tuy nhiên những thứ này đối với Lâm Phàm mà nói tạm thời không đáng để tâm lắm bởi mục đích duy nhất của hắn lúc này là tìm được bọn Cổ Tộc và đám người bán đứng đồng loại kia.

- Vèo....

Ngay lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện chấn động, hư không tự hình thành trong Vạn Sát Cổ Vực bị sụp đổ.

Đồng thời kéo theo đó là một luồng khí tức trầm lắng, sâu xa mà lại rất quen thuộc như đã từng gặp.

Lâm Phàm liên tục nhảy lên, quy tụ khí tức rồi tránh sang một bên.

- Thiên Tinh Bạo Liệt.

Lúc này ở phía trước, một bóng người lơ lửng trên không trung, áo choàng dài phấp phới giữa trời, song quyền vỗ rầm về phía hư không tạo thành một quả cầu sáng óng ánh tấn công về phía con hung vật Cổ Vực do tức sát chi khí thai nghén hình thành.

Con hung vật Cổ Vực thân hình cao lớn có sự kết hợp giữa Cổ Tộc và người các giới.

Ngay tức khắc, nó bị quả cầu sáng đập trúng liền hóa thành một đồng tro bụi, mà trong đồng tro bụi ấy hiện lên một viên kết tinh phát ra ánh sáng yếu ớt.

- Vận may không tồi, phát hiện được một con hung vật Cổ Vực.

Vạn Tà Tinh nhặt viên kết tinh lên rồi nở một nụ cười.

- Mặc dù trong viên kết tinh này chỉ có 1% sức mạnh của lúc còn sống nhưng đây cũng là một sự thu hoạch.

Vạn Tà Tinh vừa cười vừa nói.

Lâm Phàm nhìn tên đó, tu vi không tồi, Thanh Thiên Vị Đại Viên Mãn.

Nếu như trước đây thì Lâm Phàm giao đấu với hắn có lẽ hơi nan giải, nhưng giờ đây sau khi đã ngưng tụ được hạt giống chân pháp sức chiến đấu đã tăng lên vô kể, giết hắn dễ như trở bàn tay.

- Là ai?

Lúc này, sắc mặt của Vạn Tà Tinh đột nhiên trở nên kinh hãi, vừa nhặt viên kết tinh lên vừa hướng ánh mắt về phía sau lưng.

Lâm Phàm hiện hình, nhìn gã trước mặt mình, ánh mắt toát lên vẻ khinh thường.

- Người là ai, hình như trong đội ngũ tiến vào Vạn Cổ Sát Vực không có tên của người.

Vạn Tà Tinh nhìn Lâm Phàm đầy tà tính.

- Ta đã từng gặp người của Tinh Giới, tuy tu vi không cao như người nhưng lại có dũng khí hơn rất nhiều, còn người lại mang cả một trăm người đồng bào của mình đến đây để cho bọn Cổ Tộc chém giết, thật đáng bị người khác xỉ nhục.

Lâm Phàm nói.

- Hừm

Vạn Tà Tinh lạnh nhạt hừm một tiếng, không ngờ tên này lại dám dạy đời mình, nói nhiều cũng vô ích liền vung tay lên, tinh thần chi lực giáng xuống đánh về phía Lâm Phàm.

- Tiểu tử, đừng nhúng tay vào chuyện của người khác.

- Thánh Tinh Quyền.

Quyền này của Vạn Tà Tinh chất chứa tinh thần chi lực vô cùng vô tận, dường như lôi kéo hết tinh tú trên trời xuống, sau đó tụ thành một quyền tấn công Lâm Phàm.

Lâm Phàm chân đạp hư không, hạt giống chân pháp đột nhiên được phát động, trong không trung chỉ để lại một dãy tàn ảnh.

- Đại Phàm Ca Thần Chưởng.

Bây giờ, Lâm Phàm sẽ cho hần biết thế nào mới gọi là khủng khiếp, vừa rồi vốn định một chiêu trấn áp hần nhưng nghĩ lại chi bằng sẽ lợi dụng kẻ ăn hại này.

Lâm Phàm tung ra một chương, một con rồng “Đại Phàm Ca” gầm gừ bay ra.

- Đây là chương pháp gì vậy?

Vạn Tà Tinh nhìn thấy quyền của mình bị đánh xuyên qua liền sửng sốt.

- Hừm, chương pháp gì á? chương pháp muốn người phát điên phát dại.

Lâm Phàm không thèm nói nhiều với hần.

Nổ!

Bùm!

Con rồng “Đại Phàm Ca” quần quanh Vạn Tà Tinh sau đó đột nhiên phát nổ, một làn khói dày đặc bao phủ lấy hần.

- Cái thứ gì vậy.....

Vạn Tà Tinh chưa từng nhìn thấy chương pháp nào quái dị như vậy, hần tung ra một chương định đánh bay đám khói, nhưng hần vô cùng kinh hãi bởi những đám khói đó giống như có chất dính, cho dù đập vỡ như thế nào vẫn lơ lửng bay tới, xuyên qua bất cứ khe hở nào.

Từ lỗ mũi tới cả lỗ chân lông.....

- Á.....

Ngay tại lúc này, Vạn Tà Tinh đột nhiên phát hiện tinh thần của mình bị mất kiểm soát liền cất tiếng gào thét.

Sau khi làn khói tiêu tan thì không còn nhìn thấy bóng dáng của Lâm Phàm đâu nữa.

Đôi mắt của Vạn Tà Tinh đỏ rực lên, một nỗi dục vọng mãnh liệt trời dậy xâm chiếm cả tâm trí, không thể xua tan.

- Ta....Ta.....

Lúc này, Vạn Tà Tinh thở rất gấp, trong đầu chỉ có một suy nghĩ đó là tận dụng triệt để tất cả mọi thứ, lao vào bất cứ khe hở nào.

Lâm Phàm nhìn Vạn Tà Tinh hoá thành một tia sáng bay về phía xa liền cười nhạt:

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 472: Huỳnh Đệ, Cái Tay Định Sờ Vào Đâu Thế

- Ha ha, không tồi, không tồi, Túc Sát Chi Khí trong Vạn Sát Cổ Vực quả nhiên khiến Chiến Vương Diệt Thế Quyền của ta tiến bộ hơn.

Trong một khu Túc Sát Chi Khí vô cùng vắng vẻ, một tên đầu trọc người mặc áo giáp Đằng Long đen kịt, đang ngồi khoanh gối hấp thu luồng khí hậu xung quanh.

Hắn này là người của Chiến Giới, có cặp thiết quyền vô địch thiên hạ, phi thăng tới Cổ Thánh Giới bằng quyền chính đạo.

- Giá như có thể ở đây tu luyện mười năm thì chắc chắn có thể đưa được Chiến Vương Diệt Thế Quyền lên tới đỉnh cao, nhưng bọn Cổ Tộc đương nhiên sẽ không cho ta cơ hội này, xem ra sau này phải thường xuyên đến đây mới được.

Ánh mắt của Chiến Vô Địch có chút thất vọng, thậm chí ẩn chứa vẻ hận thù. Nếu như có thể chiếm nơi đây thành của riêng thì tốt biết bao.

Nhưng suy nghĩ này chỉ trong chớp nhoáng rồi ngay lập tức bị gạt ra khỏi đầu, sức mạnh của Cổ Tộc quá rõ ràng, đừng nói đến việc chiếm nơi đây thành của riêng, mà ngay việc có thể sống sót ra được khỏi đây không cũng là một vấn đề.

- Nơi đây bị bọn Cổ Tộc nắm giữ đã lâu, không biết có cơ duyên tiềm ẩn hay không, nhưng có những cơ duyên nếu như có duyên giành được thì cho dù là bọn Cổ Tộc cũng chưa chắc có thể phát hiện ra. Tu luyện thêm chút nữa rồi sẽ đi xem xét xung quanh.

Chiến Vô Địch tự nhủ.

Đám người tiến vào lần này, ai cũng đi lên từ sinh tử, dã tâm của bọn Cổ Tộc đương nhiên họ đều biết, nhưng nay tất cả Bí Cảnh đã biết trong Cổ Thánh Giới đều bị bọn Cổ Tộc nắm giữ.

Người các giới muốn tiến vào Bí Cảnh quả là khó hơn cả đi lên trời.

Mà nay, chỉ cần giao nộp một trăm mạng người liền có thể tiến vào, tuy thủ đoạn hơi dã man, nhưng vì tương lai thì chút tổn thất còn con này đâu có đáng gì.

- Tà Tinh huynh, huynh đến rồi đấy à.

Lúc này, Chiến Vô Địch đang hấp thu Túc Sát Chi Khí nhưng cảm nhận được tình hình xung quanh, không mở mắt mà chỉ khẽ nhếch miệng hỏi mà thôi.

Chiến Vô Địch không coi Vạn Tà Tinh ra gì, bởi tu vi của đối thủ hẳn nắm rất rõ, đây không phải là đối thủ của hắn, mà lại đang trong lúc hấp thu Túc Sát Chi Khí nên hắn cũng không muốn kết thúc tại thời điểm này.

Với thân thể vạn kiếp đều không thể phá vỡ của hắn, Vạn Tà Tinh có thể làm gì được hắn chứ.

Nếu như Vạn Tà Tinh thực sự dám ra tay đánh lén hắn, ngay lập tức hắn sẽ có thể trấn áp ngay.

.....

Lâm Phàm nấp trong bóng tối quan sát tên mặc áo giáp đen, chiến ý của hắn vô cùng dạt dào như những lưỡi giao sắc nhọn cắt xé hư không, hiển nhiên là người của Chiến Giới.

Mà tu vi lại là Hoang Thiên Vị sơ kỳ nên cũng được coi là một tay cao thủ.

Với thực lực bản thân đã ngưng tụ thành hạt giống chân pháp, liệu mình với hắc đầu có khó khăn gì, hơn nữa tên này tu luyện trong pháp môn nên chỉ có một môn công pháp được ngưng tụ thành hạt giống chân pháp, không đến nỗi phải sợ hãi hắc.

Lâm Phàm chờ đợi, không biết tên Vạn Tà Tinh này sẽ giở thủ đoạn gì.

- Tà Tinh huynh, huynh làm cái gì vậy.

Ngay lúc này, đôi mắt đang nhắm nghiền của Chiến Vô Địch đột nhiên nhú lại, một đôi tay mát lạnh nhẹ nhàng vuốt ve đầu hắc, dần dần luồn xuống vòng qua cổ rồi trượt thẳng xuống phía dưới.

- Tà Tinh huynh, trò đùa này không hay ho gì cả, dừng tay lại đi.

Chiến Vô Địch đang đắm chìm trong tu luyện, đột nhiên quát lớn, tiếng quát đó vang lên từ sâu thẳm trái tim, nếu những người tu vi thấp rất có khả năng sẽ bị tiếng quát đó dọa cho vỡ mật.

Chiến Vô Địch không biết hắc này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng lúc này đang ngưng tụ một viên kết tinh “túc sát”, nên không thể để việc sắp thành lại hỏng được, nhưng ngay lập tức, Chiến Vô Địch liền mở to đôi mắt.

Một luồng ánh sáng kinh sợ bộc phát ra.

- Vạn Tà Tinh, ngươi muốn chết sao.

Chiến Vô Địch không dám tin đôi tay của Vạn Tà Tinh lại dám tóm lấy cái thứ ở giữa đũng quần của mình khiến hắc vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, Lâm Phàm cũng há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin, không ngờ rằng Vạn Tà Tinh lại biến thái như vậy, tóm luôn cái thứ ở giữa đũng quần của Chiến Vô Địch mà lại còn không biết xấu hổ bóp bóp mấy cái.

- Ta muốn ăn người.....

Vạn Tà Tinh hai mắt đỏ rực, đè Chiến Vô Địch xuống đất rồi cru môi hôn lấy hôn để vào mặt của hắn.

- Vạn Tà Tinh, người chết đi cho ta.....

Lúc này, Chiến Vô Địch hoàn toàn nổi điên, hắn không ngờ Vạn Tà Tinh lại dám làm chuyện như thế này với mình. Rầm!

Chiến Vô Địch tung ra một quyền kinh thiên động địa muốn trực tiếp đánh bay Vạn Tà Tinh.

- Trời, huynh đệ người sờ vào đầu vậy.

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt có chút thay đổi, tên kia người không được đánh chết Vạn Tà Tinh không thì ta sẽ bị mất toi kinh nghiệm.

Nhưng lúc này, điều khiến Lâm Phàm vô cùng ngạc nhiên đó là Vạn Tà Tinh sau khi dính một quyền của Chiến Vô Địch mà lại chỉ nhổ ra một ngụm máu tươi mà không có chút gì đáng ngại.

- Tại sao lại có thể như thế.....

Lâm Phàm không thể hiểu được tại sao Vạn Tà Tinh chỉ là Thanh Thiên Vị đại viên mãn mà Chiến Vô Địch lại là Hoang Thiên Vị sơ kỳ, cho dù chỉ chênh lệch một cảnh giới nhưng thông thường chỉ với một quyền của Hoang Thiên Vị đã đủ để khiến cho đối phương thịt nát xương tan rồi.

- Không được phản kháng, sẽ rất nhanh thôi.....

Vạn Tà Tinh điên cuồng gào thét, sau đó lại liều mạng xông lên.

- Người điên thật rồi.....

Chiến Vô Địch gào lên, tung ra một quyền muốn triệt để giết chết Vạn Tà Tinh.

Mặc dù là chỗ quen biết, nhưng tên này lại dở trò với hãn, tội quá đáng muôn chết.

.....

Khi này, Lâm Phàm cũng vô cùng sửng sốt, bắt đầu nghi ngờ “Đại Phàm Ca”, mặc dù nó rất mạnh nhưng với tình hình hiện tại hình như có điều gì đó không đúng.

Lẽ nào “Đại Phàm Ca” sau khi ngưng tụ thành công công pháp, công dụng lại có chút thay đổi sao?

Lẽ nào những người đang trong thời kỳ phát dục, sức phòng ngự hoặc sức chiến đấu lại trở nên mạnh mẽ hơn hay sao?

Nếu không phải thì nên giải thích sao đây, đứng trước Chiến Vô Địch mà Vạn Tà Tinh lại có thể kiên trì được lâu như vậy.

Lúc này, Vạn Tà Tinh nằm sấp sau lưng của Chiến Vô Địch, thân hình như một con linh xà quấn quanh người hãn, găm lấy găm để cổ của hãn, quần áo của Vạn Tà Tinh ngày càng ít đi, dường như muốn sử dụng chiêu thức tấn công từ phía sau vậy.

Lâm Phàm vẫn đang lặng lẽ quan sát, sau đó liền nắm bắt cơ hội, di chuyển thân hình, vận chuyển hạt giống chân pháp rồi găm lên một tiếng.

- Thương Khung.

Một ánh rìu sáng xé rách trời đất.

Lúc này, Chiến Vô Địch đang bị Vạn Tà Tinh quấn quanh đột nhiên sờn gai ốc, cảm giác nguy hiểm dâng trào trong tim, song quyền tung ra, chiến ý vô song.

- Chiến Vương Diệt Thế Quyền.

Tuy Chiến Vô Địch chưa tu luyện “Chiến Vương Diệt Thế Quyền” đạt tới đỉnh cao, nhưng đã ngưng tụ môn công pháp này thành hạt giống chân pháp, quyền chưởng chấn động hư không giống như hủy thiên diệt địa, tấn công về phía Lâm Phàm.

- Á.....

Mây ngay tại lúc này, Vạn Tà Tinh nằm sấp sau lưng của Chiến Vô Địch liền hơi động đậy khiến hắn đột nhiên kêu lên thảm thiết.

- Đồ khốn nạn, ta muốn ngươi chết.

Lúc này, Chiến Vô Địch vô cùng tức giận, túm lấy Vạn Tà Tinh định kéo hẳn lại, nhưng Vạn Tà Tinh sau ở phía sau lưng giống như miếng dán keo da chó, dùng bao nhiêu sức cũng không kéo ra được.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Cước.

Lâm Phàm động đậy người, tung ra một cú đá chân, phá vỡ trời đất, mang theo một sự hoan lạc bất tận sút thẳng xuống dưới háng của Chiến Vô Địch.

- Á

Tiếng hét càng thê thảm hơn cất lên từ miệng của Chiến Vô Địch, vị trí gần đũng quần vô cùng đau đớn giống như sông nước dạt dào liên tục không ngừng nghỉ.

Chiến Vô Địch cúi lưng ưỡn mông, Vạn Tà Tinh ở phía sau đột nhiên run lên sung sướng giống như phát hiện ra một Đại Lục mới vậy.

- Chết hết đi cho ta.....

Lâm Phàm vội nắm bắt lấy cơ hội này, vung rìu lên.

Một mũi tên trúng hai đích.

Bóng rìu hiện lên, Thương Khung đột nhiên bộc phát ra ngoài trực tiếp cắt đứt cả vùng thứ nguyên này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 473: Ánh Mắt Đối Diện Có Chút Kinh Sợ

- Tình cảnh vô cùng thâm trầm khiến trong lòng ta rất bi thương.

Lâm Phàm che ngực thở dài một cái, sau đó sắc mặt lại trở lại bình thường trong một nốt nhạc, một chút bi thương ngấn ngủ biến mất.

“Keng, chúc mừng đánh giết Vạn Tà Tinh cảnh giới Thanh Thiên Vị đại viên mãn.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường 40000.”

“Keng, chúc mừng đánh giết Chiến Vô Địch cảnh giới Hoang Thiên Vị sơ kỳ.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường 50000.”

“Keng, chúc mừng thu được Chiến Vương Diệt Thế Quyền.”

“Keng, chúc mừng thăng cấp.”

“Keng, Thanh Thiên Vị trung kỳ.”

...

Vận dụng “Đại Phàm Ca” mạnh mẽ chém giết hai người này lấy được một lượng lớn kinh nghiệm không chỉ khiến mình thăng cấp, vận khí còn bạo phát nhật được một bản công pháp.

Lâm Phàm hiện tại phát hiện muốn có đồ vật cũng phải xem vận khí có tốt hay không mới được.

Hai người này thực lực tuy không thấp thế nhưng không có lấy một cái bảo bối, có thể nói rất là đáng thương

May mà vẫn còn được một cuốn công pháp chỉ là không biết là hàng loại nào thôi.

“Keng, có tu luyện Chiến Vương Diệt Thế Quyền hay không.”

- Tu luyện.

Bất kỳ công pháp nào đối với Lâm Phàm mà nói đều không quan trọng. Coi như cho Lâm Phàm một bản công pháp nát đến cực hạn hẳn cũng có thể đem công pháp này tu luyện tới cảnh giới đỉnh cao.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm tu luyện “Chiến Vương Diệt Thế Quyền” đã thông hiểu rất nhiều đạo lý, tuy không sánh được Chiến Vô Địch nhưng cũng không tệ.

Hai quyền Lâm Phàm cùng xuất ra khiến hư không rung động, một quyền “Ý”, một quyền “Diệt” bao dung vạn tượng, uy lực vô cùng, cảnh tượng tận thế giờ phút này đã được tái hiện.

- Quả nhiên rất mạnh nếu không phải Vạn Tà Tinh phát xuân thì nói không chừng Chiến Vô Địch có thể dựa vào quyền pháp này cùng mình hao tổn một đoạn thời gian khá dài đây. Lâm Phàm thu quyền về cảm thán nói ra.

Lâm Phàm phát hiện có người từ phương xa tới nên nhanh chóng đem hai chiếc nhẫn chữ vật thu về sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi Lâm Phàm rời đi thì có một đám Cổ Tộc đến nơi này.

-Ồ tại sao lại không có ai?

Bọn họ vừa cảm nhận được nơi này có dao động liền chạy đến xem. Lúc này đi tới hiện trường lại phát hiện không có ai thì cảm thấy có chút kỳ quái.

- Tiếp tục tìm đi chắc sẽ có thu hoạch gì đó

Bảo bối trong bí cảnh là mục tiêu duy nhất của chúng ta còn những tên khác giết hết!

- Hê hê, đám kiến hôi này chạy đúng là nhanh thật vừa mới ở đây giờ đã mất tiêu.

...

Tu vi vừa tăng lên khá nhiều nên Lâm Phàm cảm giác thực lực của mình hiện tại vô cùng mạnh mẽ. Cảnh tượng khi xuất thủ không giống như long trời lở đất thì cũng phải giống như phiên giang đảo hải.

- Hai người này quá nghèo nàn.

Lâm Phàm lật xem hai cái chiếc nhẫn trữ vật vẻ mặt bất đắc dĩ khi nhìn vào bên trong không có bất kỳ vật gì.

Thực ra Lâm Phàm không biết hai người này không rõ tình huống cụ thể của cổ thánh giới, vẫn cứ nghĩ Cổ Thánh Giới rất đẹp. Bởi vậy khi phi thăng, hai người này đều đem bảo bối của chính mình nhiều năm tích lũy được toàn bộ đặt ở trong động phủ trở thành bảo tàng cho những hậu nhân có duyên.

Nhưng về sau đi tới Cổ Thánh Giới hai người mới bị thảm phát hiện tất cả những thứ này đều là bẫy, đồng thời hối hận vô cùng vì không mang theo bảo bối. Sớm biết Cổ Thánh Giới lừa người như vậy thì không nên đem đồ vật để lại hạ giới.

Lúc trước Vạn Tà Tinh đánh chết một đầu hung vật cổ vực mới nhận được một viên kết tinh. Viên kết tinh này trong nháy mắt bị Lâm Phàm hấp thu, nó chỉ khiến kinh nghiệm hơi hơi gia tăng một ít, như thế đối với Lâm Phàm mà nói chẳng thấm vào đâu.

Lần này Lâm Phàm không định buông tha cho bất kì ai. Tất cả những sinh linh đi vào chỉ cần gặp phải đều chém giết hết.

Đám tiểu súc sinh này quá tàn nhẫn, một chút lòng thương cũng không có. Vì tiến vào một cái bí cảnh kể cả trẻ con đều bắt đi thì có còn là người hay không?

Ở Cổ Thánh Giới có thể chống lại Cổ Tộc đều là những người phi thăng từ hạ giới lên, vậy nên những sinh linh này ở đây đều trải qua máu và nước mắt gột rửa, không phải những người ra đời ở Cổ Thánh Giới có thể so sánh.

Sinh linh bản địa sinh trưởng ở Cổ Thánh Giới không phải là không có cao thủ, nhưng loại người này đặc biệt ít ỏi.

Lúc này Lâm Phàm dừng bước lại ẩn nấp đi bởi vì hắn nhìn thấy có một tên Cổ Tộc đến gần huyết động, mà sau khi tên Cổ Tộc này đi vào thì có một tên người Lôi tộc cũng tiến vào.

Tên Lôi tộc này Lâm Phàm có chút ấn tượng vì lúc ở bên ngoài cái tên này ngay cả trẻ con đều không buông tha quả thực chính là cầm thú.

- Một tên Cổ Tộc với một tên cầm thú. Được lắm, bốn thiếu gia không giết chết các người thì ta cùng họ với các người.

Lâm Phàm quan sát tình huống xung quanh bảo đảm không còn ai sau đó thân hình lóe lên xuất hiện ở cửa hang động.

Lâm Phàm không biết tình huống bên trong cũng không có thâm nhập vào.

- Khả khả là các người tự tìm đường chết nhé, bốn thiếu gia nhìn xem vận khí các người có tốt không.

Lâm Phàm lười cùng những người này giao thủ, có thể hại chết chúng thì liền làm, không thể giết được thì cũng phải nghĩ tất cả biện pháp hãm hại chúng.

- Đại Phàm Ca, tất cả nhờ vào người.

Lâm Phàm hít sâu một hơi. Hạt giống Chân Pháp trong nháy mắt vận chuyển sau đó phun ra một hơi nhất thời cuồng phong chấn động “Đại Phàm Ca” nhanh chóng xông vào trong huyết động.

“Đại Phàm Ca” chứa đựng trong Chân Pháp hạt giống từ từ giảm thiểu, lập tức Lâm Phàm vỗ một cái vào túi trữ vật nháy mắt luyện chế ra mấy ngàn viên Đại Phàm Ca sau đó một lần nuốt hết vào trong bụng bổ sung vào bên trong hạt giống Chân Pháp.

- Bốn Thiếu gia cũng không tin không làm chết các người.

Lâm Phàm lại phun ra “Đại Phàm Ca”, dưới sự khống chế của Lâm Phàm chúng bay đi khắp nơi trong huyết động.

Lúc này Lâm Phàm cảm ứng được hai tên Lôi tộc cùng Cổ Tộc đang chém giết nhau, hai tên này đánh nhau rất là kịch liệt bọn chúng không có chú ý tới Lâm Phàm đang ẩn thân bên trong một đoàn sương mù.

Đại Phàm Ca chậm rãi bốc lên tràn ngập trong không gian hai người đang đứng.

- Đây là cái gì?

Tên Lôi tộc phát hiện làn sương mù này thì sắc mặt hơi đổi trong lúc đó thấy tên Lôi tộc phân tâm thì ngay lập tức Cổ tộc một quyền đánh tới.

- Hừ, giun để dám phân tâm.

Cổ Tộc cười lạnh một tiếng đối với những làn sương mù xung quanh không để ở trong lòng một chưởng vỗ ra đem sương mù đập tan sau đó tiếp tục chém giết.

- Người muốn giết ta vậy phải xem người có bản lĩnh hay không.

Lôi tộc bị cú đấm này đánh cho tâm thần chấn động sau đó gào thét liên tục chiêu nào chiêu nấy xuống tay ác độc, Lôi Đình ngưng tụ ở trong bàn tay chấn động hư không.

Lâm Phàm khống chế “Đại Phàm Ca” cười gằn nhìn hai tên này chết đến nơi rồi còn không biết, vậy để các người cảm thụ một chút thống khổ đi.

Cổ Tộc cùng Lôi tộc hai người này mỗi một lần hô hấp đều đem “Đại Phàm Ca” hít vào mỗi một lần giao thủ đều gây ra chấn động để hiệu lực của “Đại Phàm Ca” càng thêm mãnh liệt.

Từ từ con mắt hai người đều cực kỳ đỏ thẫm chí sắc mặt cũng bắt đầu thay đổi

- Xảy ra chuyện gì...

Tên Lôi tộc hô hấp càng lúc càng gấp, đặc biệt là hẳn cảm thấy sâu trong nội tâm giống như bị cái gì đó khống chế.

Tên Cổ Tộc cũng như vậy hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Mà để bọn hắn càng kinh sợ chính là lúc đối diện với nhau không có cảm giác như lúc trước liều chết một mất một còn, lúc này vậy mà cảm thấy hai bên không hề đáng ghét như vậy.

Lúc cái cảm giác này phát sinh hai người không khỏi sợ hãi, càng hoảng sợ hơn nữa là bọn họ phát hiện mình không khống chế được thân thể nữa.

Chậm rãi... Chậm rãi.

- Không...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 474: Lôi Đình Pháp Vương

Sau khi “Đại Phàm Ca” tu luyện thành hạt giống Chân Pháp liền có được linh tính, được tính theo đó tăng lên rất nhiều, tuy đối phó với cao thủ Hoang Thiên Vị hàng đầu mà nói thì đúng là có chút giật gấu vá vai thế nhưng Lâm Phàm có biện pháp đem được tính tăng lên.

Đối với Lâm Phàm chỉ cần nó là công pháp thì sẽ không có chuyện không dùng được.

Đột nhiên có một tiếng gầm rú kinh thiên động địa truyền từ trong huyết động ra khiến Lâm Phàm đang liều mạng phun ra “Đại Phàm Ca” bị thanh âm này làm giật mình khiến hắn dừng động tác lại

- Tiếng kêu thật thê thảm!

Lâm Phàm đưa tay che ngực giống như vừa làm cái sự tình táng tận thiên lương vậy.

- Các người không nên trách bốn thiếu gia, muốn trách thì trách các người quá tàn nhẫn, thiếu gia đối với các người cũng là bất đắc dĩ.

Tình huống bên trong căn bản không cần nghĩ cũng có thể biết khẳng định là vô cùng thê thảm, người có thể ở dưới âm uy của “Đại Phàm Ca” mà còn sống sót từ đó đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Ngoại trừ Long Huyền còn lại tất cả sinh linh đều bị “Đại Phàm Ca” khống chế cuối cùng trầm mê ở trong đục vọng.

Thân hình Lâm Phàm lóe lên lập tức chui vào trong huyết động, lúc này bên trong khẳng định đã loạn thành một đoàn. Ngắm lại lát nữa sẽ

trông thấy một màn kia, cảm giác hai con mắt thuần khiết của mình sẽ bị ô nhiễm hồng mắt.

Bởi vì Lâm Phàm điều khiển “Đại Phàm Ca” nên đối với phương hướng của hai tên Lôi tộc cùng Cổ Tộc trong huyết động rõ như lòng bàn tay nên rất nhanh tìm được hai người này.

Bên trong không có gió lọt vào sương mù vờn quanh trong sương mù mờ lung đó có hai thân ảnh đẹp đẽ đang không ngừng chấp trùng kèm theo thanh âm vang dội phát ra khắp huyết động.

- Cảnh này không thể nhìn nổi.

Lâm Phàm che mắt, rất khó tiếp thu một màn phát sinh ở trước mắt của chính mình. Hơn nữa cảnh này còn do một tay mình tạo thành, nếu như để người ta tỉnh lại không biết cảm thấy đau khổ như thế nào.

Hiện tại “Đại Phàm Ca” càng ngày càng bá đạo, trước đây bọn Nhị Cầu đều coi cái này là thần đan, mỗi ngày đều dùng để chơi bời. Nhưng bây giờ ai mà xui xẻo hít phải không những không có một tia cảm giác thoải mái mà còn bị khống chế rồi làm ra một số việc ngượng ngùng.

- Chiến Vương Diệt Thế Quyền

Lâm Phàm không muốn cảnh này làm ô nhiễm hai con mắt của mình nữa trong nháy mắt ra tay, hai quyền hạ xuống, ý chí giáng lâm như cảnh tượng ngày tận thế trấn áp lên trên thân thể hai người này.

“Chiến Vương Diệt Thế Quyền” cũng không khó tu luyện chủ yếu là phải có một ý chí đánh đâu thắng đó hủy diệt tất cả, mà khí tức hoang tàn bên trong Vạn Sát Cổ Vực đối với “Chiến Vương Diệt Thế Quyền” mà nói chính là vật đại bổ.

Chờ sau khi đem những tên rác rưởi này chém giết toàn bộ rồi trở lại tu luyện thật tốt “Chiến Vương Diệt Thế Quyền”, tu luyện tới cảnh giới

tối cao rồi ngưng tụ thành hạt giống Chân Pháp thì sẽ có sự lột xác mạnh mẽ.

Hai tên này tuy đang phát tiết dục vọng nhưng bọn họ đã sớm cảm ứng được Lâm Phàm, nội tâm đang giãy dụa thể nhưng dục vọng trong đầu giống như núi cao hung hăng đè lên để bọn hắn không thể khống chế được thân thể.

Song quyền giáng lâm kèm theo ý chí hủy diệt trong nháy mắt đem hai người này biến mất khỏi thế gian.

“Keng, chúc mừng đánh giết Lôi tộc Hoang Thiên Vị sơ kỳ.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường 40000.”

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Tộc Hoang Thiên Vị sơ kỳ.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường 40000.”

“Keng, chúc mừng nhận được lôi đình hàm nghĩa.”

“Keng, kỹ năng điều giáo cảm ứng được hàm nghĩa lôi đình, có hấp thu hay không?”

Lúc này sắc mặt Lâm Phàm hơi đổi, sau khi giết chết tên Lôi tộc này liền rơi ra một viên hạt giống Chân Pháp phiêu phù trong không trung, bên trong hạt giống Chân Pháp lôi đình lấp loé giống như một thế giới toàn sấm sét.

Để Lâm Phàm không tưởng tượng được là kỹ năng điều giáo lại muốn hấp thu hạt giống này.

Lâm Phàm không biết rốt cuộc hạt giống này có tác dụng gì nhưng nếu kỹ năng điều giáo muốn hấp thu vậy thì hút về để nó hấp thu cho tốt.

“Hấp thu.” “Keng, hấp thu thành công kỹ năng điều giáo phát sinh dị biến.”

“Keng, kỹ năng điều giáo sản ra linh thức Lôi Đình Pháp Vương.”

- Con mẹ nó...

Lúc này, Lâm Phàm hoàn toàn bối rối không biết cuối cùng hệ thống xảy ra chuyện gì, một cái kỹ năng học tập còn có thể sinh ra linh thức, cái này quá là quái dị.

- Oanh...

Ngay lúc đó một đạo sấm sét nổ vang, sau đó sấm sét hình thành một đũa bé đầu tròn trong tay cầm một chiếc roi dài, xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Bên trong đôi mắt nó ánh lên sự sắc bén lạ thường dường như chứa đựng sự chính nghĩa của cả thế gian, chỉ cần tới gần nó một chút sẽ bị nó mê hoặc không thể tự mình khống chế bản thân.

- Ta chính là Lôi Đình Pháp Vương.

Đũa bé sắc mặt không hề thay đổi phát ra một đạo hồng âm.

- Có cần Lôi Đình Pháp Vương ta đây dạy dỗ ngươi một chút.

Hai tay đũa bé nhả nhụi cầm chiếc roi dài đột nhiên ngưng lại phát ra thanh âm giòn dã.

- Không cần...

Lâm Phàm lập tức lắc đầu, hắn đến bây giờ vẫn còn ở trong trạng thái như mơ, không nghĩ ra những thứ này là chuyện gì xảy ra, sao hấp thu một cái hàm nghĩa lôi đình mà kỹ năng điều giáo liền sinh ra linh thức, cái này cũng quá là hư cấu.

Rất nhanh Lôi Đình Pháp Vương hóa thành một tia chớp chui vào trong thân thể Lâm Phàm.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được Lôi Đình Pháp Vương đang ở trong thân thể của mình, chỉ cần mình có một ý nghĩ lập tức có thể gọi nó ra.

Cái tên Lôi Đình Pháp Vương làm Lâm Phàm nghĩ đến người sáng lập biện pháp trị liệu điện giật, sáng lập bộ binh bảo tử Dương Khiếu Thú. (Dịch giả: ông này là ai thì bó tay)

- Lôi Đình Pháp Vương không phải như thế này chứ.

Đối với kỹ năng điều giáo Lâm Phàm vẫn luôn coi trọng, bình thường mình sử dụng kỹ năng này đều bị nó soi mói hình như không phục.

Bây giờ Lôi Đình Pháp Vương xuất hiện làm cho Lâm Phàm cảm giác nhân sinh càng ngày càng kỳ diệu.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều nữa chờ khi có cơ hội trở lại nghiên cứu một chút cái tên Lôi Đình Pháp Vương này.

Thi thể của hai tên Lôi tộc và Cổ Tộc còn chồng chất lên nhau, hơn nữa hiện tại tư thế hai người này có chút bất nhã làm Lâm Phàm cũng lười lên kiểm tra.

Hắn lấy ra “Yêu Thành” đem tinh khí thần của bọn chúng toàn bộ hấp thu.

Bây giờ “Yêu Thành” đã là Tuyệt phẩm Linh khí có thượng cổ đại yêu tọa trấn, chỉ cần tiếp tục bồi dưỡng Đạo khí, chí bảo cũng tuyệt đối không phải là vấn đề.

...

Ở một chỗ nào đó bên trong hư không nghịch lưu của Vạn Sát Cổ Vực, Mộ Thiên một tay thành trảo hướng về đại địa nắm lấy, sức mạnh bàng bạc chợt bộc phát ra khiến đại địa đột nhiên run rẩy, một cái linh mạch tản ra ánh sáng màu tím bị Mộ Thiên nắm trong tay.

- Không nghĩ tới vận khí mình tốt như vậy, linh mạch của đại năng giả ngã xuống ở đây lại bị mình phát hiện. Mộ Thiên đem linh mạch này thu hồi vào trong nhẫn trữ vật, chờ sau khi đi ra ngoài đem nó luyện hóa thì tu vi tất nhiên sẽ tăng lên một bậc.

Mộ Thiên nhìn hư không vô tận phía xa xăm trong mắt hiện lên quang mang lập loè vẻ rất tà dị, toàn bộ bí cảnh ở Cổ Thánh Giới được phát hiện đều bị Cổ Tộc khống chế. Vô số bảo bối trong đó đều bị Cổ Tộc vơ vét hết sạch sẽ, nếu còn cũng đều là bảo bối ẩn giấu cực sâu nếu như vận khí không tốt thì không những không nhận được bất kỳ thứ tốt gì mà còn đem mệnh để lại ở đây.

Lúc này Mộ Thiên vừa định rời đi thì đường đi phía trước đã bị chặn lại.

- Ha ha, không tệ, không tệ không nghĩ tới người còn có thể phát hiện bảo bối.

Lúc này mấy tên Cổ Tộc tìm được Mộ Thiên, nhìn thấy Mộ Thiên lấy ra đồ vật từ bên trong đại địa vẻ tham lam trong mắt chúng lộ rõ ra ngoài.

- Hừ, đã sớm biết Cổ Tộc các người không có ý tốt, chẳng lẽ các người cho rằng chỉ bằng các người thì có thể đoạt đồ ăn trước miệng hổ hay sao?

Mộ Thiên nhìn những tên Cổ Tộc trước mắt này lớn tiếng hỏi.

- Đoạt đồ ăn trước miệng hổ, vậy còn phải nhìn ai là hổ...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 475: Đáng Tiếc Một Đám Kinh Nghiệm

- Chúng tộc các giới chỉ là súc sinh mà Cổ Tộc chúng ta nuôi nhốt, nếu như người không muốn chết thì đem cái linh mạch kia giao ra đây cho ta.

Cổ Yêu cười nhạt nhìn Mộ Thiên giống như sự sống chết của Mộ Thiên bây giờ nằm trong lòng bàn tay hắn rồi.

Từ sau khi khống chế Vạn Sát Cổ Vực không biết có bao nhiêu sinh linh chúng tộc các giới chết ở trong tay bọn hắn, có rất nhiều nhân vật các chủng tộc tự nhận là có một không hai cuối cùng vẫn bị Cổ Tộc nuốt.

Bởi vậy Mộ Thiên dù là sinh linh Quý tộc thì Cổ Yêu căn bản cũng không có đem hắn để ở trong lòng, cho dù hắn che giấu tu vi thì có thể thế nào.

- Hừ, muốn lấy linh mạch này vậy thì xem các người có đủ bản lĩnh hay không.

Mộ Thiên cười lạnh một tiếng trong chớp mắt hai cánh tay đột nhiên vươn ra thật dài, huyết nhục phía trên trong nháy mắt tiêu tan lộ ra xương trắng âm u.

Các đầu ngón tay vừa đụng vào hư không trong nháy mắt đem hư không xé rách. Không gian loạn lưu trong nháy mắt bạo phát bao phủ những tên Cổ Tộc kia.

- Hừ, đồ không biết điều các huynh đệ đem hắn nuốt sống đi.

Cổ Yêu gào thét một tiếng song quyền phát huy. Âm thanh kinh thiên động địa bộc phát ra.

Hiện tại Mộ Thiên chỉ có một suy nghĩ đó là nhanh chóng rời đi vì hẳn không phải là đối thủ của những tên Cổ Tộc này, thế nhưng chúng muốn giết mình thì cũng không phải dễ dàng như vậy.

- Hừ muốn rời đi sao, người không nhìn một chút xem Vạn Sát Cổ Vực đến cùng là do ai khống chế.

Cổ Yêu gầm lên một tiếng khí thế ngập trời ngưng kết thành long hình phân ra ngàn vạn con bao vây Mộ Thiên giống như mạng nhện vậy, đem hư không xung quanh triệt để bao vây lại muốn rời đi khó như lên trời vậy.

- Người biết ẩn giấu tu vi chẳng lẽ chúng ta không biết hay sao? Hoang Thiên Vị hậu kỳ ở trong cổ tộc cũng giống như giun dế mà thôi.

Cổ Yêu khí thế mãnh liệt mệnh mông như biển lớn bao phủ thiên địa.

Mộ Thiên biến sắc hẳn vốn cho là mình ẩn giấu tu vi sẽ để những tên Cổ Tộc này bất cẩn, cứ nghĩ rằng mình nắm tất cả. Không ngờ những Cổ Tộc này đã sớm biết tu vi của mình, chúng để cho mình tiến vào Vạn Sát Cổ Vực hiển nhiên là nắm chắc đem mình chém giết ở đây.

Mộ Thiên liên tục bại lui, đám Cổ Tộc này không những chiến ý vô song mà cường độ thân thể càng khiến Mộ Thiên kiêng kỵ vạn phần, không dám cùng chúng liều mạng.

Tên gia hỏa bên kia cùng mình đi vào chỉ sợ cũng chết trong tay những tên Cổ Tộc này.

- Thiên ý của Cổ Thánh Giới bao phủ Cổ Tộc ta, chủng tộc các giới chỉ là giun dế làm sao dám đối kháng cùng Cổ Tộc chúng ta.

Cổ Yêu tức giận rít gào vỗ ra một chưởng, hạt giống Chân Pháp bên trong diên cuồng vận chuyển.

“Cổ Thánh Già Thiên.”

Trong chớp mắt bàn tay đen nhánh của Cổ yêu che kín bầu trời, bàn tay khổng lồ bao phủ tất cả, lúc này Mộ Thiên giống như một con châu chấu vậy, muốn bay ra khỏi bàn tay này không thể nghi ngờ là đang nằm mơ.

- Hừ.... khinh người quá đáng

Mộ Thiên gào thét một tiếng khí tức âm u trong nháy mắt biến hóa thành ngàn vạn oan hồn giận dữ rít gào.

“A Tu la địa ngục.”

Phía sau Mộ Thiên trong nháy mắt xuất hiện một cánh cửa đen kịt, bên trên cánh cửa này bách quỷ hoành hành mà phía sau cánh cửa dường như là dẫn tới Địa Ngục vô tận, quỷ khí âm u bộc phát ra Đại Lực Ma thần cầm xích sắt trong tay dữ tợn rít gào đem Địa Ngục Chi Môn mở ra.

Một đoá Hồng Liên phun trào ra hướng về bàn tay Cổ Yêu đang che kín bầu trời đánh tới, còn có một ít oan hồn hàm răng sắc bén miệng há to muốn cắn nuốt tất cả, hố đen lan tràn giống như phải đem cái cự thủ này cắn nuốt sạch sẽ mới chịu.

- Quỷ tộc Đáng ghét.

Cổ Yêu không nghĩ tới Mộ Thiên vậy mà vương tay chân như thế, hử đem một tay hoá thành đao một đao bổ xuống khiến hư không tách rời, chém vào cái Địa Ngục Chi Môn kia phát ra từng tiếng kêu keng keng.

Một ít oan hồn đang gặm bàn tay Cổ Yêu bị âm thanh này chấn động kêu thảm thiết, không ngừng bị phá diệt.

- Diệt...

Trong lúc Mộ Thiên cùng Cổ Yêu giao thủ những tên Cổ Tộc khác liền triển khai công pháp tấn công Mộ Thiên, sức mạnh cuồng bạo đột nhiên đánh vào thân thể Mộ Thiên.

Khiến cánh cổng địa ngục trong nháy mắt sụp đổ, Mộ Thiên phun ra một ngụm máu tươi thân hình có chút bất ổn trôi nổi ở trong hư không.

Hừ!!! Quý tộc giống như Giun dế mà thôi, đi chết đi. Một tên Cổ Tộc từ bên cạnh vọt tới.

- Làm càn...

Mộ Thiên nổi giận gầm lên một tiếng.

“Táng Thiên Đại Phần.”

Mộ Thiên vừa mở miệng hắc khí dâng trào một ngôi mộ địa nháy mắt xuất hiện ở bên trong trời đất, đây chính là pháp bảo của Mộ Thiên “Táng Thiên Đại Phần” một kiện Tuyệt phẩm Linh khí.

Mộ Thiên đi tới Cổ Thánh Giới đã được trăm năm, trải qua không biết bao nhiêu đau khổ. Có một lần ở bên trong bí cảnh phát hiện món bảo bối này sau đó luyện hoá nó trong nhiều năm mới có được bảo bối như ngày hôm nay.

Một khắc “Táng Thiên Đại Phần” đi ra khiến “Vạn Sát Cổ Vực” biến hoá kinh thiên, quỷ khí âm trầm lan tràn ra giống như Quỷ Thành vậy. Ở trên “Táng Thiên Đại Phần” đếm không hết có bao nhiêu phần mộ, những phần mộ này có cái bên trên có tên tuổi, có cái không thì không.

- Tuyệt phẩm Linh khí...

Lúc Cổ Yêu nhìn thấy Tuyệt phẩm Linh khí, trên mặt cũng lộ ra vẻ tham lam

- Cái này không phải người có khả năng có.

- Hừ, Cổ Tộc các người lòng tham không đáy, hôm nay ta sẽ để cho các người nếm thử lợi hại của Tuyệt phẩm Linh khí. Có phải các người đang thắc mắc tại sao trên những mộ địa này vẫn không có tên hay không, các người yên tâm bởi vì chẳng mấy chốc nữa tên của các người sẽ ở trên này và bọn người sẽ chịu đủ đau khổ dẫn vật.

Mộ Thiên cười lạnh song chưởng vỗ ra liên hoàn chưởng, trăm chưởng, ngàn chưởng, lực lượng vô tận thôi hóa cái Tuyệt phẩm Linh khí này.

- Ô ô...

Quý khí gợn sóng bao phủ thiên địa, một ít mộ địa có quan tài đột nhiên bật mở từng đạo từng đạo ánh sáng màu đen đột nhiên bộc phát ra.

- A...

Một ít Cổ Tộc bị đạo ánh sáng đen kia chiếu rọi nhất thời kêu rên liên hồi, trên thân thể đen kịt xuất hiện vết thương lỗ chỗ giống như bị những ánh sáng này xuyên thấu.

- Ha ha các người muốn chống lại quả thực chính là nằm mơ, những ánh sáng đen này là do tử khí của vô số cường giả ngưng tụ thành. Coi như Cổ Tộc các người được trời cao ban cho thân thể mạnh mẽ cũng không có một chút tác dụng nào.

Từng người từng người Cổ Tộc bị đạo hắc quang này tách rời, sau đó tinh khí thần hóa thành một vệt cầu vồng bị quý khí bao phủ đưa vào đến bên trong cái mộ phần kia.

Một số Cổ Tộc bị chém giết thân thể ở bên trên “Táng Thiên Đại Phần” đi lại như là cái xác không hồn.

- Ha ha...

Lúc này Mộ Thiên lại phun ra máu tươi bởi vì đối phó những tên Cổ Tộc này hẳn phải liều mạng toàn lực thúc dục Tuyệt Phẩm Linh khí

“Táng Thiên Đại Phần”, năng lực của nó coi như là hãn cũng chưa thể triển khai hoàn toàn. Nhưng vì muốn chém giết những Cổ Tộc này đành phải tiêu hao vô số tinh huyết mạnh mẽ phát động.

Nhưng cái để Mộ Thiên lo lắng nhất chính là còn một tên Cổ Yêu, dù như thế nào cũng phải tiếp tục chống đỡ.

- Vô liêm sỉ người muốn chết...

Cổ Yêu nhìn người của mình bị tên này chém giết liên gào thét liên tục, trên thân thể nhất thời bạo phát ra một ánh hào quang khiến quần y phục của hắn nát bấy.

Lúc này thân thể Cổ Yêu trần truồng như nhộng, một bộ khôi giáp trong nháy mắt từ bên trong da thịt mọc ra đem thân thể hắn toàn bộ bao bọc lại.

Cổ Yêu được một bộ khôi giáp bao bọc khí tức mãnh liệt tăng lên tới đỉnh cao, bộ khôi giáp này dĩ nhiên cũng là một kiện Linh khí.

- Ta muốn đụng nát Linh khí của ngươi.

Cổ Yêu nổi giận gầm lên một tiếng, trong nháy mắt biến mất tiếng nổ vang lên đùng đoàng hư không chấn động nứt vỡ.

...

- Thật đáng tiếc...

Lâm Phàm một mực núp trong bóng tối nhìn hình ảnh trước mắt trong lòng đau khổ không thôi, một đám kinh nghiệm sống sờ sờ toàn bộ bị cái tên này phá huỷ.

Đáng ghét, thật sự là quá đáng ghét.

Trong lòng Lâm Phàm mặc dù đau thế nhưng lúc này cũng không dám đi ra, bởi vì hai người này đánh nhau thật sự quá kịch liệt.

Đặc biệt là Tuyệt phẩm Linh khí có chút bá đạo trong tay Mộ Thiên, cái này càng làm Lâm Phàm trông mà thèm.

- Ầm.!! ầm!

Lúc này một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa bạo phát làm cho cả Vạn Sát Cổ Vực bắt đầu mất ổn định.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 476: Ngã Xuống

- Tình huống gì đây?

Năng lượng bạo phát che kín bầu trời làm mọi người không thấy được tình hình xảy ra, không biết cuối cùng tình huống gì tạo nên vụ bạo tạc này.

Lâm Phàm không hi vọng này hai tên kia chết đi, tốt nhất chính là lưỡng bại câu thương kiểu ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Lâm Phàm núp trong bóng tối chờ đợi lâu như vậy chính là đang đợi thời khắc này.

Khi Mộ Thiên đem những Cổ Tộc kia toàn bộ giết chết đã làm trái tim Lâm Phàm chảy máu, đó đều là kinh nghiệm đấy, nếu như giao cho mình chém giết thì nhiều kinh nghiệm như thế mới không có lãng phí.

Nhưng vì chờ đợi hai tên thủ lĩnh tự giết lẫn nhau hẳn vẫn nhận được không có bại lộ chỗ ẩn thân của mình.

- Ha ha...

Lúc này một tiếng cười lớn truyền đến, đây là âm thanh của Cổ Yêu.

- Mộ Thiên, ngươi còn có bản lĩnh gì mang hết ra đi.

Lúc này Cổ Yêu không khá cho lắm, khôi giáp trên người giờ khắc này rách tả tơi, ánh sáng ảm đạm, không còn có khí thế ngập trời như trước.

Tuy rằng bộ khôi giáp Linh khí này đã bị hủy diệt thế nhưng Cổ Yêu không phần nộ một chút nào, bởi vì hắn là người của Cổ Tộc, Cổ Tộc được Thiên ý che chở nằm trong tay thần kỹ, chỉ cần có đầy đủ tài liệu thì muốn luyện chế lại một bộ giáp mới là sự tình đơn giản đến cực điểm.

Nhưng mà đối với sinh linh các chủng tộc khác thì Linh khí hư hại vậy là nó thật sự hư hại không thể sửa chữa, muốn Cổ Tộc vì đó mà luyện chế tu bổ quả thực là nằm mơ.

- Đáng ghét...

Lúc này Mộ Thiên cực kỳ thê thảm, tóc dài ngổn ngang, bên trên cái Tuyệt phẩm Linh khí “Táng Thiên Đại Phần” xuất hiện rất nhiều vết nứt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Hắn nhọc nhằn khổ sở bồi dưỡng Tuyệt phẩm Linh khí lại bị cái tên Cổ Tộc vô liêm sỉ này làm hỏng, thậm chí tiếng kêu thảm thiết của Khí Linh cũng truyền vào trong tai hắn.

- Cổ Yêu, hôm nay ta thề nhất định phải giết được ngươi.

Mộ Thiên giận dữ gầm lên, lửa giận trong lòng bốc cháy ngùn ngụt, coi như đem Cổ Yêu chém thành muôn mảnh cũng khó giải mối hận trong lòng.

Muốn “Táng Thiên Đại Phần” bồi dưỡng thành Tuyệt phẩm Linh khí hẳn phải trả giá nhiều như thế nào? Bỏ ra bao nhiêu thời gian?

Năm đó luyện hóa “Táng Thiên Đại Phần” nó chỉ là một kiện hạ phẩm Linh khí, những năm gần đây hắn đã đi qua vô số bí cảnh, chém giết vô số cường giả, thật vất vả mới đem “Táng Thiên Đại Phần” luyện hóa thành Tuyệt phẩm Linh khí. Nhưng hôm nay lại bị Cổ Yêu làm cho hư hỏng bảo hắn làm sao có thể chịu đựng được.

- Ha ha, muốn giết ta. Người có bản lĩnh đó sao? Cổ Yêu xem thường cười nói.

Bảo bối đối với hắc mà nói thì không trọng yếu, tuy rằng Tuyệt phẩm Linh khí rất hiếm có, thế nhưng hắc thân là người Cổ Tộc nên bảo bối nghịch thiên cái gì cũng có, chỉ cần lập công lao tự nhiên không thiếu những thứ này.

Nhưng đối với mấy tên giun dế chủng tộc các giới mà nói Cổ Thánh Giới Thiên ý hạn chế để bọn họ không thể luyện khí, nếu như Linh khí tổn hại thì đó như tiếng sét giữa trời quang đánh vào bọn họ.

- Người...

Khí huyết Mộ Thiên quay cuồng hiển nhiên bởi vì Tuyệt phẩm Linh khí hư hao mà tức giận dẫn tới khí huyết công tâm.

Từng ngum máu tươi phun ra, ban đầu khuôn mặt hắc trắng bệch giờ lại như màu đất.

Vì muốn đem “Táng Thiên Đại Phần” đựng chết Cổ Yêu hắc đã rót vào một thân sức mạnh nhưng kết quả lại khiến nội tâm Mộ Thiên bi phần không ngớt.

- Giờ người đã trọng thương thì còn có năng lực gì để chiến với ta nữa.

Cổ Yêu vừa bước ra một bước đã khiến hư không rung động. Khí tức mặc dù không mạnh bằng lúc trước thế nhưng để chém giết Mộ Thiên thì không phải là việc khó.

Cổ Tộc được trời cao chăm sóc, được Thiên ý che chở nên thân thể vô cùng mạnh mẽ. Ở cùng một cấp bậc, Cổ Tộc so với bất kỳ chủng tộc nào cũng đều cường đại hơn rất nhiều.

Lại có thêm bảo vật giúp đỡ thì mạnh càng thêm mạnh, chém giết người của vạn tộc mà chưa có đối thủ.

Nếu không phải như vậy thì trăm vạn năm qua Cổ Tộc sớm đã bị chủng tộc các giới đuổi xuống khỏi thần đàn, đâu có chỗ cho chúng phách lối như vậy.

Mộ Thiên nhìn Cổ Yêu, trong lòng không phục, thế nhưng đúng như Cổ Yêu nói hắn đã đến cực hạn, cho dù cứng rắn tiếp tục đấu với Cổ Yêu tới cùng thì cũng chỉ có một đường chết.

- Không được ta tuyệt đối không thể chết ở chỗ này, có được linh mạch rồi thì việc tiến vào cảnh giới đại viên mãn sẽ dễ như ăn cháo, coi như tiến muốn tiến vào Thần Thiên Vị cũng tuyệt đối không phải việc khó.

Mộ Thiên âm thầm nghĩ ngợi tính toán.

...

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt thì trong lòng cũng có chút gấp gáp, nếu như Cổ Yêu động thủ thì Mộ Thiên tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Mộ Thiên mà chết đi như vậy thì lần này mình thiệt thòi lớn rồi.

Phải động thủ...

- Xèo!

Thân hình Lâm Phàm lấp loé hạt giống chân pháp ẩn thân trong nháy mắt vận chuyển, vì muốn một đòn chí mạng nên hạt giống tăng phúc cũng được vận chuyển.

“Thương Khung!”

Trong chớp mắt Lâm Phàm xuất hiện ở trong hư không, hắn gầm lên rồi tung ra một búa Khai Thiên Tích Địa, phát huy sức mạnh khủng khiếp xé rách hư không khiến cho Cổ Yêu không có cơ hội phản ứng tránh né.

- Người phương nào dám làm càn...

Lúc này Cổ Yêu biến sắc gào thét, một quyền khuấy động phong vân ầm chứa chân ý trực tiếp đánh về phía Lâm Phàm.

“Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Cước”

“Hắc Hồ Đào Tâm”

“Xoay Chuyển Càn Khôn”

Trong chớp mắt Lâm Phàm giống như cuồng nhân vậy, ba viên hạt giống chân pháp trong trong cơ thể nháy mắt vận chuyển sức mạnh bùng lên đem hư không đều xé rách.

- Nguồn năng lượng này thật mạnh, người này vậy mà ngưng luyện ra nhiều hạt giống chân pháp như thế.

Trong lúc thở dốc, Mộ Thiên thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến.

Cô đọng hạt giống chân pháp cực kỳ khó khăn, bất kỳ công pháp gì muốn cô đọng thành hạt giống chân pháp cảnh giới cũng vô cùng khó khăn hơn nữa cần có lượng lớn chân nguyên.

Có người cô đọng một viên hạt giống chân pháp cần tốn hết mấy tháng, mấy năm hơn nữa còn chưa chắc chắn thành công.

Mà bây giờ người này thậm chí có đến ba hạt giống chân pháp.

Ba chiêu này toàn bộ đều đã ngưng luyện thành hạt giống chân pháp, nếu như nguồn sức mạnh này dung hợp lại cùng nhau thì chính là hủy thiên diệt địa.

- Không được, ta nhất định phải nắm lấy cơ hội này mau chóng rút đi.

Mộ Thiên nhất thời hoảng hốt thân hình lấp loé muốn nhờ cơ hội này mà rời đi.

- Muốn đi, người đừng nằm mơ.

Lâm Phàm phát hiện Mộ Thiên muốn rời đi cười lạnh một tiếng ra tay ngăn cản.

“Đại Phàm Ca.”

Lâm Phàm xuất ra ba tuyệt chiêu sau đó vỗ ra một chưởng, “Đại Phàm Ca” trong nháy mắt bạo phát biến ảo thành long hình trăm trượng ngăn cản đường đi Mộ Thiên.

- A!

Lúc này Cổ Yêu đang gào thét thảm thiết

- Đây là công pháp gì.

Cổ Yêu không dám tin tưởng bên trong trời đất tất cả đều là quyền cước

Ban đầu đối với Cổ Yêu phòng ngự hộ thân vô thượng có thể đem tất cả những thứ này chống đỡ được.

Nhưng cuối cùng phát hiện quyền cước dĩ nhiên không có quan tâm đến phòng ngự của hắn mà trực tiếp hướng về phía dưới khổ hắn.

Thế này đối với Cổ Yêu mà nói thật sự là xấu hổ vạn phần.

- Đáng kiếp nhà người dám khoe khoang, ngày hôm nay bốn thiếu gia sẽ dạy người làm người.

Lâm Phàm liên tục cười lạnh, tiếp tục chém một búa.

Một búa này phá diệt tất cả, cắt ngang hư không, phong mang không có gì sánh kịp trực tiếp tách rời tất cả.

- A...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể Cổ Yêu trong nháy mắt bị một búa chém thành hai nửa.

Cổ Yêu thật sự là bất lực.

Hắn muốn phản kháng thế nhưng không cách nào phản kháng được.

Bộ ngực, dưới khố, hai nơi cảm giác đau đớn tột cùng lại còn như sóng triều vậy. Một làn lại là một làn sóng, căn bản là không có cách nào chống lại.

Phốc phốc!

Phủ mang cắt ra thiên địa không gì không xuyên thủng.

Cổ Yêu ngông cuồng tự đại ngã xuống, một dòng máu đen kịt văng tung tóe khắp nơi trong hư không.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 477: Không Nghĩ Tới Uy Lực Lớn Như Vậy

“Keng, chúc mừng chém giết Cổ Yêu Hoang Thiên Vị hậu kỳ.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 60000.”

“Keng, chúc mừng thu được Tuyệt phẩm Linh khí Hắc Thiên Ma giáp tàn phẩm ”

...

- Làm sao có thể.... có thể...!!

Mộ Thiên bị Đại Phàm Ca dây dưa kéo lại nhìn thấy hình ảnh trước mắt thì trong nháy mắt trở nên ngốc trẻ.

Đường đường cao thủ Cổ Tộc cứ như vậy bị chém giết. Làm sao có thể làm được chuyện này. Cái tên này rốt cuộc là ai? Làm sao mà trà trộn được vào bí cảnh này.

- Không thể như vậy được, Mộ Thiên ta ở Quỷ Giới trải qua bao nhiêu tôi luyện, trải qua bao nhiêu sinh tử, cuối cùng từng bước từng bước đi tới nơi này, làm sao có thể chết ở đây được!

Trong chớp mắt, Mộ Thiên điên cuồng công kích tới nhưng “Đại Phàm Ca” biến thành long hình trăm trượng dữ tợn rít gào, coi như bị một chưởng vỗ tan ra cũng trong nháy mắt dung hợp khôi phục lại như lúc ban đầu.

Lâm Phàm thoải mái cười to vì giết được cao thủ Hoang Thiên Vị, tuy nói nhân lúc hãn suy yếu mới giết được thế nhưng cái này cũng là kỳ

ngộ.

Cái gọi là kỳ ngộ không phải là phát hiện bảo bối, mà là nhân lúc người khác gặp nguy cơ rồi lấy thủ đoạn như sấm sét giết chết hãn, thu hoạch những thứ tốt của hãn bổ sung cho mình dùng.

Sáu mươi vạn điểm kinh nghiệm, đây là một con số khổng lồ, khoảng cách thăng cấp đã gần thêm một bước.

Hoang Thiên Vị hậu kỳ thì làm sao, không phải là bị ta chém giết à.

Coi như hiện tại gặp phải Long Huyền, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không giống lúc trước không có bất kỳ phản kháng nào chỉ có thể liều mạng chạy trốn.

- Người rốt cuộc là ai?

Mộ Thiên cảnh giác nhìn Lâm Phàm, không có dừng động tác trong tay lại vẫn liều mạng oanh kích long hình kia.

Đối với “Đại Phàm Ca” đã biến ảo thành long hình thì những công kích này căn bản không có một chút tác dụng nào.

Tuy rằng tu vi Lâm Phàm không có cao như Mộ Thiên, thế nhưng Lâm Phàm cô đọng hạt giống chân pháp thì Mộ Thiên không thể nào sánh kịp. Càng không cần phải nói hiện tại Mộ Thiên thân bị trọng thương đang cận kề cái chết.

- Ta là Lâm Phàm, Nhân tộc đến từ Huyền Hoàng Giới.

Lâm Phàm vung ống tay áo đầy bá khí, thô bạo nhìn Mộ Thiên nói:

- Người vì tiến vào bí cảnh mà đem một trăm sinh linh chủng tộc các giới chấp tay đưa cho Cổ Tộc, tội thật đáng chết.

Trong mắt Lâm Phàm lập loè sát ý, Mộ Thiên này phải giết.

Sau khi Mộ Thiên nghe danh hào vội vàng xem bảng truy nã, nhất thời sắc mặt ngưng lại.

- Làm sao có thể, xếp hạng hai mươi vạn, Thanh Thiên Vị trung kỳ đã cô đọng thành hạt giống chân pháp.

Về mặt Mộ Thiên không dám tin tưởng, sợ hãi nhìn bảng truy nã trước mắt.

Nhìn Lâm Phàm thi triển hạt giống chân pháp trong nháy mắt nên Mộ Thiên còn tưởng rằng tên này là một vị cường giả Hoang Thiên Vị.

Thế nhưng lúc này tra xét bảng truy nã hẳn mới phát hiện cái tên này tu vi chỉ là Thanh Thiên Vị trung kỳ

Trên bảng truy nã chỉ cần lọt vào vị trí ba mươi vạn trở lên thì bất kể là ai nhất định sẽ bị Thiên ý Cổ Thánh Giới cảm ứng, cuối cùng tu vi sẽ xuất hiện trong bảng danh sách.

Đây là do Thiên ý Cổ Thánh Giới vì để Cổ Tộc chém giết sinh linh các chủng tộc mà không phải chết oan uổng khi gặp cường giả ẩn nấp tu vi nên làm ra hành động không công bằng này.

Chẳng qua hiện nay Thiên ý Cổ Thánh Giới còn có cái gì công bằng.

Công bằng duy nhất chính là Thiên ý Cổ Thánh Giới chưa có tự mình ra tay.

- Hừ, bốn thiếu gia có tu vi như thế nào không phải chủng loại súc sinh như người có khả năng hiểu rõ ràng. Hôm nay không cần nói nhiều giờ chết của người đã đến. Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

Nếu như là lúc trước biết tu vi Lâm Phàm là Thanh Thiên Vị trung kỳ hẳn có lẽ sẽ không tin đối phương có thể đem mình chém giết.

Nhưng khi đối phương đem Cổ Yêu chém giết hẳn hiểu được đối phương không hề khoát lác.

Mình và Cổ Yêu có tu vi tương đương, hơn nữa mình chịu thương thế còn trầm trọng hơn so với Cổ Yêu, đối phương muốn chém giết mình tuyệt không phải việc khó.

- Người tại sao muốn chém giết ta, chúng ta đều là người chủng tộc các giới thì phải cùng chống lại Cổ Tộc.

Mộ Thiên gào thét tranh thủ hy vọng cuối cùng.

- Đừng nói với ta những lời này, lúc người đem trăm sinh linh chủng tộc các giới chấp tay dâng hiến cho Cổ Tộc thì kết cục của người cũng đã được xác định rồi. Lâm Phàm cười lạnh nói.

- Ha ha, người đang nói những tên phế vật kia sao.

Mộ Thiên cuồng tiếu, vẻ mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

- Người không hiểu chúng ta sinh tồn đáng thương cỡ nào, bí cảnh là cách duy nhất có thể cùng Cổ Tộc đối kháng đều đã bị Cổ Tộc khống chế. Mà chúng ta muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ thì ngoại trừ bí cảnh còn có thể có cái gì?

- Hi sinh những tên này thì tính là cái gì? Chỉ cần có thể lật đổ được Cổ Tộc thì tất cả những thứ này đều đáng giá.

- Nếu như người giết ta mà có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn sau đó lật đổ được Cổ Tộc. Vậy Mộ Thiên ta tự nguyện để người chém giết.

- Huống hồ những người kia là cái gì? Bọn họ là sinh linh bản thổ của Cổ Thánh Giới, nhu nhược không có một chút can đảm, nhìn thấy Cổ Tộc giống như con rùa rút đầu, giết bọn hăn lại có thể thế nào.

Mộ Thiên gào thét hướng về Lâm Phàm nói ra những câu nói này. Hy vọng có thể làm Lâm Phàm cảm động rồi tranh thủ thời cơ trốn chạy

- Người có ý chí của người, mà ý chí của ta là giết người ngay tại đây.

Sắc mặt Lâm Phàm phát lạnh, trong nháy mắt ra tay, hắn vỗ ra một chưởng khiến hư không sụp đổ, hư không phong bạo xé rách tất cả.

- Người muốn giết Mộ Thiên ta, không dễ như vậy đây...

Mộ Thiên gầm rú như điên, con đường của chính mình vẫn chưa đi xong làm sao có thể chết ở chỗ này.

- Người căn bản không hiểu Cổ Thánh Giới là tàn nhẫn cỡ nào người chỉ biết nghĩ như thế thì chủng tộc các giới vĩnh viễn không thể vươn mình.

- Những chuyện này không phải người có khả năng quyết định.

Lâm Phàm lật bàn tay trấn ấn hoàn toàn Mộ Thiên.

Hạt giống chân pháp trong cơ thể vận chuyển trong nháy mắt, thế tất phải chém giết Mộ Thiên.

Hư không rung động, uy lực bạo nhiên.

Mộ Thiên liên tục thổ huyết, đối với thực lực mạnh mẽ của Lâm Phàm biểu hiện khiến hắn thấy hoảng sợ rồi.

- Mỗi thù hôm nay Mộ Thiên ta khắc ghi. Sau này chúng ta không đội trời chung.

Mộ Thiên nổi giận gầm lên, sau đó dùng một chưởng đánh “Táng Thiên Đại Phần” ra.

- Bạo cho ta.

Trái tim Mộ Thiên chảy máu, đây chính là một kiện Tuyệt phẩm Linh khí, cũng là một kiện Tuyệt phẩm Linh khí duy nhất của bản thân, thế nhưng lúc này vì mạng sống hắn đã không nghĩ được nhiều như thế.

Chỉ cần có thể đem linh mạch chính mình lấy được luyện hóa thì tất cả những thứ mình mất đi đều có thể lấy trở về.

Lâm Phàm không nghĩ tới Mộ Thiên muốn tự bạo Tuyệt phẩm Linh khí.

- Yêu Thành.

Lâm Phàm vỗ một chương, “Yêu Thành” trong nháy mắt bắn ra, thượng cổ đại yêu gào thét liên tục, cự chương chống trời hướng về “Táng Thiên Đại Phần” đang tự bạo chộp tới.

Ầm!

Một đạo hào quang óng ánh chợt bộc phát ra, Tuyệt phẩm Linh khí tự bạo không hề tầm thường, sức mạnh to lớn đủ để oanh diệt tất cả.

Long hình do “Đại Phàm Ca” biến hoá từng tắc từng tắc nứt toác hóa thành tro tàn.

- Lâm Phàm, ta nhớ kỹ ngươi rồi mỗi thù hôm nay tương lai Mộ Thiên ta tất báo.

...

Thân hình Lâm Phàm lấp loé nhìn bốn phía rồi về mặt ngưỡng lại.

- Con mịa nó, vậy mà lại dễ hấn chạy mất.

Lâm Phàm không nghĩ tới người này lại tự bạo Tuyệt phẩm Linh khí, uy lực khi tự bạo Tuyệt phẩm Linh khí to lớn như thế, trực tiếp đem vách ngăn Vạn Sát Cổ Vực phá ra.

Như vậy thì Mộ Thiên trốn đi đâu Lâm Phàm không thể biết được.

Sau chốc lát trầm mặc, Lâm Phàm thở dài.

Lần này xem như thiệt thòi lớn rồi, không nghĩ tới tên khốn đó còn có chiêu này.

Nhưng cũng không sao, coi như đây là một bài học. Sau này gặp lại tình huống như vậy đã biết đối phó như thế nào.

Lâm Phàm nhìn Vạn Sát Cổ Vực, không có rời đi ngay

Nơi này có ẩn giấu bảo bối hay không Lâm Phàm không có hứng thú.

Hắn không tin tưởng vận may của chính mình tốt đến thế, có thể ở bên trong bí cảnh bị Cổ Tộc quét sạch trăm ngàn lần mà tìm được bảo bối gì.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 478: Mặt Nhật Thiên Tai

Tuyệt phẩm Linh khí “Hắc Thiên Ma Giáp” bị hư tổn nhưng Lâm Phàm không đủ nhẫn nại tu sửa nó. “Hắc Thiên Ma Giáp” là tuyệt phẩm Linh khí Cổ Tộc ban thưởng cho Cổ Yêu khi lập được công lớn.

Khí Linh trong “Hắc Thiên Ma Giáp” đã rách nát, vừa rồi trong lúc va chạm đã bị hủy diệt một nửa, giờ đây có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Nếu tu bổ “Hắc Thiên Ma Giáp” không chỉ có cần lượng chân nguyên lớn mà còn cần phải có các loại bảo bối quý giá cùng cho vào Thiên Địa Dung Lô để luyện hóa.

Mà công dụng to lớn nhất của tuyệt phẩm Linh khí này đó chính là vạn lực bất khả xâm phạm, nhưng đối với Lâm Phàm thì căn bản không có tác dụng gì mấy.

“Nuốt!”

Thượng cổ đại yêu há to nuốt “Hắc Thiên Ma Giáp” bị hư tổn nuốt vào trong. Lúc này Khí Linh kêu lên thảm thiết theo bản năng nhưng trong nháy mắt liền bị luyện hóa trở thành chất dinh dưỡng cho “Yêu Thành”.

Lúc này, trên thân người đỏ rực của Thượng Cổ Đại Yêu lấp lánh lên những luồng sáng, trong da thịt mọc ra những vảy giáp bóng loáng màu đen kịt.

“Xem ra nuốt chừng Linh khí cũng có thể khiến Yêu Thành biến hóa.” Thân hình Lâm Phàm lấp lánh, triển khai thân pháp rồi bay về phía xa.

Túc Sát Chi Khí ở đây đều là đồ tốt, nhưng vừa rồi đại chiến phát sinh, Túc Sát Chi Khí bị bọn Mộ Thiên đánh tan, rất lâu không thể ngưng tụ lại. Do vậy Lâm Phàm muốn đi tới nơi sâu hơn, đến nơi mà có Túc Sát Chi Khí nồng nặc nhất.

Thiên Phong, Địa Hỏa, Túc Sát Chi Khí.

Một khoảng hư không trong nơi sâu thẳm của Vạn Sát Cổ Vực giống như tận cùng của thế giới, khí lưu cuồng bạo bao phủ. Đây là nơi vô cùng nguy hiểm đối với những người bình thường, đi sâu vào trong lập tức sẽ bị nghiền nát.

Thế nhưng lông mày Lâm Phàm không hề nhú một cái, trong nháy mắt lấp lóe tiến vào bên trong cuồng bạo.

Ba loại sức mạnh đó lôi kéo thân thể của Lâm Phàm như muốn xé nát hẳn vậy. Thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì như vậy chỉ như mát xa mà thôi.

Côn Bằng Thổ Nạp!

Một bóng mờ Côn Bằng xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, vừa há miệng toàn bộ mọi thứ trong thiên địa liền bị hút vào một cách mất kiểm soát.

Tương truyền Côn Bằng trưởng thành chỉ cần há miệng ra thì có thể hút hết chân nguyên của cả một thế giới. Bây giờ bóng Côn Bằng sau lưng Lâm Phàm vẫn còn rất yếu ớt. Tuy là như vậy nhưng vẫn nó thừa sức để hấp thụ Túc Sát Chi Khí.

Ầm!

Thôn Thiên Thực Địa.

Vô cùng vô tận Túc Sát Chi Khí bạo động lên, dồn lên cuộn cuộn ngưng tụ thành vòng xoáy rồi không ngừng tràn vào trong cơ thể Lâm Phàm.

Trấn áp!

Trấn áp!

Đại lượng Túc Sát Chi Khí ngưng tụ vào trong cơ thể Lâm Phàm. trong nháy mắt hệ thống liền ra luyện hoá Túc Sát Chi Khí thành từng viên kết tinh.

Tốc độ như vậy, cho dù là cao thủ cảnh giới Hoang Thiên Vị cũng không thể sánh bằng.

Túc Sát Chi Khí mang theo ý chí chiến đấu của vô số cường giả, nếu không luyện hoá mà để nó tự do di chuyển trong cơ thể thì bất kể là ai cũng sẽ bị bạo thể bởi sức mạnh to lớn của nó.

“Keng, chúc mừng cô đọng Túc Sát kết tinh.”

“Keng, chúc mừng cô đọng Túc Sát kết tinh.”

...

Từng viên từng viên tinh thể phiêu phù ở trong cơ thể Lâm Phàm, càng ngày càng nhiều, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi cũng đã có hơn một ngàn viên tinh thể.

Nhưng còn chưa đủ, đối với mảnh Vạn Sát Cổ Vực này thì số Túc Sát Chi Khí mà Lâm Phàm hấp thu này giờ cũng chỉ là một chiếc thuyền nhỏ giữa biển cả mênh mông mà thôi.

“Tiểu gia quả là một nhân tài, hệ thống kê bên, trong thiên hạ còn có ai có thể liều mạng cùng ta.” Lâm Phàm tràn đầy tự tin đối với con đường tương lai của mình.

Chỉ cần có thể ổn định thì việc đánh bại bát đại chí tôn Cổ Tộc không hề khó.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Túc Sát kết tinh càng ngày càng nhiều, trong huyết dịch Lâm Phàm bây giờ toàn là những viên kết tinh toả ra ánh hào quang màu xám. Vạn Sát Cổ Vực tồn tại đã lâu, năm đó trong trận chiến kia đã có vô số cường giả ngã xuống, mà theo thời gian trôi qua đã hình thành nên số Túc Sát Chi Khí càng ngày càng nhiều. Bên trong Túc Sát Chi Khí ẩn chứa ý chí của vô số cường giả, cho dù là Chiến Vô Địch cũng phải chậm rãi luyện hóa chiến ý bên trong Túc Sát Chi Khí, cuối cùng mới có thể ngưng tụ thành kết tinh.

Tuy nhiên có hệ thống tồn tại thì những ý chí chiến đấu này tự nhiên không là vấn đề.

Chiến Vương Diệt Thế Quyền.

Lâm Phàm đứng lên, tung ra quyền mang hai loại ý chí bao hàm tất cả, tung ra “Chiến Vương Diệt Thế Quyền” đỉnh cao.

Một quyền “Ý”, một quyền “Diệt”.

Thiên tai tận thế, hủy diệt tất cả. Sinh tử khí lưu chuyển sinh sôi liên tục không ngừng.

Lúc này Túc Sát kết tinh trong cơ thể Lâm Phàm cũng hòa vào trong Chiến Vương Diệt Thế Quyền.

“Keng, chúc mừng Chiến Vương Diệt Thế Quyền thăng cấp.”

“Keng, chúc mừng Chiến Vương Diệt Thế Quyền thăng cấp.”

...

Đúng lúc này Túc Sát kết tinh đột nhiên hóa thành từng luồng từng luồng dung nhập vào bên trong “Chiến Vương Diệt Thế Quyền”.

Cứ như vậy thì Lâm Phàm càng ngày càng thuần thực “Chiến Vương Diệt Thế Quyền” hơn.

“Không đủ, còn thiếu một chút.”

“Thôn Thiên Thực Địa.”

Ầm!

Thời khắc này, Vạn Sát Cổ Vực triệt để náo động cả lên, vô biên vô tận Túc sát chi khí hóa thành từng cơn rồng dài hàng nghìn dặm bao phủ bầu trời cuộn cuộn, liên tục tiến vào thân thể Lâm Phàm.

Giờ khắc này nếu có người ở đây thấy Lâm Phàm hấp thu cuồng bạo Túc Sát Chi Khí như vậy thì chắc chắn sẽ trợn mắt ngoác mồm.

Bởi vì tốc độ hấp thu luyện hóa này quả thực không phải là người.

Cho dù là cao thủ cảnh giới Thần Thiên Vị cũng không có năng lực như vậy.

“Keng, chúc mừng Chiến Vương Diệt Thế Quyền thắng cấp.”

Lúc này Lâm Phàm triển khai “Chiến Vương Diệt Thế Quyền”, song quyền đánh ra thiên địa rung động, Địa hỏa trong Vạn Sát Cổ Vực dâng lên, thiên phong hổ gầm.

Không biết sau bao lâu, Lâm Phàm đã hoàn toàn đắm chìm trong ý cảnh của “Chiến Vương Diệt Thế Quyền”.

Ở bên trong ý cảnh cường đại ấy, Lâm Phàm phảng phất như hóa thân thành Chiến Thần đánh nhau với Cổ Tộc trong chiến trường Thượng Cổ.

Một quyền vang trời, thiên địa không người có thể chống lại.

“Keng, chúc mừng Chiến Vương Diệt Thế Quyền lên cấp.”

“Keng, chúc mừng Chiến Vương Diệt Thế thắng cấp thành Quyền Mặt Nhật Thiên Tai Thần Quyền.”

Hai mắt Lâm Phàm chợt mở to liền bộc phát ra một luồng tinh quang trong nháy mắt.

“Chiến Vương Diệt Thế Quyền rốt cục cũng lên cấp. Vạn Sát Cổ Vực này quả thật là một bảo địa, Túc sát chi khí đối với việc tu luyện “Chiến Vương Diệt Thế Quyền” quả thực giống như ăn tiên đan.

Nhưng mà Lâm Phàm hiểu rõ rằng tất cả những thứ này đều bởi vì có hệ thống luyện hóa Túc Sát Chi Khí. Bằng không coi như là Chiến Vô Địch muốn tu luyện “Chiến Vương Diệt Thế Quyền” tới cảnh giới tối cao mà không có mấy năm, mấy chục năm là tuyệt đối không thể. Thậm chí là ngay cả mấy chục năm cũng chưa chắc là làm được.

-Ngưng tụ!

Lúc này Lâm Phàm chợt quát một tiếng, chân nguyên toàn thân rung chuyển, Túc Sát Chi Khí xung quanh càng sôi trào mãnh liệt, rồi trút tất cả vào trong cơ thể của Lâm Phàm.

Nhất thời dường như xuất hiện một vị Ma thần ở trong cơ thể Lâm Phàm liên tục rít gào, sau đó không ngừng cô đọng, hóa thành một hạt giống sáng lấp lánh.

Hạt giống này chính là hạt giống chân pháp của “Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền”.

Ở một khắc “Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền” ngưng tụ thành, sức mạnh trong cơ thể Lâm Phàm liên tục tăng lên.

“Không tệ, không tệ, Chiến Vô Địch tuy rằng rất yếu, thế nhưng công pháp tu luyện thì không tệ, đặc biệt là sau khi lên cấp thì càng mạnh mẽ hơn.” Trong lòng Lâm Phàm cảm thán, sau đó nhìn Vạn Sát Cổ Vực. Giờ đây, Túc Sát Chi Khí không còn nhiều nữa, chỉ bằng hấp thu hết cho rồi.

Nhưng khi Lâm Phàm chuẩn bị ra tay, một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 479: Định Lừa Ông Chắc

- Anh bạn, xin đừng hấp thu nốt số Túc Sát Chi Khí còn lại này nữa, nếu không Vạn Sát Cổ Vực sẽ không thể tồn tại được.

Trong lúc Lâm Phàm vừa chuẩn bị ra tay hấp thu nốt lượng Túc Sát Chi Khí còn lại thì đột nhiên không biết từ đâu cất lên một giọng nói.

- Là ai?

Tinh thần Lâm Phàm đột nhiên chững lại, không ngờ trong Vạn Sát Cổ Vực này lại có người khác nữa mà lại không bị mình phát hiện ra, quả là có chút bản lĩnh.

- Ta là ai không quan trọng, chỉ xin anh bạn nường tay bỏ qua số Túc Sát Chi Khí còn lại này.

Giọng nói đó lại vang lên một lần nữa, hết sức bình thường không trầm không bổng.

Lâm Phàm nhìn xung quanh đầy cảnh giác nhưng ngoài không gian u ám ra thì không hề có bất cứ thứ gì khác.

Vậy thì giọng nói kia phát ra từ đâu, quả thực có chút kỳ lạ.

- Dù sao còn lại có ít, cũng không có tác dụng gì đâu, chi bằng để ta hấp thu nốt đi.

Lâm Phàm cũng không biết gã kia là ai, ta mà dễ dàng nghe lời người khác như thế thì e rằng đã không sống được đến tận bây giờ.

- Nếu hẳn thực sự muốn giữ Túc Sát Chi Khí thì sẽ không giấu đầu hở đuôi đến bây giờ.

Đáng lẽ phải xuất hiện và trấn áp mình ngay từ lúc mình đang hấp thu Túc Sát Chi Khí rồi.

Mà tình hình hiện tại, thể hiện rõ ràng tên này vốn không thể giết chết được mình, sợ địch gì.

Hơn nữa vào trong Vạn Sát Cổ Vực này tuy cũng có chút thu hoạch nhưng lại chưa bắt được Boss, trong lòng quả thực có chút không sáng khoái.

- Không được.....Túc Sát Chi Khí có thể tự hình thành, tuy rằng có thể khôi phục hiện trạng và mất mấy trăm năm nhưng nếu như hút cạn hết nó thì Vạn Sát Cổ Vực sẽ lập tức bị hủy diệt và từ đó sẽ

biến mất khỏi Cổ Thánh Giới.

Giọng nói lại vang lên và lần này ngữ khí có chút gấp gáp.

- Hủy diệt thì hủy diệt, ta lượn lờ cả vòng ở đây rồi cũng không nhặt được bảo bối gì, nếu khư không mang được thứ gì về làm sao mà dừng tay được. Túc Sát Chi Khí tuy không phải là thứ gì tốt nhưng cũng có thể có chút gọi là an ủi bản thân.

Lâm Phàm muốn xem cái tên thần bí này sẽ trả lời như thế nào.

Nhưng lúc này, giọng nói thần bí đó đột nhiên im lặng trong phút chốc rồi lại vang lên.

- Nếu như ta cho người một bảo bối, người sẽ rời khỏi đây được chứ.

Nhân vật bí ẩn cất lời.

- Được, nhưng nếu là bảo vật tầm thường sẽ không lọt được vào mắt xanh của ta đâu.

Lâm Phàm không ngờ rằng gã lại tặng bảo bối cho mình.

Nhưng làm sao có thể như vậy được, trên đời này làm gì có ai cho không ai cái gì bao giờ đâu, tên này tặng bảo bối cho mình không là trộm thì cũng là cướp, Lâm Phàm chỉ là muốn biết gã này rốt cuộc là ai.

Ẩn nấp trong Vạn Sát Cổ Vực mà lại không bị mình phát hiện ra.

Không thể không nói đây cũng là một nhân tài.

Trong phút chốc, hư không đột nhiên rung động nhẹ, một lối đi xuất hiện trước mặt của Lâm Phàm.

- Tiến vào đi, ta sẽ đưa người đến bên cạnh ta.

Lâm Phàm xem xét lối đi đó rồi sỏi chân bước vào.

Lúc xuất hiện trở lại thì đã đứng trước một cái sơn động rồi. Lâm Phàm đang định tiến vào thì giọng nói đó lại vang lên.

- Người không vào được đâu, lão phu bị bọn Cổ Tộc nhốt ở đây vạn năm rồi, nếu như người vào được thì lão phu sớm cũng ra được rồi. Bọn Cổ Tộc nhốt ta ở đây lấy Vạn Sát Cổ Vực làm nền tảng, nếu như Vạn Sát Cổ Vực bị hủy diệt vậy thì ta đây sẽ mãi mãi không thoát ra được do vậy mới nhờ người giơ tay đánh khề, ta dĩ nhiên cũng sẽ không đối xử tệ với người đâu.

Những lời nói này giống như kiểu đang ví mình thành một cao nhân vậy.

Nhưng Lâm Phàm không tin tưởng những lời nói này lắm.

- Còn chưa thỉnh giáo Tôn Tình Đại Danh của Tiên Bối.

Lâm Phàm đứng trước cửa động và chấp tay hỏi.

Cửa sơn động này bị một luồng sáng bao phủ trông giống như một loại phong ấn nào đó.

Lâm Phàm không hiểu rõ về phong ấn cho lắm nên cũng không biết đây là thứ gì.

- Lão Phu vốn là Thanh Thánh Lão Tổ.

.....

Lâm Phàm chưa từng nghe qua cái tên này, không biết Thanh Thánh Lão Tổ rốt cuộc là ai, tuy nhiên trong lòng Lâm Phàm vẫn luôn cảnh giác không thể dễ dàng tin tưởng cái tên Thanh Thánh Lão Tổ này được.

- Đây là một bảo bối mà ta cất giữ được coi như là chút bồi thường cho ngươi.

Khi này, hư không đột nhiên chấn động, một món đồ vật xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy món đồ này, trong lòng hơi có chút nghi ngờ, đây là một tấm bùa chú.

Bùa chú có màu vàng, bên trên có đủ các loại phù văn thần bí phát ra một màu óng ánh, Lâm Phàm không biết đây là cái gì.

- Đây là Thiên Thánh Ngự Bảo Phù, có vô số diệu dụng, có tấm bùa này có thể nâng cao phẩm giá của bảo bối.

Lâm Phàm nghe thấy những lời này, tinh thần liền có chút xao động, nó có thể nâng cao phẩm giá của bảo bối, đây không phải là trò đùa chứ.

Nếu thực sự như vậy thì mang cái Thiên Thánh Ngự Bảo Phù này cho “Yêu Thành” sử dụng sẽ có thể tiến cấp từ Tuyệt Phẩm Linh Khí thành Đạo Khí, đây đúng là lên như điều gặp gió.

- Anh bạn nhỏ, ngươi chỉ cần sử dụng chân khí để luyện hóa nó là được, chỉ hy vọng sau khi đi ra khỏi đây ngươi sẽ không nói cho ai biết về nơi này.

Thanh Thiên Lão Tổ dặn dò.

Lâm Phàm không nói gì chỉ bắt lấy “Thiên Thánh Ngự Bảo Phù” lóng lánh cầm trong tay.

- Keng, phát hiện Ma Chủng chuyển hoá Phù.

- “Ma Chủng chuyển hoá Phù: sau khi đối phương truyền chân khí vào có thể chuyển đổi thân xác với đối phương.”

- Bối tổ.....

Sắc mặt Lâm Phàm không hề thay đổi nhưng trong lòng lại hùng hực giống như hàng vạn con lạc đà đang xông phi qua.

Cái gì mà Thiên Thánh Ngự Bảo Phù, ngự ngự cái con khi.

- Quả nhiên giống như ta nghĩ, trên thế gian này làm gì có chuyện nào tốt như vậy.

Lâm Phàm lặng thầm thở dài một tiếng và cảm thấy có chút thú vị đối với cái tay Thanh Thánh Lão Tổ này.

Tất cả bọn phản đồ thủ đoạn hèn mọn này đều chỉ là đồ hàng mã mà thôi, ta không tin không bị chết được người.

Lúc này, sắc mặt Lâm Phàm chợt thay đổi trở nên cảm kích vô cùng, chắp tay cung kính

- Tiền Bối quả là hào phóng.

- Không có gì, không có gì, đời này có thể gặp được người văn võ song toàn như Tiểu Bối đây quả là niềm hy vọng lớn của Đại Thiên chủng tộc. Chi bằng luyện hóa luôn ở đây đi, chút nữa ta sẽ đưa Tiểu Bối rời khỏi nơi đây.

Thanh Thiên Lão Tổ vừa cười vừa nói.

- Nhưng có điều Tiên Bối không biết Văn Bối đây là người của Đại Thiên chủng tộc trong tay không có bất cứ bảo bối gì, cho dù có luyện hóa tẩm bùa chú này chắc cũng sẽ không dùng đến, chi bằng ta sẽ đem nó đi rồi ra bên ngoài trao đổi bảo bối với người khác.

Lâm Phàm giả vờ tiếc nuối, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Thanh Thánh Lão Tổ ở trong huyết động không ngờ rằng đối phương lại như vậy, tạm thời không lên tiếng.

- Tiên Bối, sao thế?

Lâm Phàm hỏi.

- Anh bạn nhỏ không biết ấy chứ, Thanh Thánh Ngự Bảo Phù này là do lão phu tâm huyết luyện chế, nếu như rời khỏi Vạn Sát Cổ Vực nói sẽ bị mất đi diệu dụng nên chỉ có thể luyện hóa tại đây mới có thể trở thành vật sở hữu riêng của người được, đến khi ấy có mang đi ra ngoài trao đổi với người khác cũng không phải là không được.

Thanh Thánh Lão Tổ giải thích.

- Bố tổ, vì muốn lừa gạt ta mà nghĩ ra cả cái lý do củ chuối như thế này, không biết hãn đã dùng cái lý do này để đi lừa bao nhiêu người rồi nữa.

Lâm Phàm bức xúc tự mắng chửi trong lòng, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi.

- Vậy văn bối sẽ luyện hóa tại đây.

Lâm Phàm nói.

- Được....

Lúc này trong huyết động một màu đen kịt, một bộ hài cốt đen sì bị một mảnh kiếm vỡ găm dưới đất, không biết đã chết từ bao giờ, toàn thân

không còn một chút máu thịt nào.

Một đám khói đen đang bay lơ lửng ở phía trên bộ hài cốt đó.

Đó chính là Thanh Thánh Lão Tổ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 480: Lâm Phàm Thực Sự Rất Nhanh Trí

Trong lòng Thanh Thánh Lão Tổ vô cùng sung sướng, luyện hoá đi mau luyện hoá đi, chỉ cần chân khí của người tràn vào thì mùa xuân của ta lập tức sẽ đến.

Ta đã bị phong ấn ở đây rất rất lâu rồi, lâu tới mức ta cũng không nhớ đã bao lâu rồi nữa.

Vạn Sát Cổ Vực là một nơi vạn ác đối với Thanh Thánh Lão Tổ, cái tên Nhân Tộc đáng ghét đó dám phong ấn ta ở đây.

Hắn đã bị phong ấn ở nơi đây vạn năm và sức mạnh dùng để phong ấn hắn chính là những “Túc Sát Chi Khí” này.

Trong “Túc Sát Chi Khí” này chất chứa vô số chiến ý của người các giới, chiến ý không mất đi thì hắn cũng sẽ mãi mãi không thoát ra được.

Mà điều khiến cho Thanh Thánh Lão Tổ phẫn nộ hơn cả đó là nếu như “Túc Sát Chi Khí” trong Vạn Sát Cổ Vực này nếu như đột nhiên cạn kiệt thì Vạn Sát Cổ Vực sẽ bị sụp đổ và hắn cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Do vậy nên cả vạn năm nay hắn không biết phải làm sao cho tốt mà chỉ biết lặng lẽ chịu đựng sự cô đơn và sự trấn áp.

Nhưng nay cơ hội đến rồi, một tên Đại Thiên chủng tộc ngu dốt do công pháp đặc biệt hấp thu hết toàn bộ “Túc Sát Chi Khí” của Vạn Sát Cổ Vực và chỉ để lại một ít để duy trì Vạn Sát Cổ Vực.

Đây là cơ hội ngàn năm có một của Thanh Thánh Lão Tổ, dĩ nhiên hẳn không thể bỏ qua được.

Và điều khiến Thanh Thánh Lão Tổ vui mừng hơn nữa là tên Đại Thiên chủng tộc này vì bảo bối mà đánh mất mình và lại tin những gì mà hẳn nói.

Bởi hẳn hiểu rằng cái thứ mà người Đại Thiên chủng tộc cần nhất đó chính là sức mạnh vô biên và cơ duyên vô tận.

Đối với Đại Thiên chủng tộc mà nói hẳn chính là cơ duyên mà bọn họ muốn gặp được nhất.

- Luyện hoá.....mau mau luyện hoá đi.

Thanh Thánh Lão Tổ đã chịu đựng đủ ở nơi này rồi, chỉ cần tên Đại Thiên chủng tộc luyện hoá cái gọi là “Thiên Thánh Ngự Bảo Phù” kia thì sẽ có thể trao đổi thể xác với hẳn và từ đó hẳn có thể thoát ra khỏi nơi khổ ải này.

.....

- Tiền Bối, vậy thì ta bắt đầu luyện hoá đây.

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Nụ cười đó đối với Thanh Thánh Lão Tổ mà nói vừa nực cười lại vừa đáng yêu.

Không ngờ cơ hội đầu tiên lại may mắn đến vậy, gặp ngay một tên ngốc.

- Anh bạn nhỏ, yên tâm mà luyện hoá đi, chúng ta cùng là đồng bào của nhau, nhất định sẽ cùng nhau đối kháng với bọn Cổ Tộc.

Thanh Thánh Lão Tổ nói đầy gấp gáp.

- Được.

Lâm Phàm cười cười, nhưng lúc vừa chuẩn bị luyện hoá thì đột nhiên dừng lại:

- Đúng rồi, Tiền Bối người nói xem bọn Cổ Tộc có phải rất ngốc và rất gian không?”

Thanh Thánh Lão Tổ đột nhiên đỡ đầu không hiểu vì sao đối phương lại nói những lời này nhưng lúc này hắn lại không còn cơ hội để do dự nữa nên nhanh chóng trả lời:

- Đúng, bọn Cổ Tộc rất ngu ngốc, rất gian xảo.

Trong lòng Thanh Thánh Lão Tổ có chút phẫn nộ nhưng ngữ khí vẫn rất gấp gáp, lúc này đối với hắn nói gì cũng được chỉ cần có thể thoát ra được.

Lúc này, Lâm Phàm vừa cười vừa tiếp lời:

- Đúng, ta cũng nghĩ như vậy.

- Anh bạn nhỏ, mau luyện hoá đi, bảo bối này chỉ có người như anh bạn đây mới xứng đáng có được.

Thanh Thánh Lão Tổ cất lời.

- Lâm Phàm cười một cách điềm nhiên rồi chạm vào “Thiên Thánh Ngự Bảo Phù”, ngay lập tức hạt giống chân pháp đột nhiên chuyển động, “Đại Phàm Ca” cuộn trào lao ra.

- Tiền Bối, ta đã truyền chân khí rồi, ngươi hãy tiếp nhận đi.

Lâm Phàm nói.

- Được.

Khi này, Thanh Thánh Lão Tổ vô cùng xúc động nhưng ngay lập tức tinh thần đột nhiên chững lại.

- Người nói cái gì?

- He he, đồ con gà dám đấu với ta à, cố gắng tận hưởng món quà mà ta dành tặng cho người đi.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, “Đại Phàm Ca” trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra ngoài.

“Đại Phàm Ca” hùng hậu hoá thành một con rồng dài rồi nhanh chóng chui vào trong “Thiên Thánh Ngự Bảo Phù.”

- Dực lực của “Đại Phàm Ca” vốn là trái với quy luật của trời đất, bất kể là sinh vật gì chỉ cần có sự sống đều sẽ bị nó phá hoại.

“Thiên Thánh Ngự Bảo Phù” hay đúng ra là “Ma Chủng chuyển hoá Phù” liên kết với Thanh Thánh Lão Tổ, kể cả ngay lúc này có phát hiện ra bất thường đi chăng nữa cũng sẽ không kịp.

- Đây là cái gì?

Thanh Thánh Lão Tổ nhận được một luồng sức mạnh hùng hậu tưởng là chân khí nhưng ngay tức khắc xảy ra một việc vô cùng kinh hoàng, luồng sức mạnh đó không ngừng xâm lấn, cho dù hiện giờ hẳn chỉ là một tia Thần Thức vẫn cũng có thể xâm lấn vào trong.

- Không.....

Thanh Thánh Lão Tổ gào thét lớn, Thần Thức vốn đang rất yếu ớt đột nhiên trở nên mãnh liệt hơn.

Đang yếu đuối lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ khiến hấn hao tổn không ít sức mạnh.

Một nỗi dục vọng mãnh liệt chưa bao giờ có đột nhiên xuất hiện trong lòng của Thanh Thánh Lão Tổ, hấn ra sức chống lại nhưng chợt phát hiện ra rằng nỗi dục vọng này có thể xuyên qua mọi kẻ hở rồi xông thẳng vào trong tâm thức.

- Người rớt cuộc là ai?

Thanh Thánh Lão Tổ gào thét lớn, hăn không dám tin vào những gì đang diễn ra.

- Những lời này ta sẽ không trả lời lại nữa đâu nên người nghe cho kỹ, ta chính là người khiến người phát cuồng.

Lâm Phàm cười một cách lạnh nhạt.

- Chẳng phải người muốn chân khí của ta, muốn trao đổi thể xác với ta sao, hôm nay ta sẽ cho người toại nguyện cho người biết thế nào là uy lực của Đại Phàm Ca.

- Tại sao người lại phát hiện ra được....

Thanh Thánh Lão Tổ nghe được những lời này bỗng nhiên hoảng hốt, hăn ẩn giấu bí mật của “ Thiên Thánh Ngự Bảo Phù” kỹ như vậy cho dù là cao thủ cảnh giới Hoang Thiên Vị cũng không thể nhìn thấu.

Nhưng điều mà hăn không biết ở đây đó là Tu Vi của Lâm Phàm tuy không cao nhưng Lâm Phàm lại có hệ thống đa năng mà tất cả những gì che giấu đứng trước hệ thống đều vô căn cứ.

- Ha ha, không phải ta đã nói trước đó rồi sao? Cổ Tộc là một lũ ngu xuẩn, mà người cũng đã đồng ý mà, chả nhẽ lúc này người lại không cho là như vậy, Cổ Tộc các người không phải là rất ngu xuẩn sao?

Lâm Phàm vừa cười lớn vừa nói.

Lúc này, Lâm Phàm theo như quan sát của Đại Phàm Ca phát hiện hăn chỉ là một tia Thần Thức nên sẽ không có bất cứ sự tổn thương nào.

- Hừm, một tia Thần Thức không có chút Tu Vi nào mà dám giả thần giả quỷ trước mặt ta, hôm nay ta sẽ cho người biết kết cục của người là gì.

Lâm Phàm hét lớn, di chuyển thân hình rồi xông thẳng vào trong huyết động.

- Lúc này đầu óc của Thanh Thánh Lão Tổ đang bị u mê nhưng thần thức vẫn còn hoạt động.

- Người không thể vào được đâu, phong ấn trên cửa động này không phải ai cũng có thể phá giải được....người làm sao mà có thể.

Cho dù tình cảnh tới mức này nhưng Thanh Thánh Lão Tổ vẫn không hề sợ Lâm Phàm, tuy rằng hắn không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì nhưng tên này muốn xông vào trong huyết động thu phục hắn không khác gì nằm mơ.

Bởi phong ấn của huyết động này, cho dù là cao thủ Hoang Thiên Vị cảnh giới Đại Viên Mãn cũng không thể phá vỡ được.

Nhưng trong phút chốc hắn đột nhiên phá hiện, Lâm Phàm đã xông vào được, phong ấn ngoài cửa huyết động không có chút tác dụng nào cả.

- Không, không thể như thế được.....

Thanh Thánh Lão Tổ gào thét, hắn không dám tin rằng Lâm Phàm có thể xông vào trong huyết động.

Lâm Phàm không rõ hắn đang gào khóc gì, mặc dù lúc này Thanh Thánh Lão Tổ chỉ là một tia Thần Thức không có chút Tu Vi nào nhưng hắn chắc chắn hắn cũng đã từng là cường giả một phương nên Thần Thức vẫn sẽ rất mạnh mẽ, nếu như để “Yêu Thành” hấp thu chắc chắn sẽ có tác dụng lớn.

- Đồ phế thải, ta đến rồi đây, người hãy ghi nhớ lời của ta, ra oai ắt sẽ có rủi ro, giả danh cao nhân tức là tự tìm đường chết.

Lâm Phàm nói lớn rồi tiến thẳng vào trong huyết động.

- Hôm nay ta phải thay trời hành đạo giết chết người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 481: Mảnh Vỡ Thần Khí

Mọi thứ bên trong huyết động hết sức bình thường, không phải là kho báu như Lâm Phàm nghĩ.

Không khí bên trong âm u khủng khiếp.

Nhưng khi đi đến đường cụt, Lâm Phàm nhìn thấy một đám sương mù đen kịt đang ra sức đâm sầm vào tường liền nhếch mép lên cười.

- Ha ha, hóa ra cái tên giả thần giả quỷ kia chính là người, sao hả có phải là đang có cảm giác cuộc đời của mình đến đây là kết thúc không.

Lâm Phàm cười đầy sáng khoái.

Đây chính là cái mà người đời vẫn hay nói cuộc đời đâu đâu cũng đầy rẫy sự nguy hiểm.

Lần này ở Vạn Sát Cổ Vực, do Lâm Phàm đã trải qua chuyện Thất Quái Bảo Tạng nên vốn đã không tin tưởng cái Cao Nhân gì đó rồi.

Cao Nhân thì cũng là người, cũng sợ chết, nhất là khi mà thực lực càng mạnh thì càng sợ chết, làm sao có thể mang cơ duyên cả một đời của mình cung kính tặng cho kẻ khác được.

Mà sau khi có hệ thống, tất cả những thứ này càng không thể che giấu được, muốn lừa gạt ta có mà nằm ngơ giữa ban ngày.

“Ma Chủng chuyển hoá Phù” mà lại chém gió thành “Thiên Thánh Ngự Bảo phù” đúng là chém gió quá đà.

Trong những tiểu thuyết đã từng xem trước đây Lâm Phàm còn rất ngưỡng mộ nhân vật chính và các loại cơ duyên nhưng giờ nghĩ kỹ lại những nhân vật chính đó e rằng đã sớm không còn là chính mình nữa và đã bị những Đại Năng Giả thay thế.

Không thì dựa vào cái gì mà cho người có được cơ duyên tốt như vậy.

- Người.....

Lúc này, tia Thần Thức đen kịt kia đột nhiên phát ra một âm thanh sắc nhọn rồi lao về phía Lâm Phàm.

Hắn muốn xé xác Lâm Phàm.

- Hừm, một tia Thần Thức mà lại dám hỗn xược thế, không biết kẻ nào nào tiếp dũng khí cho người.

Lâm Phàm quát lớn rồi đột nhiên gọi “Yêu Thành” ra.

- Nuốt chừng hắn cho ta.

- Thượng Cổ Đại Yêu “Yêu Thành” liên tục gào thét, móng vuốt xé rách hư không tóm lấy Thanh Thánh Lão Tổ giống như tóm một con kiến vậy.

- Không thể nào, Thượng Cổ Đại Yêu đã bị hạ gục rồi tại sao lại luyện chế thành Khí Linh được, không thể nào....

Ngay trong lúc Thanh Thánh Lão Tổ nhìn thấy Thượng Cổ Đại Yêu liền đã gào khóc thảm thiết, vẻ mặt không dám tin.

Ngay lập tức, Thượng Cổ Đại Yêu liền há to miệng, một trận cuồng phong ùn ùn kéo tới cuốn luôn cả tia Thần Thức nuốt vào trong bụng.

- Luyện Hóa

Thần Thức hung hãn của Thanh Thánh Lão Tổ không ngừng giãy giụa trong cơ thể của Thượng Cổ Đại Yêu nhưng ngay lập tức liền bị

luyện hóa.

- Không thể nào.....

Trong giây phút luyện hóa cuối cùng, Thanh Thánh Lão Tổ điên cuồng gào thét nhưng ngay sau đó liền im bật.

- Hừm, đồ bỏ đi được đấy.

Lâm Phàm nói đầy khinh miệt cùng lúc đó sức mạnh của “Yêu Thành” cũng không ngừng được gia tăng.

Nếu cứ như thế này, cho dù không tập hợp đủ Ngũ Linh vẫn có thể thăng tiến thành Đạo Khí.

Nhất lực phá vạn pháp, chỉ cần tích lũy được đầy đủ sức mạnh vẫn có thể phá vỡ như bình thường.

Lâm Phàm không rõ ai là người quy định Tuyệt Phẩm Linh Khí muốn thăng cấp thành Đạo Khí phải có đủ các loại điều kiện nhưng với Lâm Phàm chỉ cần có đầy đủ sức mạnh thì sẽ không cần những điều kiện trên và hoàn toàn có thể phá bỏ những quy tắc đó.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm có chút kinh ngạc đó là Thanh Thánh Lão Tổ có thể nhận ra “Thượng Cổ Đại Yêu”, chứng tỏ hắn đã tồn tại rất rất lâu rồi, thậm chí là đã tồn tại cả trước khi “Thượng Cổ Đại Yêu” bị hạ gục, có khi đã từng gặp qua rồi.

- Tuy thu phục Thanh Thánh Lão Tổ không được cộng điểm kinh nghiệm nhưng tăng cường thêm sức mạnh cho Yêu Thành đây coi như cũng là một cơ duyên không tồi.

Lâm Phàm tuy nói hơi có chút thất vọng nhưng trong lòng đã thực sự mãn nguyện.

Đồng thời, Lâm Phàm cảm giác con đường đi của mình hết sức nguy hiểm, đâu đâu cũng có kẻ muốn hãm hại mình, sau này phải cẩn thận hơn

mới được.

Nếu như tham lam những thứ rác rưởi rẻ tiền không chừng sớm đã bỏ mạng ở đâu rồi.

- Ồ, có hai bộ hài cốt.

Lâm Phàm xem xét xung quanh và chợt phát hiện hai bộ hài cốt ở trong huyết động trống không này.

Trong đó có một bộ hài cốt bị ép sâu vào trong tường, cảm giác như sắp bằng phẳng với bức tường, nhưng bộ hài cốt đó vẫn rất óng ánh long lanh, Lâm Phàm nhẹ nhàng chạm vào, ngay lập tức nó liền vỡ vụn hóa thành tro bụi.

- Đây là hài cốt của Nhân Tộc.

Lâm Phàm sau khi xem xét kỹ lưỡng liền biết được đây là bộ hài cốt của Nhân Tộc, bởi hài cốt Nhân Tộc vốn không rắn chắc, trừ khi tu luyện đạt tới cảnh giới nhất định thì thân xác mới không mục nát, mãi mãi trường tồn.

Bộ hài cốt này thực ra cường độ thân thể cũng rất cao nhưng do lúc chết đi đã dốc kiệt hết sức mạnh thậm chí đã kích phát toàn bộ tiềm năng của cơ thể khiến cho cơ thể lúc chết hóa thành thân thể bình thường nên không thể chống đỡ được với sự bào mòn của thời gian.

- Đây rốt cuộc là ai?

Trong lòng Lâm Phàm có chút nghi hoặc sau đó lại hướng ánh mắt sang bên cạnh.

Đây vẫn còn một bộ hài cốt nữa, bộ hài cốt này có khả năng chính là của Thanh Thánh Lão Tổ vừa rồi.

Bộ hài cốt này tương đối to lớn chắc là của Cổ Tộc.

Cổ Tộc sinh ra vốn đã có ưu thế về sức mạnh, cho dù sau khi chết đi hài cốt vẫn sẽ tỏa ra một màu đen bóng.

- Ô, đây là cái gì

?azcYấ

Lúc này, Lâm Phàm chợt phát hiện trên bộ hài cốt của tên Cổ Tộc có khám nạm một mảnh vỡ.

Mảnh vỡ này trông rất bình thường, u ám không sáng bóng, nhìn qua không có gì khác lạ.

Nhưng nhìn kỹ Lâm Phàm lại cảm nhận được mảnh vỡ này có một chút hơi khác.

- Vèo....

Ngay lúc này, Vĩnh Hằng Chi Phủ ở trong túi đeo sau lưng đột nhiên rung lên.

- Thế này là sao nhỉ.

Lâm Phàm không hiểu liền cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, ngay trong lúc vừa lôi ra Vĩnh Hằng Chi Phủ lập tức lơ lửng trên hư không rồi phát ra một luồng sức mạnh bao phủ xung quanh mảnh vỡ.

- Lẽ nào là mảnh vỡ của Vĩnh Hằng Chi Phủ?

Sắc mặt của Lâm Phàm đột nhiên thay đổi, Vĩnh Hằng Chi Phủ vốn là Thần Khí nhưng vì bị hư tổn nên thực lực bị giảm mạnh.

Tình hình hiện tại vô cùng khác lạ, mảnh vỡ này hiển nhiên là có quan hệ mật thiết không thể tách rời với Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Trong Vĩnh Hằng Chi Phủ có một công pháp vô cùng mạnh đó là “Khai Thiên Tam Thức”.

Mà hiện tại Lâm Phàm chỉ mới học được một chiêu “Thương Khung” thôi mà đã như Thần Kỹ mang lại cho Lâm Phàm không ít lợi ích.

Nếu như đây là mảnh vỡ bị mất của Vĩnh Hằng Chi Phủ vậy thì sau khi ghép lại chắc chắn sẽ có chiêu thức thứ hai mà nếu học được chiêu thức thứ hai này thực lực của bản thân chắc chắn sẽ đột nhiên tăng vọt.

Trong phút chốc một luồng ánh sáng bắn ra từ mảnh vỡ, trong không trung liền xuất hiện một bức vẽ.

Mảnh vỡ của Vĩnh Hằng Chi Phủ tung bay trong hư không rồi phân tán khắp nơi.

Một vị Nhân Tộc nhặt được một mảnh vỡ, sau nhiều năm nỗ lực cuối cùng cũng đúc mảnh vỡ này thành một thanh kiếm, khi thanh kiếm ấy thành hình gió lớn nổi lên cuồn cuộn thiên tai ập xuống tạo thành Đạo Khí.

Sau cùng, Nhân Tộc này đại chiến với Cổ Tộc rồi giết chết tên Cổ Tộc vô cùng hung hãn ấy nhưng đồng thời sức lực bản thân cũng bị kiệt quệ và chết ở nơi đây.

Từng cảnh từng cảnh hiện lên trong mắt của Lâm Phàm.

- Phù.....

Lâm Phàm bất chợt thở dài, hóa ra sự việc là như vậy.

Vị Nhân Tộc này tuy không bằng đám người Viên Thiên Đế nhưng vì lật đổ Cổ Tộc mà không sợ cái chết, đáng để Lâm Phàm kính phục.

- Vèo.....

Mảnh vỡ vây quanh Vĩnh Hằng Chi Phủ hồi lâu mà không ghép lại được.

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này, trong lòng đột nhiên hiểu ra, có lẽ Vĩnh Hằng Chi Phủ do bị thiếu sót quá lâu nên đã tự mình tu bổ từ đó không còn chỗ trống cho mảnh vỡ này nữa.

- Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa.

Lâm Phàm không hề do dự lập tức triệu hoán “Thiên Địa Dung Lô” rồi đưa Vĩnh Hằng Chi Phủ và mảnh vỡ vào trong đó.

- Có “Thiên Địa Dung Lô” mọi vấn đề đều không thành vấn đề.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 482: Trái Tim Rỉ Máu

Vĩnh Hằng Chi Phủ vốn là Thần Khí, nhưng vì đại chiến mà bị vỡ vụn, Khí Linh năm đó cũng suýt bị vỡ vụn rồi sau nhiều năm tự thân tu bổ cuối cùng khôi phục lại được nhưng uy lực bị giảm sút rất nhiều không còn uy phong như trước.

Nay Vĩnh Hằng Chi Phủ nếu như theo phân cấp bảo bối thì là Tuyệt Phẩm Đạo Khí nhưng lại không có đủ chức năng như Đạo Khí, ngoài sức mạnh vô địch ra thì không có thêm tác dụng nào khác.

- Luyện hóa, dung hợp
- Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.

“Thiên Địa Dung Lô” sau một hồi lắc lư liền mở nắp, một luồng khí vô cùng sắc bén phun trào cắt xé ranh giới của “Vạn Sát Cổ Vực” thành từng khe hở nhỏ.

Hư không phong bạo ào ào cuộn trào, Túc Sát Chi Khí trong “Vạn Sát Cổ Vực” đã xơ xác tiêu điều nay chỉ còn lại một chút ít.

Sau khi Lâm Phàm hấp thu nốt chút khí còn lại ấy, Vạn Sát Cổ Vực lập tức bị hủy diệt, từ đây về sau sẽ không còn tồn tại trong Cổ Thánh Giới nữa.

- Không ngờ sau khi dung hợp vẫn chỉ là Tuyệt Phẩm Đạo Khí, xem ra mảnh vỡ của Vĩnh Hằng Chi Phủ vẫn còn rất nhiều chứ không chỉ có một mảnh này thôi.

Lâm Phàm nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay, khi tức cao trào trông giống như Tuyệt Thế Chiến Thần sức mạnh hùng hồn lan toả khắp đất trời.

- Keng, chúc mừng đã phát hiện chiêu thức thứ hai của Khai Thiên Tam Thức, có muốn lĩnh hội hay không?

- Lĩnh hội.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, Vĩnh Hằng Chi Phủ tuy không được tiến cấp nhưng sau khi tìm được mảnh vỡ này lại lĩnh ngộ được Khai Thiên Tam Thức chiêu thức thứ hai, xem như là vẫn tốt.

Mà vị Nhân Tộc đó có thể dùng mảnh vỡ này để trấn áp Thanh Thánh Lão Tổ cũng không hẳn là vô lý bởi lẽ cũng có thể mảnh vỡ này chính là một phần vô cùng quan trọng mà Vĩnh Hằng Chi Phủ bị mất đi.

Thời khắc này, Lâm Phàm đột nhiên tiến vào một cảnh giới vô cùng huyền diệu.

Trong cảnh giới này, Lâm Phàm lại một lần nữa nhìn thấy người khổng lồ uy nghiêm tuyệt thế, người khổng lồ chớp chớp đôi mắt khiến trời đất chấn động, một luồng khí tức hùng mạnh cuốn tròn cả đất trời, Lâm Phàm cảm thấy áp lực lạ kỳ.

Mạnh quá!

Người khổng lồ tay cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ rồi vung lên trời đất hủy diệt vạn vật tiêu tan cả thế giới như chìm trong hư vô.

- Hự!

Người khổng lồ quát lớn một tiếng khiến Lâm Phàm đột nhiên bừng tỉnh.

- Keng, chúc mừng đã lĩnh hội được “Hủy Diệt”, chiêu thức thứ hai của Khai Thiên Tam Thức.

- Không ngờ lại mạnh đến như vậy.

Lâm Phàm tràn đầy cảm xúc sau đó cặp mắt thay đổi một riu vung lên.

- Hủy Diệt!

- Bóng riu vung lên, cả vùng “Vạn Sát Cổ Vực” bắt đầu chấn động mạnh, dưới một nhát riu hư không liền nứt toác, hư không phong bạo tuôn ra từ bốn phía, “Vạn Sát Cổ Vực” bắt đầu sụp đổ.

- Mạnh quá, chỉ một nhát mà phá hủy cả Vạn Sát Cổ Vực.

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng kinh ngạc rồi lập tức di chuyển thân hình chạy thoát ra bên ngoài.

- Rầm

Bốn bề hư không sụp đổ, tất cả trở thành hư vô.

Lâm Phàm ngoái đầu lại nhìn cũng trợn tròn mắt há hốc mồm, ngay lập tức sắc mặt thay đổi lòng đau như cắt kêu lên một tiếng:

- Bảo bối.....

Lâm Phàm không ngờ rằng, trước khoảnh khắc Vạn Sát Cổ Vực hủy diệt, vô số bảo bối bay ra từ khắp các phía.

- Bố tổ, bọn Cổ Tộc đều là một lũ ngốc sao? Năm giữ Vạn Sát Cổ Vực lâu như thế mà vẫn còn sót nhiều bảo bối chưa thu hoạch vậy.

Lúc này trái tim của Lâm Phàm đang rỉ máu.

Mắt nhìn chăm chăm vào những bảo bối đó bị hư không cuốn cuộn hủy diệt.

Cho dù cường độ thân thể là Thanh Thiên Vị sơ kỳ thì Lâm Phàm cũng không dám xông lên phía trước nhặt bảo bối.

Đau!Rất đau!

Cảm giác lúc này giống như có một con dao sắc đang đâm thủng trái tim của mình vậy, cảm giác đau đớn không thể nói lên lời.

Nếu như ông trời cho mình thêm một cơ hội thì mình tuyệt đối không mạnh tay hủy diệt “Vạn Sát Cổ Vực” mà sẽ ở lại trong đó thêm một thời gian ra sức tìm kiếm, nhưng giờ đây nói gì cũng đều đã muộn cả rồi.

Rầm!

Lúc này, “Vạn Sát Cổ Vực” giống như tòa nhà cao tầng bị sụp đổ, rào chắn thứ nguyên vỡ vụn tanh tách rồi dần dần dung hợp tụ thành một điểm sau đó nổ tung.

Không còn chút gì sót lại, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Từ đây Cổ Thánh Giới sẽ không còn “Vạn Sát Cổ Vực” nữa.

- Hết rồi!

Lâm Phàm đau lòng đứng ở chỗ lối vào rồi nhìn Vạn Sát Cổ Vực bị hủy diệt biến thành hư vô, trong lòng vô cùng hối hận. Lúc này, cánh cửa to bằng đá cũng đột nhiên biến mất cảm giác như chưa từng xuất hiện vậy.

- Haizzz.....

Lâm Phàm thở dài vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, nỗi đau này ai có thể thấu hiểu.

Nhưng Lâm Phàm rất nhanh liền điều tiết lại bản thân, mất rồi thì mất thôi, ta đâu có cần những thứ bảo bối này để tăng cường thực lực. Mà hơn nữa hủy diệt Vạn Sát Cổ Vực cũng tốt để tránh lũ ngu Cổ Tộc lợi dụng Vạn Sát Cổ Vực để lừa gạt chém giết người các giới.

Lần tiến vào này đã giết sạch được đám người kia chỉ hơi tiếc là để tên Mộ Thiên chạy thoát mất.

Hắn vẫn còn giữ một cái Linh Mạch trong tay mà cũng không rõ Linh Mạch đó là cái gì và có diệu dụng gì nữa, xem ra về sau phải cẩn thận hơn.

Vậy là coi như đã gánh thêm kẻ địch đầu tiên ở Cổ Thánh Giới nhưng ta đểch sợ, ở Huyền Hoàng Giới ta cũng đã lừa gạt rất nhiều người và vẫn đang bị truy sát tới tận bây giờ.

Ngay lúc này, hư không có chút chấn động rồi đột nhiên xuất hiện một đám người.

Tinh thần Lâm Phàm chững lại, vốn nghĩ rằng là bọn Cổ Tộc cảm nhận được Vạn Sát Cổ Vực nên chạy tới chuẩn bị chém giết mình nhưng khi nhìn rõ hơn đám người đó, Lâm Phàm liền buông lỏng cảnh giác bởi đám người đó là người các giới không phải là Cổ Tộc.

- Đứng lại, người là ai?

Lâm Phàm đang định rời đi thì một gã cầm kiếm lơ lửng trên không trung trong đám người đó nghiêm nghị cất tiếng hỏi, ánh mắt trông rất dữ tợn.

Lâm Phàm nhìn gã đó dáng vẻ hiên ngang, lưng thẳng đuột như một thanh kiếm dựng thẳng lên trời.

Kiểm ý vây xung quanh hắn thể hiện rõ là người của Kiếm Giới.

- Còn các người là ai?

Lâm Phàm nhú mày, đám người này hơi kiêu căng nên Lâm Phàm cũng không hề khách khí.

- Hừm.....

Hắn trông đối phương có chút hỗn xược liền lạnh nhạt hừm một tiếng, một luồng kiếm ý mãnh liệt đột nhiên bộc phát ra rồi bao quanh Lâm Phàm.

- Nếu như người không muốn chết thì hãy mau trả lời câu hỏi của ta.

Hắn lạnh lùng quát lớn đồng thời đưa ánh mắt dò xét tình hình xung quanh.

Điều khiến hắn vô cùng ngạc nhiên đó là tại sao lại không còn Vạn Sát Cổ Vực nữa?

Lúc này, đám người xung quanh hắn có cả nam lẫn nữ thuộc rất nhiều chủng tộc đang cười cợt có vẻ như không coi Lâm Phàm ra gì.

Lâm Phàm chau mày, tiến lên phía trước, hạt giống chân pháp chuyển động, “Thương Thiên Kiếm” đột nhiên lao ra, kiếm ý phía sau lưng trung hoà toàn bộ kiếm ý của gã kia.

- Ồ....

Hắn thốt lên một tiếng đầy ngạc nhiên, có chút thú vị.

- Không ngờ cũng có chút bản lĩnh nhưng những kẻ chết dưới kiếm của kiếm thần Yến Kinh Thiên ta đây mà có chút bản lĩnh không hề ít.

- Yến ca, tên này lén la lén lút chi bằng giết chết hắn rồi để muội dùng thuật gọi hồn xem hắn đã làm gì.

Một cô nương xinh tươi đứng bên cạnh Yến Kinh Thiên cười nhạt một tiếng và nhìn Lâm Phàm với một ánh mắt vô cùng tàn ác giống như ánh mắt của thợ săn nhìn con mồi vậy.

- Ha ha, thuật gọi hồn của Bạch Linh tỷ đây độc nhất vô nhị, bất cứ ai chỉ cần bị gọi hồn liền sẽ nói ra tất cả mọi thứ. Chúng ta đến Vạn Sát Cổ Vực nhưng nay nó lại hoàn toàn biến mất quả thực có chút kỳ lạ mà tên này chắc chắn sẽ biết điều gì đó.

- Đúng vậy, hãn xuất hiện ở khu này chắc chắn là vừa ở trong Vạn Sát Cổ Vực ra chắc là thu được bảo bối gì rồi, chúng ta giết chết hãn cướp lại bảo bối cũng được.

.....

Lâm Phàm nghe thấy những lời này, trong lòng đột nhiên chứng lại, đám người này muốn giết người để cướp bảo bối á?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 483: Các Người Tới Lấy Đi

Chẳng qua những tên này dám ở trước mặt ông đây giết người đoạt bảo, quả thực là múa rìu qua mắt thợ.

Nhớ năm đó ở Huyền Hoàng Giới lúc ông đây đánh cướp, những tên kia còn không biết đang ở nơi nào.

Dám làm càn ở trước mặt tổ tông của chúng thì đúng là không muốn chết mà.

Hơn nữa không chỉ một tên mà tên nào cũng muốn làm càn.

Một tên muốn sử dụng kiếm đâm chết ông đây, một tên muốn dùng Sưu Hồn Đại Pháp, một tên muốn giết người đoạt bảo.

Lâm Phàm nhìn đám người kia, liên tục cười lạnh trong lòng.

- Các người, các người muốn giết chết ta rồi cướp bảo bối trong tay ta sao?

Lâm Phàm giả vờ lui về sau một bước, sợ hãi mà hỏi.

- Ha ha...

- Không nghĩ tới người ngu như thế, việc rõ ràng như vậy mà cũng phải hỏi.

- Lần này, chúng ta vì cái gì mà tới Vạn Sát Cổ Vực? Tự nhiên là vì chờ đợi những người đi ra từ bên trong Vạn Sát Cổ Vực, giết bọn hăn, đoạt bảo bối.

...

- Các người... Các người sao có thể làm như vậy, chúng ta đều là người của các giới, lẽ ra nên giúp nhau đối kháng Cổ Tộc mới đúng, sao các người lại muốn giết ta.

Bởi vì đã mất đi một lượng lớn bảo bối nên Lâm Phàm đang rất đau lòng, bây giờ lại gặp phải đám người kia, tự nhiên muốn trêu chọc bọn chúng một chút cho thoải mái.

- Ha ha... Các người nhìn, cái tên này bị chúng ta dọa cho sợ hãi đến nói chuyện đều nói lắp.

- Chủng tộc các giới? Bọn chúng chúng ta không quản, ở đây ai mạnh thì nghe kẻ đó, kẻ mạnh là vua, loại giun dế như người, coi như chúng ta không giết người thì Cổ Tộc cũng sẽ đem người chém chết. Chi bằng giao toàn bộ đồ vật của người cho chúng ta, để công dụng to lớn của nó được phát huy.

Đám người kia cười lớn, trong mắt tràn đầy vẻ hài hước, rất hiển nhiên bọn họ cũng đã làm không ít chuyện như vậy, tự nhiên là có nghề.

- Tiểu đệ, mau đem đồ vật giao ra đây, nói cho tỷ tỷ, những người khác đi đâu rồi, nếu như người không nói, tỷ tỷ cho người một trảo, đâm thủng đầu của người đấy.

Miệng Bạch Linh cười, ánh mắt quyến rũ mê hoặc lòng người.

...

- A, các người không thể như vậy được, ta có được cái gì đâu, chỉ là lấy được một ít đồ vật ở bên trong mà thôi.

Lâm Phàm làm bộ rất căng thẳng, sau đó đưa chiếc nhẫn không gian lên trước mặt.

- Các người nhìn đi, ta ở trong đó chỉ tìm thấy một món Tuyệt Phẩm Linh khí thôi.

Ngay lúc này Lâm Phàm đem Yêu Thành lấy ra, trong chớp mắt đám người Yến Kinh Thiên hơi động, thân thể đột nhiên run lên, trong mắt lóe lên vẻ tham lam

Bọn họ không nghĩ tới người này vừa lấy ra lại chính là một món Tuyệt Phẩm Linh khí.

- Còn có cái này, cũng là vừa ở bên trong lấy được.

Lâm Phàm lại lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Vừa lấy “Vĩnh Hằng Chi Phủ” ra, đám người lại lần nữa bắt đầu run rẩy, một món Tuyệt Phẩm Linh khí cũng đã làm bọn hắn hưng phấn cực kỳ rồi, không ngờ tiểu tử này vẫn còn có một món Tuyệt Phẩm Đạo khí.

- Đây là Tuyệt Phẩm Đạo khí rốt cuộc cái tên này tìm được bao nhiêu thứ tốt ở trong đó?

- Chúng ta chưa từng nhìn thấy Tuyệt Phẩm Đạo khí, nó là bảo vật vô giá, vô giá đấy.

- Tên tiểu tử này sao lại gặp may như vậy, sao lại tìm thấy Tuyệt Phẩm Đạo khí ở bên trong Vạn Sát Cổ Vực?

- Người còn tìm thấy cái gì nữa?

Bây giờ Yến Kinh Thiên nói không nên lời, trong lòng mừng như điên, đối với hắn đây chính là hai cái bảo bối vô giá đấy.

Coi như là hắn cố gắng đến bây giờ cũng không có tìm được một món đạt đẳng cấp Tuyệt Phẩm Linh khí, chứ đừng nói là Tuyệt Phẩm Đạo khí.

Những năm gần đây, người bị bọn họ giết nhiều vô số nhưng chỉ thu được trung Phẩm Linh Khí là cao nhất. Mà bây giờ tiểu tử này không chỉ có lấy ra một kiện Tuyệt Phẩm Linh khí, còn lấy ra một kiện Tuyệt Phẩm Đạo khí.

Nếu như mấy thứ này bị những người khác phát hiện, thì e là sẽ tranh nhau đến chảy máu vỡ đầu.

- Còn có những đan dược có thể tăng cường tu vi.

Trong lòng Yến Kinh Thiên đã sớm xem Tuyệt Phẩm Đạo khí này là của mình, đối với đan dược cũng không có bao nhiêu hứng thú, dù sao đối với bọn hắn mà nói, đan dược vẫn có thể từ từ luyện chế.

Nhưng mà lúc đó, một màn phát sinh trước mắt lại khiến hắn không thể tin nổi.

Ào ào ào...

Vô số đan dược chồng chất như núi tuôn ra.

- Đây là Nguyên Linh Đan, sau khi dùng có thể mở ra linh trí, tăng cường thiên phú.

- Đây là Thánh Dương Đan, đan dược thông dụng ở Cổ Thánh Giới, ta ở bên trong tìm thấy ba triệu viên.

Bây giờ Lâm Phàm giống như là rất sợ sệt vậy, thế nhưng lại đang nở nụ cười trong lòng.

Những người này đã bị mình dọa cho sợ hãi rồi.

Cảm giác khoe của thật quá tuyệt vời.

- Ba triệu viên Thánh Dương Đan, thật là số lượng quá kinh khủng đi, coi như chúng ta toàn lực hấp thu Thánh Linh Khí thì một ngày nhiều

nhất ngưng luyện ra mấy vạn viên cũng là tốt lắm rồi, tên này phát hiện bảo khối ở đâu mà lại nhiều như thế.

Trong lòng Yến Kinh Thiên bắt đầu run rẩy, đây không phải sợ sệt, mà là hưng phấn.

Nếu như có thể lấy được những thứ này thì thật sự là phát tài rồi.

“Thánh Dương Đan” là chính là tiền thông dụng ở cổ Thánh Giới, để luyện chế được nó thì cần hấp thu Thánh Linh khí sau đó đem ngưng kết thành đan dược, tu vi càng cao thì mỗi ngày hấp thu Thánh Linh khí cũng càng nhiều.

Nhưng đối với bất kì người nào mà nói thì cũng cần hấp thu Thánh Linh khí tu luyện, làm sao có thời gian dư thừa mà cô đọng những thứ này. Vì thế bây giờ xuất hiện một đồng đan dược ở trước mặt bọn chúng thì ai ai cũng bị dọa cho sợ hãi.

Mặc dù Lâm Phàm phi thăng lên Cổ Thánh Giới không lâu nên không biết cô đọng “Thánh Dương Đan”, nhưng sau khi nhận được “Cổ Thánh Giới bí lục” thì mới biết hóa ra Thánh linh khí còn có thể ngưng tụ “Thánh Dương Đan”.

Công dụng Thánh Dương Đan vô cùng lớn, ngoài việc có thể bổ sung chân nguyên tiêu hao trong cơ thể, còn có thể để bảo bối hấp thu, tăng cường sức chiến đấu.

Nếu sớm biết “Thánh Dương Đan” có tác dụng như thế này, Lâm Phàm đã sớm ngưng luyện, tuy nhiên hiện tại cô đọng cũng không muộn, bởi vì hắn có Ngô Đồng Thần Thụ, mỗi ngày Ngô Đồng Thần Thụ đều hấp thu một lượng Thánh Linh khí khổng lồ.

- Đúng là phát tài, chúng ta phát tài rồi.

- Ha ha, ta đi chuyến này thật không uổng công.

- Yến ca, lần này chúng ta đi tới đây, không nghĩ tới nhiều bảo bối như thế lại bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa chiếm được, mà chúng ta lại lấy được dễ dàng như vậy, thật sự là ông trời giúp đang giúp nhóm mình.

Bây giờ, nhóm người này vô cùng hưng phấn, trong mắt của bọn chúng, đây chính là một món tài sản khổng lồ.

Ở Cổ Thánh Giới, tài nguyên có hạn, muốn thu được tài nguyên thì nhất định phải cướp giết từ trong tay Cổ Tộc, nhưng độ nguy hiểm thật sự là quá lớn. Không phải thời điểm bất đắc dĩ thì bọn chúng cũng sẽ không làm vậy.

Yến Kinh Thiên hít một ngụm khí lạnh vào bụng, sau đó ổn định tâm thần:

- Đem những đồ này để lại, chúng ta có thể tha chết cho người.

Càng nhìn những bảo bối này, Yến Kinh Thiên càng vui vẻ, tuy nhiên hiện tại có nhiều người như vậy, nếu như nói bọn hăn chia đều thì hơi ít một chút.

Nhưng việc lúc này cần làm chính là chiếm được tất cả những thứ này, sau đó chia như thế nào thì quyết định sau cũng chưa muộn.

- Người chỉ cần không giết ta là được, cứ tới lấy tự nhiên.

Lâm Phàm nhìn Yến Kinh Thiên nói ra.

- Người...

Yến Kinh Thiên nhìn Lâm Phàm, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút do dự.

- Yến ca, để ta đi lấy.

Ngay lúc Yến Kinh Thiên còn do dự, một tên thanh niên Dực Tộc tiến lên nói.

Tên Dực Tộc này nhìn thấy những bảo bối, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam.

- Chờ chút...

Yến Kinh Thiên nói.

Đối với Yến Kinh Thiên, làm sao có thể để cho người khác tới lấy những bảo bối này được, huống hồ lại còn là một tên người Dực Tộc, ai chẳng biết tộc nhân Dực Tộc trời sinh mạnh mẽ, hai cánh vỗ lên liền có thể xé rách hư không, biến mất không thấy đâu.

Coi như tu vi của hắn mạnh hơn tên Dực Tộc này cũng không chắc chắn có thể đuổi kịp.

Yến Kinh Thiên cảm giác việc này có chút kì lạ, trong lòng sợ người này giở trò lừa bịp, bởi vậy không nhìn được do dự lên tiếng.

- Yến ca, ta quen biết người thời gian dài như vậy, chẳng lẽ người còn chưa tin ta?

Nam tử Dực Tộc cười nói nói, thế nhưng trong mắt lại có một tia khác thường.

- Không phải vậy, cứ để ta tới lấy.

Yến Kinh Thiên vừa nói, liền từng bước từng bước đi tới chỗ Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng trước đồng bảo bối, trong lòng nở nụ cười lạnh, chờ đợi Yến Kinh Thiên đi tới.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 484: Chắc Chắn Giúp Người Thoát Khỏi Biến Khố

Lâm Phàm lạnh nhạt nhìn Yến Kinh Thiên, một đồng bảo bối ở dưới chân lấp lánh chói mắt, kích phát dục vọng trong lòng bọn chúng.

Mỗi bước đi Yến Kinh Thiên đều phải hít thở sâu giống như phải chịu đựng sức nặng của ngàn cân, vô cùng khó khăn.

Thình thịch! Thình thịch

Tim hần đập mạnh, trong lòng có một sự căng thẳng không hề nhẹ

Bảo bối đang ở trước mắt, nếu bình tĩnh lại thì Yến Kinh Thiên sẽ phát hiện tất cả những thứ này thật sự quá vô lý.

Nhưng những bảo bối trước mặt đã làm chúng mất phương hướng, đầu óc cũng không còn tỉnh táo bởi vì đối với bọn chúng thì số lượng bảo bối trước mặt thật quá kinh khủng.

Đặc biệt là cái Tuyệt phẩm Đạo khí kia, dầu là anh em ruột cũng có thể chém giết lẫn nhau.

- Người tránh ra.

Yến Kinh Thiên dừng lại nhìn Lâm Phàm rồi nói..

Hắn luôn cảm giác Lâm Phàm đứng trước đồng bảo bối khiến hắn bị áp lực, mặc dù hắn không coi Lâm Phàm ra gì nhưng cảm giác đó rất bất ổn.

- Ta sợ quá chân tay không nhúc nhích được rồi, Dục Tộc đại ca, người có thể đẩy ta ra được không.

Lâm Phàm giả vờ sợ hãi nói.

Chỉ cần để Yến Kinh Thiên đến trước mặt mình, khi hắn hưng phấn nhất liền đâm nát lỗ đít của hắn.

- Được...

Tên Dực Tộc lập tức vui vẻ nhận lời.

Trong lòng hắn đã nghĩ kỹ, chỉ cần có thể tới gần đồng bảo bối này liền sẽ cướp đi toàn bộ, với tốc độ của Dực Tộc, cho dù là Yến Kinh Thiên cũng không thể đuổi kịp.

Một món Tuyệt phẩm Linh khí, một món Tuyệt phẩm Đạo khí, dù là anh em ruột hắn cũng chém giết huống gì mấy tên này.

- Người không cần qua đây.

Mặt có chút không vui, Yến Kinh Thiên hơi nhượng mày nói.

Nghe Yến Kinh Thiên nói thế, tên kia cũng không ưa chút nào, thế nhưng không dám nói gì thêm, dù sao người mạnh nhất vẫn là Yến Kinh Thiên, hắn cũng không dám chống lại.

- Tiểu tử kia, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng giở trò gì.

Yến Kinh Thiên nhìn Lâm Phàm nói.

- Không dám, không dám.

Lâm Phàm vội vàng đáp lại, tự cảm thấy tài diễn xuất của mình thật quá tốt.

...

Yến Kinh Thiên ngay lập tức đi tới trước mặt Lâm Phàm, nhìn đồng bảo vật kịch xù khiến hắn vô cùng phấn khích.

Bảo bối, tất cả đều là bảo bối của ta.

Yến Kinh Thiên cúi đầu, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào, hẳn thậm chí còn có thể nghe được những bảo bối này chào hỏi hẳn.

- Nhắc!

Cánh tay Yến Kinh Thiên vung lên, muốn thu hai cái bảo khí trước, nhưng lại kinh ngạc phát hiện chúng không nhúc nhích chút nào.

Có lẽ nào trử vật giới chỉ có vấn đề? Sao có thể như thế được.

- Gì thế này?

Yến Kinh Thiên liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cách hung tợn, rồi đưa tay ra phía trước chụp lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ.

- Ồ, cái gì thế này?

Một tay Yến Kinh Thiên nắm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ, nhưng lại phát hiện cho dù cố thế nào cũng không nhắc lên nổi.

Với Tu Vi Hoang Thiên vị hậu kì của hẳn làm sao có thể có chuyện nhắc không nổi một cái Tuyệt Phẩm Đạo khí? Đây căn bản là không thể.

Yến Kinh Thiên cảm kiểm xuống đất rồi hai tay nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ dùng sức nhắc lên.

Đám người xung quanh nhìn cử động của Yến Kinh Thiên đầy nghi hoặc, bọn họ không biết Yến ca đang làm gì? Tại sao lại khó khăn như vậy?

Chỉ là lấy hai cái bảo bối thôi mà, sao lại mất công đến thế?

Mặc dù vậy, Yến Kinh Thiên cũng không thể để bọn hắn chạy tới giúp được liền quát lên một tiếng, rồi hạ chân nhõm mông, hai tay nắm chặt Vĩnh Hằng Chi Phủ.

- Hãy dô lên...

Trong cơ thể Yến Kinh Thiên, chân nguyên vận chuyển, sức mạnh chợt bộc phát ra, muốn nhắc Vĩnh Hằng Chi Phủ lên.

Nhưng bất kể hấn dùng sức thế nào thì Vĩnh Hằng Chi Phủ vẫn như cũ không hề nhúc nhích.

Lâm Phàm nhìn bộ dạng này của Yến Kinh Thiên, trong lòng nở nụ cười, miệng lẩm bẩm, “Phi Thiên” ẩn giấu trong lòng đất liền bắn lên.

“Nở hoa!”

Ngay lúc đang vận sức, Yến Kinh Thiên lại đột nhiên cảm giác mát lạnh ở hông, ngay sau đó là đau đớn.

Thoải mái, kinh hoàng, xấu hổ...

- Cái này...

Yến Kinh Thiên không hiểu chuyện gì xảy ra, ngay lúc hấn muốn nói thì cảm giác đau nhức xông lên tận óc, không dám do dự lập tức vận chuyển chân nguyên chống lại.

- Phi Thiên!

Hai tay Lâm Phàm giơ lên, Yến Kinh Thiên hoảng sợ phát hiện, trong cơ thể mình có cái gì đó.

- Người dám...

Yến Kinh Thiên chỉ vào Lâm Phàm còn đang kinh hoàng nhưng còn chưa kịp nói gì thì “Phi Thiên” liền bạo phát ra sức mạnh vô tận.

- Ầm!

Máu thịt tung toé, hóa thành tro tàn.

- Keng, chúc mừng đánh giết Yến Kinh Thiên, Hoang Thiên Vị hậu kì.

- Keng, chúc mừng nhận được 60000 exp.

- Keng, chúc mừng thu được trung phẩm Linh khí Thăng Đăng Kiếm.

...

- Không tồi, không tồi, còn có chút tác dụng, 60 ngàn kinh nghiệm rất tốt.

Trên mặt Lâm Phàm nở một nụ cười.

Mà lúc này đối với những người kia mà nói, tình cảnh vừa này giống như mơ.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, làm sao Yến Kinh Thiên trong nháy mắt nổ tung?

- Người là ai?

Ngay lúc này bọn chúng đã hiểu ra, tên trước mắt này đang giả heo ăn thịt hổ.

Lâm Phàm nhìn đám người đó rồi tay vung lên thu lại toàn bộ bảo bối.

- Ta chỉ giỡn các người thôi, các người cho rằng ta thực sự sợ các người sao?

Lâm Phàm cười nhạt, đám người kia lúc trước còn rất hung hăng nhưng bây giờ lại rất kinh hãi.

Sự thay đổi này thật sự rất đáng cười.

- Hoang Thiên Vị sơ kì.

- Thanh Thiên Vị đại viên mãn.

- Hoang Thiên Vị trung kì.

...

- Tốt lắm, mười người.

Lâm Phàm nhìn một vòng cảm giác rất là thoả mãn, chém chết tất cả mười người này cũng được khá nhiều kinh nghiệm.

- Muốn chạy?

Lúc này, đôi cánh của tên Dực Tộc chuyển động bay vào bên trong hư không muốn thừa dịp chạy trốn.

Tuy nhiên Lâm Phàm làm sao có thể cho hắn cơ hội.

- Cái gì thế này?

Tên Dực Tộc nam tử mới vừa bay vào bên trong hư không liền phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi rơi xuống đất.

Ngay trong lúc vừa rồi Lâm Phàm sớm đã khống chế “Đại Phàm Ca” bao vây vùng hư không này lại vì sợ bọn chúng chạy trốn.

Nếu không cần chuẩn bị đủ thì sớm đã đập cho bọn chúng một trận rồi, làm gì có thời gian trêu đùa.

- Tiền bối, kính xin ngài buông tha chúng ta, là do hắn ép chúng ta.

Bạch Linh quyến rũ động lòng người giờ khắc này sắc mặt cũng trắng bệch, lộ ra vẻ mặt cầu xin.

- Tiền bối, chỉ cần ngài thả ta, ta sẽ là người của ngài, ta đồng ý hầu hạ ở bên cạnh ngài.

Mỗi cử động của Bạch Linh đều rất có mê lực, con mắt long lanh tỏ vẻ đáng thương.

- Ta muốn...

Lúc này, tên Dực Tộc điên cuồng gào thét, hai con mắt đỏ ngầu nhìn xung quanh, dường như muốn đè bẹp cả đám người kia xuống rồi yêu thương một cách điên cuồng.

- Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, xuất ra.

Lâm Phàm tay vung lên, một đạo lôi đình lấp lánh, ngay lập xuất hiện trong hư không.

- Ta chính là Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, kẻ nào cần ta dạy dỗ?

Đứa bé đầu trọc tự gọi là Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, nhìn xung quanh, vẻ mặt điềm nhiên nhưng ánh mắt lại tràn đầy bá khí.

- Người đi dạy dỗ hẳn cho tốt.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Ngay lập tức Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương liền xuất hiện ở trên người tên Dực Tộc

- Người đã trúng độc nặng, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương ta sẽ giúp người thoát khỏi biến khổ.

- Aaaaaaa...

- Bản Pháp Vương đang cứu người, không nên chống lại.

- Đừng...

- Ta không muốn...

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm nhìn thấy Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương ra tay, trong lòng run lên, quá là kinh khủng.

Mà những người xung quanh kia nhìn thấy thảm cảnh này cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Thật là tàn nhẫn.....

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 485: Toàn Bộ Trấn Áp

Nghe từng tiếng kêu thảm thiết lần lượt vang lên, trong lòng mọi người bắt đầu kinh hãi.

- Tiền bối tha mạng, xem ở việc chúng ta đều là chủng tộc ở các đại thiên thể giới, ngài tha chúng tiểu bối đi à. Mọi người xin tha, bởi vì tất cả những thứ này thật sự là quá quý dị.

Tu vi Hoang Thiên Vị hậu kì Yển Kinh Thiên đã chết không rõ ràng. Không ai biết việc này làm được bằng cách nào.

Vừa rồi bọn họ chỉ là thấy được bóng đen lấp loé, sau đó Yển Kinh Thiên liền nổ tung.

Cái này đặc biệt quá máu tanh.

“Trở về.” Lâm Phàm hướng về Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương vẫy vẫy tay. Cái tên này dạy dỗ phương thức so với mình còn muốn biến thái vạn phần. Căn bản không có một chút chủ nghĩa nhân đạo.

Những tia sét bùm bùm lập loè, thật giống như phương pháp dùng dòng điện để trị liệu. Nam tử Dực tộc bị dực tính của “Đại Phàm Ca” cảm hoá, vốn là cuồng bạo vô cùng. Nhưng bị Lôi Đình Pháp Vương dạy dỗ, tuy nghe tiếng kêu rên liên hồi, nhưng không có một chút táo bạo nào, dục vọng vừa bắt đầu bành trướng cũng là trong nháy mắt phục hồi.

“Khâm phục!”

Đối với Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ này.

“Người này bị dục vọng xâm chiếm, ta đã giúp hắn thoát ly Khổ Hải. Sau này cũng sẽ không bao giờ bị dục vọng làm cho mê hoặc, cũng coi như là một chuyện công đức.” Đứa bé Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nói.

Lâm Phàm nhìn Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương một chút, lại nhìn cái kia Dục Tộc nam tử một chút.

Thế này sao gọi là dạy dỗ a, hoàn toàn chính là đem người ta đánh nát. E rằng nam tử Dục tộc sau này muốn trở thành một thái giám à. Cũng không sao, Lâm Phàm vốn không định buông tha những này người.

Người giết người, người vĩnh viễn phải có giác ngộ sẽ bị giết.

Đi ra lăn lộn giang hồ, cuối cùng cũng phải trả giá. Câu nói của xã hội đen này rất hay nha.

Lâm Phàm thừa nhận chính mình từng nghĩ những chủng tộc đại thiên rất đoàn kết. Thế nhưng hiện tại điều này chỉ là rác rưởi. Bởi vì mặc kệ lúc nào, câu tâm đầu giác, âm mưu quỷ kế, vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Chính mình thân là Nhân tộc, chỉ cần đem mình quản tốt là được, còn người của chủng tộc khác phải xem bọn họ chọn như thế nào thôi!

Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ đương nhiên sẽ không tổn hại gì. Thế nhưng nếu như có ai nổi lên tham dục đối với tiểu gia, vậy thì một búa chém chết, sau đó thì không còn phiền phức gì nữa.- Ha ha, đánh cướp? Các người cũng không nhìn một chút là ai đang đứng trước mặt, tất cả thành thật một chút cho ta. Mau đem toàn bộ những không gian giới chỉ giao ra đây cho ta. Lâm Phàm cười ha ha một tiếng. Đám người kia dám ở trước mặt tổ tông mà làm càn, cũng không biết ai cho bọn họ lá gan này nữa?

- Bạch tử, người này căn bản sẽ không bỏ qua cho chúng ta, không bằng chúng ta dốc hết toàn lực cho một kích, may mắn thì có thể chạy thoát. Sau đó lập tức đem tin cái tên này có Tuyệt phẩm đạo khí phát tán ra, để hắc viễn viễn không được an bình. Một tên Long tộc truyền âm nói.

- Đúng rồi, hắc tuy rằng giết Yến Kinh Thiên, thế nhưng ta nhìn ra là hắc là đánh lén đắc thủ. Nếu như chúng ta liều mạng một lần, ngược lại không phải là không có hy vọng.

- Vừa nãy thời điểm hắc tự báo họ tên, ta đã len lén kiểm tra bảng truy nã. Người này xếp hạng hai mươi vạn. Tu vi Thanh Thiên Vị trung kì, tuy rằng không biết hắc làm thế nào để có xếp hạng cao như vậy. Nhưng mà nếu liều mạng thì tu vi của chúng ta có thể trong nháy mắt giết hắc trăm lần, ngàn lần.”

Bạch Linh cùng mọi người truyền âm, sắc mặt tuy rằng bất biến. Thế nhưng nội tâm lại có vô số gợn sóng. cuối cùng cắn răng quyết định.

- Tốt, chúng ta trước tiên dựa theo yêu cầu của hắc mà làm. Để hắc lơ là, sau đó chỉ cần hắc lại đây thì chúng ta trong nháy mắt liền ra tay, giết chết hắc. Bạch Linh truyền âm nói, trong lòng liên tục cười lạnh.

Thanh Thiên Vị trung kì, tu vi này ở trong mắt bọn họ giống như giun dế. Bất quá vì phòng ngừa vạn nhất, chúng ta phải ở thời khắc tốt nhất ra tay thì mới được.

- Tiền bối, kính xin tha cho chúng tiểu bối à. Cả đám liên tục xin tha, sau đó từng người dâng hoàng đem không gian giới chỉ của mình giao ra. Nhưng mà ở trong con người lại lập loè từng trận hàn ý.

Từ sau khi phi thăng tới Cổ Thánh Giới, Lâm Phàm đã không còn đánh cướp ai. Bây giờ quay lại con đường cũ, đúng là dư vị vô cùng.

Nhìn những người này dâng hoàng đem không gian giới chỉ giao ra. Trong chớp mắt, Lâm Phàm có cảm giác rất tự mãn.

- Không tệ, không tệ, thành thật một chút, thì không phải chịu khổ. Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, những người bí mật truyền âm, há có thể thoát khỏi tra xét của chính mình.

Mọi người thấy Lâm Phàm từng bước từng bước đi tới, trong lòng bàn tay của tất cả bọn họ đều toát ra mồ hôi.

Yến Kinh Thiên đã chết, tạo cho bọn họ áp lực rất lớn, dù sao đây chính là cường giả Hoang Thiên Vị hậu kì a, nhưng lại chết thê thảm như vậy.

Nếu như không phải trên bảng truy nã có ghi tu vi của Lâm Phàm thì bọn họ e sợ rằng đều không dám phản kháng.

Thế nhưng hiện tại bọn hắn đang muốn liều một phen.

Thanh Thiên Vị trung kì, tu vi như thế không hề cao. Trong lòng bọn họ cũng cảm thấy may mắn. Người này có thể giết chết nhiều cường giả như vậy, nhất định là đánh lén.

Hiện tại bọn hắn cẩn thận từng li từng tí một, đi trước một bước. Tất nhiên có thể đem đối phương chém chết.

Thời điểm Lâm Phàm bước tới gần, mọi người sắc mặt đột nhiên biến đổi, “Động thủ...”

“Diên Đảo Chúng Sinh.”

Bạch Linh thân hình lóe, quanh thân bị vây quanh bởi một lớp sương mù màu đỏ. Ở trong sương mù này có từng rất nhiều ma nữ mê hoặc chúng sinh, trần truồng nhảy múa, lấy sắc đẹp mê hoặc chúng sinh, để người ta mê muội, không thể tự kiềm chế.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 486: Lại Chọc Thêm Một Tên Bá Chủ

“Keng, chúc mừng kí chủ đánh chết Hoang Thiên Vị trung kì Hồ tộc Bạch Linh.”

“Keng, chúc mừng kí chủ đánh chết Hoang Thiên Vị sơ kì Ma tộc.”

“Keng, chúc mừng kí chủ thu được công pháp Ma Thần Luân Bàn.”

“Keng, chúc mừng kí chủ thu được thân pháp Chi Xích Thiên Nhai.”

...

Sau khi chém chết toàn bộ những người này, hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở, chính xác là điên cuồng nhắc nhở.

“Không nghĩ tới còn thu được một bản công pháp cùng một bản thân pháp.” Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười, vậy thì cũng không lỗ.

“Keng, chúc mừng thăng cấp.”

“Keng, Thanh Thiên Vị hậu kì (150000/400000).”

“Không nghĩ tới những tên này lại có thể mang đến nhiều kinh nghiệm như thế. Không chỉ có thăng cấp, mà kinh nghiệm cũng tăng không ít.

Còn lại hai mươi lăm vạn kinh nghiệm, không tính là quá nhiều, có hi vọng thăng cấp trong thời gian gần.

Bây giờ đối với Lâm Phàm mà nói thì công pháp cũng không phải chủ yếu. Then chốt chính là kinh nghiệm, trong những người này, có kẻ

là sinh linh bản thổ, cũng có những người có từ hạ giới phi thăng lên.

Đặc biệt là gia hỏa có Ma Thần Luân Bàn, thực lực bản thân không phải là yếu. Trong khi xuất thủ, ma khí ngập trời, thậm chí đã tiếp xúc đến Ma Thần bản nguyên. Đáng tiếc là gặp phải tên biến thái Lâm Phàm, bởi vậy chỉ có chết ở đây.

“Keng, có hay không tu luyện.”

“Tu luyện.”

Ma Thần Luân Bàn và Chỉ Xích Thiên Nhai đều học. Nhưng mà cần không ngừng luyện tập, sớm một chút đem ngưng tụ thành hạt giống Chân Pháp.

Đang tu luyện Ma Thần Luân Bàn, Lâm Phàm đột nhiên cảm nhận từ nơi sâu xa xuất hiện bóng mờ của một cái luân bài. Trên luân bàn tràn đầy phù văn thần bí, mặt trên điêu khắc rất nhiều hình vẽ ma thần. Phảng phất nếu tu luyện tới cảnh giới nhất định thì có thể gọi được vô thượng Ma thần bên trong Ma Thần Luân Bàn trấn áp vạn giới.

Bất quá đối với Lâm Phàm mà nói thì những cái này vẫn không đủ, hẳn phải đem môn công pháp này thăng cấp đến mức tận cùng. Từ từ trở thành Vạn Ma Chi Chủ, triệu hoán vô thượng Ma thần giáng lâm Cổ Thánh Giới.

Cái Luân Bàn này chính là môi giới cầu thông đến Ma Giới. Cái tên Ma tộc kia đã tu luyện đến cảnh giới rất cao thâm mới có thể gọi được hình chiếu của Ma thần.

Nếu như không phải Lâm Phàm ngưng luyện hạt giống Chân Pháp nhiều như thế thì đúng là không thể đem đối phương thuần sát.

“Ồ!”

Đúng lúc này, Lâm Phàm đột nhiên cảm thấy một tia dị dạng, một đạo linh thức đột nhiên từ trên thân thể Bạch Linh nhanh chóng bay ra,

muốn muốn thừa cơ rời đi nơi này.

- Nhớ kỹ cho ta, người dám giết ta, Hồ tộc vĩnh viễn không bỏ qua cho người. Bạch Linh gào thét một tiếng, sau đó nhanh chóng trốn vào đến bên trong hư không.

“Nói nghiêm túc như vậy vậy liền muốn chạy ư, người quá xem thường bốn tọa.” Lâm Phàm không nghĩ tới Bạch Linh còn có ngón này, trong chớp mắt đột nhiên mở miệng.

“Côn Bằng Thổ Nạp”

Thiên địa rung động, vạn vật phảng phất như không bị trọng lực ảnh hưởng, mà bị một luồng sức hút kì bí ảnh hưởng.

“Làm sao có thể như thế...” Linh thức của Bạch Linh lập tức hóa thành một vệt cầu vồng. Nhưng vào lúc này thì không phải chạy đi mà lại bị khống chế bay về hướng Lâm Phàm.

Lâm Phàm lập tức đem linh thức của Bạch Linh thu nạp, sau đó nắm ở trong tay

- Hừ, muốn chạy, người chạy thoát sao?”

- Thả ta ra, tên tặc tử khốn kiếp, ta là Hồ tộc Công chúa, Phụ hoàng mau cứu ta... Bạch Linh kêu thảm, giống như huyết mạch liên kết thức tỉnh, một tấm bùa chú đột nhiên từ linh thức của Bạch Linh bắn ra.

- Xem ra đồ vật bảo vệ linh thức của người bất diệt chính là tấm bùa này. Nhưng mà coi như người gọi tới Thiên Vương lão tử, thì vẫn không hề có tác dụng. Lâm Phàm cười lạnh, sát ý dạt dào, dĩ nhiên đã kết làm tử thù, tự nhiên không thể mềm lòng buông tha.

Tấm bùa này bay đến giữa không trung, sau đó không ngừng xoay tròn. Một đạo sức mạnh thần bí từ bên trong tấm bùa này tản mát ra, hóa thành một cột sáng, rót vào đến trong bầu trời.

- Tiểu hữu, kính xin cho bản vương một phần thể diện, thả con gái của ta. Lúc này một đạo ý chí bị dẫn dắt mà đến, ở trong hư không ngưng tụ thành một hình ảnh.

Lâm Phàm nhìn hình ảnh nam tử trong hư không, sắc mặt cũng hơi hơi ngưng lại.

Thân cao chín thước, uy nghiêm hùng vĩ, đôi mắt lạnh lùng sắc bén, hàn khí bức người, để người không thể nhòm ngó. Một luồng khí tức mình ta vô địch hoàn toàn không xem ai là đối thủ. Âm thanh như thiên lôi cuộn cuộn, phách lịch vạn trượng, để người ta đình tai nhức óc, lòng sinh sợ hãi.

- Phụ hoàng, cứu ta, hắn muốn giết ta. Bạch Linh nhìn thấy hình ảnh người này thì trong lòng mừng rỡ sau đó liền cầu cứu.

Lâm Phàm nhìn thẳng đối phương, tâm thần chấn động. Mặc dù đây chỉ là một đạo ý chí, thế nhưng luồng khí tức này lại để cho người ta thần phục, nếu như là chân thân đến đây thì chỉ một cái khoát tay liền có thể đem chính mình đập vỡ thành triệu mảnh.

Đáng tiếc, đây không phải chân nhân, mà chỉ là một đạo ý chí ẩn giấu ở bên trong bùa chú mà thôi.

- Người muốn ta thả nàng? Lâm Phàm lâm nguy không sợ, cười yếu ớt hỏi.

- Ân.

- Nhưng con gái người muốn giết ta à, nếu như ta đơn giản thả nàng như vậy thể diện của ta phải bỏ đi đâu đây? Lâm Phàm cười hỏi.

Cái tên này vừa xuất hiện đã muốn mình thả nữ nhi của hắn, thật sự coi tiểu gia dễ ức hiếp đây mà.

Có người ỷ vào hậu trường liền muốn giết tiểu gia, thì tiểu gia không phải không còn địa phương lẫn lộn hay sao?

Lông mày nam tử ngưng lại, lạnh rên một tiếng, lộ vẻ rất là không thích. Hiển nhiên hẳn không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên không nể mặt hẳn.

- Nếu như người không tha cho nó. Như vậy sau này ở Cổ Thánh Giới sẽ không bao giờ có đất cho người đặt chân, không tin người có thể thử một lần.

- Uy hiếp... Trần trụi uy hiếp a. Lâm Phàm rất khó chịu, cái tên này có phải là đầu óc có vấn đề. Khuê nữ của người đang ở trong tay ta, vậy mà còn dám uy hiếp tiểu gia, xem tiểu gia là quả hồng mềm ư.

- Vậy ta liền thử xem. Lâm Phàm ghét nhất là bị người khác uy hiếp. Vì vậy tiểu gia liền tác thành cho người.

- Người dám...

- Phụ hoàng, cứu ta... Bạch Linh giờ khắc này kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt bị bóp nát, biến thành tro tàn.

- Hừ, sao ta lại không dám? Có gan thì chạy tới đây cùng ta đại chiến ba trăm hiệp. Tiểu gia muốn giết ai thì sẽ giết người đó, người cho rằng người là Thiên Vương lão tử sao? Lâm Phàm hét lớn, nhìn thẳng hừ không.

- Thứ hỗn trướng, ta nhất định phải đem người lột da tróc thịt. Hồ Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng, bị Lâm Phàm triệt để chọc giận.

- Đem ta lột da tróc thịt, người trước tiên ngấm lại chính người đi. Nếu đã đến rồi, vậy thì đem đạo ý chí này lưu lại cho tiểu gia. Lâm Phàm nổi giận gầm lên, vươn một tay ra, vỗ vào không khí.

- Hừ, chỉ bằng người cũng muốn trấn áp một tia ý chí của bản Hoàng, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Hồ Hoàng cười lạnh một tiếng, ý chí câu thông với trời đất, hướng về Lâm Phàm giết mà tới.

Đạo ý chí này cũng không cường đại, nhưng đối với cao thủ Hoang Thiên Vị mà nói thì vẫn là sự tồn tại vô địch.

- Yêu Thành, đập hẳn cho ta. Lâm Phàm vỗ một cái vào giới chỉ. “Yêu Thành” ngay lập tức trôi nổi trong hư không, thượng cổ đại yêu gào thét liên tục, một chương vỡ ra, yêu khí ngập trời, trấn áp tất cả.

- A... Hồ Hoàng bị thượng cổ đại yêu trước mắt làm giật mình.

- Thượng cổ đại yêu làm sao sẽ xuất hiện ở đây!

Ầm!

Thượng cổ đại yêu vỡ một chương ra, mãnh liệt đánh vào ý chí Hồ Hoàng. Sau đó một trào nước lũ, kéo luồng ý chí đó qua đến bên cạnh, lập tức nuốt lấy.

- Thứ hỗn trướng, Bản Hoàng nhất định chém chết ngươi.

Trong chớp mắt, đạo ý chí này liền bị thượng cổ đại yêu thôn phệ hoàn toàn.

Thượng cổ đại yêu trở lại bên trong “Yêu Thành” tiến hành luyện hóa.

- Ha ha, cái gì là Hồ Hoàng? Nếu như ngươi dám xuất hiện ở trước mặt tiểu gia, tiểu gia lập tức đánh ngươi oa oa kêu to. Lâm Phàm vùng ống tay áo, rất là bá khí nói ra.

Hiện tại Lâm Phàm đối với việc “Yêu Thành” cuối cùng sẽ biến thành tồn tại ra sao là rất chờ mong.

Có thượng cổ đại yêu nghịch thiên như vậy tọa trấn, sau này tiềm lực chính là vô cùng vô tận.

Chỉ cần đem thượng cổ đại yêu khôi phục như cũ, như vậy trong thiên hạ còn có ai có thể cùng mình liều mạng đây. Đến lúc đó, tiểu gia

có thể dùng đến chiến thuật quần ấu chơi chết kẻ khác.

Hắn còn có một cái “Tuyên Cỗ” nữa. Tam đại chí cao luân phiên quần ấu một người, ngấm lại có cảm giác rất là hạnh phúc.

Bất quá bây giờ đã chọc phải một bá chủ, hiển nhiên là một chuyện phiền phức.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 487: Hello Cổ Tộc, Các Người Có Khỏe Không?

- Vô liêm sỉ...

Ở bên trong một cung điện vàng son lộng lẫy, Hồ Hoàng tức giận gào thét, cái kia uy nghiêm bá đạo khuôn mặt, giờ khắc này trở nên dữ tợn cực kỳ.

Hắn không hề nghĩ tới chính mình đã chủ động đứng ra mà này kẻ này lại không nể mặt chính mình như thế. Thật sự là đáng ghét đến cực điểm a.

- Phu quân, chuyện gì mà làm người tức giận quá vậy? Lúc này, một người mỹ phụ từ từ đi tới, nhất cử nhất động đều phát ra vẻ mê hoặc. Thế gian tất cả nam tính không mấy ai có thể chống đối cổ mê hoặc này.

- Hừ, chỉ là một tên Nhân tộc lại dám mạo phạm ý chí của bản Hoàng. Quả thực đáng ghét đến cực điểm. Hồ Hoàng nhìn người đang tới, khuôn mặt thoáng có một tia hòa hoãn, sau đó vung tay lên, đem vợ bế trong lòng.

Cái thân thể mềm mại của mỹ phụ kề sát ở cạnh nam tử. Mị nhãn tràn lan:

- Há, chẳng lẽ là Nam Vô Thánh Đế của nhân tộc?

- Không phải, đó là kẻ đã giết Linh Nhi. Hồ Hoàng nói ra.

-Ồ. Mỹ phụ cười nhạt một tiếng, không chút nào để ở trong lòng.

Đối với hai người mà nói thì khuê nữ bị người khác giết chỉ là một chuyện bình thường, không hề có một chút thương tâm, đúng là hiếm gặp.

Nhưng mà đối với Hồ Hoàng thì tức giận như vậy cũng là bởi vì tên ghê tởm kia không có cho hấn mặt mũi mà thôi.

- Người đâu đến đây, tìm kiếm tên này cho ta, giết chết hần. Hồ Hoàng lớn tiếng nói.

- Vâng.

...

Lúc này Lâm Phàm cảm giác được sức mạnh của Yêu Thành lại lần nữa tăng lên. Thương cổ đại yêu huyết mạch cũng từ từ khôi phục lại, bất quá khoảng cách trạng thái đỉnh cao, còn cách biệt quá xa.

So với thực lực năm đó của thương cổ đại yêu, không bằng cả một phần trăm, bây giờ nếu như muốn khôi phục như cũ đúng là khó khăn dị thường.

Bất quá đối với Lâm Phàm mà nói thì loại khó khăn này cơ bản có thể bỏ qua không tính. Bởi vì hần tin tưởng một ngày nào đó, thương cổ đại yêu tất nhiên có thể khôi phục như cũ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đem trữ vật giới chỉ của những người này thu lại.

Thật là một đám quý nghèo a. Lâm Phàm bĩu môi, lộ vẻ rất là bất mãn.

Bất kể nói thế nào, cũng đều là cao thủ Hoang Thiên Vị a, làm sao có thể có thể nghèo như vậy.

Lâm Phàm tiện tay vung một cái, đem những thứ đồ này, trực tiếp ném vào bên trong Yêu Thành, để bổ sung sức mạnh cho Yêu Thành.

Tuy rằng hiệu quả nhỏ bé không đáng kể, nhưng ít ra còn có chút tác dụng.

Lấy mình thực lực bây giờ của mình, coi như là cái tên Long Huyền kia thì mình cũng có thể trong nháy mắt trấn áp hẳn. Hiện tại mình đang ở trong khu vực khống chế của Tuyệt Vọng Thành, nếu như đem toàn bộ Cổ Tộc bên trong Tuyệt Vọng Thành chém chết thì tu vi của chính mình tất nhiên tăng nhanh như gió. Lâm Phàm âm thầm nghĩ tới.

Thời gian nỗ lực dài như vậy, không phải là vì chờ đợi ngày đó sao? Lấy sát chứng đạo, thành tựu vô thượng chí cao.

Đối với phương thức tăng lên thực lực đó, Lâm Phàm vô cùng ưa thích. Giết quái thăng cấp, bên trong thiên địa chỉ cần còn có sinh linh, như vậy thực lực của chính mình liền có thể tăng lên đến vô hạn.

Chỉ Xích Thiên Nhai.

Lâm Phàm trong nháy mắt triển khai công pháp. Trong chớp mắt liền xuất hiện ở phía chân trời.

- Không tệ, không tệ, loại thân pháp này quả nhiên biến thái đến cực điểm. Chỉ cần đem đẳng cấp tăng lên, sau này còn ai có tốc độ có thể đuổi tới chính mình? Lâm Phàm ra.

Hiện tại Lâm Phàm tự tin tràn đầy, có thể đi Tuyệt Vọng Thành một chuyến. Coi như là gặp Tuyệt Vọng Hầu cũng không phải là không có hy vọng chiến thắng.

Lâm Phàm đã nghĩ kỹ, lần trước là thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Tuyệt Vọng Hầu thì hẳn cũng chỉ có tu vi Hoang Thiên Vị đại viên mãn, nếu như liêu một phen thì phần thắng vẫn rất lớn.

Vì lẽ đó Lâm Phàm không muốn đợi nữa, nói được làm được. Hiện tại liền đi lật đổ nơi đóng quân nho nhỏ của Cổ Tộc đi.Xèo!

Nháy mắt đã vượt qua mấy trăm dặm, Lâm Phàm liền biến mất ở bên trong đất trời.

...

Long Hoang Cốc Địa.

Nơi này từng có một cái truyền thuyết, một tên Long tộc đại năng giả cùng Cổ Tộc chí cao đại chiến ba ngày ba đêm. Cuối cùng Cổ Tộc chí cao giết chết Long tộc, hài cốt to lớn của hắn rơi xuống ở chỗ này. Cuối cùng hóa thành này một mảnh mệnh môn vô bờ, hoang vu cực kỳ gọi là Long Hoang Cốc Địa.

Đương nhiên truyền thuyết này do người ở bên đồn thổi như vậy, thật sự chỉ là khoác lác.

Thi thể của một vị đại năng là bảo bối quý giá cỡ nào, làm sao có thể để cho nó hóa thành này một mảnh đất hoang. Hiển nhiên là do người khác hư cấu, không thể tin.

- Điều đi nhanh lên, phiền phiền nhiều nhiều, cẩn thận ta ăn các người. Một tên Cổ Tộc trong tay cầm roi, tay vẫy một cái, đánh ở một tên trên thân của một tên đại thiên tộc.

Giờ khắc này một đám đại thiên tộc, bị từng bộ, từng bộ khoá sắt khoá lại. Những cái khoá sắt phát ra u quang, chính là tinh lôi thiết, cũng coi như là một kiện bảo bối.

Đối với Cổ Tộc mà nói thì thứ này đều dùng để khoá đại thiên tộc, nếu có người phản kháng thì sẽ bị lôi đình lực trên tinh lôi thiết làm cho tê liệt toàn thân, không còn sức lực để chống đối nữa.

- Hắn vẫn còn là con nít, các người không thể như vậy. Đám đại thiên tộc này đều là Long tộc.

Những Long tộc này có thể là một cái bộ lạc nhỏ, có chừng trăm người.

Giờ khắc này một Long tộc trung niên nữ tử, nhìn thấy Cổ Tộc đánh một roi ở trên thân một tên hài đồng. Dừng cảm ngăn ở trước mặt, cầu xin, nhưng đáp lại là chính là một trận đòn mãnh liệt.

Tiếng kêu thảm thiết không thôi.

- Hừ, một bầy kiến hôi cũng dám làm càn. Tên Cổ Tộc kia cười lạnh một tiếng. Bọn họ không nghĩ tới vậy mà lại phát hiện một cái bộ lạc nhỏ trốn ở dưới đất.

Bây giờ Tuyệt Vọng Thành thiếu hụt đại thiên tộc, Tuyệt Vọng Hầu đại phát lôi đình. Trong lòng bọn họ cũng là có chồ khổ, bất quá bây giờ tốt rồi, bọn họ phát hiện ra một bộ lạc, cũng có thể coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng tên Cổ Tộc này nghĩ đến thủ đoạn dẫn dắt bọn họ của Tuyệt Vọng Hầu. Nội tâm đột nhiên run lên, so với bọn họ Cổ Tộc còn lại thì càng tàn nhẫn hơn.

- Nếu không phải hiện tại cần gấp nô lệ thì bọn ta sớm đã ăn sạch các người. Cổ Tộc Thiên phu trưởng nhìn đám này yếu đuối Long tộc, hừ lạnh nói ra.

Đám Long tộc này đều là sinh linh bản thổ, hầu như không có bất kỳ tu vi gì, cho dù có tu vi thì thực lực cũng không hề cao.

Bởi vì Cổ Tộc áp bức, do đó bọn họ phải tránh né liên tục, trải qua nhiều năm tích lũy, đã từ từ tạo thành một bộ lạc nho nhỏ.

Bụng đột nhiên có chút đói. Lúc này tên Cổ Tộc Thiên phu trưởng sờ sờ cái bụng. Trong mắt nhìn tới tên nhi đồng Long tộc, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

- Đại nhân, hẳn vẫn là hài tử a. Mẫu thân của hài đồng nhìn thấy nụ cười tàn nhẫn của Cổ Tộc Thiên phu trưởng, rung mình một cái, đem đứa nhỏ bảo hộ ở phía sau.

- Cút ra. Cổ Tộc Thiên phu trưởng một cước đem cô gái này đá bay ra, sau đó đó nằm tiểu hài tử ở trong tay.

- Hê hê, một đứa bé có thể có bao nhiêu tác dụng, coi như ăn nó rồi cũng tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Tên Cổ Tộc Thiên phu trưởng vừa nói vừa lộ ra hàm răng sắc bén, đầu lưỡi đỏ thắm bên trong tản ra nhiệt khí, phảng phất như đang muốn thưởng thức một món ăn ngon.

- Dừng tay a...

- Người, đồ ác ma này...

Nhóm nam tử trưởng thành bên trong bộ lạc nhỏ giờ khắc này tức giận la hét. Thế nhưng ở trong mắt Cổ Tộc, bọn họ yếu đuối giống như giun dế, căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào.

- Đại nhân, van cầu người thả hài tử của ta, người muốn ăn thì ăn ta đi. Trung niên nữ tử kia ôm bắp đùi của Cổ Tộc Thiên phu trưởng cầu xin.

- Đứa nhỏ bị Cổ Tộc Thiên phu trưởng xách ở trong tay, giờ khắc này sợ quá khóc to, gào thét thảm thiết.

- Tươi mới, mịn màng, mỹ vị, không tẻ, không tẻ... Cổ Tộc Thiên phu trưởng trong mắt lập loè vẻ hưng phấn, mở miệng ra thật lớn, muốn đem đứa nhỏ Long tộc nuốt vào trong bụng.

Hello Cổ Tộc, các người có khỏe khôngggg...

Vừa lúc đó, xa xa xuất hiện một bóng người. Đạo thân ảnh này cất bước rất chậm chậm, thế nhưng trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Lâm Phàm nhàn nhã mà đến, tay cảm thấy có chút ngứa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 488: Đi Tuyệt Vọng Thành, Giết Tuyệt Vọng Hầu

- Hê hê, không nghĩ tới lại có người tự chui đầu vào lưới. Cổ Tộc Thiên phu trưởng ngạo khí nhìn Lâm Phàm, trong con người lập loè vẻ khinh thường. Phảng phất như Lâm Phàm trong mắt hắn, chỉ là một con côn trùng nhỏ bé.

Đám Long tộc nhìn Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện, trong lòng cũng là dâng lên hy vọng.

- Đại nhân, van cầu người, cứu lấy chúng ta. Đám người Long tộc lập tức cầu xin. Bọn họ không biết Lâm Phàm đến cùng là ai, thế nhưng hiện tại mặc kệ là ai xuất hiện, đều là hy vọng trong lòng của bọn họ a.

- Cứu các người? Ha ha, người này đều tự thân khó bảo toàn. Các người còn muốn hắn cứu các người, vốn là nằm mơ. Cổ Tộc Thiên phu trưởng cuồng tiếu.

Lâm Phàm hờ hững nhìn tên Cổ Tộc ở trước mắt, đã không có hưng phấn như lúc đầu nhìn thấy.

Bởi vì những Cổ Tộc này toàn bộ đều quá yếu.

Yếu tới mức ngay cả gà cũng không bằng.

Ở trong mắt Lâm Phàm, Cổ Tộc có tu vi dưới Hoang Thiên Vị đều là giun dế. Coi như có là Hoang Thiên Vị Cổ Tộc, cũng chỉ là so với con kiến hơi hơi mạnh một chút, cỡ châu chấu mà thôi.

Những người của bộ lạc Long tộc nhìn Lâm Phàm trước mắt. Trong lòng dâng lên sự tuyệt vọng, bọn họ biết kết cục của việc bị Cổ Tộc tóm

được là cái gì. Thật sự vô cùng thê thảm.

Cổ Tộc ở trong lòng bọn họ, thật sự là quá tàn nhẫn, quá kinh khủng.

- Các người quá yếu, để ta không có được bất kỳ hưng phấn nào. Lâm Phàm lắc lắc đầu, nguyên bản thời điểm nhìn thấy một đám Cổ Tộc, còn nổi lên một tia hưng phấn. Nhưng tới gần mới phát hiện, đám này Cổ Tộc quả thực chính là gà con, quá yếu, thật sự là quá yếu.

- Ha ha... Cổ Tộc Thiên phu trưởng cười thật to.

Lâm Phàm không muốn cùng tên Cổ Tộc này lại nói thêm gì nữa. Còn cứu những Long tộc này cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Thời khắc này, Lâm Phàm chậm rãi vươn bàn tay.

- Người muốn làm gì? Chẳng lẽ người cho rằng chỉ bằng một mình người, cũng có thể đối kháng với toàn bộ Tuyệt Vọng Thành của Cổ Tộc chúng ta? Cổ Tộc Thiên phu trưởng nhìn thấy Lâm Phàm không hiểu ra sao vươn tay ra, rất xem thường nở nụ cười.

Nhưng là trong chớp mắt, sắc mặt Cổ Tộc Thiên phu trưởng lập tức thay đổi.

- Sát. Lâm Phàm nhấc bàn tay lên một chút.

Bên trong hư không, xuất hiện dày đặc chí cao vô thượng kiếm ý. Những kiếm ý này có thể xé rách thanh thiên, không có gì không phá. Trong nháy mắt rơi xuống, trực tiếp chém giết toàn bộ Cổ Tộc.

Các thôn dân của bộ lạc Long tộc, nhìn thấy tình cảnh trước mắt này cũng bị sợ hãi làm cho choáng váng.

Bọn họ không nghĩ tới Cổ Tộc cực kỳ hung ác dĩ nhiên lại bị giết dễ dàng như vậy. Lúc chết thậm chí còn không có một tia phản kháng.

- Keng, chúc mừng kí chủ đánh chết...

Lâm Phàm chẳng thèm nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, những Cổ Tộc yếu như giun dế này căn bản không có cái gì để mong đợi.

Thời khắc này, Lâm Phàm di chuyển, tiếp tục đi về phía trước.

Các thôn dân của bộ lạc nhỏ, nhìn thấy mái tóc dài phiêu dạt, vẻ mặt lạnh nhạt Lâm Phàm. Từng người từng người trong lòng đều tràn đầy vẻ kính sợ.

Phất tay một cái, lập tức giết chết Cổ Tộc vô địch ở trong mắt bọn họ. Làm sao không khiến bọn họ hân khiếp sợ cho được.

- Đại ca ca, cảm ơn người. Cái đứa nhỏ kém một chút bị Cổ Tộc ăn, lau nước mắt ở khóe mắt, hướng về Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm dừng bước lại, xoay người lại, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười.

- Không cần cảm ơn.

- Ân nhân, cảm tạ ngài đã cứu bộ lạc của chúng ta, kính xin ngài lưu lại tên gọi. Để bộ lạc của chúng ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ. Một tên Long tộc trưởng lão đứng dậy hỏi.

- Lâm Phàm.

Các thôn dân của bộ lạc nhỏ sẽ nhớ kỹ danh tự này. Bọn họ sẽ mãi không quên người trước mắt này, bởi vì người này đã từng cứu tất cả mọi người. Đúng lúc này, bên trong hư không bỗng nhiên có mấy đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện.

- Gia gia, người không sao chứ? Một tên nam tử trong mấy đạo nhân ảnh kia, vội vàng đi tới bên người ông lão kia, bức thiết hỏi.

- Người rốt cuộc đã đến.

Nam nhân chính là cháu của lão giả này. Mà cái bộ lạc này bị Cổ Tộc phát hiện là bởi vì cháu lão giả này trên đường trở về bộ lạc đã chém chết hai tên Cổ Tộc. Bởi vì tay chân không sạch sẽ nên bị Cổ Tộc theo dõi, cuối cùng dẫn đến bộ lạc bị phát hiện.

Mà ở thời điểm nguy cấp nhất, nam tử lập tức rời đi bộ lạc. Vội vàng cầu cứu các sư huynh đệ của tông môn, sau đó lập tức quay trở lại.

- Gia gia, những Cổ Tộc này sao mà đều đã chết rồi? Tạ Thăng nhìn những Cổ Tộc này, vẻ mặt cũng là hơi đổi.

Hắn nhìn ra, những Cổ Tộc này là bị một luồng kiếm ý rất mạnh đâm xuyên qua.

Người có thể sử dụng kiếm ý tới bước này, trình độ kiếm đạo tuyệt đối bất phàm, chẳng lẽ là có tiền bối của Kiếm Tộc xuất thủ cứu giúp.

- Cháu à, chính là vị đại nhân kia đã cứu chúng ta. Không phải vậy thì hậu quả khó mà lường được a. Ông lão vui mừng nói ra.

Tạ Thăng giờ khắc này nhìn về phía Lâm Phàm, trong ánh mắt lấp loé một tia kinh ngạc. Hắn phát hiện, người này nhìn qua bình thản không có gì lạ, thế nhưng nhất cử nhất động phảng phất như chứa đựng pháp tắc của thiên địa.

- Tại hạ Tạ Thăng, đệ tử Hoang Cổ Long Tông, đa tạ các hạ đã cứu người thân của ta. Tạ Thăng ôm quyền nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, nhìn những người này đến, ba nam, một nữ. Khí tức của những người này lại tương đồng, hẳn là tu hành cùng một loại công pháp.

Hoang Cổ Long Tông là tông môn gì? Xem ra hẳn là do một cao nhân nào đó của Long tộc sáng lập môn phái.

Chỉ là để Lâm Phàm có chút khó chịu chính là ngoại trừ Tạ Thăng, còn lại hai nam, một nữ, biểu hiện đều cực kỳ kiêu ngạo, phảng phất

không đem ai để trong mắt.

Nếu lúc trước mà gặp tiểu gia, thì hai nam, một nữ này, nhất định phải quỳ gối dưới dâm uy của tiểu gia.

Bất quá bây giờ Lâm Phàm cũng không có bao nhiêu hứng thú, bởi vì bọn chúng quá yếu, cực kì yếu. Mình căn bản không có tâm tình diễn kịch với bọn hắn.

- Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói ra.

- Lâm huynh, phía trước chính là lãnh địa của Tuyệt Vọng Thành, người đang muốn đi đâu? Tạ Thăng thấy phương hướng Lâm Phàm muốn đi, cho nên có ý tốt nhắc nhở hắn, cho rằng đối phương không biết phía trước là cái gì?

Dù sao ở Cổ Thánh Giới rộng lớn này, Cổ Tộc phân bố rất dày đặc, có lúc đi tới đi lui liền có thể gặp phải Cổ Tộc.

Nhưng mà vừa lúc đó, Tạ Thăng nghe được lời nói của Lâm Phàm, trong nháy mắt ngốc trệ.

- Đi Tuyệt Vọng Thành, giết Tuyệt Vọng Hầu. Lâm Phàm vẽ mặt hồ hững, phảng phất là đang nói là đi ăn sáng, uống miếng nước vậy.

- Cái gì? Tạ Thăng thán phục một tiếng, phảng phất là chính mình có nghe lầm hay không. Đi Tuyệt Vọng Thành, giết Tuyệt Vọng Hầu, lời nói này, hắn đúng là chưa từng nghe có người nói ra đơn giản như vậy.

Thậm chí, hắn từ trên thân Lâm Phàm, cảm nhận được một luồng khí tức coi rẻ thiên hạ.

- Hừ, đúng là không biết lợi hại. Bên cạnh Tạ Thăng là một tên nam tử kiêu ngạo, xem thường nói ra. Nhìn về phía Lâm Phàm, cũng là lộ ra vẻ mặt khinh thường.

- Lâm huynh, đây là sư huynh của ta, hẳn không có ác ý, chỉ là tên Tuyệt Vọng Hầu kia vô cùng mạnh mẽ, trong đó lại có vô số Cổ Tộc cường đại, nếu như tùy tiện đi vào mà nói, chỉ sợ... Tạ Thăng lo lắng nói ra.

- Không sao, Tuyệt Vọng Thành ngoại trừ Tuyệt Vọng Hầu là đối thủ của ta, còn lại đều một chưởng diệt một tên. Tốt rồi, hữu duyên tương ngộ. Lâm Phàm vung ống tay áo, trực tiếp bay về phương xa.

- Lâm huynh...Tạ Thăng vừa định nói cái gì nữa, nhưng lại phát hiện Lâm Phàm đã đi xa.

Ngày hôm nay, chuyện hắn nghe được nhất định là một sự tình làm kinh sợ cả Cổ Thánh Giới.

- Hừ, một tên nông cuồng, sư đệ, loại người nông cuồng này thì nói gì với hắn cũng đều vô dụng. Nếu như hắn muốn đi chịu chết, liền để hắn đi. Mục Long Thiên nói ra.

- Không sai, Tuyệt Vọng Hầu vô cùng mạnh mẽ, không phải loại người tự đại như hắn có thể đối phó, sư đệ, đưa người tộc nhân sắp xếp cẩn thận, chúng ta phải đi về. Long Nguyệt nói ra.

- Lần này các đại tông môn nhận được tin tức chính xác, Tuyệt Vọng Hầu không ở bên trong Tuyệt Vọng Thành, có thể nhân cơ hội này lật đổ Tuyệt Vọng Thành, đem người đại thiên tộc ở trong đó cứu ra.

- Đây là tin tức của ai?

- Là một tiểu đội truyền đến, hình như gọi là tiểu đội Chính Nghĩa. Đội trưởng là Hạ Trạch Hoa trăm phương ngàn kế thăm dò tin tức, sẽ không có lầm lẫn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 489: Một Người Một Ngựa Xông Tới

Một chỗ huyết động bí mật, xung quanh được gia trì rất nhiều trận pháp bí mật. Những trận pháp này có thể che dấu khí tức, đồng thời còn có thể gây mê hoặc, để trong này trở nên càng thêm bí mật, an toàn.

Lúc này một đám đại thiên tộc đang lẫn trốn ở chỗ này. Những chủng tộc này có cách ăn mặc khác nhau, chia làm vài loại.

Long tộc, Giác Tộc, Dực Tộc, Cự Nhân Tộc...

Tạ Thăng an bài các tộc nhân xong, liền cùng các sư huynh trở về.

Lần hành động này sẽ rất lớn, sáu đại tông môn, tập hợp mấy vạn tên đệ tử đi Tuyệt Vọng Thành để giải cứu những đồng bào ở Tuyệt Vọng Thành.

Bọn họ nhận được tình báo, Tuyệt Vọng Hầu không ở bên trong Tuyệt Vọng Thành. Tình báo này là thật hay giả, bọn họ cũng có hoài nghi. Bất quá về sau cũng có mật thám tìm hiểu một phen, cuối cùng khẳng định đây là thật.

Tuyệt Vọng Hầu chưa bao giờ ly khai Tuyệt Vọng Thành, nhưng lần này hãn rời đi Tuyệt Vọng Thành, lập tức trở thành cơ hội ngàn năm có một.

- Sư huynh, các người nói xem, lần này chúng ta có thể lật đổ được Tuyệt Vọng Thành, và giải cứu các đồng bào ra được không?

Tạ Thăng nhìn mọi người, trong lòng tràn đầy hy vọng vô hạn. Thế nhưng đối thủ sắp đối mặt chính là kẻ được xưng là kinh khủng nhất

Tuyệt Vọng Hầu, nội tâm có chút khẩn trương.

- Đây còn phải nói sao, chúng ta chắc chắn sẽ thành công, sáu đại tông môn, mấy vạn đệ tử, ba mươi trường lão cảnh giới Hoang Thiên Vị. Đây là một cỗ sức mạnh kinh khủng, coi như là Tuyệt Vọng Hầu ở đó vẫn có thể đánh thắng. Nhưng vì giảm thiểu tổn thất nên chỉ có thể chờ Tuyệt Vọng Hầu không có ở đây.

Mục Long Thiên nói ra.

- Lần này Chúc Long trường lão đích thân thân chinh, còn có cái gì không thể.

Long Nguyệt tràn đầy tự tin nói ra.

- Đúng thế, Chúc Long trường lão là cường giả vô thượng đã từng cùng Tuyệt Vọng Hầu đại chiến một ngày một đêm. Có lão nhân gia người đi cùng, còn có cái gì không thể.

Tạ Thăng trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

...

- Tạ Thăng, người đưa đồng tộc của người đi an bài thế nào rồi?

Đúng lúc này, một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên, từ phương hướng không xa truyền đến.

Một người đàn ông tuổi trung niên từ từ đi tới. Mỗi một bước đều phảng phất ẩn giấu thiên địa pháp tắc. Trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hiển nhiên người đàn ông tuổi trung niên này có một bộ vô thượng thân pháp, đồng thời còn tu luyện đến cảnh giới rất cao.

- Chúc Long trường lão.

Mọi người ôm quyền cung kính hỏi thăm.

Coi như Mục Long Thiên cực kỳ cao ngạo, giờ khắc này trên mặt cũng mang theo vẻ cung kính.

- Tất cả đều đã sắp xếp xong xuôi, lúc đám người đệ tử tới đó, không hề cùng Cổ Tộc giao thủ. Toàn bộ Cổ Tộc đều bị một tên Nhân tộc chém giết.

Tạ Thăng thành thật trả lời nói.

- Nhân tộc?

Chúc Long nghe vậy, vẻ mặt hơi có chút kinh ngạc. Phảng phất như đối với Nhân tộc đó rất hiếu kỳ.

- Nhân tộc đã ở ẩn đã vạn năm, bây giờ có nhân tộc xuất hiện ở đây. Chẳng lẽ là Nhân tộc từ hạ giới phi thăng lên?

Trong lòng Chúc Long nghi hoặc.

Bây giờ ở Cổ Thánh Giới, muốn gặp phải đại thiên tộc rất dễ dàng, thế nhưng muốn tìm được Nhân tộc lại khó khăn vô cùng.

Nhân tộc chỉ có hai vị vô thượng tồn tại, đáng tiếc đều đã lánh đời không ra. Cũng không tham dự vào việc của Cổ Thánh Giới.

Đây đã là bí mật công khai ở Cổ Thánh Giới, trong mắt một ít đại thiên tộc, hai vị vô thượng tồn tại duy nhất của Nhân tộc vốn là hạng người ham sống sợ chết.

Thế nhưng theo lời Chúc Long thì không phải như vậy. Bởi vì vạn năm trước, nếu như không phải là năm vị cường giả của Nhân tộc giết chết một trong bát đại Cổ Tộc chí cao là Tuyên Cổ. Thì đại thiên tộc cũng không có cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức lâu như vậy.

- Trưởng lão, tên Nhân tộc quá mức tự đại, hẳn chắc là đã chết ở trong tay Cổ Tộc rồi.

Mục Long Thiên xem thường nói.

- Hả? Xảy ra chuyện gì?

Chúc Long nghi ngờ hỏi.

- Trưởng lão, tên Nhân tộc này sau khi giết hết đám Cổ Tộc liền hướng về Tuyệt Vọng Thành mà đi. Bảo là muốn đi giết Tuyệt Vọng Hầu.

Lúc này trong lòng Tạ Thăng cũng có chút lo lắng.

Bất kể nói thế nào, người này cũng là ân nhân cứu mạng của tộc nhân mình. Nếu như mà đi chết như vậy, thì thật là để người khác tiếc hận.

- Nhân tộc này quá tự đại, Tuyệt Vọng Hầu không chế Tuyệt Vọng Thành cả ngàn năm. Thế lực thâm căn cố đế, coi như sáu đại tông môn chúng ta đem hết toàn lực cũng không dám nói có thể giết được Tuyệt Vọng Hầu. Không biết hắn có gì tự tin mà dám nói ra những lời như vậy.

Long Nguyệt lập tức nói ra.

- Thôi, thôi, từng người đều chuẩn bị sẵn sàng, đợi lát nữa xuất phát. Lần này chúng ta muốn nhân cơ hội Tuyệt Vọng Hầu không ở Tuyệt Vọng Thành, cứu toàn bộ đại thiên tộcra.

Chúc Long thở dài một tiếng, cuối cùng xua tay nói ra.

Hắn không tin một Nhân tộc có thể tiêu diệt Tuyệt Vọng Hầu. Bởi vì sự khủng bố của Tuyệt Vọng Hầu, trong lònghắn hiểu rất rõ. Thậm chí có một việc hăn biết nhưng không có nói ra. Trong lần đại chiến đó, hăn có thể cảm giác được Tuyệt Vọng Hầu chỉ đang đùa bỡn chính mình. Căn bản không muốn giết mình, không phải vậy e là giờ mình cũng không còn đứng được ở chỗ này.

- Vâng...

...

Lâm Phàm một đường tiến lên, trong lòng cũng lo lắng một ít chuyện.

Lần này đi Tuyệt Vọng Thành, nguy hiểm khẳng định là có. Chắc hẳn sẽ có một hồi ác chiến, nhưng mà bọn hắn muốn giết chết chính mình là tuyệt đối không thể nào.

TCóuyên Cổ Bất Diệt hộ thể, Tích Huyết Trùng Sinh có thể bảo vệ chính mình không chết. Coi như gặp phải cường giả chân chính, không có đường thối lui, Thiên Địa Dung Lô cũng có thể bảo vệ mình bình an.

Trường hợp xấu nhất là trốn ở bên trong Thiên Địa Dung Lô. Siêng năng tu luyện, cuối cùng đánh ngược trở lại thôi.

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm cảm giác tất cả đều đã vững vàng.

Lão tài xế, tuyệt không thể lật xe.

Lật xe chính là vạn kiếp bất phục

Cổ Thánh Giới bát đại khu vực, chính mình còn ở một cái một góc nhỏ, ngay một tiểu BOSS cũng không đánh bại. Thì đúng là để mọi người xem thường rồi.

- Nhân tộc, đứng lại.

- Ha ha, không nghĩ tới đi tuần tra dĩ nhiên gặp phải một Nhân tộc lạc đàn, quả thật là quá may mắn.

Tiểu đội Cổ Tộc đang tuần tra, đột nhiên nhìn thấy Lâm Phàm một thân một mình, lộ ra vẻ hưng phấn.

Lâm Phàm cúi đầu, nâng cằm lên, khẽ nhất tay một cái. Tiểu đội tuần tra Cổ Tộc trong nháy mắt mất mạng.

Đối với những thứ giun dế này, Lâm Phàm căn bản không có để ở trong lòng. Cũng không muốn những giun dế này quấy rầy thời gian suy

nghĩ của chính mình.

...

Tuyệt Vọng Thành.

Đùng!

- A...

Từng trận tiếng kêu thảm thiết từ các nơi truyền đến. Hơn ngàn sinh linh của đại thiên tộc bị giam giữ ở bên trong lao tù, chịu đủ loại dằn vặt.

Tuyệt vọng, sâu sắc tuyệt vọng.

Bọn họ đã mất đi lòng tin đối với tương lai, ở cái địa phương vô nhân đạo này, không một ai có thể cứu bọn họ.

- Nơi này không phải Thiên Đường, ta hận a...

Một tên phi thăng giả thảm thiết kêu đau đớn.

Hắn vốn cho là mình tu luyện tới đỉnh cao, liền sẽ bay lên tới thiên đường, nhưng sau khi đến mới phát hiện. Nơi này vốn là Địa Ngục, một cái Địa Ngục không có bất cứ hy vọng nào.

- Ai tới cứu ta, mau cứu ta...

Một tên Giác Tộc, máu me khắp người, thê thảm kêu.

- Hê hê...

- Ha ha...

Mà nương theo những này tiếng kêu thảm thiết chính là tiếng cười điên cuồng của Cổ Tộc. Dằn vặt đại thiên tộc, đối với Cổ Tộc là một chuyện rất là hưng phấn.

- Cứu các người? Tiến vào Tuyệt Vọng Thành, các người liền không còn hy vọng, không ai có thể cứu các người.

- Tuyệt vọng đi, ở vô tận trong tuyệt vọng mà chết đi.

- Ha ha...

...

Ầm!

Đúng lúc này mặt đất rung chuyển, một tiếng vang thật lớn đột nhiên vang lên.

- Bản tọa là Nhân tộc Lâm Phàm, hôm nay sẽ diệt Tuyệt Vọng Thành.

Một thanh âm truyền khắp hư không, những sinh linh đại thiên tộc đang bị tra tấn nghe được thanh âm này, từng người, từng người gào lên.

- Mau cứu... Chúng ta...

Thời khắc này, trong lòng đại thiên tộc dâng lên vô số hy vọng.

- Có một Nhân tộc tới chịu chết.

Một tên Cổ Tộc rống nói.

- Ha ha, một tên Nhân tộc, dĩ nhiên chỉ có một nhân tộc, ha ha...

Những Cổ Tộc đang dẫn vật các sinh linh của đại thiên tộc, nghe nói như thế thì cuồng tiếu. Phảng phất là nghe được sự việc khôi hài nhất thế gian.

- Tại sao lại như vậy? Những sinh linh đại thiên tộc vừa có vô hạn hy vọng, vào đúng lúc này triệt để tuyệt vọng.

Chỉ có một người, thì có ích lợi gì.

Đối với Cổ Tộc mà nói, chỉ là một chiếc thuyền con giữa biển cả mênh mông a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 490: Không Có Đối Thủ

Bức tường thành rộng lớn của Tuyệt Vọng Thành trực tiếp bị Lâm Phàm đánh nổ ra một vài cái lỗ khổng lồ.

Mấy ngàn năm qua, Lâm Phàm là tên đại thiên tộc duy nhất dám đến Tuyệt Vọng Thành gây chuyện.

Đã từng có vô số cường giả kết đội mà đến, nhưng đối với Tuyệt Vọng Thành mà nói thì những thứ cường giả này giống như là giun dế. Cuối cùng kết cục cũng đều trở thành thi hài treo lơ lửng trên thành tường, để răn đe.

Tuyệt Vọng Hầu uy nghiêm không thể xâm phạm.

- Chỉ là một tên Nhân tộc, mà dám xâm lấn Tuyệt Vọng Thành, tội đáng muôn chết.

Một tên thống lĩnh Cổ Tộc là Vạn phu trưởng của Tuyệt Vọng Thành, hung uy tuyệt thế, sừng sững ở bên trong thiên địa la hét.

- Nhân tộc, ta sẽ dùng máu thịt của ngươi để đúc lại tường thành của Tuyệt Vọng Thành. Tên Cổ Tộc Vạn phu trưởng chột quát một tiếng. Một cánh tay đen kịt mãnh liệt vung lên.

- Bắt lấy hắn.

- Rõ!

Binh sĩ Cổ Tộc chinh tề đông như kiến cỏ ngay lập tức sắp xếp thành đội ngũ. Sát khí dày đặc giống như ngưng tụ thành thực chất, hình thành

một con cự long xoay quanh ở trong hư không, hướng về Lâm Phàm rít gào vô cùng dữ tợn.

Những binh sĩ Cổ Tộc này sắp xếp có thứ tự, sát ý bốc lên tuyệt đối không phải là những Cổ Tộc bình thường kia có thể sánh được.

Tuy nhiên Lâm Phàm căn bản không có đem những binh sĩ Cổ Tộc này để ở trong mắt, vì bọn binh sĩ ấy quá yếu. Nhân số tuy nhiều, thế nhưng trước thực lực tuyệt đối tất cả đều là con cọp giấy.

- Gọi Tuyệt Vọng Hầu ra đây. Lâm Phàm lớn tiếng hò hét.

- Tuyệt Vọng Hầu đại nhân há có thể là người mà người muốn gặp là được sao. Bắt tên Nhân tộc này lại, dùng máu tươi của hắn đúc lại thành thành cho ta. Tên Cổ Tộc Vạn phu trưởng gầm lên một tiếng, khuôn mặt xấu xí, dữ tợn tràn đầy hung ý. Một cỗ khí tức cường đại đột nhiên phi ra, xông thẳng tới hư không.

- Nuốt hắn.

- Chém chết tên Nhân tộc này.

Hơn vạn tên Cổ Tộc kết trận mà đến, mười tên Thiên phu trưởng đứng mũi chịu sào. Mà phía sau mỗi tên Thiên phu trưởng là mười tên Bách phu trưởng...

Nếu như là trước kia, Lâm Phàm cũng sẽ cảm giác rất là vương tay chân. Nhưng bây giờ đối với Lâm Phàm mà nói thì những tên Cổ Tộc này chẳng còn có chỗ nào đáng sợ hãi cả.

- Bị Cổ Tộc coi thường thật là khó chịu. Lâm Phàm lắc đầu thở dài. Nếu muốn chết thì ta sẽ tác thành cho các người. Bất kể nói như thế nào, những tên này cũng đều là kinh nghiệm a.

- Yêu Thành.

Lâm Phàm một chương vỗ vào hư không, Tuyệt phẩm Linh khí Yêu Thành trong nháy mắt xuất hiện ở trong hư không. Thượng cổ đại yêu gào thét liên tục, từ từ lớn lên.

Nguyên bản Yêu Thành chỉ lớn chừng bằng bàn tay, trong nháy mắt liền che kín bầu trời. Thượng cổ đại yêu chợt bộc phát ra một luồng khí tức bệ ngễ thiên hạ.

Vô thượng yêu khí ngang dọc, Thổ Linh trường hà bao phủ thiên địa.

Thượng cổ đại yêu duỗi ra một tay ra giống như bao trùm cả thiên địa. Chộp tới đoàn quân Cổ Tộc cao to đen hôi..

Mười tên Thiên phu trưởng nhìn thấy bàn tay khổng lồ cái che kín bầu trời này nội tâm đột nhiên lo sợ. Sau đó gào thét một tiếng, mười tên Thiên phu trưởng liếc mắt nhìn nhau.

- Kinh Thiên Cổ Pháp.

Nhất thời mười tên Thiên phu trưởng kết hợp lại, khí tức dung hợp. Một đám lửa đột nhiên bắt đầu bay lên. Ở trong ngọn lửa, một vị Cổ Tộc thân thể cao tới ngàn trượng, rít gào một tiếng. Hai tay phát lực, khiến hư không không ngừng chấn động, đổ sụp.

- Hừ, có chút tài mọn, bất quá chẳng lẽ các người cho rằng dung hợp thành một người khổng lồ liền có thể cùng tiểu gia đối kháng sao, đúng là si tâm vọng tưởng. Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, những giun dế này tới bao nhiêu ta liền giết bấy nhiêu.

Tuy nói người khổng lồ này là kết quả mà mười tên Thiên phu trưởng dung hợp thành. Thế nhưng so với Lâm Phàm thì chung quy vẫn còn chưa đủ.

Ầm!

Đất rung núi chuyển, thượng cổ đại yêu một chương phá diệt tất cả. Người khổng lồ cao to ngàn trượng, dưới một chương này cũng phải gào

thét liên tục. Thân thể không ngừng nứt toác, máu tuôn như thác.

Ầm!

Một chưởng oai, vô địch thiên hạ.

Mặt đất cứng rắn đều bị một chưởng này của thượng cổ đại yêu làm cho vỡ vụn. Bàn tay hăm sâu dưới đất, cả Tuyệt Vọng Thành cũng bị rung động.

- Tên Nhân tộc đáng ghét, ngươi muốn chết. Cổ Tộc Vạn phu trưởng nhìn thấy này một chưởng này, ngay lập tức phản ứng lại. Nổi giận gầm lên một tiếng rồi hướng về Lâm Phàm giết tới.

- Diệt thủ hạ ta, ta muốn ngươi sống không bằng chết. Lửa giận của Cổ Tộc Vạn phu trưởng bùng cháy trong lòng, không thể nhịn được nữa. Chỉ một chưởng mà mười tên Thiên Phu trưởng khổ công bồi dưỡng đã lên đường. Càng có rất nhiều Bách phu trưởng, Thập phu trưởng, đến chết cũng không biết chết như thế nào.

- Nhân tộc, coi như ngươi lợi hại đến đâu thì cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Thiết Cát Ma Trảm.

Thân hình Cổ Tộc Vạn phu trưởng lấp loé, chui vào bên trong hư không. Trong tay hắn hiện ra một thanh trường đao đỏ tươi như máu, lưỡi đao ẩn hiện một luồng u quang. Một đao bổ ra liền ngay lập tức cắt mở hư không vô tận, sức mạnh cuồng bạo hướng thẳng về phía Lâm Phàm mà tới.

Thiết Cát Ma Trảm là tuyệt chiêu sở trường của tên Cổ Tộc Vạn phu trưởng này. Thần bí khó lường, có thể đem hư không tách rời thật lâu không khép lại.

Nếu là người tầm thường thì trong nháy mắt sẽ đầu một nơi thân một nẻo, không biết chết như thế nào.

- Chỉ Xích Thiên Nhai!

Lâm Phàm nhàn nhã đứng ở nơi đó, chỉ trong chớp mắt biến mất ngay tại chỗ. Phảng phất như triệt để biến mất khỏi thế giới này.

Cổ Tộc Vạn phu trưởng thần sắc cứng đờ, trong tròng mắt lập loè một tia hoảng sợ. Hắn phát hiện mình tìm không được bóng người của Nhân tộc kia đâu.

Đi nơi nào!

Ngay trong chớp mắt này, thân thể của Cổ Tộc Vạn phu trưởng đột nhiên hơi ngưng lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ở trong tròng mắt toát lên vẻ kinh hoàng, một khuôn mặt mang theo nụ cười nhàn nhã xuất hiện trong tròng mắt hắn.

Một bàn tay bình thường không có gì lạ chụp tới hắn. Tên Cổ Tộc Vạn phu trưởng sợ hãi lập tức né tránh, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng.

- Thứ hỗn trướng, ta phải đem ngươi chém thành hai khúc.

Một đao khủng khiếp lại được chém ra, nhưng lần này thì Lâm Phàm không tránh nữa mà cứ đứng yên tiếp chiêu.

Cổ Tộc Vạn phu trưởng nhìn thấy Nhân tộc này lại dám dùng tay không tiếp chiêu của mình. Trong lòng đại hỉ, lập tức dùng hết sức mạnh, chỉ muốn một chiêu có thể giết ngay tên khốn kiếp trước mặt.

Xoạt xoạt!

- Người... Cổ Tộc Vạn phu trưởng không dám tin tưởng tất cả những thứ đang diễn ra trước mắt. Bàn tay của tên Nhân tộc này đã phá vỡ Thiết Cát Ma Đao của hắn. Mà Nhân tộc này cũng không dừng lại, trong chớp mắt, liền bóp lấy cổ của mình.

- Thanh Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn, người đã làm ta quá thất vọng. Lâm Phàm lạnh nhạt nói, ở trong mắt hắn, Cổ Tộc Vạn phu trưởng thật sự là quá yếu.

Yếu đến căn bản để cho hắn không nhắc lên được một tia tâm tình.

- Thả ta... Cổ Tộc Vạn phu trưởng rống giận, thân thể to lớn mãnh liệt gãy gãy. Thế nhưng cánh tay của Nhân tộc này giống như có sức mạnh vô biên làm hắn không thể động đậy được.

Xoạt xoạt!

Ngón tay Lâm Phàm nhẹ nhàng hơi dùng sức thì cái đầu của Vạn Phu trưởng đã nói lời tạm biệt với thân hình đồ sộ còn lại.

...

Những sinh linh chịu đủ dằn vặt của Đại Thiên Tộc, không biết tình huống đến tột cùng là như thế nào.

Chấn động mới vừa rồi để bọn họ run như cây sậy, trong lòng bọn họ đều có dự vọng cầu sinh mãnh liệt. Hy vọng có thể xuất hiện kỳ tích, thế nhưng bọn họ biết kỳ tích thường không xuất hiện.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Nhân tộc kia đã chết rồi.

Đồng thời những tên Cổ tộc trong thành giờ khắc này cũng đang đợi, sau đó đột nhiên cuồng nở nụ cười.

- Ha ha, tên Nhân tộc đó khẳng định đã chết.

- Dám can đảm đến Tuyệt Vọng Thành làm càn, vốn là tự tìm đường chết.

- Những thứ giun dế, hưởng thụ sự tuyệt vọng đi, tên Nhân tộc kia cứu không được các người.

...

Đại Thiên Tộc vừa nãy còn tràn ngập hy vọng, bây giờ hai con mắt đột nhiên mờ đi. Những tên Cổ Tộc nói rất đúng, làm sao có thể có thể có người đến cứu vớt bọn họ. Tuyệt Vọng Thành chính là một toà lao tù tràn ngập tuyệt vọng.

Nhưng mà vừa lúc đó, một đạo thanh âm giống như trống vang đột nhiên vọng khắp cả hư không.

- Chẳng lẽ Cổ Tộc không có một ai có thể đánh cùng bản tọa sao?

- Bản tọa Lâm Phàm, hôm nay muốn tiêu diệt Tuyệt Vọng Thành, Tuyệt Vọng Hầu đi ra đây cho ta...

Mặt đất rung chuyển, một người người khổng lồ xuất hiện ở phương xa, trên đỉnh đầu người khổng lồ kia trôi nổi một luồng yêu khí ngập trời, hung uy tuyệt thế. Giờ tay liền có thể lấy xuống Nhật Nguyệt.

Người khổng lồ kia đang mở cái miệng rộng ra, vô số Cổ Tộc liền bị hút vào trong bụng hắn, sau đó biến thành chất dinh dưỡng bồi bổ cho hắn.

Hung uy như vậy làm cho tất cả sinh linh đều phải sợ hãi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 491: Tứ Đại Quân Đoàn Trưởng

Lâm Phàm đạp trên hài cốt của những tên Cổ Tộc, sải bước đi tới, tiến vào bên trong Tuyệt Vọng Thành.

Thượng cổ đại yêu há miệng như muốn nuốt chửng thiên địa, nuốt toàn bộ những Cổ Tộc này vào miệng. Những Cổ Tộc này đối với thượng cổ đại yêu mà nói đều là vật đại bổ.

Yêu Thành sau khi hấp thu nhiều Cổ Tộc như thế, khí tức đang không ngừng tăng lên.

Lâm Phàm kiểm tra một hồi kinh nghiệm của mình, đúng là cũng không tồi. Tuy nói tu vi của những tên Cổ Tộc này không hề cao, nhưng cũng may số lượng khá nhiều nên có thể bù đắp một chút. Những binh sĩ Cổ Tộc phổ thông, dĩ nhiên cũng chỉ tăng cường mười điểm kinh nghiệm, rất đáng thương a.

Sau khi tiến vào Lâm Phàm Tuyệt Vọng Thành thì lông mày cũng hơi hơi ngưng lại. Tuyệt Vọng Thành quả thực giống như tên gọi của nó, tràn đầy sự tuyệt vọng.

Thậm chí sự tuyệt vọng đều đã ngưng tụ thành từng viên to bằng hạt đậu tương. Những tuyệt vọng châu này đều là do các sinh linh của đại thiên giới tuyệt vọng nên mới kết tinh thành.

Ở trong thành sinh linh đại thiên giới chịu đủ dằn vặt, hy vọng tàn lụi, cuối cùng sinh thành vô cùng vô tận tuyệt vọng.

“Rốt cuộc cần phải bị tra tấn đến mức nào mới có thể ngưng tụ thành loại tuyệt vọng châu này.”

Lâm Phàm nhìn những cái này, trong lòng âm thầm lấy làm lạ, những thứ đồ chơi này ở Huyền Hoàng Giới hẳn chưa bao giờ gặp phải. Cổ Tộc quả nhiên rất là biến thái, ngay cả thứ này mà cũng có thể tạo ra.

Bất quá càng để Lâm Phàm nghi ngờ chính là mình tạo thành động tĩnh như vậy rồi Tuyệt Vọng Hầu vẫn chưa hề đi ra.

Chẳng lẽ là Tuyệt Vọng Hầu dám xem thường tiểu gia? Cho rằng tiểu gia chỉ là một con giun dế, còn không cần tự mình ra tay.

Nếu không đi ra, vậy thì tiểu gia sẽ diệt Tuyệt Vọng Thành. Đến lúc đó coi như không muốn ra thì cũng phải đi ra.

Với tu vi bây giờ của Lâm Phàm thì phải cần vô số kinh nghiệm mới có thể thăng cấp. Vì vậy mà cần phải xử lý được những boss như Tuyệt Vọng Hầu mới có thể thăng cấp nhanh được.

Càng đánh càng mạnh, đây chính là chân lý của hệ thống.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm phát hiện ở bên trong Tuyệt Vọng Thành có bốn toà tháp nhọn đứng vững vàng cao vút tới tận mây xanh. Những cái tháp nhọn kia nhìn qua tưởng là bình thường không có gì lạ, thế nhưng vào đúng lúc này, bên trên mỗi một toà tháp đều có khói đen khuếch tán. Sau đó liền có bốn đạo lưu quang xé rách bầu trời, hướng về Lâm Phàm bay tới.

- Tứ đại Quân đoàn trưởng đến rồi, tử kỳ của tên Nhân tộc này đến rồi.

Những tên Cổ Tộc may mắn còn sống dưới đợt công kích vừa rồi nhìn thấy bốn đạo lưu quang này thì lập tức hưng phấn.

Đó là đại thần trong lòng Cổ Tộc bọn chúng, coi như là Tuyệt Vọng Hầu cũng vô pháp so sánh.

Bởi vì Tuyệt Vọng Hầu không phải là Cổ Tộc, bọn chúng tuy rằng sợ Tuyệt Vọng Hầu, thế nhưng sẽ không thể có sự kính trọng dành cho hắn.

Mà tứ đại Quân đoàn trưởng đều là Cổ Tộc a, mỗi một người tu vi đều cực kỳ cường hãn. Cho tới nay chỉ luôn trấn thủ ở bên trong Tuyệt Vọng Thành.

“Cao thủ đã đến.” Lâm Phàm cảm nhận được khí tức bên trong bốn đạo lưu quang, vẻ mặt hơi có chút nghiêm nghị.

Không đơn giản, bốn tên Cổ Tộc này không đơn giản a.

Ầm!

Bốn đạo lưu quang rơi xuống đất, khiến cho đại địa cũng phải rung chuyển.

Ở trong mắt Lâm Phàm, bốn đạo lưu quang này liền hiện ra chân thân. Bốn tên Cổ Tộc, nhìn thoáng qua liền biết chúng tuyệt không phải bình thường, đặc biệt là hơi thở kia, khiến cho lòng người thấy sợ hãi.

“Hoang Thiên Vị đại viên mãn.”

Lâm Phàm nhìn thấy tu vi của tứ đại quân đoàn trưởng, tâm thần cũng là ngưng lại, cảm giác thấy hơi khó giải quyết.

Bốn tên Cổ Tộc này thân cao mười mấy trượng, da đen kịt, toàn thân được che kín bằng từng miếng vảy giáp. Những vảy giáp này phát ra ánh sáng lộng lẫy, có vẻ rất là bất phàm.

- Ân, thượng cổ đại yêu. Đệ nhất Quân đoàn trưởng Cổ Hải Thiên nhìn thấy người khổng lồ kia đứng sau lưng Lâm Phàm. Vẻ mặt cũng hơi hơi ngưng lại, sau đó lưu luyến nở nụ cười,

- Đáng tiếc đã bị luyện chế thành Khí Linh.

- Nhân tộc, lá gan của ngươi rất lớn, dám đến Tuyệt Vọng Thành làm càn. Quân đoàn số hai Cổ Chấn Thiên chợt quát một tiếng, nhất thời hình thành một cỗ sóng âm cường đại. Những cỗ sóng âm giống này giống như lợi kiếm, ngay lập tức xé rách hư không ra.

- Phi thăng bốn tháng mà đã có thực lực thế này, thật sự đúng là kinh người. Tuy nói không biết người có cơ duyên gì, thế nhưng người lại dám đi tới nơi này, như vậy kết cục của người chỉ có một, chính là chết. Đệ tam quân đoàn trưởng Cổ Phách Thiên nói ra.

- Kẻ nhân tộc ngu xuẩn, khiêu khích uy nghiêm Cổ Tộc, kết cục nhất định cực kỳ thê thảm. Đệ tứ quân đoàn trưởng Cổ Trảm Thiên nói ra.

- Nhớ kỹ tên của chúng ta.

- Đệ nhất quân đoàn trưởng, Cổ Hải Thiên.

- Đệ nhị quân đoàn trưởng, Cổ Chấn Thiên.

- Đệ tam quân đoàn trưởng, Cổ Phách Thiên. - Đệ tứ quân đoàn trưởng, Cổ Trảm Thiên.

Thời khắc này, bốn đại Quân đoàn trưởng chợt quát một tiếng, khí tức xông thẳng đến trời xanh. Tựa như tuyệt thế Chiến Thần, vền vẹn một cái ánh mắt cũng có thể khiến người khác sợ hãi tè ra quần.

Lâm Phàm nhìn bốn người, trong lòng nở nụ cười, tuy nói lát nữa có thể sẽ có một hồi ác chiến. Thế nhưng hẳn rất muốn hỏi một câu. “Lão thiên gia sao lại có thể tha thứ cho các người được nhỉ?”

Không phải trấn thiên thì chính là trảm thiên.

Nếu tiểu gia là lão thiên gia thì tuyệt đối sẽ dùng sấm sét đánh các người tan xác mới thôi.

...

- Tứ đại quân đoàn trưởng đã trăm năm chưa từng xuất hiện. Không nghĩ tới bây giờ dĩ nhiên bởi vì một tên Nhân tộc mà phải điều động toàn bộ, thật sự là bất khả tư nghị.

- Tứ đại quân đoàn trưởng thật quá uy vũ, tên Nhân tộc này chết chắc rồi.

Các Cổ Tộc nhìn tứ đại quân đoàn trưởng đỉnh thiên lập địa, trong lòng vô cùng vui mừng. Ở trong mắt bọn chúng, kết cục của tên nhân tộc kia vào lúc này đã được quyết định, chính là chết.

Đối với tất cả sinh linh đại thiên giới lại là triệt để mất đi hi vọng.

Tứ đại quân đoàn trưởng của Tuyệt Vọng Thành, mỗi một người đều không yếu hơn so với Tuyệt Vọng Hầu. Bọn họ tuy rằng bị Cổ Tộc giam cầm ở đây, thế nhưng đối với tứ đại quân đoàn trưởng cũng có hiểu biết nhất định.

Tứ đại quân đoàn trưởng mỗi một tên đều là tồn tại có khả năng hủy thiên diệt địa a, đó là tồn tại không ai có thể ngăn cản.

Không còn hy vọng, hết thảy đều xong đời.

Ầm!

Đúng lúc này, một đạo khí tức đột nhiên tràn ngập ở bên trong trời đất, cả Thương Khung đều phảng phất bị luồng hơi thở này xuyên thủng.

Các sinh linh chủng tộc của đại thiên giới cảm nhận được luồng hơi thở này thì vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, luồng hơi thở này thật sự là quá mạnh mẽ. So với tứ đại Quân đoàn trưởng cũng không thua kém bao nhiêu.

- Bản tọa là Nhân tộc Lâm Phàm, hôm nay sẽ tiêu diệt Tuyệt Vọng Thành. Lâm Phàm bước lên trước, vô thượng chiến ý đột nhiên từ trong cơ thể bộc phát ra.

Trận chiến đấu này, hẳn muốn sử dụng toàn bộ thủ đoạn. Đối đầu tứ đại quân đoàn trưởng Cổ Tộc, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không bất cẩn.

Càng sẽ không lưu thủ, bởi vì bốn vị Cổ Tộc này là cường giả chân chính.

- Hê hê...

Tứ đại Quân đoàn trưởng giờ khắc này vẫn âm trầm nở nụ cười, thế nhưng trong lòng cũng là khiếp sợ không thôi.

Bọn họ cùng nhau đi ra, là bởi vì cảm nhận được khí tức của Thượng cổ đại yêu. Không nghĩ tới tên Nhân tộc này lại mạnh đến như vậy.

- Nhìn tên Nhân tộc nhũ bé này, ta khinh thường ra tay, các người ai lên trước.

- Ta cũng khinh thường ra tay.

- Cổ Trảm Thiên, người lên trước đi.

...

Lúc này, tứ đại Quân đoàn trưởng phảng phất không đem Lâm Phàm để ở trong mắt.

Nhưng mà vừa đúng lúc đó, sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại, bốn tên đại Quân đoàn trưởng này vừa mới nói không thềm ra tay lại đồng thời ra tay đánh lén.

- Hừ, không nghĩ tới Cổ Tộc cũng đê tiện như vậy. Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, thân hình lấp loé.

Tứ đại Quân đoàn trưởng Cổ Tộc đồng thời ra tay đánh lén một tên Nhân tộc, truyền đi thì e rằng rất mất mặt.

Thế nhưng đối với tứ đại quân đoàn trưởng mà nói, tên này Nhân tộc vừa bộc phát ra khí tức rất mạnh. Hơn nữa hẳn còn có Thượng cổ đại yêu.

Nếu như lấy được Thượng cổ đại yêu sau đem đó thôn phệ được thì rất có thể sẽ xung kích được cảnh giới Thiên Vị Thần, chân chính tiến vào con đường nghịch thiên.

- Chúng ta phong tỏa thiên địa, phòng ngừa hãn đào tẩu.

- Tốt, giết hãn ngay tại đây, đoạt được thượng cổ đại yêu, cuối cùng chúng ta sẽ thương nghị phân chia như thế nào.

- Phi thăng bốn tháng đã có thể khí tức mạnh như vậy, tên này tất phải có được cơ duyên khác. Bốn người chúng ta phải liên thủ trấn áp, ở phía dưới Thiên Vị Thần, không có ai là đối thủ của chúng ta.

Đại Phá Toái Chi Pháp!

Càn Khôn Già Thiên Thủ!

Vạn Cổ Thao Thiên!

...

Thời khắc này, tứ đại Quân đoàn trưởng dốc hết bản lĩnh. Bốn cổ sức mạnh cuồng bạo, từ bốn phương tám hướng kéo tới, muốn ngay lập triệt để trấn áp Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 492: Vô Địch Phòng Ngự

Tứ đại Quân đoàn trưởng, bất kì người nào trong đó đều có thể ngang dọc Bát Hoang. Bây giờ bốn người liên thủ, cùng nhau trấn áp một tên Nhân tộc, đủ cho thấy tên đó cường hãn cỡ nào.

Nếu là người bình thường ở phía dưới nguồn sức mạnh này thì sớm đã biến thành tro bụi, không có một tia phản kháng.

Thiên địa phong tỏa, Tứ đại Quân đoàn trưởng triển khai tuyệt chiêu. Hạt giống chân pháp trong nháy mắt vận chuyển, Cổ Thánh Giới Thiên ý phảng phất chính là cội nguồn sức mạnh của bọn họ. Bốn cột sáng từ trên trời cao truyền xuống, gia trì ở trên thân bốn người họ.

Tứ đại Quân đoàn trưởng đi trước một bước, chiếm hết tiên cơ. Bàn tay liên tục tác động vào hư không, trong chớp mắt, trăm ngàn vạn chưởng ấn đi vào bên trong hư không. Trên mặt khuôn mặt của bốn người, cũng là lộ ra trận trận âm lãnh và tham lam hung quang.

Tứ đại Quân đoàn trưởng phân biệt đứng ở bốn phương tám hướng, phong tỏa Lâm Phàm hoàn toàn. Giống như là một trận pháp, tạo thành một loại tư thế tuyệt sát.

Bọn họ bế quan trăm năm, một mực thử nghiệm xung kích Thiên Vị Thần. Nhưng cảnh giới Thiên Vị Thần ở trong mắt bọn họ là quá khó khăn.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, bọn họ cũng tìm hiểu không ít thiên địa pháp tắc. Chỉ cần hơi động tay cũng mang theo một loại thiên địa quy tắc nào đó.

“Nguồn sức mạnh này thật là khủng khiếp.”

Vẻ mặt Lâm Phàm biến đổi, hẳn biết Tứ đại Quân đoàn trưởng tuyệt đối không đơn giản. Thế nhưng cũng không nghĩ tới bốn người liên thủ liên phong tỏa tất cả sinh cơ, căn bản không chừa một con đường sống.

Cổ Tộc Tứ đại Quân đoàn trưởng tuyệt không phải những Cổ Tộc bình thường có khả năng đem so sánh.

Đồng thời, Lâm Phàm cũng rõ ràng Cổ Tộc vì sao có thể trấn áp đại thiên chủng tộc.

Ở loại tình huống này, nếu như là một vị cao thủ Hoang Thiên Vị đại viên mãn bình thường, sợ là sớm đã bị bốn vị này Quân đoàn trưởng cho trấn áp thành bụi phấn.

“Chỉ Xích Thiên Nhai”

Thân hình Lâm Phàm giống như Long Xà nhảy múa, chân đạp càn khôn, không ngừng lập lòe trong hư không, tay hất cũng không ngừng ra chiêu, sức mạnh như muốn phá vỡ hư không.

Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền!

Hắc Hổ Đào Tâm!

Xoay Chuyển Càn Khôn!

...

Trong chớp mắt, Hạo giống chân pháp trong cơ thể Lâm Phàm trong nháy mắt vận chuyển, từng luồng ánh sáng tỏa ra, những tia ánh sáng này giống như lợi kiếm, xuyên thấu tầng tầng cách trở.

Soi sáng bốn phương, giương kích thiên địa.

Lâm Phàm vừa ra tay chính là mấy đại sát chiêu đánh ra, muốn cùng Tứ đại Quân đoàn trưởng liều mạng một lần.

- Nhân tộc này đến cùng là lai lịch gì, dĩ nhiên một hơi sử dụng tới nhiều như vậy tuyệt chiêu.

- Hạt giống chân pháp của hắc có chút khổng lồ, đến cùng là hắc tu luyện như thế nào.

- Hừ, coi như vậy thì lại có thể thế nào, ở trước mặt chúng ta cũng không thể đỡ nổi một đòn.

Tứ đại Quân đoàn trưởng trong lòng chấn động vô cùng, thế nhưng tình huống hiện tại vẫn nằm trong bàn tay, coi như hạt giống chân pháp mạnh mẽ đến đâu thì cũng không đủ, ở trước mặt Tứ đại Quân đoàn trưởng hết thấy đều giống như giun dế.

Đệ nhất Quân đoàn trưởng Cổ Hải Thiên, bước chân như rồng, phun ra nuốt vào trong lúc đó, đại lượng Thánh Linh khí bộc phát ra.

- Cổ Thánh Giới Thiên ý hỗ trợ.

- Bà Sa Đại Cổ Thánh Quyền.

Thời

khắc này, làn da đen kịt của đệ nhất Quân đoàn trưởng Cổ Hải Thiên đột nhiên bạo phát ra kim quang vô cùng, những này kim quang từ trời mà giáng xuống, đến từ Cổ Thánh Giới Thiên ý hỗ trợ, đồng thời hắc đâm ra một quyền, y lực như một viên đạn hạt nhân cỡ nhỏ bùng nổ.

- Yên Diệt Chúng Sinh.

Giờ khắc này ba Quân đoàn trưởng còn lại cũng tiếp tục sử dụng sát chiêu, cả thiên địa đều phẳng phất như bị đè ép, hư không bắt đầu sụp đổ.

- Đáng ghét, lại để chúng chiếm được tiên cơ, còn gì là uy phong của tiểu gia nữa. Ánh mắt Lâm Phàm lạnh lẽo, miễn cưỡng ngăn cản được đợt tấn công.

Nhưng sức mạnh của bốn tên quân đoàn trưởng liên kết với nhau khiến cho sức mạnh của đòn tấn công kéo dài không ngừng, Lâm Phàm tấn công về phía nào thì sức mạnh của phía đó đột nhiên tăng mạnh, khiến cho hắn không thể thoát ra.

Đồng thời để Lâm Phàm cảm nhận chính là Cổ Thánh Giới Thiên ý vậy mà lại dâm tiện vô cùng, không ngờ lại trắng trợn trợ giúp Cổ Tộc như vậy.

Đúng lúc này, phòng ngự của Lâm Phàm đã bị sức mạnh của tứ đại quân đoàn trưởng đột phá.

Tứ đại Quân đoàn trưởng đều lộ vẻ vui mừng, chợt quát một tiếng.

- Ngay lúc này.

Ầm!

Một nguồn sức mạnh từ Tứ đại Quân đoàn trưởng bạo phát ra, trực tiếp hợp thành một đoàn, hóa thành cự long vạn trượng, đánh về phía Lâm Phàm.

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một luồng sóng xung kích chợt bộc phát ra, luồng sóng xung kích này phá hủy toàn bộ kiến trúc xung quanh, kể cả một ít Cổ Tộc binh sĩ đứng gần cũng bị nghiền nát thành từng vũng máu dưới nguồn sức mạnh kinh khủng này.

- Thật mạnh.

- Tên Nhân tộc này có phải là đã chết.

- Ha ha, Tứ đại Quân đoàn trưởng vạn tuế.

Các Cổ Tộc này cuộc chiến kinh thiên động địa chiến đấu, nội tâm vô cùng kích động, đây chính là sức mạnh của Cổ Tộc Tứ đại Quân đoàn trưởng, nguồn sức mạnh này vô cùng mạnh mẽ, không ai có thể địch.

Những sinh linh đại thiên chủng tộc nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì trong mắt đều hiện ra vẻ tuyệt vọng vô cùng.

Người Nhân tộc này dưới cái nhìn của bọn họ rất là mạnh mẽ, thế nhưng ở trong tay Tứ đại Quân đoàn trưởng lại không có bất cứ cơ hội phản kháng nào.

...

Tứ đại Quân đoàn trưởng nhìn hình ảnh trước mắt, cũng là lộ ra nụ cười, vừa rồi một chiêu này có sức mạnh đến bao nhiêu, trong lòng bọn họ biết rất rõ. Coi như là chính bọn họ cũng không nhất định có thể ngăn cản được, còn người Nhân tộc này, tuyệt đối là đã hóa thành tro tàn.

Nhưng mà vừa lúc đó, Tứ đại Quân đoàn trưởng cảm nhận được tình huống bên trong, nhất thời kinh hãi thất sắc, đặc biệt là đệ nhất Quân đoàn trưởng Cổ Hải Thiên, thiếu chút nữa là con người rơi ra, kinh ngạc rống lên:

- Chuyện này làm sao khả năng, đây là vật gì, làm sao có thể có thể đỡ được sức mạnh của chúng ta, nguồn sức mạnh này coi như là chúng ta cũng không thể ngăn cản được, cái lô đỉnh này làm sao có thể có thể ngăn cản được, đây rốt cuộc là bảo bối gì. Đạo khí, Chí bảo?

- Nhân tộc này có được cơ duyên lớn, có lẽ là kiện bảo bối này rồi.

- Không nên hốt hoảng như vậy, chúng ta chỉ cần khóa chặt này, nhất định có thể giết chết hẳn, lúc đó thì cái lô đỉnh này cũng sẽ vào tay chúng thôi.

Ba đại Quân đoàn trưởng còn lại đều toát ra vẻ tham lam, bọn họ không nghĩ đến tên nhân tộc này lại có một thứ bảo bối phòng ngự bậc này.

Có thể ngăn cản được sức mạnh hợp kích của bọn họ, thấp nhất cũng phải là Đạo khí, hơn nữa phải là Tuyệt phẩm Đạo khí, nếu không thì cái

lô đỉnh này không thể còn nguyên vẹn như bây giờ.

- Nhân tộc này thực lực không bằng chúng ta, coi như hắc có Đạo khí cỡ này thì cũng vô dụng, chúng ta cứ từ từ mài chết hắc. Đệ tứ Quân đoàn trưởng Cổ Trảm Thiên nói ra.

...

Ở thời khắc cuối cùng, Lâm Phàm không muốn ngăn cản nữa, không thêm hao tổn sức mạnh với chúng nữa.

Tứ đại quân đoàn trưởng đã chiếm hết ưu thế, tu vi từng tên đã cao hơn, mình còn phải lấy một địch bốn. Hoàn cảnh vô cùng bất lợi.

Bởi vậy loại chuyện tổn công mà không có kết quả như vậy, Lâm Phàm cũng không muốn cứng rắn tiếp tục đấu.

Thiên Địa Dung Lô, thần vật luyện khí của hệ thống, có thể luyện hóa tất cả, bởi vậy này sức phòng ngự, tự nhiên là dị thường kinh người.

Sức mạnh to lớn tứ đại Quân đoàn trưởng đánh vào trên Thiên Địa Dung Lô, mà Thiên Địa Dung Lô vẫn không nhúc nhích, không có một tia dị dạng, ngay cả một vết xước cũng không có, trực tiếp xóa bỏ hoàn toàn sức tấn công của tứ đại quân đoàn trưởng.

Trốn ở bên trong Thiên Địa Dung Lô, Lâm Phàm sờ sờ cằm, sau đó khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, tiến vào trạng thái ẩn thân.

Ầm!

Nắp lò mở ra, sắc mặt Tứ đại Quân đoàn trưởng ngưng lại, bọn họ đang đợi tên nhân tộc kia đi ra. Nhưng là đợi một lúc vẫn không thấy hắc đầu, bốn người vô cùng nghi hoặc.

- Hắc ở bên kia...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 493: Một Gạch Quạt Ngã

Tứ đại quân đoàn trưởng cũng không ngờ tới, trong nháy mắt tên Nhân tộc này lại xuất hiện ở một hướng khác, bọn họ liên tục nhìn chăm chú vào cái Thiên Địa Dung Lô kỳ quái này, luôn chờ đợi Lâm Phàm đi ra, nhưng không ngờ tới tên Nhân tộc này có thể chạy trốn khỏi mắt bọn họ.

Quân đoàn trưởng thứ nhất Cổ Hải Thiên gay gắt la hét lên:

-Cổ Trảm Thiên, người đi ngăn chặn tên Nhân tộc kia lại, bọn ta tiếp tục trấn áp bảo bối này.

Cổ Hải Thiên muốn luyện hóa Thiên Địa Dung Lô ngay lúc này, tuy bảo bối này đã bị tên Nhân tộc kia luyện hóa, nhưng ba người bọn họ đồng thời ra tay, dùng tu vi tối cao cường chế cướp đoạt, chắc chắn có thể luyện hóa loại bảo bối này.

-Được.

Cổ Trảm Thiên gật đầu đồng ý, nói:

-Hắn ta đã mất đi bảo bối phòng ngự, một mình ta cũng đủ để chém giết hắn rồi.

-Hừ, muốn cướp bảo bối của ta, nằm mơ đi.

Lâm Phàm quát lớn một tiếng, Thiên Địa Dung Lô lay động mãnh liệt muốn xông lên phá vỡ vật cản để trở về lại bên cạnh Lâm Phàm.

-Phong tỏa.

Tam đại quân đoàn trưởng liên tục cười lạnh, mấy nghìn chương đánh ra, mỗi một chương đều hóa thành sợi dây mảnh, cuối cùng chỉ chít tịt lại trở thành một tấm lưới lớn, bao phủ hoàn toàn Thiên Địa Dung Lô, một mảnh thiên địa đã hoàn toàn bị bao phủ.

Lâm Phàm nhìn thấy một màn đó, trong lòng lộ ra một tia đắc ý.

Lũ ngu bị ăn quả lừa rồi.

Có điều không cho chúng có một chút cảm giác bức bách, khẳng định là không được rồi.

-Bảo bối này vậy mà vẫn có thể phản kháng.

Tam đại quân đoàn trưởng nhìn thấy bảo bối này không ngừng va đập, mỗi một lần va đập vào thì sức mạnh phong ấn của bọn họ liền giảm bớt một phần.

-Hiện tại chúng ta đang luyện hóa nó, Cổ Trảm Thiên, tên nhân tộc này người có thể chém giết thì chém giết, chém giết không được thì kéo dài, đợi bọn ta luyện hóa xong cái bảo bối này sẽ đến giúp đỡ người.

Quân đoàn trưởng thứ nhất Cổ Hải Thiên, trong chớp mắt, lại đánh ra nghìn vạn chương, khiến phong ấn càng thêm vững chắc.

-Yên tâm đi, chỉ là một tên Nhân tộc nhỏ bé, trở tay một cái liền có thể trấn áp.

Cổ Trảm Thiên lạnh lùng nhìn theo Lâm Phàm, thân hình thẳng tắp đứng sừng sững giữa thiên địa.

Cổ Trảm Thiên lúc này liền giống như một thanh kiếm sắc bén vừa tuốt khỏi bao vậy, khí tức cứ như dồn ép cả thiên địa.

Loại khí tức này mạnh mẽ không gì sánh được, xung quanh thân thể hân rung động vù vù, từng tia sáng sắc nhọn phát ra như cắt cả hư không.

Lúc này, một thanh trường thương xuất hiện ở trong tay Cổ Trảm Thiên.

-Trục Nhật Liệt Hồn thương.

Trên thanh trường thương này điêu khắc những ký hiệu thần bí khó lường, đồng thời còn có hai vầng thái dương hừng hực, dường như là lấy vầng thái dương chói lọi trên bầu trời hái xuống đã luyện hóa đến bên trong trường thương.

Trung phẩm đạo khí - Trục Nhật Liệt Hồn thương.

Quân đoàn trưởng thứ tư Cổ Trảm Thiên, cầm được trong tay Trục Nhật Liệt Hồn thương, trong chớp mắt tức khắc người dường như đã thay đổi, càng thêm bất khả chiến bại, giống như một thanh kiếm sắc nhọn đã tuốt ra khỏi vỏ vậy.

Phá toái hư không, bách chiến bách thắng, duy ngã độc tôn.

-Tên Nhân tộc kia, người nên cảm thấy tự hào, chưa bao giờ có giun dế nào của đại thiên giới để ta sử dụng Trục Nhật Liệt Hồn thương, hôm nay bốn quân đoàn trưởng dùng máu tươi của người, tế luyện thanh trường thương này của ta.

Cổ Trảm Thiên lạnh lùng nhìn theo Lâm Phàm nói ra.

Cổ tộc không thẹn là Cổ tộc, vừa ra tay chính là đạo khí, và lại còn là trung phẩm đạo khí.

Mục tiêu duy nhất bây giờ của Lâm Phàm chính là trấn áp Cổ Trảm Thiên này, nếu không thì tứ đại quân đoàn trưởng liên thủ, bản thân cho dù hùng mạnh hơn nữa cũng khó mà giải quyết nổi.

Mà Cổ Trảm Thiên này có thể có trung phẩm đạo khí, như thế ba tên quân đoàn trưởng khác tự nhiên cũng có.

Lâm Phàm nhìn lại kinh nghiệm của mình, cũng không thiếu nhiều lắm, chỉ cần giết được tên này liền có thể thăng cấp, lúc đó thực lực bản thân lại thăng cấp, lúc đó sẽ có cơ hội làm gỏi hết mấy tên quân đoàn trưởng còn lại.

-Đi chết đi.

Lúc này đây, trong mắt Cổ Trảm Thiên phát ra tinh mang, Trục Nhật Liệt Hồn thương trong tay xoay tròn không ngừng, đầu thương giống như một con rồng dài, khẽ run lên, rung lên tạo thành từng đợt, từng đợt sóng xung kích, sau đó bao phủ toàn bộ hư không.

-Thiên Nguyên Nhất Kích.

Thương thuật của Cổ Trảm Thiên đạt tới trình độ cực cao, trực tiếp đem đường đi của Lâm Phàm phong tỏa toàn bộ, hơn nữa trong những đợt sóng xung kích khắp bốn phương tám hướng đều chứa đựng thương ý của Trục Nhật Liệt Hồn thương.

"Sức mạnh càng mạnh thêm rồi, tên Cổ Trảm Thiên này dùng Trục Nhật Liệt Hồn thương, lại thêm thương thuật mạnh mẽ nhất, so với tay không thì càng thêm lợi hại." Thần sắc Lâm Phàm đông cứng lại, "Vĩnh Hằng Chi Phủ" trong tay va chạm với Trục Nhật Liệt Hồn thương. Lâm Phàm cảm thấy sức mạnh của bản thân so với Cổ Trảm Thiên thua kém hơn một bậc.

-Phi Thiên.

Lâm Phàm thần không biết quỷ không hay, ẩn giấu "Phi Thiên" ở dưới mặt đất, tuy không biết có dùng được hay không, nhưng chỉ cần có thể quấy nhiễu Cổ Trảm Thiên, như thế đã có tác dụng rồi.

-Không ngờ một Nhân tộc như người vậy mà có nhiều bảo bối như vậy, cái rìu này càng phi phạm hơn nữa.

Khuôn mặt Cổ Trảm Thiên lộ ra vẻ tham lam, xoay cổ tay một cái, vung vẩy thương, hai vòng liệt dương đột nhiên bay ra, muốn nhân lúc này đem Lâm Phàm trấn áp lại, đột nhiên vào lúc này mặt đất bỗng rung chuyển.

-Món đồ gì đây?

Cổ Trảm Thiên thân là cường giả đạt cảnh giới Hoang Thiên vị đại viên mãn, ngũ thức thông thiên, một tí động tĩnh cũng tránh không khỏi, càng không cần nói đến sức mạnh cuồng bạo của "Phi Thiên".

-Hèn hạ.

Cổ Trảm Thiên không dám sơ suất, Trục Nhật Liệt Hồn thương chấn động mãnh liệt, hất Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, sau đó thân hình lập lòe, rời khỏi chỗ cũ.

-Xèo!

Phi Thiên trong nháy mắt bộc phát ra, nhưng lại rơi vào hư không.

Lâm Phàm không chút hoang mang, một ngón tay chỉ ra, hư không nứt toác, mà ở trong chỗ tối, bàn tay Lâm Phàm hơi lay động, từng đoàn sương mù trắng lạnh nhạt tan vào trong hư không.

-Hừm, Nhân tộc quả nhiên hèn hạ vô cùng, có điều ta đã nhìn thấu, xem người còn có cái gì bản lĩnh gì.

Cổ Trảm Thiên cười lạnh một tiếng, sải bước đi ra, nhân thương hợp nhất, trong lúc đó lại thi triển thêm các loại công pháp ẩn trong thương thuật.

Chỉ cần Lâm Phàm dám tiếp, thì tuyệt đối sẽ bùng nổ ra thương tổn vô cùng mạnh mẽ.

Trong lúc đánh với Cổ Trảm Thiên, Lâm Phàm cũng cảm thấy bản thân có rất nhiều điều không đủ, tâm thần bình tĩnh, dần dần hoàn thiện.

Sau khi bình tĩnh thì lập tức ra chiêu:

-Thương Khung.

-Phá Diệt.

"Khai Thiên Tam Thức", tuy nói chỉ có nhị thức, nhưng cần tiêu hao chân nguyên vô cùng khủng bố.

-Có chút bản lĩnh, đáng tiếc còn chưa đủ.

Trong mắt Cổ Trảm Thiên bỗng xuất hiện thần quang, một thương càn quét, trực tiếp phá tan hai chiêu của Lâm Phàm.

-Trục Nhật Liệt Hồn thương.

Thét lên một tiếng hết sức phẫn nộ, Cổ Trảm Thiên đã sát chiêu. Ba tên quân đoàn trưởng đang liều mạng luyện hóa "Thiên Địa Dung Lô", lúc này nhìn thấy Cổ Trảm Thiên xuống tay tàn độc, khóe cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Xem ra tên Nhân tộc này phải kết thúc ở đây rồi.

Những cũng chính tại lúc này, đột nhiên xuất hiện một điều khác thường.

-Đây là món đồ gì?

Trước mắt Cổ Trảm Thiên đột nhiên bị một tầng sương mù làm cho mờ đi, nhưng khi vừa muốn đánh tan những thứ này, Cổ Trảm Thiên đột nhiên phát hiện ra trong cơ thể đã phát ra một chút khác thường.

-Hi hi, cái này xem ra hữu dụng rồi.

Lúc này, Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó tức thì xông về phía Cổ Trảm Thiên, tay trái giấu ở đằng sau, một viên gạch màu đỏ xuất hiện trong lòng bàn tay.

-Mặt Nhật Thiên Tai thần quyền.

Tay phải Lâm Phàm nắm thành quyền, khí tức cuồn cuộn, một hung thần xuất hiện trên nắm tay của Lâm Phàm, hung ác gầm lên giận dữ.

Cổ Trảm Thiên không biết tên khốn kiếp này rốt cuộc đã làm cái gì với mình, nhưng trong cơ thể lại có một luồng sức mạnh không rõ, hung bạo xông thẳng vào đầu hắn, muốn triệt để chiếm cứ tinh thần của hắn.

Nhưng Cổ Trảm Thiên làm sao có thể để nó được như ý, vì vậy liền dùng hạt giống chân pháp trực tiếp trấn áp cỗ sức mạnh không rõ này, trước đem tên Nhân tộc đáng ghét này chém giết.

-Cho người chết.

Cổ Trảm Thiên giận điên lên hô một tiếng, Trục Nhật Liệt Hồn thương đột ngột đã biến lên cực đại, hung bạo xuyên thủng thiên địa, hướng về Lâm Phàm mà đến.

Mà sắc mặt Lâm Phàm không thay đổi, không hề có chút sợ hãi mà muốn trực tiếp dùng thân thể cứng rắn va chạm với Trục Nhật Liệt Hồn thương.

-Ầm!

-Làm sao có thể.

Ánh mắt Cổ Trảm Thiên kinh hoàng, cơ thể tên Nhân tộc này làm sao có thể mạnh mẽ như thế, Trục Nhật Liệt hồn thương vậy mà chỉ là đâm thủng một chút, tiếp theo sau đó bị một luồng sức mạnh trực tiếp ngăn cản lại.

Lúc này, vẻ mặt Cổ Trảm Thiên đột nhiên thay đổi, hắn từ trên nét mặt của tên Nhân tộc này đã nhìn ra một tia ý xấu.

-Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

-Ăm!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 494: Có Thể Ngủ Xuấn Đến Vậy Sao?

-Bất phá bất diệt!

Cổ Trảm Thiên trong nháy mắt đã phản ứng lại, trên thân nổi lên một luồng ánh sáng phòng ngự, nhưng khiến Cổ Trảm Thiên kinh hoàng lại là viên gạch màu đỏ không rõ này vậy mà không chú ý đến phòng ngự của hắn đã trực tiếp đập trên ót của hắn.

Trong nháy mắt, hắn không kịp có bất cứ cảm giác gì, ngay lập tức mê man.

-Hừ, trúng Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên của tiểu gia mà người còn muốn đứng, thật là nằm mơ đi.

Lâm Phàm cười lạnh, tiếp tục đập một gạch lên ót Cổ Trảm Thiên, Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên đã lâu rồi không có bộc phát ra sức mạnh chân chính của nó.

Hiện nay liền lấy tên Cổ tộc quân đoàn trưởng này tiện tay thử một lần cũng tốt.

Trong chớp mắt, "ùm" một tiếng, Cổ Trảm Thiên choáng váng ngã trên mặt đất.

-Sao có thể!

Còn lại ba đại quân đoàn trưởng, lúc này đang liều mạng luyện hóa "Thiên Địa Dung Lô", khiến cho bọn họ hoảng sợ chính là "Thiên Địa Dung Lô" này vậy mà cứng rắn như vậy, ba người bọn họ liên thủ vậy mà vẫn không cách nào luyện hóa được nó.

-Không được, Cổ Trảm Thiên đã thua rồi.

Lúc này, ba đại quân đoàn trưởng chú ý đến tình hình ở phía xa cũng là hoang mang luống cuống gào lên, bọn họ không ngờ tới Cổ Trảm Thiên vậy mà đã bị tên Nhân tộc này đánh bại.

Lâm Phàm nhìn theo Cổ Trảm Thiên hôn mê ngã trên mặt đất, lặng lẽ thu hồi Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên vào trong không gian của hệ thống.

-Chém.

Lâm Phàm không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp động thủ chém chết Cổ Trảm Thiên, tên Cổ Trảm Thiên này thân là một trong tứ đại quân đoàn trưởng Cổ tộc, tu vi cao thâm, nếu mà chém giết được thì có thể thu được số lượng lớn kinh nghiệm, tu vi sẽ liên tục tăng lên.

-Dừng tay.....

Ba đại quân đoàn trưởng nhìn đến một màn trước mắt này, cũng là thê lương khàn giọng thét lên một tiếng, bọn họ làm sao có thể để Cổ Trảm Thiên bị tên Nhân tộc đáng ghét này chém giết.

Nhưng mà tất cả những điều này đã không kịp nữa, bọn họ quá mê muội luyện hóa "Thiên Địa Dung Lô", khoảng cách cùng với Lâm Phàm bây giờ đã là quá xa rồi.

Một rìu chém xuống, Cổ Trảm Thiên trong trạng thái hôn mê ngay cả rầm cũng không kịp đánh đã lên đường một cách lẳng nhách như vậy.

-Keng, chúc mừng đánh chết vị Cổ tộc Cổ Trảm Thiên Hoang Thiên Vị đại viên mãn.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 100000.

-Keng, chúc mừng thăng cấp.

-Keng, tu vi đạt cảnh giới Thanh Thiên Vị đại viên mãn.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm liền cảm nhận được một cỗ sức lực dồi dào tràn đầy trong cơ thể, đây là hiệu quả khi vừa lên cấp, có cảm giác sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

-Ha ha.

Lâm Phàm điên cuồng cười lên, trong sâu xa hẳn đã cảm nhận được một tầng trở ngại, tầng trở ngại này chính là ngưỡng cửa của Hoang Thiên Vị, nhưng mà theo Lâm Phàm thấy tầng trở ngại này chỉ cần dùng kinh nghiệm là có thể mở ra được.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm thấy trong cơ thể đã tràn đầy sức mạnh vô địch, giờ phút này hẳn đang trong trạng thái "Diệt Thần Sát Phật".

-Tên Nhân tộc đáng ghét, người dám giết Cổ Trảm Thiên.

Đệ nhất quân đoàn trưởng Cổ Hải Thiên hung bạo phần nộ khàn giọng hét lên, khí tức trên người cũng biến thành cuồng bạo vô cùng.

Bọn họ đã sinh sống cùng nhau rất lâu, rất ít tách biệt, tình cảm tự nhiên sâu sắc, nhưng hiện giờ Cổ Trảm Thiên bị một tên Nhân tộc chém giết sao có thể không khiến bọn hắn phần nộ cho được.

Lâm Phàm không chú ý đến ba tên quân đoàn trưởng này, mà lại vung tay áo một cái đem thi hài của Cổ Trảm Thiên ném vào trong "Yêu Thành", Cổ tộc cảnh giới Hoang Thiên Vị đại viên mãn, sức mạnh tiềm tàng không phải ít nha, cũng đã đủ cho "Yêu Thành" bổ sung một chút.

Những Cổ tộc kia, nhìn thấy một trong tứ đại quân đoàn trưởng Cổ Trảm Thiên lại bị tên Nhân tộc này chém giết, từng người từng người một đều kinh hoàng vạn phần, phảng phất như thế giới đều đã sụp xuống rồi vậy.

Bọn chúng không dám tin, vị quân đoàn trưởng vô địch trong cảm nhận của chúng vậy mà đã bị một tên Nhân tộc chém giết, bọn chúng àm sao có thể chấp nhận được đây.

Mà đối với sinh linh chủng tộc các giới thì hy vọng lại một lần nữa sống dậy.

Mạnh, thật sự quá mạnh mẽ rồi.

Bọn họ chưa bao giờ thấy qua Nhân tộc nào mạnh mẽ như vậy, vậy mà đã giết chết được Cổ Trảm Thiên "đánh đâu thắng đó".

-Nhân tộc cố lên nha.

-Chém giết hết toàn bộ Cổ tộc."

-Hy vọng đến rồi, chúng ta lại nhìn thấy hy vọng lần nữa rồi.....

Ngàn vạn sinh linh chủng tộc các giới, từng người, từng người một chịu đủ mọi giày vò đều vui vẻ hoa chân múa tay, bọn họ cần một "Đấng cứu thế", mà Lâm Phàm lúc này chính là "Đấng cứu thế" trong cảm nhận của bọn họ.

Lâm Phàm tiến về trước một bước, nhìn về phía tam đại quân đoàn trưởng rồi nói:

-Các người, ba tên ngốc này, vẫn còn muốn luyện hóa bảo bối của bản tọa, quả thật không tự lượng sức mình, dùng một kế sách nhỏ đã khiến các người phân tán, quả nhiên là Cổ Tộc là giống loài ngu xuẩn.

Tam đại quân đoàn trưởng không biết rốt cuộc tên Nhân tộc này có ý gì, nhưng vào lúc này, dưới cái nhìn của chúng "Thiên Địa Dung Lô" sắp phải bị luyện hóa, đột nhiên cuồn cuộn bạo lên.

-Chuyện gì thế này.

Cổ Hải Thiên xuất ra một chưởng, sức mạnh vô cùng đột nhiên rót vào trong đó, muốn triệt để tiếp tục trấn áp "Thiên Địa Dung Lô", nhưng lúc này đây, khiến bọn chúng hết sức kinh hãi chính là "Thiên Địa Dung Lô" này vậy mà đột nhiên nháy vọt lên, gạt bỏ hết thủy phong ấn mà chúng vất vả, cuối cùng xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

-Các người muốn trấn áp luyện hóa bảo bối của bản tọa, đúng là kẻ ngu si nằm mộng.

Lâm Phàm rất tự hào với trí tuệ của bản thân.

Dùng "Thiên Địa Dung Lô" ngăn cản bọn chúng hợp lực, khiến chúng sinh ra ảo giác cho rằng "Thiên Địa Dung Lô" này là một món "phòng ngự chí bảo".

Quả nhiên tất cả đều giống như Lâm Phàm nghĩ, tứ đại quân đoàn trưởng đều bị mắc lừa rồi, chia ra đến ba người để trấn áp luyện hóa "Thiên Địa Dung Lô", cũng vừa hay đã cho Lâm Phàm thời gian thở dốc.

Đơn đấu?

Lâm Phàm từ trước đến nay không hề biết sợ hãi, bây giờ đã giết chết Cổ Trảm Thiên, không những thế mà còn tu vi đã tăng lên, cho dù bây giờ phải đấu với ba tên còn lại thì cũng không còn bất lợi như lúc này nữa.

-Đáng ghét.....

Tam đại quân đoàn trưởng nhìn thấy một màn này ở trước mắt, lửa giận trong lòng thiêu đốt bên trong, hận một nỗi không thể đem Lâm Phàm nghiền ra thành vụn mảnh.

Bọn họ không ngờ vậy mà đã trúng mưu kế của tên Nhân tộc này.

-Nhân tộc, hôm nay bọn ta nhất định phải đem người chém giết.

Cổ Hải Thiên liên tục gầm lên giận dữ, nhanh chóng di chuyển trong hư không, sau lưng phát ra hắc quang vạn trượng, những hắc quang này xuyên thấu tất cả, cuối cùng hướng về Lâm Phàm mà tới.

Lâm Phàm nhanh chóng cất "Thiên Địa Dung Lô", trong mắt nhấp nháy một tia khinh thường.

Tới lúc này đã là thời điểm tiểu gia phát huy rồi.

Hoang Thiên Vị đại viên mãn thì sao, tiểu gia hôm nay nhất định phải chém giết hết thảy, tiểu gia quyết tâm phải lên được Hoang Thiên Vị ngay hôm nay.

-Chúng ta liên thủ, thi triển chiêu thức mạnh nhất, ngay bây giờ trấn áp tên Nhân tộc này.

Đệ nhị quân đoàn trưởng Cổ Chấn Thiên, trong mắt vẻ xấu xa bộc phát lên, hẳn không ngờ tên Nhân tộc này lại mạnh như vậy, vậy mà có thể giết được Cổ Trảm Thiên.

Tu vi chỉ là Thanh Thiên Vị nhưng lại mạnh không kém gì cường giả Hoang Thiên Vị, đồng thời đối phương còn có món "phòng ngự chí bảo"

Nhưng ở "Tuyệt Vọng thành", bọn họ chính là "thần", bất luận ai đến, đều phải bỏ mạng ở đây.

-Được.

Đệ tam quân đoàn trưởng Cổ Bá Thiên quát ra một tiếng, trong khi khua tay thì ngàn vạn quyền đánh vào trong hư không.

-Thiên Ý giết địch.

Thời khắc này, tam đại quân đoàn trưởng liên hợp mạnh mẽ, nhận thêm trợ lực từ thiên ý Cổ Thánh Giới, triển khai vây giết đối với Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 495: Tùy Ý Phản Kháng

Lâm Phàm tu vi Thanh Thiên Vị đại viên mãn so với Hoang Thiên Vị thì vẫn có chênh lệch rất lớn, thế nhưng có hệ thống, tất cả không thể đều hóa thành có thể.

Cô đọng hạt giống chân pháp, thực lực tăng nhanh như gió, hơn nữa Lâm Phàm còn có nhiều thủ đoạn âm hiểm, cho nên coi như là cường giả Hoang Thiên Vị hãn cũng không để vào mắt.

Thiên Ý mệnh mông từ trên trời mà giáng xuống vào thân thể tam đại quân đoàn trưởng, đồng thời hạt giống chân pháp bên trong cơ thể của bọn họ giờ khắc này cũng là điên cuồng vận chuyển, bạo phát ra lực lượng vô tận.

Nguồn sức mạnh này nối liền với trời đất, hướng thẳng về phía Lâm Phàm mà tới.

- Nhân tộc, người hãy nhớ rõ điều này Cổ Tộc là không thể xâm phạm, sinh linh của đại thiên chủng tộc các người ở trong mắt Cổ Tộc chúng ta chỉ là giun dế, bất kể người có mạnh đến đâu đi chăng nữa.

Tam đại Quân đoàn trưởng rống giận, khí huyết trong cơ thể đột nhiên sôi trào.

- Thiên Ý thực sự là không biết xấu hổ, dám trợ giúp Cổ Tộc rõ ràng như thế.

Lâm Phàm cảm thụ được Thiên Ý Cổ Thánh Giới bao phủ, xem thường cười lạnh một tiếng, nhưng mà cho dù có trợ lực như vậy Lâm Phàm cũng sẽ không sợ.

Không phải chỉ là một chút sức mạnh Thiên Ý sao? Tiểu gia đánh sợ nha.

- Xoay Chuyển Càn Khôn

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, một trảo chụp vào hư không, một đoàn khói hai màu trắng đen, bị nắm ở trong tay, sau đó không ngừng chuyển động đi khắp bốn phía.

Xoay Chuyển Càn Khôn sau khi cô đọng thành hạt giống chân pháp thì biến hóa càng mạnh mẽ hơn, một trảo vừa ra thì có cảm giác như trong thiên địa không có chỗ để né tránh.

Lâm Phàm nhắm ngay dưới khố tam đại Quân đoàn trưởng, chuẩn bị công kích thảm thiết nhất thế gian.

- Hắc Hổ Đào Tâm

- Nhất Chỉ Tịch Diệt

Lâm Phàm liên tục dùng các thủ đoạn công kích, từng chiêu đánh ra, khiến cho hư không rung động, va chạm với sức mạnh của tam đại Quân đoàn trưởng.

- Tên nhân tộc này đến cùng là lai lịch gì, chúng ta có Thiên Ý hỗ trợ mà vẫn không thể trấn áp được hẳn.

- Giết giết... Nhất định phải giết chết hẳn hẳn.

- Vạn Cổ Phục Ma Quyền

Trên bầu trời tất cả đều là năm

đám của tam đại Quân đoàn trưởng, những năm đám hùng vĩ cực kỳ, mỗi năm đám cứ như một viên thiên thạch mang theo hơi thở của sự hủy diệt, hung hăng đập tới chỗ Lâm Phàm.

- Hừ, các người lại bị lừa.

Lúc này, Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, thân hình lấp loé, một trảo chọt tung ra, sau đó quát một tiếng:

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Làn khói ở trong hư không đột nhiên tụ lại thành một trảo, trong chớp mắt đã chọn tới dừng quần tam đại Quân đoàn trưởng.

Tam đại Quân đoàn trưởng nhìn thấy hư không chung quanh đột nhiên phát sinh rung động, sắc mặt biến đổi:

- Cẩn thận.

- Coi chừng.

- Ân...

Lúc này, Lâm Phàm sắc mặt ngưng lại, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi, hẳn không nghĩ tam đại Quân đoàn trưởng vậy mà lại có loại thủ đoạn này, có thể đem đồ vật trong dừng quần thụt sâu vào trong cơ thể, khiến cho tuyệt chiêu bách chiến bách thắng của Lâm Phàm mất đi hiệu quả.

- Tên nhân tộc đề tiện vô liêm sỉ, một chiêu này không có một chút tác dụng nào đối với chúng ta đâu.

Tam đại Quân đoàn trưởng chọt quát một tiếng, trong mắt lập loè sát ý mênh mông.

Bọn họ đã bị Lâm Phàm triệt để chọc giận.

- Đấu chiến cổ thể.

Giờ khắc này tam đại Quân đoàn trưởng liếc mắt nhìn nhau, sau đó toàn thân bạo phát ra một đạo hào quang màu đen, đạo hào quang này bao phủ hoàn toàn Tuyệt Vọng Thành.

- Nhân tộc, người đã chọc giận chúng ta thành công, hôm nay chúng ta sẽ cho người thấy được cái gì gọi là khủng bố.

Ở bên trong màn hào quang đen thui đó, ba tên Cổ Tộc khổng lồ tức giận nói ra, sáu con mắt đỏ tươi nhìn thẳng Lâm Phàm.

- Đây là công pháp gì a? Lâm Phàm hơi nghi ngờ, sau đó liền trực tiếp lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ chém về phía tam đại Quân đoàn trưởng.

- Thương Khung.

Một rìu bổ ra, ánh sáng xuyên thấu tầng tầng hư không, trực tiếp va đập trên thân một tên quân đoàn trưởng.

- Leng keng.

Vĩnh Hằng Chi Phủ chạm vào thân thể tên Cổ tộc này mà lại phát ra tiếng kêu như kim loại.

- Má nó, sao lại cứng quá vậy.

Sắc mặt Lâm Phàm hơi đổi, tam đại Quân đoàn trưởng thật ra là đã thi triển bí pháp gì, mà sao có thể biến thân thể trở nên cứng rắn như thế.

- Chết đi...

Mà ngay tại lúc Lâm Phàm ngậy người trong chớp mắt, một nắm đấm đột nhiên xuất hiện ở bên trái Lâm Phàm, sau đó một tiếng nổ vang lên.

Ầm!

Cú đấm này có sức mạnh rất kinh khủng, khiến cho Lâm Phàm cảm giác hơi choáng váng.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 10000.

- Thêm nhiều kinh nghiệm như thế?

Lâm Phàm nghe được tiếng hệ thống nhắc nhở, sắc mặt đột nhiên biến đổi, hẳn không nghĩ tới lại có thể tăng trưởng nhiều kinh nghiệm như vậy.

Nhưng mà cũng phải nói lại cú đấm vừa rồi đúng là quá mạnh. Nếu không phải Lâm Phàm có Ngô Đồng Thần Thụ và Huyết Hải Ma Công thì chưa chắc có thể chịu nổi.

Lâm Phàm nhất thời có ý nghĩ: “Cơ hội hiếm có như vậy không thể bỏ qua được nha.”

- Ba người tên rác rưởi các người, chỉ như vậy mà muốn giết ta sao? Còn quá yếu, sử dụng toàn lực mát xa cho bản tọa đi.

Lâm Phàm trong khi nói thì cũng di chuyển liên tục, hẳn không dám đứng yên một chỗ chịu đòn.

Tam đại Quân đoàn trưởng công kích rất mạnh mẽ, cho dù cơ thể Lâm Phàm có sức phòng thủ rất mạnh cũng không dám đỡ hết toàn bộ, hẳn di chuyển liên tục, khi thấy có chiêu nào có lực vừa vặn thì mới dùng cơ thể để đỡ.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt kinh nghiệm tăng cường 10000.

...

Những Cổ Tộc kia nhìn thấy cái tên Nhân tộc đáng ghét bị tam đại Quân đoàn trưởng vây đánh thì mừng như điên.

Dưới cái nhìn của bọn chúng, tam đại Quân đoàn trưởng là vô địch, một tên nhân tộc nhỏ con sao có thể là đối thủ của các vị quân đoàn trưởng vô địch được. Tất nhiên là trừ lúc này có một vị bị giết, ăn may thôi.

Các sinh linh đại thiên chủng tộc thì lại có cảm giác tuyệt vọng nhìn Lâm Phàm đang bị đánh đến không thể trả đòn.

- Cố lên a...

- Không nên chết a...

Bọn họ liên tục kêu gào, tuy rằng giờ khắc này ở trong hư không hỗn loạn như vậy, Nhân tộc kia không nhất định nghe được thanh âm của bọn họ, thế nhưng bọn họ vẫn muốn cố vũ, vì tên kia là hy vọng duy nhất của họ.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt thắng cấp.

- Cường độ thân thể: Thanh Thiên Vị cấp trung.

Chỉ bị đánh mấy lần cường độ thân thể đã thắng cấp, còn nhanh hơn cả lúc gặp được Thổ Linh trường hà nữa.

Chỉ dựa vào cường độ thân thể Thanh Thiên Vị mà đã có thể chịu đựng công kích của cao thủ Hoang Thiên Vị đại viên mãn, e rằng trên thế gian chỉ có duy nhất tiểu gia.

- Nhân tộc, người có phải hay không đã sợ hãi ở sức mạnh của chúng ta, ở trong tay chúng ta, một chút cơ hội phản kháng người cũng không có.

Đệ nhất Quân đoàn trưởng Cổ Hải Thiên cười lớn không thôi.

Từng cú đâm thấu thịt, trước sức mạnh tuyệt đối, tên Nhân tộc này kết cục chỉ có một, chính là xuống âm phủ.

Chỉ là một tên Nhân tộc làm sao có thể có thể là đối thủ của Cổ Tộc được.

Cổ Tộc vô địch là đạo lý bất hủ.

- Hừ...

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng

Khi biết một quyền có thể tăng cường nhiều kinh nghiệm như vậy, Lâm Phàm đã quyết định cho chúng tự sướng một lúc đã, trước hết phải tăng cường cường độ thân thể đã rồi tính sau.

Bất quá vì để tam đại Quân đoàn trưởng cảm giác mình còn có chút hy vọng, Lâm Phàm cũng thỉnh thoảng hơi hơi phản kháng một chút.

Đương nhiên, sự phản kháng rất là yếu ớt, không được hù sợ tam đại Quân đoàn trưởng nha, cỡ máy kiểm kinh nghiệm như vậy không phải dễ có đâu à.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 496: Bạo Phát Đi, Đại Phàm Ca

- Tên Nhân tộc này làm sao vậy? Tại sao ta có cảm giác hắc đang đùa bỡn chúng ta.

Cổ Hải Thiên đâm ra một quyền, sức mạnh cường hãn tập trung trên thân của Lâm Phàm, nguyên bản dưới cái nhìn của hắc, cú đâm này đủ để giết chết tên Nhân tộc kia.

Nhưng mà để cho hắc kinh ngạc nhất đó là trong chớp mắt tên Nhân tộc này lại đứng lên, thật giống như không có việc gì vậy.

- Không thể nào? Đáng nhẽ ra hắc phải vùng vẫy giãy chết, sau đó sức mạnh không ngừng yếu đi, rồi không bao lâu nữa là có thể triệt để trấn áp hắc.

- Không sai, hắc có thể chống đỡ đến bây giờ, nhất định là có bảo bối phòng ngự, nhưng mà cái bảo bối này sẽ không bảo vệ hắc mãi được, e là mỗi một lần hắc thôi thúc, đều phải tiêu hao một lượng lớn sức mạnh.

Sau khi nghe hai tên Quân đoàn trưởng phân tích, Cổ Hải Thiên có chút tin tưởng những gì bọn họ nói.

Đúng vậy, tên Nhân Tộc này nhất định không chống đỡ được bao lâu nữa.

- Các người nhìn kia, tên Nhân tộc kia đang phản kháng, nhưng nguồn sức mạnh thật sự quá yếu.

Đệ tam Quân đoàn trưởng Cổ Phách Thiên xem thường lạnh rên một tiếng, đâm ra một quyền, trực tiếp đem sức mạnh của Lâm Phàm nuốt

chừng, sau đó đánh về phía Lâm Phàm.

- Sảng khoái...

Lúc này, Lâm Phàm giống như thuyền nhỏ đang ở trong cơn sóng thần vậy, không ngừng sôi trào, phiêu đảng, không có bất kỳ điểm đến nào.

Từng luồng từng luồng sức mạnh từ bốn phương tám hướng kéo tới, đánh vào thân thuyền nho nhỏ kia.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt đã thắng cấp.

- Cường độ thân thể: Thanh Thiên Vị hậu kì.

- Lại thắng cấp.

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm vô cùng vui mừng, cái cảm giác này thật sự quá sung sướng đi.

Có ba tên lao động miễn phí không sợ khổ cực kiếm kinh nghiệm cho mình, nhân tài như vậy đi nơi nào tìm.

Chỉ là không biết ba tên Quân đoàn trưởng này có thể giúp mình tăng cường độ thân thể đến cảnh giới nào.

Trong lòng Lâm Phàm có chút mong đợi, nếu như có thể tăng tới Hoang Thiên Vị đại viên mãn vậy thì quá tốt rồi.

Đương nhiên những suy nghĩ cũng chỉ là ý nghĩ nhất thời của Lâm Phàm mà thôi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Những tên Cổ Tộc khác đều đã yên tĩnh lại, trên khuôn mặt đen kịt xấu xí lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bởi vì tên Nhân Tộc đó đã bị ba đại Quân đoàn đánh rất lâu, nhưng vẫn không chết, vẫn tiếp tục đứng lên.

Lúc này, các sinh linh của chủng tộc đại thiên đang bị nhốt kia cũng trợn tròn mắt, dưới cái nhìn của bọn họ, coi như là Cự Nhân Tộc cũng không thể có dạng sức sống này.

Khi ba đại Quân đoàn trưởng xuất thủ, phong vân biến sắc, đủ để hủy thiên diệt địa, nhưng cái tên Nhân tộc này giống như không có việc gì, mỗi một lần chịu đựng công kích, lại vỗ vỗ cái mông đứng lên.

Một lần lại một lần.

Bây giờ một thời gian dài đã trôi qua, cũng triệt để dọa bọn họ sợ.

- Đây rốt cuộc là người, hay là thần vậy...

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt đã thăng cấp.

- Cường độ thân thể: Thanh Thiên Vị đại viên mãn.

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Phàm khẽ nở một nụ cười, lại thăng cấp một lần nữa.

Ngược lại với Lâm Phàm, lúc này vẻ mặt của ba đại Quân đoàn trưởng đều là vạn phần kinh ngạc, giống như không tin vào tình cảnh trước mắt.

- Tên này đến cùng là người, hay là thần...

Cổ Hải Thiên run rẩy giơ tay lên, không thể tin được sẽ có Nhân Tộc có thể chống đỡ bọn hắn lâu như vậy.

Từng cú đâm thấu thịt, từng quyền nổ tung, làm sao còn có thể sống sót.

- Người đoán xem...

Lâm Phàm cười nhạt, lần này đến Tuyệt Vọng Thành thật sự quá kiểm lời rồi, không chỉ có thực lực tăng lên, ngay cả cường độ thân thể cũng được tăng lên.

Chỉ là Tuyệt Vọng Hầu đến cùng là chạy đi chỗ nào rồi.

Chẳng lẽ đúng như bọn họ nói Tuyệt Vọng Hầu không ở trong Tuyệt Vọng Thành?

Lấy hiểu biết của Lâm Phàm về “tiểu đội Chính Nghĩa”, thì bọn họ làm sao có thể có được những tin tức như thế. Ba đại Quân đoàn trưởng nghe thấy mấy lời này, trong lòng từng người từng người triệt để nổi giận.

- Đoán em gái người....

Trong lúc đó, Lâm Phàm kiểm tra “Ngô Đồng Thần Thụ” một hồi, phát hiện “Ngô Đồng Thần Thụ” cũng tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

Mình có thể chống đỡ đến bây giờ, tất cả đều là công lao của Ngô Đồng Thần Thụ và Huyết Hải Ma Công, nếu như không có chúng nó, coi như cho Lâm Phàm mười cái lá gan, hắn cũng không dám đỡ đòn.

- Được rồi, trò chơi đến đây là kết thúc, bây giờ chính là lúc giết các người.

Lâm Phàm vung ống tay áo một cái, lạnh nhạt nhìn ba đại Quân đoàn trưởng cười nói.

- Tên Nhân Tộc kia, người quá làm càn rồi.

Ba đại Quân đoàn trưởng nghe thấy những lời này của tên Nhân Tộc ghê tởm, liền nổi trận lôi đình, bọn họ đúng là chưa bao giờ gặp qua tên Nhân Tộc càn rỡ như vậy.

Nhưng mà bọn hắn vẫn không hiểu được rốt cuộc tên Nhân tộc này là dùng phương pháp gì để ngăn cản sự công kích của bọn họ.

- Khà khà...

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng đóng đưa, trong lúc đóng đưa đó, hư không có chút rung động, từng đoàn từng đoàn sương mù trắng từ bốn phía hư không, dần dần bay ra.

Có “Đại Phàm Ca” trong tay, ta sẽ vô địch, đây chính là bản lĩnh của “Đại Phàm Ca” trong mắt của Lâm Phàm.

Có bao nhiêu kẻ địch mạnh mẽ, cuối cùng vẫn đều đứng ở trong tay “Đại Phàm Ca”.

Chờ mình trở thành người chí cao vô thượng đứng đầu Cổ Thánh Giới, nhất định phải cho “Đại Phàm Ca” một cái danh hiệu.

- Cái gì thế này?

Cổ Hải Thiên nhìn thấy những sương trắng này, lông mày ngưng lại, đâm ra một quyền, trong nháy mắt đánh tan những sương trắng này, nhưng đám sương mù trắng bị đánh tan kia lại từ từ dung hợp lại.

Cổ Chấn Thiên, Cổ Phách Thiên và hai đại Quân đoàn trưởng không ngừng lùi lại, tung ra ngàn vạn chưởng đánh vào hư không, sau đó hợp thành một bức màn bảo vệ, muốn đem những sương mù này ngăn ở bên ngoài.

Nhưng để bọn hăn kinh ngạc chính là, những sương mù này lại thẩm thấu tầng tầng hư không, xuyên qua màn chắn.

Lâm Phàm nhìn ba đại Quân đoàn trưởng, lạnh nhạt nói ra.

- Các người giết không được ta, mà ta muốn muốn giết các người, cũng không phải là không được, chỉ là cần chịu đau một mà thôi, nhưng mà những thứ này đều đáng giá.

- Nhân Tộc đáng ghét.

Ba đại Quân đoàn trưởng không biết những sương mù này rốt cuộc là thứ gì, cũng không dám bước lên trước.

Nhưng những sương mù này không ngừng áp sát bọn họ, trong chớp mắt, những sương mù này đột nhiên lật vọt lên, ngưng tụ thành một cái cự long vạn trượng, hướng về ba đại Quân đoàn trưởng rít gào.

Rống!

Một trận rồng gầm vang vọng đất trời, cự long vạn trượng trực tiếp xuyên qua ba đại Quân đoàn trưởng.

Mà ba đại Quân đoàn trưởng cũng ra sức chống đỡ, nhưng trong chớp mắt, ba đại Quân đoàn trưởng lại phát hiện đầu cự long vạn trượng này trực tiếp xuyên qua mà đi, căn bản không có tạo thành thương tổn cho bọn họ.

- Ha ha, cố làm ra vẻ bí ẩn, làm ta còn tưởng sẽ là cái gì, không nghĩ tới sẽ là như vậy.

Vào lúc này, Ba đại Quân đoàn trưởng điên cuồng nở nụ cười.

Vừa bắt đầu bọn họ còn cho rằng đây là một chiêu thức rất mạnh mẽ, nhưng bây giờ bọn họ mới phát hiện, cái này căn bản không phải là chiêu thức cường đại gì, mà cái tên Nhân tộc này chỉ cố làm ra vẻ mà thôi.

- Hừ, Nhân tộc, thủ đoạn của người đã hết, bây giờ đến lượt chúng ta.

Ba đại Quân đoàn trưởng lạnh lùng nhìn Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm nhìn ba đại Quân đoàn trưởng, khẽ mỉm cười.

- Các người không cảm thấy có nơi không giống bình thường sao?

- Không giống bình thường? Ha ha, chúng ta chỉ có cảm giác muốn giết chết người mà thôi.

Ba đại Quân đoàn trưởng cười lạnh.

- A...

Nhưng mà vừa lúc đó, sắc mặt của Quân đoàn trưởng thứ hai Cổ Chấn Thiên hơi đổi, con ngươi đột nhiên co rụt lại, giống như xảy ra chuyện gì ghê gớm vậy.

Theo sát phía sau chính là đệ nhất Quân đoàn trưởng cùng đệ tam Quân trưởng, bọn họ đều phát hiện nơi dị thường.

- Người... Người...

Cổ Hải Thiên không dám tin chỉ vào Lâm Phàm, muốn nói cái gì đó, nhưng vào lúc này lại bắt đầu cà lăm.

...

- Bạo phát đi, Đại Phàm Ca của ta.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, hai tay giơ lên, bữa tiệc bắt đầu rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 497: Lên Cấp Đi

- Người nhìn ta làm gì?

Cổ Chấn Thiên nhìn thấy ánh mắt của Cổ Hải Thiên, tâm thần đột nhiên run lên, giống như có đồ vật gì đó bị người ta nhòm ngó.

- Người muốn làm gì.

Lúc này Cổ Chấn Thiên đột nhiên phát hiện, Cổ Phách Thiên không biết khi nào, xuất hiện ở bên phải hắn, kèm theo đó là những tiếng thờ dốc dày nặng, phun ra khí nóng. Mà khí nóng này phun thẳng lên mặt Cổ Chấn Thiên khiến hắn rung mình một cái.

...

- Đám người Quân đoàn trưởng bị làm sao vậy...

- Tại sao người nào người nấy đều đứng ở nơi đó không nhúc nhích?

Các binh sĩ Cổ Tộc nhìn một màn phương xa trong lòng nghi hoặc vạn phần, không biết chuyện gì xảy ra. Bọn họ cũng không hiểu vì sao mỗi một người trong nhóm Quân đoàn trưởng đều bất động ở đó.

Có thể vừa lúc đó, bọn

họ nhìn thấy đệ nhất Quân đoàn trưởng cùng đệ tam Quân đoàn trưởng đột nhiên kẹp đệ nhị Quân đoàn trưởng ở giữa, tâm thần đột nhiên nhảy một cái.

Đặc biệt là đồ vật ở giữa đứng quần kia trực tiếp nhất trụ kinh thiên, càng khiến cho các binh sĩ Cổ Tộc vạn phần hoảng sợ.

Sẽ không phát sinh chuyện như vậy đi...

Mà lúc này, các sinh linh của đại thiên chủng tộc nhìn thấy một màn trước mắt, từng người từng người đều tròn tròn mắt.

Tuy rằng bọn họ không biết nguyên nhân vì sao ba đại Quân đoàn trưởng lại biến thành như vậy, thế nhưng bọn họ biết, tất cả những thứ này đều liên quan tới vị Nhân Tộc vĩ đại kia.

Nhất định là vị Nhân tộc kia đã thi triển một loại công pháp nào đó mê hoặc tâm thần của đám người kia, để bọn hắn làm ra những chuyện táng tận lương tâm.

- Các vị Quân đoàn trưởng, các người không thể như vậy được, tôn nghiêm của Cổ Tộc chúng ta không thể khinh nhờn...

Một tên Cổ Tộc nhìn thấy tình cảnh trước mắt, phun ra một ngụm máu đen.

Ba đại Quân đoàn trưởng, đại biểu cho Thống Soái cao nhất của Tuyệt Vọng Thành, mà lúc này lại làm ra chuyện như vậy trước mặt hàng ngàn hàng vạn Cổ Tộc.

Bây giờ, Lâm Phàm cũng cảm thấy hơi đau mắt, ba tên gia hỏa này làm chuyện khó coi vô cùng, thật sự là quá trơ trẽn.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Vừa dứt lời, hư không chấn động, vô số bàn tay xuyên thấu hư không, chụp vào nơi chung cực kia.

Hiện tại, ba đại Quân đoàn trưởng bị “Đại Phàm Ca” mê hoặc, nếu như mình tùy tiện xông lên, sẽ kích phát tiềm lực của bọn họ, đến lúc đó e là khó giải quyết.

Nếu có người bị “Đại Phàm Ca” mê hoặc, mà mình lại đi ngăn cản bọn họ phát tiết, thì không thể nghi ngờ chính là đoạt đồ ăn trước miệng

hỗ, sẽ gây nên phiền phức rất lớn.

Xoay Chuyển Càn Khôn vừa ra, ba đại Quân đoàn trưởng trong nháy mắt mất đi sức chiến đấu.

- Phá diệt.

Ánh búa hiện ra, Khai Thiên Tích Địa, trực tiếp giết chết ba đại Quân đoàn trưởng.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết Cổ Tộc Cổ Hải Thiên cảnh giới Hoang Thiên Vị đại viên mãn.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm đã tăng thêm 100000.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết được Cổ Tộc Cổ Phách Thiên cảnh giới Hoang Thiên Vị đại viên mãn.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm đã tăng thêm 100000.

...

Trong nháy mắt, Ba đại Quân đoàn trưởng thi nhau đánh rã, mà kinh nghiệm cũng ào ào dâng lên.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã thăng cấp.

- Keng, tu vi tăng lên cảnh giới Hoang Thiên Vị sơ kì.

Ngay lúc này, vách ngăn cảnh giới của Lâm Phàm đột nhiên đổ nát, sau đó sức mạnh của hắn liên tục tăng lên, mà hạt giống Chân pháp trong cơ thể trong nháy mắt vận chuyển, không ngừng lớn mạnh, so với lúc trước còn cường đại hơn rất nhiều.

Quả nhiên...

Cảnh giới Hoang Thiên Vị cùng cảnh giới Thanh Thiên Vị đúng là khác nhau một trời một vực.

Mà bốn đại Quân đoàn trưởng này đều là cao thủ Hoang Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn lâu năm, vẫn một mực nỗ lực đột phá Thần Thiên Vị, nhưng mà bọn họ tích lũy còn chưa đủ, cho nên không có cách nào phá vỡ lớp bình phong này.

Bởi vậy không thể tiến vào cảnh giới Thần Thiên Vị được.

Lúc này, Lâm Phàm cũng đang suy nghĩ xem, cảnh giới Thần Thiên Vị này đến cùng là dạng cảnh giới gì.

Bên trong Bí Lục Cổ Thánh Giới của Độc Vương cũng có chỗ ghi lại, thế nhưng ghi chép vẫn chưa đầy đủ.

Thần Thiên Vị chính là một thiên địa hoàn toàn mới và cũng là con đường chân chính dẫn về Cửu Tiêu.

- Oài... Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, bây giờ tu vi của mình mới ở Hoang Thiên Vị sơ kỳ, còn cách Thần Thiên Vị một đoạn dài nữa, nghĩ nhiều như thế, cũng chẳng có ích gì.

Lâm Phàm âm thầm nghĩ.

Lúc này, hạt giống Chân Pháp trong cơ thể ngừng vận chuyển, so với lúc trước càng tăng gấp mấy lần.

Nếu như bây giờ gặp phải mấy tên gọi là bốn đại Quân đoàn trưởng, Lâm Phàm chắc chắn có thể đánh chết bọn hăn tại chỗ, tuyệt đối sẽ không phiền phức như lúc trước.

Hiện tại, Lâm Phàm đem “Yêu Thành” phóng thích ra ngoài.

Ngay sau đó, Thượng Cổ Đại Yêu dùng bàn tay khổng lồ chộp lấy thi thể của ba đại Quân đoàn trưởng, nuốt chửng chúng vào trong bụng để luyện hóa.

Mà ba đại Quân đoàn trưởng này tu vi cao thâm, tinh khí thần đã đạt đến đỉnh cao, cho nên nó chính là vật đại bổ chân chính của Thượng Cổ

Đại Yêu.

Ầm!

Đúng lúc này, trên người Thượng Cổ Đại Yêu chợt bộc phát ra một đạo tinh quang, đạo hào quang này bắn xuyên thiên địa, sau đó dần dần tiêu tan.

- A...

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía Thượng Cổ Đại Yêu, phát hiện sức mạnh Thượng Cổ Đại Yêu đã tăng lên rất nhiều.

Tuyệt phẩm Linh khí “Yêu Thành” lại sắp đột phá.

Có phải do sức mạnh còn chưa đủ, hay là nuốt chừng Cổ Tộc còn chưa đủ nhiều cho nên vẫn chưa đột phá?

Thời khắc này, Lâm Phàm nhìn về phía Tuyệt Vọng Thành.

Dưới cái nhìn đó, những binh lính Cổ Tộc sợ hãi đến co quắp, ngồi bệt dưới đất, bọn họ bị tên Nhân Tộc Lâm Phàm này làm cho choáng váng.

Trong lòng bọn họ, bốn đại Quân đoàn trưởng vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng bây giờ lại bị tên Nhân tộc trước mắt này chém chết, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thì bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

- Tên Nhân Tộc đáng ghét, người dám giết Quân đoàn trưởng của chúng ta, chúng ta liều mạng với người.

Các binh lính Cổ Tộc của Tuyệt Vọng Thành gào thét, tuy nói nội tâm sợ hãi, thế nhưng vào lúc này cũng cuồng bạo lên.

- Tới đúng lúc lắm.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười.

- Thượng Cổ Đại Yêu, nuốt hết cho ta.

Mặc dù Ngũ Hành không thu thập đủ, thế nhưng sau khi thôn phệ bốn đại Quân đoàn trưởng, “Yêu Thành” có dấu hiệu đột phá, bây giờ bởi vì lực lượng không đủ, cho nên vẫn đứng yên tại chỗ, vì thế Lâm Phàm muốn để Thượng Cổ Đại Yêu đem toàn bộ Cổ Tộc nơi này cắn nuốt, để một lần trở thành Đạo khí.

- Thôn Thiên Thực Địa.

Thượng Cổ Đại Yêu rống giận, tròng mắt loé lên, miệng há to ra, như thể đem toàn bộ thế giới nuốt vào.

Sau đó, một cơn bão hình thành, những Cổ Tộc không bị khống chế kia bị cuốn tới giữa không trung.

Vạn phu trưởng của Cổ Tộc, Thiên phu trưởng, Bách phu trưởng... Nhưng những Cổ Tộc này ở trước mặt Thượng Cổ Đại Yêu nhỏ bé vô cùng, cho dù có giãy dụa chạy trốn, cũng bị Lâm Phàm ra tay giải quyết.

Sức mạnh đang dâng lên.

Khiến da thịt của Thượng Cổ Đại Yêu phát tán ra ánh sáng, những đạo hào quang này càng ngày càng mạnh, càng ngày càng che khuất mặt trời.

- Ăn đi... Ăn đi, ăn được càng nhiều càng tốt.

Lâm Phàm lơ lửng ở trong hư không, nhìn thấy hành động của Thượng Cổ Đại Yêu, nội tâm vô cùng vui mừng..

Các sinh linh của đại thiên chủng tộc nhìn bóng người trong hư không kia, từng người từng người đều ngốc trệ.

Tuyệt thế Ma thần, tàn sát vô số Cổ Tộc.

Thế nhưng đối với sinh linh của đại thiên chủng tộc mà nói, bọn họ cũng không sợ Lâm Phàm, mà là kính nể tôn kính hẳn.

Lúc trước, những tên Cổ Tộc đã tra tấn, hành hạ bọn họ, mà bây giờ lại thê thảm kêu lên khiến bọn họ như trút được cơn giận.... Mà những thanh âm thảm thiết này vào tai các sinh linh của đại thiên chủng tộc lại êm tai lạ thường.

Giờ khắc này hy vọng của bọn họ như mặt trời ban trưa, trực tiếp xuyên thấu Tuyệt Vọng Thành.

Dưới sức mạnh hy vọng, kết tinh Tuyệt Vọng đang lơ lửng ở bên trong Tuyệt Vọng Thành, từng cái từng cái bị phá vỡ hóa thành tro tàn.

Trăm vạn Cổ Tộc, toàn bộ bị Thượng Cổ Đại Yêu nuốt chửng.

Mà sức mạnh của trăm vạn Cổ Tộc cũng chỉ ngang ngửa với bốn đại Quân đoàn trưởng mà thôi.

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm nhận được sức mạnh của “Yêu Thành” đã đạt đến trạng thái đỉnh cao, cũng chợt quát một tiếng.

- Lên cấp, Khí Linh ngộ đạo, thành tựu Đạo khí.

Ầm!

Một cột sáng bắn vào mây xanh, lúc này Thượng Cổ Đại Yêu gào lên, một luồng sức mạnh cường hãn đột nhiên bạo phát ra.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 498: Tứ Đại Quý Nghèo

Ánh hào quang soi rọi bốn bề, Yêu Thần Quốc xuất hiện phía trên đỉnh đầu của Thượng Cổ Đại Yêu, bên trong có đủ loại Yêu Thần cười gió bay lượn, tất cả tạo nên một Yêu Thành hoàn mỹ, đồng thời còn có một vị trí giả Yêu Thần đầy lời vàng ý ngọc đang giảng giải những đại đạo thâm thúy bên trong.

Những Yêu Thần trầm mê trong đó phảng phất như đang đắm chìm trong một cảnh giới huyền diệu.

Rầm!

Thiên địa chấn động, đất nở sen vàng, yêu khí tung hoành, ánh sáng thần quang vô thượng bao quanh lấy “Yêu Thành”.

- Ta chính là thượng cổ... Đúng lúc này, trong đôi mắt của Thượng Cổ Đại Yêu loé lên một tia sáng, tia sáng ấy vô cùng hung uy, cánh tay khổng lồ chống trời nâng Yêu Thành lên giữa lòng bàn tay nó.

- Đại Yêu.

Khi hét lên hai tiếng này, khí tức của Thượng Cổ Đại Yêu bùng phát triệt để.

- Mạnh quá, đây chính là quá trình Linh Khí lột xác thành Đạo khí sao? Lâm Phàm cảm nhận được nguồn sức mạnh ấy, lòng hân rung lên, nguồn sức mạnh nọ quả thực còn mạnh hơn gấp trăm lần so với lúc trước.

Vào lúc này, khi những sinh linh chủng tộc các giới bị giam giữ nhìn thấy hình ảnh trước mắt thì đều rơi vào trạng thái hoảng sợ.

Bọn họ, kẻ thì là Bản Thổ sinh linh, kẻ thì là tuyệt thế bá chủ phi thăng từ hạ giới, thế nhưng giây phút này, khi nhìn tình huống trước mắt, tất cả đều bị chấn động tới mức không thốt thành lời.

- Mạnh quá, món bảo bối này mà thăng cấp thành Đạo khí, nhất định còn mạnh hơn cả những Đạo khí bình thường.

- Rốt cuộc Nhân tộc này là thần thánh phương nào?

Giờ phút này, trong mắt bọn họ, Lâm Phàm chính là sự tồn tại tựa như Thiên Thần, mái tóc dài của hắn bay múa, khuôn mặt cương nghị, ánh mắt sắc bén bá đạo, đôi tay chấp sau lưng, đôi mắt nhìn thẳng vào không trung, tất cả đã để lại một ấn tượng cực kì sâu sắc trong nội tâm của hàng ngàn hàng vạn các sinh linh chủng tộc.

- Trục Nhật Liệt Hồn Thương

- Kim Cương Thiên Ma Quyển

- Đại Địa Ma Chùy.

...

Giờ phút này, Lâm Phàm trực tiếp chụp nát bốn món Đạo khí của Tứ đại Quân đoàn trưởng vào trong hư không.

- Phá toái.

Ầm ầm!

Ầm thanh đổ nát, chỉ trong nháy mắt bốn món Đạo khí đã vỡ tan, từng dòng Đạo khí bắn ra như thác lũ, ý chí của Đạo khí bay múa đầy trời như muốn trốn khỏi nơi này.

Bàn tay khổng lồ của Thượng Cổ Đại Yêu mạnh mẽ chộp lại những ý chí Đạo khí này, sau đó nuốt trọn chúng, sức mạnh toàn thân lại tăng lên mãnh liệt.

Nếu như để người khác nhìn thấy Lâm Phàm một hơi liên tục đánh nát bốn món Đạo khí thì tuyệt đối sẽ học máu đầy đất, quá xa xỉ, xa xỉ tới mức khiến người ta muốn vỡ vụn.

Trong thiên hạ này, không ai có thể so được với trình độ luyện khí của Lâm Phàm, chỉ cần có đầy đủ vật liệu thì Nhân khí, Linh khí, Đạo khí nào hãn đều chỉ cần hạ bút thành văn, không hề có khó khăn gì.

Uỳnh!

Một tiếng vang thật lớn đột nhiên bộc phát ra từ trong cơ thể Thượng Cổ Đại Yêu, sau đó nổ lên những tiếng kệt kệt kệt như tiếng xương cốt.

Thượng Cổ Đại Yêu vạn trượng trực tiếp biến thành mười vạn trượng.

- Keng, chúc mừng thăng cấp thành công.

- Keng, thăng cấp thành Đạo khí hạ phẩm.

Lâm Phàm khoát tay, thu “Yêu Thành” lại, trong lòng hân vui vẻ một chập, quá mạnh, thật sự là quá mạnh.

Cuối cùng cũng thăng cấp thành Đạo khí, mặc dù chỉ là Đạo khí hạ phẩm nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó còn mạnh hơn cả Đạo khí trung phẩm.

- Chủ nhân, ta cần Thánh Dương Đan để tu luyện. Đúng lúc này Lâm Phàm khiếp sợ nhìn Thượng Cổ Đại Yêu đang khoanh chân giữa Yêu Thành, thốt nhiên mở miệng nói.

- Chuyện này... chuyện này...Giờ phút này Lâm Phàm cảm thấy như thể hắn đang nằm mơ, bởi hắn không tin nổi là Thượng Cổ Đại Yêu lại có thần thức tự chủ.

Mặc dù nội tâm Lâm Phàm đang khiếp sợ nhưng trong lòng hắn lại mừng như phát điên, bởi nó khiến hắn nhìn thấy được ánh dương hy vọng, hy vọng rằng Thượng Cổ Đại Yêu sẽ lấy lại được hùng phong.

Phất tay áo một cái, hàng trăm vạn viên Thánh Dương Đan ngưng tụ thành một dòng sông đan dược rồi bay vào bên trong “Yêu Thành”, Thượng Cổ Đại Yêu mở miệng, nuốt trọn con số trăm vạn viên Thánh Dương Đan này vào trong bụng, sau đó tiến hành luyện hóa.

Bây giờ Thánh Dương Đan còn khoảng hai triệu viên, Lâm Phàm cũng phải để lại một ít để phòng ngừa vạn nhất.

Lúc này khí tức của Thượng Cổ Đại Yêu đột nhiên tăng lên vùn vụt, điều đó khiến Lâm Phàm kinh ngạc vạn phần.

Cảnh giới Thanh Thiên Vị đại viên mãn.

Hoang Thiên Vị sơ kì.

Hoang Thiên Vị trung kì.

...

- Biến thái quá đi mất. Lâm Phàm không thể không khâm phục Khí Linh Thượng Cổ Đại Yêu này, tu vi của nó tăng lên dễ dàng như thể uống nước vậy, thế nhưng đang lúc thăng lên đến Hoang Thiên Vị cấp trung thì khí tức của Thượng Cổ Đại Yêu bình ổn lại, hiển nhiên là con số trăm vạn viên đan dược này vẫn không thỏa mãn được khẩu vị của Thượng Cổ Đại Yêu.

Mặc dù bản thân Lâm Phàm đã có Ngô Đồng Thần Thụ, giây phút nào cũng tinh luyện Thánh Dương Đan, thế nhưng cứ theo cái tốc độ này

thì cho dù là Ngô Đồng Thần Thụ cũng không lấp đầy được Thượng Cổ Đại Yêu.

Xem ra sau này phải càn quét một ít bảo bối nữa mới được.

Đúng lúc này Lâm Phàm đột nhiên nhớ tới một chuyện, đó chính là Tuyệt Vọng Hầu không có ở Tuyệt Vọng Thành, cái Tuyệt Vọng Thành kia chắc chắn cũng có kha khá bảo bối, nếu như hắn công phá Tuyệt Vọng Thành thì bảo bối này làm sao có thể tuột khỏi tay cho được.

- Tiền bối, cứu chúng ta...

- Tiền bối, xin ngài hãy thả chúng ta ra ngoài.

Lúc này, những sinh linh chủng tộc các giới bị giam giữ ở trong lồng giam đang điên cuồng la hét, bọn họ không thể ngờ rằng vị tiền bối Nhân tộc này lại có thể mạnh đến nhường vậy, mạnh đến mức có thể một thân một mình công phá cả Tuyệt Vọng Thành và tiêu diệt Tứ đại Quân đoàn trưởng ở nơi này, trăm vạn Cổ Tộc cũng bị cái Khí Linh kia nuốt chửng.

Khủng bố, quá khủng bố.

Nếu như không phải nhìn thấy tận mắt, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin những thứ này.

Lâm Phàm vung tay lên, phá mở lồng giam thả sinh linh chủng tộc các giới ra, sau đó để họ đi giải cứu những đồng bào khác, còn Lâm Phàm thì hóa thành một vệt sáng bay về phía bốn toà tháp nhọn.

Nếu mà càn quét, vậy trước tiên phải càn quét Tứ đại Quân đoàn trưởng.

Những sinh linh chủng tộc các giới muốn bày tỏ sự hàm ơn sâu sắc đối với Lâm Phàm, nhưng vừa mới ngẩng đầu đã phát hiện vị tiền bối Nhân tộc này đã bay về phương xa, cuối cùng chỉ đành quỳ bái, sau đó đi giải cứu những đồng bào còn lại.

Nơi cất giữ của Đệ nhất Quân đoàn trưởng, ba món Linh khí trung phẩm, bốn món Linh khí thượng phẩm, hai món Linh khí tuyệt phẩm, năm mươi vạn viên Thánh Dương Đan.

Nơi cất giữ của Đệ Nhị Quân đoàn trưởng, nghèo, nghèo kiệt xác, chỉ có năm món Linh khí trung phẩm, năm mươi vạn viên Thánh Dương Đan.

Nơi cất giữ của Đệ Tam Quân đoàn trưởng, không hề có thứ gì, nghèo tới mức đến khổ cũng chẳng có, chỉ có thể khoe hàng.

Nơi cất giữ Đệ tứ Quân đoàn trưởng, năm mươi vạn viên Thánh Dương Đan.

...

- Không phải chứ, thân là Tứ đại Quân đoàn trưởng của Cổ Tộc mà vì sao lại nghèo như thế ăn mày thế này. Lâm Phàm cực kỳ bất đắc dĩ, sau đó bay về phía chỗ của Tuyệt Vọng Hầu.

Đây là hy vọng cuối cùng của hắn, nếu như bên Tuyệt Vọng Hầu kia cũng không có thứ gì đáng giá, vậy thì đúng là hổ cha thật rồi.

Thật ra Lâm Phàm không biết, ở Tuyệt Vọng Thành, Tứ đại Quân đoàn trưởng của Cổ Tộc có rất đông thủ hạ, bởi vậy nên tài nguyên cũng tiêu hao cực kỳ khổng lồ.

Đặc biệt là Tứ đại Quân đoàn trưởng một lòng muốn muốn xung kích Thần Thiên Vị, thường ngày đều một mực bế quan, ngưng luyện ra được năm mươi vạn viên Thánh Dương Đan đã là tốt lắm rồi.

Mỗi một lần xung kích Thần Thiên Vị, Tứ

đại Quân đoàn trưởng đều sẽ biến thành nghèo rớt mồng tơi.

Đệ nhất Quân đoàn trưởng vốn là muốn xung kích Thần Thiên Vị thêm một lần nữa, nhưng mà đúng lúc này Lâm Phàm xuất hiện nên Đệ

nhất Quân đoàn trưởng mới ngừng động tác, bởi vậy Lâm Phàm mới có thể lấy được những Linh khí này, bằng không y mà xung kích, những Linh khí này sẽ lập tức bị mang đi luyện hóa để hóa thành sức mạnh xung kích Thần Thiên Vị.

Lúc này Lâm Phàm đứng trước một cánh cửa đá đóng chặt, trên cửa đá này điêu khắc rất nhiều đồ án, có điều Lâm Phàm không quan tâm gì tới những đồ án này, bây giờ thứ hắn muốn biết nhất chính là những thứ ở phía sau cánh cửa đá này có chút giá trị nào không thôi.

Lâm Phàm vươn cánh tay hy vọng, trong lòng âm thầm cầu khẩn.

Có kho báu, có kho báu, không thì vài môn thần khí cũng được nha...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 499: Kịch Bản Sai Rồi

Thật ra Lâm Phàm là một chàng trai rất dễ dàng thỏa mãn, không cần bạn phải giàu có thế nào, thế nhưng ít ra cũng phải để người ta nhìn nổi chứ hả.

Không cầu mong phải nhiều, chỉ cần mang tới mấy ngàn vạn viên Thánh Dương Đan, rồi khoảng một trăm tám mươi món Đạo Khí là đã hẳn đã thấy đủ rồi mà.

Két két!

Cửa đá mở ra ầm ầm, ánh sáng bảy màu rực rỡ của bảo tàng trực tiếp xuyên thấu qua cánh cửa.

- Ấy da, thật chói mắt quá đi mất. Lâm Phàm che mắt, toàn thân hẳn hưng phấn đến mức phát run, Chói mắt quá, không xong rồi, không xong rồi.

Vào giây phút này Lâm Phàm đã thẹn thùng đến mức toàn thân cứng lên như được chiêm ngưỡng đại mỹ nhân phong tao tuyệt trần vậy, nước miếng của hắn chảy ào ào xuống dưới.

Phát tài rồi! Lần này phát tài rồi!

Lâm Phàm nhìn hình ảnh trước mắt, trái tim hắn hưng phấn đến mức đập thình thịch không ngừng.

Quả nhiên, với địa vị như của Tuyệt Vọng Hầu thì nội tâm chắc hẳn phải vô cùng trống vắng, cho nên Tuyệt Vọng Hầu chỉ có thể mang thật nhiều bảo bối ra để lấp đầy tâm linh trống vắng ấy thôi.

Từng hàng từng đống Thánh Dương Đan chồng chất lên nhau, nom như những ngọn núi nhỏ, những Thánh Dương Đan ấy tản mát ra khí tức khiến người ta chỉ muốn phạm tội, khiến người ta kìm lòng không đậu phải tiến lên phía trước, tham lam gom hết chúng lại, sau đó nhét vào trong túi tiền.

Nhiều Thánh Dương Đan như thế trực tiếp ngưng tụ thành từng con từng con Thánh Dương Trường Long, những con Thánh Dương Trường Long này không ngừng lượn vòng bay múa.

Lâm Phàm khẽ nuốt một ngụm nước miếng, chỉ liếc nhìn thôi cũng đã phải có ít nhất một ngàn vạn viên rồi.

Linh Khí, Đạo Khí, từng món từng món trôi nổi ở giữa không trung.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó yên lặng đóng cánh cửa đá lại, trực tiếp thả “Yêu Thành” ra.

Lúc này, những Linh Khí cùng Đạo Khí nọ đột nhiên vang lên những tiếng ong ong, phảng phất như phát hiện ra Lâm Phàm là kẻ đột nhập, từng chiếc từng chiếc bóng xuất hiện xen kẽ giữa những Linh Khí và Đạo Khí.

- Thượng Cổ Đại Yêu, người xử lý những Khí Linh này, ta đi lấy đan dược. Lâm Phàm xoa xoa đôi bàn tay rồi nói.

- Được. Trong tròng mắt của Thượng Cổ Đại Yêu lập loè ánh sáng dị thường, ở trong mắt Thượng Cổ Đại Yêu, những món Linh Khí và Đạo Khí nọ đều là đồ ăn cả đấy.

Thượng Cổ Đại Yêu gào lên một tiếng rồi trực tiếp nhào về phía những Khí Linh này, nó phải cắn nuốt tất cả bọn chúng.

Mà Lâm Phàm thì bổ nhào lên Thánh Dương Đan, ôm trọn từng vốc từng vốc một.

- Ha ha, phát tài rồi, ồ, còn có cả các loại đan dược khác nữa à, được đó, được đó, đã lâu không ăn đan dược để thăng cấp, vừa lúc đánh đấm cũng mệt rồi, phải tự thưởng cho bản thân mới được. Lâm Phàm hài lòng nói.

- Không tệ, không tệ, cái viên đan dược Thiên Vương Đại Đạo Đan ngọt đấy nha. Giờ phút này Lâm Phàm đang hưởng thụ một cuộc sống cực kì xa xỉ, từng viên từng viên đan dược được ném vào miệng hắn như thể không biết xót tiền.

Rộp rộp, ngon đó nhé.

Thiên Địa Âm Dương Đan.

Phi Thăng Bổ Thiên Đan.

Tam Hợp Hỏa Long Đan.

...

Những đan dược này đều là đan dược cực kỳ trân quý và có đủ loại diệu dụng thần kỳ, là đan dược mà khi Cổ Tộc và sinh linh chủng tộc các giới nhìn thấy đều phải điên cuồng.

Thế nhưng giờ khắc này, đối với Lâm Phàm mà nói, những đan dược này gia tăng kinh nghiệm quả thật là không ít đâu.

Trong đó có một viên đan dược có thể tăng tốc độ tu luyện lên gấp mười lần, nhưng mà theo Lâm Phàm thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Hiện giờ Cổ Tộc ở Cổ Thánh Giới nhiều như thế, đến chém còn không hết thì làm gì có thời gian để mà tu luyện.

Thoải mái...

Lâm Phàm dần dần trầm mê, cuộc sống này đã lâu lắm hắn không được hưởng thụ rồi.

Bên ngoài!Phía xa Tuyết Vọng Thành đột nhiên xuất hiện dị dạng.

Một đám mây màu vàng thình lình bay tới, trong đám mây lập loè ánh chớp và xuất hiện rất nhiều bóng mờ, có bóng của những cự long dài ngàn vạn trượng, có bóng của người khổng lồ cao chọc trời, và có cả những vị thần linh trong tay cầm tia sét.

Trống trận rền vang, chiến ý ngút trời.

- Trường lão Chúc Long, phía trước chính là Tuyết Vọng Thành. Tạ Thăng nhìn toà Tuyết Vọng Thành khổng lồ, trong lòng cũng trào lên sự chấn động, động tĩnh này quả là căng thẳng đây.

Cổ Tộc vô cùng hung ác, tàn bạo và máu tanh, chúng nuốt sống sinh linh, quả thực chính là ác ma trong ác ma.

Sáu đại tông môn phái ra rất đông đệ tử, chỉ riêng hàng trường lão đã có tới ba mươi người để vây công đại quân Cổ Tộc, sau đó giải cứu những sinh linh chủng tộc các giới, dốc sức làm sao giải cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hoang Cổ Long Tông, Giác Thiên Tông, Cự Linh Thần Tông, Thần Tộc Điện Đường, Thủy Thần Tông... sáu đại tông môn đều vạn phần để ý tới hành động lần này.

Bọn họ đều biết Tuyết Vọng Hầu cực kỳ khủng bố, nếu Tuyết Vọng Hầu mà ở Tuyết Vọng Thành thì cho dù bọn họ có tới cả vạn người cũng đều phải bỏ xác tại đây.

Bởi vậy phải nắm chắc thời điểm Tuyết Vọng Hầu không có ở Tuyết Vọng Thành.

- Hừ, lần này nhất định phải để Cổ Tộc biết được sự lợi hại của Mục Long Thiên ta.

Mục Long Thiên dáng vẻ hiên ngang, ánh mắt sáng lập loè, chiến ý cũng chợt bộc phát, lần này hẳn phải khiến uy danh của mình vang vọng

khắp cả Cổ Thánh Giới.

Để cho vô số chủng tộc các giới phải nhớ kỹ đến mình.

- Sư huynh, lần này mục đích chính của chúng ta là cứu người, không được tham chiến. Tạ Thăng nói.

- Sợ cái gì, Tuyệt Vọng Hầu không có ở Tuyệt Vọng Thành, chúng ta có gì mà phải sợ. Mục Long Thiên nói.

Tạ Thăng nhìn Mục Long Thiên, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, tính khí của sư huynh tương đối cao ngạo, không thích nghe lời người khác.

- Tạ sư đệ, Mục sư huynh nói rất đúng, bây giờ chúng ta còn cần gì phải sợ hãi nữa. Long Nguyệt Nhi bên cạnh nói.

- Sư muội nói rất đúng, Mục Long Thiên lạnh nhạt gật đầu, sau đó chuyển mắt nhìn thẳng về phía trước.

Mấy vạn người tuy nhiều, nhưng so với Cổ Tộc thì vô cùng nhỏ bé.

Ầm!

Đám mây màu vàng nháy mắt xuất hiện trên bầu trời Tuyệt Vọng Thành rồi đột nhiên nổ tung, mấy ngàn Cự Nhân Tộc chột quát một tiếng, thân thể mạnh mẽ bộc phát rồi lần lượt biến thành những người khổng lồ cao cả trăm trượng.

Theo sau đó, Cự Nhân Tộc phòng ngự kinh người, sức lực khủng bố đột ngột rơi xuống từ không trung.

- Cự Nhân Tộc ở đây, Cổ Tộc chịu chết đi. Trưởng lão của Cự Linh Thần Tông, từng người từng người đều bộc phát ra khí tức kinh khủng, bọn họ là tiên phong, bọn họ là tấm chắn trực tiếp để chống đỡ và ngăn cản Cổ Tộc, tạo điều kiện cho những đệ tử tông môn khác đi giải cứu những sinh linh chủng tộc các giới.

Một số đệ tử của Hoang Cổ Long Tông nháy mắt hoá hình, biến thành những con cự long dài cả trăm cả ngàn trượng, rít gào dữ tợn.

Đệ tử của Thủy Thần Tông khống chế thiên địa, mưa phùn rơi xuống không ngừng, bên trong đó bao hàm nguồn sức mạnh vô tận, những sức mạnh này có thể gia trì trên thân thể của sáu đại tông môn, tiến hành tăng phúc và chữa thương cho bọn họ.

Quân đoàn của Dực Tộc thì lần lượt phát ra một vầng hào quang thần thánh, không ngừng tụng thần chú, từng tấm phù văn trôi nổi giữa đất trời.

Thần văn, thiên âm nằm dày đặc ở trong không trung, cái bóng mờ của một toà Thần Thánh Thiên Đường trôi nổi trong hư không.

Thùng thùng... thùng thùng...

Trống trận rền vang, chiến ý vỡ nát, vào thời khắc này, người của sáu đại tông môn bạo phát ra khí thế cùng cực.

- Cổ Tộc... Chiến ý đang vô cùng vô tận, người của sáu đại tông môn đang không màng sinh tử, vừa định nổi giận gầm lên một tiếng thì chỉ trong chớp mắt, mọi người bỗng thấy như họ đang nằm mơ.

- Chuyện này...

Đệ tử của sáu đại tông môn đã chuẩn bị đầy đủ tinh thần, khẩu gào rống giận, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị hình ảnh trước mắt làm cho sợ ngây người.

Tuyệt Vọng Thành!

Cổ Tộc đi đâu rồi?

Các sinh linh chủng tộc các giới đang ở trạng thái hưng phấn vì được cứu thoát thì giờ phút này cũng nghi hoặc nhìn đám người của sáu đại tông môn, không biết họ đang làm cái gì.

Mà người của sáu đại tông môn cũng nhìn những sinh linh chủng tộc các giới. Trong suy nghĩ của đám người sáu đại tông môn, một khi bọn họ xuất hiện, những sinh linh chủng tộc các giới đang bị đàn áp nọ sẽ cực kỳ vui sướng, sẽ coi bọn họ là hy vọng, là tương lai, là ân nhân cứu mạng.

Vậy mà chẳng những không nhìn thấy một mống Cổ Tộc nào, hơn nữa còn mắt to trừng mắt bé với những sinh linh chủng tộc các giới.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 500: Ở Hội Thể Hiện Đã Tới

- Các người là ai hả? Một vài sinh linh chủng tộc các giới được cứu thoát ra ngoài nghi ngờ hỏi.

Bọn họ đã sớm bị một Nhân Tộc thần bí làm kinh hãi, Nhân Tộc họ chỉ lấy sức của một người mà đã hạ gục cả Tuyệt Vọng Thành, thực lực đó khiến cho bọn họ phải khâm phục một cách triệt để.

Cảnh tượng đó bọn họ đã từng được nếm trải rồi, bởi vậy khi người của lục đại tông môn xuất hiện trước mặt thì cũng không khiến bọn họ kinh ngạc bao nhiêu nữa.

Đám người của lục đại tông môn nghe vậy nhất thời lú lẫm, không biết phải trả lời thế nào.

Nếu như là lúc trước, bọn họ chắc chắn sẽ tự hào nói: “Chúng ta tới giải cứu các người.”

Nhưng mà tình huống trước mắt hiện giờ thật giống như vốn dĩ không cần tới bọn họ.

Đối với người của lục đại tông môn thì đây chính là một chuyện khiến người ta lúng túng.

Hiện giờ trong đầu óc của đám người lục đại tông môn vô cùng hỗn loạn, không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Tuyệt Vọng Thành được xưng là có trăm vạn Cổ Tộc, vậy mà giờ đã đi đâu hết rồi.

Thậm chí ngay cả một móng cũng không có, thật là giả quá đi mất.

- Các vị, chúng ta là lục đại tông môn, vốn là muốn tới cứu mọi người, nhưng mà tình huống hiện giờ là sao đây, Cổ Tộc đi đâu hết rồi? Chúc Long uy vũ bất phạm, đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự uy nghiêm vô thường.

- Đều đã chết cả rồi. Một sinh linh chủng tộc các giới nói.

- Chết rồi? Người của lục đại tông môn nghe vậy sắc mặt thoát cái biến đổi, tỏ vẻ cực kỳ không dám tin, cả trăm vạn Cổ Tộc sao cứ chết hết như vậy được?

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng kẻ lật đổ được Tuyệt Vọng Thành lại có thể chỉ là một người, dưới cái nhìn của họ tất nhiên phải là một tông môn cực kỳ mạnh mẽ phái ra cao thủ tuyệt đỉnh đi trấn áp Tuyệt Vọng Thành.

Nhưng rốt cuộc là ai mà có thể mạnh đến thế?

Cường giả Thần Thiên Vị?

Chuyện này tuyệt đối không thể nào, nếu như một vị cường giả Thần Thiên Vị chém giết trăm vạn Cổ Tộc của Tuyệt Vọng Thành, những cường giả của Cổ Tộc tuyệt đối không thể làm ngơ được.

Lúc này, câu nói của sinh linh chủng tộc các giới nọ khiến những người của lục đại môn phái triệt để nổ tung.

- Đúng vậy, một Nhân Tộc, một vị Nhân Tộc vô cùng mạnh mẽ đã tiêu diệt toàn bộ cả trăm vạn Cổ Tộc và Tứ đại Quân đoàn trưởng trong Tuyệt Vọng Thành. Khi một sinh linh chủng tộc các giới nói ra những lời này, vẻ mặt y ngập tràn sự sùng bái.

- Không thể nào. Mục Long Thiên nghe vậy là người đầu tiên đứng lên phản bác.

Hắn tuyệt đối không thể tin một Nhân Tộc có thể tiêu diệt sạch sẽ cả trăm vạn Cổ Tộc, và còn cả Tứ đại Quân đoàn trưởng kia.

Lần này, để đối phó với Tứ đại Quân đoàn trưởng, ba mươi vị trưởng lão cảnh giới Hoang Thiên Vị đã chuẩn bị sẵn sàng dựa vào thực lực của họ để đối phó với Tứ đại Quân đoàn trưởng.

Nhưng hiện giờ là trò đùa gì thế này.

Một Nhân Tộc giết chết Tứ đại Quân đoàn trưởng, chuyện này tuyệt đối không thể nào.

Tạ Thăng vẫn một mực không nói gì nghe vậy thì sắc mặt hơi đổi, trong đầu hắn không khỏi hiện lên một bóng người, đồng thời trong óc cũng vang lên một câu mà họ từng coi là khoác lác.

“Đến Tuyệt Vọng Thành, chém Tuyệt Vọng Hầu.”

- Người nói Nhân Tộc kia có phải tóc dài, khí tức lạnh nhạt khiến người ta nhìn không thấu không? Tạ Thăng vội vàng hỏi.

- Tạ sư đệ, làm sao đệ có thể suy nghĩ linh tinh, tuyệt đối không thể là Nhân Tộc đó được. Mục Long Thiên nói.

Chúc Long khẽ cau mày, hắn cũng nghĩ tới lời nói lúc trước của Tạ Thăng.

Cái tên Nhân Tộc với ngôn từ to gan đó?

- Ta không biết mọi người đang nói tới ai, nhưng Nhân Tộc đó đúng là tóc dài, khí tức cũng lạnh nhạt, khuôn mặt anh tuấn, chỉ cần nhìn là không thể rời mắt đi được. Tên chủng tộc các giới bắt đầu hít hà. Nếu như Lâm Phàm mà nghe được lời nói của tên chủng tộc các giới này, hẳn chắc chắn sẽ giơ ngón cái lên khen một câu: “Nói hay lắm.”

Sau đó những sinh linh chủng tộc các giới bắt đầu mồm năm miệng mười kể một câu, hội tụ vô số lời hay ý đẹp thổi phồng Lâm Phàm

đến tận trời.

Người của lục đại tông môn lúng túng đứng nơi đó, trong phút chốc không biết phải làm thế nào cho phải.

Các đệ tử của Cự Linh Thần Tông yên lặng biến trở về nguyên dạng, những thân thể cao lớn trọc trời, tuyệt bá thiên hạ lúc này bỗng trở nên có chút buồn cười.

Các đệ tử của Hoang Cổ Long Tông cũng khôi phục từ cự long trở lại thành người, bọn họ dữ tợn rít gào muốn xé xác Cổ Tộc ra thành từng mảnh nhỏ, chẳng qua bây giờ nhìn lại, đến một mống Cổ Tộc còn không có, còn biến thân cái rắm gì nữa chứ.

Các đệ tử của Dực tộc hung mãnh thối thiên âm, viết thần văn, nhưng giờ phút này cũng lần lượt cúi đầu, tất cả các nỗ lực lúc trước đều là uổng phí.

Những thiên âm được thối lên đó giống như thể đang thối mừng cho sinh linh chủng tộc Đại Thiên vậy.

Lúng túng, cực kỳ lúng túng.

Cho dù là các trưởng lão thì sắc mặt cũng xảy ra biến hoá.

Ở trong tông môn, bọn gọi quyền cao chức trọng, thực lực ngấp trời, hoàn toàn không hề để ý đến những danh tiếng giả tạo này.

Thế nhưng bây giờ, khi nghe sinh linh chủng tộc các giới buông lời khen ngợi Nhân Tộc nọ thì bọn họ cũng phải hâm mộ và tràn ngập sự đổ kị với Nhân Tộc này.

Mục Long Thiên vốn muốn định thể hiện sức mạnh một phen để đánh bóng tên tuổi của chính mình, nhưng tình huống thế này đã khiến hắn có phần tức giận.

Ngay cả một mống Cổ Tộc còn không có, hẳn còn chém giết Cổ Tộc, kiến công lập nghiệp, trở thành vị anh hùng trong lòng những sinh linh chủng tộc các giới kiểu gì đây.

Mà ngay vào lúc này, phía chân trời xa xa đột nhiên mây đen cuộn cuộn hội tụ, một luồng khí tức hung hãn truyền ra từ phía trong đám mây.

- Mọi người chú ý, Cổ Tộc đến rồi. Ánh mắt của trưởng lão Chúc Long sáng quắc như đèn pha, trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng trong đám mây đen.

Thời khắc này, đệ tử của lục đại tông môn gào lên từng đợt, bọn họ cảm thấy cơ hội của mình đã đến rồi.

Vốn dĩ trong lòng bọn họ vẫn còn tràn đầy căng thẳng vì phải đối mặt với Cổ Tộc, khi bọn họ biết toàn bộ Cổ Tộc đã bị một tên Nhân Tộc tiêu diệt, tuy là trong lòng có một chút thất vọng nhưng vẫn lại mừng thầm.

Thế nhưng khi nghe những sinh linh chủng tộc các giới tung hô tên Nhân Tộc đó lên thành ông trời, nội tâm của bọn họ không phục.

Bọn họ ước ao, ghen ghét.

Làm sao có thể nhường cho Nhân Tộc này danh tiếng lớn như thế được.

Vì lẽ đó, bọn họ khát khao gặp Cổ Tộc rồi hung hăng chém giết những tên Cổ Tộc này, sau đó khiến cho những sinh linh chủng tộc các giới này phải sùng bái họ, tôn thờ họ.

- Các người yên tâm đi, lục đại tông môn chúng ta nhất định sẽ bảo vệ các người an toàn. Mục Long Thiên nhìn những sinh linh chủng tộc các giới này, sau đó hất mái tóc dài, bá khí thô bạo nói.

- Không sai, lục đại tông môn chúng ta nhất định sẽ bảo vệ các người rời khỏi nơi này an toàn.

- Đi ra phía sau chúng ta đi, nếu đám Cổ Tộc này đến rồi, vậy chúng ta sẽ khiến chúng không thể rời khỏi nơi này được nữa.

Giờ phút này, đệ tử của lục đại tông môn lại lần lượt bắt đầu gầm gào, chiến ý cũng một lần nữa phát ra.

Các đệ tử của Cự Linh Thần Tông lại biến thành những người khổng lồ cao cả trăm trượng.

Các đệ tử Hoang Cổ Long Tông lại biến thành những con cự long dài cả ngàn trượng.

Các đệ tử của Dực Tộc lại thổi kèn đồng lớn, viết thần văn, ngàn hoa bay rụng, đất rộ sen vàng.

Các đệ tử của Thủy Thần Tông lại bắt đầu tạo mưa.

Các đệ tử của Giác Thiên Tông lại gõ trống dồn dập, kích phát khí thế của mọi người.

...

- Có lục đại tông môn ta ở đây, Cổ Tộc đừng hòng làm hại được bất cứ ai. Mục Long Thiên sải bước, hiên ngang lẫm liệt nhìn thẳng vào không trung.

Trưởng lão Chúc Long vui mừng gật đầu nhìn Mục Long Thiên, có được những đệ tử không run sợ trước Cổ Tộc như vậy, còn lo gì không tiêu diệt được Cổ Tộc đây.

Chỉ là vào đúng lúc này, một chuyện khiến mọi người hoảng sợ đã xảy ra.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 501: Giờ Tay, Vạn Quân Tan Vỡ

Giờ phút này, các đệ tử của lục đại tông môn lập tức thi triển ra bảo bối, đệ tử nào không có bảo bối thì cũng gia tăng khí tức toàn thân lên tới trạng thái đỉnh cao.

Hiện giờ bọn họ sục sôi ý chí chiến đấu, phảng phất như toàn thân đều tràn đầy sức mạnh.

Giờ phút này, ở trong mắt bọn họ Cổ Tộc đã không còn đáng sợ như vậy nữa, thậm chí bọn họ còn có đôi chút kích động.

Bởi vì cơ hội thể hiện đã đến rồi, dù thế nào cũng phải khiến cho sinh linh chủng tộc các giới phải ngưỡng mộ bọn họ, cả tưng bọn họ.

Bọn họ đường đường là lục đại tông môn đã chuẩn bị nhiều đến như vậy, làm sao có thể để một tên Nhân Tộc giành mất danh tiếng được đây.

- Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu.

Mục Long Thiên gầm thét, sau đó quay đầu rồng lên với các sư đệ:

- Lấy khí thế của Hoang Tổ Long Tông chúng ta giết hết đám Cổ Tộc này.

Giờ phút này Mục Long Thiên thích thể hiện trở nên cuồng bạo, nội tâm của hắn không thể nào nhịn được khi toàn bộ danh tiếng đều bị một Nhân Tộc cướp đi mất.

Mỗi khi nghe những sinh linh chủng tộc các giới khen ngợi Nhân Tộc đó ở trước mặt bọn họ là trái tim của hắn đều thắt lại đến phát đau, nổi

đau đó như thể có một thứ quan trọng trong linh hồn của hắn đã bị lấy đi mất.

Đau quá, đau quá.

- A... Lúc này sinh linh chủng tộc các giới đang núp phía sau lục đại tông môn, nhưng khi nhìn thấy cái bóng mờ trong đám mây đen nọ thì mỗi người đều sợ đến mức hoảng loạn.

- Đừng kinh hoảng, có chúng ta ở đây, chúng ta tuyệt đối sẽ bảo vệ các người an toàn. Mục Long Thiên thấy những sinh linh chủng tộc các giới lộ ra vẻ hoảng sợ, khuôn mặt lạnh nhạt của hắn khẽ nở một nụ cười.

Bọn họ sợ hãi, đợi lát nữa sau khi trấn áp toàn bộ đám Cổ Tộc này, vầng hào quang đang soi chiếu lên người của tên Nhân Tộc kia sẽ chuyển hết lên lục đại tông môn bọn họ.

Giờ phút này Mục Long Thiên bỗng nhiên xoay người, khép ngón tay lại, bạch y tung bay, vẻ mặt bá khí thô bạo rống lên:

- Cổ Tộc... chịu.... chịu... chịu.

Trong chớp mắt, khi Mục Long Thiên nhìn thấy bóng người kia trong không trung, vẻ mặt bá khí thô bạo của hắn nháy mắt đã biến đổi.

Khuôn mặt vốn đang ngập tràn sự tự tin thì giờ phút này đã hoá thành vụn phần hoảng sợ.

- Tuyệt... Vọng Hầu.

...

Bên trong không trung, một đám Cổ Tộc đang trôi nổi, mà ở trước mắt đám Cổ Tộc này là chính một hải đồng mặc áo lông đen đứng yên lặng ở nơi đó, trên khuôn mặt lạnh lẽo không hề có một chút biểu cảm nào.

Bên trong đôi mắt đó là sự sâu thẳm, lạnh giá, vền vền chỉ cần nhìn thẳng đã khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Lúc này sắc mặt của hài đồng đã hơi sầm lại nhìn Tuyết Vọng Thành, không biết trăm vạn Cổ Tộc đi đâu. mà khi nhìn thấy Chúc Long thì sắc mặt của Long Huyền đang đứng bên cạnh Tuyết Vọng Hầu cũng thay đổi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không có bất kỳ một Cổ Tộc nào?

Mà những Cổ Tộc đứng ở phía sau, tên nào tên ấy lộ ra vẻ mặt hung tàn, chỉ phát ra một chút khí tức thôi cũng đã khiến cho đám người của lục đại tông môn cảm thấy hoảng sợ.

Mạnh quá!

- Mục Long Thiên, trở về. Hai con mắt của Chúc Long nhìn chăm chú vào Long Huyền, trực tiếp kéo Mục Long Thiên lại bên cạnh.

- Trưởng lão, chuyện này... Mục Long nuốt một ngụm nước miếng, hẳn hoàn toàn không ngờ nổi Tuyết Vọng Hầu lại có thể khủng bố đến mức không cần nói một câu đã khiến cho hắn sờn cả gai ốc thế này.

Dưới cái nhìn của hắn, nếu như Tuyết Vọng Hầu xuất thủ, chỉ cần trong chớp mắt là đã có thể giết chết chính mình.

Chúc Long bước lên phía trước, hai mươi chín vị trưởng lão còn lại cũng đi ra, bảo vệ các đệ tử ở phía sau mình.

Bọn họ không ngờ là Tuyết Vọng Hầu lại trở về vào lúc này, và càng không ngờ là bên cạnh Tuyết Vọng Hầu lại có nhiều Cổ Tộc cường đại như vậy.

- Sư phụ. Long Huyền nhìn về phía Chúc Long, cuối cùng mở miệng nói.

- Câm miệng. Ta không có tên đồ đệ như ngươi. Chúc Long gầm lên một tiếng, trong ánh mắt lộ ra một chút thương cảm, nhưng đã mau chóng bị sự phẫn nộ thay thế. Đám người của lục đại tông môn nghe thấy vậy thì vẻ mặt đều thay đổi, bọn họ không thể ngờ rằng kẻ phản bội đi theo Tuyệt Vọng Hầu lại là người bên Long Tộc, hơn nữa còn là đệ tử của Chúc Long.

- Các người muốn đối đầu với sự uy nghiêm của Tuyệt Vọng Hầu ta hử? Lúc này Tuyệt Vọng Hầu mở miệng, chiếc áo lông đen phất phơ theo gió, mang theo từng luồng, từng luồng khí tức buốt lạnh.

- Cái tên Tuyệt Vọng Hầu này có vẻ giống với Long Tộc thế.

- Đúng vậy, mọi người nhìn hai cái sừng ở trên đầu hắn mà xem, đó chính là tiêu chí của Long Tộc, nhưng một thằng nhóc Long Tộc làm sao có thể là Tuyệt Vọng Hầu cho được?

- Không biết nữa, uy danh của Tuyệt Vọng Hầu ở Cổ Thánh Giới đã có hơn ngàn năm đăng đẳng rồi, ta cũng chỉ là lần đầu tiên gặp người thực mà thôi.

- Có điều Tuyệt Vọng Hầu nhìn đáng yêu đó chứ.

Vào lúc này, một số đệ tử bắt đầu chụm đầu lại thảo luận, tình huống trước mắt khiến cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đồng thời một số nữ đệ tử dù đánh chết cũng không tin một đứa bé đáng yêu tựa như con búp bê sứ như thế lại là Tuyệt Vọng Hầu đầy hung danh bên ngoài.

- Tuyệt Vọng Hầu, nếu như ngươi đã xuất hiện, vậy thì hôm nay chúng ta nhất định phải tiêu diệt ngươi. Chúc Long biết đã không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng đánh một trận.

- Ha ha, lục đại tông môn và lũ sâu kiến chủng tộc các giới quả là không biết an phận mà, Tuyệt Vọng Hầu, không ngờ đại bản doanh của người lại bị bày kiến cỏ này huỷ diệt, thật là tức cười quá đi mất. Những Cổ Tộc bên cạnh Tuyệt Vọng Hầu bắt đầu cười lớn.

Khí tức của những Cổ Tộc này không hề yếu hơn so với các trưởng lão của lục đại tông môn bao nhiêu, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

- Lũ sâu kiến, ta chính là Cổ Khiếu, con trai của Uy Quân Vương dưới trướng của Cổ Tộc chí tôn, hôm nay các người đã dám to gan khiêu khích sự tôn nghiêm của Cổ Tộc, vậy hãy lấy máu của các người để mà chuộc tội. Cổ Khiếu gầm lên một tiếng, một luồng khí tức hung mãnh đột nhiên bạo phát ra.

Luồng khí tức hung mãnh ấy khiến đệ tử của lục đại tông môn hoảng sợ, bởi vì luồng khí tức này thật sự quá cường đại.

Mà các Cổ Tộc đứng sau lưng của Cổ Khiếu cũng đều lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

- Đừng giết bọn họ có được không? Lúc này Long Huyền nhìn về phía Tuyệt Vọng Hầu, mặc dù giờ phút này lục đại tông môn có đến mấy vạn người, nhưng hẳn biết, những người này căn bản không thể nào là đối thủ của Tuyệt Vọng Hầu và Cổ Khiếu được.

Bởi vì Cổ Khiếu chính là một vị cường giả đã bước được nửa bước tới cảnh giới Thần Thiên Vị.

Viu!

Ngay trong chớp mắt này, Cổ Khiếu xuất hiện ngay trước mặt Long Huyền, dùng tay bóp cổ giơ hẳn lên cao.

- Hừ, Tuyệt Vọng Hầu, thủ hạ của người dám xin tha cho cái đám giun dế này, không bằng ta giúp người thanh lý môn hộ nhé. Cổ Khiếu cười lạnh, không khỏi tăng sức muốn bóp nát cổ Long Huyền.

Khuôn mặt Long Huyền đỏ bừng rực, căn bản không phải là đối thủ của Cổ Khiếu.

- Hẳn là người của ta. Đúng lúc này Tuyệt Vọng Hầu nhìn về phía Cổ Khiếu, đôi mắt hẳn không mang theo bất kỳ sự rung động nào, phảng phất như hai thanh kiếm sắc đã bị ẩn giấu đi, nếu như Cổ Khiếu này dám động thủ thì chắc chắn sẽ chết rất thê thảm.

Cả người Cổ Khiếu bỗng run lên, sau đó nhìn Tuyệt Vọng Hầu, cuối cùng Cổ Khiếu hừ lạnh một tiếng rồi buông lỏng tay ra.

- Hừ, đáng ghét. Trong lòng Cổ Khiếu tràn đầy sự phẫn nộ và nỗi hận thấu xương với Tuyệt Vọng Hầu.

- Nếu đã tới Tuyệt Vọng Thành rồi thì ở lại đây đi. Vào lúc này Tuyệt Vọng Hầu mở miệng nói, sau đó hẳn khẽ giơ tay lên, đất trời phảng phất như đột nhiên chấn động.

- Tiểu Quang, cầu xin người hãy thả bọn họ đi. Long Huyền nhìn thấy Tuyệt Vọng Hầu động thủ thì sắc mặt khẽ biến.

- Ha ha. Tuyệt Vọng Hầu bỗng nở nụ cười, một nụ cười vô cùng bất đắc dĩ, vô cùng tuyệt vọng.

- A!

- Ta tuyệt vọng quá.

- Đừng có giết ta.

...

Vào giờ phút này, các đệ tử của sáu đạo tông môn phảng phất như đang bị một thứ gì đó xâm lấn, người nào người nấy trợn trừng hai mắt, ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng.

Nước mũi, nước mắt chảy dài trên thân người của đám đệ tử của lục đại tông môn.

Lực lượng của vạn quân, chỉ trong chớp mắt khi Tuyệt Vọng Hầu giờ tay đã vỡ tan toàn bộ.

Sức mạnh, sức mạnh tuyệt đối.

Trưởng lão của lục đại tông môn người nào người nấy đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Khủng bố như vậy sao.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 502: Tuyệt Vọng Chi Mâu

- Người người đều tới ăn hiếp ta, Tuyệt Vọng Hầu ta chính là Quân Vương của Tuyệt Vọng Thành, có được lãnh thổ vô hạn và quyền lợi chí tôn vô thượng, cái đám giun dế các người mà cũng dám tới thách thức quyền uy của ta sao? Khuôn mặt của Tuyệt Vọng Hầu không hề có cảm xúc nhìn đám người của lục đại tông môn, nhưng trong giọng nói trầm trầm lại tràn đầy lửa giận.

Bên trên khuôn mặt sạch sẽ đáng yêu nọ giờ phút này đã trở nên dữ tợn vô cùng, ở trong mắt của đám người lục đại tông môn, khuôn mặt ấy tựa như một hung ma tuyệt thế, chỉ cần nhấc tay một cái là thiên địa gãy ròi, hủy diệt tất cả.

Người của lục đại tông môn đều không thể tin nổi cái kẻ mới chỉ nghe tên nhưng chưa từng gặp mặt và có khuôn mặt trẻ con như búp bê sứ này lại có sự oán hận lớn đến như vậy.

Hai tròng mắt của Tuyệt Vọng Hầu lạnh như băng nhìn thẳng vào thiên địa, chỉ trong chớp mắt, không chỉ có thiên địa bị đóng băng mà ngay cả trái tim đang đập của bọn họ vào lúc này cũng đang lại đến mức khó thở.

Trưởng lão của lục đại tông môn nhìn thấy toàn bộ môn hạ đệ tử của mình đều đã bị Tuyệt Vọng Hầu rót sự tuyệt vọng vào sâu trong nội tâm thì vẻ mặt biến đổi, nếu như cứ tiếp tục như vậy sợ rằng những đệ tử này sẽ vĩnh viễn trầm luân trong nỗi tuyệt vọng không thể nào thoát ra được.

Các trưởng lão của Dực Tộc bước về phía trước một bước, đôi môi hơi mấp máy, từng đạo thiên phù óng vàng rực rỡ từ miệng bay ra.

Những thiên phù này tản mát ra vầng hào quang thần thánh, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, cuối cùng những thiên phù này hội tụ lại với nhau rồi tạo thành một Thiên Phù Thần.

Thiên Phù Thần chột vang lên một tiếng, vọng khắp cả không trung, hai loại sức mạnh lớn nhất của quang minh là Hy Vọng Lực Lượng và Mỹ Hảo Lực Lượng tụ hội lại cùng nhau, hình thành nên một dòng sông, cuốn lại trên thân của chúng đệ tử.

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy?
- Vì sao ta lại có cảm giác tuyệt vọng như vậy?
- Sư đệ, sao ta lại chém người bị thương thế này.

Dực Tộc nắm trong tay chính là sức mạnh của quang minh trong trời đất, mà sức mạnh ấy nhờ được các trưởng lão của Thần Tộc Điện Đường triển khai nên khả năng bùng phát lại càng thêm mạnh mẽ hơn.

Luồng sức mạnh này trực tiếp thanh trừ sức mạnh tuyệt vọng của Tuyệt Vọng Hầu, giúp cho đệ tử của lục đại tông môn khôi phục lại tỉnh táo.

Mỗi một vị trưởng lão bên trong Thần Tộc Điện Đường đều trời sinh quái dị, trên thân mọc ra ba đôi cánh thuộc về dị loại của Dực Tộc, bởi vậy sức mạnh trời sinh còn mạnh mẽ hơn người cùng tộc gấp nhiều lần.

Nhưng mà khi này bọn họ ra tay, thực lực của Tuyệt Vọng Hầu đã đánh đuổi bọn họ, đến mức chỉ đánh tan sức mạnh tuyệt vọng của Tuyệt Vọng Hầu thôi mà bọn họ đã phải xuất ra tất cả các thủ đoạn mình có.

Long Huyền nhìn người của lục đại tông môn, hắn không ngờ rằng người của lục đại tông môn lại tới Tuyệt Vọng Thành để giải cứu các sinh linh chủng tộc các giới.

Nếu như chỉ có một mình Tuyệt Vọng Hầu trở về thì hắn còn có thể nắm chắc cứu được đám người của lục đại tông môn, thế nhưng hiện giờ,

con trai của Uy Quân Vương Cổ Khiếu cũng tới, đồng thời còn mang theo rất nhiều người hầu có thực lực rất mạnh.

- Khắc khắc. Lúc này Tuyệt Vọng Hầu cúi đầu, mái tóc mềm mại che khuất đi đôi mắt, hần phát ra từng đợt âm thanh khiến cho người ta run sợ.

Chỉ trong chớp mắt Tuyệt Vọng Hầu ngẩng đầu lên, hai con mắt vốn bình thản nay đã lập loè ánh sáng dị dạng.

- Chết hết đi cho ta. Tuyệt Vọng Hầu nổi giận gầm lên một tiếng, hần giơ tay, sức mạnh tuyệt vọng xỏ xuyên trời đất.

Sức mạnh khủng bố khiến cho các trưởng lão của lục đại tông môn tuyệt vọng một cách triệt để, đây là thiên uy, đây là thần uy.

- Tên tiểu ma đầu này chính là cường giả Thần Thiên Vị. Chúc Long nhìn sức mạnh bùng lên của Tuyệt Vọng Hầu, khuôn mặt bỗng biến sắc.

Thần Thiên Vị, một bước lên trời, cho dù bọn họ có liên thủ cũng không thể nào là đối thủ của Tuyệt Vọng Hầu được.

- Hiện giờ chúng ta chỉ có thể dùng hết sức để các đệ tử rời khỏi đây trước. Một trưởng lão của Cự Linh Thần Tông nói.

- Cùng lắm thì mạng đổi mạng, hi sinh tính mạng của chúng ta để diệt trừ Tuyệt Vọng Hầu, đối với chủng tộc các giới thì đó chính là một chuyện vui rồi.

Giờ phút này Mục Long Thiên, kẻ luôn luôn cao ngạo muốn khiến cho chủng tộc các giới phải sùng bái chính mình đã cảm nhận được nguồn sức mạnh mênh mông như đại dương của Tuyệt Vọng Hầu, sắc mặt hần đã trở nên cực kỳ trắng bệch.

Đứng trước nguồn sức mạnh này, hần sợ hãi, hoảng loạn, trong đôi mắt hần ngập tràn sự kinh hoàng.

Hắn không thể ngờ rằng Tuyệt Vọng Hầu lại có thể mạnh mẽ đến thế, đứng trước Tuyệt Vọng Hầu, ngay cả dũng khí nhắc một ngón tay thôi hắn cũng không có nổi.

Giờ phút này khí tức toàn thân của ba mươi vị trưởng lão của lục đại tông môn thành linh bộc phát, khí tức đó bay vút vào mây xanh.

- Phá Không Thiên Long Thuật

Các trưởng lão của Hoang Tổ Long Tông chột quát lên một tiếng, da dẻ toàn thân nứt ra, biến ảo thành những con cự long vạn trượng, rít gào một tiếng, long nguyên phụt lên, dung hợp lại cùng nhau. Cự Linh Thần Tông, Thần Tộc Điện Đường, Thủy Thần Tông, Giác Thiên Tông, Thiên Nhân Vương Tông.

Ba mươi vị trưởng lão của lục đại tông môn – tất cả đều đang đánh cược, sức mạnh bọn họ sôi trào mãnh liệt, ngưng tụ ở trong không trung.

Cổ Khiếu vẫn luôn đứng ở nơi đó nhìn hình ảnh trước mắt, trên khuôn mặt hắn mang theo chút không vui, hắn không ngờ rằng lực lượng của Tuyệt Vọng Hầu lại mạnh mẽ đến vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở đây mà đột phá đến Thần Thiên Vị, theo Cổ Khiếu là rất không nên.

Mặc dù Tuyệt Vọng Hầu chỉ là một con chó dưới trướng của Chí Tôn Cổ Tộc, nhưng những sinh linh Long Tộc thấp hèn kia làm sao có thể đánh Chí Tôn Cổ Tộc.

Cổ Khiếu dừng lại ở vị trí cách Thần Thiên Vị nửa bước đã được một quãng thời gian rất dài, sâu tận trong thâm tâm hắn luôn muốn thăng cấp lên Thần Thiên Vị, thế nhưng lại luôn bị kẹt ở một bước mấu chốt nhất không thể leo lên.

Giờ phút này Long Huyền không biết nên làm gì cho phải, một bên là vị sư phụ đã từng dạy dỗ hắn, một bên lại là người quan trọng nhất của

mình.

- Tuyệt Vọng Hầu, hôm nay lục đại tông môn chúng ta phải liều mạng với người. Chúc Long rít gào một tiếng, nguồn sức mạnh vô tận của mọi người dung hợp lại với nhau.

Rống!

Một người khổng lồ cao trọc trời đứng sừng sững trong thiên địa, thần âm quán quanh thân thể, bàn chân đạp Thiên Đường bộc phát ra uy thế vô thượng.

- Dưới Thần Thiên Vị tất cả đều là giun dế. Hai tròng mắt lạnh như băng của Tuyệt Vọng Hầu nhìn người khổng lồ trọc trời trước mắt, bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn khẽ khép lại.

Trong không trung nháy mắt bị phá ra một cái hang lớn, trong cái hang này đen kịt một màu, một luồng lực lượng bao phủ thiên địa đối nhiên bộc phát ra từ trong đó.

Nguồn sức mạnh ấy hủy thiên diệt địa, ở trước mặt nguồn sức mạnh nọ, tất cả mọi sinh linh đều nhỏ bé và yếu đuối biết nhường nào.

Lách tách!

Người khổng lồ trọc trời giận giữ gào thét, nhưng đối mặt với nguồn sức mạnh này thân thể nó cũng bị nứt toác ra từng tắc từng tắc.

- Tuyệt Vọng Chi Mâu.

Chỉ trong chớp mắt, từ bên trong không trung đen kịt, một thanh trường mâu tỏa ra sức mạnh tuyệt vọng vô ngần chậm rãi nhô lên.

Cùng với thanh trường mâu tỏa ra ánh sáng đen kịt, từng viên từng viên tuyệt vọng thần phù phẳng phất như được ngưng tụ lại từ nguồn sức mạnh tuyệt vọng trong thiên địa, có được sức mạnh có thể hủy diệt vạn vật.

Rùng!

Thanh trường mâu nọ khẽ run lên, nháy mắt đánh về phía lục đại tông môn.

- Tiểu Quang, dừng tay lại. Khi Long Huyền nhìn thấy thanh trường mâu đó, khuôn mặt hắn khẽ biến sắc, thân hình loé lên, chỉ trong giây lát đã xuất hiện trước mắt người khổng lồ.

Tuyệt Vọng Hầu nhìn thấy bóng người của Long Huyền, khuôn mặt không có chút biểu cảm của hắn lộ ra một chút biến hoá, sau đó hắn thét dài đau thương, phảng phất như đã mất đi tất cả.

- Cả người cũng muốn rời khỏi ta sao? Thanh trường mâu dừng lại giữa không trung và bắt đầu run rẩy kịch liệt theo tiếng thét dài của Tuyệt Vọng Hầu, tâm tùy ý động, Tuyệt Vọng Trường Mâu cũng có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng trong lòng của Tuyệt Vọng Hầu.

- Tiểu Quang, ta... Long Huyền nhìn Tuyệt Vọng Hầu.

Phốc phốc!

Trong chớp mắt, một luồng sáng lạnh lóe lên xuyên thấu qua thân thể của Long Huyền, cắt một nửa trái tim của Long Huyền xuống.

- Tuyệt Vọng Hầu, lòng dạ của người quá mềm yếu, loại chó không nghe lời như vậy giết là phải, không cần nhiều lời. Cổ Khiếu đứng đằng xa cười âm trầm, trong tay hắn cầm một cái đầu lâu, sau đó lấy từ trong miệng đầu lâu ra một nửa trái tim rồi bỏ vào trong miệng nhai nuốt.

- Ủm ừm, được đấy, trái tim của Long Tộc quả là không tồi. Cổ Khiếu cười tàn nhẫn.

- Tiểu Quang. Long Huyền nhìn cái lỗ hồng đang chảy máu ào ạt trước ngực, sau đó dồn nén tất cả mọi tình cảm vào ánh mắt nhìn Tuyệt Vọng Hầu phía xa, hắn lẩm bẩm nói, cuối cùng như thế mất đi toàn bộ sức lực rơi xuống dưới.

...

Giờ phút này, phía trong mật thất cất giữ bảo tàng.

Lâm Phàm xoa xoa cái bụng tròn trịa, ợ một cách no nê.

- Mẹ nó, đan được nhiều quá đi mất, không ăn nổi nữa, không ăn nổi nữa. Lâm Phàm chưa bao giờ có thể ngờ rằng lại có một ngày hăn bị số lượng đan được vô cùng vô tận nhét cho căng nứt cả bụng.

- Ồ, bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, sao lại ồn ào thế nhỉ. Lâm Phàm nghi ngờ, hăn xoa xoa cái bụng rồi đứng lên, đi ra bên ngoài.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 503: Lâm Phàm Ra Sân

- Đồ nhi...

Âm thanh uể oải suy sụp của Chúc Long vang lên, nhìn thân ảnh với vết máu loang lỗ kia, nội tâm bỗng nhiên đau xót.

Long Huyền là đồ đệ của hắn, cũng là đồ đệ duy nhất của hắn, những năm gần đây, hắn chỉ nhận một mình Long Huyền làm đồ đệ, Long Huyền là đồ đệ hắn thích nhất, cũng là đồ đệ hắn vừa yêu mến vừa thương xót nhất, năm đó sau khi đồ đệ này nương nhờ vào Tuyệt Vọng Hầu, dù tâm có vững vàng bao nhiêu thì vào thời điểm ấy cũng sẽ vỡ vụn.

Từ nay về sau, Chúc Long không còn thu nạp một đồ đệ nào nữa, cũng chưa từng nói qua mình từng có đồ đệ.

Bây giờ nhìn đồ đệ của mình, vì cứu bọn họ, mà gặp kiếp nạn này.

Tâm của hắn rất đau.

Lúc này, Chúc Long nghĩ đến một câu nói, "Thùy năng vô quá".

(谁能无过 trong câu tục ngữ 人非圣贤孰能无过: nhân phi thành hiền thực năng vô quá, nghĩa là con người không phải bậc thánh hiền ai có thể không mắc lỗi?)

Đáng tiếc hết thảy đều đã quá muộn.

Tên đồ đệ này đã từng đi tìm mình để giải thích, nhưng mình lại chưa bao giờ cho hắn cơ hội, một lần lại một lần đánh tên đồ đệ này gần chết,

từ đầu đến cuối, chưa từng nghe qua một câu giải thích nào của hắn.

Bây giờ, Chúc Long hối hận rồi, năm đó tại sao không cho hắn cơ hội.

- A!

Lúc này, Tuyệt Vọng Hầu hét dài một tiếng, vẻ mặt vốn không hề có cảm xúc gì, cũng biến thành hoang mang, sau đó hóa thành một vệt cầu vồng, nhào về phía Long Huyền.

...

- Hừ, lòng dạ mềm yếu như vậy, sao xứng với tên gọi Tuyệt Vọng Hầu này, người không động thủ, ta giúp là được.

Cổ Khiếu nhìn những người ở trước mặt, lạnh nhạt nói.

Đối với Cổ Khiếu, những sinh linh của hàng ngàn chủng tộc này ở trong mắt hắn, chính là sâu bọ, ngoại trừ dùng để ăn, hoàn toàn không có tác dụng khác.

Cổ Khiếu luôn yêu thích chém giết những sinh linh của các chủng tộc khác, bởi vì giết được càng nhiều, quà đáp lễ của Thiên Ý Cổ Thánh Giới càng lớn.

Đối với tu vi của bản thân cũng có tác dụng rất kì diệu.

Cổ Khiếu sớm đã thềm thường những sinh linh ở bên trong Tuyệt Vọng Thành, Tuyệt Vọng Thành ở gần nơi các chủng tộc phi thăng, cho nên có được nguồn tài nguyên vô tận.

Cổ Khiếu nghĩ, nếu như hắn có thể có được Tuyệt Vọng Thành, đã sớm một bước lên trời, đạt được Thần Thiên Vị.

Trước cảnh giới Thần Thiên Vị, đều là trò đùa trẻ con, chỉ có tiến vào Thần Thiên Vị mới xem như thật sự tiến vào con đường vĩnh hằng.

Tuy Cổ Khiếu muốn giết những sinh linh kia, nhưng cũng không thể làm gì được, Tuyệt Vọng Thành là đại nhân Chí Cao tự mình sắc phong, cho dù hẳn là con trai Uy Quân Vương, nhưng muốn chọc vào đại nhân Chí Cao, sống chết chỉ là trong nháy mắt.

Lúc này, Cổ Khiếu đưa mắt nhìn về đám người lục đại Tông Môn, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

- Không sai, có nhiều sinh linh như vậy, đủ để ta chém giết rồi.

Những thị vệ sau lưng Cổ Khiếu, nhìn đám người lục đại Tông Môn, giống như đang nhìn đồ ăn, nuốt bọt ào ào chảy ra.

Nhiều sinh linh như thế này, nếu có thể giết hết toàn bộ thì thật là tốt biết bao.

- Thiếu gia, chúng ta có thể chiếm lấy một ít không?

- Có thể.

Cổ Khiếu nói.

- Cảm tạ, thiếu gia.

Bọn thị vệ Cổ Tộc vừa nghe, liền lộ ra sắc mặt vui mừng, với bọn họ, thế này thật sự là quá may mắn rồi.

Nhiều sinh linh như thế này, bọn họ đã lâu chưa gặp, loại nghiền ép giết hại hàng loạt này, bọn họ thích nhất.

Đặc biệt là trưởng lão không có chút sức chống cự kia, càng giống như sơn hào hải vị, thế nhưng bọn họ biết, những trưởng lão này đều là của thiếu gia, bọn họ chỉ có thể chọn những tôm tép nhỏ bé kia thôi.

Có điều cho dù như vậy, cũng đủ lắm rồi, bởi vì giết nhiều người như thế sẽ làm cho bọn hắn càng thêm hưng phấn.

- Sư huynh, bọn hắn tới rồi.

Long Nguyệt Nhi sắc mặt trắng bệch, thậm chí run lấy bầy, Tuyệt Vọng Hầu đã làm cho các nàng sợ hãi, mà khí tức tản ra của những Cổ Tộc này, cũng là làm cho các nàng sợ hãi.

- Ta thấy rồi.

Mục Long Thiên chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có bi kịch như hôm nay. Hẳn thừa nhận chính mình không địch lại Tuyệt Vọng Hầu, bây giờ nhìn những Cổ Tộc này, hẳn thật sự cảm nhận được sợ hãi.

- Bảo vệ trưởng lão.

Tạ Thăng nhìn những Cổ Tộc cường đại này, tuy rằng nội tâm sợ sệt, thế nhưng vào lúc này, hẳn làm sao có thể để những tên Cổ Tộc này xúc phạm tới trưởng lão.

Sắc mặt Chúc Long cứng lại, trong lòng đã biết không ổn, thực lực của những Cổ Tộc này, hẳn biết, rất mạnh, thật sự rất mạnh.

Cho dù là thời kỳ bọn họ hưng thịnh nhất, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn hắn.

Danh hiệu Uy Quân Vương ở trong Cổ Tộc không ai không biết, so với Tuyệt Vọng Hầu thù càng thêm khủng bố hơn nhiều, cho dù ở đây chỉ là con trai của hắn, cũng tuyệt đối không phải là người mà bọn họ có thể đối phó được.

- Cái gọi là lục đại Tông Môn, cũng chỉ là một bầy kiến hôi hợp thành tông môn ở vùng đất xa xôi này mà thôi. Đợi lát nữa có thể hỏi một chút vị trí của tông môn, giết hết toàn bộ những tông môn này, khi đó thì Thần Thiên Vị có hi vọng.

Cổ Khiếu trong lòng cười lạnh.

Những sinh linh này, ở trong mắt hắn, cùng với đám sâu bọ không có gì khác nhau, đều vô cùng nhỏ yếu.

Lúc này, những sinh linh được cứu thoát, dưới uy phong của Cổ Tộc, từng người đều sợ hãi đến mức sắc mặt đều cực kỳ nhợt nhạt, vào thời điểm nguy cấp này, bọn họ bắt đầu tìm kiếm vị cường giả cực kỳ mạnh mẽ kia, vị Nhân tộc đã cứu thoát bọn hắn.

Nhưng để bọn hắn tuyệt vọng chính là, Nhân tộc này ẩn nấp không còn hình bóng, giống như đột nhiên biến mất ở giữa trời đất này.

-Ồ, không nghĩ tới, còn có một nữ tử Long tộc da mịn thịt mềm, vậy trước tiên bắt người súc miệng.

Cổ Khiếu giơ tay lên, năm ngón tay vồ lấy, một cỗ lực hút cường đại đột nhiên bạo phát ra.

-A, sư huynh cứu ta.

Sắc mặt Long Nguyệt Nhi trắng bệch, thân thể đột nhiên không khống chế được bay về hướng Cổ Khiếu.

Mục Long Thiên nhìn thấy cảnh này, mặt biến sắc, hai chân không khỏi run lên, sợ hãi đứng yên không dám nhúc nhích.

Long Nguyệt Nhi nhìn sư huynh thờ ơ không chút động lòng, đứng ở đó run lấy bầy, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

-Thả sư tỷ của ta ra.

Ngay trong chớp mắt, Tạ Thăng chợt quát một tiếng, Long lực bạo phát, trực tiếp bắt được Long Nguyệt Nhi, kéo cô ta ra phía sau, còn chính mình phóng về hướng Cổ Khiếu.

-Hừ, không biết tự lượng sức mình.

Cổ Khiếu lạnh lùng nhìn, vung cánh tay một cái, không hề coi Tạ Thăng là đối thủ, khoảng cách sức mạnh của hai bên giống như trời và đất, vốn không thể nào chống đối được.

Ầm!

Tạ Thăng gặp phải một luồng sức mạnh kinh khủng đập vào người, trong nháy mắt giống như điều đứt dây, ngã nhào trên đất, từng ngụm từng ngụm máu tươi thổ ra.

- Sư đệ.

Long Nguyệt Nhi lập tức lên trước đỡ lấy, nàng không nghĩ tới người cứu mình sẽ là Tạ Thăng, bình thường luôn luôn bị chính mình răn dạy trách mắng, mà sư huynh mình đã từng kính trọng, lại sợ hãi đến động cũng không dám động.

- Nhỏ yếu, thật sự là quá nhỏ yếu, cũng được, vậy thì giờ ta sẽ nuốt sạch toàn bộ các người.

Cổ Khiếu cười lạnh, liền mở miện ra, mạnh mẽ đánh về phía đám người lục đại Tông Môn.

Mà những thị vệ kia của Cổ Khiếu, nhìn thấy thiếu gia họ trực tiếp mở ra đại chiêu thì liền giống như mảnh hổ đánh về phía đệ tử lục đại Tông Môn, nếu như lại chậm một hồi, sợ rằng đến cả canh thừa cũng không có.

Lúc này, đệ tử lục đại Tông Môn nhìn thấy những Cổ Tộc cường hãn này, trong tâm mỗi một người đều thấy sợ hãi, những sinh linh được cứu thoát, giờ phút này cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Ai sẽ tới cứu bọn họ...

- Cổ Tộc...

Vừa lúc đó, một đạo thanh âm tràn ngập uy nghiêm, đột nhiên từ xa truyền đến.

Một đạo khí tức hào hùng, bao phủ ở trong không trung, đến áp chế những Cổ Tộc này.

- Ân...

Sắc mặt Cổ Khiếu đông lại, động tác cũng dừng lại, quay đầu nhìn về phương xa.

Còn đối với những sinh linh hoảng hốt lo sợ kia mà nói, âm thanh này giống như nhánh cỏ cứu mạng, đem bọn hắn từ bên trong vực sâu giải cứu ra.

Các đệ tử lục đại Tông Môn, nghi ngờ nhìn qua, không biết chủ nhân của thanh âm này rốt cuộc là ai.

- Là Nhân tộc đại nhân.

- Nhân tộc đại nhân không có rời đi, hắn đến cứu chúng ta.

- Chính là vị đại nhân kia, chém chết tứ đại quân đoàn trưởng, giết chết trăm ngàn Cổ Tộc.

Lúc này sinh linh của các chủng tộc vui mừng reo lên.

Nét mặt các trưởng lão lục đại Tông Môn biến đổi, ánh mắt mang theo một tia nghi hoặc nhìn Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 504: Nhân Tộc Đại Đế

Đối với những sinh linh của chủng tộc các giới chịu đủ mọi sự giày vò thì tư thế oai hùng của Lâm Phàm vĩnh viễn in dấu ở trong tâm của bọn họ, bất kể có lãng quên cái gì đi nữa, thì cũng sẽ không quên thân ảnh vĩ đại kia.

Nhưng đối với đệ tử lục đại Tông Môn, thân ảnh kia làm bọn hắn vô cùng nghi hoặc.

Chẳng lẽ, hẳn chính là tên Nhân tộc đã giết tứ đại quân đoàn trưởng, diệt trăm vạn Cổ Tộc sao?

Nhưng làm sao có khả năng này chứ...

Lâm Phàm vừa sải bước ra, dùng “Chỉ xích thiên nhai”, trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía trước mặt những tên Cổ Tộc.

Góc áo nhẹ nhàng phiêu lãng theo gió, mái tóc đen dài bay lượn, sắc mặt hờ hững, liếc nhìn thiên hạ, nhìn thẳng đám Cổ Tộc này, sau đó lông mày có chút nhếch lên, lộ vẻ có chút nghi ngờ.

- Cổ Tộc đều đã bị ta chém giết, làm sao mà vẫn còn vậy.

Muôn người chăm chú nhìn về phía dưới, Lâm Phàm lạnh nhạt mở miệng.

Giọng điệu bình thản này, giống như là bởi vì có mấy con kiến nhảy ra làm phiền.

Đệ tử của lục đại Tông Môn từ trong miệng của chủng tộc các giới đã biết được trăm vạn Cổ Tộc đều bị một tên Nhân tộc này giết chết, thế nhưng trong lòng bọn họ vẫn có chút không tin tưởng.

Thế nhưng hiện tại, khi nghe được câu nói từ trong miệng tên Nhân tộc này nói ra.

Biểu cảm trên gương mặt các đệ tử của lục đại Tông Môn biến hóa kịch liệt gồm có không dám tin tưởng, khiếp sợ, kinh ngạc, không nói nên lời.

- Nhân tộc đại nhân, cứu lấy chúng tôi.

- Nhân tộc đại nhân, xin ngài cứu chúng tôi thoát khỏi bế khổ.

Lúc này, những sinh linh của chủng tộc các giới, dưới ánh sáng rực rỡ của Lâm Phàm bái phục ca tụng.

Cường giả vi tôn, ở trong thế giới như vậy, bọn họ cần một người lãnh đạo thật mạnh mẽ, dẫn dắt bọn họ ra khỏi cảnh khốn khó, đi về hướng tươi sáng hơn.

Mà Nhân tộc trước mắt này, đúng là hình mẫu giống như trong lòng bọn họ tưởng tượng ra như vậy.

Tạ Thăng ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, hẳn không nghĩ tới Nhân tộc này ngày đó chỉ khoác lác mấy câu, vậy mà thành sự thật, vền vền chỉ với sức lực của một người, diệt trăm vạn Cổ Tộc, đây rốt cuộc là thực lực như thế nào mới có thể làm được như vậy.

Chúc Long cùng với những trưởng lão khác liếc nhìn lẫn nhau, bọn họ đều không dám tin tưởng, nhưng bây giờ bọn họ không thể không tin, bởi vì một luồng khí tức cường hãn vừa rồi, chính là từ trên người Nhân tộc này lan tỏa ra.

- Người là ai?

Cổ Khiếu nhìn Lâm Phàm bay trên không trung, lông mày cứng lại, có chút không vui, cảm thấy người này có phần càn rỡ.

Đặc biệt là thái độ dừng dưng, không đem hắc đế vào trong mắt, càng làm cho Cổ Khiếu thêm phần nộ.

Từ trước đến nay chưa bao giờ có sinh linh của chủng tộc các giới nào dám ở trước mặt hắc làm càn như vậy.

Lâm Phàm nhìn Cổ Khiếu, nội tâm có hơi chấn động.

- Bán bộ Thần Thiên Vị.

Tu vi này không phải là yếu, chỉ đáng tiếc.

- Bán bộ Thần Thiên Vị, đến đột phá cảnh giới cũng không thể làm liền một mạch, quả là phế vật.

Lâm Phàm vẻ mặt khinh bỉ, nhưng không biết nói ra lời này, đối với tất cả mọi người, tạo thành ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Người của lục đại Tông Môn biết tên Cổ Tộc rất lợi hại, nhưng lại không nghĩ rằng lại là bán bộ Thần Thiên Vị, tuy chỉ là bán bộ, nhưng cũng đã đặt một chân bước vào cảnh giới của thần.

Nhưng từ trong miệng tên Nhân tộc này nói ra, lại giống như xem thường, vậy tên này rốt cuộc cường hãn đến mức độ nào.

- Làm càn.

Cổ Khiếu nghe thấy những lời nói này, nhất thời quát một tiếng

- Bắt tên Nhân tộc này lại cho ta, ta muốn xem hắc có bản lĩnh gì mà kiêu ngạo như vậy.

- Vâng, thiếu gia.

Tám đại thị vệ sau lưng Cổ Khiếu, gật đầu, trong nháy mắt một luồng khí hung hãn bạo phát ra.

- Cần thận!

Chúc Long và các trưởng lão ngay lập tức nhắc nhở, thực lực của bát đại thị vệ Cổ Tộc rất mạnh, so với bọn họ thì không hề kém hơn chút nào, trong khi Cổ Tộc Tiên Thiên mạnh mẽ như vậy, trong cùng cấp bậc, chúng tộc các giới e rằng không có bao nhiêu người có thể so đấu với Cổ Tộc.

Nhưng sau khi lời nói của bọn hắn trong nháy mắt nói ra, thì bọn họ lại hối hận rồi.

Bởi vì một màn tiếp theo, làm cho bọn họ hoàn toàn bối rối. Lâm Phàm nhìn tám tên thị vệ của Cổ Tộc, cảnh giới Hoang Thiên Vị đại viên mãn.

Nếu như là lúc trước thì có lẽ còn phải cần một chút thủ đoạn.

Nhưng bây giờ không còn cần nữa.

Cần hết toàn bộ đan dược trong kho tàng của Tuyệt Vọng Hầu làm năng lượng trong cơ thể Lâm Phàm như muốn nổ tung, thăng liên hai cấp, tu vi lên thẳng tới Hoang Thiên Vị hậu kỳ.

Số đan dược này là tích trữ của Tuyệt Vọng Thành qua cả ngàn năm nay, Tuyệt Vọng Hầu vì bù đắp vào nội tâm trống rỗng, cho nên đã tích lũy vô số đan dược.

Số đan dược này đối với người thường thì đều là bảo vật hết sức quý báu, coi như là dùng được thì cũng cần phải chậm rãi tiêu hóa, thế nhưng đối với Lâm Phàm thì những đan dược này đều là kinh nghiệm.

Một ngụm nuốt vào bụng, để hệ thống luyện hóa, vô số kinh nghiệm được tăng thêm, đơn giản như vậy thôi thì tu vi đã thăng liên hai cấp.

Thử hỏi các người có sợ hay không.

- Không biết tự lượng sức mình.

Lâm Phàm lạnh lùng thốt ra một tiếng, năm ngón tay vung ra như muốn cào nát hư không, một lực lượng mạnh mẽ tung ra.

Sức mạnh to lớn, không ngừng ngừng tụ, một cái bàn tay khổng lồ, che kín cả bầu trời, mang theo lực hủy diệt vô cùng lớn, hướng về tám đại thị vệ của Cổ Tộc mà chớp tới.

- Sao lại thế.

Lúc này, tám thị vệ Cổ Tộc, sắc mặt cứng lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Ở trong mắt chúng, Nhân tộc giống như một đám sâu bọ, nhưng tên trước mặt thì lại quá mạnh mẽ, một chiêu vừa tung ra đã khóa chặt hư không, không để chúng có bất kì cơ hội trốn chạy này.

- Thiếu gia, cứu ta...

Bắt đại thị vệ Cổ Tộc, liền kêu la thảm thiết.

Nhưng mà đã muộn.

Bàn tay khổng lồ trực tiếp bắt được bát đại thị vệ Cổ Tộc nằm ở trong tay, mạnh mẽ bóp một cái.

Trong nháy mắt, tám tên này liền bị bóp nát, máu tươi đen kịt tung tóe khắp đất trời.

- Keng, chúc mừng giết chết Cổ Tộc cảnh giới Hoang Thiên Vị đại viên mãn.

- Keng, chúc mừng tăng cường 50000 kinh nghiệm.

...

Âm thanh của hệ thống nhắc nhở, xuất hiện ở trong đầu Lâm Phàm.

Trong nháy mắt, bốn mươi vạn kinh nghiệm tới tay, theo Lâm Phàm, ngoại trừ căn thuốc thì giết Cổ Tộc là cách nhanh nhất để gia tăng kinh nghiệm.

Đối với Cổ Tộc, Lâm Phàm xưa nay sẽ không thủ hạ lưu tình, gặp được liền giết, khiến cho toàn bộ chúng đều hóa thành kinh nghiệm.

Mà bây giờ dưới mấy vạn con mắt nhìn chăm chú vào chính mình, Lâm Phàm đương nhiên cần phải cố gắng phát huy, dùng tư thái cường hãn nhất, tiêu diệt tất cả, khiến sinh linh của chủng tộc các giới đem tên gọi của tiêu gia vĩnh viễn ghi ở trong lòng.

- Hừ, chỉ là cảnh giới Hoang Thiên Vị đại viên mãn, cũng dám làm càn ở trước mặt bốn tọa.

Lâm Phàm vung tay áo, thô bạo nhìn thẳng Cổ Khiếu,

- Người có thể tới.

Lúc này, toàn bộ người của lục đại Tông Môn trợn tròn mắt, mỗi một người đều mở mắt thật ra, gần như sắp rơi con ngươi ra đến nơi rồi.

Cảnh giới Hoang Thiên Vị đại viên mãn, mà không có một chút khả năng chống cự nào, điều này cũng quá kinh khủng đi.

Bát đại thị vệ Cổ Tộc, đối với người của lục đại Tông Môn, đều là sự tồn tại không ai sánh nổi, coi như là đám người trưởng lão thì cũng không dám mạnh miệng nói mình có thể giết được chúng.

Nếu như bọn họ ở vào trạng thái đỉnh cao, hay là lấy nhiều địch ít thì họa may mới có thể giết được bát đại thị vệ Cổ Tộc, nhưng mà ít nhiều gì cũng sẽ phải trả vài cái giá mới được.

Sinh linh của chủng tộc các giới đứng ở nơi đó, miệng mở to, đều có thể thả vừa một quả trứng gà, vẻ mặt kích động nhìn Lâm Phàm đứng

trên hư không.

- Bản tọa là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, hôm nay bản tọa sẽ giết hết tất cả các tên Cổ Tộc ở đây, người có gì không phục sao.

Lâm Phàm chấp tay sau lưng, thần sắc lạnh nhạt nhìn thẳng Cổ Khiếu.

Khuông mặt Cổ Khiếu đông cứng lại, trong chốc lát thì hẳn không có lời nào để nói.

Sinh linh của chủng tộc các giới thì vui sướng reo mừng.

- Nhân tộc Đại Đế vạn tuế.

- Thịnh cầu Nhân tộc Đại Đế che chở.

- Ta Quỷ tộc Hồng Vân, nguyện đi theo Nhân tộc Đại Đế.

- Chúng ta cũng nguyện đi theo Nhân tộc Đại Đế.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 505: Tuyền Vọng Lĩnh Vực

Lúc này Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, đối với kết quả như thế này thì đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, chỉ có điều trong tình huống này, đương nhiên là muốn giữ vững uy phong.

Khí chất là quan trọng nhất, khí chất tuyệt thế cao nhân, nhất định phải bùng ra một cách hoàn mỹ nhất, hơn nữa làm sao có thể tùy tiện liên khiến chủng tộc các giới ôm lấy chân của mình.

Lúc này, Lâm Phàm hờ hững dồn nén lực đạo ở bàn tay, một luồng khí tức không tên khiến người khác phải thần phục từ trên người tỏa ra, trong chớp mắt, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Toàn bộ sinh linh của chủng tộc các giới trơ mắt nhìn trên hư không, nhìn bóng dáng khiến người ta phải sùng bái kia.

Cổ Thánh Giới, chủng tộc các giới, có bao nhiêu người dám như vị Nhân tộc Đại Đế này, vẫy tay một cái, giết chết trăm vạn Cổ Tộc.

Cổ Khiếu nhìn Nhân tộc trên hư không, nội tâm tràn đầy lửa giận, đáng hận, thật sự là quá đáng ghét.

Cổ Khiếu hẳn là nhi tử của Uy Quân Vương, chính là Cổ Tộc đẳng cấp cao cấp nhất, năm đó lúc mới sinh ra, Thiên Ý hạ kim quang xuống, hắn đắm chìm trong kim quang, được sự chúc phúc của Thiên Ý.

Hắn muốn về sau trở thành một bá chủ trong Cổ Tộc chỉ dưới trưởng bát đại chí tôn, bây giờ một tên Nhân tộc thấp hèn, vậy mà can đảm dám ở trước mặt nhiều sinh linh của chủng tộc các giới như thế nhục nhã hắn, vậy làm sao hắn có thể chịu đựng được.

Hận, hận ý ngập trời.

- Nhân tộc, Lâm Phàm...

Cổ Khiếu vẻ mặt dữ tợn, cắn răng nghiêng lợi rống lên,

- Người, một tên chủng tộc thấp hèn, lại dám nhục nhã Cổ Tộc chí cao vô thượng, tội của người đáng muôn chết.

Lâm Phàm nhìn Cổ Khiếu, miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nhưng trong lòng lại đang nghĩ, làm thế nào để giết chết tên này.

Lâm Phàm nói bán bộ Thần Thiên Vị giống như sâu bọ, kỳ thực chẳng qua chỉ là thối phồng lên, muốn đánh bại Cổ Khiếu, hiển nhiên chỉ dùng một chương là điều không thể, nếu thật sự muốn giết thì e rằng còn phải cần đánh đổi một số thứ.

Hiện tại chủng tộc các giới đang sùng bái nhìn mình, tất nhiên không thể để khí thế yếu đi, đợi lát nữa đánh nhau nhất định phải dẫn hẳn tới một nơi xa xa, chậm rãi giày vò đến chết.

Đối với âm mưu xấu xa này, Lâm Phàm rất thoả mãn, đợi lát nữa liền làm như vậy.

- A!

Mà ngay lúc này, một âm thanh sắc bén, thê lương, tuyệt vọng bỗng nhiên từ xa truyền đến.

- Long Huyền, người gạt ta.

- Người đã nói vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta.

- Người tại sao lại muốn gạt ta.

Thân hình Tuyệt Vọng Hầu thấp bé là thế, lúc này lại ôm Long Huyền vào trong ngực, gương mặt không có cảm xúc lại phảng phất nét đáng yêu lúc này lại biến thành gương mặt dữ tợn.

Áo lông đen khoác trên người, lúc này đã bị máu nhiễm đỏ, hai tay trắng sáng, cũng dính đầy máu tươi.

Tuyệt Vọng Hầu vốn rất vô cảm, trong tròng mắt tràn đầy âm lãnh, nhưng giờ đây là ánh mắt mờ lung ngẩn lệ, giống như một hài tử, nhìn qua trông có vẻ rất bất lực.

- A...

Một tiếng gầm thét, trên mình Tuyệt Vọng Hầu chợt phát ra một luồng sức mạnh cực kỳ kinh khủng, nguồn sức mạnh này so với tận thế còn kinh khủng hơn.

Lâm Phàm nhìn Tuyệt Vọng Hầu bên kia, sắc mặt biến đổi, cảnh giới Thần Thiên Vị nhất tinh, nhưng vào đúng lúc này, một đoàn sức mạnh tuyệt vọng màu đen cuộn trào mãnh liệt tuôn ra.

Mà thực lực Tuyệt Vọng Hầu, vào đúng lúc này tăng lên mạnh mẽ, trong nháy mắt, đã đạt tới cảnh giới Thần Thiên Vị nhị tinh.

- Chuyện này làm sao có khả năng.

Lâm Phàm hơi nướng mày, trên mặt lộ rõ vẻ không dám tin.

Thanh âm sắc bén, vang vọng khắp bầu trời, luồng sức mạnh tuyệt vọng màu đen biến hóa thành một lớp sương mù dày đặc, che kín cả bầu trời, đem toàn bộ Tuyệt Vọng Thành bao phủ lại.

Cỗ sức mạnh tuyệt vọng này, vượt qua tất cả mọi sức mạnh, vượt qua cả không gian, thời gian, tất cả mọi thứ dưới cỗ sức mạnh tuyệt vọng này, đều triệt để bị cấm chế.

Cổ Khiếu lúc này trợn tròn mắt, hẳn không nghĩ tới Tuyệt Vọng Hầu vậy mà có thể mạnh như thế.

Trước kia hẳn biết thực lực Tuyệt Vọng Hầu đã đạt đến cảnh giới Thần Thiên Vị, nhưng cũng chỉ là cảnh giới Thần Thiên Vị nhất tinh,

nhưng bây giờ hắn đã đột phá lên nhị tinh.

Lúc trước hắn nghĩ coi như Tuyệt Vọng Hầu liệu lĩnh muốn giết mình thì chính mình vẫn có thể chạy thoát, thế nhưng bây giờ hắn lại có cảm giác chắc chắn sẽ chết.

Lui lại!

Cổ Khiếu không chút do dự, thân hình hóa thành một vệt sáng, hướng về bên ngoài bay đi, thế nhưng trong chớp mắt lại bị một đoàn sương mù tuyệt vọng ngăn chặn lại rồi.

- Long Huyền, người tại sao lại lừa dối ta...

Ầm!

Một đạo ánh sáng đen nhánh soi sáng khắp trời đất, ánh sáng đen nhánh kia triệt để đem Tuyệt Vọng Thành bao phủ lại.

- Keng, Tuyệt Vọng Hầu sụp đổ, tiến vào Tuyệt Vọng lĩnh vực của Hầu Tuyệt Vọng.

Lúc này, Lâm Phàm nghe được tiếng hệ thống nhắc nhở, thì trợn tròn mắt, rốt cuộc là tình huống thế gì thế này.

Xung quanh toàn là một màu đen kịt, đưa tay lên cũng không thể thấy được năm ngón, lúc này Lâm Phàm hơi nhướn mày, hắn cảm giác được một luồng lực lượng vô danh quán quanh thân mình.

- Keng, phát hiện sức mạnh tuyệt vọng của Tuyệt Vọng Hầu có luyện hóa hay không.

- Luyện hóa.

Lâm Phàm không có chút gì do dự, Tuyệt Vọng Hầu vậy mà sụp đổ, chế tạo ra Tuyệt Vọng lĩnh vực, tuyệt đối là muốn chôn sống tất cả mọi

người. Bây giờ hệ thống này có thể luyện hóa, dĩ nhiên là phải luyện hóa rồi.

Lúc này, Lâm Phàm nghe được những tiếng kêu thảm thiết, những tiếng kêu thảm thiết này tựa như có người đang lên cơn điên.

Lâm Phàm tỉ mỉ nghe qua, hẳn là tiếng kêu thảm thiết của những sinh linh của chủng tộc các giới.

- Đây là Tuyệt Vọng lĩnh vực của Tuyệt Vọng Hầu, mọi người giữ vững chủ tâm, tuyệt đối không thể để cỗ sức mạnh tuyệt vọng này thâm nhập vào.

...

Lâm Phàm không biết là ai đang nói chuyện, nhưng thanh âm này hẳn là âm thanh của lục đại Tông Môn.

- Mẹ kiếp, lại là cái quái gì nữa vậy.

Nội tâm Lâm Phàm có chút tan vỡ, mỗi một lần đều gặp phải chuyện phiền toái.

Chỉ là Lâm Phàm có chút không nói nên lời, tên Tuyệt Vọng Hầu này rốt cuộc là tu luyện như thế nào.

Mấy tháng trước nhìn thấy mới là cảnh giới Hoang Thiên Vị đại viên mãn, lần này nhìn lại, đã là cảnh giới Thần Thiên Vị nhất tinh, hơn nữa ở thời điểm sụp đổ, lại đột phá đến cảnh giới Thần Thiên Vị nhị tinh.

Coi như là mình căn thuốc cũng không mạnh lên nhanh như vậy.

Lúc này có hệ thống luyện hóa, những sức mạnh tuyệt vọng này hiển nhiên không cần để ở trong lòng.

Hiện tại chủ yếu nhất chính là đi ra ngoài, thuận tiện chém Cổ Khiếu, nhưng còn tên Tuyệt Vọng Hầu này.

Đúng lúc này, Lâm Phàm thấy được phía trước có một tia sáng nhúc nhích, cũng không biết là cái gì, nhưng đối với Lâm Phàm, xảy ra bất kỳ cái quái dị gì đi nữa, đều có biện pháp rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm không có chút do dự gì, lập tức chạy về hướng phát ra ánh sáng.

Thời điểm chạy đến tia sáng kia, hình ảnh bỗng nhiên biến hóa.

Xung quanh không còn tối om nữa, mà là sáng ngời lên, dường như là ở trong một sơn thôn nào đó.

- Tịch Quang, mau tới đuổi theo ta.

- Long Huyền ca ca, chờ ta một chút, ta chạy không nổi rồi.

Hai cái đứa nhỏ chơi đùa chạy lại bên người Lâm Phàm.

- Đó là Long Huyền cùng Tuyệt Vọng Hầu khi còn bé hay sao?

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn tình huống chung quanh, nội tâm bắt đầu nhảy lên, thật kỳ quái.

Lúc này, hình ảnh xoay một cái.

- Hẳn là nghiệt chủng, giết hẳn.

Trong sơn thôn, một đám người Long tộc, đem một đứa nhỏ quấn vào trên một chiếc cột, từng vẽ mặt phần nộ, chán ghét nhìn đứa nhỏ kia quấn vào trên cây cột.

Hình ảnh lại lần nữa biến hóa.

- Ta gọi Long Huyền, người tên là gì?

Một đứa nhỏ, trong miệng ngậm một cọng cỏ, đứng trước mặt một đứa nhỏ đang cúi thấp đầu, đưa tay ra, lộ ra nụ cười xán lạn nói.

- Tịch Quang.

Sắc mặt sáng trắng kia, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi cùng bất lực, yếu ớt nói ra.

Lâm Phàm nhìn hết thấy trước mặt, hình ảnh lần nữa biến hóa.

- Long Huyền ca ca, sau này đừng rời bỏ ta có được hay không...

Trong ánh mắt Tịch Quang tràn đầy hy vọng nói.

- Được, sau này tuyệt đối sẽ không rời bỏ tiểu Quang.

...

- Long Huyền ca ca, người đi đâu...

Ở trong sơn thôn, Tịch Quang tìm kiếm lung tung không có mục đích, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

...

- Thiêu chết hắc, hắc là tên nghiệt chủng, hắc là nghiệt chủng Cổ Tộc.

- Long Huyền ca ca, người đã nói sẽ không rời bỏ ta, người lừa dối ta...

Bị trói ở trên cây cột Tịch Quang, thương tâm tuyệt vọng gào thét.

...

- Tuyệt vọng sao? Cần sức mạnh sao? Muốn hủy diệt tất cả sức mạnh sao?

Trong bóng tối, một đôi mắt tà ác, nhìn chăm chú lên tất cả những thứ này.

- Tất cả mọi người phản bội ta, ta cần sức mạnh.

Sơn thôn lâm vào trong biển lửa, tất cả mọi người đều chết hết...

Một vài bức hình ảnh, cưỡi ngựa xem hoa, cuối cùng đem đứa nhỏ đã toàn bộ giết chết thôn nhân rời đi.

Mấy chục năm sau, một tên thanh niên anh tuấn từ tông môn trở về, nhìn lên sơn thôn tàn tạ trước mặt, âm thầm đau khổ.

- Tiểu Quang, ngươi đi đâu, ta đã có sức mạnh to lớn, có thể bảo vệ ngươi, nhưng ngươi lại đi nơi nào...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 506: Ta Muốn Bắt Đầu Âm Mưu

Một vài bức hình ảnh giống như hoa tuyết nứt ra, sau đó tiêu tan.

- Một câu chuyện thật thê thảm.

Lúc này Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ, cuộc đời của Tuyệt Vọng Hầu thật sự đủ thảm, hơn nữa tình tiết này cũng có chút thương cảm.

Tình yêu thuần khiết như vậy, cuối cùng lại biến thành... Tuy đưa bé cùng với người trưởng thành, thế nhưng tình yêu không có biên giới.

Ngay lúc ánh mắt Lâm Phàm toát ra vẻ thương cảm, liền bị cảnh tượng phía trước hấp dẫn.

Ở trong không gian đen kịt kia, một bóng người nằm nhoài ra ở chỗ này, sau đó lắc lư trái phải, nũng nịu ngai ngùng.

- Không muốn, không muốn...

Thanh âm này có chút khàn khàn, thật giống như là vừa trải qua một trận hoảng sợ, dẫn đến tinh thần bất ổn, cuối cùng bản thân bị lạc lối.

Lâm Phàm vừa bắt đầu còn không biết rốt cuộc là ai, nhưng khi thấy khuôn mặt kia, nhất thời nở nụ cười, hơn nữa còn cười rất hài lòng.

- Cổ Khiếu!

Lâm Phàm không nghĩ tới chính mình lại có vận khí tốt như vậy, lại có thể gặp phải Cổ Khiếu, lúc này Cổ Khiếu một vẻ mặt tuyệt vọng, hiện ra nhưng đã chìm đắm ở trong Tuyệt Vọng lĩnh vực của Tuyệt Vọng Hầu.

- Này, người bạn nhỏ.

Lâm Phàm hướng về Cổ Khiếu hô vài tiếng, nhưng Cổ Khiếu dường như không nghe thấy, vẫn đang kêu lên sợ hãi, một tròng mắt hung ác, tối tăm u ám, thần thức đều bị Tuyệt Vọng lĩnh vực cắn nuốt mất rồi.

Lâm Phàm còn đang suy nghĩ nên làm sao để giết chết Cổ Khiếu, nhưng nhìn tình huống hiện tại, căn bản là không cần nghĩ, trực tiếp giết chết là được rồi.

Đi tới bên người Cổ Khiếu, Lâm Phàm đá vào cái mông đang vênh cao của hắn, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lâm Phàm ngược lại đang mở cờ trong bụng.

- Nên làm sao sử dụng phệ vật này cho tốt nhất đây? Hơn nữa còn làm đến không có sơ hở nào.

Lâm Phàm sờ cằm, từ từ suy nghĩ, sau đó linh quang lóe lên, liền có biện pháp.

- Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, đi ra.

- Chủ nhân.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đầu trọc trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, cung kính chào hỏi, sau đó nhìn tới Cổ Khiếu, tròng mắt long lanh thuần khiết của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đột nhiên lập loè ra một đạo tinh quang khát khao khó nhịn.

- Cố gắng dạy dỗ hắn.

Lâm Phàm trong lòng đã có những âm mưu hoàn chỉnh.

Để có thể tạo ra ảnh hưởng to lớn nhất trước mặt sinh linh của chủng tộc các giới, Lâm Phàm rơi vào một phen khó xử, làm sao có thể khiến Cổ Khiếu dễ dàng bỏ xuống đây.

- Vâng.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương kích động nói, sau đó nhìn về phía Cổ Khiếu, liếm môi một cái, khiến người ta không rét mà run.

Đem Cổ Khiếu giao cho Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, Lâm Phàm rất yên tâm, có Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương ở đây, lúc này sẽ không có vấn đề gì.

Dưới sự huấn luyện tàn ác vô nhân đạo, thế gian vạn vật đều muốn thân phục dưới roi dài của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

...

-Ồ, Tuyệt Vọng Hầu chạy đi đâu rồi.

Lâm Phàm thấy tình huống hiện tại không tốt, liền tìm kiếm hình bóng Tuyệt Vọng Hầu.

Từ trong này muốn rời khỏi Tuyệt Vọng lĩnh vực, nhất định phải tìm được Tuyệt Vọng Hầu.

Lúc này, một thanh âm dứt quãng từ xa truyền lại, Lâm Phàm vừa nghe xong không có chút do dự, liền vọt lên từ mặt đất, hướng về phương xa chạy đi.

Thanh âm kia chính là của Tuyệt Vọng Hầu.

Đuổi theo âm thanh này, Lâm Phàm rất nhanh liền tìm tới Tuyệt Vọng Hầu.

Lúc này Tuyệt Vọng Hầu quỳ ở đó, ôm Long Huyền trong lòng ngực, gương mặt tuyệt vọng kia đúng là khiến người ta có chút không đành lòng.

- Long Huyền, đừng rời bỏ ta...

Tuyệt Vọng Hầu lấm bầm, giống như xác chết di động vậy, ánh mắt lơ mơ vô thần, không còn băng lãnh như lúc trước nữa, giờ phút này càng như một người đáng thương mất đi tất cả.

- Ai...

Ở một khắc Lâm Phàm xuất hiện, Tuyệt Vọng Hầu lộ ra gương mặt tuyệt vọng, nhìn về phía Lâm Phàm. Lâm Phàm đối diện với ánh mắt của Tuyệt Vọng Hầu, nội tâm đột nhiên run lên, sau đó mạnh mẽ trấn định lại, vào lúc này làm sao có thể căng thẳng được.

Huống hồ Lâm Phàm biết thực lực bây giờ của Tuyệt Vọng Hầu, chính mình tuyệt đối không thể đánh lại, có điều thời điểm nhìn thấy những hình ảnh kia, trong lòng Lâm Phàm lại có một biện pháp.

Mặc kệ có thành hay không, cũng phải thử một lần mới được.

- Người đã từng thấy ta.

Lâm Phàm nói.

- Người là tên Nhân tộc kia.

Tuyệt Vọng Hầu nhớ lại, sau đó cúi đầu, nhìn Long Huyền.

- Không sai, ta chính là Nhân Tộc lúc đó, người đã không muốn rời khỏi hãn, ta có thể giúp người.

Lâm Phàm nói.

- Không thể, không thể, ta bị Chí Cao khống chế, không ai có thể giúp ta, không có bất kỳ người nào.

Tuyệt Vọng Hầu chất phác lắc đầu, sau đó biến sắc, hình như thần trí điên cuồng.

- Đúng rồi, nơi này làm sao cho phép những người khác xuất hiện, các người đều phải chết, đều phải chết.

Tuyệt Vọng Hầu trở lại vẻ mặt không cảm xúc vốn có, sau đó đột nhiên trở nên hung ác, hướng về Lâm Phàm tức giận gầm thét.

Lâm Phàm nhìn thấy Tuyệt Vọng Hầu đột nhiên nổi điên, tinh thần đông cứng lại, linh cảm không ổn, sau đó vội vàng nói.

- Không thử một lần làm sao biết có tác dụng hay không, hay là người căn bản không muốn ở bên Long Huyền, người không nỡ từ bỏ tất cả mọi thứ người đang nắm giữ.

Lâm Phàm nói.

- Im miệng, người - một tên Nhân tộc thì biết cái gì.

Tuyệt Vọng Hầu hai mắt đỏ ngầu nhìn thẳng Lâm Phàm, dường như chỉ cần Lâm Phàm còn dám nói một câu nữa, hẳn sẽ không chút do dự đem Lâm Phàm chém chết.

- Ta biết, ta hiểu, nếu như người không muốn mất đi Long Huyền, như vậy người nhất định phải tin tưởng ta, bằng không chậm trễ nữa thì cho dù người có giết chết tất cả mọi người đi chăng nữa hẳn cũng sẽ không trở về, mà người vĩnh viễn cũng không thấy được hẳn.

Lâm Phàm nói.

Lúc này Lâm Phàm, đem tất cả tình tiết máu chó đã từng xem qua trên kịch truyền hình, đều nhớ lại, cuối cùng chỉ có một biện pháp này.

Bất luận BOSS phản diện nào, nếu như hẳn đã để ý ai đó, thì sẽ không điên cuồng giết người.

Đặc biệt là người hẳn lưu tâm, lúc rời đi, muốn giữ lại, sẽ tăng đến đỉnh điểm, chỉ cần đem người hẳn lưu tâm, vĩnh viễn lưu lại, bất cứ chuyện gì đều nguyện ý làm.

Lâm Phàm hiện tại đang đánh cược, có điều nhìn vẻ mặt Tuyệt Vọng Hầu lúc này, Lâm Phàm cũng rõ ràng, phương pháp này tính thành công

rất cao.

Tuyệt Vọng Hầu nhìn Lâm Phàm, không nói lời nào, chỉ yên lặng đứng nhìn.

- Thiên Địa Dung Lô, đi ra.

Trong chớp mắt, “Thiên Địa Dung Lô” xuất hiện ở bên trong Tuyệt Vọng lĩnh vực.

- Đây là một món bảo vật quý giá có thể luyện hóa tất cả mọi thứ, nếu như người cùng Long Huyền đi vào, ta có thể mang luyện hóa các người thành khí linh, hai người các người cùng tồn tại một thể, vĩnh viễn đều sẽ không ly biệt, cho dù là lực khống chế của cổ tộc Chí Cao cũng không thể gây trở ngại.

Lâm Phàm nói.

Hiện tại sức mạnh “Phi Thiên” rất mạnh, thế nhưng chung quy lại không có cấp bậc, nếu như đem Long Huyền cùng Tuyệt Vọng Hầu luyện hóa thành khí linh, cho vào bên trong “Phi Thiên”, tất nhiên có thể làm cho “Phi Thiên” triệt để bùng nổ ra hết thủy sức mạnh.

- Vĩnh viễn đều sẽ không ly biệt, vĩnh viễn thoát ly khỏi khổ ải, vĩnh viễn thoát khỏi sự khống chế của Chí Cao.

Tuyệt Vọng Hầu nhìn “Thiên Địa Dung Lô”, mặt không hề cảm xúc lâm bẩm.

- Ha ha.

Lúc này, Tuyệt Vọng Hầu đứng lên, cánh tay gầy yếu, trực tiếp ôm Long Huyền lên.

- Long Huyền chết rồi, ta muốn đi cùng hắn, nhưng ngay cả quyền tự sát ta cũng không có, mặc kệ người muốn làm gì, cho dù có chết, chỉ cần có thể ở cùng Long Huyền thì có gì đáng sợ, quyền thế ngấp trời, có sức

mạnh vô hạn thì đã làm sao, cũng không thể sánh nổi một cọng tóc gáy của Long Huyền, hắn tìm đến ta, ta biết hắn không có vứt bỏ ta, ta chửi rủa hắn, nhục nhã hắn, chỉ muốn hắn rời bỏ ta, không muốn bị Chí Cao khủng bố kia khống chế, đáng tiếc tuy hắn đã biết, nhưng không hề rời bỏ ta...

Tuyệt Vọng Hầu ôm Long Huyền, từng bước từng bước đi đến “Thiên Địa Dung Lô”, áo lông đen nhánh, đè ép xuống những tuyệt vọng vô tận mà Tuyệt Vọng Hầu đang chịu đựng.

Lúc này, Tuyệt Vọng Hầu đứng ở miệng “Thiên Địa Dung Lô”, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Phàm, không một chút do dự nhảy vào.

- Yên tâm đi, tiểu gia đã đáp ứng chuyện gì, chưa từng nuốt lời qua.

Lâm Phàm trong lòng âm thầm nghĩ.

Trong lúc này, Lâm Phàm quăng “Phi Thiên” vào trong “Thiên Địa Dung Lô”.

- Luyện khí Chí Cao chỉ đạo, song sinh khí linh, tâm thần tương thông, luyện hóa.

Giờ phút này “Thiên Địa Dung Lô” bắt đầu run rẩy mãnh liệt.

Bên trong “Thiên Địa Dung Lô”, Tuyệt Vọng Hầu để Long Huyền xuống, sau đó chậm rãi nằm một bên, nắm tay Long Huyền, nhắm hai mắt lại, trên khuôn mặt vạn năm bất biến lộ ra một nụ cười xán lạn nhất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 507: Kỹ Xảo Này Có Chút Khoa Trương Rồi

Con đường luyện khí vô cùng gian nan, nếu không phải bởi vì có hệ thống tồn tại thì muốn trèo lên tới mức độ này thật sự rất khó khăn.

Khí linh song sinh, trên thế giới này không có mấy người có thể làm được, cho dù là Lâm Phàm, nếu như không tìm được khí linh tốt thì cũng rất khó luyện ra bảo bối khí linh song sinh.

Có điều cũng may vận khí không tệ, lại gặp phải một đôi CP Long Huyền và Tuyệt Vọng Hầu này.

Hơn nữa còn thành công lay động được cặp đôi CP này, tự nguyện nhảy bên trong vào “Thiên Địa Dung Lô”.

Tất cả những thứ này thực sự là quá may mắn.

Có điều thực lực của Long Huyền, thực sự là quá thấp rồi, lại chỉ là tu vi Hoang Thiên Vị sơ kỳ.

Nhưng Tuyệt Vọng Hầu là đại BOSS, sau khi tuyệt vọng, không ngờ tu vi lại tăng lên tới cảnh giới Thần Thiên Vị nhị tinh.

Không thể không nói, cô động đều là tinh hoa, vóc dáng nhỏ bé thì lại có bản lĩnh lớn.

Người mập thì tiểu đệ nhỏ, người gầy thì thời gian ngắn.

Thiên địa vạn vật, đều rất công bằng.

- Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.

Lúc này, Thiên Địa Dung Lô mở ra, một đạo hào quang bay ra, vùng của Tuyệt Vọng Hầu vào đúng lúc này, không ngừng đổ nát.

- Phi Thiên: Hạ phẩm đạo khí, khí linh song sinh, ẩn chứa ba loại BUFF, thần kỳ vô cùng.

- Ha ha, rốt cục cũng xong rồi.

Lúc này, Lâm Phàm dị thường hài lòng, vậy mà đột phá linh khí, trở thành Đạo khí, thực sự là quá tuyệt vời.

- Cảm tạ người.

Bay trên trời là hai bóng người, hai bóng người này chính là Tuyệt Vọng Hầu cùng Long Huyền.

Tay lớn nắm tay nhỏ, khuôn mặt Tuyệt Vọng Hầu tràn đầy nụ cười, hạnh phúc tưng cao.

- Ủm, việc nhỏ, sau khi khỏe mạnh giúp ta giết địch là được.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Vâng.

Chỉ là Lâm Phàm có chút tiếc nuối, không thể giết chết Tuyệt Vọng Hầu, không thì với cảnh giới Thần Thiên Vị nhị tinh tuyệt đối có thể mang đến cho mình không ít kinh nghiệm.

Có điều quên đi, hiện tại “Phi Thiên” nắm giữ khí linh song sinh, tiền đồ vô hạn, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt, rồi sẽ có một ngày, dùng “Phi Thiên” khiến cho tất cả cổ tộc phải tan vỡ, được rồi, tự sướng tới đây thôi, mình phải tiếp tục biểu diễn.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương thỏa mãn trở về, dường như rất thỏa mãn đối với đối tượng dạy dỗ này.

Ầm!

Tuyệt Vọng lĩnh vực giống như mặt kính bị phá nát, hóa thành những hạt

kết tinh, cuối cùng tiêu tan trong đất trời.

- Vừa xảy ra chuyện gì.

- Chúng ta không phải ở trong lĩnh vực của Tuyệt Vọng Hầu sao?

- Đây là nơi nào, chúng ta đều đã chết rồi sao?

Lúc này, sinh linh của chủng tộc các giới cùng người của lục đại Tông Môn, đầu óc đều mơ mơ màng màng, bọn họ ở trong Tuyệt Vọng lĩnh vực, bị khống chế nên không ngừng nghĩ đến rất nhiều sự tình thống khổ.

Mà tại thời điểm bọn hắn cảm giác muốn chết, một ánh hào quang xuyên thấu những tầng hắc ám, rọi sáng bọn họ, dẫn dắt bọn họ đi ra.

- Các người chưa chết, có bản tọa ở đây, tất cả những kẻ xấu sao dám làm càn.

Lúc này Lâm Phàm lại đứng vững trên hư không.

Bá khí tung hoành, thần sắc lạnh nhạt, khoanh hai tay đứng trước mắt mấy vạn sinh linh chủng tộc các giới.

Sinh linh chủng tộc các giới nhìn thấy Nhân tộc Đại Đế trong hư không, từng người đều điên cuồng sùng bái reo lên.

- A, là Nhân tộc Đại Đế đã cứu chúng ta.

- Nhân tộc Đại Đế vạn tuế.

- Tuyệt Vọng Hầu vô cùng mạnh mẽ cũng bị Nhân Tộc Đại Đế trấn áp.

- Nhân tộc Đại Đế, ta yêu ngài.

Tiếng kêu gào điên cuồng của sinh linh chủng tộc các giới nối liền không dứt, thậm chí có cả những sinh linh nữ, hai mắt tỏa ra sao vàng, thân thể không ngừng run lên, dường như vừa mới lên đỉnh, hướng về Lâm Phàm hò hét.

Những tiếng khen ngợi cùng âm thanh sùng bái, đối với kinh nghiệm lâu năm của Lâm Phàm thì đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc.

Đã từng ở Huyền Hoàng Giới, một lần làm náo động, không phải cũng vạn người sùng bái, các em gái mỹ lệ, hận không thể cởi áo tháo dây lưng, đem tiểu gia đặt ở dưới thân.

Có điều, sau khi đến Cổ Thánh Giới, Lâm Phàm cảm giác trên vai mình gánh trọng trách rất nặng, có lúc cần trầm ổn một chút mới phải.

Sau đó, Lâm Phàm nhẹ nhàng xua tay, cũng coi như là cùng mọi người chào hỏi.

Dù sao quá được hoan nghênh là một loại tội ác.

Mục Long Thiên của Hoang Cổ Long Tông, lúc này tâm lí hẳn rất phức tạp, hâm mộ, đố kị nhìn Lâm Phàm.

Theo hẳn, đối tượng được đón tiếp nhiệt tình phải là hẳn.

Đáng tiếc hiện tại đã biến thành một tên Nhân tộc.

Ngay cả sư muội đã từng sùng bái mình giờ cũng rời xa mình, chăm sóc cho mình không bằng chăm sóc cho Tạ Thăng, điều này làm cho Mục Long Thiên suýt chút nữa phun ra một miệng đầy máu.

Các trưởng lão của lục đại Tông Môn nhìn Lâm Phàm trong hư không, trong lòng không có từ ngữ diễn nào tả nổi cảm xúc của họ lúc này

Nhân tộc thiên kiêu.

Cho dù là bọn họ cảm thấy thua kém hơn rất, thậm chí ở trong tông môn cũng không có ai có thể sánh được với hắn.

Nhân Tộc ẩn nấp vạn năm, chẳng lẽ lại muốn toả hào quang.

- Nhân tộc...

Đang lúc này, một thanh âm chói tai bỗng nhiên vang lên trong hư không.

Sinh linh chủng tộc các giới nghe được thanh âm này, nội tâm run lên, lúc này, bọn họ nghĩ lại tới một tên Cổ Tộc.

Tên kia tự xưng là Uy Quân Vương ... con trai - Cổ Khiếu.

Thực lực ngất trời, cường giả bán bộ Thần Thiên Vị.

- Người còn chưa có chết.

Lâm Phàm vung một ống tay áo, bá đạo nhìn Cổ Khiếu.

- Chết, ta làm sao có khả năng sẽ chết, hôm nay ta - Cổ Khiếu, nhất định phải đem bọn người các ngươi, toàn bộ chôn ở đây.

Cổ Khiếu phản nộ gào thét, thế nhưng ánh mắt kia vạn phần kỳ quái, giống như bị người nào đó khống chế.

- A...

Lúc này, Cổ Khiếu bắt đầu bạo phát, một luồng khí tức ngập trời phát ra, luồng khí tức này vô cùng mạnh mẽ, cả trời đất đều bị lay động.

Đất rung núi chuyển, đất trời mù mịt, sao trăng đều bị luồng khí tức này che phủ, lu mờ ảm đạm.

Ở dưới luồng khí tức, sinh linh chủng tộc các giới đều sợ hãi, giống như con thuyền nhỏ trong biển rộng, trôi nổi bất định, bất cứ lúc nào đều có thể bị một luồng sóng lớn đánh đổ.

Các trưởng lão của lục đại Tông Môn, nghiêm nghị nhìn Cổ Khiếu.

Luồng khí tức này thực sự là quá mạnh mẽ.

Vượt xa bọn họ.

Bọn họ ở trong mắt bán bộ Thần Thiên Vị, giống như sâu bọ vậy, không có gì khác nhau cả.

Lâm Phàm giờ phút này nhìn hết tất cả tâm trạng của sinh linh chủng tộc các giới, cảm xúc của từng người đều thu hết vào mắt, sau đó cười nhạt một tiếng, tóc dài vung một cái, đi bộ trong hư không, sau đó chợt quát một tiếng.

- Hừ, dám làm cản trước mặt bản Đế, còn không quỳ xuống.

Thanh âm này nổ vang trong không, sinh linh chủng tộc các giới đang trạng thái sợ hãi, nghe nói như thế, nội tâm liền chấn động, sau đó nhất thời mừng như điên.

Đúng vậy, bọn họ còn có Nhân tộc Đại Đế, Nhân tộc Đại Đế nhất định sẽ giết chết tên Cổ Tộc này.

Mục Long Thiên nhìn Lâm Phàm, trong lòng không ngừng nở nụ cười, câu nói này quả thật là vô ích mà.

Cổ tộc là chủng tộc hung ác như thế nào, cho dù chết thì cũng không thể quỳ xuống trước chủng tộc các giới.

Nhưng một giây sau, hết thảy mọi sinh linh đều kinh ngạc.

Một luồng khí tức đột nhiên từ trên người Lâm Phàm bộc phát ra, luồng khí tức này rất cường hãn, vô cùng cường hãn.

Cổ Khiếu vạn phần hung ác, vào đúng lúc này, sắc mặt ngưng lại, không ngừng lui về phía sau, kinh hoảng rít gào lên.

- Làm sao có thể, luồng khí tức này... Tại sao có thể mạnh như thế...

- Phù phù.

Lúc này, Cổ Khiếu ở dưới con mắt mọi người quỳ xuống.

- Người rốt cuộc đã làm gì ta?

Cổ Khiếu kinh ngạc gào thét.

- Người làm sao có khả năng mạnh mẽ như vậy, ta là Cổ Tộc, làm sao có thể không mạnh bằng người.

- Chỉ là bán bộ Thần Thiên Vị, cũng dám to gan làm càn ở trước mặt ta, điếc không sợ súng.

Lâm Phàm lạnh lùng nói một tiếng, vung tay áo một cái, một đạo kiếm ý chợt bay ra, đâm nát thân thể Cổ Khiếu.

Lúc này, tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Mà Lâm Phàm giờ phút này hờ hững trôi trên hư không, thân ảnh ngông cuồng, triệt để để lại ấn tượng mãi khắc sâu ở trong lòng mọi người.

Cổ Tộc bán bộ Thần Thiên Vị, trong nháy mắt bị giết chết.

Thực lực bậc này...

Để Lâm Phàm thoáng bất mãn chính là khả năng diễn xuất của Cổ Khiếu quá kém, có chút xốc nổi.

Có điều nhìn tổng thể, tình thế lần này vẫn tạm được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 508: Uy Quân Vương Giáng Lâm

Giết chết Cổ Khiếu ngay lập tức mang đến mấy vạn kinh nghiệm, mà Lâm Phàm càng không tưởng tượng nổi chính là Cổ Khiếu lại có một đạo khí trung phẩm, còn có hai đạo khí hạ phẩm.

- Ô Thiên Cổ Địa Ma.
- Thanh Dương Long Dao.
- Hỏa Vân Bào.

Cổ Khiếu đúng là có chút tiền vốn, không giống những Cổ Tộc khác đến quần trong cũng không thừa lại.

Có điều ngẫm lại Cổ Khiếu chính là con trai Uy Quân Vương, tất nhiên là phải dư giả.

Tuy rằng không biết Uy Quân Vương rốt cuộc là tồn tại đẳng cấp nào, thế nhưng đã có thể trở thành con chó dưới trướng của Chí Cao Cổ Tộc, đương nhiên là không thể kém cỏi được.

Sau đó Lâm Phàm liền đem ba cái Đạo khí này để Thượng Cổ Đại Yêu nuốt chửng, đối với bảo bối, trong mắt của Lâm Phàm, không cầu lượng, chỉ cầu chất.

“Yêu thành” nắm giữ tiềm lực như thế, làm sao có thể không cố gắng bồi dưỡng, một khi lên cấp đến cảnh giới tối cao, vậy có thể nắm giữ khả năng hủy thiên diệt địa.

...

Lúc này, không gian hoàn toàn yên tĩnh, sinh linh của chủng tộc các giới đã sớm rơi vào tình cảnh lạc lối.

Bọn họ nhìn thấy gì?

Nhân tộc Đại Đế quát

to một tiếng, Cổ Tộc hung hăng hung ác lập tức quỳ xuống.

Ở trong Cổ Thánh Giới, thế này là chuyện chưa từng có.

- Nhân tộc Đại Đế, xin thu ta làm nô tài đi, ta đồng ý vĩnh viễn theo làm tùy tùng của ngài.

- Ta không chịu được, quá kích liệt, thực sự là quá kích liệt.

Sinh linh chủng tộc các giới, vào đúng lúc này triệt để bùng nổ, bọn họ cũng không biết nên làm sao biểu đạt nội tâm đang kích động của bọn họ.

Tình cảnh vừa rồi thực sự là quá chấn động.

Cổ Tộc quỳ lạy, bọn họ chưa từng bao giờ nhìn thấy.

Đối với một số bá chủ từng ở hạ giới, nội tâm của bọn họ đang rất phức tạp.

Bởi vì Nhân tộc giờ phút này, lại giống như bọn họ lúc từng ở hạ giới vậy, liếc nhìn thiên hạ, trông xuống chúng sinh.

Nhưng hiện tại bọn hắn đã trở thành chúng sinh bị nhìn xuống.

Sau khi đi tới Cổ Thánh Giới, bọn họ đang nghĩ, có thể tại hạ giới đạt được thành quả vị trí bá chủ kia, sau khi đến thượng giới thì vẫn có thể trở lại đỉnh cao như trước.

Thế nhưng hiện thực tàn khốc, hung hăng để bọn họ nhận rõ hiện thực.

Ở thượng giới có vô số cường giả giống như bọn họ vậy, tại hạ giới là nhân vật rung chuyển trời đất.

Nhưng kết quả cuối cùng là như thế nào.

Chết, lưu lạc, có bao nhiêu người có thể trở lại vinh quang.

Tất cả những thứ này, đều là do Thiên Ý Cổ Thánh Giới.

Nếu như đem chuyện này chuyển hóa thành trò chơi, tại hạ giới cái bọn họ chơi chính là phó bản thông thường, như vậy Cổ Thánh Giới chính là phó bản cấp địa ngục.

Độ khó sánh ngang trời đất.

Lâm Phàm nhìn sinh linh chủng tộc các giới, sau đó hờ hững nở nụ cười, khoát tay áo một cái, những tiếng hoan hô nhiệt tình này, từ lâu đã là chuyện trong dự liệu.

Mà đối với một số sinh linh nữ của chủng tộc các giới, khi Lâm Phàm lộ ra nụ cười xán lạn, đều trở nên mê muội.

Dưới ánh nhìn của bọn họ, Nhân tộc Đại Đế chí cao vô thượng, thực sự là quá có mặt mũi.

- Nhân tộc Đại Đế.

- Nhân tộc Đại Đế.

Lâm Phàm không nghĩ tới, một động tác tùy ý, vậy mà lại vơ vét được nhiều fan nào tàn như thế.

Có điều Lâm Phàm càng chờ mong rốt cuộc tiểu gia đang xếp thứ mấy ở bảng truy nã.

Vừa mở ra bảng truy nã, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười, hắn đã nhảy lên vị trí thứ trước một vạn trên bảng xếp hạng.

Lúc trước là xếp ở vị mấy ngàn vạn, bây giờ là trước một vạn, vèn vèn chỉ tiêu hao thời gian một tháng.

Lâm Phàm giết chết hàng trăm vạn Cổ Tộc, ở Cổ Thánh Giới này, có thể nói là trước giờ chưa từng xuất hiện trong sử sách, sau này chắc chắn cũng không có ai thay thế được.

Có điều bởi vì giết được toàn những là Cổ Tộc cấp bậc thấp, cho nên xếp hạng cũng chưa được xem là cao lắm.

Nhưng xem cái bảng xếp hạng này, Lâm Phàm cũng rõ ràng, đối kháng với Cổ Tộc, sinh linh chủng tộc các giới có một vạn người.

Có thể con số này thực sự là quá ít.

Số lượng một vạn người đối với cổ tộc, như vậy là quá ít.

Có điều bây giờ có sự tồn tại nghịch thiên của tiểu gia ta, dù chỉ có một người, cũng chắc chắn sẽ lật đổ Cổ Tộc.

Ngay sau khi Lâm Phàm nghĩ thông suốt, chuẩn bị ở trước mặt sinh linh chủng tộc các giới, khoe khoang một chút.

Có điểm khác thường phát sinh.

Ầm!

Hư không đột nhiên bị xé toát ra. Ở trong cái khe kia, mây đen cuộn cuộn, một luồng khí tức mệnh mông, từ trong cái khe truyền ra ngoài.

- Là ai giết ta hài nhi của ta.

Một tiếng rống giận dữ, ở trong hư không nổ vang.

Lâm Phàm vừa nghe, mặt biến sắc, ai giết hài nhi của người, người vừa đến không phải là Uy Quân Vương sao.

Con mẹ nó, Cổ Thánh Giới Cổ Tộc rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ mỗi người đều có tâm ý tương thông sao.

Giết con trai của người, người dĩ nhiên có thể cảm ứng được trong nháy mắt, còn có thể trong tức khắc giáng lâm đến đây.

Sau này ta làm sao chơi đây.

Không đúng...

Lúc này, Lâm Phàm nhìn lên hư không, khí tức trên đó, cũng không phải khủng bố, hủy thiên diệt địa gì.

Đây là thần thức giáng lâm.

- Nhân tộc Đại Đế người phải cẩn thận, đây là một tia nguyên thần của Uy Quân Vương, đã chạy đến nơi này rồi.

Tu vi của Chúc Long trưởng lão tuy rằng không cao, thế nhưng kiến thức rất rộng, lúc này cũng là nghiêm nghị nhắc nhở.

- Chúc Long trưởng lão, người mang theo bọn họ mau rời đi.

Lâm Phàm nói.

- Vậy người...

- Ta ở đây ngăn cản cho các người, không cần nói nhiều phí lời, nhanh lên một chút.

Lông mày Lâm Phàm nhíu lại, đúng là có chút vướng tay vướng chân.

Một tia nguyên thần chưa đến, khí tức tới trước, chính là cảnh giới Thần Thiên Vị.

Nếu như thật đánh tới đến, tiểu gia còn chưa chắc là đối thủ của hắn.

Thật vất vả mới dựng nên hình tượng như bây giờ, nếu như bị một tia nguyên thần của Uy Quân Vương đánh tan, vậy thật sự là một thiệt thòi lớn.

Chúc Long trưởng lão cũng biết bây giờ là chuyện khẩn cấp, không thể do dự được nữa, hăn nghĩ, lấy thực lực của Nhân tộc Đại Đế hăn là sẽ bình an vô sự.

Lúc này, Chúc Long cùng các trưởng lão khác gật đầu, trong khoảng thời gian này, bọn họ gần như đã hoàn toàn khôi phục.

- Nhân tộc Đại Đế, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại.

Đám người Chúc Long hướng về Lâm Phàm ôm quyền nói, sau đó triển khai bí pháp, đem hết thầy sinh linh chủng tộc các giới bao phủ ở bên trong.

- Long tộc bí pháp, Thứ Nguyên Na Di.

Lúc này, các trưởng lão của Hoang Cổ Long Tông, tuôn ra toàn bộ sức mạnh, tinh huyết rơi trong hư không, hóa thành một đoàn sức mạnh, hòa vào trong hư không.

- Đều đứng lại hết cho ta.

Trong chớp mắt.

Trong đám mây đen cuộn cuộn kia, một bàn tay khổng lồ của Hoang Cổ, đột nhiên duỗi ra, bàn tay này vô cùng to lớn, móng tay đen kịt, như những hòn núi lớn.

Nhẹ nhàng gảy ra, móng tay trong nháy mắt bị bóc ra, liền hóa thành một đoàn hắc khí, đoàn hắc khí này rót vào bên trong kết tinh của bí pháp Long tộc, liền đem bí pháp sắp luyện thành phá nát.

Các trưởng lão Hoang Cổ Long Tông, lúc này như chịu áp lực từ hàng ngàn quân lực, phun ra một ngụm máu tươi, uể oải ngồi sập xuống

đất, khuôn mặt một vẻ hoảng sợ.

Lâm Phàm thấy cảnh này, không biết nên nói gì, cái này sao kém như vậy.

Bây giờ nên làm gì?

Loại thủ đoạn này thật sự là quá mạnh mẽ, coi như là chính mình cũng chưa chắc có thể làm được.

Chẳng lẽ vừa dựng lên hình tượng vĩ đại mà bây giờ đã phải cong đuôi chạy trốn sao? Hình tượng vĩ đại chỉ trong nháy mắt đã tan vỡ sao?

Các trưởng lão Hoang Cổ Long Tông, không ngờ một tia nguyên thần của Uy Quân Vương sẽ giáng lâm ở đây.

Uy Quân Vương là một cường giả dưới trướng của Cổ Tộc Chí Cao.

Cho dù là Nhân tộc Đại Đế cũng chưa chắc là đối thủ.

Những sinh linh của chủng tộc các giới lúc này cảm nhận được một luồng khí tức này, từng người đều run lên sợ hãi.

Nhưng khi sinh linh chủng tộc các giới đem ánh mắt nhìn về phía vị Nhân tộc Đại Đế vĩ đại kia, mỗi một người đều lóe lên tia sáng hi vọng.

- Các người nhìn, Nhân tộc Đại Đế không sợ hãi, vẫn lạnh nhạt như cũ.

- Đúng, Nhân tộc Đại Đế sẽ bảo vệ chúng ta.

- Uy Quân Vương, chúng ta không sợ người, có Nhân tộc Đại Đế ở đây, người còn dám làm càn sao.

...

Lúc này, sinh linh chủng tộc các giới như uống phải thuốc kích thích, từng người từng người kêu gào lên.

Lâm Phàm đang suy nghĩ đường chạy trốn, vừa nghe sinh linh chủng tộc các giới nói, sắc mặt liền thay đổi.

Này là tự đào hố chôn mình.

Con mắt nào của các người nhìn thấy tiểu gia không sợ, tiểu gia đây là đang suy nghĩ đường chạy trốn.

- Nhân tộc Đại Đế? Hừ, giết hài nhi của ta, hôm nay bất kể là ai, đều chết ở chỗ này.

Một thanh âm quát lớn, giống như tiếng sấm rền vang vậy, nổ tung trong hư không.

Mà giờ phút này Lâm Phàm nhìn về phía hư không, sắc mặt trong nháy mắt liền biến đổi.

Sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Hừ chết tiểu gia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 509: Đây Là Đồng Đội Ngủ Như Heo

Khi nghe mấy đám chủng tộc các giới kêu gào với Cổ Tộc Uy Quân Vương, Lâm Phàm suýt chút nữa không kiềm được chém hết cả đám sinh linh chủng tộc các giới ngủ ngốc.

Các người không sợ chết thì cũng không thể kéo theo tiểu gia, tiểu gia còn chưa sống đủ đâu.

Đương nhiên những cái này cũng chỉ là do lúc trước bị khí thế của Uy Quân Vương làm cho chấn động.

Thế nhưng sau khi thấy đó chỉ là một tia nguyên thần của Uy Quân Vương, Lâm Phàm hài lòng nở nụ cười.

Thần Thiên Vị nhị tinh.

Thì ra giáng lâm xuống một tia nguyên thần chỉ có cảnh giới Thần Thiên Vị thôi.

Nếu như là một lúc trước thì tu vi cỡ này đã đủ hù chết Lâm Phàm, thế nhưng hiện tại bên trong “Phi Thiên” có khí linh song sinh, trong đó Tuyệt Vọng Hầu chính là Thần Thiên Vị nhị tinh.

Có điều Lâm Phàm hiện tại lại có một suy nghĩ mới, phải thử một lần mới được.

Các sinh linh chủng tộc các giới, lúc này có Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm che chở, tự nhiên sẽ không còn sợ hãi nữa.

Cho dù tu vi bản thân có yếu cỡ nào, thì bây giờ khí thế mỗi một người đều giống bá chủ, không sợ hãi tí nào, một tay chỉ trời, bắn ra một trận tung tóe, hơn nữa còn rất bá đạo.

- Uy Quân Vương giờ chết của người đã đến.

- Nhân tộc Đại Đế chỉ cần nhất tay thì có thể trấn áp được người rồi người có tin hay không?

- Nhân tộc Đại Đế sẽ chém chết người.

...

Các trưởng lão của Lục Đại Tông Môn, lúc này trong lòng dấy lên vẻ tuyệt vọng, bọn họ sẽ không giống như những sinh linh của chủng tộc các giới, không hề có một chút kiến thức.

Nhân tộc Đại Đế tuy mạnh, thế nhưng bọn họ biết, Nhân tộc Đại Đế tu vi vẫn chưa đạt đến cảnh giới Thần Thiên Vị.

Ở Cổ Thánh Giới, cách biệt một cảnh giới, vậy đã là khác nhau một trời một vực rồi.

Căn cứ vào suy đoán của Chúc Long, Nhân tộc Đại Đế có thể chém chết Cổ Khiếu, tu vi hẳn là cảnh giới Chân Pháp Thần Thiên Vị nhất tinh.

Sinh linh chủng tộc các giới thần sắc hờ hững, còn trên mặt Chúc Long lại là vẻ nghiêm túc.

Xem ra hôm nay đều phải chết ở chỗ này.

Chúc Long cùng các trưởng lão lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nhưng vào lúc này, Chúc Long cùng với các trưởng lão nhìn thấy một màn phát sinh mà không dám tin tưởng.

- Uy Quân Vương, nhi tử phế vật kia của người chính là do bản tọa chém giết, người có gì không phục?

Lâm Phàm nhìn thẳng vào hư không, hung hăng nói.

Nguyên thần vốn thiên biến vạn hóa, bây giờ một tia Nguyên thần hóa thành một bàn tay khổng lồ.

Mà trên bàn tay khổng lồ này đột nhiên toát lên một cái miệng cùng một đôi mắt.

Bên trong cặp mắt kia, lấp lóe từng tia sáng âm trầm.

- Người chỉ là một tên Nhân tộc vậy mà dám to gan làm càn ở trước mặt bản vương? Cho dù tổ tông của người cũng không dám nói chuyện với bản vương như thế.

Uy Quân Vương quát lên một tiếng.

Đối với việc chiến đấu bằng miệng, Lâm Phàm chưa bao giờ sợ ai cả, bây giờ Uy Quân Vương khai chiến với mình, làm sao có thể thua.

- Hừ, chỉ là một tia nguyên thần, cũng dám ở đây làm càn, ở trước mặt bản tọa, một tia nguyên thần cũng chỉ như giun dế, trừ phi bản thể của người giáng lâm thì có thể qua hai chiêu với bản tọa.

Lâm Phàm vung ống tay áo, khí tức bá đạo bộc phát ra, tất cả mọi người ở đó đều bị làm cho sợ hãi.

Trưởng lão Lục Đại Tông Môn, lúc này đã há hốc mồm.

Chẳng lẽ mình suy đoán không đúng sao.

Nhân tộc Đại Đế thật sự rất mạnh, chỉ là bởi vì tu vi bọn họ quá thấp, căn bản nhìn không thấu được tu vi của Nhân tộc Đại Đế.

Dám to gan ở trước mặt Uy Quân Vương khiêu khích như vậy, trong Cổ Thánh Giới đúng là chưa bao giờ có,

Bản thể giáng lâm mới có thể đánh hai chiêu, thực lực của Nhân tộc Đại Đế khủng bố như vậy sao?

- Uy Quân Vương nghe thấy rồi chứ, Nhân tộc Đại Đế vĩ đại hôm nay sẽ đánh nát ngươi.

- Nhân tộc Đại Đế vạn tuế.

- Chém chết Uy Quân Vương, chấn chỉnh lại uy phong của chủng tộc các giới.

Các sinh linh chủng tộc các giới, hoan hô, gầm thét lên, hưng phấn.

Ở trong mắt những sinh linh chủng tộc các giới đã chịu đủ mọi đắng vất, Nhân tộc Đại Đế, chính là hi vọng của bọn họ, chính là ông trời của bọn họ, là đất của bọn họ.

Lâm Phàm nhìn những sinh linh chủng tộc các giới cuồng nhiệt như này, trong lòng không ngừng có một loại ý nghĩ.

Chẳng lẽ tiểu gia nói cái gì thì bọn họ sẽ tin cái đó sao.

- Người đến cùng là ai?

Trong tròng mắt Uy Quân Vương lấp lóe một tia dị dạng, sau đó lớn tiếng hỏi, dường như cũng bị lời nói này của Lâm Phàm dọa dẫm.

Uy Quân Vương không cảm giác được khí tức của tên Nhân tộc này, bởi vậy cũng nhìn không ra tu vi của đối phương.

Nguyên bản đối với Uy Quân Vương mà nói thì loại người này chỉ cần một chiêu đánh chết.

Thế nhưng tên Nhân tộc này, luôn giữ được vẻ mặt hờ hững, dường như không hề quan tâm tới mình, bình tĩnh như vậy, đúng là làm cho Uy Quân Vương hơi nghi hoặc một chút. “Chẳng lẽ tên này thật sự là một cường giả ẩn thế sao?”

“Nhân tộc cường giả hẳn đều biết. Nhân Tộc này đến cùng là ai?”

- Hừ, bản tọa chính là Nhân tộc Đại Đế, nhớ kỹ tên gọi của bản đế, bản đế không phải là người mà người có thể trêu chọc.

Khí thế Lâm Phàm không yếu, cực kì hung hăng nói.

- Nhân tộc Đại Đế?

Uy Quân Vương nghi hoặc, tên này hẳn căn bản chưa từng nghe qua.

Những sinh linh chủng tộc giới các giới lúc này cũng hưng phấn lên.

Mà mấy người Chúc Long một mặt lơ mờ, Nhân tộc Đại Đế vậy mà có thể đe dọa được Uy Quân Vương ngông cuồng tự đại, việc này đúng là vô cùng chấn động.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn căn bản sẽ không tin tưởng, một sinh linh chủng tộc các giới lại có thể làm cho Uy Quân Vương khiếp sợ.

- Người đến cùng là ai.

Uy Quân Vương lúc này hỏi lại lần thứ hai, có điều ngữ khí không còn bá đạo giống như lúc trước.

- Hừ, bản tọa sẽ không nói lại lần thứ ba, nếu như người không muốn một tia Nguyên Thần này của người phải tiêu tán ở đây thì mau rút rút cho ta.

Lâm Phàm xoa cằm, ác liệt nói.

Sinh linh của chủng tộc các giới, nhìn thấy Nhân tộc Đại Đế uy phong như vậy, nội tâm cũng hưng mãnh dâng trào, quá kích động lòng người.

Đây là lần chủng tộc các giới bọn hắn hưng hăng nhất.

- Uy Quân Vương, nghe rõ, vị này chính là chí cao vô thượng, hào quang chiếu khắp tộc người trong thiên hạ, Đại Đế Lâm Phàm, nếu như người không muốn một tia Nguyên Thần bị chém xuống ở đây, liền lập tức rút đi, tương lai Nhân tộc Đại Đế sẽ tới thẳng hang ổ của người làm “khách”.

Mục Long Thiên lúc này nắm lấy cơ hội, nếu không sánh được vị Nhân tộc Đại Đế này, vậy hãy để cho vị Nhân tộc Đại Đế nhớ kỹ chính mình.

Nói không chừng lọt vào mắt xanh của Nhân tộc Đại Đế, thanh danh từ đây sẽ bay lên ngút trời.

Lúc này nội tâm Lâm Phàm vô cùng vui vẻ, sự giả dạng mang lại hiệu quả còn rất tốt.

Chỉ là trong lúc này, Lâm Phàm nghe được lời nói của Mục Long Thiên, trong nháy mắt sững sờ, sau đó khó chịu nhìn Mục Long Thiên.

Mục Long Thiên thấy Nhân tộc Đại Đế nhìn về phía mình, liền đứng thẳng người, sau đó nở một nụ cười.

- Cười cái em gái người...

Lâm Phàm nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Mục Long Thiên, trong lòng bất đắc dĩ mắng.

- Lâm Phàm?

Uy Quân Vương lẩm bẩm nói, sau đó không có động tĩnh.

Thế nhưng Lâm Phàm biết, Uy Quân Vương đang điều tra mình.

Quả nhiên, trong nháy mắt.

Một tiếng rống giận dữ vang vọng trong đất trời, truyền đến.

- Thứ hỗn trướng, lại dám lừa gạt bản vương, đi chết cho ta.

Uy Quân Vương nổi giận, khi sau biết tên, hăn liền kiểm tra bảng truy nã.

Khi hăn thấy tên tự xưng là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, dĩ nhiên chỉ có tu vi Hoang Thiên Vị sơ kì, trong nháy mắt liền nổi giận.

Hăn chính là Quân Vương dưới trướng Cổ Tộc Chí Cao, khi nào lại bị kinh sợ như vậy, bây giờ một con sâu bọ Hoang Thiên Vị nho nhỏ, dùng cách gì đó để tránh thoát khỏi kiểm tra của mình, sau đó dám làm càn ở trước mặt mình, nếu để cho các Quân Vương biết thì mặt mũi Uy Quân Vương ta còn đâu nữa.

Nhìn thấy Uy Quân Vương đang chớp về phía mình thì Lâm Phàm cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trong lòng yên lặng chửi hết thảy mười tám đời tổ tông của Mục Long Thiên.

- Đồng đội ngu như heo, danh tiếng tốt đẹp bao lâu nay xây dựng sắp bị hủy rồi.

Có điều cho dù rơi vào tình huống hiện tại, Lâm Phàm cũng không sợ hãi tí nào, bởi vì còn có phương án thứ hai.

Đã không dọa được người, vậy thì đánh đi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 510: Chém Uy Quân Vương

Bây giờ tuy nói đó chỉ là chỉ là một tia Nguyên Thần hóa thân của Uy Quân Vương, tu vi cũng chỉ là Thiên Vị Thần tầng hai Lĩnh Vực cảnh. Thế nhưng trong Lĩnh Vực cảnh cũng có sự phân chia mạnh yếu.

Uy Quân Vương chính là cường giả trong Cổ Tộc. Thực lực càng là không cần nghi vấn, tuyệt đối là cường giả tuyệt đỉnh bên trong Lĩnh Vực cảnh.

- Con bà mi, có cần lắm mồm vậy không? Thứ súc sinh.

Lâm Phàm nhìn về phía Mục Long Thiên, nhưng trong lòng cũng là vạn phần bất đắc dĩ. Thứ ngu ngốc như thế sao có thể sống đến hiện tại, chẳng lẽ trong đầu tất cả đều là đậu hũ.

Ban đầu Lâm Phàm nhìn ra tu vi một tia Nguyên Thần này, nội tâm liền thở phào nhẹ nhõm. Dù sao nếu như là Lĩnh Vực cảnh, mình tuyệt đối sẽ không bị sao. Thế nhưng muốn chém chết nó, vẫn còn cần một ít thủ đoạn

Hơn nữa nếu như có thể dọa lui Uy Quân Vương thì thanh danh của tiểu gia không phải đã lưu truyền rộng khắp, được vô số sinh linh đại thiên giới ghi nhớ trong lòng nha!

Nhưng là hiện tại, toàn bộ lại bị Mục Long Thiên phá hủy.

Thực sự là khiến người ta tức giận.

- Cái tên Nhân tộc Giun dế kia. Hôm nay, ta - Uy Quân Vương muốn giết người ở đây.

Uy Quân Vương khí tức dâng trào, một trào Chop tới. Ngay cả hư không cũng không chịu nổi nguồn sức mạnh này mà không ngừng sụp đổ.

Nắm cái ngón tay dường như năm ngọn núi lớn, thâm nhập trong hư không, mạnh mẽ đem hư không xé rách ra một cái hố sâu.

- Hừ, chẳng lẽ ta sẽ sợ người?

Lâm Phàm thần sắc ngưng trọng, nhưng chiến ý lại ngưng tụ thành thực chất. Chống chọi lại với khí tức của Uy Quân Vương.

- Yêu Thành.

- Phi Thiên.

Hai cái Đạo khí, xoay tròn bay ra, chiếm cứ thiên địa. Thượng Cổ Đại Yêu tức giận rít gào, vô thượng yêu khí dâng trào tứ phía.

- Thượng Cổ Đại Yêu?

Hiển nhiên Thượng Cổ Đại Yêu ở Cổ Thánh Giới được rất nhiều Cổ Tộc biết. Uy Quân Vương tự nhiên cũng không lạ gì.

- Nhân tộc, chẳng lẽ người cũng là bởi vì được Thượng Cổ Đại Yêu truyền thừa. Mới dám làm cản trước mặt Uy Quân Vương ta! Đáng tiếc, người còn chưa có trình độ đó. Đạo khí của người bản Vương muốn lấy rồi.

Uy Quân Vương chợt quát một tiếng, lập tức có ngay một bàn tay khổng lồ hướng về Thượng Cổ Đại Yêu vồ tới.

Thời khắc này Thượng Cổ Đại Yêu nổi giận rồi. Phảng phất như Thượng Cổ Đại Yêu cùng Cổ Tộc có vô số cừu hận. Thân thể của nó không ngừng bành trướng, biến thành một yêu thân đỉnh thiên lập địa.

Đám ra một quyền, đập vỡ tan tinh hà.

- Hiện tại Thượng Cổ Đại Yêu thực lực cũng không có hoàn toàn khôi phục. Nhưng cùng với một tia Nguyên Thần của Uy Quân Vương thì không có cách biệt quá nhiều.

Lông mày Lâm Phàm liền ngưng lại.

- Thánh Dương Đan bùng cháy lên đi.

Lâm Phàm trực tiếp thiêu đốt ba trăm vạn viên Thánh Dương Đan. Thánh Dương Đan ẩn chứa thánh dương lực lượng. Và tác dụng lớn nhất của nó chính là thiêu đốt để chuyển hóa thành sức mạnh và để đạo khí bùng nổ ra sức mạnh càng thêm cường đại.

Hống!

Thượng Cổ Đại Yêu cảm nhận được thánh dương lực lượng dày đặc, sức mạnh trong cơ thể không ngừng tăng lên.

- Chủ nhân, cho ta hai trăm vạn viên, ta muốn thi triển diệt thể thần thông.

Sức mạnh của Thượng Cổ Đại Yêu đã đạt đến được một bình cảnh, thế nhưng vẫn còn chưa đủ.

Từ sau khi Thượng Cổ Đại Yêu có tự chủ ý thức, liền có thể cùng Lâm Phàm nói chuyện. Tuy rằng đã quên hết thảm kịch, thế nhưng bản năng chiến đấu vẫn còn ở đó.

- Còn muốn hai trăm vạn viên nữa ư?

Lâm Phàm cảm thấy hơi đau xót. Sử dụng Thượng Cổ Đại Yêu cũng quá hao đan dược đi. Trong nháy mắt liền tiêu hao năm trăm vạn viên Thánh Dương Đan.

Có điều đã đến bước này, thì Lâm Phàm cũng đã không thèm đến xía tới việc tiêu hao bao nhiêu Thánh Dương Đan. Hết rồi lại có thể đi cướp.

- Tốt, giết chết tên này cho ta mau.

Lâm Phàm rít gào một tiếng. Lập tức vỗ một cái, Thánh Dương Đan toàn bộ nổ tung, biến ảo thành một đạo thánh dương chi hà, cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh hướng về thân thể của Thượng Cổ Đại Yêu.

Uy Quân Vương giờ khắc này lập tức cảm nhận ngay được sức mạnh bàng bạc của Thượng Cổ Đại Yêu. Ngữ khí trong nháy mắt liền hạ xuống.

- Thượng Cổ Đại Yêu, người thân là Cổ Thú Chí Cao, dĩ nhiên lại biến trở thành khí linh, tôn nghiêm của người ở đâu hả?

Uy Quân Vương gầm hét lên.

- Hừ, hào quang của chủ nhân sáng tỏ ngân hà, chỉ là một tên Cổ Tộc như người làm sao có thể hiểu rõ.

Thượng Cổ Đại Yêu chân đạp Yêu Thành. Trong tròng mắt thâm thúy, đột nhiên biến thành màu vàng. hai con mắt màu vàng óng, phảng phất là hình thái cuối cùng Thượng Cổ Đại Yêu.

- Yêu Đế Chân Quyền.

Thượng Cổ Đại Yêu nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể trong nháy mắt bành trướng gấp mấy lần. Một quyền vung ra liền bao phủ toàn bộ thiên địa, phảng phất ở bên dưới cú đấm này thì toàn bộ thiên địa đều muốn nứt toác.

Ở bên trong cú đấm này, phảng phất như là thế giới Cổ Thú. Trong đó tồn tại không ít loại Cổ Thú thiên kỳ bách quái, bao hàm cả những Cổ Thú chí cao vô thượng.

- A!

Cú đấm này thế không thể đỡ nổi. Bàn tay khổng lồ của Uy Quân Vương liên tục bại lui.

- Đáng ghét.

Uy Quân Vương giờ khắc này chợt quát một tiếng, bàn tay khổng lồ liền xoay ngược lại. Từng cái từng cái móng tay đen kịt dường như là một ngọn núi, không ngừng bóc ra. Mỗi cái móng tay nặng đến cả vạn cân. Liên tục oanh kích cự quyền của Thượng Cổ Đại Yêu. Những cái móng tay trong nháy mắt liền vỡ ra, hóa thành một đoàn khói đen.

- Già Thiên Ma Thủ

Uy Quân Vương chính là cường giả Thần Thiên Vị. Giờ khắc này tuy nói đó chỉ là một tia Nguyên Thần hóa thân, nhưng mà Thượng Cổ Đại Yêu cường hãn đối diện một chiêu này cũng phải gào thét liên tục.

Trong chớp mắt, thiên địa liền phủ kín một màu đen kịt, mây đen ầm ầm. Dường như một thứ gì đó đem thiên địa che đậy.

- Thượng Cổ Đại Yêu, chơi chết hẳn cho ta.

Lâm Phàm tâm thần hơi động, để Thượng Cổ Đại Yêu cố gắng chống đỡ. Nhưng đồng thời trong lòng cũng rõ ràng sự cường đại Uy Quân Vương.

Trước kia xem ra là chính mình bất cẩn rồi. Cho rằng Thần Thiên Vị hai tầng Linh Vực cảnh thì mình cũng có thể đủ sức liều mạng.

Thế nhưng hiện tại mới rõ là mình quá ngây thơ rồi.

Một tia Nguyên Thần của Uy Quân Vương, cũng ẩn chứa sức mạnh vô thượng. Tuyệt đối không phải không phải là một cường giả Linh Vực cảnh bình thường có khả năng so sánh.

- Nhân tộc, người quá tự đại, coi như thiêu đốt trăm Vạn Thánh dương đan thì làm sao. Ở trước mặt Uy Quân Vương ta, người chỉ là một con giun, con dế.

Uy Quân Vương giận dữ hét lớn, một nguồn sức mạnh khổng lồ ngay lập tức hướng về Thượng Cổ Đại Yêu đánh tới.

Giờ khắc này Lâm Phàm không vội không nóng nảy:

- Phi Thiên.

Tuyệt Vọng Hầu cùng Long Huyền dặt tay cùng đứng lên, sức mạnh trên người cũng không ngừng tăng lên.

Lâm Phàm biết, Tuyệt Vọng Hầu là Thần Thiên Vị hai tầng Linh Vực cảnh. Chỉ có điều so với Uy Quân Vương còn có một chút chênh lệch. Thế nhưng đã đến thời khắc quyết định rồi, Lâm Phàm không có chút gì do dự.

- Giết.

Trong chớp mắt Phi Thiên ẩn giấu ở trong hư không chợt xoay tròn bay ra, sức mạnh cuồng bạo như muốn đâm thủng thiên địa, nếu có bất kỳ trở ngại nào thì nó đều có thể phá nát.

Tuyệt Vọng Hầu triển khai hạt giống chân pháp, Tuyệt Vọng lĩnh vực mở ra, đem sức mạnh của "Phi Thiên" tăng lên tới trạng thái đỉnh cao.

- Đây là cái gì?

Thời khắc này, Uy Quân Vương cũng sợ. Nhưng hết thảy đều đã muộn, tốc độ của "Phi Thiên" vượt qua tất cả, phá tan thiên địa, trực tiếp chui vào cánh tay đen kịt của hắn.

- Tuyệt Vọng chi lực, Tuyệt Vọng Hầu.

Uy Quân Vương muốn đánh bay thứ đồ vật không rõ ràng này ra ngoài. Nhưng lại phát hiện, khi sức mạnh của mình tiến về phía "Phi Thiên" thì một luồng sức mạnh Tuyệt Vọng trực tiếp chống đối lại, sau đó nuốt chửng sức mạnh của Uy Quân Vương.

- Uy Quân Vương, bản tọa đã nói qua, nếu người không chạy thì ở lại cho bản tọa.

Giờ khắc này Lâm Phàm vừa cười to vừa nói.

Thượng Cổ Đại Yêu lập tức nắm lấy cơ hội, nổi giận gầm lên một tiếng. Lập tức tay phải chộp vào Nguyên Thần Uy Quân Vương, sau đó kéo thật mạnh

- Bạo!

Phi Thiên cực tốc xoay tròn, đem hư không khuấy động long trời lở đất. Trong chớp mắt, Nguyên Thần của Uy Quân Vương lập tức nổ tung, máu tung khắp đất trời.

- Nhân tộc đáng ghét, người hãy chờ đây cho bản Vương.

Uy Quân Vương nổi giận gầm lên một tiếng, một tia Nguyên Thần liền trong nháy mắt bay ra, muốn trốn vào hư không để chạy khỏi nơi này.

- Hừ, đã đến rồi thì đừng đi nữa, này giờ chơi vui như vậy rồi, nói sao cũng phải để lại chút quà lưu niệm nha.

Lâm Phàm nhìn thấy Uy Quân Vương muốn chạy, cười lạnh một tiếng.

Thượng Cổ Đại Yêu đột nhiên mở miệng, một luồng sức hút to lớn bộc phát ra.

Tuyệt Vọng Hầu cùng Long Huyền liếc mắt nhìn nhau, sức mạnh cũng bộc phát trong nháy mắt. Một chưởng vỗ hướng về Uy Quân Vương, vô số Tuyệt Vọng chi lực lập tức che phủ thiên địa, mạnh mẽ trấn áp một tia Nguyên Thần của Uy Quân Vương.

- Nhân tộc, người thật sự muốn chơi khô máu với bản vương sao?

Uy Quân Vương gầm lên. Hắn không bao giờ nghĩ tới tên Nhân tộc lại có gan hủy diệt một tia Nguyên Thần của chính mình.

- Hừ, bản tọa đã nói qua, trừ phi bản thể của người giáng lâm, bằng không trong mắt bản tọa người cũng giống như giun dế mà thôi.

Lâm Phàm vùng tay chộp tới Nguyên Thần Uy Quân Vương, sau đó lập tức nuốt nó vào trong bụng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 511: Tích Cực Quá Vây

- Ha ha!

Ngay khi Lâm Phàm nuốt tia Nguyên Thần của Uy Quân Vương vào trong bụng thì Uy Quân Vương lại đột nhiên cuồng tiếu.

- Tên giun để ngu xuẩn, một Nhân tộc thấp kém lại dám thôn phệ nguyên thần của bản Vương. Như vậy bản Vương liền thôn phệ thần thức của ngươi, khống chế thân thể. Hết thảy của ngươi đều là của bản Vương, của cải, thân thể, tu vi, nữ nhân, hê hê,... Đặc biệt là nữ nhân của ngươi, bản Vương sẽ cố gắng dạy dỗ các nàng.

Uy Quân Vương cười âm lãnh, phảng phất như âm mưu đã thành công.

- Ngu ngốc.

Lâm Phàm lạnh nhạt trả lại hai chữ.

- Ngươi...

Uy Quân Vương không nghĩ tới tên này sắp gặp tai họa ngập đầu mà còn dám càn rỡ như thế, thật là tức mà.

- Tốt, liền để ngươi biết sự lợi hại của bản Vương.

Uy Quân Vương dữ tợn gầm thét lên. Hắn đã không thể nhịn được nữa, nhất định phải thôn phệ tên Nhân tộc đáng ghét này.

2!

3!

...

10! Knock out!

Lâm Phàm yên lặng đếm, nếu hắn không có một chút tư bản thì sao dám ăn lung tung.

- A! Đây là cái gì, làm sao có khả năng, không...

Quả nhiên như Lâm Phàm dự liệu, tiếng kêu thảm thiết của Uy Quân Vương lập tức truyền đến.

- Haizz, đã nói là người ngu ngốc rồi mà.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, trong cơ thể tiểu gia có hệ thống, biết hệ thống là cái gì không? Đó là tồn tại không gì không làm được. Uy Quân Vương người là cái thá gì mà muốn thôn phệ tiểu gia, quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày.

- Keng, chúc mừng kí chủ thôn phệ một tia Nguyên Thần của Uy Quân Vương.

- Keng, chúc mừng điểm kinh nghiệm của kí chủ tăng hai mươi vạn.

- Keng, chúc mừng kí chủ thăng cấp.

- Tu vi: Hoang Thiên Vị đại viên mãn.

- Thoải mái! Quá là thoải mái.

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm giác trong đầu mình lâng lâng, không nghĩ tới một tia Nguyên Thần của Uy Quân Vương có thể tăng nhiều kinh nghiệm như vậy, thực sự là quá tuyệt.

Nếu như có thể giết được bản thể của Uy Quân Vương thì điểm kinh nghiệm không biết còn nhiều bao nhiêu?

Có điều để Lâm Phàm đau lòng chính là thật vất vả tích lũy mấy trăm vạn Thánh Dương Đan, giờ thì toàn bộ đều tiêu hao sạch sẽ. Vốn có thể nói là hơi hơi giàu có, lập tức lại biến thành nghèo rớt mồng tơi.

Mà hết thảy đều là do tên Mục Long Thiên kia gây ra.

Mục Long Thiên nhìn thấy Nhân tộc Đại Đế nhìn mình, nội tâm cũng là lo lắng một hồi. Cảm giác rất không ổn a. Có điều ngẫm lại cũng không phải, chính mình cùng Nhân tộc Đại Đế không cừu không oán. Nhân tộc Đại Đế làm sao sẽ hận chính mình đây.

- Nhân tộc Đại Đế vạn tuế.

Mục Long Thiên giờ khắc này là người đầu tiên hô lên.

Các sinh linh của đại thiên giới chìm đắm ở trong khiếp sợ, giờ khắc này cũng bưng tỉnh. Liên tục gào thét.

- Nhân tộc Đại Đế dũng mãnh vô địch.

- Nhân tộc Đại Đế mạnh nhất.

...

Đối với đại thiên tộc, lần này thật sự đã làm mù con mắt của bọn họ, quá chấn động, quá bá đạo.

Cường giả Cổ tộc Uy Quân Vương cũng bị Nhân tộc Đại Đế chém. Còn có ai có thể là đối thủ của Nhân tộc Đại Đế?

Bây giờ các sinh linh đại thiên giới đã sớm trở thành fan hâm mộ của Nhân tộc Đại Đế, từng người đều liều mạng hoan hô.

Đám người Chúc Long cũng ở trong trạng thái khiếp sợ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

- Nhân tộc Đại Đế.

Chúc Long nhìn Lâm Phàm trôi nổi ở trên hư không. Sắc mặt dần dần biến hóa, đột nhiên cũng biến thành giống như các sinh linh khác, biến thành cuồng nhiệt lên. "Vạn tuế..."

Ai nói người già sẽ không có kích động nha, chỉ là bọn hăn không có gặp người phải thần tượng đáng để bọn họ kích động mà thôi.

Ở Cổ Thánh Giới, thực lực vi tôn.

Mà Lâm Phàm hiện tại bộc phát ra thực lực đã khiến bọn họ tất cả phải kính trọng.

Hơn nữa cái này không chỉ là thực lực, càng nhiều nhưng là dũng khí, để đám Chúc Long bá phục.

Lâm Phàm hồ hững nhìn tất cả những sinh linh đứng dưới đất, trong nội tâm thì đang cười sặc sụa, cuối cùng tiểu gia cũng đã có fan ở Cổ Thánh Giới rồi.

...

Ở trong mật thất của một toà Vương Thành xa xôi.

Uy Quân Vương đột nhiên mở hai con mắt, sắc mặt vốn đã đen này lại biến càng đen thêm, nom như cục than vậy.

- Đáng ghét, tên tiểu tặc vô liêm sỉ, dám diệt Nguyên Thần của ta.

Uy Quân Vương giờ khắc này là thật sự nổi giận.

Hắn đang trùng kích bình cảnh để đột phá cảnh giới cao hơn. Thế nhưng ở thời khắc then chốt thì huyết mạch của hắn khẽ run lên, sau đó biết được con của mình lại bị người chém chết.

Huyết nhục liên kết, hắn tự nhiên là phần nộ vạn phần, bởi vậy lập tức phân ra một tia Nguyên Thần, xuyên qua thiên địa trực tiếp giết tới.

Thế nhưng không nghĩ tới, cái tên Nhân tộc kia lại dám thôn phệ nguyên thần của mình.

Lúc mới đầu, Uy Quân Vương quả thật bị Lâm Phàm làm cho khiếp sợ. Bởi vì không biết sâu cạn, nếu như đối phương thật sự là một cường giả thì sẽ có thể theo dấu vết của nguyên thần tìm tới đây.

Mà bây giờ mình đang ở thời khắc then chốt trùng kích cảnh giới, nếu tên đó tới đây thì hỏng mất.

Nhưng khi biết Nhân tộc này chỉ cố làm ra vẻ bí ẩn, hẳn liền không chút do dự trấn áp, muốn đem tên Nhân tộc này hoàn toàn nghiền ép tới chết.

Thế nhưng lại không nghĩ tới này tên Nhân tộc dĩ nhiên lại có nhiều thủ đoạn như thế. Làm mình bị thiệt lớn, một tia Nguyên Thần bị thôn phệ.

Nghĩ tới vẻ mặt chảnh chúa của tên Nhân tộc đó, Uy Quân Vương liền không thể nhịn được nữa.

- Đáng ghét, thực sự là đáng ghét. Bản Vương hoành hoành ngang dọc bát hoang cả vạn năm, có khi nào bị khuất nhục như vậy đâu.

- Tốt, đã như vậy, bản Vương coi như từ bỏ đột phá cảnh giới cũng phải đưa người đến gặp diêm vương. Bằng không khó mà xả được cơn hận trong lòng a.

Uy Quân Vương giờ khắc này đã bạo nộ rồi.

- Phá!

Uy Quân Vương chợt quát một tiếng, một nguồn sức mạnh bộc phát ra khắp cơ thể, rồi đột nhiên cô đọng lại, trong hư không hình thành một viên kim đan, bỗng nhiên viên kim đan trực tiếp phá nát, hóa thành một luồng sức mạnh to lớn quay về trong cơ thể.

Trong chớp mắt, trong tròng mắt Uy Quân Vương đột nhiên lấp lóe một đạo tinh quang. Đạo tinh quang này như muốn bắn thủng thiên địa, nhìn xuống khắp vạn giới.

- Nhân tộc, bản Vương liền như người mong muốn, bản thể giáng lâm, hãy run sợ đi.

Trong mắt Uy Quân Vương tràn ngập vẻ hung lệ.

Một tay hắt cắt ra hư không, trực tiếp đi vào trong đó, đi nhanh về phía tuyệt vọng thành.

...

Lúc này Lâm Phàm khí chất ung dung, cùng trò chuyện với các trưởng lão lục đại tông môn. Nhìn ánh mắt sùng bái của các trưởng lão, Lâm Phàm vô cùng đắc

Vạn người chú ý, vạn người kính ngưỡng.

Cái cảm giác này thật là phê nha.

Ở Huyền Hoàng Giới, tiểu gia chính là hấp dẫn như vậy, đến Cổ Thánh Giới vẫn không thể hãm lại sự hấp dẫn của mình được.

Người mà có bản lĩnh, lại đẹp trai như tiểu gia, muốn không nổi tiếng cũng không được à.

Trưởng lão của lục đại tông môn nguyên bản là muốn mời Lâm Phàm đến tông môn bọn họ làm khách. Lâm Phàm mạnh mẽ như vậy, nếu như có thể có lời kéo thì sau này ở Cổ Thánh Giới có thể đi ngang được rồi, còn sợ gì Cổ tộc nữa.

Nhưng mà Lâm Phàm thì không rảnh như vậy, có thời gian rảnh thì lại đi chém một ít Cổ tộc để tăng kinh nghiệm có phải tốt hơn không.

Cho nên Lâm Phàm hờ hững từ chối.

Trưởng lão lục đại tông môn tự nhiên là có chút thất vọng. Thế nhưng nghĩ đến trong sinh linh các đại thiên giới lại có một vị Nhân tộc Đại Đế, sau này lại có thêm một lá bài tẩy để đối kháng Cổ Tộc, cho nên tất cả đều mừng thầm trong lòng.

Lâm Phàm nhìn trưởng lão lục đại tông môn triển khai bí pháp đưa các đệ tử của mình và các sinh linh ở tuyệt vọng thành về. Lâm Phàm cũng chuẩn bị rời đi nơi này, tiếp tục hướng phía trước xuất phát.

Tuyệt vọng thành hiện tại đã trở thành đồng đồ nát, tiếp theo còn có một tên Uy Quân Vương. Sau đó là từng bước chậm rãi tiến lên, mãi đến khi bước lên cảnh giới Chí Cao.

Khi đó mới có tư cách cùng Cổ Tộc Chí Cao nói chuyện.

Nhưng mà vào lúc này, khi Lâm Phàm đang vui vẻ chuẩn bị rời đi thời điểm thì hư không đột nhiên đột nhiên nổ vang.

- Nhân tộc, bản thể của Vương đến rồi...

- What...

Thời khắc này, Lâm Phàm dừng bước, nguyên bản khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một sắc mặt tái nhợt.

- Móa tính sai rồi, thế gian này làm sao mà vẫn tồn tại một tên Cổ Tộc tích cực như vậy nha?

Trên trán Lâm Phàm mồ hôi tuôn như suối.

“Các trưởng lão, ta muốn đi tông môn của các người làm khách a, cho anh đi theo vớiiiii.”

Lâm Phàm hối hận rồi, tại sao không có đáp ứng bọn họ. Nếu như lúc này đáp ứng bọn họ thì không phải đã thành công rời đi nơi này rồi sao.

Đáng tiếc có hồi hận thì cũng đã muộn.

Bởi vì Uy Quân Vương đã đến rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 512: Không Chạy Nữa

Một khung cảnh yên bình với bầu trời trong xanh, mây trắng nhẹ nhàng trôi bỗng nhiên lại bị phá vỡ, trời đất đột nhiên tối sầm, từng đám mây đen cuộn cuộn hội tụ. Đột nhiên một tia chớp phá vỡ hư không, có thể cảm nhận từ trong đó một luồng sức mạnh mãnh mẽ, cuộn cuộn, tràn đầy khí tức hủy diệt, tràn ngập thiên địa.

- Sức mạnh thật là khủng khiếp.

Khi Lâm Phàm cảm nhận được nguồn sức mạnh ấy, cả người đều rung lắc bầy. Hắn không nghĩ tới Uy Quân Vương lại thù dai như vậy.

- Ta chỉ mới chém một tia Nguyên Thần của người thôi mà, bản thể của người đâu cần phải giáng lâm nhanh vậy chứ, có cần tàn nhẫn như thế hay không?

Tất cả những tiểu thuyết trên mạng đều là đối trá. Căn cứ những tiểu thuyết hắn đã đọc, thì khi hắn thôn phệ một tia Nguyên Thần của Uy Quân Vương. Uy Quân Vương cùng lắm nói thêm vài câu hung ác, kiểu như “sẽ có một ngày ta chắc chắn sẽ báo thù này”. Kịch bản đáng lẽ phải như thế, đợi tiểu gia thăng thêm vài cấp nữa thì mới gặp bản thể của người chứ. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mấy cái tiểu thuyết trên mạng đều là giả tạo a.

- Ba mươi sáu kế, tấu vi thượng sách.

Trong chớp mắt, trong đầu Lâm Phàm chỉ có ý nghĩ này, có thể chạy được càng xa càng tốt. Tuyệt đối không thể dừng lại, nếu như hắn bị bắt lại thì chết là cái chắc rồi.

- Chỉ Xích Thiên Nhai, Thổ Linh trường hà

Lâm Phàm dùng hết tất cả tuyệt kỹ, chạy về phương xa. Chỉ Xích Thiên Nhai chính là thân pháp tuyệt phẩm, lại thêm được Thổ Linh trường hà gia trì, thì tốc độ nhanh khỏi nói luôn. Trong nháy mắt, Lâm Phàm liền biến mất, thân ảnh xuất hiện ở một nơi rất xa.

Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, toàn bộ thiên địa tựa như bị một bàn tay khổng lồ mạnh mẽ xé rách, tạo ra một khe nứt giữa hư không. Ở bên trong cái khe nứt kia, Nhật Nguyệt Tinh liên tục tuần hoàn, nó còn phức tạp hơn xa những trận pháp tinh diệu nhất. Một cái đầu lâu cự đại khổng lồ từ trong cái vết nứt kia chui ra, một đôi mắt âm trầm quét nhìn khắp mọi nơi, một cái miệng lớn khổng lồ, phảng phất như có thể nuốt chửng toàn bộ Cổ Thánh Giới.

- Tên Nhân tộc giun dế kia, nếu như ngươi cho rằng có thể chạy trốn khỏi bàn tay bản Vương thì cứ thử đi.

Giọng nói âm trầm của Uy Quân Vương đột nhiên vang lên.

- Bạo phát, bạo phát.

Lâm Phàm lập tức toàn lực huy động Ngô Đồng thần thụ. Liều mạng lao nhanh về phía trước. Cái âm thanh kinh khủng kia vẫn quần quanh ở bên tai của hắn.

- Hắn là không đuổi kịp ta rồi.

Lâm Phàm cũng không biết mình đã chạy tới nơi nào, cũng không biết Uy Quân Vương có còn truy đuổi mình hay không? Nhưng lúc Lâm Phàm vừa quay đầu lại thì cả người sợ hãi đến mức suýt chút nữa té sấp mặt lờ. Một cái đầu lâu to lớn vẫn đi theo hắn từ phía chân trời.

- Có cần chơi tới vậy không? Cho người khác con đường sống với!!!

Lâm Phàm bất đắc dĩ thốt lên. Đặc biệt là thời điểm nhìn thấy thực lực của Uy Quân Vương, cả người đều cảm thấy nhức mỏi. Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất. Thần Thiên Vị có mười tầng cảnh giới, Chân Pháp cảnh, Linh Vực cảnh, Động Thiên cảnh, Bất Tử cảnh, Nguyên Thần cảnh, Pháp Tắc cảnh, Vạn Pháp Quy Nhất, Thiên Địa Thần Đan, Bát Hoang Hợp Nhất, Vĩnh Hằng Thần Vị. Những cảnh giới này Lâm Phàm đều biết, thế nhưng lại rất là xa lạ. Bởi hắn đến hiện tại cũng mới chỉ là Hoang Thiên Vị đại viên mãn mà thôi. Mà vị Nhân tộc cường giả duy nhất hắn gặp, chính là Viên Thiên Đế. Tuy Lâm Phàm không biết tu vi của Viên Thiên Đế đã đến mức nào? Thế nhưng nếu so với Uy Quân Vương thì Viên Thiên Đế cường đại hơn một chút. Đương nhiên điều này cũng chỉ là suy đoán của Lâm Phàm. Bây giờ Uy Quân Vương đang ở cảnh giới thứ bảy Vạn Pháp Quy Nhất, tức là đem hết cả tu vi, tinh, khí, thần, toàn bộ dung hợp. Không phân âm dương, tất cả hạt giống chân pháp đều ngưng tụ thành một. Một cái phất tay cũng có uy lực hủy thiên diệt địa.

- Hừ, còn muốn chạy không?

Uy Quân Vương đột nhiên quát một tiếng. Sau một tiếng quát lớn này, thiên địa phảng phất như bị ai đó chi phối. Từng đạo từng đạo ánh sáng giống như lợi kiếm xuyên thấu tất cả, hướng về Lâm Phàm đâm tới.- What, đây lại là cái quỷ gì vậy?

Lâm Phàm sợ hãi tột độ. Vội vàng bắt đầu chui vào trong lòng đất, bắt đầu làm một con chuột đào hang.

Ầm Ầm!

Những ánh sáng kia xuyên thấu đại địa, trực tiếp chui vào trong lòng đất.

Xì xì!

- Đau quá a.

Lâm Phàm nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh ứa ra.

- Keng, chúc mừng Tuyên Cổ Bất Diệt quyết của kí chủ tăng 100000 điểm kinh nghiệm.

- Keng, cường độ thân thể của kí chủ tăng cấp.

- Keng, cường độ thân thể của kí chủ đã đạt Hoang Thiên Vị sơ kì.

Tuy thân thể của Lâm Phàm đã là Thanh Thiên Vị đại viên mãn, thế nhưng ở bên dưới những ánh sáng này vẫn giống như một tờ giấy trắng, đậm một cái liền thùng. Nếu như không phải là hắc chạy nhanh, sợ là hắc sớm đã bị những thanh kiếm ánh sáng kia đâm thành tổ ong vò vẽ. Hệ thống nhắc nhở kinh nghiệm được gia tăng có nhiều hơn nữa thì cũng có ích lợi gì? Trừ phi là muốn tìm cái chết thì mới dùng cái phương pháp này để tăng cấp.

- Dám trêu chọc Bản Vương, chỉ có một con đường chết.

Từ trong cái khe nứt kia, cánh tay của Uy Quân Vương lập tức duỗi ra, một cái bàn tay khổng lồ che kín bầu trời xuất hiện. Nhẹ nhàng vỗ một cái, trong chu vi trăm dặm đều chấn động mãnh liệt. Một luồng sức mạnh hủy diệt hóa thành một dòng sông nhỏ. Tràn ngập ở bên trong thiên địa, dòng sông nhỏ tỏa ra sức ép cực kỳ mãnh liệt, từ bốn phương tám hướng mà ép tới.

Ầm!

Lâm Phàm nhìn thấy nguồn sức mạnh này, không có một tia do dự liền từ bên trong lòng đất nhảy ra ngoài.

- Mịa nó, căn bản không thể địch lại được a.

Lâm Phàm lúc này cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Lúc đầu hắc còn muốn dựa vào thân pháp để chạy trốn, Thế nhưng bây giờ nghĩ lại chính là lừa mình dối người a. Thực lực chênh lệch quá lớn. Coi như thân pháp của hắc có lợi hại hơn nữa cộng thêm sự thần kỳ xử Thổ

Linh trường hà cũng không có một chút tác dụng nào. Chẳng lẽ tiểu gia vừa mới tự xưng Nhân tộc Đại Đế không bao lâu liền muốn chết ở đây. Thật là thê thảm, thật là bi thương.

- Giun dế, làm sao lại không chạy nữa đi?

Uy Quân Vương nhìn cái tên giun dế không chịu liều mạng chạy trốn kia, lập tức nói.

- Không chạy, không chạy nữa.

Lâm Phàm trực tiếp nhận thua. Hiện tại có chạy cũng chỉ chết nhanh hơn, chẳng bằng hiện tại tỏ ra cứng một chút. Cố gắng tranh thủ một chút thời gian, nói không chừng có thể nghĩ ra biện pháp gì hay hoặc là có vị đại hiệp nào đó đi ngang tiện tay trợ giúp. Thậm chí Lâm Phàm còn nghĩ đến, nếu như đối phương lơ là thì mình lập tức cho hấn một viên gạch vào đầu. Nghĩ tới đây, Lâm Phàm lại bốc lên vô số tia hi vọng.

- Ha ha, tên Nhân tộc Đại Đế kia, bản thể của bản Vương đã giáng lâm. Bản Vương muốn biết người làm sao để dùng hai chiêu đánh bại bản vương đi. Bản Vương rất hiếu kỳ nha.

Thân hình của Uy Quân Vương từ từ thu nhỏ lại, từ trong khe hở kia đi ra. Khí thế bá đạo, dáng người đứng thẳng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Phàm. Cái ánh mắt lạnh lùng kia nhìn về phía Lâm Phàm giống như nhìn về một con giun, con dế. Lâm Phàm có chút lúng túng nhìn Uy Quân Vương, đồng thời trong lòng cũng không biết nói gì. Hấn không nghĩ tới tên kia lại thù lâu nhớ dai như vậy. Có điều, trong chớp mắt, lông mày của Lâm Phàm đột nhiên co một cái. Đúng là có một biện pháp, thế nhưng hấn cũng không biết nó có thể thành hay không? Có điều bất kể nói thế nào, cũng phải thử một lần mới được. Nghĩ ra cách cứu mạng, Lâm Phàm liền thay đổi sắc mặt, bộ mặt cười bí ối nói:

- Sao có thể a, ngài Uy Quân Vương thần công cái thế, uy vũ bất phàm, sau vài trăm năm nữa chắc chắn sẽ trở thành Cổ Tộc chí cao. Ta chỉ là một Nhân tộc nho nhỏ, nào dám làm càn a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 513: Uy Lực Của Thiên Địa Chân Kinh

- Ha ha...

Uy Quân Vương nghe được lời của Lâm Phàm thì cười thật to, trong cặp mắt đầy khả ái và chấn động lòng người của hắn lúc này tràn đầy vẻ khinh thường. Giống như là đang nhìn một con giun dế cầu xin sự tha thứ.

Trong lòng của Lâm Phàm chửi thầm một tiếng. Con chó Uy Quân Vương kia, cười cái đầu mày ấy. Ta cứ để cho người cười, chỉ cần người dám chửi tiểu gia một câu, tiểu gia liền để cho người hối hận cả đời.

- Giun dế, hiện tại hải hồi hận cũng đã chậm rồi, thôi để bản Vương tiễn người đi châu trời nhé.

Uy Quân Vương cười lạnh một tiếng, phong vân biến sắc. Lâm Phàm cũng cảm giác thân thể của mình không thể động đậy được, giống như bị một sức mạnh của Uy Quân Vương phong tỏa, không thể di động.

- Mẹ kiếp, nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn. Nếu như lần này không chết, tiểu gia nhất định phải trở thành cường giả tuyệt thế. Cái cảm giác bị người ta khống chế sinh tử quả thực là quá khó chịu.

Lâm Phàm âm thầm thề, cảm giác sinh tử của mình bị người khác khống chế quả thực là không tốt đẹp gì. Lâm Phàm vẫn hiểu nếu giờ tiếp tục giả vờ trâu bò thì rất nguy hiểm. Phải nhẫn nhịn một chút, người biết nhẫn nhịn là vô địch. Nam nhân phải biết co biết duỗi. Người cứ đợi đó, lát nữa tiểu gia cho người biết tay.

- Uy Quân Vương vô địch xin chờ một chút, ta có câu này không biết có nên nói hay không?

Lâm Phàm vội vàng nói. Uy Quân Vương miệt thị nhìn Lâm Phàm một cái, sau đó đáp:

- Giun dế, nói đi, sau khi nói xong, bản vương liền tiến người lên đường.

- Có hi vọng.

Thấy Uy Quân Vương không hề có ý định động thủ ngay, trong nội tâm của Lâm Phàm liền vui vẻ. Đó chính là tiền đề để lật lại thế cuộc, tất cả cơ hội lợi ngược dòng đều xây dựng ở dưới cơ sở là sự tự tin của đối thủ. Coi như Uy Quân Vương có kinh nghiệm phong phú khi chinh chiến vạn cổ, thì mình vẫn có cơ hội. Lấy tu vi của mình là Hoang Thiên Vị đại viên mãn, đối phương tự nhiên sẽ thả lỏng.

- Uy Quân Vương vĩ đại, người nhìn tu vi của ta có cảm giác thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Giống như giun dế mà thôi.

Uy Quân Vương đáp

Lâm Phàm trợn tròn mắt. Hành động đó làm Uy Quân Vương rất khó chịu, tên giun dế này thật là nhiều chuyện.

- Vậy nếu ta nói ta chỉ dùng hai chiêu liền có thể đánh bại người, người có tin hay không?

Lâm Phàm hỏi.

- Ha ha, buồn cười, buồn cười đến cực điểm. Tên giun dế ngu xuẩn kia, cho dù bản Vương có đứng một chỗ để người đánh cả đời, người cũng không có cách nào phá được phòng ngự của bản Vương.

Uy Quân Vương nở nụ cười khinh thường, cảm giác như nghe được chuyện cười hay nhất thế gian. Mà ở giờ khắc này, Lâm Phàm đã có thể tưởng tượng được kết cục của Uy Quân Vương rồi. Thực lực áp đảo mà không kết thúc đối phương ngay, còn phí

lời dài dòng, đây là hành động ngu xuẩn nhất thế gian

- Uy Quân Vương, ta cho rằng nó không buồn cười, bởi vì ta chắc chắn có thể trong hai chiêu đánh người thành trọng thương.

Lâm Phàm lập tức khiêu khích.

- Hừ, nói khoác không biết ngượng, bản vương không có thời gian phí lời cùng giun dế, mau chết đi.

Uy Quân Vương lập tức quát một tiếng, sau đó muốn đánh ra một chưởng. Lâm Phàm thấy cảnh này thì vội vàng quát lên:- Uy Quân Vương, người chính là tên nhát gan, trong lòng người đang sợ sệt phải không? Người sợ bị một tên chỉ có tu vi Hoang Thiên Vị đả thương phải không?

- Ha ha, cái gì mà là Cổ Tộc Uy Quân Vương. Dưới cái nhìn của ta, người chính là kẻ nhu nhược mà thôi.

Lâm Phàm cười lớn, ở bên ngoài tỏ vẻ rất tự tin, bên trong thì trái tim lại đập như điên. Trong lòng cầu khẩn:

- Chư vị thần linh, chư vị bồ tát, van cầu các người phù hộ ta, khiến cho chỉ số thông minh của Uy Quân Vương trở về số không nha.

Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như Uy Quân Vương vẫn động thủ. Thì hẳn tuyệt đối sẽ chết, tuy nói còn có cơ hội tích huyết trọng sinh, thế nhưng hẳn cũng không biết cường giả như Uy Quân Vương thì có thể cảm giác được mình còn sống không? Nếu đúng là như vậy, thì cái gì cũng đừng nói, khẳng định xong đời rồi. Trong nội tâm của Lâm Phàm đang tích cực cầu khẩn.

- Nhất định phải ngu đột xuất nha, dù chỉ là trong tích tắc thôi cũng được a. Nam mô phật tổ, đức chúa, thánh ala, nói chung là tất cả các thánh thần mau phù hộ tiểu gia nha.

- Chư vị Thần Phật, chỉ mong các người hãy đem chỉ số thông minh của Uy Quân Vương biến thành số 0 đi, vì nó ta đồng ý tiêu hao mười năm tuổi thọ.

Lâm Phàm biết những lời cầu xin kia đều là lừa người dối mình, thế nhưng vào lúc này, hắn cũng chỉ có thể tìm kiếm một nơi để ký thác tinh thần.

- Vù!

Lúc này, Thiên Địa Chân Kinh khắc ở sau lưng Lâm Phàm lại hơi nhúc nhích, tỏa ra một chút ánh sáng, những ánh sáng từ Thiên Địa Chân Kinh rất huyền diệu, phảng phất như trong đó tràn ngập vô thượng thần uy. Lâm Phàm cũng không có cảm giác được sự thay đổi của Thiên Địa Chân Kinh, rất căng thẳng nhìn Uy Quân Vương. Uy Quân Vương xem thường Lâm Phàm, đối với lời nói của cái tên Nhân tộc giun dế kia, hắn căn bản không có để ở trong lòng. Uy Quân Vương chính là cường giả đã từng chinh chiến khắp vạn cổ, làm sao có khả năng bởi vì những câu nói tào lao của Lâm Phàm mà bị khiêu khích. Đối với tên giun dế này, Uy Quân Vương không muốn nói nhiều.

- Hừ, tên Nhân tộc kia, mấy cái trò khôn vặt của ngươi không nên sử dụng ở trước mặt bản vương. Bản Vương không muốn nói nhiều, đi chết đi cho ta.

Uy Quân Vương vừa định ra tay, thế nhưng trong chớp mắt, khuôn mặt hắn lại phát sinh một tia biến hóa. Từ một nơi xa thẳm, phảng phất có một luồng sức mạnh kỳ diệu, rót vào trong cơ thể Uy Quân Vương.

- Tốt, đã như vậy, bản Vương sẽ tác thành ngươi. Để cho cái tên giun dế nhà ngươi thấy rõ sự chênh lệch của hai ta.

Uy Quân Vương phảng phất như biến thành một người khác, ngữ khí đột nhiên thay đổi 180 độ.

- Ngạch...

Lâm Phàm đã chuẩn bị chờ chết, thế nhưng sau khi nghe được lời nói của Uy Quân Vương, nội tâm cũng là hơi ngưng lại, có chút phân vân. Vừa rồi sức mạnh của Uy Quân Vương cũng đã bạo phát ra, sao lại đột nhiên thu lại, mà còn đồng ý yêu cầu của mình. Chuyện này thật kì lạ.

Ở thời khắc này, Lâm Phàm lại có xúc động muốn khóc. Hắn đột nhiên phát hiện, ở bên trong Cổ Thánh giới này thì ra vẫn còn tồn tại những Cổ Tộc vừa thông minh vừa nhân từ như vậy.

- Thật sự?

Lâm Phàm có chút không dám tin tưởng hỏi.

- Hừ, đừng nói nhảm, bản Vương chỉ cho ngươi ba hơi thở. Sau ba hơi thở đó, bản Vương tuyệt đối đưa ngươi đi lên bàn thờ ngăm gà khỏa thân.

Uy Quân Vương thô bạo nói.

- Ba hơi thở?

Lâm Phàm hít thở một hơi thật sâu, sắc mặt ngưng lại. Vội vàng vọt tới, lập tức không còn do dự.

- Ngươi đứng yên thật à?

Ở trước mặt Uy Quân Vương, Lâm Phàm thật sự rất hồi hộp, đây là áp chế tuyệt đối về mặt thực lực.

- Hừ, hơi thở thứ 2.

Trong con người của Uy Quân Vương có một luồng hung quang lóe lên, phảng phất như muốn chứng minh ta nói được là làm được, tuyệt

không dối trá.

Ở Thời khắc này, Lâm Phàm liền hô to một tiếng, nào còn dám do dự, cơ hội như thế này không phải là đúng như mình mong muốn sao?

- Chư vị Thần Phật, tiểu gia cảm tạ cả các người nha.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 514: Ngất Rồi Cũng Không Yên

Ở thời khắc này, Lâm Phàm đã bạo phát toàn lực để Uy Quân Vương thấy rõ, kết cục của kẻ dám coi thường tiểu gia là bi ai tới cỡ nào. Cho tới lúc này hắn vẫn không biết vì sao Uy Quân Vương lại đột nhiên đồng ý, nhưng mà không nghĩ nhiều nữa. Có đôi lúc, vận khí cũng là một loại thực lực. Có thể là Uy Quân Vương nhìn thấy hắn quá tuấn tú, đẹp trai, không có cách nào chống lại được sự mê hoặc của của mình. Nên mới đột nhiên đổi ý cũng khó nói lắm à. Một phần ngàn giây lại trôi qua. Lâm Phàm liên vung tay trái ra, trong nắm tay kia phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận và tốc độ không gì sánh kịp, vượt qua tất cả, đánh vỡ không gian. Không cho Đế Uy Quân Vương bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

- Đi ra đi, Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

- Đã hết giờ rồi.

Trong chớp mắt, Uy Quân Vương chợt quát một tiếng, một luồng uy thế ngập trời từ trên người hắn bạo phát ra. Trong tròng mắt, liền có một đạo tinh quang lấp lánh, phảng phất như hắn không cần động thủ. Chỉ dựa vào một đạo ánh mắt này liền có thể chém giết mấy ngàn vạn lần tên giun dế ở trước mắt này.

Đùng!

Một thanh âm lạnh lạnh vang lên, vang vọng cả bầu trời, truyền vào trong tai Lâm Phàm.

- Người!

Uy Quân Vương vừa muốn động thủ, nhưng lại phát hiện đầu óc của mình đột nhiên quay cuồng, thần trí đột nhiên mơ hồ.

- Lạch cạch, Uy Quân Vương đột nhiên nằm xủ ở trên mặt đất.

- Ha ha ha ha ha ha...

Lâm Phàm nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nhất thời cười không khép miệng lại được.

- Uy Quân Vương, ngươi là đồ rác rưởi, còn giả vờ trâu bò với tiểu gia.

Nhìn Uy Quân Vương uy nghiêm tuyệt thế, bây giờ lại nằm như một con chó chết ở trước mặt mình. Cảm giác thật là sáng khoái. Siêu cấp BOSS có tu vi Thiên Vị Thần tăng bảy Vạn Pháp Quy Nhất a, giờ khắc này lại nằm ở dưới chân của tiểu gia.

- Thật là hạnh phúc!

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời, trong mắt như sắp khóc. Cảm thán nói. Ngẫm lại tiểu gia bước được đến nước này đâu có dễ dàng, thật sự muốn cảm ơn cha mẹ, các đồng nghiệp, người qua đường A,... Sau khi cảm tạ hết tất cả các sinh vật trên thế gian, Lâm Phàm lập tức đạp trên mặt Uy Quân Vương một cước, một tay chống nạnh tạo dáng. Nếu như hiện tại có khán giả ở đây thật là tốt biết bao a. Đáng tiếc hiện giờ chỉ có Lâm Phàm và Uy Quân Vương.

- Uy Quân Vương, bản tọa đã từng nói với ngươi, trong vòng hai chiêu sẽ để ngươi ngỏm củ tỏi mà. Làm sao, ngươi hiện tại có phục hay không?

Lâm Phàm thoải mái cười một tiếng.

Tuy rằng hiện tại hắn đang lâm bầm lều bầu một mình, thế nhưng Lâm Phàm lại cảm thấy cái cảm giác này thực sự là quá tuyệt.

- Để ta xem bản lĩnh của người nào.

Lâm Phàm sờ sờ cảm, lập tức lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, sau đó đột nhiên bổ vào đầu của Uy Quân Vương một cái. Vĩnh Hằng Chi Phủ vô cùng sắc bén, gần như không thể phá vỡ. Thế nhưng khi chém vào đầu của Uy Quân Vương, lại có một tiếng leng keng, giống như chém vào một khối thép. Những đốm lửa văng tứ tung, chỉ để lại trên đầu Uy Quân Vương một vết màu trắng nhạt.

- Thật là cứng, Uy Quân Vương quả nhiên là cường giả tuyệt đỉnh trong Cổ tộc, sức phòng ngự của thân thể hẳn quả là nghịch thiên.

Lâm Phàm tiếp tục thí nghiệm thêm vài lần nữa, nhưng vì đẳng cấp chênh lệch quá nhiều, nên vẫn không thể phá vỡ cơ thể của Uy Quân Vương được.

- Khà khà, quả là cơ hội hiếm có à, trước hết phải đem hẳn ra luyện tay nghề một chút mới được.

Trong mắt Lâm Phàm liền lấp loé tinh quang.

- Có một con BOSS lớn như vậy, nếu giết chết nó ngay thì thật là lãng phí. Tiểu gia phải tận dụng triệt để nha.

Lâm Phàm lập tức thi triển tất cả các loại công pháp đến nay còn không có thăng cấp như Xoay Chuyển Càn Khôn, Hủy Diệt Chi Cước, Hắc Hổ Đào Tâm,... Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, nếu như không cố gắng tận dụng, thì thật là lãng phí.

- Ba đầu sáu tay Pháp Tướng ma thân.- Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

- Tịch Quang, Long Huyền.

- Thượng Cổ Đại Yêu.

- Tất cả đều đi ra cho ta.

Lâm Phàm rất ghét lúc mình luyện công lại không có khán giả cổ vũ. Nhưng bây giờ ở chỗ này lại không có ai nên chỉ đành đem tất cả khí linh gọi ra để làm khán giả.

- Đây là?

Tuyệt Vọng Hầu Tịch Quang cùng Long Huyền vừa ra tới nơi liền nhìn thấy Uy Quân Vương nằm trình hình ở đó, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ hãi.

- Như thế nào, có thấy chủ nhân của các người lợi hại hay không? Loại tiểu nhân vật như Uy Quân Vương, bốn tóa mới dọa một cái thì hăn đã ngất xỉu rồi.

Lâm Phàm vung mái tóc dài của hăn, nói một cách rất là cao sang thoát tục.

- Chủ nhân quá lợi hại.

Hai người Tuyệt Vọng Hầu yên lặng gật gật cái đầu. Bọn họ không nghĩ tới chủ nhân lại lợi hại như vậy? Ngay cả Uy Quân Vương cũng không phải đối thủ, thực sự là khủng bố đến cực điểm a. Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nhìn thấy tu vi của Uy Quân Vương, lập tức lộ ra vẻ tham lam. Cái roi trong tay từ từ nắm chặt lại. Trong lòng kích động không thôi, hăn muốn tự mình dạy dỗ Uy Quân Vương.

- Người đừng nghĩ tới chuyện dạy dỗ hăn.

Lâm Phàm trực tiếp loại bỏ ý nghĩ của Lôi Đình Pháp Vương. Nếu như hăn tỉnh lại, thì chỉ có trời mới biết Uy Quân Vương sẽ làm ra chuyện gì? Coi như hăn trúng Xoay Chuyển Càn Khôn, Hắc Hồ Đào Tâm và Hủy Diệt Chi Cước thì đến tận bây giờ vẫn không có bị sao. Lâm Phàm không biết Uy Quân Vương có còn hậu chiêu hay không? Nếu như hăn bỏ qua cơ thể của hăn, lấy hình thái nguyên thần chui ra giết mình thì chuyện sẽ không còn vui nữa rồi. Vì lẽ đó, Lâm Phàm quyết sẽ không mạo hiểm. Thượng Cổ Đại Yêu liếc mắt nhìn Uy Quân

Vương, sau đó liền quay sang nhìn chỗ khác. Đối với Thượng Cổ Đại Yêu mà nói thì cường giả cỡ như Uy Quân Vương còn không lọt nổi vào mắt xanh của hắn. Có thể lọt vào hắn mắt cũng chỉ có Cổ Tộc Chí Cao.

- Khà khà.

Lâm Phàm lúc này cười rất vui vẻ, đi tới đi lui xung quanh người của Uy Quân Vương, cẩn thận xem xét.

-Ồ, có chiếc nhẫn trữ vật.

Lâm Phàm lập tức thay đổi sắc mặt, liền đem chiếc nhẫn trữ vật của Uy Quân Vương lấy xuống. Cường giả cỡ như Uy Quân Vương khẳng định là có rất nhiều bảo bối. Thời điểm Lâm Phàm mở chiếc nhẫn trữ vật của Uy Quân Vương ra, hắn ngay lập tức bị đồ vật bên trong làm cho mù mắt chó. Ở bên trong chiếc nhẫn trữ vật của Uy Quân Vương có vô số Đạo khí chất thành đồng, các loại bảo bối khác thì nhiều vô số kể, đủ mọi chủng loại. Nhưng ngay lúc Lâm Phàm đang hưng phấn, thì số Đạo khí cùng bảo bối ở bên trong chiếc nhẫn trữ vật của Uy Quân Vương lại đột nhiên phát ra ánh sáng. Phảng phất như khí linh đã cảm giác được người mở chiếc nhẫn trữ vật ra là người ngoài, nên muốn tấn công Lâm Phàm. Lâm Phàm không chút do dự, trực tiếp đóng chiếc nhẫn trữ vật lại.

- Đúng là hù chết người nha.

Lâm Phàm cảm nhận được từng đạo từng đạo hàn mang ở trong chiếc nhẫn chứa đồ, âm thầm lau mồ hôi trán một cái. Nếu như để đám này khí linh này lao ra, mình tuyệt đối sẽ ngòm củ tỏi a.

- Ai, chỉ có thể nhìn, không thể sờ, thật là tức mà.

Lâm Phàm xì một tiếng, điều đó cũng không quan trọng nữa rồi. Chỗ tốt lớn nhất mà hắn thu được chính là Uy Quân Vương. Còn đồ vật ở trong chiếc nhẫn trữ vật, thì cứ chờ tới thời điểm thực lực tăng cường đã, rồi lại nghĩ cách trấn áp toàn bộ khí linh ở bên trong đó.

- Bắt đầu luyện công thôi.

Lâm Phàm đem Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên giao cho Pháp Tướng ma thân. Để hấn mỗi một phút gõ một cái khiến cho Uy Quân Vương không thể tỉnh lại. Sau đó Lâm Phàm tách hai chân của Uy Quân Vương ra. Sau đó liền nhắm mắt, tích tụ tinh khí thần đạt đến trạng thái đỉnh cao, rồi tung một cú đá kinh thiên động địa, thần ma sợ hãi.

- Ta sút.

Một cước này lập tức hướng về phía đũng quần của Uy Quân Vương mà tới. Hơn nữa càng lúc càng nhanh, từ từ hình thành từng đạo tàn ảnh. Mỗi một giây trôi qua, Lâm Phàm đã đá ra mấy trăm, mấy ngàn cái.

- Keng, chúc mừng Hủy Diệt Chi Cước của kí chủ gia tăng kinh nghiệm.

- Keng, chúc mừng Hủy Diệt Chi Cước của kí chủ gia tăng kinh nghiệm.

...

Tiếng nhắc nhở nối liền không dứt, mỗi một giây đều có lượng lớn kinh nghiệm tăng trưởng. Lâm Phàm có thể cảm nhận rõ ràng được hạt giống chân pháp trong cơ thể đang không ngừng mở rộng. Sức mạnh của Hủy Diệt Chi Cước đang liên tục tăng lên.

Thoải mái! Quá thoải mái!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 515: Tu Luyện Diên Cuồng

Thê thảm, cực kỳ thê thảm.

Rơi vào trong tay tên biến thái Lâm Phàm, kết cục không cần nghĩ cũng đã có thể biết.

“Keng, chúc mừng Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước thăng cấp.”

Lúc này Lâm Phàm nở nụ cười, mỗi một lần thăng cấp hạt giống chân pháp trong cơ thể liền lớn mạnh một phần.

Lâm Phàm đem Liêu Đản Cước bình thường thăng cấp đến Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước tiêu hao thời gian rất dài, bây giờ mỗi một lần thăng cấp, đều cần một lượng lớn kinh nghiệm.

Nếu như không phải Uy Quân Vương tu vi cao cường, muốn thăng cấp quả thực khó như lên trời

Lúc này hạt giống chân pháp Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước không ngừng xoay tròn ở trong người, mỗi một lần xoay tròn đều hấp thu rất nhiều sức mạnh, ở bên dưới nguồn sức mạnh này thoải mái hấp thu, hạt giống chân pháp cũng từ từ lớn lên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm đã có chút mệt mỏi, đặc biệt là chỗ đứng quần Uy Quân Vương, hiện tại đúng là có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Đường đường Uy Quân Vương dưới trước Chí Cao cổ tộc, bây giờ gặp tàn phá cỡ này.

Nếu như nói ra không biết dọa chết bao nhiêu người.

Mỗi khi Lâm Phàm đá ra một cước, Tuyệt Vọng Hầu Tịch Quang cùng Long Huyền nháy mắt một cái, có chút thương hại Uy Quân Vương.

Nhưng Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương lại mở thật to hai mắt, nhìn chăm chăm không chớp mắt, như là học tập một kỹ năng mới vậy, trong tròng mắt giáo hoạt kia lập loè vẻ vui mừng.

Lúc này, Lâm Phàm dừng động tác lại, cảm giác nếu đạp xuống nữa chỗ háng Uy Quân Vương khẳng định là muốn nổ tung, phải thay cái công pháp khác luyện một chút.

Hắc Hổ Đào Tâm đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm không có chút do dự, hai quyền đánh ra, Song Long Xuất Động.

“Ta đánh, ta đánh...”

Tiết tấu rất mạnh, thân thể Uy Quân Vương không ngừng nhảy lên, ở tần suất cao như vậy, kinh nghiệm Hắc Hổ Đào Tâm lên như máy bay cất cánh.

Hạt giống chân pháp trong cơ thể cũng xoay tròn với tốc độ cao, uy lực liên tục tăng lên.

“Keng, chúc mừng Hắc Hổ Đào Tâm thăng cấp.”

“Keng, chúc mừng Hắc Hổ Đào Tâm thăng cấp.”

Hô...

Lâm Phàm thở phào, lần đầu tiên cảm giác thăng cấp thoải mái như vậy.

Tác dụng của Uy Quân Vương quả nhiên rất lớn, coi như lúc sắp chết cũng có thể vì người dân phục vụ, chết cũng quang vinh.

Sau khi kết thúc tu luyện Hắc Hồ Đào Tâm, trên người Lâm Phàm chợt bộc phát ra từng đạo từng đạo kiếm ý.

“Thương Thiên Kiếm”

Bây giờ “Thương Thiên Kiếm” đã ngưng tụ ra bốn loại kiếm ý.

Cảnh giới tối cao của Thương Thiên Kiếm cũng chỉ có thể ngưng luyện ra chín loại kiếm ý, thế nhưng dưới sự giúp đỡ của hệ thống tuyệt đối có thể tu luyện tới cảnh giới cao hơn.

“Thương Thiên Kiếm, đậm”

- Phù.... phù..

Kiếm ý ngang dọc mạnh mẽ hướng về chỗ đứng quần Uy Quân Vương đánh tới

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 100000.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 100000.”

“Keng, chúc mừng Thương Thiên Kiếm thăng cấp.”

“Keng, cô đọng loại kiếm ý thứ năm”

Cũng không lâu lắm, Lâm Phàm nghe được hệ thống nhắc nhở, trong lòng vui sướng nở nụ cười, quả nhiên thăng cấp rất nhanh, có điều còn thiếu rất nhiều nhất định phải đem tác dụng Uy Quân Vương tận dụng hết.

Loại kiếm ý thứ năm là Đại Thiết Cát kiếm ý.

“Vạn kiếm tề phát”

Trong nháy mắt, vô số kiếm ý trôi nổi ở trong hư không sau đó dưới sự khống chế của Lâm Phàm giống như lưu tinh ào ào rơi xuống.

Ầm ầm!

Kiểm ý cực kỳ cường hãn, cắt chém thân thể Uy Quân Vương.

Thế nhưng đối với Uy Quân Vương lại không có tạo thành bất cứ thương tổn gì, thậm chí ngay cả một cọng lông cũng không thể cắt ra.

Lâm Phàm rất muốn biết thân thể Uy Quân Vương mạnh đến mức nào, cái này làm cho người ta khó có thể tin được.

“Keng, chúc mừng Thương Thiên Kiếm thắng cấp.”

“Keng, cô động loại kiếm ý thứ sáu.”

“Keng, chúc mừng Thương Thiên Kiếm thắng cấp.”

“Keng, cô động loại kiếm ý thứ bảy.”

Cũng không lâu lắm, dưới công kích điên cuồng, bảy loại kiếm ý của Thương Thiên Kiếm thành công ngừng luyện ra.

Bảy loại kiếm ý, mỗi loại lại có sự khác biệt, mà uy lực tự nhiên cũng không giống nhau.

Đặc biệt là sau khi tu luyện tới đệ ngũ kiếm ý, đã thể hiện ra uy năng chân chính Thương Thiên Kiếm.

Đại Thiết Cát kiếm ý, Hư Không kiếm ý, Phá Diệt kiếm ý.

Nghe được âm thanh hệ thống nhắc nhở vẫn còn tiếp tục, Lâm Phàm cũng không dừng lại động tác trong tay, hắn muốn xem có thể tu luyện tới loại kiếm ý thứ tám hay không.

Người bình thường tu luyện Thương Thiên Kiếm đều phải cảm ngộ kiếm ý, sau đó cô đọng kiếm ý, thế nhưng nếu như Lâm Phàm không

lĩnh ngộ ra được, vậy thì trực tiếp dùng kinh nghiệm bù vào là được.

“Keng, chúc mừng Thương Thiên Kiếm thăng cấp.”

“Keng, cô động loại kiếm ý thứ tám.”

Trong nháy mắt lĩnh ngộ ra được loại kiếm ý thứ tám, kiếm ý còn lại trong đó đột nhiên chấn động, dường như bởi vì tu luyện tới cảnh giới cao hơn mà sinh ra biến hóa.

“Keng, chúc mừng lĩnh ngộ Vô cực kiếm ý.”

Mà đúng vào lúc này, hạt giống chân pháp của Thương Thiên Kiếm chợt xoay tròn, sau đó không ngừng biến hóa, cuối cùng biến thành hình dạng một thanh trường kiếm.

Xẹt xẹt!!!

Cùng lúc đó Lâm Phàm khiếp sợ nhìn một màn phát sinh trước mắt, Vô Cực kiếm ý vậy mà cắt đứt da dẻ Uy Quân Vương, tuy rằng chỉ là cắt rời một chút, thế nhưng Lâm Phàm thấy việc này không thể nghi ngờ là một loại tiến bộ.

“Quả nhiên, trong thiên địa, kiếm ý vẫn là sắc bén nhất.” Lâm Phàm cảm thán nghĩ.

Khi mà Lâm Phàm muốn tiếp tục tu luyện loại kiếm ý thứ chín, lại phát hiện ra cho dù có công kích bao nhiêu đi nữa hệ thống cũng không có tăng một chút kinh nghiệm nào.

“Xem ra, không phải Uy Quân Vương không dùng được, mà là loại kiếm ý thứ tám đối đã là cực hạn với mình, muốn lĩnh ngộ ra loại kiếm ý thứ chín, vậy phải triệt để lĩnh ngộ Vô Cực kiếm ý mới được.”

Ý nghĩ lóe lên trong đầu Lâm Phàm, hẳn cũng đã rõ ràng những đạo lý này.

Sau đó Lâm Phàm không có tiếp tục tu luyện Thương Thiên Kiếm mà chuyển sang tu luyện những công pháp khác.

Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền!

Ma Thần Luân Bàn!

Thương Khung!

Các loại công pháp, ở trong tay Lâm Phàm thì triển ra, mà bìa ngấm luyện công, chính là Uy Quân Vương cực kỳ cường hãn.

Lúc này dưới sự oanh tạc liên tục của Lâm Phàm, thân thể Uy Quân Vương dần dần có từng đạo từng đạo vết thương nhỏ, tuy rằng người ta không chú ý tới, thế nhưng nó thực sự tồn tại.

Xem ra, sau khi công kích tới một mức độ nhất định thân thể Uy Quân Vương cũng bắt đầu có chút không chịu nổi.

Giờ đây Lâm Phàm cũng hiểu ra, cho dù thân thể cứng rắn thế nào trải thì trải qua vô sức thương tổn cũng có thể bị đập biến dạng, giống như nước chảy đá mòn vậy.

Mười viên hạt giống chân pháp tu triệt để bành trướng lên, sức mạnh so với lúc trước càng thêm mạnh mẽ hơn.

Thực lực Lâm Phàm bây giờ tuy rằng không có đột phá đến Thần Thiên Vị, thế nhưng cũng có thể một chiêu chém giết cao thủ cảnh giới Thần Thiên Vị tầng một Chân Pháp cảnh.

Đây chính là thành quả của khoảng thời gian nỗ lực vừa rồi.

Tuyệt Vọng Hầu Tịch Quang cùng Long Huyền giờ khắc này trợn mắt ngoác mồm nhìn Lâm Phàm, bọn họ không nghĩ tới thực lực Lâm Phàm dĩ nhiên cường hãn như vậy, chiêu thức sử dụng dị thường mạnh mẽ, nếu như không phải tu vi quá thấp thì những chiêu thức này tuyệt đối sẽ bộc phát ra sức mạnh vô cùng to lớn.

Tuyệt Vọng Hầu tuy rằng tu vi không cao, thế nhưng trăm ngàn năm qua là chúa tể một phương cho nên khả năng đánh giá, tầm nhìn vẫn có.

Dưới cái nhìn của hắn, nếu như chủ nhân không chết trẻ, vậy sau này lúc hắn trưởng thành chính là lúc tai ương của Cổ Tộc ập đến.

- Được rồi, bây giờ là lúc giết chết Uy Quân Vương. Lâm Phàm cười lạnh một tiếng

Thủ đoạn bình thường không thể giết chết Uy Quân Vương, như vậy chỉ có “Thiên Địa Dung Lô” mới có thể luyện hoá được hắn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 516: Có Đau Hay Không, Có Phục Hay Không?

“Thiên Địa Dung Lô” sừng sững xuất hiện.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, rồi một tay cầm lấy cổ chân của Uy Quân Vương sau đó trực tiếp lôi đi.

Uy Quân Vương uy vũ tuyệt thế vậy mà lúc này cũng bị Lâm Phàm tàn nhẫn lôi đi như lôi một con lợn chết, thậm chí ngay cả lúc chết sợ rằng Uy Quân Vương cũng không biết mình làm sao chết.

Không thể không nói đây là một cái sự tình bi ai.

Tuyệt Vọng Hầu Tịch Quang cùng đám người Long Huyền nhìn chủ nhân không biết hẳn hiện tại là muốn làm gì.

Pháp Tướng Ma Thân ba đầu sáu tay đem nắp “Thiên Địa Dung Lô” nhấc lên.

- Chủ nhân, có thể cho ta dạy dỗ hẳn một lần không?

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương giống như sắp mất đi thứ quan trọng nên nội tâm rất là khó chịu, rất không muốn như vậy.

- Không cho làm.

Lâm Phàm rất tuyệt tình cũng rất quyết đoán không có một tia do dự, điều này càng làm cho Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương thương tâm.

Đối với Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương mà nói thì chủ nhân này không có tình thương chút nào chỉ biết tài nguyên mà thôi.

Còn đối với Lâm Phàm mà nói thì dạy dỗ cái em gái người ý, trời mới biết để người dạy dỗ sẽ xảy ra chuyện gì.

Này nếu để cho Uy Quân Vương nửa đường tỉnh lại trực tiếp bạo phát sức mạnh của hắn giết mình thì nỗi khổ này biết tìm ai để nói.

Lâm Phàm trực tiếp đem Uy Quân Vương ném vào bên trong “Thiên Địa Dung Lô”.

Một tiếng ầm ầm vang lên nắp lò đập lại Uy Quân Vương lẳng lẳng nằm ở bên trong “Thiên Địa Dung Lô”.

- Ha ha...

Lúc này, Lâm Phàm mới thả lỏng, cả người thư thái như sắp bay lên, thực sự là quá thoải mái.

Cường giả Thần Thiên Vị như Uy Quân Vương cũng chỉ như thế mà thôi, dám tìm đến tiểu gia báo thù đúng là điếc không sợ súng.

Lâm Phàm không có lập tức luyện hóa Uy Quân Vương bởi vì nổi tức giận trong lòng vẫn không có phát tiết ra, đợi lát nữa Uy Quân Vương tỉnh lại tuyệt đối phải trêu chọc hắn một phen.

Sau một phút.

Uy Quân Vương mơ mơ màng màng tỉnh lại chớp chớp hai con mắt, sau khi tỉnh táo thì Uy Quân Vương nổi giận gầm lên một tiếng sau đó vỗ ra một chưởng, một chưởng này uy lực vô cùng nhưng vỗ vào bên trong “Thiên Địa Dung Lô” thì lại không có bất kỳ tác dụng gì.

- Đây rốt cuộc là nơi nào, cái tên Nhân tộc đáng ghét kia đã chạy đi đâu.

Lúc này Uy Quân Vương có chút mơ hồ, hắn không nghĩ ra chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Coi như có bí pháp có thể đem hắc mê hoặc nhưng cũng tuyệt đối không thể đem Nguyên Thần của hắc mê hoặc.

- Là ai, đến cùng là ai?

Uy Quân Vương nhìn tình huống chung quanh một chút, nơi này giống như là bên trong một cái bảo bối nào đó vách lô màu vàng tỏa ra từng luồng ánh sáng thần thánh.

Thế nhưng để Uy Quân Vương không dám tin chính là dưới một chưởng của mình vậy mà không cách nào lay động nơi này.

- Uy Quân Vương người đừng giãy dụa, ở trong này coi như người dùng mọi thủ đoạn cũng tuyệt đối không phá ra được.

Lúc này Lâm Phàm nhìn vẻ mặt bất lực của Uy Quân Vương ở bên trong thì hơi cười nhạt nói ra.

- Là ai? Người là cái tên Nhân tộc kia?

Uy Quân Vương nghe được thanh âm này sắc mặt ngưng lại lạnh lùng nói.

Đồng thời Uy Quân Vương cũng hơi nhướng mày không hiểu tại sao chính mình lại ở chỗ này hơn nữa trong này là nơi nào.

- Không sai, bản tọa đã nói rồi trong hai chiêu nhất định trấn áp người, hiện tại người tin chưa, cho dù người là Cổ Tộc nhưng cũng có lúc không thể quá kiêu ngạo. Lâm Phàm lạnh nhạt nói

Vào lúc này thì đây chính là sân nhà của mình, sự sống chết của Uy Quân Vương đều bị mình nắm giữ trong lòng bàn tay có chạy đằng trời.

- Vô liêm sỉ, làm sao có khả năng, ta chính là Uy Quân Vương dưới trướng Cổ Tộc Chí Cao, làm sao có khả năng bị một tên Nhân như người tộc áp chế.

Uy Quân Vương nổi giận hăn cảm giác đây là một loại sỉ nhục đối với hăn.

Trong chớp mắt trên người Uy Quân Vương bùng nổ ra sức mạnh vô cùng, nguồn sức mạnh này cực kỳ mạnh mẽ không ngừng xông tới “Thiên Địa Dung Lô”.

Đồng thời Nguyên Thần cũng xuyên vào hư không muốn mạnh mẽ rời đi nơi này.

Thế nhưng để Uy Quân Vương kinh hoàng chính là nơi này dường như ngăn cách tất cả, không cần biết mình nắm giữ bao nhiêu sức mạnh triển khai bao nhiêu loại bí pháp cũng không cách nào trốn thoát.- Không thể nào, làm sao có khả năng.

Khuôn mặt uy nghiêm của Uy Quân Vương trong chớp mắt tiêu tan thay vào đó là vẻ kinh hoàng.

Hăn không thể tin được bên trong đất trời này dĩ nhiên có bảo bối như vậy có thể ngăn cản đường đi của hăn.

Thậm chí bảo bối này lại nằm trong tay một tên Nhân tộc.

- Hừ, không có cái gì là không thể, rơi vào trong tay bản tọa coi như người có thực lực thông thiên thì hôm nay cũng phải nằm lại đây.

Lâm Phàm tâm tình cực kỳ thoải mái cười nói ra.

Lâm Phàm vui mừng vì mình nắm giữ hệ thống trong tay, nếu không phải vậy thì sớm đã không biết chết như thế nào.

Uy Quân Vương thực lực ngập trời nghiền ép vạn cổ, là Thần Thiên Vị tăng bảy cảnh giới Vạn Pháp Quy Nhất, là tên Cổ Tộc mạnh nhất mà Lâm Phàm gặp phải, đồng thời cũng để cho Lâm Phàm hiểu rõ thực lực Cổ Tộc Chí Cao mạnh như thế nào.

Cảnh giới của Chí Cao chắc chắn đã vượt qua Thần Thiên Vị tầng mười.

Xem ra sau này cần phải cẩn trọng một chút, tuyệt đối không thể phát sinh chuyện giống như ngày hôm nay.

Lúc này Uy Quân Vương bình tĩnh lại,

- Con kiến hôi Nhân tộc, tuy rằng không biết người đến cùng dùng biện pháp gì đem bản vương nhốt vào nơi này, thế nhưng bản vương ngược lại muốn xem xem người có bản lĩnh gì trấn áp bản vương, bản vương thực lực che trời thủ đoạn nhiều vô kể để ta nghiên cứu nơi này một chút đợi ta đi ra ngoài sẽ giết chết người.

- Ha ha còn mạnh miệng, bản tọa trước hết sẽ để cho người nhìn một chút Thiên Địa Dung Lô lợi hại như thế nào.

Lâm Phàm tâm thần hơi động lực lượng luyện hóa chợt bộc phát ra.

Trong chớp mắt, bên trong Thiên Địa Dung Lô, từng tia từng tia lực lượng luyện hóa tỏa ra thần uy khó lường nháy mắt bộc phát ra.

- A!

Dưới cỗ lực lượng luyện hoá này Uy Quân Vương nhất thời gào thét thê thảm, sức mạnh trong cơ thể dường như bị thứ gì đó khắc chế vậy, không ngừng tiêu tan thậm chí thân thể vạn cổ bất diệt vào lúc này cũng bắt đầu có dấu hiệu hòa tan.

- Tại sao lại như vậy, thứ này rốt cuộc là cái gì, tên Nhân tộc kia người đã làm gì bản vương?

Uy Quân Vương gào thét, hẳn không thể tin được Nhân tộc này sẽ có bản lĩnh như vậy.

Một tên nhân tộc nhỏ nhoi cảnh giới Hoang Thiên Vị dĩ nhiên có bảo bối như vậy.

Coi như là chí bảo cũng tuyệt đối không thể có sức mạnh như vậy.

- Nhân tộc, thả bản vương đi ra ngoài bằng không bản vương nhất định khiến người chết không có chỗ chôn.

Uy Quân Vương kêu gào thảm thiết, cả người chịu đủ dẫn vật rất là thống khổ.

- Khà khà, thả người đi ra ngoài, người nghĩ bản tọa ngọc giống như người hay sao, hiện tại có đau hay không?

Lúc này, Lâm Phàm cười rất tươi.

- Tên đáng ghét kia, bản vương phải đem người chém thành muôn mảnh.

Lúc này Uy Quân Vương thở hổn hển, lửa giận trong lòng bốc cháy ngùn ngụt, hẳn muốn chống lại cỗ lực lượng luyện hoá này nhưng lại phát hiện nguồn sức mạnh này giống như không cần quan tâm cái gì.

- U a, không được còn mạnh miệng lắm xem ra còn chưa đủ lợi hại.

Lâm Phàm nhìn thấy Uy Quân Vương còn làm càn như vậy, tự nhiên cũng không thể nhẫn nhịn mà gia tăng lực lượng luyện hóa.

Trời đất xoay vần, Uy Quân Vương lúc này lại giống như cá nằm trên thớt vậy không có bất kỳ sức phản kháng nào, dưới lực lượng luyện hóa kêu gào thảm thiết.

- Có đau hay không, sướng hay không, có phục hay không.

- Nhân tộc, ta muốn giết chết người.

Uy Quân Vương dữ tợn gầm thét lên.

- Cho dù Bản vương chết cũng phải lôi kéo người chôn cùng.

- Con mẹ nó, cái tên này muốn tự bạo.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy dáng dấp của Uy Quân Vương nội tâm cũng đột nhiên nhảy lên một cái.

Mặc dù biết “Thiên Địa Dung Lô” rất mạnh nhưng cũng không dám chắc chắn Uy Quân Vương tự bạo sẽ không cho mang đến tổn thương cho “Thiên Địa Dung Lô”, nếu để cho “Thiên Địa Dung Lô” xảy ra vấn đề gì thì khi đó muốn khóc cũng không kịp.

- Nhân tộc các người chờ đó Chí Cao đại nhân sẽ báo thù cho ta.

- Luyện hóa.

Trong chớp mắt, “Thiên Địa Dung Lô” triệt để cuồng bạo hẳn lên lực lượng luyện hoá bàng bạc tràn ngập ở bên trong “Thiên Địa Dung Lô”.

Lâm Phàm mở hai tay ra, hơi nhắm mắt chờ đợi thanh âm hệ thống nhắc nhở.

Điểm kinh nghiệm giết chết Uy Quân Vương sắp tới rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 517: Nổ Lớn

“Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.”

“Keng, chúc mừng giết chết Cổ Tộc Uy Quân Vương cảnh giới Thần Thiên Vị tăng bảy Vạn Pháp Quy Nhất.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường 3,000,000.”

“Keng, chúc mừng thăng cấp.”

“Keng, tu vi: Thần Thiên Vị tăng một Chân Pháp.”

Trong chớp mắt nghe được thanh âm nhắc nhở này thì Lâm Phàm nhất thời cảm giác được bên trong thân thể mình phát sinh biến hoá vô cùng, chân nguyên ngưng tụ thành từng viên từng viên to bằng hạt đậu tương, chúng có trong huyết dịch, gân mạch, trong tế bào, toàn bộ đều đầy rẫy những hạt châu này.

Ầm!

Trong nháy mắt những hạt châu này vỡ tan, từng luồng chất lỏng phân tán chảy ra tràn ngập ở bên trong toàn thân giống như là sau khi cô đọng lại rồi biến thành chất lỏng.

Chuyển hóa, không ngừng chuyển hóa.

Lâm Phàm rõ ràng cảm giác được sức mạnh của chính mình đang không ngừng tăng lên, khoảnh khắc đó, trong đầu dường như có một cánh cửa lớn đột nhiên bị mở ra.

Một nguồn sức mạnh vô tận đột nhiên rót vào trong đó.

Lúc Ngô Đồng thần thụ ở bên trong cảm nhận được luồng hơi thở này thì nó không ngừng nẩy mầm không ngừng lớn mạnh.

- Quả đúng là như vậy, bên dưới Thần Thiên Vị đều là giun để chỉ có tiến vào cảnh giới Thần Thiên Vị mới thật sự là đi vào con đường tu hành.

Tiến vào Thần Thiên Vị mở ra cái gọi là vùng cấm Thượng Đế.

“Tuệ chu phi cách, pháp lực vô ngần.”

“Tuệ” chính là trí tuệ, “Chu” chính là thuyền.

Tiến vào Thần Thiên Vị, mở ra vùng cấm Thượng Đế, trí tuệ như thuyền, gánh chịu tất cả, vạn tà bất xâm.

Ở trong đầu Lâm Phàm, từng vị thần linh, tiên phật, ngồi trên sen vàng, tỏa ra kim quang, loại bỏ tất cả rào cản.

Pháp lực vô hạn, rộng lớn vô biên, lấy trí tuệ làm cơ sở, dẫn dắt tất cả sức mạnh bên trong đất trời.

Cái cảm giác này rất kỳ diệu, nếu như không phải tự mình trải nghiệm thì vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu cái cảm giác này đẹp cỡ nào.

- Thành.

Trong đầu hần lúc này có một con sông pháp lực rộng lớn vô biên cuộn cuộn chảy, pháp lực tuôn trào xuống rót vào mỗi một nơi trong cơ thể, mỗi một tế bào đều điên cuồng hấp thu, vốn mỗi tế bào trông rất bình thường nhưng vào lúc này lại vô cùng óng ánh long lanh.

Pháp lực vô biên thêm vào mỗi một chỗ trong người chỉ cần vẩy tay một cái chính là kinh thiên động địa, chấn động hư không.

Lúc này thần thức tăng lên rất lớn để cho Lâm Phàm có rất nhiều cảm ngộ, tất cả công pháp đều xuất hiện ở trong đầu Lâm Phàm.

Công pháp đã từng tu luyện qua, sự tình đã từng lãng quên, vào lúc này toàn bộ đều xuất hiện ở trong đầu.

Ở bên trong cảnh giới kỳ diệu này, Lâm Phàm biến ảo ra vô số phân thân, mỗi một cái phân thân đều đang sử dụng một môn công pháp.

Loại trừ tạp chất lấy tinh hoa.

Tuy rằng công pháp có hệ thống thăng cấp, hướng về cảnh giới Vô Thượng đi tới, thế nhưng tạp chất trong đó nếu như chính mình không phát hiện thì vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.

- Người phải dựa vào chính mình, hệ thống cũng chỉ là một cái trợ giúp không thể quá mức ỷ lại.

Lúc này, vô số sự việc đã từng lãng quên,

từng cái tái hiện lại ở trong đầu, đối với Lâm Phàm mà nói giống như trải qua vô số nhân sinh luân hồi.

Vùng cấm Thượng Đế mở ra để Lâm Phàm hiểu rõ rất rất nhiều đạo lý, đồng thời cái nhìn đối với “Hệ thống” cũng từ từ phát sinh biến hoá thay đổi.

“Hệ thống” là vạn năng, nhưng cũng không phải tất cả, nó chỉ là phụ trợ, ta có thể khống chế hệ thống nhưng tuyệt không thể để cho hệ thống nắm giữ mình.

Lâm Phàm tiến vào Thần Thiên Vị tầng một Chân Pháp cảnh, thực lực so với dĩ vãng mạnh hơn gấp trăm lần, sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể so với cường giả Chân Pháp cảnh bình thường thì mạnh mẽ hơn nhiều.

“Keng, chúc mừng thăng cấp.”

“Keng, tu vi: Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh.”

Trong chớp mắt, vạn pháp cuồng loạn sôi trào mãnh liệt sức mạnh tăng lên đến đây cũng không có dừng lại, một cảm giác huyền diệu khó hiểu lần thứ hai phủ xuống.

Lâm Phàm vấy tay một cái, một luồng sức mạnh bộc phát ra lấy bản thân làm trung tâm sự vật trong chu vi mấy chục dặm xung quanh tất cả giống như đều bị mình cảm nhận.

Nhất cử nhất động đều ở nắm trong lòng bàn tay.

Dường như ở bên trong vùng lĩnh vực này mình chính là Chân Thần duy nhất.

“Đại Phàm Ca”

“Hắc Hổ Đào Tâm” “Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước”

“Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương”

...

Trong chớp mắt Lâm Phàm triển khai hết thảy công pháp, những công pháp này giống như thoát ly khống chế của Lâm Phàm hóa thành từng viên từng viên bùa chú chói lọi sau đó hòa vào trong lĩnh vực này.

- Cái nào mạnh nhất?

Chớp mắt những công pháp dung nhập vào trong lĩnh vực bắt đầu tranh giành nhau xem cái nào mới là công pháp mạnh mẽ nhất.

Lâm Phàm vỗ ra một chưởng nhu hòa nhưng tràn ngập uy năng vô thượng đập nát toàn bộ những công pháp này.

- Dung hợp.

Lâm Phàm đang muốn dung hợp ra lĩnh vực mạnh nhất.

“Đại Phàm Ca”, “Hắc Hổ Đào Tâm”, “Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước”, toàn bộ dung hợp lại cùng nhau sáng tạo ra lĩnh vực kinh khủng nhất.

Ở bên dưới sự chỉ huy của Lâm Phàm những công pháp này toàn bộ an tĩnh lại sau đó không ngừng dung hợp, trong chớp mắt một viên tinh cầu bảy màu rực rỡ lưu quang phân tán bay lượn ở trong lĩnh vực cuối cùng dần dần tăng lên dung nhập vào trong sương mù.

Hai mắt Lâm Phàm mở ra, một luồng kim quang chiếu rọi thiên địa như nhìn rõ tất cả vạn vật.

“Thần Thiên Vị tăng hai Lĩnh Vực cảnh.”

Sức mạnh tăng lên làm Lâm Phàm rất là hưng phấn, không nghĩ tới giết chết Uy Quân Vương vậy mà lại thăng hai cấp, căn bản không có một chút trở ngại.

- Chỉ là kinh nghiệm hơi ít một chút.

Cái này không phải là Lâm Phàm tham lam mà đường đường là cường giả Thần Thiên Vị tăng bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh làm sao lại chỉ có tăng lên một chút kinh nghiệm như vậy.

Không khoa học, thực sự là không khoa học chút nào.

Trong lúc này bỗng có thanh âm để Lâm Phàm hưng phấn truyền đến.

“Keng, chúc mừng nhận được mảnh vỡ động thiên của Uy Quân Vương.”

“Keng, chúc mừng nhận được một giọt huyết mạch Bất Tử của Uy Quân Vương.”

“Keng, chúc mừng nhận được mảnh vỡ nguyên thần của Uy Quân Vương.”

“Keng, chúc mừng nhận được mảnh vỡ pháp tắc của Uy Quân Vương.”

- Quả nhiên đúng như mình suy nghĩ, đường đường là Uy Quân Vương tuyệt đối không chỉ có điểm kinh nghiệm như thế, xem ra nguyên nhân bởi vì bị luyện hóa nên một thân tu vi cũng không có toàn bộ chuyển hóa thành kinh nghiệm, mà là đem cảm ngộ tu luyện của Uy Quân Vương lưu lại.

Sau khi kiến vào cảnh giới Thần Thiên Vị, Lâm Phàm cũng hiểu rõ ràng rất nhiều thứ.

Mỗi một cảnh giới đều cần cố gắng đánh chắc căn cơ, đem tiềm năng tăng lên tới trạng thái đỉnh cao, chính mình thời điểm ở Chân Pháp cảnh thì hạt giống chân pháp trong cơ thể cũng đã đạt đến trạng thái đỉnh cao.

Mà lúc này dừng chân lại ở Lĩnh Vực cảnh là bởi vì Lĩnh Vực cảnh vẫn chưa đạt đến trạng thái đỉnh cao còn cần phải không ngừng tôi luyện, vì nó cực kì trọng yếu có liên quan đến thành tựu sau này.

- E rằng hệ thống cũng nghĩ đến điểm này nên mới không đem Uy Quân Vương chuyển hóa toàn bộ thành kinh nghiệm, mà là đem cảm ngộ tu luyện của Uy Quân Vương tinh luyện ra để cho mình không ngừng tham khảo.

Lâm Phàm nghĩ tới cái này thì khúc mắc trong lòng cũng được giải tỏa trong nháy.

“Động thiên mảnh vỡ: Thần Thiên Vị tăng ba Động Thiên cảnh có thể sử dụng.”

“Bất Tử huyết mạch: Có thể tăng lên cường độ thân thể, có thể sử dụng.”

...

Còn lại hai món đồ, hiện tại mình cũng không thể sử dụng có điều giữ lại cũng tốt sau này khẳng định cần tới.

“Sử dụng Bất Tử huyết mạch.”

Lâm Phàm không có chút gì do dự cường độ thân thể nhất định tăng lên.

“Keng, sử dụng Bất Tử huyết mạch.”

“Keng, Tuyên Cổ Bất Diệt quyết thăng cấp.”

“Keng, Tuyên Cổ Bất Diệt quyết thăng cấp thành Vĩnh Hằng Thần Khu.”

“Keng, cường độ thân thể thăng cấp: Hoang Thiên Vị hậu kỳ.”

“Keng, Vĩnh Hằng Thần Khu thăng cấp.”

“Keng, cường độ thân thể thăng cấp: Hoang Thiên Vị đại viên mãn.”

“Keng, cường độ thân thể thăng cấp: Thần Thiên Vị tầng một.”

...

- Ha ha, thật sự là quá là thoải mái.

Lúc này Lâm Phàm hưng phấn sắp khóc, Cường giả không hổ là cường giả, thứ tốt thực sự là quá nhiều, tu vi thăng tiến như là cười tên lửa vậy, ngay cả cường độ thân thể cũng là nhất phi trùng thiên, thăng tới Thần Thiên Vị.

Lúc này, Lâm Phàm đối với tương lai của chính mình càng ngày càng có lòng tin.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 518: Thủ Đoạn Kinh Khủng

Vùng đất trung tâm Cổ Thánh Giới có tám toà tháp tráng lệ sừng sững bên trong trời đất, tám toà tháp cao này hình thành một cái vòng tròn, ở địa điểm trung tâm tám cái toà tháp cao kia là một cái hố đen sâu thẳm đen kịt, mặt ngoài hố đen có rất nhiều tia sáng toả ra giống như những phù văn vậy.

Bên trong một toà tháp cao có một tên Cổ Tộc lười nhác ở trên bảo tọa, trong tay nắm một viên cầu óng ánh long lanh có một đạo quang mang màu xám đang lưu chuyển.

- Chí Cao đại nhân, Uy Quân Vương chết rồi.

Đúng lúc này, một tên người hầu từ trong bóng tối dần xuất hiện cúi đầu không dám nhìn thẳng Chí Cao đại nhân bên trên bảo tọa.

- Ừ.

Bên trên bảo tọa phát ra một tiếng vang nhàn nhạt, thế nhưng tên người hầu này biết rõ Chí Cao đại nhân yên tĩnh như thế như vậy thế hiện đại nhân đã triệt để nổi giận.

- Chí Cao đại nhân thuộc hạ xin cáo lui.

Tên người hầu kia dường như là bị sự tức giận này ép cho không thở nổi nên muốn mau chóng rời đi nơi này.

- Người muốn thành là chúa tể một phương coi chúng sinh là kiến hôi không?

Lúc này, Cổ Tộc bên trên bảo tọa mở miệng.

Âm thanh khàn khàn lạnh lẽo không mang theo một chút tình cảm nào, giống như mọi sinh vật bên trong đất trời này ở trong mắt hắn cũng như giun dế mà thôi.

- Chí Cao đại nhân, ta... Ta.

Tên người hầu Cổ Tộc vẻ mặt biến đổi nội tâm có chút kích động thế nhưng càng sợ hãi.

Bởi vì Chí Cao đại nhân ở trong lòng Cổ Tộc là nhân vật khủng bố nhất.

Trong chớp mắt một đạo hàn mang lóe lên.

Hạt châu thần bí trong tay Cổ Tộc Chí Cao trôi nổi ở trên đỉnh đầu tên người hầu.

- Bắt đầu từ bây giờ ngươi chính là một đời Uy Quân Vương mới.

Cổ Tộc Chí Cao mở miệng.

Bên trong Hạt châu kia có một đạo khí tức thần bí chợt bộc phát ra, sau đó đem tên thị vệ Cổ Tộc bao bọc lại.

- A...

Nhất thời tên thị vệ Cổ Tộc này kêu gào thảm thiết, thân thể không ngừng bành trướng giống như có món đồ gì đó trong thân thể đi muốn ra, một luồng sức mạnh kinh khủng bộc phát ra cũng không kém nhiều so với Uy Quân Vương lúc trước.

- Ha ha...

Cổ Tộc Chí Cao ngồi ở trên bảo tọa nhìn tên thị vệ trước mắt đang cười lớn.

- Đến cùng là ai giết chó của bản Chí Cao dĩ nhiên không tra được, con vật nhỏ Tuyệt Vọng Hầu này cũng biến mất không thấy tăm hơi, không biết đi nơi nào?

Cổ Tộc Chí Cao một tay nâng cằm giống như là đang suy nghĩ một chuyện rất bình thường.

...

Nếu như Lâm Phàm thấy cảnh này tuyệt đối sẽ cực kỳ sợ hãi bởi vì tên chí cao Cổ Tộc thực sự quá biến thái.

Xoay xoay tay vậy mà tạo nên một Uy Quân Vương, điều này cần thực lực biến thái cỡ nào mới có thể làm được.

...

Lúc này Lâm Phàm cảm thụ sức mạnh bàng bạc trong cơ thể, đặc biệt là cái lĩnh vực kia càng làm cho Lâm Phàm cảm thấy cấp bách thử, bởi vì ở trong vùng lĩnh vực này Lâm Phàm cảm giác mình là Chân Thần duy nhất.

Ở bên trong vùng lĩnh vực này ẩn chứa các loại công pháp, mà những công pháp này toàn bộ dung hợp lại cùng nhau có thể bùng nổ ra sức mạnh kinh khủng.

Đặc biệt là “Đại Phàm Ca” càng kinh khủng hơn nữa, Lâm Phàm không tin có người nào có thể ngăn cản được.

Chỉ cần đi vào trong lĩnh vực này vô cùng vô tận “Đại Phàm Ca” dâng trào lao đến đồng thời còn có các loại công pháp nghịch thiên khác nữa, đối với bất kỳ người nào mà nói đều kinh khủng giống như Địa ngục vậy.

- Con đường giết chó của tiểu gia bây giờ mới chính thức mở ra, hiện tại đã tiến vào Thần Thiên Vị tầng hai Lĩnh Vực cảnh chỉ cần không

gặp phải một ít tên biến thái thì còn lại đều có thể có sức liều mạng. Nội tâm Lâm Phàm cực kỳ hưng phấn.

Đứng ở trong vùng thế giới này Lâm Phàm ngược nhìn hư không tỏ ra vẻ tươi cười.

Xem ra cần phải rời đi sớm một chút, Uy Quân Vương bị mình giết chết Cổ Tộc nhất định đã biết, nhưng có Thiên Địa Dung Lô có thể ngăn cách tất cả tra xét coi như là biết cũng tuyệt đối không biết là ai giết chết, để phòng ngừa vạn nhất vẫn nên nhanh chóng rời đi là tốt nhất.

Lúc này Lâm Phàm không có chút do dự thân hình lóe lên liền biến mất ở bên trong đất trời.

Tuyệt Vọng Thành trở thành một toà thành trống không, sau này tuyệt đối không thể phát triển được nữa.

Đem Tuyệt Vọng Thành phá đi đối với phi thăng giả sau này mà nói là một cái hỉ sự to lớn, sau này khi phi thăng lên cũng sẽ an toàn rất nhiều.

...

Người lục đại tông môn mang theo sinh linh các chủng tộc xuất hiện ở nơi xa xôi.

- Bọn họ trở về.

Các đệ tử vẫn bảo vệ trận pháp nhìn thấy trận pháp loé lên phấn chấn nói ra.

Một số người một mực chờ đợi các đệ tử lục đại tông môn nhìn thấy bọn họ trở về thì hưng phấn không thôi.

Hào quang tiêu tan.

Sinh linh chủng tộc các giới nhìn quanh hít thở không khí mới mẻ đã thoát khỏi kiếp nạn cũng hưng phấn gầm rú lên.

Chúc Long trưởng lão nhìn xung quanh cũng hít sâu một hơi.

- Chúc huynh, chúc mừng các người trở về.

Lúc này một người đàn ông tuổi trung niên khí tức chất phác ở phía trước nhìn thấy bốn người Chúc Long trở về trong lòng vui vẻ, thế nhưng vẫn hơi kinh ngạc cảm giác thấy khó mà tin nổi.

- Ồ...

Người đàn ông trung niên nhìn thấy những sinh linh của các đại thiên giới, đệ tử các tông môn đều an toàn trở về cũng hơi kinh ngạc.

Cảm giác có chút gì đó không đúng, hẳn không hi vọng có đệ tử ngã xuống mà là Cổ Tộc mạnh mẽ bọn họ rõ như ban ngày.

Trở về không tổn thất một người căn bản là chuyện không thể nào.

- Vương huynh, lần này có phát hiện kinh thiên, hành trình đi Tuyệt Vọng Thành có một vị Nhân tộc Đại Đế xuất hiện, không chỉ giết chết Tuyệt Vọng Hầu, còn giết chết con trai Uy Quân Vương.

Chúc Long nói tới việc này thì nội tâm vẫn cực kỳ phấn chấn, bởi vì hai cái việc này với sinh linh các giới mà nói là một cái hi sự to lớn.

- Cái gì?

Người đàn ông trung niên nghe nói như thế, sắc mặt cũng là biến đổi hiện ra một chút không dám tin tưởng.

- Vương huynh việc này chúng ta cần phải thương lượng, hiện tại ta muốn đi gặp tông chủ đem chuyện này bẩm báo một chút, người sắp xếp cho các đệ tử đi, phải chăm sóc bọn họ cho tốt.

Chúc Long nói xong liền hóa thành một vệt sáng hướng về phương xa chạy đi.

Một ít sinh linh của các đại thiên giới cùng đệ tử lục đại tông môn cùng những người không đi kể lại chuyện đã xảy ra hôm nay, trên mặt mỗi người đều toát ra vẻ hưng phấn.

- Nhân tộc Đại Đế quá mạnh mẽ, xoay tay liền diệt sạch trăm vạn Cổ Tộc, thực lực quá là khủng bố nghịch thiên.

- A, mạnh như nào? Các người đi cùng đây cũng tận mắt nhìn thấy?

Các đệ tử nghe nói việc này thì từng người từng người trợn mắt ngoác mồm không dám tin tưởng.

- Đúng vậy chúng ta nhìn thấy Nhân tộc Đại Đế giết chết trăm vạn tên Cổ Tộc, ngay cả tứ đại Quân đoàn trưởng Tuyệt Vọng Thành cũng không có một tên may mắn thoát khỏi đều bị Đại Đế giết chết.

Tất cả mọi người nghe nói đến việc này cũng đều hít vào một ngụm khí lạnh, đối với vị Nhân tộc Đại Đế này cũng rất là hiếu kì đều muốn thấy mặt một lần.

Coi như là tông chủ của bọn họ cũng không thể ung dung giết chết hơn trăm vạn Cổ Tộc.

Nhân tộc Đại Đế đến cùng là tồn tại cỡ nào?

Thời điểm sinh linh chủng tộc các giới đang sùng bái Lâm Phàm thì hăn lại bị tình huống trước mắt làm khó.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 519: Tuyệt Kỹ Bạc Này Nên Để Ta Nằm Giữ

Lâm Phàm lên đường chuẩn bị đi đến địa bàn của Uy Quân Vương nhìn một chút, không nghĩ rằng đi được một nửa đường dĩ nhiên gặp phải một chuyện.

Lúc này ở phương xa có dư ba của hai phe đang đánh nhau.

Mà trong đó một bên chỉ có một người hơn nữa còn là một cô gái.

Cô gái này không thấy rõ khuôn mặt thế nhưng ra tay thì kinh thiên động địa, ở dưới sự vây công của sáu người này vẫn thoải mái lên công về thủ.

“Thần Thiên Vị tặng một Chân Pháp cảnh.”

Tu vi này tuy rằng không cao lắm thế nhưng lại để Lâm Phàm khiếp sợ, bên trong sáu người vây công nữ tử này có một người là Linh Vực cảnh.

Nhưng cô gái này dưới sự vây công của sáu người mà không có bị thua thiệt nhiều đúng là để Lâm Phàm cảm giác thấy hơi khó mà tin nổi.

Xem ra thiên tài ở Cổ Thánh Giới có rất nhiều.

Sinh linh của các chủng tộc đa số là từ hạ giới phi thăng lên, mà những kẻ có thể dựa vào thực lực bản thân mà phi thăng lên đều là thiên tài, bởi vậy xuất hiện một ít thiên tài nghịch thiên cũng không phải việc lạ.

Có điều trong nhân định của Lâm Phàm thì Nhân tộc ở Huyền Hoàng Giới vẫn là thiên tài nhất.

Thiên đạo Huyền Hoàng Giới bị chia ra làm hai quy tắc không hoàn thiện, tu luyện khó khăn nên người có thể tu luyện tới cảnh giới Thanh Thiên Vị đều là thiên tài trong thiên tài.

So với những chủng tộc khác của đại thiên thể giới, nếu muốn ở Huyền Hoàng Giới tu luyện tới cảnh giới Thanh Thiên Vị thì không thể nghi ngờ là khó khăn hơn gấp mấy lần.

- Cô gái này là người nào? Mà sáu người kia là ai?

Lâm Phàm trốn ở một bên, hẩn đang do dự.

Anh hùng cứu mỹ nhân?

Lâm Phàm chưa bao giờ có suy nghĩ này, người ham muốn sắc đẹp cuối cùng cũng không biết chết như thế nào.

Hai phe này đều không phải Cổ Tộc, mà là sinh linh chủng tộc đại thiên thể giới.

Thế nhưng Lâm Phàm biết rõ trong chủng tộc các giới cũng có người tốt, nếu như không phân tốt xấu mà ăn cả hai phe thì không tốt lắm.

- Hồng Vân tiên tử, giao đồ vật ra đây.

Lúc này tên có cảnh giới Thần Thiên Vị tăng hai Lĩnh Vực cảnh lớn tiếng nói ra.

- Các người sao lại có thể động thủ với ta, mọi người đều là sinh linh các chủng tộc đại thiên thể giới lẽ ra nên đối phó Cổ Tộc.

Hồng Vân tiên tử quần áo màu đỏ, tóc đen qua vai, thắt lưng bằng ngọc, cánh tay nhỏ nhắn tinh tế, mắt như minh châu, eo thon yếu đuối

mong manh, lúc này lại bị sáu người cuốn lấy khiến cho đôi mắt sáng cũng hơi ngưng lại có chút uất ức.

- Hừ, ta nói lại một lần cuối cùng đem đồ vật giao ra đây bằng không thì lột sạch y phục của ngươi để ngươi thử một bị lần bị sáu người huynh đệ chúng ta...

Nam tử Lĩnh Vực cảnh lông mày trắng như tuyết, sát khí lộ rõ, hai mắt như ưng lập loè từng luồng khí tức tà ác.

- Dâm tặc vô liêm sỉ.

Hồng Vân tiên tử quát mắng một tiếng, lập tức tung chưởng che kín bầu trời.

- Con mụ này rõ ràng chỉ là Chân Pháp cảnh không nghĩ rằng lại khó giải quyết như vậy.

Trong lòng Vạn Vô Quân tức giận chửi ầm lên, động tác trong tay cũng không chậm.

Bọn họ sáu người chính là tà phái ở Cổ Thánh Giới, tiếng tăm lừng lẫy tác phong so với Cổ Tộc còn bá đạo tàn nhẫn hơn, không có gì không cướp, chỉ cần có đồ tốt tuyệt đối không thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ.

Lần này sáu người đi khắp Cổ Thánh Giới nhìn thấy xa xa có một đạo hào quang vụt qua, sau đó vội vàng đuổi theo thì chỉ thấy trong tay cô gái này cầm một tấm bùa chú, tấm bùa này bùng nổ ra một đạo hào quang sau đó liền ảm đạm xuống.

Bởi vậy, bọn họ biết tấm bùa này khẳng định là đồ tốt hơn nữa nhìn cô gái này chỉ có tu vi Thần Thiên Vị tăng một Chân Pháp cảnh nên cũng nổi lên lòng tham lam.

Không chỉ có người đẹp còn có dị bảo trên người, lần này đúng là buôn bán có lời.

Nhưng sau khi liên tục truy đuổi một ngày một đêm bọn họ phát hiện con mụ này tu vi không cao nhưng thủ đoạn không ít, dù hẳn có tu vi Lĩnh Vực cảnh thì nhất thời cũng không bắt được.

...

- Cái quái gì vậy, đây là giết người đoạt bảo hơn nữa còn muốn cưỡng hiếp người ta, đám người kia quá tà ác.

Lâm Phàm vẫn quan sát tình huống phía trước hiện tại cũng đã hiểu rõ sự tình. Không nghĩ tới sáu người này vậy mà tà ác như thế, thực sự là khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Lúc này Lâm Phàm cân nhắc, trên người cô gái này có bảo bối hơn nữa còn không phải bảo bối bình thường.

Giết người đoạt bảo, việc này chính mình làm không ít thế nhưng đều là giết người xấu, cô gái này lại không phải người xấu nếu như giết rồi hiếp à rồi cướp lấy bảo bối thì hiển nhiên là không đúng nha.

Có điều nếu như cứu được sau đó có hành động phát sinh như lấy thân báo đáp hoặc là tặng bảo bối thì cũng không phải không thể.

Lần buôn bán này có thể làm.

Lúc Lâm Phàm suy nghĩ những sự tình này thì tình huống phía trước lại phát sinh ra biến hóa.

Tên nam tử Lĩnh Vực cảnh kia đột nhiên tức giận mở ra lĩnh vực, lĩnh vực nam tử này thực kỳ lạ, trong đó xuất hiện rất nhiều trẻ con các chủng tộc đại thiên thể giới những đứa bé này vô cùng khả ái đáng yêu, thế nhưng Lâm Phàm thấy rõ những đứa bé này trong lúc cười đều cầm đao.

Nhưng khiến người ta trợn mắt ngoác mồm chính là cô gái này dĩ nhiên do dự trốn tránh không có động thủ đối với những đứa bé này, cái quái gì vậy sao lại có sự việc này sẽ không phải là tâm Thánh Mẫu chứ.

- Táng tận lương tâm, người dĩ nhiên dùng trẻ cib luyện thành lĩnh vực, người có còn là người chủng tộc đại thiên thể giới hay không, quả thực so với Cổ Tộc còn tàn nhẫn hơn.

Hồng Vân tiên tử ở trong lĩnh vực bị những hải đồng này vây lại mà không thể xuống tay, bởi vì những đứa bé này đều thật sự tồn tại.

Ngay trong chớp mắt Hồng Vân tiên tử oán giận thì một đứa bé đột nhiên xuất hiện ở phía sau Hồng Vân tiên tử vỗ ra một chưởng.

Mà đứa bé này cũng trong nháy mắt biến thành Vạn Vô Quân.

- Hê hê không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy, sớm biết như vậy thì đã dùng chiêu này sớm rồi. Vạn Vô Quân không nghĩ tới con mụ này đối với những đứa bé kia không hạ thủ được cũng bắt đầu cười lớn.

Thời điểm năm đó hắc đột phá Thần Thiên Vị tầng hai Lĩnh Vực cảnh, đối với lĩnh vực của mình quá hối hận, cảm giác có hoa không có quả, có trứng mà không có tờ rym, quả thật là không đủ mạnh.

Hiện tại mới phát hiện lĩnh vực của mình thật sự có tác dụng như thế.

Khóe miệng Hồng Vân tiên tử chảy ra một tia máu tươi, hiển nhiên thương thể không nhẹ, khí tức cũng uể oải giảm xuống.

- Lão đại, đừng giết con ả này, đánh nó trọng thương thôi, như vậy đợi lát nữa chơi mới sướng.

Một tên đầu trọc nói nói.

- Khà khà...

Một trận cười bỉ ổi từ trong miệng sáu người này truyền ra.

- Các người thật là độc ác vậy mà giết những đứa trẻ vô tội này.

Hồng Vân tiên tử căm tức nhìn Vạn Vô Quân, trong lòng còn đang cảm thấy bi thương vì những đứa bé bị giết này, hai mắt có chút hồng

hồng.

Lúc này Lâm Phàm xem như đã rõ ràng, chỉ là Lâm Phàm không nghĩ ra em gái tâm địa thiện lương như vậy làm thế nào sống đến bây giờ.

Có điều nhìn tình huống này tiểu gia cũng nên ra trận rồi.

- Hê hê, vẫn còn nhiều thứ đằng sau lắm

Vạn Vô Quân xòe tay lớn hướng về Hồng Vân tiên tử chớp tới.

Ma thủ này giống như có các loại ma lực vậy, kéo tơ bọc kén muốn bọc Hồng Vân tiên tử lại.

- Ha ha, lão đại xuất ra tuyệt kỹ tuyệt kỹ quang không lưu thu, đợi lát nữa các đại gia sẽ đến chăm sóc cho người.

...

Con mẹ nó là tuyệt kỹ quang không lưu thu...

Lâm Phàm vừa nghe đến tuyệt kỹ này thì trong nháy mắt bùng nổ.

Ra tay, nhất định phải ra tay tuyệt kỹ bức này nhất định phải lấy được, tuyệt kỹ táng tận thiên lương như vậy làm sao có thể tồn trên thế gian, nhất định phải để tiểu gia bảo quản thật tốt miễn gieo vạ cho chúng sinh.

Trong chớp mắt, thân hình Lâm Phàm liền biến mất.

Hồng Vân tiên tử nhìn cái ma thủ kia nội tâm cũng cuống lên, nàng đột nhiên phát hiện bản thân giống như bị phong tỏa lại căn bản không thể động đậy.

Tuyệt vọng, thời khắc này Hồng Vân tiên tử cảm thấy tuyệt vọng, chết cũng không sợ nhưng nếu như bị những người này chà đạp thì so với chết còn muốn kinh khủng hơn.

- Ban ngày ban mặt sáu người các người dám cường bức con gái nhà lành, quả thật là không coi ai ra gì mà...

Lúc này, thanh âm nổ vang như một tiếng sấm rền.

Ma thủ của Vạn Vô Quân không thể chịu đựng trận lôi âm này do đó từng tắc từng tắc nứt toác.

Thực lực cường hãn chấn động toàn trường.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 520: Những Người Bạn Nhỏ Đến Đọc Cùng Bản Vương

- Là ai?

Sắc mặt Vạn Vô Quân vô cùng sợ hãi, sóng âm đã có thể phá vỡ ma thủ của hắn thì thực lực bậc này không thể coi thường, chỉ cần một chút nữa là thành công, làm sao có thể bị người khác quấy nhiễu.

Vạn Vô Quân hướng về năm người liếc mắt ra hiệu, năm người gật gật đầu sau đó trong nháy mắt thay đổi thân pháp, hình thành tư thế bao vây.

- Các hạ là ai, chẳng lẽ muốn đối nghịch với Tà Minh?

Vạn Vô Quân sắc mặt âm trầm nhìn về phía bóng người trong hư không nói.

Hồng Vân tiên tử nghe được hai chữ “Tà Minh” thì sắc mặt biến đổi.

Tà Minh ở Cổ Thánh Giới tiếng tăm lừng lẫy chính là một đám người tà ác của đại thiên thế giới tạo thành một thế lực, không chuyện ác nào không làm trải rộng toàn bộ Cổ Thánh Giới.

Mà người lãnh đạo “Tà Minh” lại dị thường thần bí, các đại tông môn của đại thiên thế giới đã từng vây quét “Tà Minh” kết quả cuối cùng lại rất khốc liệt, bị thủ lĩnh “Tà Minh” dùng một chương diệt sạch toàn quân, thậm chí vị thủ lĩnh này còn không lộ diện.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì mặc kệ là Tà Minh hay không Tà Minh, hiện tại chuyện quan trọng nhất là đem cái tuyệt kỹ “Quang Bất Lưu Thu” thu vào trong tay, bảo quản nó thật kỹ, để loại công pháp

táng tận thiên lương này từ đây biến mất hoàn toàn, tránh cho các hậu bối đạo tâm yếu ớt dùng nó, ngoại trừ tiểu gia ta đây.

Hơn nữa tình huống hiện tại như thế, một cô gái gốc nghiệt ngọt ngào cùng với bảo bối sắp bị thế lực tà ác xâm lấn, mình là chính nghĩa nhân sĩ làm sao có thể không ra tay cứu viện một hồi.

Lâm Phàm rất muốn lớn tiếng nói cho tất cả mọi người rằng “Thả cô bé kia ra, để cho ta tới.”

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy bóng người trong hư không thì trên mặt cũng nổi lên một hồi kinh ngạc.

Diện mạo bất phàm, khí chất siêu quần đẹp trai tuần lã...
(@_@)oє!!!

- Cái gì mà Tà Minh với không Tà Minh, hành động hôm nay của các người không bằng cảm thú, tội đáng muôn chết.

Sắc mặt Lâm Phàm không đổi lạnh nhạt nói ra, thần thái này, hình tượng này đã đạt đến trạng thái đỉnh cao.

- Công tử cẩn thận, thuật hợp kích của sáu người này rất là lợi hại.

Hồng Vân tiên tử lo lắng nhắc nhở.

Nàng không nhìn thấu tu vi người đến, thế nhưng người này khí chất bất phàm không giống như hạng người lỗ mãng, hơn nữa còn rất có tinh thần trọng nghĩa Nếu như người này bất cẩn bị sáu tên kia hại thì thật đáng tiếc.

- Hừ, đồ không biết chết sống chết, chết đến nơi rồi còn lăm mồm. Vạn Vô Quân quát mắng một tiếng rồi hướng về Hồng Vân tiên tử, muốn nhanh chóng trấn áp nàng.

Lâm Phàm vừa nhìn thấy tình huống này thì trong nháy mắt bùng nổ, đám người kia thực sự quá làm càn tiểu gia ở ngay trước mặt lại vẫn dám

động thủ, không ngờ lại có kẻ dám không đặt tiểu gia trong mắt.

Hơn nữa em gái này dĩ nhiên gọi mình công tử, từ khi hành tẩu giang hồ tới nay vẫn là lần đầu nghe được, thanh âm này không sai nghe rất êm tai, khiến người mình tê tê đại đại. (yếu sinh lý!! (^_^)!)

Trong chớp mắt, thân hình Lâm Phàm lấp loé xuất hiện ở trước mặt Hồng Vân tiên tử rồi vỗ ra một chưởng đánh tới công kích của Vạn Vô Quân.

Tinh quang trong mắt Vạn Vô Quân lóe lên chợt quát một tiếng.

- Động thủ.

- Cửu thiên thập địa bốn phương tám hướng trấn áp.

Trong nháy mắt, trên thân thể sáu người toả ra từng vệt kim quang đan xen vào nhau hướng về Lâm Phàm trấn áp.

- Công tử cẩn thận đây là trận pháp của sáu người bọn hã. Hồng Vân tiên tử vội vàng nói.

- Hừ, tiểu nương tử kiến thức cũng không ít, Lục Nhân Phong Tỏa Đại Trận này chính là phương pháp vây bắt địch của Tà Minh, ở này bên trong đại trận này coi như là cao thủ tu thành Động Thiên cảnh cũng tuyệt đối không thoát ra được.

Vạn Vô Quân cười lớn nói.

- Tiểu thư đừng hoảng sợ.

Lâm Phàm sắc mặt hờ hững, chỉ là tiểu nương tử này vẻ mặt rất là căng thẳng như vậy, rõ ràng là không tin tưởng mình.

- Vô Cực kiếm ý.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm giơ tay kiếm khí vô hình tung hoành ngang dọc bên trong đất trời giống như biến thành một cái thế giới toàn

kiếm khí.

Kiểm ý cường hãn cắt rời hư không, vô hình vô dạng, mắt thường căn bản không thể nhìn ra.

Sáu người Tà Minh sắc mặt ngưng lại, bọn họ không nhìn thấy những kiếm ý này thế nhưng kiếm ý ác liệt dường như là một tòa núi cao áp chế trên người bọn họ.

- A!

Chớp mắt từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, năm tên Tà Minh trong nháy mắt bị Vô Cực kiếm ý cắt rời ngay cả một tia sức phản kháng đều không có.

Lục Nhân Phong Tòa Đại Trận trong nháy mắt vỡ tan.

Lúc này, Vạn Vô Quân cảm nhận được một cảm giác chết chóc, sắc mặt đột nhiên ngưng lại quát một tiếng.- Lĩnh vực.

Từng luồng khí tức đen kịt lấy Vạn Vô Quân làm trung khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy một màn trước mắt thì cực rung động, người này chỉ dùng một chiêu đã giết chết năm người, sắc mặt hẳn còn không đổi một chút nào, nàng không nghĩ tới đối phương mạnh như thế. Nhưng trong chớp mắt sau đó nhìn thấy Vạn Vô Quân mở ra lĩnh vực trong lòng nàng lại chấn động mãnh liệt, khuôn mặt trắng bệch.

- Tên khốn đáng chết, người dám giết người Tà Minh, từ nay về sau trên trời dưới đất không ai cứu được người nữa rồi.

Vạn Vô Quân gào thét điên cuồng hẳn không nghĩ tới cái tên trước mắt này vậy mà mạnh như thế, kiếm ý vạn phần quỷ dị vô hình vô dạng, khi hắn mở ra lĩnh vực trong chớp mắt thì liền cảm giác được từng đạo từng đạo kiếm ý ác liệt đâm vào lĩnh vực của mình.

Vô số trẻ nhỏ như thiêu thân lao đầu vào lửa, đánh về phía kiếm ý kia.

- Ha ha, ở trong lĩnh vực này ta là vô địch, ngàn vạn quý đồng chính là tường thành không có gì có thể phá, người muốn giết ta, cứ nằm mơ đi. Vạn Vô Quân gầm thét lên.

Người trước mắt này giơ tay liền giết chết năm tên Thần Thiên Vị tăng một Chân Pháp cảnh, như vậy thực lực đó tuyệt đối là tăng hai Lĩnh Vực cảnh.

Lúc này Vạn Vô Quân biết không thể địch lại được đặc biệt còn có Hồng Vân tiên tử còn ở bên cạnh.

Nếu như hai người liên thủ chỉ sợ mình sẽ phải chết ở đó.

Không được, tuyệt đối không được, bất luận làm thế nào đều phải rời đi nơi này, trở lại bẩm báo phái người lại đây đuổi giết bọn họ.

- Muốn đi?

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện Vạn Vô Quân muốn chạy thì cười lạnh một tiếng trong nháy mắt mở ra lĩnh vực của mình.

Tên của lĩnh vực Lâm Phàm vẫn chưa nghĩ ra, bất kể như thế nào cũng phải đặt một cái tên thật là bá đạo.

Trong chớp mắt lĩnh vực Lâm Phàm không ngừng bành trướng nháy mắt đem Vạn Vô Quân bao phủ ở trong đó.

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy lĩnh vực này, mặt mày cũng hơi nhú lại nàng kiến thức rộng rãi, biết được rất nhiều lĩnh vực thiên hạ nhưng lĩnh vực trước mắt này nàng nhưng chưa từng nghe, chưa từng nhìn thấy.

Phức tạp và ảo diệu vô cùng.

Trong lĩnh vực tràn đầy sương mù, ở trong sương mù Hồng Vân tiên tử nhìn thấy từng vị thần linh ngồi ở đó và vô số màu sắc công pháp.

Màu đỏ, màu đen, màu tím.

Đủ các loại khiến người ta hoa cả mắt.

Lĩnh vực này làm sao hình thành được?

- Cái gì? Sao có thể có chuyện đó, đây là cái lĩnh vực gì?

Lúc này sắc mặt Vạn Vô Quân đại biến, hắn phát hiện lĩnh vực của mình lại đang không ngừng bị thôn phệ, căn bản không có một chút lực lượng chống đối.

- Vạn Đồng Phệ Hồn.

Vạn Vô Quân chợt quát một tiếng, bên trong lĩnh vực của hắn xuất hiện vô cùng vô tận trẻ nhỏ dữ tợn găm thét giương nanh múa vuốt hướng về Lâm Phàm và Hồng Vân tiên tử đánh tới.

Hồng Vân tiên tử thấy cảnh này thì biến sắc, có chút run rẩy sợ sệt, nàng không phải sợ Vạn Vô Quân mà là không đành lòng ra tay với những đứa trẻ này, đồng thời rất thương xót đối với những đứa bé gặp nạn này

- Ở bên dưới Vạn Đồng Phệ Hồn các người đều phải chết.

Vạn Vô Quân găm thét hắn phải đem hai người này toàn bộ giết chết.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng:

- Chỉ dựa vào người!

Trong chớp mắt lĩnh vực Lâm Phàm hơi rung động, một đoàn sương mù bay ra, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt vạn đồng.

- Ha ha, ta tưởng rằng lĩnh vực người lợi hại như thế nào. Một đứa nhỏ trọc đầu thì có năng lực gì?

Vạn Vô Quân nở nụ cười, trong lòng vô cùng tự tin, chiến ý tăng cao. Nhưng trong chớp mắt sau đó một màn để Vạn Vô Quân sợ hãi phát sinh.

Cái đứa nhỏ trọc đầu kia trong tay cầm roi dài có sấm sét phía trên, một roi vút ra có tia chớp lấp loé, vạn đồng tử tựa giống như bị cái gì mê hoặc tâm trí vậy, tất cả đều thành thật đứng yên không nhúc nhích.

Vạn Vô Quân thấy cảnh này tâm thần chấn động mạnh sau đó gào thét.

- Lên cho ta.

Mặc kệ Vạn Vô Quân la hét tới cỡ nào thì những đứa trẻ dữ tợn hung ác cũng không nhúc nhích, dường như đã trúng thuật định thân rồi.

Dần dần, khuôn mặt khuôn mặt dữ tợn hung ác của những đứa trẻ từ từ chuyển biến, biến thành nhu hòa thiện lương vô hại.

Mà lúc này một màn để Vạn Vô Quân sợ hãi phát sinh.

Chỉ thấy Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương hờ hững mở miệng:

- Những người bạn nhỏ đến đọc cùng bản Pháp Vương

- Nhân chi sơ, tính bốn thiện...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 521: Học Viện Trị Liệu Của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương

- Nhân chi sơ, tính bốn thiện, tính tương cận, tập tương viễn...

Ngàn vạn quỷ đồng mỗi đứa đọc một câu, oán niệm trong cơ thể liền tiêu tan một chút, vốn những đứa bé toàn thân một màu đen dần dần đã biến thành màu trắng.

Sau đó sự tình càng làm cho Lâm Phàm trợn mắt ngoác mồm lại phát sinh.

Từng cái từng cái bàn học đột nhiên xuất hiện, đồng thời ở bên trên bàn học còn xuất hiện từng quyển sách trên bìa ngoài viết chính là: Tam tự kinh.

- Con mẹ nó đây là tình huống quái gì vậy?

Lúc này Lâm Phàm há hốc mồm sự tình này đã vượt qua ngoài dự liệu của hắn.

Lĩnh vực của mình đến cùng là xảy ra tình huống gì? lĩnh vực rõ ràng là do mình ngưng luyện ra mà cũng không thể hiểu được chuyện gì xảy ra, chuyện này thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Mà sự tình càng làm cho Lâm Phàm bất đắc dĩ còn ở phía sau.

Ngàn vạn quỷ đồng ăn mặc quần áo học sinh thời cổ đại trắng nõn, sau đó ngồi ở trước bàn học tay nâng Tam tự kinh rung đùi đắc ý ghi nhớ.

Mặt mũi dữ tợn dần dần bị tịnh hoá hiện ra vẻ chân thật chất phác.

Đồng thời trên người ngàn vạn quý đồng, đột nhiên toả ra từng đạo từng đạo ánh sáng những ánh sáng này hội tụ lại cùng nhau tạo thành một dòng sông dài hướng về phía Lôì Đình Điều Giáo Pháp Vương bay đến.

- Đây là Công Đức.

Lúc này, Hồng Vân tiên tử thật sự chấn kinh rồi, nàng không nghĩ tới thế gian dĩ nhiên thật sự có sức mạnh “Công Đức” thần kỳ này.

“Công Đức?” thần sắc Lâm Phàm cứng lại không hiểu Hồng Vân tiên tử nói như vậy là có ý gì.

- Nghe đồn Cổ Thánh Giới tồn tại từ rất lâu rồi, trải qua vô số kỷ nguyên, vô số văn minh từng tồn tại, Công Đức chính là một loại sức mạnh tồn tại cực kỳ lâu trước đây, nhưng không nghĩ tới lâu như vậy mà nó vẫn tồn tại, coi như hiện tại người Phật Tộc cũng không ai có thể cảm ngộ được Công Đức. Hồng Vân tiên tử khiếp sợ nói nói.

- Làm sao người biết? Lâm Phàm kinh ngạc hỏi.

- Ta từ trong sách nhìn thấy. Hồng Vân tiên tử nhìn Lâm Phàm trả lời.

Lúc này dị biến lại xuất hiện.

Bên trong lĩnh vực đột nhiên hào quang chấn động mạnh, hư không nứt vỡ, mười hai cây nhang công đức đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu Lôì Đình Điều Giáo Pháp Vương.

Mười hai cây nhang công đức đang cháy tỏa ra

từng luồng mùi hương khiến tâm thần người ta thoải mái.

Trong chớp mắt mười hai cây hương xuất hiện thì cảnh tượng kì dị trong trời đất lại xuất hiện.

Mặt đất nở sen vàng, phật âm vờn quanh, khiến lòng người được thoải mái.

Mà lúc này Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương giống như đột nhiên trở nên rất thần thánh, một đoàn phật quang bảy màu xuất hiện sau đầu

-Vậy mà lại là Bồ Tát giới.

Hồng Vân tiên tử thấy cảnh này tâm thần chấn động mạnh cũng không thể tiếp tục duy trì sự ổn định.

Lúc này đầu óc Lâm Phàm cũng mơ hồ hẳn làm sao biết cái gì là Bồ Tát giới.

- Đây là biểu tượng cao nhất của Phật Tộc, đại diện cho tiềm lực vô hạn, trí tuệ vô cùng, tâm linh cảm hoá vô hạn, sức mạnh vô hạn...

Hồng Vân tiên tử nói đây là sự tình chưa bao giờ đã xảy ra.

Lâm Phàm không biết Hồng Vân tiên tử nói vậy là có ý gì thế nhưng có thể đoán là Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương muốn phi thiên rồi.

Lâm Phàm không nghĩ tới Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương sẽ có năng lực như vậy, cái này hẳn chưa bao giờ nghĩ tới.

Lúc này, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương di chuyển tới giờ lên cánh tay mềm mại, ở trong lĩnh vực một đạo phật quang thoáng hiện một toà học viện rộng lớn cực kỳ xuất hiện.

Mà để Lâm Phàm mặt như mơ là cửa học viện vậy mà treo lên một tấm bảng.

- Học viện trị liệu Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

- Những người bạn nhỏ hướng tới quang minh, hướng tới thời đại mới, đi vào học viện tiếp thu giáo dục của bản Pháp Vương đi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương uy nghiêm nói.

- Vâng, Pháp Vương. Một vài bạn nhỏ thiện lương ngây thơ cầm lấy sách vở cùng bàn học bị cảm hóa đi vào trong học viện.

Mà lúc này Lâm Phàm lại phát hiện một khắc Lô Đình Điều Giáo Pháp Vương xoay người đó, miệng nhếch lên dĩ nhiên lộ ra nụ cười đắc ý. Chuyện này... Đây.

Lâm Phàm đã không dám tưởng tượng, những đứa bé này sau khi tiến vào học viện thần bí này sẽ phải gánh chịu sự giáo dục như thế nào.

- Làm sao có khả năng, vạn đồng làm sao lại thoát khỏi sự khống chế của ta.

Giờ khắc này, hai con mắt Vạn Vô Quân đỏ chót găm thét lên hắc không thể tin được tất cả những thứ trước mắt này.

Trong chớp mắt vạn đồng rời đi, hắc liên phát hiện lĩnh vực chính mình bởi vì mất đi những đứa trẻ kia cho nên không còn có bất kỳ tác dụng nào.

Cái tên này đến cùng là ai? Tia sáng kia đến cùng là cái gì?

Lúc này, trái tim Vạn Vô Quân tan, lĩnh vực mà hắc nhọc nhằn khổ sở ngưng luyện thành lại bị một cái đứa nhỏ đầu trọc không biết từ đâu đến làm hỏng, điều này khiến cho hắc làm sao có thể nhịn.

- Con cừu nhỏ lạc lối, người có nguyện ý tiếp thu nền giáo dục của bản Pháp Vương?

Lô Đình Điều Giáo Pháp Vương vừa mới chuẩn bị tiến vào học viện, liền dừng bước xoay người nhìn về phía Vạn Vô Quân nói.

Thấy vậy Vạn Vô Quân nổi giận dữ tợn gào thét.

- Đáng ghét, đáng ghét. Ta muốn giết người...

Lâm Phàm nhìn hết thấy những gì xảy ra trước mắt, hẳn cảm giác mình cũng không cần làm cái gì nữa, từ đầu tới đuôi đều giao cho Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đi.

Lúc này, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương uy nghiêm lắc lắc đầu.

- Ai, ta không vào địa ngục thì ai vào, người nếu muốn giết ta vậy bản Pháp Vương sẽ để người giết, chỉ hy vọng người lạc đường có thể biết quay lại đừng ở trong cái vực sâu địa ngục lạc lối nữa.

- Tìm về chính mình, tìm về tâm tính, tìm về lương thiện, oán hận trong lòng người, tất cả đều để bản Pháp Vương đến gánh chịu đi.

Lâm Phàm nghe Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nói lời này, mí mắt cũng nhảy nháy động tác này quả thật quá là....không còn gì để nói.

- Người cướp vạn Đồng của ta, lĩnh vực của ta, ta muốn giết người.

Trong chớp mắt, Vạn Vô Quân rút gào một tiếng đột nhiên hướng về Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương chém giết.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nhìn Vạn Vô Quân mặt không biến sắc hai tay tạo thành chữ thập phát quang hiện ra.

Một tia phát quang chiếu rọi vào lĩnh vực, sau đó bao phủ trên người Vạn Vô Quân.

Lúc này Vạn Vô Quân đột nhiên phát hiện đĩa nhỏ trước mắt này đột nhiên biến thành cao to trở nên thần thánh.

Cái vẻ hung lệ trong lòng đột nhiên bị cái gì đó xua tan đi không còn tồn tại nữa.

Lâm Phàm nhú chặt mày, cái tên này lại muốn giở trò quỷ gì.

Nhưng trong nháy mắt một màn phát sinh làm Lâm Phàm trợn mắt ngoác mồm.

Vạn Vô Quân đang khí thế hùng hổ xông tới trước mặt Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương thế nhưng lại đột nhiên biến sắc giống như nội tâm tràn ngập sự hối hận.

Rầm một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

- Pháp Vương, ta nghiệp chương nặng nề, ta đồng ý tiếp thu ái tâm giáo dục vĩ đại của ngài.

Lúc này Vạn Vô Quân bái phục ở dưới chân Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương vóc dáng tiều tụy đang sấm hối.

Lúc này Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương vuốt đầu Vạn Vô Quân xoa xoa rất là nhẹ nhàng.

- Vào học viện của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương ta, ta sẽ để người tốt đẹp hẳn lên một lần nữa làm người, theo ta chỉ dẫn đến đây đi.

- Vâng.

...

Lâm Phàm trợn mắt nhìn chuyện đã diễn ra.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 522: Thủy Hoả Bí Cảnh

- Tuyệt kỹ của ta...

Sau khi Lâm Lâm Phàm nhìn thấy Vạn Vô Quân cùng Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đi vào cái học viện kia, đột nhiên nhớ tới sự tình cực kỳ trọng yếu này.

Mình giữ Vạn Vô Quân lại cuối cùng là vì cái gì?

Đương nhiên là vì cái tuyệt kỹ Quang Bất Lưu Thu kia.

Nhưng hiện tại Vạn Vô Quân lại bị cái tên Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương này độ hóa, nếu như đợi lát nữa không có tuyệt kỹ thì mình tuyệt đối sẽ cùng Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương liều mạng.

Thời điểm Lâm Phàm đang suy nghĩ những chuyện vớ vẩn này thì sắc mặt Hồng Vân tiên tử giống như nằm mơ.

Nàng tuy là có kiến thức rộng rãi thế nhưng lĩnh vực như vậy đúng là chưa từng gặp.

Lĩnh vực chi linh tự năm giữ ý thức, hơn nữa còn là lĩnh vực chi linh quỷ dị như thế.

Kỳ thực Hồng Vân tiên tử cũng không biết, trong lĩnh vực của Lâm Phàm lĩnh vực chi linh cũng không cũng chỉ có Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, mà còn có “Đại Phàm Ca” chi linh và các loại lung ta lung tung lĩnh vực chi linh khác nữa.

Lĩnh vực này quá mạnh, thực sự là quá mạnh mẽ.

Lúc này, Lâm Phàm âm thầm câu thông với Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương để cho hắn giao ra tuyệt kỹ Quang Bất Lưu Thu.

Chỗ tốt lần này đều bị Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương chiếm đi rồi, tuy nói mình chém giết năm tên Thần Thiên Vị tăng một Chân Pháp cảnh thế nhưng kinh nghiệm cũng không phải rất nhiều.

Làm cho Lâm Phàm coi trọng nhất vẫn là tuyệt kỹ của Vạn Vô Quân.

Có điều để Lâm Phàm có chút khó chịu chính là Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương không có trả lời, thời điểm khi Lâm Phàm nhìn vào trong học viện thì phát hiện Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đang ở trong đó vui vẻ dạy dỗ Vạn Vô Quân.

Hơn nữa thủ đoạn dạy dỗ là cực kỳ tàn nhẫn giống như đã rất lâu không có dạy dỗ, dẫn đến Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương rất là hưng phấn.

- Cảm tạ ân cứu mạng của công tử, còn chưa thỉnh giáo công tử tôn tính đại danh.

Lúc này Hồng Vân tiên tử từ trong khiếp sợ dần ổn định lại cảm kích nói ra.

Lâm Phàm hiện tại cũng tạm thời không quấy rầy Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, chờ sau khi cái tên này kết thúc dạy dỗ thì trở lại tranh công pháp sau, trước tiên đem chuyện trước mắt giải quyết cho tốt đã.

Cô nương này mang báu vật trên người tốt cuộc là cái báu vật gì vậy.

- Tại hạ Lâm Phàm, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ đây là chuyện ta phải làm tiểu thư không cần đa lễ.

Lâm Phàm xua tay nói đạo nghĩa, thế nhưng nội tâm nhưng lại đang suy tư làm sao để gạt à không để biết đây bảo bối gì.

Lòng hiếu kỳ hại chết người.

Thôi, vẫn là chân chính hỏi cho rõ ràng. (may nó ko dùng chân phụ hỏi)

- Tiểu thư, ta nhìn những người này truy sát cô thật giống như là vì dị bảo trên người cô nương, có điều cô đừng suy nghĩ nhiều ta là người có lòng hiếu kỳ hơi lớn, chỉ muốn biết chứ không có ý tứ gì khác.

Lâm Phàm vội vàng giải thích sợ bị đối phương cho rằng mình là người xấu.

Dù sao tiểu gia vẫn là người chính nghĩa, làm sao có khả năng là hạng người tham tài đoạt bảo được, trừ khi là tài bảo quá lớn thì khác.

Hồng Vân tiên tử không nghĩ tới Lâm Phàm sẽ hỏi thẳng thắn như vậy, nhẹ nhàng nở nụ cười.

- Lâm công tử suy nghĩ nhiều rồi, Hồng Vân cũng không có xem công tử là người ham muốn bảo bối.

Hồng Vân tiên tử cười nói.

- Đây chính là bảo bối bọn họ mong muốn cướp được. Lúc này, Hồng Vân tiên tử lấy ra một tấm bùa chú sau đó cũng không một chút nào có lòng phòng bị giảng giải.

- Tấm bùa này cũng không phải bảo bối gì mà là một tấm phù chỉ dẫn thăm dò bí cảnh.

- Phù chỉ dẫn bí cảnh?

Trong lòng Lâm Phàm có chút nghi hoặc, bí cảnh Cổ Thánh Giới không không phải là đều bị Cổ Tộc khống chế hay sao? Làm sao còn có vật này.

Đồng thời, Lâm Phàm đối với tính cách này của Hồng Vân tiên tử cũng là phục sát đất, lòng phòng bị như này mà vẫn có thể sống đến hiện tại, không thể không nói là cô nương này may mắn lắm.

- Công tử là đang cười Hồng Vân không có một tia lòng phòng bị nào?

Ngay ở thời điểm Lâm Phàm suy nghĩ lung tung Hồng Vân tiên tử mở miệng.

- A, không có, sao có thể có chuyện đó.

Sắc mặt Lâm Phàm lập tức thay đổi, lời lẽ đanh thép, biểu hiện rất là cao thượng.

- Công tử không có chuyện gì đâu, Hồng Vân từ nhỏ đã có thể cảm ứng tốt xấu có điều Hồng Vân biết Lâm công tử tuy rằng sát khí dày đặc nhưng điều này đều là do chém giết Cổ Tộc, bởi vậy Hồng Vân biết Lâm công tử là người tốt. Hồng Vân nói ra.

Lâm Phàm sửng sốt lại không nghĩ rằng thế gian vẫn còn có người như vậy, có thể cảm ứng được người tốt, người xấu?

Có điều Lâm Phàm cũng nhìn ra, người tốt hay người xấu có khác nhau chỉ do lý niệm bất đồng, niềm tin bất đồng, mục tiêu tự nhiên cũng là bất đồng.

Nếu như thay cái góc độ mà nói, người tốt cũng được, người xấu cũng được, đều vì để cho mình sống càng tốt hơn mà thôi.

- Vậy thì tốt rồi, có điều cũng không cần gọi ta công tử cứ gọi ta là Lâm Phàm được rồi. Lâm Phàm nói nói.

- Cũng tốt, công tử cũng gọi ta là Hồng Vân đi Hồng Vân tiên tử cười nói.

- Hồng Vân.

- Lâm Phàm.

- Ha ha...

- Tắm bồn này tổng cộng có tám cái, ta cầm trong tay một cái còn những cái khác ở trên người những đồng môn khác, cũng không biết bọn họ có tìm được Thủy Hỏa bí cảnh hay không. Hồng Vân nói.

- Thủy Hỏa bí cảnh?

- Ân, đây là nơi an táng Thủy Hỏa Đại Đế, Thủy Hỏa Đại Đế là cường giả nghịch thiên cực kỳ lâu trước đây, cường giả tuyệt thế dung hợp hai đại chân lý thủy hỏa sau đó tọa hóa ở trong thiên địa, nơi này được coi là nghĩa địa chôn cất, coi như là Cổ Tộc cũng không biết. Hồng Vân tiên tử nói ra.

Lâm Phàm nghe được bốn chữ “Nghịch thiên cường giả” này, liền có hứng thú vô cùng, đối với cái gì gì... bí cảnh đó, Lâm Phàm rất thích, nhưng đặc biệt vẫn là nghĩa địa cường giả nghịch thiên.

Có điều không biết, Thủy Hỏa Đại Đế này đến cùng có tu vi gì và ở bên trong bí cảnh để lại cái bảo tàng gì.

- Cùng đi chứ, nhiều người tiến vào Thủy Hỏa bí cảnh thì sẽ an toàn hơn. Hồng Vân tiên tử nói.

- Ta đi hình như không hay lắm?

Trong lòng Lâm Phàm rất muốn đi, thế nhưng ngẫm lại nếu như cùng tiến vào bí cảnh khẳng định đồng môn Hồng Vân có ý kiến.

- Không có chuyện gì đâu, bí cảnh rất lớn, rộng lớn vô hạn, vô số bảo bối, hết thảy đều nhìn xem cơ duyên mỗi người, có người tìm khắp toàn bộ bí cảnh mà cơ duyên không có như vậy cũng là tay không mà quay về, mà người có cơ duyên tốt coi như là đứng tại chỗ cũng có thể có được bảo bối, vì lẽ đó nên loại tình huống này ta nghĩ rằng sẽ không tồn

tại, chỉ là... Hồng Vân tiên tử nói tới đây thì im lặng, chỉ là các đồng môn của nàng cũng không phải nghĩ như vậy.

Lâm Phàm nhìn Hồng Vân tiên tử, hảo cảm với nàng càng tăng thêm.

Sau đó Lâm Phàm không khách khí với Hồng Vân tiên tử nữa hai người cùng hướng về phương xa bay đi.

Thủy Hỏa bí cảnh, Thủy Hỏa Đại Đế, nghe danh tự này có chút hoành tráng chỉ là hi vọng đồ vật bên trong đừng khiến người ta thất vọng.

Đồng thời cũng không biết lần này đồng môn Hồng Vân tiên tử đến bao nhiêu người, nếu như quá nhiều thì có chút phiền phức.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 523: Pháp Vương Lâm Nùng

Một đường phi hành.

Tốc độ Hồng Vân tiên tử đúng là có chút chậm nhưng Lâm Phàm vẫn không tỏ ra phiền lòng.

Bởi vì lúc này Lâm Phàm đang câu thông với Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương lại phát hiện cái tên này đang rất là vui vẻ giảng giải nhân sinh quang minh đại đạo cho đám trẻ con dưới tay.

- Mau hỏi cho ra tuyệt kỹ của Vạn Vô Quân cho ta. Lâm Phàm đối với Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cũng cảm thấy bất đắc dĩ, không nghĩ tới tên này dĩ nhiên sẽ phát triển đến trình độ này.

Tất cả nguyên nhân đều bởi vì hệ thống, dẫn đến công pháp đều có thể sản sinh ra linh trí hơn nữa linh trí còn rất là tiện.

- Lần trước chủ nhân đùa giỡn Uy Quân Vương cũng không cho ta...

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương tuy là được Bồ Tát giới công nhận, thế nhưng giờ khắc này ở trước mặt Lâm Phàm làm gì có sự trang nghiêm thần thánh, nó giống như là một đứa nhỏ không có được chỗ tốt liền nhìn người ta rất khinh bỉ.

- Con mẹ nó còn thù dai như vậy.

Lâm Phàm cạn lời rồi, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương vẫn còn nhớ kỹ chuyện lần trước.

Uy Quân Vương là nhân vật khủng bố như vậy, Lâm Phàm nào dám để xảy ra một chút sơ suất, nếu như trong quá trình cảm hoá đột nhiên khiến hắn phản kháng, vậy không phải là hại chết mình sao?

- Ngoan, mau giao cái tuyệt kỹ kia cho ta. Lâm Phàm ôn tồn nói nói.

- Không, ai bảo lần trước chủ nhân không cho ta dạy dỗ. Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương lắc đầu nói nói.

- U a, lại còn dám trả thù ta...

Xem ra mới có mấy ngày không dạy dỗ mà bé ngoan đã hư hỏng thật rồi.

- Nghe lời, lần sau nếu gặp phải loại tình huống này khẳng định cho người dạy dỗ. Lâm Phàm dao động nói.

- Không tin, không tin, bản Pháp Vương không tin người. Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương lắc đầu làm nũng một cách rất đáng yêu.

Lâm Phàm không thể nhịn được nữa, trời cao ơi đây cái quái gì vậy.

- Người có tin ta sẽ treo người lên đánh không? Lâm Phàm nổi giận rồi, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương thực sự là quá làm càn, không ngờ lại làm nũng đòi hỏi, một tên đầu trọc biến thái còn giả vờ ở trước mặt tiểu gia.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương dường như cũng bị Lâm Phàm dọa sợ, cái vẻ trang nghiêm thần thánh kia trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, bên trong đôi mắt to đen nhánh kia nước mắt mờ lung, oa một tiếng dĩ nhiên khóc to.

- Người làm ta sợ, người dọa ta, sau này ta cũng không thèm quan tâm tới người nữa.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương lấy roi sắt quất quanh ở trên người sau đó một tay đem ném quyển bí tịch tới Lâm Phàm, rồi hùng hục

hướng về phía trong học viện chạy đi.

- Con mẹ nó...!!!!????

Lâm Phàm có chút không thể chịu được, một đứa nhỏ biến thái đầu trọc chuyên dạy dỗ người khác vẫn còn có bộ mặt như thế này.

Lâm Phàm cầm trong tay tuyệt kỹ mà hãnh thia thiết ước mơ, khoe miệng nhàn nhạt lộ ra vẻ tươi cười

- Có tuyệt kỹ trong tay rồi, tung hoành thiên hạ thì là nói quá nhưng đúng là sắp phi thiên rồi haha.

- Ô ô, thật đáng ghét, ta muốn đi dạy bọn họ, bình ổn lại tâm tình.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đóng chặt cửa học viện bên trong truyền ra một đạo thanh âm u oán.

Lâm Phàm ha ha một tiếng cũng không có để ở trong lòng.

“Keng, phát hiện công pháp: Quang Bất Lưu Thu có học tập hay không.”

- Học tập.

Lâm Phàm tự nhiên không có chút do dự, loại tuyệt kỹ táng tận thiên lương này đương nhiên là phải giao cho mình bảo quản, làm sao có thể đem tuyệt kỹ bức này lưu truyền ở bên ngoài gieo vạ thế nhân.

Thân là một người có trách nhiệm tự nhiên là phải có tư tưởng như vậy.

Lúc này tuy rằng học được tuyệt kỹ bức này thế nhưng bởi vì chưa từng dùng tới nên đẳng cấp còn tương đối thấp, uy lực cũng không phải lớn lắm có điều Lâm Phàm tin tưởng trải qua nỗ lực của chính mình tuyệt đối sẽ đem tuyệt kỹ bức này phát dương quang đại.

Đặc biệt khi nhìn thấy Hồng Vân tiên tử ở một bên, Lâm Phàm có chút ý nghĩ thử một chút gì đó... nhưng ngay sau đó suy nghĩ này liền biến mất.

Cầm thú, thực sự quá là cầm thú, mình làm sao có thể có ý nghĩ như thế đây.

- Lại qua nửa ngày thời gian nữa là chúng ta có thể đến nơi rồi. Hồng Vân tiên tử nói nhỏ.

- Được.

Lâm Phàm gật gật đầu, nguyên bản là có thể bay nhanh hơn thế nhưng lần này là lần đầu gặp mặt lại không phải quá quen thuộc, này nếu như lôi kéo người ta bay nhanh như vậy nói không chừng sẽ để người ta có phản cảm, cảm giác mình đây là đang coi khinh đối phương, bởi vậy Lâm Phàm cũng không vội vã đành phi hành chậm rì rì như thế.

Nửa ngày sau.

- Đã đến, phía trước là nơi cần tới. Ngay ở thời điểm Lâm Phàm sắp ngủ gật, âm thanh của Hồng Vân tiên tử truyền đến.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn tới cũng không biết đã bay tới nơi đâu, thế nhưng cảnh tượng phía trước lại để Lâm Phàm hơi kinh ngạc.

Trên bầu trời, từng áng mây màu nâu đỏ giống như một con sông lớn rộng lớn mênh mông cuộn cuộn toả ra khí tức dị thường.

-Ồ lần trước khi ta tới, nơi này không phải như vậy làm sao lại biến thành như vậy?

Sắc mặt Hồng Vân tiên tử hơi nghi hoặc một chút không hiểu chuyện gì xảy ra.

Sắc mặt Lâm Phàm hơi ngưng lại, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, Hồng Vân tiên tử nếu nói có biến hóa nhất định là đã có chuyện gì xảy ra.

Bí cảnh dù sao cũng không phải là nơi bình thường, rất khó nói sẽ không xuất hiện tình huống gì khác thường.

- Chờ đã.

Ngay khi Hồng Vân tiên tử chuẩn bị đi vào, Lâm Phàm liền kéo Hồng Vân tiên tử lại.

Tay Hồng Vân tiên tử mịn màng mềm mại, như thể không có xương thể nhưng vào lúc này Lâm Phàm không có tâm tư nghĩ đến những chuyện này bởi vì tình huống trước mắt có chút không đúng.

- Đây, đây là Cổ Tộc!

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy hình ảnh trước mắt, sắc mặt đột nhiên biến đổi tràn đầy vẻ sốt sắng.

Mới trước đó, một đám Cổ Tộc kết thành tổ đội mà đi sau đó tiến vào bên trong màn ánh sáng mờ lung mờ ảo kia.

Mà trên mặt đất có rất nhiều thi thể, có Cổ Tộc cũng có các sinh linh đại thiên thế giới.

- Xem ra, bí cảnh này đã bị Cổ Tộc phát hiện. Lâm Phàm nói.

- Sao lại như thế.

Hồng Vân tiên tử biến sắc, không dám tin tưởng.

Sau khi một ít Cổ Tộc đi vào, Lâm Phàm mang theo Hồng Vân tiên tử đến chỗ vừa rồi chúng rời đi.

Rất hiển nhiên nơi này phát sinh chiến đấu, thế nhưng cuộc chiến đấu này không kéo dài bao lâu.

- Sư đệ, sư muội...

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy những thi thể này thì sắc mặt âm đạm nội tâm dậy sóng.

Mới cách đây không lâu các sư đệ sư muội còn rất tốt giờ khắc này đã biến thành từng bộ từng bộ thi thể lạnh như băng, đối với Hồng Vân tiên tử thì đây là một đả kích rất nặng nề.

- Đồng môn của cô đều ở nơi này sao? Lâm Phàm hỏi.

- Không phải, sư tỷ sư huynh bọn họ không ở đây lần này chúng ta tổng cộng có ba mươi người. Hồng Vân tiên tử nói.

Lâm Phàm đã rõ nơi này tổng cộng có sáu bộ thi thể, như vậy số còn lại hẳn là tiến vào bên trong mảnh này bí cảnh này.

Mà ngay tại lúc này, Lâm Phàm chân mày cau lại phía xa bên trong hư không truyền đến khí tức của Cổ Tộc.

- Chúng ta đi vào trước, bên kia lại có Cổ Tộc tới.

Lâm Phàm kéo Hồng Vân tiên tử tiến vào bên trong màn ánh sáng, họ ngay lập tức biến mất tại chỗ.

Thở phì phò!

Lúc này, mấy bóng người xuất hiện ở địa phương Lâm Phàm biến mất.

Đây là ba tên Cổ Tộc.

- Xem ra tín hiệu chính là từ nơi này truyền ra ngoài, bí cảnh này mới phát hiện, xem ra một chút sinh linh các chủng tộc đại thiên thế giới đã vào bên trong, chúng ta mau đuổi theo. Một tên Cổ Tộc nói ra.

Bọn họ nhận được tín hiệu của những tên Cổ Tộc khác biết nơi này có bí cảnh, bởi vậy cũng không có chút do dự liền hướng về nơi này bay tới.

Sau đó sẽ có đại quân Cổ Tộc tới nơi này, khống chế hoàn toàn bí cảnh, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ sinh linh các chủng tộc khác đi vào.

Trong chớp mắt ba tên Cổ Tộc này cũng tiến vào bên trong Thủy Hỏa bí cảnh.

Sau khi ba tên Cổ Tộc đi vào, bầu trời bỗng hơi rung động, sau đó lại xuất hiện thêm mấy bóng người.

Mấy bóng người này cũng không phải Cổ Tộc mà là sinh linh các chủng tộc đại thiên thế giới

- Không nghĩ tới bí cảnh mà Vân tộc vẫn tìm kiếm chính là chỗ này.
- Chúng ta đi vào tìm kiếm bảo bối gặp phải Cổ Tộc hoặc là người Vân tộc thì đều giết hết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 524: Bảo Địa

- Bên trong Thủy Hỏa bí cảnh không ngờ lại tồn tại Thứ Nguyên, tu vi Thủy Hỏa Đại Đế thật sự là vô cùng mạnh mẽ.

Lâm Phàm mang theo Hồng Vân tiên tử tiến nhập bí cảnh thì gặp phải những dòng chảy thứ nguyên cuồng bạo bao phủ tới cắt xé thân thể Lâm Phàm.

Xung quanh Lâm Phàm tỏa ra một màng cương khí mỏng đẩy các dòng chảy thứ nguyên cuồng bạo ra bên ngoài không cho chúng xâm nhập vào thân thể.

Hồng Vân tiên tử vừa định toàn lực ứng phó dòng chảy thứ nguyên thì lại phát hiện xung quanh Lâm Phàm đã chặn đứng hoàn toàn chúng thì khiến nàng vô cùng khiếp sợ.

Nàng không nghĩ tới thực lực Lâm Phàm lại mạnh như vậy.

- Không nghĩ tới ta vẫn còn đánh giá thấp thực lực của ngươi, những dòng chảy thứ nguyên này coi như là Thần Thiên Vị tầng một Chân Pháp cảnh nếu như không dùng bảo bối chống đỡ thì vẫn không thể chống lại được, trong nháy mắt sẽ bị cắt xé thành mảnh nhỏ. Hồng Vân tiên tử nói.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng đáp:

- Chẳng mấy chốc nữa sẽ tới nơi, chúng ta cũng phải tăng cường cảnh giác. Lâm Phàm nói với Hồng Vân tiên tử.

- Ừ.

Hồng Vân tiên tử gật gật đầu, lần này nàng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, Cổ Tộc chém giết đồng môn của nàng chiếm được bùa chú đi vào bí cảnh.

Trong lòng Hồng Vân tiên tử có chút căng thẳng không biết đồng môn của mình giờ này ra sao, Cổ Tộc hung ác vạn phần thực lực mạnh mẽ nếu như gặp phải Cổ Tộc rất khó có thể tiếp tục kiên trì đến khi mình tới.

Cũng không lâu lắm Lâm Phàm xuyên thấu dòng chảy thứ nguyên cùng Hồng Vân tiên tử đi tới một vùng thiên địa mới.

Phía trước mắt chính là một vùng biển rộng mênh mông sâu không nhìn thấy đáy, không biết vùng đất này tồn tại những nguy hiểm gì.

Ngay ở thời điểm Lâm Phàm cùng Hồng Vân tiên tử chuẩn bị chạy về phía trước thì vùng biển yên tĩnh kia đột nhiên có cuồng phong gào thét sóng biển ngập trời, đột nhiên một đạo hàn mang xuyên thủng mặt biển đâm thẳng vào bầu trời.

- Không nghĩ tới lại có sinh linh các chủng tộc đại thiên thế giới vào được, chúng ta trước giết sau đó đoạt thân thể của chúng.

Ở một nơi xa xôi trên mảnh đại dương mênh mông này từng tấp Thủy Linh quân đoàn tụ tập cùng nhau. Những Thủy Linh này là do đại dương mênh mông ngưng tụ thành, chúng không có hình thái cố định, toàn thân từ trên xuống dưới đều là một màu xanh lam, trên người chúng sóng nước dập dờn, thân thể vô hình nhìn rất quý dị.

- Cần thận, những thứ này chính là Thủy Linh. Hồng Vân tiên tử nhắc nhở Lâm Phàm

Lâm Phàm không nghĩ tới bên trong bí cảnh lại thai nghén ra sinh linh, tâm trí hơi dao động, vận dụng kiếm giết chết một con Thủy Linh.

Lâm Phàm không nghĩ tới Thủy Linh lại có thực lực Hoang Thiên Vị, hơn nữa chúng có số lượng nhiều vô kể, coi như là Thần Thiên Vị tăng một Chân Pháp cảnh chỉ cần không chú ý rơi vào trong đó thì không chết cũng bị thương.

“Keng, chúc mừng chém giết Thủy Linh.”

“Keng, thu được Ngũ Hành Thủy Linh Chi Khí.”

Khi nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống Lâm Phàm hơi bất ngờ. Hắn không nghĩ tới đánh giết Thủy Linh vậy mà lại thu được Ngũ Hành Chi Thủy.

Hiện tại “Yêu Thành” tuy rằng đã thăng cấp thể nhưng đó là do sức mạnh tuyệt đối đẩy lên, trong Ngũ hành mới thu thập được thổ thuộc tính, còn lại bốn loại thuộc tính khác không hề có một chút tin tức.

Lúc này đánh chết Thủy Linh lại thu hoạch được Ngũ Hành Chi Thủy, điều này khiến Lâm Phàm kinh ngạc và vui mừng không ngớt. Ngũ Hành Chi Thủy này mặc dù chỉ là một tia nhỏ bé, thế nhưng số lượng Thủy Linh lại rất nhiều, nếu như giết chết toàn bộ chúng thì rất có thể sẽ ngưng tụ đầy đủ Ngũ Hành Chi Thủy.

- Sinh linh này dĩ nhiên đánh chết đồng loại của chúng ta thật sự đáng chết mà, tất cả cùng xông lên nuốt chửng bọn chúng, cướp đoạt cơ thể của chúng. Hành động của Lâm Phàm hoàn toàn chọc giận đám Thủy linh này, chúng liên tục gầm thét muốn xông lên nuốt sống đám người Lâm Phàm.

Sóng biển ngập trời, bao phủ thiên địa.

- Chúng ta mau tránh đi, nếu không chúng nó vây lại thì sẽ rất khó từ trong vòng vây của bọn chúng thoát ra được. Hồng Vân tiên tử khẩn trương nói, vẻ mặt hình như rất sợ hãi.

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy bên trong những con Thủy Linh kia không những có Thần Thiên Vị tầng một Chân Pháp cảnh mà còn có Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh.

Nếu như bị những chúng bao vây chỉ sợ sẽ bị chúng vây đến chết.

- Không sao.

Vốn Lâm Phàm muốn mau chóng rời đi thế nhưng không nghĩ đến những con Thủy Linh này lại ẩn chứa từng tia Ngũ Hành Chi Thủy, cái này khiến cho Lâm Phàm kích động không thôi.

- Yêu Thành, đi ra.

Thượng Cổ Đại Yêu vừa ra liền gào thét liên tục, rồi hướng thẳng về phía đội quân Thủy Linh, mở cái miệng khổng lồ của nó ra thôn phệ tất cả, hấp thụ Ngũ Hành Chi Thủy ẩn chứa bên trong cơ thể chúng.

- Đáng ghét! Sinh linh này không ngờ dám chém giết đồng loại của ta. Một con Thủy Linh có tu vi Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh nhìn thấy hình ảnh trước mắt rất là căm tức, nó gào thét liên tục muốn xông lên ngăn cản sinh vật kia.

Trong tay nó xuất hiện một kiện vũ khí nhìn như chiếc đinh ba tản ra hào quang màu xanh lam, phẩm cấp của cây đinh ba là trung phẩm linh khí.

“Thủy Thần lĩnh vực.”

Con Thủy Linh này nổi giận gầm lên một tiếng, trên thân hình tỏa ra một ánh hào quang, hào quang này đem tất cả Thủy Linh bao phủ ở trong đó tăng cường sức mạnh của chúng nó.

Lâm Phàm vỗ mạnh một chưởng, khí thể hủy diệt liền hướng về Thủy Linh nghiền ép xuống, lĩnh vực của nó ở dưới nguồn sức mạnh này giống như một miếng gương vỡ vụn, không ngừng nứt ra ầm ầm sụp đổ.

Xoạt xoạt.

Bàn tay Lâm Phàm ngay lập tức bắt lấy con Thủy Linh này, bóp nát nó thì một đạo Ngũ Hành Chi Thủy nồng đậm chảy ra sau đó tiến vào bên trong yêu thành.

- Tốt Ngũ Hành Chi Thủy thật nồng đậm, xem ra những con Thủy Linh này tu vi càng cao thì Ngũ Hành Chi Thủy càng nồng đậm. Lúc này trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ, không nghĩ tới mình mới vào bí cảnh mà đã có kỳ ngộ như thế này.

Đối với những sinh linh khác nếu như không tìm được biện pháp luyện hoá Ngũ Hành Chi Thủy, vậy thì nó căn bản chỉ là vật vô dụng, thế nhưng đối với Lâm Phàm thì Ngũ Hành Chi Thủy lại vô cùng quý báu.

Đặc biệt đối với “Yêu Thành” thì Ngũ Hành Chi Thủy là cực kỳ trọng yếu, chỉ cần thu thập đủ số lượng Ngũ Hành Chi Thủy liền có thể ngưng tụ thành Thủy Linh Trường Hà, sau đó đến lúc tề tụ cả Ngũ hành thì “Yêu Thành” sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này Hồng Vân tiên tử vô cùng khiếp sợ, cảm giác có chút khó tin.

Tuy nói lĩnh vực của con Thủy Linh kia không phải là quá mạnh mẽ, thế nhưng bất kể nói như thế nào thì nó cũng là cường giả Lĩnh Vực cảnh. Vậy Lâm Phàm thật sự là cảnh giới nào?

Hồng Vân tiên tử đã không dám tưởng tượng nữa rồi.

- Ừc!

Chợt Lâm Phàm quát một tiếng, khí thế vô cùng bá đạo hóa thành lợi kiếm hướng về những con Thủy Linh còn lại chém giết, Thượng Cổ Đại Yêu há to miệng bộc phát sức hút đem từng con Thủy Linh biến thành Ngũ Hành Chi Thủy toàn bộ hút vào trong bụng không ngừng luyện hóa, không ngừng dung hợp.

- Tất cả mau chạy đi nếu không sinh vật ghê tởm này sẽ nuốt chửng chúng ta mất, một con Thủy Linh trong nhóm hoảng sợ hét to sau đó đại quân Thủy Linh không ngừng tan vỡ bỏ chạy về biển sâu.

Bọn chúng không nghĩ tới sinh linh này mạnh mẽ như vậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 525: Ngưng Luyện Thủy Chi Trường Hà

Lâm Phàm tung ra một chiêu Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền che kín bầu trời.

Chín là cực hạn lúc này của Lâm Phàm. Trong chớp mắt chín vị diệt thể thần linh đứng sừng sững ở bên trong hư không rồi hướng về phía ngàn vạn Thủy Linh.

Những Thủy Linh này lấy số lượng để nghiền ép tất cả, thế nhưng đụng phải tên biến thái Lâm Phàm thì tất cả chỉ biết khóc ròng.

- Lâm Phàm, như vậy là được rồi chúng ta còn phải đến phía trước nhìn một chút.

- Được.

Lâm Phàm không có chút do dự, Ngũ Hành Chi Thủy bên trong Yêu Thành càng ngày càng nhiều, tất cả đều hướng về Thủy Chi Trường Hà, chỉ cần thêm một ít nữa là có thể chân chính ngưng tụ thành Thủy Chi Trường Hà.

Lâm Phàm có chút khiếp sợ, không hiểu Thủy Hỏa Đại Đế đến cùng là cấp bậc gì, vậy mà mộ huyết của hắn có Tiên Thiên chi linh bảo vệ cửa mộ.

Vô cùng bạo tay để cho người ta kinh ngạc vô cùng.

Rốt cuộc là cái chủng tộc nào có thể sinh ra cường giả như Thủy Hỏa Đại Đế vậy, vì sao lúc trước đám người Viên Thiên Đế không nói tới một cường giả như vậy.

Chẳng lẽ là Thủy Hỏa Đại Đế là tồn tại từ rất lâu rồi, còn trước cả Viên Thiên Đế.

Lúc này Lâm Phàm tung hoành ngang dọc xuất ra từng quyền ẩn chứa lực lượng vô biên trực tiếp làm rung chuyển mảnh đại dương mệnh mông vô bờ này.

“Thượng Cổ Đại Yêu, Thôn Thiên Thực Địa.”

Trong chớp mắt, sức mạnh trong cơ thể Lâm Phàm bạo phát, pháp lực vô biên mệnh mông cuộn cuộn.

Thượng Cổ Đại Yêu há ra cái miệng rộng của mình ngay lập tức xuất hiện một vòng xoáy mãnh liệt, vòng xoáy có sức hút vô cùng mạnh mẽ giống như muốn đem mảnh đại dương mệnh mông này toàn bộ nuốt vào.

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy tình cảnh kinh thiên động địa này thì há hốc mồm.

Cần bao nhiêu pháp lực mới có thể chống đỡ làm được việc như vậy đây?

- Thiêu đốt.

Lâm Phàm bóp nát “Thánh Dương Đan” trong nhẫn trữ vật, lập tức được tính hóa thành một nguồn sức mạnh khủng khiếp dung nhập vào trong cơ thể Thượng Cổ Đại Yêu.

Ngô Đồng Thần Thụ mở ra tán lá của mình khiến sức mạnh dâng trào gia trì ở trên thân hình Thượng Cổ Đại Yêu.

- A, đáng giận sinh linh này dám nuốt căn cơ của chúng ta, chúng ta liều mạng với nó.

Đám Thủy Linh này không nghĩ tới sinh linh này kinh khủng như vậy lại đi thôn phệ cả đại dương.

Nếu như căn cơ bị sinh linh này nuốt hết bọn nó sẽ không có đất để sinh tồn nữa.

Trong mắt Lâm Phàm lập loè từng luồng quang mang lạnh lùng, đâm ra một quyền hình thành một nguồn sức mạnh vô hình trực tiếp nghiền ép đám Thủy Linh, ngay lập tức đánh chết vô số Thủy Linh lao tới.

Tu vi những con Thủy Linh này cũng không cao, sau khi đánh chết chúng thì kinh nghiệm gia tăng rất ít, thế nhưng đối với Lâm Phàm thì hiện tại trọng yếu nhất chính là Ngũ Hành Chi Thủy.

Lúc này đại dương mệnh mông vô cùng vô tận bị Thượng Cổ Đại Yêu nuốt gần hết, những Thủy Linh còn sống sót cũng kêu thảm không ngừng dần dần bị hủy diệt, vô tận Ngũ Hành Chi Thủy dung nhập vào trong yêu thành.

- Lâm Phàm dù sao những Thủy Linh này cũng là một loại sinh linh, ta cảm thấy không cần thiết đuổi cùng giết tận chúng như vậy.

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy Lâm Phàm vẫy tay một cái là diệt một đám Thủy Linh, trong lòng cũng có chút không đành lòng nói ra.

- Hồng Vân, coi như ta không giết chúng thì những tên Cổ Tộc kia cũng sẽ giết hết những con Thủy Linh này thôi, mà sau khi ta thôn phệ chúng thì có thể tăng cao tu vi, sẽ có năng lực đối kháng Cổ Tộc.

Lâm Phàm cũng không có ngừng tay mà lại ra tay càng nhanh hơn.

Hồng Vân tiên tử nghe được Lâm Phàm nói như vậy thì trầm mặc không nói gì nữa, đúng như lời Lâm Phàm nói, cho dù hấn không ra tay thì bọn Cổ tộc cũng sẽ làm, lúc đó sẽ càng khó đối phó chúng hơn. Ngay lúc này Lâm Phàm nhìn thấy chỗ sâu nhất của mảnh đại dương này tồn tại một Thủy Chi Quốc Độ.

“Bắt.”

Lúc này trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ chỉ cần lấy được Thủy Chi Quốc Độ như vậy có thể cô đọng thành công Thủy Chi Trường Hà.

Khí tức Ngũ Hành Chi Thủy của Thủy Chi Quốc Độ so với trên người của đám Thủy Linh kia dày đặc hơn vạn lần, triệu lần.

Thủy Hỏa bí cảnh đã tồn tại rất lâu rồi Thủy Linh trong đó cũng như vậy đều tồn tại một thời gian dài, mà Thủy Chi Quốc Độ chính là bảo bối do Ngũ Hành Chi Thủy biến thành.

- Quả nhiên bí cảnh không có bị người ta mở ra mới thật sự là bí cảnh, khắp nơi đều có nguy hiểm thế nhưng càng có nhiều kỳ ngộ hơn. Lâm Phàm trong lòng cảm thán thầm nghĩ.

Bọn họ là nhóm đầu tiên thăm dò Thủy Hỏa bí cảnh, tuy rằng sau lần vơ vét này bảo bối bên trong Thủy Hỏa bí cảnh sẽ mất đi rất nhiều, thế nhưng ai dám khẳng định chỗ này có ẩn giấu bảo bối hay không, bởi vậy đối với người đến sau thì nơi này vẫn là một cái bảo địa.

Thủy Chi Quốc Độ là đồ tốt, đồng môn Hồng Vân tiên tử không thu lấy hiển nhiên là bởi vì bị Cổ Tộc truy sát nên không rảnh để lo tới việc khác, giờ đúng là tiện nghi cho mình.

Lúc này bàn tay khổng lồ của Thượng Cổ Đại Yêu che kín bầu trời, nắm giữ Thủy Chi Quốc Độ trong lòng bàn tay.

Thượng Cổ Đại Yêu chợt gầm lên một tiếng, thân thể bành trướng khiến đất rung núi chuyển biển cạn đá mòn, ngay lập tức Thủy Chi Quốc Độ bị rút lên khiến cho một vùng biển mênh mông rộng lớn không ngừng khô cạn.

Ngay khi căn cơ bị lấy đi thì tất cả những con Thủy Linh còn lại đều không tự chủ được mà bay về phía Thủy Chi Quốc Độ.

- Luyện hóa.

Trong chớp mắt Lâm Phàm đánh ra trăm nghìn chưởng tạo ra từng luồng từng luồng sức mạnh thúc giục “Yêu Thành”, lúc này Yêu Thành tuôn ra hào quang óng ánh.

- Cô động! Cô động!

- Tiên Thiên Ngũ hành, Thủy Chi Trường Hà.

Dần dần Thủy Chi Quốc Độ không ngừng hòa tan biến thành từng dòng chảy chúng ẩn chứa sức mạnh vô biên sau đó dung nhập vào bên trong “Yêu Thành”.

Vù!

Vào lúc này “Yêu Thành” bắt đầu run rẩy mãnh liệt, tiên thiên ngũ hành phân chia thành hai thái cực, một cái là Thổ Linh Trường Hà, một cái là Thủy Chi Trường Hà.

Thủy Chi Trường Hà rốt cục cô động thành công, trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ, quả nhiên bên trong bí cảnh có vô số kỳ ngộ.

Trong nháy mắt Lâm Phàm cảm nhận được sức mạnh của “Yêu Thành” tăng lên liên tục.

Mà sau khi ngưng luyện Thủy Chi Trường Hà, Lâm Phàm cũng cảm giác được tác dụng của nó, Thủy Chi Trường Hà cọ rửa thân thể, tẩy đi vô số tạp chất khiến tinh khí thần hân vào lúc này đã đạt tới trạng thái đỉnh cao.

Từ nay về sau cơ thể của hắn đã bách độc bất xâm, thậm chí sau này lúc tu luyện sinh ra tạp chất thì sẽ tự động được loại bỏ, không còn tồn tại trong cơ thể nữa.

Lúc này Hồng Vân tiên tử đã không còn nói được cái gì nữa nàng hoàn toàn bị Lâm Phàm làm chấn động.

Thực lực tên này quá là nghịch thiên, đại dương mệnh mông vô bờ vậy mà cũng bị mạnh mẽ luyện hóa.

- Được rồi, chúng ta đi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 526: Một Tay Bóp Nát

- Sao người lại giết hết những Thủy Linh này rồi cướp đoạt Ngũ Hành Chi Thủy trong đó, chẳng lẽ người thiếu bảo bối Ngũ hành sao?

Nghe câu hỏi của Hồng Vân tiên tử, Lâm Phàm cũng không có giấu diếm liền gật đầu:

-Hiện tại ta đã có hai loại Tiên Thiên Ngũ Hành là Thổ và Thủy rồi, không biết có thể tìm được ba loại còn lại không nữa!

Hồng Vân tiên tử khẽ than, sau đó ngẩng đầu nói:

- Trong Tiên Thiên Ngũ Hành thì Thủy, Hỏa, Thổ rất dễ tìm nhưng Tiên Thiên Canh Kim và Tiên Thiên Xuân Mộc lại rất khó tìm, có điều ta biết hai nơi có thể tìm được Canh Kim với Xuân Mộc.

- Nơi nào?

Lâm Phàm hỏi.

Dựa theo suy đoán của Lâm Phàm, nếu như tập hợp đủ Tiên Thiên Ngũ Hành thì trong "Yêu Thành" sẽ sinh sôi liên tục, tuần hoàn không ngừng, rất có khả năng được xung kích vào hàng ngũ chí bảo.

Mà khi Hồng Vân tiên tử chuẩn bị nói cho Lâm Phàm, đột nhiên phía trước truyền đến động tĩnh.

Phóng tầm nhìn ra xa thì thấy có một đôi nam nữ bị ba tên Cổ Tộc vây quanh, nhìn dáng vẻ dường như không chống đỡ được bao lâu nữa.

- Thiên Vân sư huynh, Mộc Thanh sư tỷ?!

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy hai người bên kia, sắc mặt ngay lập tức biến đổi, sau đó ngay lập tức xông lên.

Lâm Phàm nhìn thấy Hồng Vân tiên tử vọt tới, không chút do dự mà theo sát phía sau.

- Mộc Thanh sư muội, ba tên Cổ Tộc này công pháp rất quý dị, chúng ta phải hỗ trợ nhau không rời.

Thiên Vân vung một quyền ra đọ sức cùng ba tên Cổ Tộc.

- Được.

Tướng mạo Mộc Thanh tú lệ, có một vẻ đẹp khí khái, tinh quang trong mắt lóe lên, động tác trong tay cũng không ngừng.

- Sư tỷ, sư huynh, ta tới giúp đỡ hai người.

Ngay lúc này, truyền đến một âm thanh lạnh lạnh, hai người vừa ngẩng đầu nhìn trong lòng liền mừng rỡ:

- Là Hồng Vân sư muội.

- Tốt quá rồi, có sư muội trợ giúp chúng ta vậy thì ba tên Cổ Tộc này chắc chắn sẽ chết.

Thiên Vân nhìn thấy Hồng Vân tiên tử, sắc mặt vui vẻ, trong mắt lóe lên thần quang khác thường.

-Ồ, sư muội không chỉ đi một mình nha, nam tử phía sau kia là ai vậy?

Mộc Thanh nhìn thấy một người đàn ông đi theo phía sau sư muội lập tức lộ ra một tia nghi hoặc.

Thiên Vân nghe nói như thế liền ngẩng đầu nhìn phía sau sư muội, lông mày chau lại phảng phất có chút không vui, có điều hiện tại đang đánh với bọn Cổ Tộc nên cũng không có nghĩ nhiều.

- Hê hê, lại có thêm hai món ăn nữa tới rồi.

Ba tên Cổ Tộc nhìn thấy Hồng Vân tiên tử và Lâm Phàm, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm với Hồng Vân tiên tử đã đi tới bên cạnh hai người.

- Sư tỷ, những người khác đâu?

Hồng Vân tiên tử hỏi.

- Khi chúng ta đang tập hợp bên ngoài bí cảnh thì không biết làm sao bọn Cổ Tộc này lại biết được, sau đó mọi người đều vào trong bí cảnh, hiện tại đã mỗi người một nơi, không biết những người đang ở đâu.

Mộc Thanh nói.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, rõ ràng cảm nhận được ánh mắt Thiên Vân phảng phất như rất cảnh giác với mình, có vẻ không mấy thiện cảm.

Có điều đối với Lâm Phàm thì những tên này chẳng là gì, nếu như người này không biết điều dám tới trêu chọc mình thì chắc chắn sẽ cho hắn nếm mùi lợi hại.

- Hồng Vân sư muội, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, ba tên Cổ Tộc này rất mạnh, chúng ta phải mau chóng giết bọn chúng, sau đó đi tìm mấy người kia. Lần này số lượng Cổ Tộc tiến vào rất nhiều, ta sợ nếu như kéo dài thêm thì khi đại quân Cổ Tộc đến, chúng ta sẽ không thoát được chỗ này đâu.

Thiên Vân nói.

- Hê hê, các sinh linh đáng thương, hiện giờ các người đang bị vây bí cảnh, không bao lâu nữa đại quân Cổ Tộc sẽ tới đây, khi đó tất cả các người đều phải chết. Một tên Cổ Tộc phách lối nói.

- Giết hai tên đàn ông này, hai người nữ còn lại chúng ta có thể hưởng dụng một phen.

Hai tên Cổ Tộc khác cười tà ác.

- Hừ, Cổ Tộc các người chớ có làm càn, hôm nay có Thiên Vân ta ở đây các người sẽ không làm hại được sư muội ta đâu.

Thời khắc này, Thiên Vân vừa sải bước tiến về phía trước khí tức trong cơ thể bộc phát, bởi vì vừa nãy đã tiêu hao rất nhiều nên khí tức không được mạnh mẽ lắm.

Lâm Phàm nhìn ba tên Cổ Tộc trước mắt, tu vi đều là cảnh giới Chân Pháp, cũng không tính là mạnh.

Mà hai người Hồng Vân tiên tử này tu vi cũng đều là cảnh giới Chân Pháp nhưng so với ba tên Cổ Tộc này thì yếu hơn rất nhiều.

Cảnh giới ngang nhau cũng chia mạnh yếu.

Hồng Vân tiên tử tuy rằng cũng là cảnh giới Chân Pháp nhưng so với hai người sư tỷ và sư huynh thì mạnh hơn một chút

Mà Lâm Phàm đã là Thần Thiên Vị tầng hai Lĩnh Vực cảnh.

- Các sinh linh nhỏ yếu kia, đi chết đi.

Trong chớp mắt, sức mạnh trong cơ thể ba tên Cổ Tộc đột nhiên bộc phát ra, hội tụ thành một đường thẳng, hướng về phía đám người Lâm Phàm.

Sắc mặt Thiên Vân ngưng lại, không hề sợ hãi, liên tục tung mấy trăm chưởng hướng về hư không, triển khai một loại tuyệt chiêu nào đó.

- Các sư muội, đợi lát nữa khi ta và bọn hắc giao đấu với nhau các người hãy đánh từ bên ngoài vào.

Thiên Vân nói.

- Được.

Mộc Thanh gật đầu.

- Những con kiến hôi Cổ Tộc này giao cho ta đi, các người đứng nhìn là được rồi.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm xuất hiện trước mặt đám người Thiên Vân.

- Người muốn làm gì? Đây không phải là chuyện người có thể ứng phó.

Thiên Vân nhìn người xa lạ lại không biết sống chết ở trước mặt này, sắc mặt hơi đổi, có chút phản nộ.

Mộc Thanh hơi nhướng mày, không hiểu người đến cùng sư muội này là ai, đối mặt với bọn Cổ Tộc sao có thể bất cần như vậy được?

- Nói khoác không biết ngượng.

Ba tên Cổ Tộc nghe được lời Lâm Phàm thì tức giận gầm thét lên, chết đến nơi rồi mà còn dám làm càn.

Lâm Phàm nhìn Thiên Vân và Mộc Thanh, khoe miệng hơi lộ vẻ tươi cười, sau đó một tay chụp vào hư không.

Một cái chụp này rất là nhẹ nhàng, không có kinh thiên động địa, cũng không có đất rung núi chuyển.

Nhưng mà một chiêu này lại khiến sắc mặt ba tên Cổ Tộc đại biến.

Không gian chung quanh chúng dường như ngưng lại, bọn họ hoảng sợ, thân thể của chúng hiện tại không thể động đậy.

Năm ngón tay xò ra, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba tiếng nổ vang vọng trong hư không, ba tên Cổ Tộc trong nháy mắt bị một nguồn sức mạnh vô hình bóp nát, thịt nát xương tan.

- Xin chúc mừng, chém giết Cổ Tộc Thần Thiên Vị tăng một.

....

Tinh khí ba tên Cổ Tộc thì bị Thượng Cổ Đại Yêu hấp thu.

"Chuyện này...." Hai người Thiên Vân và Mộc Thanh nhìn cảnh tượng trước mắt, tâm cũng đột nhiên rung động.

Ba tên Cổ Tộc này khiến bọn họ áp lực vô cùng, trong khi ấy nam tử xa lạ này lại chỉ cần một tay liền bóp nát được chúng, người này rốt cuộc mạnh đến chừng nào?

Khóe miệng Hồng Vân tiên tử lộ ra nụ cười nhạt, hiển nhiên tất cả những thứ này đều nằm trong dự liệu nên cũng không thấy có gì không ổn.

Sau đó nhìn về phía sư huynh và sư tỷ, hai người đều mang vẻ mặt khiếp sợ, Hồng Vân thở dài.

Nếu bọn họ nhìn thấy cảnh tượng lúc trước khi Lâm Phàm trấn áp Thủy Linh thì chắc tim họ nhảy ra ngoài luôn.

So sánh với việc kia thì bóp nát ba tên Cổ Tộc hiển nhiên cũng không phải việc gì khiếp sợ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 527: Có Vị Giấm Chua

"Thật mạnh."

Tâm Mộc Thanh rung động nhìn Lâm Phàm, nàng không nghĩ tới nam tử đi cùng sư muội lại mạnh như vậy.

Sắc mặt Thiên Vân có chút khó coi.

Nam tử trước mặt này gây ra náo động lớn, đặc biệt là khi nhìn thấy hắc và Hồng Vân sư muội đứng chung một chỗ, nhất là lúc hai người trò chuyện thì Thiên Vân lại càng khó chịu.

Hồng Vân sư muội xinh đẹp, tính cách cũng nhu hòa, trong tông môn, không chỉ một mình hắc thích, những sư huynh khác ai cũng có tình cảm với Hồng Vân sư muội.

Đặc biệt là khi vừa bị ba tên Cổ Tộc quần công rồi lại nhìn thấy Hồng Vân sư muội đến, Thiên Vân càng kích động hơn, nếu như đây là ở bên trong bí cảnh, đồng sức đồng lòng thì có lẽ sẽ bồi dưỡng được một chút tình cảm, nhưng nhìn tình huống bây giờ thì toàn bộ đều bị nam tử xa lạ này khuấy rối.

Như vậy làm sao Thiên Vân có thể vui vẻ cho được?

- Sư muội, vị này là ai?

Trong giọng nói của Thiên Vân có chút vị chua.

- Sư huynh, sư tỷ, vị này là Lâm Phàm, Nhân tộc thiên kiêu, khi ta bị Tà Minh đuổi giết chính hắc đã cứu ta.

Hồng Vân nói.

- Tà Minh?

Mộc Thanh và Thiên Vân nghe thấy tên tổ chức này, vẻ mặt cũng biến đổi, trong ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ, hiển nhiên là đã từng lĩnh giáo sự tàn nhẫn của Tà Minh.

- Lâm Phàm, hai vị này là sư huynh và sư tỷ của ta, Thiên Vân, Mộc Thanh.

Hồng Vân giới thiệu.

Lâm Phàm nhìn hai người cười nhạt.

- Khi ta theo Hồng Vân tiến vào bí cảnh thì Cổ Tộc đã đến rồi, nói như vậy đại quân Cổ Tộc sẽ đến nhanh thôi.

Lâm Phàm nói.

- Vậy chúng ta phải mau đi tìm bọn họ, ở đây thật sự quá nguy hiểm, nếu như bị đại quân Cổ Tộc bảo vệ bí cảnh bắt được chúng ta thì chỉ sợ mãi mãi cũng không thể rời khỏi nơi này.

Trong giọng nói Mộc Thanh lộ ra sự lo lắng.

- Hồng Vân cơ à, gọi thật thân mật, người nào không biết còn tưởng rằng các người là một đôi đấy.

Thiên Vân thấy Lâm Phàm gọi thuận miệng như vậy, trong lòng rất thương tâm.

Có điều bây giờ có thể có biện pháp gì, thực lực của đối phương hiển nhiên cao hơn mình rất nhiều, ở đâu ra cơ hội tranh giành với người ta.

- Hồng Vân sư muội, người có thiên phú bẩm sinh, vậy có thể cảm nhận được vị trí của trưởng lão không?

Mộc Thanh nói.

- Để ta thử xem sao.

Hồng Vân tiên tử cũng không biết trong bí cảnh Thủy Hỏa này có thể cảm ứng được hay không, thế nhưng giờ khắc này cũng chỉ có thể thử một lần.

Lâm Phàm đối với thiên phú này của Hồng Vân tiên tử cũng cực kỳ hiếu kỳ, không biết đó là thiên phú gì.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm cảm giác được trên người Hồng Vân tiên tử tản ra một gợn sóng kỳ diệu, gợn sóng này không giống pháp lực, cũng không giống ý chí, rốt cuộc là cái gì cũng không thể nói rõ.

- Cảm ứng được nhưng khá là mơ hồ, đại khái là ở hướng kia.

Hồng Vân tiên tử mở mắt ra rồi nói.

Đang lúc này, Lâm Phàm hơi nhướng mày, phía sau từ phương xa truyền đến từng trận gợn sóng, mà gợn sóng còn truyền tới rất nhiều lần, chứng tỏ là có người đang vượt qua hư không.

- Cổ Tộc đuổi tới, chúng ta đi.

Lâm Phàm không chút do dự vung ống tay áo sau đó lôi kéo Hồng Vân, rồi bay thật nhanh.

- Tốc độ thật nhanh.

Ý chí Mộc Thanh hơi rung nhẹ, sau đó nhìn thấy xung quanh trong hư không có hư không phong bạo vô cùng sắc bén đánh trên người Lâm Phàm, thì vô cùng khiếp sợ.

Vượt qua hư không, càng đi nhanh thì phải chịu hư không phong bạo càng mạnh mẽ.

Mà dưới cái nhìn của bọn họ, tốc độ người này đưa bọn họ vượt qua hư không nhanh vô cùng, coi như là trưởng lão bọn họ cũng chưa chắc có thể so được.

Nếu bọn họ biết khi Lâm Phàm mang bọn hắn vượt qua hư không còn thi triển thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai như vậy con người có lẽ sẽ rút ra ngoài. Đã từng có một sinh linh chủng tộc đại thiên thể giới tu vi ở tầng một Thần Thiên Vị, cảnh giới Chân Pháp trong lúc vượt qua hư không thi triển thân pháp, cuối cùng lúc từ trong hư không đi ra, da thịt trên người toàn bộ bị hư không phong bạo quét sạch, chỉ còn mỗi bộ xương trắng.

Bởi vậy muốn vượt qua hư không nhanh, điều này có yêu cầu rất lớn đối với thân thể.

Mà giờ khắc này, Mộc Thanh nhìn tốc độ Lâm Phàm nhanh như vậy, nội tâm rất xúc động, thân thể Nhân tộc đến cùng là mạnh bao nhiêu?

Theo Lâm Phàm vượt qua thật nhanh, bầu trời xanh biếc giờ khắc này đã sớm biến mất không thấy.

Thay vào đó là những đám mây đỏ rực cả một khoảng trời, đồng thời nhiệt độ cũng từ từ tăng lên phảng phất như lửa nóng từ trong địa ngục.

- Thủy Hỏa Đại Đế, nơi này khả năng là có Ngũ Hành Chi Hỏa.

Hồng Vân nhìn tình huống chung quanh rồi nói.

- Trong bí cảnh này có hai loại Tiên Thiên Ngũ Hành?

Lâm Phàm vui mừng, nếu đúng là như vậy thì lần này đi vào tuyệt đối là kiếm bộn rồi.

Dù có như thế nào cũng nhất định phải lấy được Ngũ Hành Chi Hỏa.

- Thủy Hỏa Đại Đế là thời kỳ cường giả thời kỳ viễn cổ, linh ngộ chân lý Thủy Hỏa, có thể phun ra Tiên Thiên Thủy Hỏa, sau đó tuy rằng từ

vong thế nhưng chân lý Thủy Hỏa đã ngưng luyện tuyệt đối sẽ không biến mất, trải qua thời gian dài như vậy, nơi này tất nhiên là có vô cùng nhiều Tiên Thiên Thủy Hỏa.

Hồng Vân tri thức uyên bác, khi ở tông môn nàng đọc đủ thứ điển tịch, bất kể là điển tịch gì nàng đều thích xem.

Bởi vậy tích lũy thời gian dài, tri thức trong đầu Hồng Vân đã đạt tới mức độ khủng bố.

Lâm Phàm giờ khắc này nhìn về phía Hồng Vân, càng nhìn càng thích, nàng ấy thật sự rất giỏi, cái gì cũng tinh thông, nếu như mang theo bên người, vậy sau này Cổ Thánh Giới còn có cái gì mà mình không biết.

Nếu như đem toàn bộ tri thức trong đầu Hồng Vân truyền vào đầu mình thì tốt biết mấy.

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Nếu như đem toàn bộ tri thức trong đầu Hồng Vân truyền vào đầu mình, như vậy Hồng Vân sẽ biến thành một kẻ ngu ngốc.

- Các người nhìn xem, Hỏa Linh này đang hấp thu Tiên Thiên Chi Hỏa để tu luyện.

Mộc Thanh nhìn xuống phía dưới rồi kinh ngạc thốt lên.

Giờ khắc này ở phía dưới, một con Hỏa Diễm Cự Nhân cao to mười mấy trượng nuốt chửng Tiên Thiên Chi Hỏa vô cùng vô tận để tu luyện các loại công pháp.

Những Hỏa Linh này và những Thủy Linh kia đều là những sinh vật được sinh ra do Thủy Hỏa Đại Đế - cường giả đỉnh cao thời viễn cổ.

Do vậy tu vi tự nhiên là khủng bố dị thường.

- Địa phương bảo bối, bí cảnh này chính là nơi cất giấu bảo bối a.

Lâm Phàm nhìn biển lửa một cái, trong lòng phấn chấn không thôi.

Nếu như ai tu luyện một môn công pháp thuộc tính "Hỏa", như vậy ở đây có thể tu luyện công pháp tới cảnh giới đỉnh cao.

Bởi vì... những bảo vật như Tiên Thiên Chi Hỏa là vô giá, do thiên địa dưỡng dục, có thể gặp không thể cầu.

- Lại có sinh linh tới nữa rồi, dám quấy rầy Thủy Hỏa Đại Đế ngủ, tội đáng muôn chết.

Hỏa Diễm Cự Nhân mở hai con mắt, hướng về bầu trời gào thét liên tục, ngọn lửa trên người dường như có linh tính vậy, không ngừng sôi trào, biến thành các loại hình trạng kỳ quái.

Nhưng trong chớp mắt, một nguồn sức mạnh đột nhiên từ trên trời đánh tới, con Hỏa Diễm Cự Nhân này trong nháy mắt bị đánh tan thành bụi phấn.

Một tia Tiên Thiên Chi Hỏa tinh khiết dung nhập vào trong cơ thể Lâm Phàm.

- Những Hỏa Linh này quả nhiên ẩn chứa vô cùng nhiều Tiên Thiên Chi Hỏa, chỉ cần thôn phệ thêm thật nhiều nữa là có hy vọng ngưng luyện được Hỏa Chi Trường Hà.

Lâm Phàm hưng phấn nói.

Kiểm bọn rồi, lần này thật sự kiểm bọn rồi.

Bí cảnh chưa từng được khám phá quả thực đâu đâu cũng có bảo bối a.

Nếu như không phải gặp được Hồng Vân tiên tử, thì mình cũng sẽ không biết nơi này, nếu muốn ngưng tụ Tiên Thiên Ngũ Hành cũng

không biết phải tới lúc nào.

- Có sinh linh muốn giết chúng ta, hồi đồng bào, hãy đoàn kết lại chống giặc ngoài.

Khi Lâm Phàm đánh chết một con Hỏa Linh cũng đồng thời chọc giận những con Hỏa Linh còn lại.

Trong biển lửa, chỉ chút Hỏa Linh tức giận rít gào, một biển lửa liền phóng về phía Lâm Phàm.

- Người bị làm sao đấy, rõ ràng có thể an toàn vượt qua, người sao lại muốn giết Hỏa Linh, nhiều Hỏa Linh như vậy, chúng ta làm sao mà qua được?

Thiên Vân nhìn thấy Lâm Phàm giết Hỏa Linh, chọc giận nhóm Hỏa Linh còn lại, bây giờ bị vây công, trong lòng tất nhiên vui vẻ.

Sư muội là người rất để ý cục diện, tất nhiên sẽ rất chán ghét hành động này.

Chỉ là trước mắt hiện lên một màn không dám tin, khiến cho không gian như yên tĩnh lại.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 528: Đạo Khí Trung Phẩm

- Lâm Phàm, chúng ta xử lý nhanh lên một chút để tránh Cổ Tộc đuổi theo.

Hồng Vân tiên tử tuy tâm tính nhu hòa thế nhưng trong chuyện này nàng cũng suy nghĩ thấu đáo, cứ cho là bọn họ không giết những Hỏa Linh này thì Cổ Tộc hoặc những thế lực tà ác cũng sẽ giết những Hỏa Linh này nhằm tăng thực lực.

Khi đó thực lực của địch nhân tăng lên sẽ càng tàn hại sinh linh chủng tộc đại thiên thế giới nhiều hơn thậm chí là đồng môn của mình.

Hồng Vân tiên tử tri thức uyên bác, đầu óc tư duy cực nhanh, trải qua sự dạy dỗ của tên biến thái Lâm Phàm thì đã có những suy nghĩ khác biệt với trước đây.

- Được.

Lâm Phàm có chút sững sờ liếc mắt nhìn Hồng Vân, sau đó cười cợt, quả nhiên là một muội muội có tư tưởng giác ngộ rất cao.

- Sư muội, muội...

Giờ khắc này Thiên Vân không biết nên nói như thế nào, hẳn biết tâm tính sư muội thiện lương nhu hòa không thích sát sinh, vậy mà bây giờ sư muội lại muốn trợ giúp nam tử này giết Hỏa Linh, trong lòng khó chịu đến hít thở không thông.

- Sư huynh, nhanh đến hỗ trợ một chút.

Hồng Vân tiên tử nói.

- Ta....

Giờ khắc này Thiên Vân thật sự rất muốn thổ huyết.

Không những không khiến sư muội căm ghét nam tử này mà còn khiến họ trở nên thân thiết hơn, sư muội lại còn đích thân mở miệng lên tiếng nhờ hãn trợ giúp.

Thiên Vân thật sự không muốn nói nhiều.

- Hồng Vân, có cô hỗ trợ là được, sư huynh cô thực lực quá thấp, nếu như hãm sâu trong đó chỉ sợ sẽ bị đám Hỏa Linh này vây giết, khi đó lại càng thêm trễ nãi thời gian.

Lâm Phàm nói.

- Trời ạ....

Thiên Vân nghe được lời này của Lâm Phàm, nội tâm phảng phất như bị người ta đánh một chùy.

Hắn đang công khai xem thường mình.

- Đừng có mà khinh thường người khác.

Thời khắc này, Thiên Vân không thể nhẫn nhịn, cái tên này dám coi khinh mình, nếu như không giết cho hắn nhìn vậy hắn vẫn sẽ còn coi Thiên Vân ta vô năng.

- Yêu Thành.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đem Yêu Thành ra, sau khi dung hợp với Thủy Chi Trường Hà thì sức mạnh Yêu Thành so với lúc trước tăng lên mấy lần.

Thượng Cổ Đại Yêu vung ra một quyền liên dập tắt hỏa diễm, vô số Hỏa Linh biến thành Tiên Thiên Chi Hỏa rồi dung nhập vào trong Yêu Thành.

Lâm Phàm cùng Hồng Vân liên thủ chém giết những Hỏa Linh này, mà Mộc Thanh cũng không có đứng yên, đi theo phía sau Lâm Phàm và Hồng Vân, vấy tay một cái liên dập tắt một đám Hỏa Linh.

Thiên Vân nhìn Lâm Phàm, trong lòng tức giận không nhẹ, nhất thời chột quát một tiếng, càng thêm ra sức chém giết những Hỏa Linh này.

Lâm Phàm nhìn Thiên Vân bị một lời nói của mình làm cho tức giận, do đó cũng liều mạng giúp mình chém giết, trong lòng nở một nụ cười.

Với trí thông minh này làm sao có thể chơi được với tiểu gia.

Có điều Lâm Phàm cũng cảm thấy Thiên Vân này đúng là rất được.

Xem ra sinh linh bản thổ Cổ Thánh Giới vẫn rất khả ái.

Nếu như là người được thăng lên từ hạ giới chắc chắn sẽ không có khả năng bị một lời nói làm cho tức giận, dù sao những tên kia đều là cáo già, giết người không đền mạng.

- Sinh linh ghê tởm, các người dám giết đồng bào ta, các người nhất định phải chết.

Lúc này, một con Hỏa Linh cao gần trăm trượng tức giận gầm thét lên, ngọn lửa trên người bốc lên không ngừng, biến thành một tấm áo giáp lửa màu đỏ.

Rống!

Một trận gào thét kinh thiên động địa, trong bàn tay Hỏa Linh ngưng tụ rất nhiều Tiên Thiên Chi Hỏa.

- Hỏa Linh, đối thủ của người là ta.

Thiên Vân đã bị Lâm Phàm làm cho tức giận đến sắp hóa điên, nổi giận hướng về phía Hỏa Linh gầm lên một tiếng, trong chớp mắt liên tung chưởng.

Mỗi một chưởng đều mạnh mẽ vô cùng, vô biên vô tận, đối với Thiên Vân mà nói, dường như hắn đã coi con Hỏa Linh này thành Lâm Phàm mà đánh.

Vốn dĩ thời gian Thiên Vân đối đầu với con Hỏa Linh này còn phải kéo dài thêm chút nữa, thế nhưng vào đúng lúc này, Thiên Vân lại bộc phát hết tiềm lực bản thân để dập chết Hỏa Linh.

Hỏa Linh tiêu tán trong một khắc, Tiên Thiên Chi Hỏa trong nháy mắt bị Yêu Thành hấp thu.

Sau khi Lâm Phàm chém giết rất nhiều Hỏa Linh, quay đầu liền thấy Thiên Vân đang chém giết con Hỏa Linh trăm trượng, động tác hơi ngừng lại.

“Cái tên này chẳng lẽ vừa mới cần thuốc lắc sao? Có điều như vậy cũng tốt, tốc độ chém giết sẽ càng nhanh.”

Lâm Phàm lấy Thánh Dương Đan được ngưng luyện trong khoảng thời gian này từ nhẫn trữ vật ra bóp nát toàn bộ. Sau đó trong nháy mắt đánh ra mấy ngàn chưởng:

Yêu Thành lửa cháy được tưới thêm xăng vậy không ngừng bành trướng ra, Thượng Cổ Đại Yêu cũng thay đổi càng thêm cuồng bạo.

- Côn Bằng Thổ Nạp.

Thượng Cổ Đại Yêu gào thét liên tục, hai mắt phát ra hung quang đáng sợ vô cùng, mở mắt ra, khí thôn sơn hà.

Vô số Hỏa Linh bị khống chế đã bị Thượng Cổ Đại Yêu nuốt vào trong bụng.

- Người thật là khủng bố.

Mộc Thanh giết một con hỏa linh xong, nhìn thấy tình cảnh trước mắt này thì tâm cũng khẽ run lên, điều này đối với nàng thật sự là quá kinh khủng.

- Luân Bàn Ma Thần, Thiên Địa Ma Môn.

Lâm Phàm một tay chộp vào hư không, sau đó kéo ra một tòa Ma Môn tràn ngập ma khí, ầm ầm xuất hiện ở trong hư không.

- Trấn áp.

Trong chớp mắt, Thiên Địa Ma Môn bị bao trùm bởi ma khí, từng vị Ma Thần trong tay cầm hung binh gào thét mà đến, giống như Hắc Bạch Vô Thường vậy, nắm lấy từng con Hỏa Linh sau đó vút về phía Yêu Thành.

- Vô Cực Kiếm Ý.

Thời khắc này, Lâm Phàm triển khai toàn bộ hỏa lực, vô số kiếm khí ngang dọc, hư không như tờ giấy trắng bị cắt rời, chẳng chịt Vô Cực Kiếm Ý, bay qua bay lại bên trong đàn Hỏa Linh.

Trong nháy mắt, biển lửa bị dập tắt, không còn một sinh linh nào trong đó sống sót.

- Đây rốt cuộc là người hay là Thần?

Thiên Vân nhìn Lâm Phàm hung uy tuyệt thế, tâm đột nhiên chấn động.

Hắn vất vả khổ sở mới giết được mấy trăm con, nhưng cái tên này thật không ngờ lại khủng bố đến vậy, vừa xuất thủ thì đã diệt được tất cả.

Nếu đem ra so sánh thì quả là chênh lệch quá lớn.

....

Khi Lâm Phàm bạo nổ tàn sát, bên trong Yêu Thành ánh sáng chấn động mạnh, màu vàng, màu xanh lam, màu đỏ, ba vệt sáng thông thiên triệt địa, thẳng vào thiên địa.

- Tiên Thiên Chi Hỏa, cô động!

- Hỏa Chi Trường Hà.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, pháp lực toàn thân phun trào, trợ giúp Yêu Thành cô động Hỏa Chi Trường Hà.

Đặc biệt là ở trong biển lửa kia có một toà cung điện Hỏa Thần to lớn sừng sững ở đó.

Lâm Phàm không chút do dự, năm ngón tay như kiếm ý, cắt rời tất cả, cung điện Hỏa Thần của Hỏa Linh trong nháy mắt bị cắt chém thành tro tàn.

Dem Hỏa Thần Quốc Độ ném vào bên trong Yêu Thành, Hỏa Chi Trường Hà càng mãnh liệt hơn.

Nhóm Hỏa Linh bị mất Hỏa Thần Quốc Độ liền tức giận gào thét, hướng về phía Yêu Thành đập tới, muốn đoạt lại nhóm Hỏa Thần Quốc Độ.

- Hừ, tự chui đầu vào lưới, thật không uổng công phu của ta.

Lâm Phàm thấy cảnh này trong lòng vô cùng mừng rỡ, nếu những Hỏa Linh này đã tới vậy thì tiếp thu toàn bộ.

Ầm!

Thượng Cổ Đại Yêu gầm thét lên, thân hình cao lớn trong nháy mắt bốc cháy vô cùng nhiều hỏa diễm, đoàn hỏa diễm này nắm giữ linh tính vô cùng có uy lực.

Bỗng một đạo Trường Hà từ trên trời giáng xuống trút vào thân thể Thượng Cổ Đại Yêu, nhưng ngọn lửa kia cũng không bị dập tắt mà lại dung hợp cùng đạo Trường Hà đó phát ra một ánh sáng kinh người.

- Thật không ngờ rằng sau khi ngưng luyện Tiên Thiên Chi Hỏa sẽ biến hóa thành như thế.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt bèn khiếp sợ nói.

- Lâm Phàm, điều này có nghĩa bảo bối của ngươi lên cấp, mau mau cô đọng đi.

Thời khắc này, Hồng Vân tiên tử lên tiếng nhắc nhở.

- Được.

Lâm Phàm sửng sờ, không nghĩ tới sẽ lên cấp.

Trong chớp mắt, Tiên Thiên Chi Thổ, Tiên Thiên Chi Thủy, Tiên Thiên Chi Hỏa, đồng thời quán quanh sau đó không ngừng cô đọng rồi biến hóa thành từng viên cầu lớn chừng quả đấm trạng thái lỏng, mà viên cầu lỏng không ngừng biến hóa thành các loại hình dạng, cuối cùng chuyển biến về văn tự.

Thổ! Hỏa! Thủy!

Ba văn tự tỏa ra thần diệu xoay tròn bên người Thượng Cổ Đại Yêu sau đó bay vào bên trong Yêu Thành, dường như dấu ấn khắc ở ba phương hướng vậy.

Trong chớp mắt, thực lực Thượng Cổ Đại Yêu như ngồi hỏa tiễn không ngừng tăng vọt.

Hoang Thiên Vị hậu kỳ!

Hoang Thiên Vị đại viên mãn!

Tăng một Thần Thiên Vị cảnh giới Chân Pháp!

- Keng, chúc mừng Yêu Thành tấn cấp thành Đạo khí trung phẩm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 529: Vật Phẩm Trói Chặt Cũng Muốn Cướp

- Thực sự là cầm thú.

Đột nhiên Lâm Phàm phát hiện thì ra mình sống cũng không bằng bảo bối.

Bản thân thì tăng tu vi rất chậm vậy mà "Yêu Thành" do chính mình luyện ra thì tu vi lại tăng vọt giống như ngồi hỏa tiễn vậy.

Xoạt! Xoạt! Một lúc tăng liền mấy cảnh giới.

Có điều Lâm Phàm biết rõ, huyết mạch Thượng Cổ Đại Yêu trong này cực kì quan trọng, Thượng Cổ Đại Yêu chính là vương giả duy nhất trong Cổ Thú, có thể lên cấp trở thành vương giả duy nhất, huyết mạch này người bình thường tuyệt đối không thể so sánh được.

Có điều tiếc nuối duy nhất chính là Thượng Cổ Đại Yêu bỏ mạng ở Huyền Hoàng giới, vì phục sinh đã đem huyết mạch Yêu Thần làm vật dẫn, lừa Thiên đạo của Huyền Hoàng.

Tuy huyết mạch đã tiêu tan nhưng Thượng Cổ Đại Yêu là yêu Hoàng, vì vậy cho dù huyết mạch đã khô cạn cũng có thể từ từ khôi phục lại lần nữa, bởi vậy những việc Lâm Phàm làm hiện tại là để cho Thượng Cổ Đại Yêu khôi phục huyết mạch, lấy lại vinh quang, trở thành cường giả chinh chiến vạn cổ tuyệt thế.

Đến lúc đó kéo "Tuyên Cổ" lên chắc chắn sẽ liều mạng cùng Cổ Tộc một mất một còn.

- Đạo khí nha!

Thiên Vân hâm mộ nhìn "Yêu Thành" trôi nổi trong hư không.

Đối với sinh linh chủng tộc đại thiên thể giới thế giới ở Cổ Thánh Giới mà nói, có thể thấy "Đạo khí" là chuyện hiếm có cỡ nào, thậm chí cả đời cũng chưa chắc có thể thấy.

Tuy rằng đại nghiệp Vân Tông to lớn nhưng muốn có Đạo khí, cần phải trả bằng một cái giá rất lớn, đánh đổi này chỉ sợ là dốc hết sức của cả một đời.

- Đạo khí này tự nhiên mà thành, cho dù là Luyện khí sư giỏi nhất cũng chưa chắc có thể luyện chế được.

Hồng Vân nhìn "Yêu Thành" cảm thán nói.

- Hồng Vân, cô đối với chuyện luyện khí cũng có hiểu biết?

Lâm Phàm hỏi.

- Đúng, khi ở trong tông môn ta đã từng tìm hiểu qua thuật luyện khí cùng một vị Luyện Khí sư.

Hồng Vân nói.

- Luyện Khí sư?

Lâm Phàm vừa nghe lập tức sửng sốt, không phải nói sinh linh chủng tộc đại thiên thể giới không thể luyện khí sao? Tại sao lại có Luyện Khí sư?

Giờ khắc này, Lâm Phàm có chút mơ hồ.

Hồng Vân cười thần bí:

- Kỳ thực, chủng tộc đại thiên đúng là không thể luyện chế, thế nhưng tông môn chúng ta bắt được một tên Cổ Tộc biết luyện khí sau đó dùng bí pháp khống chế khiến hắn chỉ có thể luyện khí vì tông môn.

Lâm Phàm gật gật đầu, trong lòng cũng cực kỳ chấn động, quả nhiên, sinh linh chủng tộc đại thiên thể giới đều vô cùng thông minh, nếu không luyện được khí vậy thì bắt lấy một tên Cổ Tộc biết luyện khí sau đó tiến hành tẩy não khống chế khiến hắn chỉ có thể vì tông môn mà luyện chế.

Đồng thời Lâm Phàm đối với bí pháp khống chế này cũng cực kỳ hiếu kỳ.

Có điều các loại bí pháp này có chút tà ác, so với Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nhất định là khác nhau rất nhiều, rất nhiều.

- Thiên Vân huynh, vừa rồi đa tạ người ra tay giúp đỡ giết Hỏa Linh, không nghĩ tới Thiên Vân huynh ra tay thì những Hỏa Linh này cũng không phải đối thủ.

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Thiên Vân cười nói.

Thiên Vân hừ lạnh một tiếng, không khỏi nguýt một cái, phảng phất như muốn nói "Thấy không, vậy mà vừa nãy lại dám nói ta cản trở."

- Ha ha, không nghĩ tới mấy tiểu hài tử này cũng có Đạo khí, quả thật là ông trời chiếu cố lão phu.

Vừa lúc đó, một âm thanh âm trầm từ trong hư không truyền đến, một bàn tay khổng lồ đỏ như máu che lấp bầu trời chụp vào "Yêu Thành".

- Lâm Phàm, nhanh thu hồi Đạo khí, đây là Vạn Bức lão tổ.

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy bàn tay khổng lồ đỏ như máu, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Từ trong mắt Hồng Vân tiên tử có thể thấy được sự kinh hoàng và sợ hãi đối với Vạn Bức lão tổ.

- Thật không ngờ một tiểu nha đầu mà lại biết uy danh Vạn Bức lão tổ ta, không sai, không sai, lát nữa sau khi lấy được Đạo khí này, ta chắc chắn phải cố gắng thưởng thức thật tốt máu tươi của tiểu nha đầu người.

Âm thanh trầm thấp, dày đặc trong hư không, không biết là từ hướng nào truyền đến.

Mà bàn tay khổng lồ màu đỏ kia có năm ngón tay cực kỳ thô lỗ, móng tay dài nhỏ màu đỏ sắc bén, nếu như để bị tóm được thì móng tay sắc bén này sẽ cào thành những vết xước đáng sợ.

- Vạn Bức lão tổ?

Thiên Vân và Mộc Thanh nghe thấy tên gọi này, thân thể đột nhiên run rẩy, dường như nghĩ tới chuyện gì kinh khủng.

- Bệnh thần kinh, muốn cướp Đạo khí của ta, vậy thì đưa cho người đó, chỉ sợ người không cầm nổi.

Lâm Phàm làm sao biết Vạn Bức lão tổ này là ai, nếu muốn Đạo khí của tiểu gia vậy tiểu gia liền đưa cho người.

- Người muốn làm gì?

Hồng Vân tiên tử biến sắc, không biết Lâm Phàm định làm gì.

- Ha ha, không sai, không sai, người đã chủ động đưa Đạo khí lên vậy lát nữa bản lão tổ sẽ để cho người được chết thoải mái.

Vạn Bức lão tổ hiển nhiên cũng không nghĩ tới tên này sẽ chủ động đưa Đạo khí lên tới tận cửa cho mình, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Đây là Đạo khí a, là thứ mà người người đều muốn có.

Nhưng khi bàn tay khổng lồ đỏ như máu của Vạn Bức lão tổ nắm lấy "Yêu Thành" đã diễn ra một màn hoảng sợ.

"Yêu Thành" đã ngăn cản bàn tay khổng lồ đỏ như máu kia lại, như bị món đồ gì đó đè ép, không ngừng ấn xuống, không ngừng nghiền nát.

Phảng phất như "Yêu Thành" nặng đến hàng vạn tấn vậy, căn bản không có cách nào chống đỡ.

- Sao có thể có chuyện đó....

Vạn Bức lão tổ kinh ngạc quát, hắn không thể tin được, bàn tay khổng lồ có thể bắt được thiên địa Huyết chi vậy mà lại không bắt được Đạo khí này.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, những đồ vật do hắn luyện chế được trừ bản thân người luyện ra những người khác muốn cầm đúng là không cầm được.

Người xưa có câu:

- Vật phẩm trời chắt mà người còn muốn cướp, người đúng là có bệnh thần kinh.

Chít chít!

Trong chớp mắt, bàn tay khổng lồ đỏ máu kia, trong nháy mắt biến thành vô số huyết biên, những con dơi này cơ thể to lớn, hai cánh mở ra, cánh rộng vài trượng.

Huyết biên bay dày đặc trong hư không che kín bầu trời.

- Đây là lão ma đầu từ bức giới thăng lên, lòng dạ độc ác chuyên đi hấp thụ tinh huyết để nâng cao tu vi của bản thân, ở Cổ Thần Giới cũng có tiếng hung ác.

Hồng Vân tiên tử khẩn trương nói.

- Vạn Bức lão tổ là một ma đầu khó giải quyết, giết không chết, chỉ cần huyết biên còn tồn tại, hắn có thể phục sinh vô hạn, tông môn chúng ta đã từng giết hắn một lần, tuy nhiên khi trưởng lão vây quét từ dưới đã để hắn chạy mất, thủ đoạn vô cùng quỷ dị.

- Hừ, mặc dù không biết người sử dụng bí pháp gì, thế nhưng người dám động đến huyết biên của ta, lão phu muốn hút cạn máu người.

Trong chớp mắt hư không rung động, một bóng người màu đỏ đứng trong hư không.

Thân ảnh ấy có mái tóc dài màu đỏ, con ngươi đỏ thẫm, sắc mặt trắng bệch, hàm răng sắc bén nhìn như yêu ma.

Giờ phút này trong tay Vạn Bức lão tổ là ba tên Cổ Tộc, sau đó đem ba tên Cổ Tộc này ném vào đám huyết biên.

Chít chít!

Trong nháy mắt đám huyết biên kia đã bao trùm ba tên Cổ Tộc, lúc chúng bay đi thì ba tên Cổ Tộc đã biến thành ba cái xác khô, toàn thân từ trên xuống dưới không còn một chút máu.

Mà đám huyết biên sau khi hút máu tươi ba tên Cổ Tộc kia thì trên thân thể phát ra một loại ánh sáng quỷ dị.

Lâm Phàm nhìn thấy tu vi của Vạn Bức lão tổ lông mày nhíu lại, cảm giác hơi khó giải quyết.

- Thần Thiên Vị tầng ba Động Thiên cảnh/

Cảnh giới này đã cô đọng thành động thiên, Lâm Phàm đúng là chưa từng gặp qua.

Chạy trốn!

Lâm Phàm không muốn mạo hiểm, đặc biệt là ở đây còn có mấy đứa con ghẻ này.

Thiên Vân và Mộc Thanh đã bị uy danh khủng bố của Vạn Bức lão tổ này làm cho sợ đến choáng váng.

Bởi vì rơi vào tay Vạn Bức lão tổ sẽ chết vô cùng thảm hại.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 530: Cùng Chơi Đùa

Vạn Bức lão tổ khiếp sợ, Đạo khí này hắn không cầm được, chuyện này quả thật quá mức không thể tưởng tượng nổi, tu vi cho đến ngày hôm nay của hắn cho dù là một tòa núi lớn hắn cũng có thể một tay nhấc lên.

Nhưng món Đạo khí này thì hắn bắt buộc phải có, tuyệt đối sẽ không dễ buông tay như vậy.

Đạo khí khó cầu, hắn đến Cổ Thánh Giới lâu như vậy cũng chưa từng cướp được một Đạo khí nào.

- Tiểu tử, lão phu mặc dù không biết người thi triển bí pháp gì, thế nhưng lão phu nhìn trúng đồ vật này thì chắc chắn sẽ là của lão phu, nếu như người không muốn chết quá khó coi thì hãy bó tay chịu trói, mau giao Đạo khí ra đây.

Vạn Bức lão tổ miệt thị nhìn đám người Lâm Phàm, sau đó thì biến thành một con huyết biên to lớn, hai cánh mở ra, chi chi kêu to.

Dáng dấp khát máu dữ tợn khiến nội tâm Thiên Vân run lên, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Tu vi của Vạn Bức lão tổ mặc dù không kinh thiên động địa nhưng thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn, cứ cho là tu vi cao hơn Vạn Bức lão tổ đi nữa nhưng nếu như bất cẩn cũng có thể bị hắn giết rồi hút sạch huyết dịch toàn thân, tinh khí toàn bộ đều tiêu tan.

Không thể địch lại được.

Đồng thời trong lòng Thiên Vân cũng vô cùng bất đắc dĩ, nếu như là những cao thủ ở cảnh giới Động Thiên thì bọn họ còn có thể có cơ hội chạy trốn, nhưng gặp phải Vạn Bức lão tổ biến thái như thế.

Thời khắc này, Thiên Vân và Mộc Thanh đưa mắt nhìn sang Lâm Phàm, dường như giờ đây người hùng trong lòng bọn họ chính là Lâm Phàm, tất cả hy vọng sống còn cũng đều ký thác trên người Lâm Phàm.

-Vạn Bức lão tổ?

Lâm Phàm bước lên trước, khí tức chợt bộc phát ra, áp chế huyết biên chung quanh lại.

Những huyết biên này tuy tu vi cũng không cao, thế nhưng chúng đông như vậy muốn giải quyết cần chút thời gian.

- Không sai, chính là lão phu, tiểu tử người giao Đạo khí ra đây, như vậy lão phu mới có thể vui vẻ mà tha mạng cho các người.

Vạn Bức lão tổ nói.

Chóp mũi bén nhọn hơi khẽ ngửi, có thể biết được căn cơ của sinh linh vạn vật trong thiên hạ.

- Bên trong cơ thể người trần ngập huyết mạch Nhân tộc nhưng lại rất thơm ngon, đối với sinh linh như người lão phu sẽ nuôi trong động thiên để mỗi ngày hút lấy huyết dịch, chịu đủ mọi loại thống khổ mà người thường không thể nào nhịn được. Nhưng mà nếu như người chấp tay đưa đạo khí cho lão phu, lão phu có thể xin thề tuyệt đối không gây tổn thương đến tính mạng của người.

Trong lòng Vạn Bức lão tổ bây giờ chỉ có món đạo khí kia.

Đối với Vạn Bức lão tổ thì ban đầu chỉ là chờ khi đám nhóc con của Vân Tông bước chân vào trong bí cảnh rồi sẽ nhân cơ hội bắt sạch bọn chúng, lại không nghĩ rằng sẽ gặp mấy tên để tử lạc đàn này.

Hơn nữa một tên Nhân tộc trong đó còn có Đạo khí, điều này khiến Vạn Bức lão tổ cho là cơ duyên của mình đã tới.

Vân Tông là một quái vật khổng lồ, ở Cổ Thánh Giới thì Vân Tông là một tông môn rất nổi danh.

Trong đó người giàu có nhiều vô cùng, chủng tộc đa dạng, rất nhiều thiên tài các tộc đều tới Vân Tông để tu luyện.

Bởi vậy Vạn Bức lão tổ cho dù có dã tâm bưng bưng, cũng không dám chính diện phát sinh xung đột với Vân Tông.

Lão đã từng có một lần bởi vì hút sạch tinh khí một tên đệ tử Vân Tông nên bị mấy trưởng lão Vân Tông đuổi giết mấy ngày, cuối cùng bị một tên trưởng lão đập chết bằng một chiêu, nếu như không phải có một con huyết biên may mắn sống sót, sợ là đã sớm tan thành mây khói.

- Người thề không giết ta thề nhưng người sẽ để huyết biên của người hút sạch tinh khí chúng ta, chẳng lẽ người cho rằng chúng ta là đứa trẻ ba tuổi sao?

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

- Hừ, cho các người đường sống còn không biết quý trọng, vậy lão phu sẽ giết các người từng người từng người một rồi đoạt lấy Đạo khí.

Thời khắc này, Vạn Bức lão tổ nổi giận, một luồng khí tức hung hãn từ trên người tản ra giống như sóng biển to lớn hướng về phía Lâm Phàm cắn nuốt.

- Ta hộ tống các người rời đi, chờ ta xử lý xong tên Vạn Bức lão tổ này sẽ lại đi tìm các người.

Lâm Phàm lâm nguy không loạn, hướng về phía sau vung ra một quyền.

Cú đấm này mạnh mẽ vô cùng, một quyền của Lâm Phàm là tạo ra một vị ác ma, dữ tợn gào thét, trong chớp mắt vung ra mấy ngàn vạn quyền cho nổ hoàn toàn số huyết biên đang cố gắng chặn đường đi kia.

- Người cẩn thận một chút. Hồng Vân tiên tử hiểu rõ với thực lực của các nàng, ở lại chỗ này không có khả năng giúp đỡ được gì cho Lâm Phàm mà thậm chí có thể sẽ trở nên vướng bận hơn.

- Yên tâm đi, chỉ với mấy con dơi xấu xí này mà muốn giết ta, không có khả năng.

Lâm Phàm nói.

Thiên Vân nhìn Lâm Phàm một chút, sau đó ôm quyền cảm tạ.

Ba người hóa thành cầu vòng rời khỏi nơi này.

Vạn Bức lão tổ cũng không có ngăn cản, dù sao mục tiêu của hắn là Lâm Phàm, chỉ cần Lâm Phàm vẫn còn ở đây thì những con kiến hôi này có rời đi cũng không sao.

Đám người Hồng Vân tiên tử tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt liền rời khỏi phạm vi huyết biên của Vạn Bức lão tổ.

- Sư muội, muội nói xem hắn sẽ không có chuyện gì chứ?

Thiên Vân lo lắng hỏi.

- Không biết, chắc là sẽ không có chuyện gì đâu.

Hồng Vân tiên tử cũng không dám khẳng định:

- Chúng ta bây giờ nhanh chóng đi tìm trưởng lão, nếu như tìm được trưởng lão thì chúng ta có thể quay về cứu viện.

- Cũng chỉ có thể như vậy.

....

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng ở đối diện Vạn Bức lão tổ, trong mắt Vạn Bức lão tổ thì tên này đã là cá trên thớt mặc mình tùy ý xâu xé.

- Tiểu tử, không sai, biết rõ không địch lại được nên để cho bọn họ rời đi trước, có điều người yên tâm lão phu sau khi giết người xong thì bọn chúng cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu đâu.

Vạn Bức lão tổ cười lạnh nói.

- Lãng phí nhiều lời như vậy làm gì, vừa vặn tiểu gia cũng muốn xem đến cùng thì cao thủ ở cảnh giới Động Thiên có năng lực gì.

Lâm Phàm vung ống tay áo một cái, ý chí chiến đấu dạt dào, đúng là muốn xem một chút mình với Thần Thiên Vị tầng thứ ba Động Thiên cảnh có chỗ nào khác biệt.

- Không biết tự lượng sức mình, Bức Thần Ma Quật.

Thời khắc này, Vạn Bức lão tổ đấm ra một quyền, từng đợt từng đợt gợn sóng hình tròn màu máu lấy năm đấm làm trung tâm, gợn sóng khuếch tán nhanh chóng truyền tới.

- Ở trong động thiên của lão phu thì cố gắng thừa nhận thống khổ đi, Đạo khí này và người là lão phu đã nhận rồi, cảm ơn nhé hé hé hé.

Vạn Bức lão tổ tham lam nhìn chằm chằm Đạo khí này.

Đặc biệt là trên Đạo khí này tản ra khí tức càng làm cho Vạn Bức lão tổ cực kỳ hưng phấn, trong đó khí linh trên người món Đạo khí này này tản ra huyết mạch nồng nặc càng làm cho Vạn Bức lão tổ có cảm giác nếu như có thể hấp thu máu tươi trong đó thì động thiên của mình liền có thể lên cấp lần thứ hai.

Những gợn sóng màu máu này không ngừng mở rộng, trong chớp mắt liền bao lấy Lâm Phàm ở trong, trên trời đã không còn sáng sủa mà thay vào đó là cả một trời màu máu.

Phía trên bầu trời, hoàn toàn là một màu đỏ ngầu không ngừng di chuyển nhìn giống như từng khối từng khối huyết nhục.

Thế nhưng Lâm Phàm biết những thứ này đều là huyết biên, đây chính là động thiên của Vạn Bức lão tổ.

Cho dù là sinh linh gì chỉ cần ở trong động thiên này đều sẽ bị vô số huyết biên vây quanh hút sạch máu trở thành cái xác khô.

Lâm Phàm thích nhất là giết quái vượt cấp, thế nhưng sau khi tiến nhập Thần Thiên Vị, Lâm Phàm phát hiện mỗi một cảnh giới đều có sự chênh lệch khác nhau một trời một vực.

Muốn vượt cấp giống như trước đây thật sự là quá khó khăn.

Có điều đối với Lâm Phàm thì hắn luôn muốn biến không thể thành có thể, Thần Thiên Vị tầng thứ ba Động Thiên cảnh thì thế nào, hắn phải dựa vào đôi tay của chính mình và thêm hệ thống buff để nghiền ép tất cả, biến việc không thể thành có thể.

Có hệ thống trong tay ca cân cả thiên hạ,

Hôm nay chỉ là đấu với một tên Động Thiên cảnh thôi, có gì phải xoắn, cùng chơi đùa nào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 531: Đây Là Buộc Ta Xuất Đại Chiêu

- Vạn Bức lão tổ, người giết người cướp của không liên quan đến ta, nhưng người muốn cướp bảo bối của ta, vậy còn phải xem người có bản lĩnh này hay không?

Thân thể Lâm Phàm chấn động, tất cả hạt giống chân pháp quay chung quanh thân thể, trên mỗi viên hạt giống chân pháp đều có một vị thần linh công pháp đứng thẳng.

Những thần linh công pháp này do chính công pháp thai nghén.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm vung ra trăm nghìn quyền hóa thành một vòi rồng, bên trong vòi rồng tập hợp vô số công pháp của Lâm Phàm kể cả cảm ngộ, tâm đắc, chân lý.

Thậm chí còn có rất nhiều môn công pháp không nói rõ.

- Hả? Nhân tộc người lại có bản lĩnh này.

Vạn Bức lão tổ nhìn thấy Nhân tộc này trong khi xuất thủ khí tức dâng trào, động thiên của mình dường như cũng bị rung động.

Lâm Phàm giờ khắc này không có nương tay, tâm thần hợp nhất, tiến nhập vào cảnh giới võ học, mỗi một quyền, mỗi một chiêu, mỗi một kiếm, đều đem tinh khí tăng lên tới trạng thái đỉnh cao.

- Bức Thần Thôn Thiên.

Vạn Bức lão tổ the thé một tiếng, trên người phát ra một tia ánh sáng đỏ, tia sáng này chiếu vào tất cả huyết biên bên trong động thiên.

Chít chít!

Vô cùng vô tận huyết biên tụ tập cùng một chỗ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tất cả huyết biên bạo nổ hóa thành biển máu dày đặc, những huyết vụ này nắm giữ linh tính không ngừng dung hợp, trong huyết vụ truyền đến tiếng chít chít của huyết biên.

Trong chớp mắt, một con huyết biên cao tới mấy ngàn trượng phiêu phù trong động thiên.

Bức Thần có một đôi mắt đỏ thắm ngưng nhìn Lâm Phàm, miệng lớn nhơn hoắt dữ tợn, phảng phất có thể thôn thiên thực địa.

Giang hai cánh to lớn ra, mang theo bão táp hướng về phía Lâm Phàm lao tới.

- Hừ, tu vi của ngươi hóa ra mới chỉ có Thần Thiên Vị tầng hai cảnh giới Linh Vực vậy mà cũng dám đối nghịch cùng lão phu, hôm nay lão tổ sẽ dùng máu tươi của ngươi để hiến tế Bức Thần.

Vạn Bức lão tổ trong một khắc khi Lâm Phàm xuất thủ đã nhìn thấu tu vi Lâm Phàm.

Thần Thiên Vị tầng hai, tuy rằng rất mạnh thế nhưng so sánh cùng mình vẫn còn chênh lệch nhiều lắm.

Tuy nói "Bức Thần Ma Quật" này còn chưa trưởng thành vì động thiên của mình vẫn chưa hoàn mỹ, nhưng cũng không phải chỉ dựa vào một tên giun dế cảnh giới Linh Vực lại có khả năng công phá.

Nhưng trong chớp mắt, Vạn Bức lão tổ lập tức khiếp sợ khi thấy trước mắt xảy ra một màn.

Bức Thần động thiên dụng phải công pháp phong bạo của Lâm Phàm liên thảm thiết kêu vang.

- Sao có thể có chuyện đó?

Vạn Bức lão tổ khiếp sợ quát lên, dường như không thể tin được hình ảnh trước mắt.

Thời khắc này, Lâm Phàm phảng phất tiến nhập vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất nên đối với hết thảy những việc trước mắt hẳn cũng không có để ý, tiếp tục đánh mấy trăm chưởng vào hư không, Yêu Thành bay lượn vòng tròn, Thượng Cổ Đại Yêu gào thét liên tục.

Bàn tay khổng lồ che trời hướng về phía Bức Thần chớp tới.

Thượng Cổ Đại Yêu gào thét liên tục, phảng phất như đã lâu rồi chưa ăn uống gì, giờ phải đớp một miếng cho thỏa cái miệng đã, bên cạnh đó Lâm Phàm triển khai vô số công pháp chèn ép Bức Thần gắt gao.

- Đáng ghét, chỉ có lão phu nuốt chừng người khác chứ chưa bao giờ có người nào dám nuốt chừng lão phu.

Vạn Bức lão tổ phát hiện Thượng Cổ Đại Yêu này muốn nuốt chừng động thiên của mình thì lập tức trở nên tức giận rít gào.

- Lực lượng thủy tổ, hắc ám giáng lâm, Hắc Thiên Bức Vương.

Vạn Bức lão tổ trong nháy mắt bóp nát mấy chục Vạn Thánh Dương đan, phun ra một ngụm tinh huyết vào trong động thiên.

Huyết biên hấp thu được nguồn sức mạnh này, chít chít không ngừng, phát sinh biến hóa to lớn.

- Thứ hỗn trướng, người đã hoàn toàn chọc giận lão phu, lão phu không tiếc tiêu hao tinh huyết, hôm nay quyết giết chết người ở đây. Vạn Bức lão tổ không nghĩ tới Nhân tộc này lại vương tay chân như vậy.

Đồng thời lòng tham của hắn đối với Đạo khí này lại càng tăng thêm, theo như Vạn Bức lão tổ thấy thì Đạo khí này thật sự là quá cường đại.

- Xú dơ, ta thấy ngươi sẽ mất rất nhiều máu đấy, ta sợ tinh huyết của ngươi không đủ đâu.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng lại.

Con huyết biên kia giờ khắc này phá kén ra, hình thể so với lúc trước còn lớn hơn, khí tức lúc này cũng cường bạo hơn nhiều.

Vốn dĩ là thân thể màu đỏ rồi thay đổi thành đen kịt hiện ra u quang, trên người nó vảy cũng dài ra chằng chịt, những miếng vảy này giống như làn da ác ma tản ra u quang làm người ta sợ hãi.

Bức Thần kia vốn đang ở thế yếu, lúc này đột nhiên lật kèo áp chế ngược lại Thượng Cổ Đại Yêu.

- Chủ nhân, cho ta năm trăm Vạn Thánh Dương đan như vậy ta mới có khả năng hung hăng nghiền ép con dơ ghê này đến chết.

Tiếng Thượng Cổ Đại Yêu gầm gừ truyền đến.

- Cho em gái ngươi....

Lâm Phàm hết nói nổi rồi, mình bây giờ rất nghèo có biết hay không, năm triệu? Năm trăm ngàn còn không có.

- Phi Thiên.

Thân hình Lâm Phàm lấp loé, trong nháy mắt đem "Phi Thiên" thả ra, hai khí linh trong đó là Tuyệt Vọng Hầu và Long Huyền bước vào trong động thiên, trong nháy mắt, bắn ra quang mang đâm xuyên qua đầu con Hắc Thiên Bức Vương.

Nhưng con Hắc Thiên Bức Vương này giống như đang phê cần vậy, đánh vậy mà chả thấy nó đau chút nào.

Mà lúc này, Vạn Bức lão tổ nhìn thấy "Phi Thiên" trong chớp mắt cũng thất thanh kêu lên sợ hãi:

- Không nghĩ tới vẫn còn một Đạo khí, không ngờ một Nhân tộc như người mà lại có của cải to lớn như thế.

- Ha ha, trời giúp Vạn Bức lão tổ ta, không nghĩ tới hôm nay là ngày đại thu hoạch của lão phu.

Vạn Bức lão tổ cười điên cuồng, vẻ tham lam trong mắt càng thêm dày đặc.

Ở trong mắt Vạn Bức lão tổ, Lâm Phàm như là cái kho báu biết di động vậy.

- Tịch Quang, con Hắc Thiên Bức Vương này giết không chết, phải nghĩ biện pháp khác.

- Chủ nhân thật sự là quá nghèo, vậy mà lại không hề có một chút Thánh Dương Đan nào, nếu có Thánh Dương Đan, chắc chắn có thể xuyên thấu động thiên này.

- Lĩnh vực Hi Vọng.

Tuyệt Vọng Hầu Tịch Quang và Long Huyền ở bên trong "Phi Thiên" có cuộc sống hạnh phúc khiến người ta hâm mộ, đồng thời Tuyệt Vọng Chi Lực cũng đã chuyển đổi thành Hi Vọng.

Trong chớp mắt, "Phi Thiên" phát ra vô hào quang màu trắng giống như lợi kiếm đâm xuyên qua Hắc Thiên Bức Vương.

Chít chít!

Hắc Thiên Bức Vương hét thảm, dường như rất kiêng kỵ ánh sáng trắng này.

- Không nghĩ tới người đã lĩnh ngộ ra lĩnh vực khí linh, đây là Đạo khí mà ngay cả Cổ Tộc cũng khó luyện chế được, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Vạn Bức lão tổ nhìn một màn trước mắt, tâm tình lại chấn động.
(chấn động quai mà nó không vỡ tim nhỉ?)

Kinh người, thật sự là quá kinh người, làm cho người ta khó có thể tin tưởng được a.

Lâm Phàm rất khó chịu với tên Vạn Bức lão tổ này, lão này một mình phiêu phù ở kia không có ra tay, mà chỉ vẫy tay kéo tới vô số huyết biên dường như muốn tiêu hao hết tất cả sức mạnh Lâm Phàm rồi cuối cùng đến bổ một đao.

Nhưng động thiên của Vạn Bức lão tổ này thật sự quá khó giải quyết.

Con Hắc Thiên Bức Vương này dường như bất tử bất diệt vậy, cứ chết đi một lần sẽ sống lại lần nữa.

Nếu như không nghĩ biện pháp khác tiêu diệt Hắc Thiên Bức Vương chỉ sợ đúng là có thể bị dây dưa đến chết.

- Tiên sư nó, đây là buộc ta phải ra đại chiêu a.

Tinh quang trong mắt Lâm Phàm lấp lánh, đã không thể nhịn được nữa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 532: Người, Dời Đại Chiến

- Đại Phàm Ca ra đây.
- Chủ nhân, thời khắc quan trọng này thì ta vẫn là đáng tin nhất.

Vào thời điểm Lâm Phàm triển khai lĩnh vực, một vị thiếu niên mặc xiêm y màu đỏ cực kỳ hèn mọn chạy ra, mỗi một lần nhảy lên đều có sương mù nồng nặc bay ra.

Lâm Phàm đối với những tinh linh công pháp này thật là hết biết nói sao.

Việc có thể dung nhập Đại Phàm Ca vào trong lĩnh vực là điều Lâm Phàm không thể ngờ được.

Có điều theo Lâm Phàm đoán, tất cả những thứ này đều là công lao của hệ thống, trong hệ thống có một hạng công năng là Dung hợp nhưng Lâm Phàm rất ít sử dụng, vậy mà đến khi ngưng luyện ra Lĩnh vực Lâm Phàm phát hiện công năng Dung hợp rất ít sử dụng vào lúc này lại bạo phát ra uy lực vô cùng lớn.

- Chủ nhân triển khai Đại Phàm Ca, chúng ta chạy mau.

Phi Thiên tiếp tục đâm thủng cơ thể Hắc Thiên Bức Vương, giờ khắc này nhìn thấy một màn sương mù dày đặc giăng kín trong động thiên, Tịch Quang và Long Huyền cũng kinh hoảng hô.

Giống như gặp phải chuyện chủ nợ vậy, chớp mắt liền biến mất trong động thiên rồi đi tới bên người Lâm Phàm.

- Chủ nhân, không nên ngộ thương.

Thượng Cổ Đại Yêu đang đánh nhau cùng với Bức Thần mà vẫn phải lo lắng về màn sương mù này.

Vạn Bức lão tổ nhìn thấy những làn sương mù này, nội tâm cũng vô cùng nghi hoặc, không biết những thứ này rốt cuộc là cái gì?

- Hắc Thiên Bức Vương, nuốt chửng những sương mù này cho ta.

Bây giờ thắng lợi đang ở trước mắt, Vạn Bức lão tổ đương nhiên không thể để xuất hiện sai lầm gì.

Mặc dù không biết những sương mù này rốt cuộc là thứ gì, thế nhưng Hắc Thiên Bức Vương có thể hấp thụ vạn vật trong thiên địa nên Vạn Bức lão tổ rất tin tưởng vào nó.

Chít chít!

Hắc Thiên Bức Vương bay về hướng sương mù sau đó không chút do dự hấp thụ hết.

Tinh linh Đại Phàm Ca nhìn thấy con dơi này đang hấp thụ Đại Phàm Ca cũng phải trợn mắt há mồm mà nhìn, hắc không dám không nghĩ tới sẽ có sinh linh chủ động hút Đại Phàm Ca.

Nhìn sương mù dày đặc từ từ giảm dần Vạn Bức lão tổ cười đến điên cuồng.

- Ha ha, người còn thủ đoạn gì nữa thì dùng nốt đi, lão phu vốn chỉ muốn lấy Đạo khí, bây giờ nghĩ lại rồi, nhất định phải hút não của người, lấy được tất cả tri thức của người, những thủ đoạn này tuy rằng không ra làm sao nhưng lại khá hiếm thấy.

Vạn Bức lão tổ cười âm trầm.

Nhưng trong chớp mắt, tiếng cười Vạn Bức lão tổ lập tức im bật như bị người ta bóp cổ vậy.

Khuôn mặt âm trầm giờ khắc này từ từ thay đổi trở nên đỏ ửng.

- Người....

Trong ánh mắt Vạn Bức lão tổ hiện lên vẻ hoảng sợ, thân thể không ngừng lùi lại, kinh hãi nhìn Lâm Phàm.

- Đây là tình huống gì? Hắc Thiên Bức Vương hấp thụ Đại Phàm Ca, cái tên này chẳng lẽ cũng hút Đại Phàm Ca luôn?

Lâm Phàm nhìn dáng dấp lúc này của Vạn Bức lão tổ thì liền đoán ra có chuyện gì.

Nghĩ kĩ thì con Hắc Thiên Bức Vương này rút tinh khí của các sinh linh, sau đó nhất định sẽ truyền cho Vạn Bức lão tổ.

Hiện tại nó đang hấp thụ Đại Phàm Ca, như vậy kết quả cuối cùng tất nhiên là đem Đại Phàm Ca truyền tới cho hắn.

Đại Phàm Ca là một thứ thần kỳ, cho dù người mạnh tới cỡ nào mà lỡ hút nó vào thì chắc chắn không thể kiềm chế được, sống không bằng chết thôi.

Chít chít!

Con Hắc Thiên Bức Vương kia không ngừng rống lên, vốn là khí thế hung bạo thế nhưng lúc này lại giống như uống rượu say vậy mà đi đứng không vững vậy, hồng quang trong mắt cũng ảm đạm

đsydNBmAuyđúi.

Xì xì! Xì xì!

Hai cánh chấn động, sau đó con Hắc Thiên Bức Vương tan rã ra từng con dơi nhỏ.

Từng con dơi nhỏ nhìn nhau, đã từng là sinh vật máu lạnh giờ đây lại nhìn nhau trù mến, thời khắc này dưới cái nhìn của bọn chúng đối phương thật là đẹp.

- Ta té, táng tận thiên lương a.

Lâm Phàm quay đầu đi, gương mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ, thật sự là quá cầm thú đi mà, cũng may không có ai ở đâu, đỡ làm tổn hại danh dự của tiểu gia.

Thượng Cổ Đại Yêu vốn đang áp chế Bức Thần, giờ khắc này bỗng nhiên Bức Thần hoàn toàn cuồng bạo, cả người Thượng Cổ Đại Yêu run lên, hần phát hiện hai con mắt Bức Thần đột nhiên thay đổi trở nên bốc hỏa, phảng phất như phát hiện được người tình vậy.

- Thượng Cổ Đại Yêu, người mau trở về, nếu không sẽ thảm đấy.

Lâm Phàm hướng về phía Thượng Cổ Đại Yêu hô to.

Thượng Cổ Đại Yêu nhìn Lâm Phàm lại nhìn Bức Thần một chút, cuối cùng ngay lập tức trở về trong Yêu Thành.

Mà trong chớp mắt khi Thượng Cổ Đại Yêu trở về, Bức Thần đập về phía Yêu Thành như muốn cùng Thượng Cổ Đại Yêu đại chiến ba trăm hiệp.

Lâm Phàm vung tay áo một cái, trong nháy mắt thu hồi Yêu Thành lại, nếu như Thượng Cổ Đại Yêu bị Bức Thần cười, như vậy chỉ sợ sẽ làm cho Thượng Cổ Đại Yêu từ đây sẽ để lại vết thương lòng vĩnh viễn nha. Cảm giác thân thể của chính mình đã không còn thuần khiết, lại bị một con dơi làm bẩn.

Ngay lúc Yêu Thành biến mất, Bức Thần nhìn về phía Lâm Phàm.

Tim Lâm Phàm đột nhiên run lên, bà mẹ nó không ổn, té gập.

- Ẩn thân.

Đối với sinh vật đã hấp thu Đại Phàm Ca, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không giao thủ với bọn hắn bởi vì... lòng từ bi bao la của hắn không cho phép hắn đối xử với chúng như với các sinh vật bình thường khác.

Thật ra là hắn sợ bị thông thôi.

- A! Vô liêm sỉ, khói mù này rốt cuộc là cái gì?

Vạn Bức lão tổ giờ khắc này tức giận gầm thét lên, trong nội tâm có một luồng sức mạnh không nói rõ không ngừng sôi trào, dường như muốn khống chế thần thức của hắn.

Lâm Phàm đang trong trạng thái ẩn thân, ngậm miệng không nói, an tĩnh phiêu phù trong động thiên, giả câm giả điếc.

Vạn Bức lão tổ giờ khắc này điên cuồng hét lên, hắn cảm giác mình sẽ không chống lại được cỗ lực lượng này, hắn đột nhiên phát hiện mấy Bức Thần đang bay về phía hắn.

Đôi mắt đỏ máu mở to nhìn chòng chọc vào Vạn Bức lão tổ.

Vạn Bức lão tổ thấy được trong mắt nó có cảm giác vô cùng hưng phấn, thậm chí khiến Vạn Bức lão tổ càng thêm hoảng sợ chính là giữa hai chân Bức Thần lại có một cái gì đó đen thui như núi cao, vô cùng cứng chắc.

- Người... Người muốn làm gì? Đừng lại đây!

Hoa cúc Vạn Bức lão tổ đột nhiên căng thẳng, trong lòng có cảm giác không ổn.

Chít chít!

Đáp lại Vạn Bức lão tổ chính là một tiếng gào thét che khuất bầu trời của Bức Thần, trong mắt chúng, hoa cúc của Vạn Bức lão tổ chính là đồ vật bọn chúng yêu thích nhất lúc này.

- Bức Thần Ma Quật, vạn bức tiêu tan, tiêu tan a....

Nhưng lời Vạn Bức lão tổ còn chưa nói hết đã bị Bức Thần bao phủ, mà nhất trụ kinh thiên của Bức Thần lại càng khổng lồ, trực đảo hoàng long, cũng không biết đảo ở nơi nào.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu sáng khoái....

Tác dụng Đại Phàm Ca đối với Vạn Bức lão tổ phải nói là hung uy tuyệt thế, thời gian tác dụng so với trước đây còn lâu hơn, mạnh hơn.

Một tay che trời, Bức Thần nắm chặt Vạn Bức lão tổ trong lòng bàn tay, hồng bào bay lượn, tóc dài phấp phới.

Một hồi đại chiến khiến người khác không đành lòng nhìn.

Thiên địa rung động, mưa máu bay vút qua.

Lâm Phàm không đành lòng quay đầu đi, sợ cảnh này làm mù mắt chó.

- Vô cùng thâm a.

Trận đại chiến này khiến Lâm Phàm bất ngờ.

Tinh linh Đại Phàm Ca hai tay ôm vai, dương dương tự đắc, dường như rất thỏa mãn với kiệt tác của mình.

Mà Tịch Quang và Long Huyền lại trợn mắt ngoác mồm, vô cùng kinh ngạc.

- Cực kỳ tàn ác.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 533: Vạn Bức Lão Tổ Chết Uất Ức

Lâm Phàm thật là xấu hổ, một màn táng tận thiên lương này làm sao có thể tồn tại trong đất trời, thật là làm nhục anh danh của tiểu gia, là người ép ta ra đại chiêu thôi đó.

Có điều đây cũng là một màn khiến Lâm Phàm vui vẻ, sáng khoái.

Vạn Bức lão tổ Thần Thiên Vị tầng thứ ba Động Thiên cảnh, thực lực mạnh hơn mình rất nhiều thế nhưng thực lực mạnh mẽ này là xây dựng dựa trên động thiên.

Nói đơn giản là Vạn Bức lão tổ là một vị hoàng đế có lãnh thổ mệnh mông nhưng không có binh sĩ, mà Lâm Phàm lại là người không có lãnh thổ nhưng trong tay lại có vô số binh sĩ.

Đây là bản chất của biến hóa.

Hiện tại Đại Phàm Ca bạo phát ra uy lực kinh thiên động địa của mình, trực tiếp đánh tan thế tiến công của Vạn Bức lão tổ, như vậy những chuyện còn lại đối với Lâm Phàm là vô cùng đơn giản.

Có điều đàn dơi nhỏ nhiều vô kể kia vẫn là một chuyện khó giải quyết, nếu như không giết được toàn bộ rất có thể sẽ nhóm lửa trên người.

May mà những con dơi nhỏ này đã bị Đại Phàm Ca làm cho lung lạc tâm trí, giờ đây đối với chúng nó mà nói trong đầu chỉ có đam và hưởng thụ, sau đó đối lại hưởng thụ và đam. Cho nên cũng dễ xử lý hơn.

Nếu như để cho mấy người Hồng Vân nhìn thấy dáng vẻ Vạn Bức lão tổ hiện giờ, tuyệt đối sẽ kinh sợ đến mức con người đều rút ra ngoài.

Bởi vì rất khủng bố, tàn nhẫn, Vạn Bức lão tổ thật là ngờ táng tận thiên lương, súc sinh đến mức dơi cũng không buông tha.

Lâm Phàm vốn là muốn dùng Phi Thiên thừa dịp tấn công bất ngờ đâm chết Vạn Bức lão tổ.

Nhưng khi nhìn thấy Tịch Quang và Long Huyền làm vẻ mặt đáng thương, Lâm Phàm đành phải bỏ qua ý định này.

Nhìn thấy một màn biến thái như thế làm khí linh cũng phải sợ hãi.

Có điều Lâm Phàm nghĩ tới theo như lời Hồng Vân tiên tử, Vạn Bức lão tổ này cực kỳ khó giết, chỉ là không biết trình độ khó giết này đến cùng là như thế nào.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

Lâm Phàm đá một cước, hư không rung động, hạt giống chân pháp vận chuyển, đánh về phía đàn Đàn dơi nhỏ dày đặc.

Trong chớp mắt, trong động thiên đột nhiên chấn động, hủy diệt cước đầy trời xuất hiện đá về hướng đàn Đàn dơi nhỏ.

- Nhân tộc ghê tởm, ta nhất định phải giết ngươi, hút sạch tất cả tinh khí của ngươi để ngươi trở thành một cái xác khô.

Vạn Bức lão tổ tức giận gào thét, tuy rằng vẻ mặt rất là phần nộ thế nhưng thân thể lại bán đứng hắn.

Một con dơi nhỏ đang bị Vạn Bức lão tổ nắm ở trong tay đùa bỡn, ra vào liên tục khiến con dơi muốn khóc thét.

- Đáng ghét.

Vạn Bức lão tổ giờ khắc này thật muốn nổi điên, hắn muốn dừng lại nhưng không thể khống chế thân thể.

- Vạn Bức lão tổ, kêu lớn lên một chút đi, cảm thụ bản tâm của mình thật tốt, sống thật với bản thân của mình, hướng đến đỉnh cao của cuộc sống.

Lâm Phàm dùng từ ngữ nghiêm trang để nói về sự biến thái của mình.

Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước là một trong tứ đại tà thuật của Lâm Phàm.

Những tà thuật này còn chưa tới trạng thái đỉnh cao, nhưng với sức mạnh bây giờ cũng đã là nghịch thiên rồi, đây là bí kỹ độc môn của Lâm Phàm, trong cả vũ trụ chỉ có một mình Lâm Phàm có thể triển khai.

Ầm! Ầm!

Một tiếng vang vọng lại, đàn dơi nhỏ chịu một cước này, toàn bộ đều đã mất sức chiến đấu, từng con từng con run rẩy rơi trên mặt đất, muốn bay lên lần thứ hai nhưng cảm giác đau đớn lại hành hạ chúng.

Chít chít!

Tiếng kêu to bén nhọn, vô cùng thâm hiểm, nếu như chúng nó có thể mở miệng nói chắc chắn sẽ phẫn nộ chửi bới tên Lâm Phàm biến thái, ít ra phải cho chúng hưởng thụ xong đã chứ

Thời khắc này, đến bên cạnh Vạn Bức lão tử, Lâm Phàm không chút do dự, lập tức lấy ra vĩnh hằng chi phủ.

- Phá diệt.

Vung ra một rìu dường như cắt rời thiên địa, một nhát rìu xuyên qua động thiên lướt về phía Vạn Bức lão tổ, sức mạnh to lớn, đối với Vạn Bức lão tổ không có bất kỳ thứ gì phòng bị mà nói, căn bản là không có cách chống đỡ, trong nháy mắt bị chém thành hai khúc.

- Quả nhiên rất khó giết.

Lông mày Lâm Phàm chau lại, không nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở, như vậy Vạn Bức lão tổ còn chưa chết.

- Người không giết được ta đâu.

Trong chớp mắt, Vạn Bức lão tổ gào thét:

- Ở trong động thiên này, người không có khả năng giết được ta.

- Hừ, dưới tay ta không có thứ gì bất tử.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, dĩ nhiên sẽ không tin lời Vạn Bức lão tổ.

Chính mình tu luyện tầng thứ chín Huyết Hải ma công cảnh giới Tích huyết sống lại cũng không dám nói là bất tử, một con dơi thôi có bản lĩnh gì mà dám nói mình bất tử.

Tinh quang trong mắt Lâm Phàm toả sáng, trong nháy mắt đánh ra trăm nghìn chương, các loại công pháp như hạ bút thành văn.

- Nhất Chỉ Tịch Diệt.

Trường bào Lâm Phàm bay lượn trôi nổi trong hư không, tay phải nhẹ nhàng hướng về động thiên lấy chỉ tay làm chuẩn, đẩy ra từng đợt từng đợt gợn sóng khiến động thiên trong hư không từng tắc từng tắc nứt toác.

Hàng vạn dơi nhỏ trong nháy mắt hóa thành tro tàn, mà Vạn Bức lão tổ cũng đã chết vô số lần, nhưng mỗi một lần đều trong chớp mắt phục sinh trước mặt Lâm Phàm.

- Vô liêm sỉ, người không giết được lão phu đâu, mặc dù không biết người đã làm gì với lão phu nhưng lão phu đã có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh này đang từ từ tiêu tán, chỉ cần chờ lão phu hoàn toàn

khống chế được nguồn sức mạnh này, lão phu sẽ để cho người sống không bằng chết.

Hai mắt Vạn Bức lão tổ hắt lên những tia máu giận dữ hét.

Lâm Phàm cúi đầu trầm tư, chẳng lẽ Vạn Bức lão tổ này thật sự không giết chết được.

Tuyệt đối không thể, thế gian này không có sinh linh nào là bất tử, cho dù Tuyên cổ được xưng là Chí Cao cũng có một ngày phải chết.

Vạn Bức lão tổ này nhất định là dựa vào động thiên.

- Cho hắt thêm một chút thuốc.

Lâm Phàm hơi vung tay, đem chuyện này giao cho tinh linh Đại Phàm Ca.

- Vâng, chủ nhân.

- Khà khà, xú dơi, không nên xem thường ta.

Tinh linh Đại Phàm Ca cười một tiếng, tiếng cười đê tiện này khiến Vạn Bức lão tổ phải dựng đứng cả tóc gáy.

- Chủ nhân, ta vừa phát hiện, người mỗi một lần giết Vạn Bức lão tổ liền có mấy trăm con dơi nhỏ nổ tung, ta nghĩ Vạn Bức lão tổ có thể phục sinh vô hạn hẳn là có liên quan đến đàn dơi này.

Long Huyền vẫn luôn quan sát hiện trường mở miệng nói.

- Há, là thế này phải không?

Lâm Phàm hiểu ra, một đạo kiếm ý gào thét bay vút qua đám xuyên Vạn Bức lão tổ, sau đó quan sát toàn bộ động thiên.

Quả nhiên như Long Huyền nói khi Vạn Bức lão tổ chết đi, lập tức có trăm con dơi nhỏ nổ tung, hóa thành một đám mưa máu dung nhập vào

trong động thiên.

- Hóa ra nguyên nhân người có thể sống lại vô hạn chính là cái này, để ta đoán được là tàn đời người rồi, chuẩn bị di ngôn đi, há há.

Lâm Phàm cười nói.

- Đáng ghét.

Sắc mặt Vạn Bức lão tổ cực kỳ âm trầm, hẳn không nghĩ tới sẽ bị người này nhìn thấu.

Lâm Phàm không có nói thêm cái gì, cầm vĩnh hằng chỉ phủ trong tay, hơi nhắm mắt, tinh khí không ngừng tăng lên trên, pháp lực ngưng tụ, một luồng ánh sáng mênh mông ngưng tụ trên vĩnh hằng chỉ phủ.

Nguồn sức mạnh này hóa thành một điểm ánh sáng không ngừng cô đọng, sức mạnh ẩn chứa trong đó làm cho người ta sợ hãi.

- Tuy rằng phá tan động thiên của người có chút không quá thực tế, thế nhưng giết tất cả dơi nhỏ của người thì không thành vấn đề.

Lâm Phàm bước một bước, hai tay cầm Vĩnh Hằng Chỉ Phủ, hung hăng bổ về động thiên.

- Không!

Vạn Bức lão tổ tê tâm liệt phế gầm to, hẳn không nghĩ tới bản thân mình sẽ chết trong tay một tên Nhân tộc.

Phương pháp bất tử bất diệt của hắn lại bị nhân loại ghê tởm này nhìn thấu, hẳn không phục a.

Hào quang hiện ra, một rìu này của Lâm Phàm ẩn chứa sức mạnh vô biên, cắt rời hư không, khi rìu lướt qua đến đâu thì ở đó không còn một bụi cây ngọn cỏ, đàn dơi nhỏ không kịp kêu lên đã hóa thành tro tàn, tiêu tan trong động thiên.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn chấn động động thiên, số dơi đếm không xuể hoàn toàn tiêu tan, mà Vạn Bức lão tổ giờ khắc này cũng bị một rìu khiến cho hóa thành tro tàn.

- Keng, chúc mừng đã giết được Vạn Bức lão tổ.
- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 200000.
- Keng, chúc mừng thu được mảnh vỡ động thiên.
- Keng, chúc mừng thu được Ma Công Vạn Bức Bất Diệt.

Lâm Phàm không nghĩ tới Vạn Bức lão tổ mang đến không ít kinh nghiệm, còn có một quyển công pháp.

Mảnh vỡ động thiên của Vạn Bức lão tổ không hề cứng rắn như Uy Quân Vương, bởi vậy Lâm Phàm trực tiếp luyện hóa dung nhập nó vào lĩnh vực, bù đắp thiếu hụt lĩnh vực của mình, khiến cho nó càng kiên cố hơn, càng cường đại hơn làm cơ sở cho động thiên sau này.

Chỉ là Ma Công Vạn Bức Bất Diệt khiến Lâm Phàm có chút nhức đầu.

- Chủ nhân, Ma Công Vạn Bức Bất Diệt này nếu như cho ta tu luyện, ta sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Thượng Cổ Đại Yêu nói.

Lâm Phàm lật xem một lượt Ma Công Vạn Bức Bất Diệt, đây là một môn công pháp cực kỳ tà môn, có điều đối với Thượng Cổ Đại Yêu thì đúng là rất tốt, ném cho Thượng Cổ Đại Yêu để nó tự tu luyện đi.

- Chủ nhân, mau mau luyện một ít Thánh Dương Đan đi, nếu không tốc độ tu luyện của chúng ta thật sự là quá chậm.

Thượng Cổ Đại Yêu nói.

Lâm Phàm nghe được lời Thượng Cổ Đại Yêu thì không kiềm được câu chửi thề, bà mẹ người chứ gấu à, người thẳng cấp như vậy còn kêu tu luyện còn chậm?

Có điều có Thánh Dương Đan đúng là ung dung hơn, Vạn Bức lão tổ tuy rằng hơi khó nhẫn, thế nhưng nếu như sử dụng Thánh Dương Đan thì có thể nổ tung động thiên của Vạn Bức lão tổ.

Đáng tiếc Thánh Dương Đan khó luyện a.

Mình có ngốc đến mức không đi giết quái kiếm kinh nghiệm mà cứ ngày ngày luyện Thánh Dương Đan đâu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 534: Trần Ngập Mùi Thuốc Súng

- Xem ra Thủy Hỏa bí cảnh e rằng không dễ chơi.

Lâm Phàm nhìn chăm chú ở phương xa, ở xa như vậy mà vẫn cảm nhận được khí tức, có một hơi thở Đạo khí xung thiên phóng thẳng vào đám mây trên trời.

Hơn nữa còn không chỉ một nơi, xem ra khắp tứ phía đều có tranh đấu.

"Thủy Hỏa bí cảnh" là một bí cảnh chưa bao giờ bị khai phá, hiển nhiên đã rơi vào mắt rất nhiều người.

Nơi cất giữ bảo bối này, coi như bảo bối có nhiều hơn nữa cũng là sỏi nhiều thịt ít, không đủ chia sẻ, hơn nữa nguy cơ từ tứ phía, xem ra cần phải cẩn trọng một chút mới được.

Sau đó Lâm Phàm đuổi theo phương hướng mấy người Hồng Vân tiên tử rời đi.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, hư không rung động, tại chỗ đó xuất hiện mấy người đàn ông, một người nam tử trong đó hơi nhướng mày, một ngón tay nhẹ nhàng vẽ một cái.

- Vạn Bức lão tổ bị giết chết, rốt cuộc là có ai bản lãnh này?

Sắc mặt nam tử hơi đổi, hơi nghi hoặc một chút, thực lực Vạn Bức lão tổ mặc dù không phải quá mạnh, thế nhưng động thiên lại ảo diệu, vô cùng quái dị rất khó giết chết được.

- La huynh, Thủy Hỏa bí cảnh này của cải nhiều kinh người, loại người như Vạn Bức lão tổ tham lam vô độ, đá vào tấm sắt bị giết cũng là bình thường.

Một người đàn ông khác có tướng mạo lạnh lùng, hai con mắt một âm một dương, trong đó có Âm Dương Chi Khí lưu chuyển, phảng phất có thể điên đảo càn khôn, chuyển đổi vạn giới.

- Thủy Hỏa Đại Đế chính là cường giả vạn cổ, một đời tích lũy của cải nhiều vô kể, đặc biệt là chân đế Thủy Hỏa quý giá nhất, nếu như có được chân đế Thủy Hỏa thì có thể lấy được truyền thừa của Thủy Hỏa Đại Đế, chúng ta không thể để người khác đoạt đi được.

Một tên nam tử trong tay cầm quạt giấy nói, tên nam tử này hào hoa phong nhã, thế nhưng trên người thời khắc đều tản ra một cỗ sát ý, cỗ sát ý này mịt mờ vô thường.

Thế nhưng tia sát ý ấy lại lúc ẩn lúc hiện chấn động tâm thần, khiến người ta trầm luân trong giết chóc vô tận.

- Đoạt Mệnh Thư Sinh, ba người chúng ta đã nói rất rõ ràng, kết bạn mà đi, kì ngộ nhìn duyên phận, nếu như ai đâm sau lưng thì đừng trách ta trở mặt vô tình.

La Nghị lạnh lùng nói.

- Đây là chuyện đương nhiên, được rồi, chúng ta đi thôi, lần này trưởng lão Vân Tông đến không ít, thực lực đúng là rất mạnh, có chút vương tay chân, cẩn thận mới được.

Nam tử có cặp mắt trắng đen rõ ràng hờ hững cười nói.

....

Giờ khắc này Lâm Phàm nhìn tình huống bên trong Thủy Hỏa bí cảnh, càng thâm nhập sâu càng cảm giác Thủy Hỏa Đại Đế không hề đơn giản, mở ra bí cảnh thứ nguyên, linh khí thiên địa dày đặc vô cùng.

Đặc biệt là khắp nơi đều có linh thảo, tuy cấp bậc các loại linh thảo không cao nhưng đối với Lâm Phàm thì lại có chút tác dụng.

Một đường phi hành mà đến, linh thảo khắp nơi cũng bị Lâm Phàm thu gặt.

Có lọt nổi vào mắt xanh người khác hay không thì chẳng biết, nhưng đối với Lâm Phàm thì bất kì thứ gì kể cả cỏ dại đi chăng nữa khi bỏ vào hệ thống vẫn đều có thể luyện ra thần đan.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía trước, ba người Hồng Vân tiên tử, Thiên Vân, Mộc Thanh đều đứng tại nơi đó, mà xung quanh cũng có một đám người, đều dừng lại nghỉ ngơi.

- Mọi người chú ý, có người đến.

Lúc này, trong đám người có một người đàn ông cảm giác được gợn sóng hư không, nhất thời biến sắc lập tức đề phòng.

Hắn không nghĩ tới có người có thể tránh né tra xét của hắn, mãi đến tận thời điểm người đó tới tận nơi hắn mới phát hiện trong hư không rung động.

Sắc mặt các đệ tử Vân Tông ngưng lại, vô cùng cảnh giác.

Sau khi bọn họ đi vào lại bị mất dấu các trưởng lão, ở bên trong Thủy Hỏa bí cảnh bọn họ cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ gặp phải cường giả.

Hồng Vân tiên tử nhìn người tới, sắc mặt nhất thời vui vẻ, vội vã tiến lên:

- Mọi người không cần kinh hoảng, hắn là bằng hữu của ta.

Mọi người nghe được lời Hồng Vân tiên tử, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Vân và Mộc Thanh nhìn thấy Lâm Phàm, trong lòng cũng vui vẻ, đối với Thiên Vân mà nói cái tên này tuy rằng rất thân thiết với Hồng Vân sư muội thế nhưng làm người không tệ lắm, cũng không có chán ghét như lúc trước, vì lẽ đó Thiên Vân đối với Lâm Phàm cũng chỉ là lúc trước có chút khúc mắc, hiện tại sớm đã không còn.

- Người không sao chứ?

Hồng Vân tiên tử không nghĩ tới Lâm Phàm tới nhanh như vậy, các nàng cũng vừa mới gặp lại đồng môn.

- Không có chuyện gì, Vạn Bức lão tổ này có chút vướng tay chân, có điều đã xong rồi.

Lâm Phàm nói, sau đó nhìn về phía những người xung quanh.

Khí tức những người này khác nhau, chủng tộc cũng khác nhau, có điều thực lực lại không tệ, có cảnh giới Thần Thiên Vị, cũng có cảnh giới Hoang Thiên Vị.

Có điều tu vi những người này nếu như gặp phải Vạn Bức lão tổ chỉ sợ không chống đỡ nổi mấy chiêu.

- Vạn Bức lão tổ chết rồi?

Hồng Vân cả kinh, có chút không dám tin tưởng.

- Đúng vậy, đã bị ta giết, Vạn Bức lão tổ thủ đoạn tuy rằng quái dị, nhưng lại đụng phải ta là số hắc vận rồi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, Vạn Bức lão tổ này mặc dù là Động Thiên cảnh nhưng thực lực cũng không phải rất mạnh, cái mạnh chỉ là thủ đoạn hồi sinh vô hạn.

Thế nhưng sau khi bị Lâm Phàm nhìn thấu bí mật này, Vạn Bức lão tổ vẫn phải chết mà thôi.

Trong lòng Hồng Vân tiên tử vô cùng khiếp sợ, trưởng lão tông môn chưa từng có thể giết Vạn Bức lão tổ, mà hắn lại giết được, thủ đoạn này, thực lực này, đúng là kinh người a.

Lâm Phàm và những trưởng lão Vân Tông bây giờ không có khả năng so sánh với nhau, những trưởng lão kia chỉ là không có nhìn thấu bí mật động thiên của Vạn Bức lão tổ, bởi vậy sau khi giết Vạn Bức lão tổ xong cũng không biết hắn có thể dựa vào Hắc Thiên Bức Vương để phục sinh.

Có điều lần đó cũng đã làm cho Vạn Bức lão tổ bị thương nặng.

Hắc Thiên Bức Vương trong động thiên bị trưởng lão Vân Tông giết không còn một mống chỉ có một con Hắc Thiên Bức Vương trốn thoát.

Cuối cùng mất thời gian mấy năm, mới chậm rãi khôi phục như cũ.

- Hồng Vân, bằng hữu này của ngươi là ai?

Dẫn dắt đội ngũ này là một sư huynh Vân Tông, giờ khắc này nhìn thấy Lâm Phàm, trong ánh mắt lấp lóe một tia ánh sáng khinh thường.

- Vị này là Nhân tộc thiên kiêu, Lâm Phàm, khi ta bị Tà Minh đuổi giết, chính hắn đã cứu ta, mà khi gặp phải Vạn Bức lão tổ cũng là hắn đã mở ra một con đường để cho ta cùng các sư huynh sư tỷ đi trước, lần này mở Thủy Hỏa bí cảnh ta liền mời hắn cùng đi vào.

Hồng Vân tiên tử giải thích.

- Lâm Phàm, vị này chính là sư huynh của ta, Phương Vĩ Phong, Phương sư huynh.

Hồng Vân tiên tử cũng giới thiệu cho Lâm Phàm.

- Ngưỡng mộ đã lâu.

Đây là sư huynh đồng môn của Hồng Vân tiên tử, Lâm Phàm vẫn có chút lễ nghi, khách khí nói.

Phương Vĩ Phong nhìn Lâm Phàm một chút, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Hồng Vân tiên tử:

- Thủy Hỏa bí cảnh vô cùng quan trọng, không biết rõ ràng, làm sao có thể mang vào, người tốt và người xấu, không phải mắt thường là có khả năng nhìn thấu được.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, có chút không vui, cái tên này đầu óc có phải bị bệnh hay không, tiểu gia chưa từng đắc tội hắn, vừa thấy mặt đã muốn gây sự rồi à.

- Sư huynh, Lâm huynh hắn đã cứu mạng chúng ta, hơn nữa còn giết Vạn Bức lão tổ, có Lâm huynh ở đây, chúng ta cũng có thể có bảo đảm.

Thiên Vân đứng dậy nói.

- Khẩu khí thật lớn, có hăn ở đây thì chúng ta có thể bảo đảm? Thiên Vân người bây giờ cánh cứng cáp rồi, không đem Phương sư huynh đặt ở trong mắt.

Một tên đệ tử ở cạnh Phương Vĩ Phong đứng dậy khiển trách.

- Ngươi Thiên sư huynh, ý ta không phải như vậy.

Thiên Vân nói.

- Được rồi, nhóm trưởng lão đều không giết được Vạn Bức lão tổ, hăn có bản lĩnh này sao? Ai biết hăn để cho các người rời đi trước, có thể cùng Vạn Bức lão tổ mưu đồ bí mật gì hay không?

Ngụy Thiên cả vú lấp miệng em nói.

- Ngươi sư huynh, người làm sao có thể ngậm máu phun người như vậy.

Thiên Vân phản bác.

- Làm càn, không biết lớn nhỏ.

Ngụy Thiên trong nháy mắt đã ra tay.

Mà Phương Vĩ Phong đứng ở nơi đó, sắc mặt bình thường, không có ý ngăn cản, hiển nhiên cũng là hướng về Lâm Phàm thị uy.

Để cho hẳn biết rõ, ở đây ai mới thật sự là người lãnh đạo.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 535: Xung Đột

Lâm Phàm không ngờ tới chuyện này sẽ thành ra như vậy.

Tương thân tương ái ở nơi nào, làm sao một lời không hợp liền dạy dỗ đồng môn.

Thiên Vân không phải là nói một câu bênh vực mình thôi sao, vậy mà lại bị trừng phạt, thật quá bá đạo đi.

Ngụy Thiên đưa tay lên phát ra khí thế mạnh mẽ, chớp về phía Thiên Vân.

- Ngụy sư huynh, dừng tay.

Hồng Vân thấy Ngụy Thiên ra tay không chút lưu tình, sắc mặt cũng biến đổi.

"Liệt Không Trảo" cho dù là hư không cũng đều có thể bị phá tan chứ không cần phải nói tới thân thể máu thịt của Thiên Vân.

Thiên Vân thấy cảnh này, nội tâm rung động, hẳn biết đây là sư huynh đang thị uy với mình thế nhưng quy định Vân Tông sâm nghiêm vô cùng, hẳn căn bản không dám đánh trả.

Cho dù đánh trả cũng không phải đối thủ của Ngụy sư huynh.

Ngay trong nháy mắt này, Thiên Vân đột nhiên phát hiện một bóng người đứng chắn trước mặt mình.

Mà Ngụy Thiên nhìn thấy tên Nhân tộc chặn trước Thiên Vân, trong lòng cũng liên tục cười lạnh, sức mạnh không khỏi gia tăng, năm ngón

tay tản ra một đạo ánh sáng sắc bén, hướng về phía vai Lâm Phàm chớp tới, như muốn bóp nát hẳn.

Xoạt xoạt!

Một trận tiếng vang giòn giã vang lên, thế nhưng đây không phải là tiếng bả vai Lâm Phàm vỡ vụn, mà là ngón tay của Ngụy Thiên đang muốn tóm lấy bả vai Lâm Phàm, trong chớp mắt năm ngón tay phẳng phất như bị sức mạnh nào ngăn chặn đau đớn.

Một đạo kiếm ý xuyên qua từ bả vai, rơi xuống cánh tay Ngụy Thiên.

Máu tươi rớt xuống, bay lả tả trong bầu trời.

A!

Một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể Ngụy Thiên không ngừng lùi lại, tay phải như bị vạn kiếm xuyên qua, xuất hiện lỗ máu chằng chịt, trong lỗ máu này, còn có máu tươi ồ ạt chảy ra ngoài.

- Người....

Ngụy Thiên tức giận nhìn về phía Lâm Phàm, thế nhưng cảm giác đau đớn chỉ đủ để cho hắn hí lên một tiếng, kiếm ý chưa tiêu trừ vẫn ở trên cánh tay.

- Thiên Vân huynh là sư đệ người, người thân là sư huynh giáo huấn hắn không có gì đáng trách, thế nhưng Thiên Vân huynh là bằng hữu của ta, ở trước mặt ta bắt nạt bằng hữu của ta, đó chính là không đem Lâm Phàm ta để ở trong mắt, lần này chỉ là một lần dạy dỗ nho nhỏ cho người, nếu như người còn dám làm càn, cánh tay này của người ta sẽ chém đứt.

Lâm Phàm vô cùng khí thế nói.

Lửa giận trong lòng Ngụy Thiên cháy hừng hực, hắn không nghĩ tới tên này lại dám động thủ, hơn nữa còn dám đả thương cánh tay mình.

Thế nhưng Ngụy Thiên biết mình cùng người này có sự chênh lệch rõ ràng.

Nhưng hôm nay có nhiều đồng môn ở đây như vậy, Ngụy Thiên làm sao có thể để bị mất mặt.

- Nhân tộc người lai lịch không rõ, trà trộn vào Vân Tông chúng ta nhất định có ý đồ khác, mọi người xông lên bắt lấy hãn cho ta.

Ngụy Thiên giận dữ hét.

- Dừng tay.

Hồng Vân ngăn ở giữa hai người:

- Ngụy sư huynh, hiện tại chúng ta đang ở trong Thủy Hỏa bí cảnh, phát sinh nội đấu không phải là điều sáng suốt.

- Hồng Vân sư muội, người đây là muốn đứng về phía Nhân tộc?

Ngụy Thiên tức giận chưa nguôi, làm sao đồng ý dừng tay như vậy:

- Cho dù Đại sư huynh Liễu Ngân thích người nhưng nếu như người không lùi lại, đừng trách Ngụy Thiên ta không niệm tình đồng môn.

- Ngụy Thiên, ta với Liễu sư huynh không có quan hệ gì, nếu như người không phân rõ cho đúng sai bị trưởng lão biết, họ tuyệt đối sẽ không tha cho người.

Hồng Vân nói.

- Ngụy sư đệ, lui ra.

Đang lúc này, Phương Vĩ Phong bước lên trước, khí tức lẫm liệt như núi Ngũ Nhạc mênh mông cuồn cuộn.

- Sư huynh, ta...

Trong lòng Ngụy Thiên không phục, muốn tìm chỗ dựa.

- Lui ra.

Ngũ khí Phương Vĩ Phong vẫn bình thường như nước, thế nhưng Ngụy Thiên biết nếu như mình không lùi xuống, chỉ sợ cũng sẽ chọc cho sư huynh tức giận.

- Phương sư huynh, chuyện này hi vọng người làm chủ, hy vọng có thể bài trừ tất cả, đồng tâm hiệp lực, sống thật hòa thuận trong Thủy Hỏa bí cảnh.

Hồng Vân tiên tử nói.

Sắc mặt Phương Vĩ Phong âm trầm bất định:

- Hồng Vân sư muội, người cũng lui ra.

- Sư huynh....

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy biểu hiện của Phương sư huynh thời khắc này, trong lòng cũng cảm thấy không ổn.

- Lui ra.

Phương Vĩ Phong chợt quát một tiếng, sóng âm vô hình khiến Hồng Vân tiên tử chấn động, loại thủ đoạn này cũng cực kỳ cường hãn.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, biết chuyện này không thể hòa giải bằng mềm được rồi, chỉ là Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, rõ ràng không có chuyện gì, lại bị người khác ức hiếp.

Xem ra người hiền bị bắt nạt quả nhiên là sự thật.

Nếu như vừa nãy chính mình lấy tư thế hung hăng tuyệt đỉnh ra sân thì bây giờ lại là một kết quả khác.

- Lâm huynh, người cần trọng một chút, Phương sư huynh rất mạnh.

Thiên Vân đứng sau lưng Lâm Phàm nhỏ giọng nói.

Đồng thời trong lòng vô cùng tức giận bất bình, cho dù là đồng môn, sao lại có thể lấy thực lực ra để nói chuyện.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó bước lên trước, nhìn thẳng Phương Vĩ Phong:

- Người muốn đấu một trận, vậy thì đấu một trận, Lâm Phàm ta chưa bao giờ sợ bất cứ ai.

- Hừ, có can đảm, Ngụy sư đệ tài nghệ không bằng người không oán trách ai được, thế nhưng Ngụy sư đệ giáo huấn tiểu bối, người là người ngoài lại dám can thiệp, như vậy là không đem Vân Tông để vào trong mắt, hôm nay ta muốn nhìn một chút người có bản lĩnh gì, dám ra tay với người Vân Tông chúng ta.

Phương Vĩ Phong lạnh lùng nói.

- Lâm Phàm, người không nên vọng động.

Hồng Vân tiên tử ngăn ở Lâm Phàm trước mặt nói.

Lâm Phàm phóng kinh khí ra ngoài, đẩy Hồng Vân tiên tử ra một bên.

- Chuyện này đã không liên quan đến cô nương, cô đứng một bên nhìn là được rồi, vừa vặn ta cũng ngứa tay, muốn xem thực lực đệ tử Vân Tông làm sao, có tư cách ở trong Thủy Hỏa bí cảnh sống tiếp hay không?

Lâm Phàm không sợ trời không sợ đất làm sao lại sợ loại phế vật này, lời hay ý đẹp không muốn lại cứ ép người khác ra tay mới chịu, nhất định chính là thành phần bầm sinh thềm đôn.

Những đệ tử khác ở xung quanh giờ khắc này cũng rất bất ngờ, bọn họ không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.

Chẳng qua hiện nay là Phương sư huynh đã ra mặt, bọn họ tự nhiên không có tư cách can thiệp.

Chuyện tới nước này, Hồng Vân tiên tử cũng đã không còn bất kỳ biện pháp nào, không khỏi lui về phía sau vài bước, trong lòng lo lắng không ngớt.

Động thủ ở nơi như này, bất kể là ai bị thương, đều là tổn thất cho Vân tông.

- Lâm Phàm, xin công tử hạ thủ lưu tình.

Hồng Vân tiên tử biết Lâm Phàm lợi hại, nếu như giết chết Phương sư huynh như vậy chuyện này thật có thể làm lớn lên, cho dù có nàng nói giúp, tông môn cũng sẽ không buông tha cho Lâm Phàm.

- Yên tâm, ta tự có chừng mực, tên rác rưởi này mà cũng dám khiêu khích uy nghiêm của ta, nếu như không cho hắn chịu khổ một chút, còn thật không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lâm Phàm khinh thường nói.

- Nói khoác không biết ngượng, người lại dám nói ta rác rưởi, hôm nay cho dù là ai tới, cũng không thể nào cứu được mạng chó của người.

Trong mắt Phương Vĩ Phong bốc lên lệ khí chuẩn bị hạ sát thủ.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười lạnh lùng, tu vi của mình là Thần Thiên Vị tầng hai Lĩnh Vực cảnh, đến Vạn Bức lão tổ tu vi Động Thiên Cảnh cũng không địch lại mình, tên nhãi nhép này dám làm cản trước mặt tiểu gia, nhất định phải đánh cho má người nhìn không ra.

- Chết cho ta.

Phương Vĩ Phong chợt quát một tiếng, pháp lực toàn thân phun trào, áo bào phất phới giống như cờ trong gió vậy.

Trong lúc xuất thủ, thân hình hắt lấp loé, pháp lực như dòng lũ, tụ tập hợp trong lòng bàn tay, chưởng phong kinh hồn đánh về phía Lâm Phàm.

Trong chớp mắt, Phương Vĩ Phong Thiên Biến Vạn Hóa, xung quanh tất cả đều là thân ảnh, hư hư thật thật, khiến người khác không thể nhận rõ đến cùng người nào là Phương Vĩ Phong thật sự.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 536: Thổ Huyết Hôn Mê

-Đây là “Vân Điện Thân Pháp”, thân pháp tối cao của tông môn, nghe nói khi tu luyện đến cảnh giới cao nhất thì người nhẹ như mây, vô hình vô thể, thiên biến vạn hóa, căn bản không phân rõ thật giả.

-Tính cách của Phương sư huynh vốn là có chút nóng nảy, lại thêm tên Nhân tộc này cũng không nhường dù chỉ một tí, nếu có thể hạ mình một chút thì sẽ không sẽ có chuyện như vậy rồi.

-Phương sư huynh tu luyện Lĩnh Vực đã muốn tới cảnh giới tâm tùy ý động, khoảng cách đến Động Thiên cảnh đã không còn xa.

-Cái tên Nhân tộc này có lẽ cũng không hay ho gì, một chương này của Phương sư huynh thật sự là quá mạnh, căn bản đã vượt qua Lĩnh Vực cảnh.

Các đệ tử xung quanh cũng thảo luận sôi nổi, đối với Phương sư huynh, bọn họ hơi than phiền mà không dám nói gì khác, Phương sư huynh rất mạnh mẽ, bọn họ làm sao dám ngỗ nghịch.

Hiện giờ thế nhưng lại có một tên Nhân tộc không biết trời cao đất rộng kia, hoàn toàn chọc giận Phương sư huynh, chỉ sợ hôm nay không phải đứt tay đứt chân đơn giản như vậy rồi.

Phương Vĩ Phong là sinh linh bản thổ ở Cổ Thánh Giới, từ nhỏ đã lớn lên tại Vân Tông, vĩnh viễn đều là một bộ dáng trong thiên hạ này lão tử là lớn nhất.

Cho dù sau này có người gia nhập Vân Tông, thực lực có hơn Phương Vĩ Phong thì chắc chắn vẫn phải nể mặt hấn ba phần, sẽ không

quá chấp nhật với hần.

Bất quá hiện giờ là ở bên ngoài, không có ai ư cái tính nết của Phương Vĩ Phong.

Ngụy Thiên nhìn Lâm Phàm cười lạnh, hần muốn xem cái tên đáng ghê tởm này phải quỳ dưới chân Phương sư huynh cầu xin tha thứ.

"Thân pháp của tông môn này có chút thần kỳ."

Lâm Phàm nhìn thấy biến hóa của Phương Vĩ Phong, có chút hiếu kỳ với thân pháp này.

Muốn biết một tông môn có cường đại hay không cần nhìn kỹ công pháp của đệ tử bên dưới.

Từ thân pháp của tông môn này, theo Lâm nhận định thì đúng là bất phàm.

Người nhẹ như mây, nhìn như có thực thể, nhưng kỳ thực lại không có.

Như mây như khói, thần bí khó lường, thay đổi liên tục, thiết giả khó phân.

Ngay khoảnh khắc đó, Phương Vĩ Phong xuất hiện ở phía sau Lâm Phàm, mang theo một chương vô cùng uy lực đánh tới gáy của Lâm Phàm.

Ý đồ của hần là muốn đánh Lâm Phàm thành ngớ ngẩn.

-Cẩn thận. Hồng Vân tiên tử vẫn lo lắng, trận đấu so tài này nàng căn bản không muốn nhìn thấy.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Phương sư huynh hạ độc, nàng ta lại lo lắng Lâm Phàm bởi vì thủ hạ lưu tình mà trúng phải độc thủ của Phương sư huynh.

-Chết đi. Khóe miệng Phương Vĩ Phong lộ ra một nụ cười dữ tợn, tên đáng ghét này, dám can đảm đối nghịch với lão tử, vậy lão tử sẽ đánh hẳn đến tàn phế mới thôi.

Lâm Phàm đưa lưng về phía Phương Vĩ Phong cười nhẹ.

Thân pháp thần kỳ có năng lực như thế nào.

Ở Huyền Hoàng giới, Lâm Phàm kia cũng là người ở bên trong sinh tử đi ra, mỗi một trận chiến, người nào mà không kinh thiên động địa, mạo hiểm vạn phần.

Nếu hẳn dễ đánh bại như Phương Vĩ Phong tưởng thì có lẽ bao nhiêu năm qua đúng là sống uổng rồi.

Ngay lúc này, Lâm Phàm xoay người nâng nhẹ tay lên, vươn một ngón tay ra, ngón tay này bình thản vô thường, không có một tia lực lượng gợn sóng.

Nhưng một màn tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Những người xung quanh dụi rồi lại dụi mắt, cứ tưởng mình bị hoa mắt.

Một chương vô cùng cường đại đó của Phương sư huynh thế nhưng lại bị một ngón tay nhẹ nhàng vươn lên này chặn lại.

Nhất Chỉ Tịch Diệt!

Chớp mắt, từ trung tâm ngón tay phát ra từng đạo gợn sóng.

Xoạt! Xoạt!

Hư không xung quanh phảng phất như bị giáng xuống một đòn nghiêm trọng, giống như một tấm gương, không ngừng nứt ra, hóa thành một từng mảnh vỡ nhỏ.

Sắc mặt Phương Vĩ Phong biến sắc, trong mắt hần lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn đột nhiên phát hiện, một chương cường hãn này của hắn giống như bị một vách tường chặn lại.

Mà trên ngón tay vẫn truyền đến một cỗ lực lượng không thể ngăn chặn, không ngừng phá nát hư không, đến cả cánh tay của hắn cũng như muốn vỡ nát.

-Đáng giận. Phương Vĩ Phong nổi giận gầm lên một tiếng, muốn thoát ra.

Nhưng một chỉ này có sức hút như vô tận, bám chặt vào lòng bàn tay của Phương Vĩ Phong, cho hắn có dùng bao nhiêu sức cũng không giãy ra được.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

-Người năm lần bảy lượt khiêu khích ta, vốn là ta nên giết chết người, nhưng vì người là sư huynh của Hồng Vân tiên tử nên ta sẽ tha tội chết cho người, chẳng qua cũng phải để cho người nhớ kỹ một chút.

Phá!

Lâm Phàm khẽ quát một tiếng, một luồng Yên Diệt chi lực xuất hiện, bàn tay của Phương Vĩ Phong hóa thành từng đợt từng đợt tro bụi tiêu tán vào bầu trời.

A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Phương Vĩ Phong rống lên.

-Hạ thủ lưu tình a. Hồng Vân tiên tử vội nói.

Lâm Phàm búng ngón tay một cái, cơ thể Phương Vĩ Phong giống như đạn pháo đột nhiên bay đi rồi ngã xuống trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Chúng đệ tử xung quanh tròn mắt há mồm khi nhìn thấy một màn trước mắt, sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt, bọn họ không nghĩ tới người vô cùng cường hãn như Phương sư huynh thế nhưng đối phương chỉ cần dùng một ngón tay là có thể trấn áp.

Ngụy Thiên run rẩy tay chân, hần đột nhiên phát hiện tên Nhân tộc ở trước mắt này thật sự quá là kinh khủng

Phương Vĩ Phong tức giận gào thét, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, ánh mắt khó tin ấy đã biến thành phần nộ, oán hận, cái ánh mắt đó bắn về phía Lâm Phàm như là có huyết hải thâm cừu.

-Đáng giận, người lại dám hủy diệt bàn tay ta, ta muốn giết người. Phương Vĩ Phong rống giận.

-Đừng tìm chết như thế chứ, ta giữ lại một mạng này cho người chỉ là do nể mặt Hồng Vân thôi, nếu người không biết tốt xấu thì ta sẽ không phiền tiền người đi gặp tổ tiên đâu đấy. Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng.

-Ta muốn người chết..... Phương Vĩ Phong hai mắt đỏ ngầu, hiển nhiên đã bước vào trạng thái hóa điên.

-Được rồi Phương sư huynh. Hồng Vân tiên tử nói.

-Cút. Phương Vĩ Phong điên cuồng giận dữ hét lên, thân thể chấn động, một cỗ lực lượng bá đạo đột nhiên bùng phát.

“Vân Điện Chi Lực.”

Hồng Vân tiên tử không nghĩ tới Phương sư huynh thế nhưng lại thi triển bí pháp.

Vân Điện Chi Lực chính là cái võ công chí cao, bao quát chúng sinh, vô số người trong thiên hạ đều muốn học nhưng lại không học nổi.

Phốc! Phốc!

Hai ngậm máu tươi phun ra ngừng tụ trước mặt Phương Vĩ Phong, biến ảo thành đủ loại hình dạng, cuối cùng hình thành một cây trường kiếm màu đỏ.

Cây trường kiếm mềm mại khó nắm giữ, mặt trên thân kiếm trôi nổi một pho tượng Vân Hoàng, tôn lên sự bá đạo uy nghiêm của vị Vân Hoàng kia, khí tức lạnh liệt, chiếu khắp thiên hạ.

Phương Vĩ Phong cầm Vân Hoàng Kiếm trong tay, ngay lập tức hợp lại làm một với Vân Hoàng, tiến về phía Lâm Phàm, thân kiếm chấn động, hơi thở hỗn hốt, khí tức phát ra cực kỳ hung bạo, thề phải cho Lâm Phàm táng mạng tại đây.

Lâm Phàm lạnh nhạt đứng ở nơi đó nhìn thấy khuôn mặt bức thiết của Hồng Vân tiên tử liền gật nhẹ đầu.

Vẫn là phải giữ lại mạng cho tên này, nhưng mà không thể tha thứ đơn giản được.

Lâm Phàm khép hai ngón tay lại, một đạo linh khí vờn quanh hai ngón tay.

Ong!

Một trận âm thanh ong ong truyền đến, thân ảnh Lâm Phàm trong nháy mắt liền biến mất

"Quang Bất Lưu Thu."

Trong chớp mắt, thiên địa đã trở lại bình thường, không có bất cứ dao động gì.

Một ánh hào quang chợt lóe lên.

-Ha ha!

Phương Vĩ Phong cười ha hả, hẳn vừa mới cảm giác được Vân Hoang Kiếm đâm qua thân thể của đối phương

-Người đang cười cái gì? Nhưng ngay lúc này lại có một thanh âm truyền đến, sắc mặt Phương Vĩ Phong đột nhiên thay đổi, vẻ mặt đầy vẻ không dám tin.

-Người làm sao có khả năng.

Phương Vĩ Phong không thể tin được tất cả những thứ này, rõ ràng lúc đó có cảm giác đã đâm thủng được hắn, nhưng tên này vì sao, vì sao còn sống..

-A.....

Nhưng vừa lúc đó, bên trong đám đệ tử cũng truyền ra từng trận âm thanh hoảng sợ của một cô gái.

Đồng thời còn có một ít tiếng cười cùng tiếng thảo luận của đám đệ tử.

Đột nhiên Phương Vĩ Phong cảm thấy cả người lạnh lẽo, khi cúi đầu nhìn thấy được thì sắc mặt nhất thời đại biến.

Cảm thấy hổ thẹn, phẫn nộ, điên cuồng, cừ hận.....

-Không nghĩ tới thứ đồ chơi kia của Phương sư huynh lại giống như củ lạc, đây là lần đầu tiên ta gặp đấy.

Ngay lúc này, trong thiên địa truyền đến thanh âm của Lâm Phàm.

Nhưng thanh âm này đối với Phương Vĩ Phong thì nó mang lại sự nhục nhã vô cùng.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Phương Vĩ Phong không chịu được, phun máu đầy trời.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 537: Lăng Mộ Đại Đế

"Đinh, chúc mừng Quang Bất Lưu Thu thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng Quang Bất Lưu Thu thăng cấp."

Thăng liên tục hai cấp, thật sự làm Lâm Phàm vui mừng.

Có một điều mà Lâm Phàm cũng không ngờ tới chính là tuyệt kỹ này lại mạnh như vậy, ngay cả Lâm Phàm cũng không biết mình đã cởi quần áo Phương Vĩ Phong ra bằng cách nào.

Khi đám đệ tử xung quanh nhìn thấy Phương sư huynh trần như nhộng thì cả gương mặt bọn họ liền ngơ ra.

Thậm chí một ít nữ đệ tử rất có hảo cảm với Phương sư huynh, khi nhìn thấy cái đồ chơi nhỏ như hạt đậu trong đũng quần hắn thì mỗi người đều lộ ra vẻ ghét bỏ, tất cả hảo cảm trong lòng giờ đã biến mất không sót một thứ gì nữa.

Muốn danh tiếng hay là muốn thỏa mãn sung sướng?

Dĩ nhiên là phải chọn cái sau rồi.

Bất quá khi mọi người phát hiện Lâm Phàm nhìn về phía bọn họ, từng người từng người đều mãnh liệt run rẩy, vạ phần lo sợ.

Bọn họ biết, Phương sư huynh trần như nhộng, tuyệt đối là do Nhân tộc này làm ra.

Khủng bố, thật sự là quá khủng bố.

Trong nháy mắt quần áo đều bị cởi sạch, loại thủ đoạn này nếu như sử dụng trên người bọn họ thì sẽ khủng bố cỡ nào đây.

Mà cũng là bởi vì chiêu này của Lâm Phàm đã làm cho không ít nữ đệ tử dâng lên nỗi sợ hãi.

Nếu như chọc giận đối phương rồi bị lột sạch như Phương sư huynh thì quá là kinh khủng.

Hồng Vân cũng có chút bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Lâm Phàm, nàng không nghĩ tới Lâm Phàm lại ra một chiêu biến thái như vậy.

Nàng biết thực lực của Lâm Phàm so với Phương sư huynh mạnh mẽ hơn nhiều, thế nhưng lại không nghĩ tới hẳn lại có chiêu thức kia... “cường đại” như thế.

- Hồng Vân, nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta cũng nên xuất phát. Lâm Phàm cẩn thận suy nghĩ một chút thì không nên dùng Quang Bất Lưu Thu, nhất là dùng ở nơi đông người, một chiêu này hơi có khiếm nhã thật, ừ lần sau phải lựa chỗ vắng rồi dùng.

Có điều dùng cũng đã dùng rồi, thôi mặc kệ nó đi, coi như là trừng phạt tội lỗi xược của tên này.

Đám đệ tử vừa rồi đang vây quanh người Phương Vĩ Phong đều thành thành thật thật đứng một chỗ, không dám có bất kỳ hành động nào.

"Được." Thân thể của Hồng Vân tiên tử khẽ run lên, trong lòng vẫn có hơi sợ Lâm Phàm.

Bởi vì một chiêu vừa rồi thật sự là quá biến thái, căn bản không cho người khác có cơ hội phản ứng a.

Phương sư huynh mặc dù không mạnh như Lâm Phàm nhưng vẫn là một nhân vật cường hãn, thế nhưng lại bị lột sạch quần áo đến cả cơ hội che trym cũng không có.

Nếu như Lâm Phàm làm thế với nàng e rằng hàng họ gì của nàng cũng lộ hết ẩmt.

Giờ khắc này trong lòng Thiên Vân phần chấn không thôi, hẳn không nghĩ tới thực lực của Lâm Phàm lại mạnh như vậy, nhưng khi nghĩ đến nếu như trở lại tông môn, Phương sư huynh phát hết lên trên người hẳn thì lại trở thành bị kịch rồi.

Có điều Thiên Vân cũng không nói gì, ở trong tông môn, mặc dù chịu khổ một chút nhưng ít ra sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nghĩ lại có thể nhìn thấy bí mật nhỏ của Phương sư huynh, Thiên Vân cũng thấy đáng giá, thì ra cái đó của Phương sư huynh chỉ bé như hạt đậu thôi a

Tin tức này chỉ cần trở về tông môn liền sẽ truyền đi thật xa.

Ha ha....

Đám người Lâm Phàm tiếp tục chạy đi, dọc theo đường đi cũng gặp không ít sinh linh.

Những sinh linh này không thuộc về bất kỳ chủng tộc nào, hết thảy đều là do linh khí thuần túy của Thủy Hỏa bí cảnh thai nghén ra.

Ở trong quá trình phi hành, Lâm Phàm nhìn thấy bên trong một cái khe có một người khổng lồ một đầu sáu tay cùng một người khổng lồ khác đang chém giết lẫn nhau, nhưng ngay chớp mắt hai người khổng lồ này liền bị kiếm ý của Lâm Phàm chém chết, tinh thần khí hùng hậu dung nhập vào bên trong "Yêu Thành" giúp tăng cường sức mạnh của nó.

- Mọi người nhìn xem, phía trước có một cánh cửa cực lớn đang mở ra. Bỗng dưng Thiên Vân chỉ về phía xa nói.

Lâm Phàm nhìn theo, quả nhiên ở phía xa có một cánh cửa cực lớn cao gần nghìn trượng.

Có điều vào lúc này cánh cửa cực lớn đang mở ra, mà ở bên trong nó là một cái vòng xoáy to lớn màu đỏ lam.

- Trong này phải chẳng là lăng mộ của Thủy Hỏa Đại Đế. Hồng Vân tiên tử mở miệng nói.

Lâm Phàm không biết vòng xoáy này đến cùng là thông tới chỗ nào, sau khi quan sát thì thấy trên cánh cửa lớn được điêu khắc rất nhiều đồ án thần bí cùng phù văn.

Đặc biệt là hai người khổng lồ trên đó đưa tới sự chú ý của Lâm Phàm.

Một đỏ, một lam, hai người khổng lồ này trông rất sống động.

- Hai người khổng lồ này chẳng lẽ là do Thủy Hỏa Đại Đế khắc lên sao? Trong lòng Lâm Phàm trong có chút nghi hoặc, hai người khổng lồ này tuy nói chỉ là hình khắc vào đá thế nhưng lại có một toát ra luồng khí tức cường hãn.

- Nơi này có lưu lại ký hiệu của các trưởng lão. Lúc này Hồng Vân đang thăm dò bên trong vội vàng hô.

Đám người Lâm Phàm hạ xuống mặt đất hỏi:

- Ký hiệu gì?

- Các trưởng lão đã giao đấu với người khác, và đã tiến vào bên trong lăng mộ." Hồng Vân tiên tử nói.

Lúc này ở trước mặt đám người Lâm Phàm chỉ có hai con đường, một cái chính là đi vào, một cái khác chính là bỏ đi.

- Lần này cũng là do chúng ta bất cẩn rồi, không nghĩ tới mở ra Thủy Hỏa bí cảnh lại bị vô số cường giả chú ý, chúng ta có thể sống đến bây giờ cũng đã là chuyện cực kỳ may mắn rồi. Hồng Vân tiên tử nói.

Mặc dù bọn họ đều có tu vi Thần Thiên Vị, thế nhưng những cường giả kia có thể cùng các trưởng lão đánh đến bất phân thắng bại thì dĩ nhiên ít nhất là Thần Thiên Vị tầng bốn, tầng năm.

Nếu như gặp phải những cường giả này, trong nháy mắt liền có thể bị bọn họ chém chết.

Hồng Vân tiên tử nhìn về phía mọi người rồi nói:

- Các vị đồng môn, ở bên trong nguy cơ trùng trùng, nếu có ai không muốn đi vào, có thể trốn trước chờ các trưởng lão đi ra rồi cùng rời khỏi nơi này.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

- Hồng Vân sư tỷ, tỷ đã nói, cơ duyên là do trời, nên nghe theo mệnh trời, lần này có thể tới bí cảnh Thủy Hỏa đã là một loại cơ duyên, ta muốn vào xem có thể gặp phải cơ duyên của mình hay không. Một thiếu niên có khuôn mặt vuông vức, trong mắt lập loè khát vọng có thể trở nên mạnh hơn.

- Cơ duyên trong Thủy Hỏa bí cảnh đếm không xuể, nếu như không thử một lần thì sẽ tiếc nuối cả đời.

Đối với mọi người thì dù sao đã đi tới đây rồi, nếu như không thử một chút thì tuyệt đối không thể an lòng mà về được.

- Tốt, nếu đã như vậy thì chúng ta liền đi vào, ở bên trong này sinh tử do trời định, tất cả phải lấy an toàn làm trọng. Hồng Vân tiên tử nói.

....

Lông mày Lâm Phàm nhíu lại, phương xa có vài đạo khí tức mạnh mẽ đang kéo đến.

- Mau vào đi thôi, lại có người đến rồi. Lâm Phàm nói.

- Đi.

Mọi người không do dự nhiều, lập tức đi vào vòng xoáy kia.

Trong chớp mắt, mọi người đều biến mất, một màu đen kịt trước mắt làm Lâm Phàm phải trợn đôi mắt tìm kiếm những người khác, lại phát hiện ra xung quanh không có một bóng người.

Lâm Phàm phát hiện nơi này giống như là một cung điện dưới lòng đất, mà địa cung này cực kỳ rộng rãi, thậm chí nhìn không thấy đáy.

Ở trong cung điện dưới lòng đất này, dựng lên rất nhiều tượng đá cao lớn, những tượng đá này trông rất sống động, tay cầm binh khí.

- Xem ra hết thảy người tiến vào đều bị phân tán đến nhiều nơi, đây cũng là một cơ hội hiếm có, trước tiên cần phải tìm bảo tàng của Thủy Hỏa Đại Đế. Lâm Phàm không có bất cứ do dự gì vụt lên từ mặt đất bay về phía xa.

Ngay lúc đó Lâm Phàm liền biến sắc, có một bóng đen đầy sát ý đi tới từ phía trước.

Thời điểm mà Lâm Phàm thấy rõ mục tiêu liền phát hiện cái cái tượng đá có chút cao lớn kia chẳng biết đã chuyển động từ lúc nào.

Hai tròng mắt nguyên bản trống rỗng của những tượng đá uy vũ này bỗng hiện lên lửa cháy hừng hực, binh khí trong tay vào đúng lúc này cũng bổ tới hướng Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 538: Có Còn Biết Nhục Không

Thạch Đầu Cự Nhân cao cỡ trăm trượng phát ra khí tức uy mãnh, tay cầm một cây búa to chém xuống một cú như sét đánh từ hư không.

Ầm!

Thân hình Lâm Phàm lóe lên tránh khỏi đòn này, lực phá hoại của tên khổng lồ này khiến hắn cũng phải ghen hòng nhìn trôn trời.

- Sức mạnh thật lớn.

Mặt đất của Thủy Hỏa bí cảnh bị một búa này chém xuống nứt ra một vực sâu không thấy đáy.

Cơ thể Lâm Phàm giống như một con linh xà, lấp loé ở bên cạnh tên khổng lồ, trên ngón tay phát ra ánh sáng giáng một đòn lên trên đỉnh đầu của Thạch Đầu Cự Nhân.

Dưới một cỗ sức mạnh tràn ngập tính hủy diệt, Thạch Đầu Cự Nhân nháy mắt hóa thành tro bụi, tan vào không khí.

"Đinh, chúc mừng đánh chết Khôi Lỗi Cự Nhân Thần Thiên Vị tầng hai Lĩnh Vực cảnh."

"Đinh, kinh nghiệm tăng lên 50000."

"Đinh, chúc mừng thu được bùa chú Khôi Lỗi Cự Nhân."

"Bùa chú Khôi Lỗi Cự Nhân: Có thể triệu hoán một Khôi Lỗi Cự Nhân tu vi Thần Thiên Vị tầng hai Lĩnh Vực cảnh chiến đấu vì mình."

Lâm Phàm vuốt vuốt bùa chú màu xám tro, tâm tư cũng bắt đầu chuyển động.

Khôi Lỗi Cự Nhân tại Thần Thiên Vị tầng hai này, mặc dù là tu vi Lĩnh Vực cảnh nhưng mà vẫn chưa hoàn chỉnh, chỉ có sức mạnh ở tầng hai Lĩnh Vực cảnh thôi.

Sàn sạt!

Ngay lúc này, một trận tiếng vang truyền vào tai Lâm Phàm, phía trước có một tên Thạch Đầu Cự Nhân khác không ngừng lay động, vô số hòn đá rơi xuống.

"Lại là chuyện gì xảy ra đây?" Trong lòng Lâm Phàm vạn phần kinh ngạc, không biết ở chỗ này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

"Không thể đánh mãi với những tên khổng lồ này được, nhất định phải tìm đường đi ra khỏi đây." Trong nháy mắt khi Lâm Phàm suy nghĩ trong đầu thì Chỉ Xích Thiên Nhai liền phát động, trong chớp mắt, thân ảnh của Lâm Phàm xuất hiện ở cách xa trăm trượng nhưng lại không tiến lên được nữa.

Bởi vì trước mặt có một nguồn sức mạnh vô hình ngăn cản bước chân của Lâm Phàm, nguồn sức mạnh này ôn hòa như nước, thế nhưng lại vô cùng cứng rắn.

Lâm Phàm đánh một quyền vào bức tường vô hình ấy, trong nháy mắt tạo nên vài đạo sóng gợn, sau đó khôi phục lại như thường, không hề có một chút động tĩnh nào.

Tình hình trước mắt này làm Lâm Phàm có chút kinh ngạc, sức mạnh của một quyền này hẳn là người rõ nhất, nhưng khi đánh vào tầng bình phong vô hình ấy chỉ có thể tạo ra vài đạo sóng gợn, đây rốt cuộc là thứ đồ chơi gì.

Ngay lúc đó, Thạch Đầu Cự Nhân mới vừa đi ra kia lại tiếp tục đánh về phía Lâm Phàm.

Thần Thiên Vị tăng ba Động Thiên cảnh.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy Thạch Đầu Cự Nhân này thì cả khuôn mặt đều ngưng trọng, lăng mộ này của Thủy Hỏa Đại Đế chẳng lẽ là muốn đẩy người khác vào chỗ chết.

Nhưng trong nháy mắt khi Thạch Đầu Cự Nhân này xuất thủ, Lâm Phàm liền vui vẻ trong lòng, Thạch Đầu Cự Nhân này mặc dù là Thần Thiên Vị tăng ba Động Thiên cảnh, thế nhưng lại không có tu luyện thành động thiên.

Lâm Phàm nở nụ cười, không có động thiên thì ở trong mắt Lâm Phàm nó chỉ là một con cạp giấy mà thôi.

Thân hình Lâm Phàm lóe lên, tốc độ thật nhanh vượt qua tất cả, Mặt Nhật Thiên Tai Thần Quyền trong nháy mắt nổ ra, cú đấm này mang theo uy lực như tận thế đánh xuống, đập lên người của tên khổng lồ.

Xoạt xoạt!

"Đinh, chúc mừng đánh chết Thạch Đầu Cự Nhân Thần Thiên Vị tăng ba Động Thiên cảnh.."

"Đinh, kinh nghiệm tăng lên 100000."

"Đinh, chúc mừng thu được bùa chú Khôi Lỗi Cự Nhân."

"Không có tu thành động thiên, cho nên kinh nghiệm được thêm ít như vậy, hơi có chút đáng tiếc." Lâm Phàm cảm thấy tiếc vì kinh nghiệm tăng lên quá ít.

Tất cả những thứ này đều là do Thủy Hỏa Đại Đế làm ra, nhưng Thủy Hỏa Đại Đế này chẳng lẽ ăn no rồi ngủ không có việc gì làm, tạo ra những tên Thạch Đầu Cự Nhân này làm gì?

Trong một không gian đơn độc khác

Thiên Vân chém chết tên Thạch Đầu Cự Nhân đầu tiên, tên Thạch Đầu Cự Nhân này có tu vi Thần Thiên Vị tăng một Chân Pháp cảnh.

"Rốt cuộc nơi này là địa phương nào? Thực lực của những tên khổng lồ này thực sự quá mạnh." Thiên Vân xem xét tình huống xung quanh, trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng.

Không biết những người khác thế nào rồi.

Nhưng ngay thời điểm khi Thiên Vân quyết định tìm biện pháp rời khỏi nơi này thì lại xuất hiện thêm một Thạch Đầu Cự Nhân.

"Thần Thiên Vị tăng hai?" Thiên Vân cảm nhận được sức mạnh to lớn của Thạch Đầu Cự Nhân này, vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ thực sự phải bỏ mạng ở đây sao?

Nhưng vào lúc này cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể mạnh mẽ đánh bại nó.

Thạch Đầu Cự Nhân này mặc dù không có tu luyện Lĩnh Vực, thế nhưng đối với Thiên Vân thì nó vẫn là một cường giả khó có thể địch lại được.

Thạch Đầu Cự Nhân đánh trúng Thiên Vân, mặt hắc nhất thời đen như màu đất, hẳn biết mình cách cái chết không xa rồi.

Nhưng vào chính thời điểm một quyền của Thạch Đầu Cự Nhân đánh vào trên người Thiên Vân, phía sau hắc lại đột nhiên xuất hiện một cái hố đen hút hắc vào.

- Người không có tư cách tiến vào lăng mộ Đại Đế, đi ra ngoài đi. Thạch Đầu Cự Nhân trong nháy mắt thu tay lại, trở về chỗ cũ, lần thứ hai tiến vào giấc ngủ say.

- Ta sẽ trở lại. Thiên Vân nghe được lời này của Thạch Đầu Cự Nhân liền cảm thấy vô cùng đau “trúng”, không nghĩ tới mới vừa vào đến lại cứ như vậy mà đi ra rồi.

Khu vực này lại khôi phục sự yên tĩnh.

....

"Chí cao vô thượng, trăm phá hư không, Vô Cực kiếm ý." Lâm Phàm giơ tay lên, lấy chưởng làm kiếm, chém về hướng Thạch Đầu Cự Nhân.

Những Thạch Đầu Cự Nhân vô cùng vô tận này đã khiến cho Lâm Phàm cảm thấy hơi khó chơi.

Hơn nữa mỗi một lần đánh chết một Thạch Đầu Cự Nhân liền sẽ ra tới một con Thạch Đầu Cự Nhân khác mạnh hơn.

Điều đáng vui mừng ở đây chính là, những Thạch Đầu Cự Nhân này mặc dù có sức mạnh nhưng mà lại không có kĩ xảo, bởi vậy Lâm Phàm tạm thời vẫn xử lí chúng được, không có nhiều áp lực cho lắm.

Nhưng theo cảnh giới càng ngày càng cao của Thạch Đầu Cự Nhân, tuy không có tu luyện được những kĩ xảo của cảnh giới tương xứng nhưng cũng rất khó giải quyết.

"Đinh, chúc mừng đánh chết Thạch Đầu Cự Nhân Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh."

"Đinh, kinh nghiệm tăng lên 150000."

"Đinh, chúc mừng thu được bùa chú Khôi Lỗi Cự Nhân."

Sau khi chém chết thêm một Thạch Đầu Cự Nhân Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời Lâm Phàm cũng bị những Thạch Đầu Cự Nhân này làm cho phát hỏa, ngược lại hắn muốn xem xem, Thủy Hỏa Đại Đế còn có thể làm ra cái thứ đồ chơi gì nữa.

Sàn sạt!

Âm thanh thức tỉnh Thạch Đầu Cự Nhân truyền đến lần thứ N, Lâm Phàm đã bắt đầu chửi má nó, đây là cái quái gì vậy, cuối cùng đã xong chưa, đã ba lần rồi, làm người cũng không thể quá đáng như vậy nha.

Chẳng lẽ thật sự coi tiểu gia ta là siêu nhân à.

"Mẹ kiếp, quá đáng rồi nha." Lâm Phàm chột quát một tiếng, không đợi Thạch Đầu Cự Nhân này động thủ đã trực tiếp ra tay.

Hai Đạo kiếm khí xoay tròn đánh tới vị trí của Thạch Đầu Cự Nhân.

Sau đó Lâm Phàm không chút do dự lấy bùa chú ra sử dụng, trong nháy mắt liền có bốn Thạch Đầu Cự Nhân xuất hiện mãnh liệt nhào tới.

"Muốn đánh nhau à, ai sợ ai, so đấu pháp lực chứ gì, tiểu gia chơi chết người." Pháp lực của Lâm Phàm dâng trào ra, một tay che trời, năm ngón nắm lại đánh về cái đầu to lớn của Thạch Đầu Cự Nhân.

Rống!

Thạch Đầu Cự Nhân nổi giận gầm lên một tiếng, sức mạnh phun ra, bốn con Khôi Lỗi Cự Nhân không thể tới bên cạnh nó, trong nháy mắt liền bị đánh tan thành mảnh vỡ.

Lâm Phàm thấy vậy thì không chút do dự.

Phá!

"Yêu Thành" cùng "Phi Thiên" đột nhiên nện lên trên người Thạch Đầu Cự Nhân.

Ầm ầm!

Lúc này Lâm Phàm cảm thấy áp lực cực lớn, khí tức liên tục tăng lên.

"Phá Diệt Nhất Kích."

Lâm Phàm triển khai toàn bộ công pháp, hết thảy hạt giống chân pháp trong nháy mắt vận chuyển, một nguồn sức mạnh bùng nổ ra vô vàng ánh sáng oanh kích về Thạch Đầu Cự Nhân.

Hạt giống chân pháp xoay rất nhanh, từng vị tinh linh công pháp uy nghiêm vô biên, triển khai các loại tuyệt kỹ mệnh mông oai hùng, che lấp bầu trời.

Ầm! Ầm!

Thạch Đầu Cự Nhân gặp phải công kích liên tiếp như vậy thì không ngừng tan vỡ.

"Đinh, chúc mừng đánh chết Thạch Đầu Cự Nhân Thần Thiên Vị tầng năm Nguyên Thần cảnh."

"Đinh, kinh nghiệm tăng lên 200000."

"Đinh, chúc mừng thu được bùa chú Khôi Lỗi Cự Nhân."

Lâm Phàm thở hỗn hển, hết sức rồi, đừng đến nữa nếu như còn đến vậy thì tiểu gia thật sự tiêu rồi

Những Thạch Đầu Cự Nhân này tuy rằng chỉ có sức mạnh, nhưng khi sức mạnh đến mức độ nhất định, coi như không có tu luyện thành kỹ năng thần diệu của cảnh giới thì Lâm Phàm vẫn rất vất vả.

Thời khắc này, Lâm Phàm cũng cảm thấy cực kỳ đau trứng như Thiên Vân, chẳng lẽ cuộc khiêu chiến này không bao giờ kết thúc, đến cuối cùng hẳn không đấu lại địch rồi bị những Thạch Đầu Cự Nhân này giết chết thì phải làm sao.

Mà giờ khắc này tại một khu vực khác.

Hồng Vân tiên tử tuy rằng tu vi chỉ ở Thần Thiên Vị tần một Chân Pháp cảnh thể nhưng lại có thể khiêu chiến đến Thần Thiên Vị tầng ba

Động Thiên cảnh, đáng tiếc chỉ có thể tới đây, vẫn bị sức mạnh của Thạch Đầu Cự Nhân này nghiền ép.

Hồng Vân tiên tử cũng bị Thạch Đầu Cự Nhân này cho một quyền oanh kích.

Nguyên bản Hồng Vân tiên tử cho rằng phải bỏ mạng ở đây, thế nhưng chớp mắt khi đang bị Thạch Đầu Cự Nhân oanh kích nàng cũng bị một cái hố đen hút vào.

"Khiêu chiến thành công, tiến vào vào lăng mộ của Thủy Hỏa Đại Đế."

....

"Đến đây, tiểu gia không sợ các người, có bản lĩnh thì tới đây, ca rắc hành cho, không tới là đồ rùa đen." Lâm Phàm nhìn Thạch Đầu Cự Nhân trước mặt, tức giận đến mức gầm thét như điên.

Quá đáng, thật sự là rất quá đáng, quá đáng lắm luôn đó.

Cái gì mà Thủy Hỏa bí cảnh, hoàn toàn chính là lừa đảo. Phản đối chơi kiểu đa cấp

Liên tục không ngừng, có còn biết nhục hay không đây.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 539: Bi Kịch Xảy Ra

Lâm Phàm bây giờ đang cực kỳ tức giận, Thủy Hỏa Đại Đế này nhất định là một con hàng thích hãm hại người khác, làm gì có ai muốn người khác đi vào lăng mộ của mình lại còn làm ra nhiều loại thử thách như vậy, đây không phải là bẫy người sao?

Lâm Phàm rất là khó chịu đối với Thủy Hỏa Đại Đế này, nếu như bây giờ hắn còn sống, bảo đảm Lâm Phàm sẽ đem hắn đánh đến cha mẹ đều nhận không ra, tất nhiên là nếu đánh thắng được hắn đã, với tu vi như hiện giờ thì tạm tha cho hắn.

Ngay ở thời điểm Lâm Phàm đang phiền muộn, hư không bỗng hơi chấn động lên.

Lâm Phàm không khỏi ngưng trọng, không biết lại có món đồ quý quái gì muốn đi ra nữa đây.

Những Thạch Đầu Cự Nhân này đánh không lại tiểu gia, xem ra là đem tới thứ gì còn ác hơn rồi.

Nhưng khi Lâm Phàm nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện trong không gian thì lông mày cũng nhíu lại.

- Người là ai? Lâm Phàm cảnh giác hỏi.

Người trước mắt này không phân biệt được nam nữ, đeo mặt nạ trên mặt, thân thể ẩn giấu trong bộ trường bào.

- Người đi vào lăng mộ của ta nhưng lại không biết ta là ai à? Một đạo âm thanh không nhận rõ nam nữ được truyền ra từ người đeo mặt nạ.

- Thủy Hỏa Đại Đế? Trong lòng Lâm Phàm không khỏi khó hiểu một hồi, không thể nào, những Thạch Đầu Cự Nhân này không làm gì được tiểu gia nên bây giờ hắn muốn tự mình động thủ à.

Có điều không đúng, Thủy Hỏa Đại Đế này không phải đã chết rồi sao? Làm sao có khả năng xuất hiện ở đây.

- Người rốt cuộc là ai? Thủy Hỏa Đại Đế đã chết rồi. Lâm Phàm cảnh giác nói, đồng thời cũng lén lút bắt đầu bố trí.

Nhất định sẽ có một trận chiến đấu phát sinh, hơn nữa khí tức của cái tên này không hề tầm thường, dị thường khủng bố.

Thủy Hỏa Đại Đế không có mở miệng mà chỉ trôi nổi ở trong hư không nhìn Lâm Phàm, trong lòng hơi kinh ngạc.

Tuy rằng những Thạch Đầu Cự Nhân chỉ có sức mạnh thuần túy nhưng cũng chưa từng có người nào có thể vượt cấp khiêu chiến nhiều lần như vậy, chuyện này quả thật không thể tưởng tượng nổi, có điều càng là như vậy càng tốt, chỉ có hạng tuyệt đại thiên kiêu mới có thể tiếp thu truyền thừa của nàng.

Đây cũng là cơ hội để cứu nàng đi ra ngoài.

- Đây chỉ là Nguyên Thần của bản Đế hóa thân thành, người đã có tư cách tiến vào lăng mộ của bản Đế, không cần chống đối, bản Đế đưa người cái này. Thủy Hỏa Đại Đế nói.

Nhưng trong lòng Lâm Phàm đã bắt đầu chửi má nó, không cần chống đối, chẳng lẽ thật sự coi tiểu gia là ngốc sao.

- Tốt, đưa ta cái gì đó đi đi. Ngoài miệng tuy rằng Lâm Phàm đồng ý, thế nhưng lại lén lút bố trí các tuyệt chiêu biến thái của mình.

"Đại Phàm Ca" vô sắc vô vị, vô hình vô ảnh, không có bất kỳ gợn sóng nào chính là Thánh phẩm khi chuẩn bị đánh lén.

Thủy Hỏa Đại Đế chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Phàm, từ bên trong trường bào vươn ra một bàn tay khiến cho Lâm Phàm kinh ngạc.

Bàn tay này, nhẵn nhụi bóng loáng, trắng nõn như ngọc, năm ngón tay dài nhỏ, móng tay óng ánh trong suốt, không hề giống bàn tay của một người đàn ông a.

"Tiên sư nó, ta lấy nó làm gì, tự quay tay sao?" Trong lòng Lâm Phàm thầm mắng.

Ngay khi Thủy Hỏa Đại Đế đã đến gần, thân hình Lâm Phàm liền lấp lóe.

- Hừ, muốn lừa gạt tiểu gia, người còn quá non nớt.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm biến mất tại chỗ, không gian xung quanh trong nháy mắt bị một đoàn sương mù bao phủ.

- Lĩnh Vực.

Ở trong chớp mắt Thủy Hỏa Đại Đế đang sửng sờ, lĩnh vực của Lâm Phàm liền mở ra, đem Thủy Hỏa Đại Đế vây trong đó.

- Xem người còn dám tự xưng là Thủy Hỏa Đại Đế nữa không? Ngày hôm nay tiểu gia sẽ cho người thành đầu heo. Lâm Phàm tức giận mắng, đánh về phía Thủy Hỏa Đại Đế.

"Người...." Thủy Hỏa Đại Đế không ngờ tới tên này vậy mà lại không tin tưởng mình, tuy nhiên cũng có chút tán thưởng, có chút trí tuệ không phải là kẻ thiếu năng, bây giờ cần phải nhìn kĩ xem tiềm lực của người này ra sao.

Mặc dù Thủy Hỏa Đại Đế bây giờ đây chỉ là một tia Nguyên Thần hóa thân thể nhưng có thực lực của nàng vẫn vượt xa Lâm Phàm.

Có điều Thủy Hỏa Đại Đế đang có ý định muốn nhìn một chút tiềm lực của Lâm Phàm, cho nên đã hạ thấp thực lực của bản thân.

Trong lúc hai người giao thủ, hư không không ngừng bị phá nát, nhưng sau đó lại không ngừng dung hợp.

Sương mù quần quanh, liên tục bao phủ Thủy Hỏa Đại Đế. Lâm Phàm rất vui vẻ, thời điểm hít vào "Đại Phàm Ca" là người tiêu rồi, tiểu gia để cho người biết sự lợi hại của thiên hạ đệ nhất âm được à nhằm thần được.

"Ân." Lúc này, sắc mặt Thủy Hỏa Đại Đế dưới lớp mặt nạ có hơi thay đổi, phát hiện trong cơ thể có một luồng cảm giác khô nóng.

"Sương mù này có vấn đề." Thủy Hỏa Đại Đế nhận ra sự bất thường, sức mạnh hùng hậu phát ra bắt đầu áp chế những xao động ở trong người.

Nhưng thứ để Thủy Hỏa Đại Đế kinh hãi đến biến sắc nhất chính là một cỗ sức mạnh nóng ran này thế nhưng lại đột phá áp chế, bắt đầu tràn ra.

"Sao có thể có chuyện đó." Thủy Hỏa Đại Đế không dám tin, lĩnh vực của người này rốt cuộc là thứ gì?

Tuy nói đây chỉ là một tia Nguyên Thần phân thân mà mình để lại, nhưng thực lực của đối phương bây giờ cũng không có khả năng đối kháng.

- Hừ, muốn lừa bịp tiểu gia, bây giờ biết tiểu gia lợi hại rồi, che giấu kĩ như thế, hiện tại tiểu gia liền để người hiện nguyên hình.

Lâm Phàm nhìn vào người đeo mặt nạ đang lay động thân thể, mừng như điên, thân hình lấp loé bay về hướng người đeo mặt nạ.

"Quang Bất Lưu Thu."

Lâm Phàm triển khai thần kỹ muốn nhìn xem cái tên đang ẩn dưới lớp mặt nạ này rốt cuộc là ai.

Thủy Hỏa Đại Đế thần thức đã hơi mơ hồ, đột nhiên có ánh hào quang lóe lên.

Lâm Phàm đánh một đòn thành công, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

- Là người hay quỷ thì cũng phải hiện nguyên hình dưới tay tiểu gia, để coi người là ai nào. Lâm Phàm quay đầu, muốn nhìn một chút người trước mắt này rốt cuộc là ai.

Nhưng một khắc khi Lâm Phàm dời ánh mắt qua thì lại ngây ngốc đứng hình tại chỗ.

- Này, sao lại thế...

Lâm Phàm trợn tròn mắt, có chút không dám tin cảnh tượng trước mặt.

Mặt nạ rơi xuống, lộ ra một gương mặt khuynh thành khó dùng lời nói để hình dung.

Khuôn mặt này lộ ra vẻ cao quý, thần thánh, khí chất cao cao tại thượng, hai búi tóc đen sóng biếc dập dờn khoác lên hai bờ vai trắng như tuyết.

Mà càng làm cho Lâm Phàm trợn mắt hốc mồm chính là một thân thể vô cùng tuyệt mỹ đang ở ngay trước mắt hắn.

Da thịt trắng mịn màng như tuyết, mà cặp tuyết phong kia càng lắc lư mãnh liệt, hai điểm đỏ bừng lóng lánh tứ phương.

Tại một khắc đó, thiên địa đều ảm đạm phai mờ, đã không có một tia hào quang.

- Ta...Lâm Phàm đã hoàn toàn bối rối.

Hắn không nghĩ tới người này lại là một nữ tử.

Nhưng ngay thời khắc Lâm Phàm thất thần, một cánh tay ngọc bắt được cánh tay hắn.

- Người muốn làm gì? Thời khắc này, Lâm Phàm có chút hoảng rồ, từ khi dùng "Đại Phàm Ca" tới nay, đây là lần thứ nhất phát sinh tình huống như vậy.

Ở trong chớp mắt khi Lâm Phàm thất kinh, một gương mặt khuynh thành đã ở ngay trước mặt hắn.

Giờ khắc này, khuôn mặt Thủy Hỏa Đại Đế đỏ bừng, bên trong tròng mắt trong suốt phảng phất như có hai đám lửa đang thiêu đốt.

- Đây rốt cuộc là cái gì? Mau giải đi. Thủy Hỏa Đại Đế ngâm khế, nội tâm vạn phần hoảng sợ, thế nhưng thân thể nhưng lại không theo không chế mà dựa vào ngực Lâm Phàm.

- Cái này không giải được a, người mau thả ta ra, ta là có người đã có vợ. Lâm Phàm giãy giụa, nhưng cái tay này của Thủy Hỏa Đại Đế giống như một cây kiềm sắt nắm chặt lấy Lâm Phàm.

Sau đó hai tay giống như linh xà vậy, quấn quanh ở trên cổ của Lâm Phàm.

- Ta muốn! Thần thức của Thủy Hỏa Đại Đế hoàn toàn bị "Đại Phàm Ca" nắm trong tay, chỉ có thể truy tìm ham muốn nguyên thủy.

- Ta không muốn a! Lâm Phàm cuống quýt hô.

Nhưng là trong chớp mắt.

Miệng của Lâm Phàm liền bị chặn lại.

Đệt! Tiểu gia bị cưỡng bức rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 540: Vừa Sướng Vừa Khổ

Giờ khắc này Lâm Phàm đã không biết nên nói cái gì nữa, tất cả những việc này phát sinh quá nhanh.

"Đại Phàm Ca" uy lực vô cùng mạnh, thế nhưng Lâm Phàm vẫn còn có chút lương tâm nên chưa bao giờ sử dụng với nữ nhân.

Nhưng mà điều làm Lâm Phàm không thể ngờ chính là người đeo mặt nạ này lại là một nữ tử.

Làm người cũng có lúc thất thủ, việc này nguyên bản cũng không phải là vấn đề lớn gì, tuy nói là không thể nhưng cũng đã từng cho nữ nhân sử dụng "Đại Phàm Ca" rồi, theo Lâm Phàm thấy thì quá lắm là tự mình giải quyết thôi, dùng hoa quả hay là cây gỗ cũng được mà.

Chỉ là lần này hắn thế nhưng lại kéo mình vào.

"Đại Phàm Ca" là thật không có thuốc nào chữa được, cũng là bởi vì không có thuốc nào chữa được, mới là BUFF lợi hại nhất, nếu có thuốc có thể giải, vậy "Đại Phàm Ca" sẽ có nhược điểm, cũng sẽ không được Lâm Phàm coi là tuyệt chiêu tất sát.

Ngay ở thời điểm Lâm Phàm giãy giụa, động tác của cô em Thủy Hỏa này cũng kéo tới như sóng vỗ.

- Đừng có xé y phục của ta, người cái tên cầm thú này.... Lâm Phàm gào lên, thế nhưng do tay nhỏ chân nhỏ, không cách nào ngăn cản được tập kích của cô em này.

- Lại bị hổ nữa, không nghĩ tới tiểu gia đây lại bị một lão yêu bà vạn năm tuổi cưỡng ép dưới thân, ông trời không có mắt a. Lâm Phàm bi phẫn nói, sao có thể bị lão yêu bà này làm cho ô nhục chứ.

- Tất cả mau đi ra hỗ trợ ta nhanh lên. Lâm Phàm triệu hoán Đạo khí, nhưng điều làm Lâm Phàm tuyệt vọng chính là khí tức của Thủy Hỏa Đại Đế cực kỳ mạnh mẽ, áp chế các loại Đạo khí ở bên trong cơ thể hắn, bọn chúng căn bản không thể động đậy.

- Người đừng có mà cản cổ của tiểu gia, bàn tay của người đang làm gì vậy? Đừng có bóp, đừng.... Lâm Phàm đang giãy giụa bỗng giật mình hoảng sợ.

Bàn tay như không xương của em gái kia đã trực tiếp đi vào trong đũng quần của Lâm Phàm, tay ngọc nhẹ nhàng đùa bỡn, thủ pháp tinh xảo, làm cho Lâm Phàm trong nháy mắt liền nhất trụ kinh thiên.

- Người... Người. Lâm Phàm không nghĩ tới em gái này vẫn còn có chiêu này, đây thực sự là ngoài ý muốn a.

- Không được, ta làm sao có thể để cho người thành công.

- Ta nhịn, ta nhịn, thằng em của ta đừng có dậy vào lúc này, ngủ đi, ngủ nhanh. Lâm Phàm cố nhịn để vận chuyển pháp lực, khắc chế bản thân mình, tuyệt đối không thể để cho em gái Thủy Hỏa đắc thủ.

Em gái đã triệt để bị “Đại Phàm Ca” làm cho lạc lối vào lúc này không khỏi bức tức, có vẻ là do không tìm được chỗ phát tiết.

Lâm Phàm tiếp tục giãy dụa thật mạnh, tuyệt đối không thể để cho em gái Thủy Hỏa xâm chiếm mình.

Đôi mắt đẹp của em gái Thủy Hỏa đỏ bừng lên, một tay ấn Lâm Phàm xuống không để cho hắn động đậy, một tay khác lại tiếp tục đùa bỡn, lúc này Lâm Phàm cũng đã chống lại nhưng em gái này hoàn toàn hóa điên rồi.

Trong chớp mắt, một luồng sức mạnh mênh mông xông ra từ trong lòng bàn tay của cô em Thủy Hỏa.

Lâm Phàm nhất thời cảm thấy thân thể của mình như bị một nguồn sức mạnh giam lại, căn bản không thể động đậy, thậm chí ngay cả một ngón tay cũng không thể động.

- Mịa nó, người... Người. Lâm Phàm bối rối, hắn không nghĩ tới cô em này lại có thể giam giữ hắn để từ từ đùa bỡn hắn.

Làm sao Lâm Phàm có thể chịu được điều này chứ.

- Ta tuyệt đối sẽ không “ngắc đầu” với người đâu. Trong ánh mắt Lâm Phàm lộ ra vẻ kiên nghị.

Lâm Phàm đã sớm bị em gái Thủy Hỏa xé sạch sành sanh, nội tâm cô em này mặc dù đang kháng cự thế nhưng lại bị khống chế bởi "Đại Phàm Ca", nàng chỉ muốn phát tiết, hung hăng phát tiết.

Thần trí của cô em Thủy Hỏa tuy rằng lạc lối, thế nhưng bản năng vẫn tồn tại như cũ, có thể trở thành Đại Đế, sở hội tri thức, người thường làm sao có thể so sánh được.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện ngón tay của cô em này nổi lên một ánh hào quang.

Đạo hào quang này như nước lửa giao hoà, nhiệt độ ấm áp, pháp lực bám vào trước mặt làm Lâm Phàm không có cách nào chống cự.

"Ôi trời, không lẽ đây là chiêu thức BJ nóng lạnh trong truyền thuyết." Giờ khắc này Lâm Phàm đã không thể chịu đựng nổi, không có chút sức chống cự nào.

Nhất trụ kinh thiên.

"Xong đời con mẹ nó rồi." Lâm Phàm thấy cảnh này đành yên lặng nhắm mắt lại mặc cho hai hàng nước mắt tùy ý chảy ra.

Lần này xem như là bị vua hổ, cho đối phương đắc thủ, lại thêm một vết bẩn nữa trong cuộc đời này rồi.

Đang lúc Lâm Phàm chảy xuống những giọt nước mắt tuyệt vọng thì Thủy Hỏa Đại Đế đã cười ở trên người hắn rồi, nàng ta giống như một con ngựa đứt dây trên thảo nguyên, vừa lắc lư phi nhanh vừa rên lên. Hai đôi mắt đỏ ngầu gọi tới gọi lui ở trước mắt Lâm Phàm, bên trong tròng mắt đầy mơ hồ mờ mịt.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện nơi dừng quần truyền đến một luồng sức hút, đồng thời có hai cỗ sức mạnh tinh diệu rót vào cơ thể.

"Đây là?" Lâm Phàm ngạc nhiên tự hỏi.

Hai dòng nước màu đỏ và lam từ trong cơ thể của Thủy Hỏa Đại Đế thay nhau tràn vào bên trong cơ thể hắn.

Ngô Đồng Thần Thụ đang chậm rãi sinh trưởng khi hấp thụ được hai nguồn sức mạnh này liền đột nhiên trở nên tươi tốt khai chi tán diệp, căn cơ cũng không ngừng trở nên khỏe mạnh trưởng thành.

"Lại nảy mầm." Lâm Phàm vẫn không thể tìm được bí mật của Ngô Đồng Thần Thụ nên bình thường cũng chỉ để nó tùy ý luyện hóa Thánh Linh khí, đồng thời cũng tự mình bổ sung sức sống và pháp lực.

Thế nhưng giờ khắc này Ngô Đồng Thần Thụ đang không ngừng lớn mạnh làm cho Lâm Phàm rất vui mừng.

Hai nguồn sức mạnh này có lẽ là bản nguyên sức mạnh của Thủy Hỏa Đại Đế.

Hai cỗ bản nguyên sức mạnh này không chỉ có thể tự dưỡng Ngô Đồng Thần Thụ mà còn rót vào bên trong Linh Vực nữa.

Mặc dù đây chỉ là Nguyên Thần phân thân của Thủy Hỏa Đại Đế nhưng cũng ẩn chứa bản nguyên của Thủy Hỏa Đại Đế.

Lâm Phàm tu luyện thành Lĩnh Vực thế nhưng cơ sở trong đó vẫn chưa vững chắc, cần phải không ngừng hấp thu sức mạnh, không ngừng bổ sung, không ngừng hoàn thiện.

Thế nhưng giờ khắc ở bên dưới hai nguồn sức mạnh này, Lâm Phàm phát hiện các tinh linh công pháp trong Lĩnh Vực cũng đều từ từ mạnh mẽ lên.

Sau đó từng người từng người ngồi xếp bằng, mượn nguồn sức mạnh này tu luyện.

Tuy rằng thời gian tu luyện của Lâm Phàm không dài, nhưng vẫn hiểu được kiến thức cơ bản, biết đây là cơ hội ngàn năm có một.

Thủy Hỏa Đại Đế tu luyện hai loại bản nguyên, vô cùng mạnh mẽ, Thủy chi bốn nguyên cọng rửa vạn vật, Hỏa chi bản nguyên thiên chuy bách luyện.

Ầm!

Trong chớp mắt, Lĩnh Vực của Lâm Phàm nhất thời oanh động vang lên, từng đạo từng đạo lôi đình đi khắp ở trong Lĩnh Vực, chân hỏa rèn luyện, Thủy chi tẩy rửa, Lĩnh Vực của Lâm Phàm ở bên dưới hai nguồn sức mạnh đang không ngừng lớn mạnh, không ngừng hoàn thiện.

Đồng thời Lĩnh Vực cũng bắt đầu không ngừng thoát biến, hiện ra từng trận ánh sáng lấp lánh, những ánh sáng lấp lánh này tràn đầy sức mạnh, không ngừng mở rộng Lĩnh Vực của Lâm Phàm.

"Chủ nhân, nguồn sức mạnh này quá tuyệt vời, ta cảm giác sẽ trực tiếp lĩnh ngộ đến Đạo Ý cảnh."

Các tinh linh công pháp đứng ở trong Lĩnh Vực, toàn thân tản ra các loại thần quang, tựa như đang lĩnh ngộ một nguồn sức mạnh từ trong ánh sáng.

Lâm Phàm không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào, nhưng là khi nhìn thấy rõ ràng thì hẳn liền ngây người.

Này hiển nhiên là động thiên của Thủy Hỏa Đại Đế.

Vô số hào quang từ động thiên của Thủy Hỏa Đại Đế tản mát ra, chiếu rọi vào bên trong Lĩnh Vực của Lâm Phàm, chiếu rọi khắp mọi nơi, mọc lên như nấm, tràn đầy sinh cơ.

"Động thiên này rốt cuộc là luyện thể nào." Lâm Phàm tròn tròn mắt, hẳn không nghĩ tới động thiên của Thủy Hỏa Đại Đế lại giống như một thế giới chân thực đến như vậy.

Sinh linh ở khắp nơi, mặt trời chói chang phía trên cao, vô số sinh linh tiến vào trong Lĩnh Vực của Lâm Phàm, từ đó mà bắt đầu khai khẩn, gieo xuống vô số hạt giống hi vọng.

Nếu so sánh với cái động thiên này thì động thiên của Vạn Bức lão tổ căn bản cũng không thể tính là động thiên a.

Nơi ở của Bát Đại Chí Tôn thuộc Cổ Tộc.

Tám toà tháp cao dựng đứng ở bên trong đất trời, mà ở giữa tám toà tháp cao này là vô số ánh sáng đan nhau trên đại vũ trụ bao phủ lên một cái hố đen vô cùng to lớn đang xảy ra các loại biến hóa.

Tám vị Cổ Tộc Chí Cao tròn mở đôi mắt, trong nháy mắt biến mất khỏi vương tọa.

- Trấn áp.

Sức mạnh mệnh mệnh bao phủ ở bên trên của hố đen, đem các loại gợn sóng toàn bộ trấn áp xuống.

Ở bên dưới hố đen không biết nông sâu thế nào có một cô gái sắc mặt ửng hồng, có tức giận, có xấu hổ, có kinh ngạc.

Thế nhưng trong mắt lại nàng lại toát ra một khí phách của cường giả đã từng tung hoành thiên hạ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 541: Con Mụ Này Quá Bá Đạo

Nếu lấy Lĩnh Vực của Lâm Phàm đi so với Động Thiên của Thủy Hỏa Đại Đế thì thật sự là quá nhỏ bé, thậm chí yếu đến cả tro bụi trong đó cũng không bằng.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm nhìn thấy Động Thiên mạnh mẽ như vậy, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy chỉ sợ cũng sẽ bị mặt hàng như của Vạn Bức lão tổ kia làm cho mê hoặc.

Loại Động Thiên kia của Vạn Bức lão tổ có thể gọi là Động Thiên sao? Nếu như đem ra so sánh thì một phần vạn cũng không bằng nữa ấy chứ.

Lĩnh Vực của hắn thế nhưng lại có ý muốn dung hợp với Động Thiên của Thủy Hỏa Đại Đế, hoặc có lẽ đó cũng không phải ở dung hợp, mà là Động Thiên của Thủy Hỏa Đại Đế dẫn theo Lĩnh Vực của hắn bay vút lên cao.

Có câu nói, một người dắt đạo gà chó thăng thiên.

Lâm Phàm trước đây vẫn luôn là người, lần này lại bị đóng vai gà chó rồi.

Cái cảm giác này thật sự là quá kỳ diệu, đúng là không làm mà hưởng.

Ánh sáng vạn trượng chiếu rọi vào bên trong Lĩnh Vực, hai loại bản nguyên Thủy Hỏa chảy xuôi ở bên trong, quay vòng vòng xung quanh Lĩnh Vực.

Xoạt xoạt!

Thời khắc này, Lĩnh Vực của Lâm Phàm không ngừng phá nát, thế nhưng sau khi bị phá nát, Lĩnh Vực liền hình thành một lần nữa.

Việc này tựa như là Phượng Hoàng niết bàn sống lại.

Mỗi một lần sống lại đều sẽ thay đổi trở nên càng cường đại hơn.

Mà lúc này, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện hệ thống thể nhưng vận chuyển, công năng "Dung hợp" đã rất lâu không có sử dụng vào đúng lúc này đột nhiên lại vận chuyển.

Hai đại bản nguyên vốn xung khắc như nước với lửa, thế nhưng dưới công năng "Dung hợp" của hệ thống lại không ngừng dung hợp với nhau, sáng tạo ra một loại bản nguyên chưa bao giờ có.

Ầm!

Bản nguyên chưa bao giờ có phiêu phù trên bầu trời của Lĩnh Vực, đột nhiên vỡ ra hóa thành vô số điểm tinh quang, sau đó dung nhập vào trong Lĩnh Vực.

Trong chớp mắt, Lĩnh Vực không ngừng lớn mạnh, không ngừng hoàn thiện, ý chí của Lĩnh Vực vào giờ khắc này cũng dần dần thoát biến.

"Mẹ ời, không phải đang thăng cấp đó chứ." Lâm Phàm cảm giác sức mạnh bên trong cơ thể mình không ngừng nâng lên, phảng phất đã đạt tới giới hạn.

Ầm!

Trong nháy mắt, Lĩnh Vực của Lâm Phàm hoàn toàn hóa thành tro tàn, tất cả mọi thứ đều rơi vào trong bóng tối.

Ngay ở thời điểm Lâm Phàm đang tràn đầy nghi hoặc đột nhiên có một chút ánh sáng lập lòe xuất hiện bên trong bóng tối, sau đó không ngừng không ngừng lớn dần lên, ngũ sắc rực rỡ dính lên vách mảnh vỡ thủy tinh, trôi nổi dựng lên, hướng về xung quanh mà tản đi, tựa như bị một thứ gì đó hấp dẫn mà dán sát vào bốn phía.

"Đỉnh, chúc mừng thăng cấp."

"Đỉnh, tu vi Thần Thiên Vị tăng ba Động Thiên cảnh."

....

"Đây là Linh Vực đạt đến đỉnh cao, mạnh mẽ thăng cấp a." Tình huống như thế Lâm Phàm chưa bao giờ gặp phải, cứ nghĩ là phải tích lũy kinh nghiệm rất lâu nữa, thế nhưng không nghĩ tới bây giờ hiển nhiên bởi vì Thủy Hỏa Đại Đế mà lại mạnh mẽ tăng lên tới Động Thiên cảnh.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm còn chưa kịp kiểm tra động thiên đã được sinh ra lại đột nhiên cảm thấy một luồng sức hút đột nhiên truyền đến.

Trong phút chốc làm cho Lâm Phàm trợn mở đôi mắt, không biết từ lúc nào mà mình đã "bắn" rồi, mà em gái Thủy Hỏa cũng đã lên đỉnh, tóc đen dài buông xuống, nằm trên lòng ngực của hắn.

Thủy Hỏa Đại Đế vô lực nằm rạp trên người hắn, da thịt trắng như tuyết, giờ khắc này đã ửng hồng lên.

Mà giờ khắc này Lâm Phàm cũng phát hiện ra mình đã có thể nhúc nhích, sau đó thì đột nhiên biến sắc, nghĩ đến được lực của "Đại Phàm Ca" đã kết thúc mà mình còn bị ép dưới thân thể này, nếu em gái Thủy Hỏa động thủ, hắn chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn luôn.

Thời khắc này, Lâm Phàm đã tin tưởng cô em này chính là Thủy Hỏa Đại Đế, bởi vì ở một khắc khi dung hợp đó, hắn cảm nhận được hai cỗ sức mạnh bản nguyên không thể quen thuộc hơn được nữa.

Lúc Lâm Phàm đang nghĩ mình nên làm gì thì lại phát hiện Thủy Hỏa Đại Đế đang mở mắt trừng trừng nhìn về phía mình.

Lâm Phàm sợ hãi, lần này xem như là hoàn toàn xong đời rồi. Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Phong lưu em gái người ấy, tiểu gia không muốn như vậy đâu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bị Thủy Hỏa Đại Đế đè ở bên dưới, rất khó mà nói nếu như mình động một cái có lẽ Thủy Hỏa Đại Đế sẽ không chút do dự vỗ cho một chưởng, đập mình thành bụi phấn.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, trái tim nhỏ khế đập thành thịch, bộ não cấp tốc suy nghĩ biện pháp.

- Ân. Trong chớp mắt, Thủy Hỏa Đại Đế hơi nhướng mày, theo Lâm Phàm đoán là nàng ta chuẩn bị ra tay giết chết hắn đó.

- Ô ô, sự trong sạch của ta không còn nữa. Lâm Phàm ngay lập tức thể hiện sự bi ối của mình, một khóc hai nháo ba thắt cổ, hiện tại nhất định phải khóc, khóc càng là oan ức càng tốt.

Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, tất cả nữ nhân trên đời này đều có sự mềm lòng.

Đặc biệt là loại tiểu thịt tươi như hắn này, đáng dấp cũng không quá xấu, có khi Thủy Hỏa Đại Đế sẽ thương tiếc hắn, tha cho hắn một mạng.

Đáng lẽ Lâm Phàm còn có ít câu oán hận, nhưng mà Động Thiên của hắn đã hình thành, coi như đây là thù lao phục vụ là được.

- Đứng lên cho ta. Thủy Hỏa Đại Đế lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, âm thanh lạnh như băng nói.

Lâm Phàm vừa nghe lời này của Thủy Hỏa Đại Đế, không dám do dự lập tức lần nữa đứng lên.

Thủy Hỏa Đại Đế đứng lên, địa phương tuyệt vời, thân thể là lướt, vừa nhìn là toàn bộ đều lọt vào mắt, thế nhưng giờ khắc này Lâm Phàm nào dám có ý đồ không an phận.

Lúc trước là không biết lợi hại, nhưng bây giờ Lâm Phàm nhìn ra được chỉ cần Thủy Hỏa Đại Đế muốn giết chết hắn cũng chỉ cần động một đầu ngón tay là xong rồi.

- Ta sẽ không giết ngươi, bản Đế tung hoành xưa nay chưa bao giờ thu qua thê thiếp, hôm nay nhân duyên dưới sự trùng hợp có hành động phu thê với ngươi, từ đây về sau bản Đế đã độc chiếm ngươi, nếu như bị ta phát hiện ngươi ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đợi ta đột phá phong ấn, người đầu tiên ta giết chính là ngươi. Sắc mặt đỏ ửng của Thủy Hỏa Đại Đế dần dần tiêu tan, từ từ đổi thành trắng như tuyết.

Nguyên bản khi nghe thấy câu nói đầu tiên, trong lòng Lâm Phàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không giết ta là tốt rồi, đánh đánh giết giết rất đáng sợ nha.

Nhưng khi nghe câu sau, Lâm Phàm liền cảm giác có gì đó không đúng.

Đây là kêu tiểu gia là tiểu bạch kiểm à, hơn nữa còn không rõ địa vị nữa.

Độc chiếm?

Đây là đang sỉ nhục tôn nghiêm tiểu gia đúng không, không thể nhận được, tuyệt đối không thể nhận được.

- Sao thế, ngươi có nghi vấn gì à? Thủy Hỏa Đại Đế cao cao tại thượng nhìn Lâm Phàm mà nói.

Lâm Phàm nổi lên một chút dũng khí, có gì thì triệu hoán Thiên Địa Dung Lô rồi trốn trong đó là được chứ gì.

- Làm cần, người chỉ là nữ nhân thứ hai của ta, ta cũng không phải hạng người chơi xong rồi bỏ, sau này người chính là vợ hai của ta, cần phải tuân thủ tam tòng tứ đức, từ nay về sau đành hoàng theo ta sinh sống, nếu mà dám làm cần thì người cứ chờ đó.

Lâm Phàm vì uy nghiêm mờ ảo, giờ khắc này cái gì cũng không đếm xỉa đến.

Đồng thời khi đang nói câu nói này, nội tâm Lâm Phàm hơi hồi hộp, dù sao khi so về thực lực thì hắn cũng đánh không lại đối phương a.

- Ha ha.... Thủy Hỏa Đại Đế nở nụ cười, hai búi tóc đen phiêu đảng bay lên, khuynh thành tuyệt thế, cũng lộ ra một luồng khí thế vương giả.

- Đợi khi ta loại bỏ phong ấn, người hãy tới trước mặt của ta nói lại câu đó lần nữa, còn người của bây giờ vẫn không có tư cách này.

Vào thời điểm Lâm Phàm vừa muốn nói gì đó thì thân thể của Thủy Hỏa Đại Đế hóa thành từng viên thủy tinh thật nhỏ, phiêu lãng trong thiên địa.

"Mẹ ơi... Hù chết ta."

Ngay lập tức, Lâm Phàm liền đặt mông ngồi trên mặt đất, thận trọng vỗ ngực một cái.

Con mụ này quá bá đạo.

Người sống trên đời muốn nhất chính là mặt mũi. con mụ này thế nhưng lại không cho tiểu gia chút mặt mũi nào, đáng đánh.

Mà ngay tại lúc này, phía sau Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện một cái hố đen, sau đó ứng phó không kịp bị hút vào.

"Sát hạch thông qua, tiến nhập lăng mộ."

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 542: Một Tay Bóp Nát

“Không nghĩ tới cứ như vậy là vào được lăng mộ.” Lâm Phàm đối với chuyện mình bị Thủy Hỏa Đại Đế ô nhục đã sớm ném ra sau đầu, con mụ đó không chỉ tàn phá thân thể của hắn mà còn nhục nhã nhân cách của hắn.

Không thể nhẫn nhịn, thật sự là không thể nhẫn nhịn.

Chờ sau này khi thực lực tăng lên, hắn chắc chắn sẽ trở lại dạy cho cô ta cách làm người. Bây giờ thì ca là đàn ông không chấp phụ nữ.

Tâm trí của Lâm Phàm lúc này đang đắm chìm vào bên trong Động Thiên, do mượn sức của Thủy Hỏa Đại Đế để cô đọng Động Thiên, nên hắn vẫn chưa thể nào quen thuộc ngay được.

Thời điểm Lâm Phàm tiến nhập vào bên trong Động Thiên liền bị hình ảnh trước mắt làm cho chấn động kinh hoàng.

“Đây là Thánh Linh khí sao?” Bàn tay Lâm Phàm chộp tới một đoàn linh khí tựa như sương mù, nhưng thời điểm nắm ở trong tay mới phát hiện đây thế nhưng là Đại Phàm Ca khí.

Mà ở vùng đất trung tâm của Động Thiên, có một cây cổ thụ to lớn cắm rễ ở đó, khai chi tán diệp, cành lá xanh biếc không ra quả làm mê hoặc lòng người.

“Nếu như gà con ở đây thì nhất định rất yêu thích nơi này.” Lâm Phàm nghĩ tới gà con bị hắn để lại ở hạ giới, không biết hiện tại nó thế nào rồi.

Ngô Đồng Thần Thụ là nơi để Phượng Hoàng nghỉ lại, bây giờ Ngô Đồng Thần Thụ được hai loại sức mạnh bản nguyên của Thủy Hỏa Đại Đế chăm sóc nên đã nhanh chóng trưởng thành lên.

Ở phía trên Ngô Đồng Thần Thụ có một cái hố đen hình thành, Thánh Linh khí từ đó tỏa ra liên tục không ngừng bị Ngô Đồng Thần Thụ hấp thu, chuyển hóa thành từng viên từng viên “Thánh Dương Đan”.

“Hiện tại tốc độ Ngô Đồng Thần Thụ hấp thu Thánh Linh khí chuyển hóa thành Thánh Dương Đan, so với dĩ vãng đã nhanh hơn gấp trăm lần nghìn lần, sau này sẽ có vô cùng vô tận Thánh Dương Đan cho mình sử dụng, thật sự là quá tuyệt vời.” Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, dựa theo tốc độ như vậy, trong vòng một tháng hẳn sẽ có tới ngàn vạn viên Thánh Dương Đan.

Cái này không thể nghi ngờ chính là tương đương với có mười tên cao thủ Thần Thiên Vị tầng năm Bất Tử cảnh ngày đêm không nghỉ liên tục luyện hóa Thánh Linh khí a.

Giờ khắc này Lâm Phàm lại phát hiện bên trong Động Thiên của hắn, ánh nắng mặt trời chói chang ở trên cao, ở trên cao xuất hiện một vầng thái dương treo lơ lửng, mà ở bên trên đại địa lại có một con sông dài trăm trượng.

Tất cả những thứ này đều có khí tức hai loại sức mạnh của Thủy Hỏa Đại Đế, tuy nhiên qua sự luyện hóa của hệ thống đã sớm không còn liên hệ gì với Thủy Hỏa Đại Đế, từ nay về sau chúng là bảo bối của riêng mình Lâm Phàm.

Phía xa có một tòa thành rơi ở nơi đó, đó là “Yêu Thành”, Thượng Cổ Đại Yêu ở trong đó đang tu luyện.

- Chủ nhân. Tịch Quang cùng Long Huyền tay nắm tay từ từ đi tới.
- Nơi này thế nào? Lâm Phàm hỏi.

- Chủ nhân, nơi này cực kì tốt, ta với Tịch rất hài lòng rồi rồi, hai sức mạnh bản nguyên Thủy Hỏa giúp chúng tôi tu luyện, đồng thời thần thụ này chuyển hóa Thánh Dương Đan đủ để chúng tôi cùng tên to con kia tu luyện. Long Huyền nói.

Lâm Phàm cũng không nghĩ tới là mình sẽ ngưng luyện ra một Động Thiên như vậy, bây giờ nơi này nhìn qua rất là mỹ lệ, tựa như tiên cảnh ở nhân gian, thế nhưng chỉ cần có kẻ địch đi vào, kết quả chắc chắn sẽ dị thường thâm trầm.

Tuy nhiên Động Thiên này bây giờ cũng chỉ là hình thái ban đầu, khoảng cách chạm tới hình thái đỉnh cao viên mãn có lẽ rất xa.

Lúc này bên ngoài truyền đến động tĩnh, Lâm Phàm lập tức đi ra.

Nơi này chính là lăng mộ của Thủy Hỏa Đại Đế, từng khối từng khối đá vụn to lớn trôi nổi ở trong hư không, mà ở chỗ này chỉ có một màu đen cứ như vực sâu Địa Ngục vậy.

Ngay cả thực lực của Lâm Phàm bây giờ cũng không nhìn thấy được nơi này sâu bao nhiêu.

Lúc này ở phía xa có một đạo cầu vòng lấp lóe.

Thời điểm Lâm Phàm thấy rõ cầu vòng kia, sắc mặt liền trở nên vui vẻ, sau đó vội vàng chạy đi.

Đạo cầu vòng đó chính là Hồng Vân tiên tử đang cố hết phi hành. Sau khi nàng tiến vào lăng mộ Thủy Hỏa này, vốn cho là có thể rất nhanh tìm tới mộ của Thủy Hỏa Đại Đế, thế nhưng lại không nghĩ rằng, khi vừa tiến vào đã bị Cổ Tộc phát hiện.

Hai tên Cổ Tộc này tu vi đều là Thần Thiên Vị tầng hai lĩnh vực cảnh, chính là Vạn phu trưởng dưới trướng Uy Quân Vương.

Thực lực của Hồng Vân tiên tử tuy không tệ, có thể vượt cấp chiến đấu, thế nhưng đối mặt với hai tên Cổ Tộc mạnh hơn mình thì không có

một chút hi vọng thắng nào.

Nếu như không phải là bởi vì bản thân là người của Vân tộc, thiên phú thần thông chính là tốc độ chạy trốn rất nhanh, sợ là sớm đã bị hai tên Cổ Tộc này giết chết. “Trưởng lão bọn họ đến cùng là ở nơi nào, các sư huynh sư tỷ ở nơi nào vậy.” Hồng Vân tiên tử có chút nóng nảy, nếu như còn tiếp tục như vậy thì sớm muộn pháp lực trong cơ thể mình sẽ tiêu hao hết, lúc đó sẽ bị hai tên Cổ Tộc này hành hạ đến chết mất.

“Đây là cái gì?” Đang lúc này, có một bàn tay khổng lồ phá không mà đến, bàn tay khổng lồ này óng ánh trong suốt, có khí thể vô cùng mạnh mẽ.

“Đây là cao thủ Động Thiên cảnh.” Hồng Vân tiên tử kinh hãi đến biến sắc, mặt như màu đất, vô cùng tuyệt vọng.

Kẻ địch như vậy, căn bản không phải nàng có thể đối phó.

Nhưng ngay khi Hồng Vân tiên tử nghĩ mình sẽ bị bàn tay khổng lồ này nắm thành bột, lại phát hiện, bàn tay khổng lồ này không nhìn thẳng nàng mà hướng về hai tên Cổ Tộc phía sau.

Ầm! Ầm!

Năm ngón tay phát ra một nguồn sức mạnh bão táp bao phủ tất cả, trong chớp mắt đã bóp nát hai tên Cổ Tộc.

- Cướp đoạt.

Bàn tay đó rút mảnh vỡ Linh Vực trong cơ thể hai tên Cổ Tộc ra nhập vào bên trong Động Thiên, hóa thành chất dinh dưỡng cho Ngô Đồng Thần Thụ, tạo ra được mấy trăm ngàn viên “Thánh Dương Đan”.

“Đinh, chúc mừng giết chết Cổ Tộc Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh.”

“Đinh, kinh nghiệm tăng lên 30000.”

...

“Sức mạnh thật lớn, đây rốt cuộc là ai.” Hồng Vân tiên tử quay đầu, nhìn thấy hai tên Cổ Tộc vô cùng mạnh mẽ cứ như vậy không có bất kỳ lực phản kháng bị người đánh tan thành phần vụn, ngay cả mảnh vỡ Linh Vực cũng bị rút lấy.

- Hồng Vân tiên tử, sao lại chỉ có một mình cô vậy? Lâm Phàm đi tới trước mặt Hồng Vân tiên tử hỏi.

Hồng Vân tiên tử nghe được thanh âm này liền trở nên vui vẻ:

- Lâm Phàm, sao công tử có thể tìm được ta vậy.

Lâm Phàm nói:

- Ta mới vừa vào đến, liền phát hiện cô nương bị hai tên Cổ Tộc truy sát, bởi vậy liền tới giúp cô ngay.

Hồng Vân tiên tử nhìn Lâm Phàm, trong ánh mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, nàng đột nhiên phát hiện, người trước mắt này đã trở nên không giống trước đây.

Hồng Vân khiếp sợ hỏi:

- Công tử đột phá?

- Ủm, may mắn gặp một ít chuyện, ngưng luyện ra Động Thiên. Dĩ nhiên Lâm Phàm không thể nói là do mình bị bà chẳng Thủy Hỏa Đại Đế kia hấp diễm được.

Chuyện như vậy, Lâm Phàm sẽ giấu kín trong lòng không nói với bất cứ ai, dù sao cái này cũng liên quan đến chủ nghĩa nam nhân của hắn nha, nếu mà để người ta biết được thì mặt mũi đâu mà lặn lội trong Cổ Thánh Giới được nữa đây.

Hồng Vân tiên tử nghe được Lâm Phàm thừa nhận thì trong lòng có cảm giác thất bại, tốc độ tu luyện của tên này thật sự quá khủng khiếp, cho dù là kỳ tài ngút trời trong tông môn cũng không có biến thái như vậy.

- Nơi đây không nên ở lâu, hiện tại chúng ta không nên dừng bước, nên đi tìm lăng mộ của Thủy Hỏa Đại Đế.

Lâm Phàm cũng muốn ở trong đó chia một chén canh, tuy rằng lần này tiến vào vào Thủy Hỏa bí cảnh thu hoạch khá dồi dào, nhưng nếu còn có bảo bối, vì sao không đi thử vận may, nói không chừng vận khí tốt thu được thứ gì đó không chừng còn có thể phát tài.

- Ta đã cảm nhận được vị trí của các trưởng lão, nhưng ở đây tình hình trận chiến vẫn đang rất kịch liệt, ta sợ chúng ta đến không những không giúp được gì mà còn đưa tới phiền phức. Hồng Vân tiên tử nói, nguyên bản nàng chỉ là muốn tìm kiếm một ít cơ duyên xung quanh, còn lăng mộ chân chính thì nàng không dám đi tới.

Lấy thực lực của nàng, đi tới bên kia cũng chỉ là một con đường chết, tuyệt đối không có bất kỳ cơ hội sống sót nào.

- Không có chuyện gì, tin tưởng ta, có ta ở đây, tuyệt đối không có chuyện gì. Nếu như vẫn là Thần Thiên Vị tầng hai Lĩnh Vực cảnh, Lâm Phàm đúng là sẽ suy xét một phen, thậm trọng một chút sẽ tốt hơn một chút, nhưng mà bây giờ hắn đã đột phá tới Động Thiên cảnh, thực lực tăng vọt, coi như là cường giả Bất Tử cảnh thì cũng có thể độ sức một phen.

Hơn nữa tốc độ Ngô Đồng Thần Thụ luyện hóa Thánh Linh khí nhanh đến dị thường, có lượng lớn “Thánh Dương Đan” trong tay, Lâm Phàm có lòng tin chiến đấu vượt cấp.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 543: Ma Đầu Tụ Hội

Hồng Vân tiên tử không nói thêm gì nữa, thế nhưng hết thảy đều lấy an toàn làm trọng.

Còn Lâm Phàm vô cùng hào hứng đi tới trung tâm lăng mộ, trong chuyến đi này ngoại trừ những người của Vân Tông ra thì toàn bộ những người và vật hắc gặp đều đã biến thành kinh nghiệm hoặc là biến thành thuốc bổ để tăng cường sức mạnh cho hắc.

Đây là cơ hội hiếm có, một đi là không trở lại, phải biết nắm bắt.

Vào!

Lâm Phàm mang theo Hồng Vân tiên tử bay về phía trước.

Cảm nhận của Hồng Vân tiên tử luôn rất chính xác, hắc là sẽ không xảy ra bất trắc gì.

Thời điểm sắp tới nơi, Lâm Phàm liền cảm giác được từ hư không nổi lên từng trận gợn sóng.

Vài cỗ sức mạnh mệnh môn làm chấn động hư không,.

Ngay ở thời điểm Lâm Phàm và Hồng Vân tiên tử dừng lại.

Ở phía xa đột nhiên có một đóa Thái Vân bay lên.

Mà bên trong đóa Thái Vân có vài cỗ khí tức mệnh môn, một người khổng lồ mặc khôi giáp bảy màu, bàn tay khổng lồ xé mở đám mây, hai tay như một lưỡi dao sắc, đánh vào bên trên bộ mai rùa.

Âm thanh mênh mông mà rung động vang lên làm màng nhĩ như muốn vỡ tan.

- Cần trọng một chút, một chiêu này cần phải tiêu hao tinh huyết mới có thể triển khai, có thể bức trưởng lão tới nước này, tuyệt đối không phải người bình thường. Hồng Vân lo lắng nói.

- Trước tiên chúng ta đi xem một chút rốt cuộc là tình huống thế nào. Vì lý do an toàn, Lâm Phàm cùng Hồng Vân không có lăng không phi hành, mà đi trên mặt đất.

...

Hiện trường vào giờ khắc này hỗn loạn tưng bừng, rất nhiều người chiến đấu loạn xạ, ở phía dưới khu vực mà mấy người này chiến đấu có một tế đàn, trên tế đàn này có một cái quan tài.

Người của các thế lực khác nhau đều ở đây để tranh cướp quan tài.

Trong đó một thế lực các trưởng lão Vân Tông, tuy nhiên nhìn tình huống bây giờ hình như có chút không ổn.

Còn có một thế lực khác là bốn tên của Cổ Tộc, bốn tên Cổ Tộc này thực lực cao thâm, khí tức hùng hậu, vết thương trên người chồng chất vậy mà càng chiến càng hăng.

Hai thế lực còn lại thì đang quan sát, trông có vẻ như đang đợi điều gì đó.

- Vân Hà lão đầu, bản tọa nói như thế này lão xem có được không. Chúng ta liên thủ, trước tiên hãy giết bốn tên Cổ Tộc này, cuối cùng kho tàng của Thủy Hỏa Đại Đế chúng ta chia đều.

Một nam tử cất tiếng nói.

Tên nam tử này thân mặc áo đen, da dẻ trắng xám, toàn thân gầy yếu, hốc mắt lõm sâu, khắp toàn thân từ trên xuống dưới tản ra hàn khí âm u,

phảng phất như không phải là người sống.

- Khôi Sanh lão ma, muốn để cho Vân Tông chúng ta hợp tác cùng với Tà đạo các người là không thể nào, đừng nằm mơ nữa.

Người nói chuyện chính là Vân Tông trưởng lão, mái đầu bạc trắng nhìn giống như lợi kiếm, từng sợi dựng đứng, khí tức vận chuyển bảo hộ toàn thân, áo bào phình to rung động.

Phía sau người này còn có hai tên trưởng lão, giờ khắc này cũng là vô cùng giận dữ, trong đó có một tên trưởng lão hai tay bị một đoàn hắc khí quấn quanh không ngừng ăn mòn, ảnh hưởng nghiêm trọng tới khả năng chiến đấu của hắn.

- Việc này đáng để làm mà đúng không.

Khôi Sanh lão ma cười yếu ớt, lộ ra hai chiếc răng nhọn.

- Vân Tông không đồng ý vậy hãy để cho bọn họ chết trận thôi, không có quan hệ gì với chúng ta. Một cô gái đang đứng bên cạnh nói với Khôi Sanh lão ma.

Cô gái này mười ngón tay dài nhỏ sắc bén, hai tai có lông xù, đôi mắt chính là mắt mèo màu bích lục.

Giờ khắc này khi mở miệng âm thanh cực kỳ lạnh lẽo, thân thể bại lộ ra bên ngoài vô cùng quyến rũ động lòng người.

Nhìn sơ qua cứ tưởng là một cô gái liễu yếu đào tơ, nhưng khí tức của cô ta thì vô cùng khủng bố

Một thế lực khác vẫn không có nói chuyện, nhưng vẫn nhìn chăm chú vào tình huống bên này, có vẻ là đang đợi thời cơ sau cùng.

- Đoạt Mệnh Thư Sinh, La huynh, Mộ Thiên huynh, ba người các người làm sao vậy, muốn đứng ở bên cạnh nhìn hay là muốn làm một trận đây?

Khôi Sanh nhìn ba người kia, trông có vẻ rất thoải mái, thế nhưng trong ánh mắt lại ẩn giấu vẻ kiên đề.

- Nếu Vân Tông muốn cùng Cổ Tộc quyết một trận tử chiến, vậy chúng ta tất nhiên sẽ thành toàn, chờ đến phút cuối cùng, chúng ta chia đều kho tàng của Thủy Hỏa Đại Đế là được. Mộ Thiên nói.

Mộ Thiên của Quỷ Tộc này chính tên ở “Vạn Sát Cổ Vực” bị Lâm Phàm đánh ngay cả cha mẹ cũng nhận không ra. Chỉ có điều hắn ta đã chiếm được một cái linh mạch ở “Vạn Sát Cổ Vực”, trong khoảng thời gian ngắn ngủi thế đã hấp thu tất cả sức mạnh ở trong đó, thành công đột phá đến cảnh giới Thần Thiên Vị.

Mà lại nhờ cái linh mạch này, hắn một lần nữa đột phá đến Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh.

Ngưng luyện được lĩnh vực của Quỷ Tộc là “Mười tám tầng Địa Ngục”.

Dựa vào Lĩnh Vực “Mười tám tầng Địa Ngục” này, Mộ Thiên là cùng cấp vô địch, ngay cả cường giả Động Thiên cảnh hắn cũng dám chiến.

- Tốt, chúng ta cũng có ý này.

Khôi Sanh đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của tên này, sau đó nhìn về phía Cổ Tộc

- Các người có thể tiếp tục, yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay.

- Đám sinh linh đại thế giới đáng ghê tởm các người, coi như các người có chiếm được bảo tàng của Thủy Hỏa Đại Đế cũng chắc chắn không còn mạng để hưởng đâu.

Bốn tên Cổ Tộc thở hỗn hển, bọn chúng không nghĩ tới tình huống sẽ biến thành như vậy.

Toàn bộ Cổ Tộc tiến vào đây đều bị mấy người này chém chết, chỉ còn sót lại bốn người bọn họ.

Mà ở tại thời điểm bọn hắn cùng những trưởng lão Vân Tông chiến đấu thì hai đám người đột nhiên xuất hiện.

Trong đó có một tên trưởng lão của Vân Tông, chính là vì bị Mộ Thiên đánh lén thành công nên hai tay bị một đoàn hắc khí quấn quanh, đoàn hắc khí này rất là vướng tay vướng chân, mặc cho tu vi của tên trưởng lão đó là Động Thiên cảnh nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn khó có thể loại trừ.

...

- Các trưởng lão đang gặp nguy hiểm.

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy một màn ở phía xa thì vô cùng lo lắng.

Ngược lại, Lâm Phàm khi nhìn thấy tình huống hiện tại thì lại rất vui mừng, thầm suy tính trong đầu.

Tu vi cao nhất là Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh.

Thấp nhất chính là Mộ Thiên, Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh.

Tuy nhiên cái tên này so với trước kia thì có bất đồng rất lớn.

Hai mắt đều biến thành màu đen kịt, lộ ra quỷ khí vô cùng kinh khủng.

Ngay ở thời điểm Lâm Phàm đang suy nghĩ kế sách, Hồng Vân tiên tử lại đột nhiên xông ra ngoài.

- Trưởng lão, ta tới giúp đỡ mọi người.

Hồng Vân tiên tử thấy nhóm trưởng lão ở trong tay bốn tên Cổ Tộc liên tục bị áp chế thì không nhịn được mà xông lên.

Đã là tình huống lấy ba địch bốn, một trưởng lão trong đó lại còn bị Mộ Thiên đánh lén phế bỏ hai tay, đã không có sức chiến đấu.

- Hồng Vân.

Vân Hà trưởng lão nhìn người thấy người tới, sắc mặt nhất thời biến đổi, một chưởng đánh về phía Cổ Tộc, sau đó đi tới bên người nàng.

- Sao ngươi lại tới đây.

Vân Hà không ngờ tới Hồng Vân lại dám đến đây.

- Trưởng lão, ta tới giúp đỡ.

Hồng Vân lâm nguy không sợ nói.

- Aizzz...

Vân Hà trưởng lão thở dài một tiếng, tới nơi này cũng là để chịu chết thôi.

Coi như là chém chết bốn tên Cổ Tộc, vậy còn những người Tà đạo này thì phải làm sao.

Thủ đoạn của những tên Tà đạo này vạn phần quỷ dị, so với Cổ Tộc thì còn kinh khủng hơn.

Những người ở đây đều là đại ma đầu có thủ đoạn tàn nhẫn.

Đặc biệt là Đoạt Mệnh Thư Sinh cùng Khôi Sanh lão ma, hung danh ở bên ngoài là nổi nhất, so sánh với chúng thì Vạn Bức lão tổ có thể xem là rất hiền lành rồi.

- Một đứa nhỏ chỉ là Thần Thiên Vị tăng một Chân Pháp cảnh thế nhưng lại không sợ chết đến trợ trận, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, xem ra bên trong Mười tám tầng Địa Ngục của ta đây lại tăng thêm một nữ quỷ rồi. Mộ Thiên nhìn về phía Hồng Vân, gương mặt lộ vẻ âm trầm.

Trên đoạn đường đến đây, hãn đã giết không ít đệ tử Vân Tông, còn có Cổ Tộc, toàn bộ đều luyện thành quý, để tăng lên sức mạnh của “Mười tám tầng Địa Ngục”.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 544: Thần Châm Biếm

- Bà nó, sao lắm nhảm lâu thế, đánh nhau nhanh lên một chút đi.

Lâm Phàm cuống lên, Hồng Vân tiên tử không đành lòng nhìn các trưởng lão bị áp chế, không để ý sinh tử xông ra ngoài, việc này Lâm Phàm thấy rất bình thường.

Chỉ có điều nếu đã như vậy rồi, vậy thì nên đánh nhau nhanh lên một chút, sau đó để tiểu gia đến giết một lượt luôn.

Nhưng bây giờ đám người này không chịu đánh nhau, lại đứng ở đây phí lời, muốn để cho tiểu gia phải đợi tới khi nào đây chứ.

- Mẹ nó, không chờ nữa, các người không đánh thì tiểu gia đánh, kiểu nào cũng phải cho các người trở thành kinh nghiệm.

Tu vi cao nhất chỉ là Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh, chẳng lẽ còn có điều làm hấn sợ hãi sao

Được! Thời điểm như thế này nhất định sẽ được!

Không phải chỉ là đánh nhau thôi sao? Ai sợ ai?

Giờ khắc này Vân Hà đã không còn chút ý nghĩ gì đối với Thủy Hỏa bí cảnh nữa, dựa theo tình huống bây giờ, có thể sống sót đi ra ngoài đã là một chuyện tốt rồi.

Không biết đám đệ tử còn lại như thế nào rồi, chẳng lẽ sau khi đi vào đều bị giết chết rồi sao.

- Hồng Vân người đang tìm cái gì vậy?

Ngay lúc này, Vân Hà trưởng lão phát hiện Hồng Vân đang không không yên tĩnh nhìn tới nhìn lui, trông giống như là đang tìm cái gì đó thì tò mò hỏi.

- Có hẳn ở đây, chúng ta sẽ không có việc gì, chỉ là không biết bây giờ hẳn ở đâu.

Hồng Vân nhỏ giọng nói.

- Ai... Sau khi Vân Hà nghe nàng nói thì bất đắc dĩ cười cười, đệ tử này cái gì cũng tốt, chỉ là có chút đơn thuần.

Cho dù có người thì vào lúc này còn ai dám đi ra.

Thực lực của những người trước mắt này đều cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần không ngốc tuyệt đối sẽ không đi ra tìm chết.

Huống hồ hai người họ chỉ là bèo nước gặp nhau, làm sao có khả năng sẽ mạo hiểm như vậy.

Đệ tử ngốc, quá dễ dàng tin tưởng người khác, nghĩ rằng ai cũng là người tốt.

Có điều Vân Hà trưởng lão không nói gì, đã đến lúc này rồi, vậy hãy để cho Hồng Vân ôm một chút hy vọng đi.

Chỉ là không nghĩ tới một cái bí cảnh nguyên bản được ẩn giấu rất tốt thế mà lại bị người khác phát hiện.

Bốn tên Cổ Tộc nhìn thấy tình huống trước mắt thì liếc mắt nhìn nhau một cái, tới thêm một tên nhóc Chân Pháp cảnh thì làm được gì sao?

Xem ra đám người Vân Tông này mọc cánh khó thoát rồi.

Chỉ là nhìn hai đám người kia vẫn đang nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, tuy nhiên nghĩ đến đại quân Cổ Tộc đã bao vây ở bên ngoài thì bọn họ cũng không sợ gì cả.

- Đi chết đi,

Bốn tên Cổ Tộc trong nháy mắt ra tay, sức mạnh bỗng chốc bộc phát.

Một Thiên nhìn thấy Cổ Tộc chuẩn bị ray tay thì liền tập trung, tuy là chuẩn bị tinh thần ăn hôi rồi nhưng hấn vẫn cảnh giác để ý những người xung quanh.

Vào thời khắc này, tất cả lời thề gì đó đều là chó má, chỉ có người chiếm được bí cảnh mới là người thắng cuối cùng.

- Cẩn thận.

Vân Hà biến sắc, trong chớp mắt bay lên cao đánh về phía Cổ Tộc.

Hồng Vân chấn động, áp lực mà bốn tên Cổ Tộc này gây ra thật sự là quá mạnh, thậm chí Hồng Vân cảm giác những tên Cổ Tộc này muốn giết nàng thì e chỉ cần một chiêu mà thôi.

Cảm giác của cái chết càng ngày càng tới gần.

- Người đang ở đâu?

Thời khắc này, Hồng Vân đột nhiên nghĩ đến Lâm Phàm, nhưng trong nháy mắt, một tên Cổ Tộc đã chăm chú nhìn vào Hồng Vân sau đó liền muốn xông tới.

Vân Hà trường lão nhìn thấy Hồng Vân đối mặt với nguy cơ thì trở nên kinh hãi, thế nhưng giờ khắc này lão đang bị hai tên Cổ Tộc cuốn lấy, căn bản không có bất kì chỗ trống nào để về cứu nàng.

Một đạo mũi nhọn lãnh lẽo hiện lên trước mặt Hồng Vân.

Tuy nhiên ngay lúc đó, tên Cổ Tộc cảm giác được một luồng hơi thở mạnh mẽ thì lông tơ liền dựng lên, lập tức xoay người đánh về một bên trong hư không.

- Sinh linh ghê tởm, người lại dám đánh lén, muốn chết à.

- Lâm Phàm...

Lúc này Hồng Vân tiên tử đã nhìn thấy bóng người kia, trong lòng vui vẻ, phỏng phất là có thứ gì quan trọng đã trở về.

Tràn đầy cảm giác an toàn.

Lâm Phàm nhìn về phía sau, Cổ Tộc tức giận gào thét, tựa như nếu không chém chết Lâm Phàm thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Đến đúng lúc rồi.”

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, tiết tấu đợt thứ nhất thành công, có điều vẫn còn thiếu rất nhiều, nhất định phải phá rối toàn bộ chiến trường.

Thân hình Lâm Phàm lấp loé, giống như linh xà khiến người ta nhìn không rõ ràng hướng đi, sau đó lập tức xông về một tên Cổ Tộc khác.

Tên Cổ Tộc kia đang ở áp chế một trưởng lão khác của Vân Tông, nhưng vừa lúc đó đột nhiên phát hiện phía sau mình có một cổ hơi thở kéo tới, kinh hãi đến biến sắc vội vàng chống đỡ.

- Chỉ là một tên Cổ Tộc tép riu, có gan đến đại chiến với tiểu gia ba trăm hiệp.

Lâm Phàm giễu cợt nói.

- Khốn kiếp.

Tên Cổ Tộc này không chút do dự truy sát về phía Lâm Phàm.

Lúc này Vân Hà đang bị hai tên cổ tộc áp chế, chỉ một lát nữa thôi là sẽ thua, nhưng trong chớp mắt lão đột nhiên phát hiện có một bóng người bay tới từ phía xa.

“Người kia là ai?”

Vân Hà thở hổn hển, thầm hỏi

Lâm Phàm đánh ra một chưởng, một đạo kiếm khí bén nhọn trong nháy mắt bổ về phía cái kia hai tên Cổ Tộc còn lại.

Hai đầu Cổ Tộc liên tục vung quyền, đánh tan chưởng và tia kiếm khí đó.

- Cổ Tộc nhỏ bé, có dám cùng tiểu gia đánh một trận không?

Lâm Phàm giễu cợt nói, thế nhưng tốc độ vẫn liên tục bay về phía xa.

- Giết tên hồn trưởng này cho ta.

Bốn tên Cổ Tộc nổi cơn giận dữ, hướng về phía Lâm Phàm mà truy sát.

- Trưởng lão, hẳn là Lâm Phàm, chính là Nhân tộc thiên kiêu tiến vào đây với con.

Hồng Vân tiên tử lập tức đi tới giải đáp thắc mắc cho vị trưởng lão.

Vân Hà trưởng lão không chớp mắt nhìn bóng người kia, lão không nghĩ tới Nhân tộc thiên kiêu này lại can đảm như vậy.

Chỉ là hiện tại hẳn đây là đang định làm gì? Vì sao phải hấp dẫn những Cổ Tộc đó.

- Là hẳn!

Mộ Thiên nguyên bản đang xem kịch vui thì vào lúc này đã biến sắc, trông mắt đang bình tĩnh đột nhiên bốc lên lửa nóng hừng hực, tràn đầy lửa giận vô biên.

Chính là người này, người làm hẳn tổn thất một cái linh khí tuyệt phẩm.

Cái linh khí tuyệt phẩm này là bảo bối hẳn phải trải qua thiên tân vạn khổ, thật vất vả mới chiếm được, cũng là vì tên Nhân Tộc này làm hẳn mất đi tất cả.

- Lâm Phàm.

Mộ Thiên gào thét, ngay tức khắc có một luồng tâm ý phản nộ vô biên đột nhiên bạo phát.

- Đừng có kêu la cái gì, ta đã thấy người từ sớm rồi, có thể sống dai như vậy thì đã rất giỏi rồi, tuy nhiên vẫn chỉ là giun dế thôi.

Lâm Phàm thấy vậy thì ngay lập tức khiên khích.

Làm người thì ai cũng có cơ duyên, chỉ là cơ duyên của tên Mộ Thiên này làm Lâm Phàm có chút ước ao ghen tị.

Cái quái gì vậy, cái tên này rốt cuộc là lấy được cái linh mạch gì a, tu vi tăng nhanh giống như hỏa tiễn vậy.

- Đại nạn không chết tất có hậu phúc, nếu như không phải tại người thì ta cũng sẽ không đánh mất tất cả, nếu như không phải tại người, ta cũng sẽ không đứng ở chỗ này, tất cả những thứ này đều là nhờ phúc của người, hiện tại ta muốn giết người, luyện chế người thành quỷ hầu của ta, vĩnh viễn bị ta điều khiển.

Nhìn thấy kẻ thù thì đỏ mắt, Mộ Thiên nói xong thì liền tung ra một quyền đánh về phía Lâm Phàm.

- Đánh hay lắm.

Thân hình Lâm Phàm lấp loé, trong nháy mắt biến mất cho nên cú đấm này theo đà liên đánh về phía Cổ Tộc sau lưng.

- Tên hồn trưởng kia, dám nhúng tay vào chuyện này.

Cổ Tộc đánh tan cú đấm này, sau đó hướng về phía Mộ Thiên rống giận.

- Không được chạy.

Mộ Thiên thì không hề để ý những tên Cổ Tộc này, bận rộn tìm thân ảnh của Lâm Phàm, trong nháy mắt vọt theo.

La Nghị cùng Đoạt Mệnh Thư Sinh không biết quan hệ của Mộ Thiên cùng người này là gì, có điều bây giờ náo động càng hung hăng thì càng tốt, bọn họ có thể ngồi ngư ông đắc lợi.

Chỉ là thời điểm ý nghĩ này vừa tràn ra, thần sắc của La Nghị và Đoạt Mệnh Thư Sinh trong nháy mắt biến đổi.

Một bảo bối kỳ quái trực tiếp vọt lên từ mặt đất, đâm vào cúc hoa của bọn hắn.

- Cầu vật, chúng ta không động tới người mà người lại dám chọc ta, đi chết đi.

La Nghị cùng Đoạt Mệnh Thư Sinh lúc này đang cực kỳ nổi giận, sau khi tránh né được một đạo tấn công này cũng đuổi theo Lâm Phàm truy sát.

- Ha ha, tiểu tử này hoàn toàn chính là đang tìm chết a, dám chọc nhiều người như vậy.

Khôi Sanh lão ma đứng ở nơi đó cười lớn.

- Cười nhiều sẽ bị liệt đấy, có gan thì tới đây này.

Lâm Phàm nghe vậy thì lập tức khiêu khích Khôi Sanh lão ma.

- A.

Khôi Sanh lão ma sững sờ, tựa như là không thể tin được cái tên này dám can đảm đến châm biếm hắn.

- Ha ha.

Miêu Nữ bên cạnh hắn bật cười, có vẻ hoàn cảnh của Khôi Sanh lão ma bây giờ làm bà ta rất buồn cười.

- Đàn bà thúì, muốn ngực không có ngực, dáng dấp thì lại xấu, khi cười người ta còn ngửi thấy mùi thối đấy.

Lâm Phàm mắng thẳng mặt Miêu Nữ.

- Người...

Miêu Nữ không nghĩ tới tiểu tử này lại dám nhục nhã nàng, tức đến đỏ bừng cả mặt.

- Người cái gì người, có gan thì tới đây. Lâm Phàm khinh thường nói.

- Tiểu tử, lão nương phải đánh người tan xác.

...

Thời khắc này, Lâm Phàm nhìn đám người đang theo đuôi mình thì nhếch mép cười, cuối cùng cũng theo đúng tiết tấu rồi

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 545: Kinh Thiên Mãnh Liệt

Một màn trước mắt đã là cho mọi người của Vân Tông nhìn đến trợn mắt há mồm không thể tin được.

- Hồng Vân, vị bằng hữu này của con đang làm gì vậy?

Giờ khắc này Vân Hà chỉ cảm thấy đầu óc mình hình như không đủ dùng, hoàn toàn không rõ tình cảnh trước mắt này rốt cuộc là như thế nào.

- Đây là đem tất cả hỏa lực đều tập trung ở trên người mình sao?

Vân Pháp Thiên – trưởng lão đang bị hắc khí quấn quanh hai cánh tay cả kinh nói.

Hắn không thể tin được người bạn này của Hồng Vân lại điên cuồng đến như vậy.

Đem thù hận của chín tên cao thủ đều kéo lên người mình, điều này cần phải có dũng khí lớn thế nào mới dám làm a.

Vào giờ khắc này Hồng Vân thật sự không biết nói gì, nàng cũng không biết rốt cuộc là Lâm Phàm đang làm gì.

Chín tên cao thủ, trong đó đã có ba tên là Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh.

Nàng biết tu vi của Lâm Phàm chỉ là Thần Thiên Vị tầng ba Động Thiên cảnh.

Lấy thực lực trước mắt thì căn bản không có một chút hy vọng nào a.

- Ta hiểu rồi, hắn là đang đem cừu hận kéo hết lên người mình, cho chúng ta một cơ hội để chạy trốn.

Một trưởng lão khác là Vân Phong khiếp sợ nói.

- Người này thế nhưng lại vì chúng ta mà không cần tới mạng mình, loại tinh thần đại nghĩa này thật sự là hiếm thật.

- Ta nghĩ không hắn là vậy, chúng ta với hắn không quen không biết, người đáng để hắn làm như vậy nhất định là Hồng Vân.

Vân Pháp Thiên dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Hồng Vân.

- Các trưởng lão, mọi người hiểu lầm rồi, ta với hắn cũng mới quen nhau chưa tới một ngày a, chuyện này tuyệt đối không thể.

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy ánh mắt của các trưởng lão thì sắc mặt hơi đỏ lên, sau đó lắc đầu nói.

Vân Hà nói:

- Không chắc được, có câu nhất kiến chung tình, nếu như không phải vì như vậy thì sao hắn lại vứt bỏ tính mạng của mình tới cứu chúng ta, hắn cũng không phải thân thích với chúng ta.

Đối mặt với hiểu lầm của các trưởng lão, nàng cũng không biết nên nói những gì, đối với tình huống bây giờ thì giải thích chính là che giấu.

...

- Tiểu tử, người dám to gan nhục nhã ta.

Khôi Sanh lão ma nhìn Lâm Phàm trước mắt âm trầm nói.

- Lâm Phàm, mối thù trước đây, hôm nay ta nhất định phải báo.

Hỏa diễm thiêu đốt ẩn hiện trong đôi mắt của Mộ Thiên.

Những người ở đây không có ai hận Lâm Phàm hơn hẳn.

Thời gian từ

biệt “Vạn Sát Cổ Vực” đã lâu, thế nhưng oán hận của Mộ Thiên chỉ càng ngày càng sâu hơn chứ chưa từng tắt bao giờ.

Đối với Mộ Thiên mà nói, nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là giết chết tên ghê tởm này.

Lâm Phàm nhìn đám người này với ánh mắt hài hước.

Trận thế này có chút đáng sợ ghê á, nếu như hắn là người bình thường thì sớm đã bị hù chết, có điều đối với Lâm Phàm thì những người này chưa tính là cái gì, bản thể của Uy Quân Vương đã từng giáng lâm ở trước mặt tiểu gia, tiểu gia còn chưa thấy sợ.

Một đám yếu đuối này có thể làm gì được tiểu gia chứ.

Ba người Bất Tử cảnh, năm người Động Thiên cảnh, một người Linh Vực cảnh.

Nếu như giết chết toàn bộ đám người này thì không biết sẽ thu được bao nhiêu kinh nghiệm nha, luyện hóa mảnh vỡ Linh Vực, Động Thiên của bọn họ, Động Thiên của hắn nhất định sẽ ngày càng lớn mạnh.

Farm hết quái một lần như vậy cũng đáng lắm chứ.

Trừ ba người Bất Tử cảnh này, ai Lâm Phàm cũng không để vào mắt, có điều tất cả đều đã an bài rồi.

Chẳng qua nếu như để người khác biết ý nghĩ trong lòng Lâm Phàm giờ khắc này thì tuyệt đối sẽ mở miệng mắng ngay.

Cái quái gì gọi là an bài, đội hình như này mà người còn an bài được, có để người ta sống không đây?

- Hừ, các người có biết ta là ai không?

Lâm Phàm nhìn chín người trước mắt này, lâm nguy không sợ mà vênh váo hỏi.

- Người là ai không quan trọng, bởi vì lát nữa người sẽ trở thành một thi thể rồi.

Trong tay Đoạt Mệnh Thư Sinh cầm một quyển sách, nhìn đáng vẻ thư sinh, tựa như là đám học sinh đi thi công danh thời cổ đại, thế nhưng giọng nói lại vô cùng sắc bén, lạnh lẽo.

- Đồ súc vật ngu xuẩn, người là ai chúng ta không muốn biết, bởi vì đợi lát nữa người đã bị lão nương xé thành từng mảnh nhỏ rồi.

...

Lâm Phàm tròn tròn mắt, đám người kia sao lại không phối hợp như vậy chứ.

- Các người nghe cho kỹ, ta chính là hào quang soi sáng tứ phương, anh hùng trong lòng của vô số sinh linh đại thiên thế giới, Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm.

Lâm Phàm vung ống tay áo một cái, khẽ hất hàm, vẻ mặt đầy tự hào mà nói.

- Chết đi!

Lâm Phàm vừa dứt lời, Đoạt Mệnh Thư Sinh liền động thủ, rung cổ tay, quyển sách trong tay trải rộng ra, lấy tay làm bút viết lên trên quyển sách.

Sau đó búng ngón tay một cái, một chữ “Sát” tản ra sát ý nồng nặc, nét bút tựa như rồng Phi Phượng múa, cứng cáp mạnh mẽ, đánh về phía Lâm Phàm.

- Hôm nay cuốn sách trong tay Đoạt Mệnh Thư Sinh ta sẽ có thêm một cái oan hồn.

Đoạt Mệnh Thư Sinh chính là người Nho tộc, chỉ có điều con đường sát phạt của hắn hạ bút như có Quỷ Thần, kinh thiên động địa.

- Dạng người nghèo kiết xác như người cũng chỉ có thể bán chữ kiếm cơm thôi, hãy xem uy năng bản đại đế đây.

Thân ảnh Lâm Phàm không ngừng lấp loé.

Tất cả công pháp đều rời khỏi cơ thể, hôm nay Lâm Phàm muốn để cho mọi người mở mang tầm mắt.

- Chớ có làm càn.

Đoạt Mệnh Thư Sinh nghe tên này dám to gan nhọc nhãi tài văn chương của hắn thì chợt quát lên một tiếng, ngón tay viết liên tục không ngừng.

Trấn!

Tử! Trong nháy mắt, đầu bút lông sắc bén viết ra hai chữ lớn, từng chữ vụn vụn trôi nổi ở trong hư không, mỗi một nét bút đều tựa như cự long bay lượn.

- Hừ, trò mèo mà cũng dám to gan làm càn, hôm nay tiểu gia liền cho các người học một lớp viết chữ đẹp.

Thân thể Lâm Phàm tựa như du long làm người ta nhìn không thấu, duỗi bàn tay ra viết liên tục trên hư không.

- Nhân tộc ngu muội lạc hậu các người mà lại dám so đấu với Nho tộc của ta ư, đúng là tự rước lấy nhục, hôm nay ta sẽ cho người biết trời cao đất rộng.

Đoạt Mệnh Thư Sinh nổi giận, mỗi một nét bút viết ra thì hư không sẽ chấn động một lần.

Kinh tài tuyệt diệu, văn khí trùng thiên theo Đoạt Mệnh Thư Sinh không ngừng viết, khí tức mệnh môn trên quyển sách càng ngày càng dày đặc, thậm chí còn tạo thành một vị Nho thần mặc trường bào màu trắng.

Một bút của Nho thần, thiên địa rung động, vô số thơ văn bay múa đầy trời, hóa thành từng vị thiên binh.

- Lâu rồi Đoạt Mệnh huynh không viết thơ, chúng ta không nên quấy rầy, vẫn nên đứng nhìn thôi.

Trong mắt La Nghị lập loè tinh quang, vào lúc này hắn đã bình tĩnh lại.

Đối phương khí tức mật mờ cực kỳ, căn bản không nhìn thấu tu vi, chỉ bằng để Đoạt Mệnh Thư Sinh thử một lần xem thực lực của đối phương nông sâu thế nào.

Người có ý tưởng này không chỉ có mình La Nghị, đám người còn lại cũng nghĩ như thế.

Hồng Vân hỏi:

- Trường lão, bọn họ đây là đang làm gì? Tại sao không động thủ?

Vân Hà nói:

- Bọn họ đang thăm dò, chỉ cần hắn vừa rơi vào thế hạ phong thì sẽ trong nháy mắt bị bọn họ xé thành mảnh nhỏ.

- Vậy làm sao bây giờ?

Hồng Vân không khỏi cuống lên.

- Không có bất kỳ biện pháp nào, có điều sao hắn lại có thể so đấu tài văn chương với Nho tộc, khi khởi đầu thì đã thua một nửa rồi.

Vân Hà lo lắng nói.

...

Lâm Phàm hơi bất ngờ khi những người khác lại không hề động thủ, tuy nhiên nói chuyện một chút cũng tốt, để tiểu gia khoe khoang học thức của mình, cho Đoạt Mệnh Thư Sinh này biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu.

- Văn thì nhắc bút hốt la ly

Võ thời làm vợ tới cao trào

- So với ta, đúng là không biết sống chết.

Đoạt Mệnh Thư Sinh rống giận, viết một bài thơ thật dài, nhưng thời điểm khi hăn ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Phàm, cả khuôn mặt thế nhưng đều biến sắc.

Hai câu này tuy rằng cũng chỉ có mười bốn chữ, thế nhưng này hình thành sức mạnh, hiển nhiên có thể sánh được mấy trăm chữ thơ mà hăn viết.

- Không thể... Tuyệt đối không thể.

Sắc mặt Đoạt Mệnh Thư Sinh đại biến, không thể chịu đựng được lần thứ hai vùi đầu viết.

Nhưng động tác của Lâm Phàm cũng không có ngừng lại mà tiếp tục phát huy.

- Tiến vào nghiêng người đè bé trai

Lùi mông nhắc người đón chúng nữ

Ở thời điểm Lâm Phàm viết xong một chữ cuối cùng, một luồng sức mạnh mệnh mông phả vào mặt, sắc mặt Đoạt Mệnh Thư Sinh đại biến lùi lại vài bước.

- Người làm sao có khả năng sánh được với ta.

Đoạt Mệnh Thư Sinh đôi mắt đỏ ngầu rống giận.

- Hạo hân thư quyển, tài khí trùng thiên, vạn thánh trường uy.

Sức mạnh của quyển sách cuộn cuộn kéo đến, vô số Nho thần màu trắng bắn ra, từng tên Nho thần đều vung bút viết, từng luồng từng luồng sức mạnh hội tụ thành sông, hướng về Lâm Phàm xông tới.

- Đùa cái gì vậy, cái này cùng pháp lực có cái gì khác không, không phải đều giống nhau à.

Lâm Phàm cảm giác được nguồn sức mạnh này thì lắc đầu, tên kia đã không muốn so chữ nữa rồi thì mình cũng nên viết cho hoàn chỉnh áng thơ văn kinh thiên động địa này.

- Hồng Vân, con quen biết vị bằng hữu này ở đâu vậy, rõ ràng không phải người Nho tộc, thế nhưng chỉ viết vền vẹn hai mươi tám chữ đã áp chế Đoạt Mệnh Thư Sinh.

Vân Hà thấy cảnh này, trong lòng chấn động vạn phần.

Hồng Vân trong mắt tinh quang lóe sáng nhìn về Lâm Phàm phía xa khí tức như mặt trời ban trưa, tựa như cự long bay lên thì trong lòng cũng vạn phần hiếu kỳ.

Đây rốt cuộc là hạng người gì mà lại có vô số bản lĩnh như vậy.

- Trên thân bẻ cong cả thẳng nam, dưới khố ngự luôn cả hủ nữ.

- Sau đình cúc hoa gặp độc long, trước miệng ngọc ngà thối bích tiêu.

Trong chớp mắt, bài thơ Lâm Phàm viết ngày càng dài, sức mạnh cũng càng ngày càng lớn mạnh.

- Thơ thành, tác giả: nhà thơ vĩ đại Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm.

Ầm!

Kinh thiên động địa, khí tức như rồng.

Một cỗ sức mạnh cuồng bạo đột nhiên từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra đánh về phía Đoạt Mệnh Thư Sinh.

- Không thể. Giờ khắc này Đoạt Mệnh Thư Sinh vẫn không thể tin được, nôn ba lít máu tươi.

Hắn không nghĩ tới mình thư pháp của mình lại không bằng người ta.

Ngàn vạn Nho thần hợp lực vẫn không phải đối thủ của Nhân tộc này.

- Hừ, không có gì là không thể, loại thơ thiên địa chí lý này há để loại người kiến thức mẩu giáo như người có thể so sánh được, về luyện chữ mấy chục năm nữa đi.

Lâm Phàm vừa sải bước ra ngoài, khí tức lập tức bao phủ mọi người.

Khí tức của hắn bây giờ tựa như cầu vồng, hiển nhiên là muốn thừa thắng xông lên.

Ầm! Ầm!

Biển sách cuộn cuộn trong tay Đoạt Mệnh Thư Sinh, tựa như không cam lòng chịu thua bài thơ này, trong nháy mắt vỡ ra từng mảnh, hóa thành tro tàn.

- Sách của ta.

Đoạt Mệnh Thư Sinh thấy cảnh này liền sợ vỡ mật, không chịu nổi đã kích lại phun mạnh nộ huyết, trực tiếp ngất đi.

- Mới vậy đã xỉu rồi à, yếu nhớt quá vậy.

Lâm Phàm nói xong thì liền bay tới, vung tay áo một cái, kéo Đoạt Mệnh Thư Sinh vào bên trong Động Thiên của mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 546: Sắp Xảy Ra Hồn Chiến

- Đoạt Mệnh Thư Sinh có sao lại dễ bị trấn áp như vậy?

Vân Hà vô cùng kinh ngạc, Đoạt Mệnh Thư Sinh này mặc dù chỉ là Thần Thiên Vị tầng thứ ba Động Thiên cảnh thế nhưng người này có động thiên rất đặc biệt.

Ngàn vạn Nho thần ở trong động thiên có tài văn chương giảng giải về đạo lý đất trời.

Người bình thường nếu như vào động thiên của hắn chỉ cần hơi bất cẩn một chút thì sẽ bị ngàn vạn Nho thần mê hoặc.

Nhưng làm cho Vân Hà không dám tin là Đoạt Mệnh Thư Sinh học rộng tài cao kinh thiên động địa vậy mà lại bị một tên Nhân tộc áp đảo về thư pháp, điều này nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn sẽ không ai tin.

- Nếu như hắn không mất sớm thì nhất định sẽ trở thành cường giả Chí Cao.

Vân Hà đánh giá khiến mọi người khiếp sợ.

Hồng Vân nhìn ba vị trưởng lão, sau đó vừa nhìn về phía Lâm Phàm, nàng đột nhiên phát hiện Nhân tộc thiên kiêu mà nàng mới quen gần gũi chỉ có một ngày này thật sự quá thần bí.

....

- Đoạt Mệnh Thư Sinh cái gì, thật sự là quá yếu, ta tiện tay quăng ra một bài thơ thôi mà đã phun máu đến ba lần, ta khuyên các người tốt nhất nên bó tay chịu trói, nói không chừng tiểu gia tâm tình tốt sẽ cho các người một con đường sống.

Lâm Phàm không nghĩ tới Đoạt Mệnh Thư Sinh lại yếu như vậy, ban đầu còn tưởng rằng là kẻ địch mạnh đến kinh thiên động địa hóa ra cũng chỉ yếu như con gà đã đặt trên đĩa mà thôi.

Đám người Khôi Sanh lão ma biến sắc, Đoạt Mệnh Thư Sinh không ngờ lại có thể thua về thơ văn.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Nhân tộc trước mắt này thật không đơn giản.

Bốn tên Cổ Tộc liếc mắt nhìn nhau, điều quan trọng nhất với chúng là giết hết những sinh linh có ở nơi này.

- Giết.

Thân hình Lâm Phàm nhanh thoăn thoắt chớp nhoáng đi vào trong đám người, tiện tay đâm ra một quyền, chính là Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền.

Tận Thế Ma Thần tức giận rít gào, đánh về phía Mộ Thiên.

- Lâm Phàm, hôm nay ta nhất định phải giết người.

Mộ Thiên gào thét liên tục, linh khí tuyệt phẩm bị hủy, bây giờ đã không còn bảo bối nên chỉ có thể triển khai các loại công pháp khác giết Lâm Phàm.

- Chúng ta liên thủ giết chết tên Nhân tộc này.

La Nghị hô to một tiếng, động tác liên tục, hướng về hư không chụp liên tục mấy trăm chưởng lực đạo mạnh mẽ, dường như muốn đánh sập cả cái bí cảnh này.

Lâm Phàm xòe tay đánh nát các đòn tấn công về phía mình sau đó lấp loé đuổi theo Mộ Thiên.

Tình huống hôm nay, chỉ cần chú ý ba tên cường giả Thần Thiên Vị tầng thứ tư Bất Tử cảnh, còn những người khác Lâm Phàm không để ở trong mắt.

Đương nhiên Lâm Phàm sẽ không ngốc đến mức lấy một địch tám.

Tuy nhiên những người này, từng người đều có ý đồ riêng thì làm sao có khả năng đoàn kết nhất trí, trong khi chiến đấu còn phải đề phòng những người khác có ý đồ đánh lén.

Bởi vậy nên Lâm Phàm mới ung dung như vậy.

Mộ Thiên có được linh mạch trong Vạn Sát Cổ Vực đem chuyển hóa thành tu vi, ngưỡng luyện ra lĩnh vực Mười tám tầng Địa ngục.

Lĩnh vực này không phải bình thường, có điều trong tình huống này lại làm cho Mộ Thiên không có cách nào triển khai.

Nếu như đánh ở khu vực rộng, tất cả mọi người đều sẽ bị hút vào trong lĩnh vực, mặc dù nói lĩnh vực của mình rất mạnh mẽ nhưng nơi này có đến ba tên cường giả Thần Thiên Vị tầng thứ tư Bất Tử cảnh.

Nếu như bọn họ nhân cơ hội này ra tay giết mình như vậy một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

- Lâm Phàm, tại sao ngươi luôn đuổi theo ta để đánh vậy?

Qua vài chiêu, Mộ Thiên khó chịu phát hiện ra tên Lâm Phàm này ai cũng không đánh, chỉ có đuổi theo đánh mình.

Đáng ghét, thật sự là quá ghê tởm.

- Ở đây thực lực của ngươi yếu nhất, hơn nữa ngươi còn chiếm được linh mạch trong Vạn Sát Cổ Vực, không đánh ngươi thì đánh ai đây hả.

Lâm Phàm đáp lại.

- Người....

Khôi Sanh lão ma, La Nghị, Miêu Nữ nghe được lời nói của Lâm Phàm cũng không khỏi nhìn về phía Mộ Thiên.

Bọn họ căn bản không biết chuyện Mộ Thiên có linh mạch, giờ khắc này khi Lâm Phàm nói ra lập tức khiến bọn họ có một chút ý nghĩ.

Linh mạch có thể là đồ tốt, đặc biệt là linh mạch trong Vạn Sát Cổ Vực, đó là nơi sinh linh các chủng tộc ở đại thiên thế giới đã từng đánh nhau vỡ đầu để tranh vị trí vào, qua nhiều năm như vậy, linh mạch này rút lấy chút sức mạnh của vô số sinh linh đã ngã xuống, cho nên tất nhiên là không phải bình thường.

- Đáng ghét, người đừng ăn nói bừa bãi, ta chiếm được linh mạch lúc nào?

Ánh mắt Mộ Thiên biến đổi, cảm thấy không ổn:

- Các vị đừng nghe hắn nói bậy, chúng ta liên thủ cùng nhau giết hắn.

- Được.

Mọi người tuy rằng không có dây dưa tiếp nhưng trong lòng mọi người ai nấy đều rõ ràng.

Đặc biệt là đối với Khôi Sanh lão ma và La Nghị, lát nữa không chỉ có thể có được bảo tàng Thủy Hỏa Đại Đế mà còn có thể được một cái linh mạch của Mộ Thiên.

Lần này kiếm bọn rồi.

- Trưởng lão, chúng ta cứ đứng nhìn như vậy sao?

Hồng Vân tiên tử lo lắng hỏi.

- Hồng Vân, vốn dĩ ta cũng muốn đi lên hỗ trợ nhưng người nhìn tình huống bây giờ xem có phải là có cái gì không đúng không?

Vân Hà nói.

Hồng Vân nghe Văn trưởng lão xong không khỏi nhìn kỹ lại, mặt nhất thời biến sắc.

- Hẳn đang gây mâu thuẫn!

Hồng Vân khiếp sợ nói.

- Không sai, ban đầu ta cho là hẳn muốn hấp dẫn bọn ma đầu này để chúng ta thừa cơ rời khỏi, nhưng bây giờ xem ra là hẳn muốn gây xích mích giữa mọi người bọn họ đấu với nhau đến một mất một còn.

- Đa mưu túc trí, nếu như lần này có thể may mắn rời khỏi đây thì ta nhất định phải mời hẳn đến Vân Tông làm khách.

Vân Hà nói.

Thời gian trôi đi đã xảy ra một loạt chuyện.

- Miêu Nữ, sao người lại xuống tay với ta?

Mộ Thiên miễn cưỡng mới tránh được một đòn nhưng trên thân thể đã có ba vết thương, máu tươi nhỏ xuống tí tách.

Nếu như không phải Mộ Thiên phản ứng nhanh thì đã bị chém thành ba phần rồi.

- Người sao lại ngốc vậy? Cái này mà cũng phải hỏi. Đương nhiên là muốn giết người rồi cướp linh mạch của người chứ sao.

Thân ảnh Lâm Phàm phiêu phù ở một bên nói.

- Đừng khích bác ly gián.

Miêu Nữ nổi giận nói, nàng vốn là muốn đánh lén từ phía sau nhưng không nghĩ tới tên này như có mắt ở sau lưng vậy, ngay lập tức tránh ra chỗ khác.

Vì vậy người xuất hiện trước mắt Miêu Nữ là Mộ Thiên, nhưng khi muốn thu tay lại đã không còn kịp rồi, chỉ có thể lưu lại trên mặt Mộ Thiên ba vết thương.

Mộ Thiên nhìn Lâm Phàm rồi lại nhìn Miêu Nữ một chút, trong lòng cũng không khỏi sốt sắng.

Hắn tất nhiên là tin Lâm Phàm.

Miêu Nữ này khẳng định muốn nhân cơ hội giết mình.

Không được, làm sao có thể để cho bọn họ thực hiện được mục đích, nhất định phải cẩn thận.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 547: Một Chiêu Liên Phá Hủy

- Giun để ghê tởm, người dám dả thương ta.

Một tên Cổ Tộc căm tức nhìn Mộ Thiên, hẳn không nghĩ tới Quỷ Tộc nhỏ nhỏ này dám ra tay đánh lên mình.

- Ta không có, ta chỉ muốn giết hẳn.

Mộ Thiên giải thích, tay chỉ vào Lâm Phàm.

- Được rồi, được rồi, các người mỗi người đều có ý đồ riêng, ai cũng muốn giết người khác, bây giờ các người vây quét ta nhưng nhóm Cổ Tộc các người cũng phải chú ý, các người là Cổ Tộc cao quý, tài bảo vô số nên bọn họ đương nhiên là muốn giết bọn người.

Lâm Phàm nói.

- Câm miệng, người thật sự là quá ghê tởm, dám khích bác lý gián chúng ta, ta sẽ giết người.

Mộ Thiên gào thét, điên cuồng lao về phía Lâm Phàm.

- Vạn Quỷ Ma Chương.

Mộ Thiên vươn tay ra vỗ lấy Lâm Phàm, mà Lâm Phàm cũng mượn cơ hội này bay về phía một tên Cổ Tộc khác.

Tên Cổ Tộc kia vẫn luôn một mực cảnh giác những nơi khác nên không có chú ý tới Lâm Phàm.

Vừa lúc đó tên Cổ Tộc này cảm giác được sau lưng có một luồng quý khí uy nghiêm đáng sợ kéo tới, nhất thời sắc mặt đại biến.

Khi quay đầu thì phát hiện một con quỷ đang lao tới mình

- Quỷ Tộc ghê tởm, người lại vẫn dám đánh lén.

Tên Cổ Tộc hoàn toàn nổi giận, đâm ra một quyền đánh bay con quỷ.

- Ta không có, ta muốn đánh tên Nhân tộc kia.

Mộ Thiên nhìn thấy bóng người Lâm Phàm trong nháy mắt biến mất lập tức đưa mắt nhìn bốn phía.

- Tên Nhân tộc kia làm gì có ở đây.

Cổ Tộc lạnh lùng nói.

- Ta....

Mộ Thiên nhìn về phương xa, chỉ thấy Lâm Phàm đang chiến đấu với Miêu Nữ.

Lâm Phàm đánh lui Miêu Nữ, sau đó nói với Mộ Thiên:

- Mộ Thiên, người định giết tên Cổ Tộc này thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải tìm lý do cho mình.

- Súc vật, người hãm hại ta, ta muốn lột da róc thịt người.

Mộ Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, tiếp tục đuổi theo Lâm Phàm.

Nhưng hành động của Mộ Thiên trong chớp mắt đã bị một tên Cổ Tộc cản lại.

- Người muốn làm gì?

Mộ Thiên cảnh giác nhìn tên Cổ Tộc trước mắt.

- Hừ, định giết ta còn muốn chạy trốn, nằm mơ.

Tên Cổ Tộc nổi giận bắt đầu đánh giết Mộ Thiên.

Lâm Phàm thấy cảnh này thì vô cùng vui vẻ, việc này thật sự quá dễ dàng.

Hỗn chiến hay ở chỗ này, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể chơi đùa đám người kia thật vui vẻ.

Tên Cổ Tộc Thần Thiên Vị tầng thứ ba Động Thiên cảnh này ra tay tàn nhẫn, chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng, Mộ Thiên tuy rằng có lĩnh vực đặc thù có thể đấu sức cùng người Động Thiên cảnh.

Nhưng Cổ Tộc thì gần như là cùng cấp vô địch, cho nên đang liên tục áp chế Mộ Thiên.

Mộ Thiên không ngừng bại lui, có mấy lần suýt chút nữa bị tên Cổ Tộc bắt được:

- La Nghị cứu ta, bảo bối bí cảnh Thủy Hỏa lần này ta không cần nữa.

La Nghị đang truy sát Lâm Phàm nghe thấy lời này thì lông mày ngưng lại, tinh quang trong mắt lấp loé, cuối cùng quay về đường cũ.

- Được.

Tu vi La Nghị là Thần Thiên Vị tầng thứ tư Bất Tử cảnh, đối với tên Cổ Tộc Động Thiên cảnh thì vẫn mạnh hơn.

- Hừ, sớm biết đám giun dế các người nói không giữ lời, bây giờ còn muốn giết thuộc hạ ta, chết hết đi.

Tên Cổ Tộc tu vi Bất Tử cảnh giờ khắc này thấy La Nghị định giết đồng bào của mình cũng không thể nhịn được nữa liền ra tay.

- Tất cả nghe rõ lệnh của ta, giết hết tất cả sinh linh các chủng tộc khác ngay.

Thủ lĩnh Cổ Tộc chợt quát một tiếng, chuẩn bị giết sạch toàn bộ sinh linh nơi này. - Khôi Sanh lão ma, ta khuyên người tốt nhất đi giúp đỡ Miêu Nữ của người đi, cô ta hiện tại không ổn lắm đâu.

Thân pháp Lâm Phàm đặc thù, không ngừng chớp lóe.

Khôi Sanh lão ma mặc dù là Bất Tử cảnh nhưng muốn giết Lâm Phàm thì vẫn chưa đủ.

Khôi Sanh lão ma quay đầu nhìn lại, phát hiện Miêu Nữ đang bị hai tên Cổ Tộc vây giết thì liền xoay người đi đánh bọn Cổ Tộc.

“Ha ha....”

Thời khắc này Lâm Phàm cười thật to trong lòng, cái cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời.

Ban đầu tất cả đều muốn giết tiểu gia, nhưng tiểu gia là một cây gậy khuấy phân, khuấy cho các người long trời lở đất.

Bởi vì có La Nghị ra tay giúp đỡ, Mộ Thiên buông lỏng không ít, đứng ở nơi đó thở hỗn hển, đột nhiên hắn phát hiện có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình.

Mà khi Mộ Thiên nhìn về khởi nguồn ánh mắt kia, sắc mặt nhất thời biến đổi.

- Súc sinh, đều là do người giở trò quỷ.

Lửa giận trong lòng Mộ Thiên tăng vọt, tình huống hiện giờ tất cả đều do tên Nhân tộc kia gây ra.

Lâm Phàm không nói thêm gì, hiện tại thời gian cấp bách, có thể giết được tên nào hay tên đó.

Lâm Phàm xòe tay ra, năm ngón tay vững chắc mạnh mẽ như một ngọn núi khóa chặt Mộ Thiên.

Xoạt xoạt.

Hư không dưới áp lực của bàn tay Lâm Phàm không ngừng đổ nát.

Mộ Thiên không nghĩ tới thực lực Lâm Phàm lại mạnh như vậy, đúng là hơi ngoài ý muốn, tuy nhiên thực lực này vẫn chưa làm hắn ngại.

- Chỉ là Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh mà cũng dám đấu với ta, tự rước lấy nhục.

Cho dù Động Thiên cảnh thì mình cũng có thể một tay giết chết chứ không cần phải nói tới Linh Vực cảnh.

- Mười tám tầng Địa Ngục mở ra.

Linh vực của Mộ Thiên nhanh chóng được mở ra.

Nhưng trong tích tắc, Mộ Thiên liền trợn tròn mắt.

Linh vực đáng tự hào của hắn thế mà bị bàn tay kia bóp nát vụn. Sau đó bàn tay đó liền chộp về phía Mộ Thiên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Dưới sức mạnh khủng khiếp này, thân thể Mộ Thiên trong nháy mắt nổ tung, máu thịt be bét.

- A! Làm sao có khả năng.

Mộ Thiên kêu thê thảm, Mười tám tầng Địa Ngục mình ngừng luyện sao có khả năng bị đối phương chỉ với một đòn liền phá hủy.

- Giết chết người dễ như giết một con chó vậy, vừa rồi chỉ là đùa giỡn với người một chút mà thôi.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

Mình muốn giết Mộ Thiên căn bản dễ như ăn bánh, có điều vì để cho những người này hoàn toàn hỗn loạn nên Lâm Phàm đã giữ lại cái mạng chó này của Mộ Thiên một lúc.

Bây giờ đã không còn bất kỳ giá trị gì đương nhiên là phải ngay lập tức giết chết.

Lâm Phàm cảm giác được trong thân thể Mộ Thiên có một nguồn sức mạnh to lớn.

Nguồn sức mạnh này nhất định là linh mạch.

Sau đó một linh mạch màu trắng dài như dòng sông bị Lâm Phàm rút ra ngoài.

- Để linh mạch ở lại cho ta.

La Nghị trong khi giao thủ cùng Cổ Tộc nhìn thấy linh mạch nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, lao về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm bĩu môi, không có bất kỳ động tác gì là sẽ để lại cho hắn mà dứt khoát thu linh mạch vào trong Động Thiên.

Sau khi giết Mộ Thiên xong hắn cũng nhận được mảnh vỡ của lĩnh vực Mười tám tầng Địa Ngục.

Nhưng vào lúc này Lâm Phàm không có thời gian kiểm tra, toàn bộ đều ném vào trong Động Thiên.

- Muốn cướp linh mạch vậy thì còn phải xem bản lĩnh của ngươi.

Lâm Phàm hiện tại tạm thời không muốn cùng La Nghị giao thủ vì vậy liền tiến nhập trạng thái ẩn thân, ngay lập tức biến mất không dấu vết.

- Hắn trốn đâu rồi?

La Nghị nhìn thấy tên Nhân tộc đột nhiên biến mất ở trước mắt thì vô cùng nghi hoặc, ngay lúc đó một tên Cổ Tộc xông tới.

La Nghị giờ khắc này đã biết tên Nhân tộc này đang làm gì thế nhưng cũng muộn rồi.

Bởi vì nhóm Cổ Tộc hiện tại đã không cần biết đến ai mà cứ gặp là giết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 548: Khôi Sanh Lão Ma Nổi Giận

Khôi Sanh lão ma, La Nghị, Miêu Nữ và bốn tên Cổ Tộc.

Đây là những đối thủ còn lại.

Khôi Sanh lão ma và La Nghị hiện tại đang cùng nhau giết Cổ Tộc.

Mà ngay lúc này, một tên Cổ Tộc Động Thiên cảnh bị Khôi Sanh lão ma đánh một chưởng ngã xuống đất, khi hắn vừa định kết liễu thì lại bị hai tên Cổ Tộc còn lại ngăn cản.

- Đáng ghét, thật sự là rất đáng ghét.

Tên Cổ Tộc này bị thương không nhẹ, ở lồng ngực máu thịt be bét, thậm chí vết thương đã chuyển dần sang màu đen.

- Thủy Hỏa bí cảnh đã bị đại quân Cổ Tộc bao vây, các người đừng ai nghĩ đến chuyện rời khỏi được nơi này.

Trên mặt tên Cổ Tộc lộ ra nụ cười dữ tợn, những sinh linh ghê tởm này lại dám đánh mình bị thương, quả thực là muốn chết mà.

Nhưng mà ngay lúc này mặt tên Cổ Tộc nhất thời biến sắc.

- Người....

Tên Cổ Tộc vừa muốn mở miệng đã bị Lâm Phàm trực tiếp thu vào trong Động Thiên.

Ở trong Động Thiên, Lâm Phàm rót sức mạnh vào trong đó bắt đầu đánh giết tên Cổ Tộc này.

- Khốn nạn, lại dám đánh lén.

Tên Cổ Tộc tức giận gào thét, triển khai vô số công pháp oanh tạc trong Động Thiên của Lâm Phàm.

- Trấn áp.

Lâm Phàm không chút do dự lập tức trở tay đập tên Cổ Tộc thành bụi phấn.

Thi thể tên Cổ Tộc lập tức hóa thành chất dinh dưỡng dung nhập vào trong Động Thiên.

Lâm Phàm đi khắp nơi trong hư không, đối với đám người Khôi Sanh lão ma thì Lâm Phàm cứ thoát ần thoát hiện.

Thương thế Miêu Nữ giờ khắc này vô cùng nghiêm trọng, miệng phun ra máu tươi.

Đến bây giờ, đầu óc Miêu Nữ vẫn rất hỗn loạn, hoàn toàn không hiểu chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Lúc trước rõ ràng là đang rất thuận lợi, bọn họ luôn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng đến bây giờ rốt cuộc làm sao lại phát sinh ra tình huống này.

Miêu Nữ nhìn Cổ Tộc đang giao đấu Khôi Sanh lão ma và La Nghị, trên mặt mũi kiêu diễm lộ ra một tia nghi hoặc.

Ngay lúc này hư không trước mặt ả đột nhiên dao động, một bàn tay thò ra.

- Là người tên ghê tởm này.

Miêu Nữ nhìn người trước mặt với vẻ mặt giận dữ, mười ngón tay phát ra ánh sáng lạnh.

- Không sai, chính là tiểu gia ta, tiểu gia hiện tại muốn cường ... à không, là cường sát người.

Lâm Phàm nắm lấy cơ hội để miếu sát Miêu Nữ.

Hiện tại là cơ hội hiếm có, mất rồi sẽ không còn nữa. Khôi Sanh lão ma đang cùng La Nghị giết Cổ Tộc.

Có điều theo Lâm Phàm thì chẳng mấy chốc Cổ Tộc sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Lâm Phàm thân là kẻ thu hoạch chiến trường đương nhiên sẽ không bỏ sót bất kỳ kinh nghiệm nào.

- Chỉ bằng người?

Miêu Nữ cũng là cường giả lâu năm ở Động Thiên cảnh, trong nháy mắt ra tay vô cùng mạnh mẽ, tự mãn mà triển khai Động Thiên trực tiếp bao phủ Lâm Phàm trong đó.

- Hừ, cố gắng hưởng thụ chút vui sướng cuối cùng trong Động Thiên của lão nương đi.

Miêu Nữ hừ lạnh nói.

Lâm Phàm vào trong động thiên của Miêu Nữ, xung quanh xuất hiện rất nhiều bóng dáng nữ tử ăn mặc thiếu vải, những cô gái này phong tao cực kỳ, Động Thiên của Miêu Nữ phảng phất có thể khiến người ta lạc lối.

Để tất cả nam giới buông lỏng cảnh giác, hoàn toàn mê muội trong hương ôn nhu ở đây.

Lâm Phàm không chút hoang mang, hạt giống chân pháp vận chuyển.

Thương Khung!

Phá Diệt!

Hai đại sát chiêu, khai thiên tích địa, hư không phong bạo bao phủ toàn bộ Động Thiên của Miêu Nữ, dưới sức mạnh cuồng bạo này thì Động Thiên của ả không ngừng bị hủy diệt.

- Động Thiên, mở.

Ở trong Động Thiên của Miêu Nữ mà Lâm Phàm vẫn không có chút gì do dự mở Động Thiên của mình ra. - Làm sao Động Thiên của người lại mạnh như thế?

Miêu Nữ kinh hãi đến biến sắc, nàng hoảng sợ phát hiện, Động Thiên của mình đang dần dần đổ nát.

- Đây là cái gì?

Trong lúc đó phát sinh hiện tượng lạ, cành cây Ngô Đồng Thần Thụ như có linh tính vậy, giống như bạch tuộc ở trong hư không đung đưa, sau đó vươn cành vào Động Thiên Miêu Nữ.

- Không nghĩ tới sau khi Ngô Đồng Thần Thụ trưởng thành lại có tác dụng kỳ diệu này.

Giờ đây trong lòng Lâm Phàm vô cùng mừng rỡ khi thấy Ngô Đồng Thần Thụ có thể tự rút sức mạnh Động Thiên người khác, đúng là mạnh mẽ đến cực điểm a.

- Hấp thu!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, song chương ép xuống, pháp lực mệnh môn hóa thành từng cơn long rút vào Ngô Đồng Thần Thụ.

- A!

Cảm nhận được sức mạnh trong Động Thiên không ngừng giảm thiểu, Miêu Nữ kêu thảm một tiếng.

- Khôi Sanh lão ma, cứu ta.

Miêu Nữ không ngờ tới tên Nhân tộc lại mạnh như vậy, hơn nữa cây đại thụ quái dị này lại có thể không nhìn phòng ngự liền hấp thu sức mạnh Động Thiên của mình.

Pháp lực Miêu Nữ như tuôn ra như thác, không ngừng tuôn trào, mệnh mông cuồn cuộn, vốn dĩ là thân thể mịn màng trắng như tuyết vậy mà giờ đây lại từ từ khô cạn.

Mà Động Thiên của Miêu Nữ càng là vỡ tan thành những mảnh vỡ, không ngừng tiêu tan, hoàn toàn bị Lâm Phàm rút lấy.

Không thương hương tiếc ngọc a.

Miêu Nữ yêu diễm như vậy bị Lâm Phàm lạc thủ tồi hoa không có được một chút thương hại.

- Nhân tộc, dừng tay cho ta.

Khôi Sanh lão ma nhìn thấy ở phương xa Miêu Nữ đang khô héo, nhất thời giận dữ, hai mắt hiện ra sát ý, hét lên.

- Ha ha, sốt sắng như vậy, xem ra là cô ta là tình nhân của người rồi, có điều lát nữa người sẽ được đi cùng cô ta thôi, không cần cuống lên như thế.

Lâm Phàm đánh ra một đòn cuối cùng.

Miêu Nữ phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi câm nín, sau đó thân thể ả vỡ vụn.

Thượng Cổ Đại Yêu há mồm hấp thu toàn bộ tro tàn của Miêu Nữ.

- Keng, chúc mừng đã giết được Miêu Nữ Thần Thiên Vị tầng thứ ba Động Thiên cảnh.

- Đúng là kiếm bọn rồi.

Lại giết được một tên cường giả Động Thiên cảnh.

Động Thiên không ngừng bành trướng, vách thủy tinh ngày càng cứng rắn, pháp lực đi khắp trong Động Thiên không ngừng lớn mạnh.

Lấy lực lượng của người khác để bổ sung cho bản thân, đây chính là chân lý tu hành của Lâm Phàm.

- Đồ súc sinh đáng chết.

Khôi Sanh lão ma nhìn thấy Miêu Nữ bị Lâm Phàm giết, tâm ý phần nộ lại càng ngập trời.

- Nhân tộc Lâm Phàm, hôm nay không giết ngươi, ta không phải là Khôi Sanh lão ma.

Khôi Sanh lão ma nổi giận, Miêu Nữ đã làm bạn với hắn trăm năm nay vậy mà bây giờ lại bị một tên Nhân tộc giết chết.

- Vĩnh dạ đại Thiên Vương, thiêu đốt.

Khôi Sanh lão ma tức giận không ngừng thiêu đốt tinh huyết bản thân.

Khói đen bay lên bao trùm trên bầu trời Thủy Hỏa bí cảnh lan rộng về bốn phía.

Lâm Phàm nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt Khôi Sanh lão ma thay đổi càng ngày càng trắng xám, mà sau lưng đột nhiên gióng lên hai cái bọc lớn, thối phù một tiếng, hai cái bọc lớn trong nháy mắt vỡ tan, một đôi cánh ác ma màu đen xuất hiện.

Rầm!

Tốc độ Khôi Sanh lão ma nhanh vô cùng, trong nháy mắt xuất hiện đằng sau hai tên Cổ Tộc, móng vuốt nhọn đâm vào trong thân thể Cổ Tộc móc ra quả tim vẫn còn đang đập thình thịch.

Hai tên Cổ Tộc Thần Thiên Vị tầng thứ ba Động Thiên cảnh trong nháy mắt bị giết chết.

- Ta nhốt vào, hai con quái của ta a.

Lâm Phàm nhìn thấy Khôi Sanh lão ma trong nháy mắt đã giết hai tên Cổ Tộc, trong lòng liền chảy máu a.

La Nghị cùng tên Cổ Tộc Bất Tử cảnh còn sống nhìn thấy đáng dấp Khôi Sanh lão ma lúc này, vẻ mặt đột nhiên biến đổi.

Khôi Sanh lão ma thiêu đốt tinh huyết đồng thời còn thiêu đốt Thánh Dương Đan, lấy bản thân làm vật trung gian, bạo phát ra thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Tuy nhiên sau khi kết thúc thì tu vi Khôi Sanh lão ma sẽ đột nhiên rút xuống, thậm chí Động Thiên cũng có thể đổ nát.

Đây là thủ đoạn liều chết của Khôi Sanh lão ma.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 549: Ta Chính Là Trời, Là Ba Của Người

La Nghị cùng tên Cổ Tộc Bất Tử cảnh liếc mắt nhìn nhau không muốn tiếp tục giao thủ nữa, bây giờ Khôi Sanh lão ma đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm liền phát hiện mình bị một đạo khí phong tỏa, cho dù chạy trốn tới mười vạn tám ngàn dặm ở thì Khôi Sanh lão ma vẫn sẽ truy sát mình.

Có điều tại sao mình phải chạy, Khôi Sanh lão ma đang liều mạng thì sao? Chẳng lẽ mình lại sợ?

Lâm Phàm nhìn về phía La Nghị cùng tên Cổ Tộc, khi phát hiện hai người này có ý định ngư ông đắc lợi, Lâm Phàm làm sao có thể để bọn chúng đạt được mong muốn.

- La Nghị, Cổ Tộc, các người đều phải đi cùng ta.

Lâm Phàm đi lại trong hư không đánh ra mấy quyền phong tỏa tất cả đường đi.

- Động Thiên, mở.

Hiện tại Lâm Phàm muốn nhất toàn bộ những người này đều trong Động Thiên của mình.

Nếu như bị Khôi Sanh lão ma nổi điên lên rồi quần lấy chỉ sợ có chút khó giải quyết.

Tuy nhiên nếu như lôi kéo được La Nghị và tên Cổ Tộc thì lại khác.

- Vô liêm sỉ, đây là chuyện của người và Khôi Sanh lão ma, liên quan gì đến chúng ta?

La Nghị đang muốn đóng vai quần chúng nhưng trong nháy mắt đã bị Động Thiên của Lâm Phàm khóa lại.

....

Vân Hà trưởng lão nhìn một màn từ đầu cho tới bây giờ thì vô cùng tán thưởng.

- Miêu Nữ là bạn bao lâu nay của Khôi Sanh lão ma, bây giờ hắn đã giết chết Miêu Nữ, lần này Khôi Sanh lão ma chắc chắn sẽ liều mạng.

Vân Hà nói.

- Thời gian một nén nhang, chỉ cần có thể kiên trì chịu đựng thời gian một nén nhang, Khôi Sanh lão ma sẽ xuất hiện di chứng khi đó sẽ tự sụp đổ, nhưng tại sao hắn lại nhốt La Nghị cùng cái tên Cổ Tộc vào trong Động Thiên vậy nhỉ?

Hồng Vân tiên tử không giải thích bèn hỏi.

- Các người nhìn Động Thiên của hắn mà xem, đó không phải Động Thiên bình thường đâu.

- Đây là Động Thiên đã được ngưng luyện đến cảnh giới nhất định mới có thể có hiệu quả như vậy.

....

- Trúng thối, Khôi Sanh lão ma này đang muốn liều mạng, tiểu gia sao có thể để cho hắn được như ý nguyện.

Lâm Phàm dùng thuật ẩn thân trốn ở một nơi xa.

Giờ khắc này, Khôi Sanh lão ma nhìn khắp chung quanh rồi gào thét liên tục:

- Lâm Phàm, người ra đây cho ta.

La Nghị nhìn Động Thiên này, tâm cũng hơi rung động, hẳn không nghĩ tới Động Thiên của tên Nhân tộc này lại mạnh như vậy, đặc biệt là vách thủy tinh bốn phía đều phát ra thần quang dường như không gì có thể phá nổi.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để thưởng thức Động Thiên.

- Nhân tộc ghê tởm, muốn nhốt chúng ta trong Động Thiên vậy cũng phải xem người có bản lĩnh này hay không?

Trong mắt La Nghị bùng lên tinh quang, phát tay liền xuất hiện một cây trường thương.

Cây trường thương này mặc dù chỉ là linh khí tuyệt phẩm nhưng ở trong tay La Nghị - cao thủ Bất Tử cảnh thì có thể bùng nổ ra vô cùng uy lực.

- Bàn Long Thương.

Thân thương giống như cự long vậy khúc khuỷu quanh co, đầu thương hiện ra ánh sáng bén nhọn như thể La Nghị đang cầm trong tay không phải trường thương mà là một con cự long.

- Bàn Long Phi Thiên, nhân thương hợp nhất, nhất thương Thiên Nguyên.

La Nghị nổi giận gầm lên một tiếng, vận chuyển hết thủy pháp lực ngưng tụ trên trường thương sau đó vụt lên từ mặt đất, nhân thương hợp nhất, một con rồng gầm lên vang vọng, người cùng thương trong nháy mắt hợp hai thành một, một con cự long xông thẳng đến vách thủy tinh của Động Thiên.

Một cỗ thương ý hủy diệt hết thủy chột bộc phát ra.

Xoạt xoạt!

Mũi thương va chạm vào vách thủy tinh phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Vách thủy tinh trong Động Thiên của Lâm Phàm trong nháy mắt vỡ tan hóa thành những mảnh vỡ.

- Ha ha, tên ngu xuẩn đó muốn dùng Động Thiên giam chúng ta chung một chỗ, đúng là nằm mơ.

La Nghị không chút do dự hóa thành cầu vồng, muốn thoát ra khỏi Động Thiên này.

Nhưng trong chớp mắt sắc mặt La Nghị biến đổi.

Vách thủy tinh vừa bị phá vỡ thành trăm mảnh kia chỉ trong chớp mắt lại trở về trạng thái ban đầu của nó.

- Sao có thể như vậy?

La Nghị kinh hãi đến biến sắc, không dám tin vào hình ảnh trước mắt.

Rõ ràng đã xuyên thủng vách thủy tinh của Động Thiên rồi làm sao có thể Khôi phục nhanh chóng như thế?

Xoạt xoạt!

Vài âm thanh truyền đến, La Nghị vốn cho là tên Nhân tộc đánh lên nhưng khi quay đầu nhìn lại thì sắc mặt đại biến.

Mấy cành cây như linh xà khúc khuỷu quanh co đang hướng về phía hắn.

- Diệt hết cho ta.

La Nghị rống giận, trường thương quét ngang như thần long bá vĩ khiến cả Động Thiên đều chấn động.

Nhưng sau khi Bàn Long Thương vừa càn quét được một ít cành cây thì lại càng có nhiều cành cây điên cuồng quấn chặt lấy cây thương này.

- Rốt cuộc là món đồ quý quái gì vậy, nói lỏng ra cho ta.

La Nghị vận chuyển pháp lực, Bàn Long Thương bạo phát ra tinh quang nhưng trong chớp mắt cành cây kia như vật sống hấp thu sức mạnh của Bàn Long Thương.

- Sao lại thế được?

La Nghị sắc mặt đại biến muốn giãy ra.

Nhưng những cành cây này gắt gao quấn chặt lấy Bàn Long Thương căn bản chém không đứt, giãy dựa cũng không ra.

- Những cành cây ghê tởm này đang hấp thu Bàn Long Thương của ta.

Bàn Long Thương run rẩy không ngừng, khí linh trong đó gào thét dữ tợn. tỏ ra đau đớn vô cùng.

- Vô liêm sỉ.

La Nghị nổi giận, linh khí tuyệt phẩm duy nhất của mình làm sao có thể bị những thứ đồ này hủy diệt?

Nhưng ngay khi La Nghị muốn tung đại chiêu thì khí linh trong Bàn Long Thương đã chết, vốn là thần quang nổi lên bốn phía, giờ đây Bàn Long Thương chỉ còn một màu u ám, đã không còn bất kỳ ánh sáng nào, nó chỉ còn là một thanh sắt bỏ đi.

- Lâm Phàm, người ra đây cho ta.

La Nghị nổi giận, hẳn không thể tin được Bàn Long Thương của mình lại bị những cành cây kỳ quái trong Động Thiên này hấp thu thành sắt vụn.

....

Lâm Phàm trốn ở trong Động Thiên nhìn ba người trong hư không, khóe miệng lộ ra vẻ cười đều.

Sau đó hắn liền cho Đại Phàm Ca bạo phát.

Vốn dĩ khí "Đại Phàm Ca" đang vô cùng ôn hòa trong nháy mắt trở nên cuồng bạo hóa thành từng con từng con cự long bay lên trời hướng về phía ba tên này.

- Những vật này là cái gì?

Khôi Sanh lão ma hiện tại chỉ có một ý nghĩ đó chính là giết chết Lâm Phàm nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy được tung tích của hắn, điều này làm cho Khôi Sanh lão ma rất phiền nộ.

Nhưng mà hỉ lúc này hắn đột nhiên phát hiện, vô số cự long mang theo sương mù bao phủ tới.

Một con cự long Đại Phàm Ca dữ tợn rít gào lao về hướng Khôi Sanh lão ma.

- Diệt cho ta.

Khôi Sanh lão ma vung ra một chưởng, cự long Đại Phàm Ca trong nháy mắt bị đánh tan thành một mảng sương mù, nhưng mảng sương mù này không biến mất mà cứ phiêu phù.

- Khôi Sanh lão ma, không phải ngươi đang tìm ta sao?

Lâm Phàm trong khi cự long Đại Phàm Ca tiêu tán thì hiện ra khiêu khích Khôi Sanh lão ma.

- Lâm Phàm, ta muốn giết ngươi.

Khôi Sanh lão ma rống giận.

- Hừ, muốn ta chết, người nhất định là đang nằm mơ, ở đây ta chính là trời, cho dù người thiêu đốt tinh huyết thì có thể làm gì ta?

Lâm Phàm không ngừng vỗ tay, khiến vô số Thánh Dương Đan liên tục nổ tung.

- Trấn áp.

Lâm Phàm tung ra một chưởng, trong nháy mắt đánh Khôi Sanh lão ma thành huyết nhục.

- Ha ha, người không giết chết được ta đâu!

Một khối huyết nhục trôi nổi trong hư không không ngừng di chuyển, phảng phất là muốn trở lại trạng thái bình thường.

- Người giỡn cũng vui đó.

Lâm Phàm cười nhạt nói.

Trong chớp mắt liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Khôi Sanh lão ma.

Cành cây Ngô Đồng Thần Thụ đâm vào khối huyết nhục, hấp thu sức mạnh của Khôi Sanh lão ma.

Thần Thiên Vị tầng thứ tư Bất Tử cảnh không phải chính là như diệu dụng của Huyết Hải ma công sao?

Hủy diệt thân thể, máu thịt được tái sinh.

Có điều diệu dụng của Bất Tử cảnh so với Huyết Hải ma công thì mạnh mẽ hơn nhiều.

Thời gian Lâm Phàm Tích Huyết Trọng Sinh thì sức mạnh toàn thân sẽ rút xuống điểm thấp nhất. cần phải từ từ khôi phục, còn Bất Tử cảnh thì thoải mái hơn rất nhiều, sẽ không tiêu hao quá nhiều sức mạnh.

Tuy nhiên nếu như Lâm Phàm tu luyện tới Bất Tử cảnh, dung hợp cùng Huyết Hải ma công thì sẽ có tác dụng mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

- Ta không phục, ta không phục....

Khôi Sanh lão ma đã hóa thành huyết nhục vẫn muốn trở lại trạng thái bình thường nhưng lại bị Ngô Đồng Thần Thụ rút hết sức mạnh nên không có bất kỳ biện pháp nào.

Sức mạnh không ngừng bị rút đi, Động Thiên trong cơ thể hắn cũng bị hấp thu.

- Không phục cũng phải phục, ở đây, ta chính là trời, là ba của mi.

Lâm Phàm cười nói.

- Keng, chúc mừng đã giết được Khôi Sanh lão ma Thần Thiên Vị tầng thứ tư Bất Tử cảnh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 550: Đuà Bờn Trong Lòng Bàn Tay

- Dám đấu với ta, đúng là muốn tìm cái chết mà.

Lâm Phàm vung ống tay áo một cái, trời long đất lở, vạn vật thần phục, Thần Thiên Vị tầng thứ tư Bất Tử cảnh thì thế nào, gặp phải tiểu gia thì kết quả chỉ có thể là trở thành kinh nghiệm thôi.

Giết được cường giả Bất Tử cảnh quả nhiên có rất nhiều đồ tốt, dung nhập sức mạnh Động Thiên của hắn vào Động Thiên của mình, tinh khí toàn thân thì bị Thượng Cổ Đại Yêu hấp thu.

Lâm Phàm phát hiện cảnh giới càng cao đồ tốt cũng càng nhiều.

Khôi Sanh lão ma thân là cao thủ Bất Tử cảnh, mỗi một khối huyết nhục đều ẩn chứa pháp lực mạnh vô cùng, đối với cao thủ như vậy thì chỉ cần một khối huyết nhục lớn chừng ngón tay đã có thể đập cao thủ cảnh giới Hoang Thiên Vị thành thịt bằm rồi.

Bởi vậy giết được cao thủ như khôi Sanh lão ma lấy được đồ tốt tương đương với mấy vạn tên Hoang Thiên Vị, bởi vì đây là bay vọt về chết.

Chờ sau khi từ Thủy Hỏa bí cảnh đi ra ngoài liền hấp thu mảnh vỡ Động Thiên của Uy Quân Vương để cho Động Thiên của mình nâng lên đến trạng thái đỉnh cao.

Uy Quân Vương thân là cường giả Thần Thiên Vị tầng thứ bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh, như vậy Động Thiên tuyệt đối nghịch thiên, đối với Lâm Phàm thì đó là bảo vật vô cùng quý giá.

Mượn thứ này để tiến nhập vào Thần Thiên Vị tầng thứ tư Bất Tử cảnh chắc chắn không phải việc khó.

Điều Lâm Phàm để ý hiện giờ chính là La Nghị cùng tên Cổ Tộc kia hiện tại thế nào rồi.

....

- Không biết tình huống bên trong ra sao rồi?

Vân Hà trưởng lão vuốt vuốt bộ râu bạc trắng, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Hồng Vân tiên tử nhìn ánh sáng lóe lên trong Động Thiên, vô cùng lo âu.

Bọn họ hiện tại đã không thấy được tình huống bên trong Động Thiên.

Có điều, thứ duy nhất khiến bọn họ yên tâm chính là Động Thiên không có chuyển biến gì, điều này đại biểu rằng Lâm Phàm vẫn ổn.

Khôi Sanh lão ma, La Nghị, Cổ Tộc, ba cường giả Bất Tử cảnh, có ai mà không uy danh lừng lẫy.

Lấy một địch ba, đây là việc bọn hắn không dám tưởng tượng.

Giờ khắc này, ý muốn kết giao của trưởng lão Vân Hà đối với cường giả Nhân tộc thiên kiêu này càng mãnh liệt hơn.

- Trưởng lão, người cũng không nhìn thấu được sao?

Hồng Vân hỏi.

- Không nhìn được, Động Thiên này so với Động Thiên bình thường thì mạnh mẽ hơn nhiều, các người nhìn vách thủy tinh đã ngưng tụ lại dày như vách núi kia mà xem, cũng không biết hắn tu luyện như thế nào mà được như thế.

Trưởng lão Vân Hà cảm thán.

Giờ khắc này trong Động Thiên, Lâm Phàm đang tìm kiếm hai con cừu còn lại, khi tìm được La Nghị thì cả người hắc không còn chỗ nào lành lặn.

Tinh linh Đại Phàm Ca biến thái thì ai cũng biết, không ngờ đám còn lại cũng không thua kém đàn anh là bao.

- Đùng đùng! Điện! Điện!

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương phát ra ánh sáng Phật pháp, tay cầm roi điện, liên tục quất La Nghị.

- Long Huyền, hắc đang làm gì vậy?

Tịch Quang nghi ngờ hỏi.

- Phi lễ chớ nhìn, tiểu Quang, chúng ta không nên nhìn.

Sắc mặt Long Huyền ngưng lại, lấy tay che mắt Tịch Quang, thật sự là cảm thấy hơi tím với màn trước mắt.

- Ngô Đồng Thần Thụ huynh, người có thể hấp thu chậm một chút hay không, tất cả Pháp Vương điện giật đều bị người hấp thu rồi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương vội vàng nói.

- Đại Phàm Ca huynh, phiền thêm chút lực đạo để tốc độ của hắc nhanh hơn một chút, ta phát hiện cái tên này ngoan cố không thay đổi, vẫn còn cố chống đối.

- Được, không thành vấn đề.

Tinh linh Đại Phàm Ca cười nhạt một tiếng, gia tăng được lực.

Giờ khắc này sắc mặt La Nghị đỏ ửng, gào thét liên tục, ôm thân cây hình tròn, di chuyển trước sau, hơn nữa tần

suất còn rất nhanh.

- Các người... Các người đây là đang làm gì?

Lâm Phàm đã trợn tròn mắt, hẳn không biết những người này rốt cuộc là muốn làm gì.

Thần Thiên Vị tầng thứ tư Bất Tử cảnh, là cao thủ đó nổi danh đó nha. Ai ngờ tới lại bị đám vô liêm sỉ này đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Đặc biệt là roi điện của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

Thật không ngờ Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương lại thích chơi SM như vậy nha.

Nói đến đây, không thể không nói tới thời điểm ở địa cầu, Lâm Phàm vẫn luôn thích lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, còn cố ý vào lấy một cây súng điện để giúp nhiều người có một giấc ngủ êm ái, sau đó thì tiện tay mượn đi ví tiền của họ để họ không sa vào các tệ nạn. Thiện tai, tiểu gia đúng là quá thương người mà.

Hành động này đã cứu vớt vô số thiếu niên mê muội internet.

- Chủ nhân!

- Chủ nhân!

Cả đám tinh linh nhìn thấy người tới nhất thời cả kinh, sau đó liền lên tiếng.

- Chủ nhân, người đã lạc lối, bản pháp vương đang cứu vớt hẳn thoát khỏi khổ hải.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nói, thần sắc hiền hòa nhìn về phía La Nghị vẫn đang ôm cành cây.

- Các người nhìn cho kỹ, Học Viện Trị Liệu chính là con đường cứu vớt những người lầm đường lạc lối, hẳn là học đệ của các người, bây giờ

đã lạc lối đến nơi sâu xa nhất, muốn cứu vớt hãn cần phải bỏ rất nhiều công sức.

- Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, hôm nay bản Pháp Vương muốn thi triển ba mươi sáu chiêu thức Đại Pháp Điện Giật Trị Liệu, chiêu thức thứ nhất là Lôi Đình Bắn Phá.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nói xong thì liền phát sáng cả Động Thiên, phật quang sau ót thay đổi càng thêm sáng rõ, càng thêm thần thánh.

- Pháp Vương từ bi, Viện trưởng từ bi.

Một đám hài đồng bị điều giáo phía sau cũng sùng bái hô to một tiếng.

- Đáng ghét, thả ta ra, đám súc sinh này.

La Nghị tuy rằng bị Đại Phàm Ca khống chế nhưng nội tâm vẫn vô cùng rõ ràng.

Cái đám này không biết từ nơi nào chui ra, khiến mình chịu đủ loại nhục nhã, La Nghị vô cùng oán giận.

La Nghị muốn giết hết những tên này thế nhưng thân thể hãn không còn do hãn khống chế nữa.

Cành cây có đầu tròn tròn ở đũng quần hãn hiện giờ là thứ hãn yêu quý nhất trên thế gian.

Thế nhưng cành cây này đang hút mảnh vỡ Động Thiên của hãn còn có tinh khí trong máu thịt cũng bị lấy đi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thật sự sẽ xong đời.

Khi La Nghị tiến vào Động Thiên của Lâm Phàm liền muốn phá tan Động Thiên rồi rời khỏi nơi này.

Nhưng không lâu sau hắn liền phát hiện có cái gì đó không đúng.

Một cỗ sương mù thần bí dày đặc trong Động Thiên cứ bám theo La Nghị, khi hắn phát hiện thân thể của mình có một không bình thường thì không thể khống chế nữa rồi.

Mà ngay sau đó không biết đám khốn kiếp này từ đâu xuất hiện mang theo đồ chơi đến tùy ý đùa bỡn mình.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Sức mạnh sấm sét cường đại quấn quanh thân thể La Nghị, có một loại cảm giác kỳ diệu, tác động tới cả tâm hồn của hắn.

Mà ngay tại lúc này, Lâm Phàm phát hiện cảnh cây Ngô Đồng Thần Thụ cách đó không xa không ngừng di chuyển bất ngờ hơn nữa, ở trên cành cây là tên Cổ Tộc Bất Tử cảnh.

Thời khắc này hành vi của tên Cổ Tộc cũng giống La Nghị như đúc, dường như là đem cành cây Ngô Đồng Thần Thụ trở thành mỹ nữ tuyệt thế, thân thể không ngừng di chuyển liên tục làm ra mà trẻ em không nên biết.

Liên tục gào thét, sắc mặt ửng hồng như là đang rất thỏa mãn vậy.

- Đến rồi, đến rồi, lại một con bò lạc tới nữa rồi, ta thân là Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương phải có trách nhiệm đưa bọn họ trở về con đường chính đạo.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nhìn thấy tên Cổ Tộc kia thì vô cùng, trong mắt lóe sáng còn hơn cả phật quang sau lưng, đủ để thấy hắn hưng phấn tới mức nào.

Lâm Phàm nhìn tất cả những thứ này thì hết biết nói gì.

- Súc sinh, thật sự là quá súc sinh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 551: Chi Xây Xát Một Chút

Hình ảnh phía trước khiến hần có chút cay mắt, thế nhưng điều khiến Lâm Phàm cảm thấy xấu hổ chính là nam chính nhìn qua có vẻ rất hăng hái.

- Lâm Phàm, người dám làm nhục ta như vậy, ta nhất định sẽ giết chết người.

- Người có gan thì giết ta đi, dù có biến thành quỷ ta cũng không tha cho người, a a!

La Nghị cảm giác được loại tệ đại này khiến tâm thần của hần trở nên nhộn nhạo. Tuy nói cường giả Bất Tử cảnh vẫn chưa bằng chí cao, thế nhưng ở bên trong Cổ Thánh Giới này thì tu vi cỡ này đã không phải là người có thể tùy tiện khinh thường được.

Có điều bây giờ hần lại bị một tên Nhân tộc súc sinh lăng nhục, điều này bảo hần làm sao mà nhịn được.

- Hừ, người có tư cách gì để nói chuyện với chủ nhân ta, xem ra người lạc lối quá mức rồi nên mới không thể tự kiềm chế bản thân được, Long Huyền huynh, mau dùng Phi Thiên của huynh đâm nát cục hoa của hần đi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương quay đầu, tức giận nói.

Phật Đà giận dữ còn hiện sát cơ, chứ đừng nói đến tên biến thái Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

- Khụ khụ!

Long Huyền nghe xong liền ho nhẹ một cái, tỏ vẻ hắc cái gì cũng không nghe thấy.

- Hừ, hôm nay bản Pháp Vương không tin không dạy dỗ được người.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nổi giận, bàn tay biến ảo vô cùng kỳ diệu.

Mà hiện tại La Nghị giống như cá nằm trên thớt, tùy ý để Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đùa bỡn, lãng nhục.

A!

Lúc này mười ngón tay của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương lay động làm cho lôi đình nổi lại với nhau.

- Mau tăng lượng điện.

- Vâng, Viện trưởng.

Mấy đứa bé được điều giáo bây giờ đã trở thành trợ thủ của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

- Viện trưởng, điện lực càng ngày càng mạnh, nhịp tim của hắc cũng đập nhanh vô cùng, nhưng mà hắc vẫn đang chống cự.

Sắc mặt đứa nhỏ ngưng trọng, trong lòng thầm nghĩ cái tên này đúng là ngoan cố vô cùng.

- Hừ, tiếp tục tăng lượng điện, điều chỉnh đến mức cao nhất cho ta.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nghiêng rằng:

- Hôm nay Bản Pháp Vương không tin không cảm hóa được người.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt nói không lên lời.

Đã như vậy còn có thể nói cái gì?

Kể ra từ khi có tinh linh Đại Phàm Ca và Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, hẳn nào còn một chút uy nghiêm.

Kẻ địch rơi vào trong tay bọn họ còn có con đường sống sao?

- Lâm Phàm, La Nghị ta tuyệt đối sẽ không chịu thua, ngày hôm nay người tra tấn ta, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ trả lại người gấp trăm gấp ngàn lần.

La Nghị tức giận gào thét, pháp lực trong cơ thể giống như lũ rút, không ngừng trôi đi.

- Liên quan gì đến ta? Ta có tra tấn gì người đâu?

Lâm Phàm thấy tên La Nghị đem lửa giận trút lên người mình thì phản bác lại.

Rõ ràng là Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cùng Đại Phàm Ca chi linh đùa giỡn người, người có nguyên rủa thì đối tượng của người cũng nên là bọn họ, chứ nguyên rủa ta có ích lợi gì.

- Hừ, còn dám làm càn, xem ra hôm nay bản Pháp Vương không xuất ra bản lĩnh thực của mình thì người chắc sẽ không phục.

Bây giờ Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đã thật sự nổi giận hoàn toàn.

Trong chớp mắt, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương vung tay lên, roi lôi đình đột nhiên xuất hiện.

“Điều giáo chi đạo.”

Ba!

Nhất thời vang lên những âm thanh “bùm bùm”.

La Nghị tức giận gào thét, nhưng ngay sau đó trong nội tâm hẳn có một loại cảm giác dị thường.

Mà cái cảm giác này khiến hắc tử xấu hổ chuyển thành thoải mái dễ chịu rồi từ từ thành sung sướng.

Dường như mỗi một lần roi quất vào người, hắc tử đều rất thoải mái, thoải mái đến mức muốn rên rỉ. Nhưng mà hắc tử làm sao có khả năng phát ra tiếng rên rỉ, hắc tử là cường giả Bất Tử cảnh, là cao cao thủ mà, cao thủ phải có tôn nghiêm nha.

Tất cả đều tại bọn khốn kiếp kia, hắc tử nhất định sẽ chém chết bọn chúng.

Ba ba ba!

Số lần quất roi càng lúc càng nhiều, đồng thời cũng khiến La Nghị hoảng sợ, hắc tử phát hiện bản thân hắc tử sắp không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ.

Phòng tuyến nội tâm đã bị nguồn sức mạnh này đánh tan toàn bộ, làm cho hắc tử không có bất kỳ cơ hội nào để chống cự.

- A, ầu, yeah...

Vào giờ phút này, La Nghị tức vũ khí đầu hàng, sắc mặt ửng hồng, khuôn mặt tràn đầy vẻ hưởng thụ hô lên.

Nhưng trong chớp mắt, Ngô Đồng Thần Thụ đột nhiên ra tay khiến pháp lực trên người của La Nghị và Động Thiên của hắc tử không ngừng rót vào bên trong Ngô Đồng Thần Thụ.

- Tha... mạng.

La Nghị giãy giụa lên tiếng, nhưng chưa kịp nói xong thì đã hóa thành đồng tro tàn.

- Ngô Đồng Thần Thụ, ngươi không thể chậm một chút sao? Bản Pháp Vương vừa cảm hóa thành công, ngươi liền hấp thu đối phương, thật sự quá ghê tởm.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương rất khó chịu lên án.

- Keng, chúc mừng kí chủ giết chết La Nghị ở cảnh giới Bất Tử cảnh tầng bốn của Thần Thiên Vị.

- Keng, kinh nghiệm tăng 200000.

Sau khi giết chết La Nghị, ngoại trừ kinh nghiệm thì những phần thưởng khác đều không có, bởi vì toàn bộ thứ tốt của La Nghị đã bị Ngô Đồng Thần Thụ hấp thu hoàn toàn.

Pháp lực, Động Thiên, tinh khí thần được hấp thu hoàn toàn khiến cho thực lực Động Thiên của Lâm Phàm càng lớn mạnh.

Người thường tu luyện Động Thiên cần rất nhiều pháp lực, thế nhưng Lâm Phàm thì đơn giản hơn nhiều, chỉ cần đi kiếm kinh nghiệm sau đó tiện tay hấp thu Động Thiên của đối phương là xong, loại hành vi mạnh mẽ cướp đoạt này thật là sáng khoái quá đi mất.

Động Thiên của Lâm Phàm bây giờ đã cường đại gấp mấy lần so với lúc vừa ngưng kết thành.

Coi như La Nghị mượn tuyệt phẩm linh khí để dốc toàn lực đánh một đòn thì cũng không thể làm nát vách thủy tinh của Động Thiên được.

Đây chính là thực lực tăng lên, chất lượng bay vọt.

- Thôi cũng may, vẫn còn một tên Cổ Tộc nữa có thể dạy dỗ tốt một phen.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nhìn về phía tên Cổ Tộc kia, nguyên bản tâm tình buồn bực lập tức bị quét sạch sành sanh, thay vào đó là cảm giác hưng phấn lạ thường.

Nhưng khi Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương vừa có ý nghĩ này liền bị một câu nói của Lâm Phàm làm cho tuyệt vọng.

- Được rồi, đừng đùa nữa, thời gian bây giờ rất cấp bách, chúng ta vẫn còn đang ở bên trong bí cảnh.

Sau khi Lâm Phàm lên tiếng nhắc nhở thì trong nháy mắt tên Cổ Tộc kia nổ tung, vô số huyết nhục bay lả tả ở bên trong Động Thiên, sau đó liền bị Ngộ Đồng Thần Thụ hấp thu sạch sẽ.

- Keng, chúc mừng giết được Cổ Tộc cảnh giới Bất Tử cảnh tầng bốn của Thần Thiên Vị.

- Keng, kinh nghiệm tăng thêm 200000.

Lôi Đình Pháp Vương thở dài một tiếng, tiếp đó mang theo các học đồ từ từ vào trong học viện.

...

Bên ngoài, đám người Hồng Vân đã chờ đợi rất lâu, bọn họ không biết bên trong Động Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì và tình huống bây giờ như thế nào.

- Đi ra.

Động Thiên cực kỳ cường hãn không ngừng cô đọng, cuối cùng hóa thành một điểm, mà một bóng người xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Lâm Phàm đi tới trước mặt đám người Hồng Vân.

Vân Hà trưởng lão trợn mắt hốc mồm nhìn Lâm Phàm, lúc này ngoại trừ một mình Lâm Phàm thì không có bất kỳ người nào hết, La Nghị, Khôi Sanh lão ma và Cổ Tộc, không có kẻ nào lại xuất hiện.

Như vậy chỉ có một khả năng đó là Lâm Phàm đã giết toàn bộ những người này.

Đám người Vân Hà trưởng lão không dám tin tưởng, một người ở cảnh giới Thần Thiên Vị tầng ba Động Thiên cảnh mà có thể giết chết ba

tên Bất Tử cảnh.

- Công tử không sao chứ? Những người kia đâu?

Hồng Vân hỏi.

- Bọn họ đều bị ta giết chết rồi, chỉ xây xát một chút ở tay chân thôi.

Lâm Phàm đáp.

Kỳ thực Lâm Phàm không muốn nổi bật quá, cho nên nói thêm câu xây xát một chút ở tay chân.

Thế nhưng Lâm Phàm lại không biết, đám người Vân Hà nhìn thấy trên người hắn không hề có một chút thương thế nào, hơn nữa còn vượt cấp khiêu chiến với ba tên Bất Tử cảnh mà chỉ xây xát một chút ở tay chân, thì cảm thấy thật sự quá kinh khủng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 552: Động Thiên Thoát Biến

Ba người Vân Hà không hỏi thăm việc này nữa, dù sao bọn họ cũng không quen Lâm Phàm cho lắm, hơn nữa họ còn thiếu Lâm Phàm một phần nhân tình.

Nếu như không có hắc thì có lẽ bọn họ đã chết ở đây rồi.

- Đây chính là mộ của Thủy Hỏa Đại Đế?

Hồng Vân nhìn cổ quan tài trước mắt, sắc mặt thoáng nghi hoặc, hiển nhiên cũng không nghĩ tới bọn họ có thể dễ dàng tìm được mộ của Thủy Hỏa Đại Đế như vậy.

Lâm Phàm biết đây không phải là mộ thật bởi vì hắc biết Thủy Hỏa Đại Đế vẫn chưa chết.

Lâm Phàm cùng Thủy Hỏa Đại Đế có một đoạn bí mật không thể nói ra, hơn nữa hắc đã có được một tia nguyên thần của Thủy Hỏa Đại Đế cũng đã đủ rồi.

- Không biết trong này sẽ có những gì?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Hắc quan sát quan tài một thời gian thì phát hiện cổ quan tài này lúc nóng lúc lạnh khiến hắc nghĩ đến sức mạnh của Thủy Hỏa Đại Đế.

Đúng là một trò đùa của đàn bà.

Ầm! Ầm!

Đúng lúc này, Thủy Hỏa bí cảnh đột nhiên rung lên kịch liệt.

- Không ổn, nhất định là đại quân Cổ Tộc đã đến rồi, hiện tại bí cảnh lắc lư như vậy chắc là do cường giả Cổ Tộc muốn mạnh mẽ mở lối vào của Thủy Hỏa bí cảnh.

Vân Hà biến sắc:

- Chúng ta nhanh chóng mở nắp quan tài rồi mang tất cả bảo bối bên trong rời đi.

Dựa theo tình huống bây giờ thì lối vào của Thủy Hỏa bí cảnh sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.

Khi đó đám Cổ Tộc chen nhau đi vào, sợ rằng sẽ không ai có thể sống sót mà rời khỏi đây.

- Lâm Phàm, lần này chúng ta có thể sống sót tất cả đều nhờ người cứu giúp, cho nên bảo tàng của Thủy Hỏa Đại Đế sẽ để người lựa chọn trước.

Hồng Vân rất thấu tình đạt lý nói.

Bọn họ phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới có thể tiến vào lăng mộ của Thủy Hỏa Đại Đế tự nhiên không thể tay không đi ra, lúc đó sẽ rất khó giao phó với tông môn.

Cho nên mặc dù họ không làm được gì nhiều thì vẫn phải được chia phần bảo tàng.

Lâm Phàm thoáng nghĩ một chút cũng hiểu được nỗi lo lắng của Hồng Vân, hẳn muốn độc chiếm bảo tàng một mình thì đó là chuyện không thể nào.

Thế nhưng theo Lâm Phàm, trong này cho dù có bảo bối cũng tuyệt đối sẽ không có quá nhiều.

Thủy Hỏa Đại Đế vẫn còn sống cho nên không có khả năng chị gái này lưu lại bảo bối cường đại cho người khác.

- Được.

Lâm Phàm gật đầu đồng ý.

Hồng Vân thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự rất sợ Lâm Phàm sẽ muốn độc chiếm bảo tàng cho nên khi Lâm Phàm đồng ý thì nàng như trút được gánh nặng.

Mà Lâm Phàm đương nhiên không phải là loại người không nói lý lẽ, hẳn có thể đi vào Thủy Hỏa bí cảnh là nhờ Hồng Vân, nếu như không phải Hồng Vân mang hẳn đi vào thì hẳn cũng không có thu hoạch lần này.

Vả lại lần này hẳn cũng kiếm bộn rồi.

Tiên Thiên Thủy Hỏa, ngưng luyện được Động Thiên, một đồng kinh nghiệm trong đó có tới ba tên cường giả Bất Tử cảnh.

Còn vô tình có một chân với bà già Thủy Hỏa Đại Đế nữa.

Tất cả những thứ này đã là thu hoạch lớn rồi.

Khi Hồng Vân đem nắp quan tài mở ra lập tức mấy chục đạo ánh sáng đột nhiên bắn ra.

Linh khí, Đạo khí có tất cả mấy chục món, mà mấy cái này đều có giá trị liên thành.

Tuy có rất nhiều nhưng những bảo bối này lại không có tác dụng với Lâm Phàm.

Huống hồ trình độ luyện khí của hẳn đã đạt tới đỉnh cao, chỉ cần có nguyên liệu thì có thứ gì mà hẳn không luyện chế được, thậm chí là Thần khí cũng không thành vấn đề.

Cho nên khi đối diện với mấy cái bảo bối này thì Lâm Phàm vô cùng bình thản, thế nhưng đám người Hồng Vân tiên tử lại không bình tĩnh được như thế.

Mấy chục đạo ánh sáng chiếu thẳng vào bầu trời.

Trong đó có mấy chục món linh khí và mấy cái Đạo khí.

Chúng nó đều là của cải vô cùng giá trị

Khi Hồng Vân tiên tử nhìn thấy vài món Đạo khí này thì tim đập thình thịch.

Coi như tông môn bọn họ muốn luyện chế ra những Đạo khí này cũng cần tiêu tốn rất nhiều tài nguyên.

Cho dù có luyện chế ra, cũng tuyệt đối không có cách nào so với vài món Đạo khí ở đây.

Bởi vì những đạo khí này ở bên người Thủy Hỏa Đại Đế nhiều năm cho nên khí linh trong đó sẽ được truyền thừa lại những lĩnh ngộ tu luyện của Thủy Hỏa Đại Đế, nếu như có thể tìm hiểu lĩnh ngộ được, thì có thể trợ giúp rất lớn đối với việc tăng lên tu vi của bản thân.

Thế nhưng đám người Hồng Vân tiên tử vẫn nhìn được hưng phấn trong lòng, bởi vì bọn họ đã nói sẽ để Lâm Phàm chọn trước.

Lâm Phàm nhìn những Đạo khí này khẽ cau mày, đây là cái quỷ gì vậy, đùa nhau chắc.

Bảo bối gì mà đều là đồ dùng của phụ nữ vậy.

Không phải lược thì là gương làm sao lấy ra dùng được đây. Không lẽ lấy lược đi chải tóc cho đối thủ à?

Vừa lúc đó Lâm Phàm phát hiện từ trong quan tài xuất hiện hai đám linh quang.

Hai đám linh quang này, một đám giống như hỏa diễm, một đám giống như dòng sông.

Đây là bản nguyên Nguyên thần của Thủy Hỏa Đại Đế.

Lâm Phàm chiếm được một tia nguyên thần từ trên phân thân của Thủy Hỏa Đại Đế nhưng đó cũng chỉ là một tia mà thôi.

Mà bây giờ hai đám này so với tia lúc trước mà hắn lấy được thì lớn hơn rất nhiều, nếu như có thể dung nhập vào bên trong Động Thiên, nhất định có thể khiến Động Thiên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

- Ta muốn hai thứ này còn những thứ khác ta cũng không cần.

Lâm Phàm đưa tay ra lấy đi hai đám bản nguyên Nguyên thần của Thủy Hỏa Đại Đế.

Đám người Hồng Vân tiên tử vô cùng vui mừng, sau đó liền lấy toàn bộ những linh khí cùng Đạo khí.

- Đi mau, nơi này không thể ở lâu được, phải xông ra ngoài trước rồi nói.

Vân Hà trưởng lão không chút do dự nhanh chóng bay đi.

Lâm Phàm hài lòng thu hai đám bản nguyên Nguyên thần của Thủy Hỏa Đại Đế vào bên trong Động Thiên.

Khi bản nguyên Nguyên thần của Thủy Hỏa Đại Đế tiến nhập vào bên trong Động Thiên thì lập tức vỡ ra, bay về phía thái dương và dòng sông trong Động Thiên.

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác pháp lực của mình đang cuồng bạo và không ngừng tăng lên.

Động Thiên đang không ngừng mở rộng, hàng ngàn cành cây của Ngô Đồng Thần Thụ ngọ nguậy, Thượng Cổ Đại Yêu, Lôi Đình Điều

Giáo Pháp Vương, tinh linh Đại Phàm Ca lơ lửng trong Động Thiên, pháp lực toàn thân bắt đầu tăng vọt.

Khí tức Tịch Quang càng lúc càng hùng hậu, đã tăng lên đến Động Thiên cảnh.

Ở nơi sâu nhất của Động Thiên, một viên kết tinh nhanh chóng xoay tròn, mặt trên của viên kết tinh có rất nhiều vết nứt chằng chịt, phảng phất như bất cứ lúc nào có thể vỡ nát.

- Viên kết tinh này sắp vỡ ra rồi.

Lâm Phàm không nghĩ tới bên trong Động Thiên sẽ phát sinh biến hóa như thế.

- Lâm Phàm, Động Thiên ý chí của người muốn tiến hóa thành đạo thoát biến, mau kìm nén nó lại, lấy tình huống trước mắt người tuyệt đối không vượt qua được Động Thiên kiếp.

Hồng Vân tiên tử phát hiện khí tức của Lâm Phàm đang hỗn loạn và cuồng bạo, thậm chí ở giữa chân mày của Lâm Phàm xuất hiện bóng mờ của một viên tinh cầu đang lập loè, thật giống như tùy thời có thể vỡ ra.

Đám người Vân Hà trưởng lão thấy cảnh này cũng kinh hãi đến biến sắc, bọn họ không nghĩ tới Động Thiên ý chí của Lâm Phàm muốn thoát biến thành đạo.

- Sau khi Động Thiên ý chí biến thành đạo thì chính là cảnh giới tối cao của Động Thiên cảnh, không biết có bao nhiêu người không có trải qua bước này thì đã vội vã tiến vào Bất Tử cảnh, để rồi Động Thiên chính là khuyết điểm mãi mãi.

- Giá như bây giờ ở Vân Tông thì tốt rồi, có mọi người giúp đỡ thì người Nhân tộc này tuyệt đối có thể thành đạo an toàn, ai... thật đáng tiếc...

Động Thiên của Vân Hà trưởng lão không có đem ý chí thoát biến thành đạo, cái này cũng là tiếc nuối cả đời của Vân Hà.

Thậm chí có vô số thiên tài cũng vì Động Thiên tích trữ không đủ mà không có cách nào hoàn thành thoát biến hoàn mỹ nhất, do đó để lại tiếc nuối trên con đường tu luyện.

Bây giờ, ý chí của Nhân Tộc này sắp thoát biến thành Đạo vốn là chuyện vui mừng, thế nhưng tình huống hiện tại khó khăn chồng chất, nếu như bây giờ phải độ Động Thiên kiếp thì chưa chắc sẽ thành công. Mà nếu có thành công thì sau đó sẽ kiệt sức thì làm sao chạy khỏi vòng vây của Cổ tộc đây?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 553: Tiền Vô Cố Nhân, Hậu Vô Lai Giả

- Cmn...

Lâm Phàm thật là hết biết nói gì, nguyên bản Động Thiên còn rất tốt, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy đây?

Nhất định là do Thủy Hỏa Đại Đế gây ra. Haizz mình đúng là không biết tự lượng sức mình, là rắn mà cứ đòi nuốt voi quả thật là tự tìm đường chết.

Sau khi Lâm Phàm từ Huyền Hoàng Giới phi thăng lên đây, dọc đường đi đều tự mình nỗ lực, bước một bước cũng cẩn thận vô cùng.

Đồng thời cũng sử dụng tất cả các biện pháp như đánh, cướp, hiếp, giết... để tăng cường kinh nghiệm và sức mạnh của bản thân.

Mặc dù đối với con đường tu luyện hắn đã biết đại khái, thế nhưng đối với các loại bí ẩn ở bên trong lại không hiểu rõ ràng.

Đặc biệt là lời giải thích ý chí thoát biến thành đạo. Tuy rằng hắn cũng biết, nhưng lại không hiểu rõ được vì sao Động Thiên của hắn giống như nước tràn bờ đê.

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm giết chết không biết bao nhiêu kẻ địch, chúng đều bị hấp thu vào Động Thiên.

Nhất là việc Lâm Phàm XXOO cùng Thủy Hỏa Đại Đế để rồi xảy ra chuyện Động Thiên của Thủy Hỏa Đại Đế dung nhập vào bên trong Động Thiên của Lâm Phàm.

Mà Thủy Hỏa Đại Đế là nhân vật nào? Chị gái này là đại thần siêu cấp đứng đầu Cổ Thánh Giới, chính vì thế Động Thiên của cô ta vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến nỗi vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Bởi vậy lúc dung hợp, tu vi của Lâm Phàm trực tiếp vượt qua điểm kinh nghiệm của hệ thống, mạnh mẽ ngưng kết thành Động Thiên.

Mặc dù Động Thiên của Lâm Phàm vô cùng mạnh mẽ nhưng Lâm Phàm lại thật sự không hề có một chút linh ngộ nào, lại còn không ngừng bổ sung sức mạnh cho Động Thiên.

Hơn nữa còn có Ngô Đồng Thần Thụ cắm rễ ở bên trong Động Thiên.

Tuy rằng hắn không biết rõ lai lịch của Ngô Đồng Thần Thụ, thế nhưng tốc độ hấp thu Thánh Linh khí của nó thật đúng là kinh thiên động địa.

Thánh Linh khí bàng bạc tràn ngập khắp cả Động Thiên của Lâm Phàm, thậm chí thánh khí bên trong Động Thiên của hắn còn dày đặc hơn so với Cổ Thánh Giới.

Mà chuyện điên cuồng nhất mà Lâm Phàm đã từng làm đó là đem vô số công pháp tu luyện đến cảnh giới trước nay không có ai, sau này cũng không có ai.

Sau đó cho các tinh linh công pháp gửi vào bên trong Động Thiên.

Các loại công pháp như Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, Hắc Hồ Đào Tâm, Xoay Chuyển Càn Khôn, Đại Phàm Ca, Điều Giáo Pháp Vương đã gửi hết vào bên trong Động Thiên, vì thế mấy công pháp này đã gần chạm đến đạo, nên càng làm cho Động Thiên tăng lên tới cực hạn.

Huống hồ Động Thiên của Lâm Phàm không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Bởi vì tất cả khuyết điểm đều đã bị Lâm Phàm mạnh mẽ bù đắp.

Mà ở trong quan tài này, Lâm Phàm lại phát hiện một đám bản nguyên Nguyên Thần của Thủy Hỏa Đại Đế lớn như vậy, khiến hắn không nghĩ ngợi gì liền trực tiếp hút vào bên trong Động Thiên.

Và cuối cùng kết quả chính là như bây giờ.

Động Thiên ý chí đã không chịu nổi, muốn tiến hành thoát biến trở thành đạo, mới có thể có đầy đủ lực lượng để khống chế được Động Thiên.

...

- Lâm Phàm, bây giờ bên trong Động Thiên của công tử có bao nhiêu bảo tấp linh khí?

Hồng Vân là người có kiến thức sâu rộng, vô số điển tịch đều đã được nàng ta nhớ trong lòng cho nên đối với con đường tu luyện, nàng ta hiểu rất rõ.

- Bảo tấp Linh khí?

Lâm Phàm không hiểu ý của Hồng Vân, thế nhưng cũng vội vàng kiểm tra tình huống bên trong Động Thiên, chỉ thấy bên trong Động Thiên của hắn trời long đất lở, linh khí cuồng bạo hỗn loạn, lôi đình lấp loé, lít nha lít nhít như vô số linh xà nằm dày đặc ở trong hư không, nhìn vô cùng khủng bố.

- Một cái.

- Hai cái.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện bên trong Động Thiên có rất nhiều bảo tấp xuyên thẳng lên thiên địa, không ngừng xoay tròn, nhiều đến nỗi Lâm Phàm đếm không xuể.

- Hồng Vân, ta đếm không hết, ít nhất phải có hơn mấy ngàn.

Trên trán Lâm Phàm bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hắn cảm giác Động Thiên của mình thật giống như rất không ổn định, phảng phất như bất cứ lúc nào đều có thể bị tàn phá, đặc biệt là từ nơi sâu xa kia giống như có sức mạnh kinh khủng nào đó đang muốn đáp xuống.

- Cái gì?

Vào giờ phút này, sắc mặt Hồng Vân trắng bệch, hoảng sợ hỏi ngược lại:

- Mấy ngàn?

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ có gì không đúng sao?

Lâm Phàm cũng có chút khẩn trương hỏi.

Lúc này, đừng nói Hồng Vân tiên tử đã trợn tròn mắt, ngay cả đám người Vân Hà cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Trên trán mỗi người trên trán xuất hiện mồ hôi hột, lớn chừng hạt đậu.

Ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Lâm Phàm.

- Nhớ khi xưa Động Thiên ý chí của Vân Tông tông chủ thoát biến thành đạo cũng chỉ có 188 bảo tấp linh khí, hơn nữa tông môn vì giúp tông chủ vượt qua lôi kiếp đã tổn thất ba món thượng phẩm Đạo khí, một món đạo khí khí linh.

Hồng Vân tiên tử nhớ lại nói.

- Ách...Lâm Phàm biến sắc, trợn tròn mắt kinh ngạc.

Hồng Vân tiên tử nói đến chỗ này mà hắn còn không hiểu nữa thì coi như phải chết thật rồi.

- Kỳ tài, đúng là kỳ tài ngút trời, nhưng sao lại biến thành như vậy? Nếu như bây giờ ở Vân Tông thì tốt rồi, dù cho người không phải là đệ tử Vân Tông thì tông chủ cũng sẽ dốc toàn lực giúp người vượt qua, mấy ngàn bảo tấp linh khí là khái niệm bậc nào, nếu tu luyện tới cảnh giới nhất định, đến lúc đó cho dù là bát đại Chí Tôn của Cổ Tộc cũng không phải là đối thủ của người.

Vân Hà trưởng lão đau lòng không thôi.

- Lâm Phàm, những bảo bối này đều cho công tử, lời kiếp không phải là chuyện nhỏ đâu, nói không chừng những Đạo khí này có thể giúp công tử ngăn cản một ít.

Giờ phút này Hồng Vân không có chút do dự đem Đạo khí đã lấy từ trong lăng mộ Thủy Hỏa Đại Đế đưa cho Lâm Phàm.

Vân Hà trưởng lão cũng như thế, không có chút do dự gì.

- Tuy Đạo khí là bảo bối hiếm có, nhưng nếu như người có thể may mắn vượt qua, thì từ nay về sau sinh linh của các giới đều ký thác hy vọng ở trên người người.

Vân Hà trưởng lão nói.

Lâm Phàm nhìn Hồng Vân tiên tử cùng đám người Vân Hà trưởng lão, cuối cùng nhận lấy các loại Đạo khí, trong lòng đã nhớ kỹ phần nhân tình này.

Lâm Phàm biết Cổ Thánh Giới hung hiểm vạn phần.

Thế nhưng hẳn cũng biết bên trong Cổ Thánh Giới vẫn có người nghĩa hiệp.

Nếu như không có những người này, Cổ Tộc sớm đã giết toàn bộ sinh linh các giới.

Ầm!

Vừa lúc đó, Thủy Hỏa bí cảnh đột nhiên rung lên, từng trận tiếng rống giận dữ từ đằng xa truyền đến.

- Cường giả Cổ Tộc đã mở được lối vào của Thủy Hỏa bí cảnh.

Sắc mặt Vân Hà trường lão ngưng lại.

Hiện tại với tình huống này, bọn họ thật sự không thể giúp gì được rồi.

Quá trình Động Thiên ý chí thoát biến thành đạo vốn là hung hiểm vạn phần, đặc biệt mấy ngàn đạo này, căn bản cũng không phải là chuyện bình thường.

Từ xưa tới nơi chưa từng xảy trường hợp như vậy.

Hơn nữa bây giờ còn có Cổ Tộc đánh úp, chuyện này... Aizzzz.

Sắc mặt Lâm Phàm lạnh lẽo, hẳn đã có chút không chịu nổi.

- Các người đi ra sau lưng ta.

Lâm Phàm không có chút do dự liền bay về phương xa.

- Đi.

Hiện tại, khảo nghiệm chân chính bắt đầu rồi.

Ầm!

Trong chớp mắt, viên kết tinh trong cơ thể của Lâm Phàm hoàn toàn bể nát, vô số linh dịch tùy ý chảy ra, sau đó không ngừng ngừng tụ, mà ở nơi sâu thẳm, một nguồn sức mạnh không ngừng hòa vào dòng lũ linh dịch này.

Mây đen năm dày đặc, lôi đình lấp loé.

Ầm ầm!

Bên trong Động Thiên.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương từ trong học viện đi ra nhìn lôi đình đang lấp lóe ở hư không, nhất thời cười lạnh một tiếng.

- Dám ở trước mặt bản Pháp Vương chơi điện, đúng là tự rước lấy nhục.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương hóa thành cầu vồng, bay vào trong hư không.

Lôi đình như rỗng, lấp lóe vô thường, sau đó nổ vang một tiếng, từ trên trời giáng xuống.

- Ai u, đau quá!

Trong chớp mắt, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương rống lên, toàn thân bị từng cái từng cái lôi đình quấn quanh.

Ầm ầm!

Lại một đạo lôi đình đánh xuống.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương trực tiếp bị đánh xuống đất, mặt đất lập tức lún xuống tạo thành hố sâu mà ở trong hố sâu đó đang tỏa ra khói đen nghi ngút.

- Chủ nhân, ta không giúp được người rồi, những lôi đình này quá mạnh mẽ, ta căn bản không đỡ được.

Hiệp một, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương bị đánh bại.

Lâm Phàm thấy cảnh này thì sợ đến hồn phi phách tán, xem nữa tè ra quần.

Đến cả Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương mà còn không đỡ nổi một lần.

Vậy mình có thể chống đỡ mấy lần.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 554: Bị Bao Vây

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cả đời tu luyện sấm sặc, nhưng hiện tại lại bị lôi kiếp ở Động Thiên bố một cái mà tèo rồi.

- Lôi kiếp của Động Thiên này rốt cuộc có bao nhiêu đạo?

Lâm Phàm hỏi Hồng Vân tiên tử.

Hiện tại, bên trong Động Thiên lôi kiếp lập lòe, từng đạo sấm sét khổng lồ đánh xuống. Chỉ nhìn thôi cũng làm người ta giật mình, trong lòng nảy sinh sợ hãi.

Đây là thử thách khó khăn nhất Lâm Phàm từng gặp phải, làm không tốt để lại cái mạng nhỏ ngay. Đặc biệt là trong tình huống mà hệ thống cũng không giúp đỡ được, thật sự là quá khó rồi.

Sau khi nghe câu trả lời của Hồng Vân tiên tử thì Lâm Phàm càng có ham muốn tự sát nữa.

- Có bao nhiêu cái linh khí bão táp tức là có gần đó đạo lôi kiếp.

Hồng Vân tiên tử thật sự vô cùng lo lắng, nàng không nghĩ tới khi sinh thời có thể nhìn thấy loại Động Thiên Lôi kiếp này.

Nếu như Lâm Phàm có thể vượt qua tràng lôi kiếp kinh khủng này thì thành tựu của y sau này không thể hạn lượng.

Ánh mắt Vân Hà trưởng lão giờ khắc này nhìn về phía Lâm Phàm tràn đầy vẻ hoảng sợ. Bọn họ biết, nếu như Lâm Phàm không có vượt qua lôi kiếp, từ đó làm cho Động Thiên phá diệt, lực lượng lôi kiếp

cuồng bạo còn lại cũng dư sức giết hết bọn họ. Thậm chí là Thủy Hỏa bí cảnh cũng có thể bị hủy diệt hoàn toàn.

- Chuyện này...

Nghe nói như thế sắc mặt Lâm Phàm trở nên khó coi, nhưng trong chớp mắt lại khôi phục như thường, chiến ý trong lòng dâng lên cao vút.

- Tiểu gia ta mạng rất dai, làm sao có khả năng bị những lời kiếp này giết chết.

Lâm Phàm cắn răng chuẩn bị đón nhận hậu quả.

Ở ngoài bí cảnh, đại quân Cổ tộc đã chờ đợi hồi lâu.

- Những sinh linh các giới này tiến vào bí cảnh lâu như vậy, chắc hẳn đã chiếm được bảo bối, tuy nhiên cũng chỉ phải hiến cho Cổ tộc chúng ta thôi.

Một tên Cổ tộc nhìn cửa động bị xé ra cười lạnh nói.

Cổ tộc đã bao vây toàn bộ khu vực này, đảm bảo sinh linh các giới chạy trời không khỏi nắng.

Phóng tầm mắt nhìn là cả một vùng đen nhánh, tiếng gào thét chấn động bầu trời, trong đó không thiếu những Cổ tộc có thực lực cao cường.

- Thống Lĩnh, chúng ta hiện tại không bằng đi vào trong kia chém giết một ít sinh linh. Một tên Cổ tộc Vạn phu trưởng tướng mạo hung ác, sát khí vờn quanh, đặc biệt là trong ánh mắt giống như tồn tại hai Ma Thần khát máu.

- Đối phó với những sinh linh giống những con kiến hôi này Bồn thống lĩnh chỉ cần dùng một tay là có thể giết sạch, nhưng để cho bọn chúng biết được sự uy nghiêm của Cổ tộc, ổn thống lĩnh sẽ mấy trăm người vào.

Cổ tộc thống lĩnh lạnh lùng nói, cả người tản mát ra hung uy lạnh nhạt.

Lần này Cổ tộc tới đây, mười tên thống lĩnh đều là thuộc hạ hung hãn nhất dưới trướng Uy Quân Vương.

Uy Quân Vương bị Lâm Phàm giết chết, Cổ tộc Chí Cao lập tức sáng lập Uy Quân Vương mới, sau đó liền cho đại quân đi tàn sát sinh linh các giới để trả thù.

Còn đối với Tuyệt Vọng Hầu thì Cổ tộc Chí Cao chẳng thêm để ý, mất thì mất thôi, làm con mồi có chút tia hy vọng, cuối cùng lại để cho bọn chúng tuyệt vọng, như vậy có khả năng cung cấp sức mạnh càng cường đại hơn.

- Thống lĩnh nhìn kia, sinh linh các giới đang muốn từ bên trong đi ra.

Đột nhiên, một tên Cổ tộc chỉ ngón tay về phía bí cảnh. Mười tên Cổ tộc thống lĩnh nhìn thấy điểm sáng trong bí cảnh, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

- Nếu đã tự mình đưa tới cửa như vậy thì càng tốt, đợi bọn chúng bước ra thì không chừa mạng nào cho ta. Nhóm Cổ tộc sục sôi gào to, khí thế như hồng thăng tới mây xanh.

...

- Lâm Phàm, công tử bây giờ thế nào rồi?

Hồng Vân tiên tử nhìn thấy sắc mặt càng Lâm Phàm ngày càng trắng, vô cùng lo lắng hỏi.

- Ta còn có thể chịu đựng được.

Thật sự là tình huống của Lâm Phàm không tốt lắm, toàn bộ linh khí mà đám người Vân tông cho hắn đều đã bị phá hủy dưới uy lực của lôi

kiếp. Tuy rằng chỉ là linh khí nhưng phải biết đó là linh khí của Thủy Hỏa Đại Đế, trong đó ẩn chứa ý chí võ đạo của Thủy Hỏa Đại Đế.

Dù là vậy thì toàn bộ chúng đã tan tành mây khói.

- Trường lão...

Vừa lúc đó, mười mấy bóng người đột nhiên vọt tới. Những người này đều là các đệ tử Vân Tông mà không thông qua khảo hạch cho nên chỉ có thể đợi ở bên ngoài.

- Hẳn làm sao vậy?

Thiên Vân nhìn thấy sắc mặt Lâm Phàm hơi lạ thì liền hỏi. Tuy rằng lúc trước hẳn cùng Lâm Phàm đã xảy ra một ít mâu thuẫn nhỏ, thế nhưng Lâm Phàm đã ra mặt tránh cho hẳn bị sư huynh nhục nhã, bởi vậy trong nội tâm Thiên Vân đã cho rằng Lâm Phàm là một Nhân tộc không tệ, rất đáng để kết giao.

- Hẳn hiện tại đối mặt với Động Thiên Lôi kiếp, tình huống rất khẩn cấp.

Hồng Vân tiên tử nói.

- Động Thiên Lôi kiếp?

Thiên Vân tất nhiên biết điều này, tuy nhiên chỉ là hơi nghi hoặc một chút rồi nói:

- Không sao, Động Thiên Lôi kiếp tuy rằng hung hiểm thế nhưng thực lực của hẳn cao cường như vậy, chắc là không thành vấn đề.

- Ở bên trong Động Thiên của Lâm Phàm có tới mấy ngàn cái linh khí bão táp, tình huống này đã nằm ngoài khả năng giúp đỡ của chúng ta, giờ phải trông cậy vào số mạng của hẳn thôi.

Hồng Vân tiên tử nói.

Thiên Vân nghe nói như thế thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Chưa từng ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy. Động Thiên Lô kiếp là căn cứ vào việc Động Thiên có bao nhiêu linh khí bão táp từ đó sẽ quyết định lô kiếp mạnh mẽ bao nhiêu.

Lô kiếp của Vân Tông tông chủ có 188 cái linh khí bão táp là đệ nhất lô kiếp từ trước tới nay. Nhưng mà giờ người trước mặt đang có tới mấy ngàn cái linh khí bão táp, đúng là tên biến thái thì lô kiếp cũng biến thái theo, không thể dùng lẽ thường để suy xét. Thiên Vân chỉ có thể cầu nguyện cho thần may mắn chiếu cố Lâm Phàm.

Nếu như Lâm Phàm không vượt qua nổi thì Động Thiên của hắn sẽ nổ tung, như vậy tất cả mọi người sẽ chết mà không có chỗ trốn.

- Mọi người nhìn kia, đại quân Cổ tộc đã canh giữ ở phía ngoài lối vào.

Đột nhiên một đệ tử hét lên, chỉ về phía lối vào bí cảnh.

Xuyên qua một tầng ánh sáng là đại quân Cổ tộc mệnh mệnh như ngàn vạn con kiến bao phủ toàn bộ thiên hạ.

- Xong đời rồi, chúng ta đi ra ngoài thì sẽ chết chắc.

- Phải làm sao bây giờ?.

Vân Hà trưởng lão nhìn thấy tình huống này thì cũng không biết làm sao, tình huống như vậy làm sao xông ra ngoài được?

Đặc biệt đứng trước cửa hang là mười tên Cổ tộc, khí tức trầm ổn, uy áp thiên địa, rõ ràng là cường giả trong Cổ tộc, muốn phá vây đúng là đã khó càng thêm khó

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 555: Liễu Minh

- Động Thiên Lô kiếp thật là đáng sợ, khắp nơi đều là sấm sét hủy diệt, không phải năng lực của con người có khả năng ngăn cản.

Lâm Phàm thật sự là lo sợ, lần này thật có thể phải chết ở đây.

Rầm rầm!!!

Bên trong Động Thiên vang vọng từng tiếng nổ âm âm, vô số lôi đình không ngừng phóng ra, dày đặc chỉ chít như một đàn rắn, trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ Động Thiên.

Trong lúc này, Lâm Phàm một món Đạo khí ra, Đạo khí này là thứ của Thủy Hỏa Đại Đế, chỉ là không biết có thể kiên trì bao lâu dưới lôi kiếp đây.

- Lược ơi cố chịu nhé.

Đạo khí bay trong hư không, trong nháy mắt lớn lên, đạo khí hình cái lược nhẹ nhàng đong đưa sau đó bay về phía lôi kiếp.

Ầm, choảng!

Tiếng vỡ tan ngay lập tức vang lên, chỉ một đạo lôi đình đã đánh cho món đạo khí nứt toát.

- Bà mẹ nhà người gấu, Động Thiên Lô kiếp này căn bản không để cho người ta con đường sống mà.

Một đạo lôi đình đánh nát một món đạo khí, trận này làm sao còn chơi, tiểu gia cũng không có tới mấy ngàn món đạo khí à nha.

- Vân Tông tông chủ đối mặt với lôi kiếp 188 đạo lôi đình rốt cuộc là làm sao vượt qua? Uy lực như hiện tại thì không ai có thể vượt qua được.

Lâm Phàm suy nghĩ.

Lại là một đạo lôi đình đánh tới, không có bất cứ chống cự nào, cái lực này trong nháy mắt hóa thành tro bụi, tiêu tan ở bên trong Động Thiên.

Kỳ thực Lâm Phàm không biết chính là linh khí bao tấp càng nhiều thì sẽ sinh ra lôi kiếp càng mạnh mẽ. Cho nên lôi kiếp từ mấy ngàn cái linh khí bao tấp của Lâm Phàm có uy lực lớn hơn nhiều so với 188 cái của Vân Tông tông chủ.

- Ta thiên tâm vạn khổ tu luyện tới cảnh giới này làm sao có thể vì một cái lôi kiếp ở trong Động Thiên này mà ngã xuống chứ, hôm nay coi như liều mạng bốn đại gia cũng chơi với người tới cùng.

Lâm Phàm đã dốc toàn bộ tài sản ra liều.

Vài món Đạo khí còn sót trong Thủy Hỏa bí cảnh đều đánh ra. Lâm Phàm vấy tay một cái, pháp lực hóa thành cự long, mấy trăm cự long pháp lực màu bạc điên cuồng hét lên, dung nhập vào bên trong vài món Đạo khí này. Hào quang nổi lên bốn phía, soi sáng thiên địa, mấy món Đạo khí bạo phát ra uy lực vô cùng lớn chống lại Động Thiên Lôi kiếp.

Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!

Lôi quang lập lòe, trong nháy mắt bên trong Động Thiên lại trở thành biển sấm sét, Ngô Đồng Thần Thụ sừng sững, cành lá tươi tốt, bị một đạo lôi đình bổ tới cũng bạo phát ánh lửa, cành cây trong nháy mắt khô héo, thật sự là không thể đỡ nổi.

Mà mấy món Đạo khí không ngừng bị lôi đình liên tục oanh kích thì không ngừng bị nứt vỡ, cuối cùng thì cũng hóa thành tro tàn.

- Mụ nội nó, tiêu rồi.

Sắc mặt Lâm Phàm trắng bệch, trên trán mồ hôi tuôn ra như mưa.

Rống!

Thượng Cổ Đại Yêu gào thét liên tục, giơ cao bàn tay khổng lồ chop tới những tia sấm sét.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Động Thiên Lôi kiếp phảng phất như cảm nhận được sự khiêu khích của Thượng Cổ Đại Yêu liền lập tức giáng xuống một đạo sấm sét khổng lồ. Thượng Cổ Đại Yêu đỡ một chiêu liền trọng thương làm Lâm Phàm vô cùng hốt hoảng.

Yêu Thành là bảo bối Lâm Phàm muốn tiếp tục phát triển nhất, tiềm lực của Yêu Thành là không giới hạn, trở thành chí bảo là chuyện chắc chắn, cho nên Lâm Phàm không nỡ để nó bị phá hủy. Hắn thu hồi Yêu Thành, sau đó liền ném Vĩnh Hằng Chi Phủ ra ngoài.

Vĩnh Hằng Chi Phủ tuy rằng bị tổn hại nhưng bất kể nói thế nào đó cũng là thần khí, có lẽ sẽ chống đỡ được một hồi. Chỉ là không biết có thể chống đỡ bao lâu. Vẫn còn đến mấy ngàn đạo lôi đình đang chờ Lâm Phàm đến đỡ.

Đang trong nước sôi lửa bỏng, Lâm Phàm chợt nghe thấy tình huống không ổn nhất.

- Lâm Phàm, ở ngoài điện đã bị Cổ tộc vây lại.

Âm thanh của Hồng Vân tiên tử truyền tới

- Các người trước tiên đừng đi ra.

Lâm Phàm nói.

- Người muốn làm gì?

Hồng Vân tiên tử nhất thời có dự cảm xấu.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Hồng Vân tiên tử, lại nhìn tình huống bên trong Động Thiên, lôi đình ngày càng cuồng bạo.

Vĩnh Hằng Chi Phủ đã không chống đỡ nổi đã xuất hiện những vết rạn nứt. Dưới Động Thiên Lôi kiếp thì ngay cả Thần khí cũng không chống đỡ được càng không cần phải nói cơ thể con người.

Lâm Phàm cười khổ, thật sự là không có chút đường sống nào.

Đây là Động Thiên thoát biến, tất cả trong đó đều phải đối mặt với kiếp nạn, hiện tại miễn cưỡng có thể đỡ nổi mấy chục đạo lôi đình, nhưng còn những lôi đình phía sau làm sao có thể ngăn cản.

Nếu biết trước có tình huống như vậy thì Lâm Phàm sẽ luyện chế sẵn mấy ngàn, mấy vạn món pháp bảo, sau đó chơi chết cái lôi kiếp này. Nhưng mà giờ không còn kịp nữa.

- Vậy...

Hồng Vân tiên tử đột nhiên phát hiện, ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía bên ngoài hướng Cổ tộc, nhất thời có một loại ý nghĩ không dám tin xuất hiện trong đầu.

- Động Thiên diệt thì ta cũng không toàn mạng, như vậy tất cả mọi người hãy ở lại bên trong bí cảnh Thủy Hỏa, nếu may mắn thì vẫn còn có thể giữ lại mạng sống.

Lâm Phàm hạ quyết tâm, dù có rất nhiều thứ không cam lòng thế nhưng giờ khắc này đã không còn lựa chọn nào khác.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm hóa thành một đạo cầu vồng đột nhiên phóng về phía bên ngoài bí cảnh.

- Lâm Phàm...

Hồng Vân tiên tử hét lên một tiếng, nàng hiểu đây là Lâm Phàm đi liều mình để mọi người có thể thoát thân.

“Đáng ghét, thật sự là quá đáng ghét, con đường tu luyện lưng lầy của tiểu gia làm sao có thể dừng ở đây được chứ, hu hu.” Lâm Phàm vừa bay vừa tiếc nuối

- Có sinh linh đi ra, ủa, sao chỉ có một đứa, chẳng lẽ là đi dò đường, thôi không sao, bắt nó làm đồ nhắm cũng được.

Nhóm Cổ tộc vui vẻ cười đùa. Nhưng thời điểm khi nhìn thấy rõ sinh linh kia thì tất cả Cổ tộc đều biến sắc.

Trên người sinh linh này lôi đình cuốn quanh, một cỗ lực lượng cuồng bạo từ trong thân thể hắt lộ ra, cảm giác như nếu đụng vào tên này thì sẽ tan xác ngay.

- Rút lui!

Sắc mặt mười tên thống lĩnh Cổ tộc đại biến, ngay lập tức ra lệnh.

- Nếu tiểu gia có chết thì cũng phải lôi kéo Cổ tộc các người chôn cùng.

Hai mắt Lâm Phàm lộ ra vẻ kiên quyết.

- Động Thiên, mở.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm đem tất cả những tên Cổ tộc có mặt vào trong Động Thiên của mình.

Ầm! Ầm!

Thời khắc này, trước cửa bí cảnh đã trở thành một thế giới lôi đình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 556: Cảm Tạ Cổ Tộc!

- Hẳn đang muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ là muốn cùng Cổ Tộc đồng quy vu tận? Không được...!!!

Hồng Vân nhìn thấy một màn này, nội tâm nghi hoặc vạn phần. Không biết Lâm Phàm đang muốn làm gì?

Vân Hà trưởng lão nghi hoặc, đột nhiên cả người biến sắc. Lập tức nói.

- Nếu như lấy Cổ Tộc làm vật trung gian, thì chuyện chống lại Động Thiên lôi kiếp cũng không phải là chuyện bất khả thi.

- Nhưng Cổ Tộc không phải đám ngốc, không có khả năng bó tay chịu trời.

...

Lúc này, Lâm Phàm cũng vô kế khả thi, không nghĩ ra được cách nào khác. Nếu như tiểu gia đây không vượt qua được lôi kiếp, thì cũng phải lôi toàn bộ Cổ Tộc các người chôn cùng. Vì thế, hẳn không chút do dự, lập tức khai mở Động Thiên, trực tiếp đem cả Cổ Tộc hút vào bên trong.

Động Thiên của Lâm Phàm vô cùng mạnh mẽ, phạm vi bao trùm rộng lớn, gần như mệnh mông.

Đại quân Cổ Tộc tuy đông đảo, trải khắp mọi nơi. Thế nhưng, nếu so sánh với diện tích Động Thiên của Lâm Phàm, thì đúng là Tiểu Vu gặp Đại Vu.

Khi tiến vào Động thiên. Trong chớp mắt, mọi người của Cổ Tộc đều cảm nhận được một cỗ sức mạnh kinh khủng từ không trung.

- Đây là nơi nào?

- Hẳn muốn làm cái quỷ gì vậy?

- Những tia sét này, sao lại kinh khủng như thế?

Các đại quân Cổ Tộc thật sự bị chấn kinh. Vừa rồi bọn họ còn tràn ngập hung uy, thế nhưng thời điểm bọn họ nhìn thấy sức mạnh của những tia sét kia. Thì từng người từng người đều xoắn cả đất, một nỗi hoảng sợ phát sinh không thể nào ngăn cản trong lòng.

Đối với một ít người Cổ Tộc mà nói, bọn họ có lẽ không biết đó là cái gì?

Thế nhưng, Thập Đại Thống Lĩnh cùng đám Vạn phu trưởng thì sớm nhận ra đây là nơi nào. Hơn nữa, tất cả đều biết tình cảnh hiện nay của bọn họ.

- Có kẻ đang độ Động Thiên lôi kiếp, hẳn muốn cho chúng ta chôn cùng. Đáng ghét, thật sự quá ghê tởm.

- Nghe lệnh, toàn lực công kích Động Thiên, đánh vỡ không gian này nhanh.

Thập Đại Thống Lĩnh quát ầm lên, thế nhưng, dưới sức mạnh vô cùng vô tận của sấm sét. Âm thanh của họ lập tức tiêu tan, căn bản không thể lan truyền.

Nhìn thấy tình cảnh bên trong Động Thiên, tràn lan vô số linh khí hỗn loạn, các thống lĩnh Cổ Tộc chấn kinh rồi.

- Không biết tên kia rốt cuộc đã tích lũy Động Thiên đến trình độ nào? Nếu không làm sao lại xuất hiện lôi kiếp mạnh như vậy.

Một tên Cổ Tộc thống lĩnh hoảng sợ nói. Sau đó lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, sức mạnh toàn thân bạo phát. Mỗi một quyền đánh ra như thiên quân đột kích về phía vách tường.

Lâm Phàm vốn muốn cùng đám Cổ Tộc này chịu Động Thiên lôi kiếp Phá Diệt. Nhưng trong chớp mắt, có một việc xảy ra khiến hấn ngạc nhiên.

Trong hư không, sấm chớp càng thêm cuồng bạo, thế nhưng sức mạnh của nó đột nhiên bị phân tán, hóa thành vô số phần.

Lít nha lít nhít, những tia sét lớn chừng chiếc đũa đánh phá khắp nơi, lập tức có vô số tiếng bạo nổ vang lên.

Tuy lôi kiếp vẫn còn, thế nhưng Lâm Phàm có thể cảm nhận được uy lực của nó đã bị chia nhỏ.

- Chẳng lẽ do đám Cổ Tộc này chia sẻ sức mạnh của lôi kiếp?

Lâm Phàm thấy cảnh này, trong lòng đại hỉ. Nhưng trong chớp mắt, vách tường Động Thiên bỗng nhiên rung động. Từ xa nhìn lại, thì thấy có một vài tên Cổ Tộc đang công kích vách tường.

Dưới những đợt công kích mạnh mẽ này, vách tường Động Thiên cực kỳ bất ổn, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

- Không được, đây là cơ hội hiếm có, làm sao để bọn chúng phá hoại. Có thể vượt qua được lôi kiếp hay không tất cả đều dựa vào chúng rồi.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng.

- Ngô Đồng Thần Thụ, mau quấn quanh Động Thiên.

Lâm Phàm đưa tay ra trước chỉ định, Ngô Đồng Thần Thụ đột nhiên run rẩy. Lập tức cổ vô số cành cây bắn ra, hóa thành vô số xúc tu, rớt vào bên trong Động Thiên. Cành cây đan vào nhau, tạo thành một cái võng lớn, rậm rạp chằng chịt khắp nơi.

Sức mạnh của Thủy Hỏa Đại Đế được vận chuyển. Liệt Dương chuyển động, vô số ánh lửa bộc phát, chạm đến vách tường Động Thiên.

Trường hà bao phủ vách tường Động Thiên, tẩm bổ vạn vật. Mỗi khi Động Thiên vách tường bị nứt, liền có một luồng lực lượng nhu hòa rót vào, nhanh chóng chữa trị.

Pháp lực trong cơ thể Lâm Phàm nhanh chóng tiêu đốt. Lập tức có từng vị cự thần, tức giận rít gào, sau đó biến thành từng dòng pháp lực rót vào bên trong Động Thiên.

Để duy trì Động Thiên ổn định, Lâm Phàm phải xuất ra toàn bộ thực lực.

Nếu như không phải căn cơ Lâm Phàm vô cùng chắc chắn thì số pháp lực cần để giữ gìn Động Thiên cũng đủ để rút khô người bình thường vài lần rồi.

- Đây là cái Động Thiên quái quỷ gì vậy?

Thập Đại Thống Lĩnh đều là cường giả Thần Thiên Vị tăng năm Nguyên Thần cảnh, mỗi một quyền đều ẩn chứa sức mạnh khổng lồ. Một quyền đánh ra, đều có sức mạnh vô địch, tràn đầy tức giận, dường như có thể xé rách hết thảy. Nhưng khi đánh vào vách tường kia lại chỉ có thể để lại một gợn sóng nho nhỏ.

Thập Đại Thống Lĩnh nhìn thấy cảnh này làm sao có thể nhịn được.

Ầm ầm!

Từng tia từng tia sét lớn từ trên trời giáng xuống.

Toàn bộ quang cảnh trong cảnh Động Thiên khiến người ta kinh ngạc, chỉ biết nhìn mà than thở.

Những tia sét này rơi xuống giống như một trận mưa phèn, muốn tránh cũng không được.

Toàn bộ không gian nơi đây đều bị những tia sét này bao trùm.

- A!

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên miên không dứt.

Một ít Cổ Tộc có thực lực nhỏ yếu, bị những tia sét này đánh trúng, toàn thân bốc khói đen, da thịt bong tróc, máu thịt be bét.

- Tên kia không ngờ lại muốn chúng ta chia sẻ lời kiếp, thật sự đáng hận a.

Một ít cường giả Cổ Tộc, chỉ cần vung tay một cái, thì những tia sét đều bị ngăn chặn. Nhưng khi nhìn thấy những người khác có thực lực hơi yếu kém hơn bị những tia sét tàn phá, từng người từng người đều vô cùng giận dữ, gào thét liên tục.

Một tia sét bỗng nhiên đánh trúng Lâm Phàm.

- Keng, chúc mừng kí chủ, Vĩnh Hằng Thần Khu đã tặng 1000 điểm kinh nghiệm.

Lâm Phàm phát hiện những tia sét kia đã không còn mạnh như ban đầu. Thời khắc này, hắn mừng như điên, rất muốn điên cuồng hét lên một tiếng, phát tiết cảm giác hưng phấn trong lòng.

Thế nhưng, hiện giờ hắn phải duy trì Động Thiên ổn định, vô luận như thế nào, cũng không thể để đám Cổ Tộc này thoát ra ngoài.

- Cháy đi, cháy lên đi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cũng hao tổn vô cùng nghiêm trọng, số Thánh Dương Đan vất vả ngưng tụ toàn bộ nỗ lực. Tuy rằng số lượng chỉ có mấy trăm ngàn viên, thế nhưng vào lúc này, hắn không muốn để lại bất kỳ tiếc nuối nào.

Các loại Thánh phẩm đan được liên tục được hãm sử dụng, bổ sung số pháp lực bị tổn thất.

Ầm ầm!

Lôi kiếp lấp loé lần thứ hai, lần này, cường độ của các tia sét tăng nhiều hơn trước.

Bởi vì có nhiều Cổ Tộc không thể tiếp nhận được lần lôi kiếp vừa rồi, trực tiếp bị oanh thành thịt vụn, cho nên số lượng người cùng gánh đã ít hơn trước.

Bất quá, những tia sét này vẫn trong khả năng chịu đựng của Lâm Phàm.

- Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu tăng 1100 điểm kinh nghiệm.

Lôi đình quần quanh cơ thể Lâm Phàm trong nháy mắt bị hóa giải, thân thể hắn cũng đang không ngừng tăng trưởng. Điều này đối với Lâm Phàm mà nói, là dấu hiệu của hy vọng a.

- Cảm tạ trời đất, cảm tạ tất cả các người, Cổ Tộc đáng yêu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm thật sự muốn khóc, vốn cho rằng mình sắp lên bàn thờ ngấm gà khóa thân. Nhưng không ai có thể nghĩ tới, những vị Cổ Tộc này lại như những vị Bồ Tát sống, đến cứu mình trong lúc nguy nan, a di đà phật.

Hành vi quên mình cứu người của Cổ tộc, Lâm Phàm cảm thấy hổ thẹn, hóa ra Cổ tộc cũng có người tốt nha.

Bên dưới lôi kiếp, lại có không ít Cổ Tộc binh sĩ, không chịu nổi này mà biến thành tro tàn. Nhưng những người này chết đi, không thể xem là bị Lâm Phàm giết, nên hắn không nhận được bất kỳ kinh nghiệm nào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 557: Ân Tình Hôm Nay, Tương Lai Tất Báo

- Hồi tưởng sĩ Cổ Tộc, ân tình hôm nay của các người. Lâm Phàm ta sẽ vĩnh viễn ghi khắc trong lòng, tương lai khi ta lật đổ Cổ Tộc, ta nhất định sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Lâm Phàm thật sự rất cảm kích đội quân Cổ Tộc kia. Nhìn những tộc nhân chỉ có tu vi Thanh Thiên Vị. Vì mình, mà không chút sợ hãi chia sẻ sức mạnh của lôi kiếp. Cuối cùng lại hóa thành tro tàn dưới sức mạnh khủng khiếp đó, Lâm Phàm vô cùng đau đớn. Đây là hành động cần phải có trái tim vô cùng vĩ đại mới có thể làm được.

Trong Động thiên còn một ít Cổ Tộc không bị lôi kiếp hủy diệt, thế nhưng đa phần là cụt tay, thiếu chân. Những người bị thương này, lẽ ra nên được vận chuyển đến hậu phương, cố gắng trị liệu.

Nhưng bây giờ, dù những Cổ tộc nhân có thương thế nặng đến mức tàn phế, vẫn hướng về lôi kiếp gào thét liên tục. Nỗ lực phản kháng, mãi đến khi bị đánh thành tro tàn mới cam lòng từ bỏ.

- Người...

Các tướng sĩ Cổ Tộc, nghe lời nói của Lâm Phàm, hận không thể nuốt sống hắn. Nhưng bây giờ bọn họ căn bản không còn đủ sức.

Thập đại thống lĩnh Cổ Tộc vừa mới chống lại lôi kiếp, liền ra sức đánh vào Động Thiên tinh bí. Mỗi một kích đánh ra, Lâm Phàm đều cảm giác khí huyết trong cơ thể quay cuồng, pháp lực giảm hơn nửa.

Thế nhưng ở dưới sự chống đỡ của đan dược cùng Ngô Đồng Thần Thụ, Lâm Phàm có thể miễn cưỡng chống.

- Các tướng sĩ Cổ Tộc, hãy cẩn thận, coi chừng bị bổ trúng a. Lâm Phàm nhìn tình huống trong hư không, lập tức nhắc nhở. Đối với Lâm Phàm mà nói, bây giờ, người Cổ Tộc chết càng ít càng tốt.

Ầm ầm!

Lại là một đạo sấm sét đánh xuống, Thập đại thống lĩnh Cổ Tộc vội vã chống đỡ. Lúc này, sức mạnh ẩn chứa trong Động Thiên lôi kiếp vô cùng to lớn, dù bây giờ sức mạnh của nó vẫn chưa tạo thành thương tổn đối với bọn họ. Thế nhưng, khí tức hủy diệt, lại ngưng tụ trong người bọn họ. Đến mức độ nhất định, trong nháy mắt sẽ nổ tung, hủy diệt tất cả.

Thời khắc này, tiếng kêu của Cổ Tộc nhân vang lên liên hồi. Sức mạnh của Động Thiên lôi kiếp, tàn phá ở trên người bọn họ, làm cho da thịt bong tróc, khói đen bay mù mịt.

- Thống lĩnh cứu chúng ta a!

- Cứu chúng ta a!

...

Các binh sĩ Cổ Tộc kêu rên thảm thiết, tu vi của bọn họ không cao. Đối mặt với sức mạnh của lôi kiếp, căn bản không có khả năng chống chịu, bởi vậy người chết và bị thương ngày càng nhiều.

- Đê tiện, vô liêm sỉ.

Thập đại thống lĩnh Cổ Tộc gào thét liên tục, không thể nhịn được nữa.

- Giết.

Nếu không thể phá vỡ tinh bích, thì làm thịt tên đáng chết kia tốt hơn.

Lâm Phàm nhìn thấy Thập đại thống lĩnh Cổ Tộc hướng phía mình giết tới. Nhất thời sắc mặt đại biến, nếu giao thủ với nhau, thì mình không phải là đối thủ của người ta.

Bất quá trong lúc tránh né, Lâm Phàm làm sao có thể để những nhóm Cổ Tộc tiểu huynh đệ này chịu khổ được. Bởi vậy hắn lập tức vứt ra một bó lớn đan dược, sau đó những đan dược này liền bị hòa tan vào trong Động Thiên, hóa thành dược lực dung nhập vào cơ thể của các tướng sĩ Cổ Tộc.

Những Cổ Tộc bị thương nặng trong nháy mắt khôi phục lại như cũ. Một số Cổ tộc cắt tay cắt chân, dĩ nhiên lại mọc ra tay chân mới.

- A. Tốt quá, thương thế của chúng ta đều khôi phục rồi.

- Ha ha, không chết, ta không chết.

Thời khắc này, đa số mọi người nghi ngờ nhìn về phía Lâm Phàm, không biết tên kia đang muốn làm gì. Nhưng Thập Đại thống lĩnh Cổ Tộc lại nộ hết, điên cuồng, trong mắt tràn đầy giận dữ. Cái tên nhân tộc kia thật sự quá hèn hạ.

Lâm Phàm không chút do dự, trong nháy mắt tiến nhập trạng thái ẩn thân, sau đó ở bên trong Động Thiên, tùy ý du tẩu.

- Lôi kiếp đến rồi, cẩn thận nha.

Lâm Phàm nhìn thấy biến hóa trong hư không, lớn tiếng nhắc nhở. Một ít Cổ Tộc binh sĩ nghe thấy lời này, sắc mặt nhất thời đại biến.

- Tên dê tiện. Nếu như ta bắt được ngươi, nhất định phải đem ngươi chém thành vạn mảnh a.

Các thống lĩnh Cổ Tộc hoàn toàn nổi giận. Bọn họ chưa từng gặp tên nào dê tiện như thằng này.

- Keng, chúc mừng kí chủ, Vĩnh Hằng Thần Khu tặng 1300 điểm kinh nghiệm.

Giờ phút này, những tia sét kia đối với Lâm Phàm căn bản không thể tạo ra bất cứ thương tổn gì. Thế nhưng đối với đa số binh sĩ Cổ Tộc thì không phải như vậy. Vận khí không tốt trực tiếp hóa thành tro tàn, vận khí tốt thì bị thương nặng.

- A!Sau mỗi một lần sét đánh, đều truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết. Những tiếng kêu này đều là tiếng của Cổ Tộc binh sĩ. Dưới sức mạnh của sấm sét, bọn họ không có cơ hội trở mình.

Lâm Phàm nhìn số lượng Cổ Tộc mệnh mông, vô tận kia, nhưng vẫn âm thầm lo lắng, không biết bọn họ có thể kiên trì đến cuối cùng hay không?

Những Cổ Tộc này, mình nhất định phải hỗ trợ đến cùng. Không thể để cho bọn họ chết nhanh như vậy. Vì đến cuối cùng, sức mạnh của lôi kiếp sẽ càng ngày càng mạnh, chính mình căn bản không có khả năng thừa nhận.

- Các tướng sĩ Cổ Tộc chớ hoảng sợ, ta tới cứu các người đây.

Lâm Phàm cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu đan dược chữa thương. Bởi vậy hắn liền quăng ra một đám lớn các loại đan dược, lập tức chữa khỏi cho các Cổ Tộc bị thương.

- Ha ha, ta lại khôi phục lại rồi.

- Ta không có chết, ta không có chết, ha ha...

Các binh sĩ Cổ Tộc điên cuồng hét lên. Thời khắc này, bọn họ như được Chiến Thần phụ thể, khí tức dâng trào. Phảng phất quên mất, tất cả những thứ này đều do một tên nhân tộc gây ra.

- Người rốt cuộc là ai?

Các thống lĩnh Cổ Tộc giận dữ hét.

- Ta chính là Nhân tộc Đại Đế, Lâm Phàm, các người không cần cảm tạ ta. Cứu sống các người chính trách nhiệm của ta. Sau khi chống lại lời kiếp xong, chúng ta lại nói chuyện phiếm tiếp há.

Lâm Phàm vung tay một cái, sau đó sắc mặt hắc đại biến.

- Cẩn thận, lời kiếp lại đến kìa.

...

Các thống lĩnh Cổ Tộc nghe được lời này, suýt chút nữa tức giận đến ngất xỉu. Nhưng vào lúc này, bọn họ mặc dù có lòng nhưng không đủ sức giết chết cái tên vô sĩ này. Hắc, thật sự là quá âm hiểm. Chớp mắt liền biến mất, không còn hình bóng, thời điểm xuất hiện là ở chỗ khác, cánh nơi này rất xa. Rất nhiều Cổ Tộc binh sĩ bị lời kiếp đánh cho nửa chết nửa sống, theo lời kiếp không ngừng hạ xuống, bọn họ cũng không ngừng nộ rống.

- Không, chúng ta không chịu được, chúng ta không muốn chết a.

Bọn họ thật sự không chịu được nữa, mỗi lần bị thương nặng đều được khôi phục như cũ, tâm tình vô cùng hưng phấn. Thế nhưng từng trận cảm giác đau đớn, như ngọn núi khổng lồ đè trong lòng bọn họ, làm bọn họ không thể nhịn được nữa.

Đặc biệt là sức mạnh của lời kiếp ngày càng tăng. Trong mắt đám binh sĩ Cổ Tộc, Lâm Phàm là một ác ma ăn thịt người không bỏ xương. Hành hạ bọn họ muốn chết không được, muốn sống không xong.

Trong nháy mắt, trải qua ngàn vạn đạo lời đình. Cường độ thân thể của Lâm Phàm đã thành công đạt tới Thiên Vị Thần tầng ba Động Thiên cảnh.

Động Thiên tinh bích đã không cần Lâm Phàm dùng pháp lực duy trì. Bây giờ tinh bích đã cực kỳ vững chắc. Ngay cả Thập Đại thống lĩnh Cổ

Tộc liên thủ công kích cũng không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Động Thiên của Lâm Phàm trong lôi kiếp không ngừng tiến hóa. Nếu như vượt qua được lôi kiếp thì Động Thiên của mình sẽ mạnh tới trình độ nào đây? Lâm Phàm không dám tưởng tượng tiếp. Chỉ sợ, dù là Uy Quân Vương cũng không nhất định có thể phá được Động Thiên của mình. Hết thấy đều tốt đẹp. Vừa lúc đó, một màn để Lâm Phàm nhức đầu xảy ra.

- Đồ hỗn trưởng, dám đem Cổ Tộc chúng ta ra làm bia đỡ đạn, hôm nay ta muốn làm nổ tung Động Thiên của ngươi.

Một tên Cổ Tộc thống lĩnh tức giận gào thét, ánh mắt hung ác, tràn đầy phẫn nộ.

- Hẳn muốn làm gì?

Lâm Phàm nghi ngờ, nhưng tình huống kế tiếp, làm cho hắn minh vô cùng lo lắng.

- Không đánh thủng được Động Thiên của ngươi, thì ta để ta tự bạo Động Thiên của mình, xem coi có nổ nát cái mai rùa này của ngươi hay không.

Cổ Tộc thống lĩnh nổi giận rít gào. Hẳn muốn hi sinh tính mạng của mình, để phá quỹ kế của Lâm Phàm.

Ngay lúc đó, một cỗ khí tức hủy diệt tản ra từ trên người tên thống lĩnh.

- Đừng kích động, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.

Lâm Phàm lo sợ thốt lên, nếu tên thống lĩnh này tự bạo Động Thiên của mình. Dù không chắc có thể phá được Động Thiên của mình, số lượng binh sĩ Cổ Tộc còn lại tuyệt đối sẽ bị tổn thương nặng nề.

Hiện tại, sức mạnh của lôi kiếp ngày càng gia tăng. Nếu như nhân số giảm nhiều như vậy, sẽ rất nguy hiểm.

Không được, nhất định phải ngăn cản hắn.

- Tên nhân tộc ghê tởm kia. Dù ta có chết, cũng không để cho người được toại nguyện. Nếu để người trưởng thành, Cổ Tộc tất gặp nguy hiểm.

Cổ Tộc thống lĩnh rộng giậu. Hắn phát hiện, nếu còn tiếp tục như vậy, để tên kia vượt qua được Động Thiên lôi kiếp. Thì thành tựu sau này của hắn sẽ vô cùng khủng bố. Vì muốn bóp chết Lâm Phàm từ trong trứng nước, hắn chỉ có thể hi sinh chính mình.

- Vì Cổ Tộc...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 558: Thời Khắc Cuối Cùng!

- Hủy Diệt Chi Cước.

Lâm Phàm không nghĩ được nhiều, trực tiếp tung ra tuyệt chiêu. Nếu để cho tên này tự bạo, thì có trời mới biết sẽ tạo thành tổn thất như thế nào.

Động Thiên bỗng nhiên rung động, từ phía Lâm Phàm, có hàng ngàn hàng vạn dấu chân bay về hướng tên Thống lĩnh kia.

- Ha ha, Bốn thống lĩnh đến chết còn không sợ, sao có thể sợ người?

Hắn nở nụ cười làm người khác sợ hãi, ánh mắt hung ác, tản ra hồng quang. Như muốn nói không giết chết Lâm Phàm, thề không làm người.

Nhưng chưa đến một khắc sau, sắc mặt tên Thống lĩnh đột biến, một âm thanh tê tâm liệt phế vang lên:

- Người đã làm gì với ta?

Sức mạnh từ Động Thiên của Thống lĩnh kia rất cuồng bạo, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung. Nhưng thời điểm bị trúng một cước của Lâm Phàm dưới đũng quần, hắn hoảng sợ phát hiện, sức mạnh bên trong Động Thiên của mình đột nhiên tán loạn. Một cảm giác đau đớn thấu xương xông lên đầu, đau không thể kiềm chế được.

- Bốn tọa không làm gì với người cả, hí hí!

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó cũng không để ý tới hắn nữa. Bởi vì lời kiếp giờ đã trở nên cuồng bạo hơn. Hình như bởi vì đã xuất ra

ngàn đạo lôi đình đánh xuống mà chưa đánh chết được Lâm Phàm, nó cảm thấy phần nộ.

- Nhân loại Đại Đế, ngươi là đồ đệ tiện, vô liêm sỉ.

Tên Thống lĩnh Cổ Tộc kia nắm chắc đũng quần, không thể nhịn được chửi rủa, mồ hôi trên trán chảy như mưa.

Lâm Phàm không thèm để ý đến hắn, ánh mắt nhìn lôi kiếp, không khỏi ngưng lại, Động Thiên lôi kiếp xuất hiện dị dạng.

Hai đạo lôi đình bỗng nhiên dung hợp lại với nhau, sau đó lại chuyển hóa thành vô số phần.

Ầm ầm!

Lôi đình lấp loé, Động Thiên của Lâm Phàm lần nữa biến thành thế giới lôi đình.

- Keng, chúc mừng ký chủ, Vĩnh Hằng Thần Khu tặng 1500 điểm kinh nghiệm.

Những tia sét này, hiện giờ không thể thương tổn được Lâm Phàm nữa. Thế nhưng, các tướng sĩ Cổ Tộc bên dưới lôi kiếp, không chết cũng biến thành phén nhân, bị thương một đồng.

Lâm Phàm vung tay áo, có vô số đan dược chữa thương lại tung ra, sau đó hóa thành một cỗ dược lực nồng đậm bổ dưỡng lại thân thể của đám người Cổ Tộc.

Tên Thống lĩnh Cổ Tộc kia tuy rằng toàn thân cháy đen, dù không có gì đáng ngại. Thế nhưng hắn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Lâm Phàm cũng chỉ có thể toàn lực trị liệu cho hắn, cho hắn cố gắng chống đỡ đến thời khắc cuối cùng.

...

Bên trong Thủy Hỏa bí cảnh, đám người Hồng Vân tiên tử trợn tròn mắt. Nhìn cảnh tượng bên trong Động Thiên của Lâm Phàm, tuy bọn họ không ở trong đó, nhưng có thể cảm nhận được cỗ sức mạnh cuồng bạo bên trong. Thậm chí, theo bọn họ thấy, dù sức mạnh của Lôi kiếp đã bị phân tán một ít, nhưng có thể hoàn toàn hủy diệt bọn họ.

- Cỗ Tộc lần này đã làm được một việc thiện rồi.

Vân Hà kinh dị nói.

- Quá mạnh mẽ, những Thống lĩnh Cỗ Tộc kia quả thực rất mạnh. Dù bị trấn áp trong Động Thiên, lại có thể dùng thực lực tuyệt đối để hủy diệt Động Thiên. Nhưng lại không nghĩ rằng, Lâm Phàm có thể duy trì Động Thiên ổn định, hẳn rốt cuộc đã làm như thế nào?

- Đúng là Nhân loại chí cao thiên kiêu a, coi như là vạn năm trước, Nhân loại Ngũ đại cường giả, không nhất định có thể làm được.

Đặc biệt là Ngụy Thiên, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, hẳn không nghĩ đến cái tên Nhân loại ghê tởm kia, lại mạnh như vậy. Trong lòng đang dâng lên một tia sợ hãi cùng hối hận. Nếu như biết đối phương cường đại như vậy, thì hẳn đã không đắc tội tên kia làm gì.

Nhìn thấy đối phương phải ngênh đón Động Thiên lôi kiếp là điều không thể làm được, trong lòng còn có một ý cười trên sự đau khổ của người khác. Thế nhưng nhìn thấy tình huống bây giờ, cái tên Nhân loại kinh khủng kia có thể chống lại được lôi kiếp. Khủng bố, thật sự quá khủng bố.

Bên trong Động Thiên.

Sắc mặt Lâm Phàm dần trở nên khó coi.

Đại quân Cỗ Tộc bây giờ một vạn không còn một.

Lôi kiếp đã vượt qua hơn hai ngàn lần. Cường độ thân thể cũng đã tăng lên Thiên Vị Thần tăng bốn Bất Tử cảnh.

Thế nhưng bây giờ, số người Cổ Tộc có thể chịu được sức mạnh của lôi kiếp, càng ngày càng ít. Thập Đại thống lĩnh Cổ Tộc, cũng đã chết hai người. Hai người kia đều muốn tự bạo Động Thiên, bị Lâm Phàm dùng Hủy Diệt Chi Cước ngăn lại. Thế nhưng sau này, những Thống lĩnh đó không còn cách nào chống lại lôi kiếp, chỉ có thể dùng thân thể ngành kháng. Cuối cùng sức mạnh hủy diệt tích lũy đủ, trực tiếp nổ tung.

Ầm ầm!

Hiện tại, lôi kiếp ngày càng cuồng bạo. Lôi điện trong hư không càng lúc càng dày đặc, lít nha lít nhít, giống như linh xà lúc ẩn lúc hiện. Bỗng dưng có một tia sét khổng lồ tựa như cuồng long từ trên trời giáng xuống.

- Đến đúng lúc lắm, tiểu gia tuyệt đối sẽ không cúi đầu.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, một chương tung ra, đối đầu cuồng long.

Rầm rầm!

- Tên Nhân loại kia, Cổ Tộc chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Một tên Thống lĩnh Cổ Tộc trong thời khắc tử vong, giận dữ gào thét. Trong nháy mắt bị đánh nổ thành phấn vụn, không có bất kỳ sự chống cự nào.

Những tên thống lĩnh này chết thật sự quá oan uổng. Đường đường là Thiên Vị Thần tăng năm Nguyên Thần cảnh, không người nào không phải là cường giả vang dội một phương. Coi như trong Cổ Tộc, họ cũng là thống lĩnh, suất lĩnh trăm vạn tộc nhân. Nhưng bây giờ, lại trở thành tấm chắn cho tên Nhân loại khốn kiếp kia, giúp hắn chống lại Động Thiên lôi kiếp. Chuyện này đối với bọn họ mà nói, làm sao có thể nhịn được. Nhưng bọn hắn không thể không cố gắng. Nguyên do cũng vì cái tên Nhân loại này thật sự là quá hèn hạ.

Tên Nhân loại kia căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, thế nhưng thân pháp lại vô cùng quý dị, né tránh liên tục, khiến người ta không cách nào bắt được. Cho dù muốn tự bạo Động Thiên, hẳn cũng có thể ngăn được.

- Ta không cam lòng a, Thiên Ý ở đâu.

Một tên thống lĩnh Cổ Tộc gào thét, sắc mặt vô cùng dữ tợn. Chỉ có Cổ Tộc bọn họ chèn ép các đại thiên tộc khác, có khi nào bị lợi dụng như thế này.

Tốc độ của Động Thiên lôi kiếp càng lúc càng nhanh, không cho người ta có cơ hội phản ứng. Một đạo lôi kiếp hạ xuống, liền có một đạo khác theo sát phía sau.

Thời gian dần trôi qua, thân thể Lâm Phàm cũng không ngừng rạn nứt, sau đó lại từ từ khép lại.

- Nhân loại đáng chết, người nhất định chết không được tử tế.

Thống lĩnh Cổ Tộc nhìn thấy cảnh trạng binh sĩ tộc mình tử vong thảm trọng, nội tâm hoàn toàn hồng mất.

- Ta muốn người chết.

Lúc này, một tên thống lĩnh Cổ Tộc gào thét, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, không thèm để ý đến những tia sét từ bầu trời giáng xuống, trong chớp mắt đâm ra một quyền.

Lâm Phàm không có nhìn hấn, mà ngưng thần nhìn lôi kiếp trong hư không.

Ầm ầm!

Hai đạo lôi đình đánh lên người Lâm Phàm. Lâm Phàm giờ

khắc này giống như lời nhân. Tiếng chít chít vang lên liên tục, toàn thân bị bao phủ bởi vô số lời linh xà, như muốn cắn nuốt Lâm Phàm. Mà tên thống lĩnh lúc này muốn cùng Lâm Phàm liều mạng, lúc này đang kêu rên liên hồi, không ngừng bị Phá Diệt.

- Nhân loại... Nhân loại...

Tên thống lĩnh Cổ Tộc đó chết đi, Lâm Phàm không có bất kỳ gợn sóng nào. Thời khắc then chốt đến rồi. Chỉ còn sót lại mười đạo tia sét cuối cùng. Nhưng Lâm Phàm phát hiện, những tia sét này, lại chậm chạp không chịu giáng xuống, như đang ẩn chứa một thứ gì đó.

Khi Lâm Phàm nhìn không gian bốn phía, thở dài một cái. Đại quân Cổ Tộc toàn quân bị diệt, không ai may mắn thoát khỏi. Tên thống lĩnh vừa này chính là tên cuối cùng.

Trên người những tên thống lĩnh này mang vô số Đạo khí và linh khí, giúp Lâm Phàm chống đỡ đến bây giờ, không có công thì cũng có cản. Nếu như không có Thập Đại thống lĩnh chống đỡ, thì hẳn cũng không sống đến bây giờ.

- Là sinh hay là tử, chính là hiện tại.

Nội tâm Lâm Phàm từ từ bình tĩnh lại, nhắm mắt điều chỉnh tinh khí thần, sau đó mở ra. Hai tay Lâm Phàm không ngừng bay lượn, đánh ra những chiêu thức bất đồng.

Một quyền, một chưởng, một kiếm. Như khám phá thiên địa chân lý. Từng vị võ đạo tông sư, đều trôi nổi sau lưng Lâm Phàm.

Ma thân Pháp tướng Ba đầu sáu tay dần dần thoát biến, khí tức ngày càng lớn mạnh.

- Hiện tại phải dựa vào chính mình rồi.

Lâm Phàm lăm bắm.

- Vâng, chủ nhân.

Lâm Phàm sai bước đi, khí tức bành trướng đến trạng thái đỉnh phong.

- Đến đây đi, Động Thiên lôi kiếp. Ta nhất định phải vượt qua người, dù là Thần là Phật, cũng không thể ngăn cản bước chân của ta.

Lâm Phàm khí tức ác liệt, như một chuỗi lợi kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

Gặp Thần sát Thần, gặp Phật giết Phật, chém hết tất cả.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 559: Tiền Vô Cốt Nhân (*)

Ghi chú: “tiền vô cốt nhân, hậu vô lai giả” nghĩa là trước kia không có và sau này cũng không có luôn.

Ầm ầm!

Mười đạo lôi đình chi long sừng sững ngự trên bầu trời, ánh mắt uy nghiêm nhìn xuống thiên hạ. Hai chục con mắt lạnh lùng vô tình, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

-Nhìn cái gì mà nhìn, không phục thì xuống đây chơi, Tiểu gia sợ các người chắc.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức toàn thân đạt đến đỉnh phong. Hiện giờ, Động Thiên lôi kiếp và Thiên Ý của Cổ Thánh Giới đã cùng nhịp thở. Nó tuyệt đối sẽ không để mình dễ dàng vượt qua lôi kiếp.

Mười con lôi đình chi long cuối cùng này, nhất định là muốn hủy diệt mình hoàn toàn. Lôi Đình Pháp Vương được phật tính bao phủ, sắc mặt an lành. Thế nhưng ánh mắt thì hung ác vạn phần, hai tay được lôi đình quần quanh, tùy ý đứng sau lưng Lâm Phàm.

Chi linh Đại Phàm Ca, giờ khắc này rốt cục cũng thu hồi lại nụ cười bỉ ổi đặc trưng. Thế nhưng cái khí chất thô bỉ kia lại thời thời khắc khắc tản ra. Long Huyền cùng Tịch Quang tay nắm tay, sắc mặt ngưng trọng, bọn họ biết đây là kiếp nạn cuối cùng. Vượt qua sẽ là một thế giới khác, không vượt qua được thì “thân tử đạo tiêu”, hóa thành tro tàn.

-Chủ nhân, ngàn vạn công pháp của bản thể vừa xuất, nhất niệm vượt vạn vật, vô địch thế gian.

Thời khắc này, chiến ý Lâm Phàm dâng cao, gần như ngưng tụ thành thực thể, cô đọng thành một vị chiến ý thần linh.

-Đến đây đi.

Lâm Phàm ánh mắt sắc bén, tất cả sở học đều triển khai toàn bộ, thiên địa bị một luồng khí tức cường hãn bao phủ.

Thời khắc này, Lâm Phàm tựa như một Chiến Thần vô địch, chém chết tất cả, không ngán bố con thằng nào.

Ầm ầm!

Mười tôn lôi đình cự long nổi giận gầm lên một tiếng, hóa thành vô số tia sét, sau đó lại dung hợp lẫn nhau, tạo ra một con lôi long khổng lồ từ trên trời hạ xuống. Cự long, dữ tợn gào thét, rít gào liên tục.

Lâm Phàm bay lên, duỗi một ngón tay ra. Một ngón tay này hết sức bình thường, thế nhưng lại bao hàm tất cả. Tuy rằng đây chỉ là một ngón tay của Lâm Phàm, thế nhưng trong này, lại bao hàm hết thủy vô đạo tinh túy.

Một đòn toàn lực, phá diệt tất cả.

Xoạt xoạt!

Lúc lôi đình cự long và chỉ thủ chạm nhau, Động Thiên đột nhiên biến động. Lôi đình cự long cường đại lập tức phân tán thành vô số tia sét, hóa thành từng con linh xà thật nhỏ, không ngừng giãy dụa, sau đó lại hóa thành một đóa hoa, bao phủ Lâm Phàm.

Lôi Đình Pháp Vương từ từ nhắm mắt, thần thái ngưng đọng. Sau đó hóa thành một viên tinh thể, nhìn vào bên trong. Có thể thấy Lôi Đình Pháp Vương ngồi xếp bằng, như muốn niết bàn trọng sinh.

Đại Phàm Ca chi linh cũng từ từ nhắm mắt, thân thể không ngừng vỡ tan. Sau đó không ngừng cô đọng hóa thành một viên tinh thể.

Các loại võ đạo chi tinh dưới sức mạnh sấm sét, đều đạt đến trạng thái viên mãn. Dục hỏa trùng sinh, sống hay chết bây giờ đều nhờ cả vào Lâm Phàm.

-Giờ à, giờ chỉ còn chính mình, một mình đối mặt với tất cả.

Lâm Phàm biết bọn họ đang thoát biến, nhưng có thành công hay không đều phải xem mình thành hay bại. Vượt qua chính là sinh, không vượt qua thì là tử.

-Côn Bằng Thổ Nạp!

Trong chớp mắt, phía sau Lâm Phàm xuất hiện một đầu Côn Bằng, đầu Côn Bằng này không ngừng hít thở, cuối cùng hóa thành thực thể.

Một cái há miệng, khí thôn sơn hà.

Con lôi đình cự long kia bị Lâm Phàm nuốt vào bụng.

Lúc này, Lâm Phàm sắc mặt đại biến, trong cơ thể hắn, các tia sét liên tục tuần hoàn, phá hủy thân thể.

Xoạt xoạt!

Thân thể Lâm Phàm giống như không chịu nổi luồng sức mạnh bá đạo này. Không ngừng rạn nứt, mỗi một vết thương, đều tràn đầy lôi đình chi quang, lấp lánh, “chít chít” vang vọng.

-Thiên Địa Nguyên Khí ngừng thần tạo thể.

Trên đỉnh đầu Lâm Phàm, xuất hiện một vòng xoáy, bàn bạc linh khí đột nhiên rót vào trong đó, pháp lực dâng trào. Huyết Hải Ma Công, vận chuyển đến cực hạn, liên tục hủy diệt cùng chữa trị, luân phiên lẫn nhau.

Nhưng dần dần, sắc mặt Lâm Phàm ngày càng khó coi. Con lôi đình cự long kia thật sự quá cường đại, nó đã cắn nuốt tất cả pháp lực của Lâm Phàm, thậm chí cả pháp lực cội nguồn trong mỗi một tế bào của hắn đều bị thôn phệ. Nếu cứ tiếp tục như thế, coi như là “Tích Huyết Trọng Sinh” cũng vô dụng.

-Hệ thống, cm người? Thù người ra đó làm gì? Còn không mau tới cứu ta, có phải muốn ta chết hay không?

Lâm Phàm gào thét, đã không thể làm gì được nữa. Chính mình đối mặt với Động Thiên lôi kiếp, căn bản không có khả năng chống lại. Có thể nói Động Thiên lôi kiếp là cửa ải khó nhất Cổ Thánh Giới. Coi như là Cổ Tộc bát đại chí cao, cũng tuyệt đối không gặp được lôi kiếp mạnh như hắn vậy. Đặc biệt là mười đạo lôi đình chi long cuối cùng, so với tổng số lôi kiếp trước đó gộp lại còn cường đại hơn.

Lâm Phàm gào thét, như vừa phá vỡ cái gì. Con cự long đang tùy ý phá hư trong cơ thể, đột nhiên ổn định lại, sau đó lại gào thét liên tục. Một cỗ sức mạnh đột nhiên từ trong cơ thể Lâm Phàm phát ra.

Ầm! Ầm!

...

Lôi đình cự long Cực kỳ cường hãn giờ khắc này không ngừng vỡ tan, hóa thành một luồng sức mạnh, dung nhập vào Động Thiên.

-Ha ha, hệ thống rốt cục đã ra tay rồi.

Lâm Phàm cười lớn, trên mặt lộ vẻ vui mừng. Lâm Phàm minh bạch, hệ thống lúc trước không ra tay, là muốn cho mình một mình đối mặt với tất cả. Giờ đến con lôi đình cự long cuối cùng, nó biết mình nhất định không thể chống lại.

Ầm!

Một luồng sức mạnh cuồng bạo, đột nhiên tràn ra. Khai thiên tích địa, tất cả lâm vào trạng thái hư vô. Thần thức Lâm Phàm cũng từ từ mơ hồ, như đang trong một thế giới khác.

...

Lúc này ở ngoài kia, đám người Hồng Vân tiên tử nhìn thấy Động Thiên đột nhiên tiêu tan, vẻ mặt đều ngưng trọng.

-Xảy ra chuyện gì? Động Thiên làm sao lại tiêu tán rồi?

-Thành công, hay đã thất bại rồi?

...

Nhìn hình ảnh trước mắt, coi như là Hồng Vân tiên tử kiến thức một bụng, cũng chưa từng gặp, thậm chí là trong thư tịch, cũng không có ghi chép a.

-Chẳng lẽ, thất bại?

Vân Hà sắc mặt khó coi nói.

-Hắn không phải, nếu như thất bại, sức mạnh của Động Thiên lôi kiếp tuyệt đối sẽ nổ tung, với sức mạnh của lôi kiếp loại này, dù chúng ta trốn bên trong Thủy Hỏa bí cảnh, cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Hồng Vân tiên tử nói.

-Vậy bây giờ là tình huống gì? Động Thiên của hắn rốt cuộc đi nơi nào, còn hắn lại ở đâu?

-Ra ngoài xem thế nào.

Mọi người vội vàng bay ra Thủy Hỏa bí cảnh, tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được hình bóng Lâm Phàm.

...

Một hạt cát, chính là một thế giới.

Giờ khắc này, trong hư không, một hạt cát bé tí đang phiêu phù vô định.

Lâm Phàm từ từ khôi phục thần thức, nhìn cảnh vật xung quanh, khóe miệng nở một nụ cười. Ta đã vượt qua Động Thiên lôi kiếp, hết thấy đều khôi phục bình thường.

Xoạt xoạt!

Từng tiếng vỡ vụn vang lên, Lâm Phàm phát hiện võ đạo tinh túy kết tinh, phá kén bay ra, giành lấy cuộc sống mới, một cỗ khí tức cường đại, đột nhiên bạo phát. So với lúc trước, càng mạnh hơn gấp trăm lần.

-Ta chính là Thượng Cổ Đại Yêu, sẽ tọa trấn Động Thiên đại đạo.

-Ta chính là Lôi Đình Pháp Vương, sẽ giáo hóa Động Thiên vạn vật.

-Ta chính là Đại Phàm Ca chi linh, sẽ tọa trấn Động Thiên đại đạo.

Trong chớp mắt, Thượng Cổ Đại Yêu cùng Đại Phàm Ca chi linh tứ mắt nhìn nhau, ánh mắt sắc bén, lập loè vô tận chiến ý.

-Đại Phàm Ca chi linh Ta mới có tư cách tọa trấn Động Thiên đại đạo.

-Người tính là gì, ta chính là Thượng Cổ Đại Yêu, muốn tọa trấn cũng là ta tọa trấn.

-Cút cmn người đi, ta là người theo chủ nhân lâu nhất, chiến công của ta cũng hiển hách nhất, người làm sao so được với ta.

Đại Phàm Ca chi linh gầm hét. Khí tức của hai người Long Huyền cùng Tịch Quang giờ đây, cũng trở nên thần bí khó lường. Nhưng nhìn thấy tranh chấp giữa hai ông thần này, cũng chỉ bất đắc dĩ lắc vai.

Ngay lúc đó, Lâm Phàm điểm ngón tay một cái, một toà Mười tám tầng Địa Ngục bỗng bành hiện ra. Đây chính là lĩnh vực được Mộ Thiên ngưng tụ, lúc trước bị Lâm Phàm làm hỏng. Lâm Phàm vỗ ra một chưởng, đem Mười tám tầng Địa Ngục đánh vào vực sâu Động Thiên. Giờ khắc này Lâm Phàm Động Thiên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. So với lúc trước mà nói, giờ giống như một cái tiểu thiên địa.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phương xa, ở nơi sâu xa của động thiên. Có một bùa chú không ngừng biến hóa trạng thái, phiêu phù sâu trong hư không. Hôm nay Động Thiên của Lâm Phàm đã giống như một thế giới, ý chí thoát biến thành đạo, từ nay về sau diệu dụng vô cùng.

Thế nhưng sau khi Lâm Phàm nghe được tiếng cãi vã của “Đại Phàm Ca chi linh” cùng “Thượng Cổ Đại Yêu”. Sắc mặt đột biến, giận dữ gào thét.

-Các người ồn ào cái rắm gì, để ta chia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 560: Đê Tiện, Vô Liêm Si

Lâm Phàm không ngờ tới, chi linh cùng khí linh của những công pháp này, mà cũng biết tranh cướp, xem ra, chỉ số thông minh của bọn chúng xem ra cũng không kém.

Động Thiên của mình bây giờ chính là thế giới này, tuy phạm vi không lớn lắm, nhưng cũng hơn mười vạn dặm.

Tuy chỉ là một thế giới sơ khai, nhưng cái nên có đều có, cái gì cũng không thiếu.

“Mười tám tầng Địa Ngục” là khu vực mờ mịt, khu vực cần được trấn thủ.

Mà Thiên Đạo cũng cần trấn thủ, khống chế một phương.

Bên trong Động Thiên ắt sẽ có sinh linh, vạn vật, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nhiệt tình dạy dỗ, trừ hãn ra không ai có thể đảm nhiệm được.

-Chủ nhân, từ khi vừa mới bắt đầu ta đã theo người, còn hãn dù là thân hình to con hay bản lĩnh, cái gì cũng không có, từ sáng đến tối chỉ có biết ăn ăn và ăn, gặp phải kẻ địch ngay cả một cái rắm cũng dám phóng, nếu để cho hãn trấn thủ Động Thiên Thiên Đạo, nói không chừng ngày nào đó có kẻ địch đi vào, liền bị người ta đánh thành đầu heo mất.

Đại Phàm Ca chi linh nói.

-Láo toét, ta chính là Thượng Cổ Đại Yêu, huyết thống chí cao, uy nghiêm vô song, làm kinh hãi cả Động Thiên, người khí chất dung tục

như thế, sao có thể phục tùng được ai.

Thượng Cổ Đại Yêu mắng.

-Hừ, Động Thiên sau này nhất định sẽ có sinh linh, vạn vật, người có bản lãnh gì chăm sóc bọn họ?

Đại Phàm Ca chi linh nói.

-Vậy người thì có bản lãnh gì?

Thượng Cổ Đại Yêu hỏi ngược lại.

-Hừ, hừ.

Đại Phàm Ca chi linh cười gằn hai tiếng

-Ta có bản lãnh gì? Bản lãnh của ta nhiều hơn người nghĩ rất nhiều, ta là Đại Phàm Ca chi linh, có thể bổ sung linh khí cho Động Thiên, ta còn có thể hô mưa gọi gió, tưới nhuần vạn vật, ta còn có thể...

Đại Phàm Ca chi linh lải nhải một hồi, ngay cả Lâm Phàm nghe xong lông mày cũng dựng ngược lên.

-Khoác lác, người ở đó mà tiếp tục bốc phét đi, người bổ sung linh khí cho Động Thiên, ta tin, còn chuyện tùy ý hô mưa gọi gió, người cho rằng người là ai?

Thượng Cổ Đại Yêu nói.

Đại Phàm Ca chi linh nhìn Thượng Cổ Đại Yêu, ánh mắt trở nên quyết đoán, sau đó chỉ vào một điểm, Trường Giang biến thành một đường nước, phóng lên trời.

Đại Phàm Ca chi linh một ngụm nuốt cả một con sông vào bụng, sau đó thỏa mãn ợ một tiếng.

-Người xem kỹ vào cho ta, Đại Phàm Ca chi linh ta, mới là nhân tuyển tốt nhất để bảo vệ Động Thiên Thiên Đạo, mới là chủ của Động Thiên, vì chủ nhân, vì sự phát triển của Động Thiên, ta cái gì cũng có thể hi sinh, nguyện ý trả giá.

Đại Phàm Ca chi linh gầm thét, hành động kế tiếp, làm cho Lâm Phàm cứng cmn họng.

Chỉ thấy hắn đột nhiên cười quần xuống, sau đó cầm lấy tiểu huynh đệ của mình mà quơ qua quơ lại, nước tiểu tung tóe khắp nơi.

Trong chớp mắt, thiên linh mưa phát phới rơi xuống khắp nơi.

-Con mẹ nó...

Lâm Phàm thấy cảnh này, trợn tròn mắt, cmn nếu để cho con hàng này trấn thủ Động Thiên Thiên Đạo, vậy Động Thiên của mình, chẳng phải biến thành nhà vệ sinh công cộng sao.

-Người... Người.

Lúc này, Thượng Cổ Đại Yêu cũng bị hành động này của Đại Phàm Ca chi linh lm chấn động không nói ra lời, tại sao có thể có một tên vô liêm sỉ, không biết xấu hổ như vậy chứ.

-Tất cả câm miệng.

Lâm Phàm gào to một tiếng, cái đm, không biết ca đã làm ra tội gì, mà gặp cái đám ôn này.

-Phi Thiên tọa trấn Động Thiên Thiên đạo.

Lâm Phàm vung tay lên, lời vàng ý ngọc, thuận miệng đọc ra bùa chú Động Thiên Thiên Đạo, phát ra một ánh hào quang.

Từ nơi sâu xa u tối, một đạo sức mạnh truyền xuống, bao phủ lên người Long Huyền cùng Tịch Quang.

-Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương giáo hóa vạn vật.

-Thượng Cổ Đại Yêu trấn thủ Mười Tám Tầng Địa Ngục.

-Đại Phàm Ca chi linh bổ sung linh khí, dò xét Động Thiên.

...

Lâm Phàm vừa mở miệng, là một ánh hào quang, hết thảy khí linh cùng công pháp chi linh đều phải phục tùng.

Động Thiên đã thoát khỏi biến cố, từ nay về sau thành tựu vô hạn.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được, thời điểm vượt qua lôi kiếp, sức mạnh của bản thân liên tục tăng lên, so với lúc trước thì cường đại hơn rất nhiều, rất rất nhiều.

Thủy Hỏa Bí Cảnh lần này, đối với Lâm Phàm, tuy nguy hiểm vạn phần, thế nhưng thu hoạch không tồi.

Cường độ thân thể tăng lên, Động Thiên lên cấp, mà mình lại tu luyện được võ đạo thần linh, cũng được tăng mạnh, so với lúc trước càng mạnh hơn.

Thậm chí, Lâm Phàm có cảm giác, một quyền của mình đánh ra, ẩn chứa một lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Đương nhiên cái này không có kinh khủng như thế, thế nhưng cũng để Lâm Phàm thấy được, thực lực của chính mình, đã mạnh đến một trình độ nhất định.

Coi như là cảnh giới Thần Thiên Vị Bất Tử cấp bốn, Lâm Phàm có thể dùng một quyền “oanh” một phát, là sml.

...

Đám người Hồng Vân tiên tử đang tìm kiếm Lâm Phàm, hy vọng có thể dò ra manh mối gì đó, trong lúc đó, hư không rung động, một bóng

người xuất hiện.

-Lâm Phàm.

Mọi người thấy đạo thân ảnh này, thần tình kích động.

Hồng Vân tiên tử đến gần Lâm Phàm, đánh giá trên dưới, nội tâm vô cùng khiếp sợ, khí tức ngày càng lớn mạnh, cũng ngày càng thần bí.

-Động Thiên lôi kiếp, người đã vượt qua?

Hồng Vân tiên tử hỏi.

-Ừ, vượt qua.

Lâm Phàm gật đầu, không có một tia do dự.

Hồng Vân tiên tử biết Lâm Phàm không chết, nhất định là vượt qua được lôi kiếp, giờ phút này nghe hân hạnh chính miệng thừa nhận, sự quả quyết này của Lâm Phàm càng làm cho nàng khiếp sợ vạn phần.

Đám người Vân Hà trưởng lão, thì nói không ra lời.

Động Thiên lôi kiếp mạnh mẽ như vậy mà có thể vượt qua, cần bao nhiêu cơ duyên, bao nhiêu khí vận chứ.

Từ nay về sau, trời cao đất dày, tùy ý bay lượn.

-Tốt, tốt, không hổ là thiên kiêu Nhân Tộc.

Vân Hà trưởng lão kích động nói.

Thiên Vân cùng Mộc Thanh lên trước chúc mừng, đồng thời đối với thực lực của Lâm Phàm, cực kỳ sợ hãi, bọn họ đứng bên người Lâm Phàm, cảm giác mình đối mặt không là một người, mà là một vũ trụ.

Ngụy Thiên đỡ Phương Vĩ Phong, trốn trong đám người, cúi đầu, không dám nhìn thẳng Lâm Phàm.

-Lâm Phàm, Thủy Hỏa Bí Cảnh lần này thật sự cảm ơn người, nếu như không có người, sợ là chúng ta không thể thoát khỏi nơi này.

Vân Hà nói.

-Kỳ thực nếu như không phải các người đem bảo bối trong Thủy Hỏa Bí Cảnh cho ta, ta cũng không khả năng chống đỡ đến bây giờ.

Lâm Phàm nói thật lòng.

Nếu như không nhờ những Đạo Khí cùng Linh Khí này, đặng Cổ Tộc thôi cũng không có khả năng chống đỡ rồi.

Đối với Lâm Phàm mà nói, cảm tạ nhất vẫn là Cổ Tộc, nếu như không có đám Cổ Tộc, Động Thiên lôi kiếp này, thật sự là sụp đổ cmn rồi.

Trong lòng Vân Hà trưởng lão dị thường mừng rỡ, tuy Đạo Khí cùng Linh Khí Thủy Hỏa Bí Cảnh rất quý giá, nhưng có thể cùng một Nhân Tộc thiên kiều có tiềm lực đến bậc này kết thiện duyên, là một hỉ sự nha.

-Bây giờ đại quân Cổ Tộc đã bị diệt sạch, Cổ Tộc chắc chắn sẽ không dễ yên, không bằng đến Vân Tông làm khách một phen.

Vân Hà trưởng lão nói.

Lâm Phàm do dự trong chốc lát, cuối cùng gật gật đầu.

-Vừa vặn ta cũng muốn đi bái phỏng một chút.

Lâm Phàm muốn đi xem điển tịch Vân Tông.

Qua chuyện này, Lâm Phàm sâu sắc hiểu rõ, tầm quan trọng của tri thức.

Huống hồ Động Thiên đã thoát khỏi biến cố, cần một lượng lớn kiến thức, xây dựng lại tất cả trong đó.

Giờ phút này, Ngụy Thiên đã khắc sâu sợ hãi đối với Lâm Phàm, bất quá đối với Phương Vĩ Phong mà nói, vẫn cừu hận vạn phần.

Bây giờ nghe được Lâm Phàm muốn đi Vân Tông, trong lòng càng tức giận giống như sông lớn cuộn cuộn, tuôn trào không thôi.

-Tốt, chỉ cần đến Vân Tông, nhất định sẽ cho người xem.

Phương Vĩ Phong trong mắt mập mờ hung quang.

Lâm Phàm quay đầu, thấy được ánh mắt bất thiện của hắn, tuy nó tiêu tan trong chớp mắt, thế nhưng đối với Lâm Phàm hiện tại, tất cả ác ý, trong lòng đều có thể cảm nhận được.

Lâm Phàm cũng không để chuyện này trong lòng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 561: Tông Môn Trong Động Thiên

Đại quân Cổ Tộc bị tiêu diệt, không ai may mắn thoát khỏi, trong khoảnh khắc Động Thiên của Lâm Phàm tiêu tán, Cổ Thánh Giới Thiên Ý cũng cảm nhận được.

Tức giận, vô cùng tức giận.

Tất cả sinh linh trong Cổ Thánh Giới run sợ, nhìn thấy sấm chớp lập lòe, giống như ngày tận thế sắp đến.

Bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra, bởi vì tình huống như thế này, chưa xảy ra bao giờ.

Cổ Tộc Bát Đại Chí Cao nhàn nhã ngồi trên bảo tọa cao cao tại thượng, nhận được tin tức do Cổ Thánh Giới Thiên Ý truyền xuống, chỉ cười nhạt một tiếng.

Đối với Thất Đại Chí Cao khác mà nói, chuyện này đối với bọn hắn không có quan hệ.

Nhưng đối với việc Lâm Phàm trong khu vực Cổ Tộc Chí Cao mà nói, lại nổi cơn phẫn nộ.

Dù cái chết của Tuyệt Vọng Hầu, hay chuyện Uy Quân Vương vẫn lạc, bọn hắn cũng không tức giận như vậy.

Nhưng tình huống bây giờ không giống nhau, đại quân Cổ Tộc, lên đến trăm vạn, mười tên Thống Lĩnh, vô số Vạn phu trưởng, vậy mà toàn bộ đều bị sát hại trong Thủy Hỏa Bí Cảnh, Cổ Tộc Chí Cao sao không giận cho được.

Chí Cao giận dữ, toàn bộ quân vương đều sợ hãi.

Địa vị bọn họ tuy cao, nhưng họ biết, trong mắt Chí Cao, mình chẳng khác gì sâu kiến.

Nếu họ mất, Chí Cao có thể tạo ra một đồng Quân Vương khác.

Uy Quân Vương mới nhậm chức, đang hưởng thụ quyền thế vô biên, thế nhưng giờ phút này cũng run rẩy, nằm rạp trên mặt đất, thái độ ngang ngược thô bạo, chôn sâu trong lòng, không dám ngẩng đầu lên.

Hư không rung động, một cái roi da xuất hiện, đánh vào người Uy Quân Vương.

Mỗi lần xuất roi, hư không như muốn nổ tung, khiến Uy Quân Vương nguyên thần tán loạn, dường như có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.

-Tìm tên Nhân tộc này đến cho ta, sống chết gì cũng được.

Sau mấy trăm roi, Chí Cao rút gào một tiếng, Hoàng Cung Uy Quân Vương chấn động suýt chút nữa bị phá nát, mà chủ nhân của nó càng sợ hãi run đến từng tắc lông chim, vội vàng gật đầu.

-Tuân mệnh, Chí Cao, thuộc hạ nhất định tìm được tên Nhân loại này cho người.

Khi hư không bắt đầu yên ổn, Uy Quân Vương đứng lên, sắc mặt sợ hãi biến mất, trở thành âm trầm.

-Tìm cho ta, nếu tìm không được tên Nhân tộc này, các người đem đầu của mình đưa lên đi.

Uy Quân Vương nổi giận, hẳn không nghĩ rằng chỉ một tên Nhân tộc, lại có thể diệt sạch đại quân Cổ Tộc, chuyện này đối với Cổ Tộc mà nói, sỉ nhục vô cùng, nếu như không thể cọ rửa sạch sẽ, thế nhân sẽ cười cho thúi mặt.

-Vâng, Quân Vương.

Vô số Cổ Tộc nằm rạp phía dưới, run rẩy gật đầu.

...

-Phía trước chính là Vân Tông.

Sâu trong hư không, một đám người đang phi hành, Vân Hà trưởng lão chỉ về phía hư không phía trước nói.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn qua, trước mắt tuy trống rỗng không có bất cứ vật gì, nhưng hẳn biết, Vân Tông chắc hẳn ẩn dấu gì đó rất sâu.

Nếu như dễ dàng bị phát hiện như vậy, thì đã ăn hành với Cổ tộc lâu rồi.

Không ngừng tới gần, bàn tay Vân Hà trưởng lão vỗ một cái, pháp lực tuôn ra, hư không phía trước liền nứt ra.

-Trong Cổ Thánh Giới bất luận tông môn nào đều phải ẩn núp kỹ, nhưng dù vậy, cũng có rất nhiều tông môn bị Cổ Tộc phát hiện, cuối cùng bị diệt.

Vân Hà trưởng lão nói, sau đó mang theo đám người Lâm Phàm đi vào khe hở.

Trong chớp mắt, cảnh sắc liền thay đổi.

Không còn là hư vô vô tận, mà là non xanh nước biếc, hoa thơm chim hót, giống như nhân gian tiên cảnh.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn qua, đây chắc không phải bên trong Cổ Thánh Giới, mà thuộc một mảnh Thứ Nguyên.

Lâm Phàm cảm thán vạn phần, rốt cuộc là đại năng giả nào có bản lĩnh như thế, có thể mở ra một không gian thứ nguyên to lớn như vậy.

Vân Hà trưởng lão dường như nhìn ra nghi hoặc Lâm Phàm, sau đó cũng tự hào nói.

-Đây là do tổ sư khai tông của Vân Tông, lấy đại pháp lực mở ra Động Thiên, bám vào Cổ Thánh Giới, nếu như không có pháp lực đặc thù thuộc Vân Tông để mở ra, người ngoài không có khả năng tiến vào.

Vân Hà trưởng lão nói.

-Dĩ nhiên là Động Thiên?

Lâm Phàm tròn mắt, chẳng lẽ Vân Tông đang tọa lạc trong Động Thiên của Đại Năng Giả nào đó hay sao.

Nếu như Đại Năng Giả đó tử vong thì Động Thiên cũng sẽ hủy diệt theo sao.

Bất quá theo Lâm Phàm, điều này không có khả năng, nhưng rốt cuộc tình huống như thế nào, Lâm Phàm cũng không hỏi nhiều, nếu Vân Hà trưởng lão chưa muốn nói, thì hẳn cũng không nhiều chuyện mà hỏi làm gì.

Từng toà từng toà phòng ốc vàng son lộng lẫy trôi nổi trên hư không, mỗi một phòng, đều nổi liền một con đường. Ngay tại lúc này, phía xa có một ánh hào quang lấp loé lại gần, trong chớp mắt, xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

-Người nào?

Xuất hiện trước mắt Lâm Phàm là một thanh niên, tu vi Thanh Thiên Vị trung kỳ, mà khi nhìn thấy đám người Vân Hà, sắc mặt liền vui vẻ

-Vân Hà trưởng lão, các ngài đã trở về, ta phải thông báo cho tông môn mới được.

Lúc này, thanh niên lấy ra một ống sáo màu xanh biếc, đặt lên mép thổi, sau đó thu hồi lại.

-Vân Hà trưởng lão, các ngài đi vào Thủy Hỏa Bí Cảnh thuận lợi chứ?

Tên thanh niên tò mò hỏi.

Với thực lực của bọn họ hiện tại, có rất ít cơ hội để ra ngoài, trừ phi có trưởng lão dẫn dắt, hoặc tu vi lên đến cảnh giới Thần Thiên Vị, bằng không cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong này mà tu luyện.

-Cửu tử nhất sinh.

Vân Hà nói.

Thanh niên vừa nghe, mặt biến sắc, sau đó nhìn qua, lại phát hiện số người ra đi, trở về chỉ một nửa, sắc mặt xanh mét.

Hắn biết những sư huynh đệ kia, sợ rằng không thể trở về được nữa.

-Lâm Phàm, chúng ta trước đi vào cung điện.

Vân Hà trưởng lão nói.

-Được.

Lâm Phàm gật đầu.

Sau khi Lâm Phàm cùng Vân Hà trưởng lão rời đi, thanh niên ra nghênh tiếp cũng tò mò nhìn Lâm Phàm.

-Sư tỷ, người nọ là ai?

Tên thanh niên hỏi.

-Một thiên kiều Nhân tộc, nếu như không có hắn, lần này chúng ta sợ rằng đều phải tán thân trong tay Cổ Tộc rồi.

-Đúng đấy, sư đệ, người không nhìn thấy sự lợi hại của người kia, nếu như người thấy rồi, tuyệt đối là sợ đến phát khóc.

...

Thanh niên nghe các sư huynh tỷ kể lại, miệng càng ngày càng mở lớn, trong mắt lấp lánh tinh quang sùng bái.

Mà ở đây, chỉ có Phương Vĩ Phong là oán khí ngập trời, sau đó gắng gượng tránh qua người Ngụy Thiên, một thân một mình hướng về phía xa, bay đi.

Ngụy Thiên nhìn phương hướng Phương sư huynh rời đi, lông mày hơi nhíu lại, bất quá sau đó liền giãn ra.

-Sư huynh lại tức giận, nhưng dù sao cũng đừng tự tìm cái chết.

Ngụy Thiên hiện tại đã chịu phục, dù sao hắn cũng không dám đối phó với Lâm Phàm.

Dưới cái nhìn của hắn, Nhân tộc Lâm Phàm nhất định không phải là người, mà là thần, quá cường đại.

Cho dù là đại sư huynh Liễu Ngân, một chiêu của người ta chắc cũng không đỡ nổi.

Bên trong cung điện.

Lâm Phàm cùng một người đàn ông nhìn nhau.

Người đàn ông trung niên này mặc trường bào màu trắng, giống như thư sinh yếu nhược, khí tức toàn thân mờ ảo hư vô, thế nhưng tự thân lại mang theo một loại uy nghiêm khó có thể chống cự.

Là một người đàn ông trung niên, nhưng chính là Tông chủ Vân Tông, có đủ 188 đạo linh khí bảo tấp.

Theo Lâm Phàm, tu vi của Vân Tông tông chủ, còn mạnh hơn cả Uy Quân Vương.

Cảnh giới Thần Thiên Vị cấp tám Thiên Địa Thần Đan.

-Quả nhiên là Nhân tộc thiên kiêu, thực lực bậc này khiến người ta phải thán phục, đa tạ các hạ đã cứu môn nhân của ta trở về.

Đôi mắt của Vân Tông tông chủ dường như có thể nhìn thấu tất cả, sau đó ôm quyền cảm kích nói.

-Vân Tông chủ khách khí, chỉ vì giúp ta vượt qua lôi kiếp, Vân Hà trưởng lão lại giao cho ta tất cả Đại khí lấy ra từ trong Thủy Hỏa Bí Cảnh, hi vọng người không trách tội bọn họ.

Lâm Phàm nói.

-Vân Hà làm rất đúng, chỉ là một ít Đạo khí, lại có thể bảo vệ một Nhân tộc thiên kiêu, nếu như ở Vân Tông này, coi như dùng lực lượng toàn tông, ta cũng sẽ không tiếc.

Vân Tông tông chủ nói.

Lâm Phàm nghe Vân Tông tông chủ nói, không có một tia giả ý, ngược lại vô cùng kính nể.

Đến một tông môn tốt, ở đây nghỉ ngơi một chút, cũng không là vấn đề gì.

-Haizz, chỉ là không ngờ tới lại bị Cổ Tộc phát hiện, chuyện này, ta cần phải điều tra một phen, Vân Hà người an bài nơi ở cho khách nhân, chờ ta điều tra chuyện này rõ ràng, sau đó chiêu đãi cũng không muộn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 562: Đại Sư Huynh, Hãy Làm Chủ Cho Ta!

-Lâm Phàm, phòng này là dành cho người, còn cái lệnh bài này, người cầm lấy, vì người trong tông môn chưa từng thấy người, để tránh những phiền phức không đáng có, nên luôn mang theo bên người, tông chủ đã nói, nếu người muốn đi đâu, có thể nói với ta, ta sẽ dẫn người đi.

Hồng Vân tiên tử dẫn Lâm Phàm đến một căn phòng, nói.

Sau khi trở lại tông môn, Hồng Vân tiên tử nội tâm cũng được thả lỏng, không như ở bên ngoài lúc nào cũng phải cảnh giác.

Lâm Phàm nhìn lệnh bài trong tay, không biết được chế tạo bằng gì, trên mặt điêu khắc một đóa tường vân, chắc là biểu tượng của Vân Tông.

-Hồng Vân, nếu như có thể, ta muốn đi đến tàng thư các của các người xem một ít sách.

Lâm Phàm đến Vân Tông, chủ yếu là muốn đọc hết mọi loại sách, tăng cường tri thức để tích lũy cho bản thân.

-Ngày mai ta sẽ an bài cho người, hãy xem ở đây như nhà mình, các sư huynh sư đệ đều rất tốt.

Hồng Vân cười nhẹ, như gió xuân ấm áp,

-Ta đi an bài một số thứ, sau đó sẽ đưa người đi dạo một vòng tông môn.

-Được, người làm việc của mình trước đi, ta đi một mình cũng được.

Lâm Phàm nói, sau đó nhìn bốn phía, Vân Tông không hổ là tiên cảnh chốn nhân gian của Cổ Thánh Giới.

Nơi này không khí an lành, có cảm giác như đang ở tông môn Huyền Hoàng Giới.

So với sự nguy hiểm của Cổ Thánh Giới, nếu như không có chuyện gì xảy ra thì ở đây cả đời, là lựa chọn không tồi nhĩ.

Sau khi Hồng Vân tiên tử tạm thời rời đi, Lâm Phàm xoay người đi vào phòng, tiến vào bên trong, ổn định lại trạng thái.

-Hiện tại Động Thiên Đại Đạo đã hình thành, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Bất Tử cảnh.

Lâm Phàm dò xét tình cảnh hiện tại của bản thân, bởi vì tu luyện Huyết Hải Ma Công cùng Vĩnh Hằng Thần Khu, huyết nhục đặc biệt mạnh mẽ, trong mỗi tế bào, tràn đầy sức sống, chỉ cần một ý nghĩ, liền có thể tiến vào Bất Tử cảnh.

Bất quá đối với Lâm Phàm mà nói, Bất Tử cảnh cũng không có gì hấp dẫn.

Chẳng bằng làm Động Thiên lớn mạnh, phát triển đến mức độ cao nhất, đối với việc tu luyện sau này, sẽ có sự trợ giúp rất lớn.

Ngô Đồng Thần Thụ cắm rễ bên trong Động Thiên, mỗi lá cây đều xanh tươi, hấp thụ hào quang của Liệt Dương, mà trường hà Thủy Chi Chân Đế chậm chậm chảy vào Ngô Đồng Thần Thụ, làm dịu căn cơ.

Thánh Dương Đan giống như minh châu, chiếu rọi bên dưới Liệt Dương, tản ra từng hồi hào quang, từ trên Ngô Đồng Thần Thụ tỏa xuống.

Trong lúc đó, có mấy ngàn “Thánh Dương Đan” từ trên Ngô Đồng Thần Thụ hạ xuống.

Bây giờ tốc độ sản sinh “Thánh Dương Đan” nhanh vô cùng, nhưng Lâm Phàm biết, đến khi phát triển đến cuối cùng, tốc độ sản sinh “Thánh Dương Đan” còn khủng bố hơn rất nhiều.

Lâm Phàm nhìn xuống dưới, xuyên qua chín tầng địa ngục.

“Mười tám tầng Địa Ngục” không hề có thứ gì, Thượng Cổ Đại Yêu khoanh chân ngồi ở đó, không ngừng tu luyện.

Muốn vận hành Động Thiên, e rằng còn cần nỗ lực hơn nữa.

Đối với Động Thiên, Lâm Phàm chắc chắn chính là mò kim đáy bể, cần chậm rãi thăm dò một phen.

...

Trong một nơi nào đó của Vân Tông, trên một ngọn núi, đang được một chùm sáng vây quanh, người bên ngoài nếu không có sự đồng ý của người bên trong, thì không có cách nào tiến vào.

Giờ phút này, bên ngoài ngọn núi, một người đàn ông đứng ở đó, sắc mặt nộ, lửa giận thiêu đốt trong lòng, một tên nam tử khác đứng bên cạnh, ra sức lấy lòng, vẽ mặt kính sợ.

-Phương sư đệ, nghe nói người bị thương trong Thủy Hỏa bí cảnh, giờ không ra sức dưỡng thương, còn đến chỗ của ta làm gì?

Từ trong ngọn núi, truyền đến một đạo thanh âm.

Thanh âm này hờ hững, bình tĩnh, thế nhưng ẩn dấu sự uy nghiêm vô thượng, dường như vừa mở miệng, thì giống như bậc đế vương ngồi trên Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn xuống thiên hạ muôn dân.

-Liễu sư huynh, sư đệ bị người khác bắt nạt, kính xin sư huynh làm chủ giúp ta.

Lửa giận trong lòng Phương Vĩ Phong không thể nhịn xuống, nhưng vào bản lĩnh một mình hăn, căn bản không phải đối thủ của tên Nhân tộc kia, giờ cũng chỉ có thể thỉnh cầu sư huynh, hi vọng huynh ấy ra mặt, giúp mình lần này.

Phương Vĩ Phong vừa dứt lời, người bên trong thật lâu không có hồi âm, nhưng lúc này, một sức hút mạnh mẽ không thể chống cự đột nhiên truyền đến, Phương Vĩ Phong chỉ cảm thấy bản thân mất tự chủ, như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, sau đó lao vào bên trong ngọn núi.

Khi hăn thấy rõ cảnh vật chung quanh, phát hiện mình đã vào bên trong ngọn núi.

Bên trong ngọn núi này, tiên hạc bay lượn, xung quanh có rất nhiều đệ tử, đi đi lại lại.

Phương Vĩ Phong bị Lâm Phàm chém đứt một tay, tuy sau khi trở lại tông môn, có thể mượn đan dược khôi phục như cũ, nhưng hăn lại không làm thế, chính vì muốn Liễu sư huynh nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình.

Lúc này, Phương Vĩ Phong nhìn đại diện đóng chặt trước mắt, không thèm để ý đám đệ tử xung quanh, cung kính quỳ trên mặt đất, bi phẫn nói:

-Đại sư huynh, xin huynh làm chủ cho sư đệ.

-Hả? Rốt cuộc là ai, ra tay tàn nhẫn như vậy?

Âm thanh bên trong lần thứ hai truyền đến.

-Sư huynh, là một tên Nhân tộc đã chặt đứt bàn tay của đệ, Hồng Vân sư muội không biết từ nơi nào mang đến một tên Nhân tộc, đệ thấy hăn cùng Hồng Vân sư muội thân mật, trong lòng khó chịu, giận dữ nói vài câu, vậy mà tên đó nổi cơn thịnh nộ, chém đứt bàn tay của đệ, mối thù này đệ thật sự không thể chịu được.

Phương Vĩ Phong không cam lòng nói.

Khi Phương Vĩ Phong nói đến “Hồng Vân tiên tử”, bên trong đại điện, sắc mặt của Liễu sư huynh có chút biến hóa, nhưng trong chớp mắt, liền khôi phục n

hư cũ.

-Vậy bây giờ tên Nhân tộc kia ở đâu?

-Sư huynh, tên Nhân Tộc được Vân Hà trưởng lão mời về tông môn, hiện tại đang ở bên trong.

Phương Vĩ Phong nói.

-Hừm, nếu là Vân Hà trưởng lão mang người về, đương nhiên không thể đem hãn chém đi, bất quá, hãn tổn thương người, chuyện này không thể bỏ qua như vậy, Văn Tráng người đưa Phương sư đệ đi một chuyến, để hãn ta phải bồi tội xin lỗi, nếu như hãn phản kháng, chỉ cần không đánh chết là được, Phương sư đệ, người thấy thế nào?

Đây là không phải là kết quả mà Phương Vĩ Phong mong muốn, hãn muốn đem cái tên kia hung hăng đạp dưới chân, chặt đứt tư chi, thế nhưng hãn biết, Liễu sư huynh cho hãn trợ giúp như thế này là lớn nhất rồi.

Tu vi của Vân Hà trưởng lão mặc dù không cao như Liễu sư huynh, nhưng bất kể nói thế nào, cũng là trưởng lão của Vân Tông, mà tên Nhân tộc kia lại là khách mời của trưởng lão, dĩ nhiên không thể làm quá mức.

-Cảm tạ Liễu sư huynh.

Phương Vĩ Phong đồng ý.

Tuy Liễu sư huynh không thể tự mình ra mặt, nhưng có Trương Văn Tráng sư huynh giúp mình, cũng đã thỏa mãn rồi.

Chẳng lẽ tên này, còn dám phách lối với Liễu sư huynh hay sao.

-Sư huynh nếu như không có chuyện gì, sư đệ xin lui xuống.

Phương Vĩ Phong nói.

-Chờ đã, cầm cái này đi.

Lúc này, từ bên trong cung điện, một viên đan dược bay ra.

Phương Vĩ Phong nhìn thấy viên đan dược này, lại ngửi thấy mùi hương, sắc mặt biến đổi, cười lên sung sướng.

Đây là một viên “Sinh Sinh Huyết Cơ Đan”,sau khi dùng đan dược này, như người chết liền có thể sống lại.

Phương Vĩ Phong vốn còn đang cảm thấy buồn phiền không biết làm thế nào để đổi lấy đan dược từ tông môn, nhưng không ngờ đại sư huynh lại hào phóng, ban thưởng đan dược trân quý như thế cho mình.

-Người đã vì ta mà bất bình, đan dược này liền ban thưởng cho người đi.

Thanh âm Liễu sư huynh truyền ra, chỉ là trong giọng nói, có một tia không vui, dường như là không thích việc một tên Nhân tộc thân cận cùng Hồng Vân sư muội.

-Cảm tạ sư huynh.

Phương Vĩ Phong mừng rỡ nói, sau đó nhìn về phía nam tử kế bên,

-Trưởng sư huynh, làm phiền người.

-Ân!

Trương Văn Tráng chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 563: Ta Sợ Lâm Phàm Hành Bọn Hảo Ra Bả!

Trong tông môn.

Sau khi trở về từ Thủy Hỏa bí cảnh, Thiên Vân liền trở thành tiên sinh kể chuyện trong mắt của các đệ tử.

Một ít đệ tử có tu vi thấp chỉ ở cảnh giới Thiên Vị, Thanh Thiên Vị ở nơi nguy hiểm này chỉ có thể đánh được một vài tên Cổ Tộc cấp thấp, nếu không may gặp phải một những tên lợi hại khác, thì chỉ có nước chờ bị làm thịt mà thôi.

Bởi vậy phần lớn các đệ tử chưa bao giờ ra khỏi Vân Tông, coi như có ra ngoài, thì cũng chỉ đi dạo xung quanh những nơi nhỏ hẹp.

Chính vì thế, để bồi dưỡng tâm tính và kinh nghiệm chiến đấu cho các đệ tử, Vân Tông đã mở ra vài cái bí cảnh trong tông môn, dĩ nhiên là trong bí cảnh có rất nhiều bảo bối và cũng rất nguy hiểm.

Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cụt tay thiếu chân đó là chuyện bình thường.

Có thể nói, những bí cảnh này chính là trò giải trí của Vân Tông.

- Trăm vạn đại quân Cổ Tộc, thật sự là cảnh tượng hoành tá tràng mà, trong tông môn chỉ vài ngàn người thôi mà đã thấy nhiều rồi, còn đẳng này... Sư huynh, huynh không lừa gạt bọn đệ chứ.

Một tên đệ tử tỏ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên có chút không tin.

Hắn là người Cổ Thánh Giới, nhờ cơ duyên xảo hợp mới có thể tiến vào Vân Tông, từ đó trở đi bắt đầu tu luyện trong này.

Hơn nữa hắn rất thích nghe Thiên Vân sư huynh kể chuyện bên ngoài.

Trong đám bán đồng môn, có nhiều người hắn không thích cho lắm.

Bởi vì những người kia đều từ hạ giới phi thăng lên đây, từng người từng người chỉ biết tu luyện rồi xông vào bí cảnh, một chút sinh hoạt tình thú cũng không có.

- Lừa gạt? Đệ xem sư huynh ta giống như đang bịa chuyện sao? Nói cho các đệ biết, lần này các sư huynh, sư tỷ có thể trở về đều nhờ sự giúp đỡ của vị Nhân tộc kia, nếu không có hắn, thì e tất cả chúng ta đều phải ngủm hết trong Thủy Hỏa bí cảnh rồi.

Thời điểm Thiên Vân nói đến Lâm Phàm, trên mặt tràn đầy vẻ sùng bái.

Cường giả mãi mãi được hoan nghênh như vậy.

- Sư huynh, huynh nói khoác quá, đệ không tin. Một người thì làm gì có khả năng đánh bại cả một đại quân Cổ Tộc? Sư huynh à! Tuy rằng chúng đệ chưa từng đi ra ngoài, thế nhưng huynh cũng không nên chém gió như vậy chứ.

Các đệ tử xung quanh gật đầu, biểu thị sự đồng ý.

Trăm vạn Cổ Tộc là khái niệm gì? Nếu bị đại quân đó bao vây, e là ngay cả một chút cặn cũng không còn ở đó mà đánh với đám.

- Aiiii, ếch ngồi đáy giếng, thật sự là ếch ngồi đáy giếng, sư huynh tận mắt nhìn thấy, còn có thể nói dối các đệ sao?

Thiên Vân bất đắc dĩ, bất quá, hắn cũng biết, chuyện này nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì ngay cả hắn cũng không tin.

- Được rồi, không nói vấn đề này nữa, chúng ta nói chuyện khác.
Chuyện của Phương Vĩ Phong các đệ biết chưa? Bình thường hãn ngang ngược không nói, nhưng lần này hãn lại dám làm càn trước mặt vị Nhân tộc kia, nên bị người ta dùng một chiêu chặt đứt cánh tay.

Thiên Vân nói.

- A! Thì ra là vậy, giờ ta hiểu rồi. Mọi người biết không, lúc Phương sư huynh trở lại, ta còn hỏi cánh tay của hãn bị làm sao vậy, hãn nói là bị Cổ Tộc chém, hóa ra là gạt người.

- Ồ, Thiên Vân sư huynh, huynh xem, Phương sư huynh đang đi về bên này.

Một tên đệ tử nhỏ giọng nói.

Thiên Vân quay đầu nhìn lại, thấy bộ dạng thảm hại của Phương Vĩ Phong, trong lòng nở nụ cười, nhưng khi nhìn thấy nam tử bên cạnh hãn thì nhất thời biến sắc.

Người khác không biết nam tử này là ai? Nhưng hãn sao lại không biết chứ!

Đây không phải là Trương Văn Tráng- Trương sư huynh luôn đi theo đại sư huynh sao?

Đặc biệt, khi nhìn thấy bộ dạng có chút hã hê của Phương Vĩ Phong, trong lòng Thiên Vân trầm xuống.

Cái tên này nhất định là đi tìm Đại sư huynh tố khổ, giờ hãn có cứu binh, nên muốn gây khó dễ cho Lâm Phàm đây mà.

- Các đệ ở đây tán gẫu đi, sư huynh có chuyện đi trước.

Thiên Vân nhẹ giọng nói, sau đó lập tức lui lại, chạy về phía xa.

- Sư huynh, huynh đi đâu vậy, huynh còn chưa nói xong mà?

- Sư huynh... Sư huynh.

- Các đệ đang làm gì ở đây vậy?

Phương Vĩ Phong đi đến trước mặt đám đệ tử, ngạo mạn hỏi.

- Sư huynh, vừa rồi Thiên Vân sư huynh kể cho bọn đệ nghe chuyện ở Thủy Hỏa bí cảnh.

- Hừ!

Phương Vĩ Phong hừ lạnh một tiếng:

- Tất cả đi theo ta.

Hôm nay, Phương Vĩ Phong muốn lấy lại danh dự, đặc biệt là khi nhìn thấy Thiên Vân tán gẫu với những đệ tử này, hẳn đoán được tên kia nhất định sẽ đem chuyện của hắn nói ra ngoài.

Hiện tại hắn muốn để cho mọi người biết, kết cục của những kẻ đắc tội mình.

Kể cả tên Thiên Vân kia, chờ thu thập tên Nhân tộc xong, trị hắn sau không muộn.

Sau khi nghe xong, những đệ tử này nào dám trái lời, tự nhiên tự nhiên ngoan ngoãn theo sau Phương sư huynh.

...

- Không nghĩ tới Động Thiên của mình lại cường đại đến mức độ này, quả nhiên không thể dùng ánh mắt Tầm Thường đối đãi với thiên tài như mình mà phải dùng một tư thế Tầm Bậy à Tầm Cờ hình dung mới chính xác.

Lâm Phàm vẫn đắm chìm vào Động Thiên, cảm nhận sức mạnh to lớn trong đó.

Nguyên bản, Lâm Phàm đối với “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” và “Vĩnh Hằng Chi Phủ” bị hư hao khi hứng chịu lôi kiếp của động thiên, có chút đau lòng, thế nhưng khi vượt qua lôi kiếp, trong nháy mắt, hai cái Thần khí này đều hoàn hảo như ban đầu.

Bất quá việc đó làm cho Lâm Phàm hiểu được, hai cái Thần khí này, không phải vô địch.

Lâm Phàm cũng không để “Vĩnh Hằng Chi Phủ” vào trong lòng, dù bị hư hại, cùng lắm hấn đau lòng một phen, nhưng đau xong rồi thôi.

Nhưng nếu “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” bị hư hại, vậy thì Lâm Phàm sẽ thương tâm muốn chết a.

Đây chính là một cái Thần khí không cần nhìn tu vi mà trực tiếp làm người ta choáng váng, nếu không còn nó, thì khóc không ra nước mắt rồi.

Lâm Phàm muốn cải tiến “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên”, nhưng vẫn đang do dự, vì hấn sợ, cải tiến sẽ làm “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” không còn sức mạnh như ban đầu.

“Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên” không giống với những Thần khí khác, nó không có bất kỳ sóng pháp lực nào, cũng không có khí linh, muốn cải tiến, phải nghĩ được một biện pháp tốt, nhưng hiện giờ hấn đang bí đường binh.

Hiện giờ, trong Vân Tông, thật vất vả mới có một chỗ nghỉ ngơi.

Lâm Phàm ngược lại muốn luyện khí lần hai. Lần này, Lâm Phàm không muốn luyện chế Đạo khí nữa, mà muốn luyện chế ra một thứ giống như “Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên”.

Tuy nói xác suất rất thấp, nhưng thử một lần thì tốt hơn.

Nói không chừng vận khí bạo phát, có thể luyện ra được, không phải là không có khả năng nha.

- Lâm Phàm, lăn ra đây cho ông!

Vừa lúc đó, ở ngoài cửa, truyền đến một tiếng gào thét, tiếng gào này tràn đầy phẫn nộ.

- Âm thanh này nghe qua quen quen ta, ai mà biết suất ca ta đây?

Lâm Phàm đang suy nghĩ nhân sinh đại sự, lại không nghĩ rằng có người tới cửa tìm mình.

Bên trong Vân Tông, người có thù với hắn cũng chỉ có hai tên, âm thanh kia không phải của Phương Vĩ Phong thì còn ai vào đây.

Lâm Phàm cũng đã nghĩ qua, sau khi trở lại tông môn, Phương Vĩ Phong chắc chắn sẽ gây phiền toái cho mình, có điều hắn không nghĩ đến là rắc rối này tới cũng thật nhanh.

Đúng là báo thù không quản ngày đêm.

Bất quá cũng tốt, vừa đúng nhìn xem tên cùi bắp này tìm ai đến trợ giúp cho mình đây.

Nếu như chỉ là một mình hắn, đánh chết Lâm Phàm cũng không tin, hắn lại có can đảm như vậy.

Lúc này, ở ngoài phòng.

Phương Vĩ Phong thô bạo ngông cuồng, coi trời bằng vung.

Hôm nay, hắn muốn báo thù, hắn sẽ cho tên Nhân Tộc đáng giận kia biết, Phương Vĩ Phong ta không phải là người dễ bị trêu chọc.

Đúng lúc này, ở một nơi khác, Thiên Vân tìm đến Hồng Vân sư muội, kể chuyện Phương Vĩ Phong dẫn người muốn báo thù.

Hồng Vân tiên tử vừa nghe xong, nhú mày một cái, nàng không lo lắng Lâm Phàm sẽ bị thương, mà lo lắng cho hai ông nội kia hơn, main mà mày cũng dám đụng, đúng là chán sống.

- Sự muội, muội chậm một chút, thực lực của Lâm Phàm cường đại như vậy, chắc không có việc gì đâu.

Thiên Vân nhìn Hồng Vân sự muội lòng như lửa đốt, trong lòng có một chút khác thường, Hồng Vân sự muội chỉ quen biết đối phương trong thời gian ngắn mà đã lo lắng cho hắn như vậy.

Giờ phút này, Thiên Vân đối với Lâm Phàm kia đúng là phục sát đất, cái thủ đoạn này, e hèm... thật sự quá cao minh mà.

- Muội không lo lắng cho hắn, mà sợ thằng cha kia đập chết tươi bọn người Phương Vĩ Phong cơ.

- Ách!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 564: Trừng Phạt Một Chút

Trương Văn Tráng chưa bao giờ để Phương Vĩ Phong vào mắt, lần này, hắn đến đây chỉ là phục mệnh đại sư huynh làm việc.

Mà đại sư huynh có hứng thú với việc trợ giúp đám rác rưởi này, hắn cũng hiểu nguyên nhân trong đó.

Vân Tông là một đại tông môn, thân là Đại sư huynh, thế nhưng trong tông môn, hắn không phải là dạng người hiền.

Sư huynh muốn ngồi lên vị trí Tông chủ, nhưng mà vị trí này, ngoại trừ nhìn thực lực ra, còn phải xem các đệ tử có ủng hộ hắn hay không.

Lúc này, khí tức của Trương Văn Tráng vô cùng thâm thúy, chỉ đứng nơi đó nhìn Phương Vĩ Phong làm ầm ĩ, trong lòng lộ vẻ xem thường.

Bản thân đã không có thực lực thì thôi, lại còn không biết sống chết đi đá thiết bản.

Nếu như không phải trong Vân Tông không cho phép đấu sinh tử, thì lấy tính cách của Phương Vĩ Phong sớm đã bị người ta giết chết không biết bao nhiêu lần.

- Lâm Phàm, lăn ra đây cho ông, lúc trước không phải người rất trâu bò sao? Sao bây giờ thành con rùa đen rút đầu rồi?

Hiện tại, Phương Vĩ Phong có Đại sư huynh hậu thuẫn, tự tin cũng gia tăng gấp trăm lần.

Nhất là, thực lực của Trương sư huynh cực kỳ mạnh mẽ, chắc chắn sẽ cho tên đáng ghét kia ăn hành.

Hắn biết thực lực của Lâm Phàm chỉ là Thần Thiên Vị tầng ba Động Thiên cảnh, mà tu vi của Trương sư huynh đã là Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh.

Ai mạnh ai yếu, nhìn qua là biết ngay.

Bất quá nếu để cho Phương Vĩ Phong nhìn thấy một mình Lâm Phàm cân chết ba tên Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh, không biết sẽ có suy nghĩ gì?

Lúc này, Trương Văn Tráng khẽ nhíu mày, cái tên Nhân tộc này sao còn chưa ra. Hắn lập tức sải bước ra, một cỗ khí tức cường đại ngưng tụ đánh vào trong phòng.

Nhưng khi cỗ khí tức ấy gần bay tới cửa, thì cửa lớn ầm ầm mở ra.

Mà đòn công kích cường hãn kia giống như đá chìm xuống biển, biến mất ngay tức khắc.

- Chó từ đâu tới, lại quấy rầy ca nghỉ ngơi.

Từ trong phòng, Lâm Phàm hơi hốt đi ra, vốn hắn đã không ưa cái tên Phương Vĩ Phong năm lần bảy lượt khiêu khích chính mình này rồi, hiện giờ lại còn bén mảng tới đây.

Xem ra không chơi chết hắn, thì đúng là bất công cho cộng đồng đọc truyện mà.

Bất quá tên Phương Vĩ Phong này là đệ tử Vân Tông, nói thế nào, cũng phải chừa một chút mặt mũi cho người ta chứ.

Bất quá lần này, Phương Vĩ Phong chẳng qua chỉ là một con kiến, đại đầu chân chính mà Phương Vĩ Phong nhờ vả không biết là ai?

- Đây chính là người người mời đến sao?

Lâm Phàm khinh thường nhìn nam tử đang đứng bên cạnh Phương Vĩ Phong.

Thần Thiên Vị tăng bốn Bất Tử cảnh!

Thật là nhàm chán! Tu vi chỉ có bậc này lại dám tới đây, nếu là trước kia, thì còn đủ nhìn, chứ bây giờ, hắn chỉ cần lật tay một cái là có thể đè chết người rồi.

- Hừ, Lâm Phàm, ta biết người được Vân Hà trưởng lão mời đến làm khách trong tông môn, thế nhưng việc người chém cánh tay của ta, ta phải đòi lại cho bằng được.

Phương Vĩ Phong nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã của Lâm Phàm, tức đỏ cả mặt, hai mắt như phun lửa.

- Người chính là Nhân Tộc, tên Lâm Phàm đã đả thương Phương sư đệ?

Trương Văn Tráng im lặng đến giờ không nói lời nào, lúc này lại lên tiếng.

- Không sai, chính là ta, thì đã làm sao? Người vì hắn mà xuất thủ sao?

Lâm Phàm đứng ở cửa, nhìn Trương Văn Tráng.

- Lâm Phàm, vị này chính là Trương sư huynh, tuy rằng thực lực của người cao hơn ta, nhưng so với Trương sư huynh, thì vẫn còn kém xa, cho nên ta chân thành khuyên người một câu, người tốt nhất là đừng hoành hành sai với ông đây, bằng không nếu để Trương sư huynh động thủ, thì người sẽ rất thê thảm.

Phương Vĩ Phong tức giận nói.

Mà những đệ tử xung quanh cũng xì xào bàn tán.

- Hẳn chính là Nhân tộc Lâm Phàm đấy, sao ta thấy hắn không giống như lời Thiên Vân sư huynh đã nói vậy?

- Nói không chừng Thiên Vân sư huynh chỉ chém gió cho chúng ta vui thôi, Trương sư huynh thì khác, là người bên cạnh Đại sư huynh, cho nên, thực lực rất mạnh.

- Trương sư huynh trước đây có ra ngoài rèn luyện, đã giết chết được một tên Cổ Tộc Bất Tử cảnh.

...

Sắc mặt Trương Văn Tráng vốn bình tĩnh, nhưng sau khi nghe mấy lời nói của nhóm đệ tử, nội tâm dâng lên cảm giác tự hào.

- Trương Văn Tráng, Trương sư huynh, Thần Thiên Vị tăng bốn Bất Tử cảnh.

Lâm Phàm hơi lộ ra vẻ tươi cười, lạnh nhạt tự nhủ.

- Vì ngươi là khách mà Vân Hà trưởng lão mời tới, cho nên, theo ý của Đại sư huynh, sẽ không bị phạt theo môn quy, chỉ cần ngươi nhận lỗi với Phương sư đệ, rồi bồi thường tổn thất, chuyện này cứ như vậy bỏ qua.

Trương Văn Tráng khẽ hất hàm, khí tức bức người. - Hừ, Vân Hà trưởng lão mang ngươi trở về đây, coi như số ngươi may, nếu không ta nhất định muốn ngươi quỳ dưới chân mình, đập đầu mà nhận sai.

Phương Vĩ Phong nghĩ có Trương sư huynh bên cạnh làm chỗ dựa, tự nhiên cũng không sợ Lâm Phàm.

Có Trương sư huynh ở đây, người bên trong tông môn, ai dám làm càn.

Huống hồ Trương sư huynh có Đại sư huynh làm hậu thuẫn.

Đại sư huynh trong tông môn là cự đầu một phương, người người kính ngưỡng.

Lúc này, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười, khoát tay áo một cái.

- Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh, ta còn chưa để vào mắt, nếu như muốn ta xin lỗi, thì người phải đi gọi cái tên đại sư huynh kia của người đến kìa, còn việc muốn ta cúi đầu nhận sai, thì phải xem hãn có bản lĩnh đó không?

- Làm càn!

Trương Văn Tráng nghe thấy thế, nhất thời nổi giận, cái tên này đúng là không biết trời cao đất dày, muốn Đại sư huynh tự mình đến đây, quả thật muốn chết.

- Dừng tay.

Ngay trước khi Trương Văn Tráng muốn động thủ, Hồng Vân tiên tử lập tức từ xa đi đến.

- Phương Vĩ Phong, huynh đây là muốn làm gì?

Hồng Vân tiên tử đi vào giữa ba người, sắc mặt có chút tức giận, hỏi.

- Hồng Vân sư muội, chuyện này chuyện không liên quan đến muội, mỗi thù bị chặt tay, huynh nhất định phải đòi lại.

Phương Vĩ Phong nói.

- Hồng Vân sư muội, đây là mệnh lệnh của đại sư huynh, ta sẽ không lấy tính mạng của hãn, chỉ cần hãn xin lỗi Phương sư đệ rồi bồi thường tổn thất, thì việc này coi như kết thúc.

Trương Văn Tráng giải thích.

- Hẳn là người mà Vân Hà trưởng lão mang về, chẳng lẽ các huynh không cho Vân Hà trưởng lão một chút mặt mũi nào sao?

Hồng Vân tiên tử đáp trả.

- Mặt mũi của Vân Hà trưởng lão đương nhiên phải cho, thế nhưng mặt mũi của đại sư huynh, cho dù là Vân Hà trưởng lão cũng phải cho lại, thế nên Hồng Vân sư muội à, sư huynh khuyên muội tốt nhất nên tránh ra, để hẳn nói lời xin lỗi rồi bồi thường, nếu không thì xem như Vân Hà trưởng lão có đến cũng vô dụng.

Sắc mặt Trương Văn Tráng không hề thay đổi, nói.

Tuy rằng Vân Hà là trưởng lão, thế nhưng tu vi không cao, sau khi tiến nhập Thần Thiên Vị, không cạnh tranh được vị trí Tông chủ, mà trở thành trưởng lão.

Nếu như Đại sư huynh không cạnh tranh vị trí Tông chủ, mà chuyển thành trưởng lão, vậy thì địa vị của Đại sư huynh hơn xa so với tên trưởng lão kia.

Vì thế, coi như là khách của hẳn, Trương Văn Tráng cũng không chút do dự ra tay.

- Hồng Vân sư muội yên tâm đi, chỉ cần hẳn cúi đầu xin lỗi huynh, thì ta sẽ không đánh chết của hẳn.

Phương Vĩ Phong khí thế khinh người, nói.

- Huynh...

Hồng Vân tiên tử căm tức nhìn Phương Vĩ Phong.

- Ta nghĩ các người hiểu lầm rồi, Hồng Vân ngăn cản các người, không phải sợ các người đánh chết ta, mà là sợ ta sảy ta đánh chết các người á.

Lâm Phàm đứng bên cạnh Hồng Vân tiên tử cười nói.

- Đáng chết, ngay cả lúc này mà người còn dám làm càn, Trương sư huynh, người này vốn không xem Đại sư huynh vào mắt mà!

Hiện tại, Phương Vĩ Phong không nghĩ đến tên Lâm Phàm này còn mạnh mẽ đáp trả như thế, làm hắn tức giận vô cùng, hận không thể đem người này gắt gao đập dưới chân.

- Lâm huynh, nơi này là Vân Tông, xin người hạ thủ lưu tình, ngàn lần không nên đánh chết bọn họ.

Thiên Vân từ đằng xa chạy tới, thấy tình huống như thế không thể tránh khỏi một trận chiến, hô to.

Hắn rất sợ, sợ Lâm Phàm không nhịn được mần thọt hai ông thần này, đến lúc đó, tình huống sẽ rất khó xử.

Lâm Phàm nghe được mấy lời của Thiên Vân, nhất thời cười cợt, sau đó gật đầu.

- Yên tâm đi, ta biết nặng nhẹ, sẽ không lấy mạng của bọn họ.

- Thiên Vân, chờ Trương sư huynh thu thập hắn xong, khi trở về, sư huynh nhất định sẽ dạy dỗ đệ.

Phương Vĩ Phong thấy Thiên Vân không biết sống chết đứng bên cạnh tên khốn kiếp kia, hoàn toàn nổi giận.

- Hồng Vân, người lùi lại đi, sẽ không có chuyện gì đâu, ta tự có chừng mực.

Lâm Phàm đẩy Hồng Vân qua một bên, nhìn về phía hai người trước mặt.

- Ta nói rồi, người chỉ có tu vi Bất Tử cảnh không có tư cách cùng ta nói chuyện, nếu muốn, thì gọi Đại sư huynh của các người đến đây.

- Làm càn!

Lúc này, Trương Văn Tráng nổi giận, ánh mắt lóe lên sát khí, trong chớp mắt biến mất tại chỗ, sau đó xuất ra một quyền đánh về phía Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 564: Quá Yếu!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Nhìn kìa, Trương sư huynh ra tay rồi, khí thế thật mạnh, như một thanh tuyệt kiếm được rút ra khỏi vỏ vậy.

Các đệ tử vây xem thấy Trương Văn Tráng xuất thủ, Lôi Minh hiện ra, bão táp nổi lên, một luồng sức mạnh cường hãn phả vào mặt, trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Bọn họ biết Trương sư huynh rất mạnh, thế nhưng lại không nghĩ đến hãn lại mạnh đến vậy, nhất chiêu vừa ra, chỉ sợ ngay cả quỷ thần cũng khó chống cự.

Âm thanh khiếp sợ của mọi người nổi lên không dứt.

Tất cả bọn chúng không ai coi trọng Lâm Phàm, bởi vì Trương sư huynh trong lòng bọn họ là một người rất lợi hại.

Thế nhưng, tại hiện trường, lại có hai người không lo lắng gì.

Một người là Hồng Vân tiên tử, còn người kia không ai khác chính là Thiên Vân.

Lâm Phàm bá như thế nào, bọn họ rõ như ban ngày.

Đặc biệt là Hồng Vân, càng rõ ràng hơn thầy.

Trong lăng mộ Thủy Hỏa Đại Đế, một mình Lâm Phàm độc chiến ba tên cao thủ Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh.

Khi đó, mỗi chiêu xuất ra đều thành thạo điêu luyện, mà hiện giờ Động Thiên của hắn đã vượt qua lời kiếp khủng bố kia, thực lực càng khủng bố hơn nữa.

Mặc dù Trương Văn Tráng có tu vi Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh, thế nhưng, không thể là đối thủ của Lâm Phàm.

- Cú đâm này của ngươi không tệ, Động Thiên cũng không tồi, đáng tiếc vẫn còn chưa đủ.

Lâm Phàm lạnh nhạt, không thèm ý, nói.

Trương Văn Tráng “Hừ” lạnh một tiếng, tinh quang trong mắt bắn ra như nhìn thấu tất cả, vào lúc này, tên Nhân tộc kia còn dám làm càn, chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng có Vân Hà trường lão che chở, là có thể vô pháp vô thiên.

Lâm Phàm khẽ cười một tiếng, đứng yên ở đó.

Cú đâm của Trương Văn Tráng hiện ra trong mắt Lâm Phàm, càng lúc càng lớn, âm bạo gào thét, khí tức càng ngày càng mạnh.

- Hắn đang làm gì vậy? Sao không trốn đi?

Nhóm đệ tử vây xem nhìn thấy tên Nhân tộc đứng yên không nhúc nhích, nghi hoặc vạn phần, trong lòng tự hỏi không biết người này rốt cuộc muốn làm gì?

- Không phải bị quyền thế này của Trương sư huynh dọa sợ đến choáng váng rồi chứ?

Thiên Vân biết Lâm Phàm rất mạnh, thế nhưng hắn nghĩ không thông, Lâm Phàm đang làm cái gì, khinh thường người khác như thế liệu có ổn không?

Uy lực một quyền này ép thẳng đến Lâm Phàm, kinh phong cường đại thổi bay tóc hăn.

Ầm!

Một quyền đánh trúng, lấy Lâm Phàm làm trung tâm, những gợn sóng dao động bùng nổ, tản ra bốn phương.

Sức mạnh to lớn nhanh chóng lan ra, khiến những đệ tử vây xem cảm thấy hai chân mình có chút run rẩy.

- Xong rồi.

Phương Vĩ Phong nhìn thấy Lâm Phàm trúng một quyền của Trương sư huynh, trong lòng vô cùng vui mừng.

Một quyền của Thần Thiên Vị tăng bốn Bất Tử cảnh có thể ngăn cản được sao?

Lần này, cho dù hăn không chết, thì cũng bị tàn phế.

- Quyền này của người đứng là không tồi, nhưng đáng tiếc, lại không luyện đến nơi đến chốn, người thật sự quá yếu.

Lâm Phàm bình an vô sự, mỉm cười nhìn Trương Văn Tráng.

- Làm sao có khả năng?

Trương Văn Tráng ngẩng đầu, không dám tin nhìn Lâm Phàm, hăn không tin là tên Nhân tộc này có thể chịu được một quyền của mình, lại bình an vô sự.

Trương Văn Tráng cảm giác, cú đấm này của mình như đánh vào bùn lầy, tất cả sức mạnh khi chạm vào thân thể tên kia đều bị một nguồn sức mạnh vô hình hấp thu.

Bây giờ tu vi của Lâm Phàm đúng là Thần Thiên Vị tăng bốn Bất Tử cảnh.

Mặc dù chiêu thức này không được luyện đến nơi đến chốn, nhưng nó có thể mang đến một ít kinh nghiệm.

- Ta nói rồi, người còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của ta, muốn thay tên phế vật kia lấy lại danh dự, thì người phải đi mời đại sư huynh của người tới đây.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Lời nói bình tĩnh của Lâm Phàm, làm cho đám đệ tử xung quanh hoảng sợ vô cùng.

Những đệ tử kia không thể tin được một quyền của Trương sư huynh lại chỉ có một chút tác dụng gì, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ, tên này rất mạnh?

- Đáng chết, đây là do tự người chuốc lấy.

Trương Văn Tráng đột nhiên lui về sau một bước, gia tăng khí tức đến trạng thái đỉnh cao, pháp lực quay cuồng.

Trong nháy mắt, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một người khổng lồ.

Mà các đệ tử xung quanh thấy cảnh này, cũng hô to đứng lên.

- Đây là tuyệt chiêu “Thiên Địa pháp tướng” của Trương sư huynh, chiêu này uy lực vô cùng, một quyền đâm ra, giống như có vài tên cao thủ Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh hợp lực rat ay vậy.

- Trương sư huynh uy vũ.

Phương Vĩ Phong nhìn thấy Trương Văn Tráng hạ sát chiêu, sắc mặt đỏ bừng, hô to.

Nếu như có thể đánh chết tên đáng ghét này, vậy thì quá tốt.

Chắc hẳn cú đấm này là do Trương sư huynh không dùng hết sức, sợ đấm một phát chết luôn tên kia, nên lưu lại sức mạnh, nhưng bây giờ đối phương triệt để chọc giận hắn, hiển nhiên, hắn muốn xuất toàn lực.

- Nhân tộc kia, tất cả điều này là do người tự chuốc lấy, nếu có chết ở Vân Tông ta, cũng đừng oán trách ai.

Trương Văn Tráng nổi giận gầm lên một tiếng, pháp lực cuộn cuộn, bay về phía Lâm Phàm.

Một lần nữa, ra quyền.

Nhưng quyền này so với quyền trước còn cường đại hơn, uy mãnh hơn.

Dũng mãnh vô địch, lực bạt sơn hà, sức mạnh vô song bao phủ trong đầu quyền bóp méo cả hư không trước mặt.

Mà Lâm Phàm vẫn đứng ở đó, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt.

- Sức mạnh của cú đấm này ngược lại không tồi, đáng tiếc vẫn là câu nói kia, người còn tu luyện chưa đến nơi đến chốn.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

- Câm miệng!

Trương Văn Tráng quát một tiếng, thân thể hóa thành đường thẳng.

Lâm Phàm duỗi một ngón tay ra, điểm nhẹ.

Vù!

Âm thanh chấn động nhẹ nhàng truyền ra, hư không giống như mặt nước, lấy một quyền của Trương Văn Tráng làm trung tâm, khuếch tán ra từng đạo gợn sóng.

- Người!

Sắc mặt của Trương Văn Tráng đại biến, không dám tin nhìn cảnh trước mắt, hẳn cảm giác được sức mạnh của mình khi chạm vào chỉ thủ này liền bị tan vỡ.

Nhất Chỉ Tịch Diệt!

Sau khi Động Thiên vượt qua lôi

kiếp, uy lực càng vượt qua trước kia vô số lần.

Chỉ điểm hư không, hư không hư vô, chỉ điểm lực lượng, sức mạnh tan vỡ.

- Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh xác thực đáng để kiêu ngạo, nhưng mà trong mắt ta, tu vi như thế cũng chỉ là con kiến, bị ta tùy tiện nghiền ép mà thôi. Còn nữa, người mau trở lại nói cho đại sư huynh kia của người biết, nếu muốn lấy lại danh dự, thì hẳn phải tự mình đến đây mới được.

Lâm Phàm chỉ điểm một phát trên năm đấm của Trương Văn Tráng, sau đó nhẹ nhàng dụng lực, một cỗ lực lượng mạnh mẽ bộc phát.

Trương Văn Tráng cảm giác như có ngàn quân lực đánh vào người, sau đó, thân thể giống như đạn pháo bay ra ngoài.

Trương Văn Tráng kinh hãi, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn không nghĩ đến, mình lại thất bại như vậy.

Không đỡ nổi một chiêu của người ta, thậm chí ngay cả lý do thất bại cũng không hiểu được.

- Sao lại thế...?

Phương Vĩ Phong nhìn thấy cảnh này, như nhìn thấy quỷ, sắc mặt sợ hãi đến tái nhợt.

Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phàm, càng tím tái đến vỡ mắt.

Mà những đệ tử xung quanh, không ngờ mọi chuyện sẽ ra thế này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Một ít đệ tử lúc trước không tin Thiên Vân nói, vào lúc này, đã có chút tin tưởng.

Tên Nhân tộc này, thật sự quá mạnh.

Ngay cả Trương sư huynh có tu vi Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh cũng không địch lại một chiêu của người ta, trực tiếp bị đánh sắp mất.

Thực lực thế này, rốt cuộc là mạnh đến đâu?

- Lâm Phàm, cảm ơn người hạ thủ lưu tình.

Hồng Vân tiên tử cảm kích nói.

- Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân thổi tới lại tái sinh, bất quá, nể mặt người, ta sẽ không tính toán, không bằng bây giờ người mang ta một vòng tông môn của người để mở mang tầm mắt một chút, thế nào?

Lâm Phàm không thèm nhìn hai tên phế vật kia, nói.

- Được.

Hồng Vân tiên tử gật đầu.

Phương Vĩ Phong nghe Lâm Phàm như thế, nội tâm như rơi vào hầm băng u lãnh, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

Hắn tin tưởng, tên này đã động sát ý với mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 565: Khởi Đầu Mới Ở Trước Mắt

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Hồng Vân tiên tử thở phào nhẹ nhõm nhìn Lâm Phàm, may mà hắn nhìn được, nếu không, một khi hắn hạ sát chiêu, hậu quả sẽ khó mà lường.

Chỉ là, trong lòng Lâm Phàm không cảm thấy thoải mái tí nào.

Những thứ này, chung quy đều do thực lực mà ra.

Xét về thực lực mà nói, đến cả Vân Tông tông chủ mà hắn còn không bằng chứ đừng nói đến những tên trưởng lão cường đại kia.

Lẽ ra tên Phương Vĩ Phong này, năm lần bảy lượt khiêu khích, sớm đã bị hắn chém chết lâu rồi, nhưng Lâm Phàm vẫn còn e ngại những người kia, nên không thể ra tay quá đáng được.

Nếu như hắn có thực lực tuyệt đỉnh thì cần gì phải kiêng kị ai? Đến lúc đó, hắn sẽ chém chết bọn chúng mà không thèm nhìn mặt thẳng nào con nào.

-Lâm Phàm, cảm ơn người đã hạ thủ lưu tình, bọn họ ở Vân Tông an nhàn đã quen rồi, lại dưỡng thành thói quen không để ai vào mắt.

Hồng Vân tiên tử tuy tu vi không cao, nhưng lại rất có khả năng trong việc làm dịu lòng người, thuyết phục đối phương.

Hồng Vân biết Vân Tông khi vào tay những đệ tử đời sau, nhất định sẽ sa sút.

Vân Tông đại sư huynh không có ý nghĩ lật đổ Cổ Tộc, mà ngược lại, liên hệ hợp tác với họ, kết bè kết phái cố gắng giành lấy vị trí tông chủ.

Lâm Phàm không nói gì, chỉ cười nhạt một tiếng, ngăm nhìn cảnh đẹp xung quanh.

Trong Cổ Thánh Giới có thể xuất hiện một tông môn cường đại như vậy, đúng là hiếm thấy, coi như là Huyền Hoàng Giới Thánh Tông cũng không bằng a.

Quả nhiên là loạn lạc sinh anh hùng mà.

....

-Trương sư huynh, người không sao chứ? – giờ khắc này, Phương Vĩ Phong bị dọa run cả hai tay, sắc mặt trắng bệch, hẳn không nghĩ tới Trương sư huynh mạnh mẽ như vậy cũng không phải là đối thủ của thằng ông nội kia.

Đặc biệt là khi tên đó dùng ánh mắt như nhìn người chết đó nhắm vào mình, hẳn lại càng sợ, cả người run như cầy sấy, xém tý nữa là té c luôn rồi.

Sắc mặt Trương Văn Tráng âm trầm đáng sợ, ánh mắt tức giận quét những đệ tử đang đánh giá hắn ở xung quanh, hẳn cảm giác như có vô số bàn tay tát vào mặt mình.

-Cút!

Trương Văn Tráng gầm một tiếng, trong mắt ngập tràn phẫn nộ, đứng dậy rời đi.

Hắn không cách nào nhịn được, nhục nhã như vậy, mà còn trước mặt nhiều sư muội, sư đệ như thế.

Điều này làm cho hắn có cảm giác bị sỉ nhục.

Phương Vĩ Phong cũng bị một tiếng này dọa hết hồn, không khỏi lùi lại mấy bước, nhìn Trương sư huynh rời đi, tuy trong lòng phần nộ, nhưng hắn vẫn phải như chó theo đuôi chủ mà đi.

Hắn hiện tại muốn báo lại cho đại sư huynh, để đại sư huynh ra mặt xử lý.

Trong mắt Phương Vĩ Phong, Lâm Phong là đang tìm chết, nếu để đại sư huynh ra tay, hậu quả sẽ phi thường khủng bố.

Các đệ tử khác nhìn Trương Văn Tráng cùng Phương Vĩ Phong chạy trốn chết thì càng thảo luận to tiếng hơn.

-Người này cũng quá mạnh đi, đến Trương sư huynh mà cũng bị hắn đánh bại.

-Quá ngu bực a, chỉ một ngón tay, tu vi Thần Thiên Vị bốn tầng Bất Tử cảnh của Trương sư huynh đánh bại cũng không đỡ được. Thực lực của người này cường đại cỡ nào chứ.

-Thiên Vân sư huynh, mau mau nói cho chúng ta biết một chút về người này đi.

Thiên Vân nhìn các sư đệ, sư muội quay quanh mình, không khỏi đặc ý cười cười.

-Làm sao, hiện tại tin lời ta nói rồi à?

-Tin tưởng, chúng ta tin rồi.

-Thiên Vân sư huynh, lại nói cho chúng ta thêm một chút đi.

Thiên Vân giờ khắc này rất vui vẻ, sau đó mọi người quay xung quanh Thiên Vân lấy hắn làm trung tâm, lắng nghe vị sư huynh này kể chuyện.

Bất quá, Thiên Vân cũng có chút lo lắng, dù sao phía sau Trương Văn Tráng còn có đại sư huynh, nếu đại sư huynh ra mặt, không biết chuyện gì sẽ ra.

Chuyện này, truyền đi rất nhanh.

Tông môn ngoại trừ đại sư huynh ra, không thiếu các vị sư huynh sư tỷ khác.

Bọn họ không giao hảo gì với Liễu Ngân đại sư huynh, ngày thường thì không có gì, nhưng lại lén lút kết bè kết phái với nhau.

Tông chủ mặc dù biết những chuyện này, nhưng không biết nên giải quyết như thế nào.

.....

-Hong Vân, Vân Tông đang tồn tại bên trong một Động Thiên, như vậy, chủ nhân của Động Thiên này, còn sống không?

Lâm Phàm chợt nghĩ đến vấn đề này.

Dù sao sinh sống trong Động Thiên của một người khác, cũng giống như đem tính mạng của mình giao cho người ta vậy.

Hơn nữa tông chủ Vân Tông có tu vi thấp nhất là Thần Thiên Vị tám tầng Thiên Địa Thần Đan. Chủ nhân của Động Thiên không sợ đối phương náo chuyện sao?

Hồng Vân nghe Lâm Phàm hỏi chuyện này, cũng không có giấu giếm gì, dù sao đây cũng không phải là bí mật.

-Động Thiên này kì thực chính là Động Thiên của khai sơn lão tổ, người sáng lập ra Vân Tông, bất quá vì để duy trì Động Thiên, thời điểm người gây dựng nên Vân Tông, cũng đã tự hoá, tự thân dung nhập vào Động Thiên đại đạo, duy trì trật tự của Động Thiên này.

Hồng Vân nghĩ đến hành động vĩ đại của khai sơn lão tổ, cũng không khỏi cảm khái.

Đây được gọi là việc làm hi sinh bản thân cho đời sau sung túc a.

Lâm Phàm nhìn sâu vào Động Thiên, ở nơi tận cùng, có một sức mạnh thần bí ngăn cách mọi thăm dò.

Đối với lão tổ này của Vân Tông, Lâm Phàm cũng khâm phục.

Tất cả đều là hậu nhân. Cho các chủng tộc sinh linh có nơi cư ngụ.

Nếu đổi lại là hăn thì tuyệt đối sẽ không có chuyện như thế xảy ra rồi.

Bởi vì, một khi nắm giữ thực lực kinh người, ai không phải kinh thiên động địa, tuyệt thế bá chủ, sao lại có thể bỏ qua tất cả, đoạn tuyệt con đường vĩnh hằng? Để tác thành cho người khác, giúp người, giúp đời cần có tư tưởng bác ái, giác ngộ lớn cỡ nào chứ.

Cái này không phục cũng phải phục.

Theo chân Hồng Vân, Lâm Phàm nhìn thấy toàn cảnh Vân Tông, nhờ đó mà có ý tưởng mới cho sự phát triển Động Thiên của hăn sau này.

Vân Tông, thân ở trong Động Thiên, nhưng lại giống một thế giới nhỏ.

Có Động Thiên tự động tạo ra sinh linh, cũng có thể tùy ngày mở ra bí cảnh, lại có quy tắc riêng.

Một năm bốn mùa, chuyển đổi luân phiên, có mặt trời, có trăng sao.

Chỉ là nơi này so với tinh Quang chi ngoài kia, chỉ là một vùng đất tăm tối, không có con đường khác, hoàn toàn khác biệt.

Lâm Phàm âm thầm quan sát, nếu phát triển Động Thiên đến cuối cùng, có thể có năng lực thay đổi điều đó.

Bất quá, con đường này còn rất dài, cần phải từ từ tìm tòi.

Đi dạo hồi lâu, Lâm Phàm cùng nàng trở.

Tiên Tử nói cho Lâm Phàm một tin tức tốt, chính là, ban ngày, nàng có thể dẫn hắn đi tham qua Tàng Thư Các bất cứ lúc nào.

Đối với đại tông như thế này, Lâm Phàm sớm đã vừa lòng.

Cất giấu sách quý, tuyệt đối không chỉ có một, có gốc gác sâu, thì càng không thể đơn giản như đang giỡn được.

.....

Tại ngọn núi đại sư huynh tọa lạc.

Phượng Vĩ Phong ôm đầu khóc, nước mắt như một em gà thường đứng Tân Sơn.

-Đại sư huynh, cái tên Nhân tộc đó thật sự quá kiêu ngạo, không chỉ đánh Trương sư huynh lại còn làm nhục ngài.

Phượng Vĩ Phong sụt sùi kể lể.

-Trương sư huynh kêu hắn nói xin lỗi xem như bồi thường, nhưng hắn lại ăn nói ngông cuồng, nói Trương sư huynh không có tư cách nói chuyện cùng hắn, muốn cho ngài tự mình đến xin lỗi hắn.

Sắc mặt Liễu Ngân âm trầm bất định, hiển nhiên có chút phẫn nộ.

Trong Vân Tông, lại dám động thủ giáo huấn người của hắn, là không để hắn vào mắt cũng như chả thèm chữa cho hắn tí mặt mũi nào.

Vân Hà trưởng lão rốt cuộc tìm được tên này ở đâu về, lại vô pháp vô thiên như thế.

-Văn Tráng, điều Phượng sư đệ nói là sự thật, Nhân tộc kia thật sự nói như vậy?

Liễu Ngân trầm giọng hỏi.

-Đại sư huynh, Phương sư đệ nói đúng, tên kia xác thực đã nói như vậy.

Trương Văn Tráng cảm thấy mình vô cùng mất mặt, đường đường là một cường giả Bất Tử cảnh, lại bị một tên Nhân loại dạy dỗ, chuyện này, với hắn là một sự sỉ nhục.

Thế nhưng hắn biết, thực lực của mình không bằng người ta, nhưng hắn nuốt không trôi cục tức này.

Phương Minh rõ ràng chỉ là Động Thiên cảnh, sao có khả năng là đối thủ của hắn.

Điểm này, Trương Văn Tráng không nghĩ ra, mà có nghĩ cũng không thông.

Coi như là yêu nghiệt, nhưng tu vi cách biệt cũng không thể chèn ép hắn không ngẩng đầu lên được như thế.

-Tốt, rất tốt, đã như vậy, ngày mai ta phải đi gặp hắn một lần, nhìn xem, hắn có bản lĩnh gì.

Liễu Ngân tức giận nói, trong mắt lập loè một tia hung ác.

Phương Vĩ Phong nghe việc đại sư huynh sẽ tự thân ra mặt, vô cùng hưng phấn.

-Có đại sư huynh ra tay, cho dù tên này có lợi hại thế nào cũng sẽ như một con chó chết, bị huynh chà, huynh đạp dưới chân mà thôi.

Phương Vĩ Phong nịnh nọt, nhưng không có chút tác dụng nào.

Liễu Ngân thân là đại sư huynh, cùng mấy người khác tranh sáng tranh tối, nếu chuyện này truyền đi, sư đệ của mình bị người khác khi dễ

mà hắn lại không có bất kì hành động đáp trả nào, tất nhiên sẽ trở thành một câu chuyện cười, bị người ta chọc quê, ghen khuất mà chết mất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 566: Phàm Phàm – Người Gặp Người Thích!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Hôm sau.

Lâm Phàm theo Hồng Vân đi đến Tàng Thư Các.

Hồng Vân cười nói.

Khi nói, Hồng Vân nhìn về phía Lâm Phàm, trong mắt lập lòe ánh sáng khác thường.

Tàng Thư Các bao hàm các chức vụ tại Vân Tông, mỗi một đệ tử nếu đạt được thành tựu khi rèn luyện bên trong bí cảnh của Tông Môn, mới có thể tiến vào Tàng Thư Các, hơn nữa khi vào còn bị hạn chế thời gian.

Những đệ tử đó, được tối đa ở đây hai ngày.

Tông chủ lại không giới hạn thời gian đối với Lâm Phàm, xem ra, Tông chủ có kì vọng rất lớn với hắn.

Bất quá, Hồng Vân có thể hiểu được dụng ý của ngày.

Nếu như hiện tại không có Vân Tông tông chủ chống đỡ, không biết Vân Tông đã thành cái dạng gì.

Tông chủ cầm hận Cổ tộc, chưa bao giờ nường tay với bọn chúng, hơn nữa những người nào phản kháng lại Cổ tộc thì đối xử tốt hơn, nguyện ý trả giá tất cả vì điều đó.

Nhớ khi trước, đã từng có một tên thuộc tộc sinh linh của đại thiên thể giới, vì chém giết thống lĩnh của Cổ tộc mà bị bọn họ vây quét trong cấm địa nào đó, sau khi tông chủ biết được, ngài không hề do dự mà trực tiếp đi cứu viện.

Trận chiến đó, đánh đến kinh thiên động địa, tam đại Quân Vương của Cổ Tộc liên thủ với nhau hành cho ống thất điên bát đảo, cũng may là cuối cùng ông ấy cũng mang được tên đó chạy về.

Sau đó, người được ngài cứu dắt trở thành Vân Tông trưởng lão.

Người gác cổng của Tàng Thư Các liếc mắt nhìn Lâm Phàm, sau đó chỉ nghiêng đầu, mở cửa, đưa họ vào.

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác được không gian đang phát sinh biến hóa, thời điểm mở mắt ra, hắn lại phát hiện bản thân đang trong một biển sách.

Giá sách sắp thành hai hàng kéo dài đến vô tận, trên đó chất đầy thư tịch, những quyển sách này tản ra hương vị đồng thời còn có sự dao động của pháp lực.

Thư tịch có sự sống, được nhiều người lật xem càng có nhân khí, hơn nữa thư tịch là do các cường giả có sức mạnh vô biên viết ra, theo thời gian, cũng tạo thành linh thức, khi đó được gọi là Sách linh – sách có nhận thức, có linh hồn.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, sau đó bắt đầu đâm đầu vào biển sách.

Trên đại điện của tông chủ.

Người nói chuyện, chính là một trưởng lão, khí tức của ông ta vô cùng mật mờ, không có sự rung động nào, thế nhưng nếu như chú ý kỹ,

sẽ cảm giác áp bách như một cơn sóng thần, có thể dập tắt tất cả.

Vân Tông tông chủ tự trách.

Mộng Hằng Thiên cảm thán mà nói.

Hắn nhìn đám người Liễu Ngân lớn lên, nhưng theo thực lực càng tăng, địa vị càng cao, dần dần đã thay đổi vì mục đích, chỉ biết tư lợi, không để ý đến sự chèn ép nghẹt thở của đám Cổ Tộc mà cứ chăm chăm vào lợi ích của chính mình, chỉ muốn chiếm lấy những gì mình muốn.

Mộng Hằng Thiên hỏi.

Vân Tông tông chủ đứng dậy, phát ống tay áo, khí xuất hiện lần nữa, đã ở trên đài cao.

Mộng Hằng Thiên nhìn vào khoảng không mênh mông, sắc mặt dần dần thay đổi.

Người nhìn ra chứ, khí tức đang tan biến dần, tông môn chúng ta từng như mặt trời ban trưa, nhưng bây giờ nó chỉ còn là một mảnh hỗn loạn, đây chính là dấu hiệu của sự sụp đổ a.

Tông chủ, vậy ý của người là....

Không sai, vị Nhân loại này có thể coi là con cưng của trời, là hi vọng của chúng ta, Động Thiên lôi kiếp hàng ngàn hàng vạn đạo, người có thể cảm nổi mấy đạo đã không còn tồn tại rồi. Nửa đời trước, ta bị cừu hận làm mờ mắt nhưng được ân sư chỉ dẫn, đi về phía đại đạo nên Vân Tông không thể bị hủy trong tay ta được, cũng không thể giao cho đám người bon Liễu Ngân. Vân Tông khai sơn lão tổ liều mình cùng Động Thiên đại đạo dung hợp, đó là việc lưu lại hi vọng cuối cùng cho các chủng tộc trên Đại Thiên thế giới, mà ta cũng đang đợi cơ hội này.

Tông chủ, ý của người là hẳn.....

Mông Hằng Thiên vốn luôn bình tĩnh đột nhiên thay đổi sắc mặt, không dám tin nhìn Tông chủ của mình.

Nếu là như thế, chỉ sợ bọn Liễu Ngân không phục, huống hồ sao tông chủ ngài biết Nhân loại kia là người duy nhất có thể cứu vớt được sinh linh của Đại Thiên thế giới?

Vân Tông tông chủ bình tĩnh trả lời.

Mông Hằng Thiên lộ ra vẻ nghi hoặc, không biết việc này cùng đứa nhỏ Hồng Vân có quan hệ gì?

Hồng Vân không phải người Vân Tộc, người đã biết?

Ta biết, Tông chủ ngài trong một lần ra ngoài mang về một nữ hài tử, chỉ không biết đứa nhỏ này thuộc chủng tộc nào.

Mông Hằng Thiên nói rằng.

Ta đã biết một vị Tâm tộc có khả năng nhìn thấy tương lai, nhưng Cổ Thánh Giới Ý không cho phép sự tồn tại của một chủng tộc như thế, lần đó ra ngoài, Cổ Tộc Chí Cao ra tay, chém giết toàn bộ tộc kia, muốn hủy diệt căn cơ của tộc đó, nhưng may thay, ta có thể lưu lại huyết mạch duy nhất của họ.

Mông Hằng Thiên không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe, nhất thời, sắc mặt đại biến.

Mông Hằng Thiên khiếp sợ hỏi.

Vân Tông tông chủ không trả lời mà là nhìn Mộng Hằng Thiên.

Hai người bốn mắt già nua trao nhau một cái nhìn nồng cháy, cuối cùng Trưởng Lão chỉ có thể e thẹn cúi đầu, haiz, bóng muện đến đúng lúc vậy mà, trách ai bây giờ đây.

Mộng Hằng Thiên hiểu rất rõ sự lo lắng cùng bi thống của Tông chủ.

Ồ, tông chủ, người nhìn xem bên kia.

Aiiii...

Vân Tông tông chủ liếc mắt, liền quay đầu đi không xem nữa, nắm tay Mộng Hằng Thiên rời khỏi nơi này. (^^!)

.....

Giờ khắc này, các đệ tử Vân Tông nhìn thấy đại sư huynh Liễu Ngân xuống núi, từng người từng người hưng phấn mà theo sau hẳn.

Trong mắt bọn họ, đại sư huynh rất ít khi xuống núi, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, rất ít khi được gặp mặt.

Vậy mà, giờ gặp hẳn, ai cũng hiểu rõ mục đích của vị đầu đàn này là gì.

Nhất định là Đại sư huynh muốn tìm tên Nhân tộc kia rồi.

Theo bọn họ thấy, tên Nhân tộc lần này, sẽ phải chịu khổ rồi.

Một khi đại sư huynh ra tay, thì ngay cả tên kia cũng chưa chắc chịu được mười chiêu.

Thời điểm mọi người đến nơi ở của Lâm Phàm, Phương Vĩ Phong lần nữa đứng trước cửa mà sủa.

Phương Vĩ Phong đang có tâm tình rất tốt, vì hôm nay chính ngày hẳn báo thù.

Đại sư huynh ra tay, không gì có thể địch nổi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 567: Đọc Sách Cũng Tăng Exp?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đối với Phương Vĩ Phong mà nói, tuy lúc trước đã mất hết mặt mũi, nhưng hiện tại Đại sư huynh cũng đã ra mặt vì chuyện của hắn.

Vinh quang bậc này, không phải ai cũng có thể hưởng.

-Không nghĩ tới Phương sư huynh lại có thể mời Đại sư huynh ra mặt, mặt mũi này cũng quá lớn rồi.

-Chúng ta sau này phải tôn kính đối với Phương sư huynh một chút mới được nha.

....

Phương Vĩ Phong nghe âm thanh bàn tán xung quanh, tự hào hất cằm lên trời, cảm giác rất sảng khoái.

Hắn nhìn đám người Thiên Vân, bĩu môi, không ngờ chuyện này lại thu hút đông người thế này.

Đám người Thiên Vân nghĩ, tên này mới được Đại sư huynh đến thì chuyện này khó giải quyết đây.

-Cầu vật, người đang trốn ở nơi nào, chẳng lẽ biết Đại sư huynh đến nên muốn làm con rùa đen rút đầu?

Phương Vĩ Phong tức giận la lớn.

Hôm nay có Đại sư huynh ở đây, để xem hắn còn dám ngang ngược như vậy không?

Đại sư huynh vừa ra tay, chính là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, còn không thể hành hạ tên này đánh cho chết đi sống lại sao.

Liễu Ngân đứng nơi đó, trường bào không gió mà bay, cả người tản ra khí tức ác liệt, giống như một thanh tuyệt kiếm, ánh sáng phát ra bốn phía, làm người khác không có cách nào nhìn thẳng.

Vô số đệ tử nhìn khí chất này, sùng bái không thôi.

Đây chính là Đại sư huynh bọn họ nha, chỉ cần đứng ở đó thôi cũng khiến cho không ít người phải ngưỡng mộ.

-Tên đó không có bên trong.

Liễu Ngân lên tiếng.

Phương Vĩ Phong đang âm ỉ nghe thế liền biến sắc, không nghĩ tới tên này dĩ nhiên không có ở đây.

-Hừ, cậu vật này nhất định biết Đại sư huynh đến mà sợ tè cả quần rồi trốn không ra chứ gì.

Phương Vĩ Phong khinh thường nói.

-Thì ra, cái vẻ trâu bò ngày hôm qua đều là giả bộ mà thôi, vừa thấy Đại sư huynh là sợ hãi, cũng không biết hắn hiện tại đang trốn trong cái xó nào mà run lẩy bẩy nữa đây.

Liễu Ngân nghe Phương Vĩ Phong nịnh nọt, khóe miệng cũng khẽ mỉm cười.

-Sáng nay, Nhân tộc kia cùng Hồng Vân sư tỷ đi đến Tàng Vân Các rồi.

Một tên đệ tử trong đám người mở miệng giải thích.

Liễu Ngân nghe thấy lời này, mặt đổi sắc, có chút không vui, nhưng sau đó, khôi phục như thường, như chưa phát sinh chuyện gì.

-Đại sư huynh, làm sao bây giờ?

Phương Vĩ Phong cảm thấy, nếu đi Tàng Thư Các gây sự thì có chút không ổn.

-Trở về thôi, chờ hãn ra, ta liền trở lại.

Liễu Ngân nói.

-Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

Phương Vĩ Phong khó chịu nói, không nghĩ đến tên Nhân tộc này lại tránh được một kiếp.

Bất quá, làm cho hãn hã hê chính là tên Nhân tộc này lại dám đi cùng Hồng Vân, hãn có lẽ không biết, Đại sư huynh vô cùng yêu thích vị sư muội kia.

Có thể xem đây là chuyện tốt, nếu hãn muốn tìm chết vậy thì đừng trách người khác.

Công phu nịnh nọt của Phương Vĩ Phong là đệ nhất thiên hạ, hãn bây giờ là cung kính đứng một bên đưa tay mời Liễu Ngân:

-Đại sư huynh, mời!

-Nếu đã đến thì không thể về tay không được, trước tiên, cũng cho hãn một giáo huấn nho nhỏ.

Sắc mặt Liễu Ngân vẫn bình thường, vung nhẹ ống tay áo, gian nhà của Lâm Phàm tức thì ầm ầm sụp đổ, trở thành một đồng phế tích.

-Đại sư huynh thật lợi hại, xem ra tu vi đã được đề cao một bậc, vị trí tông chủ không thể thoát khỏi tay huynh nữa rồi, ha ha...

Phương Vĩ Phong vuốt mõng ngựa, nói.

Liều Ngân cười nhạt một tiếng, sau đó liền quay người rời đi.

Các đệ tử chung quanh nhìn thấy màn này, trong lòng cả kinh, Đại sư huynh cũng bá đạo quá đi.

Một lời không hợp liền phá hủy phòng của người khác, bất quá ngẫm lại thì ở đây, cũng chỉ có Đại sư huynh mới dám làm vậy.

Hơn nữa, nhìn thấy Phương Vĩ Phong thân thiết với Đại sư huynh như vậy, sau này phải cẩn thận, có thể thì không cần phải đắc tội đối phương, nếu không không biết tại sao mình lại chết.

Trong đám người có Ngụy Thiên từng bị Lâm Phàm giáo huấn qua, nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng không có cảm xúc, hễ dù sao cũng không muốn đi mách tên Nhân tộc kia chuyện này làm gì.

Tuy rằng, Phương sư huynh hiện tại rất đặc ý, nhưng theo Ngụy Thiên thấy, hẳn không đặc ý được bao lâu nữa đâu.

.....

Bên trong Tàng Thư Các.

Lâm Phàm lật một rồi lại một quyển thư tịch, mỗi một lần hệ thống đều nhắc nhở xem có cần kiểm tra hay không.

Nắm giữ Hệ Thống thì bất kì thư tịch, sách quý gì cầm đến tay hẳn đều có thể hiểu tất cả đạo lý bên trong, thế nhưng Lâm Phàm để Hệ Thống kiểm tra xem có giá trị với hắn hay không.

Đống thư tịch trước mặt đối với Lâm Phàm mà nói, cũng không có tác dụng quá lớn, thế nhưng càng về sau, hắn lại phát hiện, trong những

cuốn sách này, lại có những thứ hẳn chưa hề biết tới.

Phật Ma kinh văn, cuốn thư tịch ố vàng giờ khắc này đang trong tay Lâm Phàm, khí tức của nó dù đang ở trong chõng thư tịch vẫn phát ra mạnh mẽ vô cùng.

Thời điểm thấy tên sách “Phật”, “Ma”, hai chữ đập vào mắt, hai chữ này ngày càng lớn, cuối cùng hóa thành hai vị Phật, Ma, cả hai đang tụng kinh, thời điểm mỗi một chữ được thốt ra, đều biến thành hoàng kim vô cùng chói lọi.

Khi Lâm Phàm xem kinh văn thì Động Thiên của hắn cũng phát sinh biến hóa.

Vô số chữ kim quang xoay tròn, dung nhập vào trong Động Thiên đại đạo, luyện ra Phật Ma chi đạo.

Chỉ với một cuốn sách, bên trong Động Thiên lại xuất hiện sinh linh cường đại của Phật Ma chi đạo.

Đương nhiên đây chỉ là mới dung nhập vào mà thôi, muốn nhất niệm ra sinh linh thì cần sức mạnh cường đại hơn nữa.

-Sinh linh kia, người có cảm ngộ rất sâu với chúng ta, có muốn theo chúng ta để học tập Vô Thượng đại pháp hay không?

Thời điểm Lâm Phàm thâm nhập vào thì có một đạo âm thanh hung hồn truyền đến.

Lâm Phàm nhìn sang, là một vị Phật Ma đang ngồi xếp bằng trên một đài sen, sắc mặt khi thì hiền lành, khi thì hung ác.

-Người có cái gì để dạy ta?

Lâm Phàm cười lạnh, không nghĩ đến, chỉ xem qua một cuốn sách thôi lại có thể xảy ra chuyện thế này.

-Quy y chúng ta thì sẽ được truyền thụ Vô Thượng đại pháp, vĩnh viễn không vào luân hồi.

Tà âm của Phật Ma quần quanh tai Lâm Phàm, như có ma lực câu dẫn người khác.

Nếu là người có ý chí không kiên định, chỉ sợ bị Phật Ma lừa gạt.

-Người còn chưa đủ tư cách.

Lâm Phàm một chưởng vỗ ra, chộp tới đối phương.

Phật Ma nổi giận gầm lên một tiếng, phát ra khí tức hung bạo:

-Không quy y theo Phật, chính là nghiệp chướng.

Công kích này đối với Lâm Phàm như trứng chọi đá, trong nháy mắt, sức mạnh của hắn xuyên qua Phật Ma, một chưởng bạo toái.

-Keng! Chúc mừng, kinh nghiệm tăng 50000 khi xem Phật Ma kinh văn.

Lúc này, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười, cuốn sách này bên trong Hoàng Kim Ốc, trong sách có Nhan Như Ngọc, không nghĩ tới lại ẩn giấu nhiều kinh nghiệm như vậy.

-Không sai, không sai, đã thèm a, xem ra tiểu gia ta cần phải ở trong đây thật lâu mới được, không xem hết toàn bộ sách nơi này tuyệt không ra ngoài.

Trong lòng Lâm Phàm vô cùng vui vẻ, dù sao thì tình huống như thế này là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Hắn Đem Phật Ma kinh văn đặt lại vị trí cũ.

Mà Động Thiên của hắn cũng có cảm ngộ của riêng nó.

Như thế nào là “Phật” như thế nào là “Ma”.

Hay loại ý niệm này, từ định nghĩa của Lâm Phàm mà hình thành, in vào Động Thiên.

Đến thời cơ thích hợp, pháp lực vừa đến, cảnh giới sẽ lên a.

Chính là thời khắc vạn vật trong Động Thiên thay đổi.

Tàng Thư Các quả nhiên là một địa phương tốt, lần này đến đây thật không uổng phí, không biết sau khi đọc hết sách ở đây thì sẽ có biến hóa gì đây?

Biến hóa bậc này, Lâm Phàm hẳn, cũng rất mong đợi!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 568: Bảo Địa Là Đây Chứ Đâu!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Điều khiến Lâm Phàm thất vọng chính là, không phải cuốn nào cũng như quyển Phật Ma kinh văn vừa rồi.

Xem ra quyển sách đó do cường giả Thần Thiên Vị sau tầng Pháp Tắc viết ra.

Cũng chỉ có những cường giả như thế mới có thể đem cảm ngộ pháp tắc hòa vào từng chữ, viết ra sách linh.

Nếu hiện tại, Lâm Phàm viết thư tịch, tuy cũng có thể ẩn vào đó một loại chí lý nhưng không thể tạo ra sách linh được, đó là do thực lực cùng cảm ngộ của hắn chưa đến trình.

Lâm Phàm tập trung cảm thụ khí tức của từng quyển sách, khí tức nào càng mạnh cũng có nghĩa là người viết nó càng cường.

Đối mặt với mệnh môn biến sách, cho dù Lâm Phàm có nắm giữ hệ thống thì việc lật xem từng quyển một cũng không biết cần bao nhiêu thời gian cho vừa.

Vân Hải Mê Tung là một môn thân pháp, nhưng Lâm Phàm đã có Chỉ Xích Thiên Nhai. Bất quá, hiện tại học thêm một loại thân pháp nữa cũng không tồi, lấy sở trường bù sở đoản, chắt lọc tinh hoa của từng thân

pháp, đến khi hấn đạt được cảnh giới nhất định liền có thể tự sáng tạo công pháp.

-Học tập.

Lâm Phàm không chút do dự để hệ thống tự động học tập.

Cũng ngay lúc đó, khiến Lâm Phàm phải trợn mắt, há hốc mồm kinh ngạc, đám ôn võ đạo chi linh trong Động Thiên đang gào thét:

-Các anh em, có ma mới xông vào, chúng ta phải tiêu diệt nó.

-Chỉ Xích Thiên Nhai huynh, có thân pháp muốn tranh sự ân sủng của người kìa, còn không nhanh cắn nuốt nó, bù trừ cho khuyết điểm của mình.

-Hừ, chỉ là một cái thân pháp chi linh nho nhỏ mà muốn phân cao thấp cùng ta, xem ta làm sao nuốt người.

Lâm Phàm vừa ngừng luyện ra thân pháp chi linh, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nó đã bị sinh linh của Chỉ Xích Thiên Nhai cắn nuốt rồi.

-Ta kháo, cái rắm gì thế này, đây không phải chế độ độc tài sao?

Lâm Phàm đã chấn kinh, hấn không dám tin chuyện vừa xảy ra.

Hấn không nghĩ rằng thân pháp chi linh của mình lại mạnh đến vậy, thậm chí là ngày càng thông minh, tính cảnh giác cùng chiếm hữu càng cao.

Bất quá, điều khiến Lâm Phàm càng ngạc nhiên hơn chính là, sau khi cắn nuốt Vân Hải Mê Tung, Chỉ Xích Thiên Nhai lại có biến hóa, giống như nó rút được tinh hoa của Vân Hải Mê Tung sau đó lại đưa vào bản thân mình.

-Tình huống này cũng không tệ, xem ra lại phát hiện một điều mới.

Lâm Phàm vui sướng, không nghĩ tới thân pháp của mình lại có thể cắn nuốt rồi rút lấy tinh hoa của thân pháp khác.

Bên trong biển sách, Lâm Phàm một lần, lại một lần dừng lại, đã xem được vài trăm bản thư tịch. Có hữu dụng cũng có vô dụng.

Thế nhưng, cảm ngộ của hắn ngày càng sâu, tri thức bên trong Động Thiên thì ngày càng phong phú.

Tại nơi sâu xa của Tàn Thư Các, như có một đôi mắt đang quan sát nơi đây.

Đôi mắt này vẫn luôn nhìn chăm chăm vào từng động tác của Lâm Phàm.

Thấy đối phương mỗi khi xem một quyển sách, đều có thể lĩnh ngộ được những ẩn chứa trong đó thì vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là, Lâm Phàm càng xem nhiều thì khí tức càng mạnh, khiến song nhãn kinh sợ hơn.

Nộ! Hung! Thiện! Hi! Chiến!.....

Khí tức theo sự thay đổi của sách mà không ngừng biến hóa, những khí tức này luân phiên cho nhau, không ngừng nghỉ một giây.

-Đây là cảnh giới người sách hợp nhất a, tên này là yêu nghiệt ở đâu chui ra đây?

Mấy trăm năm qua, ông vẫn ở đây bảo vệ Tàn Thư Các, mà chưa gặp thằng nào yêu nghiệt như thằng này.

Lâm Phàm không ngừng đi sâu vào bên trong, khí tức ngày càng mạnh mẽ.

Lúc này, Lâm Phàm đang cầm một quyển sách, hắn cảm giác, trong thư tịch này truyền đến từng đạo kiếm ý sắc bén, như muốn đâm thủng

bàn tay của hắn.

-Kiếm ý thật bá đạo a.

Lâm Phàm xoay tay trấn áp, nhìn tên của quyển sách, Kinh Thiên Nhất Kiếm.

Lâm Phàm mở tờ thứ nhất, chữ viết giống như long xà, không ngừng vặn vẹo, sau đó lại biến thành từng đạo kiếm khí sắc bén, đâm tới mắt của Lâm Phàm.

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm thấy như mình đang trong một thế giới kiếm ý.

Hai mắt hắn tỏa hào quang, ngưng tụ thành một kiếm ý hoàng giả, sau đó trấn áp hoàn toàn kiếm ý của thư tịch.

-Sinh linh, kiếm ý của người rất mạnh mẽ, nếu như người trở thành kiếm nô của ta, ta có thể dạy cho người Kiếm đạo cường đại nhất.

Lúc này, một lão giả mặc áo bào trắng xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, trên mặt có hai chòm râu nhỏ dài giống như hai thanh kiếm, buông xuống thẳng tắp.

Ông chính là kiếm, kiếm chính là ông.

Thời khắc ông ấy xuất hiện, có cảm giác như thiên địa đã không còn kiếm, chỉ còn chiến kiếm từ ông phát ra.

Lâm Phàm hiểu rõ, những thư tịch cường đại đều có thể mê hoặc lòng người, mà sợ là quyển Kinh Thiên Nhất Kiếm này còn mạnh hơn Phật Ma kinh vạn lần.

Đáng tiếc, đối với Lâm Phàm, những thứ này, không đáng nhắc tới.

-Kiếm của người trở thành kiếm của ta, dù kiếm của người có nổi liền thiên địa, nhưng như vậy thì chưa đủ.

Lâm Phàm khẽ động ngón tay, Vô Vô kiếm ý liền xé gió bay đến, chém vào ông ta.

-Người....

Lão giả áo bào trắng tức giận, nhưng trong nháy mắt lại tỏ vẻ kinh hãi, không chịu nổi một kích liền bị kiếm ý cường đại xuyên qua, chém thành từng mảnh nhỏ.

-Keng, chúc mừng đã xem Kinh Thiên Nhất Kiếm, kinh nghiệm tăng 80000.

Kinh Thiên Nhất Kiếm bị hăn xem hết, tất cả văn tự hóa thành từng đạo kiếm ý, dung nhập vào Động Thiên đạo.

Vù!

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện “Thương Thiên Kiếm” lại có biến hóa, kiếm ý thứ chín sắp hoàn thành.

Hăn lại tiến nhập một trạng thái huyền diệu khó hiểu, tinh thần đạt đến đỉnh phong.

Lâm Phàm nhớ ra, chuyện này hăn là có liên quan đến ký ức của Kiếm đạo.

Pháp lực cuộn cuộn vận chuyển trong cơ thể, mà bên trong Động Thiên, từng đợt kiếm ý dâng lên.

-Ngưng!

Lâm Phàm mở mắt, một luồng kiếm ý chưa bao giờ có từ trong mắt hăn bạo phát, xuyên qua tất cả, giương kích thiên địa.

-Keng! Chúc mừng, đã luyện được Thương Thiên Kiếm kiếm ý tầng thứ chín.

-Không nghĩ tới ta lại có thu hoạch phong phú thế này, xem ra Tàng Thư Các này đúng là bảo địa nha.

Hiện tại, Lâm Phàm đã rõ chỗ quý giá của Tàng Thư Các đối với Vân Tông.

Chỉ cần người có ý chí kiên định, thì chỉ cần xem thư tịch trong này, là có thể giác ngộ.

-Vân Tông tông chủ rốt cuộc vì sao lại để ta tự do xem biển sách này, chẳng lẽ do mình ưu tú quá chăng??

Lâm Phàm không khỏi yy nghĩ.

Hồng Vân tiên tử đã nói, các đệ tử của Vân Tông muốn đến đây đều phải đánh đổi gì đó, thế mà hắn không phải đệ tử Vân Tông nhưng lại có thể không cần phải trả cái giá nào liền có thể tiến vào Tàng Thư Các.

Vậy, trong hồ lô của Tông chủ ngài bán thuốc gì đây?

Lâm Phàm không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ nhiều, tiếp tục con đường học vấn của mình.

Trong Tàng Thư Các, vô số thư tịch đã biết có một sinh linh tiến vào sâu bên trong, hơn nữa, tên này còn rất mạnh.

-Tốc độ này xem ra có chút chậm, cần phải tăng tốc mới được.

Lúc này, Lâm Phàm ngồi khoanh chân trên đất, tư duy tỏa ra, pháp lực hóa thành từng sợi tơ nhỏ, kiểm chế mỗi cuốn sách.

Mà tình huống này làm ông lão thủ sách trong Tàng Thư Các trợn mắt ngoác mồm, ông tin được là tên Nhân tộc này lại dám làm như thế, hắn không muốn sống nữa sao?

Mà những thư tịch cường đại kia thì đang vui mừng, hoan hô vỗ tay a.

-Chúng ta lên, tên này dám làm càn như thế là tự tìm đường chết, chúng ta cho hắn toại nguyện nào anh em.

-Tiến lên nào, thông cho cục hắn nở hoa thôi!

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh cường đại của đám thư tịch gầm thét dữ tợn, đánh vào từng sợi dây pháp lực.

Lão thủ sách chau mày, nếu như xảy ra chuyện xấu, hắn sẽ ra tay, trấn áp những sách linh không an phận này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 569: Liên Tục Tăng Lên!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Theo từng dây pháp lực của Lâm Phàm, những sách linh cường đại từ bốn phương tám hướng cùng nhau tiến lên, khí tức cường hãn tràn ngập bên trong Động Thiên của hắn.

-Sinh linh, hãy thuần phục ta, đảm bảo người sẽ trở thành vô địch trên thế gian này.

-Đem thân thể của người giao cho ta đi!

-Thật là một thân thể cường hãn, nếu như nuốt được người thì ta có thể thoát khỏi thư tịch này, có một thân thể hoàn chỉnh rồi.

Đối với những sách linh mà nói, thân thể của Lâm Phàm như miếng thịt béo, ai cũng muốn chiếm hữu.

Cùng lúc đó, một đạo Hắc Quang phóng lên, một ông lão mặc áo màu đen mang theo khí tức u ám, vẫy tay vài cái, vô số sách linh đều bị hủy diệt.

-Sinh linh này là của lão phu, các người ai dám cướp?

Các sách linh may mắn còn sống khác nhìn thấy người này xuất hiện, từng tên đều bị dọa sắc mặt trắng bệch.

-Hắc U Hoàng vạn tuế, sinh linh như vậy cũng chỉ có người mới xứng có được.

-Chúng ta chỉ muốn giúp ngài trông chừng tên sinh linh này mà thôi, không cho hắn chạy trốn.

Trong lòng đám sách linh đều rất phẫn nộ cùng không cam lòng, nhưng trước Hắc U Hoàng cường đại, bọn họ cũng không có biện pháp nào, căn bản là không thể phản đối.

Lâm Phàm ngồi khoanh chân, sắc mặt không đổi, không vì Động Thiên bị vô số sách linh chiếm giữ mà căng thẳng.

Tất cả những điều này, nằm trong phạm vi kiểm soát của hắn.

Chính hắn cũng không ngờ, việc câu dẫn sách linh lại có thể dẫn tới vô số tên cường đại như thế, quả thật không tồi.

-Haha, không nghĩ tới sinh linh này lại mạnh như vậy, vượt qua được Động Thiên lôi kiếp, thành tựu đại đạo, nếu như có được thân thể này, thì rất có ích cho công phu của ta nha, haha.

Hắc U Hoàng cuồng tiếu.

Những sách linh khác cũng chỉ có thể ao ước, ghen tị, sinh linh cường đại như vậy, bọn họ ở trong đây gần ngàn năm nhưng chưa từng gặp qua.

Nhưng bây giờ gặp được thì lại bị Hắc U Hoàng độc chiếm đoạt, một chút căn cũng không chia sẻ cho bọn họ.

Đúng lúc này, Lâm Phàm đột nhiên mở mắt.

-Sách linh các ngươi chẳng lẽ muốn chiếm đoạt cơ thể của ta?

Lâm Phàm nhìn những sách linh đang vây quanh mình.

Những sách linh này có hình dạng khác nhau, khí tức càng không giống, mỗi loại linh hồn đều khác nhau.

Khi đại năng giả viết chữ, ngoại trừ tĩnh tâm ra thì còn phát tiết tâm tình tiêu cực của bản thân vào từng câu chữ, những suy nghĩ tiêu cực cũng từ đó mà tiêu tan.

Do đó, những sách linh này, đều từ những thứ tiêu cực mà hình thành.

-Sinh linh, chỉ cần người giao thân thể ra thì ta sẽ giúp người trở thành một nhân vật đứng đầu đại lục, muốn gió được gió, muốn mưa có mưa.

Hắc U Hoàn lạnh lùng nói.

Lâm Phàm nhìn những sách linh này, sau đó lắc đầu:

-Các người ngoan ngoãn hóa thành tri thức mà dung nhập vào Động Thiên của bản đế đi.

Lâm Phàm nhẹ nâng tay, khẽ chỉ.

Trong chốc lát, Hắc U Hoàn đột nhiên cảm thấy mình bị một luồng sức mạnh phong tỏa, rồi lại bị nguồn sức mạnh này trực tiếp xuyên qua.

-Keng! Chúc mừng, đã xem qua Hắc U Chân Thần, kinh nghiệm tăng 150000.

Những sách linh khác chứng kiến cảnh Hắc U Hoàn trâu bò như thế mà bị tên này làm gỏi trong nháy mắt, từng tên từng tên cũng chỉ có thể gào thét.

-Mọi người chạy mau, chúng ta không phải là đối thủ của hắn đâu!

-Tha mạng a, đại nhân tha mạng, tiểu nhân cũng chỉ đến để xem tư thái hiên ngang, cùng độ đẹp trai vô đối của ngài mà thôi, tuyệt đối không có ác ý.

-Mau rời khỏi nơi này, nếu không toàn quân bị diệt mất.

Lâm Phàm mỉm cười, đứng ngay cửa Động Thiên, muốn rời khỏi đây sao? thế gian làm gì có chuyện tốt vậy chứ.

-Nếu đã tới, vậy thì... ở lại nơi này đi.

Bàn tay Lâm Phàm vỗ một cái, pháp lực ngưng tụ thành năm ngón tay, giống như 5 ngọn núi lớn, vừa dày vừa nặng, không thể chống đỡ.

Ầm!

Ầm!

.....

Một ngón tay khẽ động, hư không không ngừng sụp đổ, mà những sách linh này trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành một dòng sông tri thức thật dài, dung nhập vào Động Thiên đại đạo.

-Keng! chúc mừng đã xem Đạo Táng Đại Pháp, kinh nghiệm tăng 80000.

-Keng! chúc mừng xem Vô Thượng Thiên Ý, kinh nghiệm tăng 100000.

-Keng! chúc mừng đã xem Hoan Hỉ Đại Thiên kinh văn, kinh nghiệm tăng 130000.

.....

Vô số sách linh bị Lâm Phàm làm thịt, cũng là vô số cảm ngộ dung nhập vào Động Thiên đại đạo.

Lâm Phàm cảm nhận rõ sự biến hóa của Động Thiên, loại biến hóa mà trước đây hẳn có mơ cũng chưa từng thấy.

Nếu như trước kia, Động Thiên đại đạo là tên mù chữ, nhưng với nỗ lực của Lâm Phàm thì nó đã đọc được đủ loại sách, lượng tri thức ngày càng lớn.

Xuất khẩu thành chương, vung bút như rồng, từng câu từng chữ đều ẩn chứa thông thiên địa lí.

-Nhân tộc này, pháp lực thật cường hãn, có thể hàng phục nhiều sách linh như vậy.

Lão thủ sách vẽ mặt kinh hãi, đối với thủ đoạn của Lâm Phàm, khiếp sợ vạn phần.

Đồng thời, hắn đã hiểu được ý tứ của tông chủ, thiên kiêu Nhân tộc này chính là hi vọng cuối cùng của Đại Thiên thế giới.

Đối với đám thiên kiêu, hắn hiểu rất rõ, nhưng giống như tên này thì chưa từng thấy qua, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Phàm đang đắm chìm trong đại dương tri thức, không ngừng cảm ngộ, không ngừng tiêu hóa.

Hắn biết, lần này là một cơ duyên lớn, có thể tiến vào Tàng Thư Các của Vân Tông chính do mình ăn ở thiện lương đó giờ mới có được đây mà, nên phải tận dụng mới được.

Nếu như lần này mà không quý trọng, chỉ sợ sau này hối hận không kịp.

Giờ khắc này, trong Động Thiên, tri thức như rồng, toàn bộ đều biến thành lực lượng bản nguyên.

Một chữ là một thế giới.

Đại năng giả viết thư tịch đều bao hàm một ít võ đạo cảm ngộ của họ.

Nếu như bản thân hắn có thể lĩnh ngộ thì có thể nâng sức mạnh của mình đạt đến đỉnh cao.

Thời gian trôi như nước chảy, không gì cản nổi.

Lâm Phàm bên trong Động Thiên cảm ngộ không biết trải qua bao lâu, thực lực của hắn vẫn đang tiếp tục tăng lên.

-Thiên kiều như vậy, vạn năm mới gặp một lần a, chỉ trong thời gian ngắn mà có thể thông hiểu hết đạo lý trong mấy cuốn sách này, chuyện này dù nói ra thì cũng không có ai tin tưởng a.

Ông lão kinh ngạc cảm thán.

Sau đó, hắn báo chuyện này với tông chủ.

Vân Tông tông chủ nghe chuyện thế cũng kinh hãi biến sắc, sau đó lại cười nhạt một tiếng, hắn cho rằng mình đã làm đúng.

Đối với hắn, Lâm Phàm chính là hi vọng.

Loại thiên kiều này, nếu trưởng thành, chắc chắn sẽ vô địch thiên hạ, không có đối thủ.

Trong Động Thiên, hoa thơm chim hót, đất nở sen vàng, Thiên Âm quần quanh, vô số cảm ngộ cùng chí lý thần linh trôi nổi trong hư không, miệng nói kinh văn, thiên hoa lạc trụ, cảnh sắc kì dị.

Thượng Cổ Đại Yêu, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, Long Huyền, Tịch Quang đang tiến nhập trạng thái cảm ngộ.

Động Thiên không ngừng tăng cường, thực lực của bọn họ cũng sắp tăng đến giới hạn.

Tàng Thư Các có vô số thư tịch, một phần trong đó, Lâm Phàm đều xem qua, sức mạnh này tựa như là Hồng Thủy Cự Long, chạy tới chạy lui không ngừng.

-Ngừng! Đại đao phương pháp.

Tiếp đó, Lâm Phàm mở to hai mắt, một đạo khí tức xuyên thấu phóng ra, mà khí tức của Lâm Phàm cũng không ngừng tăng lên.

Động Thiên đại đạo không ngừng ngừng tụ, lúc này, Động Thiên đã đạt được hoàn mỹ.

-Keng! chúc mừng thăng cấp.

-Keng! tu vi Thần Thiên Vị đạt đến cảnh giới Bất Tử tăng bốn!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 570: Bộ Lâm Phàm Ta, Dễ Bắt Nạt Lắm Sao?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bên trong Tàng Thư Các, Lâm Phàm khẽ mở mắt, kim quang lấp lóe, xuyên thấu thiên địa.

Khí tức dâng trào, tạo cho người khác một cảm giác không thể chống đối, Lâm Phàm cảm thấy tia biến hóa này chính là do Động Thiên đang đạt đến sự hoàn mỹ.

-Trấn áp những sách linh này không ngờ lại có thể khiến mình tiến hóa nhanh như vậy.

Lâm Phàm cười lớn, hưng phấn cực kì.

Đến giờ, hắn không đếm mình rốt cục đã trấn áp được bao nhiêu sách linh, nhưng có lẽ rất nhiều, vì trong lúc hắn bận trấn áp sách linh thì hệ thống cứ liên tục thông báo, kinh nghiệm thì không ngừng tăng lên.

Bất quá, thời điểm hắn tiến vào Thần Thiên Vị cảnh giới Bất Tử tầng bốn, hắn phát hiện cơ thể mình có biến hóa không nhỏ.

Huyết Hải Ma Công cùng Vĩnh Hằng Thần Khu đều phát sinh biến hóa.

Thân thể bất diệt, thần thức bất diệt.

Mỗi một khối thịt trong cơ thể đều tràn đầy vô thượng pháp lực, mệnh môn vô tận.

Lão thủ sách cảm nhận khí tức Lâm Phàm đã thay đổi, so với trước đây càng cường đại hơn, sắc mặt càng thêm kinh hãi.

Ông không nghĩ tới, tên này đọc sách thôi mà có thể tăng tu vi.

Chuyện như vậy, ông sống đến chừng tuổi này rồi mà vẫn chưa từng nghe qua chứ đừng nói gì nhìn thấy.

Nhưng ông lại không biết, Lâm Phàm chỉ cần trấn áp những sách linh là có được kinh nghiệm.

Ở đây, có lượng lớn các loại thư tịch, cũng có vô số sách linh để Lâm Phàm trấn áp, kinh nghiệm tự nhiên vô cùng phong phú, nâng cao tu vi chỉ là chuyện nhỏ.

Bây giờ Tàng Thư Các đối với Lâm Phàm mà nói, đã không còn tác dụng gì. Nên hắn cất bước rời đi, đến khi nhìn lại thì hắn đã đi đến cửa từ bao giờ.

-Đa tạ đã chăm sóc!

Lúc rời đi, Lâm Phàm không quên xoay người lại chấp tay hướng về hư không.

Lão thủ sách một lần nữa giật mình.

-Không ngờ hắn lại phát hiện ra mình, đúng là không thể tin được.

.....

-Không biết mình đã ở Tàng Thư Các bao lâu rồi?

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, trong lòng nghi hoặc.

Nhưng thời điểm hắn trở về gian phòng mình, thì mặt hoàn toàn biến sắc.

Nhìn tình cảnh trước mắt, đúng là thương tâm mà, phòng ốc đẹp đẽ, nguyên vẹn của hắn trước kia đâu không thấy, mà thay vào đó là một đống phế tích.

Lâm Phàm phát hiện ra các đệ tử đi ngang qua chỉ tỏ mình mà bàn tán.

-Hắn chính là Lâm Phàm, sao hắn lại biến mất trong thời gian lâu như vậy?

-Phương sư huynh mỗi ngày đều đến, mỗi lần đều đứng nhìn đống phế tích kia mà tức giận mắng chửi một lát.

-Ta thấy hắn sợ nên mới trốn lâu như vậy á.

.....

Lâm Phàm nghe được đoạn đối thoại của các đệ tử này, sắc mặt khẽ thay đổi.

Nơi ở mình trở thành thế này, nhất định do Phương Vĩ Phong làm.

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm thấy vô cùng tức giận, hắn cảm thấy tính tình của mình đã quá tốt rồi.

Chưa bao giờ có người nào trước mặt hắn làm càn nhiều lần như vậy.

Năm lần bảy lượt khiêu khích, lẽ ra phải chém chết ngay từ đầu.

Trên người Lâm Phàm dần hiện lên một cỗ sát ý.

-Lâm huynh, cuối cùng người cũng đã ra ngoài.

Lúc này, Thiên Vân xuất hiện từ đằng xa, khi thấy thân ảnh của Lâm Phàm, hắn lập tức tiến đến.

Hắn biết Phàm đã vào Tàng Thư Các, chỉ là không ngờ lại ở đó lâu như vậy.

Lâm Phàm có chút không vui nên ngữ khí có phần buồn bực:

-Thiên Vân huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thiên Vân nghe hỏi, sắc mặt có chút lúng túng, nhưng vẫn nói thật:

-Lâm huynh, sau khi người vào Tàng Thư Các thì Phương Vĩ Phong dẫn Đại sư huynh đến báo thù, Đại sư huynh không chờ người được nên liền phá hủy nơi đây.

Nghe xong, Lâm Phàm cười lạnh một tiếng:

-Xem ra bọn họ nghĩ rằng Lâm Phàm ta dễ bị bắt nạt a.

-Lâm huynh, người không nên vọng động.

Thiên Vân thấy sắc mặt Lâm Phàm âm trầm đáng sợ, thì sắc mặt hắn cũng biến theo.

Lâm Phàm phất tay áo, không muốn nói nhiều:

-Tên Đại sư huynh kia ở nơi nào? Ta hi vọng người có thể nói cho ta biết.

Thiên Vân thấy Lâm Phàm nhất định muốn đi tìm Đại sư huynh báo thù, nhưng thực lực của Đại sư huynh rất mạnh, còn Lâm Phàm thì hắn không tin tưởng lắm.

Thậm chí, nếu hai phân cao thấp thì hắn nghĩ Lâm Phàm sẽ không mạnh bằng sư huynh.

-Lâm huynh, chuyện này....

Thiên Vân vốn định nói thêm điều gì nhưng bị Lâm Phàm cắt ngang:

-Nói cho ta biết, Đại sư huynh kia đang ở nơi nào?

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, bản thân bị bắt nạt mà không hay biết, ra ngoài lâu rồi không về làm người khác nghĩ hẵn kiêu kị, không dám xuất hiện, nếu còn như thế sẽ có nhiều người đến bắt nạt hẵn.

Thế giới rộng lớn như vậy, trước đây chưa ai dám chọc giận hẵn, vậy mà bây giờ lại có người làm càn như thế.

Bỏ qua cho người lần một là xem thường nên không giết người, bỏ qua lần hai cũng là xem thường việc giết người, nhưng đến lần thứ ba thì ta sẽ mặc kệ người khác khinh thường hay chê ta nhỏ nhen, nhất định phải chém chết m người mới được.

-Ngọn núi kia, đó là nơi ở của Đại sư huynh.

Thiên Vân bị sát khí trên người của Lâm Phàm dọa té đái, chỉ về hướng một ngọn núi.

-Hừ, dám bắt nạt ta, không lẽ coi ta là quả hồng mềm cho các người muốn làm gì thì làm sao.

Lâm Phàm không nói gì thêm, lập tức bay lên, hướng về ngọn núi kia.

-Lâm huynh...

Giờ khắc này, Thiên Vân vô cùng hoảng hốt, nên hẵn không chút do dự mà chạy đi tìm Hồng Vân sư muội cùng Vân Hà trưởng lão.

Chuyện này nhất định phải ngăn cản, vạn lần cũng không để bất cứ chuyện gì xảy ra a.

.....

-Mẹ nó, dám cấu vật các người thật cho rằng tiểu gia ta dễ bắt nạt sao, thừa dịp ta không có nhà lại phá hủy phòng của ta, hôm nay tiểu gia

liền giúp cho các người hiểu rõ, người nào nên chọc, người nào không thể đụng, đúng là bọn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa thấy dzú sê chưa hết hồn mà.

Lâm Phàm nổi giận, không kiềm chế được.

Coi như sau khi chém chết đám cầu vật này mà bị Vân Tông truy sát thì hãn cũng không hối hận.

Tiểu gia ta hành tẩu giang hồ bao lâu, loại người nào mà chưa gặp qua, dù tu vi có cao thì sao chứ, ta hôm nay muốn vượt cấp đánh quái đây.

Lâm Phàm bay đến ngọn núi của Liễu Ngân, mọi người đều nhìn thấy.

Đối với các đệ tử thì đây là lớn a. Vì vậy, thông tin này được truyền đi rất nhanh.

Đệ tử Vân Tông đều biết, Đại sư huynh đã phá phòng của Lâm Phàm, hiện tại thì hãn đã ra khỏi Tàng Thư Các và đang hướng đến chỗ của Đại sư huynh.

Một truyền mười, mười truyền trăm, cuối cùng thì toàn bộ Vân Tông đều biết chuyện này.

-Nhân tộc kia đi tìm Liễu Ngân, mau qua xem xem có chuyện gì xảy ra a.

-Liễu Ngân tự cho thực lực bản thân cao cường, không hề nể mặt ai, chỉ là không biết hãn đối với tên Nhân tộc này sẽ như thế nào.

Những đệ tử luôn cạnh tranh cùng Liễu Ngân lập tức bàn tán.

Chuyện như vậy, bọn họ rất muốn xem, tốt nhất là đánh cho lường bại câu thương.

Theo cái nhìn của bọn họ, tên Nhân tộc đang gặp nguy hiểm trùng trùng, dù sao bên cạnh Liễu Ngân có rất nhiều cao thủ.

Mà cù có chuyện gì xảy ra, bọn họ vẫn rất háo hức đi xem náo nhiệt
a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 571: Vô Cùng Bá Đạo

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Ngọn núi mà tên Đại sư huynh đang tọa lạc có tên là Kinh Thiên Phong, ngụ ý đỉnh thiên lập địa, chí cao vô thượng, được trời cao chăm sóc.

Giờ khắc này có một người xuất hiện ở đó.

-Hừ, Đại sư huynh sao? Người đã phá hủy của một căn phòng của ta, ta đây liền hủy đi ngọn núi của người.

Trong mắt Lâm Phàm lóe tia hung ác.

Khinh người quá đáng, thật sự là khinh người quá đáng mà.

Kinh Thiên Phong luôn được bày một đại trận hộ sơn để bảo vệ, người bình thường nếu như không được người bên trong cho phép thì tuyệt đối không thể vào.

Hơn nữa, đại trận rất cường hãn, thực lực như Thần Thiên Vị cảnh giới Linh Vực tầng hai cũng khó có thể phá được nó.

-Ta phá.

Lâm Phàm vỗ ra một chưởng, tức thì đại trận hộ sơn lung lay rồi sụp đổ.

Ngọn núi bên trong lập tức lộ ra ngoài.

Các đệ tử đều cảm nhận được sự chấn động kinh thiên động địa này.

-Nhân tộc đã ra tay rồi.

-Đại trận hộ sơn của Kinh Thiên Phong thế mà đã bị phá.

-Mịa nó, tên này cũng quá tàn bạo đi, thế mà dám ra tay thật.

Giờ phút này, các đệ tử của Vân Tông đều kinh hãi, sau đó không nghĩ nhiều mà chạy nhanh đến Kinh Thiên Phong. Đối với bọn họ, màn trình diễn tiếp theo mới hấp dẫn.

Tên Nhân Tộc này cũng gan quá, đến cả Đại sư huynh cũng dám chọc.

Lúc này, các đệ tử bên trong Kinh Thiên Phong đều biến sắc, bọn họ nhìn thấy một người dùng sức mạnh tuyệt đối phá vỡ đại trận hộ sơn.

Bọn họ nghĩ, thì đối phương trắng trợn khiêu khích uy nghiêm của mình, chuyện này sao có thể nhịn được.

-Là kẻ nào dám đến Kinh Thiên Phong làm càn?

Một tên đệ tử tức giận bước ra, quát lớn.

-Liễu Ngân, Phương Vĩ Phong, lăn ra đây cho lão tử.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, giống như Thiên Long gào thét, sóng âm nổ tung trong hư không.

Một số đệ tử có tu vi thấp của Kinh Thiên Phong lập tức biến sắc, miệng phun máu tươi, không thể chịu được áp lực này.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng trên bầu trời, cao cao tại thượng nhìn xuống Kinh Thiên Phong.

-Hừ, vàng son lộng lầy? Đúng là biết hưởng thụ.

Lâm Phàm mĩa mai.

Một đám người trong Kinh Thiên Phong vọt ra, mỗi người đều cảnh giác nhìn Lâm Phàm:

-Người là ai?

Bọn họ không nghĩ ra, rốt cuộc là tên nào gan lớn như vậy, dám đến Kinh Thiên Phong làm càn.

-Đem tên chó má mà các người gọi là Đại sư huynh gọi ra đây.

Lâm Phàm quát lên, như muốn bạo phát.

-Người là ai? Đại sư huynh không phải người mà người có thể tùy tiện gặp.

-Hừ, vậy ta liền phá hủy Kinh Thiên Phong của hã, thử xem hã có ra hay không.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, vừa dứt lời liền trực tiếp động thủ.

Một tay giơ lên, đánh tới đám đệ tử.

Dưới lòng bàn tay, khí thế mãnh liệt, không ai có thể chống đỡ, đặc biệt là sau khi Lâm Phàm đến Thần Thiên Vị cảnh giới tầng thứ tư, tu vi lại càng cường hãn, những đệ tử này không phải là đối thủ của hã.

Phốc phốc!

Đám đệ tử bên dưới, từng người, từng người một chịu không nổi mà phun máu, vẻ mặt hoảng sợ, người này, không ngờ là lại mạnh như vậy.

Hiện tại, Đại sư huynh đã dẫn theo một số đệ tử vào bí cảnh của tông môn.

-Tặc tử, Đại sư huynh không có ở đây, nếu người dám tiếp tục càn rỡ, chờ Đại sư huynh trở về sẽ cho người trả giá, người hãy chờ coi!

Đệ tử Kinh Thiên Phong hét lên giận dữ, tên này thật sự quá càn rỡ.

Lâm Phàm nhìn đám cắt tóc này, hừ lạnh một tiếng:

-Các người thật sự rất phiền, không ở đây cũng tốt, lão tử phá ngọn núi của hắc rồi chờ hắc về.

Khí tức của Lâm Phàm dâng trào, một cước đá ra, trong chớp mắt, khắp nơi đều xuất hiện thân ảnh của hắc, Chân Ảnh Hủy Diệt Chi Cước trong nháy mắt bạo phát.

Những đệ tử bên dưới nhìn thấy một màn này, sắc mặt đại biến, muốn chống lại nhưng đã bị trúng chiêu trước đó, nên bọn họ không cách nào đánh trả lại được.

A!

Trong chốc lát, từng tiếng kêu thâu trời vang lên.

Đối với đệ tử Kinh Thiên Phong mà nói, một cước này thật sự quá độc ác, bọn họ cảm thấy như đang bị những nỗi đau khổ lớn nhất trên thế gian này dày vò.

Trùng trùng điệp điệp ưu thương, bọn họ mất đi hi vọng về tương lai.

Từng tên một đều nằm đũng quần, không tự chủ nằm trên mặt đất, rên la đau đớn, thật là nhục trứng vô tận a.

Sắc mặt bọn họ từ đỏ chuyển sang trắng, từng hạt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn dài.

Bọn họ cảm thấy nhìn Lâm Phàm nhưng chớp mắt liền bị cảm giác đau đớn thay thế, nhục nhối lắm hic hic.

Các đệ tử đến vây xem đều tròn mắt há mồm khi nhìn thấy cảnh này.

Bọn họ không nghĩ tới tên Nhân tộc này nói là động thủ liền.

Hơn nữa, trong nháy mắt, hấn lại trấn áp được toàn bộ đệ tử trong Kinh Thiên Phong, làm họ mất đi sức chiến đấu, thực lực này, không phải dạng vừa đâu mà là dạng rộng nha.

-Đúng rồi, Liễu Ngân sư huynh mang mọi người đến bí cảnh, tạm thời sẽ không về đâu.

-Nếu Đại sư huynh trở về mà nhìn thấy tình cảnh trước mắt, sẽ tức điên lên mà thôi, tên Nhân tộc kia nhất định sẽ có kết cục bi thảm.

-Ồ, chuyện lớn như vậy rồi mà tông chủ cùng các trưởng lão vẫn chưa xuất hiện sao?

-Không biết, chúng ta chỉ nên xem thôi, tuyệt đối không được nhúng tay vào, chuyện này chưa đến phiên chúng ta can thiệp.

.....

-Hừ, đúng là xa xỉ, thật biết hưởng thụ, các sinh linh của Đại Thiên thế giới chịu đủ mọi chèn ép của Cổ tộc, mà các người lại ở đây nhàn nhã tự tại, chỉ biết bắt nạt đồng bào.

-Năm lần bảy lượt khiêu khích ta, nể mặt mọi người ta tha cho các người một mạng, nhưng các người lại không biết tốt xấu, chẳng lẽ các người cho rằng Lâm Phàm ta dễ ức hiếp?

Lâm Phàm tức giận vô cùng, mắng:

-Tháo dỡ căn phòng của ta, vậy ta liền hủy đi ngọn núi của người.

Lâm Phàm đang muốn lập uy, để cho mọi người biết được kết cục của việc khiêu khích hấn là như thế nào.

-Các người mau nhìn xem, tên này còn muốn làm gì?

Đám đệ tử xem náo nhiệt nhìn động tác của Lâm Phàm, từng tên dần biến sắc, mặt lộ vẻ không dám tin nhìn nhau.

Lâm Phàm một chương vỗ ra, chụp vào cái cung điện kia, pháp lực dâng trào, trực tiếp tóm cung điện vào tay.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Rừng núi rung chuyển, đại điện cắm sâu vào lòng đất bị Lâm Phàm kéo ra, nằm trong tay.

-Luyện hóa!

Một cái đại điện to lớn lập tức biến mất trước mặt mọi người, mà “Thiên Địa Dung Lô” cũng mở ra, bắt đầu luyện hóa cung điện này.

-Keng, chúc mừng đã luyện chế ra đồng nát.

-Hừ, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, vậy mà bên trong chỉ là rác rưởi.

Lâm Phàm trực tiếp đem đồng đồng nát ném ra ngoài.

Một đồng đồng nát lớn từ trên trời rơi xuống chỗ vừa rồi còn là một cung điện nguy nga.

Thời khắc này, mọi người đều trợn tròn mắt.

-Hắn thật sự đã phá hủy đại điện của Đại sư huynh.

-Khủng bố, thật sự là quá kinh khủng.

-Nếu Đại sư huynh trở về thấy cảnh này thì không biết sẽ có phản ứng như thế nào.

-Xong đời, xem ra lần này là người chết ta sống rồi.

.....

Các đệ tử của Kinh Thiên Phong nhìn đồng đồng nát to lớn trước mắt cũng chỉ có thể gào thét mà không làm được gì, bởi vì bọn họ còn nhớ cảm giác trứng nứt là như thế nào a.

-Thời điểm hiện tại, Cổ tộc đang hoành hành, tàn sát bừa bãi sinh linh của các chủng tộc trên Đại Thiên thế giới, các người còn muốn những đồ vật vàng son lộng lẫy này làm gì, hôm nay Lâm Phàm ta sẽ hủy diệt hoàn toàn Kinh Thiên Phong.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, khí thế bá đạo, oai phong ngập trời, khi tất cả mọi người cảm nhận được luồng hơi thở này, không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được, bên trong sự uy nghiêm, bá đạo này còn bao hàm lửa giận vô cùng lớn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 572: Tiểu Phàm Tử Vừa Thô Bạo Lại Vừa Vênh Váo!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Tông chủ, không ngăn cản ư?

Phía trên cao, Mộng Hằng Thiên nhìn tông chủ, hỏi.

Vân Tông tông chủ nhìn những chuyện đang xảy ra, chỉ hờ hững không nói gì, lắc đầu:

-Không cần, ai cũng không nên ra tay.

Mộng Hằng Thiên dẫn đo nói.

Hắn cũng không lo cho bọn Liễu Ngân, vì tu vi của hắn họ rõ như ban ngày, đúng là vị Nhân tộc cường hãn thật đó nhưng nếu so sánh với Liễu Ngân thì cách biệt không ít a.

-Người nhìn, hắn là hi vọng của các chủng tộc, có ý chí tiến lên, không ai có thể ngăn cản, mà mạch chuyện có thể thay đổi vì diệu, mà hắn lại là niềm hi vọng nên sẽ có điểm hơn người, không thể chết hay bị đánh bại dễ dàng đâu.

Vân Tông tông chủ sau một thoáng trầm ngâm, nói.

-Tông chủ, chẳng lẽ người....

Mộng Hằng Thiên kinh ngạc nhìn về tông chủ, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Vân Tông tông chủ chỉ lắc đầu yếu ớt:

-Mộng Hằng Thiên, người có tin là ta và người liên thủ cũng không thể giết hãn mà hãn còn có thể chạy thoát không? Thậm chí là ngày hôm sau ta và người sẽ phải chết trong tay người này?

-Tông chủ, sao có chuyện đó được? Tuy hãn vô cùng cường hãn nhưng khi ta và người liên thủ thì có thể giết hãn như giết một con gà a.

Mộng Hằng Thiên không tin, chuyện này sao có khả năng xảy ra được.

Hãn biết tu vi của tông chủ, cho dù có là Quân Vương của Cổ Tộc thì cũng không phải là đối thủ của người, vậy mà một tên Nhân tộc chưa trưởng thành lại có khả năng từ trong tay người chạy trốn, càng khỏi nói đến việc 2 người họ cùng liên thủ?

-Được rồi, xem đi rồi người sẽ hiểu.

Giờ khắc này, hiện trường lại xôn xao một trận.

-Các người nhìn xem, tên Nhân tộc kia muốn hủy kho binh khí của Đại sư huynh kia.

Lâm Phàm đã nói sẽ hủy diệt Kinh Thiên Phong thì chắc chắn không để nơi này lưu lại một tòa kiến trúc nào.

Xòe tay ra, nắm bắt mọi thứ, không gì có thể chống đỡ.

Ầm ầm!

Bên cạnh đại điện có một tòa kiến trúc, nơi đó được bảo vệ bởi một trận pháp vô cùng mạnh mẽ, vậy mà dưới sự tấn công của Lâm Phàm,

trong nháy mắt, thì cả trận pháp và tòa kiến trúc đó đều không thể sức chống đỡ, ngay lập tức sụp đổ.

-Đây chính là kho binh khí của Đại sư huynh a, bên trong có số binh khí nhiều không đếm xuể, thậm chí là có Đạo khí.

-Nhân tộc này, thật sự muốn chết, nếu như Đại sư huynh trở về biết kho binh khí bị phá, không tức điên mới lạ.

.....

Lâm Phàm không nghĩ tới kho binh khí này lại có không ít linh khí nha, tận mấy trăm món, xem ra tên Đại sư huynh này khá giàu có a.

Bất quá, ngẫm lại cũng đúng, Vân Tông hàng phục được một vài Luyện khí sư của Cổ Tộc, cho bọn họ ngày đêm luyện khí không ngừng.

Tuy rằng tỉ lệ thành công không cao nhưng luôn có thể chế ra được linh khí.

Mà Liễu Ngân, thân là Đại sư huynh, đương nhiên sẽ không thiếu món nào.

Bất quá, Lâm Phàm làm vừa ý chính là, trong kho này có một Đạo khí hạ phẩm.

Tuy chỉ là một món hạ phẩm nhưng theo như lão già kia nói, nhiều người đến linh khí còn không có chứ đừng nói đến Đạo khí.

-Hừ, đã như vậy, ta nuốt hết toàn bộ xem thế nào.

Tay Lâm Phàm khẽ động, bóp nát tòa kiến trúc này, cùng lúc đó Linh khí và Đạo khí bay đầy trời, tản ra từng trận thần quang.

Các đệ tử vây xem nhìn thấy tình huống này, trong mắt xuất hiện tia tham lam.

Nhưng bọn họ biết nơi này đang có chuyện gì, hơn nữa bọn họ còn biết được, sau khi Đại sư huynh trở về, nhất định sẽ có chuyện xảy ra, mọi chuyện sẽ thay đổi hoàn toàn.

-Nuốt!

Lâm Phàm mở miệng hô lớn, dòng khí xoay chuyển, từng cái Linh khí cùng Đạo khí lập tức bay đến Lâm Phàm, chạm vào Động Thiên của hắn.

Ầm! Ầm!

Thời điểm hai bên chạm nhau, những Linh khí này lập tức nổ tung, hóa thành sức mạnh tinh khiết dung nhập vào Động Thiên.

Thượng Cổ Đại Yêu vô hưng phấn, lập tức há mồm, tiến hành cắn nuốt.

Những đệ tử của Kinh Thiên Phong đang bưng đống quần nhìn tình cảnh đó như đứt từng khúc ruột, bọn họ không nghĩ tên này có thể càn rỡ đến mức phá luôn kho binh khí quý như vậy.

Sau này, bọn họ rời khỏi Kinh Thiên Phong mà không có những Linh khí này thì làm sao sống nổi.

.....

Lúc này, đầu đó trong bí cảnh của tông môn.

-Đại sư huynh uy vũ, tiểu nghiệt súc này bị Đại sư huynh vỗ một phát chết tươi.

Có Phương Vĩ Phong, thiên hạ đệ nhất nịnh hót theo cùng, làm tên Liễu Ngân hay tự yy lúc nào cũng thấy thoải mái, được vỗ mông ngựa cũng không tệ.

Vì Liễu Ngân thích nghe tên này nịnh nên đi bí cảnh lần này đã dẫn hần theo.

Có lúc Liễu Ngân đưa các sư đệ người nào làm hần vui vẻ, tạo thành một đoàn đội tiến vào bí cảnh, giúp bọn họ tăng kinh nghiệm bằng cách đánh boss, giết quái.

Mà những thứ này đối với hần mà nói, đã không còn tác dụng.

Nhưng đối với những đệ tử này thì đây là một bảo tàng, có thể được theo hần vào đã là một chuyện vô cùng may mắn.

Phương Vĩ Phong đang cực kì hưng phấn, theo Đại sư huynh thì hần được lợi rất nhiều, nếu như một mình tiến vào thì không biết bao giờ mới ra, còn theo đuôi sư huynh, hần không cần bỏ ra bao nhiêu sức, mà lại rất an toàn.

Loại hưởng thụ này, đi đâu mới có thể có được a.

-Ân, các đệ cố gắng theo ta, ta sẽ không bạc đãi ai đâu.

Liễu Ngân lạnh nhạt nói.

Bí cảnh rất nguy hiểm, nhưng theo Liễu Ngân thì những thứ này dễ như ăn cháo, chỉ cần giơ tay lên là có thể giải quyết, căn bản là không có bất kì khó khăn gì.

-Đại sư huynh, Phương Vĩ Phong ta đồng ý theo người cả đời.

Phương Vĩ Phong vô cùng hưng phấn nói.

-Chúng ta cũng vậy.

-Có Đại sư huynh ở đây, thì những bí cảnh như thế này còn không phải là hoa viên của chúng ta, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi hay sao sao, không còn khó khăn như trước đây nữa rồi.

Mấy người theo sau Liễu Ngân đều nói.

Đối với bọn họ, cuộc sống như thế thật sướng khoái.

Có Đại sư huynh mở đường, số lượng bảo vật của họ sẽ ngày càng nhiều.

.....

Chuyện như vậy, Vân Tông tông chủ đã sớm biết nhưng cũng không nói gì.

Đối với hắn, một số đệ tử không trải qua hiểm cảnh thì không thể trưởng thành, sau này, nếu gặp phải Cổ Tộc, không khác gì như hiệp sĩ giấy hay anh hùng rơm.

Đáng tiếc là chuyện này đã thành phong tục, bây giờ có muốn ngăn chặn cũng đã muộn.

Vừa lúc đó, tâm thần Liễu Ngân đột nhiên chấn động, sắc mặt đại biến, vẻ mặt hắn vẫn đang lạnh nhạt bỗng dung tức giận như muốn phun lửa.

-Đồ hỗn trướng, ta mà không giết ngươi thì không làm người.

Trong chớp mắt, Liễu Ngân đã thay đổi hoàn toàn, đám Phương Vĩ Phong đang nghi hoặc, không biết có chuyện gì lại làm Đại sư huynh giận dữ như vậy.

Phương Vĩ Phong vội vàng hỏi:

-Đại sư huynh, làm sao vậy?

-Tất cả theo ta trở về!

Liễu Ngân vung ống tay áo, trực tiếp đem đám người Phương Vĩ Phong mất tại chỗ.

-Nhân tộc ghê tởm, dám hủy Kinh Thiên Phong của ta, cho dù ngươi là khách quý của Vân Hà trưởng lão thì ta cũng phải giết ngươi.

Trong khoảnh khắc Đạo khí bị hủy thì Liễu Ngân đã rõ mọi chuyện.

Nghĩ đến việc chính mình khổ sở thu thập một kho binh khí lại bị cái tên vô liêm sỉ kia phá hủy, trong lòng ngập tràn lửa giận.

Không giết được người này, hăn thề không bỏ qua.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 573: Đại Sư Huynh Trở Về!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

-Nếu Đại sư huynh về mà thấy cảnh này thì không biết sẽ thế nào?

-Còn hỏi thế nào? Nhất định là liều mạng với tên đó rồi, dù sao đây cũng là do Đại sư huynh cực khổ tích góp mới có được, nhưng chưa đầy nửa ngày lại tanh bành thế này, Đại sư huynh còn nói năng nhỏ nhẹ nữa thì đúng là gặp quỷ rồi.

-Chuyện lớn thế này, mà không thấy tông chủ hay trưởng lão ra mặt nhỉ?

Giờ khắc này, các đệ tử đang trợn mắt nhìn Kinh Thiên Phong thành một đồng phế tích của.

Hơn nữa, bọn họ đang suy nghĩ tại sao chuyện phát sinh lớn như vậy rồi mà các trưởng lão cùng tông chủ vẫn chưa xuất hiện.

Chẳng lẽ họ không hay biết gì?

Không phải nha, khi đại diện bị nhỏ lên, động tĩnh đâu có nhỏ, phải gọi là kinh thiên động địa mới đúng, nếu như không điếc thì đều có thể nghe được.

Hiện tại Vân Tông tông chủ cùng Mộng Hằng Thiên đang ẩn giấu khí tức, đứng trên không nhìn xuống.

Còn về một số trưởng lão khác, họ không nghĩ sẽ ra mặt, bởi vì lời nói của tông chủ, cho nên, bọn họ chỉ đứng ở ngoài xem náo sự thôi.

Bọn họ không hiểu sao tông chủ lại để một người ngoài vào Vân Tông càn rỡ như vậy, nhưng nếu ngấm lại thì hiểu được tâm ý của người.

.....

Lâm Phàm nhìn đồng phế tích mình tạo ra, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Lửa giận trong lòng đã tan biến không còn.

Người phá hủy một gian nhà của tiểu gia ta, vậy thì đừng trách ta làm như thế, dám so độ chịu chơi với ca, người xách dép chạy theo còn không kịp.

Các đệ tử của Kinh Thiên Phong chịu đủ mọi hành hạ, giờ khắc này, lại sợ hãi tột độ.

Bọn họ không biết Đại sư huynh trở về thấy cảnh này sẽ làm gì? nhưng chắc chắn sẽ tức điên lên.

Lâm Phàm hạ xuống, đạp lên đất dày, không có ý nghĩ rời đi, mà Lâm Phàm cũng ngờ là, mình gây ra động tĩnh lớn như vậy mà không có một trưởng lão nào đứng ra ngăn cản hẳn, chẳng lẽ lỗi tại bọn họ không dùng được nữa rồi?

Bất quá chuyện này cũng tốt, không có ai ngăn cản, hẳn có thể điên cuồng một lần.

Hồng Vân tiên tử cùng Vân Hà trưởng lão đã đến.

Bọn họ ở xa vẫn có thể cảm nhận được sự rung động của Kinh Thiên Phong, sắc mặt của mỗi người đều đặc sắc, đây là có chuyện gì, trận pháp hộ sơn bị phá rồi.

Bọn họ bắt tính cách của Liễu Ngân, có thù tất báo, không chết không thôi.

-Thiên Vân, sao ngươi lại không ngăn hẳn?

Vân Hà trưởng lão khiển trách.

-Ta....

Thiên Vân không biết nói gì hơn, ngăn hẳn? Lấy cái gì mà cản, Thiên Vân cũng không dám cãi lại, yên lặng mà chịu trận.

Những đệ tử xung quanh nhìn thấy Vân Hà trưởng lão đến, lập tức chủ động chừa ra một con đường.

-Vân Hà trưởng lão đến rồi, nhưng đã vô ích, Đại sư huynh nổi cơn thì có trời xuống mới ngăn được.

-Đúng đấy, ông ấy mặc dù là trưởng lão, nhưng địa vị so với Đại sư huynh vẫn cách biệt không ít, nếu Đại sư huynh không cạnh tranh vị trí tông chủ thì đã làm trưởng lão, địa vị có thể còn cao hơn ông ta rất nhiều.

-Hong Vân sư tỉ vẫn đẹp như ngày nào, xem ra chỉ có Đại sư huynh mới xứng.

-Đã lúc này rồi mà ngươi còn đề cập đến Hồng Vân sư tỉ, lát nữa Đại sư huynh trở về, xem ngươi còn dám nhắc đến hay không.

.....

Giờ khắc này, Lâm Phàm bình tĩnh đứng trước đồng phế tích, tay vỗ nhẹ bụi trên quần áo, nhìn đám người Hồng Vân tiên tử lộ, cười nhạt.

-Các người đã đến.

Lâm Phàm không để chuyện này trong lòng, hôm nay hẳn phải ở nơi đây chờ tên Đại sư huynh gì đó trở về, sau đó đánh tên đó thành đầu heo, đến cả cha mẹ hẳn cũng nhìn không ra.

Lâm Phàm hồ hững là thế, nhưng đám người Vân Hà trưởng lão lại không bình tĩnh được.

Vân Hà trưởng lão không biết nên nói gì:

-Lâm Phàm, người gây chuyện lớn rồi.

Giờ mà hẳn biết Lâm Phàm đang đợi Liễu Ngân trở về thì sẽ xỉu vì sốc mất, lúc đó, đại chiến là không thể tránh.

Khi ấy, ngoại trừ tông chủ ra thì không còn ai có thể ngăn cản được nữa.

Thiên Vân ngây ngốc nhìn tình huống chung quanh, vẻ mặt kinh nghi bất định không biết chuyện đang xảy ra, nhìn qua rất buồn cười.

Toàn bộ Kinh Thiên Phong, không còn nơi nào nguyên vẹn, toàn bộ đều biến thành phế tích.

Nếu như Vân Hà trưởng lão không ở đây thì Thiên Vân sẽ lập tức giơ ngón cái lên mà khen Lâm Phàm một, quá là ngu bực nha.

-Vân Hà trưởng lão, chuyện này tính là đại sự gì, hẳn phá hủy phòng của ta, thì ta hủy ngọn núi của hẳn, công bằng mà.

Lâm Phàm cười nói.

-Đi, đi theo ta.

Vân Hà trưởng lão kéo Lâm Phàm ra ngoài.

Lâm Phàm nhìn sắc mặt tái nhợt của ông ta, khẽ cười hỏi:

-Làm cái gì vậy?

Xem ra, Vân Hà trưởng lão bị dọa đến ngu người rồi.

-Ta đưa người ra khỏi Vân Tông, tuyệt đối không được quay lại, khi Liễu Ngân trở về ta sẽ ngăn hãm giúp người, có thể chạy xa bao nhiêu thì cứ chạy bấy nhiêu. Người là do ta mời về, nên phải có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho người.

Đây chính là thiên kiêu Nhân tộc a, còn đang trong quá trình trưởng thành, không thể bị chết trẻ được.

Theo tính cách của Liễu Ngân mà nói, nhất định sẽ cùng tiểu tử này liều mạng, mà Vân Hà trưởng lão nhận định tiềm lực của Lâm Phàm rất mạnh, mạnh hơn Liễu Ngân rất nhiều. Nhưng dù sao thì tiềm lực cũng không phải là thực lực.

Nếu như hai người đánh nhau, rất có thể sẽ có người chết.

Hồng Vân tiên tử luôn im lặng này giờ nhẹ giọng nói:

-Vân Hà trưởng lão.

-Làm sao vậy?

Vân Hà trưởng lão nhìn Hồng Vân, sau đó dừng lại một chút, như nhớ ra cái gì đó, cuối cùng tay thả Lâm Phàm ra.

Phát sinh chuyện lớn như vậy, tông chủ đương nhiên biết rõ nhưng này giờ cũng không thấy ông ra mặt ngăn cản.

Như vậy thì có một khả năng, tông chủ hẳn đã chấp nhận chuyện này.

-Xem ra, hẳn gần về rồi.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn phía xa, hẳn đã cảm nhận được khí tức của Liễu Ngân.

Vân Hà cũng quay đầu nhìn.

Chỉ thấy phương xa, bầu trời bị nhiễm đỏ, giống như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Phương Vĩ Phong không biết tại sao Đại sư huynh đột nhiên tức giận như thế.

Chẳng lẽ Cổ Tộc đánh vào Vân Tông? Nhưng chuyện này là không thể mà.

Hắn rất muốn hỏi nhưng lại sợ hãi, nên một câu cũng không dám nói.

Sát khí của Đại sư huynh như một ngọn núi lửa đang bị dồn nén, ép lên đầu, lên tim bọn họ, sắc mặt của những tên đi theo đều trắng bệch.

-Vô liêm sỉ!

Tốc độ của Liễu Ngân càng ngày càng nhanh, hắn không nghĩ đến lại có người dám gây sự ở Kinh Thiên Phong, tên này chán sống rồi.

Nhưng khi Liễu Ngân nhìn thấy Kinh Thiên Phong từ xa, sắc mặt càng khó coi hơn.

-Sao có thể có như vậy?

Phương Vĩ Phong đã rõ chuyện gì xảy ra, vẻ mặt không dám tin.

Kinh Thiên Phong, vàng son lộng lẫy, bây giờ lại không còn lại thứ gì, chỉ còn một đồng phế tích nằm đó.

Rốt cuộc là cái quái gì đã xảy ra vậy? Tên lớn mật nào dám làm ra loại chuyện này?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 574: Giao Thủ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Là ai? Lại dám phá hủy Kinh Thiên Phong?

Người chưa tới mà âm thanh đã đến trước.

Trong tiếng nói tràn đầy lửa giận, một số đệ tử vây xem nghe thấy âm thanh này đều sợ hãi, run như cây sậy.

-Không xong, Đại sư huynh trở về.

-Tiếp theo nhìn tên Nhân tộc này bị dày xéo thôi.

-Không biết Đại sư huynh sẽ đối phó với hắn như thế nào, ta muốn xem, bi kịch của tên ngông cuồng kia.

-Chúng ta mau tránh ra, đợi lát nữa Đại sư huynh động thủ có thể ăn đạn lạc bây giờ.

.....

Giờ phút này, Liễu Ngân chờ đợi nhìn Kinh Thiên Phong, lửa giận trong lòng như núi lửa muốn bùng nổ.

Không còn, Kinh Thiên Phong của hắn đã không còn nữa.

-Là ta!

Lâm Phàm nhìn vào hư không, nói với Liễu Ngân.

Giờ khắc này Liễu Ngân đã hoàn toàn nổi giận, ánh mắt ngưng lại nhìn về phía Lâm Phàm, mà Phương Vĩ Phong đang đứng bên cạnh cũng hô to:

-Đại sư huynh, hẳn chính là Lâm Phàm.

Thời điểm Phương Vĩ Phong thấy có người phá hủy Kinh Thiên Phong thì nội tâm của hắn đã muốn bùng nổ, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào lại có can đảm phá đi Kinh Thiên Phong của Đại sư huynh, đây không phải muốn chết sao?

Nhưng đến khi nhìn thấy Lâm Phàm, sắc mặt của hắn đại biến, phần nộ vạn phần.

-Ta muốn giết ngươi!

Liễu Ngân cắn răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ này.

-Liễu Ngân ngươi đây là muốn làm gì?

Vân Hà trưởng lão mở miệng hỏi.

Liễu Ngân nhìn về phía ông, sắc mặt cực kì khó coi:

-Vân Hà, lúc trước là ta nể mặt ngươi nên không giết hắn, nhưng bây giờ hắn dám hủy đi Kinh Thiên Phong của ta, hôm nay bất kể là ai, ta cũng không nể mặt, nếu như ngươi muốn che chở cho hắn thì phải nhìn xem ngươi có cái bản lĩnh này không đã.

-Ngươi....

Vân Hà trưởng lão há hốc miệng, trong lòng vô cùng sốt ruột, không biết rốt cuộc Tông chủ có ý gì mà ngầm chấp nhận chuyện này.

-Được rồi, các người cũng tránh đi, hôm nay ta tới đây cũng muốn nhìn một chút xem có phải do tính khí của Lâm Phàm ta đây quá tốt nên ai cũng có thể bắt nạt.

Lâm Phàm quay lại nhìn đám người Vân Hà trưởng lão rồi nhìn thẳng Liễu Ngân.

-Tốt, rất tốt, rất mạnh miệng!

Liễu Ngân đã động chân hỏa, sau đó nhìn Hồng Vân tiên tử, nói:

-Hồng Vân sư muội, lùi lại.

-Hồng Vân, người lui lại đi, tin tưởng ta.

Lâm Phàm thần sắc bình tĩnh nói.

Hồng Vân nhìn Lâm Phàm rồi gật đầu:

-Người phải cẩn thận.

-Ân.

Hồng Vân cũng biết chuyện không thể tránh được, nhưng nàng lại tin tưởng Lâm Phàm sẽ không làm chuyện mà không nắm chắc.

Lấy tốc độ tu luyện của Lâm Phàm mà nói, là kinh thiên động địa, là nghịch thiên, so với một tháng trước biến hóa phải nói là nghiêng trời lệch đất.

Khí tức càng thần bí khó lường.

-Hồng Vân sư tỉ rốt cuộc có quan hệ gì với Nhân tộc này?

-Ai biết, các người nhìn đi, Đại sư huynh đang tức điên người rồi kia.

Liễu Ngân phát hiện khi hắc kêu Hồng Vân sư muội lùi lại thì nàng vẫn đứng yên đó nhưng lại vì một câu nói của tên Nhân tộc kia mà lui

lại, sau đó còn dạn đối phương phải cẩn thận.

Bây giờ, Liễu Ngân thật sự giận điên người.

Không chỉ phá hủy Kinh Thiên Phong của mình mà còn liếc mắt đưa tình với Hồng Vân sư muội, tên này, nhất định phải chết.

-Người chính là Liễu Ngân?

Lâm Phàm nhìn Liễu Ngân, bộ dạng không đặt đối phương vào mắt.

-Hừ, muốn cầu xin tha thứ sao? Đáng tiếc đã quá muộn, lúc người hủy đi ngọn núi của ta thì đã định giờ chết của người đến rồi.

Liễu Ngân tức giận mà nói.

-Kỳ thực người cầu xin hãn phải là người á, vào khoảnh khắc người hủy gian nhà của ta thì kết cục của người cũng đã được định trước rồi.

Lâm Phàm cười nhạt nhìn hãn.

-Hừ, Nhân tộc người thật sự quá càn rỡ, hôm nay, người đã phá hủy Kinh Thiên Phong của Đại sư huynh thì không ai có thể đến đây cứu người đâu.

Phườn Vĩ Phong nổi giận nói, cái tên này dám phá hủy cả ngọn núi thì đúng là tự tìm chết, không trách được ai.

Chẳng lẽ hãn nghĩ có thể đối phó với Đại sư huynh sao.

Những người muốn tranh cướp vị trí tông chủ cùng Liễu Ngân đang chăm chú quan sát.

-Các người nói xem ai sẽ thắng?

-Ta rất mong Nhân tộc sẽ thắng, nhưng chuyện này không thể, tu vi của Liễu Ngân tiến triển cực nhanh, đã sớm đột phá bình cảnh đạt đến cảnh giới mới, Nhân tộc dù mạnh thì cũng không phải là đối thủ của hãn.

-Mặc kệ ai thắng ai thua, chuyện này đã không còn trọng yếu nữa, Nhân tộc đã phá hủy Kinh Thiên Phong, vô số bảo bối đã bị hãm nuốt lấy, bây giờ Liễu Ngân đã không còn thứ chống lưng, sau này lấy cái gì mà cạnh tranh với chúng ta.

-Cũng đúng, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nếu như hôm nay tên Nhân tộc đó có thể sống sót thì ta nhất định sẽ mời hãm một chén rượu.

-Hahaha...

Đối với tình cảnh ngày hiện tại, trong lòng mọi người đều vỗ tay khen hay, còn chuyện Lâm Phàm sống hay chết, bọn họ không mấy quan tâm.

-Tông chủ, thật sự để bọn họ giao thủ?

Mộng Hằng Thiên nhìn tình cảnh này, biết rằng trận chiến là điều không thể tránh khỏi.

-Ta cũng muốn ngăn cản, nhưng nhìn tên Nhân loại kia, thấy hãm không sợ tý nào, như có định liệu trước, vì thế, ta thật muốn nhìn một chút xem chuyện sẽ diễn ra như thế nào, nếu lát nữa có chuyện gì không hay xảy ra, chúng ta ra mặt cũng không muộn.

Vân Tông tông chủ suy ngẫm nói.

Mộng Hằng Thiên gật đầu, hãm thấy bộ dáng tên kia như nắm chắc phần thắng ấy.

Liễu Ngân đã là Thần Thiên Vị cảnh giới Pháp Tắc tầng sáu, thực lực mạnh mẽ, một số trưởng lão cũng không phải đối thủ của hãm, rốt cuộc thì Nhân tộc này có gì để có thể thắng được Liễu Ngân?

Căn cứ theo báo cáo của Hồng Vân thì Nhân tộc này ở trong Thủy Hỏa bí cảnh vượt qua được Động Thiên lôi kiếp.

Hắn là Thần Thiên Vị cảnh giới Động Thiên tầng thứ ba đi, coi như nghịch thiên, thì trong khoảng một tháng này, có thể đột phá tu vi lên Thần Thiên Vị cảnh giới Bất Tử tầng thứ tư.

Mỗi một cảnh giới, mỗi một giai đoạn đều có sự chênh lệch rất lớn.

Coi như có thể vượt cấp, ít lại càng ít.

Nhân tộc này rốt cuộc là có con bài gì đây.

.....

-Đến, động thủ đi, hôm nay ta sẽ cho người biết Lâm Phàm này không dễ trêu chọc.

Khí tức của Lâm Phàm đột nhiên chuyển biến.

Thần Thiên Vị cảnh giới Pháp Tắc tầng thứ sáu.

Tuy rằng đối thủ cao hơn hắn hai cảnh giới, nhưng Lâm Phàm chẳng lo lắng hay sợ hãi.

Bản thân Động Thiên của hắn có sức mạnh cường đại nhất định, hơn nữa từ khi tiến nhập vào cảnh giới bất tử thì Huyết Hải Ma Công cùng Vĩnh Hằng Thần Khu đã thay phiên ma luyện thân thể của hắn đạt được đỉnh cao.

-Người đã muốn chết như vậy, thì ta sẽ thành toàn cho người.

Liễu Ngân giận dữ hét lên, đẩy bọn Phương Vĩ Phong sang một bên, thân hình hơi động, thời điểm mọi người lần nữa nhìn thấy hắn thì hắn đã đứng trước mặt Lâm Phàm.

-Chết cho ta!

Trong nháy mắt, Liễu Ngân mở bàn tay, năm ngón tay ẩn chứa sức mạnh cường đại, đem toàn bộ đường lui của Lâm Phàm phong tỏa.

Một chiêu này là muốn lấy mạng của Lâm Phàm.

-Không nghĩ tới thực lực của Liễu Ngân đã mạnh hơn trước, vừa ra tay liền thay đổi pháp tắc của thiên địa, thật không nghĩ đến hắn đã tiến nhập vào Thần Thiên Vị cảnh giới Pháp Tắc tầng thứ sáu.

Những tên muốn tranh chức Tông chủ cùng Liễu Ngân tranh nhìn thấy thực lực của hắn đều xanh mặt, bọn họ không ngờ là hắn lại mạnh lên rất nhiều.

Vân Tông tông chủ cùng Mộng Hằng Thiên gật gật đầu, tư chất của Liễu Ngân rất cao, nếu như tâm tính của hắn không có vấn đề thì vị trí tông chủ tuyệt đối là của hắn.

Không biết lần này Nhân tộc sẽ làm thế nào?

-Hừ, chỉ một chương mà vọng tưởng đánh chết được ta!

Lâm Phàm đột nhiên giơ tay lên, một ngón chỉ ra, trên ngón tay lập lòe Thương Thiên Kiếm ý tầng thứ chín.

Kiểm ý ngang dọc trên ngón tay, ngưng tụ thành một kiếm ý to lớn, có thể chém giết tất cả.

-Phá.

Chỉ tay bình thản, nhìn qua tư thế không thấy có bất kì uy lực gì thế nhưng sức mạnh bao hàm trong đó lại đủ hủy thiên diệt địa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 575: Hạng Của Ta Cao Hơn Đại Sư Huynh!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người khác không nhìn ra sự lợi hại của Lâm Phàm nhưng Liễu Ngân thì cảm nhận được.

-Kiếm ý thật tuyệt.

Liễu Ngân không nghĩ tới Nhân tộc này lại mạnh như vậy, một ngón tay như nắm giữ ngàn đạo quân, mang theo sát ý càn quét mọi thứ, đã cản được một chiêu của hắn.

Nhưng như vậy thì đã sao, hôm nay hắn nhất định phải giết chết tên đáng chết này.

Dù hiện giờ Lâm Phàm là Thần Thiên Vị cảnh giới Bất Tử tầng thứ tư nhưng pháp lực lại như một đại dương mênh mông.

Những thứ này làm hắn không kém Liễu Ngân tý nào cả.

Lâm Phàm để tay trái ở phía sau, đang suy nghĩ xem có nên lấy một viên gạch ra đánh ngất tên này hay không.

Hay là sử dụng “Đại Phàm Ca” để cho hắn tiến vào trạng thái cuồng ma.

Những ý nghĩ liên tục lóe trong đầu Lâm Phàm, sau đó hắn mang theo lực lượng mạnh mẽ cùng khí thế như muốn xé toạc bầu trời bổ xuống Liễu Ngân.

-Nhân tộc này thật sự ngang cơ với Liễu Ngân, chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhóm đề tử chung quanh khiếp sợ nhìn trận đấu trước mắt.

Bọn họ phát hiện ra, Nhân tộc này có thể không phân cao thấp với Đại sư huynh.

Có được thực lực như vậy, thì xác thực là có tiền vốn đối đầu với Đại sư huynh.

Lâm Phàm đọc đủ loại thư tịch bên trong Tàng Thư Các, nên hiện tại hắn đã lĩnh ngộ được rất nhiều thứ mà trước đây hắn chưa biết.

Điều này giúp cho toàn bộ công pháp gia tăng một lực lượng rất.

Bởi vậy khi hắn xuất thủ thì trời đất đều rung chuyển, dù cảnh giới của Liễu Ngân cao hơn thì thế nào, hắn vẫn đấu tay đôi được đấy thôi.

Bất quá Lâm Phàm lại thấy phiền não vì những pháp tắc mà Liễu Ngân lĩnh ngộ được lại có chút khó giải quyết.

Xem ra, nếu muốn trấn áp tên này về mặt thực lực, cơ bản là không thể nào, vậy thì chỉ có thể đi con đường nham hiểm thôi.

-Hừ, Liễu Ngân người cũng chỉ có thế, tu vi ta thấp hơn người thì thế nào, người chỉ là bông hoa trong nhà kính, chỉ biết an nhàn mà hưởng thụ thôi.

Lâm Phàm hiện tại muốn kể nhân sinh chí lý.

-Muốn chết.

Giờ phút này, sắc mặt Liễu Ngân âm trầm, hẳn không nghĩ tới tên Nhân tộc này lại mạnh như vậy, trong một thời gian ngắn đã không thể nắm bắt được hành tung của đối phương.

Lâm Phàm xuất hiện bốn phương ám hướng xung quanh Liễu Ngân, một chưởng, một quyền, một chiêu kiếm đều ẩn chứa sức mạnh Chí Cao, mỗi một lần ra tay đều mang theo khí thể kinh người mà xuất ra.

-Đại sư huynh? Chỉ bằng người mà cũng xứng để các đệ tử khác xưng là Đại sư huynh sao? Động Thiên này là do Khai Sơn Lão Tổ để lại cho cho các người nghỉ ngơi, sau đó rèn luyện để cùng Cổ Tộc giao tranh, nhưng Đại sư huynh như người lại đem chỗ này xây dựng ra một Kinh Thiên Phong xa hoa vậy, cho dù là đại diện của Tông chủ cũng không bằng nơi này.

-Người xem những đệ tử này đi, bọn họ vào tông môn là vì mục đích gì? Đương nhiên là vì rèn luyện chém giết Cổ Tộc, vì để bảo vệ người thân của mình, vậy mà người lại lôi kéo bọn họ chỉ vì muốn hoàn thành tư tâm làm tông chủ của người.

Lâm Phàm căn bản không biết tâm tư của Liễu Ngân, nhưng đây là chuyện thường có ở mỗi tông môn.

Hơn nữa, khi nhìn thấy sự xa hoa của Kinh Thiên Phong thì Lâm Phàm cũng đã đoán được phần nào.

Bất quá Lâm Phàm chỉ tùy tiện nói ra nhưng lại trúng điểm mấu chốt.

Những đệ tử đang vây xem khi nghe thấy những câu này, sắc mặt khẽ biến hóa.

Bọn họ đột nhiên nghĩ lại, trước đó, chính mình khi vào tông môn là vì cái gì?

Thứ nhất là giữ được tính mạng, thứ hai là học võ, được rèn luyện để chém giết Cổ Tộc.

Nhưng theo thời gian, bọn họ phát hiện nội tâm của mình có chút biến hóa.

Thậm chí còn có ý nghĩ ở nơi này rất an toàn, không cần bận khoản gì mà có thể sống an nhàn cả đời, vô tư vô lự.

-Nói vậy, hôm nay ta nhất định phải chém chết người!

Liễu Ngân không nghĩ đến tên Nhân tộc này lại nói trúng tim đen của hắn, tức giận gầm lên.

-Sao thế? Bị ta nói trúng rồi sao? Thẹn quá hóa giận là không được đâu, ta thật muốn biết vị trí của người trên bảng xếp hạng truy nã là bao nhiêu.

-Hừ, là Thần Thiên Vị cảnh giới Pháp Tắc bị truy nã, mà đứng hạng 300000, người có thấy mất mặt hay không?

-Mặc dù ta chỉ là Thần Thiên Vị cảnh giới Bất Tử nhưng trên bảng xếp hạng truy nã, ta hơn hẳn người cả 10 con phố đấy.

.....

Các đệ tử vây xem, nghe Lâm Phàm nói thế thì cả kinh, tu vi của Đại sư huynh rất cao nhưng ít khi đi ra ngoài chém giết Cổ Tộc, cho nên, vị trí trên bảng xếp hạng không cao lắm.

Bất quá, khi nghe Nhân tộc nói, bản thân hắn xếp hạng rất cao thì bọn họ có chút hiếu kỳ, không biết rốt cuộc là vị trí xếp hạng của tên này cao bao nhiêu.

Sau đó, có một vài đệ tử lập tức chạy đi xem bảng truy nã.

Không xem thì thôi, chứ nhìn rồi thì khiến người ta hết hồn, một tên hô lên:

-Cái gì chứ, tên Nhân tộc này xếp thứ 200.

Lời vừa ra, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, lập tức mở ra tra mà không

cần chạy đi xem bảng xếp hạng.

Khi bọn họ tìm kiếm tên Lâm Phàm thì bị con số đỏ chói làm cho chóng mặt.

Rốt cuộc là hắn đã giết chết bao nhiêu tên Cổ Tộc mới có được vị trí này a.

-Hạng 200?

Lâm Phàm nghe thế cũng kinh ngạc một phen, hắn không nghĩ tới, thứ hạng của mình lại cao như vậy.

Xem ra mình bẫy chết một đại quân Cổ Tộc, nên thứ hạng của mình thăng lên như hỏa tiễn.

Bảng truy nã này là ngoài ý muốn của Cổ Thánh Giới Thiên Ý nha.

Nhưng một đại quân kia cũng không phải do chính tay hắn giết mà, chỉ là bị bẫy chết thôi.

Xem ra Cổ Thánh Giới Thiên Ý muốn tính toán tất cả lên đầu hắn.

-Sao? Nghe thấy không, mọi người đều đang xem thứ hạng của người, ta thấy là, Đại sư huynh như người sớm đã mê muội hưởng thụ trong này lâu quá rồi, nếu như bây giờ, Cổ Tộc đánh vào Vân Tông thì người sẽ là người chạy đầu tiên.

Tài ăn nói của Lâm Phàm không tệ, có thể đổi trắng thay đen.

Liễu Ngân mặc dù không có như vậy nhưng Lâm Phàm có thể nói ngược được.

-Câm miệng, người dám nói xấu ta.

Sắc mặt Liễu Ngân, ngày càng trắng bệch.

-Xấu hay không xấu, lòng mỗi người tự biết, người xem những đệ tử xung quanh xem, tuy rằng tu vi của bọn họ không bằng người, nhưng trong lòng bọn họ không muốn cạnh tranh địa vị, một lòng đều muốn chém giết Cổ Tộc, cứu vớt các chủng tộc sinh linh của Đại Thiên thế giới. Các người nói xem, các người có phải như vậy không?

Sắc mặt của những đệ tử đang xem hơi đổi, khi nghe nói thế thì lại không phản bác.

Khẳng định chúng ta chính là người như vậy.

Tuy Đại sư huynh cùng Nhân tộc có cừu oán nhưng lời nói này cũng là suy nghĩ trong lòng họ.

Một tên đệ tử đột nhiên điên cuồng rống, đỏ cả mặt:

-Vâng, ta vào Vân Tông là muốn tăng tu vi, sau đó là đi chém giết Cổ Tộc, cứu vớt các sinh linh chủng tộc của Đại Thiên thế giới.

-Không sai, chúng ta chính là vì chủng tộc sinh linh của Đại Thiên thế giới, không muốn bị Cổ Tộc ức hiếp mới đến Vân Tông.

-Ta cũng vậy, tu vi của ta mặc dù chỉ là Thần Thiên Vị cảnh giới Lĩnh Vực tầng thứ hai, thế nhưng số Cổ Tộc chết dưới tay ta thì đếm không xuể, vị trí trên bảng xếp hạng của ta là 23 vạn, còn cao hơn cả Đại sư huynh.

-Ta ở vị trí 28 vạn, cũng cao hơn Đại sư huynh.

-Ta cũng cao hơn.

Các đệ tử sau khi tra xét bảng truy nã đều tự hào rống lên.

Theo suy nghĩ của bọn họ, hạng cao hơn Đại sư huynh cũng là một loại tự hào.

Vân Tông tông chủ nhìn đám đệ tử bên dưới đang hô hào mà vui mừng gật đầu.

Chỉ là tình huống bây giờ có gì đó sai sai.

-Liều Ngân người nhìn xem, những đệ tử người luôn không đặt vào mắt mà công chém Cổ Tộc lại cao hơn người nhiều, ta thật mất mặt dùm người, haizz...

-Bất quá cũng đúng nha, tu vi của ta thấp hơn người hai bậc nhưng người lại không làm gì được ta, xem ra người cũng chỉ là bông hoa trong nhà kính, chỉ xem được mà không dùng được.

Phốc!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 576: Thật Có Lỗi, Mặt Đất Này Có Chút Cứng

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Liễu Ngân nghe những âm thanh đầy tự hào của các đệ tử xung quanh, khí huyết bắt đầu sôi trào.

-Ta xếp hạng cao hơn Đại sư huynh.

-Ta cũng cao hơn.

.....

Những tiếng hô to nối liền không dứt, tràn vào tai hần, làm hần dần mất tập trung.

Bọn họ sao cứ muốn so với mình.

Liễu Ngân hồi hận, tại sao hần không chém giết nhiều Cổ Tộc hơn một chút, từ khi tranh cướp vị trí tông chủ thì hần đã xem nhẹ chuyện này, chỉ chăm chăm vào việc thể hiện năng lực của một Đại sư huynh, dẫn các sư đệ tham gia bí cảnh.

Bây giờ, những đệ tử này chỉ vì dăm ba câu của Nhân tộc mà bộc phát bản tính, Liễu Ngân thật muốn bạo huyết.

-Tốt, các người đều là niềm kiêu ngạo của Vân Tông nha, Đại sư huynh này tuy rằng thực lực mạnh mẽ hơn các người nhưng về việc

chém giết Cổ Tộc thì còn kém xa.

-Vân Tông là của mọi người, không của riêng một ai cả, sao có thể bị loại người tâm địa xấu xa như thế khống chế được.

Lâm Phàm lại bắt đầu nói bậy nói bạ, nói linh tinh, nhưng càng nói thì hẳn lại phát hiện lời của mình càng có lí.

Mà những đệ tử kia, nghe Lâm Phàm nói vậy thì yên lặng gật đầu, cảm thấy lời nói của hắn rất có lí.

Đặc biệt là cái câu “Đại sư huynh không bằng người”, câu nói này đã khắc sâu vào tâm khảm của bọn họ.

Bọn họ không nghĩ đến, nhờ bản truy nã mà bản thân mình cũng có cái hơn Đại sư huynh.

-Hỗn trưởng, dám nói năng bậy bạ.

Liễu Ngân lau máu bên mép, tóc dài bay lượn, một quyền hướng Lâm Phàm đánh tới.

Lâm Phàm nhìn tình huống này, đã gần như mong muốn của hắn, nhưng đã diễn thì phải làm tới cùng a, nhất định phải có một kết thúc thật hoàn mỹ.

-Liễu Ngân, ngươi ham muốn hưởng thụ, vì vị trí tông chủ mà cùng người khác tranh đấu, ngươi có biết người sai rồi không?

-Cút!

Liễu Ngân nổi giận gầm một tiếng, hai tay đưa ra liên tục muốn bắt lấy Lâm Phàm, cả trời đất như bị đánh cho tan nát.

Mở Động Thiên!

Trong chớp mắt, Lâm Phàm trực tiếp mở Động Thiên hút Liễu Ngân vào bên trong.

-Thứ ngu xuân, dám kéo ta vào Động Thiên, vậy ta liền phá nát cái Động Thiên này của ngươi, hủy diệt căn cơ của ngươi.

Liễu Ngân điên cuồng hét lên, một quyền mạnh như rồng, đánh vào tinh bích của Động Thiên.

Vù.....

Tinh bích khẽ rung động, tỏa ra từng gợn sóng nhỏ.

-Sao có chuyện này?

Chính hắn cảm thấy, cú đánh này của mình đã muốn đánh xuyên qua Động Thiên của Lâm Phàm, nhưng không thể làm được, mặt hắn tỏ vẻ không dám tin cùng khiếp sợ vạn phần.

-Ngươi cứ tưởng bở!

Lâm Phàm một chút cũng không hoảng hốt.

Động Thiên của hắn đã vượt qua lôi kiếp, sớm đã không còn tầm thường, chỉ với một quyền mà muốn thể phá, đúng là nằm mơ ban ngày nha.

Lâm Phàm không chút do dự trực tiếp tấn công, lực lượng Đại Phàm Ca chợt bộc phát, ngưng tụ thành vô số đoàn sương mù dày đặc, phả vào mặt Liễu Ngân.

-Đây là thứ gì?

Liễu Ngân vừa thấy, thì đoàn sương mù đã hắn vây lại, sắc mặt kinh ngạc, đề phòng.

-Đây là cọng cỏ cứu mệnh của ngươi à.

Thân hình Lâm Phàm lấp lóe, đột nhiên đánh tới Liễu Ngân.

Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền!

Ma Thần Luân Bàn!

.....

Trong khi hãn xuất thủ, các công pháp chi thần cũng xuất hiện, không để ý mấy, khí huyết của Liễu Ngân phải sôi trào thì mới tiêu hóa được lực lượng của Đại Phàm Ca nha.

Giờ khắc này, người bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy những chuyện đang xảy ra trong Động Thiên.

Mà Lâm Phàm có Động Thiên đại đạo, có thể ngăn cách sự tra xét từ bên ngoài.

Bởi vậy, tình huống hiện tại là đám người Vân Tông không biết gì về chuyện bên trong Động Thiên.

Khí Đại Phàm Ca vô sắc vô vị, mà Liễu Ngân lại từng ngậm từng ngậm hấp thụ, hãn vẫn chưa biết gì cũng như chưa thấy có chuyện gì xảy ra.

-Lâm Phàm, ngươi là đồ hồn trưởng, ta liệu chết với ngươi.

Liễu Ngân hiện tại, đã trở nên mù quáng.

Hãn chưa từng mất mặt như vậy, cũng do tên Nhân tộc không chỉ phá hủy Kinh Thiên Phong của thân hãn mà còn làm hãn mất mặt trước nhiều đệ tử như vậy, nếu không giết hãn thì không thể giải được cơn tức này.

-Ai u, còn nói không chết sẽ không thôi, ngươi đang dọa ai đó? Nói cho ta biết hiện giờ ngươi cảm thấy thế nào?

Lâm Phàm vung tay áo, vênh váo hỏi.

-Giết cái thói của ngươi...

Liễu Ngân nổi giận gầm lên, nhưng chốc lát sau, sắc mặt hần đột nhiên thay đổi.

-Người....Người...

Hô hấp ngày càng gấp rút, trong cơ thể có nguồn sức mạnh không ngừng tàn phá tâm trí hần, ngay cả Nguyên Thàn như bị hút đi.

-Còn muốn giết ta.

Lâm Phàm mở miệng chế giễu.

Liễu Ngân hoảng sợ phát hiện hần không thể khống chế chính mình, không biết tên Nhân tộc đã làm gì mà bản thân lại như vậy.

-Tuy lòng người kháng cự, nhưng thân thể của người thì rất thành thật.

Bây giờ, Lâm Phàm đang ở Vân Tông, bất kể thế nào thì cũng phải cho Vân Tông tông chủ một chút mặt mũi.

Huống hồ hần thấy được tên Liễu Ngân này là người tài, tư chất rất cao, địa vị trong Vân Tông cũng cao, nếu như chém chết tên này thì sẽ có những phiền phức không cần thiết.

-Hỗn trưởng, mau dừng tay cho ta!

Đùng Đùng!

Từng tiếng nổ vang truyền ra, Liễu Ngân nằm trên mặt đất, chống hông lên trời.

Lâm Phàm nhìn dáng dấp hiện tại của hần cũng chỉ biết cười lớn, nhưng trong chớp mắt hần liền lộ ra vẻ hối lỗi:

-Thật không tốt, ta quên là đất nơi đây hơi cứng á, chuyện này người....

Lâm Phàm phát hiện Liễu Ngân có gì đó không đúng, thời điểm hắn nhìn kĩ mới phát hiện, là mặt đất có chút rắn, căn bản là không thể xuyên đầu vô được.

Bất quá, nước có thể xuyên đá, chỉ cần kiên trì bền bỉ là có thể tạo ra cái động.

-Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, mau ra đây, có người cần được dạy dỗ nè!

Lâm Phàm vung tay lên, cửa của học viện Trị Liệu mở ra, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương hấp ta hấp tấp chạy ra.

-Chủ nhân, ta đã tới.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cực kì hưng phấn, không nghĩ đến chủ nhân lại đem vào một sinh linh, hơn nữa còn rất mạnh.

Woa, thật sự quá tuyệt vời!

-Khà khà...

Thời khắc này, Lâm Phàm đứng song song với Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, nở nụ cười gian trá hướng về phía Liễu Ngân.

Lâm Phàm khẽ vẩy tay, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương lập tức biến thành một chiếc roi dài.

-Liễu Ngân, ngươi có phục hay không?

Lâm Phàm cầm roi dài trong tay, cười hỏi.

Liễu Ngân vừa thổ huyết rồi vừa bị bắt quỳ xuống, hắn không nghĩ đến chính mình sẽ làm ra chuyện như vậy.

Sỉ nhục, hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

-Ta muốn giết ngươi, nhất định phải giết ngươi.

Liều Ngân rống giận, cả người như muốn điên lên.

-Đừng bảo ta không nói trước cho người, bây giờ người không phục nhưng lát nữa sẽ vô cùng yêu thích ta đó.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, có chút kích động.

Dù sao cũng đã lâu rồi không có tự tay dạy dỗ người khác, Liều Ngân này kiêu ngạo giống như hăn vậy, là đối tượng dạy dỗ tốt nhất.

Đối với Lâm Phàm mà nói, đây chính là vinh hạnh của Liều Ngân.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 577: Diễn Ra Một Màn Không Ai Tin Nổi!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Roi dài nơi tay, thiên hạ ta có.

Đặc biệt, đây còn là cây roi do Lôì Đình Điều Giáo Pháp Vương huyền hóa mà thành, uy lực khỏi phải bàn, kinh thiên động địa, trên thế gian này không có gì mà hãn không thể dạy dỗ.

Dáng dấp cuồng bạo của Liễu Ngân càng làm Lâm Phàm cảm thấy hưng phấn.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cũng rất hưng phấn, mỗi mìn chờ đợi trong thời gian dài như vậy, rốt cuộc cũng có thể dạy dỗ một cao thủ chân chính.

-Súc sinh, ngươi sẽ chết không được tử tể.

Liễu Ngân tức giận gào thét, hãn vô cùng chua xót, không nghĩ tới có ngày mình phải chịu khuất nhục như thế này.

Bản thân là Đại sư huynh ở Vân Tông, chính là thần tượng trong lòng tất cả đệ tử, là sự lựa chọn tốt nhất cho vị trí tông chủ tương lai, vậy mà bây giờ, lại có thể chết yếu trong tay Nhân tộc này.

Hãn muốn phản kháng, nhưng thân thể lại bán đứng hãn, thậm chí, điều làm cho hãn càng khuất nhục chính là cơ thể lại phát ra cảm giác

thoải mái.

Vô liêm sỉ! Thật sự vô liêm sỉ!

Lâm Phàm khẽ lắc cổ tay, roi dài khẽ đung đưa, tạo nên từng trận gợn sóng trong không khí, nó dường như có sinh mệnh, đều như đầu rắn, linh tính mười phần.

-Dừng tay aaa!

Liễu Ngân bị dọa từ kinh hãi đến biến sắc, hẳn không ngờ tên này lại dám cời quần của hắn.

-Không tệ lắm, trắng như tuyết lại có tính đàn hồi tốt nữa.

Lâm Phàm sớm vốn không lạ gì với mấy thứ này, bất quá, đối với cái mông nhỏ của Liễu Ngân, vẫn không nhìn được khen ngợi vài câu.

Đùng!

Một roi liên đánh trên mông Liễu Ngân, dấu ấn lập tức xuất hiện, một lần màu đỏ xuất hiện.

-A!

Liễu Ngân kêu thảm một tiếng, đó không chỉ là đau đớn mà còn xấu hổ vô tận.

-Có phục hay không? Người biết mình sai chưa?

-Dù người có giết ta, ta cũng không khuất phục!

Liễu Ngân trợn mắt, rống giận, hai mắt lại ra vẻ không tin lời mình nói lắm.

Hắn không thể tin được là tên Nhân tộc lại dám động thủ.

Loại chuyện khuất nhục như vậy mà cũng xuống tay, đây là biến thái cỡ nào a.

-Oh, lại còn mạnh miệng, bất quá, những người ta từng dạy dỗ, lúc đầu cũng như người vậy đó, nhưng kết cục thì đều giống nhau, người cũng sẽ như vậy.

Lâm Phàm cười haha, nói.

Trong chớp mắt, tinh thần khí đạt đến đỉnh phong.

Chế độ dạy dỗ trong nháy mắt được kích hoạt.

Một roi ra, Liễu Ngân trực tiếp quất bay lên không trung.

Hoa thức khởi động.

Lăng không mở.

Tầm nhìn 360 độ, không góc chết, mở.

Khắp nơi đều là bóng roi, khí tức bành trướng, vẻ mặt Liễu Ngân vô cùng thâm trầm.

-Có phục hay không?

-Người....người....

Nội tâm Liễu Ngân ào ào như sóng lớn, dângv không dứt, liên tục lung lay.

Hắn muốn gào thét, nhưng hiện tại, không có cách nào mở miệng.

Hắn phát hiện, nội tâm của mình đang thay đổi.

Một cảm giác khác thường tràn ngập trong thâm tâm, thậm chí hắn lại có cảm giác thoải mái nữa.

-Làm sao có khả năng, không thể a, sao ta lại có cảm giác như vậy.

-Nhưng tại sao ta vẫn cảm thấy nó thoải mái, không muốn dừng lại.

.....

Mỗi một lần dạy dỗ một ai đó, Lâm Phàm đều tự an ủi mình, tất cả những điều này đều là vì cứu vớt những con cừu non lầm đường lạc lối, tuyệt đối không phải vì thảo mãn sự biến thái trong lòng mình.

Gánh nặng của những con cừu này, đại gia ta từ bị mà gánh dùm thôi.

.....

Bên ngoài Động Thiên.

Các đệ tử Vân Tông hai mặt nhìn nhau, bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hiện giờ, họ không còn nhìn thấy tình huống bên trong nữa.

Giữa Đại sư huynh và tên Nhân tộc đến cùng đang xảy ra chuyện gì?

Trong lòng bọn họ nghi hoặc vô cùng nhưng cũng không thể làm gì.

-Tông chủ, Động Thiên này rất kì lạ, có thể ngăn cách sự dò xét của chúng ta.

Mộng Hằng Thiên kinh ngạc nói.

Tu vi của Nhân tộc này tuy mạnh nhưng không bằng bọn họ, vậy mà Động Thiên lại có thể ngăn cách tất cả, điều này khiến cho bọn họ có chút không tin.

Vân Tông tông chủ hồ hững đáp:

-Động Thiên này đã trải qua lôi kiếp mạnh mẽ, cho dù là Động Thiên đại đạo của ta cũng không thể sánh bằng, có thể ngăn cách sự tra xét của chúng ta thì cũng bình thường.

-A! Tông chủ, Động Thiên ngài đã trải qua 188 cái bão táp linh khí rồi.

Mộng Hằng Thiên không dám tin.

Chuyện đó là không thể nào!

Tông chủ chỉ cười, không nói thêm gì, nhưng chăm chú nhìn Động Thiên phía trước, muốn nhìn Động Thiên này cuối cùng mạnh đến cỡ nào.

Tất cả mọi người đều đang đợi.

Bọn họ không biết kết quả cuối cùng sẽ là gì, cũng không biết bên trong đó xảy ra chuyện gì.

Nếu như để bọn họ biết Đại sư huynh mà họ vô cùng sùng bái đang ở trong đó chịu đủ loại hành hạ, tuyệt đối sẽ kinh sợ đến ngu người.

Vù.....

Một tiếng nổ vang, Động Thiên tiêu tan.

Tất cả mọi người mở to mắt, trong lòng vô cùng hiếu kì.

Giây phút Động Thiên tiêu tán, Vân Tông tông chủ cảm nhận được hai cỗ hơi thở, trên mặt khẽ nở nụ cười.

-Hai người họ đều không sao.

Các đệ tử vây xem hô lên.

Hai bóng người đứng đó, không nhúc nhích.

Lâm Phàm mỉm cười hờ hững, hai tay chấp sau lưng, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Liễu Ngân đứng bên cạnh, mặt không cảm xúc, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

-Tính huống thế nào?

-Đại sư huynh cùng Nhân tộc sao lại đứng như tượng thế?

-Ai nha, thật kì quái, không biết bên trong Động Thiên kia rốt cục xảy ra chuyện gì?

Vân Tông tông chủ cũng thoáng nghi hoặc.

-Liễu Ngân, người vì vị trí tông chủ mà kết bè kéo cánh, thu mua các sư đệ sư muội để giúp người cạnh tranh, vì đó mà quên rằng bên ngoài, các chủng tộc của Đại Thiên thế giới đang bị Cổ Tộc chèn ép, người có biết sai chưa?

Lâm Phàm lạnh nhạt mở miệng, hỏi một vấn đề khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

-Nhân tộc này chẳng lẽ đã bị Đại sư huynh đánh đến đâu fosc bị choáng váng rồi hay sao, lúc nào rồi mà còn hỏi những vấn đề này chứ.

-Ai biết, Đại sư huynh đến cùng là làm sao vậy?

.....

Trong Động Thiên, Lâm Phàm đối với lần dạy dỗ này vô cùng thỏa mãn, mà Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương càng thỏa mãn hơn, cả người đều cảm thấy lâng lâng.

Cái cảm giác này, quá tuyệt vời.

Thân thể của cường giả, đi qua tay mình, thật là thoải mái, thật thống khoái.

Mà một màn tiếp theo làm cho mọi người có chút không tin.

Liễu Ngân vùi một cái quỳ trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt, đem đầu chôn sâu trong đất, vô cùng đau đớn mà quát:

-Ta sai rồi.

Ngay khi thốt ra ba chữ này, mọi người của Vân Tông cảm thấy trời đất đảo điên.

-Làm sao có khả năng? Đại sư huynh vậy mà quỳ xuống nhận lỗi?

-Ta bị hoa mắt hay sao? Không lẽ nhận nhầm người rồi?

-Rốt cuộc là Đại sư huynh đã cùng Nhân tộc nói những gì?

Không chỉ chúng đệ tử khiếp sợ mà đám người Tông chủ cũng kinh sợ đến mức biến sắc.

Nếu như không phải người trước mắt vẫn có khí tức của Liễu Ngân thì hẳn nhất định sẽ cho rằng người này là giả.

-Tông chủ, chuyện này.....

Mộng Hằng Thiên có chút đần độn nhìn Tông chủ.

-Chỉ sợ, khi Liễu Ngân ở trong Động Thiên đã trải qua cái gì đó, bất quá thì chuyện này cũng tốt, đây mới giống với Liễu Ngân ban đầu mà ta biết.

Đại sư huynh quỳ xuống nhận sai, tuy không làm mất mặt Vân Tông, nhưng tình cảnh này, Vân Tông tông chủ cũng không muốn nhìn thấy.

-Người sai, người đã tổn thương những đệ tử sùng bái người, nên hiện tại nhận sai, từ nay về sau, hãy tu tâm dưỡng tính, cố gắng làm người, nghe không?

Lâm Phàm giờ khắc này như một trưởng giả, dạy dỗ con cháu của mình.

Liều Ngân đứng lên, sau đó nhìn về phía các đệ tử.

Những đệ tử kia cũng dần dần nhìn lại hắn.

Bọn họ phát hiện thế giới này như đã thay đổi, mà điều đó lại làm họ không dám tin tưởng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 578: Đánh Ta!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Các vị sư đệ, sư muội, xin lỗi!

Àm ầm!

Thời điểm Liễu Ngân nói câu này có một ít đệ tử hình như chịu không nổi đả kích mà khụy xuống.

Bọn họ hôm nay nhất định là gặp quý.

Hiện tại là có chuyện gì xảy ra? Đại sư huynh đang làm gì?

Các đệ tử cùng tranh giành vị trí tông chủ với Liễu Ngân khiếp cũng sợ vô cùng, không thể tin một màn trước mắt.

Nhân tộc này thật cuộc là ai mà ngay cả Liễu Ngân cũng có thể hàng phục.

-Khụ khụ. Đại sư huynh của các người đã tu tâm dưỡng tính, từ nay về sau, một lòng đối phó với Cổ Tộc, các vị sư đệ sư, muội đã từng bị bắt nạt, giờ không cần để chuyện đó trong lòng.

Chúng đệ tử nhìn Lâm Phàm sau đó nhìn sang Đại sư huynh, miễn cưỡng tin chuyện này.

Không tin thì có thể làm gì khác.

Phương Vĩ Phong đã sớm trốn, một khắc kia khi Đại sư huynh quý xuống nhận sai thì hắn như gặp ma, chạy như bay.

Lâm Phàm rất hài lòng với kết quả hôm nay, đem Liễu Ngân dạy dỗ là lựa chọn không tồi.

Thực lực của hắn không tệ, tư chất không kém, giết đi thì có chút đáng tiếc.

Bây giờ Cổ Thánh Giới đang thiếu nhân tài, sao có thể giết hắn đây.

Đối với Lâm Phàm mà nói, đây là thời điểm nên ly khai Vân Tông.

Mục tiêu của hắn không phải cứ tiếp tục ở lại Vân Tông, bây giờ Tàng Thư Các của Vân Tông hắn cũng đã đi qua, đã đến lúc, đi tìm Cổ Tộc.

Chỉ có đi ra ngoài mới có thể nhanh chóng tăng thực lực, sự tồn tại của Cổ Tộc bát đại Chí Cao giống như những ngọn núi lớn, đè lên khiến người ta không thể thở nổi.

-Vân Tông tông chủ, ta biết người đã đến, xin mời ra mặt.

-Thật không hổ là thiên kiêu của Nhân tộc, quả không giống người thường.

Tông chủ hiện ra từ hư không.

Hắn đối với tên Nhân tộc này, ngày càng cảm thấy hứng thú.

-Tông chủ!

Các đệ tử nhìn thấy người tới đều cung kính mà chào.

Bọn họ đến bây giờ mới hiểu được, nguyên lai tông chủ đã sớm đến rồi, chỉ là vẫn ẩn trong hư không để quan sát mà thôi.

Tông chủ hướng về các đệ tử gật nhẹ đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

-Nói chuyện với ta một lát nhé.

-Được.

Nhìn Lâm Phàm cùng tông chủ rời đi, các đệ tử chỉ biết nhìn nhau, sau đó lại nhìn Đại sư huynh một chút.

Trong một khoảng thời gian ngắn, không thể tiêu thụ nổi.

.....

Bên trong cung điện truyền đến tiếng từ chối.

-Chuyện này không được đâu, Tông chủ, một mình ta đã quen rồi, hơn nữa, tại hạ giới ta là Tông chủ Thánh Ma Tông, đi đến Cổ Thánh Giới là vì muốn gặp lại Thánh Ma Tông, nên ý tốt của ngài, ta không thể nhận được, chỉ có thể nói tiếng xin lỗi.

Lâm Phàm không nghĩ tới Vân Tông Tông mời hẳn làm tông chủ đời tiếp theo.

Đùa không có vui rồi.

Tuy tiểu gia đây rất trâu bò, cũng vô cùng đẹp trai nhưng chỉ cần ai tinh mắt đều có thể thấy được, Vân Tông hiện giờ rất loạn nha.

Đánh ngã một tên Liễu Ngân thì vẫn còn có mấy tên gia hỏa nữa.

Bây giờ hẳn chỉ có một ý nghĩ là tăng cao thực lực, đánh ngã Cổ Tộc Chí Cao, còn những thứ khác không quan tâm.

Vân Tông tông chủ không nghĩ Lâm Phàm cự tuyệt quyết đoán như vậy, trong lúc nhất thời, không biết nên nói gì.

-Vân Tông tông chủ, ngài đối với Vân Tông, nắm rõ như lòng bàn tay, dưới sự hướng dẫn của ngài thì Vân Tông mới có thể càng thêm cường thịnh, mà ta một mình một chỗ quen rồi, lần này ta muốn nói lời từ biệt, ta phải rời đi.

-Người không muốn suy nghĩ thêm sao?

Vân Tông tông chủ không cam lòng, hỏi lần nữa.

-Không suy nghĩ nữa, Liễu Ngân hiện tại đã tu tâm dưỡng tính, một lòng vì các sinh linh chủng tộc của Đại Thiên thế giới, nếu như muốn chọn tông chủ thì hẳn chính là nhân tuyển tốt nhất.

Liễu Ngân là do chính hãn dạy dỗ, vị trí tông chủ này bất kể là cho mình hay cho Liễu Ngân thì cuối cùng cũng là của hãn.

Vân Tông tông chủ thấy Lâm Phàm đã quyết, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, đúng là miếu nhà hãn còn hơi nhỏ.

-Vân Tông tông chủ, tu vi của Cổ Tộc Chí Cao đến cùng là cao bao nhiêu, có phải là Thần Thiên Vị Vĩnh Hằng Thần Vị kỳ tăng thứ mười?

Lâm Phàm không xem qua Cổ Tộc Chí Cao, nên hãn muốn biết tu vi bọn họ đến cùng là bao nhiêu.

-Đúng vậy, không thua kém tăng mười.

Vân Tông tông chủ nói, trên mặt lộ vẻ kiên đề.

Sự tồn tại của Cổ Tộc Chí Cao đối với sinh linh chủng tộc mà nói, là một tòa thành không thể vượt qua.

Cho dù toàn Vân Tông xuất kích, chỉ sợ trong mắt bọn họ cũng giống như giun dế, tùy tiện là có thể trấn áp.

-Không thua kém tăng mười?

Sắc mặt Lâm Phàm thay đổi, có chút bất ngờ, bất quá như vậy cũng được, mặc kệ Cổ Tộc Chí Cao mạnh bao nhiêu, cũng sẽ có một ngày hấn đạp bọn họ dưới chân.

-Cổ Thánh Giới chia làm tám khu vực lớn, mà khu vực này bị Cổ Tộc Chí Cao không chế.

Vân Tông tông chủ nói.

-Vạn năm trước khu vực này có phải gọi là Tuyên Cổ?

Lâm Phàm hỏi.

-Đúng, bất quá năm đại cường giả Nhân tộc liên thủ đem Tuyên Cổ dẫn ra Cổ Thánh Giới, sau đó không biết tung tích, nhờ vậy, chúng ta mới có thời gian, còn bảy khu vực khác, các chủng tộc khác của Đại Thiên còn gian nguy hơn, bị Cổ Tộc Chí Cao khống chế, loại thống khổ đó, rất ít người có thể chịu được.

Lời của Vân Tông tông chủ làm Lâm Phàm thở dài một tiếng, xem ra khối khu vực này vẫn tương đối tốt.

Bất quá Lâm Phàm đến Huyền Hoàng Giới gặp phải hai cái thần thức kia.

Nam Vô Thánh Đế cùng Nữ Đế, không biết họ đang ở nơi nào?

Sau đó hai người tam sự quên thời gian.

-Lâm Phàm, ngươi có tâm sự gì sao?

Vân Tông tông chủ thấy Lâm Phàm muốn nói lại thôi, rõ ràng là có chuyện, nên hấn cũng mở miệng hỏi thử.

Lâm Phàm hiện tại cũng biết những mối nguy hiểm trong Cổ Thánh Giới, muốn tăng thực lực hơn nữa.

-Chuyện này, tông chủ, ta quả thực có một nỗi niềm khó nói.

Lâm Phàm mở miệng nói.

-Không sao, chỉ cần ta có thể làm được, thì sẽ cố gắng.

Vân Tông tông chủ nói, hẳn rất coi trọng Lâm Phàm, bởi vì đây là thiên kiều Nhân tộc, là hi vọng của các chủng tộc của Đại Thiên.

Coi như là hi sinh tính mạng của mình thì cũng không hối tiếc.

-Đánh ta!

Lâm Phàm thốt lên.

Vân ông tông chủ sững sờ, tưởng mình nghe lầm:

-A? Cái gì? Để ta đánh người?

Lâm Phàm xác định, gật đầu quả quyết:

-Đúng thế.

Cường độ thân thể của hắn bây giờ đã là Thần Thiên Vị cảnh giới Bất Tử tầng thứ tư, nếu muốn tăng lên nữa thì ngoại trừ “Thiên Địa Dung Lô” ra, chỉ còn có một cách duy nhất chính là ăn hành của cường giả.

Chẳng qua, nếu để Lâm Phàm lựa chọn thì hắn sẽ chọn về sau.

Dù sao đây là cách thoải mái nhất.

-Thể chất của ta đặc thù, đồng thời còn tu luyện một môn pháp luyện thể, bất quá pháp môn này cần ngoại lực đánh vào, nếu như Vân Tông tông chủ đồng ý giúp đỡ, ta sẽ vô cùng cảm kích.

Lâm Phàm dùng hệ thống tra xét qua Vân Tông tông chủ biết người này rất tốt.

-Cư nhiên là có loại thể chất này?

Vân Tông tông chủ có chút kinh ngạc, điều này chưa từng nghe thấy qua.

-Tốt, người nói xem, ta phải làm sao, người càng mạnh mẽ thì Đại Thiên thế giới càng có hi vọng.

Vân Tông tông chủ không nghĩ nhiều mà đồng ý.

Lâm Phàm thấy hẳn đồng ý, mừng rỡ vô cùng.

Thật muốn ăn mừng a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 579: Tông Chủ, Sao Người Có Thể Như Vậy?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Có đối tác mạnh thế này thì sức mạnh thân thể của mình khác gì thăng thiên.

Lâm Phàm luôn muốn có một cường giả có thể nghe theo sự chỉ huy của mình từ lực nhỏ tới lực lớn, dần dần tăng lên nhưng mãi chưa có cơ hội.

Ngay từ lúc gặp Vân Tông Chủ, hắn đã có suy nghĩ này.

Cường giả Thần Thiên Vị cảnh giới Thiên Địa Thần đan tầng thứ 8, nếu như có thể kiên trì không ngừng đấm đá thì cường độ thân thể của mình sẽ tăng vọt.

Đến lúc đó có thể ngạo nghễ vi hành trong Cổ Thánh Giới.

Không đánh thắng người cũng chả sao, vì người cũng không thể giết ta được.

Nếu như để ta bắt được cơ hội, cho dù thực lực có mạnh tới đâu cũng phải ăn hành với ta mà thôi.

Vân Tông Chủ phát hiện ra rằng hắn không hề nói đùa, cuối cùng cũng nghiêm túc gật đầu.

-Vân Tông Chủ, vậy xin phiền ngài. Đầu tiên hãy dùng 1% sức mạnh để đánh ta.

Lâm Phàm nghĩ ngợi một lúc cũng không dám mạnh mẽ, dù gì thực lực của Tông Chủ rất mạnh, nếu tung ra một quyền mà mình không thể chống đỡ được rồi trực tiếp bị đánh chết thì nhục mặt lắm.

-Chắc chắn chứ?

Vân Tông Chủ lo lắng hỏi lại.

-Chắc chắn, đánh ta đi.

Lâm Phàm hít một hơi sâu.

Vân Tông Chủ nhìn Lâm Phàm rồi tung ra một quyền.

Ngay trong lúc quyền tung ra, Lâm Phàm phát hiện mình không thể né tránh, đây là sự áp chế về thực lực.

Thần Thiên Vị cảnh giới Thiên Địa Thần Đan tầng thứ 8, tuy rằng áp chế thực lực nhưng quyền vừa rồi như hòa nhập với trời đất, dời núi lấp biển ập đến trước mặt.

-Bùm!

Lâm Phàm cảm nhận được một luồng sức mạnh khủng khiếp đang lao tới, khí huyết trong người sôi lên sùng sục, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ có 1% sức mạnh mà đã mạnh như vậy rồi, khủng khiếp quá.

-Keng, chúc mừng “Vĩnh Hằng Thần Khu” tăng thêm 5000 điểm kinh nghiệm.

-Không sao chứ?

Vân Tông Chủ thấy Lâm Phàm thổ huyết, lo lắng hỏi.

-Không sao, tiếp tục đi.

Lâm Phàm xoay chuyển “Huyết Hải Ma Công” kìm nén khí huyết đang sôi sục, sức sống mãnh liệt của Ngô Đồng Thần Thụ cuồn cuộn xâm nhập vào trong người của hắn.

-Được.

Vân Tông Chủ gật gật đầu, thông qua quyền vừa rồi hắn đã phát hiện, thân thể của Lâm Phàm rất cường tráng.

-Thân thể của người quả nhiên cường tráng, nếu như ta chỉ dựa vào thân thể thì cũng không bằng người được.

Vân Tông Chủ than thở nói.

Vân Tông Chủ không phải không có pháp môn luyện thể mà là trong quá trình tu luyện vô cùng đau đớn, người bình thường khó mà chịu được.

Hơn nữa cùng với sự nâng cao về thực lực, pháp lực hộ cương cũng không hề yếu do vậy không có nhiều người tình nguyện tu luyện pháp môn luyện thể này.

Lâm Phàm cười một cách điềm nhiên, cảm giác này, thực sự sáng khoái vô cùng.

Nhất là khi nghe thấy âm thanh thông báo điểm kinh nghiệm từ hệ thống, âm thanh đó nghe rất tự nhiên.

-Dùng 2% sức mạnh.

-Được.

-Keng, chúc mừng “Vĩnh Hằng Thần Khu” tăng thêm 6000 điểm kinh nghiệm.

Sức mạnh tăng thêm khiến Lâm Phàm có chút không thể chống đỡ nổi, nhưng có như vậy mới có thể nhanh chóng nâng cao sức mạnh thân thể được.

Không chống đỡ được cũng phải chống đỡ.

Lâm Phàm đứng sừng sững giữa đại diện, biểu cảm vừa đau đớn vừa hưởng thụ.

Còn Vân Tông Chủ ra tay không ngừng nghỉ, không gián đoạn từng quyền từng quyền như mưa giáng lên người Lâm Phàm.

-Sướng, tiếp tục đi.

-Keng, chúc mừng “Vĩnh Hằng Thần Khu” tăng thêm 6000 điểm kinh nghiệm.

.....

Liên tục mấy ngày qua đi.

Đám đệ tử Vân Tông không nhìn thấy bóng dáng của Vân Tông Chủ và Lâm Phàm đâu.

Hồng Vân Tiên Tử có chút thất vọng, lẽ nào Lâm Phàm đã rời đi rồi sao? Nhưng tại sao lại không nói với mình một câu nào?

Liễu Ngân đã thực sự hối cải, không còn kết bè kết đảng nữa mà còn đưa đám đệ tử đi vào trong Bí Cảnh rồi rèn luyện cho chúng, giúp chúng tăng cường thực lực.

Mộng Hằng Thiên đã liên tục mấy ngày không nhìn thấy Tông Chủ rồi, sự thay đổi của Liễu Ngân cũng đã trông thấy tận mắt, nên hôm nay quyết định đến đại diện tìm Tông Chủ, bẩm báo tin tốt này.

Nhưng Mộng Hằng Thiên vừa đến bên ngoài đại diện liền dừng chân lại.

Vẻ mặt vốn đang vui mừng, chợt trở nên vô cùng quái lạ, bởi hắn nghe thấy những tiếng nói vang lên từ trong đại điện.

-Được, sướng, sướng quá, mạnh thêm chút nữa đi.

-Hù hù.....không ngờ thân thể của người lại mạnh như vậy, mấy ngày liền rồi ta cũng có chút mệt đó.

-Cái này đã là gì, chúng ta chiến thêm 10 ngày 10 đêm nữa đi.

-Ha ha, được, nếu như không thể chống đỡ nổi thì phải cho ta biết đấy.

-Sao mà không chống đỡ nổi chứ, bây giờ ta chỉ có một cảm giác, chính là sướng mà thôi.

.....

Mộng Hằng Thiên đứng bên ngoài đại điện, vẻ mặt vô cùng khủng hoảng.

Giọng nói này hắn rất quen, một người là Tổng Chủ còn người kia chính là Nhân Tộc đây mà.

Nhưng tại sao bên trong lại phát những lời như vậy.

Bụp bụp!

-Sướng quá.

Âm thanh đó khiến Mộng Hằng Thiên lạnh toát người, run bần bật mấy cái.

Hắn nghĩ đến một chuyện vô cùng khủng khiếp, thời Tông Chủ còn trẻ, cũng đã từng có một nữ nhi thổ lộ tình cảm với ngài.

Nhưng ngài lại thẳng tay từ chối.

Nay bên trong lại truyền ra những âm thanh khác lạ kia, khiến Mộng Hằng Thiên nghĩ ngợi lung tung.

-Tông Chủ tại sao lại làm chuyện này cơ chứ, nếu để các đệ tử biết được thì phải làm thế nào đây.

Mộng Hằng Thiên không thể chấp nhận được sự thực này, nhưng tuyệt đối không để cho các đệ tử biết được cái sở thích quái dị kia của Tông Chủ được, đang dự định cố thủ bên ngoài ngăn cản bất cứ đệ tử nào tiến lại gần.

-Ha ha, Vân Tông Chủ sững quá, người có sững không?

-Sững, ta chưa bao giờ có cảm giác như thế này, ta tăng tốc đây.

-Được, tiếp đi, ta đã chuẩn bị xong rồi.

Lúc này, Mộng Hằng Thiên vô cùng sốt ruột, liên tục giậm chân, Tông Chủ tại sao lại có thể như vậy được.

Sững, tăng tốc đi, chuẩn bị xong rồi.

Đây.... Đây.....

Thời khắc này, Mộng Hằng Thiên nước mắt đầm đìa, tên Nhân Tộc này là do Vân Hà đưa về, hẳn hiện giờ có ý nghĩ muốn chém giết Vân Hà rồi.

Ngay lúc đó, ở phía xa có một đệ tử đang đến gần.

-Đứng lại, Tông Chủ đang....đang tu luyện, không được quấy rầy.

Mộng Hằng Thiên quát lớn.

Tên đệ tử sững sốt chớp chớp mắt, mình đâu có đến tìm Tông Chủ đâu, chỉ là đi qua thôi mà.

Nhưng nhìn thấy người đang nói là trưởng lão Mộng Hằng Thiên nên đành phải lùi lại.

Nhưng tên đệ tử này, tai vô cùng thính nên cũng nghe thấy những âm thanh đứt đoạn kia rồi đột nhiên đỏ mặt, cảm thấy có chút kỳ lạ rồi nhắc chân rời đi.

Lúc này trong đại điện.

Lâm Phàm cảm thấy mình thật thoải mái.

Mấy ngày mấy đêm không ngừng không nghỉ.

Cường độ thân thể bỗng nhiên tăng vọt, đã đạt đến Thần Thiên Vị cảnh giới Pháp Tắc tầng thứ 6.

Với tốc độ này, thì thân thể đạt cấp Thần Thiên Vị cảnh giới Thiên Địa Thần Đan tầng từ 8, không còn xa nữa.

Phát tài rồi

Lần này đến Vân Tông cùng Vân Hà trưởng lão, đúng là lão lớn mà.

Không chỉ đọc được tất cả các tập sách trong Tàng Thư Các, mà còn nâng cao được cường độ thân thể, đây là chuyện Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ đến.

Mộng Hằng Thiên nghe những âm thanh vang ra từ trong đại điện vô cùng đau lòng và tuyệt vọng.

-Tông Chủ, ta biết người phải chịu áp lực lớn nhưng người cũng không nên chọn một thằng đàn ông chứ, nữ nhi ái mộ người cũng đâu có thiếu, tại sao có thể như vậy hả?

Mộng Hằng Thiên rất nóng lòng, muốn lập tức xông vào ngăn cản những hành động khó coi kia, nhưng nghĩ lại, nếu làm vậy sẽ khiến Tông Chủ

khó lòng ăn nói.

Nên cuối cùng đành phải ngậm ngùi mà chịu đựng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 580: Thân Thế Đại Thành!

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong lòng Mộng Hằng Thiên đang chảy máu, tông môn bất hạnh a...

Sự tình đã xảy ra, giờ có thể làm thế nào.

- Tông chủ, lần đầu cũng như lần cuối, Mộng Hằng Thiên ta sẽ không để người tiếp tục sai phạm như thế nữa.

Mộng Hằng Thiên quyết định, sự tình đã xảy ra, vậy hãy cứ để nó phát sinh.

Thế nhưng lần sau, nhất định phải đi tìm các nữ tử thiên kiều trong tộc để Tông chủ giải quyết nhân sinh đại sự.

Bên trong đại điện thanh âm rên la vẫn liên miên không dứt.

Nếu tâm trí Mộng Hằng Thiên không kiên định thì sợ rằng đã sớm phun một ngụm máu rồi.

Tình huống hôm nay đã vượt ra khỏi năng lực chịu đựng của hắn.

Chỉ nghĩ đến khuôn mặt kia thôi liền cảm thấy cay cay con mắt.

Mà ngay tại lúc này, âm thanh để Mộng Hằng Thiên không dám tin tưởng truyền đến.

- Hằng Thiên, người ở bên ngoài làm gì đó? Cùng vào đi chứ, sức chiến đấu của Lâm Phàm tiểu hữu quá mạnh, ta hơi mệt, làm liên tục mấy ngày hôm nay rồi, người nên giúp ta chia sẻ mới tốt. Trong phòng truyền đến thanh âm của Vân Tông chủ.

Mộng Hằng Thiên sắc mặt đại biến.

- Tông... Tông chủ, người... Người... Mộng Hằng Thiên nói không ra lời.

Hắn không nghĩ tới tông chủ sẽ nói ra những lời như vậy.

Không chịu nổi, có chút mệt mỏi, để mình đi vào hỗ trợ.

Mộng Hằng Thiên ngược nhìn thiên địa, vẻ mặt tuyệt vọng.

- Không được, ta phải ở bên ngoài bảo vệ cho người, không cho bất cứ ai tới gần.

Trái tim Mộng Hằng Thiên chảy máu, hắn không thể hiểu tại sao tông chủ lại biến thành bộ dáng này, tên Nhân tộc kia đến cùng đã đi nơi nào rồi.

Nhưng một câu nói kế tiếp lại làm cho Mộng Hằng Thiên hộc máu.

- Không sao đâu, người gọi thêm mấy đệ tử lại đây, nếu thực lực không tệ thì có thể tiến vào, một công đôi việc.

Phốc!

Thân thể Mộng Hằng Thiên run lên, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt thần thờ không dám tin những lời mình mới nghe, nhìn cái cửa lớn đang đóng chặt kia.

Đây là muốn làm gì?

Chẳng lẽ tông chủ bị yêu ma quỷ quái mê hoặc tâm trí hay sao?

- Không được, nhất định phải ngăn cản coi như là hy sinh tính mạng chính mình cũng không để cho tông chủ tiếp tục sai nữa.

Giờ khắc này Mộng Hằng Thiên quyết định bước lên, tuy đây chỉ là một bước chân, nhưng đối với Mộng Hằng Thiên mà nói, là một bước rất dài, bước chân đột phá ranh giới tâm lý.

Hắn muốn ngăn cản chuyện này để ánh sáng lại chiếu rọi Vân Tông.

Mộng Hằng Thiên đã làm xong chuẩn bị, dù kết cục thế nào hắn đều có thể gánh chịu.

Chi!

Đại môn mở ra.

- Tông chủ, không...

Mộng Hằng Thiên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhìn một màn trong phòng, thế nhưng thời điểm cửa lớn mở, lại phát hiện tình huống có gì đó không đúng.

- Tông chủ, các người đang làm gì đây?

Hắn chỉ thấy tông chủ từng quyền từng quyền đánh vào người Lâm Phàm, còn tên kia lại biểu lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

- Mộng Hằng người đã tới rồi à, Lâm Phàm tiểu hữu có thể chất rất đặc thù, mỗi lần chịu đả kích là có thể tăng lên cường độ thân thể, nên ta đang giúp hắn nâng cao thể chất, thực lực của người cũng tạm được, chúng ta cùng nhau công kích để đẩy nhanh tốc độ. Vân Tông chủ thờ hờn hờn nói.

Đã mấy ngày mấy đêm đánh không ngừng nghỉ rồi, dù là trâu bò cũng phải biết mệt nói chi con người.

Mộng Hằng Thiên thấy cảnh này, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, xem ra do đầu óc của mình đen tối quá thôi. (đúng là đen tối mà, nhưng ta thích, hí hí)

Nếu sớm biết là thế, thì làm sao có tình cảnh vừa này.

- Mộng trưởng lão, làm phiền người rồi. Lâm Phàm cười nói.

Cảm giác bây giờ giống như đang đi máy bay vậy, thật sự quá sung sướng.

Cường độ thân thể hẳn đã đạt đến trình độ nhất định, nên mỗi quyền của Vân Tông chủ đều phải ẩn chứa lực lượng vô cùng mới có tác dụng, lực lượng đó hóa thành một dòng nước ấm chảy vào trong cơ thể, thẩm thấu vào từng tế bào từ đó tăng lên thể chất.

- Làm gì có, làm gì có.

Mộng Hằng Thiên xấu hổ cười cười, sau đó thay vào vị trí của tông chủ.

Còn Vân Tông chủ ngừng khôi phục pháp lực.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Vân Tông chủ cùng Mộng Hằng Thiên đã đánh đập khá lâu rồi.

Lúc bắt đầu Mộng Hằng Thiên còn không phát hiện ra việc đánh đấm này có cái gì mà thoải mái, thế nhưng theo thời gian trôi qua, hẳn lại tìm về cảm giác lúc còn trẻ.

Đó là một loại cảm giá độc bá thiên hạ, đứng trên cao nhìn xuống.

- Mộng trưởng lão có sướng hay không?

Giờ khắc này, Lâm Phàm rất thoải mái, hẳn nhìn vẻ mặt Mộng trưởng là biết đối phương nhất định cũng đang rất sảng khoái.

Dù sao thời điểm trong người khó chịu, được phát tiết trên thân của một người khác, cảm giác rất không tệ.

- Thoải mái, thật sự rất sướng a.

Hai tay Mộng Hằng Thiên như long trảo liên tục biến hóa, từng quyền từng quyền đánh vào thân thể Lâm Phàm.

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng cường 15000 điểm.

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng cường 15000 điểm.

...

Mấy ngày sau.

Bên ngoài đại điện.

Những đệ tử bị Mộng Hằng Thiên quát mắng đuổi đi lại dẫn theo một đám đệ tử khác đi qua nơi đây.

- Chính là chỗ này, mấy ngày trước ta ở ngay đây nghe được những thanh âm không nên nghe.

- Không thể nào người đừng lừa phỉnh chúng ta, chuyện này nếu là bị tông chủ biết thì sẽ xong đời đấy.

- Người không phải nói Mộng trưởng lão cố thủ ở bên ngoài sao? Vậy Mộng trưởng lão ở đâu?

-Ồ, kỳ quái! Chẳng lẽ ngài ấy đã rời đi rồi sao.

- Chờ đã, các người nghe đi hình như lại có thanh âm đó thì phải.

...

- Ha ha, tông chủ việc này thật sự quá sung sướng.

- Mộng trưởng lão, tốc độ của người không được nhanh như tông chủ rồi.

- Tốt, vậy ta sẽ tăng tốc.

...

Đám đệ tử này hai mặt nhìn nhau, mỗi người đều lộ vẻ hoảng sợ.

- Đây là thanh âm của Mộng trưởng lão.

- Còn kia là thanh âm của tên Nhân tộc Lâm Phàm.

- Không thể nào, sao nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa kết thúc?

Tên đệ tử này đã không nói thêm được lời gì nữa rồi, bởi vì... tất cả những chuyện này thật sự là không biết đường mà lần.

Nhưng nếu như chuyện này là giả thì những thanh kia là chuyện gì?

- Lâm Phàm người ra máu rồi?

- Có thể không thổ huyết sao? Người khống chế lực lượng không tốt, đụng ta mạnh quá nên mới bị thế đó.

...

Giờ khắc này, đám đệ tử đã hoàn toàn hồng mắt.

Đổ máu? Đụng mạnh quá nên xuất huyết.

Một vài hình ảnh khó coi xuất hiện trong đầu.

- Đi thôi, nếu như bị phát hiện thì chúng ta coi như xong đời.

- Đúng đấy, chuyện này rất khó nói, nếu bị phát hiện sẽ bị diệt khẩu đó, ẻo đùa đâu.

Lúc này, cả đám rủ nhau chạy trốn, một màn này, bọn họ không thể tin được.

Những đệ tử này, sau khi trở về liền lén lút kể hết sự tình nghe được ra ngoài.

Nhất thời, toàn bộ đệ tử Vân Tông đều biết chuyện.

Các trưởng lão bảo vệ Tàng Thư Các nghe được các đệ tử nhỏ giọng nói chuyện thì sắc mặt càng trở nên khó coi, lập tức rời Tàng Thư Các đi tìm Tông chủ.

Một ít trưởng lão thực lực cường đại cũng không tin chuyện này, lập tức đi đến đại điện.

Lúc này, bên trong cung điện, ánh mắt Lâm Phàm phát ra hào quang, rốt cục cũng xong.

Cường độ thân thể đạt đến cảnh giới Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan.

Trải qua thời gian mười mấy ngày, rốt cục cũng đạt được.

- Vân Tông chủ, Mộng trưởng lão, đa tạ!

Lúc này tinh khí thần của hắn đều đạt đến trạng thái đỉnh phong, thân thể giống như ngọc, tản ra từng luồng thần quang.

Thiên địa nhất thể, thiên địa trong thân thể.

Vạn tà bất xâm, không gì có thể phá.

Đây là tác dụng khi tu luyện thân thể đại thành, sau này, trong Cổ Thánh Giới ngoại trừ Cổ Tộc Chí Cao thì không ai có thể chém giết hắn.

- Lâm tiểu hữu, chúng ta đuổi về ka lờ, thật sự thì chưa bao giờ chúng ta mệt nhọc như vậy.

Tông chủ cùng Mộng Hằng Thiên thở hồng hộc, một chút khí lực cũng không còn, hai tay đều cảm thấy tê dại rồi.

Trong đoạn thời gian này, bọn hắn quên mình đã ra bao nhiêu quyền.

Phải nói là rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức không nhớ nổi, có lẽ, từng ấy quyền đủ để đánh nát cái đại lục này luôn ấy chứ.

Thế nhưng cường độ thân thể của Lâm Phàm khiến bọn họ chỉ biết câm nín.

Mình đường đường là Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan cảnh, xuất một đòn toàn lực lại không thương tổn được đối phương.

Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ dựa vào thân thể, là có thể hoành hành bá đạo ở Cổ Thánh Giới này rồi.

Thời điểm ba người Lâm Phàm mở ra, thấy bên ngoài đứng đầy người.

- Các người làm cái gì vậy? Vân Tông chủ nghi ngờ hỏi.

Các trưởng lão quay mặt nhìn nhau cũng không biết nên nói cái gì cho phải, thế nhưng nhìn biểu hiện của Vân Tông chủ cùng Mộng trưởng lão, giống như rất mệt.

Còn cái tên Nhân tộc kia thì tinh thần hưng phấn, khí tức mãnh liệt.

- Tông chủ, chúng ta thấy ngài nhiều ngày rồi không xuất hiện nên cho rằng ngài đã xảy ra chuyện gì đó. Một tên trưởng lão nói.

- Há, hằng ngày ta ở đây trợ giúp Lâm tiểu hữu tu luyện một môn công pháp cho nên không có xuất hiện, bây giờ tu luyện đại thành nên đi ra. Tuy Vân Tông chủ rất mệt, nhưng lại rất cao hứng vô cùng.

Vì hần được chứng kiến thiên kiều Nhân tộc quật khởi, sau này sinh linh chủng tộc Đại Thiên thế giới, có hi vọng rồi.

Tông chủ đã nói như thế thì đám trưởng lão này cũng chỉ đành nín nhịn sự nghi ngờ này trong lòng mà thôi.

Thế nhưng từ đây, chuyện này trở thành một bí ẩn duy nhất của Vân Tông, vag không có lời giải đáp.

Đến cùng, thì ba người bọn họ ở trong đại điện, đã làm gì?

Vì sao Tông chủ và Mộng trưởng lão lại mệt nhọc như vậy.

Lâm Phàm nhìn ánh mắt khác thường của mọi người, trong lòng dấy lên một dự cảm xấu.

Chẳng lẽ có hiểu lầm gì đó hay sao?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 581: Biến Ảo Sinh Linh!

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thế nhưng, dù có hiểu lắm thì sao? Chả ăn nhằm gì

Cường độ thân thể hắn đã thăng lên đến Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan kỳ, cảm giác này, quả thực quá thoải mái.

Sau này, gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật, một lần nữa quật khởi.

Thời điểm vừa tiến vào Cổ Thánh Giới, Lâm Phàm liền phát hiện, cường giả Cổ Thánh Giới xuất hiện lớp lớp, muốn tỏ ra trâu bò, thật sự rất khó khăn.

Nhưng bây giờ, tình huống khác rồi, cường độ thân thể hắn đã được nâng cao, con đường sau này cũng thoải mái không ít.

Bây giờ hắn ở lại Vân Tông đã không còn tác dụng, chẳng bằng ra ngoài giết mấy cường giả Cổ Tộc để tăng thực lực tự thân.

Coi như hiện tại, nếu gặp phải Uy Quân Vương Cổ Tộc, Lâm Phàm cũng không có chút ứ kỵ nào, để xem ai sợ ai.

Vân Tông chủ cùng Mộng Hằng Thiên đi xuống nghỉ ngơi, quãng thời gian này bọn họ đã giúp đỡ Lâm Phàm quá sức, hiện giờ cần phải phục hồi.

Nơi ở của Hồng Vân.

Lâm Phàm chuẩn bị nói lời chào với Hồng Vân tiên tử, sau đó thuận tiện hỏi nàng một chút về nơi Tiên Thiên Ngũ Hành tồn tại.

Tiên Thiên Ngũ Hành đã tụ tập được ba loại, bây giờ chỉ còn lại hai nguyên tố nữa là đủ, lúc đó “Yêu Thành” tăng cấp Ngũ hành đại viên mãn, thì “Yêu Thành” có thể hùng bá tứ phương rồi.

- Người đã đến.

Thanh âm từ trong phòng Hồng Vân tiên tử truyền ra.

- Ân. Lâm Phàm gật đầu nói.

- Người khi nào thì rời đi?

- Lát nữa sẽ đi.

Thanh âm trong phòng ngừng lại, một tiếng cửa kẽo kẹt vang lên, cửa phòng mở ra, Hồng Vân tiên tử từ từ ra ngoài, trong tay cầm theo một miếng da cũ kỹ.

- Đây là vị trí của Tiên Thiên chi mộc cùng Tiên Thiên chi kim, nhưng nơi nguy hiểm trùng trùng, người nhất định phải chú ý.

Hồng Vân tiên tử đem miếng da thú đưa cho Lâm Phàm, dặn dò một tiếng.

Lâm Phàm nhận lấy tấm da thú rồi, sau đó hướng về Hồng Vân tiên tử chấp tay

- Đa tạ!

- Ân.

Hồng Vân tiên tử lạnh nhạt gật đầu, giống như rất không ưa Lâm Phàm.

Giờ khắc này Lâm Phàm có chút lúng túng, sau đó xoay người rời đi.

Hồng Vân tiên tử nhìn bóng lưng Lâm Phàm rời đi, trong ánh mắt có vẻ khác thường, vẻ mặt có chút mất mát.

Trong lòng Lâm Phàm thầm nghĩ, chẳng lẽ dáng dấp của bốn thiếu gia thật sự rất có mị lực sao?

Có lẽ em này nhìn thấy tướng mạo tuyệt thế cùng dáng người hoàn mỹ của bốn thiếu gia nên không thể tự kiềm chế mà có tình cảm với tiểu gia ta đi.

- Chờ ta đánh ngã Cổ Tộc rồi sẽ trở về tìm người.

Lâm Phàm không quay đầu lại mà kiên định nói.

- Được.

...

Lâm Phàm vọt lên từ mặt đất, trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt của Hồng Vân tiên tử.

Thời điểm hắn xuất hiện lần nữa là đến biên giới của Vân Tông.

Lâm Phàm vừa định lấy pháp lực đặc thù điểm ra một chỉ xé rách hư không, thì đột nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Lâm Phàm nhìn người trước mắt thì khẽ cau mày, hỏi.

- Người là?

Nam tử trước mắt có khuôn mặt trẻ trung phi, thường tuấn tú, khí chất xuất chúng, chỉ là hắn không phải thực thể.

- Tiểu hữu người khoẻ không? ta là Vân Trung Vân.

Thiếu niên cười nhạt một tiếng, lộ ra môi hồng răng trắng giống vầng trăng, thế nhưng nụ cười này động thì hân như cùng thiên địa dung hợp thành một thể.

Lâm Phàm nghe được cái tên này thì sắc mặt biến đổi, chợt nhớ ra.

- Người là Khai Sơn Lão Tổ của Vân Tông.

Lâm Phàm không nghĩ đến, thiếu niên này, dĩ nhiên là khai sơn lão tổ của Vân Tông.

Vân Trung Vân cười nhạt, trong ánh mắt mang theo thần sắc vui mừng, sau đó tay phải hân hướng về hư không nắm một cái, lập tức có một viên cầu tản ra kim quang phá không mà đến, trong hư không, biến hoá liên tục, lúc như rồng, như xà, như ưng, như thần, như ma.

- Cái này cho người, hi vọng người có thể vận dụng nó thật tốt.

Vân lão tổ, đây là cái gì? Lâm Phàm vội vàng hỏi.

Nhưng ngài ấy chỉ cười nhạt một tiếng rồi dần dần tiêu tan, đất trời lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh như thường, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có một viên cầu màu vàng chói lọi trôi nổi trong hư không.

Lâm Phàm không rõ được Vân Tông lão tổ muốn làm gì, thế nhưng vật đưa tay tới tay không nhận thì thật có lỗi với bản thân.

“Keng! chúc mừng phát hiện dấu ấn Tiên Thiên Động Thiên, có hấp thu hay không?”

- Ngạch?

Lâm Phàm nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống thì sửng sốt.

- Con mẹ nó, vừa mới rồi đi lại lấy được thứ tốt như thế, ca đúng là main mà, mọi thứ tốt cứ tới mà chả cần lý do, kha kha?

Lâm Phàm không dám tin, thế nhưng hẳn không chút do dự, cái này đã được hệ thống kiểm tra qua, tự nhiên là không có nguy hiểm gì.

- Hấp thu.

Trong chớp mắt, ấn dấu này tiến vào thân thể Lâm Phàm, dung nhập vào Động Thiên.

Bên trong Động Thiên, dấu ấn này tản ra từng trận thần uy, vô số ánh sáng như những dây nhỏ từ trên con dấu tản mát ra.

Những sợi ánh sáng này toả ra ngày càng nhiều, sau đó, trong hư không cấu tạo thành các loại, các dạng sinh vật.

Đang lúc này một tiếng long ngâm vang vọng đất trời.

Những sợi dây ánh sáng này như rồng uốn lượn, trong nháy mắt, từng cái từng cái biến ảo thành cự long.

Thời điểm những con cự long được sinh ra thì có một viên cầu có khắc chữ “Long” trôi nổi trong động thiên, viên cầu này dung nhập vào đại đạo Động Thiên.

Mùi hoa thơm tràn ngập bốn phía, hoa linh tung hai cánh trong xuất bay múa đầy trời, thanh âm vui sướng, ca vang ở mọi nơi trong động thiên.

Sau đó một viên cầu khắc chữ “Hoa” trôi nổi trong động thiên, nó giống như viên cầu có chữ “Long” tự dung nhập vào trong Động Thiên.

Ngay ở thời điểm Lâm Phàm cho rằng còn có biến hóa. Thì hẳn lại phát hiện linh khí bên trong Động Thiên không còn sót lại chút gì, đã tiêu hao sạch sẽ.

Lúc này Lâm Phàm cũng phát hiện Động Thiên sinh ra biến hóa to lớn, tinh bích trong Động Thiên lần nữa hoàn thiện, thậm chí Lâm Phàm cảm giác được sức mạnh của mình so với lúc trước tăng lên không ít.

- Đây là Động Thiên dấu ấn, Vân Tông lão tổ đem cái này cho mình, là muốn giúp mình ngày càng hoàn thiện Động Thiên, hướng tiêu chuẩn về một thế giới mà phát triển.

Thế nhưng, tiêu hao thế này thật sự quá mức rồi, Động Thiên của mình đã từng có mấy ngàn đạo lỗc xoáy linh khí tồn tại, ấn chứa linh khí bàng bạc như biển dùng mãi không hết thế, nhưng bây giờ, mới chỉ hình thành thành hai móng sinh linh mà hút hết cmn luôn, quá kinh khủng.

Đặc biệt là thời điểm hình thành sinh linh như “Long” kia, Lâm Phàm phát hiện linh khí bên trong Động Thiên bị rút lấy tám chín phần mười, xem ra sinh linh càng mạnh mẽ thì càng cần nhiều linh khí.

- Ta vẫn còn quá nghèo.

Lâm Phàm bất đắc dĩ vạn phần, nếu như có đầy đủ Thánh Dương Đan rồi đem chúng đập vỡ ra hóa thành dòng sông linh khí thì có thể thừa thế xông lên, luyện hóa dấu ấn này, nếu vậy thì Động Thiên của mình chắc sẽ bá nhất truyện luôn rồi.

Giờ khắc này, dấu ấn kia đã tiến vào thức hải Lâm Phàm, trôi nổi ở đó rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Thế nhưng Lâm Phàm chỉ cần một cái ý nghĩ là có thể dẫn động nó, biến hoá ra đủ mọi thủ đoạn thần kỳ.

Đánh cướp!

Chém Cổ Tộc!

Phá sào huyết của Cổ tộc!

Đây là ba con đường làm giàu nhanh nhất.

Tuy nói Ngô Đồng Thần Thụ có thể cô đọng Thánh Dương Đan khá nhanh, nhưng so với tốc độ tiêu hao như thế này thì vẫn còn chênh lệch nhiều lắm.

Sau khi thu hồi Động Thiên, Lâm Phàm mở ra cấm chế của Vân Tông, rồi biến ngay tại chỗ.

Trên một ngọn núi cao của Vân Tông, Tông chủ nhìn địa phương Lâm Phàm biến mất, rồi thở dài một tiếng.

Viên cầu có dấu ấn này là bảo vật vô giá, dù là Cổ Tộc Chí Cao, nếu nhìn thấy cũng sẽ nổi lòng tham.

Hy vọng tiểu tử này có thể trưởng thành.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 582: Thượng Cổ Thập Đại Hung Thú, Cự Long Tộc

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Hồng Vân đúng là có thiên phú hội họa nha.

Lâm Phàm mở tấm da thú mà Hồng Vân tiên tử cho mình, nhìn thấy những chỉ dẫn của nàng, vui mừng khôn xiết.

Phương hướng, lộ trình, cấm địa đều nói rõ, viết rõ ràng như sợ mình bị lạc vậy.

Nhưng có một việc để hấn nhức đầu chính là, hai địa phương có tiên thiên Ngũ hành ở hai phương hướng đối lập nhau.

Sau khi suy tính một phen, Lâm Phàm quyết định đi đến nơi có Tiên Thiên chi kim trước.

Cái bí cảnh này có khoảng cách gần hơn với hấn, mà làm cho Lâm Phàm mừng rỡ chính là, vị trí Uy Quân Vương cũng không xa bí cảnh này.

Sau khi càn quét sạch bí cảnh rồi lại đem nhà của Uy Quân Vương quây tung lên, thì còn gì bằng.

Lấy địa vị của Uy Quân Vương, thì bảo bối và Thánh Dương Đan là đếm không xuể, nếu như có thể lật tung nhà hấn thì tài phú của mình sẽ như thế nào, nghĩ đến thôi đã chảy nước miếng rồi.

Sau nửa tháng, Lâm Phàm rời rất xa vị trí của Vân Tông, đến địa bàn của Cổ tộc.

- Cổ Thánh Giới thật sự quá rộng đi.

Tốc độ phi hành của Lâm Phàm là cực nhanh, thế nhưng cho dù vậy, nửa tháng đã qua vẫn chưa đến được chỗ cần đến.

Chuyện này đối với Lâm Phàm, chính là một cái bi kịch.

Lúc này Lâm Phàm đang đi qua một mảnh rừng rậm rạp, ngừng lại muốn nghỉ ngơi, vì phi hành trong thời gian dài như thế, hẳn có chút ăn không tiêu, trong rừng rậm, không thiếu Cổ Thú, hẳn muốn nhìn xem có thể gặp được Cổ Thú nào mạnh mẽ một chút không?

Lâm Phàm biết mình đã đến vùng đất trung tâm, tình thế ở đây có chút phức tạp, coi như gặp được Cổ Thú cường đại cũng không phải là chuyện hiếm.

Rống!

Ngay lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng rống dữ dội, thanh âm gào thét như sấm động, chấn những cây cổ thụ rung động không ngừng, lá rụng như mưa.

- Tiếng gầm thật mạnh, âm thanh lớn như vậy, khí lực mười phần, xem ra thực lực của nó cũng chẳng yếu, ngược lại có thể đi xem một chút. Trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ, sau đó tiến vào trạng thái ẩn thân hướng về hướng có tiếng gầm chạy đi.

Khi Lâm Phàm đến nơi, nhìn thấy tình huống trước mắt có chút quái dị.

- Thượng cổ hung thú?

Một đầu Cự Long dài trăm trượng đang dữ tợn rít gào, nó cùng với mấy chục đầu Cổ Thú đang chém giết lẫn nhau, điều làm Lâm Phàm

kinh ngạc chính là, đầu Cự Long này dĩ nhiên biết nói.

- Đây tuyệt đối không phải là sinh linh của Đại Thiên thế giới.

Đại thiên thế giới cũng có Long tộc, thế nhưng đem Long tộc kia cùng con Cự Long này so sánh thì có rất nhiều điểm đồng.

Con Cự Long này, toàn thân vảy giáp hiện ra u quang, những mảnh vảy giáp này giống như là một toà núi vững chắc, trong miệng thì toàn răng nhọn, toả ra phong mang sắc lẹm, khiến người ta không rét mà run.

- Một đám Cổ Thú ngu muội, lại dám nhòm ngó huyết mạch Cự Long, các người đang tự tìm đường chết.

Cự Long nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó tung một trào che khuất bầu trời hướng về những Cổ Thú này chớp tới.

Những Cổ Thú kia ở trong mắt Cự Long chỉ giống như giun như dế, khi nó vung móng vuốt lên, bọn Cổ Thú máu thịt tung toé.

- Không nghĩ đến mình dĩ nhiên gặp được Cự Long tộc, một trong thập đại hung thú thượng cổ, đúng là thú vị. Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười lạnh lùng, liếm liếm môi một cái.

Thịt rồng mình cũng ăn bao giờ, đợi lát nữa phải thử một phen mới được.

Tu vi con Cự Long này cũng chỉ là Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh, nên nó đối với Lâm Phàm mà nói, là tiện tay trấn áp.

Lúc này, Lâm Phàm không thể nhịn thêm được nữa.

Nếu như để cho bọn họ tiếp tục đánh nhau, thì những Cổ Thú kia tuyệt đối sẽ bị con Cự Long này chém giết hết.

Bất kể nói thế nào thì những thú này đều là kinh nghiệm.

Bây giờ, điểm kinh nghiệm xuất hiện trước mặt, sao có thể để cho nó chạy mất được.

- Dừng tay!

Lâm Phàm lập tức đi ra, trong nháy mắt vừa sai bước, hẳn đã xuất hiện ở giữa Cự Long và Cổ Thú.

Trong lòng mắt dữ tợn của Cự Long cùng mấy con Cổ Thú kia, toát lên vẻ kinh dị, chúng nó không biết sinh linh này muốn làm gì?.

- Sinh vật nhỏ bé ở đâu ra nói nhăng nói cuội, chết đi cho ta.

Cự Long nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức cuồng bạo bộc phát ra rồi tung một trảo hướng đỉnh đầu Lâm Phàm.

Theo một trảo đánh xuống, thiên địa cũng trở lên đen kịt lại.

Ầm ầm!

Thời điểm một trảo to lớn của nó vỗ vào đỉnh đầu Lâm Phàm, Cự Long há miệng ra nở một nụ cười, dưới cái nhìn của nó thì sinh linh này nhất định bị mình đánh thành bánh thịt.

- Con mẹ nó, cái đồ ghê tởm nhà người, quá đáng rồi đó.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, một lời không hợp liền động thủ, đúng là không có chút thú tính nào.

- Làm sao có khả năng?

Cự Long không dám tin những gì mình nghe được, nó không nghĩ đến, tên sinh linh nhỏ bé lại bình an vô sự dưới một trảo của mình, xem ra đúng phải thiết bản rồi.

Những Cổ Thú kia tức giận gào thét, thanh âm giống như đang cảnh giác Lâm Phàm.

Chúng nó muốn ăn con Cự Long này cướp đoạt tinh huyết của Long tộc, thế nhưng không nghĩ tới, có một tên Nhân tộc tự xưng ở đâu ra, xuất hiện trước mặt bọn nó.

- Người là Cự Long tộc, một trong thập đại hung thú thời thượng cổ? Lâm Phàm nhìn thân thể to lớn như quả núi của Cự Long, tò mò hỏi.

- Không sai, bản Long chính là thành viên của Cự Long tộc, một trong thập đại hung thú thời thượng cổ, sinh linh nhỏ bé như người đang muốn làm cái gì ở đây?

Ngữ khí của Cự Long nổ vang như tiếng chuông lớn, chấn Lâm Phàm choáng váng.

- Không có gì, ta chỉ muốn chém giết người rồi sau đó mang người đi nướng thôi, vì ta chưa ăn thịt rồng bao giờ. Lâm Phàm cười nói.

Cự Long nghe nói như thế thì giận tím mặt, quát.

- Làm càn.

Nó không nghĩ tới một tên sinh linh nhỏ bé lại dám nói khoác không biết ngượng, muốn ăn chính mình? Đúng là muốn chết, nó dùng một chiêu thần long bãi vĩ quét về phía Lâm Phàm.

- Khà khà.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nở nụ cười, không để cái đuôi rồng to lớn kia vào mắt, hất nhấc một tay lên hời hợt chặn cái đuôi lại.

- Ân.

Sắc mặt Cự Long đại biến, nó không nghĩ đến sinh linh này chặn chiêu này của mình đơn giản như vậy, một màn kế tiếp lại làm cho Cự Long kêu thảm thiết.

Năm ngón tay Lâm Phàm khép lại giống như con dao đánh xuống.

- Ta cắt...

Đuôi rồng trong nháy mắt bị cắt thành vài đoạn.

A!

Một tiếng kêu thảm thiết, kinh thiên động địa vang lên.

Đám Cổ Thú đánh nhau với Cự Long nhìn thấy hình ảnh trước mắt, trong lòng mắt cũng toát ra vẻ kiêng dè nồng đậm, tứ chi chậm rãi lùi về sau như muốn rời khỏi nơi này.

- Cái con rồng thối này, một lời không hợp đã muốn đập chết bốn thiếu gia, vậy thì bốn thiếu gia cũng không khách khí với người nữa.

Lâm Phàm nhảy lên tung một quyền hương về Cự Long đánh tới.

- Tên ghê tởm kia người dám cắt ta đuôi, người phải chết!

Cự Long tức giận gào thét, hung tính đại phát.

Nhưng dưới cú đấm của Lâm Phàm thì nó không có bất kỳ sức phản kháng nào, thân thể trực tiếp bị đánh thành hai nửa chết đến không thể chết lại.

“Keng, chúc mừng đánh giết thượng cổ thập đại hung thú Cự Long.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 100000.”

- Tốt lắm tốt lắm, không nghĩ tới tăng cường nhiều kinh nghiệm như vậy.

Lâm Phàm rất thỏa mãn với số điểm kinh nghiệm kiếm được từ Cự Long.

- Ồ, các người muốn chạy?

Lâm Phàm nhìn thấy những Cổ Thú đang chạy trốn.

Năm ngón tay Lâm Phàm mở ra che kín bầu trời, không chế một phương thiên địa sau đó nhắm lại.

Ầm! Ầm!

Tiếng nổ vang lên, những Cổ Thú kia trong nháy mắt bị pháp lực ép nổ tung, máu thịt văng tung toé.

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Thú tu vi Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh.”

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Thú tu vi Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh.”

...

Thoáng cái đã có mấy trăm ngàn điểm kinh nghiệm tới tay, kiếm kinh nghiệm là chuyện đơn giản a.

Hiện giờ, mình chính là cường giả Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh, coi như là có trăm ngàn kẻ địch cùng cấp thì cũng có thể chém giết trong nháy mắt.

Đây là sự tối cường của main!!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 583: Cả Đám Tiểu Muội Muội Chấn Kinh!

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tư tư!

Lâm Phàm ngồi trên một hòn đá đã được hewn gọt thành một cái ghế, trong tay cầm một xiên sắt hewn vừa luyện chế để nướng thịt rồng, điều Lâm Phàm không ngờ chính là, hewn chỉ dùng mấy khối tinh thiết luyện chế xiên sắt vậy mà luyện ra một cái tuyệt phẩm lợi khí, chuyện này đúng là không nghĩ tới.

Xem ra, tay nghề luyện khí của mình ngày càng lớn mạnh.

Lúc này, trên đồng lửa có từng khối, từng khối thịt rồng được nướng vàng ươm, nhìn qua thì rất ngon nhưng không biết mùi vị ra sao.

Trong thời gian ngồi đợi thịt chín thì Lâm Phàm tế nhặt vườn ngón tay sờ cái huyết trì nho nhỏ chứa đầy máu rồng kia.

“Keng, chúc mừng phát hiện long huyết có hấp thu hay không?”

- Hấp thu.

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng cường 1.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu, tăng cường 1.”

...

Cái đêch! Sao có một tí tạo kinh nghiệm thế này, đúng là đồ bỏ đi.

Lâm Phàm xem thường chỗ long huyết này nên thu ngón tay về, căn cứ vào điển tịch trong Tàng Thư Các, hẳn biết được. Long huyết là vật đại bổ, có nhiều công dụng thần kỳ, tắm mình trong máu rồng, có thể tăng cường độ thân thể, thậm chí có tỷ lệ nhất định thay đổi được thiên tư.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, trong thư tịch thì công dụng của Long huyết được đánh giá là rất tốt, thế nhưng hôm nay vừa thấy lại phế như vậy, làm người ta thất vọng tràn trề.

Chí bảo trong mắt các sinh linh Đại Thiên thế giới lại bị Lâm Phàm chà đạp dưới chân như vậy, không được hẳn coi trọng tý nào.

Ào ào ào!

Vào lúc đó, Lâm Phàm cảm giác được ở xa xa có rất nhiều sinh linh đang nhanh chóng chạy về hướng này.

Thần Thiên Vị tăng một Chân Pháp cảnh.

Hoang Thiên Vị đại viên mãn.

Thanh Thiên Vị hậu kỳ đỉnh phong.

...

- Thật là nhỏ yếu.

Lâm Phàm lắc đầu, không đem việc này để trong lòng, chỉ cần bọn chúng không chọc đến mình thì chúng sẽ được bình an vô sự.

Lúc này, từng luồng hương vị thịt rồng nướng phả vào mặt, khiến cho con hàng đã lâu chưa được ăn như Lâm Phàm, có chút không chờ được.

Ở vị trí cách đó không xa, có một đám nhân ảnh đang di chuyển với tốc độ cực cao, tâm tình hoang mang, hoảng loạn, như đang tránh né cái gì đó.

- Những tên Cổ Tộc kia sao lại phát hiện ra chúng ta chứ?

- Các tỷ muội nhanh chân lên một chút, tuyệt đối không thể để những tên man rợ bắt kịp, bằng không, tất cả chúng ta đều sẽ chết rất thảm.

- Ta hận, đều tại ta thực lực quá yếu, nên không có cách nào bảo vệ mọi người!

Những bóng người này toàn bộ đều là nữ tử, từng người từng người đều là thiên kiều bá mị, xinh đẹp đến cực điểm, nhất cử nhất động đều có thể mê hoặc chúng sinh.

Trong đám nữ tử này, có một nữ đệ tử cực kỳ xinh đẹp, thực lực của nàng, là mạnh nhất, chắc là thủ lĩnh của đám.

Thế nhưng, giờ khắc này, nàng cũng biểu hiện ra sự hoang mang cực độ, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn về phía sau, như đang cảnh giác thứ gì đó.

Nàng biết nếu như bị Cổ Tộc bắt được, thì các nàng sẽ có kết cục bi thảm bậc nào.

Không chỉ chà đạp lên mà còn bị nuốt sống.

- Các tỷ có ngửi thấy mùi gì thơm thơm không?

Một nữ tử có đôi mắt linh động lên tiếng.

- Tử Vận, đây là lúc nào rồi mà muội còn nghĩ đến chuyện ăn uống chứ. Nữ tử có thực lực mạnh nhất khiển trách.

Nàng không nghĩ đến, vào lúc này rồi mà Tử Vận còn nghĩ về mỹ thực.

- Ồ, ta cũng ngửi thấy!

- Ta cũng vậy, mùi vị này, thơm quá!

Lúc này, chúng nữ dừng lại đưa mắt nhìn nhau, các nàng không biết mùi thơm này từ nơi nào truyền đến.

- Ồ Phiêu Phiêu tử, người xem bên kia hình như có người. Tử Vận chỉ ngón tay của nàng về phía trước, nói.

Phiêu phiêu ngưng thần nhìn qua, quả nhiên thấy ở phía xa có một người đàn ông đang ngồi chỗ đó.

Lâm Phàm quay đầu nhìn chúng nữ, trong mắt tỏ vẻ kinh ngạc.

Đám cô em xinh đẹp thế này sao lại chui vô khu nguy hiểm như ở đây không biết.

Một tay Lâm Phàm cầm thịt cắn, cắn từng miếng từng miếng, sau đó hướng các nàng cười một tiếng.

Đằng sau chúng ta có Cổ Tộc đuổi tới đó, người mau chạy đi.

Phiêu phiêu mặc dù không biết đối phương là ai, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn cũng đoán là sinh linh Đại Thiên thế giới, bởi vậy nàng lên tiếng nhắc nhở đối phương.

- À, các người có muốn ăn thịt rồng không. Lâm Phàm lạnh nhạt hỏi.

Phiêu phiêu nghe lời lời mời, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nàng cắn răng không nói gì thêm, những gì nên nói, nàng đã nói rồi nếu như hắn không nghe vậy thì tùy hắn.

Thế nhưng, có một việc để Phiêu Phiêu không tưởng được là, tiểu muội Tử Vận lại ngừng lại, sau đó đi đến trước mặt nam tử này mà trả lời.

- Ta muốn ăn!

Lâm Phàm nhìn cô em trước mắt, lộ ra một nụ cười, tiểu cô nương thật thông minh.

- Tử Vận, người làm cái gì đó? Phiêu phiêu hốt hoảng hô lên.

- Tỷ tỷ, cái đầu Cự Long chắn ngang đường kia quá dọa người nên muội sợ, không dám đi qua. Tử Vận ý vị thâm trường nói.

- Cự Long? Cự Long ở đâu ra?

Phiêu phiêu sững sờ không hiểu Tử Vận nói vậy là có ý gì.

Nhưng khi nàng quay đầu nhìn về phía trước, thì đột nhiên trợn tròn mắt.

Một con Cự long to lớn bị chặt thành mấy khúc đang nằm ở đó.

Cái đầu rồng dữ tợn kia cho dù đã chết rồi nhưng vẫn tản ra khí tức làm người khác sợ hãi.

Đây thật sự là một con Cự Long?

Phiêu Phiêu ngốc nghếch nhìn về phía nam tử đang cầm xiên thịt nướng kia.

- Ta thấy các người chạy cũng mệt rồi, không bằng đều lại đây ăn chút thịt bổ sung thể lực đi. Lâm Phàm cười nói.

Mặc dù hẳn không biết các nàng là ai, nhưng nói thế nào thì các nàng cũng là sinh linh của Đại Thiên thế giới, nếu gặp gỡ tức là có duyên, sao không giúp đỡ các nàng một chút.

Đầu tiên, mấy cô em gái kia cũng trợn tròn mắt, rồi sau đó cũng giống như tiểu cô nương kia, từ từ đi về phía nam tử.

- Xin chào.

Phiêu phiêu đi tới trước mặt Lâm Phàm, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

- Xin chào. Lâm Phàm cười nhạt một tiếng.

- Cứ tự nhiên như ở nhà đi.

Sau đó mọi người còn chưa phản ứng kịp thì đã ngồi xuống vây quanh đồng lửa rồi.

- Không có chuyện gì, các người ăn đi, nếu như Cổ Tộc có tới, thì đừng sốt sắng, mà có cũng không có tác dụng gì. Lâm Phàm cười nói.

Dù Lâm Phàm là một nam nhân không gần nữ sắc, nhưng thấy mấy tiểu cô nương khả ái này bị Cổ Tộc dọa đến hoa dung thất sắc, cũng không nỡ nhìn các nàng như vậy.

- Ân, chúng ta không có căng thẳng!

Tử Vận đúng là rất hoạt bát, ánh mắt nàng nhìn quét xung quanh, xem xét mọi thứ.

Nàng nhìn ra, đây là một con Cự Long hàng thật giá thật, điều làm cho nàng kinh ngạc chính là, Long Huyết quý giá như vậy dĩ nhiên bị hăn phung phí rãi trên mặt đất.

Một ít hoa cỏ bị máu rồng xâm nhiễm đã phát sinh biến hóa, tươi tốt hơn nhiều so với những cây xung quanh khác.

Thậm chí, một số còn sắp trở thành linh thảo.

- Nào lại đây ăn một miếng thịt rồng đi. Lâm Phàm cầm lấy một khối thịt đưa tới trước mặt các nàng.

- Đa tạ.

Tâm trí Tử Vận lúc trước còn sợ trong lúc chạy trốn thế, nhưng giờ đây đã trấn định không ít, khi nàng cầm lấy cái xiên sắt kia, thì đột nhiên

kinh hô.

- Chuyện này...

Tử Vận khiếp sợ nhìn Lâm Phàm, sau đó lại nhìn chòng chọc vào cái xiên sắt trong tay, nàng không thể tin được những gì mình thấy hôm nay.

Phiêu Phiêu nhìn thì có vẻ bình tĩnh, nhưng nội tâm vẫn còn rất lo lắng vì dù sao Cổ Tộc cũng ở ngay phía sau.

Dù người đàn ông này thần thần bí bí, có vẻ rất cường đại thế, nhưng nàng cũn không dám chắc hẳn có thể đánh bại bọn người kia.

Tthời điểm Phiêu Phiêu đang suy nghĩ, thì bị tiếng thét kinh hãi của tiểu muội làm cho hốt hoảng, đứng lên.

- Tử Vận, muội làm sao vậy? Phiêu phiêu kinh ngạc nhìn Tử Vận.

Mấy tỷ muội ngồi xung quanh đều như vậy, các nàng ngồi ở đó nhưng trong lòng rất bất an, vô cùng sợ hãi.

- Tỷ, chuyện này... này... Tử Vận chỉ chỉ cái xiên sắt trong tay, muốn nói gì đó nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 584: Đồ Ăn Đến Rồi

Người dịch: Kira123

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn cô bé đáng yêu trước mắt, nhường mày, chẳng lẽ cô em này có tật xấu gì không nói được sao?

-Cái này xiên sắt, nó... Nó...

Tử Vận không thể tin được, nướng thịt thôi, lại dùng dùng tuyệt phẩm... tuyệt cmn phẩm...

Thật sự lãng phí mà.

-Chỉ là một cái tuyệt phẩm bảo khí thôi mà, không cần ngạc nhiên như thế!

Lâm Phàm chỉ cái xiên sắt, chỉ cười nhạt một tiếng, không phải chuyện gì to tát.

Chỉ là một cái tuyệt phẩm bảo khí, có cái gì mà ngạc nhiên.

Nhưng ngẫm lại, sinh linh Đại Thiên cũng không có nhiều bảo bối cho lắm, mà có thì đều là loại thường, đối với những cô nàng vừa bước chân vào đời này mà nổi, kiếm được một món lợi khí, là việc rất khó khăn.

Phiêu Phiêu ngậy ngấn cả người, ánh mắt ngưng đọng trên xiên sắt, nàng không nghĩ tới, xiên sắt nhìn qua phổ thông vậy mà là một cái tuyệt phẩm bảo khí.

Vì muốn xác thực, Phiêu Phiêu lấy tay sờ tới sờ lui một hồi, nàng cảm nhận được bên trong nó có pháp lực bàng bạc.

Aiiii!

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài, đâu phải ca giả vờ cool ngầu, thế nhưng trong vô tình làm cho đám em gái mưa này giật mình nữa rồi, việc này không nằm trong dự liệu.

Tuyệt phẩm bảo khí ta chỉ tiện tay luyện chế, cũng đâu có gì tốt, những những cô em gái này, mỗi người đều lộ ánh mắt thèm muốn lại vừa bất đắc dĩ, trong lòng Lâm Phàm bất giác nở nụ cười.

-Thịt rồng rất ngon, sau khi ăn xong, ta sẽ tặng những này xiên sắt cho các người.

Lâm Phàm tùy ý nói.

Nhưng lọt vào tai những cô gái lại khác, các nàng đều nghĩ, gặp đại gia vùng tiền như nước rồi, bảo vật thế này mà lại nói tặng là tặng, thật hào phóng.

Đám người Phiêu Phiêu, Tử Vận khiếp sợ nhìn Lâm Phàm, sau đó kiềm chế lại nội tâm đang kích động, run rẩy cầm xiên sắt.

Chỉ cần ăn thịt xong, đối phương sẽ tặng xiên sắt này cho các nàng.

Đúng là sự tình nằm mơ các nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đến a.

Tử Vận há miệng, cắn nhẹ một cái.

Việc cấp bách nhất hiện giờ của các nàng chắc chỉ là mau ăn hết thịt để nhanh lấy được bảo khí mà thôi.

Ngay thời điểm Tử Vận cắn miếng thịt, sắc mặt đột nhiên biến đổi, khí tức cả người đột nhiên tăng lên liên tục.

-Thịt này...

Trong lòng các nàng chỉ nghĩ về cái xiên sắt, nhưng khi cắn miếng thịt vào miệng, thì kinh ngạc trợn tròn mắt.

Vì thời điểm cắn khối này, lại phát hiện bên trong ẩn chứa pháp lực vô cùng hùng hậu.

Những luồng pháp lực từ thịt tiến vào cơ thể, sau đó hóa thành một nguồn sức mạnh như thủy triều, chạy khắp tứ chi bách hài.

Phiêu Phiêu khiếp sợ nhìn biến hóa của Tử Vận, sau đó không chút do dự cắn một miếng.

Phát sinh biến hóa giống y như Tử Vận.

Những cô gái xung quanh, không do dự mà ăn thịt, từng người sắc mặt đại biến, không thể tin được.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vậy mà lại trợn mắt.

Đám em gái này chẳng lẽ có bệnh trong người hay sao ta? Chẳng qua chỉ là ăn chút thịt, đã trở thành như vậy, có làm quá hông?

Lâm Phàm mặc dù là Thần Thiên Vị bốn tầng Bất Tử cảnh, thế nhưng, trong cơ thể của hắn, pháp lực như đại dương mênh mông, những nguồn pháp lực ẩn chứa trong từng miếng thịt rồng, đối với Lâm Phàm mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhưng đối với những nữ hài tu vi yếu kém trước mặt mà nói, một khối thịt rồng, giống như một viên thần đan vậy.

-Tử Vận, tu vi của ngươi gia tăng?

-Tỷ, ta đột phá!

-Các nàng cũng đột phá.

-Thịt rồng này sao có pháp lực hùng hậu như thế?

-Muốn nắm giữ huyết nhục có hiệu quả như thế, chỉ có cường giả Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh, mới dùng pháp lực dung nhập vào từng tế bào trong cơ thể.

Các nàng hai mắt nhìn nhau, mỗi người đều lộ vẻ không dám tin.

Tử Vận kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, như nhìn quái vật.

-Ánh mắt không tệ, tu vi con rồng này, đúng là Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh.

Lâm Phàm cười nói.

Lâm Phàm cũng không nghĩ đến Cự Long huyết nhục, là thứ đại bổ đối với các nàng.

Được Lâm Phàm trả lời, các nàng lại trợn mắt, các nàng không nghĩ đến lúc sinh thời, lại có thể ăn được thịt của cường giả cự Long tộc Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh.

Đây là sự tình không dám tưởng tượng a.

Nhưng trong chớp mắt, các em gái, nhìn cái Huyết Trì xa xa kia.

-Vậy cái cũng kia, chẳng lẽ là máu của Cự Long Bất Tử cảnh?

-Nghe đồn, máu của thượng cổ hung thú Cự Long tộc có thể tăng cường thể chất, có tỷ lệ nhất định thay đổi thiên tư, đặc biệt là thực lực càng mạnh, hiệu quả càng lớn.

Thời điểm các nàng đang muốn tiến đến huyết trì, tự mình trải nghiệm máu rồng, một tiếng nổ vang truyền đến.

-Ha ha, các người vậy mà không chạy nữa à? Vậy cũng tốt, tiết kiệm được một ít công phu, ha ha ha!

-Những mị tộc sinh linh được trời cao nuôi dưỡng này, từng người từng người đều có vóc dáng ngạo nhân a, thân thể không chỉ mềm mại, mùi vị còn rất ngon nữa.

-Sao không chạy tiếp đi, có phải hết sức rồi không?

Tiếng nói dữ tợn từ bốn hướng tám hướng truyền đến, mệnh mông cuồn cuộn, nối liền không dứt, hung uy trong đó càng làm cho người ta run rẩy.

Đối với chủng tộc sinh linh của Đại Thiên thế giới, Cổ Tộc là phát ngôn viên của ma quỷ, khủng bố, tàn nhẫn, khát máu, không có nhân tính.

-Cổ Tộc đến rồi.

Thời điểm các nàng nghe được những âm thanh kia, sợ hãi mà run rẩy.

Cổ Tộc đuổi đến, vậy thân nhân các nàng, nhất định là bị giết hết rồi.

Nghĩ đến đây, các nàng lộ rõ bi thương.

Lâm Phàm vẫn nhàn nhã ngồi ở đó, nhìn những thân ảnh phía xa.

Cổ Tộc có thân thể cao to, giống như một tòa tòa núi nhỏ, lúc cất bước đi, khí thế lăng nhân.

Màu da như mây anh châu Phi, khuôn mặt dữ tợn, khủng bố, một số người nhát gan nếu nhìn thấy đám Cổ Tộc này, có thể bị dọa cho té đái a.

Mấy trăm đầu Cổ Tộc xuất hiện trước mặt đám người Lâm Phàm.

-Không nghĩ đến lại thêm một sinh linh Nhân tộc.

Một đầu Cổ Tộc nhìn thấy Lâm Phàm, khoe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, không để Lâm Phàm vào mắt.

Lâm Phàm nhìn đám Cổ Tộc này, đúng là không có bao nhiêu tính khiêu chiến.

Tu vi đều dưới đít người ta.

Cao nhất cũng chỉ là Thần Thiên Vị ba tầng Động Thiên cảnh.

-Tử Vận, Phiêu Phiêu...

Lúc này, trong đám cổ tộc, có một lao tù rất to ở giữa, nhốt vô số nữ tử.

Những cô gái này, già có, trẻ có, hiển nhiên đều bị bắt.

Tử Vận và Phiêu Phiêu những âm thanh này, sắc mặt hơi đổi, sau đó vui mừng.

Người thân của các nàng vẫn chưa bị bọn man rợ kia chém giết.

-Ha ha, đừng gấp, các người rất nhanh sẽ đoàn tụ với nhau.

Một đầu Cổ Tộc cười tàn nhẫn, trong mắt lập loè hung quang.

-Không cần cứu chúng ta, đi mau, các người không phải đối thủ của bọn này, hơn nữa, còn có đội quân Cổ Tộc ở phía sau.

Những Mị tộc nhân bị bắt, nhìn thấy các nàng Tử Vận không có chạy trốn, tất cả đều cuống lên.

Cổ Tộc thủ lĩnh ở đây, mặc dù chỉ là Thần Thiên Vị tầng ba Động Thiên cảnh, thế nhưng đại quân ở phía sau, có rất nhiều tên còn cường đại hơn.

Uy Quân Vương kế nhiệm, càng thêm cuồng bạo, điều động đại quân, bắt giết hết tất cả sinh linh của các chủng tộc khác.

Lâm Phàm nghe đám người Mị tộc bị nhốt nói còn rất nhiều Cổ Tộc ở phía sau, sắp đến rồi, thì sắc mặt đại hỉ, đứng lên.

Lâm Phàm không nghĩ đến, vận may của mình sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng lúc như thế.

Một nhóm kinh nghiệm khổng lồ, tự mình đưa tới cửa.

Lâm Phàm sai bước ra, đi về phía Cổ Tộc.

Đám người Tử Vận nhìn Lâm Phàm, đột nhiên xoắn xuýt lên.

Đặc biệt là Tử Vận, thời điểm nàng nhìn thấy nam tử này, đã biết đối phương bắt phạm, nhưng không biết có thể chống lại đám Cổ Tộc hay không?

Mà đối với đám Cổ Tộc, tên sinh linh này là đang tự tìm chết.

Bất quá cũng tốt, tự động dâng hiến, đỡ tốn thời gian.

-Đồ sinh linh hèn mọn, chết đi cho ta!

Thủ lĩnh Cổ Tộc cười lạnh một tiếng, một tay chop đầu Lâm Phàm.

Lâm Phàm run vai, cười khẽ một tiếng, ngón tay điểm nhẹ, trong khoảnh khắc, một màn khiến tất cả mọi người đang có mặt khiếp sợ xảy ra.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 585: Chú Ý Phô Trương Cách Xuất Hiện Nhé!

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Các người thật sự quá yếu.

Tu vi Lâm Phàm chỉ là Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh, không phải là cường giả nghịch thiên gì, nhưng bàn về pháp lực thì dù Thần Thiên Vị tầng năm Nguyên Thần cảnh cũng không bằng một phần mười của hắn.

Càng không nói đến cường độ thân thể, hiện giờ đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan.

Bây giờ Lâm Phàm chính là một BOSS cao cấp, người bình thường, không đánh nổi.

- Muốn chết.

Cổ Tộc thấy sinh linh này hời hợt duỗi ra một ngón tay thì sắc mặt hắn càng dữ tợn, dẫm ra một quyền, bao hàm Động Thiên bên trong, pháp lực sôi trào.

Tuy cú đấm này có khả năng hủy thiên diệt địa nhưng đối với Lâm Phàm, như thế còn chưa đủ.

Xoạt xoạt!

Dưới một chỉ của Lâm Phàm toàn bộ không gian như bị cô đọng lại, tiếng rắc rắc vang lên, không gian bị vỡ nát như mặt kính.

Ầm! Ầm!

Những tên Cổ Tộc kia đều cảm nhận được một luồng sức mạnh cường hãn từ bên ngoài rót vào cơ thể bọn chúng, chúng không thể ngăn cản, kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt nổ tung, máu thịt tung toé.

“Keng, chúc mừng đánh chết Cổ Tộc Thần Thiên Vị tầng ba Động Thiên cảnh.”

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Tộc Hoang Thiên Vị đại viên mãn.”

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Tộc Thần Thiên Vị tầng một Chân Pháp cảnh.”

...

Cướp đoạt! Cướp đoạt!

Tuy kinh nghiệm không nhiều nhưng muối dù ít những vẫn là thịt.

Tinh khí thần của bọn chúng cũng được Lâm Phàm thu vào Động Thiên để uẩn dưỡng.

Bây giờ Yêu Thành đang ở trong Động Thiên, Động Thiên càng lớn mạnh thì Yêu Thành càng lớn mạnh.

Trong vòng một chiêu, chém giết toàn bộ mấy trăm tên Cổ Tộc.

Việc này đối với Lâm Phàm dễ như ăn cháo, không tốn chút công phu nào.

Lạch cạch!

Hai con mắt linh động của Tử Vận như muốn rút ra ngoài, tuyệt phẩm nhân khí mà nàng xem như trân bảo bị rơi trên mặt đất.

Mấy cô gái khác cũng trợn tròn, mấy trăm Cổ Tộc mạnh như vậy đều bị nam tử thần bí này tiện tay giết chết.

Chúng ta đang nằm mơ phải không?

- Sao có thể...?

Không chỉ đám người Tử Vận ngạc nhiên mà những thành viên khác của Mị Tộc đang bị giam cầm bị sốc đến ngu người.

Nam tử này là ai? Sao mạnh như thế. Chẳng lẽ là bằng hữu của Tử Vận?

Lâm Phàm vung tay áo, tóc dài tung bay, song nhãn ngưng thần nhìn phương xa.

Xa xa, có dấu hiệu của pháp lực rất mạnh, thiên địa nổi lên dị tượng, hiển nhiên, đang xảy ra chiến đấu kịch liệt.

Xem ra có rất nhiều Cổ Tộc bị người khác cản lại, chỉ là không biết tình huống hiện giờ ra sao.

Những Cổ Tộc kia đối với Lâm Phàm cũng chỉ là một ít kinh nghiệm, xoay tay là có thể có nhưng từ bỏ thì có chút đáng tiếc.

Nhìn dao động pháp lực ở phía xa, tu vi của đám này cao hơn nhiều bọn vừa rồi.

Mọi người từ trong khiếp sợ phản ứng lại, cả đám nhìn Lâm Phàm có chút mê say.

So với lúc trước, thì thời khắc này nam tử kia tràn đầy khí tức cường giả, hơi thở này giống như sóng triều phả vào mặt các nàng.

Một vài nữ tử Mị tộc da mặt mỏng một thì sắc mặt ửng đỏ, dâng lên tâm ý ái mộ.

Chuyện này đối với Lâm Phàm đã thành thói quen, một main cao, khoai to, đẹp trai thanh lịch vô địch khắp vũ trụ như mình thì hấp dẫn phái nữ là chuyện đương nhiên.

Ầm!

Lâm Phàm hướng về nơi đang diễn ra chiến đấu.

Tử Vận muốn nói gì nhưng thấy đối phương rời đi thì vội vàng giải cứu người thân.

- Tử Vận, Phiêu Phiêu, các người quen người này à?

Một trung niên nữ tử hỏi.

- Không biết, lúc chúng ta đang chạy trốn thì thấy hắn, chúng ta còn không biết tên của hắn là gì nữa mà.

Tử Vận lắc đầu nói.

Nàng không nghĩ đến thực lực của người đàn ông này lại mạnh mẽ như thế, Cổ tộc vô địch trước mặt các nàng lại yếu như bún trước mặt hắn, không thể tưởng tượng nổi.

- Hình như hắn tiến về chiến trường của Tộc trưởng và đám Cổ tộc kia thì phải, chúng ta mau.

...

Hiện tại, nội tâm Lâm Phàm vô cùng kích động, sau khi thực lực hắn trở lên mạnh mẽ, cuộc sống ngày càng có nhiều niềm vui hơn.

Đặc biệt là cái cảm giác oai phong trước mặt đám em gái kia, thật sáng khoái.

Vẻ mặt bình tĩnh, khuôn mặt lãnh ngạo, khí chất vương giả mờ ảo kia, đều có tính mê hoặc rất cao.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, tăng tốc độ.

Càng đến gần khu vực chiến đấu, pháp lực dao động càng cường đại.

Nhưng, Cổ pháp lực này so sánh với Vân Tông chủ thì vẫn còn chênh lệch nhiều lắm.

...

- Mị Tộc tộc trưởng, các người đầu hàng đi, các người đã bị bao vây, càng chống cự thì đất sẽ càng bự thôi, còn không mau thúc thủ chịu trói, chờ giờ được thông.

Tình hình hiện tại không khả quan lắm, ba tên Thủ lĩnh Cổ tộc đã bao vây đám người Mị tộc.

Khí tức ba tên Cổ Tộc này rất cuồng bạo, pháp lực nồng đậm bạo phát chấn động hư không, đến mức có thể cùng thiên địa dung hợp.

Tộc trưởng Mị Tộc là một cái cô gái trẻ tuổi, trong lúc nhắc chân phất tay cũng toát ra sự mê hoặc lớn lao.

Ba tên Thống soái Cổ Tộc nhìn thấy cô gái này, trong ánh mắt loé những tia sáng tà mị, không khỏi nuốt nước miếng ực ực.

Nếu muốn đùa bỡn chủng tộc nào đó, thì đám Cổ Tộc sẽ chọn Mị Tộc đầu tiên vì thiên tính cùng thân thể Mị Tộc làm cho bọn chúng sung sướng vô cùng.

Đặc biệt là tộc trưởng Mị Tộc, càng làm cho ba tên ngựa đực kia không thể nhịn được.

Khi biết chỗ ẩn thân của Mị Tộc, thì các thống lĩnh Cổ Tộc sẽ tranh đoạt lẫn nhau, việc vây giết Mị Tộc là chuyện tốt.

- Tộc trưởng, chúng ta có chết cũng phải tiếp tục đánh, nếu để bị bắt, thì chúng ta sẽ sống không bằng chết, nhục nhã vô cùng a.

Một đám nữ tử vây xung quanh tộc trưởng Mị Tộc, ánh mắt ác liệt, khí tức cường hãn tu vi không thấp.

- Nhất định có người bán đứng chúng ta, Mị Tộc chúng ta không tranh với đời, ẩn nấp rất sâu, không thể bị phát hiện dễ dàng thế được.

- Là Mỹ Cơ bán đứng chúng ta, từ khi cứu nàng từ trong tay Cổ Tộc, ta đã phát hiện nàng không được bình thường.

- Mỹ Cơ!

Tộc trưởng Mị Tộc nhất thời biến sắc, bởi vì các nàng tìm kiếm khắp nơi cũng không phát hiện ra Mỹ Cơ.

Lúc này một tiếng cười khê từ phía sau Cổ Tộc truyền đến, một nữ tử yêu diễm ăn mặc hở hang đang đeo bám trên người một tên thống soái Cổ Tộc, ngón tay thon dài chỉ về hướng Mị Tộc nói.

- Các người nhanh đầu hàng đi, Thống soái đại nhân sẽ rất yêu quý mọi người.

- Ha ha.

Một tên thống soái Cổ Tộc ôm lấy nàng ta, như sủng vật vậy, ánh mắt thâm tà lướt trên người nàng, sau đó cười lớn.

- Nàng nói không sai, thần phục chúng ta thì sẽ miễn cho các người chịu đả vật, bằng không chúng ta sẽ khiến các người sống không bằng chết.

Đám người Mị Tộc căm tức nhìn Mỹ Cơ, trong lòng phẫn nộ vạn phần.

- Hừ, chúng ta thà chết cũng không theo các người.

- Ha ha, các người muốn chết cũng không dễ như đâu, dưới sự bao vây của chúng ta, các người có chạy đằng trời. Cổ Tộc Thống soái giang hai tay ra, cuồng tiếu.

Lấy Mị Tộc làm trung tâm, đại quân Cổ Tộc đã vây xung quanh một vòng lại một vòng, không sót một kẽ hở nào.

Cổ Tộc đông như châu chấu, bao trùm cả vùng rừng núi.

Đám Mị các nàng đã không còn đường lui nữa rồi.

Tất cả mọi người đều toát ra vẻ tuyệt vọng, sau đó liếc mắt nhìn nhau.

Các nàng đều biết, ba tên Cổ Tộc này là ba trong bảy đại thống soái dưới trướng Uy Quân Vương, thực lực vô cùng mạnh mẽ, là tồn tại mà các nàng không có khả năng đối kháng.

- Chẳng lẽ các người muốn tự bạo Động Thiên? Đáng tiếc, các người sẽ không được như ý nguyện, có bản thống soái ở đây, chả lẽ ta đứng làm cảnh thôi sao.

Tên thống soái Cổ Tộc này cười lớn một tiếng, đưa tay làm động tác, thiên địa pháp tắc quanh đám người Mị Tộc liền bị thay đổi, các nàng phát hiện, Động Thiên bị chèn ép gắt gao muốn tự bạo cũng không thể nào.

Thời khắc này, các nàng thật sự trở nên tuyệt vọng, rõ ràng, từ khi bắt đầu đến giờ những tên Cổ Tộc này vẫn đang đùa bỡn họ.

Mà bây giờ, bọn chúng không muốn chơi nữa.

Nhìn từng khuôn mặt dữ tợn, tỏ vẻ tham lam, đôi mắt không ngừng quét lên quét xuống trên người mình, các nàng càng thêm tuyệt vọng.

- Quả nhiên không làm ta thất vọng, ở đây có nhiều Cổ Tộc như vậy!

Vừa lúc đó, có một thanh âm vui vẻ đột nhiên truyền ra từ hư không.

- Là ai?

Thần sắc của ba tên thống soái cứng lại, nhìn về hướng phát ra âm thanh, chả lẽ có tên tâm thần nào muốn tự sát hả?

Đám người Mị Tộc cũng quay đầu nhìn về hướng đó.

Mà khi bọn họ nhìn qua, sắc mặt từng người đều đại biến, trong tròng mắt hiện vẻ khiếp sợ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 586: Ca Nổi Tiếng Lắm, Nhưng Không Được Biết Đến!

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Ý của Lâm Phàm rất đơn giản, ca chính là muốn phô trương thanh thế, ra trận thì không thể thiếu việc gióng trống khua chiêng chứ.

Nếu không làm vậy, sao xứng với sự uy phong của mình.

Lúc này có một đầu Cự Long dài đạt đến vạn trượng, khí thế hùng vĩ đang uốn lượn trong không trung, toả ra long uy bao trùm thiên địa, trên người nó, vảy vàng chói lọi, như một kim quang giáp vậy.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, đứng trên đỉnh đầu Cự Long, bề ngẩng thiên hạ, nhìn xuống muôn dân.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương có vóc dáng tuy nhỏ nhưng trên người cũng mặc pháp bào rất uy vũ, hai tay đưa bốn Lôi Đình, còn sau đầu lại có một vòng phật quang lấp lánh.

Thân thể Thượng Cổ Đại Yêu cao to như một toà núi, cắm thẳng vào thiên địa.

Hai người đứng l sau lưng Lâm Phàm, càng tăng thêm độ bá đạo của hắn.

Thời khắc này tộc, trưởng Mị Tộc nhìn bóng người trong hư không, bá đạo như thế, sợ ngây cả người.

Đặc biệt là con Cự Long vạn trượng kia, càng làm cho nàng trợn mắt ngoác mồm.

Đây chính là Cự Long, một trong thập đại hung thú thượng cổ nha.

Mỗi một chủng tộc trong thập đại hung thú thượng cổ đều vô cùng mạnh mẽ, coi như là Cổ Tộc cũng không muốn đối mặt với chúng, nhưng bây giờ nó lại bị một thanh niên đạp dưới chân, cam tâm tình nguyện làm sủng vật của người ta.

Con Cự Long này là do chí bảo trong Động Thiên biến ảo ra mà thôi, biến ảo ra Cự Long phải tiêu hao không ít linh khí đó, éo đùa đâu

Cự Long này nhìn qua có chút dọa người, nhưng tu vi cũng không cao, chỉ đạt cảnh giới Thần Thiên Vị tầng ba mà thôi.

Nhưng Lâm Phàm biết tiềm lực phát triển của Cự Long này rất lớn, vì nó có thể tự tu luyện.

- Người là ai?

Ba đại Thống soái Cổ Tộc cảnh giác nhìn hắn, sắc mặt ngưng trọng, hỏi.

Lâm Phàm phô trương như thế, dọa bọn họ tím tái cả mặt.

Đúng là bọn họ chưa từng gặp phương thức ra trận bá như vậy, coi như là Uy Quân Vương cũng không có ngu như thế.

- Bản tọa là Nhân tộc Đại Đế, Lâm Phàm. Lâm Phàm vung ống tay áo lạnh nhạt nói.

Cái tên này, Lâm Phàm đã dùng lâu rồi, thế nhưng hắn luôn có cảm giác hình như chả ai biết hắn cả.

Chuyện này, Lâm Phàm thấy có chút không khoa học.

Diệt Tuyệt Vọng Thành, giết Uy Quân Vương đời trước, diệt đại quân Cổ Tộc, cái nào không phải là chiến tích kinh thiên động địa. Thế nhưng, nhìn bộ dáng này của bọn hắc, giống như chưa từng nghe qua.

Không biết mấy người được mình cứu ở Tuyệt Vọng Thành có giúp mình tuyên truyền hay không?

Nhưng lúc này, ba đại thống soái Cổ Tộc biến sắc, chợt quát một tiếng.

- Người chính là Nhân tộc Đại Đế, Lâm Phàm?

Vốn Lâm Phàm không có ôm hi vọng bọn chúng biết mình, nhưng khi thấy vẻ mặt của ba đại thống soái Cổ Tộc thì nội tâm của hắc như mở cờ, xem ra mấy tên này, biết mình.

Đám Cổ tộc kia sau khi nghe đến Lâm Phàm, bỗng huyên náo, xì xào bàn tán.

- Hắc chính là Nhân tộc Đại Đế, Lâm Phàm.

- Cái tên này, rất tàn nhẫn đối với Cổ Tộc chúng ta, hắc chưa bao giờ nường tay ai cả.

- Nhờ chúng ta bắt một ít sinh linh đại thiên thế giới, sau đó tra tấn chúng mới biết được người gây ra chuyện ở Tuyệt Vọng thành.

- Chuyện Tuyệt Vọng Thành rồi chuyện của Uy Quân Vương đời trước, toàn bộ đều do hắc làm ra.

...

Kỳ thực Lâm Phàm không biết, tuy mỗi một lần chiến đấu, hắc đều tự báo tên gọi, nhưng lần nào hắc cũng không lưu lại người sống thì truyền đi cái quái gì.

Một vài Cổ Tộc tra khảo số lớn sinh linh khác của Đại Thiệp mới biết được tên của hắn, chứ ở đâu mà biết được.

Sau khi bọn chúng nghiêm hình tra tấn, những người này đã nói hết những chuyện mà Lâm Phàm làm ra.

Khi bọn chúng kiểm tra bảng truy nã thì kinh ngạc phát hiện, xếp hạng của một tên tăng rất nhanh.

Mà tên này chính là hắn, Nhân tộc Đại đế, Lâm Phàm.

- Không sai, bản tọa chính là Lâm Phàm, Tuyệt Vọng Thành bị bản tọa diệt, Uy Quân Vương bị bản tọa chém giết, trăm vạn Cổ Tộc trong Thủy Hỏa bí cảnh không còn ai sống sót cũng là do bản làm, những việc này, đối với các người mà nói chắc không phải là bí mật gì đâu nhỉ.

Lâm Phàm lạnh nhạt kể chuyện mình làm như đang nói một việc rất bình thường, để ngừa đám Cổ tộc này không biết mình là ai nữa, ca nổi tiếng như thế mà đi đâu, chả ai biết, thì bị ai lăm.

Lúc đầu, Mị tộc I không biết người thanh niên này rốt cuộc là ai, thế nhưng khi bọn họ nói mấy câu này thì sắc mặt mỗi người đều trở lên kinh ngạc, các nàng không nghĩ đến, hắn lại có chiến tích đáng sợ như thế.

Đây chính là anh hùng của các chủng tộc đại thiên thế giới. Còn đối với Cổ Tộc, thì đúng là ác ma.

Ba đại Thống soái cổ tộc liếc mắt nhìn nhau, trong lòng bọn họ sợ hãi, nhưng không biết con hàng này có phải fake không?

Nếu như người trước mắt này thật sự chém giết Uy Quân Vương đời trước, thì bọn hắn xong cmnr.

Nhưng dù vậy, thân là Cổ tộc Thống lĩnh, há chi sợ sệt như thế.

- Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm ư, ta ngược lại muốn xem xem, người thật sự có bản lĩnh này không. Ba đại thống soái Cổ Tộc nổi giận gầm lên một tiếng.

- Có bản lĩnh thật sự hay không, đợi lát nữa các người sẽ biết thôi.

Khoé miệng Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười, sau đó lao tới đại quân Cổ Tộc.

Một trào của hắn, như bắt cả thiên địa vào tay, một bàn tay khổng lồ che kín bầu trời đập xuống, nắm đại quân Cổ Tộc trong tay.

Pháp lực cuộn cuộn tuôn trào, năm ngón tay tràn đầy sức mạnh, khép lại một chút đã làm không ít Cổ tộc bị nổ tung trong nháy mắt.

Ầm!

Ầm!

Những Cổ Tộc nổ tung, máu thịt hóa thành kinh nghiệm được Lâm Phàm hấp thu.

- Nhân tộc thật hung tàn.

Những tên Cổ Tộc còn lại nhìn thấy một trào của tên Nhân tộc này lại có thể vô chết nhiều đồng bọn của mình như vậy, trong lòng đã sinh ra sợ hãi.

Khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

Bình thường, bọn chúng đối phó với ngàn vạn sinh linh các chủng khác đều thuận buồm xuôi gió, nhưng trước mặt Nhân tộc Đại Đế thì lại giống như giun dế, hắn chỉ dùng một cước là có thể giẫm chết một đám lớn.

- Thống lĩnh, cứu chúng ta!

Giờ khắc này, từng tiếng kêu la thảm thiết vang lên trong đại quân Cổ Tộc, mỗi một lần tên Nhân tộc ra tay, là có một nhóm lớn Cổ tộc tử vong.

Đối với đám Cổ Tộc nhai nhép này, Lâm Phàm không xem vào trong mắt, chả được bao nhiêu exp cả, cái mà hắn quan tâm chính là tinh khí thần của bọn chúng, thứ đó rất có ích cho Động Thiên, tuy nói tác dụng của một tên không nhiều, nhưng góp gió thành bão mà.

- Nhân tộc Đại Đế, mau dừng tay, người giết nhiều đồng tộc của chúng ta như thế, chính là muốn chết.

Ba đại Thống soái thấy cảnh này, sắc mặt dữ tợn, gào thét rồi đánh về phía Lâm Phàm.

Ba tên Thần Thiên Vị tầng sáu Pháp Tắc cảnh tuy rất mạnh, nhưng vẫn chưa đủ trình để đọ với Lâm Phàm như.

Lâm Phàm cũng không để ý nhiều, trước tiên, cho bọn chúng ra về một hồi rồi sau đó giết cũng không muộn.

- Cẩn thận.

Tộc trưởng Mị tộc nhìn thấy ba đại thống soái đánh về phía Nhân, không khỏi hô to nhắc nhở.

- Đến hay lắm.

Lâm Phàm vung tay áo, không thèm để những mấy tên này trong mắt, những tên này như cá nằm trên thớt, muốn là giết mà thôi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cùng Thượng Cổ Đại Yêu cũng đánh giết qua đại quân Cổ Tộc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 587: Chơi Xấu

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Cổ Thánh Áo Nghĩa, Cổ Thánh Chi Quyền, Yên Diệt Tứ Phương.

Ba đại Thống soái Cổ Tộc không thể để cho tên Nhân tộc này tiếp tục chém giết, bọn họ liền triển khai sát chiêu.

Ba quyền đánh ra, có Thiên Ý Cổ Thánh Giới hạ xuống kèm theo cổ sức mạnh tự thân gia nhập vào, mỗi quyền vượt mười ngàn pháp lực lượng.

Mỗi quyền như núi cao rơi xuống, cực kỳ nặng nề, cả hư không rung động, mỗi quyền tiếp theo hóa thành một vị quyền Thần, quyền Thần chính là cực hạn quyền pháp, mỗi quyền đều ẩn chứa pháp tắc vô tận.

- Đại Đế Nhân tộc, người chết đi.

Ba đại Thống soái Cổ Tộc không biết người này có phải là Đại Đế Nhân tộc hay không, lúc này bọn họ cũng sẽ không khinh thường nghĩ rằng một chiêu là có thể giết hẳn.

Bộ quyền pháp này vốn phải có bảy đại Thống soái cùng đánh ra, mới bộc lộ hết sức mạnh của nó, một khi được triển khai hoàn toàn, sức mạnh của nó khiến Thần cũng phải kiêng kỵ.

Mặc dù bây giờ chỉ có ba đại Thống soái triển khai, nhưng sức mạnh bàng bạc tỏa ra cường đại hơn so với Thần Thiên Vị tầng sáu Pháp Tắc cảnh.

Lâm Phàm nhìn những tên Cổ tộc kia như con giun con dế mà thôi, bàn tay khổng lồ liên tục vỗ, tạo ra vô số dấu tay từ trên trời giáng xuống, đập chết đem đại quân Cổ Tộc.

Hấp thu! Hấp thu!

Trong lòng Lâm Phàm cười to, linh khí trong Động Thiên ngày càng dày đặc, Ngô Đồng Thần Thụ hấp thu tinh khí thần của Cổ Tộc, phát triển càng lúc càng nhanh.

Cành lá tươi tốt tản ra từng luồng lục quang, hoa linh lớn chừng bàn tay vui sướng không ngừng bồi dưỡng Ngô Đồng Thần Thụ.

Ầm ầm!

Ba quyền phá không trực tiếp đánh lên người Lâm Phàm.

- Xong rồi.

Ba đại Thống soái Cổ Tộc thấy cảnh này, trong lòng mừng rỡ, chỉ cần chúng chiêu thì dù thực lực hãn mạnh đến đâu, nếu không chết cũng tàn phế.

Nhưng điều khiến bọn họ không dám tin lại xảy ra, ba quyền cực mạnh của họ đánh lên người tên kia, chả có tác dụng.

- Không có chút bản sự nào, thật là phế vật.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng phui phui bụi trên quần áo.

Nếu không có Vân Tông chủ hỗ trợ tăng tu vi thân thể Lâm Phàm lên Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan, ba quyền này, hãn vẫn thừa nhận được.

Bên trong Cổ Tộc, địa vị càng cao, thực lực càng cường đại.

Bất kể là ngộ tính hay thiên tư đều là những nhân vật đứng đứng đầu.

Ba đại Thống soái dưới một người trên vạn người, ngoại trừ Uy Quân Vương ra, bọn hắn là lớn nhất.

- Sao có thể như vậy! Ba đại Thống soái kinh hô.

Bọn họ không nghĩ đến, tên Nhân tộc dùng thân thể đỡ ba chiêu của mình mà chẳng sao, đúng là hàng thật rồi.

Tộc trưởng Mị Tộc nhìn ba đại thống lĩnh xuất sát chiêu đối phó Lâm Phàm, nhưng không có tác dụng nào, trong lòng thoáng hoảng hốt nhưng lập tức lộ vẻ tươi cười.

Nếu hắn đúng mạnh như vậy, thì Mị Tộc lần này, có cơ hội sống sót rồi.

- Đại Đế Nhân tộc, Lâm Phàm?

Từ khi nào Cổ Thánh Giới lại xuất hiện cường giả bậc này? Tại sao chưa từng nghe nói qua.

- Không có gì không thể, bởi vì thực lực của các người thật sự quá yếu. Lâm Phàm khinh thường nói.

Bên trên Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh chính là Nguyên Thần cảnh.

Người bình thường muốn trở thành cao thủ cảnh giới Nguyên Thần cảnh, nhất định phải cô đọng đệ nhị Nguyên Thần, nhưng Lâm Phàm vì nắm giữ hệ thống nên chỉ cần có kinh nghiệm là được.

Chỉ cần kinh nghiệm đạt đến một giới hạn nhất định, là có thể tiến vào Thần Thiên Vị tầng năm Nguyên Thần cảnh, sau đó sẽ tự động trở thành đệ nhị Nguyên Thần.

Bất kể như thế nào, Lâm Phàm cũng không thể bỏ qua cho ba đại Thống soái Cổ Tộc kia.

Nhưng lúc này, hắn cần phải trấn áp đám kiến hôi nho nhỏ kia cái đã.

Tuy nói Thượng Cổ Đại Yêu được mình hàng phục, luyện chế thành khí linh, thế nhưng, hung uy của nó vẫn còn, trong khi xuất thủ, dâng trào mãnh liệt, cuồn cuộn không gì địch nổi.

Vừa ra tay là vô số Cổ Tộc bị nuốt vào trong bụng, tiếp đó nó vung tay lên tạo thành bão táp, giết đám Cổ tộc thành cặn bã.

Một đàn kiến có thể gặm chết voi.

Thế nhưng đối với Lâm Phàm, những con kiến này là những con kiến không có răng.

Xung quanh Lôi Đình Pháp Vương hiện ra Phật quang, trong miệng lẩm nhẩm, kinh văn tung bay, giáo hóa vạn vật, dưới sự gột rửa của kinh văn, rất nhiều Cổ Tộc có khuôn mặt dữ tợn, đã trở lại bình thường.

Khi Lôi Đình Pháp Vương chỉ tay một cái, vô số Cổ Tộc không tự chủ được bị hút vào Động Thiên, khi chúng tiến vào, cơ thể lập tức nổ tung huyết nhục, tinh khí thần đều bị sinh linh bên trong Động Thiên phân cách, hóa thành hư vô.

A!

Ba đại Thống soái Cổ Tộc nhìn thủ hạ của mình bị tên Nhân tộc đáng ghét kia chém giết, lửa giận trong lòng bùng lên không thể nhịn được, tức giận gào thét.

- Chúng ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng bằng bất cứ giá nào cũng phải chém giết hắn.

- Tên Nhân tộc ghê tởm, không giết được người, thì không bỏ qua.

Ba đại Thống soái Cổ Tộc đứng đối diện nhau, trong ánh mắt đầy vẻ điên cuồng.

- Đại Đế Nhân tộc.

Ba đại Thống soái giận dữ hét lên.

- Hôm nay coi như liều mạng cũng phải chém chết người.

Lâm Phàm vốn không để ý tới ba tên này, hẳn muốn chờ bọn chúng đến cuối.

Nhưng để Lâm Phàm hơi kinh ngạc, trên người ba tên kia đột nhiên bạo phát ra luồng khí tức kinh thiên động địa.

Tộc trưởng Mị Tộc nhìn thấy biến hóa của những tên Cổ Tộc kia, sắc mặt đại biến, nhất thời kinh hô.

- Cẩn thận, ba tên đó muốn lấy Động Thiên, Nguyên Thần, Pháp Tắc của bản thân đánh đổi để triển khai một môn công pháp kinh khủng.

Lâm Phàm bất động thanh sắc, nhìn bọn chúng, sau đó cười nhạt một tiếng.

- Chẳng lẽ các người vì giết ta mà muốn liều mạng hay sao?

- Hừ! Đại Đế Nhân tộc, ta biết người rất mạnh, chúng ta tự nhận không phải là đối thủ của người, thế nhưng vô luận như thế nào, bọn ta cũng phải cho người trả giá thật lớn.

Ba đại Thống soái dữ tợn quát lên.

Trong chớp mắt, ánh sáng trên người bọn hắn chấn động mạnh, Động Thiên, Nguyên Thần, Pháp Tắc đột nhiên từ trong cơ thể bay ra dung hợp lại với nhau.

“Sát Lục Cổ Tiên.”

Ba người lập biến mất, thay vào đó là một cây cung, cái cung này khi tức cuồng bạo, tràn đầy sát khí.

Bên trên bề mặt của cây cung hiện ra một khuôn mặt, là một trong ba đại thống soái Cổ Tộc.

- Nhân tộc đáng ghét, người nghĩ rằng chúng ta chết sao? Nói cho người biết, Chí Cao đại nhân không gì không làm được, coi như chúng ta chết rồi thì ngài ấy vẫn có thể phục sinh cho chúng ta, mà người, nếu bị mũi tên này bắn trúng, sẽ hoàn toàn chết đi, hình thần câu diệt.

Ầm ầm!

Trong hư không lôi đình lấp loé, một luồng quang minh ý chí bay xuống.

- Thiên Ý giáng lâm, không gì không làm, Thiên Ý tiền hiện.

Trong chớp mắt một luồng khí tức càng kinh khủng hơn lúc nãy đột nhiên bạo phát, lập tức xuất hiện một mũi tên dài đen nhánh trôi nổi trong hư không.

Bên trên mũi tên, ẩn chứa quán một luồng sức mạnh thần bí.

- Con mẹ nó, bị chơi xấu rồi!!!

Lâm Phàm không nghĩ tới Thiên Ý Cổ Thánh Giới chơi xấu như vậy, giữa ban ngày ban mặt, trợ giúp Cổ Tộc.

Nguồn sức mạnh này quá mạnh, nó vượt qua tất cả, hơn nữa bên trên còn có một luồng khí tức thần bí.

Đây là khí tức thiên ý của Cổ Thánh Giới.

Đem Thiên Ý thêm vào, muốn một đòn giết chết ta?

- Chết cho ta.

Đại cung bắn ra mũi tên, sự sắc bén không gì không thể phá cùng khí tức hủy diệt hòa làm một thể.

Một âm thanh giận dữ vang vọng.

Một ánh hào quang vụt phá thiên địa, vượt qua thời gian không gian, bay tới Lâm Phàm.

- Chết đi, người chết cho chúng ta!!!

Trên mũi tên dài hiện ra ba khuôn mặt dữ tợn, đang gào thét liên tục.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 588: Ngõ Đồng Nở Hoa

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Khí tức kinh khủng, giống như làn sóng bao phủ thiên địa.

Dù tộc nhân Mị Tộc cách rất xa, nhưng nội tâm vẫn chịu ảnh hưởng, dưới cỗ khí tức kinh khủng đó, mọi người run như cây sậy, sắc mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Tộc trưởng Mị Tộc nhìn về phương xa, không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Cỗ Tộc có được thiên ý Cổ Thánh Giới trợ giúp đã không còn là bí mật.

Thậm chí có đại năng giả đã nói, Thiên Ý Cổ Thánh Giới đang chìm trong giấc ngủ say, bởi vậy chỉ có thể cảm ứng từ nơi sâu xa chứ không cách nào chủ động xuất kích.

Nếu như Thiên Ý Cổ Thánh Giới tỉnh lại, thì tất cả sinh linh các chủng tộc đại thiên thể giới đều sẽ bị nô dịch, thậm chí bị diệt vong.

- Bên kia đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Mũi tên ánh sáng kinh thiên động địa, soi sáng toàn bộ thiên địa.

Mấy người Tử Vận hướng nơi này chạy qua nhưng đột nhiên dừng bước, các nàng cảm nhận được một luồng sức mạnh làm người rung động.

Nguồn sức mạnh này, cuồng bạo âm trầm, rất kinh khủng.

...

- Đại Đế Nhân tộc, hành vi của ngươi, thiên địa không dung hôm nay ngươi sẽ phải chết dưới mũi tên này.

Ba khuôn mặt vô cùng dữ tợn bên trong mũi tên, như ác quỷ rít gào nói.

Lâm Phàm thấy hành động của mấy tên này, quá hèn hạ đê tiện.

Thiên Ý Cổ Thánh Giới cũng vậy, cũng đê tiện xấu xa như nhau, thật không ngờ giữa ban ngày ban mặt hỗ trợ Cổ Tộc.

Cho dù ba tên thống lĩnh Cổ Tộc tự bạo cũng không tạo ra sức mạnh to lớn như thế, hiển nhiên tất cả những thứ này đều do Thiên Ý Cổ Thánh Giới giở trò quỷ.

Xèo!

Âm thanh phá không vang vọng đất trời, dưới nguồn sức mạnh này, hư không không ngừng nổ tung.

Tuy vậy, Lâm Phàm vẫn không uy kỵ tí nào.

- Giun dế cuối cùng cũng chỉ là giun dế, coi như các ngươi mượn sức của ngoại lực cũng không có tác dụng gì.

Lâm Phàm duỗi ra hai ngón tay kẹp một cái.

Mũi tên cuồng bạo kia bị hai ngón tay Lâm Phàm kẹp lại cố định trong hư không, không thể tiến thêm một chút nào, nó liên tục gãy giữa muốn thoát ra.

Sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại, lúc này, bên trên mũi tên đột nhiên bùng nổ một ánh hào quang, đột phá sự giam cầm của hai ngón tay, gào thét lao tới hẳn.

- Ha ha, Nhân tộc, giờ chết của người đến rồi.

Lúc này ba đại Thống soái cười rất to, bởi vì thời khắc này bọn họ đợi lâu rồi.

Thế nhưng, điều bọn họ không nghĩ tới, chính là tên Nhân tộc này quá mạnh. Nếu như không phải có thiên ý Cổ Thánh Giới gia trì trợ giúp, thì dù mũi tên ba người hợp lại có mạnh đến đâu cũng không thể làm gì người ta.

Còn bây giờ bọn họ đã an tâm, bởi vì tên Nhân tộc này đã không còn tồn tại.

Thiên Ý, là một thứ mà bất kể sinh linh nào trong thế giới này, đều không thể ngăn cản được.

Trong chớp mắt một mũi tên dài, đen nhánh xuyên thấu thân thể Lâm Phàm, tuy nhiên một sự việc lạ lùng lại xảy ra, mũi tên đột nhiên biến mất không thấy.

- Đây là nơi nào?

Ba đại Thống soái Cổ Tộc muốn nhìn cảnh tên Nhân tộc nổ tung mà chết, thế nhưng chẳng có gì xảy ra cả, thay vào đó, bọn chúng bị đưa đến một nơi thần bí nào đó.

- Nơi này là Động Thiên của bản tọa, các người thật cho rằng dựa vào cái này là có thể giết chết ta hay sao.

Lâm Phàm phiêu phù bên trong Động Thiên, cười lạnh nói.

- Đáng ghét, đáng ghét, giếtttt!!!!

Ba đại Thống soái không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, nhất thời rống giận thở phì phò!

Lúc này mũi tên còn ẩn chứa uy lực vô cùng, gào thét trong Động Thiên, giết về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm lạnh nhạt phiêu phù ở bên trong hư không, ngón tay khẽ vẽ một cái, Ngô Đồng Thần Thụ phát uy, vô số cành cây phóng lên trời, quần chặt lấy mũi tên kia.

- Cái này là vật gì?

- Sức mạnh đang mất dần, nó đang hấp thu sức mạnh của chúng ta.

- Mau mau bạo phát Thiên Ý, nhanh lên!

Mũi tên đen nhánh bị Ngô Đồng Thần Thụ trói chặt lại trôi nổi trong hư không, không thể động đậy.

Vừa lúc đó, một màn không ngờ tới xảy ra.

Mũi tên được Thiên Ý cường hoá đột nhiên tiêu tan sau đó bị Ngô Đồng Thần Thụ mạnh mẽ hấp thu. Lập tức cành cây Ngô Đồng Thần Thụ lắc lư run rẩy.

- Nở hoa rồi?

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh diễn ra trên một cành cây của Ngô Đồng Thần Thụ, sắc mặt liền biến đổi.

Rất lâu rồi, Ngô Đồng Thần Thụ chưa có xảy ra chuyện gì khác thường, thế nhưng lúc này một việc khiến Lâm Phàm ngạc nhiên xảy ra, Ngô Đồng Thần Thụ lại nở ra, một đóa vô cùng rực rỡ.

Mặc dù đóa hoa này nhìn qua còn rất non nớt, thế nhưng đối với Lâm Phàm, mọi biến động của Ngô Đồng Thần Thụ đều không thể coi thường.

Lạch cạch!

Mùi tên rơi trên mặt đất, ánh sáng trên nó ảm đạm đi rất nhiều, sức mạnh cũng dần dần tiêu tan.

- Nhân tộc đáng ghét, chúng ta không cam lòng, không cam lòng!

Ba đại đại thống soái gào thét yếu ớt, dần dần không còn bất kỳ thanh âm gì nữa.

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Tộc Thần Thiên Vị tăng sáu Pháp Tắc cảnh.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 250000.”

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Tộc Thần Thiên Vị tăng sáu Pháp Tắc cảnh.”

“Keng, chúc mừng đánh giết Cổ Tộc Thần Thiên Vị tăng sáu Pháp Tắc cảnh.”

...

“Hấp thu!”

Nổi một chỗ trên người của ba tên Thần Thiên Vị tăng sáu Pháp Tắc cảnh, đều trần quý vô cùng.

Động Thiên, huyết nhục, pháp tắc các loại, cho dù là một sợi tóc cũng ẩn chứa pháp lực vô cùng.

Động Thiên tan rã, huyết nhục phá nát, pháp tắc bị luyện hóa.

Bản nguyên bị luyện hóa!

Trong chớp mắt một dòng pháp lực to lớn chảy vào bên trong Động Thiên.

- Kiếm lớn rồi.

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ, đúng là chém giết Cổ Tộc mới là biện pháp sáng suốt nhất để tăng thực lực bản thân mà, đặc biệt là những nhân vật cường đại.

Chỉ đáng tiếc, ba tên này vì giết mình mà bỏ đi thân thể, tất cả tích lũy hóa thành hư vô, chỉ để lại một phần pháp lực.

Nếu như ba tên đó không bỏ đi thân thể hoặc là có nhẫn trữ vật của chúng thì tốt quá, lấy địa vị của bọn họ trong Cổ Tộc, đồ tốt sẽ có rất nhiều a, đáng tiếc, đáng tiếc.

Nhưng, hiện tại cũng không quá tồi, Động Thiên trở nên mạnh mẽ, pháp lực mệnh mệnh dung nhập vào bên trong bồi dưỡng công pháp chi thần cùng khí linh.

Lúc này bên ngoài, Mị Tộc đang rất sốt sắng, các nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng khi nhìn thấy đạo thân ảnh kia, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Một thân bá khí cùng khuôn mặt lạnh nhạt kia, chính Đại Đế Nhân tộc.

Hắn không xảy ra chuyện gì.

Mà ba tên Cổ Tộc đã tiêu tan rồi.

Lúc này Lâm Phàm đang đắm chìm trong Động Thiên quan sát Ngô Đồng Thần Thụ phát sinh dị biến.

Ngô Đồng Thần Thụ vậy mà nở hoa lại còn kết quả.

Chẳng lẽ nguyên nhân là do thiên ý?

Nhưng bây giờ, đi đâu tìm Thiên Ý đây? Thôi quên đi, trước tiên cứ tiếp tục sống như vậy đã, thực lực trước mắt của mình căn bản không có khả năng khiêu chiến Thiên Ý của Cổ Thánh Giới, cũng không có khả năng tìm tới Thiên Ý.

Ngô Đồng Thần Thụ có một đóa hoa coi như đã rất may mắn rồi.

Lâm Phàm nhìn mọi người của Mị Tộc cười nhạt.

- Tộc trưởng.

Tử Vận cùng mấy người từ đằng xa bay tới, thấy tộc trưởng các nàng bình an vô sự, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tộc trưởng nhìn thấy Tử Vận bình an vô sự cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng lúc này mọi người đem ánh mắt đổ dồn nhìn về bóng người trong hư không kia.

Đại Đế Nhân tộc, Lâm Phàm.

Đây rốt cuộc là người phương nào, không ngờ lại mạnh như vậy.

Thời điểm mọi người không chú ý, thì trời đất phương xa biến thành một màu hắc ám, mây đen giống như sóng biển ầm ầm lao tới.

Ở bên trong mây đen, ẩn hiện một toà cung điện toả ra khí tức âm trầm, rất quỷ dị. Một luồng tà khí bao phủ thiên địa bất kể là Cổ Thú hay các sinh linh khác, lúc này toàn bộ đều thoái lui.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 589: Truyền Hình Trực Tiếp Đây Mà!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm nhìn cổ mây đen đang ùn ùn kéo đến phía xa, trong đó ẩn dấu một luồng khí tức, làm cho người ta cảm thấy rất ngột ngạt.

Đặc biệt là cung điện ẩn giấu trong đám mây kia, giống như Địa ngục, trong đó có ác quỷ gào thét, Quỷ Thần cất bước đi lại.

- Nó là cái gì mà thần bí vậy nhỉ?

Thời điểm Lâm Phàm nghi hoặc, thì tộc trưởng Mị Tộc lại nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, Lâm Phàm nhìn thấy thần sắc của nàng, rõ ràng nàng biết lai lịch của toà cung điện kia.

- Tộc trưởng, đây là cái gì? Nó có lai lịch thế nào? Lâm Phàm hỏi.

- Đây là hành cung của Thái Tử Tà Minh.

Sắc mặt của tộc trưởng Mị Tộc cực kỳ khó coi, thân thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy, còn sợ hãi hơn khi gặp Cổ Tộc.

Tà Minh Thái Tử?

Lâm Phàm không biết Tà Minh Thái Tử là ai, nhưng hẳn biết có một tổ chức tà ác tên là Tà Minh, Tà Minh Thái Tử chẳng lẽ là người của Tà Minh hay sao.

Đám người Tử Vận các nàng vừa trải qua cảm giác giành lại được sự sống, đang rất vui vẻ, nhưng lúc này các nàng lại cực kỳ kinh hoàng.

Bởi vì các nàng biết, Tà Minh Thái Tử rất tàn nhẫn, có không ít tộc nhân Mị Tộc bị hắn bắt đi, không bao lâu sau, trả lại chính là từng bộ thi thể giống như cây khô vậy.

Mị Tộc không biết, sao Tà Minh Thái Tử có thể tìm được các nàng, mỗi lần rời khỏi tộc địa, là sẽ bị Tà Minh Thái Tử tìm được, cho nên, trong thâm tâm các nàng rất khủng hoảng, như cá chậu chim lồng.

Hiện giờ, vừa trải qua sự giết chóc của đại quân Cổ Tộc, không nghĩ rằng bị Tà Minh đuổi theo.

- Đại Đế Nhân tộc, xin ngài cứu lấy chúng ta!

Lúc này Tử Vận đem ánh mắt nhìn về Lâm Phàm, lộ vẻ cầu xin.

Nhìn tình hình trước mắt, thực lực Đại đế Nhân tộc rất mạnh, chỉ cần hắn xuất thủ thì Mị Tộc có thể thoát được một kiếp này.

Nhưng Tà Minh rất nổi danh trong Cổ Thánh Giới, người của Tà Minh đều là hạng người hung ác, đặc biệt là Tà Minh Thái Tử thần bí, nghe đồn hắn là cường giả dưới một người trên vạn người.

- Lát nữa, các người trốn đi.

Cảm ứng của Lâm Phàm xuyên thấu thiên địa, ánh mắt nhìn về phía xa.

Từ nơi xa kia, có người đang dò xét đến đây, hình như là có người đang tìm chính mình.

Tộc nhân Mị Tộc nghe được câu này, sắc mặt biến đổi, nói như vậy có nghĩa, Đại Đế Nhân tộc cũng không phải là đối thủ Tà Minh Thái Tử sao?

Thế nhưng nghĩ lại những thủ đoạn của Tà Minh Thái Tử, các nàng dần trở lại bình thường.

Tộc trưởng Mị Tộc đời trước cũng vì không phục Tà Minh Thái Tử làm ác mà đứng dậy chống đối, cuối cùng bị hấn trấn áp, thậm chí ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có.

- Đại Đế Nhân tộc ngài đi đi, ngài không phải là đối thủ của hấn đâu, không cần lo cho chúng ta.

Tộc nhân Mị Tộc tộc thở dài một tiếng, bọn họ vẫn còn quá yếu, dù tránh được lần này, nhưng có thể trốn được mấy lần thêm nữa đây.

- Không phải vậy, Tà Minh Thái Tử tuy mạnh nhưng không thể làm gì ta đâu, chỉ là, lát nữa sẽ có thêm một nhân vật khủng bố khác giáng lâm ở đây. Cho nên, các người phải tránh đi.

Trong lòng Lâm Phàm mặc dù có chút sốt sắng, nhưng hấn nhất định phải làm như thế.

Vì nếu như không tận mắt thấy một lần, trong lòng Lâm Phàm sẽ sinh ra sợ hãi. Như vậy sẽ không có sức chiến đấu nữa.

- Chúng ta có thể ở đây giúp người. Tộc trưởng nhìn Lâm Phàm, nói.

Lâm Phàm búng ngón tay một cái, một giọt máu tươi chảy ra.

- Lát nữa, người đến đây chính là Cổ Tộc Chí Cao. Cho nên, các người phải tránh đi và hãy mang theo giọt máu tươi này, cố gắng bảo tồn nó.

Thời điểm mọi người nghe Lâm Phàm nói câu này, từng người từng người sắc mặt đại biến, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập.

- Cổ Tộc Chí Cao?

Bốn chữ này vừa ra, giống như trời sập vậy, khiến người ta không có chút sức chống cự nào, thời điểm khi nghe đến bốn chữ này, tay chân đã lạnh.

Nếu như mang Tà Minh Thái Tử cùng Cổ Tộc Chí Cao so sánh thì giống như Tiểu vu gặp đại vu mà thôi.

Kỳ thực Lâm Phàm cũng sớm nghĩ đến, hành vi của mình quá mức ngang ngược khiến cho Chí Cao Cổ Tộc nổi giận, bởi vì hắn coi tộc nhân của hắn giống như giun dế, nghiền ép trực tiếp.

Từ chuyện ở Tuyệt Vọng Thành rồi Uy Quân Vương, đại quân Cổ Tộc trong Thủy Hỏa bí cảnh, giờ là một đám Cổ Tộc, nhiều không kể hết.

Mình đã uy hiếp nghiêm trọng đến Cổ Tộc vì vậy Cổ Tộc Chí Cao cũng tuyệt đối sẽ không buông tha chính mình.

Nếu tộc nhân Cổ Tộc không làm được, vậy thì hắn sẽ đích thân giáng lâm, bóp chết Lâm Phàm từ trong trứng nước.

Nếu bây giờ, Lâm Phàm muốn chạy trốn không ai có thể ngăn được, cũng không ai có thể tìm được hắn.

Bởi vì trên người hắn có hệ thống, chỉ cần hắn không để lộ tia khí tức ra ngoài, thì bọn chúng sẽ rất khó tìm kiếm hắn, hơn nữa, nếu tiến vào trạng thái ẩn thân, coi như là Cổ Tộc Chí Cao, muốn tìm cũng không có biện pháp.

Lâm Phàm biết Cổ Tộc Chí Cao rất mạnh, còn mạnh mẽ đến trình độ nào thì hắn lại không biết.

Bởi vậy hắn muốn nhìn một chút xem thực lực của Chí cao Cổ Tộc như thế nào.

Thăm dò rõ ràng thực lực của đối phương, thì con đường sau này sẽ chỉ còn một hướng thôi, dễ đi hơn.

- Đòi thôi.

Chiến ý Cổ Thánh Giới tăng vọt, máu huyết cũng bắt đầu sôi trào, Cổ Tộc Chí Cao, đây chính là nhân vật mạnh nhất Cổ Thánh Giới a.

Coi như không địch lại, nhưng nếu như, ngay cả dũng khí đối mặt cũng không có vậy thì quá nhu nhược rồi.

Giờ khắc này Tử Vận mở miệng nói.

- Đại Đế Nhân tộc, mời ngài xoay người qua đây.

Lâm Phàm hơi nghi ngờ rồi hít một hơi thật sâu, xoay người lại nhìn nàng cười, hỏi.

- Làm sao vậy?

Tử Vận nhấc tay, lập tức một màn ánh sáng xuất hiện trước mặt nàng, giống như máy quay phim vậy, lưu trữ hình ảnh trước mắt lại, sau đó nàng bắt một thủ pháp kỳ lạ nào đó,, màn ánh sáng trong nháy mắt hóa thành vô số phần, bay ra bốn phương tám hướng.

Lâm Phàm tò mò hỏi.

- Đây là cái gì?

- Đây là Kính Tượng Quang Mạc, thiên phú của Mị Tộc, những điểm sáng này sẽ phân tán ra bốn phương tám hướng trong Cổ Thánh Giới, để cho sinh linh các chủng tộc trong Đại Thiên thể giới biết, từ đó, bọn họ có thể biết chuyện đang xảy ra ở đây, ngài là người nghĩa hiệp, nhất định phải để cho tất cả sinh linh nhìn thấy, để họ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, bởi vì ngài là người thứ sáu chính diện đối kháng Cổ Tộc Chí Cao.

...

Nghe được lời này, trong lòng Lâm Phàm nhất thời vui vẻ, không nghĩ tới nơi này còn có loại đồ chơi như thế, cái này giống như truyền

hình trực tiếp đây mà?

Không nghĩ đến, Cổ Thánh Giới hiện đại như vậy.

Lát nữa, phải xuất hiện trước các chủng tộc của Đại Thiên thế giới, Lâm Phàm không khỏi sửa sang lại một chút, bất kể nói thế nào, cũng phải đẹp trai một chút, hớ hớ.

Trong chớp mắt, những điểm sáng này phân tán khắp nơi.

Ở phương xa, có một sinh linh nhìn thấy quang điểm này, nắm trong tay, trong nháy mắt, điểm sáng đã biến thành một khuôn mặt, trong hình không ai khác chính là Lâm Phàm cùng tộc nhân Mị Tộc.

- Đại Đế Nhân tộc cứu vớt Mị Tộc trong nước sôi lửa bỏng, giết chết vô số Cổ Tộc, Tà Minh Thái Tử và Cổ Tộc Chí Cao cũng đã đến.

Tên sinh linh này vốn muốn bóp nát điểm sáng, nhưng khi nghe được câu này lại biến sắc.

- Cổ Tộc Chí Cao.

Bốn chữ này đối với bất kỳ sinh linh nào của Đại Thiên thế giới mà nói, nó như ma quỷ trong, làm cho người ta sợ hãi.

Lâm Phàm từ Tuyệt Vọng Thành cứu ra sinh linh các chủng tộc, sau đó đưa bọn họ gia nhập vào trong các tông môn.

Trong Hoang Cổ Long Tông.

Một tên được cứu ra từ Tuyệt Vọng Thành, mỗi ngày đều nghĩ lại khoảng thời gian trước đây, cảm giác không còn là con người, đâu giống như bây giờ ung dung tự tại.

Mà ngay lúc này, một vệt ánh sáng chậm rãi bay xuống.

Tên kia đem nắm nó trong tay, sau khi nghe lời nói và hình ảnh trong đó, sắc mặt hăn đại biến, kích động mặt đỏ tới mang tai.

- Mọi người mau đến mà xem, Nhân tộc Đại Đế muốn chạm mặt cùng Cổ Tộc Chí Cao.

Tên này là người Long tộc, nên tiếng gào rất lớn, cùng lúc đó, tiếng long ngâm kinh thiên động địa, nổi lên bốn phía.

Mọi người trong Hoang Cổ Long Tông nghe tiếng gầm này đều lộ vẻ không vui, nhưng khi nghe lời nói trong màn sáng thì từng người sắc mặt đại biến, sau đó từ bốn phương tám hướng chạy tới.

Nhân tộc Đại Đế, Lâm Phàm.

Danh tự này bọn họ cũng không xa lạ gì, bởi vì đây là thần tượng của họ a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 590: Tà Minh Thái Tử Khó Rồi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đại Đế Nhân tộc Lâm Phàm, hẳn rốt cuộc là ai? Lại dám đối mặt với Cổ Tộc Chí Cao?

Trong một nơi được gọi là thế ngoại đào nguyên lánh đời, có một sinh linh của Đại Thiên thế giới được Lâm Phàm cứu, trong lúc vô ý hắn đã phát hiện ra nơi này, không những thế ở đây còn có người, những người này rất tốt, đồng ý cho hắn ở lại.

Bởi thực lực của hắn không tệ nên được mời làm lão sư truyền thụ võ đạo cho những đứa trẻ nơi đây.

Lúc này hắn đang nở nụ cười giảng giải những thắc mắc của đồ đệ trong một căn nhà gỗ.

- Lão sư Đại Đế Nhân tộc kia, thật sự rất mạnh sao? Chúng con thấy, lão sư mới là người mạnh nhất. Một đứa bé thuộc giắc tộc hỏi.

Ha ha, ở trong lòng các ngươi lão sư tự nhiên rất mạnh. Thế nhưng, Nhân tộc Đại Đế cường đại hơn lão sư rất nhiều.

- Oa, thật muốn biết hình dáng của người kia thế nào.

Vừa lúc đó, có một vệt ánh sáng bay đến. Hắn tiện tay bắt lấy, vì hắn biết đây là thiên phú Mị Tộc, cái này cũng không có tác dụng gì nhiều,

Thế nhưng, mỗi lần Mị Tộc tổ chức nghi thức đều sẽ phát tán điểm sáng này ra để sinh linh các chủng tộc khác quan sát.

- Chẳng lẽ lại có nghi thức gì hay sao?

Nhưng khi hắt năm điểm sáng trong tay quan sát, nhất thời biến sắc, sau đó lại lộ vẻ sùng bái.

- Các con nhìn đi, chính là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm mà ta vẫn nói.

Bọn trẻ hưng phấn vây quanh nhìn vào màn sáng có hình ảnh của Lâm Phàm.

- Dám cùng Cổ Tộc Chí Cao độ cao thấp, không hổ là thần tượng của ta.

...

Một chỗ nào đó trong rừng rậm “Chính nghĩa tiểu đội” vẫn đang làm nhiệm vụ, bọn họ vì cứu vớt sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới mà tận hết sức, cũng đã tổn thất rất nhiều thành viên.

Tuy rằng rất đau lòng, nhưng đây là điều không thể tránh khỏi.

- Đội trưởng, là Lâm Phàm, hắn muốn đánh với Cổ Tộc Chí Cao

- Cái gì?

Tất cả thành viên của Chính nghĩa tiểu đội đều bỏ lại việc đang làm, vây quanh chỗ màn sáng, không ai lên tiếng chỉ chăm chú nhìn.

Bên trong Vân Tông.

- Tông chủ, không xong rồi! Lâm Phàm, hắn muốn đánh với Cổ Tộc Chí Cao. Mộng Hằng Thiên vội vàng nói.

Vân Tông chủ nghe như thế sắc mặt đại biến, đây không phải là muốn chết sao?

Nhưng khi nhìn thấy hình bóng người đó lại thờ dài bất đắc dĩ.

...

Lâm Phàm đứng ở đó sắc mặt hờ hững.

- Các người đi trước đi.

Giờ khắc này, ở lại đây là Lâm Phàm tự nguyện.

Tuy rằng độ sức cùng Cổ Tộc Chí Cao là hành vi tự tìm đường chết, nhưng vô luận thế nào hãn cũng muốn xem thử, Cổ Tộc Chí Cao rốt cuộc mạnh ra sao.

Cho dù Tà Minh Thái Tử tới, Lâm Phàm cũng không để trong mắt, chỉ có thể nói do mình xui xẻo khi Cổ tộc Chí Cao cũng tới.

Tộc nhân Mị Tộc nhìn Lâm Phàm, trong lòng kính nể.

- Kỳ thực, chúng ta có thể cùng đi mà. Tử Vận nói.

Nàng biết Nhân tộc Đại Đế rất mạnh, nhưng Cổ Tộc Chí Cao thật sự quá mạnh, Đại Đế không phải là đối thủ của hãn.

- Không cần, Cổ Tộc Chí Cao thần thần bí bí, khiến sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới không biết hãn mạnh mẽ ra sao, ta từ hạ giới phi thăng lên, chịu bao nhiêu ức hiếp từ Cổ Tộc, tự nhiên là muốn phản kháng, hôm nay thấy Cổ Tộc Chí Cao, tuy không phải là đối thủ của hãn, nhưng hãn muốn giết ta cũng phải tốn chút tinh lực mới được.

Tộc trưởng Mị Tộc không hiểu hỏi.

- Ngài biết rõ là không phải đối thủ của người ta, sao còn muốn lưu lại?

Rõ ràng biết đánh không lại đối phương, còn muốn ở lại làm gì?

- Bởi vì ta muốn biết Cổ Tộc Chí Cao mạnh như thế nào chỉ cần biết hãn mạnh bao nhiêu sau này sẽ có hy vọng đem Cổ Tộc Chí Cao chém giết. Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Trong lòng Lâm Phàm không phục, bằng cái gì một tên Cổ Tộc Chí Cao cứ như vậy, thao túng tất cả, nếu như nhìn thấu thực lực của đối phương, có hệ thống trợ giúp có thể giết chết hãn.

Huống hồ, nếu xảy ra một ít sự tình ngoài ý muốn, đến lúc đó đi cũng không muộn.

Tuy nói cơ hội rất xa vời, nhưng vẫn có.

- Đi nhanh đi, không nên ở lại đây, Tà Minh Thái Tử lát nữa sẽ đến, nếu hãn đến rồi ta không dám chắc có thể kiềm chế thêm hãn nữa hay không.

- Bảo trọng.

Tộc nhân Mị Tộc không do dự nữa, trong nháy mắt biến mất tại, chạy về phương xa.

...

Bên trong cung điện đang bị mây đen che phủ, có một nam tử cao ngạo, mặc áo bào đỏ đang ngồi, vây quanh có rất nhiều cô gái tuyệt sắc, những cô gái này ăn mặc hở hang, khoe hết thân hình, đang uốn éo vuốt ve thân thể nam tử kia.

Khóe miệng nam tử lộ ra nụ cười tà mị, hai cánh tay trắng muốt khẽ vuốt vuốt lên người nữ tử, hãn hơi dùng lực một chút để đám nữ tử bên người nhỏ giọng rên rỉ, nghe rất tà dân.

- Thái Tử, bọn Mị Tộc kia, chạy trốn hết rồi.

Một tên đầy tớ nằm rạp trên mặt đất nói.

- Hừ!!! chạy ư, có thể chạy đi đâu? Đám Cổ Tộc kia dám cướp đồ chơi của bản Thái Tử, làm ta phải tự thân chạy đến, phải bắt bọn chúng nộp ra, không nghĩ ra, Mị Tộc lại có chút bản lĩnh, có thể tự mình trốn thoát, mà giờ ta đã đến rồi, muốn trốn thoát trong tay bản Thái Tử ư, không dễ đâu. Tà Minh Thái Tử cười nói.

- Thái Tử, Mị Tộc kia chưa chắc đã tốt, nói không chừng bọn Cổ Tộc kia đã chơi chán các nàng nên mới thả các nàng ra.

Nữ tử bên người Tà Minh Thái Tử có chút ghen tỵ nói.

- Ân!

Tà Minh Thái Tử nghe thế nhất thời lộ ra nụ cười quái dị.

- Như vậy, người nói bản Thái Tử bị người ta chụp nón xanh?

- Thái Tử, người thật là hư.

Cô gái kia nghe nói như thế, trong ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, sau đó vỗ vỗ lồng ngực Thái tử, cười nhẹ nói.

- Hừ, cười cái chó gì?

Ngón tay Tà Minh Thái Tử bấm nhẹ một cái, đẩy cô gái đang dặng chân trên đùi đẩy ra, một tia ánh sáng đỏ lấp bắn trúng nàng, trong nháy mắt, người hóa thành một cây khô.

- Chuyện của Bản Thái Tử, người được quyền xen vào? Tà Minh Thái Tử đập nát cây khô, âm trầm nói.

Đám nữ tử chung quanh rùng mình một cái, sau đó càng ra sức hầu hạ Tà Minh Thái Tử.

- Đuổi theo, mau đuổi theo cho ta, muốn trốn ư? Ta thật muốn nhìn một chút, chúng có bản lĩnh này hay không? Tà Minh Thái Tử lạnh lùng

nói.

-Vâng, Thái Tử.

Tên tôi tớ cung kính gật đầu.

Vừa lúc đó, cung điện đột nhiên rung lắc rất mạnh, mây đen bao vây cung điện bị một ánh hào quang phách mở.

- Là ai, dám ngăn cản đường đi của bản Thái Tử.

Sắc mặt Tà Minh Thái Tử đại biến, trong nháy mắt đứng lên, tròn mắt ánh tràn đầy hàn khí.

Không nghĩ đến có đồ không biết sống chết dám chặn đường mình.

- Thái Tử, có một sinh linh đang cản đường đi của chúng ta.

- Tốt! tốt! ra ngoài xem xem, rốt cuộc là ai có can đảm này, dám cản cung điện của ta. Tà Minh Thái Tử vung tay áo, bước ra ngoài.

Thời điểm hần đi ra ngoài, bọn nữ tử sau lưng, từng người giống như mất đi tất cả tinh khí thần, biến thành từng bộ thây khô.

Đây là một loại thủ đoạn tàn nhẫn, cướp đoạt bản nguyên của bọn họ tăng sức mạnh bản thân của mình của Thái Tử.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 590: Tà Minh Thái Tử Khó Rồi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đại Đế Nhân tộc Lâm Phàm, hẳn rốt cuộc là ai? Lại dám đối mặt với Cổ Tộc Chí Cao?

Trong một nơi được gọi là thế ngoại đào nguyên lánh đời, có một sinh linh của Đại Thiên thế giới được Lâm Phàm cứu, trong lúc vô ý hắn đã phát hiện ra nơi này, không những thế ở đây còn có người, những người này rất tốt, đồng ý cho hắn ở lại.

Bởi thực lực của hắn không tệ nên được mời làm lão sư truyền thụ võ đạo cho những đứa trẻ nơi đây.

Lúc này hắn đang nở nụ cười giảng giải những thắc mắc của đồ đệ trong một căn nhà gỗ.

- Lão sư Đại Đế Nhân tộc kia, thật sự rất mạnh sao? Chúng con thấy, lão sư mới là người mạnh nhất. Một đứa bé thuộc giắc tộc hỏi.

Ha ha, ở trong lòng các ngươi lão sư tự nhiên rất mạnh. Thế nhưng, Nhân tộc Đại Đế cường đại hơn lão sư rất nhiều.

- Oa, thật muốn biết hình dáng của người kia thế nào.

Vừa lúc đó, có một vệt ánh sáng bay đến. Hắn tiện tay bắt lấy, vì hắn biết đây là thiên phú Mị Tộc, cái này cũng không có tác dụng gì nhiều,

Thế nhưng, mỗi lần Mị Tộc tổ chức nghi thức đều sẽ phát tán điểm sáng này ra để sinh linh các chủng tộc khác quan sát.

- Chẳng lẽ lại có nghi thức gì hay sao?

Nhưng khi hắt năm điểm sáng trong tay quan sát, nhất thời biến sắc, sau đó lại lộ vẻ sùng bái.

- Các con nhìn đi, chính là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm mà ta vẫn nói.

Bọn trẻ hưng phấn vây quanh nhìn vào màn sáng có hình ảnh của Lâm Phàm.

- Dám cùng Cổ Tộc Chí Cao độ cao thấp, không hổ là thần tượng của ta.

...

Một chỗ nào đó trong rừng rậm “Chính nghĩa tiểu đội” vẫn đang làm nhiệm vụ, bọn họ vì cứu vớt sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới mà tận hết sức, cũng đã tổn thất rất nhiều thành viên.

Tuy rằng rất đau lòng, nhưng đây là điều không thể tránh khỏi.

- Đội trưởng, là Lâm Phàm, hắn muốn đánh với Cổ Tộc Chí Cao

- Cái gì?

Tất cả thành viên của Chính nghĩa tiểu đội đều bỏ lại việc đang làm, vây quanh chỗ màn sáng, không ai lên tiếng chỉ chăm chú nhìn.

Bên trong Vân Tông.

- Tông chủ, không xong rồi! Lâm Phàm, hắn muốn đánh với Cổ Tộc Chí Cao. Mộng Hằng Thiên vội vàng nói.

Vân Tông chủ nghe như thế sắc mặt đại biến, đây không phải là muốn chết sao?

Nhưng khi nhìn thấy hình bóng người đó lại thờ dài bất đắc dĩ.

...

Lâm Phàm đứng ở đó sắc mặt hờ hững.

- Các người đi trước đi.

Giờ khắc này, ở lại đây là Lâm Phàm tự nguyện.

Tuy rằng độ sức cùng Cổ Tộc Chí Cao là hành vi tự tìm đường chết, nhưng vô luận thế nào hãn cũng muốn xem thử, Cổ Tộc Chí Cao rốt cuộc mạnh ra sao.

Cho dù Tà Minh Thái Tử tới, Lâm Phàm cũng không để trong mắt, chỉ có thể nói do mình xui xẻo khi Cổ tộc Chí Cao cũng tới.

Tộc nhân Mị Tộc nhìn Lâm Phàm, trong lòng kính nể.

- Kỳ thực, chúng ta có thể cùng đi mà. Tử Vận nói.

Nàng biết Nhân tộc Đại Đế rất mạnh, nhưng Cổ Tộc Chí Cao thật sự quá mạnh, Đại Đế không phải là đối thủ của hãn.

- Không cần, Cổ Tộc Chí Cao thần thần bí bí, khiến sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới không biết hãn mạnh mẽ ra sao, ta từ hạ giới phi thăng lên, chịu bao nhiêu ức hiếp từ Cổ Tộc, tự nhiên là muốn phản kháng, hôm nay thấy Cổ Tộc Chí Cao, tuy không phải là đối thủ của hãn, nhưng hãn muốn giết ta cũng phải tốn chút tinh lực mới được.

Tộc trưởng Mị Tộc không hiểu hỏi.

- Ngài biết rõ là không phải đối thủ của người ta, sao còn muốn lưu lại?

Rõ ràng biết đánh không lại đối phương, còn muốn ở lại làm gì?

- Bởi vì ta muốn biết Cổ Tộc Chí Cao mạnh như thế nào chỉ cần biết hãn mạnh bao nhiêu sau này sẽ có hy vọng đem Cổ Tộc Chí Cao chém giết. Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Trong lòng Lâm Phàm không phục, bằng cái gì một tên Cổ Tộc Chí Cao cứ như vậy, thao túng tất cả, nếu như nhìn thấu thực lực của đối phương, có hệ thống trợ giúp có thể giết chết hãn.

Huống hồ, nếu xảy ra một ít sự tình ngoài ý muốn, đến lúc đó đi cũng không muộn.

Tuy nói cơ hội rất xa vời, nhưng vẫn có.

- Đi nhanh đi, không nên ở lại đây, Tà Minh Thái Tử lát nữa sẽ đến, nếu hãn đến rồi ta không dám chắc có thể kiềm chế thêm hãn nữa hay không.

- Bảo trọng.

Tộc nhân Mị Tộc không do dự nữa, trong nháy mắt biến mất tại, chạy về phương xa.

...

Bên trong cung điện đang bị mây đen che phủ, có một nam tử cao ngạo, mặc áo bào đỏ đang ngồi, vây quanh có rất nhiều cô gái tuyệt sắc, những cô gái này ăn mặc hở hang, khoe hết thân hình, đang uốn éo vuốt ve thân thể nam tử kia.

Khóe miệng nam tử lộ ra nụ cười tà mị, hai cánh tay trắng muốt khẽ vuốt vuốt lên người nữ tử, hãn hơi dùng lực một chút để đám nữ tử bên người nhỏ giọng rên rỉ, nghe rất tà dân.

- Thái Tử, bọn Mị Tộc kia, chạy trốn hết rồi.

Một tên đầy tớ nằm rạp trên mặt đất nói.

- Hừ!!! chạy ư, có thể chạy đi đâu? Đám Cổ Tộc kia dám cướp đồ chơi của bản Thái Tử, làm ta phải tự thân chạy đến, phải bắt bọn chúng nộp ra, không nghĩ ra, Mị Tộc lại có chút bản lĩnh, có thể tự mình trốn thoát, mà giờ ta đã đến rồi, muốn trốn thoát trong tay bản Thái Tử ư, không dễ đâu. Tà Minh Thái Tử cười nói.

- Thái Tử, Mị Tộc kia chưa chắc đã tốt, nói không chừng bọn Cổ Tộc kia đã chơi chán các nàng nên mới thả các nàng ra.

Nữ tử bên người Tà Minh Thái Tử có chút ghen tỵ nói.

- Ân!

Tà Minh Thái Tử nghe thế nhất thời lộ ra nụ cười quái dị.

- Như vậy, người nói bản Thái Tử bị người ta chụp nón xanh?

- Thái Tử, người thật là hư.

Cô gái kia nghe nói như thế, trong ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, sau đó vỗ vỗ lồng ngực Thái tử, cười nhẹ nói.

- Hừ, cười cái chó gì?

Ngón tay Tà Minh Thái Tử bấm nhẹ một cái, đẩy cô gái đang dặng chân trên đùi đẩy ra, một tia ánh sáng đỏ lấp bắn trúng nàng, trong nháy mắt, người hóa thành một cây khô.

- Chuyện của Bản Thái Tử, người được quyền xen vào? Tà Minh Thái Tử đập nát cây khô, âm trầm nói.

Đám nữ tử chung quanh rùng mình một cái, sau đó càng ra sức hầu hạ Tà Minh Thái Tử.

- Đuổi theo, mau đuổi theo cho ta, muốn trốn ư? Ta thật muốn nhìn một chút, chúng có bản lĩnh này hay không? Tà Minh Thái Tử lạnh lùng

nói.

-Vâng, Thái Tử.

Tên tôi tớ cung kính gật đầu.

Vừa lúc đó, cung điện đột nhiên rung lắc rất mạnh, mây đen bao vây cung điện bị một ánh hào quang phách mở.

- Là ai, dám ngăn cản đường đi của bản Thái Tử.

Sắc mặt Tà Minh Thái Tử đại biến, trong nháy mắt đứng lên, tròn mắt ánh tràn đầy hàn khí.

Không nghĩ đến có đồ không biết sống chết dám chặn đường mình.

- Thái Tử, có một sinh linh đang cản đường đi của chúng ta.

- Tốt! tốt! ra ngoài xem xem, rốt cuộc là ai có can đảm này, dám cản cung điện của ta. Tà Minh Thái Tử vung tay áo, bước ra ngoài.

Thời điểm hần đi ra ngoài, bọn nữ tử sau lưng, từng người giống như mất đi tất cả tinh khí thần, biến thành từng bộ thây khô.

Đây là một loại thủ đoạn tàn nhẫn, cướp đoạt bản nguyên của bọn họ tăng sức mạnh bản thân của mình của Thái Tử.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 591: Không Ngờ Lại Nhỏ Như Vậy

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm cũng được xem là giàu có, nhưng so với Tà Minh Thái Tử thì không là gì, lúc mới thấy hắn không để ý, nhưng khi cái cung điện trong mây kia bay qua đỉnh đầu mình thì hắn phát hiện, cung điện kia dĩ nhiên là một cái thượng phẩm Đạo khí.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm gặp một tên giàu như vậy.

Sinh linh Đại Thiên thế giới, có một cái thượng phẩm Đạo khí thôi đã được gọi là con nhà giàu, số người như vậy chỉ sợ đếm được trên đầu ngón tay.

Đối với sinh linh các chủng tộc trong thế giới này mà nói, luyện chế bảo bối là điều không thể, muốn có bảo bối chỉ có thể cướp đoạt trong tay Cổ Tộc.

Mà bây giờ, hành cung của Tà Minh Thái Tử là một thượng phẩm Đạo khí, rõ ràng Tà Minh rất mạnh.

Hiện tại, Mị Tộc đã rời đi, cho nên Lâm Phàm sẽ không để Tà Minh Thái Tử đuổi theo.

Hắn xuất ra một đạo kiếm ý, phách mở đám mây bao quanh cung điện ra, lộ ra hình thể chân chính của nó.

Thiên phú của Mị Tộc đã truyền hình ảnh đến gần như tất cả sinh linh của thế giới.

Khi cung điện xuất hiện, nó làm tất cả kinh hãi.

Uy danh của Tà Minh Thái Tử đối với một ít chủng tộc, như sấm nổ bên tai.

Thực lực mạnh mẽ, thủ đoạn tàn nhẫn, càng khiến người ta căm phẫn chính là Tà Minh Thái Tử chuyên môn ra tay với nữ tử của các chủng tộc, sau mỗi lần thoả mãn hoặc chơi chán rồi, sẽ hút bọn họ thành thây khô.

Loại thủ đoạn này, quá mức tàn nhẫn.

Bây giờ, Nhân tộc Đại Đế ra tay ngăn cản đường đi của Tà Minh Thái Tử, trong lòng bọn họ càng hy vọng Đại Đế có thể giết chết hắn.

- Kẻ nào to gan dám ngăn cản đường đi của bản Thái Tử?

Lúc này, cửa lớn sơn son thiếp vàng mở ra, có vài đạo hào quang chiếu rọi không trung, một ít cánh hoa lơ lửng.

Tà Minh Thái Tử mặc hồng bào, đứng yên trong hư không nhìn Lâm Phàm.

- Người dám ngăn cản đường đi của bản Thái Tử? Tà Minh Thái Tử lớn tiếng hỏi.

Hai con mắt hắc ám trầm, không ngừng đánh giá Lâm Phàm.

Hắn không biết lai lịch của sinh linh này đến cùng là như thế nào, lại có can đảm ra tay mình, chẳng lẽ chán sống rồi.

Lâm Phàm tùy ý lướt qua Tà Minh Thái Tử, cảnh giới của hắn là Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh.

Rất mạnh, đúng là cường giả hàng thật giá thật.

Dù là Uy Quân Vương cũng không phải đối thủ của tên này.

Chính vì hãn có thực lực như vậy mới dám thẳng mặt truy kích Cổ Tộc, để đòi giao ra Mị Tộc.

Trong Cổ Thánh Giới, tuy nói Cổ Tộc là vua, nhưng nói trắng ra chính là lấy thực lực suy tôn, năm đám ai to, người ấy có quyền.

Tà Minh Thái Tử mang thượng phẩm Đạo khí trên người, thực lực bản thân hãn, không phải Thần Thiên Vị tầng bảy bình thường có khả năng đối kháng.

Lúc này, Lâm Phàm cũng không có dừng mắt trên người của Tà Minh Thái Tử mà đang nhìn về phương xa.

Hãn cảm nhận được một cỗ hơi thở cắt ngang qua hư không, đang nhanh chóng hướng về bên này.

Nội tâm Lâm Phàm không ngừng nhảy lên, máu trong cơ thể cũng đang sôi trào.

Cổ Tộc Chí Cao, nhân vật khủng bố được coi là vô địch trong Cổ Thánh Giới, cường đại đến mức làm người ta giận sôi máu.

Trong lòng Lâm Phàm vô cùng căng thẳng, nhưng vào lúc này dường là do mình chọn, coi như có người hãm hại, thì cũng phải cố gắng giết ra.

Đưa một giọt máu cho Mị Tộc, là lưu lại cho mình một đường lui.

Nếu quả thật bị Cổ Tộc Chí Cao đánh thành thịt nát thì vẫn có thể Tích Huyết Trọng Sinh.

- Hừ, bản Thái Tử đang hỏi người đó? Người điếc hay sao hả?

Tà Minh Thái Tử thật sự nổi giận rồi, hãn phát hiện sinh linh trước mắt này không coi mình ra gì.

Mình là ai? mình là Tà Minh Thái Tử, dưới một người trên vạn người.

Một thân tu vi kinh thiên động địa, trong Cổ Thánh Giới cũng là tồn tại hoành hành bá đạo.

Khống chế ngàn vạn sinh linh, chỉ cần một ý nghĩ là có thể lấy tính mạng của bọn họ.

Nhưng hôm nay, một sinh linh nho nhỏ lại không nhìn hấn vào mắt, sao hấn không giận cho được.

Các chủng tộc khác đang xem màn sáng, lúc này đang suy tư.

Tà Minh Thái Tử tuy rất mạnh mẽ nhưng nếu so với Cổ Tộc Chí Cao thì chả là cái đinh gì.

- Tà Minh Thái Tử chỉ hung hăng nhất thời mà thôi, hôm nay nhất định sẽ phải chết thảm ở chỗ này.

- Đây là đương nhiên, các người không nhìn thấy Nhân tộc Đại Đế căn bản không để ý đến hấn sao? Hiển nhiên là đang chờ Cổ Tộc Chí Cao đến.

- Nhưng Nhân tộc Đại Đế vừa chính miệng thừa nhận mình không phải là đối thủ của Cổ Tộc Chí Cao, sao vẫn muốn ở lại chờ hấn tới.

- Nhân tộc Đại Đế không phải đã nói rồi sao? Vì muốn thấy rõ thực lực của Cổ Tộc Chí Cao cùng bộ mặt thật của hấn, nên ngài mới ở lại, trong các người, có ai biết thực lực của Cổ Tộc Chí Cao cao bao nhiêu không?

Lúc này, các đại tông môn, thế ngoại đào nguyên đều thảo luận chuyện này.

Bọn họ biết chuyện hôm nay là hành động nghĩa hiệp.

Nhưng làm cho bọn họ lo lắng hơn là, lát nữa Nhân tộc Đại Đế đánh không lại Cổ Tộc Chí Cao, có thể chạy thoát hay không.

...

- Đồ chó chết!

Tà Minh Thái Tử không thể nhịn được nữa, vọt xuống đánh về hướng Lâm.

- Người đã muốn chết, vậy bản Thái Tử sẽ tác thành cho người.

Tà Minh Thái Tử xuất ra một trảo, máu thịt trong tay lập tức biến mất hóa thành hắc sắc bạch cốt, dưới ánh sáng tản ra sự sắc bén, như muốn xé rách tất cả.

Lâm Phàm đứng ở đó, động cũng không động, vì căn bản, hắn không để công kích này vào mắt.

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm chỉ có Cổ Tộc Chí Cao, những thứ khác đã không còn quan trọng nữa.

- Chết cho ta.

Ầm ầm!

Một trảo đánh lên ngực Lâm Phàm, đáng nhẽ sẽ là cảnh máu thịt lẫn lộn, nhưng chỉ thấy ánh lửa toé ra cùng với âm thanh keng keng của kim loại va chạm vào nhau. Đánh vào ngực của hắn giống như đánh vào cục sắt vậy.

Lâm Phàm vung tay lên Quang Bất Lưu Thu mắt phát động trong nháy.

Tà Minh Thái Tử cảm thấy lạnh hết sống lưng, cảm nhận được sự uy hiếp.

Sự việc làm cho Tà Minh Thái Tử không dám tin chính là, một chiêu của mình đánh lên người đối phương không có một chút tác dụng nào.

Đối phương thậm chí không thêm động.

- Sao lại như thế?

Tà Minh Thái Tử cúi đầu phát hiện, trong nháy mắt mình đã trần như nhộng, lúc này sắc mặt hắc cực kỳ khó coi.

Các chủng tộc đang xem thấy cảnh này thì từng người từng người suýt chút nữa phun ra hàng loạt.

Bọn họ không nghĩ đến sự tình sẽ biến thành như vậy.

Lúc đầu còn nghĩ rằng, Nhân tộc Đại Đế cùng Tà Minh Thái Tử sẽ phát sinh một hồi chiến đấu kinh thiên động địa, đâu nghĩ rằng sự tình kịch tính đó lại biến thành như thế này.

- Ha ha, các người mau nhìn tiểu đệ đệ của Tà Minh Thái Tử kìa, thật không ngờ nó nhỏ như vậy, nếu như không nhìn kỹ, có lẽ không nhìn ra được.

- Sợ rằng Tà Minh Thái Tử còn không biết Mị Tộc đã triển khai thiên phú truyền hình ảnh đi khắp mọi nơi, nếu không có thể chết vì ngại mất.

- Chiêu thức của Nhân tộc đại đế, thật mạnh!

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Tà Minh Thái Tử sau đó hơi lắc lắc đầu

- Không nghĩ đến của người lại nhỏ như vậy.

Tà Minh Thái Tử thân là nam nhân, tự nhiên không cách nào nhịn được việc người khác cười nhạo mình về chuyện này.

- Người dám làm vậy với ta??? Không sao, hôm nay ta giết người thì không còn ai biết việc này nữa cả.

Đây là nỗi đau của Tà Minh Thái Tử hãn, dấu diếm không cho ai biết, cho dù những cô gái kia biết được, thì sau đó đã trở thành thây khô rồi.

- Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, người xem một chút đó là cái gì?

Lâm Phàm chỉ vào hư không, bỗng nhiên xuất hiện một màn sáng.

Màn sáng này có hình ảnh lúc nãy của Tà Minh Thái Tử.

- Thiên phú Mị Tộc.

Tà Minh Thái Tử nhìn cảnh này, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Ân, nói như vậy hiện tại tất sinh linh đã biết rồi. Lâm Phàm nói

- Đồ đáng chết! ta sẽ giết hết tất cả những ai đã thấy cảnh này.

Trong mắt Tà Minh Thái Tử lấp lóe sát ý vô biên, hung tính bộc phát mười phần.

- Ta nghĩ người không có cơ hội này rồi, đợi lát nữa Cổ Tộc Chí Cao đến thì người sẽ chết ở chỗ này thôi. Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Cổ Tộc Chí Cao?

Tà Minh Thái Tử biến sắc, sau đó bắt đầu cười lớn.

- Người còn dám gạt ta, Cổ Tộc Chí Cao sao lại đến đây, lời nói dối vậy, đứa trẻ ba tuổi còn không tin, vậy mà người cũng nói ra được.

- Đến rồi!

Thời khắc này, sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại, thân thể đột nhiên như cây bút đứng thẳng lên, một luồng khí tức cuồng bạo xông thẳng lên trời.

Tà Minh Thái Tử biến sắc nhìn về phương xa. Thần sắc hãn vốn đang rất tức giận nhưng đột nhiên thay đổi thành vô cùng nhợt nhạt, miệng

lầm bầm không dám tin là sự thật.

- Sao có thể...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 592: Dù Chết Cũng Không Quên Cướp

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trái tim nhỏ của Lâm Phàm đập liên hồi, nếu như là người bình thường, sớm đã bị hù chết.

Dù là Lâm Phàm, giờ khắc này cũng không giữ được bình tĩnh, run rẩy không ngừng, đây là run rẩy do kích động chứ không phải do sợ hãi. Nói cách khác, là do quá khẩn trương khi sắp gặp được tồn tại mạnh nhất thế giới này.

Khi Lâm Phàm quay sang nhìn Tà Minh Thái Tử, sắc mặt hơi đổi. Tên này có cần phản ứng kịch liệt vậy không?

Không biết từ khi nào, Tà Minh Thái Tử đã quỳ trên mặt đất, thậm chí ngay cả y phục trên người cũng không thềm mặc, quỳ ở đó dập đầu mãnh liệt.

- Xin Chí Cao Đại Nhân, tha mạng...!

Mặt đất kiên cố cũng bị hấn dập sắp nứt ra rồi.

Trên đầu Tà Minh Thái Tử đầy máu tươi, lễ ra lấy thực lực Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh, thì coi như dập nát mặt đất của Cổ Thánh Giới cũng sẽ không có bất cứ thương tổn gì, chứ đừng nói là có máu.

Thế nhưng lúc này, Tà Minh Thái Tử nào dám dùng pháp lực hộ thể, dù sao người tới cũng là Cổ Tộc Chí Cao.

Tà Minh Thái Tử hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tại sao Cổ Tộc Chí Cao lại giáng lâm.

Hắn chắc chắn, cái khí thể ngút trời kia chính là Cổ Tộc Chí Cao.

Bởi vì hắn thấy được, trong đó có một đôi thần nhãn đang nhìn xuống thiên địa, chỉ có Cổ Tộc Chí Cao mới có uy năng này.

- Chí Cao đại nhân, tha mạng!

- Tha mạng!

Tà Minh Thái Tử cũng là hạng người kiêu ngạo, nhưng vào những lúc thế này, kiêu ngạo chả có tác dụng chó gì, có thể bảo toàn mạng sống, mới là điều cần thiết.

Tất cả sinh linh đang vây xem những màn sáng, vào lúc này cũng nín thở chờ đợi.

Đối với tất cả bọn họ mà nói, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Tộc Chí Cao.

Tuy rằng Cổ Tộc Chí Cao còn chưa xuất hiện, thế nhưng một đôi mắt to lớn phương xa, đủ làm bọn họ run như cầy sấy.

Một ít sinh linh nhát gan, lúc này run lấy bầy, không đứng vững được.

Đến hình ảnh dập đầu của Tà Minh Thái Tử sớm bị bọn họ quên đi, bởi vì, lúc này trong đầu họ chỉ có Cổ Tộc Chí Cao.

Cùng lúc đó, ở một nơi sâu trong hư không, có một toà kiến trúc nhìn như Địa ngục, có người đang bấm báo cái gì đó.

- Điện Chủ, Thái Tử gặp phải Cổ Tộc Chí Cao.

Một tên thuộc hạ, trên người mặc khôi giáp đen kịt, đang rất kinh sợ báo cáo.

- Cái gì?

Trên bảo tọa kia có một bóng người bị khói đen bao phủ, không thấy rõ ngũ quan, nhưng khi nghe đến tin tức này, thì sắc mặt đại biến.

- Con trai của ta tại sao lại gặp Cổ Tộc Chí Cao?

Đạo nhân ảnh này đứng lên, sau đó lại bất đắc dĩ ngồi xuống.

...

Thượng phẩm Đạo khí của Tà Minh Thái Tử vốn trôi nổi trong hư không tản ra uy nghiêm vô thượng, thế nhưng khi khí linh cảm thụ được cổ khí tức cường hãn kia thì lập tức rơi xuống đất, sau đó biến ảo thành một tên nam tử mặc hắc bào, quỳ xuống dập đầu như Tà Minh Thái Tử.

- Khí tức thật mạnh mẽ.

Lâm Phàm đứng nơi đó, thân thể không ngừng lay động.

Hắn không phải sợ mà là luồng hơi thở này liên miên không dứt như núi cao, tạo ra áp lực to lớn khiến người ta không có sức chống cự nào.

- Chủ nhân, Chí Cao đến rồi người phải cẩn thận đấy.

Tịch Quang quen thuộc khí tức của Chí Cao nhất, vì hắn cảm nhận nó cả ngàn năm rồi, mỗi một lần cảm nhận được, là một loại dẫn vật.

- Chủ nhân, thả ta ra ngoài để bản Pháp Vương cùng hắn đại chiến ba trăm hiệp, dạy dỗ hắn.

Lôi Đình Pháp Vương hưng phấn hét lên.

Lâm Phàm đau đầu với sự hưng phấn của Lôi Đình Pháp Vương, nhưng không thể làm gì hơn, không biết là ai cho hắn năng lực này.

Muốn dạy dỗ mà không nhìn thực lực của đối phương bao nhiêu, ngại mình sống lâu quá hả.

Lâm Phàm không chớp mắt, ngưng thần nhìn phía xa, hắn muốn nhìn rõ thực lực của Cổ Tộc Chí Cao.

- Nhân tộc Đại Đế, Lâm Phàm, chẳng qua chỉ là một con giun dế mới xuất môn, vậy mà cũng dám giết mấy triệu tộc nhân Cổ Tộc ta, hôm nay ngươi nhất định phải chết.

Cổ Tộc Chí Cao chưa đến, nhưng âm thanh từ hư không đã truyền đến.

Âm thanh như lôi đình, chỉ một tiếng nói, thiên địa nổ vang.

Ngay cả hư không cũng không chịu nổi nguồn sức mạnh này, vậy không ngừng nứt toác.

Một tiếng quát, hư không nứt vỡ, thực lực bậc này, thật sự quá mạnh mẽ.

Lâm Phàm thấy cảnh này, tự cảm thấy không bằng, không hổ là Cổ Tộc Chí Cao.

Hơi thở này tuy mạnh mẽ nhưng người mãi không chịu đi ra. Nếu như vừa ra trận, người đánh chết tiểu gia thì tiểu gia ta tạm chấp nhận.

Thế nhưng hiện tại, qua lâu vậy rồi còn chịu ra mặt, chẳng lẽ đến đây dọa ta chơi tởm thôi ư.

Quên đi, kẻ người, khi nào ra thì ra đi, ta không rảnh làm khan giả cho người.

Lúc này, Lâm Phàm chuyển ánh mắt nhìn Tà Minh Thái Tử, khóe miệng nở nụ cười.

Lúc này nội tâm Tà Minh Thái Tử rối bời, khi Cổ Tộc Chí Cao mở miệng thì càng thêm hoảng loạn. Chưa bao giờ, Tà Minh Thái Tử hẳn cảm thấy hoảng sợ như bây giờ.

- Tà Minh Thái Tử người muốn dập đầu tới khi nào đây?

Lâm Phàm đi đến trước mặt hắn, cười hỏi.

- Người đừng nói chuyện với ta, Chí Cao đến rồi, chúng ta đều phải chết, người đừng che tầm mắt của người để người thấy thành ý của ta chứ.

Giờ Tà Minh Thái Tử nào còn hung hăng, chỉ ngay cả nói chuyện cũng run rẩy, lắp bắp.

- Chí Cao đại nhân là tới tìm người, người đừng làm liên lụy đến ta, người mau đi đi, van cầu người, đi mau đi.

Tà Minh Thái Tử chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ bị một tên Nhân tộc liên lụy thế này.

Nơi này không có người nào khác, ngoài hắn ra thì chỉ còn tên tổ tông này mà thôi.

Hận!!!!

Sao ta lại xuất hiện chuẩn như vậy, sao không để ta chậm thêm một chút.

Nếu như mượn một chút thì tốt rồi, mình sẽ không chạm mặt Cổ Tộc Chí Cao.

-Ồ, chiếc nhẫn này của người cũng được đấy, cho ta mượn xem một chút được không nhỉ?

Lâm Phàm Tà Minh Thái đeo một chiếc nhẫn trữ vật rất đẹp, lập tức muốn cầm vào tay.

- Người cái tên điên này, ta cho người, cái gì đều cho người, chỉ cần người nhanh lui ra cho ta, người đừng đứng ở chỗ này nữa, sẽ liên lụy đến ta đấy.

Tà Minh Thái Tử trợn tròn mắt, sau đó không chút do dự đưa chiếc nhẫn cho Lâm Phàm.

Vẻ tà mị cao ngạo trên khuôn mặt đã tiêu tán, bây giờ hắn nhìn Lâm Phàm với khuôn mặt cầu xin.

Chỉ cầu đối phương không đứng ở gần hắn là được.

Nếu Cổ Tộc Chí Cao cho rằng hai người cùng một phe, vậy thì bị kịch thiệt rồi.

Lâm Phàm không nghĩ đến, Cổ Tộc Chí Cao trong lòng các sinh linh lại khủng bố như vậy.

Lâm Phàm nhún nhún vai sau đó chậm rãi đi về phía cái thượng phẩm Đạo khí ở trước mặt.

Thượng phẩm Đạo khí này, sớm đã có linh trí, có thể tự chủ tu luyện, lúc này nhìn thấy tên Nhân tộc đi tới trước mặt mình, tự nhiên sinh ra sợ hãi, run như cây sậy.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, trực tiếp nuốt nó vào Động Thiên.

Tà Minh Thái Tử thấy cảnh này tuy phần nộ, hắn không dám có bất kỳ động tác gì, chỉ có thể không ngừng dập đầu xin tha mạng.

Chỉ hy vọng Cổ Tộc Chí Cao xem mình chỉ là một cái rắm thúi mà thả mình đi.

Thế nhưng xem ra cái hi vọng này của Tà Minh Thái Tử rất mong manh.

Cho đến bây giờ ý, nghĩ chạy trốn gì gì đó, Tà Minh Thái Tử không dám suy nghĩ đến, trước mặt Cổ Tộc Chí Cao, chạy trốn thì chết càng nhanh hơn.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, tiếng nổ vang lên.

Hư không không ngừng nổ tung, cùng lúc đó một bóng người xuất hiện bên trong đất trời.

Một cỗ khí tức cuồng bạo, bao phủ tất cả.

Hung uy tuyệt thế!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 593: Thiên Phú Mị Tộc, Không Ổn Định Tỷ Nào

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chí Cao Cổ Tộc hạ xuống, hung uy vô tận, chấn động thiên địa.

Tà Minh Thái Tử không dám ngẩng đầu lên mà lúc này chỉ có đập đầu liên tục, trong hai mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng, chỉ hy vọng Chí Cao đại nhân coi hãn là một cái rắm thối rồi hãn thả đi.

Coi như có người thực lực mạnh mẽ hơn, Tà Minh Thái Tử cũng không khiến hãn sợ hãi như thế.

Hãn không sợ trời không sợ đất chỉ sợ Cổ Tộc Chí Cao.

Cổ Tộc Chí Cao giết người chưa bao giờ phí lời, cũng chưa bao giờ lo lắng, giết thì giết không có bất kỳ lo lắng bị trả thù nào.

Thậm chí sau khi mình bị giết chết thì coi như cha của mình cũng không làm nên chuyện gì, bởi vì... hãn là Cổ Tộc Chí Cao a.

Chúa tể Cổ Thánh Giới, đứng trên tất cả, khống chế vô số sinh linh trong tay.

Lúc này, những sinh linh của đại thiên thế giới đang xem qua màn sáng cũng là lần đầu tiên thấy được chân thân Chí Cao Cổ Tộc.

Mỗi một người sợ run như cây sậy.

Ào ào ào!

- Mẹ nó... bị làm sao thế này? tại sao hình ảnh lại không có, chẳng lẽ thiên phú Mị Tộc không ổn định.

- Tự nhiên vào thời điểm quan trọng này lại mất hình, không phải muốn đòi mạng hay sao?

- Nhân tộc Đại Đế cùng Cổ Tộc Chí Cao đối đầu đến cùng là thế nào rồi.

- Thật đáng ghét, tại sao Mễ tộc cùng Tam Tinh tộc không có ở đây, nếu như có hai chủng tộc đó thì lấy thiên phú của bọn họ tuyệt đối có thể quay chậm lại hình ảnh.

- Thời khắc mấu chốt vậy mà không xem được, có phải muốn hãm hại người hay không đây.

Hiện tại, tất cả sinh linh hoàn toàn bó tay rồi, màn ánh sáng đang yên đang lành đột nhiên biến mất.

Nhưng bọn họ cũng tự hiểu, đây là do khí tức cường đại của Cổ Tộc Chí Cao, phá hủy toàn bộ hư không nên những điểm sáng kia tự nhiên tan thành mây khói, không thể tồn tại nữa.

Lâm Phàm biết chuyện xảy ra ở đây đang được truyền hình trực tiếp, nhưng giờ đã không còn nữa, hẳn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ở trước mặt sinh linh các chủng tộc đại thiên thế giới, Lâm Phàm nhất định phải đẹp trai, khí chất phải siêu thoát, dù bị giết cũng phải "trúât"s ".

Những tuyệt chiêu đày hòm của mình không ai thấy mới tốt, khừa khừa!

Lần này có thể buông tay, buông chân thoải mái mà thi triển tất cả thủ đoạn.

Lâm Phàm nhìn về phía phía trước.

- Không nghĩ đến, Cổ Tộc Chí Cao cũng không cao to như trong tưởng tượng của mình, nhưng hình dáng bây giờ lại làm cho người ta sợ hãi.

Cổ Tộc Chí Cao đứng trước mặt Lâm Phàm, thân thể không cao lớn lắm có thể nói là thấp bé, làn da đen nhánh, hai vai có hai khối xương lồi ra hình thành một đường cong kéo dài tới sau lưng.

Hai tròng mắt lạnh như băng, dị thường khủng bố chỉ cần tròng mắt một chút, làm người ta run rẩy.

Trong miệng, hàm răng bén nhìn như ma quỷ.

Cổ Tộc Chí Cao đã đạt đến cảnh giới Nguyên Thần phân thân, Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

- Con mẹ nó, không ngờ cái tên tới đây lại là phân thân, chuyện quái quỷ gì đây, sao chân thân không đến. Lâm Phàm có chút hết chỗ nói rồi.

Một cái phân thân liền có tu vi Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, vậy chân thân rốt cuộc có tu vi gì.

Nói như vậy, thì cho dù bản thiếu gia tu vi có tăng lên tới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh, cũng không có tư cách khiêu chiến Cổ Tộc Chí Cao hay sao?

- Đau đầu, thật là đau đầu.

- Người chính là Cổ Tộc Chí Cao?

Lúc này Lâm Phàm không hề sợ hãi chút nào trực tiếp ngẩng đầu lên, vênh váo hỏi.

Cổ Tộc Chí Cao không nói gì mà bình tĩnh nhìn Lâm Phàm, khóe miệng hơi lộ ra một tia cười yếu ớt, hàm răng bén nhọn kia trong nháy

mắt lộ ra ngoài, nhìn rất kinh khủng.

- Cười cái ** nhà người

Lâm Phàm thấy Cổ Tộc Cao không nói một lời chỉ biết cười, nhất thời có chút không nhịn được chửi ầm lên.

Lâm Phàm hiện tại bụng đầy tức giận, không nghĩ người đến chỉ là một cái Nguyên Thần phân thân, chẳng lẽ chân thân người đến đây sẽ chết à.

Để thiếu gia ta biết tu vi thật sự của người thì đã làm sao.

- Hả?

Cổ Tộc Chí Cao sắc mặt hơi đổi, không nghĩ tới cái con giun dế kia dám chửi hần, nhất thời lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

- Hả cái gì mà hả, nói cho người biết, hôm nay ta cùng Tà Minh Thái Tử đã làm xong chuẩn bị phải chém giết người, lấy đầu lâu của người làm bóng để đá.

Trong nháy mắt Lâm Phàm biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở bên cạnh Tà Minh Thái Tử.

- Không phải, không phải, Cổ Tộc Chí Cao, ta không phải như vậy.

Tà Minh Thái Tử nghe tên ghê tởm này dĩ nhiên kéo hần xuống nước nhất thời trợn tròn mắt, kêu oan.

Chuẩn bị kỹ càng cái ** người, lão tử không cần thận đi ngang qua mà thôi.

- Tà Minh Thái Tử, đối phó loại rác rưởi Cổ Tộc này, chúng ta nên chính diện xuất kích không cần phải dấu đầu hờ đuôi, nào chúng ta cùng tiến lên.

- Cút, người cút cho ta, ta không muốn nhìn thấy người.

Giờ khắc này Tà Minh Thái Tử muốn khóc rồi, hắn không có nghĩ tới cái tên gia hỏa này vô liêm sỉ như vậy, có cần hại người như thế không?

Lâm Phàm nghe thấy lời nói ấy liền biến sắc, thần sắc nghiêm túc nhìn Tà Minh Thái Tử.

- Cái gì? Người muốn ta rời đi một mình để người đối mặt với Cổ Tộc Chí Cao, không được, tuyệt đối không được, ta làm sao có thể để cho người đơn độc đối mặt với tên này.

- Người yên tâm ta sẽ không rời đi, coi như người đuổi ta đi ta cũng sẽ không đi, chúng ta đã nói rồi mà.

- Ta... Ta.

Tà Minh Thái Tử nhìn thấy sắc mặt Cổ Tộc Chí Cao càng ngày càng lạnh lẽo, trái tim nhỏ như sắp nổ tung, vội vàng chạy đến xin tha mạng, Cổ Tộc Chí Cao...

Lâm Phàm đem câu nói tiếp theo của Tà Minh Thái Tử giành nói luôn.

- Rửa sạch sẽ cái cổ chịu chết đi.

- Không phải vậy!

Tà Minh Thái Tử nhìn thấy một màn kế tiếp thì điên cuồng hét lên, đây không phải là tình huống hắn muốn gặp.

Đúng vào lúc này, Lâm Phàm ra tay, trong nháy mắt bàn tay liên tục đánh ra mấy ngàn chương, mỗi một chương đều hóa thành một vị Diệt Thế Thần Linh đánh tới Cổ Tộc Chí Cao.

- Rống!

Cổ Tộc Chí Cao nổi giận gầm lên một tiếng, sóng âm cường đại bao phủ thiên địa, sóng âm hóa thành phong mang vô tận trực tiếp chém chết

từng vị Diệt Thế Thần Linh.

Những hoá thân Diệt Thế Thần Linh này đều được Lâm Phàm tu luyện đến mức tận cùng, nhưng lúc này lại như giun dế bị chém giết dễ dàng, căn bản không có bất kỳ lực phản kháng nào.

- Thật mạnh!

Lâm Phàm hơi nhướng mày, Nguyên Thần phân thân của Cổ Tộc Chí Cao này tuy rằng chỉ có cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, thế nhưng thực lực thật sự quá mạnh mẽ.

Diệt Thế Thần Linh của mình nắm giữ lực lượng hủy thiên diệt địa, lại được động thiên tằm bổ càng thêm cực kỳ cường hãn.

Nhưng bây giờ một bộ Nguyên Thần phân thân Cổ Tộc Chí Cao chỉ cần rỗng một cái là toàn bộ tan biến, thực lực bậc này, thuộc về đẳng cấp nghịch thiên rồi.

- Cổ Tộc Chí Cao...

Tà Minh Thái Tử nhìn thấy vậy hết hoảng, gào lớn cầu xin, hẳn phải sống làm sao có thể chết ở chỗ này được.

Lâm Phàm không chút do dự, trên người tản ra lực lượng Đại Phàm Ca, hiện tại hẳn muốn Tà Minh Thái Tử vì mình ngăn chặn chiêu thức của Cổ Tộc Chí Cao.

Trong chớp mắt có một đoàn sương mù bao vây Tà Minh Thái Tử lại.

Bây giờ hình ảnh đã không còn phát đi được nữa, ở đây chờ chết không phải thẳng ngục sao?

Thế nhưng, không biết có thể đào tẩu trong tay Cổ Tộc Chí Cao hay không, dù sao Nguyên Thần phân thân thật quá cường hãn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 594: Nuốt Lấy

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Người, cái tên súc sinh này.

Tà Minh Thái Tử ở trước mặt Cổ Tộc Chí Cao, bỏ qua tất cả thể di, thể nhưng hắn không nghĩ đến cái tên Nhân tộc Đại Đế này lại kéo hắn xuống nước.

Dưới lực lượng vô cùng vô tận của Đại Phàm Ca, Tà Minh Thái Tử phát phát hiện thân thể của hắn đã không nghe theo hắn nữa.

Trong lúc đó, hít vào vô số sương mù.

Từng con từng con Cự Long màu hồng uốn lượn, vờn quanh tâm trí hắn, phá hủy căn xé hắn.

- Đây rốt cuộc là cái gì, Cổ Tộc Chí Cao... ta A! A! A!

Giờ khắc này, Tà Minh Thái Tử hoàn toàn điên cuồng rồi, vẻ mặt đỏ chót, trong tròng mắt lập loè dục vọng.

Thân hình Lâm Phàm liên tục lóe lên, Chỉ Xích Thiên Nhai phát huy đến cực hạn.

- Chí Cao người nên cẩn thận rồi, huynh đệ của ta đã tức giận.

Thân hình Lâm Phàm biến mất trong đất trời, chỉ để lại lời nói vờn quanh.

Chạy! Chạy!

Chạy được bao xa thì chạy.

Tốc độ Lâm Phàm đạt đến đỉnh phong, nhưng khi quay đầu lại, thấy Cổ Tộc Chí Cao cầm một cái đầu lâu, xuất hiện sau lưng mình.

Mà cái đầu kia dĩ nhiên là của Tà Minh Thái Tử.

- Mịa nó, tên này là quái vật gì? Sao nhanh như vậy.

Lâm Phàm thấy cảnh này sợ xoắn cả đít, không dám tin tưởng.

Tà Minh Thái Tử này, nói thế nào, cường giả Thần Thiên Vị thất trọng, hàng thật giá thật sao chết nhanh thế không biết.

Hai mắt Tà Minh Thái Tử mở to, chết không nhắm mắt, cũng có thể hẳn đến chết vẫn không biết mình chết như thế nào.

Bởi vì, trong chớp mắt, Cổ Tộc Chí Cao đã xuất hiện trước mắt Tà Minh Thái Tử, không có bất kỳ dấu hiệu gì xảy ra, nhưng khi phản ứng lại, phát hiện đầu cùng thân đã chia lìa.

Đối với Tà Minh Thái Tử cùng các cao thủ khác mà nói, chỉ cần Nguyên Thần bất diệt thì sẽ không chết, dù chỉ còn sót lại một giọt máu tươi cũng có thể sống lại.

Nhưng trong tay Cổ Tộc Chí Cao làm gì có hy vọng còn sống sót.

Cổ Tộc Chí Cao trực tiếp đem thân thể Tà Minh Thái Tử nuốt vào bụng, tất cả đều hóa thành bốn nguyên pháp lực dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Cái đầu tràn đầy tử khí, giờ chỉ là một cái đầu lâu bình thường.

- Mẹ của ta ời, Chí Cao người là cái quái gì, sao theo đuôi người ta hoài vậy, chờ sau này ta làm sao xử đẹp người.

Nội tâm Lâm Phàm đau khổ, kêu cha gọi mẹ.

Đây chính là cao thủ Thần Thiên Vị tầng bảy, vì mình muốn dùng hãn chặn đường nên không chém hãn, nhưng mà ai ngờ, Tà Minh Thái Tử không có tý tác dụng nào, bị giết trong nháy mắt.

Nếu như sớm biết, mình đâu cần tốn nước miếng này giờ làm gì.

- Nhân tộc kia, hôm nay người nhất định phải chết. Cổ Tộc Chí Cao theo sát sau lưng Lâm Phàm, lạnh nhạt.

Trong mắt hãn, Nhân tộc này như con kiến, tiện tay là có thể nghiền ép.

Cổ Tộc Chí Cao có chút kinh ngạc vì tốc độ chạy trốn của tên này lại rất nhanh.

Lâm Phàm đắm chìm bên trong Tàng Thư Các của Vân Tông, đọc đủ hết các thư tịch, công pháp mà hãn có thể tu luyện, nhưng cuối cùng đều bị công pháp chi thần trong Động Thiên cắn nuốt hết.

Lấy tinh hoa bù đắp bản thân của nó.

Hiện giờ, công pháp của Lâm Phàm ngày càng mạnh, đặc biệt là Chi Xích Thiên Nhai đã tiếp cận đến cảnh giới mới, tốc độ rất nhanh.

Sau khi cùng Cổ Tộc Chí Cao chạm mặt, Lâm Phàm mới phát hiện, thăng này khó chơi, thực lực mình hiện giờ so với hãn như con nít so với người lớn mà thôi.

- Sao đuổi dai thế? Cứ tiếp tục thì mình sẽ bị tóm mất.

Lâm Phàm biết tốc độ mình đã đến cực hạn.

Nhưng vẫn chưa đủ nhanh với tên biến thái sau lưng.

Cái tên này chỉ cần nhẹ nhàng bước ra một bước, giống như bỏ qua giới hạn không gian, trực tiếp xuất hiện sau lưng mình.

- Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, ha ha...

Chí Cao cười nhạo Lâm Phàm.

Tâm tư Lâm Phàm cấp tốc vận chuyển, nghĩ biện pháp đào tẩu.

- Tên này là đang đùa bỡn ta. Lâm Phàm nổi giận.

Cổ Tộc Chí Cao như tùy tùng, hai tay chấp sau lưng, duy trì một khoảng cách nhất định với mình.

Cái tên này cũng không hề động thủ, hình như hẳn muốn nhìn xem mình còn có thể chạy tới khi nào.

- Bà nội người, ta xem người oai cái chó gì.

Lâm Phàm không thể nhịn được nữa, trực tiếp lấy Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên ra sau đó dừng lại, quay người ném một viên gạch về phía Cổ Tộc Chí Cao.

Ầm!

Viên gạch nặng nề đánh lên thân thể của hắn.

- Tiên sư nó, cái đồ đáng ghét ghê tởm.

Lâm Phàm không muốn chạy nữa, nếu chạy không được vậy thì chính diện đánh một trận đi.

Lâm Phàm hận, vì sao Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên của mình nhất định phải đập vào sau đầu mới có tác dụng, vỗ vào mặt cũng không được. Thực lực hắn mạnh hơn mình không biết bao nhiêu lần, sao có thể đánh trúng đây.

- Con vật nhỏ, người không chạy nữa à?

Cổ Tộc Chí Cao miệt

thị nhìn Lâm Phàm, cười nhẹ nói.

- Vù vù! Chạy cái con mẹ người ý, đến đây, không phải người muốn ăn Lão Tử sao? Đến đây ăn đi.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu của mình, bá đạo nói.

Hôm nay bốn thiếu gia sẽ đứng ở đây cho người ăn, người mà không ăn bốn thiếu gia thì người chính là cháu ta.

Trong lòng Lâm Phàm có một chút bi thương, cái tên này căn bản không phải là con người.

Cổ Tộc Chí Cao nhìn nhân loại nhỏ bé trước mắt, sau đó ngoác cái miệng rộng như hắc động của mình nuốt Lâm Phàm vào.

Lâm Phàm nhìn cái miệng lớn như hố đen trước mắt, trong lòng có chút khẩn trương.

Lạch cạch!

Lâm Phàm bị nuốt, thân ảnh biến mất trong đất trời.

Hiện tại, Lâm Phàm cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc đảo lộn không biết gì hơn.

Mình thật sự bị tên này nuốt rồi.

Đúng là bị kịch mà.

Lâm Phàm chưa bao giờ cảm thấy bất đắc dĩ như hôm nay, đối mặt với Cổ Tộc Chí Cao càng bất đắc dĩ, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Cường độ thân thể hẳn mặc dù là Thần Thiên Vị tầng tám, nhưng trước mặt Nguyên Thần phân thân của tên kia vẫn không có một chút tác

dụng nào.

Theo Lâm Phàm đánh giá, Nguyên Thần phân thân Cổ Tộc Chí Cao trực tiếp vượt qua tất cả, dù các cao thủ Thần Thiên Vị tầng mười của các chủng tộc khác cũng không phải là đối thủ.

Lúc này Lâm Phàm đang phiêu phù trong bóng tối. Hắn mở mắt nhìn xung quanh, tối đen như mực, không nhìn ra được bất cứ hi vọng nào.

-Ồ, chỗ kia có một chút ánh sáng.

Lâm Phàm thấy phía trước có một tia sáng.

-Ta là Tà Minh Thái Tử, ta không thể chết được, ta không thể chết được.

Lâm Phàm nghe tiếng gào rống sợ hãi, không phải Nguyên Thần của Tà Minh Thái Tử thì còn ai vào đây.

Thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị lên chào hỏi, có một đạo cương phong đột nhiên cuốn lấy nguyên thần của Tà Minh Thái Tử, trong nháy mắt, nguyên thần tiêu tan hóa thành lực lượng thuần túy rót vào bóng tối.

-Mẹ nó, Cổ Tộc Chí Cao đang tiêu hóa tất cả những sinh linh mà hắn nuốt.

Bây giờ, Lâm Phàm cảm giác được thân thể có chút đau đau, có một luồng lực lượng ăn mòn đang muốn hòa tan hắn.

-Mẹ kiếp, Cổ Tộc Chí Cao người dám nuốt bốn thiếu gia nếu không để lại dấu vết nào thì không được rồi, người cho rằng bốn thiếu gia ta dễ bắt nạt à.

Lâm Phàm tức giận, gọi Thiên Địa Dung Lô ra, sau đó tiến vào bên trong.

Có món chí bảo này bảo vệ ta, nhìn người làm gì được bốn thiếu gia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 595: Đau Đầu

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thực lực Lâm Phàm tuy mạnh mẽ nhưng so với Cổ Tộc Chí Cao, như kiến với voi.

Cường giả như Tà Minh Thái Tử cũng bị tiêu hóa thành pháp lực cho hắn, cỗ pháp lực này toả ra sức mạnh bàng bạc, to lớn nhưng đối với Cổ Tộc Chí Cao mà nói thì nó như một giọt nước nhỏ rơi vào đại dương bao la, vì bên trong hắn, pháp lực quá lớn và cô đọng đến mức tận cùng.

Vì lẽ đó, không cần nói đến Lâm Phàm.

Lâm Phàm bất đắc dĩ ngồi trong Thiên Địa Dung Lô, dù bị Cổ Tộc Chí Cao giết thì hắn cũng có thể phục sinh.

Nhưng bị giết dễ như chơi làm nội tâm hắn không phục, nếu không làm chút việc gì đó kinh thiên động địa, hắn không cam tâm.

Hội nghị lần thứ nhất được mở ra.

Lôi Đình Pháp Vương, Tịch Quang, Long Huyền, Thượng Cổ Đại Yêu, Đại Phàm Ca cùng các loại linh khí tụ tập thảo luận tìm đối sách.

Lâm Phàm tin, nhiều người nhiều sức mạnh, ba tên thợ giày vẫn hơn một Gia Cát Lượng.

Tập hợp trí tuệ của mọi người, chẳng lẽ không có cách nào hay sao.

Tuy bình thường, bọn họ không đáng tin, nhưng thời khắc mấu chốt này, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp tốt.

Lâm Phàm ký thác tất cả hi vọng lên người bọn họ.

Nhưng kết quả lại làm cho hẫng hết chỗ nói, trong lòng có chút thương tâm không hề nhỏ. (^_^)

Thượng Cổ Đại Yêu nói.

- Chủ nhân, theo ta thấy, chúng ta nên ra ngoài đánh một trận, sợ cái gì, cùng lắm thì chết có sao.

Lôi Đình Pháp Vương nói.

- Chủ nhân, ta nghĩ để ta ra ngoài dạy dỗ lại nội tâm của hã, hã phải mở lòng dạy dỗ lại Chí Cao.

- Chủ nhân, ta đồng ý lời của Đại Yêu huynh, không phục thì đánh sợ éo gì.

- Long Huyền huynh, người nói xem?

- Mọi người ai nói cũng có lý.

...

Lâm Phàm nghe xong bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra chỉ có biện pháp này thôi.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, Thiên Địa Dung Lô đột nhiên run lên.

- Xem ra chúng ta đang bị luyện hóa.

Lâm Phàm rất có lòng tin với Thiên Địa Dung Lô.

Bảo bối này không thuộc bất kỳ cấp bậc gì, không ai có thể đánh vỡ phòng ngự của nó.

Dù Cổ Tộc Chí Cao, cũng không làm được.

Cổ Tộc Chí Cao thực lực mạnh mẽ, lực lượng luyện hoá lại càng mạnh mẽ, bất kể là Đạo khí hay chí bảo chỉ cần bị hãm nuốt đều bị luyện hóa ngay không còn sót lại chút nào.

Đây chính là sự bá đạo của Cổ Tộc Chí Cao.

Chỉ cần bị nuốt, không ai có thể sống sót.

Thiên Địa Dung Lô lắc lư mấy lần lại yên tĩnh, hiển nhiên vượt qua được.

Có điều làm Lâm Phàm hơi nghi hoặc, trong cơ thể Cổ Tộc Chí Cao rốt cuộc có cái gì.

Nhìn xuyên qua Thiên Địa Dung Lô ra ngoài, chỉ là một mảnh đen nhánh, trong đó có những ngôi sao lấp lánh giống như một phương vũ trụ vậy.

Mà bọn Lâm Phàm trong Thiên Địa Dung Lô càng giống như trong một chiếc phi thuyền, phi thuyền này đã không còn lực đẩy, đang rơi vào vực sâu bóng tối.

Hắc ám dần dần tiêu tan, tinh mang cũng tiêu tán, thay vào đó là thân thể và máu thịt.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Từng hồi tiếng tim đập truyền tới.

Lâm Phàm nhìn xung quanh, phát hiện nội tạng của Cổ Tộc Chí Cao.

- Xuống xe, xuống xe.

Lâm Phàm vung tay từ Thiên Địa Dung Lô đi ra, nhìn tình hình chung quanh, sờ cảm một cái.

- Chủ nhân, người xem bên kia, có mấy lão già bị xích kia.

Lôi Đình Pháp Vương giống như phát hiện ra đại lục mới, hưng phấn rống lên.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn theo, sau đó sắc mặt hưng phấn hẳn lên, hẳn không phải vì phát hiện ra mấy sinh linh kia mà hưng phấn, mà thấy được xung quanh bọn họ có vô số Thánh Dương Đan, chồng chất như núi.

- Đi, đi xem tình huống gì.

Đám Lâm Phàm thám hiểm trong cơ thể Cổ Tộc Chí Cao, mỗi một chỗ đều tràn đầy kinh hi.

Đặc biệt phát hiện lần thứ nhất, làm Lâm Phàm vô cùng sáng khoái.

- Đây là một trận pháp.

Trong lòng Lâm Phàm rõ ràng, mười lão đầu lại xếp thành một vòng tròn hợp thành một trận pháp, trên người đều bị gông xiềng vừa dày vừa nặng khóa lại, bắt họ không ngừng luyện chế Thánh Dương Đan.

Đồng Thánh Dương Đan kia nhiều vô cùng, giống như có một con tiểu long biến ảo từ Thánh Dương đan đang vùng vẫy trong đại dương “Thánh Dương Đan” vậy.

Vén vén nhìn một chút đã khiến Lâm Phàm không dời nổi mắt.

Chỗ “Thánh Dương Đan” này đếm không hết chắc phải lấy con số “ngàn tỉ” mà tính.

Nhiều “Thánh Dương Đan” như vậy, nếu như bạo phát sẽ khủng bố đến thế nào, hủy thiên diệt địa không phải không được.

Không dám tưởng tượng, không tưởng tượng nổi.

Lâm Phàm đến làm những lão giả này chú ý, những lão giả chưa bao giờ đổi sắc mặt thế nhưng vào lúc này đột nhiên phát sinh biến hóa.

- Có sinh linh vào được, có sinh linh vào được.

Những lão giả này, từng người từng người kêu gào, trên mặt lộ vẻ không dám tin tưởng.

- Cứu chúng ta, mau cứu chúng ta với.

Lâm Phàm chưa hiểu rõ tình huống hiện giờ thế nào, nhưng khi nhìn thấy những người này, hẳn chỉ biết câm nín.

- Xích Hồng Ma Tôn, Thần Thiên Vị tặng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

- Vũ Đô Quý Đế, Thần Thiên Vị tặng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

- Vạn Cổ Thần Hỏa Đế, Thần Thiên Vị tặng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

...

- Con mẹ nó, sao các người bị nhốt hết ở đây vậy.

Lâm Phàm không còn gì để nói nữa rồi, mười lão đầu này đều là cường giả, tu vi mỗi người rất khủng bố, toàn những nhân vật nghịch thiên.

Hình như, bọn họ đang cô đọng Thánh Dương Đan cho Cổ Tộc Chí Cao.

Không biết bọn họ bị nhốt ở đây bao lâu rồi, nhìn số lượng “Thánh Dương Đan” kia, có thể đoán ra thời gian rất dài.

Các lão chỉ hơi thư giãn thôi thì cái khóa trên người bọn họ đột nhiên bạo phát hào quang khiến bọn họ kêu la thảm thiết.

- Không được ngừng lại, tiếp tục cô đọng, nếu không, chết!

Sau đó những lão đầu này lại bắt đầu ngưng luyện, chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Phàm lại tràn đầy vui mừng.

Thế nhưng Lâm Phàm không vui sướng đi lấy thứ mình muốn, căn cứ vào hệ thống tra xét, những người này một người so với một người càng thêm bá đạo, vừa nhìn đã biết không phải dạng hiền lành.

- Các người là ai, tại sao lại ở chỗ này?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Mười lão đầu nghe ngữ khí dò xét của Lâm Phàm, liếc nhau một cái rồi đó từng người từng người im lặng, cuối cùng chỉ có Xích Hồng Ma Tôn lên tiếng.

- Tiểu hữu, ta chính là Xích Hồng Vô Thượng Đại Tôn bởi vì tranh đấu với Cổ Tộc Chí Cao nên bị giam ở đây hơn mấy vạn năm rồi.

- Ta chính là Vũ Đô Chí Thần Vũ Đế cũng vì đánh nhau với Cổ Tộc Chí Cao nên bị giam ở đây.

...

Lâm Phàm nghe những lão trâu bò này nói xong, trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Đây là chuyện quái gì, sao mỗi một người đều đổi tên hết rồi, nghe một cái so với một cái cảm thấy chính khí.

Nếu không có hệ thống tra xét đúng như bọn họ giới thiệu, không có gì khác biệt.

Nhưng giờ khắc này, nội tâm Lâm Phàm đang nở nụ cười.

Nhân hoạ đặc phúc.

Vô số “Thánh Dương Đan” thật sự rất chói mắt.

Mà bọn họ làm Lâm Phàm đau đầu, nếu như xoay hết 10 ẻm (^_^! Giết đó), thì tu vi sẽ đề thăng đến trình độ nào không biết.

Mẹ kiếp, vô vị!

Tu luyện không phải kết quả mà phải đúng quá trình.

Quá trình chưa thể nghiệm qua liên trực tiếp đi đến đỉnh cao thì sau này còn chơi cái rắm gì.

Aiii, đau đầu, đau đầu.

Thời khắc này, Lâm Phàm lại bắt đầu có ý nghĩ kỳ quái.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 596: Các Người Gấp Cái Gì

Người dịch: Toàn

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nội tâm Lâm Phàm bình tĩnh lại, chuyện này không thể gấp, tuyệt đối không thể gấp, cần phải thảo luận một chút mới được.

Sau đó Lâm Phàm cùng bọn Lôi Đình Pháp Vương lén lén lút lút ngồi chồm hổm phía xa thảo luận với nhau.

Mười lão đầu nhìn đám sinh linh nói chuyện gì đó với nhau.

- Không cần biết hắn vào đây bằng cách nào, nhưng vô luận thế nào chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này được. Xích Hồng Ma Tôn nói.

- Cướp là nhất định phải cướp rồi, hắn có thể vượt qua sự luyện hoá của Chí Cao thì nhất định có biện pháp gì đó.

- Không sai, nơi này là thiên địa của Cổ Tộc Chí Cao, nhất cử nhất động của chúng ta không nên quá lớn nếu không hắn sẽ cảm nhận được, nhưng làm sao để hắn tin tưởng chúng ta?

...

- Các người nói bây giờ phải làm sao, mười tên này chẳng phải thứ tốt lành gì, có nên làm thịt hết không?

Trong lòng Lâm Phàm có chút kích động, mười tên này có tu vi rất mạnh, hơn nữa còn có nhiều Thánh Dương Đan như vậy, nếu như thu được tất cả, vậy thì một bước lên trời rồi.

- Chủ nhân, có thể cho ta một cơ hội hay không, để ta cảm hoá một lần như thế nào, cường giả Thần Thiên Vị tầng mười nha, ta chưa từng cảm hoá tồn tại mạnh mẽ như vậy.

- Không thành vấn đề.

Lúc này những lão đầu kia xem ra giống như là cá trên thớt vậy tuy tiện để người ta làm thịt.

- Ta cảm giác chúng ta nên bóc lột những lão đầu này, nếu như lấy được công pháp của họ là tốt nhất, khi tu luyện, chúng ta nuốt hết tinh hoa trong đó, dung nhập tự thân vậy có thể phát tài rồi. Đại Phàm Ca chi linh nói.

Thời điểm Đại Phàm Ca chi linh nói ra câu này, đám công pháp chi linh trong Động Thiên bạo động, mỗi người đều gật đầu đồng ý, rất chờ mong.

- Ủm, không sai, nên.

Lâm Phàm không do dự, gật đầu đồng ý.

Nếu lấy được tất cả thì buôn bán có lãi rồi.

Coi như bị Cổ Tộc Chí Cao phát hiện, cùng lắm là chết, Mị Tộc đã mang một giọt tinh huyết của mình rời đi, bất cứ lúc nào cũng có thể phục sinh.

Tất cả những thứ này, cần phải cảm ơn hệ thống rồi.

Vì có túi trữ vật, dù chết cũng không mất đồ.

Đặc biệt là khi phối hợp với “Tích Huyết Trọng Sinh” vậy càng nghịch thiên.

Thời khắc này, hai bên từng người đều mang ý riêng lần nữa chạm mặt.

- Tiểu hữu, chúng ta là sinh linh các chủng tộc trên Đại Thiên thế giới, đều đối kháng Cổ Tộc, người mau giúp chúng ta mở gông xiềng, chúng ta có thể cùng nhau giết ra ngoài. Xích Hồng Ma Tôn lên tiếng.

- Đúng, vì sinh linh chủng tộc Đại Thiên thế giới, vì hòa bình, vì lật đổ Cổ Tộc, chúng ta sẽ không tiếc. Vũ Đô Quỷ Đế nói.

- Tiểu hữu, vừa nhìn đã biết người là hạng người chính nghĩa, chúng ta có thể gặp nhau ở đây, chính là duyên phận. Vạn Cổ Thần Hỏa Đế nói.

- Tên Chí Cao ghê tởm kia trấn áp chúng ta tại đây giúp hãn cô động Thánh Dương Đan, gia tăng thực lực, gián tiếp trợ giúp hãn thống trị các chủng tộc đại thiên, trong lòng chúng ta rất bi phẫn. Tử Vong Đại Đế nói tiếp.

...

Từng chuyện nói ra, y như sự thật.

Trong lòng Lâm Phàm vạn phần bất đắc dĩ, nói dối ngay cả da mặt cũng không cần, đặc biệt là những lão già này, miệng ngọc phun kim, ai mà yếu tim chắc chắn bị lừa.

Những lão đầu này bị trấn áp ở đây rất lâu rồi, bọn họ sớm đã chịu không nổi nữa, muốn thoát ra nhưng không có cơ hội, bây giờ cơ hội đã đến, tuy nói xa vời nhưng bọn hãn không muốn từ bỏ.

- Được, ta có thể giải thoát cho các người ra ngoài, thế nhưng các người giao chân pháp hạt giống trong người ra để ta chọn từng cái. Lâm Phàm nói

- Hả??

Sắc mặt bọn họ sửng sờ, không nghĩ đến sinh linh trẻ tuổi này nói chuyện thẳng thắn như vậy, trực tiếp đòi hỏi chỗ tốt.

Vào lúc này, ai dám từ chối cơ chứ.

- Tiểu hữu, người cứ việc nhìn, nếu thích, đọc hết cũng được, không có vấn đề gì.

Trong chớp mắt, vô số chân pháp hạt giống bay ra, trôi nổi trên đỉnh đầu bọn họ.

Từng cái từng cái, màu sắc khác nhau, hình dạng to nhỏ cũng khác nhau mỗi một viên chân pháp hạt giống đều mạnh mẽ dị thường, từng vị công pháp chi thần đứng trong mầm mống chân pháp.

- Thật mạnh mẽ.

Lúc chân pháp hạt giống đi ra làm Lâm Phàm nhìn đến đại người.

Những lão đầu này có chút lớn lối, không nghĩ đến mỗi người đều luyện nhiều công pháp như vậy, lại còn tu luyện mỗi môn công pháp đến cực hạn.

- Tiểu hữu, ta có một môn Già Thiên Đại Thủ Ấn rất bá đạo, người có thể nhìn một chút.

- Ta đây cũng có một môn công pháp cường hãn, một khi triển khai, thì Quỷ Thần khó lường vô địch thiên hạ.

- Được rồi, đừng chém gió nữa, vô địch thiên hạ cái éo gì còn không phải bị Cổ Tộc Chí Cao giam ở đây.

Lâm Phàm trực tiếp phản bát sau đó nhìn đám chân pháp hạt giống trước mặt, đưa ngón tay sờ qua chúng.

- Keng, chúc mừng phát hiện chân pháp hạt giống Già Thiên Đại Thủ Ấn, trong đó có ẩn giấu Nguyên Thần Xích Hồng Ma Tôn có học tập hay không?

- Học tập.

Trong lòng Lâm Phàm cười lạnh, biết đám lão gia hỏa này không có lòng tốt, nhưng bọn hắn lại không biết bốn thiếu gia ta có hệ thống, mỗi một cái chân pháp hạt giống cũng không cần dùng thần thức dò xét là đã có thể tự chủ học tập.

Lâm Phàm tin tưởng chỉ cần mình lấy thần thức hòa vào những chân pháp hạt giống có ẩn chứa Nguyên Thần trong đó, sẽ bị cắn nuốt mất, sau đó hắn có thể đoạt xác sống lại.

Nhưng đối với Lâm Phàm, loại giang hồ già đời này, sao có khả năng bị lừa dễ dàng như vậy, huống hồ còn có hệ thống nghịch thiên.

Muốn cùng bốn thiếu gia đấu trí, không có cửa đâu.

- Ai nha, khó quá, nên học cái nào đây ta?

Lâm Phàm vượt từng cái chân pháp hạt giống sau đó để hệ thống học tập nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện ra vẻ khó khăn không biết chọn cái nào cho tốt.

- Tiểu hữu, người có thể rót thần thức vào trong đó là có thể học thành trong nháy mắt, dù người học hết đồng chân pháp hạt giống này cũng không thành vấn đề. Xích Hồng Ma Tôn nói với Lâm Phàm.

- Gấp cái gì! Để ta chọn được một cái tốt nhất đã.

Lâm Phàm có lớn lối thế nào thì những lão đầu này cũng phải dựa hắn.

- Tốt, tốt, tiểu hữu làm sao cho hài lòng thì người cứ làm.

Xích Hồng Ma Tôn thấy Lâm Phàm có chút không vui, lại tươi cười đáp lại.

Thế nhưng, trong lòng bùng lên cơn giận dữ.

- Tên ghê tởm này, đợi lát nữa đoạt xá xong, nhất định phải hành hạ người sống không bằng chết.

Xích Hồng Ma Tôn tung hoành ngang dọc từ vạn cổ, tuy rằng một lần thất thủ bị giam ở đây, nhưng hung uy tuyệt thế làm sao có thể bị một tên tiểu bối răn dạy như vậy.

Thiên Hỏa bí pháp,.

Càn Khôn Phá Diệt Quyền,.

...

- Những công pháp này, mỗi một cái đều rất bá đạo, rất tốt rất tốt!

Trong lòng Lâm Phàm cười to, mỗi lần học được một môn công pháp, đám công pháp chi thần trong Động Thiên lại gào to nhào vào cắn xé.

- Càn Khôn Phá Diệt Quyền này tuy hơi khác với của ta nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, ta rút lấy tinh hoa là có thể lần nữa tiến hóa. Mạt Nhật Thiên Tai Thần Linh cười lớn không thôi.

- Thiên Hỏa bí pháp có thể giúp ta cô đọng thực thể, ta cũng phải hấp thu.

Ngũ Hành Chi Hỏa gào thét bao vây Thiên Hỏa bí pháp lại rồi rút lấy tinh hoa, Ngũ Hành Chi Hỏa chấn động mạnh, sau đó xuất hiện một tên nam tử thân mặc trường bào có ngọn lửa màu đỏ bốc cháy trước ngực, phiêu phù trong Động Thiên.

Giờ khắc này, Lâm Phàm mừng rỡ, nhóm công pháp chi thần trong Động Thiên của hắn có thể tiến thêm một bước rồi.

Hắn đang chậm rãi chạm vào tất cả hạt giống, như đang lựa hàng mua ở chợ vậy

Nhưng, bọn lão đầu lại cuống lên.

Người này sao chỉ nhìn mà không học, thực sự gấp đến chết người mà.

- Tiểu hữu chọn xong chưa?

- Dục cái gì mà dục, không thấy ta đang chọn sao? Lâm Phàm không nhin được gắt lên.

- Đừng vội, tiểu hữu chậm rãi chọn, chậm rãi chọn a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 597: Ba Triệu Tỷ Thánh Dương Đan

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Sinh linh này có phải phát hiện quỹ kế của chúng ta hay không.
- Không thể, chúng ta ẩn giấu thần thức trong chân pháp hạt giống, không bị phát hiện dễ vậy đâu.
- Hay đúng là hãn đang chọn.
- Nhanh một chút, nhanh một chút, nếu như để Cổ Tộc Chí Cao phát hiện sinh linh này không có bị luyện hoá thì tất cả sẽ uổng phí.

Mười lão đầu rất gấp gáp thế nhưng Lâm Phàm thì chả gấp gáp tí nào cả.

Hãn nghĩ đến một chuyện.

Cường giả như Chí Cao chỉ cần một chút động tĩnh thôi là có thể phát hiện được, cướp đoạt “Thánh Dương Đan” hoặc chém những lão đầu này, chỉ có thể hai chọn một.

Ai nha, khó quyết định quá.

Nhưng nếu để Lâm Phàm chọn thì hãn tình nguyện chn lấy ngàn tỉ “Thánh Dương Đan” kia.

Kiến thức Lâm Phàm không phải trước kia có thể so sánh, từ khi trong Tàng Thư Các Vân Tông đọc đủ các loại thư tịch, đầu óc diễn hóa ra từng vị trí tuệ chi thần.

Những trí tuệ chi thần này sẽ bày mưu tính kế cho Lâm Phàm, chọn phương án tốt nhất để giải quyết sự tình, nhưng Lâm Phàm có lúc sẽ không nghe theo, nhiều chuyện nên đi theo bản tâm thì hơn.

Mười tên này dù là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng bị Chí Cao trấn áp tại nơi này, một thân tu vi sớm còn trên danh nghĩa.

Chỉ có danh hào Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị nhưng không có sức mạnh tương ứng.

Vạn năm không thể tu luyện, ngày đêm cô đọng Thánh Dương Đan, căn cơ sớm đã bị hủy hoại.

Mà hiện giờ, mười người quay chung quanh thành một vòng chính, tạo một cái trận pháp cô đọng Thánh Dương Đan.

Chí Cao thực lực mạnh mẽ bậc nào, một hơi thở phun ra nuốt vào tỏa ra Thánh Linh khí, nhân vật khủng bố nhất bậc này, dù hiện giờ “Ngô Đồng Thần Thụ”, thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Mà Thánh Linh khí cho những lão đầu này cô đọng Thánh Dương đan, vô biên vô hạn không có giới hạn.

Thánh Dương Đan nơi này không biết đã tích lũy bao nhiêu năm,, số lượng không thể ước tính, nếu như lấy được thì phát tài rồi.

Nếu giết một người, trận pháp sẽ xuất hiện biến hóa, với thực lực của Cổ Tộc Chí Cao, sẽ cảm ứng được ngay tức khắc, lúc đó không biết có thể giết hết mấy ông này không nữa.

Tâm tư Lâm Phàm chuyển động, yên lặng quyết định.

Nhưng đám lão giả đã sớm cuống lên.

Bọn họ thả ra chân pháp hạt giống của bản thân, vì dục hãm mắt câu, nhưng làm bọn họ bất đắc dĩ chính là tên này không hề đụng tới, cứ ngó tới nhìn lui mà chả chạm vào.

- Tiểu hữu, người xem thế nào rồi? Có vừa ý thần thông nào không?”

- Nếu như không được, chúng ta có thể rút toàn bộ chân pháp hạt giống vào người người, chúng ta có thể giúp người hóa các chân pháp hạt giống làm một thể, từ nay về sau, nhất phi trùng thiên, đột phá tầng tầng không gì cản trở.

- Không cần, những chân pháp hạt giống này không thích hợp với ta, nhưng mở gông xiềng cho các người không phải vấn đề gì lớn, mẫu chốt là ta phải mở như thế nào? Lâm Phàm cười nhẹ nói.

Lời này của Lâm Phàm làm bọn họ cứng họng.

Những gông xiềng này, do tự tay Chí Cao gia trì, không thể dễ dàng mở ra như vậy được.

Chẳng qua hiện nay có một cơ hội thật tốt bày ra trước mắt, bọn họ làm sao có khả năng cam lòng từ bỏ, sau đó từng người suy tư.

Để những lão đầu này suy nghĩ Lâm Phàm lại đem ánh mắt nhìn về phía Thánh Dương đan tựa như dòng sông phía trong trận pháp kia.

- Nơi này có bao nhiêu Thánh Dương Đan vậy? Lâm Phàm tò mò hỏi.

- Ba triệu tỷ.

Lúc này, Xích Hồng Ma Tôn đang rất phiền, thế nhưng đối với đại gia trước mắt này, nên hăn hỏi gì, phải trả lời cái đó.

Lâm Phàm nghe số lượng Thánh Dương đan thì đột nhiên sửng sốt, có chút không dám tin.

- Ba triệu tỷ?

Ồi mẹ của ta ơi, nếu để ta đếm thì cho dù đếm tới thiên hoang địa lão, cũng chưa xong nữa.

Nếu bộc phát toàn bộ ba triệu tỷ Thánh Dương Đan này trong Đạo khí, không biết có thể nổ nát Cổ Thánh Giới hay không?

Lâm Phàm đứng trước mặt dòng sông Thánh Dương Đan, tâm tư chuyển động.

- Liều mạng, tuyệt đối sẽ không thiệt thòi, so với mấy lão đầu này thì lời hơn rất nhiều.

- Ba triệu tỷ, ba triệu tỷ đấy, không biết đời này mình có thể ngưng luyện ra đến từng đóa hay không.

Lúc này, Chí Cao đã mở cho Lâm Phàm một con đường, hăn hận mình trước đây không nghĩ đến việc này, nô dịch một đám cường giả trong Động Thiên, ngày đêm cô đọng Thánh Dương Đan cho hăn, thì làm sao nghèo xác nghèo xơ như bây giờ.

- Tiểu hữu, ngươi muốn làm gì?

- Tiểu hữu, những Thánh Dương Đan này của Cổ Tộc Chí Cao, ngàn lần không thể chạm đụng vào, sẽ bị cảm ứng ngay, đến lúc đó chạy không kịp đâu.

- Tiểu hữu...

Thập lão nhìn Lâm Phàm đến gần Thánh Dương Đan, nhất thời sắc mặt đại biến, muốn ngăn chặn nhưng không còn kịp nữa rồi.

Bọn họ biết số lượng Thánh Dương Đan lớn thế này đối với bất kỳ sinh linh nào đều là một khoản tài phú trên trời, không ai có thể tự kiểm chế được, dù sao đây cũng là tích lũy vạn năm của Cổ Tộc Chí Cao.

- Ha ha, những lão bất tử các người mai phục thần thức trong mầm móng chân pháp, nếu bốn thiếu gia rút thần thức vào trong đó, nói không chừng đã bị các người đoạt xá, dám chơi trò âm mưu với ta, những Thánh Dương Đan này, ta thu.

“Côn Bằng Thổ Nạp!”

“Động Thiên bao phủ!”

Trong chớp mắt Lâm Phàm há to miệng rộng, khí thôn sơn hà, không ngừng nghi hút Thánh Dương Đan vào trong bụng.

Sức mạnh to lớn bạo phát trong nháy mắt, Động Thiên bao phủ dòng sông Thánh Dương Đan lại.

Một con Thánh Dương chi long bị Lâm Phàm bắt lấy.

Một trảo giơ cao trực tiếp bắt một con Thánh Dương chi long vùi vào Động Thiên.

Hai triệu tỷ tới tay.

Một triệu tỷ Thánh Dương Đan, chính là một con Thánh Dương chi long.

- Người điên rồi...

Thập lão đầu nhìn thấy sinh linh này càn rỡ, cướp đoạt Thánh Dương Đan, sắc mặt đại biến.

Cướp đoạt để làm gì, nơi này là trong cơ thể Cổ Tộc Chí Cao, chẳng lẽ hẳn có thể ra ngoài sao.

Ba triệu tỷ Thánh Dương Đan trong nháy mắt Lâm Phàm đã lấy xong.

Nhưng Lâm Phàm chưa kịp hưng phấn thì bầu trời đột nhiên rung động, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện.

- Sinh linh kia, người dám cướp đoạt của cải của bản Chí Cao, người đáng chết.

Một âm thanh bá đạo từ vòng xoáy truyền ra ngoài.

Những lão giả kia nghe thấy âm thanh này, sắc mặt đại biến, lộ vẻ hoảng sợ tột cùng.

Trong chớp mắt, một bóng người bất ngờ xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Chí Cao nhìn sinh linh trước mắt này, mặt không hề có cảm xúc, thế nhưng nội tâm sững sờ, hẳn có chút không rõ, sinh linh này rốt cuộc làm sao thoát khỏi sự luyện hoá của hắn.

Bất luận là đồ vật gì, khi nuốt vào trong bụng cho dù là chí bảo cũng hóa thành pháp lực tinh thuần nhất.

Chẳng qua bây giờ, hết thảy đã không trọng yếu nữa, bởi vì kết cục của hắn chỉ có chết.

- Chí Cao, người nuốt ta vào mà không thể luyện hoá thì mắc mớ gì đến ta, số Thánh Dương Đan này là của ta rồi, người muốn lấy lại cũng không thể.

Lâm Phàm lạnh lẽo nói một tiếng, thực lực của Chí Cao, hắn rất rõ biết, thật sự vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng đối với Lâm Phàm, nhân sinh chính là phải đấu tranh không đánh được cũng phải đánh.

- Chết!

Cổ Tộc Chí Cao không nói gì thêm, một tay mở ra, che kín bầu trời chộp tới Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 598: Có Chỗ Dựa, Thật Tốt!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nơi ở của Bát Đại Chí Tôn trong Cổ Thánh Giới.

Tám toà tháp cao quay chung quanh một hố sâu đen kịt vô biên vô tận ở trung tâm, bên dưới đó có một cô gái tuyệt thế khuynh thành, uy nghiêm tứ phương.

- Kiệt, tâm ý của Thủy Hỏa ta, người không thể nắm bắt được.

Tuy bây giờ Thủy Hỏa Đại Đế bị Bát Đại Cổ Tộc trấn áp trong vực sâu vô biên vô tận này, nhưng khí tức tản ra vẫn không hề suy giảm, Thủy Hỏa khoác trường bào lên người, khí tức làm người ta sợ hãi.

Thủy hỏa bất dung, nhưng đối Thủy Hỏa Đại Đế có tu vi cao thâm, tung hoành vạn cổ, nắm trong tay hai đại chân lý, trên con đường dung hợp lại dị thường thông thả.

Có điều khí tức hiện tại có chút dị thường.

Thủy nhu hòa, hỏa cuồng bạo vô tình, luân phiên lẫn nhau, thiên địa chí lý Âm Dương Thái Cực chạy dọc dưới chân, giống như vừa sỏi bước ra là có thể Điên Đảo Âm Dương, nghịch chuyển càn khôn.

- Thủy Hỏa Đại Đế, khí tức của người, sao lại như vậy.

Kiệt bản thể nhìn Thủy Hỏa Đại Đế trước mắt, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thủy Hỏa Đại Đế cười khan một tiếng

- Người không hiểu đâu.

- Đúng là ta không hiểu thật, có điều hôm nay, ta gặp một chuyện có ý tứ, trên người một tên Nhân tộc có hơi thở của người, bất quá bây giờ hẳn đã bị ta nuốt vào bụng, có mà chạy đằng trời.

Kiệt cười nói.

Thủy Hỏa Đại Đế nghe lời này liền nhướng mày, trên người có hơi thở của mình, chẳng lẽ là tên kia sao.

- Xem ra người biết hẳn, hai đại chân lý của người đang từ từ sản sinh dung hợp, có lẽ là do hẳn đi, không nghĩ đến Thủy Hỏa Đại Đế chinh chiến vạn cổ, qua vạn đời người, băng thanh ngọc khiết lại để mắt đến một tên Nhân tộc như giun dế, chìm đắm trong truy lạc, ha ha...

Kiệt điên cuồng cười lớn, giống như rất đắc ý.

- Kiệt, người chỉ là một nhân tài mới xuất hiện thôi, nếu như không phải bị thiên ý áp chế, bản Đế giết người dễ như làm thịt chó, người tin không, nếu người dám động đến hẳn, người nhất định phải chết.

Thủy Hỏa Đại Đế ác liệt nói, lời nói rất nghiêm túc, không chút ba hoa.

Sắc mặt Kiệt càng ngày càng khó coi, bị lời nói của Thủy Hỏa đại đế động nộ.

- Hừ, cả bản thân người còn khó bảo toàn, người vẫn nên nghĩ cho người thôi, Nhân tộc này sẽ không chết, bất quá ta sẽ biến hẳn thành nô lệ, ngày đêm chịu đủ dằn vặt, để người nhìn một chút, người mà người nhìn trúng, làm một con chó trung thành và bán thiu cho Cổ Tộc.

Kiệt dữ tợn gầm thét.

- Hoang dã chi sơ, Thủy Hỏa thai nghén, Thiên Địa vinh quang.

Trong chớp mắt, áo bào của Thủy Hỏa Đại Đế không gió mà bay, Thiên Thiên ngọc thủ nhẹ nhàng bay lượn.

Không gian, thời gian... Từng cái từng cái xuất hiện trước mặt nàng.

Một vài bức vẽ xuất hiện tựa như xuyên qua Tuyên Cổ.

Sinh linh khái linh, “Thủy” để sinh linh thoát khỏi sự dơ bẩn, “Hỏa” để sinh linh thoát khỏi sinh hoạt như dã thú.

Hình ảnh hiện lên như cưỡi ngựa xem hoa, một kỷ nguyên này rồi lại đến một kỷ nguyên khác.

Các sinh linh cúng bái “Thủy” và “Hỏa”.

Vô số sinh linh đều xem đây là món quà ông trời ban cho mình.

Dần dần “Thủy” và “Hỏa” sinh ra linh trí, từ từ thoát biến.

Ầm!

Thủy Hỏa Đại Đế điểm một ngón tay, một ánh hào quang xuyên qua tất cả mọi thứ trực tiếp rót vào thân thể của “Kiệt”.

- Sức mạnh của ta, chí cao vô thượng, uy nghiêm của ta, không ai có thể so sánh, dù cho có chuyển qua muôn vạn kiếp, nguyên linh vẫn bất diệt.

Vào đúng lúc này, sắc mặt Kiệt đại biến.

- Thủy Hỏa Đại Đế, người dám ra tay.

- Kiệt, trong mắt ta người thật sự quá yếu, những Chí Tôn khác người nào người nấy là tồn tại lâu đời, còn người chỉ là một kẻ đáng thương.

Thủy Hỏa Đại Đế không vui không giận, dần dần biến mất trong bóng tối.

- Đáng giận!

Kiệt đứng nhìn mọi thứ, lửa giận thiêu đốt trong lòng, không thể nhịn được.

...

Khi Lâm Phàm gặp phải công kích của “Kiệt” trong lòng mặc dù có chút căng thẳng, nhưng không lo sợ gì.

- Chủ nhân, cho ta một trăm năm mươi tỷ Thánh Dương Đan, cho ta hoàn toàn điên cuồng đi.

Thượng Cổ Đại Yêu gào thét, bây giờ bọn họ không còn nghèo nữa, vô tận vô tận Thánh Dương Đan có thể để hãn điên cuồng đến mức độ nhất định, bùng nổ ra sức mạnh không ai có thể so sánh.

- Ta cũng muốn, điều giáo phương pháp của đã khát khao khó nhịn rồi.

- Tốt, đều chuẩn bị kỹ vào, Chí Tôn Cổ Tộc thì có thể nào, hôm nay chúng ta cho hãn ném mùi lợi hại.

- Thiêu đốt! Thiêu đốt!

Trong chớp mắt, mấy trăm tỷ Thánh Dương Đan vỡ ra, hóa thành vô vàn dòng chảy pháp lực mênh mông dung nhập vào thân thể “Yêu Thành” và “Lôi Đình Pháp Vương”.

- A!

Thượng Cổ Đại Yêu tức giận gào thét, khí tức trên người càng ngày càng lớn mạnh, từng cái phù văn thần bí lập loè tinh quang, từng luồng từng luồng khí tức huyền diệu bạo phát.

Thượng Cổ Đại Yêu, vua của yêu tộc.

- Vô liêm sỉ, dám dùng bảo bối của bản Chí Tôn, đều đi chết cho ta.

Kiệt quát lớn, trong lòng thiêu đốt lửa giận vô biên.

- Kiệt, chớ có làm càn, lúc bản Yêu Hoàng tung hoành Cổ Thánh Giới thì người vẫn còn ở trường chơi bòn đấy, chết đi cho ta.

Thượng Cổ Đại Yêu phản nộ quát một tiếng, dẫm ra một quyền, sức mạnh cường hãn bộc phát, cú đấm này kinh thiên động địa, hủy diệt tất cả mọi thứ.

- Đại Yêu huynh, ta tới giúp người.

Lôi Đình Pháp Vương dưới sự gia tăng dữ dội của Thánh Dương Đan, thân thể thay đổi cao to cực kỳ, ngồi ngay ngắn trên đài sen mười hai tầng, roi dài trong tay bay múa đầy trời.

Phù phù!

Roi dài ngang dọc cường đại, một đòn đánh về bàn tay của “Kiệt”.

- Làm sao có khả năng! Trong chớp mắt, sắc mặt Kiệt đột nhiên biến đổi, mấy trăm tỷ Thánh Dương Đan cùng thiêu đốt để Thượng Cổ Đại Yêu và Lôi Đình Pháp Vương bạo phát ra một chiêu mạnh nhất.

Một chiêu này hủy thiên diệt địa, cho dù là thần cũng có thể tiêu diệt.

Lâm Phàm tuy đau lòng nhưng nếu như có thể giết chết phân thân này thì bỏ ra cái gì cũng đáng.

Bất quá, theo Lâm Phàm, một chiêu thật sự quá xa xỉ, mấy trăm tỷ “Thánh Dương Đan” cùng nổ tung, khái niệm này nghĩa là gì.

Chí Tôn Cổ Tộc là “Kiệt” tích trữ hơn vạn năm, cũng chỉ mới có ba triệu tỷ, bây giờ đã bị mình dùng một phần mười, tiêu hao này thật sự quá khủng bố.

Xoạt xoạt!

Dưới chiêu này, cánh tay “Kiệt” không thể ngăn cản được sức mạnh, không ngừng đổ nát.

- Khốn nạn, người dám hủy cánh tay của ta, ta muốn giết người.

Kiệt nổi giận, một luồng sức mạnh mênh mông bạo phát ra.

- Chí Tôn tha mạng a.

- Chí Tôn tha mạng a.

Mười ông lão cầu xin tha thứ, bọn họ giống như những con thuyền nhỏ trong mưa gió, đung đưa không ngừng, bất cứ lúc nào cũng có thể lật thuyền.

“Kiệt” vung tay áo một cái, chuyển bọn họ đến nơi khác, đám này là bảo bối của hắn, đương nhiên sẽ không để cho bọn họ chết đi.

Sau này, bọn họ còn phải liên tục tạo “Thánh Dương Đan” cho mình.

- Nhân tộc, hôm nay người phải chết. Thân thể của Chí Tôn Cổ Tộc không ngừng tăng vọt, khí tức tăng lên.

Thời khắc này, Lâm Phàm cũng có chút bất đắc dĩ, cứ như vậy mà chết ư, nên làm thế nào cho phải đây.

Dù có ba triệu tỷ “Thánh Dương Đan” thì muốn giết chết tên này cũng không có khả năng, chưa nói đến tu vi của mình hiện tại yếu như vậy

Ầm ầm!

Ngay thời điểm Lâm Phàm nghĩ mình sẽ chết, bỗng nhiên một đạo sức mạnh thần bí đột nhiên xuyên qua, bao vây “Kiệt” trong đó.

- Thủy Hỏa Đại Đế, người dám cho ta mượn bản thể chính đưa sức mạnh xuyên qua sao, người muốn cứu tên Nhân tộc này, ta sẽ không để cho người được như ý.

Kiệt tức giận gào thét, một chương võ ra tựa như Ngũ Chỉ sơn bao phủ Lâm Phàm.

Lúc này, Lâm Phàm vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng thời điểm nghe được tên của Thủy Hỏa Đại Đế thì trong lòng trở nên vui vẻ, hóa ra có chỗ dựa lại tốt như vậy nha.

Thời khắc nguy cấp sẽ luôn có người trợ giúp mình.

Bất quá, phần ân tình này, Lâm Phàm chắc chắn sẽ không cảm tạ, dù sao thân thể nhu nhược này của hắn cũng đã bị nàng ta chà đạp, bồi thường một vài thứ cũng đúng thôi.

Có điều khi nhìn tình huống hiện tại, Kiệt đang trấn áp hắn để đối kháng với lực lượng của Thủy Hỏa Đại Đế.

Khi hắn ta đánh tan lực lượng của nàng ta sẽ đến phiên mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 599: Không Có Đạo Đức

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sức mạnh của “Kiệt” ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, bao phủ Lâm Phàm, năm ngón tay xuất hiện đủ loại liên kết, hình thành một lá chắn, không thể phá hủy nốt Lâm Phàm bên trong.

- Không nghĩ đến tiểu gia chỉ dựa vào thực lực như bây giờ lại có thể đấu đá cùng Cổ Tộc Chí Cao “Kiệt” đến trình độ thể này, dù muốn hay không cũng phải công nhận, mình mạnh thiệt, khừ khừ.

Lâm Phàm cảm thấy rất hài lòng với bản thân, cảm thấy mình thật sự quá trang bức.

Tuy trong đó có một ít may mắn, nhưng hẳn tuyệt đối không thừa nhận, bởi vì... Theo Lâm Phàm thì bản thân hẳn, thực sự rất trâu bò.

Có điều hiện tại, Lâm Phàm muốn thừa dịp “Kiệt” đang bận không rảnh để ý đến hẳn, mau chóng ra khỏi nơi này.

Nhìn qua năm ngón tay này, đã thấy dữ tợn khủng bố, không đơn giản, nhất định phải đạt đến một điểm công phu thực sự.

- Tịch Quang, Long Huyền, lát nữa dựa vào các người vậy.

Lâm Phàm nói với hai người.

- Chủ nhân yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ nỗ lực.

Hai người Long Huyền gật đầu nói.

- Tốt, đến lúc chúng ta biểu diễn rồi.

Lâm Phàm cười lớn.

Thiêu đốt! Một trăm tỉ Thánh Dương Đan.

Ầm ầm!

Vào lúc này, “Phi Thiên” hoàn toàn cuồng bạo, Lâm Phàm một tay nắm lấy “Phi Thiên”, thuận tiện luyện chế ra tay cầm.

Biến thành “máy khoan điện Phi Thiên”, có thể làm được gì lúc này không?

“Đang đang coong...”

Lâm Phàm cầm “máy khoan điện Phi Thiên” trong tay, bắt đầu chuyển động, chấn động cường đại làm thân thể hắn bắt đầu lắc lư theo.

- Ai u, có hơi cứng a.

Lâm Phàm không nghĩ đến, đã thiêu đốt hơn một trăm tỉ Thánh Dương Đan vẫn không thể công phá được, có điều khi nhìn thấy năm ngón tay đã có dấu hiệu bị nghiền nát, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có tác dụng, vậy nhất định có thể thành công.

Theo thời gian trôi qua.

Lâm Phàm càng thấy vui mừng vì sắp thành công rồi.

- Phá!

Ầm ầm!

Nắm ngón tay của “Kiệt” nổ tung, Lâm Phàm đứng lên, lau mồ hôi trên trán, nở nụ cười.

- Ha ha, muốn nhốt ta lại ư, người quá non nớt rồi.

Hiện tại, Lâm Phàm không thiếu loại trang bị nào, qua các cửa ải khó khăn cũng không phải vấn đề lớn.

Chẳng qua, tình huống hiện tại này lại làm hắn không hiểu nổi, “Kiệt” biến mất không thấy đâu, không biết đi đâu rồi, mình nên làm gì giờ đây.

- Tiên sư nhà nó, liều mạng vậy.

Lúc này, Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, dù hao tổn hết tất cả cũng phải ra khỏi đây mới được.

- Đại Phàm Ca khí.

Lâm Phàm không chút do dự, trực tiếp vỗ một chương, “Đại Phàm Ca khí” vô cùng vô tận tràn ra bốn phía, tràn ngập xung quanh.

“Kiệt” là Cổ Tộc Chí Cao thì thế nào, “Đại Phàm Ca khí” là tồn tại vô địch, chỉ cần người là sinh linh thì có thể khiến người không thoát ra được.

“Đại Phàm Ca khí” nồng nặc tràn ngập xung quanh, bốn phía tuy rằng vô cùng lớn thế nhưng đối với “Đại Phàm Ca khí” mà nói thì cũng không thành vấn đề.

“Đại Phàm Ca khí” này là mắt của Lâm Phàm, có thể giúp Lâm Phàm tìm được lối thoát.

“Chân Áo Nghĩa, Hủy Diệt Chi Cước.”

“Hắc Hổ Đào Tâm.”

“Xoay Chuyển Kàn khôn.”

Ba chiến thuật ma quỷ biến mất từ lâu nhưng một khi đã khai triển thì kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, không ai có thể ngăn cản nổi.

Dấu chân đầy trời, bàn tay vung vẩy mà xuất hiện.

- Lâm Phàm ta có một ngày sẽ trở thành tồn tại chí cao, địa phương nhỏ nhỏ này đừng hòng nuốt lại ta.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, bùng nổ ra cổ lực lượng cường đại làm địa phương chưa được biết đến này muốn nổ tung.

Đương nhiên, tất cả những thứ này chỉ là suy nghĩ của Lâm Phàm.

- A!

- Nóng quá!

- Xích Hồng Ma Tôn, người muốn làm gì, mau dừng tay lại.

- Không chịu được, không chịu nổi.

...

Ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị từ bỏ chống cự, đột nhiên nghe được một trận tà âm.

- Mịa nó, chẳng lẽ là bọn họ.

Lâm Phàm vui vẻ, cảm thấy tội lỗi, chiếm được “Thánh Dương Đan” còn chưa đủ, chẳng lẽ còn tiện tay mang đi mười tên ông kia luôn sao.

- Các anh em, theo ta tiến lên.

Lâm Phàm vẩy tay, lòng đầy kích động chạy về phía trước.

Lôi Đình Pháp Vương đã sớm khát khao khó nhịn, theo sát sau lưng Lâm Phàm.

- Chủ nhân, chờ em, người cho em theo với.

- Được.

Lâm Phàm không nghĩ đến, mình tiện tay phát tiết thế nhưng lại có thể đập nát không gian, không những thế “Đại Phàm Ca khí” đã xâm nhập vào mười lão kia, khiến họ bị cuồng bạo.

Thời điểm Lâm Phàm đến nơi, nhìn cảnh tượng trước mắt chóng hết cả mặt.

Mười lão già some cùng một chỗ, cảnh tượng đó thế nào?

- Mẹ nó ơi, mất hết tính người, đúng là súc sinh cũng không bằng mà.

Lâm Phàm rất bi phần, đúng là không có đạo đức.

- Các người... Các người.

Lâm Phàm run rẩy chỉ tay, không dám tin nhìn một màn trước mắt.

- Chuyện gì thế này, sương mù này rốt cuộc là cái gì vậy?

- Tại sao lại như vậy, Xích Hồng Ma Tôn, cái tên nhà người, dừng tay cho ta.

- Người kêu ta dừng tay lại, sao người còn chạm vào ta.

- Là vì ta không nhịn được.

...

- Chủ nhân, kiệt tác của ta thế nào? Từ sau khi dung hợp số công pháp khủng bố kia, hiệu lực thuốc của ta cũng trở nên cường đại hơn, những cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị chỉ nhìn được mà lại không dùng được này, ta có thể mê hoặc tâm trí của bọn họ dễ dàng.

Đại Phàm Ca chi linh tự hào nói.

Cường giả Thần Thiên Vị tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, không người nào không phải hạng người tâm trí kiên định, những mê hoặc bình thường không thể chi phối được họ.

Thế nhưng bây giờ, sau khi tiến hóa, Đại Phàm Ca chi linh lại có thể mê hoặc tâm trí của những cường giả này.

- Là người, tất cả những thứ này đều do người làm ra.
- Giải độc cho bọn ta nhanh lên, người, cái tên súc sinh này.
- Đáng trách a, Chí Cao cứu chúng ta với.

...

Sau khi những lão đầu nghe lời nói của “Đại Phàm Ca chi linh”, từng người từng người tức giận gào thét, trong lòng bọn họ không muốn thân thể lại bán đứng họ, để cho bọn họ làm ra loại chuyện khiến người khác xấu hổ này.

- Chủ nhân, những người này giải quyết thế nào đây?

Lôi Đình Pháp Vương tham lam nhìn thân thể của những lão đầu này, nếu có thể mang về Học Viện Trị Liệu thật tốt biết bao.

Có thể từ trên người những người này nghiên cứu ra thủ đoạn dạy dỗ mới, hẳn muốn sáng tạo ra càng nhiều trò gian hơn ngay lập tức.

- Giữ lại tám người, giết hai người.

Lâm Phàm mở bảng ra tra xét một phen, kinh nghiệm cần để thăng cấp không có bao nhiêu, giết hai người là có thể thăng cấp được rồi.

Những người khác thì trực tiếp thuần hóa rồi vút vào Động Thiên, ngày đêm cô đọng Thánh Dương Đan cho ta.

Bộ sách võ thuật này đối với Lâm Phàm, giờ đã rất vững vàng, không có bất cứ vấn đề gì.

- Chủ nhân anh minh!

Lôi Đình Pháp Vương nghe phân phó, nhất thời vui vẻ, điều này có nghĩa mình có thể dạy dỗ tám người, hưng phấn, tràn đầy hưng phấn a.

- Đừng có giết ta, đừng có giết ta

- Ta đồng ý thần phục.

...

Những lão đầu này vừa nghe Lâm Phàm nói muốn giết hai người, trong lòng từng người căng thẳng vạn phần.

Bọn họ bị “Kiệt” dùng gông xiềng khóa lại, không có cách phản kháng, hơn nữa bọn họ không biết “Kiệt” hiện tại thế nào rồi.

- Nay thì khó rồi.

Lâm Phàm nhìn những lão đầu này, một người chảy mũi, một người khóc, ngược lại có chút bất đắc dĩ, ai đáng chết đây.

Sau đó, Lâm Phàm nhíu lông mày, một bụng đầy kế sách:

- Có biện pháp rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 600: Cơ Duyên Quá Nghịch Thiên

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Người muốn làm gì?

Đám người Xích Hồng Ma Tôn thấy hắc đưa lưng về phía bọn họ, trong lòng sợ hãi đứng lên hỏi.

- Tiểu hữu, người muốn làm gì? Chúng ta nói chuyện kỹ càng một chút có được không?

- Ta có một công pháp độc môn, chưa từng đưa ra bên ngoài, hiện tại ta liền đưa cho người.

...

Giờ khắc này, từng người bọn họ đều vô cùng sợ hãi, bọn họ đột nhiên phát hiện, sinh linh này là một tên biến thái, một tên cầm thú.

- Đây, lão đầu này, giấu làm của riêng là không được đâu.

Lâm Phàm xoay lại lớn tiếng hỏi.

- Không có, không có.

- Hừ, đừng nên cãi chày cãi cối, một đầu tiên chính là người, đối với một người đại nghĩa như ta mà người còn không chân thành đối xử, quả

thực thiên địa khó dung, chém, chém.

Lâm Phàm phát ống tay áo, không muốn nói nhiều.

- Đừng, tha mạng, tha mạng a.

- Xin tha cũng vô dụng, người thật sự không thành thật.

Lâm Phàm nói.

- A! Tê Thiên Tôn Giả ta tung hoành vạn cổ, sao có thể trở nên bi thảm như vậy đây, ta không phục. Người! cái tên tiểu súc sinh này, ta nguyên rửa người, chết không được tử tế a.

Tê Thiên Tôn Giả tức giận gào thét, trong lòng bi phẫn.

Hắn không nghĩ đến kết quả của hắn sẽ như thế này.

Đám lão đầu còn lại nhìn thấy cảnh này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, còn tốt, còn tốt.

Đối với kết cục của Tê Thiên Tôn Giả, bọn họ không khỏi bi ai, có điều vui mừng nhiều hơn.

Đã chết một người, vậy tỷ lệ sống sót của bọn họ càng lớn hơn, đợi lát nữa xem ai là kẻ xui xẻo tiếp theo?

Vung tay lên, Lâm Phàm hút Tê Thiên Tôn Giả nhập vào Động Thiên.

- Được rồi, tiếp theo sẽ rất công bằng, ai chết ai sống, mặc theo số phận.

Lâm Phàm quay lưng về phía bọn họ, hai tay cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ, hít sâu một hơi.

- Đều đứng ngay ngắn cho ta, chớ lộn xộn, ta ném đây.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm chơi một trò chơi thú vị như vậy.

...

- Đến rồi.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn cây búa bị ném lên không trung.

Vĩnh Hằng Chi Phủ trên không lập loè tia sáng chói mắt, nhưng đối với mấy lão đầu này mà nói, loại ánh sáng này không còn đẹp nữa, nó tựa như ánh sáng báo hiệu tử vong.

Đạo hào quang này nếu như rơi xuống trên đầu ai, người đó sẽ xui xẻo.

- Đừng tới đây, đừng tới đây.

- Đừng ném tới chỗ ta, đừng a.

...

Trong lòng bọn họ đang cầu trời phù hộ.

Trong chớp mắt, một trận tiếng vang phát ra.

- Sao lại có thể là ta, Xích Hồng Ma Tôn ta làm sao chết được, không thể, tuyệt đối không thể.

Xích Hồng Ma Tôn không dám tin, nhìn cảnh tượng trước mắt, cây Vĩnh Hằng Chi Phủ kia rơi xuống bên cạnh hắn thật chói mắt, làm người ta sợ hãi.

- Xem ra, kết quả đã xuất hiện rồi, đây là thiên ý, không oán người khác được.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhún vai.

Sau đó vung tay lên, trực tiếp thu bọn họ vào trong Động Thiên.

- Chủ nhân, những người này để ta mang đi dạy dỗ à.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương kích động hỏi.

- Ừ.

Lâm Phàm gật đầu.

- Đều đi theo ta, ta sẽ dẫn các người leo lên đỉnh cao, hưởng thụ vui vẻ, chưa bao giờ nếm qua.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương sắc mặt hiền hòa nói, nhưng trong mắt bọn người kia, hẳn là một tên khủng bố, thật sự rất bất an, hình như sắp có chuyện kinh khủng gì đó sẽ xảy ra.

Thế nhưng, đến lúc này rồi, dù có nghĩ nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng.

Lâm Phàm rất thông cảm với bọn họ.

Tu luyện đến mức này vẫn sợ chết, vì mạng sống mà một chút tôn nghiêm cũng không có.

Xem ra sống càng lâu thì càng sợ chết a.

Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, ở Cổ Thánh Giới, là bá chủ một phương, vinh hoa phú quý, địa vị, tôn nghiêm, quyền lợi, không thiếu thứ gì, vì vậy mà trở nên sợ chết hơn.

Bất quá, tình cảnh hiện giờ đối với 2 người Xích Hồng Ma Tôn mà nói, coi như một loại giải thoát, xong hết mọi chuyện, không bị dẫn vật, không bị nô dịch.

Ngô Đồng Thần Thụ quán quanh hai người, bắt đầu rút lấy sức mạnh trong cơ thể bọn họ.

Tuy hai người sống mấy vạn năm trong dẫn vật, sớm chỉ còn trên danh nghĩa nhưng bất kể nói thế nào cũng là cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị, sức mạnh bên trong vẫn còn đó.

“Đinh, chúc mừng đã giết chết cường giả Thần Thiên Vị tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.”

“Đinh, chúc mừng kinh nghiệm tăng lên 1000000.”

“Đinh, chúc mừng đã giết chết cường giả Thần Thiên Vị tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.”

“Đinh, chúc mừng kinh nghiệm tăng lên 1200000.”

“Đinh, chúc mừng thăng cấp.”

“Tu vi: Thần Thiên Vị tăng năm Nguyên Thần cảnh.”

Trong chớp mắt, Lâm Phàm cảm thấy pháp lực của mình dường như tuôn trào như một con sông dài, sôi trào mãnh liệt, pháp lực liên tục tăng lên, đạt đến đỉnh cao mới.

Bên trong nội thiên địa, Lâm Phàm cảm nhận được một cảm giác kỳ diệu.

Tựa như có một người thứ hai đang sinh hoạt bên trong cơ thể mình.

Bên trong nội thiên địa, thai nghén ra một Nguyên Thần, khoan khoái ở chỗ kia, tu vi giống mình như đúc, giữa hai người có loại liên hệ chắc chắn.

Có cảm giác dù hai người cách xa thiên nam địa bắc cũng có thể cảm ứng được.

Nguyên Thần chính là mình, mình chính là Nguyên Thần.

- Xem ra, đây chính là Nguyên Thần phân thân.

Lâm Phàm cảm nhận cổ cảm giác kỳ diệu này, liên hệ lẫn nhau, câu thông lẫn nhau.

Tâm niệm vừa động, có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Lâm Phàm tò mò đánh giá Nguyên Thần phân thân, thế nhưng trong đầu lại có một cảm giác, hình như có người đang quan sát chính mình.

Cái cảm giác này, rất kỳ diệu.

Không thể tả rõ được!

Động Thiên, Nguyên Thần, pháp tắc của Xích Hồng Ma Tôn và Tê Thiên Tôn Giả đều là thứ tốt, toàn bộ dung nhập vào Động Thiên của Lâm Phàm.

Bất quá, điều làm hắn tiếc nuối chính là, Xích Hồng Ma Tôn và Tê Thiên Tôn Giả này đã bị “Kiệt” nghiền ép phế bỏ, không còn là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị chân chính, nếu không thì không thể chỉ có chút chỗ tốt đó.

Ai, quên đi, hôm nay lấy được chỗ tốt quá nhiều rồi, Kiệt này, hắn đánh không lại, đợi lát nữa sau khi Kiệt đánh tan sức mạnh Thủy Hỏa Đại Đế thì sẽ đến nghiền ép hắn, dù hắn nhất định chết, nhưng thắng kia sẽ không để mình chết dễ dàng như thế.

Nếu như vậy, thậm chí không bằng tự sát nữa.

Lâm Phàm nhìn một vùng tăm tối phía xa, nơi này tựa như một thế giới vậy, vô cùng mênh mông.

Bên trong cơ thể của cường giả, quả nhiên không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Xem ra, khi tu vi tăng lên, đến cảnh giới tương xứng mới có thể hiểu rõ cảnh giới này là như thế nào.

Chỉ không biết Thủy Hỏa Đại Đế và Kiệt chiến đấu ra sao rồi.

Lâm Phàm nghĩ, tuy đây chỉ là một phân thân của Kiệt, nhưng không phải dạng vừa, Thủy Hỏa Đại Đế dù có mạnh hơn, nhưng chỉ dùng một tia sức mạnh nên không thể nào là đối thủ của Kiệt.

-Ha, lần này đủ rồi, cho dù chết cũng không thiệt thòi, không nghĩ đến cơ duyên của tiểu gia lại thâm hậu như vậy, vào hiểm cảnh này lại có thể đạt được nhiều chỗ tốt như thế, đúng là ở hiền gặp lành mà.

Trong chớp mắt, sức mạnh của Lâm Phàm đột nhiên bạo phát.

-Hôm nay, nhìn xem mình có thể mang đến một chút phiền toái nào cho Kiệt không.”

Lâm Phàm thầm nghĩ.

Thế gian này, muốn hỏi ai đối với mình ác nhất, trừ Lâm Phàm ra thì không ai khác.

Đã từng dám bóp gần nát trứng của mình, thì hiện tại tốt nhất nên tự sát thôi.

Cái loại dũng khí này, có ai không phục cho được.

- Bùng nổ cho ta.

Lâm Phàm hô to một tiếng, mở hai tay ra, chuẩn bị nghênh tiếp một tương lai mới, nhưng khi hãn làm xong chuẩn bị, có thể tự bạo bất cứ lúc nào, một chuyện không đúng lắm xảy ra.

- Ai u, mẹ nó, Thủy Hỏa Đại Đế lại có thể giết được Nguyên Thần phân thân của Kiệt, ngừng... Ngừng, không thể nổ.

Vẻ mặt Lâm Phàm vô cùng mơ màng, sức mạnh vừa tràn ra làm cánh tay hãn nổ tung, lúc chuẩn bị tự bạo cả người thì phát hiện tình hình xung quanh có biến hóa.

Giống như hãn đã đi ra từ cơ thể của Kiệt.

Lâm Phàm lúc này sắc mặt đỏ hồng, thu hồi sức mạnh trong đầu, không khỏi lau mồ hôi một cái.

- Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì chết vô ích rồi.

Lâm Phàm đau trứng nói, nếu như chậm một giây thôi thì hãn đã vỡ thành từng mảnh rồi.

Thời điểm hãn hét lên một tiếng thật to thì phát hiện có gì đó phía trước.

Một quang sáng xuất hiện ở nơi đó.

Lâm Phàm biết, quang sáng này là thiên phú của Mị Tộc, không nghĩ đến vẫn còn sót một cái ở đây..

Không phải tiểu gia lại lần nữa xuất hiện trước mặt các chủng tộc Đại Thiên sao?

Không được, không được, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Ngay lúc này, Lâm Phàm vung tay áo, không thèm nhìn cánh tay trái chỉ còn phần gốc dính vai của mình, nhấc đầu lên, ánh mắt bá đạo, chấp tay còn lại sau lưng, lạnh nhạt nói.

- Cổ Tộc Chí Cao, cũng đến thế này mà thôi, trong tay Đại Đế Nhân tộc ta, cũng phải biến thành tro bụi.

Một khắc khi câu nói này thốt ra, toàn bộ Cổ Thánh Giới, đều trở nên yên tĩnh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 601: Năm Tháng Trôi Qua

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tất cả chủng tộc sinh linh không dám tin nhìn tình cảnh trong quảng sáng trước mắt.

Nguyên Thần phân thân của Cổ Tộc Chí Cao “Kiệt” cứ như vậy, không còn?

- A!

- Nguyên Thần phân thân của Cổ Tộc Chí Cao bị tiêu diệt rồi.

- Tên Nhân tộc này rốt cuộc làm như thế nào vậy? Hẳn thật sự mạnh vậy sao?

- Ha ha, hả hê lòng người a, Nhân tộc Đại Đế vạn tuế.

- Nhân tộc Đại Đế vạn tuế.

- Mị Tộc không sợ sinh tử, cho chúng ta xem một màn làm lòng người sung sướng a.

- Nhân tộc Đại Đế đứng ở đó thật sự quá đẹp trai a, nhưng vì sao lại mất một cánh tay rồi.

- Cuộc chiến vừa rồi nhất định rất kịch liệt, có điều trước mặt Nhân tộc Đại Đế, tất cả Cổ Tộc đều biến thành tro bụi.

...

Hiện tại, Đại Thiên chủng tộc vô cùng hưng phấn, không cách nào nhin được.

Chuyện này, dưới cái nhìn của bọn họ mà nói, thật sự quá hả hê lòng người.

Bọn họ bị Cổ Tộc áp bức lâu như vậy, rất cần một anh hùng xuất hiện, đối đầu chính diện với Cổ Tộc.

Nhưng bọn họ đợi đã lâu lắm rồi, cũng chưa xuất hiện.

Tuy nói Đại Thiên chủng tộc có rất nhiều cao thủ, nhưng những cao thủ này, có ẩn sĩ không xuất hiện, có câu tâm đầu giác, có nghe tiếng Cổ Tộc Chí Cao đã sợ mất mật.

Nhưng bây giờ Nhân tộc Đại Đế đã xuất hiện, dùng thực lực tuyệt đối nghiền ép Cổ Tộc Chí Cao, điều này đối với bất kỳ sinh linh nào mà nói, là một chuyện làm phấn chấn lòng người.

Vân Tông

Hai người Vân Tông chủ và Mộng Hằng Thiên gườm mặt nhau đã lâu, giờ nhìn tình huống trong quảng sáng cũng đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Tông chủ, giả dối rõ quá đi, thời điểm tiểu tử này ở Vân Tông, tu vi mới là Thần Thiên Vị tầng bốn, nhưng Nguyên Thần phân thân của Cổ Tộc Chí Cao là Thần Thiên Vị tầng mười nha.

Mộng Hằng Thiên kinh ngạc, không biết nên nói như thế nào, ngược lại, dưới cái nhìn của hắn, tất cả những thứ này là giả.

Vân Tông chủ trầm tư một chút:

- Yêu nghiệt không thể dùng lẽ thường mà nhìn, xem ra chúng ta quá khinh thường hãn rồi.

Vân Tông chủ hiện tại không biết nên giải thích thế nào, bây giờ cũng chỉ có thể dùng hai từ “yêu nghiệt” để hình dung mà thôi.

...

- Hừ, Cổ Tộc tuy rằng rất mạnh, thế nhưng có Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm ta ở đây, tất cả đều sẽ tan thành mây khói, những đồng bào Đại Thiên chủng tộc, các hãy ngời yên tâm, có ta ở đây, Cổ Tộc nhảy nhót không được bao lâu nữa đâu.

Lâm Phàm thô bạo, vênh váo nói, tiện tay chấn động cơ thể một chút, cánh tay bị nổ tung lại mọc ra lần nữa.

Lâm Phàm mặc dù không biết vẻ mặt của đám khán giả hiện giờ thế nào, nhưng theo hãn đoán, nhất định đều bị dọa kinh hãi hết rồi.

Sau đó, Lâm Phàm đánh tan quầng sáng, hãn muốn tu luyện.

Bây giờ chỉ còn sót lại hơn hai triệu tỷ “Thánh Dương Đan”, có thể biến ảo hết tất cả sinh linh trong Động Thiên, tăng cường thực lực bản thân.

Thực lực của hãn mặc dù không tệ, nhưng đối mặt với tên Cổ Tộc Chí Cao kia mà nói, vẫn còn quá yếu.

Xèo!

Trong chớp mắt, Lâm Phàm tiêu tan trong đất trời, trốn vào vực sâu vô biên trong lòng đất, khoanh chân một chỗ tiến vào bên trong Động Thiên.

Nơi ở của Cổ Tộc Chí Cao.

“- Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ a.

Cổ Tộc Chí Cao “Kiệt” tức giận gào thét, khí tức vô biên bộc phát ra bên ngoài.

Các Cổ Tộc đang canh gác bên ngoài cảm nhận được cỗ âm hàn tức giận này, từng tên đều lạnh run, bọn họ không biết Chí Cao vì sao lại tức giận, nhưng không người nào dám xuất hiện trong mắt Chí Cao, bọn họ đều là giun dế, chỉ cần Chí Cao không cao hứng, bọn họ có thể biến thành tro bụi ngay lập tức

- Thủy Hỏa Đại Đế, người tiêu diệt Nguyên Thần phân thân của ta, ta nhất định phải chém chết ngươi, còn cái tên Nhân tộc kia, ta sẽ không bỏ qua cho hắn đâu, một khi đã như vậy, bản Chí Cao sẽ tự mình giáng lâm, nhất định tìm ra được ngươi.

Cổ Tộc Chí Cao đã rất lâu không có rời khỏi đây, thế nhưng hiện giờ đã thật sự động nộ.

Hắn không có cách nào làm gì Thủy Hỏa Đại Đế, vậy hắn sẽ khai đao với tên Nhân tộc đó trước.

Trong chớp mắt, một đạo cầu vồng quét qua, những thủ vệ canh cửa là binh sĩ của Cổ Tộc đang nằm rạp trên mặt đất, thời điểm khi cầu vồng kia xẹt qua, liền hóa thành tro tàn.

Lửa giận trong lòng Cổ Tộc Chí Cao “Kiệt” cần phải dùng máu tươi của tên ghê tởm kia để cọ rửa.

Bên trong Động Thiên, Lâm Phàm nhìn “Thánh Dương Đan” chồng chất như núi, trong lòng mừng rỡ dị thường, nhiều “Thánh Dương Đan” như vậy, tuyệt đối có thể mang toàn bộ sinh linh và vật báu trong Động Thiên biến ảo khôn lường.

- Thiêu đốt! Thiêu đốt!

Lạc ấn của Tiên Thiên Động Thiên phiêu phù trong hư không, tản ra từng trận ánh sáng đoạt lòng người.

Ầm! Ầm!

“Thánh Dương Đan” không ngừng nổ tung, hóa thành dòng sông Thánh Dương dài đằng đẵng, hai tỷ bảy ngàn vạn “Thánh Dương Đan”, một con số khổng lồ, cho dù Lâm Phàm muốn ngưng luyện ra nhiều “Thánh Dương Đan” như vậy, sợ phải mất đến mấy vạn năm.

Thậm chí trong vạn năm đó, không thể làm việc gì khác, nhất định phải toàn tâm toàn ý tập trung vào mới ra được.

Phù phù!

Thời điểm khi lạc ấn Tiên Thiên Động Thiên cảm nhận được dòng chảy Thánh Dương Đan menh mông, nhất thời chấn động.

“Ồo!”

Một âm thanh hùng hậu đột nhiên truyền đến, bên trong lạc ấn của Tiên Thiên Động Thiên đột nhiên xuất hiện ảnh hưởng.

“Ngâm!”

Đầu tiên luyện chế ra được trường Long, thân dài vạn trượng, vẩy đuôi tứ phía, sau đó một rồng một voi dung hợp lẫn nhau.

“Long Tượng”

Một sinh linh tựa như rồng lại tựa như voi xuất hiện bên trong Động Thiên, thân hình cao lớn, cực kỳ bá đạo, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khiến người ta khiếp sợ.

- Lạc ấn của Tiên Thiên Động Thiên này quả nhiên là bảo bối, biến ảo ra một sinh linh thì pháp lực sẽ được kéo lên.

Dưới nồng đậm Thánh Dương Đan, lạc ấn của Tiên Thiên Động Thiên như trở nên điên cuồng, ánh sáng càng thêm chói lóa.

Từng mảnh, từng mảnh Tự thể trôi nổi xuất hiện, mỗi một chữ đều ẩn chứa sức mạnh vô thượng, đây tựa như là chữ của Thiên, mỗi một chữ đều rất cường đại.

“Trùng!”

“Dương!”

“Phượng!”

“Hoàng!”

...

Lâm Phàm hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, tốc độ tiêu hao “Thánh Dương Đan” cũng rất nhanh, Lâm Phàm tuy đau lòng nhưng tất cả những thứ này đều đáng giá.

Cảm thụ Động Thiên không ngừng tăng cường, pháp lực bản thân hẳn càng thêm chất phác, Lâm Phàm càng hưng phấn.

Ở Cổ Thánh Giới, hết thảy đều lấy thực lực làm chuẩn, không có thực lực chính là cá trên thớt, mặc người chém giết, không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Thời gian bên ngoài cũng từ từ trôi qua.

Mười ngày.

Một tháng.

Một năm.

Đối với sinh linh Đại Thiên thế giới, Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm tựa như biến mất khỏi thế giới này.

Có người đoán Nhân tộc Đại Đế đã chết trong tay Cổ Tộc rồi.

Cũng có người đoán, Nhân tộc Đại Đế đã bị Cổ Tộc nhốt lại.

Còn với nhiều người mà nói, bọn họ vẫn tin tưởng Nhân tộc Đại Đế đang ẩn nấp ở đâu đó.

Nhưng ai cũng không biết, vực sâu bên trong lòng đất, có một nhân vật khủng bố đang thai nghén tại.

Trong vực sâu dưới lòng đất, có một bóng người tựa như Thiên Thần, hòa quang lóe sáng, thân như Bảo Ngọc, vạn độc bất xâm.

Ba năm sau.

Một đạo khí tức cường hãn đột nhiên từ dưới đất bạo phát ra.

Khí tức cực kỳ cường hãn đó xông thẳng đến mây xanh, nhưng trong chớp mắt liền tiêu tán không còn chút động tĩnh nào.

Tựa như chưa từng xuất hiện.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 602: Bị Mọi Người Quên Mất Tiêu Rồi!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Không nghĩ đến, hai triệu bảy trăm tỉ Thánh Dương Đan đã bị mình tiêu hao hết.

Lâm Phàm cảm thán, bất quá, cái cảm giác có đủ “Thánh Dương Đan” để tu luyện, thật sự rất sung sướng.

Bất tri bất giác đã ngồi thiền ba năm rồi.

Lạc ấn của Tiên Thiên Động Thiên đã huyền hóa ra 13,000 sinh linh.

Động Thiên của Lâm Phàm giờ đây, sinh cơ bàng bạc, tựa như một thế giới thu nhỏ.

Hơn nữa diện tích của Động Thiên không ngừng mở rộng, đánh vỡ vách thủy tinh vốn có, ngưng kết ra vách thủy tinh cường đại hơn.

Thời khắc này, Lâm Phàm có một ảo giác, khi mình giơ tay nhắc chân, trời long đất lở.

Xèo!

Trong chớp mắt, Lâm Phàm từ dưới đất chui lên, phiêu phù trên hư không, hơi thở bá đạo, sắc mặt lạnh nhạt, qua ba năm tu luyện nên lắng đọng không ít, cả người đều thay đổi, trở nên thành thực hơn.

Nhưng một khắc khi Lâm Phàm mở miệng, tất cả hình tượng, tan thành mây khói.

Thực lực trở nên mạnh mẽ, nhưng Lâm Phàm vẫn là Lâm Phàm như xưa.

- Thật ngựa trứng mà, lần bế quan này lại tốn khoảng thời gian dài như vậy, ba năm rồi, tiểu gia đây chưa từng xuất hiện trên giang hồ, không chừng tất cả mọi người đã quên mất tiểu gia là ai rồi.

Lâm Phàm cảm thán.

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy pháp lực bản thân so với trước kia, mạnh hơn trăm lần, cái cảm giác này thật sự quá đáng sợ.

Thần Thiên Vị tăng sáu Pháp Tắc cảnh, đốt một phát chết tươi.

Thần Thiên Vị tăng bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh, hai quyền đánh chết.

Thần Thiên Vị tăng tám Thiên Địa Thần Đan cảnh, ba quyền đánh chết.

Thời gian tu luyện dài như vậy, thực lực bản thân mạnh mẽ, làm Lâm Phàm có loại ảo giác này.

-Hiện giờ, trước hết đi tập hợp đủ Ngũ hành, Thượng Cổ Đại Yêu trong khoảng thời gian này đã tự tu luyện, thực lực cũng tăng nhanh như gió, nếu như tập hợp đủ hai Ngũ hành còn lại thì có thể lên cấp, nói không chừng có thể thăng cấp thành chí bảo.

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, trực tiếp tiến vào hư không, chạy về phương xa.

Còn tám lão đầu kia thì đã được Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương dạy dỗ đầy đủ một năm, đối với Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, loại biến thái này, Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ.

Có điều trong khoảng thời gian này, Ngô Đồng Thần Thụ cùng tám lão đầu ngưng luyện ra được “Thánh Dương Đan” đã đến con số 100 triệu rồi.

Chuyện này đối với Lâm Phàm trước kia mà nói, chính là một món tài sản khổng lồ a.

Nhưng sau khi thấy được ba triệu tỷ Thánh Dương Đan, tầm mắt của hắn đã mở rộng, 100 triệu Thánh Dương Đan này, tính là cái gì? Ngay cả một số lẻ cũng không bằng a.

Hiện tại lòng tự tin của Lâm Phàm đã hoàn toàn nổ tung, cả người tràn đầy lực lượng, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Đấm ra một quyền chính là một Cự Long pháp lực vạn trượng, còn ai làm đối thủ của hắn chứ.

-Ồ, phía trước lại có Cổ Tộc.

Ánh mắt của Lâm Phàm quan sát tám hướng, trong đáy mắt chính là ngàn dặm xung quanh.

Một mảnh đất hoang vu, Lâm Phàm thấy một bầy Cổ Tộc đang ở đó càn rỡ cười đùa.

Một đám sinh linh Đại Thiên tràn đầy bi ai khi bị bắt, từng người từng người mặt như màu đất, không có hi vọng.

- Ai tới cứu chúng ta với.

- Không nghĩ đến, ẩn nấp kĩ như vậy rồi vẫn bị Cổ Tộc phát hiện, nhất định có người mật báo.

- Những tên Cổ Tộc này, thật quá tàn nhẫn.

Đối với những sinh linh Đại Thiên chủng tộc này mà nói, bị Cổ Tộc phát hiện là một con đường chết, không có bất kỳ đường sống nào.

Ầm ầm!

Ngay lúc đó, đột nhiên xuất hiện một tiếng nổ vang dội.

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập chết bảy Cổ Tộc đang sống sờ sờ.

“Đinh, chúc mừng đánh chết Hoang Thiên Vị cảnh giới đại viên mãn Cổ Tộc.”

“Đinh, chúc mừng kinh nghiệm tăng lên 1 điểm.”

...

Những Cổ Tộc này, thật sự quá yếu, yếu đến mức Lâm Phàm không thèm nói một lời mà trực tiếp đập chết luôn.

Những sinh linh sờ sờ, đám Cổ Tộc rất khủng bố vừa rồi đã biến mất không thấy đâu.

- Có người cứu chúng ta.

Thời khắc này, bọn họ chỉ có duy nhất một ý nghĩ.

Thời điểm khi bọn họ ngẩng đầu nhìn hư không, thấy trong hư không lơ lửng một đạo thân ảnh màu trắng.

Bóng người kia chấp hai tay sau lưng, khí chất xuất phàm, vừa nhìn biết ngay là cường giả.

- Cảm tạ ân cứu mạng của tiền bối.

Bọn họ nằm rạp trên mặt đất, cảm kích nói.

Lâm Phàm nhướng mày, nội tâm có chút thương cảm.

Những đồng bào Đại Thiên chủng tộc thật sự quên mất tiểu gia rồi, năm đó tiểu gia là người xuất hiện trong quảng sáng đó, mọi sinh linh

dường như đã thấy tiểu gia, nhưng giờ chỉ qua ba năm đã quên mất tiểu gia rồi.

Thật khó chịu.

- Ai, thôi, nói không chừng khi đó bọn người trước mắt này không nhìn thấy quầng sáng đó.

Lâm Phàm chỉ có thể tự an ủi mình như thế, sau đó không nói bất cứ câu nào, rời khỏi nơi này.

Thời điểm hẳn chuẩn bị ly khai, cuối cùng vẫn không nhin nổi, sao có thể không để cho bọn họ biết tên của mình được chứ.

- Không cần cảm ơn, bản tọa là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, tự nhiên sẽ che chở cho các người.

Khi thân ảnh của Lâm Phàm đã biến mất, bỗng dưng có một âm thanh truyền đến từ hư không.

Một đám sinh linh được cứu đang nằm rạp trên mặt đất:

- Cảm tạ Nhân tộc Đại Đế.

...

Sau khi Lâm Phàm đã rời đi, bọn họ mới đứng lên, từng người từng người hưng phấn vạn phần.

- Chúng ta cuối cùng cũng không sao rồi, đi mau, muôn ngàn lần không thể lại bị Cổ Tộc chộp được.

- Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, danh tự này thật quen thuộc a.

- Ai nha, cái gì quen hay không quen, chúng ta mau mau rút lui thôi.

- Há, đúng... Đúng.

...

- Xem ra, thời gian ba năm không xuất đạo, tất cả mọi người thật sự đã quên mất ta rồi, phải bắt đầu lại từ đầu thôi.

Lâm Phàm cảm thán.

Cũng không mất nhiều thời gian, Lâm Phàm đi đến một địa phương thần bí.

Đây là chỗ Hồng Vân tiên tử đánh dấu, nơi ẩn chứa Tiên Thiên chỉ kim, muốn đến đó cần phải vượt qua một chỗ hư không loạn lưu.

Hư không loạn lưu này, đối với sinh linh dưới Thần Thiên Vị, chính là tử thần đòi mạng.

Va phải thì sẽ bị xoắn thành mảnh vỡ trong nháy mắt.

Dù là cường giả Thần Thiên Vị, cần phải chuẩn bị vẹn toàn mới dám đi qua.

Bởi vì... hư không loạn lưu này không biết có bao xa, nếu như pháp lực không chống đỡ nổi, thì cũng rơi vào trong hiểm cảnh.

Đây là một hiểm cảnh, thế nhưng theo Hồng Vân tiên tử, lấy thực lực của Lâm Phàm, hư không loạn lưu đã không phải là hiểm cảnh.

...

Vào lúc này, tại lối vào của hư không loạn lưu, có một đám người đứng đó, cùng nhau thảo luận.

- Đại sư huynh, thực lực của huynh cường đại như thế, Canh Kim kiếm ý của huynh cũng tu luyện đến cảnh giới Quỷ Thần khó lường, nhất định có thể ở trong hư không loạn lưu này, mở ra một con đường.

Một tên thiếu niên nhìn hư không cuồng bạo trước mắt, lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Diệp sư đệ, đệ nếu như còn thối phòng huynh, cẩn thận huynh đánh vào mông đệ đấy.

Đại sư huynh nhìn Diệp sư đệ, có chút bất đắc dĩ nói.

Cái tên này, từ sáng đến tối đều chỉ biết thối phòng mình.

Hư không loạn lưu là nơi nào? Dù năm cao thủ mạnh nhất Thần Thiên Vị cũng không dám nói có thể mở ra một con đường.

- Đại sư huynh, ta chỉ đùa thôi mà, lần này chúng ta tới đây không phải có mang theo vật mộc sao, có lẽ sẽ chịu được.

Diệp sư đệ cọt nhả nói.

Mọi người chung quanh chỉ biết cười yếu ớt.

Nếu như không phải vì tồn tại của Cổ Tộc, sống trên đời sẽ tự do biết bao.

- Sư tỷ, đợi lát nữa ta với người một nhóm, nếu như ta không chịu nổi, người cần phải giúp ta một chút.

Diệp Đào đi qua người sư tỷ, ôm đùi nói.

- Người nha, kêu người cẩn thận tu luyện thì người không chịu, bình thường chỉ biết lười biếng, bây giờ đã biết tầm quan trọng của thực lực chưa.

Vị sư tỷ này thanh thần khí sáng, vóc người thon thả, anh khí mười phần, tu vi cũng không tệ, có lẽ là Thần Thiên Vị tầng hai Linh Vực cảnh.

- Biết, biết rồi.

Diệp Đào trả lời, có điều trong lòng không nghĩ như vậy, có các người ở đây, ta còn tu luyện cái gì, trời sập xuống còn có các người chống đỡ mà..

-Ồ, Đại sư huynh, sư tỷ các người nhìn kìa, có người đến, không phải là Cổ Tộc chứ.

Lúc này, Diệp Đào thấy phương xa có một đạo cầu vồng, trong nháy mắt xuất hiện trước mắt, kinh ngạc hỏi.

Mọi người nghe xong, đồng loạt xoay đầu nhìn qua.

Nếu như là Cổ Tộc thì thực sự bi kịch.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 603: Nhất Tôn Đại Thần Ở Trước Mặt, Mà Các Người Không Nhận Ra À

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Không phải Cổ Tộc, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút.

- Biết rồi sư tỷ.

...

Mọi người gật đầu, hết sức cảnh giác nhìn người đang chạy tới.

Bên trong Cổ Thánh Giới này, không chỉ có Cổ Tộc là nguy hiểm nhất, cho dù chủng tộc sinh linh của Đại Thiên, cũng cực kỳ nguy hiểm.

Bằng không cũng sẽ không có các nhóm, cùng các loại tổ chức tà ác.

Những tổ chức này nếu so với Cổ Tộc cũng là bất phân cao thấp, từng người từng người đều cực kỳ tàn nhẫn, gặp người liền giết, gặp bảo liền đoạt.

Lâm Phàm nhìn thấy mấy người này đứng trước hư không loạn lưu, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, tu vi không tính quá cao, tự nhiên không để trong lòng.

Hơn nữa, theo Lâm Phàm, thì trên người bọn họ không mang theo tà tính, bọn họ chắc không phải người xấu.

Thời điểm Lâm Phàm đáp xuống, Lâm Phàm chỉ nhìn bọn họ có một chút, mà bọn họ thì lại hết sức chăm chú đánh giá Lâm Phàm.

Nhìn không thấu.

Bọn họ phát hiện, nhìn không thấu tu vi của tên trước mắt này rất cuộc là bậc nào.

Ngay cả khí tức cũng cực kỳ mật mờ, thăm dò không ra, giống như một người bình thường.

- Các người không cần sốt sắn, ta không phải người xấu.

Lâm Phàm nhìn những bọn họ cảnh giác với mình, cảm thấy có chút hết chỗ nói.

Dáng dấp của tiểu gia đây ngọc thụ lâm phon, soái ca chuẩn 20 cm 30 phút thế này, nhìn qua giống người xấu lắm à.

- Người xấu không ái nói mình là người xấu cả.

Diệp Đào trốn phía sau sư tỷ đột nhiên thốt ra câu nói.

- Ai u, sư tỷ, người giẫm chân của ta làm gì?

Diệp Đào vừa nói ra lời này, bị sư tỷ cho đạp một phát vào chân.

Đối với sư đệ ngu ngốc này, nàng có chút bất đắc dĩ.

- Đây là sư đệ của ta, hãh không biết nói chuyện, kính xin chớ trách.

Thiên Tuyệt áy náy nói.

- Không có gì.

Lâm Phàm khoát tay áo một cái, không để ý chút nào, sau đó nhìn về phía hư không loạn lưu trước mặt.

Thiên Tuyết thấy đối phương nhìn thẳng vào hư không loạn lưu, có lòng tốt nói:

- Đây là hư không loạn lưu, lực phá hoại bên trong rất mạnh, nếu như không có vật hộ thân thì sẽ rất khó để vượt qua.

- Ủ, đúng vậy, bên trong hư không loạn lưu này đầy rẫy Canh Kim chi khí, nếu như tu vi quá yếu không thể vận chuyển được pháp lực, sau khi đi vào cũng sẽ bị xé rách thành mảnh vỡ.

Lâm Phàm chỉ mất một chút, có thể nhìn thấu hư không loạn lưu này, có điều đối với hắn, những dòng loạn lưu này có cũng được mà không có cũng chả sao, căn bản chả ảnh hưởng gì.

thời điểm Lâm Phàm muốn nhìn một chút Tiên Thiên chi kim rốt cuộc ẩn giấu ở đâu.

Loại người không nhìn vào hư không loạn lưu lại có thể thấy rõ bên trong, rất kinh thiên động địa, khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Có điều đám người Thiên Tuyết đứng nhìn hắn, cứ tưởng hắn đang suy nghĩ làm sao để vượt qua hư không loạn lưu.

- Chúng ta đều là đệ tử của Hạo Hãn tông, đây là Đại sư huynh của ta Võ Thiên Hải, đây là một ít sư đệ và sư muội của ta, còn chưa thỉnh giáo các hạ.

Thiên Tuyết giới thiệu mọi người, sau đó hỏi.

- Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nhẹ nói.

- Lâm huynh, vừa vặn chúng ta lần này đi ra ngoài mang theo không ít vật phẩm dùng để vượt qua hư không loạn lưu, nếu như huynh cần, chúng ta có thể đưa cho huynh.

Thiên Tuyết nói.

-Đa tạ hảo ý, có điều không cần đâu, tuy rằng lực phá hoại của hư không loạn lưu này cực kỳ cường đại, nhưng không ảnh hưởng gì với ta cả.

Lâm Phàm cười xua tay nói.

Những người này, tuy vẫn còn cảnh giác mình, nhưng ngược lại có chút hữu hảo.

Tông môn trong Cổ Thánh Giới đếm không xuể, Đại Thiên chủng tộc sẽ mở tông môn để che chở đông đảo sinh linh.

Võ Thiên Hải và Thiên Tuyết liếc nhau một cái, không biết đối phương vì sao lại có tự tin lớn như vậy, nhưng cũng không toát ra vẻ nghi hoặc.

- Các người lần này tới đây tìm cái gì? Lát nữa ta có thể giữ lại cho các người.

Lâm Phàm đến đây, chuẩn bị dời nơi này đi hết, bất quá những người này cũng không tồi, Lâm Phàm đồng ý giữ lại cho bọn họ một vài thứ.

Dù sao đều là sinh linh của Đại Thiên, cũng phải chiếu cố một chút mới được.

Đám người này không biết ý Lâm Phàm là gì, nhưng vẫn trả lời:

- Tông môn của bọn ta có một môn kiếm pháp cần Canh Kim chi khí, vì lẽ đó mới đến nơi này tìm kiếm.

- Há, Canh Kim chi khí, tuy nói không sai, nhưng vẫn thấp hơn một bậc, các người vì sao không tìm thử Tiên Thiên chi kim?

Lâm Phàm cười hỏi.

Đối với Lâm Phàm, Canh Kim chi khí dù không tệ, nhưng nếu so sánh với Tiên Thiên chi kim, thì thật sự quá kém.

- Lâm huynh, Tiên Thiên chi kim đã tu thành linh trí, tu vi cường hãn, không phải chúng ta muốn là có được, đặc biệt là Tiên Thiên chi kim này càng vào sâu bên trong Canh Kim Chi Hải, xung quanh có vô số Thủ Hộ giả, bọn ta sợ rằng chưa tới đến gần đã bị những thủ hộ này bóp chết.

Võ Thiên Hải không cảm thấy đây là chuyện mất mặt, dù sao Tiên Thiên chi kim vốn vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là bên trong Tiên Thiên Ngũ Hành, lực phá hoại của Tiên Thiên chi kim là mạnh nhất.

Coi như là cường giả Thần Thiên Vị tầng năm cũng không dám nói mình có thể bắt Tiên Thiên chi kim, càng không cần nói tới bọn họ.

- Mọi người đều là Sinh Linh đại thiên, các người đứng ở chỗ này chờ ta đi vào, ta cho các người ở đây chuẩn bị một chút, bất kể nói thế nào, Canh Kim chi khí cũng chỉ là khuôn sáo cũ, muốn dùng Canh Kim chi khí để tu luyện công pháp, lực phá hoại tự nhiên mạnh nhất, không thể thật giả lẫn lộn.

Lâm Phàm cười nói, sau đó đi về phía trước.

Đám người Hạo Hãn tông, không biết người này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Thiên Tuyết cảm thấy người này không biết trời cao đất rộng, có chút khoác lác.

Võ Thiên Hải nhú mày sâu hơn, không biết người này có sức mạnh gì lại dám nói ra lời như vậy.

Ngay cả những đệ tử kia cũng khịt mũi con thường, cảm thấy Lâm Phàm chỉ mạnh miệng mà thôi.

- Không cần đâu.

Võ Thiên Hải khách khí nói, chỉ là trong lòng không tin tưởng lời nói của Lâm Phàm.

Diệp Đào đứng phía sau nhìn Lâm Phàm, cau mày, như đang suy nghĩ cái gì đó, sau đó lông mày giãn ra, lập tức đi lên phía trước.

- Lâm ca, Đại sư huynh của ta muốn.

Diệp Đào nói.

Bây giờ, đối với Diệp Đào mà nói, ngay cả tiếng “Ca” cũng kêu rồi, động tác xác lập quan hệ, rất thuần thực.

- Diệp sư đệ.

Võ Thiên Hải có chút không vui, vừa muốn nói gì đó thì bị Diệp Đào cản lại.

- Lâm ca, làm phiền ngài mang cho ta một chút Tiên Thiên chi kim là tốt rồi.

Diệp Đào nói.

Lâm Phàm nhìn Diệp Đào, sau đó cười cười:

- Tốt, không thành vấn đề.

Trong chớp mắt này trong lúc đó, diễn ra một màn khiến mọi người khiếp sợ.

Chỉ thấy Lâm Phàm mở ra một ngục, chợt bộc phát một cỗ sức hút cường đại, nuốt hư không loạn lưu này vào.

Hư không loạn lưu mênh mông vô cùng, trong chớp mắt vô ảnh, vô tung.

Lâm Phàm thế lại ợ một tiếng no nê, sau đó thân hình lấp loé, biến mất ngay tại chỗ.

- Sao có thể có chuyện đó.

Đám người của Hạo Hãn tông nhìn đến trợn tròn mắt.

Bọn họ không thể tin được lại có người một hơi nuốt cả hư không loạn lưu.

- Chuyện này... Chuyện này...

Võ Thiên Hải càng trợn tròn mắt, dưới cái nhìn của hắn, điều này là chuyện viễn vông, sao có thể kinh khủng như thế được.

- Đại sư huynh, sư tỷ, ánh mắt của mọi người không tốt tý nào, nhất tôn đại thần như thế mà các người lại không nhận ra, thật sự làm cho người ta tiếc nuối, nếu không phải do ta thông minh, các người đều làm mất thể diện của đại thần rồi.

Diệp Đào bất đắc dĩ nói.

- Đặc biệt là Đại sư huynh, nhân gia đại thần muốn mang cho huynh một ít Tiên Thiên chi kim mà huynh không muốn, nếu không phải ta thông minh, chúng ta cái gì cũng không có đâu.

- Diệp sư đệ, người biết hắn ư?

Thiên Tuyết quay đầu, trì độn hỏi.

- Dĩ nhiên, các người không biết à?

Diệp Đào nghi hoặc nhìn sư tỷ.

- Không biết, rốt cuộc là ai

Trong lòng Thiên Tuyết nghi ngờ, sư đệ vẫn luôn trong Hạo Hãn tông, chưa bao giờ có bằng hữu mà.

Diệp Đào vung ống tay áo, khoe miệng lộ tia cười yếu ớt:

- Các người phải nghe cho kỹ, cũng đừng la lớn.
- Nói mau.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 604: Một Đường Nghiền Ép

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đám người Võ Thiên Hải và Thiên Tuyết tràn ngập tò mò, không biết người này rốt cuộc là ai, nhìn vẻ mặt của Diệp sư đệ, hình như lai lịch không nhỏ.

- Mọi người phải nghe cho kỹ đây, đợi lát nữa chấn động đến nói không ra lời.

Diệp Đào chuẩn bị tâm lý, ho khan vài tiếng.

- Nhanh lên một chút, đừng cố làm ra vẻ bí ẩn.

- Sư đệ, nếu ngươi còn không nói thì đừng trách sư tỷ độc ác.

Thiên Tuyết ngang ngược nói, nếu Diệp Đào còn dám diễn trò nữa chắc chắn sẽ biết tay nàng.

- Nói thì nói, dọa người ta vậy làm gì?

Diệp Đào có chút bất đắc dĩ, thực lực bản thân quá yếu, trực tiếp bị nghiền ép, không còn lời nào để nói.

- Lúc mi đầu, ta cũng không nhận ra, nhưng càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, sau đó tỉ mỉ nghĩ lại, đây không phải là vị Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm kia sao?

Diệp Đào nói.

- Nhân tộc Đại Đế, Lâm Phàm?

Mọi người trong khoảng thời gian ngắn còn chưa có phản ứng được, tỉ mỉ nhớ lại danh tự này.

- Ai nha, các người thật là, chính là Nhân tộc ba năm trước, chém chết Nguyên Thần phân thân của Cổ Tộc Chí Cao đó.

Diệp Đào có chút bất đắc dĩ, các sư huynh, sư tỷ không phải tu luyện đến đầu óc lú lẫn rồi chứ, nói rõ như thế còn muốn cái gì nữa?

- A!

Diệp Đào nói sáng tỏ như thế, nếu còn không biết thì đầu heo cũng không bằng.

Sắc mặt Thiên Tuyệt đại biến, gương mặt không dám tin tưởng nói:

- Cái gì, hẳn chính là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, là cường giả tuyệt thế kia.

Sắc mặt của Võ Thiên Hải lúc này trở nên trắng bệch, nghĩ mà sợ nhìn về Diệp Đào

- Vừa rồi ta đã cự tuyệt hảo ý của hân.

- Ừm.

Diệp Đào nhìn sắc mặt trắng bệch của Đại sư huynh, trong lòng cũng vui vẻ cười lớn, có điều vẫn rất nghiêm túc gật gật đầu.

- Đại sư huynh, thời điểm nghe người từ chối hảo ý của đại thần, ta sợ vãi tè rồi.

- Có điều, sư đệ đây đã cứu huynh, không sao rồi, không cần kinh hoàng.

Diệp Đào lạnh nhạt nói.

Tuy thực lực ta không bằng các người, nhưng kiến thức thì các người thúc ngựa cũng chạy không kịp, hớ...

Thiên Tuyết nhìn vẻ mặt của đại sư huynh, không khỏi an ủi

- Đại sư huynh, kỳ thực Nhân tộc Đại Đế hẳn sẽ không để ý đến điều này đâu, sư đệ, người nói có phải không?

- Đúng, sư tỷ nói không sai, sao Nhân tộc Đại Đế lại để ý đến những thứ vụn vặt này được.

Diệp Đào gật đầu nói.

- Vậy lát nữa lúc người đi ra, chúng ta nên làm gì?

Trong lòng Võ Thiên Hải hơi trấn định một chút, có điều vẫn có chút lo lắng.

Nhân tộc Đại Đế là một nhân vật nổi danh trong Cổ Thánh Giới, trận chiến năm đó, dù không đủ kịch liệt, nhưng tất cả mọi người đều thấy được Cổ Tộc Chí Cao “Kiệt” chết trong tay Nhân tộc Đại Đế.

Chuyện này là một sự kiện chấn động lòng người của cả Đại Thiên thế giới.

Thời khắc này, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp sư đệ, Diệp sư đệ lúc này là tâm phúc của bọn họ.

Nhìn ánh mắt của các sư huynh sư tỷ trong tông môn, Diệp Đào không khỏi ngẩng cao đầu.

- Căn cứ vào quan sát của ta, Nhân tộc Đại Đế ôn hòa, nhã nhặn, trò chuyện với chúng ta như vậy tất nhiên là không chú trọng danh hiệu của người, cũng không muốn người ta biết hẳn là ai, bởi vậy, đợi lát nữa lúc

Nhân tộc Đại Đế đi ra, ta muốn giống như vừa rồi, muôn ngàn lần không thể biểu hiện ra vẻ mặt kích động.

- Ai, Nhân tộc Đại Đế là thần tượng một đời của sinh linh Đại Thiên, chúng ta may mắn gặp mặt một lần, sau này nói ra, thật sự rất có mặt mũi.

Diệp Đào rất kích động, lần đầu tiên phát hiện mình lại cơ trí như vậy.

Mà những người xung quanh cũng chỉ biết yên lặng gật gật đầu, cảm thấy Diệp sư đệ nói có lý, lát nữa cứ làm như vậy đi.

Bên trong bí cảnh.

Lâm Phàm một đường tiến về phía trước, tư thế nghiền ép hoàn toàn.

Bí cảnh này ẩn chứa Tiên Thiên chi kim, Cổ Tộc không có cách nào khống chế, hư không loạn lưu chính là một đạo phòng hộ thiên nhiên, hơn nữa, lục thân không nhận, bất kể ai đi vào, chỉ cần không chịu được, đều sẽ bị xoắn thành mảnh vỡ.

- Sinh linh, nơi này không phải là nơi người có thể đến, nhanh rút ra ngoài.

Lúc này, bên trong một mảnh Canh Kim Chi Hải, từng đầu Canh Kim chi linh tức giận gào thét, từng cái đều mang màu vàng chói lọi, khí tức sắc bén cắt rời tất cả, tựa như có thể cắt nát hư không vậy.

Canh Kim chi linh ở đây không giống nhau, nhưng cũng giống như sinh linh Đại Thiên, đều có đầu lĩnh.

Phía sau một bầy Canh Kim chi linh, có một tên cường hãn nhất, trên người mặc áo giáp màu vàng óng, tay cầm trường kiếm, khí tức sắc bén, cắt rời mọi thứ.

- Thật cường hãn, bên trong Tiên Thiên Ngũ Hành, chắc mỗi Tiên Thiên chi kim thai nghén ra được sinh linh cường đại thế này, dẫn đầu sát phạt.

Một khi Lâm Phàm đến gần Canh Kim Chi Hải, cảm thấy từng đạo từng đạo phong mang gào thét tới.

Nếu ai tu vi thấp, sẽ trực tiếp bị đâm thủng thành tổ ong.

Có điều đối với Lâm Phàm, những mũi nhọn này, không cần để ý, một chút thương tổn cũng không có.

Lâm Phàm vừa sải bước ra, một chưởng bắt lấy, tiếng vang âm âm, hư không sụp đổ, chớp một bầy Canh Kim sinh linh.

Canh Kim sinh linh tức giận gào thét, nhưng trong bàn tay của Lâm Phàm, không có cách phản kháng, toàn bộ biến thành Tiên Thiên chi kim tinh thuần.

Lấy thực lực của Lâm Phàm, đám sinh linh này chỉ là kiến, không có một chút cơ hội phản kháng.

Cổ Thánh Giới, không có nhiều người tu hành cần Tiên Thiên Ngũ Hành, dù có một ít công pháp cần Tiên Thiên Ngũ Hành nhưng cũng chỉ cần một chút mà thôi.

Thế nhưng, đối với Lâm Phàm, “Yêu Thành” thoát biến là cực kỳ quan trọng, còn phải cần một lượng lớn Tiên Thiên Ngũ Hành, không thu sạch hiển nhiên không đủ.

Sau khi Lâm Phàm thanh trừ một bầy Canh Kim Chi Linh, một đạo thanh âm sắc bén truyền đến.

Âm thanh hóa thành lợi kiếm vô địch hướng về phía Lâm Phàm.

- Sinh linh ghê tởm, người dám tàn sát con dân của ta.

Nơi sâu nhất trong “Canh Kim Chi Hải”, một toà cung điện cao lớn sừng sững ở đó, một người khổng lồ toàn thân màu vàng, liên tục rống giận.

Thần Thiên Vị tăng năm Nguyên Thần cảnh.

Đối với Tiên Thiên Ngũ Hành, là sinh linh cực kỳ mạnh mẽ.

- Mượn các người dùng một lát.

Lâm Phàm không chút do dự vỗ một chưởng, thiên địa rung động.

“Yêu Thành” xoay tròn xuất hiện, Thượng Cổ Đại Yêu tuyệt thế giáng lâm, một hơi thổi mệnh môn, bao phủ thiên địa.

Khí thôn sơn hà, sức mạnh vô cùng vô tận dâng trào.

Toàn bộ bí đung đưa kịch liệt.

- Đều trở thành một phần của bản Vương đi.

Trong mắt Thượng Cổ Đại Yêu lập lòe tinh quang, phun ra nuốt vào liên miên không dứt.

Với tu vi của Lâm Phàm bây giờ, chém chết những Tiên Thiên chi linh này đơn giản như trở bàn tay, không có bất kỳ độ khó nào.

- Ngũ hành chi kim, sinh sôi liên tục, Canh Kim sát phạt chi đạo.

- Chém!

Người khổng lồ màu vàng không thể nhìn được nữa, nâng kiếm tiến lên, thân thể to lớn tràn ngập bên trong bí cảnh, một chiêu kiếm lóe sáng, không thứ gì không thể xuyên thủng.

Nhưng lúc đi đến trước mặt Thượng Cổ Đại Yêu lại bị Thượng Cổ Đại Yêu một tay nắm lấy, trực tiếp bỏ vào miệng.

Xoạt xoạt!

Tiếng kim loại vỡ vụn, kim sắc cự nhân trong miệng Thượng Cổ Đại Yêu hóa thành dòng chảy dài màu vàng, cuối cùng dung nhập vào “Yêu Thành”.

- Nơi này cũng không cần tồn tại nữa rồi.

Lâm Phàm giang hai tay, năm ngón tay không ngừng lớn lên, mà bí cảnh cũng từ từ nhỏ lại, cuối cùng biến thành một chút ánh sáng bị hắt nấp trong tay.

Thực lực vô địch, nghiền ép tất cả.

Đám người ở bên ngoài không biết bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng bọn hắn lại phát hiện, bí cảnh biến mất trước mắt bọn họ.

Ngay lúc đó, họ thấy một người đang chậm rãi đi ra ngoài.

Vẻ mặt từng người, từng người đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bí cảnh Tiên Thiên chi kim cực kỳ cường hãn, cứ như vậy không còn.

Chuyện này... Đây...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 605: Tiết Kiệm Không Ít Thời Gian

Người dịch: Kira123

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm không nghĩ rằng thu phục Tiên Thiên chi kim lại nhanh như vậy, Tiên Thiên chi kim hóa thành sinh linh trong mắt hắn như giun dế, xoay tay có thể trấn áp, không có bất kỳ khó khăn nào.

Nếu là lúc trước, chắc phải tiêu hao một chút thời gian.

Thực lực đề thăng, thật tốt!

Bên trong “Yêu Thành”, Tiên Thiên Ngũ Hành đã có bốn loại, còn thiếu cái cuối cùng, chỉ cần tìm được Tiên Thiên chi mộc, Ngũ hành đầy đủ, là thời điểm “Yêu Thành” thoát biến.

Bên ngoài, đệ tử Hạo Hãn Tông còn đang chờ mình, trong lòng Lâm Phàm cười một tiếng, một chiêu kia, kinh thiên động địa bậc nào, lát nữa, chắc chắn bọn họ sẽ hỏi mình là ai.

Khi đó mình nói tên ra, nhất định sẽ kinh động được họ, ngấm một màn sắp diễn ra, Lâm Phàm kích động vạn phần.

Nguyên lai, sau khi có thực lực, tinh tướng được lại vui vẻ như thế, thật hưng phấn a.

Đệ tử Hạo Hãn Tông, thấy bóng người từ hư không đi ra, liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu, rõ ràng đã biết nên làm như thế nào.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, thần tình lạnh nhạt, dường như đây là một chuyện bình thường, không đáng nhắc đến.

Căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm, Lâm Phàm đối với tình huống này, sớm nằm lòng, không cần suy nghĩ nhiều, đã biết mình nên làm như thế nào.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm xuất hiện trước mặt mọi người, trên mặt mang theo tia cười yếu ớt, đợi Hạo Hãn Tông đệ tử mở miệng.

Đám đệ tử Hạo Hãn Tông, trong nội tâm kích động dị thường, người trước mắt này có thể là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm.

Bí cảnh nguy hiểm như vậy, trong tay ngài, lại bị phá diệt dễ như thế, nếu nói ra, ai tin chứ.

“Ha Hả!” Đợi đã lâu! Lâm Phàm thấy đối phương dĩ nhiên không ai nói chuyện, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

-Các người nhìn ta như vậy, chẳng lẽ nhận thức ta?

Lâm Phàm dùng từ dẫn dắt.

Để Lâm Phàm bất đắc dĩ chính là, đám người kia, dĩ nhiên lắc đầu, “Không quen biết.”

Trong lòng mọi người Hạo Hãn Tông càng thêm tin lời nói của Diệp sư đệ.

Diệp sư đệ nói không sai, Nhân tộc Đại Đế là một vị Đại Thần khiêm tốn.

Nếu như người bình thường, đã sớm tự báo danh hào.

-Thật sự không biết?

Lâm Phàm không tin, hỏi lần nữa.

Cái này có chút không khoa học, sao có khả năng không ai biết mình đây.

-Không biết.

Đệ tử Hạo Hãn Tông lần nữa lắc đầu, biểu thị không quen biết.

Bọn họ đã bàn xong, nhất định phải giả như không quen biết.

Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ, sau đó giơ tay, một tia “Tiên Thiên chi kim” trôi nổi giữa không trung.

-Đây là cho các người.

Thời điểm “Tiên Thiên chi kim” xuất hiện, các đệ tử đều bị vật trước mắt hấp dẫn.

Đối với bọn họ, “Tiên Thiên chi kim” thật sự quá ác liệt, chỉ khí tức thôi, như muốn cắt rời thân thể họ.

Tuy rằng chỉ một tia thôi, thế nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó, không thể coi thường.

Đối với Hạo Hãn Tông đệ tử mà nói, một tia này, có thể nâng cấp công pháp đến cảnh giới viên mãn.

Dù sao, đây chính là “Canh Kim chi khí” chỉ dưới “Tiên Thiên chi kim” a, thuần chính nhất là sức mạnh.

-Lâm ca, thực lực của ngài, thật mạnh.

Diệp Đào sùng bái nói.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng vẫn còn chút thương cảm, mình nổi danh như vậy, mà vẫn có người không biết, chuyện này đối với Lâm Phàm, là một đả kích.

-Đủ dùng thôi!

Lâm Phàm không có hứng thú, mỉm cười nói.

Võ Thiên Hải giờ kính úy nhìn Lâm Phàm, nhưng nhớ lời tới Diệp sư đệ, không khỏi trấn an nội tâm, sau đó quay về Lâm Phàm, ôm quyền cảm tạ.

Nếu như không có đối phương, hẳn không khả năng nhận được “Tiên Thiên chi kim”.

Thiên Tuyết có một chủ ý, nếu mời đối phương về tông môn, sẽ để tông chủ bọn họ cao hứng vạn phần, nhưng thời điểm nàng muốn mở miệng, dị biến phát sinh.

Hư không bình tĩnh như nước, đột nhiên nổi tia sóng lớn.

-Võ Đế Tông gặp phải thảo phạt của Cổ Tộc, kính xin các đại tông môn đến cứu viện.

Âm thanh này, rất bi phẫn cùng sốt ruột, như sắp không chống đỡ nổi nữa, mà sau đó còn một câu nói.

-Lần này Uy Quân Vương, Tề Quân Vương, Chấn Quân Vương, ba đại Quân Vương suất lĩnh ngàn vạn Cổ Tộc thảo phạt Võ Đế Tông, nếu có người đồng ý cứu viện, Võ Đế Tông sau khi ổn thỏa sẽ vô cùng cảm kích a.

-Chuyện gì thế này?

Lâm Phàm nghe thanh âm này, hơi nghi hoặc một chút.

-Đây là phá giới truyền âm pháp, trong chủng tộc Đại Thiên, thời điểm những tông môn bị Cổ Tộc tấn công, đều sẽ tìm giúp đỡ.

Thiên Tuyết lạnh nhạt nói.

-Tình huống như thế, các người gặp rất nhiều lần?

Lâm Phàm nhìn thần sắc lạnh nhạt của bọn họ, nghi hoặc hỏi.

-Ừm, tình huống như thế trước đó cũng có phát sinh, nhưng rất ít người đi hỗ trợ, vì Cổ Tộc thật sự quá cường đại, đặc biệt là cả một đội quân Cổ Tộc tập hợp lại, càng khủng bố hơn, mỗi đại tông môn, đều ở nhà tự vệ, không dám nhóm lửa trên người.

Thiên Tuyệt nói rằng.

-Không nghĩ đến, lần này lại có ba đại Quân Vương xuống núi, Võ Đế Tông này đến cùng đã làm chuyện gì?

Võ Hải Thiên không dám tin, hỏi.

Thực lực ba đại Quân Vương mạnh mẽ như vậy, mà Võ Đế Tông chỉ là một tông môn nhỏ yếu nhược, sao có thể chống đỡ được.

Âm thanh này lan truyền trong một phạm vi nhỏ ở Cổ Thánh Giới.

Một vài sinh linh khi nghe lời cầu cứu, trong lòng phần nộ vạn phần, muốn hỗ trợ, nhưng thời điểm nghe nói ba đại Quân Vương cùng xuất hiện, từng người từng người cũng yên tĩnh lại, bọn họ biết dù có đến hỗ trợ cũng chỉ đi chịu chết mà thôi.

Lâm Phàm nhìn hư không gợn sóng trước mắt, trong lòng động dậy.

Ba đại Quân Vương cùng xuất hiện, đúng là tiết kiệm thời gian mà.

Nguyên bản, căn cứ theo kế hoạch, hẳn trước tiên muốn tập hợp đủ Tiên Thiên Ngũ Hành, tăng thực lực, sau đó đi tìm Uy Quân Vương vợ vết một phen.

Nhưng thực lực tự thân được tăng lên một tầm cao mới, đủ sài.

Du là Uy Quân Vương xuất hiện trước mặt mình, cũng không sợ.

-Sư tỷ, là Võ Đế Tông?

Diệp Đào nguyên bản còn cột nhả, nhưng thời điểm nghe âm thanh đó, cả người đột nhiên run rẩy.

Thiên Tuyết và Võ Thiên Hải liếc nhìn nhau, trong mắt tỏ vẻ bất đắc dĩ, bọn họ biết sư đệ sao lại như vậy.

-Sư đệ, chuyện này đừng nghĩ nhiều nữa.

Võ Thiên Hải tiếc nuối nói.

Dù kéo cả Hạo Hãn Tông đi, cũng chỉ đi chịu chết.

-Vợ ta đang ở đó a.

Diệp Đào cuống lên, mặc dù bà vợ này không thích hẳn, nhưng bất kể thế nào, cũng là vợ mình.

-Sư đệ, dù chúng ta đi hết, cũng không có tác dụng, ba đại Quân Vương cùng xuất hiện, ngàn vạn Cổ Tộc đại quân, diệt Võ Đế Tông, là chuyện trong chớp mắt.

Thiên Tuyết an ủi.

Chuyện này, bọn họ không thể ra sức, coi như muốn giúp đỡ, nhưng không có thực lực đó.

Ngay tại lúc này, Diệp Đào “bịch” một tiếng, quỳ trên mặt đất, dập đầu, hốt hoảng cầu xin.

-Nhân tộc Đại Đế, van cầu ngài giúp ta một chút, van xin ngài.

-Người biết ta?

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, nguyên bản tâm tình đang u buồn, biến mất sạch sành sanh.

“Nhận thức, nhận thức...” Diệp Đào vội vàng nói.

“Ha ha...”

Lâm Phàm bắt đầu cười lớn, một tay hóa mở hư không, tìm kiếm con đường trong “Phá giới truyền âm pháp” này.

-Vợ của người tên gì?

Lâm Phàm trong lòng cực kỳ vui sướng, không có nghĩ đến những gia hỏa này, không vật như thế, rõ ràng chính mình, lại làm bộ không biết.

-U Lan.

Diệp Đào trả lời.

...

-Sư đệ đứng lên đi, Nhân tộc Đại Đế đi rồi.

Võ Thiên Hải nói.

-Đi rồi?

Diệp Đào hoảng hốt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 606: Uy Quân Vương Không Phục

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ba đại Quân Vương dẫn dắt ngàn vạn Cổ Tộc vây quét Võ Đế Tông, chúng ta có đi hỗ trợ không?

Một trưởng lão của tông môn nào đó lên tiếng hỏi.

- Liệt Dương trưởng lão, ta biết người cùng một trưởng lão trong Võ Đế Tông có giao hảo, thế nhưng người phải hiểu được, lần này không phải chuyện nhỏ, ba đại Quân Vương cùng xuất hiện, dù chúng ta dốc toàn lực trợ giúp, kết cục cuối cùng, chỉ có một.

Liệt Dương trưởng lão nghe thấy những lời ấy, trong lòng thương cảm, nhưng vẫn không muốn bỏ cuộc.

- Tông chủ, những tông môn khác cũng sẽ hỗ trợ.

- Chuyện này cứ quyết định như vậy, người lui ra đi.

Tông chủ không nói thêm gì nữa, khoát tay áo một cái, cho lui ra.

Tông môn của chủng tộc các giới đều đã ăn qua thiệt thòi, cho nên bọn họ đều không muốn trợ giúp. Đã từng có tông môn không nhận được sự hung ác của Cổ Tộc, xuất chinh trợ giúp, thế nhưng cuối cùng phát hiện, tông môn tiếp viện đã ít, lại càng ít.

Mỗi một người đều vì tự vệ mà chỉ đứng nhìn.

Không bao lâu sau, một tên đệ tử hốt hoảng chạy vào.

- Tông chủ, không xong rồi, Liệt Dương trưởng lão đã rời tông môn.

- Aiii.

Tông chủ lắc đầu, hiển nhiên cũng rất bất đắc dĩ.

Đây là chuyện thường ở Cổ Thánh Giới, coi như đi hỗ trợ, cũng chỉ đi chịu chết mà thôi.

Nhưng lần này, không giống như những lần trước, ba đại Quân Vương cùng thảo phạt Võ Đế Tông, trong tay bọn họ còn nắm giữ ngàn vạn đại quân Cổ Tộc, thì ai có thể ngăn cản chứ.

Tuy sinh linh chủng tộc các giới rất nhiều, nhưng so sánh với Cổ Tộc thì khác nhau một trời một vực.

Cổ Tộc được thiên ý che chở, khó có thể đối kháng lại được.

Vả lại Võ Đế Tông phát ra “Phá giới truyền âm pháp” nhưng phạm vi thật sự quá nhỏ, cho nên có nhiều tông môn không phát hiện được.

...

Võ Đế Tông.

Lúc này, một pho tượng trong toà hoang phế đang nghiêng ngả sắp sụp, bám đầy tro tàn, nhưng pho tượng này chính là tượng trưng cho Võ Đế Tông.

Mà Võ Đế Tông ở nơi sâu nhất trong pho tượng kia.

Ngàn năm trôi qua, Võ Đế Tông phát triển rất nhanh, nhưng trong mắt bọn họ, Cổ Tộc vẫn là nhân vật mạnh mẽ, nên bọn họ vẫn luôn lánh đời không ra.

Bên ngoài pho tượng kia, một mảnh hư không đen kịt, phóng tầm mắt nhìn thấy khắp đều là Cổ Tộc, khiến cho chủng tộc các giới run lẩy bẩy, nội tâm cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nhiều Cổ Tộc như vậy, nếu như cùng tiến lên, thì bên trong Cổ Thánh Giới có ai có thể chống đỡ được.

Đại quân Cổ Tộc mệnh mệnh, ba cái bảo tọa lơ lửng ở kia đều có người ngồi.

- Pho tượng của Võ Đế Tông ngược lại không tệ, có thể ẩn giấu hư không lâu như vậy, lần này ta xem bọn họ có thể chạy trốn nữa không.

Thân hình Tề Quân Vương to lớn, hai mắt âm lãnh, trong lúc mở miệng, hàn mang bắn ra bốn phía, phảng phất như bên trong đất trời này, tất cả sinh tử của mọi sinh linh, đều bị hãm nắm giữ.

- Chí Cao đại nhân có lệnh, nhất định phải mang pho tượng của Võ Đế Tông về, cho nên đối với Uy Quân Vương người, mới nhậm chức không lâu, đây là nhiệm vụ thứ nhất của người đấy, đợi lát nữa, người phải biểu hiện tốt một chút mới được.

Chấn Quân Vương nhìn Uy Quân Vương bên cạnh, cười yếu ớt nói.

Chỉ là trong nụ cười này, ẩn chứa một tia khinh thường.

Trong mắt của Tề Quân Vương cùng Chấn Quân Vương, cái tên Uy Quân Vương mới nhậm chức này hoàn toàn do Chí Cao đại nhân một tay đề bạt.

Một con tép riu giống như binh sĩ Cổ Tộc, được Chí Cao đại nhân khen ngợi mới có địa vị cao như thế, nhưng dưới cái nhìn của bọn họ, Uy Quân Vương này chỉ là một quân cờ trong tay Chí Cao đại nhân mà thôi.

Uy Quân Vương không nói gì, không phải hãnh không muốn nói, mà là bên cạnh hãnh có Tề Quân Vương cùng Chấn Quân Vương, khiến hãnh cảm thấy áp lực nặng nề.

Hắn biết địa vị của mình, ban đầu chỉ là một binh sĩ Cổ Tộc không có thực lực, nhưng bởi vì Chí Cao đại nhân nhất thời hứng thú, cho nên giúp hắn có được thực lực mạnh mẽ, rồi ban hắn chức vị Uy Quân Vương.

Bất quá, trong lòng Uy Quân Vương vô cùng hung tàn, hắn nhất định phải bò đến địa vị cao nhất, để tất cả Cổ Tộc đều phải sợ hắn.

Bây giờ Chí Cao đại nhân ra nhiệm vụ như thế, bằng bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành.

Trong chớp mắt, Uy Quân Vương đứng lên, bàn tay khổng lồ mở ra, một luồng lực lượng bàng bạc chột bực phát, hư không không ngừng sụp đổ, pho tượng Võ Đế kia không ngừng lắc lư chuyển động.

Một lực hút cường đại không ngừng vận chuyển, như muốn kéo những thứ ẩn giấu trong pho tượng Võ Đế Tông ra ngoài.

Lúc này, bên trong Võ Đế Tông, tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều vô cùng lo lắng.

- Những tông môn khác có đến giúp đỡ không?

Một tên trưởng lão gấp gáp hỏi.

- Không có.

Một trưởng lão khác cũng đang đợi những tông môn kia đến tiếp viện, vào lúc này, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lần này là đại nạn, cũng là đại họa, nói không chừng từ nay về sau sẽ không còn Võ Đế Tông nữa.

- Thôi, thôi, trong số mệnh đã ghi chúng ta phải gặp tai nạn này rồi.

Võ Đế Tông tông chủ cảm thán.

- Chúng ta nguyện cùng sống cùng chết với tông môn, thề giết sạch bọn Cổ Tộc.

Ngoài đại điện, tất cả các đệ tử đều đứng ở đó, từng người từng người khí tức mười phần, bọn họ biết bên ngoài kinh khủng cỡ nào, nhưng bây giờ, sợ hãi cũng vô dụng, đến nước này rồi chỉ có thể liều một phen mới có vọng sống sót.

Tông chủ Võ Đế Tông nhìn các đệ tử, trong lòng cảm thán, trận chiến hôm nay, sẽ vô cùng thâm hiểm.

- Tông chủ, tông chủ Vân Tông đến rồi.

Vừa lúc đó, một ánh hào quang loé lên, mấy trăm đạo bóng người trong nháy mắt lơ lửng giữa hư không.

- Võ Hà huynh, Vân Tông ta đến đây trợ trận.

Lúc Vân Tông chủ biết Võ Đế Tông bị Cổ Tộc vây khốn, không chút do dự, lập tức mang theo một vài trưởng lão, nhanh chóng chạy tới.

- Đa tạ Vân tông chủ.

Võ Hà nhìn Vân Tông chủ, vẻ mặt cảm kích, ôm quyền nói.

Vân Tông chủ đến, trong lòng Võ Hà dâng lên một chút hy vọng.

Tu vi của Vân Tông chủ là cảnh giới Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan, có thực lực tương đương với Tề Quân Vương và Chấn Quân Vương, cho nên có thể ngăn cản một tên.

Lần này, Vân Tông chủ đến đây, tổng cộng dẫn theo mười vị trưởng lão, bất quá Mộng Hằng Thiên không đến, mà ở lại Vân Tông chủ trì đại cuộc.

- Chúng tộc các giới vốn là người một nhà, cho nên Võ Đế Tông gặp nạn, Vân Tông ta sao có thể đứng nhìn, chỉ là lần này, Cổ Tộc hung hống,

chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Vân Tông chủ cảm thán nói.

Mà ngay lúc này, Võ Đế Tông đột nhiên lắc lư, một sức hút cường đại từ bên ngoài xông vào.

- Không nghĩ tới Uy Quân Vương đã động thủ.

Sắc mặt Vân Tông chủ ngưng lại, một chương vỡ ra, đánh tan lực hút này.

Bên ngoài, Uy Quân Vương phát hiện, một nguồn sức mạnh truyền đến, liên tục ra chương, đập tan chiêu thức của mình.

- Uy Quân Vương, xem ra cao thủ của Võ Đế Tông đến rồi.

Chấn Quân Vương cười lớn một tiếng, không để ý đến sắc mặt có bao nhiêu khó khăn của Uy Quân Vương, năm ngón tay tạo thành trảo, nắm bắt vạn vật.

Trong cơ thể một viên Thiên Địa Thần Đan phát ra sức mạnh to lớn.

- Đi ra cho ta.

Dưới cổ lực lượng cường đại, Võ Đế Tông đột nhiên bị kéo ra ngoài.

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Vân Tông chủ, xem ra Vân Tông chủ tự nhận Vân Tông an toàn, cho nên lại dám đi khiêu khích Cổ Tộc.

Chấn Quân Vương liếc mắt xuyên qua Võ Đế Tông, nhìn bóng người ở ngoài, âm trầm cười.

- Chấn Quân Vương, dạo này có khoẻ không?

Vân Tông chủ nhìn thấy Chấn Quân Vương, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc.

Đối với Vân Tông chủ mà nói, nếu như giao thủ, thắng bại năm mươi: năm mươi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 607: Mỗi Người Đều Tránh Như Tránh Quỷ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Vân Tông chủ nhìn tình huống lúc này, mặt sắc ngưng lại.

Nhiều đại quân Cổ Tộc như vậy, hoàn toàn không lưu lại đường sống cho người khác.

Coi như hẳn có thể ngăn cản một trong ba đại Quân Vương, nhưng nếu ngàn vạn quân Cổ Tộc cùng nhau tiến lên, cũng có thể bao vây Võ Đế Tông.

Vào lúc này, trong lòng Vân Tông chủ biết, bọn họ không có bất kỳ hy vọng gì.

Nhưng, dù không có hi vọng, hẳn cũng không nguyện ý buông tay, bởi vì đại quân Cổ Tộc trước mặt, không thể lùi bước.

Các đệ tử Võ Đế Tông nhìn thấy nhiều Cổ Tộc như vậy, trợn tròn mắt.

Đại quân Cổ Tộc nhiều không đếm xuể, hung lệ chí khí ngưng tụ thành từng đầu ác ma, dữ tợn rít gào, làm người ta run sợ.

Ừng ực, ừng ực!

Đám đệ tử Võ Đế Tông nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, nhưng vẫn gắng gượng.

Thế nhưng, khi thấy những Cổ Tộc kia lộ ra nụ cười tàn nhẫn, sắc mặt người nào người nấy đều trắng bệch.

- Không sai, không nghĩ đến Vân Tông chủ lại dẫn theo nhiều trưởng lão đến đây như vậy, chắc do mấy ngày nay Vân Tông an nhàn quá phải không, chờ diệt Võ Đế Tông xong, là lúc đi dạo Vân Tông của người rồi.

Chấn Quân Vương cười lạnh nói.

Khí tức ngập trời giống như sóng biển cuộn cuộn bộc phát, đệ tử Võ Đế Tông dưới luồng hơi thở này, từng người từng người hoảng sợ, như ngã vào vực sâu địa ngục.

Vân Tông chủ nghe nói thế, không khỏi nhú mày, hiển nhiên có chút không dám tin, nhưng sau đó sắc mặt như thường, nhìn thẳng Chấn Quân Vương.

- 500 năm trước, chúng ta đã đánh một trận, từ đó trở đi chưa hề giao thủ lần nào, hôm nay tiện tay xem thực lực thế nào đi.

- Ha ha, Vân Tông chủ không cần sốt sắng, vị trí của Vân Tông, kỳ thực Cổ Tộc chúng ta sớm đã biết, bất quá căn cứ theo ý của Chí Cao đại nhân, còn chưa đến lúc, bất quá hôm nay nói cho người biết cũng không sao, bởi vì tông môn kế tiếp bị diệt chính là Vân Tông.

Chấn Quân Vương không ngừng cười lớn, trong mắt lóe lên ý lạnh.

Đối với Chấn Quân Vương mà nói, những sinh linh của chủng tộc các giới, sinh ra chỉ để bị hiếp đáp mà thôi, bất cứ lúc nào muốn ăn, thì lúc đó sẽ giết.

Hai tay Vân Tông chủ ẩn dấu phía sau toát mồ hôi lạnh, những lời này của Uy Quân Vương, đúng là tạo áp lực cho hắn.

Hắn không nghĩ đến, Cổ Tộc lại biết vị trí của Vân Tông.

Điều này làm sao có thể? Chỗ Vân Tông ẩn dấu cực kỳ bí mật, làm sao có khả năng bị phát hiện.

Bất quá lúc này, không phải là thời điểm nghĩ tới mấy chuyện đó.

Tuy cường giả của Võ Đế Tông nhiều, thế nhưng cường giả đỉnh cao lại không đủ, ngay cả tông chủ của Võ Đế Tông Võ Hà, tu vi cũng chỉ là Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất.

Một mình mình ngăn cản Chấn Quân Vương, vậy thì ai sẽ ngăn cản Tề Quân Vương?

Lấy thực lực của Tề Quân Vương, thì trong vòng nửa phút, là có thể nghiền ép đám người Võ Hà.

Xem ra hắn chỉ có thể giữ chân hai người kia, bằng không sẽ không có tác dụng gì.

- Vân Tông chủ không nên suy nghĩ nhiều, hôm nay Võ Đế Tông tất bị diệt, người nghĩ muốn giữ chân ta và Tề Quân Vương, người không biết, trong ngàn vạn đại quân Cổ Tộc ở đây, người cường đại rất nhiều, chỉ cần ta nói một tiếng, ngàn vạn đại quân tiến lên, lúc đó, Võ Đế Tông sẽ không còn ai sống sót, người có tin không?

Chấn Quân Vương cười nói.

Sắc mặt Vân Tông chủ cực kỳ khó coi, Chấn Quân Vương nói không sai, lấy số lượng như vậy, Võ Đế Tông căn bản không có cách chống đỡ.

Dù hắn mang đến một đám trưởng lão, cũng không cách nào ngăn lại được.

Trong ngàn vạn tên Cổ Tộc ở đây, có vô số thống lĩnh, mà những người đó, tu vi đều không kém.

Nếu như không có Tề Quân Vương cùng Chấn Quân Vương, hẳn chắc chắn giết chết hết mấy tên thống lĩnh, thế nhưng bây giờ có hai tên kia ở đây, hẳn không có cơ hội xuất thủ.

Giờ khắc này, không khí hiện trường cực kỳ ngột ngạt, đè nén các đệ tử Võ Đế Tông.

Có đệ tử co quắp ngồi dưới đất, hai mắt vô thần, chưa giao chiến đã mất đi ý chí.

Có đệ tử tay cầm binh khí, thế nhưng cánh tay kia không ngừng run rẩy.

- Ta sợ.

- Ta không muốn chết, ta căm hận Cổ Tộc, cho nên ta phải kiên cường.

- Cổ Tộc giết cha mẹ ta, nhưng ta vô dụng, năm mười năm đã trôi qua, lại không giết được kẻ thù, mà bây giờ kẻ thù đang ở trước mặt, nhưng ta lại sợ hãi.

Trong đó, có không ít thiên tài, bọn họ so với người cùng cấp thì vô cùng mạnh mẽ, thời gian tu luyện cực kì ngắn ngủi, nhưng có thể đạt đến cảnh giới cực cao.

Trong mắt tông chủ, trưởng lão, và các đồng môn, bọn họ có hi vọng trở thành cường giả đỉnh cao nhất.

Nhưng bây giờ, tất cả những thứ đó đều đã muện.

Bởi vì kẻ địch sẽ không cho bọn họ cơ hội trở thành cường giả.

Thiên tài của chủng tộc các giới có vô số, nhưng lại có mấy người có thể trưởng thành.

Bọn họ đều nửa đường chết trẻ.

Huống chi Cổ Tộc không ngốc, bọn họ biết không thể để sinh linh các chủng tộc ngày càng trưởng thành, vì một khi trưởng thành, là một nguồn sức mạnh đáng sợ.

Mà chủng tộc các giới không để Cổ Tộc thất vọng, từng người từng người nhát như chuột, vĩnh viễn không đoàn kết.

Nếu lần này Cổ Tộc đến đây diệt Võ Đế Tông, mà bọn họ đoàn kết cùng đi, dù đánh giết đến biển cạn đá mòn, tử thương vô số, cũng có thể uy hiếp được Cổ Tộc.

Đáng tiếc tất cả những thứ này, chỉ là trong suy nghĩ mà thôi.

Võ Hà nhìn các đệ tử, trong lòng cũng không biết phải làm gì.

Mà lúc này, ở nơi nào đó trong hư không.

Một đoàn khói đen quấn quanh không tiêu tan, trong hắc vụ này có một đám nhân ảnh.

- Điện Chủ, Võ Đế Tông, xong đời rồi.

Một ông lão khoác áo bào đen, da dẻ khô cằn, âm thanh khàn khàn nói.

- Quý Phó, người nói không sai, dù là ta, cũng không nghĩ đến Cổ Tộc lại phát động lớn như vậy, đặc biệt là hai lão già Chấn Quân Vương và Tề Quân Vương này cũng đến, nếu như muốn bảo vệ Võ Đế Tông, ít nhất cần mười tên cường giả Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan.

- Điện Chủ, cái này chính là năm mơ giữa ban ngày.

Quý Phó đáp.

- Không sai, bất quá lần này chúng ta đến đây, không phải đến giúp Võ Đế Tông, Cổ Tộc Chí Cao dám giết con ta, ta nhất định khiến hắn trả

giá thật lớn, nếu không cách nào chém giết Chí Cao, vậy thì giết ba con chó của hắn vậy.

Người đàn ông trung niên tà mị lạnh lùng nói, trong giọng, tràn đầy lửa giận.

Người này chính là Tà Minh Điện Chủ, cũng là phụ thân của Tà Minh Thái tử.

- Chờ Tề Quân Vương và Chấn Quân Vương cùng Vân lão đầu đánh nhau đến sống đến chết, bản Điện Chủ sẽ nhân cơ hội đó dùng một chưởng giết chết bọn họ.

Tà Minh Điện Chủ lạnh giọng nói.

- Điện Chủ, nếu như bị Cổ Tộc Chí Cao biết, thì...

Quỷ Phó một bên hỏi.

- Hừ, vậy thì thế nào, tuy nói Cổ Tộc Chí Cao lợi hại, chẳng lẽ Tà Minh ta lại sợ hắn sao?

Tà Minh Điện Chủ nói.

- A, Điện Chủ người xem, Hồ Hoàng cũng ở đây.

Lúc này, Quỷ Phó nhìn phía xa, thần sắc cứng lại, hắn nhìn thấy trong hư không kia, một tên nam tử giống như Cửu Thiên Hoàng giả đang trái ôm phải ấp, nằm trên bảo tọa da cáo híp mắt, nhìn tình huống phía dưới.

- Không nghĩ rằng lão quỷ này cũng đến, xem ra hắn muốn kiếm chút.

Tà Minh Điện Chủ cười lạnh.

- Chúng ta phải cẩn thận một chút, lão già này ăn thịt người không nhả xương đâu, thủ đoạn rất âm hiểm.

- Vâng, Điện Chủ.

Tà Minh Điện Chủ cùng Hồ Hoàng liếc nhau một cái, song phương
từng người không để đối phương vào mắt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 608: Đắm Một Phát Chết Luôn

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Huống hồ, thực lực song phương cách nhau quá xa, nếu như kỳ tích không xuất hiện, căn bản không có bất kỳ hy vọng gì.

- A! Buồn ngủ quá, các con mau nuốt Võ Đế Tông nhanh đi, rồi về ngủ nào.

Chấn Quân Vương ngáp một cái, không để Võ Đế Tông vào mắt, sau đó vung tay ra hiệu, ngàn vạn đại quân Cổ Tộc giống như châu chấu, khí thế ngập trời lao vào Võ Đế Tông.

- Vân Tông chủ, đối thủ của người chính là ta, có điều ta chân thành khuyên người một câu, suy nghĩ kỹ đi, một khi Võ Đế Tông bị diệt, người chết đầu tiên chính là người.

Chấn Quân Vương cười lạnh.

Mà hiện tại, tất cả người của Võ Đế Tông thấy đại quân Cổ Tộc cuộn cuộn kéo đến, người nào người nấy đều trợn tròn mắt, giờ bọn họ đã bị bao vây, cho dù có mọc thêm cánh cũng không thể thoát.

Sau đó vang lên âm thanh dữ tợn rít gào của các binh sĩ Cổ Tộc.

- Giết sạch những sinh linh này.

- Nấu bọ họ, bọ họ ăn rất ngon.

Những thống lĩnh đang ẩn nấp trong đại quân Cổ Tộc, như quỷ mỵ, chuẩn bị đánh lén bất cứ lúc nào.

- Vân Tông chủ, không nghĩ đến người cũng ở đây.

Vừa lúc đó, hư không rung lên, một đạo thanh âm mạnh mẽ truyền xuống.

Làm Chấn Quân Vương đang chuẩn bị động thủ liền thu tay lại, đứng im tại chỗ.

Vân Tông chủ nghe được thanh âm này, đầu lông mày vểnh lên, hơi nghi hoặc một chút, nhưng khi nhìn thấy người tới thì vô cùng vui mừng.

- Lâm Phàm.

- Vân Tông chủ đã lâu không gặp, ngấm lại đã ba năm rồi.

Lâm Phàm cười nói.

- Làm sao người biết nơi này?

Vân Tông chủ nghi ngờ hỏi.

- Làm sao, chẳng nhẽ ở đây chỉ cho phép Vân Tông chủ người đến giúp đỡ, còn ta thì không được?

Lâm Phàm đáp.

- Ha ha...

Vân Tông chủ nghe thế nhất thời cười to, quên mất cả tình cảnh bây giờ.

Lúc tông chủ và các trưởng lão nhìn thấy người đến, trong lòng đều hơi nghi hoặc một chút, không biết người này rốt cuộc là ai, thế nhưng

khi nhìn kỹ lại, thì đột nhiên nhớ đến một người.

Nghe đồn Nhân Tộc kia có giao tình rất tốt tông chủ.

Mặc dù bọn họ không tận mắt nhìn thấy, thế nhưng trong tông môn lại nghe rất nhiều.

Nguyên bản, bọn họ không tin tưởng, tông chủ là nhân vật nào, sao có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Thế nhưng dần dần, bọn họ cũng tin chuyện này.

Bởi vì trong khoảng thời gian ba năm này tiếp theo, người tông chủ nhắc nhiều nhất chỉ có một người, chính là Lâm Phàm này.

Không chỉ tông chủ thường xuyên đề cập, ngay cả Mộng Hằng Thiên trưởng lão cũng luôn miệng nhắc tới.

Có một lần tông môn mở tiệc rượu, Mộng Hằng Thiên trưởng lão uống quá nhiều, cho nên mới nói ra mấy câu sợ hãi như vậy.

- Ai, không biết tiểu tử Lâm Phàm kia đi đâu rồi. Lúc trước, hắn cùng ta theo tông chủ làm chuyện đó thoải mái như vậy, hiện tại có chút hoài niệm.

Mộng Hằng Thiên vừa nói xong, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Bất quá bọn hắn cũng không vạch trần, dù sao dưới cái nhìn của bọn họ, đây là một căn bệnh.

Bởi vậy các trưởng lão trong tông môn không ngừng mang nữ tử trở về, với hy vọng tông chủ cùng trưởng lão Mộng Hằng Thiên có thể chữa khỏi bệnh này.

Võ Hà nhìn người đến, vốn cho rằng vị đại năng giả nào đó, nhưng khi thấy một người thanh niên xuất hiện, liền thở dài một tiếng.

Thời khắc nguy cơ nhất, bất kỳ cái gì cũng được xem thành cứu tinh.

Lúc này, các đệ tử Võ Đế Tông vô cùng hoảng sợ, dù sao đối mặt với bầy Cổ Tộc đông như kiến kia, bọn họ sợ hãi là điều dễ hiểu, huống hồ, bọn họ đã biết Cổ Tộc hung ác cỡ nào.

Bất quá, trong đó có không ít đệ tử sục sôi chiến đấu.

Bọn họ đều từ hạ giới phi thăng lên đây, cho nên bọn họ hiểu được, càng lúc nguy hiểm thì càng bùng nổ ra tiềm lực bản thân.

- Vân Tông chủ, lúc này người vẫn còn có tâm tư để nói chuyện phiếm sao, chẳng lẽ người buông tay?

Chấn Quân Vương cười lạnh nói.

- Lâm Phàm, đây là Chấn Quân Vương cùng Tề Quân Vương, lát nữa người phải cẩn thận một chút.

Vân Tông chủ không biết thực lực hiện tại của Lâm Phàm như thế nào, nhưng hẳn biết trong khoảng thời gian ba năm qua, đủ để tên yêu nghiệt này đạt đến cảnh giới kinh khủng.

- Đúng rồi, có phải người đã giết chết phân thân của Cổ Tộc Chí Cao Kiệt?

Vân Tông chủ nhẹ giọng hỏi.

Lâm Phàm cau chân mày lại, cười một tiếng.

- Người nói xem?

- Vậy là đúng rồi.

Vân Tông chủ cười nói.

- Muốn chết, các người không nghe thấy lời của bản Quân vương sao?

Chấn Quân Vương thấy đối phương không để ý đến mình, tức giận quát.

- Hô gọi cái gì, chúng ta không đáp, các người sẽ chết hay sao?

Lâm Phàm khó chịu nhìn Chấn Quân Vương.

- Người.

Chấn Quân Vương không nghĩ đến, người trước mắt này làm càn như vậy, sau đó cười lạnh một tiếng.

- Tốt, rất tốt...

- Chấn Quân Vương, vị trước mắt này chính là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, ngay cả chủ nhân Chí Cao Kiệt của người, đều thua thiệt trên tay hắn, người nghĩ người cường đại so với Kiệt sao?

Vân Tông chủ lớn tiếng nói.

Câu nói này không phải nói cho Chấn Quân Vương nghe, mà nói cho tất cả mọi người nghe.

Bởi vì hắn thấy biểu hiện suy sụp của các đệ tử Võ Đế Tông, với tinh thần đó thì sao có khả năng chiến thắng những Cổ Tộc này.

Quả nhiên, những lời của hắn có hiệu quả rất lớn.

Ngàn vạn đại quân Cổ Tộc gây ngăn cản người, từng người từng người nhìn về Lâm Phàm, uy danh của Nhân tộc đại đế, đối với binh sĩ Cổ Tộc, như sấm bên tai.

Binh sĩ Cổ Tộc chết trong tay vị Đại Đế kia không biết bao nhiêu người, chỉ sợ đếm không xuể.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Tông chủ Võ Đế Tông đại biến, hắn rất tin tưởng những lời của Vân Tông chủ.

Giờ phút này, những đệ tử Võ Đế Tông đang ngơ ngác nhìn bóng người trong hư không, trong lòng tự hỏi, đây chính là Nhân tộc Đại Đế hay sao?

Người đã giết chết phân thân của một cường giả tuyệt thế.

Cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người, Lâm Phàm không khỏi đứng thẳng người lên, khí tức cũng thay đổi, trở nên hờ hững, nhưng trong lòng thì cười nhạt một tiếng.

Vân Tông chủ này thật là, sao lại nói thẳng ra như vậy, làm người ta ngại chết đi được, người ta chưa chuẩn bị tâm lý mà, có điều ca đây lại rất thích.

- Hẳn là Nhân tộc Đại Đế.
- Là Nhân Tộc Đại Đế giết Cổ Tộc đến trời long đất nổ.
- A! Không nghĩ thần tượng của ta lại đến cứu chúng ta.
- Ha ha, chúng ta không phải chết rồi, có Nhân tộc Đại Đế ở đây, chúng ta còn sợ cái gì.
- Không sai, chúng ta cùng Nhân tộc Đại Đế kề vai chiến đấu, giết Cổ Tộc đến người ngã ngựa đổ.

...

Lâm Phàm nghe những tiếng hoan hô này, có chút ngượng ngùng.

Mà Vân Tông chủ nhìn Lâm Phàm cũng cười nhạt một tiếng, ba năm không thấy, hẳn phát hiện tiểu tử này lại thành thực không ít, dù đối mặt với tiếng hoan hô như vậy, lại có thể trấn định, đúng là không tệ, không tệ.

Lâm Phàm phất tay ra hiệu mọi người im lặng.

Dù sao vào lúc này, tâm tình mọi người đang phẫn chấn nhất, chỉ cần hấn khích lệ một phen, những đệ tử kia có thể gạt bỏ sự sợ hãi trong lòng, dũng cảm đối đầu với Cổ Tộc.

- Các huynh đệ, hôm nay những ai không phục chúng ta liền đánh kẻ đó, xem ai sợ ai. Chúng ta nhất định phải đánh đám Cổ Tộc này chui vào trong bụng mẹ, đánh bọn họ đến cả cha mẹ cũng không nhận ra...

Lâm Phàm phẫn khởi không ngớt.

- Được!

- Không phục thì đánh.

...

Vân Tông chủ nhìn Lâm Phàm, thở dài bất đắc dĩ một, haizz do hấn suy nghĩ quá nhiều rồi.

Mà ngay tại lúc này, Lâm Phàm chỉ tay về phía trước, hỏi các đệ tử Võ Đế Tông.

- Nói cho ta biết, nơi đó có gì?

- Nơi đó có Uy Quân Vương của Cổ Tộc.

Đệ tử Võ Đế Tông không biết thần tượng muốn làm gì, nhưng vẫn thành thật trả lời.

- Sai rồi, nơi đó rõ ràng không có người, chỉ có không khí mà thôi.

Lâm Phàm nói.

- A!

Tất cả ngây ngẩn cả người, đây là ý gì, rõ ràng nơi đó có Uy Quân Vương của Cổ Tộc mà.

Sau đó, một trận tiếng nổ vang lên.

Làm tất cả bọn họ ngẩng đầu nhìn về phương xa, một màn xảy ra khiến toàn trường kinh sợ.

Uy Quân Vương bị một quyền của Nhân tộc Đại Đế đánh thành mảnh vụn.

- Nói cho ta biết, bây giờ ở đó có gì?

Lâm Phàm thối thối quyền đầu, quả nhiên đấm một phát chết luôn, hắn ta thật sự quá yếu.

Tất cả mọi người trong Võ Đế Tông quên cả thở, vào đúng lúc này cũng hoàn toàn bạo phát.

- Có không khí.

- Không sai, ánh mắt của mọi người rất tốt, bây giờ mọi người chuẩn bị theo ta đi cướp tài sản của bọn chúng.

Hiện tại, cảm xúc mãnh liệt của Lâm Phàm bắn ra bốn phía, dù sao nhiều Cổ Tộc như vậy, làm hắn rất hưng phấn.

- Cướp tài sản của bọn chúng.

- Theo chân Nhân tộc Đại Đế đánh Cổ Tộc.

...

- Lâm Phàm, kiềm chế một chút, kiềm chế một chút...

Giờ khắc này, đám người Vân Tông chủ hoàn toàn trợn tròn mắt, không biết cái tiết tấu gì đây.

Hơn nữa, cả Tề Quân Vương cùng Chấn Quân Vương cũng ngây ngẩn cả người, tên điên này từ nơi nào xuất hiện vậy?

Vừa lúc đó, một tiếng nổ vang rền truyền đến.

- Không nghĩ đến là người.

Bên trong thanh âm, tràn đầy sự phẫn nộ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 609: Kẻ Thù Hơi Nhiều A

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Keng, chúc mừng kí chủ đã giết được Uy Quân Vương tu vi Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất.

- Keng, chúc mừng kí chủ kinh nghiệm tăng thêm 650000.

- Uy Quân Vương này quá yếu, chẳng thêm được nhiều cả?

Ban đầu, Lâm Phàm không thèm nhìn Uy Quân Vương, bởi vì Tiên Thiên Động Thiên được hãn biến ảo ra 13,000 loại sinh linh, pháp lực của bản thân hãn đã nhảy đến trình độ kinh khủng.

Còn về phần mạnh như thế nào, Lâm Phàm cũng không rõ, thế nhưng việc giết Uy Quân Vương là chuyện rất dễ dàng.

Bất kể nói thế nào, tu vi của mình cũng chỉ ở mức Thần Thiên Vị tầng năm, mà trong nháy mắt giết được Uy Quân Vương, chí ít có vài điều khác biệt chứ.

Sau khi giết chết Uy Quân Vương xong, Lâm Phàm mới phát hiện, Uy Quân Vương này trông thì được nhưng không dùng được, ngoại trừ thực lực của hãn đạt đến Thần Thiên Vị tầng bảy, còn những thứ khác thì chả ra gì.

Động Thiên đung vào liền vỡ, pháp tắc căn bản không có.

Quá yếu, thật sự quá yếu.

Bất quá đối với đám người Vô Đế Tông, cảnh tượng này thật không thể tin được.

- Uy Quân Vương thế mà bị một quyền đánh chết.

- Cũng trâu quá đi.

- Nhân tộc Đại Đế quả không hổ danh, thực lực mạnh mẽ vô cùng, có hẳn ở đây, những Cổ Tộc này còn dám làm càn.

Còn Tề Quân Vương và Chấn Quân Vương, việc Uy Quân Vương bị một quyền đánh nát nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn hắn, tuy Uy Quân Vương được Chí Cao đại nhân mạnh mẽ tăng cường lực lượng, thế nhưng thực lực không thể xem thường.

Dù bọn họ muốn thuận sát, là chuyện không thể nào.

Mà tên Nhân tộc này chỉ hơi hơi rat ay là có thể giết chết hắn trong nháy mắt, biểu tình bọn họ ngốc tệ.

Điều này làm hai người phải cảnh giác.

Ngay từ đầu, bọn họ cho tên này chỉ là giun dế, không nghĩ đến giun dế này lại mạnh như vậy.

Vào lúc này, hư không xuất hiện hai vết nứt.

Tất cả mọi người nhìn qua, bọn họ không biết ai lại đến vào lúc này.

- Các người là ai, ta biết các người sao?

Lâm Phàm bọn người trong hư không, nghi ngờ hỏi.

Hai người này tu vi không yếu, cũng ngang ngửa với đám người Tề Quân Vương, nhưng từ khí tức, Lâm Phàm cảm giác được hai người này còn khủng bố hơn Tề Quân Vương.

- Đó là Tà Minh Điện Chủ và Hồ Hoàng.

Vân Tông chủ nhìn thấy hai người kia, sắc mặt biến đổi, không khỏi ngừng trọng.

Hai người này đều là hạng người hung uy tuyệt thế trong Cổ Thánh Giới, thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng.

- Là người đã giết con gái của ta?

Hồ Hoàng lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, lửa giận bùng phát. Mặc dù con gái của hắn nhiều đêm không xuể, mất một đứa cũng chẳng sao, nhưng cái tên Nhân tộc này lại không để hắn vào mắt, điều này đối với Hồ Hoàng, thì không thể tha thứ được.

- Ta giết con gái ngươi? Con gái ngươi ai vậy?

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, bản thân mình giết người nhiều như vậy, làm sao biết con gái của hắn là ai.

- À, ta nhớ ra rồi, ngươi chính là phụ thân của con tiểu hồ ly kia, dùng thần thức tỏ vẻ tinh tướng trước mặt ta, rồi cuối cùng thất bại thảm hại quay trở về.

Lúc này, Lâm Phàm đã nhớ ra.

Người này không phải phụ thân của Bạch Linh sao? Đã hơn ba năm rồi, không ngờ lão già này còn nhớ trong lòng, quả nhiên lòng dạ hẹp hòi.

- Làm càn!

Hồ Hoàng thấy người trước mắt này dám làm càn, không khỏi biến sắc, hoàng uy cuộn cuộn như chúa tể của sinh linh trong thiên hạ.

- Chờ đã, đừng nóng vội.

Lâm Phàm xua tay ngăn lại, sau đó nhìn về phía tên còn lại:

- Còn người, ta thật không nhận ra, bất quá nhìn ánh mắt của người, giống như có thâm cừu đại hận với ta vậy, nói một chút đi, lại xảy ra chuyện gì.

- Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, người hại con trai ta bị Chí Cao giết chết, chẳng lẽ người muốn giả ngu?

Tà Minh Điện Chủ tức giận nói. Hôm hăn xem lại màn ánh sáng ngày đó, nhìn thấy con trai của mình bị tên Nhân tộc Đại Đế này bắt chết.

Tuy rằng con trai hăn bị Cổ Tộc Chí Cao giết, nhưng cái tên Nhân tộc này chính là đầu xỏ, cộng với việc hăn đánh không lại Cổ Tộc Chí Cao, cho nên tất cả thù hận đều dồn hết lên người Lâm Phàm.

- A, ta nhớ ra rồi, thì ra con trai người là cái tên Tà Minh Thái Tử tinh tướng kia, có điều hăn chết có chút thảm, trực tiếp bị Chí Cao phân thân nuốt chửng. Ta biết trong lòng người rất đau, nhưng ta mong người bớt đau buồn.

Lâm Phàm run run vai, bất đắc dĩ nói.

Không nghĩ đến, lần này có nhiều người tìm mình báo thù như vậy.

Hăn hết chỗ nói rồi.

Hăn không nghĩ, mình có nhiều kẻ thù như vậy.

Ở hạ giới, mình đắc tội Nam Vô Thánh Đế, nếu bây giờ hăn cũng tới, vậy thì đủ bộ.

- Người ngậm miệng lại cho ta.

Tà Minh Điện Chủ tức giận quát, sau đó ánh mắt ngưng lại.

- Lần này ta xuất hiện, là để giết người, cho người biết kết cục của việc giết con trai yêu quý của ta.

- Ai, hóa ra muốn giết ta. Có điều, các người chắc phải vào hàng đợi rồi, hai vị Quân Vương này cũng muốn giết ta.

Lâm Phàm không kiêng kị tí nào, bởi vì hắn có lá bài tẩy, tuy có thêm Tà Minh Điện Chủ cùng Hồ Hoàng sẽ vương tay vương chân một chút, nhưng giấu lại lá bài tẩy của mình, Lâm Phàm không sợ.

Ai, biết làm sao bây giờ? Người ta không phục, thì đánh đến khi nào phục thì thôi.

- Tề Quân Vương, Chấn Quân Vương, chúng ta liên thủ giết hắn.

Tà Minh Điện Chủ tức giận nhìn Lâm Phàm, sau đó nhìn về hai đại Quân Vương của Cổ Tộc.

Sau khi hai đại Quân Vương của Cổ Tộc thấy thực lực của Nhân tộc đại đế, trong lòng có chút nghiêm nghị, không nghĩ cái tên nửa đường xuất hiện này lại mạnh như vậy.

Nhưng giờ khắc này, nghe lời đề nghị của Tà Minh Điện Chủ không khỏi nở nụ cười.

- Tốt, tốt, liên thủ thì liên thủ, Tà Minh người giao dịch với Cổ Tộc không biết bao nhiêu lần, có thể xem là bạn.

Chấn Quân Vương cười lớn.

- Hồ Hoàng người thì sao?

Tà Minh Điện Chủ nhìn Hồ Hoàng.

Hồ Hoàng trầm mặc một hồi, cuối cùng hai con mắt trợn mở.

- Tốt, vậy thì liên thủ, chúng ta diệt Võ Đế Tông trước.

Đối với Hồ Hoàng mà nói, nếu như không liên thủ, sẽ không bao được thù, nhưng nếu như liên thủ, sẽ là một cỗ thực lực khủng bố, khi đó Nhân tộc Đại Đế này nhất định phải chết?

- Tà Minh Điện Chủ, Hồ Hoàng, các người đều là người của Đại Thiên chủng tộc, sao lại đi giúp Cổ Tộc.

Vân Tông chủ bước lên phía trước, phần nộ quát.

Hắn không ngờ rằng hai tên này lại liên thủ với Cổ Tộc.

Vậy thì, chuyện này khó giải quyết rồi.

Thực lực của Tà Minh Điện Chủ cùng Hồ Hoàng không yếu so với hắn, nếu như liều chết, thì bọn hắn còn mạnh hơn một chút.

Tuy rằng thực lực của Lâm Phàm mạnh mẽ, nhưng đối mặt với sự liên thủ của bốn người, chỉ sợ nguy hiểm đến tính mạng.

- Vân lão đầu, người đừng có đứng đó nói nhảm, Tà Minh ta làm việc còn chưa tới phiên người thuyết giáo.

Tà Minh Điện Chủ lạnh lùng nói.

Lúc đầu, các đệ tử Võ Đế Tông còn chìm đắm trong hưng phấn, thế nhưng giờ này lại phát sinh tình huống khác thường.

Bọn họ ngừng trọng đứng lên.

Lại có hai cường giả gia nhập, nhưng mà hai người này không phải người của bọn họ, mà liên thủ với Cổ Tộc, tình huống không tốt tý nào.

- Các người chính là sỉ nhục của Đại Thiên thế giới.

Vân Tông chủ khinh thường tức giận nói.

- Ha ha... Nhiều lời vô ích, Nhân tộc Đại Đế, chúng ta biết người rất mạnh, nhưng ta muốn xem thử, người làm sao bảo vệ được bầy kiến cỏ này.

Ánh mắt Tà Minh Điện Chủ chăm chú nhìn mọi người phía sau Lâm Phàm.

Khi đám người Võ Đế Tông nghe được lời này, sắc mặt đại biến, ai nấy đều bất an.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 610: Tám Đại Vĩnh Hằng Thần Vị

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thật không ngờ, Tà Minh Điện Chủ lại vô liêm sỉ như vậy, hẳn muốn trực tiếp cường sát Võ Đế Tông.

Sắc mặt những trưởng lão được Vân Tông chủ mang đến biến đổi.

Nếu như ba người Tề Quân Vương, Chấn Quân Vương, Hồ Hoàng cuốn lấy Nhân tộc Đại Đế cùng tông chủ, sao bọn họ chống đỡ được Tà Minh Điện Chủ.

Huống hồ, trong ngàn vạn đại quân Cổ Tộc có vô số thống lĩnh, mà những thống lĩnh có tu vi Thần Thiên Vị tầng năm, tầng sáu lại không ít.

Mặc dù Võ Đế Tông là một tông môn, nhưng người có tu vi cao thâm không có nhiều.

Đến khi đó, coi như đám người Nhân tộc Đại Đế sống sót, thì Võ Đế Tông cũng không còn tồn tại nữa rồi.

- Đúng là đồ không biết xấu hổ.

Vào lúc này, trong lòng mọi người giận dữ, không nghĩ tới Tà Minh Điện Chủ lại không biết xấu hổ.

- Tà Minh Điện Chủ, đây là cuộc chiến giữa chúng ta, không liên quan tới bọn họ. Chẳng nhẽ người không cần thể diện nữa sao? Lại ra tay với những đệ tử bình thường của Võ Đế tông?

Vân Tông chủ lạnh lùng nói, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Tà Minh Điện Chủ cũng là cường giả một phương, nhưng không ngờ hẳn lại hèn hạ vô sỉ như vậy.

- Ha ha, Vân lão đầu, người đừng áp đặt đại nghĩa lên đầu ta, trước giờ người Tà Minh làm việc luôn nhố cỏ phải nhố tận gốc, các người muốn giúp Võ Đế Tông, vậy thì phải xem các người có bản lĩnh hay không?

Tà Minh Điện Chủ đã không thể dừng tay.

Hắn phải giết tất cả người của Võ Đế Tông, cho tên Nhân tộc Đại Đế nhìn thấy, người muốn cứu bọn họ, bản Điện Chủ phải giết họ.

Sắc mặt tông chủ Võ Đế Tông Võ Hà cực kỳ khó coi, hẳn không nghĩ đến mọi chuyện sẽ phát triển thế này, hai đại Quân Vương đã khó đối phó rồi, giờ lại đến thêm hai cường giả nữa.

Một người Tà Minh Điện Chủ, người còn lại là Hồ Hoàng, mà hai cường giả này, nổi danh đã lâu, rất khó đối phó.

Càng không nói đến hàng ngàn hàng vạn Cổ Tộc kia.

Coi như bọn họ không động thủ, mà tiêu hao chiến, thì chỉ bằng ngàn vạn Cổ Tộc này cũng đủ diệt sạch Võ Đế Tông.

- Tà Minh Điện Chủ, lần này ta mang đến ngàn vạn binh lính Cổ Tộc, cho dù có nhiều cường giả hơn nữa cũng không có tác dụng gì, hôm nay Võ Đế Tông nhất định phải tiêu vong, còn sót lại mấy người bọn họ thì có ích lợi gì.

Tề Quân Vương nói.

Tuy rằng cái chết của Uy Quân Vương khiến hấn khiếp sợ, nhưng trong chớp mắt, nỗi sợ đó tan thành mây khói.

Dù sao cũng chết một người không quá quan trọng mà thôi.

- Lâm Phàm người có thể ngăn cản mấy người?

Vân Tông chủ đi tới bên cạnh Lâm Phàm, nhẹ giọng dò hỏi.

Tình huống trước mắt vô cùng bất lợi với bọn họ, nếu như chỉ có đám người Tề Quân Vương thì không sao, nhưng bây giờ có ngàn vạn quân Cổ Tộc nữa.

Tuy rằng thực lực của những Cổ Tộc này không mạnh bằng bọn họ, thế nhưng đối với đệ tử Võ Đế Tông mà nói, đám Cổ Tộc này là tồn tại vô địch.

Đại quân Cổ Tộc nhiều đến nỗi đủ hủy diệt tất cả.

Dù là hấn gặp phải ngàn vạn Cổ Tộc thế này, có thể giết chết không ít, nhưng kết quả cuối vẫn là bại lui.

- Ngăn cản mấy người? Đương nhiên là ngăn hết rồi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- A!

Vân Tông chủ không biết Lâm Phàm có ý gì, ngăn cản toàn bộ? Mặc dù có tâm này, nhưng xem có thực lực đó hay không đã.

Lâm Phàm thấy Vân Tông chủ không tin, bất đắc dĩ cười cười, không thèm để ý.

Đợi lát nữa hấn sẽ biết những lời mình nói, là thật hay giả.

- Nuốt toàn bộ những tên này cho ta, hôm nay, bằng mọi giá phải san bằng Võ Đế Tông.

Chấn Quân Vương vung tay lên, đại quân Cổ Tộc rục rịch, từng người từng người cười gằn.

Đối với bọn họ mà nói, sói nhiều thịt ít, nếu ra tay chậm, thì sẽ không được chia.

- Tà Minh Điện Chủ, Hồ Hoàng, các người giết tên Nhân tộc Đại Đế này, ta cùng Tề Quân Vương chém giết Vân lão đầu.

Chấn Quân Vương quát âm lên.

- Ha ha, các con ăn hết những tên này cho ta.

Tề Quân Vương cuồng tiếu, khí thế vô biên đột nhiên bạo phát ra.

Luồng hơi thở này cuồng bạo không thôi, bao phủ thiên địa.

- Chờ đã.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm trực tiếp giận dữ hét lên:

- Các người bị bệnh à, có chắc ăn được chúng ta không?

Vào lúc này, Lâm Phàm rất không phục, chẳng lẽ đám Cổ Tộc này không có não, cậy mình có nhiều người là có thể làm càn sao?

- Nhân tộc Đại Đế, người còn lời gì muốn nói, chẳng lẽ sợ rồi sao? Bất quá hôm nay kết quả của người đã định trước, đó chính là chết ở chỗ này.

Chấn Quân Vương giễu cợt cười.

- Cmn, sợ cái đầu người ý. Tốt, rất tốt, các người nhiều người, các người trâu bò, thế nhưng hôm nay bản Đế muốn nhìn một chút, thực lực của người nào mạnh hơn, đều đi ra cho ta.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng.

Đúng là khinh người quá đáng, thật sự coi ta là kẻ dễ bị bắt nạt sao?

Vân Tông chủ không biết Lâm Phàm muốn làm gì? Nhưng mà trong chớp mắt, hấn trọn tròn mắt.

Lúc này, mọi người trong Võ Đế Tông đã làm xong công tác chuẩn bị chiến đấu, tuy trong lòng bọn họ còn sợ hãi, thế nhưng trong chớp mắt, người nào người nấy dâng lên dũng khí vô hạn, bọn họ muốn liều mạng với đám Cổ Tộc này.

Vừa lúc đó, hư không nổ vang, từng đạo từng đạo hào quang bay lên, chiếu thẳng làm mắt mọi người có chút đau nhức.

- Càn Khôn lão tổ, đi ra cho ta.

- Vũ Đô Quỷ Đế, đi ra cho ta.

- Vạn Cổ Thần Hỏa Đế, đi ra cho ta.

- Sát Lục Đại Đế, đi ra cho ta.

...

Trong chớp mắt, mỗi lần Lâm Phàm gào thét, hào quang chiếu rọi đầy trời.

Âm dương chuyển đổi, một bộ Thái Cực Ma đồ đột nhiên bay lên, một cỗ khí tức cường đại chiếu khắp thiên địa.

-Thật mạnh, hơi thở này thật sự quá mạnh m.

Trong chớp mắt, Càn Khôn lão tổ đi ra, làm cho tất cả mọi người đều trọn tròn mắt, bọn họ cảm nhận được một luồng sức mạnh không thể địch nổi phả vào mặt.

Nguồn sức mạnh cường đại này mạnh đến nỗi bọn họ không thể thừa nhận.

Cũng không lâu lắm, lại xảy ra một màn khiến bọn họ khiếp sợ

Lại có một cỗ hơi thở bạo phát ra.

Luồng hơi thở này cực kỳ âm u, sau đó có vô số Quỷ Thần xuất hiện đầy trời, liên tục gào thét, tạo thành một vệt đen che ngợp bầu trời, mà bên trong hắc mang kia, đang tồn tại một nhân vật khủng bố.

Theo sát phía sau, lại có một cỗ hơi thở nữa.

Biển lửa bốc lên, đốt cháy vạn cổ, thiên địa đều bị đốt thành màu đỏ, phảng phất tùy thời có thể hòa tan.

...

- Đây là cái gì?

- Những khí tức này, là ai tản mát ra, sao có khả năng cường đại như vậy?

- Rốt cuộc Nhân tộc Đại Đế muốn làm cái gì, vì sao lại bùng nổ ra nhiều khí tức cường đại như vậy?

Vào đúng lúc này, tất cả mọi người trợn tròn mắt, bọn họ cảm nhận tám loại hơi thở kia, thấy mình như một con thuyền nhỏ sắp bị sóng biển nhấn chìm, không ngừng đung đưa.

- Thật mạnh.

Vân Tông chủ cảm nhận được tám loại khí tức này, không khỏi ngưng trọng, đồng thời càng thêm tò mò nhìn Lâm Phàm, hẳn không biết Lâm Phàm dùng biện pháp gì.

Sắc mặt của đám người Tề Quân Vương đồng loạt biến đổi, bọn họ cũng cảm nhận được những cỗ khí tức cường đại.

Bọn họ biết mình không có khả năng chống đỡ được luồng hơi thở này.

Tà Minh Điện chủ cùng Hồ Hoàng nhìn nhau, bên trong ánh mắt của hai người đều lóe lên tia hoảng sợ.

Bọn họ không nghĩ đến Nhân tộc Đại Đế còn có át chủ bài.

- Ban đầu bản Đế vốn không muốn bắt nạt các người, nhưng mà các người lại khinh người quá đáng, hôm nay bản Đế lấy thế đè người, chơi đùa chết các người.

Ầm ầm!

Thiên địa Lôi Đình lấp loé, trong chớp mắt, tám bóng người đột nhiên xuất hiện trong hư không, sau đó bọn họ đồng loạt quỳ xuống hô.

- Chủ nhân!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 611: Bình Tĩnh, Bình Tĩnh

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm lạnh nhạt gật đầu, biểu hiện rất bình tĩnh.

Bát đại chí cao này, nói thế nào thì đều là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, tuy bị hành hạ vạn năm trong cơ thể Cổ Tộc Chí Cao, thực lực mất đi rất nhiều nhưng cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Vị vẫn còn.

Lạc đà gãy yếu còn hơn ngựa, giết những người này không thành vấn đề.

Lâm Phàm cũng có chút để ý mấy ông này, vút vào Động Thiên ngoại trừ để bọn họ ngày đêm ngưng luyện "Thánh Dương Đan" càng để bọn họ tu bổ căn cơ.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đúng là nhân tài dạy dỗ. Không chỉ có thể khiến bọn họ phục tùng mệnh lệnh của mình mà còn có thể cải thiện thiên tư và ngộ tính của họ nữa, như vậy dù trở thành phế nhân cũng có thể đưa bọn họ đến đỉnh cao lần thứ hai.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều dồn nhìn Lâm Phàm, đám người Vô Đế Tông mặc dù không biết tám người này rốt cuộc là ai, nhưng chỉ cần dựa vào khí tức của họ là biết tám người bí ẩn này, vô cùng mạnh.

Vân Tông chủ có tu vi Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan, tầm mắt hần hiểu biết hơn người thường rất nhiều nên có thể cảm nhận được tám người này khủng bố cỡ nào.

- Vĩnh Hằng Thần Vị, không ổn.

Vân Tông chủ tròn tròn mắt, hần không biết Lâm Phàm kiếm đâu ra được các vị này.

Tám người này từng có khoảng thời gian tự do, đều là hạng người lòng dạ độc ác, chuyên giết người cướp bảo, không chuyện ác nào không làm, cho nên ẩn núp vô cùng tốt, bởi vậy Cổ Thánh Giới chẳng có bao nhiêu người biết lai lịch của bọn họ.

Sau đó bị Cổ Tộc Chí Cao trấn áp triệt để, từ đó liền biến mất khỏi Cổ Thánh Giới không thấy xuất hiện nữa.

Dù có biết những người kia thì cũng dần đi vào quên lãng.

- Sao có thể.

Chấn Quân Vương nhìn tám người trước mắt, không khỏi trở nên ngốc trệ. Khí tức của tám người này, cho hần một loại cảm giác sâu không lường được.

Hồ Hoàng và Tà Minh Điện Chủ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng bọn họ sợ hãi tận cùng.

Lâm Phàm và Vân Tông chủ tuy mạnh nhưng không khiến bọn họ có cảm giác sợ hãi, tám người này không biết từ đâu xuất hiện, khí tức người này so với người kia càng khủng bố hơn, hiển nhiên là thực lực cao thâm, không thể địch lại.

Đánh thắng được thì đánh, đánh không thắng thì chạy.

Đối với hạng người nham hiểm như Hồ Hoàng và Tà Minh Điện Chủ mà nói, đây chính là đạo lý sinh tồn.

Tuân theo đạo lý sinh tồn này nên một đường hát vang, một bước đến đỉnh cao.

Giờ hai người rất muốn chạy trốn, bát đại chí cao này thật sự rất quý dị, chuyện không nắm chắc bọn họ sẽ không làm.

- Phong tỏa thiên địa cho ta, các người chơi đùa tới chết toàn bộ đại quân Cổ Tộc này, không thành vấn đề chứ?

Lâm Phàm nói.

- Không thành vấn đề, chủ nhân.

Tám vị cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị nếu như ngay cả đám giun dế này cũng không xử lý được, thì thật sự sống uổng rồi.

Giun dế chính là giun dế, dù số lượng có nhiều hơn nữa thì chỉ tốn thêm tí thời gian mà thôi, đối với cường giả chân chính mà nói, nghiền ép triệt để, chẳng có chút khó khăn nào.

- Vân Tông chủ, những người này cứ giao cho ta.

Lâm Phàm đã lâu không có chân chính chiến đấu.

Tề Quân Vương, Chấn Quân Vương, Hồ Hoàng, Tà Minh Điện Chủ đều là cường giả thế hệ trước, Lâm Phàm cũng muốn thử thực lực của mình một chút.

- Lâm Phàm, người định chiến đấu một mình?

Vân Tông chủ có chút không dám tin hỏi, thực lực bốn người này không hề kém, dù là hãn cũng không dám chắc có thể thoát được từ tay bọn họ.

- Ha, chẳng lẽ người quên cơ thể ta như thế nào rồi sao?!

Lâm Phàm cười nói.

- Cũng đúng.

Vân Tông chủ tình ngộ.

Cường độ thân thể của Lâm Phàm đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan, mấy tên này có thể tổn thương hẳn không là chuyện khó nói.

Hồ Hoàng và Tà Minh Điện Chủ ban đầu muốn chạy trốn, nhưng giờ phát hiện thiên địa đã bị những người này phong tỏa, muốn chạy cũng không được.

Bát đại chí cao như bầy sói, xông vào đại quân của Cổ Tộc.

Đối với cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị mà nói, bọn này như những con gà, đang chờ bị làm thịt mà thôi.

- Bốn người các người tới đây đi, hôm nay một mình ta sẽ làm gỏi bọn người.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay, trong giọng nói nồng đậm sự khiêu khích.

- Nhân tộc đại đế, người đây tự mình đi tìm chết?

Chấn Quân Vương nổi giận, hẳn không nghĩ đến tên lại lớn lối như thế.

- Ai chết trong tay ai còn chưa biết, nhớ kỹ, Cổ Tộc các người tuy hiện tại rất mạnh, nhưng có một ngày các người sẽ cảm giác sự kinh khủng tội cùng giáng xuống.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, không phí lời trực tiếp xông lên.

- Nhân tộc đại đế, nếu bây giờ người thả chúng ta đi, thì chuyện này coi như bỏ qua.

Hồ Hoàng nói.

- Năm mớ, các người đã đến rồi vậy thì ở lại đây đi.

Hai tay Lâm Phàm xuất hiện gợn sóng tựa như đang sắp xếp thiên địa, đầu tiên là những gợn sóng trong hư không, sau đó là Nhất Chỉ Tịch Diệt, uy lực thay đổi càng mạnh mẽ hơn.

- Chấn Quân Vương ta, uy hiếp thiên hạ, kẻ nào dám to gan khiêu khích kẻ đó đều phải chết.

Chấn Quân Vương biết đối phương không dễ chọc, không dám bắt cần, vung ra pháp lực, viên thần đan màu vàng trong cơ thể tỏa ra từng tia từng tia kim quang chói mắt khiếp người.

- Lâm Phàm, người cẩn thận một chút, đây là thiên địa thần quang.

Vân Tông chủ thấy cảnh này, lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Phàm chưa đạt đến cảnh giới Thiên Địa Thần Đan nên không biết hiệu dụng của nó, có điều hẳn tin tưởng cường độ thân thể của mình nên cũng không sợ.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm vung ra trăm nghìn quyền, mỗi một quyền đều kinh thiên động địa, khí thế kinh người, mỗi quyền đều hóa thành một vị Nhật Thần nhỏ bé, những vị Nhật Thần này gào thét dữ tợn, tiểu thế giới trong tay mỗi người không ngừng bị hủy diệt, khí tức tận thế vô biên đánh về phía Chấn Quân Vương.

Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền là một công pháp có sức công phá cực kỳ mạnh mẽ được Lâm Phàm tu luyện đến cảnh giới nhất định, đồng thời dung hợp rất nhiều công pháp, lấy sở trường bù sở đoản mà triển khai, nên có lực lượng Quỷ Thần khó lường.

Những thiên địa này xuyên thấu tất cả thần quang, giống như một chuỗi kiếm, tất cả đều lao đến đánh vào người Lâm Phàm.

Đang đang!

- Thứ gì vậy chứ?

Lâm Phàm lạnh nhạt vỗ ngực một cái, không chút để ý.

- Cường độ cơ thể người sao mạnh như vậy, không thể tin được?

Chấn Quân Vương muốn sử dụng đại chiêu thiên địa thần quang trên người đối phương, vừa muốn đại hỉ nhưng trong chớp mắt lại trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ dựa vào thân thể mà có thể ngăn cản thiên địa thần quang, chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi.

Tu vi càng cao, thân thể càng khó tu luyện.

Khi tiến vào Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử, mỗi một khối huyết nhục đều ẩn chứa pháp lực khổng lồ, muốn rèn luyện thân thể vậy thì phải rèn luyện từng khối huyết nhục đó. Điều này đối với bất kỳ chủng tộc nào mà nói, đều là chuyện rất khó khăn.

Coi như là trứ danh rèn luyện thân thể như kim cương tộc hay nhân tộc đại đế thì khi tiến vào Thần Thiên Vị tầng bốn về sau, mỗi một lần muốn tăng cường độ thân thể đều phải bỏ ra cái giá vô cùng lớn.

Một nhân tộc nhỏ bé như hãn ta, sao luyện được thân thể như vậy.

- Các người nhìn cái gì? Còn không mau ra tay.

Chấn Quân Vương phản nộ quát.

Ngay lúc này, đại quân Cổ Tộc truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết. Chấn Quân Vương khi nhìn qua đại quân thì hai mắt đột nhiên trợn to, khí huyết sôi trào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 612: Phóng Hạ Đồ Dao

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Ha ha, tất cả hãy trở thành oan hồn của Luyện Ngục đi?

Áo bào của Vũ Đô Quý Đế bay lượn trên không trung, che kín bầu trời. Mười ngón tay đen nhánh, giơ cao trong hư không, từng trận từng trận quỷ gào vang vọng. Mà kèm theo đó chính là một dãy núi đen nhánh, trong dãy núi hiện một cánh cửa lớn đen kịt đang từ từ mở ra, ở bên trong có vô tận quỷ khí xông ra, dường như câu hồn sứ giả, quần chặt Cổ Tộc.

-A!

-Quân Vương cứu ta.

-Cứu ta...

Từng trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, những Cổ Tộc bị quỷ khí quần chặt, từng tên từng tên biến thành thây khô. Không chỉ thần hồn bị tước đoạt, ngay cả tinh khí trong cơ thể, cũng hút mất.

- Thủ đoạn thật ác độc.

Lâm Phàm phóng tầm mắt, không khỏi nổi da gà một phen. Không hổ là cường giả Thiên Vị Thần tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, một khi xuất

thủ liên bá đạo như thế. Trong nháy mắt, rất nhiều Cổ Tộc đều bị chết bởi quỷ khí.

-Vĩnh Hằng Thần Diễm.

Tiếng rít truyền đến, Thiên Hỏa khắp nơi giống như mưa từ trên trời giáng xuống, lại giống như sao băng, hướng về Cổ Tộc đại quân. Vạn Cổ Thần Hỏa Đế ánh mắt hờ hững, trên áo bào màu đỏ tràn đầy vĩnh hằng chi hỏa, vẫy tay một cái, biển lửa lập tức giáng lâm, bao phủ Cổ Tộc trong đó. Bất kể là Thiên phu trưởng hay Vạn phu trưởng hoặc thống lĩnh. Đều không thể chống lại biển lửa ngập trời.

Một khi cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị xuất thủ, kinh thiên động địa, dù cường giả tầng tám Thiên Địa Thần Đan, cũng không cách nào chống đối. Đệ tử của Võ Đế Tông, từng người đều ngồi co quắp dưới đất.

Bọn họ bị dọa xoắn cả quần.

Tuy tám cái lão yêu này là nô bộc của Nhân tộc đại đế, thế nhưng bọn họ ra tay vô cùng tàn nhẫn. Mỗi một lần xuất thủ, Cổ Tộc tử thương một tảng lớn. Lúc này, ngàn vạn Cổ Tộc đối với tám người, như những con kiến, tiện tay là có thể đập chết.

Nhìn từng tên Cổ Tộc dữ tợn, thê thảm gằm to, đệ tử Võ Đế Tông sợ hãi vô cùng. Mặc dù không có phát sinh trên người bọn họ, thế nhưng những tiếng kêu thê thảm lại tràn ngập trong nội tâm, để nội tâm bọn họ bắt đầu run rẩy.

-Quá kinh khủng, thủ đoạn thật sự quá tàn nhẫn.

-Đối với Cổ Tộc làm gì có chuyện tàn nhẫn hay không? Cổ Tộc lấy đại thiên tộc ra làm thú vui, bọn họ làm gì còn nhân tính.

-Nhân tộc Đại Đế uy vũ, giết sạch những Cổ Tộc này.

Vân Tông chủ nhìn thấy thủ đoạn của tám cái lão đầu kia, trong lòng rõ ràng, những thủ đoạn kia đều là công pháp tà môn. Lâm Phàm thu

phục những lão giả này từ nơi nào không biết? Vân Tông chủ nghĩ không thông. Thế nhưng hẳn biết nguy cơ lần này xem như đã vượt qua. Có tám ông kia ở đây, đám người Tề Quân Vương căn bản không phải đối thủ.

Chỉ là, nếu giết nhiều Cổ Tộc như vậy, không sợ làm Cổ Thánh Giới thiên ý nổi giận sao? Nghĩ tới đây, Vân Tông chủ sắc mặt biến đổi.

-Lâm Phàm, cẩn thận Cổ Thánh Giới Thiên Ý.

Vân Tông chủ hô lớn nói.

Khởi nguyên của Cổ Tộc dù là một truyền thuyết, thế nhưng theo Vân Tông chủ, những Cổ Tộc này chính là sinh mệnh do Cổ Thánh Giới Thiên Ý dựng dựng. Nếu như diệt sạch ngàn vạn Cổ Tộc, có thể phát sinh chuyện kinh khủng gì không thì không ai biết được?

-Nhân tộc Đại Đế, người dừng tay cho ta.

Chấn Quân Vương giờ khắc này đã nổi giận, hẳn không nghĩ tới kết quả cuối cùng sẽ như vậy. Tám lão đầu kia đến cùng có lai lịch thế nào? Thực lực lại cực kỳ mạnh mẽ, bây giờ đại quân ngàn vạn của Cổ Tộc, căn bản không có bất kỳ sức chống trả nào, là đơn phương đồ sát.

-Muốn dừng tay cũng không được, những nô bộc này của ta lúc động thủ giống như bị điên vậy, không thể ngừng được.

Lâm Phàm nhún vai nói. Động Thiên của hắn ở giữa đại đạo không ngừng xoay tròn, không ngừng hấp thu tinh khí thần của Cổ Tộc. Tuy rằng mỗi tên Cổ Tộc tinh khí thần đều rất ít, nhưng bù ở số lượng. Vũ Đô Quỷ Đế mang đến thần hồn, toàn bộ đều bị Lâm Phàm ném vào “Mười tám tầng Địa Ngục”.

Rèn luyện, không ngừng rèn luyện.

Động thiên cũng đang không ngừng tăng cường.

-Người, tên súc sinh này.

Chấn Quân Vương không nhịn được nữa, gào thét liên tục, đột nhiên đánh về phía Lâm Phàm.

-Thanh Minh Cổ Chung, bao phủ vạn vật, trấn nhiếp tinh thần.

-Đừng! Đừng!

Vừa lúc đó, từng trận tiếng chuông đột nhiên truyền vào tai Lâm Phàm. Lúc Lâm Phàm nghe tiếng chuông này, tâm thần run lên, phảng phất như có gì đó bị tiếng chuông này câu đi. Lâm Phàm lập tức vận chuyển Động Thiên, trấn thủ tâm thần, những tiếng chuông kia khi dung nhập vào Động Thiên, liền bị hóa giải.

-Thứ đồ gì vậy?

Lúc này, Lâm Phàm nhìn phía Tề Quân Vương. Chỉ thấy trong tay hắn cầm một cái cổ chung màu xanh, trên đó phù văn dày đặc, tản ra từng trận thần quang.

-Tuyệt phẩm Đạo khí, Cổ Tộc Thánh Chung.

Lâm Phàm vừa nhìn đã biết.

-Nhân tộc Đại Đế, hôm nay ngươi nhất định phải chết ở chỗ này.

Tề Quân Vương chợt quát một tiếng, ngón tay búng một cái, Thánh Chung trong tay bộc phát ra một ánh hào quang. Đạo hào quang này xông thẳng đến hư không, mệnh môn cuộn cuộn cổ thánh khí, đột nhiên bạo phát ra.

-Giết.

-Đã sớm biết, Cổ Tộc Quân Vương giàu có vô cùng, nhưng không có nghĩ lại giàu đến mức này, cổ chung này là của bản Đế.

Lâm Phàm vẫn chưa từng gặp qua bảo bối công kích linh hồn. Trong lòng nổi lên một tia tham lam, nếu như mình chiếm được nó, sau đó

luyện chế một chút, nói không chừng lại có thể luyện chế ra một cái bảo bối đáng ngạc nhiên. Lâm Phàm vươn tay ra, không nhìn công kích của đám người Tề Quân Vương, mà chộp tới cổ chung trong hư không.

-Hừ, muốn đoạt Thánh Chung, xem ngươi có bản lĩnh đó không?

Tề Quân Vương quát một tiếng, một quyền đánh đến “Thiên phủ quốc độ”. Động Thiên mà Tề Quân Vương ngưng luyện ra, chính là một quốc độ, trong đó có vô số sinh linh. Một quyền đánh trúng, Tề Quân Vương vui vẻ. Nhưng trong chớp mắt, lại phát hiện thân thể của Lâm Phàm giống như làm bằng thủy tinh, không ngừng phá nát, nhưng bên trong là một cây thần thụ.

-Đây là vật gì?

Sắc mặt Tề Quân Vương đại biến, trong chớp mắt cả cánh tay đều bị những cành cây rậm rạp chằng chịt quấn quanh. Sau đó bị hút vào.

Bên trong Động Thiên.

-Các anh em, tất cả đi ra, có con mồi chạy vào nè.

Lôi Đình Pháp Vương chờ đợi rất lâu rồi, bỗng nhiên Động Thiên tinh bích lóe lên. Càng lúc càng hưng phấn, trường tiên trong tay phá không mà đi.

-Làm càn.

Tề Quân Vương đánh ra một chưởng, lại phát hiện mình dĩ nhiên ở bên trong Động Thiên.

-Thí chủ, “phóng hạ đồ đao” cùng bản Pháp Vương tiến nhập thế giới cực lạc, chịu lôi đình thanh tẩy, từ đây hướng đến một cuộc sống mới tốt đẹp hơn.

Lôi Đình Pháp Vương phát quang hiện ra, hiền hòa nói.

-Muốn chết...

Tề Quân Vương quát một tiếng, không nghĩ đến tên Nhân tộc Đại Đế kia lại dám đưa hãn vào Động Thiên, đúng là muốn chết. Vậy ta sẽ không khách khí.

-Ai...

Lôi Đình Pháp Vương thở dài bất đắc dĩ, trong chớp mắt, trời đất rung chuyển, bầu trời trở nên ảm đạm. Từng tiếng gào thét truyền đến từ phương xa. Rừng ngâm hồ gầm, Đại Bằng giương cánh, các loại sinh linh dũng mãnh bao vây Tề Quân Vương lại. 13,000 sinh linh, nhìn chăm chăm Tề Quân Vương. Cành cây của Ngô Đồng Thần Thụ từ từ đóng đưa, từ dưới đất chui lên, quấn chặt Tề Quân Vương lại.

-Đây rốt cuộc là cái gì?

Tề Quân Vương kinh hãi.

-Là Ngô Đồng Thần Thụ.

Lôi Đình Pháp Vương lạnh nhạt nói, sau đó lắc lắc đầu, khoát tay một cái

-Động thủ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 613: Cái Chết Bi Tráng Của Tề Quân Vương

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm không nghĩ đến Động Thiên của mình lại phát triển đến mức độ này.

Tề Quân Vương bị mình thu vào Động Thiên, vốn cho rằng muốn thu thập hẳn phải phí một chút công sức. Nhưng không nghĩ sự tình đơn giản như vậy.

Tề Quân Vương đang tích cực phản kháng, đại khai sát giới. Nhưng đối với những sinh linh trong Động Thiên mà nói, chỉ cần Động Thiên còn tồn tại, thì bất tử bất diệt, chết bao nhiêu lần vẫn có thể phục sinh. Mà cành cây Ngô Đồng Thần Thụ giống như linh xà, gắt gao quấn chặt Tề Quân Vương.

...

-Thứ hỗn trướng, người rốt cục mang Tề Quân Vương đi đâu rồi. Chấn Quân Vương rống giận, hẳn không nghĩ đến cái tên Nhân tộc đại đế này có thủ đoạn lại quỷ dị như vậy.

-Đừng nóng vội, đợi lát nữa người có thể đoàn tụ với hắn.

Lâm Phàm cười một tiếng, bàn tay lớn chộp tới Thanh Minh Cổ Chung trong hư không.

-Thật nặng.

Thời điểm chạm vào Thanh Minh Cổ Chung, Lâm Phàm cảm nhận được một luồng năng lượng mệnh môn truyền đến.

-Tuyệt phẩm Đạo khí quả không hổ danh, khí linh dĩ nhiên biết phản kháng.

Thời điểm Lâm Phàm bắt được Thanh Minh Cổ Chung, linh điền cuồng phản kích. Đạo khí chính là bảo bối, thủ đoạn cường hãn, tuyệt đối không là người bình thường có thể ngăn cản.

-Nhân tộc Đại Đế, đừng nghĩ cướp được Thanh Minh Cổ Chung, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Chấn Quân Vương tức giận gào thét, đánh ra một chưởng, một chưởng này phát ra một đạo ánh sáng, chém vạn vật, thiên địa như bị cắt đôi. Đây chính là tuyệt kỹ của hắn “Thứ Nguyên Đại Thiết Cát”. Khi thi triển có thể chặt đứt hư không, tất cả thứ nguyên đều có thể bị chém thành hai mảnh.

Hồ Hoàng cùng Tà Minh Điện Chủ tham lam nhìn Thanh Minh Cổ Chung trên hư không, cổ chung tản ra một loại khí tức như chí bảo. Nếu tích lũy đầy đủ, nói không chừng có thể thoát biến thành hạ phẩm chí bảo, đó chính là bảo bối của Chí Cao.

Bất quá vào lúc này, hai người đè lại dục vọng trong lòng, trước tiên giết chết Lâm Phàm mới là chính.

Chém chết hắn, sau đó mạnh mẽ cướp bảo bối. Lập tức chạy trốn, dù sao uy thế của tám lão đầu kia, gây cho bọn họ áp lực vô cùng lớn.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn chưa biết lai lịch của tám lão đầu kia. Chỉ cần tên Nhân tộc Đại Đế kia bất cẩn, sẽ cho hắn trả giá thật lớn.

-Sao có thể có chuyện đó.

Chấn Quân Vương không dám tin, Thứ Nguyên Đại Thiết Cát của mình chạm vào thân hình đối phương. Trong chớp mắt tan thành mây khói, ngay cả một chút khác thường cũng không có.

-Thanh Minh Cổ Chung, thành thật một chút cho ta.

Lâm Phàm dùng pháp lực, một lần nữa áp chế Thanh Minh Cổ Chung. Tiếng chuông đột nhiên vang vọng, một tiếng cao hơn một tiếng. Khí linh bên trong Thanh Minh Cổ Chung đang điên cuồng chống cự.

Cảnh giới của Lâm Phàm mặc dù không cao, nhưng pháp lực lại vô cùng mạnh mẽ. Một chiêu đánh xuống, mệnh mông như biển, làm cho người ta không thể chống đối.

Bên trong Động Thiên. Tề Quân Vương lửa giận ngập trời.

-Tên Nhân tộc Đại Đế Ghê tởm kia, sao người dám cướp bảo bối của bản Vương, chết đi cho ta.

Mặc dù đang ở trong Động Thiên, nhưng Tề Quân Vương vẫn cảm nhận được tin tức do Thanh Minh Cổ Chung truyền đến.

Thanh Minh Cổ Chung là tuyệt phẩm Đạo khí, thực lực của khí linh trong đó không yếu. Tự nhiên, khi trong tay tên Nhân tộc Đại Đế, lại chống đỡ không nổi, điều này làm Tề Quân Vương sợ hãi. Nếu Thanh Minh Cổ Chung bị cướp đi, hẳn có thể xong đời.

-Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, ta với người không chết không thôi.

Tề Quân Vương tức giận gào thét, sau đó hai mắt đỏ bừng, khí tức ngập trời từ trên người phát ra.

-Người giết chết Uy Quân Vương, liền cho rằng có thể giết chết bản Vương ư? Nói cho người biết, gốc gác của bản Vương không phải Uy Quân Vương phế vật kia có thể so sánh.

Thời khắc này, Tề Quân Vương nổi giận đùng đùng, hắn không nghĩ đến Động Thiên của tên kia lại mạnh như vậy. Những sinh linh này bất tử bất diệt, còn có Ngô Đồng Thần Thụ, mỗi một lần quấn chặt hắn, đều sẽ hấp thu Động Thiên tinh bích, pháp tắc và Nguyên Thần của hắn.

-Thiên địa chi quang, thọ cùng Thiên Tề, thiêu đốt, thiêu đốt.

Ngay lúc này, khí tức Tề Quân Vương thay càng thêm cuồng bạo, như một viên Thiên Địa Thần Đan lóng lánh, bộc phát ra thần quang.

Đạo thần quang kia đi qua, có vô số sinh linh bị phá diệt.

-Nhân tộc Đại Đế, bản Vương muốn đánh nát Động Thiên của ngươi.

Trên viên Thiên Địa Thần Đan kia, có một bóng người đang lơ lửng, đạo thân ảnh này rít gào liên tục. Vừa lúc đó, một màn làm Tề Quân Vương hoảng sợ xảy ra.

-Tại sao lại thế này.

Tề Quân Vương đột nhiên phát hiện thân thể mình bắt đầu run rẩy. Ánh sáng chói mắt của Thiên Địa Thần Đan không ngừng lấp loé, từ từ biến thành đỏ chót.

-Cái tên ngu ngốc nhà ngươi, linh khí bên trong Động Thiên chính là ta biến ảo thành.

Vào lúc này, Đại Phàm Ca chi linh bay ra, rất bất đắc dĩ. Lúc Tề Quân Vương tiến nhập Động Thiên, Đại Phàm Ca chi linh đã bắt đầu hóa thành linh khí. Lực lượng của Đại Phàm Ca vô sắc vô vị, thậm chí ngay cả Tề Quân Vương cũng không biết mình đã hút phải món đồ gì.

-Đáng ghét, trấn áp.

Tề Quân Vương cảm nhận được biến hóa bên trong cơ thể, sắc mặt biến đổi. Pháp lực vô biên trong cơ thể nỗ lực trấn áp cái khí tức cuồng bạo kia. Càng chống lại thì cỗ linh khí không rõ kia càng cuồng bạo, trực

tiếp rót vào linh hồn. Trong chớp mắt, cành cây Ngô Đồng Thần Thụ lập tức phóng ra, quấn chặt Tề Quân Vương.

-Đáng ghét! Đáng ghét!

Tề Quân Vương cảm nhận sức mạnh trong cơ thể không ngừng giảm dần, những cành cây này đang hấp thu sức mạnh của hắn.

-Động thủ!

-Ha ha, rốt cục đến phiên bản Pháp Vương rồi.

Lôi Đình Pháp Vương cuồng tiếu, Lôi Đình trường tiên đột nhiên bay ra.

-Đều chết cho ta.

Tề Quân Vương hung uy tuyệt thế, dù vào lúc này, vẫn không từ bỏ chống cự.

-A!

Vừa đúng lúc đó, sắc mặt Tề Quân Vương đột nhiên biến đổi, một luồng cảm giác đau đớn đột nhiên xuất hiện trên trán. Sắc mặt biến từ đỏ biến thành trắng, từ trắng thành xanh.

-Đây là chuyện gì?

Tề Quân Vương lộ vẻ hoảng sợ.

-Phi Thiên xuất động, hoa cúc tàn.

Thừa dịp Tề Quân Vương không chú ý, Phi Thiên ẩn giấu trong Động Thiên lập tức bay ra, trực tiếp nhắm ngay cái trán của hắn mà thông một cái. Lực xoáy cao tốc phá diệt tất cả, ngay cả Cổ Tộc Chí Cao đều có thể đâm thủng, không cần phải nói đến cúc hoa của Tề Quân Vương.

-Long Huyền huynh, các người kiềm chế một chút, ta chưa dạy dỗ đã ghiền mà.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương kinh hãi biến sắc. Nhưng hết thảy đã chậm.

-Ầm!

Một tiếng nổ vang lên.

Thân thể Tề Quân Vương nổ tung, hóa thành vô số huyết nhục, viên Thiên Địa Thần Đan vết thương chồng chất, bất cứ lúc nào đều có thể tan vỡ.

-Đáng ghét.

Vô số máu thịt kia, truyền ra tiếng rống giận dữ của Tề Quân Vương. Đúng lúc này, lại vô số cành cây từ Ngô Đồng Thần Thụ đâm xuyên vào những huyết nhục này, điên cuồng hấp thu.

Động Thiên tinh bích!

Nguyên Thần!

Pháp tắc!

Tất cả đều bị Ngô Đồng Thần Thụ hấp thu, trong nháy mắt, một cái cũng không sót lại.

-A! đối tượng dạy dỗ của Ta!

Lôi Đình Pháp Vương nhìn tình cảnh trước mắt không biết nói gì hơn. Sau đó đau lòng hô to, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Tàn nhẫn! Thật sự là quá tàn nhẫn!

Thi cốt vô tồn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 614: Một Cước Quỷ Dị

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tề Quân Vương đã chết bên trong Động Thiên.

Thanh Minh Cổ Chung nhất thời cảm giác được liên hệ giữa chính mình và Tề Quân Vương đã gián đoạn. Lay động càng thêm kịch liệt, khí linh của tuyệt phẩm Đạo khí có chỉ số thông minh không thấp, lúc này càng muốn phải thoát khỏi nơi đây.

-Muốn chạy ư?

Lâm Phàm liên tục cười lạnh, bắt buộc phải có Thanh Minh Cổ Chung, làm sao để người chạy trốn. Một bàn tay khổng lồ, che kín bầu trời, phóng tới Thanh Minh Cổ Chung. Thanh Minh Cổ Chung biết mình không phải đối thủ của tên Nhân tộc kia, bởi vậy cũng chỉ một lòng chạy trốn.

-Tuyệt phẩm Đạo khí ta, chỉ kém một bước là có thể trở thành chí bảo, người không thể phá hủy ta, ta có cơ duyên của mình.

Khí linh trong Thanh Minh Cổ Chung rống lên, từng tiếng chuông phá vỡ hư không, có ý trốn vào hư không.

-Cơ duyên của người là theo chân ta.

Lâm Phàm làm sao có để nó chạy mất, bảo bối tốt như vậy, rất thừa thớt a. Bảo bối công kích linh hồn, nếu như thắng đến cảnh giới nhất định thì cực kỳ cường hãn.

-Tại sao lại như vậy, Thanh Minh Cổ Chung đã thoát ly khống chế, chẳng lẽ Tề Quân Vương đã chết?

Chấn Quân Vương nhìn một màn trước mắt, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

-Muốn đoạt Thanh Minh Cổ Chung, nằm mơ đi.

Chấn Quân Vương không nghĩ nhiều, hai tay lập tức hành động, hư không chấn động. Từng tầng từng tầng hư không không ngừng gia cố, ngăn trở đường đi của Lâm Phàm, cho hắn không bắt được Thanh Minh Cổ Chung.

-Tà Minh Điện Chủ, Hồ Hoàng, các người còn muốn nhìn đến khi nào.

Chấn Quân Vương nổi giận gầm lên, hai người này, thật sự quá ghê tởm. Tà Minh Điện Chủ và Hồ Hoàng liếc mắt nhìn nhau, sau đó lẫn nhau gật đầu. Thân hình đột nhiên lấp loé, phương hướng của hai không phải hướng Lâm Phàm, mà là Thanh Minh Cổ Chung đang trốn vào hư không.

-Tà Minh Điện Chủ, Hồ Hoàng, các người sẽ chết không được tử tế.

Chấn Quân Vương thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, hắn không nghĩ đến hai người này lại tham lam bảo bối của Cổ Tộc.

-Ha ha, Chấn Quân Vương người ngăn cản hắn cho chúng ta đi.

Đối với Tà Minh Điện Chủ cùng Hồ Hoàng mà nói, thực lực của tên Nhân tộc Đại Đế kia chỉ hơi mạnh một chút, không nhất định có thể đánh bại hai người bọn họ. Bất quá, nếu như cướp đoạt chỉ bảo công kích linh hồn kia, vậy xem là kiếm bọn rồi. Cái tuyệt phẩm Đạo khí này, không phải Cổ Tộc có khả năng luyện chế ra được. Hiện giờ, tình hình trận

chiến, sớm làm tất cả mọi người Võ Đế Tông trợn mắt hốc mồm. Bọn họ không nghĩ đến Nhân tộc Đại Đế lại mạnh như vậy, lấy một địch bốn, không rơi xuống hạ phong.

-Tiểu tử này đến cùng gặp cơ duyên gì, thực lực lại cường đại như thế?

Vân Tông chủ kinh ngạc tự hỏi.

Tốc độ tiến bộ của hắn thật sự quá nhanh. Mới ba năm không gặp, đã cường đại như thế, nếu như cho hắn thêm một chút thời gian nữa, không biết còn cường đại đến mức nào. Bất quá chuyện này cũng tốt, Lâm Phàm càng mạnh mẽ, đối với Đại Thiên tộc càng có lợi. Người của Võ Đế Tông, ngừng thở, nhìn không chớp mắt, tình huống trước mặt để bọn họ kích động.

Tám lão Thần Thiên Vị tầng mười đang giết ngàn vạn Cổ Tộc đến người ngã ngựa đổ, hoàn toàn nghiền ép. Đại quân Cổ Tộc đối với tám cái lão đầu, như kiến dưới chân, một cước xuống, là chết một đám lớn. Chấn Quân Vương đã bỏ chạy, dù có cứu viện chạy đến, cũng không cứu được nữa.

...

-Mẹ kiếp, các người muốn cướp bảo bối của bản Đế ư.

Lâm Phàm thấy hai người này, chạy đến chỗ Thanh Minh Cổ Chung. Lập tức nổi giận, nếu như để bọn họ cướp đi, tiểu gia chẳng phải làm không công hay sao.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, một tiếng nổ truyền đến, Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, lập tức nở nụ cười. Thiên địa xung quanh sớm đã bị tám lão đầu phong tỏa. Thanh Minh Cổ Chung tuy mạnh mẽ, nhưng muốn phá tan cầm cố do cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị bày ra vẫn còn kém một chút. Bởi vậy,

Lâm Phàm cũng không quan tâm hai người kia nữa, mà nhìn về phía Chấn Quân Vương.

-Nhân tộc Đại Đế, lần này xem như Cổ Tộc ta nhận thua, kết thúc ở đây có được hay không?

Chấn Quân Vương lên tiếng hỏi.

-Đến lúc này rồi, người nói có được hay không?

Lâm Phàm nở nụ cười, Chấn Quân Vương chẳng lẽ ngốc thật. Nói đến là đến, nói đi là đi, đây hoàn toàn không để mình ở trong mắt mà.

-Người đừng càn rỡ, Cổ Tộc không phải dễ trêu đâu.

Chấn Quân Vương nổi giận, hăn chịu thua không phải sợ Lâm Phàm, mà vì Thanh Minh Cổ Chung dù là tuyệt phẩm Đạo khí. Thế nhưng trong cổ tộc, được xem như chí bảo trân quý, nếu bị Tà Minh Điện Chủ và Hồ Hoàng cướp lấy, thật sự thiệt thòi lớn.

-Ha ha, bản Đế thích nhất là trêu chọc Cổ Tộc, đến đây đi để ta xem Cổ Tộc không dễ trêu ở chỗ nào.

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

-Người...

Trong mắt Chấn Quân Vương lập loè hung lệ.

-Người là thá cái gì? Nói phí lời với người đủ rồi. Để ta nhìn xem người có bản lĩnh gì? Ngon thì nhào vô.

Lâm Phàm không nói thêm gì, trong nháy mắt liền ra tay.

-Đáng ghét.

Chấn Quân Vương nổi giận gầm lên, dấm ra một quyền, hăn muốn một quyền oanh tặc khốn nạn trước mắt thành mảnh vỡ. Cú dấm này ẩn

chưa hung uy tuyệt thế, phảng phất như một vị Thượng cổ Cổ Tộc tức giận gào thét.

-Thiêu đốt đi, sức mạnh của ta!

Chấn Quân Vương biết tên Nhân tộc này có thực lực cực mạnh. Không dám khinh thường, trực tiếp thiêu đốt vô tận Thánh Dương Đan. Trong chớp mắt, một cỗ sức mạnh cuồng bạo đột nhiên từ trên người hấn bạo phát ra. Lâm Phàm nhìn Chấn Quân Vương thiêu đốt mấy ngàn vạn Thánh Dương Đan. Trong mắt lộ vẻ vui mừng, gặp đại gia rồi, tên Chấn Quân Vương kia thật sự mỏ vàng nha. Thân thể mình có cường độ của cường giả Thiên Vị Thần tăng tám Thiên Địa Thần Đan. Nhìn cú đấm này tuy mạnh mẽ, nhưng Lâm Phàm chắc chắn có thể đỡ được.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện, hư không sau lưng có chấn động nhẹ. Lập tức có một cỗ khí tức kinh khủng từ trong đó thẩm thấu ra.

-Mẹ kiếp, tên này chơi đùa.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, đồng thời nhìn thấy nụ cười tàn nhẫn của Chấn Quân Vương. Đột nhiên một cái đấu chiến thần tiên đâm thủng hư không, xuất hiện sau lưng Lâm Phàm. Lúc này Lâm Phàm mới phát hiện ra, số Thánh Dương Đan mà Chấn Quân Vương vừa mới thiêu đốt không phải gia trì trên thân hấn, mà gia trì trên bảo bối này. Mấy ngàn vạn Thánh Dương Đan thiêu đốt, để bảo bối này hoàn toàn cuồng bạo.

-Không nghĩ đến này Đấu Chiến Thần Tiên cũng là tuyệt phẩm Đạo khí.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, bất quá nếu như bị Đấu chiến thần tiên cuồng bạo này đâm trúng, dù là cơ thể chính mình, không nhất định có thể đỡ được. Lâm Phàm xoay người, một quyền đánh vào mũi nhọn của Thần Tiên. Một cỗ sức mạnh cuồng bạo bạo phát ra.

Dưới một quyền này, Đấu chiến thần tiên đột nhiên đung đưa, bạo phát sức mạnh cường hãn hơn.

-Ta nuốt!

Phía sau Lâm Phàm, hình bóng của Côn Bằng thoáng hiện, miệng mở lớn. Không chút do dự nuốt Đấu Chiến Thần Tiên vào bụng.

-Nhân tộc Đại Đế, người dám nuốt bảo bối của ta, người tự tìm đường chết.

Chấn Quân Vương nổi giận, điều khiển Thần Tiên, chém giết tất cả. Nhưng ngay lúc đó, sắc mặt hãn đại biến, hãn phát hiện, Đấu Chiến Thần Tiên bị cái gì đó chế trụ, căn bản không thể động đậy được.

-Súc sinh, ngươi đã làm gì?

Chấn Quân Vương giận dữ hỏi. Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, dẫm ra một quyền, một cước đá ra.

-Hắc Hổ Đào Tâm.

-Hủy Diệt Chi Cước.

Một đôi năm đấm to lớn, đột nhiên xuất hiện trước mặt Chấn Quân Vương.

-Người muốn chết.

Chấn Quân Vương vỗ ra một chưởng, đánh vỡ năm đấm từ hư không. Vừa lúc đó, một con cái chân khổng lồ, theo một đường quỷ dị, hướng về hán của hãn đá tới.

-Thôi chết mịa em rồi các chế ới?

Ầm!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 615: Huyết Tế!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm biết tứ đại tà thuật của mình diệu dụng vô cùng, vô cùng kinh khủng. Đặc biệt là Xoay Chuyển Càn Khôn cùng Hủy Diệt Chi Cước, càng khủng bố hơn. Thậm chí, theo Lâm Phàm chúng nó đã không phải còn là công pháp tầm thường. Chấn Quân Vương sau khi né được tất cả công kích của Lâm Phàm, định điên cuồng cười một tiếng. Nhưng trong chớp mắt, hắn cảm giác lông tơ mình đột nhiên dựng hết cả lên. Như có một cỗ sức mạnh kinh khủng đang hướng về mình.

Trong chớp mắt, phong vân biến sắc, trời long đất lở. Đối với Chấn Quân Vương, thì toàn bộ thế giới dường như bế tắc. Một luồng cảm giác ưu thương bao phủ trong lòng, không cách nào tự kiềm chế được.

-Cái cảm giác này...

-Cái cảm giác này...

-A!

Mặc kệ thực lực Chấn Quân Vương mạnh mẽ bao nhiêu, thế nhưng vào lúc này, cũng rống lên một tiếng tê tâm liệt phế. Tiếng kêu thảm thiết vô cùng, ẩn chứa trong đó vô cùng bi ai.

Đau!

Vô cùng đau!

Chấn Quân Vương hai mắt đảo lia lịa, hai tay bưng lấy đũng quần.

-Làm sao có khả năng, nơi này của bản Vương đã sớm tu luyện đến kim cương bất hoại, sao còn đau như vậy.

Chấn Quân Vương không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ, bởi vì... loại cảm giác đau đớn này thật sự không cách nào nhịn được a.

Lâm Phàm nhìn dáng dấp của hắn, cười nhạt một tiếng. Tình cảnh thế này, hắn đã xem rất nhiều rất nhiều lần, tuy sớm thành thói quen. Nhưng khi thấy hình dạng của Chấn Quân Vương hôm nay, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười.

-Chấn Quân Vương, cảm giác làm sao? Còn cảm giác hay không?

Lâm Phàm lạnh nhạt hỏi.

-Người đến cùng đã làm gì với ta?

Chấn Quân Vương thân là Cổ Tộc, tuy không cảm thấy đau đớn, thế nhưng vào lúc này, hắn lại phát hiện. Từng luồng từng luồng cảm giác đau đớn, như sóng dữ mãnh liệt, sóng sau mãnh liệt hơn sóng trước.

-Rất rõ ràng, ta chỉ đá đũng quần người một cước thôi.

Lâm Phàm cười một tiếng, đối thủ đã mất sức chiến đấu. Chỉ còn Tà Minh Điện Chủ cùng Hồ Hoàng, hai người này, họ đang đấu với Thanh Minh Cổ Chung. Hai người kia ai cũng không muốn đối phương đến gần Cổ chung, bởi vậy trong từng chiêu thức, ẩn chứa sát cơ vô hạn.

-Đê tiện, vô liêm sỉ!

Chấn Quân Vương cảm giác nước mắt mình sắp chảy xuống. Đường đường là Cổ Tộc đỉnh thiên lập địa, lại chảy nước mắt. Nhưng bây giờ, hắn thật sự rất đau, rất đau. Đau đến sắp không chịu được. Từng trận

từng trận ưu thương truyền vào đầu. Pháp lực đang nỗ lực vận chuyển, nhằm ngăn chặn loại cảm giác đau đớn này, tuy nhiên lại không có tác dụng nào. Theo cảm giác đau đớn càng ngày càng lớn, Chấn Quân Vương không cách nào nhìn được. Hai tay bưng đỡng quần, lăn lộn dưới đất, trên đầu tóc đen nhánh kia, có từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu ào ào chảy ra.

-Nhân tộc Đại Đế, người chết không được tử tế a.

Chuyện như vậy, Chấn Quân Vương chưa bao giờ gặp phải, cũng chưa bao giờ có cường giả nào, ra chiêu đê tiện như thế. Ai lại ngờ tên Nhân tộc Đại Đế kia, lại sử dụng loại chiêu thức đê tiện này lộ hỏa thuần thanh như vậy.

-Chuyện gì xảy ra? Chấn Quân Vương sao lại nằm trên đất hét thảm?

-Không biết a, vừa rồi trong hư không có một cái cẳng chân đột nhiên xuất hiện, sau đó Chấn Quân Vương đã trở thành như vậy.

-Cái này nhất định tuyệt chiêu của Nhân tộc đại đế, không nghĩ đến chỉ dụng một chiêu đã có thể đánh bại Chấn Quân Vương, thật sự đáng sợ.

-Ồ, còn Tà Minh Điện Chủ cùng Hồ Hoàng vẫn còn đang tranh cướp bảo bối kia, Nhân tộc Đại Đế sao không ngăn họ lại.

-Gấp cái gì, không thấy ngài đang rất bình tĩnh sao? Nhất định sẽ trừng trị bọn họ.

-Có đạo lý.

...

Vân Tông chủ có chút lúng túng, một cước vừa rồi hắn nhìn rất rõ ràng. Chấn Quân Vương chính bị một cước này đá vào lão nhĩ. Càng để Vân Tông chủ có chút không nghĩ ra là. Cường giả giống Chấn Quân Vương, thân thể sớm tu luyện đến cảnh giới nhất định, làm sao có khả

năng bị đau như vậy? Chẳng lẽ một cước vừa rồi có huyền cơ. Tông chủ Võ Đế Tông, Võ Hà, sắc mặt đỏ ửng, nội tâm kích động dị thường. Hắn không nghĩ đến, tình huống sẽ biến thành như vậy, ngàn vạn Cổ Tộc đại quân mệnh mông như biển lại bị chém giết hơn nửa.

Uy Quân Vương chết!

Tề Quân Vương chết!

Bây giờ ngay cả Chấn Quân Vương cũng cách cái chết không xa.

Cho tới lúc này, Tà Minh Điện Chủ cùng Hồ Hoàng đã không phải vấn đề gì lớn nữa rồi. Thời điểm này, coi như không có Nhân tộc Đại Đế. Bọn họ cũng có thể chống đỡ được hai người kia, mặc dù không chắc có thể chém chết hai người. Thế nhưng đánh đuổi lại không thành vấn đề. Nhân tộc Đại Đế rốt cuộc là thiên kiêu bậc nào, nhìn tuổi tác không lớn. Nhưng lại nắm giữ thực lực cỡ này, thật sự quá kinh khủng.

-Chấn Quân Vương à. Bây giờ cũng không còn sớm, ta nên tiễn người lên đường rồi.

Lâm Phàm cười lạnh nói.

Chém Tề Quân Vương xong lấy được kinh nghiệm không ít. Nếu như chém thêm Chấn Quân Vương, kinh nghiệm có thể tăng hơn phân nửa. Tuyệt phẩm Đạo khí Đấu Chiến Thần Tiễn bên trong Động Thiên, đã được bọn bự nhân trong kia phân chia xong. Bên trong tuyệt phẩm Đạo khí, ẩn chứa sức mạnh khổng lồ. Sau khi được phân chia, càng gia tăng sức mạnh Động Thiên. Đặc biệt là các loại bảo bối như Yêu Thành, Phi Thiên, càng mượn tuyệt phẩm Đạo khí, ngộ ra ít pháp tắc, đối với sự tiến cấp sau này có trợ giúp rất lớn.

-Súc sinh, ta không giết người thì không làm Cổ tộc.

Chấn Quân Vương tức giận gầm thét, nhưng giờ khắc này hắn muốn cũng không thể động. Lâm Phàm lập tức cướp sạch mọi thứ trên người

hắn. Một chiếc nhẫn trữ vật, Lâm Phàm mở ra xem, gật gật đầu hài lòng. Hơn một ức Thánh Dương Đan không tính quá ít, thêm vào Thánh Dương Đan của mình thì đã có hơn hai tỷ. Tuy nghe qua rất nhiều, nhưng mỗi lần cuồng bạo, đều phải tiêu hao một lượng lớn Thánh Dương Đan.

Chấn Quân Vương oán hận nhìn Lâm Phàm, gương mặt dữ tợn, khiến người nhìn đều lòng sinh sợ hãi.

-Tiểu súc sinh, ngươi muốn giết ta, ngươi cũng phải trả giá thật lớn. Bản Vương muốn ngươi mãi mãi không có chỗ ẩn thân, bản Vương muốn người bên cạnh ngươi, từng người từng người đều chết trước mặt ngươi, bản Vương nguyện rửa ngươi, nguyện rửa ngươi chết không tử không tể, huyết tể!

Vừa lúc đó, thân thể Chấn Quân Vương hiện ra một đạo hồng quang quỷ dị, máu tươi trong thất khiếu trào ra. Những giọt máu tươi này như có linh tính, không ngừng giãy dụa, hình thành một phù văn quỷ dị. Vân Tông chủ thấy cảnh này, sắc mặt kinh hãi.

-Lâm Phàm, cẩn thận đó, đó là huyết tể bí thuật của Chấn Quân Vương, nếu như bị máu tươi nhiễm lên. Từ nay về sau, mặc kệ trốn ở nơi nào, đều bị Cổ Tộc cảm ứng được.

-Ha ha, chậm, hết thảy đã chậm, tất cả các người mọi người chôn cùng bản Vương. Chí Cao đại nhân sẽ không bỏ qua cho các người.

Chấn Quân Vương cuồng tiếu, nụ cười vô cùng khủng bố. Tất cả mọi người thì sắc mặt đại biến, mặc kệ ẩn giấu ở đâu, đều sẽ bị Cổ Tộc phát hiện, có nghĩa là từ đây không còn chỗ trú thân. Bại lộ ở trước mặt Cổ Tộc, chẳng khác gì nắm chắc cái chết.

-Chết đến nơi, còn dám tác quái, cũng được. Hôm nay ta để người biết người cái gì mới là huyết tể, đối với bản Đế mà nói, nó có tác dụng cái rắm ấy.

Lâm Phàm sỏi bước ra, xuất hiện trước mặt Uy Quân Vương.

Huyết Hải Ma Công, trong nháy mắt vận chuyển.

-Tinh huyết của ngươi, ta thu.

...

-Không...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 616: Cho Chút Thể Diện

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chấn Quân Vương không nghĩ đến cái tên Nhân tộc này có thực lực mạnh mẽ như vậy, đặc biệt là về phương diện pháp lực, càng khổng lồ liên miên không ngớt, mỗi một kích đều ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

Dù là hãn cũng không dám nói có thể áp chế đối phương ở phương diện này.

Nhưng nếu như muốn giết hãn, không phải dễ dàng như vậy.

Để Chấn Quân Vương kinh ngạc chính là, thủ pháp của thăng này quá nhiều, không biết tận cùng, chỉ một cước bình thường lại có uy lực như vậy.

Một cước có thể khiến đối phương mất sức chiến đấu, thần kỳ bậc này, coi như Chí Cao đại nhân cũng không có.

Huyết Hải Ma Công như một con quái vật khát máu to lớn vậy, không ngừng hấp thu tinh huyết của Chấn Quân Vương.

- Người, tên súc sinh này!

Chấn Quân Vương phát hiện tinh huyết của mình liên tục bị đối phương rút lấy, nhưng mình lại không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Huyết Hải Ma Công đã lâu không có tiến cấp, bây giờ tích lũy đầy đủ chính là thời điểm để biến hóa.

“Keng, chúc mừng Huyết Hải Ma Công, kinh nghiệm tăng cường 100000.”

“Keng, chúc mừng Huyết Hải Ma Công, kinh nghiệm tăng cường 100000.”

...

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên liên tục, Lâm Phàm cảm thụ được Huyết Hải Ma Công không ngừng mạnh mẽ, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Chấn Quân Vương là cường giả Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan, mỗi một giọt tinh huyết đều là bảo bối cực kỳ quý giá, không giống như tên Uy Quân Vương kia được bí pháp mạnh mẽ tăng lên.

Nếu như Thần Thiên Vị tầng một pháp lực cảnh có thể luyện hoá một giọt tinh huyết này thì trong nháy mắt sẽ tiến nhập Lĩnh Vực cảnh.

Đây là phương pháp một bước lên trời.

Ong ong!

Đúng lúc này,, Lâm Phàm phát hiện, Động có biến hóa, trong Động Thiên bát ngát kia có một Huyết Hải minh mông vô bờ không ngừng hình thành.

Trong biển máu ẩn chứa pháp lực mạnh mẽ, mỗi giọt máu tươi đều có sức mạnh huỷ diệt.

“Keng, chúc mừng Huyết Hải Ma Công, thăng cấp.”

“Keng, Huyết Hải Ma Công, tăng mười.”

“Keng, Huyết Hải bất diệt, thân ta bất diệt.”

Lâm Phàm đột nhiên mở mắt, thì thào.

- Không nghĩ đến sẽ luyện hóa ra cả một Huyết Hải.

Tới lúc này, thân thể Chấn Quân Vương vì mất đi toàn bộ tinh huyết nên khô quắt lại, trong cơ thể, một tia pháp lực cũng không có.

- Huyết Hải Ma Công ngày càng khó thăng cấp, giết nhiều Cổ Tộc như vậy mà giờ mới thăng cấp, cái này tổn máu quá.

Lâm Phàm từ hạ giới phi thăng lên Cổ Thánh Giới, một đường chém giết không biết bao nhiêu Cổ Tộc, đến bây giờ mới khiến Huyết Hải Ma Công đang thiếu hụt kinh nghiệm được bổ sung tăng lên tầng thứ mười.

- Huyết Hải quá mức âm trầm.

Lâm Phàm búng ngón tay một cái, một đám lửa nhẹ nhàng phiêu phù trong Động Thiên, sau đó đi vào biển máu.

Ầm!

Trong chớp mắt Huyết Hải bạo động khí tức âm u vô biên voi tận không ngừng bốc hơi, cuối cùng tiêu tan.

“Keng, công kích chém giết Chấn Quân Vương Thần Thiên Vị tăng tám.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 800000.”

...

- Chấn Quân Vương chết rồi.

- Ba đại Quân Vương Cổ Tộc đã chết, chúng ta được cứu rồi.

Thời khắc mọi người trong Võ Đế Tông nhìn thấy Chấn Quân Vương biến thành tro bụi, từng người từng người vui mừng ra mặt.

Trước kia khi đại quân Cổ Tộc kéo đến, bọn họ bị dọa sợ đến nỗi không biết làm gì, nhưng tình huống hiện giờ xảy ra biến hoá làm bọn họ không thích ứng kịp.

- Ha ha lấy được rồi, Thanh Minh Cổ Chung là của ta.

Vừa lúc đó trong hư không truyền đến một tràng tiếng cười.

- Tà Minh Điện Chủ, đây là do bản Hoàng lấy được, như vậy nó thuộc về bản Hoàng.

Hồ Hoàng mừng rỡ cười lớn, trải qua một phen tranh đấu, sau cùng bảo bối này bị hãn khổng chế.

Ngay cả khí linh trong đó cũng bị Hồ Hoàng trấn áp.

Sắc mặt Tà Minh Điện Chủ âm trầm, cực kỳ khó coi, hãn chỉ thiếu một chút, còn kém một tí tẹo nữa thôi là đoạt được.

- Cái này không thuộc về người, mà nó là của ta.

Lâm Phàm nhìn hai người trong hư không cười nói.

Thanh âm này vang lên đánh thức hai tên đang ảo tưởng.

Đặc biệt, khi bọn họ nhìn thấy Chấn Quân Vương bị tên này chém giết, vẻ mặt càng biến sắc.

Hồ Hoàng ổn định tâm thần nói.

- Bảo bối này đã là của bản Hoàng, các người đừng mơ tưởng nữa.

Thân hình Hồ Hoàng hơi động rồi tiến vào hư không, đối với Hồ Hoàng hiện giờ, lúc này không chạy thì đến khi nào.

Lâm Phàm lắc đầu nhìn tên ngốc kia làm trò.

Quả nhiên không bao lâu sau, âm thanh kinh ngạc truyền đến.

- Nơi này bị phong tỏa không ra được, đáng chết!

Thân ảnh Hồ Hoàng lần nữa xuất hiện, chỉ là lần này sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tà Minh Điện Chủ nghe lời này sắc mặt biến đổi, cảm thấy có gì đó không ổn.

- Chủ nhân.

Tám đại cường giả sau khi giết sạch ngàn vạn đại quân Cổ Tộc quay trở lại đứng sau lưng Lâm Phàm.

- Chạy, tiếp tục chạy đi, sao không chạy nữa?

Lâm Phàm trôi nổi trong hư không, lạnh nhạt nói.

- Nhân tộc Đại Đế, người thật muốn đuổi cùng giết tận sao?

Hồ Hoàng ngưng mắt nhìn Lâm Phàm, không phải hấn sợ Lâm Phàm mà sợ sệt tám lão đầu sau lưng hấn.

Khí tức của bọn họ rất cường hấn, nếu như động thủ, chỉ sợ sẽ bị thuấn sát trong nháy mắt.

- Vân Tông chủ, chuyện này không có quan hệ gì với ta hãy để ta đi đi.

Tà Minh Điện Chủ nhìn Vân Tông chủ, nói.

Hấn biết Nhân tộc Đại Đế này là một người điên, cả Quân Vương Cổ Tộc cũng dám giết, đương nhiên không để bọn họ vào mắt.

Thế nhưng, nếu để Vân Tông chủ mở miệng vậy thì có thể có một chút hi vọng sống sót.

- Các người có phải

mất trí hay không, sinh tử của các người nằm trong tay bản Đế, có quan hệ gì với Vân Tông chủ chứ. Lâm Phàm cười nói.

Đối với kẻ vật của Tà Minh Điện Chủ sao hẳn có thể không biết.

- Người...

Tà Minh Điện Chủ thấy Nhân tộc Đại Đế dám mắng hăm, sắc mặt giận dữ, nhưng lại ẩn giấu trong nháy mắt.

- Nhân tộc Đại Đế, người muốn thế nào?

Tà Minh Điện Chủ nói.

- Người không nên hỏi ta muốn thế nào, con trai của người bị Chí Cao giết chết người lại tìm ta báo thù, người còn hỏi ta định làm thế nào, chẳng lẽ người bị váng đầu? Lâm Phàm cười nói.

- Ta không báo thù nữa.

Tà Minh Điện Chủ vì cái mạng nhỏ của mình nên chuyện kia không tính toán nữa.

Thế nhưng, chỉ cần hẳn có thể thoát ra ngoài, nhất định sẽ đuổi giết tiểu súc sinh này.

- Ha ha.

Lâm Phàm nở nụ cười sau đó xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Hồ Hoàng.

- Hồ Hoàng đưa Thanh Minh Cổ Chung ra đây.

Hồ Hoàng nhìn Lâm Phàm, trong lòng vạn phần không muốn, vẻ mặt do dự, bảo bối cứ như vậy chấp tay trao người, trong lòng hẳn không phục.

- Nhân tộc Đại Đế, bản Hoàng đồng ý lấy đồ vật ra để trao đổi. Hồ Hoàng nghĩ hồi lâu trả lời.

- Tiên sư nó, đã cho thể diện còn không biết, lại dám trả giá, lên cho ta, đánh tàn phế hai người này sau đó xách bọn chúng đến đây.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều.

Nếu tự mình động thủ thì có chút phiền phức, nhưng để đám lão quái sau lưng ra tay thì lại khác.

- Vâng, chủ nhân.

Tám lão đầu gật đầu, xông về Tà Minh Điện Chủ và Hồ Hoàng.

- Nhân tộc Đại Đế, người chớ quá mức.

Sắc mặt hai người đại biến, thốt lên.

Không bao lâu sau, hai người như hai con chó chết bị tám lão đầu ném trước mặt Lâm Phàm.

- Thật mạnh...

Vân Tông chủ thấy cảnh này, tâm thần rung động.

Hắn không biết tám lão đầu mạnh thế nào, nhưng giờ hắn đã hiểu, bọn họ là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị hàng thật giá thật.

Hai người Tà Minh Điện Chủ và Hồ Hoàng liên thủ cũng không địch lại.

Lâm Phàm vuốt vuốt cổ chung trong tay, sau đó thu vào túi trữ vật.

- Nhân tộc Đại Đế, đừng có giết ta, van cầu người thả ta ra, tha cho ta lần này đi. Tà Minh Điện Chủ hoảng sợ van xin.

Hắn không nghĩ đến tám lão đầu này lại mạnh như vậy, vừa xuất thủ đã chế phục hai người họ, cả một chút phản kháng cũng không có.

...

Lâm Phàm sao có thể bỏ qua cho hai người này, bất quá, cùng lúc đó thần sắc Lâm Phàm cứng lại, chỉ thấy trong hư không có một bàn tay khổng lồ giờ lên cao rồi xoạch một cái, xé rách cấm chế hắn bày ra.

Theo sau đó là tiếng nổ ầm ầm.

- Nhân tộc Đại Đế, việc này là do Tà Minh sai hãy cho bản tôn chút mặt mũi, thả hắn đi.

Vừa lúc đó, lại có một âm thanh từ trong hư không truyền đến.

- Nhân tộc Đại Đế, ta là lão tổ Hồ tộc, xin cho ta chút thể diện, việc của cháu ta đến đây là kết thúc đi.

...

Lâm Phàm: "..."

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 617: Ta Dẫn Người Đi Trước, Các Người Ở Lại Làm Gì Làm...

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ta *, ở đâu chui ra thêm hai tên nữa vậy.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, đang cố gắng thì chớp mắt lại có hai cường giả giáng lâm, hơn nữa một người trong đó còn dùng tay xé rách cấm chế, không phải thực lực của đối phương ngang với tám lão đầu sao?

Hồn hển!

Thiên địa phương xa có mây hồng vờn quanh, cảnh tượng kì dị nhìn rất bá đạo, nhìn qua là người đến không phải kẻ đầu đường xó chợ.

- Ha ha, Tôn chủ đến rồi, Nhân tộc Đại Đế, giờ chết của người đến.

Tà Minh Điện Chủ mừng như điên, vốn cho rằng sẽ phải chết ở đây, không ngờ Tôn chủ lại đến.

Trong mắt Tà Minh Điện Chủ, Tôn chủ chính là cường giả tuyệt thế, dù đối mặt Cổ Tộc Chí Cao, cũng có thể đứng ngang hàng.

- Lão tổ cứu ta, cái tên Nhân tộc Đại Đế này muốn giết ta.

Hồ Hoàng đang kêu trời trách đất, thì bây giờ đã bình tĩnh lại, trên mặt lộ rõ vui mừng, hẳn không nghĩ đến Lão Tổ dĩ nhiên đến rồi.

Mình đến đây không nói cho ai biết cả, chẳng lẽ lão tổ bình thường đều đang quan sát mình hay sao?

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, Hồ Hoàng cảm giác có chút quái dị.

Địa vị hôm nay của Hồ Hoàng, vốn là lão tổ, sau khi Lão Tổ chuẩn bị thoái vị bế quan tu luyện, sẽ truyền chức lại cho phụ thân của Hồ Hoàng, thế nhưng phụ thân hẳn không cẩn thận bị Cổ Tộc giết, nên vị trí này mới rơi xuống đầu Hồ Hoàng, chuyện này làm hẳn vô cùng hưng phấn.

Vừa nghĩ đến mọi hành động của mình đều bị lão tổ giám thị, Hồ Hoàng có cảm giác bị người dòm ngó, rất không thoải mái.

Thế nhưng nghĩ đến tình cảnh hôm nay, nếu không phải lão tổ luôn quan sát mình, thì thôi đi theo lão cha cmnr.

Điều này chứng minh, lão tổ vẫn rất quan tâm đứa cháu trai như hẳn.

Trong lòng Hồ Hoàng chảy xuôi một dòng hạnh phúc.

Cảm giác có người quan tâm, thực là tốt.

...

Lâm Phàm giờ rất muốn mắng chửi người, cái này không phải bị hố sao? Vừa mới chuẩn bị thu hoạch hai đồng kinh nghiệm, nửa đường nhảy ra Trình Giáo Kim.

Hơn nữa, nhìn thái độ của bọn họ, hình như không cho phép mình giết hai người này.

Mặt mũi người đáng giá mấy đồng?

Nếu bản Đế cấp mặt mũi cho các người, vậy mặt mũi bản Đế không còn chút gì rồi.

- Tà Minh Tôn chủ, Hồ tộc lão tổ.

Vân Tông chủ thấy hai người trong hư không toả ra khí tức bàng bạc khiến hấn run cả người.

Đây đều là cường giả đỉnh tiêm, trong Tà Minh, cường giả vô số, còn có thập đại Tôn chủ cực kỳ cường hãn, mỗi người xưng bá một phương.

Mà Hồ tộc lão tổ cũng là cường giả thế hệ trước của Hồ Tộc, đã lánh đời, tu vi tự thân cao đến mức không thể hạn định.

Bây giờ hai đại thần này đều đến, cho nên, người tự nhiên là không giết được.

- Lâm Phàm, hai người này rất mạnh, tốt nhất nên tôn trọng mặt mũi đối phương.

Chẳng biết từ lúc nào Vân Tông chủ đã đến bên người Lâm Phàm, lén lén lút lút nói với hấn.

Lâm Phàm nhìn hai người trong hư không lộ ra khí tức áp bức, làm trái tim nhỏ của hấn bắt đầu nhảy lên.

- Vân Tông chủ, hai người nếu so sánh cùng Cổ Tộc Chí Cao thì ai lợi hại hơn? Lâm Phàm hỏi.

Vân Tông chủ nhìn Lâm Phàm, không biết sao hấn lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn trả lời.

- Đương nhiên Chí Cao mạnh nhất, hai người này mặc dù cũng là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng tu vi của Chí Cao rốt cuộc đạt đến mức nào thì vẫn chưa có người biết.

Thế nếu so sánh với phân thân của Cổ Tộc Chí Cao, thì ai mạnh ai yếu? Lâm Phàm lại hỏi.

- Phân thân của Cổ Tộc Chí Cao mạnh hơn.

- Há, đã hiểu.

Lâm Phàm gật đầu, trong lòng nắm chắc hơn.

- Lão tổ hãy giúp ta báo thù, người này đã giết chặt gái của ngài, khổ thân khuê nữ đáng thương, bị Nhân tộc Đại Đế vô tình chém giết, khiến cháu rất đau lòng. Hồ Hoàng cao giọng nỉ non.

- Tôn chủ, hãy giúp ta báo thù, hài nhi đáng thương của ta bị Nhân tộc Đại Đế giết, chết một cách không minh bạch, trái tim ta rất đau. Tà Minh Điện Chủ cũng đau lòng, kêu khóc.

- Giờ ạ!

Lâm Phàm có chút bội phục hai người này, kể lẽ khốc lóc thảm thiết như bị uy khuất lắm không bằng.

Vừa rồi lúc cướp giật bảo bối tên nào cũng tinh thần hưng phấn, lúc này lại đánh bài tình cảm.

Tà Minh Tôn chủ cùng Hồ tộc lão tổ nén giận, sau đó nhìn Lâm Phàm nói

- Nhân tộc Đại Đế, chuyện này đừng tay ở đây đi, ý người thế nào?

Thanh âm của hai người rất là bình thản, giống như đang nói đến một sự tình không thể làm trái.

Cho dù là Nhân tộc Đại Đế, bọn họ cũng không để trong lòng, trước khi đến bọn họ đã chuẩn bị giết luôn hẳn, thế nhưng có người xin nể mặt mũi mà buông tha cho tên Nhân tộc này, bởi vậy hai người mới không chuẩn bị giết Lâm Phàm.

- Nhìn là biết hai tên bố lão, cây già lên mặt rồi.

Lâm Phàm đang suy nghĩ xem có nên buông bỏ hay không, đúng lúc này nhìn về phía những đệ tử Võ Đế Tông.

Tâm thần Lâm Phàm chấn động.

Cái kia là ánh mắt gì? Từng người từng người mong đợi nhìn mình, mình giống như là tuyệt thế anh hùng trong lòng bọn họ vậy.

- Ta, con mẹ nó... tình thế khó xử gì thế này, nếu như lúc này mình buông tay thoả hiệp thì thật mất mặt.

Trong lòng Lâm Phàm rất bức bối, tình huống hiện tại là điều hãn không ngờ tới.

Anh hùng cũng không chịu nổi.

- Nhân tộc Đại Đế!

Lúc này, ngữ khí của Tà Minh Tôn chủ và Hồ tộc lão tổ không khỏi gay gắt hơn, như đang rất không hài lòng.

Theo bọn họ, thì đã cho đối phương mặt mũi lắm rồi.

Nếu như đối phương còn không biết điều, bọn họ không ngại động thủ.

- Tà Minh Tôn chủ, Hồ tộc lão tổ tại hạ là tông chủ Vân Tông, vị Nhân tộc Đại Đế này bạn tốt của Vân Tông...

Vân Tông chủ cảm giác bầu không khí có gì đó không đúng, đặc biệt là vẻ mặt của Lâm Phàm, hình như đang do dự điều gì.

Lấy hiểu biết của hãn khi hai người cùng một chỗ lý giải, thì tiểu tử này không dễ cúi đầu như thế.

Đối với bất kỳ người nào mà nói, tình huống trước mắt còn do dự cái rằm, nhất định là cho thể diện rồi thả người.

Nhưng đối với tiểu tử này thì chưa chắc.

- Tiểu bối Vân Tông, việc này không liên quan đến người.

Hồ tộc lão tổ lạnh giọng, không để Vân Tông chủ vào mắt.

Vân Tông chủ nghe thế, sắc mặt có chút khó chịu, hai lão này cậy già lên mặt, Vân Tông chủ thừa nhận bọn họ là người cùng thời đại với sư phụ mình, nhưng bất kể nói thế nào, mình cũng là tông chủ Vân Tông.

Nhưng thôi quên đi nhịn một chút, nhịn một chút.

- Lâm Phàm người có phải muốn làm thịt hai lão này?

Vân Tông chủ thấp giọng hỏi.

- Ừm.

Lâm Phàm gật gật đầu.

- Tốt lắm, ta liền mang theo người của Võ Đế Tông lui lại, lát nữa người phải cẩn thận một chút. Vân Tông chủ nói.

- Yên tâm.

Lâm Phàm cũng không tin, mình có tới tám cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, chẳng lẽ không đánh được đối phương.

- Đúng rồi, tượng đá khổng lồ kia của Võ Đế Tông là đồ tốt, tý nữa trốn thì đừng quên cầm theo nhá. Vân Tông chủ nghĩ gì đó rồi mở miệng nói.

- Ồ!

Lâm Phàm cau mày lại nhìn xung quanh, hẳn đã thấy được tượng đá nghiêng nghiêng kia thì vui vẻ, không nghĩ đến nơi này còn có bảo bối.

Tông chủ Vân Tông chậm rãi lùi về sau, thu mọi người của Võ Đế Tông thu vào Động Thiên của mình.

Tà Minh Tôn chủ cùng Hồ tộc lão tổ tuy rằng mạnh, nhưng sẽ không động thủ với hắn, dù sao hắn cũng là tông chủ của Vân Tông, nếu như giết hắn chính là muốn cùng Vân Tông khai chiến.

Khi đó, đám người lão tổ đang bế quan trong tông môn đều sẽ giết ra.

Lúc đó, dù Tà Minh tôn chủ hay Hồ tộc, mạnh mẽ thế nào cũng phải cân nhắc một chút.

- Tà Minh Tôn chủ, Hồ tộc lão tổ, chuyện này Vân Tông chúng ta không tham dự, vậy chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Sau khi mở lời, Vân Tông chủ không đợi hai người kia nói gì thêm, lập tức rời khỏi nơi này.

- Ân, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Hồ tộc lão tổ yên lặng gật đầu.

- Thả hay không thả...

Tà Minh Điện Chủ lớn tiếng hỏi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 618: Tính Sai

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Cầu tạp chủng, thả ta ra, bằng không người sẽ chết không có chỗ chôn.

Mặt mũi Hồ Hoàng sừng vù nằm dưới chân Lâm Phàm nói.

Vừa rồi tám lão đầu đồng loạt ra tay hoàn toàn nghiền ép hắn, hắn không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Hiện giờ Hồ tộc lão tổ đã đến, trong lòng Hồ Hoàng không còn hãi, dưới cái nhìn của hắn, Hồ tộc lão tổ là nhân vật mạnh nhất.

Dù không biết vì sao Hồ tộc lão tổ vẫn chưa chịu động thủ, nhưng trong lòng Hồ Hoàng, tên Nhân tộc này đã là một người chết.

Từ nay về sau, hắn sẽ truy sát vô cùng vô tận cho đến khi giết hết thân nhân bằng hữu của Lâm Phàm.

- Tại sao ta phải thả?

Lâm Phàm cười một tiếng, không làm theo mà hỏi ngược lại.

Tuy rằng hai người mới xuất hiện rất mạnh, nhưng Lâm Phàm không sợ tý nào, chỉ là chết thôi, xem ai sợ ai.

Từ xưa đến nay, chưa có ai có thể ép mình cúi đầu, dù thực lực mạnh hơn, thì có thể làm gì.

- Người nói cái gì?

Sắc mặt Hồ tộc Lão Tổ giận dữ, lớn tiếng hỏi.

- Người muốn chết? Dù có người bảo hộ cho người, nhưng nếu người không biết tốt xấu thì chết cũng đừng có oán người.

- Ha ha.

Lâm Phàm nở nụ cười.

- Lâm Phàm ta chưa bao giờ cần người khác bảo vệ.

Xoạt xoạt!

- Thằng nhãi ranh, người dám.

Tà Minh Tôn chủ và Hồ tộc lão tổ nhìn thấy hình ảnh trước mắt, sắc mặt đại biến, nhưng hết thảy đều đã muộn.

Tà Minh Điện Chủ và Hồ Hoàng bị Lâm Phàm nghiền ép đến chết, sau đó vút thân thể bọn chúng vút vào Động Thiên.

Trong Động Thiên, pháp lực, huyết nhục, Nguyên Thần, thứ nào hữu dụng của hai tên kia đều bị hấp thu, thậm chí đến cận bã cũng không sót chút nào.

- Ta có cái gì không dám, chỉ là giết người thôi mà? Có gan thì làm một trận đi, Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị thì có thể nào, cả Cổ Tộc Chí Cao Lão, Tử còn không sợ, chẳng lẽ còn sợ các người hay sao?

Thân hình Lâm Phàm lấp loé, đến gần tượng đá của Võ Đế Tông.

- Hôm nay không ai có thể cứu được người, chết cho ta!

Tà Minh Tôn chủ và Hồ tộc lão tổ nổi giận, toả ra sát khí ngập trời, ngưng tụ thành thực chất giết qua Lâm Phàm.

Trong khi xuất thủ, uy thế ngợp trời, làm Lâm Phàm cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Thời khắc này, tám lão đầu xuất hiện đánh ra tám chưởng kinh thiên động địa, ngăn hai người kia lại.

- Các người đều là Vĩnh Hằng Thần Vị, lại đi bắt nạt ta, tay không tất sắt hay sao. Lâm Phàm cười lớn, thu tượng đá kia vào túi trữ vật.

Sau khi giết Tà Minh Điện Chủ và Hồ Hoàng, Lâm Phàm nhận được không ít chỗ tốt.

Kinh nghiệm bản thân tăng cường không ít.

- Người cho rằng tám tên rác rưởi này có thể bảo vệ được người hay sao? Trông khá được mà không dùng được, Vĩnh Hằng Thần Vị không phải loại giun dế như người có thể hiểu.

Hai người họ nhìn tám lão đầu trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ xem thường.

Trong chớp mắt, Tà Minh Tôn chủ rít gào một tiếng, thân thể biến ảo điểm ra một chỉ, một đạo tinh mang nhỏ đột nhiên bạo nổ, đánh vào thân thể một người.

Xì xì!

- Tại sao lại như vậy?

Lâm Phàm nhìn tình cảnh này, lông mày đột nhiên nhíu lại, tám lão đầu này nói thế nào cũng là Thần Thiên Vị tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

Sao một người trong đó bị Tà Minh Tôn chủ chỉ tay thôi là đã thổ huyết, còn khí tức lại uế oải rồi.

- Hừ có hoa không quả, mặc dù là tám tên Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng tinh hoa trong cơ thể sớm đã bị móc sạch rồi, đối mặt với Vĩnh Hằng Thần Vị chân chính, thì cũng mềm như bún.

Hồ tộc lão tổ quát một tiếng, hai tay mở ra, trên đỉnh đầu, xuất hiện cánh cửa hồ ly giới, một đầu cửu vĩ Hồ khủng bố dữ tợn lao ra, miệng phun một đoàn hỏa diễm.

Một lão đầu dù đã cố gắng tránh né nhưng vẫn bị đốt nửa người.

- Mịa nó, sai lầm lớn rồi.

Thời khắc này, Lâm Phàm nhớ lại tuy rằng mình đã tu bổ lại căn cơ của tám lão này rồi, nhưng trong thời gian quá ngắn, bọn họ tuy có cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Vị, thế nhưng thực lực lại đạt tiêu chuẩn.

Đặc biệt là khi đối mặt với hai cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị chân chính, căn bản không thể hoàn thủ.

- Ngứa trứng, bị hố to rồi!

Hiện tại, Lâm Phàm không nghĩ nhiều mà lập tức lui lại, thân thể hóa thành cầu vồng, Chỉ Xích Thiên Nhai được vận chuyển đến cực hạn.

- Lui lại!

Lâm Phàm không chút gì do dự, đánh không lại thì bỏ chạy.

- Muốn chạy, ta xem người chạy thế nào.

Tà Minh Tôn chủ và Hồ tộc lão tổ hừ lạnh một tiếng, bàn tay khổng lồ úp xuống, như muốn nắm tất cả.

- Bát Hoang Hợp Nhất, thiên địa nhất thể phong tỏa.

Sắc mặt Lâm Phàm đại biến, không nghĩ đến hai lão này lại phong tỏa thiên địa không cho mình cửa nào để trốn.

- Lão tử không tin không thể thoát được.

- Chín tầng kiếm ý, Phá Diệt.

Lâm Phàm một chỉ ra một kiếm, đâm vào kết giới kia.

Ầm ầm!

Chấn động cường đại đẩy lui Lâm Phàm đánh ra hơn trăm dặm.

- Thật cứng!

Lâm Phàm ngưng lại, phiền toái rồi.

- Vô dụng thôi, người chạy không thoát đâu, Vĩnh Hằng Thần Vị mạnh mẽ như thế nào, loại người như người sao hiểu được.

Tà Minh Điện Chủ cười lớn, trong tiếng cười có sự âm u lạnh lẽo, rất khủng bố.

Lâm Phàm giờ mới hiểu được Vĩnh Hằng Thần Vị mạnh mẽ thế nào, không thể dùng lời nói mà hình dung ra được.

Bản thân mình chỉ có cảnh giới Thần Thiên Vị tầng năm mà có thể chống đỡ đến bây giờ, đã rất tốt rồi.

Nếu như một tên Thần Thiên Vị tầng năm bình thường, chỉ sợ hai người này thở một cái thôi cũng bị nghiền áp.

Nếu như không phải là mình tích lũy đầy đủ thì chỉ cần một cái phân thân là chính mình cũng sẽ bị chém giết.

- Động Thiên cô động, sức mạnh vô cùng.

Lâm Phàm sẽ không giao thủ chính diện với hai người này, mà cô động sức mạnh tập trung lại đánh vào một chỗ trong cấm chế.

Ầm ầm!

- Ngu xuân, người không chạy thoát được đâu.

Lâm Phàm phát hiện, không gian quanh thân đang ngưng kết, huyết dịch, pháp lực, Nguyên Thần, tất cả đang không ngừng đông lại.

- Thiêu đốt toàn bộ Thánh Dương Đan.

- Yêu Thành!

- Phi Thiên!

...

- Cuồng bạo hết cho ta, đập nát cái mai rùa này.

Giờ này, pháp lực của Lâm Phàm không ngừng kéo lên, Thượng Cổ Đại Yêu tức giận gào thét, sức mạnh hoàn toàn được bạo phát.

Đấm ra một quyền đánh nát không gian ngưng đọng này.

- Cảm giác mất mát này, thật khó chịu, lần này lại trở thành người nghèo rồi, Tà Minh Tôn chủ, Hồ tộc lão tổ các người nhớ lấy, sau này ta nhất định ta để Đại Phàm Ca dùng kiếm thịt của hãn dân các người đến chết.

Giờ khắc này, Lâm Phàm rất đau lòng, những thứ tự mình dành dụm đã tan thành mây khói a.

- Tiểu tử này đến cùng có lai lịch thế nào, cảnh giới không cao lại có thể xuất ra lực lượng cường đại như vậy. Hồ tộc lão tổ cả kinh hãi.

- Mặc kệ hãn có lai lịch thế nào cũng phải giết hãn.

- Tốt, chém giết hẳn.

Lâm Phàm cảm giác từng sợi lông tơ trên người mình đều nổi lên, cảm giác từng đạo phong mang khóa chặt hẳn lại.

Chỉ thấy mười ngón tay Hồ tộc lão tổ hơi động, mười đạo phong mang phá không mà đến, toàn bộ hư không đều bị cắt ra.

Đây là thần thông, tu luyện đến cảnh giới cao thâm thì thời gian, không gian, và tương lai các loại, đều có thể một đao cắt trừ.

Hồ tộc lão tổ muốn Nhân tộc Đại Đế phải ôm hận ngày hôm nay.

Ầm ầm!

Thiên địa ầm ầm, vang vọng đất trời.

- Nhân tộc Đại Đế, hôm nay ta sẽ biến ngươi thành nhân tộc chó chết.

Vừa lúc đó, một màn khiến bọn họ kinh ngạc phát sinh.

- Đây là vật gì?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 619: Cảnh Tượng Có Chút Khủng Bố

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thần thông bị ngăn lại bên ngoài.

Một chiếc đỉnh to lớn, phong cách cổ xưa đứng sừng sững trong trời đất, ngăn lại thần thông của Hồ Hoàng, tất cả sức mạnh chạm đến “Thiên Địa Dung Lô” đều tan thành mây khói.

- Đây là bảo bối gì?

Sắc mặt Tà Minh Tôn chủ và Hồ tộc lão đại biến, trong mắt lập loè vẻ tham lam.

Tên Nhân tộc này, giờ trong mắt họ đã như cá nằm trên thớt, tùy thời có thể chém giết.

- Tiên sư nó, đám người kia thật khó dây dưa, Vĩnh Hằng Thần Vị quả nhiên khủng bố, như mình có thể bẫy chết cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy cũng không phải là đối thủ của Vĩnh Hằng Thần Vị.

- Làm sao bây giờ?

Lâm Phàm đang do dự nghĩ đến một biện pháp mới.

- Tôn chủ, người kiến thức rộng rãi, đây là bảo bối gì vậy? Hồ tộc lão tổ nghi ngờ hỏi.

- Không biết, thế nhưng có thể chống lại công kích của chúng ta, hiển nhiên là chí bảo, vậy Nhân tộc đang trốn trong đó. Tà Minh Tôn chủ trả lời.

- Cũng tốt, để ta xem một chút đây là cái bảo bối gì.

Năm ngón tay của Hồ tộc lão tổ mở ra, lực lượng mệnh mông tuôn ra bắt lấy cái đỉnh thần bí kia, thời điểm năm ngón tay chạm vào thần đỉnh, đột nhiên muốn nổ tung, như có một luồng sức mạnh khổng lồ bạo phát ra.

- Quả nhiên là bảo bối, ta dĩ nhiên cầm không nổi. Hồ tộc lão tổ chấn động, vẻ mặt vui mừng nói.

- Hồ tộc lão tổ chúng ta liên thủ luyện hóa cái thần đỉnh này, nếu tên kia không ra chúng ta luyện hoá hẳn luôn. Tà Minh Tôn chủ đề nghị.

- Được!

Lúc này, bàn tay hai người bắt đầu chuyển động đánh ra vô số thủ ấn huyền diệu.

Những dấu tay này vây quanh thần đỉnh, một cỗ lực lượng luyện hóa cường đại bạo phát ra.

- Hồ Thần luyện pháp.

Một con Cửu Vĩ Hồ Thần mở cái miệng lớn của mình phun ra hoá diễm vô cùng vô tận, thiêu đốt Thiên Địa Dung Lô.

- Tiên sư bọn ngu ngốc, Thiên Địa Dung Lô chính là siêu cấp hệ thống, chỉ dựa vào các người mà cũng muốn luyện chế, đúng là có bệnh.

Lâm Phàm rất tín nhiệm với Thiên Địa Dung Lô, bởi vậy cũng không có gấp.

Thế nhưng cứ như vậy cũng không phải là một biện pháp tốt.

- Tốt, đã như

vậy bốn thiếu gia sẽ liều mạng với các người.

Thật sự trong lòng Lâm Phàm rất đau, tí nữa sẽ có tổn thất hăn nuốt không trôi.

- Nhân tộc Đại Đế ra đây đi, chúng ta có thể tha cho người một mạng.

Thanh âm của Tà Minh Tôn chủ truyền đến tai Lâm Phàm.

- Mẹ kiếp, các người đang nằm mơ à.

Lâm Phàm tức giận mắng một câu, xem ra lần này mình bị dồn đến đường cùng rồi.

- Hừ, không biết phải trái!

Tà Minh Tôn chủ quát mắng một tiếng.

- Tôn chủ không cần nói nhảm với hăn, chúng ta nhanh chóng luyện chế cái đỉnh này, nơi này chết nhiều Cổ Tộc như vậy, nói không chừng Chí Cao sẽ chạy tới đó. Hồ tộc lão tổ nói.

- Được.

...

Lúc này, Lâm Phàm cũng nghĩ đến một chuyện kinh khủng có thể sẽ xảy ra, chính là Cổ Tộc Chí Cao sẽ chạy tới đây.

Bản thân mình giết nhiều Cổ Tộc như vậy, hơn nữa ba năm trước còn đánh nhau với Nguyên Thần phân thân của hăn, nếu hăn mà phát hiện mình ở đây, chắc chắn sẽ đến giết mình.

- Các lão đầu, hôm nay phải xin lỗi rồi, ta chỉ có cách hi sinh các người, nổ chết hai lão gia hỏa này.

Lâm Phàm cảm nhận khí tức của tám lão đầu, sau đó ra lệnh cho bọn họ.

- Tự bạo!

Tà Minh Tôn chủ và Hồ tộc lão tổ đang liều mạng luyện hóa, thì có một cỗ khí tức kinh khủng đột nhiên bao phủ bọn họ cùng thiên địa.

- Không xong rồi, có người muốn tự bạo.

Hồ tộc lão tổ nhìn đám lão đầu bảo vệ Lâm Phàm xung quanh, sắc mặt đại biến.

Tuy nói này tám lão này chỉ có cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Vị nhưng không có thực lực tương đương, nhưng nếu tự bạo thì đó cũng là sự tình vô cùng kinh khủng.

- Cái tên này, chẳng lẽ điên rồi sao?

- Những lão đầu này tu luyện đến Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh, đều phải trải qua vô số đau khổ, làm sao lại tự bạo.

- Mau đi thôi, nếu bọn họ làm thật, chúng ta có thể tán thân ở đây đó.

Hai người nhìn thấy tám lão đầu muốn tự bạo, sợ hãi đến hồn phi phách tán, làm gì còn khí thế như lúc trước.

Vĩnh Hằng Thần Vị tự bạo, không giống như người thường.

Động Thiên, huyết nhục, Thiên Địa Thần Đan, cùng các loại năng lượng tự bạo, uy lực kinh thiên động địa.

- Bạo cho ta!

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, thiên địa đột nhiên chấn động, tám lão đầu nháy mắt bạo nổ, phạm vi vụ nổ vô cùng rộng lớn.

Một màn này như cảnh tận thế, sức mạnh to lớn bao phủ thiên địa, hư không cũng từng từng tắc nứt toác, hết thảy lâm vào bóng tối.

Lâm Phàm trốn trong Thiên Địa Dung Lô, có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ va đập vào thân Thiên Địa Dung Lô.

Nếu mình không phải trốn trong đây, trong nháy mắt chắc sẽ biến thành tro bụi.

- Người cái tên điên này!

Lâm Phàm ở bên trong Thiên Địa Dung Lô chỉ nghe được câu nói sau này, sau đó không còn nghe bất kỳ âm thanh gì.

- Chẳng lẽ đều chết hết rồi sao?

Lâm Phàm không biết tình huống bên ngoài như thế nào.

Nhưng hẳn thật sự rất đau lòng.

Tám đại cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị cứ như vậy, không còn tồn tại.

Mà một người tự bạo thì vô dụng, bởi vì phạm vi tự bạo của Vĩnh Hằng Thần Vị thật sự quá rộng, bảy người khác cũng sẽ bị vụ nổ lan đến.

Như vậy chẳng bằng tự bạo toàn bộ, nếu như nổ chết luôn hai lão già kia thì cũng không quá thiệt thòi.

- Chắc hiện tại đã không có chuyện gì nữa rồi.

Lâm Phàm lén lén lút lút từ bên trong Dung Lô đi ra.

- Thật kinh khủng!

Một màn bên làm cả cả người hấn choáng váng.

Hư không đã không còn, tất cả đều là một màu đen, chỉ có hư không loạn lưu cắt xé thân thể.

Đại địa không có, bầu trời cũng không, tất cả đều bị hủy diệt.

- Chuyện này...

Lâm Phàm không còn lời nào để nói, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh Vĩnh Hằng Thần Vị tự bạo.

Từng cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị đều coi sinh mệnh của mình như trân bảo, sao có khả năng tự bạo.

Bởi vì muốn tu luyện đến Vĩnh Hằng Thần Vị, cực kỳ khó khăn, kiếp nạn tầng tầng.

- Chẳng lẽ Tà Minh Tôn chủ và Hồ tộc lão tổ thật sự chết theo luôn rồi?

Lâm Phàm quét mắt nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng hai người kia.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm nhìn thấy trong hư không phía xa có một đồng máu thịt đứt đoạn đang lăn lộn, như muốn chạy trốn, mà đoàn huyết nhục này đang tức giận gào thét, âm thanh tràn đầy lửa giận.

- Tôn chủ, ngươi là tên súc sinh, dám lấy ta làm lá chắn chịu tội thay.

Đám huyết nhục này chính là Hồ tộc lão tổ.

Thời điểm tám lão Vĩnh Hằng Thần Vị tự bạo, sắc mặt Tà Minh Tôn chủ và Hồ tộc lão tổ bị dọa cho trắng bệch, lập tức lui lại, trốn vào hư không.

Vì Vĩnh Hằng Thần Vị tự bạo rất khủng bố, Tà Minh Tôn chủ muốn bảo đảm an toàn chính mình mà bất ngờ vỗ một chưởng đẩy Hồ tộc lão tổ đẩy về phía trước thay mình chống đỡ sức mạnh của vụ nổ.

- Súc sinh, ta nhất định sẽ khiến người trả giá cho việc này.

Lão tổ Hồ tộc tức giận gào thét, thời gian một khắc này cũng khiến hãn hự hại vô số tinh huyết.

Một nửa thân thể của hãn đã chạy trốn, chỉ để lại khối huyết nhục này.

Mà trong khối máu thịt này, ẩn chứa lực lượng vô cùng của lão tổ Hồ tộc, tự nhiên không thể từ bỏ như thế.

- Ha ha, không nghĩ đến Hồ tộc lão tổ còn gửi lại đồ vật như vậy.

Lâm Phàm nhìn thấy khối thịt này, vô cùng mừng rỡ.

Không lẽ đến một khối huyết nhục mà mình còn đánh không lại hay sao?

Tuy nói đây chỉ là một khối huyết nhục, nhưng trong đó lại ẩn chứa tinh hoa của Hồ tộc lão tổ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 620: Chúng Ta Đều Là Súc Sinh

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ai ôi! Tiểu lão tổ của ta, người làm sao vậy? Lâm Phàm nhìn đám huyết nhục đó có chút hả hê nói ra.

Hắn biết Hồ tộc lão tổ đã chạy mất, nhưng để lại một tảng lớn huyết nhục, trong khối huyết nhục này ít nhất cũng ẩn chứa một phần ba pháp lực của lão ta.

Nếu hắn đã bỏ lại khối thịt này, có nghĩa tu vi bị tổn hại nghiêm trọng, nếu không dùng thiên địa chí bảo thì ít nhất phải ngàn năm sau mới bù đắp lại được.

- Người! tên súc sinh này.

Giờ khắc này, nội tâm Hồ tộc lão tổ phần nộ cực điểm, Tà Minh Tôn chủ đâm sau lưng khiến mình trọng thương, hiện tại bị tên tiểu súc sinh này phát hiện.

Nếu như không làm gì, e rằng khối huyết nhục này liền tiện nghi cho tên súc sinh này.

- Người mạng ta là súc sinh cũng đúng, kỳ thực thời nguyên thủy, thì các chủng tộc Đại Thiên thế giới chúng ta đều là súc sinh, cũng giống

như người, người Hồ tộc cũng từng là một con hồ ly, vậy người nói người có phải là súc sinh hay không? Lâm Phàm thản nhiên giảng giải.

Tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt của Hồ tộc lão tổ nhưng hẳn có thể tự mình tưởng tượng một chút.

Chuyện như vậy mà xảy ra trên người của ai thì cũng như thế mà thôi.

Đặc biệt, đây lại là cường giả như Hồ tộc lão tổ, tổn thất một khối huyết nhục ẩn chứa tinh huyết bản mệnh, thật sự rất lớn.

Nếu như vận khí không tốt, nói không chừng sẽ bị suy sụp vĩnh viễn ở mãi vị trí áp đáy của Vĩnh Hằng Thần Vị.

Thậm chí, ngay cả tám lão đầu đã tự bạo kia cũng không bằng.

- Người... Người.

Lão tổ Hồ tộc vô cùng phẫn nộ, khối huyết nhục kia không ngừng bành trướng rồi từ trong đó sinh ra hai cái cánh tay thật nhỏ màu đỏ, đánh về phía Lâm Phàm.

- Người chết cho ta.

Trong nháy mắt, tiểu lão tổ Hồ tộc đánh ra mấy trăm chiêu, bộc phát sức mạnh cường hãn đánh về Lâm Phàm, dù bây giờ chỉ là một khối huyết nhục thì cũng có tôn nghiêm của nó.

- Uii ui.. còn tức giận nữa à, tuy rằng ta đánh không lại bản thể của người, nhưng giờ người chỉ là một khối huyết nhục mà cũng thô bạo như vậy, đến đây, bản Đế đứng ở đây cho người đánh, nếu như người có thể đánh ta thổ huyết thì ta sẽ tha cho.

Lâm Phàm cười ha ha, không thèm để trong lòng.

Cường độ thân thể đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan cảnh, làm sao có khả năng bị một đồng máu thịt đánh ngã, nói đùa chắc.

- Thiên Độn bí pháp.

Ngay lúc đó, huyết nhục của lão tổ Hồ tộc đột nhiên hướng vào một phía khác trong hư không, muốn chạy trốn.

- Muốn chạy? Thật đáng tiếc, người trốn không được.

Lâm Phàm tiện tay bắt một cái, liền bắt được khối huyết nhục kia.

- Rất tốt, còn rất nặng, xem ra tổn thất không nhỏ, nhưng ta rất lạ, sao chỉ có người bị thương mà Tà Minh Tôn chủ lại không có việc gì, chẳng lẽ người bị làm lá chắn.

Lâm Phàm cười nói.

- Hồn trưởng!

Lão tổ Hồ tộc tức giận gào thét, Lâm Phàm nói đúng nỗi đau trong lòng của hắn, lần này cái gì cũng không đoạt được, lại tổn thất nặng nề như thế.

Tà Minh Tôn chủ, sau này ta cùng với người không chết không thôi.

- Xem ra, người thực sự bị tên kia gài bẫy rồi, thực đáng thương, đến ta cũng thấy đau lòng dùm người, Lâm Phàm cười nói.

Khối huyết nhục này tuy mạnh mẽ, nhưng không thể bù đắp được sự tổn thất của mình.

Hai trăm triệu Thánh Dương Đan, tám vị Vĩnh Hằng Thần Vị đã không còn.

Nhưng bảo bối lấy được cũng không tệ.

Chiếm được một cái bảo bối chuyên công kích tâm thần, Thanh Minh Cổ Chung và một cái tượng đá thần bí, theo như lời của Vân Tông Tông chủ, chỉ không biết rốt cuộc nó là thứ gì? Chắc phải nghiên cứu một phen.

- Đừng dây dưa tốn công vô ích, người chạy không thoát đâu.

Huyết nhục lão tổ Hồ tộc bị Lâm Phàm nắm trong tay, không ngừng giãy giụa muốn thoát ra, nhưng bị Lâm Phàm gắt gao kiềm chế làm nó không ngóc đầu lên được.

- Nhân tộc Đại Đế, lần này là ta sai, thả ta ra đi, ta xin thề với trời, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không tìm người báo thù, thậm chí ta nguyện ý cho người rất nhiều bảo bối.

Hồ tộc lão tổ khẩn cầu nói.

Khối huyết nhục này thật sự rất trọng yếu, nếu như mất đi, là một tổn thất rất nặng nề.

- Cái gì gọi là tính sai?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Đúng đúng, là ta sai rồi, thả ta ra đi, chúng ta xoá bỏ hiềm khích lúc trước, người vĩnh viễn trở thành khách quý của Hồ tộc.

Lão tổ Hồ tộc như đang thương lượng với Lâm Phàm giống.

Thế nhưng, nhưng trong lòng lại oán hận cực kỳ, hấn hận Tà Minh Tôn chủ và cả cái tên Nhân tộc Đại Đế trước mắt này, nếu như hấn không bảo những lão đầu có tu vi Vĩnh Hằng Thần Vị kia tự bạo thì mình đã không biến thành thế này.

Tất cả những chuyện này đều do tên trước mặt làm ra.

- Tuy người đã nhận sai, nhưng cái này không thể được, ta hao tổn thời gian dài với các người như vậy, bụng cũng có chút đói rồi, vừa vặn lấy đoàn huyết nhục này của người làm bánh sủi cảo nhân thịt để lót dạ. Lâm Phàm nói.

- Người không chịu thả ta?

Lão tổ Hồ tộc tức giận nói.

Đói bụng rồi? Lừa quỷ sao.

- Ha ha, tiểu lão tổ, uống cho người sống dai thể này, người cho rằng ta sẽ thả người hay sao. Lâm Phàm cười lạnh nói.

Lâm Phàm nắm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ đang tỏa ra từng luồng thần quang, hướng về đám huyết nhục kia.

- Nhân tộc Đại Đế người sẽ chết không được tử tế, Hồ tộc ta cùng người không chết không thôi.

Hồ tộc lão tổ tức giận, quát.

- Được rồi, người muốn truy sát ta như thế nào cũng được, bốn thiếu gia thừa nhận hết, vốn cho rằng các chủng tộc Đại Thiên thế giới rất bi ai, nhưng Hồ tộc các người có cường giả như vậy lại không dám đấu tranh với Cổ Tộc, thật hèn nhát, đây là do chính các người sa đọa mà thôi, như vậy, đại nghiệp lật đổ Cổ Tộc, xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình.

- Yên tâm, Hồ tộc ta sẽ đi, các người chỉ cần chuẩn bị đồ vật cho tốt, sau đó đợi ta đến lấy thôi.

Hiện tại, Lâm Phàm coi như nhìn thấu. Không phải chủng tộc Đại Thiên không được mà là không chung một lòng.

Giống như nhóm cường giả lão tổ Hồ tộc này, đều lấy lợi ích cá nhân làm chuẩn, làm sao có khả năng đối kháng Cổ Tộc.

- Ta chém.

Ánh sáng lấp loé, một búa đánh lên huyết nhục Hồ tộc lão tổ.

- A!

Hắn tức giận gào thét, một búa này hạ xuống, như chém vào bản thể của hắn, làm hắn cực kỳ đau đớn.

Không lâu lắm, khối huyết nhục biến thành thịt vụn, những vụn thịt này tỏa ra thần vận kinh người, pháp lực óng ánh trong suốt, ẩn chứa sức mạnh to lớn.

- Tiểu súc sinh người, chết không được tử tế người, chết không có chỗ chôn.

Lão tổ Hồ tộc gào thét, lại không thể phản kháng.

Hắn là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, khi nào lại bị khuất nhục như vậy, máu thịt của mình lại bị một tên Nhân tộc ghê tởm đối đãi như vậy, trong lòng cực kỳ phẫn nộ.

Lúc này, ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phương xa, ở đó có một cỗ hơi thở đang kéo đến, luồng hơi thở này có chút quen thuộc.

- Được rồi, không náo với người nữa, Cổ Tộc Chí Cao đến rồi.

Lâm Phàm không chút hoang mang hút đám thịt vụn này vào Động Thiên.

Ẩn thân!

Chui xuống đất!

Lâm Phàm thu khí tức lại, tiến sâu vào trong lòng đất mà trốn.

Có hệ thống ẩn giấu thì trong trời đất này, không có ai có thể phát hiện mình.

Coi như là Cổ Tộc Chí Cao, cũng không được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 621: Chí Cao Thứ Hai

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Không bao lâu sau khi Lâm Phàm ẩn thân, một bóng người xuất hiện, đạo thân ảnh này ngăm nhìn hư không bị phá toái, đột nhiên bạo nổ.

- Sinh linh chủng tộc Đại thiên thế giới!

Chí Cao động nổ thật rồi, hửn không nghĩ đến ngàn vạn Cổ Tộc đều bị diệt, ngay cả ba đại Quân Vương đặc lực của mình cũng không còn.

- Là ai, rốt cuộc là ai?

Một khắc khi ba đại Quân Vương tử vong, sâu trong tâm linh Chí Cao đột nhiên có gợn sóng.

-Thiên Ý nghịch chuyển, năm tháng lưu quang!

Chí Cao gầm lên một tiếng, phán ra tám chữ làm hư không đột nhiên chấn động.

Một màn sáng như màn hình ti vi xuất hiện trước mặt hửn.

Khi nhìn thấy hình ảnh trình chiếu trong đó, Chí Cao cũng không cách nào nhịn được sự tức giận, trường rống.

- Lại là cái tên Nhân tộc Đại Đế đáng ghét!

Chí Cao sẽ không bao giờ quên đạo thân ảnh này, Nhân tộc ghê tởm hại mình tổn thất Nguyên Thần phân thân, tội đáng muôn chết.

- Người đi nơi nào, đến cùng đi nơi nào.

Trong chớp mắt, thần thức Chí Cao bao trùm tất cả, tìm kiếm tên ghê tởm này, tuy nhiên lại không thu hoạch được gì.

- Chí Cao, nơi này đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Cùng lúc đó, một vị bóng người mang theo mặt nạ màu cổ đồng vạch ra hư không xuất hiện trước mặt Chí Cao.

Thân ảnh mặc trường bào màu vàng sậm, trên trường bào này thêu một chữ “Thánh” rất lớn.

- Người tới lãnh địa của ta làm gì?

Chí Cao cảnh giác nhìn người trước mắt, sắc mặt tỏ ra không thích.

- Khà khà!

Bóng người kia cười nhạt một tiếng, tiếng cười hết sức quỷ dị, thậm chí ẩn chứa một loại sát ý.

- Nhớ kỹ, lần đầu tiên cũng như lần cuối, lần sau người còn dám dùng ngữ khí như vậy chất vấn ta thì đừng trách vì sao biển xanh lại mận.

- Người...

Sắc mặt Chí Cao cực kỳ âm trầm, thế nhưng lại không dám nói thêm gì.

- Ta không biết lãnh địa của người có chuyện gì, nhưng ta hi vọng người mau giải quyết đi, bình phong vạn giới sắp khai mở rồi, Cổ Thánh Giới cần lần nữa bổ sung bản nguyên, ta không hi vọng người giống như Tuyên Cổ, vì bất cẩn mà bị Ma Nguyên thượng giới xâm lấn, cuối cùng chết trong tay một bầy kiến hôi. “Thánh” lạnh giọng nói ra.

- Đã hiểu. Chí Cao gật gật đầu.

- Tự lo lấy đi.

Trong nháy mắt “Thánh” biến mất ngay tại chỗ.

- Hồn trưởng!

Lửa giận trong lòng Chí Cao bùng cháy, thế nhưng không thể làm gì, hết thầy đều do thực lực, tám đại Chí Cao Cổ Tộc thì hẳn là nhỏ yếu nhất.

- Nhân tộc Đại Đế, ta nhất định sẽ chém chết người.

Một tiếng gào thét vang vọng đất trời.

Lúc này, Lâm Phàm ẩn giấu dưới vực sâu, mồ hôi đầm đìa, lớn như hạt đậu ào ào tuôn ra.

Ngay vừa rồi, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức kinh khủng xuất hiện trên đầu mình.

Khí tức kia dù không có tuôn ra, thế nhưng chỉ cảm nhận một chút thôi, đủ để Lâm Phàm sợ mất mật.

- Hơi thở này thật khủng bố, không biết là ai?

Lâm Phàm biết luồng khí tức vừa rồi không phải của Chí Cao.

Rất nhanh, Lâm Phàm đã khôi phục, nắm chặt quyền đầu tràn đầy tự tin, dù có mạnh hơn nữa, bốn thiếu gia cũng không sợ, càng có áp bức thì càng có động lực.

Mình là người nắm giữ hệ thống, sau này nhất định sẽ trở thành tuyệt thế cường giả.

Bây giờ cần phải hảo hảo tu luyện, chờ đợi thời cơ lại đi càn quét một phen nữa.

...

Hồ tộc.

Lão tổ Hồ tộc bị thương nặng, sắc mặt như tờ giấy trắng, xuất hiện trong chớp mắt liền đóng chặt động phủ của mình, hóa thành một hạt bụi phiêu phù trong thứ nguyên.

- Tên ghê tởm dám làm thế với ta, sau khi thương thế của ta phục hồi, người nhất định phải trả giá thật lớn. Hồ tộc lão tổ tức giận, gào thét.

- Tà Minh Tôn chủ, người cũng chờ cho ta, sau này chỉ cần là người của Tà Minh, bản Lão Tổ gặp một giết một, gặp mười giết mười.

Việc làm của Tà Minh Tôn chủ để Lão Tổ Hồ tộc hoàn toàn bạo nộ.

Súc sinh, tất cả đều là súc sinh.

- Không thể tiếp tục như vậy, nhất định phải tìm kiếm thiên địa chí bảo, bằng không, không biết đến bao giờ mới có thể khôi phục như cũ.

Tâm tư hẩn chuyển động.

- Cự Long tộc, Côn Bằng tộc, Phượng Hoàng tộc, Thao Thiết tộc, Hỗn Động tộc, Cùng Kỳ tộc..., thượng cổ thập đại hung thú, mỗi một loại đều rất cường hãn, nhưng đều là vật đại bổ, nếu như muốn nhanh chóng khôi phục, chỉ có nuốt tinh huyết của bọn họ mà thôi.

Giờ đây, lão tổ Hồ tộc bí quá hóa liều, cầu giàu sang trong nguy hiểm, muốn nhanh chóng khôi phục chỉ có thể làm như vậy, nhưng nên săn tộc nào thì cần suy nghĩ lại.

Sau khi Tà Minh Tôn chủ thoát đi, trong lòng vẫn còn sợ hãi, uy năng do tám vị cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị tự bạo, thật kinh thiên động địa.

Nếu như không trốn sớm, sợ rằng chỉ có thể lưu lại một đồng huyết nhục, thậm chí ngay cả huyết nhục cũng không còn.

Trở tay có thể trấn áp bọn họ là một chuyện, nhưng có thể chống đỡ bọn họ tự bạo lại là một chuyện khác.

- Nhân tộc Đại Đế tìm bọn họ ở đâu ra vậy không biết?

- Lão già Hồ tộc kia cuối cùng cũng đào thoát, nhưng bị thương rất nặng, chắc đang núp ở chỗ nào tu dưỡng rồi, nếu giờ đi giết hẳn cũng không khó lắm.

- Huyết nhục một vị cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị bị thương, nhất định rất bổ.

Tà Minh Tôn chủ biến mất, đi tìm lão tổ Hồ tộc.

Hắn biết mối thù này đã kết, dù hẳn không chủ động tìm người ta thì sau khi đối phương phục hồi, nhất định sẽ tìm hắn tính sổ.

Như vậy chẳng bằng tiên hạ thủ vi cường.

Dưới vực sâu.

Lâm Phàm đang ngồi khoanh chân, hoàn toàn đắm chìm vào Động Thiên.

Hôm nay, pháp lực trong Động Thiên tiến nhập thiên địa mới.

Mười ba vạn đầu linh lực đi khắp mọi nơi trong Động Thiên, mỗi đầu linh lực khi thổ nạp đều phun ra vô số pháp lực.

Cái này tương đương với việc có mười ba vạn cường giả Thần Thiên Vị tầng năm ở trong Động Thiên của Lâm Phàm thổ nạp pháp lực.

Nếu như để những người khác biết, sẽ bị dọa chết.

Pháp lực cuộn cuộn không ngừng là chỗ dựa lớn nhất của Lâm Phàm.

- Chủ nhân, ta cảm giác, chỉ còn một chút nữa thôi ta có thể đi vào cảnh giới huyền diệu kia.

Lúc này, Thượng Cổ Đại Yêu xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, nói.

Khí tức Thượng Cổ Đại Yêu bây giờ rất mạnh mẽ, vẫy giập trên người hiện ra từng luồng u quang, so với trước đây càng thêm sáng bóng, mỗi mảnh vẫy giập như một thể giới nhỏ vậy, ẩn chứa lực lượng vô cùng.

- Tiên Thiên Ngũ Hành chỉ còn thiếu ngũ hành chi Mộc, nếu như Ngũ hành hợp nhất, vận chuyển như thường, đó chính là thời điểm thoát biến.

Lâm Phàm biết rõ Thượng Cổ Đại Yêu thiếu hụt cái gì.

Ngũ hành đầy đủ mới có thể tăng thêm uy lực.

Khi đó, hắn sẽ trực tiếp nhập vào hàng ngũ chí bảo, một bước lên trời, hoàn toàn siêu phàm nhập thánh, đạt đến cảnh giới mà vô số bảo bối ước mơ.

Lúc đó “Yêu Thành” có thể phát huy ra sức mạnh chân chính.

- Khối huyết nhục của lão tổ Hồ tộc thế nào rồi? Lâm Phàm hỏi.

- Chủ nhân, khối huyết nhục của hắn vẫn còn rất ngoan cường chống trả.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, khối huyết nhục đang phiêu phù ở đằng kia, tuy nó đã biến thành thịt vụn, nhưng trong đó vẫn ẩn chứa sức mạnh

khzndfVsoềủng khiếp, hư ảnh một con cừu vĩ thần Hồ màu đỏ, gào thét dữ tợn, hống một tiếng đẩy lui vô số khí linh, ngay cả cảnh của Ngô Đồng Thần Thụ đều bị diệt.

- Hừ, vào tay ca rồi mà vẫn muốn chống đối.

- Trấn áp!

- A! Bản lão tổ không cam lòng, Nhân tộc Đại Đế, người nhất định phải chết!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 622: Nguyên Thần Bí Kỹ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm vỗ ra một chưởng, pháp lực tuôn trào hóa thành một tôn thần linh, sau đó xoay tay trấn áp huyết nhục của Hồ tộc Lão tổ.

Ngàn vạn cành cây Ngô Đồng Thần Thụ đâm vào đoàn máu thịt này.

- Một khối huyết nhục mà cũng muốn lật trời, thực là si tâm vọng tưởng, muốn giết Lâm Phàm ta, thì phải trả giá thật lớn.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, sau đó bắt đầu tiếp thu cổ pháp lực cuộn cuộn không ngừng truyền vào này.

Hồ tộc Lão tổ thân là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, thực lực bản thân cực kỳ cường hãn, mỗi một khối huyết nhục đều là một thế giới nhỏ, pháp lực trong mỗi tế bào có thể biến ảo thành một đầu pháp lực Cự Long.

Cường giả loại này, chỉ có thể gặp không thể cầu, nếu như có thể chém giết một tên vậy thì một bước lên trời.

Lúc trước mình hàng phục những lão già kia, dù cảnh giới là Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng nếu so sánh với Hồ tộc lão tổ thì cách biệt nhiều lắm.

Nếu mang ra so sánh tương đối với nhau, thì lão tổ Hồ tộc và những lão giả kia đều như biển rộng vô tận, nhưng nước biển trong đó lại khác nhau một trời một vực.

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 100000.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 100000.”

...

- Quả nhiên, cảm giác hết sức thoải mái.

Luyện hoá một khối nhỏ huyết nhục mà có thể tăng cường nhiều kinh nghiệm như vậy, nếu như có thể chém giết hẳn, không muốn phi thiên cũng không được.

Thế nhưng Lâm Phàm biết, chuyện như vậy không thể tham làm được, đồng thời áp lực trở càng nặng hơn trên người hắn.

Hóa ra, mình giống như ếch ngồi đáy giếng nhìn ra bên ngoài, vốn cho rằng Chí Cao đã rất mạnh mẽ, nhưng không nghĩ đến, có người cường đại hơn.

Khí tức thần bí vừa rồi, so với Chí Cao càng thêm khủng bố, chẳng lẽ là những tên Chí Cao khác hay sao?

Cổ Thánh Giới có tám đại Chí Cao, điều này chưa bao giờ thay đổi, ngoại trừ Tuyên Cổ đã ngã xuống thì bảy vị Chí Cao khác đều là những lão quái vật tồn tại không biết bao nhiêu tuổi nguyệt.

Không thể xem thường được.

Ầm! Ầm!

Vào lúc này, khí linh cùng công pháp chi thần trong Động Thiên phát ra một tiếng động, sau đó sinh ra biến hóa, dưới tác dụng của đoàn huyết nhục kia, tiến hành thoát biến.

Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền!

Nhất Chỉ Tịch Diệt!

Các loại công pháp đều sinh ra biến hóa, mỗi một vị công pháp chi thần lần nữa thoát biến.

- Thiện tai! Thiện tai!

Môn công pháp Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền này tiến hóa nhanh nhất, chỉ sợ cùng với hoàn cảnh xấu có quan hệ rất lớn.

Đối với sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới mà nói, thì Cổ Thánh Giới chính là một hồi tai họa, mà bên dưới loại khí vận này, Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền rút lấy thiên tai vô biên vô tận của Cổ Thánh Giới, không ngừng tiến hóa.

Ầm ầm!

Một pho Thiên Tai chi thần cao vạn trượng xuất hiện, chân đạp cự xà màu đen dữ tợn, trong tay cầm thiên tai phong hỏa, quanh thân có khí tức hủy diệt vô biên vô tận vờn quanh.

Một đôi mắt màu đen bao quát chúng sinh, đè những công pháp chi thần khác không nhắc đầu lên nổi.

- Thiên Tai thần linh, như vậy là được rồi đừng quá càn rỡ.

Chân mày Đại Phàm Ca chi thần cau lại, có chút không thích khi Thiên Tai thần linh càn rỡ, những công pháp chi thần khác bị đè ép thở hổn hển, hiển nhiên có chút tức giận.

- Đại ca, không phải, vừa rồi ta có chút kích động quá.

Thiên Tai thần linh vênh váo, thô bạo cuồng ngạo vô song, nhưng vào lúc này cũng phải cúi đầu khom lưng với Đại Phàm Ca chi thần, như rất sợ hãi.

- Ân!

Đại Phàm Ca chi linh yên lặng gật đầu.

Rất nhiều công pháp chi linh bên trong đều lấy Đại Phàm Ca chi linh làm đầu.

...

Lâm Phàm đối với điều này không để trong lòng.

Mà đưa mắt nhìn sang tượng đá của Võ Đế Tông.

Tông chủ Vân Tông nói với mình tượng đá này là một bảo bối, thì nhất định là bảo bối.

Hơn nữa Vân Tông chủ cũng muốn mình dùng hết sức mang bảo bối này đi, không để Võ Đế Tông lưu lại.

Kế vật này sao có thể qua được mắt Lâm Phàm.

“Keng, chúc mừng phát hiện tượng đá Võ Đế chân thân.”

“Tượng đá Võ Đế chân thân: Có thể luyện hóa thành đệ tam Nguyên Thần.”

- Không nghĩ đến sẽ là vật này.

Sắc mặt Lâm Phàm vui vẻ, không ngờ lại có chuyện này.

Nếu như trước kia, Lâm Phàm sẽ không biết diệu dụng của thứ này, thế nhưng từ khi xem hết diễn tịch của Vân Tông thì đối với bất kỳ chí bảo nào Lâm Phàm cũng thuộc lòng.

Khi đạt đến Thần Thiên Vị tầng năm Nguyên Thần cảnh, có thể ngừng luyện ra đệ nhị Nguyên Thần, đệ nhị Nguyên Thần cùng bản thể giống hệt nhau, không ngừng trở nên mạnh mẽ, bản thể mạnh thì đệ nhị Nguyên Thần sẽ mạnh theo.

Đối với người thường mà nó, nếu như không tìm được bảo bối cường đại thì đời này cũng chỉ dừng bước tại đệ nhị Nguyên Thần mà thôi.

Thế nhưng, nếu như có thể tìm thấy chí bảo, thì có thể mượn nó mà tu luyện ra đệ tam Nguyên Thần.

Mà tượng đá Vô Đế thích hợp để làm đệ tam Nguyên Thần.

Đây chính là một bảo bối trọng yếu của thiên địa, dù ở Cổ Thánh Giới cũng không thể gặp nhiều.

Lâm Phàm không nghĩ Vân Tông chủ dĩ nhiên sẽ đưa cho mình.

- Vân Tông chủ, người quả nhiên là một người tốt, cái ân tình này ta nhớ kỹ. Lâm Phàm cảm thán nói.

- Nguyên Thần phân liệt, đệ tam Nguyên Thần ngưng!

Lâm Phàm cùng đệ nhị Nguyên Thần liên hệ lẫn nhau, thần thức một phân thành ba giao hoà.

- Pháp lực rót vào.

Ngón tay Lâm Phàm hướng về hư không bắt một cái, vô số pháp lực Cự Long tràn vào tượng đá kia.

Trong chớp mắt, tâm thần Lâm Phàm đột nhiên rung động mạnh, thời điểm hần tiến vào trong tượng đá thì bất chợt có một luồng ý niệm đột nhiên bạo phát.

- Ta chính là Vô Đế, võ đạo chi thần, võ đạo chi tổ.

Cổ ý niệm này trong nháy mắt biến ảo thành một nam tử, nam tử này đỉnh thiên lập, địa khí tức ác liệt, dù chỉ là một luồng thần niệm, nhưng ánh mắt vẫn rất bá đạo.

- Người là ý niệm của Vô Đế?

- Không sai, người muốn đem bản Đế luyện hóa thành đệ tam Nguyên Thần thì phải nhìn người có bản lãnh này hay không. Võ Đế không giận mà uy nói.

- Mẹ nó chứ!

Lâm Phàm không nghĩ đến còn có sát hạch thể này, nhất thời không thể nhẫn nhịn mà động thủ, trong nháy mắt, một quyền đánh tới đầu Võ Đế.

- Có hoa không quả yếu ớt, bản Đế có Bắc Đẩu bát diệt thân, không gì xuyên thủng.

Võ Đế nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân tỏa ra kim quang.

Ầm!

- Bản Đế thất bại nhanh như vậy!

- Ngu ngốc không biết trời cao đất dày.

Lâm Phàm tay cầm Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Lâm Phàm vốn muốn dùng một quyền trấn áp Võ Đế, nhưng không nghĩ tên này vận chuyển công pháp thân thể cố gắng đón đỡ một chiêu của mình. Tình huống như thế nếu không dùng Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên thì là đồ ngốc rồi.

Trong nháy mắt, ý niệm Võ Đế tiêu tán, pháp lực thông suốt không có trở ngại gì nữa.

Giờ đây, Lâm Phàm cảm nhận được một cỗ huyết mạch khác có khí tức tương liên với mình.

- Đệ tam Nguyên Thần, ngưng!

Lâm Phàm hét lớn một tiếng, tượng đá Vô Đế chân thân đột nhiên mở ra hai con mắt, toả ra một đạo tinh quang lấp loé.

Cái khuôn mặt kia từ từ biến hóa, cuối cùng giống Lâm Phàm như đúc, thậm chí ngay cả khí tức cũng giống hệt nhau.

- Thần Thiên Vị tăng năm Nguyên Thần cảnh.

- Ha ha, không sai không sai, không nghĩ đến tự nhiên lại có hai cái Nguyên Thần. Trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ.

“Keng, chúc mừng cô động đệ tam Nguyên Thần.”

“Keng, chúc mừng chủ nhân càng thêm lợi hại, khen thưởng Nguyên Thần bí kỹ Dung Hợp.”

- Ta ngất, lại còn khen thưởng đồ vật nữa, cái này đã lâu không thấy rồi.

Lâm Phàm biết hệ thống sẽ khen thưởng một vài thứ, nhưng từ lần trước đến bây giờ đã rất lâu không được khen rồi, không nghĩ đến lần này cô động đệ tam Nguyên Thần lại được thưởng bí kỹ Nguyên Thần, quả thật là không tệ.

“Keng, phát hiện Nguyên Thần bí kỹ cấp Dung Hợp, có học hay không.”

- Học.

Cái này nhất định phải học, đây chính là thủ đoạn tăng cường thực lực, làm sao không học.

Ngay lúc Lâm Phàm đang học, thì hần biến sắc, thay đổi thể này có chút bất đắc dĩ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 623: Máy Thu Thanh Có Thể Đổi Bằng Từ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm vốn cho rằng bí kỹ này vô cùng cường đại và mỹ lệ, thế nhưng sau khi Dung Hợp mới phát hiện tư thế của nó có chút xấu xí.

Nếu như hình dung thì đó chính là tư thế dung hợp trong thất long châu mà kiếp trước trước hẳn thường nhìn thấy?

Trước tiên, nhảy một vũ đạo như đùa giỡn, sau đó hai ngón tay chỉ trở rồi hô to một tiếng “Dung hợp”. p/s ae có thể hiểu như mấy phim siêu nhân gao.

- Ai u ta xxx, trời ạ! không biết hệ thống này rốt cuộc từ đâu tới, không hiểu nó thông minh hay ngu ngốc nữa.

Lúc này, Lâm Phàm bất đắc dĩ, nhưng dù thế nào cũng chỉ yên lặng mà thừa nhận.

Ông bà ta thường nói, có còn hơn không.

- Aiiii, phải nâng cao thực lực mới được, tận lực không đụng đến những kẻ địch biến thái, hạn chế dùng cái chiêu này.

Lâm Phàm cảm thán nói, hết thấy đều phải dựa vào nỗ lực chính mình.

Nếu như triển khai trò dung hợp này trước mặt người khác, không bị người ta cười đến rụng răng mới lạ.

Sau đó Lâm Phàm lấy Thanh Minh Cổ Chung ra.

Khí linh bên trong Thanh Minh Cổ Chung đã bị hàng phục, sau khi trải qua sự dạy dỗ biến thái của Lôi Đình Pháp Vương, nó đã thay đổi rất nhiều trở nên cực kỳ thành thật.

- Món bảo bối công kích tâm thần, làm sao mới có thể luyện chế đây? Lâm Phàm sờ cằm, bắt đầu suy tư.

Hiện tại Thanh Minh Cổ Chung còn chưa đủ mạnh, thế nhưng đối với người bình thường, có thể có được Thanh Minh Cổ Chung là đại hỷ sự.

Với Lâm Phàm, Thanh Minh Cổ Chung vẫn chưa được.

“Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.”

“Phi Thiên.”

Những bảo bối mình đang có cái nào không mạnh, không phải biến thái chứ.

“Thanh Minh Cổ Chung” này nếu là bảo bối công kích tâm thần duy nhất của mình, tự nhiên không thể tầm thường được, nhất định phải cho nó càng mạnh, càng biến thái hơn.

Ngón tay Lâm Phàm vấy một cái, một đám lửa bay lên.

Tuyệt phẩm Đạo khí “Thanh Minh Cổ Chung” dưới sự thiêu đốt của đoàn hỏa diễm từ từ hòa tan, lấy trình độ luyện khí của Lâm Phàm bây giờ, bất kỳ bảo bối nào cũng đã hiểu rõ, dù sau khi hòa tan cũng có thể phục hồi lại như cũ.

Đấu chiến thần tiên của Chấn Quân Vương cũng là một kiện bảo bối, tuy rằng sức mạnh trong đó đều bị hấp thu thế nhưng chất liệu luyện chế

nên nó vẫn vẫn còn ở đó.

- Nên luyện chế như thế nào đây? Thật phiền phức, vậy thì xem vận khí đi. Lâm Phàm thật không nghĩ ra nên làm thế nào nên cuối cùng để hệ thống tự động luyện chế.

Toàn bộ tài liệu đều nổi bông bênh giữa không trung.

Rèn luyện!

Tất cả tài liệu trên quý đều đã được loại bỏ hết tạp chất, sau đó được dung nhập vào Thanh Minh Cổ Chung.

“Keng, có tự động luyện chế hay không.”

- Luyện chế.

Lâm Phàm chấp hai tay, trong lòng cầu xin.

- Ông trời xin phù hộ a, đã lâu không có luyện khí, cho ra một cái Cực phẩm đi, cầu ngài...

Ong ong!

Trong chớp mắt, từng gợn sóng âm vang lên, Lâm Phàm mở mắt ra, nhìn tình huống phía trước không chớp mắt.

Hào quang bay lên, một luồng khí tức huyền diệu phả vào mặt.

- Nhìn có vẻ ổn đó không biết kết quả cuối cùng thế nào? Tao ra được cái dạng gì đây?

Trong lòng Lâm Phàm hiếu kỳ, không biết kết quả cuối cùng như thế nào.

- Đúng lúc đó có tiếng nhạc vang lên, thiên địa rung động, hoa rơi đầy trời, mặt đất nở sen vàng.

Đây là dị tượng...

- Chẳng lẽ bốn thiếu gia luyện chế được bảo bối cấp Thần khí hay sao?

Cảnh tượng kỳ dị là lần đầu tiên mình nhìn thấy, dù luyện chế ra Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên cũng không có tình huống như bây giờ.

Tâm thần Lâm Phàm chấn động.

Nhưng trong chớp mắt, đầu lông mày Lâm Phàm ngưng lại, không khỏi bật thốt.

- Đây là cái gì quý gì vậy?

- Toàn bộ học sinh tiểu học tập thể dục theo bài Mặt Trời Mới Mọc.

- Chuẩn bị!

- Động tác một: Đạp bước vận động.

- Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn...

...

-Ta X, này là cái gì?

Lâm Phàm nghe âm nhạc quen thuộc, cả người giật giật, không biết nói gì hơn.

Vừa hi vọng luyện chế được bảo bối cấp Thần khí, sao lại là đồ chơi này.

Ầm ầm!

Một trận âm thanh kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ Động Thiên cuồng bạo lên theo.

- Đây là cái gì? Sao chúng ta không thể tự chủ được, phải chuyển động theo.

- Đạp đạp!

Bên trong Động Thiên, truyền đến từng tiếng vang kinh thiên động địa.

Công pháp chi thần và khí linh dưới đạo âm thanh vui tươi này, không tự chủ được chuyển động theo.

“Keng, chúc mừng luyện chế thành công.”

“Keng, chúc mừng luyện chế ra bảo bối đặc thù, xin hãy đặt tên.”

Lâm Phàm tròn mắt, trong thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

- Mặt Trời Mới Mọc.

“Keng, mệnh lệnh được thực hiện thành công.”

Ánh sáng tiêu tan, một đôi kèn đồng kiểu cũ của máy thu thanh xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Hệ thống, người chơi ta à.

Lâm Phàm nhìn thấy đồ chơi này thì, chỉ biết câm nín.

Hệ thống không trả lời, bởi vì ngoại trừ thông báo ra, nó chưa nói qua lời nào.

Lâm Phàm sững sờ cầm bảo bối này trong tay.

- Đây chính là bản nâng cấp của Thanh Minh Cổ Chung hay sao? Tại sao lại có bộ dáng này.

- Không đúng, nhất định không đúng, tại sao trước đây đồ vật mình luyện chế được đều là như vậy, chẳng lẽ có quan hệ với những vật mà mình trải qua hay sao?

Giờ Lâm Phàm rất muốn khóc.

Không cầu luyện chế vật có hình dáng bắt mắt, nhưng ít nhất nên dễ nhìn một chút chứ.

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên là trường hợp ngoại lệ, đáng vẻ tuy mộc mạc, nhưng uy lực khỏi phải chê, mạnh mẽ dị thường.

Nhưng đôi kèn đồng máy thu thanh này, có ý gì đây?

Lâm Phàm thấy phía trên có một cái nút bấm, tự động nhấn một cái.

Xoạt xoạt!

- Ta xxx nó, cái quái gì đây nữa? Lại có thể đổi băng nhạc. Lâm Phàm khóc không ra nước mắt.

- Ta... Ta.

Lâm Phàm không muốn nói chuyện này nữa, đang tự an ủi bản thân mình quên đi, hệ thống người thật trâu bò, tiểu gia nhận thua rồi, luyện khí chính là mặt hàng hãm hại người.

Mỗi một lần đều chế ra một ít đồ không thể hiểu được.

Nhưng khi giải khai công năng của bảo bối này, Lâm Phàm lại ngây ngẩn cả người.

- Chuyện này...

Lâm Phàm tròn tròn mắt, bởi vì công hiệu của cái máy thu thanh này có chút mạnh mẽ.

- Chủ nhân, sao dừng lại rồi, thật hồi ức, ta cảm giác như trở về lúc còn nhỏ vậy.

Lôi Đình Pháp Vương chạy ra nói với Lâm Phàm.

- Đúng đấy, nhiệt huyết sôi trào.

Thượng Cổ Đại Yêu di chuyển thân thể, tuy nhiên lại không tìm được loại cảm giác vừa này.

...

Lâm Phàm nhìn mấy tên này thì trực tiếp im lặng, không muốn nói chuyện nữa.

- Bế quan kết thúc.

Lâm Phàm từ dưới vực sâu đi ra, Cổ Tộc Chí Cao đã rời đi mình lại an toàn.

- Bây giờ nên đi đâu đây?

- Đúng rồi, đi nhìn sào huyệt của Uy Quân Vương một chút, lần chiến đấu này tổn thất không ít của cải, lấy địa vị của Uy Quân Vương, chắc có không ít tích trữ, thuận tiện đồ sát thêm một ít Cổ Tộc chọc tức Chí Cao chơi.

- Ha ha, làm thế đi.

Lâm Phàm nói được làm được, hóa thành cầu vồng tiêu tan trong đất trời.

Ở phương xa.

Đám người Vân Tông chủ ngừng lại.

- Vân Tông chủ, đa tạ.

Tông chủ Võ Đế Tông, Võ Hà cảm kích nói.

- Không sao, đều là chủng tộc Đại Thiên thế giới, tự nhiên không thể nhìn Cổ Tộc làm vậy.

Vân Tông chủ cười nhạt, không để chuyện này trong lòng.

- Không ổn rồi, tượng đá của Võ Đế vẫn còn ở chỗ đó.

Lúc này Võ Hà đột nhiên phản ứng lại.

Khuôn mặt nhỏ của Vân Tông chủ đỏ ửng.

- Ai nha, chí bảo như chắc bị Cổ Tộc lấy đi rồi.

- Ta... Ta.

Trong lòng Võ Hà vô cùng hối tiếc, tại sao lúc đi không nghĩ đến mang nó theo chứ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 624: Các Người Cứ Tự Nhiên

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong cánh đồng hoang vu của Cổ Thánh Giới, có một bóng người nhàn nhã cất bước đi. Một ít Cổ Thú nhìn thấy sinh linh này xuất hiện trước mắt, tự nhiên dị thường mừng rỡ, bởi vì đối với Cổ Thú thì sinh linh các chủng tộc là mỹ vị.

Đáng tiếc, kết quả cuối cùng lại rất thê thảm, không chỉ ăn không được người ta mà ngược lại trở thành mỹ vị của sinh linh đó.

- Ai, tháng ngày này thật sự quá nhàn nhã.

Tâm tình Lâm Phàm không tệ, sau khi bế quan, thu hoạch khá dồi dào, không chỉ luyện chế ra bảo bối quý khốc thần sầu Lục Âm Cơ, mà còn ngưng luyện ra đệ tam Nguyên Thần, sau này đánh nhau cũng không sợ đánh không lại người ta.

- Lạ lạ lạ lạ!

Tiếng ca nhàn nhã từ miệng hắn truyền ra, trong đất trời vang dội thanh âm Lâm Phàm.

- Uy Quân Vương, Chấn Quân Vương, Tề Quân Vương cũng đã bị bốn thiếu gia gài bẫy, đại bản doanh bọn họ nhất định đang trống vắng, tiểu gia chỉ cần hạ chút công phu là có thể cướp sạch của cải ở đó rồi.

Lâm Phàm đã làm xong chuẩn bị, mục tiêu đầu tiên là Uy Quân Vương sau đó tiện đường đi tìm Tiên Thiên chi mộ, khi đó ngũ hành đầy đủ Yêu Thành lên cấp, bốn thiếu gia sẽ có một cái chí bảo chân chính.

Bây giờ cứ để Cổ Tộc Chí Cao lớn lối, Lâm Phàm không gấp, cứ từng bước chậm rãi nâng cao thực lực, đến cuối cùng làm một trận với hắn.

- Tiểu hữu phía trước, xin dừng bước!

Vừa lúc đó, Lâm Phàm nghe có ai gọi hắn từ phía sau.

Lâm Phàm sững sờ, có chút kinh ngạc, lấy tu vi của mình hiện giờ mà có người ở phía sau lại không nhận ra, thật quý dị.

- Người là ai? Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Người trước mắt này, tuổi đã già, thân thể có chút lom khom, giống như dải dầu sương gió. (ý nói gặp nhiều sóng gió)

- Tiểu hữu, người khỏe không? Lão phu chính là Tọa Sơn lão ông, có thể cùng kết bạn mà đi không? Ông lão cười nhẹ nói.

Lâm Phàm nhìn lão đầu trước mặt, cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh, thành viên của một trong thượng cổ thập đại hung thú, Cự Long tộc.

Hơn nữa sao vừa nhìn, lại cảm thấy không phải là một con rồng tốt.

Tuy lão đầu này cười rất xán lạn, nhưng nụ cười này tràn đầy miễn cưỡng.

- Ha ha, trong hoang sơn vắng vẻ, lão đầu người muốn đi đâu, làm gì vậy?

Lâm Phàm thầm nghĩ sau đó nhiệt tình nở nụ cười.

- Aiii, đi ra khỏi nhà, tương phùng chính là duyên phận, chúng ta hợp thành một đội đi. Lâm Phàm nói rằng.

- Tốt, tốt.

Trong lòng Tọa Sơn lão đầu vui vẻ sau đó vỗ tay hướng Lâm Phàm nói.

Một già một trẻ kết bạn mà đi.

- Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh tiểu hữu. Tọa Sơn lão đầu tùy ý hỏi.

Tọa Sơn lão đầu là Cự Long tộc, trong thượng cổ thập đại hung thú, nguyên bản là nên ở trong ổ ngủ một giấc thật tốt, không nghĩ rằng bị một bầy chó phát hiện, bởi vậy không thể không trốn, cuối cùng biến ảo thành dáng một lão đầu, muốn dùng hình dáng này tránh né truy sát.

Nhưng nếu vẹn vẹn như vậy, sợ còn chưa đủ, vừa lúc đó, hắn thấy một người thanh niên ung dung tự tại cất bước phía trước, nhất thời vui vẻ.

- Lâm Phàm. Lâm Phàm trả lời.

- Há, tên rất hay! Lâm tiểu hữu làm sao xuất hiện ở đây mà chỉ có một mình? Tọa Sơn lão đầu hỏi.

-Ai, chuyện này nói ra rất dài, ta là một người tâm địa thiện lương, mang trong lòng đại nghĩa, nên ra ngoài hành tẩu giang hồ chém giết Cổ Tộc, bởi vậy, một đường đi về phía trước tìm kiếm Cổ Tộc, nhưng người tuổi lớn như vậy sao lại xuất hiện ở đây? Nếu như gặp Cổ Tộc thì làm sao, nguy hiểm lắm đó.

Lâm Phàm tự tâng bốc mình nói.

Tọa Sơn lão đầu nhìn Lâm Phàm, phát hiện khí tức người trẻ tuổi này cực kỳ chính nghĩa, ánh mắt tinh khiết không giả tạo, nội tâm có chút

dao động.

- Không dối gạt tiểu hữu, ta đây bị người khác đuổi giết. Tọa Sơn lão ông nói.

- A! Ban ngày ban mặt, càn khôn sáng tỏ, sao lại có người làm càn như thế? Lâm Phàm kinh ngạc hỏi.

- Tiểu hữu, cái này nói ra, rất dài dòng, không bằng hiện tại ta làm tùy tùng của người đi, nếu như gặp bọn họ thì người cứ nói ta là tùy tùng của người là được rồi, lão phu nhất định sẽ cảm tạ, đây là một viên thần đan trên người ta, đối với tu vi của người có trợ giúp rất lớn, trước hết đưa cho tiểu hữu, chân mày Tọa Sơn lão đầu cau lại, cảm giác sinh linh này có chút ngốc thể, nhưng ngốc cũng tốt, dễ dàng dao động.

-Ồ ồ ồ, tốt tốt.

Lâm Phàm tiếp nhận đan dược, nhưng trong lòng có chút khinh thường, nhưng vẫn biểu hiện ra sắc mặt vui mừng.

- Ngưng Thần Vực Đan: đan dược phụ trợ củng cố Nguyên Thần cho người có cảnh giới Thần Thiên Vị tầng năm.

- Đan dược tốt như vậy người cho ta thật à?

Lâm Phàm giả bộ khiếp sợ hỏi, tuy nói đan dược này không lọt vào mắt xanh của hắn, nhưng đối với người bình thường mà nói, cái này đúng là thần đan.

- Tự nhiên, chỉ cần tiểu hữu giúp ta một tay, chờ ta trốn qua một kiếp này tất nhiên còn có hậu tạ. Trong lòng Tọa Sơn lão đầu cười lạnh nói.

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp một tay.

Lâm Phàm có chút tò mò với lai lịch của lão đầu này vẫn, đồng thời cũng không biết trên người đối phương còn giấu bảo bối gì hay không.

Dĩ nhiên bị người ta đuổi giết rồi chạy tới địa phương chưa từng biết.

...

- Long Ngọc Ma, không biết người này đã chạy đi đâu, không ngờ trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

- Hừ, Long Ngọc Ma là Cự Long nổi tiếng giàu có của Cự Long nhất tộc, nếu như có thể cướp sạch hãn thì bảo bối nhiều đến cỡ nào.

-Ồ, các người nhìn phía trước có hai sinh linh đang đi kìa, chúng ta xuống xem một chút.

Vài đạo nhân ảnh đang lục soát trong hư không, nhìn thấy phía dưới có hai sinh linh, lập tức liếc mắt nhìn nhau, sau đó giết xuống.

Trong nội tâm Long Ngọc Ma có chút sốt sắng, đồng thời có chút khó chịu với tên trước mắt này.

- Tọa Sơn lão đầu, bây giờ người đã là tùy tùng của ta, nên người không thể đi song song với ta được, còn nữa, người phải cung kính với ta hơn một chút.

Lâm Phàm phát hiện, vận may của mình quả thật rất tốt.

Đi tới đâu cũng có điểm tựa.

Lâm Phàm thấy sát ý từ trong ánh mắt của lão đầu.

Lão đầu này nhất định nghĩ khi xong việc sẽ cường sát mình đây mà.

- Đứng lại!

Vừa lúc đó, có sáu bóng người xuất hiện trước mặt Lâm Phàm. Sáu bóng người gồm bốn nam hai nữ.

Nam thì tuấn tú anh dũng, nữ thì xinh đẹp. Tu vi có Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh, Thần Thiên Vị tầng sáu Pháp Tắc

cảnh.

Mấy tên này cũng được xem là cường giả nhưng điều làm Lâm Phàm không nghĩ đến là đám người này lại là một thành viên trong thượng cổ thập đại hung thú, Phượng Hoàng tộc.

Nhìn như Gà con, giống như sản phẩm tạp giao của Phượng Hoàng vậy.

- Các người là? Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Tâm thần tên tuý tùng sau lưng Lâm Phàm ngưng lại, hơi căng thẳng thế nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như nước, không nhìn ra chỗ nào không ổn.

- Người có thấy một tên thanh niên trẻ đi ngang qua nơi này hay không?

Mở miệng chính là một người đàn ông, trên trán tên này có một dấu ấn hình ngọn lửa, khí tức cũng mạnh nhất trong đám người này.

- Nếu như người thấy hắn, thì nhất định phải nói cho chúng ta biết, tuyệt đối không được giấu diếm, tên kia lòng dạ độc ác, nếu người giúp hắn ẩn giấu, kẻ chết cuối cùng chính là người.

Một cô gái có ngữ khí băng lãnh lạnh lùng nói.

- Hắn là ai?

Tên nam tử thứ nhất mở miệng chỉ vào Tọa Sơn lão đầu hỏi.

- mấy vị cao nhân, ta là tuý tùng của thiếu gia. Tọa Sơn lão đầu giành nói trước.

- Chờ đã!

Lúc này Lâm Phàm lên tiếng.

- Các người hỏi vấn đề hơi nhiều, ta phải trả lời từng cái cho chắc chắn.

- Thứ nhất ta không thấy một tên nam tử trẻ tuổi nào.

- Thứ hai, nếu như ta nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi nào đó, sẽ nói cho các người biết.

Tọa Sơn lão đầu thấy sinh linh này trả lời từng câu hỏi của bọn họ, trong lòng nở nụ cười, lão tử đã cùng sinh linh này làm giao dịch, sao hẳn để lộ ta ra ngoài cơ chứ.

Nhưng lời nói kế tiếp làm hắn trợn tròn mắt.

-Thứ ba, hắn không phải là tùy tùng của ta, hắn vừa mới xuất hiện sau lưng ta thôi, nói bị người đuổi giết sau đó cho ta một viên đan dược, kêu ta giúp hắn ẩn giấu thân phận, thế nhưng vừa rồi, vị tiểu thư xinh đẹp này nói rằng hắn sẽ giết ta nên ta cảm giác nên nói ra thì hơn.

Sau khi nói xong câu đó, Lâm Phàm lập tức lùi lại rất xa.

- Ta nghĩ lão đầu này chính là người các người muốn tìm, có chuyện gì thì các người cứ tự nhiên, chuyện này không liên quan đến ta. Lâm Phàm nói.

Trong chớp mắt, không khí hiện trường đột nhiên thay đổi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 625: Quả Nhiên Là Một Kiện Thần Khí

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Sinh linh kia, người lật lọng.

Long Ngọc Ma không nghĩ đến cái tên này bán đứng mình nhanh như thế.

Long Ngọc Ma không hiểu lý do gì mà hắn lại làm thế.

Mình đã cho hắn thần đan, hơn nữa còn ưng thuận rất nhiều chỗ tốt, sao lại còn làm vậy.

- Lão đầu ta không có lật lọng, ta có hiểu sơ sơ tướng mạo thuật, thời điểm người xuất hiện trước mặt ta, ta phát hiện bên trong hai mắt của người tràn ngập tà quang.

- Ta nghĩ người là hạng người đại gian đại ác, tiện dâm cướp giết, không chuyện ác nào không làm, cho nên, người thiện lương chính nghĩa như ta sao có khả năng ẩn giấu người đại gian đại ác như người. Lâm Phàm nghiêm trang nói.

- Nói năng bậy bạ, bản tọa muốn giết người.

Tọa Sơn lão đầu nổi giận, hắn không nghĩ đến sinh linh này đề tiện như vậy.

- Long Ngọc Ma, ở trước mặt chúng ta, người còn dám giết người? Giao toàn bộ bảo bối của người ra đây.

Cự Long tộc người và Phượng Hoàng tộc chúng ta có thiên đại ân oán, lần này chúng ta sẽ cướp hết bảo bối của, rút gân rồng của người sau đó mang người về trong tộc.

- Sinh linh kia nơi này không còn chuyện liên quan đến người, người đi đi. Nam tử Phượng Hoàng tộc nói.

- Tốt, tốt chuyện không liên quan ta, ta đi đây.

Lâm Phàm tự nhiên không chạy, lão đầu này vừa nhìn qua chính là hạng người mang báu vật, nói thế nào cũng phải vơ vét một phen mới đúng.

- Súc sinh!

Tọa Sơn lão đầu thấy hấn chạy, trong lòng bùng lên cơn giận, hận không thể chém hấn thành muôn mảnh rồi ăn tươi nuốt sống.

Nhưng hiện tại, bản mình gặp phải nguy cơ cực lớn. Cự Long tộc là tử địch với Phượng Hoàng tộc chính.

Bình thường, Phượng Hoàng tộc thích nhất là tìm kiếm tằm tích Cự Long tộc, sau đó tụ tập nhân thủ, tiến hành vây giết.

- Các người, khinh người quá đáng.

Thời khắc này, Tọa Sơn lão đầu biến thành hình dáng một thanh niên trẻ tuổi.

Nếu nói Cự Long tộc với Long Tộc khác nhau ra sao, chính là hai con mắt, sau khi biến thân đôi mắt vẫn giữ đặc thù của Cự Long.

- Long Ngọc Ma, người ẩn núp cũng vô dụng, mặc dù

nói người là Cự Long giàu có của Cự Long tộc, có rất nhiều bảo bối nên có chút vương tay vương chân, nhưng bên chúng ta nhiều người như vậy, người đã không còn cơ hội.

Lâm Phàm trốn trong bóng tối nghe được câu này, trong lòng nóng như lửa.

Cự Long giàu có...

Tên này là một đại gia, nhưng không biết giàu có cỡ nào.

Lúc đầu, Lâm Phàm đang suy nghĩ không biết cái tên này mang bảo bối gì trên người, bây giờ mới biết người ta mang cả gia tài trên người.

Bùm bùm!

Đương trường xảy ra đánh nhau kinh thiên động địa.

Long Ngọc Ma bị đối phương quần ấu, vô cùng thê thảm.

Tiếng kêu rên liên hồi, gào thét liên tục.

Thậm chí, từ nơi này Lâm Phàm còn nghe được trong tiếng kêu của Long Ngọc Ma, có sự phẫn nộ với mình.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu yên lặng, lấy ra máy ghi âm.

- Nếu đã luyện chế ra người thì tự nhiên phải lợi dụng thật tốt.

Lâm Phàm nhìn cái máy ghi âm cũ kỹ, thở dài bất đắc dĩ một tiếng.

Xoạt xoạt!

Ấn phím một cái, nhất thời có thanh âm du dương truyền ra.

- Long Ngọc Ma, người nhanh bó tay chịu trói, để chúng ta cho người một nhát thoải mái.

- Ha ha, chỉ dựa vào các người mà muốn giết bản tọa, bản tọa cho dù chết cũng phải lôi các người chôn cùng.

Long Ngọc Ma giận dữ quát lên, khí tức toàn thân đột nhiên bạo tăng. Trong giới chỉ bay ra rất nhiều bảo bối.

Một cỗ khí tức cuồng bạo phóng lên trời.

Thời điểm đám người Phượng Hoàng tộc cảm nhận được luồng hơi thở này, sắc mặt đại biến.

- Không được, hãn muốn tự bạo.

- Rút lui, mau đi thôi.

Bọn họ kinh hoàng, không nghĩ đến Long Ngọc Ma quyết tuyệt như vậy.

- Ha ha, các người chạy không thoát đâu, bản tọa cùng toàn bộ bảo bối tự bạo, dù các người có thể xuyên toa qua hư không cũng không thể tránh khỏi cái chết.

Vừa lúc đó, có một thanh âm vang vọng thiên địa.

- Thứ hai, học sinh tiểu học toàn quốc tập thể dục theo bài.

- Mặt trời mới mọc.

- Tiết 1

...

- Này, sao lại như thế?

Cùng lúc đó, tất cả mọi người phát hiện thân thể của mình có chút mất khống chế.

Long Ngọc Ma đang chuẩn bị tự bạo càng hoảng sợ vụn phần, gào thét

liên tục.

- Là ai, rốt cuộc là ai?

- Đây là bảo bối công kích tâm thần, có người đang khống chế tâm thần của chúng ta.

- Là ai, rốt cuộc là ai đánh lén chúng ta?

- Chân của ta xảy ra chuyện gì vậy?

- Tay của ta, lại chuyện gì xảy ra nữa.

...

Vào lúc này, tất cả mọi người đều buông xuống cừu hận trong lòng, dưới cái nhìn của bọn họ, thế gian đột nhiên tốt đẹp hẳn lên, một vòng mặt trời mới mọc soi sáng trên mặt mọi người, thật ấm áp.

Lâm Phàm lén lén lút lút nhìn, phát hiện đám người kia giống như những gì mình suy nghĩ vậy, đang làm động tác cao thượng.

- Con mẹ nó, đồ chơi này đúng là nghịch thiên, Thần Thiên Vị tầng bảy đều không chống được, có khi nào đến Cổ Tộc Chí Cao cũng không chịu được không?

Lâm Phàm rất tán thưởng cái máy ghi âm này.

Chỉ không biết cực hạn của nó là thế nào.

Nếu như có một Vĩnh Hằng Thần Vị cường giả nào cho mình thử một chút thì tốt biết mấy.

Cái máy ghi âm này xuất hiện quá muộn, nếu như sớm một chút thì tốt biết bao nhiêu.

Nhưng cũng không vội, tuổi nhỏ thành sông dài, sau này khẳng định có cơ hội thí nghiệm một phen.

Giờ khắc này, Cự Long tộc và Phượng Hoàng tộc như những học sinh tiểu học ưu tú, ánh mắt tràn ngập ánh mặt trời, dưới nền nhạc phấn chấn, làm những động tác khiến người ta cảm thán.

Được lắm, bọn nhỏ tràn ngập sự phấn chấn!

- Đi ra, rốt cuộc là ai, người đi ra cho ta. Long Ngọc Ma hoảng sợ quát.

Ai lại có thể nắm giữ năng lực như vậy.

Dù bảo bối công kích tâm thần cũng không có khả năng nắm giữ ma lực như thế.

Mình là cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất, làm sao có khả năng bị một cái bảo bối công kích tâm thần mê hoặc như trở bàn tay.

Huống hồ, làm gì có bảo bối nào có diệu dụng như thế.

Chẳng lẽ có đại năng giả xuất hiện?

- Là người.

Nhưng thời điểm khi đạo nhân ảnh kia xuất hiện, sắc mặt Long Ngọc Ma cực kỳ khó coi.

Chỉ thấy cách đó không xa, trên vai sinh linh kia mang một đồ vật quái dị, nhìn rất cổ xưa, nhàn nhã đi đến bọn hắn.

Mà thanh âm này là từ bên trong đồ vật quái dị này tản ra ngoài.

Chẳng lẽ đó là một kiện bảo bối công kích tâm thần hả?

-Sinh linh kia, thả chúng ta ra.

Người Phụng Hoàng tộc nói.

- Đồ ghê tởm, người có biết ta là ai không? Ta là thành viên của Cự Long nhất tộc, một trong thượng cổ thập đại hung thú, nếu như người dám làm gì ta, người sẽ chết không có chỗ chôn. Long Ngọc Ma tức giận gào thét.

Lâm Phàm đi đến trước mặt bọn họ, giơ tay nhếch miệng lên hỏi ngược lại.

- Người có biết ta là ai hay không?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 626: Lột Đồ, Cướp Sạch

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người chính là một tên gia hoả hèn hạ, vô sỉ. Long Ngọc Ma nổi giận mắng.

Trong lòng hắh cực kỳ hối hận tại sao lúc trước lại không giết chết tên vô liêm sỉ này, hắh không ngờ, gia hỏa này có bảo bối như thế.

Giờ hối hận đã không kịp.

Nhưng bây giờ hối hận thì có thể làm gì, nhìn thấy sinh linh này, Long Ngọc Ma giận nhưng không chỗ phát tiết.

- Tiểu huynh đệ, chúng ta có hiểu nhầm? Người là hạng người thiện lương, mà chúng ta cũng đang thay trời hành đạo. Người Phụng Hoàng tộc la lên.

Bọn họ không nghĩ đến sinh linh này lại có bảo bối cường đại, trực tiếp công kích không phân biệt bạn thù, làm bọn họ cũng bị ảnh hưởng.

- Tiểu đệ đệ có thể thả tỷ tỷ hay không?

Cô gái Phụng Hoàng tộc lên tiếng, âm thanh mềm mại, nghe rất êm tai.

Lâm Phàm không nói gì, vung ống tay áo, chắh hai tay sau lưng.

- Ai, Lâm Phàm ta, đánh giết ngàn vạn Cổ Tộc, đấu với Chí Cao, chém Quân Vương, không bao giờ khoe khoang, bởi vì ta biết, tất cả những thứ này đều được các chủng tộc Đại Thiên thế giới ghi nhớ trong lòng.

- Mà sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới cũng tôn xưng bản tọa là Nhân tộc Đại Đế, không biết cái tên này, các người có biết hay không? Lâm Phàm lạnh nhạt nhìn phía Long Ngọc Ma nói.

Cái tên này có biết bao uy danh, có lẽ tất cả đều phải biết.

- Nhân tộc Đại Đế?

Long Ngọc Ma hơi nghi hoặc, sau đó cuống tiểu.

- Ha ha, thật không biết trời cao đất rộng, một tên tiểu tử thôi cũng dám xưng Đại Đế, còn cái gì mà Nhân tộc Đại Đế, ta chưa từng nghe thấy.

- Ta, cái... xxx nó.

Thời điểm Lâm Phàm tự báo ra danh hiệu, đã làm xong chuẩn bị với sự khiếp sợ của đối phương, nhưng khi nhìn thấy thần sắc khinh thường của Long Ngọc Ma. Đột nhiên, hắn phát hiện một vấn đề trọng yếu, chẳng lẽ không có người nào biết mình là ai hay sao?

Hay Cổ Thánh Giới quá lớn nên danh hiệu của mình chỉ truyền trong một địa phương nhỏ mà thôi.

Lâm Phàm nghi ngờ nhìn về phía Phượng Hoàng tộc.

Đám người Phượng Hoàng tộc thấy ánh mắt Lâm Phàm, cũng chân thành lắc đầu, biểu thị mình thật sự không biết.

- Mẹ nó!

Thời khắc này, Lâm Phàm biết mình bị hố bà nó rồi.

Điều làm Lâm Phàm không hiểu chính là, tên tuổi của mình như thế, sao có khả năng không ai biết mình đây?

Mị Tộc còn giúp mình phát trực tiếp nữa mà, chẳng lẽ phạm vi phát trực tiếp không đủ lớn, nên có rất nhiều gia hỏa không biết mình.

- Mẹ cha, Mị Tộc không cố gắng tu luyện thiên phú, để phạm vi bao trùm nhỏ như vậy, sau này làm sao tranh với Tam Tinh tộc.

- Ta không cần biết người là Đại Đế hay ai, ta khuyên người, tốt nhất thả ta ra, nếu không người sẽ hối hận.

Long Ngọc Ma lạnh lùng nói, sau đó bất động thanh sắc truyền ra một đạo ý niệm.

Đạo ý niệm này là ý niệm cầu cứu.

- Đừng có nói nhảm, đồ ăn tới tay, ta chưa bao giờ buông tha, nếu không biết tên gọi của bản Đế là gì, thì hôm nay bản Đế sẽ để người biết, người hãy nghe cho kỹ hôm nay người chơi đùa cùng người chính là Nhân tộc Đại Đế. Lâm Phàm bá đạo nói, sau đó bắt đầu hành động.

- Người muốn làm gì, muốn làm gì?

Lúc này Long Ngọc Ma sợ hãi kêu lên.

- Làm cái gì?

Đương nhiên là vợ vét rồi, người quả nhiên là tên nhà giàu, trên mỗi ngón tay đều mang nhẫn trữ vật. Lâm Phàm nhìn thấy trên mười long trảo Long Ngọc Ma tỏa ra từng trận kim quang, suýt chút nữa bị mù mắt.

Quả nhiên là một con Cự Long giàu có, vừa nhìn là biết ngay.

- Người dừng tay cho ta, người... tên súc sinh này.

Long Ngọc Ma không cách nào khống chế thân thể của mình, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương cướp đi, không có bất kỳ phản kháng

nào, trong lòng càng thêm giận dữ.

Bảo bối, đây đều là bảo bối của mình. Không biết tích lũy bao lâu, nếu bị lấy hết thì không còn gì nữa rồi.

Cái quái gì mà hạng người thiện lương chính nghĩa, so với thổ phỉ còn muốn thổ phỉ hơn.

Mười chiếc nhẫn trữ vật bị Lâm Phàm bỏ vào túi trữ vật, lấy kinh nghiệm nhiều năm đánh cướp của mình, hãnh hạnh định Long Ngọc Ma còn bảo bối tư tàng.

Tuy bây giờ sắc mặt Long Ngọc Ma rất khó coi, nhưng không có biểu hiện ra cái vẻ mặt kiểu cha chết mẹ chết, nói như vậy, tuy hẳn có chút nhức nhối nhưng còn chưa đến mức độ đau lòng.

- Người định làm gì? Bảo bối của ta đã bị người lấy hết rồi.

Long Ngọc Ma nhìn thấy ánh mắt xâm lược của tên này, nội tâm không khỏi có chút hốt hoảng, nói.

- Khẩn trương như vậy làm gì? Ta không hỏi người có tư tàng bảo bối hay không, nhưng thấy người chột dạ như thế khẳng định là có, xem ra ta phải tìm thật kỹ mới được. Lâm Phàm bình tĩnh gạt đầu, nói.

- Không còn, thật sự không còn nữa, người không thể quá đáng như thế.

Long Ngọc Ma không nghĩ đến, mình sẽ có một ngày thế này.

Địa vị Hãn trong Cự Long tộc tuy không phải hàng đầu, nhưng hẳn là người giàu có nhất, rất nhiều đồng tộc đều muốn vơ vét một ít trên người hẳn, bởi vậy những năm gần đây, Long Ngọc Ma luôn một thân một mình ra bên ngoài tìm chỗ ẩn trốn, sinh sống qua ngày cùng những bảo bối này.

Không nghĩ rằng, không chỉ bị Phượng Hoàng tộc phát hiện còn gặp phải tên Nhân tộc đáng giận này.

- Quá đáng? Người nói ta quá đáng, ta đang muốn bỏ qua cho người, nhưng bây giờ nhìn lại, nếu ta không làm chút gì, thì chưa thể hiện được sự quá phận của bốn thiếu gia.

Lâm Phàm nổi giận rồi, người hữu hảo như mình vậy mà bị người ta nói quá đáng, ai có thể chịu được.

- Nhân tộc Đại Đế, người không quá đáng chút nào, cái tên Long Ngọc Ma này thật sự không biết điều.

Người Phượng Hoàng tộc không biết lai lịch Lâm Phàm như thế nào, mà hiện tại đang bị cái bảo bối công kích tâm thần này khống chế. Nếu như còn càn rỡ với đối phương, thì là đồ ngốc rồi.

- Ủm, người nói rất đúng, xem ra ta phải quá mức một chút.

Lâm Phàm khoác một tay lên người Long Ngọc Ma.

- Người... người làm gì?

Long Ngọc Ma có chút hốt hoảng, hẳn không biết cái tên Nhân tộc này muốn làm gì?

- Quang Bất Lưu Thu.

Trong chớp mắt, Long Ngọc Ma cảm thấy thân thể của mình có chút lạnh lẽo, như có từng trận gió lạnh thổi qua.

- A!

Vừa lúc đó, hai nữ tử của Phượng Hoàng tộc kêu lên sợ hãi.

Các nàng tròn tròn hai mắt, không dám tin hình ảnh trước mắt.

Long Ngọc Ma lại bị lột sạch đồ.

Lúc này, tình huống hiện trường có chút quỷ dị.

Long Ngọc Ma không mảnh vải che thân, hai chân dang rộng, giữa hai chân có con vật nhỏ rất linh xảo.

- Làm sao có thể như vậy.

Hai nữ nhân Phượng Hoàng tộc nhắm hai mắt lại, không dám nhìn một màn ngượng ngùng trước mắt.

- Ha ha!

Nhưng đối với đám nam tử khác của Phượng Hoàng tộc mà nói, lại bắt đầu cười lớn.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Long Ngọc Ma càng thảm, bọn họ càng vui vẻ.

- Súc sinh, người.. cái tên súc sinh này!

Lúc này, sắc mặt Long Ngọc Ma ửng hồng, phun ra ngụm máu.

Tuy vậy, nhưng hãn vẫn còn phải tiếp tục nhảy bài tập thể dục của học sinh tiểu học theo đài phát thanh.

- Con mẹ nó, quả nhiên còn cất giấu bảo bối.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 627: Thập Thái Tử

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đây là đồ chơi gì?

Lâm Phàm nhìn một chiếc khăn tam giác màu đen, nghi hoặc hỏi.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã phát hiện ra bảo bối đặc thù, khăn che mặt.

- Khăn che mặt: có thể che dấu khí tức.

Lâm Phàm nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, bất đắc dĩ, vô vị, quá vô vị.

Vừa bắt đầu, hắn còn tưởng là vật gì tốt, hóa ra là một món rác rưởi.

- Trả lại cho ta, trả lại cho ta...

Long Ngọc Ma thấy đối phương cầm chí bảo của mình, hai con mắt đỏ lên.

Trên người hắn, thứ quý báu nhất chính là khăn che mặt này, hắn có thể tích lũy nhiều của cải như vậy, phần lớn đều dựa vào nó.

Che dấu khí tức, khiến người ta không phát hiện được sự tồn tại của mình.

Có lúc đi bí cảnh tìm bảo bối, có thể ẩn giấu để đánh lén giết tiên, đều dựa vào khăn che mặt này.

Nếu như nhân loại này lấy đi khăn che mặt của mình, vậy sau này, sao làm giàu được.

- Thứ đồ này vô dụng như vậy, mà người còn muốn?

Lâm Phàm hỏi.

Loại đồ chơi này vứt trên đường, kiếm cũng không muốn kiếm, không nghĩ đến tên này lại coi nó như bảo bối.

Bất quá, vừa rồi mình không phát hiện hắc ở bên cạnh, chắc là nhờ cái khăn này.

- Nhân tộc Đại Đế, ta cầu xin người, nếu người coi nó là rác rưởi, người hãy trả lại cho ta đi.

Lúc này, Long Ngọc Ma khóc ròng.

Để cất kỹ bảo bối này, Long Ngọc Ma cố ý xem nó để dưới quần lót ở đống quần, bởi vì hắc sợ bị người khác đoạt mất, hắc không ngờ, thẳng ông nội trước mặt này lại biến thái như vậy.

Không chỉ đoạt nhẫn trữ vật của hắc, còn lột sạch sành sanh, để khăn che mặt lộ ra ngoài.

- Không được, đồ đến tay rồi làm gì có chuyện trả lại, nếu không người lấy một món bảo bối nào đó chuộc lại thứ này đi.

Lâm Phàm nói.

Long Ngọc Ma nhìn Lâm Phàm, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên làm gì, nhưng nội tâm rất gấp gáp.

Đây là bảo bối hắc coi

trọng nhất, sao cam lòng mất đi như vậy.

- Bảo bối của ta đều bị người lấy đi, ta thật không còn nữa.

Long Ngọc Ma khóc không ra nước mắt. Ông trời ơi, đại địa ơi, cầu xin các người mở mắt một chút đi, đánh chết tên súc sinh này đi.

Nội tâm Long Ngọc Ma kêu gọi, nhưng đáng tiếc, không có bất kỳ biện pháp nào.

- Vậy sao được? Người không có bảo bối, ta làm sao trao đổi với người. Tuy nói nó là một bảo bối rác rưởi, nhưng ta nghĩ, vẫn nên giữ lại thì tốt hơn.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

- Đừng... Đừng mà.

Long Ngọc Ma khóc, hẳn thật sự không muốn mất đi bảo bối này.

Nếu thật mất đi thật, hẳn sẽ thương tâm đến chết.

- Aiii, vậy người lấy bảo bối ra đổi đi.

Lâm Phàm đáp trả.

Trong lòng Long Ngọc Ma bất đắc dĩ, hẳn đã phát tán ý niệm ra ngoài, sao không có ai đến, chẳng lẽ những đồng tộc kia, đều tham lam bảo bối của hắn.

- Người phải làm gì đó ta mới tin?

Long Ngọc Ma đau lòng nói.

Thế nhưng nghĩ đến khăn che mặt, Long Ngọc Ma cũng chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ món bảo bối khác.

Lâm Phàm nghe thấy những lời của Long Ngọc Ma, nhất thời sửng sồ, cái tên này vẫn còn giấu bảo bối, hiện tại hắn đã trần như nhộng, từ trên xuống dưới vừa qua nhìn hoàn toàn không có gì, vậy thì hắn còn có nơi nào để giấu.

- Được, Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm ta, thề với trời, nếu như người lấy bảo bối ra đổi, mà ta còn muốn chiếm khăn che mặt này làm của riêng, sẽ bị thiên lôi đánh, chết không có chỗ chôn.

Lâm Phàm giơ tay lên trời thề.

- Được, ta tin người.

Lửa giận trong lòng Long Ngọc Ma ngập trời, nhưng hắn lại không có biện pháp nào.

Nếu tên Nhân tộc này không có bảo bối công kích tâm thần quý dị như vậy, thì hắn sớm đập một trảo, đập chết tươi rồi, còn nhiều lời làm gì.

- Ra...

Vừa lúc đó, Long Ngọc Ma nhẹ giọng nói, trong chớp mắt, từ trong tai bay ra một cây gậy, sau đó không ngừng biến hóa.

- Bảo bối này là ta phát hiện ở một thế giới khác. Dù nó được dùng để đỡ đỡ, nhưng lại có thể biến lớn biến nhỏ, là một bảo bối tốt.

Long Ngọc Ma nhúc nhối nói.

Bảo bối này, hắn vô tình lấy được, dù không có bao nhiêu sức mạnh, thế nhưng đặc tính có thể biến lớn biến nhỏ, đúng là rất lợi hại, coi như Cổ Tộc, cũng không thể luyện chế được cái bảo bối này.

Lâm Phàm nhìn cây gậy bay ra từ trong tai Long Ngọc Ma, cả người ngây ngẩn.

Bộ dáng này, chẳng lẽ là Định Hải Thần Châm?

Mà khi Lâm Phàm sờ lên cây gậy, hệ thống phân tích.

- Trụ chống trời: là đồ chống đỡ của Thiên tộc, có thể biến lớn biến nhỏ, nhưng không có gì tác dụng khác.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, xem ra do mình nghĩ quá nhiều, cây gậy này không phải Định Hải Thần Châm.

- Cái này giống như không có tác dụng gì?

Lâm Phàm nói.

Lúc này, Long Ngọc Ma cuống lên:

- Ta thật không còn bảo bối nữa, tất cả bảo bối đều ở chỗ người rồi.

- Được rồi, ta lấy cái này.

Lâm Phàm nói.

- Dựa theo lời thề, người phải trả lại khăn che mặt cho ta.

Long Ngọc Ma không kịp chờ đợi nói.

Chỉ cần có thể lấy khăn che mặt về, mặc kệ mất đi cái gì, cũng đáng giá.

- Đây.

Lâm Phàm ném khăn che mặt tới.

- Kỳ thực ta không biết chỉ số thông minh của người rốt cuộc bao nhiêu, người nói xem người phải lấy khăn che mặt này làm gì?

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ.

Long Ngọc Ma nghe thấy thế, nhất thời sửng sờ, có chút không hiểu.

- Cái mạng nhỏ của người đang nằm trong tay ta, ta trả khăn che mặt này cho người, sau đó lại giết người, vậy khăn che mặt này lại là của ta rồi, cái này buôn bán rất có lời.

Lâm Phàm cười nói.

- Cái gì, người dám lật lọng.

Long Ngọc Ma vừa nghe, sắc mặt biến đổi.

- Lật lọng cái gì, từ đầu tới cuối, ta chưa từng nói sẽ bỏ qua người.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Người...

Long Ngọc Ma tức giận nhìn Lâm Phàm, hắn không nghĩ đến tên này vô liêm sỉ như vậy, thật sự quá thấp hèn.

Đám người Phượng Hoàng tộc nhìn một màn trước mắt cũng nở nụ cười.

Bọn họ nhìn thấy Long Ngọc Ma tức đến nổ phổi, nhưng không thể làm gì, trong lòng cực kỳ sáng khoái.

Đặc biệt là hai muội tử kia, càng hạ thấp đầu xuống, phi lễ chó nhìn.

Dù sao Long Ngọc Ma này không phải là mỹ nam tử gì, nhìn thân thể của hắn, có chút đau mắt.

Bất quá đối với người Phượng Hoàng tộc, bọn họ nhất định thể hiện chính mình tốt một chút, tranh thủ khoan hồng, bảo lưu tính mạng.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, từng trận rồng gầm từ hư không truyền đến.

Chân trời lóe lên những bóng mờ của Cự Long, mà những cái bóng này rất bá đạo, kéo dài mấy trăm ngàn trượng, khí thế hùng vĩ, vô biên.

- Ha ha, giờ chết của người đã đến, đồng tộc ta đến rồi, người nhất định phải chết.

Lúc này, Long Ngọc Ma vui mừng gào thét.

- Các vị cẩn thận, người này có bảo bối công kích tâm thần, các người mau đóng thính giác lại, ngàn lần không thể trúng chiêu.

- Long Ngọc Ma, không nghĩ người sẽ tự báo địa điểm, chẳng lẽ người gặp phải phiền toái rồi?

Trong hư không, những bóng Cự Long kia liên tục rít gào, chấn động hư không.

- Bảo bối công kích tâm thần?

- Ông!

Vừa lúc đó, bên trong hư ảnh, một thân thể Cự Long to lớn đột nhiên mở miệng, một đạo tiếng nổ truyền đến.

Đầu lông mày của Lâm Phàm ngưng lại, bên dưới âm thanh này, máy ghi âm lại bị kẹt.

- Đây là Thiên Long bát âm của Thiên Long tộc, là một pháp môn sóng âm cực kỳ mạnh mẽ, có thể phá hủy tất cả các pháp bảo công kích tâm thần, đây chính là bí mật bất truyền của Cự Long tộc, chỉ có Cự Long hoàng bộ mới có thể học được.

Lúc đám người Phượng Hoàng tộc nghe thanh âm này, sắc mặt đại biến.

Nhưng đối với Long Ngọc Ma, lúc nghe thanh âm này, cả người hưng phấn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 628: Tổ Long Luân Hồi Thuật

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đó là Long Ngọc Thần và Long Thiên Cường, không ngờ là hai người bọn họ.

Lúc đám người Phượng Hoàng tộc thấy hai đại hán này, nội tâm càng thêm kinh hãi.

- Bọn họ sao có thể còn sống, không phải trong trận chiến lần trước, bọn họ đã bị trưởng lão Phượng Hoàng tộc giết chết rồi sao?

Long Ngọc Thần đứng song song với Long Thiên Cường, khí tức lưỡng long càng thêm mãnh liệt.

- Hừ, không nghĩ đến tiểu bối Phượng Hoàng tộc còn biết hai người chúng ta, không sai, trong trận đại chiến lần trước, chúng ta đã bị Phượng Vô Y giết chết, nhưng hai người chúng ta tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật, một trong ba đại thần thuật nghịch thiên của Cự Long tộc, cho nên mới hồi sinh lại được, sau đó thực lực càng tăng nhanh như gió.

- Cái gì? Tổ Long Luân Hồi Thuật, cái công pháp vạn năm cũng không có Cự Long tu luyện thành, vậy mà các người lại tu luyện được.

Sau khi nghe xong, đám người Phượng Hoàng tộc kinh hãi biến sắc.

Bọn họ tranh đấu với Cự Long tộc đời đời kiếp kiếp, cho nên rất hiểu về Cự Long tộc.

Cự Long tộc có ba đại thần thuật nghịch thiên, mà trong đó công pháp khó tu luyện nhất chính là Tổ Long Luân Hồi Thuật này.

Sau khi tu luyện thành công Tổ Long Luân Hồi Thuật, thì sức mạnh vô cùng kinh khủng, khó có đối thủ cùng cấp.

Mà Tổ Long Luân Hồi Thuật cửu chuyển sống lại, là công pháp hàng đầu của Cự Long tộc thời thượng cổ.

Cho nên, ngoại trừ người đứng đầu thời thượng cổ tu luyện tới cửu chuyển, còn những hậu bối về sau không có người nào có thể tu luyện thành công.

- Ngọc Thần và Thiên Cương đúng là thiên tài của Cự Long tộc, cũng người có khả năng tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật tới đỉnh cao.

Thập Thái Tử cười nhẹ nói.

Tổ Long Luân Hồi Thuật là một trong ba đại công pháp nghịch thiên của Cự Long tộc, những Cự Long tầm thường căn bản không học được.

Mà lúc Thập Thái Tử gặp Ngọc Thần và Thiên Cương đã bị hai Cự Long quái dị này hấp dẫn, sau đó mới nghĩ tới Tổ Long Luân Hồi Thuật.

Bất quá Thập Thái Tử sẽ không bồi dưỡng kẻ địch cho mình, bởi vậy lúc giao Tổ Long Luân Hồi Thuật cho bọn họ, cũng đã khống chế bọn họ.

Từ nay về sau, dù Ngọc Thần và Thiên Cương thật sự tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật đến đỉnh cao, thì cũng chỉ là chó của Thập Thái Tử hãnh, bởi vì hãnh đã nắm giữ sinh tử của hai người.

- Há, Tổ Long Luân Hồi Thuật đích thật là công pháp cao thâm, xem ra người sáng tạo ra môn công pháp này cũng là Cự Long kỳ tài.

Lâm Phàm cười nói.

- Ha ha, Nhân tộc dần dần, người có thể sáng tạo ra Tổ Long Luân Hồi Thuật tự nhiên là Cự Long kỳ tài rồi, mà người đó chính là tổ tiên Long Thần thời thượng cổ.

Thập Thái Tử điên cuồng cười nói.

- Luân Hồi chính là âm dương, mà muốn tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật cần phải có Âm Dương nhị khí, mà một người có Âm Dương nhị khí, chỉ có thể là nhân yêu.

- Về phần Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương có thể tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật, xem ra rất phù hợp với điều kiện này rồi.

- Ha ha, hóa ra Long Thần của Cự Long tộc lại người lưỡng tính, nếu như nói ra, cười chết người mất.

Bởi vì Lâm Phàm có hệ thống trong tay, cho nên đối với tình huống trong cơ thể của Cự Long, tự nhiên rõ ràng.

- Người lưỡng tính là cái gì?

Tiểu muội Phượng Hoàng tộc nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm:

-...

- Câm miệng!

Thời khắc này, Thập Thái Tử nổi giận quát.

- Đừng then hóa giận chứ, chẳng lẽ ta nói sai?

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ. Hắn là người trung thực mà, có sao thì nói vậy thôi.

Bây giờ, Cự Long thật sự không xong rồi, bọn họ không tiếp thu được sự thật tàn nhẫn này.

Lúc này, Thập Thái Tử nổi giận, hắn không nghĩ, cái tên Nhân tộc này lại biết rõ ràng như vậy.

Tổ Long Luân Hồi Thuật chính là bí mật bất truyền của Cự Long tộc, sao một tên Nhân tộc biết được yêu cầu tu luyện nó chứ.

Chuyện này đối với Cự Long tộc mà nói, là bí mật không thể truyền ra ngoài và cũng là sỉ nhục của Cự Long tộc.

Tổ Long Luân Hồi Thuật mạnh mẽ vô cùng, nếu như tu luyện thành công, vậy thì sẽ có khả năng kinh thiên động địa.

Bởi vậy Cự Long tộc biến Tổ Long Luân Hồi Thuật trở thành cấm thuật, nhưng không tiêu hủy nó.

- Giết chết tên Nhân tộc này cho ta, để hắn vĩnh viễn câm miệng lại.

Thập Thái Tử nổi giận, trong mắt lóe lên sát ý.

- Dạ, Thái Tử.

Trong chớp mắt, Long Ngọc Thần cùng Long Thiên Cương di chuyển, vì hai người họ tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật, cho nên thực lực vô cùng mạnh mẽ, dù là Thập Thái Tử đối đầu với hai người bọn họ, cũng đánh không lại.

Thấy vậy, Lâm Phàm chỉ cười nhẹ một tiếng, âm dương chuyển đổi, càn khôn nghịch chuyển, cái này không có tác dụng với chiêu kia.

Bất quá cái công pháp Tổ Long Luân Hồi Thuật này đúng là pháp môn nghịch thiên, nếu như có thể tu luyện, sau này thành tựu tuyệt đối không thấp.

- Hôm nay ông đây liền giết chết hai đầu Âm Dương Long.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra.

Sau đó, thân hình Lâm Phàm hơi động, nháy mắt xuất hiện trước mặt lưỡng long, một búa vung ra, tạo thành một đạo ánh sáng rực rỡ.

- Nhân tộc, người đắc tội Thập Thái Tử, cho nên người phải chết.

Long Ngọc Thần cùng Long Thiên Cường đâm ra một quyền. Một quyền này khiến vạn long rít gào, Luân Hồi không ngừng sinh sôi.

- Ha ha, tu vi của các người quả thật không tồi, nhưng đáng tiếc, trong mắt ta còn chưa là gì cả.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng:

- Tiểu muội muội Phượng Hoàng tộc mở to hai mắt một chút để biết cái gì gọi là Âm Dương Long, sau khi trở về nói bí mật này cho Phượng Hoàng tộc, để bọn họ biết, Cự Long tộc không chỉ phân chia nam nữ, mà còn phân biệt loại hình.

Ngay lập tức, tâm thần đám người Phượng Hoàng tộc kinh hãi, sau đó từng người từng người nhìn không chớp mắt.

Trong lòng bọn họ cực kỳ hiếu kỳ, không biết Âm Dương Long rốt cuộc là cái gì?

- Quang Bất Lưu Thu.

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, nhanh đến nỗi làm người ta nhìn không thấy rõ.

Thần kỹ triển khai.

Toàn bộ thiên địa trước mặt Lâm Phàm, giống như trần như nhộng.

Cầu vồng lấp lóe, một đạo thánh quang che phủ tất cả.

Mà trên người Long Ngọc Thần cùng Long Thiên Cương cũng bị thánh quang bao trùm, phảng phất có một màn sắp phát sinh làm người kinh hãi.

- A!

Chớp mắt một cái, một tiếng kêu sợ hãi vang lên.

- Cự Long tộc làm sao có chủng loại như vậy, không thể, không thể nào.

- Ha ha, đây đúng là một chuyện lớn, thật không ngờ công pháp nghịch thiên Tổ Long Luân Hồi Thuật của Cự Long tộc phải cần thể chất như thế mới tu luyện được, vậy thì Long Thần của Cự Long tộc cũng từng như vậy sao.

- Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

...

Lúc này, Thập Thái Tử nhìn một màn trước mắt, điên lên.

- Tên Nhân tộc này sử dụng tà thuật gì, lại có thể lột sạch quần áo của người khác trong chớp mắt?

- Lại là chiêu này, Nhân tộc này làm sao có thể dễ tiện như vậy.

Giờ khắc này, Long Ngọc Ma không mảnh vải che thân nhìn thấy tình huống trước mắt, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Lâm Phàm tiếc nuối thở dài một tiếng, Quang Bất Lưu Thu này thật sự quá tàn ác, đi phá hoại sự hài hòa của xã hội.

Bất quá đối với Lâm Phàm, kẻ địch nên đối xử như vậy.

Trước tiên hướng dẫn nội tâm của bọn họ, để bọn họ cảm thấy xấu hổ vô biên, sau đó cố gắng trấn áp.

- Giết hắn cho ta.

Thập Thái Tử tức giận gào thét, hắn giận đến điên cuồng.

Hắn không nghĩ tới cái tên ghê tởm này dám làm ra chuyện như vậy.

- A!

- Tên Nhân tộc đáng chết, ta muốn giết người.

Giờ phút này, hai người Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương hoàn toàn nổi giận. Một màn này khiến bọn hắc viễn không dám gặp người khác, tất cả là do tên Nhân Tộc đáng chết này, dám lộ cấm kỵ của bọn hắc ra ngoài.

Rồng có vảy ngược, chạm vào phải chết.

- Aiiii, các người nên dùng chân tâm đối mặt với thiếu hụt của mình, không nên vì vậy mà phẫn nộ.

Lâm Phàm bất đắc dĩ.

- Ai da, đúng là nổi giận rồi.

Lúc này, hai đạo rồng gầm đột nhiên vang lên.

Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương khôi phục chân thân.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 630: Đồ Long Bảo Dao, Click Sẽ Đưa

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đây chính là chân thân của Cự Long tộc, quả nhiên rất lớn, nhưng mà Long Tộc biến ảo thành Cự Long khác một trời một vực so với Cự Long chân chính.

Lấy tình huống trước mắt mà nói, Long Tộc cùng Cự Long tộc không thể phân chia quan hệ, nhưng theo Lâm Phàm, Cự Long tộc cùng những sinh linh khác dung hợp với nhau, sinh ra Long Tộc.

Cho nên, Cự Long có tu vi càng cao, khi biến thành chân thân Cự Long càng thêm khổng lồ.

Mà Long Tộc tuy có thể biến ảo thành Cự Long, nhưng hình thể phổ biến khá nhỏ.

Lúc này, hai đầu Cự Long dài mấy trăm ngàn trượng đang lơ lửng phía trên Lâm Phàm, râu rồng dài nhỏ, như rút vào hư không, rồi hấp thu sức mạnh hư không để bổ sung cho bản thân.

Mà trong mắt Cự Long, xuất hiện một ít tia màu đỏ, khiến nó thêm bạo ngược, đặc biệt khi nhìn về Lâm Phàm, càng hận không thể xé đối phương thành mảnh nhỏ.

- Nhân tộc, ngày chết của người đến rồi. Lúc Cự Long tộc biến thành Cự Long, thì sức mạnh sẽ được tăng lên gấp bội.

Thập Thái Tử lạnh lùng nói.

Theo nhận định của hãn, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, hãn tuyệt đối sẽ không biến ảo thành chân thân Cự Long, bởi vì nó thật sự quá xấu.

Trong chớp mắt, hai đầu Cự Long há miệng ra, từ trong miệng bay ra vô số kết tinh.

Mỗi một viên kết tinh đều lớn nhỏ như quả núi to, trong đó lại bao hàm sức mạnh vô cùng.

- Xem ra có chút khó giải quyết rồi.

Lâm Phàm cảm nhận được sức mạnh của hai đầu Cự Long, ngưng trọng hãn lên.

Đúng như lời Thập Thái Tử nói, một khi biến ảo thành chân thân Cự Long, sức mạnh càng trở nên cường đại hơn.

Lấy thực lực của mình bây giờ, chỉ có thể vượt cấp khiêu chiến Chiến Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan mà thôi.

Có điều, Long Ngọc Thần cùng Long Thiên Cương tu luyện ba đại thần thuật nghịch thiên của Cự Long tộc, cho nên so với cường giả Thiên Địa Thần Đan còn cường đại hơn.

Nhưng Lâm Phàm cũng không uý kỵ tí nào.

- Hừ, chút tài mọn.

Lâm Phàm mở một tay ra, trong nháy mắt che kín bầu trời, năm ngón tay giống như cây cột chống trời, chộp về những viên kết tinh.

- Ha ha, tên ngu xuẩn, người đây là muốn chết? Đây chính là long khí đó, người cho rằng chỉ cần thân thể máu thịt, có thể chống lại được sao?

Thập Thái Tử cười lớn không thôi.

Hắn phát hiện, cái tên Nhân tộc này thật sự quá ngu xuẩn.

Xoạt xoạt!

Một màn kế tiếp lại chấn nhiếp nhân tâm.

Bàn tay khổng lồ này giống như che đậy thiên địa, đánh vào kết tinh kia, làm nó không ngừng nứt toác, cuối cùng hóa thành hư vô.

- Làm sao có thể!

Thập Thái Tử chấn kinh. Hắn không thể tin vào cảnh trước mắt.

Bây giờ, cường độ thân thể Lâm Phàm đúng là Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan, không gì phá nổi. Tuy sức mạnh của Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương vô cùng mạnh mẽ, nhưng vẫn dừng lại ở tu vi Thần Thiên Vị tầng tám mà thôi.

- Nhân tộc này thật mạnh, nếu như là chúng ta, đã hóa biến thành tro bụi rồi.

Đám người Phượng Hoàng tộc khiếp sợ, nói.

Bọn họ có thể cảm nhận được, bên trong mỗi viên kết tinh đều bao hàm lực lượng vô cùng lớn.

Lúc trước bọn họ cười cười, thế nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, Tổ Long Luân Hồi Thuật này đích thật là một môn công pháp vô cùng mạnh mẽ.

Mỗi một lần Luân Hồi, sức mạnh của bản thân đều được tăng một phen.

Bằng không ở thời thượng cổ, Long Thần cũng không có khả năng lấy sức một người đánh bại Cổ Tộc, trấn áp vạn tộc, để Cự Long tộc trở thành thập đại hung thú thượng cổ.

Tất cả những thứ này đều liên quan đến Tổ Long Luân Hồi Thuật.

- Tu vi của các người không tồi, nhưng vẫn kém xa ta. Hôm nay, bản Đế liền cho các người biết, cái gì mới gọi là sức mạnh.

- Nghịch chuyển càn khôn, âm dương chuyển đổi.

Lâm Phàm lơ lửng giữa hư không, một chương đánh ra, một cỗ lực lượng cuộn cuộn tuôn ra.

Âm dương lẫn lộn, như tác động lên sức mạnh thiên địa.

- Đây là...

Thập Thái Tử cảm nhận được biến hóa xung quanh, nhất thời biến sắc.

- Đây là thay đổi sức mạnh thiên địa.

Thập Thái Tử lộ vẻ hoảng sợ, hăn không nghĩ đến, tên Nhân tộc này chỉ dùng một tay lại mạnh mẽ như vậy.

Giai đoạn đầu của Xoay Chuyển Càn Khôn chính là Hầu Tử Thâu Đào, nhưng dưới sự nỗ lực của Lâm Phàm, nó đã thành công thoát biến.

Cuối cùng đã biến thành Xoay Chuyển Càn Khôn mạnh mẽ như bây giờ.

Dưới tác động của lực lượng âm dương, Lâm Phàm tiện tay chuyển đổi.

Bởi vì Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật, cho nên khi thay đổi âm dương, pháp lực bên trong cơ thể của bọn họ hoàn toàn bị quấy đục.

Giờ phút này, sắc mặt của Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương đại biến, bọn họ phát hiện pháp lực trong cơ thể mình đột nhiên bạo loạn.

Bởi vì Âm Dương nhị khí mất cân đối nghiêm trọng, khiến bọn họ đau đớn kêu thảm một tiếng, thân thể dài mấy trăm ngàn trượng đột nhiên nhả nhó.

- Người rốt cuộc đã làm cái gì?

Lưỡng long tức giận gào thét, vuốt rồng to lớn xé rách hư không, đánh về Lâm Phàm.

- Đồ Long bảo đao, click sẽ đưa, hệ thống tặng ta đi.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, thuận miệng nói.

- Đưa!

- Ách!

Lâm Phàm sững sờ, sau đó có chút bất đắc dĩ, một điểm chỉ ra, đánh ra vô số tuyệt chiêu. Trong chớp mắt, vô số công pháp chi thần phiêu đảng bay ra, tất cả sức mạnh đều bao hàm trong một kích này.

- Chỉ tay của ông đây có thể phá vạn vật.

Thân thể Lâm Phàm loé lên, đuổi chỉ tay ra, điểm tới vuốt rồng.

Xoạt xoạt!

Trong chớp mắt, phong vân biến sắc, hư không như muốn nổ tung.

Lấy lực phá vạn pháp, một chỉ tay này bao hàm sở học một đời.

Tuy chỉ tay Lâm Phàm bình thản vô thường, nhưng lại bao hàm lực lượng vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến nỗi kết tinh hư không đều vỡ tan ra.

Mà từ trong hư không, Lâm Phàm cầm lấy vuốt rồng, làm hư không không ngừng nứt toác.

Đối với cường giả Thiên Địa Thần Đan mà nói, mỗi một vị trí đều bao hàm lực lượng vô cùng lớn.

Dưới luồng sức mạnh này, những vuốt rồng kia hóa thành pháp lực tinh khiết nhất.

- Không thể nào? Làm sao có khả năng.

Long Ngọc Thần cùng Long Thiên Cường không nghĩ đến chính mình sẽ bại, hơn nữa lại bại nhanh như vậy.

- Nhân tộc, người rốt cuộc là ai?

Lưỡng long gào thét. Dưới cơ duyên xảo hợp, bọn họ mới có thể tiến nhập Tổ Long Luân Hồi Thuật tầng thứ hai, cho nên đối với thực lực của chính mình càng thêm tự tin.

Nhưng đáng tiếc, bọn họ không nghĩ đến mình sẽ bại nhanh như thế.

- Nhớ kỹ cho ta, người giết chết các người chính là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm.

Lâm Phàm vung tay áo một cái, bàn tay ép một chút.

- Thiên địa âm dương, bạo loạn.

- Âm âm!

Trong chớp mắt, thiên địa Âm Dương nhị khí hoàn toàn cuồng bạo, Long Ngọc Thần và Long Thiên Cường đột nhiên gào thét.

Cái thân thể dài mấy trăm ngàn trượng kia không ngừng bành trướng, như có vật gì đó ở bên trong không ngừng bạo loạn.

Âm!

Một tiếng nổ vang vọng đất trời.

Không...

Thập Thái Tử nhìn một màn trước mắt, hoàn toàn bối rối.

Sau này, hai người đó sẽ giúp mình quật khởi, nhưng bây giờ, họ lại chết như vậy.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết Cự Long Tộc tu vi Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan.

- Keng, kinh nghiệm đã được tăng cường...

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết Cự Long tộc tu vi Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã nhận được Tổ Long Luân Hồi Thuật.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã nhận được Thiên Long Bát Âm.

...

- Keng, chúc mừng ký chủ đã thăng cấp.

- Tu vi: Thần Thiên Vị tầng sáu Pháp Tắc cảnh.

Sau đó, máu rồng bay lượn đầy trời, tinh khí thần của Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương hóa thành một viên kết tinh trôi nổi trong hư không.

- Ha ha.

Lúc này, Lâm Phàm nở nụ cười, thu hoạch lớn, thật sự một thu hoạch lớn.

Hấp thu!

Trong chớp mắt, tất cả lưỡng long đều bị Lâm Phàm hấp thu vào Động Thiên.

- Keng, Đồ Long bảo đao, click sẽ đưa.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã nhận được Đồ Long bảo đao.

Lâm Phàm:

-...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 630: Tâm Địa Thiện Lương

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm không nghĩ tới, hệ thống đưa Đồ Long bảo đao cho mình, điều này khiến người ta không tưởng tượng nổi.

- Đồ Long bảo đao: Đây là một cây đại đao, một Đồ Long Đao dính đầy máu rồng, khiến người ta khát khao khó nhịn, có trăm phần trăm lực uy hiếp đối với chủng tộc có liên quan đến rồng.

- Ngược lại cũng không tệ, đối với Long Tộc có trăm phần trăm lực uy hiếp, cũng không biết nó có hình dáng gì.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, cũng không nghĩ Đồ Long bảo đao này có gì to tát.

Dù sao Lâm Phàm không cảm nhận được sóng pháp lực trên đó, càng không cảm nhận được bất kỳ lực lượng pháp tắc nào, xem ra nó là một vật phẩm đặc biệt rồi.

Nhất là chuyện rơi ra hai môn công pháp, làm Lâm Phàm vui vẻ hơn.

Một người bạo nổ, vừa vặn rơi ra thứ mình cần.

Mặc dù Tổ Long Luân Hồi Thuật rất mạnh mẽ, nhưng Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương không tu luyện đến nơi đến chốn, cho nên sức mạnh để lại sau khi bạo nổ cũng rất có hạn.

Còn Thiên Long Bát Âm là tuyệt kỹ của Cự Long tộc, một môn Âm Ba công pháp cao thâm.

- Sao có thể có chuyện đó.

Thập Thái Tử ngây ngẩn cả người, hẳn không thể tin được một màn trước mắt, cái tên Nhân tộc này thật sự giết chết Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương.

Lúc này, Long Ngọc Ma không mảnh vải che thân co quắp ngồi dưới đất, trợn tròn mắt.

Cuối cùng hẳn đã thấy được cái tên Nhân Tộc trước mắt này đáng sợ bao nhiêu.

Mà giờ phút này, đám người Phượng Hoàng tộc cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ giống như Long Ngọc Ma, bây giờ mới phát hiện tên Nhân tộc này lại lợi hại như vậy.

Nhớ lại lúc ban đầu, bọn họ cũng không để tên này để vào mắt, bây giờ nghĩ lại mà sợ hãi.

Nhưng còn may, nhóm mình không có ác ý với người ta, bằng không người bây giờ chết chính là bọn họ.

Hiện tại, Cự Long tộc biến thành như vậy, cũng do bọn hắn gieo gió gặt bão mà thôi.

- Thập Thái Tử, thế nào rồi? Người còn tuyệt chiêu nào chưa dùng không, mang ra hết đi?

Lâm Phàm đi về phía Thập Thái Tử.

Sau khi giết chết Long Ngọc Thần và Long Thiên Cương, Lâm Phàm không có bao nhiêu hứng thú với tên Thập Thái Tử này.

Thực lực của hắn yếu hơn so với đám người Long Ngọc Thần.

Bất quá, nói thế nào, cái tên Thập Thái Tử của Cự Long tộc có thể chơi đùa một chút.

- Người!

Thập Thái Tử nhìn tên Nhân tộc kinh khủng trước mắt, nội tâm bắt đầu nhảy lên:

- Nếu như người dám giết ta, Cự Long tộc sẽ không bỏ qua cho người.

Thập Thái Tử biết mình không phải là đối thủ của hắn, nên chỉ có thể lớn tiếng dọa nạt.

Trong lòng cũng hối hận không thôi, biết thế đã không đến đây, nếu không đến, làm gì xảy ra chuyện.

Mà Long Ngọc Thần và Long Thiên Cường bị giết, càng làm hắn thương tâm không dứt, đây chính là người có thể tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật của Cự Long, nếu như tu luyện đến đỉnh cao nhất, bọn họ sẽ cực kỳ cường hãn.

Từ nay về sau, còn có ai có thể lay động địa vị của mình.

Nhưng đáng tiếc, tất cả đều tan vỡ, ngay cả hi vọng cũng không có.

- Cự Long tộc? Ha ha, bản Đế căn bản không để Cự Long tộc vào mắt, nếu như Cự Long tộc dám tới tìm ta gây phiền phức, thì kết quả cũng giống như vậy.

Lâm Phàm không thèm để ý nói.

- Ta là Thái Tử của Cự Long tộc, nếu như người giết ta, người sẽ không có kết quả tốt.

Thập Thái Tử rống lên.

Giờ khắc này, Long Ngọc Ma lén lén lút lút cầm khăn che mặt, muốn chạy trốn nhưng ngay khi Long Ngọc chuẩn bị cất bước thì một đạo kiếm ý bay lên, trực tiếp xuyên qua.

- Đáng ghét, người sẽ chết không được tử tế.

Long Ngọc Ma tức giận gào thét.

- Hừ, ngay dưới mắt ta còn muốn chạy, muốn chết.

Sau đó, năm ngón tay của Lâm Phàm tạo thành trảo, trực tiếp xuyên qua, vò nguyên thần của Long Ngọc Ma thành viên cầu, ném vào trong miệng.

Thập Thái Tử thấy tên Nhân tộc này tàn nhẫn như vậy, hoàn toàn bị dọa sợ.

- Hừ, quỳ xuống nói chuyện cho ta.

Lâm Phàm nhìn thẳng Thập Thái Tử nói.

- Nhân tộc, người đừng hòng nhục nhã ta, ta là Thập Thái Tử của Cự Long tộc, tôn nghiêm của Cự Long, không phải thứ người muốn chà đạp là chà đạp, coi như người giết ta, ta cũng không quỳ.

Thập Thái Tử rất sợ chết, thế nhưng hắn vì tôn nghiêm của Cự Long Tộc.

Cho dù có chết, hắn cũng không quỳ trước mặt Nhân tộc này.

Trong lòng đám người Phượng Hoàng tộc rất rõ ràng.

Mỗi một Cự Long đều xem tôn nghiêm của Cự Long tộc còn hơn cả mạng sống.

Nếu không phải vậy, cũng sẽ không có câu chuyện vậy ngược.

Nếu có ai đó chạm vào vảy ngược, Cự Long tộc sẽ truy sát kẻ đó không chết không thôi, đây chính là mấu chốt của bọn họ.

Bọn họ thấy, Thập Thái Tử đang rất sợ, trong lòng cũng sợ chết, nhưng trước mắt Nhân tộc này muốn hãm quỷ xuống, hiển nhiên là chuyện không thể nào.

- Há, tôn nghiêm sao? Nếu đã như vậy, ta muốn nhìn thử một chút, người có tôn nghiêm đến đâu.

Lâm Phàm nghĩ đến Đồ Long bảo đao vừa lấy được.

Không biết hệ thống đưa Đồ Long bảo đao hình dáng như thế nào?

Nó có uy hiếp gì đến Cự Long tộc hay không, làm Lâm Phàm có chút tò mò.

Leng keng!

Đồ Long bảo đao chuyên giết Cự Long.

Trong chớp mắt, khi Đồ Long bảo đao được rút ra khỏi vỏ, một trận rồng ngâm điên cuồng gào thét, thiên địa xuất hiện dị tượng.

Vào lúc này, sắc mặt Thập Thái Tử phát sinh biến hóa.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức kiêu kỳ nghiền ép bay tới.

- Đây là đao gì?

- Không biết nữa, ta không cảm nhận được bất kỳ sóng pháp lực nào.

Đám người Phượng Hoàng tộc nghi hoặc nhìn Đồ Long bảo đao trên vai Lâm Phàm, không biết đây là cái gì.

Bọn người Phượng Hoàng tộc, không cảm giác được khí tức chèn ép trên Đồ Long bảo đao, bởi vì bọn họ không phải Cự Long, nhưng Thập Thái Tử thì lại khác.

Trong mắt Thập Thái Tử, tên Nhân tộc trước mặt đột nhiên phát sinh biến hóa, quanh thân hắt quẩn một vòng Đồ Long ý nồng đậm.

Một bức tranh xuất hiện trong đầu Thập Thái Tử.

Ở bên trong, một đại hán trọc đầu hung uy tuyệt thế đang trần truồng cất bước, trên vai khiêng một cây đại đao, mà trên đại đao loang lỗ vết máu, tất cả đều là máu của Cự Long tộc.

Mà phía sau đại hán, toàn bộ đều là Cự Long bị chặt đầu.

Long Thần, Long Đế, Long Hoàng...

Vô số Cự Long cường đại trở thành vong hồn dưới cây đại đao này.

- Ồ, có biến hóa, có biến hóa.

Lâm Phàm nhìn chăm chăm vẻ mặt của Thập Thái Tử, đột nhiên phát hiện sắc mặt Thập Thái Tử vô cùng hoảng sợ.

- A!

Trong chớp mắt, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thập Thái Tử rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, ôm đùi Lâm Phàm, kêu gào thảm thiết.

- Ta không muốn bị chém đầu, không muốn đâu. Ta chỉ là một Cự Long nhỏ yếu, ta cũng rất biết điều, ta vẫn còn con nít. Dũng sĩ Đồ Long xin hãy buông tha Cự Long nhỏ ta đây, chỉ cần ngài tha ta, muốn ta làm gì, ta đều nguyện ý.

...

Thời khắc này, thiên địa đột nhiên yên tĩnh.

Phượng Hoàng tộc trợn mắt hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

Bọn họ phát hiện, thế giới này thay đổi rồi.

Vừa rồi, Thập Thái Tử còn rất kiên cường, sao trong nháy mắt lại biến thành bộ dạng này.

Tôn nghiêm của Cự Long tộc đi nơi nào mất rồi.

Sao biến thành kẻ sợ chết như vậy?

- Mẹ nó, chuyện này... Đây.

Lâm Phàm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tình huống thay đổi cũng quá nhanh đi.

Đồ Long bảo đao này cũng quá cường cmn hãn đi.

Nhìn Thập Thái Tử trước mắt, nước mắt nước mũi tèm nhem, Lâm Phàm nhất thời mềm lòng.

Nên giết hay không giết?

- Ai, thôi, nói thế nào, hãn cũng là một đứa bé, thôi thì đưa hãn bỏ vào Động Thiên, sau đó cải tạo thành Âm Dương Long, cho hãn tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật.

- Aiii, cái tính nhẹ dạ này vẫn không sửa được, không biết sau này trong Cổ Thánh Giới có chịu thiệt hay không.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, nhưng không có cách nào, ai biểu hãn có tâm địa thiện lương làm chi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 631: Âm Dương Long Sinh Ra

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Tiền bối!

Đối với Phượng Hoàng tộc, tất cả những chuyện xảy ra lần này làm bọn họ khiếp sợ vạn phần.

Nhân tộc trước mắt này quả nhiên cực kỳ cường hãn.

Thiên kiều Cự Long tộc liên tiếp ngã xuống, ngay cả Thập Thái Tử cũng vượt tôn nghiêm của Cự Long tộc mà quỳ xuống xin người này tha mạng, một màn này nếu như không tận mắt nhìn thấy, dù có nói ra cũng không có ai tin được.

- Các người không nên gọi ta là tiền bối, gọi ta Nhân tộc Đại Đế là được.

Lâm Phàm vùng ống tay áo lạnh nhạt nói.

Cái tên “Tiền bối” này kêu ra thì có ai mà biết, vẫn là “Nhân tộc Đại Đế” hay hơn.

- Vâng, Nhân tộc Đại Đế tiền bối.

Phượng Hoàng tộc làm sao dám làm càn trước mặt Lâm Phàm, hiển nhiên sẽ nói gì thì nghe vậy.

- Bản Đế và Phượng Hoàng tộc có một tia ngọn nguồn, bởi vậy, các người không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì các người đâu?

Lâm Phàm lại nghĩ đến Gà con.

Gà con lớn lên đáng dấp xấu xí nhưng hẳn yêu thích kia.

Ngẫm lại đã mấy năm rồi không gặp, không biết khi nào mới có thể trở về Huyền Hoàng Giới dẫn nó theo, cảm nhận những tháng ngày đuổi giết Cổ Tộc.

Với sở thích của Gà con, nhất định sẽ làm không biết mệt a.

- A! Nhân tộc Đại Đế tiền bối cùng Phượng Hoàng tộc chúng ta có ngọn nguồn, chẳng lẽ quen một trưởng bối nào đó của ta ư?

Phượng Hoàng tộc hỏi.

- Không có quan hệ với trưởng bối của các người, được rồi, các người có thể rời đi, có cơ hội bản Đế sẽ đến Phượng Hoàng tộc các người một lần để hỏi một ít chuyện.

Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm nhớ mang máng khi gặp Gà con ở Huyền Hoàng Giới, mẫu thân của Gà con bị một bàn tay khổng lồ phá không bắt đi, đến giờ vẫn không biết ai đã ra tay.

Bất quá, bên trong Huyền Hoàng Giới, Lâm Phàm cũng không phát hiện ra chủ nhân của bàn tay khổng lồ này, vậy chỉ có một khả năng duy nhất chính là, người này đến từ Cổ Thánh Giới.

Đúng là khi đó Cổ Thánh Giới đã bị đóng kín, rốt cuộc chủ nhân của bàn tay khổng lồ kia đã sử dụng cách nào để đánh vỡ hàng rào giáng lâm đến Huyền Hoàng Giới.

Đối với chuyện này, Lâm Phàm ngửi được mùi vị của âm mưu.

Nếu như biết cách, vậy hẳn cũng có thể đi đến Huyền Hoàng Giới.

Đám người Phượng Hoàng tộc nhìn Lâm Phàm, sau đó chấp tay:

- Nhân tộc Đại Đế tiền bối, vậy chúng ta cáo từ.

Đối với Phượng Hoàng tộc, hành động lần này dù không cướp được bảo bối nhưng cũng coi như thành công.

Cự Long tộc lần này tổn thất nặng nề, không chỉ chết vài tên thiên kiêu, ngay cả Thập Thái Tử cũng bị hàng phục rồi

Càng thêm kinh hãi chính là, bọn họ biết được bí mật của đại thần thuật nghịch thiên Tổ Long Luân Hồi Thuật của Cự Long tộc, nếu chuyện này truyền tới trong tộc, sẽ làm đám người kia kinh hãi không thôi.

Nói không chừng, Tộc trưởng vì chuyện này mà ban thưởng cho nhóm người bọn họ nữa.

Sau khi Phượng Hoàng tộc rời đi.

Sắc mặt, đẹp trai, chính nghĩa, hiền lành của Lâm Phàm đột nhiên biến đổi.

- Khà khà, lần này không tồi, kiếm lời lớn rồi.

Thập Thái Tử nhìn nụ cười âm hiểm của Nhân tộc, nội tâm đột nhiên run lên, một loại cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng.

- Đừng có giết ta, người muốn ta làm cái gì cũng được.

Dưới sự uy hiếp của Đồ Long bảo đao, Thập Thái Tử sớm đã sợ vỡ mật, tuy nói trong lòng oán hận vạn phần, nhưng không dám phản kháng chút nào.

Đây là áp chế, đây là chủng tộc áp chế a.

Kẻ đồ Long, chuyên chém Cự Long đầu.

- Thập Thái Tử, yên tâm đi, ta bạn tốt của ngươi mà, tuyệt đối sẽ không giết ngươi.

Lâm Phàm cười khan một tiếng, khuôn mặt hài hòa kia nhìn kỹ rất giống người tốt.

- Cảm tạ Nhân tộc Đại Đế, cảm tạ Nhân tộc Đại Đế.

Thập Thái Tử có cảm giác sống sót sau tai nạn, không ngừng cảm tạ.

- Không cần sốt sắng, bản Đế là một người tốt bụng, chưa bao giờ lạm sát kẻ vô tội, đi, chúng ta đi vào Động Thiên cố gắng giao lưu một phen, để cho ngươi cảm thụ một chút tính hiếu khách của bản Đế.

Lâm Phàm lên trước nhẹ nhàng vỗ vào đầu Thập Thái Tử, sau đó tiến vào Động Thiên.

- Lại có một đối tượng khác đến à.

- Lần này vẫn là Cự Long.

- Chủ nhân, bọn ta có cần băm hẵn thành tám mảnh hay không ạ?

- Tu vi không tồi, nếu nuốt thì có thể nâng cao sức mạnh không ít.

Thời điểm khi tiến vào Động Thiên, Thập Thái Tử nghe những câu nói xung quanh này, sắc mặt tím tái, muốn xoắn ra quần.

Dưới cái nhìn của hắn, ánh mắt của những người này như muốn nuốt hắn ngay lập tức vậy, rất kinh khủng.

- Cứu mạng, đừng ăn ta...

Trong lòng Thập Thái Tử rất sợ hãi, hắn không nghĩ tới bản thân mình vậy sẽ gặp cảnh ngộ như vậy, đặc biệt là Nhân tộc Đại Đế kia, vèn vèn một chút liền dọa hắn sợ mất mật.

Thậm chí, trên người hắn còn tản mát ra khí tức làm cho Thập Thái Tử cảm thấy rất không thoải mái, giống như trời sập vậy, cực kỳ ngột ngạt, khiến người ta thở dốc không ngừng.

- Yên lặng, yên lặng, chúng ta có bằng hữu mới vào, sao còn chưa hoan nghênh.

Lâm Phàm vỗ tay nói.

- Ai nha, hóa ra là bạn mới, sau này lại có thể bắt nạt rồi.

- Thật hạnh phúc mà, trước đây đều là ta bị khi dễ, hiện tại ta cũng có thể bắt nạt người khác.

- Các người nhìn Cự Long da thịt mềm mịn này đi, nhất định chơi rất vui, sau này không có việc gì thì có thể vui đùa với hắn một chút.

- Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương ra đây.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều với bọn dở hơi kia.

Công pháp đặc hiệu như thế nào, thì nội tâm của bọn họ cũng như thế.

Mỗi môn công pháp đều rất âm hiểm, bởi vậy điều mà công pháp này hướng tới cũng là đi theo đặc tính vốn có của nó.

Cực kỳ nham hiểm.

- Bản Pháp Vương ở đây.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương tản ra phật quang phổ độ chúng sinh, chậm rãi đi ra.

Vào lúc này, Lâm Phàm rất thân thiện nhìn Thập Thái Tử, mà Thập Thái Tử thì lại hết sức câu nệ đứng một chỗ, hắn cảm giác nội tâm rất xao động, có một loại cảm giác bất an.

Hai tay Lâm Phàm nâng lên, có chút bất an.

Xoay Chuyển Càn Khôn đã rất lâu không có thi triển, chỉ cần triển khai ra thì kinh thiên động địa, quỷ khóc thần gào.

- Đứng ngay ngắn.

Cách cách!

Thập Thái Tử đứng nghiêm nơi đó, hai chân run lẩy bẩy, cảm nhận được một loại cảm giác khủng bố.

Hắn không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn biểu hiện này của Nhân tộc đại đế thì lại có loại cảm giác xấu.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, chớp mắt một cái, trong mắt lập loè một chút ánh sáng, sau đó ngay lập tức hét lớn một tiếng.

- Xoay Chuyển Càn Khôn, âm dương dung hợp.

Trong chớp mắt, một cánh tay trần ngập ma tính phá không xuất hiện, tay này luân phiên trắng đen, trong chớp mắt... Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang lên.

- A!

- Nhịn xuống, nếu muốn trở thành Âm Dương Long thì cần phải thừa nhận nỗi đau vỡ trứng.

Lâm Phàm một chiêu đặc thủ, trong nháy mắt thu công.

Ngay lập tức, thân thể Thập Thái Tử ảo vô thường, Âm Dương nhị khí lưu chuyển trong người không cân bằng.

- Chủ nhân, hẳn đây là thế nào, sao ta lại cảm thấy đây là một loại biến hóa làm kinh hãi lòng người vậy?

Đông đảo công pháp chi thần và đám khí linh ngạc nhiên cùng với nghi ngờ nhìn chăm chú.

- Đây là đang thoát biến.

Lâm Phàm vẫy một cánh tay, Quang Bất Lưu Thu trong nháy mắt triển khai, Thập Thái Tử trong nháy mắt không mảnh vải che thân đứng trước mặt mọi người.

- Mẹ nó, các người nhìn vật nhỏ dưới đáy quần của hắn kìa, sao càng ngày càng nhỏ vậy nè.

- Ahaha, đã sắp biến thành hạt đậu rồi.

- Mịa nó, các người nhìn kìa, bộ ngực của hắn đang to lên, không phải muốn chuyển giới chứ.

- Ai đang kêu ta?

Long Huyền hỏi.

...

-Tại sao lại như vậy, không muốn, không muốn a, Nhân tộc Đại Đế, van cầu người bỏ qua cho ta.

Thập Thái Tử cảm nhận được biến hóa của bản thân, nhất thời kinh hãi biến sắc, kinh hoàng rống lên.

- Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, kéo hắn xuống dạy dỗ đi.

Lâm Phàm nói.

- Được rồi, loại sinh linh giới tính như vậy bản Pháp Vương đúng là chưa từng dạy dỗ qua, được mở rộng tầm mắt không ít rồi, đi theo chủ nhân quả nhiên có thể nâng cao kiến thức, từ nay về sau, trong lịch sử dạy dỗ của ta lại tăng thêm một chủng loại đầy đặc sắc.

- Đi theo ta.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương bắt được mái tóc dài của Thập Thái Tử, sau đó nắm đầu hấn lôi về Học Viện Trị Liệu.

Mặc kệ Thập Thái Tử kêu la thảm thiết thế nào, cũng đều vô dụng.

Lúc này, Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cục cũng được như ý.

Tổ Long Luân Hồi Thuật có thể ở trong tay mình phát dương quang đại a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 632: Diệt Uy Quân Vương Thành

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Keng, có học Thiên Long Bát Âm hay không?

Tổ Long Luân Hồi Thuật chính là công pháp tu luyện của Âm Dương Long, Lâm Phàm tuy có thể tu luyện, tiền đề chính là để mình làm một phát Xoay Chuyển Càn Khôn nữa.

Dù mình là một loại tồn tại tương đối lúng túng, nhưng nếu biến thành âm dương Nhân tộc nữa thì cũng hơi kì.

Nghĩ đến nửa ngày, vẫn cảm thấy nên quên đi.

Không chịu trách nhiệm với bản thân thì cũng phải có trách nhiệm với vợ của mình.

Nếu như biến mình thành “Bê đê Thái, có dái như không”, bà xã đại nhân từ mặt mình là cái chắc.

- Quên đi, sau này nỗ lực một chút, dạy dỗ Cự Long tộc nhiều hơn một chút, tạo thành một đội Âm Dương Long, rỗng và rỗng cùng tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật, sau đó cho dù có đi đánh nhau cũng không sợ bố con thằng nào.

- Học tập.

Lâm Phàm không có chút gì do dự, âm ba công pháp này ngược lại không tồi, có ẩn chứa bí ẩn Cự Long tộc.

Không mất quá nhiều thời gian, Thập Thái Tử đã được Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương dạy dỗ đàng hoàng.

Lâm Phàm trực tiếp ném Tổ Long Luân Hồi Thuật tới, cho hắn tự học tập.

Môn công pháp này cực kỳ mạnh mẽ, đối với Cự Long tộc, càng là chiến thuật nghịch thiên, dưới sự bồi dưỡng của hắn, thực lực của Thập Thái Tử tuyệt đối sẽ tăng nhanh như gió.

Khi đó có thể tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật đến cảnh giới đỉnh cao, còn có ai có thể là đối thủ của mình.

...

Nơi ở của Cự Long tộc.

Bên trong tượng đá Cự long đang xoay vòng, có một bài vị đột nhiên vỡ ra, hóa thành từng trận khói xanh.

Thủ vệ và thị vệ ở nơi đó, khi nhìn thấy những cái bài vị kia bạo nổ, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Mà theo phái sau, lại tiếp tục có thêm mấy bài vị nổ tung, sắc mặt thị vệ sầm xuống như màu đất.

- Không được, xảy ra chuyện lớn rồi.

Thủ vệ lập tức hóa thành cầu vồng, chạy về hướng của Long Hoàng.

...

- Nơi này chính là đại bản doanh của Uy Quân Vương.

Lâm Phàm trốn trong hư không, một toà thành trì rộng mênh mông phía dưới đều in vào mắt hắn.

Tòa thành này lớn hơn rất nhiều so với Tuyệt Vọng Thành, dù Uy Quân Vương đã chết nhưng vẫn không có ảnh hưởng gì tới tòa thành này.

Có lẽ bởi vì ba Quân Vương thống lĩnh ngàn vạn Cổ Tộc vây công Vô Đế Tông, trong thành vào lúc này, Cổ Tộc cường đại rất ít, còn những tên khác chỉ là kiến cỏ.

Trong mỗi toà thành của Quân Vương, đều giam giữ một lượng lớn sinh linh Đại Thiên.

Chủng tộc sinh linh của Đại thiên đối chính là đồ ăn của Cổ Tộc, đồng thời cũng là đường tắt để tăng cao tu vi nhanh nhất.

Cường đại Cổ Tộc hàng phục một ít cường giả Đại Thiên, sau đó nhốt lại, nếu có Cổ Tộc nào lập đại công thì sẽ dùng những người này thành phần thưởng ban xuống.

Các Cổ Tộc được ban thưởng sẽ cắn nuốt hoặc giết những cường giả của Đại Thiên này, như vậy sẽ nhận được thiên ý Cổ Thánh Giới ca ngợi.

Thực lực sẽ liên tục tăng lên.

Lấy thực lực của Lâm Phàm bây giờ, triển khai thần niệm là có thể thu hết toàn bộ tòa thành này vào mắt.

Mỗi chỗ, mỗi chuyện xảy ra trong này, toàn bộ xuất hiện trong đầu Lâm Phàm.

...

Trong vực sâu địa lao, một màu đen kịt, nơi này tràn đầy khủng bố, ở đây nhốt rất nhiều sinh linh các chủng tộc Đại Thiên.

Nữ có nam có, mỗi cái chủng tộc đều có.

Mà thực lực của đám người này đều rất mạnh.

Bởi vậy trong địa lao nàyh ngăn cách Thánh Linh khí, để những cường giả này chậm rãi tiêu hao pháp lực trong cơ thể, luôn trong trạng thái hư nhược.

Cho dù là một Cổ Tộc thông thường, cũng có thể đùa bỡn bọn họ trong lòng bàn tay.

Ào ào ào!

- Vạn phu trưởng đại nhân, ngài đã tới.

Khi địa lao được mở ra, có một Cổ Tộc thân hình cao lớn, trên người mặc áo giáp đi tới.

Binh sĩ Cổ Tộc đứng một bên cung kính mở cửa địa lao ra, đón hân vào.

- Vạn phu trưởng đại nhân, lần này ngài muốn sủng hạnh vị sinh linh nào?

Tên binh sĩ Cổ Tộc lấy lòng hỏi.

Trong Cổ tộc, địa vị nghiêm ngặt, Cổ Tộc muốn bò đến địa vị cao hơn thì thực lực phải mạnh hơn.

Thực lực càng mạnh, địa vị càng cao, quy tắc vạn cổ không đổi.

- Chỉ cần tộc trưởng Thỏ tộc kia là được rồi.

Vạn phu trưởng Cổ Tộc nói.

- Khà khà, Vạn phu trưởng đại nhân, tộc trưởng Thỏ tộc kia vóc người thật tốt a, chỉ có điều quá nhu nhược, lần trước các anh em làm

một nữ tử Thổ tộc khác, nửa đường đã chết yếu, sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thật sự không tồi, có thể làm chúng ta tăng thêm hứng thú.

Binh sĩ Cổ Tộc cười âm nói.

- Ha ha...

Từng tiếng cười âm trầm vang lên trong địa lao.

Mà những sinh linh bị giam trong địa lao khi nghe được tiếng cười kia, sắc mặt thay đổi.

Đặc biệt là những sinh linh nữ, còn khủng hoảng hơn, trong mắt đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Các nàng biết, trong tay Cổ Tộc, các nàng chính là đồ chơi, chịu đủ tàn phá, cho dù tự sát cũng không thể được.

Ào ào ào!

- Vạn phu trưởng đại nhân hôm nay coi trọng tộc trưởng Thổ tộc kia, cười trối đi, để cho đại nhân vui đùa.

Binh sĩ Cổ Tộc đi lên phía trước, chỉ huy Cổ Tộc đang đứng một bên.

- Vâng, Vạn phu trưởng đại nhân, tộc trưởng Thổ tộc này bị giam giữ đã lâu, pháp lực trong cơ thể đã sắp tiêu hao hết, hiện tại chính là tay trối gà không chặt, tùy ý đại nhân đùa bỡn.

Binh sĩ Cổ Tộc nói.

- Ha ha, không sai, không sai, chờ bản Vạn phu trưởng đùa bỡn qua sau đó sẽ thưởng cho người.

Tên Vạn phu trưởng cười to nói.

- Vạn phu trưởng Thần Thể vô song, một nữ nhân Thổ tộc nho nhỏ này hiển nhiên phải chết dưới sự sủng hạnh của đại nhân rồi, tiểu nhân

làm sao có cái phúc phận này.

Binh sĩ Cổ Tộc nói.

- Một bầy ác ma các người.

Tộc trưởng Thỏ tộc kia nghe nói như thế, tức giận gào thét.

Gương mặt tuyệt mỹ khiến tâm linh người ta rung động, giờ khắc này lại tràn đầy vẻ tiêu tụy.

- Cổ Tộc, các người sẽ chết không được tử tế đâu.

Những sinh linh các chủng tộc Đại Thiên khác xung quanh cũng tức giận gào thét.

Trong lòng bọn họ vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không thể làm gì.

Cảnh tượng này bọn họ nhìn qua rất nhiều lần, nội tâm tuy đã mất cảm giác từ lâu, nhưng phẫn nộ thì nhiều hơn.

- Thỏ tộc tộc trưởng, đợi lát nữa bản Vạn phu trưởng nhất định sẽ cố gắng sủng hạnh người, trên thân thể mềm mại nhu nhược trắng như tuyết kia của người, lưu lại dấu vết của bản đại nhân.

Cổ Tộc Vạn phu trưởng cười dâm dăng, khô giáp đen kịt trong nháy mắt tiêu tan, nhất thời nhất trụ kinh thiên, cực kỳ bá đạo.

Mắt thường nhìn qua thì ít nhất phải dài tới hai mươi, ba mươi centi-mét.

Nhìn kỹ một chút thì vô cùng dữ tợn, giống như một con nộ long đang rít gào.

Tộc trưởng Thỏ tộc thấy cảnh này, trong lòng cực kỳ tuyệt vọng, trong mắt dần dần vô thần, nàng biết, mình không thể tránh thoát.

- Các người sẽ chết không được tử tế, sẽ có một ngày, các người phải trả giá thật lớn.

- Ha ha, trả giá, có thể trả giá cái gì, có Cổ Tộc Thiên Ý che chở, thế gian không địch, dưới uy nghiêm của Cổ Tộc bọn ta, sinh linh các chủng tộc Đại Thiên các người chỉ là một đám tham sống sợ chết mà thôi.

Cổ Tộc Vạn phu trưởng điên cuồng cười lớn.

- Người dừng tay lại cho ta, muốn gì thì tới chỗ ta đây này.

Lúc này có một sinh linh nam bên cạnh tộc trưởng Thỏ tộc điên cuồng rống giận, đôi mắt trở nên đỏ ngầu.

- Khà khà.

Cổ Tộc Vạn phu trưởng cười lạnh một tiếng, mở ra một tay, vồ lấy sinh linh nam đó, sau đó trực tiếp nuốt vào.

- Mỹ vị, quả nhiên mỹ vị.

- Người, tên ác ma này.

- Các người sẽ phải trả giá.

- Ai đó tới cứu chúng ta với.

Tiếng gào thét vang lên không ngừng trong địa lao, thế nhưng chỉ làm đám Cổ Tộc hưng phấn hơn mà thôi.

Tộc trưởng Thỏ tộc kia vào lúc này chỉ biết nhắm nghiền hai mắt, nghênh đón dần vật cũng không thể tránh.

- Khà khà...

Một đôi tay ác ma, bắt về hướng của tộc trưởng Thỏ tộc nhu nhược kia.

- Để bản Vạn phu trưởng cố gắng sung hạnh người.

Trong mắt tên Vạn phu trưởng lập loè ánh sáng bạo ngược.

- A!

Vừa lúc đó, một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

- Tay của ta, tay của ta.

Cổ Tộc Vạn phu trưởng kêu thảm thiết.

Tộc trưởng Thỏ tộc đột nhiên mở mắt ra, thời điểm thấy một màn trước mắt, thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Có người rat ay với Cổ Tộc Vạn phu trưởng, hai tay hẳn bị cắt đứt, vết thương chính tề kia tựa như bị một vật bén nhọn cắt qua.

Thời điểm này, mọi người xung quanh đang tức giận, sau khi thấy cảnh này thì ngây ngẩn cả người.

- Có người tới cứu chúng ta.

...

Từng trận thanh âm tràn ngập hi vọng vang lên.

- Rốt cuộc là ai, ra đây cho bản Vạn phu trưởng, bản Vạn phu trưởng muốn nuốt người.

Cổ Tộc Vạn phu trưởng tức giận gào thét, gương mặt vô cùng khủng bố, vô cùng dữ tợn.

“Nhất Chỉ Tịch Diệt!”

Trong chớp mắt đó, một thanh âm tựa như thiên thần vang lên, khí đó, thiên địa rung động, toàn bộ địa lao bắt đầu đung đưa kịch liệt.

Ăm ăm!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 633: Bần Tăng Thích Già Tôn Giả!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Hư không phá diệt!

Lâm Phàm điểm chỉ, một cỗ sức mạnh vô hình mà to lớn tản ra, dưới luồng sức mạnh này, tất cả mọi thứ đều hóa thành hư vô.

Ầm ầm!

Thành trì của Uy Quân Vương không ngừng bị phá nát, hóa thành bột phấn tung bay.

Lâm Phàm dùng thần niệm tra xét, thu hết tòa thành trì này vào mắt, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Khốc liệt! Thật sự quá khốc liệt!

Tình huống sinh tồn của Chúng Tộc đại thiên so với tưởng tượng của mình còn thê thảm hơn.

Phá nát địa lao!

Phát nát tường thành!

Phá nát kiến trúc!

Trong và ngoài thành đều bị phá hết.

Trong địa lao, Cổ Tộc vạn phu trưởng khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Vách tường và trận pháp xung quanh địa lao đều vỡ tan, ánh mặt trời chiếu vào xua tan mọi tà ác.

- Các người nhìn phía trên xem.

Trong địa lao, sinh linh chủng tộc Đại Thiên ngẩng đầu nhìn lên, thấy trong hư không có một bóng người đang đứng thẳng tắp.

Bóng người trong mắt bọn họ tựa như thần tiên hạ phàm vậy, đến đây giải cứu họ.

- Bản Đế là Nhân tộc Đại Đế, hôm nay đến đây trấn áp Cổ tộc.

Âm thanh mênh mông từ hư không truyền đến, mỗi chữ giống như lời đình, ầm ầm không ngừng, nhưng đối với đám người đang bị giam mà nói, thì đó là tiếng trời.

- Nhân tộc ghê tởm, người dám làm càn nơi ở của Uy Quân Vương.

Tên Vạn phu trưởng tức giận gào thét

- Hừ!

Lời nói vừa dứt, một trận khí lạnh phá hư không truyền đến, Thiên Long Bát Âm sức mạnh vô biên bay thẳng đến nghiền ép Vạn phu trưởng.

Trong nháy mắt, Vạn phu trưởng bị nghiền thành những mảnh vụn nhỏ, tiêu tán.

- Không biết sống chết, Uy Quân Vương cũng đã chết trong tay bản Đế rồi, bản Đế còn gì không dám.

....

Lâm Phàm vừa nói, tất cả mọi người đều bị dọa đến kinh ngạc.

Trong đầu ai nấy đều tràn ngập hy vọng, bóng người thô bạo vênh váo trong hư không kia, chính là hi vọng sống duy nhất của tất cả bọn họ.

Ngay cả Uy Quân Vương cũng chết trong tay hắn.

Thỏ tộc tộc trưởng nhìn bóng người kia, thần sắc toát ra tâm ý ngưỡng mộ.

Thậm chí những nữ tính sinh linh, các nàng đều muốn trở thành bạn của một người cường đại mà tràn đầy tín nghĩa như thế.

- Thật tốt, những tên Cổ Tộc chết tiết kia đáng bị giết.

- Ha ha, Cổ Tộc Quân Vương bị chém chết, đúng là chuyện không tưởng mà.

- Nhân tộc Đại Đế, Nhân tộc Đại Đế, rốt cuộc mạnh đến mức nào?

....

Tâm tình bọn họ hiện giờ rất hưng phấn.

- Nhân tộc người dám làm càn.

Ngay lúc đó, sáu vết cầu vồng từ thành trì các nơi bay tới.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm bị sáu tên Cổ Tộc vây lại, khí tức từng tên đều vô cùng mạnh mẽ.

Những sinh linh chủng tộc Đại Thiên bị giam trong địa lao lộ vẻ lo âu.

- Đây là sáu đại hộ pháp dưới trướng Uy Quân Vương.

- Thực lực của sáu đại hộ pháp này rất mạnh, tu vi mỗi một vị đều là Thần Thiên Vị tầng năm.

- Nhân tộc Đại Đế cần thận.

....

- Nhân tộc, người muốn tìm chết sao?

Lửa giận trong mắt sáu đại hộ pháp đang đốt cháy hừng hực, Nhân tộc ghê tởm này dám phá huỷ tòa thành của Uy Quân Vương, nếu như ngài ấy trở về, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.

Cho tới nay, chuyện Nhân tộc muốn đã giết Uy Quân Vương, bọn họ nghĩ đây là điều không tưởng.

Uy Quân Vương cùng hai Quân Vương khác, suất lĩnh đại quân ngàn vạn Cổ Tộc vây quét Võ Đế Tông, chỉ bằng một tên Nhân tộc, sao có bản lĩnh này.

Lâm Phàm nhìn sáu đại hộ pháp, sau đó nhìn một chút về phía những binh sĩ Cổ Tộc kia, cười nhạt.

- Tất cả cùng lên đi, bản Đế đưa các người đi đoàn tụ với Quân Vương các người.

- Hừ, nói khoác không biết ngượng, Uy Quân Vương đại nhân suất lĩnh ngàn vạn Cổ Tộc vây quét Võ Đế Tông, chỉ bằng một mình người cũng muốn làm đối thủ của đại nhân sao, đúng là người si nói mộng.

Sáu đại hộ pháp tức giận nói.

- Nhiều lời vô ích như vậy làm gì, đã như vậy, vậy thì đưa các người lên đường thôi.

Lâm Phàm không nói thêm cái gì, vừa sai bước ra, khí tức lập tức trở nên cuồng bạo.

Trong hư không, mấy trăm triệu kiếm ý ngưng tụ thành kiếm giới, kiếm ý bén nhọn cắt rời tất cả, một màn này, khiến tất cả Cổ Tộc choáng váng, cho dù là sinh linh chủng tộc Đại Thiên khi nhìn thấy cảnh này, đều ngẩn ra.

- Kiếm ý này, thật cường hãn, dù một thanh kiếm ý cũng có uy lực cắt rời tất cả.

- Nếu như mang cường giả dùng kiếm trong tộc ra so sánh cũng không bằng.

- Nhân tộc Đại Đế này rốt cuộc là nhân vật phương nào, tại sao trước đây chưa từng nghe qua đại danh.

....

- Cổ Tộc, một chiêu kiếm.

Hỗn hển!

Vạn Kiếm Tề Phát, trời đất như trở thành thế giới của kiếm.

Trong mắt Lâm Phàm, những tên Cổ Tộc này chỉ là giun dế mà thôi, giết rất đơn giản.

Đối với Lâm Phàm mà nói, trong lòng hắn chỉ có một mục tiêu, đó chính là đem bọn Cổ Tộc chém tận giết tuyệt, không giữ lại một ai.

Dưới mũi nhọn của kiếm ý không gì có thể kháng cự, sáu đại hộ pháp trong nháy mắt biến thành nhím, ngay cả Nguyên Thần cũng không kịp xuất khiếu liền bị tiêu diệt.

Sinh linh chủng tộc Đại Thiên nhìn những thanh kiếm ý như có linh tính này xuyên qua bọn họ rồi giết hết bọn đám Cổ Tộc, tất cả đều đại ra.

- Nhân tộc Đại Đế, thật mạnh!

- Loại lực lượng này cho dù là Kiếm tộc cũng không sánh bằng.

- Sáu đại hộ pháp của Uy Quân Vương không thể đỡ được chiêu, thật sự quá kinh khủng.

Nội tâm Lâm Phàm không chút rung động, những tên Cổ Tộc đều chết cả rồi nhưng điều Lâm Phàm nghi ngờ chính là, tên Uy Quân Vương giấu của cải giấu ở nơi nào.

Kiến trúc cũng đã hủy diệt, tuy nhiên lại không phát hiện nơi cất giấu bảo bối.

Chẳng lẽ Uy Quân Vương này là một quỷ nghèo?

Tiếng kêu thảm thiết liên miên không ngừng, các binh sĩ Cổ Tộc ngay cả một chút cơ hội phản ứng cũng không có, đã bị kiếm ý đâm xuyên thân thể.

Dưới cảnh giới Thần Thiên Vị, đều là giun dế.

Dù trên Thần Thiên Vị, thì đối với Lâm Phàm mà nói, một quyền liền nổ nát.

- Phổ độ thế gian, giáo hóa vạn vật, sát ý của Nhân tộc Đại Đế người, thật nặng.

Vừa lúc đó, một tiếng nổ đột nhiên truyền đến, đầu lông mày Lâm Phàm chau lại.

- Thiện!

Ngay lúc đó, hư không phía xa rung động, một chữ "Thiện" màu vàng bồng bênh xuất hiện tản ra ánh sáng vạn trượng.

Dưới ánh sáng vạn trượng, Lâm Phàm phát hiện ngàn vạn kiếm ý của mình dần dần mất đi, sau đó từ từ tung bay trong đất trời.

- Là ai?

Lâm Phàm hơi nhướng mày nhìn phương xa.

- Nhân tộc Đại Đế, Cổ Tộc mặc dù tính cách tàn bạo, nhưng có thể giáo hóa.

Phương xa truyền đến tà âm, hư không đột nhiên nứt ra một cái khe, một bóng người thừa tường vân, chống cự vạn vật từ từ đi tới.

Nhìn thấy bóng người này, từng tên Cổ Tộc đều quay quanh người hắn, từng tên từng tên đều quỳ xuống cúng bái.

- Tên tà ma ngoại đạo nào đây?

Lâm Phàm khịt mũi con thường, nhưng trong lòng lại kinh ngạc, người tới là người của Phật Tộc.

Phật quang xoay quanh sau đầu, mỗi một bước đi dưới mặt đất liền nở sen vàng, bảo tọa hộ thân Liên Hoa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 634: Cứu Vớt

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sau khi đến Cổ Thánh Giới, Lâm Phàm mới biết được, có rất nhiều chủng tộc.

Cho tới Phật Tộc, khi Lâm Phàm ở Huyền Hoàng Giới, sư đệ đồng môn lúc trước được một vị Phật Tộc đại năng truyền thừa.

Nhưng lại bị Huyền Hoàng Giới phong cấm, tu vi tuy tăng lên rất nhanh nhưng ở nơi đó, con đường chung quy có chút mong manh.

Bây giờ gặp được Phật Tộc chân chính, làm Lâm Phàm có chút hoài niệm.

Chỉ là hiện tại, Phật Tộc này có chút làm càn, ngăn cản mình giết Cổ Tộc.

- Người muốn ngăn cản Bản Đế giết Cổ Tộc?

Lâm Phàm không vui nói.

- Thí chủ, lòng người đang rối loạn.

Thích Già Tôn Giả nở nụ cười, rất trang bức nói.

- Có người loạn đến mất cảm giác ý, nói tiếng người đi.

Lâm Phàm ghét nhất chính là, chuyện mình muốn làm lại bị người khác ngăn trở, đặc biệt là giết Cổ Tộc, tên này cũng dám ngăn trở, đúng là muốn chết sao.

- Thí chủ, người....

Thích Già Tôn Giả không nghĩ Nhân tộc Đại Đế này lại nói như vậy, vừa muốn phát tác nhưng lại thu hồi trong nháy mắt, miệng niệm kinh văn, áp chế phần nộ trong lòng mình.

- Xem kìa, đó không phải là tiền bối Thích Già Tôn Giả sao?

- Đúng vậy, thiên kiêu Phật Tộc đại năng, phổ độ chúng sinh.

- Không nghĩ tới Thích Già Tôn Giả cũng đến, chẳng lẽ đến cứu chúng ta.

- Thích Già Tôn Giả tiền bối!

Giờ khắc này, sinh linh chủng tộc Đại Thiên nhìn thấy trên người Thích Già Tôn giả tỏa ra vô số ánh hào quang, từng người từng người đều tò mò.

Xem ra Thích Già Tôn Giả trong chủng tộc Đại Thiên rất nổi tiếng.

Trong lòng Lâm Phàm giờ hơi khó chịu.

Một con lừa trọc có danh tiếng hơn so với mình, đúng là không khoa học tí nào.

Bản thân mình liều sống liều chết chém giết Cổ Tộc, lại không có mấy người biết đến, điều này với Lâm Phàm, là một loại thống khổ.

Kỳ thực Lâm Phàm không biết, mỗi lần chém giết Cổ Tộc đều chó gà không tha, giết tới tận cùng, ngay cả một tên Cổ Tộc quay lại báo tin cũng không có.

Bởi vậy, đối với sinh linh chủng tộc Đại Thiên, không biết Nhân tộc Đại Đế là chuyện rất bình thường. Mà Thích Già Tôn Giả trong Đại Thiên tiếng tăm rất lớn, bởi vì mỗi lần ra trận đều cảm hóa Cổ Tộc, có lúc cũng sẽ len lén cho vài tên Cổ Tộc để hẳn quay trở lại mật báo.

Dần dần, sinh linh chủng tộc Đại Thiên đều biết đến sự tồn tại của Thích Già Tôn Giả.

Nếu so sánh, thì biện pháp tuyên truyền của Lâm Phàm vẫn kém, có chút tụt lùi phía sau.

Thích Già Tôn Giả nghe những lời này, cười nhạt một tiếng, sau đó khoát tay.

- Chư vị thí chủ, bản tăng thấy các vị gặp nạn nên đến đây giải cứu, không nghĩ tới Nhân tộc Đại Đế đã đến trước một bước, bây giờ xem ra, đã không còn chuyện của bản tăng nữa rồi.

Thích Già Tôn giả nói.

- Thích Già Tôn Giả tiền bối có phần tâm này, đám văn bối đã rất cảm kích trong lòng rồi.

Bọn họ cảm kích nói.

Trời ạ....

Lâm Phàm nhìn cảnh trước mắt, không khỏi có chút vỡ trứng, chiêu trò của con lừa trọc này thật thâm hiểm, cái gì cũng không làm, chỉ cần sửa vài câu đã sắp đoạt công lao của mình.

Không thể nhẫn nhịn, thật sự không thể nhẫn nhịn.

- Thí chủ Nhân tộc Đại Đế có thể nể mặt bản tăng một chút mà thả những tên Cổ Tộc này hay không, bản tăng sẽ từ từ độ hóa bọn họ.

Thích Già Tôn Giả nhìn Lâm Phàm nói.

- Mặt người đáng giá mấy đồng.

Lâm Phàm không hề do dự cự tuyệt.

- Cổ Tộc đã giết vô số sinh linh chủng tộc Đại Thiên chắc chắn phải chết, vừa rồi nếu ta đến chậm một chút thì vị Thỏ tộc tộc trưởng kia cũng đã bị hạ độc thủ, giữ lại Cổ Tộc chỉ gieo vạ mà thôi.

Lâm Phàm nói.

Thỏ tộc tộc trưởng nghe nói như thế, trong lòng sợ hãi, ý nghĩ cũng giống như Lâm Phàm, Cổ Tộc đáng chết.

- Nhân tộc Đại Đế nói đúng, Cổ Tộc đáng chết, không thể giữ lại.

Thỏ tộc tộc trưởng đứng dậy, nói.

Dù sao mỹ nam tử như Lâm Phàm vẫn được hoan nghênh.

Vị Thích Già Tôn Giả này, Thỏ tộc tộc trưởng tuy kính nể nhưng nếu được lựa chọn, nàng vẫn chọn Lâm Phàm.

- Thích Già Tôn Giả tiền bối, văn bối biết người lòng dạ từ bi, nhưng Cổ Tộc thiên tính hung tàn, tạo vô số nghiệt, đáng chết.

- Đúng đấy, Cổ Tộc nên chết.

- Sự muội của ta cũng bị Cổ Tộc giết, Cổ Tộc phải chết.

- Không sai, không giết sạch Cổ Tộc, đời này bất an.

....

Các sinh linh chủng tộc Đại Thiên phản nộ lên tiếng.

Lâm Phàm nhún vai, giơ ngón tay cho bọn họ, không sai, không sai, cứu người không uống công a.

Thích Già Tôn Giả không nghĩ tới những sinh linh này lại đứng về phía Nhân tộc Đại Đế.

- Con lừa trọc, tới từ chỗ nào thì về chỗ đó đi, nơi này đã không còn chuyện của người.

Lâm Phàm nói.

- Thí chủ, xin gọi bần tăng là Thích Già hoặc tôn giả.

Thích Già Tôn Giả cảm giác "Con lừa trọc" này có chút chói tai, trong lòng hơi phần nộ.

Nếu không phải ở đây có nhiều người đang chứng kiến như vậy, thì đã sớm lĩnh giáo tên Nhân tộc Đại Đế trước mặt rồi.

- Con lừa trọc.

- Thí chủ người....

- Con lừa trọc.

- Con lừa trọc.

- Thí chủ, xin người tôn trọng ta, ta cũng sẽ tôn trọng người.

Thích Già Tôn Giả sắp nổi bão, tên này thật sự quá càn rỡ.

Bản thân là thiên kiêu Phật Tộc, lang bạt Cổ Thánh Giới một trăm năm, khi nào gặp phải Nhân tộc không tôn trọng mình như thế.

Đáng ghét, thật sự quá ghê tởm.

- Con lừa trọc.

Lâm Phàm cười ha ha, lại hô một tiếng.

- Được, được, thí chủ, bần tăng giáo dưỡng tốt hơn, không chấp nhất với người.

Thích Già Tôn Giả muốn nổi giận nhưng khi nhìn thấy nhiều người ở đây như vậy cũng xoa dịu phần nào phần hận trong lòng.

Trước mặt nhiều người như vậy, nhất định phải duy trì hình tượng, không thể nổi giận.

- Con lừa trọc, người tu dưỡng tốt thì mau mau cắt sang một bên, Cổ Tộc nơi này Bản Đế phải giết hết toàn bộ.

Lâm Phàm nói.

- Không được.

Thích Già Tôn Giả lắc đầu

- Phật tử từ bi, ta thấy được trên người người, một loại sát nghiệt Hắc Sơn, nếu như không sớm quay đầu lại, sau này kiếp nạn sẽ dâng lên tầng tầng lớp lớp.

- Con lừa trọc này, mắc mớ gì đến người, Bản Đế muốn giết Cổ Tộc, chẳng lẽ người có thể cản.

Lâm Phàm đối với tên này cũng có chút bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ đầu óc hần thiếu dây thần kinh nên không được ổn.

Thích Già Tôn Giả quay đầu nhìn Cổ Tộc nhiều mệnh mệnh, trong mắt ánh lên một tia không đành lòng.

- Nhân tộc Đại Đế thí chủ, ta không vào Địa ngục thì ai vào địa ngục, bần tăng đồng ý liều mình cứu vớt những Cổ Tộc này.

Thích Già Tôn Giả không nỡ nhìn Cổ tộc đông nghịt sau lưng bị giết.

Nhiều Cổ Tộc như thế, nếu bị Nhân tộc giết hết thì quá lãng phí.

- Người muốn làm sao để cứu vớt.

Lâm Phàm cười hỏi.

- Bàn tăng rất rõ thí chủ có oán hận đối với Cổ Tộc, để hóa giải oán hận này bàn tăng đồng ý chịu đựng lửa giận của thí chủ, một quyền một tên Cổ Tộc, bàn tăng có thể chống đỡ bao nhiêu quyền, thí chủ hãy thả bấy nhiêu Cổ Tộc, được không?

Thích Già Tôn Giả từ bi nói.

- Cái gì? Người nói cái gì?

Lâm Phàm sửng sốt, ngờ mình nghe lầm, con lừa trọc này muốn nhận ái tâm chi quyền của mình, cú đấm này một khi giáng xuống, ai có thể chịu được.

- Con lừa trọc, đừng nói ta không cảnh cáo người, cú đấm này của Bản Đế giáng xuống, tự gánh lấy hậu quả.

- Thí chủ, cứ đến đi, bàn tăng tự nguyện.

Thích Già Tôn Giả nói.

Thích Già Tôn Giả nhìn Nhân tộc Đại Đế trước mắt, tâm tư bắt đầu sống động.

Vừa nãy khi Lâm Phàm động thủ, sức chiến đấu biểu hiện ra trực tiếp viễn siêu thực lực hiện tại của hắn, hắn là Thần Thiên Vị tầng sáu, tầng bảy gì đó.

Lấy tu vi của bản thân và Phật Nộ Kim Cương Bất Hoại là có thể chống đỡ được, huống hồ bên trong Động Thiên còn rất nhiều cống hiến tín ngưỡng Cổ Tộc, gia trì trên thân, có thể chống đỡ mấy mươi vạn quyền.

Lần buôn bán này rất chắc chắn, vừa hay để cho tên kêu ngạo này thấy được sự lợi hại của mình, đồng thời lấy chút thể diện trước mặt sinh linh chủng tộc Đại Thiên, mỗi lần lộ mặt, là một lần chấn nhiếp nhân tâm, khiến càng nhiều sinh linh sùng bái mình hơn.

Còn đối Lâm Phàm, trong đầu hẳn chỉ có một ý nghĩ.

Đó chính là, đầu óc tên lừa trọc này thật sự có vấn đề.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 635: Cảm Giác Đây, Không Tệ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong lòng hai người đang có những suy nghĩ riêng.

Lâm Phàm sợ một quyền của mình, đập chết luôn còn lừa trọc, dù hấn hơi ra vẻ nhưng bản tính không xấu.

Bất kỳ yêu ma quỷ quái gì trước hệ thống, đều không thoát được.

Còn Thích Già Tôn Giả, trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ, cường độ thân thể của mình cũng không phải nói chơi.

của Phật Tộc được xem khó tu luyện nhất, mình cũng đã tu luyện thành công, cường độ thân thể càng cường hãn đến mức làm người ta súp đổ.

Sau khi vận chuyển pháp lực gia trì thêm tín ngưỡng lực, biến hóa càng thêm kinh khủng.

Khoản buôn bán này, quả thật lời lớn.

Không chỉ kiếm được những Cổ Tộc này, nở mắt trước các sinh linh của Đại Thiên, loại buôn bán này tìm đâu ra chứ.

-Nhân tộc Đại Đế và Thích Già Tôn Giả hình như không hợp nhau thì phải?

-Đúng đấy, Nhân tộc Đại Đế muốn chết hết đám Cổ Tộc này, mà Thích Già Tôn Giả lại muốn độ hóa chúng.

-Haizz, chúng ta chỉ cần xem thôi, chuyện như vậy, chúng ta không thể chen vào.

Đối với sinh linh chủng tộc các giới, chuyện này có chút phiền toái.

Hai bên đều là đại nhân vật, hơn nữa đều là vĩ nhân một lòng vì chủng tộc các giới mà phấn đấu.

...

-Con lừa ngọc, người phải suy nghĩ cho kỹ, đến lúc xảy ra chuyện thì đừng tìm bản Đế lý luận.

Lâm Phàm nói.

-Thí chủ yên tâm đi, bản tăng nhất ngôn cửu đỉnh, dù bất hạnh bị thí chủ đánh chết, cũng tuyệt không oán hận thí chủ một câu.

Thần sắc Thích Già Tôn Giả trở nên nghiêm túc.

Nhưng trong lòng đang nở hoa, đùa giỡn, bằng sự lợi hại của bản Phật gia, còn bị người đánh bại hay sao, quả thực mơ giữa ban ngày.

-Tốt lắm, chuẩn bị đi.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, thật không ngờ, nên phát huy rồi.

Cũng tốt, nên để con lừa ngọc này biết sự lợi hại của bản Đế.

Thuận tiện cho hẳn biết, dám tình tượng trước mặt bản Đế thì phải bỏ ra cái giá thế nào.

-A Di đà phật!

Thích Già Tôn Giả miệng niệm phật hiệu, trong chớp mắt thay đổi cực kỳ thần thánh, từng đạo phật quang từ sau lưng phát ra, ngay sau đó, một vị Nộ Phật tám tay màu vàng, khuôn mặt hung ác xuất hiện sau lưng hắn.

Từng đạo phật âm hóa thành liên hoa màu vàng tung bay.

-Thân Nộ Phật, vạn tà né tránh.

Trong nháy mắt, xung quanh Thích Già Tôn Giả như được hoàng kim bao quanh, khí tức cao quý, từ bi, thần thánh, dường như có thể độ hóa hết thảy ma đầu trên thế gian.

-Thí chủ, đến đây đi, bản tăng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thích Già Tôn Giả cao ngạo, hẩn tu hành trăm năm, đã vượt qua rất nhiều thế hệ trước.

Kiều ngạo là có, tự tin cũng có.

Nhưng vẫn duy trì một chủ tâm, một chủ tâm cứu vớt sinh linh chúng tộc các giới.

-Không ngờ lúc sinh thời, dĩ nhiên thấy được của Thích Già Tôn Giả tiền bối.

-Đúng đấy, dưới ánh phật quang, ta cảm giác linh hồn mình được cứu rỗi, thanh lọc, tâm tình oán hận Cổ Tộc trước kia, dĩ nhiên dần dần tiêu tán.

-Nghe đồn Thích Già Tôn Giả tiền bối vì độ hóa Cổ Tộc, đã từng không đánh trả, bị Cổ Tộc đánh đủ một năm.

-Cao tăng đặc đạo, nếu như Phật Tộc có nhiều cao tăng giống như Thích Già Tôn Giả, thì tốt biết bao.

Đám người được cứu nhìn một màn trước mắt, không khỏi tự nhủ.

Có người tốt, cũng có kẻ xấu.

Mà Phật Tộc cũng là như thế, có độ hóa chi Phật, cũng có tà phật sa đọa vực sâu.

-Không sai, mảnh khỏe rất đầy đủ, với cường độ thân thể này, người là người cường đại nhất mà bản Đế từng gặp.

Lâm Phàm không khỏi tán dương một câu.

Những lời này cũng đều là nói thật, cường độ thân thể của Thích Già Tôn giả, nếu như dựa theo tu vi phân chia, đã đạt tới trình độ tầng sáu Thần Thiên Vị.

Có thể tu luyện thân thể đến trình độ này, Lâm Phàm chưa từng gặp qua.

Nếu như cố gắng một chút, đạt đến cảnh giới cao hơn, có thể so đấu cùng Cổ Tộc Chí Cao.

-Đa tạ thí chủ quá khen, xin mời thí chủ ra quyền, bản tăng tuyệt đối sẽ không né tránh, cũng sẽ không đánh trả.

Thích Già Tôn Giả nghe Nhân tộc trước mắt khen mình, trong lòng vui vẻ, khoái hoạt.

Thấy được mà không có được, thân thể bản Phật gia mạnh mẽ như vậy, Nhân tộc hiển nhiên bị thân thể mình dọa sợ rồi.

Nếu như nói cho tên này biết, bản Phật gia còn lưu lại một tay, không biết hắn sẽ có suy nghĩ gì.

Càng nghĩ đến điều đó, Thích Già Tôn Giả không khỏi lộ ra nụ cười đắc tiện.

Lâm Phàm nhìn năm đấm nộn thịt của mình, thối một hơi

-Tốt, con lừa ngốc, chuẩn bị xong chưa, bản Đế đến đây.

-Đến đây đi, ta không vào Địa ngục, thì ai vào địa ngục, hôm nay để bản tăng chịu đựng Nộ Quyền của thí chủ.

Âm thanh Thích Già Tôn Giả vang vọng.

Sinh linh chúng tộc các giới nhìn màn này, thật lâu không thể hoàn hồn.

Tình cảnh này đối với bọn họ, rất hiếm có, nói không chừng cả đời này đều không thể gặp được lần thứ hai.

Đối với quyết định đặt cược sinh tử vào tay Cổ Tộc, bọn họ càng xem trọng Thích Già Tôn Giả hơn.

Nhân tộc Đại Đế tuy lợi hại, nhưng thanh danh Thích Già Tôn Giả, đặc biệt là, là một trong những phật pháp cao thâm nhất của Phật Tộc, một khi tu luyện, vô địch thế gian.

Giờ phút này, Lâm Phàm từ từ đi đến Thích Già Tôn Giả.

Hai bàn tay, chậm rãi duỗi thẳng, năm ngón tay dường như đang nắm bắt gì đó.

Thanh thanh thân thân, không có một tia pháp lực.

Thích Già Tôn Giả nhìn công kích của Nhân tộc đại đế, trong lòng không khỏi cảm thán.

-Xem ra, Nhân tộc Đại Đế có cùng ý nghĩ với mình.

Theo Thích Già Tôn Giả, một chiêu thức hơi hợt như vậy, có lực sát thương gì, nói vậy, Nhân tộc Đại Đế này đang khảo nghiệm quyết tâm của chính mình sao.

Lúc này, Thích Già Tôn giả không khỏi kính nể Lâm Phàm.

Tuy rằng Nhân tộc Đại Đế, mở miệng ra là gọi con lừa ngựa này con lừa ngựa nọ, nhưng đều có một tâm chí cứu vớt sinh linh mạnh mẽ.

Bằng hữu như thế, đáng để kết giao.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm đi tới trước mặt Thích Già Tôn Giả, trong mắt lấp lóe tinh quang.

-Hắc Hổ Đào Tâm.

Ầm!

Lúc này, hai tay Lâm Phàm chộp vào ngực Thích Già Tôn Giả.

Thích Già Tôn Giả không ngờ Nhân tộc lại có tình thú này, dĩ nhiên công kích bồ đào nhỏ của mình.

Sinh linh chủng tộc các giới cũng lộ vẻ kinh ngạc, không biết rốt cuộc đang làm gì.

Lúc Nhân tộc Đại Đế xuất thủ, bọn họ nghi hoặc vạn phần, không biết một chiêu bình thản như thế này, có diệu dụng gì?

-Thí chủ, xin mời tiếp tục.

Thích Già Tôn giả cảm nhận một loại cảm giác kỳ diệu, tuy bóp ngực mình là nam tính, nhưng cảm giác này cũng không tệ lắm, Thích Già Tôn Giả nghĩ nên thử lại một phen.

-Không cần, một chiêu là đủ.

Lâm Phàm đánh xong, kết thúc công việc, một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm này, một khi ra tay, chắc chắn gió tanh mưa máu.

Thích Già Tôn Giả nghi hoặc nhìn người trước mắt, không biết hẳn có ý gì.

Trong chớp mắt, sắc mặt Thích Già Tôn Giả vốn đang bình tĩnh đột nhiên biến đổi, hai con mắt tràn ngập phật tính thay đổi kinh ngạc.

-Chuyện này...

Thích Già Tôn Giả cảm thấy bộ ngực mình phát sinh ra biến hóa, loại biến hóa này, rất khó diễn tả, thế nhưng có thể cảm nhận được...

-Muốn la thì cứ la đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

-Thí chủ, này...

Thích Già Tôn Giả không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đúng lúc này, sự đau đớn dâng lên trong lòng.

-A!

-Đau quá a, đau quá a, tại sao lại như vậy.

Thích Già Tôn Giả không thể tiếp tục duy trì sắc mặt lạnh nhạt được nữa, hai tay che ngực mình.

-Các người nhìn đi, bộ ngực của Thích Già Tôn Giả có phải lớn hơn không?

-Sao có chuyện đó được, Thích Già Tôn Giả là nam mà.

-Cmn, thật sự là trở nên lớn hơn, các người nhìn kìa, hiện tại đã càng lớn hơn nữa rồi, còn to hơn tộc trưởng Thỏ tộc.

-Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Nhân tộc Đại Đế hời hợt ra một quyền, sao lại tạo thành tổn thương lớn như vậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 636: Khoảng Cách Giữa Người Và Người

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thỏ tộc tộc trưởng nghe nói như thế, khuôn mặt lãnh diễm đỏ bừng, mắt liếc đám gia hỏa đang bán tán kia.

Có điều, bộ ngực Thích Già Tôn giả vốn bằng phẳng, đột nhiên lại lớn như vậy, làm chonàng rất hâm mộ a.

Thỏ tộc tộc trưởng không khỏi nhìn Lâm Phàm, ý niệm không ngừng tuôn trào, đối với vóc người của mình, nàng vẫn rất tự hào, nhưng vào lúc này, nàng phát hiện Nhân tộc Đại Đế lại có thủ pháp nâng cao vòng một, lại có chút chờ mong, không biết người ấy, hí hí.

Tuy nhiên, loại cảm giác chờ đợi này cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi.

-Haizz, con lừa ngu ngốc, bản Đế nói rồi, cú đấm này giáng xuống rất khủng khiếp, nhưng ngươi vẫn không nghe lời, nhất định phải thử một lần, bây giờ ngươi còn gì muốn nói nữa không?

Lâm Phàm thật sự bất đắc dĩ, gia hỏa này dù có hối hận cũng không kịp.

Nhìn vẻ mặt đau đớn kia của hắn, Lâm Phàm có chút ưu thương a.

Ta vốn không tổn thương người, tuy nhiên, luôn có người không tin.

-Đau quá a, sắp nổ tung rồi.

Hai tay Thích Già Tôn giả bưng cặp vú, không ngừng xoa nắn, muốn giảm bớt đau đớn, nhưng càng nắn thì càng đau đớn.

Ừng ục!

Sinh linh chủng tộc các giới nhìn cảnh Thích Già Tôn đang nắn bóp bộ ngực mình như muốn nổ tung, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu không nhìn đến khuôn mặt, bộ ngực này tuyệt đối là Cổ Thánh Giới đệ nhất ngực a.

Đến ngay cả Thỏ tộc tộc trưởng đang trong thời kỳ sung mãn kia, cũng không sánh bằng a.

Bất quá, với tình huống hiện tại, thật sự kỳ dị, làm người ta không dám nhìn thẳng.

-Yên tâm, nổ tung không được đâu, chỉ đau một chút mà thôi, nhịn một chút là xong hà.

Lâm Phàm an ủi.

Lâm Phàm cũng chấn động trước bộ ngực đồ sộ kia.

Không khoa học nha.

Trước đây, muốn đánh ra bộ ngực lớn như vậy, ít nhất phải đánh liên tục không ngừng mấy chục lần, sao bây giờ một lần lại có thể lớn như vậy, chẳng lẽ cấp bậc của được nâng lên rồi.

-Ai u, không chịu được, không chịu nổi nữa rồi.

Thích Già Tôn giả, một Phật gia cao cấp, giờ phút này lại không nhịn nổi thống khổ, lăn lộn trên mặt đất.

Mặt mũi hiền lành, trăn ngập phật tính kia, lúc này đã thành mếu máo muốn khóc rồi.

-Chớ hoảng sợ, chớ hoảng sợ, nhịn một chút sẽ qua thôi.

Lâm Phàm nhìn dáng hăn đau đớn quằn quại, có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có biện pháp nào.

, không thể giải được.

Còn đối với nhóm sinh linh kia, bọn họ hôm nay được mở mang tầm mắt.

Một chiêu này, một Thích Già Tôn giả cường hãn như vậy, lại biến thành bộ dáng như thế.

Đại nhân vật Nhân tộc Đại Đế này, đến cùng là cường hãn đến trình độ nào a.

Giờ phút này, Thích Già Tôn giả sắc mặt trắng bệch, lăn lộn trên mặt đất, trong lòng vô cùng thống khổ, hăn không biết lý do gì mà mình biến thành bộ dáng này.

, sao lại vô dụng chứ.

Lần này thật sự quá mất mặt.

...

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về đám Cổ Tộc, những tên này, nhất định phải chết, nhổ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân thổi tới lại tái sinh.

-Con lừa ngu ngốc kia, người đánh cược thua rồi, Bản Đế phải chém hết những Cổ Tộc này.

Lâm Phàm cao giọng nói.

Thích Già Tôn giả muốn nói gì đó, nhưng dưới tình huống bây giờ, một câu cũng không ra miệng được.

Vòng một của hắc hiện giờ đau, rất đau a.

-Diệt!

Lâm Phàm điểm ra một chỉ, một đạo kiếm ý phong mang lấp loé, một chia làm hai, hai chia làm bốn, trong chớp mắt, trên hư không, chẳng chịt kiếm ý.

-Chém!

Kiểm ý từ trên trời giáng xuống, cắt rời tất cả, bao phủ đại địa, tất cả Cổ Tộc, đến cơ hội phản ứng đều không có, tiêu tan trong nháy mắt.

Đối với Lâm Phàm, những tên Cổ Tộc này đã không được nhiều exp nữa rồi.

Điều hữu dụng duy nhất là tinh khí thần của bọn chúng, lúc cần thiết có thể bổ sung vào Động Thiên.

Trong tích tắc, toàn bộ mấy trăm ngàn Cổ Tộc đều bị chém sạch.

Tốc độ này, quá xưng nghịch thiên rồi.

Chứng tộc các giới nhìn một màn trước mắt, tinh thần chấn động.

Thủ đoạn thật bá đạo.

Nhân tộc Đại Đế, thật sự quá cường đại.

Thích Già Tôn giả sắp ngất rồi, bộ ngực truyền tới cảm giác đau đớn làm hắc sắp hồng mất rồi.

Nhưng nhìn cảnh mấy trăm ngàn Cổ Tộc, cứ như vậy bị chém giết, chuyện này càng làm hắc không thể thừa nhận.

Lãng phí, thật sự quá lãng phí.

Nếu như được mình độ hóa, tín ngưỡng lực sao đếm xuể a.

Đáng tiếc, hiện tại nói gì cũng đã quá muộn.

Lâm Phàm vung ống tay áo, tóc dài xõa vai, tư thế thật sự rất đẹp trai, soái khí ngời ngời.

Đặc biệt là trước mặt chủng tộc các giới, Lâm Phàm muốn bộc lộ ra mặt hữu hảo nhất của chính mình a.

-Nhân tộc Đại Đế!

Trong đám người, không biết ai gào to một tiếng.

Trong chớp mắt, một tiếng đơn độc này, thay đổi thành một làn sóng thủy triều dâng trào mạnh mẽ.

Nhân tâm hướng ta rồi, hôm nay danh tiếng ta sẽ được đại phát a, sau này nếu còn ai đó trên Đại Thiên này không biết mình, vậy mới quái dị.

Thích Già Tôn giả nghe những tiếng gào này, càng thương tâm gần chết.

Hôm nay, không chỉ mất người, mặt mũi cũng bị vứt, hiện tại, đến tư cách huênh hoang cũng chả còn.

Nghiệp chương a!

Lần hành tẩu giang hồ này, chắc không xem ngày rồi, xuất đạo trăm năm, lần đầu tiên gặp chuyện ngoài ý muốn, haizz.

-Các vị, có Nhân tộc Đại Đế ta ở đây, các người có thể yên tâm, Cổ Tộc nhất định sẽ bị trấn áp, từ nay về sau, ta đảm bảo cuộc sống của mọi người thật tốt đẹp.

Lâm Phàm nói.

-Nhân tộc Đại Đế vạn tuế.

-Nhân tộc Đại Đế vạn tuế.

-Sau này ta phải lập fan club cho Nhân tộc đại đế, còn mình thì làm chủ hội.

-Ta muốn truyền bá uy danh của Nhân tộc đại đế cho tất cả mọi người, để bọn họ biết, còn có một vị Nhân tộc Đại Đế đang đối kháng Cổ Tộc.

...

Lâm Phàm nghe những tiếng hoan hô này, nội tâm vui mừng trở lại..

Lần này, dù không lấy được vật nào giá trị của Uy Quân Vương, nhưng có thể đánh bóng danh tiếng, như vậy cũng đáng.

Đối với Lâm Phàm, nhân sinh như vậy mới thú vị a.

Lâm Phàm không khỏi tội nghiệp cho Thích Già Tôn giả, trong lòng có chút bi thương.

Khoảng cách giữa người và người, có lúc, sẽ thể hiện giống như thế này.

Thích Già Tôn giả thấy ánh mắt thương hại của Lâm Phàm, nước mắt thi nhau chảy xuống, hẳn biết mình lúc này bị hố to rồi.

Những sinh linh chủng tộc các giới này sau khi ra ngoài, nhất định sẽ phát tán chuyện này ra ngoài.

Khi đó, danh tiếng của Lâm Phàm sẽ nhanh chóng tăng vọt.

Mà mình trở thành kếp phụ, chỉ là nhân vật làm nền, Thích Già Tôn giả có thể tưởng tượng đến những lời nói của bọn họ khi truyền ra ngoài.

-Vị Nhân tộc Đại Đế kia chỉ dùng một trảo đã đánh nổ ngực Thích Già Tôn giả, lại còn chém giết mấy trăm ngàn Cổ Tộc.

-Nhân tộc Đại Đế chém giết mấy trăm ngàn cường giả Cổ Tộc, một trảo đánh bể cả bộ ngực Thích Già Tôn giả a.

...

-Được rồi các vị, chúng ta từ biệt ở đây, rời khỏi nơi này, tìm một chỗ ẩn nấp, các người có thể đi về phương bắc, nơi đó có Tuyệt Vọng Thành, đã bị ta phá hủy, Cổ Tộc ở đó đã ít lại càng ít, nên bình an vô sự.

Lâm Phàm nói.

Bọn họ nghe Lâm Phàm nói vậy, hưng phấn hẳn lên.

Không nghĩ rằng, ở Cổ Thánh Giới vẫn còn nơi an toàn.

-Nhân tộc Đại Đế, cảm tạ ngài.

...

Lâm Phàm nghe những lời cảm ơn này, chỉ lạnh nhạt khoát tay áo một cái, như không thèm để ý.

-Được rồi, các vị, cứ như vậy từ biệt ở đây thôi.

-Con lừa ngốc, chúng ta hữu duyên gặp lại...

Thích Già Tôn giả nghe nói như thế, vừa muốn mở miệng, nhưng chớp mắt, Lâm Phàm đã rời khỏi nơi này.

-Người đi rồi, ngực của ta phải làm sao bây giờ?

Nội tâm Thích Già Tôn giả gào thét.

Khóc không ra nước mắt!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 637: Nơi Đây Có Chút Quái Dị

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Quả thật là một tên Kỳ Nam Tử, nếu như có thể theo bên cạnh người này thật tốt biết bao.

Thỏ tộc tộc trưởng tự nhủ.

Đám người xung quanh đang quái dị nhìn Thỏ tộc tộc trưởng, bọn họ không nghĩ rằng, nàng trung tình như vậy, những vẫn có mê trai.

-Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nữ à.

Nàng thẹn quá hóa bức quát lên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

...

Lâm Phàm đi hết sức tiêu sái, tư thế oai hùng kia mê hoặc không ít người, đối với sinh linh chủng tộc các giới mà nói, nhân ảnh kia thật đẹp trai.

Chính vào lúc này, Lâm Phàm lại chạy rất gấp.

Nếu không chạy, thì đúng là thăng dần.

Con lừa ngu ngốc kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu như để hắn đuổi theo, thật sự có chút phiền phức.

Đánh bộ ngực của người ta thành như vậy, một nam nhi chân chính khí phách như tên kia, sao có thể chịu được.

Đặc biệt, con lừa ngốc kia còn rất thích ra vẻ, nếu sau này mang thêm hai cái bánh bao thuộc loại khủng hành tẩu giang hồ, còn không bị người cười đến rụng răng.

Khó giải như vậy, ai không may trúng phải độc, muốn khôi phục dáng dấp nguyên bản, là chuyện không thể nào.

Thành trì của Uy Quân Vương, làm Lâm Phàm có chút thất vọng, nghèo có tiếng, ngay cả Tuyệt Vọng Hầu cũng không bằng.

Phương hướng mà Lâm Phàm đi, là địa phương có Tiên Thiên Chi Mộc.

Lâm Phàm một lòng muốn mình càng mạnh hơn, nhất định phải theo đuổi mục tiêu đó.

Chỉ cần tìm ra Tiên Thiên Chi Mộc, “Yêu Thành” liền tăng cấp, trở thành chí bảo.

...

Vị trí Chí Cao.

-Nhân tộc Đại Đế...

Trên bảo tọa, Cổ Tộc Chí Cao cắn răng nghiền lợi tức giận nói, hắn không ngờ, Lâm Phàm này, ba năm chưa lộ mặt, giờ đi ra liền giết ba Quân Vương của hắn.

Những Quân Vương này đối với Chí Cao, cũng không có gì, nhưng mấu chốt là tên Nhân tộc Đại Đế này năm lần bảy lượt khiêu khích uy nghiêm của hắn, hắn không thể chịu nổi.

Đặc biệt là vạn giới sắp mở, làm sao có thể bị một tên Nhân tộc làm phân tâm.

-Kiệt!

Vừa lúc đó, hư không hơi rung động, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Chí Cao “Kiệt”.

-Là người.

Chí Cao Kiệt thấy một đoàn khói đen vòng quanh thân ảnh, trên mặt lộ một tia không vui.

-Thánh đại nhân ra lệnh cho ta tới giúp người diệt trừ con kiến này, đồng thời các ngài rất bất mãn với người.

Người vừa đến nói ra chuyện giật mình, âm thanh rất âm trầm.

-Làm càn!

Chí Cao Kiệt nghe nói thế, nhất thời tức giận, khí tức cường hãn đột nhiên bộc phát, hình thành một bàn tay khổng lồ vô hình, đánh về phía bóng đen.

-Ta chỉ đưa ý tứ của các đại nhân tới mà thôi.

Bóng đen hờ hững, trước mặt đột nhiên hình thành cơn xoáy, nuốt cả đòn tấn công của Kiệt.

-Nói cho bọn họ biết, chuyện của ta không cần người khác nhúng tay.

Sắc mặt Chí Cao Kiệt âm trầm đáng sợ, lạnh lùng, nói.

-Ta phụng mệnh hành sự, nếu ngài có gì bất mãn, có thể tìm bảy vị đại nhân.

Âm thanh bóng đen vẫn thâm trầm, như không để “Kiệt” vào trong mắt.

Trong tròng mắt thâm thúy của Chí Cao “Kiệt”, lập loè ánh sáng khác thường, sau đó mí mắt khép lại, ẩn dấu mọi thứ.

-Tốt, nếu đã như vậy, thì giao hãn cho người.

Chí Cao Kiệt nói.

-Cáo từ!

Bóng đen hơi gập đầu, sau đó tiêu tan, dường như chưa bao giờ xuất hiện.

Mà sau khi khi bóng đen tiêu tan, Chí Cao “Kiệt” lại âm trầm đứng lên, nhìn bảy cái tháp lơ mờ sừng sừng ở đằng a.

-Các người quản hơi nhiều rồi.

...

-Xem ra, nơi này chính là địa phương mình muốn thăm dò.

Đi qua lộ trình mười mấy ngày, Lâm Phàm lúc này ngừng lại.

Đây là một mảnh rừng rậm, bị hào quang xanh sẫm bao phủ, không ngờ lại có thể ngăn cản tra xét của thần thức.

So với mấy địa phương khác, bí cảnh ẩn chứa Tiên Thiên Chi Mộc, càng hết sức quái dị.

-Tiên Thiên Chi Mộc, không hổ là sinh mệnh chi nguyên, sinh cơ bàng bạc, vền vẹn chỉ là cây cối vòng ngoài, lại phát triển tươi tốt như thế.

Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, không khỏi thở dài.

Bất quá, hãn cũng không dám bắt cần, bởi vì ngoài này, có không ít hài cốt.

Những hài cốt này, có cái từ thời xa xưa, có cái giống như mới tử vong gần đây.

Lâm Phàm hạ xuống, đi về phía trước.

Xoạt xoạt!

Lúc này, một tiếng động vang giòn, kinh động Lâm Phàm, cúi đầu, phát hiện một cái bạch cốt như mỹ ngọc, bị một cước của mình giẫm thành hai nửa.

-Người nắm giữ hài cốt này, tu vi nhất định cao thâm khó dò.

Nhìn qua, Lâm Phàm có thể thấu sự bất phàm của hài cốt này.

-Keng, chúc mừng phát hiện hài cốt của cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy.

-Quả nhiên, chủ nhân của nó là một cường giả.

Lâm Phàm thả hài cốt xuống, trong lòng không khỏi ngưng lại.

Cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy, đến ngoài rìa đã bị giết, vẩy vào trong, thì khủng bố như thế nào.

Căn cứ vào địa đồ Hồng Vân tiên tử đưa, mặt trên đánh dấu, chỗ này căn bản không có bao nhiêu nguy cơ mà.

Xem ra tin tức mà nàng biết, đã lạc hậu lắm rồi.

Ào ào ào!

Vừa lúc đó, một âm thanh không thể nghe nổi đột nhiên từ phía sau Lâm Phàm vang lên.

Tinh thần Lâm Phàm cảm ứng, hơi nhướng mày, trong nháy mắt xoay người, một chương đánh tới.

-Thứ đồ gì vậy.

-Keng, chúc mừng đánh giết được Thụ Yêu.

-Thụ Yêu?

Lâm Phàm hơi nướng mảy, loại sinh vật này là lần đầu tiên nghe được.

Ngay cả đóng sách trong Tàng Thư Các Vân Tông, chưa từng ghi chép.

Bất quá, nhớ tới việc thư tịch đều có thể thành thư linh, mà trong bí cảnh này, sinh mệnh lực lại đậm đặc như thế, cây cối thành yêu, cũng là chuyện bình thường.

-Mẹ nó, xem ra Tiên Thiên Chi Mộc này, không dễ cầm rồi, hiện tại đến cả bên trong còn chưa vào, đã gặp phải những đồ chơi này, xem ra vào trong cần phải cẩn trọng hơn mới được.

Tiên hạ thủ vi cường, ra tay sau gặp nạn.

Lâm Phàm không phí thời gian chờ đợi những Thụ Yêu này tấn công mình.

-Hừ, dám đánh lén ta, hôm nay tiểu gia sẽ chém hết toàn bộ các người.

Một tay Lâm Phàm cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ, trực tiếp vung vẩy bốn phương tám hướng, một đạo ánh búa muốn nổ tung, chôn vùi toàn bộ cây cối mấy chục dặm.

-Keng, chúc mừng đánh hạ Thụ Yêu.

-Keng, chúc mừng đánh hạ Thụ Yêu.

Tu vi của những Thụ Yêu này cũng không cao lắm, có cũng chỉ có Thanh Thiên Vị, cao nhất cũng là Hoang Thiên Vị, không phải vấn đề

khó giải quyết.

-Như vậy là an toàn rồi.

Lâm Phàm nhìn mấy chục dặm xung quanh không còn thứ gì khác nữa, trong lòng thở phào.

Xem tình hình, những tên kia chắc đã sợ mà không dám đánh lên mình nữa rồi.

Mà đám Thụ Yêu đang ẩn nấp, lúc phát hiện hình ảnh trước mắt, từng tên đều sợ run người.

-Sinh linh này thật ác độc a.

-Nuốt hăn, nhất định phải nuốt hăn.

-Dám giết nhiều đồng bọn của chúng ta như vậy, hăn phải chết.

-Không nên lộn xộn, để hăn tiến vào bí cảnh, chờ hăn vào bên trong, gặp nhân vật khủng bố kia, chúng ta đợi đến khi hăn trọng thương đi ra, thì cùng nhau tiến lên, mần thịt hăn.

-Vâng, Thụ Hoàng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 638: Người Là Con Lừa Ngủ Ngốc, Vô Lại

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Cách mấy vạn dặm, xung quanh toàn bộ đều là cây cối, Lâm Phàm không biết, nơi này còn ẩn giấu bao nhiêu Thụ Yêu.

Nhưng đối với Lâm Phàm, đâu cần đi tìm làm gì.

Thoạt nhìn, toàn bộ đều là bọn chúng như lời giới thiệu của hệ thống.

Thụ Yêu: Hoang Thiên Vị sơ kỳ.

Thụ Yêu: Thanh Thiên Vị hậu kỳ.

...

Lần này, Lâm Phàm ngay cả xem cũng không muốn xem, dù có trốn sâu cách mấy, thì hệ thống cũng sẽ tra xét đến cùng, cuối cùng phải thành thật hiện nguyên hình.

Có lúc Lâm Phàm cảm thấy, hệ thống thật sự không có hay ho cả, một chút khoảnh khắc xao động lòng người cũng không có.

Những Thụ Yêu này, dù không ra chơi đùa với mình, nhất định cũng sẽ thừa dịp mình chưa sẵn sàng mà đánh lén.

Đáng tiếc khi hệ thống dò xét, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào, cũng không có chỗ che thân, nói gì đến đánh lén với không.

Sắc trời đã không còn sớm, Lâm Phàm chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, rồi thuận tiện xem chỗ này đến cùng có gì quỷ quái.

Bốn cái bí cảnh trước, không có gì đặc biệt, nhưng xem kỹ một chút, bí cảnh này lại vạn phần nguy hiểm.

Chủ yếu vẫn do bảy hài cốt của Thần Thiên Vị, làm cho Lâm Phàm có chút khẩn trương, dù sao đã đến cảnh giới này rồi, muốn chết cũng là chuyện không dễ dàng gì.

-Quên đi, không cần suy nghĩ nhiều, trước tiên nhóm lửa đã, rồi xem có Cổ Thú hay không, làm một bữa thịt nướng xơi thôi.

Lâm Phàm đứng dậy, đi vào bên trong.

Giờ phút này, vô số Thụ Yêu hóa thành Đại Thụ, không nhúc nhích nhìn Lâm Phàm.

-Sinh linh này đến rồi.

-Thụ Hoàng căn dặn chúng ta tuyệt đối không được động thủ.

-Xem sinh linh này rốt cuộc muốn làm gì.

-Sinh linh này dừng lại trước mặt ta, ta nên làm gì bây giờ?

Lúc này, Lâm Phàm dừng trước một cây đại thụ, nhìn những cành lá kia, không khỏi sờ cằm một cái.

-Không tòi, không tòi, chặt làm củi đem đi nhóm lửa, cũng không tòi.

-A! Thật đáng giận, sinh linh này muốn chặt cành cây ta, ta muốn nuốt tươi hẳn.

Thụ Yêu bị Lâm Phàm xem trọng, lúc này tức giận gào thét lên.

-Nhịn xuống, Thụ Hoành đại nhân đã nói, nhất định phải nhịn.

Trong lúc các Thụ Yêu giao tiếp với nhau, thì Thụ Yêu bị Lâm Phàm nhìn trúng, khóc không ra nước mắt, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi nói:

-Ta nhịn...

-Cành cây này cũng không tồi, có thể chặt.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, giơ tay chém xuống, xoạt xoạt một tiếng, chặt cành cây ném xuống dưới chân.

-A! Đau quá, sinh linh chết tiệt này dám làm ta đau.

Thụ Yêu xui xẻo kêu thảm.

-Huynh đệ, nhịn đi, nhất định nhịn.

-Đúng đấy, thực lực của sinh linh này rất mạnh, chỉ cần chờ hãn tiến vào bí cảnh, sau đó bị thương, chúng ta mới có thể nuốt hãn.

-Được, ta nhịn, vì tương lai chúng ta, ta sẽ nhịn.

...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm chém một cành cây, Thụ Yêu xui xẻo lại gào một tiếng, Thụ Yêu xung quanh muốn sống bình an vô sự, cho dù có tức giận đến mức nào, cũng phải nhịn.

-Các anh em, không cần vì ta mà tức giận, ta đã tê tê rồi.

Thụ Yêu xui xẻo muốn sụp đổ rồi, nó đã không còn cảm nhận được những đau đớn nữa.

-Gần đủ rồi.

Lâm Phàm nhìn đồng củi trước mắt, hờ hững gật đầu, sau đó khom người, đem lấy hết đồng cây rời khỏi nơi này.

-Huynh đệ, người tốt cục cũng chịu được.

Các Thụ Yêu chung quanh, từng người tán dương.

-Ha ha...

Thụ Yêu xui xẻo kia, cảm nhận thân thể mình trọc lốc, không mảnh lá che thân, khóc không ra nước mắt, cành lá vốn xum xuê đề huề, nhưng lại trở thành một thân cây hói.

...

Xi xi!

Lâm Phàm đã nhóm một đồng lửa.

Ở đây đi tìm Cổ Thú rất khó khăn, thật vất vả lắm mới thấy một đầu Cổ Thú, đám Thụ Yêu ở đây cũng quá bá đạo đi, ăn gần hết Cổ Thú ở đây rồi.

-Thí chủ, bản tăng tốt cuộc đã tìm được người.

Vừa lúc đó, một đạo Phật quang lấp lánh từ trên trời giáng xuống, âm thanh mà Lâm Phàm không hy vọng xuất hiện bên tai.

-Mịa nó, đúng là khó dây mà, vậy cũng tìm được.

Lâm Phàm vừa chuẩn bị ăn một bữa no nê, một âm thanh truyền vào tai hắn.

-Con lừa ngu ngốc, cmn, sao người lại có thể tìm được ta.

Lâm Phàm hết chỗ nói, ẩn nấp sâu như thế, cũng bị tìm ra, đúng là xui xẻo.

-Thí chủ, ta vất vả lắm mới tìm ra người, nếu không phải nghe thấy một tiếng nổ, ta cũng không biết người lại ở chỗ này.

Thích Già Tôn Giả lúc này có hơi mệt mỏi, đặc biệt là trước ngực, mang theo hai cái bánh bao khổng, còn đầu đáng vẻ cao tăng đặc đạo lúc trước.

-Tiếng nổ?

Nghĩ tới cái này, Lâm Phàm hận không thể cho mình hai chùy, nhất định là lúc mình chém giết Thụ Yêu xung quanh, làm ra động tĩnh, không ngờ tới con lừa ngu ngốc này lại cơ trí.

Sớm biết như vậy, đã trực tiếp tiến nhập bí cảnh làm chuyện rảnh hơi mọe này làm gì.

-Người tìm ta làm gì? Đồng ý nhận thua, lúc đầu ta đã nói, tự gánh lấy hậu quả.

Lâm Phàm nói.

Nhìn hăn, dùng mông cũng nghĩ ra hăn muốn làm gì.

Thế nhưng, mấu chốt chính là, ngay cả hăn cũng không biết cách giải Hắc Hổ Đào Tâm.

-Thí chủ, dù ta đã nói như vậy, thế nhưng người biến ta thành bộ dạng như vậy, sau này bần tăng làm gì còn mặt mũi gặp người đây.

Thích Già Tôn Giả thật muốn khóc.

Cái cảm giác đau đớn thì không nói, mấu chốt chính là bộ ngực biến thành hình dáng này, sau này sao có thể gặp chúng sinh, làm sao có thể khoái trá mà tinh tướng nữa.

-Cái này không phải chuyện của ta, trước lúc động thủ, ta đã nói rõ ràng rồi, người còn không thừa nhận hay sao.

Lâm Phàm nói.

-Ta thừa nhận, thế nhưng thí chủ người cũng không thể đánh bộ ngực ta thành như vậy.

Thích Già Tôn Giả khóc không ra nước mắt, nói.

-Ta đây cái gì cũng không biết a, có thể do bộ ngực người hơi miễn cảm, dậy thì lần hai thì sao.

Lâm Phàm trơ trẽn nói.

Thích Già Tôn Giả lúc này muốn chửi thề cũng có, dậy thì lần hai cái đầu người, nhưng sau đó cũng nhịn xuống năn nỉ.

-Ta mặc kệ, xin người làm ta trở về như cũ đi.

-Cơ bản là muốn làm cũng không thể, môn công pháp này ta không có tu luyện đến nơi đến chốn.

Lâm Phàm nói.

-Vậy làm sao bây giờ, bần tăng mặc kệ, người không làm cho ta trở lại như cũ, ta sẽ bám theo người.

Thích Già Tôn Giả hận không thể chém chết Lâm Phàm.

Mang theo hai cái bánh bao khủng này, làm sao còn có thể hành tẩu giang hồ, nếu bị người khác phát hiện, sao còn mặt mũi nhìn ai, lời khen ngợi, sự ngưỡng mộ trăm năm qua tích lũy, chỉ trong một buổi, toàn bộ tiêu tan.

-Người, con lừa ngu ngốc này chơi xấu, rõ ràng chính người phải bị đánh, hiện tại xảy ra vấn đề, lại mặt dày đi theo ta.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, tên này thật sự quá vô lại.

-Thí chủ, coi như van cầu người rủ lòng từ bi, cha mẹ bần tăng chết sớm, toàn tâm toàn ý vì chúng tộc các giới, nếu như ngày nào đó bị Cổ Tộc chém chết, cho dù xuống địa ngục, với cái thân thể khó coi này, ta cũng không còn mặt mũi nào mà đối diện với họ.

Thích Già Tôn Giả mếu máo, nói.

Nếu như trời cao cho hăn một cơ hội, hăn thề với trời, tuyệt đối sẽ không giả bộ trâu bò nữa, cái giá thật sự quá lớn mà.

Thân là thiên kiêu cao tăng đắc đạo của Phật Tộc, nếu bị những lão già kia của Phật Tộc biết, vì mặt mũi Phật Tộc nói không chừng còn giết mình luôn chứ không chơi.

-Thật sự làm không được, nhưng thật ra vẫn có một biện pháp, xem người có nguyện ý hay không.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

-Ta đồng ý, ta đồng ý...

Thích Già Tôn giả không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

-Tốt, vậy người nhả một chút.

-Người làm gì?

Thích Già Tôn Giả vốn đang mừng rỡ, thì đột nhiên nhìn thấy Lâm Phàm cầm rêu, nhất thời bị dọa đến teo dái.

-Chém đứt hai cái bánh bao này, chẳng phải tốt rồi sao.

Lâm Phàm nói rất nghiêm túc.

-Cmn!

Thích Già Tôn Giả hoàn toàn biến sắc, không khỏi thốt ra lời thô tục.

-Con lừa ngu ngốc nhà người, dám chửi bậy.

-A Di đà phật, tội lỗi, tội lỗi, nhưng bần tăng mặc kệ, đây là do người làm ra, người phải chịu trách nhiệm với ta, nếu không bần tăng sẽ bám theo người suốt đời. (má, nổi da gà)

-Người... Người.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, đmn, mạnh quá cũng là cái tội a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 639: Thiên Kiêu Nhiều Như Vây Sao?

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm đã không còn gì để nói với con lừa ngu ngốc này, cái gì mà đắc đạo cao tăng, hoàn toàn là tên vô lại bỉ ổi.

Lâm Phàm thậm chí muốn giết chết đối phương.

Nhưng ngấm lại vẫn quên đi, mình cũng không phải là một tên cuồng giết người.

-Thí chủ, đại ca, Đại Đế, xin người nể tình thương xót, đừng chơi đùa ta nữa, khôi phục dáng vẻ ta như cũ đi.

Thích Già Tôn Giả thật sự đã khóc, bây giờ với thân thể này, làm sao còn mặt mũi gặp người đây.

Nếu như chỉ là một loại sưng to bình thường thì không tính, nhưng mấu chốt chính là, cái này thực sự sưng hơi quá đáng, chỉ cần không mù, là có thể nhìn thấy.

-Ta có một biện pháp, cũng là một biện pháp cuối cùng, nếu như người còn không đồng ý, ta thật sự không còn biện pháp nào khác.

Lâm Phàm do dự trong chốc lát, không chịu nổi nói.

Sắc mặt Thích Già Tôn Giả trở nên hoan hỉ, nhưng trong chớp mắt, lại khôi phục như thường, cái phương pháp trước đã vô căn cứ như vậy, cái phương pháp cuối cùng này, có thể tin tưởng được không đây.

-Mời nói, ta nghe.

Thích Già Tôn giả nói.

-Con lừa ngốc, ta xem người có một gương mặt tuần tú, nếu như triệt để biến hóa thành giống cái, thì cũng chẳng có vấn đề gì to tát, nếu tu không thành được Phật, không bằng tu thành Bồ Tát đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Cái này thật sự là biện pháp cuối cùng của hăn.

Nếu như tên ngốc này đồng ý, như vậy tất cả đều vui vẻ, nếu như không đồng ý, vậy coi như bỏ qua.

Trong lòng Lâm Phàm thề với trời, từ nay về sau, chỉ sử dụng đối với tử địch, sử dụng bừa bãi là rước đến phiền phức, muốn vứt bỏ cũng không được.

Nếu như con lừa ngốc này nóng nảy bộp chộp, ra tay động thủ với mình vậy đã tốt, còn đặng này hăn lại đi theo những nhẽo đòi hỏi, thật khiến người ta chịu không nổi.

Thích Già Tôn Giả nghe xong, nhất thời câm nín, sau đó vội vàng lắc đầu.

-Quên đi, ta vẫn theo người thì hơn.

Thích Già Tôn Giả nghĩ cũng không nghĩ mà trực tiếp nói.

Biến thân thể này thành giống cái? Đùa với bố à? Bản Phật Gia vốn là một nam nhân, thân thể cường tráng khỏe mạnh, sao có thể trở thành thân Bồ Tát.

-Người theo ta cũng vô dụng thôi, nếu như người vẫn tiếp tục ở đây không đi, người có tin ta giết người hay không.

Lâm Phàm một thân một mình vốn đã thành thói quen rồi, nhưng mẫu chốt nhất chính là, có thêm một con lừa ngốc với cặp bánh bao lớn đi theo bên người, nếu bị người khác nhìn thấy, cũng có chút mất mặt.

-A Di đà phật, bần tăng đã biến thành thân thể yêu nghiệt như thế này, cũng không còn mặt mũi nào tồn tại trên thế gian này, có thể chết trong tay thí chủ, cũng là tạo hóa của bần tăng.

Thích Già Tôn giả trực tiếp ngồi xếp bằng ở đối diện, phật quang lấp loé sau đầu, dường như muốn viên tịch.

Lâm Phàm: "..."

...

Cuối cùng, Lâm Phàm đầu hàng, tạm thời không muốn so tài cùng con lừa ngốc này nữa, nếu muốn đi cùng vậy thì hãy theo đi.

Bất quá, trong lòng Lâm Phàm đã có một ý nghĩ, thừa dịp bất ngờ, trực tiếp cho tên trọc ngốc này một viên gạch bất tỉnh, sau đó bắt đầu chạy trốn.

Có điều, trước khi giáo huấn hăn, Lâm Phàm bảo đảm che dấu hơi thở tuyệt đối, ẩn thân theo dõi, mãi đến khi hăn rời đi mới thôi.

-Con lừa ngốc, người đúng là người Phật Tộc, làm sao ăn thịt?

Lúc này Thích Già Tôn Giả đã có ý định bám Lâm Phàm lâu dài, bởi vậy cũng ngồi chỗ đó, từng ngậm từng ngậm ăn thịt, Lâm Phàm thấy cảnh này, không còn lời nào để nói nữa.

-Ngạch! Không ăn thịt thì ăn cái gì?

Thích Già Tôn Giả nhắc đầu nghi ngờ hỏi, không biết Nhân tộc Đại Đế muốn làm gì? Chẳng lẽ đến thịt cũng không thể ăn cùng được sao?

-Không có chuyện gì.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, trong lòng rõ ràng, người Phật Tộc, tuy tương tự với Phật Giáo trên địa cầu kiếp trước, nhưng suy cho cùng, cũng là hai chủng loại bất đồng.

Sợ rằng về mặt giáo lí, vẫn còn có chút khác nhau.

-Bên trong này yêu khí ngút trời, hết sức không bình thường.

Thích Già Tôn Giả đặc ý ăn đùi Cổ Thú, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xa kia.

Trong mắt hắc, sương mù xanh sẫm phiêu phù vô tận trên bầu trời có nhiều yêu ma quỷ quái hoành hành.

-Ha ha, chỉ là một bầy Thụ Yêu mà thôi.

Lâm Phàm không nghĩ Thích Già Tôn giả cũng có chút kiến thức.

-Không phải, Thụ Yêu tuy nhiều, nhưng thực lực đều quá yếu, mà yêu khí ngút trời, ngưng tụ không tan thể này, hiển nhiên bên trong, tất có yêu vật cường đại.

Thích Già Tôn giả mở Thiên Nhãn, con ngươi đen nhánh trong tròng mắt, lập loè kim quang, xem thấu vạn vật.

-Umm ah, người cũng có chút bản lĩnh nhỉ.

Lâm Phàm cười nói.

-Trò mèo!

Thích Già Tôn giả cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng xua tay, hết sức hiển nhiên, lời khen này, nói đến lời trong lòng của hắn rồi.

-Con lừa trọc, người không tinh tướng thì chết à, khen người một câu, người cũng không thể bay lên trời được.

Lâm Phàm thấy biểu tình đặc ý kia của hắn, trong lòng khó chịu.

Nhân tiền nhân dạng, nhân hậu đặc sắc dạng, đúng là khó mà gặp được.

-Có người đến.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện trong bầu trời đêm tối đen, lập loè vài tia sáng chói mắt, trong nháy mắt, mấy vệt sáng này liền xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Hào quang tiêu tan, mấy đạo nhân ảnh xuất hiện trước mặt hai người.

-Các người là ai?

Trong ba người, một tên đầu đội kim quan, tràn đầy ngạo khí nam tử hán lên tiếng hỏi, ngữ khí hơi không quen.

Lúc Thích Già Tôn Giả nhìn đám người vừa đến, liền lấy ra một bộ trường bào tử nhần trữ vật, khoác lên người, che lại cái thân thể quái dị kia, để người ta không nhìn thấy huyền cơ bên trong.

-Ha ha, đến sau xếp sau, các người tới sau, còn hỏi chúng ta là ai?

Lâm Phàm nửa con mắt nhìn ba người, vẫn không để trong lòng.

Bất quá khiến Lâm Phàm nghi ngờ chính là, cường giả ở Cổ Thánh Giới sao nhiều như vậy, tu vi ba tên này, đều ỡ cảnh giới Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất.

-Làm càn!

Nam tử đầu đội kim quan, vẻ mặt giận dữ, muốn động tay, nhưng lại bị tên nam tử khác ngăn cản.

-Nam Cung Hoàng đến rồi.

-Hừ!

Kim quan nam tử lạnh liếc mắt nhìn Lâm Phàm, trong mắt lập loè sát ý.

-Ha ha, Ngọc Lưu Thiên, Hình Mặc Cung, Già Vĩnh Dạ, không nghĩ tới các người đã đến sớm một bước.

Vết nứt trên hư không mở ra, hai bóng người xuất hiện từ trong đó.

Mà một người trong đó, đi một bước, tựa như cùng thiên địa dung hợp với nhau.

Hồ hồ sinh uy, ẩn dấu khí tức thâm sâu.

...

Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả liếc nhìn nhau, sau đó nhỏ giọng thảo luận.

-Bốn người này ta biết, là thiên kiêu của các đại tông môn, là đệ tử thiên kiêu chân chính, thực lực từng người không kém bần tăng, không nghĩ tới hôm nay vừa đến lại bốn người, xem ra chỗ này nhất định có bí mật gì đó rất lớn.

Thích Già Tôn giả nhẹ giọng nói.

Lâm Phàm nhìn bốn người, không khỏi đưa mắt nhìn người đàn ông theo bên người Nam Cung Hoàng.

Tu vi Nam tử kia cũng là Thần Thiên Vị tầng bảy, nhưng che giấu khí tức, lại giống như làn sóng dâng trào, vô cùng mạnh mẽ.

-Nam Cung Hoàng, người bên cạnh người là ai? Người không thể nào không biết, chúng ta tới nơi này, không phải đến du ngoạn.

Ba người Ngọc Lưu Thiên bất mãn nói.

-Ha ha, vị này chính là Mộ Mãn Phong, thực lực mạnh mẽ, không kém gì chúng ta, lần này đến đây, có Mộ huynh hỗ trợ, chúng ta càng thêm chắc chắn.

Nam Cung Hoàng cười nói.

Đối với thực lực của Mộ Mãn Phong, Nam Cung Hoàng biết rõ nhất, rất mạnh, trong vòng mười chiêu, liền có thể trấn áp mình, bậc tu vi này, coi như Ngọc Lưu Thiên bọn họ, cũng không phải đối thủ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 640: Thông Thạo Đạo Này

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm đánh giá năm người trước mặt, mà năm người này, vốn không để Lâm Phàm trong mắt.

Coi như Mộ Mãn Phong có coi trọng Lâm Phàm, ánh mắt cũng chỉ dừng trên người Lâm Phàm một giây đồng hồ, trong chớp mắt, không còn quan tâm nữa.

-Bên trong bí cảnh này...

Nam Cung Hoàng muốn tìm hiểu một chút tình huống bên trong bí cảnh, lại bị Ngọc Lưu Thiên cắt đứt.

Ánh mắt Ngọc Lưu Thiên lập tức biến đổi, ra hiệu cho mọi người, biểu thị ở đây còn có người ngoài, thậm chí sát ý trong lòng cũng đã trôi dạt, nhưng ra hiệu mọi người không nên động thủ.

Mộ Mãn Phong nhìn mọi người, trong mắt một tia coi thường, bước lên trước, chấp tay nói

-Đại sư phật tính rất mạnh, là người Phật Tộc sao?

Đối với Mộ Mãn Phong mà nói, bốn người Ngọc Lưu Thiên tuy thực lực không tệ, nhưng vẫn không để vào mắt, nhưng trong hai người này,

cái thân thể ẩn giấu dưới trường bào của Thích Già Tôn Giả làm hẩn chú ý tới.

-Thí chủ, có thể cảm nhận được phật tính sao?

Đầu Thích Già Tôn Giả ẩn trong trường bào lộ ra, hơi sững sờ, có chút hứng thú.

Phật tính mờ ảo hư vô, nếu như không phải người Phật Tộc, một người bình thường căn bản sẽ không nhìn ra.

-Chỉ là ngẫu nhiên thôi, học được công pháp của Phật Tộc.

Mộ Mãn Phong cười yếu ớt, đương nhiên cũng sẽ không nói kỳ ngộ của mình, gặp bảo tàng Phật Tộc đa năng.

Khi Thích Già Tôn Giả ngẩng đầu nhìn Mộ Mãn Phong, kinh ngạc gật đầu,

-Không nghĩ tới thí chủ tu luyện công pháp Phật Tộc lại cao thâm như vậy, hẳn là công pháp nhất mạch của Đại Tự Tại tôn Phật.

Thích Già Tôn giả là người Phật Tộc, đọc đủ thư tịch của Phật Tộc, đối với các đại hệ phái của Phật Tộc, rõ ràng hơn ai hết.

Nhưng điều khiến Thích Già Tôn Giả nghi ngờ chính là, nhất mạch Đại Tự Tại tôn Phật, sớm đã bất truyền, không nghĩ tới hôm nay lại có người tu luyện mạch này.

Mộ Mãn Phong không ngờ ánh mắt của hòa thượng tinh tường đến vậy, mình chỉ phát ra một tia phật tính, hẳn có thể đoán ra tu luyện phật pháp gì, chuyện này Mộ Mãn Phong không nghĩ tới.

-Còn chưa thỉnh giáo pháp hiệu của đại sư.

Mộ Mãn Phong cảm thấy hòa thượng này tuyệt đối không bình thường.

-Bần tăng...

Những người này tuy nói đều là những tông môn thiên kiêu, nhưng đối với Thích Già Tôn giả, tên tuổi của mình kỳ thực không nhỏ, nếu như tự giới thiệu, có thể gây nên một chấn động nhỏ.

Ngay lúc Thích Già Tôn Giả chuẩn bị tự báo danh hiệu, Lâm Phàm lại đứng dậy đi về hướng bên trong.

-Ai nha, thí chủ, người đi đâu, chờ bần tăng một chút.

Thích Già Tôn Giả thấy Lâm Phàm rời đi, không dám lưu lại nơi này, khó khăn lắm mới tìm được hắc, nếu như lại cho hắc chạy mất, vậy biết đi đâu tìm đây.

-Đến trước mặt bí cảnh mặt đi.

-Hai người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Nam Cung Hoàng thấy Mộ Mãn Phong coi trọng tên hòa thượng như vậy, không khỏi cau gắt.

-Hừ, bất kể hắc có lai lịch gì, nếu như dám chặn đường của chúng ta, ta sẽ tiễn bọn họ lên tây thiên.

Ngọc Lưu Thiên lạnh lùng nói, hung quang trong mắt càng sâu.

-Cẩn thận mới là tốt nhất, tên hòa thượng này không đơn giản.

Mộ Mãn Phong nói.

Cảm giác của hắc tuyệt đối không sai, từ không đến có, chậm rãi từ từ giết tới.

-Hừ, nhát như chuột, hai người này nếu tiến vào bí cảnh trước, cũng vừa hay để cho bọn họ thăm dò một chút, trong bí cảnh này, nguy cơ trùng trùng, nói không chừng cũng không chỉ có mỗi chúng ta.

Ngọc Lưu Thiên khinh thường liếc mắt nhìn Mộ Mãn Phong nói.

-Ngọc Lưu huynh, Mộ huynh là bằng hữu ta, cũng là đồng đội của chúng ta, ta hi vọng người có thể chú ý lời nói của mình.

Nam Cung Hoàng hơi nhướng mày.

Ngọc Lưu Thiên hôm nay chẳng lẽ ăn phải hỏa dược hay sao, thái độ chẳng thân thiện tý nào.

-Hừ.

Ngọc Lưu Thiên hừ một tiếng.

Hình Vạn Cung và Gia Vĩnh Dạ lại âm thầm cười, bọn họ mò không ra dã tâm của Mộ Mãn Phong, nhưng Ngọc Lưu Thiên chủ động khiêu khích, hy vọng có thể nhìn ra thực lực của Mộ Mãn Phong.

-Ngọc Lưu Thiên, ta không muốn trước mặt Nam Cung huynh làm khó dễ người, nhưng người năm lần bảy lượt khiêu khích ta, hôm nay ta muốn xem thử người có bản lĩnh gì.

Mộ Mãn Phong vẻ mặt âm trầm, trong lòng nổi lên sát ý với Ngọc Lưu Thiên.

-Mộ huynh!

Nam Cung Hoàng không nghĩ tới sự tình biến thành như vậy, không khỏi có chút khó xử.

-Nam Cung Hoàng, chuyện này ta khuyên người đừng nên ngăn cản, đã như vậy, để hãn giao lưu với Ngọc Lưu huynh đi, để chúng ta xem hãn có thực lực cùng đội với chúng ta không.

Hình Vạn Cung nói.

-Không sai.

Gia Vĩnh Dạ gật đầu đáp lời.

...

-Thí chủ, sao đột nhiên lại muốn rời khỏi?

Thích Già Tôn giả bất đắc dĩ nói.

-Làm sao, nhìn người lại khoe khoan à.

Lâm Phàm liếc mắt, nói.

Thích Già Tôn giả muốn gì, nhìn một chút đã biết.

-Thí chủ, sao người có thể nói bần tăng như vậy.

Thích Già Tôn giả thương cảm nói, hắn không nghĩ rằng tên này lại quen thuộc mình như thế, đây là việc hắn không ngờ tới.

Chính là cùng chí hướng, anh hùng nào cũng có điểm giống nhau, Thích Già Tôn Giả hiểu rõ, Nhân tộc Đại Đế trước mắt này, cũng là tay tinh tướng già đời, rất thông thạo đạo này.

-Thí chủ, khí tức bên trong bí cảnh này có gì đó không đúng, hơn nữa còn đến nhiều thiên kiêu như vậy, nói vậy, bên trong nhất định tràn đầy nguy hiểm, không bằng chúng ta lui lại đi.

Thích Già Tôn giả lo lắng nói.

-Nếu như người thấy sợ, người có thể rời đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Tiên Thiên chi mộ, hắn nhất định phải chiếm được dù bất cứ giá nào, không biết bên trong, ngoại trừ Tiên Thiên chi mộ, còn có thứ gì khác hay không.

Có thể hấp dẫn nhiều cường giả như vậy, chỉ một mình Tiên Thiên chi mộ thì tuyệt đối không có khả năng, nhất định có bảo bối khác.

-Thí chủ, bần tăng không phải là sợ, ta không vào Địa ngục thì ai...

-Được rồi, được rồi, đừng nói nhảm, người muốn đi cùng thì theo, bất quá cũng nổi máu tham, nếu thế đừng trách ta vô tình.

Lâm Phàm tiếp tục đi về phía trước, đúng lúc đó, con lừa ngốc ngừng lại, trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ hẳn đã bị dọa sợ, nên không theo ta nữa.

-Thí chủ, người có thể nhục nhã bần tăng, nhưng người không thể sỉ nhục ta, cái gì mà nổi máu tham, bần tăng làm sao có thể như vậy.

Thích Già Tôn giả lời lẽ đanh thép nói.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tên này bệnh nặng lắm rồi, lát nữa ta xem có thể dọa người chạy té khói hay không.

Lúc Lâm Phàm xuyên qua rừng cây, những Thụ Yêu kia, cũng đang thảo luận với nhau.

-Làm sao bây giờ, lại tới không ít cường giả nữa rồi, chúng ta có thể ăn hay không?

-Thụ Hoàng đại nhân đã nói rồi, còn ăn cái rắm, thành thật một chút, nơi này toàn là cường giả, từng người đều có thể tiêu diệt chúng ta trong nháy mắt.

-Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bình thường có rất ít sinh linh tới bí cảnh, sao giờ đây lại nhiều cường giả đến như vậy?

-Ai biết được, nếu như số may, chúng ta có thể nhặt xác chết đấy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 641: Thí Chủ, Người Đi Sai Hướng Rồi!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Những bí cảnh này quả nhiên được trời cao chiếu cố, vị trí Thiên Thành, địa thế thiên thời địa lợi, vô cùng ảo diệu.

Tiến vào bí cảnh, Thích Già Tôn giả nhìn phong cảnh đồ sộ trước mắt, không khỏi cảm thán.

-Bần tăng đã đi qua rất nhiều bí cảnh, có Thiên Thành, có khi là đại năng giả dùng đại pháp lực để mở ra, nếu so sánh, thì khí thế của thiên nhiên được hình thành ở đây vẫn to lớn hơn.

-Được rồi, người tên ngọc này từ đâu ra nhiều cảm nhận như vậy, nhanh một chút.

Lâm Phàm quay đầu nhìn hắn có chút bất đắc dĩ, cũng không biết tu luyện như thế nào mà đến cảnh giới này, xem ra chắc đi rồi cửa sau rồi.

-Thí chủ, người muốn đi tìm cái gì? Bần tăng mở Thiên Nhãn ra xem một chút, có thể cảm nhận được tất cả mọi thứ trên thế gian.

Thích Già Tôn giả giả bộ bày ra công pháp này, đây là công pháp độc nhất của Phật Tộc, thông thường, sau khi tiến vào bí cảnh, nắm giữ công pháp này của Phật Tộc, đều có thể tìm được bảo bối nhanh nhất.

-Tiên Thiên chi mộ.

Lâm Phàm nói.

-Tốt, để bản tăng thử xem, vị trí của Tiên Thiên chi mộc, có bản tăng ở đây, Tiên Thiên chi mộc này không có chỗ nấp.

Thích Già Tôn Giả cười nói.

-Không cần, ta có thể tự tìm.

Lâm Phàm liếc hắt một cái, sẽ không cho hắt cơ hội tinh tướng.

-Thí chủ, giao cho bản tăng là tốt rồi, tuyệt đối đáng tin.

Thích Già Tôn Giả vừa định phát huy, mà cái tên này lại không cho mình cơ hội.

Lần này không tinh tướng mà không được, Thích Già Tôn Giả rất khó chịu.

-Vậy người từ từ xem, bản Đế đi trước.

Lâm Phàm cũng không đợi hắt, bay thẳng đến phía trước.

-Thí chủ, đợi một chút, sẽ rất nhanh.

-Thiên Phật Chi Nhãn, cùng Phật hữu duyên, mở.

Lúc này, Thích Già Tôn Giả miệng niệm kinh văn, trên đỉnh đầu xuất hiện một vị “Phật Nhãn”, trên người vị “Phật Nhãn” này chẳng chịt những con mắt, đang nhìn tứ phía, một mảnh hư vô.

-Thí chủ, người đi nhầm rồi, Tiên Thiên chi mộc ở hướng này.

Thích Già Tôn Giả hô to.

-Bản Đế hôm nay sẽ đi đường này, người đi con đường kia đi.

Lâm Phàm biết Thích Già Tôn Giả rất thích tinh tướng, nếu như không cho hắn tinh tướng, có thể cả người hắn sẽ không thoải mái.

Ý nghĩ của Lâm Phàm bây giờ chính là muốn đuổi Thích Già Tôn Giả đi, giảm bớt phiền phức trước mắt.

-Ai nha, thí chủ người sao cứ u mê không tỉnh, Tiên Thiên chi mộ thật sự ở hướng này.

Thích Già Tôn Giả rất muốn biểu hiện một lần.

Mang theo Lâm Phàm đi tìm Tiên Thiên chi mộ, cảm giác thỏa mãn tuyệt đối sẽ tăng cao, nhưng bây giờ, cái tên này lại không nghe mình, làm cho hắn rất khó chịu.

Trên đời này, lời nói chân thành nhất, lại bị người khác xem thành lời nói dối.

-Thí chủ, người chờ bần tăng một chút.

Bây giờ hai cái bánh bao lớn còn treo trên người, Thích Già Tôn Giả không có khả năng để Lâm Phàm biến mất khỏi mắt, cũng chỉ thàn than một tiếng, rồi đuổi theo Lâm Phàm.

-Con mẹ nó, nếu như thật sự ở nơi đó thì phải làm sao bây giờ?

Trong lòng Lâm Phàm bây giờ cực kỳ đau “bi”.

Con lừa ngu ngốc này dù có chút phiền toái, nhưng thực sự có bản lĩnh.

Coi như vậy thì thế nào, tiểu gia có cốt khí, làm sao để con lừa ngốc này như ý nguyện, đi hướng này, dù là núi đao biển lửa phía trước, cũng phải đi tiếp.

-Thí chủ, thật sự ở bên kia, hướng này thật không có Tiên Thiên chi mộ đâu.

Thích Già Tôn Giả nói.

-Ân, ta biết, nhưng hiện tại ta muốn đi dạo một vòng xem một chút, cuối cùng lại đi tìm Tiên Thiên chi mộc, có được không?

Lâm Phàm nói.

-Được.

Thích Già Tôn Giả gật đầu.

Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, khí tức Tiên Thiên chi mộc rất dày đặc, thực vật bên trong bí cảnh này sinh trưởng rất tốt, thậm chí có cả linh thảo, sinh cơ cường đại thúc đẩy, từ từ phát triển cao cấp hơn.

-Thí chủ, sao ngươi lại không nói chuyện.

Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm đang quan sát xung quanh, trong lòng hơi nghi hoặc.

Lâm Phàm nghe lời nói của hắn, không muốn để ý tới, vẫn đang suy tư một chuyện.

Tiên Thiên chi mộc trong bí cảnh, một thời gian dài như vậy, cũng không có sinh linh nào đi vào, nhưng bây giờ thật quái dị, ở cửa vào thôi mà đọng tới mấy người, hiển nhiên bên trong có bảo bối gì đó.

Hơn nữa, tuyệt đối sẽ không chỉ có mấy người này, nếu có một chút động tĩnh, hấp dẫn không ít cường giả lại đây, sau đó doạ con lừa ngựa này chạy mất, mình có thể lấy “Tiên Thiên chi mộc” đi.

Khả năng này rất cao, có thể kiếm lời.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm bay lên hư không.

-Thí chủ, ngươi muốn làm gì?

Thích Già Tôn Giả nhìn thấy Lâm Phàm bay lên, nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm không nói gì, một chưởng đánh về đại địa bí cảnh, pháp lực mạnh mẽ phát ra, cự chưởng nặng nề vỗ lên đại địa.

Ầm ầm!

Với thực lực Lâm Phàm bây giờ, pháp lực hùng hậu đáng sợ, một chưởng đánh ra, kinh thiên động địa.

Cách trăm dặm, cũng chấn động lên, mặt đất bí cảnh kiên cố là vậy, cũng không ngừng nứt toác ra.

-Thí chủ, sao doạ lại động thủ.

Thích Già Tôn giả nghi ngờ hỏi,

-Chẳng lẽ thí chủ người bị tà ma trong bí cảnh ám thân hay sao? yên tâm, có bần tăng ở đây, bần tăng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

-Tên trọc ngu ngốc, ám cái em gái nhà người ấy.

Lâm Phàm chỉ tay vung ra, hàng vạn kiếm ý, phá toát hư không trung, xuyên qua phía trước.

Ầm!

Ầm!

Lâm Phàm không tin, bên trong bí cảnh sẽ không có những người khác.

Pháp lực Cường hãn như làn sóng mạnh mẽ, bao phủ Lâm Phàm ở trung tâm, trong vòng ngàn dặm, bị đánh thủng lỗ chỗ, dường như xảy ra một trận đại chiến.

Ở bốn phía của bí cảnh, rất nhiều cường giả, đều cảm ứng được.

-Có người động thủ.

-Đi, chúng ta đi xem xem, nói không chừng có người phát hiện bảo bối.

...

Giờ phút này, Lâm Phàm đứng trên hư không, mắt quan sát bốn phương tám hướng, cảm nhận được một ít khí tức cường hãn truyền đến từ phía xa.

-Hóa ra là hai sinh linh.

Trong chớp mắt, hư không chỗ Lâm Phàm, bị người xé rách ra, nghịch lưu cường đại, cuồn cuộn phát ra.

-Hóa ra là Cổ Tộc.

Lâm Phàm nhìn người đang tới, không nghĩ rằng là Cổ Tộc.

Quả nhiên giống như mình nghĩ vậy, trong bí cảnh này nhất định có món gì đó, mới có thể hấp dẫn nhiều cường giả như vậy đến đây.

Thần Thiên Vị tầng sáu.

Thần Thiên Vị tầng năm.

-Me kiếp, không đáng để ý, lấy thực lực của tên trọc, chẳng có uy hiếp tí nào.

Lâm Phàm nhìn hai tên Cổ Tộc đang tới, hơi nhướng mày, trong lòng có chút thất vọng.

-Ta hiểu rồi.

Vừa lúc đó, Thích Già Tôn Giả đến bên người Lâm Phàm.

-Làm gì, mà ngạc nhiên như vậy.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ.

-Thí chủ, bần tăng cuối cùng đã rõ ý nghĩ của người, người đã sớm biết có Cổ Tộc đến đây, mới làm ra chuyện này, dẫn bọn chúng lại đây, ai nha, biện pháp tốt như vậy, bần tăng sao không nghĩ tới chứ.

Thích Già Tôn Giả trong mắt tỏa sáng, đặc biệt nhìn thấy hai tên Cổ Tộc này, càng vui mừng dị thường.

-Thí chủ, hai tên Cổ Tộc này, giao cho bần tăng.

Thích Già Tôn giả không chờ Lâm Phàm nói thêm, lập tức động thủ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 642: Người Học Không, Ta Có Thể Dạy Người

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong chớp mắt, Thích Già Tôn Giả vận chuyển công pháp, vạn trượng thiện quang chiếu rọi vào hư không.

-Thế giới cực lạc, vĩnh viễn không đoạ lạc Luân Hồi, phổ độ chúng sinh, phổ độ từ hàng.

Trên người Thích Già Tôn Giả tản ra Phật quang độ hóa vô cùng chói mắt, những Phật quang này chiếu rọi lên hai người Cổ Tộc kia, bọn họ phần nộ rống lên.

-Con lừa trọc, người dám độ hóa chúng ta.

Hai cường giả Cổ Tộc không có nghĩ tới tên này là người Phật Tộc.

Ánh sáng Phật Tộc độ hóa, vô cùng mạnh mẽ, người thường khó có thể chống lại, đặc biệt Cổ Tộc, vốn nghiệp chương nặng nề, trong lòng oán niệm sâu đậm, trước mặt độ hóa thuật của Phật Tộc, dễ dẫn ra tội nghiệt trong lòng, cuối cùng tự thân cảm ngộ, quy y môn hạ.

Bởi vậy, đối với Cổ Tộc, độ hóa thuật của Phật Tộc là thứ bọn hắn căm hận nhất.

-Hai vị thí chủ, nghiệp chương quá nặng nề, ta không vào Địa ngục, ai vào địa ngục, hôm nay gia trì tất cả tội nghiệt lên thân thể của ta, bần

tăng nguyên vì là hai vị thí chủ mà chịu đựng.

-Độ hóa!

Thời điểm này, sắc mặt hai tên Cổ Tộc, không ngừng biến hóa, đôi mắt hung dữ, biến thành nhu hòa, vẻ mặt kinh khủng kia, lại dịu xuống, hai bàn tay khổng lồ đen nhánh, hơi hợp lại, miệng niệm Phật hiệu.

-A Di Đà Phật.

Dưới độ hóa thuật cường hãn, hai tên Cổ Tộc không chịu nữa, hoàn toàn bị Thích Già Tôn Giả độ hóa, dường như chuyển hóa thành La Hán Kim, trên người lánh lánh Phật quang.

-Thu!

Ngón tay Thích Già Tôn Giả nắm lại, đưa hai tên này vào Động Thiên Phật quốc.

-Cmn, sao lắm Cổ Tộc thế?

Trong chớp mắt Thích Già Tôn Giả mở Động Thiên Phật quốc ra, Lâm Phàm thích thú nhìn gương mặt của đám Cổ Tộc bị dọa sợ vãi tè.

Cổ Tộc có vẻ mặt hung dữ, trong Động Thiên của tên hòa thượng, lại trở thành một khuôn mặt đầy bát ái, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, miệng niệm kinh văn, trên đầu phát ra từng trận bạch quang, sau đó dung nhập vào Động Thiên.

-Ta đã nói rồi, con lừa trọc ngực này không có lòng tốt, hóa ra là muốn độ hóa những Cổ Tộc này, thu vào động Thiên của hầy, gom thu tín ngưỡng lực, cường hóa Động Thiên.

-Bất quá công pháp này có chút bá đạo.

Lâm Phàm thấy môn công pháp này, có ý muốn học, dù mình đã có Lô Đình Điều Giáo Pháp Vương, nhưng không phải công pháp quần

công..

Nếu như có thể học được phật công này, kết hợp lẫn nhau, hiệu quả sẽ không thể tưởng được.

Tất cả những thứ này, khiến Lâm Phàm hết sức tò mò.

Nhưng công pháp này chỉ có Thích Già Tôn giả biết, mình làm thế nào mới học được đây.

Chuyện này có chút khó khăn.

-Đừng đừng!

-Không sai, không sai, tên trọc ngốc, công pháp này của người hết sức bá đạo.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, vỗ tay khen.

Thích Già Tôn Giả nghe thế, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị.

-Người muốn học không, ta có thể dạy cho người, nhưng người phải khôi phục bộ ngực cho ta.

Lúc này, nội tâm hắn đã được thỏa mãn phần nào, chờ đợi bao lâu, rốt cục cũng đến lúc mình phát huy.

- Độ Hóa của ta thoát ly từ Đại Độ Hóa Phật Quang, thuộc về phật pháp tiểu thừa, nếu như là Đại Độ Hóa Phật Quang, tu luyện đến cực hạn, chỉ trong một ý nghĩ, có thể độ hóa chúng sinh vạn vật, thậm chí ngay cả trời đều có thể độ hóa, nhưng hết sức đáng tiếc, Đại Độ Hóa Phật Quang đã thất truyền.

Thích Già Tôn Giả bất đắc dĩ nói.

Lâm Phàm khi nghe đến Đại Độ Hóa Phật Quang, nội tâm bắt đầu nhảy lên, không nghĩ tới còn có công pháp nghịch thiên như vậy, nhưng sau khi nghe xong câu cuối, trong lòng thật muốn chửi thề.

Cái này cùng với chưa nói khác nhau ở chỗ nào.

Bất quá những cái này đều không đáng kể, nếu như có thể học được Độ Hóa Thuật, vẫn thấy công pháp vẫn có thể nâng cấp, tuyệt đối có thể tăng cường đến cảnh giới tối cao.

Chỉ là hiện tại, Độ Hóa Thuật này khó mà học được, còn nói cái rắc gì đến việc lên cấp...

Hắc Hồ Đào Tâm, nếu có thể phá, sớm đã phá rồi, còn chờ tới bây giờ sao.

-Ai nói bản Đế muốn học, phật pháp tiểu thừa, không lọt nổi vào mắt xanh của bản Đế.

Lâm Phàm ngoài miệng không muốn, nhưng trong lòng thật sự rất muốn.

Ngay cả Lô Đình Điều Giáo Pháp Vương trong Động Thiên cũng rống lên.

-Chủ nhân, nhất định phải học, nếu như học được, bản Pháp Vương có thể tăng cấp thành giáo hóa Phật vương rồi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương khao khát nói.

-Không vội, từ từ đi, sẽ có một ngày có thể học được.

Lâm Phàm an ủi nói.

-Vâng, chủ nhân ta tin tưởng người.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đang ra sức ảo tưởng mình trở thành giáo hóa Phật vương, khi đó sẽ oai hùng như thế nào, dần dần bị mê hoặc.

-Coi như người muốn học, Độ Hóa Thuật này dù sao cũng là bí mật bất truyền của Phật Tộc, bản tăng muốn dạy, cũng phải vâng theo tộc

quy.

Thích Già Tôn Gsĩa cười bỉ ổi nói.

Hắn thấy trong đôi mắt của Lâm Phàm, có một tia khát khao, bất quá, bần tăng không dạy, trừ phi biến ngực của ta về nguyên dạng.

-Hai sinh linh này thật âm hiểm.

-Đúng đấy, gây ra rung động, để hấp dẫn người khác lại đây, rồi chế phục người ta, phương pháp này có chút hèn hạ.

-Cay chúng ta làm thịt bọn này đi, được không?

-Không được, tu vi hai người này rất mạnh, chúng ta không phải là đối thủ.

-Hừ, chúng ta hãy ở phía sau bọn chúng, chỉ cần có cơ hội, thì làm thịt cũng không muộn.

-Được.

...

-Vẫn còn có hai tên ẩn giấu trong hư không.

Lâm Phàm nhìn hư không phía sau, một chưởng đánh ra, hư không rung động.

Hai bóng người bị lực mạnh mẽ từ trực tiếp ép ra ngoài.

-Không xong, chúng ta đã bị phát hiện rồi.

-Chạy!

...

-Hai vị thí chủ này trên người nghiệp chương nặng nề, tội nghiệt đã thành màu đỏ, hiển nhiên đã giết không ít sinh linh, hãy để bần tăng đến độ hóa bọn họ đi.

Thích Già Tôn Giả không ngờ đi theo vị Nhân tộc Đại Đế này lại có lợi như vậy, trước đây muốn gặp người nghiệp chương nặng nề, biết bao khó khăn, sao giống bây giờ, độ hóa một trận, lại tới một trận.

-Tên ngốc, chỉ mình ngươi mà muốn độ hóa chúng ta, đúng là nằm mơ.

Hai tên kia nghe được hòa tượng này muốn độ hóa chúng, tinh thần cả kinh, pháp lực vận chuyển chung quanh, không ngừng nổ tung, muốn trốn đi.

-Không cần độ hóa, chém chết chúng đi.

Lâm Phàm chỉ điểm ra, phong mang kiếm ý cắt rời hư không, cắt bọn họ thành bánh thịt.

-Chết tiệt, ngươi dám giết chúng ta, chúng ta là người Xích Nguyệt Huyết Ma giáo.

Một đoàn đoàn máu thịt không ngừng lăn lộn, muốn ngưng tụ thành thực thể, nhưng dưới sự áp chế pháp lực của Lâm Phàm, không ngừng nổ tung.

-Thí chủ, để bần tăng độ hóa bọn họ đi.

Thích Già Tôn Giả thấy Lâm Phàm muốn giết hai cường giả này, trong lòng tê rần, trong nháy mắt ra tay, nhưng hết tay đều đã chậm.

Một con bàn tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong hư không, trong nháy mắt hóa thành vô số bàn tay khổng lồ khác, bắt từng khối thịt, nắm chặt lại.

-A!

Có tiếng kêu thảm thiết liên miên không ngừng, Lâm Phàm vút những mảnh vụn vào Động Thiên của mình.

-Keng, chúc mừng đánh giết cường giả Thần Thiên Vị tầng Pháp Tắc cảnh giới.

-Keng, công kích kinh nghiệm tăng cường...

-Thí chủ, thật quá lãng phí rồi.

Thích Già Tôn Giả vô cùng đau đớn nói.

-Ha ha!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 643: Huyết Sắc Cự Sơn

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Không ngờ tới Xích Nguyệt Huyết Ma Giáo cũng phái người đến đây, bên trong bí cảnh này, đến cùng có cái gì, sao hấp dẫn nhiều thế lực lớn như thế.

Thích Già Tôn giả nghi hoặc, nhìn bí cảnh bình đạm, yên tĩnh, chẳng lẽ có bảo bối nghịch thiên gì hay sao.

-Xích Nguyệt Huyết Ma Giáo là thứ gì thế?

Lâm Phàm hỏi.

Bên trong Cổ Thánh Giới, quá nhiều thế lực, ngoại trừ một vài cá biệt, còn những tông môn, môn phái khác, quả thật đếm không xuể.

-Xích Nguyệt Huyết Ma Giáo này rất mạnh, nghe đồn Giáo chủ không phải là sinh linh của chủng tộc các giới, mà là một ma đầu Xích Nguyệt hung ác, thực lực rất mạnh mẽ, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, hễ đến đâu thì nơi đó có gió tanh mưa máu, không ai địch lại.

Thích Già Tôn Giả cảm thán.

-Người đã thấy qua?

Lâm Phàm nghe những lời ấy cùng thần sắc của Thích Già Tôn Giả, hỏi ngược lại.

-Không có, ta cũng nghe người khác nói thôi.

Thích Già Tôn giả nói.

-Người khác nói cái gì người tin cái đó, không có tận mắt nhìn thấy, có chút chính kiến được hay không.

Lâm Phàm chịu thua với tên ngốc này rồi.

-Thí chủ, không biết người có nghe qua câu nói này chưa?

Thích Già Tôn giả hít sâu một hơi, bây giờ có việc cầu người, phải nhẫn.

-Nói cái gì?

-Không nghe lời lão nhân nói, thì trước mắt chỉ có chịu thiệt.

Thích Già Tôn giả nói.

-Cút!

Lâm Phàm không muốn cùng hấn dây dưa, mà nhìn về phía trước, vừa có chấn động, hai nhóm người đi đến, nếu như bên trong này thật có bảo bối quý giá, tuyệt đối sẽ không đến những người này, xem ra bọn họ chỉ là bia đỡ đạn, đến đây điều tra một phen thôi.

-Thí chủ, Tiên Thiên chi mộ thật sự ở hướng kia, người thật sự không đi sao?

Thích Già Tôn Giả nói.

-Không đi.

Lâm Phàm làm để con lừa trọc như ý nguyện, vừa này không cần thận bị hấn chiếm tay trên, để có một kết quả hoàn mỹ, đối với Lâm Phàm, không thể nhận được.

Lâm Phàm nhìn hấn, lại phát hiện hấn không có gì gọi là thống khổ, khuôn mặt đang rất hưng phấn.

-Nếu như vậy, hay chúng ta tiếp tục phá đi, hấp dẫn càng người nhiều có nghiệp chương nặng nề đến, chúng ta chia 5:5, người thấy sao?

Thích Già Tôn Giả hưng phấn nói.

Độ hóa sinh linh càng cường đại, tín ngưỡng lực sẽ càng nhiều.

Đặc biệt là hai tên Cổ Tộc lúc này, tu vi cũng không yếu, còn cường đại hơn so với những sinh linh trong Động Thiên của hấn.

Trải qua những năm không ngừng nỗ lực, Thích Già Tôn Giả vất vả mới nâng cấp được Động Thiên của mình đến cảnh giới “Phật quốc”.

Bất quá muốn tăng “Phật quốc” lên “Phật giới”, chỉ bằng số sinh linh hiện giờ trong Động Thiên, thì cả đời đều không có hi vọng.

-Phá hoại em gái nhà người, mới có vậy thôi đã hưng phấn thế rồi, đúng là đồ nhà quê, mau đi sâu vào bên trong đi.

Lâm Phàm nói.

-Thí chủ nói có lý.

Thích Già Tôn Giả vừa nghe, lông mày giương ra, cứ đánh một chỗ hoài, sao còn có ai chứ.

Lâm Phàm không muốn nghe hấn nói nhảm, bay về phía trước.

-Nguyên Thần phân ra.

Giờ đây, Lâm Phàm yên lặng để Nguyên Thần tiến vào trạng thái sẵn thân, sau đó tự thân thoát ly, chạy hướng Tiên Thiên chi mộ.

Hắn cũng tin lời nói của tên trọc.

Ngoài miệng tuy không tin, nhưng trong lòng sáng tỏ.

Dù như vậy, Lâm Phàm không có khả năng tự mình đi tới, trực tiếp để Nguyên Thần đi trấn áp Tiên Thiên chi mộ, rồi ngồi không để nhận Tiên Thiên chi mộ mà thôi.

-Thí chủ, ta cảm thấy có một cơn gió.

Thích Già Tôn giả đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt nghi hoặc.

-Đây là ảo giác thôi.

Phù, xúu nữa thì lộ rồi, không tên thằng này nhìn ngu ngu như thế những vẫn có chút bản lĩnh.

Lâm Phàm đau đầu, hắn muốn biết rốt cuộc có chuyện gì, lại hấp dẫn một bầy BOSS cường đại, sau đó sẽ dọa tên trọc chạy té khói, lúc đó mình có thể ung dung tự tại hơn nhiều.

Đáng tiếc, cái đám gia hỏa này, giống như gà chó đất kiến, xoay tay có thể trấn áp, một chút áp lực cũng không có.

Bí cảnh.

-Xem ra nơi này vừa xảy ra một trận đại chiến.

Nam Cung Hoàng nhìn tình cảnh hoang tàn trước mắt, không khỏi ngừng trọng nói.

-Nói vậy, chính là sau khi hai tên kia đi vào, xảy ra chuyện tranh đấu gì đó, bất quá cũng tốt, để bọn họ xông pha chiến đấu, chúng ta ngồi thu thành quả, ngư ông đắc lợi.

Hình Vạn Cung cười nói, chỉ là kiêng kỵ nhìn Mộ Mãn Phong bên cạnh Nam Cung Hoàng.

Vừa rồi ở bên ngoài, hắn không nghĩ rằng Mộ Mãn Phong lại mạnh như vậy, lại có thể nghiền ép Ngọc Lưu Thiên.

Thực lực như vậy, để bọn họ kiêng kỵ, nếu tìm được bảo bối gì, sợ hắn sẽ cướp của giết người.

Bọn họ vốn muốn ba người phối hợp chém chết Mộ Mãn Phong, nhưng nhìn tình huống hiện tại, Nam Cung Hoàng hạ quyết tâm, cùng Mộ Mãn Phong một thuyền.

Nếu như ba người liên thủ, Nam Cung Hoàng chắc chắn sẽ trợ giúp Mộ Mãn Phong, đến lúc đó, tình huống sẽ không hay.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có quỷ.

Đặc biệt là Ngọc Lưu Thiên, hắn căn không thể tin rằng mình sẽ bại, hơn nữa lại bại thảm như thế.

Tên ghê tởm này, dám đạp mình dưới chân, Ngọc Lưu Thiên thề với trời, nhất định phải hắn chết không có chỗ chôn.

-Chúng ta cần trọng một chút.

Nam Cung Hoàng nói, sau đó năm người tiếp tục tiến lên.

...

-Thí chủ, người xem phía dưới này, không nghĩ rằng một linh khí lại nồng nặc như vậy, đại địa này cũng muốn thành tinh rồi.

Thích Già Tôn giả nhìn khối thổ địa phía dưới không ngừng chấn động, từng khối từng khối như to như núi đá hợp lại, hình thành một vị Thạch Đầu Cự Nhân, cảm thán nói.

-Nơi này, Tiên Thiên chi mộ rất dày đặc, vạn vật ở đây, theo thời gian tích lũy, tu luyện thành công, cũng là chuyện bình thường.

Lâm Phàm một chương đập xuống, nắm Thạch Đầu Cự Nhân vút vào Động Thiên.

-Thí chủ, sao người ra tay không báo trước, bản tăng vừa mới chuẩn bị độ hóa nó.

Thích Già Tôn giả đau xót, không nghĩ mình lại chậm chân.

-Do người chậm thôi.

Lâm Phàm cười ha ha.

-Phía trước lại có một đầu, thí chủ, chớ tăng cướp cùng bản.

Lúc Thích Già Tôn giả đang đau lòng, đột nhiên thấy phía trước còn một đầu thạch linh, nên tiến nhanh, không kịp chờ đợi, liền triển khai công pháp, độ hóa người đá này, ai cũng không thể cướp giật.

-Trời ạ, sinh linh Thần Thiên Vị tăng một cũng không buông tha, con lừa trọc không hổ là con lừa trọc, chỗ đã đi qua, không còn một ngọn cỏ.

Lâm Phàm cảm thán.

-Vù!

Vừa lúc đó, Lâm Phàm cảm nhận được một nguồn sức mạnh, nguồn sức mạnh này âm tối không vô cùng, rất mạnh mẽ.

-Thí chủ, người xem năm toà núi đầy máu kia kìa.

Thích Già Tôn giả kinh ngạc thốt lên.

-Bản Đế thấy được, đừng ngạc nhiên.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, năm toà núi lớn như vậy, Lão Tử không phải người mù.

-Chính là loại khí tức này, lúc ở bên ngoài, bần tăng cảm nhận được khí tức tà ác, là cái này rồi.

Thích Già Tôn giả không khỏi ngưng trọng.

-Thí chủ, chúng ta tốt nhất không nên lại gần, khí tức nơi đó, có chút quỷ dị.

Thích Già Tôn giả tâm linh xúc động, đối với họa phúc đều có cảm ứng Tiên Thiên.

Do tu luyện phật pháp đến cảnh giới cực cao, mới có thể cảm ứng được.

-Người không đi thì có thể rời khỏi, bản Đế muốn đến xem.

Lâm Phàm sao có khả năng không đi, nhìn tên này sốt sắng, tròn lòng vui vẻ biết bao.

Nếu tên trọc này biết khó mà lui, thì hay quá.

Mà cho dù không có hấn, Lâm Phàm cũng sẽ đi, tiến vào bí cảnh, phát hiện địa phương quỷ dị, không tra xét một phen không được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 644: Chúng Ta Chia Đầu

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Thí chủ cẩn thận, năm toà Huyết Sơn này có năng lực mị hoặc nhân tâm.

Vừa tới mới tới gần năm toà Huyết Sơn, Thích Già Tôn giảnhướng mày, trong mắt lấp loé tinh quang. Lần tức có một đạo phật quang bay đi, trấn áp tất cả sức mạnh tà ác.

-Làm sao hình thành những phù văn thần bí trên năm ngọn núi này vậy?

Vẻ mặt Thích Già Tôn giảngghiêm túc, đầu óc cấp tốc chuyển động, kinh ngạc thốt lên một tiếng.

-Đây là Phệ Ma Đại Trận.

-Phệ Ma Đại Trận?

Lâm Phàm đọc hết Vân Tông điển tịch, số lượng tri thức trong đầu đã sớm như đại dương mênh mông, khẽ động một cái đã biết được tất cả.

-Xem ra có cường giả bày trận rút lấy căn cơ của Tiên Thiên bí cảnh. Bất quá, nếu lựa chọn bí cảnhTiên Thiên chi mộ, hiển nhiên người này đã bị thương nặng.

Lâm Phàm nói.

-Không sai, Phệ Ma Đại Trận là đại trận nghịch thiên, tuy không hề lực công kích, thế nhưng lại vô cùng diệu dụng, nhưng cũng khủng bố dị thường. Bất quá, nhìn tình huống hiện tại, thì Phệ Ma Đại Trận đã đành chỉ vận chuyển, nói vậy cũng không đã xảy ra chuyện gì?

-Vào xem xem.

Lâm Phàm không chút do dự, đi đến năm toà Huyết Sơn. Thích Già Tôn giả cảnh giác, nơi này quá mức quỷ dị. Nếu như chỉ có Phệ Ma Đại Trận, cũng không có gì. Nhưng mấu chốt nhất chính là, Phệ Ma Đại Trận đã đành chỉ vận chuyển. Như vậy, chỉ có hai cái phương án khả thi. Một là, cường giả bị thương nặng kia đã khôi phục, hai là tử vong. Nơi này có thể hấp dẫn nhiều cường giả đến đây, tuyệt đối không đơn giản.

-Thí chủ, Phệ Ma Đại Trận đã bị luyện chế thành bảo bối, thí chủ có thể thu lấy.

Thích Già Tôn giả nói.

-Vậy sao ngươi không thu.

Lâm Phàm không nghĩ con lừa trọc này tốt bụng như vậy, bảo bối ở trước mắt, lại cho mình thu.

-Bần tăng tu hành phật pháp, đồ vật tà ác kia vô cùng thương thiên hại lý, bần tăng không cần.

Thích Già Tôn giả lập tức nói.

-Con lừa trọc, ý ngươi nói bản Đế là tà ma.

Lâm Phàm vừa nghe xong, nhất thời nổi giận, tên trọc kia dám mắng mình.

-Thí chủ, bần tăng cũng không nói như vậy, là chính ngươi nói.

Thích Già Tôn giả lập tức phủ nhận.

Lâm Phàm: -...-

...

Giờ khắc này, sâu trong hư không, có một ít thế lực ẩn giấu.

-Trước tiên để cho bọn họ thăm dò tình huống đi.

-Không nghĩ tới ngàn năm trước, Huyết Mang Ma Tôn bị thương nặng, lại trốn ở đây chữa thương. Nếu như không phải gần đây, thiên địa xuất hiện dị tượng, quả thật không biết được đường đường Huyết Mang Ma Tôn uy danh hiển hách lại trốn bên trong bí cảnh nho nhỏ này.

-Phệ Ma Đại Trận đã ngừng vận chuyển, chắc chắn đã ngã xuống rồi. Dù nói thế nào, Huyết Mang Ma Tôn cũng là cường giả, dù hẳn có chết, hẳn cũng sẽ không để đồ vật của mình bị người khác chiếm.

-Trước tiên để hai người kia thử một lần, coi như hơmay mắn, chiếm được bảo bối của Huyết Mang Ma Tôn. Chúng ta khi đó phi ra vây giết, lúc đó bảo bối đã là của chúng ta.

Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả trở thành chuột bạch trong mắt các thế lực.

-Thí chủ, bản tăng cảm thấy không lành, hình như có không ít người đang nhòm ngó chúng ta nha.

Nội tâm Thích Già Tôn giả bất an nói.

-Ừm, ta biết rồi. Nhìn là biết bọn chúng muốn chúng ta thành dân dò đường đây mà.

Lâm Phàm nói.

-Vậy chúng ta nên làm gì?

Thích Già Tôn giảo có chút lo lắng.

-Con lừa trọc, lần này ta không phá ngươi, lát nữa nghe lời ta làm theo là được.

Tình huống hôm nay, có một chút khó giải quyết, nếu như chỉ có mình một thì không là cái gì. Nhưng mẫu chốt, còn tên trọc ngốc kia bên cạnh, nếu mình còn tiếp tục đùa bỡn, nói không chừng đùa hấn chết mất. Dù có chút đáng ghét, nhưng nội tâm hấn ngược lại không xấu. Mẫu chốt nhất chính là, mình còn phải học Độ Hóa Thuật, nếu hấn chết, mình tìm ai để học đây.

-Được.

Thích Già Tôn giả gật đầu, vào lúc này, hấn không giả trang bức nữa. Tình huống hiện tại thật không ổn chút nào a, nếu còn giả bộ bức, không chừng bị thông chết. Tuy hấn không biết chung quanh đây ẩn giấu bao nhiêu thế lực, nhưng nếu tiếp tục xạo lờ, thì e là thi cốt vô tồn.

...

-Ha ha, không nghĩ tới vận khí i chúng ta tốt như vậy, lại tìm được những bảo bối này.

-Phát tài, đan dược vô số, còn có một bản công pháp nghịch thiên a.

-Đi, đi nhanh lên, ta có một môn bí pháp có thể phá toái hư không, có thể trực tiếp ly khai.

Âm thanh của Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả truyền ra, đồng thời Thích Già Tôn giả lén lén lút lút chạy ra bên ngoài. Trong ngón tay có Phật quang lấp lánh, hóa thành từng sợi dây nhỏ, xuyên chuỗi năm toà Huyết Sơn với nhau. Đó là phương pháp phong ấn của Phật môn, mỗi đóa hoa là một thế giới, Thích Già Tôn giả liên kết năm toà Huyết Sơn với nhau, tạo thành một thế giới nhỏ. Mà giờ khắc này, những tên đang quan sát bọn họ, nghe mấy câu nói này, ai cũng không chịu được.

-Không nghĩ tới bọn họ dĩ nhiên chiếm được bảo bối.

-Đi, mau vào đi, nếu để cho chúng chạy mất, chúng ta thiệt thòi lớn.

-Tốt, đi.

Trong nháy mắt, rất nhiều bóng người hóa thành từng đạo cầu vồng, bay tới năm toà Huyết Sơn. Những vẫn còn vài đại năng giả lại không hành động.

-Chuyện này có gì đó không đúng, bảo bối của Huyết Mang Ma Tôn không phải dễ cầm như vậy.

Huyết Mang Ma Tôn ngang dọc Cổ Thánh Giới đã lâu, tính tình bạo ngược, hỉ nộ vô thường, chưa bao giờ cho ai chiếm tiện nghi của mình.

Từng có tin đồn, Huyết Mang Ma Tôn để lại động phủ ở một nơi nào đó trong Cổ Thánh Giới, cho người hữu duyên. Sau đó vô số sinh linh của Đại Thiên không ngừng tìm kiếm động phủ kia. Cuối cùng không biết vì sao vị trí chỗ đó bị tán phát ra ngoài, dẫn đến vô số người đi đoạt bảo. Đến cuối cùng, người đoạt đều toàn bộ tử vong, cuối cùng mới hiểu, tất cả những thứ này đều là âm mưu quỷ kế của Ma Tôn kia. Dùng Đại Thiên tộc để tu luyện ma công.

-Ồ, người đâu.

-Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ bọn họ đã trốn thoát.

Thời khắc này, bên trong năm toà Huyết Sơn, hai bóng người đang nấp trong hư không lộ ra.

-Con lừa trọc, phong trần.

Lâm Phàm dưới trạng thái ẩn thân, đi rangoài.

-Được.

Lông mày Thích Già Tôn giả hơi động, tay kết Phật ấn. Trong chớp mắt, một đạo Phật quang bao phủ tất cả, phong ấn cả năm toà Huyết Sơn.

-Không xong, chúng ta trúng kế rồi.

Tất cả cường giả đang ở trong năm toà Huyết Sơn, cảm ứng được một cỗ lực lượng kì lạ, sắc mặt biến đổi.

-Thí chủ, chúng ta làm sao bây giờ?

Thích Già Tôn giả hiện tại có chút kích động, hẳn cảm giác mình đang làm một đại sự. Một ít cường giả trong này, còn lợi hại hơn so với hắn, nếu bị những người này để mắt tới thì xác định là ngòm củ tỏi.

-Đóng cửa đánh chó, hôm nay tâm tình của bản Đế không tệ, chúng ta chia năm mười: Năm mười.

Tâm tình Lâm Phàm rất tốt, thân hình hơi động, trong chớp mắt, đánh ra trăm nghìn vạn chưởng.

Mỗi một chưởng đều biến ảo thành một Đại Phàm Ca chi long, hướng vào năm toà Huyết Sơn.

Lâm Phàm vừa mới chú ý, những cường giả này đều có tu vi không kém.

Thiên Vị Thần tăng sáu.

Thiên Vị Thần tăng bảy.

Thiên Vị Thần tăng tám.

Lần này, Lâm Phàm kiếm bọn rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 645: Chuyện Kỳ Lạ Trong Tiểu Thế Giới

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Ngự Ma Kiếm Tôn, không nghĩ người cũng ở trong này.

-Hừ, Cuồng Phong Lão Tổ, người có thể đến, ta sao lại không thể tới?

Bên trong năm toà Huyết Sơn, có rất nhiều cường giả, hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn quét một vòng. Có không ít cường giả biết nhau, thậm chí còn có huyết hải thâm cừu.

-Ngự Ma Kiếm Tôn chịu chết đi, người vì tu hành kiếm ý có một không hai, lại nhân lúc ta không ở nhà, tàn sát tộc nhân của ta.

Một lão đầu chiến ý bốc lên, đặc biệt là thời điểm nhìn thấy Ngự Ma Kiếm Tôn, cơn giận càng dữ dội.

-Như Ý lão tổ, chẳng lẽ ta sợ người sao?

Ngự Ma Kiếm Tôn thấy Như Ý lão tổ, kiếm ý ngập trời tự từ bay lên, bất cứ lúc nào đều có thể động thủ.

-Được rồi, tất cả mọi người chớ ồn ào, không nghĩ tới chúng ta lại bị tính ngược. Xem ra có cao thủ Phật môn ra tay, lấy năm toà Huyết Sơn làm trụ cột, tạo thành một tiểu thế giới. Các người có ân oán gì, chờ sau khi đi ra ngoài, rồi tự mình giải quyết.

Người nói chuyện, là một ông lão ba cái đầu. Ông lão ba cái đầu tu hành chính là công pháp Nhất Khí Hóa Tam Thi thần bí.

-Tam Thi lão tổ, không nghĩ tới người dĩ nhiên đã luyện môn công pháp này đến cảnh giới ba đầu sáu tay. Nói vậy, không bao lâu nữa, là có thể biến hóa thành công, khi đó Bát Hoang Hợp Nhất, tiến thẳng đến Vĩnh Hằng Thần Vị.

Tam Thi lão tổ thực lực mạnh mẽ, trong đám người này, cũng rất có uy tín. Những tên kiêu căng khó thuần, giờ khắc này cũng yên tĩnh lại, bọn họ không nguyện ý đắc tội Tam Thi lão tổ.

-Có Cổ Tộc hay không? Nếu có Cổ Tộc, trước tiên giết chúng đã, sau đó chúng ta khám phá vùng tiểu thế giới này, rồi hãy giết hai tên chuột dám giam chúng ta ở đây.

Tam Thi lão tổ nói. Mọi người nhìn nhau một cái.

-Không có Cổ Tộc.

-Quái, khi loại bí cảnh này xuất hiện, Cổ Tộc sẽ trắng trợn xâm lấn, sao bây giờ không có một tên Cổ Tộc nào?

-Trên đường tới đây, ta thấy hai người kia, chém hai tên Cổ Tộc. Bất quá hai Cổ Tộc kia quá yếu, không phải đến đoạt bảo, giống như đi dò đường.

-Tốt, đã như vậy, lập tức phá mở thế giới nhỏ này, tên cao thủ Phật môn bày tiểu thế giới, tu vi mặc dù không tệ, nhưng cũng không chống đỡ được lâu.

-Được.

...

-Thí chủ, chúng ta thật sự không rút lui? Tiểu thế giới này của Bàn tăng chống đỡ không được bao lâu đâu.

Thích Già Tôn giả chảy mồ hôi lớn như hạt đậu. Hắn cảm nhận được khí tức cuồng bạo bên trong tiểu thế giới kia.

-Không có chuyện gì, để Đại Phàm huynh ra tay đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó nhìn hư không chung quanh.

-Bản Đế Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, bản Đế không quan tâm các người là thần thánh phương nào. Nhưng nếu như ai dám to gan làm càn, đừng trách bản Đế ra tay vô tình.

Lâm Phàm biết vẫn còn không có ít cường giả vẫn đứng xem. Bất quá, đối với những người này, hắn không để trong lòng. Đối với những đại năng giả đang quan sát mà nói, bọn họ rất bất mãn với lời nói của Nhân tộc Đại Đế, nhưng không ai xuất đầu. Lấy bất biến ứng vạn biến.

Lúc này, bên trong tiểu thế giới kia, mọi người sắp phá được rồi, không khỏi nở nụ cười.

-Ha ha, tiểu thế giới này đã không chịu nổi, Phật môn công pháp lại vô cùng ảo diệu. Đặc biệt là mỗi đóa hoa, một thế giới, càng thần bí khó lường. Cũng may là tên cao thủ Phật môn kia không biết cái công pháp kia, bằng không hôm nay, có chút phiền phức.

Ngự Ma Kiếm Tôn cười lạnh nói. Hắn từng giao thủ với đại năng giả Phật môn. Đối với khái niệm mỗi đóa hoa một thế giới, trong lòng vẫn còn sợ hãi, lần đó nếu không phải Bất diệt kiếm ý đại thành. Nói không chừng, bây giờ vẫn bị nhốt không thể tự thoát ra được.

-Ngự Ma Kiếm Tôn sau khi đi ra ngoài, ta và người quyết một trận tử chiến đi.

Như Ý lão tổ tức giận nói.

-Tốt, bản tôn tiếp tới cùng, vừa vặn đang muốn hút lấy tinh khí thần của người, tu luyện công pháp khác.

Ngự Ma Kiếm Tôn cười lớn nói.

-Không ổn, các người cảm giác được có gì đó sai sai không?

Vừa lúc đó, có người sợ hãi kêu lên, hẳn phát hiện trong cơ thể mình, tràn ngập một luồng khí tức thần bí.

-Có cái gì? Tiểu thế giới này sắp bị phá rồi, sau khi đi ra, nhất định phải chém bọn chúng thành muôn mảnh.

...

-Tam Thi lão tổ, người muốn làm gì? Người chạm vô ta làm gì?

-Ngự Ma Kiếm Tôn người muốn làm gì? Người đừng cho rằng ta đánh không lại người, nên dám trêu đùa ta.

-Thứ hỗn trưởng, tay người để đâu vậy?

-Như Ý lão tổ người...

Vừa lúc đó, tình huống trong tiểu thế giới phát sinh ra biến hóa.

Đại Phàm Ca khí, bạo phát uy năng. Dưới sức mạnh của Đại Phàm Ca, những cường giả này từng người sắc mặt đại biến, cả người ửng hồng. Đôi mắt bình tĩnh, đã thay đổi, trở nên điên cuồng, đỏ chót như mất đi lý trí.

-Thí chủ, chuyện gì thế?

Thích Già Tôn giả đối với chuyện xảy ra trong tiểu thế giới rõ như lòng bàn tay. Vào lúc này, sắc mặt hắn cũng cực kỳ quái dị. Chuyện xảy ra trong tiểu thế giới, đã vượt khỏi trí tưởng tượng của hắn. Từng cường giả, sao lại làm ra những việc thế này, tuy không biết chuyện gì xảy ra? Nhưng hắn biết, cái này nhất định có quan hệ với Lâm Phàm.

-Không nghĩ tới, hiệu quả nhanh như vậy, được rồi, thu hồi tiểu thế giới đi. Chuyện mất mặt này, phải để mọi người cùng thời thưởng thức.

Lâm Phàm cười nói.

-A Di đà phật, tiểu thế giới của bần tăng dùng để trấn dịch, sao để chuyện như vậy xảy ra đây.

Thích Già Tôn giả lập tức thu hồi, sau đó chắp hai tay lại, miệng niệm kinh văn.

-Tên cao thủ Phật môn kia, người muốn làm gì? Sao lại thu hồi tiểu thế giới?

-Không biết, nhưng nếu không thu hồi, thì cũng không chống đỡ được bao lâu.

-Sao lại thế này, Ngự Ma Kiếm Tôn sao đang ở trên người Như Ý lão tổ.

-Chuyện này... Đây.

Những cường giả đang ẩn giấu trong hư không, thời điểm nhìn thấy một màn trước mắt, từng người đều trợn tròn mắt. Bọn họ không thể tin sự việc mình đang chứng kiến. Mấy ông này lại làm ra cái chuyện như thế.

Đặc biệt là Ngự Ma Kiếm Tôn, tính cách tàn bạo, sắc mặt ửng hồng, hiện đang xé quần áo của Như Ý lão tổ. Bọn họ biết hai người này có cừu oán.

Chỉ là tình huống hiện tại, Như Ý lão tổ thật giống như rất phối hợp với Ngự Ma Kiếm Tôn.

-Con lừa trọc, người có thể độ hóa bọn họ. Chia 5:5.

Lâm Phàm cười nói, đối với tình cảnh này, hần quen rồi. Bất quá, đối với Thích Già Tôn giả, tình huống thế này lại vượt qua sự tưởng tượng của hần. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, rất khó để tin.

-Bọn họ như vậy, bần tăng không hạ thủ được a.

Thích Già Tôn giả giải đầu, không đành lòng nói.

-Nếu như vậy, thì bản Đế nhận hết.

Nhiều kinh nghiệm như vậy, tặng cho con lừa trọc một nửa. Lâm Phàm cũng chuẩn bị tư tưởng rất lớn. Mà giờ hăn từ bỏ, cầu còn không được a.

-A! Thí chủ, xin chậm chút, ta không vào Địa ngục, thì ai vào địa ngục. Bọn họ làm ra việc táng tận thiên lương như vậy, bần tăng dù không hạ thủ được, cũng phải hạ thủ.

Thích Già Tôn giả vừa nghe Lâm Phàm muốn nuốt trọn đám này, không cam lòng. Dù không hạ thủ được, cũng phải hạ thủ a.

Có thể độ hóa những cường giả này, là sự tình Thích Già Tôn giả tha thiết ước mơ.

-Hừ, đồ chết tiệt!

Rõ ràng rất muốn, không làm bộ cố gắng hết sức, ta khinh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 646: Không Nỡ Rời Đi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Thí chủ, nhìn không thấu thì nói toạc ra đi.

Ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị động thủ, Thích Già Tôn giả chân thành nhìn Lâm Phàm, lạnh nhạt nói.

-Em gái người! Quả nhiên là tên dê tiện, tiện đến nỗi bản thân cũng không thừa nhận nổi.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, con lừa trọc này có thể sống đến bây giờ không phải không có lý. Dê tiện đến trình độ này, có thể phân cao thấp cùng bản Đế. Chính là, có thể trở thành thiên hạ vô tiện. Lâm Phàm vẫn rất xem trọng hắn, chỉ cần sau này không tự tìm đường chết, nhất định có thể trở thành cường giả đỉnh cao. Trong chớp mắt, Lâm Phàm cuộn tròn như rồng, xông thẳng mây xanh, một chương đánh về năm toà Huyết Sơn. Mọi người không đành lòng nhìn những cường giả kia a.

Sức mạnh to lớn sụp đổ hư không, năm ngón tay giơ cao như móng vuốt, mỗi một ngón tay đều bao hàm sức mạnh cường hãn. Những cường giả bị Đại Phàm Ca mê hoặc, đã hoàn toàn mê muội trong dục vọng. Đối với tình huống ngoại giới đều không chú ý. Bọn họ dưới pháp lực cuồng bạo của Lâm Phàm, thân thể nổ tung, hóa thành một đoàn huyết nhục.

Bỗng, trong đám huyết nhục, có vô số tiếng gào thét.

-Đáng ghét, là ai, rốt cuộc là ai?

-Tích huyết trọng sinh.

-Người này hãm hại chúng ta, phải giết hẳn.

Mỗi một khối huyết nhục đều ẩn chứa ý chí của những cường giả kia. Một ý nghĩ đã đánh ra trăm ngàn công pháp.

-Đã chết rồi mà không biết an phận.

Lâm Phàm không nóng không vội, đánh ra một chương, trấn áp toàn bộ những công pháp kia.

Ào ào ào!

Từng đoàn huyết nhục đều bị Lâm Phàm hấp thu vào Động Thiên, trong nháy mắt đã được chuyển hóa.

-Keng, chúc mừng kí chủ đánh chết Thiên Vị Thần tăng bảy Vạn Pháp Quy Nhất, Ngự Ma Kiếm Tôn.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm của kí chủ tăng 700000 điểm

-Keng, chúc mừng kí chủ đánh chết Thiên Vị Thần tăng bảy Vạn Pháp Quy Nhất, Như Ý lão tổ.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm của kí chủ tăng 690000 điểm.

-Keng, chúc mừng kí chủ đánh chết Thiên Vị Thần tăng tám Thiên Địa Thần Đan, Tam Thi lão tổ.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm của kí chủ tăng 800000 điểm.

...

Tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, kinh nghiệm cũng nhanh chóng phi thăng. Lượng kinh nghiệm của hơn mười vị cường

giả bị Lâm Phàm chém chết, mệnh mông như biển a.

-Keng, chúc mừng tu vi kí chủ tăng lên.

-Keng, tu vi: Thiên Vị Thần tăng bảy, Vạn Pháp Quy Nhất.

Trong lòng Lâm Phàm vừa chuyển động, Động Thiên lập tức chấn động. Số công pháp đã từng tu hành dồn dập bay ra, phiêu phù trong Động Thiên.

-Vạn Pháp Quy Nhất, ngưng!

Thiên Vị Thần tăng bảy Vạn Pháp Quy Nhất, có thể dung hợp tất cả pháp môn bản thân đã từng tu hành, thoát biến, lại thoát biến. Thời điểm Lâm Phàm sửa lại công pháp bản thân. Các cường giả trong hư không, từng người đều kinh hãi.

-Người này thật ác độc, nhắc tay một cá đải diệt sát toàn bộ bọn họ.

-Đây là chiêu gì? Bọn người Ngự Ma Kiếm Tôn, Như Ý lão tổ, căn bản không có phản kháng.

-Không biết, bất quá người này chém giết toàn bộ bọn họ, như vậy, nhẫn trữ đồ của bọn họ khẳng định đều trên người hắn. Quả là một bút Thông Thiên, đặc biệt là Tam Thi lão tổ, càng thêm kinh người.

-Kinh người thì có thể làm gì, chúng ta không phải đối thủ của hắn, đây là một gia hỏa hung uy tuyệt thế, chúng ta nên cẩn thận một chút.

-Các người nhìn kia, tên cao thủ Phật môn kia, đang độ hóa bọn họ.

Thích Già Tôn giả, tâm tình vô cùng vui vẻ, hắn không nghĩ tới Lâm Phàm lại tốt với mình như vậy, giữ lại nhiều cường giả cho mình độ hóa. Bất quá, để độ hóa hết thì cần tiêu hao một ít thời gian. Dù sao, tâm trí bọn họ vững như bàn thạch, cứng rắn không thể phá vỡ. Muốn độ hóa, phải bỏ ra một ít công sức. Mà Lâm Phàm giết hết bọn họ, để Thích Già Tôn giả khiếp sợ vạn phần.

...

-Không nghĩ tới tên gia hỏa tầm thường này, lại mạnh như vậy.

Mộ Mãn Phong cũng kinh ngạc nhìn Lâm Phàm. Lúc ở bên ngoài, hẳn đúng là không để Lâm Phàm vào mắt. Nhưng giờ phải xem lại, cái tên này còn lợi hại hơn vị đại năng của Phật môn kia.

-Lần này thật chơi rồi.

Trong mắt Nam Cung Hoàng lập loè một tia ưu sầu, nhiều cường giả như thế. Coi như bọn họ liên thủ, không nhất định có được chỗ tốt. Đám người Hình Vạn Cung, Gia Vĩnh Dạ hơi nhượng mảy, tâm tư bắt đầu chuyển động. Tình huống thế này, nếu muốn có bảo bối, chắc phải dùng một ít biện pháp. Mà lúc này, hai mắt Lâm Phàm đóng mở liên tục, tinh quang lóe lên, sức mạnh của hắn lại tăng thêm lần nữa.

Vạn Pháp Quy Nhất, thông hiểu hết thầy công pháp, dung hợp bản thể. Bất quá, điều Lâm Phàm coi trọng nhất là của cải bọn đám cường giả này. Bảo bối tuy nhiều, nhưng đẳng cấp quá thấp, không lọt nổi mắt xanh Lâm Phàm. Nhưng số Thánh Linh đan trong đó, Lâm Phàm trông mà thèm.

-Con lừa trọc, người luyện hóa là được rồi, ta sẽ lấy hết những nhẫn trữ vật này.

Lâm Phàm không đợi hắn lên tiếng, thu hết tất cả rồi tính.

-Không sai, lại có thêm bốn trăm triệu Thánh Dương Đan.

Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười. Chẳng qua nếu như chia ra, thì mỗi một người đều nghèo rớt mùng tơi. Thêm vào số bảo bối vớ vét trước đó, tổng cộng cũng chỉ có sáu trăm triệu.

-Ai, xem ra giàu có nhất vẫn là những Chí Cao kia a, Thánh Dương Đan đều tính hàng triệu.

Lâm Phàm cảm thán nói, đáng tiếc, chí cao quá mạnh, vận may chỉ có một lần, không có lần thứ hai.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh

Bất Diệt Khoáng Thể Kiếm Ý

Đại Tiểu Như Ý

...

Lâm Phàm tìm được không ít công pháp, đẳng cấp đều không thấp, thế nhưng đối với hắn, cũng không quan trọng, chỉ có Đại Tiểu Như Ý còn một ít hứng thú.

-Keng, có hay không học Đại Tiểu Như Ý?

-Học.

Đại Tiểu Như Ý: Có thể thay đổi kích thước bản thân, nhất niệm hóa thành khổng lồ, nhất niệm hóa thành một hạt bụi nhỏ.

-Ha ha, thoải mái, thật sự thoải mái a.

Thích Già Tôn giả liều mạng độ hóa hết những cường giả này, mặt đỏ lên, lộ vẻ hưng phấn. Hắn có thực lực không yếu, nhưng nếu muốn độ hóa hết đám người này, chưa bao giờ nghĩ tới. Bất quá, Thích Già Tôn giả biết, mình có thể may mắn như thế, tất cả đều dựa vào Nhân tộc Đại Đế trước mắt. Giờ khắc này, ánh mắt Thích Già Tôn nhìn Lâm Phàm đã thay đổi.

Còn bộ ngực bị đánh sưng, không còn quan trọng nữa.

Nếu Lâm Phàm giúp bộ ngực mình biến về nguyên dạng, mình sẽ phải rời đi, sau này không thể kiếm hàng nhiều như thế này. Càng nghĩ, tuy Thích Già Tôn giả hy vọng bộ ngực khôi phục nguyên dạng, nhưng không cần nhanh như vậy.

-Thoải mái không?

Lâm Phàm hỏi.

!-Ừm, rất thoải mái.

Thích Già Tôn giả gật đầu nói.

-Vậy có thể rời đi chưa?

Lâm Phàm liền hỏi.

-Không được, không được, bộ ngực bần tăng còn không chưa hồi phục, sao có thể ly khai.

Thích Già Tôn giả lập tức lắc đầu nói.

-Đùa ta à, coi như bộ ngực người có về như cũ, người cũng không muốn ly khai, phải không?

Thích Già Tôn giả cảm giác được, sau khi đi cùng Nhân tộc Đại Đế này, vận khí hẳn tốt hơn. Lúc này mới bao lâu, đã độ hóa được nhiều cường giả như vậy, nếu như đồng hành mấy năm, vậy còn không phải thành tiên.

-Lòng tham không đáy mà.

Lâm Phàm sao lại không nhìn thấu kế vặt của Thích Già Tôn giả. Nhưng hẳn cũng không nói thêm gì, chờ lúc ra khỏi đây, sẽ nghĩ biện pháp bỏ rơi hẳn. Bất quá vào lúc này, xung quanh vẫn còn nhiều cường giả ẩn giấu, để Lâm Phàm hẳn động tâm. Các người sao không chọc tiểu gia đi, vậy để tiểu gia chủ động vậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 647: Khiêu Chiến Quàn Lang

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Các người đã xem lâu như vậy, tất cả ra đi.

Lâm Phàm sỏi bước đi tới, từng bước từng bước chấn động, thô bạo, vênh váo nhìn hư không, quan sát những cường giả kia. Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Những người này tự cho mình là ngư ông, đáng tiếc bọn họ lại không biết tiểu gia chính là đạo tặc chuyên nghiệp, chuyên môn đánh cướp ngư ông. Hư không hoàn toàn yên tĩnh, các đại năng giả ẩn giấu trong đó hai mắt nhìn nhau, không biết cái tên này muốn làm gì?

-Thí chủ, đang muốn làm gì vậy?

Thích Già Tôn giả nghi ngờ hỏi.

Những cường giả vừa mới độ hóa lúc trước đang trong Động Thiên phật quốc, ngày đêm cầu khẩn. Tín ngưỡng cuồn cuộn không ngừng tăng trưởng, đối với Thích Già Tôn giả mà nói, những cường giả lúc trước đã quá đủ rồi.

-Ăn cướp đây. Khôn hồn thì giao tất cả tài vật ra.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, như đang nói một chuyện hết sức tầm thường. Tình cảnh bây giờ đối với Thích Già Tôn giả, có chút không

ngờ.

-Ăn cướp... Bọn họ?

Thích Già Tôn giả trợn tròn mắt, tuy rằng cái này rất hay, thế nhưng không thể làm càn như vậy a. Các cường giả trốn trong hư không, kinh dị kêu một tiếng, họ đang phân vân không biết tên này đang muốn làm gì? Đối với bọn hăn mà nói, chuyện nhỏ như vậy bọn họ làm sao có khả năng để ý tới. Bởi vậy có một vài cường giả biết năm toà Huyết Sơn này cũng không có bí mật gì. Họ đã chuẩn bị ly khai nơi này, đi nơi khác tìm kiếm thi hài Huyết Mang Ma Tôn.

-Hừ, nếu không giao, vậy bản Đế mời các người dừng chân ở đây một chút.

Lâm Phàm thấy không có người nào giao ra. Liền xòe năm ngón tay, chụp vào hư không, một tiếng ầm ầm vang lên. Hư không bắt đầu sụp đổ, có rất nhiều cường giả trong đó đều bị ép đi ra.

-Hăn muốn làm gì vậy?

Mộ Mãn Phong lông mày ngưng lại, hăn bắt đầu cảm nhận được sức ép của hư không. Đột nhiên toàn thân chấn động, hăn phát hiện một nguồn sức mạnh rất mạnh mẽ, gần như không thể địch lại được.

-Tốt lắm, sức mạnh thật cường hãn!

Sắc mặt của đám người Ngọc Lưu Thiên thay đổi, tu vi bọn họ không yếu. Thế nhưng bây giờ lại bị người ta trực tiếp ép từ trong hư không đi ra, làm bọn họ không dám tin tưởng.

-Làm càn, người đang muốn làm gì?

Nột tên nam tử mặc trường bào màu trắng, quát hỏi. Mà những cường giả khác cũng đều như vậy. Từng người không vui nhìn Lâm Phàm, nếu như không cho bọn họ một câu trả lời thích đáng, bọn họ quyết không để yên.

-Thí chủ, kiềm chế một chút a!

Trái tim nhỏ của Thích Già Tôn giả đang nhảy liên hồi. Chiêu thức vừa nảy của Lâm Phàm làm Thích Già Tôn giả sợ hãi đến mức không biết nói gì. Tên này đang muốn chết. Nếu như những cường giả này liên thủ vây công hắn, thì phiền toái lớn rồi.

-Con lừa trọc, ta khuyên người tốt nhất mau mau ly khai nơi này. Đợi lát nữa bản Đế phải đại chiến một trận với bọn hắn. Lâm Phàm liều mạng đuổi Thích Già Tôn giả đi.

-Vì sao?

Thích Già Tôn giả sửng sồ, có chút không biết tại sao. Tên kia, người chó có tinh tướng, cũng phải nhìn tình huống cụ thể đã nha.

-Bản Đế hỏi người có đi hay không?

Lâm Phàm liếc mắt con lừa trọc một cái. Trong lòng thầm nghĩ, nếu như còn không chịu đi, tiểu gia bái phục người.

-Aiii, nếu thí chủ muốn như vậy, bản tăng cũng chỉ có thể tiếp tới cùng.

Thích Già Tôn giả nghiêm mặt lại, như quyết tâm muốn cùng tiến cùng lùi với Lâm Phàm. Lần này, Lâm Phàm cũng không biết nói gì hơn, tên này đúng là không sợ giời, không sợ đất.

-Đại sư, người bằng hữu này của người đang có ý gì vậy?

Mộ Mãn Phong nhìn Thích Già Tôn giả, ngữ khí bất thiện, lạnh giọng hỏi. Mộ Mãn Phong cũng không phải hạng người hay mềm lòng, những người có thể sống đến lúc này, ai không phải đi ra từ mưa tên bão đạn.

-Có ý gì à. Hôm nay ta muốn thông các người, các người có phục hay không? Con lừa trọc, người nói có phải không?

Lâm Phàm hét lên, Thích Già Tôn giả nhìn tình huống trước mắt, nội tâm hơi chấn động. Cái tên ngọc này đang muốn tìm đường chết.

Thế nhưng vào lúc này, mình có thể nói cái gì, thí chủ này cũng quá lớn lối đi, nếu làm nhiều người tức giận, một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.

-Không sai.

Thích Già Tôn giả trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn gật đầu.

-Có nghe hay không, đám cặn bã các người, lấy hết bảo bối ra cho ta. Bằng không, vị Thích Già Tôn giả này sẽ độ hóa hết bọn người.

Lâm Phàm chỉ vào Thích Già Tôn giả lớn tiếng nói. Lời vừa nói ra, đông đảo cường giả biến đổi sắc mặt.

-Không nghĩ tới hắn lại là thiên kiêu của Phật tộc, Thích Già Tôn giả.

Mộ Mãn Phong không nghĩ tới tên đại sư này, lại là Thích Già Tôn giả, một tên Phật môn khác loài. Bất quá, để Mộ Mãn Phong ngạc nhiên chính là, thân phận của Lâm Phàm rốt cục là gì?

-Hừ, Thích Già Tôn giả, hai người các người cũng quá đáng lắm. Chỉ bằng hai người mà cũng muốn trấn lột bọn ta, về xem lại đi.

Ngọc Lưu Thiên lạnh giọng nói, trong mắt lập loè lửa giận.

-Bần tăng...

Thích Già Tôn giả trong lòng có nỗi khổ không nói được. Tâm hắc như ngọn đèn sáng, sao có thể không biết ý nghĩ của Lâm Phàm, thế nhưng đi theo Lâm Phàm, có rất nhiều chỗ tốt a. Thích Già Tôn giả không nỡ ly khai, huống hồ ngực của mình vẫn chưa khôi phục như cũ. Bây giờ đối mặt với nhiều cường giả như vậy, trong lòng của hắn cũng không dễ chịu gì, nếu như động thủ thật, hắn cũng chỉ có nước chạy thôi.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm sai bước đi ra. Lập tức vận chuyển Đại Tiểu Như Ý Công, đánh ra một chương về phía Ngọc Lưu Thiên.

-Làm càn!

Ngọc Lưu Thiên chợt quát một tiếng, thân thể chuyển động, lập tức hóa thành một cơn lốc xoáy, có thể cảm nhận được vô vàn sát cơ ẩn chứa trong cơn lốc này. Trong một chương này ẩn chứa một phần pháp lực của Lâm Phàm. Tuy thực lực của Ngọc Lưu Thiên rất mạnh, nhưng căn cơ lại không thâm hậu bằng Lâm Phàm. Lâm Phàm đưa một tay ra, liền nắm cơn lốc kia trong lòng tay.

-Không được, không nghĩ tới pháp lực của tên này lại cường đại như vậy.

Ngọc Lưu Thiên toàn thân toát mồ hôi lạnh, hẳn không nghĩ tới thực lực của gia hỏa lai lịch không rõ kia lại mạnh đến không ngờ.

-Ngọc Thần Thượng Thanh Thuật.

Ngọc Lưu Thiên đã từng thua trong tay Mộ Mãn Phong, trong lòng đã sớm oán hận vạn phần. Nếu như lần này lại thua dưới tay một tên gia hỏa không biết lai lịch nữa thì đó là một chuyện không thể nào nhin. Trong chớp mắt, một đạo cầu vồng hiện ra, một chương của Ngọc Lưu Thiên liền đánh nát bàn tay khổng lồ của Lâm Phàm. Lập tức có ba đạo bạch khí trực tiếp bay ra từ phía sau Ngọc Lưu Thiên, ba đạo bạch khí này lập tức xông thẳng đến đường chân trời. Có thể cảm nhận được một đạo khí tức mệnh mông đột nhiên bạo phát từ đó.

-Nguyên lai, người này lúc giao thủ cùng mình, chưa lộ hết thực lực.

Mộ Mãn Phong thấy cảnh này, trong lòng ngưng lại. Hẳn đột nhiên cảm giác được, một luồng kiếm ý bén nhọn từ trong hư không thẩm thấu ra, đột nhiên chém tới về phía bọn họ.

-Tiểu tặc, người dám ra tay với chúng ta.

-Tất cả các người cùng lên đi, mình ca cân hết.

Giờ khắc này Lâm Phàm cũng không chỉ động thủ với Ngọc Lưu Thiên. Mà còn đánh ra vạn vạn kiếm ý bàng bạc tựa như thác lũ về những cường giả kia. Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt, khóe miệng nhếch lên nụ cười, thân hình lấp lóe, bỏ chạy về phương xa.

-Kẻ có gan thì đuổi theo bản Đế đi.

Bây giờ, Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ, chính là chạy trốn. Bây giờ nếu gây ra hỗn chiến, nếu con lừa trọc kia vẫn muốn đi cùng mình, thì cũng phải xuất ra bản lãnh.

-Tặc tử, có giỏi thì đừng chạy.

Đông đảo cường giả giận dữ, không lo nghĩ nhiều. Phi thân vào trong hư không, đuổi theo Lâm Phàm.

-Thí chủ, người...

Thích Già Tôn giả giờ này choáng váng. Thấy Lâm Phàm chạy trốn, trong thời gian ngắn không kịp phản ứng. Nhưng hắn rất nhanh đã phản ứng lại.

-Thí chủ, chờ ta với.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 648: Thiếu Chút Nữa Thì Chạy Thoát Rồi!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thích Già Tôn giả thâm hận chính mình, vừa nãy lại tự nhiên đòi ra làm gì? Hiện tại phản ứng đã muộn, Lâm Phàm sớm đã chạy nơi nào không biết? Chỉ có thể hy vọng vẫn có thể đuổi theo kịp.

-Thích Già Tôn giả xin dừng bước.

Mộ Mãn Phong ngăn cản Thích Già Tôn giả lại.

-Thí chủ, bần tăng còn có chuyện, kính mong thí chủ tránh đường.

Thích Già Tôn giả nóng vội tới mức không nhận nổi, thế nhưng khi đối diện với Mộ Mãn Phong vẫn rất điềm đạm. Bây giờ đang có đông đảo cường giả đang truy sát Lâm Phàm, mà Mộ Mãn Phong lại không đuổi theo, mà chờ Thích Già Tôn giả.

-Nhường đường dĩ nhiên là được rồi, nhưng ta nghe nói Độ Hóa Thuật của Phật môn có tác dụng Quỷ Thần khó lường. Nếu như Thích Già Tôn giả có thể nhận đau cắt thịt, thì tai họa vô cùng cảm kích.

Mộ Mãn Phong đã từng lấy được truyền thừa của Đại Tự Tại tôn Phật, bất quá trong đó lại thiếu Độ Hóa Thuật. Nếu như có thể học được Độ Hóa Thuật, độ hóa thiên hạ muôn dân, cung cấp tín ngưỡng. Như vậy, đối với Mộ Mãn Phong, tu luyện công pháp của Đại Tự Tại tôn Phật

đạt cảnh giới cao hơn mới là chính đạo. Thích Già Tôn giả nghe nói như thế, tinh quang trong mắt lóe lên, chấp hai tay lại, nói.

-Thí chủ, Độ Hóa Thuật chính là bí mật bất truyền của Phật môn. Sở làm thí chủ phải thất vọng rồi, kính xin thí chủ nhường ra một con đường, bần tăng còn có chuyện phải đi.

-Đều nói Phật hữu cầu tất ứng, không nghĩ Thích Già Tôn giả từ chối. Xem ra tu vi của Thích Già Tôn giả còn chưa đủ a, đã như vậy, ta tự mình học vậy.

Mộ Mãn Phong sớm đã có ý nghĩ này rồi, cái tên Lâm Phàm kia tuy rằng khiêu khích mình nhiều lần, nhưng đối với Mộ Mãn Phong, dù giết tên kia cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào, chẳng bằng ngăn Thích Già Tôn lại, học được Độ Hóa Thuật, dù Thích Già Tôn giả không dạy, Mộ Mãn Phong cũng đã chuẩn bị tinh thần trấn áp hắn. Sau đó dùng thu Hồn chi pháp, tìm kiếm Độ Hóa Thuật. Thích Già Tôn giả tuy lợi hại, nhưng Mộ Mãn Phong cũng không úy kỵ hắn.

-Thí chủ, người bị tâm ma xâm lấn rồi.

Thích Già Tôn giả giờ vô cùng giận dữ, nhất thời nộ Phật tâm thăng. Nếu như cứ ở đây kéo dài thời gian, để Lâm Phàm chạy mất, coi như xong đời rồi. Sau này muốn lại tìm lại hắn, đúng là khó càng thêm khó. Đối với cái tên tự xưng là Mộ Mãn Phong kia, Thích Già Tôn giả cũng bất đắc dĩ. Nhìn bên ngoài như một tiểu tử hiền lành, không nghĩ tới hắn lại tàn nhẫn như vậy.

-Nộ Phật! Đại sư đúng là tinh thâm Phật pháp, không bằng để ta tham khảo Phật pháp của đại sư một chút.

Mộ Mãn Phong cười một tiếng, vạn trượng Phật quang giống như một dải lụa tỏa ra, uy bá thiên địa, khí tức còn mạnh hơn cả Thích Già Tôn giả.

-Ai...

Thích Già Tôn giả thở dài một tiếng, không nói gì thêm, đánh một chuông về phía Mộ Mãn Phong.

...

- Xem ra, khả năng chạy trốn thành công rất lớn a.

Lâm Phàm đang phi hành trong hư không, thỉnh thoảng nhìn về phía sau. Từ xa có thể nhìn thấy một bầy cường giả như một bầy chó điên chạy theo sau lưng hắn, như không biết mệt.

-Con lừa ngọc nhỏ, tiểu gia lần này chạy trốn, nếu còn bị người tìm được, tiểu gia trực tiếp đâm đầu xuống đất cho người xem. Lâm Phàm cười to trong lòng, còn những tên gia hỏa theo sau lưng, Lâm Phàm căn bản không để trong lòng. Nếu như ra tay trấn áp bọn hắn thì là chuyện dễ dàng. Bất quá, vì không được để lại manh mối, nên Lâm Phàm không đánh trả, chỉ cần chạy thoát là được rồi

-Tiểu súc sinh, mau dừng lại cho ta.

-Hôm nay coi như đuổi tới chân trời góc biển, bọn ta cũng phải đưa người đi gặp Diêm vương.

-Cái tên ghê tởm kia, dám khiêu khích chúng ta, quả thực không biết chữ chết viết như thế nào.

Đám người Ngọc Lưu Thiên đang tức giận rít gào, bọn họ đã có ý tru sát Lâm Phàm từ lâu. Đặc biệt là Ngọc Lưu Thiên, tính khí vô cùng táo bạo, từ thời điểm tiến vào bí cảnh, trong người hắn sớm tích lũy một bụng tức giận. Mà tên Lâm Phàm kia lại vừa vặn nhảy ra làm càn, để lửa giận trong lòng của hắn kích phát hoàn toàn.

-Hừ, một lũ ngọc, nếu như không phải là né con lừa trọc kia, thì tiểu gia đã sớm chém sạch tất cả các người.

Thân hình Lâm Phàm lập tức lấp loé, ẩn thân thuật triển khai đến cực hạn, trong nháy mắt hắn dùng Chỉ Xích Thiên Nhai bay trên trăm dặm.

Trong hư không, Lâm Phàm như cá gặp nước, thân thể cường đại có thể ngăn cản hư không nghịch lưu. Hư không nghịch lưu bây giờ đối với Lâm Phàm, như cơn gió nhẹ, không thể làm hắn bị thương.

-Tên tiểu súc sinh này, chạy nhanh thật!

-Thân pháp của hắn quả nhiên linh hoạt, sau khi giết hắn, nhất định phải chiếm được công pháp đó.

-Không sai, hắn cướp đoạt toàn bộ nhẫn chứa đồ của đám người Tam Thi lão tổ, đó là một thủ bút kinh người. Du không chiếm được thứ gì trong bí cảnh, chỉ cần lấy được những chiếc trữ vật kia thì coi như chuyến này không uổng công.

Lâm Phàm trong mắt bọn họ, là một toà kho báu di động, tất cả mọi người đều muốn giết hắn.

-Cái quái gì vậy? Mỗi một tên đều như chó điên thế?

Khoảng cách giữa Lâm Phàm và những cường giả này càng lúc càng xa, không bao lâu nữa, là có thể chạy khỏi nơi này. Đệ nhị Nguyên Thần của hắn đang bận trấn áp Tiên Thiên chi mộc, tuy những Tiên Thiên chi mộc kia rất mạnh, nhưng đối với Lâm Phàm, nhắc tay là có thể chém giết.

-Ồ, phía trước là thứ gì vậy?

Vừa lúc đó, lông mày Lâm Phàm ngưng lại, từ phương xa, hắn thấy một Huyết Hải vô biên, rất quái dị. Những đám mây trên trời cũng chuyển sang màu đỏ, hơn nữa còn lan tràn với tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt, những đám mây màu hồng kia, liền bao trùm trên đỉnh đầu Lâm Phàm.

-Các người nhìn kia, đó là cái gì vậy?

Những cường giả đang truy sát Lâm Phàm, cũng phát hiện thiên địa dị tượng, nhưng họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

-Phía trước có dị dạng, nhất định có bảo bối xuất thế.

-Chẳng lẽ, bảo tàng của Huyết Mang Ma Tôn...?

...

-Những thứ này rốt cuộc là gì?

Lâm Phàm trong lòng ngưng lại, hẳn có dự cảm xấu về chuyện này. Hẳn ngẩng đầu lên thấy một bầu trời đỏ như máu, bản thân như đang bên trong một đại dương màu đỏ.

-Chỗ quái dị, tất có yêu ma.

Lâm Phàm muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Bởi vì... Hết thấy đều quá quỷ dị. Vừa lúc đó, có một Hồng Vân quái dị máu lóe lên từng tia ánh. Bên trong những ánh sáng đó, tồn tại vô số phù văn.

-Vù!

Hư không rung động, một luồng sức mạnh không thể ngăn cản đột nhiên từ bốn phương tám hướng kéo tới, Lâm Phàm trực tiếp bị hư không ép ra.

-Sức mạnh thật lớn.

Trong lòng Lâm Phàm chấn động, nguồn sức mạnh này căn bản không thể ngăn cản. Muốn ép mình ra từ trong hư không, coi như cường giả Thiên Vị Thần tăng tám Thiên Địa Thần Đan, cũng không có năng lực này.

-Lực lượng cấm cố!

Lâm Phàm cảm giác pháp lực trong cơ thể mình vận chuyển chậm chạp, thậm chí ngay cả thời gian ở nơi này cũng dần dần chậm lại.

-Mẹ kiếp, có một tên gia hỏa giấu đầu lòi đuôi ở đây.

Lâm Phàm dừng bước, đánh ra Mặt Nhật Thiên Tai Thần Quyền, một quyền kia tựa như một vị Mặt Nhật thần linh, bao phủ thiên địa, đánh về phía hư không. Thế nhưng, thời điểm oanh kích lên Huyết Hải, giống như đá chìm đáy biển. Trong nháy mắt đã bị hóa giải, ngay cả một chút rung động cũng không có.

-Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm lại có tu vi cao như vậy, dù là Kiệt cũng không xử được người, quả thật không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Bỗng có một âm thanh mênh mông từ bốn phương tám hướng truyền đến.

-Là ai?

Lâm Phàm biến sắc, hẳn nghe chữ “Kiệt” rất rõ ràng, chẳng lẽ là người của Cổ Tộc Chí Cao phái tới? Giờ khắc này, những cường giả kia cũng cảnh giác nhìn xung quanh. Bọn họ cảm nhận một luồng khí tức cường hãn, tràn ngập trong phương Thiên địa này.

Từ phương xa, có một bóng người hiện ra trước mặt bọn họ. Bóng người kia như hình thành từ sương khói, mờ ảo không có hình. Nhưng dần dần ngưng tụ thành một thân thể. Thời khắc thân thể đó thành hình, toàn bộ thiên địa như lâm vào huyết hải.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 649: Huyết Mang Ma Tôn

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Mẹ kiếp, tiểu gia gần đây biết điều như vậy, mà còn bị người tìm tới cửa. Cái này có chút không khoa học nha.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, nghe khẩu khí của tên kia chắc hướng về phía mình mà tới.

-Hừ, người là ai dám tìm bản Đế gây phiền phức, người không thấy đám thủ hạ của bản Đế sau lưng sao? Mỗi người đều là nhân vật nghịch thiên, người nếu còn dám làm càn, bản Đế lập tức gọi cho bọn họ đến bạo cúc người.

Lâm Phàm vung ống tay áo một cái, thô bạo vênh váo nói, bất quá trong lòng lại đang suy nghĩ đợi lát nữa nên như thế nào để lui lại. Người tình tường vừa nhìn là biết tình huống hôm nay có chút phiền phức. Trước có BOSS, sau có đám tiểu quái tinh anh, tình huống này vẫn đúng chưa bao giờ cảm thụ qua a. Thiên Vị Thần tăng chín, Bát Hoang Hợp Nhất.

-Tu vi của người này vẫn có thể đánh lại được.

Lâm Phàm nhìn bóng người ở trước mắt, tâm tư không khỏi chuyển động. Cường giả tăng chín, nói cao cũng cao, nói thấp cũng không cũng thấp. Lấy thực lực của mình bây giờ, vẫn có thể đối đầu một trận. Bất

quá khí tức của đối phương làm cho Lâm Phàm cảm giác thật kỳ diệu, khó tả, thật giống như là có cái gì đó là lạ.

-Chỉ bằng những tên rác rưởi kia, bản tọa dùng một ngón tay cũng có thể trấn áp toàn bộ.

Đạo nhân ảnh kia mang trên mặt một chiếc mặt nạ. Chiếc mặt nạ kia đã che kín toàn bộ khuôn mặt hắn, chỉ lộ ra một đôi mắt, trên mặt đều là phù văn chẳng chịt có màu đỏ như máu. Giờ khắc này sau khi nghe được lời nói của Lâm Phàm, đạo nhân ảnh kia cũng khinh thường đáp trả. Các cường giả vừa mới đuổi Lâm Phàm, vừa đúng thời điểm nghe được câu này. Sắc mặt mỗi một người đều thay đổi trở nên cực kỳ khó coi.

-Người là ai?

-Lại dám nói chúng ta rác rưởi, nhất định muốn tìm đường chết.

-Hừ, hôm nay chúng ta có nhiều người như vậy, coi như các người có bản lĩnh lớn thông thiên, cũng đừng mơ chạy thoát được.

Những cường giả này, người nào không phải hạng người tâm cao khí ngạo, bây giờ bị người ta nói rác rưởi, tự nhiên không cách nào nhẫn được.

-Đúng, điều này thật sự không thể nhẫn nhịn, tên nam tử đeo mặt nạ kia, dĩ nhiên lại khinh thường các người, ngay cả ta nghe đều có chút không chịu nổi. Các người làm sao có thể nhịn!

Lâm Phàm một bên vừa quạt gió vừa thổi lửa. Lập tức chen vào.

-Y theo ý ta, chúng ta cùng tiến lên, đem tên kia chém chết.

Nhìn tên nam tử đeo mặt nạ xuất hiện trước mắt, Lâm Phàm trong lòng cũng không chắc chắn có thể đánh bại hắn. Cái tên kia khiến cho người cảm giác rất tà môn, coi như là hợp lại cũng không nhất định đối thủ của hắn. Trước có hổ sau có sói, nếu như không kết hợp với sói, thì kẻ xui xẻo chỉ có thể mình a.

-Hừ, người cầm miệng cho ta, người coi chúng ta là lũ ngốc à. Người thật sự quá coi thường chúng ta.

-Không sai, hôm nay hai người các người đều phải chết.

...

Lâm Phàm thấy những tên cường giả kia, từng cái từng cái đều tức giận gào thét. Trong lòng cũng rất bất đắc dĩ, không nghĩ tới mưu kế nhỏ của mình lại bị xem thấu, thật đúng có chút đau đớn.

-Các người đều sai rồi, tên nam tử mặt nạ kia chính người của Cổ Tộc Chí Cao, các người cho rằng chúng ta nếu không liên thủ, còn có thể sống sót ra đi được không?

Lâm Phàm nói.

-Cái gì? Người của Cổ Tộc Chí Cao phái tới ư?

Đông đảo cường giả nghe nói như vậy, từng cái từng cái đều đột nhiên cả kinh, lộ vẻ không dám tin. Đối với những cường giả này mà nói, Cổ Tộc rất miễn cảm. Đặc biệt cái tên Cổ Tộc Chí Cao, càng giống như một toà như núi lớn ép trái tim của bọn họ. Nam tử đeo mặt nạ đứng đó không nhúc nhích, đối với hắn mà nói, những người này trong mắt hắn cũng giống như là giun là dế. Trong chớp mắt, nam tử mặt nạ liền giơ lên một ngón tay, một tia ánh sáng đỏ rực chợt bộc phát ra. Trong chớp mắt, từng trận từng trận tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

-A!

Ở bên trong bầy cường giả kia, có một tên cường giả toàn thân bành trướng, trong nháy mắt nổ tung, biến thành từng khối từng khối huyết nhục.

-Đáng ghét a.

Đoàn đoàn huyết nhục kia không ngừng sôi trào, muốn một lần nữa ngưng tụ thành thực thể. Nhưng trong chớp mắt, một luồng khí tức mênh mông đột nhiên từ trên trời giáng xuống, liền đem đoàn đoàn huyết nhục kia hủy diệt hoàn toàn.

-Các người đều phải chết.

Nam tử đeo mặt nạ phát ra thanh âm vô cùng âm lãnh, không đem những cường giả này để trong mắt.

-Các người còn muốn nhìn tới khi nào, đối phương đã bắt đầu chém giết các người, các người nếu như còn do dự không quyết. Thì cuối cùng các người đều phải chết.

Lâm Phàm thấy cảnh này, trong lòng cũng khiếp sợ không thôi. Tên nam tử đeo mặt nạ thật không ngờ lại táo bạo như vậy, một lời không hợp liền động thủ giết người. Quả thật so với tiểu gia còn muốn bá đạo hơn vạn phần. Trước khi tiểu gia muốn giết người, còn phải phí lời vài câu, còn cái tên này trực tiếp đánh ra một chỉ, vô thượng lực lượng liền bạo phát ra, nghiền thành vô số mảnh vỡ. Đây chính nghiền ép về mặt thực lực. Lâm Phàm hiện tại không muốn động thủ, mà nghĩ cách trốn ra khỏi Động Thiên, Lâm Phàm thật sợ hãi khi đối mặt với cái kia con lừa trọc, quả thực tên kia quả là đáng ghét. Hiện tại thật vất vả mới có một cơ hội chạy thoát, tự nhiên muốn chạy càng xa càng tốt.

-Mọi người cùng nhau tiến lên đi.

Đông đảo cường giả kinh ngạc trong lòng, thế nhưng ánh mắt lại cực kỳ ác liệt, trong nháy mắt hướng về phía tên nam tử đeo mặt nạ giết tới.

-Hừ, một đám giun dế tầm thường mà cũng đòi giết ta.

Nam tử đeo Mặt nạ rên một tiếng, từ trên trời có một cái bàn tay khổng lồ từ từ giáng xuống. Khí thế tựa như muốn Hoàn Tảo Thiên Quân, trấn áp tất cả.

-A! Đây chính là Huyết Ma Đại Thủ Ấn của Huyết Mang Ma Tôn a.

-Hắn là Huyết Mang Ma Tôn.

-Huyết Mang Ma Tôn không có chết, mọi người chạy mau đi.

Vừa lúc đó, có một ít cường giả đối với Huyết Mang Ma Tôn rất quen thuộc, khi nhìn thấy bàn tay khổng lồ đỏ ngòm kia, từng cái từng cái đều thất kinh, kêu lên thảm thiết. Chỗ nào bàn tay khổng lồ đỏ ngòm đó đi qua, liền không còn một ngọn cỏ, năm ngón tay đó tựa như muốn hút khô tinh khí thần trong cơ thể của mọi người. Nghe đồn Huyết Mang Ma Tôn một giọt máu bị ô uế tu luyện thành cường giả, có thể nuốt chửng tất cả tinh khí thần của kẻ địch để tăng cường bản thân. Ngàn năm trước, Huyết Mang Ma Tôn từng bị một nhóm đại năng của đại thiên tộc vây giết, làm hắn bị thương nặng. Tuy là thành công chạy trốn, thế nhưng cũng bị đánh Nguyên Thần phá diệt, khí thể tiêu tan. Đối với các sinh linh của đại thiên tộc mà nói, Huyết Mang Ma Tôn chính là cường giả nghịch thiên, người bình thường gặp hắn cũng chỉ một con đường chết a.

-Huyết Mang Ma Tôn tiền bối, tha mạng a.

-A!

Một tên cường giả kêu rên xin tha, nhưng trong chớp mắt, liền bị một chưởng đập nát đầu, hóa thành một bãi huyết nhục.

-Chạy mau, mọi người chạy mau.

Đông đảo cường giả đã hoàn toàn trợn tròn mắt, trong lòng bọn họ đang thét gào liên tục, một luồng cảm giác sợ hãi xông thẳng vào trái tim của bọn họ. Loại cảm giác sợ hãi kia ép bọn họ sắp không thở được. Huyết Mang Ma Tôn hung uy cái thế, coi như trải qua thời gian ngàn năm, đối với đông đảo cường giả mà nói, vẫn là bóng ma không xóa nhòa đi được a.

-Ta thiên kiêu của Ngọc Thần Cung, Huyết Mang Ma Tôn người không thể giết ta.

Ngọc Lưu Thiên sắc mặt hoảng sợ gào thét.

-A

Trong nháy mắt, Ngọc Lưu Thiên liền biến thành tro bụi. Sắc mặt hai người Hình Vạn Cung cùng Gia Vĩnh Dạ cũng vô cùng nhợt nhạt, bọn họ không nghĩ tới bên trong bí cảnh này lại gặp được cường giả hung uy cái thế như vậy.

-Chạy, chạy mau, chúng ta căn bản không phải đối thủ của Huyết Mang Ma Tôn.

Hai người Hình Vạn Cung kinh hãi đến biến sắc, sao còn nghĩ nhiều như thế, lập tức hướng về phương xa mà phóng tới. Đúng lúc hai người trốn chạy, lập tức có một dải lụa màu đỏ ngòm như máu trực tiếp từ trên trời giáng xuống, đem hai người gói lại thành bánh chưng.

-A! Ta không cam lòng a.

Hai người bên trên dải lụa màu đỏ đỏ giãy giụa liên tục, dải lụa màu đỏ càng ngày càng xiết chặt, bỗng có một âm thanh vang vọng. Từng giọt từng giọt máu đỏ tươi từ trong dải lụa màu đỏ chảy xuống, tựa như tô điểm thêm cho màu đỏ của dải lụa đó. Lúc dải lụa màu đỏ mở ra thì cũng chỉ có hai bộ hài cốt trơ trọi nằm trong đó. Tinh khí thần, huyết nhục của Hình Vạn Cung và Gia Vĩnh Dạ, vào thời khắc ấy đã bị Huyết Mang Ma Tôn cắn nuốt toàn bộ.

-Ma công thật ác độc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 650: Chạy Nhanh Hơn Thỏ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thủ đoạn của Huyết Mang Ma Tôn thật tàn nhẫn. Trong đám ma đầu Lâm Phàm đã từng gặp thì Huyết Mang Ma Tôn chính là kẻ tàn nhẫn nhất. Ngàn năm trước đã là cường giả, lại trải qua thêm ngàn năm nữa, không biết căn cơ của hắn đã vững chắc đến rồi mức độ nào rồi. Trong đám cường giả đó, không thiếu cường giả Thiên Vị Thần tăng tám Thiên Địa Thần Đan cảnh. Nhưng trong tay của Huyết Mang Ma Tôn, không chịu nổi một đòn. Trong đám cường giả Thiên Vị Thần tăng tám Thiên Địa Thần Đan cảnh, tông chủ của Vân Tông Vân Hà cũng xem là cường giả trong cường giả, nhưng nếu như trong tay Huyết Mang Ma Tôn, sợ một chiêu cũng không qua nổi.

-Cũng có chút khó giải quyết a.

Trong chớp mắt, tâm thần Lâm Phàm chấn động, hai con mắt ẩn giấu dưới mặt nạ của Huyết Mang Ma Tôn, chăm chú nhìn Lâm phàm. Trong con mắt kia giống như ẩn chứa một mảnh Huyết Hải khủng bố, mà trong biển máu kia, xuất hiện oan hồn của vô số cường giả, chịu đủ loại đả vật, vang lên từng tiếng gào thét, tê tâm liệt phế.

-Huyết Mang Ma Tôn, hôm nay bản Đế có chút không thoải mái, chúng ta có thể dời ngày tái chiến hay không?

Lâm Phàm không muốn động thủ với tên biến thái này. Huyết Mang Ma Tôn có tu vi Thiên Vị Thần tăng chín Bát Hoang Hợp Nhất, trong lúc xuất thủ khí thế của y tựa như bao phủ bát hoang, tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ.

-Nhân tộc Đại Đế, người khuấy lên mưa gió ở nơi này sec làm ảnh hưởng đến đại kế của chủ nhân.

-Cho nên người hãy chết đi!

Huyết quang thiểm thức, Huyết Mang Ma Tôn không nói thêm gì, hai đạo hồng quang trong mắt giống như lợi kiếm, xuyên thủng hư không.

-Cmn, Huyết Mang Ma Tôn, người đừng quá càn rỡ, một khi tiểu gia phát điên lên, ngay cả chính mình đều phải sợ.

Một lời không hợp đánh liền, vốn là phong cách của Lâm Phàm. Nhưng bây giờ tên Huyết Mang Ma Tôn kia so với hắn còn hung hăng hơn, điều này thật sự không thể nhẫn nhịn. Thân hình của Lâm Phàm lấp lóe, giống như phân ra thành nhiều phân ảnh, trong nháy mắt thi triển vô số công pháp. Một chưởng bao thiên, một quyền hám địa, Vạn Pháp Quy Nhất, bất kỳ công pháp nào đều tiện tay thi triển, không hề có kẽ hở.

-Huyết Mang Trảm Diệt Kiếm.

Huyết Mang Ma Tôn điểm ra một cái ngón tay, một giọt máu tươi từ trong đó bắn ra, trong nháy mắt biến ảo thành một thanh trường kiếm màu đỏ. Một chiêu kiếm chém ra, quỷ khóc thần gào, Huyết Hải ngập trời, toàn bộ thiên địa giống như bị chém thành hai nửa.

-Đến hay lắm, bản Đế hôm nay cùng người so đấu một phen.

Lâm Phàm biết không thể lui được nữa, chín tầng Thương Thiên Kiếm kiếm ý dung hợp, một luồng ánh sáng liền ngưng tụ ở đầu ngón tay.

-Kiếm đạo chí cao, thiên địa vạn vật.

Chín tầng kiếm ý bao hàm cả thiên địa, cũng bao hàm tất cả cảm ngộ của Lâm Phàm, một kiếm chém ra, diệu quang tứ phía.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên, Lâm Phàm lui về sau mấy chục dặm, ngực của hắn bị một chiêu kiếm của Huyết Mang Ma Tôn chém ra một vết thương. Bên trên vết thương tràn đầy hào quang màu đỏ, hào quang đỏ ngầu vô cùng sắc bén như muốn xé rách thân thể của Lâm Phàm. Lúc đó, trên người Lâm Phàm phát ra một đạo hào quang màu đỏ khác, đó là dấu hiệu Huyết Hải Ma Công đang vận chuyển, tiêu trừ huyết mang kia.

-Thật mạnh, đây là nghiền ép về mặt thực lực, mình dù chỉ là Thiên Vị Thần tầng bảy, thế nhưng pháp lực trong cơ thể lại to lớn vô cùng. Đủ để so đấu với Thiên Vị Thần tầng chín, nhưng trong tay tên Huyết Mang Ma Tôn, vẫn chịu không ít thiệt thòi, không biết Huyết Mang Ma Tôn mạnh đến mức nào?

Ngoại trừ Cổ Tộc bác đại chí cao, Lâm Phàm chưa bao giờ để bất kỳ sinh linh của Đại Thiên tộc vào mắt, nhưng bây giờ gặp Huyết Mang Ma Tôn làm hắn bị thiệt lớn, cũng không khỏi ngưng trọng. Mình có thể vượt cấp giết địch, nhưng không có nghĩa là bên trong đại thiên tộc cũng không có kẻ nào như mình. Thủy Hỏa Đại Đế Có thể áp chế Cổ Tộc Chí Cao, là kỳ tài ngút trời, mà tên Huyết Mang Ma Tôn này, tất nhiên cũng là hạng người đó. Tu vi thâm hậu, căn cơ vững chắc, sâu không thể dò.

-Nhân tộc Đại Đế, người quả nhiên rất mạnh, bất quá trong mắt bản tôn, người cũng chỉ như một con chó chết. Tên Cổ Tộc Chí Cao kia quả thật quá yếu, lại bị người đùa nghịch xoay như chong chóng. Ngay cả Nguyên Thần phân thân cũng bỏ mình.

Huyết Mang Ma Tôn lạnh giọng nói.

-Nói nhảm gì đó, coi bản Đế như một con chó chết, thì người như người cũng phải chết trong tay con chó chết này.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, từ trong thân thể có một con Tiểu Long muốn xông ra. Có một tiếng Long ngâm vang lên, nó từ từ biến ảo thành một Cự Long vạn trượng, dữ tợn rít gào. Thiên Long Bát Âm lập tức vận chuyển, một tiếng nổ âm vang vọng hư không,,,,

-Hừ, Thiên Long Bát Âm ư, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Huyết Mang Ma Tôn cười lạnh, nhất thời có một âm thanh bén nhọn từ trong miệng miệng hắn phát ra.

Ầm!

Vạn trượng Cự Long trong nháy mắt bị phá diệt, hóa thành vô số mảnh vỡ, trở về Động Thiên của Lâm Phàm.

-Phi Thiên.

Lâm Phàm lập tức vận dụng thân pháp, sử dụng lực lượng của Động Thiên gia trì cho bản thân. Ngàn vạn công pháp minh mông như biển lập tức hướng về Huyết Mang Ma Tôn.

Xèo!

Phi Thiên phá không bay lên, nghịch chuyển hư không. Sau đó xuất hiện sau lưng Huyết Mang Ma Tôn, đánh về phía hắn.

Leng keng!

Một bàn tay máu khổng lồ xuất hiện, nắm chắc Phi Thiên.

-Hừ, chỉ là Đạo khí, cũng dám ở trước mặt bản tôn làm càn, quả thật là muốn chết.

Huyết Mang Ma Tôn liên khinh thường nói.

-Không tốt.

Lâm Phàm không nghĩ tới Huyết Mang Ma Tôn này lại vương tay vương chân như vậy. Ngay cả một tay đánh lén già đời như Phi Thiên cũng bị phát hiện. Để Lâm Phàm cảm thấy không ổn chính là khí linh của Phi Thiên đang bị Huyết Mang Ma Tôn oanh kích.

-Thánh Dương Đan, thiêu đốt cho ta.

Lâm Phàm không chút do dự, thiêu đốt hai trăm triệu Thánh Dương Đan. Hai trăm triệu Thánh Dương Đan, của cải khổng lồ như thế, thiêu đốt đủ để Phi Thiên hoàn toàn cuồng bạo. Huyết Mang Ma Tôn bắt đầu ngưng lại, Phi Thiên trong tay hắn đang cấp tốc xoay tròn, có một luồng sức mạnh khổng lồ bạo phát ra.

Ầm!

Bàn tay của Huyết Mang Ma Tôn nổ tung, mà Phi Thiên thừa cơ chạy trốn.

-Hừ, thiêu đốt Thánh Dương Đan, xem ra còn có chút bản lĩnh.

Huyết Mang Ma Tôn cười lạnh, bàn tay mới bị nổ tung kia dần dần khôi phục.

-Lão Tử còn nhiều bản lĩnh lắm, cái tên nhà ngươi chết chắc rồi.

Lâm Phàm ngưng trọng lên, đây là lần đầu tiên hắn chính diện giao thủ với một cường giả. Tuy rằng tu vi của Huyết Mang Ma Tôn chỉ có Thiên Vị Thần tăng chín Bát Hoang Hợp Nhất, nhưng hắn tuyệt đối có thể sánh ngang mấy vị cường giả Thiên Vị Thần tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

-A Di đà phật, thí chủ, bản tăng rốt cuộc cũng tìm được ngươi, ngươi làm sao lại bị Huyết Hải phong ấn đây?

Vừa lúc đó, lại thêm một người đến đây, Thích Già Tôn giả phật quang lấp loé, giống như tây thiên Như Lai giá lâm nơi này.

-Con lừa trọc, đó là Huyết Mang Ma Tôn, người còn làm cái gì vậy? Không mau chạy đi.

Lâm Phàm không nghĩ tới tên kia lại thật sự đuổi tới nơi này.

-Phật môn cao thủ ư.

Huyết Mang Ma Tôn nhìn người mới tới, trong mắt lấp loé một tia hung lệ, như có vô biên oán hận với Phật môn.

-Cái gì? Huyết Mang Ma Tôn?

Thích Già Tôn giả còn không biết chuyện gì xảy ra, giờ nghe lời nói của Lâm Phàm, nội tâm run lên. Khuôn mặt nhỏ cũng thay đổi, trở nên trắng bạch.

-Thí chủ, bản tăng hiện tại đi ngay đây, Huyết Mang thí chủ, các người cứ tiếp tục nhé.

Thích Già Tôn giả không chút do dự, chạy đi nơi này, trong chớp mắt, biến mất không còn hình bóng.

-Cmn!

Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng không biết nói gì hơn, tên lừa trọc này chạy cũng quá nhanh. Bình thường đuổi thì không đi, hiện tại vừa nghe đến Huyết Mang Ma Tôn, trực tiếp sợ hãi bỏ chạy.

-Chết đi cho ta.

Huyết Mang Ma Tôn bị kích thích hung uy, giết tới Lâm Phàm.

-Mẹ kiếp, ai chết ai sống còn chưa chắc.

Lâm Phàm vứt bỏ tất cả ý nghĩ, một lòng chiến đấu với Huyết Mang Ma Tôn.

...

Thích Già Tôn giả một đường thẳng tiến, trái tim nhỏ cũng nhúc nhích không ngừng.

-Không nghĩ tới Huyết Mang Ma Tôn dĩ nhiên không chết, sao có chuyện đó được.

Thích Già Tôn giả không thể tin tình cảnh mình vừa thấy. Ngàn năm trước, hắn vẫn chưa được sinh ra, thế nhưng sau đó có xem qua điển tịch. Huyết Mang Ma Tôn là cái thể ma đầu, từng bị ba vị đại năng Phật tộc vây giết. Trong trận chiến đó, Huyết Mang Ma Tôn đã giết chết một vị đại năng. Chuyện này đối với Phật tộc, là một việc lớn. Mỗi một vị đại năng đều là trụ cột của tộc, dù thiếu một vị, cũng là tổn thất rất lớn.

-Lâm thí chủ xong đời rồi, hắn nhất định sẽ bị giết chết.

Thích Già Tôn giả một đường chạy trốn, ngẫm nghĩ.

-Bần tăng nên làm gì bây giờ?

Vẻ mặt của Thích Già Tôn giả do dự, không biết nên làm thế nào cho phải. Gặp hung ma bức này, chỉ có một con đường chết a, nhiều người hơn nữa cũng không có tác dụng.

-Chuyện này...

Đột nhiên Thích Già Tôn giả dừng lại, nhìn mảnh Huyết Hải ở phương xa, cuối cùng cắn răng một cái.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 652: Con Lừa Trọc, Người Nói Thật Đi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Phốc!

Một đạo hồng quang xuyên thẳng thiên địa, như vạn kiếm tề thiên.

Tí tách!

-Đau quá.

Giờ này, trên người Lâm Phàm tràn đầy máu tươi, thân thể phủ kín vết thương. Cho dù cường độ thân thể của hắn đã đạt tới Thiên Vị Thần tầng tám cũng không chống đỡ được sự tàn phá của hồng quang kia.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thân Thể của kí chủ, tặng 20000 điểm kinh nghiệm.

- Địch cụ, tình cảnh hiện giờ mà tặng kinh nghiệm cũng có cái tác dụng chó gì, tiểu gia sắp không chịu được nữa rồi.

Vừa mới nói xong, Ngô Đồng Thần Thụ lập tức chuyển vận sức sống bàng bạc tu bổ thân thể hắn. Đòn công kích kia của Huyết Mang Ma Tôn thật sự rất sắc bén. Dù một cường giả có tu vi Thiên Vị Thần tầng chín Bát Hoang Hợp Nhất cảnh, không nhất định có thể đánh hư thân thể mạnh mẽ vô song của Lâm Phàm. Nhưng ở trước mặt của Huyết Mang

Ma Tôn, thân thể mình vẫn lấy làm tự hào dĩ nhiên lại không chịu nổi một đòn.

-Người có đập đá không vậy. Cường giả Thiên Vị Thần tăng chín Bát Hoang Hợp Nhất bình thường, làm sao có thể bộc phát ra thực lực mạnh như thế.

Lâm Phàm quả thực rất bất đắc dĩ, thậm chí ngay cả ý định tự tử cũng có. Không biết tên nam tử đeo mặt nạ kia là quái thai gì?

-Đại Phàm Ca chi linh, người đang làm cái quái gì vậy, chuẩn bị xong chưa?

Lâm Phàm truyền âm vào trong Động Thiên, lúc này Đại Phàm Ca chi linh đang chuẩn bị gì đó, vô của nôn nóng, lập tức đứng lên.

-Được rồi, hôm nay để Đại Phàm Ca chi linh ta, phát huy hết sức một trận đi.

Đại Phàm Ca chi linh trịnh trọng gật đầu nói.

-Huyết Mang Ma Tôn, hãy nhận lấy tuyệt chiêu mạnh nhất của bản Đế đi.

Lâm Phàm rít gào một tiếng, một chưởng đánh ra, Đại Phàm Ca chi linh cũng rít gào.

-Hừ!

Huyết Mang Ma Tôn hừ một tiếng, áo bào phất phơ trong gió, trên người hần có khí tức cường hãn từ từ tản mát ra, lập tức áp chế Đại Phàm Ca chi linh.

Ầm!

Đại Phàm Ca chi linh trong nháy mắt nổ tung, hóa thành sương mù nồng nặc. Trong lòng Lâm Phàm dấy lên một tia hi vọng, không biết Đại

Phàm Ca chi linh có thể thành công hay không?

-Huyết Mang Ma Tôn, đợi lát nữa bản Đế cho người phải chịu khổ, bảo đảm người phải nhớ nó tới già.

Hai tay Lâm Phàm khoanh tròn lại, hẳn đối với cuộc chiến đã có thắng lợi bước đầu.

Đại Phàm Ca chi linh là tuyệt chiêu sở trường của Lâm Phàm. Khi hẳn gặp phải cường giả, Lâm Phàm sẽ cùng với đối phương liều mạng một cái, khi biết không đấu lại người ta, hẳn để Đại Phàm Ca chi linh ra trận, thu thập tàn cục. Huyết Mang Ma Tôn sẽ phải thoải mái phát tiết dục vọng của mình. Để Huyết Mang Ma Tôn không nghĩ đến mình, Lâm Phàm đang chuẩn bị tiến vào trạng thái ẩn thân. Nếu như đế tên kia đang bị dục vọng chiếm hữu nhớ đến mình, thật sự khóc không ra nước mắt nha.

Trong lúc Lâm Phàm đang nhàn nhã đợi kết quả, đột nhiên nhìn thấy Đại Phàm Ca chi linh vội vàng chạy lại.

-Chủ nhân, cái tên kia không phải người, trong nội tâm của hẳn không có bất kì dục vọng nào, thậm chí ngay cả đệ nhị Nguyên Thần của hẳn cũng không có. Lúc ta mới vừa tiến vào Động Thiên của hẳn, thiếu chút nữa thì bị đệ nhị Nguyên Thần của hẳn tóm lại, xem nữa ta đã mất tẩm thân trong trăng này rồi.

Đại Phàm Ca chi linh khóc sụt sùi nói, lần này đối với hẳn mà nói, chính là bị sỉ nhục, hẳn chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy.

-Hả!

Lâm Phàm trợn mắt ngoác mồm, cái quái gì thế này không biết.

-Hừ, bản tôn tưởng nó là thứ đồ gì lợi hại lắm chứ, hóa ra chỉ là một thứ dẫn dắt dục vọng của người ta. Bản thể của Bản tôn chính là một giọt

máu ô uế tồn tại từ rất lâu trong thiên địa, chỉ bằng người cũng muốn dẫn dắt dục vọng của bản tôn, si tâm vọng tưởng.

Trong mắt Huyết Mang Ma Tôn tràn đầy vẻ trào phúng, lập tức cuồng tiếu.

-Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, giờ chết của người đến rồi, hãy để Nguyên Thần của người trở thành mỹ thực của bản tôn đi.

Huyết Mang Ma Tôn phẩy tay một cái, Huyết Hải sôi trào, từng đợt sóng dữ cuộn cuộn như muốn cuốn phăng tất cả. Từ trong Huyết Hải tản ra từng trận tanh tưởi, thậm chí trong biển máu, còn có thể thấy vô số dục vọng chi hồn đang gào thét.

-Cmn, lần này mình chơi hơi lớn rồi, không nghĩ tới lại đụng thẳng gay.

Lâm Phàm giờ này sợ hãi đến mức khuôn mặt trở nên trắng bệch.

-Huyết Mang Ma Tôn, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, cho dù người là quái gì? Thì hãy chờ ta đó.

Hiện tại hắn chỉ có một biện pháp cuối cùng, vì không để cho tên gay lộ kia giết chết, cùng đành tiến vào Thiên Địa Dung Lô mà thôi. Sau đó cố gắng tu luyện đó, tu luyện thân thể đến cảnh giới tối cao. Rồi đi ra ại, hành lại thẳng này.

-Ha ha, chết đến nơi, còn dám làm càn, chết đi cho ta.

Trên người Huyết Mang Ma Tôn phát ra hung uy cái thế, mặc dù tu vi của hắn chỉ là Thiên Vị Thần tầng chín, thế nhưng căn cơ lại sâu không thể lường. Coi như là Cổ Tộc Chí Cao, hắn cũng có sức liều mạng. Dù sao Kiệt ở trong bát đại Chí Cao, là kẻ yếu nhất. Lâm Phàm thường hay mạo hiểm tính mạng của mình, nhưng chưa bao giờ lại cách cái chết gần như vậy.

-Ầm ầm!

-Thí chủ, bần tăng tới cứu người đây.

Ngay tại lúc này, một tiếng kinh Phật vang lên, trên trời có một vị Hoàng kim Phật tôn đang tụng niệm kinh văn. Từng nắm đấm đánh về Huyết Hải.

-Con lừa trọc kia, người không phải trốn rồi sao? Quay lại làm gì?

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thích Già Tôn giả không biết đến từ khi nào.

-Thí chủ, ta không vào Địa ngục thì ai vào địa ngục đây.

Thích Già Tôn giả sắc mặt ngưng lại, rất nghiêm túc nói.

-Được rồi, được rồi.

Đối với lời nói của hắn, Lâm Phàm không tin nửa câu. Bất quá chỉ bằng hành vi bất chấp nguy hiểm đến cứu mình của hắn, Lâm Phàm rất cảm động. Bên trong Cổ Thánh Giới, người ăn thịt người, vẫn còn có người không để ý nguy hiểm đến đây cứu mình. Làm Lâm Phàm có cảm giác muốn thân báo đáp.

-Thí chủ, bần tăng chính là người của Phật môn, chỉ một lòng phổ độ chúng sinh thiên hạ. Bây giờ lại có tà ma làm loạn, dù không địch lại, bần tăng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn...

-Con lừa trọc, nói thật đi, lát nữa nói không chừng chúng ta phải đi gặp Diêm vương, người để cho lòng ta có một chút thanh thản được không.

Lâm Phàm hiện tại hận không thể treo con lừa trọc lên đánh cho một trận. Nếu như người bình thường, nhất định sẽ bị lời nói của hắn lừa gạt. Nhưng Lâm Phàm là ai, sớm đã nhìn thấy tên thầy chùa này rồi.

-Thí chủ, người, aiiii, quên đi...

Thích Già Tôn giả rất bi ai. Hắn không nghĩ tới vị thí chủ trước mắt này lại hiểu mình như vậy, ngay cả cơ hội giả làm anh hùng một lần cũng không cho.

-Ừm, nói thật đi.

Lâm Phàm hỏi thật. Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm, chớp chớp đôi mắt sáng ngời nói

-Thí chủ, có đôi lời không biết có nên nói hay không?

-Nói.

Lâm Phàm lập tức trả lời.

-Thí chủ, nếu như người chết, bộ ngực của bần tăng phải làm sao? Bần tăng nhất định phải trở thành Phật Tôn, sao có một thân thể như thế này được.

Thích Già Tôn giả khóc không ra nước mắt.

-Nếu như không phải bộ ngực của ta bị người biến thành như thế này, bần tăng cũng sẽ không quay đầu lại.

-Con lừa trọc kia, người đang muốn chết a

Huyết Mang Ma Tôn chợt quát một tiếng, vẻ mặt âm trầm cực kỳ, công pháp Phật môn chính là khắc tinh của hắc, nó có thể độ hóa uế khí của hắc.

-Huyết Mang thi chủ, xin gọi bần tăng là Thích Già Tôn giả, bằng không bần tăng sẽ nổi giận.

Thích Già Tôn giả lớn tiếng nói.

-Con lừa trọc, chúng ta làm sao bây giờ?

Lâm Phàm vỗ vai Thích Già Tôn giả hỏi.

-Thí chủ, người tính thế nào?

Thích Già Tôn giả hỏi.

-Người trước ta sau, phân công hợp tác.

Lâm Phạm trầm tư một chút rồi nói.

-Tốt, hôm nay bần tăng muốn cùng thí chủ hợp tác một phen, nếu như có thể chém giết tên tà ma, cũng xem như cứu tế thiên hạ chúng sinh.

Thích Già Tôn giả cảm thán một tiếng.

-Được rồi, đừng nói nhảm, bắt đầu làm việc đi.

-Tốt, người lên trước.

-Người trước lên đi.

-Thí chủ, không thể như vậy, chúng ta cùng lên, có được hay không?

-Được.

...

-Các người đang muốn tìm đường chết. Vậy đừng trách ta độc ác.

Huyết Mang Ma Tôn cười lạnh một tiếng, sát khí bốc lên thấu trời.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 652: Cũng Vậy, Cũng Vậy

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Con lừa trọc, cẩn thận một chút, thực lực tên kia cao hơn chúng ta rất nhiều.

Lâm Phàm vẫn sợ tên trọc này chống đỡ không nổi. Cường độ thân thể của Thích Già Tôn giả mặc dù không tệ, nhưng so sánh với Lâm Phàm thì không thể bằng, còn cách xa một đoạn dài. Nếu như hắn mà bị Huyết Mang Ma Tôn đánh trúng, thì nhỡ ra một ngụm máu là nhẹ nhất rồi.

-Đa tạ thí chủ quan tâm, bất quá thí chủ yên tâm đi. Bần tăng có một bảo bối có thể áp chế tên tà ma kia.

Thích Già Tôn giả rất tự tin nói.

-Mịa nó, có bảo bối có thể áp chế Huyết Mang Ma Tôn, sao người còn mau không lấy ra.

Lâm Phàm vừa nghe con lừa trọc có bảo bối thần diệu, nội tâm rất vui vẻ. Chẳng lẽ hôm nay hợp tác cùng hắn, lại có thể đánh bại Huyết Mang Ma Tôn.

-Thí chủ, bần tăng vừa muốn lấy ra, người đã hỏi bần tăng. Bất kể nói thế nào, người phải cho bần tăng một chút thời gian để chuẩn bị chứ.

Thích Già Tôn giả lập tức trả lời.

-Ha ha, áp chế bản tôn? Con lừa trọc, người đang nằm mơ cái gì đó? Cho dù trên trời hay dưới đất, không có thứ gì có thể áp chế bản tôn, bản tôn muốn giết các người thì chỉ cần một cái búng tay thôi.

Huyết Mang Ma Tôn lạnh lùng nói, đối với bảo bối mà con lừa trọc nói, căn bản không tin.

-Huyết Mang thi chủ, ta nói lại một lần, xin người hãy gọi bản tăng là Thích Già Tôn giả. Người phải biết, Phật cũng có lúc giận, mỗi giận lên thì máu nhuộm thanh thiên.

Thích Già Tôn giả lần nữa nghiêm nghị nói.

-Con lừa trọc, người đang làm cái quái gì vậy? Nhanh lên một chút, cùng hăn nói nhảm cái gì, có bảo bối liền lấy ra đi.

Lâm Phàm nhìn hăn nhiều chuyện cũng có chút bất đắc dĩ. Hăn có thể sống đến bây giờ đúng là một kỳ tích vĩ đại.

-Được rồi, thí chủ chớ vội, bản tăng đang rất khẩn trương.

Thích Già Tôn giả gật đầu đáp. Sau đó, hăn chấp hai tay lại, khuôn mặt yên tĩnh, trang nghiêm cực kỳ.

-Phật giáng thế gian, phổ độ chúng sinh, vệ đạo trừ ma, Thiên Nhân vĩ đại!

Đột nhiên có Vạn trượng Phật quang như một dải lụa từ phía sau Thích Già Tôn giả bắn ra, xuyên qua đông tây nam bắc, từ từ hình thành một toà Phật quốc phiêu dang giữa thiên địa. Thiên hoa loạn trụ, mặt đất nở sen vàng, Phật âm như thiên âm, bồ tát, La Hán và rất nhiều loại dị tượng quay xung quanh Phật quốc. Lâm Phàm nhìn thấy cảnh trước mắt, trong lòng cũng ngưng lại, hăn không nghĩ tới Thích Già Tôn giả lại còn loại thủ đoạn thế này, quả nhiên là có chút tài năng.

-Con lửa trọc, rốt cục người đã độ hóa bao nhiêu Cổ Tộc vậy?

Chỉ thấy bên trong Phật quốc đều là Cổ Tộc, mà những Cổ Tộc kia, giờ khắc này lại có sắc mặt tường hòa. Khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, miệng niệm kinh văn, từng tín ngưỡng chi lực từ trên người bọn họ tản mát ra. Sau đó nó lại được một lực lượng dẫn dắt thần bí, từ từ bay lên bầu trời Động Thiên. Trên bầu trời Động Thiên, hiển hiện một viên xá lợi to lớn, tràn ngập sức mạnh vô biên không ngừng xoay tròn. Thời điểm viên Xá lợi kia đang hấp thu tín ngưỡng chi lực, thì hiện ra một vị Phật Tôn có dáng vẻ trang nghiêm, như ẩn như hiện, từ từ ngưng tụ. Miệng của vị Phật Tôn kia liên tục niệm Phật hiệu, từ trong miệng bay ra từng Phật văn màu vàng, bao phủ toàn bộ thiên địa.

-Long Tượng Tôn Phật!

Lúc Huyết Mang Ma Tôn nhìn thấy cái bóng mờ kia, cả người đều thay đổi. Huyết Mang Ma Tôn vĩnh viễn không bao giờ quên được con lửa trọc đáng giận kia. Nếu như không phải tại hấn ngăn cản thì bản thể Huyết Hải của hấn thì sẽ không bị biến thành hư không. Và hấn cũng sẽ không biến thành như hôm nay. Thù hận vô biên đang thiêu đốt trong lòng Huyết Mang Ma Tôn.

Năm đó, ba vị Tôn Phật cùng ra tay trấn áp Huyết Mang Ma Tôn, có Long Tượng Tôn Phật tự hi sinh bản thân. Hóa thành ngọn lửa bất diệt thiêu đốt toàn bộ Huyết Hải của hấn. Vì tên lửa trọc kia mà thực lực của Huyết Mang Ma Tôn rơi xuống thấp đến cực điểm, suýt chút nữa thì hình thần tiêu diệt. Nếu không phải gặp được một trong Bát Đại Chí Cao “Thánh”, chỉ sợ hấn đã quy tiên rồi. Dù ngàn năm đã trôi qua, thế nhưng thương thế của Huyết Mang Ma Tôn vẫn không khôi phục. Còn mảnh Huyết Hải kia bây giờ chỉ bằng một phần mười thời kỳ đỉnh phong. Nếu không phải như vậy, hấn đã sớm tiến vào cảnh giới Thiên Vị Thần tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

-Con lửa trọc, làm rất tốt, ta không ngờ người lại có loại thủ đoạn này.

Phật lực mà viên xá lợi kia tản mát ra làm Lâm Phàm có chút run sợ, nó thật sự vô cùng cường hãn. Thích Già Tôn giả nghe Lâm Phàm nói như vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ, mím môi cố gắng nhịn cười.

-Thí chủ, nó chính là xá lợi của Long Tượng Tôn Phật, ẩn chứa tất cả tinh hoa cả một đời của ngài. Nó có thể trấn áp tất cả tà ma trên thế gian. Tuy thực lực của Huyết Mang Ma Tôn rất mạnh, thế nhưng dưới viên xá lợi này cũng phải bị hạn chế.

-Hơn nữa bần tăng đã độ hóa trăm vạn Cổ Tộc, sinh ra lực lượng đầy đủ để trấn áp Huyết Mang Ma Tôn rồi.

Thích Già Tôn giả tự tin nỏ to, bảo bối bức này sao có thể không chấn động. Lại ở trước mặt Lâm thí chủ giả bộ trâu bò một cái, đối với Thích Già Tôn giả mà nói, là một chuyện thoải mái đến mức nào.

-Tốt, chúng ta lên.

Lâm Phàm cảm nhận được thực lực của Huyết Mang Ma Tôn bị áp chế không ít, trong lòng tràn đầy tự tin. Lúc này hắn suýt bị Huyết Mang Ma Tôn đánh thành chó chết, nên lần này hắn phải báo thù.

-Con lừa trọc, ta muốn ngươi phải chết.

Gặp phải kẻ thù cũ, làm Huyết Mang Ma Tôn hoàn toàn nổi giận. Trong nháy mắt liền hóa thành một đạo huyết quang bay về phía Thích Già Tôn giả. Mà Lâm Phàm làm sao có thể để hắn có cơ hội được, liền thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai lướt qua hư không, xuất hiện sau lưng Huyết Mang Ma Tôn. Lâm Phàm đâm ra một quyền, một chưởng, rồi một chỉ, không ngừng biến hóa, ẩn chứa vô số tinh hoa võ đạo đánh về đũng quần của Huyết Mang Tôn Giả.

-Huyết Mang Ma Tôn, ăn tuyệt chiêu mạnh nhất của bản Đế.

Khí tức Lâm Phàm lập tức biến đổi, so với lúc trước kia còn mạnh hơn không ít, đâm ra một quyền trời long đất lở. Sức mạnh to lớn ẩn

chứa trong cú đấm này dường như có thể phá hủy cả một thế giới.

- Tên Tà ma kia, hãy ăn một chiêu Phổ Độ Phật Quyền của bản tăng đi.

Thích Già Tôn giả lập tức đấm ra một quyền, trong quả quyền này dường như ẩn chứa ngàn vạn Phật đà.

-Các người đều đang tìm cái chết.

Huyết Mang Ma Tôn tức giận gào thét, pháp lực vô biên của hắn sôi trào. Ngay khi một quyền của Thích Già Tôn giả sắp đánh trúng Huyết Mang Ma Tôn thì sắc mặt của Thích Già Tôn giả liền ngưng lại. Năm tay đột nhiên biến ảo thành hai cái móc câu.

-Nộ Phật Trạc Nhãn.

-Mẹ kiếp, con lừa trọc, người làm cái quái gì vậy?

Lâm Phàm nhìn thấy thủ đoạn công kích của con lừa trọc đột nhiên biến đổi, cũng sửng sốt. Sau đó nhìn thấy con lừa trọc kia đánh úp về phía hai mắt của Huyết Mang Ma Tôn, trên môi cũng nở nụ cười.

-Thí chủ, người cũng vậy mà.

Thích Già Tôn giả nhìn thấy một chiêu kia của Lâm Phàm cũng khâm phục không thôi.

-A!

Hai người đều đắc thủ, Huyết Mang Ma Tôn nhất thời kêu thảm thiết. Một luồng sức mạnh cường hãn lập tức quét ngang Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả. Sức mạnh to lớn, lập tức xâm lấn vào trong cơ thể hai người.

-Con lừa trọc, người nói Huyết Mang Ma Tôn bị áp chế, thế sao hắn vẫn còn khùng bố như thế.

Lâm Phàm khóe miệng đầy máu, cảnh giác hỏi.

-Đúng là như vậy mà, bất quá một chiêu vừa rồi của thí chủ, cũng thật lợi hại, dĩ nhiên gây ra thương tổn to lớn cho Huyết Mang Ma Tôn như thế.

Thích Già Tôn giả nhìn hình dạng bây giờ của Huyết Mang Ma Tôn, cũng khiếp sợ không thôi.

-Ha ha, tự nhiên, trong một chiêu kia ẩn chứa thiên địa đại đạo, bất kể là ai, đều không thể ngăn cản.

-Đáng ghét, đáng ghét a.

Huyết Mang Ma Tôn giờ này hai mắt đã mù, cảm giác đau đớn ở đũng quần càng ngày càng lớn.

-Huyết Mang Ma Tôn, người đã thua rồi, chiêu Xoay Chuyển Càn Khôn này của bản Đế có thể bỏ qua phòng ngự. Người hiện tại còn có di ngôn gì thì nói ngay đi.

Lâm Phàm với mình chiêu này của mình vẫn có chút tin.

-Tên dê tiện.

Huyết Mang Ma Tôn lập tức gào thét.

Hai người Lâm Phàm cùng Thích Già Tôn giả lẫn nhau liếc nhau một cái, sau đó cười nhạt một tiếng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 653: Trêu Đùa Ma Tôn

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Thí chủ, chúng ta nên xử lý tên này thế nào?

Hai con mắt Thích Già Tôn giả tỏa sáng nhìn Huyết Mang Ma Tôn, nếu như có thể độ hóa được một cường giả như tên này thì hắc kiếm lớn lớn rồi.

-Con lừa trọc, để bản Đế đến giết hắc đi, tên tà ma này vừa nhìn đã biết lạm sát vô số người vô tội rồi.

Nếu như có thể giết được cường giả như Huyết Mang Ma Tôn, thì điểm kinh nghiệm khẳng định sẽ rất nhiều, thậm chí còn tuôn ra không ít thứ tốt.

-Cái này không được đâu, thượng thiên có đức hiếu sinh. Không bằng để bản tăng độ hóa hắc, để hắc chuộc tội cho những gì mình đã gây ra đi.

Thích Già Tôn giả thương xót nhìn Huyết Mang Ma Tôn, trong lòng cũng khát vọng có thể độ hóa được hắc. Dù sao cường giả cỡ như Huyết Mang Ma Tôn cũng rất hiếm, nếu như mình độ hóa được hắc, thì đúng là phát tài.

-Ha ha...

Lúc này, Huyết Mang Ma Tôn đột nhiên cuồng tiếu, tiếng cười dữ tợn, vô cùng tà ác.

-Các người thật sự cho rằng có thể trấn áp bản tôn sao.

Hai mắt của Huyết Mang Ma Tôn đã mọc lại, thế nhưng thương tổn lớn nhất lại nằm ở đũng quần. Hắn không biết cái tên Nhân tộc Đại Đế kia rốt cục đã dùng thủ đoạn gì? Khiến cho hắn không có cách khôi phục.

-Há, trấn áp không được? Vậy người đứng dậy cho bản Đế xem một chút, người bây giờ có phải đang cảm giác có một luồng sức mạnh rất mãnh liệt đang trùng kích linh hồn không? Cổ sức mạnh mãnh liệt kia cũng làm người cảm giác rất đau đớn, cho người muốn ngừng mà không được.

Lâm Phàm cười đắc ý hỏi.

-Người, người...

Huyết Mang Ma Tôn không nghĩ tới mình lại bị hai con kiến hôi này đánh bại. Hắn đúng là quá bất cẩn, nếu như hắn chú tâm, chỉ bằng hai tên giun dế kia, muốn tiếp cận hắn còn không thể chứ nói gì việc đả thương.

-Thí chủ, chiêu này của người thật sự quá mạnh, nó có phương pháp phá giải sao?

Thích Già Tôn giả nghi ngờ hỏi.

-Đương nhiên là có rồi.

Lâm Phàm cười nói.

-Vậy phương pháp phá giải là cái gì?

Thích Già Tôn giả hỏi.

-Con lừa trọc, đưa tai lại đây ta sẽ nói cho

người biết, không thể để cái tên kia nghe được.

Lâm Phàm ghé miệng sát tai Thích Già Tôn giả, nhẹ giọng nói. Đối với Thích Già Tôn giả, khi hắn nghe được phương pháp phá giải, cả người đều sợ đến mức nhảy lên.

-Cái gì? Phương pháp phá giải, dĩ nhiên là phải cắt đứt cái món đồ chơi kia.

Thích Già Tôn giả không dám tin nhìn Lâm Phàm, không nghĩ tới phương pháp phá giải này lại tàn nhẫn như vậy. Cho người ta không dám tin tưởng.

-Không được, ta sẽ nói ra phương pháp này.

Sau khi Thích Già Tôn giả khiếp sợ xong, hắn đột nhiên che miệng cười, trong mắt lấp loé những tia sáng kì lạ.

-Con lừa trọc, ngươi muốn làm gì? Chuyện quan trọng như vậy, ngươi sao có thể đi nói lung tung.

Lâm Phàm vẻ mặt đại biến

-Chạy, chúng ta chạy mau.

Huyết Mang Ma Tôn nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của hai người cái kia, đột nhiên cuồng tiếu.

-Ha ha, đây chính là phương pháp phá giải ư.

Huyết Mang Ma Tôn vẫn đang nỗ lực đối kháng với sức mạnh cường hãn trong cơ thể. Thế nhưng hắn vẫn không có biện pháp nào, giờ khắc này liền nghe được phương pháp của con lừa trọc, trong lòng mừng như điên.

-Hai người các ngươi, hôm nay đều phải chết.

Xoạt xoạt!

Nói thì chậm chứ mọi việc diễn ra rất nhanh, một đạo hàn mang loé lên. Huyết Mang Ma Tôn đã cắt món đồ chơi dưới đũng quần của hắn.

-Tàn nhẫn!

-Biến thái!

-Vô nhân tính.

Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả hai mắt nhìn nhau, cuối cùng thở dài một tiếng.

-Lục căn rốt cục cũng thanh tịnh rồi, nếu như hắn quy y cửa Phật, thành tựu không thể đoán trước a.

Thích Già Tôn giả lập tức nói.

-Aiii, với chỉ số thông minh thấp như vậy còn có thể lẫn lộn trong Cổ Thánh Giới này, thật không thể tin được. Người khác nói cái gì người liền tin cái đó, đúng là kẻ ngốc.

Lâm Phàm tiếc nuối nói.

-Đau không?

Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả đồng thanh nhìn về Huyết Mang Ma Tôn.

-Các người...

Thời điểm Huyết Mang Ma Tôn vừa cắt rơi món đồ chơi của mình, cảm giác đau đớn vẫn không biến mất. Khuôn mặt lập tức trở nên dữ tợn, trong mắt ẩn chứa vô tận oán khí.

-Thí chủ, vừa bắn tăng diễn hay không?

Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm nói.

-Ân, không sai, chỉ là có chút sai sót. Nhưng cũng không sao, chỉ số thông minh của Huyết Mang Ma Tôn cao ghê, vậy mà không nhìn ra chúng ta đang diễn trò.

Lâm Phàm nói.

-Thí chủ nói đúng, khi thực hiện động tác kia, diễn xuất của bần tăng có chút khuếch đại, thậm chí có chút giả tạo. Ta còn tưởng Huyết Mang Ma Tôn sẽ nhìn ra, không nghĩ tới quả thực như thí chủ nói. Chỉ số thông minh của hã quá thấp, không thấy sơ hở của bần tăng.

Thích Già Tôn giả sờ cái đầu trọc của mình, lộ vẻ tươi cười. Huyết Mang Ma Tôn nhìn hai súc sinh ở trước mặt, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Hã không nghĩ tới chính mình, đường đường là Ma tôn cái thế, lại bị hai con kiến hôi đùa bỡn.

-Tốt, tốt, hôm nay bản tôn coi như hao tổn bản nguyên, cũng phải chém chết bọn người.

Huyết Mang Ma Tôn tức giận gào thét, hai con mắt ẩn giấu dưới mặt nạ biến thành màu đỏ.

-Huyết Hải vô biên, ô uế muôn dân.

-Không được, Huyết Mang Ma Tôn muốn biến thành bản thể.

Giờ này, Thích Già Tôn giả biến sắc. Sức mạnh ô uế bàng bạc, đột nhiên từ trên người Huyết Mang Ma Tôn bạo phát ra. Khiến cho Phật quốc trong hư không cũng bắt đầu chấn động.

-Chuyện này...

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt, nội tâm vô cùng kinh hãi. Thời khắc này, Huyết Mang Ma Tôn đã biến thành một biển máu. Sức mạnh của sự ô uế tràn ngập thiên địa, trong đó ẩn chứa vô số tâm tình tiêu cực.

Ào ào ào!

Huyết hải ngày càng khổng lồ, trong nháy mắt, đã che kín bầu trời, cả thiên địa này đều bị bao trùm.

-Hai con giun để các người, lại dám trêu chọc bản tôn. Hôm nay bản tôn muốn nuốt sống các người.

Từ trong Huyết Hải mở ra một cái miệng lớn. Bên trong cái miệng lớn sâu hun hút kia vẫn có thể nhìn thấy đầu lâu của Huyết Mang Ma Tôn được khảm trong đó.

-Thí chủ, một chiêu kia của người mất linh linh rồi.

Thích Già Tôn giả nhìn Huyết Mang Ma Tôn tràn ngập hung uy, khẩn trương nói.

-Con lừa trọc, không cần người nói, ta cũng biết.

Lâm Phàm bị bản thể của Huyết Mang Ma Tôn dọa sợ hết hồn. Đồng thời không nghĩ tới, Huyết Mang Ma Tôn sau khi biến thành bản thể, lại có thể hóa giải Xoay Chuyển Càn Khôn.

-Thí chủ, chúng ta làm sao bây giờ?

Thích Già Tôn giả nhìn phật quốc của mình, dưới sức mạnh của Huyết Hải lực không ngừng đung đưa, căn bản không thể trấn áp được nữa. Ngay cả xá lợi của Long Tượng Tôn Phật, cũng có chút không chịu nổi.

-Còn có thể làm sao, thu dọn đồ vật mau, 36 kế tẩu vi thượng sách.

Lâm Phàm sao còn dám do dự, lập tức rút lui.

-Đúng, đúng.

Thích Già Tôn giả không dám do dự, thu hồi phật quốc, theo sau Lâm Phàm, bỏ chạy.

-Ha ha, các người không chạy thoát được đâu. Trong Huyết Mang kết giới của bản tôn, các người sao có thể trốn được.

Huyết Mang Ma Tôn tức giận gầm thét, thanh âm vang dội, chấn động thiên địa.

-Con lừa trọc, cái tên kia sau khi biến thành bản thể, sao lại mạnh mẽ như vậy.

Lâm Phàm có chút muốn buồn bực, chuyện này có chút quái đản.

-Thí chủ, bản thể của Huyết Mang Ma Tôn vốn là giọt máu ô uế nhất thiên địa. Tuy biến ảo thành bản thể đối với hắn tiêu hao rất lớn, thế nhưng vừa rồi hắn bị chúng ta đánh lén. Không còn cách nào nên chỉ có thể hóa ra bản thể.

Thích Già Tôn giả giải thích.

-Tên trọc ngốc này, vừa nãy chúng ta có đánh lén sao? Chúng ta quang minh chính đại công kích mà.

Lâm Phàm nói.

-Đúng, thí chủ nói đúng, chúng ta đánh lén quang minh chính đại.

Thích Già Tôn giả phát hiện lời mình nói có chút không đúng. Lập tức sửa sai ngay.

-Mẹ kiếp, đó còn không phải đánh lén sao.

-Thí chủ, đừng nói nữa, hãy giữ lại chút khí lực mà chạy trốn đi. Nếu như bị Huyết Mang Ma Tôn tóm được, thì chúng ta ngay cả một căn bã cũng sẽ không còn a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 654: Uy Lực Của Chí Bảo

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm không nghĩ rằng sau khi Huyết Mang Ma Tôn biến thành bản thể lại mạnh như vậy. Huyết Hải bao thiên, sóng dữ cuộn cuộn, không có đường để trốn. Huyết Mang Ma Tôn hé miệng là có vạn đạo huyết quang xuyên thủng hư không, phóng tới Lâm Phàm. Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả ra tay trấn áp, ngăn cản toàn bộ huyết quang.

-Thí chủ, chúng ta phải mau nghĩ ra biện pháp, chúng ta không thể chạy thoát.

Thích Già Tôn giả cũng không biết phải làm gì cho đúng. Ngay cả xá lợi của Long Tượng Tôn Phật, đều không thể trấn áp được hẳn, còn có thể làm gì.

-Các người trốn không thoát đâu.

Bản thể của Huyết Mang Ma Tôn từ từ lại gần họ, đi qua chỗ nào, chỗ đó đều trở thành một phần của Huyết Hải. Sức mạnh sự ô uế càng lúc càng tăng, nó đang xâm chiếm cả thiên địa, thậm chí ngay cả linh khí trong thiên địa đều bị thay đổi.

-Gọi cái gì mà gọi, người còn không đuổi kịp chúng ta kìa.

Lâm Phàm thấy Huyết Mang Ma Tôn phách lối như vậy, trong lòng không thể nhịn được. Vung tay một cái, kiếm ý tung hoành ngang dọc khắp thiên địa, đâm thủng Huyết Hải vô số chỗ. Thế nhưng Huyết Hải lại khôi phục nguyên dạng trong chớp mắt.

-Hết thầy đều phí công, các người đã hoàn toàn chọc giận bản tôn rồi. Hôm nay các người đều phải chết.

Âm thanh của Huyết Mang Ma Tôn từ trong Huyết Hải truyền ra.

Xèo!

Vừa lúc đó, từ phương xa có một đạo cầu vòng bay tới.

-Thí chủ, người nhìn kia, đó là cái gì?

Thích Già Tôn giả hỏi.

-Đó là đệ nhị Nguyên Thần của ta.

Lâm Phàm không nói gì, trong lòng hơi động, đệ nhị Nguyên Thần hóa thành một đạo tinh quang, dung nhập vào cơ thể hắn. Đồng thời đệ nhị Nguyên Thần dẫn theo Tiên Thiên chi mội trở về,

-Thí chủ, người làm sao vậy?

Thích Già Tôn giả thấy Lâm Phàm không nhúc nhích, trong lòng cuống lên.

-Con lừa trọc, giúp ta ngăn chặn hắn một lát đi.

Lâm Phàm nói.

-Được.

Thích Già Tôn giả tuy không biết Lâm Phàm muốn làm gì, thế nhưng giờ khắc này hắn vẫn bước lên trước ngăn cả Huyết mang Ma tôn cho Lâm Phàm.

-Huyết Mang thí chủ, tất cả những thứ này đều là hiệu lăm, xin cho bần tăng nói vài câu được không?

Thích Già Tôn giả bình tĩnh nói, nhưng trong lòng có chút khẩn trương.

-Ha ha. Con lừa trọc, có phải các người đã hết cách hay không? Cũng tốt, bản tôn muốn xem xem, người nói cái gì.

Huyết Mang Ma Tôn cười lớn.

...

Bên trong Động Thiên.

-Tiên Thiên chi mộ.

Thượng Cổ Đại Yêu cảm nhận được khí tức của Tiên Thiên chi mộ, trong lòng không nhin nổi. Nếu như hắn có thể dung hợp Tiên Thiên chi mộ vào bản thể, hắn có cơ hội thăng cấp thành chí bảo. Đối với mỗi một món bảo bối mà nói, việc thăng cấp thành chí bảo chính là ước mơ cả đời.

-Thượng Cổ Đại Yêu, tới đây mau.

Lâm Phàm điểm ngón tay một cái, sinh cơ dày đặc trong Tiên Thiên chi mộ tản ra, rót vào Yêu Thành.

-Chủ nhân, người đang giúp ta thoát biến à?

Thượng Cổ Đại Yêu ở trong Yêu Thành, cả người tản ra khí tức cường đại. Ngũ hành không những luân chuyển, Yêu Thành không ngừng thoát biến.

-Được rồi.

Lâm Phàm biết, đối với Thượng Cổ Đại Yêu, chỉ cần nó vượt qua được một kiếp này, là có thể trở thành chí bảo, uy lực khôn cùng. Lâm

Phạm há mồm phun một pháp lực Cự Long bay vào Yêu Thành.

-Âm Dương Ngũ Hành, nghịch chuyển càn khôn.

Song chưởng đánh ra, sức mạnh của âm dương và Ngũ hành đều bùng nổ.

Ầm!

Ầm!

Thân thể của Thượng Cổ Đại Yêu không ngừng nổ tung, mỗi lần nổ tung, chính là một lần thoát biến.

-Thánh Dương Đan, thiêu đốt đi!

Lâm Phạm không chút do dự, thiêu đốt 100 triệu viên Thánh Dương Đan. Thánh Dương khí hóa thành một dòng sông dài rót vào thân thể Thượng Cổ Đại Yêu. Chí bảo chính là cảnh giới tối cao của bảo bối, nếu muốn phát huy toàn bộ sức mạnh của nó, cũng cần phải có pháp lực thông thiên, mệnh mệnh như biển.

-Chủ nhân, ta đã cảm thấy được thiên kiếp rồi.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, trong hư không Động Thiên, xuất hiện một đám mây quái dị. Hắc vân, hồng vân, bạch vân và các loại màu sắc khác từ từ hội tụ trên đầu Yêu Thành

-Tam tai cửu nạn.

Ầm!

Địa hỏa, thiên phong, oanh lôi, uyên thủy, tất cả kiếp nạn đồng thời giáng lâm. Thượng Cổ Đại Yêu tức giận gào thét, hung uy tuyệt thế, nhưng khi đối diện với thiên kiếp cũng run sợ không thôi, chỉ cố gắng dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ.

Xoạt xoạt!

Thân thể của Thượng Cổ Đại Yêu cũng từ từ phá nát, nhưng trong nháy mắt, có một luồng sinh cơ bàng bạc từ Tiên Thiên chi mộc không ngừng tràn vào tu bổ thân thể của hắn.

...

-Con lừa trọc kia, người muốn nói những lời nhảm nhí này cho bản tôn ư.

Huyết Mang Ma Tôn tức giận.

-A, Huyết Mang thi chủ, bản tăng vừa rồi nói tới đâu rồi nhỉ.

Thích Già Tôn giả gãi đầu một cái, hắn cũng không biết mình đã nói những gì nữa. Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm đang ở hậu phương, trong lòng cũng cuống lên.

-Thí chủ, người rốt cục đang làm cái gì vậy?

-Con lừa trọc kia, người đi chết cho bản tôn.

Huyết Mang Ma Tôn chột quát một tiếng, vô biên Huyết Hải lại sôi trào.

-Huyết Mang thi chủ, đừng xung động a, suốt ngày cứ đánh đánh giết giết cũng không phải là việc tốt.

Thích Già Tôn giả nhìn tình cảnh trước mắt, cả người sợ đến choáng váng. Bản tăng còn chưa nói hết lời, thí chủ sao lại động thủ rồi.

-Con lừa trọc, tránh ra mau.

Ngay khi Thích Già Tôn giả đang phân vân không biết phải làm thế nào. Lâm Phàm ở phía sau này giờ không nhúc nhích, đột nhiên mở miệng hô.

-Tốt, thí chủ, ma đầu này ta giao cho người.

Thích Già Tôn giả không chút do dự, né sang một bên. Trong lúc đó, xuất hiện một đạo hào quang lấp loé lúc ẩn lúc hiện.

Từ đạo hào quang kia có một toà Yêu Thành toả ra vô thượng yêu khí, đánh vào Huyết Hải. Thời khắc này, khí tức của Thượng Cổ Đại Yêu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Trực tiếp khuấy Huyết

Hải đến long trời lở đất.

-Làm sao có khả năng, một tên Nhân tộc như người sao có được hạ phẩm chí bảo?

Huyết Mang Ma Tôn dữ tợn gào thét. Có thể nói Hạ phẩm chí bảo không còn là bảo bối bình thường, thậm chí nó đã trở thành sinh mệnh mới. Khí linh của Chí bảo đều có ý thức, đồng thời cũng có thể cảm thụ thiên địa pháp tắc, tự thân tu luyện.

-Hừ, có phải rất ngạc nhiên hay không.

Lâm Phàm đối cũng vô cùng kinh ngạc, hạ phẩm Chí bảo quả nhiên rất mạnh. Cuối cùng cũng không uổng phí công sức của mình.

-Thí chủ, người thật sự làm cho bản tăng kinh hỉ!

Thích Già Tôn giả cảm thán. Đó chính là chí bảo a, coi như là hăn, chưa từng thấy chí bảo bao giờ.

-Ha ha, con lừa trọc, có phải rất khiếp sợ. Đợi lát nữa cho người xem một chuyện càng thêm khiếp sợ.

Lâm Phàm cười nói. Có chí bảo trong tay, thiên hạ vô địch thủ.

-Huyết Mang Ma Tôn, giờ chết của người đã đến. Hôm nay ta để người thấy sự lợi hại của chí bảo.

-Thánh Dương Đan, thiêu đốt.

-Yêu Thần giáng lâm.

Lâm Phàm vung tay lên, ba trăm triệu viên Thánh Dương Đan toàn bộ thiêu đốt. Thượng Cổ Đại Yêu hoàn toàn cuồng bạo.

Rống!

Giờ đây, toàn thân Thượng Cổ Đại Yêu đều tản ra vô thượng yêu khí, thân thể không ngừng bành trướng. Trên người hắn, đột nhiên sinh ra ba đôi tay, một đôi cánh cũng từ từ mọc ra. Yêu tộc đại thần, Bát thủ Yêu Thần.

-Hừ, coi như là chí bảo, bản tôn cũng không uý kỵ.

Huyết Mang Ma Tôn gào thét, từ trong Huyết Hải xuất hiện vô số đạo hồng quang, hướng về Thượng Cổ Đại Yêu. Tám cánh tay của Thượng Cổ Đại Yêu vung vẩy, hình thành một cơn bão mãnh liệt, cắn nuốt Huyết Hải.

-Làm sao có khả năng.

Huyết Mang Tôn giả thê thảm rống lên.

-Đáng ghét, người thiêu đốt Thánh Dương Đan chỉ để chí bảo hoàn toàn cuồng bạo ư??

Huyết Mang Ma Tôn thật sự không dám tin một màn đang diễn ra trước mắt mình. Thượng Cổ Đại Yêu đánh một quyền vào trong Huyết hải, đâm nát cả đầu của Huyết Mang Ma Tôn.

-Không thể, ta chính là Huyết Mang Ma Tôn, bất tử bất diệt a.

Huyết Mang Ma Tôn chưa bao giờ nghĩ tới, mình sẽ có ngày thảm hại như vậy.

Ầm ầm!

Sau khi Huyết Mang Ma Tôn tôn chết, Huyết hải cũng từ từ phá diệt.

-Hả? Sao lại không nhận được điểm kinh nghiệm?

Trong lòng Lâm Phàm vui vẻ không ngớt, nhưng chỉ trong chốc lát, lại phát hiện hệ thống không có thông báo. Chẳng lẽ Huyết Mang Ma Tôn còn chưa ó chết.

-Thí chủ à. Lúc này đã có một giọt máu của Huyết Mang Ma Tôn nhân cơ hội chạy mất rồi.

Lúc này, Thích Già Tôn giả nhìn thấy một điểm hồng quang ở phương xa, vội vàng nói.

-Mịa nó, chúng ta đuổi theo mau.

Nhất định phải đuổi giết tới cùng, hửn làm sao có thể để tên kia chạy trốn. Thân hình của Lâm Phàm lấp loé, đuổi theo hướng của điểm huyết quang kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 655: Thiên Kiêu Chi Sư

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Tên Huyết Mang Ma Tôn kia chạy nhanh thật.

Lâm Phàm theo sát hắn không ngừng nghỉ, chỉ cần chém thêm một đao nữa sẽ giết chết Huyết Mang Ma Tôn hoàn toàn rồi. Hắn sao can tâm để Huyết Mang Ma Tôn chạy mất.

-Huyết Mang Ma Tôn không hổ là Ma Tôn. Cho dù một giọt máu, cũng có thể chạy nhanh như vậy, bản tăng thật sự chấn kinh rồi.

Thích Già Tôn giả cảm thán nói rằng, trên mặt cũng lộ vẻ kính nể.

-Bất luận người nào, thời khắc nguy cấp tới tính mạng đều có thể bùng nổ lực lượng cường đại vô cùng. Huyết Mang Ma Tôn chính là một ví dụ điển hình cho trường hợp này.

-Con lừa trọc, người cảm thán cái rắm gì?

-Thí chủ, bản tăng chỉ hơi cảm thán một chút mà thôi.

Thích Già Tôn giả bất đắc dĩ nói.

-Huyết Mang Ma Tôn chỉ chém gió là giỏi, nếu để bản Đế bắt được thì người sẽ rất thê thảm. Ta thề, ta hứa, ta đảm bảo.

Lâm Phàm giờ khắc này đã xuất toàn bộ sức lực, thế nhưng giữa hắc và Huyết Mang Ma Tôn vẫn có một khoảng cách nhất định.

-Hai tên súc sinh kia, bản tôn sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu. Hãy đợi đấy!

Giờ đây, Huyết Mang Ma Tôn bùng lên một cơn giận dữ. Đúng là khóc không ra nước mắt, hắc không nghĩ rằng chính mình lại có một ngày bị hai con kiến hôi làm ra thế này. Nếu như không phải tự thể nghiệm, coi như đánh chết hắc, hắc cũng không tin.

-Không bỏ qua cho chúng ta ư. Ngươi có ngon thì dừng lại, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp.

Lâm Phàm lập tức hô lớn.

Lâm Phàm vạn phần bất đắc dĩ, Huyết Mang Ma Tôn chỉ một lòng muốn chạy trốn. Căn bản không có dự định cùng hắc đại chiến ba trăm hiệp.

-Đáng ghét, các ngươi hãy chờ đấy cho bản tôn. Thù này không báo, không phải là Huyết Mang Ma Tôn.

Huyết Mang Ma Tôn cũng không muốn nói nhiều.

-Huyết Mang thi chủ, thượng thiên có đức hiếu sinh. Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ. Bần tăng xin thề, tuyệt đối sẽ không giết ngươi đâu.

Thích Già Tôn giả rất muốn độ hóa Huyết Mang Ma Tôn. Dù bây giờ hắc chỉ là một giọt máu, thế nhưng chỉ cần tăng thêm chút sức mạnh, vẫn có thể biến về nguyên dạng. Khi đó độ hóa hắc, lấy tu vi của Huyết Mang Ma Tôn, khẳng định sẽ cung cấp một lượng lớn tín ngưỡng chi lực.

-Con lừa trọc, ngươi câm miệng cho bản tôn. Chờ ngày bản tôn khôi phục thực lực, thì ngày đó là ngày Phật môn của ngươi diệt vong.

Huyết Mang Ma Tôn nổi giận mắng, đối với lời nói của con lừa trọc kia, một chữ đều không tin. Theo ý của hắ, thì đám người Phật môn đều là hạng người ra về đạo mạo.

-Mẹ kiếp, cái tên ngu ngốc nhà người. Bần tăng cho người mặt mũi, nhưng người lại không biết xấu hổ. Hôm nay bần tăng quyết tâm muốn độ hóa người. Lâm thí chủ, đợi lát nữa bắt được cái tên kia, xin nhờ thí chủ giao hắ cho bần tăng, trong lòng của bần tăng thật sự không thể nguôi cơn giận này.

Thích Già Tôn giả nói.

-Nói láo, trong lòng người bất an, thì có quan hệ gì với bản Đế. Vì để đánh bại Huyết Mang Ma Tôn, Bản Đế đã phải thiêu đốt mấy trăm triệu Thánh Dương Đan. Nếu như không giết hắ, thì vốn của bản Đế sao có thể thu về. Cái con lừa trọc nhà người, nếu như muốn cùng bản Đế cướp người, thì bản Đế bản sẽ cho người mang theo hai cái bánh bao bột đó suốt đời.

Lâm Phàm sao lại không biết suy nghĩ trong lòng của con lừa trọc, sao có khả năng cho hắ toại nguyện.

-Thí chủ, Phật môn luôn có một trái tim khoan dung. Nếu thí chủ đã muốn, thì bần tăng tự nhiên muốn giúp thí chủ thành đạt tâm nguyện. Vậy Huyết Mang Ma Tôn kia, giao cho thí chủ.

Thích Già Tôn giả có chút khó chịu, thế nhưng cũng không dám chống lại Lâm Phàm. Nếu như hắ không biến bộ ngực của mình về như cũ, sau này làm sao nhìn mặt mọi người.

-Con lừa trọc, người thật sự quá bỉ ổi, bất quá ta cũng không nhiều lời với người. Bản Đế tăng tốc đây.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều với tên, thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai.

-Huyết Mang Ma Tôn, lần này ngươi trốn không thoát đâu.

Lần này, Lâm Phàm đã xuất ra đại huyết. Toàn bộ Thánh Dương Đan đều tiêu hao sạch sẽ, nếu không chém tên Huyết Mang Ma Tôn này, thiệt thòi lớn rồi. Huyết Mang Ma Tôn lại đau đầu một hồi, y vô cùng kinh hãi. Hắn không ngờ tên Nhân tộc Đại Đế lại có tốc độ nhanh như vậy. Trong nháy mắt, huyết quang chấn động mạnh, tốc độ so với lúc trước lại nhanh hơn không ít.

-Tên ghê tởm, dĩ nhiên lại bức bản tôn tiêu hao số tinh huyết còn sót lại. Thật đau lòng mà.

Trong lòng Huyết Mang Ma Tôn đau xót từng cơn. Lần này, nếu trốn thành công, muốn khôi phục tu vi thời kỳ đã phong cũng không biết phải cần bao nhiêu thời gian nữa! Trước đây, hắn bị ba vị Tôn Phật trấn áp. Trải qua ngàn năm mới khôi phục một phần mười thực lực. Mà lần này, sợ không tốn mấy vạn năm, đừng mơ khôi phục như cũ.

Ta Hận a!

Sự thù hận tràn ngập trong lòng Huyết Mang Ma Tôn, nhưng hắn lại không thể làm gì.

-Thí chủ, cẩn thận.

Vừa lúc đó, Thích Già Tôn giả đột nhiên gào to một tiếng. Chỉ thấy từ phương xa, đột nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ, cái bàn tay này dường như là Thượng Thương Chi Thủ, có thể bắt lấy vạn vật. Toàn bộ thiên địa, tựa như đều bị bàn tay khổng lồ kia nắm lấy.

Lạch cạch!

Huyết Mang Ma Tôn bị nắm cái bàn tay khổng lồ kia bắt giữ, hắn căn bản không có bất kỳ sức phản kháng gì.

-Thứ quái gì vậy?

Lâm Phàm ngừng lại, trong lòng kinh hãi tột độ. Không biết bàn tay khổng lồ kia là của ai.

-A! Thả bản tôn ra, bản tôn chính là Huyết Mang Ma Tôn.

Huyết Mang Ma Tôn bị bàn tay kia bắt, bất kể giãy dụa như thế nào, không thể thoát ra được.

-Thí chủ, đây là tình huống gì?

Thích Già Tôn giả nhìn một màn trước mắt, trong lòng khiếp sợ, cũng có chút nghi hoặc.

-Người ngốc à, còn không tự thấy sao. Hiển nhiên là có người muốn cướp thành quả của chúng ta. Huyết Mang Ma Tôn bị chúng ta đánh thành một giọt máu tươi, mà bàn tay khổng lồ kia, lại nhân cơ hội cướp đoạt, thật sự dễ tiện.

Lâm Phàm trong lòng có chút khó chịu, công sức bọn lão tử đánh cả nửa ngày trời, lại bị người cướp mất.

-Không nghĩ tới Huyết Mang Ma Tôn hung uy cái thế lại có kết cục như hôm nay, quả thật thế sự xoay vần, báo ứng xác đáng.

Trong hư không, một bóng người đột nhiên đi ra. Trên người đạo thân ảnh kia chỉ mặc một cái áo vải xám, dáng dấp thẳng tắp, có mấy phần tiên phong đạo cốt.

-Tại hạ Phong Khinh Tử, xin chào hai vị.

Lão đầu râu trắng kia, có khuôn mặt hài hòa, lạnh nhạt nói.

-Cái gì! Dĩ nhiên lại là hăn.

Thích Già Tôn giả nghe được cái tên này, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

-Con lừa trọc, ngươi biết hăn?

Lâm Phàm thấy vẻ mặt của Thích Già Tôn giả, có chút tò mò hỏi.

-Ân, hẳn chính là cao nhân có đại danh鼎鼎 ở Cổ Thánh Giới, rất nhiều thiên kiêu đều đã từng nhận được chỉ điểm của Phong Khinh Tử, có thể nói hẳn là thiên kiêu chi sư.

Trong mắt Thích Già Tôn giả lập loè tinh quang, nếu có thể được chỉ điểm một phen, vậy xem như kiếm bọn rồi.

-Mĩa nó, tên tuổi lớn như vậy. Sao ta nghe qua ta.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn lão đầu trước mắt, không nghĩ tới, lão đầu nhìn qua bình thường này, lại nổi tiếng như vậy.

-Hết thấy đều là hư danh, xem ra vị tiểu tăng của Phật tộc này biết lão phu.

Trên mặt của Phong Khinh Tử lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng hơi đắc ý. Cây cần vó, người cần thể diện, đặc biệt là sau khi thấy vẻ ngưỡng mộ của hậu bối đối với mình. Dù Phong Khinh Tử có tu vi cao thâm, cũng không nhịn được tự hào.

-Bần tăng Thích Già, xin ra mắt Phong Khinh Tử tiền bối.

Tâm tư Lâm Phàm bắt đầu chuyển động, xem ra tình huống hiện tại, cần phải suy nghĩ lại.

-Con lừa trọc, người nói cái tên này, có thể chỉ điểm chúng ta hay không?

Lâm Phàm nhỏ giọng hỏi.

-Tám chín phần mười là có, địa phương Phong Khinh mà Tử tiền bối xuất hiện, đều sẽ có thiên kiêu chịu sự chỉ điểm của ngài ấy. Xem ra Thích Già ta đây quả thật là thiên kiêu của Phật tộc. Lại được Phong Khinh Tử tiền bối quan tâm.

Thích Già Tôn giả đang vô cùng vui mừng nói.

-Trời, không biết xấu hổ.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt đầy tự hào của Thích Già, có chút bĩu môi.

Nếu là thiên kiều đó, cũng chỉ là bản Đế.

Đế tiểu gia xem thử tu vi của lão đầu rốt cuộc đã đến cảnh giới nào rồi?

Lâm Phàm quan sát lão đầu này một phen.

-Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh.

Bất quá, khí tức của lão cho Lâm Phàm một loại cảm giác khủng bố, dù là Kiệt cũng không phải là đối thủ của lão đầu này.

Mạnh! Quả thực rất mạnh!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 656: Chúng Ta Đánh Cuộc

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thiên tư của tiểu hữu đúng là thể gian hiểm có, chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi, tiểu hữu đã có tu vi cao như vậy. Nếu như cho tiểu hữu thêm vài năm nữa thì quả thật không thể dự đoán được.

Phong Khinh Tử đi tới trước mặt Lâm Phàm, nở nụ cười nói.

-Người biết ta?

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi, sau một lúc suy nghĩ hắn thấy chuyện đó là bình thường. Người xuất sắc như tiểu gia đi tới chỗ nào cũng để lại tiếng tăm vang dội, thì lão đầu biết mình là chuyện bình thường ở huyện.

-Một năm trước, tiểu hữu độc chiến với phân thân của Cổ Tộc Chí Cao. Chuyện lớn như vậy lão phu sao lại không biết.

Con mắt của Phong Khinh Tử này giờ đều không chớp nhìn chăm chăm Lâm Phàm, như muốn nhìn thấu tất cả bí mật của hắn. Nhìn thử xem hắn rốt cục có năng lực gì, mà trong khoảng thời gian bốn năm ngắn ngủi, lại có thể trưởng thành đến mức độ này. Còn con lừa trọc Thích Già Tôn giả đã sớm bị lãng quên rồi.

-Phong Khinh Tử tiền bối, bản tăng...

Thích Già Tôn giả muốn lên tiếng chào hỏi một cái để tiền bối Phong Khinh Tử chú ý tới mình. Thế nhưng lúc Thích Già Tôn giả vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì lại bị người ta cắt đứt.

-Tiểu tử Phật Môn, lão phu biết người rồi.

Sau khi Phong Khinh Tử nói xong câu đó, không nói thêm cái gì, mà tinh tế đánh giá Lâm Phàm.

-Quả thật thiên tư thể gian hiếm có, lão phu đã gặp rất rất nhiều thiên kiêu chi tử, nhưng không người nào có tư chất sánh với người!

Phong Khinh Tử cảm thán nói. Thích Già Tôn giả có cảm giác bị lạnh nhạt, trong lòng cũng có chút thê lương. Đặc biệt là khi nhìn thấy nụ cười có chút hả hê của Lâm Phàm, càng làm hắn khóc không ra nước mắt. Bần tăng cũng được coi là thiên kiêu của Phật tộc, tiền bối sao không nhìn ta một chút đi.

-Tiểu hữu muốn bái lão phu làm sư phụ không?

Phong Khinh Tử đã quan tâm, chú ý tới Lâm Phàm từ lúc xếp hạng của hắn trên bảng truy nã điên cuồng tăng vọt. Cả đời của Phong Khinh Tử chưa bao giờ thấy ai có thể thăng hạng nhanh như vậy. Bởi vậy, nên hắn mới cố ý xuống núi để tìm Lâm Phàm. Một lần tìm dài mấy năm. Thậm chí có đoạn thời gian, Phong Khinh Tử đã đi địa lao của Cổ Tộc Chí Cao dò xét một phen, nếu chẳng may Lâm Phàm bị Cổ Tộc Chí Cao tóm được, thì ra tay cứu giúp. Sau đó hắn lại dò được một ít tin tức của Lâm Phàm, Phong Khinh Tử liền một đường truy tung, rốt cuộc cũng tìm được người muốn gặp. Đặc biệt sau khi nhìn thấy cảnh Lâm Phàm trấn áp Huyết Mang Ma Tôn, càng để Phong Khinh Tử muốn thu hắn làm đồ đệ.

-Này, lão đầu có bệnh à?

Lâm Phàm cảm thụ được ánh mắt như muốn xuyên thấu tất cả của Phong Khinh Tử, tâm thần hơi rung động, ánh mắt kia làm hắn có cảm

giác như bị người ta lột sạch đồ ra rồi sờ mó khắp nơi. Thích Già Tôn giả nghe Phong Khinh Tử muốn thu Lâm Phàm làm đồ đệ, trong lòng vô cùng khiếp sợ. Phong Khinh Tử chính là một trong những cường giả nổi tiếng nhất Cổ Thánh Giới, có không biết bao nhiêu thiên kiêu muốn bái người làm thầy, nhưng đều không lọt nổi vào mắt xanh của người ta. Bây giờ hẵn lại nghe Phong Khinh Tử chủ động muốn thu Lâm Phàm làm đồ đệ, làm Thích Già Tôn giả hăm mộ không thôi. Nếu như có thể bái Phong Khinh Tử làm thầy, thật đúng là gà mái biến thành Phượng Hoàng.

Bất quá lúc này, Lâm Phàm nghe lão đầu muốn thu hẵn làm đồ đệ, trong lòng liền cười lớn một tiếng. Muốn nhận tiểu gia làm đồ đệ, đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Tiểu gia là ai chứ? Chính là người nắm giữ Tối Cường hệ thống, hơn nữa còn là tông chủ Thánh Ma tông. Nếu như bái người khác làm thầy, không phải kém người một bậc sao.

-Lâm thí chủ, người còn đang do dự gì đây? Phong Khinh Tử tiền bối chính là cao nhân có một không hai, không biết bao nhiêu thiên kiêu muốn bái tiền bối làm thầy, còn không đủ tư cách.

Thích Già Tôn giả thấy Lâm Phàm đang do dự, nội tâm cuống lên, hận không thể để Phong Khinh Tử thu hẵn làm đồ đệ. Chỉ là đáng tiếc là người ta lại không có coi trọng hẵn. Đối với Thích Già Tôn giả, là một nỗi đau.

-Con lừa trọc, đừng nói nhảm.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn Thích Già Tôn giả, trong ánh mắt lại lóe lên một tia sáng kì lạ. Tâm của Thích Già Tôn giả như ngọn đèn sáng, lúc nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phàm liền kinh hãi. Thích Già Tôn giả thầm nghĩ.

-Không biết Lâm thí chủ, lại muốn lừa người như thế nào đây?

Tuy Thích Già Tôn giả và Lâm Phàm chung đụng không lâu, nhưng hẵn có thể nhìn thấy Lâm Phàm là hạng người gì.

-Phong Khinh Tử tiền bối đúng không?

Lâm Phàm nhìn từ trên xuống dưới Phong Khinh Tử một cái.

-Chờ sau khi tiểu hữu bái lão phu làm thầy, có thể gọi lão phu là sư tôn rồi.

Phong Khinh Tử bình tĩnh nói, lấy uy vọng của hắn nếu như muốn thu đồ đệ, sợ toàn bộ thiên kiêu của Cổ Thánh Giới đều không thể trấn định. Mà tiểu hữu trước mắt lại không tệ, đến giờ còn vẫn trấn định như thế, không hổ là người được mình nhìn trúng.

-Ta chưa bái sư mà, huống hồ ta còn không biết ngươi có bản lĩnh gì?

Lâm Phàm nói.

-Ha ha, tiểu hữu lo quá xa rồi, lão phu đã tung hoành Cổ Thánh Giới nhiều năm, không người không biết, không người không hiểu. Lại không biết có bao nhiêu thiên kiêu muốn bái lão phu làm thầy, còn không lọt vào mắt lão phu đấy chứ.

Phong Khinh Tử cười nói.

-Không phải ta lo xa, mà là từ trước tới nay đều không có sư phụ, đều tự học thành tài. Cũng không biết có bao nhiêu cao nhân giống ngươi muốn thu ta làm đồ đệ, nhưng bởi vì chưa có vượt qua được khảo nghiệm của ta, cuối cùng lại thất bại tan tác quay trở về.

-Cái gì? Tự học thành tài?

Phong Khinh Tử nghe lời nói của Lâm Phàm, vẻ mặt biến đổi, lộ vẻ không tin. Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm, trong lòng cũng có chút không tin. Cái này gặt quả hỏ, ngươi mà không có sư phụ, sao có thể mạnh như vậy.

-Không sai, nếu như ngươi có thể qua được khảo nghiệm, khi đó ngươi có thể chứng minh ngươi có bản lĩnh làm sư tôn của Lâm Phàm

ta. Bất quá ta nhìn người cũng nhiều tuổi rồi, không biết có qua được không đây?

Lâm Phàm không quá tin tưởng nói.

-Ha ha, chuyện cười, thế gian chẳng có việc nào có thể có làm khó lão phu cả.

Phong Khinh Tử cười to một tiếng, phảng phất như nghe được chuyện cười nhất thế gian.

-Đứng khoác lác nữa, vậy giờ hãy đi giết Cổ Tộc Chí Cao đi.

Lâm Phàm nói.

-Ho!

Phong Khinh Tử nghe nói như thế, nhất thời ho khan, sau đó khoát tay một cái.

-Tiểu hữu, chuyện này quan hệ trọng đại, không phải là muốn giết là có thể giết.

-Được, vậy chúng ta không nói cái này nữa, người có nguyện ý tiếp thu khảo nghiệm của ta hay không?

Lâm Phàm nói, bất quá trong lòng lại cười gian, nhất định phải hố cái lão đầu tử này một cái mới được. Tuy nói thực lực của lão rất mạnh, nhưng Lâm Phàm cũng không có ý định bá sự. Dù sao hắn cũng là chủ nhân của Tối Cường hệ thống, chỉ cần phát triển ổn định, sau này chắc chắn sẽ trở thành vô địch.

-Ha ha, đúng là chuyện hiếm có trong thiên hạ. Bình thường chỉ có đồ đệ tiếp thu thử thách, đúng là lần đầu nghe qua chuyện thu đồ đệ cũng phải tiếp nhận khảo nghiệm. Cũng tốt, thử thách cái gì? Mau nói đi, lão phu để cho người mở mang tầm mắt.

Phong Khinh Tử cười nói, nhưng lại không có đề chuyện này trong lòng.

-Để ta suy nghĩ một lát.

Lâm Phàm cười thầm, sau đó bắt đầu trầm tư. Thích Già Tôn giả một bên nhìn, trong lòng có chút khó chịu, ta cũng là người hãn cũng là người, sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy, thật là tức chết. Chính mình muốn bái Phong Khinh Tử tiền bối làm thầy lại không được. Còn hãn ngay cả liếc nhìn một cái cũng không thèm. Mà giờ hãn cũng không biết, Lâm Phàm rốt cuộc muốn làm gì. Lấy tính cách gian trá của Lâm Phàm, tuyệt đối không có chuyện tốt.

-Có rồi.

Trong lòng Lâm Phàm đang rất vui vẻ.

-Thử thách rất đơn giản, ta chạy trước người mười hơi thở, nếu như người có thể bắt được ta. Coi như là ta thua, chẳng qua nếu như người không bắt được ta, vậy thì người thua, Ok không?

-Chỉ đơn giản như vậy?

Phong Khinh Tử nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, không nghĩ tới thử thách lại đơn giản như vậy. Lấy tu vi của hãn, chỉ một ý nghĩ, thì vạn vật trong thiên địa đều trong tay hãn. Đừng nói mười hơi thở, coi như một trăm hơi thở, một ngàn hơi thở cũng không thành vấn đề.

-Đương nhiên... Không có đơn giản như vậy đâu, người đưa chiếc nhẫn chứa đồ trên ngón tay của người cho ta đi, còn có Nguyên Thần của Huyết Mang Ma Tôn nữa. Nếu như người không đồng ý, thì không cần nói nhiều nữa. Không nên lãng phí thời gian của ta.

Lâm Phàm nói.

-Tốt, không thành vấn đề.

Phong Khinh Tử rất tự tin, bởi vậy không ó chút do dự.

-Được, chúng ta cứ như vậy là xong rồi.

Lâm Phàm một tay tiếp nhận chiếc nhẫn chứa đồ, trong lòng hồi hộp không thôi. Không nghĩ tới việc lừa lấy một cái nhẫn trữ vật của cường giả Thân Thiên Vị tầng mười lại thoải mái như vậy.

-Con lừa trọc kia, chúng ta đi.

Lâm Phàm một cái nắm tay Thích Già Tôn giả bỏ chạy về phương xa. Phong Khinh Tử vuốt vuốt bộ râu bạc trắng, cười nhạt một tiếng, như đoán trước được tất cả. Cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng không thể chạy thoát khỏi hắn. Tên đồ đệ như Lâm Phàm, hắn thu chắc rồi. Đám tiểu bối kia, thực không biết trời cao đất rộng. Trong thời gian mười hơi thở, lão phu có thể đuổi tới trong nháy mắt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 657: Tiểu Hữu, Người Mau Ra Đây Đi!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thí chủ, vì sao không bái sư, đây chính là tiền bối Phong Khinh Tử đó, có biết bao thiên chi kiêu tử muốn bái sư nhưng lại chưa từng thành công.

Thích Già Tôn Giả đau lòng không thôi nói.

- Muốn bái thì người đi mà bái, con lừa trọc này, người muốn bái sư đến phát điên rồi.

- Cầu cũng không được, đáng tiếc Phong Khinh Tử tiền bối không lọt mắt bần tăng a, bất kể nói thế nào bần tăng cũng là thiên kiêu Phật Tộc, làm sao trong mắt Phong Khinh Tử lại không là gì như vậy cơ chứ.

Thích Già Tôn Giả tiếc nuối nói.

- Đừng nói nhảm, lão già này cũng không phải dạng thông minh đâu, thấy không, bên trong chiếc nhẫn chứa đồ này, bảo bối vô cùng nhiều.

Lâm Phàm vô cùng hưng phấn nói.

- Nhiều thì có thể làm gì, chờ đến một lúc nào đó, ta dám cam đoan, Phong Khinh Tử tiền bối chắc chắn sẽ xuất hiện trước mặt người, chiếc nhẫn chứa đồ này chỉ nhìn thôi chứ không dùng được đâu.

Thích Già Tôn Giả nói.

- Con lừa trọc, sao người lại điên như vậy, quên đi, không nhiều lời với người nữa, lát nữa người không nên chống cự, ta sẽ đưa người vào bảo bối của ta.

Lâm Phàm nói.

- Thí chủ, người thật muốn lấy chiếc nhẫn sao? Đây là chiếc nhẫn chứa đồ của Phong Khinh Tử tiền bối đó.

Thích Già Tôn Giả kinh ngạc, Phong Khinh Tử là đại năng giả, nếu đồ vật của hắn dễ cầm như thế thì sớm đã bị người ta lấy sạch rồi

- Phải vậy chứ, ai nói đùa với người làm gì, được rồi, thời gian sắp đến rồi, kiếm lời một bút này, là phát tài.

Lâm Phàm không chờ con lừa trọc nói thêm cái gì, trực tiếp bỏ vào "Thiên Địa Dung Lô".

Hiện tại đã qua năm giây, lần này Lâm Phàm ra sức chạy, có điều hắn biết Phong Khinh Tử này là có bản lĩnh thật sự, coi như mình chạy đi thật xa cũng sẽ bị người này tóm lại trong nháy mắt, phải nghĩ ra biện pháp hay mới được.

- Lão già, đây là tự người tìm tới cửa, cũng không nên trách tiểu gia a.

Nuốt chiếc nhẫn chứa đồ của lão già khiến Lâm Phàm cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng nghĩ đến hành động sau này của mình, Lâm Phàm liền bình thường trở lại.

Bản thân mình sau này nhất định sẽ có một trận thư hùng với Cổ Tộc, chiếc nhẫn chứa đồ của lão cứ xem như là sự ủng hộ của thế hệ trước đối với văn bối đi.

- Ẩn thân.

- Khí tức nội liễm.

Lâm Phàm trực tiếp nằm trên đất, ngược nhìn hư không.

Hắn không tin lão già này có thể tìm được mình, sử dụng thuật che dấu hơi thở, dù là siêu cấp cường giả cũng không phát hiện được mình.

....

Khi đến hơi thở thứ mười.

Phong Khinh Tử đã dùng thần thức dò xét một phen, phát hiện ra tiểu tử này rồi một đường đi thẳng về phía trước, đột nhiên ngừng lại một chỗ, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Phong Khinh Tử cũng không vội, cứ như vậy chậm rãi chờ đợi đồng thời thu hồi thần thức.

Thực lực của tiểu hữu này không tệ, thiên tư ngang dọc, có điều cho dù là như vậy thì đối với Phong Khinh Tử, vẫn còn quá yếu.

Tầng thứ mười Thần Thiên Vị cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Vị, không đến cảnh giới này thì không cách nào cảm thụ được.

Cho dù chạy đi rất xa, Phong Khinh Tử cũng có thể trong chớp mắt tới bên cạnh đối phương.

- Tiểu hữu ngươi thật thú vị, cũng được, cũng đã đến thời gian, ta nên đi tìm một chút.

Phong Khinh Tử vuốt bộ râu bạc trắng, cười nhạt, phong độ của cao nhân đột nhiên bạo phát.

Nhưng khi tra xét tằm tích của Lâm Phàm, vẻ mặt lạnh nhạt kia đột nhiên biến hóa.

- Làm sao có khả năng.

Sắc mặt Phong Khinh Tử thay đổi, không dám tin, lần thứ hai tra xét, dùng thần thức nhìn quét thiên địa nhưng bốn phương tám hướng đều không có tung tích gì.

- Không thể, làm sao có khả năng.

Phong Khinh Tử không có cách nào bình tĩnh, điều này đối với hắn mà nói, là chuyện không thể nào.

Nhân tộc tiểu hữu này tuy mạnh, nhưng làm sao có khả năng tránh né sự tra xét của hắn.

Trong chớp mắt, Phong Khinh Tử vọt lên từ mặt đất, phi nhanh về hướng Lâm Phàm trốn.

- Chiếc nhẫn chứa đồ của lão phu đang ở trong tay đối phương a.

- Nhưng sẽ không có chuyện gì đâu, Nhân tộc tiểu hữu này chỉ một lòng muốn chém giết Cổ Tộc, tất nhiên là hạng người chính nghĩa lắm, tuyệt đối, sẽ không tham lam chiếc nhẫn của mình đâu, hiện tại tiểu hữu đã lẩn trốn nếu như mình không tìm được, tiểu hữu tất nhiên sẽ xuất hiện.

Phong Khinh Tử tự an ủi chính mình.

- Tiểu hữu ngươi ở đâu?

Phong Khinh Tử gọi, râu dài bạc trắng bắt đầu run rẩy, dường như nội tâm hắn đang hết sức bất an.

- Tại sao lại như vậy, cho dù có bí pháp che dấu hơi thở cũng tuyệt đối không chạy thoát khỏi sự tra xét của lão phu.

Phong Khinh Tử mắt quan sát tám phương, thần thức mở rộng triệt để nhưng vẫn không tìm được tung tích Lâm Phàm.

- Đến rồi!

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, mà lúc này Phong Khinh Tử lại đang trôi nổi trong hư không tìm kiếm khắp nơi.

- Khà khà, lão già, lần này người khó mà tìm được ta.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau khi tiến nhập vào trạng thái ẩn thân, Lâm Phàm vẫn luôn bất động, lão già kia mạnh như vậy, trong nháy mắt chắc sẽ có rất nhiều bảo bối.

Hao tổn như vậy, phải kiếm gì đó bù vào chứ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Phong Khinh Tử không an định nổi, nhìn sắc trời dần tối, hẳn càng cảm thấy không ổn.

- Tiểu hữu, người mau ra đây đi, lão phu thua rồi, lão phu không nhận người làm đồ đệ nữa.

Phong Khinh Tử gọi, ngoại trừ tiếng vọng lại trong không gian vắng lặng thì không còn động tĩnh nào khác.

- Tiểu hữu đừng làm rộn, đều là lão phu nói khoác, lão phu không tìm được người, người mau ra đây đi.

- Con vật nhỏ, nếu như người không ra mà bị lão phu bắt được, lão phu sẽ không khách khí với người đâu.

- Ai nha, tiểu hữu, van cầu người đi ra đi.

Cao nhân tuyệt thế Phong Khinh Tử giờ đây đang thương tâm gần chết, hẳn cảm giác mình bị hãm hại, bị Nhân tộc tiểu hữu kia gài bẫy.

Bây giờ Phong Khinh Tử mà nói, hối hận gần chết, tự dừng đi đánh cuộc làm gì, mà đồng thời, lại còn tự tin giao đồ cho người ta cầm làm chi không biết.

Với thực lực của bản thân, Phong Khinh Tử tin tưởng tuyệt đối không người nào có thể chạy trốn dưới mí mắt của mình.

Nhưng tình huống bây giờ đã nặng nề đánh Phong Khinh Tử một bạt tai.

- Tiểu gia, người làm như thế có phải hơi quá đáng không?

Nhìn cái vẻ mặt thương tâm muốn chết kia của Phong Khinh Tử, Lâm Phàm không khỏi có chút khó xử, nhưng trong nháy mắt hắn tìm cho mình một lý do hoàn mỹ.

- Tất cả cũng là vì chủng tộc đại thiên a.

Thực lực lão già này không yếu nhưng lại không dám giết đám Cổ Tộc Chí Cao, lòng can đảm thật sự quá nhỏ.

Đã như vậy, vậy thì giao gánh nặng này cho mình là được rồi.

Cổ Tộc tuy mạnh nhưng tiểu gia không sợ.

Của cải của nhóm cường giả khẳng định vô cùng nhiều, nếu như mình có thể vận dụng thì thực lực tuyệt đối sẽ tăng nhanh như gió.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Phàm cũng không còn cảm thấy đã tạo tội nghiệt.

Nhật nguyệt diên đảo!

Dưới ánh mặt trời chói chang, một đôi mắt gian xảo nhìn tình huống trong hư không.

Đối với lão già này, Lâm Phàm cũng chịu phục, đứng ở đó một ngày một đêm, dập đầu van xin mình vậy

Lúc này, Phong Khinh Tử đã vô cùng hối hận rồi, sớm biết như vậy thì không nên đưa chiếc nhẫn chứa đồ cho đối phương a, đồng thời cũng hối hận lần đánh cuộc vừa rồi.

Vua hồ a, thật sự lọt hồ rồi

- Tiểu tử này, chắc chắn vẫn còn ở đây, nếu lão phu còn đứng ở chỗ này thì tiểu tử kia tuyệt đối không đi ra, xem ra chỉ có thể ẩn trốn trước.

Phong Khinh Tử nghĩ tới điểm này, trong nháy mắt liền biến mất, trốn vào trong hư không lặng lẽ chờ đợi.

-Ồ, chẳng lẽ đi rồi.

Lâm Phàm nhìn thấy Phong Khinh Tử rời đi, không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

- Không đúng, lão già này đang bẫy ta, chiêu này tiểu gia đã sớm thử trăm ngàn lần, làm có khả năng dính bẫy chứ.

- Cũng được, đã lâu không có nghỉ ngơi, bây giờ ta sẽ ở đây ngủ một tháng luôn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 658: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong hư không, Phong Khinh Tử trơ mắt nhìn tình huống chung quanh, chỉ cần tiểu tử này xuất hiện phải bắt hắn, sau đó dạy dỗ một trận, đồ của lão phu cũng dám cầm, quả thực không có thiên lý.

Mà Lâm Phàm giờ này cũng đang trơ mắt nhìn tình huống trong hư không, trong lòng có chút bất đắc dĩ, lão già này thực sự quá giáo hoạt.

Cũng được, chúng ta so một lần xem ai kiên trì hơn, xem thời gian chờ đợi của ai lâu hơn.

Hiện tại, Lâm Phàm ở nơi đó không có một chút động tĩnh nào.

Đối với cường giả thì chỉ cần có một chút rung động thì thôi đã có thể nhạy bén cảm nhận được.

Cho nên vì sự an toàn của bản thân, Lâm Phàm không nhúc nhích, mặc cho gió táp mưa sa vẫn bất động.

Ba ngày sau.

Phong Khinh Tử cũng không xuất hiện một lần nữa.

Lâm Phàm cảm giác lão già này đã đi rồi đi, dù sao người bình thường, chỉ cần thông minh một chút sẽ chạy đi chứ không ai đứng

nguyên tại chỗ cả.

Nhưng ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị đi ra, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong hư không.

Lâm Phàm vừa nhìn thấy người ấy nhất thời bị dọa hết hồn, sau đó đành hoảng lần nữa nằm xuống giả chết.

- Lão già này thật sự hèn mọn, mấy ngày không xuất hiện, đến khi xuất hiện thì lại kinh thiên động địa như thế.

Lâm Phàm có chút hết chỗ nói, suýt chút nữa bị này lão già dọa cho phát bệnh.

- Đã ba ngày rồi, chẳng lẽ thật sự không ở nơi này, không được, xem ra lão phu phải đi chỗ khác tìm.

Phong Khinh Tử nhìn tình huống chung quanh, vẻ mặt so với mấy ngày trước đã tiêu tụy không ít, sau đó lại lần nữa trốn vào hư không.

Vào lúc này, Lâm Phàm phát hiện một đoàn kim quang từ trong hư không rơi xuống.

Mà đoàn kim quang kia, lại là một chiếc nhẫn giữ đồ.

- Mịa nó, lão già này đang buộc ta phạm tội a.

Lâm Phàm nhìn chiếc nhẫn màu vàng chói lọi, có chút hết chỗ nói.

- Lão già này xem tiểu gia là loại người nào? Thật sự cho rằng tiểu gia là hạng người lòng tham không đáy chắc.

Trong lòng Lâm Phàm nổi giận.

Đây là một loại khiêu khích, trước khi đi còn không quên hăm hại một cái.

Người cũng đã lớn như vậy rồi mà còn đánh rơi đồ, coi tiểu gia là người ngu sao?!

- Không đi ra, tuyệt đối không được đi ra.

Lâm Phàm nhắm mắt, không thể bị chiếc nhẫn chứa đồ này câu dẫn.

Mà giờ khắc này, trong hư không.

Phong Khinh Tử nhìn nhẫn chứa đồ của mình không chớp mắt, hẳn cũng không tin, tiểu tử này không xuất hiện.

Có cảm giác nói cho Phong Khinh Tử biết tiểu tử Nhân tộc kia vẫn chưa rời đi mà đang lẩn trốn ở quanh đây.

Cảm giác này sau khi tiến nhập vào tầng mười Thần Thiên Vị cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Vị sinh ra.

Đối với nguy cơ hay đối với bảo bối đều có một loại cảm giác.

- Hừ, lão phu không tin người không xuất hiện, chỉ cần người ra đây, lão phu sẽ cho người một trận, còn nhỏ tuổi học cái gì không học lại học đi lấy đồ của người khác.

Phong Khinh Tử nổi giận, trong lòng đau đớn, nếu như không tự thể nghiệm một lần thì sẽ không hiểu.

Bị Lâm Phàm lừa lấy đi nhẫn trữ vật mà Phong Khinh Tử hẳn đã tích lũy bảo bối hơn mấy ngàn năm nay, nếu cứ như vậy mất đi thì thật sự quá đau lòng.

Mười ngày trôi qua.

Lâm Phàm sắp không chịu được.

- Mẹ nó, lão già này rốt cuộc đi hay chưa?

Lâm Phàm bất đắc dĩ:

- Chẳng lẽ chiếc nhẫn này do lão không cẩn thận đánh rơi.

Do dự trong chốc lát, Lâm Phàm thấy lão chính là hạng người có thù tất báo, lần này bị mình lừa cũng là do hấn quá mức tự tin đối với thực lực của bản thân mình.

Giờ lão đã biết rõ mình bị lừa, nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp bắt được mình.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, hư không truyền đến một tiếng nổ vang.

- Phong Khinh Tử, người tới địa bàn của ta làm gì?

Một cỗ khí tức hung uy tuyệt thế đột nhiên phát ra từ hư không, luồng hơi thở này cực kỳ cường hãn, tràn đầy bạo ngược.

- Là khí tức của Chí Cao Kiệt?

Lâm Phàm cảm nhận cỗ hơi thở này, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

- Kiệt, lão phu có việc nên đến, bây giờ ta đi đây.

....

- Quả nhiên, lão già này chưa rời đi.

Lâm Phàm nghe được âm thanh của Phong Khinh Tử, nội tâm đột nhiên run lên.

Trời ạ, lão già này thật sự nhìn rất giỏi, cứ như vậy mà nhìn đến bây giờ.

- Hừ, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, đứng lại cho ta.

Âm thanh của Chí Cao Kiệt như oanh lôi, bắt đầu ra tay, hư không rung động.

Thân ảnh Phong Khinh Tử trong lóe lên đi ra, sau đó bỏ chạy về phương xa.

Bùm bùm!

Trận đại chiến đó kinh thiên động địa, cuối cùng dần dần đi xa, mãi đến tận nơi hư không xa xôi.

- Không nghĩ tới người cứu mình lại là Chí Cao Kiệt.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, nếu không có Chí Cao, không biết lão già này muốn ẩn thân tới khi nào.

Nhưng vậy vẫn còn tốt, lão già rốt cục đã rời đi, trong lúc đó, một đạo kim quang sáng chói làm lòa hai mắt Lâm Phàm.

- Ha ha, lão già quên lấy lại chiếc nhẫn chứa đồ.

Lâm Phàm thấy cảnh này, mừng rỡ trong lòng.

Trộm gà không xong còn lại mất năm gạo, tiểu gia là người dễ đối phó như vậy sao?

Kết quả, đương nhiên không phải.

- Quả thật phát tài, lão già à, đồ người bỏ lại như vậy nó sẽ thuộc về tiểu gia rồi.

Lâm Phàm đứng lên, đi đến chiếc nhẫn.

Vì phòng ngừa vạn nhất nên vẫn không có thoát khỏi trạng thái ẩn thân.

Nhìn thấy chiếc nhẫn chứa đồ, Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, sau đó đưa tay ra.

- Keng, chúc mừng phát hiện ra lao tù tham lam.

- Địch!

Khi Lâm Phàm chạm vào chiếc nhẫn, lại truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống, nghe xong, cũng đành bó tay.

- Thấy tía rồi, trúng kế!

Lâm Phàm kinh hãi đến biến sắc, lập tức muốn vứt chiếc nhẫn đi nhưng đã muộn, chiếc nhẫn đột nhiên nổ ra một ánh hào quang, trong nháy mắt biến thành một cái lao tù, nhốt Lâm Phàm lại.

- Độn thổ.

Lâm Phàm không chút do dự định trốn vào đại địa, tuy nhiên lại phát hiện đại địa dường như bị phong ấn vậy, không thể chạy thoát.

- Ha ha... Ha ha.

Vừa lúc đó, một trận tiếng cười sang sảng vang vọng đất trời.

- Tiểu tử, sao nào, trúng kế rồi.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, mà khi Lâm Phàm nhìn thấy người này, chỉ biết câm nín.

Hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống.

- Đạo cao một thước, Ma cao một trượng a.

- Lão già, không phải ngươi bị Chí Cao đuổi giết sao?

Lâm Phàm khóc không ra nước mắt, đến phút cuối, không nghĩ rằng bị lão già troll một vỏ đau điếng.

- Cổ Tộc Chí Cao? Người nhìn thấy hử à? Đó chỉ là khí tức lão phu mô phỏng ra mà thôi, sao nào, có phục hay không?

Phong Khinh Tử cười lớn, hờn dỗi tích lũy bao nhiêu ngày đã không

còn sót lại chút gì.

- Người....

Lâm Phàm không còn lời nào để nói, công lực chiêu trò của bản thân đã đạt cảnh giới thâm hậu, không nghĩ rằng lão già so với mình còn thâm hậu hơn.

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a, người "tiện" hơn so với mình, trên đời này còn nhiều lắm.

- Hiện tại người có thể nguyện ý báỉ lão phu làm thầy?

Lâm Phàm:

-...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 659: Ta Sợ Bị Lớn

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm không nghĩ tới lão đầu này lại đề tiện như vậy, kể thâm quá thâm, sợ ý một chút đã bị đối phương tóm lại.

- Tiểu tử, những gì lão phu đã trải qua không phải người có thể tưởng tượng được, lúc còn trẻ, lão phu là bậc thiên kiều kinh tài tuyệt diệu, nhưng người có thể trêu đùa lão phu đến mức độ này cũng đủ để người tự hào rồi, người là lão phu nhất định thu rồi, dưới sự bồi dưỡng của lão phu chắc chắn trở thành giỏi hơn thầy.

Phong Khinh Tử rất hài lòng, đối với tiểu tử trước mắt này càng xem càng thoải mái.

Tu luyện không chỉ dựa vào thiên tư mà còn phải dựa vào đầu óc, một đám thiên tư miêng còn hôi sữa, tạm tạm cũng chỉ biết tu luyện một chút mà thôi, đầu óc không chắc chắn, sẽ không có kết quả tốt.

Đại Thiên thế giới quá nhiều chủng tộc, số thiên tư tuyệt diệu đếm không xuể, nhưng cường giả vì vương có thể sống đến sau cùng mới chính là người thắng.

Lâm Phàm tròn tròn mắt, sao câu nói này lại quen thuộc vậy?

Đây không phải là lời bốn thiếu gia đã từng nói với người khác sao, chỉ là bây giờ tình huống có chút ngược lại, Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ.

Giờ khắc này Lâm Phàm đưa con lừa trọc ra, nhốt hẳn lâu như vậy không biết hẳn có sao không.

- Ai nha rốt cục đã được ra ngoài, thí chủ có phải đã chạy thoát rồi không? Chúng ta chia chiếc nhẫn này thế nào đây?

Thích Già Tôn giả đang bị giam bên trong Thiên Địa Dung Lô, lẳng lặng suy nghĩ hồi lâu. Đây chính là nhẫn trữ vật của Phong Khinh Tử tiên bối, bảo tàng bên trong khổng lồ đến cỡ nào, nếu như có thể lấy được một hai phần, không phải phát tài sao.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt quái dị của Lâm Phàm, Thích Già Tôn giả đột nhiên biến đổi, nội tâm nhảy lên một cái, không khỏi nhìn quanh, thân ảnh Phong Khinh Tử xuất hiện trong mắt Thích Già Tôn giả.

Thích Già Tôn giả cảm giác thấy lời nói vừa rồi của mình hơi không ổn.

- Hi hi! Lâm thí chủ, sao ngươi có thể cầm nhẫn trữ vật của Phong Khinh Tử tiên bối, chuyện như vậy không có đạo đức chút nào, chúng ta phải trả lại cho người!

- A! Nguyên lai là Phong Khinh Tử tiên bối, quả nhiên là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

Thích Già Tôn giả nhớ tới lời nói vừa rồi của mình, nội tâm vô cùng hối hận, không ngừng cố gắng cứu vãn.

- Con lừa trọc chóe giả bộ, ngươi tuy là người Phật Tộc, nhưng là một tên vô lại.

Lâm Phàm quá quen thuộc với hẳn rồi, gặp người thì nói tiếng người gặp quỷ thì nói chuyện theo cách của quỷ.

Lần này xem như vấp ngã, nhưng đối với Lâm Phàm, muốn hãn phục thì không có khả năng.

- Lão đầu, ta không phục, có giỏi thì chúng ta khảo nghiệm thêm một lần.

Tâm tư Lâm Phàm chuyển động, hôm nay bất kể thế nào cũng phải rời đi, muốn nhận bốn thiếu gia làm đồ đệ, thiên địa này không ai có bản lĩnh đó.

- Há, vậy thử thách cái gì?

Phong Khinh Tử cười nhạt một tiếng, đã ăn qua một lần thiệt thòi, hãn sẽ không bị lần thứ hai, theo Phong Khinh Tử đánh giá, tiểu tử này rất giỏi hoạt.

- Rất đơn giản, người có nhìn thấy viên gạch trong tay ta hay không? Người để ta đập một cái, nếu người không thổ huyết thì coi như ta thua.

Lúc này, Lâm Phàm lấy ra Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, đây là thủ đoạn cuối cùng của hãn rồi.

Lâm Phàm cảm giác Hắc Hổ Đào Tâm, Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước gì gì đó vẫn không cần dùng, bởi vì nếu tạo thương tổn với thân thể lão đầu, thì rất khó nói, lão đầu này có tìm mình liều mạng hay không.

Nếu lại có thêm một cái gia hỏa giống như con lừa trọc bên cạnh mình vậy thì coi như là một loại bi kịch.

- Tại sao lão phu lại phải để cho người đập?

Phong Khinh Tử không cảm thấy dao động pháp lực từ cục gạch này, nhưng không có khinh Lâm Phàm, tiểu tử này rất âm hiểm, có khi liều mạng với mình cũng không chừng.

- Người không dám?

Lâm Phàm dám cam đoan, chỉ cần lão đầu để mình đập một phát, tuyệt đối sẽ nằm im như chết, nhưng vấn đề then chốt chính là nếu lão không cho đập, thì mình cũng không có cách nào.

- Tiểu tử, người đã thua.

Phong Khinh Tử nói.

- Ta không phục! Lâm Phàm hô lớn.

- Người không phục cũng phải phục.

Phong Khinh Tử nói.

- Ta chính là không phục.

Lâm Phàm lắc đầu một cái chính, thái độ không tiếp thu.

- Tiền bối, ta phục rồi ngài thu ta làm đồ đệ đi.

Lúc này, Thích Già Tôn giả gấp muốn khóc, một tên thì không muốn bá sư còn một người thì phi thường muốn bá sư, đối phương không nhún nhường mình nỗi đau này ai có thể hiểu thấu.

- Tư chất người quá kém không lọt vào mắt lão phu.

Hiện tại, Phong Khinh Tử bị Lâm Phàm đùa, cả người cuống cả lên, nên không cho Thích Già Tôn giả một chút mặt mũi nào, làm hấn khổ sở trực tiếp ngồi chồm hồm tui thân trên mặt đất, vẽ vòng tròn.

- Lão đầu, người xỉ nhục con lừa trọc này làm gì? Dù tư chất hấn không được nhưng cũng không cần nói trực tiếp vậy chứ.

Thích Già Tôn giả nghe Lâm thí chủ dĩ nhiên lại giúp hấn nói chuyện, trong lòng nhất thời cảm kích không thôi, thế nhưng nghe thêm nửa câu sau, nội tâm càng thêm tổn thương.

Tư chất của mình không được ư, sao có chuyện đó.

Bần tăng tu hành trăm năm đạt đến cảnh giới này, thử hỏi thiên địa này có mấy người có thể so sánh với mình.

- Tiểu tử, lão phu hỏi người câu cuối cùng người có phục hay không?

- Hừ, không phục, chết cũng không phục.

Lâm Phàm mạnh miệng nói.

- Tốt, rất tốt đã như vậy lão phu cũng sẽ không quan tâm các người.

Phong Khinh Tử nói xong câu đó, trực tiếp rời đi.

- Nay, lão đầu người có thể đi nhưng cũng phải mở cái đồ chơi này ra đã chứ.

Lâm Phàm có chút choáng váng, hẳn không biết bên trong hồ lô lão đầu này đựng cái gì, nếu hắn đi mà không tháo cái đồ chơi đang nhốt mình ra, mình sao thoát ra được.

- Ngửa dái a, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận, bốn thiếu gia hành tẩu giang hồ lâu như vậy chưa gặp thiết thời lớn thế này.

Trong lòng Lâm Phàm thầm hận, nhưng trong chớp mắt lại vui vẻ

- Đúng rồi, hai cái nhẫn trữ vật vẫn còn trong tay bốn thiếu gia, ha ha, quả nhiên là lão già si ngốc, vật trọng yếu như vậy cũng quên lấy lại.

- Con lừa trọc, chó giả bộ nữa, lão đầu đi rồi chúng ta phải nghĩ biện pháp thoát ra, đợi lát nữa rời đi ta chia cho người một ít bảo bối. Lâm Phàm nói.

- Thí chủ nói thật chứ?

Thích Già Tôn giả nghe đến hai chữ bảo bối, nhất thời vui vẻ hẳn lên, lần nữa tràn đầy sức sống.

- Đương nhiên.

Lâm Phàm cảm giác mình rất hào phóng, đợi lát nữa chọn một ít đồ không tốt nhất trong đám bảo bối đưa cho con lừa trọc này, cũng coi như hoàn thành hứa hẹn.

Mà ngay tại lúc này, hư không chấn động, thiên địa phương xa có một luồng sức mạnh áp chế lòng người, xé rách hư không, xuyên thấu tất cả lao tới.

- Nhân tộc, ta rốt cuộc cũng tìm được người.

Lôi đình lấp loé, mây đen xoay vần, trong mây đen có hai con mắt tà ác như Thiên Nhân, phát ra vô số tinh quang trấn áp thiên địa.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, sau đó vung tay.

- Mẹ kiếp, lão đầu người làm cái quái gì vậy? Lại tới dọa người, bốn thiếu gia sợ ai cũng sẽ không sợ người.

- Phong Khinh Tử, nước giếng không phạm nước sông, người dám đến địa bàn của bản Chí Cao, chẳng lẽ muốn vi phạm ước định hay sao?

Từng tiếng nổ ầm đình tai nhức óc truyền đến, những đám mây trong thiên địa như những làn sóng, bắt đầu cuồn cuộn.

- Không lẽ là thật?

Lâm Phàm nghe nói như thế, trong lòng hơi ngưng lại, có loại cảm giác không ổn.

Thế nhưng sau đó, liền loại cảm giác này ra sau đầu, Lâm Phàm nghĩ đây khẳng định là trò quỷ của lão đầu.

Ầm ầm!

Một đạo lôi đình đánh mở thiên địa, một đạo thân ảnh khổng lồ xuất hiện trong đất trời.

Thời khắc này thiên địa an tĩnh, vạn vật thần phục như vương giả giáng lâm.

Lâm Phàm nhìn thấy bóng người phương xa, sắc mặt đột nhiên đại biến.

- Mịa nó, đến thật à?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 660: Lão Đầu Trâu Bò

Người dịch: Tiểu tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thí chủ, người nhìn, phía trước có Cổ Tộc, chúng ta có thể độ hóa hãn.

Thích Già Tôn giả vừa nhìn thấy bóng người xuất hiện trong thiên địa kia, vui vẻ nói.

- Độ cái em gái người ấy, đây là Cổ Tộc Chí Cao.

Lâm Phàm từng giao thủ cùng Nguyên Thần phân thân của Chí Cao, đối với khí tức của hãn vô cùng quen thuộc.

Lấy thực lực bây giờ của mình, nếu như đụng phải tên này, căn bản chỉ có một con đường chết.

- Cái gì? Hãn là Chí Cao?

Giờ khắc này, Thích Già Tôn giả tròn tròn mắt, Chí Cao là tồn tại gì, trong lòng sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới, chính là nhân vật cực kỳ cường hãn.

- Chẳng lẽ chúng ta phải chết?

Khuôn mặt nhỏ của Thích Già Tôn giả trắng bệch.

- Không thể như thế được, bản tạng chưa sống đủ mà.

“Kiệt” trôi nổi trong hư không, nhìn hai tên sinh linh bị giam trong vòng bảo vệ, mắt lập loè tinh quang.

Hắn cảm nhận được khí tức của Phong Khinh Tử, bởi vậy chân thân mới lập tức đến đây, nhưng không nghĩ tới, lại phát hiện ra cái tên Nhân tộc ghê tởm này.

“Kiệt” sẽ không quên Nguyên Thần phân thân của mình bị diệt như thế nào, hơn nữa, Nhân tộc này và Thủy Hỏa Đại Đế có quan hệ mật thiết, nếu như bắt sống hắn, vậy không còn gì tốt hơn.

- Nhân tộc, không nghĩ tới chúng ta còn gặp mặt ở đây.

Trong nháy mắt “Kiệt” đi tới vòng bảo vệ.

- Người bây giờ là của trong rọ, lần này bản Chí Cao tuyệt đối không để người chạy trốn.

Lâm Phàm nhìn Chí Cao “Kiệt” đi tới, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

- Người nhận lầm người rồi ta không phải Nhân tộc.

Trong lòng Lâm Phàm cực kỳ căng thẳng, lấy thực lực bây giờ của mình, không phải đối thủ của người này.

Cái Nguyên Thần phân thân kia thiếu chút nữa chết được mình, bây giờ chân thân đến, không đánh mình thành bánh thịt mới lạ.

- Ha ha, không nghĩ tới Thủy Hỏa Đại Đế lại coi trọng cái mặt hàng Nhân tộc này thế này, thần phục bản Chí Cao bằng không, chết!

“Kiệt” toả ra hung uy cái thế, chỉ khí tức thôi đã khiến Lâm Phàm sinh ra tâm ý sợ hãi.

Thật mạnh, xem ra chênh lệch giữa bốn thiếu gia và Chí Cao vẫn rất lớn.

- Thí chủ, chúng ta nên làm gì?

Lúc này, Thích Già Tôn giả run lấy bầy, hấn thật sợ hãi, đặc biệt ở trước mặt Cổ Tộc Chí Cao, coi như phật tính thâm hậu cũng bị dọa sợ vỡ mật.

Lâm Phàm thật không biết nên nói những gì.

- Bản đế hỏi người, người có thể làm gì bản đế? Không sai, bản Đế là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm, chuyên giết bọn chó Cổ Tộc, người tới đây, ta có năng lực làm thì có năng lực chịu, hôm nay nếu như bản Đế chớp một con mắt, thì bản Đế theo họ người.

Lâm Phàm nổi giận rồi, Cổ Tộc năm lần bảy lượt nhục nhã mình, thật không thể nào nhịn được.

Không phải đánh một trận thôi sao? Tuy thực lực không bằng đối phương, nhưng thể diện lại không thể mất đi.

- Lâm thí chủ bình tĩnh, tuyệt đối không nên làm hấn tức giận.

Thích Già Tôn giả vội vàng nói.

- Bình tĩnh cái c'c ấy, không phục thì đánh, Cổ Tộc Chí Cao thì sao, hôm nay chúng ta hợp lực làm một trận với hấn đi, ngược lại, ta muốn xem ai lợi hại hơn ai.

Tình huống bây giờ, dù có xin hấn tha cũng không có tác dụng.

Lão đầu quá giao hoạt, nhốt mình ở đây, Lâm Phàm không ngờ Cổ Tộc Chí Cao dĩ nhiên tìm tới nơi này.

- Muốn chết.

Sắc mặt “Kiệt” tái xanh, một chưởng đánh về phía Lâm Phàm.

Keng keng!

Vòng bảo vệ chấn động mãnh liệt, một luồng sức mạnh mênh mông lan truyền đến, khiến Lâm Phàm cảm nhận được áp lực lớn lao.

- Ha ha, uống cho người được gọi là Cổ Tộc Chí Cao, ngay cả một cái vòng bảo vệ cũng không đánh được.

Lâm Phàm cười lớn, thế nhưng nụ cười rất khó coi.

Bây giờ, đừng nói Lâm Phàm không lo lắng, nội tâm hắn bắt đầu phùng phùng nhảy lên.

- Hừ, coi như là vòng bảo vệ của Phong Khinh Tử cũng không ngăn cản được uy nghiêm của bản Chí Cao, diệt cho ta.

Bàn tay khổng lồ của Kiệt từ trên trời giáng xuống, nắm lấy vòng bảo vệ, cùng lúc đó, một cỗ lực lượng cường đại bạo phát ra.

Xoạt xoạt!

Vòng bảo vệ nhất thời xuất hiện vết nứt chằng chịt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá nát.

- Lâm thí chủ, làm sao bây giờ? Chí Cao muốn giết chết chúng ta đó.

Thích Già Tôn giả rất sợ hãi, sức mạnh của Chí Cao mặc dù hắn không có đích thân thể nghiệm qua, nhưng hắn biết Chí Cao là vô địch.

- Đừng vội!

Trong đầu Lâm Phàm nhanh chóng chuyển động, nhưng cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra biện pháp gì tốt cả.

Thích Già Tôn giả nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Phàm, nội tâm bình tĩnh lại, dưới cái nhìn của hắn, Lâm thí chủ nhất định có biện pháp gì đó, nếu không thì làm sao trấn định như thế.

- Bản Chí Cao muốn cho các người chịu thống khổ vô tận, ta phải hung hăng dẫn dắt các người, tên rác rưởi Huyết Mãng Ma Tôn hiển nhiên đã bị hại trong tay các người.

Chí Cao Kiệt cười lạnh, cường độ sức mạnh tăng lên.

Lâm Phàm biết vòng bảo vệ của lão đầu kia căn bản không thể chống đỡ thời gian dài.

Nếu như chờ vòng bảo vệ này vỡ, thời điểm đó cũng là lúc bọn họ tử vong.

Trốn vào Thiên Địa Dung Lô không phải hẳn không nghĩ tới, nhưng nếu làm vậy cũng thật ngu ngốc, vẫn bị Cổ Tộc Chí Cao nắm trong tay.

- Ha ha, chết đi cho ta!

Chí Cao nổi giận gầm lên một tiếng, khí thế ngút trời bộc phát, toàn bộ thiên địa đều tối sầm lại.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cũng không thể tiếp tục duy trì trấn định, trực tiếp vỡ vòng bảo vệ.

-Lão đầu, mau ra cứu mạng, đây là sự tình do người chọc ra, người không thể đứng nhìn chúng ta bị cái tên điên này giết chứ.

Thích Già Tôn giả nhìn đáng dấp Lâm Phàm lúc này, khóc không ra nước mắt.

Lâm thí chủ, người nói không sợ mà? (~_~')

- Còn đứng đó mà phí lời, không mau hô cứu mạng đi.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, giờ này còn tỏ ra trâu bò cái nỗi gì? Cổ Tộc Chí Cao đang ở trước mặt đó.

- Tiền bối cứu mạng. Thích Già Tôn giả gào thét.

- Lão đầu, ta phục rồi mau cứu mạng a.

Lâm Phàm làm ra bộ dáng nước mắt nước mũi lưng tròn, hô lớn.

Đối với mạng nhỏ của mình, Lâm Phàm rất quý trọng, nếu cứ uất ức như vậy mà chết, thì thiệt thòi lớn rồi.

- Gọi ta làm cái gì?

Trong hư không truyền ra một âm thanh, chính là của Phong Khinh Tử.

Trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ, biết lão đầu này chưa bỏ đi.

Lâm Phàm nghĩ, lão đầu này thật đáng bị trời phạt, vì muốn mình nói phục mà có thể làm như thế sao?

- Phong Khinh Tử, chuyện này ngươi muốn nhúng tay vào? Kiệt nhìn về hư không lớn tiếng hỏi.

- Tiểu tử, lão phu hỏi ngươi, ngươi gọi lão phu là cái gì?

Phong Khinh Tử không trả lời câu hỏi của “Kiệt” mà hỏi Lâm Phàm.

- Ngươi... Ngươi.

Lúc này, Lâm Phàm tức hộc máu rồi, đây là lần đầu tiên hắn bị người ép đến trình độ thế này, tiện lão đầu thật sự quá bỉ ổi.

- Lâm thí chủ mau gọi đi, nếu không thì chúng ta đều phải chết a.
Thích Già Tôn giả cuống lên.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, thầm nghĩ lão đầu xem như người lợi hại.

- Sư tôn...

Khóe mắt Lâm Phàm chảy nước mắt khuất nhục, đây là bị ép mà.

- Ha ha, bây giờ có phục hay không?

Tâm tình Phong Khinh Tử rất tốt.

- Phục rồi.

Lâm Phàm khuất nhục nói.

- Ha ha, lão phu tung hoành ngang dọc Cổ Thánh Giới chưa bao giờ thất thủ, giờ người đã gọi lão phu là sư tôn, lão phu tự nhiên sẽ bảo vệ người.

Phong Khinh Tử cười nói.

Trong nháy mắt, một bàn tay khổng lồ phá không mà đến, trực tiếp đoạt lại vòng bảo vệ từ trong tay “Kiệt”.

- Phong Khinh Tử, người đây là vi phạm điều ước, chẳng lẽ người muốn địa phương người bảo vệ bị Cổ Tộc san bằng hay sao?

“Kiệt” âm trầm gào thét, hẳn không nghĩ tới Phong Khinh Tử dám cứu người từ tay mình.

- Vi phạm điều ước? “Kiệt” người muốn giết ái đồ của lão phu, chẳng lẽ người muốn khơi lên lửa giận của lão phu hay sao? Cổ Tộc dám to gan san bằng nơi lão phu bảo vệ, vậy lão phu chỉ đành diệt hết tất cả thành trì của Cổ Tộc.

Phong Khinh Tử biến sắc, không còn đáng dấp tiền bối cao nhân gì nữa, chỉ còn thô bạo, vênh váo, sát khí bốc lên không kém gì Chí Cao.

- Người dám.

Kiệt lạnh lùng nói.

- Có gì không dám, người nhớ kỹ không nên chọc giận lão phu, bằng không ta sẽ không kể mặt mũi, trong khi các người xuất thủ, thì lão phu

cũng có thể phá hủy hết thầy thành trì Cổ Tộc các người, người có tin hay không? Phong Khinh Tử lạnh lùng nói.

- Trâu bò a...

Nguyên bản, Lâm Phàm còn rất đau xót, nhưng lúc này, thấy lão đầu giống như biến thành người khác, nên cũng phục rồi, giới ạ, dĩ nhiên còn hung hăng hơn cả bốn thiếu gia.

Hung hăng đến mức “Kiệt” cũng không thể phản bác, bản lãnh bức này ta phục rồi.

- Hừ!

Phong Khinh Tử lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó không để ý sắc mặt “Kiệt” khó coi như thế nào, mang theo bọn Lâm Phàm vào trong hư không, rời đi nơi này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 661: Tâm Như Pha Lê

Người dịch: Tiểu tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đáng ghét!

“Kiệt” phẫn nộ thét gào, nhìn Lâm Phàm đi xa.

- Phong Khinh Tử người sẽ hối hận.

Đối với Phong Khinh Tử, “Kiệt” có chút kiêng kỵ, đồng thời Cổ Tộc đã cùng Phong Khinh Tử ra ước định, không liên quan tới nhau, thế nhưng song phương đều hiểu, đây chỉ là một kế hoãn binh mà thôi.

- Tiền bối ngài thật là lợi hại, ngay cả Chí Cao cũng phải kiêng kỵ ngài!

Thích Già Tôn giả khiếp sợ nói.

Hắn chưa bao giờ thấy, có sinh linh có thể kiên cường như vậy trước mặt Cổ Tộc Chí Cao.

- Đó là tự nhiên, tiểu tử người báỉ lão phu làm thầy có phải cảm giác hết sức có mặt mũi hay không?

Phong Khinh Tử nhìn Lâm Phàm rầu rĩ không vui cười nói.

- Lão đầu đừng khoác lác, ta đây là bị người ép buộc.

Lâm Phàm cảm giác, gần đây vận khí mình không được tốt, toàn gặp chuyện xui.

Bị một lão đầu giật dây, điều này thật sự bi ai a.

- Há, ép buộc người? Lão phu chưa bao giờ làm loại sự tình ép buộc này, thôi cũng được, hiện tại lão phu liền ném người xuống, lấy thực lực của “Kiệt” tìm thấy người cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Phong Khinh Tử nói xong, liền muốn động thủ, thật giống như muốn bỏ lại Lâm Phàm.

- Làm gì? Lão đầu người đừng có táy máy tay chân, bốn thiếu gia đây kính già yếu trẻ không muốn bắt nạt một lão đầu nên đừng tưởng rằng bốn thiếu gia thật sự sợ người.

Lâm Phàm chết cũng không thể xuống, nếu như xuống nước, chỉ có một con đường chết.

Dù như vậy, cũng không thể làm mất mặt chính mình, nhìn vẻ mặt lão đầu có chút hả hê, trong lòng Lâm Phàm lại khó chịu.

- Tốt tốt, lão phu thấy người cũng đã khỏe lại, hiện tại lão phu không thu người làm đồ đệ nữa, người bây giờ có thể đi rồi, lão phu tuyệt đối không giữ người.

Phong Khinh Tử ngừng lại, ra hiệu cho Lâm Phàm bất cứ lúc nào cũng có thể ly khai.

Lâm Phàm nhìn lão, lại nhìn phương xa một chút, chỉ thấy “Kiệt” vẫn đứng ở nơi đó, đôi mắt tà ác vẫn nhìn chòng chọc vào bọn họ.

Ừng ục!

Lâm Phàm không khỏi có chút khẩn trương, nếu xuống, chỉ có một con đường chế thế, nhưng thể diện của mình làm sao có thể ném đi.

- Đi thì đi, tiểu gia không sợ trời không sợ đất, chẳng lẽ lại sợ Chí Cao hay sao.

- Tốt, lão phu tiễn người rồi đi. Phong Khinh Tử lạnh nhạt nói, không có tâm ý giữ lại.

- Bốn thiếu gia đi thật rồi người cũng đừng đổi ý đấy. Lâm Phàm ba bước lại quay đầu, do dự không quyết.

- Lão phu chưa bao giờ đổi ý.

Phong Khinh Tử vuốt râu nói.

Lúc này, Lâm Phàm có hai lựa chọn, một là muốn đi lại không thể đi, nếu như đi thì một giây sau sẽ phải nằm xuống.

Thích Già Tôn giả nhìn một màn trước mắt, thở dài bất đắc dĩ.

Kẻ ác cần kẻ ác mài, gừng càng già càng cay, ngực phụ nữ vẫn là lớn nhất.

Đương nhiên câu nói này cần được sửa đổi một chút, đó là ngực của mình còn lớn hơn.

- Làm sao? Không nữ rồi đi?

Phong Khinh Tử cười nhạt nhìn Lâm Phàm, giống như nắm chắc Lâm Phàm ồi.

- Ai nói ta không nữ ly khai, ta đây chỉ hít thở một chút không khí mà thôi.

Hiện tại Lâm Phàm muốn khóc, nhất định phải kiên cường, không thể dễ dàng chịu thua như thế được.

Hơn nữa, lão đầu này còn chơi trò nữa, lúc này thì dùng mọi cách giữ ta, giờ thì thẳng thừng dứt khoát không cần, cái này thực sự là hại người mà.

Thích Già Tôn giả nhìn tình huống trước mắt, cảm giác đây là thời điểm mình cần ra sân.

- Lâm thí chủ, người nhìn tiền bối rất muốn thu người làm đồ đệ, không biết bao nhiêu thiên kiêu muốn báỉ sư mà không thể, không bằng cho bản tăng một chút thể diện, việc này cứ tính như vậy đi, chúng ta mau rời khỏi nơi này trước đã.

Thích Già Tôn giả nói.

Lâm Phàm nghe nói như thế, liếc mắt nhìn con lừa trọc, phát hiện đầu óc tên này càng ngày càng tốt, trước tiên cứ rời khỏi nơi này rồi bàn bạc lại sau.

- Thôi, hôm nay cho con lừa trọc người một chút thể diện vậy.

Lâm Phàm xua tay nói, miễn cưỡng tìm cho mình lý do xuống thang.

Chỉ là lời nói sau đó của Phong Khinh Tử làm Lâm Phàm không phục.

- Lão phu không miễn cưỡng người, mặt mũi này không cho cũng được, nếu như người không muốn báỉ lão phu làm thầy, vậy lão phu cũng không cần thiết cứu người, lão phu cũng tuyệt đối sẽ không vì một người không quen biết mà kết cừu hận với Cổ Tộc Chí Cao.

Trong chớp mắt, ngữ khí Phong Khinh Tử rất nghiêm túc. Không khí hiện tại bị đẩy lên, nhìn rất căng thẳng.

- Tiền bối...

Thích Già Tôn giả phát hiện sự tình thay đổi có chút không giống như hần nghĩ.

Giờ này, Lâm Phàm thu nộ cười lại, sau đó không chút do dự từ trong hư không nhảy xuống.

- Hừ, Lâm Phàm ta đời này đỉnh thiên lập địa, không bao giờ bị người uy hiếp, chết thì đã làm sao, Cổ Tộc Chí Cao thì thế nào, chẳng lẽ Lâm Phàm ta vì mạng sống mà cầu khẩn người khác nhiều lần không thành, “Kiệt” có bản lĩnh thì đến chiến một trận, thắng nào chạy thắng đó là chó.

Lâm Phàm rất kiêu ngạo, mặc dù bình thường cợt nhả, âm hiểm, xảo trá, nhưng tuyệt đối không vì mạng sống của mình mà oan ức người khác.

- Tiểu tử này...

Phong Khinh Tử nhìn tính tình quật cường của hắn, cũng giận không chỗ phát tiết.

- Lâm thí chủ, ngươi muốn làm gì đó?

Thích Già Tôn giả thấy cảnh này, cuống cả lên.

Cổ Tộc Chí Cao thấy Nhân tộc này đi ra từ hư không, đột nhiên cười lạnh một tiếng rồi, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Nhân tộc ghê tởm, bây giờ xem ai tới cứu người.

Chí Cao “Kiệt” không nghĩ tới, tên Nhân tộc này lại chủ động tới chịu chết, không có chút do dự đánh về phía Lâm Phàm.

Một chương này như nắm cả thiên địa, phong tỏa tất cả, khiến người ta không thể trốn.

- Thật mạnh.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, trong lòng kinh hãi, nhưng tỏ ra sợ hãi.

- Tiền bối, aiii...

Thích Già Tôn giả nhìn Phong Khinh Tử một cái, sau đó thở dài một tiếng, cũng thuận theo nhảy xuống

- Thí chủ, bần tăng đến giúp người một tay.

- Con lừa trọc, người tới đây làm gì?

Lâm Phàm nhìn thấy con lừa trọc vào lúc này lại không sợ sinh tử, nhảy xuống giúp hân, trong lòng cảm động không thôi.

- Thí chủ người có thể không sợ sinh tử tranh đấu cùng Cổ Tộc Chí Cao, chẳng lẽ bần tăng lại là hạng người ham sống sợ chết hay sao.

Thích Già Tôn giả nói.

- Ha ha, tốt, hôm nay chúng ta xem một chút, thực lực Cổ Tộc Chí Cao đến cùng mạnh ra sao.

...

- Phong Khinh Tử nhìn hai người, lông mày không khỏi ngưng lại, râu bạc tức giận bốc lên không ngớt.

- Hồn tiểu tử, thật sự là hồn tiểu tử, lão phu tung hoành vạn cổ, có khi nào phải cúi đầu với người, thế cũng được, lão phu càng xem càng thích người, nếu như lúc sau không thể thành, lúc đó lão phu nhất định phải một chương đập chết người.

Phong Khinh Tử không chút do dự, mặc dù thực lực của “Kiệt” không phải mạnh nhất trong tám đại Cổ Tộc Chí Cao, nhưng không phải hai người này có thể đối phó.

Lâm Phàm nhìn một chương từ trên trời giáng xuống, trong lòng run lên, sức mạnh to lớn đến nỗi không có cách chống đỡ, chỉ sợ đòn đánh này có thể đập chết bọn họ.

Ầm ầm!

Đột nhiên Phong Khinh Tử xuất hiện trước mặt Lâm Phàm vùng ống tay áo đánh tan cự chưởng.

- “Kiệt”, người muốn làm gì?

Phong Khinh Tử quát.

- Đồ đệ lão phu hạ xuống chỉ muốn đi tiểu mà người cũng dám động thủ, thật sự cho rằng lão phu không dám giết người hay sao?

- Phong Khinh Tử người chờ đấy.

“Kiệt” lạnh lùng nói, sau đó oán hận liếc nhìn Lâm Phàm, triệt để rời khỏi nơi này.

- Lão đầu, ai cần người cứu?

Trong lòng Lâm Phàm đột phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng không cần phải chết.

- Tiểu tử, coi như lão phu phục người, lão phu hướng về người nhận lỗi.

Phong Khinh Tử thở dài một tiếng, tiểu tử này thật sự quá Cmn quật cường, coi như mình lúc còn trẻ cũng không quật cường như hần.

Có thể sống đến bây giờ đúng là một kỳ tích.

Lâm Phàm nhìn Phong Khinh Tử, hần không biết lão đầu có uống lộn thuốc hay không, tự nhiên lại đối tốt với mình như vậy, thế nhưng nhân tâm cũng rất tốt, có một sự phó như vậy ngược lại không tồi.

- Quên đi, nhìn người cũng có tuổi rồi, nếu lại cho người thêm kích thích, sợ trái tim người lại không chịu được, người đã cầu ta làm đồ đệ như thế, ta đành phải cố hết sức đáp ứng mà thôi.

- Đồ đệ Lâm Phàm bái kiến sư tôn.

- Ha ha... Tốt, tốt.

Thời khắc này, Phong Khinh Tử cười lớn, tâm tình vui sướng hơn rất nhiều.

- Đồ nhi, chiếc nhẫn trữ vật của vi sư...

- Cái gì? nhẫn trữ vật nào? Vừa rồi người làm tổn thương nghiêm trọng “Tâm” của đồ nhi như vậy, “Tâm” đồ nhi như pha lê, đụng vào liền nát, vì bù đắp nhất định phải giữ chiếc nhẫn trữ vật này an ủi một chút, nếu không phải vậy, thì rất

khó nói, có thể thương tâm mà chết hay không nữa.

-

Đồ vật tới tay rồi, sao có khả năng lại đưa chứ.

- Lão phu...

Phong Khinh Tử nghe như thế, nhất thời che ngực, giống như lên cơn đau tim vậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 662: Người Thấy Người Thối Da Trâu Bao Giờ Chưa?

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Sư tôn, người làm sao vậy?

Lâm Phàm đột nhiên nhìn thấy Phong Khinh Tử nằm trên đất, không khỏi có chút lo lắng.

- Đồ nhi, vì sư không thể không có một loại đồ chữa bệnh trong chiếc nhẫn, người mau đưa chiếc nhẫn cho vi sư đi.

Phong Khinh Tử chật vật nói, sau đó mắt nhắm ngã xuống đất, ngất đi.

-Không ổn rồi, con lừa trọc nhanh đến hô hấp nhân tạo cho sư tôn ta.

Lâm Phàm hô to một tiếng, thật khâm phục lão đầu tử, vào lúc này còn giả bộ.

-A? Lâm thí chủ, người không nói đùa với bản tăng đó chứ?

Thích Già Tôn giả mặt thộn ra. không biết nói gì hơn, mình chính là một đại nam nhân giờ lại đi hô hấp nhân tạo cho một lão đầu, nếu chuyện này lọt ra ngoài, thì không còn mặt mũi nữa.

- Nói nhảm gì đó, người Phật Tộc lòng mang từ bi cứu một mạng người hơn xây bảy tháp Phù Đồ, người còn không mau cứu người.

Lâm Phàm nói

- Thí chủ, thứ cho bần tăng không làm nổi.

Thích Già Tôn giả về mặt đau khổ nói ra, vô luận như thế nào, cũng không có khả năng làm loại chuyện này.

- Mau mau hô hấp nhân tạo cho sư tôn ta, sau khi cứu sống người, thì bảo bối trong nhẫn trữ vật sẽ phân người một chút.

-

Lâm Phàm nói rằng.

- Thí chủ, lời ấy thật chứ?

Thích Già Tôn giả nghe điều kiện này, trong lòng mừng rỡ, xác nhận lại.

- Chính xác trăm phần trăm.

Lâm Phàm nói rằng.

- Tốt, để bần tăng đến cứu, một mạng người hơn xây bảy tháp Phù Đồ, ta không vào Địa ngục thì ai vào Địa ngục, có thể cứu tiên bối thoát ly khổ hải, thì đó là phúc khí của bần tăng.

Thích Già Tôn giả không có chút do dự lập tức ngồi xổm xuống chuẩn bị động tác hô hấp nhân tạo cho Phong Khinh Tử.

Lâm Phàm thấy cảnh này cũng thở dài, con lừa trọc tham lam này, chỉ có bảo bối mới có thể đánh động nội tâm của hắn.

Phong Khinh Tử cảm nhận được một cổ hơi thổi phả vào mặt, nhất thời mở mắt ra, sau đó ý vị thâm trường nói.

- Đồ nhi ngoan, quả thật là ngoan đồ nhi của vi sư.

- Đa tạ sư tôn khen, cứu sư tôn là việc nằm trong phận sự của đồ nhi.

Lâm Phàm mặt không đỏ tim không nhanh, ngôn từ chính nghĩa nói.

Cmn!

Thủ đoạn trên đời có ngàn vạn, phong thủy luân chuyển, lúc trước bị hãm hại có thể thế nào, đến sau cùng người thắng vẫn là ta.

Núi cao còn có núi cao hơn, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, trải nghiệm sự đời nhiều hơn bốn thiếu gia thì có thể thế nào, cuối cùng còn không phải bị bốn thiếu gia hung hăng tóm lại.

Một trận này, Lâm Phàm không thiệt thòi.

Không mất gì lại được một chỗ dựa, lại còn chiếm được hai cái nhẫn trữ vật nữa.

Kiểm lời! Quả thật kiểm lời.

Còn đối với Phong Khinh Tử, hẳn cảm giác có cái gì không đúng, thế nhưng trong thời gian ngắn không nghĩ ra được.

- Đi thôi!

Phong Khinh Tử bó tay bó chân với tên đồ đệ này của mình rồi, chiếc nhẫn trữ vật kia, cần phải tìm cơ hội tốt, chơi đùa hẳn một võ mới có thể lấy lại được.

Lâm Phàm không biết bây giờ đi đâu, nhưng hẳn vẫn đắm chìm trong sự vui mừng.

- Thí chủ vừa đáp ứng bần tăng chia bảo bối, không biết bây giờ thế nào?

Thích Già Tôn giả vẫn nhớ bảo bối trong nhẫn trữ vật, huých huých vai Lâm Phàm hỏi.

- Xuyt! Nhỏ giọng một chút, theo ta người còn sợ bị thiệt thòi sao, con lừa trọc ngốc này.

Lâm Phàm đánh mắt ra hiệu cho Thích Già Tôn giả bình tĩnh.

- Tốt, lắm bần tăng cũng yên lòng.

Thích Già Tôn giả cảm giác, cố gắng vừa rồi của mình không có uổng phí.

Tuy tình huống biến đổi bất ngờ, nhưng vẫn có chút báo đáp.

Đi lại trong hư không, Lâm Phàm mới phát hiện, thực lực sư phụ tiện nghi của mình thật sự rất mạnh, tốc độ vượt qua hư không quá nhanh, ban đầu theo Lâm Phàm nghĩ, tốc độ của mình đã rất nghịch thiên rồi, thế nhưng so với sư tôn, ngay cả một phần trăm cũng không bằng.

- Lão đầu, hiện tại chúng ta đi đâu?

Lâm Phàm tò mò hỏi.

- Đồ nhi, sau khi báỉ sư cần phải biết tôn sư trọng đạo, người phải gọi lão phu là sư tôn.

Phong Khinh Tử ngữ khí nghiêm túc nói, như đang giáo dục Lâm Phàm.

- Được rồi, gọi là sư tôn.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

- Hiện tại vì sư dẫn người đi Thủ Hộ Chi Địa, nơi đó có đông đảo thiên tài, là hy vọng cuối cùng của sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới.

Phong Khinh Tử nói.

- Hy vọng cuối cùng?

Lâm Phàm có chút kinh ngạc, nhưng ngẫm lại thấy bình thường, Cổ Thánh Giới to lớn như thế, sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thế giới có thể tồn tại lâu như vậy, tự nhiên là có biện pháp của chính mình.

Như mình bây giờ, có thể nói là năm bè bảy mảng, chỉ bằng những điều này mà muốn lật đổ Cổ Tộc, là người si nói mộng.

- Cổ Thánh Giới có bốn Thủ Hộ Chi Địa, mà vi sư và “Kiệt” với “Thánh” hai đại Chí Cao là Thủ Hộ giả quản lý.

Phong Khinh Tử nhẹ giọng nói.

- Thủ Hộ Chi Địa là nơi an toàn nhất của các chủng tộc Đại Thiên trong Cổ Thánh Giới, mỗi một khối Thủ Hộ Chi Địa chỉ có thể tồn tại một triệu sinh linh, nếu vượt qua con số này thì sẽ tự động bị loại bỏ.

-

- Cổ Thánh Giới lại có địa phương thần kỳ như vậy, tiền bối chẳng lẽ là ngài mở ra Động Thiên hay sao?

Thích Già Tôn giả nghi ngờ hỏi.

Những thông tin này ở trong điển tịch Phật Tộc chưa bao giờ ghi chép qua.

- Không phải, đây là nơi ở do thiên nhiên hình thành, cũng chính là một chút hi vọng sống bên trong đất trời. Phong Khinh Tử nói.

- Thủ Hộ Chi Địa này, Cổ Tộc không có cách tiến nhập, dù là Chí Cao cũng không được, đồng thời bởi vì Thủ Hộ giả và Cổ Tộc Chí Cao tạo thành một mối quan hệ vi diệu.

- Quan hệ vi diệu ấy là gì?

Lâm Phàm hỏi.

Phong Khinh Tử nhìn Lâm Phàm, sau đó nói tiếp.

- Cổ Tộc sẽ không nhúng tay vào sự tình của Thủ Hộ Chi Địa, cũng sẽ không tiến công đến đó, nhưng Thủ Hộ giả chúng ta cũng không được phép can thiệp vào sự tình của các chủng tộc Đại Thiên bởi vậy chỉ có thể yên lặng bồi dưỡng thiên tài, vì Đại Thiên chủng tộc truyền vào huyết dịch mới.

- Tại sao không thể can thiệp?

Lâm Phàm có chút không hiểu, tại sao có thuyết pháp này.

- Bởi vì nếu can thiệp, thì Cổ Tộc Chí Cao cũng xuất hiện, chỉ cần vẫy tay một cái là có thể chém giết toàn bộ sinh linh các chủng tộc Đại Thiên, mà bốn người Thủ Hộ giả chúng ta cũng là như thế, nếu ra tay, ngoại trừ Chí Cao ra, còn những Cổ Tộc khác cũng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Ý này Lâm Phàm nghe rõ, giống như thế giới của mình trước kia, các quốc gia đều có hạt nhân, thế nhưng đều có hiệp định, có thể đánh lộn nhưng không thể vận dụng hạt nhân, bởi vì dùng tới hạt nhân, chính là toàn quân bị diệt.

Đối với Chí Cao và đám người sư tôn, bọn họ chính là hạt nhân, khi xuất thủ là một loại thảm họa không ai nào có thể chống lại.

- Sư tôn, tám đại Chí Cao đều là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, vậy bên trong các chủng tộc, rốt cuộc có bao nhiêu cường giả Thần Thiên Vị tầng mười?

- Bốn người.

Phong Khinh Tử nói.

- Không thể nào, ta xem qua có rất nhiều cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị mà.

Chính bản thân Lâm Phàm đã thuần hóa mười tên cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị, sao có khả năng chỉ có bốn người.

- Đồ nhi, những người người thấy kia cũng thật sự là cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị, chỉ là sức mạnh đạt đến cảnh giới đột phá ngục Vĩnh Hằng Thần Vị mà thôi, cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị chân chính, cần chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, mà trong thiên địa, Vĩnh Hằng Chi Vị có số lượng cố định, cho nên mới nói có bốn cái.

- Thế nhưng từ xa xưa đều có thể có ngoại lệ, mà vi sư đang tìm kiếm cơ hội có thể đánh vỡ loại số mệnh này.

Phong Khinh Tử nói.

- Theo như sư tôn nói, thì tồn tại đánh vỡ số mệnh chính là ta.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Đồ nhi.

- Hả? Sư tôn sao vậy?

- Trời vẫn sáng, đừng nằm mơ giữa ban ngày được không?

Phong Khinh Tử nói với Lâm Phàm.

- Con mẹ nó... nếu phong phải là ta thì còn có thể là ai chứ.

Lâm Phàm có chút không phục, mình thiên tư trác tuyệt tung hoành thiên hạ, sao có khả năng không phải là mình.

- Là một nữ cường giả, nàng không chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, thế nhưng sức chiến đấu vô song, khiến Cổ Tộc khá vương tay vương chân, chỉ là... Ai, không nói nữa.

Phong Khinh Tử lắc đầu thở dài.

- Sư tôn, người nói có phải là Thủy Hỏa Đại Đế.

Lâm Phàm nhớ lại con mụ biến thái lăng lợ kia.

- Đồ nhi, làm sao người biết?

- Bởi vì nàng là bồ nhí của ta mà.

Lâm Phàm nghiêm nhiên nói.

- Đồ nhi.

- Hả?

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn sư tôn.

- Người thấy người thối da trâu bao giờ chưa?

Phong Khinh Tử cảm giác tên đồ nhi này của mình có chút không đáng tin.

- Mịa nó, chẳng lẽ người cho rằng ta đang khoác lác.

- Tự mình hiểu được là tốt rồi, được rồi đã đến nơi.

- Thí chủ, ta bị người thối ngủ luôn rồi.

Thích Già Tôn giả dụi dụi con mắt nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 663: Thủ Hộ Chi Địa

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Tiền bối, đó chính là Thủ Hộ Chi Địa sao?

Thích Già Tôn giả nhìn ngọn núi mênh mông phía trước không khỏi khiếp sợ nói.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, thấy ngọn núi không biết to lớn bao nhiêu, nhưng vô cùng hùng vĩ, từ dưới đất lao lên trên như trùng thiên, tạo thành một nơi bảo địa.

Nhiều nơi có sinh linh ở, theo thời gian trôi qua sẽ hình thành sinh khí, nếu trong đó không trải qua chiến tranh, khí tức như mặt trời ban trưa.

- Cổ Thánh Giới có tám đại Chí Cao khổng lồ, mà chung quanh mỗi một Thủ Hộ Chi Địa, lại có hai lãnh địa của Chí Cao giao hội, lát nữa, lão phu đưa các người vào rồi thì hết thảy phải dựa vào chính các người.

Phong Khinh Tử nói.

- Ta ngắt, không phải sư tôn định vứt con bỏ chợ đấy chứ?

Lâm Phàm có chút sững sờ, hỏi.

Lúc này mới tới đây bao lâu, lão đầu này đã bỏ mặc không quản, không hỏi, gì tới nữa mới ghé, làm gì có sư tôn như vậy chứ.

- Đúng đấy tiền bối, việc này không thể như thế được.

Thích Già Tôn giả mới tới nên chưa quen với cuộc sống nơi đây, trái tim nhỏ của hắn cũng có chút khẩn trương.

Phong Khinh Tử nhìn hai người, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt.

- Quan tâm các người cũng được, thế nhưng đồ nhi người phải trả hai chiếc nhẫn trữ vật cho sư tôn đã.

Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả liếc mắt nhìn nhau.

- Chính sư phụ dẫn vào cửa, còn tu hành phải dựa vào cá nhân, thời đại này, đều phải dựa vào chính mình, sao có thể dựa vào ngoại lực, con lừa trọc người nói có đúng hay không?

Lâm Phàm làm sao cam lòng trả lại hai chiếc nhẫn trữ vật, nếu như phải lựa chọn, khẳng định là chọn hai chiếc nhẫn trữ vật.

Lấy địa vị lão đầu, bảo bối trong đó nhất định thông thiên nha.

Mình qua nhiều năm như vậy, đều từng bước từng bước đi tới cấp độ này, coi như không có người chỉ dẫn cũng có thể tiến thêm một bước.

- Ý thí chủ là, hết thầy đều phải dựa vào chính mình.

Thích Già Tôn giả không chút do dự gật đầu, bảo bối trong nhẫn có một phần của mình, nếu bị Phong Khinh Tử tiền bối cầm lại, thì cái gì cũng không chiếm được.

Phong Khinh Tử nhìn hai người, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thực sự là hai tên súc sinh mà.

Đặc biệt là đồ đệ này, trong chiến đấu càng là súc sinh.

- Cũng được, hai lệnh bài này, các người cất giữ cẩn thận, bởi nếu như không có chúng, các người không vào được nơi này.

Phong Khinh Tử vung tay, hai khối lệnh bài lớn chùng ngón tay tản ra ánh sáng, dung nhập vào cơ thể hai người Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả.

Một loại cảm giác huyết mạch tương liên truyền đến.

Thời điểm Lâm Phàm phản ứng lại, Phong Khinh Tử cũng đã rời đi.

-Ồ, tiền bối người đi nơi nào rồi?

Thích Già Tôn giả nghi ngờ hỏi.

- Chắc đau bụng nên về nhà đi cầu rồi.

Trong lòng Lâm Phàm đắc ý lần này kiếm bộn rồi.

- Thí chủ, có phải giờ chúng ta nên chia của không?.

Thích Già Tôn giả vẫn nhớ bảo bối trong nhẫn trữ vật, không thể chờ đợi thúc giục.

- Gấp cái gì, trước vào Thủ Hộ Chi Địa coi một chút đã, chúng ta đi.

Lâm Phàm vẫy tay hướng về ngọn núi phương xa, bay đi.

...

Một màn ánh sáng trong suốt bao phủ ngọn núi hùng vĩ này, bên trên màn sáng, lưu động từng tia chớp phù vân, những bùa chú này cực kỳ kỳ diệu, giống như thiên tượng vậy.

Thời điểm Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả chạm vào màn sáng, trong nháy mắt bị hấp thu vào.

-Ồ, quả nhiên có chút thần kỳ.

Những màn ánh sáng này lồng vào trên người giống như nước suối xẹt qua thân thể, mềm mại không có trở ngại.

Sau khi tiến nhập màn sáng này thì tình cảnh bên trong lần nữa biến hóa.

- Nguyên lai Cổ Thánh Giới còn có nơi như thế này, sao trước đây không nghe ai nói qua nhỉ?

Thích Già Tôn giả tự nhủ.

- Ta thấy nhất định là do cao tăng Phật Tộc sợ các người biết Cổ Thánh Giới có chỗ an toàn như vậy, nhất định người sẽ trốn đến đây ở luôn, chắc vì đó mà không có nói cho các người.

Lâm Phàm nói.

- Thích chủ nói có lý. bần tăng không biết làm sao phản bác được.

Bây giờ bảo bối nằm trong tay Lâm Phàm, vì phân tiền tham ô này, Thích Già Tôn giả cũng theo ý của Lâm Phàm.

Ngọn núi vô cùng lớn mọc thẳng lên trời cao, tổng cộng có chín tầng, trên mỗi một tầng đều có phòng ốc san sát, tiếng người huyên náo rất náo nhiệt.

Đối với Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả, nơi này rất thần kỳ, từ sau khi đi tới Cổ Thánh Giới, Lâm Phàm chưa nhìn thấy địa phương nào nhiệt như thế.

Thời điểm hai người đang đánh giá chung quanh, trong nháy mắt bị một đám người vây lại.

- Hai vị có muốn gia nhập Thao Thiên tiểu đội chúng ta không? Cùng đi hoàn thành nhiệm vụ lấy điểm cống hiến, hướng tới đỉnh cao nhân sinh?

Một người mập mạp, phía sau mang theo hai cây trường kiếm nữ nư cười nhìn Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả.

- Hai vị tiểu ca ca, có muốn gia nhập đội ngũ của tỷ tỷ hay không? Đội của tỷ tỷ mỹ nữ nhiều như mây nha.

Một nữ tử diêm dúa, miệng toả mùi thơm đi chung quanh Lâm Phàm, mời chào.

Thích Già Tôn giả miệng niệm phật hiệu nhưng thỉnh thoảng nhìn về phía cô gái xinh đẹp này, nhìn bộ ngực mê người lấp ló, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

- Thật lớn a.

Thích Già Tôn giả không tự chủ khẽ nói một câu, nhưng trong chớp mắt phản ứng lại, lập tức mắt nhắm.

- Hai vị tiểu ca hãy gia nhập vô cực tiểu đội của chúng ta cùng nhau giết Cổ Tộc kiếm lấy điểm cống hiến, sau đó đổi lấy tuyệt thế pháp môn, từ đó trở thành tuyệt thế cường giả. Vô cực tiểu đội chúng ta có đãi ngộ rất tốt, có đan dược thiết yếu cho người tu luyện.

- Hãy gia nhập cùng chúng ta, chúng ta đây có Cổ Tộc Luyện khí sư, còn có trận pháp đại sư không nên bỏ qua.

...

Lâm Phàm bị một đám gia hỏa dọa cho bối rối, phải lôi kéo con lừa trọc chạy trốn.

Giời ạ, đây là tình huống gì, sao giống thị trường tuyển người mới vậy.

- Thí chủ, thật sự quá dọa người, sóng lớn quá mãnh liệt a.

Thích Già Tôn giả cảm thán.

- Con lừa trọc, không ngờ người lại là một con sắc lừa, cô em vừa rồi có phải ngực rất lớn hay không?

Lâm Phàm nói rằng.

- Ủm, mệnh môn như biển bao dung vạn vật.

Thích Già Tôn giả cảm thán.

Ngay lúc này, trong đám người có một trận sôi trào.

- Phong Nhật tiểu đội đã trở về.

- Lần này Phong vô địch nhận nhiệm vụ Thiên cấp hạ phẩm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, điểm cống hiến được hưởng đến mười vạn điểm.

- Quá mạnh mẽ, Phong Nhật tiểu đội thật sự quá cường đại, nhiệm vụ khó như thế cũng có thể hoàn thành.

Lúc này, một ánh hào quang lấp lánh.

Một nhóm người có khí tức bén nhọn, mệnh môn cuộn cuộn xuất hiện trên quảng trường.

Cầm đầu là một thanh niên trẻ tuổi ngọc thụ lâm phong, môi hồng răng trắng, có một bộ mặt lạnh lẽo cô quạnh, nhìn xuống chúng nhân, sau đó không để ai vào mắt, hướng về phương xa mà đi.

- Các người mau nhìn, bọn họ bắt được Cổ Tộc tam đầu Luyện khí sư.

- Lợi hại, thật sự lợi hại, chỉ không biết Phong Nhật tiểu đội còn tuyển người hay không, nếu như cùng bọn họ kết thành tiểu đội, sau này nhất định sẽ đến được đỉnh cao nhân sinh.

- Người đừng có nằm mộng nữa, tiêu chuẩn đội tuyển người của Phong Nhật tiểu đội ít nhất phải có tu vi phải Thần Thiên Vị tầng năm Nguyên Thần cảnh, người có đạt hay không?

- Aiii, ta còn kém một chút xíu mà thôi.

...

- Thí chủ, những người này thực lực rất mạnh, bần tăng trước kia chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Thích Già Tôn giả nhìn vạn người theo dõi Phong Nhật tiểu đội, lại cảm thán.

- Ủm, cứ như vậy đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, không để trong mắt chút nào.

Thế nhưng, thời điểm thấy cảnh này, nội tâm Lâm Phàm bắt đầu sống động.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 664: Sụp Hố Lão Đầu

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tất cả những gì nhìn thấy trên quảng trường, được Lâm Phàm khắc sâu trong lòng.

Xem ra ở Thủ Hộ Chi Địa, đa số mọi người đều kết thành tiểu đội ra ngoài rèn luyện, chém giết Cổ Tộc.

- Lâm thí chủ, bây giờ chúng ta đi đâu?

Hiện tại, Thích Già Tôn giả lấy Lâm Phàm làm thủ lĩnh, khi chưa quen cuộc sống ở địa phương khi gió này, hẳn thật không dám xằng bậy.

Như vừa rồi trên quảng trường kia, thực lực nam tử Phong Nhật tiểu đội không yếu chút nào, khí tức cường đại để Thích Già Tôn giả cảm nhận một tia áp bức.

- Muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi cho khỏe lại đã, người không nhìn thấy đây giống như một thành phố kinh doanh hay sao? Người nhìn phía trước, có khách sạn kia.

Lâm Phàm chỉ về đằng trước, nói.

- Đúng đúng, trước tiên phải nghỉ ngơi thật tốt đã, nhưng nơi đây cũng thật náo nhiệt, bàn tăng không nghĩ tới Cổ Thánh Giới còn có nơi thế này.

Thích Già Tôn giả nói.

Bình thường Thích Già Tôn giả vẫn luôn tu luyện, rất ít khi trải qua những chuyện như thế này, cho nên đối với tất cả sự việc, đều tràn đầy hiếu kỳ.

Bây giờ hai người Lâm Phàm đang ở tầng thứ nhất, không biết trên tám tầng kia có cái gì, coi như tầng thứ nhất cũng để cho Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả mở mang tầm mắt.

- Thần Thiên Vị tầng sáu Pháp Tắc cảnh, một triệu Thánh Dương Đan cho thuê chính mình ba ngày!!

Bây giờ, hai bên đường có không ít người, trước ngực đeo một cái biển hiệu cho thuê chính mình, theo Lâm Phàm thấy, sinh linh ở đây rất có đầu óc làm ăn.

- Bán Cổ Tộc Luyện khí sư, có thể luyện chế hạ phẩm linh khí chỉ cần 30 triệu Thánh Dương Đan.

...

-Lâm thí chủ, trong này thật náo nhiệt, không biết bạn tăng ra lời bán mình sẽ có người thuê hay không?

Thích Già Tôn giả nhìn tình huống chung quanh, bị làm cho hoa cả mắt tò mò nói hỏi.

- Người có thể đi thử một lần.

Trong lòng Lâm Phàm mặc dù khiếp sợ, nhưng không biểu hiện mình là người nhà quê, bởi vậy gương mặt luôn tỏ vẻ trấn định, giống như tất cả những gì trước mắt đều không làm hắn cảm thấy kinh ngạc.

Thế nhưng điều khiến Lâm Phàm đau lòng chính là, mình đã từng giàu có biết bao, Thánh Dương Đan trên người lấy con số hàng triệu để tính, nhưng bây giờ nghèo vẫn hoàn nghèo.

Cũng may, mỗi ngày Ngô Đồng Thần Thụ có thể ngưng luyện ra một ít Thánh Dương Đan.

Chỉ là, số lượng Thánh Dương Đan được ngưng luyện ra thật sự quá ít, chưa đủ cho khí linh và công pháp chi linh trong Động Thiên sử dụng tu luyện nữa là, xem ra phải nghĩ biện pháp kiếm Thánh Dương Đan.

Cũng không lâu lắm, Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả đến được khách sạn, chẳng qua khi nghe đến phí phòng, Lâm Phàm không biết nói gì hơn.

- Hai vị, do các người không có tiểu đội bởi vậy không được hưởng thụ bất kỳ ưu đãi nào, đồng thời chỉ có thể ở phòng cấp thấp, phòng này một đêm mười vạn Thánh Dương Đan.

Hầu bàn nói.

Lâm Phàm nhìn tiểu điểm này có chút bất đắc dĩ, ở đây một buổi chiều mà mắc như vậy.

Thế nhưng tiểu nhị này tu vi không yếu, vậy mà là Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh.

Vì mới đến, nên Lâm Phàm cũng không muốn nói nhiều, vung tay lấy Thánh Dương Đan do Ngô Đồng Thần Thụ ngưng luyện ra, hầu bàn khẽ vẫy tay thu lấy.

- Hai vị xin mời.

Hầu bàn xác định đã đủ tiền, nhiệt tình nói.

Trong phòng.

Lâm thí chủ, sao ở đây chỉ có một cái giường vậy.

Thích Già Tôn giả nhìn tình huống trong phòng, một mặt bức tức nói.

- Người hỏi ta thì ta hỏi ai, cái địa phương quái quỷ này sao nhiều quy củ quá.

Đầu Lâm Phàm muốn nổ tung.

- Con lừa trọc Thánh Dương Đan đều là do ta trả, người ngay cả một sợi lông cũng không bỏ ra, cho nên đêm nay người ngủ dưới đất, ta ngủ trên giường.

- Không được đâu thí chủ, hai người chúng ta là đại nam nhân có thể chen một chút mà, trên đất lạnh lắm, bồn tắm sẽ bị bệnh đó.

Thích Già Tôn giả khóc không ra nước mắt nói.

- Đừng có nói nhảm ở đây, người ở đây không có nhân quyền, biết không? Lâm Phàm nói rằng.

Thích Già Tôn giả nghe xong, tự biết mình nghèo nên không nói nữa. Có thể nói Thích Già Tôn giả đang nghèo rất mừng thôi.

- Được rồi, nhưng Lâm thí chủ, chúng ta chia của đi.

Thích Già Tôn giả thêm thường nói.

- Ta nói con lừa trọc này, người không chỉ háo sắc lại còn tham tài, người nói xem dọc đường đi muốn chia của bao nhiêu lần rồi!

Lâm Phàm bất đắc dĩ, mang theo tên này bên người cũng là một nỗi khổ.

- Thí chủ, bồn tắm lục căn mới chỉ chém được bốn cái còn chưa tu hành đến cực hạn mà.

Thích Già Tôn giả mặt không xiêm nịnh nói.

- Dừng! Đối với người ta phục rồi, hiện tại sẽ chia của, nhưng người phải đứng yên không được nhúc nhích, trước tiên để ta xem xem có những gì đã?

Lâm Phàm nói.

- Tốt, bồn tắm bảo đảm sẽ bất động.

Sắc mặt Thích Già Tôn giả đại hỉ, rốt cục cũng đến thời khắc phân chia bảo bối, ngẫm lại có chút kích động.

Lâm Phàm ngồi trên giường, nội tâm cũng vô cùng kích động, từ khi có được chiếc nhẫn này, chưa từng xem qua đồ vật bên trong, hiện tại nhất định phải chuẩn bị tinh thần thật tốt, tuyệt đối không thể bị khiếp sợ được.

Cửa cái ngập trời bày ra trước mắt, ngẫm lại có chút kích động.

- Thí chủ, nhanh một chút đi, bồn tắm đợi không nổi rồi.

Thích Già Tôn giả phấn khích không nhịn được nói.

- Gấp cái gì không thấy ta đang có cảm tình sao?

Lâm Phàm liếc hẩn một cái, sau đó cẩn thận từng li từng tí mở chiếc nhẫn trữ vật ra.

- Bảo bối, bốn thiếu gia tới rồi đây.

Nội tâm Lâm Phàm nhiệt tình như lửa, vô cùng kích động.

Nhưng thời điểm nhìn vào bên trong, thần sắc cứng lại, thay đổi nghiêm nghị.

Thích Già Tôn giả nhìn vẻ mặt Lâm Phàm, nội tâm cũng chấn động mạnh.

- Xem ra bảo bối trong nhẫn trữ vật quá khủng khiếp, đã làm cho Lâm thí chủ chấn động rồi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm hít sâu một hơi, sắc mặt có chút trắng bệch, ngón tay run rẩy lấy chiếc nhẫn trữ vật thứ hai.

Lâm Phàm có chút không dám nhìn, thế nhưng vẫn mạnh mẽ mở to mắt nhìn vào chiếc thứ hai.

Lạch cạch!

Hai chiếc nhẫn trữ vật rơi xuống giường, Lâm Phàm ngẩng đầu hai hàng nước mắt tuôn ra.

- Sư tôn, ta sai rồi, đồ nhi đồng ý đưa hai chiếc nhẫn trả lại cho người.

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm khóc không ra nước mắt.

- Xú lão đầu bấy chết người mà.

- Lâm thí chủ, người sao vậy?

Thích Già Tôn giả lên tiếng hỏi dò, hẳn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng hơi kinh hãi khi thấy Lâm Phàm như vậy.

Chẳng lẽ đồ vật bên trong hai chiếc nhẫn trữ vật này quá nghịch thiên hay sao?

Mà giờ khắc này, ở một chỗ thần bí cách xa nơi ở của Lâm Phàm, Phong Khinh Tử đang nhàn nhã tự đắc, vuốt vuốt hai chiếc nhẫn trữ vật trong tay, khoe miệng lộ ra nụ cười.

- Gừng đúng là càng già càng cay.

...

- Lão đầu, lần này xem như bốn thiếu gia hoàn toàn phục rồi, không nghĩ tới từ khi bắt đầu đến cuối cùng, xú lão đầu nhà người vẫn luôn diễn trò.

Giờ Lâm Phàm không muốn nói thêm gì nữa.

- Thí chủ đến cùng là làm sao vậy.

Thích Già Tôn giả vội vàng hỏi.

- Chính người tự xem đi.

Lâm Phàm trực tiếp đưa hai chiếc nhẫn ném tới chỗ con lừa trọc.

Thích Già Tôn giả không kịp chờ đợi mau chóng mở chiếc nhẫn trữ vật, nhưng trong nháy mắt gương mặt tỏ ra không dám tin tưởng.

- Làm sao lại không có gì.

Thích Già Tôn giả nhìn chiếc nhẫn trống rỗng, cả người không biết gì hơn.

Bảo bối của mình đâu, cuối cùng lại là công dã tràng.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, cảm xúc thay đổi nhanh như vậy khiến hắn trong thời gian ngắn không muốn nói một câu gì.

Xú lão đầu một chút lương tâm cũng không có, ít nhất cũng phải để một chút đồ vật trong đó chứ, hiện tại thứ gì cũng không có, làm sao có động lực mà đi đây.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 665: Những Ngày Cùng Khổ

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm còn đang mơ mơ màng màng mở mắt ra, một khắc đó cuống hết cả lên, chỉ thấy con lừa trọc ghê tởm kia không biết từ khi nào đã ngủ bên cạnh mình, một cánh tay mập mạp của hắn còn ôm mình nữa chứ.

- Trời ạ.

Lâm Phàm kinh hãi biến sắc, trực tiếp đạp con lừa trọc xuống dưới giường.

- Ai u, mới sáng sớm mà thí chủ làm gì vậy? Hỏa khí lớn thế?

Thích Già Tôn giả dụi dụi con mắt, như chưa hết buồn ngủ.

- Con lừa trọc, hôm qua ta đã nói với ngươi như thế nào, ngươi ngủ dưới đất ta ngủ trên giường, sao ngươi lại chạy lên giường của ta.

Lâm Phàm vừa nghĩ tới mình ngủ cùng hắn cả một đêm, nhất thời cả người nổi da gà.

Ai biết được, tên trọc này có hành vi gây rối gì không.

- A! Bần tăng sao ngủ trên giường ta? Thí chủ chớ vu hại bần tăng.

Thích Già Tôn giả nghiêm mặt nói, không cho Lâm Phàm nói xấu mình.

- Người... Người.

- Thí chủ, bần tăng vừa mới ngủ dậy là đã nằm trên đất, sao lại ngủ trên giường của thí chủ được, thí chủ nằm mơ rồi.

Thích Già Tôn giả giang hai tay vô tội nói.

- Quên đi, không nhiều lời với người.

Lâm Phàm trực tiếp xua tay, không muốn nói thêm.

- Thùng thùng!

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa truyền đến.

- Con lừa trọc, mở cửa đi.

Thích Già Tôn giả bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chạy đi mở cửa, không lâu lắm hẳn đã trở về.

- Thí chủ, tiểu nhị khách sạn hỏi chúng ta có ở tiếp không, nếu không thì phải trả phòng.

Thích Già Tôn giả nói.

- Cái gì, đã đến giờ rồi?

Lâm Phàm sững sờ, liếc mắt nhìn cửa sổ, lúc này là lúc nào.

- Hai vị, thời gian thuê phòng của bản điểm chỉ có mười hai canh giờ, qua thời gian này cần phải trả phòng, xin hỏi hai vị có ở tiếp không?

Tiểu nhị khách khí hỏi.

- Hắc điểm, đúng là hắc điểm mà.

Lâm Phàm tức giận, nhưng giờ chưa quen cuộc sống nơi đây, nên không thể khiến người ta chế giễu được, hắc khoát tay.

- Không ở.

- Đã hiểu.

...

- Thí chủ chúng ta không ở nữa à?

Sau khi tiểu nhị rời đi, Thích Già Tôn giả hỏi.

- Làm sao ở? Người có Thánh Dương Đan hay không?

Lâm Phàm hỏi.

- Không có.

Thích Già Tôn giả nhún vai bất đắc dĩ.

- Sao lại không có?

Thôi, chúng ta đi thôi, trước mắt nên thành lập một tiểu đội, ở chỗ này nếu không thành lập một tiểu đội, làm cái gì cũng không thuận tiện.

Tuy Lâm Phàm không rõ tình hình nơi đây, nhưng nếu không có thân phận của một tiểu đội nào đó, sẽ còn bị chặt chém.

Đường đường là cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy, lại phải trải qua những tháng ngày như vậy.

Hai người rửa mặt, sau đó tìm hiểu một chút, cuối cùng biết được xin thành lập tiểu đội ở đâu.

- Hai vị, thật xin lỗi bởi vì điểm cống hiến của hai vị không đủ một vạn, nên không cách nào thành lập tiểu đội.

Tiếp đón Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả là một cô gái rất xinh xắn, lúc này, cô gái mở đôi mắt to, ngọt ngào nói.

- Mịa nó, cái địa phương gì thế này, thành lập một tiểu đội phải cần một vạn điểm cống hiến, giờ ạ, sao có nhiều quy củ quá không biết.

Lâm Phàm thật rất muốn khóc, đây không phải do lão chết tiệt kia lừa chúng ta sao?

Thế nhưng, sắc mặt Lâm Phàm vẫn như thường nhỏ giọng cẩn thận nói.

- Em gái, nhóm của lão ca thực lực rất mạnh, một vạn điểm cống hiến này cho ta nợ một thời gian, giúp chúng ta đăng kí một tiểu đội được không? Đợi lát nữa kiếm được điểm cống hiến ta sẽ lập tức trả cho người.

- Em gái, à không thí chủ, cho chút mặt mũi được không.

“...”

Thích Già Tôn giả liếm liếm môi, khuôn mặt tươi cười nói.

- Thật xin lỗi hai vị, muốn thành lập tiểu đội cần phải có một vạn điểm cống hiến, nếu không có điểm cống hiến, thì các người có thể gia nhập những tiểu đội khác, kiếm một ít rồi hãy quay lại đây.

Em gái xinh xắn kia vẫn kiên nhẫn nói.

- Em gái, nhất định không cho lão ca một chút mặt mũi hay sao?

Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, sau đó ngữ khí bất thiện nói.

- Không cho.

Em gái vẫn lắc đầu, không sợ hãi chút nào.

Nhìn ánh mắt cô bé không chút nào sợ hãi, Lâm Phàm phục rồi.

- Tốt, tiểu muội người rất lợi hại, chờ chúng ta kiếm được một vạn điểm cống hiến lại tới tìm người.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, những gia hỏa ở đây có suy nghĩ đều rất cứng nhắc, không có chút linh động, thật sự quá đáng sợ.

- Được rồi, hi vọng hai vị có thể mau chóng kiếm được một vạn điểm cống hiến.

Cô nàng cười duyên nói.

- Con lừa trọc, đi thôi.

Lâm Phàm không nghĩ tới Thủ Hộ Chi Địa lại có nhiều quy củ như thế, rất bất đắc dĩ.

Lâm thí chủ, chúng ta làm sao bây giờ? Đi đâu để kiếm một vạn điểm cống hiến đây?

Thích Già Tôn giả nhăn nhó nhìn Lâm Phàm, không biết nên làm cái gì.

Lâm Phàm một tay chống nạnh ngửa mặt nhìn trời, khóe miệng lộ ra nụ cười tà mị.

- Hừ, không phải một vạn điểm cống hiến thôi sao?

Chẳng lẽ có thể làm khó bốn thiếu gia?

-Ồ! Thí chủ có biện pháp rồi?

Thích Già Tôn giả sắc mặt vui vẻ, sùng bái nhìn Lâm Phàm.

- Khà khà!

Lâm Phàm không nói gì, nhưng lộ ra nụ cười dễ chịu.

- Con lừa trọc, người có biết thế gian này biện pháp gì kiếm tiền nhanh nhất không?

Lâm Phàm nhìn tên trọc hỏi.

Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm, suy nghĩ một lát rồi sau đó lắc đầu.

- Lâm thí chủ hẳn chẳng không biết.

Không biết cũng không sao đợi lát nữa người sẽ biết.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, mang theo Thích Già Tôn giả rời khỏi nơi này.

...

Trong một hẻm nhỏ nào đó.

- Thí chủ chúng ta làm thế này có vẻ không hay lắm.

Hai mắt Thích Già Tôn giả chuyển động, có chút hưng phấn cũng có chút sợ sệt.

- Sợ cái gì, không phải ăn cướp thôi sao? Nghe ta chỉ huy bảo đảm đáng tin.

Lâm Phàm trực tiếp che mặt bằng khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt lóng lánh tinh quang.

- Thí chủ, hẳn chẳng không thể làm như vậy được.

Lần thứ hai Thích Già Tôn giả lắc đầu.

- Con lừa trọc, chẳng lẽ người muốn chúng ta ở đây ngày ngày chịu khổ, ngày ngày ngủ bên ngoài hay sao?

- Người nhìn một chút bên trong này, khắp nơi đều có hoàng kim, khắp nơi đều có điểm cống hiến, người nhìn một chút những gia hỏa kia, bên trong tửu lâu ăn thịt cá, thoải mái bao nhiêu, tu vi của chúng ta để ở chỗ này đều là cường giả nghịch thiên, nhưng hiện tại lại trải qua những tháng ngày khổ cực như vậy, sao có thể bị một vận điểm cống hiến cản đường được.

Lâm Phàm nói

Thích Già Tôn giả trầm mặc một hồi.

- Ai, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, tất cả những thứ này cũng là vì trợ giúp thí chủ, nói vậy chắc ngã phật cũng không trách tội ta.

- Ủ đúng rồi, khá lắm, đi đi ta ở chỗ này chờ người.

Nắm trong tay Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên tinh quang trong mắt Lâm Phàm càng thêm chói mắt.

...

Trên lối đi nhỏ có ít người đi ngang qua.

Thích Già Tôn giả nhìn mấy người lục tục đi qua rồi nhớ lại lời nói của Lâm Phàm, tìm kiếm người ngốc ngốc một chút rồi lừa hấn vào trong.

Lúc đó, mắt Thích Già Tôn giả sáng lên, lập tức đi lên phía trước.

- A Di đà phật, thí chủ bần tăng thấy người có một đạo linh quang từ thiên linh cái xông thẳng tới chân trời, điều này chứng tỏ người sắp gặp được vận khí lớn, ở đây bần tăng có một vật này, có thể bảo đảm thí chủ nhất phi trùng thiên, không bằng thí chủ cùng bần tăng đến chỗ này, sau đó bần tăng sẽ đưa bảo vật giao cho thí chủ.

Thích Già Tôn giả chân tình thiết ý nói, hết sức chân thật.

Lâm Phàm lén lén lút lút nhìn, khóe miệng lộ ra nụ cười, con lừa trọc này khá lắm, có lời dạy đầu của bốn thiếu gia, không sợ không có ai mắc câu.

Đứng trước mặt Thích Già Tôn giả là một tên béo, dáng dấp thấp bé mập mạp, một đôi mắt to đang nháy nháy.

- Có phải người muốn ta đi với người đến cái hẻm nhỏ kia, sau đó có thêm đồng bọn của người nhảy ra cướp điểm cống hiến trên người ta.

Tên béo lấp bắp nói.

- A! Thí chủ làm sao người biết.

Thích Già Tôn giả vừa nghe đến đó thì nhất thời sửng sờ, chẳng lẽ thí chủ này có thể nhìn thấu lòng người hay sao?

- Ta... Ta nhìn một cái là biết, bởi vì trước đây, thời điểm ta mới tới, cũng trải qua tình cảnh như vậy, thế nhưng lại bị người giám sát nơi này bắt được, giam ta lại cả một năm, con lừa trọc ta khuyên... Khuyên người quay đầu là bờ, ta chỗ này có một trăm điểm cống hiến sẽ cho người, làm người cần phải quang minh chính đại... Không thể làm những chuyện trộm gà trộm chó như thế này được.

Tên béo lấp ba lấp bắp nói, sau đó từ trong nhẫn trữ vật vẽ ra dải điểm cống hiến cho Thích Già Tôn giả.

- Đa tạ thí chủ đánh đòn cảnh cáo, bản tăng đã hiểu.

Thích Già Tôn giả cảm thán, nhìn theo tên béo rời đi.

Mà Lâm Phàm trốn một góc nghe xong những lời đó chỉ biết câm nín.

- Ai... Đúng là vận c*c cờ hó mà!

“...”!!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 666: Bán Thân Làm Thuê

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Con lừa trọc, người làm ta thất vọng quá.

Lâm Phàm không nghĩ tới sẽ gặp đồng đội như vậy, tên tiểu bàn tử vừa rồi nhìn qua rất giàu có, thế mà để hấn dọa một chút là bỏ qua.

- Không phải đâu Lâm thí chủ, vừa rồi tuy rằng bị nhìn thấu, bần tăng cũng chuẩn bị mạnh mẽ bắt hấn lại đó, nhưng một giây kia, lông tơ bần tăng nổi lên, như có một đạo ý chí khoá chặt bần tăng, hiển nhiên có người giám sát chú ý tới bên này, chỉ cần bần tăng động thủ, trong chớp mắt sẽ bị trấn áp.

Thích Già Tôn giả thuộc Phật Tộc, nên lục căn rất nhạy bén, nhất cử nhất động đều ở trong lòng.

- Không thể nào, không phải người thất bại mà lấy cái lý do này lừa phỉnh ta chứ?

Lâm Phàm không cảm giác được có người nhòm ngó mình.

- Chính xác trăm phần trăm.

Thích Già Tôn giả khẳng định.

- Được rồi, xem ra con đường đánh cướp không thể nào thực hiện được, chỉ có thể tìm biện pháp khác mà thôi.

Lâm Phàm tin lời nói của tên trọc.

Trên quảng trường phi thường náo nhiệt.

Cơ hội đều dựa vào mình tìm, nếu muốn chờ cơ hội giáng lâm lên đầu, là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả đứng trên quảng trường nhìn mọi người đi lui, đi tới, đi ngang, đi dọc qua người, tâm tư chuyển động.

- Đáng tiếc là không có tài liệu, bằng không có thể luyện chế ra một hai cái linh khí, bán ra cũng có thể được giá cao.

Trước đây, tài liệu nhiều đến đáng sợ, Lâm Phàm chưa hề để những chuyện này trong mắt.

Nhưng lúc này, cái chuyện không có gì to tát đó lại là một vấn đề lớn, tài liệu nhiều vô số lúc trước, hiện đã không còn thứ gì.

- Thí chủ, người nhìn phía trước, giống như có chuyện gì xảy ra.

Thích Già Tôn giả đang mặt mê man, song phía trước, những tiếng ầm ĩ hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Lâm Phàm nghe xong, tinh quang trong mắt lóe lên.

- Đi, nơi ồn ào tất có yêu nghiệt sinh ra, cơ hội phát tài của chúng ta đến rồi.

Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm của Lâm Phàm, chỗ có mâu thuẫn là nơi có lợi.

Chỉ cần thu hoạch được một vạn điểm cống hiến, sau đó thành lập một cái tiểu đội, như vậy có thể nhận nhiệm vụ, đến lúc đó, điểm cống hiến còn không phải ào ào đến hay sao.

Có điểm cống hiến liền có thể đi đổi rất nhiều thứ.

Công pháp, linh đan diệu dược, bảo bối, thậm chí ngay cả Đạo khí đều có.

...

- Phương Huyền, người đây có ý gì? Hẳn đã được Sắc Vi tiểu đội chúng ta mượn, bây giờ nhiệm vụ sắp tới, các người sao cướp hẳn đi.

Một cô gái sắc mặt lạnh lẽo, lớn tiếng quát.

Cô gái này là đội trưởng Sắc Vi tiểu đội, lần này nhận một nhiệm vụ Địa cấp thượng phẩm, thế nhưng cân nhắc đến tính chất nguy hiểm của nhiệm vụ, bỏ ra hai mươi ngàn điểm cống hiến mượn một cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất, nhưng bây giờ, ngay thời điểm chuẩn bị thi hành nhiệm vụ, thì tên cường giả kia lại không đi và mà còn trả lại mười ngàn điểm cống hiến đã thế chấp.

Đây là một loại đả kích đối với Sắc Vi tiểu đội.

Nhiệm vụ Địa cấp Thượng phẩm rất khó khăn, bất kể ai nhận đều phải giao số điểm cống hiến nhất định làm tiền thế chấp, nếu trong thời gian quy định mà chưa hoàn thành, điểm thế chấp này sẽ bị mất.

- Liễn Sắc Vi, chuyện này mà người cũng tìm ta cho được, người nào trả giá cao người đó được, người ra giá cả thấp như thế nên người ta có quyền lui lại chứ.

Đứng ở trước mặt Liễn Sắc Vi là một người đàn ông, nam tử này thân hình cao lớn, da có màu vàng sậm, nhìn rất giống Nhân tộc, thân thể tu luyện đến cảnh giới cực mạnh.

- Phương Huyền, người không thể quá phận như vậy, bình thường người luôn đối nghịch với Sắc Vi tiểu đội chúng ta, lần này Sắc Vi tiểu đội chúng ta nhận một ci nhiệm vụ Địa cấp Thượng phẩm, trong thời khắc then chốt này, sao người có thể làm như vậy.

Ánh mắt Liễu Sắc Vi như muốn phun lửa vậy, cường giả Thần Thiên Vị thất trọng trong Thủ Hộ Chi Địa cũng không hiểm thấy, nhưng lúc này sắp đến thời điểm xuất phát, biết đi nơi nào tìm được một người làm nàng hài lòng.

- Nhiệm vụ Địa cấp Thượng phẩm? Lần này Huyền Khôi tiểu đội chúng ta nhận nhiệm vụ Thiên cấp hạ phẩm so với nhiệm vụ của tiểu đội các người còn khó khăn hơn gấp mấy lần, bởi vậy càng cần nhiều cường giả hơn, nhưng nếu người ra nhiều điểm cống hiến hơn so với chúng ta thì vị cường giả này tự nhiên sẽ gia nhập vào đội ngũ của các người.

Phương Huyền nói.

- Người...

Sắc mặt Liễu Sắc Vi lạnh lẽo, Phương Huyền này thật sự quá ghê tởm, điểm cống hiến cho nhiệm vụ Địa cấp hạ phẩm chỉ có sáu mươi ngàn, nếu vì thuê cường giả mà tốn nhiều hơn vậy thì đội viên của mình còn được cái gì?

Khi đó, liệu mạng hoàn thành nhiệm vụ cũng không phải bị người khác lấy hết hay sao?

- Đội trưởng tự chúng ta cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Tất cả thành viên Sắc Vi tiểu đội đều là nữ tử, thực lực mỗi người đều bất phàm, chủ yếu là Thần Thiên Vị tầng bốn, tầng năm, nếu như gộp lại cùng một chỗ, cũng là một cỗ sức mạnh không nhỏ.

- Phương Huyền người là tên hèn hạ vô sỉ.

Hàn quang trong mắt Liễu Sắc Vi tràn ra, đồng thời nhìn về phía cường giả cho mình thuê, sắc mặt càng không tốt chút nào.

Hiện tại nghĩ kỹ lại, sợ tất cả những thứ này đều do Phương Huyền giở trò quỷ, hẳn muốn tiểu đội của mình không làm được nhiệm vụ.

- Ai, Sắc Vi tiểu đội các người thật sự quá nhỏ yếu, trước đây ta đã nói, các người nên dựa vào Huyền Khôi tiểu đội chúng ta, các người tuyệt đối sẽ tốt hơn so với hiện tại, huống hồ các người lại là một bầy nữ tử xinh đẹp như hoa như ngọc, nếu như lúc thi hành nhiệm vụ bị Cổ Tộc bắt được, kết cục rất thê thảm đó.

Phương Huyền bất đắc dĩ lắc đầu.

...

- Con lừa trọc, thời điểm tỏ ra trâu bò đến rồi, người lên hay ta lên?
Lâm Phàm nói.

- Loại chuyện nhỏ này sao có thể làm phiền thí chủ, một mình bản tăng có thể giải quyết.

Lông mày Thích Già Tôn giả dẫn ra, tỏ ra rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm trang nói.

- Vậy người mau đi đi.

Lâm Phàm nói.

-A di đà phật!

Khi Liễu Sắc Vi và Phương Huyền đang tranh chấp, một tiếng phật hiệu truyền đến.

- Vị nữ thí chủ này không cần tranh chấp như vậy, loại người tâm tính hiểm ác thế này chắc sẽ gặp báo ứng.

Thích Già Tôn giả dáng vẻ trang nghiêm chậm rãi đi đến.

- Con lừa trọc, người nói cái gì?

Phương Huyền nghe như thế nhất thời giận dữ, nhưng khi cảm thụ khí tức của Thích Già, nên nín nhịn được.

Khí tức con lừa trọc này rất mạnh, không phải người bình thường.

- Thí chủ, bần tăng không hề nói gì cả?

Thích Già Tôn giả cười nói.

- Vị đại sư này, cảm ơn người!

Liễu Sắc Vi thấy đối phương là người Phật Tộc, cũng thu liễm sắc mặt, sau đó nhẹ nhàng nói.

- Vị nữ thí chủ này, nếu nhiệm vụ khó khăn quá không bằng thuê bần tăng đi, thực lực bần tăng tuy không mạnh nhưng cũng là Thần Thiên Vị tăng bảy.

Liễu Sắc Vi vừa nghe qua, nhất thời vui vẻ, người Phật Tộc trước mắt này tu vi thâm hậu, tuy rằng cùng là Thần Thiên Vị tăng bảy, nhưng còn cường đại hơn so với người lúc trước mình thuê nữa.

- Đại sư, vậy điểm cống hiến cần bao nhiêu.

Liễu Sắc Vi biết muốn thuê một cường giả, thì điểm cống hiến không phải ít.

Tuy thuê người cũng có thể dùng Thánh Dương Đan thay thế, nhưng đa số mọi người đều muốn điểm cống hiến, bởi vì điểm cống hiến có thể thành Thánh Dương Đan.

- Mười ngàn là đủ.

Thích Già Tôn giả cười nhẹ nói ra.

- A!

Liễu Sắc Vi sững sờ, không nghĩ tới lại rẻ như vậy.

Ngay cả Phương Huyền kia cũng không nghĩ rằng tên trọc này đưa ra giá tiện nghi như vậy, chỉ cần mười ngàn điểm cống hiến là có thể thuê

được.

- Ha ha, không nghĩ tới người Phật tộc bây giờ đều thương hương tiếc ngọc, lòng mang kể vật.

Phương Huyền cười nói.

- Liễu Sắc Vi, đừng tưởng rằng vừa tìm được một tên cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy là cho rằng nhiệm vụ này có thể hoàn thành trăm phần trăm, nhiệm vụ của người chúng ta đã điều tra qua, độ khó so với nhiệm vụ Thiên cấp hạ phẩm của chúng ta, cũng không thấp hơn bao nhiêu, lấy thực lực của các người, sợ rằng không thể hoàn thành.

Liễu Sắc Vi nhìn Phương Huyền có chút hả hê, trong lòng run lên, nhất thời có loại cảm giác không ổn.

- Con lừa trọc nói xong chưa?

Lúc này Lâm Phàm lên trước dò hỏi.

- Lâm thí chủ, bản tăng đã nói rồi giờ chỉ chờ nữ thí này chủ trả lời thôi.

Thích Già Tôn giả nói.

Thời điểm Lâm Phàm xuất hiện làm Liễu Sắc Vi nghi hoặc một chút, không biết họ nói vậy là có ý gì.

Mà Phương Huyền nhìn Lâm Phàm cũng hơi nhướng mày, không biết người này đang làm cái gì.

- Em gái, nghĩ thế nào rồi? Mười ngàn điểm cống hiến, chúng ta liền hợp thành đội ra ngoài, hơn nữa, bảo đảm các người an toàn tuyệt đối đi về trong ngày, hiệu suất 100%.

Lâm Phàm nói.

- A!

Liều Sắc Vì sững sờ, không có kịp phản ứng lại.

- Em gái, cho một câu trả lời đi, đến cùng có được hay không mau nói nhanh một chút, thời gian của mọi người đều quý giá như nhau, đừng chậm trễ thời gian bọn anh kiếm tiền a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 667: Kiểm Mười Ngàn Điểm Cống Hiến Thôi, Sao Lại Khó Khăn Như Vậy

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong thời gian ngắn, Liễu Sắc Vi chưa phản ứng kịp, người thẳng thừng như vậy, nàng lần đầu tiên nhìn thấy.

Mười ngàn điểm cống hiến là có thể thuê được hai vị cường giả? Điều này quả thực không thể.

Trong Thủ Hộ Chi Địa, mười ngàn điểm cống hiến nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, đối với cường giả chân chính, mười ngàn điểm cống hiến chỉ như mưa bụi.

Mà Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh ở Thủ Hộ Chi Địa cũng được tính là cao thủ chân chính.

- Đội trưởng cẩn thận có trò lừa.

Một nữ tử của Sắc Vi tiểu đội nhỏ giọng khẽ nói.

Liễu Sắc Vi gật gật đầu tâm lý nắm chắc, bây giờ sắp đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, Huyền Khôi tiểu đội liền xuất hiện cướp một tên cường giả mà mình đã thuê đi, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện hai cường giả chỉ cần mười ngàn điểm cống hiến là có thể thuê, điều này khiến Liễu Sắc Vi cảm thấy có chút quý dị.

Trên trời không thể tự nhiên rớt xuống một đĩa bánh ngọt, chỉ có một khả năng, hai người này là người Phương Huyền phái tới.

Có lẽ, chờ sau khi ra ngoài sẽ đỡ âm mưu quỷ kế gì đó.

Nhưng những điều này tạm thời chỉ do Liễu Sắc Vi suy đoán, không có bất kỳ chứng cứ nào.

Lần này nhận nhiệm vụ Địa cấp Thượng phẩm này, đối với Liễu Sắc Vi, rất trọng yếu, nếu như cứ thế mà từ bỏ, tổn thất sẽ rất nặng nề.

- Hai vị thân là cường giả Thần Thiên Vị tăng bảy đối với mười ngàn điểm cống hiến đáng lẽ không để vào mắt, không biết hai vị có mục đích gì?

Liễu Sắc Vi mở miệng hỏi.

Lâm Phàm cứng họng, có lúc nghĩ quá nhiều cũng là một cái tội.

Cái gì mà mười ngàn điểm cống hiến không coi vào đâu, bọn lão tử đúng là thiếu mười ngàn điểm cống hiến này đó, Lâm Phàm không nói gì, Phương Huyền một bên đã cười lên.

- Ha ha! Liễu Sắc Vi vậy mà còn phải hỏi, đương nhiên, hai người này lòng mang ý đồ xấu, muốn phát sinh chút chuyện gì đó tiêu diệt các người rồi.

Liễu Sắc Vi vừa nghe thế, vẻ mặt lập tức cứng lại, tuy lời này của Phương Huyền khiến người ta khó chịu nhưng không phải không có khả năng.

Ở Thủ Hộ Chi Địa, chuyện như vậy đã từng phát sinh, điều này khiến Liễu Sắc Vi lộ vẻ do dự.

Các đội viên Huyền Khôi tiểu đội lúc này cũng cười rộ lên.

- Nói có lý, có hai vị cường giả Thần Thiên Vị tăng bảy làm tùy tùng, đến khi ra bên ngoài, Sắc Vi tiểu đội không phải cá nằm trên thớt hay sao.

- Mỗi một thành viên của Sắc Vi tiểu đội đều xinh đẹp như hoa, chân dài, đùi to, hông nở, nhìn thật mê người.

- Các người nhìn hòa thượng này xem, hai mắt tà quang lấp loé, còn nam tử kia sắc mặt lạnh lùng, nhất định là hạng người lòng dạ độc ác, tất nhiên không giống người thường.

- Ha ha...

...

- Các người...

Đội viên Sắc Vi tiểu đội nghe mấy câu này, từng người từng người sắc mặt lạnh lẽo, căm tức nhìn mọi người, thế nhưng vô lực phản bác.

Bầu không khí lộ vẻ ngọt ngào trong thời gian ngắn rơi vào bế tắc.

Người vây quanh xem cũng chỉ cười mà không dám nói, bọn họ như xem diễn kịch mà thôi. Huyền Khôi tiểu đội ở Thủ Hộ Chi Địa tiếng tăm không nhỏ, là tiểu đội khá mạnh, không ai dám đi ra nói thêm cái gì.

- Thí chủ, những người này có bệnh à.

Trong lòng Thích Già Tôn giả sinh ra lửa giận.

Lâm Phàm nhíu chặt mày ngưng mắt nhìn mấy người Huyền Khôi tiểu đội, đám người kia có phải muốn chết hay không.

Bốn thiếu gia muốn kiếm lấy mười ngàn điểm cống hiến dễ dàng lắm sao? Mà bọn này dám châm dầu vào lửa, chưa thấy quan tài chưa độ lệ mà?

- Nhìn cái gì vậy? Có phải bị ta trúng tim đen, thẹn quá thành giận? Làm sao? Chẳng lẽ muốn đánh ta? Đến đây, ta ngược lại muốn xem các người có thể làm gì ta?

Phương Huyền nhìn thấy ánh mắt Lâm Phàm, bắt đầu cười lớn.

Lâm Phàm có ý muốn động thủ, uy nghiêm Đại Đế không phải những tên cà chớn này có thể nhục nhã.

- Em gái, đến cùng là như thế nào? Người cho một lời đi, thành hoặc không thành, không thành thì nói.

Lâm Phàm nhìn Sắc Vi tiểu đội, hỏi một câu.

- Chuyện này...

Liễu Sắc Vi do dự, trong thời gian ngắn không biết nên làm gì, nàng có chút hoài nghi với hai người này, sau một hồi do dự, Liễu Sắc Vi cắn răng nói.

- Hai vị, thật không phải, Sắc Vi tiểu đội chúng ta bỏ qua nhiệm vụ này.

Sau khi nói ra câu nói này thì trong lòng Liễu Sắc Vi giống như mất đi cái gì đó vậy, nàng không dám đánh cược không thể mang sinh mệnh đội viên thành tiền đặt cược được.

- Ha ha...

Vào đúng lúc này, Phương Huyền cuồng tiếu, cười thật sảng khoái.

Lâm Phàm nhắm mắt lại, không thể làm gì hơn, giờ ạ thời buổi khó khăn mà, kiếm mười ngàn điểm cống hiến thôi cũng không được sao.

Còn cô em này, sao lại nghĩ nhiều như vậy, có thể có một chút chính kiến hay không? Chẳng lẽ đáng kiếp bốn thiếu gia lại giống người xấu như vậy?

Lâm Phàm xoa xoa năm đấm, trong lòng có một đoàn lửa giận, không nơi phát tiết, cần phải nhanh chóng bạo phát, vậy lấy Phương Huyền khai đao đi.

Xoẹt!

Đúng lúc này, bình phong rung động, một bóng người xuất hiện, mà khi bóng người này xuất hiện, lập tức hốt hoảng kêu lên.

- Ai tới giúp ta một chút, giúp ta một chút.

Tất cả mọi người đều bị thu hút, không biết xảy ra chuyện gì.

Bóng người kia là một cô gái tuổi tác cũng không lớn lắm, tu vi là Thần Thiên Vị tầng bốn, giờ khắc này lại dị thường hoang mang.

-Ồ, đó không phải là thành viên của Bách Chiến tiểu đội hay sao?

- Đúng vậy, không phải Bách Chiến tiểu đội đi ra ngoài làm nhiệm vụ hay sao? sao chỉ có một người trở về?

- Nhiệm vụ kia hình như là Địa cấp hạ phẩm thì phải, không phải quá khó khăn, nhưng giống như xảy ra điều gì đó bất ngờ thì phải.

...

- Ai tới giúp ta một chút, ta đồng ý lấy toàn bộ điểm cống hiến để trao đổi, chỉ cầu các vị giúp ta một chút.

Trên người cô gái này có rất nhiều vết thương, tuy những vết thương không nguy hiểm đến tính mạng nhưng nhìn qua có chút kinh khủng.

- Xảy ra chuyện gì vậy, không phải Bách Chiến tiểu đội các người đi ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ sao? Sao chỉ còn một mình người trở về?

Người qua đường nghi ngờ hỏi.

- Thời điểm chúng ta làm nhiệm vụ thì gặp đại quân Cổ Tộc, vốn chúng ta có thể chạy trốn, nhưng lại gặp phải Lôi Đình Quân Vương.

Cô gái này sợ hãi nói, sau đó lại nhìn về phía mọi người cầu xin giúp đỡ.

- Ai đó hãy giúp ta một chút, các bằng hữu của ta đều bị Lôi Đình Quân Vương bắt rồi.

Cô gái có chút tuyệt vọng, Lôi Đình Quân Vương thực lực rất mạnh, thủ đoạn lại rất tàn nhẫn.

Trong Thủ Hộ Chi Địa, Lôi Đình Quân Vương là một nhiệm vụ Thiên cấp trung phẩm duy nhất.

Thế nhưng cho tới nay, rất ít người dám nhận, cho dù có cường giả nhận thì cuối cùng cũng không thể trở về.

Thời điểm mọi người nghe nói như vậy, cũng kinh hãi.

- Lôi Đình Quân Vương? Đây chính là nhân vật rất khủng bố.

- Đúng vậy, ai có bản lĩnh cứu người từ trong tay hắc chứ? Đừng nói là Lôi Đình Quân Vương, ngay cả đại quân Cổ Tộc kia cũng không phải dễ trêu.

- Xem ra Bách Chiến tiểu đội sẽ bị xóa tên rồi, chỉ còn sót lại một người này.

...

Cô gái tuyệt vọng nhìn mọi người rồi, sau đó thấy Phương Huyền liền lao đến nói.

- Van cầu người hãy mau cứu đội viên của ta đi, chỉ cần cứu được mọi người ra, Bách Chiến tiểu đội đồng ý dựa vào Huyền Khôi tiểu đội của các người.

Nhưng Phương Huyền dùng một tay đẩy cô gái này ra, lạnh lùng nói.

- Người đùa sao, là Lôi Đình Quân Vương đó, ai đi cũng chỉ chịu chết, ta thấy người chính đừng suy nghĩ nữa, Lôi Đình Quân Vương đã ra tay, trừ phi là mấy tiểu đội cường đại còn có hi vọng, chứ toàn bộ Thủ Hộ Chi Địa cũng không có người nào có thể giúp các người.

Cô gái này nghe nói như thế, nước mắt tuôn ra giống như mưa.

Bách Chiến tiểu đội bọn họ làm gì có đủ chi phí để mời những tiểu đội cường đại kia.

- Ai Bách Chiến tiểu đội cũng quá xui xẻo, người đội trưởng kia cũng có thực lực Thần Thiên Vị thất trọng, bây giờ cứ như vậy xong đời, thật đáng tiếc.

- Bi ai, đúng bi ai.

...

- Mười ngàn điểm cống hiến thuê hai chúng ta, thành hoặc không thành chỉ cần cho một câu nói, không nên lãng phí thời gian.

Thời điểm cô gái hoàn toàn tuyệt vọng, trước mắt xuất hiện một bóng người.

Cô gái nọ ngẩng đầu lên nhìn Lâm Phàm, trong khoảng thời gian ngắn, không biết làm sao lên tiếng.

Lâm Phàm nhìn gái trước mắt hỏi lại lần nữa.

- Mười ngàn điểm cống hiến có được hay không?

- Các người đừng đi chịu chết, là Lôi Đình Quân Vương đó.

Liều Sắc Vi nói.

- Hai người này muốn điếm cống hiến đến điên rồi, muốn tìm cái chết mà.

Phương Huyền cười to nói.

Lâm Phàm hít sâu một hơi rồi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phương Huyền.

- Người câm miệng cho lão tử nếu còn dám nói một câu lão tử sẽ giết chết người, người có tin hay không?

Lâm Phàm thật sự nổi giận rồi.

Phương Huyền cảm nhận sát ý mạnh mẽ trên người đối phương, thân thể nhất thời ngưng lại, nội tâm nhảy lên một cái, thân như đang ở Cửu U Địa ngục vậy.

- Nhanh lên một chút chỉ cần nói một câu, thành hay không thành?

Lâm Phàm nói.

- Nếu như người cứ ở đó do dự không quyết, thì đội viên của người có thể bị Cổ Tộc chém chết hết, lúc đó đừng trách chúng ta.

Nghe nói như thế, cô gái nào còn dám do dự, lập tức gật đầu đồng ý.

- Các người gặp Lôi Đình Quân Vương ở đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Quên ngoài Song Hạp Âm Cốc ba vạn dặm.

Cô gái vội vàng nói.

- Quên đi, người đi với chúng ta đi.

Lâm Phàm nghĩ đến việc mình không quá quen thuộc với địa hình ở đây, không chút do dự, trực tiếp cầm tay cô gái, tiến vào hư không.

- Con lừa trọc, mau đi.
- Được rồi thí chủ yên tâm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 668: Cái Gì Gọi Là Khủng Bố

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sau khi bọn Lâm Phàm rời đi, mọi người trên quảng trường, bắt đầu bàn tán xôn xao.

- Bọn họ thật sự đi tới nơi đó sao? Chẳng lẽ không biết Lôi Đình Quân Vương khủng bố thế nào à?

- Lôi Đình Quân Vương là đại tướng Cổ Tộc, thủ hạ của Chí Cao Thánh, đặc biệt là thần thông của hắn cực kỳ bá đạo, trong khi xuất thủ, lôi đình dày đặc phủ kín bầu trời.

- Hừ, bọn họ đây là đang tìm cái chết.

Phương Huyền lạnh lùng nói

- Thực lực Lôi Đình Quân Vương vô cùng mạnh mẽ, dù người cùng cấp bậc với hắn thì cũng tuyệt đối không có khả năng địch lại.

- Liễu Sắc Vi, các người nên cảm tạ ta, nếu không nhờ ta, các người đã thuê hai người này, sợ lúc thi hành nhiệm vụ, bởi vì bọn họ tự đại, có thể đưa Sắc Vi tiểu đội các người đi vào gót chân Bách Chiến tiểu đội.

Sắc mặt Liễu Sắc Vi vô cùng khó coi, những thứ Phương Huyền nói cũng có lý.

- Đội trưởng, Bách Chiến tiểu đội đã từng giúp chúng ta, nên bất kể thế nào, chúng ta cũng cần bọn họ lại, tuyệt không thể để người cuối cùng của bọn hắn đi chịu chết.

Đội viên Sắc Vi tiểu đội nói.

Liều Sắc Vi do dự trong chốc lát.

- Tốt, chúng ta đi ngăn bọn họ lại, bất kể như thế nào, cũng không thể để Bách Chiến tiểu đội toàn quân bị diệt.

Lúc này, đám người Lưu Sắc Vi tiến về hướng Lâm Phàm vừa rời đi.

- Ha ha...

Phương Huyền thấy cảnh này, không khỏi cười lạnh một tiếng.

- Chúng ta cũng phải đi rồi, đi hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta.

...

Đối với những người còn lại trên quảng trường, gương mặt không biết gì hơn, đối với bọn hắn mà nói, hôm nay là một ngày không bình thường.

Cứu người từ trong tay Lôi Đình Quân Vương, sao có thể có chuyện đó.

Ai đến cũng vậy, đi chính là chịu chết.

Lôi Đình Quân Vương hung uy tuyệt thế, từng có không biết bao đội ngũ cường đại vây giết hắn, nhưng cuối cùng đều toàn quân bị diệt, trở thành thức ăn của Cổ Tộc, cho nên, từ đó về sau, không ai dám đi tìm hắn nữa.

- Thí chủ, chúng ta tùy tiện đi như thế, có nên cân nhắc một chút hay không, ta thấy hình như có chút không chu đáo thì phải.

Thích Già Tôn giả nhỏ giọng hỏi.

- Hừ, có cái gì mà không chu toàn, bản Đế chém giết không biết bao nhiêu Cổ Tộc Quân Vương, giờ còn cân nhắc gì nữa.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Vì kiếm 10k điểm cống hiến này, làm gì cũng không đáng kể, không phải chỉ là một tên Quân Vương thôi sao? Có gì khó khăn chứ.

Giờ khắc này, cô gái vẫn lo lắng cho các đội viên, nghe lời Lâm Phàm nói, trên mặt lộ vẻ mê man, nàng không biết hai người này có thể cứu đội viên của mình hay không.

Thực lực Lâm Phàm rất mạnh nên tốc độ vượt qua hư không nhanh dị thường, trong nháy mắt không biết đã đi được bao nhiêu dặm.

- Trước mặt chính là Song Hạp Âm Cốc.

Lâm Phàm chỉ về hướng hai ngọn núi phía trước, giống như hai người thủ hộ khổng lồ nói.

- Đúng, chính là ở trước mặt, tiểu đội chúng ta ở đây thực hiện nhiệm vụ, không nghĩ rằng lại gặp Lôi Đình Quân Vương, Lôi Đình Quân Vương quá kinh khủng dù đội trưởng triển khai toàn lực, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Cô gái nhớ đến sự tình đã trải qua lúc trước, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Khủng bố? Đợi lát nữa bản Đế đến, sẽ để tên kia biết, cái gì mới thật sự là khủng bố.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, không để Lôi Đình Quân Vương để vào mắt.

...

Nhắc lại Sắc Vi tiểu đội, các nàng đuổi theo lâu rồi nhưng vẫn chưa nhìn thấy thân ảnh của Lâm Phàm.

- Các nàng đến cùng đi đâu rồi, sao nhanh như vậy.

Liều Sắc Vi nhìn phương xa, vẻ mặt nghiêm lại, bây giờ, ngay cả thân ảnh của đối phương ở đâu cũng không nhìn thấy.

- Đội trưởng, hai người bọn họ có thể bắt cóc người hay không? Sau đó chạy đến chỗ khác làm việc ác tiếp.

Đội viên Sắc Vi tiểu đội lo lắng nói.

Liều Sắc Vi nghe nói như thế, tâm thần hơi chấn động.

- Đi đến phía trước nhìn một chút, nhưng tuyệt đối không thể tới gần Song Hạp Âm Cốc, bằng không hậu quả khó mà lường được.

-Vâng, đã hiểu.

...

Song Hạp Âm Cốc.

Đại quân Cổ Tộc dựng trại đóng quân, Lôi Đình Quân Vương ngồi ngay ngắn trên bảo tọa được tạo ra từ lôi đình, thân hình có lôi đình như Long Du quần quanh, tràn đầy sức mạnh hủy diệt và sự bùng nổ.

- Quân Vương, đám sinh linh kia đã bị chúng ta nhốt lại.

Một tên Cổ Tộc thống lĩnh quỳ một chân trước mặt hắn, bẩm báo.

- Ừm.

Lôi Đình Quân Vương gật đầu, không để đám kiến hôi kia vào mắt.

Trong địa bàn của Cổ Tộc Chí Cao “Thánh”, toàn bộ sinh linh trên mặt đất đều bị trấn áp, còn những sinh linh trốn trong lòng đất, xuất quỷ

nhập thần rất khó tìm.

Mà để Lôi Đình Quân Vương thống hận nhất, chính là những sinh linh trong Thủ Hộ Chi Địa kia.

Những sinh linh này đi lại khắp thế gian, mang đến phiền toái không nhỏ cho Cổ Tộc.

Nhưng Thủ Hộ Chi Địa là nơi Cổ Tộc không thể tới gần, bởi vậy không cách nào tiêu diệt bọn chúng, thế nhưng đối với những sinh linh đi ra ngoài, Lôi Đình Quân Vương nhất nhất trấn áp hết.

Quân Vương giáng lâm, hung uy tuyệt thế, bên trong bát hoang, không người không phục.

Trong lao tù, có hơn mười sinh linh đang bị giam giữ, khí tức toàn thân yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể ngum củ tỏi.

- Không nghĩ lại đụng phải Lôi Đình Quân Vương.

Một đại hán đã bị chém một cánh tay, thế nhưng khuôn mặt vẫn cực kỳ cương nghị, đối với nhóm cường giả này, đoạn chi sống lại không phải việc khó, thế nhưng, lực lượng toàn thân đã tiêu hao sạch sẽ, căn bản không có cách nào trọng sinh được.

Đại hán này chính là đội trưởng Bách Chiến tiểu đội, Liệt Bách Chiến.

- Không biết Thu Nguyệt có thể trở lại Thủ Hộ Chi Địa hay không?

Giờ khắc này một đội viên hư nhược nằm ở một bên nói ra.

- Hy vọng Thu Nguyệt có thể trở lại, có thể sống thật tốt, Lôi Đình Quân Vương đã giáng lâm, không ai ở Thủ Hộ Chi Địa dám tới cứu chúng ta đâu.

Hai con mắt Liệt Bách Chiến tang thương ngó nhìn hư không, nhưng trong chớp, hai tròng mắt hắt lộ ra một tia kinh ngạc.

- Có người đến?

- Cái gì? Chẳng lẽ Thu Nguyệt bị bắt trở về?

Những đội viên không có khí tức dao động xung quanh, sau nghe lời này của đội trưởng, từng người hốt hoảng đứng lên.

Lôi Đình Quân Vương đang ngồi trên lôi đình bảo tọa, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

- Không nghĩ tới, con giun dế vừa chạy mất lại mang đến hai con kiến hôi, ha ha.

- Em gái, người run cái gì?

Lâm Phàm đã nhìn thấy Lôi Đình Quân Vương, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười, thế nhưng cô gái bên cạnh lại run lẩy bẩy.

- Đó chính là Lôi Đình Quân Vương.

Thu Nguyệt chỉ về đằng trước, hoảng sợ nói.

Trong hư không, một cái bóng lôi đình ác ma phiêu phù phía sau Lôi Đình Quân Vương, hung uy tuyệt thế, phách tuyệt thiên hạ.

- Lôi Đình Quân Vương thì thế nào, nhớ kỹ chuẩn bị mười ngàn điểm cống hiến cho tốt, ồ các đồng đội của ngươi đã bị bắt, thế nhưng tạm thời chưa nguy hiểm đến tính mạng.

Thần thức Lâm Phàm triển khai, rất nhanh tìm được các thành viên của Bách Chiến tiểu đội đang bị nhốt trong quân doanh Cổ tộc.

Thấy đám người Lâm Phàm đến, đại quân Cổ Tộc tức giận gào thét, nhưng Quân Vương chưa ra lệnh, bọn họ không dám lộn xộn.

- Thu Nguyệt, sao ngươi lại trở lại?

Liệt Bách Chiến gào thét.

- Đội trưởng ta tìm được người tới cứu các ngươi, hai người bọn họ nói có thể cứu được mọi người.

Thu Nguyệt nghe được thanh âm của đội trưởng, trong lòng dâng lên hi vọng.

- Cứu chúng ta? Ai có thể từ trong tay Lôi Đình Quân Vương cứu chúng ta chứ.

Liệt Bách Chiến không khỏi tự giễu một tiếng, ánh mắt ác liệt nhìn hai người đứng bên cạnh Thu Nguyệt.

- Các ngươi là những tên khốn kiếp, tại sao lại đến đây? Chẳng lẽ không biết Lôi Đình Quân Vương ở đây sao?

Trong lòng Liệt Bách Chiến vô cùng giận dữ, hai người này tự đi tìm chết thì thôi, vì sao còn phải mang theo Thu Nguyệt trở lại.

- Được rồi, câm miệng cho bản Đế.

Sau đó Lâm Phàm nhìn bóng người trong hư không.

- Người chính là Lôi Đình Quân Vương?

- Ha ha, bản Quân vương ở đây mà ngươi còn dám đến, quả thật có can đảm.

Lôi Đình Quân Vương đột nhiên đứng dậy, lôi đình trên người khuấy động lên, trong chớp mắt, trong trời đất trở nên âm u, lôi đình rậm rạp chẳng chịt như những con Cự Long, đi lại khắp nơi trong hư không.

Từng hồi tiếng sấm ầm ầm vang lên.

Lúc này, dưới hung uy của Lôi Đình Quân Vương ngoại trừ Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả, nội tâm tất cả mọi người bắt đầu run rẩy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 669: Đại Đế Ra Uy

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ha ha, Lôi Đình Quân Vương không phải bản Đế có can đảm, mà người dị thường có can đảm ấy, bản Đế đã ở đây mà người cũng không chạy trốn, lòng can đảm của người rất lớn nha.

Lâm Phàm hít thở nhẹ nhàng vùng tay, chấp hai tay sau lưng, ngừng mắt nhìn Lôi Đình Quân Vương.

Thành viên của Bách Chiến tiểu đội nhìn một màn trước mắt, cuối cùng đành thở dài.

Xem ra lần này, Bách Chiến tiểu đội toàn quân bị diệt rồi, sao Thu Nguyệt lại gặp loại người ngu si thế này, trước mặt Lôi Đình Quân Vương, còn dám càn rỡ như thế.

- Thu Nguyệt, chạy mau đi.

Thành viên Bách Chiến tiểu đội gào thét, bảo Thu Nguyệt chạy đi. Bọn họ căn bản không ôm bất cứ hi vọng gì đối với hai người mà nàng tìm đến.

...

- Đội trưởng, trước mặt chính là Song Hạp Âm Cốc, nếu cứ tiến về phía trước, rất có thể chúng ta sẽ bị Lôi Đình Quân Vương phát hiện.

Đội viên Sắc Vi tiểu đội nói.

- Bọn họ đến cùng đi nơi nào?

Liễu Sắc Vi nghi ngờ nói.

- Hay bọn họ căn bản cũng không đến nơi này, Lôi Đình Quân Vương là tồn tại bậc nào, chỉ cần đầu óc bình thường một chút, tuyệt đối sẽ không đi tìm cái chết.

- Đúng đấy, hai người bọn họ cũng chỉ là cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy, làm sao có thể là đối thủ của Lôi Đình Quân Vương.

Thành viên của Sắc Vi tiểu đội núp trong bóng tối, mồm năm miệng mười nói ra ý kiến của mình.

- Vù...

Mà ngay lúc này, một tiếng rỗng ngâm, đột nhiên vang vọng.

Đám người Liễu Sắc Vi cảm giác khí huyết trên người sôi trào, pháp lực trong cơ thể bạo loạn như muốn nổ tung, khiến cho từng người lộ vẻ kinh ngạc.

- Sao lại như vậy, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Liễu Sắc Vi không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng gầm giận dữ vừa rồi giống như một môn công pháp vô cùng cao thâm, trong chớp mắt có một thanh âm truyền vào tai mọi người.

- Lôi Đình Quân Vương, chính người động thủ đi thôi, những thủ hạ này của người đến nhiều hơn nữa cũng chỉ chết vô ích mà thôi.

...

- Bọn họ thật sự đi tìm Lôi Đình Quân Vương.

- Tại sao lại như vậy? Bọn họ lấy đâu ra can đảm như thế.

- Đi, đi xem xem đến cùng xảy ra chuyện gì.

Liều Sắc Vi nghi ngờ nói.

...

Lâm Phàm đang thần uy giáng lâm, mở miệng phát ra Thiên Long Bát Âm, đ trấn áp hoàn toàn thống lĩnh Cổ Tộc.

- Nguyên lai, có chút bản lĩnh.

Lôi Đình Quân Vương liên tục cười lạnh, việc thống lĩnh Cổ Tộc chết đi, không tức giận chút nào, giống như người chết chỉ là một con kiến.

- Không phải có chút bản lĩnh mà hết sức có bản lĩnh, Lôi Đình Quân Vương, ta khuyên người nên tự mình động thủ, nếu để bản Đế ra tay trước, người sẽ không có chút sức nào đánh trả đâu.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Lúc này, Bách Chiến tiểu đội tròn tròn mắt, không dám tin chuyện đang xảy ra trước mắt.

Bọn họ không nghĩ rằng người Thu Nguyệt tìm đến giúp đỡ lại mạnh như vậy, chỉ trong một chiêu, đám thống lĩnh Cổ Tộc biến thành tro bụi.

Theo như lời hăn, so với Lôi Đình Quân Vương còn bá đạo hơn, không sợ trời không sợ đất.

- Hăn rốt cuộc là ai? Trước đây chưa từng gặp nha, tên gọi của Lôi Đình Quân Vương trong Thủ Hộ Chi Địa không ai không biết, nhưng hăn vẫn tỏ ra không biết tí nào, nhưng hăn thật sự có bản lĩnh này.

Trong lòng các thành viên Bách Chiến tiểu đội nổi lên nghi hoặc.

Nhưng theo suy nghĩ của bọn họ, mạnh như vậy còn chưa đủ, vì Lôi Đình Quân Vương quá khủng bố, không phải đám Cổ Tộc thống lĩnh có thể so sánh.

Mười ngàn Cổ Tộc thống lĩnh hợp lại cũng không phải đối thủ của Lôi Đình Quân Vương.

Sắc Vi tiểu đã đến, đang ấn núp gần đó cũng kinh ngạc kêu lên.

- Đội trưởng người nhìn kia, bọn họ đang ở đó.

- Thật khủng khiếp, Lôi Đình Quân Vương giáng lâm, đại quân Cổ Tộc tuy từng tỏa ra khí tức mênh mông, hung uy cách xa như vậy nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Một hắc y thiếu nữ trong tiểu đội Sắc Vi nói.

- Đừng lên tiếng, cường giả như Lôi Đình Quân Vương có thể cảm nhận bất kỳ động tĩnh gì trong hư không dù là nhỏ nhất. Nếu như bị phát hiện, chỉ sợ chúng sẽ đều phải chết ở chỗ này.

- Giờ muốn lưu lại người cuối cùng của Bách Chiến tiểu đội là điều không thể rồi.

Liễu Sắc Vi nhìn một màn trước mắt, cuối cùng tiếc nuối lắc lắc đầu, Thần Thiên Vị tầng bảy đã nghĩ rằng có thể chống được Cổ Tộc Quân Vương, đúng là người ngốc nằm mơ.

Đồng thời, nàng còn nghĩ, may là lúc trước không thuê hai người này, nếu thuê thì thật không biết họ sẽ mang thêm phiền toái gì nữa.

Nhưng chỉ bằng sự cam đảm như thế đủ để nàng khâm phục.

Liễu Sắc Vi chưa bao giờ thấy tận mắt có người dám hò hét trước mặt Lôi Đình Quân Vương.

Thực lực Lôi Đình Quân Vương không hề yếu, đặc biệt là thần thông Lôi Đình kia, càng biến thái đến cực điểm, đối với bất kỳ sinh linh nào, sức mạnh sấm sét rất khủng bố.

- Lâm thí chủ có cần hỗ trợ hay không?

Thích Già Tôn giả hỏi.

Thích Già Tôn giả cảm nhận được áp lực cường đại trên người Lôi Đình Quân Vương, thực lực Lôi Đình Quân Vương thực không đơn giản.

- Con lừa trọc, người nhìn bản Đế cần giúp đỡ hay sao?

Lâm Phàm hỏi ngược lại.

- Lấy góc nhìn của bản tăng, thí chủ xác thực không cần giúp đỡ.

Thích Già Tôn giả trả lời.

- Ha ha! Không sai.

Lâm Phàm cười lớn, sau đó nhìn Lôi Đình Quân Vương nói.

-Bản Đế để người động thủ mà người lại không chịu, vậy đừng trách bản Đế không cho người cơ hội.

Lâm Phàm chậm rãi đi về phía Lôi Đình Quân Vương.

Lâm Phàm không biết đã chém giết bao nhiêu Quân Vương, dù Lôi Đình Quân Vương có mạnh mẽ thế nào, hắn vẫn không để vào mắt.

- Hừ, muốn chết.

Chân mày Lôi Đình Quân Vương cau lại, ngón tay đen nhánh hơi nhấc lên, trong nháy mắt, hư không trở lên hỗn loạn. Một con Cự Long biến ảo từ lôi đình xuất hiện, đầu rồng, vuốt rồng, thân rồng, vảy rồng, vô cùng chân thật, giống Cự Long chân chính, gầm thét dữ tợn.

- Hắn đang tìm cái chết mà, Lôi Đình Quân Vương trong lúc nhấc tay nhấc chân đều tràn ngập uy năng, Lôi Đình Cự Long càng ẩn chứa hơi thở sự hủy diệt, coi như là Thần Thiên Vị tăng bảy cũng không chống đỡ được.

Liễu Sắc Vi có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong Lôi Đình Cự Long kia ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp, sắc mặt không khỏi ngưng trọng.

Theo Liễu Sắc Vi, Lôi Đình Quân Vương sở dĩ mạnh như vậy là nhờ hắc nãi giữ sức mạnh của lôi đình, chỉ cần tùy ý chỉ tay nhắc chân là có thể chém giết cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy.

Đối mặt với chiêu này, dù là nàng cũng phải nhượng bộ lui binh, nghĩ ra tất cả biện pháp để tránh né chứ tuyệt đối không thể liều.

- Lôi Đình Quân Vương, người trước mặt bản Đế lại chơi sấm sét, tự rước lấy nhục, đừng trách bản đế ép người.

Lâm Phàm cười lạnh, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đã khai tông lập phái, khai sáng Học Viện Điện Giật Trĩ Liệu.

Theo như Lâm Phàm nghĩ, Lôi Đình Cự Long không đỡ nổi một đòn của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

- Tiểu tử xuất khẩu cuồng ngôn.

Lôi Đình Quân Vương phẫn nộ quát lên một tiếng.

Ầm ầm!

Thời điểm đó, Lôi Đình Cự Long bao phủ Lâm Phàm hoàn toàn, lôi quang lấp lánh làm người ta không thấy rõ chuyện gì đã xảy ra.

- Kết thúc, người này quá mức tự đại. Lôi Đình Quân Vương thực lực kinh khủng cỡ nào, muốn mạnh mẽ chống đỡ là chuyện không thể, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Liễu Sắc Vi lắc đầu thở dài, đối với loại người tự đại như thế, không sớm thì muộn sẽ có kết quả như vậy.

Thu Nguyệt nhìn một màn trước mắt, cả người co quắp ngồi sụp xuống đất.

Các đội viên Bách Chiến tiểu đội đều lắc đầu thở dài, hết thảy đều phí công, đối mặt với Lôi Đình Quân Vương, tất cả đều biến thành giun dế.

- Hừ, Lôi Đình Quân Vương, chẳng lẽ người chỉ có một chút năng lực này thôi sao?

Cùng lúc đó, một âm thanh đột nhiên truyền khắp mọi nơi trong hư không.

Rầm!

Một bóng người bị lôi đình quán quanh xuất hiện trước mắt mọi người, bàn tay Lâm Phàm mở ra, bắt lấy Lôi Đình Cự Long đang quán quanh trên người.

Lạch cạch!

Cổ tay hơi động, Lôi Đình Cự Long trong tay nhất thời biến thành một cái roi dài ẩn chứa lôi đình, đột nhiên bay về hướng Lôi Đình Quân Vương.

- Bản Đế đã nói, khi bản Đế xuất thủ, thì người sẽ không còn sức mà đánh trả.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 670: Trấn Áp

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Sao có thể có chuyện đó!

Lúc này, mọi người khiếp sợ vạn phần nhìn tình cảnh trước mắt.

-Một đòn vừa rồi của Lôi Đình Quân Vương, coi như là cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy cũng không có cách nào đỡ được. Cái tên vô danh tiểu tốt kia lại làm được.

Liễu Sắc Vi có cảm giác như bị một bàn tay tát thẳng vào mặt. Vừa nãy, nàng không xem trọng Lâm Phàm, nhưng trong nháy mắt, hắn đã chứng minh nàng sai.

-Không đơn giản, đúng là không đơn giản a. Cái tên khố rách áo ôm được Thu Nguyệt mời tới thật sự có thể trấn áp được Lôi Đình Quân Vương sao?

Liệt Bách Chiến trong lòng khiếp sợ, nói.

-Đội trưởng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng, thực lực của Lôi Đình Quân Vương, mọi người đều biết. Hắn không thể dễ dàng thất bại như vậy.

Một đội viên của Bách Chiến tiểu đội nói. Nhưng khi hắn nhìn thấy tình huống hiện tại, cũng đành câm nín. Như có một bàn tay khổng lồ

đang bóp chặt cổ của hắn.

-Hắn rốt cuộc là ai?

Tên đội viên kia không biết làm sao lại lấy lại khí lực, đột nhiên thốt lên một câu. Lôi đình trường tiên trong tay Lâm Phàm như một con long xà, tràn đầy linh tính. Quấn chặt cổ Lôi Đình Quân Vương, kéo hắn đến trước mặt Lâm Phàm.

-Đồ hồn trưởng nhà người, người đang tìm cái chết, chớ có trách ta.

Lôi Đình Quân Vương giận dữ gào thét, lôi đình trong lòng bàn tay lấp loé liên tục. Lúc này, hắn tựa như một vị Lôi Đình Cực Thần, đánh tới Lâm Phàm.

-Bản Đế đã nói, người sẽ không có cơ hội hoàn thủ, chắc chắn người sẽ không có cơ hội. Trảm!

Tâm thần Lâm Phàm hơi động, xuất hiện một tia kiếm ý. Chém đứt cánh tay Lôi Đình Quân Vương.

-A!

Lôi Đình Quân Vương gào thét một, sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn không nghĩ đến thực lực của tên kia lại mạnh như thế.

-Quỳ xuống Cho bản Đế.

Năm ngón tay Lâm Phàm lập tức đè ép trên đỉnh đầu Lôi Đình Quân Vương. Một luồng khí tức mênh mông bộc phát ra, giống như Thiên Quân vạn mã, càn quét thiên địa.

-Người dám nhục nhã bản Vương? Người chết đi cho ta!

Lôi Đình Quân Vương lập tức đánh một quyền về phía lồng ngực Lâm Phàm.

Ầm ầm!

-Không xong, hắn bị Lôi Đình Quân Vương đánh trúng rồi.

Mọi người đều thất kinh. Dưới cái nhìn của bọn họ, Lâm Phàm có thể trấn áp được Lôi Đình Quân Vương. Thế nhưng trong lúc đó, lại để tên kia đánh trúng một quyền.

-Quá tự đại, hắn sao có thể bất cẩn như vậy, lực phá hoại của Lôi Đình Quân Vương vô cùng mạnh mẽ, trong một quyền kia ẩn chứa sức mạnh hủy diệt vô tận. Dù là Kim Cương Tộc trong Cự Nhân Tộc cũng không dám cứng rắn chống đỡ a.

Liễu Sắc Vi thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, hi vọng đang dâng như bị một quyền kia đánh tan thành. Chỉ vừa đúng lúc đó, tình huống lại phát sinh biến đổi.

-Lôi Đình Quân Vương, đừng phản kháng nữa. Một quyền vừa nãy của người như đang gãi ngứa cho bản Đế thôi. Quỳ xuống cho bản Đế đi.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, cường độ thân thể của hắn đã sớm đạt đến Thần Thiên Vị tầng tám, một quyền kia như muỗi đốt inox mà thôi.

Phù phù!

Lôi Đình Quân Vương cảm nhận được một luồng sức mạnh mãnh mẽ xông từ trên đỉnh đầu truyền xuống. Nguồn sức mạnh kia khiến cho hắn không thể chịu nổi, rầm một tiếng, hai đầu gối của hắn quỳ xuống đất. Uy thế của luồng sức mạnh khi vẫn không dừng lại mà truyền thẳng xuống mặt đất.

Ầm! Ầm!

Mặt đất nứt toác, khói bụi phun trào.

Thời khắc này, Liễu Sắc Vi cảm thấy một cảm giác đau rát lan tràn trên khuôn mặt nhỏ của nàng. Vừa mới nói xong, lại bị đánh thẳng vào mặt, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có. Lúc này, các thành viên

của Sắc Vi tiểu đội nhìn đội trưởng của mình, không biết nên nói cái gì cho phải. Các nàng đột nhiên phát hiện, không biết hôm nay là ngày gì mà đội trưởng của mình lại đen đui như thế, làm gì cũng không thuận lợi. Còn đối với Bách Chiến tiểu đội, tình cảnh trước mắt, sớm làm cho bọn họ chấn động không thốt ra lời.

-Thật mạnh, thực sự quá mạnh, Thủ Hộ Chi Địa từ khi nào lại có thêm cường giả như vậy.

-Thu Nguyệt sao có thể mời đối phương đến giúp đỡ vậy?

-Không biết, tại sao cường giả mạnh như vậy lại không có tiếng tăm gì?

...

-Bản Đế đã nói, người tuyệt đối sẽ không còn sức đánh trả, hiện tại người tin chưa?

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, như đang làm một chuyện hết sức tầm thường.

-Cái tên ngu ngốc, ghê tởm kia. Bản Vương muốn người phải chết a.

Lôi Đình Quân Vương không nghĩ mình có ngày lại chịu nhục nhã như vậy, nhất thời gào thét chói tai.

Ầm ầm!

Lúc đó, từ trong hư không đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy đen kịt. Trong vòng xoáy kia ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng to lớn. Mọi người đều nhấc đầu nhìn nó, từng người từng người đều lộ vẻ hoảng sợ. Từ trong vòng xoáy, bọn họ có thể cảm nhận được một cỗ sức mạnh hủy diệt cường đại.

-Thứ hỗn trướng kia, người đi chết cho bản Vương.

Lôi Đình Quân Vương nổi giận gầm lên một tiếng, từ trong vòng xoáy bắn ra vô số lôi đình. Những lôi đình kia như được người thao túng, hướng về phía Lâm Phàm.

-Đây là Lôi Đình Phong Bạo, không nghĩ tới Lôi Đình Quân Vương lại có thể thi triển thần thông lợi hại như vậy.

Liệt Bách Chiến nhìn những đạo lôi đình kia, sắc mặt đại biến. Lôi Đình Phong Bạo là tuyệt kỹ có thể sánh với Động Thiên lôi kiếp. Như mọi người đều biết, khi Động thiên tích lũy tới một mức nhất định, phải trải qua lôi kiếp gột rửa, mà sức mạnh của lôi kiếp thì ai cũng hình dung được rồi. Mà bây giờ, Lôi Đình Quân Vương có thể sử dụng lôi đình có thể sánh ngang với Động Thiên lôi kiếp. Những tia lôi đình từ trên trời giáng xuống, tràn đầy sức mạnh hủy diệt, thế nhưng đối với Lâm Phàm, chúng như đang mát xa cho hắn vậy.

-Tên khốn kiếp, ngươi chết đi!

Lôi Đình Quân Vương cười lạnh một tiếng, trong tiếng cười đó tràn ngập oán hận, làm người ta sợ hãi. Thế nhưng sắc mặt của hắn lại đột nhiên thay đổi. Lúc này Lâm Phàm trực tiếp tóm lấy Lôi Đình Quân Vương, sau đó lấy hắn làm tấm chắn ngăn những tia lôi kia.

-A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Toàn thân của hắn, lúc này đã cháy đen thui.

-Người nói người có gốc hay không? Người bị bản Đế nắm trong tay, còn dám chơi sét, đến cuối cùng còn không phải tự mình hứng chịu?

Lâm Phàm thở dài một tiếng, không biết nên nói cái gì bây giờ.

-Đê tiện, vô liêm sỉ.

Lôi Đình Quân Vương không nghĩ tới tên này lại âm hiểm như thế. Lại lấy mình ra làm bia đỡ đạn. Đội viên của hai tiểu đội thì trợn tròn

con mắt. Bọn họ không nghĩ rằng sự tình biến thành như vậy.

-Cái nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm liên quan tới Lôi Đình Quân Vương là gì vậy?

Lâm Phàm nhìn Bách Chiến tiểu đội, hỏi.

-Là Bắt sống Lôi Đình Quân Vương.

-Há, chỉ cần mang hắn còn sống quay về là được sao?

-Đúng thế.

Thời khắc này, Lâm Phàm nhìn Lôi Đình Quân Vương, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng. Lôi Đình Quân Vương lập tức bộc phát toàn bộ pháp lực của mình, thế nhưng lại bị bàn tay trên đỉnh đầu đè xuống, căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào. Trong chớp mắt, sắc mặt của Lôi Đình Quân Vương đột nhiên biến đổi.

-Người dám!

Lôi Đình Quân Vương cảm giác pháp lực, Động Thiên, Nguyên Thần, Thiên Địa Thần Đan trong cơ thể mình như bị ai đó khống chế. Sắc mặt dị thường khó coi.

-Lôi Đình Quân Vương, lần này gặp phải bản Đế coi như người xui xẻo. Bất quá vì nhiệm vụ, bản Đế cũng sẽ không lấy cái mạng nhỏ của người.

Ngô Đồng Thần Thụ trong cơ thể Lâm Phàm bỗng nhiên hoạt bát hẳn lên. Trong nháy mắt, pháp lực, Động Thiên, Nguyên Thần trong cơ thể của Lôi Đình Quân Vương đều bị lôi ra ngoài.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm của kí chủ tăng 800000.

-Vô liêm sỉ, ta muốn giết người.

Lôi Đình Quân Vương phát hiện trong cơ thể mình đã không còn một tia pháp lực.

-Ha ha...

Lâm Phàm không nói thêm gì, lập tức vứt Lôi Đình Quân Vương như một con chó chết qua một bên, bay về phía Bách Chiến tiểu đội.

-Con lừa trọc kia, số Cổ Tộc còn lại giao cho người.

Lâm Phàm nói.

-Tốt, cảm tạ thí chủ.

Thích Già Tôn giả nghe lời này, nhất thời đại hỉ, nhanh chóng bay lên giữa hư không. Toàn thân như được kim quang bao phủ, sắc mặt tường hòa, độ hóa Cổ Tộc đại quân. Đội viên của Bách Chiến tiểu đội hoàn toàn ngơ ngác. Bọn họ không nghĩ tới Lôi Đình Quân Vương ngông cuồng tự đại lại bị người ta trấn áp dễ dàng như vậy. Nếu như không tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể tin được. Giờ khắc này, người thương tâm nhất, hối hận nhất chính là Sắc Vi tiểu đội...

-Hắn... Hắn...

Liều Sắc Vi nhìn cảnh trước mắt, như bị đứng hình, liên ngất đi.

-Đội trưởng... Đội trưởng.

Thành viên của Sắc Vi tiểu đội đỡ lấy đội trưởng của mình, các nàng rất rõ tại sao đội trưởng của mình lại trở thành như vậy. Cao thủ mạnh mẽ như thế, nàng lại bỏ qua. Hơn nữa, chỉ cần tổn vền vẹn 10 ngàn điểm cống hiến là có được, vậy mà.... haizzz.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 671: Trái Ôm Phải Ấp

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Người là tên súc sinh!

Lôi Đình Quân Vương gầm lên một tiếng tê tâm liệt phế. Pháp lực và Động Thiên của hắn đều bị Lâm Phàm cướp đoạt, tất cả dã tâm của hắn đã tan thành mây khói. Hiện tại hắn chỉ là một tên Cổ Tộc bình thường có thân thể tương đối cường hãn mà thôi, hắn đã bị phế.

-Keng.

Cánh tay Lâm Phàm vung lên, có một sợi dây thừng trực tiếp cột trên cổ Lôi Đình Quân Vương, sau đó kéo một cái, như dắt chó đi dạo. Mọi người đều chấn kinh, bọn họ không thể tin được, Lôi Đình Quân Vương hung uy tuyệt thế lại thất bại như vậy. Thậm chí không thể đánh trả. Người này rốt cuộc là ai?

-Thù lao của ta.

Lâm Phàm vừa kéo Lôi Đình Quân Vương, vừa đi tới trước mặt Thu Nguyệt, nói.

-Đa tạ ân nhân đã cứu giúp, ta là Liệt Bách Chiến đại biểu cho đội viên của Bách Chiến tiểu đội xin cảm tạ ơn cứu mạng của ân nhân.

Liệt Bách Chiến chưa bao giờ nghĩ rằng mình và đồng đội có thể sống sót khi lọt vào tay Cổ Tộc Quân Vương. Dưới cái nhìn của bọn họ, Lôi Đình Quân Vương là một toà Đại Sơn không thể vượt qua, không phải đối tượng mà bọn họ có thể đối phó.

-Không cần gọi ta là ân nhân, đây là chỉ là một vụ buôn bán mà thôi.

Lâm Phàm khoát tay áo. Trong lòng thầm nghĩ, kiếm được 10 ngàn điểm cống hiến này thật dễ dàng. Sau đó Thu Nguyệt liền nói rõ sự tình cho đội trưởng, sau khi Liệt Bách Chiến nghe hết câu chuyện, trên mặt cũng toát ra vẻ khiếp sợ. Hắn không nghĩ tới cường giả mạnh mẽ như vậy, mà chỉ cần dùng 10 ngàn điểm cống hiến là có thể thuê được, thật sự không thể tin được.

-Ân nhân, 10 ngàn điểm cống hiến quá ít so với công sức của ngài, ta đồng ý tặng cho ân nhân một nửa điểm cống hiến.

Liệt Bách Chiến sau khi trấn an được nội tâm, nói.

-Làm cái gì? Ta nói 10 ngàn thì 10 ngàn, người có biết người làm như vậy là đang sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của ta hay không?

Lâm Phàm cảm giác đối phương đang muốn làm nhục mình. Kể từ khi hắn hành tẩu giang hồ đến bây giờ, một lời nói ra như đinh đóng cột. Chưa bao giờ chào giá trên trời, nói bao nhiêu chính là bấy nhiêu.

-Không có, không có, ta tuyệt đối không có ý sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của ân nhân.

Liệt Bách Chiến vội vàng xua tay. Đồng thời trong lòng có chút bất lực. Hắn cảm thấy 10 ngàn điểm cống hiến thật sự quá ít, muốn cho Lâm Phàm thêm một ít điểm, mà lại bị người ta nghĩ hắn có ý làm nhục Lâm Phàm.

-Không có là được rồi. Mau đem 10 ngàn điểm cống hiến ra đi.

Lâm Phàm cảm giác mình có chút cấp bách, khi hắn có 10 ngàn điểm cống hiến, hắn sẽ lập tức đi thành lập một tiểu đội. Sau đó điên cuồng nhận nhiệm vụ, cố gắng phát tài. Đối với cường giả như Lâm Phàm, Liệt Bách Chiến tự nhiên muốn xây dựng một mối quan hệ tốt với hắn. Nếu như quen biết được cường giả, sau này có nhiệm vụ gì đó khó khăn, cũng có thể thỉnh cầu đối phương giúp đỡ a.

Sau khi 10 ngàn điểm cống hiến tới tay, trong lòng Lâm Phàm vui vẻ hẳn lên. Không nghĩ tới, chỉ vì kiếm 10 ngàn điểm cống hiến này, mà hắn phải trải qua nhiều biến cố như vậy.

-Con lừa trọc, xong chưa?

Lâm Phàm hướng về con lừa trọc, đang đại phát thần uy ở phương xa, hô lớn. Lâm Phàm không để đám Cổ Tộc binh sĩ còn lại vào mắt. Bất kể nói như thế nào, hắn ăn thịt, cũng phải để cho con lừa trọc uống chút canh, bằng không, tên kia lại khóc nhè thì khổ.

-O kê con dê, xong rồi.

Thích Già Tôn giả kích động nói, lần này hắn lại độ hóa không ít Cổ Tộc. Số tín ngưỡng bên trong Động Thiên ngày càng nồng hậu. Quả nhiên đi theo Lâm thí chủ, chỗ tốt ào ào chạy tới.

-Đội trưởng, chúng ta có nên mời đối phương giúp chúng ta một tay hay không?

Đội viên của Sắc Vi tiểu đội có chút mất tự nhiên hỏi. Nếu cường giả như hắn mà trợ giúp các nàng, thì nhiệm vụ của các nàng có thể dễ dàng hoàn thành rồi. Tuy nhiên, bởi vì lo lắng quá mức, không rõ lai lịch của đối phương mà cự tuyệt. Sau khi nhìn thấy tình cảnh lúc trước, các nàng vô cùng hối hận. Nếu như các nàng không cự tuyệt hỏa ý của Lâm Phàm, nhiệm vụ của các nàng đã sớm hoàn thành rồi.

-Vô dụng thôi.

Liễu Sắc Vi lắc đầu, trên mặt cũng toát ra vẻ hối hận không nguôi. Nếu như lúc đó nàng tin tưởng hai người bọn hắn, tình huống bây giờ đã khác rồi.

-Đội trưởng, không thử một lần làm sao biết. Chúng ta cầu xin bọn họ đi.

Cô nàng có khuôn mặt Loli, cắn răng nói. Lúc bắt đầu ở Thủ Hộ Chi Địa, chính nàng là người đã nhắc nhở đội trưởng phải cẩn thận với người lạ. Nhưng khi các nàng tận mắt chứng kiến Lâm Phàm đại phát thần uy, liền biết mình vừa bỏ qua một cường giả. Nếu nhiệm vụ lần này thất bại, đó là một cái đả kích không thể thừa nhận với Sắc Vi tiểu đội. Thủ Hộ Chi Địa dù là một nơi tương đối an toàn, thế nhưng trong đó, cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

-Đồng Hàm...

Liễu Sắc Vi vừa muốn nó cái gì đó, nhưng lại nuốt xuống, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài.

...

Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả đang chuẩn bị đưa Bách Chiến tiểu đội rời khỏi nơi này. Thì nhìn thấy cô nàng có khuôn mặt loli chạy tới.

-Hóa ra là các nàng.

Lâm Phàm nhìn cổ gái kia, khoe miệng liền lộ vẻ tươi cười. Sau đó lại nhăn mày, tỏ ra khó chịu, như trong lòng lại mừng thầm, các em gái rốt cục đã hối hận rồi. Sau khi thấy hình tượng uy phong vô địch của bản Đế, chắc chắn các nàng đã rất hối hận, đã bỏ lỡ một cường giả như bản Đế.

Đồng Hàm có chút lúng túng, sau đó ngẩn đầu nhìn Lâm Phàm nói.

-Các người còn có thể chấp nhận lời mời của Sắc Vi tiểu đội chúng ta không?

-Muốn thuê ta à?

Lâm Phàm cười nói, hai con mắt hắt lại chuyển động liên hồi, cố gắng quan sát một phen. Trong lòng tự hỏi, không biết các cô gái của Đại Thiên tộc lớn lên thế nào? Mà cô nào cô nấy đều rất xinh. Đặc biệt là Đồng Hàm, một nữ tử Hồ tộc, có một chiếc đuôi mềm mại đung đưa phía sau, lại phối hợp với bộ quần áo bó sát, lộ ra dáng người căng tròn mọng nước, vô cùng mê hoặc.

-Đúng vậy!

Đồng Hàm gật gật đầu, trên gương mặt lộ vẻ chờ mong. Giờ khắc này, đám người Liễu Sắc Vi cũng từ từ đi tới. Bộ dạng hiện giờ của Liễu Sắc Vi có chút lúng túng, không dám đối mặt với Lâm Phàm.

-Thí chủ, giúp người chính là niềm vui, theo ý bản tăng, chúng ta nên giúp họ một tay.

Tuy nội tâm của Thích Già Tôn giả đang vô cùng kinh ngạc, nhưng trên khuôn mặt vẫn lộ vẻ bình thản nói.

-Câm miệng đi con lừa.

...

-Kỳ thực bản Đế chỉ muốn kiếm 10 ngàn điểm cống hiến, mà bây giờ 10 ngàn điểm cống hiến đã tới tay. Nên không thiếu điểm cống hiến nữa, bất quá, ta nể các ngươi đều là những cô gái nhu nhược, bản Đế cũng không tiện từ chối. Nhưng bản đế mới vừa cùng Lôi Đình Quân Vương đại chiến một phen, bây giờ hơi mệt một chút, toàn thân đau nhức, cần phải nghỉ ngơi cho khỏe một hồi mới được.

Ý nghĩ Lâm Phàm hơi động, một chiếc kiệu xuất hiện trong hư không, sau đó Lâm Phàm đặt mông nằm trên đó, hai tay chống cằm, Rất ý tứ rất rõ ràng, bản Đế mệt mỏi, cần ai đó xoa bóp. Trong khoảng thời gian ngắn, Sắc Vi tiểu đội lại không rõ Lâm Phàm có ý gì. Lâm Phàm

nhìn Sắc Vi tiểu đội không ai động đậy, lông mày nhất thời nhíu lại. Thầm nghĩ “Những cô gái này cũng thiếu kiến thức quá đi.”

Thích Già Tôn giả thấy cảnh này, ho nhẹ một tiếng.

-Lâm thí chủ vừa nãy dùng quá nhiều sức, tay chân đau nhức, nên cần được người xoa bóp. Thí chủ, bàn tăng nói có đúng không đúng?

-Đúng, đúng!

Lâm Phàm gật đầu, giơ ngón tay cái cho Thích Già Tôn giả, tên trọc đã nói thẳng như vậy, Sắc Vi tiểu đội vẫn còn không rõ, thì sống làm gì. Nội tâm Đồng Hàm tranh đấu kịch liệt. Sau đó lập tức bước lên trước, đem một cái bắp đùi của Lâm Phàm thả đặt lên hai chân của nàng, hai tay suôn mềm của nàng bắt đầu xoa bóp.

-Không sai, không sai, thủ pháp rất tốt.

Lâm Phàm không nghĩ tới cô em loli này lại có thủ pháp tinh diệu như vậy, không khỏi thả lỏng hưởng thụ một lát. Các thành viên của Sắc Vi tiểu đội thấy cảnh này, trong lòng không vui. Nhưng vì tiểu đội, lại có thêm ba thành viên đồng loạt bước lên như Đồng Hàm, chia nhau mát xa cho Lâm Phàm. Đã rất lâu rồi, từ khi đi tới Cổ Thánh Giới, Lâm Phàm không còn hưởng thụ đãi ngộ như vậy. Bây giờ lại được trải nghiệm lần nữa, thật sự thoải mái mà.

-Không sai, không sai, cánh tay của bản Đế đang từng bước khôi phục, giúp các người cũng không có vấn đề gì. Người là Liễu Sắc Vi đúng không? Đạo này đầu óc của bản Đế có chút mơ hồ, người đến đây xoa đầu cho bản Đế một chút đi.

-Còn Liệt Bách Chiến, bản Đế cũng là vì cứu các người mà toàn thân có chút không thoải mái, mau phái bốn người qua đây khiên kiệu đi.

Lâm Phàm nói. Liệt Bách Chiến nghe như thế, không chút do dự, lập tức tự mình ra trận.

-Được rồi, chúng ta xuất phát.

Lâm Phàm đối với khung cảnh bây giờ bây giờ rất thoả mãn. Sau đó vung tay, đi về hướng nhiệm vụ của Sắc Vi tiểu đội.

-Ai, cuộc sống của kẻ có tiền thật thoải mái.

Lâm Phàm nằm trên kiệu, cảm thán nói.

-Thí chủ, bồn tắm cũng có chút đau nhức nha.

Thích Già Tôn giả nhìn thấy Lâm Phàm hưởng thụ như vậy, không khỏi hâm mộ nói.

-Người ghen tị cái rắm gì? Bây giờ đã không cần người xuất lực, người hãy bảo vệ xung quanh ta đi.

Lâm Phàm nói.

-Được rồi.

Thích Già Tôn giả phờ phạc trả lời. Lúc này, nếu có người của Thủ Hộ Chi Địa mà thấy, hẳn tuyệt đối tức đến hộc máu. Bọn họ lúc nào cũng khắc khổ tu hành, vì tăng cao tu vi mà chịu không biết bao nhiêu cực khổ. Nhưng cái tên kia lại ở đây hưởng thụ như vậy. Trái ôm phải ấp, bách hoa cùng nguyệt. Thật hâm mộ đến chết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 672: Nhiệm Vụ Hoàn Thành

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thích Già Tôn giả thấy Lâm Phàm sa đọa như vậy, tuy bên ngoài tỏ vẻ không quan tâm nhưng trong lòng rất thèm khát được như thế. Thịnh thoảng, bộ ngực vĩ đại của cô nàng loli lại dựa sát vào người Lâm Phàm, Thích Già Tôn giả nhìn cảnh này đỏ cả mắt, xém phụt máu mũi.

-Hài! Cuộc đời thất lắm bất công, thắng 2 hộp sữa, thắng không hộp nào. Chuyện tốt như vậy, sao bần tăng lại không có phần chứ.

Trong lòng Thích Già Tôn giả hò hét, rất thương cảm nói. Bây giờ, cả người Lâm Phàm cảm thất tê tê đại đại, cái cảm giác kỳ diệu khi bộ ngực sữa vĩ đại của Hàm Đồng ép chặt lấy người, vẫn quanh quẩn trong lòng Lâm Phàm. Thật vô cùng tuyệt vời. Nhưng Lâm Phàm liền tỉnh táo lại, lập tức tự nhủ.

-mình đường đường là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, làm sao có thể bị những thứ sa đọa mày mê hoặc.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, một tiếng nổ vang lên. Lâm Phàm nhìn lại. Từ phương xa, nhìn thấy một toà hắc sơn sừng sững, bên trên cắm vô số binh khí và thi hài chất thành từng đống.

-Dưới hắc sơn này, có một đám Cổ Tộc vô cùng hung ác và một ít sinh linh Tà đạo. Nhiệm vụ lần này của Sắc Vi tiểu đội, chính là phá hủy nơi này.

Liễu Sắc Vi ngừng động tác trong tay, cắn răng nói.

-Ừ.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó đứng lên. Mây đen lập tức bao phủ thiên không, khí tức hoang vu lan tràn đại địa, vô cùng âm u khủng bố, nơi đây giống như địa ngục giữa trần gian.

-Có người đột kích!

Khi đám người Lâm Phàm xuất hiện, sớm đã bị trinh sát Cổ Tộc phát hiện.

-Tất cả đội viên Sắc vi tiểu đội nghe lệnh, ba người một tổ, không thể tách ra.

Vẻ mặt của Liễu Sắc Vi nghiêm túc hẳn lên. Nhiệm vụ vẫn có chút khó khăn, nếu như không có nguy hiểm thì cũng không được đánh giá là nhiệm vụ Địa cấp Thượng phẩm rồi. Sắc mặt các đội viên lập tức ngưng lại, từng người từng người đề thẳng khí tức, đều là những nữ trung hào kiệt, cho dù gặp đối thủ như thế nào, trong lòng các nàng không hề sợ hãi.

-Không cần phiến toái như vậy.

Lâm Phàm khoát tay, sau đó bay lên, năm ngón tay xòe ra. Một luồng sức mạnh mệnh mông chợt bộc phát, một bàn tay cực kỳ to lớn từ trên trời giáng xuống, lực bạt sơn hà, năm trọn tòa hắc sơn.

-Lên cho ta!

Pháp lực Lâm Phàm giống như một dòng sông lớn, sôi trào mãnh liệt, đánh ra một chiêu ẩn chứa lực lượng Thiên Quân.

Ầm ầm!

Đại địa lay động, binh khí cắm ngược trên hắc sơn rơi xuống không dứt, cả ngọn núi đột nhiên bị nhấc lên lên.

-Thật mạnh. Tuy không biết trọng lượng tòa hắc sơn này bao nhiêu? Nhưng dù cường giả Thần Thiên Vị tầng tám cũng chưa chắc nhấc lên nổi.

Mọi người thấy cảnh tượng trước mắt, thất kinh hô lên, không dám tin tưởng.

-Ai dám đến đây làm càn?

Lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang vọng đất trời, một đạo hắc quang trong tòa hắc sơn bay ra, xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Leng keng!

Hai ngón tay Lâm Phàm khép lại, kẹp thanh trường kiếm ở giữa.

-Hắc Ma Kiếm Tôn.

Liễu Sắc Vi nhìn người nọ, sắc mặt biến đổi. Nàng cuối cùng đã rõ ý của Phương Huyền. Nàng không ngờ Hắc Ma Kiếm Tôn lại ở bên trong hắc sơn này. Nghĩ tới đây thôi, nội tâm Liễu Sắc Vi đột nhiên run lên. Nếu Sắc Vi tiêu diệt các nàng một mình đến trước, hậu quả thật không dám tưởng tượng. Hắc Ma Kiếm Tôn là cường giả thành danh đã lâu, kiếm thuật siêu nhiên, có Quỷ Thần chi lực. Dù tu vi của hắn chỉ là Thần Thiên Vị tầng bảy, nhưng khi phối hợp với kiếm thuật siêu phàm, cho dù xuất động ba tên cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy, cũng không bắt được hắn.

-Kiếm ý của ngươi quá yếu.

Thân thể Lâm Phàm bất động, nhưng khi ngón tay hơi động, thanh Hắc Kiếm kia hóa thành cát bụi. Khí linh tức giận gào thét, cũng tan

thành mây khói trong.

-Các người là người của Thủ Hộ Chi Địa?

Sắc mặt Hắc Ma Kiếm Tôn kinh hãi, hỏi. Hắn không nghĩ rằng Hạ phẩm Đạo khí của mình, lại bị đối phương dùng tay bóp nát.

-Liều Sắc Vi, nhiệm vụ của các người chỉ là hủy diệt nơi này sao?

Lâm Phàm hỏi.

-Đúng.

Liều Sắc Vi nhìn một màn diễn ra trước mắt, khiếp sợ trả lời.

-Tốt lắm, như vậy nhiệm vụ sắp hoàn thành rồi.

Trong mắt Lâm Phàm, tòa hắc sơn kia và Hắc Ma Kiếm Tôn giống như giun dế, phẩy tay một cái là biến mất.

-Đáng ghét, các người dám tới nơi này, vậy để mạng lại đi.

-Vạn Ma kiếm ý, chém phá thiên địa.

Trong lúc đó, thân hình Hắc Ma Kiếm Tôn biến mất, vô biên kiếm ý phóng lên trời làm thiên địa lay động, trời đất hỗn mang, sát phá hư không. Có thân ảnh cầm một thanh trường kiếm đen kịt xuất hiện, chém ra một chiêu kiếm, thiên địa phân liệt.

-Không ổn, đó là tuyệt chiêu Vạn Ma kiếm ý của Hắc Ma Kiếm Tôn.

Mọi người nhìn thấy từng đợt kiếm ý mênh mông kia, vẻ mặt không khỏi ngưng trọng. Nhưng lúc Lâm Phàm nhìn thấy biến kiếm ý mênh mông kia, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng. Trong chớp mắt, vung tay một cái, đánh ra một chưởng. Toàn bộ hư không tựa như bị một nguồn sức mạnh khổng lồ đè ép.

Ầm! Ầm!

Hắc sơn nổ tung, toàn bộ sinh linh trong đó cũng nổ theo.

-Làm sao có khả năng!

Hắc Ma Kiếm Tôn nhìn Vạn Ma kiếm ý của mình bị phá diệt. Không khỏi rống lên một tiếng.

Ầm!

Máu thịt tung toé, Hắc Ma Kiếm Tôn đột nhiên nổ tung, từng khối từng khối huyết nhục bay tứ tung trong hư không. Mỗi một khối huyết nhục đều như một thanh trường kiếm, không ngừng giãy giụa.

-Quá yếu.

Lâm Phàm lắc đầu, trực tiếp nghiền nát huyết nhục của Hắc Ma Kiếm Tôn, mạnh mẽ cướp đoạt tất cả.

-Keng, chúc mừng kí chủ, đánh chết cường giả Thần Thiên Vị tầng bảy, Hắc Ma Kiếm Tôn.

-Keng, chúc mừng kinh nghiệm của kí chủ đã tăng,...

-Keng, chúc mừng kí chủ đánh chết Cổ Tộc thống lĩnh...

-Keng, chúc mừng kí chủ đã đánh chết Cổ Tộc...-

Hắc sơn bị phá diệt, toang bộ Cổ Tộc và Tà đạo sinh linh trong đó chết không nhắm mắt, họ không biết mình rốt cục đã chết như thế nào.

Điểm kinh nghiệm cuồn cuộn không ngừng được Lâm Phàm hấp thu, tuy nói, ở đây không có cường giả, thế nhưng số kinh nghiệm thu được lại không ít. Động Thiên trong cơ thể Lâm Phàm sau khi tích đủ lực lượng, không ngừng mở rộng diện tích. Tinh bích lập loè từng luồng ánh sao, mỗi một ánh sao di chuyển tựa như có linh tính.

-Thí chủ, sao người lại không lưu một ít cho bần tăng?

Thích Già Tôn giả bất đắc dĩ hỏi, có lúc còn canh mà uống, có lúc ngay cả cặn bã cũng không có.

-Những người này đều quá yếu, không cần lãng phí thời gian.

Lâm Phàm vung tay, trực tiếp bay về chỗ cũ.

-Trở về thôi.

Lâm Phàm xua tay nói. Thành viên Sắc Vi tiểu đội đang khiếp sợ nhìn hẩn. Các nàng không ngờ rằng, nhiệm vụ lần này lại kết thúc nhanh như vậy. Chỉ cần một cái búng tay, đã hoàn thành nhiệm vụ Địa cấp Thượng phẩm. Hiệu suất làm việc cũng quá nhanh đi. Các thành viên của Bách Chiến tiểu đội cũng có cảm giác như thế, tuy rằng bọn họ từng thấy Lâm Phàm trấn áp Lôi Đình Quân Vương. Thế nhưng, khi nhìn thấy Lâm Phàm chỉ dùng một chương đã hủy diệt hắc sơn, không khỏi kinh hãi. Lôi Đình Quân Vương đang bị xích như xích chó, khóa bên cạnh kiệu cũng lộ vẻ phần nộ, nhưng lại không thể làm gì. Đến cũng vội, mà đi cũng vội.

Nhiệm vụ Địa cấp Thượng phẩm trong nháy mắt đã hoàn thành. Đối với Sắc Vi tiểu đội mà nói, chuyện này giống như một giấc mơ, không thể tưởng tượng được.

-Ân, thật thoải mái, Liễu Sắc Vi, nhấn mạnh một chút.

-Tiểu Đồng Hàm, đừng dè sát bộ ngực của người vào người ta như vậy chứ, ta không thích leo núi.

-Mạnh tay một chút, cánh tay của bản Đế không mềm như vậy.

-Aiii,nếu như có cơ hội, bản Đế nhất định phải truyền thụ cho các người tuyệt kỹ xoa bóp 108 thức mới được.

Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm, ghen tị nói.

-Đúng là cái đồ đê tiện, vô sỉ.

-Con lừa trọc, người vừa nói cái gì?

-Không có, ta không nói gì cả.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 673: Không Dọa Được Các Người, Cả Người Đều Khó Chịu

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thủ Hộ Chi Địa.

Lúc này, Phương Huyền dẫn dắt người của hãn trở về quảng trường, nở một nụ cười tỏa nắng.

-Huyền Khôi tiểu đội đã hoàn thành nhiệm vụ Thiên cấp Hạ phẩm.

-Thật mạnh, không nghĩ tới Huyền Khôi tiểu đội lại mạnh như vậy. Sợ rằng, thực lực có thể đứng ngang hàng với phong Thiên tiểu đội nha.

-Cái này không thể nào, Huyền Khôi tiểu đội lần này có thể hoàn thành nhiệm vụ Thiên cấp Hạ phẩm là vì đã mượn vài tên cường giả. Sợ rằng tất cả số điểm cống hiến lần này đều bị những cường giả kia chia cắt hết rồi. Nhưng độ nổi tiếng sau khi hoàn thành nhiệm vụ Thiên cấp Hạ phẩm, đủ để bù đắp rồi.

-Huyền Khôi tiểu đội sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, nhất định muốn thu nạp thêm thành viên, chúng ta có cơ hội đi tìm kiếm chút vận may đấy.

-Trong Thủ Hộ Chi Địa này, nếu không gia nhập bất kì tiểu đội nào, đúng là nửa bước khó đi. Chỉ có gia nhập tiểu đội cường đại, mới có khả năng phát triển cao hơn.

...

Phương Huyền vô cùng vui mừng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nâng cao danh tiếng của tiểu đội hẳn không ít, có thể hấp dẫn thêm một số cường giả.

-Sắc Vi tiểu đội chưa trở về ư?

Phương Huyền nhìn chung quanh, không thấy Sắc Vi tiểu đội đâu.

-Không có, sau khi Sắc Vi tiểu đội rời đi, chưa từng trở về. Còn Bách Chiến tiểu đội cũng mang theo hai người kia rời đi, không trở về nữa.

-Bọn họ tự tìm đường chết. Lôi Đình Quân Vương không phải hạng người hiền lành gì, e rằng bọn họ đã trở thành thức ăn của Cổ Tộc rồi.

-Đúng đấy, nhưng thật đáng tiếc, không thuê được cường giả mà cũng dám đi chấp hành nhiệm vụ, chắc cũng lành ít dữ nhiều.

Đối với kết cục của Sắc Vi tiểu đội, Phương Huyền đã hiểu rõ từ lâu.

-Sắc Vi tiểu đội nhận nhiệm vụ Địa cấp Thượng phẩm vốn không khó, nhưng gần đây, Hắc Ma Kiếm Tôn lại trú tại Hắc Sơn, nên độ khó của nhiệm vụ có thể tăng lên Thiên cấp Hạ phẩm. Sợ rằng đám tiểu muội muội kia đã chôn xác ở Hắc Sơn rồi.

Phương Huyền nói.

-Cái gì? Hắc Ma Kiếm Tôn? Đó không phải là cường giả từng dùng một chiêu kiếm giết chết Đằng Long tiểu đội sao?

-Nếu Hắc Ma Kiếm Tôn đang ở Hắc Sơn, Sắc Vi tiểu đội lành ít dữ nhiều rồi.

Phương Huyền nhìn mọi người, bất đắc dĩ lắc đầu.

-Nếu Sắc Vi tiểu đội sáp nhập vào Huyền Khôi tiểu đội, thì không có chuyện như vậy. Thôi cũng được, hôm nay Huyền Khôi tiểu đội hoàn

thành nhiệm vụ Thiên cấp Hạ phẩm, không biết có vị nào cường giả đồng ý gia nhập tiểu đội chúng ta hay không? Tu vi đạt cảnh giới Thần Thiên Vị tầng năm có thể gia nhập vào chúng ta, đãi ngộ rất phong phú.

Trên quảng trường, một ít tán tu nghe được lời này, trong lòng có chút mong đợi. Trong Thủ Hộ Chi Địa, việc gia nhập một tiểu đội cường đại rất trọng yếu. Theo tiểu đội ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, không chỉ bảo đảm an toàn, mà có thể kiếm được nhiều điểm cống hiến hơn, đổi được nhiều thứ tốt hơn. Trong này, tiểu đội cùng đội viên cộng sinh với nhau. Một tiểu đội muốn trở nên mạnh mẽ, nhất định phải có đội viên cường đại, mà đội viên muốn trở nên mạnh mẽ, nhất định phải có một tiểu đội đáng tin.

-Ta đồng ý gia nhập.

-Ta cũng đồng ý gia nhập.

-Ta có tu vi Thần Thiên Vị tầng năm, ta đồng ý gia nhập Huyền Khôi tiểu đội.

Phương Huyền nhìn một màn diễn ra trước mắt, trong lòng mừng rỡ. Chỉ có không ngừng thu nhận thêm thành viên, mới có thể phát triển tiểu đội ngày càng mạnh mẽ hơn. Phong thiên tiểu đội là tiểu đội nằm trong top 10 của Thủ Hộ Chi Địa, mỗi thành viên đều có thể trấn giữ một phương, không thể coi thường.

-Tốt, tốt.

Phương Huyền đang có tâm tình rất tốt, để các đội viên tiếp nhận thành viên mới.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, một tiếng vang thật lớn truyền đến.

-Bọn họ đã trở về, Sắc Vi tiểu đội, Bách Chiến tiểu đội đều trở về.

Tất cả mọi người nghe thanh âm này, đều lộ ra vẻ nghi hoặc, không dám tin tưởng. Phương Huyền nghe như vậy, trong lòng cũng nghi hoặc không thôi. Hắn quyết định ở lại xem thử, rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Chẳng qua khi nhìn thấy những bóng người phương xa, sắc mặt Phương Huyền thay đổi.

-Sắc Vi tiểu đội, các người đã hoàn thành nhiệm vụ sao?

Mấy người đang vây xem, tò mò hỏi.

-Bách Chiến tiểu đội, các người không phải gặp Lôi Đình Quân Vương sao? Sao có khả năng trở về?

Thời khắc này, mọi người đều mồm năm miệng mười hỏi.

-Im lặng một chút.

Phương Huyền quay lại nói với mọi người, sau đó đi về phía Sắc Vi tiểu đội, khiếp sợ hỏi.

-Các người đi tới Hắc Sơn, sao có khả năng sống sót trở về?

Thực lực của Sắc Vi tiểu đội, Phương Huyền rất rõ, nếu gặp phải Hắc Ma Kiếm Tôn, chỉ có một con đường chết, tuyệt đối không thể sống sót trở về.

-Phương Huyền, tại sao người biết. Xem ra người đã sớm biết Hắc Ma Kiếm Tôn đang ở Hắc Sơn, nên cho rằng Sắc Vi tiểu đội của chúng ta sẽ toàn quân bị diệt.

Liều Sắc Vi nhìn Phương Huyền nói.

-Các người thật sự từ Hắc Sơn đã trở về?

Phương Huyền nghe lời nói của Liều Sắc Vi, sắc mặt biến đổi.

-Có bản Đế bảo hộ, chỉ là Hắc Sơn nhỏ nhoi thì tính là cái gì?

Lâm Phàm lạnh nhạt mở miệng.

-Người...

Phương Huyền nhìn người trước mắt, gương mặt lộ rõ vẻ không thể tin tưởng được. Sau đó nhìn phía Bách Chiến tiểu đội.

-Vậy các người thì sao?

-Hừ, bọn họ thì sao? Có bản Đế ở đây, chỉ là một tên Lôi Đình Quân Vương nho nhỏ, sao có thể hại họ được.

Lâm Phàm vung ống tay áo, vẻ mặt ngạo nghễ nói. Khi hắn vừa nói ra những lời này, để tất cả mọi người một trận kinh hãi.

-Rốt cục, chuyện gì đã xảy ra?

-Sao tên kia lại nói những lời bá đạo như vậy.

-Không thể, Sắc Vi tiểu đội các người có thể từ Hắc Sơn trở về, chỉ là may mắn. Thế nhưng Bách Chiến tiểu đội gặp Lôi Đình Quân Vương, người làm sao có khả năng cứu bọn họ được chứ.

Phương Huyền không tin những thứ này. Lôi Đình Quân Vương là cường giả mạnh mẽ vô cùng, coi như Phong Thiên tiểu đội, cũng không dám nói có thể chém chết Lôi Đình Quân Vương.

-Ta biết rồi, các người nhất định lừa gạt mọi người, Lôi Đình Quân Vương là cường giả mạnh mẽ. Chỉ bằng người, một tên khố rách áo ôm, làm sao có thể.

Phương Huyền không tin nói.

-Nhà người có phải bị bệnh hay không? Người tưởng chuyện người không làm được, thì người khác cũng làm không được à?

Lâm Phàm đối với cái tên Phương Huyền này, có chút khó chịu.

-Người nói cái gì? Người dám nói ta có bệnh?

Sắc mặt Phương Huyền đại biến, lửa giận công tâm, sau đó nhìn về mọi người.

-Các người tin tưởng câu chuyện của bọn hăn sao?

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ hoài nghi, dù sao thì hung uy tuyệt thế của Lôi Đình Quân Vương đã thấm vào lòng bọn hăn từ lâu, bọn họ tin tưởng, người bình thường không thể chém giết hăn.

-Không thể nào!

-Đúng đấy, Lôi Đình Quân Vương là cường giả bậc nào, sao có khả năng bị hăn giết.

-Không tin, ta không tin.

Phương Huyền thấy mọi người không tin, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

-Thí chủ, ta không chịu nổi nữa rồi. Sao không dạy cho bọn chúng biết lễ độ? Nếu không dọa được bọn chúng, cả người bần tăng vô cùng khó chịu a.

Thích Già Tôn giả nói.

-Ân, đúng đó con lừa trọc, ta cũng đang có ý này. Mau dắt súng vật chúng ta ra đi.

-Được rồi.

Thích Già Tôn giả đại hỉ.

-Cái tên nhà ngươi chớ cản đường, bản Đế hiện tại phải đi đăng kí thành lập tiểu đội.

Lâm Phàm trực tiếp xua tay, không muốn nói nhiều.

-Hừ, nói khoác không biết ngượng, chỉ bằng...

Phương Huyền lên tiếng, trong lòng xem thường Lâm Phàm.

-Tránh ra, tránh ra đi, bần tăng muốn dắt súng vật đi ra, ai bị cản thì ta không chịu trách nhiệm đâu.

Thích Già Tôn giả hô to, một tay nắm dây thừng đang cột đầu một tên Cổ Tộc. Lúc mọi người thấy Thích Già tôn dắt tên Cổ Tộc kia ra, tất cả đều trợn tròn mắt.

-Cmn, các người nhìn đó là cái gì?

-Chuyện này... Sao có chuyện đó được.

-Lôi Đình Quân Vương, đúng là Lôi Đình Quân Vương rồi. Ta đã từng xem qua nhiệm vụ kia, hình vẽ ta cũng có xem qua, đó chính là Lôi Đình Quân Vương.

-Làm sao có khả năng, hãn thật sự đã cứu Bách Chiến tiểu đội từ trong tay Lôi Đình Quân Vương ư? Không những thế mà hãn còn bắt Lôi Đình Quân Vương làm súng vật?

-Tin tức lớn a, người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm ở Thủ Hộ Chi Địa lại là một người không có tiểu đội.

-Tiểu đội đứng top 10 của Thủ Hộ Chi Địa cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ kia, mà lại bị hai người kia hoàn thành.

Phương Huyền hoàn toàn trợn trắng mắt, gương mặt không dám tin.

-Phương Huyền à, đúng là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, họa phúc song hành. Người cướp cường gia do Sắc Vi tiểu đội mượn, nhưng không ngờ để cho chúng ta gặp phải nhân vật mạnh mẽ như thế này.

Liều Sắc Vi đi tới trước mặt Phương Huyền, khinh thường nói, sau đó cũng không quay đầu, lại chạy về hướng Lâm Phàm.

- Bách Chiến tiểu đội ta tao ngộ Cổ Tộc Quân Vương, nhận sự cứu vớt của Lâm Phàm Đại Đế, nên mới có thể còn sống.

Liệt Bách Chiến hướng mọi người chấp tay, sau đó cũng đuổi theo Lâm Phàm.

-Chuyện này... Đây.

Phương Huyền không thở nổi. Hắn vừa rồi hoàn thành nhiệm vụ Thiên cấp Hạ phẩm mà đặc chí, không nghĩ tới bị người tát một cái đau như vậy.

-Các người nghe được không? Người kia vẫn chưa thành lập tiểu đội a. Bây giờ chúng ta mau chạy theo, lát nữa tiểu đội của hắn thu người, nếu như may mắn, có lẽ sẽ được chọn trúng a.

-Đi, đi, nhanh theo sau, coi chừng không kịp.

-Vậy Huyền Khôi tiểu đội thì sao? Chúng ta có tham gia không?

-Ai nha, tiểu đội giống như Huyền Khôi tiểu đội, ở Thủ Hộ Chi Địa còn rất nhiều. Nhưng tiểu đội có thể trấn áp Lôi Đình Quân Vương, chỉ có duy nhất một thôi.

-Nói có lý, đi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 674: Thành Lập Quân Khởi Nghĩa

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thời khắc này, Lâm Phàm chính là tiêu điểm được vạn chúng chú mục.

-Lâm Phàm người chết không được tử tế, chết không được tử tế a.

Lôi Đình Quân Vương tức giận gào thét. Giờ khắc này, Lôi Đình Quân Vương hoàn toàn nổi giận. Hắn không nghĩ tới sẽ có một ngày mình bị kẻ địch bắt được, còn bị tước đoạt toàn bộ pháp lực, trở thành một tên phế vật.

-Con lừa trọc, làm cho hắn câm miệng đi.

Lâm Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, khí chất đột biến, dù bị mọi người vây xem, cũng không lộ ra khiếp sợ.

Đùng đùng!

Hiện giờ, tu vi của Lôi Đình Quân Vương đã hoàn toàn biến mất. Sao có thể chịu được hai cái tát của Thích Già Tôn Giả, khuôn mặt lập tức sưng lên.

-Lôi Đình Quân Vương lại bị người ta đánh bại, thật bất khả tư nghị đi.

-Đúng đấy, thật sự quá kinh khủng.

-Tin tức lớn, tin tức lớn a, Lôi Đình Quân Vương đã bị đánh bại.

-Cái tên hòa thượng kia, cũng quá ngang ngược đi, đó chính là Lôi Đình Quân Vương a.

-Ta nhìn qua cũng cảm thấy hơi sợ.

Do chỗ đăng kí thành lập tiểu đội và trả nhiệm vụ khác nhau, nên Lâm Phàm đã tách ra với những người khác.

...

Mọi người nhìn không chớp mắt, bọn họ bị chấn động trước tình cảnh đang diễn ra. Dưới cái nhìn của bọn họ, tất cả những thứ này đều giả tạo, không giống thật. Rất nhanh, Lâm Phàm đi tới chỗ lúc trước.

-Tiểu cô nương, ca ca lại tới nữa rồi. 10 ngàn điểm cống hiến ta đã gom đủ, ta có thể thành lập tiểu đội được chưa?

Lâm Phàm cười nói.

-Có thể, không nghĩ tới ca ca mới đây đã kiếm được 10 ngàn điểm cống hiến rồi, thật sự quá lợi hại a.

Tiểu cô nương nói.

-Đó là đương nhiên.

Lâm Phàm liền cười một tiếng.

Thời điểm này, xung quanh Lâm Phàm sớm bị một đám người vây quanh. Từng người từng người đều nhìn chăm chăm Lâm Phàm, tất cả bọn họ đều muốn gia nhập tiểu đội của hắn. Đối với bọn hắn, Lâm Phàm thật sự quá mạnh, nếu như có thể gia nhập vào tiểu đội của hắn, sẽ được thơm lây a.

-Thủ tục đăng ký thành lập tiểu đội đã xong, mời đặt tên cho tiểu đội.

Tiểu cô nương cười nói.

-Tên hả?

Lâm Phàm trở nên trầm tư, tên của tiểu đội phải vô cùng hoành tráng mới được. Lâm Phàm tiểu đội? Đại Đế tiểu đội? Nhân tộc tiểu đội?

...

Mỗi cái tên xẹt qua đầu Lâm Phàm một lần, nhưng cuối cùng hẳn không tìm được một cái nào ưng ý.

-Tiểu cô nương, trong tên nhất định phải có hai chữ tiểu đội sao?

-Không phải.

-Tốt lắm, liền gọi là Quân Khởi Nghĩa đi.

Lâm Phàm lập tức vỗ bàn, quyết định lấy cái tên này.

-Quân Khởi Nghĩa?

Mọi người nghe danh tự này, không khỏi nghi hoặc, không biết danh tự này có ý nghĩa gì? Dưới cái nhìn của bọn họ, một tiểu đội mạnh mẽ như vậy nên lấy những cái tên khí phách tử như Trảm Thiên, Phá Thiên,... Không nghĩ Lâm Phàm lại lấy tên Quân Khởi Nghĩa.

-Được rồi, xin mời dùng pháp lực vẽ ra huy hiệu của Quân Khởi Nghĩa.

Tiểu cô nương nói.

-Không thành vấn đề.

Lâm Phàm không chút do dự, huy chương của tiểu đội, tự nhiên phải oai phong một chút, khí phách một chút. Mà thứ khí phách nhất, oai

phong nhất dĩ nhiên chính là Lâm Phàm. Rất nhanh, Lâm Phàm liền vẽ diện mạo của mình ra.

-Thật uy phong, thật soái.

-Từ khi ta tiến nhập Thủ Hộ Chi Địa đến nay, đó chính là huy chương uy phong nhất ta từng gặp.

-Đúng đấy, nếu như có thể có một huy chương như vậy, coi như chết cũng không hối tiếc.

Mọi người giờ này đang vuốt ve, nịnh bợ, thao thao bất tuyệt. Lâm Phàm nghe những lời khen này cũng hài lòng gật đầu. Để thành lập một tiểu đội, cần 10 ngàn điểm cống hiến, đối với những tán tu kia rất lớn, nhưng đối với Lâm Phàm, cũng không đáng bao nhiêu.

-Keng, chúc mừng kí chủ thành lập đệ một tiểu đội.

-Keng, tên gọi tiểu đội: Quân Khởi Nghĩa.

-Keng, kích hoạt BUFF giành cho tiểu đội.

-BUFF: Đội trưởng vàng sáng và đoàn kết vàng sáng.

Lâm Phàm có chút kinh ngạc, không nghĩ tới sau khi xây dựng tiểu đội, lại nghe được thông báo của hệ thống. Không sai, không sai, việc thành lập tiểu đội lại được hệ thống tán thành. Sau khi làm xong thủ tục, Lâm Phàm liền rời khỏi nơi này.

-Thí chủ, đã đăng kí tiểu đội rồi?

Thích Già Tôn giả đang nắm chặt Lôi Đình Quân Vương, tò mò hỏi.

-Ừm, đã xong rồi.

Lâm Phàm cười nói.

-Con lừa trọc, có muốn tham gia tiểu đội của ta không?

Lâm Phàm hỏi.

-Thí chủ, còn phải nói, khẳng định là có rồi.

Thích Già Tôn giả vội vàng nói.

-Keng, chúc mừng tiểu đội đã tăng thêm một thành viên.

-Đội phó: Thích Già Tôn giả, tu vi: Thần Thiên Vị bảy tầng, độ trung thành: 100(max)

Lâm Phàm sững sờ, không nghĩ tới công năng mới của hệ thống lại trâu bò như vậy, còn có thể xem độ trung thành nữa, quả không hổ là Tối Cường Hệ Thống. Giờ khắc này, Lâm Phàm nhìn mọi người, sau đó hít sâu một hơi, la lớn.

-Hôm nay, tiểu đội Quân Khởi Nghĩa chính thức thành lập.

Ba ba ba!

Trong chớp mắt, có tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên, vô số người chen nhau bể đầu gia nhập Quân Khởi Nghĩa. Từng người từng người đều phát ra ánh mắt khát vọng, nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

-Xin hỏi, Quân Khởi Nghĩa khi nào nhận người?

-Xin hỏi, Quân Khởi Nghĩa nhận người có yêu cầu gì không?

Thời điểm này, trong đám người truyền đến vô số câu hỏi, là điều hân hoan nhất. Lâm Phàm nhìn số người rậm rạp chằng chịt kia, khóe miệng nở một nụ cười, sau đó vung hai tay lên.

-Quân Khởi Nghĩa nhận người chưa bao giờ nhìn tu vi, chưa bao giờ nhìn tướng mạo, cũng không phân biệt nam nữ già trẻ. Hiện tại Quân Khởi Nghĩa chính thức nhận người, muốn gia nhập có thể báo danh ở đây.

-A...

-Ta muốn gia nhập.

-Ta muốn gia nhập Quân Khởi Nghĩa.

-Ta cũng muốn.

Mọi người điên cuồng. Bọn họ không nghĩ tới, Quân Khởi Nghĩa nhận người lại không có bất kỳ yêu cầu gì. Dưới cái nhìn của bọn họ, chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

-Đừng nóng vội, từ từ đi...

Lâm Phàm vùng tay lên, có khí tràng cường đại phát ra, tất cả mọi người trở nên yên tĩnh.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã chiêu thu thành viên mới.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã chiêu thu thành viên mới.

...

Mọi người đều rất vui mừng, đã có rất nhiều người gia nhập Quân Khởi Nghĩa của Lâm Phàm. Những người này đều không có tiểu đội, là những người không được coi trọng. Rất nhanh, Lâm Phàm phát hiện hắn đã chiêu thu 100 người. Bất quá tu vi của 100 người phổ biến chỉ là Thần Thiên Vị tầng bốn, tầng năm, độ trung thành cũng không cao, đều ở khoảng năm mươi.

-Còn ai muốn tiến vào tiểu đội hay không?

Lâm Phàm nhìn xung quanh một chút, trong khoảng thời gian ngắn sau khi hắn thông báo, không còn ai lên tiếng. Vẫn còn có một ít người chưa có gia nhập, vẫn đang chờ đợi, dù sao tiểu đội của Lâm Phàm vừa mới thành lập. Tuy có cường giả tuyệt thế như Lâm Phàm, người đánh

bại Lôi Đình Quân Vương, nhưng đối với những người kia, Quân Khởi Nghĩa vẫn còn quá non trẻ.

-Tốt, nếu như không còn ai tham gia, vậy với tư cách là đội trưởng ta xin phát biểu vài câu, sau đó sẽ phân phát huy chương tiểu đội cho mọi người.

Lâm Phàm hô to một tiếng.

Các thành viên vừa mới gia nhập Quân Khởi Nghĩa, từng người từng người đều nhìn Lâm Phàm. Nội tâm đang vô cùng kích động, đa số mọi người gia nhập Quân Khởi Nghĩa là muốn tìm một chỗ dựa, đối với Lâm Phàm, bọn họ không có bất cứ tình cảm nào.

-Mọi người im lặng, bản Đế Lâm Phàm, thuộc về Nhân tộc. Từ khi từ hạ giới phi thăng lên, đã liên tục chiến đấu trong vô số chiến trường, chém giết vô số Cổ Tộc. Khi đi tới Thủ Hộ Chi Địa, trong lòng ta có một âm thanh vang lên, muốn ta thành lập một nhánh đội ngũ, chung tay với mọi người, cùng nhau đánh bại Cổ Tộc. Như vậy, ta muốn hỏi các vị một câu, các người biết vì sao bản đội trưởng lại muốn đặt tên tiểu đội là Quân Khởi Nghĩa không?

Mọi người hai mắt nhìn nhau, bọn họ thật sự không biết, sau khi nhìn nhau, lắc đầu lia lịa.

Lâm Phàm nhìn mọi người, ôn tồn nói.

-Đó chính là muốn chúng ta đứng lên, có dũng khí cầm đại nghĩa trong tay, lật đổ Cổ Tộc tàn ác, tiêu diệt Cổ Tộc.

-Các người ngẫm lại đi, có biết bao nhiêu Đại Thiên tộc đang kéo dài hơi tàn, nằm dưới sự áp bức của Cổ Tộc, đang đợi chờ hy vọng đến.

-Các người ngẫm lại đi, nếu như một ngày nào đó, vợ các người, con các người bị Cổ Tộc cướp đi, bị chà đạp, bị vấy bẩn, các người có thể chịu đựng sao? Nói cho đội trưởng ta nghe, các người có thể chịu sao?

Lâm Phàm quát.

-Không thể.

-Các người ngấm nghĩ đi, các người cũng có người yêu, nếu một ngày nàng đang ngồi dưới ánh trăng tưởng niệm các người, lại bị Cổ Tộc nhả ra cướp đi, sau đó phá hoại quê hương của các người, các người có thể chịu sao?

-Không thể.

Lúc này, những thành viên Quân Khởi Nghĩa, dần dần bị Lâm Phàm cảm hóa, gợi lên sự bất mãn trong lòng, sau đó tức giận gầm thét.

-Chúng ta muốn khởi nghĩa, chúng ta muốn tự do, chúng ta muốn tình yêu, chúng ta phải bảo vệ vợ của chúng ta, chúng ta muốn bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Lâm Phàm vung tay hô to. Mọi người đều bị những lời nói của Lâm Phàm kích động, hô to theo.

-Các tiểu cô nương, giơ tay lên, hô to một tiếng, chúng ta muốn cướp về những thứ của chúng ta.

Lâm Phàm chỉ ngón tay về một đám tiểu cô nương ở phía xa xa, nói.

Mà đám tiểu cô nương kia, nội tâm cũng dâng trào.

-Chúng ta muốn cướp về những thứ của chúng ta.

-Không sai, mọi người nhớ kỹ, Quân Khởi Nghĩa chúng ta chính là vì tự do, vì tình yêu, vì tôn nghiêm mà chiến đấu.

Lâm Phàm hô to một tiếng. Trong chớp mắt, Lâm Phàm phát hiện độ trung thành của các thành viên đang ào ào tăng lên.

-Đi theo bản đội trưởng, chúng ta sẽ cùng nhau đi về cuộc sống tốt đẹp.

Lâm Phàm cao giọng nói.

-Theo đội trưởng, đội trưởng dẫn dắt chúng ta hướng về tương lai.

...

-Chúng ta cũng muốn gia nhập Quân Khởi Nghĩa, chúng ta cũng hướng về tương lai mỹ hảo.

Thời khắc này, những người không có tiểu đội xung quanh, cũng bị mấy câu nói của Lâm Phàm kích thích, muốn gia nhập Quân Khởi Nghĩa.

-Tốt, không nên gấp, từng người từng người mà đến. Tôn chỉ của Quân Khởi chúng ta chính là, yêu thương lẫn nhau, không vứt bỏ, không buông tha, thương nhau mà sống, thông nhau mà sướng. Tất cả mọi người gia nhập vào Quân Khởi Nghĩa, chính là người một nhà, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Vì tự do, vì tôn nghiêm mà chiến đấu.

Lâm Phàm cao giọng nói.

-Đội trưởng vạn tuế...

-Chúng ta muốn gia nhập Quân Khởi Nghĩa.

...

Lâm Phàm dựa vào ba tắc lưỡi, nói cả nửa ngày trời, tẩy não mọi người, hiệu quả cũng rất tuyệt.

-Tốt, hiện tại Quân Khởi Nghĩa đã thành lập, cử hành nghi thức thành lập thôi. Mọi người nhìn tên trước mắt này, hẳn chính là Cổ Tộc Lô Đình Quân Vương, bất quá đã bị bản Đội Trưởng trấn áp, tu vi toàn bộ phế. Bây giờ các thành viên của Quân Khởi Nghĩa, đến trước mặt hắn, đá đũng quần hắn một cước. Cho hắn biết, chúng ta quyết tâm lật đổ Cổ Tộc.

Lâm Phàm hô to một tiếng.

Đối với tất cả mọi người, bọn họ đều biết Cổ Tộc hung ác vạn phần, đặc biệt là những cô gái bị Cổ Tộc bắt đi, toàn bộ đều bị chà đạp, Sau khi bị vùi hoa dập liễu, sẽ trở thành làm thức ăn của bọn chúng. Chuyện này đối với rất nhiều Đại Thiên tộc mà nói, là nỗi đau vĩnh cửu.

-Đội trưởng uy vũ.

-Đội trưởng đệ nhất.

Mọi người hô to. Lâm Phàm nhìn không khí toàn trường, trong lòng thoả mãn, cuối cùng gào to một tiếng.

-Đá bể trứng của hắn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 675: Ta Muốn Có Sự Ưu Đãi Cho Tù Binh A

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Khí thế sục sôi, từng tiếng gào thét vang lên, lay động toàn bộ Thủ Hộ Chi Địa. Một ít người nghe được tiếng gào to này, không biết đã xảy ra chuyện gì. Bên trong Thủ Hộ Chi Địa, tình huống như vậy rất ít khi phát sinh.

-Đá bể trứng của hắn.

Ánh mắt mọi người ngưng lại, nhìn Lôi Đình Quân Vương đã tàn phế. Từng ánh mắt như trường kiếm từ từ tụ tập thành một đạo kiếm ý khiếp người. Lôi Đình Quân Vương cảm nhận những ánh mắt kia, tâm thần không khỏi run một cái, đối với Lôi Đình Quân Vương uy chấn thiên địa mà nói, hắn chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như hôm nay.

-Gia nhập Quân Khởi Nghĩa, phải xuất ra dũng khí. Trước mặt các người chính là Lôi Đình Quân Vương, tuy thực lực các người không bằng hắn, thế nhưng Quân Khởi Nghĩa của chúng ta không có người nhát gan. Coi như sau này bất hạnh bị Cổ Tộc bắt được, cũng có thể tự hào rống lớn, chúng ta từng đá bể trứng Quân Vương.

Lâm Phàm vung tay, cao giọng nói. Tình huống thế này, hắn cảm thấy thoả mãn, hắn muốn loại cảm xúc mãnh liệt, bầu không khí này.

-Ánh mắt Lôi Đình Quân Vương thật khủng khiếp a.

-Thật sự muốn đá bể trứng của hăn sao?

-Các người sợ cái gì? Lôi Đình Quân Vương thì có thể làm gì chúng ta, chúng ta hiện tại là thành viên của Quân Khởi Nghĩa. Quân Khởi Nghĩa chúng ta muốn theo đuổi tự do, theo đuổi chân thiện mỹ. Cổ Tộc Quân Vương là cái thá gì, ta muốn là người đầu tiên đá nát trứng hăn.

-Không sai, Quân Khởi Nghĩa chúng ta là mạnh nhất, chúng ta gánh chịu trọng trách lật đổ Cổ Tộc.

...

-Ta là Lôi Đình Quân Vương Cổ Tộc, những con kiến hôi các người, sao dám làm như vậy với ta?

Lôi Đình Quân Vương lạnh lùng nói, hăn không tin bầy kiến cỏ này lại dám vuốt râu. Mọi người thấy Lôi Đình Quân Vương vô cùng hung hăn, nội tâm không khỏi ngưng lại, có chút sợ hãi.

-Lôi Đình Quân Vương, người đã bị đội trưởng của chúng ta bắt được, còn dám làm càn. Ta Triệu Tiểu Mao, ta muốn là người đầu tiên đá nát trứng của người.

Một người đàn ông đi ra. Tên nam tử này chỉ có tu vi Thần Thiên Vị tầng bốn. Hai mắt nóng bỏng của hăn sùng bái nhìn Lâm Phàm, hăn là người đầu tiên gia nhập Quân Khởi Nghĩa. Đối với hăn mà nói, Quân Khởi Nghĩa chính là tiểu đội chánh nghĩa, gánh chịu trọng trách quét sạch Cổ Tộc. Đặc biệt là sau lúc diễn thuyết vô cùng cảm xúc kia, càng để Triệu Tiểu Mao cảm nhận được trọng trách trên người mình.

-Người tên Triệu Tiểu Mao?

Lâm Phàm thấy có người đi ra, trong lòng vui vẻ, hỏi.

-Đội trưởng, ta là Triệu Tiểu Mao.

Triệu Tiểu Mao thẳng tắp nhìn Lâm Phàm.

-Tốt, từ người đầu tiên lên đi, cố gắng làm một tấm gương cho các đội viên khác.

Lâm Phàm nói.

-Vâng!

Triệu Tiểu Mao hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Lôi Đình Quân Vương, hai con mắt đối mặt với Lôi Đình Quân Vương. Lấy hết dũng khí rít gào một tiếng.

-Lôi Đình Quân Vương, Triệu Tiểu Mao ta không sợ ngươi.

-Ngươi dám!

Lôi Đình Quân Vương tức giận gào thét, nếu như pháp lực của hắn không bị phế, hắn nhất định phải xé cái tên ghê tởm đang trước mặt thành vô số mảnh.

-Ta sao lại không dám, ta đá.

Triệu Tiểu Mao không chút do dự, giơ chân lên đá về hướng đũng quần của Lôi Đình Quân Vương.

-Hắn đá thật kìa.

-Tên Triệu Tiểu Mao kia gan cũng quá lớn đi, đó chính là Lôi Đình Quân Vương đấy nha.

-Hắn không sợ Lôi Đình Quân Vương giết hắn sao?

Ầm!

Một tiếng giòn vang kinh thiên động địa.

Aaa!

Một tiếng kêu thảm thiết, cực kỳ đau đớn vang lên ngay sau đó.

Triệu Tiểu Mao dù không có học Hủy Diệt Chi Cước, cú đá của hã cũng không có loại công hiệu thần kỳ kia. Thế nhưng, lúc này, pháp lực toàn thân Lôi Đình Quân Vương đã sớm tiêu tan, tuy nói cường độ thân thể của hã vẫn còn đó. Nhưng lại bị Lâm Phàm áp chế, nên bây giờ Lôi Đình Quân Vương chỉ là một tên phế vật, trói gà không chặt.

-Ha ha.

Triệu Tiểu Mao cảm nhận được mu bàn chân của mình chạm đến một nơi thần bí, đặc biệt khi nghe được tiếng kêu thê thảm của Lôi Đình Quân Vương, nội tâm càng lúc càng kích động. Hã nắm chắc quả đấm, vào lúc này, Triệu Tiểu Mao có cảm giác như cả vùng thiên địa đều trong mắt của mình.

-Ta đá nát trứng của Lôi Đình Quân Vương, Triệu Tiểu Mao ta không sợ chút nào.

Triệu Tiểu Mao phấn khởi gầm thét.

-Thật can đảm.

-Tên Triệu Tiểu Mao kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao lại to gan như thế?.

Mọi người đang vây xem vô cùng sùng bái Triệu Tiểu Mao, tiếng vỗ tay như sấm dậy. Thậm chí có không ít thiếu nữ sinh ra hảo cảm với hã. Lúc này, Triệu Tiểu Mao thật muốn khóc lên một tiếng. Ở Thủ Hộ Chi Địa, cuộc sống hã trải qua không tốt lắm. Trong một lần vô ý hã tiến vào đây, nhưng vì tu vi quá thấp, nên không được mọi người coi trọng, thậm chí ngay cả tìm một người bạn cũng không có. Thế nhưng vào lúc này, hã cảm nhận được sự coi trọng của mọi người đối với mình. Còn có một ít tiểu cô nương liếc mắt đưa tình với hã. Triệu Tiểu Mao như tìm được mục tiêu của đời mình. Thời khắc này, hã nhìn một dáng người hùng vĩ đứng ở kia. Người này đã giúp hã tìm về tôn nghiêm của mình. Sự sùng bái của Triệu Tiểu Mao đối với Lâm Phàm, đã đột phá giới hạn, hã trở thành một fan hâm mộ trung thành của Lâm Phàm.

- Triệu Tiểu Mao ta tự nguyện gia nhập Quân Khởi Nghĩa, ta thề sống chết bảo vệ danh dự của Quân Khởi Nghĩa, kính yêu Quân Khởi Nghĩa, ủng hộ Quân Khởi Nghĩa, ta sẽ không ngừng đề cao tu vi của bản thân, tranh thủ có một ngày thống lĩnh một phương.

-Mọi người không phải sợ, tên Lôi Đình Quân Vương kia giờ là một con cọp giấy. Chúng ta phải đánh bại con cọp giấy kia, giành lại sự tự do của chúng ta.

Triệu Tiểu Mao hô to, hân là người thứ nhất đi tới cạnh Lâm Phàm.

-Đội trưởng, thành viên Quân Khởi Nghĩa, Triệu Tiểu Mao xin báo cáo.

-Ân, rất tốt.

Lâm Phàm gật đầu tán thưởng, tiện tay lấy ra một tấm huy chương, tự mình giao cho Triệu Tiểu Mao. Khi lấy được tấm huy chương kia, Triệu Tiểu Mao cảm giác mình nhận được sự thăng hoa, Lâm Phàm nhìn Triệu Tiểu Mao rời đi, sau đó nhẹ giọng nói với Thích Già Tôn giả.

-Tiểu tử này tốt, trọng điểm bồi dưỡng.

Thích Già Tôn giả yên lặng gật gật đầu, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười. Vì có Triệu Tiểu Mao xông pha dẫn đầu, mọi người cũng không còn Lôi Đình Quân Vương nữa, đặc biệt khi thấy đội trưởng tự mình trao huy chương cho Triệu Tiểu Mao, cảm giác vinh dự trực tiếp tăng cao.

-Ta cũng muốn lên.

-Ta là người thứ hai.

-Vậy ta người thứ ba, ta nhất định phải đá bể trứng của Lôi Đình Quân Vương.

...

-Điên rồi, đám người kia hoàn toàn điên rồi.

Một vài thành viên của tiểu đội khác, thấy cảnh này, từng người đều vô cùng kinh ngạc, không thể tưởng tượng được. Ngay cả Lâm Phàm cũng có chút khó tin, cái đám vừa gia nhập Quân Khởi Nghĩa kia, có tư tưởng giác ngộ cũng quá cao. Chẳng lẽ là bổ trợ của Hệ thống, không lẽ sau khi gia nhập Quân Khởi Nghĩa, chỉ cần độ trung thành tăng lên đến mức độ nhất định, sẽ hoàn toàn ủng hộ Quân Khởi Nghĩa. Lôi Đình Quân Vương nhìn những sinh linh đang điên cuồng trước mắt, vẻ mặt thảm biến thành màu trắng.

Ầm!

Ầm!

Một cước lại một cước, như liều mạng đập đũng quần của Lôi Đình Quân Vương. Từng cảm giác đau đớn hành hạ Lôi Đình Quân Vương gần chết.

-Đám súc sinh các kia, ta nhất định phải giết các người.

Hai mắt Lôi Đình Quân Vương đỏ bừng, gào thét.

-Lôi Đình Quân Vương, người trước mặt Quân Khởi Nghĩa chúng ta, còn dám ăn nói ngông cuồng, mọi người mau đá chết hắn.

Thành viên Quân Khởi Nghĩa nổi giận gầm lên, Lôi Đình Quân Vương lại chịu thêm một lượt tra tấn mới. Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả nhìn một màn trước mắt, không khỏi nháy mắt một cái.

-Thí chủ, đây cũng quá tàn nhẫn đi.

Thích Già Tôn giả thấy cảnh này, cảm giác trứng của mình có chút đau, đũng quần của Lôi Đình Quân Vương đã bê bết máu.

-Làm nhiều người tức giận như vậy, Lôi Đình Quân Vương đúng là tự làm tự chịu.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

-Ta muốn có sự ưu đãi cho tù binh, ưu đãi cho tù binh a...

Lúc này, Lôi Đình Quân Vương đã không cách nào nhịn được, bắt đầu cầu xin tha thứ, nhưng đáng tiếc, câu nói này trong nháy mắt bị thành viên của Quân Khởi Nghĩa bao phủ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 676: Quân Vương Thái Giám Duy Nhất Của Cổ Tộc

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thủ Hộ Chi Địa, tầng thứ hai, đại bản doanh của tiểu đội Phong Thiên.

- Quân Khởi Nghĩa?

Phong Vô Địch có tiếng tăm rất lớn ở Thủ Hộ Chi Địa, thực lực rất mạnh, bất quá nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, tiểu đội Phong Thiên tuy mạnh nhưng mạnh hơn tiểu đội của bọn họ cũng không ít.

“Quân Khởi Nghĩa” hiện giờ tuy là khởi nghĩa vũ trang nhưng lại thu hút sự chú ý của Phong Vô Địch.

- Tiểu đội Sắc Vĩ, tiểu đội Bách Chiến được hai người bọn họ cứu trở về ngược lại có chút bản lĩnh a.

Phong Vô Địch cười nói.

Mà những thành viên xung quanh tiểu đội Phong Thiên lại cười cợt, không hề đặt tiểu đội mới thành lập này vào trong mắt.

Đúng lúc đó, có một thành viên vội vã chạy vào.

- Đội trưởng, đội trưởng của Quân Khởi Nghĩa này chính là Lâm Phàm, hẳn lại có thể bắt Lôi Đình Quân Vương.

Sắc mặt của thành viên chạy tới báo tin đầy khiếp sợ và không dám tin nói.

- Sao có thể có chuyện đó.

Một đại hán có vẻ tục tũn đứng bên cạnh, phía sau còn cõng một thanh búa lớn, không dám tin nói.

- Chính xác trăm phần trăm, Lôi Đình Quân Vương kia hiện tại đã bị trói ở đó và đang bị đám người Quân Khởi Nghĩa lăng nhục đấy.

Thành viên đó nói.

Hẳn trước khi báo cáo chuyện này, cũng có bộ dạng không dám tin, lúc trước hẳn ở đó tuy không nhìn thấy Lôi Đình Quân Vương, nhưng giờ nghe nói như thế, trong mắt cũng toát ra vẻ khiếp sợ.

Phong Vô Định hơi nhướng mày, đột nhiên đứng dậy nhìn về phương xa, trong miệng lầm bầm.

- Quân Khởi Nghĩa.

Vào lúc này không chỉ có tiểu đội Phong Thiên chấn kinh, ngay cả những tiểu đội khác cũng vô cùng khiếp sợ, chuyện này với bọn họ mà nói thì là một việc lớn, nhiệm vụ này của Lôi Đình Quân Vương còn chưa có tiểu đội nhận.

Đội trưởng của Quân Khởi Nghĩa rốt cuộc là thần thánh phương nào.

...

- Phong Khinh Tử, đồ đệ mà ngươi mới thu nhận, rất không yên phận a.

Trên tầng chín Thủ Hộ Chi Địa, một ông già nhìn Phong Khinh Tử đang đứng một bên, cười nhẹ nói.

- Ha ha, nếu an phận như người nói, cũng không được lão phu nhìn trúng.

Phong Khinh Tử cười nhạt một tiếng, trong lòng có chút tự hào.

Cho dù nói thế nào, đồ đệ của mình có khả năng như thế là rất tốt rồi.

- Có điều việc này thật không đơn giản, nếu như Thánh tìm tới, thì tình huống có chút khó giải quyết.

Ông lão nói.

- Khó giải quyết đến mức nào chứ, không phải do chúng ta ra tay, Lôi Đình Quân Vương kia không địch lại đồ đệ của ta, đó là gieo gió gặt bão, coi như Thánh có tìm tới, thì có thế nào, quá lắm thì đánh nhau một trận thôi.

Phong Khinh Tử bĩu môi một, nói.

- Ha ha...

Ông lão nở nụ cười, không nói thêm gì, đối với những chuyện này, bọn họ sẽ không quản, chỉ muốn cố gắng bảo vệ Thủ Hộ Chi Địa thật tốt.

Hắn dù đã đến cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, thế nhưng vẫn chưa chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, dù như vậy, thực lực vẫn không thể xem thường, nếu Phong Khinh Tử không ở đây, hắn vẫn có khả năng tọa trấn Thủ Hộ Chi Địa này.

...

- Ta là tù binh, ta muốn ưu đãi.

Thanh âm Lôi Đình Quân Vương suy yếu, hắn cảm thấy mình cách cái chết không xa nữa.

Phía dưới hoàn toàn chết lặng, không một tia cảm giác nào, ngay cả động đập cũng không được.

Hắn không biết mình bị đá bao nhiêu cái, thế nhưng cái cảm giác bành trướng kia cứ một mực hành hạ hắn.

Lâm Phàm nhìn bộ dạng của Lôi Đình Quân Vương, không khỏi cười lớn, nếu mình đi tới đạp thêm một cước thì không được rồi, Lôi Đình Quân Vương sẽ nổ tung chết mất.

- Không nghĩ rằng Lôi Đình Quân Vương cũng chỉ đến như thế, cảm giác khi đá một cước kia thật sự quá tuyệt vời.

- Đúng đấy, đây chính là Lôi Đình Quân Vương, nhưng hắn hiện giờ lại bị mình đá một cước đến gào khóc, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Thành viên gia nhập “Quân Khởi Nghĩa”, mỗi một người đều phải hoàn thành nghi thức, khi nắm huy chương trong tay, cực kỳ nóng bỏng, đối với bọn họ mà nói “Quân Khởi Nghĩa” có lẽ là thứ thuộc về bọn họ.

Thùng thùng!

- Ta còn chưa có đá đâu.

Lúc này, mặt đất rung chuyển, mọi người trầm ngâm nhìn qua không khỏi kinh ngạc.

Một tên Cự Nhân tộc thân cao mười trượng, bắp thịt toàn thân dâng trào, hai chân thô kệch như đại trụ Kinh Thiên.

- Sao người lại chậm như vậy, chúng ta đều đá xong rồi.

Đám người cười hỏi.

- Ta muốn đá cái cuối cùng, ta muốn để Lôi Đình Quân Vương này biết sự lợi hại của ta.

Cự Nhân tộc âm thanh khàn khàn nói.

Lâm Phàm nhìn Cự Nhân tộc trước mắt, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cái tên này mà đá xuống một cước, sợ rằng rất khủng khiếp a.

Không biết Lôi Đình Quân Vương có thể kiên trì nổi hay không.

Khi Lôi Đình Quân Vương cảm thụ được trận chấn động thì không khỏi nâng lên khuôn mặt hư nhược, khi thấy trước mắt là Cự Nhân tộc cao lớn, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

- Người...

- Lôi Đình Quân Vương, người nhất định không nhớ ta đâu, có điều Đạt Phu ta vĩnh viễn nhớ kỹ người trong lòng, người giết vợ con của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.

Đạt Phu tức giận nói, trong giọng nói lửa giận vô biên, hận không thể giết chết tên trước mắt này.

- Đây là chuyện xưa của Cự Nhân tộc.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Ủ, thí chủ có chung ý nghĩ với bản tăng.

Thích Già Tôn Giả nói.

Lôi Đình Quân Vương nhìn Cự Nhân tộc trước mắt, nội tâm đã sắp qua đời rồi.

Hắn thân là Cổ Tộc Quân Vương, khi nào bị khuất nhục như vậy, những giun dế trong mắt hắn đã bò lên đầu sau đó tận tình lăng nhục hắn.

- Ta là tù binh, ta muốn có ưu đãi.

Lôi Đình Quân Vương không muốn nói mấy lời độc ác gì nữa, vì dưới cái nhìn của hắn, nói nhiều lời hung ác hơn nữa cũng chỉ có thể kích phát sự phẫn nộ của bọn họ mà thôi.

Pháp lực hoàn toàn không có, thân thể hoàn toàn bị trấn áp, dù bây giờ là một thanh đao thông thường cũng đều có thể cắt rời hắn.

- Kia là Đạt Phu đúng không.

Lâm Phàm hỏi.

- Đội trưởng.

Đạt Phu nhìn Lâm Phàm sùng bái nói.

- Lôi Đình Quân Vương này đã giết vợ con của người, vậy người cứ mặc sức đá hắn đi, bất quá đừng lấy mạng của hắn, lát nữa còn có tác dụng đấy.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, đội trưởng.

Đạt Phu cảm kích nhìn Lâm Phàm, sau đó nhìn Lôi Đình Quân Vương:

- Ta sẽ không đòi mạng người, thế nhưng ta muốn người phải trả giá thâm.

- Tên dê tiện này.

Lôi Đình Quân Vương biết mình không thể tránh thoát, tức giận nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhún vai, biểu thị mình rất bất đắc dĩ.

Vù...

Ngay lập tức, toàn thân Đạt Phu pháp lực phun trào, trên đùi phải hình thành một đạo gió lốc.

- Mẹ nó, đúng là muốn đá bể trứng của hần mà.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi khiếp sợ nói.

- Sát tâm của vị thí chủ này thật nặng.

Thích Già Tôn Giả nói.

- Đợi lát nữa tuyệt đối là gà bay trứng vỡ a, không đành lòng nhìn thẳng mà.

...

“Lôi Đình Quân Vương, hãy nhận một cước của ta đi.

Ầm ầm!

Một cước xé rách hư không, âm bạo vang vọng đất trời, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, tựa như lát nữa sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó.

Ầm!

A!

Tất cả mọi người hoàn toàn trợn mắt.

Gà bay trứng vỡ, dưa hấu nổ tung, vô cùng thê thảm.

Tí tách!

Dòng máu tung toé làm khuôn mặt mọi người xung quanh đại ra.

- Nát... Thật sự nát rồi.

- Trứng của Lôi Đình Quân Vương nát thật rồi.

...

- Con lừa trọc, người nói xem, thân thể hiện tại của Lôi Đình Quân Vương đã không còn nguyên vẹn nữa, lát nữa giao nhiệm vụ, người ta có muốn không? Lâm Phàm hỏi.

- Thí chủ, việc này bản tăng không rõ.

Lôi Đình Quân Vương thăm thiết gào thét, cái đau đớn này hành hạ hẳn muốn điên rồi.

- Ta cuối cùng đã báo thù cho mọi người rồi.

Đạt Phu không chú ý đến máu tươi dưới chân, chỉ nâng đầu ngược nhìn hư không, khóe mắt chảy hai hàng nước mắt.

Thù hận tích tụ trong nội tâm nhiều năm qua cuối cùng đã báo được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 677: Đập Thi Đập

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thành viên Quân Khởi Nghĩa oai nghiêm đi theo sau đội trưởng, trên khuôn mặt bọn họ tràn đầy cảm giác tự hào.

Bọn họ đã từng không được các tiểu đội khác để mắt tới, nhưng bây giờ, đã trở thành một thành viên của Quân Khởi Nghĩa.

- Chúng ta đi trả nhiệm vụ, Quân Khởi Nghĩa chúng ta là đội thứ nhất hoàn thành nhiệm vụ tiểu đội Thiên cấp Trung phẩm, các người có tự hào không?

Biến hóa nhanh chóng khiến giá trị bản thân Lâm Phàm tăng vọt.

- Tự hào!

Tất cả mọi người cao giọng nói.

Đối với bọn hắn, sao không tự hào cho được, bọn họ là những người không ai muốn chứa chấp, lại trở thành người thứ nhất hoàn thành nhiệm vụ tiểu đội Thiên cấp Trung phẩm.

Mặt mũi biết bao mà nói.

Bọn họ thề sống chết bảo vệ “Quân Khởi Nghĩa”.

Đối với Lâm Phàm, lập nghiệp thật quá đơn giản, chỉ có điều 10 ngàn điểm cống hiến lúc trước, đã gây khó khăn cho hắn không ít, nếu không gặp phải tiểu đội Bách Chiến, thì không biết phải làm sao, 10 ngàn điểm cống hiến này, đúng là buôn bán có lời.

Muốn kiếm điểm cống hiến thật nhiều, chỉ có nhận nhiệm vụ thôi.

Nếu như đơn giả độc đấu, chỉ có thể nhận một ít nhiệm vụ nhỏ, nhiệm vụ nhỏ kia mỗi loại chỉ có vài chục điểm, mấy trăm điểm điểm cống hiến, muốn kiếm đến 10 ngàn điểm cống hiến, không biết tới lúc nào.

Thủ Hộ Chi Địa rất lớn, có hơn trăm vạn người.

Mà nhân số của “Quân Khởi Nghĩa” nếu so sánh với một trăm vạn người này, chỉ như một chiếc thuyền nhỏ giữa biển cả mênh mông, nhỏ bé có thể xem nhẹ.

Nhưng thời điểm tụ tập lại cũng rất nhiều, một vài người qua đường lộ vẻ nghi hoặc, không biết đám người này rốt cuộc đang làm gì.

Đối với phần lớn sinh linh, bọn họ không biết lai lịch Quân Khởi Nghĩa, cũng không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì.

Cũng không lâu lắm, đám người Lâm Phàm đã đi đến chỗ giao nhiệm vụ.

Nơi giao nhiệm vụ này là một chỗ trên quảng trường.

- Em gái, trả nhiệm vụ.
- Xin hỏi tên gọi của tiểu đội.
- Quân Khởi Nghĩa.

Lâm Phàm quay đầu qua nhìn mọi người, khoe miệng lộ vẻ tươi cười.

- Thật không tiện, Quân Khởi Nghĩa chưa từng nhận bất kỳ nhiệm vụ nào.

Em gái nói.

- Đội trưởng, ở đây trước tiên phải nhận nhiệm vụ, sau đó mới có thể trả nhiệm vụ, chúng ta phải phải nhận nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm kia mới được.

Triệu Tiểu Mao nói.

-Thì ra là vậy a.

Lâm Phàm cảm thấy có chút ngượng ngùng, không cẩn thận lại đánh mất mặt mũi.

Một vài người đang trả nhiệm vụ xung quanh, khi thấy cảnh này, không khỏi bật cười.

- Quân Khởi Nghĩa này rốt cuộc là tiểu đội gì vậy, những quy định đơn giản này cũng không biết.

- Ai biết đâu, không biết là cái tiểu đội miêu cầu gì.

- Còn dám nhận nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm, quả thực không biết trời cao đất dày.

...

Lời nói vô cùng chói tai của những người xung quanh truyền đến tai mọi người trong Quân Khởi Nghĩa.

Thích Già Tôn Giả có chút không thể nhẫn nhịn, muốn lên tiếng phản bác, nhưng bị Lâm Phàm kéo lại.

- Con lừa trọc, đừng nóng vội, cơ hội làm mất mặt tốt như vậy, người sao có thể lãng phí đây?

Lâm Phàm nói.

Thích Già Tôn Giả trầm tư vừa nghĩ, nhất thời lộ ra nụ cười:

- Được, bần tăng thụ giáo, quả nhiên bản lĩnh của thí chủ đã cao lên một bậc rồi.

Đối với Thích Già Tôn Giả, việc giả vờ hung hãn quan trọng hơn bất cứ việc gì.

Nhưng điều Lâm Phàm và Thích Già Tôn Giả không nghĩ tới chính là, các đệ tử không nhận được.

- Mẹ kiếp, các người nghĩ mình là ai, dám to gan nhọc nhằn Quân Khởi Nghĩa bọn ta, các người có phải chán sống rồi không?

- Các anh em, những người này dám sỉ nhục Quân Khởi Nghĩa chúng ta, chúng ta liều mạng với họ.

- Không sai, chúng ta ngay cả trứng của Quân Vương cũng dám đá rồi, chẳng lẽ còn sợ đám người này?

...

Đám người vừa nãy mới cười nhạo Quân Khởi Nghĩa, lại cảm thấy lơ mơ một chút, bọn họ không nghĩ tới Quân Khởi Nghĩa lại bá đạo như vậy, không phải chỉ cười nhạo vài câu thôi sao, làm gì mà mỗi người đều như ăn phải lửa vậy.

- Mọi người im lặng, ở nơi công cộng nhất định phải chú ý tổ chất.

Lâm Phàm mở miệng nói.

Các thành viên đang tức giận khi nghe sự giáo huấn của đội trưởng, lần lượt yên tĩnh lại.

Những người qua đường xung quanh thấy cảnh đó, cũng phải gật đầu, xem ra người đội trưởng này còn bình thường một chút, chẳng qua khi nghe được câu nói tiếp theo của hắn suýt nữa phun một ngụm máu ra ngoài.

- Người khác nhục nhã chúng ta đó, là do bọn họ không có mắt nhìn, chúng ta không cần thiết phải tranh luận với bọn họ, đợi lát nữa lặng lặng đánh vỡ mặt bọn họ là được, có đúng hay không?”

- Đúng

Quân Khởi Nghĩa đồng thanh hô to một tiếng, biểu thị sự tán thành.

- Người... Người.

Mọi người nhìn Lâm Phàm, trong khoảng thời gian ngắn, mặt đầy lửa giận, bọn họ thật sự nổi giận.

- Người cái gì người, Quân Khởi Nghĩa là thứ người có thể chọc vào sao? Nếu như còn dám phỉ lời, ta để cho người dựng thẳng đi vào, nằm ngang đi ra.

Lâm Phàm liếc mắt nói.

Gia nghiệp khổng lồ hiện tại, chính là tiền vốn để càn rỡ.

- Thí chủ, tố chất, tố chất a.

Thích Già Tôn Giả còn đang suy nghĩ tu dưỡng của Lâm thí chủ thật sự quá cao, nhưng ý tưởng này còn chưa thành hình đã bị lời nói của Lâm Phàm làm tan biến.

Này thì tố chất cái rắm gì, quả thực càng thêm quá đáng.

- Hừ, ta ngược lại muốn xem, ai muốn để người của ta nằm ngang đi ra.

Đúng lúc này, một âm thanh đầy tức giận truyền.

- Đội trưởng.

Người vừa bị Lâm Phàm uy hiếp khi nhìn thấy người đang tới, nhất thời vui vẻ, sau đó chỉ vào Lâm Phàm quát lớn:

- Đội trưởng chính là hăn, một gia hỏa không hiểu quy củ, lại còn nói muốn nhận nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm, quả thực không biết trời cao đất dày.

- Đây là đội trưởng của tiểu đội Cuồng Long, Nhiếp Cuồng Long.

Quân Khởi Nghĩa gặp xui xẻo rồi, Nhiếp Cuồng Long này nổi danh bá đạo, nếu ai dây dưa cùng với hăn, chắc chắn không có quả ngon để ăn.

Quần chúng đang xem trò vui, châu đầu ghé tai nói.

- Là ta.

Lâm Phàm cũng không gấp đi nhận nhiệm vụ, chỉ đứng đó nghiên ngẫm nở nụ cười.

- Tiểu tử ngươi đúng là nông cuồng, nơi này là Thủ Hộ Chi Địa, không phải là nơi để loại người như ngươi có thể càn rỡ.

Lạch cạch!

Vừa lúc đó, có một chiếc giày đột nhiên bay ra đập về phía Nhiếp Cuồng Long.

- Là ai, bước ra cho ta.

Nhiếp Cuồng Long cầm chiếc giày trong tay, lửa giận thiêu đốt, không nghĩ rằng có người dám làm càn trước mặt hăn.

- Là bọn ta đấy, làm sao?

Lúc này, Quân Khởi Nghĩa đột nhiên đứng dậy.

- Làm càn, các ngươi có gan lại đập thử xem?

Nhiếp Cuồng Long nổi giận.

- Đập liên đập, bọn ta sợ người à.

Ào ào ào!

Trong chớp mắt, tất cả thành viên Quân Khởi Nghĩa đều cởi giày ra ném về phía Nhiếp Cuồng Long.

Bọn họ rất tiếp thu những dạy bảo của đội trưởng.

Bây giờ bọn họ là một đại gia đình, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, muốn đánh nhau thì cùng tiến lên, ai sợ ai?

Ngay cả Lôi Đình Quân Vương cũng không phải đối thủ của bọn họ, bọn họ còn sợ cái gì?

- Tốt, tốt, Thủ Hộ Chi Địa không cho phép đánh nhau, có điều chỉ cần không sử dụng pháp lực là được, các người nhiều người đúng không, được, chờ đó cho ta.

Nhiếp Cuồng Long nhìn những người này, cũng chỉ hừ lạnh một tiếng sau đó quay người rời đi.

- Đội trưởng, lát nữa chúng ta phải đánh nhau rồi, Thủ Hộ Chi Địa này, dù không cho phép đánh nhau, thế nhưng nếu trong các tiểu đội có mâu thuẫn, vẫn có thể dùng nắm đấm giải quyết, có điều chỉ không cho phép sử dụng pháp lực, Nhiếp Cuồng Long này nhất định đi gọi người rồi.

Triệu Tiểu Mao nói.

- Há, như vậy à.

Lâm Phàm nở nụ cười, không nghĩ tới Thủ Hộ Chi Địa lại có quy định này.

Ai cũng không được sử dụng pháp lực, từng cú đấm thấu thịt cần nhìn vào tu dưỡng võ đạo của từng người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 679: Thích Nhất Là Quân Đấu

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Em gái, bọn ta muốn nhận nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm trấn áp Lôi Đình Quân Vương kia.

Lâm Phàm gõ gõ ngón tay lên mặt bàn nói.

- Khoan đã!

Em gái nhắc đầu, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc nhìn người trước mắt.

- Phiền nói lại lần nữa?

Đối với em gái này, nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm trấn áp Lôi Đình Quân Vương này đã có không ít tiểu đội cường đại nhận, nhưng cuối cùng đều thất bại toàn bộ, bởi vậy không còn ai nào dám nhận nữa.

- Quân Khởi Nghĩa muốn nhận nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm trấn áp Lôi Đình Quân Vương.

Lâm Phàm nhấn mạnh lại từng câu từng chữ.

- Chắc chắn chứ?

- Ừ, nhanh lên một chút.

Lâm Phàm không nhin được nói.

- Bởi vì là nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm nên cần phải có 50 ngàn điểm cống hiến thể chân.

Cô gái nói.

- Còn muốn điểm cống hiến để đặt cọc nữa à?

Lâm Phàm vừa nghe xong nhất thời hết chỗ nói rồi, mấy cái quy định này rốt cuộc là ai định ra vậy, nhiệm vụ này độ khó rất cao, vậy mà còn muốn đặt cọc điểm cống hiến, không lẽ muốn điểm cống hiến đến điên rồi.

- Đúng, nếu như không có 50 ngàn điểm cống hiến thì không thể nhận nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm này.

Em gái kiên nhẫn nói.

Lâm Phàm đưa tầm mắt nhìn các thành viên đồng đảo của mình, cuối cùng chỉ có thể thở dài, những thành viên này chưa có ai muốn thu nhận, có được bao nhiêu đây điểm cống hiến đây.

- Ta có một trăm điểm cống hiến.

- Ta có ba trăm điểm.

- Ta dùng điểm cống hiến để mua đan dược cả rồi.

...

Quần chúng đang quay xem xung quanh chỉ yên lặng nở nụ cười trong lòng, Quân Khởi Nghĩa này không lẽ đến làm trò hài, không có 50 ngàn điểm cống hiến mà đến nhận nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm, thật sự quá khôi hài.

- Một đám hề.

Vào lúc này, một thanh âm chói tai truyền đến, cách đó không xa có một nam tử mặc áo trắng, tóc dài bằng bành, trong lòng ôm một thanh trường kiếm, khí chất siêu nhiên, vừa nhìn đã biết không phải là sinh linh đơn giản.

- Đó là Bạch Y Kiếm Thánh, Phong Vô Song.

- Đây là người có thể trốn khỏi tay Lôi Đình Quân Vương, thiên kiêu của Kiếm tộc.

- Hẳn chính là tiểu đội phó của Kiếm thần, so với Nhiếp Cuồng Long khi trước còn mạnh hơn, nếu như Quân Khởi Nghĩa này biết lợi biết hại thì tuyệt đối không nên chọc giận hắn.

...

- Tên ẻo lả kia, người nói ai là thằng hề?

Lúc này, Lâm Phàm đang vô cùng khó chịu, trời ơi, sao đi tới đâu cũng bị người khác châm biếm là thế nào.

Đúng là không thể nhẫn nhịn, xem ra không ra uy thì không được rồi.

- Người nói cái gì?

Phong Vô Song nghe người trước mặt gọi hắn là tên ẻo lả, nhất thời nổi giận, hắn vì có bộ dạng tuấn mỹ nên khi không nói lời nào, nhìn qua thật sự rất giống một nữ tử, bởi vậy hắn ghét nhất bị người ta gọi là tên ẻo lả.

- Tên ẻo lả, tên ẻo lả.

Lâm Phàm nói.

- Người...

Trong mắt Phong Vô Song lấp lóe sát ý, kiếm ý rút ra khỏi vỏ, nhưng như nghĩ tới điều gì, thu lại kiếm ý:

- Người đang đi tìm chết.

- Ủ, ta có thể chính thức nói cho người biết, ta đây đang đi tìm chết đó, nhưng mà người sẽ không có bất kỳ biện pháp nào để bắt ta đâu, đến đây nào, cầu người một chiêu đánh chết ta đi.

Lâm Phàm tận tình làm càn.

- Thí chủ, chúng ta mới tới bảo địa thôi, tiểu đội cũng vừa thành lập, cần phải khiêm tốn.

Lông tơ trên người Thích Già Tôn Giả đều nổi lên, Phong Vô Song trước mắt này mang cho hắn một cảm giác rất nguy hiểm, trong thời gian ngắn mà đắc tội với mấy người, cho dù muốn châm chọc người khác cũng không thể nhanh như vậy chứ.

- Con lừa trọc, chúng ta là Quân Khởi Nghĩa, không thể biết điều.

Lâm Phàm xua tay nói.

- Nay, các người có còn nhận hay nhiệm vụ không a.

Em gái kia hơi không kiên nhẫn mà hỏi.

Lâm Phàm nghe nói như thế thì nhìn về phía Phong Vô Song:

- Tên tiểu tử ảo lả kia, nhìn cái gì? Không phục thì đi gọi người đi, đợi lát nữa đại chiến một trận, tuyệt đối đánh cho các người khóc kêu cha gọi mẹ luôn, mọi người nói có phải không.

- Đúng

Thành viên Quân Khởi Nghĩa hô to một tiếng, bọn họ cảm giác máu tươi của mình đang quay cuồng, đây mới là nhân sinh bọn họ theo đuổi a.

Cho dù lát nữa có thể bị đối phương đánh sưng mặt sưng mũi, thế nhưng đội trưởng còn không sợ thì bọn họ cái sợ cái gì.

- Tốt, rất tốt.

Phong Vô Song lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, gương mặt tràn đầy giận dữ rời khỏi nói này.

...

Vào lúc này, Lâm Phàm cảm thấy có chút khó xử, phải đi đâu để tìm 50 ngàn điểm cống hiến đây.

Ngay lúc này, Lâm Phàm thấy được người quen.

- Người đợi một lát.

Lâm Phàm nói với em gái một tiếng, sau đó lập tức chạy đi

- Liễu Sắc Vi, giúp một chuyện được hay không, cho ta mượn 50 ngàn điểm cống hiến, sẽ trả người nhanh thôi.

Liễu Sắc Vi nhìn thấy Lâm Phàm thì không có chút gì do dự trả lời:

- Được.

- Thật sung sướng.

Lâm Phàm cười nói tiếp nhận 50 ngàn điểm cống hiến, sau đó lập tức đi tới chỗ của em gái.

- Đây là 50 ngàn điểm cống hiến, giao nhiệm vụ kia cho bọn ta.

Em gái chỗ nhiệm vụ cũng không nghĩ tới đối 50 ngàn điểm cống hiến phương chỉ đùa một lát mà lại có như vậy, sau đó đem nhiệm vụ vạch đến danh nghĩa của Quân Khởi Nghĩa.

- Được rồi, nhiệm vụ đã vạch đến danh nghĩa của Quân Khởi Nghĩa các người, chỉ có hai ngày, hy vọng các người có thể thành công

Em gái không hề ôm bất kỳ hy vọng nào với Quân Khởi Nghĩa.

- Được rồi, trả nhiệm vụ đây.

Nhiệm vụ vừa đến thì Lâm Phàm liền nói.

- A!

Em gái sững sờ, sau đó sắc mặt lạnh lẽo nói:

- Người đang đùa ta à?

- Đùa người làm gì? Con lừa trọc, kéo Lôi Đình Quân Vương qua đây cho ta.

Lâm Phàm nói.

Thích Già Tôn Giả không chút do dự lập tức kéo Lôi Đình Quân Vương đã giống như một con chó chết đi qua.

Mọi người xung quanh vẫn đang chú ý tiểu đội kỳ lạ này, đặc biệt là khi nghe được hẳn muốn trả nhiệm vụ thì càng không nhịn được cười rộ lên.

Quân Khởi Nghĩa này chẳng lẽ bị ngốc hay sao vậy?

Nhưng khi Thích Già Tôn Giả tha một Cổ Tộc tới, đám người đang đứng xung quanh bỗng ngây ngẩn cả người, sau đó không khỏi nâng đầu lên nhìn về phía đồng hồ nhiệm vụ, cái kia có liên quan tới tin tức của Lôi Đình Quân Vương.

- Cmn, đây thật sự là Lôi Đình Quân Vương à.

- Hình như là vậy, dáng dấp giống như đúc.

- Ta vừa mới nhận được một tin, Lôi Đình Quân Vương bị người của Thủ Hộ Chi Địa chúng ta trấn áp, hình như gọi là Quân Khởi Nghĩa thì phải.

- Không thể nào, chẳng lẽ chính là bọn họ.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều chấn kinh, vẻ mặt không tin được.

- Em gái, kiếm hàng đi, có điều thời điểm trấn áp người này, vì hấn phản kháng quá kịch liệt nên ta không cần thận đem trứng hấn đánh nát rồi, không sao chứ.

Lâm Phàm vẫn sợ nếu Lôi Đình Quân Vương không trọn vẹn, đối phương sẽ không công nhận.

Thích Già Tôn giả không khỏi trợn tròn mắt, lỡ đánh nát cái lông ấy, đây không phải bị mọi người đá nát à.

Muội tử kia nhìn Lôi Đình Quân Vương một chút, lại nhìn tin tức nhiệm vụ một chút, sau đó vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, thật lâu chưa lấy lại tinh thần.

Mà lúc này, cô gái nhận được một đạo thần niệm, sắc mặt dần dần biến hóa, ngữ khí thay đổi thành kinh hãi.

- Nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm hoàn thành, đây là hai trăm ngàn điểm cống hiến, còn có, trả lại người 50 ngàn điểm cống hiến thể chân.

- Làm việc có hiệu suất đấy.

Lâm Phàm nở nụ cười, nhận lấy hai trăm ngàn điểm cống hiến, sau đó đi tới trước mặt Liễu Sắc Vi trả lại 50 ngàn điểm cống hiến cho đối phương.

- Đa tạ.

Liễu Sắc Vi há miệng, muốn nói gì đó cuối cùng lại ngậm miệng.

Vào lúc này, có hai trăm ngàn điểm cống hiến, lưng của Lâm Phàm cũng tự nhiên đứng thẳng lên.

- Triệu Tiểu Mao, đây là 50 ngàn điểm cống hiến, đi mua một ít vật liệu về cho ta.

Lâm Phàm đưa 50 ngàn điểm cống hiến cho Triệu Tiểu Mao đang trợn mắt há mồm.

Thời khắc này, Triệu Tiểu Mao cảm động đến muốn khóc, hắn không nghĩ tới đội trưởng lại tín nhiệm mình đến vậy, điểm cống hiến nhiều như thế mà giao cho mình như không có chuyện gì.

- Nhanh lên một chút, cần dùng gấp, trở về càng nhanh càng tốt.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, đội trưởng, bảo đảm nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Triệu Tiểu Mao xin thề tuyệt không để đội trưởng thất vọng, bởi vậy rút chân lên bỏ chạy.

Thời khắc này, trong mắt Lâm Phàm lập loè tinh quang, đánh hội đồng, vậy thì tốt rồi, bồi các người chơi một chút.

Giờ khắc này, ở Thủ Hộ Chi Địa, phong vân dũng động, Nhiếp Cuồng Long và Phong Vô Song đều bị Quân Khởi Nghĩa ghê tởm này chọc giận, bọn họ muốn cho đám hài kia phải trả giá thật lớn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 679: Đại Chiến Diễn Ra, Kinh Thiên Động Địa

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Tất cả thành viên tiểu đội Cuồng Long tập hợp.

Sau khi Nhiếp Cuồng Long trở lại đại bản doanh, sắc mặt âm trầm quát lên một tiếng.

Âm thanh đi qua chỗ nào, chỗ muốn rung lên, tất cả thành viên lập tức tập hợp, không biết chuyện gì đã xảy ra.

- Đội trưởng, sao lại tức giận như vậy, xảy ra chuyện gì hay sao?

Thành viên tiểu đội Cuồng Long nhìn sắc mặt âm trầm đáng sợ của đội trưởng, đã biết có chuyện lớn xảy ra.

- Hừ, vừa rồi có một tiểu đội không biết sống chết, dám khiêu khích ta, mọi người chuẩn bị sẵn sàng theo ta, đi giáo huấn bọn họ, cho bọn hăn biết tiểu đội Cuồng Long ta không phải dễ trêu chọc như vậy.

Nhiếp Cuồng Long nói.

- Có một tiểu đội không biết sống chết vậy hả, được lắm, chúng ta đã lâu chưa động thủ rồi.

- Dám động vào chúng ta, chỉ có một con đường chết.

- Dám khiêu khích bọn ta, dù Thiên Vương Lão Tử cũng cản không được.

Cả đám sau khi nghe chuyện này, không thể nhẫn nhịn được, từng người tỏa ra sát khí nghiêm nghị, hận không thể lập tức đi qua dạy dỗ đám coi trời bằng vung kia.

Mà sau khi Phong Vô Song trở về Kiếm Thần tiểu đội, tụ tập thành viên, xuất phát về phía Quân Khởi Nghĩa.

Thời khắc này, mưa gió dao động, một ít sinh linh Thủ Hộ Chi Địa đều phát hiện động tĩnh của tiểu đội Cuồng Long và tiểu đội Kiếm Thần, không biết chuyện gì xảy ra, có điều hẳn là chuyện nghiêm trọng.

Hai tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần Thủ rất nổi danh trong Thủ Hộ Chi Địa, làm thiên hạ kinh sợ, đặc biệt khi điều động tất cả thành viên cùng khủng khiếp hơn, hiển nhiên sẽ có một trận đại chiến xảy ra.

Thủ Hộ Chi Địa, không được dùng pháp lực để quyết đấu, đó là công nhận.

...

- Đội trưởng, ta đã trở về, hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, còn sót lại 3 vạn điểm cống hiến.

Triệu Tiểu Mao vội vã chạy trở về.

- Ta không phải kêu người mua hết sao?

- Đội trưởng, nhẫn chứa đồ của ta đầy rồi, không chứa nổi nữa.

Triệu Tiểu Mao vẻ mặt đau khổ nói, 50 ngàn điểm cống hiến thật sự quá nhiều, hơn nữa, vật liệu ở đây rất rẻ, bởi vì sinh linh Đại Thiên chủng tộc căn bản không thể luyện khí, dù có Cổ Tộc Luyện khí sư cũng rất ít, hơn nữa bọn kia chỉ có thể luyện chế ra linh khí thông thường.

Lâm Phàm kiểm tra vật liệu một hồi, thấy nhãn trữ vật đã bị chất đầy, không ngờ rằng vật liệu ở đây lại rẻ như vậy.

- Đội trưởng, vừa rồi trên đường trở về, ta thấy chỗ làm cò, bởi vậy ta tự chủ trương làm một chiến kỳ.

Triệu Tiểu Mao lấy chiến kỳ ra, nói.

- Ừ, có thể.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu.

Tổng số thành viên hiện giờ có 150 người, số lượng này trong Thủ Hộ Chi Địa không tính là gì, nếu so sánh với Cuồng Long và Kiếm Thần, như lấy trứng chọi đá, có điều Lâm Phàm muốn làm loại trứng cứng nhất, dùng nó đánh nát đá.

Luyện khí! Luyện chế thành bộ trang bị.

Tốt nhất là trang bị đến tận răng.

-- Toàn bộ ngồi khoanh chân, bản đội trưởng muốn đưa lên đầu các người tuyệt kỹ thành danh của bản đội trưởng.

Lâm Phàm nói với đông đảo thành viên.

- Vâng.

Toàn bộ thành viên lúc này đang nhiệt huyết dâng trào, bọn họ biết lát nữa sẽ có một trận đại chiến, đây là trận chiến đầu đầu tiên của Quân Khởi Nghĩa, cho dù có bị đánh như chó, cũng phải phản kháng đến cùng.

...

- Quân Khởi Nghĩa này thật sự quá ngáo, dù hoàn thành nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm thì thế nào, tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần hoàn toàn có thể nghiền ép bọn họ.

- Tiểu đội mới lập, không biết trời cao đất rộng mà thôi.

- Đợi hai tiểu đội kia đến, Quân Khởi Nghĩa chắc chắn sẽ gặp bị kịch, hoa cúc nở đầy đất, ngấm lại có chút bi thảm a.

- Chúng ta đứng ở đây nhìn được rồi, không dùng pháp lực để quyết đấu lâu rồi chưa được thấy đó.

Liễu Sắc Vi nghe lời nói của mọi người xung quanh, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó đi lên phía trước hỏi dò:

- Các người muốn đấu với Cuồng Long và Kiếm Thần à?

Điều này, theo Liễu Sắc Vi chính là tự tìm đường chết, thực lực của hai tiểu đội này cực kỳ thâm hậu, nhân số lại đông, cho dù không dùng pháp lực, đủ đánh Quân Khởi Nghĩa thành chó nhà có tang luôn.

Hơn nữa, gây ra mâu thuẫn như vậy, sau này bọn họ khó hỗn ở còn tiếp Thủ Hộ Chi Địa này rồi.

- Ừ.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Không thể nào, chuyện này không tốt tý nào đâu.

Liễu Sắc Vi khuyên bảo nói.

- Đây không phải đả kích, mà là lập uy, bản Đế muốn tất cả mọi người biết, trong Thủ Hộ Chi Địa, Quân Khởi Nghĩa là lợi hại nhất.

Lâm Phàm rất tin tưởng với lần này, không phải đánh nhau tập thể thôi sao, ai sợ ai.

Liễu Sắc Vi nhìn Lâm Phàm tràn đầy tự tin, không biết nên nói cái gì.

- Được rồi, người ở một bên nhìn là được.

Lâm Phàm khoát tay, sau đó thần niệm bạo phát, trực tiếp quán đĩnh cho 150 thành viên.

Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, Hắc Hồ Đào Tâm.

Tuy rằng bọn họ lấy được chỉ là bản nguyên ban đầu, nhưng đã đủ đánh nhau rồi.

- Đây là tuyệt kỹ gì, thật độc ác.

- Đúng đấy, hiện tại, toàn thân ta đều tràn đầy sức mạnh vậy.

- Đội trưởng không hổ là đội trưởng, quán đĩnh cho chúng ta chiêu thức mạnh mẽ như vậy.

- Hừ, chờ tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần đến, ta nhất định phải để cho bọn họ biết sự lợi hại của mình.

...

Cách đó không xa.

Bên các tiểu đội đang đứng xem, có tiểu đội Phong Thiên thành linh xuất hiện.

- Quân Khởi Nghĩa này, không lên được vị trí cao đâu, hữu dũng vô mưu, không đáng sợ tí nào.

Phong Vô Dịch liếc mắt nhìn đã không thèm quan tâm nữa, xoay người rời đi.

Nghe nói đội trưởng Quân Khởi Nghĩa trấn áp Lôi Đình Quân Vương nên muốn đến nhìn một chút, nhóm cường giả này xây dựng tiểu đội như thế nào, nhưng lúc đội trưởng có sức vô não của của Quân Khởi Nghĩa, hăn càng nhìn càng thấy chướng mắt.

- Quân Khởi Nghĩa, ra nhận lấy cái chết!

Đúng lúc này, một tiếng nổ ầm vang lên.

Tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần đến đồng thời, liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng ăn ý gật gật đầu.

Hôm nay bọn họ muốn lấy nhiều địch ít, hoàn toàn đánh tan Quân Khởi Nghĩa này.

Tiểu đội Cuồng Long đến rồi.

Tiểu đội Kiếm Thần cũng tới.

-Hai tiểu đội đều toàn quân xuất chinh, Quân Khởi Nghĩa có phải xong đời rồi không?

Thời điểm hai người Nhiếp Cuồng Long và Phong Vô Song dắt thành viên đi tới quảng trường, Quân Khởi Nghĩa đã đứng ở nơi đó.

Lâm Phàm cầm cờ trong tay, khí tức tăng vọt, đột nhiên hơi dùng sức, cắm lá cờ trên trên mặt đất.

- Toàn thể Quân Khởi Nghĩa nghe lệnh, đợi lát nữa, phải đánh đến khi tự bọn họ quỳ xuống xin tha mới thôi.

Lâm Phàm hô to.

- Vâng, đội trưởng.

Tất cả thành viên Quân Khởi Nghĩa rống lớn, tâm tình vô cùng kích động, tràn đầy sức chiến đấu.

Vào lúc này, người vây xem xung quanh đã tránh ra, bọn họ không muốn bị dính phốt.

Quyền cước không có mắt, nếu thật sự đánh nhau, quá gần sẽ bị dính vào, khi đó đúng là bị kịch.

Người của tiểu đội Cuồng Long đều như người điên, từng tàn nhẫn thu thập mấy tiểu đội dám đối nghịch với bọn họ, từ nay về sau, mỗi một người đều trở nên đáng hoàng, không dám lỗ mãng.

Trường kiếm trong tay Phong Vô Song đã bỏ vào trữ vật không gian, sau đó cao ngạo đi tới trước mặt Lâm Phàm.

- Người nhớ kỹ, lát nữa người sẽ rất thảm.

Phong Vô Song lạnh lùng nhìn Lâm Phàm.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười một tiếng, trong mắt đột nhiên bùng nổ ra một đạo tinh quang, một cước đạp về đũng quần Phong Vô Song.

- Trước đại chiến, không nên phí lời, đạp bọn nó cho ca, xông lên!

Mà Phong Vô Song vốn dĩ muốn đến trước mặt Lâm Phàm nói thêm vài lời hung ác, nhưng không nghĩ rằng tên này một lời không hợp liền động cước, trong chớp mắt, một luồng cảm giác đau đớn xông lên tận đầu Phong Vô Song.

Phù phù một tiếng!

Phong Vô Song quỳ xuống đất, không đứng dậy nổi.

Trước đại chiến, phe địch tổn thất một tên đại tướng.

- Muốn chết, giết chết Quân Khởi Nghĩa cho ta.

Nhiếp Cuồng Long quát một tiếng, vung tay lên, đại quân mênh mông cuồn cuộn nhưng một đám chó điên xông về Quân Khởi Nghĩa.

Bọn họ muốn dùng nhân số tuyệt đối hoàn toàn nghiền ép Quân Khởi Nghĩa, để cho bọn chúng biết cái gì gọi là tàn nhẫn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 680: Ta Dùng Hai Tay Đến Cứu Vớt Người

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, tình cảnh cực kỳ đồ sộ, trong mắt quần chúng, Quân Khởi Nghĩa chắc chắn một đi không trở về rồi.

Nhiếp Cuồng Long rút gào một tiếng, dù không sử dụng pháp lực vẫn vô cùng mạnh mẽ, một quyền đánh tới, âm bạo vang lên, người bình thường nếu chịu cú đấm này, tuyệt đối sẽ phun máu ba lần.

Mà mục tiêu của Nhiếp Cuồng Long chính là Lâm Phàm, hẳn phải hung hăng đập tên này dưới chân, cho hắn biết được, chọc giận mình sẽ có kết quả bi thảm cỡ nào

Theo Nhiếp Cuồng Long, những người khác của Quân Khởi Nghĩa chắc không đỡ nổi một đòn, nhiều nhất chỉ cần ba hơi thở, toàn quân sẽ bị diệt.

Tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần có cường giả vô số, dù không sử dụng pháp lực, đám rác rưởi này vẫn không thể so sánh được.

A!

Đê tiện!

Vô liêm sỉ!

Lúc này, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nghe tiếng kêu này, Nhiếp Cuồng Long lộ vẻ tươi cười, cái cảm giác này thật sự quá tuyệt vời, chỉ là đê tiện, là cái quỷ gì?

Nhiếp Cuồng Long không biết tình huống thế nào, ngay lúc này, hắn chỉ muốn hung hăng nghiền ép tên trước mắt này thôi.

Ầm ầm!

Lâm Phàm không nhúc nhích đón đỡ một quyền của Nhiếp Cuồng Long, Nhiếp Cuồng Long lộ ra một nụ cười lạnh lùng, đối với năm dặm của mình, hắn vẫn rất tự tin.

Nhưng ngay lúc đó, vẻ mặt Nhiếp Cuồng Long đột nhiên biến đổi, tên ghê tởm trước mắt này à lại không nhúc nhích, không hề có một chút dị dạng nào.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó, đột nhiên đá tới một cước kinh thiên động địa.

Đối với Nhiếp Cuồng Long, một cước này thật sự quá đáng sợ, như cuồng phong mãnh liệt, như vạn tiễn xuyên tâm, muốn tránh nhưng không thể tránh.

Ầm!

Nhiếp Cuồng Long biến sắc, đột nhiên đối với tương lai sinh ra một tia mê hoặc.

- Đau!

Nhiếp Cuồng Long không tự chủ lên tiếng, nhưng khi hắn mở miệng, cảm giác đau đớn giống như núi lửa bạo phát, bao phủ toàn thân.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang lên, Nhiếp Cuồng Long không hề do dự quỳ xuống.

- Chỉ bằng người cũng muốn đấu với Quân Khởi Nghĩa của ta, quả thực không biết sống chết.

Lâm Phàm đập một cước mặt của Nhiếp Cuồng Long:

- Nói chịu thua với bản Đế, bằng không bản Đế đá vỡ trứng của người.

Nhưng đối với Nhiếp Cuồng Long, lúc này, hăn căn bản không thể nói chuyện, bởi vì cái cảm giác đau đớn trên cổ đã hoàn toàn hành hạ hăn sắp điên rồi.

...

Thực lực của Triệu Tiểu Mao không cao, người mà hăn đối mặt bây giờ chính là một tên Cự Nhân tộc của tiểu đội Cuồng Long.

- Con vật nhỏ, ta muốn đập chết người.

Cự Nhân tộc cười lạnh, một chưởng đánh lên đỉnh đầu Triệu Tiểu Mao.

Tuy Triệu Tiểu Mao đã được đội trưởng quán đỉnh hai tuyệt kỹ, thế nhưng thời khắc đối mặt với cái thân thể to lớn trước mắt không khỏi có chút sợ hãi, hai chân đều đang run rẩy.

Ầm!

Triệu Tiểu Mao nhắm hai mắt lại, hăn cảm nhận được một nguồn sức mạnh, nhưng trong chớp mắt đó, hăn mở mắt, lại phát hiện nguồn sức mạnh này đã tiêu tán.

- Người... Người.

Cự Nhân tộc nhìn tình huống trước mắt, không dám tin giờ tay sờ đầu, như vừa mới thấy quý.

Triệu Tiểu Mao không biết chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên phát hiện trên thân mình lập loè ánh sáng.

- Đây là cái gì?

Triệu Tiểu Mao khiếp sợ phát hiện, bên ngoài thân thể mình có một tầng bảo vệ, màn sáng như một tấm da mềm mại màu hồng lam trắng thay nhau xông ra từ cơ thể, bao phủ thân thể của hắn, ngay cả con mắt đều được một tinh thể trong suốt to bằng trứng ngỗng bọc lại.

- Linh khí hộ thể, sao ngươi lại có linh khí.

Cự Nhân tộc trợn tròn mắt, tựa như gặp được một chuyện cực kỳ kinh khủng.

- Đây chính là trang bị chính quy của Quân Khởi Nghĩa, đại biểu chính nghĩa, Triệu Tiểu Mao, hãy dùng sức mạnh của mình giết tên Cự Nhân tộc kia cho ta.

Lâm Phàm nhìn thấy thành phẩm tự mình luyện chế, hài lòng gật đầu.

Trong Thủ Hộ Chi Địa, vật liệu phổ biến không thiếu, tiện tay luyện chế chính thành linh khí, hơn nữa, thời điểm Lâm Phàm luyện chế những linh khí này, chưa xuất ra hết lực, chờ sau này tìm được vật liệu thích hợp hơn, có thể nâng cấp mạnh hơn, dù tăng lên đến Đạo khí, cũng không phải việc khó.

Nghĩ tới sau này, toàn thể thành viên của Quân Khởi Nghĩa đều mặc Đạo khí trên người, đồ sộ biết bao.

- Vâng, đội trưởng.

Triệu Tiểu Mao cười lớn một tiếng, sau đó không sợ hãi nào tên Cự Nhân tộc kia, đột nhiên nhảy lên một cái:

- Ăn một cước của ta này!

Liêu Đản Cước trong nháy mắt bạo phát, lấy một đường vòng cung duyên dáng đá trúng ngay đũng quần của đối thủ.

Ầm!

A!

- Các anh em, chúng ta có linh khí hộ thể, không cần sợ, chỉ cần đánh là được.

Triệu Tiểu Mao vung tay lên, lần thứ hai đánh úp về tên còn lại.

Ở một chỗ khác.

Một thành viên nữ của tiểu đội Kiếm Thần đang ngăn cản thành viên Quân Khởi Nghĩa.

- Hừ, Quân Khởi Nghĩa các người thật sự quá đê tiện, nếu chỉ đá vào chỗ kia, thì đáng tiếc, ta là nữ nhân, không có đồ chơi kia, ta xem người làm sao đối phó với ta đây.

Thành viên nữ của tiểu đội Kiếm Thần cười lạnh, nói.

Thành viên của Quân Khởi Nghĩa trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào cho phải, do do dự dự như đang suy nghĩ cái gì đó.

Ngay lúc này, Thích Già Tôn Giả bỗng đến trước mặt thành viên này, vỗ vai hăn nói.

- Quân Khởi Nghĩa chúng ta là chính nghĩa chi quân, người người bình đẳng, không phân biệt nam nữ già trẻ, bây giờ đứng trước mặt người là một sinh linh lạc lối, người cần dùng hai tay của người để cứu vớt hăn.

Thích Già Tôn Giả ngôn luận một phen, như một liều thuốc mạnh đánh vào trong lòng thành viên này.

- Vâng, đội phó, ta hiểu rồi.

Người này nặng nề gật đầu, sau đó nhìn chăm chú đối phương, ra tay:

- Ta dùng hai tay của ta đến cứu vớt người đây!

Ầm!

- A! Đê tiện, vô liêm sỉ, cứu mạng a.

Thiếu nữ kia không nghĩ tới người của Quân Khởi Nghĩa đê tiện đến trình độ này, dám sử dụng chiêu thức hạ tiện như vậy.

- Ngực của ta, ngực của ta.

...

Thích Già Tôn Giả nhìn một màn trước mắt, không khỏi thở dài một tiếng, mắt sạch Thiên Lương a, bần tăng khi nào mới có thể trở lại bình thường đây.

Thời khắc này, Quân Khởi Nghĩa giống như mãnh hổ, mà tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần lại giống như bạch thỏ, mặc cho Quân Khởi Nghĩa tùy ý đánh đập.

- Các anh em, cô gái này giao cho ta đi.

- Không được, cô gái này đã lầm đường lạc lối, ta thân là chính nghĩa chi sĩ, nhất định phải dùng hai tay để cứu vớt nàng.

Vào lúc này, một thành viên nữ của tiểu đội Kiếm Thần đang bị vài người của Quân Khởi Nghĩa vây lại, cảm dám người tranh cướp lẫn nhau, không ai chịu nhường ai.

- Thôi, chúng ta đều là huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, đã như vậy, cùng ra tay cứu vớt nàng đi.

- Tốt, ta đang có ý này.

“Hắc Hồ Đào Tâm.”

“Song Long Tham Xuất.”

Nàng kia thấy cảnh này, hoàn toàn sợ đến choáng váng, ôm đầu hét lên một tiếng.

- Không muốn a!

...

Quần chúng vây xem cũng hoàn toàn cứng họng.

- Không thể nào, Quân Khởi Nghĩa này rốt cuộc là thần thánh phương nào, cả hai đại tiểu đội liên thủ cũng có thể trấn áp.

- Quân Khởi Nghĩa sao có nhiều linh khí hộ thể như vậy, không thể tin được.

- Thật hối hận, lúc đó vì sao ta lại không xin vào Quân Khởi Nghĩa chứ, nếu như gia nhập, ta cũng có thể quét tháo phong vân giống như bọn họ rồi.

- Tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần trong tay Quân Khởi Nghĩa, giống như là giấy dán, căn bản không đỡ nổi một đòn.

- Thủ đoạn thật tàn nhẫn, quá bá đạo.

Mọi người bị thủ đoạn của Quân Khởi Nghĩa chấn kinh, đá! Bắt! Hai chiêu vận dụng lô hỏa thuần thanh, không ai có thể chống đỡ.

Nhất chiến thành danh!

“Quân Khởi Nghĩa” danh tự này, giống như bão táp, bao phủ trong lòng mọi người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 681: Thanh Hoàng Xen Vào

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đừng tới, đừng tới đây.

- Đừng đá vào chỗ đó của ta.

...

Hai tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần giờ khắc này đã bị diệt toàn quân, tất cả thành viên nằm trên đất gào thét kêu to, cơ thể và tâm trí của bọn họ đều bị tê liệt nặng nề, đặc biệt đám nam nhân, suýt bị đá đến vỡ trứng.

Đối với bọn hắn mà nói, Quân Khởi Nghĩa này hoàn toàn chơi xấu, một người một bộ linh khí bảo vệ, phương thức công kích còn biến thái, không cho người ta cơ hội sống sót.

- Đứng lên, trở lại đây, ta còn chưa đánh đủ đâu.

Từng người từng người Quân Khởi Nghĩa nhiệt huyết dâng trào, bọn họ cảm thấy đã qua nhiều năm như rồi, chỉ có hôm nay là thoải mái nhất, đập những tiểu đội cao cấp đã từng không thể với tới dưới chân, cái cảm giác này, thật sự quá sung sướng.

Mọi người không nghĩ rằng Quân Khởi Nghĩa lại cường hãn như vậy, trước kia bọn họ cho rằng Quân Khởi Nghĩa này là một tiểu đội không

biết trời cao đất rộng, nhưng trận chiến này xóa tan suy nghĩ đó.

Quân Khởi Nghĩa này, không thể coi thường.

Lấy ít thắng nhiều, trang bị đầy đủ, chiêu thức tàn nhẫn, một khi xuất thủ làm đối thủ chịu không nổi phải quỳ xuống, chuyện này khiến người ta sợ hãi.

Lâm Phàm nhìn tình huống hiện trường, cười lớn một tiếng:

- Con trùng Nhiếp Diên Cuồng người sao vậy, có phục hay không?

Nhiếp Cuồng Long giờ khắc này đau đến không muốn sống, đặc biệt khi nghe được tên của mình bị kêu thành “Nhiếp Diên Cuồng trùng” càng tức thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu lớn.

- Xem ra còn không phục.

- Người, cái tên dê tiện này.

- Tài nghệ không bằng người, không cần nói bản Đế dê tiện, Quân Khởi Nghĩa của bản Đế há là thứ người có thể giễu cợt, nhớ kỹ lần này, sau này nếu gặp phải Quân Khởi Nghĩa thì cong đuôi tránh ra cho ta, Quân Khởi Nghĩa không phải là thứ người có thể trêu chọc.

Lâm Phàm vung ống tay áo, một cước đạp Nhiếp Cuồng Long dưới chân, bá đạo nhìn xung quanh.

Mọi người thấy Quân Khởi Nghĩa cũng không dám thử mạnh, bọn họ đã bị thực lực cường hãn của họ chinh phục, mạnh mẽ, thật sự quá mạnh mẽ.

- Quân Khởi Nghĩa, các người đúng là có chút càn rỡ đi.

Đúng lúc đó, một thanh âm truyền.

Khi mọi người nhìn về phía xa, từng người từng người không khỏi kinh hãi.

- Đó là tiểu đội trưởng của Thanh Hoàng.

- Tiểu đội Thanh Hoàng có thể là tiểu đội xếp hạng ba ở Thủ Hộ Chi Địa, thực lực so với tiểu đội Cuồng Long, tiểu đội Kiếm Thần phải cường đại hơn nhiều lắm, nhiều lắm.

- Đúng đấy, Quân Khởi Nghĩa tuy mạnh mẽ, nhưng nếu so sánh với Thanh Hoàng tiểu đội thì vẫn là Tiểu Vu gặp Đại Vu, căn bản không cách nào so được.

- Bây giờ Thanh Hoàng ra mặt, nếu Quân Khởi Nghĩa này có mặt, hẳn phải biết rút lui.

- Bất kể như thế nào, trận chiến này đã nâng cao danh tiếng Quân Khởi Nghĩa, sau này cũng sẽ là tiểu đội nổi danh ở Thủ Hộ Chi Địa.

Mọi người châu đầu ghé tai thảo luận, cũng có nhiều người sùng bái nhìn Thanh Hoàng.

Bản thân mạnh thì sẽ được người người sùng bái, chưa nói tới đây là Thanh Hoàng.

- Người là cái quý gì? Quân Khởi Nghĩa của ta chính làm càn đấy, người không phục liền gọi người đến, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp, ngược lại muốn xem xem ai nằm xuống trước.

Lâm Phàm cau mày, không để Thanh Hoàng trong mắt.

Làm người chính là phải thô bạo, không phục thì đánh thôi, còn cần nhẫn nhịn bấm làm cái gì, sợ đầu sợ đuôi cái gì.

Thành viên của Quân Khởi Nghĩa tự nhiên vô cùng quen thuộc với Thanh Hoàng, bọn họ tuy đã trấn áp thành công hai tiểu đội cường đại, lòng tự tin tăng cao. Nhưng Thanh Hoàng xuất hiện, nội tâm các thành viên không khỏi có chút khẩn trương.

Dù sao Thanh Hoàng cũng là cường giả nổi danh ở Thủ Hộ Chi Địa.

Thanh Hoàng uy vũ bất phàm, thân thể cao to, tự có uy nghiêm, đứng nơi đó nhưng lại có khí thế che ngợp bầu trời.

- Hừ!

Thanh Hoàng nhú mày, không khỏi nổi giận hừ lạnh một tiếng, thanh âm ẩn chứa pháp lực, như tiếng sấm oanh động, làm màng nhĩ mọi người đau đớn.

Tu vi của thành viên Quân Khởi Nghĩa đa số đều rất thấp, hiển nhiên không thể chịu được chấn động, từng người từng người tâm trí rung động, sắc mặt trắng bệch.

Mọi người thấy cảnh này cũng đều biết đây là cảnh cáo mà Thanh Hoàng gửi tới Quân Khởi Nghĩa.

Có người cảm thấy mừng rỡ, Quân Khởi Nghĩa này đầu gió có chút nặng, cần phải chèn ép một phen, Thanh Hoàng ra tay tự nhiên sẽ không tầm thường, cho dù Quân Khởi Nghĩa lợi hại thì có thể thế nào, chẳng lẽ còn có thể là đối thủ của Thanh Hoàng à.

- Đồ không biết sống chết.

Nhiếp Cuồng Long bị Lâm Phàm đạp dưới chân trong lòng giận dữ, Thanh Hoàng đến, hẳn biết Quân Khởi Nghĩa gặp phải xui xẻo rồi.

- Quản việc không đâu.

Lâm Phàm thấy Thanh Hoàng dám can đảm động thủ, nhất thời nổi giận, không lo ba bảy hai mươi mốt, một chương vung ra, năm ngón tay cắt rời hư không, đánh về phía Thanh Hoàng.

Mọi người thấy cảnh này, bị sợ đến choáng váng.

- Hẳn điên rồi ư, dám dám động thủ với Thanh Hoàng.

- Nơi này chính là Thủ Hộ Chi Địa nha, động thủ, người giám sát tuyệt đối sẽ không mặc kệ đâu.

- Người giám sát khẳng định đã sớm quan tâm đến nơi này, chẳng qua lúc này khi Thanh Hoàng động thủ người giám sát chưa hề đi ra, nhất định muốn mượn tay Thanh Hoàng, cố gắng chèn ép Quân Khởi Nghĩa này.

- Có khả năng này, bất quá các người nhìn thử xem ai có thể thắng đây.

- Đương nhiên Thanh Hoàng rồi, Thanh Hoàng là tồn tại đẳng cấp cỡ nào, nghiền ép Quân Khởi Nghĩa là chuyện chẳng cần phải nhắc tay lên.

- Ta thấy không nhất định như thế, Quân Khởi Nghĩa có khả năng trấn áp Lôi Đình Quân Vương.

- Lôi Đình Quân Vương tuy mạnh mẽ, nhưng nếu Thanh Hoàng xuất thủ, chưa chắc sẽ thua hẳn.

- Cái này cũng đúng.

...

Liễu Sắc Vi nhìn tình huống hiện tại sớm ngậy ngấn cả người, nàng không nghĩ tới sự tình thế lại biến hóa đến mức này.

Thanh Hoàng mạnh như thế nào mọi người đều biết, Lâm Phàm vậy mà còn động thủ, không phải tự chuốc nhục nhã sao?

- Hừ.

Thanh Hoàng hừ lạnh một tiếng, không giận tự uy, một đạo thanh mang phá không xuất hiện nghiền ép về hướng Lâm Phàm, đạo thanh mang này cực kỳ sắc nhọn, cắn giết hư không.

- Người là cái chó gì, bản Đế hiện tại bắt người trước nói sau.

Lâm Phàm nhảy lên một cái, thân hình lấp loé, mệnh môn thủ ấn từ trên trời giáng xuống, từng luồng pháp lực chấn động thiên địa, dùng uy thế tuyệt đối trấn áp Thanh Hoàng.

Thân thể Thanh Hoàng lóe lên, bay vút lên không trung, ngàn vạn thần quang thanh mang tăng tốc bay tới, từng luồng tựa như dải lụa, nối liền trời đất, ẩn nấp hư không.

- Đây là Thanh Hoàng thần mang, cái tên này gặp xui xẻo rồi.

Thanh Hoàng vừa động thủ, mệnh môn oai, bao phủ thiên địa, mọi người nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi kinh hãi.

Bọn họ rất ít khi nhìn thấy hãn động thủ, thế nhưng mỗi một lần ra tay, đều kinh thiên động địa.

Lâm Phàm nắm năm ngón tay thành một con dao, chém một cái về phía không, chặt đứt toàn bộ thanh mang như dải lụa kia.

- Thanh Hoàng, người đây tự rước lấy nhục, hôm nay bản Đế bắt người lại, để người biết kết cục của việc xen vào chuyện của người khác.

- Éch ngồi đây giẽng, hung hăng càn quấy.

Thanh Hoàng trở nên ngưng trọng, không hạ thủ lưu tình, chấn động toàn thân, một đạo thanh mang bao phủ xung quanh thân thể, thanh mang này không ngừng co rút, cô đọng trên năm ngón tay, một chiêu thành trào nắm vào trong hư không một cái, pháp lực bốc lên, từng vòng xoáy pháp lực xuất hiện xung quanh hãn, lực hút cường đại đột nhiên bạo phát.

Tình huống này đưa tới không ít sự chú ý của các cường giả khác.

- Quân Khởi Nghĩa này thật cường hãn, cư nhiên có thể chống đỡ trong tay Thanh Hoàng.

- Có điều tới đây cũng chấm dứt rồi, Thanh Hoàng đã tức giận, một chiêu này không phải dễ ngăn cản như vậy đâu.

Tất cả thành viên của Quân Khởi Nghĩa đều không chớp mắt nhìn về phía hư không.

- Thí chủ cố lên, giết chết cái đồ chơi này đi.

Thích Già Tôn Giả reo hò, thân là người Phật Tộc, nhưng xưa nay Thích Già Tôn Giả lại không ăn kiêng, lời thô tục nói ra như nước chảy mây trôi, lại không hề có cảm giác mình đã làm sai.

- Đội trưởng cố lên.

- Đội trưởng uy vũ.

- Quân Khởi Nghĩa uy vũ.

Giờ khắc này, sắc mặt Lâm Phàm vẫn như thường, đối với một chiêu này, hấn không để trong lòng, hấn mạnh thì thế nào, cổ lực hút này tuy mạnh mẽ, thế nhưng lại không dùng được với Lâm Phàm.

- Thanh Hoàng, đến đây chấm dứt, nằm xuống cho bản Đế đi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 682: Một Chương Chấn Động Tứ Phương

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Nói khoác không biết ngượng.
- Thanh Hoàng Bạch Đế thuật!

Trong chớp mắt, ánh sáng chấn động, vòng xoáy pháp lực không ngừng mở rộng, trong vòng xoáy bay ra vô số dải lụa thanh mang, toàn bộ thiên địa bị lôi kéo vào.

Ầm ầm!

Bàn tay khổng lồ trên trời giáng xuống, mỗi một ngón tay đều ngừng luyện pháp lực vô tận, từng dòng pháp lực Cự Long quần quanh trên ngón tay, dữ tợn, rít gào, nuốt chửng mọi thứ.

Lâm Phàm tu luyện đến cảnh giới đã sớm không cần chiêu thức, một khi xuất thủ chính là võ đạo thần thông, Vạn Pháp Quy Nhất cảnh cô đọng ngàn vạn công pháp, chỉ cần một ý nghĩ, ngàn vạn công pháp cô đọng trong lòng.

Xoạt xoạt!

Năm đại chỉ thủ khuấy động thiên địa, vòng xoáy pháp lực mạnh mẽ chạm đến bàn tay Lâm Phàm lập tức nổ tung, không có khả năng chống

cự, ngón tay Lâm Phàm chỉ cần sờ một cái, tựa như nắm lấy toàn bộ thế giới, nắm toàn bộ trong tay.

Thanh Hoàng khiếp sợ nhìn tình cảnh trước mắt, hắn không tin được đối thủ có thể trấn áp toàn bộ chiêu thức của mình.

- Làm sao có khả năng!

Thanh Hoàng kinh hãi biến sắc, thân hình lay động, vạn ngàn thanh mang bắn mạnh ra, hóa thành một tôn Thanh Hoàng Chi Thần.

Từng vị Thanh Hoàng chi thần này đều có tu vi Thần Thiên Vị tầng bốn, tổ hợp lại với nhau hình thành một đại trận.

Vô cùng kỳ diệu, thần uy cái thế, thế nhưng đối với Lâm Phàm, tất cả những thứ này đều là con cọp giấy.

- Không có gì không thể, đã bảo nằm xuống cho bản Đế mà lại không chịu.

Lâm Phàm lần thứ hai đánh ra một chương.

Vô số Thanh Hoàng chi thần không có bất kỳ sức phản kháng, nổ tung trong nháy mắt, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có.

Ầm ầm!

Thủ Hộ Chi Địa chấn động, Thanh Hoàng bị Lâm Phàm một chương đánh xuống mặt đất, toàn thân nứt toác, máu tươi phân tán.

- Hừ, một chút thực lực này mà cũng dám cùng bản Đế kêu gào, đồ cái thứ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà chưa thấy dãi xệ chưa hết hồn mà.

Lâm Phàm giẫm lên người Thanh Hoàng, nhìn hắn đầy miệt thị.

Ầm!

Lúc này, suy nghĩ mọi người như muốn nổ tung, từng người từng người không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt.

Bọn họ không nghĩ tới cường giả như Thanh Hoàng vậy mà không thể chịu nổi ba chiêu của đối phương, thế giới này đảo loạn cmnr.

- Thanh Hoàng vậy mà thất bại.

- Sao có thể, Thanh Hoàng là cường giả Thần Thiên Vị tầng tám a, Thanh Hoàng Tuyệt Thế lại là công pháp cấp cao nhất, Thiên Địa Thần Đan còn mạnh hơn Thần Thiên Vị tầng tám bình thường rất nhiều.

- Khủng khiếp, quá khủng khiếp rồi, Quân Khởi Nghĩa này đã giẫm ba tiểu đội có tiếng dưới chân rồi, tư thế nổi dậy không thể chống đối.

Đám người lúc trước không xem trọng Quân Khởi Nghĩa, giờ đã rõ ràng, bọn họ quật khởi là đương nhiên.

Nhưng hậu quả của việc này, chính là xuất hiện ba cường địch.

Tiểu đội Cuồng Long và tiểu đội Kiếm Thần thì dễ nói, mẫu chốt là tiểu đội Thanh Hoàng này.

- Súc sinh, buông ra, ta muốn giết ngươi.

Giờ khắc này, Thanh Hoàng đã không cách nào bình tĩnh được, bị người ta đạp dưới chân, hắn sao có thể nhẫn nhịn, vẻ mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

Liễu Sắc Vi hai mắt tựa như sắp bùng nổ, cả người trở nên ngớ ngẩn.

Thanh Hoàng vô cùng mạnh mẽ, lại bị hắn đạp dưới chân, chuyện này khiến người ta không tin được a.

- Muốn giết ta, ha ha, vốn còn muốn giữ lại cho ngươi một mạng, chỉ muốn giáo huấn ngươi một chút, nhưng nếu ngươi đã động sát tâm với bản Đế, vậy thì không thể giữ ngươi lại được rồi, bất quá, thượng thiên

có đức hiếu sinh, bản Đế không thể đuổi cùng giết tuyệt, không bằng như vậy đi, bản Đế sẽ thuần hóa người làm nam tì, cho bản Đế sai khiến.

Lâm Phàm cười nói.

Nụ cười này để người bên ngoài nhìn vào, lại thấy vô cùng khủng bố.

- Thuần hóa làm nô, chuyện này so với giết Thanh Hoàng còn nghiêm trọng hơn.

- Đúng đấy, cũng lâu như vậy rồi người giám sát thế nào còn chưa chịu xuất hiện.

- Các người nhìn kia, đến rồi.

...

- Thủ Hộ Chi Địa cấm sử dụng pháp lực để đấu nhau, Quân Khởi Nghĩa dám không tuân theo, lẽ ra nên khai trừ.

Một thanh âm uy nghiêm phá không mà đến, vang vọng đất trời.

Mọi người nghe nói như thế, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, giám sát đến thì tốt rồi.

Sau khi nghe nói sẽ đuổi Quân Khởi Nghĩa ra ngoài, trong lòng bọn họ yên ổn trở lại.

Đuổi tiểu đội một lời không hợp là đánh nhau này ra ngoài, cũng là có trách nhiệm đối với đông đảo các tiểu đội khác Thủ Hộ Chi Địa.

- Hừ, việc mà Quân Khởi Nghĩa bọn ta làm, một người giám sát nhỏ như người có thể quản sao?

Lâm Phàm hai mắt sững sốt, thô bạo vênh váo, năm ngón tay mở ra bắt thiên địa.

- Hạ xuống cho ta.

Lâm Phàm động thủ, năm ngón tay rút vào hư không, cứng rắn nắm tên giám sát từ trong hư không bắt ra ngoài.

- Làm càn!

Giám sát giả nổi giận, hắn không nghĩ tới trong Thủ Hộ Chi Địa này lại có gia hỏa cả gan làm loạn như vậy.

Mọi người vây xem thấy Lâm Phàm động thủ với giám sát giả, hoàn toàn không biết nói gì hơn.

Điên rồi, tên này nhất định điên rồi a.

- Thí chủ lại dọa người khác nữa rồi.

Thích Già Tôn Giả nhìn một màn trước mắt, không khỏi thở dài.

Mỗi sự việc trọng đại cần đe dọa người khác đều bị Lâm thí chủ chiếm đoạt, làm bản tăng không có một chút cơ hội nổi tiếng nào.

- Đội trưởng thật bá đạo, giám sát giả cũng dám đánh.

- Chúng ta là Quân Khởi Nghĩa, Quân Khởi Nghĩa là phải thô bạo như thế.

- Ta muốn khóc quá.

...

Lâm Phàm nắm người giám sát trong tay, nghiêng mặt nói:

- Chính là người muốn đuổi Quân Khởi Nghĩa của bản Đế ra ngoài đúng không? Bản Đế muốn hỏi một chút, ai cho người can đảm như vậy?

Người giám sát không nghĩ tới trong Thủ Hộ Chi Địa vẫn còn hạng người mạnh mẽ như thế, không khỏi nổi giận.

- Thủ Hộ Chi Linh! Bắt người này cho ta.

Ầm ầm!

Hư không vốn đang bình lặng đột nhiên chấn động, từng màn ánh sáng từ trên trời giáng xuống.

- Đây là Thủ Hộ Chi Linh, mặc kệ tu vi mạnh bao nhiêu đều bị trói lại, cái tên này gặp xui xẻo rồi.

- Đúng đấy, mặc kệ tu vi của hắn cao đến đâu, cũng không có khả năng giãy ra.

- Mấy ngàn năm trước có một tên cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị làm càn trong Thủ Hộ Chi Địa, cuối cùng chính bị Thủ Hộ Chi Linh hàng phục, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Từng màn ánh sáng tựa như dải lụa, trói tất cả mọi người của Quân Khởi Nghĩa lại.

Mà một cái lớn nhất đang kéo về hướng Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn những Thủ Hộ Chi Linh này, khẽ nhíu mày, khí tức của Thủ Hộ Chi Linh này vô cùng quái dị.

- A, buông, đội trưởng cứu ta với.

- Thí chủ, đây là cái gì a, bản tăng không thể động đậy được nữa.

Thích Già Tôn Giả đã bị trói lại, một chút cơ hội phản kháng cũng không có, cảm thấy ngơ ngác.

Thủ Hộ Chi Linh lớn nhất cuộn cuộn như một Cự Long, trong nháy mắt, trói Lâm Phàm lại.

Để Lâm Phàm khiếp sợ chính là, mình bị trói nhưng không hề có một chút sức phản kháng nào, thậm chí ngay cả pháp lực cũng không thể vận chuyển, như bị giam cầm vậy.

- Quân Khởi Nghĩa khuấy đảo trật tự của Thủ Hộ Chi Địa, tình tiết nghiêm trọng, quất 10 ngàn roi, đuổi ra ngoài.

Người giám sát phần nô quất, đối với hạng người hay làm càn này, căn bản không thể nhin được nữa.

- Ha ha!

Thời khắc này, Nhiếp Cuồng Long và Phong Vô Song đều nở nụ cười.

Bị Thủ Hộ Chi Linh buộc chặt, không người nào có thể giãy ra, thực lực của người có thông thiên thì thế nào, vẫn phải bị phạt mà thôi.

- Tự tìm đường chết a.

- Ở Thủ Hộ Chi Địa mà còn dám càn rỡ, đúng là không coi ai ra gì.

- Nếu như có thể nhin một chút, đã phong quang vô hạn rồi, nhưng bây giờ, không chết cũng tàn tật.

...

Lâm Phàm không thể động đậy tay chân đột nhiên hít sâu một hơi:

- Thủ Hộ Chi Linh, buông bản Đế ra, người cũng biết bản Đế là ai, chẳng lẽ người muốn chết hay sao?

Lâm Phàm phần nô quất, hai mắt thiêu đốt ngọn lửa hừng hực.

- Ha ha, người nọ không lẽ bị dọa đến váng đầu rồi, lại dám kêu Thủ Hộ Chi Linh buông ra, chẳng lẽ hần không biết Thủ Hộ Chi Linh là thứ công chính nhất sao?

- Đúng đấy, quả thật là đồ nhà quê, ý có một thân thực lực liền vô pháp vô thiên.

- Lâm Phàm, người đang nằm mơ, bị Thủ Hộ Chi Linh buộc chặt, đừng nghĩ sẽ được buông ra.

Nhiếp Cuồng Long cười lạnh nói.

Người giám sát cười thầm trong lòng, muốn Thủ Hộ Chi Linh buông ra, trừ phi Thủ Hộ giả đến.

Nhưng vào lúc đó, tất cả mọi người trợn to hai mắt, kinh ngạc thốt lên một tiếng.

- Cái này không thể nào!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 683: Bần Tăng Cho Rằng Không Thể

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thủ Hộ Chi Linh, hình thành cùng thời gian với Thủ Hộ Chi Địa, nắm giữ linh trí, lại có chức trách.

Câu nói này của Lâm Phàm làm mọi người xung quanh nở nụ cười, cho rằng cái tên này bị ngáo đá.

Nhưng chỉ trong chớp mắt đó.

Mọi người hoảng sợ phát hiện, Thủ Hộ Chi Linh cư nhiên thật sự buông lỏng ra, sau đó như du long bổng bênh trước mặt Lâm Phàm.

- Tại sao lại như vậy, Thủ Hộ Chi Linh sao lại buông ra.

Nhiếp Cuồng Long khiếp sợ nhìn một màn trước mắt, mặt lộ vẻ không dám tin.

Phong Vô Song thấy cảnh này thì suýt chút nữa phun một ngụm máu lớn, sau khi nhìn thấy tên ghê tởm này bị Thủ Hộ Chi Linh hàng phục, nội tâm hân tụy rằng rất phần nộ nhưng lại hưng phấn dị thường, lại không thể ngờ, Thủ Hộ Chi Linh thả hân ra.

- Không thể, không thể a...

Phong Vô Song hai mắt đỏ bừng, gào thét.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn không ngừng, quả nhiên là như vậy, xem ra lão già đó vẫn còn có chút nhân tính.

Người giám sát không tự chủ được lui về phía sau một bước, sau đó sắc mặt ngưng trọng nói:

- Hẳn đảo loạn trật tự ở Thủ Hộ Chi Địa, Thủ Hộ Chi Linh trối hẳn lại mau.

Người giám sát được trao cho quyền lợi, nếu có người vi phạm trật tự của Thủ Hộ Chi Địa cộng thêm thực lực mạnh mẽ, có thể sử dụng Thủ Hộ Chi Linh.

Nhưng mặc kệ người giám sát chỉ huy thế nào, Thủ Hộ Chi Linh vẫn đứng nghiêm trước mặt Lâm Phàm, không nhúc nhích chút nào, ngược lại đúng là kỳ quái.

- Thật ngu ngốc, người chớ kêu loại, bản Đế là ai chứ? Bản Đế chính là đội trưởng của Quân Khởi Nghĩa, bản Đế còn là Nhân tộc Đại Đế, chỉ bằng người cũng muốn trấn áp bản Đế, đúng là si nhân nằm mộng, từ nay về sau, còn ai dám làm càn với Quân Khởi Nghĩa nữa không?

- Thủ Hộ Chi Linh, mau thả tất cả mọi người của Quân Khởi Nghĩa ra.

Lâm Phàm hờ hững giơ tay, nhẹ giọng nói.

Ào ào ào!

- Sao lại thế này, vì sao đội trưởng có thể làm được thế.

- Thủ Hộ Chi Linh lại nghe theo lời của đội trưởng, đúng là bất khả tư nghị.

- Đội trưởng vạn tuế, Quân Khởi Nghĩa vạn tuế.

Thành viên Quân Khởi Nghĩa cực kỳ hưng phấn, sắc mặt từng người đều lộ vẻ phấn khởi, bọn họ vốn cho rằng sẽ bị trục xuất ra khỏi đây, lại không nghĩ tới đội trưởng lợi hại như vậy, ngay cả Thủ Hộ Chi Linh cũng nghe theo chỉ huy của hắn.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đội trưởng không hổ là đội trưởng, thần tượng trong lòng.

Đôi mắt đẹp của Liễu Sắc Vi lưu chuyển, người đàn ông trước mắt này, toàn thân tràn đầy thần bí, nàng đến bây giờ vẫn chưa thể hiểu nổi, vì sao Thủ Hộ Chi Linh có thể nghe lời nhân loại này.

- Thủ Hộ Chi Linh, hàng phục hắn.

Người giám sát tức giận gào thét, nhưng dù có hô đến nát giọng thì Thủ Hộ Chi Linh vẫn không nhúc nhích.

- Thật ngoan!

Lâm Phàm đưa tay ra, dường như đang vuốt đầu của đứa trẻ ba tuổi.

- Thủ Hộ Chi Linh: Thủ Hộ Chi Địa Tiên Thiên chi linh, thông minh như đứa trẻ sáu tuổi, có một tâm địa cực kỳ thuần khiết, hi vọng có người dẫn hắn đi ra ngoài xông xáo giang hồ.

“Đinh, có muốn thâm nhập giao lưu với Thủ Hộ Chi Linh hay không.

“Được ”

Thủ Hộ Chi Linh tựa như vô cùng thoải mái khi được Lâm Phàm vuốt ve, không khỏi run lên một cái.

Mọi người thấy cảnh này, từng người từng người trợn to hai mắt, gập quỳ rồi.

Lúc này Lâm Phàm đã đi tới một khu vực sáng rực vô biên, trong đó có một đứa bé mập mạp đứng ở vị trí trung tâm, nhìn lên bầu trời, trong

đôi mắt đáng yêu đó lộ ra khát vọng vô hạn.

...

Ở bên ngoài!

- Thủ Hộ Chi Linh, hàng phục người này.

- Thủ Hộ Chi Linh...

Người giám sát thật muốn đập đầu vào đầu hủ chết đi cho xong, Thủ Hộ Chi Linh đã từng có thể chỉ huy vậy mà hiện giờ lại không nghe theo lời của hắn, mình là người được giao quyền lợi mà..

- Đừng Thủ Hộ Chi Linh...

Lâm Phàm lúc này đã quay trở lại, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hơi nhấc ngón tay.

- Thủ Hộ Chi Linh, bắt cái tên tiểu nhân kiểu cách này lại cho ta.

Xoạt!

Hào quang lấp loé, Thủ Hộ Chi Linh lao nhanh như Cự long trời giám sát giả lại trong nháy mắt, thậm chí ngay cả một cái ngón tay cũng không thể động đậy.

- A! Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy.

Tên này sắc mặt trắng bệch, hắn không nghĩ tới mình sẽ bị Thủ Hộ Chi Linh trời lại, đây là chuyện xưa nay chưa từng xảy ra.

Đông đảo tiểu đội xung quanh lộ ra vẻ mặt không thể tin được, người này rốt cuộc là ai, Thủ Hộ Chi Linh vì sao nghe theo mệnh lệnh của hắn.

- Làm sao, không biết người còn có biện pháp gì.

Lâm Phàm hai tay ôm vai, cười cười nhìn giám sát giả.

- Người đã sử dụng yêu pháp gì.

Giám sát giả điên cuồng nhìn Lâm Phàm, hẳn không biết vì sao Thủ Hộ Chi Linh lại không nghe theo sự chỉ huy của mình.

- Ha ha, yêu pháp, bản Đế chính là sứ giả chánh nghĩa, cho nên, loại yêu ma quỷ quái như người hiền nhiên không thể chỉ huy được Thủ Hộ Chi Linh.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó đi về phía Thanh Hoàng.

Đi tới trước mặt Thanh Hoàng, Lâm Phàm ngồi xổm xuống, vồ vồ lên khuôn mặt trắng bệch của Thanh Hoàng.

- Thanh Hoàng của ta, người làm sao vậy, có muốn ta gọi người đến cho người hay không?

Thanh Hoàng lộ vẻ khiếp sợ, nội tâm đồng thời thiêu đốt lửa giận hừng hực, hẳn không nghĩ tới mình đánh lại tên này.

- Vô liêm sỉ, người muốn thế nào.

Thanh Hoàng tức giận gào thét, hẳn dù sao cũng là Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan cảnh, trong một ý nghĩ là có thể khôi phục thương thế, nhưng trong cơ thể đang có một cỗ pháp lực cuồng bạo đang không ngừng lôi xé thân thể của hắn.

Mà hắn biết, tất cả những thứ này đều do tên khốn kiếp trước mắt này làm ra.

- Bản Đế đương nhiên...

Lâm Phàm luôn là người giữ lời, nói giết cả nhà người, chắc chắn sẽ giết cả nhà, bây giờ đã nói phải giáo huấn Thanh Hoàng thành nô bộc, tất nhiên phải biến hắn thành nô bộc rồi, nhưng có một đạo thần niệm truyền vào đầu Lâm Phàm, người ngoài căn bản không biết được.

- Đồ nhi ngoan của ta, như vậy là được rồi.

Lâm Phàm tròn tròn mắt, cuối cùng gật đầu.

Hắn biết mình có thể chỉ huy Thủ Hộ Chi Linh là dựa vào lão đầu Phong Khinh Tử, bây giờ lão đã lên tiếng, còn có thể có biện pháp gì.

Ai bảo mình bây giờ là đồ đệ của người ta, phải ăn nhờ ở đậu, ai có thể hiểu đây, haizz.

Phong Khinh Tử giờ khắc này cũng cảm thấy bất đắc dĩ, mình rốt cuộc là tìm đồ nhi hay tìm một tên chuyên gây rắc rối đây, tên này vừa đến Thủ Hộ Chi Địa đã gây ra chuyện lớn như vậy.

Hoàn toàn chính là không cho người ta một con đường sống a.

Bất quá Phong Khinh Tử cũng nhìn thấy ưu điểm của đồ nhi nhà mình, chính là loại không có giáo dục, luôn có một quy tắc, đó là không chịu thiệt.

Quy tắc của tiểu đội là do hắn quyết định.

Chỉ hy vọng cường giả cùng mang cộng đồng có thực lực nhỏ yếu phát triển, thành quả ngược lại không tồi, nhưng khi phát triển đến bây giờ, lại phát sinh một vài biến hóa.

Người nhỏ yếu không được tiểu đội thu nhận giúp đỡ, mà một vài tiểu đội cường đại thì thành viên trong đó đều là cường giả.

Tình huống này, Phong Khinh Tử cũng không thể làm gì, bây giờ Lâm Phàm xuất hiện, cho hắn thấy một tia hi vọng.

Chỉ là ngay mới vừa rồi, hắn cảm giác được đồ nhi của mình có thể câu thông với Thủ Hộ Chi Linh, Phong Khinh Tử muốn tra xét một phen nhưng Thủ Hộ Chi Linh mở ra cấm chế, ngăn cách thần thức bên ngoài, nên hắn không biết chuyện gì xảy ra.

Bất quá, theo Phong Khinh Tử, sẽ không có chuyện gì lớn.

Thủ Hộ Chi Linh chính là Tiên Thiên chi linh, nội tâm thuần khiết, bất kỳ việc gian trá gì đều trốn không khỏi con mắt của nó, đồ nhi này của mình muốn hàng phục nó, càng là chuyện không thể nào.

- Mấy đứa, bản đội trưởng muốn giáo huấn tên này thành nô bộc của mình, các người có đề nghị gì hay không.

Lâm Phàm đứng lên, sau đó nhìn mọi người.

Thành viên Quân Khởi Nghĩa tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Lâm Phàm, thời điểm nghe đến việc giáo huấn Thanh Hoàng thành nô bộc, mỗi một người đều vô cùng kích động.

- Không có đề nghị gì, nếu giáo huấn hẳn thành nô bộc, không còn gì tốt hơn.

- Đúng đấy, đúng đấy, Quân Khởi Nghĩa chúng ta thật sự quá cường đại rồi.

- Thanh Hoàng làm nô bộc, đây là một chuyện cả đời cũng không dám tưởng tượng a.

Thích Già Tôn Giả cũng muốn gật đầu đồng ý, dù sao đây chính là một chuyện cực kỳ bá đạo, nhưng trong chớp mắt, Thích Già Tôn Giả lại phát hiện trong ánh mắt Lâm thí chủ có một tin tức lộ ra ngoài, nội tâm đột nhiên ngưng lại.

- Ánh mắt có gì đó không đúng, nhất định có chuyện khác thương.

Thích Già Tôn Giả quan sát tám hướng, tâm như linh lung, đối với việc Lâm thí chủ muốn thả bom, chỉ cần vừa nghe đã có thể biết hôm nay ăn cái gì.

- A Di đà phật, bần tăng cho rằng không thể.

Ngay lúc này, Thích Già Tôn Giả đứng dậy nói.

Trong chớp mắt, vạn ngàn ánh mắt đồng loạt nhìn hẳn.

- Con lừa trọc, vì sao lại không thể?

Lâm Phàm mừng thầm trong lòng, trên trọc này thật hiểu ý ta.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 684: Làm Nô Bộc Cũng Không Có Tư Cách

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thích Già Tôn Giả thay đổi sắc mặt, sai bước đi tới, nháy mắt với Lâm Phàm một cái, khóe miệng cười yếu ớt, thời khắc quan trọng như vậy thì chỉ có bần tăng là hiểu rõ người nhất thôi.

Cả người Lâm Phàm run lên, cảm thấy ánh mắt vừa rồi của con lừa trọc khiến người khác sợ hãi a.

- Thí chủ, bần tăng cho rằng Thanh Hoàng này không có tư cách trở thành nô bộc của Quân Khởi Nghĩa chúng ta.

Thích Già Tôn Giả không nói gì cũng đã làm người ta kinh ngạc rồi, lời vừa nói ra càng khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Đây rõ ràng muốn hung hăng làm mất mặt Thanh Hoàng mà.

Thanh Hoàng là cường giả đẳng cấp, Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan cảnh, đồng thời còn là một trong ba đội trưởng mạnh nhất trong Thủ Hộ Chi Địa, vứt bỏ còn chưa tính, nếu giáo huấn thành nô bộc, lại càng thêm nở mày nở mặt nha.

Đám người Quân Khởi Nghĩa cảm thấy kinh ngạc, không hiểu đội phó nói vậy có ý gì, Thanh Hoàng cường đại như thế sao lại không đủ tư cách được chứ.

- Người có ý gì?

Lâm Phàm vờ như không hiểu, nghi ngờ hỏi.

- Đội trưởng, Quân Khởi Nghĩa chúng ta là tồn tại đẳng cấp cỡ nào? Một tồn tại có khả năng trấn áp Lôi Đình Quân Vương, hơn nữa, còn gánh chịu gánh nặng của bầu trời rộng lớn kia, thực lực của Thanh Hoàng này mặc dù không tệ, nhưng khi nhìn kỹ từng phương diện lại cảm thấy không có cái nào vừa mắt.

Thích Già Tôn giả trả lời.

Thành viên Quân Khởi Nghĩa nghe được không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, từng người từng người đều cảm thấy tự hào.

Thanh Hoàng ngay cả tư cách làm nô tài cũng không có, vậy mà bọn họ còn có thể trở thành thành viên của Quân Khởi Nghĩa, đó không phải vinh dự cực kỳ lớn sao.

- Ủ, ngược lại có chút đạo lý, nếu đã thế thì thôi vậy.

Lâm Phàm yên lặng gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Thanh Hoàng:

- Lần này coi như người may mắn, bởi vì người quá yếu không vừa mắt của mọi người ở đây, sau này nên sáng mắt ra một chút, người nào có thể chọc, người nào không, trong lòng nên có tính toán.

- Người...

Thanh Hoàng nghe Lâm Phàm nói thế, đột nhiên phun một ngụm máu lớn, hắn không nghĩ rằng mình lại bị làm nhục thêm một lần nữa.

Lâm Phàm nhìn bốn phía, mọi người xung quanh yên lặng không dám nói chuyện, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, sau đó vung tay lên.

- Đi.

- Khốn nạn, buông ra.

Người giám sát tức giận gào thét, toàn thân bị Thủ Hộ Chi Linh trói lại, không thể nào động đậy, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào thoát khỏi.

Ào ào ào!

Mọi người ngẩng đầu ưỡn ngực, thần uy vô tận, đám người xung quanh nhường cho bọn họ một lối đi, đối với sự hung hăng của Quân Khởi Nghĩa, bọn họ thật sự đã mở rộng tầm mắt.

Trong lòng tất cả mọi người đều hiểu, sau này trong Thủ Hộ Chi Địa, Quân Khởi Nghĩa sẽ trở thành một trong những tiểu đội cường đại nhất, không vạn bất đắc dĩ không nên trêu vào.

- Ngay cả Thanh Hoàng còn thua, vậy còn ai có thể trấn áp Quân Khởi Nghĩa đây?

- Không biết tiểu đội Hồng Hoang thì sao nhỉ?

- Theo ta thấy, tiểu đội Hồng Hoang cũng không có bất kỳ biện pháp nào đâu, Quân Khởi Nghĩa thể hiện rõ năng lực của mình, địa vị không cách nào rung chuyển được.

Trong mắt Thanh Hoàng lập lòe lửa giận vô tận, ngẩng mặt lên trời thét một tiếng thật dài, phát tiết cơn tức trong lòng, ngược lại. trong mắt của mọi người, Thanh Hoàng quá đáng thương, chưa đầy một khắc đã mất hết mặt mũi, sau này sao dám xuất hiện nhìn người nữa chứ.

Tại quảng trường nhận nhiệm vụ giống như đang xảy ra bão táp vậy, phân tán bốn phía.

Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người trong Thủ Hộ Chi Địa đều biết Quân Khởi Nghĩa.

Bọn họ không biết Quân Khởi Nghĩa này vì sao lại xuất hiện, mà ngay cả Thanh Hoàng, Cuồng Long, Kiếm Thần đều thất bại trong tay

bọn hăn, việc này đối với tất cả mọi người, là một sự kiện mang tính bùng nổ.

...

- Tiểu tử ngươi, sau này đừng có đùa như vậy nữa.

Phong Khinh Tử tìm tới Lâm Phàm, đối với chuyện này ông cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, đồ đệ này của mình gây chuyện quá nhiều.

Nói đi cũng phải nói lại, chuyện này làm hăn có chút chấn kinh.

Tư chất của Thanh Hoàng không tồi, nhưng lại không thể đỡ được ba chiêu của đồ đệ mình, đúng là có chút kinh khủng.

- Lão đầu, ngươi còn đi ra ngoài được, một món đồ cũng không cho, vậy mà mặt dầy nói sư tôn này sư tôn nọ?

Bên trong Thần Hải, Lâm Phàm đối lập với Phong Khinh Tử, có vẻ không cao hứng.

- Đồ nhi, cái này không đúng rồi, bản thân ngươi không phải nói, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào cá nhân sao? Sao bây giờ lại trách ta ồi?

Phong Khinh Tử cười nói.

- Mẹ nó, lão đầu, ngươi còn dám nói, bên trong hai chiếc nhẫn trữ vật của ta, ngay cả một món đồ cũng không có.

Lâm Phàm bực mình.

Phong Khinh Tử cười khan một tiếng:

- Ta nói trong nhẫn có đồ khi nào.

Lâm Phàm cứng họng, lần này coi như phục lão rồi, may là cũng còn tốt, còn chút lương tâm, biết dưới tình huống đó, cho mình chút mặt mũi.

- Bây giờ người cũng đã thành lập tiểu đội rồi, cũng nên có một doanh trại, lấy điểm cố định bây giờ của người căn bản không đủ tìm một nơi đóng quân, có điều lão phu thân là sư tôn, tự nhiên sẽ cho người chỗ tốt, tặng người một chỗ đi.

Phong Khinh Tử vung tay áo, một đoàn sáng bay tới.

- Cảm tạ sư tôn.

Lâm Phàm cười khan một tiếng, nhìn lệnh bài trong tay.

- Sư tôn, không biết còn bảo bối gì khác không?

Có tiện nghi mà không chiếm, là người ngu, lúc này, Lâm Phàm muốn hết sức kiếm lời một chút.

- Ai nha! Đầu của vi sư có chút đau, cần nghỉ ngơi, người tự lo cho mình đi, không cần nhớ tới vi sư.

Phong Khinh Tử vừa nghe xong lập tức đỡ đầu, sau đó khoát tay một cái, lập tức rời khỏi nơi này.

- Này lão đầu...

Lâm Phàm thở dài, loại hàng gì đây trời, chỉ biết hãm hại người ta.

- Thí chủ, hiện tại chúng ta đi đâu?

Thích Già Tôn Giả hỏi.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, quơ quơ lệnh bài trong tay:

- Đi, chúng ta tới nơi doanh trại của mình.

...

Sau khi đi đến điểm đóng quân, Lâm Phàm nhìn quan cảnh xung quanh, hài lòng gật đầu.

Bây giờ, bên trong Thủ Hộ Chi Địa này, Lâm Phàm cần phải làm một vài chuyện, điểm cống hiến có thể đổi đồ vật, ngược lại không tồi, chuyện cần làm duy nhất hiện tại chính là kiếm điểm cống hiến.

- Tập hợp tất cả thành viên, chúng ta làm một đại sự.

Lâm Phàm phân phó.

- Vâng, đội trưởng. Triệu Tiểu Mao hiện tại xem như là tiểu đệ thiếp thân của Lâm Phàm, nghe đội trưởng bảo muốn làm chuyện lớn, tự nhiên kích động vạn phần.

Nơi đóng quân trên quảng trường.

Hơn một trăm thành viên xếp hàng ngay ngắn ở đó, Lâm Phàm đứng trên đài cao, Thích Già Tôn Giả làm bạn một bên.

Lâm Phàm nhìn quy mô tiểu đội, thỏa mãn gật gật đầu.

Thành viên Quân Khởi Nghĩa không chớp mắt nhìn Lâm Phàm, người đang đứng trên đài cao kia là đội trưởng, là thần tượng trong lòng bọn họ, gia nhập vào Quân Khởi Nghĩa, đối với bọn họ, vô cùng vinh quang.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Quân Khởi Nghĩa thành lập, chúng ta cũng phải làm một vài đại sự, hiện tại để Triệu Tiểu Mao dẫn mọi người đi nhận nhiệm vụ, bất kể là nhiệm vụ nào cũng được, đều nhận hết toàn bộ, Quân Khởi Nghĩa chúng ta sẽ ôm đồn tất cả các nhiệm vụ, từ lớn tới bé.

- Vâng, đội trưởng.

Tất cả thành viên của hô to một tiếng, từng người hứng thú ngẩng cao đầu.

- Tốt, ngày mai bắt đầu, Quân Khởi Nghĩa chúng ta chính thức xuất phát, đồng thời các người cũng hãy nói cho những người xung quanh biết, của Quân Khởi Nghĩa luôn mở ra chào đón bọn họ, gia nhập Quân Khởi Nghĩa là đi tới đỉnh cao của đời người.

Lâm Phàm cần phải mở rộng quy mô đội quân của mình hơn nữa, còn cái gì cường giả hay không, không phải chuyện quan trọng.

Cho dù có mạnh thì có thể mạnh hơn mình sao?

Cho dù là một tên rác rưởi, Lâm Phàm cũng có thể dạy dỗ thành thiên tài.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 685: Hồng Kinh Thiên

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Quảng trường nhiệm vụ trở nên vô cùng náo nhiệt, đại đa số sinh linh đều đang thảo luận sự kiện mang tính bùng nổ ngày hôm qua, có điều đối với đại đa số sinh linh không tận mắt nhìn thấy chuyện kia, lại cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, nhưng mà nhìn mọi người hừng hực thảo luận, cuối cùng cũng tin là thật.

- Các người nhìn những người kia xem, ăn mặc thật kỳ quái a.

Một người đang đứng trên quảng trường nhìn thấy phía xa có một đám sinh linh mặc áo da màu trắng lam đỏ luân phiên đang đi tới, tò mò nói.

- Đó không phải là trang phục của Quân Khởi Nghĩa sao?

- Quân Khởi Nghĩa? Không phải tiểu đội cường đại hôm qua đó chứ?

- Đúng vậy, ngày hôm qua ta tận mắt nhìn thấy đó, Quân Khởi Nghĩa không chỉ có đội trưởng mạnh mẽ mà ngay cả thành viên cũng vô cùng mạnh, dù là tiểu đội Cuồng Long và Kiếm Thần liên thủ cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

...

- Nhường đường nhường đường, Quân Khởi Nghĩa tới nhận nhiệm vụ, các nhân sĩ, không quá quan trọng kính xin nhường đường một tấc.

Triệu Tiểu Mao ngẩng đầu ưỡn ngực, tràn đầy tự tin, sau khi gia nhập Quân Khởi Nghĩa, cả người hẳn đều cảm giác bay bay.

Dù đi tới chỗ nào cũng đều là tiêu điểm.

Những người đang xếp hàng nhận nhiệm vụ, tận mắt chứng kiến chuyện hôm qua đều nhường đường, dưới cái nhìn của bọn họ, Quân Khởi Nghĩa này thật sự quá cường đại, căn bản không thể đối đầu.

- Nhanh tránh ra, Quân Khởi Nghĩa nhận nhiệm vụ, để bọn họ nhận trước đi.

- Dựa vào đâu chứ, trong Thủ Hộ Chi Địa, người người bình đẳng, coi như Quân Khởi Nghĩa bọn họ mạnh thì có thể thế nào, nếu như họ dám động thủ, giám sát sẽ không tha bọn họ.

- Ủm, ngày hôm qua ngay cả giám sát giả cũng đã bị sỉ nhục rồi, còn công bằng cái rắm ấy.

- Không thể nào.

- Chính xác trăm phần trăm.

Đám người Quân Khởi Nghĩa thần uy vô tận đi tới chỗ nhận nhiệm vụ, Triệu Tiểu Mao vênh lông mày nói:

- Nhận nhiệm vụ.

Thiếu nữ giao nhiệm vụ nhìn những người trước mắt này, trên mặt cũng lộ một tia dị dạng, nàng nhận được thông báo, Quân Khởi Nghĩa nhận nhiệm vụ thì không cần đặt cọc, việc này đúng là kì lạ, Thủ Hộ Chi Địa trước nay chưa bao giờ có ngoại lệ như vậy.

Sau khi đám người của Quân Khởi Nghĩa rời đi.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đối với bọn họ mà nói, Quân Khởi Nghĩa thật sự quá kinh khủng, có điều ngày càng có nhiều người muốn gia nhập Quân Khởi Nghĩa, vì Quân Khởi Nghĩa quá mạnh, bọn họ rõ như ban ngày, nếu có thể gia nhập vào, như vậy có một bảo đảm.

Bỗng có một trận kinh hô truyền đến.

- Cái gì? Nhiệm vụ Địa cấp trở lên đều bị mất?

Một sinh linh biến sắc hỏi, không dám tin tưởng.

- Quân Khởi Nghĩa vừa rồi đã nhận hết tất cả nhiệm vụ Địa cấp.

Cô gái quản lý nhiệm vụ bất đắc dĩ nói.

Tình huống như thế lần đầu tiên gặp phải, đúng là cầm thú.

- Tại sao lại như vậy, nhiệm vụ cũng không có, vậy chúng ta làm gì đây?

- Đúng đấy, Quân Khởi Nghĩa dù mạnh cỡ nào cũng không có khả năng nhận toàn bộ nhiệm vụ.

- Bọn họ rảnh rồi đến thế sao?

- Aii, vậy trước tiên cứ nhận nhiệm vụ Địa cấp trở xuống đi, chờ hai ngày sau khi nhiệm vụ hết hạn thì tới nhận tiếp.

Tin tức này rất nhanh truyền đến các đại tiểu đội khác.

- Quân Khởi Nghĩa này thật sự hơi quá đáng, bọn họ coi mình là thần hay sao?

- Hiện tại lại có thể thế nào, bây giờ trong Thủ Hộ Chi Địa chỉ có tiểu đội Thanh Hoàng là mạnh nhất, mà Thanh Hoàng lại bị Quân Khởi Nghĩa trấn áp, không biết hiện tại đang ở nơi nào, chỉ có thể chờ tiểu đội Hồng Hoang trở về thôi.

- Bọn họ muốn khiêu chiến hết tất cả mọi người ở đây hay sao thật sự đáng ghét.

Sau khi Thanh Hoàng biết hành động của Quân Khởi Nghĩa, trong mắt phát ra tia giận dữ, bất động thanh sắc rời khỏi nơi này.

...

Vào lúc này, trên quảng trường, Lâm Phàm đang dẫn dắt Quân Khởi Nghĩa chuẩn bị ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Ba trăm nhiệm vụ Địa cấp, độ khó khác nhau, có điều đối với Lâm Phàm tất cả đều có khả năng, dùng hai ngày để hoàn thành ba trăm nhiệm vụ, theo người khác nhất định không thể, nhưng Lâm Phàm cảm thấy, có thể thử một lần.

- Thí chủ, chúng ta đùa hơi lớn rồi chẳng? Ba trăm nhiệm vụ này đúng là muốn đòi mạng a.

Thích Già Tôn Giả nói.

Thích Già Tôn giả vào thật không biết nói gì, ba trăm nhiệm vụ Địa cấp, dù là nhiệm vụ đơn giản nhất vẫn phải đối mặt Thần Thiên Vị tăng năm.

Nếu chỉ có một nhiệm vụ cũng chẳng có gì, dù sao tiện tay là có thể trấn áp, nhưng phải hoàn thành ba trăm nhiệm vụ phải trong hai ngày, đây là chuyện không thể nào.

- Không thử một lần, ai biết được.

Lâm Phàm cười nói.

Vù!

Vừa lúc đó, màn ánh sáng trong quảng trường khẽ chấn động.

- Tiểu đội Hồng Hoang đã trở về.

- Xem ra tiểu đội Hồng Hoang đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

- Nhiệm vụ mà tiểu đội Hồng Hoang nhận là nhiệm vụ Thiên cấp Trung phẩm, liên quan đến Thiên Hàn Quân Vương, hiện giờ bọn họ đã trở về, không phải nói bọn họ đã trấn áp được Thiên Hàn Quân Vương sao?

- Ha ha, có trò hay để nhìn, thời điểm Quân Khởi Nghĩa chạm mặt với tiểu đội Hồng Hoang thì sẽ như thế nào?

Trong chớp mắt, bầu không khí xung quanh có chút ngưng trọng.

Ngay lúc đó, Lâm Phàm dừng bước, trước mặt Lâm Phàm xuất hiện một đám người.

Khí tức của đám người kia tuy nội liễm, nhưng Lâm Phàm có thể cảm nhận được khí tức cường đại trên người bọn họ.

Đội trưởng của tiểu đội Hồng Hoang, Hồng Kinh Thiên, cường giả số một trong Thủ Hộ Chi Địa.

Áo choàng Hồng Kinh Thiên đang phiêu lãng theo gió, ánh mắt ác liệt, uy vũ bất phạm, mỗi đi một bước đi đều như một toà Đại Sơn phả vào mặt người khác.

Không chỉ khí tức Hồng Kinh Thiên kinh người, ngay cả các thành viên khác, mỗi một người đều không tầm thường, tu vi thấp nhất cũng là Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất.

Ở Thủ Hộ Chi Địa, bọn họ thật sự là một con quái vật khổng lồ.

Tất cả mọi người nín thở, bọn họ không biết nếu Quân Khởi Nghĩa đụng độ với Hồng Hoang thì sẽ xảy ra tình cảnh kinh khủng cỡ nào.

- Hồng Kinh Thiên, thả ta ra.

Một tiếng rống giận dữ truyền đến, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

- Đó là Thiên Hàn Quân Vương.

Bây giờ Thiên Hàn Quân Vương đang vô cùng thâm thâm, hai tay bị chém, miệng vết thương có một tầng pháp lực áp chế, làm nó không có cách nào hồi phục

- Hừ!

Hồng Kinh Thiên hừ lạnh một tiếng, trong miệng bộc phát ra một đạo dấu ấn kim quang, dấu ấn này không ngừng xoay tròn rồi rót vào bên trong thân thể Thiên Hàn Quân Vương.

Ầm! Ầm!

Từng trận tiếng nổ mạnh vang lên từ cơ thể của Thiên Hàn Quân Vương.

Trong chớp mắt, Thiên Hàn Quân Vương khí tức uể oải, giống như bị trọng thương.

Lúc này, Hồng Kinh Thiên dừng lại bên người Lâm Phàm, lạnh nhạt nhìn đối phương.

Lâm Phàm hơi nhấc đầu, khóe miệng mang theo một nụ cười, cùng với Hồng Kinh Thiên nhìn nhau.

Trong chớp mắt, một cỗ khí tức cường đại tản ra từ trên người hai người, mọi người nhất thời biến sắc, cảm giác giống như bị lực lượng của Thiên Quân chèn ép trên người, từng người từng người sắc mặt trắng bệch, không thở nổi.

- Các người nói cái tên này có thể kiên trì bao lâu dưới khí thế của đội trưởng,

Một thành viên nữ đầy quyến rũ của tiểu đội Hồng Hoàng thú vị nhìn Lâm Phàm nói.

- Ba hơi thở đi.

- Ta thấy không tới đâu

...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Khí tức của hai người càng ngày càng lớn mạnh, sau đó giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, khí tức của hai người cũng dần dần tiêu tan.

Còn đám người của tiểu đội Hồng Hoang lại cảm thấy không tin được, bọn họ không nghĩ tới tên này lại không xảy ra chuyện gì, như không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

- Người chính là Lâm Phàm của Quân Khởi Nghĩa trong miệng Thanh Hoàng à.

Âm thanh Hồng Kinh Thiên vang dội, không giận tự uy, âm thanh truyền tới tai Lâm Phàm như từng trận oanh lôi.

- Không sai.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Thực lực của ngươi không tệ, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, Thủ Hộ Chi Địa là do tiểu đội Hồng Hoang ta tọa trấn, nếu như ngươi an phận một chút thì sẽ bình an vô sự, còn không...

Hồng Kinh Thiên lạnh lùng nói.

Mọi người nghe nói như thế, từng người từng người cảm thấy mừng trong lòng, xem ra vẫn nên dựa vào tiểu đội Hồng Hoang a.

Xuất hiện đầy sóng gió như thế, nếu như không chen ép thì không xong rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 686: Kẻ Thù Tìm Tới Cửa

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thí chủ, cái tên này chẳng cúnl ra nha.

Thích Già Tôn Giả lặng lẽ nói.

- Ừ, ta nhìn ra rồi.

Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả châu đầu ghé tai nói, Hồng Kinh Thiên này, Lâm Phàm còn không biết là ai, nếu như không phải quần chúng vây xem thuận miệng nói, thật sự không biết hẳn tên Hồng Kinh Thiên nữa là.

Mọi người thấy Lâm Phàm bị Hồng Kinh Thiên dọa đến không dám thở mạnh, đều nở nụ cười, xem ra còn có chút mắt nhìn người, biết được Hồng Kinh Thiên của tiểu đội Hồng Hoang lợi hại.

Bỗng có một màn khiến mọi người khiếp sợ xuất hiện.

Lâm Phàm trực tiếp đánh gãy câu nói của Hồng Kinh Thiên, sải bước tiến về phía trước, khí tức tăng vọt, âm thanh bá đạo nói:

- Đừng phí lời với bản Đế, sau hai ngày, gặp nhau trên quảng trường nhiệm vụ.

- Xuất phát.

Lâm Phàm vung tay lên, thu tất cả mọi người của Quân Khởi Nghĩa vào động thiên, vào lúc này, nếu như đánh nhau với tiểu đội Hồng Hoang, Quân Khởi Nghĩa nhất định sẽ thua.

Thành viên của tiểu đội Hồng Hoang thật sự rất mạnh, cho dù không sử dụng pháp lực cũng là quái vật hình người, coi như Quân Khởi Nghĩa có linh khí hộ thân, cũng đánh không lại.

Có điều, chờ sau khi trở về, tình huống lại khác rồi.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm rót pháp lực vào quang sáng biến mất vô ảnh vô tung.

Ầm!

Mọi người trên quảng trường hoàn toàn bùng nổ.

- Hắn vừa nói cái gì? Hai ngày sau? Chẳng lẽ muốn khai chiến với Hồng Hoang ư?

- Điên rồi, ta thấy Quân Khởi Nghĩa điên rồi, đây là tiểu đội Hồng Hoang a.

...

Sắc mặt Hồng Kinh Thiên ngưng lại, không nghĩ rằng sẽ có tiểu đội dám to gan hạ chiến thư với họ, ngay cả các thành viên của tiểu đội Hồng Hoang cũng không khỏi cười rộ lên.

- Ha ha, Quân Khởi Nghĩa này, thật sự quá khôi hài.

- Can đảm lắm, có điều cũng phải nhìn xem có thực lực này hay không.

- Vừa vặn lần trấn áp Thiên Hàn Quân Vương này, thời gian chúng ta nghỉ ngơi cũng có chút chuyện vui,غمغم lại cũng không biết đã bao lâu rồi, chưa từng đại chiến với tiểu đội khác.

- Đã ba mươi năm, từ khi tiểu đội Hồng Hoang chúng ta ngồi chắc vị trí số 1 ở Thủ Hộ Chi Địa, đã không còn tiểu đội nào dám to gan khiêu khích chúng ta rồi.

- Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh.

...

Khi thành viên của Quân Khởi Nghĩa tiến vào bên trong động thiên, mỗi một người đều bị tình cảnh trước mắt làm cho chấn động.

- Động thiên của đội trưởng lại có bộ dáng này, thật là đồ sộ.

- Đúng đấy, các người xem, còn có sinh linh nữa kia, đây là hiện tượng khi tu luyện động thiên tới cực hạn mới có a.

- Nếu so sánh với Động Thiên của đội trưởng, Động Thiên của ta thật quá nhỏ bé a.

- A Di đà phật, các vị tới đón ta sao?

Ngay lúc đó, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương bỗng bình tĩnh đi đến, nhìn thấy những sinh linh này không khỏi lộ ra nụ cười xán lạn, đã lâu không có dạy dỗ, làm hấn Vương có chút không chịu nổi.

- A Di đà phật, bần tăng là Thích Già Tôn Giả, không biết quý tính của đại sư.

Khi Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương xuất hiện, Thích Già Tôn Giả cảm nhận được một luồng phật lực vô biên phủ vào mặt.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nhìn thấy Thích Già Tôn Giả nhất thời sáng mắt lên, hấn vẫn muốn Độ Hóa Thuật của Thích Già Tôn Giả, nếu như có thể học được Độ Hóa Thuật, hấn có thể trở thành Hóa Vương Phật.

Trong chớp mắt, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương và Thích Già Tôn Giả đã đứng đối diện nhau, miệng niệm phật hiệu, tiến hành giao lưu có chiều sâu.

...

Lâm Phàm để hai đại Nguyên Thần phân thân tự hành động, còn bản thể thì dẫn dắt mọi người.

Nếu như hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ này, sẽ có thể có ngàn vạn điểm cống hiến.

Khi đó thì giàu rồi, muốn đổi cái thì đổi cái đó.

Cho tới bây giờ, Lâm Phàm còn chưa coi qua, có thể đổi những thứ gì, trong lòng cũng cực kỳ hiếu kỳ.

Chỉ Xích Thiên Nhai, chớp mắt hàng trăm, hàng ngàn dặm.

Thời điểm Lâm Phàm thả tất cả mọi người ra khỏi Động Thiên, Thích Già Tôn Giả thở dài một hơi.

- Thí chủ, không nghĩ tới, trong động thiên của ngươi lại có người có phật pháp cao thâm như vậy.

Thích Già Tôn Giả cảm thán, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đã hoàn toàn chiết phục Thích Già Tôn Giả.

- Con lừa trọc, ngươi đã gặp Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương rồi à?

Lâm Phàm sững sờ, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương không lẽ dạy dỗ Thích Già Tôn Giả rồi chứ.

- Bần tăng đã thấy qua, trò chuyện thật vui, được ích lợi không nhỏ, đặc biệt là cái đồ vật có điện thần bí kia, rất thần kỳ, bần tăng vừa muốn thể ngộ một phen thì đã bị thí chủ đưa ra ngoài rồi.

Thích Già Tôn Giả nói.

- Hô!

Lâm Phàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may là tới kịp, nếu không thì con lừa trọc gặp bị kịch rồi.

- Được rồi, nhiệm vụ thứ nhất của chúng ta đến rồi, đoàn người đã khí tinh thần đến, xông lên.

Lâm Phàm hô to một tiếng, phóng về nơi đóng quân của Cổ Tộc.

Từng người từng người phấn chấn tinh thần nhìn nơi đóng quân của một tiểu Cổ Tộc, ý chí chiến đấu sục sôi, phất cờ hò reo.

Đây là một nhiệm vụ Địa cấp Hạ phẩm, không quá khó, mà trong doanh trại của tiểu Cổ Tộc, chỉ có một tên Cổ Tộc Thần Thiên Vị tăng năm, bởi vậy vô cùng dễ dàng, không có gì khó lắm.

Những nơi Quân Khởi Nghĩa đi qua, không còn một ngọn cỏ.

Vô số Cổ Tộc bị nhấn dưới hung uy Quân Khởi Nghĩa, vô số sinh linh được Quân Khởi Nghĩa cứu vớt.

Mỗi một lần ra trận, Quân Khởi Nghĩa đều đại nghĩa lâm nhiên, tuyên ngôn chính nghĩa, một số sinh linh được giải cứu đều biết bên trong Cổ Thánh có một tiểu đội cường đại, đó chính là Quân Khởi Nghĩa.

Còn đối với Cổ Tộc, đây là một loại tai nạn, cũng không biết Quân Khởi Nghĩa này từ nơi nào nhô ra, giống như cầm thú vậy, gặp Cổ Tộc thì giết, không nói một câu phí lời, giống như rất gấp vậy.

Đốt rụi, cướp sạch, giết sạch.

Tam Quang chính sách, trong tay Quân Khởi Nghĩa hoàn toàn phát dương quang đại.

Mọi người cực kỳ hưng phấn, tình huống như thế, bọn họ chưa từng trải qua bao giờ, cũng chưa từng nghĩ sẽ có thời điểm hả hê lòng người

giống như hôm nay.

Thời điểm bọn họ trong Thủ Hộ Chi Địa đều là các đối tượng bị đại tiểu đội chê cười, nhưng bây giờ, khi gia nhập vào Quân Khởi Nghĩa, lại được xem là dũng sĩ.

Mỗi khi cứu vớt một nhóm Đại Thiên chủng tộc sinh linh, bọn họ giống như một người anh hùng, được người ta ủng hộ, sùng bái, ca ngợi.

Cái cảm giác này, thật sự quá tuyệt vời.

Sau một ngày.

Quân Khởi Nghĩa thu hoạch khá dồi dào, của cải của Cổ Tộc Lâm Phàm không có thu, toàn bộ đều cho thành viên tự mình giữ lấy, đối với mọi người trong Quân Khởi Nghĩa mà nói, lần đi này thật sự quá lời.

- Thí chủ, tuy tốc độ của chúng ta đã rất nhanh, nhưng bây giờ cũng chỉ vãn vẹn hoàn thành năm mươi một nhiệm vụ thôi.

Thích Già Tôn Giả cũng quên mình đã độ hóa bao nhiêu Cổ Tộc, nhưng không thấp hơn mấy vạn đầu.

- Không vội, nội trong hôm nay chúng ta chỉ cần hoàn thành năm mươi nhiệm vụ nữa là được, còn lại, ta đã giao cho Nguyên Thần phân thân.

Lâm Phàm nói.

Thích Già Tôn Giả nghe thấy thế, nhất thời cười lên:

- Nguyên lai thí chủ còn chưa xuất ra hết thực lực, xem là bần tăng lo xa rồi.

- Con lừa trọc, biểu hiện lén lén lút lút này của ngươi có phải có chuyện gì hay không?

Sắc mặt của Thích Già Tôn Giả có chút thương cảm, Lâm Phàm tự nhiên nhìn ra.

- Thí chủ, chúng ta cũng đã ở chung thời gian dài như vậy, cũng dần dần bồi dưỡng được cảm tình, người nhìn ngực của bần tăng này, không bằng giúp đỡ bần tăng đi.

Thích Già Tôn giả mở miệng nói.

Lâm Phàm vốn cho Thích Già Tôn Giả đã thành thói quen, không nghĩ tới con lừa trọc này vẫn còn nhớ.

Bất quá, dù như vậy, Lâm Phàm cũng không thể ra sức a.

- Con lừa trọc, ta thật sự đã hết cách rồi, có biện pháp ta đã sớm nói cho người, bất quá, nếu như chờ sau này, bản Đế tu luyện đến nơi đến chốn, biết đâu có biện pháp.

Lâm Phàm nói.

- Ai.

Thích Già Tôn giả thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ.

Vù!

Ngay tại lúc này, có một ánh hào quang vô cùng quý dị phá không mà đến, nếu như không phải thần thức của Lâm Phàm nhạy bén thì sợ rằng không cảm giác được.

- Là ai?

Lâm Phàm sắc mặt ngưng trọng hỏi, Thiên Long Bát Âm bộc phát, một cỗ pháp lực Cự Long bốc lên, đánh tan tia sáng.

“Lai giả bất thiện”, vô cùng quý dị, vền vền chỉ một chiêu đã để Lâm Phàm coi trọng.

- Ra đây cho bản Đế.

Lâm Phàm sắc mặt lạnh lẽo, một tay vỗ về phía hư không, toàn bộ thiên địa đều tựa như bị Lâm Phàm nắm lấy trong lòng bàn tay.

Lúc này, mấy bóng người lấp loé hiện ra, phần nộ há miệng, tiếng rống vang vọng đất trời.

Lâm Phàm thấy cảnh này, không khỏi cười lên.

- Hóa ra là thượng cổ hung thú, Cự Long tộc, không biết đến đây để làm gì?

Trong hư không có vài tên lão giả phiêu phù ở đó, vẻ mặt dữ tợn nói:

- Hừ, giết Thập Thái Tử của bản tộc, còn dám hỏi đến đây làm gì?

Lâm Phàm ngưng lại, hóa ra là kẻ thù tìm tới cửa, có điều đây nhất định là một hiểu lầm lớn a, Thập Thái Tử vẫn còn sống rất tốt mà.

Hơn nữa còn tu luyện được ba đại thần thuật Tổ Long Luân Hồi Thuật của Cự Long tộc rồi.

Đương nhiên tất cả những thứ này đều là công lao của tiểu gia, nếu tiểu gia không ra tay, Thập Thái Tử này sao có thể tu luyện được Tổ Long Luân Hồi Thuật chứ.

Bất quá, mấy tên Cự Long tộc này lại can đảm đến tìm tiểu gia gây phiền phức, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Đồ Long bảo đao, vô địch thiên hạ.

Lâm Phàm lấy Đồ Long bảo đao vác trên vai, nhìn đám kia nói.

- Thái độ của các người đoạn chính một chút cho tiểu gia, bằng không tiểu gia không ngại chém chết bọn người.

Trong chớp mắt, gió nổi mây vần, Đồ Long bảo đao tỏa ra một cỗ khí tức cường đại bảo phủ toàn bộ đám người Cự Long tộc.

Trong đầu mấy tên Cự Long tộc đột nhiên xuất hiện một bức tranh.

Vạn ngàn xác rồng, máu nhuộm sơn hà.

Toàn bộ thiên địa như sụp đổ vào đúng lúc này, khí tiêu điều nhuộm đẫm.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi nở nụ cười.

Đồ Long bảo đao quả nhiên là đồ tốt a, từ nay về sau, Cự Long tộc còn dám cùng tiểu gia làm càn hay sao?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 687: Thập Thái Tử Bùng Nổ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bốn tên Cự Long tộc lần lượt là Thao Thiên Long Đế, Bá Thiên Long Đế, Vô Tận Long Đế, Đại Vương Long Đế.

Trong Cự Long tộc, tu vi chỉ cần đạt đến Thần Thiên Vị tầng tám là có thể xưng Long Đế, Thần Thiên Vị tầng chín là Long Thần còn Thần Thiên Vị tầng mười được xưng Long Tổ, nhưng chỉ khi chân chính chứng được Vĩnh Hằng Thần Vị mới được gọi là Long Tổ. Nhưng đã mấy chục ngàn năm qua, Cự Long tộc không có vị nào chứng được Vĩnh Hằng Thần Vị, trở thành Long Tổ.

Khuôn mặt của bốn vị Long Đế trắng bệch, trên trán đều là mồ hôi, vũ khí của đối phương mang đến áp lực rất lớn cho bọn họ, giống như khắc chế từ trong nội tâm.

- Đây là đao gì?

Thao Thiên Long Đế thân cao mười trượng, hai mắt như mắt trâu, tinh quang lấp lóe, thế nhưng giờ khắc này lại lộ vẻ kinh hoảng.

Thao Thiên Long Đế hấn hung uy tuyệt thế, vạn vật thần phục, nhưng trước mắt Nhân tộc, lại cảm nhận được sự khiếp đảm, đây là việc không cách nào tưởng tượng.

- Đồ Long bảo đao.

Lâm Phàm hồ hững nói, ra sau đó vuốt lưỡi dao trắng như tuyết.

- Đao này chuyên chém Cự Long, Long Thần, Long Đế, Tổ Long, không biết đã chém qua bao nhiêu con rồi.

- Sợ không, có phải chấn kinh rồi có không?

Lâm Phàm cười một tiếng nhìn bốn đầu Long Đế trước mắt.

- Lâm thí chủ, chúng ta tốt nhất nên tốc chiến tốc thắng, thời gian còn lại không nhiều lắm.

Thích Già Tôn giả nhìn bốn đầu Cự Long trước mắt lạnh nhạt nói.

Tuy nói mình có thể làm thịt bốn đầu Cự Long này, nhưng giờ Lâm thí chủ ở đây thì mấy chuyện đánh nhau gì gì đó, đương nhiên do hấn đảm nhận rồi.

Quân Khởi Nghĩa nhìn bốn đầu Long Đế không chớp mắt, lần này bọn họ được mở mang kiến thức, không nghĩ rằng sẽ thấy được một trong thượng cổ thập đại hung thú, Cự Long tộc.

Tuy đã nghe nói qua về Cự Long bộ tộc, nhưng chưa từng tận mắt thấy, bây giờ vừa nhìn thấy, đúng là tăng không ít kiến thức.

Điều đáng sợ chính là, đội trưởng dĩ nhiên đã chém giết qua Cự Long nhất tộc Thập Thái Tử, việc này đối với bọn họ mà nói, thật sự quá bá đạo.

Lúc này, toàn bộ thành viên Quân Khởi Nghĩa sùng bái nhìn đội trưởng, thần tượng trong lòng bọn họ.

- Yên tâm đi, ta biết làm sao.

Lâm Phàm tự tin nở nụ cười, tất cả đều nằm trong bàn tay.

Thích Già Tôn giả trợn tròn mắt, yên tâm cái rắm ý.

Tuy nói Tứ đại Long Đế bị Đồ Long bảo đao áp chế, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn Lâm Phàm.

- Nói khoác không biết ngượng, hôm nay chúng ta bắt người về giao cho Long Tổ xử lý.

- Vậy tới đây.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay, mấy tên này vẫn chưa lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

Tuy có kinh nghiệm bổ sung thế nhưng lượng kinh nghiệm này thật sự không thể tính là nhiều.

Lâm Phàm đã xem rất kỹ, nếu muốn thăng cấp, thì chí ít cũng phải chém giết ba mươi vị cường giả Thần Thiên Vị bát trọng.

- Nhân tộc, người tội ác ngập trời, thiên địa không dung, mau theo chúng ta trở về tiếp nhận sự trừng phạt.

Thao Thiên Long Đế nổi giận gầm lên một tiếng, song chưởng thôi thúc mười cái vuốt rồng hiển lộ toả ra long khí vô cùng vô tận, hung hăng lao tới.

- Chiếm lĩnh tứ phương, khống chế thiên địa, không cho Nhân tộc này chạy thoát.

Vô Tận Long Đế nhất thời gào lên một tiếng, một cỗ khí tức tang thương, hằn mang theo hơi thở này như Long du thiên địa. biến ảo thành từng cơn Cự Long bay khắp nơi, phong tỏa hoàn toàn thiên địa.

- Long Đế Nộ Viêm.

- Cự Lực Vô Địch.

Trong chớp mắt. khí tức cường hãn đột nhiên bạo phát. cảnh tượng kinh thiên động địa.

Cự Long bộ tộc có tuổi thọ vô cùng lớn, pháp lực tinh thuần, vì do tiên thiên thể chất hơn hẳn chúng sinh, thực lực nghiền ép, một chiêu triển khai, kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, khiến người ta run như cây sậy.

Các thành viên Quân Khởi Nghĩa dưới nguồn sức mạnh này, không ngừng lay động, giống như con thuyền nhỏ trước làn sóng dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tiêu diệt.

- A Di đà phật.

Thích Già Tôn giả miệng niệm phật hiệu, lập tức có một đạo phật quang bao phủ bọn họ lại, bên dưới loại chiến đấu này, bọn họ sẽ không chống đỡ được, chỉ cần một tia khí tức lọt ra thôi cũng có thể cắn nát những người này.

- Mặc dù Cự Long các người có chút càn rỡ, nhưng thực lực các người quá yếu, bản Đế cũng không thèm động thủ, đã như vậy, để Thập Thái Tử cố gắng giáo huấn nhóm các người đi.

Ngón tay Lâm Phàm búng một cái, pháp tắc lập tức vận chuyển, đột nhiên thời gian đình chỉ lại.

- Ngâm!

Tiếng Long ngâm rít gào trên chín tầng mây, đột nhiên một con âm dương Cự Long từ trong Động Thiên của Lâm Phàm vọt ra, âm dương Cự Long này, chính là Thập Thái Tử.

Tứ đại Long Đế nhìn hình ảnh trước mắt, trong lòng chấn động, không dám tin, hô to.

- Thập Thái Tử.

Âm dương Cự Long cao vạn trượng, một nửa thân thể ẩn vào trong hư không, râu rồng dài đến trăm trượng, chỉ khe đung đưa đã khiến hư không rung động, sóng xung động không ngừng lan rộng.

- Rống!

Thập Thái Tử miệng rộng mở to, Thiên Long Bát Âm triển khai, mỗi đạo âm phù biến ảo thành từng con Cự Long, đánh tới tứ đại Long Đế.

Thiên Long Bát Âm chính là bí mật bất truyền của Cự Long nhất tộc, ngoại trừ Cự Long tộc không người nào có thể tu luyện tới cảnh giới tối cao, đương nhiên ngoại trừ Lâm Phàm, trong tay nắm giữ hệ thống.

- Thập Thái Tử tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật.

Tứ đại Long Đế nhìn thấy chân thân của Thập Thái Tử, không khỏi khiếp sợ nói.

- Sao có thể có chuyện đó, Tổ Long Luân Hồi Thuật cần phải có âm dương thể chất mới tu luyện được. Vùng đất này, sớm đã bị mất đi Âm Dương nhị khí, đến nay không xuất hiện, sao Thập Thái Tử có khả năng tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật đây?

- Không ổn rồi, thực lực Thập Thái Tử so với trước kia cường đại hơn rất nhiều.

- Tổ Long oai chấn nhiếp tứ phương.

Thao Thiên Long Đế ngoác cái miệng rộng, phun ra một viên kim long châu, toả ra ánh sáng lóa mắt.

Vây quanh viên long châu là hư ảnh từng con Cự Long nhỏ, trong chớp mắt, những con Cự Long này bùng nổ ra một luồng thần uy, ngăn lại Thiên Long Bát Âm của Thập Thái Tử.

- Tổ Long Luân Hồi, bát bộ Phù đồ.

Long thân to lớn của Thập Thái Tử khẽ run lên một cái, hư không chấn động, một bộ Long Đồ như vùng đất của loài rồng che phủ bầu trời, hư ảnh âm dương Cự Long hiện ra, tung một trảo đánh tới về tứ đại Long Đế.

Ầm!

Ầm!

Dưới áp lực cực đại này, thân thể Tứ đại Long Đế không ngừng nổ tung, long huyết tung toé, khắp toàn thân không còn chỗ nào nguyên vẹn, chỗ nào cũng có huyết nhục tan vỡ, nhìn rất đáng sợ.

- Ai ya, thật khủng khiếp, Thập Thái Tử bị bốn thiếu gia để quên một thời gian, không nghĩ tới nó im lặng tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật đến cảnh giới này, chỉ đơn giản như vậy đã làm các người nổ tung rồi.

Lúc này, tu vi của Thập Thái Tử mặc dù chỉ là Thần Thiên Vị tầng tám, nhưng sức chiến đấu bộc phát lại có một không hai, cho dù tứ đại Long Đế liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Không được, tuyệt đối không thể để tứ đại Long Đế chết như thế được, phải nhân cơ hội này bắt hết bọn chúng, sau đó để cho bọn chúng tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật.

Giờ khắc này, Lâm Phàm như phát hiện ra đại lục mới, bồi dưỡng ra một quân đoàn Cự Long, như vậy còn ai có thể trở thành đối thủ của mình.

- Thập Thái Tử, là chúng ta đây, là chúng ta đây mà...

Tứ đại Long Đế không nghĩ tới Thập Thái Tử cường hãn đến trình độ này, trực tiếp nghiền ép bọn họ, khiến bọn họ không thể phản kháng.

- Dừng lại đi.

Lâm Phàm vung tay, Thập Thái Tử lui ra.

Thập Thái Tử chuẩn bị đem giết bốn người trước mặt, sau khi nghe được lời nói của Lâm Phàm, hăn lập tức dừng lại, biến thành hình dáng con người, đứng cạnh Lâm Phàm.

- Các người đã đắc tội với chủ nhân, tội đáng muôn chết.

Thập Thái Tử lạnh lùng nói, từ khi đi theo chủ nhân, hăn đã hiểu ra ý nghĩa của cuộc sống.

Nhớ tới những hành động trước đây của mình, thật sự quá lãng phí.

- Nhìn thấy chưa? Thập Thái Tử của các người dưới sự dạy bảo của bản Đế, không ngừng mạnh lên, chẳng lẽ các người còn u mê không tỉnh sao? Mau đến đây, vào vòng tay của bản Đế này, bản Đế sẽ cố gắng dẫn dắt các người đi trên con đường của mình.

Lâm Phàm nói.

Tứ đại Long Đế liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt mỗi người đều xuất hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Xem ra Thập Thái Tử đã bị tên Nhân tộc này thao túng rồi.

- Chuyện này, nhất định phải báo về trong tộc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 688: Ta Nói, Dáng Người Mới Tuyệt Làm Sao

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Người tốt cuộc đã làm gì với Thập Thái Tử?

Thao Thiên Long Đế, đứng đầu tứ đại Long Đế, giờ nhìn thấy Thập Thái Tử thần phục đối phương, lập tức hiểu ra, hẳn đã bị đối phương tẩy não rồi.

Lấy năng lực của bọn họ, căn bản không có khả năng đánh thức Thập Thái Tử, chỉ có Tổ Long mới có biện pháp.

Nhưng tình huống hôm nay, bọn họ có chút khó giải quyết, thực lực Thập Thái Tử quá mạnh, bọn họ không phải đối thủ của hắn.

- Các người mau quy hàng chủ nhân đi, đó mới là sứ mạng của các người.

Thập Thái Tử đứng bên cạnh Lâm Phàm sắc mặt lạnh nhạt nói.

- Thập Thái Tử, ngươi là Thái Tử Cự Long tộc, sao có thể nhận một tên Nhân tộc làm chủ nhân, tôn nghiêm của Cự Long bộ tộc, ngươi để ở đâu?

Thao Thiên Long Đế oán giận gào thét.

- Tứ đại Long Đế, các người ngoan ngoãn mà đầu hàng đi, bản Đế có thể bảo đảm, các người tuyệt đối sẽ có cuộc sống mỹ mãn.

Lâm Phàm cười nói, trong lòng đang suy tính có nên đi tới nơi Cự Long nhất tộc đóng quân dạo một vòng hay không, dạy dỗ một ít Cự Long, phát dương quang đại Tổ Long Luân Hồi Thuật.

- Không thể!

Tứ đại Long Đế lạnh lùng.

Công năng áp chế trăm phần trăm của Đồ Long bảo đao đối với Cự Long tộc đề lên bọn họ, khiến tứ đại Long Đế cảm giác cả người không chút nào thoải mái, nhưng với thân phận Cự Long nhất tộc cao quý, bọn họ sao có khả năng đầu hàng một tên Nhân tộc.

Đây là việc Cự Long tộc không cho phép.

- Đã như vậy, bản Đế chỉ có thể động thủ mà thôi.

Thời gian rất cấp bách, Lâm Phàm không muốn lãng phí nhiều, thân hình hắt lấp loé, chớp mắt đã xuất hiện trong hư không, năm ngón tay biến thành trảo chụp xuống tứ đại Long Đế.

- Làm càn.

Tứ đại Long Đế nổi giận gầm lên một tiếng, biến ảo thành chân thân, đuôi rồng vùng vẫy khuấy động thiên địa, toàn bộ hư không chấn động, bốn cái đuôi rồng đánh về năm ngón tay của Lâm Phàm, nhưng chỉ tạo ra một một gợn sóng năng lượng cực lớn mà thôi.

Ngón tay Lâm Phàm hơi vẽ một cái, lập tức có bốn cái khoá sắt hình thành từ pháp lực, phá không mà đến, khoá tứ đại Long Đế lại.

- Đáng ghét!!!

- Khoá sắt này giống như thiên địa xiềng xích vậy, vô biên vô tận, chân thân tứ đại Long Đế bị khoá sắt hoàn toàn quấn chặt, tức giận rít gào không ngừng vụn vụn trong hư không.

Leng keng!

- Các người có giấy dựa cũng không thoát được đâu, trong mắt bản Đế, các người đều quá yếu.

Dưới sự áp chế của Đồ Long bảo đao, Lâm Phàm chỉ cần xoay tay là có khả năng trấn áp tứ đại Long Đế, dễ như ăn bánh.

Tứ đại Long Đế tức giận gào thét, nhưng bọn họ hoảng sợ phát hiện, thủ đoạn của Nhân tộc này so với Thập Thái Tử còn cường đại hơn, pháp lực bàng bạc như đại dương mênh mông, sâu không thấy đáy, không thể dò xét.

- Long Đế bản nguyên, vụn vụn dập tắt.

- Muốn tự bạo? Đáng tiếc, các người không có năng lực này.

Ngón tay Lâm Phàm búng nhẹ một cái, long thân tứ đại Long Đế không ngừng thu nhỏ lại, giống như xương cốt toàn thân đều bị bóp nát.

Bốn cỗ pháp lực biến ảo thành những sợi dây nhỏ quấn chặt Thiên Địa Thần Đan của bọn họ, không để lọt ra một tia pháp lực nào.

Xoay tay phong ấn tứ đại Long Đế, dưới cái nhìn của mọi người, loại thủ đoạn này, thật sự quá khủng bố.

- Chém!

Đúng lúc này hư không chợt rung động, một tiếng nổ âm âm lan truyền trong thiên địa, một đạo ánh sáng vô cùng sắc bén xuyên qua thời không, đánh vào ngón tay Lâm Phàm.

Leng keng!

“Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thân Thể kinh nghiệm tăng cường 200000.”

Tiếng va chạm của kim loại vang lên, ngón tay Lâm Phàm không chịu nổi nguồn sức mạnh này, đột nhiên run lên, pháp lực trong nháy mắt thu hồi lại.

- Nguyên lai còn có hậu thủ!

Lâm Phàm ngó nhìn hư không, miệng phun vạn đạo kiếm ý.

- Các hạ bắt nạt Cự Long tộc ta không có người hay sao?

Một giọng nói bá đạo của nữ tử từ hư không truyền đến, trong nháy mắt, thân ảnh một nữ tử trên người mặc Đấu Chiến Thiên Thần giáp bó sát người, càng làm tôn lên thân thể của nàng, muốn ngực có ngực, muốn eo có eo, muốn hông có hông, muốn sắc có sắc, thậm chí có thể cảm giác được, bộ ngực cùng cặp hông kia như muốn phá tan bộ giáp mà ra, trong tay cầm một chiếc roi dài, ngạo nghễ trôi nổi trong hư không.

- Long Hậu Vô Thần.

Tứ đại Long Đế nhìn thấy người tới, trên mặt toát ra thần sắc kích động.

Ánh mắt Long Hậu Vô Thần rất ác liệt, ba ngàn sợi tóc dài trôi nổi trong hư không, tại mọi thời khắc đều có thể rút lấy bản nguyên Cự Long. Trường tiên trong tay nhẹ nhàng vung lên, lập tức có một đạo phong mang, tiêu diệt vạn đạo kiếm ý của Lâm Phàm trong nháy mắt.

- Thần Thiên Vị tặng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

- Chỉ là, vóc người nhìn qua muốn phạm tội quá...

Thần sắc Lâm Phàm cứng lại, vội lau nước miếng trên khóe miệng, nhìn nàng không khỏi ngượng trọng, nhưng cũng không uly kị tí nào.

Cổ Thánh Giới, sinh linh các chủng tộc Đại Thiên chứng được Vĩnh Hằng Thần Vị chỉ có bốn, những cường giả Thần Thiên Vị tầng mười còn lại không chứng được.

Mình đã từng cùng Cổ Tộc Chí Cao “Kiệt” đại chiến một trận, tuy không địch lại, nhưng “Kiệt” cũng đã chứng được Vĩnh Hằng Thần Vị, Long Hậu Võ Thần này không thể so sánh.

- Ừng ực!

Thích Già Tôn giả nuốt một ngụm nước bọt, đi tới bên người Lâm Phàm.

- Thích chủ, chúng ta cùng liên thủ.

Dưới cái nhìn của hắn, thân hình của Long Hậu Võ Thần quá nóng bỏng, nhìn một chút thôi đã muốn nổ tung rồi giờ ạ, thật sự quá không khoa học.

Lâm Phàm nhìn Thích Già Tôn giả một chút, nói.

- Con lừa trọc, không phải người nhìn thấy vóc người của người quá bá đạo nên muốn làm chút gì đấy chứ?

- Lâm thích chủ, bản tăng là người Phật Tộc, lục căn thanh tịnh, người không thể vu hại ta như thế, ta rất thương tâm đó.

Thích Già Tôn giả mặt dày lật lọng nói.

- Hừ!

Long Hậu Võ Thần nghe mấy câu này, nhất thời giận dữ quát một, tiếng phá không mà tới.

Ngón tay Lâm Phàm điểm một cái, hư không nổ tung, sau đó ngạo nghễ nhìn Long Hậu.

- Long Hậu, tâm trí Thập Thái Tử đã bị tên Nhân tộc này điều khiển, bản thân bị lạc lối.

Thao Thiên Long Đế nói.

- Ủm, bản Hậu biết rồi.

Long Hậu trong Cự Long tộc, địa vị cao cao tại thượng, tu vi Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, lẽ ra có thể trở thành Tổ Long của Cự Long nhất tộc, nhưng bởi vì là nữ nhân, nên danh hào Tổ Long này, không thể đảm đương, bởi vậy sắc phong làm Long Hậu Võ Thần.

Vạn long chi mẫu, thiên kiều chi nữ của Cự Long nhất tộc.

Đối với nữ giới trong Cự Long nhất tộc, Long Hậu Võ Thần chính là thần tượng trong lòng các nàng.

Ở Cự Long bộ tộc, nữ tử Cự Long chỉ có một trách nhiệm duy nhất, chính là sinh sôi nảy nở đời sau.

Mà Long Hậu Võ Thần lại dựa vào thiên phú của mình, tu luyện tới cảnh giới đỉnh cao, thoát khỏi gông xiềng của bản thân, triệt để trở thành tồn tại đứng đầu Cự Long tộc.

- Long Hậu, trong tay Nhân tộc này, chính là Đồ Long bảo đao, nó có tính áp chế rất lớn với chúng ta.

Lúc này, Thao Thiên Long Đế bị thương nặng, chỉ có thể chậm rãi khôi phục.

Trong lòng Thao Thiên Long Đế vạn phần kiêng kỵ thực lực của Nhân tộc này, không nghĩ tới, bốn người bọn họ liên thủ, thậm chí ngay cả một chiêu của đối phương cũng ngăn không nổi.

Long Hậu Võ Thần lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, đặc biệt là Đồ Long bảo đao trên vai hắn, nàng âm thầm nhíu mày.

Lại có bảo bối có tính áp chế đối với Cự Long tộc, chuyện này quả thật chưa từng nghe thấy.

Coi như là nàng, cũng cảm nhận được một tia áp lực, thực lực của bản thân có hạn chế rất lớn.

- Nhân tộc giao Thập Thái Tử và Đồ Long bảo đao ra đây, bằng không, bản Hậu sẽ chém người.

Long Hậu lạnh lùng nói, đồng thời toả ra vô tận sát ý, che phủ thiên địa, giống như thiên uy, ầm ầm mà xuống.

Thích Già Tôn giả lùi lại một bước chân, đầu đầy mồ hôi, nhỏ giọt rơi xuống, hẳn cảm nhận được một luồng khí tức không thể địch lại.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 689: Súng Ống, Đạn Được Đã Sẵn Sàng

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đối mặt với sự hùng hổ dọa người của Long Hậu Võ Thần, Lâm Phàm không khiếp đảm, lấy thực lực bây giờ của mình cộng thêm sự áp chế của Đồ Long bảo đao, tỉ lệ thắng bại là năm năm, còn kết quả cụ thể thế nào, không thể được biết được.

- Con lừa trọc, người cùng Thập Thái Tử mang theo thành viên Quân Khởi Nghĩa trước tiên hoàn thành nhiệm vụ đi.

Long Hậu Võ Thần có chút bá đạo, không dễ đối phó, vì bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, Lâm Phàm chuẩn bị tách ra hành động.

- Lâm thí chủ, người có ổn hay không?

Thích Già Tôn giả lo lắng hỏi, dù sao con mụ này cũng là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười.

- Mau rút đi, nhanh nhanh hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Phàm không nghĩ đến sự tình sẽ biến chuyển như vậy, vốn cho rằng có thể dễ dàng hàng phục bốn đầu Cự Long, lại không nghĩ rằng còn chạy tới một con boss lớn.

Đánh BOSS là chuyện Lâm Phàm thích nhất, đặc biệt là BOSS nữ.

Long Hậu Võ Thần tư thế hiên ngang, dung mạo mỹ lệ vô song, đặc biệt là bộ ngực như sắp nổ tung, càng khiến người ta trợn mắt ngoác mồm.

Thích Già Tôn giả có chút không muốn mang mọi người rời khỏi.

Long Hậu Võ Thần sao để bọn họ rời đi đơn giản như vậy, nhưng có Lâm Phàm trước mặt, cho nên phải tranh thủ thời gian.

- Long Hậu Võ Thần, đối thủ của ngươi là ta, trừ phi ngươi có năng lực trấn áp bản Đế, bằng không muốn chặn bọn hắn, là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Muốn chết.

Long Hậu Võ Thần hét lên một tiếng, phát ra một kích khiến toàn bộ hư không chia ra làm hai, sức mạnh to lớn, hủy thiên diệt địa bộc phát ra.

- Võ Thần Thập Nhị Kích.

Trường kích trong tay Long Hậu Võ Thần dường như có linh tính, thay đổi thất thường, biến ảo linh hoạt, chiêu nào chiêu nấy vô cùng quỷ dị, mũi nhọn trường kích đâm thủng hư không, tạo ra hơi nước, hơi nước dày đặc, hướng tới xung quanh Lâm Phàm.

Từng vòng xoáy pháp lực bao vây Lâm Phàm.

- Cũng có chút năng lực đấy.

Lâm Phàm không ngừng né tránh, đối với thực lực của Long Hậu, dần hiểu biết, đích xác rất cường hãn.

- Hừ, năng lực? Nhìn ngươi làm sao chống lại.

- Bát Hoang Lục Hợp, Thiên Địa Thăng Long.

Long Hậu Võ Thần quát một tiếng, hai tay cầm trường kích hướng về đại địa.

Ầm ầm!

Đại địa nứt toác, hàng vạn con Cự Long phi thẳng mà lên, mỗi một con Cự Long đều giống như trường kích trong tay nàng, cắt rời hư không, mang theo thần uy vô hạn hướng về Lâm Phàm.

- Vĩnh hằng thân thể, vĩnh hằng bất diệt.

Cả người Lâm Phàm run lên, một luồng pháp lực tinh thuần quấn quanh thân thể, tỏa ra từng luồng quang mang lập loè, mỗi một con Cự Long oanh kích lên thân thể hắn, đều tạo nên từng trận gợn sóng.

Long Hậu Võ Thần sát ý hiện lên, vùng trường kích một cái, hư không rung động, một luồng ý chí Hợp Nhất Bát Hoang từ bốn phương tám hướng vọt tới, ngàn vạn đạo pháp tắc quấn quanh một kích này.

Lông mày Lâm Phàm ngưng lại, đâm ra một quyền như Thiên Quân oanh kích, thế không thể đỡ, bên trong năm đấm này, có vô số Thiên Tai thần linh, tức giận rít gào, nơi quyền đầu đi qua, tất cả sinh cơ đều bị phá diệt, không còn sót lại chút gì.

Leng keng!

Thanh âm nổ tung rung động thiên địa, chu vi mấy vạn dặm xung quanh cuộc chiến bắt đầu mất ổn định.

Hư không nghịch lưu cuồng bạo dâng trào, cắn nuốt, xé rách tất cả những thứ xung quanh.

Hai người chiến đấu, dù một chút khí thế cũng khiến Thánh Linh khí trong hư không cuồng bạo.

Tứ đại Long Đế nhìn một màn trước mắt, khiếp sợ vạn phần, bọn họ không nghĩ tới tên Nhân tộc này lại có thể cùng Long Hậu đánh tới trình

độ này.

- Em gái, nên cẩn thận rồi, Đồ Long bảo đao của ca ca sắp tới đó.

Lâm Phàm cầm Đồ Long bảo đao trong tay, bổ về Long Hậu Võ Thần, Đồ Long bảo đao cũng không phải bảo bối gì, nhưng nó lại có sức mạnh áp chế trời sinh với Cự Long tộc.

Thực lực Long Hậu Võ Thần vẫn luôn bị áp chế, nội tâm nàng loạn nhịp không thể phát huy ra chiến lực mạnh nhất. Nó mê hoặc tâm trí của nàng.

- Đồ Long bảo đao này quyết không thể lưu, nhất định phải hủy diệt.

Long Hậu Võ Thần thầm nghĩ, nhưng động tác trong tay cũng không ngừng lại, Long lực menh mông vô hạn dâng trào.

Trong chớp mắt, trong đất trời giống như Long Giới, vạn ngàn Cự Long bay lên, lên tức giận rít gào.

- Hừ, xem ra bốn thiếu gia phải thi triển ám chiêu rồi.

- Long Hậu Võ Thần đích xác rất mạnh, nếu như không phải Đồ Long bảo đao có hiệu quả áp chế, chỉ sợ mình sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu.

Trong lòng Lâm Phàm rõ ràng, thực lực của đối thủ rất mạnh, pháp lực rất tinh thuần.

Thế nhưng, có Đồ Long bảo đao, Lâm Phàm không sợ hãi những thứ này.

Dạy dỗ, nhất định phải dạy dỗ lại nàng ta.

Nếu như thu phục được Long Hậu Võ Thần, sau đó để nàng tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật, hiệu quả tất nhiên sẽ vô cùng kinh khủng.

Thế nhưng Long Hậu Võ Thần xinh đẹp như hoa thế này, chắc phải biến thành les mất thôi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm hẳn nhất định phải nhanh chóng bắt được Long Hậu.

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên tạm thời không có đất dụng võ, nhưng Đại Phàm Ca chi linh lại vô cùng diệu dụng.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm xuất ra ngàn vạn chưởng, thiên địa biến thành một màu xám tro.

Đại Phàm Ca chi linh bay khắp bên trong đất trời, thả ra vô số sương mù.

Lông mày Long Hậu ngưng lại, cũng không để những thứ sương mù này trong mắt.

- Nhân tộc, đến cùng lai lịch của ngươi là như thế nào?

Long Hậu Võ Thần có chút kinh ngạc, không bắt Lâm Phàm lại. Cường giả như vậy tuyệt đối không phải là hạng người không có tiếng tăm gì.

Cổ Thánh Giới tuy lớn, thế nhưng thân là cường

giả, không thể không biết những thứ này.

Lâm Phàm thấy Long Hậu không phòng bị đối với “Đại Phàm Ca chi linh”, vui sướng nở nụ cười. (sắp được ăn hàng..^_^)

- Em gái ngực lớn, ngươi hãy nghe cho kỹ, bản Đế là Lâm Phàm, thủ lĩnh Quân Khởi Nghĩa ở Thủ Hộ Chi Địa, từ nay về sau, ngươi hãy thần phục bản Đế đi, từ từ cảm thụ cuộc sống mới.

Lâm Phàm ngạo nghễ nói ra danh tính, sau đó không nói nhảm nữa, trong nháy mắt xuất thủ.

Theo Lâm Phàm tính toán, phải làm cho nàng hoạt động càng nhiều càng tốt, chờ “Đại Phàm Ca chi linh” hoàn toàn nắm giữ nội tâm của

nàng, đó là thời điểm bốn thiếu gia thắng lợi.

Chờ sau khi Long Hậu Võ Thần bị “Đại Phàm Ca chi linh” kích thích dục vọng, Lâm Phàm tự nhiên cũng có hậu thủ, tuyệt đối không để việc của Thủy Hỏa Đại Đế lần thứ hai phát sinh.

Chuyện kia đối với Lâm Phàm mà nói, là một sự sỉ nhục.

Sỉ nhục lớn lao.

- Thần Võ Bát Hoang.

Đúng lúc này, khí tức Long Hậu Võ Thần bạo tăng.

Hiển nhiên, thời gian dài như vậy mà không bắt được Lâm Phàm, đã khiến nàng có chút nóng nảy.

- Rốt cục cũng sử dụng tuyệt chiêu.

Lâm Phàm dám cam đoan, Long Hậu Võ Thần nhất định đã đạt được bảo tàng gì đó, nếu không phải vậy thì sao có khả năng hung mãnh như thế.

Hơn nữa, võ đạo thần thông thi triển ra, không phải là công pháp của Cự Long nhất tộc, hiển nhiên có cơ duyên nào khác.

-Hừm~

Thời điểm khí tức của Long Hậu Võ Hậu bành trướng tới đỉnh phong, nàng đột nhiên phát hiện dị trạng, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Người...

Long Hậu Võ Thần chỉ vào Lâm Phàm, lộ vẻ không dám tin tưởng.

Trong đầu Long Hậu Võ Thần có một loại dục vọng, không thể kháng cự, đang mạnh mẽ chiếm lĩnh nội tâm của nàng.

- Người cái gì mà người, có phải cảm thấy bốn thiếu gia, anh tuân tiều sái, ngọc thụ lâm phong, nên hiện tại rất muốn tới bên cạnh bốn thiếu gia hay không?

Lâm Phàm nhìn tình huống lúc này, không khỏi cười lên.

Tác dụng của “Đại Phàm Ca chi linh”, Lâm Phàm đã sớm thuộc lòng, thậm chí nếu có thay đổi gì, Lâm Phàm cũng rõ ràng như lòng bàn tay.

Loại cảm giác tuyệt vời kia, nếu như không tự thể nghiệm, mãi mãi cũng không thể cảm nhận được.

- Long Hậu làm sao vậy? Sao khí tức lại tán loạn?

Tứ đại Long Đế nhìn một màn trong hư không, thì không khỏi kinh ngạc, bọn họ không biết Long Hậu đến cùng bị gì, nhưng bọn hắn cảm nhận được dị trạng đang xảy ra.

Đúng lúc này, lồng ngực phẳng phiu lộ cả nhũ hoa của Lâm Phàm mở rộng, sau đó chân mày hắn hơi cau lại, nói với Long Hậu.

- Đến đây đi, súng ống bản Đế đã sẵn sàng.

Thần trí Long Hậu dần dần bị dục vọng che lấp, đặc biệt khi nhìn thấy cơ ngực cuộn cuộn, rắn chắc khoẻ mạnh, trắng như tuyết kia của Lâm Phàm, miệng lưỡi càng khô khốc, hoàn toàn không thể kiềm chế.

- Ta...

Xoạt!

Long Hậu ném trường kích trong tay, sau đó lao tới Lâm Phàm.

(... Hàizz, xong một đời Long Hậu...)

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 690: Hắc Hồ Đào Tâm Lên Cấp

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Long Hậu đến cùng bị sao thế? Cả Thần Võ Chi Kích cũng đánh rơi.

- Nhân tộc ghê tởm, người đã làm gì Long Hậu?

Tứ đại Long Đế gào thét, bọn họ nhìn thấy Long Hậu dường như bị điên rồi, giống như bị ma nhập, hoàn toàn bùng nổ.

Vốn đang cố gắng bắt tên nhân loại kia, giờ sao nói đối liền đối ngay vậy.

- Ai, bản Đế vẫn không có nói cho các người biết một chuyện, Long Hậu của các người đã bị mị lực của bản Đế chế phục.

Lâm Phàm nhún vai bất đắc dĩ nói, giống như bởi vì mị lực quá lớn mà cảm thấy phiền não.

Tứ đại Long Đế sắc mặt đỏ bừng, hai mắt bốc lên lửa giận, nhưng bây giờ lại không thể làm gì được.

Lâm Phàm một mực cảnh giác Long Hậu.

Tuy nàng ta đã bị “Đại Phàm Ca chi linh” nắm giữ tâm trí, nhưng sức mạnh của nàng vẫn tăng lên, càng lúc càng mạnh hơn.

Long Hậu chỉ còn một tia chấp niệm, muốn mạnh hơn Lâm Phàm, phải tuyệt đối mạnh hơn hẳn để đè hẳn xuống, không được bỏ dở nửa chừng.

- Long Hậu, xem ra người rất muốn đè bản Đế tại chỗ đúng không? Nhưng bản Đế cũng không phải người tùy tiện bị chèn ép như vậy, ta sẽ không để người đắc thủ, người hãy bỏ ý nghĩ này đi.

Hai tay Lâm Phàm mở ra, con người ngưng lại, giống như muốn triển khai đại chiêu.

- Tại sao lại như vậy.

Giờ khắc này, nội tâm Long Hậu điên cuồng hét lên, nhưng nàng lại không thể khống chế thân thể của mình, muốn cưỡng chế cổ cảm giác này xuống nhưng lại không thể ra sức.

Loại cảm giác này thật sự rất quý dị.

Tu vi của mình đã là Thần Thiên Vị tầng mười, Vĩnh Hằng Thần Vị tâm vững như bàn thạch, sao có khả năng chịu sự ảnh hưởng này.

- Thứ hỗn trướng.

Trong lòng Long Hậu tức giận mắng Lâm Phàm, nhưng miệng lại nói.

- Ta muốn đè người...

Tứ đại Long Đế nghe nói như thế, hoàn toàn không biết gì hơn, bọn họ không nghĩ tới câu nói này dĩ nhiên từ trong miệng Long Hậu nói ra.

Sao có thể có chuyện đó.

...

-Cơ hội tới.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, trong lòng vô cùng mừng rỡ, bây giờ phòng ngự của Long Hậu, cơ bản vô dụng.

- Không ngờ hai quả tuyết lê lại to lớn như thế, bản Đế làm người tốt sẽ làm đến cùng, ta sẽ để cho người trở thành Cổ Thánh Giới đệ nhất ngực.

Tinh quang trong mắt Lâm Phàm chợt loé, một chiêu Song Long Tham Xuất được tung ra, đôi bàn tay tràn ngập tà ác, hướng về phía khu vực cấm kia.

- Ta dùng hai tay của ta, giúp tương lai trở thành đệ nhất của người được hoàn thành.

Vẻ mặt Lâm Phàm tỏ ra đoan trang, như làm việc chính nghĩa, quên mình vì người.

- Hắc Hổ Đào Tâm.

Chớp mắt gió nổi mây vần, lôi đình nổ vang, dị tượng bộc phát, như sắp xảy ra đại sự gì đó.

- Ầm!

- A...

Đột nhiên, trong cơ thể Long Hậu chợt bộc phát ra một đạo sức mạnh to lớn, khiến Lâm Phàm biến sắc, vội vàng vận chuyển pháp lực bao phủ toàn thân.

Bạch!

- Xảy ra chuyện gì thế? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, sao Long Hậu lại có khả năng phản kích chứ?

Lâm Phàm hơi chấn kinh, sau đó nhìn ngực của mình, luồng xung kích vừa rồi trực tiếp khiến cho huyết khí trong cơ thể Lâm Phàm bắt

đầu nhọn nhọn, nếu như không phải thân thể hần dị thường mạnh mẽ, sợ rằng không chỉ đơn giản như thế.

- A! Ngực của ta, ngực của ta

Lúc này một tiếng rống giận dữ ẩn chứa vô vàng tức giận vang dội thiên địa, đồng thời còn bao hàm sự đau đớn vô hạn.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn, hoàn toàn trợn tròn mắt.

- Chuyện này... Chuyện này...

Lâm Phàm hoảng sợ phát hiện, bộ ngực khổng lồ kia của Long Hậu dĩ nhiên bị nổ tung, mà một khắc bộ ngực bị nổ tung kia, Đại Phàm Ca chi linh cũng bị đánh tan.

Đủ thấy vụ nổ vừa rồi cường đại cỡ nào.

“Keng, chúc mừng Hắc Hổ Đào Tâm lên cấp.”

“Keng, Hắc Hổ Đào Tâm tiến cấp thành Bạo Nãi Quyền.”

- Con mẹ nó! Đùa nhau chắc.

Khi nghe âm thanh thông báo của hệ thống, Hắc Hổ Đào Tâm tiến cấp, Lâm Phàm có chút vui vẻ, dù sao đã rất lâu rồi Hắc Hổ Đào Tâm không lên cấp. Nhưng nghe tiếng thông báo tiếp theo, hần hoàn toàn câm nín, không biết hệ thống có chơi hần không, đặt cái tên bó tay chứ.

Đánh bể ngực người ta thì gọi Bạo Nãi Quyền, nếu như đánh bể trứng chẳng lẽ lại gọi Bạo Đản Quyền hay sao?

Bạo Nãi Quyền: Ba quyền đánh ra, đánh bạo địch nhân, bốn quyền ra, tiêu diệt tất cả.

Tứ đại Long Đế co quắp ngồi dưới đất, bọn họ hoàn toàn trợn tròn mắt, đúng là gặp ma, bọn họ không nghĩ tới chỗ kia của Long Hậu lại nổ tung.

- Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ...

- Người dám làm vậy với ta? Người có biết nơi này, cần phải tiêu hao một triệu giọt thần dịch mới có thể nuôi dưỡng thành như vậy hay không, coi như lấy cái mạng của người, cũng không cách nào bồi thường được.

- Ta muốn giết người, giết người.

Lâm Phàm cũng hơi lúng túng, cái này không phải là kết quả mình mong muốn.

Nhìn dáng dấp bây giờ của Long Hậu, Lâm Phàm có chút hổ thẹn, tội lỗi, tội lỗi.

Ta chỉ muốn giúp người được như ý mà thôi, nhưng không nghĩ rằng có kết quả như thế.

Bây giờ Lâm Phàm biết, Long Hậu nhất định muốn cùng mình ăn thua đủ.

- Em gái, ta cũng vô tình thôi, nếu không ta lại cho người một quyền, nói không chừng nó sẽ lớn trở lại.

Lâm Phàm nói.

- Ta muốn giết người, giết người.

Long Hậu tức giận gào thét, định lao tới nhưng lúc vừa mới đứng lên, một cảm giác đau đớn không thể ngăn cản tràn tới.

Phù phù!

Long Hậu quỳ một chân trên đất, hai tay che ngực, khuôn mặt tuyệt đẹp trở nên vô cùng dữ tợn. Nàng ngẩng đầu lên, con ngươi tràn ngập tức giận nhìn chòng chọc vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm trầm tư một chút, Long Hậu này không thể lưu lại, nhất định phải dạy dỗ, nhưng...

- Em gái lưu manh ngực to lại biến thành em gái lưu manh ngực phẳng.

Sự tương phản to lớn như thế, Lâm Phàm nhất thời không thể nào tiếp thu được.

Dù là Thích Già Tôn giả cũng không thể nào tiếp thu được.

Cái này là một tội lỗi.

- Aiii, Long Hậu đây là số mệnh, nếu không thể chống lại vậy tốt nhất nên chịu đựng đi.

Lâm Phàm một tay mở ra, chớp tới Long Hậu đang không thể phản kháng.

Mà tứ đại Long Đế đang vô cùng khiếp sợ kia cũng bị Lâm Phàm bắt lấy.

- Lâm Phàm, bản Long nhất định phải giết ngươi.

Long Hậu Võ Thần tức giận gào thét, nhưng khi nhìn bàn tay khổng lồ đang kéo tới, rất muốn chống đối nhưng lại không thể động đậy.

- Muốn chết.

Đúng lúc này, Lâm Phàm ngưng lại, thân hình mạnh mẽ dịch chuyển một cái, trong nháy mắt đã ở bên ngoài ngàn dặm.

Ầm ầm!

Một cái vuốt rồng từ trên trời giáng xuống vị trí lúc trước của Lâm Phàm, chỗ đó trong nháy mắt nổ tung, đại địa vốn bằng phẳng biến thành hố sâu hoắm đen ngòm.

- Đây là.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy cái vuốt rồng này, thần sắc cứng lại, hình như đã từng quen biết.

Thế nhưng, để Lâm Phàm khiếp sợ chính là, một long trảo này có lực phá hoại quá cường đại.

- Mẹ kiếp, cái quái gì vậy?

Thời điểm Lâm Phàm nhìn thấy cái vuốt kia, trong lòng suy nghĩ không nên cùng đối phương phát sinh xung đột.

Không biết đã chạy được bao xa, Lâm Phàm quay đầu lại, thấy cái vuốt rồng kia kéo Long Hậu vào hư không, sau đó biến mất.

- Đáng tiếc, Long Hậu Võ Thần lại được cứu đi sau này lại thêm một kẻ địch rồi. Lâm Phàm cảm thán nói rằng.

Cái vuốt rồng kia giống vuốt của Gà con mà mình gặp ở Huyền Hoàng Giới.

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, tâm tư xoay chuyển, nếu là thật thì bàn tay khổng lồ này hẳn có thể giáng lâm đến Huyền Hoàng Giới, như vậy, nhất định có biện pháp đi hạ giới.

Xem ra, nếu rảnh phải đến Cự Long tộc bên kia nhìn một chút.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 691: Khó Quá Khó

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Cự Long tộc địa.

Một con Cự Long nằm rạp trên mặt đất, trên thân từng lớp vảy màu vàng óng, tản ra ánh sáng chói mắt, đôi mắt dữ tợn, bề ngỗ thiên hạ.

Vù!

Hư không rung động.

Một thân ảnh vô cùng chặt vật xuất hiện, nếu Lâm Phàm có nơi đây sẽ rõ, ngoài Long Hậu bị nổ ngực ra thì con ai vào đây.

- Đáng ghét, ta nhất định phải giết hẳn, thủ lĩnh quân Quân Khởi Nghĩa, Thủ Hộ Chi Địa, ta nhất định phải giết hẳn.

Bản thân Long Hậu không bị thương gì, nhưng nỗi đau bị nổ ngực, không cách nào nhịn được.

Dù sao Long Hậu cũng là nữ tử, đối với dung mạo của mình, tương đối vừa ý, ngoại trừ đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, thì thời gian còn lại, Long Hậu vẫn luôn lấy hình dáng nhân loại giáng lâm, rất ít khi biến ảo thành chân thân.

- Việc này cần bàn bạc kỹ càng, chúng ta không nên quấy rầy Thủ Hộ Chi Địa.

Trên người nam tử Cự Long đang nằm, toả ra uy nghiêm chấn nhiếp tứ phương, mở miệng nói.

Hắn là Cự Long tộc Tổ Long, thực lực ngấp trời, cho dù Long Hậu là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cũng không phải là đối thủ của hắn.

Thế nhưng, hắn cũng không chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị trở thành cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị chân chính, cho nên chung quy, không cách nào cùng người thủ hộ Thủ Hộ Chi Địa so sánh.

- Tổ Long, ta nhất định phải khiến hắn trả giá thật lớn.

Khuôn mặt đằng sau khăn che của Long Hậu lạnh như băng, càng nghĩ càng không thể nhìn được, bộ ngực vĩ đại đã từng là niềm kiêu hãnh của nàng, bây giờ cực kỳ bằng phẳng, trong lòng nàng dâng lên một ngọn lửa giận kinh khủng.

- Ngực của ta cứ như vậy bị mất sao.

Trong lòng Long Hậu như nhỏ máu, chảy nước mắt, đáng dấp thể thảm, người khác nhìn vào cũng thấy thương hại.

Hàng ngàn hàng vạn kế hoạch báo thù được nhen nhóm trong lòng Long Hậu, nàng muốn để tên ghê tởm kia chết không có chỗ chôn, cho dù chém hắn thành muôn mảnh cũng không giảm đi lửa giận trong lòng.

Tổ Long mặt không hề có cảm xúc, chỉ cần một ý niệm đã có thể bỏ qua giới hạn về không gian trực tiếp đưa Long Hậu trở về, thế nhưng cũng không thể ra tay với tên kia, trừ phi bản thể giáng lâm, bằng không, không có khả năng giết hắn.

Thập Thái Tử, tứ đại Long Đế tuy trọng yếu, nhưng ngày vạn giới thông suốt với nhau đã sắp đến, nhất định phải cố gắng mưu tính, đây là

việc quan trọng nhất.

...

Hôm sau.

Trên quảng trường Thủ Hộ Chi Địa, vô số sinh linh tụ hội, bọn họ đang đợi một chuyện cười, một chuyện cười cực lớn.

Quân Khởi Nghĩa nhận ba trăm nhiệm vụ Địa cấp, các đại tiểu đội trong Thủ Hộ Chi Địa không có nhiệm vụ nào để tiếp nhận, còn một chút nhiệm vụ Thiên cấp kia thì chỉ có vài tiểu đội có thể hoàn thành.

- Hừ, ta chắc chắn Quân Khởi Nghĩa nhất định không hoàn thành được hết tất cả nhiệm vụ.

- Nhận nhiều nhiệm vụ như vậy có tác dụng gì, thật lãng phí thời gian.

- Còn muốn cùng Hồng Hoang tiểu đội đại chiến, không biết sống chết, tuy bọn họ người người nấy đều có linh khí bảo vệ, nhưng thành viên của Hồng Hoang, không phải ngồi không, coi như dựa vào sức mạnh thân thể, cũng có thể đánh nát linh khí của bọn hắn.

Cuồng Long tiểu đội, Kiếm Thần tiểu đội cũng có mặt ở quảng trường, đặc biệt là sắc mặt của Nhiếp Cuồng Long, càng âm trầm đáng sợ, từ khi bị Quân Khởi Nghĩa chơi một vỡ, thì hắn đã trở thành chuyện cười của Thủ Hộ Chi Địa.

Tuy không ai dám can đảm nói chuyện này trước mặt hắn, nhưng sau lưng, lại bị mọi người cười nhạo, Nhiếp Cuồng Long không cách nào nhịn được.

Vù!

Trong chớp mắt hư không bắt đầu rung động.

- Đến rồi, Quân Khởi Nghĩa đã trở về.

Mọi người ngừng thở nhìn không chớp mắt về phương xa, Quân Khởi Nghĩa rốt cục đã trở về.

Nhưng lúc này, nhiều người nhìn về Nhiếp Cuồng Long và Phong Vô Song.

Tiểu đội hai người bọn họ bị Quân Khởi Nghĩa giáo huấn rất thảm, những người không muốn Quân Khởi Nghĩa hoàn thành nhiệm vụ nhất, sợ chỉ có hai người này.

- Nhìn cái gì?

Nhiếp Cuồng Long cảm giác có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía mình, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, nổi giận nói.

Mọi người cũng không dám nhìn thẳng, tuy Quân Khởi Nghĩa có thể bắt nạt Cuồng Long tiểu đội, nhưng cũng không đại biểu rằng ai cũng có thể khi dễ bọn họ.

- Hừ, hống hách cái gì, còn không phải bị Quân Khởi Nghĩa trấn áp hay sao.

- Đúng đấy, ta ngược lại rất hi vọng Quân Khởi Nghĩa có thể hoàn thành nhiệm vụ trở về, hung hăng tát vào mặt Cuồng Long tiểu đội một cái.

- Lần này Quân Khởi Nghĩa trở về, dù vừa đi vừa khóc, quỳ lạy van xin, ta cũng muốn gia nhập vào.

- Không phải người đang ở một tiểu đội khác hay sao? Sao lại phản bội tiểu đội cũ rồi?

- Phản bội cái rắm ấy, đây là ta lạc lối biết quay đầu, người đội trưởng kia của ta quá độc ác, thường xuyên bóc lột chúng ta, mỗi ngày chỉ cho chúng ta mười điểm cống hiến, tiền vui chơi cũng không cho.

- Huynh đệ, người cũng quá thảm đi, nói gì thì nói, một ngày ta cũng có hai mươi điểm công hiến.

...

Giờ khắc này, toàn bộ thành viên Quân Khởi Nghĩa xuất hiện trên quảng trường, Lâm Phàm và Thích Già Tôn giả cất bước đi đầu.

Bầu không khí có chút quái dị.

- Các người nhìn sắc mặt Quân Khởi Nghĩa kìa, rất trầm ổn nghiêm túc, chẳng lẽ nhiệm vụ chưa hoàn thành?

- Ta thấy nhất định là không, đây chính là ba trăm nhiệm vụ Địa cấp đấy, người cho bọn họ là thần hay sao, coi như không ăn không ngủ, tận lực đi làm, cũng rất khó hoàn thành.

- Mặc dù không hoàn thành, nhưng Quân Khởi Nghĩa vẫn là thần tượng của ta. Cái gì là bá đạo? Là đây chứ đâu, lát nữa ta phải mời một người trong đó uống rượu, để hắn dẫn dắt giới thiệu một phen xin ta qua mới được.

- Biện pháp này tốt, thêm gấm thêm hoa không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đặc biệt là ở thời điểm Quân Khởi Nghĩa mờ mịt, chúng ta có thể chân thành thương cảm cho bọn họ, nhất định sẽ cảm động được bọn hắn.

- Ba ba ba!

Lúc này, trong đám người có vài người giơ tay vẫy vẫy.

- Quân Khởi Nghĩa cố lên.

- Đúng đấy, tuy rằng chưa hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chỉ bằng phần dũng khí này, bên trong Thủ Hộ Chi Địa cũng không có mấy tiểu đội dám làm như vậy.

Mấy người này võ tay tiếp sức.

Còn lại một số người không việc làm, bắt đầu chế giễu cười nhạo.

- Ai ô ô đây không phải là Quân Khởi Nghĩa à? Như thế nào? Nhiệm vụ có phải được hoàn thành rồi không, cho chúng ta nhìn một chút nha.

Nhiếp Cuồng Long nhìn vẻ mặt mọi người trong Quân Khởi Nghĩa, không khỏi cười lên, hãnh đi tới trước mặt Lâm Phàm hả hê nói.

Bây giờ, Nhiếp Cuồng Long cũng không muốn nói nhiều, hãnh muốn trào phúng, châm chọc một câu, chỉ cần châm chọc Quân Khởi Nghĩa một câu, nội tâm bị thương của hãnh cũng có thể được an ủi phần nào.

Lâm Phàm giơ tay gãi đầu, quái dị nhìn Nhiếp Cuồng Long, không biết thằng ngu này tới đây làm gì.

- Làm sao, người còn muốn đánh ta à, chẳng lẽ tự do ngôn luận cũng không có hay sao?

Nhiếp Cuồng Long giễu cợt nói.

- Có, tự do ngôn luận đương nhiên là có.

Lâm Phàm trả lời.

Còn đối với những người khác, bọn họ chỉ dám thấp giọng thảo luận mà thôi.

- Nhiếp Cuồng Long này hơi quá đáng rồi.

- Đúng đấy, Quân Khởi Nghĩa không có sử dụng thủ đoạn hèn hạ gì cả, đó đều là thương thật kiêu thật quần ẩu, Nhiếp Cuồng Long này thua không nổi.

...

- Vậy được rồi, Nhiếp Cuồng Long ta tự do ngôn luận, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Nhiếp Cuồng Long được nước làm tới, cơ hội này hẳn đã đợi mấy ngày rồi, hiện tại bắt được, không ngừng crâm chọc Quân Khởi Nghĩa, quả thật rất vui vẻ.

Ầm!

Vừa lúc đó, một màn chắn kinh toàn trường.

- Người...

Sắc mặt Nhiếp Cuồng Long như lợn bị cắt tiết, mặt đơ ra không biết gì hơn, chỉ biết nhìn Lâm Phàm, sau đó thống khổ ngồi xồm xuống, hai tay ôm lấy tiểu đệ đệ.

Thốn không còn gì thốn hơn là đau dái aaaaa.

Lâm Phàm chân phải nhanh như chớp giật một cước, đá vào ví trí ai cũng biết kia, cười nói.

- Làm sao, người còn muốn crâm chọc ta nữa không? Chẳng lẽ tự do đánh người cũng không được à?

- Có ai nói người biết Quân Khởi Nghĩa chúng ta chưa hoàn thành nhiệm vụ không, các huynh đệ, hãy nói cho hẳn biết, vì sao chúng ta làm khó dễ hẳn như vậy.

Lâm Phàm vung tay, thở dài một tiếng cảm thán.

Nội tâm mọi người trong Quân Khởi Nghĩa đều bất đắc dĩ.

- Ai, quá khó khăn, dọc đường đi đến tận bây giờ, cũng không biết nên điểm cống hiến kia như thế nào nữa.

- Đúng đấy, quá khó khăn, đội trưởng bắt chúng ta hôm nay phải dùng hết số điểm này, không biết phải dùng thế nào mới hết được.

-Ồ, huynh đệ vừa rồi mới vỗ tay đó, làm phiền người đến đây một chút, hy vọng người có thể gia nhập vào Quân Khởi Nghĩa chúng ta, giúp chúng ta một phần xài hết đồng cống hiến này đi.

...

Thời khắc này, mọi người như bị sét đánh.

Này... Trời ạ, hoá người ta này giờ giả trư ăn thịt hổ.

Mà giờ khắc này, Lâm Phàm nở nụ cười nhạt, kinh nghiệm Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước lại tăng lên một chút, loại kinh nghiệm này đến bao nhiêu thu bấy nhiêu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 692: Đến Đánh Ta Đi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Con lừa trọc, có phải chúng ta càn rỡ quá không, ta cảm giác cái này không tốt lắm, tiền của để lộ ra ngoài, nếu có người nổi ác ý trách cứ, rồi đòi chĩnh chúng ta thì sao? Người nhìn tên gia hỏa đang ôm trứng kìa, mắt ánh mắt giống như muốn ăn thịt ta vậy đó.

Lâm Phàm giả bộ sợ hãi nói.

- Ủm!

Thích Già Tôn giả trịnh trọng gật gật đầu.

- Lâm thí chủ, chúng ta có chút làm càn, nhưng làm càn cũng phải có ý tứ một chút, còn sợ cái gì? Vị thí chủ này, vì sao người cứ ôm trứng của mình như thế? Có phải có bệnh khó nói gì không? Có thể nói cho bản tăng một chút, bản tăng hiểu sơ y thuật, có thể trị liệu cho thí chủ một phen.

- Các người... Các người....

Nhiếp Cuồng Long hoàn toàn nổi giận, hắn không nghĩ tới, tên này không nói một lời đã động thủ.

- Các người còn nhìn cái gì? Đều lên hết cho ta, đánh không lại cũng phải lên.

Nhiếp Cuồng Long gầm thét đội viên của mình.

Các thành viên Cuồng Long tiểu đội hai mặt nhìn nhau, bọn họ không ngớt, rõ ràng đánh không lại, đại gì tự mình chuốc lấy cực khổ.

Đặc biệt là Quân Khởi Nghĩa cực kỳ tàn ác, chuyên đá cái bộ vị đó, để mọi người Cuồng Long tiểu đội oán giận vạn phần, nếu như bị đá một cước, cái loại cảm thụ kia không phải người thường có thể chịu được. Nhưng đội viên Cuồng Long tiểu đội vẫn xao động.

- Quân Khởi Nghĩa các người quá đáng, ta không phục.

- Cuồng Long tiểu đội chúng ta không phải dễ khi dễ như vậy.

Đúng lúc này, mấy em gái trong Cuồng Long tiểu đội từng người không chút sợ hãi đứng dậy phản đối, thậm chí trên mặt mang vẻ chờ mong, giống như đang đợi cái gì đó.

Mọi người không nghĩ tới, mấy nữ tử trong Cuồng Long tiểu đội lại không sợ hãi chút nào đứng dậy, cho bọn họ có chút không dám tin.

- Ha ha, không nghĩ tới, các người lại đồng ý đứng ra.

Nhiếp Cuồng Long nhìn một màn trước mắt, trong lòng bi phẫn không ngớt.

- Tốt, mặc kệ kết cục làm sao, thì đánh một trận này xong, các người sẽ được ngợi khen.

Sau khi nói xong câu đó, Nhiếp Cuồng Long nhìn về các thành viên khác trong đội ngũ.

- Các người cũng rất tốt!

Đội viên Cuồng Long tiểu đội hai mặt nhìn nhau, bọn họ biết đội trưởng đã nổi giận rồi, chờ chuyện này đi qua chắc cuộc sống sau này của bọn họ sẽ không được yên ổn.

- Bọn tử muội chúng ta muốn cùng các người kề vai chiến đấu.

Đúng lúc này, các nữ tử bên Kiếm Thần tiểu đội cũng đứng lên.

- Chuyện này... Đây.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều bối rối, không hiểu hôm nay đã xảy ra chuyện gì, những người dám đứng ra đều là bọn con gái, chẳng lẽ trở trời hay sao.

Phong Vô Song nhìn một màn trước mắt, ngây ngẩn cả người, giới ạ, ai đó phải nói giúp một chút đi chứ.

Tuy trong lòng Phong Vô Song thâm hận Lâm Phàm, nhưng đội trưởng đã nghiêm trọng cảnh cáo hẳn không được trêu chọc Quân Khởi Nghĩa, bởi vậy, dù trong lòng đang tức giận hẳn cũng phải áp chế xuống.

Nhưng bây giờ, mấy cô em gái trong tiểu đội, mỗi người đều không sợ chết đứng dậy phản đối Lâm Phàm, để Phong Vô Song có chút hết chỗ nói.

Một đám nữ tử liếc mắt nhìn nhau sau đó yên lặng gật gật đầu.

Các nàng phải thay đổi, thay đổi càng mạnh mẽ hơn.

- Các tử muội chúng ta cùng lên.

Lúc này Lâm Phàm tròn mắt nhìn con lừa trọc nói.

- Con lừa trọc, người nói những em gái này đang làm gì vậy?

- Thí chủ, bần tăng cũng hơi nghi hoặc một chút, trong mắt những nữ thí chủ tràn đầy khát vọng, như đang mong đợi cái gì đó ấy.

Trong nháy mắt đám nữ tử kia đi ngang qua Lâm Phàm cùng Thích Già Tôn giả đi tới trước mặt thành viên Quân Khởi Nghĩa sau đó hai tay nắm thành năm nắm chọn lấy một người.

- Nếu là nam nhân thì đến đây đánh với ta.

Lúc này, từng người đều chọn cho mình một thành viên Quân Khởi Nghĩa, sau đó không sợ sinh tử hô to.

Thậm chí những cô gái này còn ưỡn ngực, như muốn nói, đánh vưu của các chế này, rất có ý tứ nha!!

Toàn bộ thành viên Quân Khởi Nghĩa trợn tròn mắt, tình huống như thế này đúng là ngoài ý muốn, mọi người nhìn về Lâm Phàm, không biết nên làm sao bây giờ.

Trong lòng Nhiếp Cuồng Long tuy bị phần, nhưng mấy em gái trong tiểu đội không sợ sinh tử đồng ý đứng ra bên vực hăn, cái này để Nhiếp Cuồng Long rất cảm động, thế nhưng tình huống ngày hôm nay, đúng là để Nhiếp Cuồng Long trợn tròn mắt.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

- Hiếu, bản Đế rốt cuộc đã hiểu rõ.

Chỉ cần không phải ngáo hết thuốc chữa là rõ ràng ý tứ những cô gái này.

- Nếu nhân gia mời các người đánh, vậy đánh một chút đi.

Lâm Phàm nhìn thần sắc do dự của các thành viên, cuối cùng cũng mở miệng nói.

- Vâng, đội trưởng.

Thành viên Quân Khởi Nghĩa không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt rất kích động, song quyền vung ra đánh tới bộ ngực các nàng.

- A, thật sáng khoái.

- Tuy rất đau, nhưng hết thầy đều đáng giá.

- Tiểu ca ca, làm phiền đánh thêm chỗ đó mấy lần được không? Chút đau đớn ấy ta có thể nhin được.

- Ha ha, thật sự lớn hơn rồi, nó thật sự lớn hơn, xem sau này ai dám nói ta ngược phăng.

...

Phốc!

Thời khắc này, Nhiếp Cuồng Long đã rõ ràng, nội tâm chấn động, trực tiếp phun ra một ngụm máu, hôn mê bất tỉnh.

Dù tu vi Nhiếp Cuồng Long nghịch thiên, nhưng thấy cảnh này, cũng không thể nhin được, bị đả kích quá mạnh mẽ.

Nguyên lai, các nàng không phải muốn tới giúp mình, mà vì muốn được nâng cao vòng một mà thôi.

Nhìn Nhiếp Cuồng Long lúc này, Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ, cảm thán nói.

- Mặc kệ ở nơi nào, tu vi cao bao nhiêu, mọi nữ tử quan tâm nhất vẫn là vóc người của các nàng.

- Con lừa trọc, chúng ta đi thôi, từ nay về sau Cuồng Long coi như bị phế, tất cả những thứ này dù không phải do bản Đế ra tay, nhưng đều bởi vì bản Đế mà xảy ra, có nên đi uống một vài chén, giảm một chút sợ hãi trong lòng không.

Lâm Phàm tự thẹn nói.

- Bần tăng đang có ý này.

Thích Già Tôn giả miệng niệm phật hiệu, cũng vì tao ngộ của Nhiếp Cuồng Long mà cảm thấy tiếc nuối.

...

- Đội trưởng, Quân Khởi Nghĩa đã trở về, ba trăm nhiệm vụ Địa cấp cũng đã hoàn thành.

Một thành viên của Hồng Hoang tiểu đội vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nói.

Nghe tới chuyện này, giống như nói mơ giữa ban ngày, nếu không phải tận mắt nhìn thấy Quân Khởi Nghĩa đi giao nộp nhiệm vụ ở quảng trường, thì coi như đánh chết hăn, hăn cũng không tin được.

Hồng Kinh Thiên tu vi nghịch thiên, tâm trí kiên định chưa bao giờ vì một ít chuyện mà rung động, nhưng giờ khắc này, khi nghe tin tức kia, hăn hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Uy nghiêm trên mặt không khỏi biến mất, thay vào đó là vẻ mặt khiếp sợ.

Sau khi tất cả mọi người đi ra ngoài. Hồng Kinh Thiên mới đi tới cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, trong miệng thì lẩm bẩm.

- Người đang thị uy sao? Nhưng dù bất kể như thế nào cũng phải quỳ gối trước mặt Hồng Hoang tiểu đội.

Sau khi giao nộp ba trăm nhiệm vụ Địa cấp, điểm cống hiến vượt ngoài dự liệu của Lâm Phàm, lên tới ba triệu một trăm nghìn.

Đây là một con số khổng lồ.

Thậm chí có thể nói, bọn họ là tiểu đội giàu có nhất Thủ Hộ Chi Địa.

Lâm Phàm trực tiếp đưa một phần điểm cống hiến giao cho Thích Già Tôn giả, để hăn mang theo thành viên Quân Khởi Nghĩa đi tiêu sái một phen.

Còn Lâm Phàm đang nhìn những vật phẩm được giới thiệu trước mắt, bắt đầu chọn lựa.

Ở Thủ Hộ Chi Địa, kiếm được điểm cống hiến là có thể hoán đổi vật phẩm, chỉ cần Thủ Hộ Chi Địa có thứ đó, thì có thể trao đổi bằng điểm cống hiến.

- Mười ngàn điểm cống hiến có thể đổi được một triệu Thánh Dương Đan, như thế này thì có chút lỗ rồi, mười triệu điểm cống hiến cũng chỉ có thể đổi một trăm triệu Thánh Dương Đan.

Lâm Phàm đang thiếu rất nhiều Thánh Dương Đan, nếu gặp cao thủ chân chính, không có Thánh Dương Đan, tuyệt đối không được.

Bây giờ Yêu Thành đã trở thành chí bảo, thực lực kinh người, nếu thiêu đốt Thánh Dương Đan để hấn cường bạo, sức mạnh bộc phát lúc đó sẽ dị thường đáng sợ.

Nếu như có đầy đủ Thánh Dương Đan thì coi như gặp phải Cổ Tộc Chí Cao cũng có sức liều mạng, thế nhưng tiền đề để có sức liều mạng chính là tiêu hao một lượng không đếm xuể Thánh Dương Đan.

- Thôi tiếp tục xem có vật gì tốt không.

Ngày mai sẽ phải cùng Hồng Hoang tiểu đội đánh nhau, phải chinh lại một vài thứ mới được nếu không lấy thực lực lúc này của tiểu đội vẫn đúng là không nhất định có thể ăn được đối phương.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 693: Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Ngón tay Lâm Phàm lướt đi, mắt nhìn không chớp từng cái vật phẩm.

- Vạn Phật Thần Chú: nghe qua như một môn chú pháp từ trên trời giáng xuống vậy? Không sai, đây đúng là một chú pháp từ trời giáng xuống. Cần mười ngàn điểm cống hiến.

- Mẹ kiếp, trò cười gì thế này, chỉ có mười ngàn điểm cống hiến, vừa nhìn đã biết không được rồi, còn cái gì mà vạn Phật, vạn Phật mà chỉ cần mười ngàn điểm cống hiến thôi sao?

Lâm Phàm bĩu môi, lời giới thiệu này quá bất lương, nếu không phải giá cả tiện nghi, thì nó đã không bị bán, có thể là bị tên nào đó vất ở đây.

- Tiếp tục nhìn, hôm nay phải tìm được công pháp thích hợp bản thân.

Lâm Phàm nghĩ.

- Thủ Hộ Chi Địa không phải cái gì cũng có, bảo bối cao nhất cũng chỉ là tuyệt phẩm Đạo khí, còn bán rất đắt, ai mà mua nổi.

Lâm Phàm phát hiện Thủ Hộ Chi Địa có thể đổi bảo bối, nhưng cao nhất chỉ là tuyệt phẩm Đạo khí, số điểm cống hiến cần rất lớn, đến một tỉ điểm mới đủ, đồ chơi này cả đời cũng không có ai đổi đâu.

- Thị Huyết Quyền Sáo: Năm giữ khả năng hấp thu năng lực thiên địa, có thể cướp đoạt pháp lực người khác. Thượng phẩm linh khí cần năm trăm nghìn điểm cống hiến.

- Đồ chơi này có chút bá đạo, tuy cấp bậc thấp một chút, nhưng nếu như để bốn thiếu gia cải tạo một phen, có thể sản sinh diệu dụng to lớn.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, lấy trình độ luyện khí của mình, mặc kệ là thứ gì cũng có thể luyện chế ra một cái vượt ngoài mong muốn.

Mua.

- Dùng Thánh Dương Đan mua đồ cũng nên tiết kiệm một ít mới đúng, tuy nói Ngô Đồng Thần Thụ mỗi ngày có thể sản sinh ra ba trăm nghìn Thánh Dương Đan, nhưng còn chưa đủ để các sinh linh trong Động Thiên nhét kẻ rằng.

Lâm Phàm lén lút đổi năm trăm triệu Thánh Dương Đan rồi lại lén lút đem bỏ vào trong túi trữ vật.

Những Thánh Dương Đan không thể để những sinh linh trong Động Thiên kia biết được, nếu không, chúng sẽ van nài xin xỏ mình mệt mỏi.

-Ồ!

Lông mày Lâm Phàm ngưng lại, một cái vật phẩm khiến hắn chú ý.

- Nhánh cây Thần Thụ ẩn chứa sức sống khổng lồ, cần một triệu điểm cống hiến.

Đồ chơi này chẳng lẽ có liên quan đến Ngô Đồng Thần Thụ hay sao?

Ngô Đồng Thần Thụ là đệ nhất Thần Thụ của Cổ Thánh Giới, nhưng đó là câu chuyện rất lâu trước kia, hiện tại không phải là Thần thụ trọn vẹn như ban đầu, qua sự bồi dưỡng của Lâm Phàm, thì dần dần sống lại, nhưng khoảng cách thân thể thành thực còn rất xa.

- Bất kể có phải hay không, mua trước rồi nói.

Điểm cống hiến tới quá dễ dàng, khiến Lâm Phàm như cường hào mới nổi, tiêu tiền như nước, không một chút đau lòng.

Sau đó Lâm Phàm lại nhìn một vài thứ, có một ít đồ vật để hăn không thể hiểu nổi, nó đắt vô cùng, dù Lâm Phàm hiện tại rất giàu, nhưng cũng mua không nổi.

Cuối cùng, tốn thêm năm trăm ngàn điểm cống hiến mua linh thảo và tài liệu luyện khí.

Những tài liệu này đều rất tốt, hơn nữa cấp bậc khá cao, lại không quá đắt, để Lâm Phàm hưng phấn một phen.

Đối với Lâm Phàm, không biết bao lâu rồi chưa luyện chế được thứ gì tốt.

Đã từng có “Thất Độ Không Gian” tuy chứa một chút đồ ngỗng ngang, nhưng nó bá đạo bậc nào, biến thái bậc nào, chỉ cần một lần, trực tiếp thuấn sát toàn trường.

-Những tên Cổ Tộc khốn kiếp kia, đừng để bốn thiếu gia luyện chế ra vật có thể thuấn sát được các người, bằng không ta sẽ cho các người biết vì sao biển xanh lại mặn.

Lâm Phàm chuẩn bị phấn đấu một chút, nơi này có rất nhiều vật liệu tốt, nếu như không làm thí nghiệm một phen, trong lòng rất khó chịu.

Lâm Phàm tổng cộng bỏ ra bốn triệu điểm cống hiến, sau đó rời khỏi nơi này.

Trong doanh trại, không có một bóng người, Lâm Phàm trực tiếp bế quan.

Trong phòng, Lâm Phàm ngồi khoanh chân, lấy Thị Huyết Quyền Sáo ra.

- Trước hết cải tạo người đi.

Lâm Phàm ném Thị Huyết Quyền Sáo vào Thiên Địa Dung Lô, trong nháy mắt món đồ này bị luyện hoá thành bản nguyên, màu sắc của nó khác trước rất nhiều, ánh sáng toả ra lập loè.

Những thứ này đều là những thứ ẩn chứa trong vật liệu luyện chế Thị Huyết Quyền Sáo.

Theo Lâm Phàm, người luyện chế ra cái này có thủ pháp cực kỳ thô, không được mặt nào tốt cả, không giống như thủ đoạn luyện chế của mình, mặc kệ món đồ gì, trực tiếp ném vào Thiên Địa Dung Lô, còn thành phẩm sau đó thì hên xui đi.

Lâm Phàm vung tay, vô số tài liệu từ trong túi trữ vật bay ra.

Những tài liệu này nếu như đặt trong Huyền Hoàng Giới, đều là những thứ tốt khiến người ta sống chết tranh giành, nhưng ở Cổ Thánh Giới lại không đáng nhắc tới.

Bởi Cổ Thánh Giới có thiên ý áp chế, cho nên sinh linh các chủng tộc Đại Thiên muốn luyện chế ra bảo bối là người ngốc nói mơ.

Bởi vậy, điều này tiện nghi cho Lâm Phàm, những tài liệu quý báu này ở Cổ Thánh Giới vô cùng nhiều và rất rẻ, Lâm Phàm thấy nên cảm tạ thiên ý Cổ Thánh Giới kia.

Nếu như không có nó áp chế, những tài liệu này đâu có rẻ bèo như vậy.

- Cái này được, thêm chút đi.

- Cái này cũng phải thêm một chút.

- Ân, hai cái vật liệu này cũng không tệ, thuộc tính tuy xung đột lẫn nhau, nhưng có thể đưa đến diệu dụng bất khả tư nghị.

Tuy trình độ luyện khí của Lâm Phàm vẫn luôn dựa vào hệ thống, nhưng hẳn đối với sự phối hợp giữa thiên địa vạn vật, có rất nhiều cảm ngộ.

Bây giờ, chỉ là phối hợp một món đồ chơi nho nhỏ, sao làm khó được Lâm Phàm.

- Lấy khả năng phối hợp trước mắt, công hiệu của Thị Huyết Quyền Sáo được tăng cường rất nhiều, một quyền vung ra thì cũng có thể mượn lực lượng của cả thiên địa.

Lâm Phàm tràn đầy tự tin, đối với tay nghề của mình, vẫn rất tin tưởng.

- Đến đây đi, tiểu bảo bối của ta.

Lâm Phàm hô to một tiếng, Thiên Địa Dung Lô âm âm vang vọng.

Đã từng luyện chế rất nhiều đồ vật, cũng đã từng tràn đầy mong chờ, nhưng bây giờ, Lâm Phàm sớm chai mặt rồi, đối với quá trình luyện chế, không thêm để ý như trước nữa.

Lấy trình độ luyện khí của mình, tiện tay cũng có thể luyện ra món đồ nếu để người ngoài biết, cho dù đánh nhau vỡ đầu cũng muốn tranh đoạt.

Ầm!

Hào quang tứ tán, dị tượng bất phàm.

- Keng, chúc mừng luyện chế thành công.

Lâm Phàm không buồn không vui, đối với tất cả những thứ này đều rõ trong lòng, nhất định luyện chế thành công chẳng lẽ còn thất bại hay sao?

“Keng, chúc mừng luyện chế ra vật phẩm đặc biệt.”

- Ân!

Nguyên bản Lâm Phàm không có chút rung động nào, nhưng sắc mặt đột nhiên biến đổi, cái này ngược lại ngoài ý muốn.

Mặc dù có lúc ngẫu nhiên mình luyện ra một ít đồ thần kỳ, nhưng lần này là một niềm vui ngoài ý muốn.

Lâm Phàm không gấp gáp lấy bảo bối ra, thế nhưng lúc nhìn qua, vẻ mặt hần đại biến.

- Con mẹ nó... đây không phải găng tay đấm bốc thì là cái gì nữa?

- Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền: Không có phẩm giai, vật phẩm đặc biệt, mỗi một cú đấm thấu thịt, từng quyền bạo huyết.

- Nghe đồn cực kỳ lâu trước đây, có một tên dũng sĩ tên Bắc đẩu, có một đôi nắm đấm thép, hủy thiên diệt địa, lấy thực lực tuyệt đối nghiền ép chúng sinh, sau cùng bị chúng sinh thiên hạ vây công đánh chết, khuôn mặt hư hao hoàn toàn, tàn nhẫn cực điểm. Sau khi ngã xuống, đôi nắm đấm thép tiêu tan trong thiên địa, nghe đồn nếu ai có được nó, có thể đánh khắp thiên hạ không địch thủ.

- Địch cụ, cái này thiệt hay giả đây?

Lâm Phàm thấy phần giới thiệu của bảo bối liền chấn kinh.

Lâm Phàm nhìn đi nhìn lại, không nhìn ra cái Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền này có chỗ gì đặc thù, sau đó Lâm Phàm thử mang trên tay, tức thì đột nhiên đứng lên.

- Cái này quá đáng sợ đi, ta cảm giác toàn thân mình tràn đầy sức mạnh.

Lâm Phàm xiết chặt nắm đấm, khi mang bảo bối này vào, thì nó dung nhập vào nắm đấm chính mình, không thể nhìn ra có bất cứ dị thường nào.

Lâm Phàm nhìn xung quanh một chút, giờ khắc này không có một bóng người, hẳn muốn tìm một người, thí nghiệm một phen.

- Kiểm lời, lần này lời bộn rồi, xem ra chỉ có thể chờ đợi ban ngày thí nghiệm một trận mà thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 694: Đàn Ông Tốt Là Người Lấy Việc Giúp Người Làm Niềm Vui

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đêm đã khuya, nhưng cảnh đêm trong Thủ Hộ Chi Địa vẫn đẹp như tranh vẽ.

- Hai đứa tốt...

- Ta cũng không say, chúng ta trở lại.

- Hôm nay sung sướng quá, hiện tại cái bụng ta no muốn chết rồi, không nghĩ tới, sinh thời ta có thể được ăn thịt rồng ở Hải Minh.

Hôm nay mọi người đều thoải mái, đi rồi trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, vì ngày mai sẽ phải đánh nhau với Hồng Hoang tiểu đội, chúng ta phải để cho bọn họ biết, Quân Khởi Nghĩa chúng ta lợi hại như thế nào.

- Không sai, cái gì mà Hồng Hoang tiểu đội, trước mặt Quân Khởi Nghĩa chúng ta, cũng chỉ là tôm tép không đáng nhắc tới.

- Người uống nhiều rồi, ta dám khẳng định người uống quá chén rồi, lúc trước người còn đang lo lắng đấy, ha ha...

Thích Già Tôn giả nhìn những thành viên cười nói xung quanh, không khí náo nhiệt hẳn lên, cũng cười ồ lên, thế nhưng đêm nay đối với Thích Già Tôn giả, là một đêm liên tục phá giới.

Uống rượu, thô tục, tìm em gái tâm sự nhân sinh, tất cả giới luật của đạo Phật đều không giữ được cái nào.

Thế nhưng, với hăn mà nói, chỉ cần luôn có Phật Tổ trong tâm, những giới luật kia đều có thể bỏ qua, còn những thứ khác, không cần quá để ý.

- Ô, không biết Lâm thí chủ đi nơi nào? Các người có ai nhìn thấy đội trưởng không?

Thích Già Tôn giả từ trong phòng Lâm Phàm đi ra, có chút nghi ngờ hỏi.

Các thành viên nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu.

- Không biết, chúng ta không nhìn thấy đội trưởng.

- Đúng đấy, không biết đội trưởng đi nơi nào rồi.

- Vậy cũng thật kỳ quái.

Thích Già Tôn giả, một tay xoa xoa cái đầu trọc lăm lăm, không biết Lâm thí chủ lại chạy đi đâu?

Hăn muốn thảo luận với Lâm Phàm một chút về tình huống ngày mai, nhưng không thấy hăn thì biết làm sao.

...

Lúc này, một chỗ xa xôi trong doanh trại.

Có một bóng người đang tiến nhập trạng thái ẩn thân nhưng vẫn lén lén lút lút.

- Lấy thực lực Hồng Hoang tiểu đội, nếu không có chút hành động mờ ám, Quân Khởi Nghĩa chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt.

Lâm Phàm thâm nhập địa phương phía sau doanh trại Hồng Hoang, vì thắng lợi ngày mai, hăn phải xuất đại chiêu.

Lâm Phàm dừng lại trước một gian phòng phía ngoài.

Lần hành động này, Lâm Phàm không muốn kinh động Hồng Kinh Thiên, bởi vì đại chiến ngày mai mình và Hồng Kinh Thiên quyết đấu, coi như không có Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền, Lâm Phàm cũng chắc chắn đánh cho đối phương ngay cả cha mẹ hắn cũng không nhận ra.

Nhưng đối với những người khác, tự nhiên đâu không lại những thành viên của Hồng Hoang rồi.

- Tất cả đã chuẩn bị xong, ta làm xong giáp bảo hộ đũng quần và với giáp ngực cho tất cả mọi người, tuyệt đối không để những tên dê tiện của Quân Khởi Nghĩa dùng chiêu thức kia đánh qua.

Một thành viên Hồng Hoang tiểu đội nói.

- Ủm, được rồi, người về nghỉ ngơi đi.

Tần Long nói.

- Vâng, đội phó.

Lâm Phàm vẫn một mực ở ngoài cửa sổ nghe lén, nhất thời hơi sửng sờ.

- Không nghĩ tới bọn họ đã sớm có chuẩn bị, xem ra hôm nay phải tay mới được bằng không ngày mai Quân Khởi Nghĩa sẽ gặp bi kịch.

Tần Long thân là đội phó của Hồng Hoang, đối với cuộc chiến ngày mai, cũng không để trong lòng.

Hắn rất rõ ràng lúc này, Quân Khởi Nghĩa như mặt trời ban trưa, tất cả đều bởi vì tên Nhân tộc Lâm Phàm kia, nếu không có Lâm Phàm, Quân Khởi Nghĩa cũng chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi.

Ngày mai, đội trưởng sẽ đối chiến Lâm Phàm, những người khác thì khỏi nói, một đường nghiền ép mà thôi.

Thế nhưng hắn cũng biết thủ đoạn của những thành viên Quân Khởi Nghĩa rất nham hiểm, vì không muốn xảy ra phiền phức không đáng có, nên hắn để tất cả thành viên chuẩn bị kỹ càng.

- Khà khà, có chút năng lực đấy, thế nhưng dám cùng Quân Khởi Nghĩa của bốn thiếu gia đánh nhau, thì dù có chuẩn bị trước cũng không có tác dụng.

Lâm Phàm cười gian trá, sau đó búng ngón tay một cái, lập tức có một đoàn sương mù nhàn nhạt vô sắc vô vị thẩm thấu vào trong phòng.

Đây chính là sương mù mới nhất mà Lâm Phàm sáng chế ra.

Lâm Phàm đối nhiều linh thảo như vậy, là muốn luyện chế một ít đan dược âm hiểm, những thứ này là chuyện dễ như trở bàn tay đối với Lâm Phàm.

Tần Long đang ở trong phòng trầm tư, lúc này mắt hắn hơi nhướng mày, sờ bụng một cái.

- Ồ, kỳ quái.

Tần Long phát hiện bụng mình có chút không thoải mái, một loại đau đốn chậm rãi nổi lên.

Theo thời gian trôi qua, tình huống này ngày càng nghiêm trọng.

Xì xì!

Một tiếng rầm vang lên, sắc mặt Tần Long đột nhiên biến đổi, lúc xanh lúc đỏ.

- Không được, nhất định phải đi giải quyết một chút.

Đã là cường giả Thần Thiên Vị, sao có thứ khiến hắn đau bụng được, bởi vì tu luyện tới cảnh giới này, bản thân đã sớm thoát biến về thể chất.

Trừ phi ăn phải cái gì đó, khiến thân thể xảy ra sự biến hoá về chất, mới xảy ra tình huống như thế, còn nếu không, bình thường sẽ không phát sinh chuyện thể này.

Xì xì! Xì xì!

Tần Long đi một bước, là một tiếng rầm vang trời.

- Cũng may xung quanh không có ai, bằng không chắc mai phải đội quần ra ngoài đường quá.

Tần Long nhìn tình huống chung quanh một chút, phát hiện không có bóng người nào, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một khoảng thời gian trôi qua.

Tần Long hít sâu một hơi, cảm thấy rất thoải mái, cái loại cảm giác đau đớn kia đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa cũng không thúi lắm, nhưng khi vừa mới trở lại phòng, sắc mặt hắt lại phát sinh biến hóa.

- Không thể nào, sao lại đến rồi.

- Không thể có chuyện như thế này được, gần đây cũng không có dùng đan dược gì, chẳng lẽ tu luyện xảy ra sự cố hay sao? Không được, nhìn không được rồi, phải đi giải quyết một chút mới được.

Tới tới lui lui mấy lần, khiến Tần Long muốn chết cũng có.

Mà trong phòng, bởi vì Tần Long thả quá nhiều rắm, nên có chút thúi thúi.

Chuyện như vậy, hắt không tiện nói với người khác, chỉ có thể lén lén lút lút, sợ bị người khác phát hiện.

Dù sao mình cũng là đội phó, nếu để các thành viên biết chuyện này, mặt mũi để đâu nữa.

Lâm Phàm núp trong bóng tối che mũi, nhưng khóe miệng nở một nụ cười.

- Khà khà, bốn thiếu gia ra tay sao giống người thường, tùy tiện luyện chế một chút đan dược đã có uy lực lớn như vậy, không chơi chết các người thì thật uổng công ta bỏ thời gian cả buổi tối.

- Từ tối muộn đến sáng sớm, kéo dài mấy trăm lần, không để cho người đi đứng nhũn ra hay sao, coi như hoa cúc làm bằng sắt thép cũng sẽ bị rỉ sét.

Lâm Phàm lén lút rời khỏi gian nhà của Tần Long, sau đó hướng về gian phòng của những thành viên khác.

- Ân ha, ân ha...

Vừa lúc đó, một hồi thanh âm không hòa hài đột nhiên truyền vào tai Lâm Phàm.

Vẻ mặt hắn cả kinh, không dám lên tiếng.

- Tường ca, đêm nay có thể lâu hơn một chút được không?

Một thanh âm yêu kiều của nữ tử truyền đến.

- Phù nhi, ngày mai còn phải cùng Quân Khởi Nghĩa đại chiến, cần phải tu dưỡng tinh thần cho tốt.

- Tường ca, Quân Khởi Nghĩa rất yếu, căn bản không cần để bụng, người trước đây đều làm qua loa, đêm nay ta lên cơn nờ ửng rồi, người hãy thỏa mãn ta có được hay không?

- Cái này... Cái này, ta muốn nghỉ ngơi thật tốt...

Sắc mặt Tường ca có chút lúng túng, thời gian yêu của hắn ngắn là do trời sinh, coi như tu vi hắn cao thâm, cũng không đổi được chuyện này,

nhưng thân là nam nhân, sao có thể tự nói chính mình không dùng lâu được.

Trước đây đều dựa vào sự thông minh tài trí mà tránh khỏi, lần này sao dễ bị nhìn thấu được.

- Phù nhi, ta muốn nó phun trào nhanh, chúng ta nên sớm kết thúc một chút, ngày mai còn phải cố gắng giáo huấn Quân Khởi Nghĩa một phen, chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhất định Tường ca sẽ cố gắng thỏa mãn người, được không?

Tường ca tìm một lý do chính đáng, bởi vì hắn cảm giác được, chẳng mấy chốc nữa mình sẽ phun, nếu như không cố ý nói dối một chút, sợ rằng sẽ bị xem thường.

- Tường ca, cái phương diện kia của nam nhân còn có thể khống chế hay sao?

- Phù nhi cái này là đương nhiên, ta muốn lúc nào phun thì lúc đó sẽ phun, hiện tại, nếu ta muốn nó phun ngay bây giờ, nó cũng sẽ phun luôn cho xem, Tường ca biểu thị cho người xem nhé, người đếm từ một tới năm bảo đảm nó sẽ tự phun trào. Tường ca nói.

- A, có thật không? Vậy ta sẽ đếm.

Em gái bên trong phòng, hiển nhiên cũng cực kỳ hiếu kỳ.

...

- Ai u, vừa ngắn vừa nhỏ lại dùng không tốt, đó là nỗi đau lớn nhất của cuộc đời con người, thế nhưng hôm nay, may mắn gặp được bốn thiếu gia, coi như số người còn tốt. Chính vì vậy, ta sẽ không để cho người làm mất đi mặt mũi gia môn, bốn thiếu gia làm người tốt, giúp người một chút vậy.

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, trực tiếp để Đại Phàm Ca tiến vào trong phòng, tiến vào thân thể nam tử.

- Năm.

-Ồ, tường ca không có.

Em gái đếm tới năm, nhưng phát hiện nam nhân của mình không có phun, khiến nàng không thể hiểu được tại sao.

- Ngạch.

Tường ca cũng không nghĩ tới sự việc sẽ như vậy, vừa rồi rõ ràng còn cảm giác này mà, sao bây lại không rồi?

Trong chớp mắt, Tường ca phát hiện mình tràn đầy sức mạnh, có thể chiến đấu ba trăm hiệp mà ko “xuất”, nội tâm hần đột nhiên run lên.

- Chẳng lẽ cái kia phương diện kia của mình, lần thứ ba trở mã hay sao?

- Đúng, nhất định là như vậy, nếu không phải vậy cũng không có cách giải thích nào khác.

Lúc này, Tường ca lại thâm tình nhìn cô em.

- Phù nhi, ta lại suy nghĩ một chút, đêm nay người có hứng thú như vậy, Tường ca không nỡ để người thất vọng.

- A, tường ca...

Một tiếng này tràn đầy thâm tình, kích động và hạnh phúc.

- Phù nhi, ta tới đây.

...

Lại trợ giúp một đôi nam nữ sống về đêm không hài hòa, trong lòng Lâm Phàm tràn đầy cảm giác thành công, có Đại Phàm Ca hỗ trợ, đêm nay hai người đừng mong có thể ngủ được.

Điều này không khỏi làm Lâm Phàm cảm thán một tiếng, mình quả thật là người đàn ông tốt mà, lấy việc giúp người làm niềm vui.

Sau đó Lâm Phàm lại lên vào chỗ khác, tiếp tục thi triển đại kế của mình.

Chung quy, đêm đó trong doanh trại của Hồng Hoang, tràn đầy âm thanh không hài hòa.

Tiếng bùm bùm!

Âm thanh rên rỉ vui sướng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 695: Chuẩn Bị Khai Chiến

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Ngày hôm sau.

Lâm thí chủ, tối hôm qua người đi đâu đó?

Sau khi Thích Già Tôn giả thức dậy, hoạt động gân cốt một chút, tò mò hỏi.

- Đi giúp người khác làm niềm vui cho mình, mọi người chuẩn bị thế nào rồi?

Lâm Phàm cười nói, thật sự không biết tình huống Hồng Hoang tiểu đội bên kia như thế nào.

- Ồ, mọi người đi đâu rồi?

Lúc này Thích Già Tôn giả đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó ngẩng đầu nhìn, thì thấy không một bóng người, không phải tối hôm qua đùa quá nên giờ chưa dậy chứ.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn hắn, có vẻ rất bất đắc dĩ.

Đội viên của mình cũng quá tự tin rồi, tuy Hồng Hoang tiểu đội đã bị mình hãm hại một chút, nhưng bất kể nói thế nào, cũng phải ra vẻ tôn trọng một chút chứ.

Sau đó Thích Già Tôn giả đi lên nhìn các căn phòng một chút, giống như điều hần đang suy nghĩ, các đệ tử đều nằm ngủ như chết trên giường, quên mất hôm nay có sự việc sắp xảy ra.

- Tất cả đứng lên cho bản tăng.

Thích Già Tôn giả gầm lên một tiếng, pháp lực như tiếng sấm nổ.

Các thành viên bị một tiếng gầm này thức tỉnh, sau đó nhìn sắc trời bên ngoài, quơ quơ trán, đột nhiên biến sắc.

- Ai u, cmn hôm nay còn có chuyện trọng đại.

Ào ào ào!

Trong các căn phòng, đều truyền tới âm thanh rời giường, cũng không lâu lắm, tất cả thành viên đã tập hợp đầy đủ ở nơi đóng quân.

- Ủm, hôm nay khí sắc không tệ.

Lâm Phàm nhìn các thành viên đứng trên quảng trường, rất có thứ tự không hoảng loạn, không khởi gật gật đầu.

- Tốt, chúng ta xuất phát thôi.

Khí thế cuồn cuộn đi đến quảng trường lớn.

...

Trên quảng trường, đã có vô số sinh linh chờ đợi ở nơi đó, bọn họ biết hôm nay có đại sự sắp diễn ra.

Quân Khởi Nghĩa muốn cùng Hồng Hoang tiểu đội khai chiến.

Chuyện này có thể gọi là đại sự ở Thủ Hộ Chi Địa, cho nên có vô số người từ sớm đã tới để chiếm vị trí quan sát tốt nhất.

Hồng Hoang tiểu đội trong mắt tất cả sinh linh là tiểu đội vô địch.

Thế nhưng, Quân Khởi Nghĩa cũng không phải dạng vừa, rất mạnh mẽ đặc biệt là người đội trưởng kia, cực kỳ tàn ác.

Đối với trận chiến đấu này, tất cả mọi người đều ôm lòng hiếu kỳ.

- Quái, chẳng lẽ lộn ngày sao? Quân Khởi Nghĩa và Hồng Hoang đều chưa đến.

- Không phải hai tiểu đội này đều quên chứ.

- Đúng đấy, sắc trời bây giờ đã không còn sớm, ta đã chờ hơn một giờ rồi.

- Các người mau nhìn, Quân Khởi Nghĩa đến rồi.

- Con mẹ nó, không biết tối hôm qua Quân Khởi Nghĩa đã đi làm gì? Mà sao từng người từng người phờ phạc thế kia?

- Tối hôm qua, Quân Khởi Nghĩa đã bao hết tất cả tửu lầu, sau đó tổ chức ăn uống, quả thực dọa chết người, chí ít ăn hết mấy trăm ngàn điểm cống hiến.

- Khủng bố.

...

- Oaa.

Thành viên Quân Khởi Nghĩa giống như chưa tỉnh ngủ, mí mắt mệt mỏi, chỉ cần hơi thối một hơi thôi là lăn ra ngủ liền trên đường được, đáng đi cực kỳ mệt mỏi phờ phạc.

Tối hôm qua đùa quá rồi, quên mất thời gian.

- Ồ, Hồng Hoang tiểu đội đâu?

Thích Già Tôn giả nghi ngờ hỏi, bọn họ tới đã muộn lắm rồi, không ngờ Hồng Hoang tiểu đội đến giờ vẫn chưa đến.

Lâm Phàm không nói gì, nhưng trong lòng thầm hò reo một hồi, không lẽ tối hôm qua bốn thiếu gia bỏ thuốc quá mạnh, cho nên không có ai rời giường được.

Tội lỗi, tội lỗi quá rồi.

- Đến rồi, Hồng Hoang tiểu đội đến rồi.

Trong chớp mắt, gió nổi mây vần, cách đó không xa, một mảnh khí tức điêu tàn truyền đến.

Cộc cộc!

Tiếng bước chân như ẩn như hiện, không có một tia khí thế, cùng so sánh với Hồng Hoang tiểu đội lúc trước, có sự khác biệt rất lớn.

Mọi người đang vây xem đều kinh hô, lộ vẻ nghi hoặc.

- Hồng Hoang tiểu đội hôm nay sao thế? Từng người từng người lại có tư thế đi quái dị như vậy.

- Đúng đấy, hữu khí vô lực, quả thật vô cùng quái dị.

Dáng dấp lúc này của Hồng Hoang tiểu đội khiến Hồng Kinh Thiên nhíu chặt mày, hẳn không thể hiểu chuyện này rốt cuộc như thế nào, tại sao những thành viên bách chiến bách thắng của mình, lại biến thành như vậy?

Hồng Kinh Thiên hỏi bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Những thành viên này đều lắc đầu, nói không có chuyện gì, do sự tín nhiệm với các đội viên nên Hồng Kinh Thiên cũng không hỏi nhiều.

Trong đám người.

- Tường ca chân ta run quá.

Trong tiểu đội, có một cô gái chân thì mềm nhũn, hai mắt uể oải, giống như chỉ cần nằm xuống đất là có thể ngủ.

- Phù nhi ta cũng như thế, đều tại tối qua ta bá đạo quá.

Tối hôm qua, Tường ca chân chính thể nghiệm được cái gì gọi là nam nhân.

Thế nhưng, cái giá đánh đổi chính là, khi tỉnh lại phát hiện thân thể của chính mình như bị hút khô, không còn chút sức, nghiêm trọng hơn chính là, lão nhị dưới đũng quần giống như bị thương nặng, ỉu rũ thất bại hoàn toàn.

Mà những thành viên khác trong lòng cũng khổ không thể tả.

Nguyên cả tối hôm qua thả rắm cả đêm, hoa cúc đã sớm đau đớn không nói nên lời, chỉ cần khẽ động một chút là cơn đau như ngọn lửa hùng hực bốc cháy, đau đớn thật sự không thể nhin được.

Bây giờ đến quảng trường rồi, thành viên của Hồng Hoang cố nén một mối trong lòng, tỏ ra sự kích động mạnh mẽ, vẻ mặt cương nghị, khí tức khổng lồ lần nữa tràn ra.

Hồng Kinh Thiên nhìn đội viên khôi phục như cũ, hài lòng gật đầu.

- Quân Khởi Nghĩa, như các người mong muốn, hôm nay chúng ta chơi với các người một hồi.

Sắc mặt Hồng Kinh Thiên lạnh nhạt nhìn Lâm Phàm, nói.

Hắn căn bản không để Quân Khởi Nghĩa để vào mắt, trong đám này, chỉ có hai người làm hắn chú ý một chút.

Một chính là con lừa trọc, còn lại là Lâm Phàm.

Còn những người khác, không khác phế vật là mấy.

Thủ Hộ Chi Địa có rất nhiều thiên tài, nhưng người vì mạng sống mà cam nguyện trốn ở đây lại càng nhiều.

Bọn họ nhờ số trời, run rủi đi tới Thủ Hộ Chi Địa, nên không bị Cổ Tộc hãm hại, bởi vậy bọn họ cũng không nhớ tới những nguy cơ tràn ngập bên trong Cổ Thánh Giới.

Có người trở thành công nhân, có người trở thành tiểu nhị của tửu lầu, kiếm chút điểm cống hiến sống qua ngày.

- Hồng Kinh Thiên, hôm nay Quân Khởi Nghĩa sẽ dạy các người làm người, từ nay về sau tiểu đội mạnh nhất ở Thủ Hộ Chi Địa sẽ phải thoái vị.

Lâm Phàm cười lớn nói.

Nhìn dáng dấp thành viên của Hồng Hoang, trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ.

Bây giờ còn không đánh được các người, thì bố đây đi bằng mộng?

Hôm nay Quân Khởi Nghĩa sẽ dùng tư thế nghiền ép hoàn toàn hủy diệt Hồng Hoang tiểu đội.

- Nói khoác không biết ngượng.

...

Lúc này, một ít tiểu đội vây xem chung quanh, mỗi người đều nắm chắc năm đấm, bọn họ đều hy vọng Hồng Hoang tiểu đội có thể thắng, chèn ép đám người càn rỡ trước mắt này xuống.

- Cổ lên!

- Các anh em nghiền ép bọn họ.

Lâm Phàm vung tay lên, trong nháy mắt mở ra sức mạnh trợ giúp tiểu đội.

Đội trưởng vàng sáng: Dưới uy thế tuyệt thế vô song của đội trưởng, giúp tất cả thành viên có được lực lượng vô cùng.

Đoàn kết vàng sáng: Mắt quan sát bát phương, phối hợp lẫn nhau lấy hai địch bốn không thành vấn đề.

Hai vàng sáng trợ giúp này chính là món quà của hệ thống khi thành lập tiểu đội.

Thời khắc Lâm Phàm mở hào quang, các thành viên còn lại đột nhiên phát hiện mình tràn đầy lực lượng, mệt nhọc khi trước đều bị quét sạch sành sanh, điều làm bọn họ càng kinh ngạc chính là, bọn họ cảm thấy tâm linh tương thông với nhau.

- Xông lên giết chết Hồng Hoang tiểu đội.

Hồng Kinh Thiên nhìn một màn trước mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Lấy trứng chọi đá, không đỡ nổi một đòn!

Trong chớp mắt, hấn vung tay lên, lệnh cho tất cả thành viên bên mình xuất chinh.

Mỗi một thành viên Hồng Hoang tiểu đội đều là cường giả thân chinh bách chiến, vẫy tay một cái là có thể nghiền ép toàn bộ đám kiến cỏ này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 696: Trận Chiến Đầy Máu

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bên mình được trang bị đầy đủ, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, trợ giúp có hết, trang bị cực tốt, từng thành viên đều có linh khí hộ thể, mà mình lại mới luyện ra Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền, cho nên đối với thắng lợi lần này, Lâm Phàm hết sức nắm chắc.

Đại chiến phát động!

Tất cả mọi người đều ngưng trọng đứng lên, đối với bọn hắn, lần này chỉ sợ là lần chiến đấu quân đoàn quy mô nhất trước giờ ở Thủ Hộ Chi Địa.

Khởi Nghĩa cất bước rất nhanh chỉ trong thời gian ngắn liền làm cho tất cả mọi người ở Thủ Hộ Chi Địa đều biết đến.

Mà Hồng Hoang là tiểu đội thành danh rất lâu ở Thủ Hộ Chi Địa rồi.

Mỗi một thành viên trong đó đều là thiên kiêu của các tộc, thực lực vô cùng mạnh mẽ, người thường tuyệt đối không thể so sánh.

Dưới nhìn nhận của mọi người, đội chiến thắng cuối cùng tất nhiên là Hồng Hoang rồi.

Mặc dù Quân Khởi Nghĩa không tệ, nhưng so sánh với Hồng Hoang, căn cơ vẫn chênh lệch không ít.

Lâm Phàm đối diện Hồng Kinh Thiên, không hề động thủ.

Cái này là cường giả thăm dò trước khi động thủ.

Ánh mắt Hồng Kinh Thiên không ngừng biến hóa, nhất thời trở lên nghiêm nghị, ẩn chứa sự tức giận như đang dùng ánh mắt chém giết Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm tự nhiên không cam lòng tụt phía sau, nháy mắt liếm môi một cái.

- A!

Lúc này một tiếng kêu thảm thiết phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Hồng Kinh Thiên ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt biến đổi, hẳn không nghĩ tới tiếng kêu thảm thiết này dĩ nhiên từ đội phó Tần Long hô lên.

Một thành viên của Quân Khởi Nghĩa nhìn năm đấm của mình, lại nhìn gia hỏa trước mặt bị một quyền của mình đánh ngã xuống đất, hưng phấn kêu lên.

- Ha ha, đội phó Hồng Hoang tiểu đội dĩ nhiên không phải đối thủ của ta, bị ta đánh cho sắp mặt lò nha.

Thành viên kia dị thường hưng phấn, thời điểm hẳn gặp phải Tần Long, hẳn biết mình bị xui rồi.

Tần Long nổi danh là cường giả, chỉ yếu hơn Hồng Kinh Thiên một chút mà thôi.

Bây giờ Tần Long bị một quyền của hắn đánh ngã xuống đất, cho nên tên này hung hăng vô hạn, trực tiếp sải bước ra, không cố kỵ người nào, loạn quyền vụt bay như mưa đánh lên người Tần Long.

Lúc này, Tần Long thật sự rất muốn tự tử.

Thời điểm một quyền của hắn đánh vào người thành viên Quân Khởi Nghĩa, năm đấm vô kiên bất tối của hắn cũng không gây được tác dụng gì, thậm chí ngay cả một cái linh khí đều oanh không nát, đây thật sự là một đả kích nặng nề.

- Sao có thể có chuyện đó.

Hồng Kinh Thiên thấy cảnh này, sắc mặt ngẩn ra, nhưng trong chớp mắt có một đạo quyền phong kéo tới.

Hồng Kinh Thiên cả kinh nhanh chóng quay đầu lại.

- Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền.

Trong mắt Hồng Kinh Thiên, một quyền đầu càng lúc càng lớn, rồi phịch một tiếng, oanh ngay giữa mặt hắn.

Một đạo máu tươi, đỏ chót xì ra, nhuộm cả thiên địa.

- Tốt, dấu tay thật to.

Lâm Phàm lùi lại phía sau, năm chặt năm đấm, rồi hướng về không khí ra mấy quyền.

Tư thế lúc này của Lâm Phàm giống như đang thi đấu quyền anh, hai chân không ngừng nhảy trái, né phải.

Hồng Kinh Thiên cảm giác trên mặt mình dính đầy máu tươi, hắn lấy tay lau một cái, đập vào mắt chính là một vệt đỏ như máu.

- Người... Người.

Hồng Kinh Thiên không nghĩ tới mình sẽ bị đối phương một quyền đánh bị thương, sắc mặt nhất thời lạnh lẽo, lửa giận thiêu đốt bùng bùng.

Mọi người đang vây xung quanh cũng bị tình cảnh trước mắt này làm câm nín.

- Điều này sao có thể xảy ra? Hồng Hoang tiểu đội giống như không xong rồi.

- Đúng đấy, chỉ quyền thứ nhất mà Hồng Kinh Thiên đã bị đánh trúng, máu mũi xịt ra đầy trên mặt thế kia, đánh đấm cái gì nữa.

- Các người nhìn, Tần Long cũng bị một tên có tu vi Thần Thiên Vị tầng bốn cưỡi lên người đánh đập kìa, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

- Cái này nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác, Hồng Hoang tiểu đội mạnh mẽ như vậy, sao có khả năng bị những tên tôm tép kia đánh cho không có sức hoàn thủ chứ.

- Trong số thành viên của Quân Khởi Nghĩa cũng có tên đã từng là đầu bếp của tiểu đội chúng.

- Trở gười rồi thật sự là trở gười rồi.

...

- Hồng Kinh Thiên lấy ra thực lực của người đi, năm đấm của bốn thiếu gia đã khát khao khó nhin được rồi, lát nữa thiếu gia muốn sử dụng Tả Câu Quyền đánh mặt bên trái của người, người phải chuẩn bị sẵn sàng nhé.

Lâm Phàm nhảy trái nhảy phải, giơ năm đấm lên hướng về phía trước hú hú vung ra.

Ầm!

- Tả Câu Quyền.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm bước chân hơi động, trực tiếp vung tay trái ra.

- Hừ, muốn chết.

Sắc mặt Hồng Kinh Thiên vô cùng giận dữ, vung ra một quyền muốn ngăn cản Tả Câu Quyền của Lâm Phàm.

Ầm!

Hai mắt Hồng Kinh Thiên trợn to hết cỡ, gương mặt không dám tin tưởng. Lúc này trên mặt hắn, như bị cái gì đó đánh vào, lại có một đoàn máu tươi phun ra.

- Hồng Kinh Thiên người quá non nớt, người nghĩ bốn thiếu gia nói dùng Tả Câu Quyền thì người cho rằng Tả Câu Quyền à.

Lâm Phàm phát phát tay phải nói.

Hồng Kinh Thiên không thể nhịn được, gầm thét.

- Người đang tìm cái chết.

Hồng Kinh Thiên nổi giận hoàn toàn, hắn xuất đạo nhiều năm như vậy, chưa khi nào phải chịu tình huống thế này.

Lúc còn trẻ hắn gặp được rất nhiều kỳ ngộ, không biết đã chiếm được bao nhiêu truyền thừa, rồi một đường tu luyện từ đó đến bây giờ thuận buồm xuôi gió, gặp mạnh giết mạnh, phát triển tới lúc này, coi như Quân Vương Cổ Tộc hắn cũng không để vào mắt.

Thế nhưng bây giờ lại bị một cái Quân Khởi Nghĩa nho nhỏ trêu chọc.

- Hồng Kinh Thiên, sao lại thê thảm như vậy, hai quyền không tránh được quyền nào, đều bị đánh trúng, mặt mũi cũng toàn vết máu loang lổ, khuôn mặt cũng thay đổi rồi.

- Lâm Phàm này đến cùng có lai lịch thế nào, thậm chí cả Hồng Kinh Thiên cũng không phải đối thủ của hắn.

- Các người mau nhìn, Hồng Kinh Thiên giận rồi, chỉ sợ lần này sẽ xảy ra án mạng mất.

- Đúng đấy, cường giả giận dữ, trăm vạn người ngã xuống, mà Hồng Kinh Thiên này là cường giả chân chính.

Mọi người thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi, Hồng Kinh Thiên là ai bọn họ đều biết, bề ngoài hãn cực kỳ bình tĩnh, nhưng một khi nổi giận, chính là núi lửa bạo phát.

- Ha ha! Hồng Kinh Thiên, đây là thời điểm mà người bùng nổ ra Hồng Hoang lực phải không.

Lâm Phàm nói rằng.

Hồng Kinh Thiên tức giận thở gấp, hai mắt đỏ ngầu, cũng không lau máu trên mặt, mà trực tiếp đầm ra một quyền, mặc dù quyền này không ẩn chứa pháp lực, nhưng sức mạnh lại áp súc đến mức tận cùng. Tu luyện tới trình độ này, tùy tiện một quyền cũng bao hàm sức mạnh vô cùng.

- Hồng Kinh Thiên không hổ là Hồng Kinh Thiên, cú đấm này thật mạnh.

- Nghe nói Hồng kinh thiên lấy được truyền thừa Võ Tôn, chiếm được võ đạo chân chính, cho dù một quyền thông thường cũng bao hàm trăm nghìn biến hoá, nhìn một quyền này, uy thế tuyệt luân, hiển nhiên lời đồn không sai.

- Không biết tiếp theo Lâm Phàm sẽ làm gì để chống lại? Theo ta, một quyền này hung hiểm vạn phần.

Lâm Phàm nhìn cú đấm này của Hồng Kinh Thiên, thì khóe miệng cũng lộ vẻ tươi cười.

- Không sai, không sai, cú đấm này thiên biến vạn hóa ẩn chứa tinh túy của võ đạo. Hồng Kinh Thiên, thực lực của người quả nhiên rất

mạnh, thế nhưng hết sức đáng tiếc, người đã gặp phải bốn thiếu gia.

- Ăn thử một cái Tả Câu Quyền của ta nè.

- Thằng mất dạy, còn dám lừa ta à.

Hồng Kinh Thiên giận dữ, sao còn tin tưởng Lâm Phàm, hẳn trực tiếp tung ra một quyền đánh về phía bên phải của Lâm Phàm.

- Ầm!

Một quyền này như ẩn chứa Long lực, Tả Câu Quyền hoàn toàn bạo phát.

- A!

Người Hồng Kinh Thiên ngã ngửa về phía sau, máu tươi cuồn phun, quyền này đã sớm thay đổi hoàn toàn.

Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền quả thật bá đạo, từng cú đâm đều thấu thịt, một quyền xuất ra tuyệt đối đổ máu.

- Người... Người.

Hồng Kinh Thiên tức giận rít gào, không biết nói gì.

- Hồng Kinh Thiên người đang làm nhục ta hay sao? Ta nói Tả Câu Quyền thì nó là Tả Câu Quyền rồi, người sao không tin ta chứ!

Lâm Phàm rất bi phẫn nói.

Giống như gặp người không tin mình, cho nên, nội tâm bị tổn thương.

- Là đàn ông thì mau đứng lên cho ta, chúng ta lại đại chiến ba trăm hiệp.

Khán giả: "..."

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 697: Có Phục Hay Không?

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm nhảy cà tung cà tung lúc thì bên trái lúc lại bên phải năm đám thì xuất ra như gió.

- Ha ha!

Lần trêu trọc này khiến Hồng Kinh Thiên hoàn toàn bùng nổ, một luồng pháp lực bàng bạc đột nhiên bạo phát.

- Không tốt rồi, Hồng Kinh Thiên bị điên rồi, hắn không tuân thủ quy tắc của Thủ Hộ Chi Địa.

- Nếu như dùng pháp lực thì Lâm Phàm nhất định bị kích rồi.

- Người giám sát đâu?

Giờ khắc này, người giám sát đang ở trong một chỗ tối nào đó, phần nộ nhìn Lâm Phàm.

- Đúng, chính là như vậy, cứ cố gắng giết chết hắn đi, ta tuyệt đối sẽ không đi ra.

- Hồng Kinh Thiên, ngươi đây là đang chơi xấu.

- Người làm sao có thể vô liêm sỉ như vậy chứ.

Lâm Phàm hô to một tiếng, gương mặt tỏ vẻ không dám tin.

- Vô liêm sỉ, người so với ta còn vô liêm sỉ hơn ngàn vạn lần, người lại dám làm như thế đối với ta, ta sẽ khiến người trả giá thật lớn.

Hồng Kinh Thiên nổi giận, máu tươi trên mặt chảy ròng ròng, bên trong mỗi một dấu quyền máu tươi giống như nước, phun ra tung toé.

Lâm Phàm nhìn lại cũng cảm thấy thật sự quá kinh khủng.

Mà những thành viên khác của Hồng Hoang tiểu đội giờ khắc này cũng bị thành viên Quân Khởi Nghĩa đánh cho quỳ xuống hết.

Tối hôm qua bọn họ chịu đủ dẫn vật, bây giờ toàn thân hoàn toàn vô lực, cho dù ra quyền lại có thể tác động đến hoa cúc, cho nên khổ không thể tả.

Bọn họ chính là thành viên Hồng Hoang, là tồn tại quét ngang trong Thủ Hộ Chi Địa, thế nhưng bây giờ lại bị Quân Khởi Nghĩa đè ra đất mà đánh, sao có thể chịu được.

- A!

- A!

Từng tiếng rống giận vang lên, pháp lực cuộn cuộn, khí tức dâng trào như làn sóng.

- Cường phong bùng nổ à?

Toàn bộ thành viên của Hồng Hoang tiểu đội bão nổi, pháp lực bàng bạc tuôn ra, trực tiếp hất văng thành viên Quân Khởi Nghĩa từ trên người xuống đất.

- Hồng Hoang tiểu đội các người đang chơi xấu à.

- Không sai, đánh không lại chúng ta thì dùng pháp lực, các người còn một tý mặt mũi nào hay không hả?

- Đê tiện, vô liêm sỉ, hạ lưu, làm gì còn cái gọi là đệ nhất tiểu đội Thủ Hộ Chi Địa, ta thấy nên gọi là tiểu đội đê tiện đệ nhất thì đúng hơn.

Bọn họ căn bản không biết chính bọn mình mới là tiểu đội đê tiện nhất ở đây. Trong mắt bọn họ, Quân Khởi Nghĩa của mình mới là tiểu đội chính nghĩa, tiểu đội gánh trên vai trách nhiệm nặng nề.

- Quân Khởi Nghĩa, các người dám ức hiếp chúng ta, vậy để chúng ta muốn cho các người biết cái gì mới thật sự là sức mạnh.

Toàn bộ thành viên Hồng Hoang nổi giận, bọn họ không cách nào nhịn được, mình bị một đám rác rưởi đè ép dưới thân rồi ra sức đánh đập, bởi vậy cũng không để ý quy tắc Thủ Hộ Chi Địa, trực tiếp sử dụng pháp lực.

...

- Không nghĩ tới Quân Khởi Nghĩa lại mạnh như vậy, bức Hồng Hoang tiểu đội đến trình độ này.

- Đúng đấy, Hồng Hoang tiểu đội đã thua rồi.

- Ai, không nghĩ tới Hồng Hoang tiểu đội lại vi phạm quy tắc, chỉ cần bọn họ động thủ, thật sự sẽ bị trừng phạt, vì dám vi phạm quy tắc.

...

- Lâm Phàm ta muốn người xem cơn giận giữ của Hồng Hoang đáng sợ như thế nào.

Hồng Kinh Thiên tức giận gào thét, hai con mắt dữ tợn, nhìn chòng chọc Lâm Phàm.

- Người vì muốn ta trả giá mà không để ý quy tắc của Thủ Hộ Chi Địa sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Quy tắc? Ha ha, cái quy tắc kia chính là cường giả quyết định, mà Hồng Kinh Thiên ta chính là quy tắc.

Hồng Kinh Thiên lạnh lùng nói, khí tức toàn thân ngày càng mạnh, giống như chỉ cần lộ ra một tia cũng có thể giết chết Lâm Phàm.

- Ai!

Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ.

- Hừ, sợ rồi phải không.

Hồng Kinh Thiên lạnh lùng nói.

Mà lúc này, thành viên Quân Khởi Nghĩa không ngừng lui về phía sau, thời điểm Hồng Hoang tiểu đội bùng nổ ra hơi thở kinh khủng kia, bọn họ biết mình sắp gặp xui xẻo rồi.

- Tiểu tử, vừa rồi đánh có phải hết sức thoải mái không? Hiện tại có phải đến phiên chúng ta không?

- Đợi lát nữa, ta muốn người biết hậu quả như thế nào.

Thành viên Hồng Hoang chịu đủ nhục nhã và đau đớn, bây giờ có đội trưởng, cầm đầu, bọn họ tự nhiên không thể nhịn được nữa.

- Cái này...

Về mặt các thành viên Quân Khởi Nghĩa biến đổi, không biết phải làm gì cho đúng.

Nếu như đám người kia xông lên, khẳng định kết cục chỉ có một, chết đến không thể chết lại.

Giờ khắc này, Lâm Phàm tiến một bước lên phía trước.

- Hồng Kinh Thiên các người thật sự quá càn rỡ, giữa ban ngày ban mặt, không để ý quy tắc, như vậy đừng trách bốn thiếu gia mời ngoại

viện.

- Ha ha, ngoại viện? Toàn bộ Thủ Hộ Chi Địa còn có ai là đối thủ của Hồng Kinh Thiên ta.

Hồng Kinh Thiên cười lớn, không chút nào để lời nói của Lâm Phàm trong lòng.

- Thủ Hộ Chi Linh, có người muốn làm càn nê, người mau ra đây.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, hư không rung động, Thủ Hộ Chi Linh nháy mắt đã phiêu phù bên người Lâm Phàm.

Thời điểm người giám sát núp trong bóng tối thấy cảnh này, hoàn toàn trợn tròn mắt.

- Làm sao có khả năng! Thủ Hộ Chi Linh sao lại nghe theo chỉ huy của hắn?

Lúc này không chỉ có người giám sát chấn kinh mà tất cả mọi người đang có mặt tại hiện trường đều trợn tròn mắt.

- Cái tên này đến cùng có lai lịch thế nào? Tại sao Thủ Hộ Chi Linh lại nghe theo lời hắn?

...

- Hồng Kinh Thiên, mau tới đây ra tay đi.

Lâm Phàm ngoắc ngoắc ngón tay hướng về Hồng Kinh Thiên, nói.

- Người...

Hồng Kinh Thiên sửng sò, hắn không nghĩ tới tên này có thể gọi ra Thủ Hộ Chi Linh. Hồng Kinh Thiên đối với thực lực của mình, vô cùng

tự tin, nhưng đối với Thủ Hộ Chi Linh, thì hẳn cũng chỉ có thể nằm phủ phục dưới đất mà thôi.

Còn chưa có ai có thể giãy dụa thoát ra được sự trói buộc của Thủ Hộ Chi Linh.

Những thành viên Hồng Hoang tiểu đội lúc trước rêu rao lên tiếng, giờ khắc này cũng ngậm chặt miệng, không dám ho he, giống như bị tạt một chậu nước lạnh lên đầu vậy.

Lạnh thấu tim.

Hồng Kinh Thiên nhìn tình cảnh này, tâm tư chuyển động rồi nói.

- Ai nói ta muốn động thủ, ta đây đang muốn làm nóng người.

Ngay lúc đó, Hồng Kinh Thiên thu tất cả khí tức trên người lại, cuối cùng cắn răng, nói.

- Đến đây, hôm nay ta sẽ liều mạng với người.

Bây giờ Lâm Phàm phục rồi, hoá ra thế gian này còn có người vô sỉ hơn mình.

Nội tâm Hồng Kinh Thiên cũng đang chửi ầm lên, mẹ nó chứ, đây là tội lỗi gì không biết.

Hắn không nghĩ tới đội viên của mình lại không phải đối thủ của Quân Khởi Nghĩa, nếu trước đây nói ra lời này, chắc chắn không ai dám tin tưởng.

Thật sự là quá bi thương.

- Bắc Đẩu Bạo huyết Quyền.

Trong chớp mắt, hai nắm đấm to lớn đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt Hồng Kinh Thiên.

Ha ha!

Tả Câu Quyền!

Hữu Câu Quyền!

Bắc Đẩu Thần Quyền!

Bùm bùm!

Lâm Phàm cảm giác được, mình được quyền thần phụ thể, cho nên từng quyền xuất ra chắc chắn trúng mục tiêu, máu tươi tung toé.

Cả người Hồng Kinh Thiên cảm giác như sắp chết, không có chỗ nào còn tốt cả, dưới nắm đấm của Lâm Phàm, căn bản không thể tránh, hơn nữa, càng để Hồng Kinh Thiên bị phần chính là, mỗi một quyền mình đánh phải đều có máu tươi văng tung toé, nhìn vô cùng thê thảm.

Nội tâm Hồng Kinh Thiên gào thét, tự hỏi tại sao mình lại yếu đuối như thế.

- Thật tàn nhẫn.

- Đúng đấy, lúc này Hồng Kinh Thiên còn có thể coi là người hay sao?

- Ai, mặt mũi coi như bị vỡ rồi, từ nay về sau không còn ai dám chống lại Quân Khởi Nghĩa nữa.

- Tiểu đội đứng đầu Thủ Hộ Chi Địa chắc chắn sẽ là Quân Khởi Nghĩa.

...

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lúc Lâm Phàm đang hành hung Hồng Kinh Thiên, các thành viên khác cũng không cam lòng lạc hậu, lấy hình thức nghiền ép đánh đội

viên Hồng Hoang cho kêu cha gọi mẹ, rất thảm thiết.

- Ta chịu thua, chịu thua, đừng đánh nữa.

Lúc này Hồng Kinh Thiên mới cầu xin tha, thứ hẳn đã chịu đủ lắm rồi, sự đau đớn trên mặt càng liên miên không dứt, khiến hẳn rất thống khổ, mà đặc biệt, máu tươi lại càng văng đầy mặt, khiến hẳn càng nhìn càng thê thảm hơn.

Mùi hơi người là có thể người được mùi máu tanh nồng đậm.

Hồng Kinh Thiên chỉ biết nghiêng đầu qua trái rồi lại qua phải, căn bản không có cơ hội để phản kháng.

- Có phục hay không?

- Phục rồi.

- Lớn tiếng một chút có phục hay không?

- Phục rồi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 698: Bàn Tăng Cầu Người, Thì Là Chó

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thế giới này loạn cmnr.

Lúc Hồng Kinh Thiên nhận phục, trời đã thay đổi.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn, xưng bá một chỗ, nhanh chóng như vậy, có điều với tên Thủ Hộ Chi Địa này, Lâm Phàm không đợi quá lâu, bởi vì hắn còn phải tiếp tục nâng cao thực lực để đi giết bọn Cổ Tộc nữa.

- Hồng Kinh Thiên, người cũng không tệ, trong tay bản Đế mà có thể chống đỡ nhiều như vậy, đủ để người tự hào rồi.

Lâm Phàm an ủi nói.

Nhưng mà những lời này lọt vào tai Hồng Kinh Thiên, lại chói tai vô cùng.

Cái gì gọi đủ để tự hào? Chẳng lẽ Hồng Kinh Thiên ta là người dễ dàng đối phó như vậy?

Bất quá, lấy tình huống trước mắt, Hồng Kinh Thiên không dám nói thêm cái gì.

Đôi bao tay kia của Lâm Phàm đã khiến hân sợ hãi, từng quyền bạo huyết không chừa đường sống cho người khác.

Mấy ngày sau.

- Thí chủ, gần đây người sao lại rầu rĩ không vui vậy?

Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm, không khỏi tò mò hỏi.

Lâm Phàm nhìn hân nói:

- Con lừa trọc, gần đây tâm thần ta không yên, cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra, cho nên ta không yên tâm, muốn đi xem một chút.

- Vậy bần tăng...

- Người ở lại chỗ này đi, Quân Khởi Nghĩa ít nhất phải có người chống đỡ.

Lâm Phàm nói.

- Thí chủ, không phải người muốn bỏ rơi ta chứ?

Thích Già Tôn giả hoài nghi hỏi. Từ khi ngược bị Lâm Phàm đánh thành bánh bao, nội tâm Thích Già Tôn giả vô cùng thống khổ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hân cũng dần dần không nhớ tới chuyện này, giống như đã quên rồi.

- Làm sao có thể? Lâm Phàm ta là người có trách nhiệm, nếu ta làm, ta nhất định sẽ giúp người phục hồi như cũ.

Lâm Phàm đính chính.

- Đúng rồi, gần đây võ học của ta tiến bộ không ít, chắc có thể giúp người khôi phục hình dáng ban đầu.

Thích Già Tôn giả vừa nghe xong, nhất thời vui vẻ:

- Thí chủ, có thật không?

Thích Già Tôn giả nghe nói như thế, vô cùng mừng rỡ, nhưng trong chớp mắt, liền phản ứng lại:

- Thí chủ, người vẫn nên nói cho ta biết, phải làm thế nào đi, bằng không nội tâm của bản tăng rất bất an.

- Rất đơn giản, để ta đánh thêm mấy quyền nữa, đánh tới khi người tan xác thì thôi, sau đó là có thể khôi phục hình dạng ban đầu rồi. Ê, ê người đừng dùng ánh mắt này nhìn ta chứ, ta đây đã thử nghiệm qua, rất có tính khả thi đấy.

Lâm Phàm nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của con lừa trọc, có chút không phục.

Nếu không phải ông đây đồng cảm với người, thì ông đã sớm mặc kệ người rồi.

Hiện tại thì tốt rồi, người không những không tin ông, mà còn trần trụi không tín nhiệm.

- Khụ khụ, thí chủ, bản tăng tuyệt đối tin tưởng người, nhưng mà bản tăng kỹ nghệ rồi, ta sẽ đợi thí chủ luyện thêm một chút nữa, bản tăng chờ thí chủ có tự tin trăm phần trăm, lúc đó bản tăng sẽ thử một lần.

Thích Già Tôn giả vừa nghe Lâm Phàm nói muốn trực tiếp đánh mình tan xác, cả người run lên.

Cái này có chút kinh khủng.

- Thí chủ, người chuẩn bị khi nào đi?

Thích Già Tôn giả hỏi.

Lâm Phàm do dự chốc lát:

- Ngày mai sẽ đi, từ khi tới Thủ Hộ Chi Địa này, nội tâm của ta vẫn nhảy loạn lên, sâu trong tâm dâng lên cảm giác muốn rời đi nơi này.

Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm, sau đó gật đầu:

- Những thứ từ nơi sâu xa đều có nghĩa lý cả. Nếu thí chủ có cảm giác này, vậy người hãy an tâm rời đi, nếu mạnh mẽ ở lại chỗ này, chỉ sợ sẽ có biến động.

- Ừ.

Lâm Phàm gật đầu, tuy hẳn không có tu hành phật pháp, nhưng cũng biết đạo lý này.

Vù!

- Thí chủ, ta cho người phương pháp độ hóa và thuật tu luyện.

Thích Già Tôn giả hơi nhắc ngón tay, một miếng “Vạn” màu vàng kim lóa mắt bỗng bành bay ra.

Sau đó phật tính mệnh môn phả vào mặt, xuất hiện cảnh tượng Phật đà, Bồ Tát, La Hán quay xung quanh tấm “Vạn”.

- Con lừa trọc, người sao lại hào phóng như vậy?

Lâm Phàm chờ Độ Hóa Thuật đã lâu, nhưng không nghĩ tới lúc mình sắp đi lại được con lừa trọc chủ động đưa cho.

- Thí chủ, bần tăng cho rằng, người đang nhục nhã bần tăng, bần tăng cho tới nay đều có danh hiệu hào phóng, nếu người hoài nghi bần tăng, vậy bần tăng sẽ thu hồi lại.

- Ai, ai, làm gì mà căng vậy, ta chỉ giỡn một chút thôi.

Lâm Phàm sao có thể để Độ Hóa Thuật cứ như vậy bay đi, đương nhiên mở lời xin lỗi rồi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cần Độ Hóa Thuật này, mà chính mình càng cần nó hơn.

Lâm Phàm còn muốn tiến giai Độ Hóa Thuật đến cuối cùng, lúc đó vui rồi.

- Chỉ đáng tiếc cho Đại Độ Hóa Phật Quang này, nếu như nó không bị thất truyền, vậy thiên hạ vạn vật đều có thể bị độ hóa.

Thích Già Tôn giả tiếc nuối.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, đem tấm “Vạn” vàng chói lọi thu vào cơ thể, trong chớp mắt, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương rống lên.

- Độ Hóa Thuật, đây là Độ Hóa Thuật, chỉ cần tu luyện đến đỉnh cao, bản Pháp Vương có thể trở thành Giáo Hóa Chi Phật rồi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương như sói đói muốn cắn nuốt “Vạn” này, nhưng bị Lâm Phàm ngăn ở bên ngoài.

- Chủ nhân, cho ta được không?

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương làm bộ đáng thương nói.

- Đợi lát nữa sẽ cho ngươi.

Lâm Phàm tự nhiên không để Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương nuốt nhanh như vậy, nếu vậy không phải không công sao?

Độ Hóa Thuật này rất trâu bò, vậy thì Đại Độ Hóa Phật Quang không phải rất nghịch thiên?

- Lấy trí tuệ của bản Đế, đủ từ bên trong Độ Hóa Thuật, cảm ngộ ra Đại Độ Hóa Phật Quang.

Lâm Phàm tự tin nói.

- Thối, thối phòng tiếp đi, da mặt ngươi có thể mỏng chút không?

Thích Già Tôn giả không tin nói.

- Ha ha, con lừa trọc, chờ bản Đế cảm ngộ ra Đại Độ Hóa Phật Quang, người cũng đừng cầu xin ta à nha.

Lâm Phàm cười nói.

- Tuyệt đối không có chuyện đó, nếu bản tăng cầu xin người, thì bản tăng chính là chó.

Thích Già Tôn giả lắc đầu, quả quyết nói.

Đêm đã khuya.

Lâm Phàm nói một câu, ta không phải Đào Bá Lộc, đuổi con lừa trọc đi.

Thích Già Tôn giả nhìn bầu trời đầy sao, không khỏi thi hứng quá độ, nhưng trong bụng lại phiền muộn, tạm thời chưa nghĩ ra cái gì.

- Ai, Lâm thí chủ phải đi rồi.

Thích Già Tôn giả cảm thán, trong mắt lộ vẻ không muốn, nhưng trong chớp mắt lại cười lên.

- Bản tăng là đội phó của Quân Khởi Nghĩa, nếu Lâm thí chủ vừa đi, chẳng phải trở thành người đứng đầu sao? Không sai, không sai, cuộc sống như vậy mới có ý nghĩa chứ.

Thích Già Tôn giả đi về phòng mình, trong đầu đều hiện lên cảnh tượng sau này mình được rất nhiều người ủng hộ, có vô số thành viên ở bên cạnh mình.

Cảnh này ở trong đầu hằn thật lâu không thể tiêu tan, càng nghĩ càng hưng phấn.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm lặng lẽ rời đi.

Bất quá Thích Già Tôn giả lấy lý do, đội trưởng đang đang bế quan tu luyện, không có tám mươi tới một trăm năm tuyệt đối không có khả năng đi ra.

Đối với Quân Khởi Nghĩa mà nói, Lâm Phàm chính là trụ cột của bọn họ, nếu bọn họ biết đội trưởng đã rời đi, không biết sẽ loạn đến mức nào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 699: Độ Hóa Thuật, Từ Đây Thay Người

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong hư không!

Lâm Phàm nhìn Thủ Hộ Chi Địa, lòng khẽ thở dài một tiếng, Thủ Hộ Chi Địa này đối với bất cứ người nào đều là một khối phúc địa.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm phát hiện, Thủ Hộ Chi Địa này để rất nhiều người mất đi ý chí chiến đấu. Từ lâu, bọn họ đã coi Thủ Hộ Chi Địa là chỗ dựa, chỉ cần đợi ở chỗ này, thì mãi mãi không có nguy hiểm.

- Đồ nhi ngoan của ta, con muốn đi, cũng phải cáo biệt sư tôn một tiếng chứ.

Sau đó, hư không chấn động, Phong Khinh Tử cười yếu ớt đi ra.

Lâm Phàm lạnh nhạt nhìn lão đầu:

- Đi rồi còn cáo biệt làm gì.

- Tiểu tử ngươi không biết tôn sư trọng đạo chút nào, vì sư thấy ngươi phải đi, cho nên muốn tới cho ngươi một vài thứ, nhưng ngươi lại không có một chút lễ phép, thôi vậy, giờ ngươi đi đi.

Phong Khinh Tử vung ống tay áo, không nhin được nói.

Lâm Phàm nghe thấy lời này, trong nháy mắt ngậy ngấn cả người, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

- Sư tôn, cái này không được đâu, là do đồ nhi sợ quấy rối lão nhân gia ngài nghỉ ngơi thôi!

Có đồ đương nhiên phải nhận, Lâm Phàm tự nhiên ném lại tất cả, vội vã liếm mặt nói.

Phong Khinh Tử nghiêng mắt nhìn, cái tính vô sỉ này của đồ nhi hẳn đã quen rồi.

Mới đến Thủ Hộ Chi Địa bao lâu, lại khiến cho Thủ Hộ Chi Địa biến thành như vậy, bất quá, bây giờ hẳn đi cũng tốt, đỡ gây phiền toái cho mình.

Phong Khinh Tử búng ngón tay một cái, một dòng Trường Hà bỗng bành hiện ra.

- Đây là mười tỉ Thánh Dương Đan, con đi ra khỏi nhà, tất cả đều phải cẩn thận.

- A, chỉ có mười tỉ.

Lâm Phàm nhìn thấy Thánh Dương Trường Hà, còn tưởng rằng có mấy triệu tỉ đó chứ.

- Người... Vì sư đưa người Thánh Dương Đan, người lại ngại ít, đây chính là thành quả của vi sư không ngủ không nghỉ, ngưng luyện vài chục năm đấy. Người làm cho ta tức chết mà, hừ, khinh người quá đáng.

Phong Khinh Tử dựng râu tròng mắt, không thể nhịn được.

- Sư tôn, không nên tức giận, đồ nhi chỉ nói cách khác mà thôi.

Lâm Phàm thu vào Thánh Dương Trường Hà, sau đó gương mặt cảm động đến rơi nước mắt.

Bất quá có mười tử Thánh Dương Đan này, coi như gặp phải Cổ Tộc Chí Cao, hẳn cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

- Đây là tâm đắc tu luyện của vi sư, người có thời gian thì cẩn thận nhìn một chút, nó có thể trợ giúp người trong tu luyện.

- Sư tôn, không có Thần Công Cứu Thiên Thập Địa Đồ sao?

Lâm Phàm mong đợi hỏi.

Tâm đắc tu luyện này có tác dụng chỗ gì đâu, bất kể nói thế nào, cũng phải có một xấp công pháp bí tịch chứ.

- Một đường tu luyện đều dựa vào chính mình, người khác tu luyện công pháp, cuối cùng vẫn phải rơi xuống tầng dưới, vì thế vi sư hi vọng người có thể tự mình tu luyện, rồi đi trên con đường thích hợp với mình.

Phong Khinh Tử mặt nghiêm nghị, nhưng trong lòng lại mắng to.

Đệ tử này của mình muốn hố mình mà, trong lòng của nó chỉ nghĩ đến làm sao lấy được thứ gì đó từ tay mình. Hừ, mình tuyệt đối không thể dung túng cho cái tính tà khí này được.

Nguyên bản hẳn muốn đưa ra một ít công pháp, nhưng nhìn tình huống hiện, hẳn lại không muốn nữa, bởi vì đồ nhi này của hẳn thật sự khiến người ta tức giận, mau đi đi, ta không tiễn đâu.

- Sư tôn, người không thể như vậy được, đồ nhi chỉ biết mấy loại công pháp, nếu ra ngoài gặp Chí Cao gì gì đó? Vậy không phải sẽ bị đánh thành kẻ ngu si sao?

Bây giờ phải đi, Lâm Phàm tự nhiên sẽ mang tư tưởng có thể hố người ta bao nhiêu, thì hố bấy nhiêu.

- Yên tâm đi, thần niệm của vi sư vẫn luôn đi theo người, trước khi người bị người ta đánh thành kẻ ngốc, vi sư nhất định sẽ cứu người ra, người an tâm đi đi.

Phong Khinh Tử khoát tay nói.

- Cmn!

Lúc này, Lâm Phàm xem đã như phục rồi. Hắn nói đến nước này, mà còn không được thì có thể nói cái gì bây giờ.

Cuối cùng, Lâm Phàm vẫn bại lui.

Bất kể nói thế nào, sư tôn tiện nghi này còn có chút lương tâm, còn biết cho mình một ít đồ.

Bỏ chạy.

Phong Khinh Tử nhìn Lâm Phàm rời đi, khẽ thở dài một tiếng, sau đó trở về Thủ Hộ Chi Địa.

Đồ nhi này, hắn rất coi trọng, chỉ không biết hắn có thể đi tới trình độ nào.

Sau khi rời xa Thủ Hộ Chi Địa, Lâm Phàm liền trốn vào hư không, sau đó toàn thân quần màu đất, trốn vào vực sâu trong lòng đất.

- Trước tiên cảm ngộ tâm đặc này một phen đã.

Phong Khinh Tử là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Chi Vị, cho nên dù là tâm đặc tu luyện, cũng được coi là chí bảo.

Lâm Phàm khoanh chân trong lòng đất, toàn bộ tâm tư đều đắm chìm trong này.

Một hơi thở trăm năm, ngàn năm.

Lâm Phàm giống như người đá, ngồi im không nhúc nhích.

Tâm đặc tu luyện của Phong Khinh Tử bao hàm võ học và cảm ngộ mỗi tầng Thần Thiên Vị, những cái này đối với Lâm Phàm mà nói, đều là kinh nghiệm hiếm có.

Bản thân Lâm Phàm cũng biết công pháp của mình đều đang chậm rãi thay đổi, từ đầu tới đuôi cắt tĩa một lần.

Cảm giác này, giống như được cao thủ tuyệt thế quán đỉnh.

Vù!

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm đột nhiên mở hai mắt ra.

Bởi vì có hệ thống hạn chế, cho nên tu vi không tăng trưởng, nhưng khí tức lại hơn trước rất nhiều.

- Xâu!

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ này.

- Chủ nhân, có thể truyền Độ Hóa Thuật cho ta không?

Bên trong Động Thiên, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương khổ sở nói.

- Chờ đã.

- Keng, học tập Độ Hóa Thuật.

- Độ Hóa Thuật: Cấp một.

- Kinh nghiệm: 0/1000.

Đối với Lâm Phàm, chỉ thêm một môn công pháp tu luyện từ đầu mà thôi.

Lâm Phàm hơi nhắc ngón tay vận chuyển Độ Hóa Thuật, sau đó một tia Phật quang quán quanh hai bên, nhưng lúc này nó rất nhỏ yếu.

- Mẹ kiếp, xem ra muốn tu luyện Độ Hóa Thuật đến cấp cao, còn phải bắt đầu lại từ đầu, hơn nữa, lấy sức mạnh hiện tại của Độ Hóa Phật Quang, e rằng chỉ có thể độ hóa được một ít tôm nhỏ.

Bất quá tất cả những thứ này không làm khó được Lâm Phàm, cũng không phải lấy lớn ép nhỏ, chiêu này chính là sở trường của Lâm Phàm.

- Người cố gắng tu luyện đi.

Lâm Phàm trực tiếp đưa Độ Hóa Thuật truyền cho Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương như nhật được chí bảo, hấp ta hấp tấp trở lại học viện điện giạt, tiến hành thâm nhập nghiên cứu.

Độ Hóa Thuật đối với Pháp Vương, đích thật là chí bảo.

Nếu như tu luyện nó tới đỉnh cao, có thể lên cấp thành Giáo Hóa Chi Phật.

Dùng điểm cống hiến đổi lấy nhánh cây Thần Thụ, cái này rất có ích cho Ngô Đồng Thần Thụ.

Bây giờ mỗi ngày Ngô Đồng Thần Thụ đều có thể ngưng luyện ra gần năm trăm ngàn Thánh Dương Đan.

Đúng là có tiến bộ rất lớn.

Bất quá bên trong Thủ Hộ Chi Địa, chỉ có một nhánh cây Thần Thụ nhỏ xíu xiu thôi, nếu như có thêm một chút nữa, Ngô Đồng Thần Thụ có thể nổ tung.

Lâm Phàm trở lại mặt đất, nhìn về phương xa, trong nháy mắt vui vẻ.

- Ông đây ngửi được khí tức của Cổ Tộc, hơn nữa còn không ít.

Thiếu cái gì đến cái đó, cái này thật sự quá tuyệt vời.

- Khà khà, nếu đã như vậy, đừng trách ông đây càn rỡ.

Sau khi rời khỏi Thủ Hộ Chi Địa, Lâm Phàm liền cảm giác mình đã về với thiên nhiên, đi đâu đều theo ý thích.

Mà hiện tại, Lâm Phàm chỉ có một mục tiêu.

Đó chính nâng thực lực của bản thân tăng lên tới đỉnh cao, sau đó làm thiet toàn bộ Bát đại Chí Cao Cổ Tộc kéo xuống.

Lần này, Lâm Phàm tràn đầy tự tin, có hệ thống trợ giúp, nếu như vẫn không thành công, thì đúng là sống uổng rồi.

Xa xa...

Một đám Cổ Tộc ngồi vây một chỗ, nói chuyện với nhau, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, nụ cười này khiến người ta nhìn vào có chút sợ hãi.

Chỉ là bọn hắn không biết, mối nguy hiểm từ xa đang kéo tới.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 700: Lão Phu! Lão Phu!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Nghe nói Lôi Đình Quân Vương và Thiên Hàn Quân Vương đều bị Thủ Hộ Chi Địa tóm?

Đám Cổ Tộc đang ngồi nói chuyện với nhau, nói về những chuyện phát sinh gần đây.

Hai đại Quân Vương Cổ Tộc bị giết là một việc lớn của Cổ Tộc, mà Chí Cao “Thánh” nổi trận lôi đình, hạ lệnh cho Cổ Tộc giết chết những kẻ đang ẩn giấu.

- Thủ Hộ Chi Địa kia thật quá đáng, nhưng chúng ta lại không có bất kỳ biện pháp nào.

...

- Này!

Lúc này, Lâm Phàm từ trong hư không hiện ra.

- Một tên, hai tên... hai mươi tên.

Lâm Phàm cảm thán một phen, không khỏi gật đầu, số lượng Cổ Tộc không ít, hơn nữa tu vi cũng không phải rất cao, đều không phải là cường giả Thần Thiên Vị, chỉ là giun dế cấp một mà thôi.

- A có người, có người xuất hiện.

Đám Cổ Tộc nhất thời cả kinh, sau đó tên nào tên nấy âm trầm cười lên.

- Tên này đến tìm cái chết đây mà.

- Chúng ta bắt được hắn, rồi ăn hắn.

...

Lâm Phàm nhìn những Cổ Tộc này, nghe những lời của bọn chúng, không khỏi cười lên.

Chẳng lẽ những tên Cổ Tộc đều không có não hay sao?

Bất quá Lâm Phàm không muốn nói thêm bất kỳ cái gì với những tên này, bọn chúng chỉ là giun dế mà thôi.

- Độ hóa thể gian, cực lạc chi địa.

Lâm Phàm miệng niệm kinh văn, cả người tỏa ra kim quang, từng đạo từng đạo Phật quang quán quanh thân, khuôn mặt cũng Thiên Biến Vạn Hóa, từ bi có, thương hại có, lòng mang thiên hạ cũng có.

Độ hóa!

Từng đạo Phật quang như nắm giữ linh tính, biến ảo thành từng vị Phật đà độ hóa, quán quanh không chế bọn Cổ Tộc.

Trong chớp mắt, khuôn mặt hung ác của Cổ Tộc đột nhiên phát sinh biến hóa, thay đổi biến thành hiền lành, hiền hòa đứng lên, giống như cửu thế thiện nhân. Mặc dù khuôn mặt có chút hung ác, nhưng lại làm cho người ta có nhiều hảo cảm.

Đây là chỗ biến thái của Độ Hóa Thuật.

Mặc kệ hạng người hung thần, ác sát cỡ nào, vào lúc này, cũng hoàn toàn thả lỏng tội nghiệt bên trong.

Giờ phút này, Lâm Phàm hiểu rõ, Độ Hóa Thuật này còn kém xa so với dạy dỗ.

Độ Hóa Thuật độ hóa con người hoàn toàn, một khi độ hóa, không còn tâm linh ban đầu nữa.

Mà dạy dỗ lại không như thế, nó chỉ dạy dỗ tâm linh, còn bản tính vẫn như trước đây.

Bất quá, giữa hai cái này, mỗi cái đều có ưu thế riêng, còn tùy vào tình huống.

Độ Hóa Thuật là quần công, mặc kệ có bao nhiêu người chỉ cần pháp lực đủ, thì có thể độ hóa, không giống như dạy dỗ, cần phải dạy dỗ từng người.

- Ta nghiệp chướng nặng nề, bây giờ được chỉ dẫn, từ nay về sau, ta sẽ không như trước nữa.

Vào đúng lúc này, từng tên Cổ Tộc hung thần ác sát, lại hoàn toàn thay đổi.

Nếu như bị người ngoài thấy được, tuyệt đối sẽ khiếp sợ đến chết, bởi vì những điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

- Keng, chúc mừng ký chủ độ hóa thành công, kinh nghiệm tăng cường 100.

- Keng, chúc mừng ký chủ độ hóa thành công, kinh nghiệm tăng cường 100.

...

- Keng, chúc mừng ký chủ Độ Hóa Thuật đã thăng cấp.

- Độ Hóa Thuật cấp 2

- Kinh nghiệm: 1000/3000.

- Quả nhiên rất cường hãn, nếu như tu luyện tới cảnh giới đỉnh cao, thì không biết sẽ như thế nào.

Bây giờ, Độ Hóa Thuật chỉ vền vện cấp 2, mà có thể khống chế tốt như vậy, Lâm Phàm không dám tưởng tượng khi nó lên cấp thành Đại Độ Hóa Phật Quang, sẽ có cảnh tượng bậc nào.

- Đi, hổ chết đồng tộc của các người nào.

Hai mươi mấy đầu Cổ Tộc này, Lâm Phàm căn bản không để vào mắt, coi như giết chết cũng không lấy được bao nhiêu kinh nghiệm, chẳng bằng trả về.

Lấy thân phận của bọn họ, chuyện hổ chết bọn Cổ Tộc cũng rất đơn giản.

...

- Ha ha, thủ đoạn cao cường, quả thật là thủ đoạn cao cường, chẳng lẽ cái môn thần thuật này chính là Độ Hóa Thuật của Phật Tộc hay sao?

Đúng lúc này, hư không chấn động, một đạo hồng Âm phá không mà tới.

- Người nào? Đi ra cho ta, đừng có lén lút lút lút.

Lúc này, thần sắc Lâm Phàm cứng lại, không biết tên gia hỏa này từ đâu tới, lại dám giả thần giả quỷ.

Trong chớp mắt, ba thân ảnh xuất hiện.

Lâm Phàm vừa nhìn thấy ba người này liền cả kinh, tu vi của bọn họ xem ra đều không kém.

Một người thẳng tắp thiên địa, giống như thiên đao chọc thủng thiên địa.

Cho dù đứng nơi đó, đều làm cho người ta có một loại ảo giác, phảng phất như người đứng trước mặt không phải người, mà là một thanh đao vậy.

Phong mang diệu nhân, không gì không phá.

Đao Hoàng Tống Thiên Hành lãnh khốc nhìn Lâm Phàm,

- Mau đi theo chúng ta một chuyến.

- Đao Hoàng, người nói lời này có chút thẳng thắn đấy, như vậy sẽ dọa sợ người bạn nhỏ mất.

Thương Hoàng cười nói nói.

- Đao Hoàng, Thương Hoàng hai người chớ khinh thường, đứa nhỏ này không đơn giản đâu, không thể coi thường được.

Tiên Tu lão giả cười nói.

- Tiểu hài tử, lão phu là Tiên Tu lão giả, mời người đi theo chúng ta một chuyến.

...

Lâm Phàm nhìn ba người trước mắt này, nhíu mày. Giờ ạ, từ đâu chui ra một lão gia hỏa vậy.

- Các người là ai, nói ra để ông đây còn đi, mà đi với các người cần phải có bản lĩnh lớn lắm đấy.

Lâm Phàm vừa nhìn, đã biết bọn họ không giống người tốt, đồng thời đối với cảnh ngộ của bản thân cũng cảm thấy bi ai.

Vừa mới đến không được bao lâu đã gặp chuyện, chẳng lẽ trời sinh ông đây để bị trào phúng hay sao?

Đi tới chỗ nào, thì chỗ đó xảy ra chuyện.

- Tính khí đứa nhỏ này, có chút quật cường a.

Tiên Tu lão giả cười nói, trong nháy mắt, đi đến bên cạnh Lâm Phàm.

Một tay để lên vai Lâm Phàm:

- Nhóc con, làm người cần phải cân nhắc một chút trước khi làm việc gì đó, không nên hung hăng quá mức, bằng không sẽ không có quả ngon để ăn đâu.

Lâm Phàm run vai lên, pháp lực dâng trào hóa thành từng cái châm nhỏ, hất cánh tay này ra.

- Các người rốt cuộc là ai? Là ai muốn gặp ta?

Lâm Phàm cảnh giác hỏi.

Ba lão đầu này đều là cường giả Thần Thiên Vị chín, khí tức so với Hồng Kinh Thiên còn cường hãn hơn rất nhiều, bọn họ chắc chắn thuộc về cường giả đỉnh phong.

Ba người nhìn nhau nở nụ cười, sau đó, sải bước lên trước.

- Đào Hoàng, Tống Thiên Hành.

- Thương Hoàng, Thương Vô Ý.

- Tiên Tu lão giả, Tu Tự Tại.

Ba lão đầu nở nụ cười, rất chi hiền lành, nhưng trong chớp mắt, Tiên Tu lão giả biến sắc, sắc mặt hiền hòa kia đột nhiên thay đổi thành âm ngoan.

- Nhóc con, tốt nhất người đàn ông đi theo chúng ta, nếu không bị gãy tay gãy chân, lão phu cũng khó ăn nói.

Hàn khí tỏa ra, thâm nhập vào cốt tủy.

Nếu như là người bình thường, chỉ bằng hàn khí này, đều bị đông thành đá.

- Đoạn cái em gái người ý, xem dáng vẻ của các người, chẳng lẽ là chó săn của Cổ Tộc?

Lâm Phàm nhìn ba lão đầu, liền biết bọn họ không phải là người tốt lành gì.

Gãy tay gãy chân?

Cái này là đang đe dọa ông đây à.

- Nhóc con, nói không ngoa, bất quá người sai rồi, ba người chúng ta chỉ hợp tác với Cổ Tộc Chí Cao Thánh, không phải chó săn gì đó.

Tiên Tu lão giả cười nói.

- Phí lời làm gì, trực tiếp phế bỏ tứ chi của hã, phong ấn pháp lực, đem về.

Đạo Hoàng mở miệng nói, trong đó ẩn chứa hàng ngàn đao ý.

Đao ý kia bao trùm đại địa, trông gà hoá cuốc, đều có thể hại người.

- Đạo Hoàng, bình tĩnh đừng nóng, ba người chúng ta thành danh đã lâu, hưởng hồ tính nết đứa nhỏ này vô cùng quật cường, chúng ta cần phải nói chuyện tử tế mới được.

Tiên Tu lão giả lại một lần nữa xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, một tay khoát lên bả vai của Lâm Phàm.

Chỉ là lần này, lại mang theo ngàn vạn lực lượng, áp chế lên người Lâm Phàm, không muốn để Lâm Phàm động đậy.

- Cái tên không có não nhà người!

Thời khắc này, Lâm Phàm không thể nhịn được. Giời ạ, ba lão già này dám trước mặt ông tinh tướng, chắc sống đủ rồi nên mới đi tìm chết như vậy. Sau đó, Lâm Phàm trực tiếp đánh một chưởng về lão đầu kia.

- Ha ha, chút tài mọn, lão phu sẽ không né, người đã không tình nguyện cùng lão phu trở lại, vậy lão phu sẽ cho người thấy, phản kháng cũng chỉ phí công vô ích mà thôi.

Tiên Tu lão giả cười nhạt một tiếng, lộ ra hàm răng trắng, nhưng lại thiếu mất mấy cái...

Thế nhưng, lại xuất hiện kinh biến.

Đùng!

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên vừa xuất ra, trực tiếp đập một gạch vào đầu lão giả.

Vẻ mặt tươi cười của Tiên Tu lão giả đột nhiên ngưng lại, phảng phất như bị định trụ vậy.

Hôn mê!

- Sao lại ngu ngốc vậy chứ? Biết rõ ông đây không đơn giản, mà còn dám mạnh mẽ chống đỡ, người nói xem đầu óc của người có phải bị bệnh hay không?

Lâm Phàm nhú chặt mày, lão đầu này có phải bị bệnh không? Vừa thấy mặt, nói nhảm một hồi, còn không xem xét thực tế.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 701: Quyền Thứ Tư, Nhất Định Bạo Kích

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đao Hoàng cùng Thương Hoàng nhìn thấy một màn trước mắt, đột nhiên kinh hãi.

- Tiểu tử, người đã làm gì?

Đao Hoàng đương nhiên biết thực lực của Tiên Tu lão giả, nhưng mà hẳn lại không biết được tiểu tử kia rốt cuộc thi triển tà thuật gì, khiến cho Tiên Tu lão giả không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Lâm Phàm trực tiếp ném Tiên Tu lão giả vào bên trong Động Thiên.

Sau đó, hàng ngàn hàng vạn nhánh cây của Ngô Đồng Thần Thụ trói hẳn ta lại, nhưng không có hút sức mạnh trong cơ thể của Tiên Tu lão giả.

Bởi vì Lâm Phàm muốn tính sổ từ từ với lão giả đó.

- Các người là đồ ngốc có phải không? Muốn bắt ta, vậy thì đến đi, còn phí lời làm gì. Các người nhìn lão đầu kia mà rút kinh nghiệm, lão chính là kết cục của việc không đem ông đây để vào mắt.

Lâm Phàm vấy vấy viên gạch trong tay, sau đó bỏ vào trong túi đeo lưng.

Trên mặt Đao Hoàng cùng Thương Hoàng lóe lên vẻ kinh ngạc, bọn họ phát hiện người trước mắt này không giống bình thường.

Bọn họ đã xem thường đối phương, nếu không Tiên Tu lão giả cũng sẽ không ngã ở trong tay của đối phương.

- Thả Tiên Tu lão giả ra.

Đao Hoàng lạnh lùng nói, đao ý vô tận đột nhiên bắn ra.

Cổ đao ý này khuấy đảo thiên địa, sau đó một thanh hư không đại đao xé nát thiên địa, lơ lửng ở trên đầu Đao Hoàng, giống như nếu Lâm Phàm dám cự tuyệt, thì sẽ bị chẻ làm hai.

- Ha ha, hai lão già các người đúng là đang nằm mơ.

Lâm Phàm cười cợt, không thềm để vào mắt.

Đồng thời trong lòng cũng bắt đầu tính toán.

Thực lực của hai lão đầu này không tệ, bất quá gặp ông đây rồi, thì kết quả chỉ có một, chính là bị nghiền ép hoàn toàn.

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên vui vẻ, bởi vì hắn đã nghĩ ra một biện pháp rất hay.

- Đao Hoàng, Thương Hoàng, các người có muốn giữ lại khí tiết tuổi già không?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Người có ý gì?

Hai người cả kinh, không biết đối phương có ý gì.

- Khà khà, đợi lát nữa các người sẽ biết thôi.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm giống như Đại Bể gương cánh nhảy lên một cái, sau đó hai tay giơ ra, pháp lực cuộn cuộn.

- Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, trong hư không xuất hiện rất nhiều vòng xoáy, những vòng xoáy này không ngừng xoay tròn, một nguồn sức mạnh đột nhiên từ trong nước xoáy này tản ra.

- Đây là đồ chơi gì vậy?

Vẻ mặt Đào Hoàng cùng Thương Hoàng đột nhiên nghiêm túc, tình huống hôm nay đúng là nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

- Mặc kệ đi, chúng ta động thủ.

Đào Hoàng và Thương Hoàng không biết cái tên này đến cùng là gì trò quỷ gì, nhưng cũng phải tiên hạ thủ vi cường.

Vù!

Đào Hoàng cầm đao trong tay, đao ý mãnh liệt, giống như một con Cự Long uốn lượn.

Xoẹt! Xoẹt!

Ở bên dưới đao ý bất khả chiến bại này, hư không bắt đầu nứt ra, mà lúc này, hư không giống như giấy trắng bị xé rách thành hai nửa.

Đây là biểu hiện cho việc tu luyện đao ý đến cực hạn.

Chỉ bằng đao ý này, Hồng Kinh Thiên rất có khả năng không phải là đối thủ của lão đầu này.

Bàn tay Thương Hoàng vừa nhắc lên, một thanh Bàn Long trường thương xuất hiện trong tay.

Toàn thân chuỗi trường thương này màu đen, mà bên trên tản ra từng trận hàn quang, một luồng thương ý nồng nặc khuấy đảo thiên địa, chỉ là luồng khí thể này không phải là chuyện nhỏ, càng khiến người ta không dám coi thường.

Thương hoa hơi động, thương ảnh đầy trời, giống như giọt mưa giống ào ào ào rơi xuống.

- Tiểu tử, đây là người tự tìm lấy.

Trong chớp mắt, Đào Hoàng cùng Thương Hoàng di chuyển, chỉ hơi động mà hư không đột nhiên ầm ầm nổ tung, phảng phất như sức mạnh của hai người kia bùng lên, ngay cả hư không cũng không chịu nổi.

- Ai...

Hư không thật xui xẻo, trong trận chiến đấu giữa cường giả, đều là hư không bị nổ tung trước tiên.

Nếu như hư không có linh khí, nhất định sẽ rất tức giận, cái này chính là khi dễ người ta.

- Đào thương hợp nhất.

Ầm!

Sau đó, thanh âm nổ tung vang lên, bầu trời hoàn toàn bị một chùm sáng bao phủ.

Đào Hoàng và Thương Hoàng cũng biết thực lực của Lâm Phàm không tầm thường, cho nên cũng không có nường tay, dốc toàn lực chiến đấu.

Leng keng!

Lâm Phàm chỉ cảm thấy bản thân bị hàng vạn mũi nhọn khóa chặt, cho dù trốn vào hư không cũng không thể chạy trốn.

Nhưng mà vì sao hắn muốn chạy trốn, đương nhiên hắn muốn cùng hai lão đầu này đấu một trận thật tốt.

Ở địa bàn của Chí Cao “Kiệt” bị “Kiệt” truy sát, bây giờ đi tới địa bàn của “Thánh”, lại bị Thánh truy sát, đây quả thực là vua hổ.

Quả nhiên là thực lực không cao bằng đối phương, thì dễ bị bắt nạt.

- Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền.

Ầm ầm!

Vào đúng lúc này, Dao Hoàng cùng Thương Hoàng hoảng sợ phát hiện, cái vòng xoáy nằm dày đặc ở trong hư không kia, trong nháy mắt khép kín, sau đó, có rất nhiều năm đấm từ bốn phương tám hướng kéo đến, khiến người ta không có cách nào chống đỡ.

- Làm càn, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ dựa vào những thứ này là có thể đánh bại chúng ta?

Dao Hoàng khí thế bàng bạc gào thét, một đao chém ra, hư không liền bị chém thành hai nửa.

- Ha ha, ta tưởng chiêu này của ngươi lợi hại thế nào, ai dè một đao của ta phá vỡ.

Dao Hoàng nhìn thấy vòng xoáy kia trong nháy mắt vỡ tan, cũng hét dài một tiếng:

- Thương Hoàng đánh phế hắn đi.

- Các ngươi thật sự khinh thường ông đây quá. Các ngươi có biết có bao nhiêu người nằm trong chiêu Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền của ông đây không?

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, sau đó nghiêm mặt.

- Nói cho các ngươi, nhiều đếm không xuể.

- Mở toàn bộ hỏa lực.

Lâm Phàm vùng song quyền ra, một luồng lực lượng ảo diệu, lơ lửng ở trong hư không.

Trong chớp mắt, vô số năm đâm rầm một tiếng, phá ra.

- Hừ, thủ đoạn công kích dày đặc như vậy, ông đây ngược lại muốn xem xem, người làm sao có thể chống đỡ được?

Lâm Phàm dám cam đoan, hai lão đầu này tuyệt đối không biết, chiêu Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền này của mình muốn đánh vào nơi nào.

Chỉ cần bị đánh trúng, tuyệt đối sẽ là bi kịch.

Thần sắc Dao Hoàng cùng Thương Hoàng cứng lại, không ngừng cảm ứng.

- Bất Diệt Dao Thân.

Ầm!

A!

Trong chớp mắt, Dao Hoàng thê thảm kêu lên một tiếng, một đôi năm đâm không biết từ nơi nào nhô, trực tiếp đánh vào lồng ngực của hắn.

Ở một khắc đó, toàn bộ sắc mặt của Dao Hoàng đều biến trắng.

Thậm chí đều gần cùng cái chòm râu kia hòa làm một thể.

- Dao Hoàng...

Lúc Thương Hoàng nhìn thấy dáng vẻ của Dao Hoàng liền kinh hãi đến biến sắc, lấy thực lực của Dao Hoàng, làm sao có khả năng bị cú đâm này đánh thành như vậy.

- Tiểu...

Đao Hoàng vừa định để Thương Hoàng chú ý, nhưng mà lời còn chưa nói hết, thì tiếng kêu thảm thiết của Thương Hoàng truyền ra.

- Đây là chiêu thức gì, làm sao có thể như vậy?

Hai người gào thét, nghĩ mãi cũng không hiểu được chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

- Ngực của ta, tại sao lại như vậy...

Đao Hoàng cùng Thương Hoàng hoảng sợ phát hiện, ngực của mình lại không ngừng bành trướng.

Bọn họ tu hành trăm ngàn năm, có khi nào gặp phải tình huống tình huống quỷ dị này.

Thế gian làm sao có công pháp này được, không thể, tuyệt đối không thể.

Đối với việc giết chết hai người này, Lâm Phàm có quá nhiều biện pháp, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nghĩ tới Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền.

Dù sao thuộc tính của Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền, Lâm Phàm đã thuộc trong lòng bàn tay.

Ba quyền bành trướng, quyền thứ tư nhất định là tấn công dữ dội.

- Đừng nóng vội, ông đây đang giúp các người cấp cứu, đợi lát nữa các người sẽ cảm nhận được, cái gì gọi là đau khổ nhất thế gian.

Lâm Phàm hô to một tiếng, lại vung quyền lần nữa.

Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền!

Bùm bùm!

Không cần nói Lâm Phàm không kính già yêu trẻ, chỉ là hai lão đầu này thật sự quá kiêu ngạo.

Theo Lâm Phàm, hai người này lúc còn trẻ, khẳng định cũng không phải là người tốt lành gì, bất quá thời gian trôi qua, người xấu cũng trở nên già nua.

Sau khi già rồi vẫn còn không an phận, đây không phải muốn chết thì là gì.

Hắn là bọn hắn đã từng nghe qua câu nói.

Trường Giang sóng sau đê sóng trước, đợt sóng trước mất ở trên bờ cát.

Hiện tại Lâm Phàm chính là sóng sau bên trong người xấu.

Theo bộ ngực không ngừng bành trướng, trên mặt Đào Hoàng và Thương Hoàng cũng tràn đầy sợ hãi.

Trong chớp mắt, trong mắt Lâm Phàm lóe lên tinh quang.

- Quyền thứ tư đến rồi.

- Tấn công dữ dội!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 702: Ta Không Tin

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Quyền thứ tư cực kì quan trọng.

Đòn tấn công sẽ rất kinh thiên động địa.

Lâm Phàm lùi về sau một bước, sau đó đâm ra một quyền, xung quanh Đao Hoàng và Thương Hoàng chấn động. Mặc dù hai năm đâm này không có gì khác lạ, nhưng khí tức lại vô cùng quý dị, âm âm bổ xuống, giống như bao hàm tất cả, mà một quyền bình thường này lại đầy chí lý vô thượng.

Ầm! Ầm!

Tấn công dữ dội!

Lâm Phàm cảm nhận được một luồng sức mạnh thực chất, trong bộ ngực của hai người kia, giống như lôi đình đã tích lũy vạn năm muốn phát tiết ra ngoài luôn một lần.

- Không được rồi, tránh xa một chút.

Nội tâm Lâm Phàm run lên, tim cũng đập nhanh vô cùng, phảng phất như vụ nổ sắp tới kia sẽ có sức mạnh rất kinh thiên động địa.

- Tại sao lại như vậy?

Đạo Hoàng cùng Thương Hoàng kinh hãi biến sắc, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Ầm!

Một tiếng vang ầm ầm, toàn bộ thiên địa lắc lư chuyển động.

Một đạo hào quang óng ánh chiếu rọi thiên địa, bầu trời lúc sáng lúc tối, che khuất hai mắt Lâm Phàm, Lâm Phàm cảm giác đạo hào quang này có chút chói mắt.

Đồng thời nương theo đó là một luồng sức mạnh vô cùng cường hãn.

Sức nổ đó làm góc áo Lâm Phàm đong đưa, mái tóc dài bồng bềnh theo gió, dư âm mạnh mẽ giống như lưỡi dao sắc bén cắt rời thân thể Lâm Phàm, nếu không phải thực lực bản thân hãn cường hãn, rất có thể hắn đã “thân tử đạo tiêu” trong vụ nổ này.

- Mẹ nó, vụ nổ này có chút mãnh liệt đi, không biết hai lão đầu này có đi đời không nữa, chắc không có chuyện này đâu, vụ nổ này từ trong ra ngoài, hắn sẽ không ảnh hưởng đến bọn họ.

Lâm Phàm tỉ mỉ nghĩ lại.

Sau khi ánh sáng tiêu tan, thiên địa một lần nữa khôi phục, Lâm Phàm nhìn không chớp mắt cảnh tượng phía trước, khi thấy nhị lão vẫn còn đứng ở đó, trong lòng nhất thời vui vẻ.

- Không có chuyện gì là tốt rồi.

Vụ bạo nổ sinh ra uy lực vượt ngoài dự tính của Lâm Phàm, may mà không nổ chết hai người, nếu không thì bước thí nghiệm tiếp theo, chỉ có thể thiếu người.

Sau đó, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, nổi lên không dứt.

Lúc này, hai người Dao Hoàng và Thương Hoàng không biết làm gì hơn, chỉ đứng ở đó, sau đó một luồng đau nhức truyền đến, khiến bọn họ không nhìn được, lăn lộn trên mặt đất.

Bọn họ không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, đặc biệt là cảm giác trống rỗng trước ngực, càng để hai người không muốn sống nữa.

Khí tiết tuổi già khó giữ, quả thật là khí tiết tuổi già khó giữ mà.

Giờ khắc này, quần áo hai người xốc xếch, khiến cho cái lỗ trước ngực càng dễ thấy, như bị cái gì đó không thuộc về mình ngược đãi.

- Làm sao?

Lâm Phàm vung ống tay áo, lạnh nhạt bay xuống mặt đất, đáp xuống trước mặt hai người, sau đó lấy bình khí của Dao Hoàng và Thương Hoàng.

- Không sai, chỉ có hai cái Hạ phẩm Đạo khí này mà cam nguyện làm cũi cho Cổ Tộc Chí Cao rồi, quá mất mặt đi.

Lâm Phàm cười nói, hai cái Hạ phẩm Đạo khí này chỉ có Cổ Tộc mới có thể luyện chế.

Mà Hai người này đều là Thần Thiên Vị tầng chín Bát Hoang Hợp Nhất, cũng được coi là cao thủ đỉnh cao rồi, nhưng đối với Cổ Tộc Chí Cao “Thánh”, không vào vĩnh hằng, cuối cùng vẫn chỉ là giun dế.

Ngay cả mình ở trước mặt “Thánh”, e là cũng là giun dế chỉ hơi cường đại hơn chút mà thôi.

Bất quá, Lâm Phàm không sợ, coi như thực lực không bằng đối phương, nhưng bản thân có rất nhiều trò, nếu như số may, thì cũng có thể giết được đối phương.

- Đây là võ học gì? Thế gian sao có loại võ học này được?

Hai người Đạo Hoàng tức giận gào thét. Lúc gặp một quyền kia, hai người vận chuyển pháp lực muốn áp chế, nhưng họ phát hiện, bất kể áp chế như thế nào, đều không có tác dụng, cái này để cho hai người trợn tròn mắt.

Cho dù là Cổ Tộc Chí Cao, cũng không có năng lực này.

- Khà khà.

Lâm Phàm cười một tiếng, sờ hai cái Hạ phẩm Đạo khí, khiến khí linh trong đó không ngừng giãy giụa, thậm chí còn truyền đến thanh âm xin tha.

Sau đó, Lâm Phàm thu hai đạo khí này vào động thiên, giao cho “Yêu Thành”.

Bên trong động thiên, Thượng Cổ Đại Yêu đột nhiên mở to hai mắt, bàn tay to lớn vỗ một cái, bắt hai Hạ phẩm Đạo khí vào tay, sau đó nuốt chửng từng cái.

Phốc!

Tâm linh cảm ứng, Đạo Hoàng và Thương Hoàng phun ra một ngụm máu tươi.

- Người dám hủy Đạo khí của chúng ta?

Đạo Hoàng lạnh lùng nói, trong lòng dấy lên cơn giận dữ.

- Ba lão gia hoá các người có phải bị bệnh thần kinh? BỐ đây không chọc giận ai, mà các người lại dám tìm tới cửa trêu tức, đây không phải muốn chết thì là gì?

Lâm Phàm nói.

- Người sẽ chết không được tử tế, Chí Cao Thánh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.

Đao Hoàng hét lớn, thế nhưng cảm giác đau đớn ở ngực lại hành hạ hẳn, chỉ cần hơi động là đau, đau đến không cách nào nhịn được.

- Đừng nói nữa, câu nói này ta đã nghe rất nhiều lần rồi, đáng tiếc, các người nhìn xem, ta vẫn bình an vô sự đứng ở chỗ này đó thôi.

Lâm Phàm cười lớn.

Có bao nhiêu Cổ Tộc muốn hẳn chết, nhưng điều khiến người ta tiếc nuối chính là, tạm thời không có Cổ Tộc nào có thể giết hẳn.

- Được rồi, không nhiều lời với các người nữa, chúng ta tiếp tục thí nghiệm.

Lâm Phàm vung tay áo, trực tiếp thu Đao Hoàng và Thương Hoàng vào động thiên.

- Thả ta ra, mau thả ta ra.

Lúc này, bên trong động thiên, Tiên Tu lão giả tức giận gầm thét, thế nhưng bản thân lại bị Ngô Đồng Thần Thụ quấn quanh, giãy dụa cũng không thoát ra được.

- Đao Hoàng, Thương Hoàng, các người làm sao tới đây? Tiểu súc sinh kia thế nào rồi?

Tiên Tu lão giả thấy hai người Đao Hoàng, vội vàng hỏi, nhưng khi nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ, nội tâm run lên.

- Các người...

Một dự cảm xấu dâng lên trong lòng, chẳng lẽ bọn họ cũng bị tiểu súc sinh này trấn áp?

Đến bây giờ, Tiên Tu lão giả vẫn không biết mình làm sao mà ngất, mãi đến lúc tỉnh lại, mới phát hiện mình bị trói ở đây, căn bản không thể động đậy.

- Tốt, ba người gặp nhau cũng coi như một loại viên mãn.

Lúc này, Lâm Phàm cười lớn nói.

Sau đó nhìn Điện Giật Trị Liệu Học Viện một chút.

Bây giờ Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương không ra ngoài, một lòng đặt vào Độ Hóa Thuật.

Trên bầu trời của Điện Giật Trị Liệu Học Viện, phát quang lấp loé, giống như đã tu luyện đến cảnh giới cực cao.

- Tiểu hữu, thả chúng ta ra đi, chúng ta sai rồi, thật sự sai rồi.

Bây giờ đang ăn nhờ ở đậu, Tiên Tu lão giả đành phải hạ mình.

Hắn không nghĩ tới tiểu tử này lại biến thái như vậy.

Thậm chí ngay cả Đạo Hoàng cùng Thương Hoàng đều không phải là đối thủ của hắn.

Bất quá để Tiên Tu lão giả nghi ngờ chính là, Đạo Hoàng và Thương Hoàng đi đâu rồi, làm sao lại quái dị như vậy.

- Ai, nguyên bản ca cũng là người kính già yêu trẻ, nhưng tình huống này có chút khó làm, bất quá các người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không giết các người, chỉ chơi một trò chơi nhỏ với các người mà thôi.

Lâm Phàm rất khó khăn nói.

- Tiểu hữu, ba người chúng ta xin thề, chỉ cần người thả chúng ta, sau này chúng ta tuyệt đối sẽ không tìm tới người gây phiền toái nữa.

Tiên Tu lão giả nhìn bộ dạng của Đạo Hoàng và Thương Hoàng, khẩn trương nói.

- Không vội... ha.

Lâm Phàm vẫy ngón tay một cái, một chiếc sô pha xuất hiện.

Sau đó Lâm Phàm thoải mái nằm trên đó, ngón tay hơi động.

- Độ hóa!

Phật quang lóe lên, chói mắt vô cùng, dị tượng xuất hiện.

- Người muốn độ hóa chúng ta?

- Không muốn, không muốn đâu.

- Keng, độ hóa thất bại.

...

Ba người nhìn thấy Lâm Phàm muốn độ hóa bọn họ, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhưng phát hiện đối phương vẫn chưa tu luyện Độ Hóa Thuật này đến nơi đến chốn, lại thở phào nhẹ nhõm.

- Tiểu hữu, thả chúng ta đi.

Lâm Phàm không có để lời bọn họ vào tai, vẫn tiếp tục cố gắng.

Đối với Lâm Phàm mà nói, mình là người có hệ thống, cho nên Độ Hóa Thuật này, sẽ có một chút không giống nhau, nói không chừng, một cái bạo kích nhỏ cũng có uy lực vô cùng.

- Keng, độ hóa thất bại.

Không phục, Lâm Phàm không phục.

Cái quái gì vậy, ta thật không tin không độ hóa được, bây giờ ta đang rất rảnh, chơi với người một chút vậy.

Ta muốn xem thử, có độ hóa được hay không?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 703: Cô Động Thiên Địa Thần Đan

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Chẳng lẽ Độ Hóa Thuật này không có tỷ lệ thành công nhất định hay sao?

Giờ phút này, Lâm Phàm muốn ngủ tới nơi rồi, cũng không nhớ rõ mình đã dùng Độ Hóa Thuật bao nhiêu lần, tính sơ sơ cũng hơn một vạn đi.

Nhưng mà mỗi một lần như thế, tiếng sấm thì rất lớn, nhưng hạt mưa thì ít đến đáng thương.

- Độ hóa!

Ngay tức khắc, Phật quang quán quanh, dị tượng bay lên, độ hóa phạt lực rửa sạch người ba lão đầu kia, khiến bọn họ cảm thấy nội tâm phảng phất bị cái gì đó gợn lên.

Đánh vỡ lạc đường, chỉ dẫn tới con đường nhân sinh mới.

Thế nhưng cái cảm giác này rất nhanh tiêu tán.

Tam lão hai mặt nhìn nhau, đối với việc này bọn họ đã quen.

Bọn họ phát hiện tên Lâm Phàm này, là một tên thần kinh, rõ ràng không tu luyện Độ Hóa Thuật đến nơi đến chốn, còn muốn độ hóa bọn

họ, đây không phải nằm mơ giữa ban ngày?

Dù sao bọn họ cũng là Thần Thiên Vị tầng chín Bát Hoang Hợp Nhất, nếu như bị sức mạnh độ hóa yếu như vậy độ hóa, sống trên đời đúng là uổng rồi.

- Tiểu hữu, người không độ hóa chúng ta được, không bằng thả chúng ta đi.

- Đúng đấy, tiểu hữu đã độ hóa hơn một vạn lần, phần nghị lực này thật khiến người ta kính nể, chính vì thế Đao Hoàng ta đồng ý truyền thụ tuyệt kỹ cho người.

- Ta cũng đồng ý.

Tiên Tu lão giả nghĩ hồi lâu, vẫn luôn suy nghĩ nguyên nhân mình té xỉu, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không ra.

Nhưng tình huống hôm nay, hắn bị đánh bại, mất hết mặt mũi rồi.

Lúc này, Lâm Phàm không quá sung sướng, sau đó sắc mặt xoay ngang, ông đây không tin, Độ Hóa Thuật không có chút khả năng thành công nào.

- Độ hóa!

- Độ hóa!

...

- Ai...

Ba lão đầu thở dài bất đắc dĩ, sau đó lộ vẻ mặt sống không thể yêu, nếu đã như vậy, vậy thì để cho hắn độ hóa đi.

Tốt nhất độ hóa đến tám mươi một trăm năm, nói không chừng trong khoảng thời gian đó Chí Cao “Thánh” sẽ đến tìm bọn họ, sau đó cứu bọn họ ra ngoài.

Đã độ hóa hơn một vạn lần rồi.

Lâm Phàm tuyệt vọng ngừng lại.

- Không khoa học chút nào, ngay cả luyện chế đều có thể có tỷ lệ làm ra thần khí, độ hóa này ngày càng không khoa học rồi.

- Chỉ có độ hóa thành công mới có thể tăng trưởng kinh nghiệm, độ hóa không thành công, ngay cả một cọng lông cũng không có, đúng rồi, nhất định chỗ đó có vấn đề.

Thời khắc này, Lâm Phàm trở nên trầm tư, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, vô số tri thức lưu chuyển trong đầu.

Lâm Phàm nghĩ tới một điểm quan trọng.

Hắn đã từng chơi một trò chơi, gọi là truyền kỳ, mà ở trong đó, ánh sáng mê hoặc là kỹ năng pháp sư, cho nên áp dụng trò đó sang đây, mê hoặc ánh sáng chính là độ hóa đối thủ, nhưng bước đầu tiên chúng ta phải làm chính là đánh phế quái, thì tỉ lệ thành công sẽ mới được tăng cường.

- Ai u, cmn, đạo lý đơn giản như vậy, sao mình lại không nghĩ ra đây, ba lão già này thực lực không yếu, đang ở thời kỳ đỉnh phong, lấy đẳng cấp độ hóa này của mình, không có bao nhiêu khả năng.

Lâm Phàm nhìn tam lão, trong lòng vui vẻ, sau khi nghĩ thông suốt, càng thêm có lòng tin.

Còn đối với bọn họ, tình huống này có chút không ổn, bọn họ thấy ánh mắt của Lâm Phàm, trong lòng vang lên một tia cảnh báo.

- Người muốn làm gì?

Nội tâm đám người Đạo Hoàng phát lạnh, có cảm giác không ổn.

- Khà khà, không làm gì cả?

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, bất kể như thế nào, cũng phải thử một lần mới được.

Lâm Phàm nắm chặt nắm đấm:

- Không cần sốt sắng, ta đây rất ôn nhu.

- Tiểu hữu, có chuyện gì thì bình tĩnh nói chuyện, chúng ta đều là người của Đại Thiên chủng tộc a.

Tiên Tu lão giả nhìn người trước mắt, nội tâm bắt đầu nhảy lên.

- Khà khà...

Tiếng cười gian của Lâm Phàm truyền ra, khiến người nghe có cảm giác không rét mà run.

- Đao Hoàng, Thương Hoàng, chỉ sợ hôm nay chúng ta bị thất tiết à nhằm bị giết ở đây rồi.

- Ta không cam lòng, trăm ngàn năm trôi qua, ta sao có thể chết ở chỗ này được, bản Hoàng chỉ kém một bước là có thể bước lên Vĩnh Hằng Chi Vị rồi.

Tam lão gầm thét, phát tiết cảm giác không cam lòng.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm di chuyển, không chút do dự, vung ra một quyền, khí thế bình thản, giống như không có bất kỳ lực sát thương nào, nhưng cú đấm này, đối với Đao Hoàng và Thương Hoàng mà nói, lại vô cùng khủng bố.

Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền.

Bùm bùm!

- Không muốn đâu.

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt, Đào Hoàng và Thương Hoàng sợ ăn đấm lẫn rồi.

- Ha ha, Đào Hoàng, Thương Hoàng, đây không phải là một quyền phổ thông thôi sao? Có gì mà sợ.

Tiên Tu lão giả oán giận nói.

- Người... Người.

Hai người Đào Hoàng gặp Tiên Tu lão giả, đang không uly kị tí nào, thậm chí còn khinh thường, nhưng trong chớp mắt, bọn họ thấy sắc mặt của lão trắng hếu, thở dài.

Bọn họ không biết cái tên này, đến cùng tu luyện công pháp gì, tại sao mỗi một cái đều biến thái như vậy.

Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền.

Thời khắc này, Lâm Phàm giống như nhập ma, tay chân liên tục đánh vào người bọn họ.

Có Ngô Đồng Thần Thụ kiềm chế, tam lão căn bản nhúc nhích được, chỉ có thể mặc cho hấn hành hạ, từng trận đấm giống như hạt mưa rơi ở trên người bọn họ.

Ầm!

Ầm!

Theo thời gian trôi qua, khí tức của bọn họ ngày càng yếu.

Ánh mắt Lâm Phàm lóe tinh quang.

- Tốt, xem ra đến lúc rồi.

- Độ hóa!

- Keng, độ hóa thất bại.

- Keng, độ hóa thất bại.

...

Lại vô số lần thất bại, bất quá Lâm Phàm cũng không mất đi tự tin.

Phật quang bao phủ, hàng ngàn Phật đà miệng đọc kinh văn, quay xung quanh ba lão đầu.

Vào đúng lúc này, khuôn mặt Lâm Phàm hiền lành, giống như người từ bi nhất thế gian, mà một khắc đó Phật tâm càng bao phủ thiên địa.

- Độ hóa, buông bỏ đồ đao, lập địa thành phật.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, giống như oanh lôi, từng trận phật âm bên tai ba lão đầu không ngừng xoay tròn.

Ba lão đầu mặt mũi dữ tợn, vào thời khắc này dần dần phát sinh biến hóa, thay đổi thành từ bi, mà khí tức hung lệ ẩn giấu nơi sâu xa nhất, cũng dần dần tiêu tán.

Tam lão này nhìn thô bạo vênh váo, cũng là người lòng dạ độc ác, khuôn mặt tươi cười ngênh đón, thế nhưng ở sau khuôn mặt vui vẻ này, lại bao hàm hung lệ chi khí.

- A Di đà phật.

- Keng, chúc mừng ký chủ độ hóa thành công.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm tăng thêm 100000.

- Keng, chúc mừng ký chủ Độ Hóa Thuật đã thăng cấp.

...

Trong lòng Lâm Phàm vô cùng mừng rỡ, quả nhiên giống như mình nghĩ, Độ Hóa Thuật đối với người bình thường thì cần phải từ từ tu luyện, từ thấp đến cao, thế nhưng đối với người nắm giữ hệ thống như Lâm Phàm, tất cả đều có thể, bằng không sao gọi là hệ thống mạnh nhất được?

- Keng, chúc mừng ký chủ Độ Hóa Thuật tăng 19 tầng.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm phát hiện độ hóa phạt quang trong cơ thể mình, ngày càng dày đặc, thậm chí đã tạo thành từng vị độ hóa chi Phạt.

Độ hóa ba tên cường giả Thần Thiên Vị tầng chín, lại có thể tăng Độ Hóa Thuật tới bậc này, nếu như tăng lên một tầng nữa, là lúc lên cấp rồi.

- Ta phát hiện thế gian tươi đẹp nhất, chỉ có khi đi theo chủ nhân.

Tiên Tu lão giả, Dao Hoàng, Thương Hoàng, quên đi tất cả, hoàn toàn quy y Lâm Phàm.

Lúc này, khoe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười, bàn tay ép một chút, khí thể bàng bạc bộc phát ra, bàn tay khổng lồ biến ảo che trời, năm ba lão đầu này trong tay, bóp một cái, trong nháy mắt nổ tung.

Pháp lực, Động Thiên, pháp tắc, Thiên Địa Thần Đan, Nguyên Thần, tất cả các loại đều hóa thành sức mạnh tinh khiết nhất, tung bay trong Động Thiên.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết được cường giả Thần Thiên Vị tầng chín.

...

- Keng, chúc mừng ký chủ đã thăng cấp.

- Keng, chúc mừng ký chủ tu vi tăng lên tới Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan.

- Ba người các người đối với bản Đế, không có một chút tác dụng gì, chém chết bọn người tăng kinh nghiệm cho Bản Đế là đủ rồi.

Ầm!

Trong chớp mắt, sức mạnh toàn thân Lâm Phàm hoàn toàn cuồng bạo.

Thần Thiên Vị tăng tám Thiên Địa Thần Đan.

Chính lúc này, Lâm Phàm muốn cô đọng Thiên Địa Thần Đan.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 704: Lại Bị Hố Cmn Nữa Rồi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Động Thiên rung động, vách tường tinh thể giống như huyết nhục không ngừng di chuyển, pháp lực ngưng tụ thành Cự Long, quần quanh người Lâm Phàm.

Lúc này, Lâm Phàm từ Động Thiên bước ra, một đoàn sức mạnh trong cơ thể đột nhiên bạo phát.

Một khắc đó, nước chảy thành sông, kinh nghiệm sung mãn, Lâm Phàm phát hiện bản thân phát sinh biến hóa.

Ầm ầm!

Lôi vân năm dày đặc, lôi xà lấp loé.

Bên trong Động Thiên, hàng ngàn hàng vạn sinh linh rít gào, một luồng sức mạnh vô tận ngưng tụ vào cơ thể Lâm Phàm.

- Chủ nhân đang muốn ngưng tụ Thiên Địa Thần Đan, tất cả mọi người đi ra đi.

Đại Phàm Ca chi linh lơ lửng đi ra, ngó nhìn tình huống của Động Thiên.

Xoạt xoạt!

Thượng Cổ Đại Yêu từ trong “Yêu Thành” bắn ra, bên trong yêu khí nồng đậm xuất hiện một toà yêu quốc, uy hiếp thiên địa.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương, miệng niệm phật hiệu, khí tức của bản thân càng ngày càng mờ ảo vô thường, thế nhưng vào lúc này, điểm ngón tay một cái, tất cả phật quang đều bao phủ.

- Giáo hóa thuật, độ hóa đại đạo.
- Thất tình lục dục, tâm ma đại đạo.
- Tận thế sinh linh, thiên tai đại đạo.
- Tịch diệt Thương Khung, tịch diệt đại đạo.
- Huyết Hải sống lại, Huyết Hải đại đạo.

...

Trong chớp mắt, công pháp Thần Linh tức giận rít gào, vô số ánh sáng bắn ra, mà trong những ánh sáng này, lại bao hàm tất cả, như Khai Thiên Tích Địa.

Mà lúc này, Lâm Phàm lơ lửng trong hư không, ánh mắt nghiêm nghị, cảnh tượng có chút khổng lồ, nhưng tên đã lặp vào cung không bắn không được.

- Côn Bằng Thổ Nạp, nuốt chửng thiên địa.

Lâm Phàm vừa lên tiếng, một thanh âm vô tận bộc phát, hư không rung động, vô số lỗ xoáy đen hình thành sau lưng Lâm Phàm.

Một cỗ sức hút cường đại hình thành, thiên địa vạn vật giống như không thể chống lại, toàn bộ bay vọt tới.

Ngay cả Thánh Linh Khí xung quanh bán kính mấy triệu dặm, lúc này toàn bộ hội tụ, ngưng tụ thành từng con Cự Long, giáng lâm trong đất trời.

- Động tĩnh thật sự quá lớn đi, hẳn có một cường giả đang cô đọng Thiên Địa Thần Đan, hấp thu Thánh Linh khí xung quanh mấy vạn dặm.

Lâm Phàm đọc đủ thứ điển tịch, đặc biệt là tâm đắc tu luyện của Phong Khinh Tử đưa tặng, càng lái đi không được.

Bây giờ tạo thành ảnh hưởng to lớn như thế, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

...

Bốn phương tám hướng, ở nơi xa xôi.

Vô số cường giả, đều cảm nhận được thiên địa dị biến.

- Thiên địa rung động, Thánh Linh khí tiêu tan, rốt cuộc ai đang cô đọng Thiên Địa Thần Đan?

- Bá đạo, thật sự quá bá đạo, rút toàn bộ Thánh Linh khí trong hư không, đây rõ ràng chính là cướp đoạt.

Vô số cường giả ẩn nấp sắc mặt đại biến, bọn họ đối với dị tượng này cảm thấy hoảng sợ.

Vô số Cổ Tộc cảm ứng được tình huống này, tự nhiên sẽ có đại quân xuất hiện.

Thủ Hộ Chi Địa.

Phong Khinh Tử đang nói chuyện vui vẻ với lão già, trong chớp mắt, sắc mặt đại biến, nhìn phương xa.

- Không ổn rồi, tiểu tử này cô đọng Thiên Địa Thần Đan, sao gây ra động tĩnh lớn như vậy? Đây không phải muốn chết hay sao?

Phong Khinh Tử không dám tưởng tượng, sau đó không do dự, lập tức bay tới phương hướng của Lâm Phàm.

Lúc này, thân thể Lâm Phàm không ngừng bành trướng, như bất cứ lúc nào đều có thể nổ tung, sau đó lại không ngừng nghẹn xuống, khôi phục như thường.

- Cổ Thánh Linh khí này thật sự quá to lớn, nếu không phải hệ thống áp chế, sợ mình đã sớm bạo nổ rồi.

Hiện tại, Lâm Phàm còn không biết mình phải đối mặt khó khăn, nhưng bây giờ bắt đầu cô đọng Thiên Địa Thần Đan, không có khả năng ngừng lại.

Lâm Phàm phát hiện máu thịt mỗi trong mỗi một tế bào của mình, đều có một Thánh Linh chi long chiếm cứ.

- A!

Trong chớp mắt, làn da Lâm Phàm có chút băng liệt, một giọt máu nhỏ từ từng lỗ chân lông chảy ra, trên người Lâm Phàm dính toàn máu.

- Mọi, rốt cuộc còn bao nhiêu lần nữa, mỗi một tế bào trong cơ thể cũng đã bão hòa rồi, nếu như còn tiếp tục như vậy, sẽ bạo thể mà chết mất.

Sau đó, Lâm Phàm biến sắc, trong nháy mắt, pháp lực vận chuyển.

Ngô Đồng Thần Thụ dùng lực lượng sinh mệnh rửa sạch thân thể Lâm Phàm, để tế bào trong cơ thể tự mình phân liệt.

Bên trong nội thiên địa.

Một viên Thiên Địa Thần Đan to bằng đậu tương, vàng lóng lánh nhanh chóng xoay tròn, xung quanh quần quanh sương mù.

- Chủ nhân, chúng ta tới rồi.

Đông đảo công pháp chi thần đứng xung quanh bảo vệ viên Thiên Địa Thần Đan.

- Ừ.

Lâm Phàm gật đầu.

- Côn Bằng hàng lâm chi pháp.

Vừa dứt lời, thân thể Lâm Phàm run lên, một luồng pháp lực vô tận trào ra, một đầu hư ảo Côn Bằng dài mấy triệu trượng lơ lửng phía sau lưng Lâm Phàm.

- Thiên Địa Thần Đan, ngưng.

Lâm Phàm rít gào một tiếng, Thánh Linh khí cuộn cuộn không ngừng tràn vào cơ thể, hoàn toàn cuồng bạo.

Bởi vì Thiên Địa Thần Đan hấp thu một lượng Thánh Linh khí khổng lồ, đã trở nên lớn mạnh.

- Vạn ngàn chi đạo, cô đọng mà thành.

Từng vị công pháp chi thần, tự thân biến ảo, trong nháy mắt, dung nhập vào Thiên Địa Thần Đan.

Khi mỗi một vị công pháp chi thần hòa vào trong đó, thì bề ngoài bóng lánh của Thiên Địa Thần Đan lại thêm một Đan văn.

Đây là đại đạo chi văn.

Hiện tại, công pháp mà Lâm Phàm tu luyện đều tiến cấp tới trình độ nhất định, đã sớm đem công pháp nhập đạo.

Bây giờ Thiên Địa Thần Đan ngưng tụ thành, tất cả đều là nước chảy thành sông.

Đó chính là chỗ ảo diệu của Thiên Địa Thần Đan.

Lúc này, Thiên Địa Thần Đan to bằng hạt đậu, không ngừng lớn mạnh, dần dần to bằng mắt rồng, nhưng trong nháy mắt lại to như minh

châu.

Mà khí tức của Lâm Phàm càng ngày càng khổng lồ, hư không xung quanh đã sớm nứt toác, vô số hư không nghịch lưu giống như dải lụa, gói thân thể Lâm Phàm lại.

...

- Ha ha...

Đúng lúc này, một tiếng sét dài phá không mà đến, một bàn tay màu vàng khổng lồ, từ trong hư không nghịch lưu xuyên thấu qua, che kín bầu trời, thiên địa như bị mờ đi.

Lâm Phàm đột nhiên nhấc đầu, tâm thần rung động:

- Sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

Phóng tầm mắt nhìn lại, Lâm Phàm liền đã biết bàn tay khổng lồ này, không phải thứ mình có thể ngăn cản, nhất là trong thời khắc then chốt đang cô đọng Thiên Địa Thần Đan thể này.

Lâm Phàm nghĩ tới Thiên Địa Dung Lô, tình huống bây giờ, chỉ có thể trốn vào Thiên Địa Dung Lô mới có thể tránh được một kiếp.

Bất quá, Lâm Phàm lộ vẻ do dự.

Nếu như trốn vào Thiên Địa Dung Lô, vậy công sức cô đọng được một nửa Thiên Địa Thần Đan, chỉ sợ sẽ bị hủy.

- Con mịa nó! Lại hồ nữa rồi.

Giờ khắc này, lực lượng vô tận phá vào mặt, mà cỗ lực lượng cường đại kia, khiến thân thể Lâm Phàm bất ổn, Thiên Địa Thần Đan trong cơ thể cũng bắt đầu chấn động.

- Người có cỗ lực lượng này, chỉ có thể là Cổ Tộc Chí Cao.

Lấy tu vi bây giờ của Lâm Phàm, ở bên dưới Chí Cao, có thể tùy tiện hành động, nhưng vào lúc này, vền vẹn chỉ khí thể thôi, đã có thể làm hấn cảm thấy hoảng sợ, chỉ sợ Chí Cao phủ xuống.

- Cmn, bộ ông đây giết cả nhà người hay thế nào? Không phải chỉ cô đọng Thiên Địa Thần Đan thôi sao, có cần như vậy không?

Trong lòng Lâm Phàm mắng to.

- Không nghĩ tới người có thể trưởng thành đến trình độ này, đã như vậy, tự nhiên không thể lưu người lại.

Thanh âm vô tận giống như quần sơn, vang lên ầm ầm, đột nhiên hướng Lâm Phàm nện xuống.

Thiên địa bên dưới một chương này, đều bị đè ép đến biến hình.

Từ khi, Lâm Phàm đến Cổ Thánh Giới đến nay, vẫn quá mức làm càn, giết vô số Cổ Tộc.

Bây giờ cô đọng Thiên Địa Thần Đan sinh ra dị tượng quá lớn, bị Chí Cao cảm ứng, cho nên mới có chuyện như ngày hôm nay.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 705: Nguy Cơ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thánh, người có thể chậm một chút hay không? Để ta ngưng thành Thiên Địa Thần Đan cái đã, rồi lát nữa chúng ta sẽ đấu một trận lớn.

Lâm Phàm đã chột dạ, đặc biệt là trong thời khắc then chốt này, đây không phải muốn mạng già của mình hay sao?

Nhưng mà bất kể Lâm Phàm nói cái gì, Thánh vẫn không quản không hỏi, sức mạnh trong bàn tay ngày càng hung mãnh, một chương này mà đập xuống, lấy tình huống hiện tại của Lâm Phàm, rất có thể sẽ bị giết chết.

- Mẹ kiếp, cho thể diện mà không cần, tốt nhất người không nên để ta có cơ hội trở mình, bằng không, ta nhất định phải đánh người một trận toí bời.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên.

- Nhanh lên một chút, nhanh hơn chút nữa.

Tốc độ xoay tròn của Thiên Địa Thần Đan càng lúc càng nhanh, bây giờ không nghĩ biện pháp, e rằng đừng nói thành đan, ngay cả mạng nhỏ cũng không thể bảo vệ được.

Áp lực càng lúc càng lớn, khiến Lâm Phàm chảy mồ hôi ròng ròng.

Chẳng lẽ thật sự phải ngưng lại việc cô đọng Thần Đan, sau đó trốn vào Thiên Địa Dung Lô hay sao?

Lâm Phàm do dự không quyết, thất bại như vậy, hắn không cam lòng.

Từ khi đến thế giới này, Lâm Phàm vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, có khi nào gặp phải tình huống như vậy.

Theo Lâm Phàm, khi cô đọng thành công Thiên Địa Thần Đan, vậy thì trên trời dưới đất không còn ai có thể giết được mình.

- Thánh, xem như người lợi hại, rồi sẽ có một ngày, bố đây sẽ đạp người dưới chân.

Lâm Phàm rít gào một tiếng, chuẩn bị ngưng lại giữa đường.

Về phần hậu quả là cái gì, hắn cũng không biết, nhưng hắn biết, nếu như không ngưng lại, cái mạng nhỏ của hắn, chỉ sợ bỏ ở chỗ này.

- Thánh, đồ đệ của lão phu mà người cũng dám động hay sao?

Đúng lúc này, một bóng người xẹt qua hư không, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Sư tôn.

Lâm Phàm nhìn thấy người tới, trong lòng vui vẻ, tảng đá đè trong lòng rốt cục đã rơi xuống.

Có lão đầu này ở đây, thì không còn lo lắng gì nữa rồi.

- Đồ nhi, người tiếp tục cô đọng đi, ở đây giao cho vi sư.

Phong Khinh Tử phát một chương, trực tiếp đem một chương của Chí Cao Thánh đánh tan.

- Thánh, đây là đồ nhi của lão phu, chẳng lẽ người muốn gây ra chiến tranh?

Phong Khinh Tử ngừng mắt nhìn Thánh, ngữ khí cứng rắn, không chút nhượng bộ.

Đối với dị tượng mà đồ nhi của mình cô đọng Thiên Địa Thần Đan tạo ra, nội tâm của hắn cũng khiếp sợ vô cùng

Cảnh tượng kỳ dị như vậy, quả thực quá nghịch thiên rồi, Thánh Linh khí trong bán kính một triệu dặm, trong nháy mắt bị rút sạch.

Cho dù là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, đều không làm được.

Đặc biệt khi Phong Khinh Tử nhìn thấy trên thân Thiên Địa Thần Đan của hắn có rất Đan văn, càng khiếp sợ vô cùng.

Hắn không nghĩ tới đồ nhi của mình, lại có thể ngưng nhiều công pháp như vậy thành “Đạo”.

Cho dù là tuyệt thế thiên kiêu, không nhất định làm được.

Chỉ bằng điểm này, hắn nhất định phải bảo vệ tiểu tử này bằng bất cứ giá nào.

Thủ Hộ Chi Địa tồn tại để bảo lưu nhiệt hỏa, cùng Cổ Tộc đấu tranh.

Đối với Phong Khinh Tử, Lâm Phàm chính là hy vọng của hắn.

- Phong Khinh Tử, người muốn ngăn cản bản Chí Cao?

Thánh lạnh lùng nói, hôm nay hắn đã quyết tâm giết chết Lâm Phàm.

Huyết Mang Ma Tôn bên cạnh mình đã biến mất rồi, hắn biết chắc chắn do cái tên này giết chết.

- Lão phu không có can tâm ý của người, nhưng hắn là đồ nhi của ta, nếu như người muốn gây bất lợi cho hắn, lão phu sẽ cùng người đấu một hồi.

Phong Khinh Tử nghiêm túc, cùng Chí Cao động thủ, thắng bại tuy năm: năm, nhưng bị ảnh hưởng, e là không thể tính được.

Bởi vậy, không phải tình huống trọng đại, Phong Khinh Tử không muốn cùng Chí Cao giao thủ.

Hiện tại, có rất nhiều cường giả từ xa kéo tới, nhưng khi nhìn thấy Chí Cao, bị dọa sắc mặt tái nhợt, vì bảo mệnh, trong nháy mắt bỏ chạy, không dám ở lại nơi này.

- Đây là Cổ Tộc Chí Cao Thánh, còn lão kia đầu hình như là Thủ Hộ giả của Thủ Hộ Chi Địa.

- Thanh niên kia rốt cuộc là ai? Cô động Thiên Địa Thần Đan lại tạo thành dị tượng lớn như thế, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Nhanh đi thôi, nếu như bọn họ động thủ, chúng ta sẽ bị ảnh hưởng đó.

...

Bây giờ có Phong Khinh Tử ở đây, cho nên Lâm Phàm lòng một dạ chú tâm vào cô động Thiên Địa Thần Đan.

Bất quá để Lâm Phàm nghi ngờ chính là, lần này hệ thống bị sao rồi?

Trước đây, đột phá cảnh giới, đều là chuyện chớp mắt, nhưng khi cô động Thiên Địa Thần Đan lại cần chính mình làm?

Chẳng lẽ gốc gác của mình quá mức khổng lồ, đến hệ thống cũng không cách nào vì mình trong nháy mắt ngưng luyện được?

- Nhanh lên một chút, nhất định phải nhanh hơn chút nữa.

Lâm Phàm có chút nóng nảy.

Một viên Thiên Địa Thần Đan sáng chói lơ lửng bay lên, từng tia khí tức cường hãn bộc phát ra.

Luồng hơi thở này rất mạnh mẽ, thậm chí ngay cả Chí Cao “Thánh” cũng phải nhíu mày, lộ vẻ bất ngờ.

- Sinh linh này nhất định phải chết, nếu để hắc chân chính lớn lên, e là Thủy Hỏa Đại Đế thứ hai.

Tâm tư Thánh chuyển động, âm thầm hạ quyết tâm.

Nói đến Thủy Hỏa Đại Đế, Cổ Tộc liên đau đầu, đó là nữ hoàng chuyển thế, từ một giun dế lại có thể trưởng thành đến mức khiến cả Cổ Tộc sợ hãi.

Nếu như hắc là bà ta thứ hai, đó chính là tai nạn của Cổ Tộc.

- Phong Khinh Tử, người là Thủ Hộ giả của Thủ Hộ Chi Địa lại vi phạm quy ước, chẳng lẽ người cho rằng Cổ Tộc chúng ta dễ bắt nạt? Cũng được, hôm nay ta muốn xem ngàn năm qua, người đã tiến bộ đến đâu?

Lúc này, Chí Cao Thánh ra chiêu, vẫy tay một cái, hư không nghịch lưu không ngừng ngưng tụ lại, ngưng tụ thành một thanh trường thương.

Chuôi trường thương này tỏa ra từng luồng sát ý, thậm chí có khí linh rít gào.

Sau đó xoay tay, Hạ phẩm chí bảo thế là được hình thành.

Loại thủ đoạn này, khiến người ta khiếp sợ.

Phong Khinh Tử không dám khinh thường, mặc dù hắc được công nhận là cường giả Vĩnh Hằng Chi Vị, thế nhưng Chí Cao Thánh này, không yếu hơn hắc.

Thậm chí trên căn bản gốc gác, Chí Cao Thánh còn hơn Phong Khinh Tử một đầu.

Lúc này, trường bào màu trắng, không gió tự bay, mà Bán Nguyệt Kim Luân không ngừng xoay tròn phía sau Phong Khinh Tử, khi Kim Luân xuất hiện, nhật nguyệt đen đảo, bầu trời biến thành vũ trụ bao la.

Vô số tinh thần chi lực chiếu rọi lên Bán Nguyệt Kim Luân, tản ra từng trận hàn mang.

- Phong Khinh Tử, Bán Nguyệt Kim Luân này của người chính là đồ của Cổ Tộc, đáng tiếc Cổ Tộc lòi ra một tên phản bội, đưa chí bảo này cho người, nhưng không sao, hôm nay bản Chí Cao sẽ đoạt lại nó.

Chí Cao Thánh quát một tiếng, trong mắt xuất hiện hàn mang, sau đó, xé rách hư không, đi tới trước mặt Phong Khinh Tử.

Đối với cường giả như bọn họ, tùy tiện một chiêu, có thể lay động đất trời, hủy diệt thiên địa.

Phong Khinh Tử lâm nguy không sợ, tóc bạc bay lượn, chòm râu màu trắng vẩy lên, rót vào hư không, bắt thiên địa xung quanh lại.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đắm chìm vào việc cô đọng Thiên Địa Thần Đan, đối với tình huống của ngoại giới, không hề để ý, thế nhưng hẳn biết, lão đầu và Chí Cao Thánh giao thủ, tất nhiên rất kịch liệt.

Bây giờ, cả Cổ Thánh Giới chấn động.

Tất cả cường giả đều cảm nhận được hai cỗ lực lượng cường đại, tràn ngập bên trong Cổ Thánh Giới.

Tình huống như thế rất ít khi xuất hiện.

Bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Thiên địa chi đan, vô tận vô biên.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm gào thét một tiếng, xung quanh hình thành một đạo bão táp khổng lồ, bão táp như rồng, hấp thu toàn bộ

Thánh Linh khí.

Mà viên thần đan kia càng óng ánh, giống như thiên địa nhật nguyệt, vô cùng chói mắt, lại tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

- Đại đạo cô động, thần đan đại thành.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm chợt quát một tiếng, toàn bộ thân hình đều biến thành màu vàng, giống như thiên thần giáng lâm.

Hỗn hển!

- Sinh linh giun dế, chết đi cho bản Chí Cao.

Lúc này, hư không sau lưng Lâm Phàm đột nhiên chấn động.

Một con bàn tay khổng lồ chém phá thiên địa, xuyên thấu mà tới.

Tâm thần Lâm Phàm chấn động, lưỡi dao sắc bén tận xương, cảm giác nguy hiểm chưa từng có dâng lên trong lòng.

Nhưng tốc độ của bàn tay khổng lồ này thật sự quá nhanh, như phong tỏa thời gian xung quanh, khiến người ta không có cơ hội phản ứng.

Xì xì!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 706: Thằng Nào Xin Tha, Thằng Đó Là Cờ Hó

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thân thể cực kỳ cường hãn của Lâm Phàm bị bàn tay khổng lồ kia đâm thủng.

- Keng, chúc mừng ký chủ, kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 1000000.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống, đã sớm bị Lâm Phàm làm ngơ.

Để Lâm Phàm hoảng sợ chính là, bàn tay khổng lồ này không chỉ đâm xuyên qua thân thể, mà còn kéo dài vào trong nội thiên địa của hắn nữa.

- Ngăn cản, nhất định phải ngăn cản, không thể để cái tên này thực hiện được ý đồ.

Mọi loại pháp lực dâng trào, các sinh linh của Động Thiên dữ tợn rít gào.

- Hừ, muốn ngăn cản bản Chí Cao, quả thực nằm mơ.

Một chương đập xuống, bất kỳ trở ngại nào đều không còn, trong nháy mắt, đi tới Thiên Địa Thần Đan.

- Muốn cô độn Thiên Địa Thần Đan sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Trong nháy mắt, bàn tay khổng lồ kia nắm Thiên Địa Thần Đan vào trong tay, dù Thiên Địa Thần Đan có chống cự, nhưng không có tác dụng gì.

- Không ổn rồi.

Phong Tử Khinh đang cùng “Thánh” đại chiến, vẫn quan sát Lâm Phàm đối, sắc mặt nhất thời đại biến.

Hắn không nghĩ tới “Kiệt” cũng xuất hiện.

- Ha ha, Phong Khinh Tử, đồ đệ của ngươi đã bị phế bỏ rồi, Thiên Địa Thần Đan đã trong tay Kiệt, ngươi cho rằng ngươi có năng lực che chở hắn sao?

Chí Cao “Thánh” cười nói.

- Đây là chủ ý của ngươi?

Đôi mắt Phong Khinh Tử đỏ bừng, phần nộ quát.

- Hừ, Đại Thiên chủng tộc lại xuất hiện một sinh linh tiềm lực vô hạn, bản Chí Cao tự nhiên sẽ không để hắn tiếp tục trưởng thành, bây giờ tất cả đều xong, chẳng lẽ ngươi còn muốn đấu sao?

Trong mắt Thánh lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Hồ hấp Phong Khinh Tử càng ngày càng gấp rút, hắn không nghĩ tới Chí Cao “Kiệt” sẽ khóa giới mà đến.

- Kiệt, mau buông Thiên Địa Thần Đan xuống cho lão phu.

Phong Khinh Tử sao để Lâm Phàm bị phế được.

Nếu như mất đi Thiên Địa Thần Đan, vậy tất cả nỗ lực sẽ uổng phí.

Dù cho thiên phú của Lâm Phàm có cao tới đâu, cũng hoàn toàn trở thành phế nhân, từ đây chân chính trở thành một con kiến hôi.

- Phong Khinh Tử, đối thủ của người là ta.

Trong nháy mắt, Chí Cao Thánh cảm trước mặt Phong Khinh Tử lại:

- Kiệt, mau bóp nát Thiên Địa Thần Đan, rồi giết chết giun dế này đi.

Giờ khắc này, Kiệt cười lớn không ngừng, tức giận trong lòng đã quét sạch sành sanh.

Sinh linh giun dế đã giết vô số thủ hạ của hắn, để hắn không thể ngẩng cao đầu trước mặt các Chí Cao khác.

Cái này đối với “Kiệt” mà nói, là một sỉ nhục không cách nào nhịn được.

- Giun dế, giờ chết của ngươi đến rồi, từ ngày ngươi đắc tội bản Chí Cao, thì vận mệnh của ngươi đã được định trước.

Chí Cao Kiệt cuồng tiếu, thu bàn tay lại.

- Kiệt, ngươi cao hứng quá sớm rồi.

Sắc mặt Lâm Phàm tái nhợt, đột nhiên bắt lấy cánh tay của “Kiệt”.

- Ông đây không phải là người dễ bị khi dễ như vậy.

- Thiên Địa Dung Lô.

Ầm ầm!

Lúc này, thiên địa chấn động, Thiên Địa Dung Lô xuất hiện, khí tức tang thương trải khắp không gian.

- Đây là cái gì? Khí tức sao lại mạnh như vậy?

Chí Cao Thánh nhìn thấy Thiên Địa Dung Lô, sắc mặt đại biến, không dám tin tưởng.

Phong Khinh Tử hơi sững sờ, cũng bị cái lò luyện này làm chấn động.

Hắn cảm nhận được một cỗ sức mạnh hủy diệt từ Thiên Địa Dung Lô, phảng phất như thiên địa vạn vật, ở trước mặt lò luyện này đều phải thần phục.

Đây không phải Chí Bảo, thế nhưng khí tức còn cường đại hơn Chí Bảo.

- Đây là cái gì?

Cánh tay Kiệt vẫn còn trong cơ thể của Lâm Phàm, giờ nhìn thấy quái vật khổng lồ kia, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

- Đây là thứ lấy mạng người.

Lúc này, Lâm Phàm sắp chửi mẹ nó rồi, đúng là không cho người ta một con đường sống mà?

Người ta chỉ cô đọng Thiên Địa Thần Đan thôi mà? Có cần phải hãm hại như vậy không?

Một Chí Cao còn chưa đủ, giờ lại có thêm một tên nữa ẩn nấp đánh lén, thực sự quá đủ rồi.

Bây giờ Thiên Địa Thần Đan ở trong tay Kiệt, Lâm Phàm muốn giãy ra, chính là nằm mơ giữa ban ngày, nhưng muốn cướp Thiên Địa Thần Đan của ông, thì càng mơ mộng hão huyền.

- Người...

Kiệt không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, từ nơi sâu xa, một luồng nguy hiểm dâng lên trong lòng, hắn muốn lui về phía sau, thế

nhưng tất cả đều đã muộn.

- Đi vào cho ta.

Thiên Địa Dung Lô, luyện hóa thiên địa, cũng là thủ đoạn ngọc đá cùng nát của Lâm Phàm.

Dù Chí Cao thì thế nào, trước mặt Thiên Địa Dung Lô, thì tất cả đều tiêu tan.

Trong nháy mắt, thân ảnh Lâm Phàm và Chí Cao Kiệt biến mất ngay tại chỗ.

- Đây là nơi nào?

Chí Cao Kiệt nhìn tình cảnh xung quanh, vẻ mặt đại biến, không dám tin tưởng.

- Kiệt, ta cho ngươi một cơ hội, buông Thiên Địa Thần Đan của lão tử ra.

Lúc này, Lâm Phàm và Kiệt đứng đối diện nhau, cách nhau chỉ một cánh tay.

- Giun dế, ngươi đang nằm mơ?

Kiệt gắt gao nắm Thiên Địa Thần Đan trong tay, tự nhiên không thể buông ra.

- Ngươi cho rằng vậy bản Chí Cao ở chỗ này, có thể an tâm sao? Chờ bản Chí Cao chém chết ngươi...

- Ngươi không có cơ hội này đâu.

Lâm Phàm cũng không đợi Kiệt phí lời, bắt đầu nung nấu.

Trong chớp mắt, ngọn lửa kinh khủng tràn ngập trong lò luyện.

- A!

Hỏa xà quần quanh, dưới lực lượng luyện hóa, coi như cường độ thân thể bây giờ của Lâm Phàm cũng không thể chống đỡ nổi.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu đã tăng thêm 100000.

...

Lúc này, Kiệt chỉ cảm thấy thần trí, thậm chí linh hồn của mình chịu đủ dẫn vật, đau đến mức không muốn sống.

Cái cảm giác này, khiến Kiệt sợ hãi.

- Ta lại cho người một cơ hội cuối cùng, người có buông hay không, chỉ cần người buông ra, ta thả người ra ngoài, bằng không người liền chết ở chỗ này đi.

Lúc này, Lâm Phàm da mở thịt bong, mồ hôi lớn nhỏ giọt, dù cho chỉ trong nháy mắt luyện hóa, để Lâm Phàm chịu đủ đau khổ.

Luyện hóa này, không phải luyện hóa bình thường.

Không chỉ thân thể, ngay cả linh hồn, thần thức, đều chịu đủ dẫn vật, không phải người thường có thể chịu đựng.

- Giun dế, thả ta ra ngoài.

Kiệt phần nộ quát, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Mặc dù hẳn là người có thực lực yếu nhất trong bát đại Chí Cao, nhưng bất kể nói thế nào, hẳn cũng được công nhận là cường giả Vĩnh Hằng Chi Vị, không phải một tên Vĩnh Hằng Thần Vị có thể so được.

Mới vừa rồi, đoàn hỏa diễm kia lại bỏ qua tất cả pháp lực, trực tiếp thiêu đốt bản thân, càng khiến Kiệt sợ hãi.

- Người buông ra.

Lâm Phàm thở hỗn hển, vì để Kiệt biết sự lợi hại của mình, cho nên hắn đã thêm lực lượng luyện hóa đến mức độ nhất định.

- Giun dế, người không có tư cách nói điều kiện với ta, ta muốn nhìn xem, người có thể chống đỡ tới khi nào.

Kiệt lạnh lùng nói:

- Ta chính là Cổ Tộc Chí Cao, người sao có thể so sánh với ta được.

- Người đang coi thường ta à, bố đây ngay cả mình cũng dám đối xử tàn nhẫn, người còn dám cò kè mặc cả, cũng được, hôm nay ai xin tha, kẻ đó là chó.

Lâm Phàm nổi giận, hắn biết Kiệt khó đối phó. Nếu như chỉ có như vậy, hắn ta tuyệt đối sẽ không nhận thua.

- Luyện hóa, điên cuồng luyện hóa cho ta.

Lâm Phàm gầm thét lên.

Lực lượng luyện hóa kinh khủng kéo tới.

- A!

Hai đạo tiếng kêu như giết heo, vang vọng bên trong Thiên Địa Dung Lô.

Nơi sâu xa nhất trong linh hồn chịu dẫn vật, khiến người ta không có sức phản kháng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 707: Hành Hạ Lẫn Nhau, Điều Rất Cứng Chắc

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Người có buông hay không?

Sau một trận luyện hóa, Lâm Phàm và Chí Cao Kiệt có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân, cụt tay thiếu chân, coi như là tình huống tốt nhất rồi.

- Bản Chí Cao chắc chắn sẽ không nói lỏng.

Bây giờ Chí Cao Kiệt mồ hôi nhỏ giọt, lớn như hạt đậu, ào ào chảy ra, vừa rồi, cảm giác đau đớn hành hạ hằn muốn chết.

Nhưng nếu chỉ như vậy, thì còn không đủ, hãn tuyệt đối sẽ không buông Thiên Địa Thần Đan này.

- Có gan thì đến đi, bản Chí Cao có khổ gì mà chưa từng trải qua, người cho rằng chỉ bằng những dẫn vật này, là có thể khiến bản Chí Cao nhận thua? Người cũng quá coi thường ta rồi.

Hai mắt của Kiệt hiện lên vẻ tàn nhẫn, tràn đầy điên cuồng. Năm ngón tay khổng lồ chế Thiên Địa Thần Đan của Lâm Phàm vẫn khép kín, căn bản cũng không có ý định buông ra.

Lâm Phàm suýt chút nữa khóc thét, bọn Cổ Tộc đều là tên biến thái, đều là một đám người điên, đặc biệt là Chí Cao, càng giống người điên

trong chiến đấu, rõ ràng không chịu nổi, lại còn mạnh miệng.

Vẻ mặt điên cuồng kia, nếu như tâm trí người bình thường, e là sớm bị dọa tè ra quần rồi.

Nhưng cho dù thế thì thế nào.

Chẳng lẽ Lâm Phàm ta phải sợ?

Người lợi hại ta cũng ác, vậy thì thử một chút xem, ai tàn nhẫn hơn.

Lâm Phàm không nói thêm. Sau đó, Thiên Địa Dung Lô lại lần nữa rung động.

Ong ong...

Liệt diễm đốt cháy, từ ngoài vào trong, cho dù bảo bối cứng rắn nhất thiên địa gặp phải tra tấn vô tận này, đều hóa thành tro tàn.

- Kiệt, hôm nay ai cũng không cần lên tiếng, cùng lắm thì chúng ta đồng quy vu tận, ngược lại ta muốn xem người có thể kiên trì tới đâu?

- A!

Lâm Phàm đứng đối diện Kiệt, bên dưới cổ dẫn vật này, trong chớp mắt quỳ xuống, toàn thân giống như bùn nhão, biến thành đục ngầu không chịu nổi.

Mà nội thiên địa bản nguyên của Kiệt cũng bắt đầu chấn động, vô số năm khổ tu, cũng không đỡ nổi cỗ lực lượng luyện hóa này.

- Đây rốt cuộc là sức mạnh gì, ngay cả Chí Cao Cổ Thân đều không thể chống đỡ được.

Trong lòng Chí Cao Kiệt sợ hãi, thế nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Phàm, không khỏi cắn chặt răng, hăn không tin, một tên Nhân Tộc nho nhỏ, cũng có thể kiên trì đến mức độ này.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 100000.

- Keng, chúc mừng ký chủ Vĩnh Hằng Thần Khu đã thăng cấp, đẳng cấp tăng bảy.

- Mẹ kiếp, cường độ thân thể lại không thăng cấp, coi như người tàn nhẫn.

Bây giờ, trong lòng Lâm Phàm rất muốn chết, thế nhưng khi thấy Chí Cao Kiệt đang găng gượng, hẳn không thể bỏ cuộc dễ dàng được.

Bây giờ cường độ thân thể của mình ở Thần Thiên Vị tầng tám, nếu như thăng cấp, thì lên Thần Thiên Vị tầng chín rồi.

Nếu như đạt đến Thần Thiên Vị tầng chín, thì khoảng cách đạt đến Thần Thiên Vị tầng mười còn lại bao nhiêu.

Đến lúc đó, trong trời đất này, còn ai có thể giết được lão tử.

Được công nhận Vĩnh Hằng Chi Vị Chí Cao thì thế nào, lão tử đứng ở đó cho người đánh tới mấy vạn năm, cũng không thể giết chết được.

- Con mịa nó, tới thì tới, ai sợ hãi, kẻ đó là chó.

Lâm Phàm cũng dần nổi đóa, không phải chỉ bị luyện hóa thôi sao? Ai sợ chứ?

Lúc này, máu trong cơ thể không ngừng sôi trào, nhiệt độ đạt tới mức kinh khủng, ở nhiệt độ này, cho dù tiếp xúc thử, đều có thể bị chết bỏng, càng không cần phải nói, đây là sôi trào ở trong người.

- Thiên Ý Chí Cao, gia trì cổ thân.

Chí Cao Kiệt gào thét một tiếng, trên người bùng nổ một loại sức mạnh kỳ diệu, sau đó tụ tập lên đỉnh đầu, thấm vào hư không, nhưng

trong nháy mắt, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, hoảng sợ phát hiện, nguồn sức mạnh kia, dĩ nhiên không xuyên thấu ra.

- Kiệt, người đừng phí sức nữa, ở đây, ta chính là thiên, là địa, ngăn cách tất cả, người muốn Thiên Ý gia trì, đúng là mơ mộng hảo huyền.

Cổ Tộc được trời cao chăm sóc, giống như con ruột thiên ý Cổ Thánh Giới, đặc biệt là Chí Cao, nếu như chiếm được Thiên Ý gia trì, thì sức mạnh càng thêm khủng bố.

Bất quá, bên trong Thiên Địa Dung Lô này mà muốn gia trì, chính là nằm mơ.

Chí Cao Kiệt cảm tức nhìn Lâm Phàm, sau đó hé miệng, biến ảo thành Thôn Thiên Thực Địa.

- Ta muốn ăn người.

- Người vẫn chưa tỉnh mộng à.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, lực lượng luyện hóa bên trong Thiên Địa Dung Lô một lần nữa tăng lên.

- A!

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 120000.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 120000.

Chí Cao Kiệt tức giận rít gào, thần sắc vô cùng dữ tợn, mà Lâm Phàm bây giờ cũng không khá hơn chút nào.

Lạch cạch!

Một phần ba thân thể bị hủy hoại.

Giờ khắc này Lâm Phàm thừa nhận sự thống khổ vô tận, trong đầu vẫn duy trì thần trí, nhưng cảm giác muốn chết vẫn còn đó, nó khiến Lâm Phàm bắt đầu hoài nghi nhân sinh của mình.

Điên cuồng, hoàn toàn điên cuồng.

Thần trí Lâm Phàm bắt đầu tan vỡ, cả người bắt đầu điên lên.

- Luyện hóa, hoàn toàn luyện hóa.

Hai mắt Lâm Phàm đỏ ngầu, vẻ mặt trở nên dữ tợn vô cùng.

Có Thiên Địa Dung Lô, muốn tăng cường độ thân thể lên tới trạng thái đỉnh cao là chuyện dễ dàng.

Thế nhưng đằng sau việc dễ như trở bàn tay này, chính nỗi đau đớn vô tận.

Cơn đau này, đủ làm tất cả mọi người đánh mất thần trí.

Lâm Phàm có hệ thống bảo kê, cho nên tin tưởng bằng những cố gắng của mình, hẳn sẽ trở thành cường giả đứng đầu hoàn vũ.

Bởi vậy không tới thời điểm vạn bất đắc dĩ, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không dựa vào Thiên Địa Dung Lô để tăng cường độ thân thể đến đỉnh phong.

Bởi vì... Mỗi một lần luyện hóa, là một loại tra tấn.

Cho dù Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, hay các loại công pháp tạo thành thương tổn, cũng không bằng một phần vạn của lực lượng luyện hóa.

- Kiệt, đây là người ép ta, người rút cuộc có buông hay không?

Lâm Phàm quát lên, nhưng trong lòng lại đau “bi” cực kỳ.

Nếu người trước mắt này không phải Chí Cao, đã sớm bị luyện hóa đầu tiên, nhưng mà trước mắt lại là Chí Cao a.

Theo tính toán của Lâm Phàm, lấy cường độ thân thể của Chí Cao Kiệt, nếu muốn hoàn toàn giết hẳn, chỉ có đồng quy vu tận.

- Ha ha...

Kiệt âm trầm cười như điên:

- Nhân tộc, bản Chí Cao biết người đang sợ hãi, thế nhưng bản Chí Cao không sợ chết, mấy chục ngàn năm qua, bản Chí Cao nhận hết vô số tra tấn, nhưng chưa bao giờ cúi thấp đầu, chỉ bằng người, mà cũng muốn bản Chí Cao xin thua? Người không có tư cách này đâu. Ta nói cho người biết, cho dù có chết, bản Chí Cao cũng phải để người chết một cách thống khổ.

- Thiên Địa Thần Đan, chính là cội nguồn, ta muốn để cho người vĩnh viễn trầm luân, ngay cả cơ hội linh thức chuyển thể cũng không có.

Chí Cao Kiệt cuồng tiếu, cười như điên.

- Ta chính là Kiệt, Cổ Tộc Chí Cao, vạn năm bất hủ, là thiên địa vạn vật chi chủ, một đời dũng cảm, người bức bản Chí Cao đến mức độ này, cũng đủ để người tự hào rồi.

- Mẹ nó, vẫn còn tinh tướng? Nếu đã vậy thì tiếp tục luyện hóa cho ta.

Lúc này, Lâm Phàm không chịu được, hẳn không nghĩ tới, đến giờ này rồi, Kiệt còn muốn tinh tướng, cái này khiến Lâm Phàm không cách nào nhịn được, hơn nữa theo lời hắn nói, còn là thuật ngữ tinh tướng mình hay dùng nữa.

- A!

Chí Cao Kiệt chưa nói xong những lời muốn nói, Lâm Phàm tiếp tục đề cao lực lượng luyện hóa, từng trận gào thét kinh thiên động địa, khiến lòng người sợ hãi.

Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng bị phần cực kỳ, đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt điên cuồng của Lâm Phàm, sâu trong nội tâm, dâng lên nỗi khiếp đảm.

Thế nhưng, khiếp đảm này rất mong manh, vèn vện chỉ xuất hiện mờ mờ, đã bị Kiệt trấn áp xuống.

Chí Cao mình làm sao có thể sợ hãi.

- Kiệt, ngươi là Cổ Tộc Chí Cao, mà ta chỉ đơn cô thế cô, có Chí Cao người chôn cùng, cũng đã đủ rồi, có điều, tất cả những thứ mà ngươi có, sẽ phải nhường cho người khác rồi. Và các Chí Cao khác, cũng sẽ coi thường ngươi khi biết ngươi chết trong tay ông đây.

Lâm Phàm cười lớn.

Kỳ thực Lâm Phàm thật sự phục rồi, trong lòng cũng muốn nhận thua.

Đã đánh đến mức độ này, nếu như còn tiếp tục nữa, hậu quả rất rõ ràng, đi đời nhà ma, đi gặp ông bà...

Cho dù có hệ thống cũng không dùng được.

Hệ thống không có khả năng hồi sinh.

Bất quá, những lời hung ác đều nói ra, ai nhận thua, kẻ đó là chó, mà Lâm Phàm không muốn làm chó, nếu như vậy, chỉ còn cách tổn thương lẫn nhau mà thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 708: Hai Cường Giả Nhân Tộc Duy Nhất

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm đã nói hết những gì cần nói, nặng nề đả kích Chí Cao Kiệt.

Giống như Lâm Phàm nói, nếu như hấn chết, sẽ có một Cổ Tộc Chí Cao mới, mà tất cả những thứ trong tay hấn đều phải nhường cho kẻ đó, đồng thời hấn sẽ bị các Chí Cao khác chế nhạo.

Đây là chỗ mà Chí Cao Kiệt không thể nhịn được, mà hấn không nghĩ tới lần xoắn giết này, lại bởi chính mình vào.

Bây giờ, bên trong bảo bối thần bí này, ngay cả Thiên Ý đều không tiến vào được, hấn còn có biện pháp gì.

Nhận thua?

Ý nghĩ này đã từng có, nhưng khi nghĩ đến mình đường đường là Cổ Tộc Chí Cao, sao có thể nhận thua được, cho nên Chí Cao Kiệt cũng đang đợi.

Đã như thế, vậy cứ hao tổn thôi.

Xem ai là người nhận thua trước.

Chí Cao Kiệt muốn giết Lâm Phàm, thế nhưng bây giờ, cái tên này đi tới địa bàn của Thánh, đúng là chuyện vui.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu vì giết tiểu tử này, mà lại bỏ mạng nhỏ của mình ở đây, thật sự quá uổng phí.

Cũng có thể để “Thánh” đau đầu một phen, tốt nhất khuấy đến long trời lở đất.

- Nhân tộc, người nhận thua đi, rồi thả ta ra ngoài, ta sẽ buông Thiên Địa Thần Đan người ra.

Chí Cao Kiệt nói.

- Không thể nào, đời này ông đây chưa từng thua ai, muốn nhận thua cũng là người nhận.

Trong lòng Lâm Phàm rất muốn nhận thua, nhưng giờ khắc này vẫn cắn răng, cố gắng chịu đựng.

Hắn đã lấy được đáp án xác thực, nội tâm Kiệt đã kinh sợ, chỉ cần có ý nghĩ này, vậy tất cả đều dễ dàng.

Chỉ cần cho thêm mấy lần sóng luyện hóa nữa, Chí Cao Kiệt sẽ nhận thua thôi.

Khi đó, Thiên Địa Thần Đan trở về vị trí cũ, hắn có thừa biện pháp.

- Hừ, muốn để bản Chí Cao nhận thua, người đang nằm mơ sao?

Chí Cao Kiệt tàn nhẫn nói.

- Tốt, nếu đã như vậy, chúng ta cứ tiếp tục, ngược lại ta đây muốn xem người có thể kiên trì tới khi nào.

Lâm Phàm ngoan tâm, nếu đã như vậy, chẳng bằng ăn thua đủ.

Ầm ầm!

Lúc này, lực lượng luyện hóa lần tiếp tục kéo tới.

Trong tròng mắt của Lâm Phàm và Kiệt đều lóe lên vẻ hoảng sợ, nhưng vẻ mặt lại không sợ hãi chút nào.

- Bực tra tấn này, có tính là cái gì.

Chí Cao Kiệt lạnh lùng nói.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười yếu ớt hai tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Đối mặt việc bị tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần, còn có thể thản nhiên, bực ý chí này, khiến người ta bái phục.

- A!

...

Trong chớp mắt, tiếng heo bị thiến bạo phát, lực lượng luyện hóa lần này so với lần trước còn mạnh hơn nhiều.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 150000.

Lâm Phàm đã quên tiếng gợi ý của hệ thống đã vang bao nhiêu lần.

Thế nhưng, khi lực lượng luyện hóa hạ xuống, không chỉ có Lâm Phàm kêu thảm, ngay cả các sinh linh trong Động Thiên cũng hồng mắt.

Bên trong Yêu Thành, Thượng Cổ Đại Yêu gào thét, yêu lực vô tận bộc phát, nhưng khi luyện hóa lực hạ xuống, trong nháy mắt liền tan vỡ.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương kim quang loè loè, sắc mặt như thường, nhưng thân thể lại rách tả tơi, vẫn tu luyện Độ Hóa Thuật.

Bên ngoài!

Phong Khinh Tử và Chí Cao Thánh đang chiến đấu, đánh đến trời long đất lở, cường giả so chiêu, cho dù một cái hô hấp, đều có thể đập vỡ thiên địa.

- Phong Khinh Tử, hôm nay người đừng hòng rời đi, bốn đại Thủ Hộ Chi Địa, nên mất một người.

Chí Cao Thánh khuấy một thương lên thiên địa, trực tiếp đánh nát công kích của Phong Khinh Tử.

- Thánh, chỉ bằng người? Người cho rằng người có bản lĩnh này sao?

Lúc này, Phong Khinh Tử không biết Lâm Phàm đã xảy ra chuyện gì?

Bên trong cái lò luyện kia rốt cuộc như thế nào?

Cho dù thực lực của hắn có cao, cũng không có cách tra xét huyền bí trong đó.

Mà mỗi khi muốn dùng thần thức dò xét lò luyện này, lại bị một cỗ sức mạnh thần bí ngăn cản.

Cái này khiến Phong Khinh Tử khiếp sợ, lấy thực lực bây giờ của hắn, cho dù chí bảo, đều có thể tra xét, nhưng lại không có cách nào tra xét một cái lò luyện, điều này khiến Phong Khinh Tử nổi lên nghi ngờ trong lòng.

- Nếu như có ta nữa thì sao?

Đúng lúc này, hư không giống như làn sóng, bị một đạo mũi nhọn mở ra, mà trong đó, một vị Cổ Tộc từ từ đi ra, mỗi một bước đi sức mạnh thiên địa đều bạo ngược lên.

Phong Khinh Tử nhìn thấy người tới, sắc mặt đột nhiên đại biến.

- Vưu...

- Thêm vào ta vào nữa thì thế nào, Phong Khinh Tử người có thể chống đỡ được sao?

Giờ khắc này, Cổ Tộc Chí Cao thứ ba giáng lâm.

Tám đại Cổ Tộc Chí Cao, nếu như thêm vào “Kiệt”, như vậy ở đây này, đã có ba người rồi.

Dù Phong Khinh Tử rất có lòng tin với mình, nhưng không khỏi ngưng trọng.

Phóng tầm mắt nhìn, Chí Cao Vưu như núi cao vạn trượng, khi đến trước mặt, thân thể không ngừng cô đọng, cuối cùng không khác thường nhân là mấy, thế nhưng thân thể bạo tạc kia lại tràn đầy lực lượng.

- Phong Khinh Tử, người thân là Thủ Hộ giả, người thật sự cho rằng mình có thể trấn áp một phương hay sao? Bây giờ, ba Thủ Hộ Chi Địa khác giống như cua trong rọ, bị chúng ta trấn áp phải sống cầu thả tạm bợ, nếu như không phải thực lực của Kiệt quá yếu, người cho rằng người bảo vệ một ít sinh linh kia, còn có thể tự do hành động ở vùng thế giới này à?

Sắc mặt Chí Cao Vưu như thường, lạnh nhạt nói.

Trong thanh âm lạnh nhạt này lại tràn đầy uy nghiêm vô thượng, cho dù một chữ, đều có thể tru diệt tất cả sinh linh.

- Vưu, bây giờ người cũng có thể hiểu được, Kiệt làm vướng chân ta cỡ nào, nếu như không phải hăn, lão đầu này sao có thể làm càn như vậy?

Thánh cười lạnh nói.

Cổ Tộc bát đại Chí Cao, ngoại trừ nơi mà Phong Khinh Tử bảo vệ, thì ba Thủ Hộ Chi Địa khác không có chỗ nào không bị áp chế.

Nào giống như Thủ Hộ Chi Địa này, sinh linh trong đó có thể tự do đi ra.

- Chí Cao mới xuất hiện, đúng là vẫn còn kém một chút, bất quá không sao, chẳng bao lâu nữa, vạn giới đại mở, Thiên Ý thức tỉnh, từ nay về sau, vạn giới sẽ hoàn toàn thần phục Cổ Tộc.

- Phong Khinh Tử, các người bảo vệ Thủ Hộ Chi Địa, là do Thiên Ý an bài cho các người một nơi ở mà thôi, người thật sự cho rằng có kỳ tích xuất hiện hay sao?

Khóe miệng Chí Cao Vưu lộ vẻ tươi cười.

Trong mắt bọn họ, Đại Thiên chủng tộc chỉ là dã thú bọn hắn nuôi nhốt chờ làm thịt mà thôi.

Mà những dã thú này, tuy rằng hung hãn, nhưng kết cục cuối cùng, chỉ có tử vong.

- Hoàn toàn nói bậy.

Phong Khinh Tử quát.

- Ha ha.

Chí Cao Vưu nở nụ cười, nhưng không nói thêm gì, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía sâu trong hư không, cặp mắt thâm thúy giống như nhìn xuyên thiên địa, tất cả sinh linh đều không chỗ che thân.

- Nữ Đế, Nam Vô Thánh Đế, ta nghĩ các người cũng nên đi ra, chẳng lẽ cần bản Chí Cao mời các người hay sao?

Vừa dứt lời, hư không chấn động, một đôi tay ngọc xé

rách hư không.

Một bóng người từ từ đi ra.

Mà ở một chỗ khác, về mặt Nam Vô Thánh Đế nghiêm túc, phá mở thiên địa.

- Ha ha, không nghĩ tới bên trong Cổ Thánh Giới lại xuất hiện hai tên Nhân tộc, chẳng lẽ vì tên Nhân tộc kia mà đến hay sao?

Vạn năm trước, Nhân Tộc ở Cổ Thánh Giới nhiều đếm không xuể, bất quá để tám đại Chí Cao bất an chính là, Nhân tộc không có thân thể cường đại như Kim Cương tộc, cũng không có thiên phú như những chủng tộc khác, cũng không có huyết mạch đặc biệt gì.

Thế nhưng khi bọn họ bộc phát ra tiềm lực lại khiến Chí Cao bất an.

Bởi vậy bát đại Chí Cao liên thủ tàn sát Nhân tộc, sau khi hoàn toàn tàn sát Nhân tộc, mấy vị cường giả Nhân tộc chôn giết Chí Cao “Tuyên Cổ”, đồng thời phong tỏa bình phong phi thăng của Huyền Hoàng Giới, từ đây Cổ Thánh Giới chỉ còn sót lại hai vị Nhân tộc.

Một vị là Nam Vô Thánh Đế, vị còn lại chính là Nữ Đế.

Bất quá hai người này ẩn giấu quá sâu, cũng không hiện thế, cho nên đối với Chí Cao, chỉ bằng hai tên Nhân tộc này sẽ không tạo ra sóng to gió lớn gì, bởi vậy cũng không để trong lòng.

- Ai.

Nữ Đế thở dài một tiếng, khi Lâm Phàm từ hạ giới phi thăng đến đây, nàng vẫn luôn đang chú ý đến hắn.

Thế nhưng nàng nhiều lần kinh ngạc, lấy thực lực của mình, có lúc lại không có cách nào biết được Nhân tộc này rốt cuộc đang làm gì.

Đến bây giờ, lại không nghĩ tới trong thời gian bốn năm ngắn ngủi, tên Nhân Tộc kia lại có thể trưởng thành đến mức độ này.

Chỉ có Chí Cao ra tay mới có thể trấn áp được.

Đây là điều mà nàng không dám tưởng tượng.

- Tự nhiên vì hắn mà đến, bản Đế cùng hắn có cừu oán, bất quá hôm nay, bản Đế phải bảo đảm an toàn cho hắn.

Nam Vô Thánh Đế mở miệng nói.

Lúc ở hạ giới, cách Lâm Phàm đối xử với Nam Vô Thánh Đế, đã khiến long nhan giận dữ, hận không thể trực tiếp bóp chết hắn.

Mà sau khi Lâm Phàm phi thăng thượng giới, Nam Vô Thánh Đế có thể nghiền ép hắn.

Thế nhưng hắn không làm vậy, hắn muốn nhìn tên Nhân tộc này một chút xem hắn có tiềm lực gì, nếu như không có một chút tác dụng nào, ra tay cũng không muộn, hung hăng giết chết tên tiểu tử này, phát tiết lửa giận trong lòng.

Thế nhưng bây giờ, tiểu tử này đã trưởng thành, dù cho Nam Vô Thánh Đế đang tức giận đi nữa, cũng không giết hắn, vì hắn là tương lai của Nhân tộc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 709: Ôm Nhau Một Cái, Có Được Không?

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Kiệt, người đã thấy, Thánh và Vưu đang sỉ nhục người kìa. Đặc biệt là Thánh, hắn thật sự quá ghê tởm, dĩ nhiên nói người là thứ cản trở hắn, hắn nói như vậy mà người cũng có thể nhin?

Lâm Phàm chỉ vào Thiên Địa Dung Lô nói.

-Ai, ta nghe mà cũng không thể nhin được huống chi là người. Người muốn chết như vậy sao? Không chỉ không chiếm được thứ gì, còn bị sỉ nhục, người thật đáng thương a.

-Câm miệng.

Bên trong Thiên Địa Dung Lô, Kiệt nhìn thấy tất cả tình huống bên ngoài. Mỗi một câu nói của Thánh, hắn đều nghe thấy. Đối với Kiệt, sự nhục nhã hôm nay hắn sẽ không chịu đựng. Lâm Phàm lúc này, có chút kinh ngạc, cái dáng dấp của Nữ Đế kia, hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, hơn nữa còn một tên tự xưng Nam Vô Thánh Đế nữa. Nghĩ tới đây, Lâm Phàm cảm giác toàn thân đau nhức.

Lúc hai người này ở hạ giới, đều bị hắn hung hăng sỉ nhục một chầu, thật sự vô cùng thâm hận. Hắn còn trực tiếp dùng Hắc Hồ Đào Tâm đánh tan một tia thần niệm của vị Nữ Đế kia, thậm chí hắn còn biến dung mạo xinh đẹp như hoa của người ta thành lợn đầu ba. Bây giờ Lâm Phàm mới

hiếu được nên thương hương tiếc ngọc thì đã muộn rồi. Đã cười lên lưng hổ, sao có thể xuống được. Bất quá cũng không sao, dù sao Nữ Đế kia cũng đùa nghịch với hần một lần.

Còn cái tên Nam Vô Thánh Đế kia, Lâm Phàm vẫn luôn cho rằng cái tên này là kẻ thù của hần, nhưng bây giờ suy nghĩ lại, hần nhận ra mình nghĩ quá nhiều rồi. Thời điểm hần vừa mới phi thăng thượng giới, người này không tìm đánh hần một trận, sao bây giờ lại có thể đánh hần cơ chứ. Thôi quên đi, tất cả đều tan thành mây khói rồi. Cho nên, tình huống bên ngoài có xấu tới mức nào, Lâm Phàm tạm thời không muốn hỏi nhiều. Bởi vì hiện tại, hần đang gặp một vấn đề vô cùng khó khăn nhất, chính là Chí Cao Kiệt.

-Kiệt, chúng ta mặc dù là kẻ địch, thế nhưng Lâm Phàm ta chưa từng có khâm phục bất cứ Cổ Tộc, người là người thứ nhất. Người hãy thả Thiên địa thần đan của ta ra, ta đưa người ra ngoài. Ân oán của chúng ta từ nay liền kết thúc, ra bên ngoài rồi nên làm cái gì thì làm cái đó, người xem thế nào?

Lâm Phàm ngữ khí nhu hòa. Đây là đang thảo luận, cũng đang thương lượng. Tình huống bây giờ, nếu như cứ tiếp tục giận dữ, cũng chẳng tốt cho ai cả. Kiệt nhìn Lâm Phàm.

-Người hãy đưa ta đi ra ngoài trước rồi, ta sẽ trả lại Thiên Địa Thần Đan.

Lâm Phàm vừa nghe thấy vậy, cũng rất bất đắc dĩ nói.

-Kiệt, chúng ta đánh nhau lâu như vậy, chẳng lẽ một chút tín nhiệm cũng không có hay sao?

-Người nên tín nhiệm ta mới phải.

Kiệt nói.

Đối với Kiệt, chỉ cần đi ra ngoài, hăn lập tức bóp nát Thiên Địa Thần Đan của Lâm Phàm. Nguyên bản là Kiệt muốn cùng Lâm Phàm ăn thua đủ, cho dù chết, cũng không sợ. Nhưng bây giờ, sau khi nghe được những câu nói kia của Thánh, để Kiệt không cam lòng. Nếu như hăn cứ như vậy chết đi, vậy thì tất cả tài sản của hăn khổ cực tích góp, sẽ tiện nghi người khác sao.

-Ai, kỳ thực người với ta rất giống nhau, đều là những kẻ đáng thương. Lúc còn ở hạ giới, ta luôn lẻ loi hiu quạnh, từ nhỏ đã không có người thân, thậm chí ngay cả một người bạn cũng không có. Lúc nhỏ, vì để có cơm ăn, ta phải cướp đồ ăn với chó, vì mạng sống mà bị người làm nhục không biết mấy vạn lần. Dù tiến vào tông môn, cũng bị người bắt nạt, ngày đêm bị đánh.

Lâm Phàm khẽ thở dài, trong lòng có nỗi khổ không nói được. Cái miệng của hăn chính là dùng để nói dối, nói tới mức Lâm Phàm đều tin những lời hăn nói là thật.

-Người thì sao?

Lâm Phàm hỏi.

-Câm miệng, nếu không người thả ta đi ra, có phải muốn đồng quy vu tận với ta không?

Kiệt phần nộ quát.

-Kiệt, không nên như vậy. Chúng ta có thể ở đây, cũng coi như là duyên phận, bất kể như thế nào, chúng ta đều khó nói. Ta nhìn ra, trong lòng người có rất nhiều tâm sự, không bằng nói một chút, nói ra sẽ thoải mái hơn nhiều. Người chớ nhìn Thánh hiện tại hết sức phong quang, nhưng ta chắc chắn, hăn không sống được lâu đâu.

Lâm Phàm nói. Kiệt im lặng nhìn Lâm Phàm, mặt mũi dữ tợn, từ từ hòa hoãn lại. Phảng phất như vì câu “Thánh không sống được lâu nữa đâu” để hăn bình tĩnh lại.

-Bây giờ chúng ta ở đây, trong thời gian ngắn, cũng không đạt thành nhận thức chung. Huống hồ trong tay người còn nắm Thiên địa thần đan của ta, người nói ta có thể làm gì với người bây giờ.

Lâm Phàm nói. Kiệt hơi nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở ra, như đang nhớ lại những kí ức đã bị phủ bụi trong đầu. Giọng nói bình thường của Kiệt, vô cùng âm trầm khủng bố. Một lời không hợp liền đại khai sát giới, Đại Thiên tộc trong mắt là lũ kí sinh trùng, coi như là đồng tộc, cũng chỉ là giun dế trong mắt hắn. Giờ khắc này, thanh âm của Kiệt, có chút ôn hòa, khôi phục bình thường, giọng hắn bây giờ cũng không giống như hạng người hung ác. Bất quá Lâm Phàm cũng biết, tất cả những thứ này đều chỉ là biểu hiện bề ngoài, nếu như có cơ hội, Kiệt liền sẽ lập tức lộ răng nanh của hắn.

-Ta sanh ra vạn năm trước, ban đầu chỉ là một tên Cổ Tộc hạ đẳng nhất, chịu đủ vô số đau khổ, từ Cổ Tộc binh sĩ, đến Thập phu trưởng, Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, trải qua vô số chiến trận, vô số lần bên bờ sinh tử, cố gắng cầu sinh. Trong Cổ tộc vô cùng tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé, Cổ Tộc nhỏ yếu, chính là giun dế.

Kiệt nhớ lại, từ từ nói, mà Lâm Phàm nghe cũng sửng sốt. Cuộc đời của Kiệt so với mình, thâm trầm hơn nhiều. Bởi vì nhỏ yếu, bị đồng bào Cổ Tộc suýt chút nữa nuốt lấy. Lâm Phàm vẫn có chút không tin, thâm như vậy mà có thể sống đến bây giờ, chẳng lẽ hắn được thần minh bảo hộ. Bất quá Lâm Phàm sẽ không biểu hiện ra vẻ mình không tin, mà thờ dài một tiếng.

-Ai, quá khứ của người thật đáng thương, không nghĩ tới cuộc đời của người lại tao ngộ nhiều bất hạnh như vậy, so với ta còn thảm hơn.

-Chuyện nên nói đều đã nói rồi, hiện tại người thả ta ra ngoài đi. Sau khi ra ngoài, ta sẽ buông Thiên Địa Thần Đan của người.

Trong mắt của Kiệt lập loè hung lệ, nói.

-Không được, chúng ta vừa mới mở rộng nội tâm, người nên tin tưởng ta, ta là người đàn ông, chưa bao giờ lừa người. Chỉ cần người buông Thiên Địa Thần Đan ra, ta tuyệt đối thả người đi ra ngoài.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

-Người không tin ta ư?

Kiệt lạnh lùng nói, sắc mặt trở nên dữ tợn.

-Không phải tin tưởng hay không, mà là nguyên tắc.

Lâm Phàm nói.

-Hừ, nguyên tắc, đã như vậy, người có gan cứ tiếp tục luyện hóa, ta ngược lại muốn xem, ai có thể kiên trì đến cuối cùng.

Kiệt dữ tợn gầm thét.

-Hừ, người đang uy hiếp ta? Luyện hóa thì luyện hóa, ai sợ ai?

Một lời không hợp, liền bắt đầu làm. Trong nháy mắt, luyện hóa lực phủ xuống. Những tiếng rên rỉ lại vang lên, hơn nữa tiếng kêu lần này, so với lúc trước còn thảm hơn.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thân Thể của kí chủ tăng 150000 điểm kinh nghiệm.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thân Thể đã thăng cấp, đẳng cấp hiện tại: tầng tám.

-Cường độ thân thể: Thần Thiên Vị tầng chín.

Lâm Phàm liền mừng thầm trong lòng, thân thể hẳn dưới loại thống khổ này rốt cục đã tăng lên. Lâm Phàm hơi nhắm mắt, khóe mắt chảy xuống hai dòng nước mắt. Trả giá này giờ, rốt cục đã có hồi báo. Chỉ là hiện tại, nên làm gì đây? Cho dù có tu vi Thần Thiên Vị tầng chín cũng

vô dụng. Đối thủ trước mắt hãn chính là cường giả Vĩnh Hằng Chi Vị Chí Cao a.

Kiệt thở hỗn hển, mồ hôi nhỏ giọt liên hồi. Bây giờ thân thể của hãn đã tổn thương rất nghiêm trọng, hãn không biết hãn còn có thể chống đỡ bao lâu. Thế nhưng hãn biết, nếu như buông tha Thiên Địa Thần Đan, hãn cũng sẽ chết ở đây.

-Kiệt, chúng ta đừng làm thương tổn lẫn nhau nữa có được không. Người là Cổ Tộc giỏi nhất ta từng gặp, ý chí của người rất đáng để ta khâm phục.

-Hừ, vậy hay mau thả ta ra.

Kiệt vẫn giữ vẻ mặt bá đạo nói.

-Tốt, thả người cũng không phải không được. Bất quá gặp phải dũng sĩ như người, ta khâm phục vô cùng. Vì lẽ đó, ta muốn ôm người một cái có được không?

Lâm Phàm cảm thấy thiên địa quay cuồng.

-Người đang làm nhục ta à, ai lại ôm ấp một tên giun dế như người. Nếu ôm người, mặt mũi của ta để ở đâu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 710: Xin Lỗi, Ta Là Nhân Tộc!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Kiệt dứt khoát cắt đứt ý nghĩ của Lâm Phàm.

-Kiệt, tuy ta là Nhân tộc, nhưng anh hùng cũng có nỗi buồn, ôm một cái có chết đâu. Coi nó là cử chỉ thể hiện sự tôn trọng giữa hai bên đi.

Lâm Phàm nói.

-Ha ha, ôm ư? Cổ Tộc của ta trời sinh là cường giả, hoặc là chết, hoặc là sống. Không có mấy cái cử chỉ thân mật đáng ghét như Đại Thiên tộc các người.

Kiệt lạnh lùng nói.

-Luyện hóa.

-A!

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu của kí chủ, tăng 150000 điểm kinh nghiệm.

Không hề có điềm báo trước, nói chuyện không hợp liền luyện hóa một phen. Toàn thân Lâm Phàm run lên một cái, coi như cường độ thân thể của hắn vừa tăng cường, cũng không làm nên chuyện gì, đau vẫn rất đau.

-Kiệt, ta vô cùng kính trọng ngươi, nên mới muốn ôm ngươi một cái. Mà ngươi còn từ chối, chính là không nể mặt, nếu đã thế thì tiếp tục luyện hóa thôi.

Lâm Phàm nổi giận.

Kiệt nhìn Lâm Phàm vô sĩ như vậy, trong lòng vô cùng giận dữ. Thế gian nơi nào sinh ra được một cái tên như vậy, hắn muốn ôm Cổ Tộc. Đồng thời, Kiệt không qua được cửa ải kia, cùng một tên giun dế ôm ấp, đối với hắn, chính là sự sỉ nhục.

-Ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày.

Kiệt lần thứ hai cự tuyệt, hắn thân là Cổ Tộc Chí Cao, tồn tại chí cao vô thượng. Sao có khả năng ôm một tên giun dế, cho dù chết, cũng không có khả năng đó. Thế nhưng lúc này, hắn đang bị lực lượng của Thiên Địa Dung Lô luyện hóa, dẫn dắt hắn vô cùng thâm, sâu trong nội tâm của Kiệt, bắt đầu run rẩy.

-Hừ, tiểu gia đã nhượng bộ như thế, mà ngươi vẫn không biết điều, tự tìm đường chết, cùng ngươi đồng quy vu tận ở chỗ này có làm sao. Tiểu gia có thể chôn cùng Cổ Tộc Chí Cao đã không lỗ. Mà ngươi sẽ tiêu tan, tất cả những thứ của ngươi trở thành của người khác, đồng thời, ngươi là chuyện cười của các thiên hạ.

Lâm Phàm liên tục công kích nội tâm Kiệt. Cổ Tộc tuy rất ngông cuồng, nhưng nội tâm tràn đầy cảm tình, đương nhiên, đại đa số đều là các loại tâm tình tiêu cực. Bát đại Chí Cao Cổ Tộc nhìn bên ngoài, có vẻ rất là hài hòa, nhưng thực chất, trong đó tràn đầy câu tâm đấu giác, âm mưu trùng điệp. Nếu như bọn họ đoàn kết, Thánh đã không sỉ nhục Kiệt như vậy, mà Kiệt sẽ không oán hận Thánh như vậy.

-Hừ, đáng ghét, ngươi đừng tưởng rằng là nói những này, liền có thể dao động bản Chí Cao.

Kiệt oán giận gào thét, còn trong lòng lại lo lắng được mất không nguôi. Vì hắn cảm thấy không cam lòng. Nếu như hắn thật sự chết ở chỗ này, tất cả những thứ đã từng thuộc về hắn sẽ tan thành mây khói.

-Tiểu gia không phải đang kích động người, mà nói sự thực. Người nhìn đi, bây giờ Thánh đang sỉ nhục người bên ngoài kia.

Lúc này, bên ngoài Thiên Địa Dung Lô, đang xảy ra đại chiến, Thánh vẫn ăn nói ngông cuồng.

-Các người trong mắt bản Chí Cao đều giống như cùng Kiệt vậy, tất cả chỉ là một đám giun dế nhỏ bé.

Kiệt nghe Thánh nói như thế, nhất thời cuồng nộ, vô cùng điên cuồng, hai con mắt của hắn trở nên đỏ như máu, quát to.

-Thánh...

Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ. Thánh và Kiệt kiếp trước chắc là đôi oan gia. Hai người này đều trào phúng lẫn nhau. Bất quá cũng tốt, điều này thành toàn Lâm Phàm.

-Kiệt, người sao có thể nhịn được vậy. Nếu như người cùng tiểu gia chết ở chỗ này, người sẽ mất tất cả, sẽ không còn lại thứ gì. Nếu như là ta, ta nhất định sẽ nuốt giận vào bụng, chờ đợi thời cơ, đánh cho hắn không nhất đầu lên được.

Lâm Phàm nói.

-Ôm một cái đi!

Lâm Phàm nhìn Kiệt sắp không chịu nổi, nhẹ nhàng nói.

-Không... Tuyệt đối không thể.

Kiệt điên cuồng hét lên.

-Luyện hóa!

-A!

-Ôm một cái đi!

-Không...

-Luyện hóa!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, giờ khắc này, Lâm Phàm muốn qua đời rồi. Thân thể của hắn rách tả tơi, bầm dập khắp nơi. Mà Kiệt cũng không khá hơn, vô cùng thêm thảm. Mà Lâm Phàm đối với Thiên Địa Dung Lô do hệ thống tặng, cũng hận đến tuyệt đỉnh. Cái gì mạnh nhất hệ thống chứ. Tiếng kêu thê thảm nối liền không dứt, như những tiếng sầu bi ai, đau đớn không nguôi. Lâm Phàm chưa bao giờ thể nghiệm qua cảm giác này.

Trong đầu, chỉ có thể nhớ lại lúc hắn ở Huyền Hoàng Giới, hắn cũng bị luyện hóa một lần, thế nhưng với cường độ thân thể vô địch của mình, nên cơ bản không bị làm sao. Nhưng lần này bất đồng, tuy cường độ thân thể của hắn đang từ từ tăng cường, nhưng lực lượng luyện hóa vẫn đang chậm rãi tăng lên. Chuyện này đối với Lâm Phàm mà nói, đúng là thống khổ không gì bằng.

-Ôm hay không ôm.

-Không...

-A.

Kiệt bây giờ đang nửa quỳ nửa ngồi, hắn thực sự không chịu nổi nữa. Thậm chí ngay cả bàn tay đang nắm giữ Thiên Địa Thần Đan của Lâm Phàm bắt đầu bắt đầu run rẩy.

-Luyện hóa...

-Đừng, đừng...

Giờ khắc này Kiệt đã không chịu nổi nữa, lập tức hô to.

-Người đồng ý?

Lâm Phàm nhìn Kiệt, khoe miệng lộ vẻ tươi cười. Hỏi.

Kiệt cũng không nói thêm gì, sau đó yên lặng gật gật đầu. Thế nhưng trong lòng hẫng lại tức giận không nguôi, giống như nước sông cuộn cuộn. Thậm chí hẫng đã thề, chỉ cần có thể ra ngoài, hẫng tuyệt đối sẽ hung hăng chà đạp cái tên Nhân tộc đáng ghét trước mặt này một phen.

-Sao người không nói sớm, người mà nói sớm, chúng ta đã không phải chịu nhiều đau khổ như vậy? Tuy rằng người là Cổ Tộc Chí Cao, nhưng anh hùng cũng có phút yếu lòng, ôm ta một cái thì chết sao. Bây giờ người ra quyết định đúng đắn như vậy, không uống công quen biết một hồi.

Lâm Phàm nói.

Lúc này, thiên địa bình tĩnh lại. Đây đúng là kỳ tích. Cổ Tộc Chí Cao và Nhân tộc Đại đế ôm nhau một cái, quả là chuyện thiên cổ chưa từng có.

Sau khi hai người ôm nhau, Lâm Phàm nhắm mắt cảm thán, hẫng có cảm giác hết thấy những nỗ lực của mình đều không uổng phí a.

-Đây chính là cảm giác được ôm ư?

Trong lòng Kiệt đang vô cùng bi phẫn, nhưng vào thời lúc này, sắc mặt của hẫng hơi đổi. Hẫng chưa bao giờ cảm thụ qua cảm giác này. Được ôm ấp, cái cảm giác vô cùng xa xôi và lạ lẫm, hẫng chưa bao giờ hẫng cảm nhận được cảm giác giống như vậy. Cổ Tộc sinh ra, đều là do Thiên Ý sắp đặt, mỗi một vị Cổ Tộc đều lấy Thiên Ý làm cha mẹ. Nhưng giờ khắc này, lúc hẫng cảm nhận được cảm giác này, lại không nói ra lời. Lâm Phàm phát hiện nhịp tim Kiệt đã hơi chậm lại, đột nhiên, Kiệt lại khoát tay ra sau lưng Lâm Phàm. (má, ta đang biên bộ gì thế này ~.~)

-Cảm giác làm sao?

Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi, một tay đặt sau cái ót Kiệt.

Kiệt không nói gì, như đang trầm mặc. Anh hùng cũng có phút yếu lòng. Kiệt thừa nhận mình là anh hùng, anh hùng của Cổ Tộc.

-Hết sức...

-Đùng!

Kiệt vừa muốn nói cái gì đó, nhưng đột nhiên lại ngậm miệng không nói được, hắn cảm thấy long trời lở đất, sau đó mất đi tri giác, ngất đi. Lâm Phàm cầm Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên trong tay, một đòn đánh Kiệt bất tỉnh. Lúc này, Lâm Phàm liền ngẩng đầu, lệ rơi đầy mặt, môi hơi di chuyển, nói.

-Kiệt, tiểu gia biết cảm giác được ôm rất mỹ hảo, nhưng xin lỗi, ta là Nhân tộc.

Thời khắc này, Lâm Phàm thật sự khóc. Mình sẽ hối hận cả đời?

-Rốt cục mình đã hàng phục được tên Chí Cao đầu tiên.

Tuy rằng tên này nhỏ yếu nhất bên trong Bát đại Chí Cao, nhưng đối với Lâm Phàm, đã tiến bộ rất lớn rồi. Lâm Phàm liền lật ngửa Kiệt ra, viên Thiên Địa Thần Đan vàng lóng lánh kia, lại lần nữa bồng bênh bên trong nội thiên địa.

-Nguy hiểm thật, lần này thật sự quá nguy hiểm, nếu như bị người khác cướp đi Thiên Địa Thần Đan lần nữa, chắc mình chết mất.

Nghĩ tới một màn vừa nãy, lòng tơ Lâm Phàm dựng lên lần nữa.

-Kiệt thân là Cổ Tộc Chí Cao, vẫn có tác dụng rất lớn. Hơn nữa hắn còn là cường giả Vĩnh Hằng Thần vị, giết hắn tuy có rất nhiều chỗ tốt, nhưng vẫn có chút đáng tiếc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 711: Đại Độ Hóa Phật Quang

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Phong Khinh Tử, để ta xem hôm nay các người còn biện pháp gì?

Khí thể của Thánh hoàn toàn bao phủ thiên địa, lúc này, gần như không có bất kì ai có thể uy hiếp được hắn. Chỉ trong lòng vẫn phân vân, không biết cái tên rác rưởi Kiệt kia đã giết được tên Nhân tộc chưa. Còn Thiên Địa Dung Lô đang trôi nổi trước mặt, nhìn là biết một vật bất phàm, hắn nhất định phải đem nó đi.

Nữ Đế và Nam Vô Thánh Đế vô cùng nghiêm túc, coi như hai người bọn họ có liên thủ, cũng không phải đối thủ của Thánh. Thế nhưng kiểm chế đối phương thì không có vấn đề gì. Nữ Đế cùng Nam Vô Thánh Đế đều là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười, nhưng cả hai đều chưa đạt đến Vĩnh Hằng Chi Vị. Nên thực lực của bọn họ so với Chí Cao vẫn chênh lệch không ít. Bây giờ, có tất cả ba vị Cổ Tộc Chí Cao đến đây, nhưng Kiệt lại bị nhốt trong lò luyện quái dị kia. Nên tất cả mọi người đều không biết tình hình của Kiệt ra sao. Tuy rằng không có Kiệt, nhưng Thánh và Vưu cũng không phải hạng dễ đối phó.

-Nữ Đế, Nam Vô Thánh Đế hai người các người sống tạm bợ nhiều năm. Mà Bản Chí Cao cũng mở một con mắt một con mắt, không để bọn người ở trong lòng. Thế nhưng các người dám to gan khiêu khích Bản Chí Cao, vậy hãy ở lại đây luôn đi.

Thánh lạnh lùng nói, hôm nay hẳn nhất định phải đại khai sát giới, chém giết toàn bộ Nhân tộc.

-Phong Khinh Tử, tiểu tử kia có khả năng vẫn chưa chết. Chúng ta cố gắng tranh thủ một ít thời gian, xem tình huống diễn biến ra sao đã.

Lông mày Nam Vô Thánh Đế ngưng lại. Toàn thân súc tích lực lượng, chờ thời cơ đến, tung ra toàn lực. Bọn họ đã ẩn cư từ lâu, tu vi sớm đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng mười. Nhưng khổ ở một chỗ, số lượng Vĩnh Hằng Chi Vị trong thế giới lại có hạn, sớm đã phân xong. Cho nên, dù bọn họ có tích lũy thâm hậu như thế nào, cũng không có cách nào bước qua một bước kia. Nam Vô Thánh Đế thở dài một tiếng, trận chiến này vô cùng ác liệt, xem ra phải sử dụng bản lãnh thật sự.

-Được.

Phong Khinh Tử cũng cho rằng Lâm Phàm không chết. Tiểu tử kia quỷ kế đa đoan, coi như Chí Cao, cũng không nhất định có thể giết được hẳn. Trong nháy mắt, Phong Khinh Tử hét một tiếng, khí tức tăng cao.

-Hôm nay lão phu, sẽ cùng hai vị Chí Cao liều một phen.

Mặc dù bây giờ bọn họ có ba người, tổng thể thực lực không bằng hai vị Chí Cao. Nhưng vẫn có thể chống đỡ trong thời gian ngắn.

-Hừ, người muốn tìm cái chết. Ta sẽ chém tất cả các người thành tro bụi, chấm dứt hậu hoạn.

Hai đại Chí Cao quát một tiếng. Lập tức động thủ, thiên địa từ từ rung động, thiên địa quy tắc hoàn toàn hỗn loạn rồi. Đối với một số cường giả bị hấp dẫn đến đây, loại cấp độ chiến đấu này căn bản không phải bọn họ có thể tham gia. Cho dù chỉ là dư âm của cuộc chiến cũng có thể giết chết họ.

Bên trong Thiên Địa Dung Lô, Lâm Phàm đang nỗ lực chữa trị cơ thể, sinh mệnh chi lực từ trong Động Thiên đang cuộn cuộn không

ngừng tràn ra tu bổ thân thể của hân.

-Huyết Hải trùng sinh, Thánh Linh vô biên.

Huyết Hải Ma Công của hân đã sớm tu luyện đến cảnh giới nhất định, thậm chí bên trong Động Thiên cũng đã hình thành Huyết Hải. Trong một ý nghĩ, vô biên sinh mệnh chi lực rửa sạch thân thể Lâm Phàm, tất cả vết thương đang không ngừng được chữa trị. Mà giờ khắc này, Thiên Địa Thần Đan cũng tản ra từng trận thần quang, gột rửa thân thể Lâm Phàm. Thiên Địa Thần Đan của Lâm Phàm đã ngừng luyện đến mức độ không phải bình thường, so với những cường giả cùng cấp, mạnh hơn gấp trăm lần. Võ đạo thần thông của hân đều đã nhập đạo, biến ảo thành từng đạo đan văn điêu khắc trên Thiên Địa Thần Đan. Một ý nghĩ long trời lở đất, một cái búng tay hủy thiên diệt địa. Sức mạnh của hân đang không ngừng tăng lên, vận pháp cùng lúc vận chuyển, vô cùng tự nhiên, không có trở ngại nào.

Bên trong Thiên Địa Thần Đan của Lâm Phàm, ẩn chứa sức mạnh lớn hơn gấp mấy trăm, mấy ngàn lần bất kỳ vị cường giả Thần Thiên Vị tầng tám nào. Con đường tu luyện của hân đến nay, đều lấy kinh nghiệm của hệ thống làm trụ cột, thế nhưng căn cơ vô cùng vững chắc. Số Linh khí, Đạo khí, cường giả bị Lâm Phàm cướp đoạt nhiều như sao trời, không biết bao nhiêu mà kể.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Lâm Phàm phun ra một ngụm trọc khí. Ngụm khí này dường như nắm giữ linh tính, bồng bềnh trong lò luyện, không ngừng biến hóa, phảng phất như muốn Khai Thiên Tích Địa, biến ảo vạn vật.

-Quả nhiên, sau khi ta đã tiến nhập Thiên Địa Thần Đan, đã mở ra một con đường rộng lớn hơn. Lấy thiên địa làm trụ cột, có thể khống chế càn khôn, mở ra một thế giới.

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, lập tức tiến nhập Động Thiên. Giờ khắc này Kiệt đang bị Ngô Đồng Thần Thụ buộc chặt, bị vô số sinh linh trấn áp. Cho dù Kiệt có thực lực ngấp trời cũng không trở mình. Kiệt

cũng đang hối hận cực kỳ, hẳn thật sự không nên tin tưởng cái tên Nhân tộc bỉ ổi, quỷ kế đa đoan, âm hiểm xảo trá kia. Cho dù Kiệt đã bị luyện hóa không ít, nhưng sức mạnh mệnh môn như trường hà của hắn vẫn không ngừng chèn ép Ngô Đồng Thần Thụ.

-Độ hóa!

Bây giờ Độ Hóa Thuật của Lâm Phàm đã đạt đến tầng 19. Ánh sáng độ hóa càng lúc càng khổng lồ, trong chớp mắt, bao phủ Kiệt, lấy thực lực bây giờ của hắn, muốn độ hóa một Chí Cao thì vẫn không thể được, nhưng Kiệt đã bị Thiên Địa Dung Lô luyện hóa, bị thương nặng, nên Lâm Phàm vẫn có một chút cơ hội thành công.

-Kiệt, ta sẽ không giết ngươi.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, điểm ra một chỉ, Thiên Địa Thần Đan xoay tròn, thất tình lục dục hóa thành một cỗ trường hà mệnh môn rót vào linh hồn của Kiệt.

-Cái tên giun dế Ghê tởm kia, nếu như ngươi muốn độ hóa ta, ngươi còn phải luyện thêm vạn năm nữa.

Kiệt tức giận rít gào, không ngừng giãy giụa, làm gãy vô số cành cây Ngô Đồng Thần Thụ. Nhưng trong nháy mắt Ngô Đồng Thần Thụ lại khôi phục như cũ.

-Lạc đà gãy vẫn lớn hơn ngựa, Chí Cao không hổ là Chí Cao. Đến lúc này rồi vẫn liều mình chống cự, bất quá tất cả đều phí công mà thôi.

Kiệt liên tục rít gào, ngàn vạn võ đạo thần thông của hắn không ngừng biến ảo thành những người khổng lồ có sức mạnh hủy thiên diệt địa. Kiệt đang muốn liều mạng hủy diệt Động Thiên của Lâm Phàm. Thế nhưng đối với Lâm Phàm, Kiệt bây giờ chỉ là cá trên thớt, dù cho gây ra động tĩnh lớn như thế nào cũng vô dụng.

-Yêu Thành!

Hào quang của Hạ phẩm chí bảo chói lợi thiên địa, Tiên Thiên Ngũ Hành hợp nhất, Thượng Cổ Đại Yêu cũng nổi giận gầm lên một tiếng, bên trong Động Thiên chấn động mạnh một cái. Sau đó lập tức xuất hiện một nắm đấm không lồ, tựa như đúc bằng vàng ròng, khí thể vang trời, nghiền nát ngàn vạn người khổng lồ do võ đạo thần thông của Kiệt, biến thành.

-Kiệt, người không cần chống cự vô ích, tất cả cũng chỉ phí công mà thôi.

Phật quang toàn thân Lâm Phàm đại thịnh, xuất hiện vạn ngàn Phật đà, miệng niệm kinh Phật bay quanh Lâm Phàm. Từng kinh văn quay xung quanh Lâm Phàm, dần dần hình thành một kinh văn bảo táp, hoàn toàn bao phủ Kiệt. Vạn đạo Phật quang giống như những dải lụa, không ngừng lôi kéo thân thể Kiệt. Khuôn mặt Lâm Phàm cũng không ngừng biến hóa, một luồng khí tức bi thương bao phủ toàn bộ Động Thiên. Sắc mặt của Kiệt cũng vô cùng dữ tợn, tức giận gầm thét, nhưng tất cả đang từ từ biến hóa. Thần sắc dữ tợn và lệ khí không ngừng chuyển hóa. Hung khí ngập trời bên trong Động Thiên cũng chuyển hóa không ngừng. Bỗng nhiên một đạo hào quang màu vàng từ trong cơ thể Kiệt bắn ra, hoàn toàn thôn phệ số hung khí khổng lồ kia. Sắc mặt Kiệt cũng trở nên hiền lành, hoà thuận.

-Keng, chúc mừng kí chủ độ hóa thành công.

-Keng, Độ Hóa Thuật đã thăng cấp thành Đại Độ Hóa Phật Quang.

Một viên phù văn màu vàng trong cơ thể Lâm Phàm, vào đúng lúc này, đột nhiên phát sinh biến hóa, từ từ biến hóa thành một văn tự. Văn tự kia không ngừng vặn vẹo, lúc biến thành rồng, lúc biến thành hổ. Văn tự phảng phất như bị gì đó triệu hoán, đột nhiên hóa thành một cái dải lụa màu vàng óng, quấn quanh Thiên Địa Thần Đan.

-Độ!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 712: Sức Mạnh Thật Sự Của Thiên Ý

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Giờ khắc này, tình huống bên ngoài rất không lạc quan. Hai đại Chí Cao liên thủ, coi như thực lực của Phong Khinh Tử có tương đương bọn họ, cũng không thể không ngừng lui về sau. Nam Vô Thánh Đế hé miệng ra, có một hòn đảo phát ra thất thải hào quang bay ra, nổi trong hư không.

-Người sao phải liều mạng như vậy?

Nữ Đế nhìn thấy hòn đảo kia, vẻ mặt biến đổi.

-Không liều mạng thì có thể làm gì được? Nếu không tung hết ác chủ bài ra, ta sợ không thể chống đỡ tới cuối cùng a.

Nam Vô Thánh Đế nghiêm túc nói.

-Đã như vậy, ta cũng liều.

Nữ Đế không nghĩ nhiều, những ngón tay như bạch ngọc của nàng trương mở, từ trong đó có một toà vương tọa đầy uy nghiêm nổi bông bành bay ra. Từ trên Vương tọa kia, tản ra uy nghiêm vô thượng. Có một con đường thông thiên lấy vương tọa làm trung tâm, từ từ hình thành. Trong nháy mắt, Nữ Đế liền xuất hiện bên trên tòa vương tọa, một chỉ điểm ra tựa như chỉ điểm giang sơn.

-Nam Vô Đảo.

-Hoàng Thiên Chi Tọa.

Hai cái này đều là vô thượng chi bảo, nó cũng không phải là do Nam Vô Thánh Đế và Nữ Đế luyện chế ra. Mà do hai người họ có được trong một lần cơ duyên. Nhờ nó mà hai người họ có thể trực tiếp trở thành cường giả đỉnh cao. Lai lịch của Nam Vô Đảo vô cùng kì bí, coi như Nam Vô Thánh Đế cũng chỉ mặt dày lấy tên theo nó, chứ cùng nó không có liên quan gì. Thực ra nó cùng Phật Môn có chút quan hệ. Vì số sinh linh trên Nam Vô Đảo đều là Cự Long, Phật đà, La Hán,... những sinh linh kia chỉ biết tụng ca viển cổ Phật Kinh. Bỗng một đạo Phật quang từ trên Nam Vô Đảo bay ra, xuyên thẳng vào mây xanh, phảng phất như đang câu thông với những vị thần minh trong cõi hư vô.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, một đạo Phật âm từ Nam Vô Đảo vang ra.

-A Di đà Phật!

Một Phật âm cổ xưa, không giống với những Phật hiệu của người trong Phật tộc hiện nay. Một tiếng Phật âm phát ra, rung động thiên địa, thiên hoa loạn trụ, đất nở sen vàng. Bỗng có một đóa hoa sen màu đen to lớn từ Nam Vô Đảo phiêu dăng. Trong chớp mắt, Phật quang đại thịnh, phảng phất như toàn bộ thiên địa đều bị Phật quang bao phủ. Mà đóa hoa sen màu đen kia, giờ khắc này hé mở, từng cánh hoa tươi đẹp đến cực điểm từ từ nở rộ. Ở trung tâm của đóa hoa như có một người đang ngồi bên trong. Lúc những cánh hoa sen hoàn toàn tách ra, xuất hiện một luồng sức mạnh xa xưa. Người ngồi ở trung tâm đóa hoa sen, rõ ràng là một vị Phật, toàn thân đen kịt. Từ trong đôi mắt đang đóng chặt của vị Phật kia, tản ra nồng nặc tà ác Phật quang. Cho dù là tà ác Phật quang, nhưng lại làm cho người ta cảm giác vô cùng tự nhiên, phảng phất như tất cả vị Phật đều phải như vậy.

-Đó là viên cổ Tà Phật, thật không nghĩ tới Nam Vô Thánh Đế lại có tạo hóa bậc này.

Phong Khinh Tử kinh ngạc cực kỳ khi nhìn thấy vị Tà Phật kia, lão lập tức biến sắc. Trong truyền thuyết, thượng cổ Tà Phật khi chứng được đạo, chém đi thất tình lục dục, sau đó ký thác thất tình lục dục vào bên trong một cái bảo bối. Sau đó, bởi vì thiên địa dị biến, mà những bảo bối được Phật môn đại năng ký thác thất tình lục dục đã lưu lạc ở bên trong đất trời, không nghĩ tới nó lại bị Nam Vô Thánh Đế chiếm được. Khi Bảo bối này xuất hiện, không chỉ Phong Khinh Tử kinh ngạc, ngay cả Cổ Tộc Chí Cao cũng có chút khiếp sợ.

-Không nghĩ tới, bảo bối được cái con lừa già ngốc kia ký thác tà niệm lại bị người chiếm được.

Thánh nhìn Nam Vô Đảo, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng. Nam Vô Thánh Đế cũng không nói thêm gì, chợt quát một tiếng, Thánh Dương trường hà rít gào.

-Thiên đốt!

Nam Vô Thánh Đế lánh đời đã lâu, nhưng số Thánh Dương Đan của hắn cũng mệnh mông vô cùng. Lúc này, đối mặt Cổ Tộc Chí Cao, hắn cũng không dám bất cẩn, lập tức thiên đốt Thánh Dương Đan. Từ khi hắn chiếm được Nam Vô Đảo, Nam Vô Thánh Đế liền trở thành một trong những nhân vật đứng đầu Cổ Thánh Giới. Dĩ vãng cho dù là gặp phải cường giả mạnh tới mức nào, sau khi tế ra Nam Vô Đảo thì Nam Vô Thánh Đế cũng không úy kỵ chút nào. Thế nhưng, khi đối mặt với Cổ Tộc Chí Cao, Nam Vô Thánh Đế không thể không lấy ra toàn bộ bản lĩnh.

-Ầm!

Đại lượng Thánh Dương Đan hoàn toàn thiên đốt, Nam Vô Đảo hoàn toàn cuồng bạo. Vị Tà Phật màu đen kia, đột nhiên mở ra Phật nhãn, hai

đạo phật quang đen kịt liền chiếu rọi thiên địa. Chỗ bị hai đạo phật quang đen kịt kia chiếu qua đều biến thành một mảnh Hỗn Độn.

-A Di đà phật.

Vị Tà Phật màu đen từ từ đứng thẳng lên, một tay vung lên che kín bầu trời, vô số Phật đà quay chung quanh vị Tà Phật kia, liên tục tụng kinh văn, một luồng Phật khí mênh mông cuồn cuộn, che kín bầu trời.

-Trần áp!

Nam Vô Thánh Đế đã dốc hết sức mạnh, lấy ra tất cả lá bài tẩy của mình.

-Nam Vô Thánh Đế, không nghĩ tới người lại ẩn giấu sâu như thế, lại có dị bảo bức này.

Nữ Đế nhìn thấy tình cảnh trước mắt, tâm thần rung động, khóe miệng lộ vẻ tươi cười. Nam Vô Thánh Đế càng cường hãn, đối với bọn họ càng có lợi.

-Nữ Đế, còn nhìn làm gì? Lần này vì tên tiểu tử kia mà ta tiêu hao rất lớn.

Nam Vô Thánh Đế nhức nhối nói. Nam Vô Đạo tuy mạnh, nhưng cũng không phải dễ dàng sử dụng. Mỗi một lần triển khai, đều sẽ có vô số tà niệm bao phủ lấy hắn, nếu như không muốn bị tà niệm xâm lấn, thì sau khi đánh xong chỉ có thể trở về dưỡng sức, từ từ xua tan cỗ tà niệm kia. Lấy tình huống bây giờ, sau khi đánh xong, ít nhất hắn phải tĩnh tọa một năm.

-Được...

Nữ Đế cũng không có chút do dự, Hoàng Thiên Chi Tọa của nàng cũng xuất động theo. Khi vương tọa xuất động, vạn vật thần phục. Ngón tay như ngọc của Nữ Đế vừa nhấc, trên vương tọa bắn ra một đạo tinh quang, xuyên thủng hư không.

-Giun dế, tất cả đều là giun dế, chẳng lẽ các người cho rằng dựa vào những thứ này là có thể chiến thắng bản Chí Cao hay sao?

Thánh quát lên, khí tức cả người sôi trào.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, Lôi Đình lấp loé, bầu trời như mất đi tất cả ánh sáng.

-Thiên Ý mệnh mông, vô thượng lực lượng.

Thánh và Vưu quát một tiếng, toàn thân họ bị một cỗ sức mạnh bí ẩn khó lường bao phủ. Hai người vung ra một quyền, va chạm với hai nguồn sức mạnh kia.

Ầm! Ầm!

Vị Tà Phật màu đen kia như bị khiêu khích, trợn mắt nhìn. Phật thân mệnh mông rung động một cái, đóa hắc liên dưới chân cũng chuyển động. Vô số bí pháp của Phật môn thượng cổ được thi triển, biến ảo thành Phật Long, quấn quanh trên cánh tay của Tà Phật.

-Bản Đế lấy nhất Phật chi giới, cùng các người đấu một trận.

Nam Vô Thánh Đế rút gào một tiếng, sau đó xông tới.

-Viễn cổ chi Phật, câu thông thiên địa, mệnh mông Phật lực, gia trì Pháp thể.

Nam Vô Thánh Đế chau mày, dẫm ra một quyền. Khiến cho cả thiên địa đều bị phá toái. Nam Vô Thánh Đế lấy Nam Vô Đảo làm trụ cột, câu thông viễn cổ Phật Tôn đã biến mất trong dòng sông thời gian.

Ầm!

Phật hoa tung bay, trong chớp mắt, thiên địa hóa thành một biển hoa.

-Mỗi đóa hoa là một thế giới, nhất niệm Vĩnh Sinh.

-Đáng ghét, Nam Vô Thánh Đế, người đây đang tự rước lấy nhục.

Thánh tức giận rít gào, đánh ra một chưởng, trấn áp hoàn toàn phật lực mênh mông.

Ầm!

Ầm!

Hư không nổ tung, thời gian như bị phá toái. Nam Vô Thánh Đế sắc mặt tái nhợt, đột nhiên lùi về sau. Vị Tà Phật kia giờ khắc này không ngừng phá toái. Nó bị một chưởng của Thánh đập nát, cho dù lấy nhất giới lực lượng, cũng không thể chống đỡ Chí Cao ư? Phong Khinh Tử và Nữ Đế, cùng nhau ra tay, song cho dù sử dụng tới chiêu thức mạnh nhất vẫn bị Vưu chặn được.

-Cổ Tộc trấn áp vạn giới đã lâu, chẳng lẽ các người cho rằng chỉ bằng những này, là có thể cùng bản Chí Cao solo?

- Thiên Ý đã từ từ thức tỉnh, hôm nay bản Chí Cao để cho các người nhìn thấy sức mạnh của thiên ý.

Thánh nộ quát một tiếng, hai tay xé trời, lập tức xuất hiện một khe nứt vô cùng lớn trên đỉnh đầu mọi người.

-Vù...

Trong chớp mắt, một luồng sức mạnh không thể địch nổi, đột nhiên giáng lâm thế gian.

Thánh được gia trì bởi nguồn sức mạnh kia, trở nên vô cùng kinh khủng.

-Không tốt.

Phong Khinh Tử hoàn toàn biến sắc, một loại cảm giác không ổn dâng lên trong lòng. Hắn không nghĩ tới Cổ Thánh Giới Thiên Ý đã bắt đầu từ từ thức tỉnh, cho dù chỉ là thức tỉnh một phần nhỏ, thế nhưng gia trì trên người Thánh, lại khủng bố như vậy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 713: May Là Tới Kịp

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Thiệt thòi lớn rồi, thật sự thiệt thòi rồi.

Nam Vô Thánh Đế đã khóc không ra nước. Hắn biết Chí Cao rất mạnh, nhưng lại không nghĩ tới họ lại mạnh đến trình độ này.

-Nam Vô Thánh Đế, người không sao chứ.

Phong Khinh Tử hỏi.

-Không có chuyện gì.

Nam Vô Thánh Đế trong lòng dù rất đau, nhưng ở cũng không nói nhiều.

-Làm sao bây giờ, Thánh đã kích hoạt Thiên Ý rồi, tuy nói Thiên Ý vẫn không toàn bộ thức tỉnh, nhưng chúng ta thua rồi.

Nam Vô Thánh Đế nhìn Nữ Đế, bây giờ Nữ Đế không tốt hơn hắn là bao. Cố sức mạnh cường hãn vừa nảy trực tiếp tổn hại Hoàng Thiên Chi Tọa. Thậm chí, nguồn sức mạnh cũng rót vào cơ thể của nàng. Khiến cho Nữ Đế phải sử dụng toàn bộ sức mạnh bên trong, toàn lực xua tan nguồn sức mạnh kia. Hai cái bảo bối đều là chí bảo, nhưng trước mặt Thánh lại không đỡ nổi một đòn. Đặc biệt là đòn tấn công của Nam Vô Thánh Đế, cực kỳ cường hãn, coi như Nữ Đế cũng phải nhượng bộ lui binh. Bây giờ

có thiêu đốt toàn bộ Thánh Dương Đan, triển khai một kích mạnh nhất cũng chưa chắc có thể liều mạng cùng Thánh.

-Chẳng lẽ chúng ta phải từ bỏ tên tiểu tử kia, chạy khỏi nơi này sao?

Nữ Đế nhìn Thánh với sức mạnh vô cùng kinh khủng, vẻ mặt không khỏi ngưng trọng. Nếu còn cứ tiếp tục như vậy, e rằng ngoại trừ Phong Khinh Tử, hai người bọn họ đều phải chết ở chỗ này.

-Thánh Đế, Nữ Đế, các người hãy đi đi, tiểu tử này bất kể nói thế nào, cũng là đồ nhi của lão phu. Hôm nay lão phu cố gắng liều mạng, có thể chống đỡ một hồi.

Phong Khinh Tử nói.

-Không được, hãn đồ đệ người, nhưng cũng là đồng bào của ta. Hôm nay Nam Vô Thánh Đế ta coi như chết ở chỗ này, cũng tuyệt không hối hận.

Nam Vô Thánh Đế khí phách hùng hồn. Hãn đã sống lâu lắm rồi, trước kia hãn đã từng làm qua chuyện hối hận tới tận bây giờ. Trước kia có một vị Chí Tôn tìm hãn, muốn mời hãn cùng xuống núi đánh bại Tuyên Cổ, nhưng bởi vì sợ hãi, hãn lại từ chối. Cho dù là vạn năm đi qua, chuyện đó vẫn là tâm kết sâu trong nội tâm của Nam Vô Thánh Đế. Bây giờ cảnh tượng lúc trước lại tái hiện, nên lần này, hãn quyết sẽ không rời đi. Hơn nữa, lần này hãn xuất ra nhiều máu như vậy, nếu như không có thu hồi lợi tức, trong lòng hãn không phục a.

-Các người hôm nay ai cũng đừng muốn ly khai.

Hai đại Chí Cao Cổ Tộc khinh thường nhìn mọi người.

-Phong Khinh Tử, qua ngày hôm nay, Thủ Hộ Chi Địa không bao giờ còn Thủ Hộ giả nữa, người cũng chết ở chỗ này.

-Ha ha, lão phu sống lâu như vậy, từ lâu đã không sợ chết, dù cho các người được Thiên Ý gia trì, lão phu cũng không úy kỵ.

Phong Khinh Tử hồi hợt cười nói. Cái hăn lo lắng chính là, Thiên Ý vì sao lại thức tỉnh nhanh như vậy, chẳng lẽ ông trời muốn Đại Thiên tộc diệt vong hay sao? Những năm gần đây, Phong Khinh Tử một mực truy tìm chân chính bí mật của Cổ Thánh Giới. Hăn muốn biết tất cả những thứ này là cái gì, nhưng cho dù hăn đi khắp toàn bộ Cổ Thánh Giới, vẫn không có kết quả.

-Tốt lắm, hôm nay bản Chí Cao sẽ tác thành cho các người.

Hai đại Chí Cao, cất bước di động, mỗi một bước như vượt qua thời không, trong nháy mắt, bao vây ba người Phong Khinh Tử. Sau đó toàn thân Thánh tản ra ánh sáng, tựa như tuyệt thế bá chủ trong thiên địa. Sau đó đâm ra một quyền, nhất quyền kinh thiên động địa, bên trong cú đâm này, bao hàm vạn thiên võ học. Nhìn như một quyền bình thường, nhưng trong mắt Phong Khinh Tử, cú đâm này đã phong tỏa thiên địa, cho dù thân pháp xảo diệu nhất, đều không thể tránh né. Tựa như thiên cân vạn lực, khí thế không thể chống đỡ. Uy thế khổng lồ của cú đâm dường như bao phủ cả triệu dặm. Tất cả sinh linh bên trong bán kính triệu dặm đều run lấy lấy, bọn họ cảm thấy một cảm giác sợ hãi xuất hiện sâu trong nội tâm. Phong Khinh Tử chợt quát một tiếng. Nhật Nguyệt Kim Luân, tản ra thần quang, xoay tròn phòng ra, từ trong nó có một luồng ý chí mênh mông bạo phát ra. Trong luồng ý chí này, không chỉ bao hàm ý chí Phong Khinh Tử, mà còn ý chí của một đầu vô thượng Cổ Tộc.

-Hừ, Phong Khinh Tử người cho rằng có hỗ trợ của hăn, là có thể ngăn cản bốn Chí Cao? Dù người bất tử, hai người bọn họ cũng phải chết.

Thánh lạnh lùng nói. Nhật Nguyệt Kim Luân hăn cảm thấy vô cùng quen thuộc, nó đã từng là chí bảo của Cổ Tộc. Bây giờ lại bị một tên sinh linh giun dế sử dụng, chuyện này đối với Cổ Tộc, là một sỉ nhục. Hai người Nam Vô Thánh Đế và Nữ Đế, sắc mặt đại biến, thân pháp vận chuyển tới cực hạn. Từ lúc đối mặt Cổ Tộc Chí Cao, bọn họ đã chuẩn bị từ rất sớm. Bọn họ đã chịu đủ cuộc sống tạm bợ, cầu thả rồi, nên bọn họ mới muốn cùng Chí Cao liều mạng, dù biết đó là tự tìm đường chết.

-Liều mạng.

Nam Vô Thánh Đế chợt quát một tiếng, sau đó phun ra một ngụm tinh huyết. Ngón tay bay múa như hồ điệp, phác hoạ ra từng đạo viên phù văn. Thời khắc những phù văn hình thành, có một đạo kim quang hiện ra. Mà sau khi vẽ những phù văn kia xong, sắc mặt của Nam Vô Thánh Đế tái nhợt đi một phần. Đến loại cảnh giới của hắn, tinh huyết vẫn vô cùng trọng yếu, vô cùng quý giá. Coi như một sinh linh bình thường, nếu như nuốt một giọt tinh huyết của hắn, đều có thể trở thành cường giả tuyệt thế.

-Nam Vô Chi Giới.

Nam Vô Thánh Đế rút gào, đỉnh đầu ngưng tụ một đoàn linh khí. Những linh khí kia không ngừng biến ảo thành từng vị Phật đà, tựa như một phương Phật đà chi giới.

-Trấn áp!

Leng keng!

Phật đà chi giới chạm vào cú đấm kia của Thánh, bạo phát ra tiếng nổ kinh thiên, thân thể vị Phật đà đang ngồi ngay ngắn trong Phật đà chi giới không ngừng nứt toác, như không thể chịu nổi nguồn sức mạnh này. Nam Vô Thánh Đế sắc mặt càng ngày càng khó coi, đồng thời nhìn về phía Thiên Địa Dung Lô.

-Tiên sư nó, tiểu tử này quả nhiên là yêu tinh hại người, lần này e rằng ta thật bị hắn hại chết rồi.

Cú đấm vừa nảy của Thánh, dường như bao phủ tất cả, bất luận người nào đều không thể chống đỡ. Đặc biệt khi Thánh được Cổ Thánh Giới Thiên Ý gia trì, cường hãn cực hạn, như hổ mọc thêm cánh.

-Đều chết đi cho ta.

Thánh chợt quát một tiếng, sức mạnh càng dâng trào, vạn vật tịch diệt, tất cả sinh linh đều sẽ chôn thân trong cú đấm này.

-Thánh Đế, Nữ Đế.

Phong Khinh Tử biến sắc hô to.

Bây giờ, trong Cổ Thánh Giới số cường giả có thể đấu tranh cùng Cổ Tộc Chí Cao ngày càng ít. Nếu như lần này, tổn thất hai đại cường giả, đối với Đại Thiên tộc mà nói, là một tổn thất không thể chịu được a.

-Phong Khinh Tử, người chiếu cố tốt cho chính người đi rồi hãy lo cho bọn họ.

Vưu cười lạnh một tiếng, sau đó búng tay một cái, hư không từng tắc từng tắc nứt toác. Tình cảnh của Phong Khinh Tử, cũng không lạc quan mấy.

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên, thiên địa tựa như bị một mảnh xám tro bao phủ, chu vi cả triệu dặm, bắt đầu run rẩy mãnh liệt.

-Ha ha...

Thánh ngẩng mặt lên trời thét dài, hăn tin dưới cú đấm này, không có bất kỳ sinh linh nào có thể đón sống sót. Coi như thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng tiếp tục sống sót. Phong Khinh Tử lòng như lửa đốt, thế nhưng, kết cục dường như đã định, coi như hăn cũng không thể ra sức.

-Thánh Đế, Nữ Đế, aiii...

Phong Khinh Tử lắc đầu thở dài, hăn không nghĩ tới sự tình sẽ phát sinh tới mức này. Lấy tình huống trước mắt xem, sợ là họ lành ít dữ nhiều. Mà lúc Thánh vừa định xoay người cùng Vưu hợp lực chém giết

Phong Khinh Tử. Bỗng nhiên, từ mảnh thiên địa màu xám tro kia, xuất hiện một bóng người.

-Ai nha, thật may vẫn tới kịp.

Âm thành này...

Phong Khinh Tử đột nhiên lùi lại, thời điểm hẳn nghe được tiếng nói này. Sắc mặt đột nhiên biến đổi, lộ vẻ không dám tin.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 714: Xuất Hiện

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong mảnh thiên địa màu xám tro, ban đầu là vùng đất dồi dào sinh cơ, giờ này trở nên âm u, tràn đầy tử khí. Bây giờ, giữa vùng đất hoang vu lại có một bóng người đứng đó. Sắc mặt Phong Khinh Tử lộ vẻ vui mừng, hẳn tuyệt đối không nghe lầm, đó là âm thanh của đồ đệ hắn. Thế nhưng khi thấy bóng người kia, thần sắc Phong Khinh Tử đại biến.

-Ha ha, Kiệt! Ta không nghĩ tới người lại có thể giết chết tên kia.

Thời điểm Thánh nhìn thấy đạo nhân ảnh, liền lộ ra nụ cười.

-Phong Khinh Tử, đồ nhi của người đã chết, hy vọng của người đã tan vỡ rồi.

Thánh không ngừng cười lớn, tuy nói Kiệt trong lòng hắn chỉ là một tên rác rưởi, thế nhưng giết một tên Nhân loại giun dế thì không có bất kì khó khăn nào. Chỉ là...

-Kiệt, sao người ngăn cản công kích của ta.

Thánh lớn tiếng hỏi. Tuy nói Kiệt mới vừa lập công, nhưng trong mắt Thánh, Kiệt vẫn là một con kiến hôi.

-Trong lò luyện kia, ta đã thôn phệ Nhân tộc, cướp đoạt tất cả của hắn. Nhưng tâm trí của hắn lại cực kỳ cường hãn, khó có thể trấn áp.

Chẳng qua hiện nay đã không còn bất cứ vấn đề gì, hẳn hoàn toàn trở thành một phần của ta.

Kiệt lạnh lùng nói. Sau đó nhìn Thiên Địa Dung Lô, khẽ vẫy tay. Thiên Địa Dung Lô đột nhiên xoay tròn bay đến, tọa lạc trước mặt Kiệt.

-Lần này chém giết Nhân tộc, chiếm được không ít chỗ tốt. Cái này chính là Thiên Địa Dung Lô, không thuộc về bất kỳ cấp bậc nào, thế nhưng còn trân quý hơn tuyệt phẩm Chí Bảo. Nó có thể luyện hóa thiên địa vạn vật, bản Chí Cao thiếu chút nữa đã chết trong nó luôn rồi.

Biểu hiện của Kiệt đều rất bình thường, rất tự nhiên.

-Vượt qua tuyệt phẩm Chí Bảo?

Thánh đối không có bất kỳ hứng thú gì với Lâm Phàm, nhưng nghe Kiệt nói Thiên Địa Dung Lô có thể đã vượt qua Chí Bảo, không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

-Không sai, cho dù là ai ở trong Thiên Địa Dung Lô một khi đã bị luyện hóa, sẽ trở thành bản nguyên trong một thời gian ngắn. Mặc kệ mạnh như thế, cũng đều không thể chống lại lực lượng luyện hóa của nó.

Kiệt cười nói.

-Bảo bối này, hãy giao cho ta đi.

Thánh nghe đến điều này, trong lòng xuất hiện tham dục. Hẳn không nghĩ tới Nhân tộc kia lại có bảo bối lợi hại như vậy. Lấy thực lực của hắn mà không phá vỡ được, xem ra nó quả thật là một cái bảo bối vô giá. Kiệt hơi lộ vẻ bất mãn.

-Làm sao, ngươi không chịu?

Thần sắc Thánh biến đổi, chỉ cần Kiệt lắc đầu, hẳn sẽ mạnh mẽ cướp đoạt.

-Vậy, người lấy đi.

Thiên Địa Dung Lô liền xoay tròn, sau đó từ từ thu nhỏ, cuối cùng rơi vào lòng bàn tay của Kiệt.

-Người xóa bỏ ấn kí của người đi, rồi ném qua đây.

Thánh nói.

-Người tự mình tới lấy đi.

Kiệt đáp.

Lúc này, bầu không khí trở nên ngưng trọng. Mà lúc này, Phong Khinh Tử vẫn không có phản ứng sau khi nghe tin đồn nhi của hắn bị giết.

-Tại sao lại như vậy?

Phong Khinh Tử không dám tưởng tượng, đồn nhi của hắn dĩ nhiên lại chết lẳng nhách như vậy. Sắc mặt Nam Vô Thánh Đế và Nữ Đế biến đổi, bọn họ biết Lâm Phàm là hy vọng cuối cùng có thể cứu rỗi bọn họ. Nhưng nó đã tiêu tán từ giờ khắc này. Nữ Đế lắc đầu thở dài, nếu nói chuyện này cho Huyền Nhi, nha đầu kia e rằng sẽ rất thương tâm. Trong nháy mắt, đã bốn năm trôi qua, vốn cho rằng tiểu tử kia sẽ trở thành tuyệt thế bá chủ, nhưng không nghĩ rằng hắn lại chết non nửa đường. Thiên kiêu của Đại thiên tộc nhiều không biết bao nhiêu mà kể, nhưng có nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì? Có thể trưởng thành đến cuối cùng, đây mới thật sự là thiên kiêu. Từ cổ chí kim, không biết có bao nhiêu thiên kiêu tuyệt diệu, thế nhưng đều nửa đường chết yếu. Cho dù có thiên phú tốt như thế nào, thiên tư cao đến đâu, cũng có ích lợi gì, chết rồi trở thành một nắm cát vàng mà thôi.

-Kiệt, người dám trái lệnh ta?

Thánh lạnh lùng nói, hắn luôn cảm giác Kiệt có chút không đúng. Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hắn vẫn không biết Kiệt không đúng ở chỗ nào.

-Không dám.

Kiệt liền đáp.

-Vậy thì ném bảo bối qua đây.

Thánh hét lớn.

-Người tự mình tới lấy đi.

Mặc kệ Thánh nói thế nào, Kiệt vẫn trả lời như cũ, sau đó nhìn về phía Vưu hỏi.

-Người có cần không?

Vưu sững sờ, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa kịp phản ứng. Thế nhưng dự cảm trong lòng lại bắt đầu sôi trào. Tham dự của Vưu vừa mới nổi lên, bị một sự tức giận từ trên người Thánh quét sạch.

-Nó là của ta.

Thánh nổi giận gầm thét, hẳn thật sự nổi giận rồi. Hẳn không nghĩ tới Kiệt dám làm trái ý của hắn. Kiệt đưa tay ra, Thiên Địa Dung Lô đang lặng lặng nằm trong lòng bàn tay hắn. Ý tứ rất rõ ràng, người muốn có nó, thì tự mình tới lấy đi. Trong khoảng thời gian ngắn, Thánh không biết phải làm như thế nào. Hắn ngưng trọng nhìn Kiệt, muốn xem thử Kiệt có khác biệt gì không? Nhưng hắn nhìn như thế nào, Kiệt vẫn là Kiệt, vẫn là cái tên bị hắn coi là phế vật.

-Bảo bối này, ta không muốn đưa cho người. Nếu như ta không cho người, người có thể giết ta? Một lựa chọn thật khó khăn?

Kiệt chậm rãi nói.

-Không sai, người trở nên thông minh từ lúc nào vậy?

Thánh cười lạnh nói.

-Người vẫn nên tự mình tới lấy đi.

Kiệt đáp trả.

...

-Bây giờ tiểu tử kia đã chết, chúng ta có phải nên tìm đường tẩu thoát cho mình hay hay không?

Nữ Đế nhẹ giọng nói, Nam Vô Thánh Đế trong khoảng thời gian ngắn không nói gì được, hẳn cảm giác đã đến lúc rời khỏi nơi này. Tất cả cố gắng của bọn họ đều tan thành mây khói, cái chết của tiểu quỷ kia, là một tổn thất lớn của Nhân tộc. Phong Khinh Tử cũng vô cùng bi phẫn, vẻ mặt già nua lại càng già nua thêm. Thế nhưng hẳn biết, lấy tình huống bây giờ, hẳn không có khả năng giết chết những tên Chí Cao kia. Tam Đại Chí Cao đã tụ tập, nếu muốn an toàn rời đi, cũng phải tiêu tốn một chút máu a.

-Thánh Đế, Nữ Đế, lát nữa các người hãy theo ta phá vòng vây, chỉ có đến Thủ Hộ Chi Địa mới thật sự được an toàn.

Phong Khinh Tử liền truyền âm cho hai người.

-Ừm.

Thánh Đế và Nữ Đế nặng nề gật đầu. Tình huống hiện giờ, cũng chỉ có thể đi tới Thủ Hộ Chi Địa tránh một chút. Sau đó chờ đến thời cơ thích hợp, nghĩ biện pháp ly khai. Không làm như vậy, lấy thực lực của các Cổ Tộc Chí Cao, chỉ sợ bọn họ có chui đến chân trời góc biển, cũng sẽ bị đuổi theo. Thời khắc này, Lâm Phàm đã tiến nhập trạng thái ẩn thân, núp sau lưng Kiệt, chờ đối phương lại gần. Bất quá để Lâm Phàm có cam nín, Thánh có phải rất lười hay không. Tự thân vận động cũng không chết người mà.

-Tốt, ta tự mình tới lấy vậy.

Thánh tức giận nói, sau đó sải bước đi tới, trong nháy mắt, xuất hiện trước mặt Kiệt. Đôi mắt tràn ngập lửa giận nhìn chòng chọc Kiệt nói.

-Ta hi vọng ngươi nên thành thật một chút, bằng không hậu quả, ngươi tự mình bạch.

Nhìn Thiên Địa dung lô tay của Kiệt, Thánh cảm nhận được một cỗ khí tức cổ xưa tản mát ra. Đây là bảo bối, tuyệt đối là bảo bối. Thánh chậm rãi đưa tay ra, nắm lấy Thiên Địa Dung Lô.

-Hả?

Lúc này, Thánh đột nhiên phát hiện, mình lại không nhất Thiên Địa Dung Lô lên nổi.

-Người...

Sắc mặt Thánh giận dữ, tưởng Kiệt đang giở trò quỷ. Trong chớp mắt, Kiệt lộ vẻ tươi cười, đột nhiên đánh một chưởng về đầu của Thánh.

-Người muốn chết.

Thánh liền phản ứng lại, chợt quát một tiếng. Lửa giận vô biên, hăn không nghĩ tới, tên phế vật này lại dám động thủ với hăn. Đám người Phong Khinh Tử đang chuẩn bị nghĩ biện pháp thoát đi, khi nhìn tình huống lúc này cũng vô cùng nghi hoặc. Chuyện gì thế này? Giữa các Chí Cao sao lại phát sinh xung đột? Thánh giơ tay lên, bắt được cổ của Kiệt, lúc này trong mắt hăn như ẩn chứa một ngọn núi lửa sắp phun trào.

-Người có biết hay không, ngươi đây đang tìm cái chết. Người cho rằng ta không dám giết ngươi hay sao?

Thánh giận dữ nói, muốn bóp chết Kiệt.

-Ha ha.

Kiệt không chút lo sợ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trở nên cực kỳ từ bi.

-A Di đà phật.

Nhưng chuyện bất ngờ liên tiếp xảy ra, để cho Thánh trong khoảng thời gian ngắn không thể phản ứng. Hắn tự hỏi không biết Kiệt có phải bị đau trứng hay không? Thời điểm Thánh đang suy nghĩ, một đạo hàn mang đột nhiên xuất hiện.

- Hủy Diệt Chi Cước.

Trong lúc một phần ngàn tỉ giây đó, Thánh liền phát hiện dị dạng. Pháp lực toàn thân đột nhiên sôi trào lên, chặn một cước kia lại.

-Không nghĩ tới người lại phản ứng nhanh như vậy.

Lâm Phàm kinh hãi, không nghĩ tới Thánh có phản ứng quá nhanh. Bất quá, muốn nói phản ứng, khẳng định vẫn là Lâm Phàm nhanh hơn.

-Bắc Đẩu Bạo Vếu Quyền.

Hai tay Lâm Phàm nhanh như chớp giật, trong một ý nghĩ, đánh ra trăm nghìn quyền.

Ầm!

Ầm!

Thời khắc này, Lâm Phàm nổi đóa, Bắc Đẩu Bạo Vếu Quyền hoàn toàn bùng nổ.

Ầm ầm!

Trong khoảng thời gian cực ngắn, bộ ngực của Thánh nhanh chóng phát sinh biến hóa, lớn lên, lớn lên, sau đó nổ tung. Nhiều lần nổ tung, khiến cả thiên địa trở nên tả tơi.

-Thành công.

Lâm Phàm không biết tình huống ra sao, nhưng hẳn biết, Bắc Đẩu Bạo Vưu Quyền có uy lực vô thượng. Trong khoảng thời gian ngắn, Thánh, tuyệt đối bị phế bỏ.

- Đồ nhi ngoan của ta, người không có chết?

Phong Khinh Tử nhìn thấy hẳn, trong lòng đột nhiên vui vẻ. Liền xuất hiện bên người Lâm Phàm, vung tay nhéo má Lâm Phàm một cái.

-Ngươi đồ nhi, mau cùng vi sư chạy thôi.

Bây giờ là cơ hội tốt, không trốn thì rất uổng phí.

-Mẹ kiếp, thời cơ tốt như vậy còn không mau bổ thêm một đao.

Lâm Phàm hô to một tiếng, giờ khắc này là cơ hội hiếm có. Nếu như bỏ qua, sau này khó có lại cơ hội như vậy rồi.

-Kiệt, gia trì tăng cường cho ta, để ta đi giết hẳn.

Lâm Phàm không có chút do dự, lập tức hướng về phía đống quần của Thánh đá mạnh một cước.

-Hủy Diệt Chi Cước.

Song trọng công năng của Hủy Diệt Chi Cước, vào đúng lúc này lại bạo phát lần nữa.

-A!

Thánh đột nhiên kêu thảm một tiếng.

-A!

Kiệt chợt quát một tiếng, sau đó như bị Chiến Thần phụ thể. Khí tức liên tục tăng lên, tiến nhập trạng thái điên cuồng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 715: Trấn Áp Thánh

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Mọi chuyện diễn ra nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt, khiến người ta không phản ứng kịp.

Lâm Phàm xuất một bộ tổ hợp quyền, lấy thế lôi đình, đùng đùng như hạt mưa rơi xuống người "Thánh".

Tiếng kêu thê thảm từ "Thánh" vang lên như dã thú.

"Kiệt" được Lâm Phàm cho một cước Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước phát ra uy lực vô cùng, tiềm lực vào đúng lúc này trở nên điên cuồng.

Trên trời dưới đất, mình ta vô địch.

Thời khắc này, "Kiệt" cảm giác một quyền của mình có thể đánh bay "Thánh" đi rất xa.

- Làm càn.

Thần sắc Vưu cứng lại, ánh mắt lưu chuyển, vừa nãy mới chỉ đại ra một chút, không nghĩ rằng lại xảy ra biến cố như vậy.

- Lão già, ngăn cản hãn, còn Thánh giao cho ta.

Thân hình Lâm Phàm như rỗng, hèn mọn đánh lén, bây giờ hỏa lực chủ yếu chính là "Kiệt".

"Kiệt" mặc dù không phải đối thủ của "Thánh" nhưng sau khi được Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước bổ trợ, sức mạnh được bạo phát đến cực hạn.

Bây giờ, bộ ngực "Thánh" bị nổ tung không biết bao nhiêu lần, tan vỡ đến cực hạn, có thể kiên trì đến hiện tại đều do thực lực tự thân đang chống đỡ.

- Kiệt, người đây là đi tìm chết, thân là Cổ Tộc Chí Cao, vậy còn dám trợ giúp đám sinh linh như những con kiến hôi này.

Thánh tức giận rít gào, mặt mũi dữ tợn đến nhăn nhó.

Hắn cảm giác ngực của mình như bị con gò gặm nhấm, đau đớn truyền thẳng vào lòng, thậm chí ảnh hưởng đến sự vận chuyển pháp lực.

- Khá lắm, quả nhiên không nhìn lầm người.

Nam Vô Thánh Đế hô to một tiếng, vốn cho rằng lần này là bị kích, lại không ngờ sự tình có thể chuyển biến, hắn thật không nghĩ tới.

Lâm Phàm đi khắp xung quanh "Thánh" như linh xà vậy, vắn vẹo quần quanh rồi trực tiếp tránh mở tất cả công kích, sau đó quay đầu hỏi.

- Chào tiểu tử, xin gọi tiểu gia là Đại Đế, người là ai a?

Hiện tại Lâm Phàm có một tâm nguyện duy nhất, chính là giữ "Thánh" lại, yêu cầu này không có chút nào quá đáng.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt, "Thánh" có thể kiên trì một quãng thời gian, còn việc kiên trì bao lâu thì phải xem bản lĩnh của chính hắn.

Nam Vô Thánh Đế biến sắc, lộ vẻ tức giận, bản thân mình liều sống liều chết hao tổn tất cả giúp người, khi quay đầu lại, thậm chí ngay cả

chính mình là ai hẳn cũng không biết.

- Huyền Hoàng Giới, những việc người làm với ta, chẳng lẽ không nhớ hay sao?

Nam Vô Thánh Đế nói.

- Huyền Hoàng Giới? Ta đã làm gì người sao? Cái gì a, người đừng vu oan hãm hại người khác, Bản Đế vẫn luôn là người rất có nguyên tắc, chắc chắn người nhận lầm người rồi.

Lâm Phàm đương nhiên không thừa nhận, khi ở Huyền Hoàng Giới, đã chơi đùa Huyền Hoàng Giới sắp hỏng rồi.

Nhưng, Lâm Phàm đột nhiên nghĩ tới.

- Người là Nam Vô Thánh Đế.

Ở hạ giới, bị mình đùa bỡn thảm nhất có ba người.

Một người là Nam Vô Thánh Đế, một người là Nữ Đế, mà trong đó, người có cừu hận lớn nhất với mình chính là Thất Thánh lão tổ.

Nhưng Thất Thánh lão tổ này cũng không biết chết ở nơi nào, từ khi đi tới Cổ Thánh Giới chưa từng gặp lại hẳn.

- Không sai, chính là bản Đế, nhưng bản Đế cũng không phải hạ người tính toán chi li, bây giờ....

Nam Vô Thánh Đế vung tay áo, nói những thứ đại nghĩa lắm nhien gì đó, nhưng lại phát hiện tiểu tử này căn bản không nghe hẳn nói.

- Phi Thiên!

Xèo!

Hư không rung động, Lâm Phàm ra đòn trước, đánh ra trăm nghìn quyền, hư không đều là quyền ảnh của Lâm Phàm, những quyền ảnh này

gào thét cuốn lên từng đợt bão táp.

- Muốn chết?!

Thánh chưa bao giờ chậ vật giống hôm nay, hoàn toàn nổ tung.

Một khí vẫn đục phụt lên, khí vẫn đục này xoay tròn trên đỉnh đầu "Thánh".

- Cổ Thánh Chí Cao, chân thân giáng lâm.

"Thánh" khi xuất thủ không giống người thường, không ngừng cô đọng khí vẫn đục, ngưng tụ thành một quả trứng khổng lồ, quả trứng khổng lồ này đột nhiên vỡ ra, một vị khổng lồ hung uy tuyệt thế chống đỡ Thiên Địa.

- Chết đi!

Thánh rít gào một tiếng, ép hai tay lại tạo ra một luồng khí thế mạnh mẽ, lấy bản thân làm trung tâm, khuếch tán ra một cỗ áp lực cường đại, trực tiếp đẩy lui Lâm Phàm và "Kiệt".

Mà vị khổng lồ tuyệt thế này gào thét liên tục, hai tay đen kịt như núi cao, che kín bầu trời, toàn bộ thế giới như nằm trong lòng bàn tay người khổng lồ.

- A!

Trong chớp mắt, khuôn mặt "Thánh" thay đổi vạn vạo, "Phi Thiên" không biết từ khi nào đã thấm thấu tầng tầng hư không, hai chân "Thánh" đang mở rộng, lập tức nắm lấy cơ hội này, phóng thẳng lên trời.

Đỉnh bén nhọn kia hiện ra từng trận phong mang theo ánh sáng.

- Long Huyền, chúng ta lại lần nữa chọc nở ra một đóa hoa cúc xinh đẹp rồi.

- Ha ha, mặt trời chiều ngã về tây, hoa cúc nở rộ, huyết hoa bay tán loạn.

- Tịch Quang, chúng ta liên thủ một lần nữa đi.

Long Huyền nắm tay Tịch Quang, hai người đứng đối diện nhau, nở nụ cười bay về tận cùng chân trời.

- Thiêu đốt!

Bây giờ, tuy không phải rất giàu có, nhưng một lần thiêu đốt tiêu hao một lượng Thánh Dương Đan đếm không xuể cũng phải lên tới năm trăm triệu.

Đối mặt với Cổ Tộc Chí Cao, Lâm Phàm không dám khinh thường, cho dù hiện tại "Thánh" bị mình đánh tan vỡ, nhưng Lâm Phàm không dám làm càn.

Ầm!

Thiêu đốt hoàn toàn năm trăm triệu Thánh Dương Đan, Phi Thiên cuồng bạo, sức mạnh cuồng bạo bao phủ thiên địa.

Còn đối với "Thánh", địa phương bí ẩn kia phảng phất như bị người nào đó nhòm ngó, cái cảm giác này hết sức không ổn.

Trong chớp mắt, Phi Thiên biến mất.

Khuôn mặt "Thánh" thay đổi cực kỳ khó coi, pháp lực vận chuyển như muốn chống lại, nhưng cảm giác đau đớn cũng đã dâng lên trong lòng.

Người khổng lồ phiêu phù trên đỉnh đầu đột nhiên run lên, dường như bởi vì "Thánh" thất lợi mà muốn tiêu tan.

- Đáng ghét, thật sự quá đáng ghét.

Thánh nổi giận, hai tay chụp vào phía sau, đôi mắt như sắp phun lửa, nhìn Lâm Phàm.

Mà "Kiệt" lúc này bắt được cơ hội, một quyền dường như phá diệt thiên địa đánh về phía "Thánh".

Ầm!

Thân thể "Thánh" đột nhiên run lên, đối mặt với một quyền điên cuồng của "Kiệt", một quyền bao hàm sức mạnh hủy diệt thiên địa.

Phốc!

- Cơ hội tốt.

Thân thể "Thánh" bay đi, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ, động một cái, bùng nổ ra một cỗ lực lượng cường đại.

- Ngô Đồng Thần Thụ.

Ngàn vạn cành cây che kín bầu trời từ trong hư không thẩm thấu ra, vụn vụn vụn vụn, dường như có linh tính, muốn quấn quanh "Thánh".

- Thánh....

Vưu nhìn thấy tình cảnh trước mắt, sắc mặt đại biến, sức mạnh to lớn chợt bộc phát, nhìn kẻ cầm đầu càng trở nên tức giận.

- Chết cho ta.

"Vưu" đánh bay Phong Khinh Tử, chỉ tay điểm về phía Lâm Phàm, sức mạnh to lớn như núi lửa bạo phát, hư không rung động.

- Lão già, ngươi làm gì vậy? Có thể để ý một chút hay không?

Lâm Phàm đặt tâm tư trên người "Thánh", nhưng trong nháy mắt cảm giác được một cỗ sức mạnh vô cùng lớn khóa chặt chính mình, sợ hãi

khiến nội tâm hắn run lên.

Ầm!

Sức mạnh to lớn hoàn toàn xuyên qua Lâm Phàm.

- Đồ nhi ngoan, chống đỡ đi.

Phong Khinh Tử trong khoảng thời gian ngắn bất cẩn bị Vưu nắm lấy cơ hội ra tay, đương nhiên không thể nhịn được nữa.

- Hô!

Lâm Phàm chuyển đổi Thiên Địa Dung Lô, chỉ tay kia với thực lực Lâm Phàm bây giờ, không còn cách nào chống được, chỉ có thể trốn vào Thiên Địa Dung Lô để tị nạn.

- Lão già, để ý một chút, đừng tiếp tục để Vưu có cơ hội xuất thủ, hôm nay phải trấn áp hoàn toàn tên "Thánh" này.

Lâm Phàm rít gào một tiếng, thế tất yếu này hoàn toàn trấn áp "Thánh".

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 716: Hèn Mọn Quấy Rối

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Giun dế, bày kiến cò các người, dám giết ta, hôm nay ta để cho các người phải trả giá.

Thánh gào lên.

Đôi mắt đỏ ngầu giống như muốn cắn nuốt thiên địa.

“Kiệt” rít gào một tiếng, trong mắt hắn, “Thánh” là kẻ địch lớn nhất.

- Đáng ghét, cái tên này sao lại trở nên mạnh như thế, lại có thể áp chế dấu hiệu của mình.

Thánh căn bản chưa bao giờ để những người khác vào mắt.

Thế nhưng, Kiệt bỗng nhiên bộc phát sức chiến đấu, vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

- Kiệt, người đang tìm cái chết.

Thánh gào thét một tiếng, bấp thịt toàn thân thần uy vô tận.

Ầm!

Một luồng sức mạnh từ trong cơ thể bộc phát, nguồn sức mạnh này ép “Phi Thiên” văng ra từ hoa cúc.

Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng khởi thán phục một tiếng.

Một rầm kinh thiên động địa, đúng là lợi hại.

- Chủ nhân, chúng ta cố hết sức rồi.

Phi Thiên bỗng bênh bên người Lâm Phàm, có chút thất vọng nói.

Bọn họ không hoàn toàn nghiền nát đối phương, chính là một thất bại.

Lâm Phàm thu vào Động Thiên, vạn ngàn cành cây Ngô Đồng Thần Thụ bỗng bênh trong hư không.

Từng cành từng cành trong hư không thấm thấu ra, tựa như cắm rễ trong thế giới vô tận.

Thánh châu mảy, khí tức của những nhánh cây này khiến hắc cảm thấy không thích, đột nhiên ngay lúc đó, sắc mặt Thánh đại biến.

- Ngô Đồng Thần Thụ.

...

- Kiệt, lên cho ta, giết chết hắc.

Bây giờ có thể trở thành đối thủ của “Thánh”, cũng chỉ có Kiệt mà thôi.

Những người khác còn chưa có khả năng này.

- Tiểu tử này đã dùng biện pháp gì, để Kiệt nghe lời như vậy, chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

Nam Vô Thánh Đế khiếp sợ nói.

Giờ khắc này, trong lòng Nữ Đế cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, đối với nàng mà nói, tất cả những thứ này thật sự rất giả tạo.

- Đây chẳng phải Độ Hóa Thuật của Phật Tộc hay sao?

Nữ Đế sau khi khiếp sợ, nhìn Kiệt đang tản ra phật tính nhàn nhạt, hoài nghi nói.

- Bên trong Đại Thiên chủng tộc, nói tới độ hóa thì chỉ có Phật Tộc là cường hãn nhất, nhưng chỉ vờn vờn dựa vào Độ Hóa Thuật sao có khả năng độ hóa được Chí Cao, chẳng lẽ là Đại Độ Hóa Phật Quang đã thất truyền kia?

Nghĩ tới đây, Nữ Đế không biết nên nói gì thêm.

- Không thể, Đại Độ Hóa Phật Quang thật lâu trước đây đã tiêu tan, coi như bên trong Nam Vô Đảo có ý niệm của thượng cổ tôn Phật cũng không tồn tại Đại Độ Hóa Phật Quang này.

Nam Vô Thánh Đế khẳng định.

Hắn có được Nam Vô Đảo, cũng giống như đã chiếm được tất cả công pháp truyền thừa của Phật Tộc.

Bên trong Nam Vô Đảo này, không biết ký thác bao nhiêu đại năng thất tình lục dục của Phật Tộc, bên trong thất tình lục dục, không hề thiếu cường giả, thế nhưng trong ký ức của bọn họ, cũng không có tồn tại Đại Độ Hóa Phật Quang.

Trong lời đồn, Đại Độ Hóa Phật Quang bởi vì một vị đại năng của Phật Tộc ngã xuống, nên cuối cùng thất truyền.

Thế nhưng Nam Vô Thánh Đế biết, thật lâu trước đây, nhóm sinh linh Phật Tộc đầu tiên phi thăng Cổ Thánh Giới, trong đó có một vị đại năng triển khai Đại Độ Hóa Phật Quang suýt chút nữa độ hóa toàn bộ Cổ Tộc, cuối cùng Thiên Ý ra tay, trực tiếp chém chết vị đại năng này.

Đây là bí ẩn, cũng là chuyện ít ai biết tới.

Nếu như không phải có Nam Vô Đảo, Nam Vô Thánh Đế cũng không biết những bí mật này.

- Nếu như không phải do Đại Độ Hóa Phật Quang, vậy thần thông nào có thể độ hóa Chí Cao?

Nữ Đế hỏi ngược lại.

Nam Vô Thánh Đế trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời như thế nào, nhưng tất cả những thứ này, dưới cái nhìn của hắn, hiển nhiên không có khả năng.

“Kiệt” thân là Cổ Tộc Chí Cao, bởi vì Thiên ý đã chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, bất quá nếu so với Thánh, Vưu và các Cổ Tộc Chí Cao khác, gốc gác của Kiệt vẫn yếu hơn một chút.

Bởi vậy Kiệt trong Bát Đại Chí Cao, có thực lực yếu nhất.

Chẳng qua hiện nay, cái thứ đồ chơi dưới háng của “Kiệt” đã bị hung hăng đập một cước, tiềm lực của bản thân do đó mà hoàn toàn bùng nổ

Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, đời trước là Liêu Đản Cước, mà Liêu Đản Cước, công năng của nó còn có một khả năng kích phát tiềm lực.

Đối với việc trứng của mình bị đá một cước, Lâm Phàm đã thí nghiệm qua, đúng là có thể bộc phát ra sức chiến đấu, đây tuyệt đối là nghịch thiên.

Bất quá lấy tình huống trước mắt, coi như Lâm Phàm tự đá mình một cước, cũng không nhất định có thể làm gì được “Thánh”.

Bởi vậy loại cảm giác đau đớn này, không nên cảm nhận lần nữa.

- Đáng ghét, cảnh cây của này thật sự quá phiền.

Thánh thi triển pháp lực, đẩy lui “Kiệt”.

Mà cùng lúc “Kiệt” đang đại chiến, cành cây Ngô Đồng Thần Thụ diên cuồng quấy rầy “Thánh”.

Đối với “Thánh” mà nói, quả thực không cách nào nhịn được.

- Mẹ kiếp, xem ra tiểu gia chỉ có thể dùng chiêu bỉ ố thế thôi, nếu như xông lên thì bị giết mất.

Lâm Phàm trốn phải trốn trái, hăn phát hiện ánh mắt của Thánh có chút tàn nhẫn, thời điểm nhìn mình, càng tàn mát ra từng trận sát ý.

Cỗ sát ý này giống như dòng nước trực tiếp ép thẳng lên đầu Lâm Phàm.

- Loại kiến cỏ tầm thường, bản Chí Cao chém chết người.

Thánh không cách nào nhịn được, trong lúc đấu với “Kiệt”, tên Nhân tộc ghê tởm này thỉnh thoảng lại chọt hăn một cái, “Thánh” không nhịn được.

Ầm!

Thân ảnh của Thánh trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, đánh một chưởng về phía hăn

Bây giờ Thánh trở nên thông minh hơn, biết nên đánh chết Lâm Phàm trước.

- Ta trốn.

Lâm Phàm vô sỉ chạy vào Thiên Địa Dung Lô.

Leng keng!

Sức mạnh khổng lồ va đập lên Thiên Địa Dung Lô, một luồng sức mạnh khổng lồ đột nhiên phản xạ trở lại.

- Đến nha, tiếp tục đánh ta đi.

Lâm Phàm một tay mở nắp lò, giễu cợt nói.

- Đáng ghét.

Thiên Địa Dung Lô này quả thật là Chí Bảo trong Chí Bảo, một chưởng hung mãnh của hắn lại không có cách nào lay động một phân một hào.

Thậm chí cái sức mạnh phản xạ trở về kia càng để Thánh cảm thấy kinh hoàng.

Ngay một khắc khi Thánh do dự, Kiệt giống như chó điên lần nữa xông lên.

- Kiệt, người sẽ vì chuyện hôm nay mà trả giá thật lớn.

Thánh nổi giận, hai tay chấn động, hư không đột nhiên rung động, một cây trường thương xuất hiện trong hư không.

Trường thương uy vũ như rồng, xoay vòng bay lên, đâm ra một thương, ngưng tụ đủ loại pháp lực trong đó.

Một thương vừa ra, thiên địa ngưng lại, thời gian tựa như ngưng kết.

- Kiệt, chết đi cho ta.

Thánh rít gào một tiếng, sức mạnh tăng lên cực hạn.

Đối mặt với một thương cực kỳ kinh khủng này, vẻ mặt của Kiệt lại không một tia biến hóa, thân thể hơi động, như rồng, như hổ, như báo.

Thiên Biến Vạn Hóa, trong chớp mắt ngắn ngủi này, Kiệt như đã thi triển ra võ học thần thông cao thâm nhất.

Bất kỳ võ học thần thông nào, trước mặt Kiệt đều trở nên ảm đạm phai mờ.

- Hừ, Vạn Linh Thần quyền, đây chính là võ học mà bản Chí Cao khinh thường, người dám trước mặt ta triển khai, tự rước lấy nhục.

Thánh cười lạnh một tiếng.

Một thương phá đi.

Nhưng, vẻ mặt Thánh đột nhiên biến đổi, hắn phát hiện trường thương mình cầm trong tay bỗng dưng nặng như trời đất, căn bản không có cách nào triển khai.

Vừa quay đầu lại thấy cành cây ghê tởm kia lần nữa quấn quanh hắn, Thánh gào to.

- Người...

Ầm!

Trận chiến giữa các Chí Cao thường thường đều xong trong chớp mắt.

Kiệt đánh ra tất cả chiêu thức, sau đó hai tay chập lại, cô đọng thành chùy, một tiếng vang ầm ầm, đâm giữa lồng ngực Thánh.

Vạn Thiên Võ đạo, ngưng tụ bạo phát ra sức mạnh đáng sợ.

Sức mạnh không thể ngăn cản xuyên qua lồng ngực Thánh, đẩy lui sức mạnh, trường thương trong tay bỗng chốc rơi xuống.

- Khá lắm.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, trực tiếp cướp đoạt trường thương chí bảo này, khí linh trong đó gầm thét, muốn giãy giụa thoát ra ngoài.

Nhưng ngay thời điểm bị bắt vào Động Thiên, Thượng Cổ Đại Yêu đập xuống một chưởng, trực tiếp đánh trường thương vào vực sâu dưới nền đất.

- Đáng chết...

Thánh nhìn trường thương chí bảo của mình bị tên Nhân tộc cướp đi, nội tâm giận dữ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 717: Thiên Phú Cường Hãn Của Tam Tinh Tộc

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Kiệt, cứ như vậy đi, lát nữa sau khi trấn áp Thánh, chủ nhân mời người ăn bữa tiệc lớn.

Nửa thân thể Lâm Phàm trốn vào Thiên Địa Dung Lô, giờ chỉ lộ ra cái đầu.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Kiệt hờ hững nói, tâm tình không một tia gợn sóng.

Một chùy vừa rồi trực tiếp chém xuống ngực Thánh, có điều trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường.

Nếu như không có sự hỗ trợ của mình, Kiệt đúng là không đánh lại ngật người này.

Vù!

Đúng lúc này, hư không khẽ rung động, một đạo quang mang không thể cản phá đột nhiên kéo tới sau đầu Lâm Phàm.

Leng keng!

- Mẹ nó, nguy hiểm thật, Thánh người quá hèn hạ đi, không đánh trực tiếp được là đánh lén, có muốn giữ lại chút mặt mũi hay không.

Lâm Phàm chửi ầm lên, đối với sự vô liêm sỉ của người này, Lâm Phàm đã hoàn toàn nhận thức.

Thân thể Thánh không ngừng run lên, sự tức giận đạt tới trình độ nhất định, khiến hăn không nhận được.

- Tốt, rất khỏe mạnh, không phải muốn dựa vào Ngô Đồng Thần Thụ để áp chế bản Chí Cao sao? Hôm nay bản Chí Cao sẽ tác thành cho người, để người biết kết cục của việc chọc giận ta là như thế nào.

Thánh rít gào một tiếng, mở rộng Động Thiên, bắn ra ngàn vạn sinh linh.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, có chút không tin nổi, tròn tròn mắt.

Cái tên này muốn làm gì? Chẳng lẽ đánh không lại nên gọi người ra giúp?

Chỉ là tu vi của những người này nhìn có vẻ không cao.

Đa số đều là Thần Thiên Vị tầng năm, tầng sáu.

Coi như có Thần Thiên Vị tầng tám tầng chín, cũng sẽ bị hăn một chương giết chết.

- Tam Tinh tộc.

Lúc đầu, khi Nam Vô Thánh Đế nhìn thấy những sinh linh này, cũng không rõ ràng, nhưng trong chớp mắt lại đột nhiên kinh hô.

- Lâm Phàm, người phải cẩn thận, những thứ này đều là Tam Tinh tộc.

- Không có chuyện gì, tu vi đều kém như vậy, còn chưa đủ nhét kẻ rằng đây.

Lâm Phàm khoát tay, không để trong mắt.

- Không phải...

Nam Vô Thánh Đế vừa muốn nói gì đó, nhưng hết thấy đều đã không còn kịp.

Chỉ thấy khoe miệng “Thánh” lộ ra nụ cười lạnh lùng, ngón tay búng một cái, một tên sinh linh Tam Tinh tộc trực tiếp bắn ra.

- Cái tên giun để nhà ngươi, cho hẳn hối hận vĩnh viễn đi.

Thánh lên tiếng, trong tròng mắt âm trầm lập loè ngọn lửa hùng hực.

- Không phải cái gì?

Lâm Phàm sững sờ, không hiểu đầu cua tai heo gì, Tam Tinh tộc Thần Thiên Vị tầng năm có thể làm gì tiểu gia chứ?

Nhưng trong nháy mắt, Lâm Phàm hoàn toàn ngậm miệng.

Bởi vì một màn bất thành linh này, chơi đùa Lâm Phàm đến choáng váng.

Ầm!

Tên Tam Tinh tộc Thần Thiên Vị tầng năm kia, thời điểm bay đến những cành cây Ngô Đồng Thần Thụ, thân thể đột nhiên bành trướng, như một loại thuốc nổ, trực tiếp nổ tung.

Ầm ầm!

Ầm thanh nổ tung vang vọng đất trời, dư âm cường đại đột nhiên khuếch tán ra, cành cây Ngô Đồng Thần Thụ bị nổ hư không ít.

- Con mẹ nó.

- Tam Tinh tộc sao lại có chức năng này?

Thời khắc này, Lâm Phàm sợ đến choáng váng, chuyện này quả thật đáng sợ.

- Ta vừa định nói cho người biết, Tam Tinh tộc là chủng tộc có uy lực tự bạo lớn nhất trong các chủng tộc Đại Thiên, cho dù Cổ Tộc cũng không muốn trêu chọc đến Tam Tinh tộc, dám mà bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều sẽ tự bạo này.

Nam Vô Thánh Đế thở dài một tiếng.

Tam Tinh tộc đã từng không phải như vậy, nhưng sau khi biến dị, tự bạo tạo thành thương tổn càng ngày càng mạnh.

Mà bây giờ, Tam Tinh tộc trong Đại Thiên chủng tộc ngày càng ít, hóa ra là bị Thánh trấn áp.

- Mẹ nó, vì sao người không nói sớm.

Lúc này, Lâm Phàm rất muốn khóc, đây là người sao? Một Tam Tinh tộc Thần Thiên Vị từng năm tự bạo, tạo thành thương tổn trực tiếp có thể nổ nát cường giả Thần Thiên Vị từng chín.

Ngô Đồng Thần Thụ đang kêu thảm, hình như rất đau đớn.

- Tiểu thụ thụ của ca, đừng khóc, lão tử sẽ báo thù cho người.

Lâm Phàm cảm nhận được Thụ linh kêu thảm, trong lòng vô cùng khó chịu.

Ngô Đồng Thần Thụ do mình tận tâm tận lực bồi dưỡng, vừa có chút khởi sắc thì bị tên súc sinh này trực tiếp đánh nổ.

Lâm Phàm đành phải thu hồi Ngô Đồng Thần Thụ.

Nhìn Tam Tinh tộc dày đặc chẳng chịt trong hư không, Lâm Phàm tê cả da đầu, nếu tự bạo toàn bộ, toàn quân bị diệt mất.

- Giun dế, người trốn cả đời trong cái lò luyện đó đi, chờ bản Chí Cao chém chết tên phản bội này, sẽ lại trừng trị người.

Thánh lạnh lùng nói, ánh mắt cuồng bạo nhìn thẳng Lâm Phàm, người này dám ra, thì nghênh tiếp hấn chính là Tam Tinh tộc tự bạo.

Thời điểm Thánh còn chưa trở thành Chí Cao, mượn cái này không biết đã chém chết bao nhiêu cường giả.

Mà sau khi trở thành Chí Cao, Thánh trực tiếp tận diệt Tam Tinh tộc, toàn bộ ký thác vào Động Thiên, chậm rãi bồi dưỡng thành tử sĩ của mình.

Qua vô số năm, Thánh đã bồi dưỡng được một nhóm lớn Tam Tinh tộc.

Chí bảo sinh ra uy lực càng vô cùng to lớn.

Coi như cường giả Thần Thiên Vị tầng mười cũng có thể nổ cho tan xương nát thịt.

- Kiệt, ta sẽ từ từ dẫn vật người tới chết.

Thánh đã không quan tâm Lâm Phàm, ánh mắt nhìn về phía Kiệt.

Kiệt đã từng là giun dế trong tay hấn, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm rạp dưới chân mình, nhưng bây giờ, lại ăn gan hùm mật gấu, dám đối nghịch với mình.

Nếu như không chém chết hấn, làm gì còn uy nghiêm của mình.

“Vưu” nhìn thấy “Thánh” lấy lại cân bằng, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

- Phong Khinh Tử, lần này các người cũng phải chết đây.

Vừa cười lạnh.

Phong Khinh Tử thực lực tương đương với hắn, muốn chém chết Phong Khinh Tử, quả thực khó càng thêm khó.

Bất quá, chỉ cần chờ “Thánh” đánh chết những con kiến hôi này, như vậy, dù là Phong Khinh Tử cũng phải chết ở đây.

- Ai nha, cmn, chiêu này có chút sâu a, lão tử nên làm cái gì bây giờ?

Lâm Phàm trốn bên trong Thiên Địa Dung Lô, trong thời gian ngắn, không biết nên làm gì?

Mình trốn ở chỗ này dĩ nhiên vô cùng an toàn, nhưng cũng không thể trốn cả đời.

- Đúng rồi, có thể thử Đại Độ Hóa Phật Quang một lần.

Bây giờ, Độ Hóa Thuật tăng lên Đại Độ Hóa Phật Quang, năng lực độ hóa càng trở nên nghịch thiên.

Dựa vào những Tam Tinh tộc Thần Thiên Vị tầng năm tầng sáu này, chẳng lẽ có thể ngăn cản.

Lâm Phàm xuyên thấu qua Thiên Địa Dung Lô, nhìn thấy Thánh đang đánh với Kiệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, bất phân cao thấp, thế nhưng Lâm Phàm biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, “Kiệt” sẽ thua.

Thần sắc Nam Vô Thánh Đế và Nữ Đế cứng lại, cuối cùng gật đầu với nhau, bọn họ mặc dù không biết “Kiệt” vì sao nghe theo mệnh lệnh của tiểu tử kia, nhưng tình huống căng thẳng, chỉ có thể liều mạng.

Lâm Phàm hất mở đỉnh lò, thời điểm vừa muốn thò đầu ra nhìn, một tên Tam Tinh tộc đột ngột bay tới, nổ tung ngay phía trên Thiên Địa Dung Lô.

- Mẹ nó, đây là không cho người ta một con đường sống, cho tới nay, đều nghĩ rằng chiêu trò của mình đã thâm hậu lắm rồi, không nghĩ tới Thánh này mới là chân nhân bất lộ tướng, ẩn giấu sâu như thế.

Lâm Phàm do dự trong chốc lát, tiến vào trạng thái ẩn thân, sau đó lén lén lút lút vén đỉnh lô lên.

Quả nhiên đúng như hăn nghĩ, những Tam Tinh tộc kia thần sắc đờ đẫn, thời điểm không nhìn thấy mình, căn bản không có hành động.

- Hừ, muốn nổ chết tiểu gia, tiểu gia để cho các người biết lợi hại.

Lâm Phàm di chuyển ngón tay, môi khẽ nhúc nhích.

Một tia ánh sáng độ hóa lưu chuyển.

- Đại Độ Hóa Phật Quang.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, thiên địa kinh Phật lẫn lộn, kinh văn màu vàng óng dày đặc hư không, trực tiếp bao phủ Tam Tinh tộc.

“Đinh, chúc mừng độ hóa thành công.”

“Đinh, chúc mừng độ hóa thành công.”

Thánh cảm nhận được dị dạng, quay đầu lại, thấy một màn khiến hăn không dám tin.

- Cầu vật, dừng tay cho ta.

Thánh cảm giác liên hệ của mình với những Tam Tinh tộc này ngày càng kì lạ, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt.

- Hừ, đừng nghĩ tới việc đi qua đó.

Nam Vô Thánh Đế nhìn thấy dị tượng phương xa, vẻ mặt biến đổi, đây không phải là Đại Độ Hóa Phật Quang sao?

Trong lòng Nam Vô Thánh Đế tuy rằng vô cùng khiếp sợ, nhưng vào thời khắc này, chỉ có thể tranh thủ thời gian cho Lâm Phàm.

- Hạo hân thời không chi thuật.

Nam Vô Thánh Đế phun ra một ngụm máu tươi, nắm bản mệnh tinh nguyên liều mạng.

Nhất thời, một cỗ sức mạnh bí ẩn khó lường bạo phát, vị trí của Thánh đột nhiên vặn vẹo.

Lấy thực lực của Nam Vô Thánh Đế, mạnh mẽ xoay chuyển thời không, để Thánh chịu lực lượng thời không, không thể kháng cự kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 718: Đấu Pháp Đây, Có Chút Vô Si!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- A Di đà phật, quy y phật

mFyJKNWQZKônIxBPeSJEAnh của chúng ta, người vĩnh viễn sẽ không đọa lạc Luân Hồi, độ hóa chi Phật nhất định sẽ giáng lâm thế gian, cứu rỗi chúng sinh.

Lâm Phàm miệng niệm kinh văn, khuôn mặt biến ảo, từ bi thiên hạ, thời điểm chúng sinh nhìn thấy khuôn mặt này, sâu trong nội tâm, như đang có gì đó gợn sóng.

Kinh văn vàng óng dày đặc trong hư không, bùng nổ một đạo phật quang sáng chói, phật quang bao phủ từ từ ngưng tụ thành một đoàn.

Sau khi Độ Hóa Thuật lên cấp thành Đại Độ Hóa Phật Quang, Lâm Phàm chưa bao giờ sử dụng tới, khi triển khai, cho dù Lâm Phàm rất quen thuộc với cái môn Độ Hóa Thuật này, không khỏi trầm trồ thán phục.

Trận thế này, đúng là không giống người thường a.

Ầm!

Phật quang ngưng tụ thành một đoàn đột nhiên nổ tung.

Không gian bỗng trở nên giống như chốn Tây Thiên Cực Lạc, Thần Phật đầy trời.

Có khuôn mặt dữ tợn, có khuôn mặt hiền hòa, có khuôn mặt bình tĩnh...

Trung tâm đám Thần Phật bay xung quanh là một vị Phật lớn màu vàng ngồi ngay ngắn trên hoa sen, khuôn mặt hiền hòa kia cho dù hạng người vô cùng hung ác mắt thấy, cũng sẽ bỏ đồ đao trong tay, cọ rửa tâm linh, quy y cửa Phật.

Vị Phật lớn màu vàng dáng vẻ trang nghiêm, dính hoa chỉ tay, Phật hoa bông bênh, miệng phun chữ to màu vàng, vô cùng uy vũ.

- Độ!

Vào đúng lúc này, thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, biến hóa trở nên hòa nhã, trong mắt những Tam Tinh tộc thần sắc đờ đẫn kia lập loè Phật quang, nhìn về phía Lâm Phàm, giống như đang nhìn tín ngưỡng chi chủ, tràn đầy thành kính.

“Đỉnh, độ hóa thành công.”

Kinh nghiệm của Đại Độ Hóa Phật Quang ào ào tăng lên.

Tầng thứ nhất!

Tầng thứ hai!

Tầng thứ ba!

Độ hóa đám Tam Tinh tộc này, để Đại Độ Hóa Phật Quang trực tiếp tăng lên tầng thứ ba.

Thậm chí, Lâm Phàm cũng cảm ứng được, độ hóa lực của mình được tăng lên, Thần Thiên Vị bên dưới sợ rằng chỉ cần một ánh mắt, có thể độ hóa.

- Quả nhiên Đại Độ Hóa Phật Quang này biến thái đến cực điểm, cũng không biết rốt cuộc vị đại năng nào lại có thể sáng tạo ra pháp môn như thế, đây rõ ràng là cướp đoạt a.

Lâm Phàm đã cảm nhận được lợi hại của Đại Độ Hóa Phật Quang.

Nếu như tu luyện tới đỉnh cao, còn không phải độ hóa muôn dân hay sao, trong thiên địa này, còn sinh linh nào có thể thoát được Độ Hóa Thuật này.

- A!

- Một bầy kiến hôi, ta muốn giết các người.

Thánh gào thét liên tục, hai tay mở ra trực tiếp xé rách thời không đang xoay chuyển.

Giống như vượt qua một thế giới khác, lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng thời điểm khi Thánh chuẩn bị động thủ, lại phát hiện Kiệt, Nam Vô Thánh Đế, Nữ Đế toàn bộ đều đứng xa xa, giống như đang sợ hãi vậy.

- Dù các người có trốn xa như thế nào, bản Chí Cao cũng phải chém chết tất cả.

Thánh hung lệ nói, bây giờ đám người kia đang tránh né hãi, rõ ràng đang sợ hãi.

Dù là vậy, cũng không cách nào dập tắt tức giận trong lòng, hãi nhất định phải chém chết toàn bộ bầy kiến cỏ này mới hả dạ.

- Thánh.

Lúc này, một âm thanh truyền đến từ phía sau, Thánh quay đầu lại, nhưng chớp mắt khi hãi quay đầu, vẻ mặt Thánh đột nhiên thay đổi, trở

nên cả kinh.

Ầm!

Thanh âm ầm ầm vang vọng đất trời.

- Nổ tung đi.

Ba sinh linh của Tam Tinh tộc giống y như U Linh, bỗng bành sau lưng Thánh, ngay thời điểm Thánh quay đầu nhìn, trực tiếp nổ tung.

Tình cảnh này có chút khủng bố.

Lâm Phàm nhìn thấy trong lúc nổ tung, thân thể của Thánh cũng bắt đầu nhún nhót.

Phạm vi nổ thật sự quá rộng, chính là Quỷ khốc Thần sâu a.

- Thánh, tiểu gia đây là vì bất đắc dĩ, không biết thương thế của người có sao không?

Lâm Phàm thương cảm nói, khoe miệng ngược lại lộ ra nụ cười hả hê, mà hư không sau lưng, càng trở nên nhộn nhạo.

Nếu như Thánh còn nhảy nhót từng bừng, thì tới một lần nữa.

Một lần nổ không chết, vậy thì hai lần, đơn giản thôi.

- Tiểu tử này thật ác độc.

Nam Vô Thánh Đế nhìn một màn trước mắt, không khỏi khiếp sợ nói.

Nữ Đế nhìn tất cả những thứ trước mắt, yên lặng lắc đầu thở dài, ở Huyền Hoàng Giới, bị tiểu tử này chôn chết cũng là do gieo gió gặt bão a.

Dám đối nghịch với gia hỏa vô liêm sỉ không phải là người này, hoàn toàn tự tìm đường chết.

- A!

Một trận gào thét bạo phát, là âm thanh của Thánh, hẳn càng trở nên điên cuồng hơn.

Đây là Tam Tinh tộc của hắn mà, bây giờ tên giun dế này lại dám dùng Tam Tinh tộc ngược lại trên người hắn, quả thực không cách nào nhìn được.

- Người đây muốn chết.

Lần nổ tung này đối với Thánh, không tạo thành ảnh hưởng gì lớn, nhưng là một sự sỉ nhục với hắn.

- Bản Chí Cao nhất định phải chém người thành ngàn mảnh, vĩnh viễn chịu đủ đả vật.

Thánh nổi giận, lửa giận hùng hực tựa như liệt diễm, nhuộm đỏ toàn bộ hư không.

- Xem ra Tam Tinh tộc Thần Thiên Vị tầng bốn này đối với Thánh không xi nhê a.

Bất quá, uy lực nổ tung vừa nãy, Lâm Phàm nhìn ra, đúng là rất mạnh mẽ, cho dù là Thần Thiên Vị tầng bảy nếu như trúng phải tâm bía, không chết cũng phải lột da.

- Ném cho bà già người...

Lâm Phàm nhanh tay nhanh mắt, một tay một tên, hai tên Tam Tinh tộc trực tiếp bị Lâm Phàm ném tới chỗ Thánh.

- Tự bạo đi các đồng chí nhỏ Tam Tinh của ta.

- Người...

Thánh tức muốn nổ phổi, bọn họ không nghĩ tới Nhân tộc ghê tởm này, bây giờ lại dám khiêu khích hắn.

- Người, cái tên tiểu tử này, trước khi vứt, có thể nhắc nhở một chút hay không.

Nam Vô Thánh Đế nhìn thấy tiểu tử này lại ném đi hai tên Tam Tinh tộc, nhất thời biến sắc, lui về phía sau.

Ầm!

Hư không đột nhiên chấn động.

Một Tam Tinh tộc lần này, so với ba tên lúc trước, còn cường đại hơn.

Thánh không thể nhìn được nữa, thân thể vẫn sừng sững không ngã.

- Người muốn chết.

Thánh căn rang, nghiêng lợi, khàn giọng nói.

Tam Tinh tộc do tự hấn bồi dưỡng, bây giờ lại trở thành vũ khí của Nhân tộc.

- Đều tránh ra cho ta, ta thật sự tức giận rồi.

Lâm Phàm đang trốn trong Thiên Địa Dung Lô, lộ ra một cái đầu, nhìn Thánh đang đứng đó.

- Chúng ta xông lên nào, Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm vỗ Thiên Địa Dung Lô một cái, phóng đi đến hướng Thánh.

- Tiểu tử này lại muốn làm gì?

Nam Vô Thánh Đế khiếp sợ hỏi.

- Không biết, có điều khẳng định không phải chuyện tốt lành gì, chúng ta phải mau chóng rút lui.

Nữ Đế run lên, có cảm giác không ổn.

- Người đây đang tìm chết.

Thánh nhìn thấy Nhân tộc giun dế này dám to gan tới đây, lộ ra vẻ cười lạnh, đã như vậy, hẳn cho tên Nhân tộc này biết, cái gì gọi là tàn nhẫn.

Lâm Phàm hiện tại hoàn toàn tự tin, lúc trước đó thì bị kích đấy, nhưng bây giờ khác rồi.

Chim thương đối đại pháo, trực tiếp khai triển.

Xèo!

Thiên Địa Dung Lô mang theo Lâm Phàm qua lại trong hư không.

- Chết cho ta.

Thánh nhìn thấy Lâm Phàm vọt tới, không chút do dự ra tay.

- U ah, xem ta lợi hại chưa này, Tam Tinh tự bạo đi nào.

Lâm Phàm không quản, không hỏi trực tiếp ném ra một bó Tam Tinh tộc, sau đó đóng nắp lò lại, bất chấp tất cả, muốn xem xem năng lực của Thánh, có thể kiên trì tới lúc nào.

Thánh vốn cho rằng Nhân tộc này muốn tìm cái chết, dám to gan tìm đến mình liều mạng.

Nhưng vào lúc này, khi nhìn thấy hẳn ném một bó Tam Tinh tộc tới, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Hắn đột nhiên nhớ tới, Thiên Địa Dung Lô này có khả năng phòng ngự rất kinh người.

Nhưng vào lúc này, Thánh không né kịp rồi.

Một bó Tam Tinh tộc chói mắt như vậy, sau đó lại rực rỡ giống như ánh mặt trời, bạo phát tia sáng chói mắt.

Ầm!

Lâm Phàm trực tiếp đóng nắp lò, trốn trong Thiên Địa Dung Lô, xuyên thấu vách lô nhìn tình cảnh bên ngoài.

-Không biết Thánh có thể kiên trì hay không?

Lần bùng nổ này không phải chuyện nhỏ, dù cho bọn Nam Vô Thánh Đế họ đã tránh rất xa, nhưng vẫn bị dư uy lan đến.

- Tiểu tử này quá độc ác đi, sức nổ này ngay cả cường giả Thần Thiên Vị tầng chín cũng có thể bị bạo chết a.

Phong Khinh Tử nhìn một màn trước mắt, bắt đầu cười lớn.

- Ha ha... Đồ nhi ngoan, quả thật là đồ nhi của lão phu.

Hắn và Vưu đấu không thể tách rời, bây giờ đồ nhi của lão làm ra động tĩnh lớn như vậy, ngay cả bọn họ cũng chịu liên lụy.

Có điều đối với Phong Khinh Tử mà nói, lần này là một biến chuyển lớn.

Mà Lâm Phàm, có loại thần khí Thiên Địa Dung Lô, lại thêm vào Tam Tinh tộc có khả năng tự bạo, trong thiên địa, còn ai dám tới gần hắn.

Chỉ là đấu pháp này, có chút vô si.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 719: Một Minh Đấu Thánh

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Tam Tinh tộc quả là Thần khí tự bạo, tu vi càng cao, uy lực tự bạo càng lớn, thích bạo lúc nào cứ bạo, khiến người ta chuẩn bị không kịp, đó là thứ biến thái nhất.

- Bởi vì người vĩnh viễn không biết Tam Tinh tộc lúc nào tâm tình không tốt muốn dẫn người phi thăng chung.

Lâm Phàm trốn trong Thiên Địa Dung Lô, nhìn tình huống bên ngoài, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Uy lực của lần nổ tung này, quả thực nghịch thiên, hư không đã trở nên méo mó.

Thậm chí trong Thiên Địa Dung Lô, Lâm Phàm cũng nhìn được Thánh đang vặn vẹo trong hư không, chịu đủ loại dẫn vật, dù thân thể kia của hắn là thiên địa độc tôn, cũng có chút không chịu nổi.

- Súc sinh, ta nhất định phải giết ngươi.

Thánh tức giận rít gào, khí tức bành trướng, khí tức cường đại nhuộm đậm thiên địa, thân thể cuồng bạo khiến Lâm Phàm nhìn đến tròn mắt.

- Mẹ nó, Thánh này có chút cứng a, lấy số Tam Tinh tộc hiện tại, mà chưa bạo nổ chết hẳn.

Lâm Phàm vừa rồi đã ném một đám Tam Tinh tộc, uy lực thực sự rất mạnh.

Cho dù Nam Vô Thánh Đế và Nữ Đế bọn họ, nếu như ở trong phạm vi nổ, cũng sẽ bị nổ đến cả quần lót cũng không còn đấy.

Nhưng Thánh lại khác, làn da chỉ có vài dấu hiệu nứt toác mà thôi.

- Không được, xem ra cần phải thêm chút lực.

Lâm Phàm ngồi bên trong Thiên Địa Dung Lô, lại thả ra một ít Tam Tinh tộc, nhìn những Tam Tinh tộc này, trong lòng Lâm Phàm khẽ thở dài.

- Các người khá lắm, nhân dân sẽ nhớ kỹ các người.

Lâm Phàm không nói thêm cái gì, một tia Đại Phàm Ca chi linh bỗng bành xuất hiện, sau đó dung nhập vào cơ thể của những Tam Tinh tộc này.

- Trước tiên áp chế, đợi lát nữa bạo phát.

Lâm Phàm không muốn một đám Tam Tinh tộc bị kích thích dục vọng, sau đó luân phiên tiến lên, bởi vậy, cần để Đại Phàm Ca chi linh chậm một chút.

Trận tự bạo này, Lâm Phàm mười phần tự tin để Thánh trả giá thật lớn.

Đương nhiên, tiền đề chính là, Thánh không chạy mất.

Nếu như Thánh muốn chạy trốn, không ai có thể ngăn được.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm thi triển Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước, để những Tam Tinh tộc này tăng cường uy lực tự bạo, hoàn toàn

kích thích tiềm năng của bọn hăn.

- Đi ra ngoài cho ta.

Vào lúc này, hai mắt Thánh đỏ ngầu, giận dữ gào thét, hăn thật sự rất giận, súc sinh này lại dám làm như vậy với hăn.

Đám người Nam Vô Thánh Đế lần đi rất xa, nhìn Thánh đang vô cùng chật vật, biến hóa của chuyện này thật sự quá nhanh.

Nữ Đế phong hoa tuyệt đại, dung nhan khuynh thành, khi nhìn một màn trước mắt, đôi môi đỏ mọng hơi mở ra, có chút kinh ngạc.

Tình thế lúc trước rõ ràng chắc chắn phải chết, nhưng bây giờ, đã bị xoay ngược hoàn toàn.

- Con rùa đen rút đầu, người muốn trốn cả đời sao?

Thánh quay chung quanh Thiên Địa Dung Lô, gào thét liên tục.

Nghe được “Thánh” loạn mặt kêu gào, Lâm Phàm tự nhiên không thể nhìn được.

Leng keng!

Một tiếng vang thật lớn khiến Thánh sợ hãi nhảy lên một cái, cho rằng cầu vật này lại muốn hãm hại mình.

Khi nhìn thấy nắp Thiên Địa Dung Lô mở lớn ra, Thánh lập tức trở nên cảnh giác.

Hăn rất muốn vọt vào, hung hăng trấn áp cái tên này.

Nhưng hăn lại không hiểu rõ về món bảo bối này, trong thời gian ngắn, không dám động thủ.

- Đi ra cho ta.

Thánh thờ hỗn hển, trận nổ mạnh vừa rồi tuy rằng không khiến hãn bị thương, nhưng cũng bị chấn động, khí huyết quay cuồng, đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra kể từ khi hãn trở thành Chí Cao.

- Người có gan thì đi vào chỗ ta nè.

Lâm Phàm trong Thiên Địa Dung Lô, nói thế nào cũng không chịu ra ngoài.

Nếu như tên Thánh này có gan đi vào, chắc chắn chỉ có con đường chết, trực tiếp đập nắp lô, sau đó đánh một trận trời bời, đánh Thánh đến khi hãn hoài nghi cuộc sống này mới thôi.

- Tốt, không ra đúng không, bản Chí Cao liền chém chết bọn họ.

Thánh tức giận, nhưng không biết làm như thế nào cho phải, đối phương rõ ràng ở ngay trước mặt, nhưng hãn không dám đi vào.

Thánh đột nhiên quay đầu nhìn về đám người Nam Vô Thánh Đế đang đứng ở phía xa.

- Các người đều phải chết.

Trong chớp mắt khi Thánh quay đầu, hãn cảm giác lạnh cả người, sự lạnh lẽo này, giống như muốn xảy ra chuyện lớn gì đó.

- Tự bạo đi.

Lâm Phàm tóm lấy cơ hội này, trực tiếp ném Tam Tinh tộc cuồng bạo ra ngoài, sau đó đập nắp lò lại.

Ầm!

Ầm!

Uy lực vụ nổ lần này quả thực kinh thiên động địa, khiến lòng người sợ hãi.

Kinh khủng, thật sự quá kinh khủng.

- Tên vô liêm sỉ này, người cho rằng những thứ này có thể gây tổn thương cho bản Chí Cao? Người...

- A!

Thánh chưa nói hết câu, đã kêu thảm một tiếng.

Tổn thương mà những Tam Tinh tộc tự bạo này mang đến, tuy khổng lồ nhưng muốn nổ chết Thánh thì không có khả năng.

Nhưng dưới tác động tăng thêm uy lực đầy vô sỉ của Lâm Phàm, Thánh cảm nhận được một cỗ cảm giác kinh khủng.

- Sức nổ này so với trước kia còn mạnh hơn a.

Nam Vô Thánh Đế thi triển pháp lực, hình thành một vòng bảo vệ ngăn cản dư âm bên ngoài.

Nam Vô Thánh Đế có chút xem không hiểu tình huống bây giờ.

Rốt cuộc là thế nào.

Trong nháy mắt, thế yếu trở mình, thật làm cho người ta không dám tin.

Nam Vô Thánh Đế chưa bao giờ xem qua một Chí Cao bị hố đến thảm hại như vậy, bị hố cực kỳ tàn ác nha.

- Ha ha, Thánh người như thế nào rồi, có phải cảm thấy thoải mái không?

Lâm Phàm cười lớn.

Tam Tinh tộc này quả nhiên là thứ tốt, uy lực tự bạo này quá nghịch thiên a.

- Ta vút... Ta vút...

Bên trong Thiên Địa Dung Lô, hai tay Lâm Phàm liên tục ném ra ngoài từng bó từng bó Tam Tinh tộc.

Ầm!

Ầm!

- Đáng ghét a, tên súc sinh nhà người, có gan thì đi ra ngoài cho ta, bản Chí Cao nhất định phải chém chết người.

Thánh càng trở nên điên cuồng, thân thể cường hãn kia cho dù vạn cổ bất diệt, nhưng dưới uy lực tự bạo cũng không ngừng nứt toác.

Phốc!

Hộc máu.

Thánh dưới sự nổ tung không ngừng, cuối cùng đã hộc máu.

- Đồ nhi ngoan, Thánh giao cho lão phu đi, còn người thì lại nổ chết Vưu kia.

Phong Khinh Tử và Vưu chiến đấu bất phân cao thấp, cấp tốc đi tới trước mặt Thánh.

- Cmn, lão đầu, đây là con mồi của ta.

Lâm Phàm không nghĩ tới lão đầu tử này cũng biết đánh kẻ sa cơ.

Có điều Lâm Phàm biết, hôm nay có thể bắt được hai đại Chí Cao này hay không, còn phải dựa vào mình.

Làm một tuyến thủ chủ lực, áp lực trên người rất lớn nha.

- Thánh, người vì sao lôi Tam Tinh tộc ra, người... Người.

Vưu nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cũng sắp điên rồi, lần chiến đấu này tất cả đều do Thánh khơi lên.

Nếu như không phải hãn triệu hoán Tam Tinh tộc ra ngoài, đã không xảy ra chuyện như thế.

Cũng sẽ không để Nhân tộc kia tóm lấy cơ hội này.

Bất quá điều mà “Vưu” không hiểu chính là, uy lực tự bạo của Tam Tinh tộc mà hiện tại, vì sao lại mạnh đến thế, uy lực rõ ràng nâng cao lên vài lần.

Cho dù là bọn họ, nếu như đứng ở vị trí trung tâm, có khả năng không chống đỡ n a.

Sắc mặt Vưu cực kỳ âm trầm, tâm tư vận chuyển, tình huống hôm nay rất nguy cấp.

- Vưu, tiểu gia đến rồi, người chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Lâm Phàm trốn bên trong Thiên Địa Dung Lô, cả vật cả người cùng bay về hướng Vưu.

Vưu và Phong Khinh Tử chiến đấu đến hiện tại, đối với chiêu thức khiêu khích của tiểu tử vô sỉ này đã sớm thông thạo, quá khó chơi a.

Xèo!

Trong nháy mắt, một đám Tam Tinh tộc bị ném tới.

Từng đầu Tam Tinh tộc kia, hai mắt đỏ chót, khí tức cuồng bạo, giống như bị điên.

Lông tơ toàn thân “Vưu” nổi lên, làm sao còn dám ở lại đây.

- Thánh, người tự cầu phúc đi!

Vưu không chút do dự trốn vào hư không, bắt đầu chạy trốn chết.

Hắn đã nghĩ qua, nếu như mình bị tên ghê tởm này nhìn chăm chú, rất có thể sẽ giống như Thánh, bị nổ đến sinh hoạt cũng không thể tự gánh vác.

Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Hắn không thể chết cùng với Thánh ở đây.

Phong Khinh Tử, Kiệt, chỉ cần hai người này thì hoàn toàn có thể bất phân cao thấp với bọn hắn.

Càng không nói còn một tên nham hiểm, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, vượt Tam Tinh tộc ra tự bạo.

- Mẹ nó, muốn chạy, đừng chạy mà, mau mau trở về, về đây bên anh, ta nối lại tình xưa a.

Vưu muốn chạy trốn, không ai có thể ngăn được.

- Đồ nhi, đừng đuổi theo, bây giờ là cơ hội tốt, trấn áp Thánh trước đã.

Phong Khinh Tử hưng phấn nói.

Đây là kỳ ngộ ngàn năm khó đưa, chém chết Chí Cao, ngoại trừ vạn năm trước thì chưa bao giờ có chuyện như vậy xảy ra.

Thánh thấy mình bị tầng tầng vây quanh, tròn tròn mắt.

“Vưu...”

Thánh cắn răng nghiêng lợi gào thét, hắn không nghĩ tới Vưu vào đúng lúc này lại chạy trốn.

Xoạt xoạt!

Một màn để “Thánh” hoảng sợ xảy ra.

Vô số Tam Tinh tộc bị ném ra từ Thiên Địa Dung Lô, sau đó quay xung quanh hắn, vây hắn ở trung tâm.

- Lão đầu, cái tên này giao cho ta, các người phong tỏa thiên địa, không nên để hắn trốn thoát.

Lâm Phàm nói.

- Được!

Phong Khinh Tử nhìn thấy Tam Tinh tộc rậm rạp chằng chịt trước mặt, nhất thời lông tơ nổi lên, hắn biết đồ nhi ngoan của mình muốn làm gì.

Giờ hắn cảm thấy vô cùng bị ai cho các Chí Cao.

Nếu tập thể trước mặt này mà tự bạo, vậy kết cục sẽ hết sức thảm a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 720: Cổ Thánh Tế Đàn

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Giờ này, thiên địa thay đổi.

Thánh đã hoàn toàn bị vây quanh, xung quanh có ánh nhìn chăm chăm của những Tam Tinh tộc, từng tên từng tên giống như đầu thuốc nổ, hai mắt đỏ ngầu nhìn Thánh.

Cái cảm giác bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều có thể tự bạo, Thánh cảm nhận được, lần này, mình có thể gặp bi kịch rồi.

Lâm Phàm mở nắp đỉnh, nhìn Thánh đang bị bao vây ở trung tâm, không khỏi bắt đầu cười lớn.

- Chí Cao Thánh, người không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành thế này đúng không? Cái tên Vưu vừa thấy tình huống không ổn liền dứt khoát bỏ của chạy lấy người, vứt bỏ người luôn, xem ra, tình cảm giữa hai người cũng không sâu đậm cho mấy.

Lâm Phàm lắc đầu cảm thán, rất thương cảm, như thấy đáng thương cho Thánh, vì hắn sắp phải đối mặt tất cả.

- Súc sinh, ta chính là Cổ Tộc Chí Cao, được Thiên Ý che chở, các người muốn giết ta, không có bản lĩnh này đâu.

Thánh tức giận quát, tình huống hôm nay rất phiền phức, những Tam Tinh tộc này do hăn nuôi, uy lực tự bạo của chúng hăn hiểu rất rõ, đặc biệt, Tam Tinh tộc tự bạo sinh ra uy năng vừa rồi đã vượt quá sức tưởng tượng của hăn.

- Thiên Ý! Thiên Ý! Thiên Ý!

Đi đến bước đường cùng, Thánh ngẩng mặt lên trời gào thét, từng trận âm thanh xé nát tất cả, truyền thẳng tới thiên địa.

- Các người tránh ra đi, Thánh chuẩn bị liều mạng rồi.

Lâm Phàm dù không biết Thánh đến cùng muốn làm gì, nhưng hăn không dám coi thường.

Chí Cao dù sao cũng là Chí Cao, cho dù cùng đường mạt lộ, hăn cũng không thể nào sánh bằng.

Mà việc trọng yếu hơn chính là lặp lại ba lần.

Vừa rồi Thánh hô lớn ba tiếng Thiên Ý, hiển nhiên chuẩn bị bùng nổ.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Chỉ thấy trong hư không, thành linh xuất hiện một vòng xoáy đen kịt sâu không thấy đáy, trong dòng nước xoáy này, ẩn chứa một luồng sức mạnh làm người khác kinh hãi

Nguồn sức mạnh này, chẳng lẽ là... Thiên Ý.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, cả Lâm Phàm cũng không ngoại lệ.

- Ta là Cổ Tộc Chí Cao, hôm nay các người lăng nhục ta, hãy dùng máu tươi của các người để cọ rửa đi.

Thánh nhấc hai tay, đôi mắt càng trở nên tàn nhẫn, hẳn biết hôm nay nếu như không liều mạng, rất có thể sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Hẳn chính là Cổ Tộc Chí Cao, sao có thể bị bày kiến cỏ này chém chết chứ.

Cái kia ghê tởm “Vưu” kia, dám chạy trốn, chỉ cần mình giết hết đám giun dế ghê tởm này, nhất định sẽ khiến hẳn phải trả giá thâm.

Ầm!

Thân thể Thánh đột nhiên nổ tung, rách thành một cái miệng máu, nhưng không có máu chảy ra, ngược lại có một luồng khí tức thần bí xoay quanh xuất hiện, kết hợp với vòng xoáy trong hư không.

Ầm!

Vòng xoáy nổ ra, một màn ánh sáng như thác nước buông xuống.

Hào quang diệu nhân, khí tức dạt dào, khiến cho người ta khiếp sợ.

- Đây là vĩnh hằng vương tọa.

Chỉ thấy trong dòng nước xoáy kia, một vương tọa quân lâm thiên hạ, giáng lâm trên thế gian.

Bên trên cái vương tọa, mây mù quấn quanh, uy nghiêm bá đạo, kinh sợ tứ phương, khí tức vĩnh hằng kia thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Thánh một cước bước ra, đi tới vị trí trung tâm, đột nhiên xuất hiện từng vòng gợn sóng, những gợn sóng này không ngừng khuếch tán, mỗi khi khuếch tán một vòng, khí tức của Thánh càng thêm một phần.

Một tòa tế đàn đột nhiên bay lên từ trong gợn sóng, còn Thánh đứng trên tế đàn, khí tức cả người thay đổi một cách thần bí.

Một khắc khi tế đàn xuất hiện, thiên địa đều chấn động, hư không không ngừng vỡ vụn, giống như bị cái gì đó thương tổn nghiêm trọng.

Lâm Phàm nhướng mày, trên tế đàn này, hẳn cảm nhận được một luồng khí tức kỳ diệu, luồng hơi thở này rất là quen thuộc, tựa như đã từng quen biết.

Lâm Phàm trợn to mắt, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Trên tế đàn kia, trong mây mù lộ ra từng bộ hình ảnh.

“Hiển Tế!”

“Hiển Tế!”

Trong những hình ảnh này, vô số sinh linh hiển tế các loại bảo bối, cầu nguyện nhiều loại ưu đãi khác nhau...

Có truy tìm sức mạnh, có truy tìm của cải, có truy tìm quyền thế.

Thậm chí Lâm Phàm còn thấy thế giới hiện đại mà mình đã từng ở kia.

Trong căn phòng, một vùng tăm tối kia, một đám người hiện đại mặc hắc bào, người ở chỗ đó vẽ ra một đại trận tinh mang, đọc thần chú thần bí.

Mà bên trong đại trận tinh mang này, có một đài cao, trên đài cao có một cô gái nằm ở đó, tựa như tế phẩm.

Mà bức tranh rất nhanh tiêu tán, thay vào đó là một bức tranh khác.

- Đây là Cổ Thánh Tế Đàn, lấy phương thức hiển tế hoàn thành của người yêu cầu, từ đó tăng lên thực lực bản thân

Phong Khinh Tử thấy cảnh này, đột nhiên cả kinh.

- Sao có thể có chuyện đó, làm sao có khả năng.

Sắc mặt Phong Khinh Tử đại biến, giống như bị cái gì đó đả kích, sắc mặt thay đổi trở nên trắng bệch.

- Ý của tiền bối là gì?

Nam Vô Thánh Đế và Nữ Đế một mặt mê man, không biết tể đàn này đến cùng có khác biệt gì, sao lại biểu hiện khủng bố như thế.

- Ha ha ha ha, Phong Khinh Tử, người bây giờ đã hiểu, tất cả những thứ này đều do các người tự tìm, Cổ Tộc có thể ngày càng lớn mạnh hay không tất cả đều do Đại Thiên chủng tộc các người tạo thành.

- Chính bởi vì các người tham lam vô độ, tể hiến mới để cho Cổ Tộc Thiên Ý trở nên mạnh mẽ hơn.

Thánh cuồng tiếu, trong mắt lập loè vẻ điên cuồng.

Hắn muốn trở thành nhân vật mạnh nhất trong Cổ Tộc Chí Cao.

Mà Cổ Thánh Tể Đàn chính là căn bản duy nhất của hắn.

- Không nghĩ tới tất cả những thứ này đều do tự tay chúng ta tạo thành.

Phong Khinh Tử không dám tin nói.

Cực kỳ lâu trước đây, Thiên Ý không phải là tồn tại vô địch.

Bên trong Đại Thiên chủng tộc, thiên kiêu vô số, thậm chí có cường giả tồn tại ngang bằng với Thiên Ý.

Nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ lại phát hiện, Cổ Tộc ngày càng mạnh, mà Đại Thiên chủng tộc ngày càng yếu, mãi đến tận cuối cùng, Cổ Tộc Thiên Ý chí cao vô thượng, vô địch thế gian.

Tất cả những thứ này, tất cả, nguyên bản đối với Phong Khinh Tử, có lẽ do Cổ Tộc quá mạnh, cướp đoạt quá nhiều tài nguyên, từ đó trở nên to lớn hơn.

Bây giờ xem ra, không phải như vậy.

Tất cả đều do Đại Thiên chủng tộc sinh linh bọn hăn, nâng Cổ Tộc lên vương tọa.

- Không sai, tất cả những thứ này đều do các người tự tạo thành, không oán Cổ Tộc chúng ta được, có điều hôm nay, các người đều phải chết ở chỗ này, ta vận dụng Cổ Thánh Tế Đàn vô số năm qua, đã tích lũy được sức mạnh có thể hoàn toàn trấn áp tất cả các người.

Thánh điện cuồng cười lớn.

Ầm!

Một luồng sức mạnh cường hãn đột nhiên bạo phát từ Cổ Thánh Tế Đàn.

Nguồn sức mạnh này cực kỳ cường hãn, khiến cho người ta không có một chút cơ hội phản kháng.

- Mẹ, thì ra tiểu gia đã từng tăng cường sức mạnh cho Cổ Tộc này à.

Lâm Phàm không ngốc, hiện tại sao đã rõ rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Thời điểm ở Huyền Hoàng Giới, Lâm Phàm còn cho là hiến tế này là đồ tốt.

Chỉ cần có bảo bối đầy đủ, chuyện gì cũng có thể làm.

Bây giờ nhìn lại, tất cả những thứ này đều tăng cường thực lực cho Cổ Tộc.

Vù!

Lúc này, trong Cổ Thánh Tế Đàn phát ra một màn sáng bao phủ Thánh.

- Tiểu tử, người không phải trốn trong lò luyện hết sức vui vẻ sao?
Hiện tại, bản Chí Cao để cho người vĩnh viễn ở đó luôn.

- Sao lại thế.

Lúc này, sắc mặt Lâm Phàm đại biến, bên trong Cổ Thánh Tế Đàn kia đột nhiên xuất ra một bàn tay khổng lồ, bàn tay này cực kỳ đen, che kín bầu trời chộp về Thiên Địa Dung Lô.

Mà Thiên Địa Dung Lô mất khống chế bay về hướng Tế Đàn.

- Đồ nhi...

Phong Khinh Tử thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, muốn xuất thủ cứu trợ, lại phát hiện sức

mạnh Tế Đàn bùng lên giống như vách tường, bọn họ căn bản không có cách nào tiến về phía trước.

- Cmn, chơi lớn rồi, hận thù của Thánh với mình liên tục tăng cao, việc đầu tiên hẳn muốn làm bây giờ chính là giết mình a.

Lâm Phàm có chút hoảng hốt.

Lần đầu tiên phát hiện trốn trong Thiên Địa Dung Lô cũng không phải tuyệt đối an toàn.

- Lão đầu, các người đi trước đi, ta có lò nung hộ thể, không có việc gì, Kiệt, dẫn bọn họ rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm rít gào một tiếng, hẳn không nghĩ tới Thánh sau khi bạo phát lại trở nên biến thái như vậy.

Cổ Thánh Tế Đàn này rốt cuộc là cái quỷ gì, sao lại biến thái như thế.

Kiệt đã bị Lâm Phàm độ hóa, tự nhiên nói gì nghe nấy, trong nháy mắt, bắt Nam Vô Thánh Đế và Nữ Đế trốn vào hư không.

- Các người đều phải chết, có điều lúc này bản Chí Cao muốn trước hết giết tiêu tử này.

Hết sức hiển nhiên, thù hận của Thánh đối với Lâm Phàm đã đến tận cùng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 721: Vậ Mà Còn Chưa Chết

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Lâm Phàm trong Thiên Địa Dung Lô gấp đến xoay vòng vòng.

- Vậ phải làm sao bây giờ, Thánh muốn ăn mình thật rồi.

- Ai nha, cmn, sao mình lại bức Thánh đến đường cùng như vậy a, sớm biết thế, chỉ nên dọa một chút, rồi hù hấn chạy mất là được, muốn trấn áp hấn làm cái gì, lần này trộm không được mà còn mất năm gạo nữa.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn, không biết phải làm gì.

- Mình trốn mãi trong Thiên Địa Dung Lô sẽ không có chuyện gì đi.

Lâm Phàm âm thầm nghĩ, đột nhiên, một hồi rung động truyền đến.

Chỉ thấy Thánh nhấc tay vỗ một cái, nặng nề đập lên Thiên Địa Dung Lô.

Nguồn sức mạnh này dung hợp với sức mạnh của Cổ Thánh Tế Đàn, so với lúc trước, còn cường đại hơn rất nhiều.

Nếu như dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ, sợ rằng một tát này có thể vỡ hân tan xương nát thịt, ngây ngất đê mê.

Thánh nương mảy, hiển nhiên không nghĩ tới, lò nung này cứng rắn như thế, dù có lực lượng của Cổ Thánh Tế Đàn hỗ trợ, vẫn không thể phá vỡ được.

Có điều, đối với Thánh, tên tiểu tử này nhất định phải chết.

Coi như cả đời trốn trong lò luyện này thì cũng để hân chịu đủ dần vật.

Lâm Phàm tâm can nhảy lên, sợ Thánh một chưởng trực tiếp đập vỡ Thiên Địa Dung Lô, nếu như thế, bị kích sẽ xảy ra a.

- Ha ha, người đập không vỡ, không thể giết ta, thế thì có sao chứ.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, tâm tình cũng tr nên phần khởi hơn.

Cái cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Muốn giết ta, đáng tiếc, giết không được, người còn có thể làm gì chứ.

- Thánh, không phải ta nói người, có lúc làm Cổ Tộc cũng không thể quá cứng nhắc, người bây giờ không giết được ta, ta thấy không bằng như vậy, chúng ta coi như chưa có xảy ra, từ nay về sau vẫn là người qua đường.

Lâm Phàm nói.

- Nằm mơ đi.

Thánh lạnh lùng nói.

Cổ Thánh Tế Đàn xuất hiện, thiên địa rung động, sợ rằng các Chí Cao khác cũng đã cảm giác được sức mạnh mà nó phát ra.

Cổ Thánh Tế Đàn này vốn là Thiên Ý, nhưng Thiên Ý ngủ say, mà Thánh là một lần nhờ vào cơ duyên lén lén lút lút mang theo bên người.

Cho dù các Chí Cao khác cũng không biết bảo bối này.

Mà bây giờ, khi bị Lâm Phàm bức đến tuyệt cảnh, cũng chỉ có thể thi triển Cổ Thánh Tế Đàn này thôi.

- Người đừng có quá đáng, người nhìn chung quanh một chút xem, nhiều Tam Tinh tộc như vậy, người không sợ chúng sẽ tự bạo hay sao?" Lâm Phàm không nghĩ tới Thánh lại cứng nhắc như vậy, xem ra thật sự muốn bầy chết mình mới hả dạ mà.

- Tự bạo? Hừ, người có gan thì tới đi, Tam Tinh tộc tự bạo tuy mạnh, nhưng bản Chí Cao bây giờ có Tế Đàn gia thân, ta chẳng lẽ lại sợ.

Thánh lớn tiếng quát lên, không để Lâm Phàm trong mắt.

- Mẹ nó, đây rõ ràng không muốn nói chuyện nghiêm túc mà?

Lâm Phàm nổi giận, Thánh thật quá càn rỡ, cây muốn lặng mà gió chẳng chịu dừng mà.

Lâm Phàm một mực nghĩ đến ngọn nguồn, có thể dùng biện pháp gì để bầy chết Thánh.

Cổ Thánh Tế Đàn này tuyệt đối là một thứ tốt.

Tiếp thu tế hiến của các giới, cái này nhất định là một bảo bối thần kỳ, nếu có thể lấy được đồ chơi này, thì giàu to rồi.

Lâm Phàm không có chút gì do dự, đột nhiên mở nắp Thiên Địa Dung Lô.

- Thiêu đốt!

Lâm Phàm chỉ có thể liều mình lấy tất cả hi vọng ký thác vào đám Tam Tinh tộc này.

Thánh Dương Đan bây giờ có tới mười tỉ, mười tỉ Thánh Dương Đan đều là do lão đầu cho mình, bây giờ thiêu đốt Tam Tinh tộc, mong rằng làm tự bạo mạnh hơn.

Pháp lực thiêu đốt, những Tam Tinh tộc tầm thường kia, từng tên từng tên pháp lực dùng mãi, thân thể bọn họ trở nên lớn mạnh.

- Thiêu đốt Thánh Dương Đan, để uy lực tự bạo của Tam Tinh mạnh hơn sao?

Thánh nhìn một màn trước mắt lạnh giọng cười nói.

Tựa như không để những thứ này trong mắt.

Nhưng trong chớp mắt, khí tức như rồng, trên người những Tam Tinh tộc này chợt bộc phát một cỗ lực lượng cường đại, nguồn sức mạnh này dĩ nhiên làm Thánh cảm thấy hoảng sợ.

- Hừ, muốn liều mạng một lần ư, bản Chí Cao sao cho người cơ hội này.

Thánh không chút do dự di chuyển bước chân, một chưởng che trời, một bàn tay khổng lồ phá không mà đến, bàn tay này vừa giống như người, vừa giống như thú, cực kỳ uy vũ, khi bàn tay này mở ra, toàn bộ thiên địa đều bị che phủ.

Đây là sức mạnh của Hiến Tế.

Vô số lực lượng Hiến Tế hội tụ, đã được Thánh sử dụng, khí tức bộc phát ra bên ngoài quả thực cường đại đến đáng sợ.

Quả nhiên, Chí Cao Thánh này không phải hạng tầm thường.

Bất kể nói thế nào “Kiệt” cũng là Cổ Tộc Chí Cao, nhưng trong mắt Thánh, lại giống như giun dế, căn bản chưa bao giờ để trong lòng.

Hiển nhiên, đây là Thánh mười phần tự tin với thực lực bản thân.

Bây giờ, Thánh gặp phải nguy cơ, vạn bất đắc dĩ mới lấy Cổ Thánh Tế Đàn ra, có lẽ cũng cực kỳ không muốn sử dụng tới nó.

Loại bảo bối này, bị Cổ Tộc Chí Cao khác nhìn thấy, tuyệt đối sẽ cướp lấy bằng mọi cách.

- Nổ cho ta!

Được mười tỉ Thánh Dương Đan thiêu đốt, khí tức Tam Tinh tộc bành trướng.

Có điều trong lòng Lâm Phàm cảm thấy hối hận không thôi.

Thời điểm trước đây, cũng đã có vài triệu tỉ Thánh Dương Đan, cuối cùng cũng bị hăn lãng phí hết.

Nếu như bây giờ có vài triệu tỉ Thánh Dương Đan, Thánh này đã sớm bị mình nổ chết tươi rồi, sao có nhiều phiền phức như vậy được.

Từng đầu Tam Tinh tộc vẻ mặt dữ tợn, tức giận gào thét, trong mắt tràn đầy vô số lực lượng cuồng bạo, vào đúng lúc này, thân thể bắt đầu bành trướng, từng tên lại từng tên phình to lên.

Thánh bị vây quanh ở trung tâm, vẻ mặt không khỏi ngưng trọng.

Luồng sức mạnh này không thể coi thường a.

- Tiểu tử, người chờ ở trong Thiên Địa Dung Lô này đi, bản Chí Cao ngược lại muốn xem, lò nung này của người còn có thể kiên trì tới bao giờ.

Ầm!

Lúc này, thiên địa nổ vang một trận.

Cho dù đám người Phong Khinh Tử đã trốn rất xa, cũng cảm giác được trong hư không truyền đến từng trận rung động mãnh liệt.

- Tiểu tử kia, đến cùng thế nào rồi.

Nam Vô Thánh Đế lo lắng nói.

- Không biết, có điều hắn còn lò nung hộ thể, hắn sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Nữ Đế nói.

Phong Khinh Tử vẻ mặt nghiêm túc, một màn hôm nay, đem lại cho hắn một cảm xúc rất lớn, đặc biệt là Cổ Thánh Tế Đàn kia, để Phong Khinh Tử phát hiện ra một việc hệ trọng.

Phong Khinh Tử không nói một câu, chỉ đứng nhìn về phía xa, uy lực nổ tung vừa rồi mặc dù không có tận mắt nhìn thấy, nhưng lấy dư âm, Phong Khinh Tử có thể cảm thụ ra, coi như cường giả chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, cũng phải tan thành mây khói.

Sức mạnh của trận nổ này trực tiếp khiến Lâm Phàm cảm thấy lơ mơ, bên trong Thiên Địa Dung Lô, Lâm Phàm giống như dãi sông lấp biển, không ngừng sôi trào.

Thiên Địa Dung Lô cũng mãnh liệt chuyển động.

- Thánh đến cùng thế nào rồi, có chết hay không?

Lâm Phàm nghi ngờ trong lòng, không biết tình huống cụ thể bên ngoài thế nào.

Nhưng thời điểm khi nhìn ra phía ngoài, Lâm Phàm không khỏi run lên một cái.

Chỉ thấy, toàn thân Thánh loang lỗ vết máu, ngay cả cánh tay cũng đều bị đánh nát.

- Con mẹ nó, như vậy rồi mà còn chưa chết nữa?

Lâm Phàm không dám tưởng tượng, uy lực cú nổ vừa rồi nhất định chính kinh thiên động địa, Thánh này chính diện chống đỡ vậy mà không chết, quả thực quá không khoa học.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 722: Cái Gì Đây?

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ngay cả đòn sát thủ cũng dùng rồi, chẳng lẽ phải ra ngoài liều mạng một trận?

Tuy dáng dấp của Thánh lúc này có chút thâm trầm, nhưng Lâm Phàm biết, chỉ là hiện tượng bên ngoài mà thôi, đối với những cường giả mà nói, cho dù biến thành một đồng máu thịt, đều có thể khôi phục như lúc ban đầu, càng không cần phải nói chỉ bị nổ rơi một cánh tay.

Quả nhiên, Thánh quát một tiếng, thi triển pháp lực, cánh tay bị nổ mất kia bị một đồng máu thịt bao vây, huyết nhục không ngừng di chuyển, phút chốc, dài ra một cánh tay mới.

Thậm chí, khí tức của Thánh không có một tia biến hóa, tựa như nổ tung vừa rồi không tạo thành một tia thương tổn nào cho hắn.

- Ha ha ha ha..., ngươi còn chiêu gì, xuất ra một lượt đi!

Thánh nhanh bước tới, đánh ra một chưởng, Thiên Địa Dung Lô bùng bành trên Cổ Thánh Tế Đàn.

- Không có năng lực.

Lâm Phàm tròn mắt, thật đúng là không còn bất kỳ biện pháp nào.

- Lúc trước không phải rất lợi hại sao? Làm sao? Tối đây nào?

Thánh chấp hai tay sau lưng, chân đạp lên tế đàn, khí tức bàng bạc, uy vũ bất phàm.

Bây giờ, đây mới thật sự là Chí Cao, nhất cử nhất động đều có thiên đại uy nghiêm.

Bây giờ thấy Thánh làm càn, nội tâm Lâm Phàm thật sự rất đau, cái tên này thật trâu bò.

Lâm Phàm nhất thời bất cẩn bị Thánh vươn mình tấn công, bất quá như thế thì thế nào, chỉ cần Thiên Địa Dung Lô bất diệt, hắc vĩnh sinh bất tử.

- Thánh, người đừng quá kiêu ngạo, tiểu gia hôm nay cứ ở lì trong Thiên Địa Dung Lô này, người có bản lĩnh gì xuất ra đi.

Trong lòng Lâm Phàm có nỗi khổ không nói thành lời, bây giờ Thánh là người làm chủ vở kịch, hắc lại lần nữa khiêu khích trên đầu mình, mà mình lại không có bất kỳ biện pháp nào, tội lỗi quá.

Lâm Phàm tâm tư chuyển động, không biết nên làm thế nào cho phải, súc sinh này có chút bá đạo.

Không lẽ mình thật sự ra ngoài liều mạng với hắc một trận sao?

Nhưng cái tên này sau khi gọi ra Cổ Thánh Tế Đàn, thực lực so với trước đây còn cường đại hơn, mình lấy cái để ra đó liều với người ta đây?

Động Thiên vượt qua lôi kiếp thì có thể thế nào? Ba phần Nguyên Thần thì có thể thế nào?

Vẫn không đánh lại đối phương a.

- Thôi, cứ nằm chết ở đây, ngày nào nghĩ ra biện pháp tốt thì thử một lần.

Lâm Phàm thở dài ngao ngán.

Vừa lúc đó, Thánh lại nói mấy câu, nhưng nó làm nội tâm Lâm Phàm hoàn toàn điên cuồng nhảy lên.

- Hừ, Thiên Địa Dung Lô, bản Chí Cao đích thật phá không được, nhưng bản Chí Cao tuyệt đối sẽ không để cho người dễ chịu, đã như vậy, người cả đời đều ở trong lò luyện này đi.

Chí Cao Thánh lạnh lùng nói.

- Cổ Thánh tế hiến, trấn áp vạn vật, vĩnh viễn trường tồn.

- Sinh linh khổ tu đều vì vĩnh hằng tự tại, giun dế nhà người, bản Chí Cao hôm nay sẽ tác thành cho người, để cho người vĩnh viễn bị Cổ Thánh Tế Đàn trấn áp.

Thánh mở rộng bàn tay, giống như xé rách hư không, là phong ấn thuật của Cổ Tộc, còn được Thánh thi triển, uy lực vô cùng mạnh mẽ, nếu như bị phong ấn thì cả đời sẽ không thể thoát ra ngoài.

Đương nhiên, đối với Thánh mà nói, hấn mặc dù có bảo bối quý giá Cổ Thánh Tế Đàn này, nhưng một khắc khi Thiên Ý thức tỉnh, Cổ Thánh Tế Đàn sẽ rời khỏi hấn, trở về bên cạnh Thiên Ý.

Chẳng qua hiện nay, Thánh cuối cùng cũng tìm được bảo bối mới, chính là Thiên Địa Dung Lô trong tay Lâm Phàm.

Chỉ cần chờ Thiên Ý thức tỉnh, Thánh sẽ mượn sức mạnh Thiên Ý hoàn toàn luyện hóa Lâm Phàm, sau đó nắm giữ bảo bối này trong tay.

Bảo bối có năng lực phòng ngự kinh người chính là thứ mà Thánh cần.

Mà đối với Lâm Phàm, muốn dùng một chiêu để giết mình kia, Thánh tuy rằng căm hận, nhưng đã quen rồi.

Cái tên này tuy có thể để Tam Tinh tộc tự bạo, nhưng lại không có được tinh túy tự bạo của Tam Tinh tộc.

Chờ chuyện này đi qua, Thánh sẽ lần nữa bắt lấy Tam Tinh tộc, bồi dưỡng thành cường giả chân chính.

Khi đó, phối hợp với Thiên Địa Dung Lô này, trời đất bao, còn ai là đối thủ của hắn, coi như các Chí Cao khác, cũng không có khả năng.

- Không được.

Lâm Phàm kinh hãi đến biến sắc, nguyên bản cho rằng mình đã đầy đủ an toàn, nhưng nhìn tình huống hiện tại, rõ ràng mình nghĩ nhiều quá rồi.

Mặt bàn đen nhánh của Cổ Thánh Tế Đàn nứt ra một cái khe, mà trong khe hở chợt bộc phát một ánh hào quang, đạo hào quang này quần quanh Thiên Địa Dung Lô không ngừng kéo vào.

Thánh vỗ tay một cái, xuất hiện ngàn vạn phù văn bay lượn, trên những phù văn này đầy rẫy lực lượng cầm cố, sau đó quay xung quanh Thiên Địa Dung Lô.

Dù cho Lâm Phàm có bên trong Thiên Địa Dung Lô, cũng có thể cảm nhận được cổ sức mạnh cầm cố này.

- Thánh thật nhiều thủ đoạn, nếu như cứ tiếp tục như vậy, mình không xong rồi.

Lâm Phàm run lên, không biết hiện tại nên làm cái gì.

Ngàn vạn phù văn tản ra từng trận thần quang, cầm cố chi ma to nhỏ khác nhau, tức giận gào thét, tựa như muốn trấn áp vạn vật thế gian.

Thiên Địa Dung Lô bên dưới lực lượng cầm cố này, dần dần trầm luân, không thể nào chống cự.

- Tin tin thai quá rồi.

- Thiên Địa Dung Lô chỉ là Thần khí luyện khí, căn bản không phải bảo bối gì nên không có thủ đoạn công kích, nếu như mình trốn bên trong Thiên Địa Dung Lô mãi không chịu ra, lấy cường độ của nó, tự nhiên có thể bảo đảm mình không có vấn đề gì.

Nhưng rất khó nói, Thánh sẽ không mượn dùng những sức mạnh khác để giết hấn sao?

Nếu như bị trấn áp bên trong Cổ Thánh Tế Đàn, qua ngàn vạn năm, không có Thánh Linh khí bổ sung, sợ mình sẽ khô cạn mà chết.

- Không được, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

Lâm Phàm chuẩn bị buông bỏ tất cả.

Nhưng nếu như cứ như vậy mà đi đời, rất không cam lòng a.

“Ha ha...”

Thánh điên cuồng cười lớn, tựa như tất cả mọi thứ hấn đều nằm trong bàn tay.

- Con mẹ nó, Lão Tử liều mạng với người.

Lâm Phàm biến ảo thành một đạo cầu vồng, đi ra Thiên Địa Dung Lô, bàn tay lớn vỗ một cái, thu hồi Thiên Địa Dung Lô vào hệ thống.

- Nếu người đã đi ra, vậy món bảo bối này bản Chí Cao thu nhận.

Chí Cao muốn cướp Thiên Địa Dung Lô, nhưng trong nháy mắt, Thiên Địa Dung Lô tựa như bốc hơi khỏi thế gian, hoàn toàn biến mất.

Thậm chí ngay cả phù văn cầm cố trên nó cũng không có liên hệ.

Đi nơi nào, đến cùng đi nơi nào rồi.

Thánh vạn phần nghi ngờ, nhưng thời điểm thấy Lâm Phàm, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Giam cầm, trấn áp.

Thánh nắm bàn tay lại thành nắm đấm, từ trên trời giáng xuống, một luồng sức mạnh khổng lồ che ngợp bầu trời xuất hiện, Lâm Phàm chỉ cảm giác thân thể của mình như đang chịu áp lực rất lớn, không ngừng bay về phía Cổ Thánh Tế Đàn.

- Hắn muốn đưa mình vào trong khe hở để trấn áp.

Lâm Phàm triển khai vạn ngàn công pháp, pháp lực bạo phát đến cực hạn, Thiên Địa Thần Đan xoay tròn với tốc độ đáng sợ, nhưng vẫn không cách nào chống cự nổi cỗ áp lực này.

Lâm Phàm phát hiện trong khe hở của Cổ Thánh Tế Đàn, có một đoàn sức mạnh đáng sợ đang nổi lên.

Ầm!

nguồn sức mạnh này phóng lên trời, trực tiếp bao trùm lấy Lâm Phàm.

- A!

Lâm Phàm tức giận gào thét, thân thể bị một nguồn sức mạnh lôi kéo, thần thể vĩnh hằng bất diệt đã muốn nứt toác.

- Tiểu tử, bản Chí Cao phải đánh ngươi đến khi thành bản nguyên mới thôi.

Lâm Phàm trong mắt Thánh chỉ là một giun dế hơi lớn, bây giờ không có Thiên Địa Dung Lô che chở, tự tìm đường chết.

- Xong đời...

Lâm Phàm hồi hận không thôi, lần này đùa lớn quá rồi, chơi mất cái mạng nhỏ của mình luôn.

Ầm!

Thân thể Lâm Phàm nổ tung, hóa thành một đồng máu thịt, đoàn huyết nhục này không ngừng di chuyển, muốn gây dựng lại.

- Không nghĩ tới mình sẽ có một ngày như vậy.

Lâm Phàm hò hét trong lòng.

- Ha ha, chết đi cho ta...

Thánh xòe tay bắt lấy đoàn huyết nhục, hẳn phải nuốt đoàn huyết nhục này xuống, để nó trong cơ thể mình chịu đủ dằn vặt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Vừa lúc đó.

Một luồng khí tức huyền diệu, từ đoàn máu thịt bạo phát ra.

- Đây là cái gì?

Lâm Phàm và Thánh đồng thời cả kinh...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 723: Ta Có Mấy Ngàn Biện Pháp Chơi Đùa Người

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm dám thề với trời, mình chưa từng có thứ đồ chơi này.

Một khắc khi bị Thánh đánh thành huyết nhục, Lâm Phàm đã bỏ đi chống cự.

Ngay thời điểm đó, điều bất thường xảy ra này, để Lâm Phàm cảm thấy kinh dị.

Nắm tay tuyệt diệt sinh cơ của Thánh đánh tới, Lâm Phàm đã không còn chút lực lượng chống đối nào, tất cả thần thông đều bị quyền đầu phá vỡ, nhưng trong chớp mắt, có một đoàn kim quang bay lên.

Lực lượng uy vũ dâng trào ra, phá nát sát quyền của Thánh.

- Cái này rốt cuộc là thứ gì?

Thánh cảm nhận luồng hơi thở thần bí, hẩn trở nên cảnh giác, cảm giác không tốt, như có vật gì đó áp chế hẩn.

Kim quang tiêu tan, Lâm Phàm có thể thấy rõ rớt.

- Những văn tự hoàng kim?

Từng mảnh từng mảnh văn tự vụn vẹo bông bênh phía trên Lâm Phàm, nhìn qua thật sự rất bất phàm, hơn nữa nó có một khí tức kì diệu.

Loại khí tức này chưa từng thấy, nhưng làm cho người khác chấn động.

- Xảy ra chuyện gì? Đây là gì?

Lâm Phàm bỗng hô to một tiếng, huyết nhục bản thân không tự khống chế bay về hướng những văn tự kia.

Những văn tự màu vàng kia hiện ra thần quang, sau đó bay lên, quyện thành một trường long di chuyển bên trong huyết nhục Lâm Phàm.

Lâm Phàm cho rằng văn tự thần bí muốn nuốt máu thịt của mình, nhưng lại phát hiện, pháp lực của hắn đang không ngừng khôi phục.

Cùng với đó là một loại cảm giác kỳ diệu đi thẳng vào lòng Lâm Phàm.

Lâm Phàm tựa như đắm chìm vào cảm giác kỳ diệu này.

- Đáng ghét, tên giun dế nhà người lại có bản lĩnh gì nữa, bản Chí Cao không tin không thể trấn áp được người.

Thánh phát hiện huyết nhục Lâm Phàm có dấu hiệu gộp lại, nhất thời giận dữ, thần uy vô tận vỗ một chưởng bằng hai tay, muốn trấn áp Lâm Phàm.

Vù!

Thời điểm khi sức mạnh của Thánh chạm đến những văn tự, chúng đột nhiên chấn động, dường như có thể bao dung được tất cả lực lượng.

Hấp thu toàn bộ những sức mạnh này.

- Tại sao lại như vậy, những văn tự này rốt cuộc là thứ gì?

Thánh chấn kinh, hẳn không thể tin được sức mạnh của mình trấn áp không được những văn tự kia.

Những chữ trên đó, Thánh không quen biết, cũng chưa từng gặp.

Nhưng khí tức tản mát ra để Thánh ngưng trọng.

Nguồn sức mạnh này rất sâu xa, tựa như sức mạnh mà bọn hắn không thể hiểu rõ.

Lúc này, bên trong một đoàn văn tự, bay lên một chữ, chữ này như thương, như đao, như rồng, vụn vụn vụn vụn, người thường căn bản không thể hiểu nổi nó là cái gì.

Mà thời điểm ánh mắt Lâm Phàm nhìn tới nó, cảm giác được mình biết những văn tự này.

- Công!

Văn tự đột nhiên bay lên là một chữ “Công”.

Văn tự chuyển động, xoay ngang dựng đứng, chỉ vền vền hai lần nhưng lại bạo phát ra luồng lực lượng tiêu sát, công kích mạnh nhất trong thiên địa tự nhiên mà sinh ra.

Sắc mặt Thánh đại biến, tuy trước mặt không có động tĩnh gì, nhưng hắn lại cảm nhận được một luồng sát ý cực kỳ cường hãn đang tới đây.

Phốc!

Thánh lùi về sau, máu tươi chảy như điên, gương mặt đầy vẻ hoảng sợ.

- Tại sao lại như vậy.

Thánh chấn kinh rồi, hoàn toàn không tin được tình cảnh trước mắt.

- Đây rồi cuộc là cái gì, sao có thể nắm giữ lực công kích mạnh như vậy.

...

- Cmn, mạnh như vậy!

Lâm Phàm dù không biết đây là thứ đồ chơi gì, chỉ cần nhìn một chữ có thể đánh Thánh thổ huyết, tâm Lâm Phàm bắt đầu nhảy lên.

- Đán hần, mau đánh hần đi.

Lâm Phàm phục sinh tại chỗ, trong lòng tràn đầy hi vọng, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ cần có thể giết chết Thánh, thì nó chắc chắn là đồ tốt.

- Đáng ghét, bản Chí Cao không tin không đánh chết người.

Thánh lần này xuất chinh có thể nói tiền mất tật mang, không chỉ có Tam Tinh tộc không còn mà còn để Cổ Thánh Tế Đàn lộ ra ngoài.

Nếu như vẫn chưa thể giết chết súc sinh này, trong lòng thật sự rất bất an.

- Chết cho ta!

Hai mắt Thánh đỏ như máu, vỗ tay một cái, Cổ Thánh Tế Đàn chấn động, vạn ngàn ánh sáng giống như dải lụa phóng lên trời, chém về hướng Lâm Phàm.

Đây là sức mạnh tích lũy trăm ngàn năm của Cổ Thánh Tế Đàn, vào đúng lúc này, hoàn toàn bạo phát.

Lúc này, lại có thêm một chữ bay lên.

“Thủ”

Chỉ vẹn vẹn một chữ, nhưng dường như lại là tồn tại có năng lực phòng ngự mạnh nhất, bất kỳ công kích nào đều không thể đánh tan.

Ầm!

Sức mạnh Cổ Thánh Tế Đàn bùng lên, nhưng thời điểm khi đụng tới chữ “Thủ” liền biến mất, ngay cả một phản ứng cũng không có.

- Chuyện này...

Thánh đột nhiên che ngực, thở một hơi hỗn hển, tất cả những thứ trước mắt này, quá đả kích người rồi.

“Ha ha!”

Lâm Phàm thấy bộ dạng sắp chết của Thánh, điên cuồng cười lớn, đây là cơ hội trở mình a, tuy rằng phương pháp trở mình này Lâm Phàm cũng không hiểu gì, nhưng cũng không sao.

Chỉ cần có thể thắng, những thứ khác đều không trọng yếu.

- Sống lại! Sống lại!

Những khoa văn tự bao hàm lực lượng khổng lồ, dưới sự gia trì của cổ lực lượng này, Lâm Phàm cảm giác, toàn thân mình tràn đầy sức mạnh.

Huyết nhục không ngừng dung hợp, trong nháy mắt, Lâm Phàm khôi phục như lúc ban đầu.

- Làm sao? Giờ đang rất tức, phải không?

Lâm Phàm nhìn Thánh cười nói, sau đó búng ngón tay một cái:

- Chơi chết hắc cho ta!

Theo Lâm Phàm, những văn tự này nếu đã trợ giúp hắc thì tất nhiên sẽ nghe theo chỉ huy của hắc, nhưng không ngờ, hắc lại lúng túng phát

hiện, mấy ông này lại không nhúc nhích, lơ lửng trong hư không, căn bản không có ý định động thủ.

- Tình huống gì đây??

Lâm Phàm sững sờ, có chút không hiểu nổi.

Thánh kiêu kỳ những văn tự này, bất quá, thời điểm thấy Lâm Phàm không có cách nào chỉ huy bọn chúng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, lấy uy thế vừa rồi biểu hiện, nếu những văn tự này có thể động thủ, chỉ sợ có chút phiền phức.

- Giun dế, người không thể chỉ huy được bọn chúng a.

Thánh cười lạnh nói, điều này quả là một chuyện tốt.

Lâm Phàm thay đổi sắc mặt, bị Thánh nói trúng rồi, trong lòng tìm cách chống chế.

“Đỉnh, chúc mừng kích hoạt Thiên Địa Chân Kinh.”

“Thiên Địa Chân Kinh: Văn tự duy nhất trong thiên địa, từng cái văn tự đều bao hàm lực lượng cực kỳ cường đại.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống truyền đến, trong lòng Lâm Phàm ngừng lại.

Thiên Địa Chân Kinh, Lâm Phàm có biết, cái kia do hắn lấy được rất lâu trước đây

Là thời điểm dung hợp cánh tay và vai của Tuyên Cổ xuất hiện.

Chẳng lẽ những chữ này chính là Thiên Địa Chân Kinh?

Lâm Phàm cảm giác mình và Thiên Địa Chân Kinh có liên hệ.

Thời khắc này, Lâm Phàm hiểu rõ một chuyện.

Tuyên Cổ vì sao lại chết, không phải vì bọn Chí Tôn mạnh mẽ, mà Tuyên Cổ vừa mới bắt đầu đã bị trấn áp.

Thiên Địa Chân Kinh nắm giữ uy năng cực lớn, áp chế thực lực Tuyên Cổ, nên mới để cho đám Chí Tôn phan thanh.

Lâm Phàm nhìn Thánh, không khỏi cười lên, nụ cười rất bí ối, như vừa phát hiện một đại lục mới.

- Giun dế, người cười cái gì?

Thánh thấy nụ cười đáng hận của Lâm Phàm, quát.

- Ta đang nghĩ, lát nữa nên làm thế nào để giết người, bất quá có chút buồn bực, ta đang nghĩ ra hơn mấy ngàn loại biện pháp chơi đùa người, nhưng lại không biết nên chọn cái nào.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, đúng là làm khó người khác.

Cảm giác bây giờ giống như lần đầu tiên đâm ô nha, lúc thì lại lo lắng đề phòng, lúc thì rất sướng, hí hí.

Không nghĩ tới, bị đánh thành khối thịt lại có thể kích hoạt Thiên Địa Chân Kinh, ca đúng là main mà.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 724: Làm Sao Có Chuyện Tốt Như Vậy

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

“Ha ha!”

Thánh cười gằn đầy vẻ xem thường, trong khoảng thời gian ngắn cũng không động thủ, tình huống hôm nay đối với Thánh mà nói, đúng là có chút khó giải quyết, những văn tự này hẳn không biết là cái gì, nhưng vừa ra tay lại bị bọn chúng chống đối, sợ rằng rất khó để giết chết tên giun dế này.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn phải chém chết hẳn mới hả dạ.

- Thánh, tháng ngày bi thảm của ngươi đến rồi.

Bây giờ Lâm Phàm đã nằm trong tay Thiên Địa Chân Kinh, nội tâm mừng như điên, tự tin tăng cao, một lời không hợp, động thủ.

Thánh thấy Lâm Phàm động thủ, nhất thời vui vẻ.

- Tốt, đây là người tự tìm chết, nếu ngươi được những văn tự này bảo vệ, bản Chí Cao còn không thể làm gì ngươi, nhưng bây giờ lại khác, tất cả những thứ này đều do ngươi gieo gió gặt bão.

Thánh không nghĩ tới tên này lại dám động thủ, chẳng lẽ không biết, nếu những chữ kia không bảo vệ hẳn, thì trong nháy mắt, có thể bị chém chết sao.

Lâm Phàm nhìn Thánh khí thể hùng hổ, nở nụ cười, ngón tay khẽ động.

“Công!”

Văn tự lẳng lẳng phiêu phù bạo động, chữ “Công” trong nháy mắt bỗng bành trước mặt Lâm Phàm, một luồng sức mạnh mênh mông bộc phát đánh về hướng Thánh.

- Sao lại thế.

Khi Thánh thấy một màn trước mắt, gương mặt không dám tin.

Sát phạt dứt khoát, công kích cường hãn, trong khoảng thời gian ngắn, đánh Thánh trở tay không kịp.

Bất quá Lâm Phàm không buông tha cơ hội kiểu này.

“Khốn!”

“Trấn!”

Vẫy tay một cái, hai văn tự xoay tròn xuất hiện, những văn tự này tuân theo sức mạnh đất trời, vô cùng mênh mông, vĩnh hằng bất diệt.

Xì xì!

Trong khoảng thời gian ngắn, vết thương Thánh chùng chất, trong lòng vô cùng uất ức, Nhân tộc này, trong mắt hắn chỉ như giun dế mà thôi.

Nhưng sức mạnh của những chữ kia lại mênh mông như biển, đặc biệt khi kết hợp lại cùng nhau, dư sức khiến hắn bị thương.

- Cầu vật, ta muốn người sống không bằng chết.

Thánh tức giận gào thét, hắn không nghĩ tới bản thân lại bị lật nước cờ.

Nếu như trời cao cho hãn thêm một cơ hội, Thánh thề với trời, tuyệt đối sẽ không đánh tên ghê tởm này thành mảnh vỡ mà trấn áp.

Bằng không, đã không xảy ra tình cảnh này.

- Khà khà, người từ từ đại chiến cùng những văn tự này một trận đi, tiêu gia cho người thêm chút thời gian.

Lâm Phàm cười lớn, đánh ra trăm nghìn chưởng.

Đại Phàm Ca chi linh sôi trào mãnh liệt xuất hiện, bao phủ thiên địa.

Lâm Phàm không biết Đại Phàm Ca có hữu dụng hay không, nhưng không thử thì sao biết được.

Vạn nhất Đại Phàm Ca chi linh hữu dụng, tốt càng thêm tốt rồi.

Thánh nói thế nào cũng là Cổ Tộc Chí Cao, đối với thủ đoạn của Lâm Phàm sớm năm chắc, tuy những sương mù này nhìn qua thì hết sức bình thường, nhưng hãn biết tuyệt đối không bình thường.

Đối với Lâm Phàm, không cần thận lại có một đòn sát thủ, hơn nữa còn lại không cần thận bị mình phát hiện.

Vô địch chính là đơn giản như vậy.

Tuy thực lực của bản thân hãn không đạt tiêu chuẩn, nhưng chỉ cần có Thiên Địa Chân Kinh, không cần biết người là ai, ta đều có thể kiềm chế.

Thánh trong hư không trái tránh, phải né, nhưng sương mù trước mắt càng ngày càng dày đặc, trong khoảng thời gian ngắn, nội tâm của Thánh trở nên dồn dập.

- Những sương mù này nhất định có quỷ, tuyệt đối không thể để tên kia thực hiện được ý định.

- Nhưng những văn tự này thật sự là quá phiền toái, ẩn chứa sức mạnh đất trời, đến cùng là thiên địa dạng gì mới có thể dựng dựng ra văn tự biến thái như vậy.

...

- Thánh, tế đàn này của người không tôi, tiểu gia thu hồi cho người nha.

Lâm Phàm vuốt vuốt Cổ Thánh Tế Đàn nói.

Thánh nghe nói như thế, nhất thời giận dữ.

- Người dám!

- Đừng nóng vội, tiểu gia trước tiên tìm xem bên trong những văn tự này có liên quan với luyện hóa hay không.

Lâm Phàm cười nói.

Thánh nôn nóng, Cổ Thánh Tế Đàn chính là căn cơ của hắn, tuy hắn rất tự tin rằng Nhân tộc này tuyệt đối không thể luyện hóa được, nhưng chẳng biết vì sao, nội tâm Thánh luôn có một loại cảm giác không ổn.

-Ồ, tìm được rồi, người trước cứ chậm rãi chơi nhá, tiểu gia đi luyện hóa đây.

- Luyện!

Trong chớp mắt, một chữ “Luyện” chữ bông bênh xuất hiện, lấy thực lực của Lâm Phàm tự nhiên không thể luyện hóa Cổ Thánh Tế Đàn, nhưng có Thiên Địa Chân Kinh, thử một lần xem sao.

Nếu có thể luyện hóa, vậy tất cả đều vui vẻ a.

Một ánh hào quang lấp lánh, bao phủ Cổ Thánh Tế Đàn.

Nội tâm Thánh rung động, giống như có gì đó vừa đoạt lấy đồ của mình.

- Dừng tay!

Thánh cảm thấy không ổn, súc sinh này thật sự đang luyện hóa Cổ Thánh Tế Đàn.

Sao để hấn đắc thủ.

- Chết đi!

Vào lúc này, Thánh trở nên điên cuồng, không quản không hỏi bay thẳng về hướng Lâm Phàm.

Mà đúng lúc này, Đại Phàm Ca chi linh rớt cục bắt được cơ hội, bao phủ tới, trùm kín Thánh vào trong.

- Cút nhanh cho ta.

Thánh dùng hai tay đánh bay đoàn sương mù này, nhưng thời điểm vừa vọt tới trước mặt Lâm Phàm.

Ba mảnh văn tự lần nữa ngăn hấn lại.

- Đáng ghét, thật đáng ghét a...

- Tế đàn này không tồi, trước đây tiểu gia còn từng hiến tế đồ vật cho nó, hóa ra, đều bị người bóc lột hết rồi.

- Ta đã nói rồi, rốt cuộc ai có lòng dạ thâm độc như thế, hiến tế nhiều đồ mà chỉ cho chỗ tốt có chút xíu, quả thực hèn hạ vô sỉ.

- Khi tiểu gia khống chế được Cổ Thánh Tế Đàn này, sau đó, chỉ cần có người hiến tế, ta tuyệt đối sẽ không khấu trừ một đồng.

Sắc mặt Thánh đỏ bừng, phun ra một ngụm máu, đây là một loại nhục nhã, nhục nhã trần trụi.

- Dừng tay cho ta!

Thánh cảm giác liên hệ giữa mình với Cổ Thánh Tế Đàn ngày càng yếu, bất cứ lúc nào đều có thể đứt đoạn.

- Tại sao lại như vậy, một tên Nhân tộc vì sao lại có thể luyện hóa, những văn tự này rốt cuộc là thứ gì, sao có sức mạnh to lớn như thế được.

Nội tâm Thánh gầm thét, tâm tình quá mức kích động nên tốc độ huyết dịch chảy xuôi cùng càng ngày càng nhanh, trong khoảng thời gian ngắn, Đại Phàm Ca chi linh như cá gặp nước, bắt đầu công chiếm nội tâm của hắn.

- Nhanh, nhanh, Thiên Địa Chân Kinh quả nhiên vô cùng mạnh mẽ, tu vi của mình chỉ là Thần Thiên Vị tầng tám, xem ra tất cả đều phải dựa vào Thiên Địa Chân Kinh này thôi, treo Chí Cao lên đánh, nếu như một người bình thường mà chiếm được, có khi nào mình cũng bị treo lên đánh như thế không.

Lâm Phàm sợ hãi suy nghĩ.

Cũng may, thứ đồ chơi này đã bị mình chiếm rồi.

- Chủ nhân cứu mạng a...

Vừa lúc đó, bên trong Động Thiên truyền đến thanh âm của Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương.

- Hả.

Lâm Phàm sửng sốt, không hiểu tình huống gì đang xảy ra.

- Chủ nhân, bên trong Động Thiên một chút linh khí cũng không có, bản Pháp Vương đang tu luyện mà bị cắt đứt rồi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương khốc lớn nói.

- Làm sao có khả năng, Động Thiên của tiểu gia linh khí lúc nào cũng cực kỳ sung túc, mệnh mệnh như biển, đùa ta chắc.

Lâm Phàm hùng hổ nói.

Nhưng thời điểm nhìn thấy tình huống trong Động Thiên, hẳn chỉ biết câm nín.

Bên trong Động Thiên, nơi nào còn linh khí, cho dù có cũng đang trôi đi với tốc độ cực nhanh.

Mà phương hướng trôi đi rõ ràng là đám văn tự kia.

- Con mẹ nó....

Lâm Phàm đã rõ.

Cuối cùng hẳn cũng biết, trên đời này ở đâu có chuyện tốt như thế.

Mình rõ ràng đã có được Thiên Địa Chân Kinh rất sớm, nhưng hệ thống vẫn không kích hoạt, nguyên lai, sợ mình sơ ý một chút triển khai rồi bị hút thành người khô a.

Nãy giờ mới có bao nhiêu thời gian đâu, mà linh khí trong Động Thiên trong cứ như vậy tiêu tán rồi.

Lâm Phàm nghĩ, mình giờ có thể kích hoạt Thiên Địa Chân Kinh, chắc do đối mặt với nguy cơ sống còn, hệ thống không thể không kích hoạt.

Khủng bố...

Ầm!

Đúng lúc này, Thánh dùng một chưởng đẩy lui một văn tự, văn tự này trở nên vụn vụn, cuối cùng trở về bên người Lâm Phàm, sau đó mờ đi.

- Thôi chết cmnr.

Lâm Phàm nhìn thấy mà muốn vỡ trứng.

- Luyện hóa, luyện hóa nhanh một chút cho tiểu gia.

Lâm Phàm càng thúc giục, linh khí trong Động Thiên đã tiêu hao sạch sẽ, vào lúc này, Lâm Phàm phát hiện linh khí trong cơ thể cũng đang trôi đi với tốc độ cực nhanh.

Sợ rằng không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn bị hút thành người khô.

- Ha ha, giun dế, giờ chết của ngươi đến rồi, nguyên lai những văn tự này đều cần pháp lực khổng lồ để chống đỡ a.

Thánh phát hiện khí tức Lâm Phàm từ từ yếu dần, pháp lực trong cơ thể cũng không ngừng biến mất, nhất thời cười to nói.

“Ha ha...”

Lâm Phàm nâng đầu, nhìn Thánh đang hưng phấn, không khỏi cười gằn vài tiếng.

- Làm sao? Ngươi cho rằng ngươi ăn tiểu gia chắc à, đợi lát nữa sẽ tới lượt ngươi khóc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 725: Chỉ Có Người Chịu Được!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Người nghĩ mình có cơ hội trở mình sao? Những văn tự này ẩn chứa lực lượng vô cùng to lớn, một giun dế như người sao có khả năng tùy ý chỉ huy được, giờ bản Chí Cao đã nhìn thấu rồi.

Thánh bây giờ xem như ăn chắc Lâm Phàm.

Lúc trước, hắn không biết làm sao, những văn tự này ẩn chứa sức mạnh của thiên địa, hơn nữa, không phải lực lượng của Cổ Thánh Giới.

Vạn ngàn thế giới, lấy Cổ Thánh Giới làm đầu, sao có thế giới có lực lượng khổng lồ hơn Cổ Thánh Giới đây.

- Ha ha, đây là cơ duyên của bản Chí Cao, chém chết tên giun dế nhà người, cướp đoạt bảo bối của người, thành toàn cho bản Chí Cao, bây giờ ta muốn xem người còn bản lĩnh gì.

Thánh cười như điên, trong lòng vui sướng, hắn cảm nhận rõ ràng pháp lực trong cơ thể Lâm Phàm đang nhanh chóng trôi đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ không bao lâu, sẽ hoàn toàn biến thành người khô.

Loại chí bảo văn tự này có thể ngăn hấn, Thánh như thế nào cũng phải cướp lấy nó.

Nhưng trong chớp mắt, Thánh biến sắc, đột nhiên có một cảm giác không ổn, cảm giác này rất kỳ diệu, như có thứ gì đó đang chiếm cứ nội tâm của mình.

- Thánh, người có cảm giác gì không?

Lâm Phàm nhìn tình huống của Thánh, không khỏi cười hỏi.

Giống như Thánh nghĩ, pháp lực trong cơ thể Lâm Phàm đang nhanh chóng trôi đi, nhưng đối với Lâm Phàm, tất cả những thứ này đều không sao cả.

Bởi vì hắn phát hiện Đại Phàm Ca chi linh có tác dụng với Thánh.

Tuy rất ít, nhưng chỉ cần hữu dụng là được.

- Cảm giác? Hiện tại Bản Chí Cao cảm giác gì cũng không có, giờ chết của người đã đến, chịu chết đi.

Thánh cười gằn, thần sắc cứng lại, hắn đã tốn rất nhiều thời gian với tên này rồi.

Giờ cơ hội đang ở trước mắt, hắn phải nắm bắt thời cơ.

- Có thật không? Đôi khi, người phải nhìn vào nội tâm của mình nha.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, luyện hóa Cổ Thánh Tế Đàn đã đến thời khắc cuối cùng.

Thời khắc then chốt này, Lâm Phàm sao có khả năng từ bỏ.

Đối với món bảo bối này, Lâm Phàm có được nó, Thánh sẽ tức chết cho mà xem.

Lúc này, Lâm Phàm thu hồi vài chữ, chỉ còn lại “Công” quay xung quanh Thánh.

- Tên giun dế ghê tởm nhà ngươi, pháp lực của ngươi đã không thể chống đỡ được nữa rồi, vậy để bản Chí Cao trấn áp ngươi đi.

Đối với Thánh mà nói, một chữ còn con này tuy cường hãn, th nhưng không có hạn chế hẳn quá lâu, bây giờ cơ hội đã đến, hẳn sẽ không bỏ qua.

- Luyện hóa vạn vật, tất cả thuộc về ta.

Lâm Phàm giương hai tay, pháp lực dồi dào đột nhiên bạo phát.

Bên trong Cổ Thánh Tế Đàn, tuy tồn tại một đầu khí linh cường đại, nhưng dưới chữ “Luyện”, vẫn phải chịu đủ loại dày vò, không có cách nào chống đối.

Mặc cho ngươi có thực lực ngập trời, bây giờ vẫn phải ngoan ngoãn nhận lấy cái chết.

- Thánh, cứu ta, Nhân tộc này đang luyện hóa ta, ta không chống đỡ được.

Bên trong Cổ Thánh Tế Đàn truyền ra tiếng rên, âm thanh của khí linh Cổ Thánh Tế Đàn.

- Súc sinh, dừng tay cho ta.

Thánh cảm ứng khí linh đang từ từ suy yếu, nổi giận gầm lên, thủ đoạn công kích càng thêm mãnh liệt, muốn đập chết Lâm Phàm ngay lập tức.

- Không dừng tay được, ngươi giờ còn nghĩ đến chuyện này, không bằng cảm thụ một chút tình hình bản thân đi.

Lâm Phàm phát hiện trạng thái không ổn của Thánh, xem ra Đại Phàm Ca chi linh đã có tác dụng.

Lúc này, sắc mặt Thánh đột nhiên biến đổi, có một cảm giác không ổn, cảm giác này rất kỳ quái,

Thánh phát hiện, trong cơ thể, tựa như có một luồng sức mạnh kỳ diệu đang chiếm cứ tâm thần của mình.

- Làm sao có khả năng, tại sao lại như vậy?

Sắc mặt Thánh đại biến, hắn phát hiện nội tâm mình bị một nguồn sức mạnh kỳ diệu chiếm lấy.

Đối với Thánh mà nói, tâm hắc luôn vững như bàn thạch, không có vật gì có thể phá vỡ, nhưng vào lúc này, dù tâm trí có vững như thế nào vẫn đang không ngừng nứt toác.

- Tên vô liêm sỉ kia, người đã làm cái gì với ta, tại sao lại như vậy?

Thánh tức giận gào thét, sắc mặt trở nên dữ tợn, trong khoảng thời gian ngắn, trở nên cực kỳ thảm bại, đấu tranh với sức mạnh trong cơ thể kia.

“Nhật.”

Bây giờ Thánh chỉ có một cảm giác, chính là dừng quần không ngừng bành trướng, chuyện như thế này, đã rất nhiều năm đều chưa từng có cảm giác như vậy.

Sau khi trở thành Chí Cao, Thánh vẫn luôn là một tồn tại đầy cao ngạo, chưa bao giờ để bất kỳ giống cái nào vào mắt.

Nhưng bây giờ, trong nội tâm lại dâng lên dục hỏa vô cùng.

- Tại sao lại như vậy?

Thánh phát hiện, mình bỗng nhất trụ kinh thiên, tựa như có thể chống đỡ một phương.

“Phù phù!”

Tiếng thở dốc nặng nề truyền ra từ miệng Thánh, sắc mặt Thánh trở nên đỏ bừng, đôi mắt đang rất khủng bố kia càng tăng thêm sự kinh khủng.

Nhìn qua có thể thấy, bất cứ thứ gì mà hắn thấy được, có thể bị chơi tới chết a.

- Ta muốn giết người...

Bây giờ chỉ có duy nhất một sinh linh là Lâm Phàm, mà dự vọng của Thánh đang bị Đại Phàm Ca câu dẫn, người đầu tiên mà Thánh nhìn thấy, chính là Lâm Phàm.

Lâm Phàm đang luyện hóa Cổ Thánh Tế Đàn, bỗng cảm nhận được ánh mắt đầy tính xuyên thấu đang nhìn mình, thân thể đột nhiên run lên, xuất hiện một loại cảm giác không ổn.

- Con mẹ nó, ánh mắt người này như muốn thông mình tới chết vậy.

Lâm Phàm phát hiện, hiện giờ chỉ có một mình mình ở đây với y mà thôi.

Mà Thánh lại bị Đại Phàm Ca khơi lên dự vọng, như vậy chỉ có hai lựa chọn.

Một, tìm một sinh linh, sau đó mãnh liệt tàn phá, còn một lựa chọn khác chính là, không tìm được ai, sau đó tinh trùng thượng não mà chết.

Mà bây giờ, chỉ có mình hắn đây, như vậy hắn muốn...

Nghĩ tới đây, hoa cúc Lâm Phàm trở nên căng thẳng, trứng cũng thấy đau đau.

Đối mặt với tên Thánh điên cuồng này, mình không chống đỡ được a.

Ý nghĩ duy nhất của Lâm Phàm chính là trốn vào Thiên Địa Dung Lô, nhưng cũng không phải là một biện pháp hay, luyện hóa Cổ Thánh

Tế Đàn đang đến thời khắc mấu chốt, nếu trốn đi thì công dã tràng rồi.

Đầu óc Lâm Phàm chuyển động, xuất hiện một ý nghĩ.

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, lập tức biến mất.

- Ta chính là Cổ Tộc Chí Cao, sao có ý nghĩ như thế được.

Nội tâm Thánh rất tỉnh táo, nhưng hành động thêm cuồng bạo.

Thần sắc Lâm Phàm cứng lại, chỉ có thể liều mạng một lần.

- Thượng Cổ Đại Yêu, ra đây cho ta.

Lâm Phàm vì tránh việc mình bị tàn phá, trực tiếp lôi Thượng Cổ Đại Yêu ra ngoài.

- Chủ nhân, người kêu ta có chuyện gì không?

Thượng Cổ Đại Yêu nghi ngờ hỏi.

- Không có chuyện gì, chỉ là người phải cố gắng bảo vệ ta trước công kích của hắn.

Lâm Phàm vung tay lên, chỉ về phía Thánh đang điên cuồng vọt tới.

Thượng Cổ Đại Yêu nhìn tình huống phía xa, còn tưởng chuyện gì, nhưng trong chớp mắt, bỗng biến sắc.

- Chủ nhân, ta...

- Không vội không vội, lần này khổ người rồi, Đại Phàm Ca, đem dục vọng của Thượng Cổ Đại Yêu hoàn toàn bộc phát cho ta.

Lâm Phàm không chút do dự, nghĩ rằng đây là biện pháp tốt nhất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 726: Chất Lượng Hình Ảnh Có Chút Thấp

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Chủ nhân, người không thể làm như vậy, Thượng Cổ Đại Yêu ta cả đời anh minh sao có thể cùng tên này làm cái chuyện kia được.

Thượng Cổ Đại Yêu thật sự rất muốn khóc, reo hò muốn Lâm Phàm thay đổi chú ý.

- Yêu Yêu của ta, lúc này chính là lúc để người biểu hiện, chẳng lẽ người muốn để chủ nhân của người tự mình ra trận?

Lâm Phàm trợn tròn mắt, có chút bất đắc dĩ nói.

Theo Lâm Phàm, lấy thể hình và sức chiến đấu của Thượng Cổ Đại Yêu, ai thua ai thắng còn chưa nói được, không chừng Thượng Cổ Đại Yêu đột nhiên bạo nổ một trận, gắt gao ép tên Thánh dưới thân, vậy mới thực sự bá đạo a.

Thượng Cổ Đại Yêu nhìn Lâm Phàm, lại nhìn Chí Cao đang vọt tới với tốc độ rất nhanh kia, trong lòng không khỏi bị thương, chẳng lẽ lại thất thân như vậy?

Không được, tuyệt đối không được.

Mình dù sao cũng là Thượng Cổ Đại Yêu, sao có thể để bị tên này ức hiếp, cho dù ức hiếp cũng phải là mình ức hiếp đối phương.

Lúc này, Thượng Cổ Đại Yêu cảm nhận được một luồng sức mạnh không thể ngăn cản tràn vào thân thể, phá vỡ bình phong nội tâm, câu dẫn dục vọng từ sâu trong lòng.

“A!”

Thượng Cổ Đại Yêu gào thét một tiếng, vang vọng đất trời.

- Xem ra đến lúc rồi, Thượng Cổ Đại Yêu không phải dễ trêu a.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, mừng rỡ trong lòng.

Thánh nhìn thấy Nhân tộc ghê tởm này thả Thượng Cổ Đại Yêu ra ngoài, trong lòng không khỏi run lên, mà thời điểm thấy dừng quần của Thượng Cổ Đại Yêu, càng không thể nhịn được.

- Súc sinh, súc sinh a.

Thánh muốn dừng lại, nhưng không có cách nào, thời điểm nhìn thấy thân hình cao lớn của Thượng Cổ Đại Yêu, hấn lại cảm thấy hưng phấn, điều này đối với Thánh, thật sự quá kinh khủng.

Ầm!

Một trận tiếng nổ mạnh truyền đến, Lâm Phàm không cần nhìn cũng biết hai ông kia đụng đầu rồi.

Nhưng tình hình thế nào, Lâm Phàm không muốn quan tâm, hiển nhiên, có một phe nhất định gặp bi kịch, Thánh? Hay Thượng Cổ Đại Yêu đây?

Tất cả những thứ này, chỉ có thể dựa vào thiên ý.

- Cổ Thánh Tế Đàn này quả thật cường hãn, khí linh trong đó lại vẫn đang chống cự, vô luận thế nào, mình cũng phải thu vào trong tay.

- Nếu như luyện hóa Cổ Thánh Tế Đàn này, từ đó có thể tìm ra cách tới hạ giới.

Nguyên nhân Lâm Phàm vẫn muốn thu lấy Cổ Thánh Tế Đàn vào trong tay chính là vì muốn dựa vào Cổ Thánh Tế Đàn để đến hạ giới.

Cổ Thánh Tế Đàn nếu có thể thu lấy hiến tế của các giới, sau đó truyền ưu đãi ngược lại, tự nhiên có thể đánh vỡ thành lũy vạn giới, nếu như có thể tìm hiểu, sẽ tiết kiệm được không ít chuyện.

- Chủ nhân, cứu mạng a, người này muốn chơi đùa ta.

Thời điểm Lâm Phàm đang liều mạng luyện hóa Cổ Thánh Tế Đàn, bỗng dưng truyền đến tiếng hô to của Thượng Cổ Đại Yêu.

Tiếng hô thê thảm tàn nhẫn này, tựa như đang chịu thống khổ không thể nói rõ.

- Yêu Yêu của ta, hã muốn chơi đùa người, người chơi đùa lại hã, thân hình của người cao lớn như thế, chẳng lẽ lại thua hã sao?

Lâm Phàm nhìn thấy Thánh nằm úp sấp sau lưng Thượng Cổ Đại Yêu, thân thể giống như máy đóng cọc ùm ùm đâm tới, nhưng sắc mặt lại nghẹn đến đỏ bừng, hình như vẫn chưa tìm được vị trí chính xác.

- Ai nha, cầu vật này, làm sao lại cứng như thế, người làm bấp đùi của bản đại yêu đau quá.

Bấp đùi của Thượng Cổ Đại Yêu bị đâm đỏ chót, nhất thời trở nên hung ác, cá chép vươn mình trực tiếp ôm Thánh ra trước mặt.

- Súc sinh, dám to gan nhọc nhã gia gia Thượng Cổ Đại Yêu của người, hiện tại đến phiên bốn gia gia.

Thượng Cổ Đại Yêu sắc mặt hồng hồng, trực tiếp phản công lại Thánh, rất có phong độ của một làng chơi.

“A!”

Thánh thâm gào thét, tuy động tác trên thân thể bán đứng hẳn, nhưng trong nội tâm nổi cơn giận dữ, hẳn dù sao cũng là Cổ Tộc Chí Cao, sao làm chuyện như thế này đây.

Thế nhưng, Thánh cũng dần dần mất phương hướng.

Cánh tay trắng kiện đang quăn lấy cơ thể mình kia, những dòng mồ hôi chảy dài như sông kia, đều thấm ướt thân thể Thánh.

- Trời ạ, cay mắt quá đi!

Lâm Phàm thấy cảnh này, hoàn toàn bối rối, đây là người sao? Thánh vì sao lại không biết xấu hổ như vậy.

- Ha ha, Thánh, người sướng hay không sướng?

Thượng Cổ Đại Yêu gào thét, thân thể cường tráng kịch liệt dâng trào.

...

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, lần này xem như mở rộng tầm mắt.

Không nghĩ tới sẽ thấy cảnh tượng như thế đập vào mắt.

-Ồ, vì sao còn một Tam Tinh tộc ở đây.

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện bên trong Động Thiên của mình còn một tên Tam Tinh tộc ngây ngốc đứng nơi đó, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

- Ha ha, không tồi, không tồi.

Lâm Phàm đại hỉ, kéo Tam Tinh tộc này ra ngoài.

- Tam Tinh tộc, năng lực tự bạo này của người không tồi, có điều bây giờ, mở ra công năng truyền phát tin cho ta.

Tam Tinh tộc sớm đã bị Lâm Phàm độ hóa, tự nhiên nói gì nghe nấy, không có bất kỳ lý do nào, ngàn vạn điểm sáng bay ra, phiêu tán đến nhiều nơi.

Một chuyện tốt như vậy nhất định phải đặt một cái tên hay.

Lâm Phàm suy nghĩ một phen, cuối cùng xác định.

- Thượng Cổ Đại Yêu đại chiến Cổ Tộc Chí Cao, HD không che, trực tiếp 360 độ không góc chết!

Vù!

Hư không rung động, điểm sáng phiêu tán ra bên ngoài, phân tán trong trời đất.

Lâm Phàm nắm lấy một điểm sáng, trực tiếp mở ra.

- Tiên sư nó, chất lượng hình ảnh thế này quá thấp đi, thôi quên đi, chí ít còn có thể thấy rõ.

Tam Tinh tộc này năng lực tự bạo cường hãn, nhưng chất lượng hình ảnh trực tiếp không quá cao, chí ít còn có thể thấy rõ.

...

Đám người Nam Vô Thánh Đế không biết đã chạy tới nơi nào rồi.

- Ồ, các người nhìn kia, điểm sáng này...

Nam Vô Thánh Đế nhìn thấy điểm sáng, không chút do dự nắm trong tay, sau đó bóp nát.

Nhất thời một bức tranh xuất hiện trước mặt, thậm chí còn có từng trận âm thanh.

- Con mẹ nó, tiểu tử này đến cùng đang làm gì vậy?

Trong hình, chỉ thấy Lâm Phàm đang luyện hóa Cổ Thánh Tế Đàn, mà cách đó không xa, có hai khối thịt đang vật lộn.

“Phi!”

Nữ Đế thấy cảnh trớ trêu trên này, phi một cái, xấu hổ, vô cùng xấu hổ, vì sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Thượng Cổ Đại Yêu vốn rất xấu, mà Cổ Tộc Chí Cao càng là xấu xí tới cực điểm.

Bây giờ hai tên xấu xí tới cực điểm này đang ôm nhau, tạo thành hình ảnh có lực sát thương đến cực đại.

Khắp nơi trên thiên địa, mỗi một sinh linh, đều gặp điểm sáng này.

Cổ Tộc Chí Cao là sự sợ hãi trong lòng bọn họ, thời điểm nhìn thấy tiêu đề, bọn họ lại cảm thấy cực kỳ hiếu kỳ.

- HD không che nghĩa là gì?

- Trực tiếp 360 độ không góc chết là ý gì?

Đối với một màn này, tất cả mọi người đều cực kỳ tò mò, sau đó mở hình ảnh ra.

“Phốc!”

- Tại sao lại như vậy, ngàn năm tu vi của bản Vương lại bị này hình ảnh này phá hủy.

- Không đỡ nổi, thật sự là không đỡ nổi.

Thời điểm vô số sinh linh thấy cảnh này, tròn mắt mở to, một dòng máu mũi không dấu hiệu chảy ra.

Bất quá, đối với nhiều sinh linh khác mà nói, tình cảnh này quá kích thích.

- Ha ha, hình tượng này thật sự có cảm giác.

- Đây là Cổ Tộc Chí Cao Thánh, không nghĩ tới hẳn cũng có một mặt như vậy, vị dũng sĩ xấu xí kia rốt cuộc là ai, lại có phần can đảm này?

- Kia là Nhân tộc Đại Đế, Nhân tộc Đại Đế bắt Chí Cao sao?

- Đội phó, người mau đến xe, có phải đội trưởng hay không?

- Ai nha, mẹ nó, hình ảnh này vừa nhìn liền biết là Tam Tinh tộc, HD cái cọng lông, tất cả đều mơ mơ màng màng, mẹ kiếp, sao lại không có hoa vi tộc, tiểu Mễ tộc ở hiện trường ta, hình ảnh đặc biệt cỡ này mà không thể nhìn rõ ràng, thật sự quá đáng tiếc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 727: Thiên Ý

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Người ơi, cứu em với!

Đúng lúc này, khí linh Cổ Thánh Tế Đàn thăm thiết gào thét, nhưng tiếng cầu cứu ngày càng nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan.

- Khí linh, người cầu cứu vô ích, ngoan ngoãn để ta luyện hóa đi.

Thời khắc cuối cùng, Lâm Phàm vỗ tay một cái, pháp lực vô biên tràn vào.

Chữ “Luyện” đột nhiên run lên, bùng nổ ánh sáng sau cùng, Thiên Địa Chân Kinh chính là vô thượng chí bảo, rất ảo diệu, cho dù hiện tại, Lâm Phàm chỉ nhìn được một phần trong đó, vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế.

Nếu muốn hoàn toàn khống chế Thiên Địa Chân Kinh, ít nhất phải tiến nhập cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

Khi đó, trong một ý nghĩ có thể triển khai toàn bộ văn tự, không như hiện tại nếu tiếp tục sử dụng, chính là tự tìm đường chết, trong nháy mắt biến thành cây khô a.

Thiên Địa Chân Kinh, 108 chữ, mỗi một chữ bao hàm vạn vật, ẩn chứa ảo diệu, nếu như có pháp lực đầy đủ chống đỡ, 108 chữ này, tạo

thành các loại văn tự huyền diệu, cho dù Cổ Tộc Chí Cao, có thể bị trấn áp đến chết.

“Luyện!”

Lâm Phàm rít gào một tiếng, câu thông với Cổ Thánh Tế Đàn, từng bước khống chế nó.

Thánh lúc này đã hoàn toàn điên cuồng, hẳn biết Cổ Thánh Tế Đàn rời hẳn mà đi, trong lòng oán giận vạn phần, nhưng lúc này, không gì quan trọng hơn việc mình đang làm.

“Đinh, chúc mừng thu phục Cổ Thánh Tế Đàn.”

“Cổ Thánh Tế Đàn: Câu thông vạn giới, tìm kiếm tất cả hiền tế ở vạn giới.

“Đinh, hệ thống thâm nhập nghiên cứu Cổ Thánh Tế Đàn.”

...

- Không...

Thánh đã hoàn toàn mất đi liên hệ

với Cổ Thánh Tế Đàn, trong lòng rỗng giập, thế nhưng thân thể lại đang bị thứ gì đó khống chế, chỉ có thể triền miên cùng Thượng Cổ Đại Yêu.

Các sinh linh đang quan sát truyền hình trực tiếp đều không hiểu chuyện gì xảy ra, dưới cái nhìn của bọn họ, Cổ Tộc Chí Cao trước mắt này chiến đấu cùng tên cao lớn kia, ngày càng có cảm giác.

Đây là va chạm giữa lực và lực, đi ngược cơ học.

Rất nhiều sinh linh Đại Thiên chủng tộc có trăm ngàn năm tu vi, nhưng chỉ một hơi thở đó, hoàn toàn hồng mất.

Hết thấy đều bị tình cảnh trước mắt chọc mù mắt.

- Thiếu niên này rốt cuộc là ai, sao có năng lực lớn như vậy, ngay cả Cổ Tộc Chí Cao cũng bị hấn đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Rất nhiều người không nhận ra Lâm Phàm, nhưng cũng không ít người biết hắn là ai.

Nhân tộc Đại Đế, tồn tại vạn người kính ngưỡng, sùng bái.

Đội trưởng Quân Khởi Nghĩa, tồn tại thống hận của vô số tiểu đội ở Thủ Hộ Chi Địa.

Nhưng vào lúc này, tất cả mọi người đều nín thở xem phim heo trong màn sáng, đây là thể loại mới cần được học tập và phát huy a.

...

- Đây là sức mạnh của Cổ Thánh Tế Đàn sao?”

Lâm Phàm cảm giác có vô số dây nhỏ từ trong tế đàn bắn ra, lượn quanh một chỗ với mình.

Những dây nhỏ này rót vào trong hư không, liên tiếp một cái lại một cái thế giới lớn.

Thậm chí, một vài sinh linh mạnh mẽ trong một số thế giới, không có cách nào chống cự lại Cổ Thánh Tế Đàn, từ đó nhận được mệnh lệnh của nó.

Ví dụ như huyết giới.

Ầm ầm!

Thời điểm Lâm Phàm còn chưa kịp nghĩ nhiều, hư không đột nhiên chấn động.

Sắc mặt Lâm Phàm đại biến, tâm tình bất an dâng lên trong lòng, nguồn sức mạnh này tuy không cường đại nhưng lại hết sức cổ xưa.

- Thả Cổ Thánh Tế Đàn xuống, bằng không người sẽ phải chết.

Thanh âm uy vũ từ sâu trong hư không truyền ra, âm thanh này không nhận rõ là nam hay nữ, mà là một âm thanh hỗn hợp, càng có cảm giác tang thương cổ xưa.

Khi nghe tiếng nói này, Lâm Phàm chấn động, khí tức này thực sự quá cường hãn, khiến người ta tự nhiên sinh ra cảm giác sùng bái.

Thiên Ý Cổ Thánh Giới.

Phong Khinh Tử xuyên thấu màn hình trực tiếp của Tam Tinh tộc nhìn thấy cảnh này, mặt mày tái mét.

- Cổ Thánh Tế Đàn là bảo bối của Thiên Ý, giờ tiểu tử này lại mạnh mẽ luyện hóa nó đã trực tiếp kinh động Thiên Ý rồi, không được, tình huống phức tạp hơn rồi.

Phong Khinh Tử không nghĩ tới sự tình lại biến thành như vậy, trong lòng không khỏi run lên, bây giờ cho dù bọn họ có tới hỗ trợ, cũng không thể cứu vãn.

- Không phải nói Thiên Ý Cổ Thánh Giới đang say giấc nồng à? Sao giờ lại ra ngoài rồi?

Nam Vô Thánh Đế kinh ngạc hỏi.

- Bây giờ, Thiên Ý Cổ Thánh Giới chỉ thức tỉnh một phần, vốn không nên xuất hiện, nhưng tiểu tử này lại luyện hóa Cổ Thánh Tế Đàn của người ta, người ta đứng nhìn mà không động gì sao?

- Vậy, tiểu tử kia chết chắc?

Thời điểm Thánh đang ở thế yếu, bọn họ còn tưởng Lâm Phàm đã ngăn cơn sóng dữ, trấn áp Thánh, không ngờ sự tình lại biến hóa đến mức này, khiến bọn họ ứng phó không kịp.

- Người chính là Thiên Ý Cổ Thánh Giới?

Lâm Phàm nhìn hư không, mặc dù không có bất cứ rung động gì nhưng hẳn biết Thiên Ý hiện tại đang chú ý đến mình.

Lâm Phàm cảm thấy có chút đau trứng, tình huống như thế, hẳn chưa từng nghĩ tới.

- Trấn định, nhất định phải trấn định a.

Lâm Phàm âm thầm tiếp sức cho mình, nhất định phải kéo dài thời gian, có cơ hội liền rút lui.

Thiên Ý là tồn tại đẳng cấp cỡ nào, mình lại mạnh mẽ luyện hóa bảo bối của hắn, hẳn sao có khả năng mất thời gian phí lời với mình.

Nếu như bình thường, khẳng định hắn sẽ lập tức lao ra đánh mình một trận rồi, đâu có uy hiếp như thế này.

Như vậy chỉ có một cái khả năng, chính là Thiên Ý không muốn xuất.

Để chứng minh ý nghĩ này, Lâm Phàm muốn làm một thí nghiệm.

Phía xa, Thượng Cổ Đại Yêu trực tiếp ép Thánh dưới thân thể, tràn diện tạm thời rất hỗn loạn.

Thánh đã bị hắn trấn áp, vô luận như thế nào cũng phải mang đi, nếu như giết Thánh chắc chắn sẽ có một lượng lớn kinh nghiệm.

Lén lén lút lút.

Lâm Phàm lặng lẽ đến gần Thượng Cổ Đại Yêu, trực tiếp thu bọn họ vào Động Thiên.

Sau khi tiến nhập Động Thiên, Lâm Phàm lập tức trấn áp Thánh.

Tuy lúc này, trong Động Thiên không có một tia linh khí nào, nhưng Ngô Đồng Thần Thụ cùng các đại sinh linh hợp lực trấn áp, trong một hai khắc, không có vấn đề.

“Hừ!”

Lúc này, một trận oanh lôi nổ vang, Thiên Ý hoàn toàn nổi giận, hăn không nghĩ tới giun dế này lại dám bắt Chí Cao trước mặt hăn.

Đồng thời còn Cổ Thánh Tế Đàn kia.

- Lui lại!

Lâm Phàm không nói hai lời, lập tức bỏ chạy.

Chỉ một tên Chí Cao đã hành mình sống giờ chết giờ, không cần nói tới Thiên Ý.

Tuy không rõ Thiên Ý có thể động thủ hay không, nhưng vì vấn đề an toàn, Lâm Phàm nghĩ nên trốn thật nhanh.

- Người đang tìm chết!

Thiên Ý tức giận rít gào, toàn bộ thiên địa xảy ra biến hóa mãnh liệt.

Lôi Đình lấp lóe, bão táp xuất hiện, có một bàn tay khổng lồ vô hình phá không mà đến, mạnh mẽ áp chế vùng thế giới này xuống.

Lâm Phàm quay đầu lại nhìn, bị dọa sợ hồn phi phách tán, cái quái gì mà Thiên Ý không thể động thủ, ra đây cho tiểu gia.

Khí thế này đủ để hù chết người đó.

Lâm Phàm trốn vào hư không, nhưng vẫn có một luồng sức mạnh uy vũ phá không mà đến, sau đó trực tiếp nổ tung, hư không tựa như hồng mất do nguồn sức mạnh này.

Thân ảnh Lâm Phàm trực tiếp rớt ra.

Một cỗ áp lực cường đại, đè âm âm trên người hắn, bị đè nhập vào trong đất.

- Mẹ nó, không cho người ta một con đường sống mà...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 728: Bội Thu

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Bản Thiên Ý vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, không thể vận dụng toàn bộ lực lượng, cái tên Nhân tộc ti tiện như ngươi, dám to gan chạy trốn, vậy đừng hỏi vì sao biển xanh lại mặ.

Âm thanh vang vọng, tràn đầy khí tức vĩnh hằng, viễn cổ, tang thương. Chỉ nghe giọng nói đã khiến người khác không dám coi thường.

-Nguyên lai do mình nghĩ nhiều thôi, Thiên Ý có thể động thủ, nhưng chưa ra tay ngay, vì chưa tỉnh hoàn toàn thôi. Mình nên làm gì đây?

Lâm Phàm ngược nhìn, hư không lan tràn một luồng sức mạnh mênh mông. Hắn có cảm giác bị Thiên Ý đánh dấu, không có cơ hội trốn.

Phi phi!

-Thiên Ý, ngươi chớ ép người quá mức, bảo bối này tuy bị người phát hiện trước, nhưng nó do ta dùng bản lĩnh chiếm được, nên nó có duyên với ta. Người thân là Thiên Ý Cổ Thánh Giới, mà ích kỷ quá.

Con người Lâm Phàm chuyển động, cố gắng nghĩ biện pháp ly khai nơi này. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, không nghĩ được cái nào tốt. Dù Thiên Ý không hoàn toàn thức tỉnh, nhưng không phải thứ mà Lâm Phàm bây giờ có thể chống đỡ.

-Không được, nhất định phải nghĩ ra cái gì đó, bằng không mình chết mất.

-Cổ Thánh Tế Đàn không phải là vật mà người có thể nhúng chàm, hãy giao nó cho ta.

Âm thanh Thiên Ý như oanh lời, Lâm Phàm cảm giác có một nguồn sức mạnh mệnh mông từ nơi sâu xa, đang trực tiếp kéo Cổ Thánh Tế Đàn đi. Nhưng khi nó đến gần cơ thể hắn, đã bị hệ thống thông phê.

-Hả?

Thiên Ý phát hiện dị tượng này, kinh ngạc vô cùng. Bất quá đối với Lâm Phàm, đây là chuyện vô cùng bình thường. Trong quá khứ, đã có vô số kẻ muốn xâm lấn cơ thể Lâm Phàm, đều nhận kết cục thất bại. Mà Thiên Ý còn muốn mạnh mẽ cướp đoạt cơ thể hắn, không biết tự lượng sức với hệ thống của tiểu gia. Trước đây, những người muốn đoạt xác tiểu gia, đều bị hệ thống hút đến khô héo. Chỗ thần diệu của Hệ thống, Lâm Phàm không cần nhiều lời.

-Không ngờ người còn ẩn tàng. Bất quá dù người có sức mạnh kì lạ kia thì thế nào, nó cũng chẳng cứu được người đâu, hô hô....

Sau khi dứt lời, toàn bộ thiên địa mãnh liệt rung chuyển. Mà những người đang quan sát truyền trực tiếp, nhìn thấy kinh tượng kính tiêu tán hết.

-Sao không xem tiếp được vậy. Trước kia chưa bao giờ gián đoạn mà?

-Còn muốn cho người ta sống tiếp không. Đang tới khúc gây căng, sao tắt rồi.

-Vừa rồi là Thiên Ý ư? Cổ Thánh Giới Thiên Ý muốn thức tỉnh rồi, vậy tất cả chúng ta, chẳng phải sẽ xong đời sao?.

-Không thể nào, làm sao mới ổn đây? Thiên Ý sắp tỉnh rồi.

Các sinh linh Đại Thiên tộc bắt đầu lo lắng, không biết phải làm gì cho đúng.

-Làm sao bây giờ, việc Thiên Ý thức tỉnh đã không thể ngăn. Nếu chờ nó thức tỉnh hoàn toàn thì không còn ai có thể ngăn được nó nữa.

Sắc mặt Nữ Đế vô cùng ngưng trọng, không khỏi lo lắng nói.

-Đây không phải là lúc nói những chuyện này, tiểu tử kia sợ rằng gặp phải nguy hiểm, muốn trốn từ trong tay Thiên Ý, là chuyện không thể a.

Nam Vô Thánh Đế cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

-Đi, lập tức đi Thủ Hộ Chi Địa, lần này Thiên Ý thức tỉnh, thời điểm mở ra vạn giới cũng sắp tới rồi. Đến lúc ấy, thế giới này sẽ hoàn toàn bị thay đổi.

Phong Khinh Tử trầm trọng, nói.

-Đồ đệ của ta chắc là không sao đâu, ta tin tưởng hắc.

-Này này, Phong lão đầu. Nói thế nào, hắc cũng là đồ đệ của ngươi, ngươi bỏ đi như vậy, có ổn không?

Nam Vô Thánh Đế sửng sốt, bất đắc dĩ nói.

-Chính bởi vì hắc là đồ đệ của ta, cho nên cần phải tôi luyện nhiều một chút. Lúc trước lão phu đã bấm ngón tay tính toán, đệ tử này của ta, thọ mệnh rất cao. chúng ta không cần bận tâm tới hắc nữa, mau đi thôi.

Phong Khinh Tử thối phòng một phen, giống như một chuyện hết sức bình thường. Bất quá, Phong Khinh Tử quả thực đã tính qua cho Lâm Phàm, nhưng tính từ đầu đến đuôi, lại chẳng ra mô tê gì. Như có một sức mạnh thần bí đang che giấu số mạng của hắc. Cho dù Phong Khinh Tử sử dụng tất cả khí lực, kết quả vẫn là con số không tròn chỉnh. Nhưng hắc vẫn tính được, đồ nhi của hắc sẽ không có việc gì. Còn việc cứu viện, đã từng nghĩ tới, nhưng thôi khó quá thì cho qua.

...

Lâm Phàm thấy đau dái rồi. Đúng là vận cực chó mà, đi tới chỗ nào, chỗ đó bị người ta truy sát.

-Xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy.

Lâm Phàm đưa ánh mắt nhìn về phía Thánh đang bị trấn áp trong Động Thiên. Bây giờ, pháp lực của hắn đã hao tổn hơn nửa, Động Thiên cũng trống trơn không còn thứ gì. Nhưng nếu giết Thánh, thì còn một tia hi vọng.

-Thánh, đừng ngượng ngùng, tiểu gia chỉ cho người thông người một phát thôi mà.

Lâm Phàm không buồn không vui, trên mặt toát ra tia thương cảm. Như muốn nói vừa mới trấn áp Thánh, giờ muốn mạng nhỏ của người ta, có hơi vô sỉ không?

Trong Động Thiên.

A!

Đột nhiên có một tiếng kêu thảm thiết, thê lương vang vọng toàn bộ thiên địa. Thánh đang từ từ khôi phục thần trí, sau khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra, hắn có cảm giác muốn tự tử. Đường đường là Cổ Tộc Chí Cao, lại bị tên súc sinh kia, thông... thông... cống...

-Đkm nhà ngươi, mau thả ta ra, Thiên Ý đích thân tới đây, ngươi nên đầu hàng thì hơn.

Thánh rống giận, vừa giãy giụa, vừa nói.

-Câm miệng!

Thánh không chỉ ó bị Ngô Đồng Thần Thụ áp chế, mà còn bị Thượng Cổ Đại Yêu trấn áp. Khi thấy Thánh đang làm càn. Thượng Cổ Đại Yêu

không thể nhẫn nhịn, trực tiếp quất Thánh một cái. Thánh lập tức sửng sốt, như bị cái gì đó kích thích.

-Người... Người.

Trong lòng Thánh bây giờ, kẻ hấn hận nhất chính là Lâm Phàm, sau đó chính là cái tên Thượng Cổ Đại Yêu đang ở trước mắt này. Hấn vĩnh viễn không bao giờ quên, mình đã bị tên này chà đạp như thế nào.

-Người cái gì người. Chủ nhân, chúng ta có nên chơi chết hấn hay không?

Thượng Cổ Đại Yêu đang hung hăng giày xéo Thánh một phen.

-Hừm, giết.

Lúc này, cành cây Ngô Đồng Thần Thụ đâm vào thân thể Thánh. Sau đó hấp thu tất cả sức mạnh của hấn.

-A! Thiên Ý cứu ta, Thiên Ý cứu ta.

Thánh như cá trên thớt, không có sức phản kháng.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã giết chết Cổ Tộc Chí Cao Thánh.

-Keng: Chúc mừng điểm kinh nghiệm của kí chủ tăng 999999999999999,... điểm

-Keng: Chúc mừng thăng cấp.

-Keng: Chúc mừng tu vi của kí chủ đã tăng lên Thần Thiên Vị tầng chín Bát Hoang Hợp Nhất cảnh.

-Thu được: Vĩnh Hằng Chi Vị (một cái)

-Thu được: Một ngàn tỷ Thánh Dương Đan

-Thu được: Đạo khí (mười tám món)

...

Trong chớp mắt, thông báo của hệ thống không ngừng vang lên. Trái tim Lâm Phàm nhảy lên một cái. Thánh thân là Cổ Tộc Chí Cao, tự nhiên có số kinh nghiệm khổng lồ, hơn nữa còn có rất nhiều bảo bối. Động Thiên, Nguyên Thần, pháp tắc, Thiên Địa Thần Đan của hắn toàn bộ bị Lâm Phàm thôn phệ. Lúc này, Lâm Phàm cảm giác trong cơ thể mình, tràn ngập lực lượng. Mà sau khi đi vào Bát Hoang Hợp Nhất cảnh, Lâm Phàm cảm giác được sự khống chế của mình đối với thiên địa, so với lúc trước, tăng lên không ít. Như chính hắn trở thành thiên địa. Nhất cử nhất động trong thiên địa, đều trong lòng bàn tay hắn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 729: Lâm Phàm Đen Đùi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Lâm Phàm có cảm giác mình là người mạnh nhất Cổ Thánh Giới.

Trong cuộc đời mỗi người, thường có ba sai lầm chí mạng. Mà bây giờ, Lâm Phàm đang mắc một trong ba sai lầm đó, chính là quá tự cao, ảo tưởng sức mạnh. Khi con người dễ dàng đạt được thành công, thường rất tự tin, phải nói rằng tự tin thái quá vào bản thân, tựa như mình hẳn có thể cân cả thế giới. Lâm Phàm bây giờ cũng đang ảo tưởng như thế. Hẳn tưởng mình đã nắm giữ thực lực tuyệt đối, có đủ thực lực chống lại Thiên Ý. Tuy bây giờ Lâm Phàm rất mạnh, đặc biệt sau khi giết được Thánh, càng trở nên mạnh hơn. Nhưng đối với Thiên Ý, Lâm Phàm bây giờ vẫn vô cùng nhỏ yếu, chỉ như một con kiến mà thôi.

-Ha ha, Thiên Ý thì thế nào. Tiểu gia đã khôi phục toàn bộ pháp lực. Đấu một trận ba ngày ba đêm với người, cũng không có vấn đề gì, ha ha ha...

Lâm Phàm hét dài một tiếng, từ Động Thiên lao ra, hào ngôn hô to. Nhưng hẳn chỉ nói được một nửa, đã bị tình cảnh trước mắt làm sợ choáng váng.

-Chuyện này...

Lúc Lâm Phàm từ Động Thiên đi ra, có rất nhiều đôi mắt sắc bén đồng loạt nhìn hắn.

-Các người...

Lâm Phàm trợn tròn mắt, không dám tin nhìn tình phía trước. Hắn thấy có một, hai, ba, đầu, năm đầu. Đếm tới đếm lui, có tới năm đầu Cổ Tộc đang nhìn hắn. Khí tức những Cổ Tộc kia vô cùng thâm hậu, tựa như đại lãng đào sa, khí thế hung mãnh, có thể phá hủy tất cả.

-Các người là ai?

-Thiên Ý đại nhân, hắn chính là cái tên Nhân tộc chết bầm kia phải không?

-Thánh đâu rồi? Sao ta lại không cảm giác được khí tức của hắn nữa?

-Hừ, không ngờ Thánh lại tư tàng Cổ Thánh Tế Đàn, quả thực đáng chết!

...

Lâm Phàm không biết những Cổ Tộc kia tới từ lúc nào. Nhưng dùng mộng suy nghĩ cũng biết, những Cổ Tộc kia đều là Chí Cao. Cổ Tộc bắt đại Chí Cao, Lâm Phàm đã biết ba người, thừa năm tên hắn không biết, giờ cùng chạy tới đây. Tình cảnh lúc này quả thực kinh khủng. Năm vị Chí Cao đứng trong hư không tỏa ra năm luồng khí tức khổng lồ, thiên địa khuấy động, trời đất rung chuyển, mây gió biến ảo khôn lường.

-Thông chết cụt cái tên Nhân tộc kia cho ta.

Thiên Ý ra lệnh.

-Vâng!

Ngũ đại Cổ Tộc Chí Cao, không có ý kiến gì, gật đầu đồng ý. Theo Thiên Ý, những Chí Cao và Cổ Tộc thông thường không có gì khác

nhau, hết thảy đều là sinh mệnh do hắc sáng tạo. Dù là Chí Cao cũng không ngoại trừ.

-What the hell...??

Lâm Phàm té đái, không ngờ sự tình lại biến thành thế này. Hắc chỉ vừa thăng cấp, đã gặp hết Chí Cao còn lại. Không cho người ta đường sống mà. Một cảm giác nguy hiểm, đột nhiên dâng lên trong lòng. Dù thực lực của Lâm Phàm bây giờ đã vô rất mạnh rồi. Nhưng năm đầu Cổ Tộc Chí Cao, như là như một toà núi lớn đè trên lưng hắc. Hắc không có bất kỳ sức phản kháng nào.

-Đã lâu rồi ta chưa nhìn thấy một Nhân tộc nào.

-Không sai, xem ra Thánh đã bị hắc giết rồi. Tên phế vật kia dĩ nhiên lại chết trong tay của một Nhân tộc yếu nhược, đúng là sỉ nhục của Cổ Tộc.

-Cổ Thánh Tế Đàn chẳng lẽ cũng trong tay hắc luôn hay sao?

Từng đầu Cổ Tộc Chí Cao, đang đánh giá Lâm Phàm, trong những đôi mắt ấy, rất muốn thôn phệ Lâm Phàm.

-Nhân tộc, giao Cổ Thánh Tế Đàn ra đây!

Một đầu Cổ Tộc thân thể cao lớn như Kinh Thiên cự nhân, phát ra uy thế làm người khác cảm giác ngột ngạt, như bị ai đó bóp cổ. Còn giọng nói của hắc tràn ngập uy nghiêm vô thượng, như muốn người khác không thể chống cự.

-Đkmn, đám người kia sao lại tới đây? Chẳng lẽ đều bị Cổ Thánh Tế Đàn hấp dẫn?

Lâm Phàm vô cùng kinh hãi, hắc không biết những Cổ Tộc Chí Cao kia đến đây vào lúc nào. Nhưng hắc chắc chắn, bọn chúng vì Cổ Thánh Tế Đàn mà đến. Lúc trước, Lâm Phàm không biết tầm quan trọng của Cổ Thánh Tế Đàn, nhưng sau khi luyện hóa, hắc phát hiện uy lực thật sự của

nó. Bất kể ai chiếm được nó, sẽ có rất nhiều chỗ tốt. Lúc đó Thánh bị hấn bức tới đường cùng, cuối cùng chỉ có thể triệu hoán Cổ Thánh Tế Đàn ra. Mà bọn chúng rất mãn cảm với chuyện này, khi cảm thụ được khí tức của Cổ Thánh Tế Đàn, toàn bộ đều chạy tới đây.

-Cổ Thánh Tế Đàn? Cổ Thánh Tế Đàn gì, ta không biết gì hết.

Hỏi gì Lâm Phàm cũng giả vờ không biết, lắc đầu nói. Lâm Phàm có cảm giác ông trời đang trêu đùa hấn, lúc trước cho hấn vô hạn hi vọng, nhưng đến cuối cùng, phát hiện rõ ràng là một cái hố đào sẵn cho hấn nhảy vào mà thôi. Một cái hố sâu, khi đã rơi vào là không thể trèo ra. Vừa mới nhặt được một cái bảo bối, tưởng rằng có thể nhất phi trùng thiên, lại không ngờ nó là bùa đòi mạng. Năm đại Chí Cao đều tới, dù lấy ra mạng già ra liều, cũng không đánh lại đối phương a.

-Các vị, không cần nhiều lời, trực tiếp bắt hấn. Sau đó dùng sừ hôn đại pháp, vậy cho nhanh.

Một tên Chí Cao tàn nhẫn nói, Lâm Phàm nghe xong, vô cùng phần nộ.

-Người này cũng quá độc ác đi.

-Các người muốn làm gì? Cổ Thánh Tế Đàn xác thực đang trong tay ta, các người muốn thế nào?

Lâm Phàm hô to, trong lòng bất đắc dĩ, đây chẳng lẽ là kết cục của một vô sĩ,... à không, của anh hùng, tuần tú đập chai như hấn.

Năm đại Chí Cao, nếu như đồng thời xuất thủ, dù cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị, cũng phải đi đời nhà ma.

-Sao vận mệnh của mình bị ai như thế?

Lâm Phàm cảm giác thương cảm. Từ khi hấn xuất đạo đến bây giờ, đều chưa từng cảm thụ cảm giác thuận buồm xuôi gió. Mỗi lần đến thời khắc then chốt, đều xảy ra biến cố. Sau khi có thực lực đối mặt với Cổ

Tộc Chí Cao, Lâm Phàm cứ tưởng sau này mình không còn sợ ai nữa, có thể tận hưởng một cuộc sống sa đọa. Lại không ngờ, Thiên Ý xuất hiện, nguyên bản hắc vẫn tự tin đối đầu với Thiên Ý, từ từ tìm cơ hội chạy trốn. Rồi khi bước ra từ Động Thiên, lại phát hiện, một đám Chí Cao không biết từ nơi nào nhô ra muốn giết hắc. Nếu chỉ có một tên thì còn được, còn đảng này còn sống nhiều Chí Cao là tới hết, ai mà chịu cho nổi chứ.

-Té thôi!

Trong đầu Lâm Phàm lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Hồn hên!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm độn xa ngàn dặm, muốn ly khai nơi này.

-Chỉ Xích Thiên Nhai, tiểu gia đã luyện đến cảnh giới nhất định, chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề.

Lâm Phàm rất tin tưởng Chỉ Xích Thiên Nhai, nhưng ngay khi hắc trốn vào hư không, thì bị đứng hình, từng tầng kết giới ngăn trở không thể đi đâu được.

-Kkhông cho người ta hi vọng mà.

Sắc mặt Lâm Phàm đại biến, hắc bị hư không ép đi ra.

-Nhân tộc, người không chạy được đâu! Ngoan ngoan giao Cổ Thánh Tế Đan ra đây, chúng ta cho người được toàn thân.

- Nói nhiều với hắc làm gì? Trực tiếp giết đi có phải đơn giản hơn không.

-Không sai, Thiên Ý đã nổi giận, chúng ta thân là đại biểu Thiên Ý, sao để hắc làm càn như vậy.

-Giết...

Thiên địa rung động, ngũ đại Cổ Tộc Chí Cao cùng ra tay, một nguồn sức mạnh đáng sợ, bao phủ Lâm Phàm, sắc mặt Lâm Phàm trắng bệch, dưới sức mạnh này, hẳn có thể bị trực tiếp giết chết. Một tia hi vọng cũng không có.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 730: Tới Đúng Lúc

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thần quang óng ánh soi sáng tứ phương, thiên địa bị sức mạnh của năm đại Chí Cao phân chia. Mỗi một loại sức mạnh đều không giống nhau, điểm giống nhau duy nhất chính là, khí tức cường hãn của chúng. Làm cho người ta cảm thấy không thể phản kháng.

-Con thỏ bị ép đến đường cùng, có thể cắn lại, không cần nói tiểu gia, đám cầu vật các người lại không biết xấu hổ, liên thủ đối phó bố đây, hôm nay để ta chơi lớn với các người.

-Ha ha, tên Nhân tộc ngu ngốc nhà người, có thể làm gì chúng ta chứ, ngoan ngoãn chịu chết đi.

Năm đại Chí Cao không coi Lâm Phàm ra gì, trong mắt bọn họ, Nhân tộc chính là giun dế, giơ tay một cái có thể đè chết, không có cơ hội trở mình.

-Ha!

Lâm Phàm quát lớn, pháp lực sôi trào, ngưng tụ thành từng cơn Cự Long quần lên thân hắn. Những cơn Cự Long này giống như Cự Long chân chính, vảy giáp vô cùng rõ ràng, tản ra từng trận hàn quang.

-Cửu thiên thập địa!

Lâm Phàm gầm một tiếng, thiên địa rung động, khí tức vô hình xông thẳng về phía chân trời.

-Ồ, không ngờ hẳn lại có bản lĩnh bậc này.

Năm đại Chí Cao đều là cường giả tuyệt thế, có thể chiến thiên diệt địa, rất mãn cảm với giao động năng lượng dị thường. Khi Lâm Phàm gào thét bốn chữ kia, đã tạo thành các loại dị tượng, một cổ khí tức duy ngã độc tôn, như một thanh lợi kiếm, xuyên thấu hư không, thẳng hướng năm đại Chí Cao.

-Các người hoàn toàn chọc giận ta rồi, hôm nay ta muốn triển khai sở học cả đời, chém chết tất cả bọn người.

Lâm Phàm quát lớn, khí thế dâng cao, song chưởng tung ra, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa.

-Há, sở học suốt đời? Ha ha, cái này đúng là thú vị!

Ngũ đại Chí Cao nở nụ cười, hiển nhiên không để Lâm Phàm trong mắt. Lâm Phàm nhìn năm đại Chí Cao, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, c thành hay không, xem chiêu này.

-Vạn Giới Độc Tôn, Hàng Long Thập Bát Phi Thiên Nhật Địa...

-Lâm Phàm nói ra một cái tên dài đằng đằng, sau khi nói xong, hẳn cũng không nhớ mình đã nói cái gì nữa.

-Chết đi cho ta!

Ầm ầm!

Lâm Phàm tung ra song chưởng, pháp lực mệnh mệnh ngưng tụ thành một thần long, rít gào không ngừng. Bỗng có một luồng sáng che khuất bầu trời, cực kỳ chói mắt. Toàn bộ thiên địa tràn ngập bên trong mảnh hào quang.

-Ha ha, không nghĩ rằng năm đại Chí Cao chúng ta ở đây, lại còn có kẻ dám làm càn, quả thật nực cười.

Năm đại Chí Cao cuồng tiếu, muốn đùa bốn đối phương một phen.

-Chạy!

Lâm Phàm không chút do dự, nếu không tận dụng cơ hội hiện giờ không ai nhìn thấy hắn do trời đang sáng chói mà chuồn, vậy quá ngu rồi. Năm đại Chí Cao ở đây, hắn không không có vốn liều mạng. Coi như lấy sịp đỏ mặc bên ngoài giống superman, cũng đánh không lại người ta a.

Ầm!

Công kích của Lâm Phàm đối với năm đại Chí Cao, giống như trò trẻ con, không thể gây ra bất cứ vết thương nào.

-Ha ha, sở học suốt đời của người đây ư? Cái tên Nhân tộc yếu đuối kia, công kích của người như gãi ngứa cho bọn ta thôi.

-Ừa, người ở đâu rồi???

Ngũ đại Chí Cao khoái chí cười to, sở học suốt đời của Lâm Phàm giống như trò đùa. Nhưng lúc này, bọn hắn lại phát hiện Lâm Phàm đã chạy mất dép.

-Chúng ta bị lừa rồi, cái tên Nhân tộc kia quá hèn hạ, dĩ nhiên lại nhân cơ hội chạy trốn.

-Hừm, sao lại như vậy? Hừ không đã bị chúng ta phong tỏa, hắn không khả năng chạy đi được.

-Khí tức của hắn đã tiêu tán không còn dấu vết, hắn rốt cuộc đã đi đâu?

...

Lúc này, Lâm Phàm đã tiến nhập trạng thái ẩn thân đứng trước mặt đám Cổ Tộc Chí Cao. Hắn vô cùng lo lắng, ngay cả thở mạnh một cũng không dám, sợ bị đối phương phát hiện, sau đó tiến hẳn đi tây thiên gặp Phật tổ.

-Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta.

Trong lòng Lâm Phàm thầm nói, chuyện lần này diễn ra quá nhanh, để Lâm Phàm không phản ứng kịp. Lúc trước gặp phải Thánh và Kiệt còn chưa tính, phí chín trâu hai hổ mới trấn áp được bọn chúng tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng không nghĩ tới bị Thiên Ý theo dõi. Thiên Ý là cái gì? Chỉ cần người có đầu óc bình thường, trong lòng đều biết. Nhưng chuyện khốn nạn nhất vẫn chưa phải chuyện này, mà là chuyện năm đại Chí Cao xông ra chặn đầu hắn. Từng tên từng tên như mới đi đập đá về, vừa thấy Lâm Phàm đã xông ra chặn đầu cướp sắc. Bây giờ, vất vả mới có một cơ hội tẩu thoát, sao để bọn chúng tóm lại được.

Thập tử vô sinh a.

Chỉ có thể dựa vào trí thông minh tuyệt đỉnh của mình, mới tìm được một chút hi vọng trong tình huống thập tử vô sinh này.

-Tên giun dế kia rốt cục trốn đi đâu rồi?

Năm đại Chí Cao nghi ngờ vạn phần, không biết con chuột nhắt kia đã chạy đến nơi nào? Một Chí Cao thân cao vạn trượng, phát ra hai đạo kim quang. Hai đạo kim quang này quét qua thiên địa, sau đó tiêu tan.

-Vùng thế giới này, không có thân ảnh của hắn.

Những Chí Cao còn lại nhướng mày, không thể tiếp thu sự thật này. Một tên Nhân tộc giun dế, lại có thể chạy thoát từ tay bọn họ.

-Hô!

Lúc này, Lâm Phàm thở dài một hơi, nguy hiểm thật. Lúc tên khổng lồ kia dò xét thiên địa, Lâm Phàm sợ toát mồ hôi, sợ đối phương phát hiện ra hắn. Nhưng nhìn tình huống hiện tại, thì chắc đã an toàn rồi.

-Ha ha, hệ thống không hổ là hệ thống, một khi đã ẩn giấu khí tức, coi như Chí Cao cũng không thể tra ra. Luyện thuật ẩn thân đúng là lựa chọn đúng đắn, bao lần gặp nguy hiểm, đều dựa vào thần kỹ này, có thể trở về từ cõi chết.

-Một đám lợn ngu ngốc.

Lâm Phàm không hưng phấn được bao lâu, đột nhiên có âm thanh uy nghiêm vang lên. Thanh âm giống như lưỡi dao sắc bén, cắt hư không thành từng khối. Trong chớp mắt, trong lòng Lâm Phàm vô cùng kinh hãi. Từng lưỡi dao sắc bén kia đã sắp chạm tới mình.

-Thôi xong cmnr, Thiên Ý chết tiệt!

Thân hình của Lâm Phàm lấp loé, từ hư không thoát ra, đối mặt với năm đại Chí Cao.

-Đáng ghét, nguyên lai tên này này giờ đều ở đây. Đây rốt cuộc là công pháp gì, sao lại có thể che dấu hơi thở và tránh được dò xét của chúng ta. Lát nữa bắt được hắn, phải xem công pháp này như thế nào.

-Hắn đã giết Thánh, tất nhiên đã chiếm hết bảo bối của Thánh. Chúng ta chỉ cần giết hắn, sau đó chia đám bảo bối kia ra.

Năm đại Chí Cao tung ra trăm nghìn quyền, mỗi quyền đều ẩn chứa sức mạnh có thể đập tan một thế giới.

-Xem ra chỉ có thể liều mạng, nếu không thì một cơ hội nhỏ nhoi cũng không còn.

-Bát Hoang Lục Hợp, Duy Ngã Độc Tôn.

Lâm Phàm lập tức đánh ra một chiêu, tất cả võ đạo thần thông đều ngưng tụ trong chiêu này. Lâm Phàm nắm giữ Tối Cường hệ thống, mỗi lần thăng cấp đều cần rất nhiều điểm kinh nghiệm. Lâm Phàm đã cướp đoạt bản mệnh tinh khí thần của không biết bao nhiêu cường giả, nên căn cơ của hắn vô cùng vững chắc. Trong cùng bậc, là tồn tại vô địch, coi như vượt cấp khiêu chiến, cũng không thành vấn đề. Nhưng Lâm Phàm biết, một đòn toàn lực của hắn, không thể chống đỡ được Cổ Tộc Chí Cao.

-Chẳng lẽ phải sử dụng Thiên Địa Chân Kinh hay sao?

Không phải tới thời điểm vạn bất đắc dĩ, Lâm Phàm không muốn sử dụng nó. Đúng lúc này, có một cỗ sức mạnh kinh khủng đánh tới. Long mày Lâm Phàm ngưng lại, nguồn sức mạnh này không thể chống đỡ được. Nếu như không sử dụng Thiên Địa Chân Kinh, thì hắn toi mất.

-Keng: Hệ thống dung hợp thành công Cổ Thánh Tế Đàn.

-Keng: Hệ thống thu được chức năng mới.

-Thiên đốt nửa triệu Thánh Dương Đan, có thể đánh mở hàng rào giữa vạn giới, đi qua một thế giới khác. Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Phàm nghe được tiếng thông báo của hệ thống, đột nhiên vui vẻ.

-Cmn! Tới đúng lúc quá đi!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 731: Huyền Hoàng Giới Xa Lạ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đòn mạnh nhất của Ngũ Đại Chí Cao, trấn áp Lâm Phàm rất dễ dàng, nhưng nó lại đánh hụt. Sức mạnh mệnh mộng chọc thiên địa thành trăm ngàn lỗ thủng, nhưng thân ảnh của tên Nhân tộc kia lại không biết đi nơi nào?

-Tên kia lại trốn ở đâu rồi?

Ngũ Đại Chí Cao tức giận muốn nổ tung, một tý nữa thôi đã đắc thủ, nhưng lại để hãn chạy mất, không khiến người ta phẫn nộ sao được. Ngũ Đại Chí Cao đồng loạt dò xét hư không, hi vọng Thiên Ý có thể chỉ ra con đường sáng. Nhưng Thiên Ý vẫn trầm mặc không nói, cái tên kia đã hoàn toàn biến mất, chứ không phải như lúc trước.

-Cổ Thánh Tế Đàn, chẳng lẽ hãn đã mượn dùng sức mạnh Cổ Thánh Tế Đàn?

Trong lòng Thiên Ý hiện ra suy đoán này, nhưng rất nhanh phủ nhận. Cổ Thánh Tế Đàn tuy có thể câu thông vạn giới, giúp chủ nhân có thể qua lại các thế giới. Nhưng muốn đi đến một thế giới nào đó, nhất định phải có một tọa tiêu mới được. Mà hãn chỉ vừa có được Cổ Thánh Tế Đàn, sao có khả năng nắm giữ bản lãnh đó. Bất quá cũng không sao, chẳng bao lâu nữa, vạn giới sẽ liên thông, tất cả các phương thiên địa đều

sẽ bị hấn chi phối, tuy là Nhân tộc kia đang giữ Cổ Thánh Tế Đàn, nhưng cuối cùng, vẫn nằm trong tay của của hấn thôi.

...

Thiên địa đảo lộn, dù Lâm Phàm đã có tu vi nghịch thiên, cũng có cảm giác ớn lạnh.

-Thiên đốt nửa triệu Thánh Dương Đan, có thể qua lại giữa các thế giới, vừa nảy hệ thống không lên tiếng, chẳng lẽ đang nghiên cứu Cổ Thánh Tế Đàn hay sao?

- Lâm Phàm trợn mở hai con mắt, cảm thấy vùng thế giới này sao lại quen thuộc như vậy.

-Hóa ra linh khí Huyền Hoàng Giới lại mỏng manh như vậy.

Trước kia hấn còn ở Huyền Hoàng Giới, Lâm Phàm không cảm giác linh khí có khác biệt gì? Nhưng lần này trở lại, hấn phát hiện linh khí ở đây vô cùng mỏng manh, không bằng một phần ngàn của Cổ Thánh Giới.

Lúc phá rào chắn các giới, đồng Thánh Dương Đan như một toà Tiểu Sơn hoàn toàn bị thiên đốt, hóa thành một Thánh Dương Cự Long, chui vào Cổ Thánh Tế Đàn. Mà Cổ Thánh Tế Đàn giống như một cây đại thụ, vô số cành cây xuyên qua vô số hư không, kéo tới mỗi thế giới. Một cái ý nghĩ, muốn đi đâu là có thể đi đó. Lâm Phàm vào Cổ Thánh Giới gần năm năm rồi. Đến lúc trở về đây nhìn một chút. Mẫu chốt chính là, mang vài người đi theo. Vạn giới liên thông, tất cả các đại thế giới đều phải gặp xui xẻo. Không thể làm gì? Cuối cùng chỉ có thể ngồi không chờ chết mà thôi. Lâm Phàm nhìn xung quanh, thấy đây là một cánh rừng rậm, cổ thụ mệnh mông vút lên từ mặt đất, che kín bầu trời, Liệt Dương chói mắt, chỉ có thể xuyên thấu qua những khe hở giữa tầng lá cây dày đặc.

Ào ào!

Âm thanh của gió, của lá cây hòa vào nhau, nhưng lúc này, Lâm Phàm lại nghe được tiếng bước chân dồn dập, vẻ mặt hắn có chút quái dị, không lẽ vừa trở về, đã gặp sự tình như thế này. Sau đó Lâm Phàm xoay đầu, chỉ thấy phương xa, đang diễn ra một trận xung đột. Khí tức không phải rất mạnh, nhưng cũng có tu vi Nhập Thần. Bất quá đối với Lâm Phàm, bất kể là Nhập Thần, tiểu Thiên Vị hay đại Thiên Vị, hết thảy đều là giun dế. Trước đây nếu gặp chuyện như vậy, hắn nhất định sẽ âm thầm lại gần, sau đó đánh lén một cái. Nhưng bây giờ, đã không còn nhỏ yếu như xưa. Hết thảy đều quá yếu, yếu đến mức lười động thủ với bọn họ.

-Tặc tử, người phế thiếu gia của chúng ta, đã phạm một sai lầm lớn. Nếu người không muốn tông môn của mình bị diệt, hãy bó tay chịu trói, theo ta trở về chờ xử lý đi.

Một ông già có ánh mắt lạnh lợi, khí tức dạt dào nói. Thân thể có chút già nua kia, tựa như chúa tể trong vùng thế giới đó. Thân thể giống như một chuỗi trường kiếm chưa ra khỏi vỏ, sừng sững ở đó. Lúc này, có hai nữ tử bị một đám binh lính mặc giáp vàng vây quanh, ông lão kia vô cùng âm trầm, tản ra khí tức làm người ta kinh hãi.

-Hắn khinh bạc sư muội ta, hết thảy đều gieo gió gặt bão.

Một nữ tử có vẻ mặt kiên nghị, dù đang bị bao vây, vẫn không sợ hãi. Mà cô nàng được cô gái này bảo vệ sau lưng, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, lại xinh đẹp như hoa, nhất cử nhất động, có chút nhu nhược.

-Hừ!

Ông lão vung tay một cái, nhìn thẳng hai người.

-Bó tay chịu trói, bằng không Hoa Giản Tông, sẽ vì các người mà biến mất khỏi thế giới này.

Lúc nói đến hai chữ biến mất, ngữ khí lão giả đột nhiên tăng mạnh, sát khí bốc lên, không giống như đang nói đùa.

-Ai làm nấy chịu, có thủ đoạn gì thì cứ hướng về ta này, liên lụy tông môn của ta làm gì? Chẳng lẽ đây là phong cách hành sự của Vương gia các người?

Trong lòng Tần Nguyệt Nhi vô cùng oán giận, nàng không nghĩ tới tên công tử ca khinh bạc sư muội nàng, lại là thiếu gia của Vương gia Thiên Sơn Thành. Hoa Giải Tông chỉ là một môn phái nhỏ, trải qua mấy trăm năm phát triển, mới từ từ trở thành một môn phái trung đẳng. Đối với tông môn mà nói, tất cả các gia tộc trong thế tục, đều là những con kiến hôi, vung tay một cái là có thể trấn áp. Nhưng Vương gia này, không phải thế gia bình thường, nghe đồn Vương gia có chỗ dựa rất lớn. Bất kể tông môn cường đại cỡ nào, đều lẽ dĩ ba phần. Mà Vương gia lại có thực lực vô cùng mạnh mẽ, dù cao đẳng tông môn cũng không phải là đối thủ.

-Hừ, thiếu gia nhà ta là người tôn quý bậc nào, bây giờ các người nói phế liên phế. Coi như toàn bộ Hoa Giải Tông cũng không bằng một cọng tóc của gia thiếu gia chúng ta. Đừng nghĩ đến Cửu Tiêu Tông, chỗ dựa của Hoa Giải Tông các người, thì Vương gia chúng ta không dám đụng tới các người. Người cần phải biết, lão gia nhà ta có vô số liên hệ với Thánh Ma tông.

Lúc nói tới lão gia của hắn, trong mắt lão giả lộ vẻ tự tin, đặc biệt khi nói đến Thánh Ma tông, thì vẻ kiêu ngạo càng càng trở nên nóng bỏng.

Xèo!

Đúng lúc này, hư không bỗng nhiên bị xé rách, một bóng người xuất hiện.

-Tông chủ...

Tần Nguyệt Nhi khi nhìn bóng người kia, trong lòng vui mừng. Nàng không phải đối thủ của lão đầu kia, nhưng tông chủ đã đến, nàng yên tâm phần nào.

-Long quân gia!

Một bà lão cầm quả trứng trôi nổi trong hư không, biểu hiện kính úy, nói.

-Hoa Giản bà lão, chuyện này để người nói đi. Vương gia chúng ta sẽ không tùy ý khi dễ người, nhưng cũng không phải hạ để người khác khi dễ.

Ông lão nói.

Tần Nguyệt Nhi nghe xong, trong lòng xem thường. Vương gia sẽ không tùy ý khi dễ người?

Ha ha!

Có thể đi Thiên Sơn Thành hỏi một câu. Có bao nhiêu người từng bị công tử Vương gia bắt nạt. Hoa Giản bà lão nhìn hai cái đồ nhi của nàng. Trong mắt lộ vẻ giận dữ.

-Nguyệt Nhi, hai người các người hãy đến Vương gia đi.

Tần Nguyệt Nhi vốn cho rằng tông chủ sẽ giúp các nàng, nhưng không ngờ, tông chủ lại bảo các nàng đi Vương gia.

-Chuyện này... Đây.

-Tông chủ, là thiếu gia của Vương gia khinh bạt sư muội a, nên đệ tử mới ra tay.

Tần Nguyệt Nhi hô, nàng không biết mình đã làm sai chỗ nào, nhưng đối với hoa Giản bà lão, chuyện này nàng không thể giúp được. Vương gia là quái vật mà nàng không trêu chọc nổi, cũng không thể trêu chọc. Hoa Giản Tông của các nàng là tông môn chỉ nhận nữ, không biết bị bao nhiêu tông môn nhìn chăm chăm đây. Nếu không có Cửu Tiêu Tông, sợ đã sớm bị các tông môn khác chia nhỏ rồi. Mà bây giờ, Vương gia không

phải là thế gia bình thường, coi như Cửu Tiêu Tông, cũng không thể bảo vệ Hoa Giản Tông được.

-Hoa Giản bà lão, chuyện này người yên tâm, sẽ không liên lụy đến Hoa Giản Tông các người, còn hai đệ tử của người, chúng ta sẽ mang về, giao cho gia chủ xử lý.

Ông lão nói.

-Khẩn cầu Long quân gia có thể lưu một mạng cho hai đồ nhi của ta.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 733: Tự Mình Gây Nghiệt

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chẳng biết vì sao, Lâm Phàm luôn cảm giác chuyện này có một ít liên hệ với hắn a. Không ổn nha, hắn làm người luôn điệu thấp, rất có nguyên tắc, chưa bao giờ làm chuyện phạm pháp, sao cứ có chuyện là liên quan đến hắn không thôi.

Vương gia?

Thánh Ma tông?

Cửu Tiêu Tông?

Lâm Phàm thừa nhận, hắn cùng hai cái tông môn vừa nêu có chút liên quan, nhưng Vương gia thì có liên hệ gì?

Vương gia là cái quỷ gì? Lâm Phàm càng nghĩ càng rối. Chẳng qua, lão giả đã bắt hai cô gái đi, Lâm Phàm liền đi theo sau. Hắn phải xem thử rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Thiên Sơn Thành vốn là một tòa thành thị không mấy nổi danh, mấy năm gần đây, lại phát triển nhanh chóng, trở thành một trong những tòa thành lớn nhất Huyền Hoàng Giới.

-Các người nhìn kia, có hai cô gái bị bắt về.

-Ai, đáng thương, không biết sao lại đắc tội Vương gia? Đúng là số khổ mà.

-Đúng đấy, hai cô gái này là đệ tử của Hoa Giản Tông, nhưng Hoa Giản Tông so với Vương gia, không thể nghi ngờ chính là Tiểu Vu gặp Đại Vu, căn bản không thể so sánh. Các người nhìn kia, đó không phải tông chủ Hoa Giản Tông sao? Nhìn xem, hình như đến thỉnh tội với Vương gia thì phải.

Trên đường lớn Thiên Sơn Thành, quần chúng không ngừng thảo luận về chuyện này. Không lâu lắm, hai cô gái bị bắt được đưa vào Vương gia. Mà Lâm Phàm đang đứng trước cửa Vương gia, nhìn hai con thạch sư trước cửa. Nhất thời cả kinh, bên trong con sư tử đá này có ẩn giấu một loại sức mạnh thần bí. tuy rất nhỏ bé, nhưng đối với người ở Huyền Hoàng Giới, không ai có thể địch nổi.

-F*ck man, đây không phải lực lượng của Thiên Đạo sao?

-Vương gia? Vương Tiểu Lục.

Lâm Phàm nhớ lại kí ức năm xưa. Lên Cổ Thánh Giới năm năm, Lâm Phàm đã quên một ít chuyện. Bây giờ thăm lại chốn xưa, gọi lên ký ức trong lòng.

-Chỗ dựa của Vương gia không phải là ta chứ?

Lâm Phàm đột nhiên nhớ lại chuyện này, lúc hắn rời đi, hắn để Thiên Đạo che chở Vương gia, nếu có ai dám đụng tới Vương gia, toàn bộ chém sạch. Lúc còn trong tông môn, Lâm Phàm đã hứa những điều này, sau này tự nhiên hoàn thành hứa hẹn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, hành động lúc trước của hắn quả thật khủng khiếp a.

Thiên Đạo che chở.

Trong Huyền Hoàng Giới, Thiên Đạo là lão đại. Có được Thiên Đạo che chở, không phải Phi Thiên sao?

-Vương Tiểu Lục nhất định đã làm rất nhiều chuyện xấu, cuối cùng, tất cả báo ứng đều ở trên người mình.

-Tiểu gia đúng là đen đủi, từ lúc đến Cổ Thánh Giới, một ngày tốt lành đều không có, không phải bị kẻ này truy sát, thì bị kẻ khác tìm giết, bộ đẹp trai cũng có tội hay sao?

...

Phòng khách.

Gia chủ họ Vương đang ngồi chính giữa, trái phải là những khách khanh của gia tộc. Thực lực những khách khanh này đều rất mạnh mẽ, cường giả Đại Thiên Vị cảnh giới, cũng có mấy vị.

Lạch cạch!

Long quân gia lôi hai người Tần Nguyệt Nhi ra.

-Gia chủ, người đã mang về.

Ông lão cung kính, nói.

-Ừm.

Gia chủ họ Vương gật đầu, sau đó nhìn hai người Tần Nguyệt Nhi, nhìn một hồi, thả chén trà xuống.

-Người cũng đã biết, một cước kia của người suýt chút nữa đã đá nát mệnh căn của con trai của ta.

-Hừ, hãnh đáng đời.

Tần Nguyệt Nhi ngấn đầu liên, lạnh lùng nói.

-Làm càn!

Long quân gia đứng một bên, nghe những lời này, nhất thời giận dữ, vừa muốn giơ tay lên, lại bị Vương gia chủ ngăn lại.

-Người đừng giả mù sa mưa, muốn giết cứ giết, Tần Nguyệt Nhi ta tự làm tự chịu, không liên quan người khác.

-Nguyệt Nhi, người nói những gì đấy? Vương gia chủ, tiểu đồ còn trẻ vô tri, hãy tha cho nàng một mạng.

Hoa Giản lão mở miệng cầu xin. Lâm Phàm đang ẩn trong hư không, nhìn một màn trước mắt. Không khỏi cảm thán, cô em này có cá tính nha. Bất quá, không nghĩ tới mấy năm không gặp, Vương Tiểu Lục dù đã là gia chủ, nhưng vẫn như xưa, vẫn là Vương Tiểu Lục trước kia, không có bao nhiêu biến hóa. Xem ra, kẻ biến hóa duy nhất chính là con trai hần.

-Thiếu gia, thiếu gia, người thương thế còn chưa lành đâu.

Vừa lúc đó, một bóng người vội vã xông vào.

-Con đàn bà thối kia, dám tổn thương ta!

Khi nghe tin nữ hung thủ xém chút nữa đã phế mình bị bắt, Vương Tiểu Minh không nhịn được, hung hăng xông vào.

-Im miệng!

Vương gia chủ nộ quát, nhưng Vương Tiểu Minh lại không sợ chút nào.

-Cha, người cũng đã bắt được, cha hãy mau báo thù cho ta đi, Vương gia chúng ta không phải người nào cũng có thể khi dễ.

Vương Tiểu Minh cao giọng nói, Lâm Phàm nhìn Vương Tiểu Minh trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn, vẫn không cách nào liên hệ với đứa trẻ lúc trước. Chỉ có năm năm, hần dường như trở thành một con người khác. Huyền Hoàng Giới tôn trọng võ đạo, mỗi đứa trẻ khi lên

mười hai, ba tuổi, huyết dịch trong cơ thể từ từ phát triển, nhanh chóng phát dục, giống như người trưởng thành.

- Cảnh giới nhập thần sơ cấp, tu vi như thế không thấy mất mặt sao?

Lâm Phàm nhìn tu vi Vương Tiểu Minh, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

- Tiểu tử này trở nên hung hăng, bá đạo như vậy, mà giờ vẫn còn sống, xem ra có quan hệ rất lớn với mình a.

Lâm Phàm nhớ mang máng, năm năm trước, khi tiểu tử này gọi mình một tiếng bá bá. Khí vận đã thay đổi, như mặt trời ban trưa. Từ nay về sau, hẳn có đại khí vận gia thân, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, gặp thần sát thần, gặp Phật giết Phật.

-Vương Tiểu Minh, thế đạo chuyển vần, báo ứng xác đáng, người sẽ có báo ứng.

Tần Nguyệt Nhi tức giận nguyên rủa.

-Báo ứng, Vương Tiểu Minh ta chưa bao giờ sợ báo ứng.

Vương Tiểu Minh lạnh lùng nói một tiếng, sau đó quay đầu.

-Cha, người hãy phong ấn tu vi của nàng đi, sau đó giao nàng cho ta.

-Vương thiếu gia, xin nể mặt bà lão này mà tha cho nàng.

Hoa Giản lão bà nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi mở miệng cầu xin.

-Lần này, mặt mũi của ai cũng không cho, con mụ này đánh ta đánh gần như sắp phế, sao có thể tha cho nàng được.

Vương Tiểu Minh khoát tay, không nể mặt tông chủ Hoa Giản Tông chút nào.

-Người đừng tới đây.

Tần Nguyệt Nhi nhìn thấy Vương Tiểu Minh đi về phía nàng, nhất thời tức giận.

-Hừ, đánh ta, lát nữa ta cho người biết, đánh ta sẽ kết cục gì?

Vương Tiểu Minh cười lạnh nói, Vương Tiểu Lục nhìn hành động của con mình, không khỏi lắc đầu thở dài. Chuẩn bị mở miệng ngăn cản, bây giờ, con trai hắn đã bình an vô sự, nên hắn cũng không muốn truy cứu tiếp. Vừa lúc đó, một màn khiếp Vương Tiểu Lục khiếp sợ xảy ra. Tần Nguyệt Nhi liên tục cười lạnh, khí tức không ngừng tăng vọt, đồng thời xung quanh nàng, phiêu đảng mấy viên đạn màu trắng.

-Cửu Tiêu Thần Lô hoàn.

Mọi người thấy những đầu đạn màu trắng kia, nhất thời kinh hãi biến sắc. Cửu Tiêu Thần Lô hoàn, chính là vũ khí của Cửu Tiêu Tông, nếu như kích nổ, dù Đại Thiên Vị cao thủ, đều bị thương tổn.

-Công tử bột, người theo ta đồng thời xuống địa ngục đi.

Tần Nguyệt Nhi đã làm xong quyết định, nếu như nàng rơi vào tay của hoàn khố đại thiếu, sẽ vô cùng thâm hiểm. Chẳng bằng trực tiếp tự bạo, dùng mạng đổi mạng.

-Con trai của ta, cẩn thận!

Vương Tiểu Lục đột nhiên đứng lên, tuy vi hân không cao, dù cho Vương gia địa vị cao như thế nào, nhưng tu vi của Vương Tiểu Lục đến hiện tại cũng chỉ dừng lại tại Nhập Thần sơ cấp. Nếu như Cửu Tiêu Thần Lô hoàn nổ tung, ngoại trừ Đại Thiên Vị cao thủ, còn lại tất cả đều sẽ chết. Quả nhiên khi nữ nhân điên cuồng là đáng sợ nhất.

-Sư phụ, đồ nhi không muốn cùng sư muội chịu nhục, chỉ có như vậy mới có thể giải thoát.

Tần Nguyệt Nhi liếc mắt nhìn Hoa Giản lão bà, dẫn động Cửu Tiêu Thần Lô hoàn.

-Không kịp rồi...

Một vài khách khanh Vương gia, vừa định áp chế nàng xuống, nhưng đã không còn kịp. Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng bất dĩ thờ dài, búng ngón tay một cái. Hư không lập tức đông lại, Cửu Tiêu Thần Lô vừa muốn nổ tung đã hoàn hảo như lúc ban đầu, rớt xuống đất.

-Làm sao có thể?

Thời khắc này, sắc mặt Tần Nguyệt Nhi trắng bệch, nàng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy. Long quân gia đột nhiên phản ứng, trong nháy mắt áp chế Tần Nguyệt Nhi xuống.

-Cái con đàn bà thói ghê tởm, ngươi còn muốn lôi kéo bản thiếu gia chết cùng.

Vương Tiểu Minh nổi giận, đánh một quyền hướng về phía nàng. Tần Nguyệt Nhi nhắm mắt, như sắp được giải thoát. Nhưng vào lúc này, lại truyền đến âm thanh của tên thiếu gia ăn chơi kia.

-Buông ra, buông ta ra!

Trong hư không, như có một bàn tay vô hình, treo Vương Tiểu Minh trong hư không, hai chân cách mặt đất, không thể động đậy.

-Là ai?

Mọi người đều thất kinh, bọn họ không nghĩ tới, vẫn còn có người ẩn trốn một bên, nhưng một chút cảm giác bọn họ cũng không có.

-Ai...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 733: Tiểu Minh, Ủy Khuất Cho Người Rồi!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tiếng thở dài này giống như sấm nổ trong lòng của mọi người.

Tần Nguyệt Nhi nhìn bốn phía hư không, muốn tìm ra người bí ẩn này.

Trong đây không thiếu cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn, thậm chí có cường giả còn ngưng tụ được hơn mười đạo quy tắc chi liên, nhưng không ai có thể tra xét ra vị trí của đối phương.

Huyền Hoàng Giới khi nào có cường giả như vậy?

- Các hạ là ai? Kính xin hiện thân.

Vương Tiểu Lục nhìn chăm chăm vào hư không, ôm quyền nói.

Đối với sự an toàn của hài nhi, hắn hết sức yên tâm, tuy tiểu Minh bị đối phương khống chế trong tay, nhưng hắn biết Thiên Đạo Huyền Hoàng Giới vẫn một mực chăm sóc cho họ Vương.

Thời khắc nguy hiểm đến tính mạng, Thiên Đạo sẽ hiện ra hiện bảo vệ bọn họ, bảo vệ đời đời con cháu Vương gia.

Mấy vị khách khanh hai mặt nhìn nhau, tuy bọn họ nghe được tiếng thở dài, nhưng không thể cảm nhận được tung tích đối phương.

Chuyện này, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Lưu lão, ngài cũng không cảm giác được hay sao?

Một khách khanh rất cung kính hướng về ông lão kể bên hồi.

Lão giả có tu vi cao nhất ở đây, lão đã ngưng luyện ra mười hai quy tắc chi liên, so với Thái Thượng trưởng lão trong vài đại tông môn, không kém bao nhiêu.

Nhưng hôm nay, ngay cả Lưu lão cũng chau mày, điều này đã khiến mọi người khiếp sợ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhìn mọi thứ ở hiện trường, nội tâm có chút bất đắc dĩ, Vương Tiểu Minh này sai rồi, cái tốt không học lại đi học theo bọn công tử bột.

Nếu không phải bốn thiếu gia chống đỡ cho người, nói không chừng người sớm đã bị loạn đao chém chết.

- Tiểu Lục...

Trong hư không lại truyền tới âm thanh.

Nhưng lại làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

- Tiểu Lục?

Đây chính là tên của Vương gia chủ, nhưng từ khi Vương gia trở lên cường đại, không còn ai dám gọi danh tự này, bởi vì... cái tên này quá tục.

Vương Tiểu Lục biến sắc, rồi lại nghi hoặc, giống như đang nhớ lại cái gì.

Vù! Hư không rung động, Lâm Phàm chuẩn bị đi ra.

Thi chân thân Lâm Phàm xuất hiện, tất cả khách khanh nhà họ Vương liền bao vây hãm.

Tần Nguyệt Nhi nhìn thân ảnh to lớn trước mắt, dù hãm im lặng không nói gì, nhưng mái tóc dài không gió tự bay, lại mê hoặc tâm trí của nàng.

- Là hãm cứu mình, nhưng hãm là ai?

Tần Nguyệt Nhi nghi ngờ trong lòng, không khỏi suy nghĩ lung tung.

Bây giờ, tu vi của Lâm Phàm đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng chín Bát Hoang Hợp Nhất, khí chất bản thân đã sớm siêu phàm thoát tục.

Có thể nói, bây giờ hãm chính là tiêu điểm của cả thế giới.

- Người là ai? Vì sao lại đến Vương gia làm càn?

Những khách khanh kia lộ vẻ cảnh giác, bọn họ biết người trẻ tuổi trước mắt này không đơn giản.

- Các người tránh ra đi.

Lúc này, vẻ mặt Vương Tiểu Lục rất kích động nhìn người trước mắt, ra lệnh cho mọi người tránh ra, khuôn mặt quen thuộc kia khiến cả đời Vương Tiểu Lục không bao giờ quên.

Hôm nay lại lần nữa xuất hiện trước mặt hãm, Vương Tiểu Lục cảm giác đây không phải là hiện thực.

Từ sau khi Vương gia quật khởi, Vương Tiểu Lục cũng có tìm hiểu qua xem người giúp hãm là ai? Khi hãm biết được thì cho rằng cả đời này không có duyên gặp lại, nhưng không ngờ, hôm nay hãm cứ như vậy xuất hiện trước mặt mình.

- Vương gia chủ, cẩn thận.

Lưu lão cảnh giác nói, lão rất cảm kích đối với Vương gia chủ, vì khi hắn bị người đuổi giết rồi chạy trốn tới đây, được Vương gia thu nhận và giúp đỡ, sau đó trở thành khách khanh trong Vương gia.

Đồng thời, Vương gia còn lấy ra một lượng lớn tài nguyên cung cấp cho hắn tu luyện, chuyện này đối với Lưu lão mà nói, chính ân tái tạo.

Wương Tiểu Lục khoát tay, nói.

- Không có chuyện gì, nếu hắn muốn giết ta, trên đời này không ai có thể ngăn cản.

Wương Tiểu Lục nói ra lời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc, sau đó càng tò mò nhìn người trẻ tuổi trước mắt này.

Người trẻ tuổi này rốt cuộc là ai? Lại khiến Vương gia chủ nói như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không nghĩ ra.

- Đại ca...

Hai mắt Vương Tiểu Lục ửng đỏ, âm thanh có chút khàn khàn.

- Cái gì?

Mọi người cảm giác như mình nghe lầm, gia chủ Vương gia gọi người trẻ tuổi trước mắt này là...

- Đại ca?

Mọi người đồng loạt xoay người nhìn Lâm Phàm, như nhìn sinh vật lạ ngoài hành tinh.

Tần Nguyệt Nhi đột nhiên chùng lòng, nàng không nghĩ tới người trẻ tuổi này quen biết Vương gia, chuyện này... Đây.

- Lâm bá bá?

Vương Tiểu Minh bị treo giữa không trung, phục hồi lại tinh thần, sau đó nghi hoặc hỏi.

Tâm tư xoay chuyển, như nhớ ra cái gì.

Một vài hình ảnh như một thước phim quay chậm tràn vào trong đầu Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh rốt cục cũng nhớ ra.

- Lâm bá bá, cháu là tiểu Minh đây, cháu bị xú nữ nhân này khi dễ, bá bá phải làm chủ cho cháu.

Vương Tiểu Minh tuy chỉ có duyên gặp mặt Lâm Phàm một lần, nhưng hẳn mãi mãi nhớ kỹ một chuyện.

Chính là lúc mình còn nhỏ, Lâm bá bá từng xoa đầu mình.

- Bởi vì ngươi là tiểu Minh nên ngươi mới còn cơ hội nói chuyện, bằng không ngươi đã là một cái xác chết rồi. Lâm Phàm lạnh lùng nói.

Hắn không nghĩ tới chỉ mới mấy năm không thấy, tiểu Minh từ một đứa trẻ thuần khiết lại biến thành một tên công tử bột, quần là áo lụa.

Việc này làm hắn không biết dùng từ gì để diễn tả.

- Lâm bá bá, ngài đừng làm cháu sợ, tiểu Minh biết lỗi rồi.

Vương Tiểu Minh nghe lời này, nhất thời gào khóc, đặc biệt khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Lâm Phàm, nó sợ đến mức trái tim nhỏ không dám đập mạnh.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, ngược lại cũng hơi buồn cười.

Đối với việc thăng nhỏ này có phải là công tử bột hay không, Lâm Phàm không quan tâm lắm.

Mình còn không phải là người tốt, công tử bột thì thế nào.

Lâm Phàm tiến lên phía trước cười cười rồi vỗ vỗ đầu Vương Tiểu Minh giống như khi nó còn bé vậy, cái cảm giác này đối với Vương Tiểu Minh mà nói là cực kỳ quen thuộc.

“Keng, phát hiện Mệnh Vận Chi Tử Chung Cực Cừu Hận Thể.” (hiểu nôm na là thể chất kẻ thù của những đứa con của vận mệnh)

Lâm Phàm đang muốn nói gì đó.

Nhưng trong nháy mắt đó hắn lại ngậm miệng.

Nội tâm đang bình thản, lúc này đột nhiên nhảy lên.

Gợi ý của hệ thống là gì đây?

- Mệnh Vận Chi Tử Chung Cực Cừu Hận Thể: Trong trời đất, vạn vật đều có linh, phải tuân theo sức mạnh của thiên địa, tập hợp đại khí vận mà sống, chính là đứa con của số phận, những người này có ngàn vạn, nhưng trong cuộc đời ngàn vạn đứa trẻ này, luôn có chung một địch thủ. Địch thủ hiện ra ngăn cản bước tiến của những đứa trẻ này, nếu có thể không chết, bọn chúng sẽ vươn lên đến đỉnh cao của cuộc sống, gọi là Mệnh Vận Chi Tử Chung Cực Cừu Hận Thể.

- Con mẹ nó!

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, hắn chưa bao giờ gặp qua thể chất thể này.

Cũng không hiểu nổi sao Vương Tiểu Minh có?

Lâm Phàm cẩn thận nhìn Vương Tiểu Minh, khiến nó cảm giác không ổn, tóc gáy dựng ngược cả lên.

- Đúng rồi, nhất định là do mình cho Vương Tiểu Minh mở ngón tay vàng quá lớn, nên vật cực tất phản, ban đầu có mình chăm sóc, nên nó trở thành chủ giác mệnh, sau đó do mình mở ngón tay vàng quá lớn, dẫn

đến việc xuất hiện sự tương phản, trở thành địch thủ trong đời của ngàn vạn đứa con số phận.

Vương Tiểu Minh chính là cái roi tôi luyện cho những đứa con của số phận, thỉnh thoảng đánh mấy cái để bọn chúng có thể vươn mình trở nên mạnh mẽ không ngừng tu luyện đến đỉnh cao.

Vì chứng thực ý nghĩ trong lòng, Lâm Phàm nhìn về phía Tần Nguyệt Nhi.

Vừa nhìn qua, lại càng chứng nắm chắc.

Tư chất thượng thừa, đồng thời trong cơ thể còn ẩn núp một đạo thần niệm đang ngủ say.

Và cái tính cách không sợ sinh tử lại hoàn toàn phù hợp.

Lúc này, Lâm Phàm hết chỗ nói rồi, hẳn không nghĩ tới, sự tình sẽ biến thành như vậy.

Tâm tư Lâm Phàm chuyển động, nghĩ đến một đại kế lâu dài.

- Tiểu Minh đều do bá bá hại người, nếu hôm nay đã như vậy, thì chỉ có thể oan ức người thôi. Trong lòng Lâm Phàm thở dài.

Vì đại kế, một chút đau đớn này tính là gì.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 734: Sự Tình Nháo Hơi Lớn

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Lâm bá bá, mau thả cháu ra đi.

Vương Tiểu Minh bị treo lơ lửng trong hư không nhìn Lâm bá bá đang thảnh thơi nở nụ cười, làm nội tâm hắn phát lạnh, chẳng biết vì sao, hắn có cảm giác không ổn.

- Nghịch tử, câm miệng.

Vương Tiểu Lục tức giận quát một tiếng, vẻ mặt tự trách đi đến trước mặt Lâm Phàm nói.

- Đại ca, tất cả những thứ này của tiểu đệ đều do đại ca cho, tuy nhiên, nghịch tử gây ra chuyện như vậy là lỗi của đệ, đệ xin đại ca thứ tội.

Thời điểm mọi người xung quanh nghe Vương Tiểu Lục nói thế, tất cả đều chấn động.

- Tất cả những thứ của nhà họ Vương đều do người trước mắt này cho? Vậy chẳng lẽ...?

Mọi người lúc này có cảm giác không thông.

Vương gia quật khởi hết sức thần bí, mà chỗ dựa sau lưng lại càng thần bí hơn, nghe đồn có Thiên Ý che chở.

Đám khách khanh của Vương gia đều biết những lời nói này là sự thật.

Vương gia gia chủ đã đề cập qua, đại ca của hắn để Thiên Ý che chở Vương gia, một người có thể chỉ huy Thiên Ý, là tồn tại bậc nào.

Tất cả mọi người bây giờ không dám tưởng tượng, một màn ngày hôm nay, thật sự quá khủng bố.

- Tiểu Lục, người nói mê sảng cái gì đấy, người là tiểu đệ của ta, hết thấy đều có ta bảo hộ, coi như náo trời long đất lở, chẳng lẽ Lâm Phàm ta đưa tiểu đệ mình ra hứng chịu?

Lâm Phàm khoát tay, không để việc này trong lòng.

Huống hồ hiện tại, tiểu Minh lại mang “Mệnh Vận Chi Tử Chung Cực Cừu Hận Thể”, trong lòng hắn một chút tức khí cũng không có.

Một đại kế hoạch trong lòng Lâm Phàm dần phát triển, cần phải sắp xếp một phen mới tốt.

Tần Nguyệt Nhi nhìn một màn trước mắt, vẻ mặt hơi đổi, không tên này và Vương gia cùng một giuộc, đối mặt với sức mạnh bậc này, nàng không có cơ hội tý nào.

- Đại ca!

Vương Tiểu Lục nhìn Lâm Phàm, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì.

- Chuyện này cứ như vậy thôi, mau thả người ra. Lâm Phàm xua tay nói.

Long quân gia dù không biết người trước mắt là ai, nhưng ngay cả gia chủ cũng cung kính kêu một tiếng đại ca, tất nhiên là nhân vật không tầm thường. Bởi vậy không chút do dự, lập tức thả người.

Hoa Giản bà bà không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không có chuyện gì thì tốt rồi, nhưng người trước mắt này bà cũng không quen, không biết lai lịch đối phương.

Nhưng thấy Vương gia chủ còn cung kính như thế, hiển nhiên không bình thường.

- Lâm bá bá, sao có thể thả các nàng ra, nếu các nàng còn tìm cháu gây phiền phức, thì phải làm sao?

Vương Tiểu Minh không nghĩ rằng sự tình biến thành như vậy, trong lòng có chút sợ.

Tuy Vương gia có đông đảo khách khanh nên luôn có người bảo vệ mình, nhưng nếu một ngày nào đó không ai chú ý bị hai ẻm giữa đường chặn hiếp xong giết thì thế nào.

- Đó là chuyện của người, chính mình gây chuyện, tự mình cần phải giải quyết.

Lâm Phàm nói.

- A...

Vương Tiểu Minh vừa định nói cái gì nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của phụ thân, nhất thời ngoan ngoãn ngậm miệng.

- Hừ!

Tần Nguyệt Nhi tàn khốc nhìn Vương Tiểu Minh, ý tứ rất rõ, chuyện này chưa xong đâu.

Mà Lâm Phàm cũng muốn xem một chút chuyện này đến cũng sẽ như thế nào, kế hoạch này còn phải đi từng bước một.

Sau đó, mọi người đều rời đi.

Lâm Phàm được Vương Tiểu Lục dẫn tới thư phòng, bắt đầu nói chuyện.

- Cái gì? Ta không ở đây có mấy năm mà xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lông mày Lâm Phàm ngưng lại, hăn ngờ xảy ra những chuyện này.

- Đúng đấy đại ca, người đi đã được năm năm rồi. Vương Tiểu Lục cảm thán nói.

Bàn tay Lâm Phàm lật một cái, Thiên Ý lập tức xuất

hiện, Thiên Ý Huyền Hoàng Giới sớm đã bị Lâm Phàm thuần phục, bây giờ cung kính đứng trước mặt Lâm Phàm.

Vương Tiểu Lục thấy Thiên Ý, có chút kính nể, dù sao Vương gia những năm này đều được người ta che chở.

Lâm Phàm nhìn Thiên Ý, rót thần niệm vào kiểm tra sự tình phát sinh mấy năm qua.

Đúng là có một số chuyện khủng khiếp, Lâm Phàm không ngờ, sau khi mình rời đi lại sinh ra nhiều biến hóa như vậy, hăn cũng bất đắc dĩ cười lên.

Thiên Ý trông giữ cả Huyền Hoàng Giới, nên tất cả sự tình đều không thoát khỏi tầm mắt của hăn.

Sau khi Lâm Phàm xem xong, không khỏi lắc đầu.

Hai nha đầu Chỉ Kiêu và Cửu Linh này, không bớt gây chuyện chút nào.

Trương Nhị Cầu, Diệt Cùng Kỳ, Gà con, Phong Bất Giác sao lại theo hai đứa nó làm trò không biết.

- Thiên Ý, những chuyện này người không quản? Lâm Phàm hỏi.

Thiên Ý nhìn Lâm Phàm, sau đó lắc lắc đầu, bộ mặt bất đắc dĩ, nói:

- Ta không quản được!

Lâm Phàm nghe nói thế chỉ biết câm nín, Thiên Ý bỏ qua không quản rất không đúng lúc nha.

Nghi lại cũng đúng, những người này đều có liên quan với hắn, Thiên Ý dám quản mới sợ ấy.

- Hai nha đầu này thật sự có bản lĩnh gây chuyện nha, khi tìm được các nàng không giáo huấn một trận không được mà, ta cố gắng ổn định Huyền Hoàng Giới, lại bị các nàng náo loạn cả lên.

Lâm Phàm biết những chuyện này, cũng hơi tức giận nhưng không có chỗ phát tiết.

- Không biết Vân Tiên như thế nào?

Lúc này, Lâm Phàm tiếp tục dùng Thiên Ý chỉ nhãn kiểm tra tung tích Vân Tiên.

Huyền Kiếm Các.

Huyền Vân Tiên sớm trở thành tông chủ Huyền Kiếm Các, ban ngày bận bịu công việc tông môn, buổi tối lại đứng sát cửa sổ, ngẩng đầu nhìn hư không như đang mong cái gì đó.

Vừa nghĩ đến việc nàng đều như thế đã năm năm, Lâm Phàm thật sự rất hồ thẹn.

Có rất nhiều người khiến Lâm Phàm lo lắng, ví dụ như.

Một ít đệ tử chính tay dạy dỗ trong học viện kia.

Mười bốn tên thổ phỉ trong sa mạc.

Đó là tất cả những người Lâm Phàm không thể quên.

- Tiểu Minh, vào đi.

Lâm Phàm cảm giác tiểu Minh đang ở bên ngoài, kêu hắn đi vào.

- Lâm bá bá!

Tiểu Minh cung kính đứng trước mặt Lâm Phàm, không dám làm càn. Lúc này Lâm Phàm và Vương Tiểu Lục đang nói chuyện với nhau.

...

- Đại ca, đệ chỉ có một đứa con trai này, bây giờ nó thành ra như thế, khiến đệ hết sức đau, lòng kính xin đại ca giúp đỡ. Vương Tiểu Lục van xin.

- Ủm, yên tâm, cứ giao nó cho ta. Lâm Phàm gật đầu.

- Cha, bá bá con đã trưởng thành rồi. Vương Tiểu Minh phản bác.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng.

- Ngày mai cháu phải ra ngoài rèn luyện.

Theo Lâm Phàm, bây giờ mà muốn Vương Tiểu Minh thay đổi tính cách, tuyệt đối không có khả năng, nhưng nó là “Mệnh Vận Chi Tử Chung Cực Cừu Hận Thể” nếu không ra ngoài, thì làm sao hấp dẫn cừu hận.

- Lâm bá bá, cháu ở đây rất tốt, cháu nghĩ không cần ra ngoài đâu.

Vương Tiểu Minh vừa nghe qua, nhất thời cuống lên, nếu ra ngoài chắc bị người ta chinh cho chết.

Trong Thiên Sơn Thành hẳn là thái tử gia, muốn gió có gió muốn mưa có mưa còn, giờ nếu ra ngoài không phải đi chịu chết thì là gì.

- Nghịch tử, câm miệng! Lâm bá bá để người ra ngoài thì người phải đi, bằng không ta cắt chân của người.

Vương Tiểu Lục vẫn rất nghe lời Lâm Phàm. Lâm Phàm nói cái gì, chính là cái đó.

Theo Vương Tiểu Lục, đại ca đã chắc chắn, nếu không sẽ không nói thế.

- Tiểu Minh yên tâm, chẳng lẽ Lâm bá bá có thể hại người sao? Ta đã để lại một đạo thần niệm trên người cháu, cho nên, sau khi ra ngoài, cháu muốn làm thế nào thì làm, tuyệt đối không có việc gì. Lâm Phàm cười nói.

- Lâm bá bá, thật chứ?

Vương Tiểu Minh nghe thế, nhất thời vui vẻ, hẳn nghĩ rằng thực lực bản thân không lớn, nếu ra ngoài tình huống, còn không ăn hành khắp nơi,.

- Tất nhiên. Lâm Phàm trả lời.

- Đại ca, chuyện này...?

Vương Tiểu Lục không rõ Lâm Phàm có ý gì.

Lâm Phàm khoát tay, rất tự tin.

-

Yên tâm, tất cả để cho ta.

Tuy Vương Tiểu Lục không hiểu nhưng chỉ có thể như vậy.

Còn việc này, đối với Tiểu Minh, là một hi sự to lớn, có Lâm bá bá bảo hộ, trên đời này ta còn phải sợ cái gì nữa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 735: Khen Nhiều, Như Nước Thuỷ Triều

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Lâm Phàm không lưu tại Thiên Sơn Thành lâu, buổi tối cố gắng hàn huyên tán gẫu cùng Vương Tiểu Lục.

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm mang Vương Tiểu Minh tiến vào hư không, sau đó ném thẳng cu ở một chỗ cách xa Thiên Sơn Thành.

- Lâm bá bá, người nhất định bảo hộ cho cháu đấy, Vương Tiểu Minh sợ Lâm Phàm quên, hô to nhắc nhở.

- Yên tâm.

Lâm Phàm rời đi, trên mặt lộ ra tiểu ý.

Tên gây họa ra khỏi thành, không biết sẽ có bao nhiêu đứa con của số phận bắt đầu bùng nổ đây.

Việc này rất đáng mong chờ.

Vì phòng ngừa Vương Tiểu Minh làm ra chuyện quá đáng, Lâm Phàm để Thiên Ý chiếu cố nó.

Nếu nó muốn mạnh mẽ cưỡng đoạt con gái nhà lành, tất nhiên sẽ bị sét đánh.

Ngẩng đầu ba thước có thần minh, Lâm Phàm chính là thần linh của Vương Tiểu Minh.

Nếu Vương Tiểu Minh đã gọi mình một tiếng bá bá, Lâm Phàm sẽ không để nó nhầm đường lạc lối, khi còn trẻ hung hăng một chút cũng không gì to tát, dù sao lúc trước mình cũng như thế.

Chỉ trong nháy mắt phi hành, một thành phố khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt Lâm Phàm.

- Không ngờ Huyền Hoàng Giới lại có thành thị phát triển như vậy, xem ra sau khi giải quyết đám hung thú, cuộc sống của mọi người đã tốt hơn.

Lâm Phàm từ hư không hạ xuống, tiến nhập toà thành.

Hai bên đường, vô số tiếng rao hàng của tiểu thương, rất đông võ giả cất bước trên đường.

Lâm Phàm vừa đi vừa cảm ứng, phát hiện trong đám võ giả này, có nhiều chủng loại, hơn nữa tu vi không tệ.

Hiển nhiên, mấy năm qua không bị quấy nhiễu, phát triển rất vững vàng.

Quán rượu!

Lâm Phàm giống như người bình thường, chọn một chỗ ngồi, gọi một vài món ăn cùng một bình rượu, lặng lẽ nghe người chung quanh kể cổ sự.

Một phút buông lỏng, đã rất lâu hắn chưa được hưởng thụ.

Năm năm trước, Huyền Hoàng Giới không thái bình như bây giờ, hung thú hoành hành khắp nơi, thành trì bình yên vô sự hôm nay, nhưng có thể ngày trước đã chịu rất nhiều đợt tấn công của hung thú.

- Hôm nay ta muốn kể về thập tứ Đạo Vương ở sa mạc.

Lúc này, có một ông lão được tiểu cô nương dìu vào tửu lâu, tìm đến vị trí trung tâm, đem quả trượng chống xuống đất, người có chút run run, nhưng vẫn ngẩng cao đầu, hô to một tiếng.

- Tốt! Vậy thì nói về thập tứ Đạo Vương trong sa mạc.

- Từ lão đầu nói nhanh đi, nói hay tất sẽ có thưởng.

Sa mạc thập tứ Đạo Vương?

Lâm Phàm nghe qua có chút chấn kinh, có mùi người quen nha?

Thập tứ Đạo Vương này không phải đám tiểu đệ của mình thì còn là ai.

Ngẫm lại chuyện mười bốn tên thổ phỉ trong sa mạc, Lâm Phàm có chút hoài niệm, bọn chúng từng làm rất nhiều việc ác trong sa mạc, bị mình hàng phục sau đó toàn tâm toàn ý truy tìm cướp đoạt chi đạo.

Bây giờ, năm năm trôi qua, không biết bọn họ thế nào.

Nghe qua cái tên oách như thế, chắc có chút tiến bộ.

- Sa mạc thập tứ Đạo Vương, có mười bốn người, tu vi mỗi người đều thông thiên, có thể nói, họ chính là đệ nhất Đạo Vương Huyền Hoàng Giới, mà “Đạo” ở đây không phải “Trộm”, bọn họ mặc dù là thổ phỉ nhưng rất có nghĩa khí, gọi anh hùng hảo hán không ngoa.

Từ lão đầu miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt kể chuyện, thuộc như lòng bàn tay.

- Lão đầu người nói vậy không đúng, rõ ràng là thổ phỉ, sao lại thành anh hùng hảo hán?

Người trẻ tuổi ngồi bàn sát vách nghi ngờ hỏi. Nhìn bộ dáng giống như mới ra xông xáo giang hồ.

- Tiểu ca chớ nóng vội, nghe ta tỉ mỉ kể lại đã.

Từ lão xua xua tay rồi nói tiếp.

- Nếu như chỉ trộm cướp, vậy không thể xưng là anh hùng hảo hán được, Từ lão đầu ta từng vinh dự gặp mặt Cát Đại đương gia, đứng đầu thập tứ Đạo Vương và có giao lưu một đêm, Cát Đại đương gia sau say rượu, đã nói ra rất nhiều chân lý, cướp sa mạc tuy là thuật đánh cướp nhưng bọn hãn không đi theo lẽ thường, mà truy tìm đánh cướp chi đạo.

- Từ lão đầu, người cứ tiếp tục khoác lác đi, người cũng đòi giao lưu với Cát Đại đương gia, ha ha.

Có người không tin nói.

Từ lão đầu ho khan hai tiếng, tiếp tục kể chuyện.

- Sa mạc thập tứ Đạo Vương làm việc quái dị, bình thường thổ phỉ cướp tiền, tất nhiên sẽ giết người, nhưng bọn họ mỗi một lần đánh cướp, không chỉ không giết người, mà chỉ thu một mức tiền cố định, đồng thời còn đưa đối phương đến chỗ cần đến, các người nói, có quái dị không?

- Quái dị, đích thật quái dị.

Mọi người đồng thanh đáp.

Từ lão thấy bầu không khí chăm chú, tiếp tục nói.

- Chuyện này, theo lão phu thấy, thập tứ Đạo Vương làm việc tuy khiến người ta khó hiểu, nhưng nghĩ kỹ, bọn hãn không phải đang làm chuyện tốt hay sao?

- Bây giờ thiên hạ Thái Bình không bị hung thú quấy nhiễu, nhưng thổ phỉ hoành hành, thương nhân vận chuyển hàng, đường xá xa xôi, chắc chắn sẽ bị thổ phỉ nhìn chăm chăm, mất đi tiền tài là chuyện nhỏ, nhưng nếu mất cả mạng thì chuyện lớn rồi.

- Mà thập tứ Đạo Vương tuy cướp tiền, nhưng lại quy định số lượng cố định, tuy là thổ phỉ nhưng không giết người, cướp tiền xong lại giúp thương nhân đến chỗ cần đến. Qua sự quan sát của lão phu, trong thành này có không ít thương nhân không mời hộ vệ, mà cố ý đi vào địa bàn của thập tứ Đạo Vương.

- Nếu thập tứ Đạo Vương không ở đó, những thương nhân này sẽ dựng trại đóng quân, đợi đợi bọn họ đến xong mới đi, các người nói xem, thổ phỉ làm được đến trình độ này, có thể coi là nhân vật anh hùng không?

Từ lão đầu nói.

Lâm Phàm nghe xong, suýt chút phun ra ngụm rượu trong miệng.

Bọn người Cát Độc Long cũng quá biến thái đi, làm việc có thể tới trình độ này. Đánh cướp lại làm ra sự tình gian dối bậc này quả thực kinh khủng.

Làm người ta cam tâm tình nguyện chờ đợi để được đánh cướp, quả thực có bản lĩnh a.

Trước đây, Lâm Phàm cũng chỉ nói qua loa với bọn hăn về đánh cướp chi đạo, rõ ràng những lời kia hoàn toàn lừa người mà thôi. Ai ngờ, dám người bọn họ thật sự chạm tới đánh cướp chi đạo rồi.

Nhân tài, quả thật là nhân tài.

Lâm Phàm uống xong chén rượu không khỏi cảm thán, xem ra, những người trải qua sự dạy dỗ của mình đều trở thành nhân tài.

- Hừ, không phải chỉ là một đám đạo tặc thôi sao, vậy mà người lại nói thành nhân vật anh hùng, thập tứ Đạo Vương sa mạc qua hôm nay, sẽ không còn tồn tại nữa.

Lúc này, một đám người mặc sắc phục của tông môn đi vào.

Tiểu nhị, dâng rượu!

...

- Máy vị, sao lại nói lời ấy?

Từ lão đầu nghi ngờ hỏi.

Tên đệ tử cầm đầu rất kiêu ngạo, nói.

- Tâm tình hôm nay của lão tử không tệ, sẽ nói với các người một chút.

- Chúng ta chính là đệ tử Cửu Linh Tông, Hoang Vu thành này sắp trở thành khu vực lệ thuộc Cửu Linh Tông bọn ta, bởi vậy, tất cả đạo phi chung quanh sẽ bị diệt trừ, cái gì mà sa mạc thập tứ Đạo Vương, đều trở thành lịch sử mà thôi.

Tên đệ tử này rất cao ngạo, thời điểm nói mình là đệ tử Cửu Linh Tông, vẻ mặt càng thêm tự hào, sau đó bưng chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

- Cửu Linh Tông?

- Cửu Linh Tông là tông môn mới khai tông lập phái mấy năm trước, nghe nói lúc khai tông, có rất nhiều đại tông môn cùng nhau đến chúc mừng, tràng diện vô cùng hoành tráng.

- Nghe nói, tông chủ Cửu Linh Tông là một cô gái trẻ, tự xưng Cửu Linh Nữ Đế, thực lực ngấp trời, võ đạo thâm sâu, không biết có bao nhiêu người chết trong tay nàng.

- Hoang Vu thành sắp trở thành khu vực lệ thuộc Cửu Linh Tông, một việc lớn rồi, nếu như Cửu Linh Tông xuất thủ, vậy sa mạc thập tứ Đạo Vương sẽ rất nguy hiểm.

- Đúng đấy... Đúng đấy.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, nhưng cũng không trêu chọc gì, mà xoay người rời khỏi nơi này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 736: Đây Là Sĩ Nhục Chúng Ta

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Trăm dặm bên ngoài Hoang Vu Thành, là sa mạc Hoang Lương.
Cũng là địa bàn của thập tứ Đạo Vương.

Năm đó, Sa Độc Long vì nhìn trúng địa thế ở đây nên quyết định chọn nó thành lập địa bàn chờ người về, một lần chờ ròng rã mấy năm.

Trong mấy năm này, Sa Độc Long lang bạt tạo ra uy danh hiển hách, cả Hoang Vu Thành đều biết bên ngoài thành trăm dặm có mười bốn vị sa phi.

Với người Hoang Vu Thành, mười bốn tên sa phi kia không đáng sợ, bởi vì bọn họ sẽ không đánh cướp người nghèo.

Còn đối với thương nhân mà nói, lúc vừa bắt đầu đều sợ hãi vạn phần, thế nhưng sau vài lần lại thành thói quen.

Mười bốn sa phi đột nhiên được hoan nghênh, thỉnh thoảng lại có thương nhân cố ý ngừng lại hy vọng bị bọn họ đánh cướp.

Từ đó về sau, mười bốn sa phi được các thương nhân gọi là thập tứ Đạo Vương.

Ý nói sa phi đạo nghĩa.

Dưới cái nhìn đăm thương nhân, dù thập tứ Đạo Vương này cũng đi cướp, nhưng lại hộ tống bọn họ đến nơi an toàn.

- Hôm nay, trời đẹp đáng để đánh cướp.

Sa Độc Long đứng trên cồn cát, nhìn vầng mặt trời cảm thán nói.

- Đại ca, người nói đúng, hôm nay sắc trời rất tốt. Mọi người nói theo.

- Đánh cướp chi đạo chúng ta đã tìm thấy, đại ca không phải lừa gạt chúng ta, nó thật sự tồn tại, trên mặt Sa Độc Long lộ ra một tia hoài niệm.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, mấy năm qua, đội ngũ bọn họ càng lớn mạnh thu phục không ít người, nhưng giờ ai cũng biết Đại đương gia đang nghĩ tới ai.

Lúc này nhất định phải im lặng, nếu không, Đại đương gia sẽ phát hỏa.

Nếu làm đầu lĩnh nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng a.

- Đi, chúng ta đi cướp thôi.

Không biết qua bao lâu, Sa Độc Long phục hồi tinh thần, nói bốn chữ “chúng ta đi cướp” rất đường hoàng, nghe có vẻ điều này rất hiển nhiên.

Đối với mười bốn sa phi này, chỉ có thời điểm đánh cướp mới để bọn họ cảm thấy ý nghĩa tồn tại.

...

- Thập tứ Đạo Vương sao còn chưa tới?

Một đoàn xe đang dừng lại trong sa mạc, người dẫn đầu lập tức cầm một ngọn cờ lên, cờ xí này cực rất chói mắt, như để báo tên của đoàn thương.

Đây là cờ xí của một tiểu thương trong Hoang Vu Thành.

Lúc này, trong xe đi ra một người đàn ông.

- Còn chưa tới sao?

- Vẫn chưa tới.

Tên người hầu một mực ngắm nhìn phương xa, lắc đầu nói.

Người đàn ông trung niên nhìn sa mạc vắng lặng, sau đó ngược nhìn về phía xa xa. Lúc này lại có mấy đoàn xe xuất hiện.

- Không nghĩ tới, lần này vận khí không tốt, dĩ nhiên có nhiều đội buôn như vậy.

Hắn không vui nói, dường như vì có người tranh bị cướp với bọn hắn mà bất mãn.

Nếu ai không rõ ngọn nguồn đi qua đây, chắc nghĩ đám này điên rồi, giành để bị cướp? Đúng là nực cười.

Hiện tại, đối tượng bị cướp liên tục tranh đoạt xếp hàng, chẳng lẽ thói đời đổi trắng thay đen hết rồi?

Sau khi đội xe kia tiến gần, người đàn ông trung niên rất không thích, hắn cau mày khó chịu, như nhìn thấy đối thủ cạnh tranh.

Không chỉ cạnh tranh trong sản xuất mà còn tranh nhau để được bị cướp, quả thực khôi hài.

- U, Vương chương quỹ cũng ở đây à?

Khi đoàn xe dừng lại, có một tên mập mập từ trong xe ra ngoài, cười nói.

- Lý chương quỹ, lần trước các người đã được người ta cướp rồi, chẳng lẽ lần này lại muốn tranh với ta?

Vương chương quỹ không vui nói.

- Vương chương quỹ, lời này của người không đúng rồi, người có tiền thì bị cướp, huống hồ chờ bị cướp cũng không chỉ có mình Vương chương quỹ a. Lý chương quỹ đáp.

- Ha ha.

Bọn họ đều là thương nhân của Hoang Vu Thành, trước đây đội buôn đi đến thành thị khác, đều phải trèo non lội suối, đi qua rất nhiều địa phương hung hiểm.

Tuy bọn họ mời không ít cường giả có võ công cao cường, nhưng mười lần đã có bốn lần đã tròng xe cát biển đông, rất thương cân động cốt.

Nhưng bây giờ đã không giống, phàm đoàn xe bị sa mạc thập tứ phi nhìn trúng, chắc chắn thuận buồm xuôi gió, không chút hung hiểm đến đích an toàn.

Đối với những thương đội mà nói, có thể được cướp là đại vận may.

Đúng lúc này, cát vàng đầy trời, bụi đất tung bay.

- Đến rồi, đến rồi...

Đông đảo đội buôn lộ vẻ chờ mong.

Nếu lần này không được sa phi vừa ý, chỉ có thể đợi lần sau. Bởi vì mười bốn sa phi đó rất uy tín.

Bọn họ từng dùng giá cao muốn mời đối phương hộ tống, nhưng Sa Độc Long lại nói, đây là sự xỉ nhục công việc sa phi của bọn họ, bởi vậy, họ dứt khoát cự tuyệt.

...

- Đại đương gia, lần này sao có nhiều đội buôn như thế, chúng ta nên cướp cái nào đây?

Đối với những người trong đội lâu năm, đây là một việc hết sức nhức đầu.

Còn ai mới tới, cũng chỉ biết câm nín nhìn tình huống trước mắt.

Bọn họ ngờ, làm sa phi lại dễ dàng như vậy. Từng đội buôn tranh nhau để được người cướp.

Sa Độc Long sớm tập thành thói quen.

- Thuận theo Thiên Ý.

Sau đó, Sa Độc Long thét một tiếng, nhảy ra chặn cướp, tư thế oai hùng.

- Cướp đây...

Một tiếng này, thét lên rất có uy thế kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, làm người báỉ phục.

- Sa phi đến rồi... Sa phi đến rồi.

Thời khắc này, vô số đội buôn kinh hoàng hô to, bầu không khí sợ hãi bao phủ khắp nơi.

Một ít đội buôn từ thành thị khác đến Hoang Vu Thành lấy hàng, lúc này chuẩn bị trở về, sau khi nghe lời đồn về mười bốn sa phi, ngược lại muốn đến thử vận may.

Nhưng giờ nhìn thấy đông đảo đội buôn đang lộ vẻ hoảng sợ, có chút hiếu kỳ, đứng lên.

- Sa mạc thập tứ Đạo Vương, mời các vị tới cướp ta đi, ta đồng ý kính dâng phí dụng cho các vị. Một đội buôn hô to một tiếng.

Một ít đội buôn xung quanh đang diễn cảnh sợ sệt khi nghe tiếng kêu gào của thương đội này, mọi người ngẩn ra, dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn bọn họ.

- Đám này mới tới đây phải không?

- Lời nói nhục nhã như thế mà cũng dám nói ra.

- Đúng đấy, người không biết không đáng trách, lời nói này đối với sa mạc mười bốn sa phi, chính là sỉ nhục trần trụi.

...

- Hừ, sa mạc mười bốn sa phi chưa bao giờ đánh cướp đội buôn không tôn trọng chúng ta, người đâu, mau đuổi bọn họ đi.

Sa Độc Long nghe thế biến sắc, trong lòng có chút tức giận, sa mạc mười bốn sa phi hung uy tuyệt thế, hoành hành ngang dọc mấy vạn dặm quanh đây, không ngờ vẫn còn đội buôn không úy kỵ bọn họ, đúng là sỉ nhục bọn họ.

- Đúng

- Tình huống này là thế nào?

Cái đội buôn mới tới thộn mặt ra không biết gì hơn, cũng không hiểu đây có ý gì.

- Cướp đây, nam trái, nữ phải, nhân yêu đứng giữa, sa mạc mười bốn sa phi chúng ta chỉ cướp tiền không cướp sắc cũng không giết người, nhưng nếu không thành thật thì đừng trách đao kiếm vô tình.

Sa Độc Long quát một tiếng, toả ra khí tức cường đại bao phủ mọi người.

- Tha mạng a, tha mạng a.

- Xin đừng cướp của ta.

Những tay già đời trong đoàn xe ngoài miệng tuy cầu xin tha thứ, nhưng động tác không chậm, lập tức đứng thành hàng.

Nam trái nữ phải nhân yêu đứng giữa, nói nhân yêu chứ bọn họ chưa từng thấy bao giờ.

- Đại đương gia, có người đứng ở giữa. Lúc này, một tiếng hô to truyền đến.

Sa Độc Long biến sắc, sau đó lập tức đi lên phía trước.

Vẻ mặt Lý chương quỹ đang rất sợ hãi, nhưng vẫn hô to.

- Đừng có giết ta, đừng có giết ta.

- Hừ, yên tâm, sa mạc thập tứ sa phi chúng ta rất có đạo đức nghề nghiệp, tuyệt không giết người, cũng không cướp hàng hoá, các người mau lấy những vật đáng tiền toàn bộ bỏ vào cái túi nhỏ trước mặt kia.

Sa Độc Long tàn khốc ra lệnh.

- Vâng...

Lý chương quỹ mừng rỡ, động tác trong tay liên tục, lanh lẹ chỉ huy mọi người lấy tất cả vật đáng tiền trên người ném vào trong cái túi trước mặt.

Mấy đội buôn xung quanh thấy cảnh này, trong lòng rất bất đắc dĩ, bọn họ vậy mà không được coi trọng.

Trong lòng Vương chưởng quỹ rất hối hận, sự tình lại biến thành thế này. Đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt đắc ý của Lý trưởng quỹ, càng giận không chỗ phát tiết.

Ầm!

Vừa lúc đó, chỉ thấy phương xa, cát vàng cuồn cuộn, đại địa như đang rung chuyển.

- Đại đương gia quân đội của Hoang Vu Thành đến rồi.

- Ân, quân đội đến sao? Tất cả chuẩn bị nghênh chiến.

Sa Độc Long hét lớn.

- Rõ!!!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 737: Một Cước Bep Dí

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Quân đội tới đây làm gì?

Tất cả đội buôn không khỏi nghi hoặc, trong mấy năm nay, thập tứ sa phi ở Hoang Vu Thành, vẫn giữ tốt bốn phận dân cư của mình.

Dù đánh cướp nhưng vẫn báo lại.

Theo một số người nói, thập tứ sa phi có Chức Nghiệp cướp bóc đảng hoàng, thật ra chỉ là biến tấu của việc thu phi hộ tống mà thôi.

Từ khi bọn họ đến đây, nhưng thổ phi khác muốn gây họa cho Hoang Vu Thành đều bị họ cản lại.

Mấu chốt chính là, thành chủ Hoang Vu Thành đã từng khen thập tứ sa phi.

Nhưng hôm nay đại quân đột nhiên giáng lâm, khiến người ta có chút không thông.

- Trưởng lão, trước mặt là đại bản doanh thập tứ sa phi.

Một tên đệ tử Cửu Linh Tông đến trước mặt nam tử báo cáo.

- Ủm, thành chủ Hoang Vu Thành quả thật hoang đường đến cực điểm, còn nói những sa phi này rất có đạo nghĩa, còn nói cái gì mà chính danh sa mạc thập tứ Đạo Vương, cái này nói ra không làm trò hề cho thiên hạ mới lạ.

- Huống hồ, Hoang Vu Thành đã trở thành khu vực phụ thuộc Cửu Linh Tông chúng ta, nếu còn để những đạo phi này sinh sống xung quanh, thì quá sỉ nhục Cửu Linh Tông rồi.

Nam tử này nhìn qua chỉ quá hai mươi. Thế nhưng địa vị bất phàm, trưởng lão Cửu Linh Tông, một thân tu vi kinh thiên động đất tới Đại Thiên Vị trung kỳ.

Ba năm trước, khi hắn còn chưa phải là đệ tử Cửu Linh Tông, đã tu luyện thành công, ra ngoài hành tẩu giang hồ. Một ngày nọ, hắn gặp Cửu Linh Tông Cửu Linh Nữ Đế, lập tức ngơ ngẩn trước vẻ đẹp tiên thiên của nàng, vì nàng, từ đây hắn bắt đầu tìm kiếm cơ hội đến gần nàng.

Cuối cùng hắn tự tiến cử mình vào Cửu Linh Tông và trở thành trưởng lão.

Nhưng đế Phong Vô Tướng bất đắc dĩ, tướng mạo hắn anh tuấn, phong lưu phóng khoáng, không biết có bao nhiêu nữ tử điên đảo vì hắn, nhưng Cửu Linh Nữ Đế lại cực kỳ lạnh nhạt với hắn.

Điều này làm Phong Vô Tướng không phục. Hắn không tin dưới gầm trời này, còn có nữ nhân, hắn không tán được.

Đặc biệt, lần đầu gặp Cửu Linh Nữ Đế, lúc đó tuổi nàng còn nhỏ, chỉ như tiểu cô nương, thế mà chỉ mấy năm, nàng đã trở mã thành công, dáng ngọc yêu kiều, khuynh thành tuyệt thế. Khí chất lạnh lùng kia càng đế Phong Vô Tướng điên đảo thần hồn.

- Phong trưởng lão nói rất đúng, ta thấy thành chủ Hoang Vu Thành nhất định cấu kết theo những sa phi này, bằng không sao lại nói đỡ cho bọn chúng chứ.

Đám đệ tử chung quanh cũng a dua nịnh hót nói.

Cửu Linh Tông là chỗ che chở cho bọn họ, tuy Cửu Linh Tông không thể so với mấy đại tông môn khác, nhưng có vài đại tông môn lại vô cùng khách khí với Cửu Linh Nữ Đế, điều này để bọn họ yên tâm rất nhiều.

Đi ra khỏi nhà, chỉ tự giới thiệu xuất thân, không có mấy tông môn dám chọc bọn họ.

- Ủm, Hoang Vu Thành bây giờ đã phụ thuộc Cửu Linh Tông, sau khi quét sạch đám sa phi trong vòng ngàn dặm, chúng ta phải tới thành trì kế tiếp. Ta nghe nói, Thánh Ma tông đã thu thập được mười tòa thành, nếu chúng ta quá chậm, sẽ bị trách phạt. Phong Vô Tướng nói.

Tu vi bản thân Phong Vô Tướng đã là Đại Thiên Vị trung kỳ, trong Huyền Hoàng Giới, hẳn cũng thuộc hàng cao thủ nhất lưu, coi như trong Cửu Linh Tông, không thua kém ai.

Đối với Phong Vô Tướng, hẳn không biết Cửu Linh Tông có gốc gác gì, tuy hẳn là trưởng lão, nhưng lại là trưởng lão nhỏ yếu nhất.

Mấy người có quan hệ thân thiết với Cửu Linh Nữ Đế, tu vi tên nào tên nấy đều biến thái, mỗi lần đối mặt bọn hắn, giống như đối mặt với một toà núi hùng vĩ.

- Trưởng lão nhìn kìa mấy tên sa phi kia lại đang đánh cướp. Một tên đệ tử thấy tình huống phía trước thì hô to một tiếng.

- Hừ, toàn quân xuất kích. Hôm nay ta muốn quét sạch đám thổ phỉ ở đây. Phong Vô Tướng phất tay ra lệnh

Những binh sĩ Hoang Vu Thành không biết nên nói gì. Bọn họ người nào không biết sa mạc thập tứ sa phi, thành chủ của bọn họ đã từng cùng Đại đường gia thập tứ sa phi nâng cốc, nói chuyện vui vẻ.

Thậm chí có một lần, thành chủ còn muốn gả con gái của mình cho Đại đường gia kia.

Nhưng sau đó ngẫm lại, vì dù sao Sa Độc Long tuổi đã lớn và hăn nhìn rất xấu.

Bây giờ Cửu Linh Tông vừa mới chưởng khống Hoang Vu Thành, đã xuất binh bắt đầu chinh phạt sa mạc thập tứ sa phi, đây không phải là hành động ngu si sao?

- Sa mạc thập tứ sa phi các người, làm nhiều việc ác, đánh cướp đội buôn, cho nên hôm nay Cửu Linh Tông Phong Vô Tướng ta sẽ chém chết tất cả các người.

Khí thế Phong Vô Tướng bạo phát, ánh mắt sắc bén vô cùng, như đứng nơi chính giữa nhìn xuống mười bốn tên sa phi.

- Chuyện này là sao?

- Đúng đấy, chuyện này cùng Cửu Linh Tông có quan hệ gì?

- Các vị, chúng ta không bị cướp, bọn họ cũng không phải sa phi làm nhiều việc ác.

Từng người trong thương đội cất cao giọng nói.

- Tiểu oa nhi này đúng là thú vị, thập tứ sa phi chúng ta một đời tung hoành ngang dọc trên sa mạc, chưa có người nào dám kêu gào trước mặt chúng ta, vậy mà hôm nay lại xuất hiện một tên như người.

Sa Độc Long lạnh lùng nói.

- Hừ!

Phong Vô Tướng lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó nhìn về phía mấy đội buôn, nói.

- Mấy đội buôn các người còn không mau rời đi, đợi lát nữa đao kiếm không có mắt, có tổn thất gì, chỉ có thể tự làm tự chịu.

- Chuyện này... Đây.

Nhóm người này hiện giờ không biết nên nói gì cho phải.

Chuyện quái gì đây, lỗ to rồi?

Đặc biệt là Lý chương quỹ, tức giận tới mức sắp hộc máu.

- Hôm nay đánh cướp đến đây kết thúc, mọi người đều rời đi đi.

Sa Độc Long hơi nhướng mày, dưới cái nhìn của hắn, chỉ sợ Hoang Vu Thành xảy ra chuyện, Cửu Linh Tông hắn cũng biết, nhưng thật không ngờ lại bị đối phương tìm tới cửa.

- Đại đương gia, ta... Ta.

Lý chương quỹ không cam lòng, thấy mình sắp thành công, lại bị như vậy, cố gắng nếu kéo.

- Yên tâm, sa mạc thập tứ sa phi rất có đạo đức của sa phi, nếu đã đánh cướp người, tự nhiên ghi nhận, món nợ này lần sau trở lại người sẽ được chọn.

Sa Độc Long nói.

- Đại đương gia nói thì giữ lời nhé. Lý chương quỹ đại hỉ.

- Sa Độc Long gật đầu.

Được Sa Độc Long tán thành, những đội buôn này lập tức chạy như điên.

- Đại ca, tên này thực lực không yếu. Mấy tên sa phi nhẹ giọng nói.

- Uà, khí tức cũng không thua kém gì chúng ta, còn trẻ như vậy mà đã có thực lực bậc này, đúng là không tệ, để các huynh đệ kia lui về phía sau đi, cuộc chiến này không phải bọn họ có thể đối phó.

Sa Độc Long nói.

- Rõ!!

Phong Vô Tướng mang những binh sĩ này đến chỉ để cho bọn họ nhìn thấy uy phong của Cửu Linh Tông mà thôi, không có ý định để bọn họ động thủ.

Theo Phong Vô Tướng thấy, những binh sĩ này thực lực quá yếu, chỉ cần thổi một hơi là có thể diệt hết, những người này không có một chút tác dụng nào.

- Sa mạc Thập tứ sa phi, bó tay chịu trói, chúng ta có thể cho các người chết toàn thân, bằng không đầu một nơi thân một nẻo.

Phong Vô Tướng cười lạnh nói.

- Con vật nhỏ kia, người càn rỡ quá rồi đó, thời điểm gia gia xuất đạo chắc người vẫn còn trong bụng mẹ đấy, để tiểu gia giáo huấn người một chút, cho người biết thế nào là trời cao đất dày.

Sa Diệt có thân hình thấp nhỏ, thấy tên trẻ tuổi kia hung hăng không thể nhịn được, nâng hai lưỡi búa lên bay thẳng đến chỗ Phong Vô Tướng, chém xuống.

- Hừ, cảnh giới Tiểu Thiên Vị đại viên mãn chỉ như giun dế mà thôi, có thể đỡ nổi một đòn của ta hay sao. Phong Vô Tướng cười lạnh một tiếng, chỉ tay thành kiếm nhẹ nhàng vạch một cái.

Một đạo phong mang chột bộc phát, đạo phong mang này khiến Sa Diệt đang hung mãnh cả kinh, nhắc hai lưỡi búa cố gắng chặn nó lại.

Xoạt xoạt!

Dưới chiêu này, hai lưỡi búa lập tức vỡ tan, không có một chút kháng cự.

Phốc!

- Tam đệ... Sa Độc Long sầm mặt lại.

- Ha ha, còn tưởng rằng nhân vật gì, thì ra chỉ là một tên yếu đuối, sa mạc thập tứ sa phi các người là những người xấu xí nhất thế gian. Người mù, người mặt rỗ, lại có cái tên mập kia, nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng đó là một con heo nữa.

- Các người nhìn bản tọa rồi xem, chẳng lẽ không thấy tự ti mặc cảm à?

Phong Vô Tướng càn rỡ giễu cợt, không để Sa Độc Long vào mắt.

- Ha ha...

Đệ tử Cửu Linh Tông cười lớn, sỉ nhục đám sa phi.

Còn các binh sĩ Hoang Vu Thành nhìn thấy hình ảnh trước mắt, vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ ngờ gia hoả đến từ Cửu Linh Tông này lại mạnh như thế.

Sa mạc thập tứ sa phi mạnh mẽ như thế nào, bọn họ đều biết, nguyên bản còn đang mong ngóng cảnh bọn chúng giáo huấn đám người này, lại không ngờ trưởng lão Cửu Linh Tông mạnh như thế, một chiêu đánh tam đương gia hộc máu.

- Các người cùng lên đi, bằng không đừng trách Phong Vô Tướng ta ý lớn hiếp nhỏ.

Phong Vô Tướng vung tay áo, bá đạo nói.

Một luồng khí tức mãnh liệt từ người Phong Vô Tướng bạo phát ra.

Sau lưng Phong Vô Tướng, Thiên Địa pháp tướng xuất hiện.

- Khá lắm, để gia gia giáo huấn người.

Sa Độc Long chột quát một tiếng, vận chuyên chân nguyên toàn thân, tung một quyền đánh tới Phong Vô Tướng.

- Cảnh giới Đại Thiên Vị trung kỳ, thực lực không tệ, tương đương với bản tọa, nhưng đáng tiếc...

Trong mắt Phong Vô Tướng lóe tinh quang, bàn tay lớn nhẹ vẫy, một luồng chân nguyên chuyển động.

Sa Độc Long cảm nhận cỗ chân nguyên cuồng bạo này, sắc mặt biến đổi, hẳn cảm giác chân nguyên của mình giống như bị đối phương nắm trong tay, căn bản không thể khống chế.

Lạch cạch!

Trong một chiêu Sa Độc Long thất bại, bị đối phương trực tiếp dẫm dưới chân.

- Đáng tiếc, người và bản tọa chênh lệch quá lớn, khác biệt một trời một vực.

Thời khắc này, Phong Vô Tướng tựa như Thiên Thần giáng lâm.

Chúng đệ tử Cửu Linh Tông sùng bái nhìn hăn, thực lực quá bá đạo, cái gì mà sa mạc thập tứ da phi, chỉ một chiêu là bị diệt.

Binh lính Hoang Vu Thành kinh ngạc, vẻ mặt không dám tin tưởng.

- Đại ca.

Đám người còn lại nhìn Sa Độc Long bị đối phương đạp dưới chân, từng người nổi giận gầm lên.

- Chạy đi, các người không phải đối thủ của hăn đâu.

Sa Độc Long nổi giận gầm lên, thời điểm hắc không chế, toàn bộ chân nguyên trong cơ thể giống như bị ngưng đọng, không thể phản kháng.

- Ha ha, đợi lát nữa áp giải ngươi về Hoang Vu Thành, sau đó rồi chém đầu treo lên cửa thành, răn đe bọn sa phi khác, còn những thủ hạ này của ngươi, không cần phải tồn tại nữa.

Phong Vô Tướng cười lạnh nói, rồi sau sát ý phát ra, phá thiên kiếm ý phóng lên trời cao, một tay vung ra cắt rời hư không.

- Dừng tay! Sa Độc Long thấy cảnh này, tê tâm liệt phế gầm to.

Hắn không nghĩ tới mình lại bại nhanh như vậy, thậm chí ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

Đối với thập tứ sa phi còn lại, một kiếm Kinh Thiên này không cách nào chống đỡ, bọn họ cảm giác huyết dịch trong cơ thể mình dường như đã ngưng đọng.

Lạch cạch!

Sa Độc Long không đành lòng nhắm hai mắt lại, hắn ngờ tình hình sẽ diễn ra thế này.

Nhưng đúng lúc này, có âm thanh truyền đến.

- Người của ta mà ngươi cũng dám động vào, vậy thì trời cứu ngươi rồi!

Thanh âm này, cực kỳ hờ hững, không buồn không vui.

Lâm Phàm vừa đến, không nghĩ bọn người Sa Độc Long đã ngã xuống, làm Lâm Phàm tối sầm mặt.

Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng cùng mình lăn lộn một thời gian, giờ lại bị người đánh khi dễ đạp dưới chân, thể diện của mình để đâu chứ?

Lâm Phàm đứng trên đỉnh đầu Phong Vô Tướng, hơi dùng lực một chút, một cỗ sức mạnh khổng lồ đột nhiên bạo phát, đại địa nứt toác.

Trong nháy mắt, thân thể Phong Vô Tướng bị đập lún vào trong đất, lút luôn cái đầu mới dừng lại.

Lâm Phàm khẽ nâng chân lên, lại đập xuống một cước.

Ầm!

Một tiếng nổ vang thật lớn, đại địa vỡ ta, từng tấc đất nứt ra như mai rùa lan đến tận chân trời.

- Keng, chúc mừng đánh giết...

- Ai, lại một thiên kiêu bị mình giết chết, Sa Độc Long các người cũng quá kém đi, làm ta quá mất mặt.

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài.

Lúc này, thời gian như ngừng trôi. Đám đệ tử Cửu Linh Tông trợn tròn mắt, chưa kịp phản ứng với chuyện vừa xảy ra.

Còn đối với đám thập tứ sa phi, âm thanh này, hình ảnh này...

Sa Độc Long khẽ ngẩng đầu, nhìn người ở trước mắt, tóc dài bông bênh, bóng người đã từng rất quen thuộc, sau một thời gian dài lại như xa lạ giờ xuất hiện, cả người hấn bắt đầu run rẩy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 738: Đệ Tử Bá Đạo

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- - Các người thấy ta có phải rất kích động hay không?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Lão đại...

Sa Độc Long giờ cầm nín, lắc lắc đầu, lại véo mình một cái, hình như không phải là mơ.

- Lão đại, người thật sự trở về? Âm thanh Sa Độc Long có chút khàn khàn không dám tin hỏi lại.

- Đương nhiên, chẳng lẽ còn giả được hay sao? Mà các người cũng quá yếu đi, ngay cả một con tép nhỏ như vậy cũng đánh bọn người thành như vậy.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, tiện tay điểm một cái, lập tức có một vòng ánh sáng lấy ngón tay làm trung tâm, tỏa ra một vòng lại một vòng, trong đó bao hàm vô thượng sinh mệnh lực.

Mấy thành viên đang bị thương nghiêm trọng, huyết nhục lẫn lộn, sau khi sinh mạng lực này phủ xuống, đang khôi phục với tốc độ khủng

khiếp, trong nháy mắt, đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

Đám người Sa Độc Long phát hiện biến hoá bản thân, từng người lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Bọn họ không ngờ lão đại lại bá như thế.

- Lão đại, tên kia trong mắt người đương nhiên là tôm tép, nhưng đối với chúng ta lại là cự Long đó, nếu người không xuất hiện kịp lúc, chỉ sợ chúng ta không còn nhìn thấy người nữa rồi. Sa Độc Long cảm thấy may mắn nói.

Lâm Phàm ly khai năm năm, đám người Sa Độc Long vẫn nỗ lực tăng cao thực lực. Nhưng thiên phú bọn họ có giới hạn, bởi vậy tới nay, thực lực tăng lên rất chậm.

Nguyên nhân việc này cũng do Lâm Phàm, lúc rời đi quên chỉ điểm bọn họ, nếu đề thăng tư chất bọn họ một tý thôi, thì trong năm năm này, sợ rằng bọn họ đều đã phi thăng rồi.

- Hẳn giết trưởng lão, hẳn đã giết trưởng lão rồi...

Lúc này đám đệ tử Cửu Linh Tông đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh kinh hoàng.

- Người điên rồi...

Tên đệ tử kia vừa rút gào liền bị đệ tử bên cạnh che miệng, gương mặt tỏ ra hoảng sợ.

Bọn họ không nghĩ tới Phong trưởng lão cứ như vậy mà bị giết.

- Lão đại không phải người đã phi thăng rồi sao? Sao lại trở về?

Bây giờ đại ca trở về, Sa Độc Long tự nhiên không sợ hãi, cái gì mà Cửu Linh Tông với Thập Linh tông, hẳn không để trong lòng.

- Trở lại thăm các người một chút, thuận tiện mang bọn người cùng đi.

Lâm Phàm trở về lần này chính là có ý định đó.

Lâm Phàm đã hàng phục “Kiệt” và “Tuyên Cổ” đồng thời còn chém Thánh. Cho nên bây giờ, Cổ Tộc Chí Cao chỉ còn sáu ẻm.

Đối với Cổ Tộc, đây là một hồi đại nạn.

Sau khi chém giết “Thánh”, hắn đã chiếm được Cổ Tộc Vĩnh Hằng Chi Vị, đồ vật mẫu chốt để Cổ Tộc chứng Vĩnh Hằng Thần Vị.

Tuyên Cổ hung uy tuyệt thế, cũng bị Lâm Phàm đánh tàn phế, năm đó Lâm Phàm vì không muốn để Tuyên Cổ khôi phục như cũ, trực tiếp đem hiến tế cánh tay của hắn, làm Tuyên Cổ không cách nào trở lại đỉnh cao.

Mà cánh tay bị Lâm Phàm tế hiến kia, sợ đã bị “Thánh” sử dụng. Cho nên, hiện nay đã có Vĩnh Hằng Chi Vị của “Thánh”, Tuyên Cổ muốn trở lại đỉnh cao cũng không phải việc gì khó.

- Phi thăng?

Sa Độc Long nghe xong, lập tức choáng váng, sau đó kích động nói.

- Lão đại, phi thăng chính là vĩnh hằng hay sao?

Bọn Sa Độc Long mặc dù không đạt đến cấp bậc kia, nhưng trong lòng mỗi võ giả đều có một mục tiêu, chính là chứng được đại đạo mạnh nhất, thành tựu vĩnh hằng.

- Ha ha, nghĩ sướng quá đấy, được rồi đừng nghĩ linh tinh nữa, các người hiện tại theo ta đi.

Lần này, Lâm Phàm chuẩn bị kỹ càng, làm một cuộc cách mạng.

Theo Lâm Phàm, Nhân tộc cường đại hơn rất nhiều so với bất kỳ một chủng tộc Đại Thiên nào, chỉ do không có người dẫn đường mà thôi.

Nhưng bây giờ, có bốn thiếu gia thiên tài tuyệt diễm ở đây, Nhân tộc tuyệt đối sẽ bùng nổ.

Sau đó Lâm Phàm nhìn đám đệ tử Cửu Linh Tông.

Thời điểm đám đệ tử kia bị ánh mắt Lâm Phàm nhìn đến, nội tâm run lên, hoảng sợ bao phủ.

Người kia một cước giẫm chết Phong trưởng lão, bọn họ tận mắt nhìn thấy, nếu đối phương muốn chơi đùa bọn mình, còn không phải đơn giản như giẫm chết một con kiến sao.

- Cút!

Tiếng quát của Lâm Phàm như sấm nổ, khiến màng nhĩ bọn họ vô cùng đau đớn.

Nhưng nghe được lời này, có nghĩa giữ được cái mạng nhỏ, ai không kích động sao được.

Cửu Linh Tông?

Lâm Phàm biết Cửu Linh Tông này do đồ nhi U Cửu Linh của mình dựng lên.

- Ai!

- Hai tiểu nha đầu này không chút an phận tý nào.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, hắn vừa đi có năm năm, hai nha đầu đã gây ra sự tình như thế, nếu hắn đi mười năm hay hai mươi năm, Huyền Hoàng Giới còn không lật tung lên mới lạ.

Những binh sĩ của Hoang Vu Thành nhìn một màn trước mắt, cả đám trợn mắt há mồm, không biết nói gì.

Tên trưởng lão Cửu Linh Tông kia trong thành, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, vậy mà bị người ta một cước đạp bẹp dí.

Chuyện này nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai dám tin.

- Lão đại, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đi giáo huấn hai tiểu nha đầu kia một chút.

Lâm Phàm nhìn phương xa, tất cả các chuyện xảy ra trong Huyền Hoàng Giới chỉ cần một ý nghĩ, hắn đã biết hết.

...

Thánh Huyền Thành.

Tòa thành lớn nhất Huyền Hoàng Giới.

Nhân khẩu tại đây có lên tới mấy tỉ, đất đai rộng mênh mông như tỉnh hà.

Đối với dân cư phổ thông, muốn xem diện mạo Thánh Huyền Thành, không có thời gian mấy năm, tuyệt đối không xem hết.

Nhưng là đối với cường giả chân chính, đi từ phía đến phía nam của tòa thành này chỉ cần một hai ngày công phu mà thôi.

Giờ khắc này, trên đường phố có một đám người thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh. Những thường dân đi ngang qua đều sợ hãi né tránh.

Chủ yếu do hình dáng của sa mạc thập tứ sa phi hơi dọa người, vừa nhìn là biết không phải người tốt.

- Thánh Huyền Thành này không hổ là thành trì lớn nhất Huyền Hoàng Giới, cực kỳ phần hoa tráng lệ, ngay cả con đường thôi mà đã lớn hơn Hoang Vu Thành rồi. Sa Độc Long cảm thán.

- Chính xác.

Lâm Phàm không khỏi thở dài, thời gian năm năm, không ngờ có những biến hóa như thế.

Nếu lại đi thêm mười mấy năm nữa, không biết Huyền Hoàng Giới sẽ phát triển tới trình độ nào.

- Tránh ra, tránh ra.

Vừa lúc đó, phía trước truyền đến tiếng ầm ĩ.

Đường phố vốn đang náo nhiệt đột nhiên loạn cả lên.

Lâm Phàm và đám sa phi đứng một bên đường, nhìn thấy một cỗ kiệu hoa lộng lẫy đón gió mà đến, kiệu hoa cực kỳ rộng lớn, bốn phía đều có màn che, bên trong có một bóng người mỹ lệ, nhàn nhã nằm ở đó.

Đối với tất cả mọi người chung quanh, chuyện này đã rất bình thường rồi.

Lúc này, có một tên tiểu thương không né kịp, bị ngã xuống đường, lộ vẻ kinh hoàng không biết làm gì, khi sắp chạm phải đám người, Lâm Phàm nhắc ngón tay tạo ra một đạo kinh phong, lôi tiểu thương kia ra.

Tiểu thương vốn cho rằng mình tới số rồi, nhưng không ngờ trong nháy mắt đã ở chỗ khác, không khỏi kinh ngạc không thốt nên lời.

- Đây là thú liễn của Nữ Đế Cửu Linh Tông.

- Đúng đấy, trong thành mà chạy nhanh như vậy, lỡ đụng vào người ta thì làm sao cho phải.

- Xuyt, người không muốn sống nữa à, nếu để người ta nghe được, sẽ gặp xui xẻo đó.

- Ai, Cửu Linh Nữ Đế khuynh thành tuyệt thế, sao lại đánh đá như vậy chứ.

- Nghe nói, Thánh Ma Tông và Cửu Linh Tông tiến hành giao đấu ở đây, không biết kết quả như thế nào?

- Thánh Ma Tông và Cửu Linh Tông đều giống nhau, những tông môn này rất bá đạo, không biết tại sao thành chủ không ra mặt ngăn lại.

- Đây đều là đại tông môn, nếu thành chủ dám nói một câu, chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ ấy chứ.

...

Lâm Phàm yên lặng đứng nơi đó, không nói một câu, lông mày không ngừng nhíu lại.

- Trời ạ, sao càng nghe càng thấy hai bé đồ đệ này so với mình còn bá đạo hơn mình nữa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 739: Biến Hoá Quá Lớn, Trái Tim Không Chịu Được

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Trò giỏi hơn thầy!

Lâm Phàm rất tự hào, nhưng ngẫm lại, hai nha đầu mới có tý tuổi mà đã bá đạo như thế, nếu lớn hơn chút nữa còn ai chịu nổi.

Lúc đó đến mình cũng không thể?

Thời khắc này, Lâm Phàm thầm nói trong lòng phải giáo huấn hai tiểu nha đầu này với đám người Nhị Cầu một trận mới được.

Nếu không, mấy cha mấy mẹ này quây sập trời mất.

Lâm Phàm ngược lại muốn nhìn một chút xem hai tiểu nha đầu này làm cái trò gì.

Cửu Linh Tông và Thánh Ma Tông đều đến Thánh Huyền Thành, điều này làm thành chủ cuống cuống, có chút sốt đầu mẻ trán.

Chỉ mới có mấy ngày mà Thánh Huyền Thành đã náo loạn cả lên nếu như ở thêm một quãng thời gian thì hai cái tông môn này còn không đem Thánh Huyền Thành huỷ đi mới là lạ.

Dưới sự lãnh đạo của hần, Thánh Huyền Thành nhanh chóng phát triển, nhà nhà có cơm, người người hưởng phúc.

Nhưng chỉ mấy ngày, đã có không ít dân lành bị đệ tử hai đại tông môn bắt nạt, ủy khuất báo quan cũng vô dụng.

Không trêu chọc nổi, thật sự không chọc nổi.

Đệ tử một vài đại tông môn khác, khi đi tới Thánh Huyền Thành cũng được trưởng bối dặn dò nhắc nhở, không nên gây chuyện với hai tông môn này.

Nhưng Cửu Linh Tông và Thánh Ma Tông ngược lại, các môn hạ đệ tử không quản không hỏi, tùy ý để chúng làm bừa.

Ban đầu thành chủ có qua hai đại tông môn tìm người nói chuyện, nhưng đám nhân vật thượng tầng lại không thấy, nếu có cùng lắm là một ít trưởng lão bình thường mà thôi.

Mà mấy tên trưởng lão kia nhìn thành chủ như nhìn giun dế, không chút nể mặt.

Sau đó, hần lại tìm các đại tông khác xin giúp đỡ, nhưng khi bọn họ nghe nói tới Cửu Linh Tông và Thánh Ma Tông, ai cũng đều lắc đầu cự tuyệt.

Cuối cùng có kết quả như thế này đây.

...

Lâm Phàm mang theo mười bốn sa phi tìm một quán trọ nghỉ ngơi một chút, chờ cuộc vui ngày mai.

Ngày hôm sau!

Thánh Huyền Thành rất náo nhiệt. Trong vòng một ngày, vô số võ giả từ bốn phương tám tới đây, trong số đó, có rất nhiều võ giả ngoại lai từ

các chủng tộc khác cũng tới xem náo nhiệt.

Mặc kệ đi tới chỗ nào, mọi người đều thảo luận về tỷ đấu lần này.

Chuyện bọn họ nói nhiều nhất là chuyện về tông chủ hai đại tông kia. Họ đều là những cô gái xinh đẹp, hơn nữa, tuổi tác còn khá nhỏ, nhưng lại có thực lực thông thiên.

Lâm Phàm đối với thực lực của Chi Kiều và U Cửu Linh rất rõ ràng, hai nha đầu này trải qua sự dạy dỗ của mình, cộng với thiên tư bất phàm của các nàng, có thể nói cả Huyền Hoàng Giới không ai có thể sánh vai.

Tốc độ tu luyện cực nhanh, đặc biệt còn có lượng lớn đan dược phụ trợ, muốn không lợi hại cũng khó.

- Lão đại, những người này chém gió qua đi, mười ba bốn tuổi đã đạt cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, coi như dùng đan dược, cũng không mạnh như vậy chứ. Sa Độc Long không tin nói.

Sa Độc Long dù có đi theo người Lâm Phàm, nhưng có nhiều chuyện hẳn không biết.

- Đã năm năm rồi, nếu còn không đạt tới Đại Thiên Vị đại viên mãn, đó mới quái dị. Lâm Phàm nói.

Sa Độc Long nhìn Lâm Phàm một chút, cuối cùng không nói gì, hẳn cảm giác người so với người sao có chênh lệch lớn như thế, thật sự tức chết người mà.

Nhất là bọn hậu bối bây giờ, người sau so với người trước càng thêm mạnh mẽ.

- Đi, đi xem xem. Lâm Phàm cất bước.

Sa Độc Long nhìn Lâm Phàm, luôn có cảm giác tâm tình lão đại hiện giờ không được tốt lắm.

...

Nơi thi đấu được đặt ở sân đấu lớn nhất Thánh Huyền Thành.

Tất cả mọi người đều hướng về phía này.

Lâm Phàm và Sa Độc Long tự tìm một chỗ ngồi cho mình.

- Cửu Linh Nữ Đế và tông chủ Thánh Ma Tông đều là thiên kiêu tuyệt đỉnh, không biết nhân vật cỡ nào mới có thể dạy được những đồ đệ như vậy.

- Đúng đấy, không biết bây giờ Huyền Hoàng Giới có thanh niên tuấn kiệt nào có thể mê hoặc hai nàng đây, thậm chí bây giờ gần như tất cả nữ tử trong thiên hạ lấy các nàng làm mục tiêu phấn đấu.

- Sao ta nghe nói tông chủ hai tông môn này từng là đồng môn, không biết sao bây giờ lại trở thành như vậy?

- Chuyện này không ai biết, chỉ biết hai tông môn này cứ ba tháng, có một lần thi đấu nhỏ, nửa năm có một trận thi đấu cỡ trung, một năm thì có một cuộc thi đấu lớn, mấy năm nay, không biết diễn ra bao nhiêu trận so tài rồi.

Lâm Phàm nghe mọi người chung quanh khen đả khen đễ, nở nụ cười mãn nguyện.

Có thể giáo dục ra đệ tử như vậy tự nhiên là bốn thiếu gia ta chứ ai, dưới gầm trời này, ngoại trừ bốn thiếu gia, còn ai có bản lĩnh bậc này.

Thế nhưng lời nói kế tiếp, để Lâm Phàm choáng váng.

- Nhưng hai cái tông môn này quá ngang ngược, có rất nhiều người bọn họ khi dễ, nghe nói tông chủ một môn phái nhỏ nào đó bởi vì nói các nàng làm việc quá bá đạo mà bị treo lên đánh, bị phạt quỳ ba ngày ba đêm.

- Aiii, cha không dạy được con, hai người đồ đệ này tuy toàn thiên chi kiêu nữ nhưng quá ngang ngược, xem ra sư phụ của các nàng cũng không phải hạng người tốt lành gì.

- Xuyt, nhỏ giọng một chút, việc này mà người cũng dám nói à.

Lúc này, sắc mặt Lâm Phàm đen thui, chuyện này quá oan uổng mà.

Hai tiểu nha đầu vốn vô cùng ngoan ngoãn sao giờ biến thành kiểu người một lời không hợp liền đánh người rồi.

- Các người nói không đúng lắm.

Lâm Phàm không thể nhịn, phải lấy lại thanh danh, bèn nói.

Đám người kia hơi sững sờ, không hiểu hỏi.

- Có gì không đúng?

- Ta nghe nói sư phụ các nàng là nhân vật đỉnh thiên lập địa, cứu vớt Huyền Hoàng Giới vô số lần. Lâm Phàm mặt không đỏ tim không nhanh khoe khoang.

- Huynh đệ, sao người biết?

- Vì ta... Ta chính là người đó.

Lâm Phàm không có lời nào để nói, nín nửa ngày, trực tiếp nói ra.

Những người phía sau hai mặt nhìn nhau, sau đó một câu cũng không nói, trực tiếp đứng dậy đổi chỗ ngồi khác.

- Người này tuổi cũng không lớn mà sạo lờ lại lớn vl ra.

- Ta thấy đầu óc người nọ không được tốt lắm.

- Chúng ta vẫn nên tránh xa một chút, chánh chọc vào người này.

...

Lâm Phàm nghe mấy câu này, rất tức giận nhưng không biết nên nói cái gì, sau đó nghiêm mặt lẩm bẩm.

Đều là sự tình do hai cái nha đầu chết tiệt này làm ra, đợi lát nữa nhất định phải cố gắng dạy dỗ bọn nó một trận thật nặng mới được.

Thời khắc này Lâm Phàm đã đem tất cả mọi chuyện đều đổ cho hai cái nha đầu kia.

Ầm ầm!

Một tràng tiếng trống vang lên, từng bóng người lần lượt đi ra.

- Đến rồi, Cửu Linh Nữ Đế đến rồi.

- Đó là tông chủ Thánh Ma Tông, Cửu Thiên Nữ Đế.

Không ngừng có người xuất hiện trên không, Lâm Phàm nhìn những người kia, ngược lại có chút hoài niệm.

Mỗi người đều không thay đổi nhiều, rất giống như trước.

Rống!

Lúc này, một tiếng gầm thét vang lên, thiên địa thay đổi, một màu trắng xóa như tuyết, từng mảng băng tuyết lạnh thấu xương bay xuống, một thân ảnh khổng lồ che kín bầu trời từ từ đáp xuống.

- Đó là vật cưỡi của Cửu Thiên Nữ Đế, Tuyết Sư Vương.

- Quả nhiên không giống người thường, chỉ dựa vào khí tức, đã khiến người ta sợ hãi.

Lâm Phàm không nghĩ tới Tuyết Sư Vương trong năm năm lại biến hoá to lớn như thế, bây giờ nó đã mạnh hơn mẹ nó rồi.

Tuyệt Sư Vương kia không ngừng biến hóa, từ từ nhỏ dần rồi rơi xuống bên cạnh Chỉ Kiều.

- Ác ác a...

Lâm Phàm nghe âm thanh này, khóe miệng lộ vẻ tươi cười, chỉ thấy bầu trời một mảnh hoả hồng, giống như biển lửa, lan tràn thiên địa.

- Gà con!

Mọi người ngẩng đầu nhìn phía hư không, cùng nhau thảo luận.

- Là thần thú thủ hộ của Cửu Linh Tông, tuy đáng sợ của nó có chút quái dị nhưng hết cường đại, mạnh mẽ đến mức biến thái.

- Đúng đấy, không biết nó thuộc chủng loại nào, ngay cả Cửu Linh Nữ Đế mà phải cung kính với nó.

Giờ khắc này, Gà con trong hư không vẫn giữ hình dạng ban đầu, không chút thay đổi, chỉ có cái đuôi mọc thêm bốn cái nữa.

Đã biến thành thất vĩ.

Lâm Phàm thấy thực lực của Gà con tăng tới bậc này, vui mừng hết sức, nhưng chớp mắt sau đó, Lâm Phàm trợn mắt ngoác mồm, giống như thấy được chuyện gì kinh khủng lắm.

Chẳng biết lúc nào, phía sau Gà con, có ba con gà con chạy theo, thân hình chúng chỉ bằng một phần tư Gà con, mỗi một con đều đeo vàng, đeo bạc, bảo khí bức người.

Một con có màu xanh lục, đỉnh đầu nổi lên mấy cái lông giống như bờm ngựa.

Còn một con mập mạp không chịu nổi, nếu nhìn không kỹ, không thể nhìn thấy đầu của nó.

Hơn nữa, lúc này trong miệng nó còn ngậm một khối thịt to lớn, quơ quơ hai cánh khi khi, đi theo phía sau Gà con.

Gà con đi tới bên người Cửu Linh Nữ Đế, hướng chỗ ngồi nằm xuống, mấy tên đệ tử đứng cung quanh vọt tới, ân cần đấm bóp gân cốt.

Gà con lộ vẻ mặt hưởng thụ.

- Cmn, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm choáng váng, trái tim nho nhỏ của hắn có chút chịu không nổi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 740: Việc Đây Có Chút Phức Tạp

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Lâm Phàm biết Gà con háo sắc nhưng ngờ chỉ mới năm năm không thấy, mà nó đã sản xuất ra ba em gà con.

Hơn nữa, mỗi một con đều cực phẩm, nhìn hình dáng của chúng, không còn biết nói gì hơn.

- Ai!

Lâm Phàm thở dài, đúng là hậu đại của Gà con, hình dáng như từ một lò đúc ra.

...

Thành chủ Thánh Huyền Thành bất đắc dĩ ngồi một chỗ, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nói cái gì cho phải.

Hắn nhìn chung quanh, nhưng đành bó tay, chỉ hy vọng lần này, có thể bình an đi qua, sớm đưa hai đại tôn thần này đi.

- Hừ!

Chỉ Kiều liếc mắt nhìn U Cửu Linh, sau đó lạnh lùng lên tiếng.

- Sư muội, lần này người không nhận cũng phải nhận.

Năm năm không thấy, Chỉ Kiêu đã bỏ đi tính trẻ con, trong lúc giờ tay nhắc chân, đều tỏ ra uy nghiêm.

- Sư tỷ, cần gì phải vậy, chúng ta đã đấu mấy năm rồi, vẫn không phân thắng bại, truyền thừa của sư phụ chỉ có ta mới chính tông, mà người, lại không bằng ta.

U Cửu Linh phản bác.

- Thánh Ma Tông mới là truyền thừa của sư phụ, còn Cửu Linh Tông người, chả là cái thá gì. Khuôn mặt tinh xảo của Chỉ Kiêu, mang theo vẻ xem thường.

- Thánh Ma Tông do Đại sư huynh nhường người, mà ta cũng không cần nó, người chỉ lấy được đồ không người muốn thôi, sư phụ một đời anh danh, sao cho người làm sư tỷ của ta chứ.

U Cửu Linh khinh thường nói.

- Các sư muội, mỗi người bớt nói vài câu đi.

Thiên Vũ bất đắc dĩ đứng ra, hăn hiện tại không biết vì sao sự tình đi đến nước này.

Mấy ngày trước, trong tông môn còn rất tốt, nhưng chẳng hiểu sao, hai vị sư muội lại đi khai tông lập phái, còn đi bắt đại sư huynh thoái vị nữa chứ.

- Câm miệng.

Chỉ Kiêu và U Cửu Linh đồng loạt quát lên.

Thiên Vũ bất đắc dĩ thở dài..

Trương Nhị Cầu thì ngồi một, hai tay ôm đầu, như đang rất đau.

Hắn thân là Đại sư huynh, nhưng đối với chuyện này, thật sự không biết mở lời ra sao.

Hai sư muội là người sư phụ cưng chiều nhất, bảo hắn đánh, hắn lại không dám, mắng chửi, thì không mở miệng được.

Vốn cho rằng hai nàng náo một trận rồi thôi, nhưng không ngờ, hai người càng náo càng nghiêm trọng, dẫn đến tình trạng không thể văn hồi.

Một khắc đó, Trương Nhị Cầu nghĩ tới tông chủ, nếu có tông chủ ở đây, chỉ cần dùng một ánh mắt đã có thể trấn áp hai tiểu nha đầu này.

Sau khi nháo tới mức độ không thể chữa, Trương Nhị Cầu bắt đầu đi phân phó.

Hắn với Thiên Vũ theo Chỉ Kiêu, Diệt Cùng Kỳ và Phong Bất Giác theo Cửu U.

Trương Nhị Cầu nghĩ điều này hết sức công bình, không thiên vị bên nào.

Thậm chí cả hung thú cũng xử lý như vậy.

Chỉ Kiêu có Tuyết Sư Vương, Trương Nhị Cầu phải nhờ Gà con theo Cửu Linh.

Phương pháp này rất công bình, để hai nàng không bất mãn.

Thế nhưng tới khi phân chia Cung Băng Dạ thì tình thế lại trở lên khó xử, hai cái nha đầu này đều do nàng một tay nuôi nấng cho nên cuối cùng hết cách thì nàng cũng không giúp ai mà trực tiếp lưu tại Thánh tông.

Đối với Trương Nhị Cầu mà nói còn may là thực lực bọn hắn không tồi đặc biệt là Thánh tông có quan hệ không tồi với Huyền Kiếm Các, Cửu Tiêu Tông nên được các tông môn này che chở.

Nếu không phải vậy, có trời mới biết hai nha đầu này sẽ bị bao nhiêu tông môn vây công.

Kể cả việc nàng thu nhận đệ tử, chứa chấp thuộc hạ làm bậy, Trương Nhị Cầu cũng chưa từng để ý và cũng không công nhận chúng.

Hắn chưa bao giờ tán thành tông môn của các nàng.

Hắn chỉ công nhận Thánh Ma Tông từng có tông chủ, chỉ vậy thôi.

- Đại sư huynh người nói xem, những năm gần đây, trong hai người bọn muội, ai làm tốt nhất, ai mới là chân truyền của sư phụ.

Hai tiểu cô nương nhìn Trương Nhị Cầu bằng ánh mắt hình viên đạn, như có ý nếu không cho ta đáp án không làm bọn họ hài lòng, thì sẽ không yên đâu.

- Cái này... Kỳ thực cũng không tệ.

Trương Nhị Cầu chỉ có thể trả lời như vậy.

- Không được, chỉ có thể chọn một trong hai, nói chung chung làm gì.

Trương Nhị Cầu rất muốn hét lớn ta là Đại sư huynh của các người nhe, các người còn làm càn nữa, ta sẽ dùng gia pháp trừng trị thích đáng, nhưng cũng chỉ dám hò hét trong lòng mà thôi.

- Chuyện này... Này...

Trương Nhị Cầu lúc này không nên nói gì, cuối cùng nhìn về phía Phong Bất Giác.

Ý tứ Trương Nhị Cầu rất rõ ràng, người thân là nhị sư huynh, nếu không lên tiếng, chuyện này không thể qua được.

Phong Bất Giác thấy ánh mắt Trương Nhị Cầu, đột nhiên quay đầu ôm đám nhi tử Gà con vào ngực.

- Ai nha, Kê Nhị à, bộ lông của người thật đẹp.

- Ác ác...

Kê Nhị ngẩng cao đầu ác ác vài tiếng, đang rất vui khi được khen.

- Sư huynh, người mau nói đi.

Hai nha đầu lại chuyển hướng nhìn Diệt Cùng Kỳ.

Diệt Cùng Kỳ tu luyện công pháp Bất Tử Bất Diệt, tâm trí kiên nghị, đối với địch nhân lãnh khốc vô tình, khổng chế sinh tử, nhưng lúc này cũng có chút khó khăn, cuối cùng nghiêm trang nói.

- Vấn đề này có chút phức tạp, để sư huynh trở về nghiên cứu kỹ một phen, chờ thêm mấy năm nữa, sư huynh chắc chắn sẽ trả lời cho bọn muội nghe.

- Sư huynh người gió chiều nào theo chiều ấy, nghiêng ngả không kiên định, lúc trước rõ ràng nói ta làm rất tốt mà bây giờ lại như thế. U Cửu Linh không vui, gắt lên.

Khuôn mặt lạnh lùng mỹ lệ, lộ vẻ không thích.

Diệt Cùng Kỳ là cao thủ hàng đầu Huyền Hoàng Giới, coi như tông chủ Thánh tông bây giờ cũng không phải đối thủ của hắn.

Ở bên ngoài, Diệt Cùng Kỳ là sát thần trong lòng mọi người, nếu bình thường có người dám nói hắn như vậy, chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Còn hôm nay, vẻ mặt Diệt Cùng Kỳ rất bình tĩnh, không hề có một tia dao động, như không nghe không thấy gì.

Diệt Cùng Kỳ ngược nhìn hư không, cảm thán.

- Tông chủ ơi tông chủ, người bỏ đi ung dung tự tại rồi, nhưng không có người ở đây, đồng hồ này ai sẽ gánh đây?

- Gà con người trả lời đi, nếu như ta làm tốt, người gặt đầu, nếu nàng làm tốt thì người lắc đầu. Chỉ Kiều nhìn Gà con hỏi.

- A!

- Ta kêu người gặt đầu hoặc lắc đầu chứ không phải để người kêu A..
A.

- A!

Gà con như đang giả chết, không quan tâm các nàng hỏi gì, chỉ biết a, không có biểu hiện gì khác.

Mỗi lần giao đấu, đều có chuyện này, đúng là một loại dẫn vật cho bọn Trương Nhị Cầu mà.

Chỉ Kiều và U Cửu Linh không lấy được câu trả lời như mong muốn, từng người hừ lạnh một tiếng, sau đó đối diện lẫn nhau.

- Chúng ta so thực lực đệ tử, xem người dạy đệ tử tốt hay ta dạy hay hơn. Chỉ Kiều oán giận nói.

- Hết lòng phụng bồi, thời điểm sư phụ còn ở đây, người không bằng ta, bây giờ người đi rồi, người nghĩ sẽ hơn được ta ư? U Cửu Linh cười nói.

- Chờ xem.

...

Lâm Phàm ẩn nấp trong đám người, quan sát từng tên đệ tử của mình trên bảo tọa, thoả mãn gặt đầu.

Tu vi Trương Nhị Cầu ngày càng mạnh mẽ, bây giờ đã đạt Đại Thiên Vị đại viên mãn, trên người hắn còn tản ra một luồng đan khí nhàn nhạt, vậy có nghĩa thuật luyện đan của Trương Nhị Cầu đã tiến bộ rất lớn.

Thế nhưng, nhìn qua đã biết hẳn chuyên luyện những đan dược gì, theo Lâm Phàm, chúng đều là những loại hèn mọn

...

Ầm ầm!

- Giao đấu bắt đầu!

Lúc này, sự việc quan trọng nhất khai màn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 741: Bọn Chúng Muốn Bị Thiên Lôi Đánh

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên:

Nguồn:

Lâm Phàm ngược lại muốn xem, hai tiểu nha đầu kia muốn làm gì.

Chính tông?

Chẳng lẽ vì tranh cướp điều này?

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, dù sao hai nàng là con gái, mà lòng nữ nhân thì các đạo hữu biết đó, khó hiểu như mò kim đáy biển, một giây trước sóng êm gió lặng, có thể một giây sau đã trời long đất lở.

Dù chỉ có một chuyện con con, nhưng đối với con gái, thì chưa chắc đâu nha.

Lâm Phàm càng hoài nghi với thân phận đại sư huynh của Trương Nhị Cầu. Không có lão tử, người trở thành người lớn nhất, vậy mà bị hai tiểu nha đầu chèn ép gắt gao, thật sự quá mất mặt.

Lâm Phàm thật muốn chửi thẳng vào mặt hắn, nhưng bây giờ vẫn nhịn lại được.

- Để ta xem, các người muốn nháo ra sự tình gì.

Lâm Phàm khoanh tay trước ngực, vẫn tiếp tục ngồi xem bọn họ biểu diễn.

...

Thời gian, từng phút trôi qua.

Hiệp đầu tiên, một đám đệ tử đấu với nhau, những trận đấu này trong mắt người thường rất đặc sắc, đối với Lâm Phàm, chỉ như trò trẻ con mà thôi.

Không khí toàn trường đạt đến đỉnh phong, rất nhiều người của tông môn, môn phái khác đến đây xem lần giao đấu này, thỉnh thoảng lại có một vài trưởng lão đấu bình phẩm một tiếng.

- Tên đệ tử này dù tu vi chỉ là Tiểu Thiên Vị sơ kỳ, nhưng thực lực biểu hiện có thể so với trung kỳ.

- Cửu Linh Tông và Thánh Ma Tông làm cách gì mà hay vậy không biết.

...

- Sư tỷ, thật ngại quá, sư muội may mắn thắng rồi.

U Cửu Linh cau mày, khóe miệng cười nhạt nói.

- Hừ!

Chỉ Kiều hừ lạnh một tiếng, sắc mặt vẫn lạnh lẽo đứng lên.

- Sư tỷ, người muốn làm gì? Chẳng lẽ không thua nổi hay sao?

U Cửu Linh nói móc.

- Sư muội, hai chúng ta lên đấu, người nào thua phải giải tán tông môn của mình, sau đó, mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần thấy đối phương xuất hiện, đều phải nhượng bộ lui binh. Chỉ Kiều nói.

- Hai vị sư muội không nên như thế, các người là đồng môn, là độ đệ
cương của sư phụ a, chẳng lẽ vì vài chuyện nhỏ nhặt mà tổn thương hòa
khí, nếu tông chủ biết được sẽ rất giận đó.

Trương Nhị Cầu đứng ra khuyên giải.

- Đại sư huynh, người nói ta không bằng nàng, nên hôm nay ta muốn
chứng minh, mình giỏi hơn.

Chỉ Kiều nói.

- Sư muội, người đừng vu hại sư huynh, sư huynh nói câu này lúc
nào?

Trương Nhị Cầu sững sờ, lập tức kêu oan.

- Ngày đó người và các sư huynh uống rượu ta tán phát, ta ở bên
ngoài nghe được. Chỉ Kiều trả lời.

- Cái gì?

Trương Nhị Cầu trợn tròn mắt, tự hỏi mình có nói sao? Hẳn không
ngờng nhớ lại, đột nhiên tỉnh ngộ, trước khi hai tiểu sư muội bất hòa,
hình như mình có làm một chiều thì phải.

Ngày hôm đó, mình đã nói, thiên phú Chỉ Kiều không bằng Cửu
Linh.

- Sư muội, khi đó sư huynh say rượu, nói linh tinh thôi mà.

Trương Nhị Cầu giải thích.

Hẳn không ngờ những lời nói bang quơ của mình lại để Chỉ Kiều sinh
ra tâm đấu tranh lớn như vậy.

- Sư huynh, người say mới nói thật.

Chỉ Kiều nói xong nhìn U Cửu Linh, hỏi

- Người có dám hay không?

- Sư tỷ, cái gì người cũng muốn cạnh tranh với ta, ta xưng Cửu Linh Nữ Đế, người liền gọi mình là Cửu Thiên Nữ Đế, khắp nơi đều muốn hơn ta, bây giờ nếu muốn động thủ, sư muội tự nhiên tiếp tới cùng, nhưng đến lúc sư tỷ thua cũng đừng khóc nhè không nhận nhé!

- Hừ, ai sợ ai.

Thân hình hai người lóe lên, lập tức xuất hiện trên lôi đài.

Còn đám sắc trư xung quanh cứ không ngừng dò xét hai nàng.

- Cửu Linh Nữ Đế và Cửu Thiên Nữ Đế thật đẹp.

- Người nói nhảm? Nếu không phải thế, sao ta có thể yêu thầm các nàng mấy năm trời rồi.

- Nếu có thể kết thành đạo侶 với các nàng thì tốt biết bao, dù giảm thọ mười năm cũng đáng giá.

- Người đang nằm mơ à, coi như giảm thọ một trăm năm, người cũng đừng hi vọng.

- Người đừng tổn thương ta chứ, tự sướng một chút không được sao?

...

Lâm Phàm nhướng mày, sau đó lại giãn ra, việc đã đến nước này, hẳn muốn nhìn hai nha đầu đã phát triển đến trình độ nào.

Thời điểm mình rời đi, dù đã truyền thụ không ít sở học cho các nàng, nhưng không biết, mấy năm nay, hai đứa có lười biếng hay không?

Hai người đồ đệ này của hắn vốn được trời cao chăm sóc, nên rất được ưu ái, lúc thu Chỉ Kiêu, thiên tư của nàng cũng không phải tuyệt đỉnh, nhưng dưới sự bồi dưỡng của mình, đã dần đến cực hạn.

Còn thiên tư U Cửu Linh vốn đã rất tốt, qua bàn tay của mình, càng đi đến đỉnh phong.

Nếu đưa hai nha đầu này tới Cổ Thánh Giới, chúng cũng trở thành những thiên kiêu đỉnh cao.

Lúc này, toàn trường yên tĩnh.

Chỉ Kiều và Cửu Linh đối diện nhìn nhau, khi một chiếc lá bay qua, hai người đồng thời xuất thủ.

- Rất tốt!

Lâm Phàm thấy cảnh này, không khỏi gật gật đầu, thực lực hai nàng biểu hiện đều rất tốt.

- Đại sư huynh, làm sao bây giờ?

Phong Bất Giác không biết làm gì hơn, đành hỏi Trương Nhị Cửu.

- Người hỏi ta, ta hỏi ai đây? Tính khí hai vị sư muội này người cũng biết, thích mềm không thích cứng, ngoại trừ tông chủ ra còn ai giáo huấn được chúng chứ.

Trương Nhị Cửu bất đắc dĩ, nhưng lại hết sức chăm chú quan sát trận chiến đấu kia, nếu tình hình không ổn, phải lập tức ra tay.

Thành chủ Thánh Huyền Thành thấy cảnh, cuống tới mức, đầu đầy mồ hôi.

- Như vậy sao được, sà đấu này căn bản không chịu nổi dư chấn do hai vị cường giả Đại Thiên Vị đại viên mãn chiến đấu.

Ầm!

Đài thi đấu không ngừng nứt toác, khi hai người xuất thủ tạo lên một cơn bão.

- Đặc sắc, thật sự quá đặc sắc, không ngờ hai người tuổi còn trẻ đã có thực lực bậc này, đám lão già chúng ta đúng là sống uổng một đời rồi.

Sa Độc Long cảm thán.

Thập tứ sa phi gật đầu đồng ý!

Lâm Phàm chăm chú nhìn kỹ trận đấu, thỉnh thoảng lại hơi nhường mày.

Hai nàng ra tay rất tàn nhẫn, cước pháp cực kỳ độc ác.

- Liêu Đản Cước thi triển lô hỏa thuần thanh, nếu không phải hai người đều tinh thông, chỉ sợ một bên đã bị thương rồi.

- Aiii, chiêu này luyện gần đến đỉnh cao rồi, thăng nào không may mà chọc các nàng, chắc mất trái đũng là chắc.

...

- Dừng tay, tất cả dừng tay, chẳng lẽ các người muốn phá hủy Thánh Huyền Thành sao?

Thành chủ thấy đất dưới sàn đấu đã nứt toác lan ra phía ngoài, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhưng ngôi nhà xung quanh chắc sụp hết quá.

- Cút!

Hai người chột quát một tiếng, sau đó chiến tiếp, các nàng dần đánh mất lý trí rồi.

Thành chủ Thánh Huyền Thành nuốt một ngụm nước bọt, dù hấn sợ hãi vạn phần nhưng lúc này lại không thể không đứng ra.

Nếu để tiếp tục, Thánh Huyền Thành có khả năng bị sụp.

Đối với những cường giả, dân chúng tầm thường chỉ như giun dế mà thôi, nhưng đối với hấn, những bọn họ lại là con dân của hấn.

Theo thời gian, khí tức hai người tản ra ngày càng mạnh, sơ ý một chút là phương viên trăm dặm hay thậm chí ngàn dặm, đều có khả năng chịu ảnh hưởng.

- Sư muội, được rồi!

Trương Nhị Cầu muốn ngăn cản bọn họ.

- Sư muội, ta sẽ không thua người đâu!

Chỉ Kiêu quát một tiếng, không điểm xia đến lời của đại sư huynh.

- Không thua cũng phải thua, người đánh không lại ta đâu.

U Cửu Linh càng không thèm để ý.

Ầm!

Chiêu thức va chạm, ánh sáng bắn ra tứ phía, từng luồng dư âm bạo phát, phá nát sàn đấu.

Thành chủ thấy cảnh này, sắc mặt kinh hãi, bị kẹt giữa hai nguồn sức mạnh, khiến hẳn cảm giác được dường như bất cứ lúc nào mình cũng có thể bị xé nát.

- Các sư đệ, mau ra tay, ngăn hai nàng lại, hai nha đầu này hơi quá đáng rồi.

Trương Nhị Cầu lập ra lệnh.

- Được!

Đám người Phong Bất Giác gật đầu, tình huống hiện tại hơi quá rồi.

Đừng để hai người phá hủy Thánh Huyền Thành.

...

Thời điểm đám người Trương Nhị Cầu chuẩn bị ra tay, liền cảm giác thiên địa xuất hiện một luồng áp lực khổng lồ, như sóng thần vọt tới.

- Đủ rồi!

Một âm thanh như lôi oanh nổ vang, toàn bộ thiên địa như không chịu được nguồn sức mạnh này, bắt đầu run rẩy.

Mọi người hoảng hốt, nguồn sức mạnh khiến cho bọn họ không có một chút sức phản kháng.

Hai người Chỉ Kiêu và Cửu Linh đang giao thủ đồng thời biến sắc, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, trong lòng càng tức giận.

- Là ai, mau lăn ra đây!

Lâm Phàm nghe câu này, ngây ngẩn cả người, đây có phải đồ đệ măng sư phụ hay không?

Lâm Phàm như chỉ hít vào mà quên thở ra.

Bọn này muốn bị thiên lôi đánh rồi...

- Lông cánh đều cứng hết rồi phải không? Tốt, rất tốt!

Lâm Phàm đột nhiên đứng lên, lửa giận cháy bùng bùng, nhìn mọi người, thần uy vô tận bạo phát.

Đám người Trương Nhị Cầu nhìn theo tiếng nói, sắc mặt đại biến...

Còn hai nàng đang trên đài đang muốn nổi bão, nhưng khi nhìn thấy bóng người phương xa, đều trở nên ngốc trẻ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 742: Sánh Vai Cùng Thiên

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên:

Nguồn:

Khoảnh khắc này, toàn bộ thiên địa như yên tĩnh lại.

Những người ngồi quanh Lâm Phàm đều trợn mắt há mồm nhìn gia hỏa xuất khẩu cuồng ngôn trước mắt, sau đó không có chút gì té gập, càng xa hăn càng tốt.

- Chạy đi, cái tên này chán sống rồi.

- Chớ làm liên lụy đến ta.

Chưa đầy một giây, xung quanh Lâm Phàm ngoại trừ sa mạc thập tứ sa phi đã sớm không còn bóng người.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn nam tử kia.

- Hẳn rồi cuộc là ai? Sao dám nói lên tiếng lúc này.

- Không biết, nếu không ngu thì cũng bị điên nên mới nói như thế.

- Cữu Linh Nữ Đế không phải là người hiền lành gì, thủ đoạn của nàng rất tàn nhẫn.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, khẽ ngẩng đầu nhìn, song nhãn sắc bén nhìn phương xa.

Ào ào ào!

Đám người Trương Nhị Cầu đang ngồi trên ghế cao đều đứng lên, như gặp phải chuyện gì kích động, hai chân như đeo chì, nặng nề bước từng bước về phía Lâm Phàm.

- Hôm nay, ta được mở rộng tầm mắt rồi, không được ai quản, nên các ngươi nên từng đưa lông cánh cứng rồi, không biết trời cao đất dày là gì hả?

Lâm Phàm trầm giọng, âm thanh không lớn nhưng để nội tâm đám người Trương Nhị Cầu cực kỳ lạnh lẽo.

- Ôi mẹ ời, những cường giả Cửu Linh Tông và Thánh Ma Tông đều đứng lên rồi kìa, không phải muốn lấy đông hiếp ít chứ.

- Người trẻ tuổi này muốn chết sao?

Trưởng lão của một vài đại tông môn khác nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, bọn họ không biết người này là ai.

- Ác ác a!

Thời điểm Gà con đang nằm thư thái trên ghế, nghe câu này, đột nhiên nhảy lên, hai mắt chớp động nhìn phương xa, vỗ mạnh hai cánh lao tới.

Hai mắt kích động, rơi nước mắt.

Lâm Phàm nhìn Gà con đang nhào tới, nội tâm hoài niệm, nhưng mình phải nghiêm túc một chút, không thể bỏ qua cho mấy tên đồ đệ hư đốn kia, chuyện này cứ không thể mà kết thúc được, nên hăn cắn răng tỏ ra lạnh lùng.

Lạch cạch!

Gà con chạy như bay đến chỗ Lâm Phàm, mắt thấy chỉ chút nữa sẽ nhào vào trong lồng ngực Lâm Phàm, lại ăn một cái tát, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Hên là Lâm Phàm không dùng khí lực, nếu không Gà con đã nổ tung rồi.

Trong lúc đó, ba đứa con biến thái của nó kéo tới, chắn trước mặt bảo hộ cha mình.

Gà anh đeo vàng bạc đầy người thấy cha bị người khác đánh, tự nhiên xù lông tức giận rít gào, trang sức trên người phát ra từng tiếng đang đang.

Còn cu em trên đầu như bờm ngựa cũng lao tới, mấy cái lông trên đầu nó có bảy màu, nhìn rất loá mắt, cũng dựng đứng lên miệng thì mổ chân Lâm Phàm, nhưng lấy cường độ thân thể Lâm Phàm hiện nay, khiến Kê Nhị cực kỳ đau đớn.

Gà út mập mạp cũng gầm lên một tiếng, định lao lên nhưng làm thế lại khiến khối thịt trong miệng rơi ra, nó lập tức cúi đầu cắn lấy lại khối thịt sau đó dùng thân thể mập mạp kia đập vào Lâm Phàm, như muốn liều mạng cùng Lâm Phàm.

- Ác ác a!

Gà con nhanh chóng bò dậy, vỗ cánh một cái, gạt ba nhi tử sang một bên, sau đó mắt gà mờ mờ nhìn Lâm Phàm, khẽ kêu vài tiếng, hai cánh mở rộng ôm đùi Lâm Phàm, cọ đầu vào đùi hắn, như nhớ dữ lắm.

Còn quần chúng đang xem chuyện vui, bắt đầu choáng váng.

- Không thể nào, thần thú của Cửu Linh Tông dĩ nhiên bị một tát trực tiếp đẩy ngã.

- Chuyện này rốt cuộc như thế nào, thần thú chẳng những không tức giận mà còn sống chết ôm đùl đối phương.

- Chắc ta nằm mơ rồi phải không? Nếu không, thì người này là ai, lại có năng lực bậc này?

Lâm Phàm nhìn dáng dấp của Gà con, không giả bộ được nữa, xách nó lên.

- Tốt lắm, cái con gà nướng lu này, lão tử đi mới bao lâu, mà người đã biết hưởng thụ như thế, còn tiền trăm hậu tấu, lòi ra ba thằng nhóc, người đừng nói với ta, ba đứa con trai của người đều do mấy con gà bình thường sinh ra nhé.

Lâm Phàm biết Gà con không kén ăn, chỉ cần giống cái, nó đều có thể xuống tay, hơn nữa còn rất chuộng gà.

Mà ba đứa nhãi con kia tuy huyết mạch rất mạnh, nhưng hết sức pha tạp, giống như mẹ tụi nhỏ không có huyết thống cao quý.

- Cũng thật là?

Gà con bị Lâm Phàm xách trong tay, yên lặng gật đầu tán thành.

Lâm Phàm hơi nhắm mắt, cảm giác tuyệt vọng.

Quả nhiên không có mình ở bên, nó không khống chế được bản thân.

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì cho phải.

Gà con là đời sau của hai đại hung thú thượng cổ, bây giờ thì tốt rồi, thế hệ sau của nó lại cho ra đời sau tạp giao như thế.

Việc này nếu để bậc cha chú Gà con biết được, không loạn đao chém nó mới lạ.

Lâm Phàm buông Gà con ra, nó vỗ cánh nhảy lên bả vai hắn.

Trong tâm trí Gà con, bả vai Lâm Phàm chỉ dành riêng cho nó, không ai cướp được.

- Tông chủ...

Đám người Trương Nhị Cầu đi tới, quỳ rạp trên mặt đất, kích động cất cao giọng nói.

Thấy tông chủ đã trở về, bọn họ tự nhiên kích động vạn phần.

Còn đám quần chúng đã hoàn toàn hóa đá rồi.

- Bọn họ đang làm gì thế? Lỗ tai của ta có vấn đề sao?

- Bọn họ gọi người trẻ tuổi này là tông chủ?

- Chuyện này....

Tất cả mọi người đều trợn mắt.

Nội tình Cửu Linh Tông à Thánh Ma Tông đều vô cùng mạnh mẽ, trong đó có một vài trưởng lão thực lực rất kinh khủng, nhưng bây giờ, một đám cường giả lại gọi người trẻ tuổi trước mặt là tông chủ, chuyện này, quá chấn động đi.

- Nhị Cầu.

Lâm Phàm không tức giận nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

- Tông chủ, Nhị Cầu ở đây.

Hình ảnh một Trương Nhị Cầu uy nghiêm khi đối ngoại, giờ khắc này thay đổi hoàn toàn, đổi thành bộ dạng bỉ ổi.

Qua nhiều năm, Trương Nhị Cầu đã sớm thành danh.

Đối với người ngoài, danh tự Trương Nhị Cầu của hắn được người ta cực kỳ kính nể.

Vậy mà hôm nay, mọi người nhìn thấy vẻ uy nghiêm kia đột nhiên thay đổi thành bĩ ối, điều này khiến bọn họ không cách nào tiếp thu.

Còn đối với Trương Nhị Cầu, phải che giấu chính mình thật sự quá cực khổ, tông chủ ly khai năm năm đã trở, đúng là một niềm vui cực lớn, hẳn được trở về làm chính hãn như trước đây.

Lâm Phàm nhìn bộ dạng hèn mọn này của đại đồ đệ, có chút đau đầu, đã nhiều năm như rồi, sao nó vẫn không chịu sửa đổi.

Đối với Nhị Cầu, từ ngày được Lâm Phàm coi trọng, cuộc đời hẳn đã phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Có lúc Nhị Cầu nghĩ lại cả đời mình, có chút cảm thán, mọi việc thật sự quá thần kỳ, khiến người ta không thể tin được.

- Lúc ta đi, từng nói với người những gì? Lâm Phàm hỏi.

- A!

Trương Nhị Cầu sững sờ, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

- Tông chủ, người nói với ta, sau khi người đi, muốn ta dẫn mọi người đoàn kết hữu ái, thương yêu lẫn nhau, chờ người trở về.

Những lời này, Trương Nhị Cầu vẫn nhớ như in, nhưng nhìn lại tình huống hiện tại, có chút xấu hổ.

- Còn nhớ à, thế người xem bây giờ thế nào, làm tốt lời ta dặn đó hả? Lâm Phàm trách móc.

- Tông chủ, ta sai rồi.

Trương Nhị Cầu cúi thấp đầu xuống nhỏ giọng nói, hẳn ở trước mặt Lâm Phàm giống như là hài tử làm sai chuyện gì đó chờ đợi người lớn dạy bảo vậy.

- Ừm, biết sai là tốt rồi.

Lâm Phàm nhìn Nhị Cầu, không nói gì thêm.

Trương Nhị Cầu nghe tông chủ tha thứ cho mình, cười hì hì đứng lên sau đó nhỏ giọng nói.

- Tông chủ, điều này không thể trách mình ta, ngài yêu quý các sư muội như vậy, ta làm đại sư huynh sao dám quản chứ, cho nên... hì hì...

Trương Nhị Cầu thấy Lâm Phàm trừng mắt nhìn mình, câu nói kế tiếp không dám nói ra.

- Cầu Tử, người dám lên mặt nói bản Tông chủ sai? Lâm Phàm nói.

- Tông chủ, không phải như thế, Nhị Cầu tuyệt đối không có ý này.

Mặc dù chuyện này là sự thực, nhưng không muốn bị mắng tiếp, Nhị Cầu vội vàng giải thích.

- Cái tên nhà ngươi, hiện tại không thành thật gì cả, sau khi trở về ta sẽ cho ngươi biết tay, tạm thời đứng qua một bên. Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, nhìn về hai học trò của mình.

- Làm sao, thấy ta trở về rồi ngốc đứng ở đó, có phải muốn mắng tiếp hay không?

Lâm Phàm đối với sự biến hóa của hai nàng, nhất thời không kịp phản ứng kịp.

Nữ nhân mười tám, có thay đổi lớn.

Nếu về muộn mấy năm nữa, hai đứa nó còn không phải lên mặt, chả xem ai ra gì nữa sao.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 743: Không Muốn A

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên:

Nguồn:

- Sư phụ!

Lúc này hai đại nữ Đế uy nghiêm vô thượng, vô cùng băng lãnh lại giống như những đứa nhỏ, cúi đầu năm năm ngón tay, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên nói cái gì, giống như đã làm chuyện xấu gì rồi.

Trên đài cao, mọi người dụi dụi hai mắt, không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy.

Nữ Đế lạnh lùng bá đạo mà cũng có một mặt như vậy, khiến tất cả mọi người được mở mang tầm mắt.

- Còn không qua đây. Lâm Phàm cười nói.

Sắc mặt Chỉ Kiêu và Cửu Linh vui vẻ chạy tới.

- Sư phụ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấu một tia cạnh tranh trong mắt đối phương, sau đó bắt đầu so đấu tốc độ, muốn so xem ai đến chỗ sư phụ nhanh nhất.

- Sư phụ, Chỉ Kiều rất nhớ người.

Chỉ Kiều nhào vào trong lồng ngực Lâm Phàm.

- Sư phụ, Cửu Linh cũng rất nhớ người.

Lâm Phàm vuốt vuốt đầu hai đứa, lộ ra nụ cười vui mừng..

Kiểu sinh hoạt này mới là cuộc sống nhàn nhã nhất.

- Ta * cmn, người trẻ tuổi này thật là sư phụ của hai đại Nữ Đế.

- Không thể nào, hai đại Nữ Đế đã bá như vậy, thì người sư phụ kia còn mạnh cỡ nào nữa chứ.

Một ít trưởng lão thế hệ trước phản ứng lại, đột nhiên trở lên kinh ngạc.

Bọn họ phát hiện chuyện động trời.

- Người kia đã trở về.

Chuyện từng xảy ra ở Huyền Hoàng Giới bọn họ đều biết, nếu không nhờ lời nói của người kia, thì Huyền Hoàng Giới sớm đã bị hủy diệt.

- Sư phụ cũng rất nhớ các người, không ngờ mới có năm năm, mà các người đều đã lớn như vậy rồi.

Trước đây Lâm Phàm không nghĩ tới chuyện thu đồ đệ, nhưng lại ngẫu nhiên gặp hai nàng, gặp gỡ chính là duyên phận, cho nên thu hai đứa làm môn hạ, không nghĩ tới, nháy mắt một cái, hai cái tiểu cô nương đã lớn như thế này.

Mà mấy thanh niên có triển vọng trên đài, thấy cảnh này, mừng rỡ nhìn Lâm Phàm.

Thầy như cha.

Nếu có thể lấy được Nữ Đế, vậy thì người này chính là nhạc phụ rồi.

Lúc này, không ít thanh niên đang suy nghĩ làm sao lấy lòng Lâm Phàm, làm đối phương được vui vẻ, sau đó gả đồ đệ của mình cho bọn họ, sự tình tốt biết bao.

- Mấy năm qua thế nào? Không có chịu khổ chứ? Lâm Phàm nhẹ giọng hỏi.

- Sư phụ, sư muội luôn bắt nạt con.

Chỉ Kiều trừng mắt nhìn U Cửu Linh, không chút phong phạm Nữ Đế, mà nũng nịu tố cáo sư phụ.

- Sư phụ, là sư tỷ bắt nạt con, khắp nơi đều cạnh tranh với con. U Cửu Linh tự nhiên không chịu thua, cáo ngược một câu.

- Hừ!

Hai người căm tức nhìn nhau.

- Há, thật sao?

- Dạ, đúng rồi sư phụ, sư muội bây giờ hư lắm, mấy năm qua luôn khiến con rất tức giận. Chỉ Kiều mách lẻo.

- Sư phụ, sư tỷ gạt người đó, con mới là người bị khi dễ nhiều nhất.

- Sư phụ, người phải tin con chứ.

Hai người ôm hai cánh tay Lâm Phàm chỉ trích lẫn nhau.

Lâm Phàm yên lặng gật đầu, giống như rất chú ý lời nói của hai nàng.

- Nhị Cửu, mau mang hai cái ghế đến đây, Lâm Phàm ra lệnh.

- Vâng, tông chủ.

Trương Nhị Cầu không do dự đi tìm ghế ngồi.

- Sư phụ, người đối với con thật tốt, biết đệ tử mệt, liền lấy ghế cho con.

Chỉ Kiều rất nhõng nhẽo với Lâm Phàm, dù đã lớn lên nhưng vẫn thích giống như khi còn bé, ở trước mặt Lâm Phàm làm nũng.

Trước đây sư phụ chỉ có một mình nàng là đồ đệ, Chỉ Kiều cảm thấy tràn ngập hạnh phúc, nhưng sau đó lại thêm một người sư muội, điều này khiến nàng cảm giác, sư phụ đã chia một nửa yêu thương của mình cho sư muội.

- Sư phụ, con cũng muốn ngồi ghế.

U Cửu Linh lên tiếng.

-Mệt rồi à?

Sắc mặt Lâm Phàm không hề thay đổi, ngữ khí có tứ sâu xa.

Mọi người xung quanh chưa chịu rời đi, bọn họ muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

- Tông chủ, ghế đây.

Nhị Cầu hai tay cầm hai cái ghế, vội vội vàng vàng đưa đến.

Hắn luôn có cảm giác có gì đó không ổn lắm.

- Để ở đó là được rồi. Lâm Phàm lạnh nhạt ra lệnh.

Nhị Cầu để hai cái ghế xuống, không biết tông chủ muốn làm cái gì, sau đó nhìn về phía hai vị sư muội, hi vọng các nàng tự cầu phúc cho mình.

- Sư phụ, vừa rồi chúng con giao đấu nên giờ có chút hơi mệt.

Chỉ Kiều ngồi xuống những vẫn không chịu buông tay Lâm Phàm ra.

- Sư phụ, người cũng ngồi đi.

- Sư phụ, người ngồi cùng ta đi.

Hai người lại tiếp tục tranh đoạt với nhau.

Lâm Phàm nhìn hai nàng, mở miệng nói.

- Được rồi, đây không phải cho các người ngồi, hai người các người một người chọn một cái rồi nằm sắp xuống cho ta.

- A!

Chỉ Kiều và U Cửu Linh sững sờ, có chút không dám tin lời sư phụ vừa nói, trong khoảng thời gian ngắn, không kịp phản ứng.

Lúc này, đám người Trương Nhị Cầu mới hiểu, hoá ra sự tình không kết thúc đơn giản như vậy.

- A cái gì mà a, nhanh nằm xuống cho ta.

Lâm Phàm nhã nhặn ra lệnh, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

- Sư phụ, người đây muốn làm gì?

Hai người nhìn nhau, không biết nói gì hơn, khuôn mặt tuyệt đẹp làm vẻ đáng thương.

- Hai người các người còn dám hỏi sư phụ làm gì? Nếu như vì sư vẫn chưa về, nói không chừng trời này đều bị các người chọc cho thủng rồi.

- Nhanh lên một chút đừng để vì sư tức giận. Lâm Phàm hối thúc.

- Sư phụ...

- Nhanh lên một chút.

Chỉ Kiều và U Cửu Linh làm ra bộ dạng đáng thương, nằm xấp trên hai cái ghế.

Cái thước rất lâu chưa được dùng tới lại lần nữa tái xuất giang hồ.

Hai nàng sau khi nhìn thấy cây thước, sắc mặt trở nên xám xịt.

- Lần này không cho các người nhớ một chút, sau này quây tung trời lên mất.

Lâm Phàm cầm cây thước trong tay nói.

Mọi người đang vây xem đều trợn mắt há mồm, thời điểm hai đại Nữ Đế nằm xấp trên ghế, làm bọn họ vô cùng chấn kinh.

Đây là muốn làm gì?

Bọn họ không biết mấy người kia muốn làm gì, nhưng khi thấy người trẻ tuổi đang cầm thước trong tay mới rõ.

- Con mẹ nó, chuyện này quá chấn động lòng người rồi.

...

Nghe được những lời bàn tán xung quanh, Chỉ Kiều và U Cửu Linh đồng thanh nói.

- Sư phụ, có thể trở về nhà rồi đánh được hay không? Con với sư muội dù gì cũng là Nữ Đế, nếu để nhiều người nhìn thấy như vậy, sau này còn mặt mũi nào gặp người nữa chứ.

- Đúng đấy sư phụ, con cầu xin người, con biết lỗi rồi, sau này không dám như thế nữa. U Cửu Linh nói.

Nếu là người khác đã sớm bị hai người đánh chết tươi rồi, nhưng hôm nay là sư phụ, cho các nàng một trăm lá gan cũng không dám ho he.

- Hừ, không dám? Ta ở dưới đài nhìn rất lâu rồi, ta thấy hai người các người rất hổ báo, còn bá đạo hơn vì sư rất nhiều nha, lại còn biết tự lập môn hộ, có phải các người muốn nghịch thiên? Lâm Phàm tức giận quát.

Cái khí chất bá đạo ngông cuồng của hai nàng đã sớm biến mất, thay vào đó là vẻ điềm đạm đáng yêu, đôi con người lóe sáng, tỏ vẻ đáng thương nhìn Lâm Phàm, sau đó nhìn các vị sư huynh.

Ý tứ rất rõ ràng, sư huynh mau cứu mạng a.

- Sư phụ, con xin thề với trời, chỉ cần người không đánh con trước mặt nhiều người như vậy, sau này con tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn không dám càn rỡ nữa.

- Đúng đấy sư phụ, con cũng xin thề với trời.

- Xin thề có tác dụng chó gì? Trời này cũng là sư phụ, các người ngay cả sư phụ cũng dám mắng còn xin thề cái gì? Lâm Phàm phản bác.

Đám người Trương Nhị Cầu thấy ánh mắt cầu cứu của hai vị sư muội, có chút mềm lòng.

- Tông chủ, hay trở lại tông môn rồi giáo huấn hai muội ấy cũng được, người nhìn xem, ở đây có nhiều người như vậy, còn có các đại tông nữa, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, mặt mũi của người cũng bị ảnh hưởng đó.

- Đúng đấy tông chủ, con thấy lời Đại sư huynh nói rất đúng, trở lại tông môn rồi giáo huấn cũng không muộn. Phong Bất Giác chen vào.

- Hai vị sư muội tuy rằng làm nhiều chuyện sai lầm, nhưng chuyện xấu chỉ nên truyền trong nhà chứ không nên truyền ra ngoài, tốt nhất chúng ta trở về nhà rồi giải quyết. Diệt Cùng Kỳ im lặng nửa ngày, cuối cùng cũng nhả ra một câu.

Mà ba đứa con của Gã con, từng đứa cũng ôm bấp đùi Lâm Phàm, làm bộ đáng thương nhìn hẳn.

- Mập mập ời, khối thịt của người rơi mất rồi. Lâm Phàm nhìn xuống chân, nói.

Gà mập đang ôm bắt đuôi Lâm Phàm, phát hiện trong miệng không còn thứ gì, lập tức nhìn lại, thấy khối thịt đã rơi trên đất, nó lập tức cắn khối thịt lại vào miệng, sau đó lại chạy tới ôm đuôi Lâm Phàm, nhìn qua rất đáng thương a.

- Quên đi, các sư huynh giúp đỡ cầu xin giúp các người, như vậy trở về rồi tính sổ, đều đứng lên đi. Lâm Phàm nói.

- Sư phụ, người thật tốt, Chỉ Kiều rất cảm động. Chỉ Kiều lau khóe mắt, cảm động nói.

Lâm Phàm tròn tròn mắt, sau đó tiện tay luyện ra một cái ruy băng.

- Sư phụ, người làm cái gì vậy? Vẻ mặt Chỉ Kiều và Cửu Linh vô cùng nghi hoặc, nhìn sư phụ hỏi.

- Hiện tại, vì sư buộc cánh tay hai người các người với nhau, nếu không có sự đồng ý của vi sư, không được phép mở ra, bằng không các người rõ ràng, hậu quả sẽ như thế nào

- A... Sư phụ vậy lúc ngủ, rửa ráy, vào nhà xí thì làm sao bây giờ? Hai người kinh ngạc thốt lên.

- Cũng phải đi cùng nhau. Lâm Phàm nói.

- A... Không muốn đâu.

- Hừ, đi thôi.

Lâm Phàm vung tay áo, mang theo mọi người rời khỏi nơi này.

Đám người Lâm Phàm biến mất trong chớp mắt.

- Sư phụ, vậy hai tông môn của chúng con thì làm sao bây giờ?

- Giải tán.

- A.....

Còn đối với tất cả mọi người xung quanh, trong khoảng thời gian ngắn, không biết gì hơn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 744: Cảnh Cảm Động Đâu?

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chương 784: Hình tượng cảm động đâu?

Huyền Kiếm Các bây giờ ở Huyền Hoàng Giới là tồn tại không ai dám trêu vào.

Trong năm năm này, từng có một số tông môn không có mắt, trêu ghẹo nữ tử Huyền Kiếm Các, cho rằng các nàng dễ bị ức hiếp, nhưng sau đó, những tông môn ấy đều biến mất một cách kỳ bí.

Phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Sau đó, có người phát hiện, tông chủ và những vị trưởng lão trong các tông môn này đều ở trong một vùng mỏ, từng người mặt mũi màu xám tro, đang đào mỏ.

Về sau hỏi ra mới biết, bọn họ bị bắt tới đây, làm cu li.

Từ đó về sau, tất cả mọi người đều biết, Huyền Kiếm Các không hề đơn giản.

Còn đối với những người hiểu biết, điều này đương nhiên không đơn giản.

Tông chủ Huyền Kiếm Các đương thời, Huyền Vân Tiên đồng thời là vợ Lâm Phàm, mà Lâm Phàm là ai? Đây chính là nhân vật đệ nhất biến thái của Huyền Hoàng Giới.

Đệ tử dưới chương ai nấy đều biến thái đến cực điểm, Thánh tông, Cửu Tiêu Tông có quan hệ không bình thường với Lâm Phàm.

Muốn động đến Huyền Kiếm Các, phải xem mình có bản lĩnh này hay không.

Bây giờ, Huyền Kiếm Các phần vinh hưng thịnh, có đến mấy vạn đệ tử, xem như tông lớn một phương.

Lúc này, hư không đột nhiên rung động.

Xuất hiện một đám người.

- Là ai?

Sắc mặt đệ tử trông coi Huyền Kiếm Các ngưng lại, toàn bộ tinh thần đều cảnh giác đề phòng, không thông báo trước một tiếng đã mạnh mẽ xông vào, chẳng lẽ có kẻ địch đến phạm.

Huyền Kiếm Các giờ đã sớm vượt xa quá khứ, đệ tử dưới trướng đều lấy tông môn làm vinh hạnh.

Lâm Phàm mang theo mọi người, lạnh nhạt đứng nơi đó.

- Tông chủ các người có ở đây không?

Lâm Phàm bây giờ đang rất kích động, lát nữa được gặp lại vợ mình.

Một lần chia ly này, thoáng cái đã năm năm, để nàng một mình trông coi tông môn, bản thân hẳn cảm thấy, mình đã mang tội lớn.

Đúng lúc này, Huyền Kiếm Các vang lên hồi chuông cảnh báo.

Các nàng phát hiện kẻ địch xâm phạm có khí tức cũng rất mạnh mẽ.

Ào ào ào!

Trong nháy mắt, rất nhiều đệ tử xông tới.

Trong đó, có một cô gái, tay cầm trường kiếm, phong thái trác việt, nếu so sánh với những đồ đệ này của mình, cũng không kém bao nhiêu.

- Đại sư tỷ.

- Đại sư tỷ.

Đệ tử Huyền Kiếm Các nhìn người nọ, từng người đều cung kính nói.

- Các người là ai? Vì sao lại đến Huyền Kiếm Các?

Cô gái tầm khoảng hai mươi tám tuổi, gương mặt mang theo vẻ đề phòng.

- Thiến Ảnh sư muội, không cần căng thẳng.

Lúc này, Trương Nhị Cầu lên tiếng.

- Nhị Cầu sư huynh.

Thiến Ảnh nhìn thấy Trương Nhị Cầu, nội tâm dần buông lỏng, buông xuống cảnh giác.

- Nhị Cầu sư huynh, lần này tới có chuyện gì không?

Trương Nhị Cầu đã tới Huyền Kiếm Các mấy lần, mỗi lần tới đây đều trợ uy cho Huyền Kiếm Các.

Bởi vậy một số đệ tử Huyền Kiếm Các biết rất rõ Trương Nhị Cầu.

- Vân Tiên có ở đây không?

Lâm Phàm mở miệng hỏi.

Thiến Ảnh nghe nói như thế, sắc mặt lạnh lẽo.

- Người là ai, tên của tông chủ để cho người gọi như thế sao?

Thiến Ảnh chưa nói hết đã bị Nhị Cầu bịt miệng.

- Tông chủ, vị này là Thiến Ảnh sư muội, là đệ tử thân truyền của sư nương, có thể không biết ngài.

Trương Nhị Cầu nói.

Thiến Ảnh ban đầu có chút tức giận với cử chỉ của Nhị Cầu, nhưng trong chớp mắt sắc mặt ngưng lại, con mắt mở lớn nhìn Lâm Phàm.

Nàng thân là đệ tử thân truyền của Huyền Vân Tiên, đương nhiên biết sư phó mình đã có phu quân, hơn nữa đã rời khỏi nơi này, nàng thường xuyên nhìn thấy sư phụ một mình ngẩn ngơ nhìn vật nhớ người, một lần ngẩn người là mất một ngày.

- Hả, đệ tử thân truyền của Vân Tiên, cũng không tồi.

Lâm Phàm không ngờ Huyền Vân Tiên đã tìm được đệ tử thân truyền cho mình.

- Người... Người là... Lâm Tông chủ.

Thiến Ảnh khiếp sợ hỏi.

Lâm Phàm gật đầu, khước miệng lộ ra vẻ tươi cười.

- Sư phụ, sư phụ....

Trong chớp mắt, Thiến Ảnh hóa thành vệt sáng như cầu vồng, bay về hướng hậu viện, vẻ mặt kích động.

Lâm Phàm nhìn cầu vồng nơi xa, khước miệng lộ ra nụ cười, sau đó có chút mong đợi, nhìn bốn phía.

Dựa theo lẽ thường, lúc này người nên xuất hiện đầu tiên hẳn phải là nhi tử của ta chứ, bây giờ nó đang ở đâu rồi?

Đệ tử Huyền Kiếm Các nhìn Lâm Phàm, bắt đầu xì xào bàn tán.

- Người kia là ai? Sao gọi tên tông chủ thân mật như vậy?

- Ta cũng không biết, không bằng hỏi các sư tỷ một chút.

Một số đệ tử không biết lai lịch Lâm Phàm, nhỏ giọng dò hỏi mấy sư tỷ bên cạnh.

Nhưng các nàng lại phát hiện các sư tỷ, ai nấy đều rất kích động.

- Sư tỷ, hẳn là ai vậy?

Các sư tỷ dường như có rất nhiều chuyện muốn nói.

- Đó là cường giả số một Huyền Hoàng Giới, phu quân của tông chủ đó, không nghĩ rằng bây giờ đã quay về, tông chủ ngày nhớ đêm mong, cuối cùng cũng không cần nhìn vật nhớ người nữa.

- Hả! Phu quân của tông chủ....

....

Hậu viện.

- Sư phụ, sư phụ....

Bóng dáng Thiến Ảnh nhanh chóng xuất hiện, như sử dụng hết tất cả khí lực.

- Ảnh nhi, có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?

Trong đình, có một bóng người, phong thái trác việt, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhất cử nhất động đều đẹp như tranh vẽ.

- Sư phụ, hẳn đã trở về....

Thiến Ảnh kích động nói, trong khoảng thời gian ngắn, nói không được rõ ràng.

- Ai đã trở về? Nói chuyện cẩn thận, người đang nói chuyện với ta đó, người hoang mang cái gì?

Huyền Vân Tiên thấy đồ nhi mình rất lâu rồi không có kích động như vậy, ngược lại có chút tò mò.

- Lâm... Lâm....

Trong chớp mắt, thân thể Huyền Vân Tiên khẽ run lên, sau đó khuôn mặt tinh xảo ngược lên nhìn phương xa, một cơn gió nhẹ thổi qua, trong lan đình đã không thấy hình bóng của nàng.

- Phàm....

-Ồ, sư phụ đi đâu rồi?

Thiến Ảnh vừa dứt lời, thì phát hiện sư phụ đã sớm không thấy nữa.

Lâm Phàm đứng nơi đó, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười yếu ớt, hẳn đã cảm thấy hơi thở quen thuộc kia.

Gió nhẹ thổi qua.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Hai người đứng đối diện nhau, toàn bộ thời gian như dừng lại.

- Sắp xảy ra một màn cảm động nha.

Chỉ Kiêu nhìn cảnh trước mắt, không khỏi lau khóe mắt, rồi nói.

Tuy sư phụ và sư nương đều không nói gì, nhưng ngàn vạn ngôn ngữ đều biểu đạt trong ánh mắt kia.

Các đệ tử Huyền Kiếm Các nín thở, các nàng cũng cảm giác được, không khí hiện trường đang dần ảm áp lên.

Các nàng biết, năm năm không gặp, đương nhiên có nhiều chuyện muốn nói.

Đối với các nàng mà nói, dù không có cảm giác này, nhưng cảnh tượng trước mắt, thật khiến người ta ước ao.

Huyền Vân Tiên nhìn Lâm Phàm, mặt mũi quen thuộc kia, cái người mà mình ngày nhớ đêm mong kia, bây giờ đang đứng trước mặt, hai con mắt không khỏi đỏ lên.

Huyền Vân Tiên có nhiều chuyện muốn nói, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, không biết làm sao để mở chuyện.

- Phu quân.

Một tiếng gọi này của nàng bao hàm ngàn vạn nhớ nhung, nỗi nhớ nhung trong năm năm đều trong một tiếng "Phu quân" này.

Lâm Phàm bước lên một bước.

Nội tâm các đệ tử xung quanh đều bởi vì một bước của Lâm Phàm mà bắt đầu run rẩy.

Các nàng biết, một màn tình cảm sắp xảy ra.

- Vợ!

Lâm Phàm hưng phấn đi tới trước mặt Huyền Vân Tiên, vác nàng lên vai, chạy như bay về phía hậu viện.

- A! Phu quân mau buông ta xuống, các đệ tử đều đang nhìn mà.

- Sợ cái gì, nhìn thì nhìn, chúng ta tìm một nơi bí mật, hàn huyên một chút.

Lâm Phàm cười lớn nói.

Nằm trên bả vai Lâm Phàm, sắc mặt Huyền Vân Tiên hơi đỏ lên.

....

- Vừa nói xong, cảnh tượng cảm động đâu ta?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 745: Vội Muốn Chết

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?

Chỉ Kiều và Cửu Linh đang bị buộc chung một chỗ, không biết nói gì.

- Đã lâu rồi mới đến Huyền Kiếm Các, chúng ta nên tùy ý đi dạo một vòng cho biết. Mọi người tản ra đi.

Trương Nhị Cầu cảm thán.

-Trương sư huynh, sư muội vừa mới tu luyện một môn công pháp mới. Nên muội muốn mời sư huynh chỉ điểm một phen. Không biết sư huynh có thể chỉ giáo một chút được không?

Thiền Ảnh nói.

-Tốt, không thành vấn đề. Giúp đỡ sư muội là nghĩa vụ của ta mà.

Trương Nhị Cầu nở một nụ cười, hẳn không cảm thấy vấn đề gì?

-Ta cũng tùy ý đi dạo xung quanh một phen.

-Phong cảnh của Huyền Kiếm Các, đúng là không tệ.

Thiên Vũ, Phong Bất Giác, Diệt Cùng Kỳ, từng người rời đi.

Mà Sa Mạc Thập Tứ Đạo Vương lại hai mặt nhìn nhau, xung kích hôm nay đối với bọn họ hơi lớn a. Lão đại đã ôm vợ đi rồi, để bọn họ không biết làm thế nào cho phải? Sau đó Thập Tứ Đạo Vương cũng từ từ rời đi, mà các đệ tử chung quanh cũng lần lượt rời đi. Cuối cùng chỉ còn lại Chỉ Kiều và Cửu Linh.

Lạch cạch!

-Người muốn làm gì? Ta muốn đi bên này.

Hai người muốn đi hai hướng khác nhau, nhưng bởi vì cả hai đang bị quần chặt. Nên ai cũng không nhúc nhích được.

-Không được, dựa vào cái gì phải nghe lời người, ta muốn đi bên này.

-Ah! Vậy xem ai có khí lực lớn hơn.

-Tới thì tới, ai sợ ai.

Hai nàng dang co tại chỗ, lôi kéo lẫn nhau, dây dưa không giứt.

...

Hậu viện, đã sớm đã không có một bóng người.

Trong một gian phòng nào đó.

-Năm năm mới quay về, chàng không có chuyện gì muốn nói với ta sao?

Từ trong phòng, truyền đến âm thanh của Huyền Vân Tiên.

-Tất cả ngôn ngữ đều không bằng hành động, vợ yếu, có nhớ ta không?

-Nhớ.

-Ta cũng nhớ người muốn chết.

Ào ào ào!

-Vợ ơi, sao cái áo này mở khó vậy?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng truyền ra tiếng sột ruột.

-Không phải mở như thế, thôi để cho ta mở cho.

-Không cần, quá phiền toái, không phải chỉ là một bộ y phục sao? Sao có thể làm khó ta được.

Đột nhiên có một âm thanh như một miếng vải bị xé tan vang lên!

-Xem đi, trực tiếp xé rách có phải nhanh không?

-Người chậm một chút, không có gì phải vội, chúng ta còn rất nhiều thời gian cơ mà! Để ta ôm người một chút nào.

Vân Tiên chậm rãi nói.

-Vợ ơi, ta không vội sao được. Từ lúc gặp người, trái tim của ta muốn nhảy ra ngoài rồi.

Lâm Phàm đề tiện nói.

-Vợ ơi, làn da của người sao lại trắng hơn lúc trước vậy? Càng sờ càng thấy mềm mại, nhẵn nhụi.

-Nhột quá a!

Vân Tiên bị Lâm Phàm sờ mó lung tung, cả người nhột vô cùng.

-Khà khà, để phu quân xoa bóp cho người nha? Xoa bóp có hiệu quả vô cùng thần kỳ đó. Nó có thể biến nhỏ thành to nà.

-Nơi đó không cần xoa nữa, nó đã quá lớn rồi.

Vân Tiên ngượng ngùng nói.

-Không có gì, không có gì? Ta cũng không chê nó lớn, ngược lại ta cảm thấy nó vô cùng êm dịu, kiên cường. Đúng là kiệt tác của tạo hóa mà.

Lạch cạch!

Ân...

Một trận thở gấp, từ trong nhà truyền ra. Giữa ban ngày ban mặt, lại phát sinh sự tình như thế, quả thực có chút khó coi.

-Phu quân, ở thượng giới như thế nào? Có gặp Nguy hiểm không?

-Cũng được, tình cảnh thượng giới giống như tình cảnh của chúng ta lúc này vậy. Vô cùng kịch liệt, nhưng ta vẫn có thể chịu được.

Lâm Phàm vui đùa ví von.

-Cái tư thế lúc này thật mắc cỡ mà, đến bây giờ thân thể của muội vẫn còn thấy lạnh lạnh đây này.

-Sẽ không, phu quân sẽ sưởi ấm cho nàng, được không?

-Đúng rồi, tách ra một chút, tách ra một chút nữa đi. Đúng rộng, như vậy nha phu quân.

-Vân Tiên, cái hông của ngươi thật đẹp, thật tròn, thật căng mềm.

...

-Phu quân đừng nói nữa, người ta mắc cỡ muốn chết.

-Không có chuyện gì, đều là vợ chồng với nhau. Nàng xinh đẹp như vậy, ta khen nàng cũng là thưởng tình thôi.

...

-Phu quân.

-Hả?

-Vân Tiên phát hiện, cái miệng của người ngày càng ngọt. Không biết ở thượng giới, đã cướp đi bao con tim của thiếu nữ nhờ cái miệng dẻo quẹo này rồi.

-Khà khà, vợ yêu ời, người hi vọng ta có hay không với người khác đây?

-Ai nha, đừng kẹp... Đừng có kẹp lại, không có, tuyệt đối không có, ô... Thật là thoải mái.

...

Một trận chiến như gió cuốn mây tan, quét qua tất cả các góc ngách. Khắp nơi đều vô cùng bừa bộn, giống như mới bị một cơn bão quét qua. Từng trận âm thanh khiến cho người ta ngượng ngùng, từ trong nhà truyền ra, lan truyền trong hậu viện. Bất quá lúc này, hậu viện không có người khác, nên không có việc gì.

Buổi tối, thời điểm dùng cơm đã đến. Chỉ Kiều và Cửu Linh nhìn đồng đồ ăn trước mặt, tay trái nắm một đôi đũa, tay phải cầm một đôi. Mà Cửu Linh vừa vặn cầm đũa bằng tay phải, đem từng món mỹ thực đặt vào trong miệng, rất hưởng thụ. Chỉ Kiều lại phải cầm đũa bằng tay trái, vô cùng quái dị. Vừa mới gắp lên một miếng thịt, đang muốn đưa vào trong miệng, nhưng lại rớt xuống.

-Này, đút cho ta miếng thịt.

Chỉ Kiều nhìn Cửu Linh ăn như rồng thôn hổ cuồn, hét lên.

-Người không phải có tay sao?

Cửu Linh nói.

-Tay trái sao ăn được.

Chỉ Kiều nói.

Cửu Linh liếc mắt nhìn Chỉ Kiều, sau đó gấp lên một miếng thịt, đưa vào trong miệng của Chỉ Kiều.

-Ta muốn ăn cái này.

-Ta muốn ăn cái kia.

-Ta muốn ăn canh.

Chỉ Kiều nhìn Cửu Linh, sau đó liền cầm muống bằng trái, đưa chiếc muống tới miệng Cửu Linh. Hai nàng bị cái vòng tay của sự phụ làm làm nhúc nhích, nhưng mệnh lệnh sư phó, hai người không dám vi phạm. Đối với hai người, gặp nhau đã thấy ghét rồi, huống hồ phải ngủ cùng nhau. Nhưng không ngủ không được. Thậm chí bây giờ, ngay cả lúc vào nhà xí, rửa ráy đều phải đi cùng nhau, thật sự để hai nàng rất không quen.

Hậu viện.

Lâm Phàm ôm Huyền Vân Tiên vào lòng, từ từ kể những chuyện đã xảy ra trên thượng giới cho nàng nghe. Mỗi khi nghe tới đoạn Lâm Phàm gặp nguy hiểm, trái tim của nàng nhảy lên một cái, vô cùng lo lắng nhìn Lâm Phàm.

Một người từ từ nói, một người lặng lặng nghe.

Đối với Huyền Vân Tiên, nàng không nghĩ tới phu quân lại gặp nhiều nguy hiểm như vậy, thậm chí còn có lúc cửu tử nhất sinh a. Mà Lâm Phàm, cũng không nói chuyện của hắn và Thủy Hỏa Đại Đế cho nàng nghe.

-Phu quân, lần này trở về, người còn đi nữa không?

Huyền Vân Tiên nhẹ vuốt ve hai gò má Lâm Phàm, hỏi.

-Tự nhiên phải đi nữa, chuyện ở nơi đó vẫn chưa kết thúc. Nên ta khó thể buông bỏ được.

Lâm Phàm nói.

-Vậy chúng ta không phải lại chia xa sao? Vân Tiên không nỡ rời xa chàng.

Huyền Vân Tiên nói.

-Yên tâm đi, lần này trở về, ta đang chuẩn bị mang bọn người cùng đi.

Trong lòng Lâm Phàm sớm đã có ý nghĩ này. Sức mạnh của cá nhân, tuy rất trọng yếu, nhưng nếu muốn chống lại Cổ Tộc, sức mạnh một cá nhân vẫn quá nhỏ. Chỉ có đoàn kết tất cả sức mạnh, mới có thể tiêu diệt hoàn toàn Cổ Tộc. Huyền Hoàng Giới là nơi nhân tài liên tục xuất hiện, Lâm Phàm đã bắt đầu bố cục ở nơi này. Tuy nói trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có hiệu quả, nhưng hắc tin, sẽ không bao lâu nữa, nhất định có thể xuất hiện một nhóm nhân tài mạnh mẽ.

-Chỉ cần không rời xa chàng, Vân Tiên đã cảm thấy thỏa mãn.

Bây giờ Huyền Vân Tiên, còn nơi nào giống nhất tông chi chủ, bây giờ nàng chỉ giống như một cô gái bé bỏng, bên người mình yêu mà thôi.

-Ừm, yên tâm đi.

Lâm Phàm cảm thấy nhân sinh thật sự kỳ quái. Người như hắn à vẫn có thể tìm được vợ, đúng là được nữ thần may mắn chiếu cố mà.

-Được rồi, hôm nay người rất mệt rồi, nên nghỉ sớm một chút. Ngày mai, chúng ta còn phải đi Thánh tông một chuyến.

Lâm Phàm cười nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 746: Trở Về Thánh Tông

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm cùng Huyền Vân Tiên đang ôn tồn một phen. Từ lúc trở lại Huyền Hoàng Giới tới giờ, hắn chưa bao giờ được thoải mái như lúc này. Vân Tiên cũng biết, hôm nay phu quân của nàng có việc trọng yếu, nên cũng không giữ Lâm Phàm lại, thời gian sau này còn rất nhiều, từ từ thân thiết cũng không chậm mà.

Lan đình.

Lâm Phàm một mình đứng đó, tâm tư lưu chuyển, đang suy tính sự tình sau này. Hắn biết một thời gian nữa vạn giới sẽ liên thông, chính là thời điểm gió nổi mây vần. Các đại năng đang ẩn giấu sẽ lục tục hiện thế, con đường phía trước, sẽ gặp phải không ít cường giả, Cổ Thánh Giới trong đại thiên thế giới giống như hạt cát trong sa mạc mênh mông, những cường giả mà hắn gặp được, vẫn chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi. Đại Thiên thế giới, không biết đã tồn tại bao lâu, nếu như chỉ chừng ấy cường giả, vậy còn chơi cái rắm gì. Lâm Phàm biết, khi thời khắc đó đến, sẽ là một hồi hỗn chiến chân chính. Thời khắc vạn giới liên thông, nếu muốn bảo vệ mình, bảo vệ mọi người, chỉ có cách không ngừng nâng cao thực lực bản thân mà thôi.

-Sư phụ!

Hai người Chỉ Kiều và Cửu Linh từ đằng xa từ từ đi tới, tối hôm qua các nàng ngủ không được ngon, bởi vì quần lấy nhau, nên làm cái gì cũng không thuận tiện, đến cả việc nghỉ ngơi cũng không yên.

-Sư phụ, đồ nhi biết lỗi rồi, người có thể giải khai cái vòng tay này hay không?

Hai người làm bộ đáng thương nói, vèn vèn mới có một ngày, mà đã khó chịu như vậy, nếu thời gian kéo dài, còn không phải muốn mạng của họ à.

-Đây thử thách của vi sư đối với các người.

Lâm Phàm tự nhiên không thể giải khai cho hai bọn họ. Hắn còn phải ra đi một lần nữa, nếu không có cố gắng giáo dục hai nàng. Nếu còn không hòa giải, sau này không phải khó sống với bọn chúng sao.

-Được rồi, vi sư còn có chuyện.

Lâm Phàm trong nháy mắt biến mất.

-A!

Chỉ Kiều và Cửu Linh hô to một tiếng, dậm chân tại chỗ, đây chính là một loại dẫn vật đối với các nàng. Nhưng đó là ý của sư phó, các nàng không dám vi phạm, sau đó liếc mắt nhìn nhau, không khỏi yêu kiều hừ một tiếng.

Bây giờ Thánh Tông sớm đã trở thành tông môn đệ nhất Huyền Hoàng Giới. Bất kể ở quá khứ hay hiện tại, Thánh Tông vẫn là đệ nhất tông môn. Nó là nơi được vô số tông môn sùng bái, trong thời không xa xôi, Lâm Phàm đang phóng tầm mắt nhìn pho tượng ở đó. Lâm Phàm biết, nó chính là Tế Thiên Linh Tượng của hắn, nghĩ tới pho tượng đó, hắn không khỏi bật cười. Chỉ vì một màn kịch do hắn tự biên tự diễn, cuối cùng tông môn vì tế điện hắn lại làm ra pho tượng đó.

-Thánh Tông quả không hổ là Thánh Tông, khí vận như rồng, vền vền một cái tông môn, mà độc chiếm gần hai phần mười khí vận của Huyền Hoàng Giới.

Tu luyện tới trình độ của Lâm Phàm, đối với khí vận tự nhiên vô cùng quen thuộc. Hơn nữa, thiên ý lại nghe lệnh của Lâm Phàm, nên muốn kiểm tra khí vận, càng là sự tình đơn giản. Thánh Tông có hai phần mười khí vận của Huyền Hoàng Giới, chỉ bằng số khí vận kia. Bên trong tông môn, thiên kiêu sẽ xuất hiện liên tục, vận thế hưng thịnh.

Lúc Lâm Phàm xuất hiện trước cửa Thánh Tông, có rất nhiều đệ tử bên trong, đối với ngoại lai giả như Lâm Phàm, tự nhiên vô cùng nghi hoặc. Những người này, có thể trở thành đệ tử Thánh Tông, dĩ nhiên là vô cùng tự hào. Tông môn đệ nhất Huyền Hoàng Giới, không phải đùa giỡn. Lâm Phàm đạp trên mặt đất Thánh Tông, trong lòng liên tràn đầy hồi ức. Thật không biết, còn bao nhiêu người có thể nhớ được hẳn. Năm năm đã trôi qua, không biết còn ai nhớ mình không?

-Người... Người.

Vừa lúc đó, có một đám đệ tử vây quanh Lâm Phàm, từng người đều vô cùng kinh ngạc, như gặp ma vậy. Lâm Phàm đang rất nghi hoặc, không biết đám đệ tử này bị sao? Sao ai nhìn mình như thấy quỷ vậy. Những đệ tử đồng loạt nhìn về pho tượng phía xa, sao đó nhìn chòng chọc Lâm Phàm. Bọn họ đều là đệ tử ngoại môn, nhưng khi vào tông, phải hiểu tông quy, điều thứ nhất chính là những việc liên quan tới Lâm Phàm. Hơn nữa, từng tên đệ tử nhập môn, đều phải đứng trước pho tượng kia, tĩnh tâm một ngày. Một chút âm thanh cũng không thể phát ra. Nếu như phát ra tiếng, sẽ không hợp cách. Hơn nữa, mỗi ngày, những đệ tử này đều đi qua pho tượng, tháng ngày tích lũy, không cần nhìn tượng, vẫn rõ nó có dáng dấp như thế nào. Lâm Phàm tao nhã chấp hai tay sau lưng đứng ở đó, sau đó sải bước đi tới tới, hướng vào bên trong. Các đệ tử ở chung quanh, một câu cũng chưa nói, đồng loạt tản ra, đứng thành hai hàng.

-Tham kiến Lâm sư thúc tổ.

Lúc này, từng tiếng thét vang lên, truyền khắp Thánh Tông. Một vài đệ tử, nghe được âm thanh này, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng khi thấy thân ảnh kia xuất hiện, cùng như đám đệ tử lúc nãy, cả đám đều trợn mắt há mồm.

-Tham kiến Lâm sư thúc tổ.

Lâm Phàm không nghĩ tới, hắn rời đi đã năm năm, nhưng Thánh Tông đệ tử vẫn nhận biết hắn, đúng là khó tin.

-Đó là Lâm sư thúc tổ, đệ nhất nhân của Thánh Tông ta.

-Người này giống y như pho tượng, tuyệt đối có sai.

-Nghe nói Lâm sư thúc tổ đã phi thăng thượng giới, sao xuất hiện ở đây được.

-Không biết, bất quá tuyệt đối sẽ không sai, thần vận, khí chất, khuôn mặt, hoàn toàn giống nhau như đúc.

-Nhanh đi bẩm báo tông chủ, còn các trưởng lão nữa.

...

Để Lâm Phàm nghi ngờ chính là bối phận của hắn sao cao như thế, quả thật kì quái. Rất nhiều thiên kiêu đệ tử Thánh Tông, đồng loạt nhìn Lâm Phàm. Bọn họ là thiên kiêu của tông môn, có kiêu ngạo, có bá đạo, nhưng vào lúc này, không thể không cung kính hô lên một tiếng “Lâm sư thúc tổ”. Trong chớp mắt, từ nơi sâu xa của Thánh Tông, có vài đạo cầu vồng bay tới.

-Đó là lão tổ.

-Tông chủ cũng tới.

-Các Thái Thượng trưởng lão cũng tới.

...

Lâm Phàm cảm nhận những hơi thở quen thuộc kia, khóe miệng lộ ra nụ cười, lạnh nhạt nói.

-Ta đã trở về!

Yến lão tổ, Vô Nhai Thái thượng trưởng lão, Tông Hận Thiên, những người Lâm Phàm quen biết, toàn bộ đều xuất hiện trước mặt Lâm Phàm. Lỗ Diễm phật tính cao thâm, Mạnh Hạo vô song, kiếm khí bá đạo Kiếm Vô Địch,...

-Lâm Phàm.

Yến Hồng Vũ cả kinh, trên mặt lộ vẻ không dám tin. Vô Nhai Thái thượng trưởng lão có khuôn mặt vạn năm không đổi, cũng vô cùng kinh ngạc.

-Ha ha, làm sao, chẳng lẽ mọi người quên ta rồi? Ta mới đi có năm năm thôi mà!

Lâm Phàm cười nói.

-Sư thúc.

Tông Hận Thiên vô cùng kích động, lập tức bước lên trước.

- Sư thúc ly khai đã năm năm, tiểu đệ ngày nhớ đêm mong, vốn cho rằng cả đời này không còn nhìn thấy người nữa, không ngờ chỉ mới năm năm, ngài đã trở về.

-Tiểu tử không sai, dĩ nhiên lên chức tông chủ rồi.

Lâm Phàm nhìn trang phục Tông Hận Thiên, không khỏi cười lên một tiếng.

-Khà khà!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 747: Chí Cao Tuyên Cổ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong đại điện.

Mọi người ngồi vây quanh Lâm Phàm, nghe Lâm Phàm kể tình huống phi thăng tới thượng giới. Bọn họ hết sức tò mò, không biết thượng giới rốt cục như thế nào. Chẳng lẽ như Chí Tôn đã nói, Nơi đó có vô tận nguy hiểm.

-Đúng, thậm chí còn nghiêm trọng hơn. Ở thượng giới, địa vị của Đại Thiên tộc vô cùng thấp kém, luôn bị Cổ Tộc trấn áp, không có ngày vươn mình.

Lâm Phàm không gấp, kể những chuyện hắn đã trải qua trên thượng giới cho mọi người cùng nghe. Sắc mặt đám người không ngừng biến hóa, lộ vẻ không dám tin. Khi bọn hắn nghe Đại Thiên tộc bị Cổ Tộc tùy ý chém giết, tùy ý lấn nhục, nội tâm bắt đầu run rẩy. Dưới cái nhìn của họ, lại có chủng tộc tàn nhẫn như thế.

-Lần này trở về, ta muốn chuẩn bị động viên toàn bộ Huyền Hoàng Giới, chỉ có đoàn kết, mới có một tia hi vọng đánh bại Cổ Tộc.

Lâm Phàm nói.

-Thời điểm Vạn giới liên thông, coi như các Chí Tôn có đóng kín Huyền Hoàng Giới, cũng không có tác dụng, chúng ta vẫn phải đối mặt với nó.

-Những năm ta ở Cổ Thánh Giới, ta đã suy nghĩ rất kỹ. Viên Thiên Đế lúc trước nói rất đúng, sống tạm bợ chờ chết, chẳng bằng phấn đấu một phen, dù thất bại, tuyệt không hối hận.

Lúc đó Lâm Phàm vẫn còn cho rằng ý nghĩ Viên Thiên Đế cực đoan, bây giờ xem ra, Viên Thiên Đế có tầm nhìn sâu xa nhất. Nếu như đã là tử cục, chẳng bằng cố gắng một lần. Thời khắc này, mọi người đều trầm mặc không nói gì. Họ đều bị lời nói của Lâm Phàm dọa sợ, dưới cái nhìn của bọn họ, tin tức quá khó tin. Coi như muốn trốn, cũng không trốn được.

-Đoàn kết nhất trí, nói thì dễ, nhưng làm rất khó. Huyền Hoàng Giới tông môn san sát, các thế lực lớn nhỏ nhiều như mây, muốn để họ đoàn kết một lòng, hiển nhiên rất khó.

Yến Hồng Vũ nói.

-Đây chính là vấn đề, nhân tâm khó lường. Ngay thời khắc nguy hiểm nhất, sẽ có người bí quá hóa liều, vì bảo vệ lợi ích của bản thân, họ có thể sẵn sàng hi sinh những người khác.

Đơn đả độc đấu, hay kéo bè kết cánh. Nếu có một nhóm lớn nhân mã, tuyệt đối sẽ không để cho Cổ Tộc thoải mái.

-Chẳng qua nếu tình huống thực sự xảy ra. Nếu như liên minh, Thánh Tông thân là đệ nhất tông môn của Huyền Hoàng Giới, nhất định sẽ đứng ra thông báo cho các đại tông môn. Nếu Thánh Tông đứng ra, chắc bọn họ cũng sẽ đồng ý. Bất quá chỗ khó là những tà phái, ma môn kia, còn có các vị ẩn sĩ, lấy địa vị của bọn họ, chỉ sợ bọn họ sẽ không dễ dàng đồng ý.

Huyền Hoàng Giới cho tới nay, vẫn gió êm sóng lặng, nhưng trong bóng tối, tồn tại không ít thế lực.

-Những cái đó không phải vấn đề gì lớn, ta sẽ giải quyết.

Lâm Phàm hiện tại hết sức tự tin, lấy thực lực của hắn bây giờ, nếu còn không bắt những người kia đồng ý, thì lấy cục đậu hủ đập đầu chết quách đi cho rồi, sống thật uống mà.

Sau đó Lâm Phàm và mọi người lại thương thảo một hồi, liền tự mình tản đi.

Một lúc sau, Lâm Phàm liền xuất hiện tại một khu vực hoang vu, hắn trôi nổi trong hư không, nhìn xuống phía dưới, lớn tiếng gọi to.

-Tuyên Cổ, còn không mau ra đây.

Trong khu vực hoang vu này, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, cả thiên địa giống như một mảnh tử vực. Nhưng Lâm Phàm vẫn có thể cảm nhận được, dưới những vực sâu kia, đang có một sinh linh vô cùng mạnh mẽ đang ẩn núp.

Trong chớp mắt, phong vân biến chuyển, đại địa lay động, một luồng khí tức vô cùng cường hãn, từ dưới lòng đất chui lên. Đại địa không ngừng nứt toác, nứt ra một cái vực sâu không thấy đáy, tràn đầy hắc ám, từ đó có một bàn tay to lớn đen kịt đột nhiên chui ra.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh này, trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

-Tuyên Cổ không hổ là Tuyên Cổ, dĩ nhiên lại có thể phá vỡ bình phong của Huyền Hoàng Giới.

Lâm Phàm bây giờ phát hiện tu vi của Tuyên Cổ đã đột phá Đại Thiên Vị cảnh, thẳng tới Thanh Thiên Vị. Theo Lâm Phàm, chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi. Sinh linh Huyền Hoàng Giới, không ai có thể đột phá Đại Thiên Vị. Thế nhưng Tuyên Cổ lại có thể, theo

Lâm Phàm thấy, chuyện này có chút quái dị, bất quá hăn cũng không nghĩ nhiều.

-Chủ nhân.

Một thân ảnh khổng lồ đỉnh thiên lập địa, khí tức vô cùng cường hãn làm người ta kinh ngạc.

-Tuyên Cổ, xem ra trong năm năm này, người đã khôi phục không ít nha.

Lâm Phàm cười nói.

-Chủ nhân, bởi vì thân thể của ta bị tổn hại nghiêm trọng, e rằng không thể trở về trạng thái đỉnh cao.

Tuyên Cổ nói.

Một trong hai cánh tay bản mệnh của Tuyên Cổ đã bị Lâm Phàm tế điện, làm thân thể của hăn tàn tạ, không còn nguyên vẹn. Tuyên Cổ muốn trở lại thời kì đỉnh cao là chuyện bất khả thi.

-Không có chuyện gì, lần này ta tới đây có ý muốn giúp người trở về đỉnh cao.

Lâm Phàm vung tay áo, bay ra một cái Vĩnh Hằng Chi Vị. Thời khắc Vĩnh Hằng Chi Vị xuất hiện, toàn bộ thiên địa đều chấn động, như dưới luồng hơi thở này, thiên địa vạn vật đều phải thần phục, không một tia kháng cự.

-Đây là Vĩnh Hằng Chi Vị.

Tuyên Cổ phấn chấn, như nhìn thấy chí bảo. Nhất thời, một tiếng hét dài truyền ra. Tuyên Cổ mở hai tay, hăn cảm nhận được cái Vĩnh Hằng Chi Vị kia đã từng là của Cổ Tộc Chí Cao. Trong thiên địa này, chỉ có tám toà Vĩnh Hằng Chi Vị, mỗi một toà có thể tạo ra một vị Chí Cao.

Một cái vòng xoáy đen kịt đột nhiên xuất hiện trước ngực Tuyên Cổ, sau đó hút Vĩnh Hằng Chi Vị kia vào trong.

Ầm!

Lúc này, những sợi xích sắt đang quấn quanh thân thể hắc giao động mãnh liệt. Từng đạo từng đạo Lôì Đình xuất hiện, sau đó quấn quanh trên người hắc.

Rống!

Một tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên, khí tức Tuyên Cổ bành trướng, thân thể hết sức to lớn của hắc lại lớn thêm lần nữa, sức mạnh của Tuyên Cổ cũng liên tục tăng lên, như không có điểm dừng.

Xoạt xoạt!

Làn da Tuyên Cổ bắt đầu nứt toác, như con cua bỏ lớp vỏ cũ tái tạo lớp vỏ mới rắn chắc hơn. Lớp da đen nhánh lúc trước liền biến thành hoá thạch, từng khối rớt xuống đất, thay vào đó là một lớp da mới, tràn đầy lưu quang lóng lánh, khí tức bức người.

-Sức mạnh của ta đã trở về rồi!

Thời khắc này, Tuyên Cổ đứng sừng sững trong thiên địa. Những tia Lôì Đình, bùng bùng, lập loè quấn quanh hắc, trong đôi mắt kia cũng lập loè tia sáng vô cùng khủng bố. Từng vòng gợn sóng, lấy Tuyên Cổ làm trung tâm, không ngừng khuếch tán về phía ngoài.

Thần Thiên Vị tăng một!

Thần Thiên Vị tăng hai!

...

Thần Thiên Vị tăng chín!

Thần Thiên Vị tăng mười!

Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh.

Ầm ầm!

Tuyên Cổ giơ hai tay lên trời, như muốn dùng đôi tay kia xé đôi bầu trời.

Xé tan!

Hư không trước song thủ Tuyên Cổ giống như một tờ giấy, trong nháy mắt đã bị xé mở một đường dài. Vết rách kéo dài tới thiên nam địa bắc.

-A!

Tuyên Cổ tức giận gào to một tiếng, đột nhiên có một màn hào quang như thác nước, từ chín tầng trời chảy xuống thân hình của hắn.

Vĩnh Hằng Thần Vị, vô thượng Chí Cao!

Ầm!

Sắc mặt của Lâm Phàm hơi ngưng lại, thân thể đột nhiên lùi về sau. Hắn không nghĩ thực lực Tuyên Cổ lại trở nên khủng bố như vậy. Thậm chí, theo Lâm Phàm thấy, bất kỳ một tên Chí Cao nào có thực lực giống như Kiệt, cũng rất có thể bị hắn đâm một phát chết tươi.

Chí Cao lâu năm, không hồ là cổ Chí Cao, sau khi khôi phục như cũ, thì Chí Cao bình thường tuyệt đối không phải là đối thủ.

-Ha ha!

Tuyên Cổ ngẩng mặt lên trời hét dài một tiếng, nguồn sức mạnh đã biến mất đã trở về. Chuyện này đối với Tuyên Cổ mà nói, không thể nghi ngờ là một lần tân sinh a.

-Chủ nhân!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 748: Thân Thế Đỉnh Cao

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bây giờ, Lâm Phàm cũng có lực lượng sánh cùng Cổ Tộc, khi Chí Cao chưa ra mặt, Cổ Tộc chỉ như cá nằm trên thớt, hễ muốn làm như thế nào cũng được. Nhưng, giờ Cổ Tộc Chí Cao đã tự mình xuất hiện, khiến Lâm Phàm như chó không nhà, đi tới đâu cũng bị người truy sát, hễ không thể không cẩn thận, chỉ sơ sẩy một chút, sẽ bị Cổ Tộc thít ngay. Nhưng hiện giờ, hễ có hai phụ tá đặc lực Kiệt và Tuyên Cổ. Nếu giờ có đánh nhau, cũng không ngại Cổ Tộc lắm.

-Từ nay về sau, tiểu gia không cần sợ Chí Cao nữa rồi.

Tuyên Cổ khôi phục thực lực, là một chuyện tốt. Cường độ thân thể của hễ đã có cơ hội đạt đến cảnh giới đỉnh cao. Nếu cường độ thân thể hễ đạt cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, coi như Chí Cao, cũng không thể đánh nổi hễ. Bây giờ, Lâm Phàm mới cảm nhận được sự biến thái của hệ thống, nếu hễ tìm được ai đó có cảnh giới cao hơn mình, sau đó chịu khó để người ta đánh một trận, cường độ thân thể hễ sẽ liên tục gia tăng. Lâm Phàm tự nghĩ hình như mình có xu hướng thích bị ngược thì phải!

-Tuyên Cổ, mau lại đây, đánh ta đi.

Lâm Phàm không kịp đợi, nói.

-A!

Vẻ mặt Tuyên Cổ lập tức biến đổi, hắn chưa kịp phản ứng, chuyện này không thể tưởng tượng nổi. Hắn không biết chủ nhân của mình đang định làm gì? Không lẽ thích bị ngược thật sao?

-Nhanh lên một chút, dùng ba phần sức mạnh của người, đánh ta một quyền.

Lâm Phàm chậm rãi nói.

Hiện nay, cường độ thân thể Lâm Phàm đã đạt cảnh giới Thần Thiên Vị tầng chín, khoảng cách với Thần Thiên Vị tầng mười, chỉ còn một đoạn ngắn nữa, nhưng rất khó vượt qua. Bất quá, giờ có Tuyên Cổ hỗ trợ, việc đột phá không còn quá khó khăn. Bây giờ, tu vi của hắn là Thần Thiên Vị tầng chín, khoảng cách đến tầng mười không nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn, không cách thăng lên được. Bất quá, tăng cường độ thân thể trước, mới đúng là vương đạo.

-Vâng.

Tuyên Cổ không do dự, đánh ra một quyền. Tuy nói chỉ có ba phần sức mạnh, thế nhưng lực lượng ẩn chứa vô cùng to lớn.

Một quyền đâm ra, toàn bộ hư không bắt đầu rung động. Hư không bình phong trong Huyền Hoàng Giới không chắc như của Cổ Thánh Giới, nên nhanh chóng vỡ thành vô số mảnh.

Ầm!

Chân chân Lâm Phàm đón đỡ một quyền kìa

Phốc!

Lâm Phàm hứng trọn cú đâm, không có bất kỳ sức phản kháng nào, thân thể trong nháy mắt nổ tung.

- Quá kinh khủng!

Huyết nhục Lâm Phàm không ngừng tái tạo lại. Lúc đầu, hắn không ngờ chỉ vền vẹn ba phần mười sức mạnh, lại có thể phá tan thân thể mình, thật sự rất kinh khủng a.

-Chẳng lẽ cái Vĩnh Hằng Chi Vị kia, còn bao hàm sức mạnh của Thánh hay sao?

Nhưng khi Thánh thi triển ba phần sức mạnh, dù có thể đánh Lâm Phàm thổ huyết, nhưng tuyệt đối không bạo nổ được hắn.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu tăng cường 250000 điểm kinh nghiệm.

-Tốt.

Ngô Đồng Thần Thụ lập tức phát ra một nguồn sinh mệnh lực khổng lồ chống đỡ Lâm Phàm, Huyết Hải Ma Công cũng vận chuyển. Huyết Trì bên trong Động Thiên cũng bắt đầu sôi sục, từng sợi từng sợi sương máu bốc lên. Bên trong mỗi một luồng sương máu, đều ẩn chứa lực lượng vô tận. Trong nháy mắt, Lâm Phàm khôi phục như lúc ban đầu. Bất quá lần này, Lâm Phàm đưa Tuyên Cổ vào Thiên Địa Dung Lô, lấy thực lực Tuyên Cổ hiện giờ, nếu không cẩn thận, rất dễ tạo thành tai nạn cho Huyền Hoàng Giới.

-Tiếp.

Lâm Phàm đang rất thoải mái, cái cảm giác này thật sự quá tuyệt vời. Nâng cao cường độ Thân thể, là bảo đảm lớn nhất của hắn, dù không có thực lực trấn áp Cổ Tộc Chí Cao, thì đối phương cũng không năng lực trấn áp hắn. Còn sống, mới có thể từ từ đùa chết đối phương.

-Ầm!

Lần này, Lâm Phàm lại biến thành một đồng huyết nhục.

-Chắc đây là lần tu luyện thảm nhất đời a.

Bất quá, thống khổ và vui sướng song tồn. Kinh nghiệm ào ào ào tăng, chính là sự khích lệ lớn nhất.

-Tuyên Cổ, khí lực nhỏ lại một chút, dùng hai phần đi.

Lâm Phàm có chút lúng túng, cảm giác mỗi lần biến thành một đồng máu thịt, quá tần nhẫn, lại còn rất đau.

-Được, chủ nhân.

Ầm!

Lại một quyền đánh tới.

Ầm!

Huyết nhục Lâm Phàm lại phân tán.

-Mịa nó, mới dùng hai phần, vẫn bị một quyền oanh tạc, người so với người quả thật tức chết!

Lâm Phàm không biết nói gì hơn, hắn không nghĩ tới, dù Tuyên Cổ chỉ dùng hai phần sức mạnh vẫn oanh hấn ra cám. Nếu như hắn đánh ra toàn lực, đảm một phát chắc chết luôn quá?

-Dùng sức yếu hơn một chút nữa, một phần rưỡi.

Lâm Phàm nói.

-Được.

Lại một quyền xuất ra. Cú đấm này Lâm Phàm nghĩ có thể ngăn cản. Nhưng kết quả lại không khá hơn chút nào.

Ầm!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm chỉ cảm giác, thân thể chính mình, bị một luồng sức mạnh khổng lồ đánh tan. Thân thể hắn như một viên đạn pháo, va vào Thiên Địa Dung Lô. Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu tăng cường 150000 điểm kinh nghiệm.

-Sức mạnh thật lớn.

Lâm Phàm cảm thán, đồng thời còn cảm giác, lần này hắn kiếm lời rồi. Thực lực của Tuyên Cổ mạnh như thế, dù trở lại Cổ Thánh Giới, hắn cũng không sợ nữa.

-Tiếp tục!

Thân thể của Lâm Phàm giống như một viên đạn, bay tứ tung. Tuyên Cổ cũng đánh vô cùng sướng tay. Thân hình hắn lấp loé, từng quyền từng quyền đánh trên người Lâm Phàm.

Ầm!

Ầm!

-Tuyên Cổ, người đánh kiểu gì vậy, đừng đánh vào mặt chứ!

Chẳng biết lúc nào, Tuyên Cổ làm một quyền vào giữa khuôn mặt Lâm Phàm, làm gương mặt của hắn sưng lên một cục.

-Vâng, chủ nhân.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, nói tiếp.

-Tiếp tục, đừng ngừng lại.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu tăng cường 150000 điểm kinh nghiệm.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu đã thăng cấp.

-Vĩnh Hằng Thần Khu tăng chín.

Lâm Phàm nghe được thông báo thăng cấp của hệ thống, trong lòng vui vẻ. Tuy nhiên, lại phát hiện cường độ thân thể còn chưa thăng cấp, lại có chút thất vọng. Bất quá, chuyện này không có gì đáng kể, chỉ cần tiếp tục kiên trì, cường độ thân thể của hắn sẽ vững vàng đề thăng.

Sau một đêm.

-Dùng toàn bộ sức mạnh.

Lúc này, cường độ thân của Lâm Phàm đã tăng lên rất lớn, đạt đến trạng thái đỉnh cao. Chỉ một đường nữa thôi, là có thể tăng lên tới cấp độ mới.

-Ầm!

Cú đấm này của Tuyên Cổ ẩn chứa sức mạnh vô cùng hung mãnh, nếu như không phải bên trong Thiên Địa Dung Lô, chỉ sợ đã gây nên tai nạn cho Huyền Hoàng Giới rồi.

Ầm!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, chợt có một luồng sức mạnh khổng lồ va vào thân thể hắn.

-Thăng cấp... Thăng cấp.

Lâm Phàm rít gào một tiếng, trên thân thể hắn phát ra từng trận thần quang. Những thần quang này, không phải bình thường, trong đó như ẩn chứa chân lý Chí Cao.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu đã thăng cấp.

-Keng, cường độ thân thể của kí chủ đã đạt cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh.

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên cảm giác thân thể hắn có biến chuyển kì lạ. Mỗi một tế bào, mỗi một khối huyết nhục, đều hoàn toàn sôi trào.

Sức mạnh! Toàn bộ đều là sức mạnh!

Thậm chí, theo Lâm Phàm nghĩ, cơ thể của hắn đã trở thân thể mạnh nhất trong thiên địa, không gì có thể ngăn cản, không gì có thể phá hủy hắn.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã tăng cường thân thể đến cảnh giới đỉnh cao.

- Vật phẩm khen thưởng đặc biệt: Nhất niệm vạn giới.

-Đù...!

Lâm Phàm cả kinh, có hơi bất ngờ?

-Nhất niệm vạn giới là cái quỷ gì? Chắc là một món bảo bối.

Lâm Phàm hơi nghi hoặc, Hệ thống đã lâu không có ban thưởng cho hắn bất kỳ món gì, không nghĩ tới lần này lại được tặng. đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 749: Đi Tìm Đồ Đệ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Nhất Niệm Vạn Giới: Công dụng mở ra ngàn vạn thế giới và có một phần triệu cơ hội không chế vạn giới.

-Tào lao, cái này thì có tác dụng gì! Xàm quá xàm.

Lâm Phàm vừa nhìn thấy Nhất Niệm Vạn Giới, còn tưởng một cái bảo bối tốt, không ngờ lại sida như vậy.

-Một phần một triệu cơ hội? Sao không nói thập tử vô sinh đi, để người ta dẹp luôn ý nghĩ này.

Sau đó, Lâm Phàm ném Nhất Niệm Vạn Giới vào túi đeo lưng, trực tiếp day nó vào lãnh cung, thử một lần cũng không muốn. Giờ khắc này, sức mạnh cơ thể của hắn đang sôi trào như núi lửa, chỉ cần một ý nghĩ, có thể bộc phát mãnh liệt. Mỗi lần hít thở, thì mỗi một tế bào trong cơ thể đều điên cuồng chuyển động, đẩy thân thể tới trạng thái đỉnh phong. Bây giờ, Lâm Phàm có cảm giác, chỉ cần hắn giơ ngón tay, hay tiện tay nắm một cái đều có thể phá diệt hư không, hắn thấy cảm giác vô địch kia càng trở nên gần gũi. Đây là ảo giác được sinh ra khi tăng cường thân thể lên đến trình độ nhất định. Lấy cường độ thân thể của Lâm Phàm bây giờ, có va chạm với chí bảo, hắn tin tưởng có thể đụng nát tuyệt phẩm chí. Tồn tại bậc này, chính là xe tăng hình người. Chỉ cần dựa vào cường độ thân thể, có thể phá hủy hết tất cả.

-Chủ nhân, cơ thể người...

Tuyên Cổ khiếp sợ không thôi, trong khoảng thời gian ngắn, vẫn chưa phục bình tĩnh. Trong kí ức của nó, coi như Cổ Tộc Chí Cao, cũng không có thân thể mạnh mẽ đến vậy. Tuyên Cổ đang có cảm giác, chủ nhân đã tu luyện thân thể đến Vĩnh Hằng Thần Vị rồi.

-Ha ha...

Lâm Phàm không ngừng cười to, tâm tình đang rất vui vẻ.

-Được rồi, đi...

Lâm Phàm thu Tuyên Cổ vào Động Thiên, hiện tại hắn đang muốn tìm tất cả đồ đệ của mình. Những đệ tử bên trong học viện kia, mặc dù không chỉ giáo bọn họ tử tế, nhưng bất kể nói thế nào, hắn và bọn chúng đều có danh thầy trò. Từ trước giờ cho tới nay, Lâm Phàm đều đơn đả độc đấu, trong một số phương diện, rất chịu thiệt. Bây giờ, hắn đang có ý định bồi dưỡng người bên cạnh trở thành cường giả có thể trấn áp một phương.

Tuy cuối cùng, bọn họ chưa chắc có thể đánh được Cổ Tộc Chí Cao, nhưng những tên Cổ Tộc Quân Vương gì gì đó, giao cho bọn họ cũng được. Việc gì cũng tự mình động thủ, không phải bị dày vò đến chết sao..

Trong một ngọn núi nào đó, một người nam tử mặc mặc đang canh tác trên một mảnh ruộng.

-Thiên Tiêu, người sao càng sống càng thụt lùi vậy?

Lâm Phàm trôi nổi trong hư không, nhìn nam tử dưới đất, trong lòng cảm thán vạn phần. Mới chỉ có năm năm, cái tên hư đồn kia mới chừng hai mươi tuổi, lại có thể khám phá hồng trần, hiểu rõ huyền ảo cuộc đời, ẩn cư núi rừng. Tào Thiên Tiêu đang làm việc, thân thể đột nhiên run lên, sau đó quay đầu nhìn theo hướng giọng nói. Lúc này, cả thiên địa như

yên tĩnh lại. Tào Thiên Tiêu lúc này như không thể tin những hản nhìn thấy, khuôn mặt lôi thôi lếch thếch bắt đầu run rẩy.

-Lão... Lão sư.

-Ân.

Lâm Phàm gật cái đầu, khẽ cau mày, hản thấy được một tia thương tâm trong ánh mắt Tào Thiên Tiêu. Sau khi ân cần hỏi thăm một phen, cuối cùng mới biết, nguyên lai hản đang bị thương, bởi vì lúc trước hản đã chọc vào người không nên chọc, để thê tử bị người ta giết chết, tuy cuối cùng cũng giết được đối phương, nhưng Tào Thiên Tiêu không còn quyển luyện gì với trần thế nữa, cuối cùng, hản ẩn cư núi rừng, trải qua sinh hoạt nhàn nhã.

-Ai...

Lâm Phàm vỗ vai đồ đệ mình một cái, không nói thêm gì. Chuyện đã trở thành quá khứ, không cần nhắc lại. Chỉ là, Tào Thiên Tiêu đã từng người nhiều chuyện nhất, hoạt bát nhất, giờ trở nên trầm mặc ít nói, người thanh niên mới khoảng chừng hai mươi tuổi, lại trở thành một đại thúc hơn 40 rồi.

-Đi cùng vi sư đi, nam tử hán đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, sao lại trở thành một ông già lẩm cẩm được. Người như vậy, không thẹn với người vợ đã mất của mình sao?

Lâm Phàm nói.

-Vâng, lão sư.

Tào Thiên Tiêu nhẹ giọng nói, Lâm Phàm lắc đầu, hản biết tên đồ đệ này của mình, không có ý chí chiến đấu. Lâm Phàm cũng không nói nhiều, mang Thiên Tiêu đi vào hư không, hướng về một hướng khác.

Long U Thành.

Hàn gia!

-Chu Địch, cái tên rác rưởi nhà người, ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được. Người còn có mặt ở lại Hàn gia à.

Trong đại sảnh, có một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế thái. Ánh mắt xem thường nhìn về phía Chu Địch. Thân thể mập mạp của Chu Địch đột nhiên run lên, hai tay nắm chặt, sau đó lại nhìn thiếu phụ đang đứng một bên, vẻ mặt lo lắng nhưng vô cùng động lòng người, tay đang ôm đứa nhỏ vô vùng xinh xắn trong lòng. Cuối cùng, hắn lại buông lỏng hai tay. năm năm trước, Chu Địch được Hàn gia Đại tiểu thư cứu giúp, sau đó trở thành thiếp thân thị vệ của nàng. Không biết hắn thi triển mưu hèn kế bẩn gì mà cuối cùng cửa luôn tiểu thư nhà người ta. Nhưng nhà giàu sâu như biển, dù Chu Địch có thực lực không tệ, nhưng trong đại gia tộc này, còn khối người mạnh hơn hắn.

-Gia chủ, Chu Địch biết sai, chỉ là phụ nhân và hài đồng kia, ta không hạ thủ được.

Chu Địch nói.

-Hừ, không hạ thủ được? Vậy nuôi người để làm gì?

Hàn gia chủ phần nộ quát. Chu Địch bị mắng trong không dám đáp lời, chỉ có thể cúi xuống, đám người nhà họ Hàn chung quanh đều lộ vẻ hả hê. Đối với cái tên Chu Địch đến ở rể đến Hàn gia này, bọn họ luôn xem thường hắn.

-Phụ thân, van cầu người, đừng mắng hắn nữa.

Hàn Lôi ôm hài tử, lập tức đi ra, khóc lóc van xin.

-Hừ, nghịch tử, mặt mũi của Hàn gia đều bị người làm mất sạch rồi. Sao người lại lôi cái tên rác rưởi này trở về, không phải nói hắn có sư phó bá lắm sao? Sư phụ hắn đâu?

Hàn gia chủ nghĩ tới việc này, trong lòng nổi giận không chỗ phát tiết. Năm đó, khi nghe con gái nói, Chu Định có một cái sư phụ vô cùng cường đại, nhất thời nảy ra kế vật. Nhưng không ngờ, lúc hứa gã con gái cho tên phế vật kia, tên lão sư vô cùng cường đại của hắn lại không xuất hiện, thậm chí trong mấy năm qua, một lần cũng không có. Lúc đó, hắn mới phát hiện ra, mình đã bị lừa.

-Rác rưởi đúng là rác rưởi, sinh ra con gái cũng là rác rưởi, tư chất lại thấp. Người còn mặt mũi ở lại Hàn gia nữa ư?

-Ông ngoại!

Bé gái trong ngực Hàn Lô, giống như một búp bê sứ. Lúc này, trong mắt cũng lộ vẻ hoảng sợ, run lẩy bẩy hô.

-Câm miệng.

Hàn gia chủ giận dữ hét lớn, Trong đại gia tộc, rác rưởi mãi mãi không có địa vị, dù cho nàng là Hàn gia Đại tiểu thư cũng như thế. Thời khắc này, Chu Định ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Hàn gia chủ.

-Hàn gia chủ, xin người tôn trọng người phụ nữ và con gái của ta. Bằng không, dù người là phụ thân của Lô nhi, ta cũng không khách khí đâu.

Chu Định lạnh lùng nói.

-Làm sao, người muốn làm phản?

-Nói người là rác rưởi, người chối bỏ à?

-Năm năm qua, tu vi của người có tiến bộ chút nào chưa?

-Đại Thiên Vị sơ cấp? Giờ đi ra bên ngoài, tùy tiện chọn mười người, đã có ba, bốn người hơn người rồi, bày đặt lên giọng với ta?

-Phụ thân, xin người bớt giận, hãn không phải muốn chống đối người đâu.

Hàn Lôì vội vàng van xin, sau đó hướng Chu Địch lắc đầu, Chu Địch nhìn sự ủy khuất lúc này của vợ, trong lòng có một ngọn lửa giận không tên, nhưng nhìn qua đứa con gái còn thơ, không khỏi nhin lại được.

-Hừ, không phải chống đối thì là gì? Rác rưởi phế vật. Hiện tại ta đi ra ngoài, những đại gia tộc kia, tên nào không cười nhạo Hàn gia chúng ta, Đại tiểu thư Hàn gia lại gả cho một tên phế vật.

-Người nghe cho rõ cho ta, sau này muốn muốn lưu lại Hàn gia, thì phải nghe lời, ta kêu người làm gì? Người phải làm cái đó.

-Làm sao, người nhìn ai đó, đồ phế vật, tên lão sư lừa đảo của người bây giờ đang ở đâu rồi? Ta muốn nhìn một chút, người có thể dạy ra một tên phế vật như người, đến cùng là phế vật lão sư tới bậc nào?

Hàn gia chu phần nộ quát.

-Câm miệng, ta không cho phép người nhục mạ lão sư ta.

Khí tức cả người Chu Địch đột nhiên sôi trào, hung ý bốc lên, hãn đang nổi giận thật sự.

Hàn gia chủ sững sờ, nội tâm run lên một cái, sau đó bình tĩnh lại.

-Làm sao, then quá thành giận à? Muốn động thủ? Có bản lĩnh thì gọi cái tên sư phụ phế vật kia của người tới đây, bản gia chủ muốn xem xem, hãn là nhân vật như thế nào.

-Người muốn gặp mặt ta sao...?

Vừa lúc đó, có một âm thanh phá không mà đến, trong chớp mắt nổ vang bên trong đại sảnh.

Mà thân thể Chu Định nhất thời run rẩy, sắc mặt biến hóa, chợt xoay người, nhìn phía bên ngoài. Ở đó, một bóng người từ trong hư không bước ra, hai chân đạp lên mặt đất, từng bước đi tới.

-Lão sư.

Âm thanh Chu Định có chút run rẩy...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 750: Hãn Không Phải Người, Hãn Là Thần A

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm có chút dở khóc dở cười, thế giới đảo lộn cmnr, đồ đệ của hãn sao lại trở nên thâm hiểm như vậy không biết. Một tên thì mới mất thể tử, từ đó sa sút, ẩn cư núi rừng. Một ông thì ở rể trong một gia tộc lớn, không có chút địa vị, bị khinh bỉ khắp nơi. Nhưng vì vợ con, không thể không cuối đầu, bất kể nói thế nào, hãn là đệ nhất cao thủ Huyền Hoàng Giới, ngay cả Cổ Tộc Chí Cao, đều không úy kỵ, mà đệ tử của hãn sao lại thâm hại như vậy không biết, thân là lão sư, cũng bị bọn chúng làm tối tăm mặt mũi.

Hàn gia chủ vừa định răn dạy một tiếng, đột nhiên nghe được thanh âm khiếp sợ của con rể, hơi nghi hoặc.

-Lão sư? Chẳng lẽ người trẻ tuổi này chính là lão sư phế vật của hãn?

Hàn gia chủ cũng không nói lời nào, mà chỉ ngồi yên tại chỗ, lặng lẽ đợi. Hãn bây giờ muốn xem, cái tên phế vật lão sư này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Lúc này, tất cả chuyện trong Hàn gia Lâm Phàm đều rõ trong lòng bàn tay. Chu Định có tu vi Đại Thiên Vị sơ cấp, đối với các đại gia tộc này, xác thực hơi yếu. Nhưng tu vi của hãn cũng không tồi, nhưng lại sống uất ức như vậy. Lấy tu vi bây giờ của hãn, mặc kệ đi tới nơi nào, đều có thể sống thoải mái, sao phải chịu khổ như vậy.

-Chu Địch, người để vi sư thất vọng quá.

Lâm Phàm từ từ đi đến, bình tĩnh nói.

Lúc này, Chu Địch vô cùng kích động, yết hầu chứa rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi nghe lời của lão sư, không khỏi cúi đầu, hăn biết lão sư đang tự trách mình. Chu Địch không ngốc, hăn biết tình cảnh bây giờ của hăn, đang làm mất mặt lão sư, người khác không biết lão sư hăn là ai, nhưng Chu Địch nào có thể không biết, sư phụ của hăn chính là một cường giả chân chính, thân là đồ đệ của người, lại trở nên thê thảm như bây giờ. Cái này không phải đang bôi đen mặt lão sư hay sao?

- Sư phụ.

Hàn Lôi từ từ đi tới, thỉnh an Lâm Phàm một cái. Lần đầu tiên nàng gặp Lâm Phàm, đã là năm năm trước.

-Ừm.

Lâm Phàm gật đầu một cái, hăn không ngờ Chu Địch và cô nàng Đại tiểu thư này lại tu thành chính quả.

-Các hạ chính là lão sư của tên tên bất tài này hay sao?

Hàn gia chủ hỏi, bất quá Lâm Phàm cũng không trả lời, càng không liếc mắt nhìn hăn.

-Hài tử đều lớn như vậy rồi à?

Lâm Phàm nhìn đứa nhỏ như một cô búp bê sứ đang bên người Hàn Lôi, hỏi. Khuôn mặt nhỏ mũn mĩm trắng như tuyết, đôi mắt to thiên chân vô tà, giống như những viên bảo thạch sáng lấp lánh, tản ra tia non nớt. Chỉ là giờ khắc này, trong đôi mắt đáng yêu kia, lại lóe một tia sợ hãi, Hàn Lôi lập tức kéo đứa bé ra ngoài, nói.

-Trình Trình, mau gọi thái sư tổ đi con.

Sắc mặt Hàn gia chủ có chút khó coi, hẳn không nghĩ tới người này, ngay cả liếc hẳn một cái cũng không thèm, trong lòng nổi giận. Bất quá, hẳn vẫn nhìn xuống được, hẳn ngược lại muốn xem, người này rốt cuộc muốn làm gì? Trẻ tuổi như vậy, còn có năng lực gì?

-Thái sư tổ, hảo!

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Chu Trinh Trinh, sợ hãi cầm góc áo mẫu thân, ánh mắt sáng ngời cẩn thận từng li từng tí nhìn Lâm Phàm. Âm thanh ngây thơ, chất phác của cô bé truyền đến bên tai, khiến trái tim của y có chút mềm lòng. Thời khắc này, Lâm Phàm không nghĩ tới bối phận của mình lại cao như vậy. Đồ đệ của hắn đã khai chi tán diệt, mà chính hắn ngay cả một thằng nhãi con vẫn không có a. Lâm Phàm vô cùng yêu thích trẻ em, đặc biệt là những đứa khả ái, nghe lời. Khi nhìn thấy Chu Trinh Trinh, hắn không khỏi đưa tay ra, véo khuôn mặt nhỏ mũm mĩm của Trinh Trinh một cái. Cái tên Chu Địch này đúng là tốt số, đáng dập bản thân không ra gì, nhưng có thể tạo ra khuê nữ khả ái đến như thế.

-Thái sư tổ, có thể giúp cha con một chút không? Trinh Trinh không muốn thấy cha bị gia gia mắng.

Giọng trẻ con non nớt, ngây thơ cực kỳ của cô bé vang lên, trên mặt Lâm Phàm liền lộ vẻ tươi cười, lập tức trả lời cô bé.

-Đương nhiên, có thái sư tổ ở đây, không ai có thể bắt nạt cha con cả.

-Trinh Trinh, con thích đồ vật gì? Con cứ nói, Thái sư tổ sẽ mua cho con.

Lâm Phàm vuốt đầu cô bé, hỏi. Khuê nữ của Chu Địch, trời sinh tư chất kém cỏi, lấy tư chất của nàng, coi như có khổ tu cả đời, không nhất định tiến vào cảnh giới Tiên Thiên. Nhưng lúc này, khi Lâm Phàm vuốt đầu cô bé, đã thay đổi tư chất của nàng. Nguyên bản, khí vận lu mờ ảm đạm, lại nở rộ như một đóa hoa, xông thẳng tới chân trời.

-Lão sư...

Chu Định nhìn khuê nữ, phát hiện thể chất con bé xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Loại biến hóa này, nếu như không chú ý, căn bản không thể thấy được. Chu Định đã từng theo bên người Lâm Phàm, tự nhiên có thể nhận biết năng lực của lão sư. Hắn kinh ngạc phát hiện, tư chất thấp kém của con đã thay đổi rất nhiều. Thậm chí, hắn cảm giác, những lỗ chân lông đang khép kín của Trinh Trinh thời khắc này đột nhiên trương mở, liên tục hô hấp thiên địa linh khí, cọ rửa thân thể nàng.

-Trinh Trinh thích nhất là thấy tuyết rơi, nhưng mẹ nói, mùa tuyết đã kết thúc rồi, phải rất lâu nữa mới có thể nhìn thấy lại.

Trinh Trinh nhẹ nhàng nói.

-Ha ha, chỉ cần Trinh Trinh thích, coi như ngày hôm nay không có tuyết, thái sư tổ cũng bắt ông trời phải rơi tuyết xuống. Từ nay về sau, chỉ cần Trinh Trinh muốn tuyết rơi, thì ông trời nhất định phải rơi tuyết.

Lâm Phàm cười một tiếng, ống tay áo vừa nhấc. Trong chớp mắt, bầu trời đang trong xanh, đột nhiên có từng bông tuyết trắng tựa như những sợi lông ngỗng rơi xuống, bông tuyết bay lơ đãng, bao trùm mặt đất.

-Thái sư tổ, có tuyết rồi, có tuyết rồi.

Trinh Trinh được Lâm Phàm ôm trong ngực, nhìn thấy hoa tuyết bên ngoài, ngạc nhiên hô to, mà sắc mặt mọi người chung quanh đại biến. Mùa đông đã qua, sao có tuyết đây, mọi người không dám tin nhìn phía Lâm Phàm đang tươi cười. Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều do người trẻ tuổi kia làm ra?

-Không vội, thái sư tổ tìm cho người vài con thú cưng chơi nha.

Bàn tay Lâm Phàm từ từ trương mở, những bông tuyết ngoài kia như bị nguồn sức mạnh nào đó thu hút, từ bên ngoài bay vào nhà, liên xoay tròn trong lòng bàn tay Lâm Phàm. Mọi người không biết người trẻ tuổi

này lại muốn làm cái gì? Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại làm bọn họ chấn động.

Những mảnh hoa tuyết kia, như được ai đó ban cho sức sống, trong nháy mắt biến thành hai tên tuyết Tinh Linh, lớn bằng bàn tay.

-Được rồi, ra ngoài chơi đi.

Lâm Phàm buông Trinh Trinh ra, để cô bé theo hai tuyết Tinh Linh ra ngoài chơi. Đối với Lâm Phàm, việc tạo ra một sinh mệnh mới không phải việc gì khó. Dù một mảnh bông tuyết phổ thông, Lâm Phàm cũng có thể trao sinh mạng cho chúng.

Dù Chu Địch là đệ tử của Lâm Phàm, nhưng khi nhìn thấy lão sư phẩy tay một cái sáng tạo sinh mệnh, không khỏi trợn tròn mắt. Càng không cần phải nói tới đám người Hàn gia.

Hàn gia chủ càng sợ té từ trên ghế xuống, khuôn mặt kinh ngạc, há to miệng, không thể tin được.

-Được rồi, như người mong muốn, bản Đế đến rồi, không biết người có lời gì muốn nói?

Lâm Phàm không vui không giận, ngữ khí lạnh nhạt hỏi. Tuy hắc không làm gì, nhưng chỉ việc hắc đứng ở đây, đối với toàn bộ Hàn gia, cũng là một loại áp lực lớn lao, loại thủ đoạn thần kỳ lúc này, sớm đã dọa mọi người Hàn gia phát ngất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 751: Thái Độ Đại Biến

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên:

Nguồn:

Lúc này, mọi người Hàn gia đều khiếp sợ, bọn họ không ngốc, tình cảnh vừa rồi họ đều thấy, quả là đồ biến thái.

Khống chế thiên địa, nói tuyết rơi thì có tuyết rơi.

Lấy tuyết sáng tạo sinh mệnh, chuyện này bọn họ chưa từng nghe thấy.

- Sao lại im lặng như vậy? Không phải muốn gặp bản Đế à? Bản Đế đã đến còn các người lại không nói.

Lâm Phàm không có ý kiến gì đối với Hàn vì dù sao đều do đồ đệ mình chọn.

Lấy tu vi Đại Thiên Vị sơ kỳ của hắc, muốn ly khai nơi đây tự nhiên không thành vấn đề, nhưng vẫn tự nguyện lưu lại cho người ta dày vò, một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, không gì hợp hơn.

Nhưng nói thế nào, hắc cũng phải tìm về cho đồ đệ của mình một chút mặt mũi, nếu không để mấy năm nay hắc bị bắt nạt không à.

Gia chủ Hàn gia nở nụ cười nói.

- Tiền bối, chỉ là hiểu lầm thôi.

Đám người Hàn gia quay chung quanh Lâm Phàm.

Đồng thời, Hàn gia gia chủ cũng rất khó chịu, Chu Địch ời Chu Địch, người có lão sư mạnh mẽ như thế sao trước đây không nỗ lực chứng minh một chút.

Tuy chúng ta sẽ không tin lắm, nhưng người phải cố gắng thuyết phục chứ.

Năm đó hẳn chủ đồng ý gả con gái cho Chu Địch cũng vì biết Chu Địch có sư phó lợi hại.

Con gái mình đã từng nói qua, người sư phụ kia rất rất mạnh, không ai có thể địch lại.

Bởi vậy, hẳn mới mở lòng, nếu được, thì Hàn gia của hẳn chẳng phải sẽ có gốc bự để ôm rồi?

Huống chi, bọn chúng ăn cơm trước keng bà nó rồi, nên đành ưng thuận luôn.

Nhưng theo thời gian, Hàn gia chủ cảm giác không đúng, lão sư Chu Địch ở đâu? Ngay cả ngày đại hôn của đồ đệ mình cũng không đến, làm dấy lên sự nghi ngờ của hẳn.

Cuối cùng then quá hoá giận, không chỗ phát tiết, hẳn cảm giác mình bị lừa.

Nếu Chu Địch thật sự có một lão sư cường đại, sao ngày đại hôn đồ đệ mình cũng không tới.

Hàn gia chủ càng nghĩ càng giận, đồng thời coi thường con gái mình tầm mắt không tốt.

-Ồ! Hiểu lầm sao?

Lông mày Lâm Phàm cau lại, ý vị thâm trường.

- Tiền bối, đúng là hiểu lầm, Chu Địch tuy là con rể ta nhưng ta vẫn luôn coi hắn như con trai, cũng vì đó nên mới gả con gái cho hắn.

Hàn gia chủ vội vàng giải thích, còn nội tâm âm ỉ dậy sóng. Hắn không ngờ những lời Chu Địch nói đều là thật, lão sư của hắn thật sự rất cường đại.

Nếu sớm biết như vậy, cho hắn mười cái lá gan, hắn cũng không dám càn rỡ, chắc chắn sẽ xem Chu Địch như bảo bối nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, không để cho hắn nửa điểm ủy khuất

- Gả?

Lâm Phàm lần nữa giả bộ không thích.

Hàn gia chủ sững sờ, nét mặt già nua nhất thời trắng bệch, hắn thấy hình như mình nói gì đó không đúng.

- Không, không, trèo cao là trèo cao.

Lúc này, tất cả mọi người Hàn gia đều cúi đầu, lúc trước bọn họ luôn khinh thường Chu Địch, nhưng giờ khắc này, mỗi người đều cảm thấy hổ thẹn.

Bọn họ run run, thầm Hàn gia chủ có đứa con gái chống lưng sẽ không sao nhưng nếu Chu Địch tố khổ với lão sư của hắn, nói bọn họ chèn ép hắn, vậy thì khổ rồi.

Hàn Lôi nhìn cha bị dọa muốn xoắn cả quần, trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận.

Không ngờ phụ thân lại có mặt này.

- Ai nha, con rể tốt của ta, là nhạc phụ không tốt, hi vọng người đừng để những chuyện này trong lòng.

Hàn gia chủ đi tới bên người Chu Địch, vỗ vỗ mu bàn tay hắn, ngữ khí thân thiết nói.

- Ta chỉ có một khuê nữ này, tự nhiên hi vọng không gả lầm người, bình thường đối với người nghiêm khắc cũng vì muốn tốt cho người, chỉ là hình thức biểu đạt của nhạc phụ có chút không đúng, người sẽ không trách ta chứ?

Hàn gia chủ như biến thành người khác, giọng nói, biểu tình trên mặt thay đổi 180 độ.

Rất hòa ái dễ gần, hiền hoà nhã nhặn.

Chu Địch bị hấn dọa sợ, trong khoảng thời gian ngắn có chút không thích ứng.

- Hai nhi không dám.

Bất kể nói thế nào, Hàn gia chủ cũng là nhạc phụ của hắn, tự nhiên phải giữ lại mặt mũi cho hắn.

- Ai, không trách ta là tốt rồi, chờ ta trăm tuổi về già, Hàn gia còn phải giao phó cho người a...

...

Hàn Lôi thấy ánh mắt phụ thân, trong lòng mềm nhũn ra, sau đó nàng nhìn về phía Chu Địch, Chu Địch thấy ánh mắt thê tử, tự nhiên rõ ràng trong lòng.

- Lão sư, nhạc phụ đối với ta và Lôi nhi cũng không tệ, việc này quên đi thôi.

Chu Địch biết tính nết sư phụ mình, cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu muốn dây dưa tiếp, Hàn gia sẽ không chịu nổi.

Mình chỉ có thể van nài mà thôi.

- Người đã lên tiếng, vậy những chuyện kia đã qua cho nó qua đi.
Lâm Phàm nói.

Đây là việc nhà Chu Địch, cho nên Lâm Phàm cũng không để ý, bởi vì có mình trấn áp, thì bọn họ còn dám lên mặt sao, trừ khi chán sống rồi.

Hàn gia chủ nghe xong, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thực lực Lâm Phàm dọa hấn run rẩy, nếu chọc vào sát tính này, nói không chừng Hàn gia từ đây sẽ thành lịch sử.

- Được rồi, Chu Địch người cùng vi sư đi tìm những sư huynh đệ khác đi.

Sự tình đã giải quyết, dù sau này Chu Địch vẫn còn ở Hàn gia, hấn cũng sẽ không còn bị ức hiếp nữa.

- Dạ thưa sư phụ.

Sau khi thông báo vài câu với Hàn Lôì, hấn theo Lâm Phàm rời khỏi.

Một khắc sau khi Lâm Phàm rời đi, Hàn gia chủ không chịu nổi áp lực nữa, rầm một tiếng ngồi bệt trên đất, thở hỗn hển.

- Không ngờ sư phụ của Chu Địch thật sự mạnh như vậy. Hàn gia chủ cảm thấy may mắn nói.

- Phụ thân, con gái đã sớm nói với người sư phụ của phu quân thật sự rất mạnh, năm năm người không xuất hiện bởi vì người đã phi thăng tới thượng giới. Tảng đá trong lòng Hàn Lôì đã được đặt xuống.

- Phi thăng...

Nghe con gái nói xong, Hàn gia chủ nghe thầm ân hận, năm đó tại sao không tin chứ, nếu như tin nó, đã không xảy ra chuyện hôm nay.

Vừa bắt đầu đã làm tốt quan hệ với sư phụ của con rể, Hàn gia đã phát triển hơn rồi.

Nhưng hiện tại cũng không phải quá trễ.

Hàn Lô là con gái mình, còn Chu Địch là con rể, đây là sự thật không thể chối cãi.

- Tốt rồi, sau này Hàn gia cứ thoải mái phát triển, nếu thật sự gặp phải phiền toái không thể giải quyết chẳng lẽ con rể mình lại không hỏi không quản hay sao? Coi như hấn không giải quyết được, vẫn còn lão sư của hấn?

- Cha, người chớ mơ tưởng, sư phụ người không thích phiền phức và không thích làm việc ác đâu. Hàn Lô nói thẳng.

- Con gái, lại suy nghĩ lung tung rồi, được rồi, không nói nữa, ta phải đi chơi với cháu gái ta đây.

Hàn Lô biết tất cả những thứ có được đều do lão sư Chu Địch mang đến, như đủ khiến nàng hài lòng rồi.

...

- Chu Địch, không phải lão sư mắng người nhưng người là một đại nam nhân mà lại để sự việc loạn đến nước này, sư phụ cũng phục người rồi.

Lâm Phàm trách mắng.

Chu Địch vò vò đầu, có chút ngượng ngùng đáp.

- Sư phụ, chuyện này con cũng không có biện pháp.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 752: Người Cuối Cùng

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên:

Nguồn:

Chu Định dùng ngữ khí rất nhỏ nói.

- Người ta có nỗi khổ riêng.

Lâm Phàm đột nhiên cảm giác, đám đồ đệ của mình đã đi trước mình rất xa nha. Bản thân vẫn còn không buồn không lo, thì bọn chúng đã bắt đầu phiền não vì gia đình rồi.

Trong một đế quốc nào đó! Tân hoàng đời thứ nhất đăng cơ khai sáng đế quốc.

Trong đại điện, có đủ bá quan văn võ hội tụ.

Trên người Tiêu Trạch và Lưu Thủy Thủy mặc chiến giáp, biểu tình trên mặt đầy vẻ thỏa mãn.

Hai người đã sớm nên duyên vợ chồng, sau đó lang bạt Huyền Hoàng Giới, vì thực lực mạnh mẽ nên được một vị Đế Hoàng ba lần đến mời trợ giúp, bây giờ đã năm năm trôi qua, là lúc Hoàng triều thành lập, hai người cảm giác, đây là thời điểm nên rời đi.

- Tiêu ái khanh, Lưu ái khanh nghe phong.

Ngồi trên long toạ, một người đàn ông trung niên, khí tức Đế Hoàng bao phủ.

- Tiêu ái khanh cùng Lưu ái khanh vì trẫm khai sáng đại nghiệp, công lao hiển hách, cho nên, hôm nay phong làm khai quốc Đại nguyên soái, chưởng quân binh mã đế quốc.

Đế Hoàng họ Vũ, tự Phong Vũ Hoàng, còn quốc hiệu thì gọi là Vũ Quốc.

Nghe sắc phong, văn võ bá quan đều thán phục, cùng ước ao và đổ kị.

Chưởng quân binh mã cả đế quốc, quyền lực ngấp trời bực này, hoàn toàn dưới một người trên vạn người.

Vũ Hoàng lại dám đưa binh mã giao cho vợ chồng Tiêu Trạch, có thể thấy sự tín nhiệm đối với hai người này.

Tiêu Trạch và Lưu Thủy Thủy liếc mắt nhìn nhau đồng thanh nói.

- Vũ Hoàng, bây giờ đại nghiệp đã thành, hai vợ chồng chúng ta cũng không cầu danh lợi, mà chỉ muốn ẩn lui, sống cuộc sống như người bình thường, kính xin Vũ Hoàng tác thành.

- Hai vị ái khanh, chẳng lẽ bản Hoàng sắc phong làm các người bất mãn? Bản Hoàng đồng ý cùng hai vị chia sẻ thành quả thắng lợi này. Vũ Hoàng nói.

Theo Vũ Hoàng, lần này có thể thành lập đại nghiệp, không thoát khỏi quan hệ với hai vợ chồng Tiêu Trạch.

Nếu không có bọn họ giúp đỡ, Vũ Hoàng sớm đã không biết bao nhiêu lần.

- Vũ Hoàng, năm đó ngài mời hai vợ chồng ta phụ trợ, chúng ta cũng đã nói, khi đại nghiệp thành là lúc vợ chồng ta ly khai, bây giờ Vũ

Hoàng đã thành tựu đại nghiệp, chúng ta tin tưởng, Vũ Quốc dưới sự lãnh đạo của người, sẽ càng thêm huy hoàng.

- Vũ Hoàng, bây giờ chiến tranh đã kết thúc, vợ chồng chúng ta chỉ nghĩ tới cuộc sống bình thường, không mong chức quyền.

- Nếu tương lai Vũ Hoàng cần chúng ta, thì vợ chồng ta quyết không chối từ.

Đối với hai người Tiêu Trạch, bọn họ không muốn cuốn vào sự tranh đoạt trong Hoàng triều.

Công cao khuất chủ bọn họ vẫn biết, khi đứng càng cao, kiêng kỵ càng nhiều.

Tuy rằng bây giờ Vũ Hoàng nguyện ý cho bọn họ tất cả, nhưng họ biết, dần dần về sau, việc này có thể đưa tới họa sát thân.

- Nếu như vậy... Vũ Hoàng thử dài tiếc nuối.

Lúc này, Lâm Phàm đang đứng trên hư không đánh giá hai người. Hắn không ngờ, Tiêu Trạch và Lưu Thủy Thủy dĩ nhiên lẫn lộn tốt nhất.

Trong vòng mấy năm ngắn ngủi, hai người dĩ nhiên trợ giúp người khác dựng được cả một cái quốc gia.

-Haizz...

Khi âm thanh truyền tới, tất cả mọi người trong cung điện đều cảnh giác.

Nhưng Tiêu Trạch và Lưu Thủy Thủy không như thế.

Thần sắc hai người biến đổi, sau đó ngẩng đầu nhìn hư không.

- Lão sư...

Bọn họ không nghĩ tới mình còn có thể nhìn thấy lão sư.

Lâm Phàm có ảnh hưởng vô cùng to lớn với họ, dù cho mấy đời sau, cũng không thể quên.

- Ủm.

Lâm Phàm rất hài lòng nhìn vợ chồng bọn họ.

Theo Lâm Phàm, trong đám đồ đệ cũng chỉ có tu vi của Tiêu Trạch và Truy Mặc là cao nhất.

- Hai vị ái khanh, vị này

là...

Vũ Hoàng nhìn thấy có người trong hư không, trong lòng run lên, hẳn có cảm giác muốn lôi kéo quan hệ với người này.

- Vũ Hoàng, vị này chính là sư phụ của chúng ta. Tiêu Trạch nói.

Tiêu Trạch vốn là con cháu đời sau của Tiêu gia, vì một ít chuyện mà Tiêu gia sa sút, Tiêu Trạch cảm thấy việc này cũng không phải chuyện buồn. Tiêu gia suy tàng, hẳn không cần phải lo tranh đấu, không cần lo công việc bề bộn, cũng không cần vì chuyện gia tộc mà buồn phiền.

- Được rồi, cùng vi sư đi thôi.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói.

- Dạ, sư phụ. Tiêu Trạch gật đầu.

Lâm Phàm vung tay áo, chớp mắt không còn bóng người nào.

Vũ Hoàng vừa muốn nói gì, nhưng chỉ có thể nuốt vào bụng.

...

- Các người lợi hại thật, mấy năm qua lại làm ra sự tình lớn như vậy, nếu tiếp nhận sắc phong, đã trở thành Đại nguyên soái rồi. Lâm Phàm cười nói.

- Lão sư, nào có, thời điểm bọn con giúp hãn hoàn thành đại nghiệp, đã nghĩ sẽ rời đi rồi, Đế Vương vốn vô tình, tuy hôm nay sắc phong con là nguyên soái nhưng rất khó nói, sau này sẽ không sợ chúng con đoạt quyền, mà chém giết chúng con.

Tiêu Trạch hiểu rất rõ.

- Biết những thứ này, sao còn bận bịu giúp người ta thành lập đại nghiệp? Lâm Phàm cười hỏi tiếp.

- Lão sư, con và Thuỷ Thuỷ lang bạt Huyền Hoàng Giới, nhận thấy bởi vì hung thú mà rất nhiều thành thị bị hủy diệt, Hoàng triều sụp đổ, binh hoang mã loạn lạc, khiến dân chúng lâm than. Sau đó chúng con gặp Vũ Hoàng, một vị quân nhân biết thương yêu con dân của mình nên mới nguyện ý giúp hãn hoàn thành đại nghiệp, hơn nữa, khi đó, lấy thực lực những người bên cạnh hãn, rất khó thành công, sợ rằng sớm sẽ bị người ám sát. Tiêu Trạch nói.

- Thì ra là vậy, tốt rồi, bây giờ các người và các sư huynh đệ đoàn tụ, cùng theo ta làm đại sự. Lâm Phàm nói.

Chống lại Cổ Tộc, tự nhiên muốn tìm những người quen thuộc của mình, mà đám đệ tử này là những người Lâm Phàm hãn quen thuộc nhất, đã bỏ ra không ít công phu trên người họ.

Chờ sau khi đưa bọn chúng tới Cổ Thánh Giới, lấy năng lực của mình, nâng tu vi cho chúng.

- Lão sư, mấy năm qua Thiên Tiêu đã xảy ra chuyện gì? Biến hóa thật lớn nha, nếu không phải ngài nói hãn là Thiên Tiêu, đồ đệ còn tưởng là người.

Tiêu Trạch lên tiếng.

- Biến hoá thâm, aiii... thâm, thâm...

Lâm Phàm cũng không biết nói thế nào, sau đó để đám người Tiêu Trạch đi an ủi một phen.

Ở một thành trì nào đó.

Trụy Mặc là võ sư trong một võ quán, thỉnh thoảng dạy võ cho một ít trẻ con nhà nghèo.

Trụy Mặc vốn là một đứa trẻ nô bộc, sau này hữu duyên nên trở thành đệ tử Lâm Phàm, thiên tư thay đổi, đồng thời lại có tính kiên trì, nên trong vòng năm năm này, thực lực đại tăng, trong số đông đảo đệ tử của mình, chỉ có Tiêu Trạch có thể so sánh với hắn.

Tang Thiên Hạo và Hàn Mông Mông nổi danh ở Huyền Hoàng Giới, là một đôi vợ chồng đại hiệp, chuyên hành hiệp trượng nghĩa tích lũy uy danh hiển hách.

Thời điểm Lâm Lâm Phàm tìm tới hai người, thấy bọn họ đang đuổi giết một tên hái hoa đạo tặc.

Năm năm không gặp, tự nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói, còn đối với Lâm Phàm, những thứ này đều tràn đầy hồi ức.

...

Sau khi tìm được đám đệ tử, còn một người cuối cùng.

Đó chính là Yêu Vô Tà.

Cái thể chất đặc biệt kia của Yêu Vô Tà làm Lâm Phàm không bao giờ quên, không biết mấy năm năm trôi qua, nó đã trưởng thành tới trình độ nào.

Thời điểm Lâm Phàm xuất hiện lần nữa, hắn đã xuất hiện trên bầu trời Táng Yêu Thành.

Bây giờ, Táng Yêu Thành vẫn tiếp tục tiếp người ra vào.

Đã lâu rồi mình không tới đây.

Yêu Vô Tà có thể phát triển không thể thoát khỏi quan hệ với mình.

Một tuyệt thế thiên tài cứ như vậy được mình bồi dưỡng, ngấm lại có chút kích động.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 753: Rằm Này Không Đơn Giản

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Thiếu gia, chúng ta chuẩn bị đi chơi ở đâu đây?

Lúc này, đại viên lớn nhất trong Yêu gia, một người đàn ông đang nằm trên giường được mấy vị hầu gái ân cần xoa bóp.

Đại Cáp ở một bên, kính nể nhìn thiếu gia nhà mình.

Màn kịch năm đó bọn họ diễn thiên y vô phùng, lừa thiếu gia hai năm bên ngoài chịu khổ không ít.

Đến khi thiếu gia quay về báo thù, phát hiện ba người bọn họ sống rất thoải mái, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nói gì hơn.

Sau khi nghe giải thích, Yêu Vô Tà đành thở dài bất đắc dĩ, sự tình cũng đã xảy ra, bây giờ còn có thể trách ai

-Ba Ha, sao còn gọi thiếu gia, phải gọi Lục gia mới đúng. Đại Cáp nhắc nhở.

- Không quan trọng, người trong nhà còn phân biệt cái gì? Yêu Vô Tà xua tay nói, không để trong lòng.

Gia chủ bây giờ của Yêu gia chính là đại ca Yêu Vô Tà.

Yêu Vô Tà đã không hận người nhà mình nữa, Yêu gia như mặt trời ban trưa còn phải dựa vào hăn.

Bây giờ Yêu Vô Tà là cường giả hàng đầu Huyền Hoàng Giới, trên cơ bản không ai chọc Yêu gia.

Thậm chí không ít gia tộc lớn muốn gả con gái của họ cho Yêu Vô Tà, bầu víu quan hệ với Yêu gia, nhưng đối với Yêu Vô Tà, những em gái này quá phiền tục, hơn nữa hăn không muốn bị nữ nhân trói chặt.

- Lục đệ, cứu mạng a, cứu mạng a.

Lúc này chỉ nghe tiếng hô đồn dập truyền đến, sau đó có một bóng người vội vội vàng vàng chạy vào.

- Tam gia!

Đám người Đại Cáp nhìn người đang tới, cúi người cung kính chào.

- Tam ca, có chuyện gì mà huynh hốt hoảng như vậy? Yêu Vô Tà bình thản hỏi.

Tam ca này là một trong năm ca ca của hăn, dù không có chuyện gì thì cũng đến hành hạ mình, nhưng hôm nay Yêu Vô Tà đã sớm quên những chuyện không vui này rồi, coi như tất cả bắt đầu lại từ đầu.

Bây giờ, năm người ca ca này yêu quý hăn không thôi, để hăn cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

- Lục đệ người cần phải giúp Tam ca chuyện này, vừa rồi trong thành, Tam ca nhìn thấy một nữ tử rất xinh, Tam ca nghĩ đây chính là tuýp người mà Lục đệ người thích nhất. Cho nên, ta lập tức lên trước ức hiếp à không... quyến rũ nàng, nhưng không biết từ đâu nhảy ra một tên du côn, hăn không nói không rằng, trực tiếp tát Tam ca một cái, tới giờ vẫn còn sừng đây này, Lục đệ, người phải làm chủ chuyện này cho ta.

Tam ca khóc lóc kể chuyện vừa xảy ra.

Toàn bộ Yêu gia bây giờ, người có thực lực mạnh nhất không ai ngoài Yêu Vô Tà, thậm chí ở Huyền Hoàng Giới này, Lục đệ nhà mình cũng là cường giả đỉnh cao.

- Há, còn có người dám gây sự ở Táng Yêu Thành? Chẳng lẽ không biết người là tam ca của Yêu Vô Tà?

Chân mày Yêu Vô Tà cau lại, có chút hứng thú hỏi.

- Nói rồi, nhưng tên kia lại nói ta thích đánh người đó...

Yêu Hành Phong bụm mặt nói nhỏ.

- Cũng tốt vừa vặn ta đang không có chuyện gì làm, vậy đi nhìn một chút xem sao. Tam ca yên tâm, có ta ở đây, thì mặt mũi lần này nhất định sẽ tìm về cho người.

Yêu Vô Tà khẳng khái nói.

- Lục đệ người đối với ta thật tốt, trước đây ta đối với người như vậy... ta thực sự....

- Tam ca nhắc đến những chuyện đó, chúng ta đều là người một nh, việc gì đã qua hãy để cho nó qua, được rồi, ta ngược lại muốn xem hãn là thần thánh phương nào.

Yêu Vô Tà vung tay, toả ra khí thế cuồn cuộn, mang theo mọi người rời đi.

Lâm Phàm vừa tới Táng Yêu Thành, muốn đến thẳng nơi ở của Yêu Vô Tà, nhưng trên đường lại nhìn thấy một thiếu niên đang đùa giỡn con gái nhà lành nên không hài lòng, ban đầu Lâm Phàm còn tưởng đó là Yêu Vô Tà, nhưng khi nhìn kỹ lại thì không phải, lúc nghe đối phương nói mình là tam thiếu gia của Yêu gia, Lâm Phàm nghĩ cần phải dạy dỗ cho hãn một trận thật tốt mới được.

- Tiểu huynh đệ, đợi lát nữa Lục thiếu gia của Yêu gia ta đến, thì người phải nhận sai đấy nhé.

- Đúng đấy, Lục thiếu gia tuy rằng công tử bột nhưng tâm địa rất thiện lương, không phải hạng người ác độc, nên người chỉ cần nhận sai thì tuyệt đối vô sự.

Người qua đường tận tình khuyên bảo Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngồi chỗ đó cười nhạt xua tay, hẳn không có để chuyện này trong lòng.

Sau đó điểm lên mặt một cái, khuôn mặt hơi vắn vẹo rồi dần thay đổi thành bộ dạng khác, hẳn muốn nhìn một chút, bây giờ Yêu Vô Tà đã trưởng thành tới trình độ nào.

- Tên nào dám bắt nạt tam ca của Yêu Vô Tà ta, chẳng lẽ chán sống rồi hay sao? Người chưa tới nhưng âm thanh đã tới trước.

Lâm Phàm nghe nói như thế, ngược lại nở nụ cười, đã nhiều năm như vậy, m cái tính này vẫn không thay đổi.

Quần chúng xung quanh tản ra, nhưng ai cũng đều lo lắng nhìn Lâm Phàm.

Không biết người kia có nghe lời bọn họ hay không?

- Là người đánh Tam ca của ta?

Yêu Vô Tà vừa xuất hiện, liền chỉ Lâm Phàm bá đạo nói.

Bây giờ khuôn mặt Lâm Phàm đã thay đổi, khí tức càng biến ảo, Yêu Vô Tà tự nhiên không nhận ra.

- Không sai, là ta đánh đó, nghe nói người chính là Yêu Vô Tà, đệ nhất ca thủ Táng Yêu Thành?

Âm thanh Lâm Phàm hơi khàn khàn.

- Hừ? Đệ nhất cao thủ? Không... Không, à Yêu Vô Tà ta chính là đệ nhất cao thủ Huyền Hoàng Giới.

Vẻ mặt Yêu Vô Tà hơi dần ra, bá đạo nói.

Khi Yêu Vô Tà vừa trả lời, Lâm Phàm còn tưởng rằng hắn sẽ khiêm tốn một chút nhưng không ngờ nửa câu sau lại bá đạo như thế.

- Vẫn là cái tính đó, ngày càng không biết xấu hổ.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, tính cách này của hắn Lâm Phàm phục rồi.

- Sao ngươi lại nói như thế? Chẳng xuôi tai tý nào, hiện tại ngươi nói nên làm sao, người đánh Tam ca của ta một cái tát, việc này không thể giải quyết dễ dàng được. Tam ca, ngươi nói xem nên xử lý như thế nào đây?

Yêu Vô Tà hỏi.

- Lục đệ, hắn đánh ta một cái tát, ta muốn đánh hắn mười cái.

Yêu Hành Phong trả lời.

- Ủm, việc này cũng rất công bình.

Yêu Vô Tà gật gật đầu, sau đó nhìn Lâm Phàm nói.

- Người nghe tam ca ta nói rồi đó, chỉ cần người để tam ca ta đánh lại mười cái tát, việc này coi như xong.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười phá lên.

- Nếu ngươi nói mình là thiên hạ đệ

nhất cao thủ, không bằng đánh một trận với ta đi, có bản lĩnh thì theo ta.

Lâm Phàm lắng không, sau đó hướng về phương xa mà đi.

- Hừ, ai sợ ai, ta đang chán muốn chết đây, nếu người đã đưa tới cửa vậy ta sẽ cẩn thận chơi với người một chút.

Yêu Vô Tà không lo sợ theo sát phía sau Lâm Phàm.

Một mảnh thiên địa rộng lớn nào đó, Yêu Vô Tà chấp hai tay sau lưng nói.

- Ra tay đi, nếu không, ta sợ một khắc ta ra chiêu, người sẽ không có cơ hội hoàn thủ.

- Yêu Vô Tà, người không phải đối thủ của ta đâu, ta nghe nói rằng người rất uy lực nên ta sẽ gắng đón đỡ.

Lâm Phàm cũng muốn thử một lần uy lực răm thối của Yêu Vô Tà.

Khi thực lực không đủ, Lâm Phàm cũng sinh ra sợ hãi với loại răm này, nhưng bây giờ hắn đã là Thần Thiên Vị tầng chín nên cũng muốn thử một lần.

- Hừ, nói khoác không biết ngượng.

Yêu Vô Tà động thủ, hắn không có nói láo, theo Yêu Vô Tà, một răm do mình thả ra có uy lực vô cùng, chính là kinh thiên động địa, Quỷ khóc Thần sầu, rất có thể sẽ đông đối phương lại mà chết.

- Người không phải đối thủ của ta.

Ngón tay Lâm Phàm cong lên hơi dùng sức một chút, búng một cái về phía Yêu Vô Tà.

Trong chớp mắt, tâm thần Yêu Vô Tà run lên, một luồng sức mạnh khổng lồ phả vào mặt, khiến hắn có cảm giác không ai có thể chống đỡ.

- Nếu người không sử dụng răm thối như vậy, chỉ có một con đường chết.

Lâm Phàm nói thẳng.

Giờ khắc này, Yêu Vô Tà bị bao phủ bên trong nguồn sức mạnh, hẳn cảm giác thân thể bắt đầu run rẩy.

Sức mạnh thật lớn!

Đối thủ này rất mạnh, xem ra chỉ có thể tác thành đối phương.

- Đây là do người tự tìm chết đấy nhé.

Sau đó Yêu Vô Tà không chút g do dự, chân nguyên toàn thân đang trào, đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó nhắm cái môn ngay hướng Lâm Phàm.

- Ầm!

Một tiếng vang kinh thiên động địa, ầm ầm phát ra. Thiên địa run rẩy, linh khí trong hư không như bị ép lại.

Vẻ mặt Lâm Phàm bắt đầu nghiêm túc, bởi vì hẳn cảm giác được, quả rầm này, không bình thường.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 754: Sợ Muốn Chết

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên:

Nguồn:

Dù Lâm Phàm đã lăn lộn rất lâu ở Cổ Thánh Giới, nhưng vẫn không biết một chút gì về thể chất của Yêu Vô Tà?

Chủng tộc Đại thiên có vô vàn, mỗi loại có một năng lực đặc thù riêng, ví dụ như Tam Tinh tộc có khả năng bạo tạc hay Mị Tộc có khả năng truyền hình ảnh trực tiếp, nhưng thể chất giống như tên Yêu Vô Tà này thì hẳn vẫn chưa từng gặp qua.

Đã từng có lần, tu vi của Yêu Vô Tà lúc đó nhỏ yếu không đáng nói nhưng một cái rắm của hắn lại khiến Lâm Phàm hôn mê, chuyện này khiến Lâm Phàm kinh sợ té đái.

Mà lúc này, vẻ mặt Lâm Phàm hết sức nghiêm túc, hắn muốn phân tích xem, quả rắm của Yêu Vô Tà rốt cuộc có gì đặc biệt.

Lúc này, Yêu Vô Tà phun ra một đoàn sương mù xanh biếc, đoàn sương mù này dày đặc không tiêu tan, tràn qua hướng Lâm Phàm.

Đoàn sương mù màu xanh này ngưng tụ thành một đầu Cự Long dữ tợn bay lượn, bao phủ thiên địa, thậm chí trong đó còn có một đầu Ma Thần gào thét lao tới kẻ địch, chỗ nó đi qua, hư không đều bị hủ thực.

- Khá lắm.

Lâm Phàm xòe tay xuyên qua hư không, trực tiếp nắm đoàn sương mù này vào lòng bàn tay.

Nó không ngừng ăn mòn bàn tay Lâm Phàm, uy lực này so với độc tố mạnh nhất thế gian còn mãnh liệt hơn mấy phần.

“Keng, bắt được Đại Kịch Độc Ma Thần.”

Lâm Phàm nhìn người khổng lồ màu xanh lục đang gặm thét trong bàn tay, kinh ngạc đứng dậy.

- Đại Kịch Độc Ma Thần?

Lâm Phàm lần đầu nghe tới món đồ chơi này, một cái rắm này của Yêu Vô Tà tạo thành uy lực không giống người thường, dưới Thần Thiên Vị, e rằng rất khó chống đỡ nổi.

Dù là Lâm Phàm, thì Đại Kịch Độc Ma Thần cũng có thể ăn mòn pháp lực cương khí của hắn, nếu đổi lại một cường giả khác, sợ rằng đã sớm bị ăn mòn, sau đó có thể bị thương ở dưới một rắm này của Yêu Vô Tà rồi.

- Lợi hại.

Lâm Phàm xiết chặt tay, Đại Kịch Độc Ma Thần bị bóp nát trong nháy mắt.

- Biến thái.

Yêu Vô Tà thấy cảnh trước mắt, bị dọa cho choáng váng, hắn không nghĩ tuyệt chiêu của mình lại không dùng được.

Đây là lá bài tẩy sau cùng của hắn, nhưng hôm nay, lại bị người xoay tay trấn áp, điều này khiến Yêu Vô Tà không biết kinh sợ.

- Người là ai? Giữa chúng ta nhất định có hiểu nhầm a.

Yêu Vô Tà hô to một tiếng rồi, bắt đầu làm lành.

Đối với Yêu Vô Tà, mình không có thù gì với người ta, vì tên này đánh Tam ca của mình nên mình mới ra mặt, có lẽ chút chuyện nhỏ này đối phương sẽ không ghi hận trong lòng.

- Đây không phải hiểu lầm.

Thấy dáng dấp của Yêu Vô Tà, để Lâm Phàm có ý nghĩ đùa giỡn, hắn ngược lại muốn nhìn một chút, tình huống biến thành thế này, tiểu tử kia sẽ giải quyết như thế nào.

Yêu Vô Tà nuốt một ngụm nước bọt, suy nghĩ lại xem từ khi nào Huyền Hoàng Giới lại xuất hiện một tên biến thái bậc này.

- Đệt!

Yêu Vô Tà không chút do dự mà trực tiếp mân mê cái mông, giống như đang đóng cọc, rồi bùm bùm phun rắm.

Từng vị Đại Kịch Độc Ma Thần lao tới, những chỗ đi qua, phát ra âm thanh ăn mòn xèo xèo, coi như thiên địa linh khí cũng bị hủ thực.

Lâm Phàm không nghĩ tới, mấy năm qua Yêu Vô Tà đã khai phá cái thể chất đặc thù đến bậc này, nếu để tu vi hắn tăng lên một khoảng nữa, những Đại Kịch Độc Ma Thần kia sẽ phát triển tới trình độ nào?

Chuyện này làm Lâm Phàm hết sức tò mò.

- Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Yêu Vô Tà không nghĩ ngợi, trực tiếp quay đầu chạy trốn, hắn nghĩ, hiện tại phải về thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng mang người nhà chạy trốn.

Cái tên gia hỏa không biết lai lịch này thật sự quá biến thái.

Ầm! Ầm!

Yêu Vô Tà thấy những Đại Kịch Độc Ma Thần của mình, từng còn đều bị tên kia bóp nát, khiến hấn sợ ngây người.

- Muốn chạy, người trốn không thoát đâu.

Một tay Lâm Phàm bao phủ thiên địa, xuyên qua hư không, càng lúc càng phóng đại, mặc kệ Yêu Vô Tà chạy nhanh như thế nào, đều bị nắm trong lòng bàn tay này.

- Ai u, mẹ của ta.

Yêu Vô Tà vừa ngẩng đầu lên liền thấy bàn tay che khuất bầu trời kia, thân thể run lên, sau đó đột nhiên nhảy cuống lên.

- Ha ha ha...

Lâm Phàm nhìn thấy dáng dấp lúc này của Yêu Vô Tà, bắt đầu cười lớn.

- Yêu huynh, tư thế chạy của người đúng là rất mới mẻ nha, không hổ là đệ nhất thiên hạ.

Lâm Phàm khôi phục lại giọng nói, đồng thời khôi phục dung mạo ban đầu.

Trong lòng Yêu Vô Tà thầm hận, không nghĩ tới hôm nay mình bị làm nhục như thế.

Nhưng ngay sau đó, hấn cảm giác âm thanh này có chút quen thuộc, hấn quay đầu nhìn lại, nhất thời dừng bước, khuôn mặt kia quả thật quá quen thuộc.

- Mịa nó, Lâm huynh.

Yêu Vô Tà nhìn thấy Lâm Phàm, không khỏi thô tục nói một câu.

- Lâm huynh người trở về lúc nào, người đây muốn dọa chết người ta hay sao?

- Yêu huynh, ta cũng mới trở về đã nghĩ đến người nên tới thăm người một chút, muốn nhìn xem mấy năm nay thực lực người đã đạt tới cảnh giới gì, không ngờ lợi hại như vậy.

Lâm Phàm nói.

- Lâm huynh, lời này của người nói mát quá đấy.

Lúc này Yêu Vô Tà cũng không chạy nữa, cả người đều có chút bất đắc dĩ.

Những năm này, thực lực hắn xác thực tăng lên rất nhanh, lòng tự tin lại càng tăng cao, không nghĩ tới, trước mặt Lâm Phàm, lại không đỡ nổi một chiêu.

- Sao nói mát cơ chứ, một chiêu vừa rồi của người đủ để người làm đệ nhất cường giả Huyền Hoàng Giới rồi.

Lời này của Lâm Phàm không phải nói ngoa.

Một chiêu vừa rồi dù để Diệt Cùng Kỳ đón đỡ cũng không chịu được.

Đây cũng không phải năng lực có thể tồn tại ở Huyền Hoàng Giới.

Theo thực lực Yêu Vô Tà ngày càng mạnh, cái thể chất đặc thù này càng được đào móc lên, sức mạnh của hắn đã vượt qua giới hạn bản thân.

- Lời này còn tạm được, à mà không được, vừa rồi bị người dọa sợ hết hồn, làm trái tim nhỏ của ta bị tổn thương một hai đó, Lâm huynh người phải bồi thường cho ta mới được.

Yêu Vô Tà đi tới trước mặt Lâm Phàm tố khổ.

Vừa rồi Yêu Vô Tà thật sự bị dọa đến choáng váng, thậm chí hắn đã có suy nghĩ quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Nhưng may mắn, mình vẫn còn khá cứng, nếu để Lâm huynh phát hiện, sẽ cười đến rụng răng mất.

- Ha ha đi thôi, chúng ta nhiều năm không gặp, uống một chén rồi ôn lại một ít chuyện.

Lâm Phàm nói.

- Tốt, hôm nay không say không về.

...

Từ lâu!

- Lâm huynh, mọi việc người nói đều là thật?

Yêu Vô Tà vô cùng kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới Lâm huynh mang đến cho mình tin tức chấn kinh như vậy.

- Ủm, vì lẽ đó, lần này ta trở về là để tập hợp mọi người đoàn kết nhất trí, ta lấy sức lực một người, cuối cùng cảm thấy có chút không đủ.

Lâm Phàm nói.

- Không nghĩ tới thượng giới lại như vậy, nguyên bản còn tưởng rằng đó là nhân gian tiên cảnh.

Yêu Vô Tà cảm thán.

- Nhân gian tiên cảnh cái cc ấy, nói Địa ngục thì đúng hơn, chỉ cần sơ ý một chút, đều có thể bị giết không có chỗ chôn.

- Lâm huynh, vậy theo ý của người, chúng ta nên làm gì?

Yêu Vô Tà hỏi.

- Tăng cường thực lực, cố gắng trở nên càng mạnh mẽ, bây giờ Huyền Hoàng Giới còn bị phong bế, nên con đường đi tới vĩnh hằng rất

xa vời, cơ bản là do ngăn cách, chỉ có đánh võ chưởng ngại mới có thể tăng lên cảnh giới càng cao hơn, bằng không đợi tai nạn đến, thì chúng ta cũng chỉ là thịt cá trong tay đám Cổ Tộc kia. mặc kệ bọn chúng xâu xé mà thôi.

Lần này trở về, Lâm Phàm chuẩn bị đánh võ bình chưởng, để tất cả mọi người đều có thể tu luyện tới đỉnh cao, Đại Thiên Vị ở Huyền Hoàng Giới tuy rất mạnh rồi, nhưng đối với Cổ Thánh Giới, không khác gì một con kiến.**

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 755: Oán Niệm

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên:

Nguồn:

Yêu Vô Tà luôn mang giấc mơ cứu vớt thế giới, cho nên hắn không nghĩ nhiều mà liền theo Lâm Phàm.

Yêu Vô Tà hiên hang chính nghĩa nói.

- Bây giờ, chúng sinh đang sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, ta sao có thể không đếm xỉa đến, ta phải cứu bọn họ.

Lâm Phàm bị lời nói này của hắn làm cảm động, tên này không biết quái thai loại gì, lại có đại chí hướng của Nhân tộc.

...

Mấy ngày sau, mọi người đều tập hợp tại Thánh Tông.

- Lần này, Thánh Tông ra mặt mời tông chủ các đại tông môn đến, nói với bọn họ không ít, nhưng không biết ý nghĩ bọn họ thế nào.

Yến Hồng Vũ ra mặt, không ai dám vi phạm, nhưng không biết trong lòng bọn họ nghĩ cái gì.

Yến Hồng Vũ cũng không rõ.

- Ta nghĩ bọn họ sẽ đồng ý.

Lâm Phàm cười nói, không quá lo lắng những thứ này.

- Bây giờ, các đại tông môn trong đại sảnh nói phục hay không thì phải nhìn vào người rồi.

Yến Hồng Vũ cười nói.

...

Trong đại sảnh, tông chủ các đại tông môn và các trưởng lão đã tụ họp.

Thánh Tông cho người đến tông môn họ du thuyết, nội dung như truyền viễn tưởng, thượng giới sao lại như vậy? Nhất định là ảo giác.

- Vương Tông chủ, chuyện này người thấy như thế nào?

Long Tông chủ do dự không quyết, vì sự việc Yến Hồng Vũ nói quá dọa người, nhưng hẳn không biết chuyện này có thật hay không.

Về mặt Vương Tông chủ hững hờ, không một chút khó xử.

- Nước chảy bèo trôi.

Long Tông chủ vừa nghe, nhất thời nổ tung.

- Vương Tông chủ, người không có chủ kiến gì cả.

- Long Tông chủ lời này của người không đúng rồi, nước chảy bèo trôi mà không có chủ kiến sao? Ý tứ mọi người không thể làm trái. Vương Tông chủ nói.

Long Tông chủ nhìn Vương Tông chủ, không biết trả lời ra sao, sau đó, hẳn đi hỏi dò những tông môn khác.

Chuyện này là đại sự.

- Các người nhìn xem, Tân tông chủ hình như có gì đó không đúng, mặt ửng hồng, như thế bị táo bón vậy?

Bọn họ thận trọng thảo luận.

Khi Tân Phong nhìn tới, mọi người lại nghiêm mặt, như từng phát sinh chuyện gì.

Lúc này, Tân Phong rất kích động, bởi vì Lâm Phàm đã trở về.

Nhưng lại có chút tức giận, vì tên này không tìm mình đầu tiên, mà tìm cuối cùng, điều này làm khiến hắn không thoải mái.

Nhưng năm năm không thấy, lại khiến Tân Phong không nhịn được kích động, nên mặt mới đỏ.

Đến khi các tông chủ khác thảo luận, Tân Phong mới ý thức được mình thất thố, nhưng hắn không muốn chấp nhận với bọn họ.

Đám người kia cả ngày không có việc gì, cứ buôn chuyện từ sáng tới tối, so với nữ nhân còn nhiều chuyện hơn.

Điều này cũng không thể trách bọn họ, vì khi tu vi đến cảnh giới nhất định, rảnh rỗi không việc gì dùng, mỗi ngày không phải vấy vấy nước đá, thì tổ chức đệ tử so tài với các tông môn khác, phải bắt tay làm việc gì đó mới được.

- Cảm tạ các vị đã đến Thánh Tông ta.

Lúc này, Yến Hồng Vũ từ từ đi tới, tuy Tân Phong giờ đã là tông chủ, nhưng còn quá trẻ, Yến Hồng Vũ sợ hắn không trấn giữ được, đành tự mình ra sân.

-Phong huynh, lâu rồi không thấy.

Lâm Phàm sớm đã cảm nhận được một cỗ oán niệm cường đại, mà ngọn nguồn phát ra trên người Tân Phong, hắn cảm thấy hơi khó hiểu.

Nhưng suy nghĩ một chút thấy cũng phải, mình trở về không đi tìm hần, nên hần giận hờn vu vơ cũng không có gì sai.

Tân Phong nhìn Lâm Phàm, không nhịn được bước lên một bước ôm hần một phen.

- Lâm huynh, người rốt cục đã trở về.

Lần này, tông chủ các tông càng nhỏ giọng thảo luận về Tân Phong.

- Các người nhìn sắc mặt Phong huynh kia, thần tình kích động, ánh mắt mê ly, ta thấy có gì đó không đúng nha.

-Ồ! Hình như...

- Phong không phải 3D chứ?

Chuyện này rất khó nói, mọi người nên nhỏ giọng một chút, đều là tông chủ của đại tông môn, nên lưu lại chút mặt mũi cho người ta nha.

Mấy tên tông chủ vô công rồi nghề du thủ du thực này, khi bắt được chuyện gì, ít nhất có thể đàm luận một năm a.

Nhất là tông chủ Cửu Tiêu Tông bát nháo kia.

Cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía, nhìn qua rất khủng khiếp.

- Phong huynh chớ trách, ta trở về có chút vội vàng, sự tình quá nhiều nên không thể đi Cửu Tiêu Tông trước được.

Lâm Phàm giải thích.

- Không có chuyện gì, ta có thể hiểu được, chỉ là lần này, ta nghe nói trên thượng giới có đại sự xảy ra, nhưng vẫn không biết ngọn nguồn ra sao.

Bề ngoài Tân Phong giống như không có ý kiến, nhưng trong lòng một bụng không vui.

Lâm Phàm gật đầu sau đó nhìn mọi người nói.

- Các vị, tại hạ là Lâm Phàm, thượng giới hay còn gọi là Cổ Thánh Giới, trong đó có Cổ Tộc chuyên áp chế sinh linh các chủng tộc Đại Thiên thể giới, tình huống ở đó nguy hiểm vạn phần, còn tình huống cụ thể, mọi người tự xem sẽ hiểu.

Ý nghĩ Lâm Phàm hơi động, lấy pháp lực ngưng tụ tất cả những chuyện xảy ra trên Cổ Thánh Giới, phản chiếu vào không trung. Lập tức, xuất hiện một bức tranh, trong đó ghi lại tất cả những sự việc Lâm Phàm đã trải qua, các hình ảnh xuất hiện như một cuốn phim.

Tông chủ các đại tông môn nhìn không chớp mắt.

- Ai nha, chuyện này...

- Tàn nhẫn.

- Sinh linh quái dị này thật mạnh a.

- mấy tên Cổ Tộc nuốt sống những sinh linh kia, thật sự quá tà ác.

Bọn họ đều bị những hình ảnh trước mắt hấp dẫn, vẻ mặt mỗi người có biểu hiện khác nhau.

Lâm Phàm lười nói nhiều, chuyện như vậy phải dùng hình ảnh truyền phát, để cho bọn họ tự cảm nhận, nói trăm nghìn câu không tác dụng bằng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Không chỉ có tông chủ các đại tông hãm sâu vào, ngay cả đám người Yến Hồng Vũ cũng như thế.

Bọn họ không nghĩ tới, thượng giới lại nguy hiểm như vậy.

Lâm Phàm vung tay một cái, màn hình biến mất.

- Các vị, sao rồi? Cùng việc chờ chết không bằng liều một chút, ra tay đột kích, vẫn có một chút hi vọng sống, Cổ Tộc Chí Cao không đáng sợ, đáng sợ nhất là Thiên Ý kia. Lâm Phàm nói thẳng.

Lâm Phàm đã từng nghĩ, sau khi giết chết toàn bộ Chí Cao, Cổ Thánh Giới sẽ được hoà bình, nhưng xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Địch nhân chân chính là cái Thiên Ý.

Cổ Thánh Giới Thiên Ý, còn khủng bố hơn trăm ngàn lần.

Tuy Lâm Phàm vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng không chịu nổi bị vây đánh suốt như thế.

- Các vị, ý mọi người thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, như đang đợi gì đó.

- Vấn đề này rất nghiêm trọng.

- Đúng đấy, quá kinh khủng, không ngờ chúng ta cũng không phải là đối thủ của một tên binh sĩ Cổ Tộc bình thường.

- Lâm huynh, người nói làm như thế nào thì làm như thế đó đi, Cửu Tiêu Tông mãi mãi đứng về phía người.

Tân Phong kiên quyết.

- Huyền Kiếm Các cũng như thế.

Huyền Vân Tiên lên tiếng.

Đối với Huyền Vân Tiên, chuyện này là hiển nhiên thôi!

Vương Tông chủ, vẫn tuân theo ý nghĩ nước chảy bèo trôi theo ý đại chúng, bây giờ, có hai đại tông môn tỏ rõ thái độ, mọi người tự nhiên theo sát.

Những tông chủ khác trầm tư một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

- Nếu như vậy, chúng ta hãy kết thành liên minh, so với việc năm bè bảy mảng không bằng kết minh lại, đồng tâm nhất trí chống lại Cổ Tộc.

Lâm Phàm nói.

- Rất có lý, tình huống như vậy, nếu không liên kết chính là chết.

- Ta tán thành.

- Ta cũng tán thành.

- Các vị, vì để ngừa Lâm Phàm ta độc chiếm quyền lợi, nên người lãnh đạo liên minh có lẽ sẽ do mọi người tuyển chọn đi.

Lâm Phàm nói tiếp.

- Không cần, không cần, chúng ta tin tưởng Thánh Tông.

- Đúng, chúng ta tin tưởng dưới sự dẫn dắt của ngài, nhất định có thể đạt được thắng lợi.

- Việc chọn người lãnh đạo vẫn là quên đi.

- Ngài ở Cổ Thánh Giới lâu như vậy, so với bất luận người nào trong chúng ta đều quen thuộc hơn, ngài làm lãnh đạo là hợp lý nhất.

Đám tông chủ các đại tông môn vừa nghe muốn từ trong bọn họ chọn ra người lãnh đạo, tâm thành chấn động.

Công việc nguy hiểm như vậy, bọn họ đương nhiên không muốn dính vào.

Đối với bọn hắn, nếu trời sụp xuống, sẽ có người cao hơn đến chống đỡ.

Bọn họ chỉ muốn có người chỉ đâu thì họ sẽ đánh chỗ đó, còn vị trí lãnh đạo liên minh thì quên đi, điều này rất nguy hiểm.

Lâm Phàm thở dài một tiếng,thăm nghĩ việc mình phát ra những hình ảnh vừa rồi có chút không đúng.

Giờ còn chưa tới Cổ Thánh Giới đã dọa cho bọn họ xoắn ra quần thể rồi, tội lỗi quá.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 756: Thể Chất Diệu Dụng

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Lần này tham gia đại hội đều là những tông môn số một số hai ở Huyền Hoàng Giới, chỉ cần bọn họ đồng ý, thì môn phái nhỏ còn lại cũng sẽ đi theo.

Đối với Lâm Phàm, những đệ tử của các tông môn này nhiều, nhưng thực lực còn quá thấp, là vấn đề cốt lõi cần giải quyết.

Nhân tộc số lượng vô tận, chẳng lẽ không xuất hiện thiên tài tuyệt thế.

Bây giờ Lâm Phàm đang kích thích thể chất đặc thù của Vương Tiểu Minh ra, đối với thiên kiêu, chỉ cần kích phát động lực không ngừng vươn lên của chúng.

Nói đến Vương Tiểu Minh, Lâm Phàm thật không biết tiểu tử này hiện tại thế nào.

Hắn lập tức cảm ứng, hình ảnh Vương Tiểu Minh lập tức xuất hiện trong đầu Lâm Phàm.

Lúc này Vương Tiểu Minh đang vui vẻ cất bước trong một khu rừng rậm rạp, vui sướng ca hát.

Ban đầu, sau khi rời Vương gia ra ngoài, tên này còn chút không quen.

Những tháng ngày tốt đẹp không còn, nó rất thương cảm, sau một khoảng thời gian, hắn lại phát hiện cảm giác ra xông xáo giang hồ thật sự rất tuyệt.

- Ồ.

Lúc này, Vương Tiểu Minh cả kinh vì hắn phát hiện phía trước có động tĩnh, đối với loại rất sợ chết như hắn mà nói, khi chưa biết rõ tình huống, hắn sẽ không làm càn.

Hắn lén lén lút lút tiến lên trước sau đó trốn sau một gốc cây đại thụ, hai con mắt gian xảo nhìn tình huống phía trước.

- Trong rừng cây nhỏ rậm rạp phía trước, có một nam một nữ đang lén lén lút lút làm chuyện gì đó, vừa nhìn là biết không giống người tốt.

- Cô em này rất cao ráo, xinh đẹp nhưng tên nam tử bên cạnh lại có chút khó coi, hoàn toàn chính là một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Vương Tiểu Minh hết sức phẫn nộ, nam tử anh tuấn như mình đi ra khỏi nhà, phải cô đơn, chịu bao nhiêu khổ cực, mà thằng này lại tốt số như thế, còn có em gái bồi tiếp, quả thực không khoa học chút nào.

- Sư đệ, nếu lần này không có người, sợ rằng chúng ta chết ở đây rồi.

Nữ tử kia có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, nàng vẫn còn mang theo một tia khẩn trương, sống sót qua tai nạn

-Hừ, ngờ hắn sẽ vì một cái bảo bối mà mất trí, muốn giết chúng ta.

Thiếu niên tuổi tác không lớn nhưng vẻ mặt kiên nghị, trong mắt lập loè từng tia tinh quang.

Lần này tiến vào bí cảnh, tuy cửu tử nhất sinh nhưng có rất nhiều chỗ tốt, đặc biệt, lần này lấy được một bình thần dược quý báu.

Thần dược này chính là Tẩy Tủy Đan trong truyền thuyết, có thể tẩy thân phật tuỷ.

Chỉ cần ăn nó vào là có thể tu bổ bệnh kín tự thân, còn có thể tăng tư chất võ đạo của bản thân nữa.

Dư Phi cảnh giác nhìn tình huống chung quanh, dù chỉ là một cọng cỏ hơi động hăn đều không buông tha.

Bây giờ, trên người mang báu vật, nên Dư Phi căng thẳng vạn phần.

- Sư tỷ, người và ta một người một nửa nhé, Tẩy Tủy Đan này có diệu dụng vô cùng, chỉ cần chúng ta nuốt vào, thì sau này, võ đạo chúng ta sẽ được cải thiện rất nhiều. Dư Phi hưng phấn nói.

- Hừm, sau khi trở lại tông môn, ta nhất định nói hết tội lỗi của Triển Khai Liệt cho tông môn biết.

Người sư tỷ oán giận nói.

Nếu không phải sư đệ có thủ đoạn thần kỳ bảo mệnh, bọn họ đã chết trên tay Triển Khai Liệt.

Nhưng, để nàng tò mò chính là, các loại võ đạo mà sư đệ thi triển, không phải võ học tông môn, xem ra sư đệ ở ngoài có cơ duyên khác.

- Thì ra là như vậy, bởi vì người mang báu vật mà bị người đuổi giết, khà khà, không tồi không tồi.

Vương Tiểu Minh nghĩ, bảo bối phải đi với người tài, giờ hai người này lại gặp mình, đương nhiên không thể bỏ qua rồi.

Theo Vương Tiểu Minh, tu vi hai người này không cao hơn hăn, nên có niềm tin rất lớn.

- Ai u, ê ê, chẳng lẽ hai người họ muốn phục dụng luôn lúc này sao?

Vương Tiểu Minh nhìn tình huống trước mắt, nhất thời không thể nhẫn nhịn, bảo bối nếu bị dùng hết, mình sẽ lỗ vốn mất.

Hồn hên!

Trong chớp mắt, thân thể Vương Tiểu Minh hóa thành một đạo cầu vồng giết qua hai người.

- Bảo bối này là của tiểu gia ta.

Vương Tiểu Minh hét dài một tiếng!

- Sư tỷ cẩn thận.

Dư Phi biến sắc, đột nhiên vươn mình ra chắn cho sư tỷ, bọn họ vừa đại chiến một trận với Triển Khai Liệt, vốn đã bị thương nặng, bây giờ lại có người đánh lén, để tâm thần họ run lên.

- Hầu Tử Trộm Đào!

Vương Tiểu Minh đối với chiêu này rõ như lòng bàn tay, đây chính là tuyệt học gia truyền của Vương Tiểu Minh, thậm chí ngay cả Lâm bá bá cũng vận dụng công pháp này.

Bởi vậy, đối với Vương Tiểu Minh, tuyệt kỹ bực này sao có thể không tu luyện cho được!

Ầm!

Nói nhanh thì rất nhanh, Vương Tiểu Minh đánh ra một chiêu, khí thế bất phàm!

Sắc mặt Dư Phi dần trở lên lạnh lẽo, dựa vào cương khí hộ thể bây giờ không thể cản được chiêu này.

Ầm!

A!

Một tiếng kêu thảm thiết, kinh thiên động địa vang lên.

Dư Phi biến sắc, khuôn mặt trong nháy mắt biến thành trắng bệch, không dám tin, một ngón tay kia dĩ nhiên phá được cương khí của hắn.

- Khà khà! Có thoải mái không?

Bóng người Vương Tiểu Minh xuất hiện, khi nhìn cái vẻ mặt thống khổ của Dư Phi, không khỏi cười to lên.

- Người là ai?

Dư Phi không ngờ mình lại bại nhanh như vậy, một chiêu kia của đối phương khiến hắn không có sức phản kháng.

Đây là do Vương Tiểu Minh chưa luyện chiêu này đến nơi đến chốn, nên hắn mới còn sức nói chuyện, nếu Lâm Phàm ra tay, sợ rằng Dư Phi đã sớm co quắp ngã trên mặt đất.

Vương Tiểu Minh cười nhạt một tiếng, bá đạo nói.

- Hãy nghe kỹ cho ta, bản thiếu gia chính là Đại thiếu gia của Vương gia, bảo bối theo như lời người vừa nói ở đâu, mau giao ra đây cho tiểu gia.

- Sư đệ, người không sao chứ?

Sư tỷ của Dư Phi nhìn hắn, không khỏi lo lắng hỏi, sau đó mặt cảnh giác nhìn Vương Tiểu Minh.

Nàng không nghĩ tới, mới vừa thoát khỏi Triển Khai Liệt thì lại gặp tên này.

- Không có chuyện gì.

Dư Phi khoát tay, nhưng sắc mặt tái nhợt kia cho thấy, hẳn có chút không ổn.

- Tiểu nương tử, sư đệ này của người yếu ớt như vậy, ta thấy hẳn không có cách nào bảo vệ nàng, không bằng nàng theo thiếu gia ta đi?

Vương Tiểu Minh nhìn cô em đăm đuối, lại dùng ngôn ngữ lưu manh đùa giỡn nàng, trong lòng có cảm giác rất thỏa mãn

-Đáng ghét!

Dư Phi chợt quát một tiếng, thân hình lấp loé đánh về về phía Vương Tiểu Minh.

- Khà khà!

Tuy rằng thực lực của người không tệ, nhưng cảnh giới giữa hai chúng ta chênh lệch quá lớn, nếu còn không biết chết sống, vậy không thể trách bản thiếu gia được rồi.

Vương Tiểu Minh mạnh mẽ huy động hai tay, trái phải biến ảo như rồng múa, xuất ra uy lực càng Quỷ Thần khó lường.

- A!

- Đau quá, buông ta ra.

Dư Phi gào thét thê thảm, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, dị thường khó coi.

- Khà khà, không ra sao à, tưởng đâu nhân cao mã đại, ai dè lại nhỏ như vậy.

Vương Tiểu Minh cười to nói, một tay nắm thật chặt không chịu buông

-Dùng sức!

Vương Tiểu Minh tăng khí lực, khiến Dư Phi tê rống lần thứ hai.

- Sư đệ!

- Tiểu nương tử, người đừng tới đây nha, nếu không, người sẽ gặp tai hoạ nữa đó.

Vương Tiểu Minh cười bí ối, dùng đôi mắt đánh giá bộ ngực nàng.

- Người!

- Đáng ghét, không cho phép sỉ nhục sư tỷ ta.

Dư Phi giận dữ hét lên, nhưng giờ khắc này, cái cảm giác đau đớn khiến hắn không có bất kỳ sức phản kháng nào.

- Tiểu tử, đừng nói nhảm, thân người bây giờ khó giữ, còn hơi sức lo cho người khác.

Vương Tiểu Minh cười nói, sau đó đoạt bình kia đan dược vào tay.

Lạch cạch!

Hắn đạp Dư Phi dưới chân, rồi bắt đầu cười lớn.

- Ha ha!

- Đáng ghét, đáng ghét!

Dư Phi bị đạp dưới chân, sắc mặt dữ tợn không thôi, hắn chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế này.

- Đừng có trách ai nữa, tiểu tử người quá yếu, nên rơi vào trong tay bản thiếu gia.

Vương Tiểu Minh cười lớn nói.

Lúc này, Vương Tiểu Minh lại không biết, khi hãn hung hăng càn quấy, thân thể hãn lại tản mát ra một khí tức kỳ dị.

Dòng khí này vô sắc vô vị, nhưng khi nó đến gần Dư Phi liền bị hấp thu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 757: Hết Thầy Hiếu Rõ

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Khà khà!

Lúc này, vẻ mặt Vương Tiểu Minh vui vẻ, đưa mắt nhìn sang cô gái đang đứng kế bên, hai tay vò vò, biểu hiện hèn mọn.

- Người không được tới đây.

- Sư đệ cứu ta.

Sắc mặt cô gái trắng bệch, nàng không ngờ tên này nổi lên sắc tâm với mình.

- Em gái, người đừng lo, thiếu gia ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện vùi hoa dập liễu, thiếu gia ta hết sức thương hương tiếc ngọc.

Vương Tiểu Minh ti tiện cười nói.

- Súc vật, không cho người chạm vào sư tỷ ta.

Dư Phi rống giận, hắn không nghĩ tên súc sinh này lại muốn khinh bạc sư tỷ mình, nhất thời nổi giận muốn liều mạng.

- Đáng ghét, đều do mình quá yếu, nếu không sao xảy ra chuyện như thế.

- Sức mạnh, ta muốn có sức mạnh

- Ta tu luyện mới được bốn tháng, đã đạt đến cấp độ người thường cả đời cũng không đạt tới, nếu như cho ta thêm hai tháng, nhất định sẽ hung hăng chém giết tên khốn kiếp này.

Trong lòng Dư Phi không cam lòng, vì hắn trước đây chỉ là một nô bộc trong đại gia tộc, sau này vì hầu hạ thiếu gia nên mới vào tông môn tu luyện.

Sau khi đến tông môn, Dư Phi phát hiện, mình đối với tất cả các loại công pháp đều có cảm giác quen thuộc, như mình đã từng tu luyện qua.

Thậm chí, khi nhìn thấy một công pháp thông thường, hắn cũng có thể học một biết mười, thôi diễn ra các loại công pháp khác.

Bởi vậy, dựa vào năng lực nghịch thiên này, tốc độ tu luyện của Dư Phi rất nhanh, đạt tới ngưỡng mà người thường chỉ có thể mơ ước.

Do đó, hắn tìm cách từ bỏ nô tịch, trở thành đệ tử tông môn.

Dư Phi nắm chặt hai tay, hung hăng nện lên mặt đất, một đôi mắt huyết hồng, chứa đầy sát khí nhìn Vương Tiểu Minh, cổ họng lại phát ra âm thanh như mãnh thú rít gào.

Thấy tên súc sinh này cách mình sư tử ngày càng gần, Dư Phi chỉ muốn nhanh chết đi để khỏi nhìn thấy hình ảnh phía sau, hắn muốn cùng đối phương liều mạng, nhưng thân thể hắn bị thương rất nặng, đặc biệt là ở đùi quàn, đau đến nỗi khó nhin.

Dựa vào người không bằng dựa vào mình, Dư Phi vẫn tuân theo lý niệm này, đặc biệt là vào lúc này, hắn càng tin tưởng vào điểm này.

- Súc sinh, nếu như người dám động vào sư tử ta, Dư Phi ta nhất định sẽ chém người thành muôn mảnh.

Dư Phi giận dữ hét lên.

-Ha ha, tiểu tử người đừng có tư tưởng thâm cừu đại hận với ta, bản thiếu gia không phải loại người như vậy, nhưng sư tử này của người thật xinh đẹp, bản thiếu gia cũng chỉ đùa giỡn một hai chứ sẽ không làm chuyện quá đáng nha.

Vương Tiểu Minh cười nói.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cứng cmn họng.

Tiểu tử này quả nhiên không khiến người ta bớt lo được, tuy nó sẽ không làm ra sự tình gì mất sạch thiên lương đạo lý, nhưng đùa giỡn người ta một phen rồi phui mông, vồ vồ mặt nhất định không thiếu được.

Nếu cứ như tiếp tục như vậy, rất khó nói tên tiểu tử Dư Phi này sẽ không thoái hoá xuống.

Xem ra để thiên ý thời thời khắc khắc chăm sóc nó là lựa chọn sáng suốt nhất.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị để thiên ý đánh xuống một đạo lôi đình, đột nhiên hăn ngừng lại.

- Ồ, đây là...

Ánh mắt Lâm Phàm lấp loé, hăn phát hiện trên người Vương Tiểu Minh đang tỏa ra khí tức kỳ quái, đạo khí tức này rất mật mờ nếu không cẩn thận quan sát, sẽ không thấy được.

Lâm Phàm đã dung hợp thiên ý Huyền Hoàng Giới, các loại thiên địa khí vận, tất cả vật thần bí đều không chạy thoát khỏi đôi mắt của Lâm Phàm.

- A!

Lúc này, dị biến phát sinh.

Dư Phi nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức toàn thân đột nhiên tăng cao, một tiếng gầm này, kinh thiên động địa, chấn nhiếp nhân tâm.

- Súc sinh, chết đi cho ta.

Giờ khắc này, toàn thân Dư Phi tựa như tràn ngập sức mạnh, đánh ra một quyền đi theo quỹ đạo kỳ quái về phía Vương Tiểu Minh.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi quá...

Vương Tiểu Minh vừa muốn nói gì lại phát hiện cú đấm này có chút quái dị, hắn cảm nhận xong giạt mình kinh hãi phát hiện, mình dĩ nhiên không có cách nào chống được.

Ầm!

- Sao có thể...

Một quyền tràn ngập sức mạnh này xuyên thấu mà đến, Vương Tiểu Minh dùng hai tay chống đỡ, nhưng thân thể vẫn giống như đạn pháo bắn ra sau.

Tỷ Tỷ Đan đang cầm trong tay cũng bị bay lên trên trời, Dư Phi lập tức quay người nắm giữ Tỷ Tỷ Đan.

- Sư tỷ, chúng ta đi.

Lúc này, Dư Phi bạo phát sức mạnh để hắn cũng thấy khiếp sợ, nhưng hắn không kịp kinh ngạc, mà lập tức nắm tay sư tỷ rồi trốn khỏi nơi đây.

- Súc vật ngươi chờ đó cho ta, Dư Phi ta sinh thời nhất định sẽ chém ngươi thành muôn mảnh.

- Mẹ kiếp, như thế mà cũng có thể chạy được.

Vương Tiểu Minh đứng lên, phúi phúi quần áo, thời điểm ngừng đầu lại phát hiện con mồi của mình đã chạy mất rồi.

...

- Thú vị, quả thật thú vị.

Trong lòng Lâm Phàm kinh hãi, hẳn không ngờ sẽ có biến hoá bực này.

Hắn tự nhiên nhìn ra, thời gian tu hành của Dư Phi rất ngắn, tu vi không cao, nhưng không nghĩ tới bọn hắn có thể thoát từ trong tay Vương Tiểu Minh.

Hơn nữa, cú đâm cuối cùng kia, bộc phát sức mạnh càng vượt qua giới hạn bản thân.

- Ha ha! Hiếu, ta rốt cuộc hiểu rõ.

Lâm Phàm trầm tư một chút, sau đó ngừng mặt lên trời thét dài, hẳn đã rõ ràng tất cả những thứ này.

Vương Tiểu Minh là Mệnh Vận Chi Tử Chung Cực Cừu Hận Thể, bởi vậy những nhân vật đối mặt với hắn đều là những đứa con của số phận trong thiên địa.

Mà thời khắc nguy cơ này, cái thể chất đặc thù của Vương Tiểu Minh tự động kích phát, để Dư Phi bạo phát sức mạnh vượt qua giới hạn bản thân.

Vương Tiểu Minh trong mắt Dư Phi chính là boss cuối cùng, nên sẽ theo bọn hắn một đời, tuy thực lực Vương Tiểu Minh mạnh hơn rất nhiều so với Dư Phi, nhưng bất kể như thế nào, hắn đều không giết chết được Dư Phi.

Mãi đến tận cùng, Vương Tiểu Minh mới có thể phát triển thành cường giả tuyệt đỉnh, chém giết được Dư Phi.

- Nếu mình đoán đúng, thì trò chơi này vô cùng tốt nha.

Lâm Phàm còn chưa dám khẳng định sự việc, để chứng minh suy đoán này, Lâm Phàm phải tiếp tục kéo dài sự chú ý đến tiểu tử này.

Mấy ngày sau, Vương Tiểu Minh lại gặp một người khác.

Tu vi người này còn cường đại hơn Vương Tiểu Minh hơn rất nhiều, ban đầu, Lâm Phàm nghĩ Vương Tiểu Minh sẽ bị đối phương đánh như đánh chó, nhưng hắn không nghĩ tới, trong khi chạy trốn, tên kia còn hung hăng hãm hại đối phương một phen.

Làm đối phương then quá hoá giặc, n cuồng bạo không ngớt, rồi sau đó phát thề, đời này chắc chắn phải chém giết Vương Tiểu Minh.

- Xem ra suy đoán của ta đúng rồi, những người Vương Tiểu Minh gặp phải, bất kể yếu ớt hay cường giả, đều sẽ có oán hận sâu sắc với hắn, có thể xem hắn là kẻ thù cả đời của những người kia.

Không qua mấy ngày, Vương Tiểu Minh lại gặp Dư Phi, lần này Dư Phi vẫn trong tuyệt địa, phải chạy trốn, hắn để Vương Tiểu Minh tổn thất không ít thứ.

- Xem ra, đúng là như vậy.

- Những đứa con của số phận đều là những nhân vật cần phải có kẻ thù như Vương Tiểu Minh nuôi nấng mà lớn lên.

Lâm Phàm đã xác định được suy nghĩ trong lòng, nhưng đối với nhân sinh của Vương Tiểu Minh, cũng cảm thấy bi ai thay cho hắn.

Thể chất biến thái này sẽ thay đổi hình thái dần dần, nói nó bị kịch cũng đúng.

Nói đơn giản cho dễ hiểu chính là, Vương Tiểu Minh đã trở đá mài dao cho một vài người.

Khi đao mài đến độ sắc nhất định, thì giờ chết của Vương Tiểu Minh cũng đến.

Những thứ này không đáng kể, có Lâm Phàm ở đây, Vương Tiểu Minh tuyệt đối sẽ không chết.

Còn Vương Tiểu Minh lúc này, không cảm giác có gì bất thường cả, chỉ cảm thấy cuộc sống này thật sự quá thú vị.

Trước kia khi vừa ra khỏi Vương gia, hẳn còn có chút không vui, nhưng sau khi trải qua những chuyện này, Vương Tiểu Minh lại cảm thấy cuộc sống này quả thực rất thú vị.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 758: Phong Ấn

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Phu quân, giờ các đại tông môn đều đã đồng ý kết minh, không biết khi nào chúng ta đi Cổ Thánh Giới?

Huyền Vân Tiên ỷ ôi trong ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn vợ mình một chút, cười nhạt nói.

- Nhanh thôi, chờ ta làm xong một chuyện cuối cùng rồi sẽ đi.

- Huyền Hoàng Giới có không ít cường giả, nhưng tu vi vẫn bị áp chế ở cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, nếu đánh tan được bình phong thì những cố gắng tích lũy bao lâu nay sẽ nước chảy thành sông, đạt đến cảnh giới càng cao hơn.

Huyền Vân Tiên nói.

- Hừm, những lão gia hỏa này đều nghẹn sắp hết nổi rồi, trước kia vĩnh hằng là vô vọng, tu luyện tới cảnh giới Đại Thiên Vị đã không có cảm xúc nữa, còn bây giờ, tiêu trừ bình phong, tu vi sẽ vĩnh viễn không có điểm dừng. Đây sẽ là thời khắc nhân tộc ở Huyền Hoàng Giới quật khởi.

Lâm Phàm rất tin tưởng điều này, vì hẳn thấy được, tuy Nhân tộc không có thiên phú tiên thiên như những chủng tộc khác của Đại Thiên thể giới, nhưng nhân tộc lại có tiềm lực vô hạn.

Tất cả đều có thể xảy ra.

- Ác ác a!

Gà con nằm bên người Lâm Phàm khẽ kêu vài tiếng, ba thằng nhóc con nó cũng theo sát phía sau.

- Gà con à, ta ở Cổ Thánh Giới tìm được đồng tộc của người thì phải, từ đó có thể biết tung tích cha mẹ người đó.

Lâm Phàm nói.

- A!

Gà con nghe xong, đầu không thềm nhấc, hông thềm để ý.

Đối với Gà con, từ một khắc nó được sinh ra, đã coi người đầu tiên nó thấy được chính cha mẹ mình, mà người này lại là Lâm Phàm, hơn nữa, những năm gần đây, nó không vui không buồn hưởng thụ lâu như vậy, nên đối với việc cha mẹ đẻ của mình là ai cũng không để ý tí nào.

- Người, con gà chết tiệt này, có thể cho một ít biểu cảm hay không, sao lại chả thềm quan tâm vậy.

Lâm Phàm thấy vẻ hoài niệm trong ánh mắt Gà con nên giả vờ giận mắng.

- Ác ác a.

Gà con đứng dậy, vỗ vỗ hai cánh, rồi sửa sang bộ lông của mình, sau đó nhìn phương xa, hai cánh vung lên, bay đi.

- Ồ, Gà con bị sao thế? Phu nhân, chúng ta đi xem một chút đi?

Lâm Phàm nói.

- Ừm. Huyền Vân Tiên gật gật đầu.

...

Vô Danh Phong từ khi trở thành ngọn núi của Lâm Phàm vẫn không thay đổi gì, cho dù hai đồ nhi của hắn ra ngoài tự lập môn hộ, Thánh Tông vẫn không thu hồi nó.

Trên đỉnh Vô Danh Phong.

Gà con đứng trước một bia mộ, trầm mặc không nói, sau đó mở rộng cánh, nhẹ nhàng vuốt ve bia đá kia.

Ba đứa nhóc của Gà con cũng đứng ở đó không nhúc nhích.

Lâm Phàm nhìn qua, thần sắc vô cùng quái dị.

Cái quái gì đây? đúng là kỳ quan thế giới mới à.

Chỉ thấy trên tấm bia khắc vài chữ rất to.

- Ái thôi, JJ mộ.

Lâm Phàm biết ba thằng nhóc của Gà con được lai tạp với một con gà bình thường, nhưng không ngờ Gà con dĩ nhiên trọng tình trọng nghĩa như vậy.

Vạn vật có linh, tuy lúc còn trẻ, Gà con rất dễ xồm, nhưng không nghĩ đến sau năm năm, nó lại thay đổi.

- Gà con, người thay đổi rồi, nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy, chắc không tin đâu.

Lâm Phàm cảm thán.

- Ác ác a!

Gà con ngẩng đầu khẽ gật, tán đồng với lời nói của Lâm Phàm.

Gà con là một thần thú trong thượng cổ thập đại hung thú, huyết mạch vô cùng cao quý, nên rất khó sinh hậu đại, nhưng một con gà bình thường lại có thể thai nghén cho Gà con ba tháng nhóc, việc này đúng là kỳ tích.

Mà ngay tại lúc này, có một đầu gà rừng không biết từ đâu tới, con gà rừng kia vừa nhảy ra, đã mở rộng hai cánh khoe khoang phong thái.

Gà con nghe tiếng động này, quay đầu qua, bị nó thu hút.

- Ác ác a...

Gà con vung hai cánh, thay đổi thần thái, xoay ngược 180 độ.

- Chuyện này...

Lâm Phàm chỉ biết trợn tròn mắt tự hỏi, chuyện này là thế quái nào, lúc trước hẳn còn đang khen ngợi Gà con đã thay đổi tính tình, nhưng chưa tới nửa khắc, vừa quay lưng đi, nó đã bị một đầu gà mái khác câu dẫn.

- Ác ác a!

Gà con vẫy mạnh hai cánh, vẻ mặt thèm thuồng khó nhìn, muốn lao lên ép gà mái xinh đẹp kia dưới thân.

- Hô hố!

Ngay vừa lúc đó, có một tia ánh sáng đỏ lấp loé.

Không biết từ khi nào mà cái thân thể to lớn kia của gà mập bắt đầu run rẩy, nhảy lên một cái, duỗi mấy cái móng gà ra, tung một chiêu Thiên Tầm Cước vào con gà mái kia.

Đùng!

Thân thể Gà mập run lên, khi nó nhìn thấy con gà mái bay đến cuối chân trời, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó chuyển đầu nhìn phía Gà con.

- Ác ác a!

Ý tứ phản đối rất rõ, ba thằng nhóc của Gà con đang phản đối cha của chúng tùy ý để người khác câu dẫn, mau xin lỗi gà mẹ đi.

- Ha ha...

Lúc này, Lâm Phàm bắt đầu cười lớn.

Hắn đã thấy được sự tình buồn cười nhất trên đời này.

- Ác ác a!

Gà con rất thương tâm, vẻ mặt biểu hiện sự thất lạc, sau đó đi tới trước bia mộ, khóc thút thít, như bày tỏ quyền nhân sinh tự do lựa chọn bị ngăn cản.

- Vân Tiên, chúng ta đi thôi, hiện tại Gà con đã có người trông coi rồi.

Lâm Phàm cười nói.

- Vậy chàng không có ai trông giữ, sẽ không làm ra chuyện gì đấy chứ?

Huyền Vân Tiên cười hỏi.

- Sao có khả năng chứ, ta không phải Gà con nha.

Lâm Phàm đảm bảo.

Thế nhưng khi nghĩ đến Thủy Hỏa Đại Đế kia, khiến Lâm Phàm nhức đầu không thôi.

Nếu sau này Thủy Hỏa Đại Đế đi gặp mình, thì phải làm sao?

Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, nếu thời khắc kia đến thật, tự nhiên sẽ có biện pháp giải quyết thôi.

- Súng vật tất giống chủ nhân của nó, giải thích chính là che giấu, phu quân chớ có che giấu nha.

Huyền Vân Tiên nửa thật nửa đùa.

- Tốt, xem ra nàng không biết sự lợi hại của phu quân, vậy hôm nay, bản phu quân sẽ kéo nàng vào rừng cây nhỏ kia, cố gắng dạy dỗ lại một phen.

- Không muốn a...

...

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm trôi nổi trong hư không Huyền Hoàng Giới.

- Thiên ý, nếu luyện hóa Huyền Hoàng Giới có yêu cầu gì hay không?

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, chuẩn bị bước hành động cuối cùng.

Hiện tại, ý nghĩ duy nhất của Lâm Phàm chính là, dung nhập động thiên và Huyền Hoàng Giới vào nội thiên địa.

- Chủ nhân, muốn làm được điều này không phải là chuyện dễ, sẽ phải gánh chịu toàn bộ sức mạnh ý chí Huyền Hoàng Giới, nếu không tính toán kỹ càng, có thể sẽ bị ý chí Huyền Hoàng Giới đè chết, nhưng có ta hỗ trợ, không cần phải cân nhắc nhiều.

Thiên ý Huyền Hoàng Giới trả lời.

- Hừm vậy thì tốt, chỉ cần luyện hoá được, ngày vạn giới mở ra, thiên ý Cổ Tộc muốn chiếm đoạt Huyền Hoàng Giới là người ngốc nằm mơ.

Sau khi trở lại, Lâm Phàm có ý nghĩ luyện hóa Huyền Hoàng Giới hòa làm một thể với mình, từ đó về sau, tất cả sinh linh trên Huyền Hoàng Giới đều phải tuân theo quy tắc của hắn.

Việc này vẫn chưa có ai thành công.

Bởi vì thiên ý của vạn giới là bất khả xâm phạm, tuyệt đối không trơ mắt nhìn thế giới của nó bị người khác luyện hóa.

- Đi!

Lâm Phàm mang thiên ý rót vào ngọn nguồn sức mạnh của Huyền Hoàng Giới, nơi đó chính là Địa Hạch, là lực lượng cội nguồn của Huyền Hoàng Giới và cũng là ý chí Huyền Hoàng Giới.

Thời điểm Lâm Phàm tới chỗ địa hạch, vẻ mặt chấn động, hình ảnh trước mắt quá chấn kinh rồi.

Trong không gian rộng lớn, có một viên Địa Hạch giống như Liệt Dương, tản ra ánh sáng nóng bỏng.

Để Lâm Phàm khiếp sợ chính là, xung quanh Địa Hạch này có từng sợi xích sắt quấn vòng quanh, những sợi xích giống như Cự Long, bao khắp xung quanh Địa Hạch.

- Thiên ý, đây là cái gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Đây là phong ấn.

Thiên ý nhìn những xích sắt này, chậm rãi trả lời.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 759: Luyện Hoá Tinh Cầu

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Phong ấn?

Lâm Phàm vẫn không nghĩ tới đây là phong ấn, kinh ngạc hỏi lại.

- Tại sao Huyền Hoàng Giới bị phong ấn?

- Chủ nhân, ngay cả ta cũng không biết lí do, thời điểm ta thức tỉnh ý thức, thì những phong ấn này đã tồn tại.

- Há, hóa ra như thế.

Nội tâm Lâm Phàm sững sờ, hẳn có chút hiếu kỳ không biết những phong ấn này có chỗ nào lợi hại.

Mà sao Huyền Hoàng Giới lại bị phong ấn?

- Phong ấn! Vậy thì thử nhìn một chút, khi đánh mở phong ấn sẽ có biến hóa gì.

Lâm Phàm hét dài một tiếng, song chương giường kích, khí tức tản ra.

- Giải trừ phong ấn, thiên địa tứ phương.

Vù!

Hư không rung động, một ít xích sắt quấn quanh Địa Hạch chợt bộc phát một đạo hào quang óng ánh.

Một luồng sức mạnh khiến Lâm Phàm run sợ bao phủ thiên địa.

Ầm!

Khi nguồn sức mạnh này va chạm với bàn tay Lâm Phàm, thân hình Lâm Phàm không ngừng lùi lại, gương mặt hắn vô cùng kinh ngạc.

Nguồn sức mạnh này trước đây hắn chưa từng thấy, như ẩn chứa năng lượng vô cùng vô tận.

Ầm!

Sức mạnh này giống một con Cự Long, thôn thiên thực địa, nó bao phủ tới Lâm Phàm.

Lâm Phàm biến sắc, xoay người đánh ra một chưởng, hắn không nghĩ tới thực lực Thần Thiên Vị tầng chín của mình lại bị cỡ sức mạnh thần bí này bắn ngược trở về, thậm chí nguồn sức mạnh này chưa tiêu tán, mà còn muốn trấn áp hắn.

- Nguồn sức mạnh này muốn giết mình.

Lâm Phàm kinh hãi biến sắc, không dám do dự, lúc này, năm ngón tay hắn mở ra, mang theo sức mạnh kinh thiên, đánh qua nguồn sức mạnh phong ấn kia.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân hình Lâm Phàm trực tiếp lui về phía sau.

- Sức mạnh thật kinh khủng.

Năm ngón tay Lâm Phàm tự bạo mới chống lại được nguồn sức mạnh này.

Ngô Đồng Thần Thụ trong cơ thể khẽ run, lập tức có một luồng sinh mệnh lực bao phủ tới, năm ngón tay đã bạo liệt khôi phục lại như lúc ban đầu.

- Chủ nhân, phong ấn này rất mạnh, nó đang khắc chế Huyền Hoàng Giới, nhưng nếu chủ động trừ chọc nó, mà chỉ chú tâm luyện hóa Huyền Hoàng Giới thì tuyệt đối không có vấn đề.

Thiên ý nói.

- Hừm, quả nhiên rất quái dị, lấy thực lực hôm nay của ta lại không có chút biện pháp nào với cái phong ấn này, Huyền Hoàng Giới này có rất nhiều vấn đề đang bị che giấu nha.

Lâm Phàm nói.

Hắn không ngờ Huyền Hoàng Giới vẫn còn chỗ kỳ diệu bậc này, nơi mà hắn chưa từng có phát hiện.

Nhưng nghĩ lại, nếu trước kia mình phát hiện ra điểm này, lấy tính tò mò của mình có thể sẽ bị bắt chết.

- Thiên ý, luyện hóa đi.

Lâm Phàm làm tốt chuẩn bị, ý niệm tự thân bộc phát, những ý niệm này giống như những sợi dây dài, xuyên thấu hư không, quấn lấy Địa Hạch.

Thiên ý thần sắc bình tĩnh, bay tới phía trên Địa Hạch, dang hai tay ra, lập tức có một luồng sóng nước dâng lên.

Vì ta là thiên ý, giao phó nhất thể, luyện hóa dung hợp.

Giờ có thiên ý hỗ trợ, muốn luyện hóa Huyền Hoàng Giới tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Thời điểm này, Lâm Phàm cảm giác được, từ nơi sâu xa có một nguồn sức mạnh giáng xuống, truyền vào người hắn.

Nguồn sức mạnh này hết sức kỳ diệu, bên trong bao hàm ý chí của hàng ngàn vạn sinh linh.

Những ý chí này nặng như quần sơn, nó tàn nhẫn áp chế thân thể Lâm Phàm.

Lâm Phàm biến sắc, ý chí Huyền Hoàng Giới bao hàm tất cả ý chí của mọi sinh linh trên tinh cầu này, nếu như người bình thường muốn luyện hóa, không thể nghi ngờ đang tìm cái chết.

- Động thiên đại đạo, gánh chịu vạn vật.

Lâm Phàm quát lên một tiếng, rồi đánh động thiên của bản thân ra.

- Chủ nhân, ngươi đây đang gì đó?

Các công pháp chi linh cùng với khí linh tò mò hỏi.

- Đừng nhiều lời, hiện tại ta đang đang luyện hoá Huyền Hoàng Giới, tất cả phải gánh chịu một hồi cho ta.

Lâm Phàm quát.

- Vâng..!

Tất cả sinh linh không có chút gì do dự gật đầu, bọn họ tự nhiên biết tình huống lúc này như thế nào.

- Lợi hại, vậy mà lại muốn luyện hóa một cái thế giới.

- Ha ha chủ nhân không hổ là chủ nhân, loại ý nghĩ này cũng dám có.

Giờ khắc này, không gian xung quanh Lâm Phàm tạo thành từng gợn sóng, pháp lực cuồng bạo, khí tức ngập trời, là dấu hiệu pháp lực vận chuyển tới trình độ cao nhất.

Thời khắc này, Thiên ý nhìn Lâm Phàm, không khỏi chấn kinh.

Hắn biết Lâm Phàm rất mạnh, nhưng không nghĩ tới Lâm Phàm lại cường đại đến trình độ như thế này.

Vù!

Đúng lúc này, từng đạo từng đạo vòng xoáy xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, những vòng xoáy này nhanh chóng xoay tròn, tất cả thiên địa linh khí trong thiên địa đều bị chúng hấp thu.

- Luyện hoá vạn vật, nhất giới động thiên, nuốt chừng.

Lâm Phàm rít gào một tiếng, hai mắt lấp lánh như một vị thần, trong vòng xoáy đen kịt kia như có vô số cánh tay vươn ra muốn kéo Huyền Hoàng Giới vào động thiên.

Leng keng!

Lúc này, địa hạch Huyền Hoàng Giới đột nhiên chấn động, những xích sắt quấn quanh nó đung đưa mãnh liệt.

Bên ngoài thiên địa đang dần dần biến sắc, gió nổi mây vần, lôi đình lấp loé, dị tượng bộc phát, lôi đình oanh kích trong hư không, tạo ra từng cơn Lôi Đình Cự Long, chấn nhiếp nhân tâm, khiến lòng người sợ hãi.

Từng đám mây kỳ quái tràn ngập bầu trời, đủ mọi màu sắc.

- Chuyện gì thế này?

Rất nhiều đại năng giả nhìn thấy tình huống hiện tại, sắc mặt biến đổi, bọn họ nghĩ rằng sắp xảy ra đại sự gì đó.

Thiên địa linh khí rung động, khiến trời đất cuồng bạo không ngớt.

- Đây là thiên địa dị biến, rốt cuộc là ai, có bản lãnh gây ra dị biến kinh khủng bậc này.

Thánh Tông.

Khi mọi người thấy tình huống hiện tại, trong lòng nghi ngờ vạn phần.

Theo bọn họ, điều này hiển nhiên là do Lâm Phàm làm ra, nếu không phải vậy, ở Huyền Hoàng Giới này, không ai có bản lãnh như thế.

Nhưng chuyện này đối với người bình thường, không thể nghi ngờ chính là ngày tận thế, tiếng hét chói tai, sợ hãi, hoảng sợ bao trùm tất cả.

- Chủ nhân, giờ khắc này chỉ có thể nhìn vào ta rồi.

Thiên ý nói.

- Có ý gì?

Lâm Phàm hơi nhướng mày, không rõ vì sao thiên ý nói vậy.

-Thiên, nếu có tình, Thiên cũng sẽ già. Ngàn vạn năm qua ta đã tạo thành ý thức bản thân, có cảm tình, có ý thức, bây giờ chủ nhân muốn luyện hóa Huyền Hoàng Giới, nên thiên ý thiếu một thứ cũng không được. Để bảo đảm thời điểm Huyền Hoàng Giới cường đại nhất, ta phải bỏ đi tất cả.

- Thiên ý trở về vị trí cũ.

Ầm!

Trong nháy mắt, thiên ý biến ảo thành một đạo cầu vồng, bám vào địa hạch.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện mình và Huyền Hoàng Giới đã có một chút liên hệ, sau đó càng trở lên chặt chẽ, thậm chí một chút động tĩnh nhỏ cũng trong cảm ứng của hắn.

Dung hợp!

Lâm Phàm nộ quát một tiếng, thân thể biến ảo, một hắc động cực lớn xuất hiện.

Địa Hạch kia không ngừng thu nhỏ, từ từ hướng vào thân thể Lâm Phàm cô đọng lại.

Bây giờ, Lâm Phàm đã ở bên trong Huyền Hoàng Giới, thời điểm hẩn luyện hoá được Huyền Hoàng Giới, thì tự thân bỗng bành đứng trong vũ trụ vô cùng to lớn này.

Từng ngôi sao nhỏ, nằm dày đặc hư không.

- Đây là?

Lâm Phàm nhìn bốn phía, nhất thời ngây dại.

Chỉ thấy một viên cầu to lớn. lặng lặng bỗng bành ở chỗ kia, mà bề ngoài viên cầu này có vô số cột sáng, như những sợi dây dài, kéo dài đến trong hư không vô tận, không điểm tận cùng.

- Luyện hóa!

Sau tiếng quát, viên cầu không ngừng thu nhỏ, rồi trực tiếp dung nhập vào nội thiên địa của Lâm Phàm.

Vù!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 760: Nhất Chi Sáng Tạo

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Bên trong nội thiên địa.

Lâm Phàm phát hiện, nội thiên địa mình thay đổi không giống với ban đầu, giờ nó giống như một dải ngân hà, hai viên hình cầu xoay tròn theo một quỹ tích đặc biệt nào đó.

Mỗi một lần nó xoay tròn, Lâm Phàm đều cảm nhận được có một luồng sức mạnh mệnh mệnh dâng trào, rót vào trong thân thể hắn.

Sau khi luyện hóa Huyền Hoàng Giới, nhất cử nhất động của nó, Lâm Phàm đều cảm nhận được.

Mà vô số cột sáng bám vào mặt ngoài Huyền Hoàng Giới, thông đến không biết bao nhiêu thế giới.

Nhưng Lâm Phàm muốn đi tới các thế giới kia, hắn cũng không có năng lực này, bởi vì...mấy cột sáng đó giống như bị món đồ gì đó hạn chế, không cách nào thông hành.

Mà trong số những cột sáng này, có một cột sáng bị một lực lượng thần kỳ nào đó chém gãy, đoạn tuyệt đường đi tới đầu bên kia.

- Hình như đây là đường dẫn tới Cổ Thánh Giới thì phải?

Bây giờ, Lâm Phàm là Huyền Hoàng Giới, và ngược lại, Huyền Hoàng Giới lại là vật Lâm Phàm nắm giữ.

Cho nên, nhất cử nhất động của Lâm Phàm, đều có uy năng lớn lao, đây là lực lượng của thể giới, toàn bộ lực lượng của Huyền Hoàng Giới gia trì lên bản thân, lần nữa tăng mạnh thực lực Lâm Phàm.

“Keng, chúc mừng luyện hóa Huyền Hoàng Giới.”

“Keng, chúc mừng mở ra công năng đại thể giới.”

“Keng, kích hoạt tên gọi Sáng Tạo Chi Chủ.”

“Tên gọi: Sáng Tạo Chi Chủ là tên gọi mạnh nhất, cần luyện hóa số lượng đại thể giới nhất định 1/1000.

Sau khi luyện hóa Huyền Hoàng Giới, Lâm Phàm không ngờ lại kích hoạt ra được một cái tên nghe oách như vậy.

Sáng Tạo Chi Chủ rốt cuộc là gì? Điều này làm đầu óc Lâm Phàm mơ hồ.

Nhìn tên gọi giống như rất lợi hại nha.

Ngay khi Lâm Phàm cho rằng đã kết thúc, một màn khiến hấn kinh ngạc phát sinh.

“Sáng tạo chi chủ: Huyền Hoàng Giới.”

“Nhất niệm trăm năm: Cần mười triệu Thánh Dương Đan.”

“Thiên hàng trân bảo: Cần mười triệu Thánh Dương Đan.”

...

Lâm Phàm nhìn tất cả những thứ này, đột nhiên trở nên ngốc trẻ, trong thời gian ngắn, không có phản ứng.

Đột nhiên, Lâm Phàm lại nở nụ cười, nụ cười rất vui vẻ.

Hắn hiểu rồi.

Muốn mở quà, cần phải có Thánh Dương Đan.

Thieu đốt mười triệu Thánh Dương Đan, có thể trong một ý nghĩ để thời gian Huyền Hoàng Giới trôi qua trăm năm. Hơn nữa, còn có thể thiên hàng trên bảo, có nghĩa, chỉ ra vị trí mỗi bảo bối trên Huyền Hoàng Giới.

Xem ra, Sáng Tạo Chi Chủ này danh xứng với thực nha.

Một vị trí làm thế giới không ngừng trở nên mạnh mẽ, tăng lên thực lực tổng hợp.

Nhưng bây giờ, tên gọi Sáng Tạo Chi Chủ vẫn

chưaJkYyQHSXEHa hoàn toàn kích hoạt, cần phải luyện hóa một ngàn cái đại thế giới nữa mới được.

Chuyện này khó càng thêm khó, không dễ dàng a.

Tuy nhiên, điều này đối với Lâm Phàm cũng là một loại hi vọng, chỉ cần hắn có điều kiện, không phải không hoàn thành được, mười triệu Thánh Dương Đan tuy khủng bố nhưng chỉ cần có đủ, Huyền Hoàng Giới sẽ ngày càng mạnh hơn.

Biến hoá bậc này, dị thường nghịch thiên, trong lòng Lâm Phàm dâng lên hi vọng.

Đặc biệt là trăm năm thời gian kia, theo Lâm Phàm chuyện này trọng yếu nhất bởi, vì bây giờ, ngày vạn giới mở ra sắp đến, điều mà mọi người trong Huyền Hoàng Giới thiếu nhất chính là thời gian.

Nếu cho Huyền Hoàng Giới trăm năm, thì những thiên kiêu chi tử kia sẽ phát triển đến trình độ nào? Lâm Phàm cũng không biết được, đó là sự tình hăn không dám tưởng tượng.

- Hệ thống không hồ là hệ thống, đạt tới trình độ nhất định, sẽ mở ra phần thưởng, chỉ có hệ thống mới làm được điều này.

Lâm Phàm cười to trong lòng, cái cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Huyền Hoàng Giới.

Mọi người đã tràn đầy sợ hãi, cho rằng ngày tận thế sắp đến, nhưng lúc sau, thiên địa dị tượng lại đột nhiên tiêu tan, hư không đang u ám trở lại bình thường.

Tất cả dị tượng, hoàn toàn tiêu tán.

Mọi người đều có cảm giác như từ cõi chết trở về.

- Chủ nhân đã luyện hoá Huyền Hoàng Giới, sau này chỉ cần một ý nghĩ, tất cả động tĩnh của thế giới này đều trong lòng bàn tay người.

Thiên Ý đã ném đi thất tình lục dục, giờ đang phiêu phù trước mặt Lâm Phàm.

Bây giờ Thiên Ý đã không có bất kỳ cảm tình, không có bi thương, sau này nó sẽ lấy ý chí Lâm Phàm làm trụ cột.

Nếu Lâm Phàm hạ lệnh để Thiên Ý hủy diệt nhất giới, Thiên Ý sẽ phục tùng vô điều kiện, không hề có chút do dự.

- Huyền Hoàng Giới có phong ấn, chỉ là không biết phong ấn này rốt cuộc do ai bố trí, lực lượng này thực mạnh.

Lâm Phàm không dám tin.

Lấy tu vi bây giờ của hăn, tất cả các loại phong ấn đều là cọp giấy, nhưng không ngờ gặp phong ấn Huyền Hoàng Giới, lại để hăn bó tay bó

chân.

Muốn dùng sức mạnh cũng không được.

Nếu sức mạnh bản thân không đạt tới trình độ nhất định, bị lực lượng này đẩy chết lắm à.

Lâm Phàm cảm giác một phương thế giới này ngày càng thần kỳ, theo Lâm Phàm, chỉ bằng một cái phong ấn này, Huyền Hoàng Giới chính là tồn tại số một số hai.

Cho dù Thiên Ý Cổ Thánh Giới cũng không có phong ấn thần kỳ như vậy.

Lấy tình huống trước mắt, muốn giải trừ phong ấn, thực lực bản thân ít nhất phải đạt đến cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

Với thực lực hôm nay của Lâm Phàm, nếu không chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, trở thành cường giả Thần Thiên vị tầng mười, sẽ không thể làm gì, phong ấn này dĩ nhiên làm khó hãn, lực bất tòng tâm mà.

- Phong ấn trong Địa Hạch này, ta đã từng thử loại bỏ, nhưng đều thất bại, nhưng ta phát hiện, phong ấn cũng không phải bị hỏng mà giống như có một lực lượng thần kỳ nào đó đang chống lại.

Thiên Ý khống chế Huyền Hoàng Giới tồn tại rất lâu, nên phong ấn của Địa Hạch tự nhiên đã tìm hiểu qua, đối với biến hóa trong đó, cũng rõ ràng trong lòng, nhưng sức mạnh phong ấn cũng nằm ngoài khả năng của hãn.

Huống hồ, lấy thực lực hiện giờ, không có năng lực giải khai.

- Quên đi, nếu nó đã như vậy thì cứ để nó tiếp tục.

Lâm Phàm rất tham lam, nhưng đối với việc này không để trong lòng.

Chỉ cần thực lực đến cấp độ kia, tất cả nghi hoặc đều sẽ được giải đáp.

- Xem ra chỉ có thể như vậy, Động Thiên của chủ nhân rất mạnh, nếu có thể dung hợp, Huyền Hoàng Giới sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thiên Ý cảm nhận được bên trong nội thiên địa của Lâm Phàm ẩn chứa lực lượng vô cùng, vô tận, cảm thán nói.

- Ủm, có thể dung hợp tự nhiên rất tốt.

Động Thiên Lâm Phàm dù không như Huyền Hoàng Giới, nhưng có thể xem như một thế giới nhỏ, trong đó dưỡng dục không ít sinh linh, những sinh linh này, đều là chí bảo được Động Thiên sinh ra.

Mà muốn chúng phát triển hoàn toàn, cần có số lượng thánh linh đan cực kỳ khổng lồ.

Hiện tại, Lâm Phàm rất nghèo, giờ hẵn chỉ còn dư nửa triệu Thánh Dương Đan.

Nếu có đầy đủ Thánh Dương Đan, thực lực hẵn sẽ tăng lên một cảnh giới kinh khủng khác.

Nhưng Lâm Phàm căn bản không để những chuyện này trong lòng.

Không phải Thánh Dương Đan thôi sao, chỉ cần chém giết đủ Cổ Tộc Chí Cao, cần gì lo thiếu nữa.

Huống hồ, Huyền Hoàng Giới còn chủ động dung hợp Động Thiên của mình, nên có thể tự động chuyển hóa sinh linh bên trong Động Thiên.

Chuyện này cực kỳ trọng yếu, chỉ có điều, những thứ này đều cần thời gian.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 761: Biến Hoá Kinh Người

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Cổ Thánh Giới.

Nơi ở của tám đại Chí Cao Cổ Tộc.

Sức mạnh phong ấn kia vẫn tồn tại như cũ.

- Ha ha!

Vừa lúc đó, một tiếng thét dài từ vực sâu vô hạn truyền ra.

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới a, Cổ Tộc Chí Cao dĩ nhiên ngã xuống ba em, vậy Cổ Tộc các người còn có năng lực gì phong ấn bản Đế.

Thủy Hỏa Đại Đế không biết đã bị phong ấn bao lâu, sau khi sức mạnh phong ấn giảm xuống, một khắc đó, nàng cảm giác được cơ hội của mình đến rồi.

Sức mạnh mệnh môn đột nhiên bạo phát, vô cùng vô tận trùng kích phong ấn, muốn mở hoàn toàn phong ấn.

Ngũ đại Cổ Tộc Chí Cao nhú mày.

- Thủy Hỏa Đại Đế, người an phận ở đây đi, Cổ Thánh Giới không phải địa phương người có thể càn rỡ.

Thủy Hỏa Đại Đế là tồn tại khiến Cổ Tộc cực kỳ nhức đầu.

Ngàn vạn năm qua, Thủy Hỏa Đại Đế không ngừng chuyển thế sống lại, mỗi lần chuyển thế đều làm cả thế giới khiếp sợ, mấy đời trước, tám đại Cổ Tộc Chí Cao liên thủ đã giết được nàng.

Nhưng theo Thủy Hỏa Đại Đế không ngừng chuyển thế, sức mạnh bản thân càng trở nên mạnh mẽ, khiếm đám Chí Cao cực kỳ đau đầu.

Đặc biệt là đời này, tu vi tự thân Thủy Hỏa Đại Đế đã đạt đến mức độ kỳ diệu, đủ lay động địa vị của Cổ Tộc.

Trong trận chiến cuối cùng kia, tám đại Chí Cao bị áp chế, không thể không vận dụng sức mạnh Thiên Ý trấn áp nàng vĩnh viễn tại trong vực sâu vô tận, để nàng không thể vươn mình.

- Chỉ bằng các người, hừ, năm mơ.

Thủy Hỏa Đại Đế nộ quát, bản thân đột nhiên bạo phát sức mạnh cường hãn, xuyên thấu từ nền đất trong vực sâu ra ngoài.

Ầm!

Phong ấn chấn động, ánh sáng chiếu rọi, thủy hỏa giao hoà, kinh thiên động địa, phong ấn không ngừng lung lay, gần như không cách nào chống lại nguồn sức mạnh này.

Ngũ đại Chí Cao thấy cảnh này biến sắc sau đó quát lên một tiếng, mạnh mẽ trấn áp phong ấn, muốn dùng lực lượng tổng hợp áp chế Thủy Hỏa Đại Đế.

Nếu để Thủy Hỏa Đại Đế ra ngoài, chính là một hồi tai nạn cho Cổ Tộc.

Bây giờ, bọn hắn đã mất đi ba đại Chí Cao, sức mạnh Cổ Tộc đã giảm, nếu Thủy Hỏa Đại Đế lại giáng lâm, thì Cổ Tộc không xong rồi.

- Ha ha, chỉ bằng các ngươi, không có cửa đâu.

Dưới vực sâu, Thủy Hỏa Đại Đế phong thái trác việt, ống tay áo vung lên, ý chí thủy hỏa bao phủ.

Ý chí Thủy Hỏa không ngừng biến hóa, biến ảo thành một đầu Cự Long, dữ tợn rít gào, trùng kích phong ấn.

- Thủy Hỏa chân đế, vạn cổ vĩnh hằng.

Khí tức Thủy Hỏa Đại Đế thay đổi thần bí, sức mạnh bùng lên vượt ra khỏi cực hạn bản thân, Thủy Hỏa Đại Đế bị phong ấn đã vô số năm, nhưng vẫn trau chuốt võ đạo bản thân, đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện kia với Lâm Phàm, nàng càng hiểu ý chí dung hợp của thủy hỏa.

Thủy hỏa căn bản không thể dung hòa, sau cuộc mây mưa kia, nàng lại phát hiện Thủy Hỏa chân đế xuất hiện dấu hiệu dung hợp.

Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như hòa hợp, sức mạnh bản thân nàng sẽ tăng đến cảnh giới vô cùng kinh khủng.

- Sao có thể có chuyện đó.

- Thủy Hỏa Đại Đế sao dung hợp Thủy Hỏa chân đế được? Ngươi hao tổn tâm cơ, chuyển thế vô số lần, nhưng không thể thành công, tại sao đời này, ngươi lại thành công?

Ngũ đại Chí Cao thấy cảnh này, từng tên từng tên hết hoảng, bọn họ biết, nếu Thủy Hỏa chân đế dung hợp, sẽ có cái hậu quả gì, nàng sẽ trở thành tồn tại vô địch, cả thế gian không có ai là đối thủ của nàng.

- Một đám ếch ngồi đáy giếng, kỳ ngộ của bản Đế, loại người như các người há có thể rõ, nam nữ hoan ái chính là thiên địa chi lý, còn Cổ Tộc các người khát máu như thú, sao có thể hiểu được, muốn tiếp tục phong ấn bản Đế, quả thực là người ngốc nằm mơ, phá cho ta.

Thủy Hỏa Đại Đế quát lên.

- Đáng ghét, tuyệt đối không để cho nàng đi ra.

Đám Chí Cao phần nộ, triển khai sức mạnh toàn thân, muốn gia cố phong ấn.

Nhưng phong ấn này, cần sức mạnh của tám đại Chí Cao, còn bây giờ, tám đã mất ba, sức mạnh phong ấn cũng mất đi rất nhiều.

- Ha ha, các người không chống đỡ được.

Thủy Hỏa Đại Đế cười như điên, nhưng vừa lúc đó, sự tình không tưởng xảy ra.

Một luồng sức mạnh vô biên từ trên trời giáng xuống, hư không bị một bàn tay khổng lồ che kín, bầu trời bị xé rách, trấn áp xuống phía nàng.

- Thủy Hỏa Đại Đế, Cổ Tộc là không thể xâm phạm, người vĩnh viễn ở lại nơi này đi.

Thanh âm này, cực kỳ bá đạo, nó khiến người ta sinh ra ý nghĩ không thể nào chống đối, Thủy Hỏa Đại Đế nghe giọng nói này, sắc mặt biến đổi.

Nguồn sức mạnh này, như muốn phá hủy tất cả, trực tiếp áp lại Thủy Hỏa Đại Đế đang sắp thoát ra.

- Thiên Ý, làm sao có khả năng! Sao người làm tình lại nhanh vậy.

Dung nhan tuyệt đẹp của Thủy Hỏa Đại Đế lộ ra một tia kinh ngạc, không thể tin được.

- Thủy Hỏa Đại Đế, vĩnh viễn ở lại đây đi.

Ầm!

Bàn tay che trời tản mát từng luồng ánh sáng, trấn áp lại phong ấn.

- Bản Đế nhất định sẽ đi ra, nhất định sẽ đi ra.

...

- Thiên Ý.

Ngũ đại Cổ Tộc Chí Cao cung kính.

- Ngày vạn giới mở ra sắp tới, các người nhất định phải trấn áp vạn giới.

Âm thanh Thiên ý tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

- Thiên Ý, bây giờ tám đại Chí Cao thiếu ba vị, người có thể sáng tạo ra ba vị Chí Cao nữa không?

- Không được, Vĩnh Hằng Chi Vị đang trong tay tên Nhân tộc kia, các

người tìm mọi cách giết hắn cho ta.

...

Nghe hai chữ “Nhân tộc”, các Chí Cao khác không biết hắn là ai, nhưng “Vưu” lại vô cùng quen thuộc, ký ức về trận chiến kia, hắn vẫn chưa quên, nếu không phải tên Nhân tộc kia, thì Cổ Tộc sẽ không tổn thất ba vị Chí Cao.

...

Cuối cùng, Lâm Phàm đã luyện hóa xong Huyền Hoàng Giới.

Huyền Hoàng Giới bây giờ đều dựa theo ý nghĩ Lâm Phàm mà phát triển.

Huyền Hoàng Giới là cội nguồn Nhân tộc, trong đó có vô số thiên kiêu, đếm không xuể, trước kia, bởi vì bình phong cấm chế, vô số thiên kiêu kia không có cơ hội phát triển nào.

Nhưng bây giờ đã khác, Lâm Phàm chuẩn bị phá tan cái bình trường này, để Huyền Hoàng Giới câu thông với Cổ Thánh Giới.

Từ nay về sau, cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn không còn là điểm cuối của Huyền Hoàng Giới nữa, tất cả mọi người sẽ phát triển hơn.

Thần Thiên Vị không còn là mộng nữa.

Lấy tư chất của Nhân tộc, Lâm Phàm tin tưởng sẽ xuất hiện tuyệt thế nhân tài, khi đó, chống lại Cổ Tộc sẽ chắc chắn hơn.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm đang phiêu phù trong hư không Huyền Hoàng Giới, tất cả đã được chuẩn bị kỹ càng để phá bỏ cấm chế.

Lâm Phàm Huyền Hoàng Giới hoàn toàn câu thông với Cổ Thánh Giới.

- Thời khắc thay đổi vận mệnh đến rồi, tất cả mọi người, chuẩn bị sẵn sàng đi.

Lâm Phàm ngược nhìn hư không vô tận, lực lượng toàn thân sôi trào mãnh liệt giống như những con sóng dữ.

- Ka mê ka mê há há há...! Một quyền kinh thiên động địa.

- Phá!

Cú đấm ẩn chứa sức mạnh huỷ thiên diệt địa, không gì có thể cản, đánh nát thiên địa lao lung, mở ra thế giới mới.

- Thời đại mới, mở ra đi.

Lâm Phàm hét dài một tiếng.

Toàn bộ Huyền Hoàng Giới đều được bao phủ dưới một đạo hào quang.

Thiên địa rung động, hư không nứt toác, linh khí bất diệt, vô cùng vô tận cuồn cuộn, một chỗ thần bí nào đó, có một cửa động cực lớn mở ra, vô số Thánh Linh khí như thác nước tràn vào rồi đổ xuống, bao phủ toàn bộ Huyền Hoàng Giới.

Bên trong, những địa phương hẻo lánh trên Huyền Hoàng Giới, rất nhiều đại năng giả lánh đời lao ra, họ phát hiện thế giới đang thay đổi, không giống như lúc trước nữa.

Loại biến hóa này đối với bọn họ mà nói, không thể tưởng tượng nổi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 762: Toàn Bộ Phi Thăng

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Thâm sơn di tích cổ.

Hoang sơn dã lĩnh.

Vô số đại năng đã từng là chúa tể một phương, phong hoa tuyết đại, nhưng sau khi bọn họ tu luyện đến cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, lại không cô đọng được quy tắc, cho nên, hùng tâm sớm bị bào mòn.

Cô đọng quy tắc có ích lợi gì, ngoại trừ thực lực trở nên mạnh mẽ, không còn gì cả.

Đã không biết bao nhiêu cường giả, bởi vì không thể vượt qua cảnh giới Đại Thiên Vị, tuổi thọ đi đến hồi kết, điều này khiến bọn họ không thể chấp nhận.

Nhưng mà cũng có cường giả, trong lòng không phục, dù trái ý trời, cũng phải đột phá cảnh giới Đại Thiên Vị, tiến nhập Vĩnh Hằng.

Nhưng mà vạn năm qua, từ khi Huyền Hoàng Giới chia ra làm hai, chưa ai có thể phá vỡ lao tù.

Cả ngày lẫn đêm.

Vô số cường giả ngược nhìn hư không, trong lòng buồn khổ, bọn họ vốn cho rằng chỉ cần truy tìm võ đạo, có thể tiến nhập Vĩnh Hằng, nhưng khi quay đầu lại, chung quy chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Vì võ đạo, bọn họ từ bỏ tất cả, bây giờ nghĩ lại rất không đáng.

Nhưng hôm nay, dị tượng xuất hiện.

Những nơi thần bí của Huyền Hoàng Giới xuất hiện từng đạo, từng đạo cầu vồng, xông thẳng mây xanh.

Từng luồng khí tức cường hãn ngưng tụ thành Cự Long, thét dài trong hư không.

- Trăm năm, đã trăm năm rồi, lại có người có thể đột phá.

Vào lúc này, vô số cường giả cảm giác được, không còn bất kỳ trở ngại nào, có khi lại cảm thấy chướng ngại đã dẫn ra, thậm chí có thể tiêu tan bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Lâm Phàm luyện hóa Huyền Hoàng Giới, đã thông thiên địa bình phong, màn ánh sáng chia Huyền Hoàng Giới tiêu tan, những nơi có cường độ linh khí thấp, đột nhiên nồng đậm lên.

Như ngưng tụ thành thực chất.

- Chắc có không ít cường giả phá vỡ bình chướng đây.

Nhất cử nhất động trong Huyền Hoàng Giới, đều nằm trong tay Lâm Phàm.

Vô số cường giả xông phá bình cảnh, tiến nhập cảnh giới cao hơn.

Một đạo!

Hai đạo!

Ba đạo!

3,600 đạo!

...

Những nơi bạo phát khí tức, Lâm Phàm đều cảm ứng được.

-Ồ, Diệt Cùng Kỳ...

Vừa lúc đó, Lâm Phàm chú ý tình huống của Diệt Cùng Kỳ.

Trên Vô Danh Phong, khí tức Diệt Cùng Kỳ tăng vọt, sinh tử chi khí lưu chuyển toàn thân, thiên địa môn hộ mở ra, như trao đổi chỗ thần kỳ nào đó.

Sinh tử chi khí vô tận, từ trong cánh cửa chảy xuống, đổ vào người Diệt Cùng Kỳ.

- Sinh tử chi môn, bất tử bất diệt, đột phá.

Lấy Diệt Cùng Kỳ làm trung tâm, một cỗ khí lưu xoay tròn bay lên, hình thành một cơn bão, mà đạo bão táp này bao phủ thiên địa, bao phủ toàn bộ Vô Danh Phong.

Lâm Phàm nhìn tình huống của Diệt Cùng Kỳ, ngược lại có chút chấn kinh.

Thiên Vị sơ kỳ.

Thiên Vị trung kỳ.

...

Thiên Vị đại viên mãn.

Vù!

Luồng hơi thở này, không thể lắng lại, mãi đến tận cảnh giới Thiên Vị đại viên mãn mới dừng.

- Quả nhiên, những người được ông đây dạy dỗ đều tích lũy đầy đủ, một lần tiến nhập có thể xông thẳng tới Thiên Vị đại viên mãn, sau này tất nhiên sẽ là chủ lực.

Lâm Phàm không ngờ Diệt Cùng Kỳ có thể vượt qua nhiều cảnh giới nhỏ như thế, đệ tử mình có khác.

Vốn cho rằng, ở Huyền Hoàng Giới chỉ có một mình Diệt Cùng Kỳ mới có thể đột phá nhiều cảnh giới nhỏ như vậy.

Nhưng lại không ngờ, Yêu Vô Tà ở Táng Yêu Thành cũng không ngừng đột phá, dù khí tức của hắn không cường hãn như Diệt Cùng Kỳ.

Nhưng khí chất đặc thù kia, đủ để Lâm Phàm kinh ngạc.

Từng vị Kịch Độc Ma Thần, quay xung quanh Yêu Vô Tà, mà mỗi vị đều tức giận rít gào, sức mạnh sôi trào mãnh liệt, nhất thời hóa thành một viên kịch độc đan, lơ lửng trên đỉnh đầu Yêu Vô Tà, sau đó thâm nhập vào nội thiên địa của hắn.

Uống!

Yêu Vô Tà chợt quát một tiếng, khí thể trùng thiên, sương mù đầy trời, thu sạch vào trong cơ thể.

Cảnh giới Thiên Vị cao cấp..

- Cũng ngu quá đi chứ.

Lâm Phàm thấy cảnh này, không khỏi ước ao ghen tị.

Có người, từ nhỏ sẽ bất phàm.

Tu hành một năm bằng người khác tu hành mười năm, thậm chí trăm năm.

Mặc dù có vô số cường giả ở Huyền Hoàng Giới đều kẹt tại cảnh giới Đại Thiên Vị nhiều năm, coi như tích lũy đầy đủ, cũng chỉ đến Thiên Vị

trung giai mà thôi.

Nếu so bọn họ với đám người Diệt Cùng Kỳ và Yêu Vô Tà, làm người ta tức chết mất.

Lần này, đả thông Huyền Hoàng Giới và Cổ Thánh Giới, có không ít cường giả tiến nhập cảnh giới cao hơn.

Theo Lâm Phàm, sự việc gì cũng có hai mặt của nó.

Lúc Huyền Hoàng Giới phân thành hai, linh khí đã rất bạc nhược, những cường giả có thể tu luyện đến Đại Thiên Vị đại viên mãn, đủ để gọi là thiên tài trong thiên tài.

Bởi vì như vậy, cho nên, những người kẹt ở cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn trăm năm, thiên tư tiềm lực sớm đã bị tiêu hao sạch sẽ.

- Xem ra, cái này phải dựa vào thế hệ mới rồi, thế hệ đi trước vừa vặn dẫn dắt cho hậu bối phía sau.

Lâm Phàm tính toán cả rồi, lấy tình huống trước mắt, phải mau chóng tạo một ít Thánh Dương Đan, nghĩ đến trăm năm sau, khi đó thiên kiều xuất hiện lớp lớp, còn không hành bọn Cổ Tộc chết đi sống lại được sao.

Ngay lúc này, toàn bộ Huyền Hoàng Giới rung động, vô số cường giả đột phá cảnh giới, cảm giác từ nơi sâu xa, có nguồn sức mạnh dẫn dắt bọn họ, muốn bọn họ phi thăng đến tầng cao hơn.

- Ha ha, Cổ Thánh Giới cảm ứng được nên muốn kéo người lên, đúng là nằm mơ.

Lâm Phàm đánh ra một chương, sức mạnh vô tận, rót vào hư không, đánh tan cổ triệu hoán lực kia, còn đám cường giả Huyền Hoàng Giới, ngược lại có chút thắc mắc.

Không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ rõ ràng cảm giác được, có một lực lượng kêu gọi bọn họ đi đến thượng giới, nhưng nháy mắt tiêu tan, như chưa từng xuất hiện.

Bất quá đối với mọi người, điều này không sao, thăng cấp được đã đủ rồi.

Cảm ứng kia, có thể dẫn bọn họ đi nơi nào, bọn họ không cần để ý.

...

- Xem ra, phải quay lại Cổ Thánh Giới rồi, với tình huống trước mắt, mình trâu thế này, cứ đâm thẳng về lên trước thôi, ngàn bố con thẳng nào nữa.

- Bây giờ Thánh Dương Đan rất quan trọng, phải đi tìm một vài ẻm độ hóa mới được, để bọn họ cô đọng Thánh Dương Đan cho mình.

- Mười triệu Thánh Dương Đan này, có chút kinh khủng.

Lâm Phàm tràn đầy tự tin với chính mình, chỉ không biết cường độ thân thể mình đã lên Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, khi bị Cổ Tộc Chí Cao đánh, được đau một tý nào hay không?

Nếu có cơ hội, mình nên thử một lần.

Khi Lâm Phàm trở lại Cổ Thánh Giới, cùng đến với hắn, còn có nội thiên địa Huyền Hoàng Giới đang xoay tròn.

Bây giờ Lâm Phàm chính đã là Chương khống giả của Huyền Hoàng Giới, tất cả biến ảo, đều trong một ý nghĩ.

Cảm giác có thể khống chế vô số sinh mạng, thật sự quá hạnh phúc đi.

Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 763: Người Đánh Chết Ta Đi

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Lâm Phàm nhìn Cổ Thánh Giới bao la vô tận, trong lòng dâng lên ý chí chiến đấu, điều này chứng tỏ, thực lực bản thân hắn tiến bộ rất lớn.

Bây giờ, cường độ thân thể của hắn đã là Thần Thiên Vị tầng mười, đạt đến đỉnh cao, nhưng con đường tiến bộ này, vĩnh viễn không có điểm dừng, hệ thống cũng không nhắc nhở, có khả năng vẫn còn có thể nâng cao.

Hiện tại Lâm Phàm có chút lằng lằng, một tay chống nạnh, một tay chỉ trời.

- Cmn Thiên Ý, lần này ông đây dẫn theo không ít trợ thủ trở về, để ông xem người đấu với ông thế nào?

Lâm Phàm biết, Thiên Ý bây giờ còn đang ngủ say, thỉnh thoảng có thể tỉnh một lát, cho nên sức mạnh còn rất hạn chế.

Cũng bởi vì như vậy, Lâm Phàm không úy kỵ Thiên Ý, còn chờ khi hắn tỉnh lại, sẽ xảy ra chuyện gì, sau này rồi tính.

Hiện tại, Lâm Phàm chỉ có hai cái ý nghĩ, tìm Chí Cao lạc đàn, rồi làm thịt, cướp đoạt tất cả bảo bối của hắn, nâng cao thực lực tự thân.

Cổ Thánh Tế Đàn đến giờ không có biến hóa gì, nếu có cơ hội, phải nghiên cứu một phen mới được.

Lúc này, Lâm Phàm muốn đi Thủ Hộ Chi Địa một chuyến, kéo “Kiệt” trở về, sau đó cùng Tuyên Cổ tạo thành một tiểu đội, bắt đầu đánh giết Chí Cao.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, thiên địa đột nhiên phát sinh ra biến hóa.

- Ồ, tình huống quái quỷ gì đây? Chẳng lẽ trời sắp mưa?

Chỉ thấy trong hư không, lôi đình lấp loé, mây đen năm dày đặc, uy lực vô tận.

Bùm bùm!

- Ai da, lôi đình này có chút đáng sợ nha.

Lâm Phàm run run, cảm giác có chút không ổn, lôi đình này thô lỗ như rồng, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, phảng phất như dưới một đạo lôi đình, đều có thể đánh chết Lâm Phàm.

- Nhân tộc, giao Cổ Thánh Tế Đàn và Vĩnh Hằng Chi Vị ra đây.

Lúc này, một thanh âm vô tận, từ hư không truyền đến, mệnh mệnh cuộn cuộn, khiến tâm can Lâm Phàm ùm ùm nhảy lên.

- Thiên Ý.

Nghe âm thanh này, Lâm Phàm liền biết là ai.

Bên trong Cổ Thánh Giới, Thiên Ý chính là chương khống giả, bất quá lấy tình huống trước mắt, Lâm Phàm cũng không sợ Thiên Ý này, bởi vì Thiên Ý chưa hoàn toàn khôi phục.

Sau đó, Lâm Phàm giang hai tay ra.

- Thiên Ý, người đừng quá làm càn, ông đây vừa lên, người đã tới gây phiền phức, người có thù oán với ông sao?

Lâm Phàm thì thầm nói, dù trong lòng hơi căng thẳng, nhưng ngược lại cũng không sợ lắm.

Tinh tướng thì cứ tinh tướng thôi.

Nếu hiện tại, Thiên Ý Cổ Thánh Giới trâu bò, tuyệt đối sẽ không cần nhẫn nhịn đến giờ, mà là trực tiếp hành động, bắt Lâm Phàm nằm trong lòng bàn tay, khẽ dùng sức một chút, là có thể bóp chết hẳn.

- Giao Cổ Thánh Tế Đàn và Vĩnh Hằng Chi Vị ra đây.

Thanh âm lần thứ hai giống như làn sóng, cuộn cuộn mà tới.

- Thiên Ý, người đừng bố láo, bản Đế không giao đây, người có gan thì giết bản Đế đi, nếu bản Đế nhú mày một cái...

Ầm ầm!

Lâm Phàm chưa kịp nói hết lời, trên trời cao, một đạo lôi đình đột nhiên oanh xuống, xé rách thiên địa.

Đùng!

- Mẹ nó.

Thiên Ý này thật quá càn rỡ rồi, vẫn chưa nói hết câu, nói đánh là đánh, hoàn toàn không để ta vào mắt mà.

Lúc này, thân thể Lâm Phàm đột nhiên run lên, lôi đình tràn đầy sức mạnh hủy diệt đánh thẳng vào người hắn.

Bùm bùm!

Thân thể Lâm Phàm xuất hiện, điện lưu chạy khắp cơ thể.

- Ai da, có chút lợi hại đó.

Sau đó, một hố sâu xuất hiện, toàn thân Lâm Phàm đen thui, pháp lực trong cơ thể chấn động một phen, lại khôi phục như thường.

- Keng, chúc mừng ký chủ, kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu đã tăng thêm 50000.

Đúng lúc này, thần sắc Lâm Phàm cứng lại, giống như phát hiện ra đại lục mới.

- Cái quái gì đây? Bây giờ vẫn còn có thể tăng thêm nhiều kinh nghiệm như vậy?

Lâm Phàm không nghĩ tới, đạo lôi đình này bổ xuống, thân thể hắn lại tăng thêm kinh nghiệm, điều này làm hắn có chút kinh ngạc.

Dù là Tuyên Cổ đánh mình, cũng không tăng được nhiều kinh nghiệm như thế.

Nhưng chỉ một đạo lôi đình này, lại tăng cho hắn 50 ngàn kinh nghiệm, khó tin thật.

Lúc này, Lâm Phàm hét dài một tiếng, thân thể run lên, lực lượng sinh mệnh bao phủ toàn thân, sau đó, làn da màu đen kia khôi phục như thường, tràn đầy lực lượng sinh mệnh.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm nghĩ tới một chuyện quan trọng.

Vốn cho rằng, sau khi cơ thể mình đạt đến tầng mười đã là cực hạn.

Dù là Chí Cao, cũng không thể cho mình tăng kinh nghiệm lên nữa.

Nhưng giờ khắc này, đạo lôi đình của Thiên Ý lại có thể gia tăng không ít kinh nghiệm, cái này cũng được tính là một phương thức tu luyện nha.

- Người, sao có thể...

Lúc Thiên Ý phát hiện Nhân tộc này lại hoàn hảo, không chút tổn thương, lộ vẻ khiếp sợ, không thể tin được.

- Không được, ngàn vạn lần không để Thiên Ý cảm giác tội lỗi của hắn không có tác dụng với mình, nếu vậy thì kinh nghiệm ở đâu ra nữa.

Lâm Phàm xưa nay không bỏ qua bất kỳ cơ hội tăng thực lực nào.

Mà Thiên Ý, nếu có thể giúp hắn tăng lên, tự nhiên sẽ không thể bỏ qua.

- Ai u, đau quá.

Lâm Phàm giờ diễn kịch có thể ngang với ảnh đế, đặc biệt là vẻ mặt giả chết, biểu hiện vô cùng xuất sắc.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đại ra, một tay che ngực, giống như bị trọng thương, thân thể nghiêng ngả, ánh mắt cũng trở nên mê ly, một tay giơ lên trời, như đang bắt lấy cái gì đó.

- Ai u! Đau! Đau quá...

- Phù phù!

Lâm Phàm nằm trên đất, miễn cưỡng đứng lên, nhưng đứng dậy, lại giống như bị thương nặng, ngã lần nữa.

Trong mắt của Thiên Ý, bộ dáng nửa sống nửa chết của Lâm Phàm lúc này làm hắn rất hài lòng gật đầu.

- Phải như thế này mới đúng, sao có khả năng không có chuyện gì đây?

Theo Thiên Ý, sau khi hứng chịu tội lỗi của mình, đối phương không có chuyện gì sao được, phải có biểu hiện như Lâm Phàm hiện giờ mới đúng.

Mà có cái gì không đúng nha? Đáng lẽ đối phương nên bị đánh chết mới đúng?

Mà thằng kia vẫn chưa chết, cái này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu à.

- Nhân tộc, giao Cổ Thánh Tế Đàn ra đây.

- Còn Vĩnh Hằng Chi Vị nữa.

Âm thanh Thiên Ý lần thứ hai truyền đến.

- Không giao, người có gan thì đánh chết ta đi.

Lâm Phàm hô to, nằm trên đất, trái phải lăn lộn, kêu rên không ngừng, nhưng hắn vẫn luôn chú ý tình huống xung quanh.

Dù sao tạo hình hiện giờ, có chút tổn hại mặt mũi a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 764: Đùa Ta Sao?

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

- Muốn chết.

Thiên Ý giận dữ quát lớn, hắn không ngờ Nhân tộc này lại không biết sống chết.

- Cũng tốt, bản Thiên Ý liền giết ngươi, rồi lấy hai thứ kia ra cũng không muộn.

- Muốn giết ta, nằm mơ đi.

Lâm Phàm rít gào một tiếng, sau đó nhanh chân chuồn mất.

- Chỉ bằng một tên Nhân tộc ngươi, lại muốn chạy trốn trong tay bản Thiên Ý, đúng là mơ mộng hão huyền, toàn bộ Cổ Thánh Giới đều chịu sự khống chế của bản Thiên Ý, ngươi chạy đến chân trời góc biển, cũng vô dụng.

Ầm ầm!

Lại một đạo lôi đình hạ xuống.

Lôi đình xuất hiện, chiếu sáng toàn bộ thiên địa.

Lôi đình rải rác khắp nơi, bao phủ toàn bộ thân thể Lâm Phàm, tiếng roẹt roẹt vang vọng, chu vi mấy vạn dặm, trở thành thế giới lôi đình.

Thiên Ý ra tay không giống người thường, dư âm càng cực kỳ kinh khủng.

Lúc trước, Lâm Phàm còn lo lắng.

Lấy tình huống trước mắt, dù là cường giả Thần Thiên Vị tầng chín, cũng có thể bị điện giật chết đi sống lại, càng không cần phải nói nó tiến vào cơ thể.

- A! Đau quá.

Lâm Phàm vì muốn biểu hiện thật tốt bộ dáng không chịu nổi, cho nên càng ra sức diễn.

- Keng, chúc mừng ký chủ, kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 50000.

Theo Lâm Phàm, Thiên Ý Cổ Thánh Giới chỉ thức tỉnh một phần nhỏ thôi, nếu không, lấy sức mạnh của hắn, mình ăn hành không phải chỉ thế này thôi đâu.

Bây giờ, tu vi của Lâm Phàm chỉ ở cảnh giới Thần Thiên Vị tầng chín Bát Hoang Hợp Nhất, còn một đoạn không nhỏ nữa mới đến Thần Thiên Vị tầng mười, Vĩnh Hằng Thần Vị.

Trong này còn kèm theo một cảnh giới lớn.

Đó chính là chứng nhận Vĩnh Hằng Chi Vị.

Lâm Phàm không biết, khi hắn đạt tới cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Vị, thực lực sẽ biến hóa như thế nào.

Nếu Thủy Hỏa Đại Đế ở đây, Lâm Phàm có thể hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

- Nhân tộc, người...

Lúc này, Thiên Ý có chút kinh ngạc, mặc dù thân thể không còn nguyên vẹn, nhưng Nhân tộc này lại có thể chống đỡ được hai đạo lôi đình của mình, quả thật khó tin.

Chuyện này có chút không khoa học nha.

Lâm Phàm nghe ngữ khí của Thiên Ý, trong lòng sửng sờ, tên này cũng tự tin quá đi chứ, không phải chỉ là hai lần không đánh chết chính mình thôi sao? Có cần phải như thế không?

Chỉ ít phải mấy ngàn đạo lôi đình mới được chứ.

- Không xong rồi, không xong rồi, Động Thiên ta sắp tan rã rồi.

Lâm Phàm hô to một tiếng, biểu thị chính mình giờ khắc này rất thống khổ, căn bản không chịu nổi.

- Thiên Ý, nếu như người đánh thêm mấy cái nữa, bản Đế thật sự không chịu nổi nữa.

Ầm ầm!

Một đạo lôi đình lại đánh xuống.

Thân thể Lâm Phàm chấn động, làn da đã đen không thể đen hơn.

Nếu để người ngoài nhìn thấy tình huống như thế mà Lâm Phàm còn có thể sống được, sẽ ngất vì sốc mất.

- Keng, chúc mừng ký chủ, kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 50000.

...

- Không được, bản Đế nhất định phải thoát khỏi đây, không thể chết trong tay người.

Lâm Phàm hô to một tiếng, phun ra một ngụm máu, sau đó giống như dốc hết toàn, lực chạy về phương xa.

Lâm Phàm vẫn một mực chú ý tình huống trên hư không.

Đường chạy trốn này nhất định phải có chút chiêu trò mới được, phải cho Thiên Ý thấy, nếu như hắn không cố gắng một chút, thì Nhân tộc này có thể chạy thoát.

Khi thân thể chưa đạt đến Thần Thiên Vị tầng mười, Lâm Phàm tuyệt đối không dám mạnh mẽ chống đỡ.

Thiên Ý chính là Thiên Ý, dù chỉ thức tỉnh một chút, không phải người mà Lâm Phàm có thể chống lại.

Nhưng bây giờ, Lâm Phàm hoàn toàn có thể mạnh mẽ chống đỡ, tuy tiêu hao không ít sức sống của Ngô Đồng Thần, nhưng điều đó rất đáng.

- Nhân tộc, người chạy không thoát đâu, bản Thiên Ý là người không chế bên dưới, toàn bộ Cổ Thánh Giới không có chỗ cho người ẩn thân.

Thiên Ý rít gào một tiếng, sau đó lại xuất một đạo lôi đình.

- Phốc!

Huyết hoa bay đầy trời.

Lâm Phàm lắc lư một trận, sau đó vung đầu một cái, tiếp tục chạy trốn, bất quá lại va va chạm chạm, biểu hiện bộ dáng ta sắp không chịu nổi nữa, nhưng còn có thể chạy một đoạn.

Ầm!

Ầm!

Giờ khắc này, Thiên Ý giống như đánh đến nghiện, một đạo lại một đạo lôi đình, giống như cơn mưa rơi vào người Lâm Phàm.

- Thiên Ý, người không chừa cho ta con đường sống à.

Lâm Phàm hô to một tiếng.

- Giao ra Cổ Thánh Tế Đàn...

- Không giao, người có giỏi thì đánh chết ta đi.

- Chúc mừng ký chủ, kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 50000.

- Chúc mừng ký chủ, kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng thêm 50000.

...

Lúc này, Lâm Phàm vừa sướng vừa khổ, nhưng vui sướng nhiều hơn.

Nghe được tiếng nhắc nhở, nội tâm Lâm Phàm vô cùng hưng phấn.

Đối với Lâm Phàm, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Thời gian từng phút trôi qua.

Vùng thế giới này hoàn toàn biến thành thế giới lôi đình.

Lâm Phàm cảm giác được, mỗi một lần Thiên Ý đánh xuống, đều có thể hình thành lôi đình chi linh.

- Không biết còn cần bao nhiêu kinh nghiệm để thăng cấp đây?

Vĩnh Hằng Thần Khu, đã đạt đến tầng 19, chỉ cần thăng một cấp nữa thôi, sẽ lên tầng hai mươi, cảnh giới đại viên mãn rồi, hoặc có thể tiến cấp, không biết sẽ có thêm công pháp luyện thể lợi hại nào không?

- Đến đây đi, đánh chết ta đi.

Lúc này, Lâm Phàm không chạy nữa, mà giang hai tay ra, như nghênh đón tương lai mới.

Hiên tại, Lâm Phàm đang đợi kỳ tích phát sinh.

- Ồ!

Nhưng Lâm Phàm kinh dị, đây là tình huống gì, sao một chút động tĩnh cũng không có? Chẳng lẽ Thiên Ý không đánh nữa?

Lâm Phàm mở mắt ra, chỉ thấy nguyên bản mây đen như thủy triều, giờ này lại có chút không ổn định, bất cứ lúc nào đều có thể tiêu tan.

- Mịa nó.

- Thiên Ý, người đừng như vậy chứ, thời khắc then chốt thế này, người không thể làm xe bị tuột xích được.

- Ai nha, bản Đế thật sự không xong rồi, người nhìn một chút xem, ta biến thành cái dạng gì, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều có thể đi đời.

- Chỉ cần sáu lần thôi, thật sự, chỉ cần sáu lần thôi, nếu bản Đế không chết, sẽ bị thiên lôi đánh.

Lâm Phàm giả dối, bây giờ tình huống hư không rất không ổn, khiến hắn có cảm giác mơ hồ, nguyên bản, trong hư không ẩn chứa sức mạnh làm người ta kinh ngạc, nhưng lúc này, lại hư nhược không ít.

Ầm!

- Đến rồi.

Lâm Phàm mừng rỡ, hắn cho rằng Thiên Ý muốn kết thúc.

Một đạo lôi đình trên hư không, Lâm Phàm cảm giác được đạo lôi đình này không giống bình thường.

Ầm!

Lôi đình nổ vang, khí thế bất phàm, Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, nên như vậy chứ, nếu không bố tới cuối, không xứng làm Thiên Ý đầu.

Phốc! Phốc! Phốc!

Vừa lúc đó, tình huống đột nhiên không đúng.

Lôi đình kia ngưng tụ trong hư không, giống như tít ngòi, tỏa ra từng trận khói đen, sau đó càng ngày càng nhỏ, khi đến đỉnh đầu Lâm Phàm, chỉ lớn bằng ngón cái.

- Chúc mừng ký chủ, kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thần Khu tăng cường 1000.

Lâm Phàm trợn tròn mắt, trong mắt tỏ vẻ không dám tin, sau đó ngẩng đầu nhìn hư không, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

- Thiên Ý, người đùa ta sao?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 765: Phong Thủy Luân Chuyển

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

- Thiên Ý, người đừng chơi ta thế chứ?

Lâm Phàm có chút tổn thương, đây không phải muốn chơi nhau sao? Vừa sắp lên đỉnh, lại không tiếp tục, thật đúng hại người mà.

- Đừng bảo rằng do Thiên Ý vừa thức tỉnh, sau đó đánh vài cái, đã tiêu hao hết sức mạnh nha?

Lâm Phàm hoài nghi, nhưng không biết tình huống cụ thể thế nào, bất quá lấy tình huống hiện tại của, Thiên Ý hẳn sẽ không xuất hiện nữa đâu.

Nào có chuyện sắp tới đỉnh thì đột nhiên tịt ngòi?

Bất quá điều này đúng như Lâm Phàm nghĩ.

Thiên Ý Cổ Thánh Giới chỉ thức tỉnh một chút, dù là vậy, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh mà người bình thường không thể nhận nổi, mà mỗi đạo Lôì Đình đều ẩn chứa khả năng hủy thiên diệt địa.

Mà hành động trào phúng của Lâm Phàm, khiến Thiên Ý điên cuồng theo.

Khi đánh tới cuối cùng, mới phát hiện sức mạnh bản thân đã tiêu tán, vô lực chống đỡ, cuối cùng đành phải tiêu tan.

- Ai, ta không cam lòng...

Lâm Phàm vỗ mông một cái, sau đó trực tiếp rời đi.

Thiên đại khôi phục lại yên tĩnh, cái nơi bị Lôi Đình đập tới tấp kia sớm đã tan hoang, chẳng khác nào tận thế thế giới, vô cùng thê thảm.

Cổ Tộc Chí Cao.

- Sức mạnh Thiên Ý hình như đang bị tiêu tán?

Các Cổ Tộc Chí Cao nhìn nhau, có chút nghi hoặc, bây giờ sáu vị Chí Cao vội vàng đến sát đầu mẻ trán.

Tám đại Chí Cao bị giết hai vị, Cổ Thánh Giới rung chuyển, cường giả Đại Thiên chủng tộc muốn khởi nghĩa.

Trong thời khắc then chốt này, bọn họ sẽ không để những sinh linh Đại Thiên vờn mình.

Đám Chí Cao nghĩ, muốn đối phó sinh linh các chủng tộc Đại Thiên, cần phải dùng những sinh linh chủng tộc khác đối phó lại.

Những chủng tộc nương nhờ vào Cổ Tộc có rất nhiều, cho nên khi có chuyện, không cần Cổ Tộc ra mặt.

“Vưu” nhìn mấy vị Chí Cao khác, trong lòng chẳng biết vì sao lại có loại cảm giác nguy hiểm, cảm giác này rất kỳ diệu.

Lấy thực lực và địa vị bây giờ của bọn họ, không có ai có thể uy hiếp được họ mới đúng.

“Vưu” đè cảm giác nguy hiểm xuống, sau đó nhìn về phương xa.

Đối với Cổ Tộc Chí Cao, chỉ cần vạn giới mở ra, Thiên Ý sẽ nuốt chửng vạn giới, đó cũng là lúc Cổ Thánh Giới tấn chức.

Thời khắc này, bọn họ đợi rất lâu rồi, bọn họ tuyệt không cho phép xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Thủ Hộ Chi Địa.

Lúc Lâm Phàm đi vào.

Trên quảng trường, đột nhiên chấn động, rất nhiều sinh linh đồng loạt nhìn qua.

Mọi chuyện gần đây, bọn họ đều đã biết.

- Này, các vị, ta đã trở về.

Lâm Phàm nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh, không khỏi cười nói.

Mọi người mê mang nhìn Lâm Phàm, có người mặc dù biết đại danh của hắn, nhưng chưa bao giờ gặp người thật.

Lúc mọi người nhìn thấy thân ảnh kia, từng người kinh hô.

- Đây là đội trưởng của Quân Khởi Nghĩa.

- Sao hắn lại trở về?

- Hiện tại Quân Khởi Nghĩa đã rất khủng bố rồi, mà đội trưởng bọn họ lại trở về, không phải càng bá đến mức không thể bá hơn nữa sao.

Ào ào ào!

Đám người rối loạn, bắt đầu bắt đầu trò chuyện với nhau, thậm chí có người trực tiếp ly khai, đi mật báo.

Trong mắt các tiểu đội khác, Quân Khởi Nghĩa này thật sự quá kinh khủng, hoàn toàn là một đám gia súc.

- Đội trưởng...

Đúng lúc này, một đám người từ xa vội vàng đi tới.

Lâm Phàm vừa nhìn, nở nụ cười, hô to một tiếng,

- Con lừa trọc, gần đây thế nào?

- Đội trưởng, người nên gọi ta là đội phó mới đúng.

Gần đây, Thích Già Tôn giả thay Lâm Phàm trông coi Quân Khởi Nghĩa, cho nên, những ngày tháng trôi qua cũng rất tiêu sái, tự tại.

Mỗi ngày nhàn nhã nhận một ít nhiệm vụ, cuộc sống không gì sung sướng hơn.

Hắn đã thay đổi xiêm y, tự nhiên phải dùng loại tốt nhất.

- Đội trưởng.

Còn những thành viên khác, Lâm Phàm chính là thần tượng của bọn hắn, từ khi gia nhập Quân Khởi Nghĩa, bọn họ đã tìm được mục tiêu sống của mình.

Mà những thành viên mới gia nhập Quân Khởi Nghĩa, tuy không biết bộ dáng của đội trưởng thế nào, thế nhưng trong lòng vẫn hết sức tò mò.

Bây giờ vừa gặp, quả thật bất phàm, người nào người nấy đều sùng bái nhìn Lâm Phàm, ánh mắt như muốn phát sáng.

- Con lừa trọc, nhìn xem đây là cái gì?

Lúc này, Lâm Phàm nở nụ cười, nhắc ngón tay, một đạo độ hóa phạt quang quán quanh trên đó.

Đạo phật quang này, có vạn ngàn Phật đà, niệm tụng kinh văn, càng khiến độ hóa phật quang thêm cường đại, làm cho Thích Già Tôn giả kinh sợ trợn mắt ngoác mồm.

- Thí chủ, người, không biết... Không biết...

Thích Già Tôn giả không biết nói gì hơn, hăn tuyệt đối không nhìn lầm, cái này chính là Đại Độ Hóa Phật Quang.

Đây là thần thông mà Phật Tộc tha thiết ước mơ.

- Ha ha! Như thế nào, hâm mộ không? Ghen tỵ không?

Lâm Phàm đi tới trước mặt Thích Già Tôn biểu diễn một phen, hết sức thoải mái.

Lúc này,

Lâm Phàm trong mắt Thích Già Tôn, là người đáng để lấy lòng nhất.

- Thí chủ, truyền cho ta đi, ta xin người đó.

Thích Già Tôn giả lập tức đi tới trước mặt Lâm Phàm, khổ sở cầu xin.

Nếu học được Đại Độ Hóa Phật Quang học, không nghịch thiên cũng khó.

Đến lúc đó, trở lại Phật Tộc, được muôn người chú ý, trong lòng vô số người Phật Tộc đều có phật tâm.

- Khà khà, không truyền.

Lâm Phàm cười bỉ ổi nói.

- Thí chủ, người nhìn xem, những ngày người không có ở đây, ta xử lý chuyện của Quân Khởi Nghĩa tốt thế nào, người nên truyền cho ta mới đúng.

Thích Già Tôn giả thật tâm muốn học, đây chính là thần thông chí cao của Phật Tộc đó, sau khi học xong, sau này thành tựu vô hạn a.

- Ai, con lừa trọc, phong thủy luân chuyển nha. Đối với ta, từ Độ Hóa Thuật lĩnh ngộ Đại Độ Hóa Phật Quang có thể là chuyện dễ dàng, mà người muốn học, cũng không phải không thể, chỉ có điều, phải xem biểu hiện gần đây của người.

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy Độ Hóa Thuật, phi thường muốn học, nhưng con lừa trọc này lại tinh tướng, không tự nói với mình.

Hiện tại phong thủy luân chuyển, chuyển tới mình nằm kéo trên, tự nhiên phải đùa giỡn thật tốt mới được.

- A!

Thích Già Tôn giả có chút bất đắc dĩ.

Vù!

Lúc này, hư không rung động, một thông đạo mở ra, mà lối đi này dẫn đến nơi cao nhất của Thủ Hộ Chi Địa.

- Con lừa trọc, từ từ suy nghĩ đi, không cần vội. Hiện tại, ta có một số việc cần đi trước.

Lâm Phàm bước vào thông đạo, chào Thích Già Tôn Giả.

Nhìn thấy vẻ mặt thộn ra của hắn, Lâm Phàm liền bật cười.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Thích Già Tôn giả hít sâu một hơi, âm thầm tiếp sức.

- Quảng thời gian này, nhất định phải thả da mặt xuống, bất luận như thế nào cũng phải đoạt Đại Độ Hóa Phật Quang vào tay.

Đồng thời, đối với việc Lâm Phàm có thể học được Đại Độ Hóa Phật Quang, Thích Già Tôn sâu sắc không phục, cái này không khoa học, bản

thân mình là thiên kiêu Phật tộc, lại không thể từ Độ Hóa Thuật lĩnh ngộ ra, Lâm thí chủ này sao có thể chứ?

- Ai...

Thích Già Tôn giả nghĩ mãi không ra, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Đối với việc Lâm Phàm trở về, một vài tiểu đội trong Thủ Hộ Chi Địa vô cùng căm hận, tuy nhiên không thể làm gì được.

Lần đó quần ấu, suýt chút bị đối phương thông tới chết, thậm chí, các con quý lăng lờ trong tiểu đội, đều đổi qua gia nhập Quân Khởi Nghĩa, điều đối với những tiểu đội đã từng cường đại như bọn họ, là một sự sỉ nhục.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 766: Tiếp Tục Hãm Hại

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Nơi cao nhất Thủ Hộ Chi Địa.

- Lão đầu, ta vừa đến, người liền mời ta, có nhiều lời muốn nói với ta à?

Lâm Phàm từ đường hầm hư không đi ra, nhìn trái phải một chút, hình như lần đầu tiên đến đây.

Để Lâm Phàm kinh ngạc, bên cạnh lão đầu còn có một lão đầu khác.

Bất quá, suy nghĩ một chút thì cũng đúng, một người sẽ rất cô đơn, đương nhiên phải tìm người làm bạn mới được.

- Đây chính là đồ đệ kia của người hay sao? Nhân tài đó?

Lão đầu bên cạnh Phong Khinh Tử nhìn Lâm Phàm từ trên xuống dưới, mở miệng nói.

Hắn chỉ nghe Phong Khinh Tử nói về tên đồ đệ này, đặc biệt những chuyện hắn làm với Cổ Tộc Chí Cao, càng khiến hắn kinh ngạc.

Sinh linh chủng tộc Đại Thiên, và bốn đại Thủ Hộ giả Thủ Hộ Chi Địa, có thể cùng liều mạng Cổ Tộc Chí Cao.

Tuy những đại năng giả khác có tu vi cường hãn, nhưng muốn chống lại Cổ Tộc, vẫn còn nhiều khó khăn.

Trừ phi có thể giống như Thủy Hỏa Đại Đế, thiên tư ngang dọc, không cần chứng nhận Vĩnh Hằng Chi Vị, vẫn bá con nhà bà đạo, mà bây giờ lại có bao nhiêu người?

- Ha ha, ta không phải nhân tài, mà là thiên tài, lão đầu, Kiệt của ta đi đâu rồi?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Tiểu tử, người thành thật nói cho ta biết, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ, Thánh như thế nào rồi?

Phong Khinh Tử không hề trả lời Lâm Phàm, mà dò hỏi một câu.

Chuyện này rất quan trọng với Phong Khinh Tử.

- Muốn biết?

Khóe miệng Lâm Phàm nở nụ cười, đột nhiên nghĩ ra một biện pháp hay.

- Gần đây, ta rất cần Thánh Dương Đan, nếu như...

- Cho người này, đây là tất cả Thánh Dương Đan của vi sư.

Phong Khinh Tử không chút do dự, xòe tay ra, một Thánh Dương trường hà mệnh mông cuộn cuộn, trong đó từng đầu từng đầu Thánh Dương dữ tợn rít gào, từ trong ống tay áo bay ra.

- Lão đầu, người hào phóng như vậy?

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, mình còn chưa nói hết, Phong Khinh Tử đã rộng lượng như vậy, chấn kinh nha.

Tùy tiện một chút, đã có một ngàn tỷ Thánh Dương Đan, đại thủ bút mà.

- Được rồi, đừng thừa nước đẽo cày, mau nói đi.

Nội tâm Phong Khinh Tử vô cùng nhức nhối, một ngàn tỷ Thánh Dương Đan này đúng là toàn bộ của cải của hắn.

Qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ cung cấp cho Thủ Hộ Chi Địa tiêu dùng ở bên ngoài, cũng chỉ tích trữ được chút ít đó thôi.

Tuy rằng ngoài miệng Lâm Phàm không nói gì thêm, nhưng trong lòng vẫn rất cảm kích, sau đó không giấu giếm, nói thẳng.

- Thánh đã bị ta giết, còn Cổ Thánh Tế Đàn cũng bị ta chiếm.

- Quả nhiên là vậy!

Hai người Phong Khinh Tử bốn mắt nhìn nhau, ý nghĩ trong lòng đã được chứng thực, thở phào nhẹ nhõm.

- Đồ nhi ngoan, người quả nhiên khiến vi sư giật nảy mình, cái Vĩnh Hằng Chi Vị kia, người vẫn chưa có?

Theo Phong Khinh Tử, Cổ Tộc Chí Cao bị giết, tự nhiên hưng phấn cực kỳ, nhưng cái quan trọng nhất vẫn là Vĩnh Hằng Chi Vị kia.

- Ha ha, người nhìn xem, đây là cái gì?

Trong chớp mắt, Tuyên Cổ xuất hiện ở bên cạnh Lâm Phàm.

Khi Tuyên Cổ xuất hiện, một cỗ khí tức cường đại đột nhiên bạo phát.

Phong Khinh Tử đờ người, thần sắc biến đổi, nhất thời cảnh giác, sau đó lại thư giãn.

- Chuyện này...

Phong Khinh Tử nhìn Cổ Tộc trước mắt, không khỏi chấn kinh.

Lâm Phàm nhìn vẻ khiếp sợ của nhị lão, không khỏi cười lên.

- Đây là Tuyên Cổ, là Cổ Tộc Chí Cao vạn năm trước, chẳng qua hiện tại đã bị ta hàng phục.

Lâm Phàm thản nhiên giải thích.

Bây giờ, có hai đại Chí Cao thực lực cường đại trong tay, dù đối đầu với các Chí Cao khác, thì cũng có phần thắng.

- Tốt, thật sự quá tốt.

Phong Khinh Tử hét dài một tiếng, tâm tình khoan khoái, đây là tin tức duy nhất khiến hân phấn chấn trong vạn năm qua.

- Đó là đương nhiên, ta làm việc người có gì không yên lòng chứ, lần này bởi vì Cổ Thánh Tế Đàn, cho nên ta phải trở về Huyền Hoàng Giới một chuyến, bây giờ Huyền Hoàng Giới đã được ta luyện hóa, đang ở thời kỳ thai nghén nhóm đầu tiên, chỉ là lúc ta lên đây, đã gặp phải Thiên Ý.

Lâm Phàm nói.

- Thiên Ý.

Vừa nghe thấy Thiên Ý, vẻ mặt Phong Khinh Tử không khỏi ngưng trọng đứng lên.

- Bây giờ, lấy thực lực của chúng ta, chỉ có thể giao đấu với Cổ Tộc Chí Cao mà thôi, nhưng mấu chốt nhất chính là Thiên Ý.

- Lần đó, từ trong miệng Chí Cao biết được, Thủ Hộ Chi Địa là do Thiên Ý cho sinh linh Đại Thiên một chút hi vọng sống, chờ khí hân thức tỉnh hoàn toàn, e rằng Thủ Hộ Chi Địa không cần tồn tại nữa.

Phong Khinh Tử lo sợ nói.

- Tại sao lại như vậy?

Lâm Phàm lần đầu tiên nghe được tin này, trước kia, trong mắt của hân, Thủ Hộ Chi Địa chính là cơ hội sống duy nhất, không ngờ do Thiên Ý thả cho mọi người con đường sống.

- Với lại, vạn giới mở ra, Thiên Ý có lợi ích gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Vấn đề này, liên quan nhiều chỗ lắm. Haizz vừa bắt đầu, vạn giới không có bất kỳ sinh mạng nào, mà Thiên Ý Cổ Thánh Giới, đã tồn tại lâu rồi, vì tăng thực lực tự thân, hân để vạn giới tự mình thai nghén sinh mệnh, đồng thời hoàn thiện từng quy tắc thế giới, khi thời cơ đến, Thiên Ý sẽ nuốt chửng vạn giới, đánh vỡ bình phong bản thân, để tiến nhập tầng cao hơn.

- Rất lâu trước đây, thời kỳ thượng cổ náo loạn, khi đó sinh linh chủng tộc Đại Thiên không cần phi thăng, cho nên Cổ Thánh Giới đều là Cổ Tộc, khi đó thiên kiêu nổi lên bốn phía, xưng bá một phương, mà Thiên Ý muốn chiếm đoạt vạn giới, gặp rất nhiều trở ngại, lần đó, tuy rằng Thiên Ý thất bại, nhưng cường giả vạn giới, mười không còn một, mà Thiên Ý vì tiêu hao rất nhiều lực lượng, cho nên lâm vào ngủ say, cũng vì phòng ngừa việc này phát sinh lần nữa, đã lập ra quy tắc, chúng sinh vạn giới khi tu luyện tới cảnh giới nhất định, phải phi thăng theo quy củ.

- Đây là để sức mạnh của chúng sinh vạn giới trong tình trạng bạc nhược, nhằm mục đích để Cổ Tộc chém giết, nuốt chửng chúng sinh, để bản thân lớn mạnh.

Lâm Phàm nghe Phong Khinh Tử nói, trong lòng hiểu rõ.

Vấp ngã một lần, khiến người ta khôn ngoan hơn.

Hóa ra Thiên Ý cũng không ngu, sau một thất bại, liền sửa đổi quy định.

Xem ra lần này, đối với Thiên Ý Cổ Thánh Giới, là tình thế bắt buộc.

Bất quá đối với Lâm Phàm, chỉ cần hấn làm càn, cho dù hấn là hồng thủy ngập trời, cũng phải trấn áp đến cùng.

- Hóa ra là như vậy, nhưng mà Kiệt đâu rồi?

Lâm Phàm hỏi.

- Tiểu tử ngươi không thể phát biểu kiến nghị sao? Kiệt của ngươi đang ở chỗ này, yên tâm đi.

Phong Khinh Tử vừa nói hết sức nghiêm nghị, vốn cho rằng tiểu tử này, sẽ suy nghĩ quá độ, nhưng trái lại, hấn chả có tí hứng thú gì, để Phong Khinh Tử có chút bất đắc dĩ.

- Bây giờ nói gì cho được, cho dù nói cũng có tác dụng gì đâu? Mà ngươi có trải qua thời thượng cổ nổi loạn không?

Lâm Phàm hỏi.

- Không có, cái này cũng do ta nghe thế hệ trước kể lại.

Phong Khinh Tử nói.

- Vậy thì đúng rồi, lão đầu, ta cho ngươi biết, chuyện này một truyền mười, mười truyền một trăm, truyền tới cuối cùng, ngày càng kinh khủng, vì thế không cần nghĩ nhiều cho mệt, binh tới tướng chặn, nước đến đất ngăn, chờ đến lúc đó, chúng ta mới nghiên cứu kỹ một phen.

Lâm Phàm xua tay nói.

- Ta phải mang theo Kiệt ra ngoài, gần đây ta cần rất nhiều Thánh Dương Đan, cho nên phải đi tìm một ít cường giả, để họ chuyên môn luyện chế Thánh Dương Đan cho ta.

Bây giờ, Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ, tìm một ít cường giả, sau đó trực tiếp độ hóa, để bọn họ luyện chế Thánh Dương Đan cho mình.

Còn có đánh cướp một ít cường giả Cổ Tộc, trực tiếp cướp sạch tất cả. Khi tích lũy đầy đủ Thánh Dương Đan, cũng là lúc cất cánh.

- Được rồi, không nói nữa, ta đi đây, ta nhìn Thủ Hộ Chi Địa này, cũng không thấy an toàn. À mà người có quen ba vị Thủ Hộ giả khác hay không?

Lâm Phàm hỏi.

- Sao lại hỏi vậy?

Phong Khinh Tử hỏi.

- Nếu người quen bọn hắn, thì nói với bọn họ một tiếng, để bọn họ cống hiến Thánh Dương Đan cho ta, nếu không quen, ta phải đi hỏi bọn họ một phen.

Lâm Phàm nhàn nhạt nói.

Phong Khinh Tử nhìn đồ nhi trước mắt, cuối cùng yên lặng lắc lắc đầu.

- Không quá quen thuộc.

- Này này...

Sau khi Phong Khinh Tử nói ra mấy câu, Lâm Phàm trực tiếp rời đi.

- Tiểu tử này, không biết tôn sư trọng đạo chút nào.

Phong Khinh Tử nhìn đồ đệ mình, một câu không nói đã rời đi, ngược lại có chút hết chỗ nói.

- Ha ha, đồ nhi này của người, thật thú vị.

- Ai, không biết lúc đó, làm sao ta lại coi trọng tiểu tử này.

Phong Khinh Tử lắc đầu than.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 767: Tình Huống Không Đúng

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Sau khi rời khỏi chỗ lão đầu, Lâm Phàm tính toán Thánh Dương Đan của mình.

Bây giờ toàn bộ gia sản của mình chỉ có 1.5 triệu tỷ Thánh Dương Đan, số này nhìn qua có vẻ rất nhiều, nhưng khi nghĩ đến trăm năm có thể cần mười triệu tỷ Thánh Dương Đan, thì 1.5 triệu này, ít đến đáng thương.

- Thí chủ...

Lâm Phàm vừa xuất hiện, Thích Già Tôn giả lại chạy tới, gương mặt ngại ngùng, giống như rất biết điều.

- Ai, tội nghiệt, đường đường là cao tăng Phật Tộc, vì một môn công pháp mà bỏ qua mặt mũi của mình.

Lâm Phàm cảm thán.

- Vậy, thí chủ hãy thương hại bản tăng đi.

Thích Già Tôn giả khổ sở cầu khẩn, cái này đúng là linh ngộ đau đớn với Thích Già Tôn giả.

- Ta đói bụng.

Lâm Phàm sờ bụng một cái nói.

- Ta mời khách.

- Vai của ta hơi đau.

- Chân cũng hơi mệt.

- Thí chủ, người đừng nói nữa, bần tăng cho người đại bảo toàn thân.

Thích Già Tôn giả không hề nghĩ ngợi, vì học được Đại Độ Hóa Phật Quang, hăn đồng ý vứt bỏ tất cả, có thể làm trâu làm ngựa.

- Việc này không vội, ta cho người nhận biết vài người đã.

Lâm Phàm cười nói.

Sau đó Lâm Phàm thả Huyền Vân Tiên, Chỉ Kiêu, U Cửu Linh, còn có Gà Con và ba con trai kéo ra ngoài.

Một đám người đi ra, mặt vẫn ngơ ngác, không hiểu gì, mới vừa rồi họ vẫn còn ở nơi nào đó, đột nhiên mắt tối sầm, khi mở mắt thì đã tới nơi này rồi.

Bây giờ, Lâm Phàm nắm Huyền Hoàng Giới trong tay, nhất cử nhất động đều trong một ý nghĩ, từ bên trong Huyền Hoàng Giới mạnh mẽ kéo một người đi ra, cũng là chuyện rất dễ dàng.

- Phu quân, đây là nơi nào?

Huyền Vân Tiên kiến thức rộng lớn, nhưng hôm nay, trong nháy mắt lại đi tới một nơi xa lạ, mà không giải thích được, cũng hơi sợ, nếu không có Lâm Phàm đứng bên cạnh, cũng bị dọa sợ rồi.

- Sư phụ, đây là đâu?

Chỉ Kiều và U Cửu Linh mở miệng nói.

Hai người bây giờ biến hóa rất nhiều, hai tay vẫn nắm với nhau nhưng không thấy khó chịu nữa, hình như đã quen rồi.

Bên này, Gà Con nhảy đến bả vai Lâm Phàm, đối với việc ở nơi nào, nó không quan tâm, chỉ cần có lão đại ở đây, đều có thể mặc kệ.

- Thí chủ, chuyện này...

Thích Già Tôn giả nhìn Lâm Phàm biến ra người sống, không khỏi sửng sốt, có chút không hiểu, chẳng lẽ thực lực của Lâm thí chủ đã biến thái đến trình độ này rồi?

Kinh khủng, thật sự quá kinh khủng.

- Đây là phu nhân của ta Huyền Vân Tiên, còn hai người kia là đồ nhi của ta.

Lâm Phàm giới thiệu.

- Ác ác.

Gà Con có chút không phục, dùng đầu cọ vào mặt Lâm Phàm, tỏ vẻ kháng nghị khi hắn không giới thiệu nó.

- Biết rồi, biết rồi, người cũng phải giới thiệu.

- Đây là Gà Con, là tiểu đệ của ta.

- Ác ác!

Gà Con hí dài một tiếng, duỗi ra một cánh, giống như muốn nắm tay.

Mà lúc này, Thích Già Tôn giả ngơ ngác, không tự chủ đưa tay ra.

- Đây là con lừa trọc.

Lâm Phàm tùy ý nói.

Bản thân Huyền Vân Tiên tu dưỡng rất cao, cho nên chỉ cười yếu ớt một tiếng.

- Chào đại sư.

Huyền Vân Tiên cảm giác nơi này có chút kỳ dị, mà vị hòa thượng trước mặt này có khí tức khổng lồ, vô cùng vô tận, sâu không thấy đáy.

- Há, hóa ra là vợ của Lâm thí chủ, bần tăng là Thích Già Tôn giả.

Vẻ mặt Thích Già Tôn giả biến đổi, tỏ vẻ cao tăng đặc đạo.

- Ác ác!

Lúc này, ba con gà khác ôm bấp đùi Lâm Phàm, cũng hí dài, giống như cũng phải cần giới thiệu.

Lâm Phàm cúi đầu, gương mặt bất đắc dĩ, cuối cùng lắc đầu nói.

- Con đeo vàng, đeo bạc chính là Kê Đại.

- Con nhìn sành điệu là Kê Nhị.

- Con mập không thể mập hơn là Kê Mập.

Xoạt xoạt!

Sau khi Lâm Phàm giới thiệu xong, ba con gà biến thái, lập tức giang cánh hướng về Thích Già Tôn giả, ý tứ rất rõ ràng, chúng ta đến bắt tay làm quen đi.

Thích Già Tôn giả nhìn ba con gà quái dị, không khỏi sửng sốt một chút, sau đó hơi ngồi xồm xuống, đưa tay ra.

- Ác ác!

Gà Con đứng trên bả vai Lâm Phàm kêu một tiếng, rồi hài lòng gật đầu, ba tên tiểu kê này không làm mình mất mặt, hết sức có lễ phép.

- Vân Tiên, nơi này chính là Thủ Hộ Chi Địa, là chỗ an toàn duy nhất trong Cổ Thánh Giới.

Lâm Phàm giải thích.

Vân Tiên cảm giác được bốn phía tồn tại sóng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Giống như bị một đám cường giả bao vây, nhưng ở bên cạnh Lâm Phàm, tất cả bất an đều tan thành mây khói.

- Con lừa trọc, đi ăn cơm.

- Thí chủ, cái này...

Lúc nào Thích Già Tôn giả cũng nhớ Đại Độ Hóa Phật Quang, nếu có thể học được nó, dù làm bất cứ chuyện gì, hẳn đều cam tâm tình nguyện.

- Ăn cơm tối rồi nói.

Lâm Phàm cười nói.

- Được.

...

Trên bàn cơm.

Gà Con tinh tế thưởng thức mỹ thực, rất có hình thái của gà.

Kê Đại sửa sang lại đồ trang sức của mình.

Kê Nhị cắt tỉa tóc của mình.

Kê Mập ăn rất nhiều, đến nỗi cái bụng tròn vo.

Còn Lâm Phàm và Huyền Vân Tiên nở nụ cười, tràn ngập yêu thương.

Thích Già Tôn giả trừng mắt nhìn, cảm thấy mình quá dư thừa, vì giải quyết không khí ngột ngạt này, hắn muốn cùng hai học trò của Lâm Phàm hàn huyên một chút.

Nhưng lúc đưa mắt nhìn qua hai nàng, liền ngây ngẩn cả người.

- Cữu Linh, ta nghĩ ăn cái này.

Chỉ Kiều chỉ vào một đĩa thức ăn nói.

- Được, một miếng lớn luôn.

Cữu Linh cười híp mắt nói.

- Ăn nhiều như vậy sẽ mập.

- Không đâu, dáng người của Chỉ Kiều rất đẹp, sẽ không béo phì đâu.

- Oa, ăn ngon thật, Cữu Linh, người cũng ăn đi.

Hai tiểu nha đầu, ngồi đối diện lẫn nhau, cười yếu ớt một tiếng, mà âm thanh êm tai kia, trong tiệm cơm này, như tiếng trời, vô cùng động lòng người.

Lâm Phàm và Huyền Vân Tiên nói chuyện rất vui vẻ, đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng.

Nhìn cử chỉ của hai nha đầu, khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt ngọt ngào, nụ cười vui mừng, nhất cử nhất động đều rất thân mật.

- Khụ khụ!

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở chú ý hình tượng.

Nhưng các nàng như không nghe thấy, vẫn vừa nói vừa cười, nụ cười kia, khiến thực khách chung quanh nhìn không chớp mắt.

Mà các thực khách cũng cảm thấy hai vị này nữ tử thật có linh tính.

- Chỉ Kiều, Cửu Linh, không bằng vi sư đem bọn người giải khai.

Ban đầu, Lâm Phàm vẫn không quan tâm hai nha đầu này, nhưng bây giờ hẳn phát hiện, tình huống này có chút không đúng.

- A!

- Sư phụ, không cần đâu, như vậy rất tốt, con và sư tỷ đều quen rồi.

- Đúng đấy, con cảm thấy cùng sư muội như vậy rất tốt.

Chỉ Kiều và Cửu Linh lắc đầu nói, tỏ vẻ không cần.

- Nhưng cái này rất bất tiện.

Lâm Phàm sắp xếp lời nói một chút, cảm giác mình không thể nói trắng ra được.

- Thuận tiện mà.

- Đúng vậy, bọn con không hề có cảm giác đấy, còn nữa lúc tắm sẽ có người kỳ lưng cho.

- Đúng đấy! Đúng đấy!

Nghe hai người nói như vậy, Lâm Phàm cũng không muốn nói nhiều.

Sau đó Lâm Phàm nháy mắt với Huyền Vân Tiên, ra hiệu nàng làm sư nương nên nói gì đó đi.

Nhưng Huyền Vân Tiên chỉ cười yếu ớt.

- Phu quân, điều này không tệ đâu.

Lâm Phàm:

-...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 768: Phía Trước Có Định

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Lâm Phàm phát hiện, mình đã làm ra một chuyện khủng khiếp.

Nhưng khi nhìn tình huống hiện tại, không thể cứu vãn được nữa, đành thở dài một tiếng buông xuôi.

Lâm Phàm cẩn thận nhớ lại một phen, cảm giác không tệ lắm.

Bữa cơm kết thúc.

Thích Già Tôn giả vẫn ân cần hết sức, suýt chút nữa đã công Lâm Phàm về.

Buổi tối!

- Con lừa trọc, cái này ta cho người đó, nhìn xem ta tốt với người không?

Lâm Phàm truyền Đại Độ Hóa Phật Quang cho Thích Già Tôn giả.

- Tốt, thật sự quá tốt, bản tăng bị thí chủ làm cảm động đến phát khóc luôn rồi.

Thích Già Tôn thật sự kích động, Đại Độ Hóa Phật Quang đó, nếu tu luyện đến đỉnh cao, có thể nghịch thiên rồi.

- Ô ô ô!

Càng nghĩ càng kích động, cuối cùng không nhịn được mà bật khóc.

Đây là vận khí đã tu luyện mấy đời đó.

Hiện tại Lâm Phàm đối với Đại Độ Hóa Phật Quang, không còn bao nhiêu hứng thú, học cũng học xong rồi, coi như Cổ Tộc Chí Cao, Lâm Phàm đều có thể độ hóa.

Bất quá trước đó phải đánh bọn chúng thành chó sủa chết, như vậy mới dễ hành động.

Trong phòng!

Huyền Vân Tiên mặc một chiếc áo lụa đen mượt mà, tóc dài xõa xuống, quyến rũ động lòng người, nhìn Lâm Phàm có chút kích động.

- Cô dâu nhỏ của ta, ta tới rồi.

Lâm Phàm cười hì hì, vội vã không nhịn được.

- Nhìn bộ dáng gấp gáp của chàng, như kiểu sau này sẽ không có vậy á?

Huyền Vân Tiên dựa vào giường, nhìn Lâm Phàm vội vàng đi tới, miệng cười yếu ớt, sau đó đi lên trước, kéo Lâm Phàm ngồi xuống.

- Ngày mai chàng phải đi sao?

Vân Tiên nhẹ nhàng ấn vai Lâm Phàm, bàn tay ngọc ngà, dài nhỏ mịn màng, dưới ánh nến, tản ra tia sáng chói mắt.

- Ủ! Ngày mai ta mang Gà Con đến lãnh địa Cự Long tộc, để nó nhận tổ quy tông.

Lâm Phàm vừa hưởng thụ vừa trả lời.

- Phu quân, ta muốn có con.

Huyền Vân Tiên thấp đầu, đôi môi mềm mại tựa bên tai Lâm Phàm, nhẹ giọng nỉ non.

Cảm giác tê dại, khiến cả người Lâm Phàm run lên, từng tia ôn nhu, càng làm tâm thần hấn nhận nhạo.

- Ta đây vẫn một mực nỗ lực mà.

Trong lòng Lâm Phàm nghi hoặc, nhiều lần như vậy, nhưng không lần nào trúng đích, không khoa học tý nào.

Không phải thân thể mình có bệnh gì đó chứ?

Không có khả năng, thân thể mình vạn tà bất xâm, vô bệnh vô tai, sao bị cái bệnh kia đây.

- Vậy tối nay chúng ta cố gắng một chút chứ.

Huyền Vân Tiên, ở bên ngoài chính là nhất tông chi chủ, vậy mà mỗi khi màn đêm buông xuống, ở trước mặt Lâm Phàm, làm tiểu yêu tinh câu hồn đoạt phách.

Một cánh tay ngọc theo l-ng ngực của Lâm Phàm chậm rãi trượt xuống mãi đến nơi cấm địa, ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng vẩy một cái quay lại, khiến Lâm Phàm trong mê muội.

- A!

Lúc này, Lâm Phàm đứng lên, tròn mắt bùng nổ đoàn hỏa diễm.

- Bây giờ là lúc biểu diễn kỹ thuật chân chính.

Lâm Phàm trực tiếp ôm lấy Huyền Vân Tiên.

- Gần đây, ta có nghiên cứu mấy tư thế, đều có thể tăng mạnh tính thành công.

Khuôn mặt Huyền Vân Tiên ửng đỏ, nhẹ giọng nói:

- Đêm nay thuận theo chàng.

Lâm Phàm vừa nghe, càng không nhịn được, huyết dịch trong cơ thể bốc lên...

...

Ngày hôm sau!

- Thí chủ, người sao vậy? Nhìn thần sắc của người có gì đó không đúng.

Tối hôm qua Thích Già Tôn giả một đêm không ngủ, một mực nghiên cứu Đại Độ Hóa Phật Quang.

Bởi vì thiên tư bản thân mạnh mẽ, cho nên, trong một đêm trực tiếp nhập môn.

- Không có gì, con lừa trọc, lần này ta ra ngoài, Quân Khởi Nghĩa giao cho người, người phải thu nhiều người hơn nữa, biết chưa?

Lâm Phàm căn dặn.

Tối qua vận động nhiều quá, giờ lại thấy hơi mệt.

Chuyện này còn cực khổ hơn đánh với Chí Cao nữa.

- Yên tâm, có ta ở đây rồi.

Thích Già Tôn giả tràn đầy tự tin.

- Vậy thì tốt, mọi chuyện giao cho người.

Quân Khởi Nghĩa đối với Lâm Phàm, vẫn có chút tác dụng.

Lần này, Lâm Phàm chuẩn bị mang Gà Con đi Cự Long tộc, tìm mẹ đẻ của hần.

Bây giờ, Lâm Phàm có thể kết luận, Gà Con chính là sản phẩm của việc giao lưu bộ phận sinh dục giữa Cự Long tộc và Phượng Hoàng tộc.

Bất quá, đối với Gà Con hiện giờ, cái thứ gọi là cha mẹ ruột gì đó, không quan trọng tý nào.

Nhưng Lâm Phàm lại nghĩ, Cự Long là chủng tộc rất mạnh mẽ, số lượng Thánh Linh Đan cực kỳ hùng hậu, nếu để Gà Con trông coi, nó còn thoát khỏi tay mình hay sao?

Huống hồ, tuy hiện giờ, thực lực của hần cùng cao thủ đỉnh cao còn chênh lệch rất lớn, nhưng so cường độ thân thể, Lâm Phàm đứng thế bất bại.

Trong thiên hạ to lớn này, không có nơi nào hần không thể đi.

Bên ngoài Thủ Hộ Chi Địa.

- Gà Con, chuyện này chúng ta phải nói rõ, có thành công hay không, đều phụ thuộc vào người đấy.

Lâm Phàm lén lút nói nhỏ, sợ bị người ta nghe được.

Gà Con nhìn Lâm Phàm, sau đó hờ hững dựng lên năm cái lông gà.

- Người có ý gì?

Lâm Phàm sững sờ, không hiểu, sau đó nhất thời phản ứng.

- Mẹ nó, Gà Con không phải người muốn năm phần mười chứ?

- Ác ác!

Gà con gật gật đầu, gật nhanh hơn bất cứ thứ gì.

- Đệch, người cũng quá đen tối đi.

Lâm Phàm hô to. Giời ạ! Gà Con, người không đi làm kinh doanh thật phí nha.

Mà Lâm Phàm và Gà Con đến bây giờ vẫn chưa nghĩ đến chuyện nếu thất bại thì làm gì?

Đối với một người một gà, chuyện này nắm chắc trong tay.

Gà Con bất đắc dĩ, chỉ chỉ ba tên nhĩ tử biến thái của mình, ý tứ rất rõ ràng, người nhiều cho nên tài sản cũng phải nhiều, còn có ba đứa con, chi tiêu nhiều hơn bình thường.

- Ai, không ngờ tình cảm bây giờ của hai chúng ta nông cạn như vậy, hành động phân chia của người, khiến ta quá thương tâm, sau này, ta cũng không cần nuôi người nữa.

Lâm Phàm một mặt bi thương, như bị Gà Con làm tổn thương rất nghiêm trọng.

Gà Con nhìn vẻ mặt của Lâm Phàm, nhất thời do dự, thận trọng dựng lên một cái lông gà.

- Thành giao, chúng ta đi.

Lâm Phàm nhanh chóng trở mặt, cái vẻ mặt cực kỳ bi thương kia, trong nháy mắt thay đổi thành nụ cười, sau đó bắt lấy Gà Con trốn vào hư không, hướng về địa bàn Cự Long tộc.

Lấy thực lực bây giờ của Lâm Phàm, trong nháy mắt có thể đi mười triệu dặm.

Hơn nữa, khi đi qua các khu vực lớn của Cổ Tộc, Lâm Phàm cũng không ẩn giấu, cứ bá đạo ngang nhiên mà đi..

Cho dù Cổ Tộc Chí Cao có phát hiện, cũng chẳng sao, chỉ cần đối phương đi tới, hắn sẽ bầy giết đối phương.

Dù sao phía bên mình có hai đại Chí Cao, còn đánh không lại hay sao.

- Ồ, nơi này lạ quá.

Sau khi đi ngang qua ba khu vực do Cổ Tộc quản lý.

Lâm Phàm phát hiện, tình huống vùng thế giới này có chút không ổn.

Khí tiêu điều tràn ngập hư không, toàn bộ thiên địa đều hỗn loạn, đầy máu tanh.

- Mẹ nó, ở đây phát sinh đại chiến hả?

Lâm Phàm kinh ngạc.

Ở đây giống như địa ngục trần gian.

Gà Con đứng trên vai Lâm Phàm, một đôi mắt gà, cũng vô cùng nghiêm nghị, cảm giác ngay cả trời cũng phải sụp xuống.

Xèo!

Trong nháy mắt, vài đạo cầu vồng chợt lóe lên ở phương xa.

- Gà Con, phía trước có quân địch, chúng ta lên nhìn một chút đi.

- Ác ác...

Gà Con hưng phấn vỗ cánh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 769: Cơ Hội Đến, Nên Xuất Hiện

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Lâm Phàm xuất quỷ nhập thần, khí tức nội liễm, cộng thêm thuật ẩn thân, càng thêm nghịch thiên.

Trong tầng sâu nhất của hư không, Lâm Phàm và Gà Con lén lén lút lút trốn ở đó.

Rống!

Đúng lúc này, một tiếng gầm lớn đột nhiên vang lên, toàn bộ thiên địa lay động.

Mấy con Cự Long dài mấy trăm ngàn trượng, bay qua bay lại trên không, một trào đập xuống, kinh thiên động địa, sông núi vỡ tan, một trào cắt hư không, thật lâu không thể khôi phục.

- Vạn Tôn Tổ Long, bản Hậu đã nhìn lầm người, không ngờ người lại là chó săn của Cổ Tộc.

Một con Cự Long toàn thân trắng như tuyết, lắc mình biến thành một cô gái.

Mà cô gái này mặc một bộ chiến giáp, tay cầm Long Kích, dung nhan vô cùng xinh đẹp.

- Mịa, không phải Thần Võ Long Hậu sao? Là Cự Long muội muội bị mình đánh nổ vếu đây mà, ồ, không biết cô em này dùng biện pháp gì, hai quả núi đôi lại trở nên căng tròn hơn trước rồi, cũng quá nghịch thiên rồi.

- Không được, phải cố gắng quan sát một phen, không biết cái tên Vạn Tôn Tổ Long kia có lai lịch thế nào?

Lân Phàm trốn trong hư không, kinh ngạc ca thán, nhưng cũng không kích động đi ra, vẫn xem xét tình huống, tính bước tiếp theo.

Ngay lúc này, một con Cự Long toàn thân màu đen, thân thể khổng lồ, giống như Vạn Lý Trường Thành, nhìn không thấy biên giới, chỉ cần khuấy lên một chút, trời long đất lở, lúc này hắc quang lóe lên, hóa thành hình người.

Sau đó, mấy con Cự Long khác cũng biến ảo thành người, đứng sau lưng Vạn Tôn Tổ Long.

- Thần Võ, bản tôn thấy ngươi là kỳ tài khó gặp, muốn dẫn ngươi về Cổ Tộc, mà ngươi lại không biết tốt xấu.

Thân thể Vạn Tôn Tổ Long cao to, tướng mạo uy nghiêm, trên người mặc long bào, nhất cử nhất động đều chứa uy lực vô cùng lớn.

- Nói láo, thần phục Cổ Tộc, ngươi nằm mơ, cho dù chết, ta cũng không theo.

Thần Võ Long Hậu lạnh lùng nói, nắm chặt Long Kích trong tay.

Nàng biết mình không phải là đối thủ tên trước mắt này, nếu không phải hãn muốn mình gia nhập Cổ Tộc, hạ thủ lưu tình, e rằng bị thông tới chết rồi.

- Thần Võ, đừng chống cự, bản tôn muốn giết ngươi chỉ cần một hơi mà thôi, nhưng bản tôn thấy ngươi là nhân tài, cho nên mới chiêu dụ ngươi, ngươi đừng không biết tốt xấu.

Vạn Tôn Tổ Long lạnh lùng nói.

- Hừ, nói thật dễ nghe, bình thường ngươi dùng ánh mắt thô tục nhìn bản Hậu, không phải muốn cười bản Hậu sao, chỉ bằng kẻ phản bội Cự Long tộc như ngươi, xứng sao?

Thần Võ Long Hậu nói trắng ra, không chừa mặt mũi cho Tổ Long.

Lâm Phàm trốn một bên, nghe thấy thế, suýt chút nữa thổ huyết.

Con mụ này, quá bá đạo.

Làm sao lần trước ta nhìn không ra vậy ta, kỳ quái!

Lúc này, Lâm Phàm đã hiểu.

Vạn Tôn Tổ Long kia đã đầu phục Cổ Tộc, bây giờ muốn kéo người cùng tiến nhập, nhưng bị cự tuyệt.

Cho nên đuổi giết đến đây, mà Long Hậu vẫn không chịu thần phục, tính cách này, Lâm Phàm bội phục.

Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu.

Lâm Phàm muốn cứu Thần Võ Long Hậu này, nhưng ngẫm lại, vẫn còn phải chờ một chút.

Trước kia, mình triển khai Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền, trực tiếp đánh nổ dzú người ta, tuy giờ đã khôi phục, nhưng thù hận này, không dễ dàng giải trừ như vậy.

Phụ nữ đều rất hẹp hòi.

Coi như hiện tại, mình ra tay cứu nàng, nói không chừng còn bị đâm một dao sau lưng.

Không được, phải nghĩ biện pháp.

Biện pháp tốt nhất, chính là để Thần Võ Long Hậu tuyệt vọng, sau đó mình đập thất sắc Thái Vân, cứu nàng ra trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng.

Nhưng cái này, có chút không đúng.

Lâm Phàm suy nghĩ cẩn thận lại, nếu không rung động lòng người thì sao?

- Ổn rồi!

Lúc này, Lâm Phàm đã nghĩ xong mọi kế hoạch, chỉ chờ Thần Võ Long Hậu không chống đỡ nổi, rồi mình giáng lâm.

- Thần Võ, người..., tốt, nếu đã như vậy, bản tôn sẽ biến người thành nô lệ không ý thức.

Lúc này, Vạn Tôn Tổ Long nổi giận, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Đối với cường giả như Tổ Long nà nói, sao cho phép một cô gái nhục nhã mình.

- Hừ, dám người các người, chẳng lẽ muốn đi theo kẻ phản bội này, phản bội lại Cự Long tộc?

Long Hậu nhìn mấy người sau lưng Tổ Long.

- Thần Võ Long Hậu, đây gọi là chạy theo thời thế, chúng ta tân tân khổ khổ tu luyện đến cảnh giới cỡ này, sao cam tâm chết trong đại kiếp.

Đám người kia lạnh nhạt nói.

- Quả nhiên là vậy, nguy cơ trước mắt, sẽ có súc sinh phản bội, hôm nay Long Hậu ta muốn giết chết tất cả các người.

- Vạn Tôn, người ngay cả một cô gái như ta cũng không bằng, còn mặt mũi nào tự xưng Tổ Long, danh hiệu này của người nên trả lại cho Cự Long tộc đi.

- Thần Võ Thương Sinh.

Trong chớp mắt, thân hình Thần Võ Long Hậu hơi động, giống như Phân Thân Thuật, biến thành tám người.

Tám người này, chiếm cứ một phương, long khí Long Kích trong tay, che ngợp bầu trời, nhẹ nhàng vạch một cái, hư không giống như trang giấy, chia ra làm hai, mà tám cái long khí xoay tròn hạ xuống, cuối cùng quần quanh một chỗ.

- Đều đi chết đi.

Một đạo hào quang óng ánh bạo phát, vang trời uy thế, bao phủ mà xuống, bay thẳng đến chỗ Vạn Tôn Tổ Long.

- Thần Võ, người cho rằng, thực lực của người sẽ là đối thủ của bản tôn, không biết tự lượng sức mình.

Vạn Tôn Tổ Long không nhanh không chậm, duỗi bàn tay ra, như che kín bầu trời, chớp tới tia sáng kia, mà cái tám cái long khí ngưng tụ thành Cự Long, trong lòng bàn tay của Tổ Long, trong nháy mắt bị phá diệt, đại lượng long khí cũng bị hấp thu.

- Thần Võ thập nhị thức.

- Vô dụng thôi, bản tôn chính là Tổ Long, long khí của người chẳng qua là chất dinh dưỡng của bản tôn mà thôi.

Vạn Tôn Tổ Long điểm ngón tay, thời không như ngừng lại, một luồng sức mạnh vô tận bộc phát, hư không từng tắc nứt toác, cho dù là

Thần Võ Long Hậu cũng không cách nào chống lại cỗ sức mạnh khổng lồ này.

Long Kích trong tay truyền đến tiếng xoạt xoạt, mặt trên nứt ra rất nhiều khe hở.

Phốc!

Thân hình bại lui, máu tươi phân tán, vài giọt rơi vào bộ ngực cao ngất kia, trượt theo khôi giáp, chậm rãi bồng bềnh trong hư không.

- Thần Võ, bản tôn muốn giáo huấn ngươi thành nô bộc, cả ngày lẫn đêm chịu dẫn vật, triệt để phá diệt tôn nghiêm cao cao tại thượng kia của ngươi, từ đây ngươi sẽ giống như một con chó, ngoan ngoãn nằm rạp dưới chân bản tôn, nghe bản tôn sai khiến.

Vạn Tôn Tổ Long cười lớn một tiếng, trong mắt lóe ra vẻ âm trầm.

Thân thể Thần Võ Long Hậu run lên, trong mắt lộ vẻ tàn khốc.

- Vạn Tôn, ngươi đừng rất cao hứng quá sớm, ngươi thần phục Cổ Tộc, mãi mãi cũng chỉ là con chó của Cổ Tộc mà thôi.

- Hừ, muốn chết.

- Bắt nàng ta lại.

Vạn Tôn Tổ Long phân phó.

- Dạ.

Lúc này, Thần Võ Long Hậu rơi vào con đường, nhìn thấy vài tên Cự Long tộc đang đến, chuẩn bị liều mạng phản kháng.

- Ha ha!

Thần Võ Long Hậu bắt đầu cười lớn, long khí toàn thân đột nhiên nổ tung, từng cái long khí màu vàng tràn ra, cuộn cuộn mà lên, quần quanh

người nàng.

- Không được, nàng ta muốn tự bạo.

Lúc này, Lâm Phàm mỉm cười gật đầu.

Cơ hội đã tới.

Thần Võ Long Hậu đã rơi vào đường cùng, lúc này đến phiên mình lên đài rồi.

- Gà Con, vở kịch này người đừng xuất hiện, người chỉ cần ngồi xem lão ca biểu diễn, hiểu chưa?

Lâm Phàm thu Gà Con vào Động Thiên, sau đó nhảy lên một cái.

- Ban ngày ban mặt, các người lại cường sát phụ nữ chân yếu tay mềm, thật khiến nhân thần căm phẫn.

Một đạo hàn quang thoáng hiện.

Lâm Phàm xuất hiện.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 770: Buổi Biểu Diễn Bắt Đầu

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Đối với chiêu trò thế này, Lâm Phàm sớm nắm rõ trong lòng bàn tay, nhiều lần thực tế đã chứng minh, chiêu này thích hợp nhất, đồng thời thu hoạch cũng phong phú nhất.

Nhưng mà điều kiện đầu tiên chính là thực lực của đối phương, không cao hơn mình.

Mà bây giờ, thực lực Vạn Tôn Tổ Long so với Lâm Phàm cao hơn không ít, nhưng Lâm Phàm không úy kỵ tí nào, cơ thể của hắn đã đạt tới Thần Thiên Vị tầng mười, còn bị mấy con trùng này đánh chết sao?

Thời điểm nguy hiểm nhất, Thần Võ Long Hậu phát hiện có một người đàn ông xuất hiện trước mặt chính mình, nội tâm cũng đột nhiên run lên, dâng lên một chút hy vọng.

Nhưng khi nhìn bóng lưng, Long Hậu cảm thấy có gì đó không đúng.

Một trận gió mát thổi qua, sợi tóc Lâm Phàm hơi bay lên, lộ ra dung mạo.

Lúc trước, Thần Võ Long Hậu còn có chút hy vọng, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ này, sắc mặt phát sinh biến hóa.

- Là người.

Vẻ mặt Thần Võ Long Hậu âm trầm đáng sợ, nàng không ngờ người ra tương trợ, lại chính là kẻ thù lớn nhất của mình.

Lâm Phàm nghe thấy thế, không biết nói gì hơn.

Bởi vì mình đã từng đánh nổ ngực của người ta, người ta tự nhiên xem mình kẻ thù trọn đời rồi.

Bất quá, Lâm Phàm rất thích việc từ kẻ thù biến thành ân nhân.

Chuyện này với Thần Võ Long Hậu phiêu lưu rất lớn, nhưng chuyện càng có tính khiêu chiến, càng khiến Lâm Phàm hưng phấn.

Lâm Phàm xoay người lại, vẻ mặt chính nghĩa kia khi nhìn qua Thần Võ Long Hậu, trong chớp mắt biến hóa, phảng phất như nhìn thấy chuyện gì đó rất khủng khiếp, có chút sợ hãi, có chút khiếp sợ, lại hơi kinh ngạc.

- Là người...

Lâm Phàm kéo một tiếng này rất dài, giống như không dám tin tưởng, sau đó vẻ mặt cũng phong phú dị thường.

- Vô liêm sỉ...

Thần Võ Long Hậu vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên chuyện kia, lần đó là lần nàng cảm thấy xấu hổ nhất, bộ ngực hoàn mỹ của mình lại bị người trước mắt này đánh nổ, khiến tinh thần nàng xa sút rất lâu.

Cuối cùng phải bỏ ra cái giá cực lớn, mới tu bổ lại được.

Thần Võ Long Hậu đời này nài hy vọng lớn nhất chính là gặp lại người này, để hung hăng áp hấn dưới chân, cho hấn biết được, trước kia mình hứng chịu bao nhiêu thống khổ, dù sao đối với một người phụ nữ, ngực quan trọng đến dường nào.

Bây giờ diễn xuất của Lâm Phàm đã đến mức Ảnh đế rồi, cho nên lúc này, không gấp không hoảng hốt, vung tay áo một cái, gương mặt bình tĩnh trở lại.

- Chuyện sau này, để sau này nói, tuy người và ta có thù oán, nhưng tình huống bây giờ, ta không thể ngồi yên, không để ý đến.

Lâm Phàm vung tay, lạnh nhạt nói.

Sau đó nhìn về phía Vạn Tôn Tổ Long.

- Người nương nhờ Cổ Tộc, chính là sĩ nhục của Đại Thiên chúng tộc, bây giờ lại mạnh mẽ trấn áp một cô gái, càng khiến trời đất không dung, có ta ở đây, người đừng hòng thành công.

Vạn Tôn Tổ Long nhìn người trước mắt này, khẽ cau mày, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường.

- Ta biết rồi, người chính là tên Nhân tộc kia, không ngờ người lại xuất hiện ở đây. Thần Võ Long Hậu đã từng có thù oán với người, chuyện này, bản tôn có thể không hỏi tới, bất quá, bản tôn khuyên người tốt nhất nên rời đi.

Vạn Tôn Tổ Long thô bạo vênh vác đáp trả, đồng thời đã biết người trước mắt này là ai.

Lúc trước, khi cứu Thần Võ Long Hậu ra, hấn đã muốn ra tay trấn áp Nhân tộc này, nhưng không phải bản thể giáng lâm, cho nên không có biện pháp.

Bây giờ hấn lại xuất hiện, Tổ Long thật muốn trấn áp cái tên thích xen vào việc của người khác này, nhưng ngấm lại vẫn chưa đến lúc.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tu vi của Thần Võ Long Hậu không tệ, mà hẳn có thể bức nàng đến cỡ đó, thực lực tự nhiên không kém.

- Hừ, năm mơ, tuy Thần Võ Long Hậu cùng bản tôn có cừ oán, nhưng nàng ta can đảm từ chối Cổ Tộc, đó cũng là chỗ ta kính trọng nàng, bây giờ nàng gặp nguy hiểm, ta không thể đứng dửng dưng được.

Lâm Phàm chính nghĩa nói. Sau đó quay đầu nhìn về Long Hậu.

- Người đi trước đi, ở đây có ta chống đỡ rồi.

- Người...

Thần Võ Long Hậu cả kinh, nàng thật không nghĩ tới, Nhân tộc này lại vì mình mà chống lại Vạn Tôn Tổ Long, thật không dám tin.

Lúc nàng nhìn thấy tên này, trong lòng cũng cháy lên lửa giận.

Muốn hung hăng trấn áp hẳn đến đến chết.

Nhưng hành động của hẳn hôm nay, khiến nàng chấn kinh.

Vạn Tôn Tổ Long cuồng tiếu.

- Ha ha, Nhân tộc, người cho rằng người có năng lực chống lại bản tôn?

Lâm Phàm nhìn Vạn Tôn Tổ Long càn rỡ, trong lòng cũng có chút khó chịu. Giới ạ! Tên này tinh tướng quá, nếu không phải ta muốn diễn hết vở kịch, thì lão tử đã sớm tát người chết tươi rồi.

- Vạn Tôn Tổ Long, mặc dù ta không bằng người, nhưng Thần Võ Long Hậu chính là nữ trung hào kiệt, mà hôm nay gặp phải tình huống này, ta phải bảo đảm an nguy cho nàng, người muốn giết nàng, người phải dẫm lên xác của ta trước.

Lâm Phàm quát một tiếng, khí tức dâng trào, khí tức quen mình đột nhiên bạo phát.

Thần Võ Long Hậu nhìn Lâm Phàm trước mắt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ cương nghị kia, lộ vẻ khác thường.

- Bản Long Hậu không cần bất cứ người nào hỗ trợ, người đã làm gì ta, bản Hậu vĩnh viễn ghi nhớ, coi như người làm như vậy, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.

Thần Võ Long Hậu lạnh lùng nói, nhưng trong lòng lại nổi lên từng cơn sóng lớn.

Nhưng rất nhanh, nàng đã áp chế vào sâu trong nội tâm.

Đối với Thần Võ Long Hậu, những gì Nhân tộc này đã làm, đời này không cách nào tha thứ được.

Bộ ngực hoàn mỹ kia của mình lại bị tên ghê tởm này bóp đến bạo nổ, đúng là muốn lấy mạng của nàng.

Lúc này, Lâm Phàm nghiêm mặt nhìn Thần Võ Long Hậu.

- Người đi đi, lần này coi như ta bồi tội với người, từ khi xảy ra chuyện đó, ta ngày nhớ đêm mong, vì hành vi của chính mình, sâu sắc sám hối, bây giờ thật vất vả mới gặp lại người, vì sám hối tội ác, ta nhất định bảo vệ người an toàn.

- Bản Long Hậu không cần ai thương hại, đặc biệt là người.

Thần Võ Long Hậu lạnh lùng nói.

- Hừ, Nhân tộc, ta cho người thể diện mà không cần, vậy hai người các người ở lại đây hết đi.

Lúc này, Vạn Tôn Tổ Long động thủ, vượt rồng xé trời mà đến, mãnh liệt rót vào hư không, hướng về Lâm Phàm.

Vốn thực lực Vạn Tôn Tổ Long vô cùng cường hãn, đặc biệt là lúc này, khiến người ta không thể ngăn cản.

Toàn bộ thiên địa như bị long triều chịu khống chế.

Hư không hỗn loạn, một vuốt rồng to lớn, bắt lấy thiên địa, khẽ động, hư không không ngừng nổ tung, dòng lũ hư không phân tán lưu động.

Ầm!

Sắc mặt Thần Võ Long Hậu kinh hãi, muốn chống lại, tuy nhiên lại phát hiện, sức mạnh của chính dưới vuốt rồng lại nhỏ bé không đáng kể.

- Các người không phản kháng được đâu, sức mạnh của bản tôn không phải là thứ mà các người có thể thừa nhận.

- Không ổn rồi.

Sắc mặt Long Hậu đại biến.

Vừa lúc đó, một màn khiến mọi người khiếp sợ xảy ra.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 771: Đừng Làm Rộn

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Thực lực Vạn Tôn Tổ Long trong Cự Long tộc, mạnh hơn những con rồng đồng lứa, không cần nghi ngờ, ngay cả Thần Võ Long Hậu mạnh mẽ như vậy, nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Đặc biệt là một trảo vừa rồi, nhìn có vẻ bình thường, nhưng Long Hậu biết, một chiêu kia chính là bí mật bất truyền của Cự Long tộc.

Coi như là nàng, cũng không cách nào chống lại được.

Vừa lúc đó, hai mắt xinh đẹp của Long Hậu đột nhiên trợn to, như thấy chuyện gì kinh khủng dữ lắm.

Ầm!

Một bóng người che trước mặt nàng.

Khuôn mặt đã từng khiến Long Hậu cảm hận nhất, nhưng vào lúc này, lại làm nàng ngây ngẩn cả người.

Dung mạo lạnh nhạt, lại lộ vẻ tươi cười, đối với nàng như gió xuân ấm áp, toàn bộ cả người như được cọ rửa qua một lần.

- Người...

Thần Võ Long Hậu chấn kinh, ánh mắt hạ xuống, nhìn thấy l-ng ngực Nhân tộc mà mình căm hận nhất, đột nhiên nhô lên, giống như có vật gì đó đánh xuyên qua.

- Khụ khụ!

Lâm Phàm cười yếu ớt một tiếng, nguyên bản hàm răng trắng như tuyết, lại biến thành màu đỏ, sau đó phốc phốc hai tiếng, phun một ngụm máu tươi, phun lên bầu ngực đầy đặn của nàng.

Vào lúc này, Thần Võ Long Hậu hoàn toàn trợn tròn mắt, không dám tin cảnh tượng trước mắt.

- Đi mau!

Lâm Phàm đột nhiên đẩy nàng một cái, hai tay không tự chủ nhấn vào bộ ngực hoàn mỹ của nàng.

Nhưng Thần Võ Long Hậu căn bản không chú ý đến điểm này.

Bởi vì giờ khắc này, nàng thật đã chìm trong kinh ngạc.

Thậm chí có thể nói là ngơ ngác, không biết gì hơn. Coi như đánh chết nàng, nàng cũng không thể tin được cái tên Nhân tộc này lại đỡ thay nàng một chiêu.

- Người... Người.

Lúc này, Long Hậu ngốc trệ, hai tay run một cái, nàng muốn nhẹ nhàng dìu người trước mắt, tuy nhiên lại do dự.

- Tại sao người lại...?

Thần Võ Long Hậu thân là nữ cường giả tuyệt đỉnh duy nhất trong Cự Long tộc, tâm cứng như bàn thạch, sát phạt dứt khoát, nhưng vào lúc này, cũng bị tình cảnh trước mắt làm kinh sợ, nói không ra lời.

- Đứng đấy phí lời làm gì, còn không mau chạy đi.

Lâm Phàm nói xong liền phun ra một ngụm máu tươi, mỗi một ngụm đều sôi trào mãnh liệt, nhìn qua có chút khủng bố.

Đối với Lâm Phàm, hẳn muốn lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Long Hậu, sau đó làm đổi phương cảm động, xóa bỏ những chuyện đã xảy ra trước kia.

Bởi vì Lâm Phàm mang theo Gà Con đi Cự Long tộc, hi vọng có người chỉ đường, bây giờ vận may tăng cao, gặp Thần Võ Long Hậu, nếu như cứu được nàng, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho nên lần biểu diễn này, Lâm Phàm dĩ thường ra sức, muốn thổ huyết là thổ huyết, không chút do dự.

- Ha ha!

Lần này, Vạn Tôn Tổ Long cười càng to.

- Nhân tộc, quả nhiên là Nhân tộc, không ngờ lại ngu ngốc như vậy. Thần Võ Long Hậu người một đời lạnh lùng vô tình, lại có kẻ ngu si nộp mạng vì người, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Lâm Phàm vừa nghe xong, liền nghiêm mặt lại, nghiêm nghị nhìn Tổ Long.

- Đây không phải nộp mạng, mà do ta đã từng làm ra chuyện sai trái, cho nên muốn bù đắp lại, đâu giống như người, nương nhờ Cổ Tộc, làm cầu nô tài, sao có thể hiểu được.

- Hừ, nói khoác không biết ngượng, chết đến nơi rồi còn dám làm càn, cũng tốt, hôm nay ta sẽ để cho người biết, kết cục của kẻ yếu.

Vạn Tôn Tổ Long chợt quát, sau đó khẽ lật tay, long khí lao nhanh, từng con Cự Long dữ tợn rít gào, cuộn cuộn quét tới, toàn bộ thiên địa biến thành thế giới của Cự Long.

- Người đứng một bên đợi đi.

Thần Võ Long Hậu từ trong khiếp sợ phản ứng lại, sau đó biến sắc, dù Long Kích trong tay đã bị phá nát, nhưng ý chí chiến đấu càng ngày càng tăng.

- Người đi mau đi!

Lâm Phàm sao có thể để Thần Võ Long Hậu tiếp tục làm càn, vào lúc này, gần đủ rồi, còn không mau chạy trốn, chỉ cần chờ nàng chạy thoát, mình mới có thể chân chính phát huy.

Dệt gấm thêm hoa, chẳng bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hai cái này so ra.

Nếu như mình vừa ra mặt, liền trấn áp Vạn Tôn Tổ Long, thì Thần Võ Long Hậu đâu còn chấn động nữa.

Phốc!

Lại phun ra một ngụm máu tươi.

Một ngụm này có thể không phải chuyện nhỏ, trực tiếp phun đến kinh thiên động địa.

Sức mạnh của Vạn Tôn Tổ Long đánh trên người Lâm Phàm, căn bản không tạo ra được bất cứ thương tổn gì, ngay cả kinh nghiệm cũng không tăng, đúng là bịp vương.

Phế vật, thật sự quá phế vật.

Thần Võ Long Hậu nhìn đáng vẻ bây giờ của Lâm Phàm, không khỏi dờ dẫm.

- Sao ngươi lại muốn như vậy, ngươi và ta là cừu nhân.

Lâm Phàm nhìn Thần Võ Long Hậu, lắc đầu.

- Không phải, chúng ta không phải cừu nhân, cô gái xinh đẹp như người, đáng người tốt như vậy, vậy mà ta lại tạo thành thương tổn lớn như thế, quả thực trời đất không tha, hôm nay chỉ cần người có thể an toàn rời khỏi, tất cả những thứ này đều đáng giá.

- Người và ta đều không phải là đối thủ của Vạn Tôn Tổ Long kia, người mau đi đi, đừng để ta hi sinh vô ích.

Lâm Phàm cắn răng, thế nhưng máu tươi vẫn cứ chảy ra ngoài.

Lâm Phàm không tự chủ được đưa tay ra, vuốt cái cằm nhẵn nhụi của Long Hậu một cái.

Long Hậu cả kinh, muốn hất nó ra, nhưng cánh tay khẽ nâng lên lại ngừng giữa chừng.

- Người vốn là một mỹ nhân, mà ta lại không phát hiện ra, bây giờ người đi nhanh đi, hi vọng người có thể bỏ qua chuyện quá khứ.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó buông cầm Thần Võ Long Hậu ra, thân thể khẽ run lên, xoay người đối mặt Vạn Tôn Tổ Long.

- Đi mau!

Lâm Phàm quát một tiếng, khí tức toàn thân bộc phát, hư không vặn vẹo, Thần Võ Long Hậu không có bất kỳ phòng bị gì, đột nhiên bị hư không hút vào.

- Không!

Long Hậu nàng xưa nay chưa bao giờ gặp chuyện như vậy.

Nàng thân là Long Hậu Cự Long tộc, tu vi bản thân đã là Thần Thiên Vị tầng mười, cho nên, hưởng thụ toàn bộ vinh quang của Cự Long tộc.

Thậm chí, ngay cả nguy hiểm đều chưa bao giờ gặp phải.

Hơn nữa, chưa từng có nam tử nào dám can đảm đứng trước mặt nàng nói ra lời này.

Thế mà hôm nay, Thần Võ Long Hậu lại gặp xung kích, khi nghe những lời đó, nội tâm nàng bắt đầu nhảy lên.

Một cảm giác chưa bao giờ có.

Nhưng lúc này, Long Hậu phát hiện thân thể chính mình như bị khống chế, bị hút vào trong hư không.

Khi Thần Võ Long Hậu gào thét, lại thấy bên ngoài hư không kia, nam tử vẫn ôn nhu như trước nở nụ cười, nụ cười làm chấn động tâm linh nàng.

- Có duyên sẽ gặp lại.

Lâm Phàm hơi giơ tay, môi hơi di chuyển.

Hai mắt Thần Võ Long Hậu hiện lên kinh ngạc, thân thể bỗng bồng bềnh sâu trong hư không, ngây ngẩn cả người.

Mà khi nàng vừa muốn nói gì đó, khe hở hư không đột nhiên khép lại, không còn sót lại chút gì.

- Làm sao có khả năng, bên dưới phong tỏa của bản tôn, người làm cách nào đưa nàng rời đi.

Giờ khắc này, Vạn Tôn Tổ Long khiếp sợ gầm lên.

Tất cả biến hóa thật sự quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp phản ứng.

Bởi vì vùng thế giới này đã bị Vạn Tôn Tổ Long phong tỏa, đối phương sao có khả năng đưa người rời đi được chứ.

- Nhân tộc ghê tởm, chết đi cho bản tôn!

Vạn Tôn Tổ Long nổi giận gầm lên, sau đó tung ra một chưởng kinh thiên động địa, đánh về phía Lâm Phàm.

Ầm ầm!

Thiên địa chấn động, sức mạnh to lớn khiến thiên địa lắc lư, chuyển động.

Một chưởng này uy lực vô cùng, cường đại hơn so với lúc trước.

- Được rồi, đừng làm rộn.

Thời khắc này, Lâm Phàm lạnh nhạt đứng nơi đó, lau vết máu tươi trên khóe miệng, lại phúi phúi quần áo, làm như không thấy một chưởng kia.

Chưởng ấn đánh lên người Lâm Phàm, như gãi ngứa.

Không có một chút tác dụng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 772: Công Bằng Quần Áo

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Người đã đi rồi, người còn giả bộ cái rắm gì, tất cả mọi chuyện này giờ chỉ là một màn kịch do Lâm Phàm đạo diễn mà thôi. Thậm chí, ngay cả cái tư thế học máu, cũng do hắn trải qua rất nhiều lần thí nghiệm, mới có thể diễn đạt như vậy, nếu thế giới này mà có giải oscar thì Lâm Phàm đoạt giải chắc rồi.

- Cường độ thân thể đạt đến cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười, quả thật vô địch a.

Khi Lâm Phàm vừa bắt đầu diễn, hắn vẫn không thể ngờ được thân thể mình lại mạnh như vậy, sau khi thí nghiệm, quả thật là không tệ.

Những người tinh tường đều có thể nhìn ra một chương kia của Vạn Tôn Tổ Long ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cường hãn, không phải bình thường. Nhưng đối với Lâm Phàm, chỉ như gãi ngứa cho hắn, đã gãi ngứa cho hắn mà còn không đến nơi đến chốn, khiến hắn càng ngứa thêm.

-Sao có thể có chuyện này.

Vạn Tôn Tổ Long nhìn một màn trước mắt, hoàn toàn trợn tròn mắt, hắn không thể tin được, một chương toàn lực của mình, chẳng hề gì với tên kia, quả thật không thể tưởng tượng được. Hắn chính là Vạn Tôn Tổ Long của Cự Long tộc nha, có thực lực Thần Thiên Vị tầng mười đỉnh cao. Vừa nảy cái tên Nhân tộc đệ tiện kia còn chảy máu nhiều như thủy điện xả lũ, rốt cục là chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này Lâm Phàm đang cúi đầu nhìn bản thân một chút, lau đi máu trên người, sau đó lại nhìn Vạn Tôn Tổ Long, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

-Lão Long mắc dịch nhà người quả thật là đồ ngốc, người thật sự coi mình là vô địch à, tất cả những chuyện xảy ra lúc nảy đều do tiểu gia đùa giỡn tí thôi, vậy mà người còn thật tin nó là thật.

-Chỉ bằng thực lực yếu ớt của người, cho dù bản Đế đứng yên ở nơi này một trăm năm, người cũng chẳng làm rách nổi ống tay áo của ta nữa là.

Lâm Phàm phì y phục một chút, khinh thường nói. Hắn căn bản không để Vạn Tôn Tổ Long vào mắt. Đối với Lâm Phàm, tuy thực lực Vạn Tôn Tổ Long rất khá, nhưng muốn đối đầu với hắn, vẫn không đủ phân lượng. Vạn Tôn Tổ Long đối với hắn chỉ như một con giun đất, muốn xéo thế nào thì thế nấy.

-Không thể, bản tôn không tin, một tên Nhân tộc giun dế như người, thì làm sao có khả năng mạnh như vậy.

Vạn Tôn Tổ Long rít gào một tiếng, mái tóc dài bay loạn khắp trời.

-Vạn Long Chi Thuật.

Hai tay hắn trong nháy mắt đánh ra ngàn vạn chương, mỗi một chương đều bao hàm uy thế vô địch, khiến thiên địa bị một lượng long khí khổng lồ bao phủ. Từng con từng con Cự Long từ đám long khí khi xông ra, như nuốt chửng thiên hạ.

-Ai!

Lâm Phàm thở dài một tiếng, không bận tâm tý nào.

-Con rồng ngu ngốc kia, bản Đế đã nói rồi, cho người đánh trăm năm, ngay cả một sợi lông trên người bản đế, người cũng đánh không rút nổi nữa mà.

Lâm Phàm không chút sợ hãi nói, lấy thực lực của hắn bây giờ, tuy rất khó trấn áp đối phương, nhưng đối phương muốn trấn áp hắn, thì đúng là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Ầm!

Uy lực của một chiêu vô cùng cường hãn có thể phá vỡ thời không của Vạn Tôn Tổ Long đối với Lâm Phàm mà nói, như một chiếc lá rụng va vào người.

-A!

-Làm sao có thể như vậy, ta không tin.

Vạn Tôn Tổ Long trợn tròn mắt, hắn triệt để ngây ngẩn cả người. Hắn không nghĩ tới, cái tên Nhân tộc đệ tiện, vô sĩ kia lại biến thái như vậy. Còn các thành viên Cự Long tộc chung quanh, cũng ngây ngốc, vẫn chưa tin đó là sự thật.

-Được rồi, tiểu Long Long, vừa rồi ta chỉ trêu chọc người một chút thôi, không nghĩ đến người còn tưởng thật, nếu tiểu gia dễ dàng bị người đã thương, ta còn có thể căn nhắc với người nhiều như vậy không?

Lâm Phàm khinh thường nói.

Theo Lâm Phàm thấy, tên này quả thực không tồi, tu vi Thần Thiên Vị tầng mười, nếu như có thể độ hóa hắn. Mỗi ngày, Lâm Phàm có thể có thêm mấy trăm ngàn Thánh Dương Đan. Tuy vẫn còn cách biệt với

Ngô Đồng Thần Thụ, nhưng tích thiếu thành đại mà. Chỉ cần có đủ thời gian, thì số Thánh Dương Đan mà hãn tạo ra là vô tận.

-Có vẻ như hồi nãy người đánh ta thoải mái lắm, lúc nãy, bản Đế này ới ra không ít, bây giờ nên thu về một chút lợi tức chứ. Bất quá, bản Đế không phải loại người khinh người quá đáng, ta sẽ không tự mình động thủ với người, để thủ hạ của ta chơi với người được không?

- Ra đi.

Lâm Phàm triệu hồi Kiệt, khi Kiệt xuất hiện mắt, khí tức Chí Cao đột nhiên bạo phát. Toàn bộ thiên địa bỗng nhiên rung chuyển kịch liệt, tuy thấy hãn chỉ đứng yên một chỗ, nhưng vẫn có sự chấn nhiếp đối với Vạn Tôn Tổ Long.

-Chuyện này... Chuyện này.

Tổ Long không dám tin những gì trước mắt, hãn run rẩy giơ ngón tay, sắc mặt nhợt nhạt.

-Chí Cao... Chí Cao Kiệt.

Sau khi nói ra câu này, cả người hãn sợ đến thót tim, thân thể run rẩy kịch liệt, phảng phất như rất sợ Kiệt.

-Ha ha, nguyên lai người biết Kiệt nha. Bất quá, người cứ yên tâm, bản Đế đối với bất cứ đối thủ nào đều đối xử bình đẳng. Các người tuy nhỏ yếu, nhưng bản Đế tuyệt đối sẽ lấy ra thực lực ngang bằng, cùng đánh một trận công bình với các người.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó búng ngón tay một cái, hư không bắt đầu rung động, lại có bóng người chậm rãi xuất hiện.

-Rống!

Một tiếng gầm thật lớn, vang vọng toàn bộ thiên địa. Khi Tuyên Cổ ở Cổ Thánh Giới, cảm giác quen thuộc trở về với hãn, sức mạnh tràn ngập

trong hư không, lại lần nữa ngưng tụ.

-Ta, Tuyên Cổ đã trở về.

Thân thể khổng lồ của Tuyên Cổ tựa như chiến thần, sừng sững đứng giữa thiên địa, dù chỉ hơi cử động một ngón tay, đều phát ra uy năng to lớn.

Khi Vạn Tôn Tổ Long cảm thụ khí tức kinh khủng của Tuyên Cổ, thân hình hắn đột nhiên lui về phía sau. Thậm chí, đôi chân cũng bắt đầu bắt đầu run rẩy.

-Tuyên Cổ...

Thời điểm Tổ Long nghe được cái tên này, nghĩ tới một chuyện cách đây cực kỳ lâu. Thời điểm đó, Vạn Tôn Tổ Long còn là một đầu Cự Long nhỏ bé.

-Cổ Tộc Chí Cao vạn năm trước, Tuyên Cổ?

Hắn hoảng sợ gằm thét, bị dọa cho choáng váng, khí tức hoàng giả, tràn ngập uy nghiêm, không còn sót lại chút gì. Bây giờ nội tâm của hắn, chỉ đầy vẻ hoảng sợ.

-Không thể, Tuyên Cổ đã biến mất cả vạn năm rồi, hắn không phải đã bị các đại năng của Nhân tộc giết rồi hay sao, sao còn sống được.

Vạn Tôn kinh hãi biến sắc, điên cuồng hét lên, gương mặt lộ vẻ không tin.

-Tuyên Cổ, người biến mất rồi vạn năm rồi, vậy mà vẫn còn có một đầu tiểu Long Long nhớ tới người nà.

Lâm Phàm cười yếu ớt, sau đó đếm lại nhân số.

-Còn chưa đủ, người vẫn còn nhiều hơn ta một người, xem ra, ta cần phải gọi ra thêm một thủ hạ mới được.

-Thượng Cổ Đại Yêu, ra thôi.

Trong chớp mắt, một toà Yêu Thành bỗng xuất hiện, trên đó, có vô số hào quang, chiếu rọi thiên địa, lại có vô số yêu khí từ mãnh liệt tản ra.

-Rống!

Thân thể khổng lồ của Thượng Cổ Đại Yêu từ từ hiện ra, đập vào mắt người là tròng mắt màu tím giống như vực sâu vô tận.

-Yêu Hoàng... Yêu Hoàng...

Khi Vạn Tôn Tổ Long nhìn thấy thân ảnh kia, sắc mặt đã trắng nay lại càng trắng hơn.

Kiệt, Tuyên Cổ, Yêu Hoàng...

Chuyện này rốt cục là thế nào? Ba cường giả nổi tiếng tự cổ chí kim, sao lại cùng lúc xuất hiện ở đây? Đặc biệt là

Tuyên Cổ và Yêu Hoàng, họ đều đã từng là những nhân vật cường hãn nhất Cổ Thánh Giới. Dù mạnh như Chí Cao mà gặp phải Yêu Hoàng, cũng cực kỳ đau đầu a. Nhưng hôm nay, cái tên Nhân tộc kia, lại thuần phục được bọn họ, ta có phải đang nằm mơ không?

-Được rồi, bốn đấu bốn, lúc này mới công bằng nè.

Lâm Phàm cười nói, hẳn lúc này đang cảm thấy rất vui.

-Chúng ta lên. Nhớ kỹ, chỉ đánh gần chết là được, nghe chưa?

Lâm Phàm ra lệnh.

-Ầm!

Lúc này, hư không rung động, tựa như có một đàn dã thú đang hưởng về vài con cừu non đang lạc đàn.

-Dừng tay... Dừng tay a a.

-Ta thần phục, ta thần phục hu hu.

Uy nghiêm Vạn Tôn Tổ Long đã biến mất, hắn bây giờ sợ té đái rồi, một chút can đảm đã mất, lập tức đổi giọng, cầu xin tha thứ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 773: Quần Ấu Bất Đầu

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Vù!

Sau khi Thần Võ Long Hậu đi ra từ hư không, trầm mặc một lúc. Sau đó, dường như nàng nghĩ ra điều gì, hoảng sợ bỏ chạy.

-Tại sao sẽ như vậy?

Lúc này, đầu óc Long Hậu đang hỗn loạn, rốt cuộc là chuyện gì? Sao nàng có cảm giác kì lạ như thế? Nàng đã từng là một con mẫu long, phải chịu sự khinh bỉ của Cự Long tộc. Vì thực lực nhỏ yếu, nàng không được coi trọng. Lớn lên dưới hoàn cảnh xấu như vậy, nội tâm Thần Võ Long Hậu so với bất kỳ Cự Long tộc nào, đều cứng rắn hơn rất nhiều, hơn nữa cũng cực kỳ lạnh lùng. Trong nội tâm nàng luôn suy nghĩ theo kiểu, người đ-ng đến ta một cái, ta sẽ diệt toàn tộc của người, đây là khắc hoạ chân thực về Thần Võ Long Hậu. Sau khi thực lực nàng trở nên mạnh mẽ, không còn Cự Long nào dám làm cản trước mặt nàng. Mỗi một đầu Cự Long khi nhìn thấy nàng, đều ẩn chứa vẻ kính sợ.

Nhưng hôm nay, Thần Võ Long Hậu lại phát hiện, nội tâm nàng như đang bị một thứ gì đó xâm chiếm. Cùng tính cách dĩ vãng của nàng, có xung đột rất lớn.

-Hắn chỉ là một tên Nhân tộc bình thường, hơn nữa lại còn là kẻ thù của mình, sao mình lại có ý nghĩ như thế nhỉ?

Nội tâm nàng đang giãy giụa, lý trí bảo Lâm Phàm là kẻ thù, nhưng sâu trong trái tim của nàng lại không muốn hắn thành kẻ thù của mình. Thế nhưng, mỗi khi nàng nhắm mắt lại, trong đầu đều lộ ra nụ cười sau cùng của Lâm Phàm. Nụ cười kia như một thanh kiếm sắc bén, hung hăng đâm vào nội tâm cô độc của nàng này, Thần Võ Long Hậu đang bay với tốc độ cực kỳ nhanh. Trong nháy mắt, đã bay được ngàn dặm, toàn bộ hư không đều vì tốc độ cuồng bạo của nàng mà hiện ra từng khe nứt.

Không biết trải qua bao lâu.

Từ phương xa có một đoàn long khí to lớn xông thẳng tới chân trời. Vô số Cự Long đang bay múa trong luồng long khí kia, cảnh tượng thịnh thế, mệnh mông cực kỳ. Nơi đó chính là Long Sào của Cự Long tộc, một đầu Cự Long nhìn thấy Thần Võ Long Hậu, liền bay lên trước cung kính gọi.

-Long Hậu!

-Cút!

Thần Võ Long Hậu quát một tiếng, trực tiếp đánh bay đầu Cự Long kia, tiểu long bị đánh, kinh ngạc một phen, có chút không rõ, chẳng lẽ tới tháng, sao nóng dữ vậy không biết.

Long Sào.

-Ồ, Long Hậu hôm nay làm sao vậy? Không phải nàng vừa ra ngoài cùng Vạn Tôn Tổ Long sao?

-Chắc đã xảy ra chuyện gì đó rồi! Chúng ta nói ít đi một câu đi, nếu để nàng nghe được, không dễ chịu gì đâu.

Các thành viên khác nhỏ giọng thảo luận. Lúc Thần Võ Long Hậu đi qua, từng tên từng tên đều thức thời ngậm miệng.

Phía trước xuất hiện một toà Cự Long tháp.

Thần Võ Long Hậu giáng xuống cái tháp đó. Lập tức quỳ một chân xuống đất, ngôn ngữ cấp thiết.

-Long Tổ Chi Thần, Vạn Tôn Tổ Long đã phản bội chúng ta, khi con rơi vào trong nguy hiểm, đã có người xông tới cứu con, nhưng người đó cũng đang gặp nguy hiểm. Con khẩn cầu Thập Nhị Long Thần ra mặt, giúp con cứu tên Nhân tộc kia ra.

Lúc này, đột nhiên truyền đến một thanh âm kinh hãi, vang vọng khắp Cự Long tháp.

-Người nói cái gì?

-Vạn Tôn Tổ Long đã nương nhờ Cổ Tộc, con khẩn cầu Long Tổ Chi Thần hạ lệnh để Thập Nhị Long Thần, theo con xuất chinh, trấn áp tên phản bội kia.

Thần Võ Long Hậu thấp đầu nói, trong lòng nàng không biết vì sao, rất nôn nóng, rất lo cho tên Nhân tộc kia.

Vạn Tôn Tổ Long bên trong Cự Long tộc, cũng là cường giả số một số hai. Coi như Thập Nhị Long Thần, cũng không dễ dàng có thể trấn áp hẳn. Thế nhưng, giải cứu tên Nhân tộc kia, lại không thành vấn đề.

-Thần Võ, tất cả những lời người nói đều là thật chứ?

-Vâng, đều là thật. Thời gian cấp bách, kính xin Long Tổ Chi Thần đáp ứng thỉnh cầu của con.

Thần Võ Long Hậu thấp giọng cầu khẩn.

-Thực lực của Vạn Tôn Tổ Long không phải là dạng vừa đâu. Dù là Thập Nhi Long Thần cũng không nhất định có thể trấn áp hẳn. Việc này, cần phải bàn bạc kỹ càng.

-Không được, thời gian cấp bách, mà cái tên Nhân tộc kia không chống đỡ được bao lâu nữa, xin ngài đáp ứng thỉnh cầu của con.

Thần Võ Long Hậu không biết khi nào, dám to gan cãi lời Long Tổ Chi Thần.

-Hừ!

-Thần Võ, ta thấy lá gan của người ngày càng lớn ra nhỉ. Ngay cả lời của Long Tổ đại nhân cũng dám phản bác?

Trong chớp mắt, từ bốn mặt hư không liền truyền đến từng đạo âm thanh uy nghiêm.

-Không dám.

Trong lòng Long Hậu đang vô cùng bức thiết, không biết nên làm thế nào cho phải.

-Các người theo nàng xem thử tình huống thế nào.

Ngay lúc này, có thanh âm của Long Tổ Chi Thần truyền đến, Long Hậu nghe những lời này, trong lòng trở nên vui vẻ.

-Cảm tạ, Long Tổ Chi Thần.

Nàng không ngờ Long Tổ Chi Thần, lại phái Hồng Hoang Tổ Long theo nàng. Hồng Hoang Tổ Long này còn mạnh hơn Thập Nhi Long Thần.

...

Giờ khắc này, tình huống ở bên phía Lâm Phàm có chút thảm thiết.

Khí thể của Hai đại Chí Cao làm người sợ hãi, mấy đầu Cự Long bên phía Vạn Tôn Tổ Long, hai chân đều run lên. Tuy tu vi của bọn họ đều là Thần Thiên Vị tầng chín, nhưng ở trước mặt hai đại Chí Cao lại giống như giun dế.

-Tha mạng a!

-Chúng ta đồng ý thần phục ngài.

-Chúng ta đều bị Vạn Tôn bức bách, chúng ta không muốn thần phục Cổ Tộc a.

...

Lâm Phàm nhìn ba đầu Cự Long, trong lòng suy nghĩ một chút, Thần Thiên Vị tầng chín, đúng là không tệ, lấy tu vi của hắn hiện giờ, còn cách Thần Thiên Vị tầng mười một chút, giết bọn chúng cũng được thêm ít kinh nghiệm.

Ầm!

Lâm Phàm tâm nghĩ thân động, năm ngón tay nắm chặt, ngưng tụ thành năm đấm như một chuỗi Thiết Chùy từ trời giáng xuống, đập nát đám Cự Long kia.

-Không, không...

Ba đầu Cự Long nhìn thấy tình cảnh này, hoảng sợ gào thét, bọn họ phát hiện sức lực bản thân dưới cổ sức mạnh mệnh môn kia, không có cách nào triển khai.

Ầm ầm!

Ba đầu Cự Long trong nháy mắt bị Lâm Phàm nghiền thành cặn bã.

-Không ngờ thực lực của mình lại mạnh như vậy, một quyền đè nát ba em, không sai, không sai.

Lâm Phàm rất thoả mãn với sức mạnh hiện giờ của mình, không phải Lâm Phàm không muốn lưu bọn, mà vì bọn họ hơi yếu. Tu vi Thần Thiên Vị tầng mười cũng không tới, lưu lại bọn chúng có tác dụng chó gù.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã đánh chết Cự Long tộc có tu vi Thần Thiên Vị tầng chín.

-Keng, chúc mừng điểm kinh nghiệm của kí chủ đã tăng cường...

Mỗi lần Lâm Phàm giết người, đều mạnh mẽ cướp đoạt tất cả. Huyết nhục, Nguyên Thần, pháp lực, Thiên Địa Thần Đan,... Chỉ cần có tác dụng, toàn bộ đều bị Lâm Phàm thu nạp.

-Người... Người.

Vạn Tôn Tổ Long nhìn ba tên thủ hạ bị Lâm Phàm đâm một nhát chết tươi, trợn tròn mắt.

-Được rồi, tất cả giun dế đã giải quyết, đến lúc chúng ta quần ấu hăn.

Vạn Tôn Tổ Long tuy rằng rất mạnh, nhưng khi đối mặt với Chí Cao, bất kì một chí cao nào cũng có thể bóp chết hăn như bóp chết một con kiến. Bất quá, Lâm Phàm vẫn ưa thích quần ấu, mặc kệ đối phương có thích hay không, đều là như vậy.

-Vạn Tôn, kẻ phản bội, bản Đế đến thu phục ngươi đây.

Vạn Tôn Tổ Long nhìn tình cảnh trước mắt, nội tâm tràn đầy tuyệt vọng, nhưng hăn vẫn muốn liều mạng phản kích.

-Đáng ghét, các ngươi không cho bản tôn đường sống, cho dù bản tôn có chết, cũng phải kéo một trong các ngươi xuống nước.

-A!

Một tiếng hét lớn vang lên, sau đó Vạn Tôn Tổ Long giở ra toàn bộ thực lực.

-Khà khà!

Lâm Phàm nở nụ cười, sau đó lấy ra một thanh đại đao từ trong túi đeo lưng, lúc đại đao xuất hiện, Vạn Tôn Tổ Long cả người rung động. Từ trên thanh đại đao kia, tản mát ra khí tức nhiếp thần.

-Đồ Long bảo đao, chuyên chém cộng lữ,... á nhầm, Cự Long.

-Xông lên!

Kiệt, Tuyên Cổ, Thượng Cổ Đại Yêu liên bao vây Vạn Tôn Tổ Long, từng cú đâm xuyên thấu da thịt, từng quyền tấn công dữ dội, đánh cho Vạn Tôn Tổ Long phải kêu cha gọi mẹ.

-Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền.

-Bắc Đẩu Bạo Zú Quyền.

-Hủy Diệt Chi Cước!

-A!

Lúc này, từng trận tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, những tiếng kêu vô cùng thê thảm, nghe qua có chút đau lòng a.

-Đại Độ Hóa Phật Quang, độ hóa, độ hóa...

-Không muốn, không muốn...

-Độ hóa không được, xem ra ta đánh chưa đủ, tiếp tục đánh...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 774: Mỗi Ngày, Trăm Vạn Thánh Dương Đan

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

-Đừng đánh, đừng đánh nữa...

Vạn Tôn Tổ Long lúc này phục rồi, bị đánh sưng mặt sưng mũi không nói, hơn nữa không có cơ hội hoàn thủ. Hắc đường đường là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười, nhưng hôm nay lại bị vây đánh, đánh trả một cái cũng không làm nổi. Để Vạn Tôn Tổ Long tức giận chính là, cái tên Nhân tộc giống như U Linh vậy, thỉnh thoảng lại đánh lên một quyền. Mặc dù không có bao nhiêu uy thế, nhưng khi đánh lên da thịt, lại vô cùng đau đớn, vô cùng thâm hiểm. Vạn Tôn Tổ Long cảm giác mình thật xui xẻo. Hắc không ngờ mình gặp phải thiết bản, đến bây giờ hắc không hiểu tại sao tên kia lại có thể thu phục hai đại Chí Cao và một đầu Yêu Hoàng làm thủ hạ, quả thực nghịch thiên a.

Lâm Phàm nhìn dáng dấp Vạn Tôn Tổ Long, không khỏi cười một tiếng. Lập tức vác Đồi Long bảo đao lên vai, vô cùng thô bạo, vô cùng vênh váo. Lâm Phàm nhìn thấy thời cơ đã đến, nếu bây giờ độ hóa, khả năng thành công sẽ rất lớn.

Lâm Phàm liền bị một đoàn phật quang bao phủ, bên trong phật quang, giống như có ngàn vạn Phật đà bay lượn, tựa như một phương Phật Đại thế giới. Tất cả các vị Phật đà, đều đang tụng niệm kinh văn, từ

trong phật quang kia, từng dòng kinh văn xoay tròn bay ra. Hóa thành một cỗ lực lượng tinh khiết, bay về phía Vạn Tôn Tổ Long.

-Người muốn độ hóa bản tôn?

Cảm nhận được cỗ lực lượng độ hóa cường hãn, Vạn Tôn Tổ Long kinh hãi biến sắc, khuôn mặt sừng húp, trở nên dữ tợn, vô cùng vận vẹo.

-Không sai, bản Đế muốn người trở thành môn hạ của ta. Bảo đảm sau khi người quy y, làm gì cũng đều thuận lợi.

Lâm Phàm cười nhạt, thực lực Vạn Tôn Tổ Long không tệ, nếu để hắn trở thành người chuyên môn luyện Thánh Dương Đan cho mình, là lựa chọn không tồi. Nếu tính toàn bộ thiên địa, số cường giả Thần Thiên Vị tầng mười cũng không ít, nhưng những người có được Vĩnh Hằng Chi Vị cũng chỉ có mấy cái, nếu độ hóa được một ít cường giả đó, Lâm Phàm cũng không còn phải đau đầu vì Thánh Dương Đan nữa.

-Đáng ghét, bản tôn chính là Vạn Tôn Tổ Long, chắc chắn sẽ không bị người độ hóa.

Vạn Tôn Tổ Long rống giận, hắn biết kết cục sau khi bị độ hóa của hắn sẽ không tốt đẹp gì, hoàn toàn mất đi thần trí, vĩnh viễn trở thành này nô bộc của người ta, không còn cơ hội trở mình.

-Độ hóa!

Lâm Phàm điểm ra một chỉ, lực lượng độ hóa ngưng tụ lại, xuyên qua hư không, bao phủ hoàn toàn Vạn Tôn Tổ Long. Sắc mặt Long Tôn lúc này đại biến, nội tâm đang bị một loại lực lượng thâm ảo ăn mòn.

-Không... Không.

Âm thanh khàn khàn của Vạn Tôn Tổ Long vang vọng, sắc mặt cũng thay đổi thất thường, nhất thời từ bi hi xả, nhất thời vô cùng dữ tợn.

-Đáng ghét, bản tôn chắc chắn sẽ không bị độ hóa.

Tổ Long rít gào, thân thể hắn đang run lên, liền khôi phục bản thể, xuất hiện một con Cự Long đen kịt, dài mấy trăm ngàn trượng, không ngừng rít gào.

-Keng, độ hóa thất bại.

-U ah, cái quái gì vậy? Vẫn còn phản kháng, xem ra đánh chưa đủ, đánh tiếp cho ta.

Lâm Phàm không ngờ tên này dai như vậy, tức giận ra lệnh.

Lâm Phàm vung tay, lần nữa vây đánh Vạn Tôn Tổ Long.

-Ta đánh!

Một quyền của Lâm Phàm đánh vào thân thể khổng lồ của Vạn Tôn Tổ Long, để hắn chật vật vô cùng, vẩy rồng bay khắp nơi, máu nhuộm thiên địa. Tuyên Cổ, Kiệt và Yêu Hoàng cũng đồng loạt ra tay, nhanh chuẩn tàn nhẫn không kém Lâm Phàm, nhưng vẫn chưa đến mức lấy mạng của hắn.

-A!

Thân thể dài như Vạn Lý Trường Thành của Tổ Long không ngừng đung đưa, Từng luồng sức mạnh mênh mông rót vào cơ thể hắn, khiến hắn kêu to không ngớt, cái này hoàn toàn chính là một hồi ngược đãi.

-Cái bọn khốn kiếp các người, khinh người quá đáng, bản tôn liều mạng với các người.

Vạn Tôn Tổ Long giờ khắc này bị đánh đến mức muốn đồng vu quy tận rồi, Hắn đường đường là Tổ Long của Cự Long tộc. Nhưng bây giờ, lại bị người đối xử như vậy, không thể chịu được. Bỗng nhiên có một cỗ hủy diệt long khí từ trên người hắn bạo phát.

- Tên này đang muốn tự bạo.

Lâm Phàm không ngờ đối phương lại muốn tự bạo, để hắn có một chút bất đắc dĩ. Hai mắt Lâm Phàm lập loè tinh quang, hắn nhìn thấy một chỗ hơi phình ra trên thân thân rồng to lớn, hình như là tiểu đệ của hắn.

-Vạn Tôn Tổ Long, người muốn tự bạo là được à? Ăn một cước của bản Đế.

Một cước kia của Lâm Phàm, bình thân không có gì lạ, thế nhưng góc độ lại cực kì xảo quyết.

- Hủy Diệt Chi Cước.

Ầm!

Một cước kia của Lâm Phàm, không một chút sai lệch, đá ngay chỗ hiểm vừa mới phát hiện.

Một cảm giác như dời sông lấp biển khuấy động thân thân Tổ Long, cảm giác đau đớn không cách nào nhịn được đột nhiên dâng trào trong đầu. Ngay lập tức, tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng hắn bộc phát. Vào lúc này, có thể nói Vạn Tôn Tổ Long là sinh linh bi thảm nhất trên thế giới này.

-Đại Độ Hóa Phật Quang.

Lâm Phàm lập tức tụng niệm kinh văn, Phật quang nổi lên bốn phía, lực lượng độ hóa lập tức bao phủ thiên địa. Đại Độ Hóa Phật Quang tuy rất mạnh, bất kỳ sinh linh nào đều có thể bị độ hóa. Thế nhưng, những cường giả giống như Vạn Tôn Tổ Long, nhất định phải đánh hắn gần chết, khi đó mới có khả năng thành công cao nhất.

Giờ khắc này, biểu hiện Tổ Long phát sinh ra biến hóa, thần sắc dữ tợn, không ngừng chuyển hóa, khi thì hiền lành, khi thì từ bi, như ác niệm trong lòng hắn đã bị độ hóa sạch.

-Không...

Vạn Tôn Tổ Long đang còn muốn vùng vẫy giãy chết, nhưng thời khắc này, hẳn cảm giác được thân thể của mình đã mất khống chế.

-A!

-Keng, chúc mừng kí chủ, độ hóa thành công!

Ha ha...

Lâm Phàm sung sướng cười to, bỏ ra nhiều nỗ lực như vậy, rốt cục hẳn đã độ hóa được Vạn Tôn Tổ Long. Lúc sau, Vạn Tôn Tổ Long đứng trước mặt Lâm Phàm, chấp hai tay lại, trong miệng liên tục vang lên những tiếng niệm phật.

- Hãy vào bên trong Động Thiên cũng bản Đế, cố gắng luyện chế Thánh Dương Đan đi.

Ngô Đồng Thần Thụ và Vạn Tôn Tổ Long, mỗi ngày có thể tạo ra cho hẳn một triệu viên Thánh Dương Đan. Mười ngày chính là mười triệu, một trăm ngày là 100 triệu. Chỉ cần có đủ thời gian, hẳn sẽ trở thành người giàu nhất thế gian.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã thu được một nhẫn trữ vật.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã thu được tuyệt phẩm Đạo khí, Bát Bộ Long Tháp.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã thu được công pháp, Độc Long Chi Thuật.

...

Đối với Đạo khí hoặc công pháp, Lâm Phàm không có bao nhiêu hứng thú. Nhưng cái trữ vật giới chỉ thì khác, Sau khi khổ cực một phen, Lâm Phàm lộ ra nụ cười thỏa mãn.

-Cự Long tộc không hổ là Cự Long tộc, lần này kiếm lớn rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 775: LẦN NÀY DIỄN HƠI QUÁ RỒI!

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Trong hư không.

-Gà Con, đừng nói lão ca không chăm sóc người, số đan dược ta vừa mới cướp được hồi nãy, đều cho người nha.

Lâm Phàm lập tức trốn vào hư không, hướng về Long Sào Cự Long tộc. Vừa lúc nãy, hắn đã kiểm tra nhãn trữ vật của Vạn Tôn Tổ Long, trong đó có không ít đan dược. Bất quá những đan dược này đối với Lâm Phàm không có bao nhiêu tác dụng. Coi như nuốt hết cũng không tăng được bao nhiêu kinh nghiệm a. Nhưng đối với Gà Con thì khác, đám đan dược kia đều là đồ tốt. Nó gật đầu say sưa ngon lành.

Kẻo kệt, kẻo kệt!

Gà Con nhàn nhã nằm, trước mặt của nó bày ra một đồng đan dược, bây giờ nó cảm thấy vô cùng sáng khoái.

-Này Gà Con, từ sáng đến tối người chỉ biết dùng đan dược thôi à. Đợi lát nữa đi tới Long Sào của Cự Long, nếu người cảm giác được tên nào có liên hệ huyết mạch thâm hậu với người, thì người nhất định phải

ôm chặt bắp đùi của hắn và phải tỏ ra vô cùng đáng thương, nghe chưa...
ê ê người có nghe không vậy?

Lúc này, Lâm Phàm rất nghiêm túc. Lần này có thể thành công hay không, còn phải dựa vào Gà Con. Tuy hắn rằng và Cự Long tộc có chút cừu hận, nhưng đó đã là chuyện của quá khứ. Huống hồ, hắn cũng không giết cái tên Thập Thái Tử gì gì đó, chỉ là độ hóa hắn mà thôi.

-Ác ác a!

Gà Con gật đầu, kêu lên một tiếng. Sau đó lại tiếp tục hưởng dụng đan dược, mà ba đứa nhi tử biến thái của nó, cũng đang rất vui. Tắm trong Đan dược ngập đầu, thật sự quá thoải mái.

Lâm Phàm cảm giác, có một nguồn sức mạnh bên trong cơ thể của Gà Con đang trỗi dậy, đó chính là đan dược của Vạn Tôn Tổ Long. Bất quá, điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên chính là, Gà Con cùng ba tên nhi tử biến thái của nó, thôn phệ nhiều đan dược như vậy, một chút dấu hiệu nổ tung cũng không có. Phảng phất như có thôn phệ bao nhiêu đan dược cũng không thành vấn đề.

-Gà Con, người kiềm chế một chút đi, coi chừng phình bụng nổ tung đó nha.

Lâm Phàm nhắc nhở chúng.

Gà Con quay lại nhìn Lâm Phàm, trong đôi mắt gà tí hon của nó, Lâm Phàm cảm nhận được sự kì lạ, như muốn nói.

-Ta không cần người quan tâm, ta đang ăn rất vui mà.

Lâm Phàm nổi giận, cmn, nuôi cho nó đủ lông đủ cánh rồi, giờ lại dám lên mặt mới mình. Nhưng đúng lúc Lâm Phàm đang chuẩn bị giáo huấn Gà Con, hắn đột nhiên cảm giác được có mấy cỗ hơi thở đang nhanh chóng tới gần.

-What the f*, cô nàng Long Hậu kia dĩ nhiên quay lại tìm bản Đế. Bản Đế nên làm gì bây giờ? Không được, nhất định phải giả bộ thê thảm một chút. Nếu như nàng thấy bộ dạng thê thảm của mình, biết đâu tăng thêm một ít đồng tình.

-Gà Con, đừng ham ăn nữa. Nhanh rút về Động Thiên đi.

Lâm Phàm không để ý Gà Con có đồng ý hay không? Hắn trực tiếp

Ném bọn chúng vào Động Thiên. Sau đó hắn tự đánh mình vài cú, nôn ba lít máu tươi. Sau đó, vẩy máu lên y phục, tiếp theo, hắn vận chuyển pháp lực, khiến da dễ nứt toác.

Bạo loạn!

Lâm Phàm khống chế Thiên Địa Thần Đan, làm pháp lực hắn toàn bạo loạn lên. Tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung. Sau tất cả, Lâm Phàm đánh giá lại bản thân một tý, không khỏi gật đầu.

-Đại công cáo thành, mình bây giờ rất thê thảm nha. Ai nhìn cũng thương.

Lâm Phàm thoả mãn với kiệt tác của mình. Bất quá, vì tăng cường hiệu quả, nên hắn tiếp tục xé nát y phục. Nhìn qua giống như vừa trải qua một trận chiến rất điên cuồng.

Biểu diễn bắt đầu!

Lâm Phàm ngậm đấm ngược, sau đó, vẻ mặt nhàn nhã tự đắc, thay đổi trở nên vô cùng nhợt nhạt, thân thể loạn choạng, đi loạn trong hư không. Mỗi một lần đung đưa, Lâm Phàm đều phun ra một ngụm máu tươi.

...

-Thần Võ, hình như phía trước có người.

Long Tổ Chi Thần đã hạ lệnh, nên Hồng Hoang Tổ Long liền tùy tùng Thần Võ Long Hậu đi cứu viện. Khi có một bóng người lại gần, hần đã phát hiện. Phía trước có một bóng người, loạng choạng bay tới, nhìn qua như bất cứ lúc nào cũng có thể té ngã.

-Là hần.

Thần Võ Long Hậu nhìn thấy bóng người kia, trong lòng lập tức run lên, không khỏi tăng nhanh tốc độ.

Lâm Phàm chống đỡ thân thể phá toái của mình. Nhìn thấy phía trước có bóng người, nhất thời thê thảm kêu lên một tiếng, thân thể run lên, lao đảo rớt xuống.

Thần Võ Long Hậu thấy cảnh này, trong lòng quính lên, không khỏi tăng nhanh tốc độ thêm lần nữa. Lập tức hóa thành một đạo cầu vòng, tóm được Lâm Phàm.

-Cái Mùi này, thơm quá!

Lúc này, Lâm Phàm đang được Thần Võ Long Hậu ôm trong ngực, hần có cảm giác vô cùng khó xử.

-Thân là nam nhân đỉnh thiên lập địa, sao có thể bị một người phụ nữ ôm vào trong ngực được.

Bất quá ngẫm lại, đây là đang diễn trò, cứ để mỹ nhân ôm một chút có sao đâu. Cảm giác như có người ôm mình, Lâm Phàm chật vật mở hai mắt, hai con ngươi vô thần, đột nhiên lập loè một tia tinh quang, cố gắng mở miệng nói.

-Là người...

Âm thanh của Lâm Phàm rất nhỏ, nhưng người ta vẫn cảm thấy được ý tứ bao hàm trong đó, có chút vui mừng, cũng có chút nới lỏng.

Phốc!

Lâm Phàm hơi chuyển đầu, lập tức phun ra một ngụm máu tươi trên ngực Thần Võ Long Hậu, tô đỏ cả đôi bạch ngọc trắng như tuyết trước ngực nàng. Sau khi phun ra ngụm máu tươi cuối cùng, Lâm Phàm giả bộ ngất đi.

-Người làm sao vậy?

Thần Võ Long Hậu nhìn thấy khí tức hỗn loạn của Lâm Phàm, pháp lực trong cơ thể thì giống như một con cự thú đang muốn phá thể bay ra, rùng rùng hỏi.

-Để ta tới xem một chút.

Hồng Hoang Tổ Long bước lên trước, nắm lấy cánh tay Lâm Phàm, truyền thần niệm vào cơ thể Lâm Phàm. Một lúc sau, lông mày của hắn cũng hơi nhíu lại.

-Tổ Long, hắn bị sao vậy?

Long Hậu nhìn qua có vẻ trấn định, nhưng trong con ngươi lại lộ vẻ lo âu. Rõ ràng hắn là kẻ thù của nàng, nhưng nàng lại có cảm giác trong lòng bị thứ gì đó nhẹ nhàng kích thích, cảm giác này kỳ diệu dị thường.

-Rất nghiêm trọng, pháp lực trong cơ thể hắn đang trong trạng thái cuồng bạo, Thiên Địa Thần Đan đang từ từ vỡ tan, tình huống rất không ổn.

Hồng Hoang Tổ Long nói.

-Kính xin Tổ Long ra tay cứu hắn, tên Nhân tộc này là ân nhân của ta, Thần Võ ta không muốn thiếu ân tình của Nhân tộc.

Thần Võ Long Hậu khẩn cấp nói, tùy ý tìm một lý do.

Hồng Hoang Tổ Long nhìn Long Hậu, lắc lắc đầu, chậm rãi nói.

-Trong cơ thể của hần có một đạo khí tức của Vạn Tôn Tổ Long, coi như là ta cũng thanh trừ không được. E rằng cần Long Tổ Chi Thần ra tay mới có thể thanh trừ đạo khí tức kia. Đồng thời, Thiên Địa Thần Đan sắp phá toái kia cũng khó tu bổ lại được.

Lông mày Long Hậu ngưng lại, lập tức bay về Long Sào Cự Long tộc.

Lâm Phàm đang nằm trong lòng ngực Thần Võ Long Hậu, khi nghe bọn họ đối thoại, trái tim đập thành thịch. Bây giờ, hần cảm giác mình bị hố rồi, mục đích lần biểu diễn này, chủ yếu kiếm thêm một chút hảo cảm của Cự Long tộc, hần chưa từng nghĩ sâu xa như thế. Mà lúc này, hần mới nhớ một chuyện quan trọng.

- Mình soái cmn ca như vậy, mị lực hơn người, hơn nữa, vừa biểu diễn màn kịch đau thương, để cô nàng kia lộ ra chân tình rồi. Thần Võ Long Hậu mặc dù là tuyệt thế cường giả của Cự Long tộc, sát phạt dứt khoát, nhưng trong chuyện tình cảm lại giống như cô gái mới lớn, không lẽ ca vừa mới ra chiêu đã ôm được trái tim mỹ nhân?

-Chuyện này... Đây...

-Không nhất định, mình cả nghĩ quá rồi. Sớm biết như vậy, đã không cần làm quá như thế, thật hố quá hố mà.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 776: Không Ai Nợ Ai

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Khi tiến vào Long Sào Cự Long tộc, Lâm Phàm cảm giác được Long khí tràn ngập nơi đây. Mà sau khi đi tới một toà Cự Long tháp, Lâm Phàm cảm nhận được, bên trong có một vị Cự Long thực lực siêu nhiên, vô cùng khủng bố, khiến người ta không dám tưởng tượng tiếp nữa.

-Long Tổ Chi Thần, xin người hãy cứu tên Nhân tộc này.

Thần Võ Long Hậu quỳ một chân trên đất, khẩn cầu.

Ở thời khắc này, Lâm Phàm có thể cảm giác được thân thể hắn đang bị một đoàn sức mạnh khống chế. Nguồn sức mạnh này rất mạnh, lấy thực lực bây giờ của Lâm Phàm, cũng không thể đánh được đối phương. Bất quá, nếu như đối phương muốn chém giết hắn, cũng không có cách nào. Bất quá theo Lâm Phàm, thực lực của người này, có thể liều mạng với Cổ Tộc Chí Cao, rất kinh khủng.

-Hắn chính là tên Nhân tộc đã cứu người trong tay Vạn Tôn à?

Một âm thanh mênh mêng truyền đến, hắn chỉ nói chuyện bình thường, mà cũng có Long khí vô biên liên tục phun trào.

-Vâng.

Có một nguồn sức mạnh rót vào cơ thể của Lâm Phàm. Lâm Phàm lập tức trực tiếp thả lỏng toàn thân, để nguồn sức mạnh kia tùy ý du động. Một lúc sau, khí tức của Vạn Tôn Tổ Long mà hắn cố ý lưu trong người, đã bị bài trừ ra ngoài cơ thể. Bất quá nguồn sức mạnh kia lại tiếp tục du tẩu xung quanh cái Thiên Địa Thần Đan sắp vỡ tan của hắn một vài vòng, sau đó lui về.

-Khí tức của Vạn Tôn trong cơ thể của hắn đã được ta loại bỏ hoàn toàn, còn Thiên Địa Thần Đan, ta không tu bổ được.

Long Tổ Chi Thần nói.

-Tại sao lại như vậy?

Sắc mặt của Thần Võ Long Hậu biến đổi, nếu không thể tu bổ Thiên Địa Thần Đan, sau này Lâm Phàm chắc chắn trở thành một phế nhân. Trong Cổ Thánh Giới, một kẻ tàn phế thì còn tác dụng gì? Cái này đối với hắn, so với chết còn khó chịu hơn.

-Long Tổ Chi Thần, trong tộc không phải có một bí pháp tu bổ Thiên Địa Thần Đan sao?

Thần Võ Long Hậu khẩn cấp hỏi, sau khi Thần Võ Long Hậu nói ra những lời kia, thiên địa đột nhiên yên tĩnh lại.

-Thần Võ. Người có biết, nếu dùng bí pháp kia, phải trả giá như thế nào chưa? Người đã nghĩ kĩ?

Âm thanh Long Tổ Chi Thần lại truyền đến.

-Ta...

Trong khoảng thời gian ngắn, Long Hậu có chút do dự, mà Hồng Hoang Tổ Long cũng hết lời khuyên giải.

-Thần Võ, không nên làm vậy, hắn chỉ là một tên Nhân tộc bình thường, mà người lại là Long Hậu của Cực Long tộc. Nếu người vì tu bổ

Thiên Địa Thần Đan của hãn, mà lãnh chịu hậu quả khủng khiếp kia, có đáng không?

Hồng Hoang Tổ Long nói.

Bí pháp tu bổ Thiên Địa Thần Đan, chính là bí pháp độc môn của Cự Long tộc. Có công dụng thần kì, nên yêu cầu cũng cực kỳ cao, Thiên Địa Thần Đan như một vùng thế giới, tràn đầy Âm Dương nhị khí. Nếu muốn tu bổ nó, không chỉ phải cần tâm thần giao hòa, mà bên kia phải bỏ ra một cái giá khổng lồ, tự thân tu vi phải tổn thất một nửa. Chuyện này đối với bất kỳ người nào, đều không thể chịu đựng được. Đặc biệt là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười, nếu như tổn thất một nửa tu vi, thì con đường bước lên đỉnh cao, không thể nghi ngờ, khó càng thêm khó, nói thẳng ra là chuyện bất khả thi.

Thần Võ Long Hậu nhìn Lâm Phàm một lúc, tâm thần do dự, cuối cùng, nàng lại lộ ra vẻ kiên định.

-Long Tổ Chi Thần, kính xin người hãy truyền bí pháp cho con. Thần Võ con chưa bao giờ sẽ nợ ân tình của bất cứ ai. Nếu không phải hãn cứu con, thì Thần Võ con cũng sẽ không còn ở nơi này rồi.

Long Hậu kiên định nói.

-Thần Võ, người suy nghĩ kỹ chưa?

-Long Tổ Chi Thần, Thần Võ suy nghĩ kỹ rồi!

Thần Võ Long Hậu trịnh trọng gật đầu.

-Cũng được, Cự Long tộc ta không bao giờ để bất luận người nào phải thiệt thòi.

Lúc này, có một đạo tinh quang từ trong Cự Long tháp truyền ra, rót vào đầu Thần Võ Long Hậu.

-Không thể.

Vừa lúc đó, một bóng người đột nhiên xuất hiện.

-Cái tên Nhân tộc kia, đã giết chết hài nhi của ta, sao ta có thể cứu hãn được.

Bóng người kia từ từ xuất hiện, một người đàn ông tuổi trung niên, khí tức chất phác. Hãn chính là một trong những cường giả dưới trướng Long Tổ Chi Thần. Vạn Thánh Long Thần.

Thần Võ Long Hậu nhìn Vạn Thánh Long Thần, trong lòng run lên, nàng biết Thập Thái Tử đã bị Lâm Phàm giết chính là con của người này, nhưng nàng vẫn không nói ra, nàng không nghĩ rằng phụ thân hãn lại xuất hiện.

-Có có chuyện như vậy?

Long Tổ Chi Thần mở miệng hỏi.

-Thần Võ, trước mặt Long Tổ Chi Thần, người nói thật đi.

Vạn Thánh Long Thần mở miệng nói. Đặc biệt là lúc hãn nhìn Lâm Phàm, trong mắt toát ra từng tia lửa giận.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đang giả hôn mê, cũng chửi thầm không ngớt. Lẽ nào lại như vậy, Thập Thái Tử căn bản không có chết, chẳng qua bị hãn tuần phục mà thôi. Nhưng hãn giờ không thể tỉnh lại a, nếu như tỉnh lại, thì mọi chuyện càng hỏng bét hơn nữa.

-Ai u, cmn, nó dối vẫn chỉ là nói dối mà thôi, nó mãi mãi không trở thành sự thật được. Nếu muốn che đậy một lời nói dối, chỉ có cách nói dối nhiều hơn. Tại sao lúc đầu mình lại ngu vậy ta, thật là tự tạo nghiệt thì không còn đường sống.

Lâm Phàm cũng không biết nói gì hơn, chỉ có thể lẳng lặng đợi chờ.

Thần Võ Long Hậu yên lặng hạ cúi đầu nói.

-Đúng là Thập Thái Tử đích thật bị Nhân tộc này trấn áp, nhưng hãn vẫn chưa chết.

-Long Tổ Chi Thần, người nghe thấy chứ, cái tên Nhân tộc này đã trấn áp hài nhi của ta, ta sao có thể để các người cứu hãn được. Thần Võ, người tốt nhất không nên xen vào chuyện này.

Vạn Thánh Long Thần lớn tiếng nói, Thần Võ Long Hậu nhìn thẳng hãn, trả lời.

-Đây là chuyện của người, nhưng Nhân tộc này đã cứu ta một mạng, Thần Võ ta không phải loại người quên ân. Nên người hãy đợi ta cứu tình hãn đã, sau khi trả lại ân tình này, người muốn như thế nào đối với hãn, đều là chuyện của người, Thần Võ ta sẽ không can thiệp vào.

-Kính xin Long Tổ Chi Thần khai ân.

Thần Võ Long Hậu nói.

-Vạn Thánh, nếu Thập Thái Tử không chết, tự nhiên đang trong tay tên Nhân tộc này, không bằng cứ để Thần Võ trả nhân tình, sau khi hãn tỉnh lại, để hãn giải thích cho người.

Long Tổ Chi Thần nói.

-Tất cả nghe theo người.

Vạn Thánh Long Thần không nói gì thêm, sau đó vung tay rời khỏi.

-Đều lui ra đi.

...

Lúc này, Lâm Phàm đang được Thần Võ Long Hậu dẫn tới hành cung của nàng. Địa vị của Thần Võ Long Hậu trong Cự Long tộc vô cùng cao, nàng có hẳn một tòa hành cung riêng.

Lâm Phàm đang nằm trên một cái giường lớn. Tuy nằm ở đó, nhưng tâm tư hẳn đã sớm vượt qua toàn bộ Cự Long Long Sào. Lâm Phàm hiện tại đang rất nhúc nhủ, hẳn không biết mình giờ nên làm gì, thậm chí.

-Mình ngu quá, chính cái gì không được, sao nhất định phải làm Thiên Địa Thần Đan gần vỡ chi không biết, giờ thì hay rồi, náo ra chuyện lớn như vậy, không biết cái bí pháp kia rốt cuộc là thứ gì?

Thần Võ Long Hậu nhìn Lâm Phàm đang nằm trên giường khẽ thở dài.

-Người cứu ta một mạng, ân tình này ta sẽ trả người. Vạn Thánh Long Thần sẽ không giảng hoà với người, nên sau khi tu bổ Thiên Địa Thần Đan xong, ta sẽ lập tức đưa người ra ngoài. Xong việc này, thì ân tình của người và ta lập tức xóa bỏ. Từ nay về sau, Thần Võ ta không còn nợ người cái gì.

Lâm Phàm giờ này muốn khóc rồi.

-Chuyện này lại phát triển đến bậc này sao ta, mình diễn lỗ quá rồi? Nếu chỉ giả vờ ngất đi, sau đó tỉnh lại, thả Thập Thái Tử ra, không phải tất cả hiểu lầm đều giải quyết hết sao. Tiểu gia làm tất cả những thứ này, chỉ muốn lừa một chút hảo cảm của Cự Long tộc thôi mà, sau đó tìm cha của Gà Con, giở công phu sư tử ngoạm, kiếm một ít Thánh Dương Đan. Ngu, đúng là ngu quá mà.

Vừa lúc đó, Thần Võ Long Hậu lầm bầm cái gì đó.

-Bất quá những chuyện mà người đã từng làm đối với ta, ta sẽ không bao giờ quên.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm cảm thấy trước ngực mình lạnh lẽo.

Leng keng...

-Thôi chết cmnr.

Lâm Phàm phát hiện, trước ngực của hắn có thêm hai cái dấu.

-Hừ, thoải mái đó chứ!

Thần Võ Long Hậu tay cầm Long Kích, tạo ra hai cái dấu trên ngực Lâm Phàm. Sau đó thở phào nhẹ nhõm, nội tâm vui sướng hơn nhiều.

Lâm Phàm giờ khắc này gần như sắp nổ tung.

-Nàng cũng ác quá đi chứ!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 777: Các Người Không Thể Như Vậy!

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Bây giờ, Lâm Phàm đang nằm yên trên giường, nhưng không biết Thần Võ Long Hậu đã chạy đâu rồi. Nguyên bản, hắn muốn thả Thập Thái Tử ra, để cho hắn tự đi tìm cha mình. Nhưng lúc Long Hậu rời đi, lại để một ít hầu gái chăm sóc hắn.

-Đây chính là cái tên Nhân tộc đã cứu Long Hậu đại nhân sao?

Một đám hầu gái vây quanh Lâm Phàm, líu ra líu ríu. Các nàng đều là thành viên của Cự Long tộc, nhưng bởi vì là nữ tính, nên địa vị trong tộc không cao. Nhưng nhờ có Long Hậu, nên địa vị của nữ tử trong Cự Long tộc đã từ từ đề cao, giờ ai dám nói nữ tử không bằng nam tử, các nàng liền lấy Thần Võ Long Hậu làm gương.

-Vạn Tôn Tổ Long rất cường đại, không ngờ Nhân tộc này có thể cứu Long Hậu đại nhân từ trong tay hắn, chắc hắn lợi hại lắm.

-Các người nhìn kìa, sao hắn không mặc áo.

-Đúng đấy, chúng ta chạm thử vào hắn, có được hay không nhỉ?

-Long Hậu đại nhân không ở đây, muốn chạm thì chạm thôi, chắc không có chuyện gì đâu.

...

Lâm Phàm đang nằm trên giường, cảm giác có chút không ổn, một đám tiểu mẫu long lại đứng bên cạnh hắn, các nàng đến cùng muốn làm gì?

-Ồ, các người nhìn kia, vừa nãy ta thấy chỗ kia mới run một cái á.

-Có thật không? Sao ta không thấy?

Nhất thời, một ngón tay không biết từ đâu tới, đột nhiên đ-ng tiểu jj của Lâm Phàm.

-Ai u, trúng cmnr.

Lâm Phàm kinh hãi, cái quái gì đang diễn ra vậy?

Đám tiểu nha đầu kia, thừa dịp Thần Võ không có ở đây, dám đùa bỡn hắn.

-Nhịn xuống, tuyệt đối phải nhịn a.

-Chơi không vui, chơi không vui.

Lâm Phàm nghe nói như thế, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

-Cái đó chơi không vui là đúng rồi, chơi nó không tốt đâu, coi chừng bị nó đâm á.

Nhưng một lúc sau, Lâm Phàm cảm giác đang có đại sự xảy ra.

-Các người nói thử xem, nghịch cái đó vui lắm sao?

-Không biết a, nhưng ta thấy lúc Chúc Hoang Long thần đại nhân có con, ngày nào cũng nghịch nơi đó của Thái Tử, lại còn cười rất tươi nữa.

-Đúng đấy, nó còn có thể biến dài ra nữa kia, lợi hại chưa!

-Cái này không được đâu, nếu để Long Hậu đại nhân thấy được, chúng ta nhất định sẽ bị phạt.

-Không có chuyện gì đâu, lúc này, đại nhân không có ở đây, hơn nữa tên này còn đang hôn mê mà, chúng ta cứ nghịch thử một chút đi, tuyệt đối không bị phát hiện đâu.

-Ân ân, mọi người cùng nhau vút nó đi, nhất định sẽ rất vui.

...

- Đkmn!

Lâm Phàm đang vô cùng xấu hổ, nghịch ngợm này giờ vẫn còn chưa đủ, giờ còn muốn gậy tiểu đệ đệ của bản Đế, đang muốn làm nhục bản Đế mà! Không được, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn. Nhưng bây giờ mình đang hôn mê nha, nếu như đột nhiên tỉnh lại, không biết phải giải thích thế nào. Làm sao đây? Lúc này, Lâm Phàm có chút hoảng, cái này đúng là tự làm tự chịu mà. Mà tiểu mi mi kia rốt cuộc từ đâu tới vậy, lại có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế, nếu để bọn họ đùa bỡn, sau này hắn còn mặt mũi gặp ai.

-Để ta đầu tiên!

Giờ đây, Lâm Phàm cảm thấy cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng, nội tâm vô cùng hỗn loạn, đến cùng nên làm gì, nhất định không để đám sắc long này đắc thủ. Dựa theo tiểu thuyết, Thần Võ nhất định sẽ xuất hiện vào lúc này. Nhưng Lâm Phàm thất vọng rồi, đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng nàng ở đâu, hắn không biết phải làm sao.

-Thật tò mò à nha!

Lâm Phàm nghe âm thanh của đám thị nữ, trong lòng kịch liệt nhảy lên. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, đang có một đôi tay tà ác, từ từ lần mò phía trên đùi quần hắn. Hơn nữa, nó đang còn chậm rãi hạ xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể chạm đến nơi đó.

-Không muốn a...

Trong lòng Lâm Phàm âm thầm hô to.

-Thần Võ, người đang làm cái quái gì vậy? Mau tới cứu ta, bằng không tiểu gia chỉ có thể liều mạng thôi.

Thời điểm bàn tay ngọc kia chỉ còn một khoảng cách ngăn ngùn nữa thôi là chạm đích, Lâm Phàm cuối cùng thở dài một tiếng, đột nhiên trợn mở hai con mắt.

-Các người đang làm gì vậy?

Thời điểm này, toàn bộ hành cung trở nên yên tĩnh, theo sát phía sau là từng tiếng kêu sợ hãi.

-A!

Mấy cô em gái vốn cho rằng Lâm Phàm còn đang hôn mê, chưa thể tỉnh ngay lúc này, nhưng không ngờ...

Đến thời khắc cuối cùng, Lâm Phàm bảo vệ thành công tôn nghiêm của hãn, tiểu đệ đệ hãn thiếu chút nữa thì bị đám mẫu long kia vô tình xơi tái rồi.

-Làm sao bây giờ? Lát nữa nên làm gì bây giờ?

Lâm Phàm nhìn bọn họ đang tán loạn chạy khắp nơi, có chút đau đầu.

-Người sao tỉnh rồi?

Vừa lúc đó, một đạo cầu vồng từ xa vọt tới, Thần Võ Long Hậu không dám tin nhìn Lâm Phàm, phảng phất như chưa kịp phản ứng. Theo Long Hậu, chuyện không thể xảy ra, Thiên Địa Thần Đan của hãn sắp vỡ, nhưng đột ngột tỉnh lại, nhìn qua giống như không có chuyện gì.

Lâm Phàm nghiêm mặt, tâm tư lưu chuyển, trong đầu có ý tưởng mới.

-Công pháp ta tu luyện vô cùng thần kì, cho dù Thiên Địa Thần Đan bị phá nát, vẫn có thể tự động tu bổ lại.

Lâm Phàm nghĩ nửa ngày, chỉ nghĩ ra một lời giải thích như thế này.

Nguyên bản thần sắc Long Hậu còn một tia mừng rỡ, nhưng đột nhiên thay đổi, trở nên lạnh lẽo, tựa như một tảng băng, nàng không ngốc, nàng vừa phải đi chuẩn bị đồ tu bổ Thiên Địa Thần Đan cho Lâm Phàm. Nhưng bây giờ, không cần nữa rồi.

-Người nghĩ ta tin hay không?

Ngữ khí Thần Võ Long Hậu lạnh như băng, nàng cảm thấy Lâm Phàm đã lừa nàng. Nhưng nàng không nghĩ ra, chuyện này rốt cuộc như thế nào. Ngay cả Long Tổ Chi Thần đều nói Thiên Địa Thần Đan của hã đã bị phá nát, nhưng nàng chưa kịp tu bổ nó, mà Lâm Phàm đã tỉnh lại, thật vô cùng khó hiểu.

-Người phải tin tưởng ta, ta trước giờ chưa từng nói dối ai.

Lâm Phàm lập tức nói, tội lỗi tội lỗi a, hã đã nghĩ ra kịch bản kế tiếp, nhưng lại bị đám cung nữ làm rối loạn.

- Thần Võ ta không có ngu.

Lúc này, Long Hậu nổi giận đùng đùng, lập tức lấy Long Kích đánh về hướng Lâm Phàm.

-Cmn, một lời không hợp liền động thủ, nóng tính như vậy.

-Người nghe ta giải thích, ta thật sự có tu luyện một môn công pháp như vậy mà.

Lâm Phàm hô to một tiếng, nhanh chóng né trái tránh phải, sau đó lao ra khỏi hành cung.

-Thần Võ ta ghét nhất là bị lừa dối...

-Ta đi...

Lâm Phàm hô to một tiếng.

-Lần này sai kịch bản rồi, làm sao bây giờ? Nên làm gì đây?

-Thần Võ, đây là hiểu lầm, ta thật có thể tự động chữa trị Thiên Địa Thần Đan.

-Người bớt ba hoa đi, tiếp chiêu!

-Thần Võ Bát Hoang!

Lâm Phàm đang bị Thần Võ đuổi đánh, trốn tránh liên tục. Nếu như trước kia, hắn sớm đâm lại một quyền rồi. Nhưng bây giờ, bất kể nói thế nào, hắn cùng nàng có chút quan hệ, không thể xuống tay.

-Nhân tộc, trả lại con trai cho ta.

Đúng lúc này, Vạn Thánh Long Thần cũng xuất hiện.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 778: Rồng Có Vảy Ngược

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Nguồn:

Vạn Thánh Long Thần dùng dùng xuất hiện, liền đánh ra một chiêu, khí thể phi phàm, khắp nơi ngập tràn Thiên Long ánh, chấn động tứ phương, như muốn không giết được Lâm Phàm không thôi. Vạn Thánh Long Thần vẫn luôn ẩn giấu bên ngoài hành cung Thần Võ Long Hậu, hẳn đề phòng Long Hậu lén lén lút lút mang Lâm Phàm chạy trốn. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, không biết nguyên nhân gì mà Long Hậu lại truy sát cái tên Nhân tộc kia. Nếu đã như vậy, hẳn không thể nhịn nữa, hẳn lập tức muốn báo thù cho con trai mình. Trong chớp mắt, một bóng người xuất hiện trước mặt Vạn Thánh Long Thần.

-Cha, là ta a, đừng có đánh.

Từ sau khi Thập Thái Tử quy y Lâm Phàm, cuộc sống rất tiêu sái. Tổ Long Luân Hồi Thuật càng là công pháp nghịch thiên, nên tu vi của hắn cũng ào ào tăng lên, thậm chí đã chạm tới cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, chỉ kém một bước thôi, nhưng một bước này, đối với Thập Thái Tử hẳn không phải quá xa xôi.

Vạn Thánh Long Thần lúc trước còn có khí thể hung hăng, nhưng khi nhìn thấy nhân ảnh trước mắt, đột nhiên thu tay. Ngỡ khí kinh ngạc, không dám tin tưởng hô to.

-Con trai của ta, người không có chuyện gì chứ?

Vạn Thánh Long Thần vô cùng kích động, râu mép thật dài của hắn vì đó mà run rẩy. Ánh mắt oán giận đã thay đổi, trở nên nhu hòa không ít. Khi hắn biết, hài nhi của hắn bị một Nhân tộc giết chết, nội tâm gần như nổ tung. Vạn Thánh Long Thần có mười đứa con trai, mà Thập Thái Tử là nhi tử nhỏ nhất. Nhưng đối với Vạn Thánh Long Thần, hắn giờ chỉ còn mỗi một đứa con này thôi, chín thằng cu còn lại, đều đã chết ở bên ngoài rồi. Nếu không phải là bị Cổ Tộc giết, chính là bị những khác cường giả giết. Bởi vậy, nên Vạn Thánh Long Thần hết sức coi trọng đứa con cuối cùng của mình. Mỗi lần Thập Thái Tử ra ngoài, hắn đều phải cường giả tùy tùng, sợ nó đi ra khỏi nhà, bởi vì trào phúng người khác, mà bị người chết.

-Cha, ta không sao, ta rất khỏe, vị này chính là đại ca của ta, người vì sao ra tay với hắn vậy?

Thập Thái Tử mê man hỏi, tuy hắn bị Lâm Phàm độ hóa, nhưng dưới sự chỉ dẫn của Lâm Phàm, vẫn biểu hiện ra khí tức, một đứa con trai ngoan ngoãn trong mắt Vạn Thánh Long Thần.

-Con trai của ta.

Vạn Thánh Long Thần kích động, bay lên trước ôm lấy nhi tử. Trong khoảng thời gian này, Vạn Thánh Long Thần lúc nào cũng đau như bị dao cắt phế phủ. Từ khi nghe tin đứa con thứ nhất, mãi đến đứa con cuối cùng chết đi, khiến nội tâm hắn sớm đã hỏng mất. Bây giờ, lại nhìn thấy đứa con cuối cùng của đứng trước mặt, cảm động muốn khóc thật to.

Lâm Phàm nhìn màn phụ tử trùng phùng trước mắt, trong lòng yên tâm, hắn đã giải quyết xong chuyện với Vạn Thánh Long Thần.

Thập Thái Tử lặng lẽ quay đầu, hướng về Lâm Phàm cười yếu ớt, ý tứ rất rõ ràng, hết thầy đã xong.

Lâm Phàm yên lặng gật gật đầu, ý tứ cũng rất rõ ràng, hết thảy đều giao cho người.

-Ồ, con trai của ta, hơi thở của người...

Tu vi Vạn Thánh Long Thần đã đến mức nghịch thiên, mắt sáng như sao trời. Liếc một chút đã nhìn thấu tu vi Thập Thái Tử, Vạn Thánh Long Thần vô cùng kinh ngạc, không dám tin tưởng. Hẳn biết, đứa con này của hắn dù thiên phú không tệ. Nhưng bên trong Cự Long tộc, thuộc trình độ trung đẳng. Mà bây giờ, hắn phát hiện, nhi tử lộ khí tức hết sức đặc thù. Âm Dương nhị khí vô cùng cân đối, vô cùng vững vàng. Trong chớp mắt, Vạn Thánh Long Thần nhìn thấu cơ thể của Thập Thái Tử, thái cực âm dương Cự Long xoay quanh bên trong. Là dấu hiệu biểu thị Luân Hồi thuật đã luyện đến cảnh giới cao thâm.

-Con trai của ta, người tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật?

Vạn Thánh Long Thần khiếp sợ hỏi, gương mặt lộ vẻ không dám tin. Tổ Long Luân Hồi Thuật, một trong mấy đại bí thuật Cự Long tộc, không phải người muốn luyện là có thể luyện. Môn bí thuật này phải cần thiên tư, mà thiên tư này, cho dù là toàn bộ Cự Long tộc, cũng không có mấy cái.

-Đúng vậy, cha, dưới sự giúp đỡ của đại ca, ta đã luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật đến tầng thứ tám. Chỉ thiếu một chút nữa, có thể đi vào Thần Thiên Vị tầng mười.

Thập Thái Tử từ tốn nói.

Vạn Thánh Long Thần nhìn lại hài nhi của mình, sau đó lại nhìn Lâm Phàm một chút. Trong khoảng thời gian ngắn, thật sự không biết nên nói những gì. Hẳn có cảm giác tất cả những thứ này đều không phải hiện thực.

-Thần Võ, việc này đúng là một hiếu lầm.

Lâm Phàm khẩn cấp nói, tuy việc này không phải hiểu lầm, nhưng trước mặt Thần Võ, coi như bị đánh chết, hắn cũng phải một mực chắc chắn, chỉ là hiểu lầm.

-Câm miệng!

Thần Võ Long Hậu hết sức nghiêm khắc, không tin lời nói của Lâm Phàm.

Lâm Phàm đang vô cùng nhức đầu, Long Hậu quật cường quá.

-Cha, đây là ân nhân của ta, hài nhi có thể tu luyện Tổ Long Luân Hồi Thuật đều nhờ công lao của đại ca. Người đừng để Thần Võ Long Hậu ra tay với đại ca của ta chứ?

Thập Thái Tử lập tức nói, hắn hi vọng Vạn Thánh Long Thần có thể áp chế sự tình.

-Việc này không cần lo, đi theo ta.

Vạn Thánh Long Thần không nói thêm gì, kéo một Thập Thái Tử rời khỏi nơi này.

-Không được, ta không đi.

Thập Thái Tử bắt đầu làm nũng.

Đối với Vạn Thánh Long Thần, Thập Thái Tử chính là bảo bối quý giá nhất của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không biết nên làm thế nào cho phải.

Bất quá lúc này, Thần Võ Long Hậu đã nổi giận đùng đùng, nàng càng nghĩ càng tức giận, lại nghĩ không ra.

-Người lừa dối ta có phải rất thoải mái không?

Long Hậu lạnh lùng nói.

-Ta thề với trời, ta không có mà, ta đúng là bị thương thật, nhưng công pháp của ta vô cùng đặc thù, coi như Thiên Địa Thần Đan có vỡ tan, cũng có thể tự động tu bổ được.

Lâm Phàm khẩn khoản nói.

-Hừ, người cho rằng ta sẽ tin hay sao?

Thần Võ Long Hậu lại hướng về Lâm Phàm, dung nhan tuyệt thế của nàng, lửa giận bùng bùng.

-Mịa nó, cái quái gì vậy? Sao nàng ta quật cường như vậy chứ?

Lâm Phàm cũng giận rồi, tiểu gia đã nói như thế, mà nàng vẫn làm càn, thật không thể nhịn nữa mà.

Ầm!

Lâm Phàm không có né tránh, trực tiếp nắm lấy Thần Võ Long Hậu, vẻ mặt giận dữ, nói.

-Tất cả những gì ta nói đều là thật, sao người lại không tin?

-Tin người mới là lạ, Nhân tộc đều là hạng giáo hoạt.

Thần Võ Long Hậu giãy giụa, giận dữ quát.

-Buông.

-Người, quá cứng đầu, còn nói Nhân tộc đều là hạng người giáo hoạt. Hôm nay, ta phải giáo huấn người thật tốt, để người biết giữa người và người, phải có tin tưởng với nhau.

Lâm Phàm trực tiếp nâng Thần Võ Long Hậu lên, sau đó một tay kẹp bên hông nàng.

-Người muốn làm gì?

Thần Võ Long Hậu vô cùng kinh hãi hét lên, nàng không ngờ phát sinh chuyện này.

Vạn Thánh Long Thần thấy cảnh này, nhất thời cả kinh, muốn xuất thủ giải cứu Thần Võ Long Hậu nhưng bị Thập Thái Tử cản lại.

-Cha, người muốn làm gì, đây là đại ca của ta đó!

Vạn Thánh Long Thần sửng sờ, lập tức dừng tay. Đối hăn giờ vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bốp!

Vừa lúc đó, một âm thanh truyền đến.

Vạn Thánh Long Thần sửng sờ, sau đó lập tức quay đầu, như thấy một màn không thể tin được.

-Người... Người.

-Làm gì? Nhìn ta làm gì? Ta đây đang giáo huấn ngươi, đồ con gái cứng đầu, không hiểu lí lẽ.

Đang nói nữa chừng, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện sắc mặt của Vạn Thánh Long Thần có gì đó không đúng. Trong khoảng thời gian ngắn, hăn vẫn không cảm giác có vấn đề gì.

-Rồng có vảy ngược, chạm vào phải chết...

-Khốn nạn, ta muốn giết ngươi!

Đúng lúc này, Lâm Phàm phát hiện Long Hậu mãnh liệt giãy giụa.

-Không thể nào?

Lâm Phàm không ngờ vảy ngược của nàng mọc trên móng. Hăn đang tự hỏi, nếu như ai đó làm chồng nàng vậy lúc chờ ịch, không được chạm móng thì sao mà làm ta?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 779: Sai Rồi, Tin Chưa?

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Lúc này Thập Thái Tử hoàn toàn trợn tròn mắt, hẳn không ngờ Lâm Phàm dám vô mông Long Hậu Võ Thần, đây không phải muốn tìm chết sao?

Chuyện này biến thành tiết tấu không chết không thôi cho xem.

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện khí tức của Long Hậu có gì đó không đúng, hẳn thậm chí cảm nhận được cổ sát ý từ trong người nàng.

- Buông ra!

Lúc này, Long Hậu như chìm vào sương lạnh, dày đặc sát ý, như muốn cùng Lâm Phàm liều mạng.

Thời khắc này, Lâm Phàm có cảm giác không ổn, hẳn phát hiện Long Hậu như biến thành người khác.

Nhưng Lâm Phàm biết, mình không thể kinh sợ, nếu như sợ hãi, sẽ mất hết thể diện.

Không biết từ khi nào, có không ít thành viên Cự Long tộc phát hiện tình huống nơi này, cùng nhau đến xem náo nhiệt.

Khi thấy tình huống hiện trường, mỗi người đều chấn kinh.

- Người này rốt cuộc là ai? Dĩ nhiên kẹp Long Hậu Võ Thần bên hông?

- Đúng là không muốn sống mà.

- Nữ thần của ta sao có thể bị khi phụ như vậy, ta phải lên cứu nàng.

- Người gốc à? Không thấy Vạn Thánh Long Thần ở đây sao? Người tới làm gì.

...

- Long Hậu người quá cứng đầu đi, những lời ta nói đều là sự thật, nếu người còn ngoan cố, ta đành dạy dỗ lại cái tính nết này của người mà thôi.

Chát!

Lâm Phàm không chút do dự, tiếp tục vỗ một cái nữa vào bờ hông kia, ngoại trừ cảm giác mềm mềm co dãn ra, trong lòng Lâm Phàm than khổ.

Hắn không biết sau này nên làm thế nào.

Bởi vì hắn biết, đây là vảy ngược của Long Hậu, nếu bây giờ thả nàng ra, nàng tuyệt đối sẽ cùng mình không chết không thôi.

Nhưng nếu không thả, nên làm thế nào cho đúng đây, chẳng lẽ đánh đến lúc đối phương thần phục sao? Đẹp trai khổ quá mà.

Một cái vỗ này của Lâm Phàm khiến xung quanh hoàn toàn bùng nổ.

Đám Cự Long xung quanh kinh ngạc tròn mắt.

- Hắn dĩ nhiên đánh vào nơi đó của Long Hậu.

- Đây là nghịch lân của Long Hậu Võ Thần đó, cái tên này chẳng lẽ không muốn sống nữa?

- A! Nữ thần của ta, sự thuần khiết của nàng cứ như vậy không còn, trái tim ta đau quá, man.

- Ai đó mau tới cứu nữ thần của ta đi, nữ thần của ta, ôi hu hu.

Long Hậu Võ Thần chính là nữ thần trong lòng họ, một thân tu vi, dáng người và khuôn mặt đều hoàn mỹ, vậy mà hôm nay lại bị một tên Nhân tộc đối đãi như thế, khiến nội tâm bọn họ hoàn toàn bị tổn thương.

- Khốn nạn, buông ta ra, ta muốn giết ngươi...!

Long Hậu hoàn toàn điên cuồng, đôi mắt đỏ bừng, lửa giận bùng phát.

- Ta không có lừa ngươi mà, ngươi tin hay không?

Lâm Phàm hoảng rồi, nhưng lúc này, hắn nhất định phải ổn định, ngàn lần không thể kinh sợ.

Theo Lâm Phàm, nếu buông nàng ra, hắn tuyệt đối sẽ bị nàng cuốn lấy, sau đó liều mạng với mình, đây là tình cảnh hắn không muốn nhìn thấy.

Còn lúc này, mặc kệ Lâm Phàm nói cái gì, Long Hậu cũng không tin, thân thể giống như cá chạch, không ngừng giãy dụa. Nhưng cánh tay Lâm Phàm như nắm giữ vạn cân, gặt gao kẹp lấy nàng.

Trong quá trình di động để Lâm Phàm cảm nhận được cảm giác khác thường.

- Cha, bây giờ nên làm gì?

Giờ khắc này, Thập Thái Tử thấy tình huống không đúng, tâm thần nhảy lên một cái, có chút khẩn trương hỏi.

- Không biết, nhưng chuyện này tuyệt đối không được giải quyết dễ dàng như vậy đâu.

Vạn Thánh Long Thần không biết nói gì hơn, chuyện này đã vượt ngoài dự liệu của hắn.

Hắn không ngờ Lâm Phàm lại dám làm càn đối với Long Hậu, dù biết hắn không cố ý, nhưng giờ không còn đường rút lui nữa.

- Xoạt xoạt!

Lúc này, mái tóc dài của Long Hậu buông xuống, cắn một cái bên hông Lâm Phàm.

Lâm Phàm cảm nhận lực của nhát cắn này, trong lòng khẽ run, nếu như hắn không có tu luyện thân thể, sợ rằng bị cắn thành hai nửa nữa, xem ra Long Hậu nổi khùng thật rồi, không cắn chết Lâm Phàm thì không bỏ qua mà.

Nghịch lân Cự Long tộc, thật sự không thể đ-ng vào, bất kể là ai, cũng đều lực thân không nhận.

Nhưng Lâm Phàm vẫn không tin.

Bây giờ đ-ng thì cũng đ-ng, đánh thì cũng đánh rồi, nếu không cứng rắn đến cùng, không phải phong cách của mình.

Ba ba ba...!

Lúc này Lâm Phàm không nói nhiều mà vỗ đét đét liên tục mấy lần.

Âm thanh nuốt nước bọt liên tục vang lên xung quanh. Đám Cự Long tộc xung quanh nhìn không chớp mắt, lại không dời đi mà lù lù bất động ở đó.

Mỗi lần Lâm Phàm vỗ một cái, chỗ kia lại giật giật một cái, co dãn mười phần a.

Tuy cảm giác rất tuyệt, nhưng Lâm Phàm biết hiện tại không phải là thời điểm hưởng thụ, hẳn phải dẫn em gái này vào quỹ đạo, tại sao giữa người với người lại có thể không tồn tại sự tín nhiệm đây.

- Vô liêm sỉ a...

Lúc này Long Hậu điên rồi, một nhát cắn bên hông Lâm Phàm lại không có một chút tác dụng, thân thể Lâm Phàm dường như làm bằng sắt, cắn bản không cắn nổi, thậm chí ngay cả một cái dấu răng cũng không có.

- Người biết lỗi hay chưa?

Lâm Phàm dùng ngôn từ chánh nghĩa khiển trách, còn động tác trong tay cũng không ngừng lại, liên tục đánh lên mông nàng, tay còn cảm nhận lực đàn hồi nữa chứ.

- Ta không sai.

Thời khắc này, Long Hậu có cảm giác không tốt, lực lượng của bản thân như bị giam cầm, không có chỗ triển khai.

- Đét!

- Đét!

Bàn tay Lâm Phàm lại liên tục hành động.

Lâm Phàm biết không thể đình chỉ, bây giờ, giữa hai người nhất định phải có một phe nhận sai, nếu không thì không thể dừng, nhưng Lâm Phàm khẳng định hẳn không có khả năng nhận sai, nên chỉ có thể là Long Hậu nhận sai.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại của nàng thì biết, trong lòng nàng vẫn còn oán giận, chắc chắn sẽ không nhận sai nhanh như vậy, nên chỉ có thể từ từ hao tổn.

Lần này đến Cự Long tộc nhận thân, Lâm Phàm đã chấn bị tinh thần. Nhưng người tính không bằng trời tính, hắn không nghĩ đến đám thị nữ của Long Hậu là một đám biến thái.

Chính mình không phải giả bộ bất tỉnh à? Lại còn dám chiếm tiện nghi của mình nữa chứ?

Nếu không phải đám thị nữ kia hãm hại, một lần hành động này của mình tuyệt đối là màn biểu diễn hay nhất đời. Đáng tiếc, hiện tại coi như hồi hận cũng không kịp rồi.

Sự tình đã phát triển đến trình độ này, thời gian từng phút từng giây trôi qua, thành viên Cự Long tộc vây xem náo nhiệt ngày càng nhiều.

Lúc mới bắt đầu, còn có một vài người muốn lên cứu nữ thần trong lòng mình, nhưng sau khi phát hiện Vạn Thánh Long Thần, cường giả thế hệ trước đứng đó, mỗi một người đều bị choáng váng chôn chân, cuối cùng nhịn được không lao lên.

Tất cả mọi người đang nghĩ, người này rốt cuộc là ai, lại dám ở Cự Long tộc làm nhục nữ thần của bọn hắn?

Hơn nữa, Long thần đại nhân còn đứng một bên nhìn, không có thái độ gì, chuyện này không bình thường tí nào.

Lâm Phàm không nhớ mình đã vỗ bao nhiêu lần, nhưng chí ít cũng phải mấy trăm cái rồi, hắn bắt đầu cảm thấy mỏi tay.

Lúc trước, Long Hậu còn kêu gào, hết sức hung hăng, nhưng bây giờ, cũng hoàn toàn sắp phục rồi, một lời cũng không nói được, bị Lâm Phàm kẹp bên hông.

- Đã nhận sai chưa? Đã tin hay chưa?

Lâm Phàm cũng đã nói câu này không dưới trăm lần, bây giờ Lâm Phàm không còn một tia khí lực, nhưng nói câu đó đã thuận miệng hơn rất nhiều.

Tay đánh đến mức nghiện, nhưng em gái Long Hậu này vẫn như vậy, không bị dâm uy của mình đánh phục, thật sự không còn biện pháp nào nữa.

- Ta sai rồi, ta tin.

Lúc này, Long Hậu không còn thái độ tức giận nữa, thay vào đó là giọng điệu như muốn khóc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 780: Tìm Người Thân

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Cái này không khoa học.

là Lâm Phàm có chút không dám tin khi Long Hậu nói câu này, hẳn không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy, từ trước tới nay, Long Hậu đều biểu hiện ra vẻ mặt, lão nương không giết người thề không bỏ qua, nhưng trong chớp mắt, nàng lại nhận sai, để Lâm Phàm không biết nói gì hơn.

Lâm Phàm dừng động tác trong tay, lại cẩn thận nhìn một chút, hẳn muốn nhìn xem em gái Long Hậu này có phải đang giả bộ hay không, nhưng nhìn mãi lại không nhìn ra một chút vẻ giả tạo nào.

Lúc này, gương mặt Long Hậu còn đang có vẻ mơ hồ, thậm chí trên mặt còn có hai hàng nước mắt, giống như không phải bị người ta ngược đãi mà khóc mà vì thương tâm nên mới lưu lại hai hàng nước mắt.

- Sẽ không phải vì mình quá trâu bò nên trực tiếp khuất phục nàng chứ?

Lâm Phàm trầm nghĩ, càng nghĩ càng cảm giác có khả năng.

- Thật tin tưởng ta?

Lâm Phàm cũng không quá tin, hỏi lại.

- Tin, tin mà.

Long Hậu vội vàng gật đầu, không chút do dự.

Cái gì mà nghịch lân với không, sớm không còn sót lại chút gì.

Long Hậu phát hiện Lâm Phàm thật sự quá biến thái, coi như nơi đó là vảy ngược cũng không kiêng kỵ.

Sau một hồi ngược đãi, nàng thật sự sợ dâm uy của Lâm Phàm rồi, không dám chống đối nữa.

- Điều này, không thể nào!

Vạn Thánh Long Thần thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi không thôi, lộ vẻ không dám tin.

Hắn đã chạm tới vảy ngược của Long Hậu, mà kết quả cuối cùng trở thành việc Long Hậu hàng phục tên Nhân tộc này.

Nhưng làm sao có thể nghĩ tới, Long Hậu không những chịu thua mà còn bị kinh sợ, chủ động nhận sai với hắn, thế giới này đảo ngược cmnr.

Thập Thái Tử tuy bị Lâm Phàm thuần phục nhưng ý thức tự chủ vẫn còn, giờ nhìn tình huống trước mắt, không thể không khâm phục thủ đoạn Lâm Phàm, dù hắn có chạm vào nghịch lân của Long Hậu, vẫn có thể trấn áp nàng.

- Ủm, tin là tốt rồi, người xem bộ dạng bây giờ của người xem, ta rất khó xử, sớm biết như vậy, nói trước đó một chút có phải hay hơn không!

- Giữa người và người nên có lòng tin, thiên hạ to lớn không gì không có, đừng nói Thiên Địa Thần Đán bề bộn có thể tu bổ, cho dù chết đi thì cũng có thể cứu lại, huống hồ, người thấy ta giống loại người lừa gạt hay

sao? Vì lẽ đó, sau này nhất định phải tin tưởng ta, tuyệt đối không nên có bất kỳ ý nghĩ hoài nghi gì với ta, có hiểu không?

Lâm Phàm thấy Long Hậu bây giờ rất đàng hoàng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngữ khí như rất từng trải nói.

- Hiểu rồi.

Long Hậu giống như đã bị thần phục, mặc kệ Lâm Phàm nói gì, cũng gật đầu, không một chút do dự.

Thành viên Cự Long tộc đang vây xung quanh, nhìn thấy cảnh này, cả đám chết đứng như trời trồng. Bọn họ không biết người này đến cùng có lai lịch thế nào, ngay cả Long Hậu đều có thể hàng phục, bàn tay này quả thực kinh thiên động địa nha. Đồng thời, trong lòng cũng vô cùng hiếu kỳ, không biết hãn làm thế nào mà để hàng phục được Long Hậu, nếu như có thể học được biện pháp này, thì đám mẫu Long trong Cự Long tộc này, còn không phải do bọn hãn từ từ đùa bỡn à.

Ngay lập tức, vô số đôi mắt lập loè ánh sáng nhìn chòng chọc Lâm Phàm.

Lâm Phàm cảm nhận được những ánh mắt kia, trong lòng run lên, có cảm giác không ổn.

Lâm Phàm bước lên trước một bước, nhìn Long Hậu vừa muốn mở miệng nói gì đó, lại thấy Long Hậu bước chân hơi động, thân thể run lên, lui về sau một bước, trong ánh mắt, ẩn hiện sự sợ hãi.

- Ấc!

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, không phải sợ mình chứ, nói thế nào đi nữa, Long Hậu vẫn là nữ cường giả của Cự Long tộc, chỉ bị đánh mấy trăm cái vào mông thôi mà, có cần sợ mình như thế không?

Xem ra, khi có cơ hội thì phải hảo hảo nói chuyện với nàng một phen mới được.

Ầm!

Đúng lúc này, hư không khẽ run, một khe nứt đột nhiên xuất hiện, một cỗ khí tức cường hãn từ trong khe hở bắn ra.

Một bóng người chậm rãi đi đến, đạo thân ảnh này giống như thiên địa, tràn ngập uy nghiêm vô thượng, một đôi long nhãn màu vàngj toả ra thần quang uy nghiêm.

- Được rồi! nơi này là Thánh địa Cự Long tộc, Nhân tộc người nên rời đi thôi?

Ầm thanh mệnh mông từ hư không truyền đến, đông đảo thành viên Cự Long tộc thấy đạo thân ảnh này, từng người nằm rạp trên mặt đất.

- Long Tổ Chi Thần.

Nguyên bản, các thành viên Cự Long tộc vẫn còn đang hí hửng thảo luận, nhưng khi thấy đạo thân ảnh này, tất cả đều thay đổi thái độ, vô cùng nghiêm túc, khuôn mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kính sợ.

- Long Tổ Chi Thần?

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn qua, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đại lão của Cự Long tộc, theo Lâm Phàm, khí tức bậc này quả thật cường hãn. Xem ra, chuyện này đã kinh động Long Tổ Chi Thần, quả thật không ngờ được.

- Ta đến đây tìm người thân, nếu không tìm được người, tuyệt đối sẽ không rời đi.

Lâm Phàm hô to một tiếng, coi như trước mắt là Long Tổ Chi Thần, Lâm Phàm cũng không sợ tý nào. Dù sao, lần này tới đây, không phải đến làm loạn, mà tới tìm người thân thật.

Còn chuyện với Long Hậu chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

- Tìm người thân? Người là Nhân tộc mà chúng ta là Cự Long tộc, có quan hệ gì với nhau mà tìm?

Long Tổ Chi Thần hỏi.

- Ta không phải vì mình mà tới, mà giúp tiểu đệ của mình tìm người thân.

Lâm Phàm trả lời.

- Há, vậy người cần tìm người như thế nào?

Long Tổ Chi Thần hỏi.

- Không biết, vẫn nhìn kỹ rồi mới nói được.

Lâm Phàm làm sao biết lão tử Gà con là tên nào, chỉ có thể tìm xem, trong huyết mạch có liên lạc gì hay không thôi. Gà con chính là sản phẩm của sự tạp giao, nếu cha nó không có ở đây, chỉ đành mặt dày chọn đại một người mà thôi.

Mà huyết mạch Gà con rõ ràng rất cao cấp, thể chất cũng hết sức đặc thù, chắc cha nó không phải dạng tầm thường đâu.

- Gà con, ra đi.

Lâm Phàm búng ngón tay, lôi Gà con từ Động Thiên ra.

- Ác ác a!

Lúc này Gà con dùng tư thế đẹp trai nhất từ Động Thiên đi ra, hai chân bước đi hùng dũng, đầu gà ngẩng cao, mắt gà càng bạo phát ra vô tận tinh quang.

- Ha ha!

- Thế loại gì đây?

- Như thế sao có thể là hậu duệ của Cự Long tộc ta được, ta thấy có chút giống Phượng Hoàng tộc à.

- Người không muốn sống nữa à, lời này mà cũng dám nói?

- Há, đúng đúng, suýt chút nữa quên mất.

Các thành viên Cự Long tộc vừa nhìn hình dáng Gà Con, đã vội xông xao, chuyện này làm bọn chúng cười đau cả bụng.

Bọn họ chính là Cự Long tộc, còn nhìn con gà trước mắt mà xem, chẳng ra mô tê gì cả!

- Ác ác a!

Gà con không thèm để ý, kêu to một tiếng.

Gà con lắc đầu sau đó liếc mắt nhìn Lâm Phàm, Lâm Phàm yên lặng gật gật, để Gà con bắt đầu tự mình tìm kiếm Lão Tử.

Gà con cảm thụ huyết mạch trong cơ thể, sau đó ánh mắt từ từ lướt qua những Cự Long tộc đang đứng trước mắt.

Ngay lúc này, Gà con đột nhiên phát hiện có một đôi mắt nhìn chăm chú vào chính mình, nhưng sau đó lại chuyển đầu sang chỗ khác.

Trong chớp mắt, một luồng liên hệ sâu sắc trong cõi u minh ập đến, Gà con phát hiện huyết dịch trong cơ thể đột nhiên vọt lên.

Lâm Phàm vẫn dõi theo ánh mắt Gà con, chỉ thấy lúc này Gà con và Long Tổ Chi Thần đang bốn mắt nhìn nhau.

Thời khắc này, Lâm Phàm chấn kinh.

Không lẽ không lẽ... Gà con có quan hệ với Long Tổ Chi Thần...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 781: Người Diễn Tiếp Đi Nha Hồng!

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Trong chớp mắt, thiên địa an tĩnh lại.

Gà con ngoạ đầu nhìn Long Tổ Chi Thần trước mắt, mà thần sắc lạnh nhạt của Long Tổ Chi Thần vào lúc này phát sinh dị biến.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, trong lòng có chút chắc chắn, Gà con nhất định là đời sau của Long Tổ Chi Thần.

- Ác ác a!

Gà con khẽ kêu một tiếng, xoay người lại nhìn Lâm Phàm nháy nháy mắt một chút, ý tứ rất rõ ràng, Long Tổ Chi Thần này là cha của nó.

Nội tâm Lâm Phàm nhảy lên, nếu đúng như vậy, thì mình phát tài rồi, sau đó hắn cũng chớp chớp mắt ra hiệu lại cho Gà con.

Nếu đã xác định, còn không mau lao lên ôm chặt bắp đùi người ta đi.

Gà con yên lặng gật đầu, thậm chí còn nháy mắt với Lâm Phàm một cái.

- Lão ca yên tâm đi, bản Gà con đã ra tay, chắc chắn vững như núi thái sơn.

Đối với ánh mắt của Gà con, Lâm Phàm tràn đầy tự tin, Gà con mặc dù không phải là người, nhưng trải qua sự dạy dỗ của hã, thì thủ đoạn ôm bắp đùi này nó thuần thục nhất.

Lúc này, không khí chung quanh bắt đầu thay đổi.

Gà con hí lên một tiếng, khí chất cũng sinh ra biến hóa.

Một đôi mắt gà mặc dù không lớn nhưng trong thời gian ngắn lại sinh ra biến hóa cực lớn.

Kích động, không dám tin tưởng, khiếp sợ, mừng rỡ...

- Ác ác a!

Gà con nhìn Long Tổ Chi Thần trước mắt, đột nhiên mở hai cánh, sau đó dùng hai chân ngăn di động nhào tới Long Tổ Chi Thần, ôm chặt bắp đùi của hã, đầu gà cũng cọ cọ vào chân người ta, như rất hoài niệm.

- Ác ác...

Tuy hiện tại, Gà con không thể nói chuyện, nhưng tiếng thét này có ý tứ rất rõ ràng.

- Cha a...

Còn Long Tổ Chi Thần giờ này hoàn toàn trợn tròn mắt.

Đôi mắt uy nghiêm nhìn Gà con như đang xác định chuyện gì.

Long Tổ Chi Thần xác định, sinh linh trước mắt này có huyết mạch vô cùng gần gũi với mình.

Thời khắc này, Lâm Phàm bước lên phía trước, lộ vẻ kinh thán.

- Chẳng lẽ người chính là phụ thân của Gà con hay sao?

Giờ khác này, tất cả thành viên Cự Long tộc ở chung quanh đều chấn kinh.

Đặc biệt là đám Cự Long thế hệ trước, càng nổi lên sóng lớn ngập trời, mặt lộ vẻ không dám tin tưởng.

Bọn họ biết, Long Tổ Chi Thần có quan hệ cùng Phượng Hoàng tộc, nhưng chuyện đã rất lâu rồi.

Bây giờ bọn họ thấy Gà con rõ ràng có huyết mạch Cự Long tộc bọn họ, thậm chí huyết mạch này còn có một bộ phận của Phượng Hoàng tộc.

Để bọn họ không hiểu chính là, Long Tổ Chi Thần và Phượng Hoàng tộc giao hợp dưỡng dục ra sinh mệnh sao có bộ dạng thế này?

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, trong lòng cũng có một tia dị dạng.

Biểu hiện của Long Tổ Chi Thần có chút bình tĩnh.

Nếu Gà con là hậu duệ của hắn, hắn phải tỏ ra kích động vạn phần mới đúng, sao một chút rung động cũng không có thế này, chẳng lẽ nhận lầm.

Còn nét mặt và dáng dấp bây giờ của Gà con rất đúng nha, hoàn toàn là bộ dạng của một đứa con lưu lạc bên ngoài nhiều năm, lẻ loi hiu quạnh, thật vất vả mới tìm được người thân.

- Ác ác a!

Gà con nhà ta cảm thấy không vui rồi, ôm này giờ lâu như vậy mà cái tên này một chút động tĩnh cũng không có, không khoa học mà.

Sau đó, nó lại hí lên một tiếng, một tiếng này so với trước đó càng thêm thê thảm, giống như một đứa trẻ không có nhà để về, cần bao nhiêu

đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

- Li!

Vừa lúc đó, thiên địa phía xa đột nhiên biến thành một mảnh đỏ hồng, trong bầu trời màu hồng kia, có một con Phượng Hoàng đang giương cánh bay đến, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Long Tổ Chi Thần.

Lâm Phàm nhìn thấy Phượng Hoàng này, nhất thời cả kinh, đây không phải Phượng Hoàng mà mình đã thấy tại Huyền Hoàng Giới hay sao?

Giờ khắc này, Phượng Hoàng kia biến thành hình người, trên người mặc Phượng Hoàng bào màu đỏ, hai mắt linh động nhìn Gà con, chuyển thành dáng vẻ vô cùng thương yêu.

Cao quý, tao nhã, uy nghiêm, vân vân... Khí chất lúc này đã biến hóa, biến thành tình mẫu tử.

Gà con bị cô gái kia ôm vào trong ngực, thanh âm nhẹ nhàng của nàng tràn đầy nhớ nhung.

- Con trai của ta...

Vừa mới bắt đầu, Gà con còn cùng Lâm Phàm diễn kịch, nhưng vào đúng lúc này cũng ngây ngẩn cả người, không khỏi buông bắp đùi Long Tổ Chi Thần, đại ra nhìn cô gái trước mắt này, mãi đến khi bị nàng ôm vào ngực, nó vẫn chưa phản ứng kịp.

- Con trai của ta...

Vén vén mấy chữ nhưng để Gà con hoàn toàn khóc rống lên, hai cánh cuộn lại thành một tấm, trốn trong lòng người phụ nữ kia gào khóc.

- Đừng khóc, đừng khóc, là mẫu thân sai, để cho người ở ngoài chịu nhiều khổ cực như vậy.

Trong con người của nữ tử, nước mắt cũng trào ra, như bị gọi lên chuyện thương tâm nào đó.

Các thành viên Cự Long tộc còn lại hai mặt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng bọn họ biết, lát nữa sẽ có đại sự phát sinh.

Long Tổ Chi Thần nhìn mọi người chung quanh, lông mày không khỏi ngưng lại.

- Chúng ta trở về rồi hãy nói, trở về rồi hãy nói.

Nữ tử đang ôm Gà con, nội tâm gợn sóng, sau đó trừng đôi mắt đẹp lên nói.

- Trở về nói cái gì? Hôm nay nói rõ đi.

- Tử Phượng...

Trong lòng Long Tổ Chi Thần run động một hồi, hẳn có cảm giác không ổn.

- Hoang Vô Sinh người vừa rồi đang làm cái gì? Nhi tử ôm người vì sao người không hề tỏ ra cảm xúc gì, chẳng lẽ người ghét bỏ nó?

Tử Phượng nổi giận nói.

- Tử Phượng, ta...

- Người không cần phải nói nữa, vạn năm trước, người nói như thế nào, bây giờ lại như thế nào, người đã không muốn gặp nó, thì để ta đi đi, ta cùng với nhi tử sống qua ngày.

Tử Phượng chán ghét nói.

Vạn năm trước, bởi vì muốn ở cùng nhau mà hai người bị Cự Long tộc chèn ép, lúc đó Hoang Vô Sinh muốn trở thành Long Tổ Chi Thần, hẳn bắt buộc phải từ bỏ hai mẹ con họ, sau này khi địa vị của hắn ổn định, hẳn muốn đón Tử Phượng trở về. Nhưng đối với Tử Phượng, làm

gì có chuyện gọi thì đến, đuổi thì đi như thế, hắn xem mẹ con nàng là cái gì.

- Ta chỉ hỏi người một câu, người có nhận nó hay không?

Tử Phượng hỏi.

Long Tổ Chi Thần nhìn Gà con, lại nhìn đồng tộc chung quanh, cuối cùng gật đầu.

- Nhận, ta nhận, chúng ta trở về rồi từ từ nói có được hay không?

Giờ phút này, Long Tổ Chi Thần muốn bùng nổ mẹ nó rồi, lần đầu tiên nhìn thấy Gà con, hắn đã biết nó là con trai của mình. Nhưng cái dáng dấp kia để cho hắn trong thời khoảng gian ngắn không tiếp thu được, nếu như không phải liên quan đến huyết mạch, hắn còn không tin sinh linh béo ú trước mắt là con trai của mình.

Lúc này, Lâm Phàm đứng một bên lặng lẽ nhìn, phát hiện chuyện này biến hóa có chút nhanh thì phải.

Hắn không nghĩ tới mẫu thân Gà con lại đến đây, hơn nữa, Long Tổ Chi Thần giống như bị vợ quản nghiêm.

Sự tình cha mẹ Gà con Lâm Phàm cũng không muốn nhiều hỏi, nhưng căn cứ vào những lời mới nghe, trong lòng hắn cũng rõ một hai.

Đại khái là khi Long Tổ Chi Thần còn chưa đạt tới địa vị như ngày hôm nay, nên không thể làm chủ được nhân sinh của mình, cuối cùng Tử Phượng không nhận được, trực tiếp từ thượng giới đi tới hạ giới.

...

Theo Lâm Phàm, nội dung cốt truyện này quả thật kịch tính nha.

Giờ khắc này, Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ trong lòng đó chính là...

Gà con, người tiếp tục biểu diễn cho ta nha...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 782: Muốn Nhìn Ba Tên Biến Thái

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Long Tổ Chi Thần không suy muốn chuyện này bị quá nhiều thành viên Cự Long tộc biết được.

Hắn cần một chút thời gian để chậm rãi tiêu hóa.

Dù sao chuyện này đã vượt quá dự liệu của hắn, bản thân hắn là Long Tổ Chi Thần, uy phong thần dũng, tại sao con trai của hắn lại xấu xí như vậy.

Người nói nếu nó giống Phượng Hoàng cũng ok đi, còn đằng này so với Phượng Hoàng còn cách mười vạn tám ngàn dặm vậy á, nếu như so sánh với Cự Long thì khỏi nói rồi, từ đầu đến chân không có cái gì gọi là đặc thù của Long Tộc cả.

- Ác ác a!

Gà con nằm ở trong lòng nữ tử, khê kêu vài tiếng như đang rất hưởng thụ, nhưng hắn vẫn chưa quên ước định với lão ca lúc trước.

Cuộc biểu diễn này nhất định phải tiếp tục.

Tử Phượng nhẹ nhàng vuốt ve đầu Gà con, sau đó nhìn Lâm Phàm nói.

- Đa tạ người đã trả hài nhi lại cho ta.

Tử Phượng biết hài nhi của mình ở Huyền Hoàng Giới, việc nó có thể trở về là điều Tử Phượng không dám tưởng tượng.

Nàng vốn cho rằng đời này không được nhìn thấy nó nữa, nhưng không ngờ hôm nay lại thấy được, tự nhiên mừng rỡ dị thường. Năm đó, nàng bị Long Tổ Chi Thần bắt về từ Huyền Hoàng Giới, đã bỏ ra cái giá cực lớn.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng nói.

- Không cần tạ ơn, ta và Gà con quen biết đã lâu, giúp nó tìm người thân là việc nằm trong phận sự.

- Gà con?

Con trai của ta gọi là Gà con?

Tử Phượng nghe cái tên này, mày khẽ nhíu một cái, cảm giác danh tự này có chút khó nghe.

- Ác ác a!

Gà con khẽ kêu một tiếng biểu thị, mình rất yêu thích cái tên này.

- Con trai của ta, nếu con thích vậy không cần thay đổi.

Tử Phượng thấy con trai mình thích gọi như thế, tự nhiên không nói thêm gì.

Đối với Tử Phượng, có thể gặp lại hài nhi chính là hỉ sự to lớn nhất đời rồi, làm gì còn để ý nhiều như vậy.

Nhưng đối với Long Tổ Chi Thần, hắn lại chịu không nổi, thân là nhi tử của Long Tổ Chi Thần ta, sao có thể lấy danh tự này, đây không phải đang làm mất mặt hắn hay sao?

Nhưng nhìn tình huống bây giờ, thì hắn không làm chủ nữa, nếu như nói “Không”, sợ rằng hắn sẽ bị bà vợ mình xử ngay tại đây mất.

- Tất cả giải tán đi.

Long Tổ Chi Thần vung tay ra hiệu cho mọi người rời đi.

Chuyện này là việc của nhà của hắn, hắn không muốn có nhiều đồng tộc vây xem.

Đối với các thành viên khác trong Cự Long tộc, việc hôm nay ngược lại có chút phức tạp.

Sinh linh giống như một con gà kia dĩ nhiên là hậu duệ của Long Tổ Chi Thần, nếu nói ra việc này sợ rằng không ai chịu tin đâu.

- Tử Phượng, chúng ta đi về trước rồi từ từ nói. Long Tổ Chi Thần hòa hoãn nói.

Chuyện hôm nay đối với Long Tổ Chi Thần là một sự đả kích khá lớn, hắn chưa chuẩn bị sẵn sàng, đứa nhỏ này đã tìm tới cửa, nên trong khoảng thời gian ngắn, hắn không biết làm thế nào cho phải.

Cự Long Tháp.

Long Tổ Chi Thần và Tử Phượng ngồi trên cao, còn Gà con thì được Tử Phượng ôm vào trong ngực, yêu thích không buông tay.

Lâm Phàm ngồi phía dưới, trong đầu đang suy tư, đến cùng nên làm gì?

Mục đích lần này hắn mang Gà con đến Cự Long tộc, chủ yếu kiếm chút thêm một tí Thánh Dương Đan.

Nhưng thân phận phụ tử bây giờ của Gà con đúng là ngoài dự liệu của Lâm Phàm, Long Tổ Chi Thần là Lão Tử Gà con, gia thế hơi bị khủng nha.

- Khái khái!

Lúc này, Long Tổ Chi Thần ho nhẹ một tiếng, muốn nói gì đó nhưng không biết nên nói gì.

Hắn hiện giờ không biết nên khóc hay nên cười.

Nhìn Tử Phượng cưng chiều đứa bé như vậy, hắn cảm giác tháng ngày đau khổ trong cuộc sống của mình sắp xuất hiện rồi.

- Con trai của ta sao còn chưa thể nói chuyện đây?

Lúc này Tử Phượng đang xoa đầu Gà con, có chút nghi ngờ hỏi.

- Lại đây con trai, con nuốt cái này xuống đi là có thể nói chuyện.

Tử Phượng lấy ra một viên đan dược đưa cho Gà con, viên thuốc này mặc dù không phải đan dược nghịch thiên gì nhưng nguyên liệu lại vô cùng quý giá, tác dụng chủ yếu là mở ra linh trí, cho các chủng tộc có thể nói được tiếng người.

Gà con nuốt đan dược vào, toàn thân nhất thời bốc lên một đoàn hoa diễm.

Tử Phượng không để ý nhiệt độ của nó chút nào.

- Ác ác... Mẹ..!

Vừa lúc đó, Gà con đột nhiên lên tiếng, vừa mở miệng gọi một tiếng Tử Phượng mong mỏi bao lâu nay, khiến nàng vui mừng không ngớt.

Còn lúc này, Lâm Phàm yên lặng không nói, bởi vì hắn biết, hiện tại là lúc Gà con biểu diễn.

Hắn nói cũng không hữu dụng chỉ có thể để Gà con tự mình biểu diễn mà thôi.

- Cha...!

Gà con giang hai cánh ra, nhào tới Long Tổ Chi Thần, Long Tổ Chi Thần lúng túng ôm Gà con vào ngực, vẻ mặt hiện rõ sự ghét bỏ, nếu không phải Tử Phượng đang ở bên cạnh, nói không chừng Gà con đã bị hắn trực tiếp ném ra ngoài rồi.

- Hừ!

Tử Phượng nhìn thấy vẻ mặt của Long Tổ Chi Thần, lông mày nhu lại hừ lạnh một tiếng, ý tứ rất rõ ràng, người tự xem mà làm.

Long Tổ Chi Thần nhìn thấy vẻ mặt Tử Phượng, lúng túng sờ sờ đầu Gà con.

- Ngoan...

- Cha, mẹ, rốt cục con cũng có thể nhìn thấy hai người. Thời điểm con ở Huyền Hoàng Giới mở mắt ra, cũng chỉ có một mình đại ca thủ hộ bên cạnh mà thôi, sau đó, lão ca nói cho con, biết hai người đang ở thượng giới, vì lẽ đó, những năm gần đây con chịu biết bao khổ cực, bao nhiêu tổn thương, mỗi khi đến thời khắc nguy cấp, con đều nhớ, chỉ cần tu vi con tăng lên là có thể đi thượng giới tìm hai người.

- Mỗi lần nhớ tới điều này con lại cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới tràn đầy sức mạnh.

...

Bây giờ Gà con có thể mở miệng nói chuyện, lời nói cũng làm người ta trợn mắt ngoác mồm.

Ngay cả Lâm Phàm cũng chấn kinh.

Từ khi nào mà nó biết thổi phồng vậy ta, hơn nữa còn thổi khiến người ta cảm động nữa là.

- Hài nhi của ta, đều do mẫu thân không đúng, để người chịu nhiều khổ cực.

Tử Phượng nghe những lời nói của Gà con, cảm thấy cả người run run.

- Mẫu thân, ta đói. Gà con nói.

- A, con trai của ta đói bụng à, để mẫu thân sai người ta chuẩn bị đồ ăn cho con. Tử Phượng vội vàng nói.

- Không, con muốn ăn đan dược, con muốn ăn rất nhiều đan dược. Gà con nũng nịu nói.

Lâm Phàm nghe Gà con nói lời này, vẻ mặt nhất thời nghiêm lại, vấn đề quan trọng đến rồi.

- Con trai của ta, muốn ăn loại đan dược gì đây? Tử Phượng hỏi.

- Thánh Dương Đan, con muốn ăn thật nhiều Thánh Dương Đan. Gà con trả lời.

- Được, Được chờ cha người vào trong bảo kho lấy nhé, chỉ cần con trai của ta thích, cái gì cũng có thể lấy cho con. Tử Phượng cứng chiu nói.

- Chuyện này...

Long Tổ Chi Thần nghe nói như thế, vẻ mặt có chút không nở.

- Làm sao? Không nở hay thế nào? Nếu như người nuôi không nổi thì để ta mang con ta về Phượng Hoàng tộc, ta nghĩ ở đó có không ít người đồng ý giúp ta nuôi con trai đâu. Tử Phượng hừ lạnh.

- Đừng, đừng, ta không phải có ý này. Long Tổ Chi Thần van xin.

- À mẫu thân, phụ thân, con còn có ba đứa nhi tử nữa, trong đó có một đứa khẩu vị còn lớn hơn cả con, nó chỉ muốn ăn đồ tốt thôi. Gà con nói.

- A!

Hai người đều sững sờ, chưa kịp phản ứng, sau đó Tử Phượng vui vẻ nói.

- Nhanh gọi mấy đứa nhỏ ra cho mẹ nhìn nào.

Long Tổ Chi Thần cũng vô cùng kích động, ngẫm lại, con trai mình không giống mình tí nào nhưng có thể mấy đứa cháu giống mình rồi sao.

Nhưng đối với Long Tổ Chi Thần, biến hóa này thật sự quá nhanh, tự dưng nhảy ra một đứa con trai, giờ lại có thêm ba đứa cháu.

Lâm Phàm có chút do dự, chẳng lẽ Tử Phượng và Long Tổ Chi Thần thật sự muốn gặp ba đứa con biến thái của Gà con hay sao? Hy vọng sau khi gặp chúng, mong bọn họ đừng quá kích động.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 783: Nỗi Đau Của Người Ta Hiểu Được

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Thật muốn nhìn?

Lâm Phàm nghĩ tốt nhất nên nhắc nhở một phen, để cho bọn họ chuẩn bị tâm lý thật tốt, dù sao ba tên nhi tử biến thái của Gà con cũng khá kỳ lạ.

Nếu không chuẩn bị tâm lý cho tốt, sợ sẽ chết đứng mất.

Đặc biệt là Long Tổ Chi Thần, thời điểm thấy hình dáng của Gà con, không thể chấp nhận được, nếu nhìn thấy ba đứa cháu biến thái nữa, chỉ sợ hấn phun ra một ngụm máu mất.

- Ba đứa cháu của ta có gì mà không thể nhìn.

Tử Phượng không nghĩ nhiều, một lòng chỉ muốn gặp ba đứa cháu của mình.

- Mẫu thân, ba tên nhóc con kia một tên so với một tên càng thêm lợi hại, đây là sự tình con hài lòng nhất trong đời con đó.

Gà con tự hào nói.

Đối với Gà con, sự tình duy nhất để nó hài lòng, chính là cùng bà xã đường dục ra ba đứa con trai này.

- Tự nhiên, đời sau của con trai ta sao có thể kém được, nếu để lão tổ tông biết được, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Tử Phượng vui vẻ nói.

Lâm Phàm thấy người một nhà này đã làm xong chuẩn bị, tự nhiên không nói thêm gì, nếu muốn nhìn thì cho nhìn thôi.

Lâm Phàm trực tiếp đem ba đứa con trai của Gà con từ Động Thiên ra.

Trong chớp mắt, ánh sáng chiếu rọi, Tử Phượng nhìn thấy hình ảnh trước mắt, không khỏi giật giật thân thể, muốn nhìn rõ một chút.

Mà lòng hiếu kỳ của Long Tổ Chi Thần cũng bị dẫn ra, hẳn muốn nhìn một chút ba đứa cháu này của mình rốt cuộc là thiên kiều bực nào.

- Ác ác a!

Bóng người chưa xuất hiện nhưng thanh âm đã đến trước.

Thời điểm nghe được âm thanh này, nội tâm Long Tổ Chi Thần run lên một hồi, hẳn có cảm giác không ổn lắm.

Thần sắc Tử Phượng cứng lại, nàng vô cùng mong đợi được thấy ba đứa cháu này.

Lúc này, một đạo kim quang chói rọi phóng ra.

Một con gà vàng lông lánh cao ngạo đứng nơi đó, đầu ngẩng cao giống như thiên hạ vạn vật đều phải thần phục, bảo khí đầy người, vàng son lộng lẫy, gà hám tài giáng lâm.

- Mẫu thân, đây là Kê Đại, có phải nhìn nó rất giống một nhân tài hay không? Gà con rất hài lòng nói.

Đối với ba nhi tử của mình, Gà con rất thoả mãn, mỗi một đứa đều kế thừa một đức tính tốt đẹp của hã.

- Tốt, tốt, uy vũ bất phàm, không hổ là cháu tốt của ta, đến đây để bà nội ôm một cái nào.

Tử Phụng đã cười không ngậm được mồm.

- Kê Đại đây là mẫu thân của lão tử, cũng là bà nội của người, còn không mau lại đây chào bà đi.

Gà con lên tiếng.

Kê Đại sờ sờ dây chuyền vàng trên cổ, sau đó hấp ta hấp tấp đi tới trước mặt Tử Phụng, á á vài tiếng ôm bắp đùi của nàng.

Lúc này, hai mắt Long Tổ Chi Thần đột nhiên co rút lại, nội tâm như bị một cái búa tạ hung hăng nện một phát.

Đầu gà muôn màu muôn vẻ, kinh thiên động địa, nhuộm đắm toàn bộ, không phải Kê Nhị thì còn là ai, tạo dáng đẹp trai uy vũ bất phàm, lúc sau khẽ kêu một tiếng, bước đi như mèo, y như cách đi lại của một bậc quân tử.

- Mẫu thân đây là Kê Nhị, khác với tất cả mọi người nó có bảy màu sắc.

Gà con hài lòng giới thiệu tiếp.

Ba đứa con trai của hã, một con so với một con càng thêm xuất chúng, có lúc Gà con sẽ tự mình cảm thán như thế.

Đúng là gien tốt, bồi dưỡng ra đời sau đều là nghịch thiên.

- Kê Nhị, đây là bà nội của con, còn đây là gia gia của con, nhanh đi tới chỗ gia gia để người nội ôm một cái nào.

Gà con nói.

Kê Nhị gật đầu một, cái bờm bảy màu hạ xuống một chút, sau đó bước chân nhẹ nhàng như mèo, đi tới trước mặt Long Tổ Chi Thần.

- Gia gia!

Một tiếng gọi này khiến nội tâm Long Tổ Chi Thần tan vỡ.

Xoạt xoạt!

Long Đầu Ngọc Châu đang nằm trong tay hăn xoạt xoạt một tiếng, xuất hiện vết nứt, đối với Long Tổ Chi Thần, lần đả kích này thật sự quá mức chịu đựng của gã.

- Con trai của ta, người nhìn cha người gặp được cháu nội lại kích động đến mức này này, Long Đầu Ngọc Châu là bảo bối mà hăn thích nhất, nhưng vì kích động quá mà cũng làm nứt vỡ luôn đó.

Tử Phượng thấy cảnh này, cười nhạt nói.

Lâm Phàm một tay vò đầu, nổi đau trong lòng Long Tổ Chi Thần hăn hiểu rất rõ.

Nếu như tôn nhi của mình cũng giống như vậy, nói không chừng mình đã không nhìn được mà cầm đại đao chém chết toàn bộ rồi ném vào bếp lò đúc lại rồi.

Ầm ầm!

Gà Mập một bước đi ra khiến mặt đất lay động, mỗi lần xuất hiện, trong miệng Gà Mập đều sẽ ngậm một miếng thịt.

Trên cổ nó đeo một chiếc nhẫn trữ vật, trong nhẫn trữ vật này không có thứ khác ngoài thịt, thịt chất thành đồng.

- Mẫu thân đây là Gà Mập, đứa con út này của hài nhi chỉ có thể ăn, ăn đến nổi mập như thế này đây. Gà con giới thiệu tiếp.

Tử Phượng nhìn thấy dáng dấp tròn trịa kia của Gà Mập, không khỏi hé miệng cười yếu ớt.

- Tốt, có thể ăn được là tốt, mập mập càng đẹp, Hoang Vô Sinh người có phúc lớn rồi, ba đứa cháu này giống người quá còn gì.

Tử Phượng ha ha cười nói.

Thời điểm Long Tổ Chi Thần nhìn thấy đứa cháu thứ ba, sắc mặt hắn cực kỳ tái nhợt, hắn cảm giác một đời anh danh của mình rất có thể sẽ bị hủy trong tay ba đứa nhóc này.

Đặc biệt, khi nghe đến câu nói sau cùng, sắc mặt hắn đỏ lên đột nhiên phun ra một ngụm máu.

- Mẫu thân, cha đây là thế nào?

Gà con hỏi.

- Cha người vui vẻ quá thôi, đặc biệt là khi nhìn thấy ba đứa cháu, lại càng thêm vui vẻ, sau này hắn đã có người kế nghiệp, không phải phiền não vì Cự Long tộc nữa rồi.

Tử Phượng trả lời.

-Ồ. Gà con cũng không rõ lắm nên chỉ gật đầu.

Còn đối với Long Tổ Chi Thần, hắn cảm giác, nhất định đời trước mình đã làm rất nhiều việc xấu, tạo nghiệt nên mới có ba đứa cháu biến thái như vậy.

Lâm Phàm nhìn Long Tổ Chi Thần bằng ánh mắt an ủi.

Người khác không hiểu nỗi đau của Long Tổ Chi Thần nhưng hắn hiểu được.

Long Tổ Chi Thần thiên tư trác việt, là lãnh đạo Cự Long tộc, nhưng bây giờ, đột nhiên xuất hiện một đứa con trai, chưa tính đến việc đứa con

này chả giống hần tý nào, lại thêm ba đứa cháu lại càng dữ dội hơn! Đeo vàng đeo bạc như nhà giàu mới nổi, bảy màu giống như diễn viên, mập mạp như núi, trong miệng ngậm toàn thịt.

Nếu để ngoại nhân biết được, hần nói như nào cho phải, không bị người ta cười rớt hàm mới lạ.

Trong lòng Long Tổ Chi Thần run rẩy kịch liệt, cho dù hần tu vi thông thiên nhưng vào lúc này có chút không nhịn được.

Lạch cạch!

Lúc này, Long Tổ Chi Thần thấy có gì đó dưới chân của mình cọ cọ, cúi thấp đầu xuống nhìn, không nhìn còn đỡ vừa nhìn thấy suýt chút nữa lại phun thêm một ngụm máu.

Chỉ thấy Gà Mập đem nuốt khối thịt xuống, ngoài miệng còn dính đầy dầu mỡ, nó trực tiếp lấy ống quần của Long Tổ Chi Thần lau một cái, biểu hiện đáng vẻ đúng là tiện lợi.

Bốn mắt đối diện nhìn nhau, gương mặt Gà Mập tỏ ra vô tội chớp chớp đôi mắt to, giống như không chịu được ánh mắt quan ái của gia gia vậy, nó ra dáng làm nũng, đem đầu vùi vào trong ống quần gia gia.

Ngượng ngùng tốt a...

Thời khắc này, Long Tổ Chi Thần dựa lưng vào ghế, gương mặt ủ rũ tự hỏi, bản Long thần rốt cuộc đã làm cái nghiệt gì, trời ơi?

Long Tổ Chi Thần rất muốn ra một cái tát đập chết toàn bộ đám nhóc này, nhưng hần không dám, hơn nữa cũng không hạ thủ được. Bởi vì hần thật sự cảm nhận được huyết mạch của ba đứa cháu này cùng với huyết mạch của mình rất gần gũi, có cùng nguồn gốc.

Nhưng để Long Tổ Chi Thần nghi ngờ chính là, huyết mạch ba đứa cháu trai này ngược lại có chút hỗn độn.

- Con trai, con dâu ta đâu, vì sao không thấy đến?

Lúc này, Tử Phượng mở miệng hỏi.

Gà con nghe thấy lời này, giống như nhớ lại cái gì đó, tâm tư lưu chuyển gương mặt bi thương nói

- Mẫu thân, nàng chết rồi...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 784: Cứ Tiếp Tục Thôi

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Lâm Phàm sợ Gà con ngốc nghếch nói ra lai lịch của ba đứa con nó.

Nếu để bọn họ biết ba tên nhóc biến thái này là do gà mái thông thường sinh ra, không biết họ sẽ có vẻ mặt gì.

Lâm Phàm nghĩ đến đây, cảm thấy sắp loạn lên rồi.

- Chết như thế nào?

Tử Phượng hỏi.

- Khó sinh mà chết. Gà con trả lời.

Một con gà mái có thể thuận lợi đẻ ra ba tên biến thái, điều này vẫn luôn làm Lâm Phàm nghĩ không thông.

Theo lý thuyết, trong quá trình dưỡng dục, cần rất nhiều linh khí, nhiều tới mức có khả năng hút khô con gà mái kia, nhưng sao nó có thể kiên trì đến trình độ này.

Có điều Lâm Phàm không biết, khi gà mái đang mang ba đứa con trai biến thái của Gà con, bọn người Trương Nhị Cầu cũng náo loạn cả lên.

Vô số thần đan quý giá đều cho gà mái kia ăn.

Chuyện này nếu để ngoại nhân biết, tuyệt đối sẽ phun ra một ngụm máu tươi vì bọn phá của này.

- Aiii con trai, con không nên quá thương tâm, chỉ là mẫu thân không biết nàng là chủng tộc nào? Chờ có cơ hội, ta với cha con sẽ đi bái phỏng một hồi.

Tử Phượng thốn thức.

Gà con nháy mắt một cái rồi như nhớ lại cái gì sau đó mở miệng nói.

- Hình như là Kê tộc.

- Ngạch!

- Kê tộc? Đây là chủng tộc gì?

Long Tổ Chi Thần và Tử Phượng mờ mịt không biết gì, hai người chưa từng nghe qua chủng tộc này.

Lâm Phàm nghe đến, không biết gì hơn, Kê kê cái em gái người à.

Kê tộc chính là mấy con gà sau khi lớn lên rồi cho vào nồi, vào bụng các chủng tộc khác chứ còn tộc gì nữa.

- Kê tộc này là một chủng tộc ở Huyền Hoàng Giới, mặc dù không mạnh mẽ như thập đại hung thú nhưng ngược lại cũng có chút năng lực.

- Ánh rạng đông đầu tiên vừa hiện, gà trống sẽ gáy to báo cho mọi người bình minh bắt đầu, tất cả sinh linh thức dậy, là một bộ tộc cực kì trọng yếu trên Huyền Hoàng Giới, có công lao bằng trời.

Lâm Phàm giải thích một chút.

Hai người Tử Phượng sao biết được Kê tộc là cái dạng gì, nhưng nghe Lâm Phàm nói bọn cao quý, ngược lại cũng gật gật đầu.

Tuy có chút chênh lệch với thập đại hung thú, nhưng không coi quá kém.

Lúc này, Lâm Phàm cũng không muốn nói nhiều nữa, quay qua nháy mắt với Gà Con.

Gà con cũng hiểu thấu triệt ý tứ Lâm Phàm, bắt đầu làm nũng nói.

- Mẫu thân ta đói rồi.

- Được, được, bây giờ mẫu thân sẽ dẫn ngươi đi.

Long Tổ Chi Thần nghe nói như thế cảm thấy hơi khó chịu, bảo khổ của mình để người ta tùy tiện đi vào lấy, thật có chút không bỏ ra được.

Nhưng dưới hung uy của bà vợ, hăn nào dám phản đối, chỉ có thể yên lặng đồng ý.

Nguyên bản, Lâm Phàm không có tư cách đi vào, nhưng dưới sự giúp đỡ của ba tên nhóc của Gà con hăn vẫn thành công tiến vào.

Long Tổ Chi Thần coi như có trăm nghìn cái không muốn nhưng không có bất kỳ cái biện pháp nào.

Lúc Lâm Phàm nhìn cửa đá trước mắt, cả người kích động.

Bảo khố của Long Tổ Chi Thần nha, không biết trong này sẽ có bao nhiêu bảo bối đây.

- Mở cửa đi!

Tử Phượng trừng mắt với chồng, Long Tổ Chi Thần trong lòng đau nhói, không nỡ, nhưng cũng chỉ biết thở dài một tiếng, mở cửa lớn bảo khố ra.

Ầm ầm!

Bảo khố mở ra, vô số bảo khí từ trong dâng trào.

Lâm Phàm cảm giác linh khí bàng bạc của bảo khí, trong lòng không khỏi cảm thán, vèn vèn là một chút khí tức của bảo khí bị lộ ra ngoài, đã có uy thế cỡ này rồi, trong kia rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối đây?

Cự Long tộc có thể nói là chủng tộc giàu có nhất.

- Cứ thoải mái đi không cần khách khí đâu.

Tử Phượng nói.

Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì, hẳn chỉ có thể yên lặng gật đầu, còn ba con gà con không có chút do dự trực tiếp vọt vào bảo khố.

Lâm Phàm cũng theo sát phía sau.

- Tử Phượng, cái này không tốt lắm đâu để một tên Nhân tộc tiến nhập bảo khố, nếu...

Lúc này, giờ chỉ còn lại hai người bọn họ, nên Long Tổ Chi Thần mở miệng hỏi.

- Làm sao, không nữa à?

Tử Phượng hỏi ngược.

- Không, ta không có ý này, nhưng ta cảm giác để một tên Nhân tộc vào bảo khố có chút không hay lắm.

Trong lòng Long Tổ Chi Thần nhức nhối, tất cả bảo bối đều do hãn nhọc nhằn khổ sở tích lũy, nếu tên Nhân tộc này lấy hết, hẳn phải làm như thế nào mới được.

- Có cái gì không được, chẳng lẽ người không thấy hài tử và Nhân tộc kia có quan hệ rất tốt sao? Còn nữa, người tích lũy nhiều bảo bối như vậy muốn làm gì? Chẳng lẽ người muốn chờ sau khi ta chết, đi tìm người khác?

- Tử Phượng nàng nói nhăng gì đấy? Hoang Vô Sinh ta sao có thể là loại người như vậy.

- Hừ, nhìn người không thấy thành thật chút nào, những gia sản này của người còn không phải để lại cho hài tử sao? Bây giờ hài tử đồng ý cho người nào thì cho người đó, người đừng nói nhảm nữa, chỉ cần thiên địa đại kiếp nạn lần này kết thúc, người thoái vị đi.

- Được.

...

- Con mẹ nó, cái này so với một thế giới còn muốn giàu có hơn.

Thời điểm Lâm Phàm tiến nhập bảo khố, hắn đã bị hình ảnh trước mặt làm hoa hết cả mắt.

Trong hư không, trôi nổi vô số bảo bối, phải dùng từ rậm rạp chẳng chịt mới đúng. Đạo khí, toàn bộ đều là Đạo khí, hơn nữa, đều là Đạo khí vô chủ.

Mấy đầu khí linh của những Đạo khí này bỗng bành ra dạo chơi trong bảo khố.

Thậm chí, ngay cả những đan dược bởi vì được bồi dưỡng trong thời gian dài, tích lũy dược lực, sinh ra đan linh.

Lâm Phàm đang tìm kiếm hình bóng Gà con thì thấy nó đang nhào vào một đồng đan dược, liều mạng đập đầu.

- Quả nhiên giàu có, xem ra Gà con quá tốt số rồi.

Lâm Phàm cảm thán.

Chỉ bằng lượng tài nguyên trong cái bảo khố này, coi như mười ngàn cái tông môn cũng không đuổi kịp.

Lâm Phàm vẫn đang tìm kiếm Thánh Dương Đan, còn những bảo bối và đan dược này, căn bản không lọt nổi vào mắt xanh của hắn, chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu, Lâm Phàm cũng có thể rèn ra những bảo bối này.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm dừng bước trước một cái bảo bối, chỉ thấy trước mặt là một con Cự Long không biết được rèn luyện từ tài liệu gì, vờn quanh trên bầu trời, hấp thu linh khí, còn cái miệng rộng thì mở to, nhả ra vô số Thánh Dương Đan.

- Chuyện này... Này...

Lâm Phàm thấy cảnh này cũng bị ngốc trệ giây lát, chỉ cần một hơi thở, trong miệng rồng đã phun ra một lượng Thánh Dương Đan đếm không xuể, đây nhất định là bảo bối nghịch thiên rồi, đây mới thật sự gọi là Thánh Dương Đan tích tụ thành sông nha.

Từng con từng con Cự Long biến ảo từ Thánh Dương bay lên, mỗi con Cự Long Thánh Dương này đều do trăm tỉ Thánh Dương Đan tổ hợp mà thành.

Thời khắc này, Lâm Phàm có một loại ước muốn, thu sạch tất cả Thánh Dương Đan ở đây.

Nhưng vừa nghĩ tới mình bây giờ vẫn còn trên địa bàn người khác lại thấy không ổn lắm, nếu tham quá vẫn không tốt.

Lâm Phàm vung tay áo, thu mười đầu Cự Long Thánh Dương vào Động Thiên.

Một ngàn tỷ Thánh Dương Đan tới tay.

Lâm Phàm không biết cực hạn của Long Tổ Chi Thần là bao nhiêu, nên hắn nhìn thái độ của Long Tổ Chi Thần mà từ từ thu lấy.

Bên ngoài!

- Tiểu tử này dĩ nhiên trực tiếp cầm một ngàn tỷ Thánh Dương Đan của ta.

Long Tổ Chi Thần vẫn một mực ở bên ngoài, qua sát chăm chú vào bên trong, nhìn xem tên nhân tộc kia lấy gì, nhưng hăn phát hiện tên Nhân tộc này không đ-ng những vật khác mà chỉ lấy Thánh Dương Đan.

Tuy Thánh Dương Đan không phải đồ vật quá trọng yếu, nhưng một ngàn tỷ này vẫn là con số khủng khiếp.

- Một ngàn tỷ mà đã đau lòng rồi? Người còn là Long Tổ Chi Thần sao?

Tử Phượng khinh bỉ.

- Một ngàn tỷ đấy bà vợ, cho dù có Thiên Long đại trận nhưng cũng phải cần ngàn năm mới ngưng luyện ra đến từng đó thôi.

Long Tổ Chi Thần đau lòng nói.

- Không tốt, tiểu tử này lại động thủ rồi, một ngàn tỷ nữa, không được, ta phải ngăn hăn lại.

Long Tổ Chi Thần thấy đối phương lại thu một ngàn tỷ Thánh Dương Đan, nhất thời cuống lên.

- Nhìn cái bộ dạng người kia, nếu người không muốn ta tức giận thì hãy ngoan ngoãn cầm miệng lại.

Tử Phượng nhú lông mày, ra vẻ không vui nói.

- Ta... Ta. Long Tổ Chi Thần đau lòng.

Chỉ một chút công phu nho nhỏ mà hai ngàn tỷ Thánh Dương Đan đã không còn.

Lúc này, lá gan Lâm Phàm to lên, khi hăn lấy đến hai ngàn tỷ, trong lòng không khỏi chột dạ, hăn cảm giác mình cầm hơi nhiều rồi, nhưng

lúc sau, không thấy Long Tổ Chi Thần có thái độ, lá gan của hắn lại lớn hơn.

- Còn nhiều như vậy a.

Lâm Phàm nhìn xuống dòng sông Thánh Dương Đan trong bảo khố, thấy mình đã cầm hai ngàn tỷ nhưng vẫn như muối bỏ bể, không thấm vào đâu, so với chỗ còn lại thì...

Đã như vậy... cứ tiếp tục thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 785: Mười Ngàn Tỷ Tới Tay

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Cái này nhìn giống như một trận pháp cô đọng Thánh Dương Đan, Ngô Đồng Thần Thụ cũng không sánh bằng, chỉ cần một lần thổ nạp, đã cho ra số lượng Thánh Dương Đan khổng lồ.

Bây giờ, Lâm Phàm đã vơ vét được hai nghìn tỷ Thánh Dương Đan, nếu thu sạch Thánh Dương Đan trong bảo khố này, i sẽ có đủ mười nghìn tỷ, nhưng nếu thu sạch, sau đó sẽ phải đối mặt với sự tức giận của Long Tổ Chi Thần.

Mặc dù da mặt Lâm Phàm rất dày, nhưng một lần quét sạch hết Thánh Dương Đan trong bảo khố người ta cất công tích lũy bao nhiêu năm, hẳn không hạ thủ được.

Lâm Phàm lẳng không bay lên, khi bàn tay hắn chạm đến cái miệng to của Cự Long, có tiếng thông báo của hệ thống.

“Keng, Thiên Long trận pháp: vị trí Nguyên Thần của các đời Long Tổ Chi Thần Cự Long tộc, có thể thổ nạp Thánh Linh khí ngưng tụ thành Thánh Dương Đan.”

- Các đời Long Tổ Chi Thần thật thê thảm, chết rồi cũng không được ngủ yên, còn phải ngày ngày thổ nạp Thánh Dương Đan.

Lâm Phàm bĩu môi một cái nói.

Đồng thời, Lâm Phàm có chút thất vọng, nguyên bản hắn muốn bày xuống một Thiên Long đại trận trong Động Thiên của mình nhưng xem ra không thể nào rồi, bởi vì hắn không biết tìm những Nguyên Thần của Long Tổ ở đâu, còn nếu như lấy Nguyên Thần ở chỗ này, cả Cự Long tộc sẽ tìm mình liều mạng mất.

Quên đi, hắn lấy tay sờ sờ một chút, một lần sờ nhẹ này chính là một ngàn tỷ Thánh Dương Đan bị thu vào, sau đó hắn ngừng lại, lẳng lặng đợi xem đối phương có bất mãn hay không, nếu có chắc sẽ ho nhẹ một tiếng để mình tự biết rời đi, vậy sẽ không có việc gì.

Bên ngoài!

- Người xem đi, tên Nhân tộc tham lam này lại lấy đi một ngàn tỷ, giờ đã là ba ngàn tỷ Thánh Dương Đan rồi đó.

Long Tổ Chi Thần nhức nhối nói,

Ba ngàn tỷ đấy, từng ấy đối với Cự Long tộc là một đại thủ bút rồi.

Tuy rằng đó là đại nghiệp Cự Long tộc, nhưng phải trải qua đời đời kiếp kiếp thời gian dài mới tích lũy được nha.

- Đau lòng cái gì? Chẳng lẽ con trai của ta cùng ba đứa cháu không đáng ba ngàn tỷ Thánh Dương Đan?

Tử Phượng nói rằng.

- Không phải thế, nhưng phu nhân à, tên Nhân tộc này thật sự quá tham, nếu không ngăn hắn lại, sợ rằng toàn bộ Thánh Dương Đan nơi đây có thể sẽ bị đối phương lấy hết đó.

Long Tổ Chi Thần tu vi nghịch thiên, nhưng giờ bị lấy nhiều Thánh Dương Đan như vậy, trong lòng cũng đau đớn không ngớt.

Gà con tuy là con trai của hãn nhưng cũng cần có thời gian để bồi dưỡng tình cảm chứ.

- Lấy hết thì thế nào, chẳng lẽ Cự Long tộc ta một điểm độ lượng ấy cũng không có? Người ta nhọc nhằn khổ sở nuôi nấng hài nhi và đám cháu chúng ta lớn lên, đừng nói ba ngàn tỷ, coi như toàn bộ cho hãn ta cũng cam lòng.

Tử Phượng lớn tiếng quát.

Long Tổ Chi Thần nhìn vợ, không còn lời nào để nói, tất cả đều là góc nhìn của nàng, nếu như để hãn lấy toàn bộ, sau này chúng ta làm sao mà qua nổi.

Vì không muốn làm vợ giận, Long Tổ Chi Thần phải nuốt những lời muốn nói vào trong bụng, chỉ là đôi mắt kia lại đang trừng trừng nhìn Lâm Phàm, như muốn nói nếu Lâm Phàm còn dám lấy thêm, sẽ cùng hãn liều mạng.

- Ổ thế quái nào vẫn không ngăn lại ta, hình như vẫn cho mình lấy thêm thì phải.

Lâm Phàm run lên, cảm giác Cự Long tộc không giống như lời đồn.

Nếu trước đây biết Cự Long tộc rộng lượng như vậy, dù có chết hãn cũng sẽ không hãm hại Cự Long tộc, tất nhiên sẽ giữ mối quan hệ cùng họ.

Lâm Phàm nhìn Thánh Dương Đan mênh mông như biển phía dưới, phóng tầm mắt nhìn, ước tính ít nhất cũng còn mười mấy nghìn tỷ.

Bây giờ chỉ còn kém bốn năm nghìn nữa là đủ, nếu như mặt dày trực tiếp cầm vào tay, không biết có xảy ra sự tình gì không?

- Lão ca, người làm gì vậy? Sao không lấy đồ đi.

Lúc này, Gà con bay tới.

Lâm Phàm nhìn Gà con, tất cả ý tứ đều giao lưu bằng ánh mắt, hai người cứ như vậy yên lặng nhìn nhau, sau đó Lâm Phàm gật đầu, Gà con cũng gật đầu.

- Lão ca, không có chuyện gì đâu, nơi này là nhà ta, ta đã tìm được cha mẹ, nên đồ vật của bọn họ chính là đồ vật của ta, lão ca yêu thích Thánh Dương Đan như vậy, cứ lấy thêm là được.

Sau đó, Gà con gộp hai cánh thành một, đột nhiên quạt một cái, tạo lên cơn cuồng phong, mấy chục con Thánh Dương Cự long bị nguồn sức mạnh này bao phủ rồi kéo tất cả vào động thiên của Lâm Phàm.

- Lão ca, đây chúng ta ra ngoài đi.

Gà con không đợi Lâm Phàm nói thêm gì, kéo hẳn ra ngoài.

Mà ở phía ngoài, Long Tổ Chi Thần thấy cảnh này, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

- Nay Bại Gia Tử... Ta... Ta.

Long Tổ Chi Thần cả người run rẩy, không thể chịu đựng nổi tổn thất này.

- Làm sao? Lần đầu tiên nhi tử tặng đồ, chẳng lẽ người không ủng hộ?

Tử Phượng trừng mắt nhìn Long Tổ Chi Thần, sắc mặt không vui nói.

- Phu nhân, không thể dung túng như vậy được, ta mặc dù là đại phú hào nhưng cũng không thể chịu nổi cách tặng như vậy, không được, ta phải ra mặt chặn hẳn lại, đây chính là một phần tư Thánh Dương Đan của cả tộc nha.

Long Tổ Chi Thần đau tim nói.

- Tốt, người đi đi, sau khi người đi, ta sẽ mang theo con trai trở lại nhà mẹ đẻ, Cự Long tộc người cho không nổi thì để Phượng Hoàng tộc ta cho.

Tử Phượng lạnh nhạt nói.

- Ta...

Long Tổ Chi Thần nhìn vẻ mặt phu nhân, biết nàng không nói đùa, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng nghĩ, lần này nhận con trai, tổn thất quá lớn rồi.

Lúc này, tâm tình Lâm Phàm phấn khởi cực kỳ, lần này đã có mười nghìn tỷ Thánh Dương Đan rồi.

Cho dù là Cổ Tộc Chí Cao, không độ nổi đồ giàu với Cự Long nha.

Suy nghĩ một chút cũng phải, của cải tích lũy bao nhiêu đời của Cự Long tộc đều ở đây, Chí Cao sao có thể sánh.

Thời điểm ra tới cửa, lại xuất hiện màn ánh sáng bao vây Lâm Phàm cùng Gà con lại, khi hai người xuất hiện lần nữa, Lâm Phàm đã thấy cái vẻ mặt đau lòng của Long Tổ Chi Thần rồi.

- Đa tạ, đa tạ.

Cầm nhiều đồ như vậy, Lâm Phàm tự nhiên khách khí nói cảm tạ.

- Nghe đồn Long Tổ Chi Thần lòng dạ rộng rãi quả thực danh bất hư truyền, lần này cầm hơi nhiều Thánh Dương Đan một chút, nên ta thấy nên trả lại mới phải. Lâm Phàm nói.

- Tốt, tốt.

Long Tổ Chi Thần nghe nói như thế, trong lòng điên cuồng hét lên, hận không thể để Lâm Phàm nôn ra Thánh Dương Đan trả lại cho hắn.

- Không cần đâu, đây là lễ vật Cự Long tộc tặng người xin hãy nhận lấy.

Tử Phượng cười nói, ngữ khí ý vị thâm trường nhìn Long Tổ Chi Thần.

- Phu quân người nói xem đúng không?

- A!

Long Tổ Chi Thần nhìn vợ rồi lại nhìn Lâm Phàm, cuối cùng hai mắt hơi nhắm, nặng nề gật đầu nói.

- Không sai, đây là lễ vật Cự Long tộc tặng người, người cứ nhận lấy đi.

Thời điểm nói ra những lời này, hắn cũng cảm giác nội tâm mình giống như bị chọc thủng, cái cảm giác kia thật sự rất đau nha.

Không tới một canh giờ, bay mất mấy nghìn tỷ Thánh Dương Đan, lại còn nhiều hơn một đứa con trai cùng ba đứa cháu, giữa thiên địa này, còn ai có thể so với chính mình đây?

- Đa tạ, đa tạ.

Lúc này, Lâm Phàm mừng rỡ, đúng là của cải trời ban mà, nhưng từ lúc bắt đầu, khi Lâm Phàm mang Gà con đến đây tìm người thân, hắn đã chuẩn bị kỹ càng để vơ vét một trận rồi.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của mình, lần này vơ vét rất đúng chỗ a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 786: Ra Tay

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Sau đó, đám Gà con cùng Tử Phượng và Long Tổ Chi Thần rời đi.

Con cháu ba đời gặp mặt, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói, mà Lâm Phàm có chút thanh nhàn bèn đi dạo Cự Long tộc, vốn hẳn muốn tìm Long Hậu trò chuyện một chút, nhưng khổ nỗi Long Hậu bị Lâm Phàm dọa sợ rồi, vừa nhìn thấy hắn như gặp ma, nhấc chân chạy bán sống bán chết, dù có cản cũng không cản được.

- Ai, khi nào mình lại kinh khủng như thế rồi, cố gắng lắm mới có một em xinh tươi mọng nước như thế mà bị mình chơi cho hỏng rồi, quá đáng tiếc!

Lâm Phàm cảm thán một phen, sau đó tùy ý tham quan Cự Long tộc.

Lãnh địa Cự Long tộc khá giống với các bộ lạc nguyên thủy, nhìn bề ngoài không thấy xa hoa nhưng bên trong có chút dọa người.

Lâm Phàm đi qua khắp mọi nơi, nội tâm kích động không thôi, hắn luôn có cảm xúc muốn đánh cướp một phen.

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm giác mình đã làm sai một việc lớn, chính là không nên mang Gà con tới nhận thân trước, mà nên đánh cướp

toàn bộ Cự Long tộc một phen, gây nên oán hận ngập trời, sau đó mang theo Gà con trở về coi như bù đắp ổn thoả chuyện đánh cướp.

Nhưng bây giờ cũng không muộn.

Thập đại hung thú ngoại trừ Cự Long tộc và Phượng Hoàng tộc, còn tám đại chủng tộc khác, mình có thể nhân cơ hội này, cố gắng tìm tòi một phen, tích lũy càng nhiều Thánh Dương Đan hơn, sau đó, kích thích hoàn toàn Huyền Hoàng Giới, khi đó sẽ thoải mái sung sướng biết chừng nào.

Lâm Phàm càng nghĩ thì càng thấy chuyện này rất có khả năng thành công, chờ Gà con cùng người nhà gặp nhau đủ rồi, mang theo nó ra ngoài đánh cướp một phen.

Nhưng lúc này, Lâm Phàm phải trở về, hảo hảo nghiên cứu Huyền Hoàng Giới một chút.

Mười nghìn tỷ Thánh Dương Đan đã tới tay, sẽ có hai loại diệu dụng.

Một, chính là “Nhất Niệm Bách Niên” trực tiếp mở ra phần mềm hack để thực lực tổng thể Huyền Hoàng Giới tăng lên.

Còn một loại là “Thiên hàng trân bảo” chính là để những bí cảnh, bảo bối ẩn giấu trong Huyền Hoàng Giới lộ ra hết, để khiến mọi người đi thăm dò.

Nhưng lấy tình huống trước mắt, “Nhất Niệm Bách Niên” trọng yếu hơn, vì đây là lựa chọn nhanh nhất để nâng cao thực lực, có đủ nắm chắc để đối mặt với nguy cơ sắp đến.

Trời mới biết ngày vạn giới đại mở là lúc nào, theo Lâm Phàm, ngày vạn giới khai mở, khẳng định không phải chuyện tốt lành gì.

Hắn không cầu có thể bảo vệ tất cả sinh linh các chủng tộc, hắn chỉ cầu có thể bảo vệ được Huyền Hoàng Giới.

Trong phòng!

Lâm Phàm kiểm tra tình huống Huyền Hoàng Giới một phen, hết thấy mọi việc đều tốt đẹp.

Dưới sự chinh hợp của Thánh Tông, các đại tông môn và một ít môn phái nhỏ đã bắt đầu co cụm lại với nhau, hình thành một liên minh.

Còn Vương Tiểu Minh bởi vì thể chất đặc biệt, nên đã hấp dẫn không ít đứa con số phận phần nộ, đối với Vương Tiểu Minh hiện giờ, đây là thời điểm nổi thống khổ và niềm vui sướng cùng tồn tại.

Có đứa con số phận bị Vương Tiểu Minh chinh chết đi sống lại nhưng cũng có những đứa chinh ngược lại nó chết đi sống lại, nhưng mỗi một lần, Vương Tiểu Minh đều chiếm được món hời lớn.

Nhân sinh bức này, Vương Tiểu Minh cảm giác thật sự rất sáng khoái.

Điều duy nhất Lâm Phàm muốn biết chính là, thời điểm những đứa con số phận đạt đến đỉnh phong, Vương Tiểu Minh có trở thành đại phản phái hay không, có bị quần công đến chết hay không?

- Tiểu Minh à, sau này ngươi là đại ân nhân của Huyền Hoàng Giới đó.

Lâm Phàm cảm thán, nhưng có mình ở đây, coi như Vương Tiểu Minh muốn chết cũng không thể chết được.

Nhất Niệm Bách Niên chính ở trong nháy mắt làm thời gian Huyền Hoàng Giới trôi qua trăm năm, Lâm Phàm vì không muốn mọi người lo lắng nên mới đi giảng giải với họ một phen.

Đặc biệt là Huyền Vân Tiên, nếu như mình một trăm năm không xuất hiện, rất có thể nàng sẽ điên mất.

Đối với Lâm Phàm, chuyện này cũng chỉ là công phu trong nháy mắt, nhưng đối với mọi người trong Huyền Hoàng Giới, đây chính là một trăm năm.

- Ai, nếu như mình cũng có thể dựa vào tu luyện để nâng cao tu vi thì tốt rồi.

Lâm Phàm đối với cái “Nhất Niệm Bách Niên” này, hâm mộ không thôi.

Nhưng bản thân muốn thăng cấp còn phải dựa vào kinh nghiệm, không có kinh nghiệm, coi như ngồi qua một trăm năm cũng không có tác dụng gì.

Bây giờ, Tông Hận Thiên nắm Thánh Tông trong tay, Lâm Phàm cũng để bọn họ chiêu thu một ít đệ tử, những đệ tử này lại chính là những người bị Vương Tiểu Minh hãm hại thảm hại lúc trước.

Dù sao bọn họ đều là đứa con số phận, Lâm Phàm có hỏi qua Thiên Ý Huyền Hoàng Giới, cuối cùng biết được, nếu Huyền Hoàng Giới muốn tiếp tục mạnh lên, nhất định phải tạo ra những đứa con số phận, thúc đẩy tiến trình của thế giới.

Sau khi bàn giao tất cả mọi thứ, Lâm Phàm nhắc ngón tay, lấy ra vô số Thánh Dương Đan.

- Nhất Niệm Bách Niên.

Trong chớp mắt, hư không gợn sóng, đầu Cự long tạo thành từ Thánh Dương Đan uốn lượn lao tới Huyền Hoàng Giới.

Một nguồn sức mạnh khổng lồ tuôn ra, suýt chút nữa bạo tạc Huyền Hoàng Giới.

Trong hào quang chói lọi, hệ thống trực tiếp cưỡng ép tiêu hoá đầu Cự Long Thánh Dương Đan này, toàn bộ rồi chuyển hóa thành sức mạnh, thúc đẩy thời gian trôi qua.

Ào ào ào!

Lâm Phàm thấy những thay đổi trước mắt có chút không đúng, lúc này, một dòng sông thời gian bỗng bồng bềnh trước mặt hắn, trên nó có vô số sợi tơ nhỏ, mỗi sợi là số phận của một sinh linh ký thác vào. Đồng thời, chúng là vận mệnh của sinh linh Huyền Hoàng Giới.

Giờ khắc này, chúng Lâm Phàm hung hăng đẩy một phát, khiến vận mệnh vô số người sinh ra biến hóa to lớn.

Trong dòng sông thời gian, có vạn sợi dây ràng buộc vào người Vương Tiểu Minh, Lâm Phàm tò mò nó ra tra xét một phen.

- Tông Hạo, đệ tử Chính Khí Tông, tu vi đời này Tiểu Thiên Vị trung kỳ, tuổi thọ 103 năm, chết oan chết uổng.

Đây là vận mệnh nguyên bản của hắn nhưng vào lúc này, những văn tự trên đó biến mất, thay vào đó là một... vận mệnh khác.

- Tông Hạo, đệ tử Chính Khí Tông, bởi vì gặp Vương Tiểu Minh, vận mệnh thay đổi, tu vi đời này Thần Thiên Vị tăng mười, tuổi thọ vĩnh hằng...

Không ngờ do có mình ra tay mà nhiều người trong Huyền Hoàng Giới lại thay đổi được vận mệnh như thế.

Nhưng điều làm Lâm Phàm có chút lúng túng chính là, Vương Tiểu Minh có thể phải gặp xui xẻo.

Trước kia, số dây dính lên người Vương Tiểu Minh không nhiều lắm, nhưng sau trăm năm, dĩ nhiên dính vào cả vạn cái.

Đây không phải nói, trong trăm năm này, hắn chỉ ít đã đùa cột mười ngàn đứa con số phận sao.

Ngẫm lại những tháng ngày bi thảm của Vương Tiểu Minh sau này, Lâm Phàm cũng có chút không rét mà run a.

“Keng: Nhất Niệm Bách Niên kết thúc.”

“Keng, công năng Nhất Niệm Bách Niên tiêu trừ.”

- Mịa nó sao lại tiêu trừ rồi?

Lâm Phàm coi rất thích nha, cảm giác mình đã làm được một chuyện lớn bằng trời, nhưng trong chớp mắt, nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, cả người hần chết lặng, không biết nói gì hơn.

Cái này không muốn người ta sống nữa mà.

Nhất Niệm Bách Niên tiêu trừ, sau này Huyền Hoàng Giới phát dương quang đại thế nào đây?

Lỗi to rồi, quá hổ rồi!

Lâm Phàm không ngờ Nhất Niệm Bách Niên này là một lần công năng xem trước chuyện tương lai, cmn, bị hệ thống troll bà nó rồi.

Chuyện này... Này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 787: Hồn Thế Ma Vương, Vương Tiểu Minh!

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

Nếu “Nhất Niệm Bách Niên” là một lần công năng, như vậy “Thiên hàng trân bảo” tự nhiên cũng là một lần công năng.

Thực sự lỗ nặng rồi.

Hệ thống cũng đã như vậy Lâm Phàm biết làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Nhưng đối với biến hoá trong Huyền Hoàng Giới khiến Lâm Phàm tò mò, không biết trong trăm năm này có những biến hoá bậc nào.

Lâm Phàm tiến vào Huyền Hoàng Giới, nhẹ nhàng hít một hơi, phát hiện linh khí ở đây so với trăm năm trước nồng nặc hơn rất nhiều, chỉ ít cũng phải gấp hai, ba lần.

Lâm Phàm cảm ứng toàn bộ Huyền Hoàng Giới, cảm thấy sinh cơ bàng bạc, vô số cao thủ ẩn hiện.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đi tới Thánh Tông.

Bây giờ Thánh Tông đã chinh hợp toàn bộ, tông môn hướng ra phía ngoài, xây dựng rộng hơn mấy vạn dặm, như một toà thành mênh mông.

Các đại tông môn Huyền Hoàng Giới cùng Thánh Tông hợp lại tạo thành một thế lực khổng lồ, còn một ít tông môn không muốn dung hợp, Lâm Phàm cũng không có ý kiến gì.

Đặc biệt là đám những đứa con số phận bị Vương Tiểu Minh giễu cợt, đều được Thánh Tông thu nhận trở thành môn hạ đệ tử.

Lâm Phàm đi vào Huyền Hoàng Giới, không tạo ra động tĩnh gì lớn, chỉ kéo những người quen thuộc lại đây.

- Sư phụ.

Hai nha đầu Chỉ Kiêu và Cửu Linh trong trăm năm thời gian đã sớm thành thực, đáng ngọc yêu kiều, tuy trong trăm năm này, Lâm Phàm thỉnh thoảng trở về, nhưng đối với Lâm Phàm đây chỉ là thời gian một cái nháy mắt.

Nhanh, vô cùng nhanh.

Hai cái nha đầu này thiên tư ngang dọc, tu vi đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng bảy Vạn Pháp Quy Nhất cảnh.

Lâm Phàm thấy hai nha đầu một tắc không rời, mặc kệ đến đâu thì hai nàng cũng đi cùng nhau, chuyện này để Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ.

Đều do một tay mình thúc đẩy, giờ hối hận cũng đã muộn.

- Không sai, không sai.

Lâm Phàm rất hài lòng gật đầu.

- Khì khì.

Hai nàng cười một tiếng, sau đó đi qua một bên thảo luận một ít sự tình mới mẻ.

Trương Nhị Cầu, Thiên Vũ, Tông Hận Thiên đều tới.

Lần này xuất hiện, Lâm Phàm mới biết cái gì gọi là cảnh còn người mất.

Nhưng khi nhìn thấy tu vi của Diệt Cùng Kỳ, hắn suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, trời ạ không phải hắn dùng cả một trăm năm để tu luyện không ăn không ngủ à.

Thần Thiên Vị tăng chín Bát Hoang Hợp Nhất cảnh.

- Cùng Kỳ, một trăm năm này không phải ngươi vẫn luôn tu hành chứ?

Lâm Phàm hỏi.

- Đúng như vậy, tông chủ, mà người phải cho thời gian Huyền Hoàng Giới trôi qua thêm mấy lần nữa mới được, ta muốn tất cả mọi người cùng bế quan chứ một mình ta bế quan cũng không được, lần trước ta ở trong mật thất bế quan đến bây giờ luôn đó.

Diệt Cùng Kỳ trả lời.

Lâm Phàm nghe xong cứng họng, như thế này cũng quá kinh khủng đi.

Mà vậy cũng tốt, thực lực tổng hợp Huyền Hoàng Giới tăng lên là điều Lâm Phàm muốn nhìn thấy nhất.

Nếu không phải vậy, lấy thực lực của bọn họ lúc này, coi như thiên tư ngang dọc hơn nữa cũng không có tác dụng.

Nếu thời gian này, thực lực bọn họ không theo kịp, đợi đến khi vạn giới mở ra ngay cả tư cách làm bia đỡ đạn cũng không có.

- Phu quân.

Lúc này, Huyền Vân Tiên từ từ đi tới, trăm năm nay, người Lâm Phàm gặp nhiều nhất chính là Huyền Vân Tiên, bởi vậy nàng cũng không

có bao nhiêu biến hóa.

Nhưng tu vi của nàng đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan cảnh.

Lâm Phàm biết, tu vi những người này tăng nhanh như vậy do có liên quan đến mình.

Còn những người không có quan hệ, cho dù có trôi qua trăm năm, tu vi nhiều nhất cũng chỉ ở Thần Thiên Vị tầng ba, tầng bốn mà thôi.

Thậm chí có một ít nhân tộc, thiên tư không tốt, trong thời gian này, nguyên thọ đã hết, chỉ có thể ôm hận hóa thành bụi bặm.

- Sư nương.

- Sư nương.

Mọi người cung kính chào.

- Vân Tiên, lần này để thời gian Huyền Hoàng Giới trôi qua trăm năm vì muốn ứng phó với sự tình không lâu nữa sẽ phát sinh, tu vi mọi người đều tăng lên đến một cảnh giới mới, nếu đến Cổ Thánh Giới, cũng sẽ có năng lực tự vệ. Lâm Phàm nói với mọi người.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, phía xa truyền đến từng hồi tiếng vang.

- Chuyện gì thế này?

Lâm Phàm nhìn phương xa, thấy rất đông đệ tử tập hợp giống như sắp xuất chinh.

- Lâm sư thúc, những đệ tử này đều là những đứa trẻ năm đó thúc để con chủ động thu nhận đó, bây giờ tất cả đã tu luyện thành công, đạt tới cảnh giới Thần Thiên Vị tầng sáu tầng bảy, trở thành cao thủ hàng đầu,

lần này bọn họ muốn đi thảo phạt Hỗn Thế Ma Vương Vương Tiểu Minh vì Huyền Hoàng Giới trừ đi một tên ác nhân.

Tông Hận Thiên căn bản không biết Vương Tiểu Minh là ai, cũng không biết quan hệ giữa Lâm Phàm và Vương Tiểu Minh, nhưng tên gọi của Vương Tiểu Minh ở Huyền Hoàng Giới không ai không biết.

Mỗi một địa phương của Huyền Hoàng Giới đều có dấu chân của hắn.

Đồng thời, điều khiến mọi người kinh ngạc chính là, mỗi thiên tài của Huyền Hoàng Giới đều có cừu hận với Vương Tiểu Minh.

Hơn nữa, cừu hận này còn rất lớn, lớn tới mức ngập trời.

Một ít ma đầu trong Huyền Hoàng Giới khi nghe thấy đại danh của Vương Tiểu Minh, từng tên này đều cam tâm tình nguyện trở thành thù hạ của hắn, từ đây hung danh Hỗn Thế Ma Vương được thành lập.

Khuấy lên gió tanh mưa máu ở Huyền Hoàng Giới, mỗi một lần Vương Tiểu Minh xuất động, sẽ có vô số thiên kiêu xui xẻo.

- Ồ? Lần đầu tiên vậy quét sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Không phải, không biết Vương Tiểu Minh này rốt cuộc có lai lịch thế nào, vào tám mươi năm trước, thanh danh đã vang dội rồi, sau đó thành lập giáo phái Hỗn Thế Ma Vương, mặc dù không làm chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng Vương Tiểu Minh lại chuyên môn ức hiếp người khác cướp đoạt tài vật của bọn họ.

- Tính đến giờ, đây đã là lần thứ một trăm ba mươi tám, bọn họ đi tiêu trừ Vương Tiểu Minh rồi.

Tông Hận Thiên trả lời.

- Những lần trước đó thì thế nào?

Lâm Phàm tò mò hỏi.

- Mỗi bên đều có tổn thất, đặc biệt là bên thiên kiều đệ tử, tổn thất nặng hơn, mỗi một lần vây quét đều sẽ tổn thất không ít bảo bối, lại có người bị bắt nạt đến phát điên hơn, nếu như không phải chúng con ở phía sau ra mặt chăm sóc một hai, chỉ sợ tình huống sẽ càng nghiêm trọng hơn.

- Thế nhưng Vương Tiểu Minh này rất giao hoạt, con cùng với đám người Nhị Cầu huynh đi hỗ trợ một lần những vấn đề hãn chạy trốn được, dần dần Vương Tiểu Minh cũng có thành tựu nên không làm gì được hãn, nếu Lâm sư thúc không trở lại, sợ rằng chỉ có Diệt Cùng Kỳ mới có thể trấn áp được đối phương.

Tông Hận Thiên rất hiếu kỳ với Vương Tiểu Minh này.

Lâm Phàm nghe như thém trong lòng cũng thở dài.

Hãn có đúng là Vương Tiểu Minh không đây?

Trước đây, nó là công tử bột, không buồn không lo tự do tự tại tại cỡ nào, mà bây giờ được mình cứng rắn bồi dưỡng thành đại ma đầu, trở thành tử địch của toàn bộ thiên kiều chi tử Huyền Hoàng Giới.

Nhìn tình huống hiện tại, sợ rằng sau này nó sẽ chết rất thê thảm a.

Pháp lực thì bị rút ra, huyết nhục bị nuốt mất, Nguyên Thần bị dẫm đạp, thần đan bị bóp nát... những thứ này còn chưa phải thảm nhất, thảm nhất chính là đoạn chi thứ năm để hãn sống không bằng chết.

- Lâm sư thúc, nếu có người xuất thủ, Hồn Thế Ma Vương giáo này tự nhiên thuốc đến bệnh trừ.

Tông Hận Thiên nói.

- Ai, kỳ thực chuyện này...

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, giảng giải sự tình trước đây cho mọi người một phen.

Sau khi nghe Lâm Phàm nói xong, từng khuôn mặt đều tỏ vẻ kinh ngạc, không dám tin tưởng.

Tính tới cuối cùng, Vương Tiểu Minh này dĩ nhiên do một tay Lâm Phàm bồi dưỡng lên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 788: Còn Cho Người Ta Đường Sống Không!

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Không ngờ giáo chủ Hỗn Thế Ma Vương dĩ nhiên do một tay Lâm sư thúc bồi dưỡng ra, chẳng trách nhiều thiên kiêu như vậy cũng không thể nào bắt được hãn.

Tông Hận Thiên cảm thán, đồng thời cũng minh bạch, chỉ có thần nhân như Lâm sư thúc mới có thể nuôi dưỡng ra được nhóm cường giả như thế.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, biểu thị mình vẫn luôn trâu bò như thế.

- Chuyện này các người đừng tiết lộ ra ngoài, việc này đối với bất kỳ thiên kiêu đệ tử nào cũng đều có lợi ích to lớn, nên khi các người không có chuyện gì thì tổ chức mấy loại chuyện lật vật như thế này nhiều hơn cũng được.

Sự tình đã triển khai đến mức độ này, việc thu tay lại đã không còn kịp nữa, chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục mà làm thôi.

Lâm Phàm muốn đi xem Vương Tiểu Minh hiện tại đã vùng vẫy ra tình trạng gì rồi, như thế nào có thể sống sót trong tay những thiên kiêu chi tử kia đây.

Bên ngoài!

Lúc này có một người đàn ông đang đứng trên đài cao, hai tay vung lên cảm xúc mãnh liệt dâng trào, nói.

- Các vị các sư huynh đệ, Vương Tiểu Minh chính kẻ địch chung của chúng ta, cho nên, lần này thảo phạt hắn, nhất định phải thành công, đem hạng người ác ôn kia hung hăng trấn áp, để càn khôn Huyền Hoàng Giới ngày càng tươi sáng hơn.

- Ngọc Kiếm sư huynh nói rất đúng.

Nói câu này là một nam tử bị Vương Tiểu Minh chèn ép ức hiếp suốt chín mươi tám năm nay.

Năm thứ hai tính từ khi Vương Tiểu Minh xuống núi, tình cờ gặp được nam tử này trong thành thị, sau đó hai bên lao vào đánh nhau, đánh tới mức cả người nam tử kia muốn nổ tung.

Sau đó, nhờ cơ duyên, lại có được kỳ ngộ nên hắn nhất phi trùng thiên.

Cuối cùng được Thánh Tông thu làm đệ tử, trong tông môn hắn gặp rất nhiều sư huynh đệ đồng môn có cùng cảnh ngộ giống mình, sau cùng bọn họ biết được kẻ địch chung chính Vương Tiểu Minh, từ đây bọn họ trở thân như huynh đệ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, giết chết Vương Tiểu Minh mà thôi.

Từ đó về sau, bọn họ nỗ lực tu luyện, chỉ cần có thời cơ thích hợp, hoặc nghe nói tung tích Vương Tiểu Minh ở đâu, liền tập hợp lại đi tìm hắn.

Trong một trăm năm nay, số lần hành động tổng cộng có một trăm ba tám lần nhưng mỗi một lần đều tay trắng trở về, dù như thế, cũng không làm bọn họ tiêu tan ý nghĩ giết Vương Tiểu Minh, chỉ càng khiến họ tràn đầy ý chí chiến đấu mà thôi.

- Lần này là lần thứ một trăm ba mươi chín, nhất định phải chém chết Vương Tiểu Minh, nhưng để cho hắn chết nhẹ nhàng thì tiện nghi hắn quá, nhất định phải hung hăng dẫn vật hắn một hồi mới được.

- Cái tên ghê tởm Vương Tiểu Minh kia đã lột sạch y phục của ta, sau đó treo ta lên cửa thành, cừu hận bậc này, thề không đội trời chung.

- Hắn cướp công pháp của ta, lại còn dùng lời nói khiếm nhã trên gheo bạn gái của ta cho nên thù này không báo thề không làm người.

- Hắn chính là nguồn cội của tội ác, chỉ cần tiêu diệt hắn, thì đời này không còn hối hận điều gì.

- Các vị huynh đệ, lần này, Vương Tiểu Minh đang trốn trong đại bản doanh cách chúng ta mười vạn dặm, chúng ta nhất định phải nhanh chân chạy tới bắt hắn, không thể để cho hắn chạy trốn nữa.

- Tốt, đi...

Trong chớp mắt, từng đạo cầu vồng lao đi.

Những thiên kiều đệ tử này đều có tu vi Thần Thiên Vị tầng sáu, tầng bảy, không để quãng đường này vào mắt.

Đối với bọn họ, trong trăm năm, tu luyện tới cảnh giới cỡ này đã cực kỳ cường hãn rồi, nên sẽ không sợ Vương Tiểu Minh nữa.

Còn những đệ tử bên cạnh, mình cùng bọn họ tự nhiên không cùng đường.

Người bên cạnh mình, tư chất được chính mình tăng lên vô hạn, nên đã đạt tới một đỉnh cao khác.

Tu vi tự nhiên nước chảy thành sông, trong nháy mắt qua trăm năm, đạt đến cảnh giới cực cao.

- Ai, khí thể mệnh mệnh, cuộn cuộn như rồng, không tầm thường.

Lâm Phàm nhìn thiên địa phương xa, không khỏi cảm thán, Vương Tiểu Minh rốt cuộc tạo nghiệt như thế nào, lại có nhiều thiên kiêu không biết mệt mỏi xuất chinh thảo phạt chính mình đây.

- Ta đi xem mọi chuyện thế nào, các người cứ cố gắng tu luyện đi.

Lâm Phàm không nói thêm, hắn muốn nhìn xem cuộc chiến của bọn chúng sẽ diễn ra như thế nào.

Bên ngoài mười vạn dặm, một mảnh rừng núi lạnh tanh, nơi này không có người ở, hung thú hoành hành, có rất ít võ giả đến đây, nhưng thời điểm này, lại có tồn tại mà tất cả mọi người ở Huyền Hoàng Giới sợ hãi - Hỗn Thế Ma Vương - Vương Tiểu Minh.

Vương Tiểu Minh đang nằm trên giường, còn xung quanh là đám cung nữ đông đảo, giống như nhân gian tiên cảnh.

Nhưng Vương Tiểu Minh hiện giờ, cảm thấy chả vui sướng tí nào.

Trăm năm nay, hắn đã bị đuổi giết trăm mấy lần.

Đặc biệt, ở thời điểm chín mươi bảy năm trước, cuộc đời của chính mình liền hoàn toàn trở thành bi kịch.

Hắn thích khi dễ người, điểm này Vương Tiểu Minh thừa nhận, nhưng những người bị hắn bắt nạt cuối cùng đều trở thành người truy sát mình.

Chuyện này thật sự quá cmn thốn đi, trong trăm năm, hắn bị đuổi giết một trăm ba mươi tám lần, đại bản doanh cũng phải chuyển đổi tám mươi chín lần, toàn bộ Huyền Hoàng Giới gần như bị hắn đi hết một vòng.

Sau đó, hắn cũng không biết tại sao một ít ma đầu biết hắn, rồi từng người thân phục dưới chân, từ đó về sau danh tiếng của hắn nổi lên như cồn.

Hỗn Thế Ma Vương Vương Tiểu Minh.

Cái tên này Vương Tiểu Minh tuyệt đối không thể chấp nhận, nhưng hắn không có cách nào ngăn cản ngoại giới truyền miệng nhau, ngoài chấp nhận cũng chẳng còn biện pháp gì.

Hiện tại, Vương Tiểu Minh chỉ có một ý nghĩ, đó chính là về nhà, nhưng náo đến mức độ này, sao hắn dám trở về chứ, chuyện này đối với hắn, quả thực quá thâm trọng.

Đã từng có vài lần Vương Tiểu Minh muốn về thăm nhà, nhưng không hiểu sao, mỗi khi hắn đi được nửa đường, thì những tên kia lại phát hiện ra hắn, bọn chúng giống như đĩa vậy, bám riết không tha.

- Đại vương, không xong, không xong rồi...

Vừa lúc đó, một tiếng hô dồn dập truyền đến, khiến nội tâm Vương Tiểu Minh sợ hãi đến mức cả người run lên.

- Làm sao vậy? -

Những người kia lại giết đến rồi.

Tên thủ hạ này cũng đã từng là một tên ma đầu tiếng tăm lừng lẫy, sau này vì khâm phục năng lực của Vương Tiểu Minh, nên cam tâm tình nguyện bái nhập vào môn hạ của hắn.

Nhưng sau khi vào làm môn hạ Vương Tiểu Minh, hắn toàn gặp những chuyện kinh khủng.

Một năm, ít nhất bị người ta phá nhà một lần, ngày ngày bị người đuổi giết.

Cũng không phải hắn không nghĩ đến việc thoát ly khỏi Vương Tiểu Minh, mà những người truy sát kia có trong tay một bảng danh sách những người phải giết.

Đứng đầu bảng danh sách này định thị là Vương Tiểu Minh, còn bọn họ là những cái tên theo sát phía sau.

Những người này giống như có Thiên Nhân vậy, mặc kệ bọn họ trốn đến đâu đều bị phát hiện, cho nên cuối cùng, chỉ còn biện pháp tiếp tục theo Đại vương mà thôi.

- Cái gì? Lại tới nữa, không phải năm ngoái đã tiến hành vây quét rồi sao? Sao giờ lại đến nữa? Đám ghê tởm này, không muốn cho người ta sống yên mà, gần đây, bản Đại vương cũng đâu có ra ngoài chọc người đâu.

Vương Tiểu Minh giận thật rồi, đám người cầm thú kia, không để cho người ta nghỉ lấy hơi một chút.

- Tới bao nhiêu người?

Vương Tiểu Minh hỏi.

- Không biết, lần này rất đông, bầu trời đều là người, ít nhất cũng phải có vạn người.

- Cái gì? Sao lại nhiều như vậy, chẳng lẽ muốn lấy mạng ta hay sao, năm ngoái cũng mới chỉ có tám ngàn người, năm nay đã vượt lên mười ngàn, chuyện này... Đây.

Vương Tiểu Minh vừa nghe thế, cả người đều bối rối.

Có dùng ngón chân tính toán, thì hai ba năm nay Vương Tiểu Minh đã khi dễ không ít người, chẳng lẽ những người này đều chiếm được kỳ ngộ rồi nhất phi trùng thiên, tu luyện đại thành sau đó gia nhập đại quân đến thảo mình? Khinh người quá đáng.

- Phân phó xuống, tất cả các bộ phận đều phải chú ý động tĩnh, thu dọn đồ đạc, bất cứ lúc nào cũng có thể nghênh chiến, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui. Vương Tiểu Minh ra lệnh.

- Hừ, dù phải rút đi, cũng phải cho bọn chúng một chút đau khổ mới được.

- Rõ!!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 789: Vũ Khí Cuối Cùng

Nhóm dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Tiểu Tà

Biên: Kira123

Nguồn:

- Hồn Thế Ma Vương, mau đi ra nhận lấy cái chết!
- Trốn chui trốn nhủi giống như một con rùa đen rúc đầu thì có bản lĩnh gì?
- Vương Tiểu Minh, tên ghê tởm nhà người đã từng lừa dối ta, làm hàng xóm với ta rồi câu dẫn vợ ta, thậm chí ngay cả nghiệt tử kia cũng không phải con ta, thù này không báo thì không làm người!

Bên ngoài, vô số thiên kiều chi tử đang tức giận vạn phần.

Lâm Phàm nhìn hư không đông nghìn nghịt người, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Trong số này, đều là những người có thù với hắn, có người thì không đội trời chung, có người bị khi dễ, lại có những người bị câu dẫn mất vợ, có người lại bị lừa bịp.

Trong trăm năm, mà có thể làm được tới mức độ này, coi như là Lâm Phàm, không khỏi không phục.

Không hổ là Vận Mệnh Chi Tử Chung Cực Cừu Hận Thể, kéo tới biết bao nhiêu địch thủ.

Bất luận là một tên đại ma đầu nào bị một thiên kiêu chi tử nhìn chăm chăm thì cũng phải lo lắng một đời, hiện tại tốt rồi, Vương Tiểu Minh trực tiếp giễu cợt tất cả mọi người.

Vậy coi như là thần cũng không chống đỡ nổi.

Trong lòng Lâm Phàm vẫn rất hiếu kỳ, rốt cuộc tiểu tử này làm sao có thể chống đỡ được nhiều thiên kiêu như vậy, trừ phi thực lực hẳn nghịch thiên nếu không, tuyệt đối không thể trốn được.

Trong đám thiên kiêu, người có tu vi mạnh nhất là Thần Thiên Vị tầng tám Thiên Địa Thần Đan, tu vi Vương Tiểu Minh cũng như thế.

Lúc này, một tiếng nổ âm âm truyền đến.

- Các người đừng quá càn rỡ, Vương Tiểu Minh ta đã sớm ẩn nấp núi rừng không màng thế sự, các người năm này qua năm khác tìm bản Vương gây phiền phức, không thấy như vậy hơi quá đáng sao?

Thanh âm Vương Tiểu Minh từ trong đại bản doanh truyền ra, nhưng vẫn không dám lộ mặt.

Nếu hẳn dám lộ diện, đám người nhất định kia sẽ cùng nhau tiến lên xé hẳn thành mảnh nhỏ nha.

- Ha ha, Hỗn Thế Ma Vương người nhân lúc chúng ta nhỏ yếu thì tìm mọi cách ức hiếp, bây giờ tu vi chúng ta thông thiên, trở thành cường giả một phương thì người sợ hãi sao? Chẳng lẽ chuyện lúc trước đều trở thành quá khứ. Ta đã chờ ngày này từ rất lâu rồi, chín mươi tám năm trước người nhục nhã ta, đạp ta dưới chân, làm ta mất hết mặt mũi trước mặt nữ nhân ta yêu mến, lúc đó người cũng nên nghĩ đến kết cục ngày hôm nay chứ.

- Bảy mươi năm trước người làm hại chí bảo của ta, đoạn tuyệt con đường vĩnh hằng của ta, khiến ta tuyệt vọng, nhưng trời không phụ lòng người, để ta phát hiện bí mật lớn hơn, bây giờ ta đã tu luyện thành công thì giờ chết của người cũng đến rồi.

- Sáu mươi năm trước anh trai ta mĩa mai người một câu người liền đánh gãy tứ chi của hắn, suýt chút nữa bầy chết Triệu gia ta, ta nhìn cha ta trước mặt người khổ sở xin tha, thì Triệu Vô Cực này đã thề đời này, nhất định phải chém giết người dưới kiếm.

- Năm mươi tám năm trước, vào một buổi tối, người nói mang ta cao chạy xa bay, nhưng cuối cùng người lại mang đi chí bảo gia truyền của ta, thù này không báo không được.

- Năm mươi bảy năm trước...

- Năm mươi sáu năm trước...

Trong đám thiên kiều này, có nam có nữ, tất cả đều hận Vương Tiểu Minh thấu xương, hận không thể lột da rút xương của hắn.

Lâm Phàm nhìn cảnh này không khỏi thở dài một tiếng, Vương Tiểu Minh cũng quá súc sinh rồi, vì lừa gạt bảo bối của người ta mà không thủ đoạn, cho dù tình cảm, hắn cũng lừa, khi đó người trực tiếp mang người đi chẳng lẽ còn sợ bảo bối không đến tay sao? Sao chỉ mang bảo bối mà không mang người ta đi theo chứ.

Không có đầu óc, thật sự là không có đầu óc.

- Khái khái...

Wang Xiao Ming ho nhẹ một tiếng, biểu thị mình hết sức vô tội.

- Chuyện cũ không thể nhớ được, mà đây cũng chỉ là hoài niệm của các người, ta làm sao mà nhớ hết, các người cũng nên tỏ ra lòng dạ rộng lớn một chút chứ, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống chậm rãi tâm sự, từ từ nói chuyện, những năm gần đây, ta cũng đã nhiều lần hối hận muốn

trước mặt các người sám hối, nếu các người đã tới đây rồi vậy thì vào nghe lời của ta đi, nếu các người không nhin nổi thì chém ta một đao, cho dù chết ta cũng không oán không hối.

Ầm ầm!

Thời điểm Vương Tiểu Minh nói xong lời cuối cùng, cửa lớn đại bản doanh hăn cũng ầm ầm mở ra.

Đông đảo thiên kiêu hai mặt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì, bọn họ không biết lần này Hồn Thế Ma Vương lại giở chiêu gì.

- Sợ cái gì, chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ còn sợ hăn hay sao?

- Không sai, chúng ta đã vượt xa quá khứ, coi như đơn đả độc đấu, cũng không thua hăn.

- Hồn Thế Ma Vương không muốn tranh đấu, nhưng cừu hận trong lòng chúng ta tháng ngày tích lũy không cách nào tiêu tan, nếu như không giải quyết nổi uất hận này, chính là một trở ngại lớn đối với con đường võ đạo chính mình.

- Đi, chúng ta vào.

Trong chớp mắt, mọi người đồng loạt hạ xuống, sau đó từng người đề cao phòng bị, phòng ngừa Hồn Thế Ma Vương đánh lén.

Nhưng lần này, bọn họ điều động toàn bộ nhân lực, thực lực rất hùng hậu, chỉ là một tên Hồn Thế Ma Vương thì có cái gì phải sợ.

Lâm Phàm ẩn núp trong bóng tối, cũng tò mò không biết Vương Tiểu Minh muốn giở trò quỷ gì, chẳng lẽ trong trăm năm này, nội tâm hăn sinh ra biến hoá, hoàn toàn thay đổi rồi?

Thần thức Lâm Phàm bao phủ vào đại bản doanh, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Vương Tiểu Minh vẫn là cái tên chuyên bầy người, xưa nay chưa từng thay đổi kia.

- Chuẩn bị thế nào rồi?

Giờ khắc này, Vương Tiểu Minh đang làm nóng thân thể để chuẩn bị cho một hồi đại chiến rồi sau đó chạy trốn kịch liệt.

- Đại vương, tất cả đã chuẩn bị xong, mọi người đã thu thập xong chỉ chờ lát nữa có lệnh rút lui thôi.

- Tốt, đám người kia bám dai như đĩa ấy, lần này không cho bọn họ một bóng ma khắc sâu trong tâm, bọn họ còn thật sự cho rằng Vương Tiểu Minh ta dễ bắt nạt.

Vương Tiểu Minh lớn tiếng nói, khí tức cả người đều tăng cao.

- Đại vương vạn tuế.

- Đại vương vô địch.

Đối với đám ma đầu, từ sau khi gia nhập làm môn hạ của Vương Tiểu Minh, đã không còn đường quay đầu, nên bọn họ cũng chỉ có thể cúi đầu theo hần.

Có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, nếu bọn họ muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, nhất định phải toàn lực phối hợp với Vương Tiểu Minh.

- Để mọi người chuẩn bị sẵn sàng, thi triển những đồ tốt mà mấy năm nay chúng ta nghiên cứu một phen. Vương Tiểu Minh nói.

- Vâng!!

...

Lúc này ở cửa trước, có một đồng người đang đứng.

- Các người có cảm thấy bầu không khí có chút gì không đúng hay không?

- Hình như quá an tĩnh?

- Sẽ không có gì nguy hiểm chứ, Vương Tiểu Minh tuy mạnh mẽ nhưng chúng ta nhiều người như thế còn sợ ai chứ.

- Mọi người nên cẩn thận một chút, tên Vương Tiểu Minh này, quỷ kế đa đoan, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

...

Rầm!

Vừa lúc đó, mọi người nghe được âm thanh của cự thạch đang rơi.

- Thanh âm gì?

- Không xong rồi, các người nhìn phía trên.

Lúc này, đỉnh đầu mọi người, một mảnh đen nhánh, giống như có gì đó bao phủ lại.

- Đây là cái gì?

- Không xong rồi, những đồ chơi này có thể ăn mòn pháp lực, vòng bảo vệ không dùng được.

- Hừ không bị phong tỏa, Vương Tiểu Minh lại hại chúng ta nữa rồi.

- Ai nha, đây là đồ gì, sao lại xấu xí như vậy chứ.

...

- Ha ha.

Lúc này, một chỗ xa trên ngọn núi, Vương Tiểu Minh đang phiêu phù, hẩn nhìn tình cảnh phía dưới, không khỏi cười lớn.

- Đám ngu muội các người muốn giết Vương Tiểu Minh ta, các người quá non nớt đi, trở lại cố gắng tu luyện một trăm năm nữa rồi hãy nói.

- Vương Tiểu Minh, người sẽ chết không được tử tế.

Thời khắc này, mọi người nổi giận gầm lên.

- Hắc! Ta có chết hay không, đó không phải sự tình các người có thể quản, các người vẫn nên quản tốt chính mình đi, bây giờ, trên người các người đã dính vào vũ khí cuối cùng mà Vương Tiểu Minh ta đã mất ba mươi năm khổ tâm nghiên cứu chế tạo, từ nay về sau, trên người các người sẽ có mùi thối trùng thiên, coi như cách xa ngàn dặm, bản Vương cũng có thể ngửi được thấy mùi thối đó, cho nên lần sau, các người muốn vây quét Vương Tiểu Minh ta thì không thể nghi ngờ là người ngốc nói mơ, tạm biệt các người, lần sau gặp lại.

Wương Tiểu Minh cười lớn một tiếng, vung tay áo tiến vào trong hư không.

- Ai, từ nay về sau, Huyền Hoàng Giới sẽ lại có thêm mười ngàn tên nam nữ lưu manh rồi, thói đời hoàn toàn thay đổi...

- A! Vương Tiểu Minh...

Âm thanh phấn nộ phóng lên trời, nhưng thời khắc này, Vương Tiểu Minh đã sớm mang theo toàn bộ thủ hạ trốn rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 790: Sự Việc Đau Trúng A

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Tại sao lại như vậy trời ạ, ta ngày đêm khổ tu đã sắp trăm năm rồi, nhưng cũng không thể giết được cục u ác tính này, ta tu luyện tới tận bây giờ để làm gì?!

Triệu Vô Cực ngẩng mặt lên trời thét gào, bi phần không ngớt, cái thứ sên sệt trên người đang bao trùm toàn bộ thiên kiêu khí chất, một cảm giác bị ai không nói nên lời.

- Lại chạy trốn, mỗi lần chúng ta chuẩn bị tốt đều để cho ác ma này trốn thoát, trời ơi, lòng tôi khó chịu quá a.

- Vì để Hồn Thể Ma Vương trả giá thật lớn, ta đã phải lãng phí thời gian quý báu quá nhiều, đến bây giờ đã trăm tuổi rồi, nhưng không có ai bầu bạn, bây giờ thân thể thuần khiết như hoa sen này lại bị thứ đồ vật ác độc như vậy xâm nhiễm, sau này bảo ta làm sao gặp người.

- Không sống được a.

- Sau này còn ai dám tới gần ta.

Phốc phốc!

Trong chớp mắt, vô số thiên kiêu ngẩng đầu thổ huyết cùng một lúc, tâm thần run rẩy, tu vi không ngừng đổ nát, như tùy thời có thể tự hóa

giải, từ đây rơi vào Luân Hồi, vĩnh viễn không thể quay đầu.

Tu luyện đến cảnh giới này, mỗi thiên kiêu, tâm đều như bàn thạch, không gì xuyên thủng, nhưng bây giờ, lại bởi vì bị Vương Tiểu Minh hố mà khí huyết quay cuồng, cảnh giới bất ổn.

Đối với nhóm cường giả này, tình huống như thế tuyệt đối không thể phát sinh.

Từng thiên kiêu tuy được trời giúp, nhưng ở đời trải qua vạn hiểm thậm chí có tình huống cửu tử nhất sinh vẫn thế tiếp tục sống sót, nên tâm trí sớm đã được tôi luyện đến mức độ bất khả chiến bại.

Nhưng hôm nay bị Vương Tiểu Minh hại thê thảm, dẫn đến tình huống này, cừu hận tích lũy từ mấy thập niên, thậm chí cả trăm năm nay.

Trong lòng oán hận một người như vậy, nhưng mấy chục năm qua không những không giết được đối phương, còn ngược lại, lần nào cũng bị ngăn trở, chuyện này bị ai cỡ nào.

Đặc biệt lần này, cái thứ gọi là "Chung Cực Mễ Điền Cộng" càng phá hủy nốt phòng tuyến cuối cùng trong tâm bọn họ.

- Hồn Thế Ma Vương, Vương Tiểu Minh, ta hận người.

- Tu vi để làm gì chứ, không thể giết được Vương Tiểu Minh, ta còn mặt mũi nào.

- Lần này chỉ sợ đã trở thành chuyện cười cho toàn bộ Huyền Hoàng Giới rồi, ta tình nguyện chết chứ không muốn bị người khác chê cười.

- "Thân tử đạo tiêu", không oán không hối a.

- Các vị huynh đệ, ta nguyện đi trước một bước, ba mươi năm qua ta đã chịu đủ lắm rồi, lần nào cũng đều thất bại.

- Sư đệ, người đi trước đi, chúng ta sẽ theo sát phía sau.

....

Lâm Phàm nhìn cảnh này cũng trợn tròn mắt, bộ dáng này là sao? Không phải chỉ thất bại mấy trăm lần, lại bị thương thế này.

Nếu như toàn bộ đều tự sát, như vậy tất cả những nỗ lực của ta không phải uổng phí rồi?!

- Ai, còn phải nhìn nguyên nhân của mình a, có quan hệ với Vương Tiểu Minh là số mệnh kẻ bên người, dù những thiên kiêu này là đứa con số phận cũng như thế thôi.

Vốn dĩ, theo Lâm Phàm nghĩ, nhiều thiên kiêu chi tử như thế đoàn kết lại, coi như Vương Tiểu Minh có khí vận của mình bổ trợ, cũng sẽ bị đánh đến hoa rơi nước chảy, không muốn nghĩ đến, mỗi một lần ngoại trừ chạy trốn ra, chỉ còn cách chọc tức, khuấy vào vết thương lòng của bọn họ mà thôi.

Hơn nữa vết thương này không phải vết thương bình thường, mà nó trực tiếp đòi mạng người a.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm giác mình nên đi ra, nếu không ra, chắc cả đám đều bị phế hết.

Bọn họ đang cực kỳ bị thương, đang giơ đại đao trong tay, chuẩn bị xuống tay kết liễu đời mình, lại nghe được âm thanh.

- Ho!

Âm thanh này như một hồng chung đại lũ, vang vọng đất trời, chấn động tâm thần bọn họ, màu xám tro của mây đen đột nhiên tiêu tán, một ánh sáng phá mở vực sâu vô tận, chiếu sáng nội tâm mọi người.

- Các người đều là thiên kiêu Thánh Tông, tâm trí đều là vạn người có một, bây giờ chỉ có một ngăn trở nho nhỏ lại muốn chết rồi?

Lâm Phàm từ hư không chậm rãi đi ra, phía sau ánh sáng vạn trượng, một cỗ khí tức mãnh mẽ bao phủ thiên địa, khiến tất cả mọi người đều có ý nghĩ bái phục.

- Người là ai?

Đông đảo thiên kiều ngẩng đầu hồ nghi nhìn Lâm Phàm, bọn họ không biết người kia là ai.

Thời điểm Lâm Phàm vừa định nói ra thân phận, thì trong đó có một thiên kiều quỳ rạp xuống đất.

- Lâm sư tổ!

Lâm Phàm cả kinh, không ngờ có đệ tử nhận ra mình, nhưng nghĩ đến pho tượng ngoài Thánh Tông, Lâm Phàm minh bạch.

Bức Tể Thiên Linh Tượng kia giống mình như đúc, chỉ cần nhìn vài lần đều có thể nhớ kỹ, không cần phải nói đến những thiên kiều này đã nhìn mấy chục năm.

Sau khi nghe người kia gọi tên, cả đám kinh hãi nhìn nhau.

- Cái gì? Lâm sư tổ không phải phi thăng thượng giới rồi sao? Giờ còn Huyền Hoàng Giới?

- Sẽ không sai đâu, đây chính là Lâm sư tổ.

- Khí chất này, tướng mạo này, hơi thở này, tuyệt đối không sai được.

Rầm!

Sau đó, một âm thanh đồng loạt phát ra, tất cả thiên kiều đều quỳ trên mặt đất.

- Tham kiến Lâm sư tổ.

Đối với Lâm Phàm, bọn họ cực kì quen thuộc a, sau khi tiến vào Thánh Tông, cho dù không có việc gì cũng đều có thể nghe được thế hệ trước kể về chuyện của Lâm Phàm.

Mà những đệ tử Thánh Tông trưởng thành dưới sự dạy dỗ của Lâm Phàm, bên trong chín phong, đan đỉnh phong càng bị Lâm Phàm rắn dạy chết lên chết xuống.

Những đệ tử thiên kiều này vì tu luyện cần một ít đan dược, đương nhiên muốn lên đan đỉnh phong lấy đan dược rồi, bởi vậy cũng nghe được kha khá thông tin.

Nhưng bọn hắn biết, trăm năm trước Lâm sư tổ đã đánh thông bình phong phi thăng tới Cổ Thánh Giới.

Bởi vậy đã trở thành đệ nhất cường nhân của Huyền Hoàng Giới.

- Đều đứng lên đi.

Nếu như đã bại lộ, Lâm Phàm tự nhiên phải biến đổi, khí chất trường bối tản ra.

- Các người đây là vì sao, chỉ là một chút ngăn trở nho nhỏ, chỉ như vậy mà đã muốn chết muốn sống, sau này còn có thể theo đuổi được con đường vĩnh hằng cao hơn nữa à?

Lâm Phàm mở miệng hỏi.

- Ô ô... Kính xin sư tổ làm chủ a, Hỗn Thế Ma Vương - Vương Tiểu Minh này thực sự đáng ghét, ức hiếp chúng ta trăm năm nay, vốn cho rằng võ đạo thành công thì có thể rửa sạch nhục nhã, nhưng không ngờ nhiều lần thất bại, bây giờ lại dính thêm cái đồng này trên người, bọn con không còn mặt mũi gặp ai nữa.

- Cái mùi thối ấy sau này theo chúng ta suốt đời, chúng ta còn hi vọng gì tranh đấu với Hỗn Thế Ma Vương kia?

....

Nhìn những đệ tử thiên kiêu, từng người từng người đều mang bộ dáng khổ bức, trong lòng Lâm Phàm cũng khổ sở không ít.

Điều này cũng phải trách mình, đưa ra nhiệm vụ độ khó quá cao a.

Đối với đám người trước mắt, Vương Tiểu Minh có độ khó quá cao rồi.

Tuy rằng vẫn bị đuổi giết, nhưng trong quá trình đuổi giết lại không phí một chút công sức, để những thiên kiêu này suýt nữa toàn quân bị diệt, thật sự quá bi ai a.

- Kính xin sư tổ ra tay, trấn áp Hỗn Thế Ma Vương này, khiến Huyền Hoàng Giới sáng sủa càn khôn a.

Thời khắc này, đông đảo đệ tử thỉnh cầu, đối với bọn hắn, Vương Tiểu Minh này thật sự không đánh được, thiếu chút nữa bị đối phương bức cho phát điên rồi.

Nếu Lâm sư tổ ra tay, vậy sẽ cực kỳ đơn giản a.

- Hỗn Thế Ma Vương này ta đã biết được, trấn áp hắn là chuyện đơn giản, chỉ cần xoay tay một cái là được, nhưng bản sư tổ không thể ra tay, bởi vì hắn là trở ngại bên trong võ đạo của các ngươi, chỉ có thể do các ngươi tự tay giết chết mới có thể chứng được con đường vĩnh hằng sau này, từ đây nhất phi trùng thiên, không ai có thể ngăn cản.

Lâm Phàm nói.

- Nhưng chúng ta đã đấu cùng hắn trăm năm nay rồi, không chiếm được một chút lợi lộc nào, sau này còn nắm bắt được gì?

Trong lòng mọi người đều khó chịu, đối với Vương Tiểu Minh, dần dần sinh ra bất đắc dĩ.

Lâm Phàm nhìn bọn họ, mỗi người đều cực kỳ đau thương, đau như vỡ trứng, việc này nếu còn tiếp tục, thì sau này làm sao chơi?!

Mình muốn bồi dưỡng Huyền Hoàng Giới, hy vọng bồi tạo ra cường giả đỉnh cao, khi đó cùng chống lại Thiên Ý Cổ Thánh Giới.

Chỉ còn chút nữa là thành công, nhưng hôm nay, mỗi người đều đã đánh mất ý chí chiến đấu, điều này thực sự không tốt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 791: Các Người Đầu Là Nhân Vật Chính Trong Thế Giới Của Mình!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ai, thôi, bộ dáng này của các người khiến sư tổ rất đau lòng, đã như vậy, bản sư tổ sẽ đề thăng tư chất các người đến đỉnh cao đi.

- Có điều trước tiên, phải rửa sạch những thứ dơ bẩn trên người các người đã.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, vào lúc này nếu không cho chúng thấy điểm tốt, bọn chúng sẽ mất dần ý chí chiến đấu.

Một dòng nước từ trên thân Lâm Phàm xuất ra, đây là Tiên Thiên Chi Thủy, có thể cọ rửa mọi dơ bẩn trong thiên địa, bây giờ Thượng Cổ Đại Yêu Ngũ hành viên mãn, tiện tay vận dụng Ngũ hành cũng rất có năng lực.

Tiên Thiên Chi Thủy giống như Cự Long, quấn quanh trên người đám đệ tử, một nguồn sức mạnh thần bí rót vào thân thể chúng, sau đó rửa sạch những ô uế đó.

- A, không còn, mùi thối không còn nữa rồi.

- Đây không lẽ là Tiên Thiên Chi Thủy trong truyền thuyết.

- Đúng, nhất định là vậy, Lâm sư tổ tu luyện Tiên Thiên Chi Thủy đến cảnh giới đại viên mãn, có thể cạo rửa vạn vật trên thế gian, những thứ dơ bẩn này thì tính là gì.

- Sư tổ không hổ là sư tổ, ta dùng Quỳ Thiên Thủy cũng không thể cạo rửa, vốn nghĩ rằng thành người thái cả đời, mai nhờ sư tổ, chúng ta như được tái sinh lần thứ hai.

Những thiên kiều chi tử này vẫn còn đang sống ở Huyền Hoàng Giới, bảo bối cỡ này bọn họ căn bản không có cơ hội chiếm được.

Ví dụ như Tiên Thiên Ngũ Hành cho dù trong Huyền Hoàng Giới, dù có cũng sẽ vô cùng hiếm hoi.

Bởi vậy, Lâm Phàm nghĩ, nếu lần nữa có đầy đủ Thánh Dương Đan, thi triển thêm một lần "Thiên hàng trên bảo" nữa, khiến Huyền Hoàng Giới trở nên giàu có.

- Được rồi, bản sư tổ lần này tới để tăng tư chất lên cho các người.

Lần này, Lâm Phàm chuẩn bị chạm mặt một chút.

Ngày vạn giới khai mở, Lâm Phàm không chắc bản thân mình có mấy phần có thể trấn áp Thiên Ý, có điều, nếu tăng tư chất của đám thiên kiều chi tử này lên đỉnh cao, có lẽ sẽ còn sức mà liều mạng a.

Tư chất bọn chúng không tệ, bây giờ tăng thêm một lần nữa càng như cá gặp nước, thiên thượng thiên hạ, không người so sánh.

- Tăng tư chất, việc này chỉ có thần đan mới có thể làm được a.

- Đúng đấy, Huyền Hoàng Giới có ngàn vạn công pháp, nhưng chưa bao giờ nghe có môn công pháp nào có thể tăng tư chất a.

- Tu vi của chúng ta đã đến cảnh giới Thần Thiên Vị, nhưng nếu lên Cổ Thánh Giới, cũng chỉ được coi là một cao thủ nho nhỏ, nhưng hôm

nay, sư tổ có thể dễ dàng tăng tư chất cho chúng ta, người rốt cuộc cường hãn đến bậc nào a?

- Khủng bố thật!

Năm ngón tay Lâm Phàm như nắm giữ tất cả thiên địa, từng đợt sức mạnh huyền ảo như sóng nước nhộn nhạo, một vòng lại một vòng, sau đó bao trùm đỉnh đầu bọn họ.

- Dạy dỗ, tăng lên.

Trong chớp mắt, một luồng khí tức cường hãn phóng ra trên người đám đệ tử.

Khi tư chất tăng lên, cái thứ bị phong ấn huyền bí trong cơ thể dường như bị hồng thủy giải khai, phóng ra hoàn toàn.

Khí vận của bọn chúng lại có bước thay đổi lớn.

Như vậy, quan hệ giữa bọn họ và Lâm Phàm xuất hiện sự thay đổi.

Ầm!

Khí vận trùng thiên, nhân số nhiều như che phủ toàn bộ thiên địa, khí vận cuộn cuộn như thể Thần cản giết Thần, Phật chặn giết Phật.

Dù Vương Tiểu Minh có mình bảo hộ, nhưng đối mặt với đám người trước mắt, cũng chỉ có kết cục thân vẫn đạo tiêu.

Chém!

Lâm Phàm duỗi một ngón tay, ngưng thành một đạo kiếm vô hình, nắm trong tay, sau đó ngưng tụ thành một đoàn khí vận đan, bỏ vào túi trữ vật.

Số mệnh này, tạm thời để mình bảo quản, chờ khi Vương Tiểu Minh dẫn các thiên kiêu chi tử này tới Đỉnh Phong, mình sẽ trả lại cho chúng, có lẽ lúc đó sẽ phát sinh chuyện vui ngoài ý muốn a.

Lúc này, tất cả mọi người đều kinh hãi.

- Ta cảm giác tư chất của mình đã tăng lên?

- Ta cũng vậy, trước đây rất nhiều chỗ không rõ, nhưng giờ đã hoàn toàn minh bạch rồi.

- Ta đã kẹt ở Thần Thiên Vị tầng bảy rất lâu rồi, hiện tại cảm thấy bất cứ lúc nào đều có thể đột phá, cô đọng Thiên Địa Thần Đan.

- Tư chất ta đã thay đổi rồi.

Ầm ầm!

Thời khắc này, tất cả bọn họ đều kích động, quỳ trên mặt đất, mặt đỏ ửng, hô to.

- Đa tạ ân tái tạo của Sư Tổ.

Nhóm thiên kiều chi tử lần nữa bốc lên ý chí chiến đấu, bọn họ cảm thấy, hiện tại mình đang tràn đầy lực lượng.

Hỗn Thế Ma Vương Vương Tiểu Minh kia mạnh mẽ đến đâu, bọn họ sẽ không sợ hãi.

- Ủ, nhớ kỹ, không cần lo sợ chuyện gì, việc ở thượng giới còn chờ các người giải quyết, các người là con cưng của thiên địa, là hi vọng của tương lai, tương lai còn cần các người cứu vớt.

Lâm Phàm lạnh nhạt gật đầu, sau đó biến mất tại chỗ.

- Vâng, sư tổ.

Những câu nói cuối cùng của Lâm Phàm khiến cả đám dâng trào, bọn họ là nhân vật chính của thiên địa, là hi vọng của tương lai, toàn bộ thế giới đều cần bọn họ cứu vớt a.

Giờ đây, mọi người chỉ cảm giác trọng trách trên vai nặng lên, thật giống như chân đạp đất, vai vác toàn bộ thế giới a.

Lâm Phàm tùy ý phun một câu đã thấp lại hi vọng cho bọn chúng, thậm chí còn mãnh liệt hơn trước đây.

Đây là kết quả mà Lâm Phàm muốn nhìn thấy nhất

Ngoài vạn dặm.

Vương Tiểu Minh vui vẻ ca hát.

Chuyện phát sinh lần này đối với hắn đã sớm thành thói quen, đám người kia trăm năm qua nhiều lần vây quét mình, nhưng mỗi lần như thế đều bị mình hãm hại đến gần chết, điều này khiến hắn rất hưng phấn.

- Ha ha, đám ngu xuẩn này còn muốn đấu với ta, không biết tự lượng sức mình, không nghĩ đến ta là ai cơ chứ.

- Lần này phải đến nơi khác chơi mới được, cảm giác bắt nạt người khác quả thực rất thoải mái, có điều bây giờ, người hận mình ngày càng nhiều, cùng lắm thì nhiều hơn gấp đôi thôi.

Lúc này, Vương Tiểu Minh đang suy tư chuyện nhân sinh đại sự, trăm năm nay, mỗi giờ mỗi khắc không chơi bởi, điều khiến hắn kỳ quái chính là, lần này tùy ý vui đùa một chút lại có thể tăng cao tu vi, hơn nữa, tu vi còn ngày càng cao, Vương Tiểu Minh cảm giác cuộc sống như thế quả thật vui sướng hết sức a.

Nhưng cũng có lúc, hắn cảm giác rất mệt mỏi, nhưng không còn đường quay đầu lại rồi.

- Ai....

Thở dài một tiếng, hắn đối với tương lai trước mắt có chút mê mang.

- Tiểu Minh....

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên từ phía sau, sắc mặt Vương Tiểu Minh biến đổi, không ngờ có người sẽ vô thanh vô thức lại gần mình, hơn nữa bản thân lại không phát hiện ra, điều này khiến hắn khẩn trương a.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt người kia, Vương Tiểu Minh đột nhiên thay đổi khuôn mặt, vô cùng kích động.

- Lâm bá bá....

Đúng lúc này, hắn cảm giác thế giới đã sáng chói rồi.

- Oa....

Hồn Thế Ma Vương Vương Tiểu Minh gào khóc, rầm một tiếng, ôm lấy bắp đùi Lâm Phàm.

- Bá bá, cứu mạng a....

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 792: Bá Bá, Lòng Con Có Nỗi Khổ!

Người dịch: Sunshine

Biên:Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm nhìn Hồn Thế Ma Vương lưng lấy nỗi danh đang ôm chặt chân mình khóc rống, việc này nếu để người khác nhìn thấy, chắc chắn sợ đến mức rớt càm.

- Tiểu Minh a, đừng khóc.

Lâm Phàm nhẹ nhàng vỗ đầu hấn an ủi.

- Không, bá bá người không cần an ủi ta, Tiểu Minh hiện tại rất muốn khóc.

Trong lòng Vương Tiểu Minh oan ức, nhiều năm qua, thật sự quá đau khổ.

- Không phải, người muốn khóc cũng không cần ôm chân bá bá, nước mũi đều lau hết lên quần áo ta rồi.

Lâm Phàm chê bai nói.

Vương Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, chớp chớp đôi mắt to, bi ai nói.

- Bá bá, trong lòng Tiểu Minh rất đau khổ a.

Vương Tiểu Minh khổ sở nói.

- Người khổ cái gì? Trăm năm qua, người không phải hết sức tiêu sái sao, một đám thiên kiều bị người bắt nạt, còn câu em gái của lão Vương sát vách, hài tử cũng là của người, người nói người khổ cái gì?

Lâm Phàm nghe Vương Tiểu Minh kể khổ, cũng có chút bất đắc dĩ, tên này vô sỉ quá, ông tướng này coi đám thiên kiều như lũ khỉ để chơi đùa, một lần đùa nghịch đến một trăm năm.

Hơn nữa, còn đùa bỡn vạn người, trong quá trình này không cần nói nhiều.

Đặc biệt là một vài nữ nhân thiên kiều kia, nếu Vương Tiểu Minh không chiếm tiện nghi của họ, đánh chết Lâm Phàm cũng không tin.

Vương Tiểu Minh vừa nghe, vẻ mặt lập tức sững sờ, có chút không rõ.

- Bá bá, cái gì mà lão Vương sát vách, cái gì mà hài tử a, oan uổng cho ta quá.

- Ta nói này, trước đây có người nói với ta, ta câu dẫn vợ hãnh, ta nói không có, hãnh không tin còn động thủ đánh ta, ta giận quá nên đánh hãnh tơi bời, khi ngừng lại ta mới biết có người giả mạo danh hiệu của ta, việc này ta đã phải công trên lưng những mấy chục năm, ta nói với ai cũng đều không tin.

Vương Tiểu Minh mắt nước mắt lưng tròng.

- Bá bá, bảo bảo trong lòng có nỗi khổ, không có người để kể, hu hu.

- Như vậy a.

Lâm Phàm không ngờ câu chuyện lại phức tạp như vậy.

- Cái đám thiên kiều kia đông người như vậy, không phải người mỗi ngày đều đi khi dễ người ta đó chứ?

Đối với con số này Lâm Phàm có chút hoài nghi, một ngày bắt nạt một người, một năm là 365 ngày, một trăm năm là hơn ba vạn ngày mà đám thiên kiều kia có mười ngàn tên, tức là ba ngày bắt nạt một tên, tần suất này có chút đáng sợ a.

Lâm Phàm không nói còn tốt, nói xong Vương Tiểu Minh lại khóc.

- Bá bá, oan uổng a, ta đã tính toán đâu ra đấy cùng lắm chỉ đi khi dễ sáu, bảy ngàn tên thôi, những tên còn lại tham gia náo nhiệt lại như ong vỡ tổ muốn trừ hại ta, mà ta lại không có chộc bọn hăn, người nói ta có xui xẻo không?

Vương Tiểu Minh khóc sụt sùi, sau khi gặp Lâm Phàm, nói hết tất cả oan ức trong lòng mình ra ngoài.

Tên này trêu ai, ghẹo ai, hăn rất rõ, lại vô duyên vô cớ có nhiều hơn ba, bốn ngàn kẻ địch, nếu không biết chân tướng còn thật sự cho rằng người ta giết cả nhà của hăn.

- Ai! Đúng là khổ cho người.

Nghe Vương Tiểu Minh kể xong, Lâm Phàm vẫn có cảm giác nó gặp bi kịch, chuyện như vậy mà có thể phát sinh, có điều, nếu đã như vậy, bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục mà thôi.

- Bá bá, có thể kết thúc chuyện này không, nói thật, mấy chục năm trước con vẫn rất vui sướng, nhưng mấy chục năm sau này, thực sự là muốn đòi mạng.

- Ta nhớ cha mẹ, cũng muốn gặp người nhà nhưng hiện tại ta có nhà cũng không thể về, bá bá người xem đi, ta chỉ muốn đi ra ngoài, nhiều nhất là nửa ngày khẳng định sẽ có một đám người đến vây giết, người nói con còn có thời gian tự do sao?

- Một trăm năm nay, một mối tình vắt vai ta cũng không có a, Vương gia xem như tuyệt tự, bá bá người xem ta đáng thương biết bao, hãy giúp ta một chút đi.

Vương Tiểu Minh thâm tình rơi lệ, lời nói ra khiến người ta chua xót, đau lòng.

- Không phải chính người không bỏ qua cho đám thiên kiều kia sao? Nếu lúc đó người mang bảo bối rồi trốn đi, là được rồi?

Lâm Phàm cảm giác nguyên nhân ở chính ở bản thân Vương Tiểu Minh, rõ ràng có nhiều cơ hội tốt bày ra trước mắt, chính mình không biết quý trọng, còn có thể trách ai a.

- Bá bá, lời này không đúng, nữ nhân thiên kiều kia người còn chưa nhìn thấy a, dáng dấp khó coi, bề ngoài xấu xí, xấu đến nỗi khiến người khác không muốn nhìn, lúc đó nếu không phải nhìn thấy bảo bối, ta sao có khả năng liếm nước mắt trên mặt để đi lừa người ta chứ.

- Lần đó ta phải đối mặt với nàng ta ba ngày ba đêm, sợ đến nỗi trong lòng xuất hiện bóng đen luôn.

Vừa nhắc tới nữ nhân thiên kiều gì đó, nội tâm Vương Tiểu Minh lập tức run lên, đó là một loại tội lỗi không người nào có thể thừa nhận a.

Nếu không phải khi đó tâm trí kiên định, sợ rằng sớm đã bị hù chết.

Lâm Phàm không nghĩ tới trăm năm nay Tiểu Minh có những tháng ngày muôn màu muôn vẻ như thế.

- Người thật sự muốn trở về? Sau khi trở về, lại muốn làm gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Bá bá, ta thật sự muốn trở về, tính toán thời gian thì ta cũng nên trở lại kế thừa chức gia chủ của cha, sau này, trong cuộc sống sinh hoạt hằng

ngày, hưởng thụ một chút, cưới mấy người vợ, sinh mấy đứa trẻ, cũng rất vui vẻ a.

Vương Tiểu Minh suy tư một chút, cảm giác cuộc sống như thế mới là cuộc sống mình cần nhất.

- Không muốn khi dễ người khác nữa à?

Lâm Phàm hỏi.

Vương Tiểu Minh gấp gáp khoát khoát tay.

- Đừng tới, đừng tới, một trăm năm qua đã khi dễ người đến bội thực rồi, sau khi trở về, ta muốn làm người tốt, thường xuyên trợ giúp người khác.

- Trời ạ.

Lâm Phàm nghe như thế, trở nên ngây dại, sợ tên này bị trúng tà.

Có điều không được, không có thể chất đặc thù của Tiểu Minh thì những thiên kiêu này sẽ phát triển hội rất chậm a, nhất định phải để cho hắn tiếp tục công việc mới được.

- Được, bá bá hiện tại mang người trở về.

Lâm Phàm vung tay áo, bao phủ Tiểu Minh, xuyên thấu hư không, trong nháy mắt, đi tới hư không phải trên Vương gia.

Trăm năm trôi qua, Vương gia kéo dài không suy, càng ngày càng lớn mạnh, nhưng vẫn luôn trong phạm vi một thành.

Bây giờ, Vương gia phát triển đến một trình độ cực kì kinh khủng, gia tộc dòng chính đông đảo, phe phái cũng nhiều.

-Ồ, bá bá, phụ thân ta đâu? Cái tên này là ai, sao lại trở thành gia chủ rồi?

Vương Tiểu Minh nhìn vị nam tử trung niên phía dưới, nghi hoặc hỏi.

- Tiểu Minh à, đã qua trăm năm rồi, đây là đời thứ sáu, là chặt trai chặt trai người... Tôn tử.

Lâm Phàm trả lời, sau đó một màn hình xuất hiện trước mặt Tiểu Minh.

- Người nhìn, phụ thân người, huynh đệ người, cháu người, nhi tử cháu người... đều đang bế quan tu luyện, người nói xem bây giờ người trở về còn có thể cùng bọn tiểu bối cướp chức gia chủ sao?

Lâm Phàm nói.

- Ta... Ta....

Vương Tiểu Minh thấy cảnh này, trợn tròn mắt, thở hỗn hển, sắp khóc luôn rồi.

- Bá bá, như vậy không công bằng a, ta còn chưa được tận hưởng cảm giác làm gia chủ, sao có thêm nhiều văn bối như vậy được, thật đau lòng mà....

Những biến hóa này thật sự quá nhanh, nhanh đến mức hăn không tiếp thu.

Chỉ mới có trăm năm không trở về thôi, sao biến hóa lớn đến như vậy?!

Lâm Phàm vỗ vai hăn khuyên.

- Tiểu Minh, nghe bá bá nói một câu, tốt nhất người nên trở lại tiếp tục khi dễ khác, bá bá cam đoan với người, chỉ cần thời gian vừa đến, bá bá cho người một thế giới, để cho người tận hưởng cảm giác nhất phương chi chủ, có được hay không?

Bản thân mình có công năng sáng tạo chi chủ, sau này nhất định sẽ thu thập càng nhiều thế giới hơn, khi đó cho Tiểu Minh một cái, chắc không là vấn đề.

- Tiểu Minh, người không hài lòng? Vậy thì hai cái đi.

Lâm Phàm thấy nó trầm mặc không nói, cho rằng không đủ, bởi vậy cho thêm một cái.

Lâm Phàm không biết, khi nó nghe bá bá cho mình làm chi chủ một thế giới, nội tâm bắt đầu nhảy lên, vừa chuẩn bị mở miệng đáp ứng lại nghe Lâm Phàm cho thêm một cái nữa, kích động muốn xỉu.

- Bá bá, ba cái, chỉ cần người đồng ý cho ta ba cái, ta sẽ tiếp tục trở lại khi dễ người khác.

Vương Tiểu Minh xảo quyệt nói.

- Được, không thành vấn đề, ba cái thôi mà, bá bá đáp ứng người.

Thời khắc này, Lâm Phàm nở nụ cười, trẻ con dễ dạy a.

- Cảm tạ, bá bá....

Vương Tiểu Minh cười vui vẻ, nỗi khổ trăm năm gì đó đã sớm quên sạch, bây giờ trong đầu hẳn, đều là chi chủ thế giới a.

- Ân.

Lâm Phàm nở nụ cười, sau đó búng tay một cái, một giọt máu rung động trong hư không sau đó rót vào cơ thể Tiểu Minh.

Đám thiên kiêu đã được mình tăng tư chất, nếu không tăng lên cho Tiểu Minh thì hẳn chết chắc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 793: Bế Quan, Ta Muốn Bế Quan

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Bá bá, hẹn gặp lại.

Vương Tiểu Minh chân thành nhìn Lâm Phàm, khoát tay một cái, sau khi Lâm Phàm rời đi, trên mặt Tiểu Minh lộ ra nụ cười hưng phấn.

- Các người đều nghe được đúng không, sau này bản Đại vương chính là chủ của ba thế giới đó, những thiên kiều này muốn đổi đầu với ta, không nhìn một chút xem chỗ dựa sau lưng ta là ai chứ. Hừ!

Vương Tiểu Minh mở động thiên, đưa đám thuộc hạ ra ngoài.

- Đại vương, người thật sự chán ghét chúng ta? Muốn vứt bỏ chúng ta rồi?

Nhóm ma đầu vừa ra, lập tức thương cảm hỏi, bọn họ bây giờ đã bị quấn vào con thuyền với Vương Tiểu Minh, nếu như hắt xuống thuyền, bọn họ sẽ gặp bi kịch a.

- Ai nói ta chán ghét?

Vương Tiểu Minh liếc mắt một cái nói, đến bây giờ mà còn nói điều mất hứng, chính là kẻ ngu, những ngày tháng sau này sẽ có nhiều thứ thú vị a.

- Vậy vừa nãy....

- Đó là Lâm bá bá của ta, trước mặt Lâm bá bá ta phải biểu hiện oan ức một chút, nếu không bá bá sẽ không cho ta thứ tốt, các người thật sự xem rằng trăm năm nay ta đây lăn lộn vất vả như vậy chỉ để đó thôi sao?

- Bá bá nghĩ gì ta sao có thể không biết? Bản Đại vương chính là muốn dạy dỗ đám thiên kiêu kia, giáo dục bọn họ tiến bộ, tuy có chút khổ thể nhưng vô cùng lạc thú a.

Giờ Vương Tiểu Minh mới lộ bản tính thật sự a, trăm năm qua tuy bị đuổi giết có chút bức bối, nhưng lại hết sức vui sướng.

Cái gì mà gia chủ, hẳn mới không thèm để ý ấy.

- Đại vương, vị Lâm bá bá kia là ai?

Nhóm ma đầu cũng sớm đã bị thuyết phục dưới uy nghiêm của Vương Tiểu Minh.

Bọn họ đúng là đại ma đầu, không chuyện ác nào không làm, nếu bị một cường giả để mắt tới, đã sớm gấp đến sát đầu bể trán, nhưng Đại vương bọn họ còn tốt hơn, trực tiếp bị một đám thiên kiêu nhìn chăm chăm, tình cảnh này thật khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

- Ha ha, đây là chỗ dựa của bản Đại vương, cường giả số một trên thế giới này, được rồi, các người không cần hỏi nhiều! Chúng ta xuất phát, tìm một đại bản doanh khác, may nhờ bản Đại vương đã có dự kiến trước, sớm để dành vô số đại bản doanh, còn những thiên kiêu này, chúng ta cứ từ từ chơi với bọn hắn.

Vương Tiểu Minh chiến ý vang dội, đặc biệt sau khi gặp Lâm Phàm, càng tràn đầy tự tin.

Không phải chỉ là một đám thiên kiêu thôi sao, ta sẽ chơi với các người đến cùng, bản Đại vương phải trở thành nhất đại chi chủ, còn các người hãy làm trò vui cho ta trước đi.

- Đại vương uy vũ.

Nhóm ma đầu tuy không biết lai lịch cụ thể của Lâm Phàm, nhưng nghe Đại vương nói như thế, bọn họ chắc chắn mình có hậu trường rất trâu bò, vậy là được.

....

Huyền Hoàng Giới đều nằm trong bàn tay Lâm Phàm, mỗi thiên kiêu này, tuy phải nếm mùi đau khổ một chút nhưng vì để bọn họ trở thành cường giả đỉnh cao, đành chấp nhận như thế.

Cổ Thánh Giới, nơi đóng quân của Cự Long tộc.

Lâm Phàm thu hồi thần niệm, thời gian chỉ qua một ngày mà thôi.

Đẩy cửa đi ra ngoài, Lâm Phàm cảm giác thời điểm nên rời Cự Long tộc.

- Lão đại....

Lúc này, Gà con từ xa giương cánh bay tới, hạ cánh trên bả vai Lâm Phàm, nhắc đầu liên nhìn thiên địa phương xa.

- Lão ca, chúng ta nên đi ra ngoài, tiếp tục phóng đảng thôi.

- Gà con a, người nói xem vì sao ta vẫn thích người suốt ngày "ác ác a a" hơn, bởi vì âm thanh này của người ta luôn cảm giác có chút tiện a.

- Ác ác a!

Gà con nhắc đầu, cọ vào gò má Lâm Phàm.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, Gà con từ nhỏ đã luôn đồng hành cùng mình, tình cảm này không cần nói nhiều.

-Ồ, cánh người lại thêm một cái, tu vi cũng tăng lên không ít nha.

Lâm Phàm phát hiện tu vi Gà con đã cao hơn, có chút kinh ngạc.

Xem ra cha mẹ nó đã tốn không ít công phu a.

- Ác ác a!

Lúc này, chân trời lại xuất hiện ba bóng gà.

Kê Đại, Kê Nhị, Gà Mập, ba đứa nhi tử biến thái của Gà con, tu vi mỗi đứa cũng tăng lên không ít, có điều vẫn giữ dáng dấp như vậy, nhìn qua vẫn cảm giác biến thái.

Ba tên gà nhãi con đáp xuống đất, chạy chung quanh chân Lâm Phàm, bọn họ muốn làm tùy tùng đi theo ra ngoài xông xáo giang hồ a.

- Ai, con trai và ba cháu yêu dấu của ta muốn ra ngoài sao, ta làm mẹ mặc dù không nữ nhưng cường giả đều được trui rèn từ trong chiến đấu mới ra được, hy vọng người có thể chăm nom bọn chúng thật tốt.

Tử Phượng xuất hiện bên người Lâm Phàm, nói.

Còn Long Tổ Chi Thần thì khỏi nói, cầu còn không được a.

Con trai và ba cháu vừa đến, hần liền phát hiện địa vị mình giảm cấp tốc, hơn nữa, còn mất đi rất nhiều bảo bối, điều này khiến nội tâm hần rĩ máu.

- Nhất định, nhất định.

Lâm Phàm ôm quyền nói, chuyện này đương nhiên rồi.

- Mẫu thân, ta theo lão đại ra ngoài, có cơ hội ta sẽ trở lại thăm người.

Gà con nhảy đến l-ng ngực Tử Phượng, nũng nịu nói.

- Trên đường phải chú ý cẩn thận, không nên cậy mạnh.

....

Lâm Phàm đứng một bên nhìn, đối với màn này, Lâm Phàm đã thể nghiệm qua nhiều lần, có điều lần này ở Cự Long tộc, thật sự đã kiếm lời rất nhiều.

Lâm Phàm là một người dễ thỏa mãn, nếu còn tiếp tục tham làm, thì có chút quá đáng.

Thượng cổ thập đại hung thú, vẫn còn nhiều tộc đến giờ vẫn chưa gặp một lần, bây giờ nên đi xem một chút mới được.

Long Tổ Chi Thần cố nén ý cười trong lòng, khi phát hiện Lâm Phàm nhìn mình, biểu hiện của hắn hơi đổi, đổi thành có chút không nở.

- Con trai của ta a, vì phụ cũng không nở xa người, các người đều rời đi hết, ta với mẹ người sẽ vắng lạnh đi rất nhiều.

Long Tổ Chi Thần thương cảm.

Lâm Phàm bĩu môi, tên Long Côn này tuyệt đối không xứng với chức phụ thân a, kỹ thuật biểu diễn nghiệp dư hết sức.

Tử Phượng nghe chồng mình nói ra những lời này, lộ vẻ vui mừng gật gật đầu, tuy nói con trai có hình thể thừa kế Phượng Hoàng tộc, nhưng huyết mạch vẫn có một phần Cự Long.

Mới đầu, nàng biết phụ quân có chút không thích con trai, nhưng bây giờ nghe hắn nói những lời này, đương nhiên mừng rỡ không thôi.

- Mẫu thân, lần này ta theo lão đại ra ngoài, không biết khi nào mới có thể trở về, phụ thân nói đúng, chúng ta rời đi các người sẽ rất cô quạnh, không bằng ta để bọn nhóc ở lại bồi các người, có được hay không?

Gà con suy tính, nếu như mang ông ôn con này theo, sau này gặp được đối tượng mới làm sao hạ thủ được.

Nếu để chúng ở lại, không phải rất tốt sao.

Trong chớp mắt, ba tên nhóc gà biến thái đồng loạt ngẩng đầu, nhìn gia gia, sau đó hùng hục chạy đến bên chân, giang hai cánh ôm chặt bắp đùi.

Đối với bọn hắn, ở đây có chỗ ở tốt, có đồ ăn ngon, còn có bà nội và gia gia, không ở lại là chẳng ngu.

Long Tổ Chi Thần thấy cảnh này, phát hiện có gì đó không đúng.

- Hai vị, ta thấy như vậy cũng tốt, hay là ba tên nhóc này ở lại đây đi, hai người cũng đỡ cô quạnh.

Lâm Phàm cười thầm, người muốn tinh tướng, hiện tại xem người làm sao.

Ba tên nhóc con này, mỗi tên so với tên khác càng biến thái hơn, nếu như ở lại Cự Long tộc, còn không phải ngày ngày gây gỗ xích mích sao.

- Có thể a.

Tử Phượng đương nhiên cảm thấy rất tốt, không phải lo sau này không có ai ở cùng.

Long Tổ Chi Thần có rất nhiều lời muốn nói, nhưng vào lúc này mắt lại trợn tròn, thật sự muốn vả cho mình mấy cái, cái tội ngu, cái tội lảm miệng này.

- Ác ác a....

Ba gà con biến thái vui sướng kêu to, hoàn toàn quên lấy Long Tổ Chi Thần.

- Ta....

Long Tổ Chi Thần phát hiện nội tâm của mình chịu tổn thương, hắn không ngờ sự tình lại sẽ biến thành như vậy.

- Gà con, chúng ta đi.

- Cáo từ.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm đi vào hư không.

Thời khắc này, thiên địa yên tĩnh lại, Long Tổ Chi Thần có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cúi thấp đầu nhìn ba đứa cháu dưới chân đang mê Phao câu gà, trong lòng yên lặng chảy nước mắt.

Bế quan, nhất định phải bế quan.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 794: Đây Là Ai?

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Giờ chúng ta nên làm gì?

Ra khỏi Cự Long tộc, trong lòng Lâm Phàm có hai ý nghĩ, một, trong ngày vạn giới khai mở, đi Thú Doanh thu thập ít đồ. Hai, đi tìm Chí Cao, đánh giết tiện thể thu thêm một vài thứ.

Vì có chút quan hệ với Cự Long tộc, nên nếu ra tay sẽ không ổn lắm, còn những chủng tộc khác không có quan hệ gì nhiều, nên nếu có hãm hại, lừa gạt, cũng không có cảm giác tội lỗi.

Nhưng đám Chí Cao, bảo bối mang theo không ít, nếu chém giết xong, không chỉ có thể cướp đoạt toàn bộ gia sản của Chí Cao, thử cảm giác thành một tên lưu manh thử xem.

Chờ Thiên Ý thức tỉnh lần nữa, đột nhiên phát hiện mình trở thành một tên lưu manh, cái cảm giác này chắc sẽ rất sáng khoái.

Ngay khi Lâm Phàm do dự không quyết, hư không nhẹ nhàng dao động.

- Ai?

Thần sắc Lâm Phàm cứng lại, gợn sóng này tuy rằng ẩn nấp rất thấp nhưng với thực lực bây giờ của hắn, đã sớm phát hiện ra.

- Nhân tộc Đại Đế không hổ là Nhân tộc Đại Đế, không nghĩ tới ngay cả thuật thời không ẩn giấu cũng không qua được hai mắt của người.

Lúc này, một bóng người mặc áo bào đen xé mở hư không đi ra.

Người này khí tức bất phàm, bước đi mạnh mẽ uy vũ long hành, khói đen quần quanh dưới chân như ngọn nguồn của thế giới tà ác.

- Người là người của Tà Minh?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

- Không ngờ Nhân tộc Đại Đế còn quan tâm đến Tà Minh, Tà Minh ta rất vinh hạnh.

Người áo đen không khỏi tự hào.

Tà Minh ở Cổ Thánh Giới đã lâu, mặc dù thế lực ngập trời, nhưng có người biết, mà người biết Tà Minh tồn tại cũng đều là cường giả chí cao.

- Nhìn qua người là biết là người của Tà Minh rồi, quanh thân tản ra nhiều tà khí như vậy, không phải Tà Minh còn có thể là ai? Nói đi, tìm bản Đế có chuyện gì, chờ người nói xong, bản Đế sẽ trấn áp người.

Lâm Phàm bây giờ đang rất thiếu Thánh Dương Đan, người áo đen này tu vi không tồi, Thần Thiên Vị tầng thứ chín Bát Hoang Hợp Nhất, nếu như độ hóa rồi ném vào Động Thiên cô đọng Thánh Dương Đan, thật sự không tồi.

Người áo đen hiển nhiên cũng không ngờ Lâm Phàm sẽ nói ra những lời này, lấy tính cách của hắn đã sớm một chương đập chết rồi. Nhưng đối phương là Nhân tộc Đại Đế, hắn cũng không dám.

- Ta nghĩ Đại Đế hiểu lầm, Tà Chủ nhà ta muốn gặp người để thương lượng một việc lớn, không biết Đại Đế ngài có dám đi hay không?

Người áo đen áp chế lửa giận, lạnh nhạt nói.

- Há, muốn gặp ta?

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười lạnh lùng, trong lòng suy diễn một vài ý nghĩ.

- Được!

Lâm Phàm không sợ những thứ này, thủ đoạn của mình rất nhiều, Tà Minh này xuất quỷ nhập thần, trước đây một mình đã từng giết một Điện Chủ của nó, không biết Tà Minh này bây giờ muốn thế nào?

- Vậy mời Đại Đế theo ta.

Người áo đen búng ngón tay một cái, khói đen bốc lên mở ra một con đường trong hư không, mà dọc theo phương hướng này, là một nơi rất xa xôi.

Chưa tiến vào nên không biết nhân vật nào đang đợi.

Lâm Phàm đến gần người mặc áo đen nói.

- Bản Đế không có tí hảo với đối với Tà Minh, nhưng nếu đã mời, bản Đế tự nhiên sẽ đi, có điều gần đây bản Đế thiếu hụt nhân thủ, nhìn người cũng không tồi, như vậy đi, chi bằng người thần phục bản Đế.

Vừa nói, Lâm Phàm đánh ra một chưởng, hoành đoạn hư không, chém chết tất cả.

- Người....

Người áo đen kinh hãi, hắn không ngờ Lâm Phàm đột nhiên ra tay.

Hắn từng mời rất nhiều người, cho dù cự tuyệt cũng không vô duyên vô cớ ra tay như vậy a.

Xì xì!

Sức mạnh xuyên, qua người áo đen trực tiếp bị cắt thành hai nửa.

- Nhân tộc Đại Đế, sao người lại làm như vậy?

Người áo đen tức giận gào thét, huyết nhục không ngừng giãy dụa, tức giận ngập trời, đồng thời trong lòng sợ hãi vạn phần, hẳn không nghĩ tới Lâm Phàm lại mạnh như vậy.

- Độ hóa!

Ngón tay Lâm Phàm quấn quanh ánh sáng độ hóa, nhẹ nhàng bắn ra, phát quang như dải lụa hương người áo đen, sau đó bao phủ lấy hắn.

- Ngoan ngoãn thần phục đi.

Độ hóa loại người này, chỉ cần một chiêu đánh cho tàn phế, sau đó độ hóa là được.

Vạn ngàn Phật đà quấn thân, ca tụng kinh văn, người áo đen tức giận gào thét, khói đen quấn quanh huyết nhục như gặp phải thứ gì kinh khủng.

Sau đó truyền đến âm thanh của hệ thống.

- Keng, chúc mừng độ hóa thành công.

- Chủ nhân.

Người áo đen chậm rãi lên tiếng, không còn khí tức tà ác nữa, giờ thay đổi thành ôn hòa, cung kính trước mặt Lâm Phàm.

- Cho bản Đế nhìn mặt người một chút, cả ngày lẫn đêm đều ẩn giấu dưới hắc bào, chẳng lẽ đáng kiếp quá tuần tú, nên không muốn lộ diện sao?

Lâm Phàm ghét nhất loại người ẩn giấu khuôn mặt, chẳng lẽ trang điểm quá đáng sợ, hay quá tuần tú, sợ bị người khác nhớ mặt?

Nhưng khi đối phương kéo áo bào xuống, sắc mặt Lâm Phàm hơi đổi, giờ ạ đây còn là người sao?

Người áo đen trước mặt này không có ngũ quan, cả đầu đều là khói đen, hai mắt như hồng quang, có loại cảm giác âm tà.

- Mẹ kiếp, đây là chủng tộc gì?

Lâm Phàm tròn mắt, hắn đã đọc đủ thứ thư tịch, mặc dù không xem hết chủng tộc Đại Thiên, nhưng ít nhiều vẫn có hiểu biết.

Nhưng hôm nay thấy đồ chơi này, Lâm Phàm thật sự không biết hắn thuộc chủng tộc gì.

- Xem ra, Tà Minh này cũng có chút môn đạo a.

- Được rồi, đưa ta đến Tà Minh.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, ngược lại muốn xem Tà Chủ kia đến cùng là thần thành phương nào.

Lâm Phàm vẫn rất tự tin với bản thân, Tà Minh này mời mình tới, hắn đương nhiên không cự tuyệt.

Trực tiếp đi đánh phá đại bản doanh, đập nát tổ chức tà ác này, có sao không làm.

Người áo đen khôi phục dáng dấp vốn có, hơi thở thay đổi trở nên tà ác, Lâm Phàm đi sau lưng hắn, vào trong thông đạo.

Lối đi này có chút thần kỳ, giống như xuyên qua vậy, lưu quang xung quanh giống như dải lụa, kéo rất dài rất dài.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm phát hiện cảnh vật chung quanh có sự thay đổi.

Vùng thế giới này trở nên có chút không giống.

Thiên địa tối tăm, đỏ như máu, như vực sâu Địa ngục.

- Đây là một vùng thế giới được mở ra.

Lâm Phàm dò xét một phen, trong lòng chắc chắn.

- Hoan nghênh Nhân tộc Đại Đế giáng lâm Tà Minh ta, kính xin tiến vào.

Lúc này, một âm thanh âm trầm, khàn khàn truyền đến, một cánh cửa đá màu đỏ to lớn ở xa xa âm ỉ mở ra, cửa đá vừa mở, vạn sợi khí tức tà ác tràn ra, tràn ngập thiên địa.

- Người chính là Tà Chủ?

Lâm Phàm hô to một tiếng, tùy tùy tiện tiện, không chút lo lắng đi về phía trước.

- Ha ha, mời vào.

- Hừ, ta muốn xem đến cùng, người sẽ giở trò quỷ gì, cứ thích thần thần bí bí.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi vào.

Sau khi đi vào sau cửa đá, thiên địa lần nữa biến hóa, lần biến hóa này để Lâm Phàm thấy được một vật kỳ quái.

Một tế đàn khổng lồ sừng sững ở phương xa, tế đàn bát phương, từng đạo ánh sáng xông thẳng đến chân trời, rót vào hư không xa xôi, không biết đi đến nơi nào.

Mà trung tâm tế đàn, có một bóng người ngồi trên bảo tọa, dưới bảo tọa, từng người từng người áo đen đứng ở đó, khí tức vững vàng, thu hút tâm thần.

- Chuyện gì, nói đi!

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu hỏi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 795: Lễ Vật Đây Của Người, Bản Đế Nhận

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Nhân tộc Đại Đế, từ Huyền Hoàng Giới phi thăng lên đây, như chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, đã đạt tu vi như thế, thiên địa chấn kinh, Quỷ khốc Thần sầu, khiến người ta vô cùng kính nể.

Thân thể cao to của Tà Chủ, dù đang ngồi trên bảo tọa, cũng cao hơn gấp ba so với Lâm Phàm. Đặc biệt là khí tức nghiêm túc thận trọng, thần thái uy nghiêm của hắn, quả thật khiến người ta sợ hãi thấu xương.

-Tà Chủ, người nói tóm tắt thôi, bản Đế không có không có thời gian nghe lời thừa thải của người đâu.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, hắn không coi trọng Tà chủ chút nào.

Ào ào ào!

Những người áo đen xung quanh, khi nghe thấy Lâm Phàm nhục mạ Tà Chủ, không thể nhịn được, từng người bộc lộ sát ý, cuộn cuộn sôi trào.

Lâm Phàm khinh miệt liếc mắt nhìn bọn chúng, không để trong lòng. Bất quá, Tà Chủ khiến Lâm Phàm tò mò, không biết hắn có lại lịch gì? Mà khí tức của những hắc y nhân kia lại kì lạ. Không biết là chủng tộc gì?

Tà Chủ khẽ nâng bàn tay thiết giáp đen kịt của mình lên, tất cả yên lặng.

-Nhân tộc Đại Đế, bình tĩnh đừng nóng, Tà Minh ở Cổ Thánh Giới tồn tại đã lâu, thế lực khổng lồ. Mà bản Tà Chủ biết người một lòng muốn chống lại Cổ Tộc, kỳ thực lần này ta mời người tới, đúng là có chuyện muốn thương lượng, chúng ta có thể hợp tác một phen.

Tà Chủ khàn khàn nói. Trong mỗi một câu nói của hắn, đều có cảm giác như âm thanh của loại kim loại ma sát với nhau.

-Hợp tác ra sao?

Lâm Phàm nhìn Tà Chủ, hắn biết Tà Minh một mình một phe, bọn chúng chém giết Đại Thiên chủng tộc, lẫn Cổ Tộc. Nhưng bởi vì đại bản doanh vô cùng bí mật, coi như Cổ Tộc Chí Cao, chưa chắc có thể tìm ra không.

-Ngày Vạn giới liên thông đã đến gần, Thiên Ý cũng sắp giáng lâm. Đến lúc ấy, người chỉ cần cùng chúng ta trấn áp Thiên Ý là được.

Tà Chủ nói.

-Đơn giản như vậy?

Lâm Phàm hỏi.

-Không sai, chỉ đơn giản như thế thôi!

Tà Chủ cười nhạt một tiếng, lại nói tiếp.

-Yên tâm, đối với cường giả, Tà Minh vẫn luôn có hữu hảo lễ ngộ.

-Ừm, đề nghị này kỳ thực không sai, cùng nhau trấn áp Thiên ý thì cũng ok. Nhưng làm chuyện gì cũng phải có tiền đề chứ.

Lâm Phàm trong lòng cười gằn một tiếng. Tà Minh muốn liên hợp với hắn trấn áp Thiên Ý ư?

-Tưởng ta không biết các người đang muốn đùa giỡn ta sao? Xem ta là trẻ con ba tuổi chắc.

- Tiền đề gì?

Tà Chủ cười yếu ớt hỏi.

Lâm Phàm giang hai tay.

-Không phải tộc ta, chắc chắn có dị tâm. Tà Minh của người, người không ra người quý không ra quý, ai biết người có mục đích gì?

-Há, đúng rồi, không cần nói người, ta có thể hỏi một chút không, cái tên đã dẫn ta tới đây nè, kính xin nói một chút, các người có lai lịch và mục đích là gì?

Lâm Phàm chỉ vào người áo đen đã bị hấn độ hóa hỏi.

Tà Chủ sững sờ, không hiểu đối phương đang có ý gì? Sau đó, nhìn thuộc hạ của mình, nhưng khi hấn nhìn kĩ, nhất thời trợn tròn mắt, từ trên bảo tọa đứng lên.

-Người...

Vừa bắt đầu Tà Chủ vẫn không chú ý, nhưng lúc này, hấn phát hiện trên người thủ hạ của mình dĩ nhiên lại có khí tức của Phật Môn, tuy rất là mật mờ, nhưng không thoát khỏi hai mắt của hấn.

-Chúng ta là vực ngoại chi ma, ngày vạn giới liên thông, chính là ngày chúng ta sẽ xâm lấn thế giới này, nuốt chửng Thiên Ý của Cổ Thánh Giới, chiếm lĩnh vạn giới.

-Câm miệng!

Tà Chủ giận dữ quát, hấn không dám tưởng tượng, hấn lại bị thủ hạ bán đứng.

Ầm ầm!

Tà Chủ đánh ra một chưởng, sức mạnh mênh mông của hắc chột bộc phát, đánh về phía người áo đen kia, hắc muốn chém tên kia thành muôn mảnh.

-Tà Chủ, không nên gấp mà, một lời không hợp liền đánh chết người của bản Đế. Người không để bản Đế trong mắt phải không?

Lâm Phàm vung tay một cái, kiếm ý vang trời, gào thét bay đi, trực tiếp ngăn trở công kích của Tà Chủ.

-Nhân tộc Đại Đế, người đã làm gì với thuộc hạ của ta vậy?

Sắc mặt Tà Chủ trở nên âm trầm.

-Vực ngoại chi ma à, đúng là có chút ngoài ý muốn.

Lúc này, Lâm Phàm ý vị thâm trường cười, nhớ lại lúc ở Huyền Hoàng Giới, khi hắc ở thần miếu gặp cái đám kia, không biết bọn chúng có tính được gọi vực ngoại chi ma hay không đây.

-Nhân tộc Đại Đế, bản chủ đang muốn cùng người hợp tác, người lại đối xử với bản chủ như thế, người không coi ta vào mắt thì đúng hơn?

Tà Chủ lạnh lùng nói, trong mắt hung quang thiểm thức, hiển nhiên đã nổi giận vô cùng.

-Ha ha, xem trọng người? Người vẫn chưa có tư cách đó. Bản Đế đồng ý tới đây, vốn muốn diệt Tà Minh tận gốc. Hiện tại vừa vặn, lại được các người mang tới đại bản doanh, đúng là tiết kiệm ta không ít công sức.

Lâm Phàm cười nhạt, trong lòng hắc không để những chuyện này vào đầu.

Tình cảnh Bây giờ, đúng là dẫn sói vào nhà, tu vi của Tà Chủ không tính quá thấp, cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng không đạt được Vĩnh Hằng Chi Vị. Bởi vậy theo Lâm Phàm, hắc

cũng chỉ là một tên cường giả bình thường, đi độ hóa hắc, là một chưa chọn không tồi.

-Người...

Tà Chủ không nghĩ tới sự tình sẽ trở nên như thế này, sắc mặt biến đổi liên tục, đột nhiên thân hình lấp loé, hét dài một tiếng, tiếng thét này, tựa như bắt nguồn từ xa xưa, tràn ngập thiên địa.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, hư không hơi rung động, trong đó có vô số đoàn khói đen từ từ bay tới. Sau đó, những luồng khói đen này, biến thành những hắc y nhân, bao vây Lâm Phàm.

-Nhân tộc Đại Đế, người đang muốn chết thì đừng trách ta.

Tà Chủ tức giận quát, vung tay ra lệnh.

-Bắt hắc.

-Tà Chủ, những lễ vật này, bản Đế thu.

Lâm Phàm nhìn nhóm người xung quanh, không khỏi cười lên.

-Đại độ hóa tự tại.

Lập tức có một Vạn đạo Phật quang giống như dải lụa, từ sau lưng Lâm Phàm bay ra, rót vào hư không vô tận.

Vù!

Từng cơn sóng xuất hiện dưới chân Lâm Phàm, một vòng lại một vòng, nơi đó, xuất hiện một đóa kim liên tràn ngập lực lượng độ hóa, từ từ bay lên. Sắc mặt Lâm Phàm trở nên vô cùng hiền lành. Chắp hai tay phía trước, thân thể của không ngừng bành trướng, càng ngày càng cao to. Trong chớp mắt, một vị độ hóa vương Phật xuất hiện sau lưng hắc. Vị vương Phật kia, khí thể minh mông, chấn động thiên địa. Hai tay chắp

lại, càng khiến thiên địa ầm ầm nổ vang, thiên hoa loạn trụ, Phật đà giáng thế.

-Đây là cái gì?

Tà Chủ nhìn thấy vị vương Phật kia, sắc mặt đại biến, gào thét không ngừng. Cặp mắt tràn đầy hung uy đang tràn đầy vẻ khiếp sợ, hiển nhiên hẳn cũng bị chấn động không nhẹ. Luồng hơi thở này, đối với Tà Chủ mà nói, thật sự vô cùng khó chịu.

-Phật môn cao tăng, đây là thần thông Phật môn.

Hai mắt Tà Chủ ngưng lại, như nghĩ tới điều gì đó.

-Tà Chủ, người nói đúng rồi đấy, đây chính là thần thông Phật môn, đối với phần đại lễ của người, bản Đế sao có thể không thu.

Trên mặt Lâm Phàm luôn mang theo nụ cười, nhìn những bóng đen rậm rạp chằng chịt xung quanh, lộ ra ý chiếm hữu mãnh liệt. Trong mắt Lâm Phàm, những tên áo bào đen kia đều là Thánh Dương Đan.

-Quy y dưới trướng bản Đế, vĩnh hằng tự tại.

Lâm Phàm nhẹ giọng ngâm xướng, vương Phật sau lưng hẳn cũng mở mắt. Trong nháy mắt liền có hai vệt kim quang bạo phát. Bên trong hai đoàn kim quang này, ẩn chứa vô số cảnh tượng kỳ lạ, có Phật đà bồng bênh, cũng có vô số kinh văn.

-A!

Chỗ nào Kim quang đi qua, những hắc y nhân đều thê thảm tê rống. Trên người như bị gì đó ăn mòn, tản ra từng trận khói đen.

-Vô liêm sỉ, người dám.

Tà Chủ hét lớn, hẳn đã biết cái tên Nhân tộc Đại Đế kia đang muốn độ hóa thủ hạ của mình.

-Có gì không dám!

Lâm Phàm cười nhạt, chẳng quan tâm chút nào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 796: Dọa Chết Người

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Keng, chúc mừng kí chủ độ hóa thành công.

-Keng, chúc mừng kí chủ độ hóa thành công.

...

Đám người áo bào đen kia tuy có tu vi không cao, nhưng đặt bên trong Cổ Thánh Giới, tuyệt đối không thấp. Phổ biến đều là Thần Thiên Vị tầng năm, tầng sáu. Thậm chí, còn có cao thủ tầng bảy, tầng tám. Bất quá, nếu như gặp phải thiên kiêu chân chính, tu vi ngang nhau thì chém giết ba, bốn tên như thế này không vấn đề. Đại Độ Hóa Phật Quang là một môn thần thông cực kỳ bá đạo. Nếu không phải vậy, thì sao ở thời viễn cổ, độ hóa vương Phật bị Cổ Thánh Giới Thiên Ý trấn áp chứ. Bây giờ Lâm Phàm đã Đại Độ Hóa Phật Quang tu luyện đến cảnh giới nhất định, nhưng so với độ hóa vương Phật, vẫn còn có chút chênh lệch, nhưng những chênh lệch này cũng đã rất nhỏ.

-Ha ha, không sai, không sai, lần này đến đại bản doanh của Tà Minh không thiệt thòi a.

Lâm Phàm cười to, mỗi một lần độ hóa thành công, Lâm Phàm đều thu vào Động Thiên. Để bọn họ luyện Thánh Dương Đan cả ngày lẫn

đêm cho mình. Đặc biệt khi nhìn thấy số Thánh Dương Đan cuộn cuộn không ngừng chồng chất bên trong, không gì vui sướng hơn.

Giờ khắc này, Tà Chủ như phát điên rồi, hắn không nghĩ tới, Nhân tộc Đại Đế lại hung mãnh như vậy, làm việc không trong dự liệu của hắn.

-Nhân tộc Đại Đế, Tà chủ ta cùng ngươi không chết không thôi.

Tà Chủ tức giận rít gào, hắn tức run rẩy cả người. Lập tức đánh ra ngàn vạn chưởng về phía Lâm Phàm. Dưới sức mạnh của ngàn vạn chưởng ấn, hư không vỡ nứt, hư không nghịch lưu tùy ý cuồng bạo, tiểu thể giới bắt đầu chấn động không ngừng.

- Một tên cường giả Thần Thiên Vị tầng mười, cũng muốn giết bản Đế. Hôm nay, bản Đế độ hóa luôn ngươi, để cho ngươi vì bản Đế, ngày đêm luyện Thánh Dương Đan.

Lâm Phàm xoay tay một cái, áp lực tăng lên, một nguồn sức mạnh to lớn trực tiếp đè ép hư không.

Ầm ầm!

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, khiến tinh bích tiểu thể xuất hiện từng vết nứt. Hư không nghịch lưu cuồng bạo xuyên qua từ trong khe hở, tùy ý tàn phá bên trong tiểu.

-Đáng ghét.

Tà Chủ nhìn cánh tay của mình vô tình bị độ hóa, trong lòng cuống lên. Bọn họ là vực ngoại chi ma, trước kia đã từng xâm lấn Cổ Thánh Giới ba lần. Nhưng cả ba lần đều có kết cục thất bại, mà không lâu nữa sẽ có cuộc xâm chiếm lần thứ tư. Tà chủ chính là vực ngoại chi ma còn sót lại từ cuộc xâm lấn lần thứ ba. Bây giờ, hắn trấn thủ nơi này, chờ khi vạn giới liên thông, hắn sẽ đánh mở vực ngoại chi giới. Khi đó, đồng bào của hắn sẽ điên cuồng tràn vào. Nếu như bây giờ, hắn bị trấn áp, hết thảy đều sẽ thất bại.

-Hư không liệt trảm!

Năm ngón tay Tà Chủ lập tức duỗi ra, trên mỗi ngón tay trên đều quần quanh một hắc tuyến. Những hắc tuyến kia lơ lửng không cố định, rõ ràng nhìn thấy trước mắt, nhưng lại không cảm giác được sự tồn tại của nó.

Ào ào ào!

Trong chớp mắt, Tà Chủ hơi động, hư không trước mặt hắt đột nhiên thay đổi, tựa như một cơn sóng cuộn cuộn, không ngừng dập trùng.

Xé tan!

Hư không như bị một lưỡi dao sắc cắt thành năm phần.

-Nhân tộc Đại Đế, bản chủ phải cắt người thành vô số mảnh mới có thể hả lòng hả dạ.

Tà Chủ nộ quát lên, năm ngón tay lại động lần nữa, nhưng lần này lại không có bất kỳ gợn sóng nào. Thế nhưng, Lâm Phàm vẫn cảm giác được, sâu bên trong hư không, có một loại sức mạnh không thể địch nổi âm ầm kéo tới.

Hư không liệt trảm là bản mệnh công pháp của Tà Chủ, vô cùng khó tu luyện. Nhưng một khi đã tu luyện thành công, sẽ có lực lượng kinh thiên, có thể chém gãy thời gian. Cho dù là Kim Cương tộc với thân thể trứ danh hay Cự Nhân tộc, dưới sức mạnh của Hư Không Liệt Trảm này, thì sắc mặt đều đại biến. Bởi vậy, nó được xưng là thần thông có thể chém cắt hết thảy.

-Cắt hư không sao? Cũng có chút ý nghĩa, chỉ là không biết thần thông của ta có thể chém được thần thông của người hay không.

Lâm Phàm một bên vừa độ hóa những hắc y nhân còn lại, vừa nghĩ cách đối phó với Hư Không Liệt Trảm.

-Kiếm ý Liệt trăm.

Bây giờ, Kiếm đạo của Lâm Phàm đã tu luyện đến trình độ đỉnh cao. Thậm chí, hắn đã lĩnh ngộ được chín loại kiếm ý, hơn nữa hắn còn có thể kết hợp chúng với nhau. Đây chính là cảnh giới mà bất kỳ Kiếm đạo cao thủ nào đều tha thiết ước mơ. Nhưng đối với Lâm Phàm, lĩnh ngộ những kiếm ý này, cực kỳ đơn giản. Hắn điểm ra một chỉ, một chỉ kia cũng không có khí thể kinh thiên, cũng không màu mè hoa lá cành, cứ như một chỉ tay phổ thông, nhưng lại để sắc mặt của Tà Chủ đại biến.

Lúc này, Tà Chủ đã cảm nhận được trong hư không, một loại sức mạnh cực kỳ cường hãn, tựa như dã thú hung mãnh lao đến.

- Sao lại thế?

Tà Chủ kinh hãi, hư không rung động, hắn cảm nhận được, thần thông có thể chém phá thiên địa của hắn, lại bị người ta chém ngược.

Ầm! Ầm!

Một luồng năng lượng phản phệ to lớn lập tức cuồng bạo, chấn cho thân hình Tà Chủ liên tục lay động, làm Tà Chủ không có chút thời gian phản ứng. Liền bị một đạo phổ thông kiếm ý trực tiếp cắt thành hai nửa.

-A!

Sau khi thân thể bị cắt thành hai nửa, Tà Chủ tức giận gào thét.

- Thần thông có thể chém phá thiên địa ư, không ngờ lại yếu như vậy, vô vị.

Lâm Phàm nhìn hình dạng của Tà Chủ lúc này một lúc, sau đó một lòng một ý độ hóa những hắc y nhân kia.

So với Tà Chủ, Lâm Phàm vẫn có cảm giác những tên áo bào đen kia thú vị hơn.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã độ hóa thành công.

-Tà Chủ, bản Đế cho người chút thời gian để suy nghĩ cách chống lại bản Đế. Đợi ta độ hóa xong bọn thuộc hạ của người, thì người sẽ gặp bi kịch rồi.

Lâm Phàm cười nói.

Cảm nhận ngữ khí khinh thường của đối phương, nội tâm Tà Chủ tức điên rồi.

-A!

Tà Chủ hét dài một tiếng, sức mạnh vô biên bạo ra. Toàn bộ tiểu thế giới bắt đầu bắt đầu run rẩy, đặc biệt là tế đàn kia, càng đung đưa kịch liệt.

-Hỗn Độn Ma quan, lực lượng bản nguyên, Thiên Ngoại Chi Ma.

Thời khắc này, trên đỉnh đầu Tà Chủ hình thành một cái vòng xoáy đen kịt. Mà vòng xoáy kia dường như đã câu thông đến một vị trí bí ẩn nào đó. Đồng thời, khu vực xung quanh của tế đàn cũng bị một loại ánh sáng kì lạ quấn quanh.

-Nhân tộc Đại Đế, tất cả những thứ này đều là người bức bản chủ. Hôm nay, dù có phải đánh mất tất cả sức mạnh, ta cũng đưa người lên bàn thờ ăn chuối.

Trong vòng xoáy, đột nhiên xuất hiện một bộ quan tài khổng lồ. Cổ quan tài đen kịt tràn khí tức tà ác. Thậm chí, khiến cho người ta có một loại cảm giác, trong thiên đại, tất cả tà ác đều từ trong cổ quan tài kia tản ra ngoài.

Xoạt xoạt!

Một tiếng động vang lên, nắp quan tài lặng lẽ vén lên một khe hở.

Ừng ục! Ủng ục!

Như có tiếng nước sôi trong đó, nhìn kỹ lại, hiện giờ trong quan tài, một dòng nước đen nhánh từ từ dâng lên. Tựa như từ trên trời giáng xuống, hình thành một cái thác nước đen kịt, đổ trên người Tà Chủ.

Tâm thần Lâm Phàm run lên, lúc nhìn đến quan tài đen kìa, tâm ý của hắn phảng phất như bị lôi kéo đi qua, một loại cảm giác quái dị!

-Ha ha... Ha ha.

Tà Chủ đang đắm chìm trong dòng nước đen kịt, đột nhiên cuồng tiếu. Lập tức, một luồng khí tức vô cùng vô tận bạo phát, khí tức tà ác, tràn ngập khắp nơi, làm người hoảng sợ.

Lâm Phàm sửng sò, sau đó lập tức vung tay lên, thu hết thủy những tên áo bào đen còn lại vào Động Thiên. Sau đó bước chân đi ra, trong nháy mắt hắn xuất hiện phía sau Tà Chủ. Một viên gạch màu đỏ xuất hiện trong tay.

Ầm!

-Mẹ nó, người dọa tiểu gia nhảy dựng một cái đó, làm hết hồn hà!

Lâm Phàm vừa bắt đầu còn muốn nhìn thử Tà Chủ có thể làm gì. Nhưng không nghĩ tới hắn lại làm ra một thứ tà môn lại âm hàn như vậy.

-Cái tên điên nhà ngươi, tưởng đang đóng phim kinh dị chắc. Làm cho không khí trở nên âm u khủng bố, không biết đó là thứ tiểu gia sợ nhất sao. Nguyên bản, tiểu gia còn muốn cho ngươi một cơ hội, nhưng ngươi lại không biết tranh thủ, không thể trách ta nha.

Lâm Phàm nhìn Tà Chủ đã ngất đi, vỗ vỗ ngực trách mắng.

Nhưng ngay lúc này, âm thanh gầm thét của dã thú đột nhiên từ quan tài truyền đến, khiến Lâm Phàm cả kinh, nhắc đầu nhìn tới. Lúc này, trái tim nhỏ của hắn cuồng bạo nhảy lên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 797: Không Thế Nào!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lạch cạch!

Một móng vuốt ác ma đỏ thắm đột nhiên nắm lấy thành quan tài. Lúc Lâm Phàm nhìn thấy móng vuốt to lớn được che kín bằng những vảy giáp, nội tâm không khỏi run lên một cái. Hắn cảm giác từ trong quan tài kia, sẽ có một thứ vô cùng kinh khủng nhảy ra ngoài. Lâm Phàm nhìn Tà Chủ đã bị ngắt, cảm giác hắn vừa bị Ta chủ chơi một võ rồi.

-Cái tên gốc nhà người, khiến cho tiểu gia tưởng người đang muốn phát uy. Không ngờ người lại dùng quyền trợ giúp gọi điện thoại cho người thân, mau đứng lên. Tiểu gia phải quyết đấu một trận công bằng với người.

Khí tức khủng bố giống như ngọn nguồn của sự tà ác đang lan tràn khắp nơi. Từ lúc quan tài kia mở ra, thiên địa dường như đều bị một ý chí tà ác chiếm lĩnh.

Lâm Phàm đập Tà Chủ mấy cái, nhưng hắn không có bất cứ phản ứng gì.

-Nhanh lên một chút, người đang làm cái quái gì vậy...

Thùng thùng!

Lời của Lâm Phàm còn chưa nói hết, đột nhiên một trận tiếng tim đập dồn dập vang lên. Lúc Lâm Phàm ngẩn đầu, nhìn về phía quan tài, hai mắt hần co rút lại, như nhìn thấy một cái gì đó rất kinh khủng.

-Đây rốt cuộc là thứ gì?

Từ trong quan tài, một thân thể cao to, cả người được khí tức vô cùng tà ác quấn quanh từ từ xuất hiện. Trên đỉnh đầu của nó có một cặp sừng cong dài, cả người giống như bị liệt diễm thiêu đốt.

Tư tư!

Toàn bộ hư không quanh nó nhanh chóng bị ngọn liệt diễm kia thiêu đốt.

-Rống!

Tiếng rống tức giận từ sinh vật tà ác kia bạo phát ra. Trong chớp mắt, một luồng sức hút to lớn xuất hiện, Tà Chủ đang ngất dưới đất cũng bị sức hấp cường đại tác động, bay về miệng của sinh vật tà ác kia.

Lâm Phàm vốn muốn nắm lấy hần, nhưng khi hần chạm đến thân thể Tà Chủ, thì luồng khói đen đang bao phủ Tà Chủ đột nhiên nhào tới hần. Lâm Phàm cảm giác làn da của mình như đã bị hủ thực. Bây giờ, tu vi Lâm Phàm đã đạt đến cảnh giới không tầm thường còn thân thể của hần không cần phải bàn đến độ trâu. Nhưng khi tiếp xúc với đoàn khói đen kia, cơ thể hần lại cảm giác được một tia vướng tay chân, thật không thể tưởng tượng nổi.

-Cái này rốt cuộc là thứ gì?

Lâm Phàm tuy có kiến thức rộng khắp, nhưng chưa từng nghe thấy bất kì thứ gì như vậy. Hỗn Độn quan tài chắc là một bảo bối gì đó. Bây giờ, Lâm Phàm mặc dù rất muốn thu nó vào bảo khố của mình, thế nhưng tà vật bức này, hiển nhiên không phải dễ dàng thu phục. Bảo bối

có linh, tinh quang trong mắt Lâm Phàm đột nhiên lóe lên, lúc này hắn đã nhìn thấy khí linh bản thể của quan tài kia.

Cái khí linh này có sức mạnh cực kỳ mênh mông, nhưng lại có hình dáng như một đồng huyết nhục, đồng huyết nhục này lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng tà ác. So với những thứ tà ác mà trước kia Lâm Phàm từng gặp, còn muốn tà ác hơn vô số lần, phảng phất như chỉ cần bị nó xâm nhiễm một chút, coi như Phật đà phổ độ thế gian, cũng có thể biến thành ác Phật tà ác nhất thế gian.

-Nhân tộc Đại Đế!

Ngay lúc Lâm Phàm đang tập trung suy nghĩ, đột nhiên có một đạo hắc quang phá không mà đến, đạo hắc quang này cực kỳ âm u, đi qua nơi nào cũng khiến cho hư không nơi đó liên tục nổ tung, xuất hiện vô số khe nứt, thật lâu không thể khôi phục.

-Có chút cường hãn a, suýt chút nữa thì bị người chém thành hai khúc rồi.

Thần thông hư không liệt trảm của Tà Chủ bây giờ cường hãn hơn không ít so với lúc trước. Nhưng đối với Lâm Phàm, nó vẫn vô dụng, không thể gây ra bất kì tổn thương cho hắn.

-Nhân tộc Đại Đế, người dám độ hóa toàn bộ thủ hạ của ta, mối thù này bản chủ nhất định phải báo. Cho dù tu vi người thông thiên, ta cũng phải báo mối thù này. Hỗn Độn Ma quan chính là ngọn nguồn của tất cả tà ác, chỉ cần thế gian này còn có tà ác, thì sức mạnh của bản chủ vô cùng vô tận. Hôm nay, người nhất định phải chết.

-Thần phục, hoàn toàn thần phục bản chủ, bản chủ có thể tha cho người con đường sống, để cho người dưới một người, trên vạn người, cùng ta thống lĩnh vạn giới.

Bây giờ Tà Chủ giống người không phải người, sau khi hắn đi ra từ Hỗn Độn ma quan, hắn giờ giống ma vật hơn, đang tích cực thay đổi

thiên địa linh khí thành Hỗn Động Ma khí. Sức mạnh của vực ngoại chi ma đối với sinh linh của Đại Thiên tộc giống như kịch độc, có thể khiến pháp lực trong cơ thể bạo loạn, Động Thiên uế oải.

-Ta bực rồi nha, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ bằng sức mạnh của ngươi bây giờ, có thể trấn áp được bản Đế?

Lâm Phàm vô cùng khinh thường nói.

-Loạn ma bộc phát, vô pháp vô thiên.

Lúc này, Tà Chủ liền hét dài một tiếng, lập tức có vô số khói đen từ trong miệng hắn phun ra. Những khói đen kia không ngừng ngưng tụ, hình thành từng cái phù văn, những phù văn lóng lánh lại tản ra một loại sức mạnh tà ác, phong tỏa bốn phương tám hướng.

-Nhân tộc Đại Đế, ngươi không cần ẩn tàng, Bản chủ nhìn thấu rồi, ngươi chỉ có tu vi Thần Thiên Vị tầng chín Bát Hoang Hợp Nhất cảnh mà thôi. Bây giờ, ngươi lại ở trong bát hoang phong ấn, ngươi còn có mấy phần sức mạnh chứ.

Tà Chủ cuồng vọng cười lớn, tất cả mọi thứ dường như đều nằm trong tay của hắn.

Lâm Phàm nháy mắt một cái, đích thật hắn bị phong tỏa một chút, nhưng không ảnh hưởng lắm.

-Hừ, Tà Chủ, ngươi đừng nói nhảm. Đối phó với ngươi, ta cũng chỉ cần dùng một ngón tay.

Leng keng!

Lâm Phàm lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ. Vĩnh Hằng Chi Phủ tuy là Thần khí, nhưng bây giờ không còn nguyên vẹn. Lâm Phàm ngược lại muốn nhìn năng lực của Tà Chủ. Khi trước, hắn có thể tùy ý nghiền ép Tà Chủ, nhưng bây giờ thực lực Tà Chủ đã tăng lên không ít, so với một số cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị, lợi hại hơn không ít.

Phá Diệt!

Thương Khung!

Lâm Phàm vô cùng bình thản, cổ tay hơi động, hai đạo ánh búa xuất hiện giữa trời, tựa như hai đầu Giao Long xông thẳng về phía trước.

Ầm!

Thân thể Tà Chủ lập tức bị chặt ra hai cái khe hở, từ trong đó có vô số khói đen bốc lên. Nhưng trong nháy mắt, lại bình yên vô sự, khôi phục như lúc ban đầu.

Lâm Phàm không nghĩ tới năng lực của Tà Chủ bây giờ lại trở nên bá đạo như vậy. Hai phủ vừa rồi bao hàm sức mạnh vô cùng to lớn, coi như Thần Thiên Vị tầng chín đều có thể bị chém tan xương nát thịt. Nhưng Tà Chủ lại có thể hời hợt ngăn cản, thật ngoài dự liệu của hắn. Xem ra sức mạnh của hắn đã thay đổi rất nhiều.

-Nhân tộc Đại Đế, hai phủ lúc này của ngươi thật không tệ, nhưng đối với bản chủ lại vô dụng. Trong mắt bản chủ, ngươi bây giờ giống như một con kiến, tiện tay là có thể bóp nát.

Tà Chủ cười lạnh, sức mạnh to lớn tràn ngập trên người, để hắn vô cùng tự tin.

Lâm Phàm không nói gì thêm, nhảy lên một cái, chớp mắt xuất hiện đã xuất hiện trước mặt Tà Chủ, đâm ra một quyền, tựa như Quỷ Thần giáng lâm, tận thể thiên tai, bao phủ tất cả. Mạt Nhật Thiên Tai Thần Quyền mới bắt đầu cũng không tính quá mạnh mẽ. Nhưng công pháp này đã sớm được Lâm Phàm luyện tới cảnh giới Thần Thông. Đâm ra một quyền ẩn chứa vô số ảo diệu, bất kỳ một cao thủ nào, nếu bị thiên tai khí xâm lấn, thân thể như gặp phải tận thể, không ngừng mục nát. Coi như cường giả chân chính, cũng phải chịu cực đại tổn thương.

-Thiên tai khí, thứ tốt, đúng là đồ tốt a.

Tà Chủ há to miệng ra, hình thành một vòng xoáy, hút hết thiên tai khí vào trong người.

-Ha ha, bản chủ chính là vực ngoại chi ma, tất cả sức mạnh u ám đều là chất dinh dưỡng của bản chủ, người còn biện pháp gì, xuất ra đi.

Tà Chủ hét dài, ma trào tựa như một thanh lợi kiếm xé rách không gian, đâm tới ngực Lâm Phàm, chiêu này vô cùng mờ ảo, không có hình bóng, trên thân kiếm lại bị khói đen quấn quanh, tà niệm ngang dọc.

-Chết đi, Hủ Thực Chi Kiếm.

Đang đang!

-Làm sao có khả năng.

Lúc Chiêu kiếm đâm trúng thân thể Lâm Phàm, phát ra từng trận tiếng vang.

-Keng, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu tăng cường 1000 điểm kinh nghiệm.

-Ah!

Lâm Phàm cười yếu ớt một tiếng, ngón tay búng một cái, bắn nát Hắc Kiếm kia.

-Không sai, bản Đế thừa nhận người rất lợi hại, cho dù ta, muốn trấn áp người, cũng phải phí một chút công sức. Nhưng bản Đế bây giờ không muốn chơi với người nữa, thôi sớm kết thúc đi.

-Chỉ bằng người.

Tà Chủ không ngờ thân thể của Lâm Phàm lại cường hãn đến trình độ này.

-Dĩ nhiên không phải bằng ta, được rồi, tất cả đi ra đi.

Lâm Phàm vung tay áo, từng đạo khí tức mệnh mông xuất hiện.

Khi Tà Chủ cảm nhận từng luồng khí tức này, hoàn toàn ngây ngẩn người, không tự chủ hét lên.

-Không thể nào!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 798: Tốt, Nói Thật Hay!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Khi Tuyên Cổ và Kiệt xuất hiện, vùng thế giới nhỏ này như muốn sụp đổ, Tà Chủ lập tức hô to.

-Không thể, không thể nào!

Tà Chủ trở nên vô cùng ngớ ngẩn, khi hắn cảm như được luồng hơi thở của hai đại Chí Cao, liền cảm thấy hơi không ổn.

-Tà Chủ, có gì mà không thể! Người đã trâu bò như vậy, hãy để hai đại Chí Cao cùng người đánh một trận đi.

Con người Lâm Phàm chuyển động liên tục, theo dõi cái Hỗn Độn Ma Quan đang trôi nổi bên kia. Bảo bối này vừa nhìn đã biết là đồ tốt, còn khí linh của nó mặc dù có chút tà ác. Nhưng chỉ cần trải qua sự dạy dỗ của mình, tuyệt đối sẽ bỏ tối theo sáng, làm lại một lần nữa.

-Ha ha ha!

Tà Chủ đang bị Chí Cao làm khiếp sợ, vào đúng lúc này đột nhiên cuồng tiếu. Hơn nữa, giọng cười rất bá đạo, có loại khí thế coi các cường giả trong thiên hạ như kiến hôi.

-Nhân tộc Đại Đế.

Tà Chủ không sợ, mở miệng nói.

-Có gì chi giáo?

Lâm Phàm cười yếu ớt, hẳn không biết đối phương lại muốn làm gì tiếp đây? Chẳng lẽ sợ quá hóa điên? Đối với Lâm Phàm, người sống trên đời, không phải lúc nào cũng nên tỏ ra mình không sợ gì, khi còn yếu cũng phải kinh sợ một thứ gì đó, nhưng khi kinh sợ nó, thì ta phải chuẩn bị làm hết thảy để vượt mình.

-Ta là vực ngoại chi ma.

Tà Chủ bình tĩnh nói.

-Ân, sau đó thì sao?

-Ta là vực ngoại Tà Chủ.

Tà Chủ lập tức đề cao âm lượng.

-Ta biết.

-Bản chủ không sợ gì cả, cho dù đối mặt với thiên địa, ta cũng chưa bao giờ thần phục. Cho dù là Cổ Tộc Chí Cao, trong mắt của bản chủ cũng chỉ là một con kiến hơi to mà thôi.

Cảm xúc hẳn đang vô cùng phấn khởi, mỗi một chữ nói ra, đều tựa như hổ gầm.

Ba ba ba!

-Nói thật hay, sau đó thì sao?

Nghe những lời nói hùng hồn của Tà Chủ, Lâm Phàm không khỏi tiếp tục thối phòng đối phương, ra hiệu đối phương cứ tiếp tục giả vờ trâu bò.

-Coi như hai đại Chí Cao ở đây, bản Tà Chủ cũng không ứ ký. Dù thập tử vô sinh, bản chủ cũng không sợ hãi, bởi vì tôn nghiêm của vực ngoại chi ma, không cho phép người khác đạp lên.

-Người đạp lên uy nghiêm của Tà Minh, là đối địch với bản chủ, đối địch cùng vực ngoại chi ma. Coi như bản chủ bị người giết, thì vẫn còn có thiên thiên vạn vạn Tà Chủ khác. Vào ngày vạn giới liên thông, những đồng bào ta, sẽ nuốt chửng toàn bộ các người, để các người vĩnh viễn trở thành nô lệ của vực ngoại chi ma.

Tà Chủ hét dài một tiếng, ma trảo dữ tợn nắm chặt, cảm xúc của hắn đang mãnh liệt dâng trào.

-Tốt, khí thế trùng thiên, sau đó thì sao?

Lâm Phàm lại vỗ tay, vì những lời đầy chết của hắn rất hay, lý tưởng tuy rất hào hùng a, nhưng đáng tiếc, lại không có tác dụng trong tình huống này.

-Các người lên đi, cố gắng chiêu đãi hắn cho tốt.

Lâm Phàm vung tay, không muốn nói thêm.

-Ok.

Tuyên Cổ và Kiệt đồng thời nhìn Tà Chủ, khóe miệng liền lộ nụ cười lạnh lùng. Một Chí Cao đã đủ làm Tà Chủ sợ hãi, không cần nói tới hai đại Chí Cao đồng thời ra tay rồi, kết quả cuối cùng cũng đã rõ ràng, Tà Chủ đã bị đánh thành cặn bã, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Đạp đạp!

Hai đại Chí Cao Lập Tức lăng Không Hư độ, khí thế tựa như sóng triều cuộn cuộn, khiến Tà Chủ cảm thấy áp lực lớn lao, cỗ áp lực này giống như thực chất, chỉ cần bao phủ chỗ nào, hư không chỗ không ngừng nứt toác.

Tà Chủ đột nhiên lùi về sau, thân thể run lên, đối mặt Lâm Phàm, Tà Chủ còn có tự tin trấn áp hẳn, nhưng khi đối mặt với hai đại Chí Cao, hẳn thật không thể làm bất cứ thứ gì. Chí Cao chính là nhân vật khủng bố nhất dưới Thiên Ý, coi như đại năng chân chính của vực ngoại chi ma, khi đối mặt với Cổ Tộc Chí Cao, cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Lúc này, Tuyên Cổ khẽ nâng bàn tay lên, âm thanh khàn khàn nói.

-Giết người chỉ cần một chương là đủ.

-Người...

Tà Chủ tự nhiên biết ý đối phương, chính là chỉ cần dùng một chương có thể đập chết hẳn.

-Chờ đã!

Trong chớp mắt, hai tay Tà Chủ đột nhiên mở rộng, rống lên một tiếng.

-Lại làm sao vậy?

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi.

-Nhân tộc Đại Đế, bản chủ biết mình chỉ có một con đường chết. Nhưng dù vậy, bản chủ phải chết cho đường đường chính chính. Bản chủ còn có một môn thần thông, có uy lực thông thiên triệt địa. Người có dám để bản chủ thi triển nốt nó không?

Tà Chủ lạnh lùng nói, ánh mắt bất khuất của hẳn trở nên bá đạo. Cho dù đối mặt với Cổ Tộc Chí Cao, cũng không có chút sợ hãi.

-Ha ha! Làm sao, chẳng lẽ người không dám?

-Tà Chủ a, người đây đang làm mất thời gian của ta. Nhưng thôi, ta sẽ cho người một cơ hội, để người chết được rõ ràng, nhanh lên một chút đi.

Nghe được giọng nói trào phúng của Tà Chủ, Lâm Phàm có chút khó chịu. Cái tên sắp chết này lại dám trào phúng hắn. Bây giờ, hai đại Chí Cao đều đã ra trận, sức chiến đấu kinh thiên động địa. Đừng nói một tên Tà Chủ, coi như mười tên, cũng không có vấn đề!

-Được!

Trong chớp mắt, Tà Chủ chợt quát một tiếng. Khí tức toàn thân bạo phát, vô biên khói đen lan tràn thiên địa, từng cái từng cái giống như những dải lụa, lập tức bao quanh người hắn.

-Tội ác chi nguyên, vực sâu Ma Vực.

Ầm ầm!

Một lực lượng mênh mông từ trên người Tà Chủ bạo phát ra, nguồn sức mạnh này tuy có chút cường hãn. Nhưng so với Chí Cao vẫn còn cách biệt nhiều lắm.

Vù!

Đúng lúc này, Hỗn Độn Ma Quan bắt đầu run rẩy, bay về phía Tà Chủ.

-Nhân tộc Đại Đế, một chiêu này của bản chủ chính là thần thông cường đại nhất của vực ngoại chi ma. Mặc dù không địch Chí Cao, nhưng lại có thể thế nào, bản chủ tận lực rồi.

Ầm ầm!

Mười ngón tay Tà Chủ như muốn nổ tung, hóa thành một đoàn khói đen nồng nặc, sau đó không chuyển ngừng tụ. Mười ngón tay này chính là bản mệnh tinh nguyên của hắn, lần này nổ tung toàn bộ, muốn khôi phục cũng không phải dễ dàng, chí ít cần phải khổ tu trăm năm. Nhưng vào lúc này, Tà Chủ cũng chỉ có thể liều mạng.

-Tiếp chiêu của ta, Thâu Thiên Hoán Địa.

Tà Chủ hét dài một tiếng, một đạo sức mạnh từ người hắc kéo đến, hình thành một mảnh thiên địa màu xám tro. Trong đó, Hỗn Độn Ma Quan không ngừng bị phân giải, khí linh cũng rít gào liên tục, khi bản thể bị phá nát, thì đồng huyết nhục đen kịt cũng không ngừng di chuyển, chiếm cứ toàn bộ thiên địa.

-Tốt, đến đúng lúc lắm.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, Tuyên Cổ và Kiệt đều đồng loạt ra tay, hướng về đoàn huyết nhục đen kịt kia.

Xì xì!

-Tà Chủ, ngươi là cái đồ hèn hạ vô sỉ, ta là Thánh vật của vực ngoại chi Ma, sao ngươi dám hại ta.

Vừa lúc đó, đoàn huyết nhục tức giận rống lên. Nhưng khiến Lâm Phàm kinh ngạc chính là, đoàn huyết nhục kia lại mắng Tà Chủ.

-Nhân tộc Đại Đế, hôm nay không phải Tà Chủ ta sợ ngươi, mà bản Tà Chủ đang tu luyện đến giai đoạn trọng yếu, nên không cách nào sử dụng toàn bộ sức mạnh, ngươi chờ ta, chờ một ngày, ta nhất định sẽ cho ngươi đi lên bàn thờ ngấm gà khóa thân, nupakachi!

-Chạy!

Ầm ầm!

Hư không chấn động liên hồi, tiểu thế giới này giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

-Tà Chủ, ngươi trêu chọc ta à?

Lâm Phàm cả kinh, nhất thời nổi giận, đúng là ngu không ai bằng.

-Ngươi đợi đấy cho bản chủ.

Thời gian trôi qua, không gian gợn sóng, đột nhiên hội tụ xung quanh Lâm Phàm, đây là do Tà Chủ tiêu hao bản mệnh tinh nguyên, thi triển vô thượng thần thông dùng để chạy trốn. Trong nháy mắt, khí tức

của hắn biến mất, sớm đã không còn hình bóng. Từ lúc mới bắt đầu, Tà Chủ đã sớm chuẩn bị xong phương án chạy trốn, lấy thực lực của hắn, chỉ phải tiêu hao bản mệnh tinh nguyên, không người có thể đuổi theo. Thế nhưng, nếu chỉ chạy như vậy, để hắn có chút ảm ức. Cũng vì trì hoãn thời gian, nên hắn muốn cho Lâm Phàm một chút giáo huấn, mà cái giáo huấn này, là để Hỗn Độn Ma Quan tự bạo hoàn toàn, muốn nổ cho Lâm Phàm tan xác.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 799: Luyện Hóa Khí Linh Hỗn Độn Ma Quan

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Tà Chủ, người sẽ chết không được tử tể1

Khí linh Hỗn Độn Ma Quan gào lên, bản thể của nó đã bị phân giải, chỉ còn khí linh. Hỗn Độn Ma Quan tuy nhận Tà Chủ làm chủ, nhưng nó đã có linh thức riêng. Trong lúc nguy nan ngập đầu, khí linh Hỗn Độn Ma Quan tự nhiên muốn tự vệ, từ khi tu hành tới nay, không biết trải qua bao nhiêu kiếp nạn, làm sao có thể đơn giản chết đi như vậy. Không cam lòng! Nó rất không cam lòng, cảm giác không cam lòng dâng trào trong đầu.

-Thường đi gần bờ sông, hôm nay rốt cục cũng ướt giày.

Lâm Phàm cảm thán, tưởng đâu Tà Chủ muốn liều mạng với hắn, lại không ngờ cái tên kia quá hèn mọn. Khẳng định bây giờ, hắn đang cảm thấy hết sức thoải mái. Bất quá vấn đề phải đối mặt bây giờ, chính là khí linh của Hỗn Độn Ma quan, đang tùy thời có thể nổ tung kia.

-Cứu ta, cứu ta...

Thời khắc này, khí linh liền đặt tất cả hi vọng vào người Lâm Phàm, hắn hi vọng đối phương có thể cứu hắn. Tự bạo là chuyện vô cùng kinh khủng, khí linh trong lòng biết rõ, nếu như nó tự bạo, sẽ biến mất trong thiên địa, ngay cả cặn bã cũng không còn. Nhưng nó rất không phục, nó

đã trải qua không biết bao nhiêu nhọc nhằn khổ sở, mới có thể tu luyện tới cảnh giới này. Nếu như hoàn toàn tiêu tán, thì mọi nỗ lực của nó sẽ uổng phí hết.

-Người nhìn lại chính mình đi, bây giờ ngươi đã không có bản thể, chỉ còn sót lại khí linh. Hơn nữa, tùy thời tự bạo, đây không phải phế bỏ sao?

Lúc này, Lâm Phàm có chút phân vân, cảm giác lần này ra tay không thuận lợi. Nguyên bản, Lâm Phàm muốn độ hóa Tà Chủ, sau đó cướp đoạt tất cả bảo bối của hắn. Nhưng khi nhìn tình huống hiện tại, hiển nhiên không thể nào như ban đầu được. Tà Chủ đúng là kẻ khốn nạn, ai ngờ hắn lại trực tiếp chạy trốn. Hơn nữa, trước lúc chạy trốn, còn chuyển Ma quan sang trạng thái tự bạo. Thiệt thòi, thật sự quá lỗ vốn.

-A!

Trong chớp mắt, khí linh liền gào thét một tiếng, cái đồng huyết nhục đen nhánh ngày càng cuồng bạo. Từng luồng từng luồng sức mạnh mênh mông từ từ tiết ra ngoài, cho dù chỉ là một tia, đều có thể khuấy động hư không. Đây chính là chí bảo, nếu một chí bảo tự bạo, uy năng tạo ra sẽ kinh thiên động địa.

Thiên Địa Dung Lô!

Lâm Phàm không có chút do dự, tế ra Thiên Địa Dung Lô, sau đó hút đồng huyết nhục vào trong đó.

-Luyện hóa!

Nếu như trước khi khí linh tự bạo, có thể luyện hóa nó, không biết chừng lại có thể luyện ra thứ gì đó hữu ích.

-Cứu ta, cứu ta.

Bên trong Thiên Địa Dung Lô, khí linh nỗ lực gào thét. Nó thân là Thánh khí của vực ngoại chi ma, tồn tại đã rất lâu rồi. Chí ít cũng trên

vạn năm, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày, gặp phải cảnh ngộ như hôm nay. Trong nháy mắt, luyện hóa lực liền bạo phát.

-Keng, chúc mừng kí chủ thu được Tà Niệm bản nguyên.

-Tà Niệm bản nguyên: tà niệm chi nguyên của Vạn giới, âm u, tà ác, diệu dụng vô cùng.

-Sau khi luyện hóa, sẽ trở thành tà niệm chi nguyên, khống chế tất cả tà niệm trên thế gian, có thể gia tăng thực lực lên một cấp độ mới. Tác dụng phụ: không rõ.

Lâm Phàm lấy ra Tà Niệm bản nguyên từ Thiên Địa Dung Lô, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

-Đồ chơi, không phải gân gà, Không biết tác dụng phụ của nó sao dám dùng.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, trực tiếp ném nó vào túi đeo lưng. Chờ khi có cơ hội sẽ nghiên cứu kỹ một phen, còn hiện tại không nên dụng tới. Tà Chủ đã rời đi, vùng thế giới này sắp đổ nát. Lâm Phàm ban đầu vốn cho rằng tể đàn này còn có chút tác dụng, nhưng thử một chút, không còn nửa điểm hứng thú, nó hoàn vô dụng.

-Đi.

Lâm Phàm vung tay, thu Tuyên Cổ và Kiệt vào Động Thiên. Sau đó trực tiếp phá mở tinh bích của thế giới, rời khỏi nơi đây. Khi đến bên ngoài, Lâm Phàm lại nhìn thế giới xung quanh. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không rõ mình đã tới nơi nào.

Căn cứ của Tà Minh ẩn giấu bên trong thứ nguyên, trôi nổi bất định, mỗi một khắc đều hoán đổi phương vị. Bây giờ muốn biết hắn đang ở chỗ nào, còn phải nhìn thử căn cứ Tà Minh đang trôi nổi ở đâu. Mà khi Lâm Phàm biết rõ nơi đây, đột nhiên có một mảnh huyết quang bộc phát ở phương xa, trong mảnh huyết quang, thêm uy thế hám thiên.

-Có người đang đánh nhau, hơn nữa còn chết không ít người.

Gương mặt Lâm Phàm vui vẻ không ít, hẳn thích nhất là đánh nhau, chỉ cần có đánh nhau, hẳn sẽ thu được một bút của cải, trong lòng hẳn cầu khẩn.

-Hy vọng cường giả đang đánh nhau, như vậy thì mình mới có cơ hội kiếm lời.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm liền bay vào hư không, đi xem náo nhiệt.

Lúc này, bên trong thế giới kia.

Một bóng người đang sừng sững đứng trong thiên địa. Đạo thân ảnh này tuy thần sắc bình tĩnh, lại có khí thế không giận tự uy. Hai cánh tay quần quanh vô số kim hoàn. Khi hai tay đạo nhân ảnh kia hơi chấn động một cái, thì số kim hoàn rung động theo, bộc phát cổ sức mạnh hủy thiên diệt địa. Mà các cường giả chung quanh đạo thân ảnh kia đột nhiên tan vỡ, hóa thành huyết vũ bay lả tả.

-A!

Từng tiếng kêu thê thảm, sợ hãi từ trong trong miệng những sinh linh đang ngồi co quắp dưới đất liên tục vang lên.

-Nữ Đế, ra đi, bằng không những Hồ tộc này, đều sẽ vì ngươi mà chết đi.

Bóng người trong hư không rõ ràng là một tên Cổ Tộc, tuy nói chỉ có một tên, nhưng Hồ tộc với nhân số đông đảo, lại không dám động đến hẳn. Thậm chí mọi người đều hoảng sợ đến mức thân thể run rẩy.

-Hừ, ngươi nằm mơ.

Giờ khắc này, lãnh đạo Hồ tộc chính là một cô gái, nhìn không lớn lắm, nhiều nhất cũng chỉ mười hai mười ba tuổi. Thế nhưng, vẻ mặt lại vô cùng kiên nghị, không uly kị khi đối mặt với Cổ Tộc.

-Ha ha! Tiểu nha đầu, người cũng chỉ là giun dế, lại dám lên mặt với bốn chí cao.

Nếu Lâm Phàm ở đây thì ngay lập tức có thể nhận ra, tên Cổ Tộc kia, chính là Chí Cao Vưu.

-Huyền Huyền, chúng ta xông lên.

Thiếu nữ Hồ tộc kia được vây quanh bởi vài sinh linh tuổi trẻ, những người này nhìn cũng không lớn lắm, nhưng cũng không sợ Vưu, oán giận nhìn hằm.

-Xin lỗi mọi người.

Huyền Huyền áy náy nói.

Sư phó của nàng chính là Nữ Đế, mấy năm nay nàng lang bạt khắp nơi trong Cổ Thánh Giới, nên cũng quen biết được một nhóm tiểu đồng bọn. Sau đó, nghe nói sư phụ đi ngang qua quê hương của nàng thì gặp Cổ Tộc Quân Vương. Người liền ra tay cứu quê hương nàng, nhưng đã bị thương. Nghe xong, nàng hấp tấp trở về, mà những tiểu đồng bọn kia cũng đi theo tới đây. Nhưng không ngờ, Cổ Tộc Chí Cao lại đuổi đến.

-Huyền Huyền, người đang nói cái gì đó? Mọi người là bạn tốt của nhau, coi như gặp nguy hiểm, chúng ta cũng không sợ.

Một thiếu nữ dục tộc, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng mạnh mẽ trấn định nói. Huyền Huyền nhìn mọi người, cảm động không thôi.

-Nữ Đế, người đã không ra, đừng trách ta vô tình.

Vưu nộ quát, lập tức đánh ra một chưởng, thiên địa rung động, vạn vật biến sắc. Lực lượng mệnh mông từ trên trời giáng xuống, đối với bọn Huyền Huyền mà nói, không cách nào chống đỡ. Ngay khi đám người Huyền Nhi sắp ngã xuống, một bóng người đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đánh tan một chưởng kia.

-Sư phụ.

Huyền Nhi nhìn bóng người vừa tới, trong lòng không khỏi run lên, không khỏi kích động nói. Nữ Đế ngẩng đầu nhìn Vũ, gương mặt nghiêm túc. Nàng tuy là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng so sánh Chí Cao, vẫn còn có cách biệt nhiều lắm. Nhưng nàng cũng biết, Chí Cao một mực truy sát nàng và Nam Vô Thánh Đế, quyết không buông tha. Nên hai người đành tách ra, không biết Nam Vô Thánh Đế hiện nay như thế nào rồi. Nhưng chắc cũng không tốt hơn nàng là mấy.

-Huyền Nhi, mang theo tộc nhân của người đi trước đi, để vì sư ngăn trở hãm một chút, sau đó sẽ đuổi theo sau.

Nữ Đế nói.

-Sư phụ, nhưng mà...

Huyền Nhi lắc đầu, không muốn ly khai.

-Nhanh lên một chút.

Nữ Đế quát to. Lần này, đối với nàng, chính là lạnh ít dữ nhiều. Nhưng nàng vẫn có thể chống đỡ một ít thời gian, tranh thủ cho đồ nhi của mình rời đi. Lúc trước, khi nàng chém giết ngũ đại Quân Vương, cũng đã chịu thương thế nghiêm trọng. Tuy bây giờ khôi phục không ít, nhưng đối mặt với Chí Cao, vẫn không nắm chắc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 800: Chúng Ta Chậm Rãi Thảo Luận

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Nữ Đế, người và Nhân tộc Đại Đế chém giết Chí Cao Cổ Tộc bọn ta, đó là việc đại nghịch bất đạo. Người cho rằng, người có thể trốn được bao lâu? Sau khi bản Chí Cao đưa người đi gặp diêm vương, ta cũng sẽ tiễn những con kiến hôi này đi cùng với người. Để thầy trò người có thể đoàn tụ dưới đó.

Cổ Tộc vừa mới tổn thất hai vị Chí Cao, Kiệt thì phản bội, Thánh bị chém giết. Chuyện này quả thật vô cùng nhục nhã. Đặc biệt, sau khi thiếu hai vị Chí Cao, Đại Thiên tộc có dấu hiệu phản công. Chuyện này đối với Cổ Tộc, thật không thể chịu đựng được.

Ngày Vạn giới liên thông, chính là ngày Cổ Tộc một bước lên trời. Sau ngày đó, tất cả Đại Thiên tộc sẽ vĩnh viễn tiêu tan trên thế giới này. Bởi vậy bây giờ, Cổ Tộc đã động viên toàn bộ, phái đại lượng Cổ Tộc ra ngoài cường sát các sinh linh Đại Thiên. Chính để bọn họ biết, ai mới là chủ nhân chân chính của Cổ Thánh Giới. Thế nhưng, địa bàn của Kiệt với Thánh, bây giờ muốn thu thập lại có chút khó khăn. Chủ yếu vẫn là đám người của Thủ Hộ Chi Địa, hết sức phiền toái. Bất quá, Thủ Hộ Chi Địa thì có thể làm được gì. Thủ Hộ Chi Địa nhờ sự ban ơn của Thiên Ý, sau khi vạn giới liên thông, Thủ Hộ Chi Địa không cần tồn tại nữa.

Lúc này, đám người Hồ tộc đã bắt đầu chạy trốn, hướng bốn phương tám hướng chạy đi. Bọn họ dưới sự thống trị tàn nhẫn của Cổ Tộc, sớm đã sợ hãi vô cùng. Chỉ cần nghe tên Chí Cao, đã bị dọa run như cây sậy. Huống hồ, hôm nay lại gặp Chí Cao hàng thật giá thật, càng bị dọa sợ tè ra quần. Chống lại ư? Bọn họ không phải không nghĩ tới, nhưng những đồng bào vừa mới đứng lên chống cự Chí Cao, Chí Cao thậm chí không cần ra tay, đã có thể đưa bọn họ trở về với cát bụi. Loại cảnh tượng kinh khủng kia, bọn họ không muốn nhìn thấy lần nữa.

-Muốn chạy, nằm mơ đi!

Thấy cảnh này, Vưu lạnh hừ lạnh một tiếng, cánh tay dữ tợn của hắn bắt đầu huy động. Trong chớp mắt, hư không bị cắt thành từng khối nhỏ giống như những miếng phô mát.

-Vưu, đối thủ của ngươi là ta.

Cánh tay Nữ Đế xoay một cái, một luồng sức mạnh huyền diệu đột nhiên bạo phát, Thiên Biến Vạn Hóa, vô cùng thần diệu. Năm ngón tay vỗ lấy hư không, hư không liền giống như một miếng vải, bị nắm trong tay của Nữ Đế. Trong khi đó, Vưu lại ra sức lôi kéo, thậm chí muốn cắt bàn tay của nàng.

-Thông Thiên Chi Lộ.

Đôi chân ngọc của Nữ Đế giẫm một cái, một thông thiên đại đạo xuất hiện. Nó án ngữ thiên địa, trực tiếp trấn áp cả vùng hư không này, khiến sức mạnh của Vưu tan rã trong nháy mắt.

-Vưu, ta mặc dù không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi đừng xem thường ta.

Nữ Đế lạnh lùng nói, chân nàng đạp ngày càng nhanh, từng bước từng bước đi tới. Mỗi một lần nàng đặt bước chân, khí tức bao phủ trên người dày đặc thêm một phần. Hoàng Thiên Chi Tọa là hoàng giả thần vật của thiên địa, có uy năng vô cùng to lớn. Nữ Đế có thể trưởng thành

đến mức độ này, không thể tách rời với nó. Thế nhưng, cho dù Hoàng Thiên Chi Tọa có mạnh thế nào đi nữa, muốn đối đầu với Cổ Tộc Chí Cao, còn kém rất nhiều. Nhưng lúc này, có thể chống đỡ được bao lâu, thì tốt bấy nhiêu.

-Ah! Có chút năng lực, bất quá bảo bối này, sẽ thuộc về bản Chí Cao.

Vừa vừa nói vừa hít vào một hơi, lúc này, thiên địa biến hóa, một sức hút to lớn trong nháy mắt bạo phát, lực hút này vô cùng cường hãn, liên miên bất tuyệt, phảng phất như có thể thôn phệ thiên địa.

-Hoàng tọa không thể lay động, chấn động.

Hai tay Nữ Đế hơi động, trấn áp tự thân, không bị cỗ lực hút này ảnh hưởng. Thế những, vừa lúc đó, một màn để cho Nữ Đế kinh ngạc xảy ra.

-Sư phụ.

Huyền Huyền cùng các tộc nhân của nàng vừa mới rời đi, giờ khắc này lại bị khống chế, không ngừng lui về sau. Cho dù muốn chống lại lực hút này, đều không làm nổi.

-Cứu mạng a.

-A, không muốn a.

Tiếng kêu Hồ tộc không ngừng vang lên, nội tâm bọn họ không ngừng sợ hãi.

-Hoàng Thiên chi lộ, cùng chung vĩnh hằng.

Nữ Đế lại điểm ngón tay một cái, từng khối từng khối ngọc thạch trải rộng, kéo dài đến dưới chân của tất cả mọi người, sức mạnh của Hoàng Thiên Chi Tọa phân tán ra khắp nơi, kéo tất cả mọi người cùng vào một chỗ. Dưới sức mạnh của Chí Cao, lấy tu vi của bọn họ, căn bản không có cách chống đỡ được.

-Hừ, tự vệ còn không đủ, lại còn muốn bảo vệ những con kiến hôi này.

Vưu hừ lạnh, uy thế ngập trời bạo phát, tăng cường lực hút.

Đang đang!

Nữ Đế phát hiện Hoàng Thiên Chi Tọa của nàng dĩ nhiên không chống nổi cỗ sức mạnh mệnh mông kia. Không khỏi có chút nóng nảy.

-A!

Một trận tiếng kêu thảm thiết truyền đến, nguyên bản Huyền Nhi đang ổn định, lại lần nữa phiêu đảng bay lên, không ngừng xoay tròn, bị hút về hướng của Vưu.

-Huyền Nhi!

Các bằng hữu của nàng cuốn cuống lên. Thiếu nữ dục tộc vẫy cánh hướng về phía nàng. Nhưng dưới lực hút này, nàng không có cách khống chế hành động của bản thân. Nữ Đế vung tay một cái, trực tiếp nắm lấy bên hông của Huyền Nhi cùng thiếu nữ dục tộc, kéo hai nàng trở về.

-Muốn chết.

Vưu liền đánh ra một chưởng, hoành đoạn thiên địa, hư không đều bị một chưởng kia đè ép, hiện rõ năm ngón tay.

-Nữ Đế, hãy chọn một trong hai, tự vệ, hay vẫn bảo vệ đồ đệ của người, lựa chọn đi.

Sắc mặt Nữ Đế đại biến, một chưởng kia phá không mà đến, uy lực phi phàm, nếu nàng buông tay, Huyền Nhi sẽ bị Vưu nuốt vào bụng. Thời khắc này, Nữ Đế cắn răng, Thiên Địa Thần Đan từ cơ thể đi ra. Từng đạo khí tức huyền diệu quay chung quanh Thiên Địa Thần Đan.

-Hừ, muốn dùng Thiên Địa Thần Đan chống đối bản tọa. Nếu đã như vậy, bản Chí Cao cũng sẽ không khách khí với người, thần đan của người, bản Chí Cao xin nhận.

Vưu cười lớn, phương hướng một chưởng kia đột nhiên chuyển biến, hướng về Thiên Địa Thần Đan.

-Ngâm!

Đúng lúc này, một tiếng rỗng ngâm vang vọng thiên địa, lực lượng sóng âm xuyên thấu tầng tầng hư không, trực tiếp nổ tung. Từng cơn từng cơn Cự Long xoay quanh bầu trời, đột nhiên đánh vào người Vưu.

Thiên Long Bát Âm là một môn âm ba công pháp cực kỳ mạnh mẽ, nếu tu luyện tới cảnh giới cao thâm, chỉ cần một tiếng hừ lạnh, đã có thể làm gỏi một cường giả.

Vưu gắng chống đỡ đợt công kích này, thân hình đột nhiên chấn động, lực hút hoàn toàn tiêu tan.

-Ai!

Vưu nộ quát, trong lòng bùng lên cơn giận dữ. Ở thời khắc then chốt này, rốt cuộc là tên hỗn trướng nào phá đám mình.

-Là ta.

Phương xa có một thanh âm phiêu phù đến, Lâm Phàm không ngờ dĩ nhiên sẽ gặp Nữ Đế ở đây, càng không nghĩ tới đối thủ của nàng lại là Vưu. Không lẽ hắn đã tới địa bàn của Vưu? Bây giờ Vưu chỉ có một người một ngựa, kết quả chỉ có một, chính là bị hấn mạnh mẽ chinh phục.

Nữ Đế lắc đầu nhìn qua, khi thấy bóng người đang ở đó, vẻ mặt hơi đổi. Huyền Nhi sống sót sau tai nạn, đang thở hỗn hển, vỗ bộ ngực căng tròn. Tò mò nhìn tới, nhưng khi nhìn thấy gương mặt kia, vẻ mặt của nàng lại biến đổi, mừng rỡ dị thường, nhưng trong nháy mắt, như nghĩ

tới điều gì đó. Liên hạ thấp đầu, như không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Phàm.

-Huyền Nhi, sao vậy? Chẳng lẽ mấy năm không gặp, quên mất ta là ai sao?

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, đã nhìn thấy Huyền Nhi. Tuy nàng đã lớn lên, nhưng cái vóc dáng kia, hơi thở kia, vĩnh viễn sẽ không xóa nhòa trong lòng hắn.

-Lâm ca ca, Huyền Nhi không có.

Huyền Nhi giờ này như đã làm chuyện trái lương tâm. Âm thanh như muỗi kêu, nếu không chú ý lắng nghe, sẽ nghe không rõ.

-Đợi lát nữa, chúng ta từ từ thảo luận.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 801: Bán Hành Cho Vưu

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Là người.

Vưu nhìn người vừa mới tới, tâm thần nhất thời run rẩy, phảng phất như thấy quỷ. Hắn sẽ không bao giờ quên chuyện ngày hôm đó, bây giờ cái tên Nhân tộc này lại xuất hiện. Mà Thánh từ đây cũng chưa từng xuất hiện lại, có lẽ Thánh đã chết rồi. Có thể chém giết Cổ Tộc Chí Cao, quả thực là chuyện không thể tin.

Thực lực của cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị có được Vĩnh Hằng Chi Vị, không phải tưởng tượng là có thể tưởng tượng ra được. Nếu muốn chém một Chí Cao, coi như nhiều cường giả có tu vi cùng cấp cũng rất khó làm được. Nếu một Chí Cao đã muốn chạy, không người nào có thể ngăn cản hắn.

-Vưu, không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm vậy nha. Lần này khẳng định người chạy không thoát.

Hiện giờ trong lòng Lâm Phàm đang cảm thấy bức bối, vừa náy hắn mới bị cái tên Tà Chủ cặn bã lừa cho một vỏ. Đau ời là đau, từ trước tới giờ chỉ có hắn lừa người ta, làm gì có chuyện người ta lừa hắn. Nếu như chuyện này để người khác biết được, hắn không phải bị cười đến thúi mặt sao.

Lúc này, Vưu nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện hư không xung quanh không có ai, thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu cười lớn.

-Ha ha! Chỉ bằng người? Nếu như lão già Phong Khinh Tử đến đây, bản Chí Cao còn kiêng kỵ một chút. Nhưng đáng tiếc, hiện tại hắc không ở đây, chỉ bằng người, e rằng còn chưa đủ tư cách a.

Sự tình lần trước để lại một ít ám ảnh trong Vưu, lúc đó hắc không có nghĩ tới, họ có hai đại Chí Cao, vẫn bị đối phương đánh cho tơi bời hoa lá, hơn nữa, còn một Chí Cao bỏ mình.

-Huyền Huyền, người này là ai?

Bằng hữu của Huyền Huyền, nhìn thấy Lâm Phàm dám đối mặt cùng Chí Cao, trong lòng tò mò hỏi.

-Hắc là Lâm ca ca của ta.

Huyền Nhi thấp giọng nói. Nàng bây giờ đang hơi sợ, vì lát nữa, sau khi sự tình này kết thúc. Lâm ca ca nhất định sẽ quay lại đánh nàng một trận tơi bời. Vừa nghĩ tới ái tâm chi quyền kia của ca ca, Huyền Nhi cảm thấy có chút kinh khủng.

-Nữ Đế, người không sao chứ?

Lâm Phàm hỏi thăm, hắc đúng không ngờ, Nữ Đế giờ lại thâm trầm thế này. Hơn nữa, lại còn dám thả Thiên Địa Thần Đan ra ngoài, không phải muốn chết hay sao? Thiên Địa Thần Đan có thể nói là bộ phận mạnh nhất, nhưng cũng là phần yếu nhất của một cường giả. Trước mặt một vị cường giả khác, thả ra Thiên Địa Thần Đan của mình ra, không thể nghi ngờ chính là tự tìm đường chết, nếu không phải hắc đến kịp thời, sợ rằng Thiên Địa Thần Đan của nàng đã bị Vưu cướp đi rồi. Mà Nữ Đế từ nay về sau, trở thành phế nhân.

-Không có chuyện gì, lát nữa có thể khôi phục như cũ.

Nữ Đế biết thực lực Lâm Phàm tuy rất mạnh, nhưng so với Chí Cao, vẫn còn chênh lệch rất lớn.

-Không cần, nếu như là hắn, tiện tay ta cũng có thể trấn áp.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, không để Vưu trong lòng chút nào. Nữ Đế sững sờ, không biết Lâm Phàm vì sao tự tin như vậy. Chí Cao cũng không phải một con kiến nhỏ ở ven đường, có thể tùy tiện trấn áp nha. Nếu thật sự đơn giản như vậy, những năm gần đây, Chí Cao đã sớm bị giết không biết bao nhiêu lần rồi, sao còn có thể cuộc như bây giờ.

-Nói khoác không biết ngượng!

Vưu nghe mấy câu của hắn, nhất thời cuồng tiếu. Khí thế đề thăng đến đỉnh điểm, cuồng phong gào thét, toàn bộ thiên địa như đều dưới sự khống chế của hắn.

-Bản Chí Cao chỉ cần một chương, có thể trấn áp toàn bộ đám kiến hôi các ngươi. Dám đối nghịch với, Cổ Tộc chỉ có một kết cục duy nhất, chính là chết.

Vưu tức giận nói, Cổ Tộc có rất nhiều kẻ địch, nhưng để Cổ Tộc căm hận như thế, cũng chỉ có mỗi Lâm Phàm.

- Chết đi cho ta.

Vưu chợt quát, thân hình lấp loé, tốc độ đạt đến cực hạn. Nhanh tới mức xé rách toàn bộ hư không.

-Cẩn thận.

Nữ Đế biến sắc hô to, sức mạnh của Chí Cao không thể địch nổi. Hơn vạn năm nay, nàng và Nam Vô Thánh Đế chỉ có thể trốn đằng đông nấp đằng tây, không dám lộ mặt, bởi vì nếu như để Chí Cao biết, bọn họ sẽ có kết cục cực kỳ thảm.

Hai tay Vưu chấn động, năm ngón tay duỗi ra, đánh về phía Lâm Phàm, vô ảnh vô tung. Hư không hai bên trái phải Lâm Phàm như bị đè ép, không ngừng đổ nát. Lần này, Vưu thật sự muốn nghiền ép Lâm Phàm.

-Cái con kiến hôi nhà ngươi, chết đi...

Vưu bá đạo nói ra, nhưng vừa lúc đó, sắc mặt đột hăn biến đổi, ngữ khí cũng trở nên lắp bắp, như thấy một chuyện gì đó rất kinh khủng.

-Chuyện này... Đây.

Hồ hấp Vưu trở nên dồn dập, toàn bộ nội tâm run lên.

-Cái này là sao? Chẳng lẽ bây giờ mới thấy sợ? Đến, đánh ta đi chứ.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, vung tay áo, sức mạnh đang đè ép hai bên trái phải của hăn tiêu tán. Mà trước mặt Lâm Phàm, lại xuất hiện hai bóng người. Khi bọn họ xuất hiện, toàn bộ thiên địa tựa như yên tĩnh lại. Khi tộc nhân Hồ tộc nhìn thấy hai bóng người kia, bị dọa tái nhợt, hai chân không tự động run lên. Sau đó không chịu nổi cỗ áp lực này, co quắp ngồi dưới đất, gương mặt têth thần. Mà Nữ Đế cũng hoàn toàn trợn tròn mắt, hai bóng người kia nàng thật sự rất quen thuộc, không thể quen thuộc hơn.

-Kiệt...

-Tuyên Cổ...

-Chuyện này không thể xảy ra được, không thể nào.

Vưu rống giận, như vừa mới thấy quỷ, hăn biết Kiệt làm phản. Tự nhiên không có bao nhiêu bất ngờ, nhưng nhìn bóng người bên cạnh Kiệt, lại hoàn toàn bất ngờ. Đạo thân ảnh kia hăn vĩnh viễn không bao giờ quên. Đây là Tuyên Cổ, nhưng Tuyên Cổ không phải đã chết rồi hay sao? Sao có khả năng xuất hiện ở đây? Hơn nữa, để Vưu càng thêm sợ

hải chính là, hẳn phát hiện sức mạnh của Tuyên Cổ so với dĩ vãng đã cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

-Chuyện này... Đây...

Trong chớp mắt, Vưu cũng cảm thấy đứng không vững nổi.

-Tuyên Cổ, người là Cổ Tộc Chí Cao, sao người có thể đi cùng cái tên Nhân tộc khốn kiếp kia.

Vưu điên cuồng hét lên, tất cả những thứ này đều rất khó tin, để Vưu không thể nào tưởng tượng nổi. Cái tên Nhân tộc trời đánh kia đến cùng có lai lịch thế nào, lúc trước thì khiến Kiệt phản bội, đến hiện tại cũng khiến Tuyên Cổ phản bội. Trong chớp mắt, Vưu phát hiện ánh mắt của đối phương có gì không đúng.

-Lên, nghiền ép hẳn cho ta.

Lâm Phàm không muốn phí lời, chuyện của Tà Chủ ảnh hưởng rất lớn đến Lâm Phàm, khiến cho hẳn không dám tin ai nữa, nếu như bây giờ gặp phải kẻ thù, hẳn sẽ không phí lời nữa, trực tiếp làm thịt.

-Vâng!

Tuyên Cổ và Kiệt gật đầu, bước về phía trước, đại địa rạn nứt. Mà thân thể họ cũng biến mất tức thì. Lúc xuất hiện, hai đại Chí Cao đã sớm bao vây Vưu lại.

Vưu kêu ngạo lúc trước, đang liên tục thở hỗn hển, hẳn phát hiện mình đang ở thế yếu.

-Tuyên Cổ, nể tình trước đây ta và người,..

Ầm!

Vưu còn chưa nói hết lời, Tuyên Cổ đã ra tay, đâm ra một quyền, một quyền kia ẩn chứa sức mạnh kinh thiên động địa, vô cùng to lớn, cho hư

không vỡ nát, thiên địa hỗn loạn.

-Tuyên Cổ, chúng ta là đồng tộc mà.

Vưu không ngừng né tránh, dưới sức mạnh của hai đại Chí Cao, hắn không thể đối phó. Đặc biệt là lực lượng của Tuyên Cổ, để cho Vưu không có cách nào chống lại. Trước kia, Vưu cũng không để Kiệt vào trong mắt, dù sao thực lực của Kiệt yếu hơn nhiều so với hắn. Nhưng bất kể như thế nào, Kiệt cũng là Chí Cao, nếu như bị hắn bắt lấy cơ hội thì Vưu cũng chỉ có con đường chết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 802: Ta Chính Là Chí Cao Mạnh Nhất

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Ồ, cái tên Nhân tộc kia chạy đi đâu rồi?

Vưu bị hai đại Chí Cao làm luống cuống tay chân, lúc nhìn lại, phát hiện Lâm Phàm đã biến mất.

-Hắn rốt cục đi nơi nào?

Vưu khẩn trương tìm Lâm Phàm, khi đối mặt với một thứ bí ẩn nào đó, trong lòng mọi người đều sẽ có cảm giác khẩn trương. Đặc biệt khi đối mặt với cái tên Nhân tộc vô sĩ như Lâm Phàm. Theo Vưu, Lâm Phàm thật sự rất tà môn, không thể sử dụng phương pháp tầm thường đánh giá hắn. Trong chớp mắt, đột nhiên nội tâm Vưu lại run lên, một luồng sức mạnh mệnh mông bên cạnh hắn đột nhiên kéo tới. Khi hắn vừa quay đầu nhìn, liền thấy Tuyên Cổ đã đâm ra một quyền, tràn ngập hung uy.

Ầm!

Khi tiếp xúc với cú đâm này, thân thể Vưu nổ tung, một luồng sức mạnh hủy diệt vô cùng sung mãn, từ năm tay bạo phát ra, phá hủy thân thể hắn.

-Tuyên Cổ, ngươi không thể đối với ta như vậy. Trước đây ta đã từng trợ giúp ngươi mà.

Vừa hét lớn, thân thể của hắn dưới một quyền của Tuyên Cổ, hoàn toàn nổ tung. Sau đó hắn vận chuyển pháp lực, tu bổ hoàn hảo như lúc ban đầu. Thế nhưng, sức mạnh của Tuyên Cổ vẫn khiến Vừa không kỵ. Vạn năm không gặp, ai có thể ngờ Tuyên Cổ lại cường đại đến mức này.

-Hừ, Vừa, cùng chủ nhân đối nghịch thì chỉ có một con đường chết.

Tuyên Cổ liền phát ra hung uy tuyệt thế, quát to một tiếng, toàn bộ hư không đều nổ tung.

Cuộc chiến giữa các Chí Cao, không phải người bình thường có thể can thiệp. Mỗi một quyền đánh ra, đều có thể phá hủy cả một thế giới. Nếu không phải bọn người Tuyên Cổ đang thu liễm, chỉ cần dựa dựa vào một tia khí thế, cũng có thể đưa bọn họ Hồ tộc lên châu trời.

-Người thân là Cổ Tộc Chí Cao, dĩ nhiên lại nhận một tên Nhân tộc dê tiện làm chủ, quả thật là mối nhục của Cổ Tộc.

-Cmn!

-Đừng đánh.

Vừa giờ này căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào. Hắn tuy là Cổ Tộc Chí Cao, nhưng giờ lại phải đối mặt với hai đại Chí Cao, đây quả thực muốn mạng già của hắn mà.

-Vạn cổ vĩnh hằng.

Vừa chợt quát một tiếng, hai tay đưa lên trời, một đạo vĩnh hằng khí tức đột nhiên bạo phát.

-Bên trong vạn cổ, chỉ có Cổ Tộc vĩnh hằng, hết thảy còn lại đều tan thành mây khói.

Vừa lúc đó, có một bàn tay cực kỳ lớn to, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp vỗ trên đỉnh đầu Vừa.

Ầm!

Nghiền ép, hoàn toàn nghiền ép a.

Một đối một, Kiệt không đánh lại Vưu, thế nhưng nếu Tuyên Cổ solo với Vưu, Tuyên Cổ có thể trực tiếp cho Vưu ăn tỏi. Thân thể Vưu giống như đạn pháo, cả người hăm sâu vào lòng đất. Tạo thành vô số vết nứt, giống như mai rùa trên mặt đất.

-Tuyên Cổ, người đừng khinh người quá đáng.

Vưu rống giận, lập tức từ dưới đất bay lên. Trước kia, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày hắn lại gặp cảnh ngộ bi đát thế này. Hắn ngẩng đầu nhìn hai thân ảnh trong hư không, trong mắt loé ra một tia âm trầm. Hắn biết, lần này không phải dễ dàng thoát thân. Khi đối mặt với hai đại Chí Cao, hắn không có một chút niềm tin chiến thắng. Đặc biệt sau khi nghe tin Tuyên Cổ lại thần phục tên Nhân tộc kia, chuyện này đối với hắn và Cổ Tộc, quả là một đả kích không nhỏ.

-Không được, phải nghĩ biện pháp ly khai nơi này. Bằng không, mình tèo mất.

...

Tộc nhân Hồ tộc, khi nhìn thấy Vưu bị nghiền ép. Mỗi một người đều kích động, không dám thở mạnh. Dưới cái nhìn của bọn họ, thật sự quá khó tin. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng sẽ không tin. Một kẻ đã từng là Cổ Tộc Chí Cao, dĩ nhiên lại trợ giúp bọn họ. Vào lúc này, nội tâm bọn họ đang rất tò mò, không biết cái tên Nhân tộc kia rốt cuộc là ai, sao có thể hàng phục được Cổ Tộc Chí Cao, chuyện này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Ầm ầm!

Vưu từ dưới đất bay lên, nhìn hai đại Chí Cao.

-Các người nương nhờ vào tên Nhân tộc kia, tương lai sẽ có báo ứng. Khi Thiên Ý thức tỉnh, các người đều sẽ vì hành vi hôm nay của mình, mà trả giá thật lớn.

-A!

Vưu tức giận rống lên, khí tức mệnh mông đột nhiên thoát ra từ người hắn. Từng cái vỹ hăng khí lưu, quấn quanh thân, mỗi một vỹ hăng khí lưu, đều ẩn chứa uy lực hủy thiên diệt địa.

Phì phò!

Lúc này, hai tay Vưu đang nắm chặt trường thương.

-Phá Diệt chi đạo.

Hắn un tay, nộ quát một tiếng, trường thương phóng ra như ánh hào quang bay về phía trước.

-Tuyên Cổ, Kiệt, nếu như các người muốn trấn áp bản Chí Cao, phải xem xem các người có thực lực đó hay không. Đây chính là Thần khí được Thiên Ý gia trì, coi như người là Tuyên Cổ người, cũng không thể chống đỡ được!

Một thương này của Vưu, bao hàm vạn ngàn đại đạo, một khi triển khai, có thể phá hủy tất cả. Từ trong mũi thương, hơi thở của sự hủy diệt lan tràn trong hư không, lấy một loại phương thức vô cùng quỷ dị, khóa cứng Tuyên Cổ và Kiệt.

- Lên gặp thánh đức chúa trời cho ta.

-Vạn cổ Vô Thường, Thiên Ý tuần hoàn.

Trên trường thương của Vưu, đột nhiên xuất hiện một bánh xe Luân Hồi, bánh xe tỏa ra ánh sáng vô cùng huyền diệu, giống như chư thiên vạn giới đều trong đó. Từng đạo từng đạo khí lưu huyền diệu từ trong đó phát ra, hướng về hai đại Chí Cao.

Tuyên Cổ bình tĩnh nói với Kiệt.

-Người không phải là đối thủ của hần, cứ giao cho ta là được.

Kiệt đang đứng sau lưng Tuyên Cổ, yên lặng gật đầu.

-Vưu, vạn năm trước ta đã nói quá, người mãi dựa vào Thiên Ý, thì thực lực của người bên trong Cổ Tộc Chí Cao, mãi mãi là yếu nhất. Hôm nay ta để người biết, sức mạnh của bản thân trọng yếu bao nhiêu.

-Mặc cho người dùng tất cả bảo bối, đều không thể chống lại đâu.

Ầm ầm!

Thời khắc Tuyên Cổ vừa sải bước ra, một cái bóng mờ to lớn trôi nổi sau lưng hần.

-Chí Cao Pháp Thân.

Khi Vưu nhìn thấy cái bóng kia, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, dị thường không dám tin tưởng.

-Không sai, thành tựu tối cao của Cổ Tộc Chí Cao chính là Chí Cao Pháp Thân, mà người mãi mãi không có cách nào ngưng luyện ra.

Một bàn tay to lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, năm ngón tay giống như năm dãy núi, hợp lại trong nháy mắt, hóa thành lợi đao, chớp tới bánh xe Luân Hồi.

Xì xì!

Từng dòng khí lưu quần quanh bánh xe Luân Hồi không ngừng nổ tung, như gặp phải khắc tinh. Trong nháy mắt, hóa thành tro tàn.

-Không thể! Sao có chuyện đó được!

Khi Vưu thấy cảnh này, kinh hãi đến biến sắc, không dám tin.

-Không có gì là không thể! Người mãi mãi cũng không hiểu vì sao Chí Cao được gọi là Chí Cao. Mặc dù, trong vạn năm nay, bản Chí Cao luôn trầm mặc, thế nhưng so với bất kỳ người nào trong các người, ta vẫn tiến bộ lớn hơn.

- Tuyên Cổ ta, chính là Cổ Tộc mạnh nhất.

Ầm ầm!

Một ma trảo che kín bầu trời, tựa như thiên ngoại ác ma giáng lâm. Những Hồ tộc xung quanh nhìn thấy một trảo kia, run lấy bầy. Cái hơi thở đó, thật sự quá mạnh mẽ. Dưới cái nhìn của bọn họ, bây giờ chẳng khác gì tận thế.

-Không ngờ Tuyên Cổ lại mạnh như vậy.

Ngay cả Lâm Phàm đều chấn kinh, hăn dù chưa thấy Tuyên Cổ thi triển toàn bộ thực lực, nhưng có thể tưởng tượng ra một ít. Nhưng khi tận mắt chứng kiến Tuyên Cổ bộc phát ra sức chiến đấu thật sự, quả thực biến thái đến cực điểm.

-Không, người là kẻ phản bội, Cổ Tộc không có Chí Cao mạnh đến bậc này. Bên dưới Thiên Ý đều là con dân của ngài, người lại dám vọng tưởng lay động Thiên Ý, đây chính là đại nghịch bất đạo, người chết đi cho ta.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 803: Cùng Đường Mạt Lộ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Dưới một trảo này, bất kỳ sự phản kháng nào đều phí công.

Vẻ mặt Tuyên Cổ hờ hững nhìn Vưu. Lúc đó, trong ánh mắt của hắn, lộ vẻ thương xót.

Xoạt xoạt!

Xoạt xoạt!

Tiếng vỡ vụn từ từ vang lên, trường thương của Vưu dưới một trảo kia, không ngừng nứt toác. Tuyên Cổ nộ quát một tiếng, vỗ mạnh một cái, nắm toàn bộ hư không đều trong lòng bàn tay hắn.

Phốc!

Vưu cảm nhận được một nguồn sức mạnh khổng lồ, đang hung mãnh lao đến. Khiến hắn phải la lên, thân thể hắn đang nổ tung thành từng mảnh. Nếu như hắn không có Vĩnh Hằng Thần Vị, sớm đã chết dưới một một chiêu kia của Tuyên Cổ rồi.

-Tại sao lại như vậy? Ta và người đều là Chí Cao, sao thực lực của người lại mạnh như thế!

Vưu không dám tin sự thật đang diễn ra trước mắt, điên cuồng hét lên. Trong tròng mắt hắc, vẫn không tin. Trong suy nghĩ của Vưu, Tuyên Cổ không thể mạnh đến như thế được. Cường đại đến mức, hắc không thể chống đỡ.

Khóe miệng Tuyên Cổ lộ vẻ tươi cười, nhưng nụ cười tràn đầy tà khí.

-Đây chính là chênh lệch của đôi ta. Nếu như người có thể nghĩ ra, người mới có tư cách biết tất cả những thứ này.

Tuyên Cổ nhìn Vưu, lạnh nhạt nói.

Khi Vưu nghe những lời này, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Hắc có cảm giác Tuyên Cổ rất xem thường mình. Nhưng, khi Vưu nhìn Tuyên Cổ một chút lại nhìn Kiệt một chút. Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng hắc có một nỗi sợ không tên. Hắc biết, hắc không có cơ hội đánh bại đối phương, nhưng đối phương muốn lấy mạng của hắc, cũng không dễ dàng gì.

-Tuyên Cổ, hôm nay ta thua người. Thế nhưng, ngày tháng còn dài, đường dài mới biết ngựa hay. Sẽ có một ngày, hai người các người sẽ vì hành động hôm nay, mà trả giá thê thảm.

Vưu oán hận nói. Sau đó, hắc tiến vào vô tận hư không.

-Ta cũng là Chí Cao, tuy rằng các người mạnh hơn ta. Thế nhưng, nếu muốn lưu ta lại, người vẫn còn chưa đủ tư cách đó.

-Hãy đợi đấy, nupakachi.

Khi nửa thân thể của Vưu tiến vào hư không, gương mặt của Tuyên Cổ và Kiệt biến sắc. Cả hai liền ra tay, muốn lôi Vưu ra. Nhưng tất cả mọi người đều là Chí Cao, dù Tuyên Cổ và Kiệt có thực lực nghiền ép đối phương. Nhưng muốn ngăn một Chí Cao một lòng muốn chạy trốn, vẫn còn chưa đủ.

-Ha ha, các người đừng tốn sức nữa. Một khi ta đã trốn, không ai có thể ngăn cản.

Ầm!

Vừa lúc đó, một đôi nắm đấm thép đột nhiên vung ra, trực tiếp đánh lên mặt Vưu. Nhìn qua chỉ như một nắm đấm bình thường, nhưng lại khiến cho gương mặt hắn be bét máu.

Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền.

Từng cú đấm xuyên thấu da thịt, từng quyền bạo huyết.

-May mà bản Đế có dự kiến trước, biết người sẽ chạy trốn, ta đã sớm ẩn giấu trong hư không chờ người.

Lâm Phàm đi ra từ hư không. Sự tình của Tà Chủ đã khắc sâu trong lòng Lâm Phàm, nên trong lúc Vưu và bọn Tuyên Cổ đánh nhau, thì hắn đã lặng lẽ trốn trong hư không. Cú đấm vừa nảy khiến mặt Vưu đỏ chót, từng đạo từng đạo mạch máu vỡ ra trên khắp khuôn mặt, khiến hắn trở nên vô cùng thê thảm.

-Người, đáng chết!

Vưu không ngờ tên này lại trốn trong hư không chờ hắn. Khiến hắn không thể tẩu thoát, đáng hận a.

-Còn không mau lên, tóm lấy tên này cho ta.

Lâm Phàm vung tay, ra lệnh cho Tuyên Cổ và Kiệt.

-Các người thật sự quá càn rỡ, hãy đợi đấy cho bản Chí Cao.

Nội tâm Vưu tuy vô cùng tức giận, nhưng vào lúc này, hắn đâu dám do dự, coi như bị Lâm Phàm hành hung một chút, cũng không được quay lại. Tình cảnh lúc này không tốt, nếu như cứ tiếp tục dây dưa ở đây. Rất có thể hắn sẽ chết, đây mới đúng là bi kịch.

-Hử, không được nghịch lưu.

Vưu chợt quát, triển khai vô thượng thần thông, trực tiếp trốn vào hư không. Nhưng không lâu sau đó, lại có một tiếng kêu thê thảm truyền đến.

-Đây là cái gì?

-Những cái này, rốt cục là thứ gì?

Bỗng nhiên có một bóng người rút ra, nương theo đó là một đoàn sương mù nồng nặc. Đoàn sương mù kia nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng trong đó, ẩn chứa từng vị Thần Linh. Đại Phàm Ca chi linh, đúng lúc này bạo phát.

- Ngu quá ngu đi, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không lối người lại cứ xông vào.

Đã rất lâu rồi Đại Phàm Ca chi linh mới có cơ hội ra tay, trong khoảng thời gian ngắn, hăn cũng khó nhin, trực tiếp phóng ra đại chiêu.

Sắc mặt Vưu bây giờ có vẻ bình thường, nhưng trong ánh mắt lộ vẻ kì dị. Trong cơ thể hăn, một đoàn sương mù kì lạ đang lưu chuyển không ngừng. Xưa mãi không chịu tan, không ngừng thâm nhập tâm thần. Nội tâm như bàn thạch của hăn dưới từng làn sóng công kích của đoàn sương mù kia, lại tỏ ra không chịu nổi. Quả thực khó tin, hăn chính là Cổ Tộc Chí Cao, có tu vi thông thiên, mà lại bị một đoàn sương mù quấy rối.

-Ai, Đại Phàm Ca, đã lâu không có ra sân, không ngờ người lại có uy lực mạnh thế này.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt của Vưu, không khỏi cảm thán.

-Lão đại, ta đã bề quan rất lâu rồi, nếu như lại không tiến bộ, thì không thể đánh lại Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương được.

Đại Phàm Ca chi linh nói, hiện tại, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương vẫn còn bế quan, tìm hiểu Đại Độ Hóa Phật Quang. Nếu như hăn tìm hiểu thành công, thì Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương sẽ nhất phi trùng thiên, trở thành Giáo Hóa Vương Phật.

-Đại Phàm Ca, người muốn đạt đến cảnh giới của ta, cả đời này cũng không có khả năng.

Vừa lúc đó, Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương đi ra, nhưng Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương bây giờ lại có chút kì lạ, không giống lúc trước. Lúc này, toàn thân hăn tràn đầy khí tức Phật Môn, tựa như mặt trời chói chang, soi sáng chúng sinh.

-Lão đại, hiện tại ta đã trở thành Giáo Hóa Vương Phật rồi.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cười nhạt một tiếng, nhất chỉ điểm ra, chân đạp đài sen, đột nhiên bay lên. Thân thể thấp bé của hăn đứng trên đài sen, khiến cho người ta có cảm giác quái dị.

-Ồ, Cổ Tộc Chí Cao, dĩ nhiên lại mạnh mẽ như vậy. Ta rất muốn...

Khi Giáo Hóa Vương Phật nhìn thấy Vưu, trong cặp mắt hăn lập loè tia sáng kì lạ. Chí Cao chính là đối tượng Giáo Hóa Vương Phật thích dạy dỗ nhất. Vưu đối với hăn có sức hấp dẫn chết người.

Khi Vưu nhìn thấy hai tên quái dị mới nhô ra kia, tâm thần chấn động, đặc biệt là cái tên lùn. Ánh mắt của hăn khiến Vưu cảm giác không ổn, trong ánh mắt kia tản ra từng tia sáng kì dị, khiến người ta có chút sợ hãi.

-Đều trở lại nghỉ ngơi đi, hiện tại, ta đang làm đại sự.

Lâm Phàm vung tay, trực tiếp đưa đám bុား nhân này Động Thiên.

-Không muốn, ta không đi, ta muốn dạy dỗ tên kia.

Giáo Hóa Vương Phật kêu khóc, thật vất vả mới gặp được Chí Cao, hẳn sao cam tâm từ bỏ được.

Nhưng đối với Lâm Phàm, Vương là kẻ phải giết, hẳn đang còn thiếu một ít điểm kinh nghiệm, nếu như có thể làm thịt Vương, hẳn sẽ thăng cấp ngay lập tức. Hẳn cũng không thèm để ý Giáo Hóa Vương Phật. Cuối cùng, Giáo Hóa Vương Phật vẫn bị Lâm Phàm tóm vào Động Thiên, một cơ hội phản kháng cũng không có.

Mà giờ khắc này, thân thể của Vương cũng bắt đầu run rẩy. Hẳn đột nhiên cảm giác có một loại sức mạnh huyền diệu, chiếm đoạt nội tâm của mình. Sâu trong tâm, dục vọng đang dâng trào.

Lạch cạch!

Trong chớp mắt, Vương cảm giác dừng quần như có thứ gì đó sắp nổ tung, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Chuyện này...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 804: Vưu Số Nhỏ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Vưu bị sao vậy?

Thời khắc này, những Hồ tộc xung quanh mơ hồ. Bọn họ nhìn thấy sắc mặt của Vưu có chút không bình thường, hơn nữa, thân thể của hắn đang run rẩy không ngừng, như xảy ra gì đó. Nhưng bọn họ rõ ràng không thấy hắn chịu công kích gì mà, sao giờ trở nên như vậy không biết.

Xoạt!

Đúng lúc này, Vưu đột nhiên quay đầu nhìn họ, đôi mắt đỏ chót tràn đầy dục vọng, khiến cho nội tâm bọn họ run lên, như toàn thân bị người ta nhòm ngó. Thậm chí, bọn họ phát hiện, ánh mắt của Vưu không ngừng quét nhìn thân thể bọn họ, cuối cùng đưa mắt dừng ở nửa dưới người họ.

-Không thể nào...

Tộc nhân Hồ tộc không khỏi rung mình, cái cảm giác kia có chút kinh khủng.

-A!

Vưu điên cuồng hét lên.

-Cái tên Nhân tộc ghê tởm, người tốt cục đã làm gì ta?

Vai Lâm Phàm run lên bần bật. Cố gấn nhin cười nói.

-Bản Đế liền đứng ở chỗ này này giờ, người nói ta có thể làm gì với người?

-Thôi, để cho ta giới thiệu cho các vị một chút đi.

Đại Phàm Ca chi linh đột nhiên nhảy ra ngoài, sau đó hơi há mồm, phụt lên ra một ngụm trọc khí, đoàn trọc khí kia chậm rãi biến hóa, tạo thành một cái bảng, giờ hăn như biến thân thành một vị giáo sư.

-Xin mọi người nhìn về hướng này, để ta giảng giải cho mọi người hiểu, tốt cục chuyện gì đã xảy ra.

-Xin chào tất cả quý bà con cô bác, họ hàng đôi bên, tôi tên Đại Phàm Ca chi linh, chính là từ một viên đan dược tiến hóa thành đan linh, mà Đại Phàm Ca chi sương chính là kiệt tác của ta.

-Sau khi nuốt phải Đại Phàm Ca Chi Sương, đầu tiên mỗi người sẽ có cảm giác mặt đỏ tới mang tai. Mọi người hãy nhìn xem, sắc mặt của Chí Cao Vưu chính là ví dụ trực quan nhất.

Đại Phàm Ca chi linh hóa thân làm giảng sư, liên tục giảng giải công năng của hăn.

Mà Vưu cũng đột nhiên cuồng bạo, hăn đã không chống lại được sương mù kia, nó đã hoàn toàn chiếm cứ nội tâm hăn.

-Mà phản ứng thứ hai chính là, con mắt quét nhìn xung quanh, tựa như đang tìm kiếm con mồi. Các người hãy nhìn đi, hai mắt Chí Cao Vưu có phải đang chuyển động rất nhanh không?

Đại Phàm Ca chi linh nói.

-Đúng đấy.

Tộc nhân Hồ tộc không khỏi gật đầu, giống như những học sinh nghiêm túc đang lắng nghe giảng bài, không ngừng gật đầu, cảm giác rất kỳ diệu.

-Mà phản ứng thứ ba chính là, dự vọng bộc phát, khiến cho đũng quần trắng kiện, nhất trụ kinh thiên địa. Các người nhìn xem, chính là như vậy đó.

Đại Phàm Ca chi linh chỉ vào đũng quần của Vưu nói.

-Oa!

Khi tộc nhân Hồ tộc nhìn thấy cảnh này, không khỏi sợ hãi than lên một tiếng.

Nữ Đế nhìn một màn trước mắt, cũng trợn tròn mắt. Rõ ràng, đây là thời khắc nguy hiểm nhất, nhưng sao lại trở thành như vậy?

Mà lúc này, Vưu cũng chỉ cảm thấy bảo bối dưới đũng quần mình đang sưng to, vô cùng khó chịu. Tựa như có một đoàn lửa đang thiêu đốt trong người, bất cứ lúc nào, đều có thể phá thể ra.

-Tiếp tục nào.

-Phản ứng thứ tư chính là, hoàn toàn lý trí đánh mất, không tự kiểm soát bản thân. Thiên địa vạn vật, đều có thể đâm, hơn nữa không phải đâm ở chỗ bình thường, quả thực kinh thiên động địa, Quỷ khóc Thần sầu, khiến người ta khó lòng chống đỡ. Các người nhìn kia, chính là hành động

của hắn bây giờ.

Đại Phàm Ca chi linh hô to.

-Oa!

Tộc nhân Hồ tộc đều thán phục, nhãn quan của mình dường như đã được nâng lên một tầm cao mới.

-Rống!

Lúc này, Vưu đột nhiên rít gào, như dã thú gầm rú, cả người của hắn trở nên đỏ chót, như có một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt. Cặp mắt của hắn bây giờ tràn ngập dục vọng. Hai mắt nhìn thẳng Lâm Phàm, trong đầu của Vưu bây giờ, chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là phát tiết dục vọng ra ngoài. Mà mục tiêu của hắn, đương nhiên là Lâm Phàm.

Tuyên Cổ và Kiệt cùng thở ra một hơi, khi còn trong Động Thiên, bọn họ đã từng chứng kiến qua lực lượng của Đại Phàm Ca chi linh, quả thật biến thái vô cùng.

-Ta muốn đâm chết ngươi.

Thời khắc này, Vưu hoàn đã hoàn toàn đánh mất lý trí, hai tay quào loạn, gào thét kêu to, lao tới Lâm Phàm.

-Cmn, nhiều người như vậy, ngươi lại coi trọng bản Đế.

Lâm Phàm hô to một tiếng, đột nhiên đá ra một cước.

-Hủy Diệt Chi Cước.

Một cước này của hắn có thể nói kinh thiên động địa, Quỷ khốc Thần sầu, thế gian vạn vật cảm thấy vô cùng hoảng sợ, một cước này có một quỷ đạo cực kỳ tiêu sái.

Ầm!

-Keng, chúc mừng Hủy Diệt Chi Cước của kí chủ đã tăng cường 10000 điểm kinh nghiệm.

Một cước này đối với Vưu, vô cùng bình thường. Lúc này, hắn đã mất cảm giác đau, nên một cước kia, không có tác dụng.

-What the hell?

Lâm Phàm kinh hãi, không ngờ sẽ phát sinh một màn thế này. Phàm là sinh linh, sau khi trúng Đại Phàm Ca Chi Sương, lại dính Hủy Diệt Chi Cước của Lâm Phàm sẽ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, không biết trời trăng mây gió gì. Hắn vốn cho rằng Vưu sẽ mất sức chiến đấu, nhưng sao không ngờ Vưu lại hung mãnh như vậy, ăn trọn một cú đả mà vẫn không sao.

-Lão ca, chiêu kia đã vô dụng rồi. Sau khi uy lực của ta tăng lên, những chiêu thức kia căn bản không có cách nào thương tổn đối với hắn nữa.

Đại Phàm Ca chi linh hô to một tiếng.

Lâm Phàm vừa nghe, cảm thấy đầu óc của mình sắp vỡ tung. Hắn đang rất muốn chửi bậy một câu, nhưng Vưu đã tới trước mặt của Lâm Phàm.

-Tuyên Cổ, Kiệt, các người lên đi.

Lâm Phàm vung tay, bảo Tuyên Cổ và Kiệt cùng lên. Nhưng hai thằng kia lập tức lui xa, không ngừng lắc đầu.

Dưới cái nhìn của bọn họ, ôm ấp với cái tên gia hỏa chán ghét kia, thật sự vô cùng khó chịu.

-Cm các người...

Lâm Phàm kinh hãi, hắn sao có thể nghĩ đến hai người kia chê Vưu. Bọn họ cùng có chung xuất thân với Vưu, sao có thể ghét bỏ hắn chứ.

-Không có biện pháp, xem ra chỉ có thể triển khai đại chiêu.

-Thượng Cổ Đại Yêu đi ra cho ta.

Lâm Phàm hô to một tiếng, trực tiếp đem Thượng Cổ Đại Yêu phóng thích ra ngoài. Thượng Cổ Đại Yêu liền rít gào một tiếng, hẳn rất thích chiến đấu, đặc biệt là tranh đấu bằng da thịt.

-Yêu Hoàng, cản hẳn lại cho ta.

Lâm Phàm vung tay ra lệnh.

-Người phương nào dám làm càn.

Thượng Cổ Đại Yêu rít gào một tiếng. Nhưng sau đó, vẻ mặt của hắn đại biến, gương mặt tỏ ra vô cùng sợ hãi, sau đó thốt lên tiếng chửi bậy.

-Đkmn.

Sự tình Lần trước, Thượng Cổ Đại Yêu mãi không bao giờ quên. Hẳn và Thánh ôm nhau, đánh đấm lẫn nhau, sớm tạo thành bóng ma trong lòng hắn. Lúc Thượng Cổ Đại Yêu đang tỏ ra không tình nguyện, thì Vưu đã vọt lên, trực tiếp xô Thượng Cổ Đại Yêu ngã nhào xuống đất.

-Đáng ghét, ta chính là Yêu Hoàng, ngươi lại dám đẩy ngã bản Yêu Hoàng.

Thượng Cổ Đại Yêu đột nhiên nghiêng người, thô bạo đè Vưu xuống.

Đám Hồ tộc chung quanh, trợn mắt ngoác mồm, gắp quẻ thật rồi!

Còn Nữ Đế xem ra, tất cả những thứ này thật sự quá mơ hồ. Nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy, coi như đánh chết nàng, nàng cũng không tin có chuyện như vậy.

-Thượng Cổ Đại Yêu, khá lắm, ném hẳn lại đây.

Lâm Phàm lấy ra viên gạch từ trong túi đeo lưng. Vào lúc này, hắn đang muốn gõ đầu Vưu một cái, tiện thể giết hẳn luôn.

-Đến đây đi!

Thượng Cổ Đại Yêu chợt quát, đối với tình huống như vậy, hẳn đã sớm quen thuộc.

-Hừ, đã đánh mất lý trí còn muốn vượt qua bản Hoàng, đúng là nằm mơ.

Thượng Cổ Đại Yêu quát lớn, thi triển toàn bộ sức mạnh, hung hăng trấn áp Vưu.

-Thật thê thảm!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 805: Lại Thêm Một Cái Vĩnh Hằng Chi Vị

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Lão đại, người nhanh lên chút đi. Cái tên này còn đang điên cuồng phản kháng này, hắn sắp đề lại ta rồi, ta cũng sắp không chịu nổi nữa.

Thượng Cổ Đại Yêu khẩn cấp gào thét, đồng thời nội tâm cảm thấy dị thường đau đớn. Hắn đường đường chính chính là Yêu Hoàng, sao mỗi một lần xuất trận đều phải gặp tình huống như thế này không biết? Bất quá, cũng may hắn ngã xuống đã lâu, người ngoài hoàn toàn quên hắn là ai. Nếu như bị tộc nhân của hắn phát hiện tình cảnh bây giờ, hắn thật sự không biết dấu mặt vào đâu cho đỡ nhục.

-Được rồi, kiên trì một chút nữa. Ta tới đây.

Lâm Phàm hô to, một tay giơ cao viên gạch, hưng phấn vọt tới.

Mà đối với tộc nhân của Hồ tộc, chuyện này quả là tình cảnh trăm năm hiếm gặp.

-Đám con nít kia, đừng xem nữa.

Những Hồ tộc trưởng thành bắt đám hài đồng che mắt lại, nhưng bọn họ vẫn say sưa nhìn ngon lành. Tình cảnh này, quả cmn đã mắt mà, phải nhìn thật kĩ, sau này còn có vốn mà đi buôn dưa lê với người khác.

Sắc mặt Nữ Đế cũng trở nên ửng hồng, sau đó thấy đồ nhi của nàng đang nhìn không chớp mắt, không khỏi hừ nhẹ.

-Tiểu hài tử, không được xem.

-Sư phụ, ta không còn là tiểu hài tử nữa rồi, ta đủ tuổi rồi.

Đối với Huyền Huyền, tình cảnh này thật quá kích thích.

Bây giờ Thượng Cổ Đại Yêu đang ép Vưu dưới thân thể, hấn dụng tất cả tay chân, trực tiếp khóa Vưu lại. Khiến cho Vưu không thể động đậy, thế nhưng Vưu vẫn rất kiên cường, hấn cố gắng lật mình lại. Nhưng Thượng Cổ Đại Yêu không để hấn thực hiện ý đồ của mình.

Lúc này, Lâm Phàm đã đến trước mặt Vưu, nhìn Vưu nằm trên đất, liên tục phản kháng Thượng Cổ Đại Yêu. Không khỏi cười rộ lên.

-Vưu, ta biết thần thức của ngươi vẫn còn thanh tỉnh, bất quá chỉ có thân thể không bị khống chế thôi. Trước kia, có bao giờ ngươi nghĩ mình sẽ có một ngày như hôm nay không?

-Rống!

Chí Cao Vưu rống giận một tiếng, đôi mắt đỏ thắm nhìn chăm chăm Lâm Phàm. Đúng như Lâm Phàm nói, thần thức cũng hấn vẫn còn thanh tỉnh, chỉ là thân thể của hấn đã bị dục vọng khống chế. Đột nhiên, từ thân thể hấn có một nguồn sức mạnh cường đại tuôn ra, tựa như một dòng sông lớn, thao thao bất tuyệt. Lúc này, trong lòng hấn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là hấn ép thân thể của Thượng Cổ Đại Yêu ở phía dưới. Thế nhưng, mặc kệ Vưu có cố gắng như thế nào, vẫn không có cách nào thực hiện được.

Từng đối mặt với chuyện này, nên Thượng Cổ Đại Yêu được xem như lão thủ, tự nhiên nên biết phải đối phó như thế nào.

-Ngươi gầm rú vô dụng, đợi lát nữa, thì hết thầy tu vi, Nguyên Thần, Động Thiên của ngươi đều sẽ hóa thành chất dinh dưỡng cho bản Đế. Mà

từ nay về sau, trong thiên địa này, lại thiếu thêm một vị Chí Cao, Cổ Tộc các người, lần này tất bại.

Lâm Phàm cầm viên gạch trong tay, tìm kiếm vị trí thật tốt, để bất cứ lúc nào cũng có thể gõ Vưu một cái.

Đùng!

Lâm Phàm tụ lực, gõ một cái, Vưu nghiêng đầu đổ gục xuống đất, ngất đi.

-Được rồi, kết thúc công việc ở đây.

Lâm Phàm vỗ tay một cái.

Thượng Cổ Đại Yêu thở phào nhẹ nhõm. Mới chỉ vật lộn với Vưu một lát, đã làm tiêu hao hết khí lực của hắn. Vưu trong trạng thái kích động, thật sự quá mãnh liệt.

-Chí Cao thua.

Lúc này, tộc nhân Hồ tộc thất kinh, trầm mặc, sau đó hoan hô. Dưới cái nhìn của họ, việc đánh bại một Chí cao hiển nhiên là chuyện bất khả thi, trong lòng họ, Chí Cao là vô địch. Lần này, Chí Cao đột kích, bọn họ sớm hiểu rõ kết cục của bản thân, chính là bị Chí Cao chém giết, cho dù có Nữ Đế bảo vệ, cũng vô dụng. Nhưng bây giờ, khi bọn họ nhìn thấy Chí Cao đang ngất xỉu nằm ở đó. làm cho tất cả mọi người chấn kinh, tất cả dụi dụi hai con mắt, sợ mình nhìn nhầm. Thế nhưng, Vưu kia vẫn đang nằm nơi đó, không có nửa điểm giả tạo.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, hư không đột nhiên nổ tung, một khe hở to lớn xuất hiện.

-Vô liêm sỉ, ai lại dám làm như vậy với Cổ Tộc Chí Cao ta?

Một bóng người nhanh chóng xuất hiện, một vị Chí Cao khác.

Mọi người nhắc đầu nhìn bóng người kia, Lâm Phàm cũng tò mò trừng mắt nhìn. Trong lòng thầm nghĩ.

-Đúng là ngu ngốc, không thấy Vưu bị mình trấn áp sao? Còn cầm đầu xông tới.

Trong lòng Chí Cao Hoang đang vô cùng oán giận, hắn với Vưu đồng xuất một thể, trời sinh tâm linh cảm ứng. Lúc hắn cảm thấy Vưu đang đối mặt với đại họa, thì tăng hết tốc độ, chạy đến giúp đỡ. Nhưng khi từ hư không đi ra, hắn phát hiện có một đôi mắt đang chăm chú vào hắn. Khi Hoang đang chuẩn bị răn dạy, sau đó trấn áp toàn bộ những thứ hỗn trưởng kia, đột nhiên hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

-Chí Cao, Hoang.

Kiệt đột nhiên mở miệng.

Chí Cao Hoang vừa nhìn, hắn không ngờ sẽ gặp Kiệt ở đây.

-Vạn năm không gặp.

Lại một âm thanh truyền đến, Hoang ngừng Thần nhìn qua, nội tâm đột nhiên run lên, kinh ngạc la lớn.

-Tuyên Cổ.

Hoang quả thực không tin việc đang diễn ra. Kiệt thì còn nói được, vì tên kia đã phản bội Cổ Tộc. Như Tuyên Cổ đã vẫn lạc vạn năm trước, sao hôm nay sẽ lại xuất hiện ở đây.

-Nguyên lai có thêm một Chí Cao nữa đưa tới cửa.

Lâm Phàm thấy cảnh này, khóe miệng nở nụ cười, sao hôm nay, vận khí của hắn lại tốt như vậy? Kẻ địch từng tên từng tên chủ động đưa tới cửa.

-Nhân tộc Đại Đế.

Hoang mặc dù chưa chạm mặt với Lâm Phàm, nhưng Thiên Ý đã truyền đạt mệnh lệnh truy bắt Lâm Phàm cho hắn. Nên bộ dạng của Nhân tộc Đại Đế hắn vẫn rất rõ, chỉ cần nhìn một cái đã có thể nhận ra.

-Chuyện này...

Hoang nuốt một ngụm nước bọt, hắn tuy là Chí Cao, không sợ trời không sợ đất, nhưng tình huống trước mắt có chút không ổn.

Một cái, hai cái, ba cái.

Hoang tự nhận, thực lực của hắn vô cùng lợi hại, nhưng không tự đại đến mức mình có thể một chọi ba. Sau đó, trấn áp đối phương.

-Xin hỏi, có chuyện gì không?

Lâm Phàm nhắc đầu hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoang cũng trầm mặc, sau đó liếc mắt nhìn Vương đang nằm. Vương này giờ không nhúc nhích, hiển nhiên đã bị chế phục. Hơn nữa, cái tên đang đề trên người Vương, sao lại giống Yêu Hoàng vậy. Không đúng, cái tên kia chính là Yêu Hoàng.

-Cmn! Đây rốt cuộc là tình huống gì, sao ở đây tụ tập nhiều cường giả như vậy?

Theo Hoang thấy, đối phương đang rất muốn đánh cùng hắn một trận.

-Không có chuyện gì, các người tiếp tục đi.

Hoang không có chút do dự, lập tức xoay người té gập, hoàn toàn biến mất trong hư không. Lúc ly khai, cũng không nói gì thêm.

-Ngạch!

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, chẳng lẽ Hoang cứ đi như vậy? Cũng quá không có chí khí đi. Mặc dù hẳn rất muốn lưu Hoang lại, nhưng cái tên kia đã muốn chạy, lấy tình huống hiện nay, hẳn vẫn không có cách nào. Thôi quên đi, đi thì đi, sau này kiểu gì cũng gặp lại. Sau đó, Lâm Phàm không có chút gì do dự, trực tiếp thu Vưu vào Động Thiên.

Giáo Hóa Vương Phật đang bị giam trong Động Thiên, lập tức gào khóc bay tới. Nhưng lại bị cành cây Ngô Đồng Thần Thụ giành trước một bước.

-Ngô Đồng Thần Thụ, trước tiên để ta dạy dỗ Vưu một chút đi mà. Người đừng...

Giáo Hóa Vương Phật hô to, nhưng hết thầy đã không kịp.

-Trời ạ, cái em gái người nha...

Cành cây Ngô Đồng Thần Thụ hơi động, liền hút khô cơ thể của Vưu. Pháp lực, Động Thiên, Nguyên Thần, Thiên Địa Thần Đan của hắn đều đã tan thành mây khói.

Ầm!

Trong nháy mắt, thân thể Vưu vỡ tan, hóa thành một đồng huyết nhục, dung nhập vào Động Thiên, một tòa Vĩnh Hằng Chi Vị bỗng bành bay ra, phiêu phù bên trong Động Thiên, tỏa ra ánh sáng thần bí.

Lâm Phàm nhìn thấy tất cả, khóe miệng khẽ cười, lại thêm một tòa Vĩnh Hằng Chi Vị, hẳn có thể đắp nặn thêm một vị cường giả đỉnh cao, haha.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 806: Toàn Bộ Tấn Cấp

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Keng, chúc mừng kí chủ đã chém giết Cổ Tộc Chí Cao Vưu.

-Keng, kí chủ đã tăng cường vô số điểm kinh nghiệm.

-Keng, chúc mừng tu vi của kí chủ đã thăng cấp.

-Keng, kí chủ đã thu được Vĩnh Hằng Chi Vị, một cái.

-Keng, kí chủ đã thu được ba triệu viên Thánh Dương Đan.

-Keng, kí chủ đã thu được mười cái Đạo khí.

-Keng, kí chủ đã thu được tuyệt phẩm chí bảo, Tuyệt Thần Đạo Thương.

...

Sau khi chém giết Chí Cao Vưu, Lâm Phàm có vô số khen thưởng, đặc biệt là điểm kinh nghiệm của hắn nhất phi trùng thiên. Hơn nữa, Lâm Phàm còn ngoài ý muốn thu được một tuyệt phẩm chí bảo, làm hắn vô cùng bất ngờ.

-Xem ra con đường làm giàu nhanh nhất, chính là chém giết Chí Cao.

-Keng, chúc mừng tu vi của kí chủ đã tăng lên tới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

Vù!

Trong chớp mắt, thiên địa linh khí đột nhiên chấn động.

-Sao lại như thế? Chẳng lẽ hần muốn đột phá tu vi ở chỗ này?

Nữ Đế nhìn thấy những biến hóa của Lâm Phàm, đột nhiên cả kinh, lộ vẻ không dám tin.

Thiên địa linh khí lúc này, vô cùng cuồng bạo, không giống lúc bình thường. Từng đạo, từng đạo tử sắc Lôi Đình trên hư không liên tục lấp loé.

-Ha ha, xem ra ta muốn đột phá rồi. Quả nhiên là khi tiêu diệt một vị Chí Cao, xúc tiến tu vi của ta.

Lâm Phàm đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi, không ngờ ngày này lại tới sớm như vậy. Giờ khắc này, Động Thiên Lâm Phàm bắt đầu rung động, tất cả sinh linh đều trôi nổi trong hư không, từng luồng từng luồng linh khí rót vào. Thậm chí, ngay cả Động Thiên tinh bích cũng không ngừng nứt vỡ, sau đó lại hình thành lại một lần nữa, không ngừng mở rộng, không ngừng mở rộng. Trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm, mười vạn dặm, mấy triệu dặm không gian. Động Thiên tinh bích bây giờ trở nên giống như thủy tinh, tỏa ra tia sáng chói mắt. Từng cái tinh bích phảng phất như có linh tính, mỗi cái tinh bích tựa như một thế giới nhỏ.

Tất cả sinh linh sinh sống trong Động Thiên, cũng không ngừng biến hóa. Liên tục rít gào, thân thể chúng không ngừng bong tróc ra, từng luồng từng luồng mệnh môn khí tức rót vào bên trong thân thể của những sinh linh kia. Lên cấp! Toàn bộ đều lên cấp! Mỗi một cảnh giới tăng lên, đều sẽ sinh biến hóa to lớn, mà từ Thần Thiên Vị chín tầng Bát Hoang Hợp Nhất đến Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh, sự chênh lệch giữa chúng càng thêm to lớn. Linh khí bên trong Động Thiên bây giờ, so với

lúc trước đã phong đại hơn trăm lần, ngàn lần. Thậm chí, một số nơi, bắt đầu ngưng tụ thành tinh thể.

-Âm dương Luân Hồi, thành tựu Vô Thượng Long Thân.

Thập Thái Tử đang tu hành bên trong Động Thiên của Lâm Phàm, vào đúng lúc này, toàn lực triển khai Tổ Long Luân Hồi Thuật. Tổ Long Luân Hồi Thuật chính là một trong vài đại bí thuật của Cự Long tộc, cũng là bí thuật khó tu luyện nhất. Nhưng một khi đã tu luyện thành công, sẽ có uy lực kinh thiên động địa.

Ngâm!

Từng đạo long ngâm vang vọng, đám người Thập Thái Tử lần lượt hóa thân thành Cự Long, mỗi một con Cự Long đều có khí thể ngập trời. Từng luồng khí tức cường hãn từ thân thể chúng bạo ra.

-Vô Thượng Long Thân.

Xoạt xoạt!

Âm Dương Long thân không ngừng nứt toác, vảy giáp cứng rắn vô cùng cũng liên tục vỡ vụn, nhưng trong nháy mắt, lại mọc ra những chiếc vảy mới. Những chiếc vảy giáp mới mọc kia, tỏa ra ánh sáng kì diệu, tựa như có lưu chuyển một luồng năng lượng huyền bí, mỗi một vảy giáp phảng phất như một Cự Long tiểu thể giới. Trong đó, có vô số đầu Cự Long đang bay, rít gào thiên địa, long khí mênh mông tràn ngập.

-Hồng Hoang Cự Long thân.

Ầm!

Lại có một tiếng nổ truyền đến, bỗng nhiên có vài con Cự Long dài đến mấy trăm, mấy ngàn trượng lẫn lộn trong Động Thiên, Động Thiên trở thành thế giới Cự Long. Mà khí tức của đám người Thập Thái Tử càng lúc càng trở nên mãnh liệt, bọn họ đã trở thành cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh.

Lâm Phàm cảm thụ được những biến hóa trong Động Thiên, nhất thời đại hỉ, đây là một lần tiến bộ cực lớn. Toàn bộ sinh linh trong Động Thiên đều lên cấp, mà đám người Thập Thái Tử cũng đã bước vào cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười. Tuy họ cũng chỉ là cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị thông thường, thế nhưng bên trong Cổ Thánh Giới, cũng đủ khiến cho người ta rung động.

Ngô Đồng Thần Thụ lúc này cũng khai chi tán diệp, bành trướng lần thứ hai, cành cây của nó trải khắp toàn bộ Động Thiên. Từng mảng từng mảng lá xanh che kín bầu trời, linh khí lưu động, sinh mệnh lực lượng bàng bạc được tuôn ra từ đó. Chỉ một lần hô hấp, thu nạp vô số Thánh Linh khí, cô đọng vô số Thánh Dương Đan.

Giáo Hóa Vương Phật cũng đã khai tông lập phái. Khi hắc điểm ra một chỉ, vô số giáo hóa kinh văn bay múa đầy trời, sau đó lại biến thành từng đạo hạt mưa màu vàng, chiếu xuống toàn bộ Động Thiên.

-Thượng Cổ Đại Yêu, lên cấp, dung hợp Vĩnh Hằng Chi Vị.

-Rống!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đưa Thượng Cổ Đại Yêu thu vào Động Thiên. Dùng cái Vĩnh Hằng Chi Vị của Vương phụ trợ cho hắc thăng cấp thành Chí Cao. Lúc hắc chém giết Thánh, cũng đã chiếm được mười mấy món Đạo khí. Vào lúc này, toàn bộ chúng đều bị Lâm Phàm phá nát, khiến khí linh trong đó hoàn nguyên thành sức mạnh nguyên thủy, dung nhập vào bên thân thể Thượng Cổ Đại Yêu.

-Đừng có giết ta, ta là tuyệt phẩm chí bảo, ta đồng ý thần phục ngài, ta đồng ý thần phục,..

Tuyệt phẩm chí bảo Tuyệt Thần Đạo Thương thê thảm cầu xin tha thứ. Hắc là khí linh vạn năm, đã có trí tuệ không thua gì với sinh linh bình thường. Vào lúc này, hắc đã phát hiện tình huống có chút không đúng, nếu hắc bị thôn phệ, thì hắc sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian, tất cả cố gắng trong vạn năm qua, đều sẽ tan thành mây khói.

-Ta biết tất cả bí mật Cổ Tộc, ta là thánh vật của Cổ Tộc, ta có vô số thần thông diệu pháp, chỉ cầu người đừng có giết ta.

Một thanh trường thương tỏa ra vô thượng hung uy đang phiêu phù trong Động Thiên, ra vẻ cầu xin. Thế nhưng, tất cả cố gắng đều không thể lay động được Lâm Phàm.

-Trở thành một phần của bản Yêu Hoàng đi.

Bàn tay khổng lồ của Thượng Cổ Đại Yêu lập bắt Tuyệt Thần Đạo Thương.

-Không, ta muốn liều mạng với người.

Khí linh nổi giận gầm lên, đâm ra một thương, phong vân dừng động.

Xoạt xoạt!

Hôm nay, Thượng Cổ Đại Yêu đã không còn như xưa, khí thế ngập trời của hãn bạo phát. Trong nháy mắt, nắm lấy Tuyệt Thần Đạo Thương trong tay, sau đó sờ một cái, khí linh tê thảm kêu lên, sau đó hóa thành lực lượng bản nguyên. Thượng Cổ Đại Yêu lập tức há mồm, thôn phệ số lực lượng này. Sau khi Thượng Cổ Đại Yêu bị Lâm Phàm luyện thành khí linh, hãn đã nuốt vô số khí linh, sức mạnh tích tụ trong người đã sớm kinh thiên động địa, khiến người ta không thể chống đối nổi.

-Trấn!

Lâm Phàm vung tay, trực tiếp đánh Vĩnh Hằng Chi Vị vào cơ thể Thượng Cổ Đại Yêu.

-Lên cấp!

Vù!

Thân thể Thượng Cổ Đại Yêu không ngừng vỡ tan, hoàn toàn dung nhập vào Yêu Thành. Mà Yêu Thành lại phóng lên trời, vô thượng yêu

khí bạo phát, tựa như một vị Yêu Thần, hung uy tuyệt thế, sừng sững trong thiên địa.

Trung phẩm chí bảo.

Thượng phẩm chí bảo.

Tuyệt phẩm chí bảo.

Một đường tăng vọt, thẳng tới đỉnh phong, thậm chí, thẳng từ hạ phẩm chí bảo cho đến tuyệt phẩm chí bảo, hẳn chưa từng chỉ bao giờ, tựa như một luồng hồng thủy, mãi mãi dâng trào.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã bồi dưỡng được Thần khí, Cửu Thiên Yêu Giới.

-Keng, chúc mừng kí chủ lần thứ nhất bồi dưỡng được Thần khí, khen thưởng vật phẩm thần bí, một cái.

-Có muốn lĩnh hay không?

-Đợi lát nữa lĩnh, hiện tại tiểu gia đang bận thăng cấp.

Lâm Phàm để tất cả chuyện này qua một bên, bắt đầu thăng cấp, hẳn đã đợi thời khắc này rất lâu rồi. Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, chính là cảnh giới Lâm Phàm truy tìm từ lúc bắt đầu con đường tu luyện đến nay.

-Nữ Đế, các người hãy lui lại, ta muốn thăng cấp.

Lúc này, Lâm Phàm bị một đoàn linh khí cuồng bạo bao phủ.

Nữ Đế thấy cảnh này, không chút do dự, trực kéo mọi người lui lại.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 807: Ta Muốn Thành Tiên

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Hẳn muốn nghịch thiên sao?

Từ một nơi xa xôi, Nữ Đế ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, dung nhan tuyệt đẹp lộ rõ vẻ kinh ngạc. Đây là cảnh tượng khi lên cấp Thần Thiên Vị tầng mười sao? Sao có khí thế lớn như vậy chứ? Mở màn thôi đã khiến thiên địa linh khí cuồng bạo, so với lúc nàng tấn cấp, cường đại hơn nhiều lắm.

Khi Lâm Phàm tấn cấp, những cường giả của Cổ Thánh Giới cũng cảm nhận được luồng khí tức rung động kia. Từng người đều nhìn về phương xa, trong mắt của bọn họ, phương xa thiên địa đang vô cùng cuồng bạo, linh khí sôi trào mãnh liệt, sự bạo loạn đã đạt đến trạng thái đỉnh cao.

-Rốt cuộc là ai đang lên cấp vậy?

Đây đang là câu hỏi lớn nhất trong lòng đại đa số cường giả. Đối với một ít cường giả, đây là một chuyện tốt, chứng minh Đại Thiên tộc có thêm nữa một tuyệt thế cường giả nữa ra đời.

Hoang vừa mới rời đi, cũng cảm thụ được nguồn sức mạnh kia, sắc mặt hắn biến đổi, sau đó lập tức rời đi, tìm các Chí Cao khác thảo luận

một phen. Cũng không lâu lắm, Ngũ đại Chí Cao đã tụ họp, hai mặt nhìn nhau.

-Cái tên Nhân tộc Đại Đế kia đang lên cấp, chỉ sợ hắn muốn đi vào Vĩnh Hằng Thần Vị.

Một tên Chí Cao nói.

-Tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra, nhất định phải trấn áp hắn ngay. Lúc hắn còn chưa có thực lực của Vĩnh Hằng Thần Vị, đã khiến cho Ngũ đại Chí Cao chúng ta thảm hại như vậy, nếu để hắn tấn thăng, còn không phải thảm hơn sao.

-Ai đi ngăn cản hắn? Ta đã sớm nói rồi, ta sẽ không đi, ta sẽ đợi vạn giới liên thông, Thiên Ý giáng lâm. Mặc kệ cái tên Nhân tộc Đại Đế kia có lợi hại như thế nào, ở trước mặt Thiên Ý, chung quy cũng là giun dế.

Một vị Chí Cao khác lập tức nhảy vào.

-Bản Chí Cao đã cảm giác được cái chết của Vưu. Hắn đã bị tên Nhân tộc Đại Đế kia trấn áp, chuyện này đối với Cổ Tộc, là một cái đả kích không thể chịu được.

Hoang nhìn đông đảo Chí Cao đang trốn tránh, nhất thời giận dữ, quát.

-Các người cứ như vậy, xứng làm Cổ Tộc Chí Cao sao? Bây giờ cái tên Nhân tộc kia đang lên cấp, chính thời cơ tốt nhất, nếu có thể quấy phá, hắn nhất định xong đời. Bên cạnh hắn không phải chỉ có Tuyên Cổ, Kiệt cùng Yêu Hoàng sao? Ngũ đại Chí Cao chúng ta đồng loạt ra tay, chẳng lẽ không thể trấn áp được hắn?

-Cái gì? Tuyên Cổ?

-Cái gì? Yêu Hoàng?

-Cái gì, Kiệt?

Thời khắc này, tứ đại Chí Cao còn lại hai mặt nhìn nhau, một đám nguyên bản sắp bị thuyết phục, nhưng khi nghe bên cạnh Lâm Phàm còn có ba tên Chí cao nữa, nội tâm nhảy dựng lên, khiến bọn họ khiếp sợ không thôi. Mà chuyện để cho bọn họ khiếp sợ nhất chính là, Tuyên Cổ còn sống? Đây là Chí Cao đồng kỳ cùng với bọn họ, thực lực không cần nghi vấn, chắc chắn là Đệ Nhất Chí Cao.

-Các người không đi, ta đi. Vì Cổ Tộc, coi như có ngã xuống, cũng không để cái tên Nhân tộc kia lên cấp.

Hoang oán giận nói, tứ đại Chí Cao còn lại nhìn Hoang, bất đắc dĩ nhún vai. Từng đôi mắt nhìn Hoang, ý tứ rất sáng tỏ.

-Vậy người đi đi.

Hoang nhìn bọn họ, cũng bị họ chọc tức đỏ bừng cả mặt. Cũng không biết nên nói những tên này như thế nào? Chỉ là một tên Nhân tộc Đại Đế bé tí, đã để bọn họ kính nể như vậy! Tôn nghiêm của Chí Cao, họ vứt đi đâu rồi?

-Hoang, đừng như vậy? Thiên Ý đã ngủ say, lần trước khi đối phó cái tên Nhân tộc Đại Đế kia, khiến cho sức mạnh của người tiêu hao rất nhiều. Căn bản không biết tình cảnh bây giờ của chúng ta, người có nịnh hót hăn cũng không biết. Hiện tại đi tìm cái tên Nhân tộc kia gây phiền phức, coi như có thành công, thì chúng ta, ít nhất cũng phải có ba vị đi gặp đức chúa trời.

-Là người ngã xuống, hay là ta ngã xuống. Vậy để các người ngã xuống đi.

Một vị khác Chí Cao nói.

Các Chí Cao còn lại nhìn người bên cạnh, một câu cũng chưa nói.

-Nhiệm vụ chủ yếu bây giờ của chúng ta chính là toàn lực trấn áp Thủy Hỏa Đại Đế, không để nàng thoát ra. Mà cái kia Nhân tộc Đại Đế kia có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng đánh vỡ được vĩnh hằng bình phong. Chỉ cần chờ Thiên Ý thức tỉnh, hết thảy đều sẽ tan thành mây khói.

-Không sai, chúng ta đã không thể tổn thất thêm bất kì một người nào nữa. Cái tên Nhân tộc Đại Đế đã có chút thành tựu, bên người lại có hai vị Chí Cao, hơn nữa cái tên Yêu Hoàng kia cũng đã khôi phục thực lực. Coi như bây giờ chúng ta có đi qua, cũng không làm được chuyện gì đâu.

-Nếu mấy tên đáng ghét ở Thủ Hộ Chi Địa kéo tới, vậy chúng ta rất có thể toàn bộ sẽ nằm xuống ở đó.

Hoang đành thở dài, hắn đã bị bọn họ thuyết phục ngược, sợ thì nói là sợ đi, nói nhiều như vậy làm gì?

Lúc này, Lâm Phàm cũng đang nhắc đầu nhìn hư không, nơi đó đang có một đoàn linh khí cuồng bạo bao phủ thiên địa. Mà Lâm Phàm cũng đang bị nó bao vây. Lúc này, lỗ chân lông toàn thân của hắn mở ra, hô hấp một cái. Sau đó, hấp thu tất cả linh khí cuồng bạo vào cơ thể. Lâm Phàm có cảm giác, hắn có thể câu thông với một địa phương thần kỳ.

-Đó là Vĩnh Hằng Chi Vị.

Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cũng có phân chia cao thấp. Hơn nữa, số cường giả Thần Thiên Vị tầng mười có thể sánh vai cùng với Chí Cao, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Bốn đại Thủ Hộ Giả Thủ Hộ Chi Địa đều có được Vĩnh Hằng Chi Vị. Còn các cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị khác coi như có tu luyện cả đời cũng không phải là đối thủ của Chí Cao. Riêng Thủy Hỏa Đại Đế, chính là một trường hợp đặc liệt, nàng rõ ràng không có Vĩnh Hằng Chi Vị, nhưng thực lực so với bất kỳ Chí Cao nào đều cường đại hơn không ít. Cũng không biết, nàng thuộc chủng tộc gì, quả thực biến thái đến rồi cực điểm.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, có một cỗ lực lượng cường đại, xé rách hư không, từ hư không vô tận, một toà Vĩnh Hằng Chi Vị đang tỏa ra vô thượng thần uy, từ từ hiển hiện. Khi cái toà Vĩnh Hằng Chi Vị xuất hiện, thiên địa chấn động. Trong một khắc đó, thiên địa vạn vật đều như muốn thần phục bên dưới Vĩnh Hằng Chi Vị kia.

-Xem ra đúng là Vĩnh Hằng Chi Vị, bất quá ta vẫn thất mắc, tại sao Thủy Hỏa Đại Đế không có Vĩnh Hằng Chi Vị, lại cường đại như vậy?

Trong lòng Lâm Phàm tò mò, tuy nhiên lại không có bất kỳ phương pháp nào. Sau đó, Lâm Phàm kiểm tra bảng thuộc tính của hắc.

-Tu vi: Thần Thiên Vị tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh (còn đang trong quá trình lên cấp).

Hắc nghĩ mãi mà cũng không ra, hắc là người nắm giữ hệ thống. Không biết có thể gia tăng thực lực vô hạn hay không? Thôi, cứ coi như đi con đường đại chúng, cứ có được Vĩnh Hằng Chi Vị cái đã. Chẳng lẽ nó còn hạn chế con đường sau này của tiểu gia sao. Lâm Phàm duỗi bàn tay, chớp tới Vĩnh Hằng Chi Vị.

-Đến đây đi, tiểu gia hôm nay đi lộ tuyển đại chúng.

Lâm Phàm không thêm suy nghĩ nhiều, nhưng xuất hiện một chuyện để Lâm Phàm chỉ biết câm nín. Cái Vĩnh Hằng Chi Vị vàng chói đang trong hư không, chống cự lại hắc. Khi hắc vươn tay lấy, nó lại hướng về sâu trong hư không bay đi, tựa như muốn trốn. Cái Vĩnh Hằng Chi Vị kia như bị một luồng sức mạnh thần bí lôi kéo, quyết không để cho hắc có được chân chính Vĩnh Hằng Thần Vị.

-Cmn, chẳng lẽ Vĩnh Hằng Chi Vị lại xem thường tiểu gia?

Thời khắc này, Lâm Phàm nổi giận, lực lượng toàn thân tuôn trào, trực tiếp vỗ lấy Vĩnh Hằng Chi Vị kia.

-Càng không muốn tiểu gia có được, tiểu gia càng muốn chiếm được.

Xoạt xoạt!

Hư không nổ tung, từ sâu trong đó có hai nguồn sức mạnh đang lôi kéo lẫn nhau.

-Mẹ kiếp, quả thật khinh người quá đáng.

Lâm Phàm đã hoàn toàn cuồng bạo, hấn lập tức bổ ngang một chưởng, phá hư thiên địa. Vô luận như thế nào, hấn phải cướp được cái Vĩnh Hằng Chi Vị kia. Một nguồn sức mạnh vô cùng vô tận, ngăn cản hoàn toàn thế tiến công của Lâm Phàm. Từ hư không có từng sợi dây nhỏ thần bí, quấn quanh Vĩnh Hằng Chi Vị, sau đó đột nhiên kéo đi. Xem ra Đại Thiên tộc không thể chống được Vĩnh Hằng Chi Vị, đều vì nguyên nhân này.

Trong lúc tấn thăng, Vĩnh Hằng Chi Vị đã xuất hiện, nhưng lại bị một nguồn sức mạnh kéo đi. Khiến cho người ta không thể có được nó.

-Mẹ kiếp, tiểu gia hiện tại đang ở thời khắc then chốt, người làm cái quái gì vậy? Sao không để tiểu gia phi thăng? Tiểu gia liền liều mạng với người.

-Tuyên Cổ, Kiệt, Yêu Thần, mau giúp ta một tay, chúng ta mạnh mẽ kéo xuống cái Vĩnh Hằng Chi Vị kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 808: Thần Niệm Giáng Lâm

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Vĩnh Hằng Chi Vị, có số lượng nhất định. Không nhiều không ít, mãi mãi có 12 cái, là thiên địa quy tắc. Nhưng bây giờ, lão đại muốn có được Vĩnh Hằng Chi Vị, ai dám ngăn trở, ta liền diệt kẻ đó. Coi như đi cướp cũng phải giành được một cái cho lão đại.

Yêu Hoàng rít gào một tiếng.

-Không sai, thiên địa quy tắc thì thế nào? Chẳng lẽ sợ nó?

Lực lượng mệnh mông của Tuyên Cổ hóa thành một sợi dây thừng, kéo cái Vĩnh Hằng Chi Vị kia lại.

-Nếu thiên địa không cho, chúng ta tự cướp lấy, thiên địa rộng lớn này mà chỉ có 12 cái, không đủ để nhét kẻ rằng.

Lâm Phàm hét lớn, bốn đại cường giả liền ra tay, tranh thủ một cái Vĩnh Hằng Chi Vị cho Lâm Phàm.

Ầm ầm!

Từng đạo lôi đình lấp loé lao đến, trong mỗi đạo Lôi Đình, bao hàm sức mạnh hủy diệt.

-Làm càn, chúng ta đều là Chí Cao vĩnh hằng, chỉ là vài đạo Lôi Đình nhỏ nhoi lại muốn làm càn.

Tuyên Cổ há miệng, nuốt hết vào bụng, vẫn không thấy đã thèm, hẳn cảm thấy không có một chút cảm giác nào.

Sức mạnh của ba cường giả Chí Cao và một tên nửa cường giả Chí Cao, uy lực không thể coi thường. Trực tiếp so tài cùng luồng sức mạnh kì bí đang khống chế Vĩnh Hằng Chi Vị, đánh cân sức ngang tài. Trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng không làm gì được nhau, cứ so đấu hao tổn. Lâm Phàm chợt quát, khí tức tăng lên, đánh ra một chưởng.

-Tới đây cho ta!

Ầm ầm!

Lúc bàn tay không lồ của Lâm Phàm nắm Vĩnh Hằng Chi Vị, thiên địa đột nhiên chuyển động, đây là cướp đoạt thương thiên, mạnh mẽ cướp đoạt nha.

Tồn tại trong cõi hư vô đang rất đau đầu, mỗi khi có một sinh linh của Đại thiên tộc bước đến cấp độ Thần Thiên Vị tầng mười, lần nào hẳn cũng thả Vĩnh Hằng Chi Vị ra ngoài, để cho bọn họ nhìn thấy Vĩnh Hằng Chi Vị đang ngay trên đầu mình, khiến họ có thể thấy mà không thể lấy được, chỉ có thể than thở mà nhìn. Nhưng tình huống hôm nay, lại có chút ngoài ý muốn, hẳn không nghĩ tới, dĩ nhiên lại có mấy tên gia súc, gia cầm, mạnh mẽ như thế, muốn trực tiếp cướp đoạt Vĩnh Hằng Chi Vị.

-Buông tay cho ta, nếu không sẽ có một ngày, ta sẽ đánh người bầm dập đến nỗi cả cha mẹ người cũng không nhận ra.

Song phương cứ như vậy hao tổn, nhưng độ kiên trì của Lâm Phàm lại có hạn. Hẳn chỉ một tay lên trời, trực tiếp chửi ầm lên.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Đối với những lời sỉ nhục của Lâm Phàm, tồn tại trong cõi hư vô chỉ có thể vang lên vài đạo Lô Đình kháng nghị.

-Đáng ghét, ta không cần biết ngươi là cái gì, chỉ cần ngươi không cho bản Đế phi thăng, chính là không nể mặt bản Đế, nếu đã không nể mặt, bản Đế không cần khách khí với ngươi. Đại Phàm Ca chi linh, xông qua cho ta, rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Sao lại đối nghịch với bản Đế?

Lâm Phàm vung tay, phóng thích Đại Phàm Ca chi linh. Trong chớp mắt, một đoàn sương mù bốc lên, che đầy toàn bộ thiên địa, trực tiếp bay đến Vĩnh Hằng Chi Vị.

Vù!

Vừa lúc đó, một màn khiến Lâm Phàm không dám tin xảy ra, cái Vĩnh Hằng Chi Vị tràn ngập uy thế kia, dĩ nhiên lại vang lên mấy tiếng “xoạt, xoạt”, xuất hiện vô số vết nứt.

-Không thể nào?

Lâm Phàm há to miệng, kinh ngạc hô to.

Xoạt xoạt!

Vĩnh Hằng Chi Vị hoàn toàn nổ tung trước mặt hắn, mảnh vỡ lóng lánh từ không trung bay xuống, từ từ tiêu tan.

-Cmn!

Lâm Phàm dậm chân giận dữ, cố gắng nửa ngày, cuối cùng lại thu được cái kết quả này.

-Ta khinh, vì không để bản Đế có được Vĩnh Hằng Chi Vị, mà ngươi lại dám phá hủy, được được, hãy đợi đấy, mối thù này ta sẽ nhớ kỹ.

Sau đó, Lâm Phàm không nói gì thêm, Vĩnh Hằng Chi Vị đã hỏng, còn nói gì nữa, khi Vĩnh Hằng Chi Vị vỡ tan, thiên địa khôi phục như

bình thường, nhưng Lâm Phàm vẫn tiếp tục tấn thăng.

-Keng, chúc mừng kí chủ đã thăng cấp lên Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh.

-Tu vi: Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị (ngụy).

-Kinh nghiệm: 0/6000000.

Những gì hiện ra trên bảng thuộc tính suýt khiến Lâm Phàm phun một ngụm máu. Đa là Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị rồi mà còn thêm chữ “ngụy”, đúng là khiến người ta tức tới ói máu. Bất quá, Lâm Phàm vẫn cảm giác thực lực của hắn đã xảy ra biến hóa to lớn. Pháp lực liên tục tăng lên, đạt đến một trình độ mới trước nay chưa từng đạt được. Sức mạnh mệnh môn tỏa khắp toàn thân hắn, phảng phất như chỉ cần dấm ra một quyền, có thể đập tan một thế giới. Ngay tại lúc đó, đột nhiên có từng đạo từng đạo thanh âm quái dị, từ khắp nơi truyền đến.

-Nhân tộc Đại Đế...

Có người gọi tên hắn, chẳng lẽ đây là tâm linh cảm ứng ư? Năng lực sau khi đạt đến Thần Thiên Vị tầng mười? Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn phương xa. Trong thiên địa, đột nhiên xuất một đạo thần niệm, hướng về chỗ vừa nhắc tên hắn.

...

Ở đó, ngũ đại Chí Cao Cổ Tộc đang thảo luận chuyện gì đó.

-Cái tên Nhân tộc Đại Đế...

Một vị Chí Cao vừa muốn nói chuyện, nhưng trong nháy mắt, lông mày hắn ngưng lại.

Lâm Phàm không ngờ đích đến đạo thần niệm của hắn lại là căn cứ của Cổ Tộc.

-Là ai, dám đưa thần niệm đến đây.

Một Cổ Tộc Chí Cao chợt quát.

-Há, hóa ra Ngũ đại Chí Cao đang nhớ nhung ta. Vừa nãy, bản Đế cảm nhận được ai đó mới nhắc đến mình, nên chạy qua xem thử, còn khiến ta tưởng đã phát sinh đại sự gì?

Cho dù đối mặt với ngũ đại Chí Cao, thần niệm Lâm Phàm vẫn không tỏ vẻ lo lắng.

-Chí Cao Hoang, không nghĩ tới người vẫn còn ở đây. Lúc trước nhìn thấy bản Đế, sao không nói câu nào, đã quay đầu chạy rồi, chẳng lẽ đi tìm viện binh sao?

Lâm Phàm nhìn Hoang, không khỏi cười nói.

-Nhân tộc Đại Đế, người có được Vĩnh Hằng Chi Vị chưa?

Một tên Chí Cao lạnh giọng hỏi.

-Hắn không có, tu vi của hắn mặc dù là Thần Thiên Vị tầng mười, nhưng cũng không chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị.

-Ha ha, không chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, đều là giun dế mà thôi.

Một Chí Cao cười như điên nói.

-Hừ, dám to gan đưa thần niệm lại đây, vậy ở lại đây luôn đi.

Trong lúc này, Hoang ra tay, muốn nghiền thần niệm Lâm Phàm thành mảnh vỡ. Nhưng, Lâm Phàm điểm ra một chỉ, hư không nứt toát, giống như một tấm kính vậy, trực tiếp dập tắt sức mạnh của Hoang.

-Đừng có hờ ra là đánh đánh giết giết, mặc dù bản Đế không có chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, nhưng lực lượng không yếu hơn so với các người bao nhiêu đâu.

-Lần sau gặp mặt, các người hãy rửa sạch cổ, chờ bản Đế đến gặt đi.

Lâm Phàm cười lớn, hết thấy đều trong bàn tay hắn.

-Há, là ái phi của ta?

Vừa lúc đó, một đạo âm thanh tràn ngập uy nghiêm vô thượng truyền đến.

Lâm Phàm nghe giọng nói này, nụ cười trên môi thu lại, hình như có chút quen quen nha?

-Mấy năm không gặp, dĩ nhiên đã đạt đến cảnh giới này. Không hổ là ái phi của Thủy Hỏa Đại Đế ta. Chờ sau khi bản Đế ra ngoài, bản Đế nhất định cố gắng sung sướng người.

-Ha ha!

Tiếng cười như ma quỷ của nàng vang lên, để Lâm Phàm không rét mà run, da gà bắt đầu nổi. Lâm Phàm vĩnh viễn không bao giờ quên chuyện diễn ra mấy năm trước, một chuyện khuất nhục nhất cả đời hắn, hắn đường đường là Nhân Tộc Đại đế đập chai vô địch, siêu cấp vũ trụ lại bị một cô gái cường hiếp. Hơn nữa, đối phương còn muốn hắn trở thành phi tần của nàng, chuyện này bảo Lâm Phàm sao có thể nhịn được.

-Ái phi ơi, ái phi à, chàng hãy cố gắng đợi một chút, chờ bản Đế đi ra, bản Đế nhất định...

Âm thanh Thủy Hỏa Đại Đế lần thứ hai truyền đến, như gặp được món đồ chơi mới. Nhưng sau đó, ngữ khí của nàng biến đổi.

-Bất quá, bản Đế hi vọng người phải thủ thân như ngọc, bằng không hậu quả người tự hiểu.

Lâm Phàm vừa nghe câu này, lông tơ dựng đứng, không dám nói gì, liền thu hồi thần niệm, trở lại bản thể.

-Ha ha...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 809: Miệng Nhỏ Ngày Càng Ngọt

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thiên địa từ từ khôi phục yên lặng.

Lâm Phàm sợ hãi đến đau trứng. Cho một tia thần niệm đi qua chỗ ngũ đại Chí Cao giả trang bức một chút thôi, không ngờ lại bị Thủy Hỏa Đại Đế phát hiện. Sau khi đạt đến Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, Lâm Phàm có cảm giác Thủy Hỏa Đại Đế rất hung mãnh. Mặc dù hẳn chỉ là một tên -ngụy- Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng sức chiến đấu cũng phải dạng vừa. Coi như gặp Chí Cao, cũng có năng lực đối kháng. Không giống như trước kia, khi gặp Chí Cao, thì phải xuất hết chiêu, mới chắc chắn giết được đối phương. Lâm Phàm ngẩng đầu ngược nhìn hư không, âm thầm tiếp sức.

- Mình cần phải cố gắng nhiều hơn nữa, kẻ địch lớn nhất hiện tại ngoại trừ Thiên Ý Cổ Thánh Giới còn có thêm Thủy Hỏa Đại Đế. Con mụ này cực kỳ hung tàn, nếu như nàng được thả ra, e rằng tháng ngày bị kịch của mình sẽ đến.

Bất quá, hẳn không phải loại người chờ chết, hẳn nhất định phản kháng. Nếu như Thủy Hỏa Đại Đế muốn đùa bốn thân thể tiểu gia, tiểu gia nhất định phản kháng, không để nàng đạt được ý đồ, dám kêu tiểu gia là ái phi, đây không phải sỉ nhục tiểu gia sao? Chỉ cần thực lực của tiểu gia tăng thêm một chút nữa, phải hung hăng ép nàng dưới thân, để

con mụ đó biết cái gì gọi là nam nhân chân chính. Trong lòng Lâm Phàm có quyết định trọng đại, hẳn sẽ hướng về mục tiêu của mình.

-Người có chứng được Vĩnh Hằng Thần Vị không?

Nữ Đế vội vã hỏi, dung nhan khuynh thành lộ vẻ cấp thiết.

-Vẫn không chứng được, Vĩnh Hằng Chi Vị đã bị nổ nát.

Lâm Phàm nói, theo Lâm Phàm, bất kể nói thế nào, cũng là nghịch thiên Đại Ngưu. Nhưng ngay cả Vĩnh Hằng Chi Vị cũng không có, thực sự quá mất mặt. Bất quá, Thủy Hỏa Đại Đế cũng không chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, nhưng thực lực có thể nghiền ép chúng sinh. Một người phụ nữ có năng lực đó, chẳng lẽ tiểu gia đường đường là người nắm giữ hệ thống còn không bằng nàng?

-Quả thế.

Sau khi Nữ Đế nghe Lâm Phàm nói, không khỏi gật đầu. Lúc thăng cấp Thần Thiên Vị tăng mười, Vĩnh Hằng Chi Vị sẽ hiện ra trên hư không. Tuy nhiên, lại không thể lấy được, chỉ có thể trợn mắt nhìn nó cách mình ngày càng xa. Toàn bộ Đại Thiên tộc trong Cổ Thánh Giới đều như thế. Theo Nữ Đế, trong này nhất định có âm mưu, hay Vĩnh Hằng Chi Vị đang nằm trong tay thiên ý. Nếu Đại Thiên tộc có một người chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, trở thành cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị. Cổ Tộc sớm đã bị diệt rồi, sao có thể chống đỡ đến hiện tại. Bởi vì không ai chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, nên Cổ Tộc Chí Cao mới mạnh như thế.

-Người sao lại xuất hiện ở đây?

Lâm Phàm nhìn Nữ Đế hỏi, thời điểm bà này còn ở Huyền Hoàng Giới, đã hồ hấn một phát đau đớn. Khi đó hẳn đã thề, chỉ cần hấn đến thượng giới, hẳn nhất định sẽ tìm Nữ Đế, nhất định khiến nàng kêu la cả ngày. Nhưng đến bây giờ, Lâm Phàm chưa hạ thủ được, nếu để người ta

kêu rên cả ngày, không cẩn thận có ngày mang thai, e rằng hẳn phải phụ trách.

Nữ Đế phát hiện ánh mắt Lâm Phàm nhìn nàng có gì đó không đúng. Nhất thời nhú mày, nàng đang có cảm giác rất xấu.

-Đây là quê hương của Huyền Nhi, nơi này bị Cổ Tộc Quân Vương đột kích, nên bản Đế ra mặt báo thù, kết quả đưa tới sự chú ý của Chí Cao.

Nữ Đế nói.

-Há, thì ra là như vậy.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn bóng người cách đó không xa, khoe miệng lộ vẻ tươi cười.

-Huyền Nhi à, nhìn thấy ta sao lại không gọi, trước đây khi gặp ta đều rất vui mà.

Lâm Phàm nở một nụ cười ý vị thâm trường, nhìn tiểu nha đầu đang cúi đầu đứng ở đó, trong lòng liên tục cười lạnh.

-Huyền Nhi, người biết vị này đại thần này sao?

-Đúng đấy.

Bằng hữu của Huyền Nhi khiếp sợ hỏi, trong mắt bọn họ, vị đại thần này thật sự rất thật lợi hại, có thể trấn áp Cổ Tộc Chí Cao, hơn nữa lại khiến cho một Cổ Tộc Chí Cao khác vừa mới phủ xuống, khi nhìn thấy hẳn lập tức chạy trốn. Không có chút ý chí chiến đấu nào, chuyện này trong mắt những người trẻ tuổi luôn bị Cổ Tộc áp bức, thật sự rất lợi hại, đã trở thành thần tượng trong lòng họ.

Huyền Nhi từ từ đi tới, khuôn mặt đầy nước mắt mông lung nói.

-Lâm ca ca, người đừng đánh Huyền Nhi mà.

Lâm Phàm nhìn dáng dấp bây giờ của nàng, trong khoảng thời gian ngắn, thật sự không biết nói gì, tiểu nha đầu này khi còn bé rất tinh quái. Bất quá nhìn nàng hiện tại, đã có không ít bạn mới.

-Người nói xem?

Lâm Phàm cười cười hỏi ngược lại, Nữ Đế đang lúng túng đứng đó, nàng biết Lâm Phàm đang nói sự tình năm năm trước.

Năm năm trước, Lâm Phàm trong mắt Nữ Đế, chỉ là giun dế đang, vật lộn bên bờ sinh tử mà thôi. Nhưng nàng không ngờ, chỉ qua năm năm thời gian, hắn đã phát triển đến mức này, quả thực khiến mọi người tròn mắt. Thiên phú bức này, năng lực bức này, số mệnh bức này, quả thực vô địch mà.

-Lâm Đế, trước tiên hãy về thôn đi, có chuyện gì, từ từ nói sau.

Nữ Đế nói.

-Lâm ca ca, đã nhiều năm ta không gặp ngươi, Huyền Nhi rất nhớ ngươi. Khi đó, Huyền Nhi vốn không muốn lừa dối ca ca, nhưng... Nhưng...

Huyền Nhi lặng lẽ đưa ánh mắt nhìn sư phụ, ý tứ rất rõ ràng, tất cả những thứ này không liên quan đến ta, đều do sư phụ bức ta cả.

Nữ Đế thanh thúy ho nhẹ một tiếng, nàng không ngờ đồ đệ bảo bối lại bán đứng chính mình, làm nàng thấy rất thương tâm.

...

Tộc nhân Hồ tộc vừa trở về từ cõi chết, bọn họ rất tôn trọng Lâm Phàm. Đối với cường giả, Hồ tộc đều có

lòng kính nể từ sâu trong tâm. Lúc Huyền Nhi bị Nữ Đế mang lúc đi, tộc nhân Hồ tộc có cảm giác sau này đã có chỗ dựa. Mà bây giờ, Nhân tộc Đại Đế lại có tình cảm rất tốt với Huyền Nhi. Chuyện này đối với Hồ

tộc, là một chuyện phẫn chấn lòng người. Sau này, có cường giả ở đây, an nguy Hồ tộc đã được bảo đảm nhất định.

Tòa thành Hồ tộc vốn được xây dựng dưới lòng đất, có một trận pháp kỳ quái đang duy trì, khiến người ta không nhìn ra đang ở dưới đất. Ngẩng đầu lên, vẫn thấy trời xanh mây trắng.

Trong một gian phòng nào đó.

-Lâm ca ca, không nên tức giận, Huyền Nhi cũng rất nhớ ca ca.

Huyền Nhi ngọt ngào nói, tiểu nha đầu không biết học cách lấy lòng người khác khi nào. Hơn nữa, cái miệng nhỏ ngọt như mía lùi. Trước đây gọi hân là thúc thúc, hiện tại gọi ca ca. Xem ra, tiểu gia càng ngày càng trẻ ra.

-Người, tiểu nha đầu này, càng lớn càng hư hỏng, sao lại nói những lời ngọt như mật vậy, càng ngày càng ngọt, mấy vị này là bằng hữu người à?

Lâm Phàm cười nói.

Huyền Nhi nghe thấy như vậy, cười ngọt ngào.

-Đúng, đây đều là bằng hữu Huyền Nhi quen khi đi rèn luyện.

-Tiền bối, tại hạ Trương Đào, Giác tộc.

Một tên tiểu tử xấp xỉ Huyền Nhi, rất khẩn trương chào hỏi.

-Tiền bối, ta gọi Điền Ngọc, Dực tộc.

Một tiểu cô nương có dáng dấp không tệ nói. Giờ khắc này, trong con mắt sáng ngời của nàng, đang lóe vẻ sùng bái. Trong lòng Điền Ngọc, Lâm Phàm chính là thần tượng của nàng. Sau đó, Huyền Nhi giới thiệu từng người bằng hữu của nàng với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn ra, những bằng hữu này của nàng tuy có tư chất không tốt. Nhưng khi phản kháng Cổ Tộc Chí cao, lại bất khuất kiên cường, không chịu buông tha, không sợ hãi. Nếu như có khiếp đảm, cũng đã không đi cùng Huyền Nhi tới nơi này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 810: Sắp Bạo Thế

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Tiền bối, gần đây ta gặp phải bình cảnh tu luyện, cảm giác như đi lệch đường. Nhưng không nghĩ ra, đến cùng sai ở đâu? Không biết tiền bối có thể chỉ điểm một hai?

Gương mặt Trương Đào hiện lên vẻ đau khổ nhìn Lâm Phàm, hãn hi vọng Lâm Phàm có thể chỉ điểm cho hãn một chút.

-Tiền bối, ta gần đây cũng tu luyện một môn võ đạo thần thông, nhưng luyện mãi vẫn không nhập môn được. Không biết tiền bối có thể xem giúp ta một chút hay không? Vấn đề của ta ở đâu?

Điền Ngọc huy động cánh tay một hồi, nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm lúc này đang đứng như trời trồng, không biết nói gì hơn, chỉ có thể trừng mắt nhìn Huyền Nhi vẫn đang cười yếu ớt. Trong nháy mắt, hãn đã hiểu.

-What the hell? Tiểu gia lại bị tiểu nha đầu kia gài bẫy rồi.

Lâm Phàm hồi tưởng tình huống lúc trước. Lúc đầu, hãn chỉ cho rằng nha đầu muốn dẫn hãn đi ngắm cảnh. Nhưng không ngờ, mọi chuyện lại trở thành như vậy.

Trước đó một lúc.

-Lâm ca ca, lát nữa chúng ta đi dạo được không? Ta đã chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon, nhà của Huyền Nhi cũng có phong cảnh rất đẹp.

Với yêu cầu nho nhỏ của Huyền Nhi, Lâm Phàm tự nhiên không thể cự tuyệt. Đánh đánh giết giết nhiều năm, cũng nên buông lỏng một chút. Khi đến nơi, Lâm Phàm cảm thán, phong cảnh nơi này thật đẹp, không biết cảm giác này còn có kéo dài bao lâu? Nhưng trong nháy mắt, hắn phát hiện tình huống có chút không đúng. Đám băng hữu của Huyền Nhi từ rừ đi đến trước mặt Lâm Phàm. Vừa mới bắt đầu, Lâm Phàm vẫn chưa phát hiện ra cái gì không đúng. Thế nhưng, sau một khoảng thời gian, đám tiểu tử kia bắt đầu tu luyện trước mặt hắn. Có đứa thi triển võ đạo, nhưng khi mới được một nửa, đột nhiên dừng lại, phảng phất như gặp vấn đề gì đó.

Mà có đứa ở trước mặt Lâm Phàm đột phá, cố gắng đột phá khiến cho sắc mặt đỏ chót, nhưng không đột phá thành công. Theo Lâm Phàm, đám băng hữu của Huyền Nhi có chút quái dị, chúng ta đến để ngắm cảnh, chứ không phải đến đây tu luyện. Bất quá, đối với sự cần mẫn của những văn bối kia, Lâm Phàm rất vui mừng, khi thấy một người lúc thi triển võ đạo gặp vấn đề nhỏ, Lâm Phàm không tự chủ mở miệng nhắc nhở một phen, sau khi hắn chỉ điểm tên kia xong, những tên khác cũng bắt đầu nhao nhao đứng lên.

-Tiền bối, tiền bối, ta nên thi triển chiêu này như thế nào?

-Đúng đấy, tiền bối, kính xin ngài chỉ điểm chúng ta một phen.

-Xin nhờ tiền bối.

Chưa được một cái nháy mắt, Lâm Phàm đã bị đám tiểu tử kia bao vây. Từng đôi mắt tràn đầy khát khao, để Lâm Phàm rất bất đắc dĩ. Chẳng lẽ, hắn còn không chỉ điểm cho chúng sao? Lâm Phàm liếc mắt nhìn Huyền Nhi, lại phát hiện nàng đang lén lút cười, hiển nhiên nàng sớm có dự mưu trước.

-Người, cái nha đầu...

Lâm Phàm trừng Huyền Nhi một chút. Sau đó thăm nhũ.

-Nàng làm sao có thể tốt bụng như vậy? Lại gọi mình đi tham qua, hóa ra muốn mình mở trường học miễn phí cho nàng.

-Lâm ca ca, xin nhờ người. Đám bằng hữu của ta rất sùng bái người, bọn họ lại không có lão sư, vẫn luôn tự mình tu hành. Nên trong lúc đó, cũng chịu không ít khổ sở, làm cho Huyền Nhi vô cùng đau lòng. Hôm nay, gặp ca ca tốt bụng lại đẹp trai siêu cấp vũ trụ người, ca ca nhất định sẽ giúp Huyền Nhi, có đúng hay không?

Huyền Nhi trong quá trình quen biết bằng hữu cũng gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng bởi vì vậy, quan hệ giữa họ mới tốt như thế, đến mức nàng có thể giao phó tánh mạng của mình cho bọn họ. Đối với những lời chót lưỡi đầu môi của Huyền Nhi, Lâm Phàm có thể nói thế nào? Có thể nói gì? Nàng nói đến mức này rồi, mà hắn còn không đồng ý, không phải mất hình tượng sao.

-Được rồi.

Cuối cùng, không có cách nào khác, Lâm Phàm yên lặng gật đầu. Buổi đi chơi ngày hôm nay đến đây kết thúc, Lâm Phàm tiếp tục con đường giáo dục. Bất quá, đối với mấy tên tiểu tử kia, Lâm Phàm vẫn rất coi trọng, từng tên từng tên linh tính mười phần, dù không có hắc, sau này bọn chúng cũng sẽ có thành tựu không thấp. Mà bây giờ, bọn hắn lại gặp lão sư vô địch thế gian, nên thành tựu sau này tự nhiên cao hơn. Muốn chống lại Cổ Tộc, cần có sự đoàn kết của Đại Thiên tộc. Bởi vậy, bồi dưỡng nhiều cường giả một chút, cũng là chuyện tốt.

Những tiểu tử này và Huyền Nhi có quan hệ cũng không tệ, Lâm Phàm tự nhiên tình nguyện hỗ trợ. Lấy tầm mắt bây giờ của Lâm Phàm, chỉ cần liếc nhìn một cái, hắn có thể thấy rõ tu vi, điểm mạnh, điểm yếu của chúng. Nên khi bắt đầu, tự nhiên thuận buồm xuôi gió, không có chút khó khăn.

-Cái này không đúng, nên làm như thế này.

-Người không cách nào đột phá, vì nội tình không đủ. Vừa vặn ta lại có mấy viên đan dược, hãy mau ăn đi.

-Đây là công pháp có thuộc dương cương, người lại là một cô gái, tu luyện nó làm gì? Muốn biến thành nhân yêu hử? Vừa vặn nơi này ta lại có một môn công pháp phù hợp với người, người hãy chiêu theo mà tu luyện.

Đối với đám nhóc, chúng đang vô cùng kích động, mỗi đứa như muốn nổ tung. Dưới cái nhìn của họ, đây chính là phúc khí mấy đời tu luyện mới có được. Nếu để người khác biết, họ sẽ được hâm mộ đến chết.

-Huyền Nhi, lần này thật sự cảm ơn người. Nếu không phải có người hỗ trợ, chúng ta sao có được sự chỉ điểm của tiền bối.

Đám người đang bao vây Huyền Nhi, vô cùng cảm kích nói, trải qua sự nhắc nhở của Lâm Phàm, bọn hắn đều có thu hoạch rất lớn.

-Không có chuyện gì! Chúng ta đều là bằng hữu. Lâm ca ca đối với người khác cũng rất tốt.

Huyền Nhi nhìn Lâm ca ca của nàng đang bận rộn. Trong mắt lóe lên ánh sáng kì lạ, một ánh mắt tràn đầy tự hào.

-Tiền bối, ta đang bị gì vậy, tại sao sức mạnh trong cơ thể như muốn bùng nổ.

Lúc này, một tiểu tử đã thật lâu không có cách nào đột phá tu vi, lại phát hiện chân nguyên trong cơ thể hắn đang lặn lội lung tung, tuôn trào giống như sông lớn. Không ngừng đè ép ra ngoài cơ thể, khiến hắn sợ hãi đến mức bay mất hồn vía. Bọn Huyền Nhi thấy cảnh này, nội tâm cũng ngưng lại, vội vã tiến lên hỏi.

-Lâm ca ca, hắn làm sao vậy?

Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng có chút kỳ quái. Không phải ta chỉ cho hắc ăn một viên đan dược thôi sao, sao hắc lại có dấu hiệu này.

- Sao vậy ta? Không phải chỉ một viên Tăng Nguyên Đan sao, sao lại nhìn như muốn nổ tung vậy?

Lâm Phàm hết nhìn trái lại nhìn phải, sau đó kkinh ngạc thốt lên một tiếng.

-Ai u, ta lầm rồi, đưa nhầm đan dược cmnr. Đây là Tam Nguyên Pháp Đan, hèn chi hắc không chịu nổi.

-A? Vậy làm sao bây giờ?

Bọn Huyền Nhi sao biết đan dược đó là gì. Nhưng nghe danh tự, liền biết rất lợi hại.

-Không có chuyện gì, không có chuyện gì, nếu như đã vậy, ta sẽ giúp hắc tăng tu vi là được.

Lâm Phàm tùy ý nói, trên người hắc có rất nhiều đan dược, cơ bản đều đi cướp của người khác. Cho dù hắc dùng đan dược, cũng tăng không được bao nhiêu kinh nghiệm. Nên hắc cũng không luyện đan, nếu như còn luyện tiếp, không phải lãng phí thời gian sao. Mà Tam Nguyên Pháp Đan, chính là đan dược dùng để cô đọng pháp lực khi tiến nhập Thần Thiên Vị. Mà tên tiểu tử kia mới chỉ có tu vi Hoang Thiên Vị sơ giai, nếu như phục dùng đan dược này mà không có cường giả dẫn dắt, đúng là có thể nổ tung. Lâm Phàm lập tức điểm chỉ lên trán tiểu tử kia, một đạo sức mạnh trực tiếp đi vào cơ thể hắc. Trong nháy mắt, đè ép nguồn sức mạnh đang quấy phá trong cơ thể xuống. Để đám Huyền Nhi khiếp sợ chính là, tu vi của tên tử kia, dĩ nhiên tăng lên nhanh chóng.

Hoang Thiên Vị trung cấp.

Hoang Thiên Vị cao cấp.

Hoang Thiên Vị đại viên mãn.

-Chuyện này...

Thời khắc này, bọn Huyền Nhi trợn tròn mắt, liên tục vượt cấp ba, quả thật quá kinh khủng.

-Được rồi, hắn đã an toàn, đừng lo nữa, chỉ là chuyện nhỏ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 811: Một Hồi Tạo Hóa

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Tu vi của hãh cứ như vậy mà tăng lên ư?

- Sao ta lại có cảm giác đây là giấc mơ.

Bây giờ, các bằng hữu Huyền Nhi đang có cảm giác choáng váng, đặc biệt khi thấy tu vi của tên kia đang tăng lên như ngồi hỏa tiễn, thấy cả người đều thay đổi. Mỗi khi muốn tu vi tăng lên một chút, bọn họ đều phải trải qua vô số nhọc nhằn, khổ sở. Nơm nớp run rẩy từ từ nâng cao, vì sợ không cẩn thận sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma gì gì đó. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, tên bằng hữu kia, cứ như vậy mà phi thăng, hơn nữa, dùng tốc độ như hỏa tiễn, trực tiếp phi thiên.

Giờ khắc này, ngay cả tên tiểu tử được gia tăng tu vi cũng ngây ngẩn cả người.

-Ta cứ như vậy tấn cấp Hoang Thiên Vị đại viên mãn?

Hoắc Đông không biết nói gì hơn, chỉ biết ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn Lâm Phàm.

-Đúng đấy, sao vậy? Chẳng lẽ còn có gì không thoải mái sao? Không đúng, ta đã tra xét toàn bộ cơ thể ngươi một phen, hết thấy đều hết sức bình thường.

Lâm Phàm thấy vẻ mặt ngẩng ngơ của hắn, cho rằng có gì đó không ổn.

Lúc này, nội tâm Hoắc Đông sôi trào mãnh liệt, thật lâu không thể lắng lại, tư chất hắn coi như bình thường. Để tu luyện đến như ngày hôm nay, hắn đã trải qua rất nhiều hiểm cảnh. Nhưng khi tu luyện tới Hoang Thiên Vị sơ giai, hắn có cảm giác tựa như tiềm lực hết sạch. Con đường sau này, sợ đã vô vọng. Nếu như muốn tu luyện tới Hoang Thiên Vị đại viên mãn, mà không có cơ duyên gì, căn bản không có hy vọng. Nhưng bây giờ thì sao, nhiều nhất cũng chỉ mấy giây, tu vi của hắn bay thẳng tới Hoang Thiên Vị đại viên mãn. Nếu như nói ra, có thể hù chết một đám người.

Phù phù!

Hoắc Đông lập tức chạy tới trước mặt Lâm Phàm quỳ xuống, vẻ mặt vô cùng sùng bái, cả đời này đều xem Lâm Phàm làm mục tiêu phấn đấu.

-Cảm tạ tiền bối đã tác thành, cảm tạ tiền bối đã tác thành...

Trước kia Hoắc Đông chưa bao giờ thấy nề phục người nào, nhưng giờ khắc này, hắn hoàn toàn phục Lâm Phàm. Tiền bối trước mắt, căn bản không phải người, mà là thần.

Ở Cổ Thánh Giới, đột ngột tăng cao tu vi chính là tối kỵ, bởi vì sẽ dẫn đến căn cơ bất ổn.

Nhưng bây giờ, Hoắc Đông không phát hiện thân thể hắn có gì không ổn. Mỗi một cảnh giới đều tựa như chính hắn tự mình tu luyện, hết thấy đều đạt đến độ viên mãn.

-Làm gì? Nam tử hán, đại trượng phu, quỳ cái gì? Mau đứng lên đi, vừa nãy do ta cầm nhầm đan dược nên mới hại ngươi, đó là lỗi của ta. Tuy ta đã khiến tu vi của ngươi tăng lên, nhưng thật ra ta vẫn có lỗi với ngươi. Lạc thú của tu hành không phải tu vi càng cao, thì càng vui, mà là cảm giác thỏa mãn khi cảm thụ được quá sự tăng lên từ từ của tu vi.

-Ta không nói một tiếng, liền đưa người xách lên Hoang Thiên Vị đại viên mãn, để người mất rất nhiều lạc thú. Bất quá cũng còn tốt, không phạm sai lầm lớn hơn.

Lâm Phàm tiếc nuối nói.

-Không, tiền bối ngàn vạn không nên nói như thế, đại ân của người, vẫn bồi mãi mãi khắc ghi trong lòng.

Hoắc Đông kích động nói, hắn không kích động sao được? Tuy Hoang Thiên Vị đại viên mãn cũng không coi là cảnh giới cao siêu gì, nhưng cũng được coi như cao thủ một phương. Cho dù Cổ Tộc thống lĩnh cũng không có tu vi bậc này. Trước đây bọn họ gặp phải Cổ Tộc thống lĩnh, chỉ có nước chạy trốn, nhưng hiện tại, Hoắc Đông hắn đã có sức liều mạng.

-Ai, cũng may vừa rồi ta cầm nhầm Tam Nguyên Pháp Đan, nếu dịch qua bên cạnh một chút, ta đã cầm nhầm Thất Sắc Vương Đan rồi. Tuy khiến tu vi của người có thể trực tiếp bay đến Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử cảnh. Nhưng khi đó, lạc thú tu hành của người đã giảm bớt rất nhiều, bất quá cũng còn tốt, ta không lấy phải nó, cái này coi như vạn hạnh trong bất hạnh đi.

Lâm Phàm vẫn còn sợ hãi nói, tu hành là một đại sự, từng giai đoạn đều là một loại trải nghiệm. Nếu như không trải nghiệm, thì tu hành còn ý nghĩa gì.

-Ngạch!

Những bằng hữu của Huyền Nhi sau khi nghe Lâm Phàm nói xong, từng tên từng tên hoàn toàn tròn tròn mắt? Ý gì đây? Liên tục vượt qua cấp ba còn chưa đủ? Còn muốn phi thẳng đến Thần Thiên Vị tầng bốn Bất Tử Cảnh?

-Chuyện này... Đây.

Phục rồi, thời khắc này, mọi người hoàn toàn phục. Mà Hoắc Đông nghe Lâm Phàm nói như thế, trong lòng hơi hơi thất vọng. Tiền bối sao không lấy nhâm đi, nếu như nhâm, không phải ta đã tăng lên đến Thần Thiên Vị tầng bốn rồi sao. Bất quá ngẫm lại tình cảnh bây giờ, Hoắc Đông cảm giác mình đã kiếm lời. Nếu không phải có tiền bối giúp, hẳn muốn tăng tu vi tới Hoang Thiên Vị đại viên mãn, không biết tốn bao lâu nữa.

-Tiền bối, vậy môn công pháp người vừa cho ta....

Một tiểu nha đầu lập tức lên tiếng, môn công pháp đối với nàng có chút thâm ảo. Với tu vi và kiến thức bây giờ, căn bản không nhìn ra môn công pháp này có diệu dụng gì. Thế nhưng, dưới cái nhìn của nàng, đây là quà của tiền bối cho nàng. Hiển nhiên, không phải bình thường, bất quá tình huống bây giờ, nàng tốt hơn nên hỏi rõ ràng, để trong lòng nàng có một chỗ tựa.

-Há, công pháp kia à, đó là công pháp ta kiếm được sau khi chém giết Chí Cao Thánh, nó là công pháp hàng đầu giành cho nữ tử. Sau khi tu luyện đến cực hạn, có thể nhập đạo, uy lực cũng tạm được, tu luyện sẽ không có bao nhiêu vấn đề đâu.

Lâm Phàm bồi hồi nói, những công pháp này căn bản không lọt nổi mắt hắn, hắn vốn định vứt bỏ. Nhưng sau đó ngẫm lại, không chừng sau này còn hữu dụng. Nên bây giờ mới có mà đưa cho cô nàng, bây giờ nhìn lại, quả thực là như hắn nghĩ, có một chút tác dụng.

-Ngạch.

Tiểu nha đầu vừa nghe, tròn tròn mắt, công pháp lấy được sau khi giết Chí Cao Thánh, quả thật rất kinh khủng. Công pháp được Chí Cao cất giữ, còn có thể là công pháp bình thường hay sao?

-Chuyện này... Đây...

-Lâm ca ca, ta nghe nói nếu như mạnh mẽ nâng cao tu vi, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với con đường sau này?

Huyền Nhi biết Lâm Phàm rất mạnh, nhưng cũng không ngờ, hấn lại lợi hại như vậy. Coi như sư phụ Nữ Đế của nàng cũng không có cái năng lực này.

-Ân, đích thật có vấn đề này.

Lâm Phàm gật đầu, đồng ý quan điểm của Huyền Nhi.

-Tiền bối, không có chuyện gì, ta đã rất thỏa mãn.

Hoắc Đông vô cùng cảm kích nói, hấn vẫn cho rằng tiền bối bởi vì nâng cao tu vi của mình, để căn cơ bất ổn, nên cảm thấy hổ thẹn, nhưng đối với Hoắc Đông, nếu như không có Lâm Phàm, cả đời hấn cũng rất khó tu luyện đến cảnh giới này.

-Khẳng định không sao, mặc dù đột ngột tăng cao tu vi sẽ tạo thành ảnh hưởng đến sau này. Nhưng những ảnh hưởng kia cũng không có gì, nếu sau này tu vi không tăng lên được, đều do năng lực chính mình chưa đủ. Nên người cứ yên tâm, lúc ta tăng thực lực cho người, ta sớm đã ổn định căn cơ rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó nhìn Huyền Nhi.

-Người nghe ai nói vậy?

Huyền Nhi sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn, không có cách nào trả lời. Nàng sao có thể nói những lời này đều nghe sư phụ của mình. Sau đó, giả ngu nói.

-Huyền Nhi cũng quên mất rồi.

Giờ khắc này, vẻ mặt Nữ Đế lại tỏ ra buồn thiu. Những câu nói kia, nàng đều nghe được, nhưng trong lòng có nỗi khổ, không thể nói ra.

Lời này không xấu, nhưng có thể qua miệng Lâm Phàm lại biến thành có tật xấu. Bất quá Huyền Nhi vẫn có lòng hiếu thảo, biết giữ gìn cho sư phó.

-Được rồi, những tiểu tử các người, coi như rất nỗ lực, nên ta sẽ cho các người một hồi Tạo Hóa.

Lâm Phàm cười nói. Sau đó, hắn liền điểm ra một chỉ, bao phủ đám đông lại.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 812: Sự Phụ Ta, Tâm Như Pha Lê

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm tiếp tục tăng thiên tư của bọn nhỏ cùng với Huyền Nhi.

Chức năng dạy dỗ này kỳ thực rất biến thái, nếu như có đầy đủ thời gian, hẳn sẽ vũng vàng tạo ra được một nhóm lớn cường giả.

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm vỗ mạnh trán.

- Mẹ nó chứ, đầu óc bốn thiếu gia bị cửa kẹt rồi, khi trước dùng Nhất Niệm Bách Niên lại không nghĩ đến việc tăng tư chất của tất cả mọi người ở Huyền Hoàng Giới đây.

- Ai u, việc này mà ta cũng có thể quên, ta thật sự không muốn sống nữa!

Giờ khắc này, Lâm Phàm rất hối hận, nhưng hắn cũng nhanh quên đi, vì cái gì bỏ lỡ cũng đã lỡ rồi, có tiếc nuối cũng có thể làm được gì.

- Lâm ca ca, chuyện này là thế nào? Huyền Nhi cảm thấy trong đầu giống như có một cánh cửa được mở ra vậy?

Huyền Nhi không phải tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu nữa rồi, bởi vì có Nữ Đế, nàng cũng có hiểu biết nhất định về việc tu hành.

Nhưng tình huống hôm nay để Huyền Nhi có chút chấn kinh.

Bởi vì trong đầu nàng giống như có một cánh cửa được mở ra, từng đạo khí tức kỳ diệu tràn vào thân thể, cái cảm giác này rất huyền diệu, cũng rất khó nói.

- Chuyện này...

Nữ Đế vừa xuất hiện, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, không thể tin một màn mình mới nhìn thấy.

Nàng phát hiện thiên tư Huyền Nhi dĩ nhiên tăng đến mức vô hạn, theo Nữ Đế, việc này thật sự không khoa học chút nào.

Chỉ dựa vào nhân lực không nhờ vả thiên tài địa bảo, có thể tăng thiên tư, việc này căn bản không thể nào.

Thế nhưng sự việc không tin được lại bày ra trước mắt, việc này không thể không tin.

- Xuyt, đừng vội.

Lâm Phàm nhìn thấy Nữ Đế đến, bảo nàng yên lặng, Nữ Đế cả kinh nhưng sau đó cũng lập tức câm miệng, theo nàng nghĩ, việc tăng tư chất nhất định rất khó khăn, nếu vì do mình mà đồ nhi mất đi cơ duyên bậc này, sợ rằng bản thân nàng cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Cũng không lâu lắm Lâm Phàm dừng động tác trong tay lại.

- Người đây đang tăng tư chất của bọn chúng sao? Nữ Đế không dám tin nên mở miệng hỏi.

- Ừm, tùy tiện thăng cấp một chút như vậy, đối với các nàng mới có lợi.

Lâm Phàm cười nói, giống như làm một sự tình rất bình thường.

- Sư phụ, thiên tư là cái gì?

Lúc này, Huyền Nhi còn hết sức mơ hồ, nàng không phản ứng kịp với những biến đổi của bản thân, khuôn mặt nhỏ trở lên kinh hãi, hỏi Nữ Đế.

-Ồ, thiên tư của ta cũng tăng lên này.

-Ta cũng vậy.

-Ta cảm thấy cảnh giới của ta muốn tăng lên thì phải, trước đây rất khó vượt qua bình phong, nhưng lúc này nó lại có dấu hiệu buông lỏng ra.

Huyền Nhi và đám bạn cảm thấy kinh hãi, bọn nó nghĩ điều này không thể tin được.

-Lâm ca ca... Huyền Nhi kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, khoát tay nói.

-Muội và các bạn nhỏ kia cũng không tệ, ta tiện tay gia tăng thiên tư của mọi người, cho nên sau này, các người tu luyện cũng sẽ thuận buồm xuôi gió hơn.

-Cái này mà còn nói tiện tay?

Nữ Đế quái dị nhìn Lâm Phàm, năng lực bậc này quả thực kinh thiên động địa, nếu như để mấy đại chủng tộc kia biết năng lực này, bọn họ không bay lên trời mới lạ.

Lúc này, vẻ mặt Nữ Đế biến đổi, nàng đột nhiên có một ý nghĩ.

Nữ Đế phát hiện, tư chất đồ nhi mình còn cao hơn so với nàng, không khỏi có chút hâm mộ.

Nữ Đế cũng từng vì muốn tăng thiên tư, nghĩ hết tất cả biện pháp, thần đan thần dược dùng không ít, nhưng thiên tư cũng không có biến hóa lớn như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn Lâm Phàm tiện tay đã có thể làm được, thật sự hâm mộ không thôi.

Thiên tư mình nếu như có thể tăng lên, thật là tốt biết bao, thực lực tự thân cũng tăng cường không ít.

- Chuyện này...

Nội tâm Nữ Đế rất muốn nhưng không biết nên nói thế nào cho phải.

Nữ Đế cũng có tự ái, sao có thể chủ động xin đối phương ra tay được.

Thời khắc này, Nữ Đế đưa ánh mắt nhìn đồ nhi của mình, như muốn nàng giúp mình nói một câu, biết đâu hẳn sẽ đồng ý.

Huyền Nhi không hổ là tâm can bảo bối của Nữ Đế, chỉ cần một ánh mắt, một động tác nhỏ, nàng đã hiểu ý ngay.

- Lâm ca ca a... Huyền Nhi kéo kéo cánh tay Lâm Phàm, nũng nịu nói.

Mấy bạn nhỏ của Huyền Nhi nhìn thấy nàng thân mật với tiền bối như vậy, hâm mộ không thôi.

Bọn nó rất muốn làm đó, nhưng trước mặt mọi người, chúng vẫn rất câu nệ, không làm được giống như Huyền Nhi.

- Sao vậy? Tiểu nha đầu người đang có chủ ý xấu gì đúng không?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Lâm ca ca, có thể giúp nâng cao tư chất của sư phụ hay không?

Huyền Nhi lặng lẽ hỏi.

- Ồ?

Lâm Phàm cau mày nhìn Nữ Đế, còn Nữ Đế giống như không ném đi mặt mũi được, ho nhẹ một tiếng.

- Huyền Nhi, không được vô lễ, thiên tư của vi sư cũng không cần tăng lên nữa.

Cái này gọi là đã nghiệm lại còn ngại, Nữ Đế cảm giác mình biểu hiện rụt rè một chút là muốn đồ nhi nói ra đề tài này, còn nếu chính mình xin người ta, thì cũng quá mất mặt.

- Sư phụ, người tích lũy nhiều nguyên liệu để luyện chế thần đan cũng chính vì muốn gia tăng thiên tư, nhưng vẫn không có nhiều tác dụng, mà bây giờ Lâm ca ca có thể, thế không phải rất tốt sao?

Huyền Nhi nói tiếp.

- Khụ khụ!

- Huyền Nhi, vi sư không cần. Nữ Đế nói.

Nàng đang đợi một câu nói của Lâm Phàm, chỉ cần hần nói

- Vậy tăng lên một chút đi.

Nữ Đế nàng sẽ cố hết sức đồng ý, giống như không phải mình cầu khẩn, mà do đối phương yêu cầu vậy.

Lâm Phàm nhìn hai thầy trò nhà diễn tuồng, nội tâm cười lên.

Diễn kịch trước mặt tiểu gia, cũng phải diễn cho thật một chút chứ.

- Huyền Nhi, sư phụ của ngươi đã nói không cần thì quên đi, chớ chọc vào khiến nàng không vui.

- Việc tăng lên thiên tư là đại sự, không phải chuyện nhỏ, ta tăng tư chất cho các người là vừa ý tuổi trẻ các người, còn sư phụ người tuổi cũng không nhỏ nữa, thiên tư nàng đã đến cực hạn, không tăng lên cũng không sao.

Lâm Phàm nói.

Đây là Lâm Phàm đang báo thù, báo thù sự tình phát sinh khi hắn còn ở Huyền Hoàng Giới.

- Ngạch!

- A!

Thời khắc này, nhị nữ đều trợn tròn mắt.

Nữ Đế cảm giác trên mặt mình đau rát, nàng xoay người ly khai, giống như chịu thương tổn rất lớn.

Cái gì gọi là tuổi không nhỏ? Lão nương rất già sao?

- Sư phụ. Huyền Nhi gọi.

- Đừng tới đây, vì sư có việc gấp, ngươi cứ bồi tiếp bằng hữu của mình đi.

Thanh âm Nữ Đế có chút khác lạ, giống như chịu oan ức rất lớn.

- Ai nha, Lâm ca ca, sao ngươi lại nói như vậy chứ, sư phụ của ta tâm pha lê, rất dễ bị tổn thương đó.

Huyền Nhi tức giận giậm chân.

-Ngạch! Lâm Phàm sững sờ, tâm pha lê? Chuyện này không thể nào.

- Lâm ca ca, ta nói cho ngươi biết chuyện này.

Huyền Nhi nhỏ giọng nói vào tai Lâm Phàm.

- Sư phụ của ta, nội tâm rất yếu đuối, tuy bên ngoài, sư phụ biểu hiện hết sức kiên cường, nhưng nội tâm lại rất cảm tính, thường ngồi một mình len lén rơi lệ.

- Người, tiểu nha đầu này, lại còn biết cảm tính à.

Lâm Phàm cười nói.

- Đương nhiên biết chứ.

Huyền Nhi miệng nhỏ nói.

- Vậy hiện tại Lâm ca ca đi an ủi sự phụ của người một chút!

Lâm Phàm cười hỏi.

- Còn phải nói à, sự tình do người làm ra, người phải chịu trách nhiệm chứ.

Huyền Nhi thẳng thẳng.

- Có đạo lý!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 813: Có Người Hiến Tế

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bên bờ sông xanh mượt, một đạo thân ảnh tĩnh lệ đang đứng.

Lời nói của Lâm Phàm có tính đả kích rất lớn, vậy mà hắn dám nói nàng lớn tuổi rồi, con đường sau này cũng chỉ như vậy thôi, khiến Nữ Đế rất khó tiếp nhận.

Khục khục!

Lâm Phàm từ xa đi tới, ho nhẹ một tiếng

- Nữ Đế mới vừa rồi là hiểu lầm thôi, kỳ thật...

- Lâm Phàm, ngươi không cần nói nữa, ta minh bạch, nếu như không có chuyện gì khác, ta muốn yên lặng một mình thôi.

Nữ Đế lãnh đạm nói.

Nhưng chỉ cần không phải đồ ngốc đều nghe ra giọng điệu đang rất tức giận của nàng.

Như vậy cũng đúng, thực lực Nữ Đế tuy thông thiên nhưng cuối cùng vẫn là nữ tử, người ta tự nhiên ưa thích người khác khích lệ, có ai như Lâm Phàm mở miệng trực tiếp chê người ta già.

Huống chi, chuyện này còn xảy ra trước mặt đồ đệ của nàng, mặt mũi nàng mất hết rồi.

Lâm Phàm nhìn đạo nhân ảnh kia, bất đắc dĩ lắc đầu, mình cũng chỉ đùa nàng một chút vì sự tình trước đây mà thôi, nào chút chú ý đến những chuyện như vậy. Nếu như không làm gì nàng, cũng chỉ chiếm chút tiện nghi trên miệng mà thôi, ai ngờ tâm Nữ Đế lại giống như pha lê, mong manh dễ vỡ như vậy.

- Một mình tĩnh lặng không bằng hai người cùng một chỗ tĩnh lặng đi.

Lâm Phàm cũng không để ý nàng có đồng ý hay không, trực tiếp đứng bên cạnh đó hít sâu một hơi nói.

- Oa, không khí này thực mát mẻ, chờ ta đánh đổ Cổ Tộc, thế giới này lại có thể khôi phục yên bình, các chủng tộc Đại Thiên cũng có thể tự do bay lượn giữa thiên địa này, không cần phải lo lắng đề phòng nữa.

Nữ Đế nhìn nhìn Lâm Phàm rồi nói.

- Người là cái tên không biết xấu hổ.

- Như thế nào mà không biết xấu hổ? Ta nói Nữ Đế nàng nói chuyện cũng quá ác độc đi.

Lâm Phàm phản bác.

- Ta ác độc? Nữ Đế nghe xong, sắc mặt nóng gắt lên.

- Thời điểm tại Huyền Hoàng Giới đạo thần niệm kia của người đích thực rất độc nha, người diệt tông môn của ta, người nói người có độc ác không?

Lâm Phàm nói ra, sau đó dường như nghĩ đến điều gì lại nói tiếp.

- Há, đúng rồi, ta vẫn muốn hỏi một vấn đề, tại sao năm đó người phải đoạt thần huyết kia?

- Thời gian quá lâu nên ta cũng quên mất rồi, không phải người nói nơi đây phong cảnh xinh đẹp sao? Người xem một mình là được rồi.

Nữ Đế không muốn nói nhiều với hắn, quay người chuẩn bị rời đi.

Nàng vĩnh viễn không ngờ đến gia hoả giống như con kiến vùng vẫy giữa chết năm đó đã phát triển đến cảnh giới bực này.

Coi như là nàng cũng không phải đối thủ của hắn.

- Thôi được bỏ qua thì bỏ qua, chẳng qua ta cảm thấy đáng tiếc cuộc sống tươi đẹp trước kia mà thôi.

Lâm Phàm cảm thán nói

Trong nháy mắt trôi qua mấy trăm năm, mọi việc đã sớm trở thành cảnh còn người mất.

- Thiên tư của người, đan dược đã không có khả năng tăng lên nữa rồi, nếu không có vận may to lớn, thiên tư này cơ bản không có thay đổi.

Lâm Phàm nói ra.

- Việc này ta biết.

Nữ Đế gật đầu

Đúng như Lâm Phàm nói, thiên tư của nàng đã không cách nào tăng lên nữa, có thể nói đã đạt đến cực hạn cũng được.

Muốn mơ tưởng lần nữa tăng thiên tư, trừ phi có đại cơ duyên, bằng không thì chỉ là người mơ nói mộng.

- Được rồi, để ta tăng tư chất cho người, đến ngày vạn giới khai mở, không biết đến lúc nào, cho nên có thể tăng thực lực vẫn là tốt nhất.

Lâm Phàm đặt tay lên trên đỉnh đầu Nữ Đế.

- Người làm cái gì đó?

Thân thể Nữ Đế co rụt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

- Tăng tư chất người chứ làm gì?

Lâm Phàm kinh ngạc.

- Tăng tư chất, tìm ra manh mối của đại đạo, chẳng lẽ có vấn đề gì hay sao?

Nữ Đế nhìn Lâm Phàm một lát, khuôn mặt đẹp lạnh lùng lộ vẻ khó xử.

Mình chính là Nữ Đế, tồn tại vạn người kính ngưỡng, nhưng bây giờ bị người khác đặt tay lên đầu, chuyện này...

Với Nữ Đế mà nói, nàng cũng muốn, nên cuối cùng gật đầu đồng ý.

Lâm Phàm cười một tiếng, đưa bàn tay đặt trên đỉnh đầu nàng.

Loại cảm giác này cũng không tệ, giống như đang dạy một đứa bé vậy.

Kiểm tra!

Thật ngoan!

- Còn chưa bắt đầu sao? Nữ Đế bị người khác động vào người, có chút không được tự nhiên, đỉnh đầu bị người khác chạm đến, đã là sự tình rất rất lâu trước kia rồi, khi đó nàng còn trở thành Nữ Đế, chỉ là một tiểu hài tử được cha mẹ sủng ái mà thôi.

- Bây giờ bắt đầu đây, nên đừng nói chuyện.

Lâm Phàm bình thản nói, nhưng nội tâm rất thoải mái.

Hai người đứng ở đó, một tay Lâm Phàm chạm lên đầu Nữ Đế, ngón tay nhẹ nhàng đập đập giống như đang yêu thương con mình.

Nữ Đế hơi cúi đầu, khuôn mặt trắng như tuyết có chút ửng đỏ.

Thần thức nàng buông ra, xác định chung quanh không có người, cuối cùng mới thở dài một hơi, chuyện này nếu để người thấy, chắc nàng phải đội quần mất.

- Còn chưa xong sao? Lúc này, Nữ Đế có cảm giác là lạ, một cảm giác nói không nên lời.

- Nhanh thôi sắp xong rồi.

Lâm Phàm cười nhẹ một tiếng, cảm thấy cũng không còn thiếu gì nhiều, không khỏi nói ra lời dạy dỗ như trưởng bối.

Ô... Ô... Ô... N... G!

Tiềm lực Nữ Đế còn chưa được đào móc hết, nên trong chớp mắt này, Nữ Đế cảm giác được những biến hoá phát sinh trong cơ thể mình, Nội Thiên Địa Chi Trung có một cánh cửa khép kín, bị một cỗ lực lượng mệnh mông đè ép, sắp bung ra.

Ầm ầm!

Trên cánh cửa, hào quang chiếu xạ, một cỗ sức mạnh huyền diệu từ đó tản ra.

Cánh cửa kia vậy mà bị lực lượng thần bí khai mở.

Thần sắc Nữ Đế đại biến, cánh cửa cuối cùng mà nàng khổ cực bao lâu nay, dùng đủ các loại biện pháp để mở nhưng nó vẫn lù lù như cũ, không một chút nứt mẻ.

Thế mà thời điểm này, nó thậm chí có dấu hiệu buông lỏng, chuyện này thật sự quá hưng phấn.

Ầm!

Thời điểm Nữ Đế đang hưng phấn, cánh cửa kia đã hoàn toàn mở ra.

Lực lượng Huyền Diệu Chi Lực tích lũy đã lâu, lúc này phun trào ra ngoài, chạy khắp toàn thân nàng, một đạo hào quang xuyên thấu đỉnh đầu Nữ Đế, chiếu xạ thiên địa.

- Thiên tư của ta thật sự được tăng lên.

Nữ Đế hưng phấn kinh hô, khuôn mặt xinh đẹp lóe ra vàng sáng.

- Chuyện đơn giản ấy mà!

Lâm Phàm thu tay, vẻ mặt bình thản nói.

Nữ Đế cảm ứng biến hoá bản thân, sau đó nhìn Lâm Phàm nói một tiếng.

- Cám ơn.

- Ha ha.

Lâm Phàm nở nụ cười.

- Chuyện nhỏ mà thôi.

Đối với Lâm Phàm, chuyện này đích xác là chuyện nhỏ, nhưng đối với Nữ Đế, đây là đại sự.

Ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị nói gì đó, sắc mặt hần đột nhiên ngưng lại, thần sắc tập trung.

- Làm sao vậy?

Nữ Đế thấy vẻ mặt Lâm Phàm có chút quái dị, không khỏi khẩn trương, nàng cho rằng có đại sự đã xảy ra.

Lúc này Cổ Thánh Tế Đàn đang phiêu đảng trong Nội Thiên Địa xảy ra chấn động kịch liệt.

Đây là dấu hiệu có người tế hiến.

Trong Cổ Thánh Tế Đàn, âm thanh hiến tế quanh quẩn không trung.

- Hiến tế bản thân che chở Vân Tông.

Đạo hiến tế chi lực này rất mạnh, hẳn là một vị cao thủ hiến tế chính mình thì phải, có thể bức cao thủ bậc này đến trình độ phải hiến tế chính mình, địch nhân của hắn tuyệt không tầm thường.

Lâm Phàm thăm dò vào trong tế đàn, thấy ở một vùng đất xa xôi nào đó, thân ảnh tông chủ Vân Tông đang thiêu đốt chính mình, dùng hết thảy những gì bản thân có để đổi lấy tương lai của Vân Tông.

- Ta có việc rời đi trước.

Lâm Phàm không nói nhiều, trực tiếp rời khỏi, tiến đến nơi gọi là Vân Tông kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 814: Một Kiểm Xé Mở

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Vân Tông đã từng rất yên bình tốt đẹp, lúc này lại không còn chỗ nào nguyên vẹn, toàn bộ kiến trúc vỡ tan, bầu trời sắp nhuộm thành màu hồng.

Vân Tông tại Cổ Thánh Giới xem như một đại tông, môn hạ đệ tử phong phú, chủng tộc nào cũng có.

Nhất là Kỳ Tông Chủ, càng là cường giả Thần Thiên Vị tầng tám, gần đây, đột phá bình chương thăng lên Thần Thiên Vị tầng chín bát hoang hợp nhất cảnh.

Phía dưới, các trưởng lão thực lực cường hãn không phải chuyện đùa, nhưng hôm nay, đang đối mặt với nguy cơ bị diệt tông.

Ba ngày bị oanh kích liên tục, hộ tông đại trôn Vân Tông triệt để bị đánh vỡ.

Đệ tử Vân Tông thần sắc tức giận nhìn những bóng đen chằng chịt phương xa.

- Vân tông chủ, các người trốn trong Thứ Nguyên Thế Giới, phòng thủ kiên cố không thể công phá, nhưng dưới công kích của Cự Sa Thần Chu, bất kỳ phòng ngự gì đều phải vỡ tan.

Bầu trời Vân tông, một chiến thuyền to lớn dài mấy trăm ngàn trượng trôi nổi trong hư không, thân thuyền tản ra từng trận thần quang, muốn thôi động Thần Chu khổng lồ này, cần ít nhất ba mươi cao thủ Thần Thiên Vị tầng tám, toàn lực quán thấu Pháp lực mới có thể duy trì hoạt động.

Lúc này, phía trên Thần Chu, một sinh linh hình người toả ra khí phách, hung uy tuyệt thế, đây là một trong mười đại hung thú thượng cổ, Cự Sa Tộc.

- Không nghĩ tới Cự Sa Tộc các người lại đầu phục Cổ Tộc, Vân tông tông chủ lạnh lùng nói.

- Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, số mệnh Vân Tông đã kết thúc, mà các người dám chống lại Cổ Tộc, nhất định tự tìm đường chết, ta phụng Cổ Tộc chi mệnh diệt trừ Vân Tông các người.

Sa Kinh Vương, một trong mười hai chi thần Cự Sa Tộc, thực lực cường đại, lực lượng ngập trời, hẩn nhận mệnh lệnh Cổ Tộc, đến đây san bằng Vân Tông.

- Mấy tên hỗn trướng kia, muốn phản bội tông môn phải không? Về mặt Mộng Hằng Thiên oán giận nhìn đám người phía trên cự thuyền, quát.

Hắn không ngờ trong tông môn có trưởng lão phản bội, làm địa điểm Vân Tông bị lộ, đồng thời, để cho Cự Sa Tộc có thể công phá hộ tông đại trận nhanh như vậy.

Đây chính là Thứ Nguyên Thế Giới do lão tổ mở ra, đủ để bảo vệ bọn họ trước sự công kích của Cổ Tộc, nhưng hôm nay lại bị Thần chu Cự Sa Tộc bắn vỡ tan, không có một chút lực lượng chống cự.

Những Trưởng lão phản bội mặt biến sắc, nói.

- Mộng Hằng Thiên đầu nhập Cổ Tộc mới là lựa chọn tốt nhất, nếu các người quy thuận Cổ Tộc, bọn họ có thể tha cho đám các người một mạng, nếu không, các người chỉ có một con đường chết.

- Thối lắm, cho dù lão tử có chết cũng sẽ không ở cùng với hạng người tham sống sợ chết như các người, toàn một bọn thông đồng làm bậy.

Mộng Hằng Thiên quát lớn.

Một ít đệ tử Vân Tông nhìn tình huống hiện tại, nội tâm run lên, tràn vẻ kính sợ.

Trong hư không, Cự Sa Tộc bao vây Vân Tông tầng tầng lớp lớp, tạo thành áp lực rất lớn cho bọn hắn.

Thực lực một trong thập đại hung thú thượng cổ không phải tầm thường, bọn hắn không thể đối phó được với những tồn tại bậc ấy.

- Hừ!

Ngay lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến, Sa Kinh Vương cầm Hải Thần quyền trượng trong tay mạnh mẽ gõ xuống, thiên địa chấn động, một đạo năng lượng cực đại phóng lên trời, bao phủ thiên địa.

- Hằng Thiên, người mang theo các đệ tử chạy trước đi. Vân tông chủ biết bọn họ không đánh lại, ra lệnh cho Hằng Thiên.

Vân Tông đã từng dựa vào Thứ Nguyên Thế Giới do lão tổ khai tích, đứng thế bất bại, nhưng bây giờ bức bình phong này bị kích phá, không thể ngăn cản thế công Cự Sa Tộc.

Vân tông chủ biết ngày vạn giới mở ra sắp tới gần, Cổ Tộc đang muốn thanh lý tất cả các đại tông môn, nếu không chúng sẽ không bỏ ra đại giá như vậy.

- Tông chủ, vậy còn ngài thì sao? Mộng Hằng Thiên lo lắng hỏi.

- Ta không sao, người lập tức dẫn các đệ tử quay về tông môn đi.

Vân tông chủ nói.

- Hồng Vân.

Mộng Hằng Thiên do dự chốc lát, sau đó hô lên.

- Trưởng lão.

Hồng Vân Tiên Tử nhẹ nhàng bay đến, trên mặt nghiêm túc, lúc này trong mắt của nàng tràn đầy lo lắng, nàng lo Vân Tông sẽ nguy hiểm.

- Người dẫn các đệ tử lui vào trong tông môn, nơi đây giao cho ta cùng tông chủ đối phó.

Mộng Hằng Thiên ra lệnh.

- Vâng.

Hồng Vân Tiên Tử không có chút do dự, gật đầu đồng ý, giờ phút này tình thế vô cùng nghiêm trọng, không thể nghĩ nhiều.

- Tông chủ, ta biết ý nghĩ của ngài, nhưng chuyện này phải cần hai người chúng ta liên thủ mới được.

Mộng Hằng Thiên tự nhiên biết tông chủ đang suy nghĩ gì, chuyện này không phải chuyện của tông chủ hấn nữa mà là chuyện của tất cả mọi người trong Vân Tông.

Cho dù bọn họ hy sinh, cũng phải giữ lại hương hỏa Vân Tông, hai người không thể nhìn Vân tông tan vỡ. Cúi như bọn họ hy sinh, nhưng chỉ cần có thể bảo hộ trên dưới Vân Tông rời đi, hết thảy đáng giá.

- Hừ, các người mơ tưởng giữ lại hương hỏa Vân Tông, bây giờ ta sẽ khiến cho Vân Tông các người hoàn toàn tiêu tán tại Cổ Thánh Giới này, các người còn chờ gì nữa, phong tỏa lại cho ta.

Sa Kinh Vương quát lạnh một tiếng.

- Cái gì?

Trong chớp mắt, sắc mặt đám người Vân tông chủ đại biến, chẳng biết từ lúc nào, một ít trưởng lão trong tông môn triệt để phản bội, trực tiếp phong tỏa hoàn toàn cửa vào Vân Tông, không cho một tên đệ tử nào tiến vào bên trong.

Một đạo quang mang hiện ra, những đệ tử sắp xông vào tông môn lập tức bị xoắn giết thành từng mảnh vỡ.

- Vương Thiên Long, Chân Hỏa Cách các ngươi làm cái gì vậy?

Hai mắt Mộng Hằng Thiên bạo nộ, một đoàn lửa giận mạnh mẽ thiêu đốt, như muốn dùng ánh mắt giết chết mấy tên phản bội kia.

- Bốn vương nói, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hai vị trưởng lão này đã quy thuận Cổ Tộc rồi.

Sa Kinh Vương nói.

Giờ phút này, đám đệ tử không ngừng lùi lại, cuối cùng thối lui đến bên người Vân tông chủ, đối với một ít đệ tử, màn phát sinh hôm nay đã khiến cho nội tâm bọn hắn quá sợ hãi.

- Tông chủ, bây giờ nên làm gì?

Hồng Vân Tiên Tử cũng không muốn đến bên những trưởng lão phản bội kia.

Bọn chúng đã trực tiếp chặn lại đường đi, không để cho đệ tử trong tông môn trở về.

Địa vị hai trưởng lão này tại Vân Tông không thấp, thực lực rất cường hãn, mặc dù không bằng Vân tông chủ nhưng cũng là cường giả Thần Thiên Vị thất trọng.

Hôm nay hai Đại trưởng lão chặn cửa ra vào, không có đệ tử nào có thể đi qua.

- Ha ha!

Vừa lúc đó, Vân tông chủ cười thê lương.

- Không nghĩ tới thời điểm mấu chốt, Vân Tông đứng trước nguy cơ diệt vong, lại bị phản bội bởi hai trưởng lão mà Vân Tông vất vả khổ cực bồi dưỡng ra.

- Cổ Tộc có thể tung hoành Cổ Thánh Giới đều do sai lầm của chính chúng ta.

- Thôi được, hôm nay cho dù chết, cũng phải lưu lại chút hương hoả cho Vân Tông.

- Hiến tế!

Vân tông chủ chợt quát, khí tức toàn thân bành trướng.

Thời khắc này, muốn giữ lại hương hỏa cho Vân Tông chỉ còn cách hiến tế chính mình, nếu không làm vậy, căn bản không còn biện pháp nào.

Thực lực Sa Kinh Vương như vậy, hẳn không có khả năng đối kháng.

- Tông chủ, không thể được.

Trên dưới Vân Tông kinh hô, bọn hắn thật không ngờ tông chủ dĩ nhiên hiến tế chính mình để bảo vệ Vân Tông.

- Hiến tế hết thầy bản thân ta, xin hộ tống Vân Tông rời khỏi nơi này.

Ầm!

Một cột sáng bao phủ Vân tông chủ, bay thẳng đến chân trời, lông mày Sa Kinh Vương cau lại, hẳn không ngờ Vân tông chủ lại hiến tế

chính mình.

- Hằng Thiên, sau này Vân Tông phải nhờ vào ngươi rồi.

Vân tông chủ nói.

- Tông chủ...

Mộng Hằng Thiên kinh hô, nhưng thời điểm này, hẳn biết mình không thể ngăn cản được tông chủ, bởi vì hiện tại, chỉ có biện pháp này mới giúp Vân Tông lưu lại được một chút hương hỏa mà thôi.

Ồ!

Nhưng ngay lúc đó, hiển tế chi lực đột nhiên tiêu tán, Vân tông chủ không dám tin vào chuyện đang xảy ra.

- Sao lại như vậy được?

- Ha ha...

Sa Kinh Vương thấy một màn như vậy, phá lên cười, nếu Vân Tông chủ hiển tế, hẳn không thể ngăn cản nổi, nhưng bây giờ, hiển tế đột nhiên gián đoạn, giống như bị thứ gì đó cắt ngang, một màn này để Sa Kinh Vương cuồng tiếu.

- Nguyên lai ông trời cũng từ bỏ Vân Tông, các ngươi xem Vân Tông các ngươi, đến giờ tận diệt rồi.

- Giết!

Sa Kinh Vương vung tay ra lệnh, thành viên Cự Sa Tộc từ trên Thần Chu lao xuống chém giết, vô cùng vô tận Cự Sa Tộc mở cái miệng khổng lồ dữ tợn, chém giết đệ tử Vân Tông.

Còn hòng pháo Cự Sa Thần Chu ngưng tụ ra một đạo quang mang nhắm thẳng vào đám đệ tử Vân Tông ở chỗ khác, sau đó là một tiếng ầm vang vọng, một luồng sức mạnh khổng lồ phá không mà đi.

Đệ tử Vân Tông chứng kiến cột sáng đang bay tới, cả đám ngốc trệ, sức mạnh một pháo này, không phải bọn hăn có khả năng ngăn cản.

Ngay thời khắc mọi người cho rằng mình phải chết, đột nhiên, một luồng kiếm quang từ trên trời giáng xuống, dựng đứng trước mặt bọn họ.

Đạo kiếm mang này lớn vô cùng, ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, xoẹt một cái cột sáng kia chia làm hai nửa.

...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 815: Một Chương Diệt Địch

- Cái gì?

Sa Kinh Vương nhìn thấy một pháo Cự Sa Thần Chu bị luồng kiếm quang cắt rời, đột nhiên sợ run, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Những chuyện để hấn càng thêm hoảng sợ còn ở phía sau.

Trên bầu trời đột nhiên bị kéo ra vết nứt khổng lồ, trong vết nứt, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nắm một bầy Cự Sa trong tay, bóp nhẹ một cái, mưa máu bay tán loạn, toàn bộ Cự Sa hóa thành từng mảnh, bay tán loạn trong thiên địa.

- Là ai? Rốt cuộc là ai?

Sa Kinh Vương găm thét, hấn không ngờ vào thời điểm mấu chốt, dĩ nhiên xảy ra chuyện như thế.

Đệ tử Vân Tông đã làm tốt tâm lý, chuẩn bị chiến đấu đến chết, nhìn thấy một màn trước mắt, hoàn toàn ngây ngốc.

Cái này, cũng quá mạnh đi.

Đồng thời trong lòng mỗi người đều nghi hoặc, người này rốt cuộc là ai?

- Các người muốn diệt tông môn của bạn ta, lá gan đủ lớn đấy.

Một bóng người mặc y phục màu trắng chấp hai tay sau lưng, từ hư không đi ra, thần sắc lạnh nhạt, không để những thứ trước mặt trong lòng.

- Lâm Phàm...

Vân Tông chủ nhìn thấy bóng người kia, kinh ngạc thốt lên, khuôn mặt không dám tin tưởng.

- Đã lâu không gặp Vân Tông chủ, nếu như không phải người hiền tế chính mình, sợ rằng ta cũng không biết Vân Tông gặp chuyện như vậy.

Lâm Phàm nói.

Nếu Vân Tông chủ không hiền tế, coi như Lâm Phàm có thực lực ngập trời cũng không có khả năng cảm ứng được.

Xem ra Cổ Thánh Tế Đàn cũng không phải vô dụng, sau này mình phải nói cho những người quen biết với mình, khi nào gặp phải phiên toái, thì mau mau hiền tế, như vậy thì mình có thể cảm ứng được rồi đến cứu.

Trên dưới Vân Tông có rất ít người biết Lâm Phàm, mấy tên đệ tử không biết đối phương là ai?

Nhưng đối với Hồng Vân tiên tử thì lại quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

- Vị cường giả này là ai vậy?

- Đúng đấy, vừa rồi là hắc đã cứu chúng ta phải không? Hình như là người quen của Tông chủ, chẳng lẽ chúng ta được?

- Các người hãy nhớ, hắc là Nhân tộc Đại Đế.

- Cái gì? Hắc là Nhân tộc Đại Đế? Có phải Nhân tộc Đại Đế mạnh mẽ chống lại Cổ Tộc Chí Cao?

- Đó là ta thần tượng của ta a, không ngờ đời này có thể gặp được người.

Thời khắc này, trên dưới Vân Tông đều hân hoan, đối với bọn hăn, những người khác có thể không biết nhưng Nhân tộc Đại Đế thì bọn họ vô cùng quen thuộc.

Bởi vì rất lâu trước đây, một hình ảnh đã khắc sâu trong tâm trí bọn họ, hình ảnh đó chính là Nhân tộc đại đế Lâm Phàm, người duy nhất có thể đối kháng cùng Cổ Tộc Chí Cao.

- Người là ai?

Sa Kinh Vương cảnh giác nhìn Lâm Phàm, trong lòng bùng lên cơn giận dữ.

Người này vừa ra một chiêu liền chém giết vô số thủ hạ của hăn.

Lâm Phàm nghiêng đầu nhìn chiếc thuyền to lớn hùng vĩ, cười hỏi.

- Không biết từ khi nào mà một trong thập đại hung thú thượng cổ, Cự Sa tộc lại đầu phục Cổ Tộc vậy?

- Hừ, Cự Sa tộc mãi mãi là một thành viên trung thành của Cổ Tộc?

Sa Kinh Vương lạnh lùng nói.

- Nếu là chó trung thành của Cổ Tộc, người cũng không có tư cách biết bản Đế là ai, cho nên người đi chết đi.

Đối với mấy con giun dế này, Lâm Phàm không có bao nhiêu hứng thú, hăn nhẹ nhàng giơ tay, một chương đập xuống, đất trời đột nhiên nổ tung trong nháy mắt, bàn tay cực lớn chèn ép hư không, đánh tới Cự Sa Thần Chu.

- Làm càn.

Sa Kinh Vương chợt quát một tiếng, Hải Thần Quyền Trượng rung lên một cái, hư không tràn ngập sóng biển, một tầng lại một tầng hướng về một chương kia.

- Người dám to gan chém giết Cự Sa tộc chúng ta, kết cục chỉ có chết mà thôi.

Sa Kinh Vương phẫn nộ quát.

Sóng biển sôi trào mãnh liệt hóa thành một con cá mập to lớn, trên lưng nó có hai cái cánh, mở ra cái miệng lớn toàn máu, cắn xuống chưởng ấn.

Ầm!

Một chưởng của Lâm Phàm trực tiếp nắm con cá mập này trong tay, nhẹ nhàng bóp một cái khiến nó nổ tung.

- Không thể nào, sao có thể có chuyện đó.

Sa Kinh Vương kinh hãi biến sắc, gương mặt lộ vẻ không dám tin, một chưởng kia có thể phá diệt cự sa của hắn.

Nhưng sự tình không có kết thúc đơn giản như vậy, bàn tay kia nghiền ép cá mập xong, tiếp tục đánh tới Sa Kinh Vương.

Khí tức cường đại bạo phát, Sa Kinh Vương đại biến, hắc khí cao Hải Thần Quyền Trượng, tạo ra từng luồng sức mạnh, chống đỡ chưởng ấn.

Lại một đầu Nhật Sa dữ tợn hiện ra, nhưng bên dưới một chưởng này nó cũng giống như giun dế, không ngừng bị phá nát.

- Mau mở vòng bảo vệ.

Sa Kinh Vương thất thố, điên cuồng hét lên, Cự Sa Thần Chu nổi lên ánh hào quang, một tấm bình phong thiên nhiên bao phủ toàn bộ Cự Sa Thần Chu.

- Tên ghê tởm. Sa Kinh Vương tức giận gào thét.

Nhưng lúc này, từng tiếng xoạt xoạt truyền đến.

Sa Kinh Vương ngẩng đầu phát hiện, bình phong này dưới một chưởng kia, không ngừng nứt toác, căn bản không thể phản kháng.

- Sao có thể, chúng ta được Hải Thần che chở mà!

Sa Kinh Vương hoảng sợ điên cuồng hét lên, nhưng bình phong vẫn vỡ nát trong nháy mắt, Cự Sa Thần Chu bị đối phương khống chế trong tay.

“Keng, phát hiện hạ phẩm chí bảo Cự Sa Thần Chu.”

Lâm Phàm nhìn chiến thuyền to lớn, còn tưởng nó là cái bảo bối gì ghê gớm, nhưng chỉ là Hạ phẩm chí bảo, thật sự vô vị.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm khẽ dùng sức, Cự Sa Thần Chu kia vỡ tan trong nháy mắt, một đoàn lực lượng bản nguyên trong chiếc thuyền bạo phát.

Sa Kinh Vương nhìn thấy Cự Sa Thần Chu bị bóp một cái nát bét, cả người run rẩy.

Đây là Hạ phẩm chí bảo nha, coi như cường giả Thần Thiên Vị mười tầng cũng không tổn hại được nó.

Nhưng bây giờ nó lại bị đối phương huỷ diệt dễ như trở bàn tay, chuyện này dọa cho Sa Kinh Vương muốn tè trong quần.

- Đừng có giết ta, xin tha mạng xin tha mạng.

Ầm!

“Keng, chúc mừng chém giết cường giả Thần Thiên Vị tầng chín Sa Kinh Vương.”

“Keng, chúc mừng thu được Hạ phẩm chí bảo Hải Thần Quyền Trượng.”

...

Vén vén một chiều, toàn bộ thiên địa lần nữa khôi phục yên tĩnh.

- Đùng đùng!

Lâm Phàm vỗ tay một cái nhìn Hải Thần Quyền Trọng trong tay, sau đó ném nó vào Động Thiên giao cho Thượng Cổ Đại Yêu.

Ha ha, món đồ chơi này không tồi.

- Cứ như vậy kết thúc sao?

Thời khắc này, tất cả mọi người ngây ngốc, nhân vật cường đại như Sa Kinh Vương, cứ như vậy bị giết?

Đại quân Cự Sa tộc đông đúc, cũng toàn bộ diệt rồi sao?

Không chỉ có các đệ tử Vân Tông chấn kinh, ngay cả tông chủ Vân Tông cũng hoàn toàn trợn tròn mắt.

Hắn thấy những thứ này không khoa học chút nào, thật sự quá giả dối.

Lâm Phàm nhìn mọi người ngây ngẩn, chỉ cười nhẹ một tiếng nói.

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ có vấn đề gì?

Vân Tông chủ nuốt một ngụm nước bọt, không dám tin hỏi.

- Tiểu tử ngươi hiện tại mạnh đến mức độ nào rồi?

Vân Tông chủ vẫn còn nhớ, năm đó tiểu tử này rời đi, cũng không có mạnh như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn thấy hắn, quả thực bị loá mắt.

Mạnh mẽ, thật sự quá mạnh.

Hay hẳn đã là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười rồi?

Nhưng một chương vừa kia, coi như cường giả Thần Thiên Vị tầng mười cũng không nhất định có thể đỡ được.

- Cũng bình thường thôi, Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 816: Cự Sa Tộc

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Hai trưởng lão phong tỏa ngăn cản đường lui của Vân Tông hoàn toàn trọn tròn mắt, bọn họ không ngờ sự tình lại biến thành như vậy.

Sa Kinh Vương bị một chưởng đánh chết, chuyện này...

Dưới cái nhìn của bọn họ, lần này Vân Tông tuyệt đối bị diệt, ai mà ngờ giữa đường có người nhảy ra như vậy.

Hơn nữa người này bọn họ cũng biết, chính là tên Nhân tộc trước đây đến Vân Tông làm khách.

Ai có thể nghĩ rằng, thời điểm hắn xuất hiện lần nữa, lại cường hãn như vậy.

Phù phù!

- Tông chủ tha mạng, chúng ta đều bị khống chế, xin tông chủ tha mạng.

Hai trưởng lão khổ sở cầu khẩn, hi vọng tông chủ có thể tha bọn họ một mạng.

Nếu như sớm biết sự tình biến thành thế này,ì coi như có đánh chết, bọn họ cũng không dám nương nhờ vào Cổ Tộc, bây giờ tất cả quá muộn

rồi.

- Vân Tông chủ, đây là sự tình tông môn của người nên người tự giải quyết đi.

Đối phương nương nhờ Cổ Tộc. là sự tình Lâm Phàm cảm hận nhất.

Giờ khắc này, Vân Tông chủ oán giận không thôi, đánh ra hai chưởng, phế bỏ hai người.

- Hừ, phản bội tông môn có chết cũng không hết tội, nể tình các người là trưởng lão trong tông môn, nên ta huỷ bỏ tu vi các người vĩnh viễn giam cầm trong địa lao.

Vân Tông chủ nói.

- Không...

Hai đại trưởng lão phát hiện mình đã trở thành phế nhân, nhất thời gào thét như điên, trở thành phế nhân cùng với việc giết bọn họ, có gì khác biệt.

- Vân Tông chủ, hiện tại người chuẩn bị làm gì?

Thần thức Lâm Phàm tiến vào thứ nguyên thế giới, phát phát hiện đã không có khí tức của lão tổ Vân Tông nữa, xem ra lão nhân này đã tan thành mây khói rồi.

- Ai, bây giờ bình phong tông môn đã bị phá, coi như phế bỏ, chỉ có thể tìm địa phương khác mà thôi.

Vân Tông chủ cảm thán.

Lâm Phàm trầm tư một chút, sau đó mở miệng nói.

- Không bằng đến Huyền Hoàng Giới đi, nơi đó đã được ta chinh hợp lại rồi, nên cũng không cần lo lắng Cổ Tộc.

- Được.

Vân Tông chủ không chút do dự.

Nắm ngón tay Lâm Phàm khẽ mở, sau đó thu tất cả kiến trúc Vân Tông vào Huyền Hoàng Giới.

Bây giờ, Huyền Hoàng Giới đã được Lâm Phàm luyện hoá, mọi người tu luyện tại đó đều được an toàn tuyệt đối, không có vấn đề gì.

Tông chủ Vân Tông sau khi đến Huyền Hoàng Giới, tự nhiên có thể cùng tông chủ Thánh Tông trò chuyện một phen.

An bài xong tất cả những thứ này, Lâm Phàm phát hiện có một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình.

Thời điểm Lâm Phàm quay đầu lại, bắt gặp Hồng Vân tiên tử.

- Vẫn tốt chứ.

Hồng Vân tiên tử tiến lên phía trước. nhẹ giọng hỏi thăm.

- Ừm, vẫn tốt.

Lâm Phàm gật đầu trả lời.

- Đợi lát nữa người đến Huyền Hoàng Giới đi, sau đó chờ ta đánh đuổi Cổ Tộc, sẽ có nhiều thời gian tự do hơn.

Lâm Phàm lập lờ nước đôi, không biết Hồng Vân nghe có hiểu không.

- Đã hiểu.

Hồng Vân tiên tử gật đầu, không nói thêm gì.

Đây là thái độ gì? Lâu ngày không gặp nên không còn quá nhiệt tình sao?

- Lâm Phàm, các người đang chuẩn bị làm gì?

Vân Tông chủ hỏi.

- Nếu Cự Sa tộc đã đầu phục Cổ Tộc, ta sẽ đi đến chỗ bọn chúng nhìn một chút xem thế nào.

Hiện tại, Lâm Phàm rất khan hiếm Thánh Dương Đan, tự nhiên có Cự Sa tộc nhảy ra, không thể buông tha được.

Một trong thập đại hung thú thượng cổ, tự nhiên bảo bối không thể thiếu.

- Người phải cẩn thận đấy, Sa Thần Cự Sa tộc có thực lực rất mạnh, hơn nữa, trong tộc chúng cũng còn tồn tại rất nhiều lão bất tử, nếu tình huống không ổn, tốt nhất nên chạy trốn.

Vân Tông chủ nói.

- Yên tâm đi!

Lâm Phàm vung tay áo, thu trên dưới Vân Tông vào Huyền Hoàng Giới, bây giờ Lâm Phàm chỉ tích lũy thực lực, không ngừng mạnh mẽ, hẳn mới có thể thêm phần nắm chắc đối kháng Cổ Tộc.

Xèo!

Lâm Phàm tiến vào hư không, hướng về Cự Sa tộc.

Trên một vùng biển mênh mông, một toà cung điện hùng vĩ, bên trong cung điện, có một vương giả ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, đùa bỡn mấy hạt trân châu trong tay.

Bỗng chốc, trân châu vỡ vụn hóa thành phấn bụi, tán lạc khắp nơi trên mặt đất.

Chung quanh hẳn có rất nhiều thành viên Cự Sa tộc, nhưng lúc này, từng tên từng tên đều cúi thấp đầu, dưới không khí ngột ngạt, bọn họ

không dám nói một câu.

- Đồ hồn trưởng!

Cự Sa chi thần ngồi trên vương toạ, lạnh lùng lên tiếng, trong mắt lập loè hàn quang.

- Sa Thần, tể phẩm đến rồi.

Vừa lúc đó, một đầu Cự Sa từ bên ngoài vào bầm báo.

Sau đó, mấy chục thành viên Cự Sa tộc khiêng một cái lao tù đi vào, trong l-ng giam giữ bốn đứa nhỏ, làn da như Linh Lung, toàn thân tràn đầy linh khí.

Bốn đứa nhỏ nhìn xung quanh, oà khóc.

Sa Thần hít một hơi, hút bốn đứa nhỏ vào trong miệng, sau đó chậm rãi nhai, từng hồn xác tràn đầy linh khí tinh thuần bị hấn hấp thu.

Chỉ có như thế mới có thể tiêu tan tức giận trong nội tâm Sa Thần.

- Tốt lắm.

Sa Thần duỗi ngón tay, ngoáy ngoáy trong miệng lấy ra một cái xương của một đứa nhỏ mắc trong miệng, sau đó lại bỏ vào miệng cắn nát, rồi nuốt xuống.

- Đám rác rưởi này đi tiêu diệt Vân Tông cũng thất bại, thật sự làm mất hết thể diện Cự Sa tộc ta.

Sa Thần nói.

Mấy tên phía dưới run lấy bầy, không dám đáp lời.

Bởi vì bọn họ biết lúc này, Sa Thần còn đang tức giận, không ai muốn đ-ng vào.

...

Cự Sa tộc đã sinh sống trong mảnh thủy vực này từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi không ai còn nhớ, chỉ biết trong các thư tịch cổ đại đã nhắc tới, bọn họ có mặt ở đây từ trước đó nữa.

- Không hổ là thượng cổ thập đại hung thú, bọn chúng chiếm cứ mười triệu dặm hải vực, tài nguyên bên trong mười triệu dặm này, không biết bao nhiêu mà kể.

Lâm Phàm đang đánh giá mảnh hải vực mệnh mông vô bờ, trong chớp mắt nhìn thấy phía trước có một bóng đen, sau đó hắt hướng về phía bóng đen kia.

Trên mặt biển, có một cái thùng gỗ nhỏ trôi nổi, bên trong thùng gỗ có một bé trai đang cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó nhẹ nhàng dùng đưa gậy gỗ trong tay.

Thùng gỗ nhỏ bé như vậy, chỉ cần một cơn sóng nước đánh tới đều có thể lật úp, muốn vượt qua mảnh hải vực này không thể nghi ngờ là nằm mơ giữa ban ngày, càng không nói đến việc không có thức ăn nước uống, có thể chịu đựng bao lâu chứ.

- Ta không thể từ bỏ, nhất định phải ra ngoài học được bản lĩnh, trở về cứu vớt tộc nhân ta.

Trong ánh mắt bé trai ngây thơ chất phác kia, tràn đầy vẻ kiên định.

Ào ào ào!

Đột nhiên mặt biển nổi lên một trận chấn động lớn.

Bé trai nhất thời kinh ngạc thốt lên một tiếng, trước mắt nó có một đầu quái vật biển to lớn đang mở cái miệng hung tợn của nó, mắt thú hung tàn nhìn chòng chọc vào đứa nhỏ trong thùng gỗ, sau đó tham lam lao tới muốn một ngụm nuốt lấy.

- A, cứu mạng.

Bé trai la hét kinh khủng, sau đó nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn.

Sau khi đợi rất lâu không thấy động tĩnh gì, bé trai mới phát hiện ra mình còn sống, nó từ từ mở mắt ra xem chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ thấy con quái vật biển kia đã bị chém thành hai nửa phiêu phù trên mặt biển, máu của nó nhuộm đỏ cả vùng hải vực, khiến những kẻ săn mồi xung quanh lao tới.

- Tiểu tử ngươi đang làm gì đó?

Bé trai nghe được thanh âm này, tâm thần run lên, có chút sợ sệt nhưng khi nhìn thấy thân ảnh kia thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn thấp giọng nói.

- Ngươi là ai?

Lâm Phàm nhìn đứa nhỏ, sau đó cười cười nói

- Ngươi nói xem?

- Ngươi là người tốt à?

Bé trai hỏi tiếp.

- Ừm, ta là người tốt, sao ngươi lại ở đây một mình vậy?

Lâm Phàm hỏi.

-Ta... Ta.

Sau khi nghe đứa bé nói lại toàn bộ sự tình, Lâm Phàm không khỏi không khâm phục dũng khí của tiểu hài này.

Chỉ với trang bị như này mà cũng dám ra biển, nếu không phải gặp được mình, sợ rằng nó đã sớm trở thành thức ăn trong bụng của đám quái vật biển rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 817: Chúng Tộc Không Người Tu Luyện

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm đã biết tiểu hài này tên Tiểu Thạch Đầu.

Danh tự này hết sức tùy ý a.

- Chỉ bằng vào người mà cũng muốn vượt qua vùng biển rộng mười triệu dặm này, không có khả năng lắm.

Điều Lâm Phàm nói là sự thật, mảnh hải vực này như một thế giới rộng lớn đối với một đứa bé, không thể nào tự mình vượt qua được đâu.

Sinh linh dưới Thần Thiên Vị muốn bay qua mảnh hải vực này, sợ cũng phải mất một năm thời gian.

- Ta không sợ, tộc nhân của ta đều phải sinh sống dưới cái bóng của ác ma, ta muốn đi tìm cường giả báỉ sư, học được bản lĩnh trở về cứu vớt tộc nhân.

Tiểu Thạch Đầu dù không lớn lắm, nhưng trong mắt nó phát ra thần sắc kiên nghị.

- Tiểu tử, có chí khí, nhưng nếu như người không gặp phải ta thì vừa rồi người đã trở thành thức ăn của con quái vật kia rồi.

Lâm Phàm cười nói.

Trong một số điển tịch các chủng tộc Đại Thiên, có tri thức nhắc tới chủng tộc của tiểu hài này, trong cơ thể bọn họ, linh khí mười phần tinh khiết, không chứa tạp chất, mặc dù không có tu vi, nhưng da thịt lại ẩn chứa linh lực.

Gọi là Linh tộc.

Chủng tộc này có chút thần kỳ, nhưng ở những nơi khác rất ít xuất hiện dấu chân họ.

- Người rất mạnh sao?

Tiểu Thạch Đầu nhìn Lâm Phàm hỏi, trong mắt lộ vẻ khát vọng, như đang mong đợi cái gì.

- Cũng coi như rất mạnh, có vấn đề gì hay sao?

Lâm Phàm cười nói.

Phịch!

Tiểu Thạch Đầu quỳ hai gối xuống đất, dập đầu nói.

- Xin tiên bối thu con làm đồ đệ, truyền thụ cho con võ đạo thần thông, con muốn học được thần thông, cứu vớt tộc nhân của con.

- Ha ha.

Lâm Phàm nhìn Tiểu Thạch Đầu, không khỏi cười rộ lên, tiểu tử này có chút thú vị.

- Há, ta truyền cho ngươi vô thượng thần thông, vậy đổi lại tiểu tử ngươi có thể cho ta cái gì?

Lâm Phàm hỏi ngược lại.

- Trên đời này không có chuyện vô duyên vô cớ nhận được chỗ tốt.

Tiểu Thạch Đầu nghe lời nói này, vẻ mặt gấp gáp không, biết nên làm gì.

Đột nhiên Tiểu Thạch Đầu lấy ra một cái muỗng, đặt trước mặt rồi nói.

- Xin tiền bối hãy thu con làm đồ đệ, Tiểu Thạch Đầu con vốn là người Linh tộc, do thể chất chúng con có chút đặc thù, nên rất nhiều ác ma rất thích ăn thịt tộc nhân chúng con, vậy nên con muốn ra ngoài học được thần thông, về cứu vớt tộc nhân mình, chỉ cần tiền bối truyền cho con vô thượng thần thông, Tiểu Thạch Đầu con sẽ ngày ngày lấy thịt của mình cho tiền bối ăn.

Tiểu Thạch Đầu tuy còn nhỏ, nhưng cái vẻ mặt lúc này vô cùng nghiêm túc, một gương mặt kiên nghị hơn xa lứa tuổi của nó.

Lâm Phàm ngưng lại, hẳn không ngờ Tiểu Thạch Đầu này lại nói như vậy.

Lâm Phàm biết, trong điển tịch có ghi chép giống như lời của nó, Linh tộc trời sinh thể chất ẩn chứa linh khí, cũng có thể nói bọn họ là món ngon nhất đối với những người tu luyện.

Cự Sa tộc kia nuôi nhốt Linh tộc để làm thức ăn mọi lúc mọi nơi.
(mobifone)

Lúc này, Gà con đứng trên vai Lâm Phàm, ngưng mắt nhìn tiểu hài, trong đôi nó lập loè quang mang.

- Lão ca, tiểu tử này rất tốt đó, nó có chút phong độ như Gà con ta nha.

Gà con lên tiếng.

- Người nhìn hẳn thuận mắt, vậy người thu hẳn làm đồ đệ đi?

Lâm Phàm cười nói.

- Ừm, tuy tiểu tử này không tệ, nhưng bản Gà con là một con gà hiền lành, nên chuyện này...này.

Gà con vừa định nói khoác một phen, Tiểu Thạch Đầu đột nhiên lắc đầu nói.

- Không, ta muốn bái tiền bối làm vi sư chứ không muốn bái một con gà làm thầy.

Gà con nghe lời này, trong nháy mắt cuồng nộ, hai cánh giương ra bay lên nói.

- Tiểu tử ngươi thật sự quá không biết điều, bản gà vất vả nói tốt cho ngươi mà ngươi lại nói thế, thật tức chết bản Gà.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười lớn sau đó vỗ vỗ đầu Gà con.

- Tiểu tử, chuyện này để sau này lại nói đi, trước tiên chúng ta tới vị trí Linh tộc các ngươi nhìn một chút đã.

Lâm Phàm vung tay áo, trực tiếp mang theo Tiểu Thạch Đầu.

Đối với Lâm Phàm, quãng đường này cũng chỉ tốn thời gian một cái nháy mắt.

Nhưng đối với Tiểu Thạch Đầu, nó đang lộ vẻ mặt không cam lòng, nó lững lờ trôi trên biển gần mười ngày mới đi được từng đó, còn người ta chỉ cần một nháy mắt đã đưa mình về đến nhà, thời khắc này, Tiểu Thạch Đầu càng thêm tin tưởng người trước mắt mình chính là tuyệt thế cường giả.

- Tiểu Thạch Đầu, nơi này là quê nhà của ngươi sao?

Lâm Phàm nhìn thấy thành phố phiêu phù trên mặt biển phía trước, nghi hoặc hỏi.

Thành phố có linh khí sung túc, nhiều khả năng do từ trên người những Linh tộc kia tản ra ngoài, trải qua tháng ngày tích lũy, tạo thành những cơn lốc linh khí mà hắn đang nhìn thấy.

Những đạo linh khí này ngưng tụ trên bầu trời đã lâu, nên dần hình thành các loại đồ vật có linh tính, không thể tiêu tan.

- Tiền bối, đây chính là quê hương của Tiểu Thạch Đầu.

Trên mặt Tiểu Thạch Đầu toát ra vẻ hoài niệm khi về đến cố hương, nhưng vẻ mặt đó lại dần được thay bằng sự hoảng sợ, giống như nơi đây có nhân vật khủng bố nào đó, khiến nó vô cùng sợ hãi.

-Ồ, chuyện này có chút quái dị nha, ta vẫn chưa bao giờ gặp một toà thành trì như vậy, tất cả mọi người bên trong đều là người bình thường.

Thần niệm Lâm Phàm triển khai đến toàn bộ toà thành, nhất cử nhất động trong đó đều dưới thần niệm của hắn.

Thiên phú Linh tộc chính là thân thể như một loại ngọc kia, cơ thể không có một chút tạp chất, đối với việc tu luyện nên phải thuận buồm xuôi gió mới đúng nhưng điều quái dị ở đây chính là, bên trong Linh tộc, không có một người tu hành, tất cả mọi người ở đây đều là người bình thường, tay trái gà không chặt.

Cổ Thánh Giới nàym không chuyện không thể a.

- Tiểu Thạch Đầu, chẳng lẽ trong quê hương ngươi không có ai tu luyện hay sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Tiền bối không có ai cả, cả nhà của Tiểu Thạch Đầu cũng không có ai có thể tu luyện, nếu như tu luyện được cũng sẽ bị ác ma giết chết, vì đó mà Tiểu Thạch Đầu mới phải rời đi, ra bên ngoài tìm kiếm cao nhân bá sư, mong học được bản lĩnh thông thiên.

Tiểu Thạch Đầu nói.

Lâm Phàm không nói gì, bởi vì hắn cảm ứng được nhất cử nhất động trong thành trì, đã hiểu được tất những gì đang xảy ra.

Bên trong toà thành, có ngàn vạn Linh tộc, nhưng trong đó không một ai có chút tu vi gì, dù một chút chân nguyên cũng không có.

Xem ra đây chính là nơi Cự Sa tộc nuôi nhốt Linh tộc, tách biệt với thế giới bên ngoài.

Mọi người ở đây đều cố gắng làm việc, kiếm chút tiền sinh hoạt, nuôi sống gia đình.

Chuyện này để Lâm Phàm nhớ lại vị trí của chính mình trong xã hội kiếp trước.

Việc tự ý tu luyện ở đây giống như buôn bán hàng cấm, nếu bị phát hiện đó là trọng tội.

Trên phố, thành viên Cự Sa tộc tạo thành một đội tuần tra đi khắp thành, những tộc nhân Linh tộc thấy những tên Cự Sa tộc này, đều lộ vẻ khiếp đảm.

- Tên Linh tộc kia, người dám tu luyện sao.

Lúc này, có một tuần tra Cự Sa tộc bắt được một thành viên Linh tộc, hăm há cái miệng đầy răng nhọn của mình, dọa nạt người kia.

- Không có, ta không có tu luyện.

Tộc nhân Linh tộc bị bắt, hoảng sợ hét lên.

- Hừ, tự ý tu luyện chỉ có một con đường chết.

Tên Cự Sa tộc lao tới căn xé thành viên Linh tộc bị hăm bắt kia.

Huyết nhục Linh tộc là vật đại bổ đối với Cự Sa tộc, máu thịt Linh tộc tràn đầy linh khí, khi vừa vào miệng sẽ hóa thành linh khí hòa vào thân thể.

Mấy thành viên Linh tộc khác nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đều hoảng sợ co cụm một bên, không dám có bất kỳ hành động nào.

Đối với bọn họ, những Cự Sa tộc kia thật sự quá kinh khủng.

- Xin tha mạng.

Tên Linh tộc kia mắt thấy chính mình sắp trở thành đồ ăn của Cự Sa tộc, hét lên thê thảm, cầu xin tha thứ.

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này chỉ lắc lắc đầu, Cự Sa tộc không hổ là chó săn của Cổ Tộc, toàn một bọn thích ăn thịt người.

Hắn điểm ra một chỉ.

Ầm!

Tên Cự Sa tộc kia bị xoắn nát thành từng mảnh, chết đến không thể chết lại.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 818: Ăn Vây Cá

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Là ai? Mau ra đây cho lão tử.
- Rốt cuộc là ai?

Giờ khắc này, những thành viên Cự Sa tộc thuộc đội tuần tra kia sốt sáng lên, vậy mà có sinh linh dám chém giết Cự Sa tộc chỗ này, chẳng lẽ hấn chán sống?

Đám người Linh tộc đang hoảng sợ nhìn hình ảnh trước mắt, cũng bị doạ cho đại ra.

Đây chính là Cự Sa tộc nha, một trong thập đại hung thú thời thượng cổ, có thể sánh vai cùng Cự Long tộc, khổng chế mười triệu dặm hải vực, là tồn tại không thể rung chuyển trong Cổ Thánh Giới.

- Tha mạng! Tha mạng a.

Những thành viên Linh tộc kia nằm rạp trên mặt đất, cầu xin tha mạng, dưới cái nhìn của bọn họ, lát nữa Cự Sa tộc sẽ giện chó đánh mèo, sẽ nuốt toàn bộ bọn họ.

- Cự Sa tộc quả thật bá đạo nha, dĩ nhiên lại nuôi nhốt một chủng tộc.

Lúc này, một đạo âm thanh mênh mông từ trong hư không truyền xuống. Tiếp theo đó, hai đạo hư ảnh trong hư không đi ra.

Tiểu Thạch Đầu cực kỳ hưng phấn, hướng phía dưới vẫy tay.

- Mọi người ơi, ta đã trở về rồi.

- Ta đã trở về.

Tiểu Thạch Đầu còn trẻ người non dạ, nên không có khái niệm cụ thể về cường giả, khi

nó nhìn thấy Lâm Phàm chỉ tay đã có thể giết chết Cự Sa tộc, tâm linh nhỏ bé của nó vui sướng phát khóc.

Gà con đứng trên bả vai Lâm Phàm nhìn xuống Linh tộc phía dưới, thì không khỏi lắc lắc đầu gà, nó cảm giác những Linh tộc này thật sự quá thảm, vậy mà bị người ta nuôi như nuôi lợn.

Một vài thành viên Linh tộc nằm sấp trên mặt đất, nhìn thấy thân ảnh thấp bé trong hư không, từng người nhìn mặt nhau.

- Tiểu Thạch Đầu.

- Đây không phải tiểu nhi tử có trái tim yêu thương muôn dân sao?

- Không phải nó đã ra biển rồi sao? Ta còn tưởng nó đã chết bên dưới nanh vuốt động vật biển rồi chứ, không ngờ nó dĩ nhiên trở về.

- Người bên cạnh Tiểu Thạch Đầu là ai? Tên Cự Sa tộc kia bị hấn giết sao?

...

- Người là người phương nào, sao lại dám to gan chém giết Cự Sa tộc ta?

Đội tuần tra Cự Sa tộc nô hống.

Chuyện như vậy đúng là chưa bao giờ phát sinh, một tên sinh linh nhỏ bé, dĩ nhiên dám chém giết đồng tộc bọn hắn ở ngay địa bàn của mình.

- Hừ!

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, thanh âm ẩn chứa Thiên Long Bát Âm, tiếng hừ này tạo ra một luồng sóng âm, lực lượng vô cùng đột nhiên bạo phát, sức mạnh to lớn trực tiếp ép vỡ hư không.

Xoạt xoạt!

Hư không từng tắc từng tắc nứt toác, giống như kính vỡ, đối với vài thành viên đội tuần tra, nguồn sức mạnh này thật sự quá cường đại, bọn chúng căn bản không có cách nào chống đỡ.

Ầm!

Mọi thứ bị nghiền ép hoàn toàn.

Đám Cự Sa Tộc hoàn toàn bị nghiền thành bột máu.

Làm Lâm Phàm hạ xuống, nhìn những thành viên Linh tộc đang nằm rạp trên mặt đất, không khỏi lắc lắc đầu, bọn họ bị nhốt đến nổi tấy não rồi, một chút phản kháng cũng không có.

Bi ai, quả thật bi ai a.

- Mọi người, ta dẫn theo vị tiên bối trở về, tiên bối có thể đuổi hết ác ma đi, mọi người không cần sợ nữa.

Tiểu Thạch Đầu hưng phấn nói.

- Tiểu Thạch Đầu, sao ngươi lại trở lại? Còn người này là ai?

- Tiểu Thạch Đầu, em gái của ngươi vừa bị Cự Sa tộc bắt để hiến cho Sa Thần rồi.

...

Tiểu Thạch Đầu vừa nghe thấy thế, khuôn mặt biến sắc nói.

- Tiền bối mau cứu muội muội con với, muội muội con bị mấy tên ác ma kia bắt đi rồi.

Nghe mọi người nói những lời này, Tiểu Thạch Đầu khẩn trương, lời áo bào Lâm Phàm nói.

- Là ai?

Vừa lúc đó, một âm thanh hung bạo từ xa truyền đến, thanh âm này thô lỗ uy nghiêm, tràn đầy hung uy.

Thiên địa phương xa có một mảnh sóng lớn cuộn cuộn lao đến, trên làn sóng, có một đầu Cự Sa, trên người mặc áo giáp màu vàng, toả ra hung uy tuyệt thế, uy vũ bất phàm.

- A, Sa Vương đến rồi.

Thời điểm những thành viên Linh tộc nghe được âm thanh này, từng người từng người run như cây sậy, tràn đầy sợ hãi.

Đối với bọn họ, Sa Vương giống như một vị thần, hằn nắm trong tay tính mạng tất cả bọn họ, nên họ không hề có chút tin tưởng vào Lâm Phàm tí nào, dưới cái nhìn của họ, Sa Vương là một tồn tại vô địch.

Trước đây, cũng có một ít thành viên khác của Linh tộc đến đây cứu bọn họ, nhưng mấy người kia, trong Vương cũng giống như giun dế, trong nháy mắt đã bị chém giết, căn bản không có một sức phản kháng.

Chân mày Lâm Phàm cau lại, nhìn phương xa khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, vỗ vỗ đầu Tiểu Thạch Đầu.

- Không có chuyện gì, tất cả mọi chuyện đều nằm trong bàn tay của ta.

- Người là người phương nào?

Kim quang giống như cầu vồng, dừng lại trước mặt Lâm Phàm, thân thể Sa Vương cực kỳ cao to, đầu cá mập dữ tợn, để lộ ra sự hung tàn, đôi mắt tàn bạo nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

- Gọi Sa Thần của bọn người ra đây.

Đối với mấy tên giun dế này, Lâm Phàm thật sự không có bao nhiêu hứng thú.

- Hừ, Sa Thần vô cùng tôn quý, loại sinh linh thấp bé như người có thể thấy sao, người vừa giết thủ hạ ta, hôm nay, hãy dùng mạng mà trả lại đi.

Sa Vương nộ quát.

Vù!

Trong nháy mắt, Sa Vương hóa thành một vệt sáng giết hướng Lâm Phàm.

Mọi người đang xem xung quanh thầm nghĩ thôi xong rồi, lại một người không biết trời cao đất dày ra đi.

Thậm chí cả Tiểu Thạch Đầu cũng sẽ chết.

Xoạt xoạt!

Nhưng, một màn để mọi người không dám tin phát sinh.

Lúc này Sa Vương vô địch trong mắt họ lại bị sinh linh kia dùng một tay bóp cổ.

- Gọi Sa Thần của các người ra gặp ta, người trong mắt bản Đế, ngay cả một con giun, con dế cũng không bằng.

Lâm Phàm phong khinh vân đậm giờ tay bóp cổ Sa Vương, ánh mắt khinh thường hoàn toàn không che giấu.

Sa Vương không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy, gằm thét.

- Người rốt cuộc là ai?

- Nhân tộc Đại Đế.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói ra danh hiệu, đồng thời lực lượng trong tay càng lúc càng lớn.

Gà con nhàn nhã ngồi trên vai Lâm Phàm, mặt nó khinh thường nhìn Sa Vương nói.

- Hừ, chỉ bằng vào người mà cũng muốn động thủ đối với lão ca của ta, sao không soi mặt vào trong nước tiểu của mình mà xem, mình là cái dạng gì.

-Ồ lão ca, tự nhiên ta nổi lên một chủ ý rất hay.

Hai mắt Gà con lóe tinh quang, hưng phấn nói.

- Ý gì?

- Ta nghe mẹ ta nói, Vương Cự Sa tộc đều là Thiên Sa nên hai cánh của chúng là vật đại bổ, có thể tăng tu vi của người đó.

Gà con nói.

- Há, vậy cá á?

Lâm Phàm cười yếu ớt.

- Thứ hỗn trướng, Sa Vương dữ tợn gằm lên, không ngờ sinh linh trước mắt này muốn ăn hăn.

Lạch cạch!

Đúng lúc này, thân thể Sa Vương không ngừng bành trướng, trong nháy mắt, một đầu Cự Sa ngàn trượng mọc ra hai cánh xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Một đôi cánh óng ánh trong suốt, nhìn rất lạ.

- Lão ca, hẳn chính là Thiên Sa đó, là vương giả trong Cự Sa tộc.

Gà con đập đập hai cánh nói, đồng thời miệng chảy đầy nước miếng.

- Bình thường, Cự Sa tộc thích ăn Linh tộc, vậy hôm nay liền mời Linh tộc ăn tiệc vì cá đi.

Lâm Phàm giơ tay lên ném Sa Vương vào hư không, sau đó hai ngón tay ngưng thành kiếm, nhẹ nhàng vung lên.

Hai ánh kiếm xẹt qua hư không, cắt đôi cánh to lớn của Sa Vương xuống.

- A!

Sa Vương lộ rõ, nhưng trong sát na, lại bị Lâm Phàm trực tiếp đánh nổ.

- Chém giết Vương tộc Cự Sa tộc, Thiên Sa.

- Kinh nghiệm tăng cường...

...

Lấy thực lực Lâm Phàm hôm nay, coi như Thiên Sa cũng không tăng được bao nhiêu kinh nghiệm, có thể nói bỏ qua không tính.

Thời khắc này, người Linh tộc trợn tròn mắt, giống như thấy chuyện vô cùng kinh khủng.

Bọn họ không ngờ Sa Vương cường hãn lại chết như thế.

Còn Tiểu Thạch Đầu thì hưng phấn vỗ tay, hai bàn tay nhỏ vỗ đến mức đỏ bừng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 819: Không Cần Rời Đi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Sa Vương chết rồi.

Trong đám người Linh tộc, đột nhiên có người hô to, không thể tin chuyện trước mắt này.

Ngay sau đó, tất cả thành viên Linh tộc đều kinh hãi.

- Sa Vương chết rồi.

- Sa Vương vô địch vậy mà bị giết.

- Cường giả do Tiểu Thạch Đầu mang về đã giết Sa Vương.

- Tất cả mọi người mau đến mà xem, Sa Vương bị giết chết rồi haha.

Tiếng hoan hô rung trời, mọi người Linh tộc cảm giác trong lòng mình có một đoàn khí như muốn bạo phát ra ngoài.

- Tiền bối, người thật lợi hại.

Tiểu Thạch Đầu ngẩng đầu, mặt lộ vẻ hưng phấn nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, không nói gì.

Phù phù!

Tất cả mọi người xung quanh nằm rạp trên mặt đất cầu xin.

- Xin tiền bối, hãy cứu chúng ta!

- Xin tiền bối cứu chúng ta!

Linh tộc bị Cự Sa tộc áp bức rất lâu rồi, bây giờ có hi vọng xuất hiện, tự nhiên bọn họ muốn bắt lấy, mà hy vọng này lại đang trước mắt, bọn họ tự nhiên muốn cầu xin giúp đỡ.

Lâm Phàm hơi giơ tay nói.

- Các vị yên tâm tâm, qua hôm nay Cự Sa tộc sẽ trở thành quá khứ.

- Gà con, người lưu lại tổ chức nhân lực làm một bữa tiệc rượu vi cá mập đi.

Lâm Phàm nói rằng.

- Yên tâm đi lão ca, bản Gà con nhất định sẽ làm những thứ này thật ngon, chờ người về.

Gà con hoan hô.

Thời khắc này, Lâm Phàm tiến vào trong hư không, nhưng vẫn dặn dò mọi người.

- Các người không cần lo lắng, bây giờ bản Đế sẽ đi chém giết Sa Thần, sau đó trở về tổ chức Thiên Sa tiệc rượu.

Lâm Phàm tiến vào trong hư không, hướng về vị trí Sa Thần.

Lúc này, Gà con lại được muôn người chú ý.

Nó không khỏi ngẩng cao đầu, gương mặt kiêu ngạo nơi.

- Các người yên lặng, lão ca của ta đã đi chém giết cái tên Sa Thần gì đó cũng là sự tình trong chớp mắt thôi, mọi người mau chuẩn bị bếp núc

gì đi, xử lý đôi vi cá mập này cho tốt chờ lão ca, về chúng ta cùng liên hoan.

Cũng không lâu lắm, một đám đầu bếp Linh tộc đi ra, nhìn thấy đôi vi cá mập trước mắt, mặt đại ra không biết nói gì hơn.

- Ai nha, nguyên liệu nấu ăn lớn như vậy, chúng ta chưa bao giờ xử lý qua a.

- Đúng đấy, chuyện này nên xử lý như thế nào?

Gà con nhảy lên đôi vi cá mập, vùng hai cánh nói.

- Để ta chỉ huy...

...

Lâm Phàm mặc bạch y, chấp hai tay sau lưng, đứng trên một mảnh hải vực nhìn tình huống phía dưới, thời điểm hắn vừa đi qua nơi đây, nhìn thấy mấy tên Cự Sa tộc đã bắt muối muối của Tiểu Thạch Đầu, nên thuận tay diệt sạch bọn chúng.

Sau đó Lâm Phàm để tiểu cô nương tự mình đi về.

- Sa Thần, ra đây đi.

Lâm Phàm nhìn mặt biển không có chút rung động, nhẹ giọng nói.

Ầm ầm!

Sau khi Lâm Phàm dứt lời, mặt biển lập tức nổi lên từng cơn sóng thần.

- Là ai giết Sa Vương của tộc ta?

Trong chớp mắt, toàn bộ hải vực trở lên đen nhánh, vô số Cự Sa tộc từ đáy biển lơ lửng bơi lên.

- Người là ai?

Đúng lúc này, một đầu Cự Sa màu vàng đứng trên mặt biển quát hỏi, trong đôi sa nhãn lập loè hung quang.

Đối với Sa Thần, hẳn vẫn chưa bao giờ thấy có người dám đến đây làm càn, coi như mấy tên Linh tộc kia muốn đến đây chém giết mình, cũng bị mười hai Vương dưới trướng chém giết hết.

Nhưng vừa nãy, hẳn lại phát hiện ra một trong mười hai Sa Vương của mình đã chết.

Chuyện này Sa Thần không cách nào nhịn được.

- Nhân tộc Đại Đế.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, ngạo khí nói ra.

- Là người.

Sa Thần nghe được danh hào này, sắc mặt biến đổi, hiển nhiên, hẳn nhận thức Lâm Phàm.

- Cự Sa Thần Chu của Bản Thần cũng do người phá?

Sa Thần lạnh lùng hỏi.

- Ha ha, nếu đã biết như vậy mà còn hỏi, có phải não người bị úng nước?

Lâm Phàm cười nói, sau đó nói thêm

- Không sai, người so với Sa Vương càng lớn hơn nhì, đôi vi cá mập này của người, bản Đế muốn rồi.

- Làm càn!

Lúc này, thập đại Sa Vương còn sót lại tức giận quát.

Lâm Phàm xòe năm ngón tay, trong nháy mắt bắt thập đại Sa Vương nằm trong tay.

- Người dám.

Sa Thần thấy cảnh này, vẻ mặt biến đổi quát lên, còn đối với Lâm Phàm, chuyện này có gì không dám.

Lúc này, thập đại Sa Vương hiện ra bản thể, nhưng khi bản thể chúng xuất hiện thì cũng là lúc bị Lâm Phàm chém đi hai cái vi cá, sau đó Lâm Phàm bóp chết từng tên một, biến chúng thành bột máu.

Những bột máu nồng đậm, nhiễm đỏ mặt biển, khiến những tên Cự Sa tộc khác lùi về sau, giống như gặp phải quỷ.

- Không sai, mười đôi vi cá này cũng đủ cho Linh tộc hưởng dụng.

Lâm Phàm ước lượng một hồi, sau đó ném chúng vào hư không hướng thẳng về thành trì Linh tộc.

Sa Thần nhìn cảnh này cũng bị dọa cho vỡ mật, đây là khiêu khích trầm trọng đối với Cự Sa tộc bọn chúng, vốn xưng bá thủy vực rất lâu rồi, nhưng bây giờ có người dám to gan tới tận cửa khiêu khích.

Đây là một loại sỉ nhục. Một sự sỉ nhục không nhịn được.

Ngàn tỉ Cự Sa tộc tức giận gầm thét, hung uy mệnh mông lan truyền trong hư không.

- Sa Thần, thời khắc người nương nhờ vào Cổ Tộc thì giờ chết của người cũng đã được quyết định.

Lâm Phàm quát, đồng thời có chút chờ mong đối với bảo tàng Cự Sa tộc.

Lần này, tìm đến Cự Sa tộc, muốn cố gắng vợ vét một trận.

- Đáng ghét, thật sự quá đáng ghét, người đâu mau giết hẳn cho ta.

Sa Thần quát, sau đó vung tay, ra lệnh cho ngàn tỉ Cự Sa tộc đánh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn một đoàn bóng đen nhánh phía dưới, khóe miệng nở nụ cười.

- Nhân tộc Đại Đế, coi như người mạnh thì có thể nào, dưới sức mạnh của ngàn tỉ Cự Sa tộc, người có thể ngăn cản sao.

Sa Thần tê rống một tiếng giận dữ.

- Huynh đài, chúng ta tới giúp người.

Ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị động thủ, trong hư không rung động, mấy trăm đạo bóng người từ trong hư không xuất hiện.

Lâm Phàm hơi sững sờ, sau đó nhìn qua, khi vừa nhìn, hần phát hiện những người hình như đều là Linh tộc.

- Sa Thần, người dám nuôi nhốt Linh tộc ta như gia súc, tùy ý tàn sát đồng bào ta, hôm nay chúng ta sẽ liều mạng với người.

Một người đàn ông tay cầm song kiếm đứng bên người Lâm Phàm tức giận rống lên.

- Ha ha! Quả nhiên là các người, cũng được, hôm nay các người đã đến, thì cùng chết dưới lửa giận của ngàn tỉ Cự Sa tộc đi.

- Cự Sa tộc ta chính là tồn tại vô địch.

Sa Thần gầm thét, sau đó, đột nhiên sai bước, bạo phát một nguồn sức mạnh kinh khủng.

Từng cơn sóng thần cuộn cuộn trên mặt biển, đánh bay tất cả, khiến toàn bộ biển rộng bắt đầu đung đưa kịch liệt.

- Huynh đài, người là người phương nào? Ta thay mặt toàn bộ Linh tộc cảm tạ người.

- Bây giờ tình huống khẩn cấp, Cự Sa tộc thực lực cường hãn, chúng ta nhất định phải lui lại, cố gắng mưu đồ bí mật, sau này báo thù cũng không muộn.

Nam tử cầm song kiếm nhìn Lâm Phàm nói.

Hắn nhìn thấy phía dưới, Cự Sa tộc đen như mực, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

- Sư huynh, chúng ta mau đi thôi, nếu không, Cự Sa tộc điên cuồng bày ra Cự Sa đại trận, chúng ta chỉ có một con đường chết mà.

Một nữ tử Linh tộc vội vàng nói.

- Được huynh đài, chúng ta mau đi thôi.

Bọn họ vốn là người của Linh tộc, sau khi biết ở mảnh hải vực mênh mông này có đồng tộc của họ bị Cự Sa tộc nuôi nhốt, nội tâm tràn đầy lửa giận, muốn cứu những tộc nhân này.

Bởi vậy, lần này bọn họ tập hợp một đội quân đến đây hành động.

Nguyên bản, bọn họ trốn trong hư không để khảo sát tình huống, nhưng đột nhiên thấy một người đàn ông, đi tới nơi này đối mặt với Sa Thần.

Chuyện này theo Linh Vô Uy, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng khi nhìn thấy đối phương vì Linh tộc mà đến, bọn họ tự nhiên không thể thấy chết mà không cứu, cho dù bại lộ hành tung, họ cũng không tiếc nuôi.

...

Lâm Phàm trừng mắt nhìn mấy người này, bất đắc dĩ lắc đầu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 820: Không Cần Bàn

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm tiến lên trước một bước, đẩy Linh Vô Uy ra, đối với những con kiến hôi này, hắn chỉ cần xoay tay một cái là có thể trấn áp hết thảy, hà tất phiền toái.

Nhưng có một chuyện để Lâm Phàm kinh ngạc, chính là Linh tộc vẫn có không ít cường giả a.

Có thể là một số ít Linh tộc từ hạ giới phi thăng lên đây, được các tông cứu giúp, sau đó biết họ còn có đồng tộc bị Cự Sa tộc nuôi nhốt, nên không cách nào nhịn được, mới tổ chức người đến giải cứu.

Linh tộc trong thành trì kia đều đã đi qua mấy đời chuyển biến, nên điển tịch tu luyện sợ rằng đã bị tiêu hủy, mà một số Linh tộc có chút tu vi có lẽ đã bị Cự Sa tộc chém giết từ lâu rồi.

- Người...

Linh Vô Uy sững sờ, không ngờ đối phương lại nói ra những lời này.

- Sư huynh mau đi thôi! Vạn Sa Đại Trận không phải đại trận tầm thường đâu, không phải những người như chúng ta có thể ngăn cản được, sinh linh này đang tự tìm chết, chúng ta cũng tận lực rồi.

- Càn Quang Trảm.

Theo ngàn tỉ đại quân Cự Sa tộc càng ngày càng tới gần, những thành viên khác cũng thay đổi sắc mặt, cực kỳ ngưng trọng, Linh Vô Uy cầm song kiếm huy vũ chém mạnh về phía đại quân một nhát, chiêu thức bùng nổ ngàn vạn ánh kiếm bắn về kẻ địch, kiếm quang soi sáng hư không, khí tức ác liệt.

Coong coong!

- Vạn Sa Đại Trận này quả nhiên cường hãn, ngay cả Càn Quang Trảm cũng không thể phá diệt được nó.

Sắc mặt Linh Vô Uy ngưng lại, nội tâm nghiêm nghị.

- Huynh dài đi nhanh đi, tiêu diệt Cự Sa tộc không phải chuyện nhỏ, cũng không phải chuyện một người có thể đối phó.

Linh Vô Uy khẩn cấp nói.

-Ha ha!

Thời khắc này, Lâm Phàm cười to sau đó đánh giá Linh Vô Uy, Lâm Phàm không ngờ loại người như hắn có thể tồn tại đến bây giờ, đối mặt với hiểm cảnh thế này còn có tâm tình đi khuyên người khác.

- Người có biết ta là ai không?

Lâm Phàm vẫy nhẹ ống tay áo, khoe miệng lộ vẻ tươi cười hỏi.

Linh Vô Uy sửng sốt, không biết đối phương có ý gì.

Gương mặt mấy trăm thành viên Linh tộc tỏ ra vô cùng bức thiết, nói.

- Sư huynh sắp không kịp nữa rồi, đi mau lên!

Lâm Phàm nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nói.

- Các người rất tốt! Đối mặt với tình huống như thế còn có gan ra giúp người khác, nếu như tất cả các chủng tộc của Đại Thiên cũng giống

các người, thì lo gì không lật đổ được Cổ Tộc.

- Người...

Linh Vô Uy đột nhiên phát hiện khí tức đối phương thay đổi, vô cùng huyền diệu.

Cảm giác này rất khủng bố, đối với Linh Vô Uy, cho dù gặp mặt tông chủ, cũng chưa bao giờ cho hắn cảm giác như vậy.

- Bản tọa là Nhân tộc Đại Đế, không biết các người có từng nghe qua chưa, nhưng mặc kệ các người nghe hay chưa, tất cả những thứ này cũng không đáng kể, bởi vì hôm nay, các người sẽ biết đến cái danh hào này.

- Trấn áp!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm tung ra một chương khiến, thiên địa quay cuồng, hư không bị sức mạnh kinh khủng đảo lộn, vùng biển phía dưới lắc lư mãnh liệt.

Xoạt xoạt!

Hư không nứt toác.

Một bàn tay vô hình trấn áp hư không, năm ngón tay trong suốt từ trên trời giáng xuống, chèn ép khiến hư không,= bắt đầu rạn nứt.

Một chương kia cực kỳ to lớn, che kín bầu trời, như một đạo cương phong bạo phát, cuốn phăng tất cả.

- Sao có thể có chuyện đó!

Thời khắc này, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt giống như nhìn thấy quỷ, theo bọn họ, một chương này thật sự quá kinh khủng.

Mấy người Linh tộc thúc giục Linh Vô Uy mau mau rời đi đều ngậm miệng, con người tròn lên như muốn lòi ra ngoài chứng kiến cảnh tượng kia.

Ầm!

Bàn tay trấn áp đại quân ngàn tỉ Cự Sa tộc thành một tờ giấy mỏng, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến.

- Ta là Nhân tộc Đại Đế trấn áp vạn cổ, chỉ bằng một cái Cự Sa tộc cũng dám to gan, nương nhờ Cổ Tộc sẽ có kết cục như ngày hôm nay.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, thiên địa đột nhiên trở nên tươi sáng hẳn lên.

Đại quân Cự Sa tộc đen ngòm kia nhất thời tan thành mây khói, hóa thành tro bụi, bồng bềnh trong thiên địa.

- Làm sao có khả năng?

Sa Thần nhìn thấy một màn trước mặt, hoàn toàn trọn tròn mắt, thấp giọng nói.

Đây chính là đại quân ngàn tỉ Cự Sa hình thành Vạn Sa Đại Trận, uy lực khủng bố như thế, nhưng giờ này lại bị đối phương một chương tiêu diệt.

Lâm Phàm thu hồi thủ chương ấn, chấp tay sau lưng nhìn Linh Vô Uy.

- Người nhìn có vấn đề gì không?

Lâm Phàm lạnh nhạt hỏi, tỏ vẻ không thêm để chút chuyện này trong lòng.

- Mạnh, quá mạnh mẽ.

Linh Vô Uy cảm giác hô hấp của mình có chút khó khăn, đối với những gì hắn vừa nhìn thấy, thật sự quá hư cấu, hư cấu đến mức khiến người hồng mắt.

Đại quân ngàn tỉ Cự Sa tộc dĩ nhiên bị đối phương nhẹ nhàng băng quơ tiêu diệt.

Thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Chuyện này... Đây.

Giờ khắc này, không chỉ có Linh Vô Uy trợn tròn mắt, mà mấy trăm thành viên Linh tộc đi theo h lẫn cũng chấn kinh, sử muội vừa nầy thúc giục Linh Vô Uy rời đi, giờ cũng miệng câm như hến, không nói được cái gì, con mắt như sắp lòi ra rồi.

Lâm Phàm nhìn cái vẻ mặt kinh ngạc của Linh Vô Uy, nội tâm tràn đầy tự hào.

- Bản Đế đích xác rất mạnh, những con kiến hôi này hà tất phải để trong lòng.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, bắt đầu chém gió.

- Tiền bối... Không là Nhân tộc Đại Đế mới đúng, vẫn bối...

Thời khắc này, Linh Vô Uy mới kịp phản ứng lại, sau đó nhanh chóng tự giới thiệu mình.

Ngắm lại chuyện vừa rồi, Linh Vô Uy đỏ cả mặt, vậy mà khuyên tiền bối rời đi, cho rằng tiền bối giống như bọn họ.

Làm sao có thể nghĩ đến, thực lực tiền bối dĩ nhiên mạnh như thế, mạnh đến mức dọa bọn họ té đái.

Lâm Phàm khoát tay, ý bảo yên lặng.

- Các người ở một bên nhìn là tốt rồi, chuyện này để mình bản Đế để giải quyết.

Lúc này, Lâm Phàm chuyển ánh mắt nhìn Sa Thần, cười nhạt một tiếng.

- Sa Thần, người còn năng lực gì, mau xuất ra đi?

-Ta... Ta.

Sa Thần nhìn Lâm Phàm, trong lòng run lên, tràn đầy cảm giác sợ hãi, nhưng chớp mắt sau đó, lại biến thành vô cùng dữ tợn nói.

- Thứ hỗn trưởng ngươi lại dám giết chết Cự Sa tộc ta...

- Nghiệp chương, câm miệng cho ta.

Vừa lúc đó, trên mặt biển đột nhiên dậy sóng cuộn cuộn, một ông lão trong Cự Sa tộc từ đáy biển đi lên, xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Nhân tộc Đại Đế.

Ông lão này, khí tức vô cùng trầm ổn, hẳn không phải kẻ đầu đường xó chợ.

- Sa Tổ.

Sa Thần nhìn thấy người tới, nhất thời cung kính gọi tên, trong mắt tràn ngập kính sợ.

- Há, một ông lão đến ư, người là cái đồ chơi gì vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Làm càn!

Sa Thần nghe đối phương xuất lời bất kính, nhất thời nổi giận.

- Câm miệng.

Sa Tổ quát mắng một tiếng, sau đó hướng về phía Lâm Phàm nói.

- Nhân tộc Đại Đế, lão hủ là lão tổ Cự Sa tộc, kính xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho Cự Sa tộc ta một mạng.

Sa Tổ ôn hòa nhưng lại tản mát ra loại khí tức khiến người ta không dám coi thường.

Đặc biệt là đám người Linh Vô Uy, đối mặt với luồng hơi thở này, đều cảm thấy trên người như bị một tòa núi cao đè lên, hô hấp có chút dồn dập.

- Lão tổ Sa tộc?

Lâm Phàm cau mày cười hỏi.

- Chính là lão hủ.

Lão tổ Sa tộc không kiêu ngạo không xiểm nịnh lên tiếng, nhưng vẫn tỏ thái độ cung kính.

- Muốn bản Đế tha cho Cự Sa tộc các người một mạng, các người có thể lấy món đồ gì để đổi lại đây?

Lâm Phàm ý vị thâm trường hỏi.

Sa Tổ sững sờ một hồi, rồi nói.

- Chỉ cần Nhân tộc Đại Đế lên tiếng, tộc ta nhất định toàn lực thỏa mãn yêu cầu của ngài.

- Vậy người mang cho ta trăm ngàn tỉ Thánh Dương Đan đi.

Lâm Phàm cười nói.

- A!

Sa Tổ sững sờ, sau đó vội vàng nói.

- Nhân tộc Đại Đế, trăm ngàn tỉ Thánh Dương Đan thật sự quá lớn, tộc ta không có đủ.

- Há, không có thì không cần bàn nữa.

Chân mày Lâm Phàm cau lại, không kiên nhẫn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 821: Vậ Ta Tự Mình Tới Lấy

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sa Tổ biến sắc.

Sau vẻ mặt bình thản kia là một nội tâm đầy lửa giận, hắn không ngờ mình đường đường là Cự Sa tộc, một trong thập đại hung thú thượng cổ, lại có một ngày bị người bức đến trình độ này.

Hắn chính là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng hắn biết, Nhân tộc Đại Đế trước mắt là tồn tại mà hắn không thể chống nổi.

Tuy Uy danh Nhân tộc Đại Đế không lan khắp toàn bộ Cổ Thánh Giới, nhưng Sa Tổ biết, chính Nhân tộc Đại Đế này có thể giết Chí Cao.

- Chờ đã, Nhân tộc Đại Đế! Trăm ngàn tỉ thật sự là con số khổng lồ, cho dù chư thiên vạn giới cũng không có một chủng tộc nào có lượng của cái khổng lồ như vậy, nên xin ngài xem xét lại.

Sa Tổ vội vàng giải thích, sợ đối phương một lời không hợp liền động thủ, vậy Sa tộc hắn thật sẽ gặp bi kịch.

Hiện tại Lâm Phàm đang cần gấp Thánh Dương Đan, mà Cự Sa tộc lại tự mình nhảy ra đưa cho, cố sao lại không làm.

Đối với mấy trăm người Linh tộc, hình ảnh trước mắt để bọn họ trấn kinh, Lão tổ Cự Sa tộc cực kỳ cường hãn kia đối mặt với Nhân tộc đại Đế, dĩ nhiên lại nhận sai.

Đặc biệt trong khoảnh khắc Sa Tổ đi ra đó, nội tâm bọn họ cũng bắt đầu nhảy lên.

Bọn họ còn thật sự không biết Cự Sa tộc vẫn còn có đám lão quái vật này tồn tại, nếu như đám lão quái vật này muốn giết bọn họ, thì đúng là dễ như ăn cháo, không tốn một chút công sức.

Nhưng hôm nay, Sa Tổ lại ở trước mặt Nhân tộc cầu khẩn nhiều lần, không có bất kỳ sự phản kháng nào, theo bọn họ, hình như Linh tộc được cứu rồi.

- Vậy các người có bao nhiêu?

Lâm Phàm hỏi.

Sa Tổ nhìn Lâm Phàm rồi nói.

- Mười ba triệu tỷ.

- Cái gì? Người đang nghĩ ta đi xin cơm à, mười ba triệu tỷ? Cự Sa tộc các người thân là một trong thập đại hung thú thượng cổ, chỉ có từng ấy của cải, ngay cả một phần mười Cự Long tộc cũng không bằng.

Lâm Phàm nghe xong, vô cùng tức giận, chuyện này là cái quái gì, sao lại nghèo như vậy.

Thân là một đại chủng tộc, dĩ nhiên chỉ có từng ấy Thánh Dương Đan, nếu nói ra ngoài, còn không bị người cười chết hay sao?

Sa Thần nhìn biểu hiện Lâm Phàm, trong lòng nổi lên cơn giận dữ, trong mắt lộ hung quang, một đoàn lửa giận suýt chút đã bộc phát ra.

Tên ghê tởm này giết chết bao nhiêu tộc nhân của hãn, mà giờ vẫn muốn lừa gạt bọn họ, thật sự tội đáng muôn chết.

Nhưng hãn cũng không ngờ sự tình này dĩ nhiên kinh động đến lão tổ.

Lão tổ vẫn bế quan tu luyện không màng thế sự, bởi vì ngày vạn giới mở ra sắp đến, chỉ có lão tổ tăng lên tu vi mới có thể che chở cho Cự Sa tộc trong trận tai kiếp này.

Lý do bọn chúng nương nhờ vào Cổ Tộc cũng chính vì đo, Thiên Ý Cổ Tộc đã thức tỉnh, Cổ tộc có khả năng trầm luân hoàn toàn vạn giới xuống, không có cơ hội trở mình nào.

- Nhân tộc Đại Đế, tộc ta không thể so sánh với Cự Long tộc được, Cự Long tộc là bộ tộc giàu nhất trong thập đại hung thú thượng cổ nha, mười ba triệu tỷ Thánh Dương Đan này chính là tài sản tích lũy vạn năm của Cự Sa tộc ta đó.

Sa Tổ vội vàng nói.

Cự Sa tộc không yêu tài phú, nên số Thánh Dương Đan này cũng do vô số năm chậm rãi tích lũy mới có được.

Tuy Cự Sa tộc nằm trong tay phạm vi khống lồ, nhưng lại không màu mỡ gì, đặc biệt, lúc trước đã cung phụng cho Cổ Tộc, nên mười ba triệu tỷ Thánh Dương Đan này cũng là toàn bộ gia sản của Cự Sa tộc bọn họ.

- Há, nếu như vậy thì đáng tiếc quá, mười ba triệu tỷ này thật sự quá ít, căn bản không có khả năng mua được tính mạng Cự Sa tộc các người.

Lâm Phàm lạnh nhạt, lộ vẻ không hài lòng.

- Sa Tổ, tên Nhân tộc này đang được voi đòi tiên đó, Cự Sa tộc ta khi nào lại sợ hãi những chủng tộc khác như vậy, Nhân tộc Đại Đế người đừng quá kiêu ngạo.

Sa Thần chợt quát một tiếng, vẫy giáp bao phủ bàn tay, mặt biển nổi lên cuồng phong thét gào.

Từng đạo từng đạo hải long quyển từ mặt biển bay lên.

- Nghiệp chương, người làm gì đó?

Giờ khắc này, Sa Tổ thấy Sa Thần dám động thủ, nhất thời biến sắc.

- Sa Tổ, ta chính là thần Cự Sa tộc, không thể chịu nhục như vậy, tên nhân loại này dám to gan khiêu khích uy nghiêm Cự Sa tộc, hẳn chỉ có một con đường chết.

Sa Thần quát một tiếng, mở ra Động Thiên.

Từng vòi rồng lao thẳng tới chân trời, ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

- Muốn chết.

Một chương kinh thiên của Lâm Phàm đập xuống, tuy thực lực Sa Thần đạt tới cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng đối với Lâm Phàm, hẳn vẫn còn quá yếu.

Cự chương đập xuống, trực tiếp bóp nát từng đạo vòi rồng, bắt Sa Thần nằm trong lòng bàn tay.

- Rống!

Sa Thần tức giận gào thét.

- Nhân tộc ghê tởm, ta chính là người của Cổ Tộc, người dám to gan làm vậy với ta, người sẽ không được chết tử tế.

Chợt có một con Thiên Sa khổng lồ bay vút vào hư không, đôi vây to lớn không ngừng vung vẩy, hư không chao đảo, nhưng trong chớp mắt, có một ánh kiếm lóe lên chia đôi thiên địa.

Xì xì!

Vết máu loang lỗ khắp mọi nơi, đôi vi cá khổng lồ bỗng bồng bềnh trong hư không, sau đó được Lâm Phàm vung tay ném về hướng thành trì.

- Nhân tộc Đại Đế, kính xin lưu thủ, ta có hai mươi triệu tỷ Thánh Dương Đan xin dâng lên ngài.

Sa Tổ thấy cảnh này, tâm thần chấn động vội vàng hét lên.

- Hừ, đầu tiên là mười ba triệu tỷ hiện tại lại lên hai mươi triệu tỷ, chẳng lẽ coi bản Đế là tên ngốc dễ bị lừa hay sao?

Năm ngón tay Lâm Phàm hơi động, thân thể Sa Thần không ngừng nổ tung, một viên Thiên Địa Thần Đan có hình dáng Cự Sa trôi nổi đi ra.

Viên thần đan tản ra từng trận thần quang này chính là bản nguyên của Sa Thần, nó ẩn chứa tất cả sức mạnh của hắn.

- Hấp thu!

Động Thiên Lâm Phàm đại mở, hấp thu toàn bộ những thứ này, huyết nhục Sa Thần ẩn chứa pháp lực vô thượng không ngừng khô héo, cuối cùng hóa thành.

Đám người Linh Vô Uy nhìn một màn trước mắt, sớm đã bị dọa choáng váng.

Thật mạnh, thật sự quá cường đại.

Một chương giết chết Sa Thần, việc này quả thực là chuyện không tưởng.

Thế nhưng, sự thực bày ra trước mắt, bọn hắn không tin cũng không được.

Nghiền ép, triệt để nghiền ép.

- Được rồi, hiện tại chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện rồi. Sa Tổ rất cuộc người có bao nhiêu Thánh Dương Đan? Khóe miệng Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười sau đó ngược nhìn hư không nói.

- Cự Sa tộc các người nương nhờ Cổ Tộc, nhưng đáng tiếc Cổ Tộc cũng không dám lộ mặt, việc này không thể không nói Cự Sa tộc các người đã chọn lầm người.

- Ta nói có đúng không? Các Chí Cao?

Lâm Phàm ngược nhìn hư không nói, hẳn đã sớm cảm giác được trong hư không kia có Cổ Tộc Chí Cao đang quan sát.

Thế nhưng, những Cổ Tộc Chí Cao này không dám đi ra, việc này khiến Lâm Phàm có chút thất vọng rồi.

Ầm ầm!

Mây đen cuộn cuộn, lôi đình lấp loé, giờ khắc này mấy tên Chí Cao đang giám thị cũng nổi giận, nhưng bọn chúng chỉ nháo một lát, sau đó mây đen tan đi, thiên địa lần nữa khôi phục bình thường, giống như bầu trời chưa từng xảy ra cái gì.

-Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn nói.

- Quỷ nhát gan.

Sắc mặt Sa Tổ lúc này khó coi cực kỳ, thời điểm mây đen kéo đến, hẳn còn tưởng Cổ Tộc Chí Cao đến đây cứu viện, nhưng sau một hồi mới phát hiện Cổ Tộc Chí Cao căn bản không dám xuất hiện, việc này khiến trong lòng Sa Tổ cực kỳ bi thương.

Quả nhiên lời đồn đều là sự thật, Nhân tộc Đại Đế thật sự khiến Cổ Tộc Chí Cao sợ hãi.

- Nhân tộc Đại Đế, xin tha ta một mạng.

Sa Tổ nằm rạp trên mặt đất, trong lòng mặc dù rất hận, nhưng không dám biểu hiện ra.

Dưới thực lực tuyệt đối, hẳn thật sự phục rồi.

- Sa Tổ người làm như vậy thật sự không có chút ý nghĩa nào, nếu đã như vậy, thì của cải Sa tộc người để bản Đế tự mình đến lấy đi.

Lâm Phàm lắc lắc đầu.

Chuyện đến nước này, tất cả phải dựa vào chính mình rồi.

Lúc này, Lâm Phàm mở hai tay ra, khiến Sa Tổ khiếp sợ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 822: Tế Hiến Sức Mạnh Vô Địch

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Sao có thể có chuyện đó?

Trong chớp mắt, Sa Tổ phát hiện những cánh cửa bên trong mỗi bảo địa bị một nguồn sức mạnh oanh mở, tất cả bảo bối trong đó giống như bị người khổng lồ, hướng bên ngoài bay đi.

Mặt biển chấn động dữ dội, từng đạo từng đạo quang điểm từ trong biển sâu bay vút ra.

- Chuyện này...

Sa Tổ thấy những điểm sáng này, hoàn toàn biến sắc.

- Đây chính là Thánh Dương Đan.

Linh Vô Uy nhìn những điểm sáng, hoàn toàn tròn tròn mắt, hắn không ngờ những bảo bối này lại tự động bay ra ngoài.

Sau đó hắn nhìn bóng người đang lơ lửng trong hư không kia, trường bào màu trắng không gió tự bay, vẻ mặt bình tĩnh không biểu cảm, tất cả những gì đang phát sinh giống như được dự đoán trước.

- Sa Tổ, ngươi không thành thật chút nào.

Lâm Phàm nhìn những điểm sáng kia, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

- Người...

Nội tâm Sa Tổ cuồng nộ, cơn lửa giận bắt đầu cháy rùng rục.

- Người muốn đoạn tuyệt đường lui của tộc ta sao?

Âm thanh ư Sa Tổ thay đổi, giọng nói khàn khàn, hẳn không nghĩ tới tên Nhân tộc này lại dám làm như vậy.

Mạnh mẽ cướp đoạt tất cả bảo tàng Cự Sa tộc.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng.

- Người không nhìn thấy hay sao mà hỏi ta?

Lâm Phàm nở nụ cười, nếu như hẳn không tự mình động thủ, chắc sẽ không biết Sa Tổ dối trá như vậy, rõ ràng hẳn có ba mươi triệu tỷ Thánh Dương Đan dĩ nhiên lại bảo chỉ đưa 20 triệu tỷ.

Vô số ánh sáng vẫn tiếp tục phóng lên trời, Lâm Phàm vung tay áo, hấp thu tất cả.

Một triệu tỷ!

Hai triệu tỷ!

Ba triệu tỷ!

Vô cùng vô tận Thánh Dương Đan giống như những ngôi sao trên bầu trời được Lâm Phàm thu vào túi trữ vật.

Trong lòng Lâm Phàm rất vui, hẳn cảm thấy việc tích lũy Thánh Dương Đan nhất định phải dựa vào thủ đoạn phi pháp, nếu chỉ mà dựa

vào chính mình mà muốn thu được nhiều Thánh Dương Đan, nhất định là người ngốc nằm mơ.

Có số Thánh Dương Đan này, hẳn có thể mở Thiên Hàng Trân Bảo, để nâng cao tổng lực lượng của Huyền Hoàng Giới một phen.

Huyền Hoàng Giới.

Âm thanh Lâm Phàm truyền đến tai tất cả mọi người trong Thánh Tông.

- Thiên hàng trân bảo, mỗi người hãy tự tìm cơ duyên của mình đi.

Ầm ầm!

Tất cả đệ tử Thánh Tông đều hóa thành cầu vồng bay ra ngoài.

Ầm!

Hư không Huyền Hoàng Giới đột nhiên bị một đạo hào quang bảy màu bao phủ.

Những Thánh Dương Đan được Lâm Phàm thu nhặt không ngừng nổ tung hóa thành một đoàn linh khí nồng đậm, sau đó được hệ thống hấp thu.

Từng đạo từng đạo hào quang ẩn chứa bảo bối phát sáng giống như sao băng trên trời, những hào quang này rải rác khắp các địa phương trong Huyền Hoàng Giới.

Vô số bí cảnh đột nhiên xuất hiện, kể cả những bảo tàng bên trong núi non sông suối cũng hiển lộ hết.

Những địa điểm có bảo bối đều ngẫu nhiên, nên đối với bất luận người nào, đều là một phần cơ duyên to lớn.

Thần niệm Lâm Phàm bao phủ Huyền Hoàng giới, nhìn tình huống bên trong, không khỏi hơi thở, Thiên Hàng Trân Bảo quả thật không

giống bình thường.

Bên trong những trân bảo này, có thần đan, thần dược, có Đạo khí, có chí bảo.

Bên trong một số bí cảnh lại có thêm truyền thừa của các đại năng giả, mặc dù chỉ là bảo tàng của cường giả Thần Thiên Vị tầng tám, tầng chín, nhưng đối với mọi người Huyền Hoàng Giới, như vậy quá đủ rồi.

Thậm chí có những bí cảnh có truyền thừa của cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, theo Lâm Phàm, mười triệu tỷ Thánh Dương Đan này hoàn toàn đáng giá.

- Nhân tộc Đại Đế, ta nguyện rửa người bị thiên đạo vạn quả, người đây muốn đoạn tuyệt đường lui của Cự Sa tộc ta đúng không?

Lúc này, Sa Tổ tức giận gào thét, sắc mặt thay đổi, cực kỳ âm trầm đáng sợ.

Hắn biết Nhân tộc Đại Đế căn bản không buông tha cho tộc hắn.

- Không sai, giây phút các người nương nhờ Cổ Tộc, thì Cự Sa tộc người đã không cần phải tồn tại nữa rồi.

Lâm Phàm nói.

- Đáng ghét, thứ hỗn trướng.

Sa Tổ rít gào, đột nhiên vọt tới chỗ Lâm Phàm.

- Chết đi cho ta.

Khí thế Sa Tổ như hồng hoang, khi xuất thủ càng tỏ ra hung mãnh cực điểm, muốn cắn xé Lâm Phàm thành muôn mảnh mới hả dạ.

Lâm Phàm nắm chặt nắm đấm hừ lạnh.

- Hừ, xem chiêu đây.

Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền!

Sa Tổ cũng có tu vi Thần Thiên Vị tầng mười, nhưng so với một số Thần Thiên Vị tầng mười khác thì mạnh mẽ hơn nhiều lắm, trong khi xuất thủ, cũng có mấy chục loại võ đạo thần thông bạo phát.

Lúc biến hoá như rồng khi như Cự Sa... Thiên Biến Vạn Hóa thần thông lưu chuyển.

Sa Tổ xem như cường giả thời vạn cổ, nên pháp lực tự thân vô cùng tinh thuần, một khi triển khai càn kinh thiên động địa, cao thủ tầm thường trong tay hẳn chỉ có một con đường chết.

Vào lúc này, Lâm Phàm hoàn toàn chọc giận hẳn, hẳn biết mình không phải đối thủ của Lâm Phàm nhưng Lâm Phàm đã không tha cho tộc hẳn, nên phải liều mạng một lần.

Ầm!

Vô số thần thông Sa Tổ oanh tạc đến chỗ Lâm Phàm, Lâm Phàm phong khinh vân đậm vùng Tả Hữu Câu Quyền.

Ầm!

Ầm!

Máu tươi phân tán.

Đầu cá mập của Sa Tổ ứa máu tươi.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Sa Tổ tức giận gầm thét.

- Đáng ghét, thực sự quá đáng ghét, Nhân tộc Đại Đế ngươi sẽ không được chết tử tế.

Lâm Phàm xoa xoa găng tay mà hắn đã luyện chế, găng tay này vô cùng hữu dụng nha, khi đeo nó vào tay sẽ khiến cú đấm vung ra có thêm sức mạnh.

Hiệu quả vô cùng.

- Sa Tổ, hiện ra bản thể đi, để bản Đế chém đôi vi cánh của ngươi.

- Cự Sa tộc các người ăn không ít Linh tộc, nên hiện tại bản Đế muốn mời Linh tộc ăn một bữa tiệc vây cá, ta nhìn ngươi cũng xứng để làm tiệc rượu lắm.

Lâm Phàm cười nói, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

- Ngươi...

Nội tâm Sa Tổ run lên, kết cục của Sa Thần hắn đã nhìn thấy, vi cánh bị người chém đứt, tình cảnh vô cùng thê thảm, mà lúc này, hai con mắt Lâm Phàm lại đang trừng trừng nhìn mình, ý tứ rất rõ ràng.

Hắn thật sự muốn ăn vi cá a.

Không được, tuyệt đối không được.

Mình đường đường là Sa Tổ Cự Sa tộc.

- Chết đi cho ta!

Sa Tổ rít gào, cái đầu dữ tợn không ngừng gầm thét.

- Nhân tộc Đại Đế, tuy lão hủ không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng sống dễ dàng.

- Hiến tế!

Ầm ầm!

Một cột sáng lấy Sa Tổ làm trung tâm đột nhiên phóng lên trời, xuyên thủng mây xanh.

- Ai u con mẹ nó, tồn tại như Sa Tổ người mà cũng dùng tới hiển tế sao?

Lâm Phàm hơi sững sờ nhưng sau đó bắt đầu cười lớn, giới ạ, đây không phải đang đùa ta à?

Lúc này, bầu trời có rất nhiều mây đen kéo tới, sau đó một đạo khí thể như núi lớn từ trên trời giáng xuống người Sa tổ.

Mấy trăm người Linh tộc cảm thụ được luồng hơi thở này, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bọn họ cảm nhận một cỗ khí tức kinh khủng đang nổi lên bên trong cột sáng kia.

- Không ổn rồi, Sa Tổ đang hiển tế chính mình để tăng cường sức mạnh đó.

- Nhân tộc Đại Đế ta muốn người chết, hôm nay coi như cả Cự Sa tộc bị diệt, ta cũng phải kéo người chôn cùng.

- Tế hiến huyết mạch bản Tổ tương liên huyết mạch tất cả sinh linh.

Sa tộc tức giận gầm thét, phương pháp hiển tế này có phần khủng khiếp, lấy huyết mạch làm trụ cột, muốn hiển tế tất cả thành viên Cự Sa tộc.

Nhưng đổi lại, hẳn có thể lấy được sức mạnh dị thường khủng bố.

- Giáng lâm đi sức mạnh vô địch, ta muốn tế hiến tất cả để chém giết tên Nhân tộc trước mắt này.

Hai mắt Sa Tổ đỏ bừng, tràn đầy lửa giận.

Vù!

Trong chớp mắt, một ánh hào quang hạ xuống.

Cổ Thánh Tế Đàn đột nhiên chấn động.

“Keng, có cường giả hiển tế tất cả, tìm kiếm sức mạnh vô địch, thỉnh an ngài đứng ra.”

Lâm Phàm sững sờ một lát, sau đó sờ sờ đầu, đây không phải đang nói mình sao...

- Như vậy cũng tốt, vậy để bản Đế giáng lâm đi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 823: Tức Đến Chết Tươi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sức mạnh ngày càng lớn.

Huyết mạch trong cơ thể Sa Tổ bạo phát, bóng mờ huyết mạch Sa Tổ khổng lồ xuất hiện, tức giận gầm thét, trong huyết mạch từng sợi dây nhỏ như nổi vào hư không.

Đây chính là chi nhánh huyết mạch, Sa Tổ là lão tổ Cự Sa tộc, đương nhiên là ngọn nguồn của huyết mạch.

Vào đúng lúc này, mộ số nơi đã phát sinh dị tượng.

Cự Sa tộc bao trùm hải vực vô biên, ở một vài nơi, những tên đó đang hành hung những sinh linh nhỏ bé yếu ớt, khi nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của họ, nội tâm bọn chúng cảm thấy hưng phấn cực kì.

Nhưng trong chốc lát sau, từng tên Cự Sa tộc đều kêu thảm một tiếng, hóa thành những điểm sáng bay lên trời rồi biến mất.

Chỉ trong sát na, không biết có bao nhiêu tên Cự Sa tộc hóa thành điểm sáng, vọt về phía Sa Tổ.

-Nhân Tộc Đại Đế, tuy người cường hãn, nhưng bản tổ ta lấy cả Cự Sa tộc ra cùng người liều mạng, cho dù người mạnh mẽ thế nào, ta cũng khiến người chôn cùng.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, không thèm quan tâm.

Cổ Thánh Tế Đàn ngày càng sáng hơn, đều bởi vì đồ vật hiến tế của Sa Tổ quá lớn, nếu như lúc trước có được tế phẩm này, Cổ Tộc Chí Cao cũng có thể giáng lâm a.

Sa Tổ nhìn những điểm sáng, trong mắt lóe vẻ điên cuồng.

-Chí Cao, các người nói không giữ lời a.

Bị ép đến mức độ này, Sa Tổ đã không còn đường lui, nguyên bản gia nhập Cổ Tộc, còn tưởng có thể một bước lên mây, được Cổ Tộc trợ giúp, nhưng nào ngờ có chuyện này xảy ra, Cổ Tộc từ bỏ bọn họ.

Hận thù ngập trời.

Mà toàn bộ hận thù này đều gán lên người Lâm Phàm, tất cả những thứ này đều do tên Nhân Tộc Đại Đế mang đến.

Nếu như không phải hãn, thời điểm vạn giới khai mở, Cự Sa tộc bọn họ sẽ trở thành chủng tộc đứng đầu.

Nhưng tất cả những thứ này đều tan thành mây khói.

-Hiến tế!

-Giáng lâm đi, sự tồn tại bất khả chiến bại.

Sa Tổ không cam lòng thét lên, cảm nhận được một đạo sức mạnh cường hãn từ nơi sâu xa, khóe miệng lộ nụ cười thâm hiểm.

-Nhân Tộc Đại Đế, giờ chết của ngươi đã đến, tất cả những chuyện này đều do ngươi bức ta.

-Ngươi có cảm nhận được nguồn sức mạnh này không? Có cảm nhận sức mạnh mệnh môn như biển cả không?

-Ha ha! Ha ha....

Sa Tổ ngẩng mặt lên trời, cười như điên.

Ầm!

Chớp mắt, trên trời có một vết nứt từ từ lan dần, một khắc khi khe hở đó xuất hiện, một đại thiên môn to lớn sừng sững đứng đó.

Phía sau cánh cửa, chắc chắn có một nhân vật hết sức khủng bố.

Ừng ục!

Đám người Linh Vô Uy khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, bọn họ cảm giác phía sau cánh cửa có một nguồn sức mạnh dường như vô địch.

Nguồn sức mạnh này vô cùng kinh người, làm người kinh ngạc, cũng khiến cho người ta phải sợ hãi.

Sa Tổ cảm nhận được nguồn sức mạnh này, tâm vô cùng thương xót, đây là thời khắc điên cuồng.

Theo hã, sức mạnh này có thể trấn áp được tất cả.

-Nhân Tộc Đại Đế, bản Tổ muốn người chết, hơn nữa là chết không có chỗ chôn.

Sa Tổ gào thét.

Đám người Linh Vô Uy nhìn về phía Lâm Phàm, không biết hiện tại nên làm thế nào, bọn họ cảm nhận được nguồn sức mạnh này, quả thật rất cường hãn, không phải người thường có thể chống đỡ được.

-Keng, hiến tế hoàn thành, bắt đầu giáng lâm.

Chi!

Trong chớp mắt, cánh cửa đột nhiên rung lên, cỗ sức mạnh vô cùng cuồng bạo từ trong khe hở tràn ra.

-Ha ha! Đi ra đi, ra đi.

Sa Tổ đã hiến tế huyết mạch, tu vi bị giảm đi nhiều, thân thể uế oải không thể tả, nhưng khi cảm nhận được luồng sức mạnh này, cũng gắng gượng cười nhạo.

Mà ngay lúc này, Sa Tổ đột nhiên găm thét khi không thấy bóng dáng của Lâm Phàm đâu.

-Đi ra, Nhân Tộc Đại Đế...

-Người đi ra cho ta.

Sa Tổ găm lên.

Hắn thấy nếu để Lâm Phàm chạy trốn, hết cả những việc này giờ đều uổng phí.

Có thể nói chuyện này rất vi diệu, vừa rồi hắn không thấy không gian xung quanh có gợn sóng nào, nhưng quay lại đã không thấy Lâm Phàm nữa.

Nhưng rốt cuộc hắn đi nơi nào?

-Sa Tổ....

Vừa lúc đó có một đạo âm thanh quen thuộc truyền đến.

“Soạt!”

Sa Tổ sau khi sững sờ, mừng như điên quay đầu lại:

-Nhân Tộc Đại Đế, giờ chết của ngươi, đến....đến...

Nguyên bản Sa Tổ nghe được thanh âm này, cả người hưng phấn.

Nhưng thời điểm nhìn thấy bóng người đi ra từ trong cánh cửa, hắn hoàn toàn câm nín, không biết nói gì hơn.

-Người... Làm sao có khả năng...?

Sa Tổ tròn mắt, nội tâm bắt đầu dậy sóng, hắn hoàn toàn ngu người đứng như trời trồng.

Sao có thể có chuyện đó a...

Đám người Linh Vô Uy cùng mấy trăm người Linh tộc cũng ngây ngẩn cả người, bóng người kia...bóng người kia...

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhún vai:

-Sa Tổ, kì thực không có gì không thể.

-Sa Tổ, người hiền tế để kêu bản Đế đi ra, là có chuyện gì không?

Lâm Phàm lạnh nhạt hỏi, nhưng trong lòng lại rất muốn cười.

Sa Tổ hiền tế đơn giản vì muốn chém giết hắn, nhưng bây giờ hắn hiền tế ra mình, điều này chỉ sợ là một đả kích rất lớn nha, khó mà chịu được.

Xì xì!

Quả nhiên, thời khắc này ngực Sa Tổ chuyển động gấp rút, chốc lát sau hắn không nhí, được, thổ huyết.

-Tại sao lại như vậy.....

Sa Tổ cảm thấy hắn sắp điên rồi, chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Hắn đã hiền tế toàn bộ Cự Sa tộc để tìm kiếm sức mạnh mạnh nhất, có thể chém chết tên Nhân Tộc Đại Đế này, nhưng bây giờ người đi ra khỏi cánh cửa lại là hắn.

Chuyện này....này..

-Sa Tổ, kì thực quên nói cho người biết, những đồ vật người hiến tế đều ở chỗ của bản

Đế.

Lâm Phàm sợ Sa Tổ không chịu nổi, chậm rãi nói.

Phốc!

Sa Tổ nghe nói như thế, lại phun máu một lần nữa, cánh tay run rẩy, chỉ vào Lâm Phàm:

-Người...người...

-Sa Tổ người chớ sốt sắng, còn có một việc nữa chưa nói cho người biết, người hiến tế cũng là hướng bản Đế mà hiến, nên bản Đế chính là sự tồn tại mạnh nhất mà người hiến tế ra đó a.

Phốc!

Thân thể Sa Tổ lay động, không biết nói gì hơn, ngẩng mặt lên trời lại phun máu.

-Nói đi, người đến cùng muốn thế nào, chẳng lẽ muốn ta tự đi giết chính mình sao?

-Vậy thì ngại quá, yêu cầu này ta làm không được, người có công hiến tế nhưng người cũng phải biết việc hiến tế này, người tình ta nguyện, vì lẽ đó nên không có hoàn lại đồ đâu a.

Lâm Phàm bình tĩnh nói, nhưng không biết mỗi một câu nói của hắn là một đả kích đối với Sa Tổ.

Phốc!

-Tại sao....

Ầm ầm!

Thời khắc này, Sa Tổ không chịu nổi đả kích ngã xuống, thổ huyết vì quá phần nộ, lăn qua lộn lại, trực tiếp bị nhồi máu não, chết một cách lãng nhách.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh này, bất đắc dĩ thở dài:

- Cứ như vậy mà kết thúc, cũng quá nhanh đi!

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn mặt biển rộng lớn, từ nay về sau, thượng cổ thập đại hung thú Cự Sa tộc không còn tồn tại nữa.

Đám người Linh Vô Uy ngậy ngốc nhìn Lâm Phàm.

Tất cả những chuyện này làm bọn họ cũng nhận một đả kích thật lớn a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 824: Tiệc Rượu Xa Xỉ Nhất

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Giờ khắc này, thiên địa hoàn toàn yên tĩnh.

Cánh cửa kia lúc này cũng tiêu tán, chuyện hiến tế này không ngờ sẽ có kết quả như thế.

Hiến tế không công, nếu sớm biết như vậy, chỉ sợ Sa Tổ đã liều mạng với Lâm Phàm rồi chứ đâu có chết tức tưởi như thế này.

Lỡ một bước chân thành nỗi hận thiên cổ, hiện tại cũng không còn hi vọng gì.

Nhìn thi thể nằm ở đó, Lâm Phàm lắc đầu, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.

Huyết mạch này tiêu tan, vậy mùi vị cá cũng thay đổi.

Ngắm lại Sa Tổ đã rất già rồi, vậy con cá này khẳng định cũng rất già, không còn dinh dưỡng gì nữa.

Có mười mấy cái vây cá, cũng đủ cho cả Linh tộc ăn một bữa, thật không biết mùi vị nó ra sao, lát nữa cố gắng nếm thử mới được.

-Tiền bối.

Đám người Linh Vô Uy trầm mặt thật lâu, nay đi đến trước mặt Lâm Phàm, chấp tay cung kính.

Trận chiến này làm bọn họ sợ choáng váng.

Mạnh mẽ, thật sự quá mạnh mẽ.

-Hiện tại đã diệt sạch Cự Sa tộc, Linh tộc đã an toàn, các người từ đâu tới?

Lâm Phàm cười nhạt, chấp tay sau lưng, phảng phất như những chuyện vừa phát sinh chỉ là chuyện nhỏ, không cần có vẻ kinh hãi như vậy.

-Tiền bối, chúng ta là đệ tử Linh Thiên Tông, tông môn Linh tộc ta mở ra.

Linh Vô Uy nói.

Lâm Phàm gật đầu, đối với cái tên Linh Thiên Tông này cũng không quá quen thuộc, chắc chỉ là một môn pháp nho nhỏ.

Lâm Phàm cười nói:

-Được rồi, sự tình đã giải quyết xong, coi như các người số may, vừa vặn đi nếm một chút mùi vị của vây cá đi.

Linh Vô Uy sửng sờ, không hiểu tiền bối nói vậy có ý gì?

Vây cá? Chẳng lẽ là cánh vai của Thiên Sa sao?

Sau đó đám người Linh Vô Uy nhìn nhau, lộ vẻ không dám tin tưởng.

Cái này thật muốn ăn cánh vai Thiên Sa nha.

Bọn họ xuất thân từ tông môn, cũng hiểu được công dụng của cánh Thiên Sa.

Vương tộc Cự Sa tộc chính là Thiên Sa.

Khi thực lực mạnh mẽ đạt đến một trình độ nhất định, huyết mạch thay đổi càng thêm mạnh mẽ, dày đặc, cuối cùng mọc ra một đôi cánh trên vai, trong đôi cánh này ẩn chứa sức mạnh cực kì khủng bố, dinh dưỡng của nó cũng vô cùng phong phú, điều này đối với sinh linh, vô cùng hữu ích.

Bất quá đây chính là hàng xa xỉ, không phải ai muốn ăn cũng được.

Mỗi một tên Thiên Sa đều là sự tồn tại vô cùng cường hãn, chỉ với bản lĩnh của bọn họ thì cả đời cũng không thể ăn được.

Bởi vì tu vi thấp nhất của Thiên Sa cũng là Thần Thiên Vị tầng tám.

Theo bọn họ, muốn chém giết một tên Thiên Sa Thần Thiên Vị bát trọng là năm mơ nói mộng.

Bọn người Linh Vô Uy có chút kích động, thưởng thức Thiên Sa, chuyện này quả thật không dám tưởng tượng, cho dù tông chủ của bọn họ cũng không có được cái phúc này đâu a.

Trong thành trì.

Gà con đứng trên một đôi Thiên Sí, ngẩng cao đầu, cất giọng gào thét:

- Cho vào cái nồi bên kia.
- Bên kia có thể nhanh tay lên chút, tốc độ lên, cắt cái cánh vai mà cũng chậm như vậy, nhanh lên nào, nhanh lên nào.
- Đám nhóc bên kia, các người làm gì vậy? Đừng có dùng đầu lưỡi liếm, nhanh nhanh đi kêu người đến phụ.
- Nồi nấu nước sôi không có? Cái lửa này là gì, nhiệt độ thấp như vậy, mau tránh ra nhường đường cho bốn gia đến.

Hồ....

Gà con hiện tại rất bận nha, một đôi Thiên Sí thôi đã bận lắm rồi, mà nay lại có cả chục đôi, có chút xoay sở không kịp.

Một đôi cánh vai rất lớn, cần vô số người đến giúp mới có thể xong, tốc độ này thật sự là quá chậm.

-Gà con, có chuyện gì không tốt sao?

Lâm Phàm xuất hiện trong hư không, nhìn tình huống hiện tại, phát hiện cả toà thành của Linh tộc đều trở nên bận rộn.

Thế nhưng một đôi Thiên Sí thật sự quá lớn, lớn đến mức khiến bọn họ nhiều người mà cũng sợ lo không xong.

Một Thiên Sa dài mấy ngàn trượng, chỉ đôi cánh thôi cũng đã gần hết chiều dài, mà cánh này nhìn cũng bình thường, thậm chí còn cảm thấy hơi nhỏ.

-Lão ca, đã làm xong?

Gà con thấy Lâm Phàm, hưng phấn nhảy lên.

-Người nói xem.

Lâm Phàm nói.

Gà con nhảy lên bả vai Lâm Phàm, nhìn mấy người phía sau hẳn:

Chà, người của Linh tộc nha.

Ân, các vị, yên lặng nào.

Lâm Phàm gật đầu với gà con, sau đó phất tay áo, nói với mọi người.

Thời khắc này, âm thanh của Lâm Phàm vang lên, truyền ra từ hư không.

Những người đang bận cắt Thiên Sí lập tức ngừng lại, nhìn đạo thân ảnh trong hư không kia.

-Cự Sa tộc đã bị bản Đế diệt toàn tộc, từ nay về sau, Cự Sa tộc sẽ không xuất hiện nữa.

Lâm Phàm nói.

Điều này đối với Linh tộc, là tin tức động trời.

Điều này như một quả lựu đạn, ném vào trong biển, làm nổi lên cơn sóng thần.

Trầm mặc trong chốc lát, một giây sau, sự yên lặng được thay thế bằng từng tiếng hoan hô vang dội.

Từng người Linh tộc đều lộ vẻ mừng như điên.

Có người hưng phấn nhảy múa, có kẻ mạnh mẽ nện l-ng ngực của mình, cũng có người kích động phát khóc.

Mà Tiểu Thạch Đầu đã đoàn tụ cùng tiểu muội muội, nhìn bóng người trong hư không, kích động không thôi.

-Quá chậm, thật sự quá chậm, xem ra chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Lâm Phàm nhìn những Thiên Sí to lớn chưa được xử lý một nửa, lại có chút cuống lên.

Những thứ này nếu đợi bọn hắn xử lý xong cũng không biết đến lúc nào.

Sau đó Lâm Phàm xòe năm ngón tay.

Một đôi cánh vai bay lên hư không.

Ngón tay Lâm Phàm hơi động, trực tiếp kéo chúng lên.

Xé tan!

Xé tan!

Từng giọt dịch trong suốt chảy xuống.

Lâm Phàm trực tiếp đưa Thiên Địa Dung Lôi ra.

Dùng Thiên Địa Dung Lôi làm nôi, ý tưởng này rất tốt, cũng không có gì xấu.

Đối với đám người Linh Vô Uy, một khắc khi Thiên Địa Dung Lôi xuất hiện, mỗi một người đều lộ vẻ kinh hãi.

Thiên Địa Dung Lôi tản mát khí tức viển vông, vừa nhìn đã biết là đồ không tầm thường.

Nhưng bây giờ tiền bối lại dùng nó làm nôi, bọn họ không có gì để nói.

Chấn động, thật sự quá chấn động.

Cũng không lâu lắm, một đôi Thiên Sí to lớn đã được xử lí xong.

Sau đó ngón tay Lâm Phàm khẽ động, từng đợt Tiên Thiên Chi Thủy ào đến, rót vào Thiên Địa Dung Lôi.

Bất kể nói thế nào, Thiên Sí cũng là một bảo vật, phụ liệu tự nhiên cũng phải là đồ tốt.

Priên Tiên Chi Thủy một khi xuất ra, khí tức nồng nặc, nhất thời bạo phát.

-Đây là Tiên Tiên Chi Thủy.

Đám người Linh Vô Uy lại bị chấn kinh lần nữa.

Này cũng quá xa xỉ đi, dùng Tiên Tiên Chi Thủy làm phụ liệu.

Nếu để người ta biết, còn không phun máu ư?

Đối với đám người Linh Vô Uy, hôm nay thật sự quá giả rồi a, quá nhiều kinh diễm.

Cự Sa tộc bị diệt, cánh vai của chúng làm đồ ăn mà phụ liệu là Tiên Thiên Chi Thủy, thậm chí cái lô dùng làm nồi kia, tất cả đều là bảo bối.

Thật sự quá xa xỉ rồi.

Sau khi chuẩn bị hết thủy, Lâm Phàm điểm ngón tay, một đám lửa đột nhiên bạo phát.

-Tiên Thiên Chi Hỏa....

Thời khắc này, đám người Linh Vô Uy triệt để đứng hình.

Cũng quá xa xỉ đi....

Ừng ục! Ủng ục!

Chốc lát sau, một luồng linh khí nồng nặc bay ra, chỉ cần ngửi thôi, tinh thần tăng lên rất mạnh mẽ.

Mà những Linh tộc không có tu vi, thời điểm ngửi mùi vị này, mỗi một người đều phát sinh ra biến hóa.

Những linh khí được tích lũy trong cơ thể lúc này lập tức bạo động.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 825: Ta Cùng Đi Với Các Người

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Keng, chúc mừng ký chủ đã luyện chế ra thần phẩm mỹ thực.

- Thiên Sa Ngư Sí Thang: Tập hợp Tiên Thiên Chi Thủy, Tiên Thiên Chi Hỏa, Thiên Địa Dung Lô, Thiên Sa Thiên Sí, trở thành thần phẩm mỹ thực.

- Tác dụng: có nhiều công dụng.

Lâm Phàm nghe được âm thanh của hệ thống, không có bao nhiêu cảm giác, bởi vì hắn cảm thấy tất cả những thứ này đều rất bình thường.

Thiên Sa Thiên Sí này có thể nói là đồ đại bổ trong thiên địa, càng không cần phải nói còn dùng mấy thứ tốt khác, cho nên, luyện chế được thần phẩm mỹ thực, tự nhiên không phải chuyện đùa.

Sau khi mở lò, hào quang bắn ra bốn phía, sắc sở loá mắt, một đạo linh khí bay ra, ngưng tụ bên trên Thiên Địa Dung Lô.

- Thần đan diệu dược gì vậy?

Linh Vô Uy nhìn tình cảnh trước mắt, khiếp sợ cảm thán. Trong mắt bọn họ, cái này quả thực rất nghịch thiên.

Linh khí nồng nặc phủ vào mặt, chỉ cần ngửi thôi, pháp lực trong cơ thể đã bắt đầu bạo động.

Đặc biệt là những Linh tộc không có tu vi, khi ngửi thấy mùi vị này, cả người đều như phi thiên.

Tuy bọn họ không có tu vi, nhưng bên dưới thần diệu mỹ thực, bọn họ cũng cảm thấy bản thân xảy ra biến hóa cực lớn.

- Xem ra, cái này cũng không tệ.

Lâm Phàm cảm thán.

- Lão ca, cái này thật lợi hại.

Tiểu Kê ngửi mùi vị này, trong lòng rạo rực, đặc biệt trong đó lại bao hàm pháp lực, càng làm người ta say mê.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười lớn, sau đó vung điểm ngón tay, lấy pháp lực Tạo Vật, tạo ra những bát sứ trong suốt, trôi nổi trong hư không.

Sau đó, tiệc rượu vây cá trực tiếp chia đều cho tất cả mọi người, ai ai cũng đều có một phần.

Sau khi uống xong, Linh tộc không có tu vi kia nếu có thiên tư loại một, có thể đột phá đến Thanh Thiên Vị, mà thiên tư tuyệt cao cũng có khả năng đột phá đến Hoang Thiên Vị.

Thiên Sí này chính là đồ đại bổ, đặc biệt khi bỏ thêm các vật liệu phụ khác, càng sinh ra hiệu quả biến thái, không có thần đan nào có thể sánh được.

Linh tộc nhìn trân bảo trong tay, sau đó không chút do dự nuốt xuống.

Vù!

Hư không chấn động.

Những thứ này đều do Linh tộc không có tu vi tạo thành, sau khi dùng xong Thiên Sí, bản thân xảy ra biến hóa to lớn, pháp lực bàng bạc sôi trào mãnh liệt, chấn động hư không.

- Không nghĩ tới sẽ mạnh mẽ như vậy.

Lâm Phàm nhìn tất cả những thứ này, trong lòng run lên, những Hoang Thiên Vị này đều rất nhỏ tuổi, còn có một ít Linh tộc đột phá đến cảnh giới Thần Thiên Vị, chuyển hóa ra pháp lực.

Lâm Phàm thật không ngờ Thiên Sí lại có hiệu quả cường hãn như vậy.

Lúc này, bên trong Linh tộc lại nhắc lên cơn sóng thần.

- Ta có chân nguyên rồi, ta cảm thấy bản thân tràn đầy sức mạnh.

- Pháp lực, đây là pháp lực.

- Chuyện này... Đây.

Sau khi đám người Linh Vô Uy nuốt phần Thiên Sí xuống, cảnh giới bản thân cũng chấn động theo, thậm chí xông tới cảnh giới tiếp theo.

- Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, khó mà tin được.

Linh Vô Uy nói.

Đặc biệt khi nhìn thấy đồng bào không có tu vi, lúc này đều có thực lực không yếu, kinh sợ đến mức sắc mặt dần thay đổi.

Loại thủ đoạn này, quả thực quá nghịch thiên rồi.

Phù phù!

Thời khắc này, vô số Linh tộc quỳ rạp trên mặt đất, cảm kích Lâm Phàm, trong mắt bọn họ, Lâm Phàm chính là ân nhân của bọn hắn.

Bọn họ chịu đủ sự tàn phá của Cự Sa tộc, mà nay Nhân tộc Đại Đế giáng lâm, giết chết Cự Sa tộc, còn tăng thực lực cho bọn họ, phần ân tình này, căn bản không thể báo lại.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh này, trong lòng vui vẻ, đây là cục diện hắn muốn thấy nhất, nhất là khi những Linh tộc này cứ liên tục cảm kích chính mình, càng khiến Lâm Phàm tự hào không thôi.

- Tiền bối.

Lúc này, Linh Vô Uy đi tới trước mặt Lâm Phàm, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

Đối mặt với cường giả này, Linh Vô Uy không những không kiêu ngạo, mà còn cúi thấp người xuống.

- Hả? Có chuyện gì?

Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

- Đa tạ tiền bối đã cứu vớt Linh tộc, phần ân tình này, chúng ta ghi nhớ trong lòng.

Linh Vô Uy cảm động rơi nước mắt, hắn thân Linh tộc, có thể thấy đồng bào của mình, từ trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, tìm được con đường hạnh phúc, tự nhiên cảm kích không thôi.

Lâm Phàm cười nhạt, sau đó khoát tay.

- Tiện tay mà thôi.

- Đối với tiền bối, đó chỉ là tiện tay, thế nhưng đối với Linh tộc mà, không thể nghi ngờ chính là ân tái tạo, mong tiền bối nhận một lạy của vãn bối.

Linh Vô Uy không chút do dự, quỳ lạy trên mặt đất.

Lúc này, các sư đệ sư muội Linh Vô Uy cũng hoàn toàn bái phục với Lâm Phàm, cũng giống như Linh Vô Uy, quỳ rạp trên mặt đất.

Cường giả bậc này, khó có thể gặp một lần, mà bây giờ gặp được càng chấn động tâm linh bọn họ.

Lạch cạch!

Có thể vừa lúc đó, miếng ngọc bài bên hông Linh Vô Uy đột nhiên vỡ nát.

Trong chớp mắt, sắc mặt đám người Linh Vô Uy cực kỳ khó coi.

Khi ngọc bài vỡ nát, hóa thành ánh sao, mà những ánh sao kia không ngừng tụ lại trong hư không, hình thành một đạo truyền âm.

- Đệ tử bên ngoài Linh Thiên Tông nghe lệnh, yêu ma xâm lấn, tông môn bị diệt, không được về tông, a...

Nghe đến cuối cùng, đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết, đám người Linh Vô Uy thần sắc đại biến.

Mà mấy trăm người Linh tộc kia, cũng lộ vẻ kinh hãi, đó là âm thanh của tông chủ.

- Sư huynh, chuyện này...

Tất cả mọi người nhìn sư huynh, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Yêu ma?

Lâm Phàm nghe xong lộ vẻ trầm tư, thế gian này sao có thể có yêu ma được. Cổ Tộc không người nào không biết, cho nên không có khả năng được gọi là yêu ma.

- Tiền bối, văn bối xin cáo từ, bây giờ tông môn có chuyện, chúng ta nhất định phải quay trở về.

Linh Vô Uy ôm quyền nói. Chuyện này chính là chuyện của tông môn, hơn nữa, ngay cả tông chủ đều không thể giải quyết được, hiển nhiên không phải kẻ địch bình thường.

Mặc dù tiền bối mạnh mẽ, nhưng giữa họ lại không có bất kỳ giao tình gì, nhất là khi tiền bối vừa cứu vớt Linh tộc, nếu như thỉnh cầu tiền bối hỗ trợ, hiển nhiên có chút vấn đề.

- Ta đi với các người.

Nội tâm Lâm Phàm nghi ngờ vạn phần, không biết cái thứ gì ra ngoài gây hại chúng sinh.

Bất quá, theo suy đoán của hắn, hiển nhiên không phải Cổ Tộc được, bởi vì Cổ Tộc trấn áp vạn cổ, nếu như Cổ Tộc, người trong ngọc bài truyền lời kia không gọi là yêu ma được.

Tự nhiên sẽ nói Cổ Tộc gây nên.

Linh Vô Uy nghe thấy thế, cầu còn không được, nếu tiền bối đồng ý giúp đỡ, vậy thì tốt rồi.

Ngay cả tông chủ đều không địch lại, coi như bọn họ trở lại, cũng không giúp được gì.

- Nói vị trí tông môn của các người cho ta biết đi.

Lâm Phàm nói.

- Hướng đông bắc mười vạn dặm.

Linh Vô Uy đáp.

- Được rồi, Gà Con, đi thôi.

Lâm Phàm vẫy tay, Gà Con đang điên cuồng ăn uống, nghe thấy thế, mặc dù có chút không muốn, nhưng cũng nhảy lên một cái, nhảy lên bả vai Lâm Phàm.

- Đi thôi.

Lâm Phàm vung tay, bao phủ đám người Linh Vô Uy lại, sau đó trực tiếp xuyên toa hư không, đi về hướng Linh Vô Uy đã nói.

Mà nơi này, Linh tộc đã sinh sống rất lâu rồi, đối với nơi này tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Bây giờ Cự Sa tộc bị diệt, sự uy hiếp của họ tự nhiên tiêu tán theo.

Mà Cổ Tộc không để Linh tộc vào mắt đâu, dù sao đối với Cổ Tộc, những Linh tộc này, giống như giun dế mà thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 826: Trùng Tổ Kinh Khủng

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Vạn vạn sơn.

Dãy núi bao phủ toàn bộ Linh Thiên Tông.

Bên trong Cổ Thánh Giới, Linh Thiên Tông chỉ có thể coi là một tông môn nhỏ.

Mà tông chủ Linh Thiên Tông là người Linh tộc, từ hạ giới phi thăng, nhờ cơ duyên, nên được đại năng khác cứu giúp mới có thể tránh khỏi độc thủ Cổ Tộc, sau đó tu luyện đến đỉnh cao, cũng vì muốn cho Linh tộc có một chỗ nghỉ ngơi, nên tự lập môn hộ, thành lập Linh Thiên Tông.

Bởi vì vô số Linh tộc bị Cự Sa tộc nuôi nhốt, cho nên nhiệm vụ quan trọng của Linh Thiên Tông chính là cứu những Linh tộc kia ra.

Vì thế, mỗi một vị đệ tử sau khi tu luyện thành công, đều muốn đi cứu đồng bào Linh tộc, nhưng đây không phải nhiệm vụ bắt buộc, cho nên, không có bất kỳ yêu cầu gì, đối với tông môn, có thể cứu được ai thì cứu.

Mấy trăm năm nay, cứu được hơn mấy ngàn người, thế nhưng người Linh tộc ngã xuống thì nhiều đến nỗi đếm không xuể.

Huống hồ Cự Sa tộc thân là một trong mười đại hung thú thượng cổ, thực lực vô cùng cường hãn, không phải thứ mà bọn hắn có thể so sánh.

Mà ngày hôm nay, Linh Thiên Tông gặp phải nguy cơ lớn nhất trong lịch sử.

Ngày hôm đó, trời trong nắng ấm, bên trong Vạn Vạn Sơn, các đệ tử Linh Thiên Tông vẫn như thường ngày hết tu luyện, rồi nghỉ ngơi, nhưng trong nháy mắt, một toà núi lớn đột nhiên ầm ầm nhô lên.

Sau đó, một vết nứt mở ra, từ trong đó xuất hiện vô số quái vật.

Những quái vật này không có hình người, mà là trùng, nhiều chân, nhiều đầu, trên thân có một bộ khôi giáp nặng nề.

Những khôi giáp này cực kỳ cứng rắn, nếu dùng võ đạo bình thường, không có cách nào đả thương bọn hắn được.

Đặc biệt, thủ lĩnh Trùng Tộc chỉ huy vô số đàn em có thực lực vô cùng cường hãn, ngay cả tông chủ Linh Thiên Tông đều không phải đối thủ của hắn.

Lúc này, bên ngoài Linh Thiên Tông, vô số Trùng Tộc đang gào thét.

Các đệ tử Linh Thiên Tông khi đối diện với đám Trùng Tộc này, đều không có bất kỳ sức đánh trả nào, vì chúng vạn phần quỷ dị, nhất khí độc, khi nhiễm vào, toàn thân mục nát, dù pháp lực của người cực kỳ mạnh mẽ, hình thành pháp lực cương khí, nhưng không có cách nào chống được.

Tông chủ Linh Thiên Tông, Linh Thiên Tử đơn độc chém giết thủ lĩnh Trùng Tộc, nhưng lại bị cắn mất một cánh tay.

Mặc dù Linh Thiên Tử có tu vi Thần Thiên Vị tầng tám, sớm có thể đoạn chi sống lại, nhưng ở nơi bị mất cánh tay lại bị một độc tố thần bí, không ngừng ăn mòn, không thể đoạn chi sống lại.

Hơn nữa, độc tố này còn không ngừng ăn mòn pháp lực, nếu như không ngăn lại kịp thời, ngay cả Thiên Địa Thần Đan cũng đều bị ăn mòn.

- Chít chít...

Vô số Trùng Tộc to lớn, giống như cự sơn bao vây Linh Thiên Tông.

Giờ khắc này, một màn ánh sáng bao phủ Linh Thiên Tông, màn sáng này không ngừng chấn động, bất cứ lúc nào đều có thể vỡ tan.

Đây là đại trận hộ sơn của Linh Thiên Tông, nhưng bây giờ, đã không thể chống đỡ quá lâu được nữa.

- Ta đã thông báo cho các đệ tử đang lịch luyện bên ngoài rồi, để bọn họ không được quay về. Những yêu ma này rốt cuộc đến từ đâu, sao lại cường đại như thế.

Về mặt Linh Thiên Tử nghiêm túc, trong lòng không có một tia hy vọng.

Ngẩng đầu nhìn lên, từng con từng con yêu ma to như cự sơn, đều là những nhân vật khủng bố.

- Không ngờ lại có Đại Thiên chủng tộc dám can đảm dựng trại đóng quân tại địa bàn của Trùng Tộc ta, đúng là tự tìm đường chết.

Từng đạo âm thanh truyền đến, những Trùng Tộc này như rất quen thuộc với Đại Thiên chủng tộc.

- Tông chủ, hiện tại chúng ta nên làm gì?

Trưởng lão Linh Thiên Tông nghiêm túc hỏi.

Đám Trùng Tộc kinh khủng nhiều đến nỗi đánh không hết, căn bản không kịp phản ứng, nhưng sau khi phản ứng lại, môn hạ đệ tử đã sớm tử thương vô số.

Bây giờ bọn họ lại bị ngăn ngoài đại điện, địa bàn xung quanh đã sớm rơi vào tay giặc

Linh Thiên Tử không nói gì, nhưng thần sắc thâm trầm kia biểu lộ tất cả.

Hôm nay, Linh Thiên Tông chắc phải bị diệt rồi, nhưng truyền thừa vẫn còn, cho nên tinh thần Linh Thiên Tông sẽ không biến mất.

Linh Thiên Tử khoát tay, ra hiệu đám đệ tử tránh ra, sau đó đứng dưới bình phong, nhìn những quái vật kia.

- Các người đến cùng là chủng tộc gì, vì sao phải ra tay với Linh Thiên Tông chúng ta?

- Chít chít...

Những Trùng Tộc này không nói gì, xúc tu đong đưa, phát ra âm thanh làm người sợ hãi, lúc này, những Trùng Tổ đang chặn đường đi Linh Thiên Tông đột nhiên tách ra, Trùng Tộc đã cắn xé cánh tay Linh Thiên Tử xuất hiện.

Thân thể Trùng Tộc kia không quá lớn, đứng thẳng trong thiên địa, tám tua xúc tu trong hư không đong đưa, trên mặt có tám con mắt xanh biếc, lộ vẻ tàn bạo.

- Chít chít, đã mấy chục ngàn năm không có thưởng thức Linh Tộc rồi.

Trùng Tổ miệng nói tiếng người, nhưng âm thanh vô cùng băng lãnh, làm người sợ hãi.

- Mùi vị của Linh tộc, bản tổ thật lưu luyến, thật lâu trước đây, cũng có một Linh tộc không biết sống chết, muốn muốn giết bản Trùng Tổ, đáng tiếc cuối cùng bị bản tổ nuốt chửng.

- Há, bản tổ bây giờ còn nhớ, cái tên Linh tộc kia hình như gọi là Linh Vương Đại Đế.

- Chít chít, thực lực tên kia lợi hại hơn người rất nhiều.

Linh Thiên Chi nghe xong, sắc mặt ngưng lại, lộ ra vẻ kinh hãi, không dám tin tưởng.

Mà lúc này, Trùng Tổ tiếp tục mở miệng.

- Há, đúng rồi, huyết mạch của người và cái tên Linh Vương Đại Đế kia rất giống nhau, chẳng lẽ Linh Vương Đại Đế là tổ tiên của người?

- Đúng rồi, nhất định là tổ tiên người.

- Đáng tiếc, thật đáng tiếc, người bây giờ ngay cả một nửa thực lực của tổ tiên cũng không bằng.

Trong chớp mắt, thân thể Trùng Tổ đột nhiên đứng lên, thân thể xấu xí tiêu tan, biến thành một người đàn ông trung niên, vô cùng uy nghiêm.

- Tổ tông...

Linh Thiên Tử nhìn thấy nam tử trung niên này, không khỏi kinh ngạc lắm bầm, sau đó biến sắc, không đúng, đây không phải lão tổ.

- Chít chít... Bản tổ nuốt vô số sinh linh, cho nên tất cả bọn họ đều trong trí nhớ bản tổ.

Trung niên nam tử phát ra tiếng cười âm trầm, sau đó biến hóa lần nữa, trở về hình thể xấu xí ban đầu.

Trùng Tộc chính là chủng tộc kinh khủng nhất trong vạn giới, cho nên Cổ Thánh Giới phong bế Trùng Tộc, để bọn hắn không được phi thăng.

Bởi vì Trùng Tộc có tính cách khát máu, lãnh thổ bản thân đã không thỏa mãn được bọn họ, sau đó bọn họ đi chinh chiến vạn giới, hủy diệt

không biết bao nhiêu chủng tộc.

Bây giờ bình phong mở ra, Trùng Tộc giáng lâm Cổ Thánh Giới, dùng thực lực cường hãn nuốt chửng Đại Thiên chủng tộc.

Đây là thỏa thuận giữa Trùng Tộc và Cổ Tộc.

Vạn giới mở ra mấy lần, Trùng Tộc đã phủ xuống bấy nhiêu lần.

Đối với Đại Thiên chủng tộc, không chỉ chống lại Thiên Ý Cổ Tộc, còn phải chống lại Trùng Tộc kinh khủng.

Trước khi vạn giới mở ra, Linh Vương Đại Đế chính là cường giả tuyệt thế, nhưng cuối cùng vẫn phải bỏ mạng trong miệng Trùng Tổ.

- Các sinh linh Linh tộc, bỏ tay chịu trói đi, chẳng lẽ các người cho rằng bình phong này có thể bảo vệ được các người sao? Hừ, mơ mộng hão huyền.

Trùng Tổ dùng một xúc tu sắc nhọn, nhẹ nhàng chạm vào bình phong.

Xoạt xoạt!

Trong chớp mắt, bình phong vỡ tan, Linh Thiên Tông hoàn toàn lộ ra ngoài.

- Làm sao có khả năng?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 827: Gà Con Ăn Sâu Nhỏ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Chít chít...

Trong chớp mắt, đám Trùng Tộc to lớn, dữ tợn phát ra âm thanh làm người ta sợ hãi.

Các đệ tử Linh Thiên Tông nhìn đám quái vật khủng bố xung quanh, từng người bắt đầu run rẩy, bọn họ rất sợ hãi.

Những người từ hạ giới phi thăng lên, tâm tính cường hãn hơn rất nhiều so với Linh tộc bản địa, nhưng nhìn tình huống lúc này, nội tâm bọn họ cũng bắt đầu sụp đổ.

Những Trùng Tộc này nhìn Linh tộc như nhìn con mồi, nước miếng từ cái miệng dữ tợn liên tục chảy xuống.

Linh Thiên Tử đứng lên, bảo vệ đệ tử sau lưng.

- Trùng Tộc... Trùng Tộc.

Linh Thiên Tử cuối đầu, cười thê lương.

- Đệ tử Linh Thiên Tông nghe lệnh, hôm nay chúng ta sẽ liều mạng với Trùng Tộc này một phen.

- Dạ.

Tuy rằng đám đệ tử rất sợ hãi, nhưng giờ khắc này, từng người từng người ngẩng đầu ưỡn ngực, chiến ý sục sôi.

- Chít chít, giun dế Linh tộc, hôm nay ta sẽ nuốt chửng toàn bộ các người, để lấy khẩu vị như xưa, Linh tộc quả thực mỹ vị.

Trùng Tổ bước lên trước, trong mắt bọn hắn, những Linh tộc này chỉ là giun dế, có thể làm mỹ thực bỏ vào bụng.

Xoẹt!

Lúc này, Trùng Tổ há miệng cái khổng lồ, thân thể vốn không quá lớn, đột nhiên bành trướng, chất lỏng màu xanh biếc từ trong cơ thể phun ra.

Một cái lại một cái xúc tu, từ cơ thể hắn đi ra, quơ đi quơ lại trong hư không.

Giờ đây, một đầu Trùng Tổ to lớn hơn mấy chục lần so với lúc trước xuất hiện, trong cái miệng dữ tợn kinh khủng kia, giăng đầy hàm răng nhọn hoắt, phảng phất như mặc kệ là vật gì, đều sẽ bị cắn nát.

- Rầm!

Đệ tử Linh Thiên Tông nhìn thấy thân thể kinh khủng kia, từng người từng người đột nhiên lùi về sau, trong mắt lóe vẻ hoảng sợ.

Một ít đệ tử sợ hãi đến mức tay chân nhũn ra, ngay cả binh khí trong tay đều nắm không chắc.

Thậm chí có người co quắp ngã xuống đất, gương mặt đầy sợ hãi.

Trước mặt quái vật khủng bố này, bọn họ sợ hãi, còn sợ hãi hơn khi đối mặt với Cổ Tộc.

Cổ Tộc tuy xấu xí, nhưng không có xấu xí đến như vậy.

Trùng Tộc này không chỉ xấu xí, còn hết sức dữ tợn, mỗi tên đều giống như ma quỷ.

- Tông chủ...

Vừa lúc đó, thanh âm Linh Vô Uy từ xa truyền đến.

Linh Thiên Tử nghe xong, sắc mặt biến đổi.

- Đi mau.

Linh Thiên Tử nóng lòng, không phải hẳn đã thông báo, kêu bọn họ rời đi rồi sao, trở về làm gì cơ chứ.

- Đi mau...

Linh Thiên Tử quát to.

- Chít chít, lại một đám Linh tộc, nếu đã tới, vậy đừng đi nữa.

Trùng Tổ nhìn những Linh tộc phương xa, âm trầm nở nụ cười, những xúc tu trên người đung đưa, sau đó từng đạo từng đạo hắc quang rót vào hư không, giết qua Linh Vô Uy.

Linh Thiên Tử thấy cảnh này, nội tâm cuộn lên, thế nhưng hẳn đã không thể giúp được gì.

- Những thứ này, chẳng lẽ là Trùng Tộc?

Lâm Phàm dắt đám người Linh Vô Uy trở về, nhìn những quái vật xấu xí phía dưới, trong đầu nổi lên một ít hình ảnh.

Trong điện tịch Vân Tông, Lâm Phàm đã từng thấy những giới thiệu liên quan đến chúng.

Trùng Tộc cũng thuộc Đại Thiên chủng tộc, bất quá nó là chủng tộc tàn bạo nhất.

Trùng Tộc nuốt những chủng tộc khác, sau đó chuyển gien của con mồi lên bản thân.

Mỗi khi vạn giới khai mở, Trùng Tộc đều đứng mũi chịu sào, xé rách bình phong Trùng Giới, rồi nuốt chửng chủng tộc Đại Thiên.

Có thể nói, Trùng Tộc là trợ thủ của Cổ Tộc.

Bất quá, Trùng Tộc cũng không mua ân tình Cổ Tộc, có thể nói, hai tộc này chỉ lợi dụng lẫn nhau.

- Một chủng tộc thú vị, lát nữa phải bắt một con, nghiên cứu một phen mới được.

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy Trùng Tộc, ham muốn học hỏi đột nhiên bạo phát.

Việc giải phẫu chủng tộc Đại Thiên, Lâm Phàm cảm giác mình không xuống tay được, nhưng khi thấy những Trùng Tộc này, Lâm Phàm đầy lạc thú vô tận.

Phải làm gì với những đại trùng tử này nhỉ?

Nếu không phải nướng sâu, cũng chỉ có giải phẫu thôi.

- Đại trùng tử, lão ca, có đại trùng tử kìa.

Gà Con đứng trên bả vai Lâm Phàm, thấy một đám Trùng Tộc, trong mắt bạo phát tinh quang hưng phấn.

Ngay tại lúc này, ánh sáng kia đến, trong đó, ẩn chứa những xúc tu của Trùng Tộc.

- Vừa gặp mặt đã động thủ, bá đạo quá đó.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, một tay mở ra, trực tiếp trấn áp.

Ầm!

Ầm!

- A!

Trùng Tố khàn giọng kêu thảm thiết, những xúc tu không ngừng nứt toác, từng luồng máu xanh rơi ra.

- Người nào?

Thần sắc Trùng Tố cứng lại, lộ vẻ nghiêm nghị.

Trùng Tố không ngờ có sinh linh thực lực cường hãn, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Linh Thiên Tử vốn cho rằng những đệ tử này sẽ bị Trùng Tố giết chết, nhưng không ngờ, trong này đám bọn họ có cường giả, trực tiếp trấn áp Trùng Tố.

- Lão ca, ta không nhịn nổi nữa rồi, đại trùng tử, tất cả đều là đại trùng tử đó.

Lúc này, Gà Con nhảy xuống.

- Ác ác!

Trên người Gà Con bạo phát hào quang óng ánh.

Tia sáng này chiếu rọi thiên địa, mà bản thân Gà Con cũng xảy ra biến hóa to lớn.

Ác ác!

Những chiếc đuôi màu sắc sặc sỡ đột nhiên phiêu đảng bay lên, mà thân thể Gà Con lại không ngừng bành trướng, còn to lớn hơn đám Trùng Tố.

Sau khi ánh sáng tiêu tan, một Gà Con to lớn xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Đôi chân to lớn, sừng sững như cột chống trời.

Ngẩng cao đầu, mỏ gà sắc nhọn, đặc biệt là mỏ gà trên đỉnh đầu, đang đung đưa theo gió kia.

Ác ác!

Lúc này, Gà Con như phát điên, đôi mắt vốn sáng ngời, đột nhiên bạo phát vẻ điên cuồng.

- Mẹ nó, cái này chính là Gà Con ăn sâu sao?

Lâm Phàm nhìn Gà Con lúc này, cũng ngây ngẩn cả người, hẳn không ngờ sẽ có một màn như vậy.

Gà Con dùng một cước đâm Trùng Tộc dưới chân, sau đó mỏ gà sắc nhọn, giống như máy đóng cọc, lúc lên lúc xuống, mổ như điên.

Trong nháy mắt, Trùng Tộc trong mắt Linh Thiên Tông là những kẻ vô cùng cường hãn, nhưng hiện tại, lại biến thành thức ăn cho người khác.

Gà Con mỗi một phát, trực tiếp nuốt một Trùng Tộc vào bụng.

- Ăn ngon, ăn ngon...

Lúc này, Gà Con lộ vẻ mặt hưởng thụ.

Trùng Tố thấy cảnh này, điên cuồng rống lên, đồng thời tràn đầy khiếp sợ.

- Thiên địch của Trùng Tộc, sao có thể có chuyện đó...

Đối với Trùng Tố, Trùng Tộc chính là chủng tộc chí cao vô thượng, ngự trị tất cả các chủng tộc khác.

Nhưng vào đúng lúc này, hẳn phát hiện Trùng Tộc lại có thiên địch.

Khi Trùng Tộc đối mặt với Gà Con, khí tức vốn dĩ rất hung tàn, đột nhiên biến mất không sót lại chút gì, không ngừng lùi lại, như rất sợ hãi.

Mọi người Linh Thiên Tông nhìn một màn trước mắt, kinh ngạc đến choáng váng, trong mắt bọn họ, Trùng Tộc vô cùng kinh khủng, những đối với hung thú quái dị này, lại yếu đuối như vậy.

Một chút phản kháng cũng không có.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 828: Nơi Đây Là Trái Đất

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Cho dù có một ít Trùng Tộc bám vào người Gà Con, nhưng trong nháy mắt, một đám lửa từ người nó bùng lên cao, trực tiếp bị đốt thành tro.

Bá đạo, quả thật quá bá đạo.

Gà Con chỉ dùng một móng vuốt đã trấn áp được một đầu Trùng Tộc, sau đó nuốt chúng vào bụng.

Đám người Linh Thiên Tông thấy cảnh này, nội tâm đột nhiên run rẩy.

Một hung thú hung hãn, bá đạo.

Có điều bọn họ không biết Gà Con thuộc loại nào?

- Muốn chết.

Trùng Tổ nhìn thấy tộc nhân mình bị một con hung thú xấu xí ức hiếp, tự nhiên không nhịn được.

Vô số xúc tu phóng lên trời, những xúc tu đen nhánh khổng lồ, khủng bố, thời không đều bị nó chém gãy, chứ đừng nói đến Gà Con.

Gà Con đối phó với những con sâu nhỏ này, tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng nếu phải đối mặt với Trùng Tổ Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, có hơi quá sức.

Lúc này, thân hình Lâm Phàm lóe lên, một đạo kiếm ý phóng lên trời, hào quang chớp nhoáng, kiếm ý cắt rời hư không.

Những xúc tu cực kỳ cường hãn kia không khác gì tờ giấy, bị chém đứt ngay lập tức, một dòng máu màu xanh phun ra.

Sau đó, tiếng kêu thê thảm của Trùng Tổ lại vang lên.

- Thật mạnh.

Linh Thiên Tử nhìn một màn trước mắt, tâm thần chấn động, hãn không biết đệ tử hãn sao có thể mời được cường giả lợi hại như vậy.

Nếu cứ tiếp tục thế này, tình huống hôm nay sẽ có biến hóa to lớn.

- Tông chủ!

Thừa dịp này, Linh Vô Uy đến bên người tông chủ, mấy trăm Linh tộc kia liền dung nhập vào các đệ tử, khi biết không ít sư huynh đệ chết dưới tay Trùng Tộc, nội tâm mọi người đều rất khó chịu.

- Vô Uy, vị kia là ai?

Linh Thiên Tử nhìn phía Lâm Phàm đang đứng đối diện Trùng Tổ, hỏi.

- Tông chủ, vị kia chính là Nhân tộc Đại Đế.

Sau đó Linh Vô Uy nói chuyện Cự Sa tộc lại một phen.

Sau khi nghe xong, trên mặt Linh Thiên Tử hiện vẻ khiếp sợ, không dám tin tưởng.

Tiêu diệt toàn bộ Cự Sa Tộc, sao có thể có chuyện đó?

Cự Sa tộc là một trong thập đại hung thú thượng cổ, thực lực vô cùng cường hãn, đặc biệt là vị Sa Tổ, mạnh hơn chữ mạnh nữa, người bình thường không có khả năng đối phó được.

Một ít đệ tử xung quanh sau khi biết những chuyện Linh Vô Uy đã trải qua, chấn động không ngớt, bọn họ không ngờ thế gian này, ngoại trừ Cổ Tộc, vẫn còn có cường giả thế này.

...

- Người là ai?

Lúc này, Trùng Tổ nhìn Lâm Phàm, thần sắc cảnh giác, bao hàm phần nộ vô tận.

Tên ghê tởm này dám chém hấn hai lần.

Nhưng qua hai lần đó, cũng để Trùng Tổ hiểu được, sinh linh trước mắt có thực lực không yếu.

- Trùng Tộc? Chúng tộc này vừa kỳ quái, vừa xấu xí quá.

Lâm Phàm nhìn từ trên xuống dưới, sau đó lộ vẻ nghi hoặc.

- Ta nhìn người thế nào cũng thấy giống rết?

Lâm Phàm nói đến con rết - một côn trùng sống ở kiếp trước.

Nhìn qua, Trùng Tổ này thật sự rất giống rết.

- Người dám nhục nhã Chí Cao Trùng Tộc vĩ đại ta.

Trùng Tổ vừa nghe xong, bưng bưng lửa giận, vô số xúc tu không ngừng đung đưa, như muốn xé nát Lâm Phàm.

- Ta là Nhân tộc Đại Đế ở Huyền Hoàng Giới, rất sâu nhớ kỹ tên bản Đế, nếu không sẽ không biết ai đã giải phẫu người đâu.

Lâm Phàm cười nói.

Giải phẫu này xem như một môn học cao cấp, người bình thường khó lòng học được.

- Nhân tộc, chút chút, Nhân tộc sắp tiêu vong, bản tổ chính là Trùng Tổ chi vương, bất tử bất diệt.

Trùng Tổ tức giận gào thét, sau đó liên tục cười lạnh, giống như đã nghĩ ra chuyện gì đó.

- Con rệp xấu xí, ngươi cười gì vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Câm miệng, bản tổ không phải con rệp xấu xí, cái tên Nhân tộc nhỏ bé nhà ngươi sẽ trả giá rất thâm.

Trùng Tổ quơ xúc tu, khiến người ta không rét mà run.

- Con rệp xấu xí, bản Đế hỏi ngươi, ngươi cười cái gì?

Không biết khi nào, Lâm Phàm đã cầm Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay.

- Chết đi cho bản tổ.

Lúc này, Trùng Tổ hóa thành một đạo cầu vồng, đánh tới Lâm Phàm.

- Khà khà, con sâu một trăm chân, hôm nay bản Đế sẽ chẻ ngươi thành cây gậy.

Lâm Phàm cười lớn, Vĩnh Hằng Chi Phủ mãnh liệt vạch một đường, một đạo cầu vồng phá không mà đến, cắt rời tất cả, chém hết mọi thứ.

Khi một xúc tu Trùng Tổ đang đưa, hư không giống như giấy trắng, bị cắt ra, xuất hiện vô số vết nứt.

Hư không nghịch lưu cường bạo tràn ngập trong thiên địa, nếu như một cường giả khác, e rằng sớm đã bị cắn giết chết tươi rồi.

Thế nhưng đối với Lâm Phàm, tất cả những thứ này giống như gãi ngứa, căn bản không có cảm giác.

Xì xì!

Cầu vồng bạo phát, một tiếng kêu thê thảm vang vọng không gian.

- Con rệp xấu xí, người thật sự quá yếu.

Một người một búa, nhẹ nhàng vùng vẫy, kinh thiên động địa.

Trùng Tổ phát hiện những xúc tu mình đã bị chém đứt, thân thể hẫng bấy giờ giống như cây gậy, lăn lộn trên mặt đất.

- Đáng ghét, đáng ghét...

Trùng Tổ tức giận gào thét. Ở nơi bị cắt, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

- Làm sao?

Bản thân Lâm Phàm đã đến cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười, mặc dù không chứng được Vĩnh Hằng Chi Vị, nhưng thực lực rất nghịch thiên.

Tuy Trùng Tổ cường hãn, nhưng so sánh với Lâm Phàm, vẫn còn kém nhiều lắm.

Bây giờ, trong vùng thế giới này, cường giả có thể giết chết Lâm Phàm, có thể có, cũng có thể không.

Nhưng cường giả Lâm Phàm không giết được lại ít đến đáng thương.

Coi như Cổ Tộc Chí Cao thì thế nào, đánh một trận tử chiến, Lâm Phàm nắm chắc bảy phần mười cơ hội dựa vào bản thân giết chết Cổ Tộc

Chí Cao, nếu như mượn sức mạnh của đám người Tuyên Cổ, tự nhiên sẽ nắm chắc trăm phần trăm.

Cho nên Trùng Tổ này trong mắt Lâm Phàm, cũng chỉ là giun dế.

- Thật mạnh.

Lúc này, tất cả mọi người Linh Thiên Tông trợn tròn mắt, bọn họ không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành như thế.

Trong mắt của bọn họ, Trùng Tổ kia cực kỳ cường hãn, nhưng trước mặt Nhân tộc Đại Đế, lại không chống đỡ được một chiêu.

Những Trùng Tộc còn lại, dưới chân hung thú hung tàn kia, đã bị giết vô cùng thê thảm.

Máu thịt tung toé, chết không toàn thây.

- Ăn ngon, ăn ngon.

Lúc này, Gà Con giống như trúng tà, khi nhìn thấy đám Trùng Tộc trước mặt, sức chiến đấu bạo phát vô cùng mãnh liệt.

Đối với Gà Con, trong đầu nó chỉ có một ý nghĩ.

Aen... Ăn... Và ăn.

- Nhân tộc ghê tởm, bản tổ muốn để Nhân tộc các người tiêu tan trong vạn giới.

Trùng Tổ rống giận, chợt phát ra thanh âm quái dị.

- Ha ha, chỉ sợ người thất vọng rồi, Huyền Hoàng Giới đã được bản Đế bảo vệ, con rệp nhà ngươi có biện pháp gì chứ.

Lâm Phàm cười nói.

- Chít chít! Nhân tộc kia, đâu phải chỉ có Huyền Hoàng Giới mới có Nhân tộc.

Trùng Tổ diên cuồng hét lên, sau đó há miệng lớn, một luồng thần niệm bạo phát.

Trong chớp mắt, một bóng mờ xuất hiện.

Lâm Phàm thấy cảnh này, lông mày ngưng lại.

Từng viên thiên thạch dài đằng đằng trong vũ trụ vô tận nhanh chóng phi hành, nơi vô số vẫn thạch đến chính là một thế giới màu xanh biếc.

Oanh Ầm!

Hình tượng nhất chuyển.

Từ trong thiên thạch kia, vô số Trùng Tộc sống lại, hiệu lệnh nuốt chửng sinh linh, hoàn toàn chinh chiến trong thế giới xanh biếc.

- Là Trái Đất?

Lâm Phàm sửng sờ, nơi này không phải quê hương của mình sao?

- Đáng hận...

Lúc này, Lâm Phàm hơi động, khí thể toàn thân bạo phát, chỉ chém một nhát.

Xoạt xoạt!

Trùng Tộc trong nháy mắt biến thành hai nửa.

- Chít chít...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 829: Trở Lại Nơi Bắt Đầu

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trùng Tố bị chém thành hai đoạn, lúc này còn chưa chết, hai mảnh thân thể to lớn không ngừng đung đưa trong hư không.

- Tên Nhân Tộc đáng chết.

Trùng Tố không ngờ mình sẽ bị một chiêu chém đứt, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

- Nhân tộc, người nhìn những con kiến hôi Nhân tộc này một chút, xem họ bị Trùng Tộc chinh phục như thế nào?

Nhìn những kiến trúc quen thuộc kia, trong lòng Lâm Phàm run lên, cho tới nay, Lâm Phàm đều cho rằng mình đang sống trong một thế giới tồn tại song song, lại không nghĩ tới, Trái Đất chẳng qua chỉ là một thế giới trong vạn giới mà thôi.

Trùng Tộc giáng lâm, trật tự hòa bình hoàn toàn tan vỡ, quân đội dưới lực lượng nghiền ép của Trùng Tộc, trực tiếp tan rã, cho dù đạn hạt nhân, cũng chỉ giải quyết cho Trùng Tộc.

Vô số thành phố thất thủ, vô số nhân loại bị Trùng Tộc nuốt chửng.

- Con rệp đáng chết.

Lúc này, Lâm Phàm không biết nên hưng phấn hay phần nộ đây.

Ầm!

Lâm Phàm đạp một cước, trực tiếp giẫm nát đầu Trùng Tổ, trong chớp mắt, một viên trùng tinh hình thoi màu sắc rực rỡ trôi nổi.

Trong trùng tinh này ẩn chứa tất cả sức mạnh Trùng Tổ.

Trùng tinh này giống như Thiên Địa Thần Đan của chủng tộc Đại Thiên.

- Nhân tộc, người dám đối xử với bản tổ như thế, người sẽ chết không được tử tế!

Trong kết tinh, Trùng Tổ phần nộ gào thét.

- Nói, tinh cầu xanh lam kia, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm nắm bảy viên kết tinh, lớn tiếng hỏi.

- Ha ha... Ha ha.

Trùng Tổ cuồng tiếu, ngữ khí cực kỳ âm trầm.

- Còn thể nào nữa? Đương nhiên sẽ bị Trùng Tổ vĩ đại nuốt chửng rồi.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm hơi dùng sức, kết tinh Trùng Tổ nứt ra vô số vết rách, như cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

- Không, dừng tay, dừng tay đi, bản tổ chính là Trùng Tộc chi tổ, người không thể làm như vậy.

Trùng Tổ gầm thét, lúc này đã bị dọa tè ra quần.

Hắn không ngờ Nhân tộc này lại mạnh như thế, trùng tinh của mình chính là thứ cứng rắn nhất trong thiên địa, nhưng hắn chỉ cần sờ nhẹ một cái, có thể bóp nát trùng tinh của mình bất cứ lúc nào. Trùng Tố sợ thật rồi.

- Hừ, muốn chết, vốn dĩ bản Đế còn muốn cùng người chơi một chút, nhưng người hoàn toàn chọc giận bản Đế, nếu đã vậy, người chết luôn đi.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Nói mau, làm thế nào để đi tới đó.

Lâm Phàm quát hỏi.

- Thả bản tố ra, bản tố sẽ nói cho người biết.

Chỉ số thông minh Trùng Tố không thấp, hắn có thể cảm nhận được, trong lòng Nhân tộc có một tia chấn động.

Chấn động này, cho thấy Lâm Phàm đang rất lo lắng cho tinh cầu xanh lam kia.

- Người không có tư cách cò kè mặc cả với bản Đế.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, sau đó dùng sức, viên kết tinh càng nứt thêm.

- Người không thể như vậy, bằng không người vĩnh viễn sẽ không biết cách đi đến đó.

Trùng Tố cảm nhận Lâm Phàm lộ sát ý, nội tâm nhất thời kinh hoàng.

Hắn cảm giác mình sẽ bị giết bất cứ lúc nào.

- Đại Độ Hóa Phật Quang.

Lâm Phàm chợt quát, Phật quang bao phủ, ngàn vạn độ hóa Phật đà, miệng niệm kinh văn, vây quanh trùng tinh, từng đạo độ hóa lực chui

vào.

Độ hóa!

Độ hóa!

Đại Độ Hóa Phật Quang là môn công pháp nghịch thiên của Phật tộc, thất truyền từ lâu, huống hồ thực lực Lâm Phàm cường hãn hơn Trùng Tổ, cho nên, việc độ hóa hãn quả thật rất dễ dàng.

- Nhân tộc, người muốn độ hóa bản tổ, Trùng Mẫu cứu ta... Trùng Mẫu cứu ta...

Thần niệm của Trùng Tổ không ngừng tản ra xung quanh.

Nhưng thần niệm vừa phát tán, đã bị Lâm Phàm chặn lại.

- Muốn từ trong tay bản Đế phát thần niệm cầu cứu, mơ mộng hão huyền.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã độ hóa thành công.

- Nói, làm sao để đến đó?

Lâm Phàm hỏi.

- Chủ nhân, đây là Không Gian Thần Trùng, hãn có thể mang người đến.

Thời khắc này, một Không Gian Thần Trùng dài nhỏ, giống như một con giun, từ trong kết tinh bay ra.

Lực lượng không gian vô tận bao phủ thiên địa.

Lâm Phàm nhìn Không Gian Thần Trùng, lông mày ngưng lại, Không Gian Thần Trùng này là một loại Trùng Thần đặc thù trong Trùng Tộc, mặc dù bọn nó không có bao nhiêu sức mạnh. Nhưng thiên phú thần thông lại rất cường hãn, có thể đánh vỡ các loại bình phong.

- Chủ nhân.

Trùng Tộc bị độ hóa nịnh nọt nhìn Lâm Phàm, hi vọng được Lâm Phàm khen ngợi.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, trùng tinh liền bị phá nát, sau khi kết tinh vỡ, vô số linh khí bạo phát.

Lâm Phàm trực tiếp nuốt toàn bộ những linh khí.

- Keng, công kích giết chết Trùng Tổ.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm đã được tăng cường...

- Keng, chúc mừng ký chủ đã thu được Vạn Giới Địa Đồ.

Vừa lúc đó, Cổ Thánh Tế Đàn đột nhiên chấn động, mà Hư Không Thần Trùng đang trôi nổi trong hư không, giống như bị cái gì đó dẫn dắt, không ngừng bay về phía Cổ Thánh Tế Đàn.

- Keng, phát hiện Không Gian Thần Trùng và Vạn Giới Địa Đồ có thể dung hợp với Cổ Thánh Tế Đàn.

Lâm Phàm không ngờ sẽ có biến hóa thế này, sau đó xòe tay ra, bắt lấy Không Gian Thần Trùng.

Ngay lúc này, Không Gian Thần Trùng phát hiện nguy hiểm, muốn trốn vào trong hư không thoát đi, nhưng đồ đã nằm trong tay, Lâm Phàm sao để nó thoát được.

- Đến đây đi.

Không Gian Thần Trùng và Cổ Thánh Tế Đàn bắt đầu dung hợp lại, mà Vạn Giới Địa Đồ cũng dung nhập vào Cổ Thánh Tế Đàn.

Lúc này, hào quang chói lọi, Cổ Thánh Tế Đàn xảy ra biến hóa to lớn.

Trong nội thiên địa, công năng Cổ Thánh Tế Đàn xảy ra biến hóa to lớn, có thể tìm kiếm bất kỳ thế giới nào trong Vạn Giới, đồng thời có thể trực tiếp thiêu đốt Thánh Dương Đan xuyên qua bình phong, đến thế giới đó.

- Chít chít...

Trùng Tố tử vong, Trùng tộc như rắn mất đầu, hoàn toàn tán loạn, Gà Con thừa cơ cuồng bạo cắn xé làm Trùng Tộc tử vong vô số.

- Thật mạnh...

Đệ tử Linh Thiên Tông nhìn tình cảnh trước mắt, hoàn toàn trợn tròn mắt, theo bọn họ, Nhân tộc Đại Đế này quá bá rồi, Trùng Tố hung uy tuyệt thế kia cứ như vậy bị giết.

Mà con hung thú kỳ quái đi theo đối phương cũng cực kỳ tàn bạo, nếu so sánh những Trùng Tộc kia với bọn họ, thật sự có chênh lệch rất lớn.

- Ác ác!

Lúc này, Gà Con cảm giác mình sắp ăn không nổi nữa, quá no, thật sự quá no rồi.

Nhưng đám Trùng Tộc này là mỹ vị đối với Gà Con, sau khi ăn xong, thực lực bản thân nó cũng có dấu hiệu tăng lên.

Lúc này, cả người Lâm Phàm đều đang đắm chìm vào Cổ Thánh Tế Đàn, bắt đầu tìm kiếm tọa độ Trái Đất.

- Đại Đế...

Linh Thiên Tử câu nệ bước lên, muốn cảm ơn một phen, dù sao đối phương đã cứu tông môn bọn họ.

Nếu như không có vị Đại Đế này, chỉ sợ Linh Thiên Tông đã hoàn toàn bị diệt.

Nhưng lúc này, Lâm Phàm nào còn thời gian quan tâm chứ, vẫn lẳng lặng đứng đó, không nói chuyện.

Linh Thiên Tử thấy hẳn không nói gì, cũng không nhiều hỏi, đứng đợi kể bên, hình như Đại Đế đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Chưa tới một khắc, Lâm Phàm đã tìm được mục tiêu.

- Gà Con, đi thôi.

- Ác ác!

Gà Con nuốt Trùng Tộc cuối cùng, chạy như bay đến.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 830: Tinh Quang Thành

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, mọi người Linh Thiên Tông trợn tròn mắt.

Cứ như vậy mà đi sao?

Ngay cả một câu cũng không nói, cũng quá dứt khoát đi.

Linh Thiên Tử muốn nói gì đó, nhưng lúc này, lời muốn nói ở trong miệng, ngay cả cơ hội cũng không có cơ.

Khụ khụ!

Linh Thiên Tử ho nhẹ một tiếng, sau đó quay đầu, nghiêm trang nói.

- Nhìn đi, đây mới chính là cường giả chân chính a. Ân tình của Đại Đế, Linh Thiên Tông chúng ta không có cách nào trả được, còn việc Đại Đế không nói câu gì, chắc không muốn lưu danh.

- Thế nhưng Linh Thiên Tông chúng ta há vong ân phụ nghĩa, ân tình Nhân tộc Đại Đế, chúng ta nhất định phải ghi nhớ trong lòng, sau khi đi ra ngoài, bất kể ai gặp được Đại Đế, đều phải quỳ bái.

- Vâng, tông chủ.

Bọn họ đã đi dạo một vòng quanh Quỷ Môn Quan, lúc này đều hô to.

...

Trái Đất!

Nơi hoang vu này đã trở thành sa mạc, trên cát vàng, một bộ hài cốt đã bị cuồng phong thổi bay, vùi sâu dưới đất cát.

Vù!

Hư không chấn động, một đạo vết nứt xuất hiện.

Một người một gà xuất hiện tại vùng thế giới này.

- Cmn, cuối cùng cũng tới, không ngờ bình phong Trái Đất lại mạnh như thế, may mà ông đây trâu bò, trực tiếp đánh mở.

Về đến Trái Đất, tuy Lâm Phàm có chút kích động, nhưng không nhiều lắm.

Giờ khắc này, tình huống trước mắt có gì đó không đúng.

Trái Đất là nơi tốt đẹp biết bao nhiêu, sao lại giống như địa ngục giữa trần gian.

Sau đó Lâm Phàm triển khai thần niệm, bao phủ toàn bộ Trái Đất.

Có không ít người còn sống, nhưng đều phân tán rất xa xôi, hơn nữa, số lượng giảm đáng kể, trước đây có gần tám tỷ người, hiện tại, còn khoảng 4 tỉ người, chết gần như một nửa rồi.

- Quá yếu.

Lâm Phàm phát hiện những Trùng Tộc xâm lấn Trái Đất có thực lực đều rất yếu, cường đại nhất cũng chỉ ở cảnh giới Đại Thiên Vị đại viên mãn, haizz không biết hôm nay là ngày chó má gì.

Điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên là nhân loại đều có tu vi, nhưng mạnh nhất cũng chỉ có ba mươi người, ba mươi người này đều có tu vi

Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Còn lại thì rất yếu.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, ở phương xa, một đám mây hình nấm bay lên, sau đó lại thêm một đám mây hình nấm nữa.

Ầm!

Ầm!

Tiếng vang ầm ầm, chấn động thiên địa, hình như có vài vụ nổ hạt nhân.

- Ác ác! Lão ca, linh khí nơi này mỏng quá, không thở nhanh được.

Sau khi Gà Con hít sâu một hơi, ho khan mấy lần, mỏ gà hơi động, phun ra một đoàn tro bụi.

- Lão ca, người nhìn đi, bản Gà Con vừa hít một hơi, đã có nhiều tro bụi như vậy, ngay cả một chút linh khí cũng không có, cái này không khác ăn đất là bao?

Gà Con oán trách nói.

- Được rồi, đừng than vãn nữa, đâu phải ở đâu cũng đầy đủ linh khí như chỗ của chúng ta.

Lâm Phàm cười nói.

Bây giờ, bề ngoài Trái Đất cơ bản đã bị cát vàng bao trùm, toàn bộ hệ sinh thái đã bị phá hủy.

Có điều Lâm Phàm vẫn cảm thấy Trái Đất có chút kỳ quái, giống như có một luồng sức mạnh thần bí đang không ngừng gia trì.

Nếu như tu vì Lâm Phàm không đạt đến mức này, e rằng cũng không cảm giác được.

Lúc xuyên qua bình phong Trái Đất, Lâm Phàm cảm thấy vẫn cảm thấy bình thường, đặc biệt là Gà Con, giống như bị xa lánh.

Có lẽ do thực lực quá mạnh, nên không thể tiến vào.

Nhưng sau khi bỏ nó vào túi đeo lưng, tất cả những vấn đề đều được giải quyết.

- Đi nơi đó nhìn một chút, xem đã xảy ra chuyện gì, chờ giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta sẽ tới đây xem một chút, rốt cuộc Trái Đất này có bí mật gì?

- Một Trái Đất nho nhỏ lại có thể hạn chế cường giả tiến nhập, cái này quả thực không khoa học.

Vù!

Đối với Lâm Phàm, Trái Đất này thật sự quá nhỏ, chưa đầy một giây đồng hồ đã có thể lượn quanh một vòng.

Hiện tại, Trùng Tộc xâm lược đã được năm năm.

Đối với Nhân tộc, đây là thiên tai không thể đối mặt, vô số Trùng Tộc to lớn xuất hiện, khiến nhân loại trở tay không kịp.

Đến lúc nhân loại phản ứng lại, chuẩn bị đối mặt với thực tế, toàn bộ Trái Đất đã rơi vào tay giặc.

Mà chính vào lúc ấy, xuất hiện vô số thần tiên trong truyền thuyết, thực lực bọn họ vô cùng mạnh mẽ, phi thiên độn địa, đánh đuổi những con trùng này.

Cho nên, Nhân tộc mới cơ hội thở lấy hơi.

Và bắt đầu từ lúc đó, thế giới mới bắt đầu phủ xuống.

Dưới sự giúp đỡ của đám cường giả, một cái lại một cái thành thị ra đời, cuối cùng tạo thành liên minh.

Những thành thị này trở thành một pháo đài công kích to lớn, có thể chống đỡ Trùng Tộc, mà những cường giả này công bố pháp môn tu luyện, để tất cả mọi đều người tu luyện được.

Đồng thời quy định thực lực và cấp bậc.

SSS, SS, S, A, B, C, D, E.

Những cấp bậc này đều do những thần tiên trong truyền thuyết quy hoạch ra, toàn bộ thế giới đều phải tuân thủ.

3S cường đại nhất, mà những người mạnh như thần tiên, chính là cường giả 3S.

Tinh Quang Thành.

Một trong mười thành phố lớn nhất thế giới.

Bất kể là nhân viên tu luyện, hay thiết bị, đều cường hãn nhất.

Võ đạo và khoa học kỹ thuật kết hợp với nhau, giống như phản ứng hóa học bạo phát, uy lực rất mạnh mẽ.

Mỗi một lần Trùng Tộc xâm lấn, đều dùng đạn hạt nhân thanh lý những Trùng Tộc nhỏ yếu.

Còn ít Trùng Tộc cường đại sẽ giao cho các cường giả.

Nhưng mà lần này, Tinh Quang Thành gặp phải uy hiếp lớn nhất trong lịch sử.

Ô ô ô...

Tinh Quang Thành có 30 triệu dân, trở thành thành thị đứng đầu thế giới.

Lúc này, bên trong vang lên tín hiệu cảnh báo, trên trời, xuất hiện một màn ánh sáng, bao phủ trọn thành phố.

Đây là võ đạo thần thông kết hợp lại cùng khoa học kỹ thuật.

Có thể chống đỡ được công kích của Trùng Tộc cấp A.

Bên trong, một vị cường giả 3S tọa trấn, những người dưới cấp 2S nhiều đến nỗi đếm không xuể.

Bất quá, bởi vì lúc Nhân tộc tu luyện, có khoa học phụ trợ, cho nên tu vi gia tăng rất nhanh, nhưng khi đối mặt Trùng Tộc có tu vi ngang hàng, nhân loại cần năm vị, thậm chí nhiều hơn, mới có thể chiến thắng được.

Cái này đúng là một vấn đề khó giải quyết.

Hiện tại, những người tham gia chiến đấu đang tập hợp trên quảng trường.

Mấy lão sư đại học viện, và toàn bộ học sinh trong Tinh Quang Thành đều tham chiến.

Lần đối mặt này với Trùng Tộc, là lần nguy hiểm nhất trong những năm vừa qua.

Một vị cường giả 3S duy nhất đứng trên đài cao, vẻ mặt nghiêm túc, bây giờ chuyện đã xảy ra, chỉ có thể đối mặt mà thôi.

- Trùng Tộc đã tiến công toàn diện, cho nên lần này là lần nghiêm trọng nhất, nguy hiểm nhất, nếu như không muốn Tinh Quang Thành bị chúng nó chiếm lĩnh, các người chỉ có thể dốc toàn bộ thực lực, chiến đấu đến cùng.

- Nếu như chúng ta thất bại, thì mấy chục triệu người sẽ trở thành đồ ăn của chúng, những thứ chúng ta bảo vệ, đều không còn nữa.

...

- Trùng Tộc đã đột phá phòng ngự.

- Hàng rào bảo vệ, năng lượng hạ thấp, không thể chống nổi bao lâu nữa.

...

- Toàn thể xuất phát.

Rầm rầm!

Trong chớp mắt, sĩ khí nhân loại tăng vọt, chạy về phía tường thành.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 831: Trùng Tộc Giáng Lâm

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Chít chít!

Trùng Tộc phát tiếng gào thét âm trầm khủng bố, kết hợp với thân thể dữ tợn càng chấn động nhân tâm, nếu tâm thái không đủ mạnh, khi nhìn thấy bản thể Trùng Tộc, sợ sẽ bị dọa tè ra quần.

Mặc dù học sinh học viện có kinh nghiệm thực chiến, nhưng khi thấy vô số Trùng Tộc cũng bị dọa sợ, hai chân bắt đầu run lên.

Coi như lão sư học viện cũng không nuốt một ngụm nước bọt.

Khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

Bốn phương tám hướng Tinh Quang Thành đã hoàn toàn bị bao vây, nước chảy cũng không lọt, nếu muốn trốn, đúng là mơ mộng hảo huyền.

- Cố lên, cố lên.

- Tôi yêu các anh.

Tùng tiến nói nhẹ nhàng truyền đến.

Chỉ thấy trên màn hình lớn phía xa, xuất hiện không ít các cô gái.

Các nàng từng là những siêu sao trên bầu trời, nhưng vào lúc này, bọn họ cũng vì nhân loại đứng ra cổ vũ tăng dũng khí.

- Lần này, anh chàng đẹp trai nào giết được nhiều Trùng Tộc nhất, tôi sẽ trở thành bạn gái của anh ấy.

Những câu nói này như thuốc kích thích loại cực mạnh đối với các dũng sĩ của chúng ta.

- A, đó là Vương Thơ Văn, minh tinh mà ta thích nhất.

- Đó là Cửu Cửu, bất kể thế nào, ta phải xuất ra toàn bộ thực lực.

...

Tinh Quang Thành, phòng truyền phát tin, một đám minh tinh đứng trước ống kính duy trì trấn định, nhưng sau khi quay xong, từng người từng người lộ vẻ sợ hãi.

Bởi vì các nàng biết, lần này Trùng Tộc đột kích không phải chuyện nhỏ, thanh thế mạnh mẽ, ngay cả cường giả 3S duy nhất cũng đã xuất chiến rồi.

- Chúng ta sẽ phải chết sao?

- Không đâu, chúng ta nhất định sẽ sống, bọn họ sẽ bảo vệ của chúng ta.

- Ô ô... Ta không muốn chết đâu!

Tình huống như thế, xuất hiện khắp mọi nơi, một ít người thực lực yếu kém chỉ biết trốn trong nhà.

Một đám người tâm thái tương đối khá, bắt đầu tụ tập ở đầu đường, nhìn lên màn hình lớn.

Trong màn hình lớn, Trùng Tộc minh mông như biển.

Một đầu lại một đầu tức giận gào thét, biểu tình dữ tợn, dọa đám người tề công.

Trên thành tường.

- Lần này không phải chuyện nhỏ, đã kích nổ ba mươi đạn hạt nhân, vẫn còn nhiều Trùng Tộc như vậy.

Cường giả 3S nghiêm túc nói.

Lý Hồng Quân đã từng là ẩn sĩ đại năng, vì tránh thế tục, cho nên, một mực trong núi sâu tu luyện.

Sau đó Trùng Tộc xâm lấn, nhân loại sắp bị hủy diệt, nên phải xuống núi, trấn áp Trùng Tộc.

Nhưng sức mạnh Trùng Tộc vượt quá sự tưởng tượng của hắn, cũng may, cường giả ẩn sĩ không chỉ có một mình hắn, cho nên mới giành lại cơ hội cho nhân loại thở lấy hơi.

- Đại nhân, lần này chúng ta có thể đẩy lùi Trùng Tộc không?

Một cô gái nhỏ giọng hỏi, nàng cảm giác lần này đại nhân cực kỳ nghiêm túc, trong mấy năm qua, đây là lần đầu tiên đại nhân ngưng trọng như vậy.

Theo nàng, chỉ có tình huống không ổn, đại nhân mới phải xuất hiện.

Lý Hồng Quân trầm mặc chốc lát.

- Nếu Trùng Tộc chỉ như vậy, thì tốt rồi. Mặc dù tử thương vô số, nhưng có thể phòng thủ được.

Trên đường phố, vô số nhân tộc khẩn trương nhìn màn hình.

- Lần này Trùng Tộc nhiều quá.

- Chúng ta có thể sống sót sao?

- Nhất định có thể, đại nhân tự mình xuất chinh, chúng ta nhất định sẽ thắng.

- A, các người nhìn đi, đó là cái gì?

Vừa lúc đó, đất rung núi chuyển, một vết nứt to lớn hiện ra trên mặt đất.

- Rống.

Trong chớp mắt, một tiếng gào thét kinh thiên động địa, một đạo khí tức cường đại, đột nhiên bạo phát.

Vô số Trùng Tộc nhường đường, hai chân to lớn đen kịt từ trong khe hở duỗi ra.

- Đây là?

Lý Hồng Quân nhìn thấy tình huống này, vẻ mặt đại biến.

- Hơi thở này là của Đại Thiên Vị đại viên mãn.

Tu vi này phân chia theo cổ xưa, nhưng sau khi thiên địa đại biến, những cường giả này một lần nữa phân chia lại, lấy chữ cái làm tiêu chuẩn.

Thế nhưng bọn họ vẫn còn sử dụng đẳng cấp tu vi cổ xưa.

Coong! Coong!

Tiếng ầm ầm vang lên.

Một con, lại một con.

Sau khi toàn bộ Trùng Tộc đi ra từ khe sâu, Lý Hồng Quân hoàn toàn trợn tròn mắt.

- Bát Mục Lang Chu.

Bản thể nó chính là con nhện, nhưng hình thể giống như tòa núi cao, tám con mắt khiến người ta rợn tóc gáy, ào ào chuyển động, lộ ra từng trập hàn quang.

Thân thể to lớn làm người ta cảm thấy có lực xung kích rất lớn.

Một đám người vây xem trước màn hình đều bị dọa sợ choáng váng.

Bọn họ biết chủng loại của Trùng Tộc.

Bát Mục Lang Chu này là Trùng Tộc vô cùng mạnh mẽ.

Nó đã từng hủy diệt vô số cường giả thành thị.

Nhưng bây giờ, Bát Mục Lang Chu này xuất hiện tại Tinh Quang Thành, cái này là một loại tai kiếp a.

Lúc này, những học sinh và các thầy cô giáo, mỗi một người đều kinh hô.

- Bát Mục Lang Chu, thứ khó dây dưa nhất trong Trùng Tộc.

- Xong đời rồi, chúng ta thật sự xong đời rồi, không còn bất kỳ hy vọng gì nữa.

Ầm ầm!

Bọn hăn chưa nói hết, lại có chấn động.

Một thân hình to lớn, đằng không mà đến, vô số xúc tu không ngừng đung đưa trong hư không, cộng với thân thể dài trăm trượng, càng khiến người ta sợ hãi.

- Đó là Bách Túc Ngô Công.

- Làm sao có thể, sao hăn có thể xuất hiện ở đây được? Không phải hăn vừa mới xuất hiện ở phương tây thôi sao?

- Chết rồi, khẳng định chết rồi, Tinh Quang Thành sẽ bị tiêu diệt.

- Hai tên Trùng Tộc Vương 3S xuất hiện, rốt cuộc tại sao?

Toàn bộ người trong Tinh Quang Thành đều hoảng sợ điên cuồng rống lên, từng người từng người sắc mặt tái nhợt, không chút huyết sắc. Trước mặt hai Trùng Tộc Vương 3S, bọn họ hoàn toàn mất đi sự phản kháng.

Thân hình Lý Hồng Quân nghiêng ngả, không dám tin hình ảnh trước mắt.

- Tại sao lại như vậy, trong một lần, Trùng Tộc xuất hiện hai Trùng Tộc Vương, lại không có bất kỳ dấu hiệu gì?

Bát Mục Lang Chu, Lý Hồng Quân còn có sức liều mạng, nhưng khi Bách Túc Ngô Công xuất hiện tiếp theo, hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Hai tên Trùng Tộc Vương này đứng đầu tất cả cũng là những kẻ tàn nhẫn nhất.

Đạp đạp đạp!

Thời khắc này, đại địa lay động, một đạo bóng đen to lớn xuất hiện ở phương xa.

Tất cả mọi người nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy một vệt bóng đen, không thấy rõ rốt cuộc là thứ gì.

Những bóng đen kia còn lớn hơn Bát Mục Lang Chu mấy lần.

- Đó là cái gì?

Tất cả mọi người kinh hô, bọn họ có thể cảm giác, bóng đen to lớn kia đang thở dốc.

Mà tiếng thở dốc kia như dã thú, làm người sợ hãi.

Khi bóng đen xuất hiện, toàn bộ Tinh Quang Thành kêu rên thảm thiết.

- Sao... Sao có thể như vậy?

- Xong đời, thật xong đời rồi, chúng ta không còn cơ hội nào nữa.

Lý Hồng Quân nhìn rõ thứ đang tiến đến, cũng trợn tròn mắt.

Luồng khí tức ngập trời, giống như làn sóng, bao phủ tới, nặng nề áp chế thiên địa.

Xoạt xoạt!

Bình phong bảo vệ Tinh Quang Thành nứt toác, từng mảnh vỡ tiêu tan trong hư không.

Bóng đen này chỉ dựa vào khí tức đã phá vỡ bình phong, thực lực này, quá nghịch thiên.

- Con kiến hôi nhân loại, ngày tận thế của các ngươi đến rồi...

Một đạo âm thanh âm trầm truyền đến.

Thanh âm này giống như ma âm, lan truyền ở trong lòng của tất cả mọi người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 832: Gia Hòa Bình Tĩnh

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trùng Thần!

Lý Hồng Quân không ngờ, cuộc xâm chiến Trùng Tộc lần này, Trùng Thần lại xuất hiện.

Trùng Thần to lớn này do vô số Trùng Tộc ghép lại, tạo thành một hình người, toàn thân đen kịt, trên mặt vô số Trùng Tộc đang bò.

Trùng Thần đã vượt qua đẳng cấp 3S, cho nên, những nơi Trùng Thần xuất hiện, nơi đó sẽ biến thành địa ngục.

Trùng Thần là vô địch, coi như ba mươi vị cường giả chí cao liên thủ, cũng không phải đối thủ của hắn, Trùng Thần bất tử bất diệt, cho dù mạnh đến cỡ nào, đều không tiêu diệt được.

Một quốc gia Phương tây, nhà lớn nhất thành phố, ở đó có vô số cường giả, nhưng khi đối mặt với Trùng Thần, trong nháy mắt bị tiêu diệt, một tia phản kháng cũng không có.

Trong đó, mấy vị cường giả 3S ngã ngay tại chỗ, trở thành đồ ăn của Trùng Tộc.

Điều này chính là một cơn ác mộng, bọn họ không ngờ sẽ có Trùng Tộc mạnh như vậy.

Cũng may Trùng Thần rất ít khi xuất hiện, bằng không thế giới này sớm đã không còn ai sống sót.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người tuyệt vọng.

Hai tay Lý Hồng Quân buông xuống, hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Đừng nói Trùng Thần này, coi như chỉ có ba tên Trùng Tộc vương 3S kia, hẳn cũng không thể đối phó được.

Bên trong Tinh Quang Thành, một mảnh thê lương, tất cả mọi người bắt đầu khóc lớn, bọn họ cảm giác tử thần đã đến, chẳng mấy chốc, họ sẽ trở thành thức ăn của đám Trùng Tộc kia.

Trong khi đó, Châu Á, một tòa thành thị duy nhất được xây dựng trên đại dương mênh mông, và đó cũng là thành phố cường đại nhất, trong thành phố này, có mười vị cường giả 3S tọa trấn.

Đây là tất cả niềm hy vọng của nhân loại.

Vào lúc này, bộ chỉ huy Hi Vọng Chi Thành, các nhân viên bắt đầu bận rộn.

- Vinh Diệu Thành bị Trùng Tộc vây công, cầu trợ giúp.

- Không xong rồi, Tinh Quang Thành xuất hiện làn sóng Trùng Tộc, trong đó có ba tên Trùng Tộc Vương 3S nữa.

- Cái gì?

Tổng chỉ huy trưởng nghe thế, sắc mặt đại biến.

- Mau sử dụng vệ tinh định vị, truyền hình ảnh.

- Không được, Tinh Quang Thành xuất hiện siêu cường độ năng lượng phản ứng, thực lực vượt qua cấp 3S.

- Chuyện này...

Cũng không lâu lắm, hình ảnh đã được truyền đến, một bóng đen đứng trong thiên địa, cả người đen kịt, trên người có vô số Trùng Tộc, xuất hiện trên màn hình.

- Sao có thể như vậy? Đây là Trùng Thần.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Thật không thể tưởng tượng nổi, bọn họ không nghĩ tới Trùng Thần sẽ xuất hiện ở đây.

- Xong đời rồi, Tinh Quang Thành hoàn toàn xong đời.

Tổng chỉ huy đại ra, tâm thần chấn động, sau đó lập tức phản ứng.

- Tinh Quang Thành do ai trấn thủ, lập tức truyền hình ảnh đến các thành thị xung quanh, phái người đến cứu viện, từ bỏ Tinh Quang Thành.

- Báo cáo tổng chỉ huy, là Lý Hồng Quân đại nhân trấn thủ.

- Nhanh, từ bỏ mọi thứ, tổ chức rút lui an toàn, bất luận như thế nào, cũng không thể để cường giả chí cao ngã xuống.

Tổng chỉ huy lập tức phân phó.

Cường giả chí cao là hi vọng của loài người, nếu họ ngã xuống, sẽ là một đả kích nặng nề đối với nhân loại.

...

Lúc này, thiên địa tối tăm, Tinh Quang Thành âm u đầy tử khí, một khắc khi Trùng Thần xuất hiện, tất cả mọi người đều từ bỏ chống cự.

Lý Hồng Quân nắm chặt trường kiếm trong tay, đột nhiên ngừng đầu.

- Dù thế nào, cũng phải tiếp tục đánh.

- Đại nhân, Hi Vọng Chi Thành gửi mệnh lệnh, bảo cho chúng ta rút lui an toàn, bất luận như thế nào ngài cũng không thể chết ở chỗ này.

Một nhân viên truyền tin vội vội vàng vàng chạy tới.

Lý Hồng Quân lắc lắc đầu, nhìn thành thị rộng lớn phía dưới, cùng vô số nhân loại, nói.

- Hôm nay, ta phải bảo vệ nơi đây đến cùng, đã không còn đường lui nữa rồi.

- Điều xốc lại tinh thần cho ta, chúng ta là nhân loại, làm sao có thể sợ hãi Trùng Tộc được, chiến.

Những học sinh và các thầy giáo kia cường ép trấn định lại, áp chế ánh nỗi sợ hãi xuống.

- Chúng ta không sợ chết.

- Đúng, chúng ta sẽ chiến đấu với những con rệp này đến cùng.

...

Ầm!

Đúng vào lúc này, Trùng Tộc di chuyển, Trùng Thần gào thét một tiếng, trùng hải chuyển động, ba tên Trùng Tộc Vương giống như xe ủi đất, chạy như điên về phía Tinh Quang Thành.

Ầm thanh to lớn, hình ảnh đáng sợ, liên tục đánh vào thị giác nhân loại.

Trùng Tộc ngày càng tới gần, sợ hãi trong lòng mọi người lại càng sâu.

- Chít chít!

Trong chớp mắt, những xúc tu to lớn của Bát Mực Lang Chu đột nhiên uốn lượn, sau đó nhảy lên, thân thể to lớn che kín bầu trời, sau đó bụng phình to, rồi co rút lại, phần cuối phun ra một cái lưới lớn màu trắng, bao phủ Tinh Quang Thành.

Tình hình lúc này giống như thế giới tận thế, tất cả hi vọng sống sót đều không còn.

Lý Hồng Quân chột quát, một cỗ lực lượng cường đại bạo phát, tuy hẳn biết mình sẽ chết, nhưng không sợ hãi chút nào.

Hi Vọng Chi Thành.

Những người trong bộ Tổng chỉ huy nhìn hình ảnh trong màn hình, mỗi một người đều không đành lòng nhắm mắt lại.

Bởi vì bọn họ biết, lần này Tinh Quang Thành xem như thất thủ rồi.

Lại có một thành thị bị hủy diệt trong tay Trùng Tộc.

Lại có vô số đồng bào chết thảm dưới tay Trùng Tộc.

Ầm!

Tổng chỉ huy cuối đầu nện xuống mặt bàn, tất cả những thứ này đến cùng là vì cái gì?

- Tốt!

Nhưng lúc này, một âm thanh chấn động truyền đến.

Tổng chỉ huy hoàn toàn nổi giận, lúc này rồi mà còn nói “Tốt”, nhưng khi hẳn ngẩng đầu lên, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

- Đó là cái gì...

Đối với mọi người Tinh Quang Thành, bọn họ vĩnh viễn không bao giờ quên tình cảnh trước mắt này.

Lý Hồng Quân cũng ngây người tại chỗ, chưa kịp phản ứng.

Ngay vừa rồi, một ánh hào quang từ trên trời giáng xuống, một thanh lợi kiếm to lớn, trong nháy mắt đâm thủng Bát Mục Lang Chu, hung hăng đóng trên mặt đất.

- Đây là cái gì?

- Chuyện gì thế này?

Lúc này, nội tâm mọi người tràn đầy kinh ngạc, bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra.

- Các người nhìn xem, trên trời có người.

Lúc này, một người nào đó chỉ tay lên trời nói, ngay sau đó, mọi người ngẩng đầu lên, thấy một bóng người lẳng lẳng đứng trong hư không.

- Xem ra tình huống hết sức không tốt.

Lâm Phàm chấp hai tay ra sau lưng, chậm rãi hạ xuống, sau đó đứng trên chuôi của thanh kiếm.

Áo bào trắng bay lượn, tóc dài bông bành, lẳng lẳng đứng nơi đó, hai mắt nhìn chăm chú phía trước.

- Chít chít!

Lúc này, tất cả Trùng Tộc đều ngừng lại, bọn chúng cảm nhận một luồng khí tức khiến chúng sợ hãi.

Cộng thêm việc Trùng Tộc vương bị một chiêu kiếm giết chết, càng khiến Trùng Tộc sợ hãi.

Mà mọi người Tinh Quang Thành đang vạn phần hoảng sợ, vào lúc này cũng ngây ngốc nhìn màn hình lớn, bọn họ không biết người kia là ai?

Từ trên trời giáng xuống, dùng một chiêu kiếm đã hạ sát được Bát Mục Lang Chu, sớm làm mù mắt bọn họ rồi.

- Chúa cứu thế!

Thời khắc này, tất cả mọi người trầm mặc vài giây, sau đó đột nhiên hoan hô.

Lý Hồng Quân nhìn bóng người nọ, kinh ngạc vạn phần.

Xung kích lớn nhất chính đối với hắn là chiêu kiếm kia.

Mà Bát Mục Lang Chu cực kỳ cường hãn, lại bị một kiếm đóng đinh trên mặt đất.

Chết rồi!

Trùng Tộc Vương Bát Mục Lang Chu đã chết thật rồi.

- Người là ai?

Lý Hồng Quân nuốt ngụm nước miếng hỏi.

Lâm Phàm quay đầu lại, khoe miệng lộ vẻ tươi cười, nhưng lúc này, Bách Túc Ngô Công đột nhiên nổi lên, đánh về phía Lâm Phàm.

- Cẩn thận.

Tình huống đột nhiên phát sinh, làm tất cả mọi người kinh hoàng.

Vừa lúc đó, bọn họ phát hiện, cái người đứng trên chuôi kiếm kia, nhẹ nhàng giơ tay lên, ngón tay sờ một cái.

Một màn kinh khủng xảy ra.

Ầm!

Bách Túc Ngô Công vỡ tan, hóa thành tro tàn ngay lập tức.

- Nhân tộc Đại Đế, Lâm Phàm.

Lâm Phàm phong khinh vân đạm, lộ hàm răng trắng, cười nói.

Bộ dáng lạnh nhạt đã hoàn toàn lưu lại trong lòng mọi người.

Vì cái gì mà bình tĩnh như vậy?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 833: Bình Tĩnh Giả Vờ Cool

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Một chiêu kiếm giết chết Bát Mực Lang Chu, một chương bóp nát Bách Túc Ngô Công.

Đây chính là hai đại Trùng Tộc Vương thực lực thông thiên, và cũng chính hai kẻ này đã bức nhân loại đến tuyệt cảnh, nhưng bây giờ, bọn chúng lại bị người thanh niên kia nghiền ép trong nháy mắt.

Tình cảnh này khiến mọi người khiếp sợ, kinh hãi.

Mười ngón tay Lý Hồng Quân run rẩy, đây không phải sợ, mà là kích động.

Hắn chống lại Trùng Tộc đã năm năm, trong năm năm này, không biết bao nhiêu nhân loại đã chết trong tay Trùng Tộc vương, bọn họ nghĩ hết tất cả biện pháp để bảo lưu hỏa chủng, còn hai đại Trùng Tộc Vương kia thì lực bất tòng tâm.

Thế mà, hai đại gia hỏa cực kỳ cường hãn như thế lại bị thanh niên trước mắt dễ dàng giết chết, điều này giống như một viên đạn hạt nhân nổ trong lòng Lý Hồng Quân.

- Nhân tộc Đại Đế.

Lý Hồng Quân mấp máy môi, danh hiệu này cực kỳ bá đạo, nhưng Lý Hồng Quân cảm thấy danh hào này chỉ có thể xứng với người thanh niên trước mắt thôi.

Hắn tu hành mấy trăm năm, trải qua các triều đại, ngồi xem phong vân, không màng thế sự, chỉ cần thiên địa không biến đổi, hắn chỉ là một vị khách qua đường.

Truy tìm đại đạo chính là mục tiêu duy nhất trong lòng tất cả mọi người, nhưng khi Trùng Tộc xuất hiện, thiên địa đều thay đổi.

Theo ghi chép cổ xưa, đây là khi vị diện mở ra, yêu ma xâm lấn.

Nhưng nội dung ghi chép rất ít ỏi, căn bản không thể hiểu tất cả những thứ này rốt cuộc là tình huống thế nào, nhưng hắn tin tưởng, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, nhất định còn có thế giới mà bọn họ không biết.

Mà thanh niên trước mắt này chính là người của thế giới đó.

Lâm Phàm bình tĩnh, lạnh nhạt nói.

- Ai, năm năm ngắn ngủi, mà xảy ra nhiều chuyện quá, bây giờ cảnh còn người mất.

Lý Hồng Quân nghe Lâm Phàm nói thế, nội tâm đột nhiên cả kinh, chẳng lẽ Nhân tộc Đại Đế này là người Trái Đất, mới rời đi năm năm thôi sao?

- Ầm!

Ngay khi Lý Hồng Quân khiếp sợ, toàn bộ Tinh Quang Thành bạo phát vô số thanh âm, tất cả mọi người hoan hô vui mừng.

Giải tỏa tâm trạng sau khi bị áp bức lâu dài.

Thoải mái, vô cùng thoải mái.

- Trùng Tộc Vương chết rồi, Trùng Tộc Vương chết rồi.

- Thanh niên này đã cứu chúng ta, mà hắn chỉ dùng một chiêu kiếm đã chém chết Trùng Tộc Vương, đây mới chính là thần tiên.

- Chúng ta không phải chết rồi.

Vô số người reo hò, vui sướng.

Trong lòng bọn họ, Lâm Phàm đã trở thành vị thần tiên trong truyền thuyết, đặc biệt là dáng người, giống như cột chống trời, cao cao không thể với tới.

Vô số em gái nhìn thấy đạo thân ảnh này, hoàn toàn mê say.

Các nàng cảm thấy lòng mình đã bị đạo thân ảnh đó cướp mất rồi, dáng người cao ngất, thần sắc lạnh nhạt kia đã hoàn toàn hấp dẫn các nàng.

Nếu như hiện tại Lâm Phàm ngoắc ngoắc ngón tay, các nàng tuyệt đối sẽ chen lấn nhào tới.

Hi Vọng Chi Thành.

Tổng chỉ huy ngậy ngốc đứng trước màn hình, sau đó đột nhiên đứng lên hô to.

- Nhanh chóng mở tất cả cửa thông tin của các thành phố, phát ra hình ảnh ở Tinh Quang Thành.

- Đây chính là hi vọng của loài người, lần đầu tiên có nhân loại giết chết được Trùng Tộc Vương, nhất định phải cho tất cả mọi người thấy được cảnh này.

Tổng chỉ huy gầm lên, tâm trạng hưng phấn.

Nhân loại bị Trùng Tộc chèn ép đến thảm, không biết bao nhiêu nhân loại mất hết hy vọng, chỉ chờ cái chết đến.

Nhưng hôm nay, lại có một cường giả không rõ lai lịch, dùng kiếm giết chết Trùng Tộc Vương, điều này quả thực làm phẫn chấn lòng người.

- Tổng chỉ huy đại nhân, nếu như để nhân loại biết Trùng Thần xuất hiện, sẽ gặp rắc rối mất.

- Nếu như cường giả kia bị Trùng Thần giết, sợ...

Nhiều người xung quanh e ngại nói, bọn họ sợ nhất chính là cái này, tuy thanh niên kia rất mạnh, nhưng thực lực của Trùng Thần càng nghịch thiên, nếu hắn bị Trùng Thần giết chết tại chỗ, sẽ dẫn đến khủng hoảng nghiêm trọng.

Hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều a.

Tình hình trận chiến bây giờ rất khẩn cấp, mỗi thành phố lớn đều bị côn trùng tập kích.

- Không nên nghĩ nhiều như vậy, hình ảnh này nhất định phải phát đi, thông báo cho Lý Hồng Quân bất luận như thế nào đều phải bảo vệ tính mạng của thanh niên kia, sau đó mang hắn đến tổng bộ, thanh niên cường đại như vậy, nhất định phải lưu lại.

Tổng chỉ huy nói.

- Dạ.

Mọi người không chút do dự, sau đó bắt đầu trở nên bận rộn.

Trong chớp mắt, bất kể thành thị đang bị côn trùng sâu bọ tập kích, hay thành thị đang hưởng thụ hòa bình, vào lúc này, toàn bộ đều nhận được tin tức.

Mỗi một thành phố lớn đều có một màn hình lớn, màn hình này dùng để phát tin tức quan trọng.

Lúc này, những màn hình kia đột nhiên phát ra.

- Tin tức quan trọng, một thanh niên thần bí đã giết chết hai đại Trùng Tộc Vương.

Vừa nghe xong, tất cả mọi người ngừng động tác trong tay, trong lòng run lên, sau đó ngẩng đầu nhìn màn hình chính, một ít người trốn trong nhà cầu nguyện cũng mau chóng chạy ra.

Trong khi đó, đại học viện.

Vô số thiếu niên thiếu nữ đang liều mạng tu luyện, trong lòng bọn họ chỉ có một ý nghĩ, chính là không ngừng trở nên mạnh mẽ, chống lại Trùng Tộc.

Bây giờ lại nghe được tin tức này, tất cả mọi người đồng loạt ngừng động tác.

Đối với bọn họ, những tin tức loại này đều rất quen thuộc, không phải hôm nay có một thành phố nào đó bị diệt, thì chính là nhân loại bị đánh bại, nhưng hôm nay lại nghe có người giết chết hai đại Trùng Tộc Vương, làm bọn họ chấn kinh.

Chuyện này quả thực nằm mơ giữa ban ngày.

Nhân loại có thể giết chết Trùng Tộc Vương sao? Coi như tất cả cao thủ liên thủ, cũng không làm được.

Giờ khắc này, mỗi con đường trong các thành phố lớn đã chật ních người.

Hình ảnh mở ra.

Một bóng người in vào trong mắt của bọn họ.

Một thanh trường kiếm to lớn, cắm xuống đất, mà phía trên chuôi kiếm kia, có một thanh niên mặc áo trắng đang đứng.

Mà bên dưới thanh kiếm, rõ ràng là Bát Mục Lang Chu, mà cách đó không xa, chính là thi thể của Bách Túc Ngô Công đã bị nát, tan thành vô số đoạn, lặng lặng nằm nơi đó.

Hình ảnh này thật khiến bọn họ chấn động.

- Đó là Trùng Tộc Vương, Bát Mục Lang Chu, quê hương của ta do nó hủy diệt.

- Bách Túc Ngô Công là Trùng Tộc Vương cường đại nhất, chuyện này... này.

- Hẳn rồi cuộc là ai?

- Các người nhìn xen, đó là Trùng Thần, Trùng Thần cũng xuất hiện.

- Cái gì, sao có chuyện đó được? Trùng Thần xuất hiện sao chúng ta lại không biết?

...

Ngay lúc này, Lý Hồng Quân trong hình đột nhiên lên tiếng.

- Nhân tộc Đại Đế, đây chính là Trùng Thần, nó rất lợi hại, mà người chính là hi vọng của Nhân tộc, không nên bỏ mạng ở đây, người đi đi, hãy đến Hi Vọng Chi Thành, nơi đó, người có thể phát huy được thực lực chân chính của mình.

Lý Hồng Quân nhận được tin tức phía trên, lập tức lên tiếng.

Theo Lý Hồng Quân, cường giả như thế này không nên chết ở đây, chỉ có sống sót mới là thắng lợi lớn nhất.

Nhưng lời này nói ra, đúng là đòn cảnh cáo với vô số nhân loại.

Còn mọi người trong Tinh Quang Thành đều hoảng sợ hô to.

Bọn họ vốn cho rằng người này đến để cứu mình, nếu hã rời đi, kết cục của họ chỉ có một, đó chính là chết ở chỗ này.

- Đừng vứt bỏ chúng ta, ta không muốn chết!

...

Nhưng một ít người vẫn hiểu câu nói của Lý Hồng Quân rất đúng, cường giả nhân loại vốn đã ít ỏi, ngã xuống một người sẽ là tổn thất rất lớn.

Nhưng khoảnh khắc này, người thanh niên mặc áo trắng trong hình lên tiếng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 834: Diệt Sạch

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bá đạo, quá bá đạo.

Không ngờ một nhân loại lại nói ra câu bá đạo thế này.

Trùng Thần mà thôi?

Cái này mà thôi sao? Trùng Thần cực kỳ cường hãn, toàn thể nhân loại đã bó tay toàn tập với nó, nếu như một thành phố bị Trùng Thần nhìn chăm chăm, chỉ có nước chờ chết.

Nhưng trong mắt thanh niên thần bí này, Trùng Thần chẳng là gì cả.

Toàn bộ mọi người ngây ngốc, trong lòng không khỏi thầm nghĩ cái này còn có cái gì bá đạo hơn không?

- Ai!

Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ, vị trí không giống nhau, quả nhiên cách đối xử cũng không giống nhau.

Cái thứ được gọi là Trùng Thần này, chỉ cần một ánh mắt của hắn đều có thể thuấn sát nó mười vạn lần.

Ầm ầm!

Lúc này, Trùng Thần di chuyển, vừa sải bước ra, đại địa run lên.

Thân thể dữ tợn kinh khủng của nó trong mắt nhân loại chính là một ma quỷ không gì địch nổi, dù liếc mắt nhìn một cái, đều bị dọa từ ra quần.

- Nhân loại ghê tởm.

Trùng Thần vừa mở miệng, không biết có bao nhiêu Trùng Tộc rơi xuống, mà trong cuống họng của nó, vô số Trùng Tộc dữ tợn đang di chuyển.

Sau đó, từng tiếng hí the the giống như ma âm vang lên, khiến người hoảng sợ.

- Người dám cả gan giết chết con dân của ta?

Trùng Thần rống giận, một trận sóng âm bạo phát, lay động đám mây trên trời.

Hi Vọng Chi Thành.

- Tổng chỉ huy đại nhân, có muốn che dấu hình ảnh không?

Người phía dưới bắt đầu bận rộn, theo bọn họ, tình cảnh này không nên phát thì hơn.

Dù cho thanh niên thần bí này đủ mạnh, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Trùng Thần.

Tuy số lần Trùng ra trận cực ít, nhưng hung danh nó đã bao phủ trong tim mỗi người.

Nỗi hoảng sợ kéo dài.

- Chờ đã...

Tổng chỉ huy nghiêm túc nói, so với bất luận người nào, hẳn là người lo lắng hơn cả.

Bên cạnh đó, vô số cường giả ở các nơi đều chú ý hình ảnh trước mắt.

- Trùng Thần hung uy vô địch, dù thanh niên thần bí này mạnh cỡ nào cũng không phải đối thủ của nó đâu.

- Cường giả nhân loại có thể giết chết Trùng Tộc Vương không nên chết ở đó.

- Tinh Quang Thành đã không có bất cứ cơ hội nào nữa rồi.

Tất cả mọi người đưa ra kết luận, tuy không đành lòng, nhưng vẫn mở to hai mắt nhìn màn hình.

Lúc này, một mình Lâm Phàm mặt đối với tất cả, dù cho phía trước là vô số Trùng Tộc.

Trong ngàn vạn chủng tộc, nếu như nói thảm, e rằng Trái Đất là nơi thảm nhất.

Vù!

Trong chớp mắt, hư không chấn động.

Trùng Thần đột nhiên há miệng, sức mạnh ngưng tụ, trong miệng lớn của nó, ngưng tụ thành một quả cầu đen nhánh, tràn đầy sức mạnh hủy diệt.

Một luồng lực lượng làm người sợ hãi đang ngưng tụ.

- Đó là Trùng Thần Hủy Diệt Đạn.

Lý Hồng Quân nhìn thấy cảnh này, tâm thần run lên, đây chính là tuyệt chiêu của Trùng Thần.

Trước đây, có một thành thị cường đại, sau khi hứng nhận Trùng Thần Hủy Diệt Đạn liền hóa thành tro tàn, mặc kệ thực lực người mạnh cỡ nào, cũng không có cơ hội phản kháng.

- Xong đời, Tinh Quang Thành xong đời rồi.

- Trùng Thần quá cường đại, nhân loại chúng ta căn bản không có cách chống lại.

Vô số người kinh hô, dưới hung tuyệt thế của Trùng Thần, bọn họ hoàn toàn không có lòng phản kháng.

Trong khi đó, đám học sinh học viện nắm chặt hai tay, chẳng biết lúc nào, một nữ sinh tên Thanh Xuân Tịnh Lệ đứng lên hô to.

- Thanh niên thần bí, cố lên.

Sau tiếng kêu này, các học sinh xung quanh cũng hô theo.

- Cố lên, cố lên...

- Tên này không có hy vọng đâu, Trùng Thần còn mạnh hơn Trùng Tộc 3S, nói cách khác, hẳn căn bản không phải đối thủ của Trùng Tộc chi thần.

Một người đàn ông nghiêm nghị, nhưng toát lên vẻ cao ngạo nói.

Đây là thiên tài đứng đầu học viện, ở thời đại hỗn loạn thế này, thiên tài có cơ hội quật khởi.

Cho đến khi thanh niên thần bí này xuất hiện, nhìn tuổi hẳn không chênh lệch nhiều với bọn họ, nhưng lại có thực lực bậc này, cũng khiến người ta ước ao đổ kị.

Xoạt xoạt!

Sau khi nam tử nói xong, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn hẳn, trong mắt chứa đầy lửa giận.

- Im miệng, người đó chính là anh hùng nhân loại, người không có tư cách nói thế.

- Kẻ cặn bã, trước đây ta nhìn lầm người rồi.

- Cái gì mà thiên tài số một của học viện, hóa ra chỉ là một tên súc sinh.

Lúc này, người thanh niên trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Bên ngoài Tinh Quang Thành.

Sức mạnh Trùng Thần càng lớn mạnh, càng khiến Lý Hồng Quân hoảng sợ.

Hắn chưa từng đối mặt với Trùng Thần, nhưng giờ khắc này, Trùng Thần hiện ra sức mạnh, khiến hắn sợ hãi.

Khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

- Nhân Tộc giun dế, đi chết đi.

Ầm!

Một cột sáng đen nhánh, từ trong miệng của Trùng Thần phát ra.

Trong chớp mắt, phong vân biến đổi, thiên địa một mảnh đen kịt, sức mạnh tà ác này làm tất cả mọi người đều sợ hãi đứng lên.

- Kết thúc rồi.

Lý Hồng Quân tuyệt vọng nhìn tình cảnh trước mắt, tất cả đều không kịp nữa rồi.

Trong khi đó, Lâm Phàm nở nụ cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, khẽ nâng một ngón tay lên, nhẹ nhàng điểm một cái.

Ầm!

- Yếu quá.

Lâm Phàm nhàn nhạt nói.

- Sao có thể?

Lý Hồng Quân hoàn toàn trợn tròn mắt, ngây ngẩn cả người.

Mà những người đang vây xem trước màn hình, lúc này cũng đại ra.

- Một ngón tay, chuyện này... Này.

Lâm Phàm lạnh nhạt duỗi một ngón tay, hủy diệt tất cả sức mạnh của Trùng Thần.

Thời gian dần trôi qua.

Khi hắc quang tiêu tan, khuôn mặt dữ tợn của Trùng Thần lộ vẻ kinh hãi.

Thấy nhân loại kia vẫn bình an vô sự đứng đó, Trùng Thần gào thét.

- Thật mạnh.

Sau một hồi trầm mặc, tất cả mọi người hoan hô khàn cả giọng.

Chỉ dùng một ngón tay đã có thể chống lại Trùng Thần, thật sự quá bá đạo rồi.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Tất cả mọi người ngừng thở, không biết thanh niên thần bí muốn làm gì.

Ngay cả Lý Hồng Quân cũng trợn tròn mắt, nhìn Lâm Phàm không chớp mắt, nhất cử nhất động của Lâm Phàm, đều có lực xung kích đối với mọi người.

- Trùng Thần? Ha ha, ngay cả Trùng Tổ của các người đều bị bản Đế giết chết, huống chi là người.

Khi mũi chân của Lâm Phàm chạm xuống mặt đất, một màn chấn động nhân tâm xảy ra.

Lấy mũi chân Lâm Phàm làm trung tâm, một cơn chấn động lan tỏa, một vòng lại một vòng tản ra bốn phương tám hướng, ngày càng lan rộng, trực tiếp bao vây tất cả Trùng Tộc.

Ầm!

Ầm!

Một màn kinh khủng nhất xảy ra.

Vô số Trùng Tộc giống như bị sức mạnh nào đó đả kích, thân thể không ngừng nổ tung, hóa thành tro bụi.

Đám Trùng Tộc mênh mông như biển tiêu tan trong chớp mắt, chỉ còn Trùng Thần cô đơn đứng ở đó.

Thời khắc này, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Leng keng!

Đại não bọn họ đã hoàn toàn trống không.

Mọi người đang xem màn hình cũng trợn mắt ngoác mồm, không kịp phản ứng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 835: Giết Hết Tất Cả!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ta đang nằm mơ phải không?
- Ấy da, đau quá, là sự thật, không phải nằm mơ đâu, thật đó.
- Sao có thể, những Trùng Tộc kia đi nơi nào rồi, làm gì chớp mắt một cái đã biến mất hết vậy, tại nó biết phép tốc biến của LOL à?

Vào lúc này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, đại quân Trùng Tộc mệnh mông như biển tiêu tan ngay tức khắc, chỉ còn lại Trùng Thần cô đơn đứng ở đó, thật sự quá kinh khủng.

Hi Vọng Chi Thành.

Tổng chỉ huy nhìn màn hình, cả người ngẩn ra.

- Chuyện gì thế này?

Đến hiện tại, hắn cũng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, đại quân Trùng Tộc, toàn bộ biến mất.

- Tổng chỉ huy đại nhân, trong tích tắc vừa rồi, có một luồng sức mạnh khổng lồ, sau đó thì... vậy đó.. không còn em trùng nào ngoài...

- Chuyện đại quân Trùng Tộc biến mất chắc chắn liên quan với thanh niên thần bí kia, hoặc do hắn làm.

Giám sát viên nói.

Mà giờ này, toàn bộ người trong phòng chỉ huy đứng như trời tròng.

- Không thể nào, ngàn vạn đại quân Trùng Tộc đó, cho dù mạnh cỡ nào, cũng không thể diệt sạch khi chưa đầy một cái chớp mắt chứ!

- Nhưng nếu không phải vậy, thì chuyện gì đã xảy ra?

Vào lúc này, tất cả cường giả cũng đều ngây ngốc, còn vô số nhân loại thấy cảnh này, đáng ra phải ăn mừng mới đúng.

- A...

- Trùng Tộc bị diệt sạch.

- Quá mạnh mẽ, thật sự quá cường đại.

- Hắn rốt cuộc là ai, sao mạnh vậy ra vậy...

- Chúa cứu thế, Chúa cứu thế xuống rồi.

...

Vô số nhân loại hoan hô, bọn họ khiếp sợ, nhưng cũng cảm thấy phấn khởi.

Nhân loại chịu đủ chèn ép của Trùng Tộc, nhưng tình cảnh trước mắt, để vô số người dâng lên hi vọng.

Lâm Phàm ngẩng đầu, chấp hai tay ra sau lưng, sải bước về phía Trùng Thần.

Trùng Thần không tin vào hình ảnh trước mắt, nhưng khi phát hiện đối phương đi về phía mình, càng sợ hãi lùi về sau một bước.

Lúc này, Lâm Phàm phong khinh vân đậm đi tới, chậm rãi tới trước mặt Trùng Thần, sau đó ngẩng đầu lên.

- Trùng Thần.

Thanh âm Lâm Phàm rất bình tĩnh, nhưng khi vào tai Trùng Thần, khiến hắn sợ hãi.

Trùng Thần không ngờ người trước mắt này lại mạnh như thế, toàn bộ con dân của mình bị tiêu diệt trong nháy mắt, mối liên hệ đã hoàn toàn bị cắt đứt.

- Nhân loại...

Thanh âm Trùng Thần rất khàn khàn, đầy sợ hãi.

Hắn trong mắt nhân tộc kiến hôi này chính là Trùng Tộc chi thần, nhưng hắn biết, mình chẳng qua chỉ là một Trùng Tộc nho nhỏ mà thôi.

Bởi vì thế giới này có hạn chế, cho nên những Trùng Tộc cường đại căn bản không thể tiến nhập, cuối cùng, vì thực lực hắn cường đại nhất, nên mới trở thành thần trong thế giới này.

Mà bây giờ, người trước mặt đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Bá, thật sự quá bá, không cho người ta có cơ hội phản kháng.

Ngay lúc này, Trùng Thần muốn khóc, hắn thật sự rất muốn hung hăng ăn người trước mắt này, nhưng hắn không dám, bởi vì đối phương sẽ đánh chết hắn.

Lâm Phàm chấp hai tay ra sau lưng, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Trùng Thần.

Mà lúc này, Trùng Thần đột nhiên cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn, từ người đối phương tản ra, hai chân run lên, sau đó Trùng Thần

cong hai chân, nằm rạp trên mặt đất, run lấy bầy dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người.

- Hừ!

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, trong khi đó, Trùng Thần hoảng sợ phát hiện, một nguồn sức mạnh vô tận hạ xuống.

Ầm!

Từ trước đến nay, trong lòng nhân loại vĩnh viễn có một bóng tối gọi là Trùng Thần, nhưng vào lúc đã hoàn toàn tiêu tán, hóa thành tro bụi.

- Thăng rồi...

Lý Hồng Quân nhìn cảnh này, trong lòng run lên, không nhịn được, điên cuồng rống to, Trùng Thần chết rồi, Trùng Thần chết thật rồi.

Vô số nhân loại nhìn màn hình ti vi, nội tâm bọn họ cũng tràn đầy hưng phấn.

Lâm Phàm nghe được tiếng hoan hô trong Tinh Quang Thành, lắc lắc đầu, xem ra mọi người đều rất vui vẻ.

Lúc này, Lý Hồng Quân đi đến trước mặt Lâm Phàm, cung kính nói.

- Nhân tộc Đại Đế.

- Ừ.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó hơi nhấc ngón tay.

Bỗng nhiên, thiên địa đại biến.

- Hắn đang làm gì vậy?

Trong lòng mọi người nghi hoặc, bọn họ không biết anh hùng nhân loại này đến cùng đang làm gì.

Rồi một màn kinh người xảy ra.

Kiểm ý ngang dọc bao phủ bầu trời, thiên địa như biến thành thế giới của kiếm.

Vô số kiếm ý trôi nổi trong hư không, kiếm ý mãnh liệt chấn động nhân tâm, những người tu luyện Kiếm đạo dưới cổ kiếm ý này, đều dâng lên ý nghĩ thần phục.

Theo bọn họ, đây là kiếm trung chi thần, so với kiếm ý của bọn họ giống như cháu đi thăm ông nội.

- Không nghĩ tới Trùng Tộc biến Trái Đất thành như vậy, quả thật chết chưa hết tội.

Ngón tay Lâm Phàm hơi động, kiếm ý ngang dọc, từng đạo từng đạo kiếm ý rót vào hư không, bay đi bốn phương tám hướng.

Một số thành thị khác đang liều mạng chống lại sự xâm lấn của Trùng Tộc, bọn họ phát hiện mình thật sự quá yếu.

Thậm chí có người đã mất đi ý chí chiến đấu.

Ngay lúc này, thiên địa chấn động, vô số kiếm ý bay đến, giết hết Trùng Tộc.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều chấn kinh, bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những thành phố đang bị Trùng Tộc tấn công, đều xảy ra một màn như thế.

Còn một ít Trùng Tộc mạnh mẽ trốn chỗ sâu thảo luận việc làm sao diệt Nhân tộc.

Nhưng lúc khoảnh khắc đó, hư không chấn động, kiếm ý quét sạch tất cả.

Trái Đất trong mắt Lâm Phàm như một tinh cầu nhỏ, chỉ cần một hơi thở đã có thể bao phủ toàn bộ.

Cho dù một chút động tĩnh cũng không chạy thoát cặp mắt của hắn.

Mặc dù số lượng Trùng Tộc rất nhiều, nhưng đối với Lâm Phàm, nó quá nhỏ bé.

Lâm Phàm tuyên bố với toàn thể giới.

- Bản Đế chính là Nhân tộc Đại Đế, Trùng Tộc trên Trái Đất đã được thanh trừ.

Sau khi nói xong câu đó, Lâm Phàm bay vào hư không.

- Nhân tộc Đại Đế...

Lý Hồng Quân kinh hô, muốn biết nhiều chuyện hơn nữa.

Nhưng không kịp rồi, thân ảnh Lâm Phàm đã biến mất.

Đối với Nhân tộc, tất cả những thứ này giống như đang mơ.

Nhân tộc Đại Đế...

Danh hào này được tất cả mọi người nhớ kỹ trong lòng.

Nhân tộc Đại Đế, đúng là Nhân tộc Đại Đế.

Hi Vọng Chi Thành, bộ chỉ huy.

- Tổng chỉ huy đại nhân, một số thành thị bị Trùng Tộc tập kích đều an toàn rồi, căn cứ theo báo cáo, những Trùng Tộc kia bị một luồng kiếm ý giết sạch.

- Tổng chỉ huy đại nhân, ở đây cũng vậy.

- Báo cáo, nơi đóng quân của Trùng Tộc đã không còn bất kỳ sóng năng lượng nào.

Tổng chỉ huy nghe người phía dưới báo cáo, cả người đứng ở đó, thật lâu chưa hồi thần.

Trùng Tộc bị giết sạch rồi sao?

Nhân tộc Đại Đế rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hiện tại, Lâm Phàm đã sớm đến nơi sâu nhất trên Trái Đất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 836: Vô Tận Thần Thoại Điều Là Thật

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Bản Đế đã nói, Trái Đất này không thể sinh ra Thiên Ý, cho nên nhân loại mới nhỏ yếu như vậy?

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, không gian hoàn toàn một mảnh màu xám tro, khí lưu màu xám phân tán thành từng mảng nhỏ trong hư không.

Trong đó, một quả cầu ánh sáng đang lơ lửng, trên mặt cầu điêu khắc phù văn thần bí, tản ra khí tức Thiên Ý.

Nếu như Trái Đất thật sự có Thiên Ý, vậy khi Trùng Tộc giáng lâm, thực lực loài người sẽ tăng nhanh như gió mới đúng? Nào giống như trước đây, bị chèn ép thê thảm.

Nhưng nếu Trái Đất không dựng dục ra được Thiên Ý, vậy lại càng cổ quái.

Có thể ngăn trở cường giả bên ngoài bình phong, phần năng lực này, không thể nói là yếu được.

Hiện tại, tu vi Lâm Phàm đã đạt Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, hơn nữa, cảnh giới còn không giống Vĩnh Hằng Thần Vị bình thường, cho nên, việc đánh vỡ bình phong, tự nhiên sẽ rất dễ dàng.

Mục đích duy nhất của Lâm Phàm chính luyện hóa Trái Đất, gọi nó là Sáng Tạo Chi Chủ, nhưng tùy tùng của mình phải mất thời gian rất lâu mới luyện hóa xong một thế giới, cái này nói ra có chút xấu hổ.

Bây giờ, ngay cả Thiên Ý cũng không dưỡng dục ra, cho nên, việc luyện hóa này cũng cực kỳ đơn giản.

Trong chớp mắt, một đạo luyện hóa lực đột nhiên bạo phát, bao phủ Trái Đất.

Ngay khi Lâm Phàm cảm thấy tất cả mọi thứ đều thuận lợi, nhưng không ngờ, trong viên cầu kia đột nhiên xuất hiện vài đạo thần liên đen kịt.

Những thần liên này tản ra luồng khí tức vô tận, trực tiếp đánh tan luyện hóa lực của Lâm Phàm.

-Ồ, có vấn đề rồi.

Lâm Phàm biến sắc, trên mặt lộ vẻ khó tin, luyện hóa một Trái Đất không có Thiên Ý sao sẽ có đồ chơi này đây.

-Mẹ nó, ra vẻ thần thần bí bí, bản Đế muốn xem xem người thần bí như thế nào.

Lâm Phàm không phục, luyện hóa Trái Đất không có Thiên Ý lại không thành công, nếu như nói ra ngoài, không phải bị người ta cười chết sao?

-Giáo Hóa Vương Phật.

-Đại Độ Hóa Phật Quang.

-Sáng Tạo Chi Chủ lực.

Thời khắc này, Lâm Phàm bạo phát ba đạo sức mạnh đánh về những thần liên kia.

- Bản Đế không tin không luyện hóa được người.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên, hư không hoàn toàn chấn động, khí lưu màu xám lại cuồng bạo không ngừng.

Những thần liên đang phát thần quang kia, trực tiếp ngăn ba cổ lực lượng luyện hóa của Lâm Phàm bên ngoài.

- Ai u, bản Vương Phật không tin, ngay cả một trái cầu nho nhỏ cũng không luyện hóa được.

Giáo Hóa Vương Phật từ Động Thiên đi ra, sau đó xắn tay áo, chuẩn bị làm một vỡ lớn.

- Lăn vào đi.

Lâm Phàm không nói hai lời, ném hăn trở lại, giới ạ, đến lúc nào rồi mà còn ra về.

Không thấy ông đây mạnh như vậy mà không bắt được đối phương à, chỉ bằng một mình vương Phật người thì làm được cái gì.

Vừa lúc đó, một màn khiến Lâm Phàm kinh ngạc xảy ra, quả cầu ánh sáng đột nhiên xoay tròn, một vòng xoáy đen kịt đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Gì vậy?

Lâm Phàm sửng sờ, không biết đây là cái gì, thì đột nhiên, một luồng sức hút to lớn bộc phát.

- Mẹ kiếp!

Thân thể Lâm Phàm lung lay, bị hút vào vòng xoáy.

Hiện tại, tu vi của Lâm Phàm đã gần như cực hạn, nhưng ngay cả một vòng xoáy cũng chống đỡ không nổi, cái này nếu nói ra, làm gì có ai tin?

Lúc Lâm Phàm mở mắt, cảnh giác nhìn bốn phía, khuôn mặt bắt đầu biến sắc, không dám tin tưởng cảnh vật xung quanh.

- Đây rốt cuộc là nơi nào?

Lâm Phàm không ngờ Trái Đất cổ quái đến mức có cả nơi như thế này.

Xung quanh một mảnh Hỗn Độn, không có âm thanh, không có ánh sáng, cũng không có bất kỳ linh khí, giống như hư vô, không tồn tại.

Vù!

Đúng lúc này, hư không chấn động, khiến Lâm Phàm lùi về sau, trong lòng thầm nghĩ không biết lại có chuyện gì xảy ra.

Nhưng điều Lâm Phàm kinh ngạc chính là, trước mặt hắn xuất hiện một bia mộ.

- Mộ Hầu tộc Tề Thiên Đại Thánh.

- Mẹ nó, Tôn Ngộ Không hả? Giời ạ! Cái này đùa quá trớn rồi.

Lâm Phàm sửng sốt sắc mặt tái mét. Má ơi, đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?

Lúc Lâm Phàm chuẩn bị nghiến cứu một phen, hư không không ngừng chấn động.

Trong nháy mắt, ngày càng có nhiều bia mộ xuất hiện trước mặt hắn.

Khi thấy thời gian, vẫn tự trên bia mộ, Lâm Phàm hoàn toàn xù lông...

- Mộ Xà Tộc Nữ Oa nương nương.

- Mộ Dực tộc chi thần Lucifer.
- Mộ Phật Tộc Như Lai Phật Tổ.
- Cự Nhân tộc vương Khoa Phụ.
- Mị Tộc chi phụ Hoàng Chương.
- Mộ Long Tộc Ứng Long Tổ Thần.

...

Lâm Phàm trừng mắt nhìn, tất cả những thứ này thật quái dị, những bia mộ này nằm dày đặc trong hư không.

Nhưng trong chớp mắt, Lâm Phàm lại biến sắc, phát hiện điều gì đó khiến hắn hoảng sợ.

Bên dưới những tấm bia, xuất hiện rất nhiều bia mộ màu đen, mà những bia mộ màu đen này lại tản ra khí tức vô cùng tà ác, khát máu, âm lãnh và tàn bạo.

Lâm Phàm ngưng trọng nhìn qua, lúc thấy thời gian, văn tự trên bia mộ, cả người đều nhảy lên.

- Mộ Cổ Tộc Thời Không Ma Thần Dương Mi.
- Mộ Cổ Tộc Tử Vong Ma Thần Thi Diễm.
- Mộ Cổ Tộc Cực Âm Ma Thần Âm Minh.
- Mộ Cổ Tộc Cực Dương Ma Thần Dương Xước.

Vô Tận Ma Thần, Linh Hồn Ma Thần, Hủy Diệt Ma Thần...

Vô số bia mộ này càng khiến Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt.

- Hình như mình phát hiện ra cái thứ ghê gớm rồi.

Lâm Phàm không sợ trời không sợ đất, nhưng khi nhìn thấy nhiều bia mộ như vậy, cả người nháy dựng lên.

Cái này là cái quái gì đây, sẽ không hổ người ta chứ.

Đây không phải ba ngàn Ma Thần trong thần thoại Trái Đất sao?

Hiện tại, Lâm Phàm nghĩ tới một tên Ma Thần, nếu như cái tên này cũng là Cổ Tộc Ma Thần, vậy coi như chơi được một ván lớn rồi.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, những bia mộ màu đen này tổng cộng có 2,999 cái, thiếu mất một cái.

Sau đó Lâm Phàm nhìn về những bia mộ phía trên, chưa đến một khắc, hần phát hiện được thứ mình muốn tìm.

- Mộ Cổ Tộc Lực Lượng Ma Thần Bàn Cổ.

- Cái quái gì nữa đây? Tình huống này là sao? Sao có nhiều bia mộ như vậy, những thứ này không phải trong thần thoại sao? Giờ lại ở cùng một chỗ với Cổ Tộc?

Lâm Phàm cực kỳ đau đầu, lúc xuyên đến Huyền Hoàng Giới, Lâm Phàm vẫn cho rằng mình đã tiến đến thế giới song song.

Nhưng lúc này, hần phát hiện tình huống không được bình thường.

- Trái Đất có nhiều ẩn sĩ đại năng, những người trong truyền thuyết thần thoại kia giống như đã tồn tại.

Như vậy, chỉ có một cái khả năng, đó là tất cả những thứ này đều là thật.

- Trời ạ, những người này vừa nhìn đã biết là nhân vật vô địch, nếu toàn bộ sống lại, ông đây không phải trở thành kẻ yếu sao?

- Không muốn đâu... oa...

Lâm Phàm giờ không nghĩ đến những thứ khác, mà cân nhắc tình huống bản thân.

Thật vất vả mới tiến nhập đến Thần Thiên Vị tầng mười, đạt cảnh giới thần cảm giết thần, giờ để hắn nhìn thấy nhiều bia mộ biến thái như thế, trái tim nhỏ của hắn có chút không chịu nổi.

Nhưng chuyện còn ở phía sau...

Bia mộ chấn động.

- Không thể nào...

Lâm Phàm ngây ngốc, cảm giác mình đã làm ra chuyện vô cùng khủng khiếp, nhưng rõ ràng hắn chưa làm gì thì phải?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 837: Đừng Chơi Ta Chứ!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Xèo! Xèo!

- Làm gì vậy?

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt không biết nói gì hơn, chơi ta à.

Chỉ thấy một bia mộ đột nhiên rung động sau đó phóng lên trời, rơi vào trong hư không vô tận, Lâm Phàm muốn đưa tay chặn lại nhưng trái tim nhỏ lại có chút sợ, thật không dám can rờ.

Xung quanh bia mộ được quấn quanh bởi những luồng khí bí ẩn mênh mông vô tận, chỉ dựa vào khí thế cũng đủ làm người ta run rẩy, Lâm Phàm thật sự sợ, nếu mình ngăn cản, không biết chuyện gì sẽ xảy ra a.

- Rống!

Trong chớp mắt, bia mộ âm trầm tỏa ra từng luồng khói đen u ám.

Trên mộ Cổ Tộc Tử Vong Ma Thần Thi Diễm đột nhiên xuất hiện một bóng mờ, xung quanh thân ảnh hư ảo này bao trùm tử khí âm u, trường bào màu đen ôm lấy toàn thân, trong tay cầm một liêm đao đen kịt.

Trên liêm đao, Lôi Đình đen kịt ẩn chứa mùi vị chết chóc quẩn quanh.

Ừng ực!

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, sức mạnh thậtcường hãn, đều đã chết rồi mà còn sự uy nghiêm này, nếu như bản thể giáng lâm, còn không đâm nát hoa cúc của tiểu gia ra sao.

Trên bia mộ đều nổi từng đạo từng đạo bóng mờ, những hư ảnh này trải rộng thành hàng dày đặc, từng cái đều là cường giả đỉnh cao, khí thế mạnh mẽ ngưng tụ tập trung tại một chỗ, khí thế càng khủng bố.

Đạp đạp!

Lâm Phàm không khỏi lùi lại mấy bước, gương mặt tỏ vẻ kinh dị, bản thân như bị núi to áp chế.

Kiểm tra tu vi của những hư ảnh này, nhưng lại không thấy rõ ràng, tình huống này là lần đầu tiên gặp phải.

Lâm Phàm tim đập thành thịch, căng như dây đàn a!

Hiện tại, những hư ảnh trôi nổi phía trên bia mộ cũng bắt đầu chấn động lên, từng đường bóng mờ trấn áp đi tới.

Hình như là đang trấn áp ba ngàn Ma Thần Cổ Tộc.

Ầm!

Hư không vỡ tan.

Lâm Phàm trơ mắt nhìn hết thấy trước mắt, ngón tay khẽ động tuy nhiên ngoài ý muốn lại cảm nhận được hai nguồn sức mạnh không ngừng va chạm vào nhau, dường như là đang tranh đoạt cái gì.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tình huống hiện tại này có cái gì không đúng a.

Lâm Phàm kinh hãi đến biến sắc, cảm thấy hơi bất ổn.

Trong chớp mắt, một vết đen phá vỡ hư không, cắt chém thiên địa mà đến.

Nhất thời lông tơ Lâm Phàm dựng đứng, cảm thấy cái mạng nhỏ này đã không còn của mình nữa.

Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm lập tức trốn vào trong đó.

Oanh Ầm!

Thiên Địa Dung Lô rung động, bị trùng kích cực lớn vậy, mà lúc này, Lâm Phàm đang hết sức chăm chú cảnh giác tình huống chung quanh.

Lúc này, truyền đến một tiếng thán phục, sợ hãi, khiến Lâm Phàm sửng sốt, những Boss lớn siêu cấp này chẳng lẽ vẫn chưa chết?

Trước mắt Lâm Phàm, Cổ Tộc Tử Vong Ma Thần Thi Diễm nhẹ nhàng đưa liêm đao trong tay, như rất kinh ngạc với tình huống trước mắt không diễn theo suy nghĩ trong lòng mình.

- Nhân tộc....

Một âm thanh truyền đến, âm thanh này truyền vào tai Lâm Phàm trở nên vô cùng âm trầm khủng bố, có vẻ như được truyền đến từ người mặc áo bào đen bên dưới.

Lâm Phàm trợn to mắt nhìn, trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc trở nên trống rỗng.

Thời khắc này, Lâm Phàm có ý nghĩ muốn tự tử rồi, đkmm, nơi này là thế quái nào a, những người này đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Không phải đã chết hết rồi sao, giờ còn có thể mở miệng nói chuyện ta.

Bia mộ cũng đã xây xong, còn muốn sống lại à.

Không được ra, tuyệt đối không được ra, ra ngoài ca sẽ chết mất.

- Vô số kỷ nguyên trăm luân, chúng ta lại lần nữa giáng lâm, Lực Lượng Ma Thần Bàn Cổ phản bội Cổ Tộc, đáng chết.

- Tề Thiên Đại Thánh, Như Lai Phật Tổ... chiến đấu của chúng ta vừa mới bắt đầu....

....

Ầm!

Vô số hắc trụ phóng lên trời đánh vào bia mộ cường giả chí cao của chủng tộc Đại Thiên, sau đó xuất hiện một cái khe, bia mộ của ba ngàn Ma Thần Cổ Tộc đều bay đi bốn phương tám hướng, cuối cùng biến mất không còn hình bóng.

Mà bia mộ Chí Cao của chủng tộc Đại Thiên cũng rung động, bay vào trong hư không vô tận.

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, bia mộ rậm rạp chẳng chịt trước mặt toàn bộ biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

- Đây là tình huống gì?

Lâm Phàm đại ra, trừng mắt nhìn hư không vô tận.

- Hình như xảy ra đại sự rồi!

- Tất cả những thứ này tới cũng quá đột ngột khiến người ta căn bản không có một tia cơ hội phản kháng a.

Lúc này, Lâm Phàm đi ra từ Thiên Địa Dung Lô, với một màn vừa thấy, không biết nói thế nào.

Hết thấy đều quá giả dối, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lâm Phàm thật sự cho rằng vừa này đang nằm mơ.

Những cái tên trên bia mộ kia có rất nhiều người Lâm Phàm biết.

Tề Thiên Đại Thánh, không phải Hầu Tử sao, sao lại trở thành cường giả Hầu tộc chí cao rồi?

Còn có Lucifer không làm Thiên Sứ mà trở thành cường giả Dực tộc?

Chi chủ Yêu tộc thế nào lại là Đế Tuấn a, Thượng Cổ Đại Yêu không phải vua Yêu tộc sao?

- Ta đi, thay đổi rồi, thế giới quan của bốn Đế rối loạn cmnr.

- Bản Đế thuộc trận doanh nào, vừa này sao không thấy đại Boss Nhân tộc ta, không từ mà biết, Nữ Oa kia không phải nặn ra người sao, giờ biến thành Xà Tộc Chí Cao?

....

- Thượng Cổ Đại Yêu, người mau ra đây, Đế Tuấn là người nào của Yêu tộc các người vậy?

Giờ khắc này, Lâm Phàm trực tiếp gầm thét, tình cảnh vừa này mang đến rung động quá lớn.

Thượng Cổ Đại Yêu sớm đã bị Lâm Phàm cho độ hóa, đang từ từ nhớ lại.

- Đế Tuấn a....

- Đúng đấy, đúng đấy, người biết hử không?

Lâm Phàm hỏi.

Thượng Cổ Đại Yêu lắc lắc đầu.

- Quá xa vời, thật sự quá xa vời, không nhớ rõ.

- Trời ạ....

Lâm Phàm hết chỗ nói, hẳn đã từng là Yêu Hoàng của Yêu tộc mà lại không biết Đế Tuấn là ai, vậy mình nên hỏi ai.

Những bia mộ này không biết đã bay nơi nào.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, Lâm Phàm cảm giác phiến hư không cũng bắt đầu chấn động, như bị một sức hút cường đại tác động.

- Keng, vạn giới mở ra, đại thời đại giáng lâm, bắt đầu làm mới hệ thống.

Lâm Phàm:

-....

....

- Ta xxx, vạn giới cứ vậy mở ra?

Lâm Phàm không còn gì để nói, tất cả những thứ này quá bất ngờ, khiến người không có thời gian chuẩn bị a.

- Độ hóa....

Lâm Phàm không chút do dự bắt đầu mạnh mẽ luyện hóa Địa Cầu.

Giờ đã không xuất hiện thần liên nữa, đơn giản đã luyện hóa xong.

- Keng, chúc mừng luyện hóa Địa Cầu.

- Tên gọi: Sáng Tạo Chi Chủ, tên gọi mạnh nhất cần luyện hóa đại thế giới đến số lượng nhất định (2/1000).

Lâm Phàm trực tiếp thu Địa Cầu vào nội thiên địa, bây giờ trong nội thiên địa của Lâm Phàm đã có Địa Cầu và Huyền Hoàng Giới.

Đây là căn cơ của Nhân tộc, tất cả đều trong lòng bàn tay Lâm Phàm.

Trong khoảnh khắc, một luồng sức mạnh huyền diệu đánh vào cơ thể Lâm Phàm muốn liên tiếp Huyền Hoàng Giới và Địa Cầu.

- Keng, phát hiện một nguồn sức mạnh không rõ muốn liên kết Huyền Hoàng Giới và Địa Cầu, chém gãy.

Lâm Phàm không thể chống đỡ được sức mạnh huyền diệu này, hệ thống trực tiếp ra tay, cắt đứt nguồn sức mạnh này, bảo đảm an toàn cho Huyền Hoàng Giới và Địa Cầu.

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, may mà hệ thống trâu bò.

- Keng, đã đổi thành hệ thống mạnh nhất, chuẩn bị cho kí chủ càn bá đạo hơn chinh chiến vạn giới.

- Keng, phát động nhiệm vụ chung cực: Trấn áp vạn giới.

Lâm Phàm:

-....

- Đm, bớt trâu ta dùm cái a....

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 838: Thời Đại Mới

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Cổ Thánh Giới xảy ra biến hóa lớn.

Vạn giới đột nhiên khai mở khiến tất cả mọi người trở tay không kịp, cho dù Cổ Tộc Chí Cao cũng thế.

Thiên Ý đã thức tỉnh.

Hai ngũ đại Chí Cao còn sống nhìn nhau, không biết nói gì hơn.

- Tại sao lại như vậy, không phải ba tháng nữa mới tới sao?

Tất cả Chí Cao đều thấy tình huống có gì đó không đúng.

- Đại nhân Thiên Ý, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Ngũ đại Chí Cao còn sống cảm giác lần này vạn giới đại mở rất không đúng lúc, hơn nữa chuẩn bị trước lúc này cũng vẫn sẽ thất bại.

Đợt Trùng Tộc giáng lâm đầu tiên đã bị cái tên Nhân tộc Đại Đế ghé thăm kia đánh ngã, xuất hiện tình huống sai lầm.

Hiện tại, vạn giới giờ lại khai mở, càng lộ rõ có gì đó không đúng.

Thiên Ý rất lâu cũng không trả lời, dường như cũng bị một màn bất thành linh này dọa sợ.

Hắn là Thiên Ý Cổ Tộc có thể khống chế tất cả, cho dù vạn giới khai mở cũng phải được tiến hành dưới chương khống của hắn.

Mà lúc này, nơi phong ấn của Cổ Tộc, Thủy Hỏa Đại Đế vẫn đang đắm chìm trong cảnh giới thủy hỏa dung hợp, nhưng lúc này, đôi mắt nàng mở lớn, gương mặt tỏ vẻ khiếp sợ.

- Làm sao có khả năng....

Thủy Hỏa Đại Đế cảm nhận trong hư không có một luồng sức mạnh vô cùng vô tận đang sôi trào mãnh liệt, có cái gì đó rất khủng khiếp sắp giáng xuống.

- Quả nhiên, kỷ nguyên sắp kết thúc, cái thứ đang tồn tại kia cũng đã tỉnh lại.

- Tâm ý thủy hỏa đã dung hợp toàn bộ, vốn dĩ muốn chờ cho Thiên Ý thức tỉnh rồi bắt đầu chém giết, xem ra hiện tại rời đi trước thời hạn thôi.

Nhìn phong ấn phía trên, khóe miệng nàng lộ ra nụ cười, ngón tay hơi động, tâm ý thủy hỏa bộc phát, tâm ý này dung hợp lẫn nhau bao hàm vạn vật, triệt để phá vỡ phong ấn.

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển, sắc mặt đám Chí Cao biến sắc.

- Không được, Thủy Hỏa Đại Đế đã phá phong ấn rồi!

Ngũ đại Chí Cao lập tức đến nơi phong ấn, sau khi nhìn thấy Thủy Hỏa Đại Đế, bọn họ không khỏi lộ vẻ cảnh giác.

Trong mắt bọn họ, vạn giới đều là giun dế, nhưng Thủy Hỏa Đại Đế này là tồn tại ngoại lệ duy nhất a.

Thủy Hỏa Đại Đế bỗng bồng bềnh trên hư không nhìn phương xa, chưa đầy nửa giây đã bị ngũ đại Chí Cao bao vây.

- Thủy Hỏa Đại Đế, người....

Một Chí Cao lên tiếng.

Thủy Hỏa Đại Đế giơ tay.

- Các người không cần nói gì, thời đại này đã không thuộc về các người nữa rồi, chuẩn bị rơi đài đi.

Sau khi nói xong, nàng đã biến mất tại chỗ.

Tâm thần ngũ đại Chí Cao run lên, bọn họ không có một chút cảm giác, thậm chí còn không biết Thủy Hỏa Đại Đế này rốt cuộc đi như thế nào.

- Làm sao có khả năng, Thủy Hỏa Đại Đế này sao mạnh như thế?

- Thiên Ý....

- Thủy Hỏa Đại Đế nói vậy có ý gì?

....

Đột nhiên, hư không rung động.

Sắc mặt ngũ đại Chí Cao ngưng lại.

- Làm càn....

Một Chí Cao ra tay, chưởng ấn trấn áp về hư không vô tận.

Nhưng trong chớp mắt, một vệt đen lấp loé phá vỡ hư không xông tới chém giết.

Xì xì!

Thân thể Chí Cao này dĩ nhiên bị cắt rời, vô số mùi vị chết chóc phát ra từ miệng vết thương.

- Thời đại thay đổi rồi sao?

Người này, khoác hắc bào che từ đầu đến chân, tay cầm lưỡi hái tử thần, toàn thân tản ra khí tức khiến người sợ hãi.

Chỉ vèn vện một chiêu đã giết chết một Chí Cao.

- Người là ai?

Tử đại Chí Cao còn lại kinh hãi nhìn đối phương, nội tâm bọn họ chấn động, cảm thấy thế giới sụp đổ.

Bọn hắn là Chí Cao a, nhưng giờ bị người khác dùng một chiêu giết chết.

Điều này quả thật khó tin.

Vù!

Vù!

Lúc này, hư không lần nữa chấn động, một toà rời một tòa bia mộ xuất hiện.

Những bia mộ này có khí tức già nua tà ác, nếu so sánh với Cổ Tộc Chí Cao giống như Tiểu Vu gặp Đại Vu.

- Không ngờ người tỉnh lại đầu tiên lại là Tử Vong Ma Thần ta.

Tử Vong Ma Thần nhìn những bia mộ mọc lên chi chít xung quanh, khóe miệng nở một nụ cười.

- Tử Vong Ma Thần chúng ta đang ở đây đợi những tên kia phục sinh.

- Kỷ nguyên này kết thúc trong tay chúng ta, cho dù bọn họ, cũng không thể ngăn cản.

....

Trong chớp mắt, vô số bia mộ truyền đến từng đợt âm thanh âm trầm.

Tử Vong Ma Thần quơ lưỡi hái tử thần trong tay nhìn về bốn Chí Cao còn sống, sau đó lại nhìn về hư không.

- Làm sao, bản Ma Thần trở về, người còn không mau lăn ra.

Tử Vong Ma Thần ngược nhìn hư không, chợt quát một tiếng.

Ngay khi bốn Chí Cao còn chưa rõ chuyện gì, hư không đột nhiên chấn động, một bóng người xuất hiện.

- Thiên Ý đại nhân.

Bốn Chí Cao nhìn thấy người tới, xưng hô trở nên kính úy, nhưng một màn khiến bọn họ khiếp sợ xảy ra.

Thiên Ý khi nhìn thấy bóng dáng người kia, lập tức sợ hãi, cả người run rẩy, nằm rạp xuống đất.

- Tử Vong Ma Thần....

Hắn run lẩy bẩy như gặp nhân vật ghê gớm lắm.

- Thiên Ý?

- Ha ha, không ngờ chỉ cần một đạo trọc khí đã có thể trở thành Thiên Ý.

Bàn tay kinh khủng của Tử Vong Ma Thần đặt trên đầu Thiên Ý nhẹ nhàng vuốt ve, như vuốt ve một con chó.

Mà bốn Chí Cao khi thấy cảnh này, hoàn toàn sợ đến choáng váng.

Bọn họ ở chức vị cao đã lâu, luôn là người khống chế tính mạng vạn ngàn chủng tộc, nhưng biến hóa lúc này thật sự quá lớn, đến mức không tiếp thụ được.

- Bốn tên giun để các người lại đây.

Tử Vong Ma Thần nhìn bốn Chí Cao, vẫy vẫy tay.

Tứ đại Chí Cao liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng quỳ xuống, cúi đầu xưng thần.

- Ha ha....

Tử Vong Ma Thần hét dài một tiếng, tử khí nồng nặc bạo phát, toàn bộ Cổ Thánh Giới đều run rẩy.

....

Vào lúc này, Cổ Thánh Giới đang không ngừng dung hợp với những thế giới khác, không ngừng mở rộng diện tích đến nghìn lần, vạn lần, tỷ lần...

Vốn dĩ Cổ Thánh Giới đã rất rộng lớn, nhưng giờ lại càng to lớn hơn.

Vạn giới nối tiếp nhau tạo thành một phương thế giới mới, thiên địa pháp tắc đang tăng lên vô hạn.

- Đây mới là chiến trường cuối cùng, mới là kỷ nguyên trước hủy diệt, thời đại huy hoàng nhất a.

- Chúng ta cũng đã trở về, chi chủ vùng thế giới này vẫn là chúng ta.

Lúc này, Cổ Thánh Giới biến hóa khiến tất cả mọi người đều nằm trong trạng thái không biết nói gì hơn.

Vô số nơi đóng quân của chủng tộc Đại Thiên đột nhiên xuất hiện vết nứt, sau đó từ trên trời rơi xuống một khối mộ bia, rơi vào đại địa.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Một toà lại một tòa sơn môn xuất hiện trong hư vô.

Đối với hết thầy chủng tộc Đại Thiên hiện giờ, không ai biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra a!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 839: Luận Chứng Đây Không Biết Thật Hay Giả?

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Vạn giới khai mở...

Tà Chủ lúc trước bị Lâm Phàm trấn áp như một con chó đang lớn tiếng cười điên cuồng.

- Nhân tộc ghê tởm, Đại Thiên chủng tộc ghê tởm, cơ hội đã đến rồi, ngày vạn giới khai mở, tộc nhân của ta cũng sẽ giáng lâm, sau đó trở thành chủ nhân của thời đại mới này.

Bây giờ Tà Chủ đang trốn trong rừng sâu núi thẳm, bình thường không dám ra ngoài làm càn, chỉ có thể chậm rãi chữa trị thương thế.

Lúc này, khi Cổ Thánh Giới hỗn loạn, Tà Chủ cảm thấy thời cơ đã đến.

Trong chớp mắt, trên người Tà Chủ bạo phát một luồng sức mạnh cường hãn, lấy sức mạnh bản thân làm chất xúc tác mở ra một con đường để tộc nhân mình giáng lâm.

Thời khắc này, lửa nóng trên người Tà Chủ đang thiêu đốt.

- Giáng lâm đi, thời đại mới đã đến rồi.

Ầm!

Tà Chủ dựa vào bản thân mở ra một con đường, lối đi này nối liền thiên địa trực tiếp đ-ng mạnh vào hư không.

Nhìn vết nứt càng lúc càng lớn, thần niệm Tà Chủ cũng trở nên điên cuồng.

- Các tộc nhân của ta, nhất định phải giết hết Nhân tộc... Giết hết Nhân tộc....

Óan niệm lớn nhất của Tà Chủ chính là Lâm Phàm, nếu không phải vì Lâm Phàm, hẳn sẽ vui vẻ biết bao, sao trở nên lúng túng như bây giờ.

- Dừng tay!

Vừa lúc đó, trong lối đi kia truyền đến một âm thanh sợ hãi.

Tà Chủ ngẩng đầu nghi hoặc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng sau đó cũng không c suy nghĩ nhiều.

- Các đồng bào của ta, hãy giúp ta báo thù!

Ầm!

Tà Chủ hoàn toàn tiêu đốt chính mình, tinh khí thần rót vào hư không.

Đường nối càng lúc càng lớn, cuối cùng, Tà Chủ tan thành mây khói.

- Không muốn a....

Một khắc khi Tà Chủ tiêu tán, trong thông đạo truyền đến âm thanh mãnh liệt nhưng hết thảy đều đã chậm.

- Tại sao lại như vậy, các nhân vật khủng bố kia sao lại thức tỉnh rồi, không thể đi, tuyệt đối không thể đi Cổ Thánh Giới, Tà Chủ người mắc bệnh tâm thần rồi.

Vương giả ngoại vực tà ma cảm nhận bên trong Cổ Thánh Giới truyền đến từng đạo khí tức kinh khủng, bị dọa té đái.

Hơn nữa, những khí tức này rất quen thuộc, thuộc về thời đại cổ xưa.

Tà ma ngoại vực bọn họ không thuộc về bất kỳ chủng tộc nào, nhưng cũng là một loại sinh linh tồn tại trong thiên địa.

Rất lâu trước kia, Cổ Thánh Giới là nơi cấm kị của bọn họ, bởi vì cường giả nơi đây thật sự quá nhiều, đã nhiều mà lại còn rất rất mạnh nữa.

Sau đó, từng cường giả một đột nhiên biến mất, khiến ngoại vực tà ma thả lỏng, hơn nữa, về sau Cổ Tộc Chí Cao và Thiên Ý không phải quá mạnh, nên bọn họ mới dám can rờ xâm lấn.

Nhưng một khắc khi Tà Chủ mở thông đạo, thì vương giả tà ma ngoại vực cảm nhận được vô số khí tức phi phạm, những khí tức này thật sự quá quen thuộc.

Bởi vì sợ hãi, vương giả đứng đầu không dám làm can, nhưng giờ đã không còn kịp, Tà Chủ đã mở đường nổi ra.

Mà một màn xảy ra càng khiến ngoại vực tà ma thêm hoảng sợ, Cổ Thánh Giới dính liền với thế giới ngoại vực tà ma bọn họ đang ở, như dung hợp lại với nhau.

Bi kịch!

Bốn đại Thủ Hộ Chi Địa cũng xảy ra tình huống khó khăn, bình phong bảo vệ bọn họ đã bị phá vỡ, điều này quả thực là chuyện không dám tưởng tượng.

....

Cổ Thánh Giới.

Lâm Phàm đứng nơi đó, không biết làm gì, mắt tròn tròn.

- Chuyện này....

Lâm Phàm thật sự không thể tin thế giới này thay đổi có chút không đúng, không như hắn suy nghĩ nữa.

- Chuyện này rốt cuộc như thế nào, sao đột nhiên lại trở nên như vậy?

Lâm Phàm không biết nói gì, thế giới đang lớn ít nhất ngàn vạn lần hơn so với trước kia, thậm chí còn nhiều hơn.

Trở trời rồi, hoàn toàn trở trời rồi.

Ngay cả pháp tắc thiên địa đều thay đổi, càng thêm cường hãn so với trước đây.

- Mẹ kiếp, trước đây nói thế nào, bản Đế cũng thuộc top cường giả trong Cổ Thánh Giới này, nhưng bây giờ, chỉ như tôm tép, thứ gì đang xảy ra vậy?

Lâm Phàm tròn tròn mắt.

Vậy sau này còn lăn lộn éo gì nữa.

Đặc biệt khi hệ thống ban hành nhiệm vụ chung cực càng khiến Lâm Phàm câm nín.

- Trấn áp vạn giới.

- Ép vạn cái em gái người ấy, trước đây chỉ cần làm vậy với Cổ Tộc, giờ đổi lại như thế, ai chơi nữa? Mấy cái bia mộ kia tuy không biết là thứ gì, nhưng tuyệt đối không phải đồ tốt.

Thời khắc này, Lâm Phàm phóng thích thần niệm, kiểm tra biến hóa trên thế giới này.

Nhưng sau đó, đành thở dài một hơi, thế giới thay đổi quá nhiều, lấy thực lực hiện tại của hắn, chỉ có thể bao phủ một phạm vi nhỏ.

Hơn nữa còn xuất hiện thật nhiều thứ khiến Lâm Phàm kinh ngạc.

Ào ào ào!

Lúc này, đại địa đột nhiên run rẩy, một cây to bỗng mở miệng lớn lao tới cắn xé Lâm Phàm.

- Thần Thiên Vị tăng sáu.

- Ta Xxx, ngay cả thực vật cũng thành tinh rồi.

Loại thực vật này Lâm Phàm chưa từng gặp qua, dường như mới xuất hiện sau khi vạn giới khai mở.

Lâm Phàm không nói nhiều, một quyền đập chết tươi, sau đó bay về phương xa.

- Ôi mẹ ời, toàn thể cảnh giới đều tăng lên, hơn nữa còn xuất hiện không ít đồ quái dị.

Tất cả những thứ này đều được sinh ra sau khi vạn giới dung hợp, ý chí thiên địa thay đổi càng thêm cường đại, sức mạnh phải gánh chịu cũng lớn hơn.

Biến hóa còn chưa kết thúc, vạn giới đang không ngừng dung hợp, không biết sau khi dung hợp sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm cảm giác có chút đau đầu, tất cả những biến hóa này quá đột ngột, khiến người ta không phản ứng kịp.

Ngay tại lúc này, Lâm Phàm sửng sốt, cảm giác nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

- Nhân tộc....

Lâm Phàm nghe âm thanh này, tâm thần run lên, ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn đã muốn té xỉu.

- Người... Người... Người.

Lâm Phàm nhìn bóng người trước mặt, cả người tím tái.

Người trước mắt là Tử Vong Ma Thần....

- Hóa ra là Nhân tộc người, ha ha.

Tử Vong Ma Thần đột nhiên giáng lâm khiến Lâm Phàm sợ hãi, trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

- Đúng đấy, xin hỏi có chuyện gì không?

Lúc này, thái độ Lâm Phàm rất tốt, nhỏ giọng hỏi.

Không quan tâm đối phương có lai lịch thế nào, nhưng Lâm Phàm biết, vạn giới đang thay đổi mà đối phương lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, khẳng định không có ý tốt.

- Bản Ma Thần vừa tỉnh lại, nghe nói người đã khiến Cổ Tộc chịu không ít thiệt thòi, muốn nhìn một chút xem tên giun dế nhà người có bản lĩnh gì.

Giọng nói Tử Vong Ma Thần âm trầm, ngữ khí biến đổi ngay tức khắc.

- Đáng tiếc, để bản Ma Thần thất vọng rồi, lúc trước người đỡ được một chiêu của bản Ma Thần đã dùng một bảo vật, rốt cuộc là cái gì? Hiến nó cho bản Ma Thần đi.

- A... Cái kia, cái này....

- Hả? Làm sao, không muốn?

Ngữ khí Tử Vong Ma Thần bắt đầu giận dữ.

- Không phải, không phải, sao không muốn chứ, Lâm Phàm ta sùng bái nhất chính là Tử Vong Ma Thần đại nhân.

Giờ phút này, Lâm Phàm nghĩ mình trước hết nên ổn định Ma Thần này.

Lâm Phàm đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 840: Ta Muốn Thay Người A

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Lâm Phàm gọi Thiên Địa Dung Lô ra.

Thiên Địa Dung Lô này đi kèm theo hệ thống, bảo bối cái rắm gì, nó vốn được dùng để luyện khí, bởi vì khá cứng rắn nên mỗi lần gặp chiêu nào đỡ không nổi thì được Lâm Phàm gọi ra sau đó trốn vào thôi.

Khi Thiên Địa Dung Lô xuất hiện, Lâm Phàm phát hiện hai mắt Tử Vong Ma Thần trợn tròn lên.

Tử Vong Ma Thần vẫn được trường bào màu đen vây lấy, căn bản không thấy được con mắt, nhưng Lâm Phàm đoán được Tử Vong Ma Thần chắc chắn đang nhìn thẳng.

- Tử Vong Ma Thần đại nhân, người thấy bảo bối này thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Được.

Tử Vong Ma Thần mở miệng, giọng nói có chút hưng phấn.

- Nhân tộc người biểu hiện rất tốt, quy thuận bản Ma Thần sau đó trở thành thủ hạ của ta, sống trong vùng thế giới này có bản Ma Thần bảo kê, thiên địa này, không còn ai dám trêu chọc người nữa.

Tử Vong Ma Thần nói.

Lâm Phàm vừa nghe, nháy mắt một cái, thủ hạ cái em gái người ấy, nghĩ lại những lời này, Tử Vong Ma Thần là tồn tại có thể cẩn thận nói chuyện a.

Sau đó, Lâm Phàm bắt đầu đi vòng vo, phải xuất chiêu một chút mới được.

- Có thể trở thành thủ hạ của Tử Vong Ma Thần thật sự quá vinh hạnh cho tại hạ.

- Tử Vong Ma Thần đại nhân, người ăn Lạt Điều () sao?

Lâm Phàm rút ý thức vào nội thiên địa Địa Cầu tìm đồ ăn đẹp nhất Địa Cầu là Lạt Điều.

- Tiên sư nó, Tử Vong Ma Thần, bản Đế hôm nay sẽ giết người.

Trong lòng Lâm Phàm rống giận, sau đó bắt đầu hòa Lạt Điều vào thuốc biến thái.

Đại Phàm Ca chi linh, tinh luyện, tinh luyện, khi tinh luyện nhất định phải tinh luyện đến mức độ tinh khiết nhất sau đó dung hợp với Lạt Điều.

- Keng, chúc mừng luyện chế ra một bao Đại Phàm Ca Lạt Điều.

- Lạt Điều?

Tử Vong Ma Thần sửng sờ, không biết đây là thứ gì.

Lâm Phàm đã chế thành công Lạt Điều, trong lòng tràn đầy hi vọng, nhất định phải ổn định, lần này phải ổn định a.

- Đúng, Lạt Điều đẹp nhất trong truyền thuyết, đây do ta tích lũy trong nhiều năm mới có được đó.

Lâm Phàm lấy Lạt Điều ra, từng cây từng cây Lạt Điều đỏ như lửa, thoát nhìn vô cùng yêu diễm.

Những Lạt Điều diêm dúa này khiến Lâm Phàm không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, nhưng nghĩ đến tác dụng của nó, hẳn phải cố kiềm nén lại.

Chỉ cần đối phương ăn Lạt Điều của bản Đế, như vậy sẽ chơi đùa thoải mái rồi.

Bản thân trốn vào Thiên Địa Dung Lô một chút, sau đó thả Thượng Cổ Đại Yêu ra để song phương đâm chém lẫn nhau, còn mình ngồi ở giữa ngư ông đắc lợi.

Nếu giết được Tử Vong Ma Thần, tu vi của mình chắc chắn sẽ tăng lên ào ào, lúc ấy sẽ trở nên vô cùng ngưu bức.

Mình bây giờ mặc dù là Thần Thiên Vị tầng thứ mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh, nhưng khi so sánh với Ma Thần, vẫn còn chênh lệch rất lớn, nếu như có thể giết được một tên thế này, thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rồi.

- Lạt Điều mỹ vị.

Lâm Phàm dường như nghe được tiếng nuốt nước miếng, như ảo như thật phát ra từ người đối phương.

- Cho ta.

Tử Vong Ma Thần đưa tay ra nói.

- Quả nhiên là kém thông minh.

Theo Lâm Phàm, nhóm cường giả giống như Tử Vong Ma Thần này, khẳng định rất lạnh lẽo, cô quạnh, bá đạo, chỉ cần một lời không hợp, liền động thủ chém giết, sao giống bây giờ có thể trò chuyện với mình đến giờ.

Tử Vong Ma Thần cầm Lạt Điều trong tay, tháo mở, lấy ra một hạt, ngửi một chút rồi nhìn một lát.

Tử Vong Ma Thần giơ cánh tay đang ẩn giấu dưới hắc bào lên, áo bào màu đen che mặt bị kéo làm chiếc cằm nhất thời lộ ra.

-Ồ!

Lâm Phàm sửng sờ kinh ngạc, khi nhìn chiếc cằm thon gọn, trắng như tuyết kia, Lâm Phàm phát hiện có chút không ổn.

Điều này sao có thể?

Tên quái nào này không phải Tử Vong Ma Thần sao?

Lâm Phàm nghĩ, Tử Vong Ma Thần phải có tướng mạo xấu xí, vô cùng kinh khủng mới đúng.

Nhưng Lâm Phàm phát hiện, suy nghĩ của mình hoàn toàn sai lệch.

Tử Vong Ma Thần không giống như hắc nghĩ.

Đây là một em gái.

Tuy giờ chỉ nhìn thấy cằm, nhưng với con mắt soi gáí mấy chục năm của hắc đã có thể tượng tượng được toàn bộ khuôn mặt của nàng.

Đôi môi phấn hồng.

Hai bên hàm đầy răng, Lạt Điều hồng hồng phóng tới trong miệng, nhẹ nhàng khẽ cắn.

Lâm Phàm đột nhiên nuốt một ngụm nước bọt.

Lâm Phàm muốn nói gì đó, nhưng thôi, chuyện gì đến nó đến.

- Thế nào?

Lâm Phàm thận trọng hỏi.

Hiện tại, Tử Vong Ma Thần buông lỏng liêm đao trong tay, sau đó cởi mũ áo lộ ra một mái tóc dài màu đỏ như lửa.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy khuôn mặt của nàng, trái tim nhỏ đột nhiên bắt đầu nhảy lên.

Trời ạ....

Quả thực như suy nghĩ của mình.

Không đúng, Tử Vong Ma Thần của Cổ Tộc thì đáng vẻ nên giống Cổ Tộc chứ, sao là bộ dáng này.

- Ân, không tồi, bản Ma Thần rất hài lòng.

Trong chớp mắt, âm thanh Tử Vong Ma Thần thay đổi.

Ngữ khí âm trầm lúc trước cái đã không còn, hai giọng nói hoàn toàn khác biệt.

....

Trong Động Thiên.

Thượng Cổ Đại Yêu từ sớm đã nhận thông báo của Lâm Phàm, chuẩn bị chơi một ván lớn với Tử Vong Ma Thần, đối với Thượng Cổ Đại Yêu, hắn đã trở thành tác dụng phụ dưới phát tiết của Đại Phàm Ca.

Thượng Cổ Đại Yêu mặc dù là Yêu tộc nhưng không phải người tùy tiện.

Lúc này, Tử Vong Ma Thần nhất định là một bộ xương khô, hoặc sẽ có khuôn mặt cực kỳ xấu xí như quái vật, nhưng thời điểm thấy khuôn mặt của nàng, Thượng Cổ Đại Yêu đã không chịu nổi.

- Chủ nhân để ta, Thượng Cổ Đại Yêu ta mặc dù là hoàng giả Yêu tộc nhưng vì bá nghiệp của ngài, ta chấp nhận hi sinh chính mình.

Khi nói, trong mắt Thượng Cổ Đại Yêu tỏa ra tinh quang.

Mái tóc dài màu đỏ, khuôn mặt tinh xảo, nếu như người khác thì Lâm Phàm không nói, nhưng đây là Tử Vong Ma Thần nha, có đánh chết hắc cũng không tin.

Nghe lời nói của Thượng Cổ Đại Yêu, Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng.

- Không cần, để bản Đế suy nghĩ một chút, Thượng Cổ Đại Yêu người vì ta đã làm quá nhiều rồi, chuyện này hãy để ta tự mình làm đi.

- Không nhiều, không nhiều, chủ nhân, ta nguyện ý, lần này hãy để cho ta đi.

Thượng Cổ Đại Yêu gào thét.

Lâm Phàm không cho hắc có cơ hội nói nhiều, trực tiếp đóng Động Thiên lại.

Sợ đến khi tình huống phát sinh, nhất định sẽ rất kịch liệt, và Lâm Phàm hắc đã chuẩn bị xong.

Ta không vào Địa ngục thì ai vào đây?

Tử Vong Ma Thần này tuy khủng bố nhưng mình lại là anh hùng cứu vớt thế giới a.

Ngay cả chuyện nhỏ này cũng không chịu được thì đừng ở đây luôn cho rồi.

Thời gian trôi qua, Lâm Phàm cứ lẳng lặng chờ đợi.

Đợi đến khi Tử Vong Ma Thần ăn xong Lạt Điều cuối cùng, Lâm Phàm biết chuyện gì nên đến cũng sẽ đến.

- Ủa.

Vừa lúc đó, vẻ mặt Tử Vong Ma Thần dần dần biến hóa, biến hóa này do Đại Phàm Ca tạo nên.

- Nhân tộc người rất tốt, bản Ma Thần rất hài lòng, người về sau hãy tiến cống Lạc Điều cho bản Ma Thần, bản Ma Thần sẽ không bạc đãi người.

Tử Vong Ma Thần cảm giác một cỗ dục vọng không rõ đang thiêu đốt trong cơ thể.

- Dạ dạ....

Lâm Phàm yên lặng gật đầu, đồng thời cũng làm xong chuẩn bị.

Thời khắc này, Lâm Phàm nghĩ tới một câu nói “để bão táp tới càng thêm mãnh liệt đi”

Nhưng hăn phát hiện tình huống có gì không đúng.

- Tử Vong Ma Thần đại nhân, người làm gì?

Lâm Phàm mới vừa ảo tưởng nhưng lại phát hiện, Tử Vong Ma Thần điểm ngón tay một cái, hư không rung động, pháp tắc ngưng tụ thành móc xích trói tứ chi Lâm Phàm lại.

Hô! Hô!

Tử Vong Ma Thần nặng nề thở hỗn hển, thần trí dần dần trở nên mơ hồ, biến liêm đao trong tay thành một cái roi dài đen nhánh.

Chuyện này... Đây.

- Không được, người vì cái gì muốn ngược đãi ta?

Lâm Phàm hốt hoảng, sau đó mãnh liệt giãy giụa.

Nhưng thực lực hẳn hiện giờ sao có thể là đối thủ của người ta, giấy dựa như thế nào cũng không thoát.

- Ta muốn thay người, ta muốn thay người hu hu.

Lâm Phàm gào to, Thượng Cổ Đại Yêu người ra đây cho ta.

Đùng!

Một vệt đen xuất hiện.

- Nhân tộc, người hãy bản Ma Thần điều giáo dục vọng cho người, giờ người chính thức trở thành người của bản Ma thần.

Trong đôi mắt Tử Vong Ma Thần lập loè ánh sáng khác thường, khuôn mặt tinh xảo kia cũng lộ vẻ điên cuồng.

- Ta, cái đkmn... Bản Đế hối hận quá....

- A!

- Ha ha....

()Lạt Điều là một loại snack cay hình que rất phổ biến ở Trung Quốc.*

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 841: Đồ Chơi Em Gái Người Ấy

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Âm thanh xấu hổ của Lâm Phàm vang vọng đất trời, đây là một loại nhục nhã a, điều Lâm Phàm không dám tưởng tượng.

Nhớ năm đó, Lâm Phàm dạy dỗ không biết bao nhiêu người, mỗi lần đều tự mình vùng roi, quất lên thân thể những cường giả kia, khoảng thời gian đó, khiến Lâm Phàm có cảm giác thành công.

Nhưng bây giờ đã thay đổi điên đảo, mình lại bị người khác trói lại vùng roi, quả thật không tưởng tượng nổi.

- Tử Vong Ma Thần, người đừng như vậy!

Lâm Phàm kêu la om sòm, nội tâm đau đớn.

Dung nhan xinh đẹp của Tử Vong Ma Thần vẫn duy trì vẻ hưng phấn, mỗi một lần vùng roi, như đang giải phóng dục vọng.

Theo Lâm Phàm, khi nàng bị mê hoặc tâm trí đã biến thành một nữ nhân biến thái.

Lúc này, Lâm Phàm hối hận rồi, sớm biết vậy đã để Thượng Cổ Đại Yêu ra thay mình, chuyện này nếu để người khác thấy, về sau biết giấu mặt đi đâu.

Đùng!

Một roi quất vào người Lâm Phàm không tổn thương da lại tổn thương trong lòng.

- Keng, chúc mừng Thân Thể Vĩnh Hằng kinh nghiệm tăng thêm 100.

Trời ạ!

Lâm Phàm muốn chết rồi, lấy thực lực của Tử Vong Ma Thần đánh ra một roi, còn không phải quất mình chết đi sống lại sao, nhưng uy lực bây giờ không lớn, hình như đang chậm rãi đùa giỡn hân thì phải.

Lực đạo mỗi roi quất xuống không lớn không nhỏ, không tăng được bao nhiêu kinh nghiệm.

Rầm!

Mũi nhọn đen kịt của roi dài đột nhiên vẩy một cái, Lâm Phàm kinh hoảng.

Xé tan!

Áo bị roi đánh nát, làm lộ thân thể mảnh mai yếu đuối của Lâm Phàm.

- Trời ạ, cứu mạng a....

Lâm Phàm hô to, gặp phải thứ biến thái rồi, đkmm, quất roi thôi còn chưa đủ, chẳng lẽ muốn trần truồng ngược đãi mới chịu.

- Tử Vong Ma Thần Đại tỷ tỷ, hiện tại ban ngày ban mặt, không tốt lắm a.

Lâm Phàm gào thét, giãy giụa, tình huống hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Cường độ thân thể Lâm Phàm đã là Thần Thiên Vị tầng thứ mười Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng bây giờ, một mảnh đỏ lừ trên thân thể, từng vết roi hiện lên rõ rệt.

Thật đúng là không có cách nào gặp người khác...

- Ha ha!

Tử Vong Ma Thần nhìn thân thể Lâm Phàm, vui sướng cười lớn, như rất hưng phấn.

Theo Lâm Phàm, bản thân mình đã khiến tiềm năng đặc thù trong Tử Vong Ma Thần bộc phát.

Ăn Lạt Điều em gái ngươi a.

Lâm Phàm sâu sắc hối hận rồi, cố gắng cho nữ nhân kia ăn Lạt Điều còn bỏ thêm Đại Phàm Ca chi linh, tự mình hại mình không thể sống a.

- Đại Phàm Ca chi linh, nhanh chóng giải độc đi.

Trong lòng Lâm Phàm hô to.

Nhưng Đại Phàm Ca chi linh cũng không thể làm gì.

- Lão ca, không giải được, đây là tinh hoa của ta, uy lực vô cùng lớn, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Đại Phàm Ca chi linh nhìn một màn trước mắt này, tâm tình dâng trào cảm xúc mãnh liệt.

Mà Thượng Cổ Đại Yêu giờ khắc này cũng rất vui mừng, nước mắt tuôn rơi, chủ nhân đối với mình thật tốt.

Khổ như thế vẫn phải tự mình chịu đựng.

Tuy tôn nghiêm của Thượng Cổ Đại Yêu đã bị Lâm Phàm giẫm đạp nhiều lần, nhưng với tình huống bây giờ, Thượng Cổ Đại Yêu không thể nhịn được nữa.

Trong đôi mắt màu đỏ của Tử Vong Ma Thần lập loè ánh sáng yêu dị, đôi môi hơi vênh lên rất tà ác.

Phù phù!

Trái tim Lâm Phàm nhúc nhích, pháp lực toàn thân chạy loạn như biển rộng mênh mông, tuy nhiên lại không có biện pháp nào.

Thực lực của Tử Vong Ma Thần cao hơn Lâm Phàm nhiều, căn bản không thể giãy dựa mở những xích sắt này ra.

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên? Hiện tại cũng vô dụng thôi, căn bản không thi triển được.

Lâm Phàm nghĩ ra rất nhiều tuyệt chiêu nhưng phát hiện tất cả những thứ này chưa từng sử dụng.

Thời khắc này, Lâm Phàm có xung động muốn khóc, chẳng lẽ hôm nay sẽ bị Tử Vong Ma Thần ngược đãi đến chết.

Lâm Phàm tự nhiên nghĩ đến Thủy Hỏa Đại Đế, tuy Thủy Hỏa Đại Đế rất bá đạo nhưng ít ra vẫn có chút ôn nhu a.

- Ai u, mẹ ời, đừng.

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện roi da đen nhánh kia dường như có linh tính, quấn quanh trên quần Lâm Phàm, tùy thời đều có thể lột xuống.

- Tử Vong Ma Thần người đừng như vậy a, nếu người muốn, về sau người phải chịu trách nhiệm đó.

- Ta là Nhân tộc Đại Đế, ta một ngày một ngày, một ngày... ý là một ngày nào đó, người sẽ rất bi thảm.

Lâm Phàm hô to, cũng bất chấp tất cả, nói ra ý nghĩ của mình.

Tử Vong Ma Thần bắt đầu cười lớn.

- Được... Tốt....

Lâm Phàm nhìn đầu lưỡi phấn hồng của Tử Vong Ma Thần, đang liếm môi, nội tâm ngưng lại, giờ a, gặp phải lão thủ rồi.

- Cứu mạng a, sắp xảy ra án mạng rồi.

Lâm Phàm ra hết sức la hét, tuyệt đối phải bảo vệ phòng tuyến cuối cùng cho tốt.

Ào ào ào!

Lâm Phàm đột nhiên mở to hai mắt, phát hiện quần của mình từ từ bị cởi ra, vẻ mặt hẩn biến đổi, không thể tiếp tục như thế này.

- Mẹ ơi, đừng... đừng, không thể cởi xuống, huynh đệ của mình sắp bị lộ ra rồi.

Trong lòng Lâm Phàm găm thét.

Nếu sớm biết như vậy, đánh chết hãn cũng không dám dùng một chiêu kia.

Hiện tại, Đại Phàm Ca chi linh thật sự quá mức bá đạo, trước đây bất kể là ai, chỉ cần trúng chiêu, sẽ hung mãnh điên cuồng đâm đại địa, nhưng bây giờ đã thay đổi.

Bây giờ không những không đâm đại địa mà đang bộc phát dục vọng bản thân ra.

Tử Vong Ma Thần càng bị kích hoạt hình thức nữ vương xử phạt, mà người bị hại này dĩ nhiên biến thành mình.

- Không....

Lâm Phàm cuồn rống, nhưng ngay tức khắc sau đó, một mái tóc dài che phủ tầm mắt Lâm Phàm, mùi hương thơm ngát đột nhiên bay đến chóp mũi hắn.

- A!

Lâm Phàm xấu hổ kêu lên một tiếng, phát hiện huynh đệ của mình bị một thứ gì đó bắt được, nhiệt độ ấm áp, có chút ôn nhu.

Lúc này, một âm thanh truyền vào trong tai Lâm Phàm, khi nghe được âm thanh này, Lâm Phàm sửng sốt, không dám tin.

- Thi Diễm, đã qua mấy kỷ nguyên rồi, hiện tại ta muốn độc chiếm người, người không muốn cho ta chạm vào hay sao?

Thanh âm chất chúa, như thiên âm nhưng tràn đầy bá đạo.

- Thủy Hỏa Đại Đế....

Lâm Phàm nhìn người tới, nội tâm ngưng lại, ánh mắt nhìn xuống dưới, tay ngọc của nàng đang trực tiếp nắm lấy tiểu huynh đệ của mình, tay còn lại nắm lấy roi da.

Xoạt xoạt!

Nàng dùng lực một chút, roi đen kia hóa thành tinh quang bay đến trước mặt Tử Vong Ma Thần, hóa thành lưỡi hái tử thần.

- Buông tay, đau, đau....

Lâm Phàm phát hiện Thủy Hỏa Đại Đế gia sức nắm, dùng thêm chút lực nữa rất có thể phá nát a.

- Hừ, nhớ kỹ, người do bản Đế độc chiếm, nếu người dám phản bội bản Đế, bản Đế chắc chắn sẽ bóp nát người.

Thủy Hỏa Đại Đế ngẩng đầu, cặp mắt dài nhỏ xinh đẹp nhìn Lâm Phàm, không phải đang nói đùa.

- Người đừng quá kiêu ngạo.

Lâm Phàm nhìn Thủy Hỏa Đại Đế, nhất thời không phục.

Bản thân mình là Nhân tộc Đại Đế, sao bị đàn bà trấn áp được.

Tuy nói con mụ này hiện tại mãnh liệt hơn mình, nhưng mình cũng không sợ.

- Đừng, đừng, đau, đau....

Lâm Phàm kiên cường được một giây đồng hồ, sau đó biến sắc hô to lên.

- Hanh....

Giờ này, Tử Vong Ma Thần phản nộ quát lên một tiếng, trong mắt lập loè lửa giận.

- Thủy Hỏa Đại Đế, đây là đồ chơi của bản Ma thần....

Rầm!

Thiên địa bỗng nhiên rung động, một đạo cầu vồng chia nhỏ không gian.

Lâm Phàm giờ chỉ muốn chửi tục một câu.

- Đồ chơi em gái người ấy....

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 842: Tiết Tấu Buồn Khổ

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn hư không, hai đại cường giả đang đánh nhau khí thế, một chương pháp thiên địa, sức mạnh cuồng bạo hung mãnh.

Lâm Phàm không thể không nói, mình đích xác không bằng họ.

Tử Vong Ma Thần và Thủy Hỏa Đại Đế chiến đấu có thể nói kinh thiên động địa, không phải chuyện Lâm Phàm có thể can thiệp.

Hai em gái cuồng bạo đánh nhau, Lâm Phàm nhìn say sưa ngon lành nhưng tình huống bây giờ không phải nhìn các nàng đánh nhau nha, phải nghĩ biện pháp rời khỏi đây mới đúng.

Lâm Phàm dùng sức giãy giụa nhưng vẫn không thoát ra được.

- Trời ạ, có thể cho người ta cơ hội hay không?!

Trong lòng Lâm Phàm không phục, sau đó gọi phi thiên ra.

Phi thiên chuyển động muốn phá mở dây xích.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, xoay chuyển hơn nửa ngày vẫn không xi nhê tý nào.

- Mẹ nó chứ, cái này cứng như vậy, không cho người ta lăn lộn à.

Lâm Phàm đã khuất phục, vẫn do mình còn quá yếu a.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hai nàng đánh nhau nứt toác hư không, xuất hiện vô số vòng xoáy, những vòng xoáy này vô cùng kinh khủng, hư không nghịch lưu trong đó càng hết sức cuồng bạo.

Hư không nghịch trước giờ Lâm Phàm nhìn thấy căn bản không thể so sánh.

- Thủy Hỏa Đại Đế, đây là đồ chơi của bản Ma thần, người muốn làm gì?

Tử Vong Ma Thần vẫn đang bị Đại Phàm Ca mê hoặc tâm trí, mà giờ lại có người to gan cướp đồ chơi của nàng, dĩ nhiên không thể nhịn được.

- Hừ, hắc là bản Đế độc chiếm, đời đời kiếp kiếp đều là của bản Đế, người dám động đến hắc ta lấy mạng người để trả.

Thủy Hỏa Đại Đế cực kỳ bá đạo đánh ra một chưởng, hư không xuất hiện hai dòng sông dài.

Hai dòng sông dài này chính là chân đế Thủy Hỏa, còn bá đạo hơn so với chân đế Thủy Hỏa mà Lâm Phàm đã lĩnh ngộ. Nếu so sánh hai bên như Tiểu Vu gặp Đại Vu, căn bản không đáng nhắc tới.

Lâm Phàm nhìn một màn trong hư không, nội tâm thương cảm a, mình nói thế nào cũng là cường giả chân chân thực thực, thời điểm vạn giới chưa mở ra cũng là cường giả đứng đầu a. Nhưng bây giờ, vạn giới mở rồi, giấc mộng tan tành, cuộc sống thay đổi nhanh chóng, mình từ cường giả đỉnh cao lại bị một đám gia hỏa không biết từ đâu tới trấn áp.

Ba ngàn Ma Thần Cổ Tộc, các đại thủy tổ chủng tộc đại thiên, tên này biến thái, tên kia còn biến thái hơn, có còn cho người ta lẫn lộn hay không?

Thủy Hỏa Đại Đế mạnh hơn mình còn chưa tính nhưng Tử Vong Ma Thần còn mạnh hơn nữa, mà còn là nữ nhân nữa.

Quả thực mất sạch thiên lương a!

Lâm Phàm nhận thấy dây xích pháp tắc đang trói mình có buông lỏng ra, lập tức kéo quần lên sau đó nhìn chung quanh.

- Té gấp thôi!

Lâm Phàm không phải đồ ngu, giờ này không chạy thì còn đợi lúc nào nữa chứ.

Sau đó không để ý nhiều, Lâm Phàm trực tiếp tiến nhập trạng thái ẩn thân, dùng hết sức cha sanh mẹ đẻ mà chạy.

- Tuyệt đối đừng đuổi theo, hai muội tử này tuy đều rất tuyệt diệu nhưng đều là những tên biến thái a, rơi vào tay các nàng, vậy khẳng định sống không bằng chết.

Lâm Phàm đã nhìn thấu, mấy cô em càng xinh đẹp, thực lực càng cường hãn, mình không thể đối phó.

Khi Lâm Phàm chạy trốn, đã dẫn đến sự chú ý của Tử Vong Ma Thần và Thủy Hỏa Đại Đế, hai người liền đuổi theo ngay tức khắc.

Tuy Lâm Phàm đã tiến nhập trạng thái ẩn thân, nhưng chỉ cần chuyển động sẽ có động tĩnh.

Dù không nhìn thấy bóng người nhưng đối với hai cao thủ chí cường lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Đối với tao ngộ hôm nay, Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không nói ra, nhưng thời điểm quay đầu phát hiện hai mục biến thái đã ở ngay sau lưng mình, sợ hãi làm hãn xém nữa đã té đài.

- Cmn, trốn không thoát rồi!

Trong lòng Lâm Phàm hô to, dứt khoát thoát ra khỏi trạng thái ẩn thân.

- Các người rốt cuộc muốn thế nào?

Lâm Phàm nhìn hai người, đầy một bụng tức giận.

Thật sự khinh người quá đáng.

Dù thực lực mình không bằng các nàng nhưng cũng không thể bắt nạt người ta như vậy.

- Có phải các người muốn bức tử ta hay không, các người đừng quá càn rỡ, nếu không bản Đế thà tự sát chứ không để các người có được cơ thể ta.

Lâm Phàm quát lớn.

- Ha ha, có Tử Vong Ma Thần ta ở đây, chết rồi cũng có thể cứu sống.

Tử Vong Ma Thần cười lớn, ánh mắt điên cuồng nhìn chằm chằm Lâm Phàm, có ý như không bắt được Lâm Phàm thì không bỏ qua.

- Người do bản Đế độc chiếm, chẳng lẽ người muốn phản bội bản Đế?

Thủy Hỏa Đại Đế lạnh lùng nói.

- Các người đừng như vậy, tất cả những thứ này đều cần thời gian lắng đọng, các người như vậy không chiếm được lòng ta đâu.

Lâm Phàm nói.

- Hừ, muốn lòng của người để làm gì, bản Ma Thần chỉ cần thân thể người thôi.

Tử Vong Ma Thần xem thường nói.

Thủy Hỏa Đại Đế mặc dù không nói nhưng cũng thầm chấp nhận.

- Đây là cái chó....

Trong lòng Lâm Phàm hô to, làm ơn có chút nguyên tắc đi!

- Sai rồi, các người phải có được tâm của bản Đế, bản Đế mới có thể mở ra càng nhiều tư thế hơn....

Lâm Phàm nói chưa hết câu, Thủy Hỏa Đại Đế đã động thủ.

- Đi theo ta.

Thủy Hỏa Đại Đế xòe tay lớn bao phủ thiên địa, bắt lấy Lâm Phàm.

Đây là mệnh mẽ cướp đoạt, không cho người ta cơ hội phản kháng, bá đạo, thật sự quá bá đạo.

- Thủy Hỏa Đại Đế, đây là đồ chơi của bản Ma thần, người không có tư cách giành giật với bản Ma Thần.

Lưỡi hái tử thần trong tay nàng đột nhiên vùng vẫy.

Mùi chết chóc phóng lên trời, nổi liền trời đất, đây là tử vong bản nguyên, vượt qua hết thủy sức mạnh, khiến người ta không có sức chống đối.

Tử vong bản nguyên phóng lên trời, toàn bộ thiên địa như vực sâu địa ngục, tràn đầy khí tức tử vong, chém giết tất cả đồ vật có linh tính trên thế giới.

Xì xì!

Lĩnh vực Thủy Hỏa Đại Đế bị xé nứt, vô cùng vô tận tử vong bản nguyên rót vào trong đó.

Thủy Hỏa Đại Đế biến sắc, sau đó đánh ra trăm nghìn chưởng, vô cùng vô tận bao phủ chân đế Thủy Hỏa trong thiên địa, trấn áp Tử Vong Ma Thần.

Rung động!

Thủy Hỏa Đại Đế không chút do dự, trực tiếp bắt tay Lâm Phàm trốn vào hư không vô tận.

- Mẹ nó!

Lâm Phàm lúc này đang trong tay hai đại cường giả, căn bản như con gà con, không có một chút sức phản kháng.

Sau khi thiên địa khôi phục yên lặng, chỉ có một mình Tử Vong Ma Thần đứng trong hư không.

Trên dung nhan xinh đẹp đột nhiên xuất hiện một vết nứt, một tia máu đỏ tươi như ngọn lửa chậm rãi chảy ra.

Ngón tay Tử Vong Ma Thần nhẹ nhàng lướt qua, miệng vết thương lập tức khép lại, nhưng trong mắt nàng ngập tràn lửa giận.

Trong chớp mắt, nàng vung liêm đao, một vùng đất ở phương xa bị một chùm sáng lao tới phá hủy, trở thành một phiến hư không.

- Đáng ghét....

Âm thanh Tử Vong Ma Thần trầm thấp, vô cùng kinh khủng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 843: Ai Ngừng Lại Là Chó

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ai, thoát được miệng sói lại vào miệng hổ, cuộc sống sau này không dễ chịu a.

Lâm Phàm cảm thán, lo lắng, không biết cuộc sống mình sau này sẽ ra sao?

Tử Vong Ma Thần này thật sự biến thái, điểm này Lâm Phàm hết sức đồng ý, mà Thủy Hỏa Đại Đế này không khá hơn chút nào, cũng coi như một loại biến thái.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm phát hiện cảnh tượng chung quanh có biến hóa.

- Đây là cái gì?

Lâm Phàm và Thủy Hỏa Đại Đế cũng coi như người quen cũ, nên không sợ bị nàng giết chết.

Nhưng đợi đã lâu cũng không thấy Thủy Hỏa Đại Đế đáp lời, vừa nhìn mới phát phát hiện sắc mặt nàng có chút khó coi, khí tức tử vong quần quanh thân thể, tử vong lực đang tiêu hao sinh mạng lực, hủ thực tu vi bản thân.

- Tử Vong Ma Thần.

Trong mắt Thủy Hỏa Đại Đế đầy tức giận, bản thân mình luân hồi vô số kỷ nguyên, tu vi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, chân đế Thủy Hỏa vẫn chưa hoàn toàn dung hợp.

Thời điểm giao thủ cùng Tử Vong Ma Thần, dĩ nhiên bị thiệt thòi.

Phải mau chóng loại bỏ mùi chết chóc trong cơ thể, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nhưng cổ tử vong lực này không dễ xua tan.

Lâm Phàm nhìn dáng dấp Thủy Hỏa Đại Đế hiện tại, hình như đã bị thương nặng, bây giờ là thời cơ tốt để mình chạy trốn.

Lâm Phàm lén lén lút lút nhìn tình huống chung quanh, hình như đang bên trong một thứ nguyên nào đó, lấy thực lực của hắn bây giờ, ra khỏi đây không phải việc khó.

Lâm Phàm đang lặng lẽ sai chân, muốn bất động thanh sắc rời đi, nhưng ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị trốn, một âm thanh vang lên làm hắn sợ hãi không dám lộn xộn.

- Nếu ngươi dám chạy, ngươi sẽ chỉ còn một cổ thi thể.

Tuy giờ Thủy Hỏa Đại Đế bị sức mạnh tử vong quấn quanh, nhưng muốn giết Lâm Phàm, vẫn không thành vấn đề.

- Không có, ta không chạy, ta chỉ muốn nhìn cảnh tượng xung quanh một chút mà thôi.

Lâm Phàm sao thừa nhận mình muốn chạy trốn, lập tức lắc đầu.

- Ngươi không sao chứ?

Lâm Phàm Thủy Hỏa Đại Đế thật sự có chút không ổn, hỏi thăm.

Đừng bơ ta như vậy chứ, mình rốt cuộc nên cứu hay đến chém giết cùng đây?

Đối với vấn đề này, Lâm Phàm thật sự nghiêm túc, nhất định phải nghĩ kỹ.

Thủy Hỏa Đại Đế không để ý đến hắc, mà đắm chìm trong nội thiên địa, khi thấy trong cơ thể đang sôi trào tử vong lực, nòng cảm thấy hơi vương tay vương chân.

Tử Vong Ma Thần thuộc cấp bậc đứng đầu trong đám ba ngàn Ma Thần Cổ Tộc, đặc biệt nằm trong tay tử vong bản nguyên, nên lại càng bá đạo.

Lâm Phàm vỗ miệng, không để ý tới ta thì cứ việc đi, nhưng mình giờ làm gì đây?

Thực lực mình đã đến bình cảnh, một loại cường giả vốn không có nhiều kinh nghiệm.

Cổ Tộc còn có mấy tên Chí Cao, nếu như giết chúng có thể tiến cấp, hơn nữa, sau khi vạn giới khai mở, khẳng định xảy ra rất nhiều biến hóa, cường giả hắc không ít, nếu hung hăng đánh giết một trận, như vậy sẽ rất tốt.

Ngay khi Lâm Phàm đang suy nghĩ những chuyện này, đột nhiên phát hiện không khí hiện trường có chút quái dị.

Hắn phát hiện một ánh mắt như xuyên qua thấu tính, căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm nay của Lâm Phàm, đây là một ánh mắt tràn đầy tính xâm lược.

Lâm Lâm Phàm ngẩng đầu, khi nhìn vào ánh mắt kia, nội tâm hắn nháy dưng, có cảm giác vô cùng xấu.

- Người muốn làm gì?

Trái tim Lâm Phàm đập thành thịch, có chút khẩn trương.

Thủy Hỏa Đại Đế không nói gì, cứ trần trụi nhìn Lâm Phàm, sau đó sải chân, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt hắn.

- Hiện tại chỉ có thể nhờ vào người.

Thủy Hỏa Đại Đế tự nhủ.

- Dựa vào ta làm gì? Ta không có tác dụng gì cả, còn nữa tay người đang làm gì a...

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện tay Thủy Hỏa Đại Đế đang sờ loạn trên người hắn.

Sợ hãi khiến Lâm Phàm muốn nhảy lên, trời ạ, nhỏ này lại muốn cưỡng mình nữa sao? Cmn....

- Đừng như vậy, chúng ta động khẩu không động thủ có được hay không, đều là người văn minh cả.

- Bây giờ là ban ngày, không tốt, có chuyện gì từ từ nói.

- Làm gì vậy, làm gì vậy a.

Phù phù!

Thủy Hỏa Đại Đế trực tiếp đẩy Lâm Phàm nằm trên mặt đất.

- Người dó Bản Đế độc chiếm, hiện tại là lúc người phục vụ bản Đế, chân đế Thủy Hỏa bản Đế để lại trong cơ thể người, người tu luyện không tồi.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

- Má ơi....

Lâm Phàm hô to, không có quyền con người gì cả!

Thủy Hỏa Đại Đế mạnh mẽ muốn ăn chuối của mình a.

Ào ào ào!

Trong thứ nguyên này, Thủy Hỏa Đại Đế chính là thần, tất cả đều nằm trong tay.

Gờ Lâm Phàm trần như nhộng nằm ở đó.

Thẳng thẳng như vậy làm Lâm Phàm không biết nói gì.

Cái này cũng quá tùy ý đi, chúng ta hôm nay mới gặp mặt, sao mạnh dạng như vậy không biết.

Vừa lúc đó, khiến Lâm Phàm sửng sốt, lúc này Thủy Hỏa Đại Đế không mảnh vải che thân.

Ngón tay nàng điểm lên trán Lâm Phàm, thời khắc này, trong đầu Lâm Phàm xuất hiện một phần bí pháp huyền diệu, khi hẩn cẩn thận nghiên cứu lại phát hiện, đây là một loại pháp môn thái dương bổ âm.

- Cái đm..

Lâm Phàm hô to, Thủy Hỏa Đại Đế này muốn hút khô mình a.

- Không muốn....

Lâm Phàm phản kháng, mình không phải người tùy tiện, sao có thể giao tấm thân ngọc ngà này được, hơn nữa mình là người đã có vợ, đây là vô lễ.

Không, điều này còn nghiêm trọng hơn bất lịch sự nữa.

- Hừ!

Thủy Hỏa Đại Đế hừ lạnh một tiếng, dường như tức giận vì Lâm Phàm không chịu phối hợp.

Nhìn cơ thể Thủy Hỏa Đại Đế lung linh, hoàn mỹ, Lâm Phàm đánh gang hai tay.

- Đến đây đi, tùy tiện chơi đi, bây giờ cũng đã bị người làm thành cái dạng này, phản kháng cũng không có tác dụng.

Tình huống phát sinh thêm một lần.

Trong chớp mắt, thủy hỏa khí lưu bao phủ hai người, đây là chân đế Thủy Hỏa, mà giờ Thủy Hỏa Đại Đế muốn dựa vào Lâm Phàm để loại bỏ thương thế trong cơ thể, đồng thời để chân đế Thủy Hỏa hoàn toàn dung hợp với nhau.

Thủy Hỏa Đại Đế có thể dung hợp được chân đế Thủy Hỏa đều nhờ Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghiêng đầu, nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt khuất nhục.

Giờ ạ....

- Keng, chúc mừng thu được bí pháp Thiên Địa Hoan Hỷ (âm).

- Keng, xử phạt khen thưởng: Thu được bí pháp Thiên Địa Hoan Hỷ (dương).

- Keng, có học hay không?

- Học.

Lâm Phàm cảm giác chân đế Thủy Hỏa trong cơ thể mình cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể Thủy Hỏa Đại Đế, ngay thời điểm cuồng hoan, hệ thống truyền đến tiếng nhắc nhở.

Bí pháp này có chút bá đạo a.

- Thôi, chúng ta liền thương tổn lẫn nhau đi, người muốn chiếm hời, bản Đế cũng không thể không có chỗ tốt

Biết rõ diệu dụng của bí pháp Thiên Địa Hoan Hỷ (dương), Lâm Phàm cũng không nói thêm nhiều, tùy tiện chơi nhau đi, mười năm một

ngày, một ngày mười năm, người nào ngừng lại người đó là chó ahii.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 844: Cầu Còn Không Được

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong thứ nguyên, không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Lâm Phàm thu lại vẻ mặt, nhắm hai mắt, vì ngay lúc này, sức mạnh trong cơ thể hắn bắt đầu chuyển động.

Động Thiên, Thiên Địa Thần Đan các loại đều chuyển động theo bí pháp nên không ngừng bành trướng.

Dù chân đế Thủy Hỏa được mình tu luyện hoàn mỹ đã bị Thủy Hỏa Đại Đế cướp đi, nhưng Lâm Phàm không để trong lòng, hắn cảm giác thực lực mình đang tăng lên không ngừng.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 10000.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 10000.

Nghे tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Phàm cực kỳ kinh ngạc, không giết cường giả nhưng kinh nghiệm lại đang tăng lên không ngừng, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đây chính là diệu dụng của bí pháp.

Thủy Hỏa Đại Đế đã luân hồi vô số kỷ nguyên, nếu quen biết Tử Vong Ma Thần, đương nhiên là nhân vật cùng thời, nhưng nói vậy cũng

bởi vì năm chắc mệnh trời, mỗi thời kì nhất định sẽ tiến hành luân hồi.

Khi thực lực của nàng vẫn chưa khôi phục như cũ đã bị Thiên Ý Cổ Thánh Giới áp chế, sau đó không ngừng khôi phục tu vi tại nơi phong ấn, giờ thần công đại thành, trực tiếp phá mở phong ấn.

Thực lực Thủy Hỏa Đại Đế khôi phục nhanh như vậy có liên quan đến Lâm Phàm.

Trong hệ thống có công năng dung hợp. Lần đầu tiên, Thủy Hỏa Đại Đế và Lâm Phàm làm chuyện người lớn, chân đế Thủy Hỏa trong cơ thể được công năng dung hợp phát sinh biến hóa mà thành, cũng mở ra bước thứ nhất cho Thủy Hỏa Đại Đế.

Lần này, Thủy Hỏa Đại Đế muốn xua tan sức mạnh tử vong trong cơ thể, đồng thời muốn thu hồi chân đế Thủy Hỏa trong cơ thể Lâm Phàm.

Chân đế Thủy Hỏa trong cơ thể Lâm Phàm từ sớm đã dung hợp, rất quan trọng đối với nàng.

Có điều, tất cả những thứ này không quan trọng với Lâm Phàm, bởi chân đế Thủy Hỏa vốn không phải của hắn, hơn nữa, Động Thiên và Thiên Địa Thần Đan đã cọ rửa qua chân đế Thủy Hỏa, nên từ sớm, hắn đã không còn cần nó nữa, dù bị lấy đi cũng không có gì to tát.

Mà bây giờ, mục đích chủ yếu nhất của Lâm Phàm chính là, mượn lần này để tăng kinh nghiệm, nếu cứ tiếp tục như thế, muốn đột phá Thần Thiên Vị tầng thứ mười cũng không phải việc khó.

Lâm Phàm nằm dưới không nhúc nhích, để mặc Thủy Hỏa Đại Đế tùy ý phát huy kỹ thuật chân chính, điều này cũng bớt cho hắn vô số chuyện.

Nếu như cái gì cũng không chiếm được mà cứ nằm chiếu dưới mặc người khác tập cưỡi ngựa, trong lòng Lâm Phàm khẳng định không

phục. Nhưng giờ đã khác, tăng kinh nghiệm ào ào, khiến trái tim nhỏ của hắc phúc đông nhảy lên liên hồi.

Sau Thần Thiên Vị tăng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh là cảnh giới gì, Cổ Thánh Giới không có điển tịch ghi chép, đám người Thủy Hỏa Đại Đế có thể mạnh đến mức này, sợ đã đạt đến một cảnh giới nào đó khác cực kỳ cao thâm.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 10000.

Nhìn kinh nghiệm không ngừng tăng lên, trong lòng Lâm Phàm tràn đầy vui vẻ, sớm quên đi hiện thực không công bằng này từ lâu, chỉ hy vọng có thể tiếp tục kéo dài không ngừng.

Thủy Hỏa Đại Đế cũng vui mừng không ngớt, khí tức tử vong bắt đầu có dấu hiệu xua tan, mà chân đế Thủy Hỏa bắt đầu dung hợp.

Điều khiến Thủy Hỏa Đại Đế kinh ngạc chính là, nàng đế chân đế Thủy Hỏa lại trong cơ thể Nhân tộc, vậy mà hắc có thể dung hợp được, điều này quả thực khó tin.

Nàng đã luân hồi vô số kỷ nguyên, tầm mắt cao biết bao, cho dù là nàng, muốn dung hợp chân đế Thủy Hỏa cũng cần hao phí vô số công phu.

Nhưng bây giờ nước chảy thành sông, tất cả đều đơn giản.

-Ồ!

Thủy Hỏa Đại Đế phát hiện, tên đang nằm dưới thân vậy mà cư nhiên mượn bản thân mình tu luyện, mà điều này cũng không sao cả.

Nếu hắc của riêng mình, vậy để hắc chiếm được một vài lợi ích nhỏ nhỏ đi.

Thủy Hỏa Đại Đế lúc đầu nhìn thấy tình huống này, trong lòng bị phần không ngớt, nhưng sau đó cũng nghĩ thông.

Thủy Hỏa Đại Đế mình đương nhiên phải có của độc chiếm, theo nàng, Lâm Phàm đã trở thành một món đồ riêng tư, không thể chia sẻ cho bất cứ ai.

Nhật nguyệt điên đảo, không biết qua bao lâu, thứ nguyên lặng yên không một tiếng động, không một lời nói nhưng vẫn vang dội.

Ba ba ba ùng!

- Keng, chúc mừng thăng cấp.

- Keng, tu vi lên cấp.

- Đánh vỡ Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh, tự động ngưng tụ Chí Tôn vương tọa, thành tựu Chí Tôn.

Trong cơ thể Lâm Phàm xảy ra biến hóa to lớn, Thiên Địa Thần Đan đột nhiên nổ tung, vô số linh khí, vô số vũ đạo thần thông, phiêu phù trong thiên địa, sau đó, một luồng sức mạnh cường hãn bạo phát, không ngừng ngưng tụ, cuối cùng thành một vương tọa.

Đây không phải Vĩnh Hằng Chi Vị, nếu so sánh thì Vĩnh Hằng Chi Vị cường hãn hơn Chí Tôn vương tọa.

Lâm Phàm so sánh Chí Tôn vương tọa và Vĩnh Hằng vương tọa quả thực khác nhau một trời một vực, không có khả năng so sánh.

Đúng như những gì mình nghĩ, Thủy Hỏa Đại Đế nhất định tự mình ngưng luyện Chí Tôn vương tọa, hoàn toàn phá vỡ bình phong Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh.

Lâm Phàm cảm giác sức mạnh bản thân đang tăng lên liên tục, một quyền có thể đánh nổ một thế giới. Động Thiên cũng xảy ra biến hóa, linh khí dâng trào, Ngô Đồng Thần Thụ bắt đầu tiến hóa lần hai, cành cây bành trướng, lá xanh xum xuê, những cành cây rậm rạp chằng chịt tản khắp bốn phương tám hướng, rót vào hư không vô tận.

Ầm!

Linh khí đại mở.

Ngô Đồng Thần Thụ vụt lên từ mặt đất, bao trùm toàn bộ Động Thiên, Thánh Dương Đan tản ra tia sáng chói mắt như mưa, không ngừng rơi xuống.

- Tu vi: Chí Tôn Cảnh.

- Keng, Nhân tộc từ trước tới nay, Chí Tôn đầu tiên.

- Keng, thu được trang phục Nhân tộc Chí Tôn.

- Keng, khen thưởng Pháp Tướng Chí Tôn.

Khi nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, Lâm Phàm như mở cờ trong bụng, trời ơi tốt như vậy.

- Hệ thống quả nhiên hào phóng, có điều, lúc này kinh nghiệm còn đang tăng lên, nhất định phải tiếp tục chinh xuống, sau khi kết thúc phải cố gắng nghiên cứu những phần thưởng này một phen.

Hiện tại, cả người Lâm Phàm lâng lâng như đang bay, hệ thống thật sự quá tuyệt vời.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 5000.

Tuy mỗi lần kinh nghiệm tăng lên không phải rất nhiều, nhưng bao nhiêu cũng một mình Lâm Phàm hưởng thụ.

Giờ này, Thủy Hỏa Đại Đế rốt cục dừng lại, sức mạnh tử vong trong cơ thể đã được xua tan, chân đế Thủy Hỏa cũng dung hợp, khi nàng mở mắt, chợt bộc phát một đạo tinh quang.

Tóc dài tung bay phấp phới sau lưng.

- Bản Đế rốt cục đã khôi phục.

Thủy Hỏa Đại Đế cảm giác sức mạnh bản thân đạt đến trạng thái đỉnh cao.

- Sủng vật của ta, người làm bản Đế rất thoả mãn, nhiệm vụ của người đã hoàn thành.

Thủy Hỏa Đại Đế khó khi lộ nụ cười, thời gian như muốn đình chỉ vì nụ cười của nàng.

Nhưng giờ Lâm Phàm không chịu dừng.

- Mười năm một ngày, một ngày mười năm, ai ngừng là chó, người muốn ngừng vậy thì ngừng đi.

Lâm Phàm đành dùng lời nói kích thích nàng ta.

- Ngạch!

Thủy Hỏa Đại Đế sững sờ, sau đó, hoàn toàn phát bực.

- Sủng vật yêu dấu, nếu người đã muốn, vậy bản Đế thỏa mãn người.

- Cầu còn không được....

Lâm Phàm nhướng mắt, biểu thị bình tĩnh, không sợ người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 845: Ta Nhận Thua

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Có công mài sắt, có ngày nên kim.

Lâm Phàm không hề sợ hãi, đệ hãn không phải kim, lát nữa nếu thật sự bị ăn mòn thành kim, hãn sẽ chặt bỏ nó đi, sau đó làm một cái khác dài hơn, bự hơn.

Chiêu này sài quài.

Sâu không thấy đáy, uyển chuyển thông suốt, trong khoảng thời gian này, cảm giác thật kỳ diệu a.

Cơ thể Thủy Hỏa Đại Đế thật sự rất đẹp, tinh xảo đặc sắc, có lõi có lỗm, không mập không gầy, đường cong hoàn mỹ.

Bây giờ càng như ngựa hoang mất cương vây, chạy như bay trên thảo nguyên mênh mông.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 5000.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên khiến cả người Lâm Phàm như bay.

Quá đã.

Đây mới là thắng cấp nha, so với việc đánh quái còn nhanh hơn.

Hiện giờ tu vi Lâm Phàm đã đạt đến Chí Tôn Cảnh, chân chính thoát khỏi Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, theo hắc nghĩ, nếu muốn đột phá qua cửa này, cần phải nỗ lực rất nhiều, nhưng không ngờ lại đơn giản như thế.

Tốc độ như cưỡi hỏa tiễn.

Hắc nghĩ rất cần kinh nghiệm, dù có khó khăn thế nào hắc cũng không sợ, chỉ cần mình kiên trì bền bỉ, kinh nghiệm sẽ tăng mãi.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm tu luyện bí pháp đến cảnh giới cực cao, mỗi lần vận chuyển, giao hòa tất cả pháp lực trong đó, kinh nghiệm tăng lên vùn vụt.

Nhưng điều làm Lâm Phàm nghi hoặc chính là, thông một phát suốt mười năm này có phải dài quá không?

Lúc trước trôi qua trong bao lâu a?

Lâm Phàm không rõ lắm nhưng bản thân hắc từ Thần Thiên Vị tầng mười đến Chí Tôn, thời gian sẽ không ít.

Xì xì! Xì xì!

Lúc này, Lâm Phàm một lòng nghĩ đến chuyện tu luyện, còn việc giao hoan tốt đẹp nhất nhân gian lại không để tâm. Nhưng cảm giác sao lại chân thật như vậy!

Lâm Phàm nhớ lại một câu nói, không có cày hươu ruộng, chỉ có một chết trâu, lời này có lúc không đúng nha, nếu như ruộng không có nước, không phải khô cạn sao?

Nhìn tình huống trước mắt có vẻ không có khả năng, vì hiện tại hồng thủy tràn lan nê, không thể ướt hơn được nữa.

Nhật nguyệt chuyển hóa, trong thứ nguyên, không có khái niệm thời gian.

Một năm sau.

Lâm Phàm cảm giác thân thể giống như bị móc rỗng, có chút không chịu nổi nhưng phát hiện Thủy Hỏa Đại Đế ngày càng hăng hái.

Ngay cả chân đế Thủy Hỏa sau khi dung hợp xong cũng phát huy mạnh mẽ, như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Tình huống này, không chỉ tu vi Lâm Phàm tăng cao mà tu vi Thủy Hỏa Đại Đế cũng được nâng theo.

Một cục diện toàn thắng a.

Hai năm sau.

Lâm Phàm cảm giác mình gầy đi không ít, giống như bị hút khô.

Ngày qua ngày, vẫn không ngừng nghỉ, cho dù là thần cũng sẽ thấy mệt mỏi nha.

- Thủy Hỏa Đại Đế, người nhìn chuyện này....

Lâm Phàm mở lớn hai mắt, muốn nói rõ một chút, Lâm Phàm thật sự phục sức chiến đấu của nàng rồi, má ời, giống như động cơ vĩnh cửu vậy, làm việc không ngừng nghỉ.

Nhưng Thủy Hỏa Đại Đế phán lại một câu xanh rờn.

- Ai ngừng là chó, người đã từng nói qua, hiện tại ai muốn ngừng?

Thủy Hỏa Đại Đế hai năm cưỡi ngựa mà mặt vẫn không biến sắc, cực kỳ bá đạo.

Đối với nàng, vật sở hữu của mình cư nhiên dám trào phúng mình, sao có thể chịu được.

Không hoàn toàn trấn áp, sao tạo dựng được cái uy của mình.

Trong lòng Lâm Phàm lửa giận thiêu đốt, thời gian dài như vậy vẫn còn nhớ câu này, ai ngừng là chó, mình sao thừa nhận mình là chó được, bây giờ không được cũng phải kiên trì.

- Ai sợ ai, tiếp tục.

Lâm Phàm muốn vươn mình, đối khách thành chủ, nhưng đôi tay vừa định nắm vào eo Thủy Hỏa Đại Đế, thì đã bị nàng đánh rớt.

- Người do bản Đế độc chiếm, người còn áp chế bản Đế dưới thân sao? Nằm xuống cho ta.

Thủy Hỏa Đại Đế phản nộ quát.

- Ta, em gái ngươi....

Lâm Phàm thật sự muốn khóc, má này bá đạo quá, chúng ta cùng tiến bộ a, phải đổi thư thể mới hợp lý chứ.

Nhưng dưới sự áp chế tuyệt đối, Lâm Phàm không có cách nào phản kháng, chỉ có thể yên lặng nằm yên hưởng thụ.

Ba năm sau.

Tu vi Lâm Phàm ngày càng cao, kinh nghiệm đột phá Chí Tôn Cảnh đã được hơn nửa, không bao lâu nữa, có thể đột phá rồi.

Nhưng Lâm Phàm lúc này nói không ra hơi nữa, hãn đã chết lặng, không còn một chút cảm giác.

Coi như mình, Thần Thể đại thành cũng không chịu nổi thể công hung mãnh này.

Theo Lâm Phàm, Thủy Hỏa Đại Đế không phải là người.

Còn tiếp tục như vậy, mình sẽ chết.

Mình thân là Nhân tộc Chí Tôn, tu vi đạt đến Chí Tôn Cảnh, không phải bị người ta đánh chết mà bị hiếp tới chết a, chuyện này nói ra trêu chọc thế nào, haiz.

Còn Thủy Hỏa Đại Đế bây giờ, cảm giác không tệ, sau khi dung hợp chân đế Thủy Hỏa, không ngờ nàng vẫn còn có thể tiến thêm một bước.

- Đường như thời gian trôi qua thêm mấy năm nữa rồi... Thế giới bên ngoài có phát sinh bạo loạn gì hay không?

Lâm Phàm đang có ý muốn Thủy Hỏa Đại Đế tha cho mình, chúng ta đừng đùa nữa, thật sự chịu không nổi.

- Vật sở hữu của ta, hiện tại không còn kịp nữa rồi, người đã để bản Đế ném được thứ ngon ngọt.

Thủy Hỏa Đại Đế trắng như tuyết, trên làn da bóng loáng tô điểm từng giọt nước, vô cùng quyến rũ.

Khuôn mặt kiều diễm, thân hình nóng bỏng của nàng bây giờ làm Lâm Phàm sợ hãi chứ không còn sung sướng nữa.

Hắn thật sự muốn khóc.

Bốn năm sau.

Cả người Lâm Phàm như củi mục, hắn thật sự không muốn động.

Kinh nghiệm tuy vẫn tăng ào ào, nhưng Lâm Phàm không cảm giác được một tia hưng phấn.

Nếu được, Lâm Phàm chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt một hồi.

Lúc này, Lâm Phàm vẫn nằm ở đó, nhưng khuôn mặt như người mất hồn, tay phải giơ lên đầu.

- Ta thật sự không chịu được nữa.

Lâm Phàm vẫn luôn đề cao lòng tự trọng chính mình.

Chả nhẽ muốn làm mười năm? Năm thứ hai thôi cũng đã muốn chết rồi.

Hai tay Thủy Hỏa Đại Đế chống lên ngực Lâm Phàm, tóc dài thấm đẫm mồ hôi, hơi thở hỗn hển, mồ hôi hột làm ướt tóc nhưng Thủy Hỏa Đại Đế vẫn thấy chưa đủ, tất cả vẫn chưa đủ.

Lâm Phàm nhìn Thủy Hỏa Đại Đế, mà nàng lại nở nụ cười nhìn hắn.

Lâu ngày thâm tình, chính là như thế.

Lâm Phàm phát hiện, dường như Thủy Hỏa Đại Đế ôn nhu hơn một chút rồi.

Có thể coi là vậy, nhưng nàng ta vẫn chưa chịu dừng a.

- Không xong rồi, ta phải tự cứu mình, nếu tiếp tục như vậy ta chắc chắn sẽ chết.

Lâm Phàm điên cuồng hét lên trong lòng, sau đó chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Thủy Hỏa Đại Đế, trong chớp mắt xuất ra Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên.

Ầm!

Lạch cạch!

Thủy Hỏa Đại Đế liền ngất đi.

Lâm Phàm đẩy nàng ra, khi nhìn huỳnh đệ của mình, hắn muốn rút nước mắt.

- Chết lặng, không có cảm giác, hình như sắp bị phế cmnr.

Trong lòng Lâm Phàm hô to.

Sau đó bất chấp tất cả, mặc quần vào chạy trốn a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 846: Tên Nào Không Có Mắt?

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Một phút sau.

Thủy Hỏa Đại Đế nhú mày, sau đó đứng lên, trên người lóe sáng lập tức có một bộ y phục che đi cảnh xuân.

- Xảy ra chuyện gì?

Thủy Hỏa Đại Đế nghi hoặc, không biết chuyện gì vừa xảy ra, mọi việc dường như chỉ diễn ra trong một khắc, ngay cả thần trí cũng đều ngủ say, một chút cảm giác đều không có.

- Vật sở hữu của bản Đế chạy đi đâu rồi?

Thủy Hỏa Đại Đế tìm kiếm khắp nơi, sau đó lửa giận bùng cháy.

- Tên ghê tởm cư nhiên dám trốn.

Lúc này, Thủy Hỏa Đại Đế tiến một bước, cảm thấy thân thể hơi khó chịu, đặc biệt giữa hai đùi truyền đến cảm giác đau đớn.

Nhưng những chuyện này không đáng để trong lòng.

Ngón tay nàng búng một cái, thế giới thứ nguyên tiêu tan, sau đó Thủy Hỏa Đại Đế đứng trên hư không quan sát một lượt.

Nàng cứ lẳng lặng đứng ở đó, thần niệm triển khai tìm kiếm hình bóng Lâm Phàm, nhưng tìm mãi không có kết quả.

- Cứ như vậy mất tích sao ta!

Sau đó, Thủy Hỏa Đại Đế biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Gần đó, bên trong một vũng bùn.

Một đôi mắt phát ra ánh sáng âm u đang quan sát mọi chuyện, chủ nhân của cặp mắt này ngoài main của chúng ta ra thì còn ai.

- Mẹ nó, may mà bản Đế thông minh, biết chạy không thoát, nên tiến nhập trạng thái ẩn thân, sau đó dùng đồng bùn phủ người lại, che dấu mùi hương cơ thể.

Lâm Phàm rất hài lòng với biểu hiện bản thân.

Chiêu này dùng trăm lần không chán, chỉ khi nào bị người ta đuổi giết mới sai, 100 phần trăm thành công nhé.

Có điều, hiện giờ chưa thể rời đi, Thủy Hỏa Đại Đế này rất cáo già, có thể sẽ quay lại đây tìm mình, tốt nhất cứ trốn ở đây một lúc.

Lâm Phàm lẳng lặng không nhúc nhích, nằm bất động như vậy.

Quả nhiên không lâu sau.

Hư không xuất hiện một bóng người.

Không ai khác chính là cạp cái Thủy Hỏa Đại Đế.

- Hừ!

- Vật sở hữu ghê tởm, nếu để bản Đế bắt được người lần nữa, ta nhất định đánh gãy ba chân của người.

Âm thanh bá đạo vang dội hư không, Lâm Phàm nghe thế cũng hít sâu một hơi, bá đạo a.

Đồng thời cũng thề với trời, sau này dù thế nào cũng không thể bị bắt, nhất định phải nâng cao thực lực bản thân, khi đó mới có tiền vốn cùng phân cao thấp, sau đó hung hăng trấn áp nàng dưới thân, cho nàng biết ai mới là lão đại.

- Ha ha, cho rằng bản Đế không biết chiêu này của người sao? Từng sợi lông trên cơ thể người đều bị bản Đế nhìn thấu, còn muốn tiếp tục chơi với ta?

Lâm Phàm giờ hết sức chắc chắn, vẫn không nhúc nhích, để Thủy Hỏa Đại Đế tận tình biểu diễn.

Dù Thủy Hỏa Đại Đế đã rời đi thì Lâm Phàm cũng vẫn không có bất kỳ hành động nào, theo hẵn, Thủy Hỏa Đại Đế vẫn rất âm hiểm.

Quả nhiên, giống như Lâm Phàm nghĩ vậy, Thủy Hỏa Đại Đế liên tục xuất hiện mấy lần, như đang đợi Lâm Phàm tự chui đầu vào lưới.

Đối với tình huống hiện tại, Lâm Phàm không muốn nói nhiều, trực tiếp nhắm mắt ngủ một hơi.

Mấy năm qua làm ngựa giống cho Thủy Hỏa Đại Đế cưỡi, thật sự rất thống khổ, đã lâu không được nghỉ ngơi, nhân cơ hội này tịnh dưỡng cho tốt mới được.

Giấc ngủ này, Lâm Phàm muốn ngủ thật ngon.

....

Lâm Phàm chơi trò người lớn với Thủy Hỏa Đại Đế được năm năm, trong khoảng thời gian này, Cổ Thánh Giới xảy ra biến hóa rất lớn.

Một vị cường giả phục sinh, những Cổ Tộc đã từng bị Đại Thiên chủng tộc trấn áp giờ vươn mình làm chủ, địa vị Cổ Tộc không thay đổi,

mà còn bá đạo như trước.

Ba ngàn Ma Thần Cổ Tộc trong năm năm này lần lượt thức tỉnh.

Như vậy, một trận đại chiến kinh thiên động địa đã xảy ra.

Mà thủy tổ của chủng tộc Đại Thiên khi vừa thức tỉnh, liền xuất hiện một môn phái, những môn phái này, thu nhận tất cả những người cùng tộc làm đệ tử.

Lần này, thịnh thế của tất cả chủng tộc giáng lâm, nhưng trong đó vẫn còn cuộn cuộn sóng ngầm.

Hai năm trước, Dực tộc chi thần Lucifer trầm luân hợp tác với Cổ Tộc.

Một năm gần đây, Cự Nhân tộc Khoa Phụ đánh nhau với Tử Vong Ma Thần Cổ Tộc, trận chiến này đánh trời long đất lở, phá hủy vô số tinh thần, thương vong vô số.

Nhưng tất cả chủng tộc tồn tại chí cường giả dường như đang đợi cái gì đó.

- Kẻ phản bội, mau đưa báu vật của Phật Tộc ra đây.

Lúc này trong hư không, vài đạo cầu vồng bay qua, người đi đầu đang chạy rất gấp gáp, rất sợ đám người phía sau bắt được.

- Vật này là của ta, không phải của Phật Tộc.

Chỉ thấy trước mắt là một hòa thượng đang gào thét ầm ĩ, trước ngực hòa thượng có hai quả bóng rổ thật to, run lên từng hồi, nhìn rất đã mắt.

Nếu Lâm Phàm thấy nó sẽ khiếp sợ không thôi, đây chính là Thích Già Tôn Giả của chúng ta.

Thích Già Tôn Giả là thiên kiêu Phật Tộc, hiện tại lại bị đồng bào đuổi giết.

- Hừ, yêu nghiệt, chúng ta nhất định bắt được người giao cho Phật Tổ xử lý.

- Già Thiên Phật Thủ.

Trong chớp mắt, hư không rung động, một phật thủ to lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ Thích Già Tôn Giả.

Thích Già Tôn Giả thấy cảnh này, sắc mặt tái mét.

- Mịa nó, các người khinh người quá đáng.

Thích Già Tôn Giả cảm giác, mấy năm qua thế giới thay đổi quá lớn a, thời điểm Thủ Hộ Chi Địa phá toái, hắn đang chuẩn bị trở về Phật Tộc nhưng cũng không ngờ, khi trở về lại phát hiện Phật Tộc thay đổi quá lớn.

Người từng lo vô thượng Vương Phật trong lòng hắn dường như bị người ta đánh, sau khi dò hỏi mới biết, hóa ra có một vị cường giả trấn áp toàn bộ bọn họ.

Thích Già Tôn Giả biết có cường giả giáng lâm, hơn nữa, người kia còn nói Phật Tộc do hắn sáng tạo ra.

Điều này quả thật hoang đường, nhưng chỉ dám nghĩ trong lòng, không thể nói ra, hiện giờ tu vi của hắn không đủ để người ta nhét kẻ rằng, chỉ đành im im lặng lặng, khiêm tốn sống qua ngày mà thôi.

Nhưng đời mà, ai biết được chữ ngờ, Như Lai Phật Tổ biết mình mang bí mật Đại Độ Hóa Phật Quang, bắt mình phải giao ra.

Điều này quá hoang đường, làm gì có chuyện người nói là ta phải giao ra, giao tình chúng ta đâu có đến mức độ này.

Bởi vậy, hắn đã chạy trốn ngay trong đêm, mà lần chạy này đã ròng rã một năm trời, trong một năm này, Thích Già Tôn Giả bị đuổi giết vô số lần, mỗi lần đều từ cõi chết trở về.

Nhưng lần này, hắn thấy có gì đó không đúng, những người truy sát mình đều là cường giả, mạnh hơn hắn vô số lần.

- Bỏ tay chịu trời đi.

Phật chưởng trong hư không càng lúc càng lớn, che kín cả bầu trời vậy, Thích Già Tôn Giả đã không còn chỗ để trốn, sau đó hắn rút gào hai tay chống xuống đất.

- Khinh người quá đáng!

Thời khắc này, Thích Già Tôn Giả bạo nộ, pháp lực mệnh mệnh bộc phát, trực tiếp chống đỡ Phật chưởng.

Nhưng chiêu này thật sự quá cường đại, hắn chỉ cảm thấy có một nguồn sức mạnh nặng nề áp chế lên người.

Oanh Âm!

Sau cùng, hắn bị trấn áp đè ép xuống đất.

Hai chân đập trên đất.

- Aaa, ta phải chết trẻ sao?

Thích Già Tôn Giả hô to, có cảm giác hôm nay mình phải đời rồi.

- Cmn, ai không có mắt lại giẫm lên người lão tử, muốn chết sao?

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn truyền đến.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 847: Khổ Sết Sức

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thích Già Tôn Giả sớm như một con chim non yếu ớt, tự dưng xuất hiện âm thanh dưới chân, làm hấn sợ hết hồn, cảm giác dưới chân có cái gì đó, hấn không nghĩ nhiều tiếp tục đạp một cước thật mạnh.

-Ai u, cmn, còn đạp một cước.

Lâm Phàm vừa chuẩn bị đứng lên đã giẫm một cước, hấn muốn nổi bão thật rồi, thật khinh người quá đáng.

Ta đây trêu ghẹo ai chứ, chỉ vì đuổi quá nên ngủ một chút thôi mà, đánh động gì tới ai, trời ơi.

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đánh văng cái chân kia ra, sau đó đứng lên.

Thích Già Tôn Giả bị hù choáng váng, đặt biệt khi nhìn thấy tượng đất sắp đứng dậy trước mặt, lúc này càng hoảng hơn...

-Là người...

Lâm Phàm đang chuẩn bị đá bay tên gia hỏa giẫm lên hấn, nhưng khi thấy người tới, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Cái quái gì vậy, đây là con lừa trọc mà.

Nhưng tình huống bây giờ không ổn nha, chẳng lẽ đang chạy trốn, đuổi giết không thành?

Ầm!

Ầm!

Một Phật chưởng to lớn từ trên trời giáng xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể trấn áp con lừa này.

Lâm Phàm không nhiều lời, bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra mấy năm nay, con lừa trọc lẫn lộn không dễ dàng nha.

Một quyền vung ra, che kín cả bầu trời, thanh thế mênh ông cuồn cuộn, Phật chưởng bị đánh nát bấy, hóa thành những điểm sáng, cuối cùng tan biến.

Thích Già Tôn Giả nhìn cảnh này trợn tròn hai mắt, đây là quái vật gì, sao bá đạo như thế.

Đám người Phật tộc truy đuổi hãn có thực lực cường đại vô cùng, liên tục truy sát, đến hiện tại, ngoài chạy trốn ra, hãn chẳng có bất kì cơ hội phản kích nào.

Nhưng bây giờ, tượng đất trước mắt như thế nào, một chiêu đã đánh nát cự chưởng của người ta, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

-Huynh đài, đại ân này không lời nào có thể diễn tả được, người giúp ta chống đỡ một lát, ngày sau tất có báo đáp.

Sau một khắc bị chấn động, tên trọc biết nơi đây không thể ở lâu, nên mau chóng cáo từ, chuẩn bị rời đi.

Thời điểm Thích Già Tôn Giả chuẩn bị chạy trốn, Lâm Phàm lại lên tiếng:

Con lừa trọc, người không nhận ra ta à? Chẳng lẽ người muốn chết?

Thí chủ, ta không phải con...

Đối với việc người khác gọi mình là lừa trọc, Thích Già Tôn Giả vẫn rất không ưa, ngay khi hắn muốn đánh chính lại xưng hô, bỗng nhiên ngậy ngấn cả người.

Hắn phát hiện âm thanh này rất quen thuộc, hình như nghe ở đâu đó rồi.

-Người...người...

Thích Già Tôn Giả nhìn tượng đất trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì cho phải.

Lâm Phàm cười nhạt, sau đó dùng Tiên Thiên Chi Thủy cọ rửa toàn thân, trở về hình dạng suất ca đẹp trai thanh lịch vô địch khắp vũ trụ như lúc đầu.

-Thí chủ, là người, ta rốt cuộc tìm được người rồi.

Sau khi nhận ra Lâm Phàm, Thích Già Tôn Giả cuống rống, như phát hiện tuyệt học lợi hại nhất thế gian a.

-Thí chủ, cứu mạng a, ta đây lại bị người đuổi giết nữa nè.

Thích Già Tôn Giả lập tức chạy trốn sau lưng Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn đến mấy vài bóng người trong hư không:

-A Di Đà Phật, vị thí chủ này, hắn là tội nhân của Phật tộc chúng ta, kính xin người tránh ra, để chúng ta bắt hắn về.

Lúc này, một người dường như là thủ lĩnh, một tay để trước ngực, niệm Phật hiệu chậm chậm nói nhỏ.

-Nói láo, ta không phải tội nhân, đám khốn kiếp các người muốn cướp Đại Độ Hóa Phật Quang của ta.

Thích Già Tôn Giả có oán niệm rất lớn về việc mình bị đuổi giết, đám người kia còn không bằng súc sinh a, đuổi theo truy sát không cho người ta có thời gian dừng lại nghỉ ngơi.

-Hừ!

Một tên béo bên cạnh vị kia phần nộ quá, bộ mặt tức giận làm người kinh sợ.

Thích Già Tôn Giả trốn sau Lâm Phàm:

-Thí chủ, đám người kia rất tàn nhẫn, không giống như người Phật tộc chúng ta, gặp người liền giết, mà không tin bọn họ cũng bị giết, Phật tộc bây giờ đã thay đổi rồi.

Lâm Phàm căn bản không để đám người này vào mắt, đồng thời cũng không muốn nói nhiều.

-Con lừa trọc này là của bản Đế, các người thức thời một chút mau cút đi, nếu không, đừng hỏi vì sao biển xanh lại mặn.

Lâm Phàm nói.

-A Di Đà Phật! Thí chủ, nếu không thể bắt tên tội nhân này về, chúng ta cũng sẽ không rời đi.

Phật Đà có gương mặt tức giận bên cạnh quát lớn:

Hừ, bao che người cũng là đồng phạm, vậy thì bắt hết chúng lại, đưa về rồi nói sau.

Lâm Phàm không muốn nhiều lời, trực tiếp đánh ra một quyền.

Trong nháy mắt, một màn xảy ra khiến đám sợ té đái trong quần, cú đấm vừa ra như muốn nổ nát bầu trời, đánh về phía đám Phật Đà trên hư không.

Ầm!

“Kết thúc.”

Ầm!

Trên mặt một vị Phật Đà lộ vẻ khiếp sợ, sau đó thân thể hẫng đột nhiên nổ tung như phải chịu một sức mạnh cực lớn mà không cách nào cản lại được.

Keng, chúc mừng đã chém giết người Phật tộc.

Keng, đại chiến vạn giới mở ra, công năng độ thiện cảm được kích hoạt.

Độ thiện cảm của Phật tộc hạ thấp.

Phật tộc: cừu hận.

Lâm Phàm sững sờ, không ngờ sẽ có công năng thế này, bất quá điều này không quan trọng.

Nếu như đại chiến vạn giới, vậy xem như ta đại biểu Nhân tộc đi.

Chỉ cần có người không phục liền giết không tha.

-Ta kháo, thí chủ, người lợi hại quá đi mất, mấy năm không thấy, ngày càng bá quá rồi.

Thích Già Tôn Giả ho nhẹ một tiếng, không dám tin tưởng nói.

-Người trách ta à, mà thời gian qua, sao người lẫn lộn thảm thương vậy, đã bao lâu rồi, tu vi cũng chỉ là Thần Thiên Vị tầng chín, thiên phú người bị chó ăn hết rồi hả.

Lâm Phàm trách móc.

-Không phải, thí chủ, ta đây ngày đêm bị đuổi giết, chạy biết bao nhiêu năm, sao có cơ hội tu luyện chứ.

Thích Già Tôn Giả hẳn sao để Lâm Phàm sỉ nhục được, phải tìm lý do chống chế mới được.

Bất kể nói thế nào, mình cũng là thiên kiêu của Phật tộc.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt, Phật tộc không thể trở về rồi, bọn chúng như đang hồ rình mồi đợi mình trở về đây.

Cmn, quá tàn nhẫn rồi, chỉ không cho công pháp thôi mà đánh đuổi hẳn bao lâu nay, thật sự chó chết.

-Người giám hộ đâu?

Lâm Phàm hỏi.

Không còn.

Còn quân khởi nghĩa của chúng ta?

Thí chủ a, quân khởi nghĩa giải tán rồi, những thành viên đó không có chí khí, vừa nghe nhà mình có cường giả che chở, một tên so với tên kia còn nhanh hơn, đều quay về đầu quân cho gia tộc, dù không biết cường giả đó đến từ đâu.

Nói đến chỗ này, Thích Già Tôn Giả cũng chả hiểu đầu cua tai heo gì, nghĩ lại chỉ thêm đau lòng.

Một ngày kia, trời trong mây trắng, từng thành viên Quang Khởi Nghĩa đi đến trước mặt hắn, nói:

-Đội phó, thực xin lỗi, tộc ta có cường giả trấn thủ, ta phải quay về.

Những tên này vẫn được xem có chút lương tâm, còn những đứa không có lương tâm trực tiếp biến mất:

-Ta còn ở Quân Khởi Nghĩa làm cái rắm ấy, trong tộc đã mời được cường giả, ta phải trở về ôm bắp đùi người kia a.

.....

Cuối cùng, tất cả thành viên chuồn mất, hấn đánh phải trở về Phật tộc, nhưng không ngờ lại tao ngộ hoàn cảnh như thế này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 848: Tình Huống Không Ổn

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nghे con lừa trọc nói xong, Lâm Phàm trầm mặc, không ngờ mấy năm qua lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

-Thí chủ, mấy năm nay người đi đâu?

Thích Già Tôn Giả tò mò hỏi.

-Chuyện này.....

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Phàm khó không biết trả lời ra sao, chẳng lẽ nói đột nhiên xuất hiện một muội muội, rồi bị nàng ta cười suốt 5 năm?

-Bế quan tu luyện.

Đành phải tìm một cái lí do hợp lí chút trả lời cho qua.

-Thì ra là như vậy, bảo sao mới mấy năm không gặp, thực lực thí chủ người lại càng lợi hại, hóa ra bế quan tu luyện suốt nha.

Thích Già Tôn Giả cảm thán, chẳng trách mấy năm qu, không nghe tý tin gì của Lâm Phàm.

Lâm Phàm giờ thả Gà con từ Động Thiên ra.

-Quác quác!

Giây phút Gà con đi ra liền ngẩng cao đầu, hừ một tiếng.

Thời điểm Thích Già Tôn Giả nhìn thấy Gà con, sắc mặt trở nên vui vẻ hơn:

-Thí chủ, người thật quá tuyệt vời, bồn tắm đang sắp chết đói đến nơi rồi, vừa vặn người lấy con này ra làm gà nướng ăn, hì hì.

Gà con đang đứng một bên vặn cổ bẻ eo, hưởng thụ không khí mát mẻ bên ngoài, nghe câu nói này, nhất thời nổi giận, sau đó quay đầu, phần nộ nhìn Thích Già Tôn Giả:

-Con lừa trọc, người muốn nướng ai?

Gà con nổi giận, tên trọc này tự nhiên lại muốn nướng mình, thật sự quá ghê tởm.

-Đây là chuyện gì a..... gà biết nói?

Thích Già Tôn Giả thấy con gà biết nói, bị dọa cho một trận, điều này thật hiếm thấy nha.

-Chớ ồn ào, đây là Gà con, còn đây là con lừa trọc, các người làm quen nhau đi.

Lâm Phàm can thiệp vào, nói.

-Ha, hóa ra là gà huynh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Thích Già Tôn Giả đưa tay ra có ý muốn bắt tay sau đó giảng hòa.

Nhưng Gà con không muốn hòa giải đơn giản như vậy, sau đó nhảy lên một cái, đứng trên cái đầu bóng loáng của Thích Già Tôn Giả.

Thích Già Tôn Giả cười nói:

-Gà huynh cũng thật năng động.

Lâm Phàm thấy thái độ của Gà con đối, trong lòng nghi hoặc, không lẽ tên này đổi tính rồi.

Nhưng trong chốc lát sau, lại nghe Thích Già Tôn Giả hô to:

Đỉnh đầu của ta sao có cảm giác âm ỉm nhỉ?

Ta khát, gà huynh người dám ị lên đầu ta.

Lâm Phàm nghe thấy thế, đột ngột quay đầu nhìn, phát hiện ra Gà con thế mà đại tiện lên đầu tên trọc, hơn nữa còn nóng hổi, có cả khói trắng bốc lên.

-Quác quá...

Gà con sung sướng kêu lên một tiếng, sau đó nhảy lên vai Lâm Phàm, hai cánh thu vào, lắc lắc eo:

-Con lừa trọc, sau này nói chuyện chú ý một chút, đã lớn từng này tuổi rồi, mà nói chuyện giống như đứa trẻ, ngay cả Gà con ta cũng không bằng.

Thích Già Tôn Giả:

-.....

-.....

Cả Lâm Phàm không biết nói gì hơn.

.....

Lúc này, trong Phật tộc.

Bây giờ, Phật tộc đã thay đổi, không còn giống như trước kia, khắp nơi đều là Phật âm, không chút nào an tĩnh.

Thế giới cực lạc phương tây....

Một đám Phật Đà, Vương Phật, ngồi xếp bằng, hai mắt tôn kính nhìn cường giả ngồi trên cao.

Trong thế giới cực lạc này, Phật pháp biến ảo thành từng Kim Long xoay tròn trên hư không, đây là do Phật Tổ đang truyền thụ Phật pháp, mà nhóm Phật Đà đang nghe say sưa, si mê vô cùng.

Nhưng những Vương Phật kia thì lại vô cùng nhàm chán.

Bọn họ đều là cường giả Phật tộc, không chế toàn bộ Phật tộc, nhưng sau khi Phật tổ thân bí đến, hết thảy đều thay đổi.

Họ trở thành những người thuộc hạng ba trong tộc, chuyện này sao bọn họ có thể nhìn được.

Đặc biệt là chỗ ngồi hiện thời, dựa theo đẳng cấp mà sắp xếp, và bọn họ bị xếp ngồi bên ngoài.

Cái vị Phật kia không biết đến từ đâu, giống như tự nhô ra ấy, hơn nữa, thực lực quá mạnh, đánh bọn họ tơi bời hoa lá, không nhường chỗ cũng không được a, quả thật đau lòng.

Chuyện này không có thiên mà, từ khi nào, đám cường giả bọn họ không còn đáng giá nữa.

Đối với những vị Vương Phật này thì bọn họ gần như bị xem giống chó rồi.

Xoạt xoạt!

Tự dừng, vài Phật vị trống không đột nhiên nổ tung, dọa những người xung quanh biến sắc, vô cùng kinh hãi.

Vị Phật Tổ đang ngồi ngay ngắn trên kia cũng bị chuyện xảy ra làm giật mình, sau đó, lập tức lớn tiếng nói:

Kim Chung Thế Giới Phật, Nộ Mục Phật Đà....đã bị tà ma chém giết, nay trở về tây phương cực lạc...

A Di Đà Phật.

Những người xung quanh nghe nói vậy, miệng tiếp tục niệm kinh văn, một mặt bình tĩnh.

Còn đám Vương Phật nhìn hình ảnh trước mắt, chỉ biết câm nín, người của mình bị giết mà có thể bình tĩnh, trấn định như vậy, bó tay thật chứ.

Theo bọn họ đoán, Phật vị của mấy tên cử đi truy sát tiểu tử Thích Già đã bị vỡ tan, chắc chắn tiểu tử kia đã thoát được một kiếp rồi.

Khá lắm con trai!

Quả không hổ là thiên kiêu của Phật tộc, trực tiếp đánh ngã mấy lão già này.

Theo những Vương Phật này, bọn họ đã chịu không ít cực khổ, hơn nữa, còn bị đám người kia khi dễ, mà giờ thiên kiêu Phật tộc bọn họ đã giết hết mấy lão gia hỏa của bọn chúng, quả thật sung sướng tâm hồn a.

-Xem ra bản tọa cần phải đi một chuyến.

Quanh thân Phật Tổ xuất hiện kim quang, quán thành từng vòng như rồng, sau đó nhìn vào hư không, tiến về phía trước.

-Cung tiễn ngã phật.

Chúng Phật xung quanh cung kính hô to.

Những Vương Phật kia thấy cảnh này, trong lòng cuống lên, giới ạ, người này mà đi thì tiểu tử Thích Già kia sao đánh lại?

Quay trở lại với tên trọc hai trái búi của chúng ta, hấn cảm tức nhìn Gà con, Gà con cũng không cam lòng yếu thế nhìn lại hấn, như muốn

làm một võ lớn.

-Chờ đã, có người đến.

Vừa lúc đó, hư không đột nhiên có biến hóa.

Bầu trời nguyên bản không một gợn mây, nhưng lại xuất hiện một đám mây trắng che kín thiên không, sau đó, trong đám mây phát ra từng đạo ánh sáng màu vàng, trông như hào quang của Phật.

-A Di Đà Phật.

Phật âm chấn động hư không, mây trắng như bị ai đó chia làm hai nửa, một vị Phật Đà với hào quang vàng chói xuất hiện.

-Là hăn...là hăn...

Thích Già Tôn Giả nhìn thấy người tới, nhất thời kinh ngạc đến sợ hãi, thốt lên một tiếng.

Nghe tên trọc nói thẳng này rất kinh khủng.

-Thích Ca Mâu Ni, ngươi là tội nhân của Phật tộc, hà tất khổ sở chống đối, cùng bản tọa về tây phương cực lạc đi.

Thanh âm Phật Tổ uy nghiêm, chấn động cả vùng trời, thiên địa bắt đầu mơ hồ giống như thế giới Phật giáo, trong đó rồng bay phượng múa, mệnh môn rộng lớn cùng trang nghiêm.

-Phóng cái rắm vào mặt mẹ ngươi ấy, theo cái em gái ngươi về tây phương cực lạc ấy.

Thích Già Tôn Giả rít gào, hiện tại có lão ca ở đây, hăn không còn sợ đồ chơi này nữa.

Lúc này Lâm Phàm lại nhìn Thích Già Tôn Giả:

Con lừa trọc, ngươi tên Thích Ca Mâu Ni?

Đúng, đây là tên đầy đủ của ta, bất quá bần tăng vẫn hi vọng thí chủ gọi là Thích Già Tôn Giả.

Thích Già Tôn Giả trả lời.

-Vậy ư...

Lâm Phàm cảm thấy là lạ.

Bất quá hẳn thấy, tên Phật Tổ đang lơ lửng kia không đơn giản chút nào.

-Vị thí chủ này, người cùng Phật hữu duyên, có thể tiến vào Phật môn của ta.

Phật Tổ nhìn Lâm Phàm, lạnh nhạt nói.

-Vào cái em gái người...

Lâm Phàm thật không ngờ tên này vui tính như thế, muốn đưa cả mình về Phật tộc.

-Hừ.

Phật Tổ nghe thế liền nổi giận, một chưởng với sức mạnh mênh mông giáng xuống:

Thí chủ, quay đầu là bờ.

Thí chủ, giao lại cho người....

Thích Già Tôn Giả nhìn tình hình trước mắt, hô to một tiếng, sau đó té thật nhanh.

Chiến đấu ở cấp bậc này, hẳn không xen tay vào được, chỉ có thể để Lâm Phàm phát uy.

Còn đối với Lâm Phàm, tên này có chút khó chơi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 849: Ai Sợ Ai

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Dáng vẻ trang nghiêm, một tay che trời, Phật chưởng ánh vàng rực rỡ giáng từ trên trời xuống, giống như đang trấn áp con khỉ dưới Ngũ Chỉ Sơn.

- Các người những con lừa trọc này, chẳng lẽ chỉ biết chưởng pháp không hay sao thế?

Lâm Phàm thi triển pháp lực, bất chợt đâm ra một quyền va chạm với Phật chưởng kia, phát ra âm thanh rung động.

- Thật mạnh.

Chỉ vền vẹn trong bước đầu giao thủ, trong lòng Lâm Phàm liền đã hiểu được sơ bộ.

Thực lực lão tổ Phật Tộc này tuyệt đối vượt qua Chí Tôn Cảnh, một chưởng vừa rồi, Lâm Phàm nhìn ra được nó vẫn dư lực, liên miên không ngừng, thậm chí có sức ngấm về sau.

Có điều...

Lâm Phàm cũng không sợ, bởi vì hắn có hậu thủ, nhưng về phần có thể đối phó với con lừa trọc này hay không là một chuyện khác.

- A Di đà phật, thí chủ tu hành đến Chí Tôn Cảnh cũng không dễ dàng, chớ vì một tội nhân Phật Tộc này mà để mất đi tính mạng, không đáng a.

Một chiêu thăm dò vừa rồi, Phật Tộc nhìn ra được sâu cạn của đối phương, bất quá để hấn không ngờ Nhân tộc này thế nhưng lại nắm giữ tu vi Chí Tôn Cảnh, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, Nhân tộc này dường như là sản phẩm của kỷ nguyên này, điều này càng thêm khó tin.

Nhiều kỷ nguyên trước đây, trong Nhân tộc cũng có những cường giả đứng đầu, có điều đã ngã xuống hết rồi, ngay cả cơ hội ngủ say và cơ hội luân hồi cũng không có.

Truyền thừa đứng đầu hoàn toàn cắt đứt, đời sau tuyệt đối sẽ không có Nhân tộc nào có thể đột phá đến cảnh giới cỡ này.

Quả nhiên, con lừa trọc này thật sự đang thăm dò hấn, có điều việc này đối với Lâm Phàm, cũng không có gì đáng sợ, còn có thể đáng sợ đến mức nào chứ.

- Con lừa trọc này, ta bảo vệ chắc rồi.

Lâm Phàm bá đạo nói.

Thích Già Tôn Giả lúc này cảm động đến sắp khóc, đây mới là tình yêu chân thành a, trước lão tổ Phật Tộc, thực lực rõ như ban ngày, thực sự rất cường hấn, nhưng lúc này, lão ca còn nói chắc chắn sẽ bảo vệ mình, làm Thích Già Tôn Giả cực kỳ cảm động.

Hận không thể lấy thân báo đáp ngay lập tức.

- Lão ca, phần ân tình này, bần tăng nhớ kỹ.

Thích Già Tôn Giả cảm động rơi nước mắt nói, ngay cả hai trái bóng rổ trước ngực kia hấn cũng đã không thèm để ý nữa rồi.

- Ủ, đã thấy lão ca đối xử với người tốt chưa?

Lâm Phàm nói.

Thích Già Tôn giả lau nước mắt, cảm động gật gật đầu.

- Biết rồi.

Đối với Thích Già Tôn Giả, thật sự không ngờ trên thế gian này vẫn còn có người đối xử tốt với mình như vậy, thật sự quá cảm động, cảm động muốn bay lên trời luôn rồi.

Lão tổ Phật Tộc tức giận nhìn Lâm Phàm, không khỏi quát một tiếng:

- Thí chủ nếu đã ngoan cố cứng đầu, xem ra chỉ có thể dẫn ngài tới Tây Phương lắng nghe bản lão Tổ giáo huấn thôi.

Pháp tướng hùng vĩ, rực rỡ ánh vàng của lão tổ Phật Tộc chấn động, ánh kim quang rực rỡ soi sáng thế gian, bất kỳ tà ma ngoại đạo nào trước mặt cũng đều sẽ phải tan thành mây khói.

- Chờ đã...

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên giơ tay lên, ra hiệu tạm dừng.

- Thí chủ chẳng lẽ lạc đường biết quay lại, muốn giao tội nhân giao ra hay sao?

Âm thanh lão tổ Phật Tộc vang dội, lan truyền trong hư không, trong lời nói bao hàm thiên uy vô thượng.

- Xin cho ta ba giây đồng hồ.

Lâm Phàm nói.

- Được.

Lão tổ Phật Tộc gật gật đầu.

Lâm Phàm cười lạnh trong lòng, xem ra thật sự muốn phát huy một trận rồi.

- Mở trang phục Chí Tôn.

Lâm Phàm đọc thầm trong lòng, vội vàng để hệ thống mở ra trang phục Chí Tôn mà nó đã thông báo lúc trước ra.

Theo Lâm Phàm, sản phẩm mà hệ thống làm ra nhất định tinh phẩm a, nếu như mặc trang phục Chí Tôn này vào, không chừng có thể giết chết lão tổ Phật Tộc này.

“Đinh, thu được trang phục Chí Tôn, tự động mặc.”

Rầm!

Trong chớp mắt, một ánh hào quang bao vây thân thể Lâm Phàm lại, Lâm Phàm phát hiện trang phục này có gì đó không đúng.

Long bào gia thân, đầu đội chuỗi ngọc (mũ của Tần Thủy Hoàng), đằng trước có những hạt châu màu vàng óng che đôi mắt.

- Trời ạ, con mẹ nó, đùa ta à.

Phụt!

Vừa lúc đó, Thích Già Tôn Giả không nhịn được cười lên.

- Người cười cái gì?

Lâm Phàm quay đầu hỏi.

- Lão ca, người lấy bộ y phục này ở đâu ra thế, dòng chữ phía sau bộ y phục này quá trêu chọc người khác.

Thích Già Tôn giả che miệng, không để cho mình bật cười.

Lâm Phàm không phục, cái này còn có chữ viết nữa à?

Sau đó hắn cười ra, thời điểm nhìn thấy những chữ này nhin không được trọn tròn mắt.

- Nhân tộc, vô địch.

- Bà ngoại của ta ời.

Lâm Phàm rít gào, cái quái gì đây, troll nhau vừa thôi.

Nhưng lúc này Lâm Phàm đã không quản được nhiều rồi, sau đó lập tức mặc quần áo vào.

“Đinh, mặc trang phục của Nhân tộc Chí Tôn.”

“Đinh, mở ra công năng.”

“Hình thức vô địch: 10 giây.”

“Đinh, Nhân tộc Chí Tôn vũ khí, Đồ Ma Diệt Thần Gia Đặc Lâm.”

Vù!

Lúc này, hư không rung động, tựa như có thứ đồ vật kinh khủng gì đó sắp xuất hiện.

Lão tổ Phật Tộc đang một mực chờ đợi, thấy cảnh này cũng nhú mày, ngưng trọng nhìn Lâm Phàm.

- Đây là cái quỷ gì.

Sau khi Lâm Phàm nhìn thấy Đồ Ma Diệt Thần Gia Đặc Lâm, lại đứng hình lần nữa, đây không phải, cầm cây súng trong tay liền có cả thiên hạ sao?

Khi nắm chặt vũ khí Nhân tộc Chí Tôn này, Lâm Phàm có cảm giác mình sắp bạo nổ, lực lượng đang sôi trào mãnh liệt không ngừng bành trướng bên trong cơ thể, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

“Hừ!”

Lão tổ Phật Tộc đợi cả buổi đã nổi giận thật rồi, phật quang bao phủ, một vị Pháp Tướng đứng sừng sững trong hư không, khuôn mặt Pháp Tướng vô cùng trang nghiêm, thần uy vô tận, bao phủ thiên địa, nhất cử nhất động đều hiện ra uy lực cực lớn.

- Lão ca, nói thế nào thì người cũng nên cẩn thận, đây là Pháp Tướng tối tối tối... cao của Phật Tộc đó.

Thích Già Tôn Giả thấy Pháp Tướng của lão tổ Phật Tộc, hô lớn.

- Mẹ kiếp, chơi với Pháp Tướng, cho rằng bản Đế không có năng lực như thế sao.

- Chí Tôn Pháp Tướng.

Lâm Phàm chột quất, đã như vậy, chỉ có liều một trận thôi.

- Thủ ác nhật nguyệt trích tinh thần, thiên hạ vô ngã giá bàn nhân.

Một đạo thân ảnh vang vọng trong thiên địa, thân ảnh khổng lồ xuất hiện phía sau Lâm Phàm.

Chí Tôn Pháp Tướng này mang dáng dấp của Lâm Phàm.

Vào giờ khắc này, Chí Tôn Pháp Tướng tay cầm nhật nguyệt, cánh tay như chiêm đài, bàn tay nổi lơ lửng ngôi sao sáng chói, vẻ mặt ngang ngược nhìn lão tổ Phật Tộc, tựa như ta đây vô địch thiên hạ.

- Lão ca, Pháp Tướng này của người quá nghịch thiên rồi.

Sau khi Thích Già Tôn Giả nhìn thấy Pháp Tướng này của Lâm Phàm, suýt chút nữa ngất ngay tại chỗ.

Ý chí, pháp tắc, toàn bộ đều có trạng thái cao nhất, đặc biệt là nhật nguyệt tinh thần trong tay, càng làm rõ sự tồn tại của hắn.

Lâm Phàm không hiểu những món đồ chơi này lắm, nhưng Thích Già Tôn Giả là người rất hiểu rõ, một Pháp Tướng cường hãn chính là thứ mà người người tha thiết muốn có.

Nhưng nếu ngưng tụ ra một Pháp Tướng, không thể nghi ngờ khó càng thêm khó, vậy mà giờ đây, có một Pháp Tướng như vậy xuất hiện trước mặt hãn, sao không khiến Thích Già Tôn Giả khiếp sợ cho được.

Khi lão tổ Phật Tộc nhìn thấy Pháp Tướng của Lâm Phàm, trong lòng cũng run lên, cảm giác thật không thể tưởng tượng nổi, một tên Nhân tộc Chí Tôn Cảnh, sao có khả năng ngưng luyện ra một Pháp Tướng như vậy được.

- Thí chủ, quay đầu là bờ.

Lão tổ Phật Tộc chấp hai tay tạo thành hình chữ thập, trong nháy mắt xuất ra hai chưởng, bộc phát kim quang đánh về phía Lâm Phàm.

- Con lừa trọc, bản Đế sẽ người đại chiến ba trăm hiệp...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 850: Có Gan Đừng Nhúc Nhích

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Gia Đặc Lâm (M134) này chơi thế nào đây?

Lâm Phàm lúc này còn đang nghiên cứu Đồ Ma Diệt Thần M134 này, nhưng trong hư không, đạo phạt quang đã đến gần.

- Lão ca, nhanh ra tay đi, nếu không sẽ không còn kịp đâu.

Thích Già Tôn Giả gầm thét, Gà con đang đứng trên đỉnh đầu hắn cũng đột nhiên vượt cánh, kích thích cái quái gì.

- Tìm được rồi.

Lúc này Lâm Phàm đã biết cách sử dụng vũ khí Nhân tộc Chí Tôn, ngón tay hơi chuyển động.

Đùng! Đùng! Đùng!

Sức mạnh to lớn khiến thân thể hắn lắc lư chuyển động, nòng súng M134 càng giống như dã thú bạo loạn, phát ra sức mạnh vô song.

Từng viên từng viên đạn như cắt rời thời gian, trực tiếp oanh tạc phạt quang.

- Mẹ nó! Mạnh như vậy.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt mà chấn kinh, chuyện này quả thật còn muốn mãnh liệt hơn so với thời điểm hãn khai triển toàn bộ hỏa lực nữa.

Còn khi lão tổ Phật Tộc thấy cảnh này, cũng ngây ngẩn cả người, trong lòng mắt tràn ngập phật tính kia lập loè ánh sáng khác thường.

- Bảo bối này...

Lão tổ Phật Tộc ngây người, bảo bối trên thế gian không chỗ nào không có, nhưng món bảo bối trước mắt này lại khiến cho hãn cảm thấy kinh ngạc.

- Lợi hại.

Thích Già Tôn Giả đã bị uy lực của vũ khí thần bí này dọa sợ.

Cái đồ chơi này thật sự quá cường hãn.

“Hừ!”

Lão tổ Phật Tộc không nhịn được, phần nộ quát một tiếng, Pháp Tướng to lớn đột nhiên nổ vang, chữ “Vạn ” rực rỡ ánh vàng trước ngực tản ra phật tính vô thượng, xoay tròn trong hư không.

Đây là chân lý của Lão tổ Phật Tộc, uy lực vô thượng.

- Trấn áp!

Thanh âm hét lớn tựa như Lôi Đình nổ vang không ngừng, phật âm quần quanh thiên địa, thiên hoa loạn trụ bộc phát một cách dị thường.

- Pháp Tướng liều với ta, ai sợ ai.

Lâm Phàm nổi giận, M134 trong tay lần nữa bạo phát sức mạnh cường hãn kia.

Mà đúng lúc này, Pháp Tướng đang trôi nổi sau lưng Lâm Phàm đột nhiên di chuyển, bàn tay khổng lồ của nó đột nhiên nắm chặt, nắm hoà hồng cùng nhật nguyệt u ám trong tay, sau đó nhào nặn một cái, sau đó, một vật phẩm hình tròn đỏ đen xen lẫn không biết là thứ gì xuất hiện.

- Đây là cái gì món đồ chơi gì nữa?

Lâm Phàm nghi ngờ nhìn nó, mặc dù không biết đây là vật gì, nhưng trong nó bao hàm sức mạnh khủng bố dị thường, không phải chuyện nhỏ a.

- Thí chủ, đây là phật đạo của bản lão tổ, vạn vật chi linh, đều không thể...

Chữ “Vạn” này là tồn tại mạnh nhất, huyền bí nhất của lão tổ Phật Tộc, nhưng ngay khi hắn còn chưa nói hết câu, một màn khiến hắn hoảng sợ xảy ra.

Pháp Tướng Lâm Phàm trực tiếp ném vật trong tay ra, phong khinh vân đậm, không có bất cứ chuyện gì bất thường.

Nhưng thời điểm va chạm với chữ “Vạn”, nó chợt bộc phát đạo sức mạnh cuồng bạo, trong nháy mắt tạo thành hắc động thật lớn, trong vòng ngàn dặm.

Đây là lực lượng cực hạn, hủy diệt tất cả hư không, cuồng bạo hư không, nghịch lưu tùy ý lưu động.

- Sao lại thế.

Lão tổ Phật Tộc vẫn đang tỉnh táo nhưng sau khi nhìn một màn trước mắt, cả người cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Hắn đột hiện chữ “Vạn” bao hàm mọi thứ của mình lại tan vỡ, sau đó hóa thành hư vô, tiêu tan không chút dấu hiệu.

- Hừ!

Pháp Tướng Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, nhật nguyệt lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay, hình như nhật nguyệt này có thể sử dụng vô hạn.

- Bá đạo.

Ngay cả Lâm Phàm khi cảm thụ được sức mạnh cuồng bạo này cũng phải kinh ngạc tròn tròn.

Đồ vật mà hệ thống tặng này cũng quá bá đạo, sức mạnh vượt khỏi sức tưởng tượng của Lâm Phàm, quả thực có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

- Con lừa trọc, ta thấy thực lực của người cũng không có gì đặc biệt.

Lâm Phàm vén bức rèm che ở trước mặt lên, thật sự quá phiền toái, tấm màn che mắt này thật khiến người ta không thoải mái.

- A Di Đà Phật.

- Nếu thí chủ đã u mê không tỉnh, bản lão tổ cũng chỉ có thể đưa thí chủ xuống địa ngục mà thôi.

Thanh âm lão tổ Phật Tộc tuy vẫn còn tràn ngập vô thượng Phật tính, nhưng giọng điệu lúc này nghe ra hẳn giận thực sự rồi.

Một lời mở miệng đúng là không tầm thường, thiên địa vạn vật đều tựa như thần phục.

- Phật pháp vô biên, mệnh môn như biển, viên tịch.

Lão tổ Phật Tộc miệng niệm kinh Phật, từng đạo từng đạo Phật quang xuất hiện sau lưng, giống như một dải lụa dài, nối liền trời đất, sau đó không ngừng dung hợp, tựa như muốn hình thành một thế giới Phật tộc.

Lão tổ Phật Tộc lấy Phật lực vô thượng câu dẫn lực lượng Phật Tộc, hình thành một khu vực đặc thù, khiến mọi thứ đều viên tịch, mà Lâm Phàm cũng viên tịch theo.

Đây không phải võ đạo thần thông, mà là đại đạo thuật.

- Viên tịch đại đạo.

Ầm!

Đôi môi bằng đồng của lão tổ Phật Tộc hơi di chuyển, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Trong thiên địa đột nhiên phát sinh biến hóa.

Lâm Phàm bị cổ phật lực mệnh mông này bao vây trong nháy mắt, một đạo lực lượng viên tịch đầy thần bí xuyên đến, đây chính là cảnh giới cao nhất của Phật tộc.

- Thí chủ, phóng hạ đồ đao, người bây giờ nghiệp chướng nặng nề, hãy để bản lão tổ cạo rửa nghiệp chướng cho người đi.

Trong mắt lão tổ Phật Tộc bùng nổ hai đạo kim quang thông thiên, hai đạo kim quang này bao hàm tất cả lực lượng của hắn.

Lâm Phàm nhú mày, hắn cảm nhận một áp lực cực kỳ lớn.

- Mẹ nó, đến thật kìa, đã như vậy chỉ có thể liều mạng.

Nếu như dựa vào sức mạnh thật sự, Lâm Phàm tuyệt đối không đánh lại được tên trọc này, nhưng giờ hắn đang mượn dùng trang phục Nhân tộc Chí Tôn, nên việc làm được hay không này có tính xác suất rất nhiều.

- Con lừa trọc, hãy nếm thử tư vị của liên hoàn đậu phộng thướng.

Lâm Phàm chột quát.

Đùng Đùng Đùng Đùng!

Ngay thời điểm Lâm Phàm phát hiện mình bị lực lượng viên tịch cường hãn bao trùm, tinh khí trong cơ thể tựa như đang bị thứ gì đó hao

mòn, cấp tốc tiêu tan, bất cứ lúc nào cũng đều có thể viên tịch ngay tại chỗ.

- Khởi động hình thức vô địch trong 10 giây.

Thuộc tính duy nhất của trang phục, 10 giây thật đàn ông.

Vù!

Lâm Phàm cảm giác bên trong cơ thể tràn đầy sức mạnh huyền diệu, cỗ sức mạnh này đang lưu động trong thân thể hắn.

Sau khi mở ra hình thức 10 giây thật đàn ông, Lâm Phàm phát hiện áp lực đang quay xung quanh hắn đã tiêu tán.

- Tốt, cơ hội để phát huy đến rồi.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, M134 trong tay càng trở nên cuồng bạo, viên đạn đã muốn phá vỡ hạn chế thời gian.

Cho dù hư không trước mặt cũng giống như giấy dán.

Ầm!

Ầm!

Lão tổ Phật Tộc kim cương bất hoại thân khi gặp oanh kích của M134, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

- Thí chủ, không cần chống cự, tất cả công kích đối với bản lão tổ đều không có tác dụng.

Lão tổ Phật Tộc tự tin cười nói.

Nhưng trong nháy mắt đó, một âm thanh vỡ vụn bỗng dừng truyền đến.

Xoạt xoạt!

Xì xì!

Đôi mắt lão tổ Phật Tộc trở nên ngốc trệ, hăn hoảng sợ phát hiện, huyết nhục của hăn lại bị công kích không rõ ràng này công phá.

- Ha ha, con lừa trọc, có gan thì đừng nhúc nhích.

Lâm Phàm thấy cảnh này, bắt đầu cười lớn.

- Viên tịch.

Lão tổ Phật Tộc lúc này cực kỳ nổi giận, hai tay chập lại, lực lượng viên tịch lại bắt đầu lôi xé thân thể Lâm Phàm.

Nhưng hiện giờ đối với Lâm Phàm, những thứ này không có một chút tác dụng nào nữa.

- Làm sao có thể như vậy?

Lão tổ Phật Tộc hét lớn, gương mặt không dám tin, lực lượng viên tịch cường hãn nhưng lại không một chút tác dụng.

- A!

Viên đạn kia bắn vào trên người hăn lại truyền đến từng trận cảm giác đau đớn, khiến lão tổ Phật Tộc không nhận được cuồng rống.

Đô Đô Đô!

Lâm Phàm bị tiết tấu của M134 kéo theo, đột nhiên lung lay.

Hăn không biết cảm giác của đối phương bây giờ là gì, nhưng lão tổ Phật Tộc hiện tại rất muốn nói một câu, đây là thứ đồ chơi gì, sao lại đau như thế.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 851: Đuổi Chạy

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Lão ca của ta thật lợi hại.

Thích Già Tôn Giả lúc này điên cuồng hét lớn, đặc biệt khi nhìn thấy tên lão tổ Phật Tộc ghê tởm bị đánh thành như vậy, càng cười lớn hơn.

Trong mấy năm này, chính do lão già này chỉ huy người khác đến truy sát hắn, khiến hắn không có ngày nào được yên.

Bây giờ lão ca hắn đang giúp hắn báo thù, nội tâm Thích Già Tôn Giả cảm thấy thần uy vô tận.

- Chính là như vậy, đánh hắn đi.

- Khá lắm, lão tổ Phật Tộc cái gì chứ, chẳng phải cũng bị lão ca ta đè ra đánh đó sao.

Thích Già Tôn Giả cười một cách điên cuồng, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn khi nhìn thấy hình dạng lúc này của lão tổ Phật Tộc.

Thoải mái, thật sự con mẹ nó quá thoải mái mà.

Còn Lâm Phàm lúc này đang nghĩ, lão tổ Phật Tộc này là một cái bia ngắm rất tốt, thân hình lớn như vậy, không cần nhắm kỹ cũng có thể bắn trúng a.

Mà bây giờ, lão tổ Phật Tộc đang đứng ngồi không yên, tuy tác dụng của đài sen màu vàng không quá lớn, nhưng rất có tính uy hiếp.

Đưa thứ này đi ra bên ngoài thật sự có tính uy hiếp, nhưng vào lúc này đối với lão tổ Phật Tộc, nó đã biến thành một phiền toái cực kỳ lớn.

Nếu như hơi di chuyển một chút, tính uy hiếp không phải hoàn toàn biến mất.

Nhưng nếu bất động, tình huống này lại không bình thường, Nhân tộc ghê tởm này không biết đang sử dụng bảo bối gì, công kích vô hình, căn bản không thể thăm dò ra được.

Đáng ghét!

Ngay thời điểm lão tổ Phật Tộc đang suy nghĩ những chuyện này, công kích M134 càng trở nên hung mãnh.

- Đau...

Lão tổ Phật Tộc không cách nào nhịn được, trực tiếp đứng lên thân phật màu vàng rực rỡ, chỗ nào cũng từng bị va đập.

- A!

Lúc này, lão tổ Phật Tộc nhảy mạnh một cái, không ngừng dùng đưa thân thể, hai tay xoa xoa khắp người, hình như cảm giác đau đớn này ngày càng trở nên khó chịu.

- Thí chủ, ngươi hoàn toàn chọc giận bản lão tổ rồi, chết đi cho ta.

Lão tổ Phật Tộc điên cuồng hét lên, song chương hùng hậu vỗ mạnh một phát, một pho tượng Phật quốc chậm rãi từ trên trời giáng xuống.

- A Di Đà Phật.

Phật quang rực rỡ ánh vàng bên trong Phật quốc bao phủ thiên địa, từng vị Phật đà trong đó dường như đều là người của Phật Tộc chân thật,

miệng niệm kinh Phật, từ trong miệng họ xuất ra từng kinh văn, những kinh văn này như rồng, tựa như Long Tượng kinh văn, bao hàm vô vàng ảo diệu, nắm giữ khả năng hủy thiên diệt địa.

Lâm Phàm nhìn Phật quốc to lớn trên không, trực tiếp nâng nòng súng lên, sau đó mở cò.

Thình thịch thình thịch!

Phật quốc trực tiếp bị bắn thành bàn chải, thùng trăm ngàn lỗ, vô cùng thâm, những Phật đà bên trong thuận tiện bị viên đạn M134 xuyên thấu, sau đó nổ tung, hóa thành hư vô.

- Đây là cái thứ gì a.

Lâm Phàm lúc này đã bắn tới nghiện, không chút nào nương tay di chuyển nòng súng, lại lần nữa đối mặt với lão tổ Phật Tộc.

Thời điểm Phật Tộc nhìn thấy nòng súng đen như mực đối đầu với mình, nội tâm đột nhiên ngưng lại, một loại dự cảm xấu xuất hiện trong lòng.

Cộc cộc cộc!

Theo Lâm Phàm mà nói, tình hình lúc này không phải chiến đấu giữa các cao thủ cái quái gì đó nữa, đây rõ ràng là một trận tập bắn bia a.

Thân thể Lão tổ Phật Tộc chịu đủ dẫn vật, một chiêu Phật quốc vừa rồi vốn vô cùng mạnh mẽ, bao hàm tất cả sức mạnh chân chính tồn tại của Phật tộc, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị phá nát, tới cả không từ nào có thể hình dung, thậm chí, một chút uy lực nhỏ xíu cũng không thể bộc phát.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, trong lòng cũng có tính toán, vũ khí Nhân tộc Chí Tôn này thật sự không có khả năng chém chết Lão tổ Phật Tộc, nhưng vẫn tạo thành một chút thương tổn lớn cho hắn.

Thực lực lão tổ Phật Tộc này đã vượt qua Chí Tôn Cảnh, nếu chỉ ở Chí Tôn Cảnh thôi, sợ đã sớm bị đánh thành bánh thịt rồi.

Nhưng thân thể lão tổ Phật Tộc bây giờ giống như đang nhảy múa, hai chân chuyển động, những tư thế nhìn vào rất xấu hổ a.

- Con lừa trọc, như thế nào, có thấy thoải mái hay không?

Lâm Phàm cười lớn, sau đó bắt đầu ngưng tụ lực lượng Đại Phàm Ca, từng sợi lại từng sợi lực lượng Đại Phàm Ca được ngưng tụ thành vòng tròn, khởi động đã sẵn sàng.

- Nhân tộc ghê tởm...

Phật Tộc nổi giận, cảm giác bây giờ rất uất ức.

Nhân tộc này căn bản không phải đối thủ của hắn, nhưng thứ bảo bối quái dị kia lại vô cùng mạnh mẽ, tuy không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn cho hắn, nhưng cái cảm giác đau đớn thật sự là một loại dẫn vật.

Lấy thực lực bây giờ của hắn, thân thể không thể có cái cảm giác như vậy.

Chắc chắn chỉ có một nguyên nhân, chính là tác dụng của bảo bối này không tầm thường.

- Lợi hại nha, lão ca của ta, không ngờ kỹ thuật nhảy múa của Lão tổ Phật Tộc cư nhiên lại cao như vậy.

Thích Già Tôn Giả nhìn một màn trước mắt đến ngẩn ngơ, sau đó lại cười lớn.

- Ác ác ác!

Gà con cũng cười lớn theo, đôi cánh cũng vỗ nhanh hơn, cười muốn ngã xuống đất luôn.

Nếu như bị những cường giả khác nhìn thấy dáng dấp lúc này của Lão tổ Phật Tộc, tuyệt đối vô cùng choáng váng, này còn là Lão tổ Phật Tộc trong lòng bọn họ sao?

Bất kể lúc nào, Lão tổ Phật Tộc cũng đều có dáng vẻ trang nghiêm, ngồi ngay ngắn trên đài sen, cho dù có đối phó với địch nhân, đó cũng là thần niệm tranh đấu, một câu thần niệm như vậy cũng đã long trời lở đất rồi.

Đúng lúc này, Lâm Phàm hô to một tiếng:

- Đại Phàm Ca, dùng lực lượng bao vây đối phương lại cho ta!

Xèo!

Lực lượng Đại Phàm Ca đã ngưng tụ thành viên cầu trong nháy mắt bao Lão tổ Phật Tộc lại.

Bạo nổ! Bạo nổ!

Lâm Phàm cũng bất chấp tất cả, trực tiếp bắn phá, căn bản không chừa lại một con đường sống nào.

- Nhân tộc ghê tởm kia, người chờ đó cho bản lão tổ, ta nhất định sẽ khiến cho người tiến nhập thế giới cực lạc, vĩnh cửu chịu đủ dẫn vật.

Trong đoàn sương mù truyền đến tiếng rống giận dữ của lão tổ Phật Tộc.

- Xem ra hãn đang muốn chạy trốn.

10 giây bất khả chiến bại cũng vừa hết rồi.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự phải đối đầu, tuyệt đối không đánh lại, có điều, nếu dọa đối phương chạy mất là lựa chọn tốt nhất hiện giờ.

- Đỉnh, độ thiện cảm của Phật Tộc hạ xuống điểm đóng băng, không chết không ngừng.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhún vai, không nghĩ tới lại có thêm một kẻ địch, cái này thật đúng là bất đắc dĩ, có điều, Lâm Phàm thấy chuyện này cũng chả có gì quan trọng.

Lâm Phàm ngược nhìn hư không, một trận chiến lúc trước chỉ do mượn dùng vũ khí Nhân tộc Chí Tôn để đánh đuổi lão tổ Phật Tộc, nhưng nếu muốn chân chính sánh vai cùng những cường giả này, còn phải tiến thêm một bước nữa.

Hắn đã triệt để đắc tội lão tổ Phật Tộc rồi, sau này phải đề phòng một chút.

- Nhân tộc vì sao lại khổ như vậy, không thể xuất hiện một cường giả cái thế à? Nếu như có, hắn sẽ có một chỗ dựa vững chắc rồi, dưới cánh chim trưởng thành, một khắc khi hắn phát triển thành cường giả chân chính, đến lúc đó thì gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, làm gì giống như bây giờ, bản thân hắn phải tự chống đỡ chứ.

Lâm Phàm không khỏi cảm thán, tất cả những việc này cũng chỉ có thể từ từ chấp nhận thôi.

- Lão ca, chúng ta an toàn rồi a?

Thích Già Tôn giả bước lên phía trước hỏi.

Lâm Phàm thu lại vẻ lo âu, sau đó lại lộ ra nụ cười bí ối:

- Người đây không phải phí lời? Không nhìn một chút xem lão ca ta là ai?

- Bất quá chúng ta mau đi thôi, con lừa trọc này không phải dễ đối phó thế đâu.

Lâm Phàm làm một động tác lớn, trực tiếp trốn vào hư không, chạy về phía xa.

- Lão ca, chờ ta.

Giờ Thích Già Tôn Giả đã thoát được một kiếp, sao còn dám ở lại chỗ này, lập tức theo sát phía sau.

Không thể trở về Phật Tộc được nữa, chỉ có chờ đến thời điểm tu vi hãn cường hãn thì mới có thể đổi đầu một trận.

Khi đó, hãn nhất định phải trở thành Phật Tộc chi chủ, thậm chí ngay cả tên gọi cũng đã nghĩ xong, vậy thì gọi Thích Già Như Lai lão tổ Phật Tộc đi, trực tiếp thay thế địa vị của lão tổ Phật Tộc kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 852: Che Giấu Vĩnh Hằng Chi Vị

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Phật Tộc.

Lão tổ Phật Tộc vẻ mặt âm trầm, trong lòng thiêu đốt ngọn lửa hừng hực, trận chiến lần này hẳn chịu thiệt lớn, chỉ là một tên Nhân tộc Chí Tôn Cảnh, lại có thể bức lui hẳn.

Đúng là cực kỳ xấu hổ, cho dù dùng máu tươi của đối phương cũng không cách nào cọ rửa nỗi nhục này.

- Cung nghênh lão tổ trở về.

Những Phật đà ngồi xếp bằng ở một chỗ, thế Phật thì nằm rạp trên mặt đất cung nghênh Lão tổ Phật Tộc pháp giá trở về, trong lòng những Phật đà này, Lão tổ Phật Tộc chính là tồn tại chí cao vô thượng, là tín ngưỡng của bọn họ.

Thế nhưng, đối với Phật Tộc Vương Phật mà nói, bọn họ cảm giác được trong lòng Lão tổ Phật Tộc lúc này có một ngọn lửa giận đang thiêu đốt.

Nhìn dáng vẻ thất bại này.

Chỉ lấy thực lực của tiểu tử Thích Già kia sao có khả năng chạy trốn từ trong tay của lão tổ, xem ra nguyên nhân trong đó rất lớn a.

- Lão tổ, hành trình lần này, cái tên tội nhân của Phật Tộc, chắc chắn đã bị hàng phục rồi đúng không.

Một vị Vương Phật bề ngoài kính nể, nhưng nội tâm lại đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Nhưng lúc này, sắc mặt của tên Vương Phật kia đột nhiên đại biến, lão tổ Phật Tộc đang ngồi ngay ngắn trên đài sen khép lại ngón tay, pháp lực trong cơ thể vị Vương Phật này đột nhiên cuồng bạo.

Ầm!

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, vị Vương Phật này nháy mắt bị nổ tung, hóa thành tro bụi.

Những Vương Phật khác khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng cực kỳ bi phẫn, nhưng cũng không thể làm gì được.

- Vạn Thánh Vương Phật, Phật tâm đã bị tà ma xâm lấn, chỉ có thể đưa hãn thoát ly khổ hải, sớm ngày luân hồi chuyển thế, trọng đăng Phật vị.

Lão tổ Phật Tộc mở miệng nói, tựa như đang trần thuật một chuyện cực kỳ bình thường.

- Lão tổ từ bi.

Phật đà lòng mang cảm ân khế ngâm.

Lúc này, trong lòng Lão tổ Phật Tộc giận dữ vô cùng, đối với lời nó bóng gió của tên Vương Phật này sao lại không rõ, dĩ nhiên không cho phép hãn làm càn.

Lão tổ Phật Tộc rời khỏi nơi này, sau đó xuất hiện trong một mảnh hư không vô tận.

Chuyện hôm nay nhất định phải giải quyết triệt để, cái tên Nhân tộc kia dám to gan cản đường bản tôn Phật, chỉ có một con đường chết mà thôi.

Ngay lập tức, Lão tổ Phật Tộc di chuyển ngón tay, một đạo Phật quang rót vào hư không kia, xuyên thấu qua dòng sông thời gian dài vô tận.

- Tinh Tộc Chi Tổ, Dạ Ma Chi Tổ, kính xin gặp bản Phật một lát.

Lão tổ Phật tộc than nhẹ, âm thanh hóa thành Phật văn bay vào hư không.

Trong chớp mắt, một mảnh ngân hà chi hải xuất hiện trong hư không vô tận, mảnh ngân hà chi hải này cực kỳ rộng lớn, bên trong kia có một ngôi sao màu đỏ tựa như một vầng thái dương. Từ xa, có thể nhìn thấy có một bóng người đang sừng sững đứng đó.

- Lão tổ Phật Tộc, người có chuyện gì?

- Tinh Tộc Chi Tổ, chờ Dạ Ma Chi Tổ đến, chúng ta thương thảo một phen.

Lão tổ Phật Tộc nói.

Ngay sau khi lão tổ Phật Tộc nói xong, cầu vồng đen kịt một màu che ngợp bầu trời kéo tới từ phía xa, cầu vồng này chính là tồn tại đen nhất trên thế giới, không có bất cứ thứ gì có thể tối tăm hơn nó.

Mà bên trong cầu vồng đen nhánh, một đôi mắt bá đạo lập loè, thời điểm đáp xuống, cầu vồng được thu lại, từ nơi đó, một bóng người đi ra.

- Lão tổ Phật Tộc, có chuyện gì?

Âm thanh Dạ Ma Chi Tổ lạnh lẽo, trong ánh mắt một mảnh đen nhánh, nếu có người dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó, rất có thể sẽ phải trầm luân vào bóng tối vô tận.

- Hai vị Đại Đế, bản Phật muốn mời hai vị ra tay giúp đỡ bắt một tên Nhân tộc.

Lão tổ Phật Tộc nói.

Lão tổ Phật Tộc cảm thấy cái tên Nhân tộc kia có chút quái lạ, có điều muốn đối phó với Nhân tộc này, hẳn hiển nhiên không cần thỉnh cầu hai vị Đại Đế, chỉ là còn có việc quan trọng khác cần nói.

- Ah!

Tinh Tộc Chi Tổ nở nụ cười.

- Lão tổ Phật Tộc, người gọi chúng ta lại đây chỉ sợ không phải vì chuyện này đi, chỉ vì một tên Nhân tộc mà cần ba người chúng ta động thủ sao, không lẽ hẳn ta là cường giả nghịch thiên?

- Đương nhiên, cái tên Nhân tộc kia không quan trọng cho lắm, nghe nói Đại Thánh của Hầu tộc cùng với Nữ Oa nương nương của Xà Tộc cùng với nhiều vị Đại Đế lén lút gặp mặt để thành lập liên minh, kỷ nguyên này sắp hủy diệt rồi, cơ hội chân chính để tồn tại vĩnh hằng thật sự rất xa vời, nếu như không đoàn kết với nhau, căn bản chỉ là vô vọng.

Lão tổ Phật Tộc nói.

- Có việc này ư?

Dạ Ma Chi Tổ và Tinh Tộc Chi Tổ liếc mắt nhìn nhau, mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng sớm đã rõ ràng.

- Đúng thế, chẳng lẽ bản lão tổ còn lừa các người?

Lão tổ Phật Tộc nói.

Ba ngàn Ma Thần Cổ Tộc như hổ rình mồi, nhưng tâm tư lại không đồng nhất, mà những Đại Đế của Đại Thiên chủng tộc cũng như thế, mỗi người đều có tâm tư riêng.

Con đường vĩnh hằng chân chính sao có thể dễ dàng đạt đến như vậy.

Trên một kỷ nguyên, toàn quân bị diệt, toàn bộ ngủ say, bây giờ lại thức tỉnh, hiển nhiên sẽ có một trận chiến lớn.

...

Lão tổ Phật Tộc nói rất nhiều với hai vị Đại Đế, nhưng đối với Phật Tộc, hết thấy tiền đề này đều để hỗ trợ trấn áp cái tên Nhân tộc ghê tởm kia, hẳn không có cách nào nhìn được chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

Mà Tinh Tộc Chi Tổ lại là người chưởng quản vô tận tinh thần, muốn bên trong thế giới bao la này tìm một tên Nhân tộc hiển nhiên là chuyện rất dễ dàng.

...

- Chúng ta đi đâu thế?

Thích Già Tôn Giả đi theo Lâm Phàm từ hư không ra ngoài, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hư cảnh xung quanh, không biết rốt cuộc là nơi nào.

- Sao ta biết được a.

Lâm Phàm lắc đầu, vùng thế giới này thật sự có biến hóa rất lớn, ngay dọc theo con đường này, Lâm Phàm cũng cảm nhận được một vài loại khí tức.

Những khí tức này, các tộc đều có, hơn nữa đều kết bè kết lũ, Cổ Tộc đã từng là bá chủ kia cũng đã gặp phải không ít, bất quá bây giờ, uy thế Cổ Tộc đã không còn như xưa nữa.

Ngay mới vừa rồi khi đi dọc theo con đường này, Lâm Phàm phát hiện ra vài đám Cổ Tộc bị Đại Thiên chủng tộc chém giết.

Điều để Lâm Phàm kinh hãi chính là, thực lực Đại Thiên chủng tộc lại tăng nhanh như gió, thực khiến người ta không dám tin.

Tầng bảy nhiều như chó, tầng tám đi đầy đường, tầng chín năm một cái đã được một bó, tầng mười cũng có không ít.

Biến hóa đến cỡ này thật sự quá kinh khủng, kinh khủng đến mức khiến Lâm Phàm bắt đầu cảm thấy thế giới khác xa với thế giới quan lúc trước hẳn đã biết.

Đúng như Lâm Phàm nghĩ, những biến hóa này thực sự rất kinh khủng, nếu so sánh với những thứ trước đây, chênh lệch này quả thực khác nhau một trời một vực, không có khả năng so sánh nào.

Vạn giới dung hợp, quy tắc lên cấp, thiên địa cũng đạt tới một trình độ cao hơn.

Trước đây muốn đạt Thần Thiên Vị tầng mười là khó càng thêm khó, nhưng bây giờ chỉ cần cơ duyên vừa đến, hết thảy đều không thành vấn đề.

- Thế giới hiện tại đã xảy ra biến hóa to lớn, trong mấy năm ta chạy trốn này, đã đi qua rất nhiều nơi, tông môn mọc lên như nấm, trước đây Đại Thiên chủng tộc chỉ có thể nhập làm một đoàn, dung nhập chung vào một tông môn, nhưng bây giờ phân bố rõ ràng hơn, mỗi chủng tộc đều có một tông môn, không phải đồng tộc thì không thu nhận.

- Biến hóa này đúng là quá lớn.

Thích Già Tôn Giả nghĩ về khoảng thời gian đã trải qua, không khỏi cảm thán.

Cổ Tộc bây giờ không phải vấn đề đối với Đại Thiên chủng tộc nữa, những thiên kiêu chi tử kia hiển nhiên đều có không gian trưởng thành, tu vi càng Nhất Phi Trùng Thiên, có muốn ngăn cũng không thể ngăn nổi.

Lâm Phàm không nói thêm gì, tình huống như thế hẳn đoán trước được.

Bỗng dừng vào lúc này, phía trước lại xảy ra động tĩnh.

Thời điểm Lâm Phàm mang theo Thích Già Tôn giả đến đó, cảm thấy có chút nghi ngờ.

Trước mặt là một đám Đại Thiên chủng tộc đang quay quanh một nơi, đối diện nơi đó rõ ràng là một ngọn núi, ngọn núi kia mới nhìn qua thấy rất bình thường không có gì kì lạ, nhưng trong đó lại có một nguồn sức mạnh đang ẩn nấp.

- Vĩnh Hằng Chi Vị bị giấu ở trong đó, lần này do tình thế bắt buộc.

...

Lâm Phàm nghe xong, cảm thấy kinh dị, Vĩnh Hằng Chi Vị hiện tại không phải đang trong cấm địa sao, điều này cũng quá kỳ quái...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 853: Thần Sơn

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Vĩnh Hằng Chi Vị, Hoang Thần Thiên Vương ta chỉ vì tình thế bắt buộc.

Một đại hán trần truồng, thân hình cao ngất, ước chừng vài chục trượng, làn da màu đồng cổ, tỏa ra hơi thở làm người sợ hãi, đây là cường giả của Cự Nhân tộc, tu vi đã đến Thần Thiên Vị tầng chín Bát Hoang Hợp Nhất cảnh.

Hơi thở chất phác này còn cao hơn một bậc khi so với những cường giả cùng cấp, đặc biệt là Thiết Chùy sau lưng, mặt trên nó có từng tia sét quần quanh, phù văn điêu khắc đầy thần bí, tỏa ra khí tức hủy thiên diệt địa.

- Cự Nhân tộc từ khi nào có một cường giả như vậy?

Lâm Phàm nghi ngờ, bất quá khi nghĩ đến Khoa Phụ của Cự Nhân tộc, trong lòng đã hiểu hiểu một chút.

Xem ra, mỗi chủng tộc khi có cường giả trở về, tổng thực lực của chủng tộc đó chắc chắn sẽ có tiến bộ lớn.

Giống như Cự Nhân tộc trước mặt hắn đây, nếu như vào năm năm trước, chắc chắn đó chính là cường giả đứng đầu, không thể không có

tiếng tăm gì.

- Hoang Thần Thiên Vương, Vĩnh Hằng Chi Vị lần này không nhất định là của người đâu.

Bên cạnh Hoang Thần Thiên Vương cũng không thiếu cường giả, tu vi của bọn họ đều là Thần Thiên Vị tầng chín, khí tức cường đại, nhìn vào đã biết không phải người bình thường, thật sự khác biệt rất lớn với những Đại Thiên chủng tộc mà Lâm Phàm đã thấy năm năm trước..

Đây là do số mệnh, khiến khí thể thay đổi.

Hết thấy những biến hóa này hiển nhiên đều là sau khi những cường giả đó trở về mang đến.

- Con lừa trọc, người có biết lai lịch của bọn họ không?

Lâm Phàm hỏi.

- Thiên Vương? Bần tăng trên đường chạy trốn đã từng nghe nói tới, Đại Thiên chủng tộc có một bảng xếp hạng, top 100 thiên kiêu mạnh nhất của các chủng tộc đều nằm trong đó, mà Hoang Thần Thiên Vương của Cự Nhân tộc này hiện tại chính là Thiên Vương của bảng xếp hạng đó.

Thích Già Tôn giả nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, không nghĩ tới còn làm ra một bảng xếp hạng như vậy, sau đó nở nụ cười:

- Con lừa trọc, sao người lại không tiến vào bảng xếp hạng vậy?

- Nguyên bản, ta có thể vào đó chứ, nhưng lại bị Phật Tộc truy sát, cơ hội này tự nhiên cũng biến mất.

Thích Già Tôn Giả tiếc nuối.

...

Lâm Phàm và Thích Già Tôn Giả xuất hiện cũng đưa tới sự chú ý của một số người, có điều, những người này hiển nhiên không thèm để hai người Lâm Phàm trong mắt.

Hiện tại, bọn họ chỉ muốn đợi đến thời khắc ngọn núi này mở ra, rồi sau đó tiến vào bên trong cướp giật cái vị trí Vĩnh Hằng duy nhất kia.

Vĩnh Hằng Chi Vị đã từng là một tồn tại bị hạn chế trong cõi u minh, thế nhưng từ sau khi các cường giả Đại Thiên chủng tộc trở về, những Vĩnh Hằng Chi Vị đều rải rác ở khắp nơi thế giới.

Đối với những cường giả vẫn bị kẹt ở Thần Thiên Vị tầng chín, chỉ cần có thể chiếm được Vĩnh Hằng Chi Vị, rất có thể nhất phi trùng thiên, tiến nhập tầng mười thần diệu Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh.

- Lát nữa chúng ta có đi vào không?

Thích Già Tôn Giả hỏi.

- Đi chứ, vì sao lại không? Tu vi bây giờ của ngươi thật sự quá thấp, theo ta làm bạn, áp lực của ngươi khẳng định rất lớn, vì thế nhất định phải tăng tu vi cho ngươi mới được.

Lâm Phàm cười nói.

- Gì chứ?

Thích Già Tôn Giả vừa nghe câu nói của Lâm Phàm, ý muốn tự tử cũng có luôn rồi, cái này có thể không nói tới được hay không, cái gì gọi là áp lực lớn chứ, bần tăng ngược lại một chút áp lực cũng không có a.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, đất rung núi chuyển, ngọn núi cao vút trong đám mây kia đột nhiên chấn động, tựa như bị một đôi tay từ giữa tách đi ra ngoài, một khe nứt to lớn giống như Nhất Tuyến Thiên xuyên qua trong thiên địa.

- Thần Sơn mở rồi!

Khoảnh khắc đó, những cường giả các tộc đang đứng đợi ngay lập tức hóa thành từng đạo cầu vồng đi vào thần sơn.

Đối với những cường giả này, hiện giờ là thời điểm tranh đoạt từng giây từng phút, Vĩnh Hằng Chi Vị chỉ có một, nếu như chậm một bước, rất có thể sẽ bị người khác cướp mất.

- Con lừa trọc, chúng ta cũng vào đi thôi.

Sau khi toàn bộ mọi người đều đi vào, Lâm Phàm mới chậm rãi nói.

Đối với những tình huống như thế này, Lâm Phàm không vội chút nào

Sau khi đi vào Thần Sơn, Lâm Phàm quan sát hư cảnh xung quanh, thần sắc lộ vẻ kinh dị.

Nơi này không giống như một bí cảnh mà càng giống một thế giới nguyên vẹn.

Ngọn núi liên miên, mệnh môn vô bờ, đồng thời trong này cũng không có bất kỳ Cổ Thú nào, giống như một thế ngoại đào nguyên, có điều, Lâm Phàm nghĩ ở đây chỉ sợ không đơn giản.

Lâm Phàm phi hành trong hư không, nhìn thấy những cường giả tiến vào lúc trước đang đứng một chỗ, hình như đang thảo luận cái gì đó.

- Bọn họ đang làm gì vậy?

Thích Già Tôn Giả nghi ngờ hỏi, một đám người đứng một chỗ chẳng lẽ đang nói chuyện phiếm?

Khi Lâm Phàm rơi vào đám người, bọn họ mới biết cả đám bị người ta cản đường.

Nhìn về phía xa, bên trong những dãy núi đó có một luồng ánh sáng Vĩnh Hằng Chi Vị thần thánh hùng vĩ, có một nam tử mặt không đổi sắc ngồi ngay ngắn bên trên Vĩnh Hằng Chi Vị đó.

Khí tức bình tĩnh, giống như một cổ tử thi, không có bất cứ động tĩnh gì.

Thế nhưng, theo những cường giả có mặt ở đây, chuyện này chắc chắn không đơn giản, từng người từng người lộ vẻ nghiêm túc.

- Hoang Thần Thiên Vương, Vĩnh Hằng Chi Vị đang ở trước mắt, sao các ngươi còn không đi.

Một nam tử Long Tộc trước đây cũng là Thiên Vương trên bảng xếp hạng ngũ khí kích tướng nói.

- Ha ha, không vội.

Hoang Thần Thiên Vương cười nói.

Tuy là thế, nhưng trong lòng hẩn nghi hoặc không thôi, không biết nam tử đang ngồi trên Vĩnh Hằng Chi Vị kia rốt cuộc là ai, nếu không thăm dò rõ ràng, hẩn tuyệt đối sẽ không động thủ.

- Hừ, Vĩnh Hằng Chi Vị đang ở trước mắt, các ngươi không lên thì để ta lên.

Nam tử Giác tộc kế bên rít gào một tiếng, triển khai võ đạo thần thông, thân thể hóa thành mãnh thú trên đầu có một sừng to, xâm nhập vào trong hư không, phóng về phía Vĩnh Hằng Chi Vị.

Vào lúc này, một ít cường giả xung quanh cũng đứng ngồi không yên, Vĩnh Hằng Chi Vị đang ở trước mắt, không thể không lên trước tranh đoạt cho bằng được.

Phù Phù!

Lại có thêm mấy bóng người phóng lên trời, hóa thành lôi đình, phóng về hướng Vĩnh Hằng Chi Vị.

- Những người này thật bất hạnh.

Lâm Phàm mở miệng nói.

- Có ý gì?

Thích Già Tôn Giả nghi ngờ hỏi.

- Ha ha, quả nhiên quái dị, tên kia luôn xem Vĩnh Hằng Chi Vị là bảo bối, sao lại thành thật đặt Vĩnh Hằng Chi Vị rải rác ở một chỗ nào đó được chứ, hóa ra đang chờ người khác mắc câu a.

- Vị sinh linh trước mặt này chính là kẻ nắm giữ Vĩnh Hằng Chi Vị, bây giờ tuy đã ngã xuống nhưng thần niệm vẫn cực kỳ cường hãn, những cường giả Đại Thiên chủng tộc này mặc dù có tu vi Thần Thiên Vị tầng chín, nhưng nếu chân chính so sánh với Thần Thiên Vị tầng mười, vẫn có chênh lệch quá lớn.

Lâm Phàm nói.

-Ồ! Thì ra là vậy.

Thích Già Tôn Giả đồng ý gật đầu, có điều hắn cũng không đi nhắc nhở đám người phía trước.

Bây giờ thời đại đã thay đổi, trước đây Đại Thiên chủng tộc bị Cổ Tộc trấn áp nên không thể không đoàn kết với nhau, bây giờ, mỗi chủng tộc đều trở nên cường đại, nên hiển nhiên ai cũng sẽ có tư tâm.

Chết thì chết đi, chuyện này không liên quan gì đến ta.

- Vĩnh Hằng Chi Vị của ta chắc rồi.

Một tên Thần Thiên Vị tầng chín rút gào, nắm ngón tay nắm lại, hừ không nổ tung, muốn cướp lấy Vĩnh Hằng Chi Vị về tay mình.

Mà một ít cường giả còn lại càng không để cho đối phương thực hiện ý đồ, chỉ có thể cố gắng dốc toàn lực.

Vừa lúc đó, bóng người đang ngồi ngay ngắn trên Vĩnh Hằng Chi Vị kia đột nhiên đứng lên, trong chớp mắt, phong vân dừng động, thiên địa rung động.

Một đạo phong mang phóng lên trời.

Xì xì!

Tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, nhưng thời điểm thấy không ổn thì những cường giả đang trôi nổi trên hư không đều dừng lại, sau đó bất động như trời tròng.

- Xảy ra chuyện gì?

Những cường giả đang vây xem nghi ngờ không thôi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc đó... Xoạt xoạt!

Đầu của một Thiên Vương trong chớp mắt chia lìa với thân, máu tươi nhuộm đỏ đất trời, một luồng kiếm khí sắc bén từ trong thân thể xuyên thấu ra ngoài.

Ầm!

Một vị Thiên Vương ngã xuống.

Theo sát phía sau, những cường giả khác cũng đều như vậy, thân thể nổ tung, máu tươi nồng nặc xâm nhiễm vào vô số ngọn núi, ngay cả cơ hội Tích Huyết Trọng Sinh cũng không có.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 854: Lên Cấp Đi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Kinh hãi!

Khủng bố!

Các cường giả đang vây xem hít một ngụm khí lạnh, quá khủng bố, thực sự không thể nào tưởng tượng được.

Mấy đại Thiên Vương cư nhiên bị chém chết, ngay cả một chút cơ hội phản ứng cũng không có.

Lúc này, nam tử đang ngồi ngay ngắn trên Vĩnh Hằng Chi Vị mặt vẫn không cảm xúc, nhưng chẳng biết từ lúc nào, có một thanh trường kiếm đen kịt phiêu phù bên người hắn, phong mang bất ngờ lúc trước có lẽ do thanh trường kiếm này bộc phát ra.

Kiểm đạo Chí Tôn, một cao thủ Vĩnh Hằng Thần Vị tu luyện Kiếm đạo tu luyện tận cùng.

Cho dù đã bỏ mình, nhưng kiếm ý vẫn cực kỳ sắc bén, cắt rời không trung.

Trong mắt hắn, những Thiên Vương Thần Thiên Vị tầng chín này, ngay cả tư cách làm kẻ thù cũng không xứng a.

Hoang Thần Thiên Vương mở mắt, không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt, trong không khí phiêu đảng mùi máu tanh nồng đậm, đây chính là máu tươi của rất nhiều chí cường Thiên Vương.

Nhưng bây giờ, đối phương chỉ sử dụng vẹn vẹn một chiêu thức mà bọn họ không cách nào nhìn rõ, đã có thể chém chết toàn bộ các Thiên Vương, chuyện này làm sao không khiến người nghe kinh hãi cho được.

- Tên này nhất định là cường giả tuyệt thế Thần Thiên Vị tầng mười, Vĩnh Hằng Chi Vị sao lại có một cường giả bảo vệ thế này nhỉ?

Một cô gái Thiên Vương kinh ngạc lên tiếng, chín cái đuôi đang xù lông đung đưa sau lưng, có lẽ do đang rất sợ hãi nên khuôn mặt say lòng người kia giờ khắc này đã trắng bệch.

- Vĩnh Hằng Chi Vị bây giờ đang ở trước mắt, chúng ta chẳng lẽ bỏ qua hay sao?

Một Thiên Vương khác không cam lòng nói.

Hoang Thần Thiên Vương trong lòng không phục, sau đó nhìn mọi người:

- Các vị, chúng ta cùng nhau tiến lên đi, cho dù người này có mạnh hơn nữa cũng tuyệt đối không chống đỡ nổi.

- Ai lên trước.

- Hoang Thần Thiên Vương, không bằng người lên trước đi, chúng ta theo sát phía sau.

Đông đảo cường giả cười nhạo một tiếng, bọn họ sao không rõ Hoang Thần Thiên Vương có ý gì được, không phải để bọn họ làm bia đỡ đạn sao? Tưởng bọn họ bị ngốc chắc.

Trong mắt Hoang Thần Thiên Vương có chút sắc thái giận dữ, nhưng cũng không nói thêm gì, tình huống như vậy thật phiền toái hết sức,

nhưng hẳn biết, ai lên trước thì người đó sẽ chết.

- Con lừa trọc, chúng ta lên đi.

Lâm Phàm nhìn những chuyện đang xảy ra trước mắt, cũng biết đây là thời điểm hãn ra sân, bây giờ mọi người không cách nào để đến đó, thế nên không tính là hãn cướp đồ của những người bạn nhỏ này được, dù sao đám người này cũng đã hết cách rồi, biết làm sao được.

- Được.

Thích Già Tôn Giả cũng bị cường giả ngồi ngay gần trên Vĩnh Hằng Chi Vị làm chấn kinh, một đạo kiếm ý vừa rồi thật sự cực kỳ bá đạo a.

Lúc này, mọi người bỗng thấy có một người đàn ông đi lên phía trước, liền nghi hoặc nhìn theo.

- Người kia là ai?

- Hòa thượng này là người của Phật Tộc, thế còn người này là ai?

- Xem ra bọn họ muốn đi lên thử một lần, ngay cả chúng ta cũng không có cách, chỉ bằng bọn họ có được không vậy?

...

Lúc này, Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, nhìn về đám người:

- Nếu các người đã không lấy được Vĩnh Hằng Chi Vị này, không bằng để bản Đế thu cho.

Lời này của Lâm Phàm khiến cho đông đảo Thiên Vương xù lông lên.

- Người là ai vậy?

- Ngay cả chúng ta còn không thể trấn áp được cái tên này, chỉ bằng người ư?

- Vị huynh đài này, người không cần phải nộp mạng như thế đâu.

Đối mặt với khuyến cáo của mọi người, Lâm Phàm không để trong lòng một chút nào, đùa à, đồ chơi kia không phải chỉ là Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị thôi sao, nếu ngay cả mình cũng không đánh nổi thì xong rồi.

- Hừ, quả thực không biết sống chết, hòa thượng kia cũng chỉ có ty vi Thần Thiên Vị tầng chín mà thôi.

- Nhưng có người đi ra chịu chết ngược lại cũng không tồi, đến lúc đó, chúng ta cố gắng vây đến thử một phen, nói không chừng còn có thể tìm được kẻ hờ trong đó.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, đối với cái Vĩnh Hằng Chi Vị này chẳng qua chỉ là tình thế bắt buộc mà thôi.

Thời điểm Lâm Phàm đến gần, cái người đang ngồi ngay ngắn trên Vĩnh Hằng Chi Vị lại đứng lên, một luồng kiếm ý ngập trời bất ngờ bạo phát.

- Người bảo vệ Vĩnh Hằng Chi Vị này tuyệt đối là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười, kiếm ý này căn bản không phải thứ mà chúng ta có thể ngăn cản.

- Đúng vậy, dựa vào cổ kiếm ý này, còn có ai có thể ngăn cản được chứ.

...

Leng keng!

Một đạo kiếm ý bén nhọn tràn ngập thiên địa, kiếm ý mãnh liệt, cực kỳ sắc bén, cho dù đông đảo cường giả đứng cách nơi này rất xa cũng có thể cảm nhận được cỗ phong mang này.

Đạo phong mang này cắt đứt mọi thứ, cho dù bọn họ là cường giả Thần Thiên Vị tầng chín cũng khó mà đối phó được với nó.

Thời khắc này, sắc mặt bọn họ đều trắng bệch, toát ra vẻ thất vọng, chỉ vèn vèn kiếm ý thôi đã là lực lượng khiến bọn họ khó có thể chống đỡ, Vĩnh Hằng Chi Vị này sợ là vật vô chủ rồi.

Bóng người kia cầm chuôi kiếm trong tay, ra kiếm nhanh rất nhanh chỉ cần một phần nghìn giây, ánh kiếm khai phá thiên địa, xuyên qua tầng tầng thời không tiến đến chỗ Lâm Phàm.

- Chết chắc rồi...

Mọi người sớm đã rõ kết cục của Lâm Phàm cùng Thích Già Tôn Giả, đối mặt với sức mạnh cỡ này, cho dù bọn họ cũng vô lực chống lại, một sức mạnh vượt qua tất cả mọi thứ.

Ngay lúc này, Lâm Phàm bỗng lạnh nhạt giơ ngón tay lên, hai ngón tay khép lại, nhẹ nhẹ vùng vẫy từ trên xuống dưới, trong chớp mắt, tình huống khiến mọi người hoảng sợ nảy sinh.

Kiểm quang cường hãn kia bị chém đứt, mà thân thể của vị cường giả đang bảo vệ Vĩnh Hằng Chi Vị cũng chấn động vào lúc đó, một ánh hào quang bạo phát từ đỉnh đầu, sau đó chia làm hai nửa.

Tan thành mây khói!

Mọi người thất kinh, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, thật sự không thể tin được chuyện đang diễn ra trước mắt.

- Con lừa trọc!

- Đến rồi đây.

Thích Già Tôn Giả trước giờ luôn bá phục sát đất về thực lực Lâm Phàm, thực lực lão ca chắc chắn rất nghịch thiên rồi.

Lâm Phàm dùng năm ngón tay bắt lấy Vĩnh Hằng Chi Vị, sau đó đặt lên đỉnh đầu Thích Già Tôn Giả.

- Đột phá đi.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói, có Vĩnh Hằng Chi Vị trong tay, Thích Già Tôn giả cũng nên đột phá rồi.

Ầm!

Vĩnh Hằng Chi Vị đi vào cơ thể Thích Già Tôn Giả trong nháy mắt chấn động, tản mát từng trận thần quang, đây thật sự là một hiện tượng thăng hoa.

Thích Già Tôn giả chỉ cảm thấy trong cơ thể hân trở nên tràn đầy lực lượng, như sắp bạo nổ, hoàn toàn bạo nổ.

Lâm Phàm lúc này đang ngóng nhìn về phía hư không, sâu trong hư không tựa như có người đang chú ý đến tình huống nơi này, đặc biệt khi thấy Vĩnh Hằng Chi Vị bị đoạt mất, thì có một cơn tức giận đột nhiên bạo phát.

Thế nhưng chỉ vền vẹn trong nháy mắt, cơn tức giận này nhất thời tan thành mây khói, có lẽ đối phương đã kiềm chế nó lại.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười, xem ra tất cả những thứ này đều đang có người điều khiển phía sau a, có điều người này đúng là biết ẩn nhẫn, chuyện đến mức này mà vẫn không xuất hiện.

Có điều Lâm Phàm không biết rằng, trong không gian dài vô tận đó, một đôi mắt tràn đầy tức giận đang nhìn chăm chăm vào hắn.

- Lâm Phàm, người chờ đó cho ta...

...

- Vĩnh Hằng Chi Vị bị tên kia nhét vào cơ thể của một hòa thượng.

- Người kia rốt cuộc là ai? Đoạt được Vĩnh Hằng Chi Vị lại không tự sử dụng mà trực tiếp cho hòa thượng ở bên cạnh, chuyện này... Này.

- Tại sao lại như vậy, chúng ta vạn dặm xa xôi đi đến nơi này vậy mà lại không lấy được gì cả, đáng ghét a.

- Vĩnh Hằng Chi Vị trên thế gian tuy nhiều, nhưng vô số người chỉ tranh cướp có một cái, biết bao giờ chúng ta mới có được nó đây.

Giờ này, trong lòng những cường giả bốc lên lửa giận không cam lòng, nhưng đối mặt với tồn tại có khả năng trấn áp Vĩnh Hằng Chi Vị, bọn họ tự nhiên không dám trêu vào.

Tất cả phần nộ chỉ có thể ẩn giấu trong lòng, cũng không dám bộc phát ra bên ngoài.

Đúng lúc này, trên người Thích Già Tôn Giả tỏa ra Phật quang nồng nặc, đặc biệt là Đại Độ Hóa Phật Quang chiếm cứ toàn bộ cơ thể, sau đó cực hạn thăng hoa, đi vào giai đoạn vĩnh hằng bất diệt.

- Nghiệp chương!

Nhưng lúc này, hư không rung động, một đạo sức mạnh hủy diệt thế gian quét ngang tất cả mọi thứ.

Thời điểm Lâm Phàm cảm nhận luồng hơi thở này, sắc mặt thay đổi.

- Trời a..

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 855: Tam Đại Chí Cường

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Phật âm quán quanh tựa như Thiên Âm, Phật quang đầy trời bao phủ thiên địa, lực lượng hài hòa tràn ngập trong hư không.

Một đài sen màu vàng xuất hiện, mà người bên trên đài sen cư nhiên lại là Lão tổ Phật Tộc.

Vào lúc này, Lão tổ Phật Tộc thần sắc trang nghiêm, không nhìn ra một tia khác thường, nhưng trong nội tâm, lại có lửa giận đang hùng hực thiêu đốt

Báo thù không để qua đêm, Lão tổ Phật Tộc thân là cường giả, chịu thiệt lớn trong tay của một giun dế Nhân tộc, sao hẳn có thể chịu được.

- Lại là người.

Trong lòng Lâm Phàm cứng lại, cảm thấy có gì đó không ổn.

Thích Già Tôn Giả đã trở thành cường giả Vĩnh Hằng Thần Vị cũng đã tỉnh lại, thời điểm nhìn người tới trước mặt cũng kinh hãi biến sắc, nội tâm đột nhiên nhảy lên.

Gà con treo lơ lửng sau lưng Lão tổ Phật Tộc, đôi mắt gà gian xảo nhìn nhìn xung quanh, đối với Gà con, nhóm cường giả này thật sự quá kinh khủng.

- Tham kiến Lão tổ Phật Tộc.

Lúc này Thiên Vương các tộc đã nhìn thấy người tới, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, bọn họ không ngờ chí cường của Phật tộc lại giáng lâm ở đây.

Lão tổ Phật Tộc nhìn những sinh linh này, nhẹ giọng mở miệng:

- A Di đà phật!

Lão tổ Phật Tộc cũng không để bọn tiểu bối này trong lòng, nhưng hẳn không dám coi thường những chí cường phía sau bọn hắn, theo lão tổ Phật Tộc, hẳn thích độ hóa những người gọi là tiểu bối này nhất, để chúng vui đầu vào Phật Tộc, tùy hắn điều động.

- Con lừa trọc, người tới đây làm gì, chẳng lẽ giáo huấn lần trước còn chưa đủ?

Lâm Phàm đối mặt với nguy hiểm cũng không sợ, hô to một tiếng.

Lời nói của Lâm Phàm khiến những sinh linh Đại Thiên chủng tộc đang đứng xung quanh kinh hãi không thôi, bọn họ không nghĩ tới tên này lại bá đạo như thế, người trước mắt này chính là lão tổ Phật Tộc nha, chí cường giả của Phật Tộc đó.

- A Di đà phật.

Lão tổ Phật Tộc miệng niệm phật hiệu, không lộ ra chút biểu cảm nào, hiển nhiên không muốn bị mất mặt trước mặt bọn tiểu bối, sau đó mở miệng nói:

- Các người nên rời đi rồi.

Nhóm những Thiên Vương này không có được Vĩnh Hằng Chi Vị, tuy có chút không cam lòng nhưng giờ lão tổ Phật Tộc đã lên tiếng, bọn họ có thể không nghe theo sao, chỉ đành liếc mắt nhìn hai người Lâm

Phàm một cái, rồi sau đó lập tức trốn vào hư không, rời khỏi vùng thế giới này.

Sau khi mọi người rời đi, khuôn mặt trang nghiêm của lão tổ Phật Tộc liền phát sinh biến hóa, trở nên cực kỳ âm trầm

- Nghiệp chướng, hôm nay bản lão tổ sẽ bắt được các ngươi.

- Ha ha!

Lâm Phàm bắt đầu cười lớn, sau đó vẽ mặt khinh thường:

- Chỉ bằng ngươi? Lần trước không biết ai bị bản Đế đánh như chó thế nhỉ.

- Nhớ kỹ, bản Đế có thể lần thứ nhất đánh ngươi thành chó thì chắc chắn có thể đánh ngươi lần thứ hai.

Lâm Phàm nói.

- Lão ca, nắm chắc phần thắng chứ?

Thích Già Tôn giả hỏi, vì sao hẳn lại có cảm giác không thể tin được vậy nhỉ.

- Câm miệng, thành thật đứng một chỗ đi.

Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Nãy giờ Lâm Phàm luôn có một cảm giác nguy hiểm, cảm giác này rất huyền diệu.

- Lão tổ Phật Tộc, đây chính là Nhân tộc trong lời nói của ngươi à? Thực lực thật sự rất yếu a.

- Nhân tộc yếu đuối ư, có thể trêu chọc lão tổ Phật Tộc đến mức không tiếc nhờ chúng ta ra tay trợ giúp, xem ra có chút bản lĩnh đó.

Trong chớp mắt, bỗng có hai đạo thanh âm uy nghiêm truyền đến từ trong hư không.

Lâm Phàm nghe được những lời nói này, thân thể run lên, trong mắt lóe lên vẻ nghiêm túc, quả nhiên đúng như mình nghĩ, con lừa trọc này tìm người khác giúp đỡ.

Vù!

Hư không rung động, một mảnh Tinh Hà bao phủ xuất hiện, Tinh Hà cô đọng, một đại hán đứng trong đất trời.

Đồng thời có thêm một tấm màn đen, che kín bầu trời, bóng tối vô cùng vô tận ăn mòn tất cả, một thanh niên tà mị chấp hai tay sau lưng, dùng ánh mắt như đang nhìn giun để nhìn xuống Lâm Phàm.

- Mẹ nó!

Không biết từ đâu nhô ra hai tên này, Lâm Phàm hoàn toàn trợn tròn, này con mẹ nó, muốn bức người khác đến chết mới thôi hay sao.

Cái này rõ ràng không cho người ta cơ hội trở mình.

- Hai vị Đại Đế đã tới.

Lão tổ Phật Tộc nhìn thấy hai người, lạnh nhạt nói.

- Đương nhiên, nếu đã hứa rồi thì vì sao lại không đến, có điều thực lực của Nhân tộc này thật sự quá yếu, Chí Tôn Cảnh, một cái xoay tay là có thể trấn áp rồi, chẳng lẽ Lão tổ Phật Tộc thật sự chịu thiệt lớn trong tay hắn hay sao?

Tinh Tộc Chi Tổ cười nói, từ từ đánh giá Lâm Phàm, không phát hiện có gì lạ thường.

Nhưng một tên Nhân tộc có thể trở thành cường giả Chí Tôn Cảnh, thật khiến Tinh Tộc Chi Tổ hết sức hiếu kỳ.

- Một giun dế Nhân tộc, giết trong một chiêu.

Dạ Ma Chi Tổ lạnh lùng nói.

Đối với những cường giả như bọn hắn, những tên như Lâm Phàm, căn bản không để trong mắt.

Đầu Lâm Phàm lúc này muốn nổ tung rồi, tình huống này đã vượt qua dự kiến của hắn.

Hắn không ngờ lão tổ Phật Tộc lại đuổi cùng giết tận mình, không cho mình bất cứ cơ hội nào.

Hơn nữa, để Lâm Phàm bất ngờ là việc lão tổ Phật Tộc vô liêm sỉ đến trình độ này, còn tìm tới hai người trợ giúp hắn.

Mà hai người này cũng đều là những chí cường giả, một đối một, Lâm Phàm còn chưa chắc chém chết bọn họ, không cần nói đến hiện tại có tới ba tên, con mẹ nó chứ, nếu như động thủ, tuyệt đối sẽ bị đánh như chó luôn.

- Lão ca, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Thích Già Tôn Giả cảm nhận được một luồng sức mạnh tựa như vực sâu từ trên người hai người này, trong lòng tự nhiên biết, hai người này không dễ đối phó.

Thực lực Lâm Phàm tuy rất mạnh nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của họ.

- Còn có thể làm sao? Tất nhiên là phải chạy rồi!

Lâm Phàm nhanh chóng khởi động Cổ Thánh Tế Đàn, chuẩn bị chạy trốn.

- Ha ha, Nhân tộc nho nhỏ lại muốn chạy trốn trước mặt Tinh Tộc Chi Tổ ta, thực sự có chút buồn cười.

Tinh Tộc Chi Tổ cười nhạt một tiếng, ngón tay xoay tròn trực tiếp bắt lấy Lâm Phàm từ trong hư không ra ngoài.

- Thật là huyền diệu, lại có thể câu thông vạn giới, đáng tiếc còn kém một chút.

Tinh Tộc Chi Tổ cười nói.

Thần sắc Lâm Phàm biến đổi, hăn lợi dụng Cổ Thánh Tế Đàn để trốn thoát mà vẫn bị bọn họ phát hiện.

Tình huống như thế là chuyện Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ tới.

- Ở trước mặt chúng ta mà còn muốn chạy trốn, cũng quá khinh thường chúng ta rồi.

Lão tổ Phật Tộc âm trầm nói.

Tam đại cường giả quần sát một Chí Tôn Cảnh, điều này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người ta cười chết.

- Còn gì để nói với giun dế này không.

Trong chớp mắt, Dạ Ma Chi Tổ đột nhiên ra tay, một chưởng đánh tới, lực lượng mệnh môn bạo phát, cho dù một chưởng nhẹ nhàng, nhưng Lâm Phàm cũng không thể địch nổi.

- Thiêu đốt!

Lúc này, Lâm Phàm thiêu đốt Thánh Dương Đan dấn ra một quyền, thời điểm va chạm với một chưởng kia, một luồng sức mạnh cường hãn bắt đầu tuôn ra.

Phốc!

Lâm Phàm lùi về sau một bước, trong ánh mắt lập loè vẻ nghiêm túc.

Hắn không nghĩ những cường giả này tùy tiện một chưởng lại có uy lực như thế, cho dù hắn có thiêu đốt Thánh Dương Đan cũng không thể chống đỡ được.

- Có chút thú vị đấy.

Dạ Ma Chi Tổ nhìn một màn trước mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Lâm Phàm phần nộ không thôi, cái mẹ nó chứ.

“Đinh, độ thiện cảm của Dạ Ma tộc giảm xuống mức căm ghét.”

“Đinh, độ thiện cảm của Tinh Tộc giảm xuống mức căm ghét.”

...

Độ hảo cảm của hai tộc này giảm xuống là chuyện trong dự liệu của Lâm Phàm.

“Ác ác!”

Lúc này Gà con bỗng nhào tới người Lâm Phàm, nhìn thấy khóe miệng Lâm Phàm vờn chút máu tươi làm nó hết sức đau lòng, sau đó nó nhìn về phía ba đại cường giả, tức giận mở rộng đôi cánh.

- Đám ghê tởm, bản Gà con muốn đâm chết các người.

- Gà con lui về.

Lâm Phàm trực tiếp ném Gà con vào lưng ngực Thích Già Tôn Già, sau đó đầu óc bắt đầu vận chuyển.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 856: Liều Mạng Một Trận

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Con lừa trọc, Gà con, các người tới một thế giới khác trước đi.

Lâm Phàm không có chút do dự, trực tiếp ném Thích Già Tôn Già cùng Gà con vào Huyền Hoàng Giới.

Bây giờ Huyền Hoàng Giới và Địa Cầu đã bị Lâm Phàm luyện hóa, thiên địa bên trong luôn luôn chuyển động, nếu như Lâm Phàm ngã xuống, tất cả mọi thứ đều sẽ tiêu tan.

Thiên Địa Dung Lô che chở.

Lâm Phàm để Thiên Địa Dung Lô thu Huyền Hoàng Giới và Địa Cầu vào bên trong, sau đó không ngừng cô đọng, cho tới khi Thiên Địa Dung Lô cô đọng thành một hạt bụi nhỏ mới thôi.

Nếu như mình bất hạnh ngã xuống, ít nhất có thể giữ được mạng cho bọn họ.

-Ồ!

Ba vị chí cường phát hiện tên trọc bên người Nhân Tộc và con gà kia biến mất không thấy đâu, ngược lại cảm thấy nghi hoặc, tuy nhiên cũng không để trong lòng.

Đối với lão tổ Phật Tộc, nguyện vọng lớn nhất của hãn bây giờ chính là chém chết Nhân tộc trước mắt này.

Lúc này, Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm nhìn ba tên cường giả đang trôi nổi trên hư không, đột nhiên gào lên.

- Ba người các người đang đùa cái gì thế, có còn mặt mũi hay không vậy, ba người lại vậy đánh một mình ta, có gan thì một đấu một đi.

- Hừ!

Dạ Ma Chi Tổ hừ lạnh một tiếng, sóng âm cường đại rung động trong thiên địa.

- So người nào giọng lớn hơn à, ai sợ ai chứ.

Lâm Phàm đột nhiên hít sâu một hơi, Thiên Long Bát Âm nổ tung.

- Hai vị, trong người Nhân tộc này có rất nhiều báu vật, chúng ta cùng nhau ra tay trấn áp hãn đi.

Lão tổ Phật Tộc lạnh nhạt nói, theo hãn nghĩ, Nhân tộc này giờ chỉ có một con đường chết, không có bất kỳ cơ hội sống nào nữa.

Nếu ngay cả ba đại chí cường bọn họ cũng không trấn áp được hãn, thì thật sự quá buồn cười rồi.

Lúc này, trên người Tinh Tộc Chi Tổ tuôn ra một luồng khí tức to lớn, luồng hơi thở này cực kỳ rộng lớn, sau đó ngưng tụ lại, một quyền đâm ra, thần mang lập lòe, bên trong cú đâm bao hàm vô hạn Tinh Hà, một viên lại một viên tử tinh chuyển động.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, bây giờ, đối mặt với ba vị chí cường đã không có đường lui, chỉ có thể liều mạng một lần.

- Coi như các người là cường giả thì thế nào, hôm nay bản Đế dù phải bỏ mình cũng khiến cho các người trả giá thật lớn.

Lâm Phàm chợt quát, sức mạnh Động Thiên cuộn cuộn xoay chuyển, Thượng Cổ Đại Yêu, Kiệt, Tuyên Cổ các loại toàn bộ đều gào lớn.

Sức mạnh cuộn cuộn không ngừng truyền vào người Lâm Phàm, ẩn chứa lực lượng cực hạn, hấn đánh ra một quyền, hư không óng ánh, tình không vỡ vụn.

Ầm!

Lâm Phàm gầm thét, khí tức đạt đến đỉnh phong, đây là một quyền cực hạn của hắn, bao hàm tất cả sức mạnh, nhưng vẫn có chút nhỏ bé nếu so với một quyền của Tinh Tộc Chi Tổ.

Chênh lệch về cảnh giới làm sao dễ dàng vượt qua như vậy được.

Ầm!

Một luồng sức mạnh khổng lồ phản công trở lại, thân thể vô thượng thần khí của Lâm Phàm không ngừng rạn nứt.

“Đinh, chúc mừng kinh nghiệm Vĩnh Hằng Thân Thể tăng lên 100000.”

...

- Có chút năng lực đấy, đáng tiếc còn kém quá xa.

Tinh Tộc Chi Tổ phong khinh vân đậm đánh một quyền đã có thể khiến Lâm Phàm dùng hết sức lực toàn thân chống đỡ.

Dạ Ma Chi Tổ lộ vẻ khinh thường, lão tổ Phật Tộc nhẹ nhàng chấp hai tay, sau đó đánh ra một chưởng, Phật Quốc Giáng Lâm, Phật Lực Mênh Mông xuyên qua hư không bay thẳng đến Lâm Phàm.

Ầm!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, quy liệt thân thể xoạt xoạt, phân chia thành từng mảnh, vô số huyết nhục sôi trào trong hư không.

- Nguyên khí vô tận, hồi sinh.

Thời khắc này, Ngô Đồng Thần Thụ bạo phát, ngàn vạn cành cây đang không ngừng lay động, lực lượng sinh mệnh mênh mông rửa sạch thân thể Lâm Phàm, những máu thịt kia không ngừng bay lên rồi gây dựng lại lần nữa.

- Không ngờ tên Nhân tộc này nhưng lại có Ngô Đồng Thần Thụ trong tay, đây là đệ nhất Thần Thụ trong thiên địa nha, bất quá xem ra, vẫn chưa đạt đến cảnh giới đỉnh cao kia.

Tinh Tộc Chi Tổ nhìn Lâm Phàm, sau đó cười lạnh một tiếng, năm ngón tay chụp vào hư không.

Ầm ầm!

Một nguồn sức mạnh đột nhiên tuôn ra, Ngô Đồng Thần Thụ đang hãm sâu trong hư không vô tận tựa như bị người khác nắm lấy, muốn bay ra khỏi thân thể Lâm Phàm.

- Ngô Đồng Thần Thụ trong tay Nhân tộc người cũng như hoa lài cấm bãi phân trâu vậy, người không xứng.

Tinh Tộc Chi Tổ rít gào, không nghĩ tới Lâm Phàm lại có bảo bối cỡ này.

Lão tổ Phật Tộc nhìn thấy Ngô Đồng Thần Thụ, lông mày nhướng lên đầy vui vẻ, nhưng sau đó hình như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt có chút tiếc nuối.

Dạ Ma Chi Tổ hét dài:

- Tinh Tộc Chi Tổ, Ngô Đồng Thần Thụ người và ta mỗi người một nửa.

- Mẹ kiếp, các người thật sự quá coi thường tiểu gia!

Lúc này, Lâm Phàm đã hoàn toàn nổi giận, hắn đang bị hai đại chí cường áp chế:

- Vũ khí Nhân tộc Chí Tôn.

Trong nháy mắt, M134 xuất hiện, trong nháy mắt bắn phá, đối với vũ khí quái dị này, hai đại chí cường cũng không có đặt vào mắt.

- Hai vị cẩn thận, vũ khí này có vấn đề.

Lão tổ Phật Tộc lên tiếng nhắc nhở.

Mà lúc này, Tinh Tộc Chi Tổ và Dạ Ma Chi Tổ vẫn không thèm quan tâm đến nó, nhưng sau đó, cánh tay đang nắm Ngô Đồng Thần Thụ đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn, cả hai ngay lập tức buông tay ra.

Về mặt hai đại chí cường kinh dị nhìn thứ vũ khí huyền diệu:

- Vũ khí này lại có uy lực lớn như thế.

Bọn họ là tồn tại cỡ nào chứ, vũ khí có thể khiến bọn họ có cảm giác đau đớn không thể không thu tay, đó là cái khái niệm gì.

- Lần này đừng thật sự chết trẻ ở chỗ này rồi.

Lâm Phàm thở hổn hển, có Ngô Đồng Thần Thụ gia trì sức sống, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể chết trẻ được, nhưng thân thể vô thượng cũng đã tàn tạ rồi, đây là lần đầu tiên Lâm Phàm gặp phải tình huống như thế này.

- A Di đà phật, thí chủ, người nghiệp chướng nặng nề, tự có báo ứng, bây giờ báo ứng giáng lâm, thí chủ có cảm tưởng gì?

Lão tổ Phật Tộc nhìn hình dạng Lâm Phàm hiện tại, không khỏi cười lớn.

Bây giờ, Lâm Phàm chỉ là châu chấu trong mắt tam đại cường giả mà thôi, căn bản không đứng dậy được, tùy thời tùy khắc đều có thể bị

chúng bóp chết.

- Con lừa trọc, người câm miệng cho Lão Tử, miệng đầy giả nhân giả nghĩa, ta nhổ vào.

Lâm Phàm nổi giận mắng.

Lâm Phàm nhìn ra rồi, con lừa trọc này rất mưu mô, sau khi chịu thiệt thòi trong tay mình một lần, lập tức tìm người quần công, hơn nữa còn không biết xấu hổ tìm đến tới hai tên, con mẹ nó thật đúng là phô trương.

- Ha ha!

Tinh Tộc Chi Tổ bắt đầu cười lớn:

- Tiểu tử, người rất gan dạ, mặt đối với ba người chúng ta lại không ứ kỵ, vì khen ngợi người, bản Đế sẽ để người chết một cách huy hoàng.

Thần sắc Tinh Tộc Chi Tổ cứng lại, bàn tay hơi run, ngôi sao vô tận chấn động, một luồng tinh thần lực mệnh mông xuất hiện từ hư không.

- Trấn áp!

Tinh Tộc Chi Tổ nhẹ giọng nói, bàn tay lật một cái, toàn bộ ngôi sao tựa như thác nước trấn áp về phía Lâm Phàm.

Lực lượng cuộn cuộn hủy diệt tất cả khiến sắc mặt Lâm Phàm đại biến.

- Trang phục Chí Tôn, 10 giây bất khả chiến bại.

Ầm!

Lâm Phàm không chút do dự tiến nhập hình thức bất khả chiến bại, đúng vào lúc này, thác nước ngôi sao đã hoàn toàn bao vây Lâm Phàm.

- Một chiêu này của Tinh Tổ cực kỳ cường hãn, dẫn động lực lượng vô thượng, Nhân tộc này chắc chắn phải chết.

Lão tổ Phật Tộc nhìn tình cảnh này, khóe miệng nở nụ cười.

Nhưng không ngờ lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Lão tổ Phật Tộc.

- Con lừa trọc, bản Đế cho dù chết cũng phải để người biết lợi hại.

Thời khắc này, Lâm Phàm chỉ có thể vùng vẫy giãy chết, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn hôm nay phải đi bán muối rồi.

Nhưng cho dù chết, cũng phải để con lừa trọc này biết sự lợi hại của hẳn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 857: Còn Không Mau Cứu Giá

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Cái gì?

Lão tổ Phật Tộc biến sắc, có một năm đắm càng lúc càng lớn in vào trong hốc mắt của hắn.

Ầm!

Lão tổ Phật Tộc Kim Thân Bất Diệt, vạn tà bất xâm, không gì có thể phá hỏng nhưng lúc này lại không ứng phó kịp, tuy nhiên hắn khoảnh khắc đó hắn cũng kịp thời triển khai Kim thân thần thông, kim quang cuồn cuộn xuyên thấu hư không, muốn chống lại Lâm Phàm.

Nhưng lúc này, sắc mặt hắn đại biến:

- Làm sao có khả năng.

- Đcm các người!

- Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền.

Một quyền tràn đầy khí thế đánh trên mặt lão tổ Phật Tộc, trong chớp mắt, trên gương mặt kim cương bất diệt của hắn tuôn ra một đoàn huyết hoa.

- Làm sao có khả năng!

Lão tổ Phật Tộc kinh hãi biến sắc, gương mặt không thể tin được, Nhân tộc này lại có thể phá hỏng Kim Thân bất diệt của hãn

- Chết đi cho ta.

Lão tổ Phật Tộc nổi giận, một chương hủy diệt bất thành linh vũ lên người Lâm Phàm, nhưng lúc này, Lâm Phàm đã sớm mở ra hình thức bất khả chiến bại, một chương cuồng bạo này cũng không gây bất kỳ vết thương nào cho hãn được.

- Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

Ầm!

Lâm Phàm chiêu thức cường hãn bất thành linh đá một cước vào đũng quần lão tổ Phật Tộc.

- A!

Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước đã sớm được Lâm Phàm tu luyện đến cảnh giới cực cao, đá xuống một cước là kinh thiên động địa, Quỷ khóc Thần sầu, không ai có thể ngăn cản.

Sắc mặt hiền lành, đoan trang của lão tổ Phật Tộc trong nháy mắt tiêu tán, thay vào đó là một gương mặt đầy vẻ đau đớn.

Đây là lần đầu tiên lão tổ Phật Tộc cảm nhận được đau đớn thế này, cảm giác này rất kỳ diệu, toàn bộ cả người như hỏng mất dưới một cước này.

Phật tâm nghịch thiên vào lúc này hoàn toàn vỡ nát, hiện tại lão tổ Phật Tộc chỉ muốn bưng trứng của mình lên mà kêu gào thôi.

- A! Nghiệt súc, ta muốn giết ngươi.

Lão tổ Phật Tộc điên cuồng hét lên, cúi người bưng trứng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cực kỳ khó coi.

Xoa rồi lại xoa, thế nhưng vẫn còn rất đau a.

Bây giờ còn hai vị chí cường khác ở đây, lão tổ Phật Tộc sao có khả năng ném mặt mũi lớn như vậy đi được, nhưng cái cảm giác đau đớn lúc này đã khiến hăn sắp hỏng mất, còn thời gian đâu mà quan tâm được nhiều như vậy.

- Lão tổ Phật Tộc, chuyện gì thế này?

Hai đại chí cường nghi hoặc nhìn biểu hiện lúc này của lão tổ Phật Tộc, chí cường thông dong lúc này ngay một khắc này hoàn toàn tan thành mây khói, giống như con giun dế kia rồi.

Nhìn bộ dáng đau đớn kia của lão tổ Phật Tộc, Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng.

- Con lừa trọc thúi, biết sự lợi hại của bản Đế rồi chứ, chết đi cho ta.

Lâm Phàm rít gào, cơ hội đã đến sao có khả năng bỏ được, nếu như giết chết được lão tổ của Phật Tộc, có lẽ mình sẽ có một chút hi vọng sống.

- Giúp ta!

Lão tổ Phật Tộc cũng rất muốn đánh trả nhưng trứng lúc này vẫn còn rất đau, khiến hăn không có cách nào hành động được, chỉ cứu trợ hai vị chí cường kế bên.

Mà ngay lúc này, Lâm Phàm đang chuẩn bị chém chết lão tổ Phật Tộc đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh mệnh mông truyền đến bên cạnh.

Lâm Phàm cắn răng, ước chừng vừa lúc đó, sắc mặt Lâm Phàm đại biến.

- 10 giây bất khả chiến bại kết thúc.

- Trời ạ, không thể nhiều thêm một giây được à?

Lâm Phàm hô to, con mẹ nó, ngay cả hệ thống cũng muốn mình chết mà.

Cơ hội như vậy ngàn năm khó gặp, nếu như bỏ lỡ, đoán chừng không có lần sau.

- Lão tổ Phật Tộc, đi chết đi cho ta.

Ầm!

Sức mạnh mệnh môn kia trực tiếp áp chế trên người Lâm Phàm, thời điểm Lâm Phàm cảm nhận được

nguồn sức mạnh này, vẻ mặt đại biến, thân thể xoạt xoạt một tiếng, xuất hiện vô số vết nứt, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Ầm!

- Thử một lần cuối cùng xem sao.

Vào lúc này, Lâm Phàm đang trôi nổi trong hư không, vết nứt trên thân thể như hoa văn trên mai rùa, trông như sẽ tan vỡ ngay lập tức, mà lão tổ Phật Tộc lúc này đã trốn phía xa, gương mặt thống khổ không chịu nổi chứa một sự phẫn nộ vô biên.

Hận không thể chém Lâm Phàm thành muôn mảnh, trực tiếp chém chết hẳn.

Trong lòng Lâm Phàm vạn phần bất đắc dĩ, nhìn con lửa trọc này làm người ta cảm thấy chán ghét, nếu như khiến hắn chết khô, có lẽ an ủi được bản thân một chút.

Nhưng bây giờ, con lửa trọc đã trốn tít phía xa rồi, muốn đi lên trước chơi đùa hắn là không thể.

- Có chút bản lãnh, lão tổ Phật Tộc, người bị một con giun dế Nhân tộc áp chế thành như vậy thật đúng là ngoài ý muốn, trên người Nhân tộc này quả nhiên có rất nhiều bí mật, bản tổ phải chém chết người để cướp đoạt thần hồn.

Dạ Ma Chi Tổ cười lớn, năm ngón tay mở ra, bàn tay đen nhánh khổng lồ phá không mà tới.

- Chờ đã...

- Chờ đã...

Ngay tại lúc này, Lâm Phàm và lão tổ Phật Tộc đồng thời lên tiếng.

Lâm Phàm cả kinh, chẳng lẽ con lừa trọc thấy mình quá bá đạo nên không nỡ chết mình hay sao?

- Dạ Tổ, Nhân tộc này giao cho ta, sau khi chém hẳn, bất luận hẳn có đồ vật gì, ta cũng sẽ không lấy.

- Không tự mình chém chết hẳn, ta thật sự không cam lòng.

Âm thanh lão tổ Phật Tộc trầm thấp, tựa như dã thú đang phẫn nộ, nhất định muốn tự tay chém chết Lâm Phàm.

Dạ Tổ nhìn lão tổ Phật Tộc, năm ngón tay thu lại, bàn tay khổng lồ đen nhánh kia nháy mắt tiêu tan.

- Cũng được.

Dạ Ma Chi Tổ hờ hững nói, sau đó dùng một tấm màn đen nhánh bao phủ thiên địa, cắt đứt hoàn toàn thế giới này hoàn toàn với hư không, ngăn cách mọi thứ.

Lâm Phàm lúc này giống như đang bị vây trong l-ng giam, dù dùng tất cả sức lực cũng không thể rời khỏi.

Cá trong chậu.

Lâm Phàm giờ đã không còn chỗ để trốn nữa.

- Người có thể bức Lão tổ Phật Tộc đến trình độ này, ngược lại cũng là một nhân vật lớn, đáng tiếc, người chắc chắn không có tương lai.

Tinh Tộc Chi Tổ nói, sau đó điểm ngón tay một cái, đánh ra võ đạo thần thông.

Ầm!

Lâm Phàm không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng lúc này hắn bị một lỗ thủng xuyên rách thân thể, dòng máu đỏ tươi chảy xuôi bốn phía.

- Lão tổ Phật Tộc, người phải nhanh một chút, đối mặt với một con giun dế mà tiêu hao nhiều thời gian như vậy, thật sự rất nhàm chán.

- Nhân tộc, lúc này người nói chờ là còn lời gì muốn nói ư?

Tinh Tộc Chi Tổ hỏi.

Lúc này, ánh mắt Tinh Tổ và Dạ Tổ lập loè ánh sáng trên người.

Lâm Phàm ho khan, lực lượng sinh mệnh nhanh chóng tu bổ thân thể, nhưng chỉ tay vừa rời của Tinh Tổ giống như ngăn cách tất cả, Lâm Phàm không có cách nào vận dụng được lực lượng sinh mệnh để tu bổ thân thể.

Đáng ghét!

Lâm Phàm lạnh giọng nở nụ cười, sau đó nâng cao đầu, trong mắt đầy vẻ kiên nghị.

- Ta muốn nói, đcm các người.

Ầm!

Tinh Tổ ra chiêu thứ hai, trên người Lâm Phàm lại thêm một lỗ thủng.

Đau quá giờ ạ.

Bi kịch, lần này chỉ sợ gặp bi kịch thật rồi.

Sớm biết sẽ gặp phải tình huống thế này, trước đó nên cùng Thủy Hỏa Đại Đế huyết chiến tới cùng rồi, cho dù đệ đệ có gãy cũng sẽ không buông tha a.

Đáng tiếc, hiện tại nói cái gì cũng không còn kịp rồi.

Thủy Hỏa Đại Đế a, vì sao lần này ngươi không đến cứu ta, ta hiện tại cần sự giúp đỡ.

Tử Vong Ma Thần ngươi cũng tới đi, ta muốn ngươi cẩn thận chơi ta a.

Còn hệ thống này, ngươi con mẹ nó, không phải tối cường hệ thống cái chó gì sao, lúc này còn không mau ra cứu giá.

- Nhân tộc, làm sao?

Tinh Tộc Chi Tổ lúc này đang muốn trêu chọc Lâm Phàm.

Trong lòng Lâm Phàm vô cùng khó chịu, sau đó lau máu tươi trên khoé miệng, nói một câu:

- Lão Tử trước giờ không sợ bất cứ kẻ nào.

- Thiêu đốt!

Lâm Phàm thiêu đốt toàn bộ Thánh Dương Đan, một đạo kiếm ý phóng lên trời.

- Ngũ hành viên mãn, Động Thiên lực lượng, chém.

- Đám cầu vồng các ngươi, Lão Tử không chết, nhất định sẽ tìm các ngươi chém tận giết tuyệt.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên, kiếm ý cuộn cuộn cắt rời hư không, Thánh Dương Đan thiêu đốt ngày càng nhiều, uy thế một kiếm này đủ để hủy thiên diệt địa.

Ầm!

Kiếm ý cuồng bạo tựa như Thần Long bay lên hư không, hào quang lóe sáng cắt rời tất cả mọi thứ.

- Ha ha, giun dế.

Tinh Tộc Chi Tổ nhìn một màn nhìn trước mắt, nhất thời nở nụ cười:

- Giun dế thì chỉ là giun dế mà thôi, còn dám cùng nhật nguyệt tranh huy.

Ầm!

Tinh Tộc Chi Tổ búng ngón tay, móng tay trong nháy mắt nổ tung, một Tinh Hà xuất hiện, trong tinh hà này có vô số tinh cầu, giống như một vũ trụ mới.

- Bản tổ để người hủy diệt một mảnh Tinh Hà thì có thể thế nào.

Tinh Tộc Chi Tổ phong khinh vân đậm nói.

- Chém!

Ầm!

Một chiêu kiếm cắt đứt tất cả nhưng chỉ có thể cắt được Tinh Hà mà Tinh Tộc Chi Tổ mới tạo ra, còn bọn Tinh Tộc Chi Tổ, việc này không gây ra bất cứ rung động gì.

Lâm Phàm đứng trong hư không thở hỗn hển.

Mà đám người Tinh Hà chi tổ vẫn như cũ, chấp hai tay sau lưng, không có động tĩnh.

Đây là do sự chênh lệch thực lực, không có cách vượt qua.

Không cam lòng.

Thật sự rất không cam lòng.

Mà lúc này, lão tổ Phật Tộc đã khôi phục trạng thái bình thường, lập tức tức giận rít gào:

- Nhân tộc, bản lão tổ muốn người suốt đời không được siêu sinh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 858: Chém Giết Đời Sau

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lão tổ Phật Tộc nổi cơn thịnh nộ, hẳn đã trải qua biết bao nhiêu kỷ nguyên rồi, chưa bao giờ bị một con giun để áp chế thành như vậy, thậm chí còn bị mất mặt trước hai cường giả của tộc khác.

Đây quả thực là chuyện hẳn không thể nhìn được.

Cho dù có chém đối phương thành muôn mảnh cũng khó cọ rửa lửa giận trong lòng.

Lâm Phàm lúc này đã cùng đường mạt lộ, bị buộc đến đường cùng, không còn cách nào khác.

- Con lừa trọc, cho dù ngươi có chém chết Lão Tử, cũng không thể xóa bỏ được chuyện ngươi bị Lão Tử trấn áp.

- Câm miệng!

Lão tổ Phật Tộc rít gào, thân Phật vàng óng đột nhiên rung động, trong đôi mắt Phật lúc này tràn đầy lửa giận.

- Bản lão tổ phải chém chết giết đời đời kiếp kiếp, để cho ngươi trở thành hư vô.

- Ha ha, con lừa trọc nhà người chờ đó cho Lão Tử, một đời này bị người chém giết thì có thể nào, đời sau, đời sau nữa, ta nhất định sẽ liêu với người, không chết không thôi.

Lâm Phàm cười lớn, nếu như đã không còn biện pháp nào, chỉ có thể buông tay một lần, cho dù chết cũng phải chết đỉnh thiên lập địa.

Linh thức bất diệt chắc chắn có thể chuyển thể trở lại.

Lâm Phàm không nghĩ tới cuối cùng mình sẽ đi đến bước đường này, con đường tu luyện lúc nào cũng nguy cơ trùng trùng, không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

- Hừ, đời sau? Người cho rằng bản Phật tổ sẽ cho người có cơ hội như vậy?

- Chí Tôn Cảnh linh thức bất diệt, tựa như bất tử bất diệt, nhưng đáng tiếc người gặp phải bản lão tổ, Tam Thế Luân Hồi Kinh.

Lão tổ Phật Tộc nộ quát, chữ “Vạn” trên ngực tỏa phát quang màu vàng rực rỡ, vô số Phật đà quay xung quanh, bên trong ẩn chứa sức mạnh thời gian vô tận.

- Tam Thế Luân Hồi Kinh của Lão tổ Phật Tộc quả nhiên rất lợi hại, chém giết tam sinh tam thế, tuyệt diệt tất cả mọi thứ, cho dù có linh thức bất tử bất diệt cũng chỉ có thể tan thành mây khói, từ đó trở thành hư vô.

Tinh Tổ lạnh nhạt nói, nhưng trong đôi mắt lạnh nhạt đó, tràn đầy vẻ tham lam.

Tam Thế Luân Hồi Kinh này có thể nói là một loại kinh văn cực kỳ kỳ diệu của thế giới, nắm giữ lực lượng thần bí khó lường.

Lão tổ Phật Tộc có thể có được những thành tựu to lớn không thể thoát được quan hệ với Tam Thế Luân Hồi Kinh này.

Vù!

Lúc này, một luồng sức mạnh huyền diệu không thể địch nổi hoàn toàn bao vây Lâm Phàm.

- Nay, con mẹ nó, cái thứ đồ chơi gì vậy?

Lâm Phàm kinh hãi, con lừa trọc này muốn làm cái gì? Lâm Phàm dĩ nhiên biết thuyết pháp linh thức bất diệt này, chỉ cần linh thức bất diệt, có thể không ngừng chuyển thế, linh thức tuy nói bất diệt, nhưng cũng có lúc sẽ ngủ say, cho nên, những đời sau có thể thức tỉnh được linh thức hay không cũng là một vấn đề lớn.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm cảm giác linh thức mình tựa như đang bị một nguồn sức mạnh nào đó kéo ra ngoài.

Ngay lúc đó, hư không xuất hiện một hình ảnh, hình ảnh này rõ ràng chính là hình ảnh mà mình đã từng sinh hoạt trên Địa cầu.

Lâm Phàm không rõ con lừa trọc này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng đột nhiên có một âm thanh rung động truyền đến.

- Chém!

Phốc!

Tâm trí Lâm Phàm mạnh mẽ chấn động, có vẻ như đã bị cái gì đó đánh trọng thương, phun ra một ngụm máu tươi.

- Hừ, Nhân tộc, bản tổ đã chém chết đời trước của ngươi, linh thức bị trọng thương, chỉ cần chém chết người của đời này cùng với cả đời sau nữa, thì dù linh thức ngươi có mạnh thế nào, ngươi cũng sẽ phải tan biến.

Âm thanh lão tổ Phật Tộc âm trầm truyền đến lần nữa.

Trong lòng Lâm Phàm khẽ run, gương mặt đầy vẻ không tin, thế gian lại có pháp môn bá đạo như thế.

Chém chết kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của mình, rõ ràng không cho mình con đường sống.

Nhất định phải phản kháng.

- Ha ha! Người không cần phản kháng, bây giờ dù người có lật trời cũng vô dụng.

- Chém chết kiếp sau của người, cẩn thận nhìn kĩ một chút người sẽ tan biến như thế nào.

Lão tổ Phật Tộc lạnh giọng nói, lần nữa vận chuyển Tam Thế Luân Hồi Kinh, đây là đại thần thông thiên triệt địa, cho dù Đại Độ Hóa Phật Quang cũng không thể so sánh với nó.

Môn đại thần thông này chính là do Phật Tộc ở kỷ nguyên thứ nhất đoạt được từ một chỗ bí ẩn.

Dù cho là chí cường giả cũng không thể chống lại nó, càng không nói đến một Nhân tộc nho nhỏ.

Sau đó, lại có một hình ảnh khác xuất hiện.

Chém giết ba kiếp thật sự quá huyền diệu, cho dù Lâm Phàm có dùng tất cả mọi thủ đoạn vẫn không cách nào ngăn cản được những thứ này.

Lúc này, Lâm Phàm ngẩn đầu nhìn hình ảnh đó, đây là tương lai của hắn sao?

- Nói nhiều! Nói nhiều!

Lâm Phàm vừa nhìn thấy hình tượng này, nhất thời ngây ngẩn cả người, con mẹ nó, đây sao có thể là mình được, nhìn qua hết sức chán chường.

Trong hình, tương lai của hắn đang ngủ say trong hư không, hơn nữa, còn ngủ như chết, một mực ngáy khò khò, thật sự giống như một người

bình thường.

- Nhân tộc, đây chính là tương lai của người, sau khi bản Phật tổ chém chết nó, thì người sẽ không chỗ nào để dựa vào, từ đó linh thức sẽ không còn, hoàn toàn tiêu tan.

Lão tổ Phật Tộc lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn.

- Đây chính là Tam Thế Luân Hồi Kinh, cảnh giới đỉnh cao có thể chém tới tương lai, không ngờ Lão tổ Phật Tộc đã tu luyện nó đến cảnh giới này.

Tinh Tộc Chi Tổ nói.

- Nếu như tam thế hợp nhất, thực lực của hắn chắc chắn sẽ vượt tất cả, đến lúc đó, ngay cả chúng ta cũng không nhất định là đối thủ của lão ta.

Dạ Ma Chi Tổ thầm nhủ trong lòng.

Kỷ nguyên này thức tỉnh là để truy tìm hy vọng cuối cùng.

Nếu như lần này không nắm bắt được cơ hội, phỏng chừng bọn họ sẽ hoàn toàn tiêu tan, từ nay về sau không còn tồn tại nữa.

Thiên địa sụp đổ, thời gian tiêu tán, tất cả mọi thứ đều tan biến, tất cả mọi thứ đều trở thành hư vô, kỷ nguyên không còn, tất cả mọi thứ đều li khai.

- Con lừa trọc, người dừng tay cho ta, chúng ta cẩn thận nói chuyện một chút.

Lâm Phàm cảm giác linh thức bên trong mình lại bắt đầu chấn động.

Nếu con lừa trọc này thật sự chém chết tương lai mình, xem ra phải mất mạng rồi.

Thậm chí ngay cả linh thức cũng không thể chuyển thể.

- Nhân tộc, ngấm nghĩa cẩn thận tương lai của người đi, ngủ say bên trong hư không vô tận, sẽ giống như người bây giờ vậy, tất cả đều sẽ tan thành mây khói.

Lão tổ Phật Tộc đùa bỡn chúng sinh, cắt đứt mọi nhân quả.

- Chém!

Lão tổ Phật Tộc chợt quát, một đạo Phật mang rót vào hình ảnh, sức mạnh huyền diệu xuyên thấu dòng sông thời gian, tiến tới tương lai muốn hoàn toàn chém chết kiếp sau Lâm Phàm.

- Dựa vào...

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt gào lên, con mẹ nó...

“Ầm!”

Khóe miệng lão tổ Phật Tộc lộ nụ cười nhạt, tất cả mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của hắn, hình ảnh trước mặt cũng đã hoàn toàn tiêu tan.

Lâm Phàm trong lòng ngưng đọng, xong đời rồi...

Nhưng lúc đó, lão tổ Phật Tộc nhìn hình ảnh trước mắt, lại kinh hoàng kêu gào.

- Sao có thể, đó...

Mà Lâm Phàm vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, khi thấy hình ảnh trong tương lai mình, cũng trở nên ngây ngẩn.

Kiếp sau đang ngủ say của mình lúc này lại đang sờ sờ ngực, trong miệng lẩm bẩm.

- Hơi ngứa chút a.

- Làm sao có khả năng, làm sao có khả năng, không giết được hẳn chứ.

- Ta không tin.

Lão tổ Phật Tộc tức giận gào lên.

- Chém!

Nhìn thấy ánh sáng chém đứt mọi thứ rớt vào trong đó, Lâm Phàm lại tuyệt vọng nhắm hai mắt.

Nhưng theo thời gian, Lâm Phàm lại nghe được tiếng gầm gừ của Phật tổ, lần nữa mở mắt ra, kiếp trước của mình vẫn đang ngủ ở đó, gãi gãi cơ thể một chút.

- Ha ha!

Lâm Phàm điên cuồng cười lớn.

- Con lừa trọc, người con mẹ nó đang đùa giỡn ta sao? Còn muốn chém kiếp sau của ta, ngay cả một cọng lông cũng chém không đứt, người đang hù ai thế.

- Không thể nào!

Lão tổ Phật Tộc tức giận rít gào.

- Chém!

- Ta lại chém!

- Ta không tin, chém! Chém! Chém!

Thời khắc này, Phật tổ hoàn toàn nổi giận, liên tục ra tay vô số lần, hẳn vẫn không hiểu nổi, sao lại không chém được tương lai của đối phương.

Vừa lúc đó, một màn cho tất cả mọi người hoảng sợ bỗng dừng phát sinh.

- Chém con mẹ người chứ chém, chém chém chém, không để cho người khác ngủ à.

Trong chớp mắt, kiếp sau của hắn đột nhiên nổi giận mắng, ngay sau đó mở mắt.

- Không ngờ tương lai của mình lại có cá tính như vậy, quả thật giống mình như đúc.

Lâm Phàm cười nói.

Nhưng lúc này, một cỗ khí tức kinh khủng bạo phát từ thân thể kiếp sau của Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 859: Lần Này Đa Tạ Phật Tổ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sức mạnh truyền vào, Lâm Phàm vẫn đứng một chỗ đánh giá, thân thể hần run rẩy một hồi, khí tức đột nhiên biến hóa.

Lúc này, Lâm Phàm hoàn toàn trầm luân.

Thân thể tương lai trong hình đang đứng thẳng, khí tức nguyên bản bình thường trong nháy mắt tiêu tan, một khắc khi hần trợn mắt, vô số ngôi sao bắt đầu run rẩy.

Giống như một Thần Ma viễn cổ sống lại, thức tỉnh từ trong Hỗn Độn, chỉ đứng ở đó cũng đủ khiến vũ trụ vạn cổ phải khiếp sợ.

Cổ khí tức viễn cổ khiến cho đám người Phật tổ hoảng sợ vạn phần, thân thể bắt đầu run rẩy.

- Hần là ai?

Lão tổ Phật Tộc hoảng sợ, âm thanh có chút khàn khàn.

- Giun dế, là người muốn chém chết bản tôn à?

Lâm Phàm ở tương lai vẻ mặt hờ hững, nhưng thời điểm mở miệng, chung quanh hư không đột nhiên nổ tung, hóa thành một mảnh hư vô.

Tinh Tộc Chi Tổ, Dạ Ma Chi Tổ nhìn thấy tình cảnh trước mắt, sợ hãi cả người run rẩy.

- Đây là phá diệt, phá diệt tất cả không gian hư vô, sao có người có thể sống trong đó chứ.

- Không thể nào.

...

- Ta...

Lão tổ Phật Tộc nhìn bóng người trước mắt, yết hầu tựa như đang bị người khác bóp chặt, ngay cả một câu cũng không nói ra được.

- Hừ! Khó chịu.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, toàn bộ thế giới như sắp sụp đổ vậy.

Ầm!

Thân thể lão tổ Phật Tộc đột nhiên nổ tung, thậm chí ngay cả linh thức cường hãn cũng tiêu tán.

Cường hãn như vậy, ngay cả Phật Tộc chi tổ cũng không có một cơ hội phản kháng, cứ như vậy bỏ mình.

Tinh Tộc Chi Tổ và Dạ Ma Chi Tổ nhìn thấy hình ảnh trước mắt hoàn toàn trọn tròn, phù phù một tiếng ngã quỵ trên mặt đất.

- Tiền bối tha mạng.

- Tiền bối tha mạng.

Tinh Tộc Chi Tổ cùng Dạ Ma Chi Tổ hoàn toàn điên rồi, đây chính là Phật Tộc chi tổ nha, một tồn tại ngang hàng với bọn họ, nhưng lúc này, chỉ cần một tiếng hừ lạnh, thân thể đã căng nứt, thậm chí cả linh thức cũng bị hủy diệt.

Sức mạnh của đối phương rõ ràng bất khả chiến bại, không phải người mà bọn họ có thể sánh vai.

Đối với chi tổ hai đại chủng tộc, lúc này bọn họ chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất xin tha, Nhân tộc này trong tương lai vì sao mạnh như vậy chứ, không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời, bọn họ thầm hận trong lòng, con lừa trọc này vì sao lại muốn chém giết cả ba kiếp chứ, trực tiếp chết kiếp này không phải được rồi sao, chộc tới tương lai làm cái gì không biết.

Càng khiến bọn họ khó hiểu chính là tương lai Nhân tộc này sao lại kinh khủng như thế, chuyện này không đáng tin.

Vừa lúc đó, sắc mặt Tinh Tộc Chi Tổ và Dạ Ma Chi Tổ đột nhiên đại biến, chỉ thấy Lâm Phàm trong tương lai hơi điểm nhẹ ngón tay, một hành động xem ra rất bình thường, nhưng đối với bọn họ, hành động đó có tác động trời long đất lở.

- Không... Tha mạng a.

Ầm!

Nổ tung, một lần nữa nổ tung, thân thể của cường giả hai đại chủng tộc trong nháy mắt nổ tung.

- Cạn bã!

Lâm Phàm ở tương lai nhìn tất cả mọi chuyện, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục bắt đầu ngủ.

...

Lúc này, thiên địa một mảnh yên tĩnh.

- Mẹ nó? Vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy? Sao trong chớp mắt đã không còn ai ở đây hết rồi, chỉ riêng mình ta thế này?

Lúc này, Lâm Phàm tỉnh lại, đầu óc có chút hỗn loạn, vừa mới nhìn tương lai của mình thì cơ thể đã không có cảm giác.

Con mẹ nó, không phải bị người chơi chứ?

- Ồ, con lừa trọc đầu rồi? Hai cường giả kia cũng đầu mất tiêu rồi?

Lâm Phàm nhìn vào hư không, giờ khắc này trừ mình ra thì không còn ai nữa.

- Quái dị, ngay cả một mảnh vụn cũng không có là sao.

Ngay thời điểm Lâm Phàm nghi ngờ, hệ thống bỗng lên tiếng nhắc nhở, tiếng nhắc nhở này khiến cho Lâm Phàm suyt chút nữa nhảy lên.

“Đình, chém chết lão tổ Phật Tộc.”

“Đình, kinh nghiệm tăng lên...”

“Đình, chúc mừng tu vi tăng lên.”

“Chí Tôn Cảnh trung giai.”

“Đình, chém chết Tinh Tộc Chi Tổ.”

“Đình, chém chết Dạ Ma Chi Tổ.”

“Đình, tu vi tăng lên.”

“Chí Tôn Cảnh cao cấp.”

“Chí Tôn Cảnh đại viên mãn.”

...

Sau khi Lâm Phàm nghe tiếng nhắc nhở hệ thống, trong khoảng thời gian ngắn cũng hoàn toàn đứng hình, quả thực bùng nổ mà, nhưng tiếng thông báo đó vẫn chưa có kết thúc.

“Thu được ba mươi sáu phẩm đài sen của lão tổ Phật Tộc.”

“Thu được Tam Thế Luân Hồi Kinh.”

“Thu được Tinh Không Thánh Điển của Tinh Tộc Chi Tổ.”

“Thu được Bản Nguyên Phong Ấn Thuật của Dạ Ma Chi Tổ.”

“Thu được Tinh Không Bĩ Ngạn.”

“Tinh Không Bĩ Ngạn, phẩm cấp: Tổ khí.”

...

Nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, Lâm Phàm không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đúng thật bùng nổ lớn nha, tiếp theo có thể lên trời chưa?

- Con mẹ nó, hù chết lão tử rồi, sau này phải nói với con lừa trọc, lần này có thể may mắn sống sót hoàn toàn dựa vào lão tổ Phật Tộc đó, nếu như không phải nhờ hân thì mình sớm chết rồi, kaka.

Lâm Phàm vui sướng, tất cả những thứ này đều do vận khí a.

Cái gì gọi là vận khí nghịch thiên, mình đây chính là vận khí nghịch thiên còn gì, rõ ràng sắp bị đánh chết nhưng ai cũng không ngờ trong vô tình lão tổ Phật Tộc đã cứu mình.

Đồng thời, thu được rất nhiều đồ vật, Lâm Phàm rất thoả mãn, nhất là Tam Thế Luân Hồi Kinh, khiến Lâm Phàm rất hài lòng, thần công cỡ này thật sự quá biến thái, Lâm Phàm cảm thấy có thể lợi dụng nó một phen.

“Có học tập Tam Thế Luân Hồi Kinh hay không.”

“Có học tập Tinh Không Thánh Điển hay không.”

“Có học tập Bản Nguyên Phong Ấn Thuật hay không.”

“Học.”

Những thứ này còn phải hỏi sao? Nhất định phải học, nhất là Tam Thế Luân Hồi Kinh, nó có thể chém giết ba đời, để linh thức không còn chỗ trốn, quá nghịch thiên rồi.

Mà Tinh Không Thánh Điển này cũng là vô thượng thần thông, một môn công pháp có thể cầu thông tinh thần vô cùng vô tận, tăng thêm năng lực bản thân, tự thân rèn luyện, nó có thể cùng Vĩnh Hằng Thần Khu bổ sung lẫn nhau.

Về phần Bản Nguyên Phong Ấn Thuật này thì thuộc về loại phong ấn thần thông, có thể phong tỏa thiên địa.

Lúc này, Lâm Phàm cầm Tam Thế Luân Hồi Kinh trong tay, tâm trí bắt đầu chuyển động, sau đó tựa như nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Phục hồi, phục hồi đến vô tận.

Chi chít hơn vạn chữ trong Tam Thế Luân Hồi Kinh bỗng bành trong hư không.

Hiểm cảnh lần này khiến Lâm Phàm hiểu rõ một đạo lý, chính là thần công của kẻ thù cũng có lúc trợ giúp cho mình.

- Đi thôi, Tam Thế Luân Hồi Kinh của ta.

Vô số thần thông của Phật Tộc phân tán rơi vào bên hư không vô tận, theo Lâm Phàm nghĩ, thứ này tốt nhất nên để người người đều có thể học tập

“Tinh Không Bĩ Ngạn.”

Lâm Phàm nhìn chiếc bảo hạm trên tay, cảm thấy vô cùng bất ngờ, đồ chơi này vậy mà là tổ khí.

“Nuốt chửng.”

Lâm Phàm ném Tinh Không Bì Ngạn vào Động Thiên, để Thượng Cổ Đại Yêu tự mình giải quyết.

Nguy cơ đi qua, Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại tình huống khi này, quả thật hung hiểm vạn phần, thiếu chút nữa thì xong đời rồi.

Xem ra những người gọi là cường giả này cũng không phải hòa nhã như mình nghĩ.

Lúc này, Lâm Phàm phóng ra Địa Cầu cùng Huyền Hoàng Giới từ Thiên Địa Dung Lô, Gà con và Thích Già Tôn Giả cũng đi ra cùng lúc, sau khi nhìn thấy Lâm Phàm bình yên vô sự, bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Thí chủ, người không có chuyện gì thì tốt quá rồi.

Thích Già Tôn Giả kích động nói, tình huống lúc trước thật sự quá nguy hiểm.

“Ác ác!”

Gà con nhảy lên bả vai Lâm Phàm, nghĩ đến cũng thấy sợ hãi rồi.

- Không có chuyện gì, cái này còn phải cảm tạ Phật tổ kia của người, nếu không nhờ hắc, hôm nay ta chắc chắn bị làm thịt rồi.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Trải qua trận đánh lần này, Lâm Phàm xem như rõ ràng sự chênh lệch của mình với các cường giả chí cao.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 860: Giờ A, Hầu Tử

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Cứu mạng a, không đánh lại.
- Người đừng tới đây, không phải ta muốn nuốt người đâu.
- Chủ nhân, người làm sao có thể vứt tên biến thái này vào đây được chứ, cứu mạng oa!

Lúc này, bên trong Động Thiên, vô số sinh linh sừng mặt sừng mũi, Thượng Cổ Đại Yêu cũng bị một nện làm khuôn mặt biến dạng, vô cùng thê thảm.

- Bầy sinh linh giun dế các người mà cũng dám nuốt bản tọa, rõ ràng muốn tìm chết.

Lúc này, bên trong Động Thiên, một bóng người vô cùng thô bạo vênh váo, một quyền đánh ngã toàn trường.

Nam tử trung niên này chính là khí linh của Tinh Không Bỉ Ngạn, khi Tinh Tộc Chi Tổ bị chém chết, hấn cảm nhận khí tức cường hấn, lạnh run lên, không dám ra bên ngoài.

Sau đó tiến nhập vào Động Thiên thần bí này, lại có khí linh dám can đảm muốn nuốt hấn, điều này đã chọc giận hấn rồi.

Vừa ra tay đã diệt toàn quân, những con giun đẽ này căn bản không phải đối thủ của khí linh.

- Các người thật sự con mẹ nó thảm thiết quá, nhiều người như vậy mà không đánh được một khí linh.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, cảm thấy hoàn toàn bất đắc dĩ.

Có điều, sau khi nghĩ kỹ một chút thấy cũng phải, Tinh Không Bì Ngạn này là tổ khí, sức mạnh phi phàm, cho dù Thượng Cổ Đại Yêu cũng khẳng định không phải đối thủ của nó.

- Chủ nhân cứu mạng a, cái tên này quá hung hãn.

Thượng Cổ Đại Yêu thê thảm hô lớn.

- Chủ nhân, ta cũng không được.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương giờ khắc này giống như lợn chết nằm một bên, trong mắt toát vẻ tuyệt vọng sâu sắc.

Mình dù sao cũng là Giáo Hóa Vương Phật, nhưng lại bị tên khí linh ghê tởm này đánh đến hoàn toàn tan vỡ, ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có, đúng là không có nhân tính.

- Nhân tộc, bản tôn là thiên địa chi linh, người mau mau thả bản tôn ra ngoài nhanh.

Khí linh Tinh Không Bì Ngạn nhìn Lâm Phàm, ngữ khí không vui nói.

- Ha ha, người đánh người của ta mà còn muốn rời khỏi, người đang nằm mơ à?

Lâm Phàm cười yếu ớt một tiếng, sau đó đánh tới một đạo phong ấn

- Đây chính là Bản Nguyên Phong Ấn Thuật.

Trong chớp mắt, khí linh Tinh Không Bĩ Ngạn cảm giác được sức mạnh của mình đã bị đối phương phong ấn, liền gào thét rít gào:

- Ta là khí linh Tinh Không Bĩ Ngạn, mau thả ta ra ngoài.

Đối với một khí linh nho nhỏ, Lâm Phàm cũng lười quản.

- Sức mạnh của tên này đã bị ta phong ấn, các người muốn xử thế nào thì cứ xử đi.

Sau khi nói xong câu đó Lâm Phàm liền rời khỏi Động Thiên.

Lúc này, Thượng Cổ Đại Yêu đứng lên, khoe miệng lộ ra từng tiếng cười lạnh.

- Hừ, lúc trước dám vô lễ với bản Hoàng, vậy hiện tại, để bản Hoàng cẩn thận giáo dục người một chút.

- A!

- Thả ta ra ngoài.

Những tiếng kêu thảm thiết lan truyền bên trong Động Thiên.

...

- Con lừa trọc, người làm sao vậy?

Lúc này Lâm Phàm phát hiện biểu hiện Thích Già Tôn Giả có gì đó không đúng, hình như đã có chuyện gì xảy ra.

Thích Già Tôn Giả nhìn Lâm Phàm, ngay vừa rồi hẳn có một ý nghĩ, cảm thấy rằng mình không thể cứ tiếp tục như vậy được.

Gặp phải nguy hiểm căn bản không có sức đánh trả, giống như một phế vật.

- Thí chủ, bần tăng muốn tự mình đi ra ngoài lang bạt một phen.

Thích Già Tôn Giả nói ra suy nghĩ trong lòng.

Lâm Phàm sững sờ, không ngờ Thích Già Tôn Giả sẽ nói như vậy, nhưng nhìn ánh mắt của hắn rất nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Lâm Phàm ngẫm lại cũng hiểu rõ nguyên nhân mà Thích Già Tôn Giả muốn thế...

Lâm Phàm rất rõ ưu sầu trong lòng Thích Già Tôn Giả.

- Tốt, nhớ kỹ, giữ được cái mạng nhỏ là quan trọng nhất.

- Thí chủ yên tâm đi, bản tăng rất thông minh, sẽ không dễ dàng chết đâu, cho dù nói thế nào, bản tăng cũng là đội phó của Quân Khởi Nghĩa mà.

Thích Già Tôn Giả hiển nhiên biết việc lộ diện thế này cực kỳ nguy hiểm, nhưng một cường giả nếu có lòng sợ hãi, sẽ hoàn toàn trở thành rác rưởi, vĩnh viễn không khởi sắc.

- Đây là đài sen của Phật tổ, ta giữ lại cũng vô dụng, cho người.

Đài sen rực rỡ sắc vàng có tác dụng huyền diệu, có thể gia tăng phật lực, còn có thể bảo vệ khí vận.

Thứ này có trợ lực rất lớn đối với Thích Già Tôn Giả.

Sau đó, Lâm Phàm điểm ngón tay một cái, một phù văn thần công xuất hiện.

- Đây là Tam Sinh Luân Hồi Kinh, là thần công của lão tổ Phật Tộc.

Thích Già Tôn Giả nhìn Lâm Phàm, nặng nề gật gật đầu, sau đó chấp hai tay nói:

- Đội trưởng, ta phải đi đây.

Lâm Phàm cười cợt.

- Đi đi, hi vọng lần sau gặp mặt, thực lực người có thể tăng lên, đừng có mà chênh lệch càng lúc càng lớn với ta rồi cuối cùng tự mình xấu hổ đó!

- Không có chuyện đó đâu.

Thích Già Tôn Giả kinh ngạc hô.

- Ha ha!

...

Sau khi để Thích Già Tôn Giả rời đi, Lâm Phàm nhìn về phương xa, hỏi Gà con.

- Gà con, người có muốn ra ngoài lang bạt một phen hay không?

Gà con đang vui mừng đột nhiên sững sờ.

- Lão ca, ta không đi, ta muốn lang bạt làm cái gì? Có người bảo vệ ta là đủ rồi, ta muốn làm một con Gà con sinh sống tốt đẹp bên trong thế giới, một chút chuyện nguy hiểm kia liền giao cho nhân hình chủng tộc các người giải quyết đi.

- Trời ạ, Gà con nhà người rõ ràng lười biếng mà.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

Ác ác a!

Lâm Phàm vung tay đánh đầu Gà con, nó còn bá đạo ngẩng mặt lên trời kêu to, tựa như cảm thấy tự hào vì bản thân.

Xèo!

Lâm Phàm trốn vào trong hư không bay đi phía xa.

Mà lúc này, sự tình cường giả của ba đại chủng tộc ngã xuống cũng làm kinh động đến tất cả các cường giả khác.

Giữa bọn họ có cảm ứng, một khắc khi bọn hắn ngã xuống, sắc mặt từng người từng người đều đại biến, thần sắc khiếp sợ không thôi.

Lúc này, bên trong hư không vô tận, đang có một đoàn Phật quang di chuyển qua lại, trong chớp mắt, một bàn tay khổng lồ rót vào hư không, bắt lại đoàn Phật quang kia.

- Tam Sinh Luân Hồi Kinh là thần thông bất truyền trong tay tên lão tổ Phật Tộc kia, không nghĩ tới lại xuất hiện ở chỗ này.

Lúc này, vô số cường giả đều cảm ứng được Phật quang lực tràn đầy trong hư không, thời điểm khi cầm nó trong tay, ai ai cũng lộ thần sắc kinh ngạc

Tam Sinh Luân Hồi Kinh này của lão tổ Phật Tộc, là thứ tất cả cường giả trong lòng đều mong có được, đây là một thần công cực kỳ mạnh mẽ, nó cực kỳ huyền diệu, tu luyện tới cảnh giới tột cùng nhất thì có thể Tam Sinh hợp nhất, hình thành thân thể vĩnh hằng.

Cho dù không tu luyện đến cảnh giới cuối cùng thì đã sao, chỉ cần có thể tu luyện tới cảnh giới có thể đuổi giết tương lai, thì cả thế giới này không người nào có thể chạy trốn từ trong tay nó.

Chém giết tam sinh tam thế, dù cho linh thức nghịch thiên cũng phải tan thành mây khói.

- Ha ha! Tam Sinh Luân Hồi Kinh, bản tọa chờ mong nó đã lâu.

- Xem ra cái tên lão tổ Phật Tộc lúc sắp chết đã ném Tam Sinh Luân Hồi Kinh vào hư không, bản tọa bây giờ vận khí nghịch thiên có được thần công này, thời điểm tận cùng kỷ nguyên, bản tọa vẫn có cơ hội nâng cao được rất nhiều thứ.

Vô số cường giả có được Tam Sinh Luân Hồi Kinh đều cực kỳ hưng phấn, tựa như nhặt được chí bảo, đồng thời cũng không nói một lời nào với bên ngoài, chỉ yên tĩnh tu luyện.

Nếu để cho người khác biết Tam Sinh Luân Hồi Kinh là có người cố ý thả ra, không biết những người này sẽ nghĩ như thế nào, không biết có bị tức quá mà chết không.

...

Lúc này, Lâm Phàm đang qua lại trong hư không bỗng dừng nhúu chặt mảy, hẳn cảm giác được một loại nguy hiểm xuất phát từ tâm can, thời điểm phản ứng lại thì đột nhiên có một luồng sức mạnh mênh mông truyền đến, nặng nề đập trên người hắn.

- Trời ạ, con mẹ nó, tên nào có bệnh dám đánh bản Đế.

Lâm Phàm bị đánh vào hư không, bên tai truyền đến âm thanh vang dội.

- Nhận một gậy của lão Tôn!

Lâm Phàm sửng sờ phóng tầm mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, thật sự quá kinh ngạc.

Giời ạ! Hầu Tử...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 861: Tăng Độ Thiện Cảm

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Dừng tay cho ta, người có phải có tật xấu hay không, ta biết người mà, một lời không hợp liền đánh một gậy.

Lâm Phàm bò ra từ hố sâu, nhìn thấy Hầu Tử ngang ngược còn muốn đánh mình một gậy nữa, nhất thời gào to.

Mình trêu chọc người nào vậy, mình đã cố gắng yên lặng xuyên qua trong hư không rồi mà.

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên nghĩ tới một cái tên, đây không phải là Tề Thiên Đại Thánh mà khi đó mình nhìn thấy à?

Thời điểm Lâm Phàm nhìn đến hư cảnh xung quanh, cảm thấy hình như bản thân mình đi vào địa bàn của Hầu tộc rồi.

Xung quanh có không ít sinh linh Hầu tộc đang nhìn Lâm Phàm.

Sinh linh Hầu tộc dù không khác biệt lớn lắm với người thường, nhưng trên người lại được che lấp bởi một tầng lông màu vàng.

- Dám to gan xông vào nơi đóng quân của Hầu tộc, người là ai?

Sau khi Tề Thiên Đại Thánh quay lại liền đi đến nơi đóng quân của Hầu tộc.

Thời điểm những sinh linh Hầu tộc ở đây nhìn thấy một sinh linh vô cùng mạnh mẽ khác, tròn mắt đều lộ vẻ khiếp sợ.

- Nhân tộc, người là Tề Thiên Đại Thánh à?

Lâm Phàm hỏi.

- Bản lão Tôn chính là Tề Thiên Đại Thánh.

Thiết bổng trong tay Tề Thiên Đại Thánh tản ra thần vận, chiến ý ngập trời, nhìn đã biết không đơn giản.

Lâm Phàm phát hiện thực lực Tề Thiên Đại Thánh này cũng không thường, nhưng nhìn bộ dáng xem ra cũng chẳng có thù hận gì với mình, bao nhiêu đó cũng đủ để Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm.

- Tề Thiên Đại Thánh, ta chỉ đi ngang qua chỗ này, cũng không muốn làm gì với Hầu tộc.

Lâm Phàm nói.

Tề Thiên Đại Thánh nhìn Lâm Phàm.

- Thực lực người không tệ, nếu không thì đánh với ta một trận đi.

- Cái gì?

Trong chớp mắt, Lâm Phàm có chút sững sờ, đánh cái em gái người chứ đánh, Lão Tử chẳng phải chỉ đi ngang qua thôi sao, đâu cần phải làm thế chứ.

Nhưng lúc này, Tề Thiên Đại Thánh đột nhiên giơ gậy lên muốn đập tới chỗ Lâm Phàm, một gậy này uy thế bất phàm, có cảm giác nó sẽ hủy diệt mọi thứ.

Ầm!

Lâm Phàm đành phải chống lại nó, hai tay bị chấn động có chút đau đớn, cũng may thực lực hắn đã tăng lên, nếu không thì có thể đã bị tên này đập chết.

- Quân tử động khẩu không động thủ, người tới là khách, Hầu tước các người cứ như vậy chiêu đãi người khác hay sao?

Lâm Phàm hô to một, này con mẹ nó đúng là không khoa học a.

- Người cứ tự nhiên đi.

Tề Thiên Đại Thánh điên cuồng gào thét, cũng không để ý đến lời nói oán giận của Lâm Phàm, lần nữa đánh tới.

- Nhật!

Lâm Phàm cảm giác Hầu Tử này có chút bá đạo, thật khinh người quá đáng mà.

Lâm Phàm và Tề Thiên Đại Thánh đang chém giết với nhau, có điều Lâm Phàm cảm giác Tề Thiên Đại Thánh này hình như còn giữ chút khí lực, không triển khai toàn lực, nếu không lấy tu vi của hắn hiện tại tuyệt đối sẽ không chống đỡ đến bây giờ.

- Thật thoải mái, sau khi thức tỉnh, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy thoải mái như vậy.

- Ha ha!

Không biết qua bao lâu, Tề Thiên Đại Thánh ngừng lại.

- Nhân tộc, người rất tốt đấy.

Tay chân Lâm Phàm lúc này đã hơi tê tê, nhưng vấn đề này cũng không lớn lắm.

- Đa tạ đã tán dương.

Bất quá, Lâm Phàm đã nhìn ra, Tề Thiên Đại Thánh này không hề cuồng bạo giống như đám lão tổ Phật Tộc, vẫn tính có chút chính nghĩa,

- Ta đã từng thấy qua một vài Nhân Tộc, có điều Nhân tộc cường đại giống người đúng là rất ít.

Tề Thiên Đại Thánh nói.

Lâm Phàm cười cợt, nghĩa bóng của câu này có phải Nhân tộc không có cường giả phải không nhỉ, bất quá đây cũng là sự thật, còn có thể làm sao được.

- Vừa rồi cùng người đại chiến một trận chỉ để cảm thụ một chút vui sướng khi chiến đấu, nếu người đã đi ngang qua đây thì không bằng nghỉ ngơi một lúc đi, ta để tộc nhân ta đón gió cho người.

Tề Thiên Đại Thánh nói.

Hầu tộc bọn họ không tranh với đời, trong hầu tộc cũng không thiếu cường giả, đồng thời cũng không ít cường giả muốn tranh bá, có điều sau khi hắc giáng lâm đã trực tiếp tiêu diệt các loại hiệu chiến này.

Hầu tộc không cần tranh đấu cùng Đại Thiên chủng tộc, chỉ cần bảo vệ được một chốn cực lạc này là tốt rồi.

- Vậy thì cảm ơn.

Lâm Phàm nói, có thể phải Hầu tộc hữu hảo thế này, Lâm Phàm thật chưa từng nghĩ tới, nếu đã như vậy, vậy thì ở lại thôi.

Chẳng qua khi nhìn thấy Hầu tộc chuẩn bị một ít đồ ăn.

Lâm Phàm cảm thấy có chút quái dị, chẳng lẽ hiện tại Hầu Tử đều thích ăn thịt à, một bàn đồ ăn tất cả đều là thịt.

Tiệc rượu lần này Tề Thiên Đại Thánh ngồi phía trên, bên cạnh hẳn có một ít cường giả Hầu tộc, bọn họ rất có hảo cảm đối với Nhân tộc.

Nguyên nhân chủ yếu đều là do Nhân tộc chưa từng giết Hầu tộc.

Nhưng Lâm Phàm biết, chủ yếu chính là do trước đây Nhân tộc vẫn luôn bị giam trong Huyền Hoàng Giới, căn bản không đến được Cổ Thánh Giới.

Lúc này, những cường giả Hầu tộc xung quanh rất nhiệt tình với Lâm Phàm, mà Lâm Phàm cũng tươi cười trò chuyện với họ.

- Đại Thánh, các người bình thường đều ăn những thứ này sao?

Lâm Phàm hỏi.

Bây giờ thế giới này có chút nguy hiểm, nếu biết thêm một ít cường giả thì cũng có chỗ tốt.

Nếu như sớm quen biết một ít cường giả, thời điểm cái con lừa trọc kia mang người đến vây quét mình, mình cũng không cần phải liều mạng giống như bây giờ.

- Đúng đấy, chẳng lẽ những đồ ăn này không hợp khẩu vị với người?

Đại Thánh nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, những đồ ăn này đều đứng đầu trong các nguyên liệu nấu ăn, đều tới từ vị trí cao đẳng nhất trên người Cổ Thú.

- Không phải như vậy, bình thường mọi người không ăn chuối tiêu sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Chuối tiêu? Chuối tiêu là cái gì?

Đại Thánh ngây người, ngay cả những cường giả Hầu tộc chung quanh cũng vô cùng nghi ngờ, không biết thứ mà hắn nói là cái gì?

Bọn họ bình thường không tranh đấu với người, bởi vậy cũng cực kỳ nhàn nhã, vẫn rất để ý với việc theo đuổi thức ăn ngon.

Cái thứ mà Nhân tộc này vừa nói, đừng nói thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe tới.

- Mẹ ơi, thân là Hầu Tử mà thậm chí ngay cả chuối tiêu cũng không biết, quả đào kia hiển nhiên càng không biết, xem ra muốn giữ gìn mối quan hệ, còn phải dựa vào những thứ này.

Sau đó Lâm Phàm cười nói.

- Ta đây vừa vận có một ít mỹ thực, lấy ra để chia sẻ với mọi người một chút.

Lâm Phàm tiến vào Địa Cầu, trực tiếp cầm một giỏ chuối tiêu và quả đào cực lớn.

- Những thứ này là cái gì?

Đại Thánh nhìn những thứ này, trong khoảng thời gian ngắn cũng vô cùng nghi hoặc.

Trên mặt những Hầu tộc xung quanh cũng lộ thần sắc nghi hoặc, vật này bọn họ thật sự chưa thấy qua bao giờ.

- Các vị có thể thử một lần.

Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm cầm lên một trái chuối tiêu, còn làm mẫu một lần, đem vỏ chuối bóc ra, sau đó bắt đầu ăn.

Lúc này, các Hầu tộc cũng học theo Lâm Phàm làm y như thế.

Thời điểm bọn họ ăn xong trái đầu tiên, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, có chút kỳ quái.

- Đây là cái gì vậy? Mặc dù không có bất kỳ pháp lực nào, thế nhưng mùi vị này tựa như trời sinh chuẩn bị cho chúng ta.

Một Hầu tước ăn trái đào tiên bất ngờ hô lớn, biểu cảm trên khuôn mặt rất đặc sắc, giống như là ăn phải đồ vật ghê gớm nào đó.

Mà Đại Thánh cũng theo đó thử một phen, lần ăn này đúng là rất khủng khiếp, vẻ mặt dị thường phong phú, sau đó ánh mắt khi nhìn về phía những thứ này đều trở thành yêu thích không muốn buông tay.

- Lâm Phàm, đây là cái gì vậy?

Đại Thánh cầm quả đào trong tay hỏi.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó mở miệng nói.

- Đại Thánh, đây là quả đào, ăn rất ngon.

- Quả đào!

Đại Thánh nhìn đồ vật trong tay, nội tâm đột nhiên sôi trào.

Cái này có vẻ ăn ngon hơn những khối thịt kia nha.

- Các vị, không cần gấp gáp, những thứ này còn rất nhiều, các người thậm chí còn có thể trồng trọt ở đây.

Lâm Phàm nói.

- Cái gì? Còn có thể trồng trọt?

Đại Thánh cả kinh, vẻ mặt trở nên hưng phấn.

Hắn tuy vượt qua vô số kỷ nguyên, nhưng kỷ nguyên nào cũng giống như nước tương, chưa bao giờ tranh cướp với bất kỳ chủng tộc nào, một lần lại một lần thức tỉnh sớm đã quen với cuộc sống yên ả này rồi.

Nhất là quả đào cùng với chuối tiêu đặc biệt hấp dẫn Đại Thánh.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, điểm ngón tay một cái, hạt giống của đào và chuối hương trong nháy mắt nằm dày đặc toàn bộ nơi đóng quân

của Hầu tộc.

Tiên Thiên Chi Thổ, Tiên Thiên Chi Thủy trong nháy mắt vận chuyển.

Hạt giống nảy mầm, chỉ ngắn ngủi trong tích tắc đã hoàn toàn nở rộ.

Các sinh linh Hầu tộc khi thấy cảnh tượng này, đều trở nên hưng phấn

Theo bọn họ, đồ vật mà Nhân tộc này lấy ra thật sự quá tuyệt vời.

“Đinh, độ thiện cảm của Hầu tộc tăng lên anh em kết nghĩa.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 862: Đến Đây Đi, Ta Dựa Vào Người

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tiệc rượu bắt đầu như bình thường nhưng bởi vì Lâm Phàm lấy ra hai loại hoa quả đã khiến Hầu tộc yêu thích không buông tay, đối với bọn hắn, chuối tiêu và quả đào gì đó thật sự rất mỹ vị.

Mùi vị tựa như ông trời đặc biệt chuẩn bị cho bọn họ.

Chỉ đáng tiếc, trước đây vì sao lại không phát hiện ra món ăn mỹ vị như vậy, nếu như phát hiện sớm một chút, đúng là chuyện tốt đẹp đến dường nào a.

- Đại Thánh...

Vừa lúc đó bỗng có giọng nữ truyền đến, Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, hóa ra là các nữ hầu của Đại Thánh đến rồi.

Đại Thánh nhìn thấy những mỹ nhân này, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, nhưng trong nháy mắt lại lộ ra vẻ hao tổn tinh thần, âm thầm thở dài.

Lâm Phàm thấy cảnh này thì trong lòng cả kinh, chẳng lẽ Đại Thánh có vấn đề gì hay sao?

Mà đúng lúc này, hai cường giả Hầu tộc hầu bên người Lâm Phàm đột nhiên lên tiếng.

- Mấy năm qua Đại Thánh vẫn không có nổi đôi, chúng ta cũng gấp muốn chết.

- Ai, Đại Thánh không cùng phòng với các nàng, chúng ta cũng không có cách nào a.

Lâm Phàm nghe hai người trò chuyện, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã hiểu phần nào.

Mấy năm không có cùng phòng?

Trong này khẳng định có vấn đề rất lớn, chẳng lẽ...

Trong chớp mắt, Lâm Phàm nghĩ tới một chuyện rất đáng sợ, thân thể của Đại Thánh, rất có thể...

Gà con đang điên cuồng ăn điên cuồng uống một bên nhìn Lâm Phàm, nhe răng trợn mắt cười, sau đó tiếp tục chôn đầu vào ăn tiếp.

Mấy mỹ nữ quay quanh Đại Thánh tuy sắc mặt hắc vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn đang than thở, dù hoa quả này ăn rất ngon nhưng không thể khiến tâm tình hắc thoải mái.

Tuy vẻ mặt bây giờ của Đại Thánh hết sức bình thường, nhưng Lâm Phàm vẫn nhìn ra được rằng trong lòng hắc khẳng định không dễ chịu.

Dù sao cũng đều là nam nhân, đau khổ trong lòng nam nhân sao có thể không hiểu được chứ.

Nam nhân không thể nói rằng mình không được, nhưng Đại Thánh có thể bá đạo nói rằng, mình thật sự không được a.

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên đứng lên.

- Đại Thánh, ở chỗ ta có một viên thần đan, có thể thử một lần.

Nói là thần đan thế thôi chứ nó chẳng qua là đan dược do Đại Phàm Ca chi linh ngưng tụ thành.

Đại Thánh cầm đan dược trong tay, trong lòng cũng cảm thấy kinh dị, trong đan dược này có một loại sức mạnh cuồng bạo khiến Đại Thánh phải ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, Lâm Phàm cười cười gật đầu với hắn.

Đại Thánh không mất nhiều thời gian do dự, trực tiếp nuốt xuống.

Theo Lâm Phàm, Đại Thánh chính là cường giả Vô Song, một loại phân lượng này nhất định là không đủ, chỉ có tinh hoa mới có khả năng a.

Bởi vậy hắn đã khiến cho Đại Phàm Ca chi linh không ngừng đè nén, trực tiếp ép đan dược này đến cực hạn, nếu đan dược này để cho một người bình thường ăn vào trực tiếp có thể đâm phá thiên địa.

Xoạt xoạt!

Trong chớp mắt, phong vân dừng động, Đại Thánh đột nhiên đứng lên, hai mắt tỏa ra thần quang kinh người.

Cái cảm giác này...

Cường giả Hầu tộc đều nhìn về phía Đại Thánh, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thời khắc này, Đại Thánh cảm giác chỗ nào đó trong cơ thể tựa như bị món đồ nào đó đụng vỡ.

Nơi đó lại có cảm giác như vậy...

- Đại Thánh, người...

Cường giả Hầu tộc cũng phát hiện khác thường, cảm thấy Đại Thánh bây giờ so với Đại Thánh lúc bình thường có chút gì đó không giống nhau.

- Cố gắng chiêu đãi khách quý.

Đại Thánh không kịp nói thêm cái gì, sau khi nói câu này, liền mang theo các mỹ nữ của hắn trốn vào hư không, rời khỏi nơi đây.

Đông đảo cường giả Hầu tộc nhìn thấy tình cảnh này, trong khoảng thời gian ngắn đều ngắn người.

- Đây là sao thế?

- Sao ta cảm thấy khí tức Đại Thánh thay đổi, trở nên có chút kỳ diệu?

- Đúng đấy, ta cũng cảm giác được.

Sau đó, đông đảo cường giả Hầu tộc đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm.

- Đan dược vừa rồi?

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó mở bàn tay ra, trong đó vẫn còn một ít đan dược.

- Các người có thể tự mình thử một lần.

Ngay cả Đại Thánh của họ cũng ăn rồi, bọn họ hiển nhiên cũng muốn thử một chút.

Sau đó, quả nhiên như Lâm Phàm dự đoán, vẻ mặt những cường giả Hầu tộc trong nháy mắt đã thay đổi.

- Ta cáo từ trước, chiêu đãi tốt khách quý.

- Ta cũng phải cáo từ trước, chiêu đãi tốt khách quý.

...

- Các người đều đi làm việc đi, một mình ta ở đây được rồi.

Thực lực của những cường giả Hắc tộc này không có cường đại như Đại Thánh, hơn nữa đây còn là tinh hoa của Đại Phàm Ca chi linh, sao lại không khiến bọn họ muốn phi thiên chứ, từng người từng người đều không kịp chờ đợi rời đi.

Theo tình cảnh của bọn hắn mà nói, nếu không rời đi, bọn hắn sẽ điên mất.

Trong chớp mắt, toàn bộ tiệc rượu chỉ còn dư lại Lâm Phàm cùng Gà con.

- Lão ca, bọn họ đi đâu vậy?

Gà con nâng đầu nghi ngờ nhìn bốn phía.

- Bọn họ đều đi học tập rồi.

Lâm Phàm nói rằng.

- Ồ! Học tập cái gì, đồ ăn ngon vậy mà không chịu ăn.

Gà con lắc đầu, lại một lần nữa tiếp tục thưởng thức mỹ thực.

Trong chớp mắt, đất rung núi chuyển, nơi đóng quân Hắc tộc tựa như đang xảy ra địa chấn.

- Trời ạ, có cần phải mãnh liệt như vậy hay không?

Lâm Phàm hô to một tiếng, con mẹ nó, chuyện này nghịch thiên quá rồi a.

A!

A!

A!

Lúc này, từng tiếng thét chói tai vang vọng toàn Hắc tộc.

Sao có thể dâm dăng như vậy!

Nhất định phải báo cáo.

Lâm Phàm bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, nhưng nội tâm hấn sấp hồng mắt, không ngờ rằng sinh linh Hầu tộc lại mãnh liệt như vậy, tiếng thét chói tai thật sự kinh thiên động địa.

“Đinh, độ thiện cảm của Hầu tộc tăng lên giá trị sùng bái (trị số max).”

Thời điểm nghe hệ thống thông báo, Lâm Phàm cảm giác tất cả mọi thứ mà mình làm đều rất đáng giá.

Không nghĩ tới chỉ dựa vào hai bước đã có thể nâng trị số thiện cảm của Hầu tộc đến chỉ số cao nhất.

Nhật nguyệt diên đảo.

Lâm Phàm cùng Gà con liền ngồi chỗ đó từ từ thưởng thức.

Từng âm thanh oanh động giống như đang hòa âm, vang dội cả một ngày trời.

Đối với Lâm Phàm, tất cả những việc này không khiến hấn kinh dị lắm, Đại Thánh là một cường giả nghịch thiên như vậy mà còn bị thiếu hụt sinh lý, quả thật khiến người khác cảm thấy khó tin.

Bất quá bây giờ đã được rồi, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, Đại Thánh lúc này có thể vui sướng bay lượn trong đại dương.

Ngày hôm sau!

Ầm!

Một bóng người xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Đại Thánh lúc này đang tươi cười hết sức rạng rỡ, ánh mắt nhìn Lâm Phàm bao hàm ngàn vạn ý muốn cảm tạ.

Lúc này, Đại Thánh một tay khoát lên bả vai Lâm Phàm, không huyền thuyên nói bất kỳ lời gì, chỉ thốt ra hai chữ.

Nhưng hai chữ này cũng bao hàm tất cả mọi thứ ...

- Cảm tạ!

- Không cần cảm ơn ta đâu.

Lâm Phàm cảm nhận ý muốn cảm kích trong lời nói của Đại Thánh, chỉ bình tĩnh gật gật đầu.

- Nỗi khổ của ngươi ta hiểu rõ, bây giờ đau khổ đã được giải quyết rồi, ta muốn Đại Thánh giúp ta một việc.

- Ngươi cứ nói đi, mặc kệ chuyện gì, ta cũng sẽ hỗ trợ ổn thỏa đến cùng.

Đại Thánh không chút do dự đáp ứng.

Chỉ dựa vào độ thiện cảm bây giờ, còn có chuyện gì mà hần không đáp ứng a.

- Đánh ta.

Lâm Phàm nói.

Gà con lúc này đang nghỉ ngơi đột nhiên nâng cao đầu, trong đôi mắt gà lộ ra thần sắc khác thường.

- Lão ca của ta, chẳng lẽ ngươi bị bệnh thần kinh hay sao thế?

- Ặc!

Đại Thánh sững sờ, không hiểu rốt cuộc Lâm Phàm đang nghĩ gì.

- Ta đang tu luyện một môn công pháp luyện thể, phiên Đại Thánh giúp ta áp chế thực lực.

Lâm Phàm cảm thấy cơ hội của mình đến rồi.

Cho dù thực lực không thể tăng lên, nhưng vô luận như thế nào cũng phải làm thân thể trở nên bất khả chiến bại a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 863: Siêu Thoát Thần Vật

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ta tới đây.

- Cứ tự nhiên.

Đại Thánh ngay lập tức ra một quyền lên người Lâm Phàm, một tiếng nổ kịch liệt vang lên, tuy cú đấm này nhìn qua thấy rất cường hân, nhưng Đại Thánh cũng đã khống chế sức mạnh bản thân.

Cú đấm đánh vào lên người Lâm Phàm, trong nháy mắt huyết dịch trong cơ thể hắn bốc lên, tiếng thông báo của hệ thống cũng ào ào vang lên.

“Đinh, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu, kinh nghiệm tăng cường...”

Sau khi chịu đựng một quyền này, Lâm Phàm cảm giác thân thể mình giống như trở nên mạnh hơn một chút, đối với cái cảm giác này, Lâm Phàm chỉ có thể nói quá đặc biệt.

Gà con đặt móng ngồi dưới đất nhìn hai bóng người phía trước.

- Lão ca lại bị ăn đòn rồi, thực sự quá thảm a.

Gà con cảm thấy lão ca mình thực sự quá kỳ quái, vì sao lại thích bị người ta đánh thế nhỉ, hơn nữa, thời điểm mỗi lần bị đánh đều biểu hiện

cảm thấy rất thoải mái.

Lúc này, Đại Thánh cũng cảm thấy kinh dị, thân thể thần thông này của Lâm Phàm rất huyền diệu.

- Thân thể thần thông này của người quả thật thần kỳ, cho dù phương pháp luyện thể của Khoa Phụ vương Cự Nhân tộc cũng không lợi hại như người.

Đại Thánh nói.

- Ha ha, đó là đương nhiên, chỉ có ta mới có thể tu luyện môn thần thông này tới cảnh giới cỡ này thôi, không còn ai khác đâu.

Lâm Phàm cười nói.

- Đại Thánh, mời người tiếp tục đi.

- Được.

Độ hào cảm bây giờ giữa Hầu tộc và Lâm Phàm đã đạt đến đỉnh cao rồi, mặc kệ chuyện gì, Đại Thánh đều sẽ thỏa mãn đối phương vô điều kiện.

Chưa nói đến chuỗi tiêu cùng quả đào kia, chỉ dựa vào đan dược có thể khiến hãn tộc về năng lực nam nhân cũng đã đủ khiến Đại Thánh phải cảm kích rơi nước mắt.

- Ầm!

Một quyền đập vỡ hư không, thân thể Lâm Phàm đột nhiên run rẩy, đây chính là con đường phải đi qua nếu muốn tăng cường sức mạnh thân thể của Lâm Phàm.

“Đinh, chúc mừng Vĩnh Hằng Thần Khu, kinh nghiệm tăng cường...”

Nhật nguyệt điên đảo, không biết qua bao nhiêu ngày đêm.

Lấy tu vi của Lâm Phàm cùng với Đại Thánh, cho dù không ngủ suốt một kỷ nguyên, họ cũng không thấy khó chịu chút nào.

Gà con lúc này chỉ nhìn mà không biết nói gì, ngày này qua ngày khác, lão ca cũng không biết đã bị người ta đánh bao nhiêu lần rồi, bây giờ, ngay cả Gà con cũng cảm thấy đáng thương thay cho lão ca nhà nó.

Không nghĩ tới lão ca lại tệ thảm như vậy, đồng thời, nó nghĩ không thông, lão ca vì sao lại thích bị người khác đánh như vậy nhỉ, không lẽ bên trong cơ thể có bệnh gì khó nói à.

Còn đối với đám người Hầu tộc, tình huống giữa hai người trước mắt đúng là khiến người ta phải trợn mắt há mồm.

Vừa bắt đầu, bọn họ còn không hiểu đầu cua tai heo gì, khi thấy Đại Thánh đang đánh Nhân tộc, bọn họ còn thắc mắc lên đó hỏi một hồi.

Dù sao bọn họ cũng có hảo cảm dị thường với Lâm Phàm.

Sau khi biết Đại Thánh đang giúp đối phương tu luyện thân thể, bọn họ cũng ở một bên hoan hô cổ vũ.

Dù sao có thể trợ giúp bằng hữu là một chuyện vui.

- Tốt, đánh thật hay a.

- Đại Thánh thật lợi hại.

- Nhân tộc Đại Đế cũng không giống người thường nha, cường độ thân thể không ngờ lợi hại như vậy.

...

“Đinh, chúc mừng thân thể thăng cấp.”

“Đinh, Vĩnh Hằng Thần Khu, tăng lên cấp Vạn Cổ Bất Diệt Thể.”

“Đinh: cường độ thân thể: Chí Tôn Cảnh sơ giai.”

Lúc này tiếng thông báo của hệ thống truyền đến, Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, trời không phụ người có lòng, rốt cục cũng để cơ thể hắn đạt đến cảnh giới này.

- Đại Thánh, tăng sức mạnh chút đi.

Lâm Phàm nói.

- Được...

Đại Thánh vào lúc này cũng đang cực kỳ hưng phấn, tuy hắn đã áp chế phần lớn sức mạnh của mình, nhưng chẳng biết vì sao đánh nhau thế này ngược lại rất thoải mái.

Sau một tháng.

Cường độ thân thể: Chí Tôn Cảnh trung giai.

Hai tháng sau.

Cường độ thân thể: Chí Tôn Cảnh cao cấp.

Bốn tháng sau.

Cường độ thân thể: Chí Tôn Cảnh đại viên mãn.

...

Một năm sau.

Cường độ thân thể: Viễn Cổ cảnh đại viên mãn.

...

Qua quãng thời gian dài nỗ lực, cường độ thân thể Lâm Phàm đã đạt đến trình độ khiến người ta khiếp sợ.

Viễn Cổ cảnh đại viên mãn.

Lúc này, công kích của Đại Thánh đã không thêm một chút kinh nghiệm nào cho Lâm Phàm nữa, cho dù một chút cũng không có.

Nhưng Lâm Phàm biết, thân thể này căn bản không phải điểm cuối.

- Cơ thể người...

Đại Thánh là người chứng kiến thân thể Lâm Phàm từng bước từng bước cường đại, bây giờ, một đòn toàn lực của hắn đã không tạo ra bất kỳ thương tổn nào cho đối phương, Đại Thánh cảm thấy chuyện này quả thực quá khủng bố a.

- Tất cả nhờ có Đại Thánh hỗ trợ, thân thể tu luyện tới bây giờ mới có thể đạt đến đỉnh cao.

Lâm Phàm cảm thụ được sức mạnh mênh mông trong thân thể, trên mặt cũng nở nụ cười sung sướng.

Cảm giác này thật sự quá tốt đẹp.

Có điều, thứ mà Lâm Phàm tiếc nuối nhất lúc này chính là thực lực bản thân không đạt được cấp độ kia, xem ra, hắn vẫn phải cố gắng nhiều hơn nữa.

- Mạnh mẽ, quả thật mạnh mẽ, môn công pháp thần thông này, nếu như để cho người khác biết, sợ rằng lại nổi lên một hồi gió tanh mưa máu.

Đại Thánh cảm thán.

Bọn họ mặc dù là cường giả, nhưng cường độ thân thể lại kém xa tít tắp Lâm Phàm.

Chỉ dựa vào cường độ thân thể hiện giờ của Lâm Phàm, bên trong Viễn Cổ cảnh, là một sự tồn tại vô địch, là phòng ngự mà không người có thể phá.

Đại Thánh bên trong vô số chí cao kia dù không phải cường giả mạnh nhất nhưng cũng là một người không thể coi thường, ngay cả hắc dùng toàn lực ra một đòn cũng không thể phá hủy phòng ngự của Lâm Phàm, càng không phải nói đến người khác.

- Đại Thánh, lần này đa tạ người tương trợ, nếu như không nhờ người, thân thể của ta không biết khi nào mới đạt đến mức độ này.

Lâm Phàm cảm kích nói.

- Người là bằng hữu hữu hảo nhất của Hầu tộc, những câu nói thế này không cần nói ra đâu.

Đại Thánh nói.

Nội tâm hiện tại của Lâm Phàm muốn bay lên rồi, cảm giác này thật sự quá sung sướng, hơn nữa, không phải loại sung sướng bình thường có thể diễn tả được.

- Đại Thánh, có một việc ta vẫn không hiểu, các người tại sao lại ngủ say từ kỷ nguyên này đến kỷ nguyên khác?

Đây là chỗ duy nhất mà Lâm Phàm không rõ, không biết những người này đến cùng là vì cái gì.

Đại Thánh chậm rãi nhớ lại, sau đó thở dài một tiếng.

- Kỳ thực chúng ta cũng chỉ là những hạng người cầu sinh đáng thương trong thiên địa này thôi a.

- Chúng ta vượt qua một cái lại một cái kỷ nguyên, luôn luôn ham muốn siêu thoát tất cả, tuy nhiên, lại không có người nào có thể thành công, mà kỷ nguyên này chính là kỷ nguyên cuối cùng, chỉ cần thời gian vừa đến, thiên địa sẽ trở thành một mảnh hư vô, chúng ta cũng sẽ tan thành mây khói.

- Bên trong một kỷ nguyên, tất cả mọi người đều truy tìm lối thoát, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, vì vượt qua một cái lại một cái kỷ nguyên nhằm chán, cuối cùng thành lập hai phe cánh, hiện tại đây chính là kỷ nguyên cuối cùng, cũng đã đến lúc siêu thoát.

Lâm Phàm chưa từng nghe qua những thứ này bao giờ, giờ nghe Đại Thánh nói, hẳn cảm thấy sự tình có chút kinh khủng a.

Vù!

Vừa lúc đó, thiên địa đột nhiên chấn động, từng đạo từng đạo hào quang từ trên trời giáng xuống bao phủ lại toàn bộ thế giới.

Lâm Phàm nhìn tình huống này, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc hỏi.

- Chuyện này...

- Đây là dấu hiệu trước khi siêu thoát, truyền thuyết nói rằng, người có thể siêu thoát chính là người mạnh nhất của phương thiên địa này, mà mỗi một vật siêu thoát từ trên trời giáng xuống đều là thần vật tối cao.

- Thần vật?

Lâm Phàm nghe xong có hứng thú rất lớn, thần vật này thật rất hấp dẫn người khác.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 864: Thu Được Lãi Lớn

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đại Thánh nhìn Lâm Phàm.

- Người muốn đi tranh cướp những thần vật này à?

- Đúng vậy, Đại Thánh có muốn cùng đi không?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Không được, kỷ nguyên này kết thúc cũng tốt, ta không nghĩ sẽ đi tranh đoạt những thứ đó.

Đại Thánh lắc đầu nói, tựa như đã nhìn thấu tất cả nên trở nên vô dục vô cầu.

Lúc này, Lâm Phàm có thể cảm nhận được ở phương xa có vô số cỗ khí tức cường đại.

- Đại Thánh, vậy ta xin cáo từ trước.

Lâm Phàm ôm quyền nói.

Gà con ác ác một tiếng nhảy lên bả vai của Lâm Phàm.

Thần vật! Ta tới đây.

Một đạo cầu vòng lấp loé, Lâm Phàm chớp mắt đã trốn vào hư không vô tận.

Thiên địa huy hoàng có vô số chỗ tốt với bất luận sinh linh nào, nhưng đối với những cường giả, bọn họ chỉ cần thần vật đứng trên tất cả kia.

Ba ngàn Ma Thần Cổ Tộc, cường giả của các đại chủng tộc đều ở đây tranh cướp thần vật.

Bên trong hư không.

Tất cả cường giả đều lẳng lặng đứng đợi ở đó, một chút lưu quang lóe lên cũng chẳng làm bọn họ chú ý.

Thứ kia chẳng qua chỉ là một bảo bối bình thường, trong mắt bọn họ chỉ giống như sắt vụn, nhưng đối với một số cường giả khác, nó ngược lại trở thành vật quý giá.

Lâm Phàm đã đến đây được một lúc, đang trốn trong hư không vô tận, thời điểm nhìn những cường giả trước mắt, nội tâm hắn cũng mạnh mẽ nhảy lên.

Khí tức những cường giả này sâu không lường được, mỗi một người đều là một tồn tại chí cao vô thượng.

Muốn cướp đi thần vật từ tay bọn họ sợ rằng rất khó a.

Bỗng dưng có những thứ như đồ vật gì đó rơi xuống từ trên trời, khiến cho các tông môn đại chủng tộc nổi lên tranh cướp.

Lâm Phàm căn bản cũng không có để những thứ đó vào mắt, đối với Lâm Phàm, chỉ có những thần vật chưa xuất thế mới là thứ trân quý nhất.

Lần này sợ rằng phải một trận đại chiến rồi.

Lâm Phàm từ từ trở nên trầm tư, nhất định phải làm tốt tất cả chuẩn bị, đến thời điểm cướp được thần vật mà cuối cùng lại không có cách mở được, chắc bị người ta cười cho thú ỉu.

Thời khắc này, Lâm Phàm bắt đầu điều khiển Đại Phàm Ca chi linh để nó nằm dày đặc bên trong dòng sông hư không vô tận.

Đè nén, không ngừng đè nén.

Vù!

Vừa lúc đó, hư không nổi lên một trận rung động, một đạo khí tức huyền diệu lan truyền từ trong đó, luồng hơi thở này rất cường hãn, bất kỳ sinh linh nào trước mặt nó đều như giun dế, không có khả năng phản kháng.

Thiên địa âm dương bị phân cách, Ngũ hành nghịch chuyển, toàn bộ hư không đều bị luồng sức mạnh cường hãn đó cấm chỉ, thời gian, vận mệnh, tất cả, tất cả, tất cả những thứ vận chuyển bên dưới sức mạnh vĩ ngạn đều bị đình chỉ

Tất cả cường giả đều ngừng thở đợi thời khắc cuối cùng.

- Cuối cùng cũng bắt đầu rồi, lần này bản tổ nhất định sẽ giành lấy tất cả.

Sư tộc chi Tổ đầu Sư thân người điên cuồng hét lớn, hàm răng sắc bén như muốn nuốt hư không, một đôi mắt sung mãn chiến ý nhìn chăm chăm vào hư không.

Chỉ cần thần vật giáng lâm, hắn sẽ tóm lấy cơ hội cướp đoạt nó vào tay mình.

Cực Âm Ma Thần, Cực Dương Ma Thần, Tội Ác Ma Thần, Thời Gian Ma Thần... Vô số các cường giả đều đang chờ đợi.

Những cường giả trong các tông môn lúc này cũng cảm nhận được luồng sức mạnh mênh mông trong hư không.

Từng đôi mắt tham lam nhìn chăm chăm vào hư không vô tận, nhưng bọn hắn hiểu rõ, bọn hắn không có khả năng có được chúng, chỉ có những cường giả kia mới có tư cách.

- Sư tổ, người đứng là lòng tham vô đáy, không sợ bị ghen chết à?

Một người đàn ông phía sau vai có mười sáu đôi cánh đen kịt đang đứng đưa âm trầm nói.

- Hừ, Lucifer, tất cả những thứ này bản tổ mới mong chờ từ lâu, lần này ai dám giành với bản tổ thì hắn chính là kẻ địch, không nói nhiều

Sư Tổ đột nhiên bạo phát khí thế hung tàn.

- Ha ha.

Lucifer cười cợt, không để lời nói Sư tổ trong lòng chút nào.

Đột nhiên sau đó, hư không mở ra một vết nứt, một ánh hào quang bao phủ thiên địa phá không đến, có một đồ vật đang được ánh sáng bao phủ đang rơi xuống, ánh sáng ấy thần thánh óng ánh, soi sáng tứ phương.

- Đó là Thiên Địa Thần Thước.

Một cường giả nhận ra được thần vật này đột nhiên gào lên.

- Thứ này là của ta.

Một bàn tay khổng lồ màu vàng che kín bầu trời, năm ngón tay tựa như cự sơn bắt lấy Thiên Địa Thần Thước trong nháy mắt.

- Ha ha, ta lấy được nó rồi.

Kẻ lấy được Thiên Địa Thần Thước chính là Ma Thần Hoàng Kim bên phía Cổ Tộc Ma Thần, đối với thần vật này, hắn chờ mong cũng đã

lâu lắm rồi.

Một số cường giả không hành động ngay mà đang tích lũy tinh khí thần, bọn họ đang đợi thần vật trọng yếu nhất.

Gầm!

Một tiếng kinh thiên lại truyền ra, lần này là tiếng rống gầm lan truyền đất trời, một con Cự Long dài trăm vạn trượng bay vút ra ngoài từ trong khe hở hư không.

Bản thể của Cự Long dài trăm vạn trượng kia căn bản cũng chỉ là một chữ “Long” mà thôi.

Ầm!

Vô số cường giả bắt đầu ra tay.

Trường tiên chém nứt hư không trực tiếp trói Cự Long dài trăm vạn trượng kia lại, chuẩn bị kéo nó về.

- Đây là thần vật của Cự Long tộc bọn ta, ai dám lấy

Một tiếng rống ngâm hung hãn vang vọng đất trời, Cự Long tộc chi tổ Ứng Long đe dọa mọi người, miệng rống to lớn phun ra nuốt vào thiên địa, trong nháy mắt nuốt chữ “Long” kia vào bụng.

Thần vật đời trước này không quá để cho tất cả cường giả khác chú ý.

Mà Lâm Phàm lúc này cũng đang đợi, hẳn phát hiện đám cường giả này hình như cũng đang đợi một thứ gì đó giống hần.

Thiên Địa Thần Thước trước cùng chữ Long này tuy đều rất mạnh mẽ nhưng ngay cả Lâm Phàm cũng không động tâm, càng nói chi tới những người khác.

Có điều cái chữ “Long” đó có chút tương tự với Thiên Địa Chân Kinh của Lâm Phàm, nhưng nếu so sánh hai thứ với nhau vẫn còn cách

biệt nhiều lắm.

Ầm!

Tiếp đó, thiên địa xảy ra rung động kịch liệt, thần vật không còn xuất hiện từng món mà kéo ra từng mảng lớn.

Lâm Phàm phát hiện, cuối cùng hư không vô tận kia đột nhiên ném ra một cái túi, bên trong cái túi này như ẩn chứa thần vật vô tận đang muốn phá thể ra ngoài.

- Mẹ kiếp, cơ hội tới rồi.

Lâm Phàm thấy cảnh này sao còn có thể đợi được nữa, trực tiếp tiến nhập trạng thái ẩn thân, thời điểm trước khi cái túi chưa kịp nổ tung, hắn đã gọi Thiên Địa Dung Lô.

Thiên Địa Dung Lô trực tiếp nuốt cái túi vào, chỉ cần thần vật bùng nổ ra thì tất cả những thứ trong đó đều sẽ là của mình.

- Hẳn là ai?

Một khắc khi Lâm Phàm xuất hiện, vô số cường giả để ý tới hắn.

- Đáng ghét, hắn đang cướp đoạt thần vật của chúng ta, chém chết hắn.

- Nhân tộc, cái tên này là Nhân tộc.

- Trấn áp.

Vừa lúc đó, vô số cường giả liền ra tay, bọn họ không thể để tên Nhân tộc yếu nhót cướp đi thần vật được.

Ầm!

Vào lúc đó, cái túi đột nhiên nổ tung, vô số thần vật xuất hiện.

Mà những thần vật bên ngoài cái túi, Lâm Phàm không thèm để ý, lòng tham không đủ răn nuốt voi, nếu như muốn thu sạch những thần vật rơi ra ở những nơi khác, sợ rằng, đến cuối cùng một món cũng không có a.

- Triển khai!

Lâm Phàm niệm một câu thần chú quét sạch thần vật bên trong Thiên Địa Dung Lô.

Chi chút mệnh mạng không biết bao nhiêu thứ.

Mục đích đã đạt được, Lâm Phàm không muốn ở lại lâu, phải cố gắng té càng nhanh càng tốt.

Sát chiêu của những cường giả kia đều đánh lên người Lâm Phàm.

Tuy khiến khí huyết quay cuồng, nhưng cũng không tạo thành thương tổn quá lớn.

- Ha ha, các vị, thần vật này liền thuộc về ta...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 865: Một Đám Ngu Muội

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Cường độ thân thể Lâm Phàm hiện giờ đã đạt đến cảnh giới Viễn Cổ đại viên mãn, những sát chiêu của đám chí cường giả không tạo được bao nhiêu thương tổn với Lâm Phàm.

Ầm!

Tiếng leng keng bộc phát, hư không chung quanh Lâm Phàm đều bị sức mạnh cường hãn đập vỡ tan.

- Ha ha!

Trong lòng Lâm Phàm hét dài một tiếng vô cùng vui thích, lần này hẳn được mùa lớn rồi.

Nhiều thần vật va chạm vào nhau bên trong Thiên Địa Dung Lô như vậy, rất muốn xông ra ngoài, nhưng Thiên Địa Dung Lô là sản phẩm của hệ thống, bằng những thần vật này có thể xông phá hay sao?

- Kia là Nhân tộc Đại Đế Lâm Phàm.

Một Cổ Tộc Ma Thần tức giận gào thét, sát ý cuồng bạo phóng lên trời ngưng tụ thành thực đánh về hướng Lâm Phàm.

Hắn là Cổ Tộc Ma Thần rất ít người biết hoặc có thể nói chỉ những Cổ Tộc Chí Cao mới biết có người như vậy tồn tại, bây giờ những thần vật kia lại bị Lâm Phàm cướp đi, tự nhiên tạo nên sự phẫn nộ của bọn họ.

Lúc này, Đại Phàm Ca chi linh đã bao phủ thiên địa hoá thành Cự Long cuồng bạo bao vây tất cả chí cường giả.

Xèo!

Khí tức Lâm Phàm cuồng nộ, pháp lực mênh mông bộc phát, Chỉ Xích Thiên Nhai được vận dụng đến tận cùng chỉ trong một cái nháy mắt đã sải bước đi được quãng đường vô cùng xa.

Xé tan!

Nhưng để Lâm Phàm kinh ngạc chính là, thực lực những chí cường giả này vượt qua tưởng tượng của hắn.

Bọn họ dễ dàng xé tan Đại Phàm Ca chi linh, sau đó đuổi theo Lâm Phàm.

- Nhân tộc mau giao thần vật ra đây.

Tiếng nộ hống kinh thiên tràn ngập thiên địa, tên giun dế kia dám to gan cướp đồ của bọn họ, rõ ràng chán sống rồi.

Vua Khoa Phụ Cự Nhân tộc còn có một cái tên khác gọi là Trục Nhật Chi Thần.

Thân hình cao lớn của Khoa Phụ đột nhiên run rẩy, trong mắt lập loè từng luồng ánh sáng thần thánh, triển khai thần thông.

- Trục Nhật.

Bộ pháp này vô cùng lợi hại, chỉ cần một hơi thở là có thể đi ngang qua toàn bộ thiên địa, dù Chỉ Xích Thiên Nhai của Lâm Phàm vẫn còn thua kém mười vạn tám ngàn dặm a.

Nghe đồn môn thần thông thần bí này của Khoa Phụ được tìm hiểu từ thần vật kia, sau đó tu luyện nó đến cảnh giới đỉnh cao, bất luận khoảng cách xa bao nhiêu chỉ cần bước một bước là có thể tới nơi.

Coi như không gian Ma Thần Cổ Tộc cũng không thể không thừa nhận môn thân pháp này của Khoa Phụ đã chạm đến không gian thần thông.

Trấn áp!

Trong chớp mắt Khoa Phụ xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, cánh tay hăn đột nhiên quơ lên giống như Long trảo, chấn hư không ầm ầm vang vọng, một chương trấn áp hình thành một cơn bão táp, hủy diệt mọi thứ.

-Cút đi!

Lâm Phàm chột quát, pháp lực cuộn cuộn truyền vào Thượng Cổ Đại Yêu, Thượng Cổ Đại Yêu vung ra một quyền, bên trong như ngưng tụ ra lực lượng của một thế giới.

Ầm! Ầm!

Khoa Phụ biến sắc, thân thể rung lên, hăn không ngờ mình lại bị một quyền của Nhân tộc chấn lui.

Lâm Phàm cảm thụ sức mạnh mệnh mông trong cơ thể, bắt đầu cười lớn, quả nhiên rất cường hãn.

-Nhân tộc, giao thần vật ra đây.

Sư tổ từ hư không xuất hiện, mở cái miệng sư tử như một hố đen nói.

- Một đầu sư tử cũng muốn cướp đồ của ta quả thực năm mơ, miệng há lớn như thế hù dọa ai đó, ăn chút đan dược nè.

Một phân thân Đại Phàm Ca chi linh được Lâm Phàm trực tiếp ném qua, sau đó thân thể hăn loé lên, trong một lúc đánh ra trăm nghìn

chưởng ấn, một đạo khí tức cường hãn tản ra.

- Cầm miệng cho bản Đế.

- Ma Thần Luân Bàn.

Bóng mờ Ma Thần mệnh mông cuồn cuộn đứng trong hư không, luân bàn âm dương hiển hiện ngũ hành dung hợp, hai tay Lâm Phàm ném luân bàn đang tản Luân Hồi lực vào trong hư không.

Ầm! Ầm!

Hư không rung động, luân bàn to lớn trực tiếp chặn cái miệng lớn của lão Sư tổ lại.

Khắc khắc!

Sư tổ ho khan dữ dội, giống như nuốt phải đồ vật gì đó rất khủng khiếp.

Chết!

Vừa lúc đó, Lâm Phàm cảm nhận được một đạo phong mang từ sau lưng xuyên qua hư không lao tới.

Một đạo hào quang đỏ ngầu, cắt đôi hư không lao đến, nhưng Lâm Phàm vẫn không để trong lòng.

Trên hào quang xích hồng kia ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, nhưng Lâm Phàm lại trực tiếp dang hai tay kéo nó ôm vào trong ngực, không quan tâm sức mạnh trên đó chút nào.

Cường độ thân thể hiện giờ của Lâm Phàm đã sớm vô địch, hần sao có thể sợ những đồ chơi này?

Xì xì!

Vĩnh Hằng Chi Phủ bùng nổ ra những tia sáng chói mắt, hoành không bổ xuống, trực tiếp chém huyết mang này thành hai khúc.

- Thứ tốt!

Lâm Phàm cảm nhận trên huyết quang tản mát ra sức mạnh vô cùng to lớn, cho dù bị chém thành hai mảnh nhưng nó vẫn còn chứa linh tính, hẳn không chút do dự đưa nó nhập vào Động Thiên.

- Đáng ghét, đáng ghét a!

Một tiếng rống giận dữ chợt bộc phát, sau đó một bóng người xuất hiện ở phương xa, Huyết tộc chi chủ ẩn trốn trong hư không đánh lén, nhưng lúc này một cánh tay của hắn đã bị cụt, hiển nhiên vừa bị Lâm Phàm chặt đứt.

Đáng ghét!

Huyết tộc chi chủ không ngờ tên Nhân tộc này cường hãn như vậy, mình tung ra một trảo cường hãn nhưng không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho đối phương, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

...

Ngay sau đó, vô số chí cường giả đã bao vây được Lâm Phàm.

Từng tên căm tức nhìn hắn, trong tức tắc trước, bọn họ đã phân chia những thần vật khác, nhưng những thứ đó chẳng thấm vào đâu.

Tên Nhân tộc trước mặt đã đoạt phần lớn thần vật, vô luận thế nào cũng không cho hắn ly khai.

- Nhân tộc, đưa toàn bộ thần vật ngươi lấy được giao ra đây, bằng không chỉ có một con đường chết.

Huyết tổ lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, trong đôi mắt tà ác lập loè hung quang vô tận.

- Nói nhiều với hần làm gì, cùng nhau liên thủ chém giết hần, sau đó đánh vỡ động thiên hần lấy thần vật ra là được, sau đó tất cả mọi thứ đều tự dùng bản lãnh cướp đoạt.

- Được.

Lâm Phàm không ngờ mình vẫn bị đám chí cường giả này bao vây, muốn đột phá sợ có chút khó khăn.

Mà nếu có thoát ra được thì lấy tốc của mình cũng sẽ bị không gian Ma Thần hay vua Khoa Phụ Cự Nhân tộc đuổi theo chặn lại.

Sợ rằng mình sẽ gặp phải truy đuổi vô cùng vô tận.

- Rống!

Vừa lúc đó, một tiếng rống cuồng bạo truyền đến.

- Sư tổ người muốn làm gì?

- Làm càn.

Lúc này, hai con mắt Lão tổ Sư tộc đỏ chót, khí tức cuồng bạo, hiển nhiên đã bị trúng độc Đại Phàm Ca chi linh.

Lâm Phàm thấy tình huống này, trong lòng nhất thời vui sướng, cơ hội của hần tới rồi.

- Các người muốn thần vật thì hãy lấy bản lĩnh ra đi.

Thời khắc này, Lâm Phàm trực tiếp gọi Thiên Địa Dung Lô ra, sau đó ném vào hư không.

- Đây là của bản tổ.

Đông đảo chí cường giả đuổi theo Thiên Địa Dung Lô.

- Các người còn vây bản Đế làm gì? Chẳng lẽ các người không cần những thần vật kia?

Lâm Phàm nghi hoặc.

Một vài người vẫn còn bao vây Lâm Phàm nhìn thấy tình huống ở phía xa, sắc mặt hơi đổi, sau đó cũng đuổi theo Thiên Địa Dung Lô, không thể để những người khác đến trước mình được.

- Cơ hội tốt.

Lâm Phàm thấy thời cơ đã đến, ngay lập tức tiến nhập trạng thái ẩn thân sau đó tiến vào hư không vô tận.

- Ha ha! Một đám ngu ngốc.

Lâm Phàm sao để thần vật bị những người này đụng đến được.

Một chỉ cường giả suýt nữa đã chạm vào được Thiên Địa Dung Lô, nhưng trong chớp mắt đó Thiên Địa Dung Lô hóa thành một vệt sáng biến mất trước mặt bọn họ.

Cả đám chỉ cường giả hai mặt nhìn nhau.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 866: Một Kiếm Mạnh Nhất

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Sao có thể...

Những chí cường giả hoảng hốt, nội tâm bắt đầu ngoài nghi tình huống hiện tại, chưa bao giờ xuất hiện, cái lô đỉnh tự dưng biến mất, ngay cả một tý gợn sóng cũng không để lại.

- Đáng ghét.

Cực Âm Ma Thần nổi cơn giận dữ, cảm giác mình bị chơi xỏ.

Nhưng không ngờ, Cực Âm Ma Thần lại bị những chí cường giả khác bao vây.

- Cực Âm Ma Thần mau đưa thần vật giao ra đây.

- Chúng ta đều bị cái tên Nhân tộc kia chơi rồi, bản Ma Thần không lấy được thần vật.

Cực Âm Ma Thần âm trầm nói.

- Nói láo, người nghĩ chúng ta dễ bị lừa hay sao? Người là người thứ nhất đuổi theo lô đỉnh, bây giờ lô đỉnh không còn nữa, chẳng lẽ nó có thể tự mình biến mất?

- Cực Âm Ma Thần mau mau đưa thần vật giao ra, bằng không...
Một vị chí cường giả uy hiếp nói.

- Bằng không cái gì? Bản Ma Thần không lấy là không có lấy, còn người định làm gì ta cũng chiều hết.

Lúc này, Cực Âm Ma Thần hoàn toàn nổi giận rồi, tên Nhân tộc ghê tởm lại dám trêu chọc hắn, để bây giờ hắn bị đám ngu muội vây xung quanh, bắt bản thân nộp thần vật ra.

- Hừ!

Những chí cường giả khác há lại ngồi không, nên trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí bắt đầu căng thẳng lên.

Ba ngàn Ma Thần Cổ Tộc ào ào đứng bên Cực Âm Ma Thần, lúc này, bọn họ có chung mối thù nên nhất trí đối ngoại.

...

- Ha ha! nói không chừng đám ngu si kia đang đánh nhau rồi cũng nên.

Hiện tại, Lâm Phàm đang qua lại bên trong hư không vô tận, tâm tình vui vẻ không ngớt, lần này cướp hơn nửa thần vật, chuyến đi này quả thật không uổng chút nào.

Nhưng giờ chưa phải lúc an toàn nhất, rất khó nói sẽ không có chí cường giả nào đuổi theo chính mình.

Lâm Phàm cảm ứng xung quanh một chút, xác định không còn ai theo đuôi mình, hắn mới yên tâm.

Lâm Phàm có cảm giác mình đã xuyên qua vô số Đại thế giới, nên hắn ngừng lại, tiến vào một thung lũng.

Thung lũng này có màu như hoàng hôn buông xuống, ngoại trừ một ít Cổ Thú cuồng bạo, cũng không còn một vật gì.

Thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị mở Thiên Địa Dung Lô lấy những thần vật kia ra ngắm nghía kiểm tra một lúc, hư không đột nhiên truyền đến cảm giác nguy hiểm.

Xì xì!

Một đạo kiếm ý bén nhọn phá không mà đến, kiếm ý này khoá chặt hẳn lại, để hẳn vào thế không thể chống đỡ, không thể tránh thoát, nhưng tự thân Lâm Phàm cũng là cao thủ kiếm đạo, nên sau đó hẳn hơi nhấc ngón tay tung ra một chiêu Linh Tê Nhất Chỉ, kẹp chiêu kiếm kia trong hai ngón tay.

Chiêu kiếm này chỉ còn cách hai hàng lông mày hẳn có chút xú, kiếm chiêu vừa dừng lại cũng là lúc nó xẹt qua lông mày hẳn, khiến mấy sợi lông măng bỗng bành rơi xuống.

Thật mạnh! Một chiêu này phong tỏa tất cả sinh cơ, hoàn toàn không để lộ chút khí tức nào, cửu thiên thập địa hoàn toàn đóng kín, nếu không phải tâm linh hẳn nhạy cảm, chiêu kiếm này rất có thể đã đâm thủng đầu hẳn rồi.

Nhưng tình huống đó chỉ xảy ra khi thân thể Lâm Phàm chưa đạt đến cảnh giới Viễn Cổ viên mãn, còn hiện tại, cho dù hẳn không đỡ, thì hẳn vẫn bình yên vô sự.

- Rất tốt! Không ngờ người có thể tiếp được chiêu kiếm này của bản tổ.

Một bóng người từ từ xuất hiện, đạo thân ảnh này trong lòng ôm kiếm, cùng hoà vào thiên địa, giống như một thanh thiên kiếm vậy, nổi lên trời đất, thế gian vạn vật đều phải thần phục trước mặt nó.

- Kiếm Tổ.

Lâm Phàm nhìn nam tử trước mặt, trong lòng kinh dị vạn phần, tên này làm thế nào lại đuổi theo mình được.

- Người đang suy nghĩ bản tổ sao có thể đuổi theo người sao?

Kiểm Tổ lạnh băng nhìn Lâm Phàm, đôi mắt giống như thiên kiếm gắt gao đâm vào tâm hồn hắn.

Thần niệm Lâm Phàm thâm nhập vào trong hư không kiểm tra một vòng, hắn sợ có thêm những chí cường giả khác đang ẩn nấp tùy thời ra đánh lên hắn.

- Nhân tộc, người không cần tra xét làm gì, chỉ có một người bản tổ mà thôi.

Kiểm Tổ nói.

Lâm Phàm nghe thế, trong lòng nhất thời buông lỏng, sau đó lông mày dần ra, biểu hiện vui vẻ, không để chuyện Kiểm Tổ theo đuổi trong lòng tý nào.

- Kiểm Tổ người rất thông minh, không ngờ người có thể đuổi đến tận đây.

Lâm Phàm cười nói.

- Nhân tộc, mau đưa thần vật giao ra đây, ta bảo đảm người không chết.

Khí thể Kiểm Tổ ngút trời trong hư không, từng đạo từng đạo kiểm ý không gì không phá tràn ngập thiên địa, phong tỏa toàn bộ hư không.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn sau đó cười nhạt một tiếng, xem bộ dạng của đối phương đang muốn ăn mình đây mà.

Hư không đầy rẫy vô thượng kiếm ý, đoạn tuyệt tất cả đường đi của hắn, thế nhưng đối với Lâm Phàm, Kiểm Tổ này có chút càn rỡ rồi.

- Kiếm Tổ, chúng ta không cần phải đánh nhau, bản Đế đang rất muốn biết người làm cách nào đuổi được tới chỗ của ta?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Hừ.

Kiếm Tổ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì, chỉ rút kiếm ra, ánh kiếm lấp loé trong nháy mắt đã đến trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm cảm giác khí tràng quanh thân bị chiêu kiếm này phong tỏa, khiến hắn có vô thượng thân pháp cũng không thể triển khai.

Đối với Lâm Phàm hiện tại, không gian có thể sống chỉ có vị trí này.

Nhưng không quản hắn ở vị trí nào, trong hư không đều có một kiếm này.

- Mịa nó, Kiếm Tổ người tàn nhẫn vậy, một lời không hợp liền động thủ, có nhân tính hay không.

Lâm Phàm hô to nhưng không chút hoang mang.

Ầm!

Chiêu kiếm của Kiếm Tổ đâm vào lồng ngực Lâm Phàm, khoe miệng hăn lộ vẻ tươi cười nhưng sau đó lại biến sắc, bởi vì một chiêu kiếm không gì không phá của mình trực tiếp đánh vào thân thể Nhân tộc, nhưng không gây bất cứ thương tổn gì cho hăn.

- Chuyện này...

Vẻ mặt Kiếm Tổ ngưng lại muốn lùi về sau.

Nhưng vào lúc đó, Lâm Phàm lại nắm lấy trường kiếm của hăn, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

- Không nên gấp!

Hai mắt Kiếm Tổ lộ vẻ kinh dị, trường kiếm này chính là vô thượng thần thông do hắn triển khai, ngày đêm tu luyện ngưng tụ vô số Kiếm đạo pháp tắc cuối cùng tạo thành.

Nhưng lúc này, Lâm Phàm lại tay không nắm lưỡi kiếm, nhưng một chút thương tổn cũng không có.

Đúng lúc này, Kiếm Tổ phát hiện tên Nhân tộc kia khẽ nâng chân lên.

- Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước.

Không ổn!

Kiếm Tổ kinh ngạc thốt lên, muốn thu trường kiếm về Lâm Phàm vẫn gắt gao nắm lấy, làm hắn không thể nhúc nhích.

Mà một cước kia mang đến áp lực vô hình cho Kiếm Tổ, có cảm giác như nếu hắn bị đá trúng, sẽ phải bỏ ra cái giá khổng lồ.

Kiếm Tổ cắn răng buông tay ra, sau đó dùng một bộ pháp thần bí, thân hình không ngừng lấp loé, tránh thoát một cước của Lâm Phàm, còn trường kiếm trong tay hắn vẫn bị Lâm Phàm nắm lấy.

- Ma Ách Nhất Kiếm.

Kiếm Tổ không ngừng lại, bỗng nhiên điểm ra một chỉ đánh qua.

Một chỉ điểm ra khiến xung quanh Lâm Phàm xuất hiện rất nhiều thế giới, trong những thế giới này đều có thân ảnh Kiếm Tổ.

Tiền thân, đời này và tương lai.

Chân mày Lâm Phàm cau lại.

- Dung nhập Tam Sinh Luân Hồi Kinh vào kiếm ý, Kiếm Tổ quả nhiên có thiên tư vô cùng cao.

- Hừ, nói khoác không biết ngượng mồm, loại người như người sao có thể hiểu được ảo diệu trong chiêu thức của bản tổ.

Kiểm Tổ đúng không ngờ tên Nhân tộc trước mắt dĩ nhiên biết Tam Thế Luân Hồi Kinh.

Khi hắn chiếm được Tam Sinh Luân Hồi Kinh, nội tâm vẫn vô cùng kích động, vì đây là môn vô thượng thần thông đã thất truyền từ lâu, cuối cùng hắn dựa vào thiên tư ung nhập Tam Sinh Luân Hồi Kinh này Vô Song kiếm ý, tạo thành tuyệt chiêu của mình.

Sáng tạo ra Tam Sinh kiếm ý, ý chí Tam Sinh Kiếm đạo hòa làm một thể.

Bây giờ khí thế Kiếm Tổ có phần kinh khủng hơn nếu so với một số chí cường giả, hơn nữa, một chiêu này càng đẩy kiếm đạo của hắn đến đỉnh cao.

Đây là chiêu kiếm tuyệt mỹ nhất của hắn.

- Không sai, tuy tu vi bản Đế không bằng người nhưng trình độ kiếm đạo lại không tệ, không bằng thử một lần với người xem sao.

Bàn tay Lâm Phàm run lên trực tiếp trấn kiếm linh trong trường kiếm của Kiếm Tổ, cũng trong nháy mắt đó hắn xuất kiếm.

Bên trong chiêu kiếm này cũng bao hàm Tam Sinh của Lâm Phàm.

- Bỏ vũ từ kiếm, làm lại từ đầu, không biết làm sao!

Khí tức Lâm Phàm lập tức thay đổi rất nhiều, một luồng phong mang kiếm ý phóng lên trời, làm bầu trời trên đỉnh đầu cũng bị bổ ra.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 867: Một Trứng Nơi Tay Thiên Hạ Ta Có

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Hai đạo kiếm ý kinh thiên động địa quét ngang vạn cổ, mặc kệ cường giả cường đại như thế nào, nếu như trong hai đạo kiếm ý này cũng sẽ bị khuấy thành mảnh vỡ.

Lúc này, Kiếm Tổ mới phát hiện bên trong kiếm ý của đối phương cũng có Tam Sinh Luân Hồi Kinh, nhưng chuyện này sao có khả năng, Tam Sinh Luân Hồi Kinh vốn là thần thông của Phật Tổ, trên thế giới này chỉ có một bản duy nhất, sao tên Nhân tộc kia cũng biết được.

Hào quang chiếu xạ từ kiếm ý, khiến thiên địa thương khung đều chấn động, mây đen cuồn cuộn, hai tuyệt chiêu va chạm vào nhau tản ra kiếm ý cắt rời đại địa trong vòng ngàn dặm.

- Không nghĩ tới chúng ta lại hoà nhau.

Lâm Phàm cười nói.

- Người sao có được Tam Sinh Luân Hồi Kinh.

Kiếm Tộc Chi Tổ kinh hô.

- Ha ha, bởi vì... Tam Sinh Luân Hồi Kinh này chính là do bản Đế truyền thụ ra.

Lâm Phàm cười nhạt.

Nhưng nụ cười này trong mắt Kiếm Tổ lại dị thường khủng bố.

- Sao có thể có chuyện đó...

Lâm Phàm không nói gì thêm, ném trường kiếm trong tay vào Động Thiên, còn Kiếm Tộc Chi Tổ lại nắm lấy cơ hội điểm một chỉ lên lên ngực Lâm Phàm.

- Chết đi.

Kiếm Tổ cuồng bạo.

Ầm!

Kiếm Tổ hoảng sợ phát hiện, một chỉ này của hắc dĩ nhiên không thương tổn được đối phương, nhưng chớp mắt sau đó Kiếm Tổ lại thấy một khối gạch màu đỏ đập lên đỉnh đầu mình.

Kiếm Tộc Chi Tổ không dám khinh thường vì Nhân tộc này rất âm hiểm, cố gắng tránh thoát một kích của đối phương.

- Người...

- U ah.. lợi hại quá, dĩ nhiên lại thoát được.

Lâm Phàm có chút thất vọng, hắc không ngờ Kiếm Tổ này lại cảnh giác như vậy, ngay cả một viên gạch mà cũng không dám thử.

- Đến, tiếp tục nào.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay cho Kiếm Tổ, ra hiệu cho hắc tiếp tục biểu diễn.

Đối mặt với thủ thế nhục nhã này, Kiếm Tổ triệt để nổi giận, một chiêu kiếm tản ra hàn quang quét ngang chín vạn dặm lần nữa chém tới Lâm Phàm.

Leng keng!

Một chiêu này lại đánh vào người Lâm Phàm nhưng hắn vẫn không có một chút thương tổn nào.

Nhưng lần này là một cơ hội tốt cho Lâm Phàm.

- Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, lên đi.

Thất bại!

- Kiếm Tổ người đừng sợ hãi rút rè như vậy, có gan mạnh mẽ chống đỡ một gạch của bản Đế xem sao.

Lâm Phàm hô to, biểu thị rất bất đắc dĩ.

Thực lực bản thân hắn không có mạnh như Kiếm Tổ, nếu muốn chém giết đối phương, nhất định phải triển khai một ít chiêu trò mới được.

Nhưng cái tên Kiếm Tổ này hết sức thô bỉ, phát hiện tình huống không ổn là tránh né ngay, chuyện này để Lâm Phàm rất khó chịu.

Thực sự là một ngày cút chó mà.

- Nhân tộc, người đừng làm càn.

Kiểm Tộc Chi Tổ nổi giận gầm lên, một đạo kiếm ý phóng thẳng lên trời, trong đó có tâm ý bát hoang ngưng tụ, tạo thành hào quang óng ánh bổ ngang tới.

- Tung hoành!

Kiểm Tổ trong nháy mắt biến thành tám người, từng cái phân thân đều bộc phát khí thế ngút trời, không thể nhìn ra cái nào là bản thể.

- Mịa nó, xem ra cần phải nỗ lực đập một cái rồi.

- Ta đập.

Thất bại!

Thất bại!

Thất bại!

Lúc này, Lâm Phàm giống như một cái bia ngắm bị Kiếm Tổ tùy ý công kích, nhưng viên gạch của hắn lại không đập trúng Kiếm Tổ lần nào, chuyện này khiến Lâm Phàm hết chỗ nói.

- Đồ con rùa rụt đầu, Kiếm Tổ ngươi có gan đừng nhúc nhích, cùng bản Đế mặt đối mặt đánh nhau một hồi.

Lâm Phàm hô to.

Bất kể Lâm Phàm nhục nhã Kiếm Tổ thế nào, hắn cũng nhất quyết không cho Lâm Phàm cơ hội.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Trong lòng Kiếm Tổ tích lũy lửa giận vô cùng, hắn phát hiện cường độ thân thể Nhân tộc này quá cứng chắc.

Ầm!

Ầm!

Đại địa nứt toác, hư không hỗn loạn, một mảnh phạm vi hai người đang đứng đã bị Kiếm Tộc Chi Tổ hoàn toàn hủy diệt.

Phốc!

Vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên phun mạnh ra một ngụm máu, thân thể lui về phía sau bay đi, ngã xuống hố sâu.

Kiếm Tộc Chi Tổ thấy cảnh này, trong lòng mừng rỡ, một chiêu kiếm vừa rồi đã ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần của hắn, bộc phát uy lực tự nhiên không giống như bình thường.

Nguyên bản, theo đánh giá của Kiếm Tổ, tên Nhân tộc này nhất định được làm bằng sắt, căn bản không cách nào chém giết hẳn, nhưng giờ Kiếm Tổ lại thấy được hi vọng.

- Đáng ghét, Thần khí phòng ngự của bản Đế bị đánh nát rồi.

Lâm Phàm kinh ngạc thốt lên một tiếng, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, vẻ mặt kia hẳn diễn giống thật vô cùng.

- Kiếm Tộc Chi Tổ này thật sự quá là bỉ ổi, nếu không giở trò lừa bịp, đúng là không có biện pháp nào bắt được hẳn.

Lâm Phàm nằm trong hố sâu, trong lòng mắng thầm.

- Ha ha!

Kiếm Tổ tự nhiên nghe được lời nói của Lâm Phàm, bắt đầu cười lớn, xem ra cơ hội của mình đã đến.

- Nhân tộc, Thần khí phòng ngự của người đã không chịu nổi uy phong kiếm đạo của bản tổ, để xem khi không còn thần khí, người còn có biện pháp gì chống đỡ ta đây.

Kiếm Tộc Chi Tổ nói.

Lâm Phàm thoáng biểu hiện một chút hoảng hốt, sau đó nhìn Kiếm Tổ chửi ầm lên.

- Chó má, thân thể bản Đế cứng rắn vô địch, cần gì Thần khí.

- Hừ, chết đến nơi rồi mà còn muốn lừa bịp bản tổ? Mau đưa thần vật giao ra, bản tổ có thể cân nhắc giữ lại tính mạng cho người.

Kiếm Tộc Chi Tổ lớn tiếng quát, kiếm ý bị thiếu hụt lần thứ hai huy hoàng.

- Người nằm mơ à, người cho rằng người có thể chém giết bản Đế?

Ánh mắt Lâm Phàm hơi hơi có ý né tránh nói.

Nhưng Kiếm Tổ là nhân vật bậc nào, chẳng lẽ không nhìn ra biến hóa trong lời nói của Lâm Phàm?

- Chỉ cần một chiêu kiếm nữa là bản tổ có thể giết người, người chỉ là một con giun con dế của Nhân tộc mà thôi, nếu không có thần khí hộ thân thì có bản lĩnh gì mà dám chống đỡ kiếm ý của bản tổ.

- Nhân tộc, chiêu kiếm này sẽ đưa người tới tây thiên!

Cổ tay Kiếm Tổ rung lên, nắm một đoàn vô thượng kiếm ý sau đó xoay chuyển một hồi tạo ra một đạo hào quang óng ánh, bạo phát về phía Lâm Phàm.

Trong tia sáng này, ẩn chứa vô thượng kiếm ý cắt rời tất cả, lao tới mục tiêu.

- A!

Lâm Phàm kinh ngạc thốt lên, cuống cuống né trái tránh phải, Kiếm Tổ đã có thể xác định tên Nhân tộc này đã cùng đường mạt lộ.

- Chém!

Trong thời gian một phần tỷ của một cái nháy mắt, Kiếm Tổ xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, tia sáng kia chỉ chạm nhẹ một chút trên lồng ngực Lâm Phàm đã khiến hắc chảy máu.

- Ha ha!

Kiếm Tổ cuống tiểu, nhưng chớp mắt sau đó, vẻ mặt hắc hơi đổi, bởi vì hắc phát hiện miệng tên Nhân tộc trước mắt dĩ nhiên lộ ra nụ cười hết sức quỷ dị.

Chuyện này...

- Rất tốt.

Lâm Phàm nở nụ cười.

Còn Kiếm Tộc Chi Tổ, hẳn cảm thấy dị thường không tốt, vì hẳn phát hiện mình bị gạt.

Thu tay lại!

Đây là ý nghĩ duy nhất hiện giờ của hắn.

Nhưng vừa lúc, đó hẳn lại có một loại cảm giác cực kỳ đau đớn, tràn ngập trong đầu.

- Đau quá!

- Làm sao, chẳng lẽ người không biết bản Đế có thể xoay chuyển càn khôn?

Chẳng biết từ lúc nào, một tay của Lâm Phàm đã chộp vào đũng quần Kiếm Tổ, ngón tay hắn hơi sờ một cái, đã khiến Kiếm Tổ la hét thảm thiết.

- Đau quá! Mau dừng tay lại!

Phù phù!

Kiếm Tộc Chi Tổ không chịu được cảm giác đau đớn này, quỳ một chân trên đất, hai tay run rẩy ôm đầu, ngẩng mặt lên trời thét dài.

- Buông tay ra!

Kiếm Tộc Chi Tổ dữ tợn rống giận, hẳn không ngờ tên Nhân tộc này lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ như thế.

- Khà khà!

Lúc này, Lâm Phàm nở nụ cười rất tươi, một trướng nơi tay thiên hạ này, mình ta tung hoành.

Sát chiêu mãnh liệt như vậy, một người như Kiếm Tổ sao có thể hiểu.

Bây giờ, hẳn có thể vui đùa Kiếm Tộc Chi Tổ một chút rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 868: Suýt Chút Nữa Bị Gà Con Thông

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Rất đau phải không?

Lâm Phàm ngẩng nháy mắt, biểu thị mình vô tội.

Kiểm Tổ không nói gì, nhưng biểu tình dữ tợn đã biểu thị tất cả, nhìn qua có thể hiểu được hắn đang chịu cảm giác đau đớn đến mức nào, tuyệt không phải người thường có thể chịu được.

- Gà con ra đây xem một chút này.

Lúc này Lâm Phàm đưa Gà con ra ngoài.

- Lão ca, người đang làm gì đó?

Đôi mắt gian manh của Gà con nhìn lão ca mình nửa ngày, nhưng vẫn không biết hắn đang làm cái gì.

- Đừng nói nhảm, để ta giới thiệu cho ngươi nhận thức một chút, đây là Kiểm Tổ.

Lâm Phàm nói.

Kiểm Tổ hơi quay đầu liếc mắt nhìn Gà con, trong lòng nhất thời nhục nhã vạn phần.

- A!

Kiểm Tổ gào lên muốn tự bạo, nhưng tiếng gầm gừ vẫn chưa hoàn toàn bộc phát đã tịt hẫng ngay tức khắc.

Lâm Phàm hơi dùng lực một chút, suýt lấy đi cái mạng già của Kiểm Tổ.

- Đau... Đau.

Đầu Kiểm Tổ chảy mồ hôi hột, hẫng không ngờ trên đời vẫn còn công pháp tà môn như vậy, hẫng là kiểm thể đại thành, làm sao không nhận được đau đớn bậc này?

Nhưng sự thực nói cho hẫng biết, đau đớn này hẫng thật sự chịu không nổi.

- Ác ác!

Gà con đưa cái cổ dài của mình tới dừng quần Kiểm Tộc chi chủ, cẩn thận quan sát.

- Lão ca, người đây làm gì vậy?

Gà con nghi ngờ hỏi.

Lúc này Kiểm Tổ nhìn con gà ghê tởm kia dám đến gần xem chỗ đó của hẫng, hẫng không thể chịu đựng được.

- Cút đi, bằng không ta chém chết ngươi.

Kiểm Tổ cố nén đau nhức, dùng hết khí lực toàn thân thét lên.

- Ngạch!

Gà con bị dọa cho sợ, hai cánh đột nhiên vỗ ngực, đôi mắt gà làm bộ đáng thương nhìn Lâm Phàm.

- Lão ca, hăn doạ Gà con.

- Mịa nó lại dám làm Gà con của ta sợ, người đây muốn chết.

Trọng quyền Lâm Phàm lần thứ hai xuất kích khiến Kiếm Tổ đau đớn khó nhin.

- Cầu vật...

Kiếm Tổ gầm thét, tức giận trùng thiên không cách nào nhin được.

- Gà con, hăn mắng người là cầu vật kìa, người muốn xử lý hăn thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Lão ca, hình như hăn đang mắng người mà, hăn có mắng ta đâu.

Gà con lắc lắc cái đầu, biểu thị mình không có ngốc nha.

- Hai người các người đều là cầu vật, các người chờ đó cho bản tổ, bản tổ sẽ không bỏ qua cho các người đâu.

Thân thể Kiếm Tổ run rẩy, vô thượng kiếm ý trong cơ thể đột nhiên bộc phát, tuy nhiên lại không có tác dụng nào.

- Nghe được không? Hăn đang mắng người đó, lần này người tin chưa.

Lâm Phàm nói.

- Ác ác!

Gà con nổi giận thật rồi, hai cánh dang ra nhảy lên một cái, chân gà nho nhỏ bay lơ lửng lên trời nặng nề đá vào mặt Kiếm Tổ.

- Gà con giận dữ nên đá một cước vào mặt người đó.

Lâm Phàm thấy cảnh này, bắt đầu cười lớn.

- Ha ha, Kiếm Tổ thì làm sao? Ngay cả Gà con của ta cũng có thể đánh người, người còn bản lĩnh gì?

Lâm Phàm cười nói.

Kiếm Tổ chính là lão tổ của một tộc, thực lực vô cùng cường hãn, trải qua vô số kỷ nguyên, nhưng bây giờ lại chết yếu trong tay Lâm Phàm, phải chịu sự nhục nhã của Gà con. Việc này hãn làm sao nhịn nổi.

- Đáng ghét!

Kiếm Tổ rống giận

- Nhân tộc, người hèn hạ vô sỉ...

Dùng sức!

Lâm Phàm hơi dùng sức thêm một chút làm Kiếm Tổ gào thét thê thảm, tiếng gào này vô cùng thê lương khiến người nghe qua cũng có cảm giác vô cùng kinh khủng.

- Buông tay...

Kiếm Tổ hối hận không kịp, vì hãn sơ sót nên bị Lâm Phàm gài bẫy, nếu sớm biết chuyện sẽ như thế này, hãn sẽ tuyệt đối không bất cẩn thế đâu.

Đáng tiếc, hối hận cũng đã muộn rồi.

- Ồ!

- Gà con người làm gì vậy?

Lâm Phàm tự dưng phát hiện ra Gà con đứng phía sau Kiếm Tổ sau đó dang hai cánh ra bao phủ cái miệng Kiếm Tổ lại.

- Lão ca, ta muốn cho hã biết sự lợi hại của bản Gà con.

Gà con ngẩng đầu, vênh váo nói.

- Ạc!

Lâm Phàm nhất thời tròn tròn mắt, giời ạ...

- Cút đi!

Kiểm Tổ nổi giận, hã đường đường là lão tổ một tộc, sao có thể bị một con gà làm nhục.

- Ác ác!

Lúc này, mắt gà lập loè tinh quang, hình như thời gian sắp tới nên có chút khó chịu.

Đến tình huống hiện tại, nó đã không quan tâm gì nữa.

Nhưng Lâm Phàm sao để Gà con làm ra sự tình như thế chứ.

Đùng!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm dùng Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, đập Kiểm Tổ nát.

Lâm Phàm đứng lên nhìn Kiểm Tổ đang nằm dưới đất, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

Trận chiến ngày hôm nay có thể nói kinh thiên động địa, mình dựa vào trí thông minh siêu cao, hung hăng trấn áp kẻ địch.

Kiểm Tổ thì thế nào, còn không phải bị mình đánh cho bất tỉnh nhân sự, không biết trời trăng gì nữa sao.

Bên trong Động Thiên của Lâm Phàm.

Thân thể Kiếm Tổ đang lơ lửng trong đó, ngàn vạn cành cây Ngô Đồng Thần Thụ bạo phát, quấn chặt thân thể hắn.

Lâm Phàm chém ra chiêu kiếm, trực tiếp phá diệt thân thể Kiếm Tổ.

Máu tươi bay lả tả, trong mỗi một giọt máu đều ẩn chứa Vô Song kiếm ý.

Những kiếm ý này ẩn chứa sức mạnh kinh thiên động địa, khí thể phi phàm, có lợi ích rất lớn đối với tất cả các sinh linh trong Động Thiên. Mỗi một giọt máu tươi đều bao hàm tinh hoa của Kiếm Tổ, đối với những sinh linh phổ thông, nếu như chiếm được một giọt máu thôi, chúng đã có thể nhận được thành tựu vô thượng kiếm ý.

Càng không cần phải nói lúc này, có nhiều máu tươi như vậy.

Hấp thu!

“Keng, chúc mừng chém giết Kiếm tộc chi chủ.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường...”

“Keng, tu vi tăng lên.”

Viễn Cổ cảnh sơ kỳ.

Lâm Phàm cảm giác cơ thể tràn đầy sức mạnh vô thượng, mỗi tế bào mỗi một giọt máu đều được một luồng khí tức huyền diệu bao phủ.

Một quyền oanh ra thế giới nứt toác, đây là cảm giác hiện tại của Lâm Phàm.

Viễn Cổ cảnh sơ giai...

Cảnh giới cỡ này đối với những sinh linh kia là không cách nào vượt qua, nhưng đối với Lâm Phàm, thì tất cả những thứ này chỉ là một khởi điểm mới mà thôi.

Dù có cảnh giới cao hơn, Lâm Phàm vẫn có lòng tin mình sẽ đạt đến.

Cho dù mấy tên tự xưng là chí cường giả kia, Lâm Phàm vẫn có tự tin, một ngày nào đó hẳn sẽ chém giết toàn bộ bọn họ.

Khí linh trong thanh trường kiếm của Kiếm Tổ nằm rạp trên mặt đất, kêu la thảm thiết, cầu xin tha thứ.

Nhưng nó cũng chỉ là đồ ăn trong mắt Lâm Phàm mà thôi.

Xoạt xoạt!

Năm ngón tay nắm nhẹ một cái, kiếm linh bị phá nát, chuôi thần binh lợi khí này hóa thành vô số sức mạnh tinh khiết, bên trong còn bao hàm các loại pháp tắc, cuối cùng đều bị Động Thiên hấp thu.

Sau khi Động Thiên hấp thu những sức mạnh đó, nó bắt đầu rung động, vách động giống như một đoàn huyết nhục, không ngừng di chuyển, bên trong nó giống như đang dưỡng dục ra một số sinh linh.

Mảnh Động Thiên này cuối cùng cũng sẽ được Lâm Phàm thăng cấp thành thể giới thôi.

Những thần vật Lâm Phàm lấy được cũng đang quây phá bên trong Thiên Địa Dung Lô, bọn chúng bị vây trong một không gian nhỏ hẹp, nên đang gào thét liên tục muốn thoát ra ngoài.

Những thần vật này đều có linh tính, thậm chí một số cái còn có sức mạnh không yếu hơn Lâm Phàm, mỗi thần vật chi linh đều có suy nghĩ riêng của mình.

Bọn nó muốn vượt qua tất cả, thoát ly phạm vi thần vật, muốn chân chính tạo thành cá thể.

Ngón tay Lâm Phàm sờ một cái, lập tức có một viên đan dược được Lâm Phàm khống chế trong lòng bàn tay.

“Keng, chúc mừng phát phát hiện TẠO HÓA THẦN ĐAN.”

TẠO HÓA THẦN ĐAN: Diệu dụng vô cùng, có tác dụng phi thăng thành tiên.

Đan linh trong thần đan không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi lòng bàn tay Lâm Phàm, nó muốn trốn khỏi nơi đây.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 869: Chúng Tiểu Nhân Xông Lên

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Buông ta ra...

Đan linh Tạo Hóa Thần Đan tức giận gầm thét, muốn giãy ra khỏi bàn tay Lâm Phàm.

Nhưng Lâm Phàm không có khả năng để nó chạy trốn, Tạo Hóa Thần Đan thuộc về hàng ngũ thần đan, nó có đan linh cũng là chuyện bình thường.

- Nhân tộc người thả ta ra đi, ta có thể dẫn người đi Đan giới, ta thậm chí có thể giúp người tìm được đan tộc trong truyền thuyết, từng sinh linh nơi đó đều do thần đan biến thành, sau khi nuốt chúng là có thể phi thăng thành tiên, đạt được vĩnh hằng.

Đan linh Tạo Hóa Thần Đan dụ dỗ Lâm Phàm, nó muốn dùng cái này để thuyết phục Lâm Phàm.

Nó là Tạo Hóa Thần Đan cao quý, không phải vật cho những sinh linh này cắn nuốt, nó muốn tranh bá thiên địa, ngao du thế giới, nhìn xuống thiên địa chúng sinh.

- Tiên sư nó, một viên đan cũng nhiều lời như vậy sao? Nói nhảm nhiều làm gì, còn để cho người ta dùng đan dược hay không chứ?

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, đan dược trước kia tốt biết bao, từng cái từng cái cầm miệng không nói gì, mình muốn làm gì thì làm.

- Nhân tộc, ta nguyện rửa người chết không được tử tế...

Xoạt xoạt!

Đan linh Tạo Hóa Thần Đan dữ tợn gầm thét, dùng tất cả các loại từ ngữ ác độc để chửi Lâm Phàm, đúng là Lâm Phàm cảm giác được có chút sức mạnh nguyên rửa giáng lâm từ nơi sâu xa, nhưng sức mạnh nguyên rửa này quả thực không đỡ nổi một đòn của hắn, trong nháy mắt tiêu tan.

Bây giờ Lâm Phàm đã đạt vận cổ Bất Diệt Thể, cho nên thân thể vận pháp bất xâm, chỉ bằng sức mạnh nguyên rửa nho nhỏ mà cũng muốn thương tổn cơ thể hắn, quả thực là người ngốc năm mơ.

- Người hung tàn như vậy sẽ không có kết quả tốt đâu.

Đan linh Tạo Hóa Thần Đan phát ra lời rít gào sau cùng.

Sau đó Lâm Phàm trực tiếp ném nó vào trong miệng, mùi vị cũng tạm được cảm giác giòn giòn, được lực lưu chuyển qua lại trong miệng rất tươi mát.

“Keng, chúc mừng dùng Tạo Hóa Thần Đan.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường 100000.”

Chút thần vật chi linh trong Thiên Địa Dung Lô thấy Lâm Phàm hung tàn như vậy, mỗi một chi linh đều liều mạng giãy dụa, muốn thoát ra ngoài.

Lúc này trong tay Lâm Phàm nắm một cái văn tự.

“Keng, chúc mừng phát phát hiện thần vật Văn Tự Ma.”

- Ma!

Một chữ đen nhánh, mỗi một bút họa đều ẩn chứa đại đạo vô thượng, chỉ cần nhìn một chút, tâm thần có thể bị mê hoặc, trong đó, vạn ma rít gào, nó đại biểu thế gian chân lý của Ma.

- Đáng ghét, đáng ghét...

Ma linh biết mình không thể thoát đi, nó cũng giống như Tào Hóa Thần Đan, không ngừng nguyên rửa Lâm Phàm.

- Văn tự này đúng quả có diệu dụng vô cùng, có thể tăng lên phẩm cấp cho Ma Thần Luân Bàn nha.

- Dung hợp!

Lâm Phàm nuốt chữ “Ma” vào, giúp phù văn thần thông của Ma Thần Luân Bàn và chữ “Ma” dung hợp.

Ma khí nồng đậm từ chữ Ma kia bao phủ Ma Thần Luân Bàn, dung hợp lẫn nhau trợ giúp nhau thăng cấp.

Một vị Ma Thần đứng trong ma chi thế giới, rộng vô biên vô tận, ngẩng mặt lên trời gầm thét, đánh vỡ bình chương, đột phá tầng thứ cao hơn.

“Keng, dung hợp thành công.”

“Ma Thần Luân Bàn thăng cấp thành Ma Vực.”

Đám thần trong Thiên Địa Dung Lô là một phần của cải thông thiên đối với Lâm Phàm.

Sau đó, hần bất chấp tất cả nuốt toàn bộ số thần vật kia xuống, thần vật chi linh trong đó tức giận rít gào, giãy giụa phản kháng, nhưng hết thảy đều phí công.

“Keng, chúc mừng dùng Âm Dương Thần Đan.”

“Keng, chúc mừng dùng Cửu Chuyển Kim Phệ Đan.”

“Keng, chúc mừng phát hiện Hám Kim Thần Thiết.”

...

Toàn bộ đan dược chuyển hóa thành kinh nghiệm, còn một ít vật liệu thần cấp thì dung nhập vào Động Thiên, cùng Động Thiên hòa làm một thể.

Đối với Lâm Phàm, hiện tại là thời điểm hân vui sướng nhất, Động Thiên đang xảy ra biến hoá vô cùng lớn.

Một lượng lớn thần vật tiến vào Động Thiên, nhưng cũng không khai thác hết dấu ấn của Tiên Thiên Động Thiên, những dấu ấn kia không ngừng chuyển hoá, tạo ra vô số sinh linh mới.

Phạm vi Động thiên không ngừng được mở rộng, bức vách của nó tăng lên một lần nữa, từng bước hướng về cấu trúc thành hình một thế giới, theo Lâm Phàm nghĩ, những cường giả khác cũng không có Động Thiên cường đại như mình.

Thời điểm Lâm Phàm đang đột phá, một đám vực ngoại tà ma ẩn giấu trong hư không vô tận chuẩn bị hành động.

Từ khi bị Tà Chủ kia gài bẫy, bọn chúng liền ẩn nấp trong hư không, tùy thời ra tay.

Đám chí cường giả thật sự quá cường đại, bọn chúng không phải là đối thủ.

Nhưng trên người Lâm Phàm lúc này tản ra khí tức hấp dẫn tất cả tà ma trong bát hoang lại đây.

Từng đôi mắt tà ác, hiện ra u quang nhàn nhạt, nhìn chăm chú Lâm Phàm.

- Tên này là Nhân tộc lạc đàn.

- Hẳn đang tu luyện đó, chúng ta cùng nhau tiến lên, nhất định có thể chiếm được thân thể hắc, đoạt tất cả những gì hắc có.

- Đây là mùi vị thần vật, đã lâu rồi không ngửi qua a.

Bên trong đám vực ngoại tà ma, có một vương giả, trong mắt nó lập loè vẻ tham lam, Nhân tộc trước mắt này thật sự quá mỹ vị.

- Tên ghê tởm Tà Chủ kia kéo chúng ta đến nơi này, hại chúng ta trốn chui trốn lủi như chuột, đám chí cường giả mặc dù không ra tay với chúng ta, nhưng sau khi chúng giải quyết sự tình của bản thân xong, nhất định sẽ tìm chúng ta tính sổ.

Wương giả tà ma lạnh lùng nói.

Bọn nó thích chiếm cứ thân thể đã chết nhất, cho dù thân thể của chí cường giả chúng cũng chiếm được, chỉ cần những chí cường giả kia chết đi là bọn chúng có thể chiếm cứ thân thể họ, do đó. chỉ cần chiếm được thân thể là bọn chúng có tất cả.

Nhưng những đám chí cường giả kia chắc chắn sẽ không cho bọn chúng có cơ hội nào.

Chỉ cần đến thời cơ thích hợp, bọn họ sẽ chém giết toàn bộ tà ma.

Mà bọn chúng không cách nào chấp nhận được sự thật này.

- Người đâu, mau vọt vào cơ thể hắc, cướp đoạt tất cả của hắc cho ta.

Wương giả tà ma rít gào ra lệnh.

Trong nháy mắt, ngàn tỉ tà ma chen chúc nhau, giương nanh múa vuốt hướng về Lâm Phàm.

Hiện tại, Động Thiên Lâm Phàm xảy ra một tia biến hóa, đại lượng thần vật trực tiếp thăng Động Thiên đến đỉnh phong, phong vân dũng động. lôi đình lấp loé.

Vô cùng vô tận sinh linh được sinh ra, đại đạo trong động thiên đang thoát biến.

Đây là trạng thái động thiên nâng cấp lên thế giới.

Địa hỏa, thiên phong gào thét, chúng đang thay nhau phá diệt phương thế giới này.

Lâm Phàm giờ cũng hơi chấn kinh, hẳn không ngờ mình không cẩn thận đã để xảy ra chuyện như vậy.

- Trấn áp!

Lâm Phàm chỉ có thể toàn lực triển khai thần thông đối kháng với Địa hỏa, thiên phong cùng thiên kiếp vô cùng vô tận đang giáng xuống.

Muốn tu luyện Động Thiên thành thế giới, nhất định phải chịu tai kiếp, coi như chí cường giả cũng cảm thấy khó khăn đến cực điểm, không cần nói đến tu vi Lâm Phàm hiện tại, mới chỉ có Viên Cổ cảnh sơ kỳ.

Lúc này Lâm Phàm đứng trong Động Thiên, ngược nhìn vô tận tai kiếp đang giáng xuống, Thượng Cổ Đại Yêu cùng các khí linh khác đều ngưng thần nhìn diễn biến trong này, bọn chúng đều cảm nhận được sức mạnh mệnh mông đang tích góp.

- Động Thiên đang muốn hình thành thế giới, vô luận thế nào cũng phải trấn áp các loại kiếp nạn này xuống.

Lâm Phàm lớn tiếng nói.

- Lão ca yên tâm, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục cho dù chúng ta dùng hết tính mạng, cũng sẽ bảo vệ nơi đây.

Khí tức Thượng Cổ Đại Yêu dâng trào, yêu khí nồng nặc lan toả xung quanh, đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng ra tay trấn áp.

- Tính mạng thì không cần, nhưng việc Động Thiên ngưng tụ thành thế giới là việc thiên địa bất dung, nên mục tiêu những kiếp nạn này chính là Động Thiên, Thiên địa muốn ngăn cản Động Thiên lên cấp thành thế giới.

Thời điểm Lâm Phàm vượt qua bảo linh khí, nên hẳn biết, Động Thiên mình có thể phát triển càng cao hơn, bây giờ hẳn lại cần nuốt vô số thần vật, tích lũy đạt đến đỉnh cao nên đây là thời điểm tấn thăng.

Ầm ầm!

Thời khắc này, kiếp nạn đã đến...

- Ra tay đi.

Lâm Phàm hô to một tiếng, sau đó ra tay chống lại những kiếp nạn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 870: Đây Là Hành Động Cao Thượng

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ha ha, chúng ta vào được rồi.
- Cái thân thể tên Nhân tộc này vực ngoại tà ma chúng ta muốn chắc rồi.
- Thân thể này thật cường hãn nếu chúng ta lấy được nó thì thật tuyệt vời, hơn nữa, ở đây còn đang hình thành thế giới mới, chúng ta cũng có đất đặt chân.
- Chúng bay đâu mau cắn nuốt tất cả đi, tên Nhân tộc này của chúng ta rồi.

Vương giả tà ma điên cuồng hét lên trong lòng, hân đang phát tiết sự vui vẻ, hân đợi thời gian dài như vậy, rốt cuộc cũng tìm được một vị cường giả đủ mạnh.

Một ít vương giả tà ma khác đã sớm ký thác vào cơ thể vài tên cường giả, sau đó trà trộn vào những chủng tộc Đại Thiên thế giới, âm mưu ngày sau quật khởi.

Vực ngoại tà ma bọn chúng chỉ cần đoạt được một cỗ thân thể, coi như chí cường giả cũng không cách nào nhận biết được chúng ở trong đó.

- Chờ đã, có gì đó không ổn...

- A! Những thứ này là cái gì?

- Động Thiên tên Nhân tộc này đã xảy ra chuyện gì, sao lại có sức mạnh cuồng bạo như vậy.

- Cứu mạng, ta muốn đi ra ngoài ta không muốn chết ở chỗ này.

Lúc này, trong hư không Động Thiên, sức mạnh cuồng bạo giống như cuồng long bộc phát, khiến đám vực ngoại tà ma đang trong đó giống như giấy dán tường, từng tên từng tên bị đánh thành tro.

- Đây là tình huống gì? Lâm Phàm tròn tròn mắt, tình huống này quả thật nằm ngoài dự liệu của hắn.

Kể cả đám Thượng Cổ Đại Yêu cũng tròn tròn mắt, bọn hắn đã làm xong chuẩn bị ứng đối tai kiếp, nhưng không nghĩ tới một khắc chuẩn bị xuất thủ, dĩ nhiên có một bầy gia hỏa vọt vào, trực tiếp chặn kiếp nạn kinh khủng kia lại.

- Các người nhìn đi đây mới gọi là người tốt nè.

Thời khắc này, Lâm Phàm hô to, cảm giác thế giới này có thật nhiều biến hóa.

Hắn cũng nhận ra những thứ quái quỷ kia chính là vực ngoại tà ma, nhưng những vực ngoại tà ma kia dĩ nhiên không sợ sinh tử, vọt vào Động Thiên hắn.

Mà trong một khắc bọn chúng xông vào đó, thiên địa lại khởi xướng tai kiếp đánh xuống, những vực ngoại tà ma này liền chặn lại toàn bộ các loại chi kiếp, đêr bọn hắn không phải làm gì cũng vượt qua tai kiếp.

- Đây là đại nghĩa.

Lâm Phàm cảm thán.

- Lão ca, không nghĩ tới thế gian lại có vực ngoại tà ma tốt bụng như vậy.

- Nếu bọn chúng đã tốt bụng như vậy, chúng ta có nên giúp bọn chúng hay không?

Một khí linh ngốc nghếch hỏi.

Lâm Phàm khoát tay lạnh nhạt nói.

- Không cần, các người nhìn vẻ mặt bọn chúng là biết, chúng kiên cường, cuồng bạo đường nào, nếu chúng ta xuất thủ sợ sẽ để bọn chúng nghĩ rằng chúng ta đang xem thường bọn chúng đó, chúng ta chỉ cần cẩn thận quan sát là được.

- Đợi đến lúc kết thúc, nếu còn tà ma sót lại, chúng ta đến cảm tạ cũng không muộn.

Hắn thầm cười, nhưng vì biểu diễn sự tôn kính, đành phải cố gắng liều mạng nhin cười mà thôi.

- Thì ra là vậy, lão ca nói rất đúng, những vực ngoại tà ma này đại nghĩa như vậy, quả thực hiếm thấy.

- Nghe xem, hình như bọn chúng đang phát ra những tiếng gầm gừ thì phải, có thể nhìn ra bọn chúng đang rất kiên cường nha.

- Có những vực ngoại tà ma này hỗ trợ, chúng ta có thể buông lỏng một chút, chúng ta có thể ngồi cắn hạt dưa cố gắng nhìn là được.

Lâm Phàm từ trong Địa Cầu lấy ra một ít hạt dưa, chia cho mỗi người một túi cùng nhau ngồi cắn.

Sau đó, Lâm Phàm cùng với đám khí linh đứng ở đó, mỗi người một chỗ cắn hạt dưa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tình huống trong hư không.

Ngàn tỉ vực ngoại tà ma, số lượng đồ sộ bậc nào? Phải dùng từ lít nha lít nhít che kín bầu trời mới hợp lý.

Trong hư không Động thiên đen kịt một màu, nhưng trong màu đen ấy, cũng có từng luồng ánh sáng lập loè.

- Cứu mạng với! Ta mau phải rời khỏi nơi này.

- Đây là kiếp nạn, chúng ta căn bản không chống đỡ nổi.

- Tên Nhân tộc này đang ở thời điểm lên cấp Động Thiên mà chúng ta lại xông vào, hình như chúng ta đang chống đỡ tai kiếp này cho hắn cmnr.

- Vương giả đại nhân, nhanh cứu chúng tôi, chúng tôi không chịu nổi nữa.

Vô số vực ngoại tà ma tê tâm liệt phế gầm to, bọn chúng tuy mạnh mẽ nhưng trực tiếp ngăn chặn kiếp nạn bạo phát, chính là sự tình muốn chết mà.

Ngàn tỉ vực ngoại tà ma có thể chống đỡ được bao lâu nữa đây?

Wang gia tà ma gầm thét, sức mạnh mệnh môn oanh kích động thiên tinh bích, muốn oanh mở một con đường cho đại quân hắn rời đi, nhưng để cho hắn tuyệt vọng chính là, Động Thiên này đi vào thì dễ dàng nhưng muốn ra ngoài vô cùng khó khăn.

- Cố lên!

- Vực ngoại tà ma tốt bụng a, quan điểm của ta đối với các người đã biến hóa cực lớn rồi, phải nói là xoay ngược 180 độ luôn á.

- Các người là người tốt a, thế gian này còn có người tốt như các người thật sự quá ít.

Lâm Phàm ngẩng đầu thối phồng sự vĩ đại của vực ngoại tà ma lên tận trời, biểu thị sự coi trọng với bọn chúng.

Vương giả tà ma nghe được mấy câu này, suýt chút nữa không thở được.

Hắn hiện giờ đang rất muốn chửi mẹ nó một tiếng thật to.

- Tốt cái em gái ngươi ấy, đkm.

- Thả chúng ta rời đi đi...

Vương giả tà ma rống giận.

- A! Để cho các vị tiếp tục biểu diễn á? đây là việc các ngươi phải làm ư? Ta hiểu được, vậy đa tạ các vị lão ca.

Lâm Phàm giống như không nghe lời vương giả tà ma nói, nhưng làm bộ như đã nghe rõ, hô to một tiếng.

- Trời ạ...

Vương giả tà ma vừa nghe thấy lời ấy, nhất thời bùng nổ.

Thế nhưng lúc này, trong hư không lơ lửng lấp lánh, địa hỏa, thiên phong giống như không cần tiền, ào ào đập xuống, đập nhóm vực ngoại tà ma không kịp ứng phó, gương mặt mỗi tên đều đau khổ, nhưng không biết làm gì hơn.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng hí, nổi lên không dứt vang dội toàn bộ Động Thiên.

- Lão ca hết hạt dưa rồi.

Thượng Cổ Đại Yêu nhìn Lâm Phàm nói, mùi vị của hạt dưa này không tệ chút nào a.

- Người ăn từ từ thôi, năm một năm to xong cho vào trong miệng nhai, cả vỏ cũng không nhổ ra, quả thực rất thô tục biết không.

Lâm Phàm lại đưa ra một túi hạt dưa lớn cho hắn nói.

- Mỹ vị, đồ chơi này quả thật rất ngon nha, vừa nhìn nghĩa cử cao đẹp của vực ngoại tà ma, lại vừa được ăn hạt dưa, cuộc sống như thế thật tốt quá, hí hí.

Thượng Cổ Đại Yêu lên tiếng.

- Đúng đấy, thế gian này người tốt vẫn còn nhiều a.

Đại Phàm Ca chi linh tiếp lời.

- Ai, những vực ngoại tà ma này nếu có thể trở thành lão sư của Học Viện Điện Giật Trị Liệu thì tốt biết bao, như vậy thế gian này sẽ thay đổi thành càng tươi đẹp hơn.

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cảm thán.

Lâm Phàm cũng mấy khi cảm thán, trong mắt lập loè vẻ kính nể.

- Các người nghe đi, khí thế bọn họ hùng tráng biết bao, âm thanh gào thét cũng rất lớn nha.

Lâm Phàm nói rằng.

- Đúng vậy, khí thế bất phàm cho dù không ngừng hi sinh cũng quyết không lùi về sau, loại tinh thần này rất đáng được mọi người chúng ta học tập.

Thượng Cổ Đại Yêu cảm thán tiếp lời.

- Lão ca, bọn họ hình như đang mắng chúng ta thì phải?

Phi Thiên Khí linh nghi ngờ hỏi.

- Bọn họ chửi chúng ta là vì không muốn chúng ta đi lên hỗ trợ đó.

Lâm Phàm đang cắn một hạt dưa trả lời.

- Thì ra là như vậy!

...

Không biết qua bao lâu, nhưng về mặt đám người Lâm Phàm ngày càng nghiêm túc, ngày càng tôn kính nhìn đám vực ngoại tà ma.

Ngàn tỉ tà ma nhưng giờ vền vẹn chỉ còn một người.

Động Thiên bắt đầu lên cấp, ranh giới được mở rộng vô hạn, Thiên Địa nguyên khí so với lúc trước càng thêm dày đặc, một đoàn sinh mệnh lực dưỡng dục ra một cái lại một cái sinh linh mới.

Tuy đây chỉ là thời điểm thế giới mới bắt đầu, những nền văn minh trong đó cần có thời gian lắng đọng, nhưng đối với Lâm Phàm, như vậy đã đủ rồi.

Bây giờ Lâm Phàm cũng không cần quan tâm phương thế giới này nữa, bởi vì hắn có việc trọng yếu hơn muốn làm.

Trong hư không vẫn còn sót lại một tên tà ma đang ngây ngốc đứng nơi đó, trong khoảng thời gian ngắn, giống như bị trời tròn, ngây ngẩn cả người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 871: Hoàn Toàn Hông Mất

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này Vương giả tà ma đang ngậy ngốc đứng ở đó, lúc trước, chí khí xung thiên muốn cướp đoạt một cái thân thể mạnh mẽ, nhưng bây giờ, ngay cả một cọng lông của người ta cũng chưa đụng tới, mà đại quân vực ngoại tà ma trong tay mình đã toàn quân bị diệt, giờ chỉ còn sót lại một mình hăn.

- Lão Thiết.

Lâm Phàm cùng rất nhiều khí linh vây quanh Vương giả tà ma gọi nhỏ.

Vương giả tà ma cả kinh, nhất thời gào lên muốn phản kháng.

Nhưng có một bàn tay khoát lên bả vai khiến hăn trong khoảng thời gian ngắn ngây ngẩn cả người, nội tâm đang sa sút của hăn lại càng run rẩy hơn.

- Lão Thiết, không nên kích động, mọi chuyện đã qua rồi, hết thấy đều an toàn rồi.

Hiện tại, Lâm Phàm rất muốn cười ầm lên, hăn sắp không nhịn được nữa, nhưng tình huống bây giờ hăn phải duy trì trấn định, không thể gây tổn thương người ta được.

- Ta...

Nhuôn mặt Vương giả tà ma xấu xí có chút trầm thấp, khiến mọi người có cảm giác như tất cả sự tình phát sinh đều là ngẫu nhiên.

- Đừng nói gì cả, bọn ta hiểu mà, nghĩa cử cao đẹp của các người sẽ không bao giờ bị thế nhân quên mất, ta sẽ cố gắng để mọi người ghi nhớ các người trong lòng.

Lâm Phàm nói.

- Đúng đấy, không nghĩ tới bên trong vực ngoại tà ma dĩ nhiên lại có người có nghĩa cử lớn như người, việc làm của các người thật khiến người ta cảm động, khiến người ta kính nể.

Thượng Cổ Đại Yêu tiếp lời.

- Ai, người là người tốt!

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương cũng cảm thán theo sau.

- Ta...

Vương giả tà ma vừa định mở miệng lần nữa nhưng lời còn chưa kịp nói đã bị Lâm Phàm cắt đứt.

- Người không cần phải nói gì cả, ta biết bây giờ người có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lão Thiết à, lần này, các người tổn thất rất nặng nề a, ngàn tỉ tráng sĩ tà ma hy sinh, thề sống chết thủ hộ Động Thiên, để ta rất cảm động, nếu không nhờ các người, Động Thiên đúng là khó có thể thăng cấp thành thế giới được rồi.

Lâm Phàm cắt ngang nói.

- Ta...

- Ta biết người muốn nói gì, người yên tâm, bọn họ sẽ không chết vô ích đâu, ta sẽ luôn ghi nhớ một phần ý chí của bọn hã và sẽ khiến thế

giới này không ngừng trưởng thành...

Lâm Phàm cố nén cười. dùng ngôn từ chính nghĩa nói.

- Câm miệng! Các người có thể để ta nói xong một câu được hay không?

Vương giả tà ma gầm lên, tròng mắt hung tàn kia mà lại có nước mắt.

- Lão Thiệt, đừng như vậy, người đừng khóc mà, người là nam tử hán đại trượng phu, người không thể khóc a.

Lâm Phàm nặng nề vỗ vỗ vai hắn.

Thời khắc này, Vương giả tà ma cũng không nhịn được nữa, nước mắt hối hận không ngừng tuôn rơi, ngàn tỉ đại quân tiến vào để chiếm đoạt thân thể người ta, nhưng ngay cả cái lông của đối phương cũng chưa đụng tới, đã phải thay đổi phương ngăn cản tai kiếp khởi nguồn.

Bây giờ, đối phương lại dùng những lời lẽ như thế nói với hắn, những lời nói giống như một thanh kiếm sắc bén, hung hăng đâm thủng nội tâm hắn.

Đây mà là Nhân tộc ư? Là súc sinh mới đúng.

- Có thể thả ta rời đi không?

Vương giả tà ma không muốn nói nhiều, hiện tại hắn chỉ muốn rời khỏi nơi đây mà thôi.

Tất cả chí khí hắn đã tan thành mây khói, hắn chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh cố gắng khóc lóc kể lể một phen.

Lần này bị trọng thương, nếu không có một ngàn tám trăm năm tu dưỡng, căn bản không có cách nào khôi phục.

- Ai, ta thật sự kính nể rồi, người ta làm xong chuyện tốt không đòi hỏi, mà còn vội vã rời đi, tinh thần bậc này, chúng ta tự nhận không

bằng.

Lâm Phàm lần thứ hai cảm thán.

Xì xì!

Vương giả tà ma trực tiếp phun một ngụm máu, hắc thật sự không chịu nổi những lời nói như vậy nữa.

- Lão Thiết, ngươi làm sao vậy?

Lâm Phàm vội vàng hỏi.

- Không có gì ta chỉ muốn rời đi mà thôi.

Vương giả tà ma rất muốn liều mạng cùng đối phương thế, nhưng bây giờ hắc chỉ còn một mình, còn liều cái rắm.

Chỉ cần giữ được rừng xanh, sợ gì không có củi đốt, Vương giả tà ma muốn lần nữa thành lập đại quân báo thù, vấn đề đầu tiên hắc phải làm chính là giữ được tính mạng của mình đã.

- Tốt, nếu lão Thiết muốn rời đi, ta cũng không miễn cưỡng.

Thời khắc này, thế giới đang tiến vào giai đoạn hình thành, xuất hiện một con đường.

Vương giả tà ma nhìn Lâm Phàm, trong cặp mắt vô thần của hắc ẩn chứa vẻ tuyệt vọng đối với tương lai, sau đó, hắc từ từ hướng về con đường kia rời đi.

Tất cả những gì xảy ra hôm nay thật sự đã kích hắc rất lớn a.

Trong khoảng thời gian ngắn, không cách nào tiếp thu.

Trơ mắt nhìn mình đại quân mình tan thành mây khói, mình lại không có bất kỳ biện pháp nào để cứu bọn họ.

Tai kiếp khởi nguồn kia thật sự kinh khủng, nếu mục tiêu chính của tai kiếp là hấn, sợ rằng hấn cũng không thể sống sót tới bây giờ.

- Lão Thiệt, lên đường bình an.

Lâm Phàm vốn muốn giết hấn luôn nhưng sau khi ngẫm lại, không có ý ra tay nữa.

Vương giả tà ma này cũng rất đáng thương nha, đại quân ngàn tỉ mệnh môn cuồn cuộn, nói không có liền không có, một chút an ủi cũng không có, khiến hấn rất hụt hẫng, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã bị hộc máu tức chết rồi.

Hơn nữa, nếu không có những tên vực ngoại tà ma này, Động Thiên của mình có thể thăng cấp thành thể giới hay không cũng là vấn đề khó nói.

Hiện tại, Động Thiên thăng cấp thành thể giới, công lao của vực ngoại tà ma rất lớn.

Nếu đã như vậy, thả tên Vương giả này đi cũng được, coi như bù đắp phần nào cho hấn.

Vương giả tà ma đi tới con đường kia, sau đó quay đầu nhìn đám người Lâm Phàm, trong con người vô thần kia lóe lên vẻ không biết làm thế nào cho phải.

-Lão Thiệt. đi thông thả a.

Lâm Phàm khoát tay nói.

- Lão Thiệt, nếu có cơ hội thì đến thăm chúng ta một chút nha.

Thượng Cổ Đại Yêu nói.

- Mong người thuận buồm xuôi gió, hi vọng lần sau người lại tới chỗ chúng ta làm khách.

Đại Phàm Ca chi linh nói rằng.

Phốc!

Thân thể Vương giả tà ma đột nhiên run lên, hắn lấy hai tay ôm ngực chạy đi, vì hắn sợ nếu như mình tiếp tục ở đây, hắn sẽ bị tức chết mất.

- Ta hiểu rồi.

Một khắc khi Vương giả tà ma rời đi, hắn nói ra một câu sau đó đi mất.

Sau khi hắn rời đi, Lâm Phàm không nhin được nữa, bắt đầu cười lớn.

- Ha ha, buồn cười chết ta rồi, haha vận may này cũng quá lớn rồi.

Lâm Phàm bắt đầu cười lớn, hắn không ngờ tại thời khắc mấu chốt, lại có một đám vực ngoại tà ma đông như châu chấu tràn vào Động Thiên của mình, sau đó trực tiếp ngăn cản tai kiếp khởi nguồn.

Đại quân ngàn tỉ vực ngoại tà ma, một nguồn sức mạnh rất khổng lồ nha, bây giờ lại không minh bạch chết trong Động Thiên hắn, nếu việc này đặt trên bất cứ người nào, cũng không cách nào nhin được.

Ngắm lại vẻ mặt lúc đó của Vương giả tà ma, Lâm Phàm lại càng cười ha hả, thật sự quá thâm, quá bi thương a.

Thượng Cổ Đại Yêu cùng các khí linh khác cũng cuồng tiếu, cười đến nổi trứng chim có chút đau.

- Lão ca, xem ra vận khí chúng ta rất tốt nha, tên Vương giả tà ma kia khẳng định có tâm muốn chết rồi.

Thượng Cổ Đại Yêu vừa cười vừa nói.

- Đó là tự nhiên, ngàn tỉ đại quân cũng không phải một số lượng nhỏ, tự dưng vô cớ bị diệt, cho dù nội tâm hắn vô cùng mạnh mẽ cũng không thể chịu nổi loại đả kích như thế.

Lâm Phàm trả lời.

- Vậy chúng ta thật sự thả hãn đi hay sao?

Lôi Đình Điều Giáo Pháp Vương hỏi.

Lâm Phàm ngược nhìn hư không, sau đó cười nhạt một tiếng.

- Đúng vậy, chúng ta phải biết cảm ơn người ta chứ, sao đi chém đại công thần như vậy.

Trong đôi mắt Lâm Phàm ẩn chứa vẻ thâm thúy, giống như xem thấu tương lai.

...

Lúc này.

Vương giả tà ma mang nội tâm nặng nề từ thông đạo đi ra.

- Đáng ghét, ghê tởm, thứ hỗn trướng, ta không giết người thề không phải tà ma.

Một khắc đó, Vương giả tà ma tức giận gầm thét.

Hắn không thể tin được đại quân của mình toàn quân bị diệt.

Rống!

Đúng lúc này, một trận tiếng rống giận dữ truyền đến, đồng thời mang theo từng luồng khí tức kinh khủng lao tới.

- Các người nhìn đi, đó là Vương giả tà ma kia.

- Vương giả tà ma là tên mạnh nhất trong đám tà ma, nếu chém giết được hắn, có rất nhiều chỗ tốt nha.

Nghe được âm thanh này, Vương giả tà ma đột nhiên sửng sờ, hắn phát hiện bốn phía xung quanh dĩ nhiên có một đám sinh linh các chủng tộc Đại Thiên đang lăm le vây giết mình.

- Nhân tộc, ta nhất định giết ngươi a...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 872: Một Chương Năm Em

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Động Thiên thăng cấp thành thể giới dẫn đến sự biến hóa về chất cho Lâm Phàm mà.

“Keng, tên gọi Sáng Tạo Chi Chủ.”

“Luyện hóa thể giới (3/1000).”

Đối với cái tên gọi Sáng Tạo Chi Chủ này, Lâm Phàm thật không biết nó có ích lợi gì, nếu cứ luyện hóa thể giới như vậy, cũng thực sự quá buồn chán.

Bây giờ, trong hắn đã hình thành tân thể giới, nên có không ít sinh linh, những sinh linh này đều là sinh linh thông thường, chúng có hình thù kỳ quái, nên không biết thuộc loài nào.

Thế nhưng phải cho thể giới này một cái tên mới được.

- Khởi nguyên.

Hết thấy đều là sự bắt đầu.

Danh tự này cũng khá được, Lâm Phàm khoái trá dùng cái tên này đặt cho tân thể giới.

Mặc dù thực lực bây giờ của Lâm Phàm chỉ là cảnh sơ kỳ, nhưng hắn có thể nghiền ép tất cả những tên Viễn Cổ cảnh trung kỳ khác, coi như hậu kỳ, hắn cũng có thể trấn áp chúng bằng thực lực.

Nhưng cường giả Viễn Cổ cảnh đại viên mãn có chút khó nói, nhưng nếu như hắn đụng phải mấy tên ngu xuẩn giống như Kiếm Tổ, hắn có thể một đường đẩy qua.

Theo Lâm Phàm, chuyện này rất ít có khả năng bởi vì những người luyện kiếm tới mức luyện mình ngu đi giống như Kiếm Tổ cũng không có mấy tên a.

Sau một tháng.

Lâm Phàm đi lung tung không có mục đích, du đãng trong hư không, gặp mấy lần truy sát nhưng hắn đều vượt qua.

Mẫu chí cường giả kia đã ghi tạc Lâm Phàm vào trong lòng rồi, phần lớn thần vật đều bị Lâm Phàm thu lấy, hiện tại, hắn chính là mục tiêu phải giết của những tên chí cường giả kia.

Còn Thủy Hỏa Đại Đế và Tử Vong Ma Thần đi nơi nào, Lâm Phàm đúng không rõ lắm.

Lúc thần vật xuất thế, hai nàng cũng không có ở hiện trường, việc này đúng có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ thế gian này còn có cái gì trọng yếu hơn thần vật hay sao.

Đúng lúc này. thiên địa phương xa có dị biến khiến Lâm Phàm chú ý.

Tứ phương có lôi đình lấp loé, giống như có ai đang sử dụng đại chiêu.

Trong đó, còn có mấy cổ hơi thở rất mạnh, những cổ hơi thở không phải bình thường, nhưng theo Lâm Phàm, chúng cũng không đáng nhắc tới.

- Các người có ý gì? Nam Vô Thánh Đế ta cùng các người không thù không oán, sao các người lại muốn truy sát bản Đế.

Một người đàn ông bị năm bóng người vây ở giữa, khiến hãn không cách nào đột phá.

Trong thời gian mấy năm này, Nam Vô Thánh Đế tu luyện đến cảnh giới Chí Tôn sơ kỳ, những thứ này đều dựa vào việc vận giới dung hợp, nên hãn mới tiến nhanh như vậy, nếu không phải vận giới dung hợp khiến ý chí thiên địa tăng cường, hãn muốn tiến một bước đến cảnh giới mới, quả thực khó càng thêm khó.

Thực lực bản thân hãn rất mạnh, nếu hãn muốn đoạt mấy cái Vĩnh Hằng Chi Vị đang phân tán khắp nơi kia là chuyện vô cùng dễ dàng.

Ngũ Thiên đạo tặc.

Mấy năm qua, uy danh này rất nổi danh trong giới đạo tặc, thực lực tự thân những người này vô cùng cường hãn, không phải bọn đạo tặc bình thường có thể so sánh, mấy người này khiến Nam Vô Thánh Đế cũng có cảm giác vướng chân vướng tay, những người này liên thủ suýt chút nữa đã muốn cái mạng già của hãn.

Trong số những người vây giết hãn, có một cô gái toàn thân tản ra sát ý nồng nặc, cô nàng này có đôi mắt vô cùng âm trầm, nhìn chăm chăm Nam Vô Thánh Đế nói.

- Mấy chí cường giả cùng phát ra nhiệm vụ, chỉ cần chém giết Nhân tộc có thể nhận được phần thưởng vô cùng phong phú, tuy người và chúng ta không thù không oán, nhưng chúng ta cũng chỉ có thể làm vậy, muốn trách thì trách người quá đáng tiền thôi.

Sắc mặt Nam Vô Thánh Đế cực kỳ khó coi, chuyện này là cái quái gì, nhất định mình bị hiểu lầm rồi, thật sự bị ai mà.

Sau khi vạn giới dung hợp, hắc đã bắt đầu bế quan, ai mà ngờ, khi vừa đi ra, bởi vì bản thân là Nhân tộc nên bị năm người này truy sát.

Hơn nữa, năm tên này có thực lực tương đương với mình, nên càng khó đối phó, đặc biệt là bọn họ có thuật hợp kích, không phải người bình thường có thể chống đỡ, nếu không phải bản thân hắc có một bảo bối, sợ rằng đã sớm chết trong tay bọn họ rồi.

Thời điểm vạn giới chưa dung hợp, hắc làm gì biết những cường giả này, cũng không biết sau khi vạn giới dung hợp, những người này từ đâu nhô ra.

Trong chớp mắt, xuất hiện vô số cường giả, hơn nữa có thực lực cũng không yếu hơn hắc bao nhiêu.

- Phí lời với hắc làm gì? Mau lấy thủ cấp của hắc đi, chúng ta còn phải về lãnh thưởng.

Một tên đạo tặc dữ tợn gầm thét, trên mặt hắc có một vết sẹo dài từ đỉnh đầu kéo tới tận cổ. nhìn rất hung dữ, nhìn vết sẹo này có cảm giác, hắc từng bị người khác bổ một đao vào đầu, nhưng may mắn né được một chút.

Nam Vô Thánh Đế cảnh giác nhìn năm người này, đầu óc quay cuồng vạn chuyển, suy nghĩ biện pháp rời đi.

- Ai u, đây không phải tiểu Nam à? Sao ngươi lại thảm như vậy, bị người ta đuổi giết nữa.

Lúc này, Lâm Phàm từ trong hư không đi ra, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Sắc mặt năm tên đạo tặc đồng loạt biến đổi cùng nhìn về một phía trong hư không.

Giờ khắc này, Nam Vô Thánh Đế cũng cả kinh, nhưng sau khi nhìn qua người vừa đến, lại thở phào nhẹ nhõm.

- Là tiểu tử người à.

Thời điểm nhìn người tới là Lâm Phàm, Nam Vô Thánh Đế thở phào một hơi, may quá, người giúp đỡ rốt cuộc đã tới, nhưng tiểu tử này vừa gọi mình là cái gì nhỉ?

- Tiểu Nam?

Ta * mẹ nó, từ khi nào mà tiểu tử này lại bá đạo như vậy, dám kêu mình là tiểu Nam.

- Tiểu Nam, người, thái độ gì đây, ta không phải tiểu tử này tiểu tử nọ, nên xin người gọi ta là Nhân tộc Đại Đế.

Lâm Phàm bất mãn nói.

- Lại thêm một tên Nhân tộc.

Năm tên đạo tặc nhìn Lâm Phàm, từng tên từng tên đều lộ ra nụ cười âm trầm.

- Không nghĩ tới vận khí chúng ta tốt như vậy, chỉ một lần đi, đã gặp được hai tên Nhân tộc, sau khi chém giết bọn người, phần thưởng của chúng ta sẽ dị thường phong phú.

- Các người là ai?

Lâm Phàm hỏi.

- Tiểu tử, người phải cẩn thận đó, mấy tên này đều là cao thủ Chí Tôn Cảnh, truy thiên tặc, sát thiên tặc, trảm thiên tặc, động thiên tặc, yêu thiên tặc.

Năm tên đạo tặc đầu ưỡn thẳng người giống như rất tự hào với uy danh của mình, cảm giác rất thỏa mãn, đặc biệt sau khi nhìn thấy dáng dấp tên Nhân tộc kia, bọn họ cảm thấy rất đúng.

Sợ hãi!

- Trời ạ, ông trời với các người có cừu oán hay sao, một cái là đuổi, một cái là giết, một cái là chém, một cái là chấn động, còn một cái là yêu, cái này cần có bao nhiêu cừu hận thì mới đặt ra những danh tự không êm tai này.

- Hồn láo.

Truy thiên tặc nhất thời nổi giận, nàng không ngờ tên Nhân tộc này hồn láo như vậy.

- Tiểu tử, chúng ta cùng liên thủ.

Nam Vô Thánh Đế không biết thực lực Lâm Phàm bây giờ ra sao, nhưng khẳng định hẳn cũng không yếu chút nào. Nếu hai người liên thủ, sẽ có cơ hội rất lớn đột phá ra ngoài.

- Ta từ chối, bởi vì người gọi tên ta như vậy, ta rất không thích, nếu như người kêu ta là Đại Đế thì ta sẽ giúp người, bằng không người tự nghĩ biện pháp đi.

Lâm Phàm nhún nhún vai nói.

- Con mẹ nó, chuyện gì đây hả?

Nam Vô Thánh Đế không nghĩ tới vào lúc này rồi mà tiểu tử kia còn lưu ý danh xưng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn cũng hết chỗ nói.

- Tiểu tử, bây giờ không phải thời điểm đùa nghịch đâu.

Nam Vô Thánh Đế vội vàng hô.

-Tiểu Nam hẹn gặp lại nha.

Lâm Phàm cũng không quay đầu, mà chuẩn bị rời đi.

- Hừ, muốn tới thì tới muốn đi thì đi, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Truy thiên tặc chợt quát một tiếng, phát ra một đạo cương khí trực tiếp chém nứt hư không.

Nhưng để bọn họ kinh ngạc là, Lâm Phàm cũng không tránh né mà là dùng thân thể ngạnh kháng một chiêu kia, sau đó có chút không vui nói.

- Các người cẩn thận một chút, ta mà ra tay là tất cả các người đều phải chết đó, tiểu Nam suy tính thế nào rồi, nếu không được, thì ta đi đây, người ở lại từ từ chơi với bọn hăn nhé.

Giờ khắc này, trong lòng Nam Vô Thánh Đế vô cùng kinh hãi, bởi vì hăn biết thực lực Truy thiên tặc rất mạnh, một đạo cương khí vừa rồi kia ẩn chứa sức mạnh không gì không xuyên thủng, coi như là hăn, cũng không thể không né tránh.

Nhưng sao hăn có thể nghĩ tới, tiểu tử này dĩ nhiên dựa vào thân thể cứng rắn tiếp một chiêu, tên này quả thực quá biến thái.

- Nhân tộc Đại Đế chúng ta liên thủ đi.

Nam Vô Thánh Đế bó tay với cái thẳng tích tỵ kỷ như Lâm Phàm rồi, chỉ có thể thay đổi cách xưng hô.

- Ủm, cái này còn tạm được.

Lâm Phàm cười nói.

- Tốt, người phụ trách hai tên chúng ta không thể đánh lâu, phải nghĩ biện pháp phá vòng vây rồi đi.

Nam Vô Thánh Đế rít gào một tiếng, trên song cửa sổ có ánh sáng toả ra, đang dồn lực cho đòn tấn công cửa mình.

- Ai, mới có năm tên đạo tặc đã bức người đến mức độ này rồi, ta thấy người cũng đủ khổ rồi đó, ở yên đó xem ta đi.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, vừa sải bước ra, trực tiếp vung một cái tát.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

...

Năm tên đạo tặc ngay cả một cơ hội phản ứng cũng không có, thân thể đột nhiên nổ tung, một chương đập chết năm tên, thật sự quá đơn giản.

- Chuyện này...

Nam Vô Thánh Đế nhất thời trợn mắt ngoác mồm, giống như thấy quỷ...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 873: Trà Trộn Vào Các Chủng Tộc Đại Thiên Thế Giới

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Người... Người.

Nam Vô Thánh Đế nhất thời á khẩu, không nói được lời nào, tình cảnh trước mắt thật sự quá khủng bố rồi, thực lực Ngũ Thiên Đạo Tặc không yếu chút nào, nếu không phải như vậy, bọn chúng không có khả năng bức mình đến trình độ này, nhưng sao hắn có thể nghĩ đến, tên Lâm Phàm này chỉ vèn vện tung ra một cái tát, đã đập chết toàn bộ đám kia.

Thật sự quá kinh khủng!

Mấy tên Chí Tôn Cảnh cận bã này khiến Lâm Phàm rất lười động thủ, trước tiên không nói không tới việc có cảm xúc mãnh liệt hay không, mà kinh nghiệm ều không có bao nhiêu, việc này giống như bóp chết một con kiến mà thôi.

“Keng, thu được Mặt Nạ Thiên Biến.”

Sau khi chém giết Ngũ Thiên Đạo Tặc, chỗ bọn chúng có rơi ra một cái mặt nạ, cái này khiến Lâm Phàm có chút tò mò.

“Thiên Biến Mặt Nạ: có thể tùy ý biến thành bất cứ sinh linh nào trong đại thiên thế giới.”

- Đồ chơi này không biết dùng làm gì nhỉ.

Lúc mới đầu, Lâm Phàm tưởng là vật gì tốt, nhưng sau khi hệ thống kiểm tra công năng của nó, hẳn chẳng thấy nó có tác dụng chớ gì.

- Sao giờ người lại mạnh như vậy?

Nam Vô Thánh Đế kinh ngạc thốt lên một tiếng, hẳn có cảm giác không tin được chuyện vừa xảy ra, mấy năm trước hẳn có gặp Lâm Phàm một lần, khi đó Nam Vô Thánh Đế thừa nhận thực lực đối phương mạnh mẽ hơn mình nhưng cũng không có cường đại đến mức kinh khủng như hiện tại nha.

- Không phải ta mạnh mà người bây giờ quá yếu.

Lâm Phàm đã kích hấn một phen.

Nam Vô Thánh Đế im lặng nhìn Lâm Phàm.

- Được được! Tiểu tử người hiện tại rất trâu bò, nhưng mấy chủng tộc Đại Thiên kia ăn hỏa dược hay sao mà đi truy sát bản Đế?

Bản Đế đang hoang chưa bao giờ gây chuyện thị phi, tại sao lại bị người truy sát?

Lâm Phàm nhún nhún vai nói.

- Cái này ta cũng chịu, người không gây chuyện thị phi không có nghĩa là người khác không gây chuyện thị phi nha.

- Lúc trước, thần vật giáng lâm, ta đã cướp đoạt rất nhiều thần vật trước mắt vô số chí cường giả đó thôi.

Nam Vô Thánh Đế nghe Lâm Phàm nói lời này, nhất thời bùng nổ.

- Người nói cái gì? Hoá ra chính người gây ra họa sao?

Nam Vô Thánh Đế nghĩ mãi không thông, Nhân tộc bọn họ ở Cổ Thánh Giới vốn rất ít ỏi, cũng không làm ra cái sự tình gì để người người oán trách, nhưng không biết làm sao tự nhiên lại bị người theo dõi?

Bây giờ nghe Lâm Phàm nói thế, hắn đã rõ mọi chuyện, tất cả những thứ này đều là hoạ do tiểu tử này gây ra.

- Người không muốn sống nữa à, người lại vậy mà dám cướp đồ dưới mắt mấy tên chí cường giả kia, chẳng trách hiện tại mấy tên chí cường giả kia đều đuổi giết Nhân tộc, hóa ra do tiểu tử người gây ra hoạ.

Nam Vô Thánh Đế hô lớn.

Nam Vô Thánh Đế đột nhiên phát hiện tiểu tử này nhất định là tên chuyên gây hoạ, hơn nữa, còn chuyên gây ra sự tình không giống người bình thường.

Mặc dù hắn không cùng chí cường giả tiếp xúc, nhưng hắn biết, bọn họ rất kinh khủng, hiện giờ thời đại đã thay đổi rồi, thay đổi tới mức có chút kinh khủng.

Sau khi vạn giới dung hợp, không biết từ nơi nào nhô ra nhiều cường giả như vậy.

Bọn họ giống như những thiên kiêu chi tử bị giam hãm đã lâu, nay mở được cùm cổ, nên nhất phi trùng thiên, tu vi xoạt xoạt tăng cao.

Thần Thiên Vị mười tầng Vĩnh Hằng Thần Vị tính là cái gì?

Coi như Chí Tôn Cảnh cũng không phải giới hạn cuối cùng.

Nam Vô Thánh Đế thấy áp lực bây giờ rất lớn, giang sơn đời nào cũng có tài tử xuất hiện tỏa sáng mấy trăm năm, có lúc Nam Vô Thánh Đế cảm giác mình già rồi nên không theo kịp thời đại nữa.

- Sợ cái gì? Chẳng qua chỉ là mấy tên chí cường giả thôi, có gì mà phải sợ! Chí cường giả bị bản Đế chém giết cũng đã có bốn vị.

Lâm Phàm không thèm để ý phản bác.

Mình bị truy sát nhiều nên đã quen rồi, còn có cái gì phải sợ?

Binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, nếu không phục thì đánh, xem ai sợ ai?

- Người...

Nam Vô Thánh Đế không muốn nói nhiều nữa, hẳn cảm giác tiểu tử này đã điên rồi, dĩ nhiên nói mình có thể chém giết chí cường giả, lời này nói ra có quỷ mới tin.

Chẳng qua bây giờ gặp nhau, hẳn cũng muốn thương lượng một chút để tiện cho tính toán sau này.

- Tình huống bây giờ không tốt lắm, bản Đế cho rằng chúng ta không nên phân tán, vẫn nên đi cùng nhau thì tốt hơn.

Nam Vô Thánh Đế nói.

- Đừng, ta không quen, nếu không thì lão đi tìm Nữ Đế đi.

Lâm Phàm nói.

- Nữ Đế? Nữ Đế bây giờ đang ở đâu?

Hiện tại Nam Vô Thánh Đế rất cần tìm đồng bọn, bởi vì thời điểm hiện tại quá khó khăn, không tìm đồng bọn thì thật khó lăn lộn trong thời đại này.

- Không rõ lắm, nhưng chắc hẳn là nàng đang đi tìm cơ duyên của mình rồi, nói không chừng tu vi bây giờ của Nữ Đế đã cường hãn hơn người rất nhiều cũng không ngoa.

Lần trước cùng Nữ Đế gặp mặt xong, Lâm Phàm cũng muốn an bài nàng trong Huyền Hoàng Giới, nhưng Nữ Đế cho rằng như vậy không được, vì nàng muốn ra ngoài tìm cơ duyên của mình để tăng lên thực lực.

Đối với sự tình như thế, Lâm Phàm tự nhiên không từ chối, bởi vì thế giới này bây giờ đã khác, nếu không bon chen trong đó, sau cùng chỉ có

một con đường chết.

Nam Vô Thánh Đế trầm mặc, bản thân hắn là Đại Đế, tự nhiên có ngạo khí, vì vậy hắn sẽ không ngồi chờ chết.

Nhưng đúng lúc này, lông mày Lâm Phàm ngưng lại, nói nhỏ với hắn.

- Có người đang đến, chúng ta trốn trước rồi nói.

Lâm Phàm và Nam Vô Thánh Đế vừa trốn vào hư không vô tận, một đám sinh linh từ xa xuất hiện.

- Ngũ Thiên Đạo Tặc truyền đến tin tức nói đã tìm được một tên Nhân tộc. nhưng giờ người đi nơi nào rồi?

- Không biết, chúng ta thử đi tới phía trước nhìn một chút.

- Được.

...

- Xem ra chúng ta thật sự bị truy nã rồi, e rằng cuộc sống sau này không được dễ dàng nữa.

Lâm Phàm nói.

- Đây là tự nhiên, người cướp giật nhiều đồ trong tay cường giả như vậy, bọn họ sao có thể bỏ qua cho người.

- Bây giờ người định làm như thế nào?

Lâm Phàm bắt đầu nghĩ biện pháp, hình dáng bọn họ như vậy thật sự không tốt khi làm việc cho lắm.

- Ta chuẩn bị đi tới vùng cực tây, bởi vì sau khi vạn giới dung hợp, xuất hiện vô số bí cảnh, nên ta chuẩn bị đi nơi đó xông sáo một phen, nói không chừng ở nơi đó ta có thể gặp được cơ duyên của mình.

Nam Vô Thánh Đế trả lời.

- Được, vậy chúng ta chia tay ở đây, nhưng ta không hi vọng nghe được tin tức người bị ai đó chém giết đâu nhé.

Lâm Phàm cười nói.

- Nói vậy rồi, làm sao bản Đế có thể bị người chém giết cơ chứ? Hẹn gặp lại.

Nam Vô Thánh Đế ha ha cười một tiếng, sau đó ẩn giấu hơi thở rồi trốn vào hư không, bay đi về phương xa.

- Ai, hiện tại tình huống có chút không ổn rồi.

Lâm Phàm rơi vào trầm tư. trong khoảng thời gian ngắn. hẳn thật không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Lúc này. Lâm Phàm mới cúi xuống nhìn Thiên Biến Mặt Nạ trong tay, sau đó lại ngẩng đầu nhìn phương hướng trước đó mấy sinh linh kia rời đi, làm hắn rơi vào trầm tư.

Đột nhiên, mắt Lâm Phàm sáng lên, sau đó khước miệng lộ vẻ tươi cười.

- Có biện pháp rồi.

...

- Sư huynh, những tên Nhân tộc kia quả thật muốn chết mà, ngay cả lão tổ mà chúng cũng dám đắc tội.

Một nam tử mặc y phục hoa lệ, sắc mặt âm trầm nói.

- Sư đệ, bất kể nói thế nào, Nhân tộc cũng đã từng có trợ giúp rất lớn đối với các chủng tộc Đại Thiên ta, chẳng qua hiện nay, họ đắc tội với lão tổ nên cũng gieo gió gặt bão mà thôi, chỉ cần gặp được thì bắt hắn lại, sau đó trở về báo cáo kết quả là xong.

Nam tử trên người mặc trường y màu xanh, có chút tiếc hận, nhưng sau đó vẻ mặt hắn biến đổi, vì hắn nghĩ tới việc bắt được tên Nhân tộc kia có thể được lão tổ ngợi khen.

Thời điểm Cổ Thánh Giới còn bị Cổ Tộc nắm trong tay, bọn họ tự nhiên có nghe đồn về Nhân tộc Đại Đế, nhưng với tình hình hiện nay, hắn lại có thể thế nào.

Lão tổ bọn họ đã trở về, khai tông lập phái, thực lực tăng nhanh như gió, coi như Cổ Tộc, bọn họ cũng không còn sợ chút nào.

Bây giờ, lão tổ các tộc ra lệnh, bất kể là ai, chỉ cần bắt được Nhân tộc Đại Đế về, đều có có trọng thưởng.

Bởi vậy, hiện tại sinh linh các tộc chỉ có một hy vọng duy nhất, gặp và bắt Lâm Phàm lại.

Không cần biết có phải Nhân tộc Đại Đế hay không, chỉ cần là Nhân tộc, sau khi bắt được đều có được phần thưởng giá trị.

Chuyện này là một sự kiện chấn lòng người với tất cả sinh linh mà.

Nhưng bây giờ Nhân tộc quá ít ỏi, muốn gặp một người quả thực khó càng thêm khó.

Bọn họ cũng biết về sự tồn tại của Nữ Đế và Nam Vô Thánh Đế. Nhưng không biết bọn họ bây giờ đang ở nơi nào.

- Sư huynh, người nhìn phía trước xem, hình như có một đội Cổ Tộc thì phải, chúng ta đi làm thịt bọn họ đi.

Lúc này, trong hư không có một đội quân Cổ Tộc đang bay rất nhanh ở phía trước.

- Tốt, không tìm được Nhân tộc, vậy chém giết mấy tên Cổ Tộc kia đi, tiện thể cướp một vài thứ của chúng cũng được.

- Trước đây Cổ Tộc ức hiếp chúng ta nhiều như vậy, hiện tại cũng là lúc chúng ta báo thù rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 874: Lấn Vào Lôi Tông

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Địa vị, bây giờ Cổ Tộc có chút lung la,y không còn được như lúc trước, nằm trong tay toàn bộ Cổ Thánh Giới nữa, bởi vì từ khi lão tổ các tộc tỉnh lại, bọn họ đã khai tông lập phái, khiến thực lực chủng tộc tăng lên toàn diện, nên bọn chúng không còn ức hiếp được ai nữa.

Mặc dù Cổ Tộc có ba ngàn Ma Thần thế nhưng các chủng tộc đại thiên cũng có thực lực tương đương, cho nên chúng không thể làm gì được.

...

Lâm Phàm ẩn giấu trong hư không, phát hiện những sinh linh Lôi tộc này dĩ nhiên có quan hệ cùng Cổ Tộc.

Bản thể những sinh linh Lôi tộc này chính là lôi đình, nên chúng nằm trong tay sức mạnh của sấm sét.

Trong đám Lôi tộc kia, có một tên đầu lĩnh thực lực vô cùng hung mãnh, vậy mà đạt cảnh giới Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, xem ra bên trong Lôi tộc, hẳn có địa vị không thấp.

Thủ đoạn của mấy tên chí cường giả kia quả nhiên lợi hại vô cùng, trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, bọn họ đã tăng cảnh giới cho những

chúng tộc từng rất yếu đuối đến cỡ này.

Những lão tổ này là chỗ dựa vững chắc cho bọn họ, đâu giống như Nam Vô Thánh Đế không có chỗ dựa nào, chỉ có thể dựa vào cố gắng của bản thân, trong thời gian mấy năm, đã tăng tu vi lên tới mức độ đó, quả thật không tệ chút nào.

- Lôi Minh, người dám giết ta?

Tên Cổ Tộc giằng co cùng Lôi Minh, cả người cháy đen, trên thân thể vẫn còn lưu lại một tia sức mạnh của sấm sét, hiển nhiên rơi vào hạ phong.

- Ha ha, sao mà ta không dám giết người chứ, Cổ Tộc đã từng ức hiếp chúng ta như thế nào, ta vẫn còn nhớ rất rõ, bây giờ, lão tổ chúng ta cũng đã trở về, nên đây là lúc chúng ta vươn mình giết chết các người, mà việc giết các người cũng chỉ dễ như ăn cháo mà thôi.

Lôi Minh là một tên đệ tử có chút địa vị bên trong Lôi Tông, nên có chút bản lĩnh.

Bên trong Lôi Tông, đệ tử có tu vi đạt đến Thần Thiên Vị tầng mười không ít, coi như là cường giả Chí Tôn Cảnh cũng có rất nhiều.

Đối với Lôi Minh, hẳn luôn mong có một ngày hẳn đạt được truyền thừa từ bên trong những bí cảnh kia, để hẳn có thể tấn thăng đến Chí Tôn Cảnh hoặc được lão tổ ngợi khen, sau đó lão tổ tự mình quán đỉnh giúp hẳn nâng cao tu vi.

Tên Cổ Tộc kia biết mình không phải đối thủ Lôi Minh, không chút do dự bỏ chạy.

- Khả khả muốn chạy ư, người có thể chạy được không.

Lôi Minh cười lạnh một tiếng, thân thể hóa thành một đạo lôi đình, tiến vào hư không.

- Cơ hội tới rồi!

Nguyên bản Lâm Phàm còn đang suy nghĩ xem nên làm gì mới được, thì hắn thấy Lôi Minh trực tiếp rời khỏi đội hình, chuyện này để Lâm Phàm tươi cười hắn lên. sau đó hắn lén lén lút lút tiếp cận phía sau thân thể Lôi Minh.

...

- Lôi tộc các người sẽ không được chết tử tế.

- Người nói nhiều quá đấy.

Xoạt xoạt!

Lôi Minh dùng một tay nắm chặt lấy đầu tên Cổ Tộc kia, sau đó khẽ dùng sức bóp nát.

- Tốt lắm, không ngờ tên này cũng có một cái Đạo khí và một chút đan dược, sau khi trở về đưa cho các sư muội dùng cũng rất tốt.

Lôi Minh khá hài lòng với chiến lợi phẩm của mình.

- Đúng đấy, bản Đế cũng có cảm giác rất tốt nha.

Lúc này, Lâm Phàm giống như U Linh phiêu phù phía sau Lôi Minh lên tiếng.

Lôi Minh kinh hãi biến sắc, vừa định phản kích, trong chớp mắt đó đã bị Lâm Phàm lôi vào Động Thiên.

- Người là ai, người đang làm gì ta thế?

Lôi Minh nhìn thấy nơi này, không biết mình ở đâu, trong khoảng thời gian ngắn, cũng sợ cuống cả lên.

- Người là Nhân tộc Đại Đế.

Lôi Minh nhìn thấy Lâm Phàm, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, nên lộ ra nụ cười mừng như điên.

- Nhân tộc Đại Đế tại sao ngài lại ở chỗ này? Trên dưới Lôi tộc đối với người vô cùng sùng bái.

Bây giờ Lôi Minh như thay đổi thành một người khác vậy, thái độ hẳn tốt khủng khiếp, giống như Lâm Phàm chính là đại anh hùng trong lòng hẳn vậy.

Nếu như Lâm Phàm không biết tình huống hiện tại của những chủng tộc kia, hẳn có thể bị cái tên này gạt rồi.

- Đại Độ Hóa Phật Quang.

Lâm Phàm hơi nhắc ngón tay, lập tức có một đạo Phật Quang bao phủ Lôi Minh, đối với những thứ cận kề này, không cần nói nhiều, chỉ cần độ hóa chúng là được.

Hiện tại, Lâm Phàm dự định trà trộn vào Lôi Tông để che giấu thân phận Nhân tộc của mình.

Nếu như may mắn chém giết được Lôi tổ, thì chính là kiếm lời to rồi.

Muốn gây sự với bản Đế thì bản Đế sẽ chủ động xuất kích, cố gắng chơi với các người một chút.

Lâm Phàm mang Thiên Biến Mặt Nạ lên, khuôn mặt hẳn phát sinh biến hóa thay đổi thành diện mạo giống hệt Lôi Minh, đồng thời, cái mặt nạ này cũng giúp hắn thay đổi khí tức tự thân giống với khí tức Lôi Minh.

Coi như chí cường giả đứng trước mặt cũng tuyệt đối không phân biệt được.

- Tiểu tử này cũng biết không ít công pháp a.

Vì không muốn mình lộ ra thần thông, nên Lâm Phàm trực tiếp cướp đoạt toàn bộ thần thông phù văn của Lôi Minh, đầu nhập vào trong cơ thể mình.

Những võ đạo thần thông này cũng rất bình thường, không tính là võ đạo lợi hại gì

“Keng, học được Dương Lôi Chương.”

“Keng, học được Lôi Đình Thân Pháp.”

...

Lâm Phàm từ trong Động Thiên đi ra, nhìn y phục của mình một chút, thấy không có vấn đề gì, hẳn mới yên tâm, bây giờ mình chính là Lôi Minh.

- Khà khà, Lôi tộc lão tổ người là cái quái gì mà cũng muốn đối nghịch cùng bản Đế, nếu đã vậy, bản Đế sẽ từ từ chơi với các người a.

Giờ này, Lôi tộc đã khiến Lâm Phàm triệt để thất vọng, hẳn thật tâm thật ý giúp Lôi tộc chống lại Cổ Tộc, nhưng bây giờ, bọn chúng lại cản ngược Lâm Phàm, chỗ dựa của chúng vừa trở về. chúng lập tức vô mông không thém biết Lâm Phàm là ai, điều này đã làm tổn thương Lâm Phàm.

- Sư huynh, cái tên Cổ Tộc kia chết rồi sao?

Sau khi Lâm Phàm trở về, mấy tên đệ tử Lôi Tông khác cũng đã chém giết toàn bộ nhóm Cổ Tộc kia.

- Ủm, chỉ là một Cổ Tộc nho nhỏ, bây giờ đã không tìm được hình bóng tên Nhân tộc kia, nên chúng đi về trước vậy.

Lâm Phàm nói rằng.

Sau đó, đám người Lâm Phàm bay đi về phía Lôi Tông.

Khi vừa đến địa bàn Lôi Tông, Lâm Phàm cũng bị tình cảnh trước mắt làm kinh sợ.

Phía trước, một đạo lôi đình khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trong đạo lôi đình đó lại xuất hiện một toà kiến trúc vô cùng rộng lớn, ẩn chứa khí tức phi phàm.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lâm Phàm khó có thể tin được điều này, vậy mà lại có người có thể khai tông lập phái trong sấm sét.

Nhưng khi ngẫm lại thực lực của Lôi tổ, hẳn cũng bình thường trở lại.

Chí cường giả không gì không làm được, chỉ là giam giữ vĩnh viễn một đạo lôi đình cũng không có gì to tát, hiển nhiên việc này đơn giản như uống nước mà thôi.

Sau khi Lâm Phàm bước vào đạo lôi đình này, có một đạo sức mạnh sấm sét nhỏ bé tiến vào cơ thể hắn, giống như đang đo lường kiểm tra xem người đến có phải là người Lôi tộc hay không.

Chuyện này không ảnh hưởng gì đến Lâm Phàm cả, coi như chí cường giả đứng trước mặt hắn cũng sẽ không nhìn ra, hắn có gì không thích hợp cả.

Chỉ bằng đạo lôi đình này lại càng không thể phát hiện được cái gì.

Khi Lâm Phàm vừa mới rơi xuống đất, một đạo thanh âm không hòa hài truyền đến.

- Lôi sư đệ tay không mà về, xem ra không tìm được tên Nhân tộc kia rồi.

- Không phải sư huynh đã nói với ngươi rồi sao, Nhân tộc này rất khó tìm, chỉ bằng ngươi sao có khả năng tìm được.

Lời nói này là của một thanh niên. trên đầu có khắc dấu ấn tia chớp, lời nói hắn rất lạnh nhạt, bao hàm ngữ khí khinh thường.

Đi theo sau thanh niên này, còn có mấy tên đệ tử khác, đang vây xung quanh nam tử này.

Từ trong trí nhớ của Lôi Minh, Lâm Phàm biết nam tử trước mắt này là ai.

Hắn tên là Lôi Vạn Sơn, thực lực cao hơn Lôi Minh hơi một bậc, địa vị cũng cao hơn Lôi Minh một chút, nhưng hắn một mực muốn cùng Lôi Minh tranh đoạt thế lực.

Sau khi lão tổ trở về sáng lập Lôi Tông, trong tông môn tự nhiên cũng có phân chia thế lực.

- Làm sao, chẳng lẽ Lôi Vạn Sơn người bắt được Nhân tộc à?

Lâm Phàm khinh thường nói.

Mấy tên đệ tử vây xung quanh biết hai người này lại chuẩn bị đấu khẩu rồi.

Bọn họ tự nhiên biết Lôi Minh sư huynh và Lôi Vạn Sơn sư huynh không hợp, nên thường xuyên đấu khẩu với nhau.

Nhưng bọn họ không ngờ Lôi Minh sư huynh lại phản bác Lôi Vạn Sơn sư huynh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 875: Quá Bá Đạo

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Lôi Vạn Sơn cũng sững sờ, hẳn không ngờ Lôi Minh lại dám trả lời hẳn, điều này Lôi Vạn Sơn không nghĩ tới.

Lôi Vạn Sơn vẫn thường mỉa mai Lôi Minh, nhưng Lôi Minh nhin rất giỏi, mỗi một lần như thế, hẳn đều không chú ý, nhưng hôm nay hẳn dám cãi lại, để Lôi Vạn Sơn kinh ngạc.

Những đệ tử sau lưng Lâm Phàm kia lúc này cũng sững sờ, bọn họ phát hiện hôm nay Lôi Minh sư huynh có gì đó không giống thường ngày, thái độ thật giống như đã thay đổi, cứng rắn hơn trước rất nhiều.

- Lôi Minh, xem ra ngươi muốn cùng ta đến võ đài đấu một trận rồi?

Lôi Vạn Sơn cười lạnh hỏi.

Võ đài là nơi đệ tử trong tông môn giải quyết những ân oán cá nhân, bên thắng có thể cướp đoạt tất cả của đối phương.

Lôi Vạn Sơn rất muốn cùng Lôi Minh đến võ đài phân cao thấp, rất muốn hung hăng đạp Lôi Minh dưới chân mình.

Nhưng tiểu tử này luôn ần nhẫn, nên hẳn không cơ hội như vậy.

Nhưng cơ hội Lôi Vạn Sơn chờ từ lâu đã đến, hăn phát hiện, hôm nay có chút không giống.

Giờ khắc này, các đệ tử chung quanh cũng nhỏ giọng thảo luận với nhau.

- Xem ra Lôi Minh sư huynh không muốn nhịn Lôi Vạn Sơn sư huynh nữa rồi.

- Lôi Vạn Sơn sư huynh muốn cùng Lôi Minh sư huynh lên lôi đài đánh một trận, xem ra trận này không thể tránh được rồi.

- Nhưng thực lực Lôi Vạn Sơn sư huynh lợi hại hơn Lôi Minh sư huynh không ít, ta nghĩ Lôi Minh sư huynh hăn sẽ không đồng ý đâu.

- Rất khó nói.

Các đệ tử nghị luận sôi nổi, trong đó có người xem trọng Lôi Vạn Sơn cũng có người xem trọng Lôi Minh.

- Lôi Minh sư huynh, tên Lôi Vạn Sơn này đang đả kích huynh đó, huynh không nên bị lừa a.

Một tên đệ tử sau lưng Lâm Phàm đi lên trước nhỏ giọng nói.

Bọn họ cùng Lôi Minh sư huynh chung một đường, tự nhiên không hy vọng thấy Lôi Minh bị Lôi Vạn Sơn gài bẫy.

Tuy nói Lâm Phàm tới Lôi Tông để làm gian tế, nhưng bây giờ có một tiểu cặn bã tới chọc trên đầu hăn, sao hăn có thể nhịn được.

Đáp án nhất định là không thể.

- Lôi Minh, có bản lĩnh liền theo ta lên võ đài, yên tâm, ta sẽ không đòi mạng người đâu, bản sư huynh chỉ để cho người nằm dưới chân ta mà thôi.

Lôi Vạn Sơn cười lạnh nói.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Lôi Vạn Sơn.

- Không cần đi tới võ đài, ở đây cũng được.

Lâm Phàm trực tiếp tung ra một cái tát, sức mạnh sấm sét ngừng tụ thành ba vòng trên lòng bàn tay, đánh tới mặt Lôi Vạn Sơn.

- Đây là Dương Lôi Chương.

Ầm!

Tiếng kinh hô của mọi người còn chưa kết thúc thì một màn để bọn họ khiếp sợ xảy ra, giờ khắc này, Lôi Vạn Sơn thở phò phò một tiếng, ngã trên mặt đất.

Trên mặt in một cái dấu hình năm ngón tay rất dễ nhận thấy.

- Người...

Lôi Vạn Sơn ngã xuống đất, nhưng trong mắt lại hiện vẻ không thể tin, hẳn không ngờ tên này lại dám động thủ thật, hơn nữa, còn khiến mình không có sức đánh trả, hẳn nhất thời tức giận gầm lên một tiếng kinh thiên.

Ầm!

Lâm Phàm đạp một cước lên trên mặt Lôi Vạn Sơn tỏ vẻ khinh thường nói.

- Trước kia không muốn tính toán với loại người như ngươi, nên ta nhẫn nhịn đến cùng, nhưng sau hôm nay, ngươi phải gọi ta là lão đại, ngươi hãy thành thật một chút cho lão tử, nếu không đừng trách ta độc ác, ngươi là cái thá gì lại dám nhảy nhót ở trước mặt ta.

Lâm Phàm thô bạo hung hăng dùng một chương, một cước trực tiếp dẫm nát Lôi Vạn Sơn dưới chân.

Vô số đệ tử nhìn thấy một màn này, run như cây sậy.

Dưới cái nhìn của bọn họ, chuyện này thật sự quá đáng sợ.

Thời khắc này, hiện trường yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều không biết nói gì.

Lâm Phàm vỗ tay phủi bụi một cái, sau đó dẫm qua mặt Lôi Vạn Sơn rồi đi, thậm chí, ngay cả nhìn hắn cũng chưa từng nhìn.

Vô số đệ tử nhìn chăm chú vào Lâm Phàm, bọn họ phát phát hiện hôm nay Lôi Minh sư huynh thay đổi rồi, thật bá đạo.

Đồng thời cũng quá mạnh đi.

Lâm Phàm nhớ ra cái gì đó, nên ngừng lại, hắn cảm giác lần đầu tới đây nên cho những đệ tử kia ít đồ, bởi vì dù sao thu mua nhân tâm người ta, sau này cũng tiện làm việc.

- Lần này ta đi ra ngoài gặp một tên Cổ Tộc, nên lấy được những đan dược này, các người tự phân chia đi.

Lâm Phàm vung tay, một đồng đan dược tản ra từng luồng ánh sáng thần thánh, tung bay trong hư không sau đó rơi vào bàn tay những đệ tử xung quanh.

Những

đệ tử này nhìn thấy thần đan, từng người từng người kích động.

- Đa tạ Lôi Minh sư huynh.

- Ừm.

Lâm Phàm gật gật đầu, chấp hai tay sau lưng, đi về chỗ mình ở.

Còn những đệ tử vây xem, tuy bọn họ khiếp sợ Lôi Minh sư huynh bá đạo, giờ trong tay có một ít đan dược, bọn họ lại thấy Lôi Minh sư huynh rất tốt.

Tuy bây giờ Lôi tộc đã có chỗ dựa, nhưng thực lực bọn họ cũng không hề tăng lên.

- Lôi Minh sư huynh vạn tuế.

Những đệ tử đi theo Lôi Minh đột nhiên hoan hô.

Lôi Vạn Sơn nằm dưới đất, cảm giác mình nhận hết khuất nhục, hai mắt tràn đầy oán hận.

- Lôi Minh, người dám ở chỗ này động thủ với ta, trưởng lão Chấp Pháp Đường sẽ không bỏ qua cho người.

Giờ khắc này, Lôi Vạn Sơn giận thật rồi, hẳn đã bị Lôi Minh làm mất hết mặt mũi.

Hắn thấy, trong mắt những đệ tử xung quanh tràn đầy trào phúng.

Đây là sự trào phúng đối với chính mình.

- Lôi Minh, người sẽ không chết được tử tế đâu, Trưởng Lão Hội Chấp Pháp Đường sẽ làm chủ cho ta.

Lôi Vạn Sơn rống giận.

Một ít đệ tử nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của Lôi Vạn Sơn, cũng bị dọa cho sợ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lôi Vạn Sơn sư huynh rất khủng khiếp.

Lúc này, Lâm Phàm dừng bước, sau đó quay đầu lại nhìn Lôi Vạn Sơn hỏi.

- Người nói cái gì?

- Ha ha, sợ rồi sao? Ta cho người biết nếu động thủ ở đây, người sẽ phải trả giá rất lớn.

Lôi Vạn Sơn dữ tợn quát.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, nhưng một giây sau lại đột ngột xuất hiện trước mặt Lôi Vạn Sơn.

- Người muốn làm gì?

Lôi Vạn Sơn sững sờ hỏi.

- Làm gì? Ta đã muốn quên đi, nhưng người lại cứ thích gây sự với lão tử, vậy ta sẽ cho người một chút ấn tượng sâu sắc.

Ầm!

Lâm Phàm giơ chân lên, bay thẳng đến mặt Lôi Vạn Sơn giẫm xuống.

Ầm!

Ầm!

Một tiếng lại một tiếng ầm ầm vang lên, tiếng kêu thảm thiết của Lôi Vạn Sơn nổi lên bốn phía.

Các đệ tử xung quanh thấy cảnh này, cũng hoàn toàn trợn tròn mắt.

Bọn họ phát hiện hôm nay Lôi Minh sư huynh rất cuồng bạo, giống như biến thành người khác.

Đối với Lâm Phàm, hẳn muốn náo cho Lôi Tông loạn cả lên, càng loạn càng tốt.

- Lôi Minh, ta nhất định phải giết người.

Lôi Vạn Sơn gầm thét, nhưng một giây sau, cảm giác đau đớn lại dâng lên trong lòng, hành hạ tâm can hẳn.

- Bất cứ lúc nào ta cũng hoan nghênh người.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cuồng bạo không thôi, hấn trực tiếp đập nát khuôn mặt Lôi Vạn Sơn.

Thân ảnh bá đạo uy vũ đã in sâu vào tâm trí những đệ tử xung quanh, dưới cái nhìn của bọn họ, Lôi Minh sư huynh thật sự quá bá đạo.

Thời điểm Lôi Vạn Sơn hữu khí vô lực nằm nơi đó, Lâm Phàm cũng thu chân lại.

- Rác rưởi.

Lâm Phàm khinh thường liếc mắt nhìn Lôi Vạn Sơn, sau đó rời khỏi nơi này.

Ừng ục!

Tiếng nuốt nước miếng vang lên liên tục.

Theo mọi người xung quanh đang xem trò vui, tình cảnh này giống như một búa lớn hung hăng đập vào thâm tâm bọn họ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lôi Minh thật sự quá bá đạo, bá đến nỗi không thể bá hơn.

Bá đạo đến mức sắp phi thiên.

Lúc này, Lôi Vạn Sơn cũng chật vật đứng lên, trong lòng, lửa giận trùng thiên, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

- Đáng ghét...

...

Căn cứ theo ký ức Lôi Minh, Lâm Phàm tự nhiên biết mình ở nơi nào.

Hiện tại, Lâm Phàm muốn làm Lôi Tông hỗn loạn tới mức long trời lở đất.

Đồng thời, hắn cũng đang suy nghĩ biện pháp, có thể bắt chết cái tên
Lôi tổ đáng giận kia.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 876: Con Đường Xương Bá Lôi Tông

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Từ kí ức Lôi Minh biết được nhiều thế lực trong Lôi Tông, lên đến mấy trăm cái, phân bố khắp nơi.

Những thế lực bí truyền này rất lớn, căn bản như cắt đứt với Lôi tộc.

Trong đó thập đại bí truyền là cường đại nhất.

Mà Lôi Vạn Sơn chính là người Hình Phạt Đường, còn Lôi Minh là một người tự do, là đệ tử tông môn, không thuộc về bất cứ thế lực nào.

Lão tổ Lôi tộc rốt cuộc đang làm gì? Sáng lập ra Lôi Tông nhưng lại không quản cũng không hỏi thăm gì cả, chẳng lẽ ông ấy có bí mật gì lớn?

Thời điểm ban đầu, lúc Lôi Tông vừa được sáng lập, những thế lực này cũng đã tồn tại nhưng lại không có người quản lí, bất quá, căn cứ theo ý tứ của Lôi tổ, cường giả sẽ có chức vị cao.

Bởi vậy, nhóm cường giả đầu tiên chiếm đoạt những thế lực này, sau đó thu thập nhân tài, cùng với những thế lực khác địa vị ngang nhau.

Trong lòng Lâm Phàm đã vạch ra một kế hoạch.

-Lôi Minh, xem ra chỉ có thể xin lỗi.

Lâm Phàm ẩn giấu chính mình ngày càng sâu, đang suy nghĩ biện pháp.

Đó là mệnh mẽ cướp đoạt huyết mạch của Lôi Minh, để phòng ngừa sau này có đại sự xảy ra, lại bị Lôi tố phát hiện.

Kéo tơ bóc kén, một dòng huyết mạch dài như sông từ cơ thể Lôi Minh bị Lâm Phàm lôi ra, sau đó ghép vào người hắc.

Đồng thời Lâm Phàm cũng trấn áp huyết mạch bản thân vào một nơi xa khác trong cơ thể.

-Lần này an toàn hơn nhiều, trong thân có huyết mạch Lôi tộc, cho dù bị cường giả đánh, tuyệt đối cũng không tra ra thân phận hắc được.

.....

Lôi Vạn Sơn sau khi bị Lôi Minh dạy dỗ, hiện tại đang không cách nào nuốt trôi cơn giận này.

Hình Phật Đường.

-Vạn Tôn sư huynh...

Lôi Vạn Sơn lúc này nằm rạp trên mặt đất, đầu không dám ngẩng lên, cũng bởi người ngồi trước mặt hắc là phó Đường chủ Hình Phật Đường – Lôi Vạn Tôn.

-Người ngẩng mặt lên.

Thanh âm Lôi Vạn Tôn có bao hàm uy nghiêm, khiến người ta không dám chống lại.

-Sư huynh....

Lôi Vạn Sơn ngẩng đầu, trong mắt lập lòe phần nộ.

-Mặt mũi của người như thế này là sao? Đã xảy ra chuyện gì? Ai đánh người?

Lôi Vạn Tôn nhìn cái mặt như đầu heo của Lôi Vạn Sơn, trong lòng hơi sững sờ.

Lôi Vạn Sơn là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, bất kì thương thể nào cũng đều có thể chữa trị trong nháy mắt, nhưng mặt mũi hiện tại lại như ẩn chứa sức mạnh huyền diệu nào đó, khiến hắn làm cách nào cũng không tiêu tan được.

-Là tên đệ tử tự do Lôi Minh kia gây ra, kính xin Vạn sư huynh làm chủ chuyện này vì ta.

Lôi Vạn Sơn nói.

-Hừ, còn viện lí do, đến một tên đệ tử bình thường cũng không trấn áp được, nếu không phải người có quan hệ máu mủ với ta, ta thật không biết người đã sớm chết ở nơi nào rồi.

Lôi Vạn Tôn nói.

Lôi Vạn Sơn cúi đầu, không dám đáp lời, hắn với Vạn Tôn là huynh đệ cùng cha khác mẹ.

Bất quá, thực lực vị ca ca này mạnh mẽ, là một cao thủ Chí Tôn Cảnh.

Đã từng có thời điểm bị Cổ Tộc trấp áp, chính ca ca hắn là cường giả duy nhất trong Lôi tộc đứng ra chống đỡ, sau đó lão tổ trở về, Cổ Tộc lập tức rời đi, thực lực ca ca hắn càng tăng cường mạnh hơn nữa, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã trở thành cường giả tuyệt đỉnh ở Lôi Tông.

-Được rồi, lui đi, ngày mai người cùng người của Hình Phật Đường đi bắt người tên Lôi Minh về.

Lôi Vạn Tôn nói.

-Vâng, cảm tạ Vạn Tôn sư huynh.

Lôi Vạn Sơn như muốn nằm rạp xuống đất cảm tạ, trong lòng vui mừng, chỉ cần ca ca tự mình ra tay, tên Lôi Minh này còn không trở thành đồ chơi trong tay mình sao.

Tin tức Lôi Vạn Sơn bị đệ tử tự do trấn áp, nhanh chóng truyền ra.

Đối với một ít người phụ trách các thế lực, Lôi Vạn Sơn chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng đối với một số khác, đây là chuyện hay đáng xem.

Trong đó thế lực có quan hệ mật thiết nhất với Hình Phật Đường, Thánh Lôi Đường lại vô cùng náo nhiệt.

-Tên Lôi Minh có căn nguyên gì?

Lúc này, bên trong tòa đại điện, một người phụ nữ mặc áo khoác trắng ngồi ngay ngắn trên ghế.

Cô gái này, vẻ đẹp chim sa cá lặn, vóc người hoàn mỹ, nhất cử nhất động đều cao nhã, thuần thực, mê người.

Tu vi nàng cũng vô cùng khủng bố, từng ngón tay đều lập lòe những tia sét màu tím.

Đây là Thánh chủ Thánh Lôi Đường.

-Bẩm Thánh chủ, Lôi Minh là đệ tử tự do bình thường, tu vi Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, là một người biết điều, đã từng bị Lôi Vạn Sơn trào phúng nhiều lần, lần này sau khi từ bên ngoài trở về, như biến thành một người khác, trực tiếp trấn áp Lôi Vạn Sơn, giờ này có lẽ Lôi Vạn Sơn đã đi đến Hình Phật Đường.

Cô gái nói chuyện là đệ tử thiếp thân của Thánh chủ, tu vi mặc dù chỉ là Thần Thiên Vị tầng mười, nhưng khí tức tản ra cho thấy, mạnh hơn Lôi Vạn Sơn không ít.

Tuy tu vi ngang nhau, nhưng nếu Lôi Vạn Sơn dám giao thủ cùng nàng, rất có thể sẽ bị thuận sát trong nháy mắt.

-Ngày mai người dẫn người đi tìm Lôi Minh, mời hẳn gia nhập Thánh Lôi Đường.

Thánh chủ nói.

-Thánh chủ, Hình Phật Đường sẽ không bỏ qua cho đệ tử này, nếu như chúng ta tiếp nhận hẳn, có phải là....

Lôi Thanh Toàn có chút lo lắng.

-Ha ha, Hình Phật Đường của hẳn muốn trừng phạt người, Thánh Lôi Đường chúng ta chính là muốn đảm bảo, mà Lôi Minh dám động thủ thì tất nhiên có sức mạnh, không bằng lôi kéo hẳn vào để hẳn vì Thánh Lôi Đường chúng ta xuất lực.

Thánh chủ nhếch đôi môi đỏ tươi mỉm cười.

-Vâng, Thánh chủ.

Thanh Toàn gật đầu.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm một đêm không ngủ, một mực suy nghĩ sách lược, Lôi Tông này có chút không giống như mình nghĩ, bất quá Lôi tổ không thêm quản, không thêm hỏi, điều này giúp Lâm Phàm bắt được cơ hội.

Thực lực mạnh mẽ sẽ có quyền cao chức trọng.

Bản đế sẽ dùng thủ đoạn bạo lực để đi lên, trực tiếp đè bẹp những người khác, sau đó gây ra một ít phiền toái cho Lôi tổ.

Khà khà...

-Lôi Minh, cầu vật người mau lăn ra đây cho lão tử.

Lúc này, bên ngoài lại truyền đến tiếng mắng chửi.

Lôi Vạn Sơn lúc này vô cùng cao hứng đứng ở đó, hướng về phía căn phòng trước mặt gầm thét.

Lần này, Lôi Vạn Sơn mang nhóm sư huynh Hình Phật Đường đến, nếu Lôi Minh dám động thủ, chính là chọc vào ổ kiến lửa.

Còn nếu hăn bó tay chịu trói, Lôi Vạn Sơn khẳng định sẽ dày vò hăn thật tốt.

Sự tình ngày hôm qua, Lôi Vạn Sơn sẽ không bao giờ quên.

Rất nhiều đệ tử bình thường đang vây xung quanh, nhìn Lôi Vạn Sơn mang theo nhóm sư huynh Hình Phật Đường tới, trong lòng bọn họ cũng bị dọa.

Các nhánh thế lực của Lôi Tông tuy rất nhiều, nhưng thế lực Hình Phật Đường cũng đứng hàng số một số hai.

Những nhánh thế lực có thể cùng họ đối kháng, không có bao nhiêu.

Ở Lôi Tông àl sự tồn tại bá đạo.

Lâm Phàm đẩy cửa đi ra ngoài.

-Hô cái gì? Ngày hôm qua bị giáo huấn chưa đủ hả?

Lâm Phàm trực tiếp mở cửa ra ngoài, Hình Phật Đường gì đó, Lâm Phàm không để vào mắt.

-Hừ, Lôi Minh, lần này các sư huynh Hình Phật Đường đến rồi, ta nhìn xem người còn cái can đảm gì, ngoan ngoãn đi theo chúng ta đi.

Lôi Vạn Sơn lạnh lùng nói.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn đám người phía sau Lôi Vạn Sơn, tu vi đều không cao, chủ yếu là Thần Thiên Vị tầng tám, chín, quá yếu ớt rồi.

Bất quá uy danh Hình Phật Đường vẫn còn đó, các đệ tử Lôi Tông, không ai dám phản kháng.

-Xem ra, ngày hôm qua ra tay vẫn còn nhẹ, hôm nay sẽ để cho người nhớ lâu một chút.

Lâm Phàm cười nói, bộ dáng không để Hình Phật Đường vào mắt.

Các đệ tử xung quanh thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi, Lôi Minh sư huynh muốn động thủ với Hình Phật Đường?

-Người ăn gan hùm mật báo rồi à?

Lôi Vạn Sơn thấy đến mức này rồi mà Lôi Minh còn muốn động thủ, nhất thời tức giận gào lên.

Đây chính là các sư huynh của Hình Phật Đường, tên kia vậy mà cũng dám động thủ sao?

-Ha ha!

Lâm Phàm cười cợt, bộ dạng không coi ai ra gì.

-Dừng tay.

Đúng lúc này, một giọng nữ truyền đến.

Lôi Vạn Sơn nhìn thấy người đến, trong mắt xuất hiện tia kinh dị.

Con điểm của Thánh Lôi Đường, sao lại tới đây?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 877: Hoàn Toàn Bạo Phát

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Là Thanh Toàn sư tử của Thánh Lôì Đường.

Thánh Lôì Đường tuy nữ tử đông đảo nhưng họ đều rất bá đạo, giờ bọn họ tới đây làm gì?

Không lẽ vì Lôì Minh sư huynh?

Nhỏ giọng thôi, chúng ta chỉ cần chú tâm xem là được.

Các đệ tử xung quanh ngạc nhiên qua sát, trong lòng nghi ngờ vô cùng, theo bọn họ thấy, chuyện này sẽ thay đổi có chút phức tạp.

Nữ tử đi đầu có khí tức vững vàng, nhưng trong mắt ẩn chứa phong quang bén nhọn, thân thể chỗ nào cần lòi có lòi, cần lôm có lôm, thu hút ánh mắt người xem, nhưng bọn họ cũng không dám nhìn thẳng, cũng bởi vì cô gái này quá mức xuất sắc.

Lúc này, thanh Toàn trực tiếp đi đến, phía sau có bốn nữ tử, biểu tình những cô gái này đều lạnh nhạt, tạo cho người khác cảm giác cao cao tại thượng.

Thanh Toàn đứng lại, nhìn Lôì Minh trước mắt, trong lòng có chút hiếu kỳ, không biết đến cùng tên Lôì Minh này có bài tẩy gì mà lại dám một thân một mình hò hét trước mặt người Hình Phật Đường.

-Thanh Toàn, Thánh Lôì Đường các người có ý gì?

Lôi Vạn Sơn dò hỏi, nếu như bình thường, hẳn không dám trêu vào người phụ nữ này, nhưng bây giờ, hẳn có Hình Phạt Đường hậu thuẫn, chẳng lẽ còn sợ loại tôm tép này?

Thánh Lôì Đường tuy rằng lợi hại, nhưng như thế thì sao, họ vẫn bị Hình Phạt Đường áp chế thôi.

-Thánh chủ nhà ta đã nói, tên Lôì Minh này, do Thánh Lôì Đường chúng ta đảm bảo.

Lần này Thanh Toàn đến muốn kêu gọi Lôì Minh đến Thánh Lôì Đường.

-Người....

Lôi Vạn Sơn nghe thế, nhất thời cả kinh, có chút không dám tin, Lôì Minh này có gì đặc biệt mà khiến cho Thánh Lôì Đường chú ý chứ, hơn nữa, lại do Thanh Toàn đích thân đến, muốn thu Lôì Minh vào Thánh Lôì Đường.

Nếu Lôì Minh gia nhập Thánh Lôì Đường, ý muốn hung hăng trấn áp hẳn của mình sẽ tan thành bọt nước a

-Tên này là người mà Hình Phạt Đường muốn, Thánh Lôì Đường các người chẳng lẽ muốn đối nghịch với Hình Phạt Đường chúng ta hay sao?

Lôi Vạn Sơn lạnh lùng nói.

Thanh Toàn cười yếu ớt một tiếng, không có vẻ lùi bước:

-Người này đã được Thánh Lôì Đường chúng ta bảo đảm, Hình Phạt Đường người chẳng lẽ muốn đối nghịch với chúng ta?

Mắt Lôi Vạn Sơn tràn ngập lửa giận như muốn phun lửa, nhất thời không biết nói gì và làm gì.

Nếu thế lực khác, Lôi Vạn Sơn sẽ không cảm thấy sợ, nhưng tình huống hiện tại, hẳn lại không thể xuống tay.

Lâm Phàm nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng cười cợt, Thánh Lôi Đường này đang nghĩ gì thế?

Làm như bản Đế sẽ gia nhập chắc.

Bất quá, đám đệ tử xung quanh, mỗi người đều mang ánh mắt ước ao cùng ghen tị nhìn Lôi Minh, thật hâm mộ nha.

Thánh Lôi Đường đó, nếu như được họ nhìn trúng, thì một bước thành phượng hoàng rồi.

Theo bọn họ, một khi Hình Phạt Đường đã đến, Lôi Minh sư huynh nhất định gặp bi kịch, nhưng lại không ngờ bên Thánh Lôi Đường lại trực tiếp tới bảo lãnh người.

Vận khí của Lôi Minh sư huynh cũng quá tốt rồi.

-Lôi Minh, Thánh chủ nhà ta rất coi trọng người, người có muốn đến Thánh Lôi Đường không?

Thanh Toàn nghĩ, người trước mắt chỉ cần nghe lời mời chào của mình, nhất định sẽ vô cùng kích động, nhìn mình bằng ánh mắt cảm kích, dù sao thì gia nhập Thánh Lôi Đường đối với các đệ tử bình thường, chính là một chuyện vui lớn.

Chỉ cần gia nhập Thánh Lôi Đường, từ nay về sau không còn ai dám trêu chọc hẳn nữa, cho dù có làm ra chuyện gì cũng đã có Thánh Lôi Đường cản.

Lần này đặc biệt biết, Thánh chủ bọn họ đã tự mình chiêu mộ, điều này quả thật là phúc khí mấy đời của đám đệ tử tự do nha.

Thanh Toàn nhìn sắc mặt Lâm Phàm, nàng đang đợi tên đệ tử này lộ ra thần sắc hưng phấn, nhưng dần dần, nàng phát hiện có gì đó không

đúng.

Chỉ thấy Lâm Phàm mặt không đổi sắc nói:

-Thánh Lôì Đường gì chứ, không vào.

Thời điểm Lâm Phàm nói xong, các đệ tử xung quanh đều sửng sốt, vẻ mặt không dám tin thường.

Hắn vừa nói cái gì?

Thánh Lôì Đường là cái gì?

Đám người ở hiện trường có cảm giác mình đang nghe nhầm, sao có người từ chối gia nhập Thánh Lôì Đường chứ.

-Làm càn!

Thanh Toàn thật không ngờ Lôì Minh lão xảo như vậy, không thể nhìn được nữa, rung cổ tay, lập tức xuất hiện một cái roi dài, tràn ngập sát khí sát phạt, gào thét xé gió lao tới.

-Đừng quá kích động, rút sang một bên.

Lâm Phàm trực tiếp bắt lấy đầu roi, sau đó nhẹ phất tay một cái, cái roi tan thành mây khói.

-Người...

Thanh Toàn kinh hãi, một luồng lực lượng mênh mông bạo phát từ người này đẩy lui nàng.

Thanh Toàn biết tu vi của Lôì Minh trước mắt chỉ là Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, nhưng sức mạnh hãn bộc lộ lại vượt qua dự liệu của nàng.

-Lôi Vạn Sơn, ta không muốn cùng ngươi đôi co, nhưng ngươi lại không biết điều, đã như vậy, Lôì Minh ta cũng không muốn ẩn nhẫn, bắt

đầu từ hôm nay, Lôi Minh ta sẽ xưng bá Lôi tộc, mà trước tiên, là đánh vào hậu thuẫn Hình Phật Đường của người.

Bây giờ, huyết mạch Lâm Phàm đã chuyển đổi thành Lôi tộc, cho dù Lôi tổ cũng không phân biệt được, huống hồ, hãn còn muốn tộc nhân của mình cạnh tranh nhau để giành vị trí cao, chỉ có cường giả mới được ngồi.

Như vậy xem ra, cho dù mình có đảo lộn mọi thứ trong Lôi tộc, cũng sẽ không có chuyện gì?

Vì vậy, Lâm Phàm không muốn nhẫn nại, xuất ra thực lực cuồng bạo, hoàn toàn nghiền nát những tên này.

Thời khắc này, khí tức Lâm Phàm thay đổi, các đệ tử vây xem nhìn thấy Lôi Minh sư huynh đã thay đổi rồi, quá bá đạo.

Các người mau nhìn, ánh mắt Lôi Minh sư huynh thật đáng sợ.

Bá đạo, thật sự quá bá đạo, từ khi nào mà Lôi Minh sư huynh bá đạo như thế.

Lôi Minh sư huynh giống như biến thành người khác, đây có phải Lôi Minh sư huynh mà chúng ta nhận thức không?

Giờ phút này, tất cả mọi người đều kinh hô.

Ngay cả Thanh Toàn cũng sững sờ đứng một bên nhìn, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Người muốn chết... Các sư huynh, cái tên này nói không biết ngượng, mau bắt hãn lại.

Làm càn, Hình Phật Đường há để cho một đệ tử tầm thường như người coi thường.

Mau bắt hãn đưa đến Hình Phật Đường, để hãn trả giá vì tội ác chính mình.

Trên người những đệ tử Hình Phật Đường chột bộc phát sức mạnh kinh khủng, một chuỗi xích sắt xuất hiện trên tay bọn họ.

Trên những xích sắt này, ẩn chứa từng đạo sấm sét có sức hủy diệt kinh khủng.

Đây là xích sắt dùng để phạt kẻ có tội, bất kể cao thủ gì, một khi bị xích sắt trói lại, sẽ không còn khả năng đánh trả.

Đệ tử Hình Phật Đường tuy tu vi không cao, nhưng có xích sắt trừng phạt, cho dù tu vi đối phương có cao hơn cũng không phải là đối thủ của họ.

Mọi người đang suy nghĩ, rất nhanh thôi Lôi Minh sẽ gặp bi kịch, không cách nào có thể trốn khỏi sự rượt đuổi của nó được.

Lâm Phàm nhìn những chuỗi xích, khóe miệng lộ ra nụ cười.

-Hình Phật Đường là gì, hôm nay, ta dùng Hình Phật Đường các người khai đao trước tiên đi.

Lâm Phàm xòe năm ngón tay, trên mỗi ngón đều có tia sét, thanh âm ùng ùng vang lên, từng tia sét như một Cự Long đột nhiên phóng lên trời.

Ầm!

Xích sắt nhìn vô cùng cường hãn kia bị phá tan trong nháy mắt, từng tên đệ tử Hình Phật Đường đều bị thương nặng, co quắp ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi.

-Sao có thể có chuyện đó..

Lôi Vạn Sơn nhìn một mà xảy ra trước mắt, thân thể không tự chủ lui về phía sau, gương mặt hoảng sợ, theo như hăn thấy, chuyện này không thể nào.

-Cái thá gì chứ.

Trong tích tắc Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt Lôi Vạn Sơn, thời điểm hăn nhìn thấy Lâm Phàm, nhất thời kinh ngạc thốt lên:

-Người....

-Khà khà!

Lâm Phàm cười lạnh, trực tiếp nâng Lôi Vạn Sơn lên, sau đó một cước đạp hăn bay xa.

-Người đi báo với chủ nhân người một tiếng, Lôi Minh ta lát sẽ đến.

Lôi Vạn Sơn giống như quả bóng cao su, bị Lâm Phàm trực tiếp đạp bay ra ngoài, hướng đến vị trí Hình Phật Đường.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 878: San Bằng Tất Cả

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chấp Pháp Đường, phòng phó chủ.

Xèo!

Một âm thanh xé gió truyền đến, theo sau đó là một đạo bạch quang, các đệ tử Chấp Pháp Đường đều bị dọa sợ, cho rằng mình thấy quỷ.

Ầm!

Lôi Vạn Tôn lúc này đang ngồi trên vị trí cao, sắc mặt chợt biến sắc, sau đó nhắc cánh tay, ngăn cản đạo bạch quang kia lại.

Trong chớp mắt, một luồng sức mạnh mênh mông bộc phát, lúc trước Lôi Vạn Tôn không xem đây là chuyện gì to tát cả, nhưng sắc mặt hần giờ đại biến, thân thể không ngừng lùi lại, hai chân giẫm mạnh lên đất, mặt đất cứng rắn cũng bị cỗ lực lượng kia, không ngừng nứt toác.

Sức mạnh thật khủng bố.

Trong lòng Lôi Vạn Tôn lửa giận thù đốt, rốt cuộc người nào lại lớn mật, dám đến Chấp Pháp Đường gây sự.

Thời điểm Lôi Vạn Tôn có ý định bóp nát vật kia, một tiếng kêu rên truyền đến.

-Ca ca, là ta.

Lôi Vạn Sơn giờ rất muốn khóc, một cước kia suýt tước đi cái mạng nhỏ của hắn, lồng ngực đã bị đạp muốn xẹp rồi.

-Người, đã xảy ra chuyện gì?

Lôi Vạn Tôn nhìn qua cực kì kinh ngạc, không nghĩ tới đệ đệ mình chỉ đi một chuyến mà giờ lại bị như thế này, đây là tình huống gì.

-Ca ca, cứu mạng a, tên Lôi Minh kia đã phát điên, hắn đã đánh các sư huynh Chấp Pháp Đường rồi, hiện tại đang đến đây, còn nói muốn san bằng Chấp Pháp Đường nữa.

Lôi Vạn Sơn thê thảm gào thét, hắn không ngờ cuộc đời mình bi kịch như thế.

Lúc này, cơ thể bị cảm giác đau đớn tột độ bao phủ, Lôi Vạn Tôn vì quá phần nộ mà năm ngón tay dùng sức quá mạnh, gần như bóp nát cánh tay Lôi Vạn Sơn.

-Ca, nhẹ chút, nhẹ chút a.

Lúc này Lôi Vạn Tôn mới phản ứng lại, thả Lôi Vạn Sơn xuống, sau đó nhìn về phương xa, lửa giận trong lòng mãnh liệt thiêu đốt:

Lôi Vạn Tôn bây giờ thật sự nổi giận, Chấp Pháp Đường do bọn họ quản lí đến hiện tại, chưa có người nào có can đảm đến gây sự.

Cho dù nhánh thế lực khác cũng không dám liều với bọn họ, vậy mà lại có một tên đệ tử bình thường đến khiêu khích Chấp Pháp Đường, nếu không trấn áp hắn, bộ mặt của Chấp Pháp Đường để đâu.

-Các đệ tử Chấp Pháp Đường hết thầy phải đề phòng...

Lôi Vạn Tôn phân phó.

.....

Tin tức lớn, đây hoàn toàn là tin tức lớn.

Các thế lực trên dưới Lôi Tông đều biết chuyện này, một tên đệ tử bình thường lại muốn một mình đấu với Chấp Pháp Đường.

Đối với một số người, đây nhất định là đi tìm chết.

Chấp Pháp Đường cường giả như mây, không nói đến Đường chủ, phó Đường chủ cũng là một cường giả tuyệt thế.

Vô số Đường chủ đứng trong hư không, nhìn chăm chú tên Lôi Minh đang hồ hững cất bước.

Lúc này, Lâm Phàm đi về Chấp Pháp Đường, bây giờ đã gây nên sóng lớn như vậy, trong lòng hẳn cũng rõ nguyên nhân, bất quá, theo Lâm Phàm, chỉ cần người không phải là cường giả rất mạnh, bản Đế cũng có thể đánh cho người phải khóc kêu cha gọi mẹ.

Chỉ là một cái Chấp Pháp Đường thì tính là gì, có không ít cường giả bị hấn giết, sao có thể coi trọng một cái Chấp Pháp Đường nhỏ nhoi này.

Một số đệ tử có quen biết Lôi Minh đang vô cùng khiếp sợ nha, bọn họ cảm giác thế giới này thay đổi rồi.

Lôi Minh sư huynh đã từng rất chững chạc và biết điều, vậy mà từ sau khi trở về đã hoàn toàn thay đổi, như trở thành một người khác, đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Sư huynh Lôi Minh này quả thực giống như ăn hỏa dược, không chỉ đánh Lôi Vạn Sơn tươi bơi mà còn lên tiếng nói từ nay về sau hẳn sẽ làm chủ Lôi Tông.

Chỉ cần người đầu óc bình thường một chút cũng biết, khi nói lời này đơn thuần là muốn chết a.

Thanh Toàn vội về Thánh Lôi Đường, báo chuyện này cho Thánh chủ, Thánh chủ khi nghe xong, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay biến đổi, lộ

vẻ kinh ngạc.

-Lôi Minh này lại bá đạo như vậy.

.....

Phía sau Lâm Phàm lúc này là một đám đệ tử Lôi Tông, theo bọn họ, hôm nay nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.

Còn đối với những Đường chủ còn lại, đây là chuyện bọn họ cầu còn không được, cũng muốn nhìn chút chuyện vui, mặc kệ kết quả thế nào đều không liên quan đến bọn họ.

Thời điểm Lâm Phàm đến cửa Chấp Pháp Đường, một đám đệ tử bao vây lấy hắn.

-Bắt hắn lại.

Các đệ tử Chấp Pháp Đường lập tức động thủ, trong nháy mắt có từng đạo sét nổ vang trên trời, gào thét xé gió lao đến, chúng đan xen vào nhau hình thành một cái lưới sét lớn, trực tiếp bao phủ Lâm Phàm.

-Kết thúc rồi.

Vô số người nhìn thấy cảnh này, đã đoán được kết quả thế nào.

Nhưng vừa lúc đó, tâm mọi người chấn động mạnh, cả đám trợn mắt há mồm, chỉ thấy Lâm Phàm một tát vỗ tới, lập tức có một đạo cơn lốc cuốn đến, trực tiếp đánh bay toàn bộ đệ tử Chấp Pháp Đường.

Các đệ tử chung quanh nhìn thấy cảnh này, từng người đều bị chấn động, sao có thể có chuyện đó? Cũng quá kinh khủng rồi.

Những đệ tử này của Chấp Pháp Đường cũng không yếu, hơn nữa những sợi xích sắt trường phạt càng không phải thứ mà người thường có thể ngăn cản được.

Nhưng tình huống bây giờ lại làm mọi người ngây ngốc, có cảm giác bất khả tư nghị, không nói nên lời.

Sắc mặt những người của các Đường khẩu khác bắt đầu nghiêm túc, bọn họ phát hiện, thực lực tên Lôi Minh này vượt qua suy nghĩ của họ, có chút bất ngờ.

Lúc này, Lâm Phàm đứng trong Chấp Pháp Đường, nhìn các loại kiến trúc đồ sộ nơi đây, khoe miệng khẽ mỉm cười.

Hôm nay, muốn bắt đầu từ Chấp Pháp Đường, chiếm lĩnh nó rồi sau đó sẽ dụ dỗ bọn họ đi hãm hại khắp nơi đông tây nam bắc, không chỗ nào bọn họ không thể.

-Đều đi ra cho ta, hôm nay Lôi Minh ta muốn san bằng Chấp Pháp Đường.

Lâm Phàm đứng đó, rít gào một tiếng, thanh âm vang lên trong không gian mênh mông, kinh thiên động địa, khí thế phi phàm.

Chúng đệ tử xung quanh nghe nói vậy, lại lần nữa bị chấn kinh.

Bá đạo, thật sự quá bá đạo.

Rõ ràng muốn trực tiếp đánh vào mặt Chấp Pháp Đường nha.

Hôm nay, tất sẽ có một bên bị thương, bất quá mọi người vẫn cảm thấy người này có thể là Lâm Phàm, dù sao thực lực Chấp Pháp Đường rất cường hãn, không thể bị một người một ngựa đơn lẻ trấn áp được.

Ầm!

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên xuất hiện lôi vân, trong đám mây có vô số tia sét lấp lánh, một luồng sét mang sức mạnh hủy diệt giáng xuống.

Đối với một số ít đệ tử, cỗ lực lượng mênh mông này trực tiếp ép bọn họ không đứng dậy nổi, từng người từng người sắc mặt tái nhợt, nội tâm

sợ hãi vô tận.

-Dám đến Chấp Pháp Đường gây sự, người can đảm lắm.

Sau đó, âm thanh tràn đầy uy nghiêm từ trong đám mây truyền ra, lại có một đạo sấm sét xé gió lao tới, đánh về phía Lâm Phàm.

Các đệ tử xung quanh cảm nhận được cỗ sức mạnh hủy diệt ẩn chứa bên trong, càng sợ hãi hơn, không ngừng lùi lại, sợ bị đánh lan tới mình.

-Lôi Vạn Tôn ra tay rồi.

Những cường giả thế lực khác nhìn một màn trước mắt liền biết Lôi Vạn Tôn đã tự mình ra mặt.

-Không nghĩ tới trình độ Lôi Vạn Tôn lợi hại như vậy, tia sét này cường hãn cỡ nào a.

Trong lòng tất cả mọi người đều nghi ngờ, Chấp Pháp Đường có rất nhiều nhánh nhỏ bên trong, có thể trở thành người đứng đầu cũng bởi vì người này có thực lực mạnh mẽ.

Tu vi Thánh chủ Thánh Lôi Đường không yếu, nhưng trong tay lại không có cường giả, vì vậy vẫn bị Chấp Pháp Đường áp chế.

Thánh chủ, Lôi Minh lần này xong đời.

Ừm.

Thánh chủ gật đầu, bây giờ Lôi Vạn Tôn đã ra tay, tên kia đã không còn đường sống nữa rồi.

Nhưng.... Lâm Phàm lại nở nụ cười.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 879: Còn Đánh Được Nửa Không?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm bí mật trở thành người Lôi tộc, mục đích chỉ có duy nhất, phải làm Lôi tộc long trời lở đất, hắn vẫn còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào.

Nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi, Chấp Pháp Đường tự động đến khiêu khích hắn, chuyện này Lâm Phàm sao có thể nhịn được, bị vô số cường giả bao vây công kích, Lâm Phàm chưa từng thấy sợ.

Bây giờ, người Chấp Pháp Đường đã đến tận cửa, cứ coi như mình là người Lôi Tông, đang trong Lôi Tông kêu căng một chút.

Nếu bị phát hiện, cùng lắm chạy trốn thôi, Lâm Phàm hắn vẫn có niềm tin có thể chạy trốn từ trong tay một cường giả chân chính.

Xì xì, hư không bị biến dạng.

Những tia chớp trông như rồng, dữ tợn rít gào, đây là sức mạnh cực hạn, nó có thể trừng phạt vạn vật trong thiên địa.

Khống chế lôi đình chính là thiên phú mạnh nhất trong các đại chủng tộc Đại Thiên thế giới.

Đã từng vì không có cường giả chí tôn mà luôn bị Cổ Tộc áp chế, nhưng bây giờ, chí tôn cường giả đã trở về, nên thiên phú của Lôi tộc có

thể bộc phát.

Lấy lôi đình mang sức mạnh vô thượng luyện hóa cơ thể, có thể nói, mỗi người trong Lôi tộc đều là một thiên tài.

Mà Lôi Vạn Tôn bên trong Lôi tộc là nhân tài chân chính đó, chỉ vèn vẹn mấy năm, dựa vào uy của cường giả, từ một tên cao thủ Thần Thiên Vị tầng tám đã trực tiếp thăng đến Chí Tôn Cảnh.

Tu vi kinh thiên động địa bậc này, cho dù hiện tại, ngoại trừ cường giả chí tôn, hẳn đã được xem là một cường giả đỉnh thiên lập địa, một người đứng đầu a.

Vậy nên, có thể thấy đạo lôi đình này khủng bố cỡ nào.

Đất trời rung động, lôi đình quán quanh Lâm Phàm, trực tiếp gói hẳn lại.

Lâm Phàm xòe tay thật lớn, pháp lực dao động mạnh mẽ, dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, trực tiếp nắm lấy tia lôi đình này.

-Lôi Vạn Tôn, chỉ với thứ đồ chơi này mà ngươi cũng muốn trấn áp ta, không biết trời cao đất dày!

Lâm Phàm xoay cánh tay, lôi đình trong tay bay lên, mang theo uy nghiêm, tạo ra tiếng nổ ầm ầm, vang vọng hư không, sau đó nó đột nhiên đập ngang, bay thẳng đến Lôi Vạn Tôn.

-Sao có thể...

Lôi Vạn Tôn nhìn hình ảnh trước mắt, đột nhiên kinh hãi biến sắc, hẳn thật không ngờ thực lực Lôi Minh cư nhiên lại mạnh như thế, lại có thể chơi đùa đạo lôi đình của hắn trong tay.

-Lôi đình trường hà.

Lôi Vạn Tôn điên cuồng gào thét, cả người bộc phát khí tức mạnh mẽ, một đạo lôi đình trải dài như một dòng sông xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, trong đó ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn, sau đó nó đột ngột hướng xuống, đánh tan cái roi sét của Lâm Phàm.

-Người mạnh như thế, sao lại không có tiếng tăm gì?

Lôi Vạn Tôn kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, hắn không tin việc một đệ tử bình thường lại trở thành một cường giả, hơn nữa đến chính hắn còn không biết điều đó.

Lâm Phàm cười lớn:

-Ha ha! Lôi Minh ta trước đây chỉ là ẩn nhẫn thôi, còn hiện giờ là vì Lôi Vạn Sơn nhiều lần khiêu khích, nếu ta không xuất ra chút bản lĩnh, các người cứ xem ta là Lôi Minh dễ bị khi dễ à?

Đám đệ tử vây xem xung quanh tròn tròn mắt, bọn họ không ngờ tên Lôi Minh này cứ nhiên lại cường hãn như vậy, đến Lôi Vạn Tôn sư huynh cũng không thể làm gì hắn.

-Hôm nay, Lôi Minh ta có một mục tiêu duy nhất, trấn áp hoàn toàn Chấp Pháp Đường các người, từ nay về sau, chủ nhân của Chấp Pháp Đường chính là Lôi Minh ta.

Thần thái Lâm Phàm bá đạo, giơ cao tay lên, những tia lôi đình mang sức mạnh hủy diệt lập tức quấn quanh, sau đó chúng đột nhiên xẹt vào hư không, trực tiếp chém lên thân lôi đình trường hà của Lôi Vạn Tôn.

-Làm càn!

Lôi Vạn Tôn chột quất, vẻ mặt dữ tợn.

-Lôi đình trường hà, Lôi đình chi thần.

Thời khắc này, Lôi Vạn Tôn điên cuồng rống lên, khí thế ngất trời đột ngột bộc phát.

Bên trên lôi đình trường hà, xuất hiện một vị Lôi đình chi thần, thần uy bao phủ, thiên địa mênh mông, trong tay cầm Thần khí, đâm xuyên hư không bay thẳng đến nơi Lâm Phàm đang đứng, mang khí thể chém giết lao tới.

Lôi Vạn Tôn sư huynh tu luyện bí pháp, ngưng tụ lôi đình trường hà, lại có thể luyện được ra Lôi đình chi thần, sở hữu lực lượng mà đến cả quỷ thần cũng khó lường.

Các người nhìn kia, Lôi Vạn Tôn đang giao thủ cùng Lôi Minh.

Tất cả mọi người bị tình huống trước mắt làm ngây dại, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra nha.

Mà Thánh chủ Thánh Lôi Đường đứng một bên, dung nhan tuyệt thế hiện lên vẻ kinh dị:

Chúng ta đều đã xem thường Lôi Minh rồi, hẳn có thể nhịn nhục để làm một đệ tử bình thường đến giờ, thật sự quá kinh khủng.

Thánh chủ, chẳng lẽ Lôi Minh này có thể trấn áp được Lôi Vạn Tôn sao? Lôi Vạn Tôn này đã ngưng tụ được lôi đình trường hà rồi mà.

Thanh Toàn không tin, hỏi lại.

Thánh chủ chưa nói hết lời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm tình huống trước mắt.

Ầm!

Một tiếng nổ thật to vang lên.

Lâm Phàm bổ ngang một cái, trực tiếp đánh thẳng vào Lôi đình chi thần trên kia, thần uy hung mãnh của tên đó trong nháy mắt vỡ tan, không hề có sức chống cự nào.

Một đạo hào quang óng ánh xuất hiện, cho thấy lôi đình trường hà như sắp nổ tung.

-Không....

Lôi Vạn Tôn hoảng sợ gầm to, hăn phát hiện lôi đình trường hà cư nhiên xuất hiện vết nứt, vô số phù văn thần thông trong cơ thể cũng xuất hiện nhiều vết nứt.

Xoạt xoạt!

Lôi đình trường hà tiêu tan, Lâm Phàm lại giương kích trực tiếp chém đến người Lôi Vạn Tôn.

Xì xì!

Lôi Vạn Tôn trợn mắt, sững sờ, thân thể hăn đột ngột nổ tung, nguồn sức mạnh này vượt quá mức tưởng tượng của hăn, Lôi Vạn Tôn không tin rằng mình vậy mà không có một chút lực lượng nào để chống lại.

Khủng bố, thực sự quá kinh khủng.

-Đáng ghét, đáng ghét a..

Một đoàn huyết nhục giã vỡ giữa hư không, Lôi Vạn Tôn tức giận gầm thét, không ngừng thúc giục pháp lực dung nhập các huyết nhục lại với nhau.

Ngay một khắc huyết nhục dung hợp đó, Lâm Phàm lại trực tiếp đạp một cước vào mặt Lôi Vạn Tôn:

-Quá yếu.

Lúc này, Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, một chân đạp lên Lôi Vạn Tôn, âm thanh hờ hững, hai mắt nhìn về phương xa.

Những đệ tử chủ yếu muốn xem trò vui, mỗi người đều đang trợn mắt to nhất có thể.

Theo suy nghĩ của bọn họ, điều này quá giả dối rồi, thậm chí có thể nói là có chút hư ảo.

Lôi Vạn Tôn thua?

Lôi Minh sư huynh chỉ dùng một chiêu có thể trấn áp được Lôi Vạn Tôn.

Sao có thể có chuyện đó được, Lôi Vạn Tôn thấy vậy nhưng là cường giả Chí Tôn Cảnh nha, Lôi Minh sư huynh sao lại mạnh như thế được chứ?

Vô số người không tin vào một màn vừa xảy ra, cũng bởi vì... bọn họ nghĩ chuyện này không thể như thế được.

Lôi Vạn Tôn là phó Đường chủ Chấp Pháp Đường, cao cao tại thượng, uy nghiêm tuyệt thế, các đệ tử Lôi Tông khi nghe thấy cái tên này đều có sự run rẩy xuất phát từ nội tâm.

Nhưng bây giờ thì sao, một nhân vật kinh khủng như vậy lại bị người khác đạp dưới chân.

Loại chuyện kinh ngạc lớn như vậy, bọn họ không thể tiếp thu ngay được.

-Thánh chủ, chuyện này...

Thân thể Thanh Toàn đột nhiên run lên.

-Quả thế....

Nội tâm Thánh chủ cũng kinh ngạc không thôi, thực lực Lôi Minh mạnh quá đi, trong đám đệ tử bình thường ẩn giấu lâu như vậy, có thể nói tâm cơ quá nặng.

-Thứ hỗn trướng, mau buông.

Lôi Vạn Tôn không cách nào chấp nhận được việc mình bị một tên đệ tử tầm thường trấn áp.

Ầm!

Lâm Phàm trực tiếp dùng sức đạp lên Lôi Vạn Tôn, sau đó nhìn khắp nơi, nhìn toàn bộ người Chấp Pháp Đường, đột nhiên quát:

-Còn ai muốn đánh nữa, nếu như không có thì từ nay về sau, Lôi Minh ta chính là lão đại của Chấp Pháp Đường.

Lâm Phàm hiện tại là muốn đoạt quyền, hẳn muốn dẫn dắt đám đồng bọn đi khắp nơi a.

-Lôi Minh, người đây đang tìm chết.

Đúng lúc này, một tòa thành lôi đình xuất hiện trong hư không.

Khi mọi người nhìn thấy tòa thành này, lại kinh hãi tột độ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 880: Ba Chương Chém Chết

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đây là Lôi Đình Chi Thành của Lôi Cuồng Long, chính là chí bảo mà Lôi Đình lão tổ thưởng cho, có thể rèn luyện thân thể, nếu trong đó tu luyện Võ Đạo, tốc độ có thể gọi nhanh như gió.

Lôi Cuồng Long đang tu luyện tuyệt thế thần thông, nhưng thời điểm cảm nhận có người khiêu khích Chấp Pháp Đường, đương nhiên không thể nhịn được, trực tiếp xuất quan.

Bên trong Lôi Đình Chi Thành không chỉ có khí tức của Lôi Cuồng Long mà còn có khí tức của các vị Đường chủ khác.

Bọn họ ở bên trong Lôi Đình Chi Thành là vì hộ pháp cho Lôi Cuồng Long, đồng thời cũng có thể rèn luyện thân thể, bây giờ nhìn thấy hình ảnh trước mắt, tức muốn nổ phổi.

-Ha ha, chính chủ đã đi ra rồi, nhìn người như vậy, có thể miễn cưỡng đánh một trận.

Lâm Phàm nhìn Lôi Đình Chi Thành, trong đó có khí tức của Lôi Cuồng Long là vô cùng thanh thuần nhất.

Đặc biệt là sức mạnh sấm sét quán quanh người, đây không phải chuyện nhỏ, người này tuyệt đối không tầm thường.

Thánh chủ Thánh Lôì Đường nhìn thấy Lôì Đình Chi Thành, trong mắt lập lòe vẻ tham lam, tất cả người của Lôì Tông đều biết, Lôì Đình Chi Thành kia là Lôì tổ ban thưởng cho Lôì Cuồng Long.

Lôì Cuồng Long có thể trong thời gian mấy năm trưởng thành đến trình độ thế này, nhất định có liên quan đến Lôì Đình Chi Thành.

Bên trong Lôì Đình Chi Thành có một cái Lôì Trì, Lôì Trì này chính là do một số thần lôì ít ỏi ngưng tụ trong thiên địa hình thành, bất kể ai ở trong đó tu luyện, đều có thể loại trừ hoàn toàn tạp chất trong cơ thể, thậm chí còn có thể tăng cao tu vi.

Lôì Cuồng Long cho tới nay đều ở bên trong Lôì Đình Chi Thành tu luyện bí pháp, khí thể kia hiện tại đến cả Thánh chủ cũng nhìn không thấu, nói không chừng, hẳn đã tu luyện thành công.

Lôì Cuồng Long là một cường giả tuyệt thế, là thần trong lòng các đệ tử Lôì Tông, không có ai dám làm cản trước mặt hắn cả.

Bây giờ Lôì Minh lại dẫn được Cuồng Long ra, những đệ tử kia cảm giác bản thân mình có chút khẩn trương.

Sâu trong nội tâm như có một khối cự thạch hung hăng áp chế bản thân.

Lâm Phàm có cảm giác, nếu như Lôì Minh biết mình bá đạo như vậy, tuyệt đối sẽ cười không nói nên lời.

Nhìn hiện tại mà xem, bá đạo cỡ nào a, không phục thì đánh, trực tiếp đẩy người về nơi đầu sóng ngọn gió, chỉ cần đến lúc đó lấy thực lực tuyệt đối ép chết đối phương, trở thành người đứng đầu Lôì Tông.

Chẳng qua, nếu Lôì Minh biết có người giả mạo mình làm những chuyện này, tuyệt đối sẽ khóc đến chết mất.

-Lôì Cuồng Long, đừng có trốn trên đó nữa, đi ra đi, không có chuyện gì đâu, tuyệt đối sẽ không đánh người chết đâu.

Lâm Phàm cao giọng nói.

Các đệ tử xung quanh nghe mấy câu nói cuồng ngạo của Lâm Phàm, mỗi người đều câm nín.

Đối với mấy người này, Lôi Minh thật sự quá cuồng ngạo, hơn nữa còn điên rồ vô cùng.

-Lôi Minh, một đệ tử bình thường lại ẩn giấu sâu như thế, tưởng là dạng người tài giỏi gì, không ngờ cũng chỉ có như thế, cũng được, hôm nay Lôi Cuồng Long ta sẽ cho người biết kết cục của việc tự tìm đường chết.

Lôi Cuồng Long cười lạnh, sát ý dâng trào, trong mắt hằn, Lôi Minh này đã trở thành người chết.

-Đường chủ, người này cần gì người phải ra tay, để hằn cho chúng ta là được.

Ba vị phó Đường chủ xung quanh lên tiếng.

-Được!

Lôi Cuồng Long gật đầu đáp.

Ba vị phó Đường chủ nháy mắt bay ra từ Lôi Đình Chi Thành:

-Tiểu tử, đây là do người tự tìm đường chết, không oán được người khác.

Tam đại phó Đường chủ có thực lực mạnh mẽ, trong mắt còn có lôi đình lưu chuyển, họ đã dung nhập lôi đình vào thân thể, bắt đầu cô đọng ra lôi đình thân thể.

- Đúng đấy, ba người đều là cường giả Chí Tôn Cảnh, cho dù thực lực của hãn mạnh mẽ thì thế nào chứ.

.....

Lâm Phàm hiện tại phần khởi chiến đấu một mình, theo hãn nghĩ, trận chiến này nhất định phải tạo ra khí thế hơn nữa mới được, chỉ có ba con kiến hôi này, Lâm Phàm còn chưa để vào mắt.

Tư tư!

Lúc này, Lâm Phàm nắm chặt năm đấm, từng đạo lôi đình quần quanh năm tay.

Dương Lôi Chương.

Đây là sở học của Lôi Minh, không được xem là chiêu gì lợi hại, thậm chí có rất nhiều đệ tử trong Lôi Tông cũng biết chiêu này.

-Đối phó ba người các người, chỉ cần ba chương.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

-Làm càn.

Ba vị phó Đường chủ chợt quát, không thể để hạng người vô dụng, không có gì đặc biệt như Lôi Minh này nổi bật làm càn được.

-Đệ nhất chương.

Tuy võ đạo thần thông này chẳng ra sao, nhưng nó trong tay Lâm Phàm tự nhiên lại có uy năng có thể hủy diệt đất trời.

Một chương phổ thông, quyền phong gào thét, quần quanh lôi đình, nhất thời xuất hiện một vị Lôi Đình chi thần đứng trong hư không, vung năm đấm, bay thẳng đến vị trí của một trong ba phó Đường chủ.

-Làm sao có khả năng, võ đạo thần thông thông thường Dương Lôi Chương sao lại khả năng ngưng luyện ra Lôi Đình chi thần?

Các đệ tử chung quanh kinh hãi biến sắc, chuyện này quả thật bất khả tư nghị, không thể tin được, chỉ biết câm nín nhìn cảnh tượng trước mắt.

Dương Lôi Chương này chỉ là một chương pháp phổ thông trong Lôi Tông a, tuy uy lực rất mạnh nhưng nếu muốn ngưng luyện ra Lôi Đình chi thần là chuyện trong mơ mà thôi.

Ầm!

Một người trong ba phó Đường chủ chợt quát một tiếng, muốn chém Lôi Đình chi thần này xuống, nhưng trong nháy mắt sau đó hần hộc máu, máu tươi chảy như điên, trực tiếp bị loại.

-Tên thứ nhất.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, song chương đánh ra, sức mạnh sấm sét mênh mông, dày đặc trong hư không.

-Tiểu tử, chết đi cho ta!

Hai tên phó Đường chủ còn lại quát lớn, pháp lực dao động, lập tức sử dụng các loại vũ đạo thần thông, từng luồng sức mạnh lôi đình cuồng bạo bay tới oanh tạc về phía Lâm Phàm.

-Ha ha, kết thúc.

Lâm Phàm hơi dùng sức, song chương áp chế, mặc kệ hai tên phó Đường chủ này tu vi cỡ nào, cũng tan thành mây khói.

Xì xì!

Ầm!

Hai chương ẩn hãm sâu dưới đất, mà trong hố sâu là hai vị phó Đường chủ, đang giống như chó chết mà nằm ở đó, không nhúc nhích.

Thời khắc này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều chấn kinh với chuyện đang xảy ra trước mắt.

-Thật mạnh!

Ba vị phó Đường chủ thua trong nháy mắt, không có một giây nào để phản kích.

Thánh chủ nhìn Lôi Minh, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc, không biết hấn đến cùng ẩn giấu bao nhiêu thực lực.

Thực lực bậc này, quá kinh khủng, không phải một sức mạnh mà người bình thường có thể chịu được.

Lâm Phàm vuốt tay một cái, sau đó nhìn Lôi Cuồng Long ngoắc ngoắc ngón tay:

-Đến lượt ngươi rồi.

Thần sắc Lôi Cuồng Long cứng lại, hấn hiểu được, thực lực Lôi Minh trước mắt này không tầm thường.

-Người thật muốn tìm chết đúng không?

Khí tức Lôi Cuồng Long trầm ổn, cũng không vì ba vị phó Đường chủ thua mà lộ vẻ hoảng sợ.

Lôi Cuồng Long nắm Lôi Đình Chi Thành trong tay, tự nhiên ở thế bất bại.

Đây là bảo bối Lôi tổ ban cho hấn, công thủ đều mạng, chỉ bằng một tên Lôi Minh lại muốn trấn áp hấn, chỉ là truyện trong mơ.

Lúc này, long mào Lâm Phàm hơi nhíu.

Hấn cảm giác có người đang nhòm ngó mình, chắc là thần niệm của Lôi tổ.

Bất quá hiện tại, Lâm Phàm không chút úy kỵ, huyết mạch hấn đã chuyển hóa thành huyết mạch Lôi tộc, Lôi tổ tộc này không có khả năng nhìn thấu được.

Có thể đây chỉ là cảm giác của hắn, thời điểm Lâm Phàm cảm giác Lôi tổ đang nhòm ngó mình, rõ ràng đang dò xét huyết mạch Lôi tộc của hắn, mà tất cả huyết mạch Lôi tộc đều được Lôi tổ nắm trong tay.

Cũng không lâu sau, thần niệm này tiêu tán.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 881: Hoàn Toàn Trấn Áp

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm một mình khiêu chiến Chấp Pháp Đường, đây là sự tình khó tưởng tượng ra nhất trong Lôi Tông, bây giờ bốn vị phó Đường chủ đều bị Lâm Phàm trấn áp dưới chân, chỉ còn sót lại một mình Lôi Cuồng Long.

Khí thế Lôi Cuồng Long ngập trời, Lôi Đình Chi Thành kia càng lấp lóe, cuồng bạo không thôi, hẳn thật sự nổi giận, chỉ là một đệ tử tầm thường cũng dám vượt râu hùm, uy nghiêm của hắn còn đâu nữa.

-Thánh chủ, Lôi Minh và Lôi Cuồng Long, ai sẽ trụ lại đến cuối cùng?

Thanh Toàn hỏi, tình huống trước mặt đã vượt qua sự tưởng tượng của nàng, mọi chuyện đều như giấc mơ, khiến người ta không dám tưởng tượng sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo.

-Khó nói được, bất quá phần lớn nghiêng về phía Lôi Cuồng Long, tên kia có Lôi Đình Chi Thành được lão tổ thưởng cho, cho dù là ta cũng không chắc chắn có thể phá được phòng ngự của nó, nếu Lôi Cuồng Long dung hợp với Lôi Đình Chi Thành tất ở thế bất bại, chỉ cần làm pháp lực Lôi bị cạn sạch, thắng bại đã rõ.

Thánh chủ nhẹ giọng nói.

Trận chiến này mặc kệ là Lôi Cuồng Long hay Lôi Minh ai thắng ai thua, đối với nàng đều là chuyện tốt.

Có thể thăm dò rõ ràng thực lực của Lôi Cuồng Long, sau này nếu như phải giao thủ với hắn, cũng đã biết được phần nào.

-Lôi Minh, quỳ xuống, ta sẽ tha tội chết cho ngươi.

Lôi Cuồng Long bá đạo uy nghiêm, trên thân lôi đình quần quanh, giống như một vị Lôi Thần tuyệt thế giáng lâm, làm sinh linh khắp đất trời sợ hãi.

Lâm Phàm nhìn thấy một bộ dáng cùng lời nói của Lôi Cuồng Long, nhất thời mất hứng, không vui, cái tên này chưa được thông nào, đến phút này mà còn ra vẻ ta đây, hôm nay không thuận phục hắn thì không được rồi.

Lôi Cuồng Long, ngươi quỳ xuống cho ta, khi đó có thể ta sẽ không đánh vào mặt ngươi, chừa cho ngươi cái mặt mũi.

Muốn chết.

Lôi Cuồng Long chột quát lớn, thân thể hóa thành lôi đình, sát khí cuồn cuộn, sức mạnh sấm sét rót vào toàn thân, một quyền đánh về phía Lâm Phàm.

Lôi đình dày đặc trong hư không, đệ tử Lôi Tông cảm thụ được nguồn sức mạnh kia liền run như cầy sấy, bọn họ biết Lôi Cuồng Long nổi giận, nếu chỉ dính một chút trong đạo sấm sét hủy diệt kia, cũng có thể bị hủy diệt trong nháy mắt a.

Lâm Phàm không chút hoảng sợ, một quyền tùy ý vung ra, một quyền kì diệu, thẳng tắp bay đến, nhưng có thể làm cho người ta không cách nào tránh né.

Ầm!

Khí thể Lâm Phàm trấp áp, phá hủy tất cả, thực lực Lôi Cuồng Long tuy mạnh, nhưng trong mắt Lâm Phàm, vẫn còn rất yếu.

Thân thể Lôi Cuồng Long nổ tung trong nháy mắt.

-Không ngờ thân thể đã được lôi đình hóa, có chút kì diệu.

Lâm Phàm chỉ dùng một quyền đã trấn áp Lôi Cuồng Long, nhưng không nghĩ tới đây cũng chỉ là một hóa thân.

Hiện giờ, tất cả mọi người đều bị chấn kinh vì trận đấu trước mắt, trong Lôi Tông, thực lực Lôi Cuồng Long là số một số hai, nhưng hiện tại, họ thấy thực lực Lôi Minh này còn mạnh hơn nữa, không khiếp sợ sao được.

Một quyền có thể trấn áp lôi đình hóa thân của Lôi Cuồng Long, hơn nữa còn có vẻ rất nhẹ nhàng a.

-Lôi Minh, người không thắng nổi bản Đường chủ, chân thân của ta đã hòa vào Lôi Đình Chi Thành, giữa trời đất này, ngoại trừ lão tổ thiên địa ra, không ai có thể chém giết được bản Đường chủ, cho dù thực lực người mạnh đến đâu, cũng vô dụng thôi.

Lôi Cuồng Long phách lối nói, phía sau hình thành một thế giới lôi đình, một lời nói ra kinh thiên động địa.

-Lôi Đình Chi Thành là bảo bối lão tổ ngưng luyện, có thể điều động sấm sét trong trời đất hỗ trợ bản thân, Lôi Cuồng Long nắm giữ bảo bối bậc này, đã đứng ở thế bất bại, cho dù tu vi cao thâm cỡ nào cũng không phải là đối thủ của hắn.

Thánh chủ nhìn Lôi Đình Chi Thành bên trên, trong mắt hiện lên vẻ ghen tị, nàng không biết vì sao lão tổ lại coi trọng Lôi Cuồng Long, nếu bảo bối này của nàng, nàng đã có thể rèn luyện võ đạo bản thân đến mức tận cùng, thăng tiến đến cảnh giới Viễn Cổ cũng không phải bất khả thi.

-Lôi Cuồng Long, người quá yếu.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, vừa sải bước ra, uy thế bạo phát từ bốn phương tám hướng bay đến chỗ Lôi Cuồng Long, sức mạnh cường hãn, làm hãn cảm giác như bị một lực lượng nào đó rất kinh khủng áp chế, đột nhiên thổ huyết, phun ra một ngụm máu tươi.

-Sao có thể...?

Lôi Cuồng Long kinh hô, hoảng sợ biến sắc, không thể tin được những gì đang xảy ra.

-Đáng ghét, những chuyện này đều do người ép ta thôi.

Lôi Cuồng Long rít gào, không nghĩ tới thực lực Lôi Minh cường hãn như vậy.

Mà các đệ tử vây xem cũng bị kinh hãi, bọn họ không ngờ Lôi Minh đã bá đến trình độ như thế này.

Hãn đã từng ẩn giấu trong đám đệ tử bình thường, sống yên lặng, vô danh, nhưng bây giờ đã khác, hãn lấy tư thế bá đạo, một mình đi đến Chấn Pháp Đường, trực tiếp dồn Lôi Cuồng Long đến trình độ này.

Khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

Lúc này, Lôi Đình Chi Thành rung động, sức mạnh sấm sét che kín bầu trời, vô số lôi đình nổ vang trên hư không.

Khí linh trong Lôi Đình Chi Thành có tu vi Chí Tôn Cảnh đại viên mãn, thậm chí có thể xem như đạt đến cảnh giới Viễn Cổ sơ giai.

Một nguồn sức mạnh khủng bố.

Sức mạnh sấm sét mệnh mệnh, che ngợp bầu trời, mỗi đệ tử dưới uy lực này liền run rẩy, nội tâm kích động, có cảm giác thần phục.

Khi nguồn sức mạnh này bộc phát, đề người ta cảm giác nó có thể trấn áp bất kì yêu ma nào trên thế giới này, nếu dám to gan khiêu khích

thần uy, đều sẽ bị hủy diệt.

-Quả nhiên là một bảo bối tốt.

Lâm Phàm nhìn Lôi Đình Chi Thành, đây là bảo bối lão tổ tự mình luyện chế, dung hợp sức mạnh của huyết thống Lôi tộc, sâu bên trong có áp chế huyết mạch.

Lôi Cuồng Long lúc này giống như Lôi Đình chi thần, khống chế tất cả lôi đình trong thiên hạ.

Thần uy cuồn cuộn, ánh sáng chiếu rọi, đâm thủng hư không.

-Trấn áp!

Lôi Cuồng Long quát lớn, sức mạnh sấm sét hung hãn bạo phát, Lôi Đình Chi Thành vang một tiếng ầm ầm, từ trên trời giáng xuống, khí thế hoàn toàn trấn áp Lâm Phàm.

Áp lực trên hư không càng lúc càng lớn, những đệ tử xung quanh đã trốn ra xa, dưới uy lực này, bọn họ không cách nào chống đỡ được, pháp lực trong cơ thể có cảm giác như muốn bạo phát ra ngoài.

Mà Lâm Phàm vẫn sừng sững đứng đó, ngẩng đầu nhìn hư không, khí thế trấn áp của Lôi Đình Chi Thành ngày một gần.

Quần áo bị gió thổi bay, tóc dài bay lượn, từng tia lôi đình bộc phát từ người Lâm Phàm, sau đó hất tay, xòe năm ngón ra, trực tiếp chụp lấy Lôi Đình Chi Thành.

-Muốn chết.

Lôi Cuồng Long cuồng hống.

Ầm!

Bàn tay Lâm Phàm nắm lấy Lôi Đình Chi Thành, sức mạnh sấm sét cuồng bạo không ngừng giãy dụa, nhưng dưới sự khống chế của Lâm

Phàm, nó không lật nổi bất kì con sóng lớn nào.

-Sao có thể...

Lôi Cuồng Long kinh hãi, phảng phất như nhìn thấy quỷ.

-Ha ha, cũng chỉ có như thế, nhưng bão bối này không tệ, trước hết cho ta mượn nhé.

Lâm Phàm cười nói.

-Không thể, thứ hỗn trưởng, người muốn cướp Lôi Đình Chi Thành, hôm nay ta sẽ cho người biết cái gì gọi là khủng bố.

Thiên đốt!

Lôi Cuồng Long há miệng rộng, vô số Thánh Dương Đan trào ra, hóa thành pháp lực không ngừng dung nhập vào Lôi Đình Chi Thành.

1 tỉ Thánh Dương Đan, muốn Lôi Đình Chi Thành hoàn toàn cuồng bạo.

Các Đường chủ các thế lực khác nhìn thấy một màn trước mắt, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Bọn họ không ngờ Lôi Cuồng Long muốn Lôi Đình Chi Thành hoàn toàn cuồng bạo.

Sau khi cuồng bạo, sức mạnh sẽ bùng lên, dị thường khủng bố.

-Mau lui lại, sau khi Lôi Đình Chi Thành cuồng bạo, sức mạnh sẽ bùng lên, lan ra toàn bộ Lôi Tông.

Thánh chủ kinh hãi, lập tức bao phủ, che chở Thanh Toàn đi thật xa.

Giờ phút này, các đệ tử xung quanh nào có gan lưu lại, trong nháy mắt đã đi rất xa.

-Ha ha, 1 tỉ Thánh Dương Đan, cũng quá ít rồi, nhưng ta biết số lượng này đối với người thì quả thật rất nhiều.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, không để chuyện này trong lòng.

Mặc dù thực lực Lôi Cuồng Long không tệ, nhưng gốc gác thật sự quá cạn, 1 tỉ Thánh Dương Đan này nói không chừng là toàn bộ gia sản của hắn.

Chính mình khi ra tay thì chỉ có hàng “Triệu” tỉ trở lên, Thánh Dương Đan của Lôi Cuồng Long thật sự là ít đến đáng thương.

-Trấn áp!

Thời khắc này, Lâm Phàm hơi dùng lực một chút, pháp lực trong cơ thể quay cuồng, trực tiếp đè ép sức mạnh vừa bùng lên của Lôi Đình Chi Thành xuống.

-Lôi Cuồng Long, kết thúc rồi, Chấp Pháp Đường sau này sẽ thuộc về Lôi Minh ta, do ta quản lí.

Trong mắt Lâm Phàm bạo nổ từng trận thần quang, đâm ra một quyền đánh tan hư không, một quyền mang khí thể âm âm đi xuống, phá hủy toàn bộ sấm sét quanh thân Lôi Cuồng Long.

Ầm!

Lôi Cuồng Long há to mồm, điên cuồng phun máu tươi, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ:

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 882: Làm Chuyện Lớn

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Không có gì là không thể, ta xem người như bao cát mà dẫm, người làm sao chịu nổi chứ.

Lâm Phàm đi về phía trước, gương mặt ung dung, phảng phất như trận đấu vừa rồi chỉ là bài vận động làm nóng người mà thôi.

-Thua!

Một số đệ tử liều mạng, không chạy bao xa đã quay đầu lại nhìn, nhưng thời điểm nhìn thấy, bọn họ đều trợn mắt há mồm, mắt suýt chút nữa đã rơi ra ngoài.

Lôi Cuồng Long thua?

Chuyện quái gì vậy, đây đang đùa sao, trò đùa này cũng hơi lớn a.

Thánh chủ ngừng lại, người của các thế lực khác cũng ngừng lại xem, từng người đứng trong hư không giống như bị choáng váng, nhìn bóng người khiến người ta không dám tin kia.

Lôi Minh thắng? Trấn áp được Lôi Cuồng Long, đây không phải mơ chứ.

Đặc biệt là Thánh chủ, trở mặt ngoác mồm, nàng không ngờ người thắng cuối cùng lại là Lôi Minh.

Nhưng Lôi Cuồng Long nắm giữ Lôi Đình Chi Thành nha, mà Lôi Đình Chi Thành lại là bảo bối mà lão tổ ngưng luyện ra, Lôi Minh lại có thể trấn áp Lôi Đình Chi Thành một cách đơn giản, thật không thể tin được.

-Long tiểu huynh đệ điên cuồng của ta, ngươi cảm thấy thế nào?

Lâm Phàm đứng trước mặt Lôi Cuồng Long, nhẹ giọng nở nụ cười, nụ cười kia như trào phúng Lôi Cuồng Long.

-Đáng ghét....

Lôi Cuồng Long giận dữ hét lên, âm thanh khan khan, cú đấm cửa rồi của đối phương rõ ràng không có sức mạnh nào, nhưng không thể tránh khỏi, tất cả khí thế đều bị đối phương trấn áp.

Lâm Phàm nói:

Chấp Pháp Đường sau này sẽ là của Lôi Minh ta, ngươi có thể sang một góc chơi, nhưng nếu ngươi không nở rời khỏi, có thể ở lại làm tên chạy vặt.

Há, Lôi Đình Chi Thành này cũng có chút ý nghĩa, nhưng ta lại không biết dùng nó để làm gì a.

Lâm Phàm nhìn Lôi Đình Chi Thành sớm bị hàng phục trong tay, đã trở nên ngoan ngoãn hơn, trong đó còn có Lôi Trì, mặc dù không tệ nhưng đối với Lâm Phàm lại không có chút tác dụng nào.

Rèn luyện thân thể, nhưng thân thể Lâm Phàm đã sớm đạt đến cảnh giới Viễn Cổ đại viên mãn, còn cần tu luyện cái rắm.

-Trả Lôi Đình Chi Thành lại cho ta.

Lôi Cuồng Long gầm thét, Lôi Đình Chi Thành này là tất cả của hăn, nếu không có Lôi Đình Chi Thành, thực lực của hăn sẽ không còn mạnh nữa, từ nay về sau sẽ không còn được ca tụng, hăn không thể bắt đầu lại từ đầu.

-Muốn?

Lâm Phàm đưa Lôi Đình Chi Thành trước mắt Lôi Cuồng Long, câu dẫn hỏi.

Hai mắt Lôi Cuồng Long đỏ bừng nhìn Lâm Phàm, không nhin được lấy tay chớp tới, tuy nhiên lại rơi vào khoảng không.

-Nếu muốn, người có thể nói, không cần phải cướp à.

Lâm Phàm cười nói.

-Rốt cuộc người muốn cái gì?

Lôi Cuồng Long cắn raeng nghiêng lợi hỏi, nếu ánh mắt có thể giết người thì Lâm Phàm sớm đã bị hăn giết mấy ngàn lần rồi.

-Rất đơn giản, ta hỏi người, người có phục hay không?

Lâm Phàm hiện tại đang muốn trấn áp nội tâm cao ngạo của Lôi Cuồng Long xuống.

Lôi Cuồng Long hạ thấp đầu, sắc mặt vô cùng dữ tợn, loại sỉ nhục này, hăn tuyệt đối không bao giờ nói, cũng không bao giờ quên.

-Xem ra người không phục, đã như vậy, Lôi Đình Chi Thành này đành tặng cho người khác thôi.

Lâm Phàm cười cợt, sau đó những người đang vây xem:

Trong các người, người nào muốn có Lôi Đình Chi Thành này, chỉ cần nói một tiếng phục, món đồ chơi này sẽ là của các người.

Người dám, đây là đồ lão tổ tặng cho ta, người dám đưa nó cho người khác?

Vậy thì sao? Đều là người Lô tộc, Lô Đình Chi Thành ở trong tay ai không giống nhau, như thế nào, nếu như người vẫn không nói, vậy Lô Đình Chi Thành này chỉ có thể để người khác dùng.

Lâm Phàm nói.

Theo lời Lâm Phàm nói, có vô số người động lòng.

Thánh chủ Thánh Lô Đường không thể nói ra lời này, nhưng Thanh Toàn đứng một bên lại lên tiếng:

Lôi Minh Đường chủ, ta phục.

Người nhìn xem, có người phục.

Lâm Phàm cười nói.

Theo sát phía sau là các vị Đường chủ, hô:

Lôi Minh Đường chủ, ta cũng phục.

Ta cũng phục, đưa Lô Đình Chi Thành cho chúng ta đi.

Chỉ cần là người Lô tộc, không ai không muốn có được Lô Đình Chi Thành, đặc biệt, bây giờ Lô Cuồng Long đã bị Lâm Phàm trấn áp, vì vậy, có rất nhiều đệ tử không còn sợ uy nghiêm Lô Cuồng Long nữa.

Bảo bối như vậy, nếu người không muốn lấy, không phải là kẻ ngu sao?

Lôi Cuồng Long lúc này hoàn toàn nổi giận:

-Lôi Minh, người dám...

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, sau đó xoay người lại:

-Có gì không dám chứ.

Lôi Cuồng Long nhìn thân ảnh Lâm Phàm, cuối cùng cam chịu, Lôi Đình Chi Thành không thể cho đi, nếu như mất nó, hết thảy mọi thứ sẽ chấm dứt.

-Ta phục.

Lôi Cuồng Long gầm nhẹ một tiếng, như muốn giải phóng tất cả cảm giác không cam lòng ra ngoài.

Lâm Phàm vừa nghe liền nở nụ cười, sau đó trực tiếp ném vật trong tay vào ngực Lôi Cuồng Long.

Bảo bối này, ngay một khắc Lâm Phàm cầm nó đã biết, trong này có dấu ấn của Lôi tổ, nếu mình giành lấy, xóa đi dấu ấn sẽ làm hấn nghi kị, đồng thời, bảo bối này căn bản không có tác dụng gì đối với Lâm Phàm.

Đến bây giờ, v tổ chưa hề đi ra, đương nhiên hấn vẫn đang quan sát tình hình, nếu Lâm Phàm quá tuyệt tình, lão tổ sẽ đánh đến nơi.

Lúc này, Lôi Cuồng Long ôm Lôi Đình Chi Thành vào trong ngực, gương mặt vui mừng, chỉ cần Lôi Đình Chi Thành còn trong tay hấn, Lôi Cuồng Long cũng có cảm giác an lòng hơn.

-Ha ha!

Lâm Phàm hét dài một tiếng, đập lên mặt Lôi Cuồng Long, vượt về phía trước:

-Từ nay về sau, Chấp Pháp Đường sẽ do Lôi Minh ta quản lí, các vị nếu như muốn gia nhập Chấp Pháp Đường, có thể nắm chắc cơ hội này, ngày mai bản Đường chủ dẫn đội, mang bọn người ra ngoài rèn luyện, thời cơ không thể mất, đã qua thì không trở lại đâu.

Lạch cạch!

Lôi Cuồng Long bị Lâm Phàm đạp dưới chân, lửa giận thiêu đốt trong lòng, nhưng hắn biết mình lúc này, không phải đối thủ của đối phương, cho nên chỉ có thể kiềm chế.

Hành vi bá đạo kia của Lâm Phàm làm cho bọn đệ tử có mặt ở hiện trường bị chấn kinh.

Đặc biệt là Thánh chủ Thánh Lôi Đường, không ngờ tên Lôi Minh này lại lấy tốc độ sét đánh, không kịp bưng tai lên làm Đường chủ Chấp Pháp Đường.

Mà những đệ tử nguyên là đệ tử của Chấp Pháp Đường, lúc này cũng hô một tiếng:

-Cung nghênh Lôi Minh Đường chủ.

Theo bọn hắn, ai làm Đường chủ Chấp Pháp Đường đều được, chỉ cần có thể giúp bọn họ tăng tu vi, giúp bọn họ rèn luyện là được.

Mà Lôi Cuồng Long bị trấn áp, điều đó đại biểu, vị Đường chủ này có thực lực cường hãn hơn.

Sau này ở Lôi Tông, xem còn thế lực nào dám bắt nạt bọn họ hay không.

Đặc biệt là Đường chủ vừa nói, muốn dẫn bọn họ ngày mai ra ngoài rèn luyện, làm bọn họ càng kích động hơn.

Trước đây, bọn họ gia nhập Chấp Pháp Đường cũng có ra ngoài rèn luyện, nhưng đa phần đều phải tự mình đi.

Lôi Cuồng Long vẫn luôn bế quan tu luyện, còn các phó Đường chủ khác lại không để bọn họ vào mắt, sao có dẫn họ ra ngoài lịch lãm được chứ.

Bây giờ, hành động của Lâm Phàm tự nhiên mang đến hảo cảm cho mọi người.

Đường chủ mới này không sai.

Trong lòng những người thế lực khác cũng đang suy tính, lúc đầu, chỉ Lôi Cuồng Long thôi cũng đã khó giải quyết rồi, nhưng không ngờ Đường chủ mới này lại còn mạnh mẽ hơn, khó đối phó hơn.

Chuyện này quá hỗn loạn, khó giải quyết a.

Lâm Phàm lười phân cao thấp cùng các thế lực khác, chỉ cần đưa đám người Chấp Pháp Đường ra ngoài đùa nghịch thôi, cũng đã đủ mệt rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 883: Đại Đội Châu Châu Xuất Chinh

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm chính thức vào Chấp Pháp Đường, tuy thế lực này so sánh cùng thế lực khác trông tục khí hơn, nhưng Lâm Phàm cũng không chuẩn bị cải tạo lại nó, Lâm Phàm cũng không ở Lôi Tông bao lâu nữa, có chuyện cần làm thì làm cho tốt rồi lui ra, thoát khỏi nó rồi rời đi.

Lâm Phàm lấy thủ đoạn ưu việt trấn áp Lôi Cuồng Long, đoạt vị trí Đường chủ Chấp Pháp Đường, chuyện này đã làm nhấc một hồi sóng lớn tại Lôi Tông.

Vô số đệ tử thảo luận chuyện này, chuyện này giống như một quả bom nguyên tử phát nổ, lan truyền khắp mọi góc ngách của Lôi Tông, không ai không biết, không ai không hay.

Lôi Cuồng Long cùng bốn vị phó Đường chủ trực tiếp bị đuổi ra khỏi cửa, đi tới chỗ ở của các đệ tử bình thường.

-Đường chủ, trong lòng chúng ta không phục.

Bốn phó Đường chủ oán giận nói, hận không thể đưa Lâm Phàm ra chém chết, nhưng thực lực không bằng người ta, trong thời gian ngắn, bọn họ cũng không thể ra sức tu luyện cho bằng người ta được.

Đến Lôi Cuồng Long còn không phải đối thủ, bọn họ nói làm gì.

Thời điểm đối mặt với Lôi Minh, một chiêu cũng không đỡ được, đủ biết người kia kinh khủng cỡ nào.

Sắc mặt Lôi Cuồng Long cực kì âm trầm, hôm nay là lần đầu tiên hãn mất mặt như vậy, vô luận thế nào đều phải lấy lại những gì mình đã mất.

-Thù này chúng ta nhất định sẽ báo, đồ vật mất đi phải tự tay cầm về, còn Lôi Minh, để hãn hung hăng một thời gian đi.

Nội tâm Lôi Cuồng Long thật sự có chút giả dối.

Vốn cho rằng lão Tổ sẽ xuất thủ, nhưng không nghĩ đến cuối cùng, lão Tổ cũng chưa từng xuất hiện.

Bây giờ, Lôi Cuồng Long đã hiểu, mọi chuyện đều chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chẳng qua, bây giờ thủ hạ hãn đã hỏi dò, hãn đương nhiên không thể nhận thua được, nhẫn nhịn một thời gian, chờ đến lúc gió êm biển lặng, cơ hội đến mới cho tên kia đẹp mặt được.

Thánh Lôi Đường.

-Thánh chủ, tên Lôi Minh kia không đến dự tiệc, hãn nói không có thời gian.

Thanh Toàn căn cứ theo ý của Thánh chủ, muốn mời Lâm Phàm đến dự tiệc, nhưng không ngờ ngay cả mặt hãn còn chưa thấy lại bị đánh trở về.

-Ừm!

Sắc mặt Thánh chủ bình thản, không có bất kì biểu hiện khác lạ nào, nhưng Thanh Toàn biết, nội tâm nàng đang bùng cháy lửa giận.

Bất quá, thực lực tên Lôi Minh này quá mạnh đi, người bình thường tuyệt đối không thể đối phó hãn, chuyện này cũng chỉ có thể nuốt vào

bụng thôi.

-Ta đã biết, quan sát nhất cử nhất động của Chấp Pháp Đường, thời thời khắc khắc báo cáo cho ta.

Thánh chủ nói.

-Vâng.

.....

Hôm sau.

Lâm Phàm vờ vét một vòng Chấp Pháp Đường, không tìm được vật gì tốt, xem ra những thứ tốt kia đều đã bị Lôi Cuồng Long lấy hết.

Thật là khinh người.

Lúc này, bên ngoài đại điện, các đệ tử Chấp Pháp Đường đứng chỉnh tề ở đó, trong lòng mỗi người đều cực kì hưng phấn, cũng bởi vì hôm nay Đường chủ sẽ dẫn bọn họ ra ngoài rèn luyện.

Lâm Phàm đứng trên bực cao, nhìn vô số đệ tử phía dưới, sau đó hãnh diện tung tay, nói:

-Toàn quân, khởi hành.

Trong nháy mắt sau, Lâm Phàm bao phủ đám đệ tử lại, trực tiếp bước vào hư không hướng ra ngoài thế giới rộng lớn.

Một vài đệ tử hay chú ý đến người Chấp Pháp Đường nhìn thấy một nhóm nhiều người như vậy, ngây ngẩn cả người, không hiểu Lôi Minh đường chủ rốt cuộc muốn làm gì.

Đêm đó, Lâm Phàm vốn cho rằng Lôi tổ sẽ ra mặt nói chuyện cùng mình một hồi, nhưng không ngờ ông ta cũng không xuất hiện.

Theo Lâm Phàm đoán, lão tổ sẽ không quá chú ý đến mình, cũng như không để chuyện kia trong lòng.

Nhưng nghĩ đến quan hệ giữa lão Tổ với huyết mạch Lô tộc, Lâm Phàm bình tĩnh hơn.

Lão tổ có thể khống chế huyết mạch Lô tộc, nói cách khác, sinh tử của các sinh linh trong Lô tộc đều nằm trong lòng bàn tay của ông, vì vậy, mặc kệ người có nhắc lên bao nhiêu con sóng thần, trong mắt của hắn, người cũng chỉ là một con giun, con dế có thể bóp chết bất cứ lúc nào.

-Đường chủ, phía trước có người.

Lúc này, một tên đệ tử hô.

Lâm Phàm tự nhiên biết phía trước có sinh linh, hơn nữa, nhìn qua nhân số không ít, có ít nhất mấy ngàn a.

Lâm Phàm nhìn những sinh linh này, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, sau đó tính toán trong bụng rồi nói:

-Đi, hôm nay ta mang tiền đến cho các người.

Lâm Phàm vung tay, chiến ý vang dội.

Mấy ngàn sinh linh mà bọn Lâm Phàm thấy đều là người Dực tộc, bọn họ tụ tập ở đây vì mới từ bên trong một bí cảnh ra.

Trên mặt từng người đều hiện lên nụ cười, hiển nhiên ở trong bí cảnh, thu hoạch được không ít.

Hiện giờ, Dực tộc cũng là chủng tộc có cường giả tồn tại, vì vậy khi ra ngoài cũng không kị úy Cổ Tộc chút nào.

-Chúc mừng Hồng Thiên sư huynh lấy được thi hài cường giả Chí Tôn Cảnh.

Các đệ tử Dực tộc vây quanh một đệ tử trẻ tuổi, không ngừng chúc mừng hẳn.

Trước đây thật lâu, bí cảnh này có một vị cường giả Chí Tôn Cảnh tên là Y Quan Trùng, mà bảo bối lớn nhất trong này chính là hài cốt của hẳn, trải qua thời gian dài vậy rồi mà nó vẫn óng ánh trong suốt, không giống như thường.

Đặc biệt là trên thi cốt có khắc phù văn võ đạo thần thông, giúp nó trở thành báu vật trong các loại báu vật.

Chỉ cần tìm hiểu là có thể thấy được tu vi của vị cường giả Chí Tôn này.

-Các người cũng không tệ, có thể lấy được đan dược cùng với các loại võ đạo thần thông mà cường giả Chí Tôn lưu lại, bây giờ, bí cảnh đã không còn tác dụng nữa, chúng ta về đi.

Dực Hồng Thiên cười nói.

Lần rèn luyện này thu hoạch khá khá, sau khi trở về chỉ cần lấy thi hài của cường giả Chí Tôn Cảnh luyện hóa, thực lực bản thân có thể tăng nhanh như điều gặp gió, địa vị trong tông môn tự nhiên cũng tăng lên không ít, nước lên thì thuyền lên thôi.

-Sư huynh, người nhìn xem, đó là cái gì?

Vừa lúc đó, một đệ tử nhìn xung quanh, thấy có một cái gì đó nhanh như tia chớp, có vẻ bá đạo, không khỏi sốt sắng hỏi sư huynh.

Dực Hồng Thiên hơi nhíu mày, nhìn kĩ nơi tên kia chỉ, sau khi nhìn thấy rõ ràng thì cười lên:

-Không có chuyện gì đâu, là Lôi tộc, quan hệ giữa Lôi tộc và Dực tộc chúng ta không tệ, hiện tại chắc ra ngoài rèn luyện, đúng lúc đi ngang qua đây.

.....

-Đường chủ, phía trước là người Dực tộc.

Lâm Phàm nhìn phía trước, khoe miệng mỉm cười:

Tốt, người chuẩn bị kĩ càng, trực tiếp tiến lên đoạt toàn bộ của cải của họ.

A, Đường chủ, Dực tộc và Lôi tộc chúng ta có quan hệ không tệ nha, chuyện này....

Một đệ tử có chút lo lắng, nói.

-Sợ cái gì, cá lớn nuốt cá bé, Chấp Pháp Đường chúng ta chẳng lẽ sợ bọn chúng? Dực tộc là Dực tộc, Lôi tộc là Lôi tộc, có phải cùng một chủng tộc đâu, mối quan hệ này sẽ không tồn tại vĩnh viễn, đoạt bọn họ thì sao chứ, chỉ có thể trách tài nghệ bọn họ không bằng người mà thôi.

Lâm Phàm mới thêm quan tâm những chuyện này, hiện tại, vụ việc thế này xảy ra nhiều lần, hiện giờ, các cường giả Chí Tôn Cảnh cũng không nói gì, nhưng có thể hiểu, họ đang muốn ngầm đối phó mình, nếu không cho bọn họ biết tay một chút, để bọn họ biết điều một tí, sau này hắn sao có thể dùng diện mạo thật của mình, giả vờ ngây ngốc đánh lừa bọn họ được.

Các huynh đệ Lôi tộc, các người muốn đi nơi nào?

Huynh đệ cái em gái nhà người á, đều lên lột sạch y phục bọn họ cho ta.

Lâm Phàm chợt quát, một chương trực tiếp trấn áp mấy ngàn người Dực tộc xuống, để bọn họ không có cơ hội phản kháng.

-Các người...

Dực Hồng Thiên sửng sờ, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này.

Càng đáng sợ hơn là, hẳn phát hiện tu vi bọn họ như bị cấm chế, không có bất kì cơ hội phản kháng nào.

-Tất cả lên cho ta, không được giết người, chỉ cần lột sạch bọn họ.

Lâm Phàm hô to một tiếng.

-Vâng, Đường chủ.

Các đệ tử Chấp Pháp Đường cũng hô to một tiếng, giờ khắc này, bọn họ như một nhóm châu chấu, cùng nhau tiến lên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 884: Đại Đội Diên Cuồng Cướp Đoạt

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Các huynh đệ Lôi tộc, các người muốn làm gì, chúng ta là bằng hữu mà!

Cmn, các người sao có thể như vậy, đừng lật y phục, như vậy không phải ta sẽ không còn gì mặc nữa sao.

Các người thuộc nhánh nào của Lôi tộc, ta muốn tìm lão tổ các người.

“Bang.”

Một cái tát chói tai vang lên.

-Câm miệng, còn nhiều lời ta giết người.

Lâm Phàm vì muốn làm gương tốt cho các đệ tử Chấp Pháp Đường, nên trực tiếp bắt tên Dực Hồng Thiên kia tới, sau đó bắt đầu vơ vét.

Nhẫn trữ vật bị tịch thu, thậm chí ngay cả y phục trên người hắn cũng không buông tha, chỉ chừa lại mỗi cái quần lót cho hắn.

-Dừng tay, trả nhẫn trữ vật lại cho ta, người rốt cuộc là ai?

Trong nhẫn trữ vật có thi hài của cường giả Chí Tôn a, ngoài ra còn có phần lớn đồ hắn cất giữ, nếu như bị đối phương mang đi thì thiệt thòi

lớn rồi.

Lâm Phàm ra tay đúng chuẩn tàn nhẫn, đánh Dực Hồng Thiên cho kêu cha gọi mẹ, sau đó hô to một tiếng:

Nghe cho kĩ đây, ta chính là Đường chủ Chấp Pháp Đường của Lôi tộc, người là Dực tộc thì thế nào, ta là Lôi tộc vẫn cướp của người đấy.

Dừng tay, nếu người còn dám tiếp tục, vậy sau khi chúng ta trở lại sẽ bầm báo với lão Tổ.

Dực Hồng Thiên bối rối, hẳn không nghĩ tới tên Lôi tộc này lại bá đạo như vậy.

Hoàn toàn không để ý mối quan hệ giao hảo giữa hai tộc.

-Dực tổ? Hừ, cố gắng trở lại bầm báo đi, lão Tổ chúng ta đâu thêm để lão Tổ các người vào mắt, chỉ cần các người dám đến Lôi tộc, chúng ta sẽ đánh cho các người răng rơi đầy đất.

Lâm Phàm tùy ý lảng nhục.

-Còn nữa, người nhớ cho kĩ, lão Tổ chúng ta nói lão Tổ các người cùng lắm chỉ là một tên người chim, từ sáng đến tối chỉ biết vẫy cánh, sớm muộn gì cũng có một ngày, nướng đám người các người thành đồ ăn.

Dực Hồng Thiên nghe những câu này, sắc mặt đỏ chót, hai mắt trợn to lên như mắt trâu, nhìn chòng chọc Lâm Phàm:

-Người...người...

Lâm Phàm cảm giác mình thật sự có chút điên cuồng a, lại nói lời bá đạo như vậy, cái tên này sau khi trở về, kể lại chuyện này với Lucifer, khi đó hẳn không đến tìm Lôi tổ liều mạng mới lạ.

-Người cái gì mà người, có biết nướng chim là như thế nào hay không? Hiện tại ta sẽ cho người biết.

Trong tay Lâm Phàm ngưng tụ một tia sấm sét, sau đó đặt lên cánh của Dực Hồng Thiên một chút.

Thanh âm tứ tứ vang lên, đồng thời có một mùi khét bốc ra.

Đôi cánh Dực Hồng Thiên vốn trắng như tuyết, nhưng giờ lại có một đám cháy đen lớn.

-Có thấy không, đây chính là nướng người chim, ha ha.

Lâm Phàm nói.

-A..... Đáng ghét....

Dực Hồng Thiên thấy cảnh này, nhất thời tức giận rống lên.

Lâm Phàm trực tiếp đá hấn, mà hấn vẫn đang chỉ mặc một cái quần lót đứng đó tức giận nhìn Lâm Phàm, thân thể trần truồng nhìn qua cũng có đẹp dáng nha.

Bởi vì có Lâm Phàm cầm đầu, nên các đệ tử Chấp Pháp Đường tự nhiên vô cùng sáng khoái a, không nghĩ cướp đoạt lại cảm thấy thoải mái vô cùng.

Ha ha, ta tìm được một viên thần đan.

Ta khát, 3 viên thần đan a, đây là thần đan có thể tăng lên thực lực, người có muốn đổi với ta không, chỗ này của ta có một cây thần dược.

Đi sang một bên chơi, ta không đổi đâu.

Ta tìm được một bản võ đạo thần thông nè, đây là võ đạo thần thông của cường giả Chí Tôn Cảnh đó.

Ta tìm được một cái đạo khí.

Đạo khí thì tính là gì, ta còn vớ vét được một cái chí bảo hạ phẩm đây này.

Thật hâm mộ các người a, ta đây cướp phải một tên Dực tộc nghèo nàn, chỉ có Thánh Dương Đan.

Người chim, người tốt nhất thành thật khai báo, người còn tàng trữ gì không? Không được, ta phải cời quần lót người ra để xem xem còn gì hay không.

Cmn, người chim người thật sự quá âm hiểm, cư nhiên lại giấu bảo bối vào quần lót.

.....

Những đệ tử Chấp Pháp Đường này ra tay đủ nhanh, đủ chuẩn, đủ tàn nhẫn, trong nháy mắt đã lột sạch đám người không có sức chống trả này, một vật cũng không lưu lại.

So với thổ phỉ còn muốn thổ phỉ hơn.

Lúc vừa bắt đầu, có một số đệ tử không thể hạ thủ, nhưng khi nhìn thấy sư huynh đệ xung quanh mỗi một người đều vớ vét được thứ tốt, bọn hăn cũng không nhịn được, gia nhập vài đại đội vớ vét, cướp đoạt.

-Lôi tộc, Dực tộc chúng ta sẽ không bỏ qua cho các người đâu.

Trái tim Dực Hồng Thiên đang chảy máu a, lần này đến bí cảnh chiếm được không ít thứ tốt, nhưng giờ lại bị bọn thổ phỉ Lôi tộc này cướp hết.

Làm sao hăn có thể nhịn nhịn.

Tức giận ngập trời nhưng chỉ có thể để trong lòng.

Đối với tình huống hiện tại, Lâm Phàm rất thỏa mãn, Dực Hồng Thiên bên trong bí cảnh vớ vét được hài cốt cường giả Chí Tôn Cảnh,

với Lâm Phàm thì không có tác dụng gì, nhưng hắn vẫn lấy, sau đó Lâm Phàm trực tiếp ném món đồ chơi này vào Huyền Hoàng Giới để bọn Huyền Vân Tiên tu luyện.

Nhìn vô số Dực tộc đều bị lột sạch, Lâm Phàm cười lớn trong lòng, sau đó vung tay lên, nói:

Được rồi, chúng ta đi thôi.

Vâng, Đường chủ.

Từng người một đi sau lưng Lâm Phàm, đệ tử Chấp Pháp Đường ai nấy đều hài lòng, cho dù có vài người không cướp được thứ tốt nhưng cũng vơ vét được không ít đan dược.

Sau khi bọn Lâm Phàm rời đi, Dực Hồng Thiên gào lên.

Nhìn sắc mặt tuyệt vọng của các sư đệ, trong lòng Dực Hồng Thiên bùng lên ngọn lửa phẫn nộ:

Lôi tộc ghê tởm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

Ta nhất định phải bẩm báo chuyện này cho lão Tổ biết, để lão nhân gia ngài trừng phạt các ngươi.

Các vị sư đệ, hôm nay chúng ta bị Lôi tộc cướp đoạt vô cùng xấu hổ, đây là chuyện không thể nhịn, hiện tại chúng ta trở về bẩm báo với lão Tổ, để lão Tổ lấy lại sự công bằng cho chúng ta.

Dực Hồng Thiên oán giận nói.

-Trở về bẩm báo lão Tổ, từ nay về sau, Lôi tộc chính là kẻ thù truyền kiếp của Dực tộc chúng ta.

Sau đó, một đám người có cánh chỉ còn mỗi cái quần lót trực tiếp trốn vào hư không, chạy về đại bản doanh của mình.

Dọc đường đi, không ít chủng tộc thấy một đám người phía trên cõi trần, phía dưới chỉ còn cái quần lót, gương mặt ai nấy đều đại ra.

Từ giờ khắc này trở đi, Dực tộc chính thức trở thành đề tài nóng bỏng cho các chủng tộc khác.

Mà bọn Lâm Phàm lúc này đã sớm đổi chỗ.

-Đường chủ, những tên Ngạc* tộc này còn nghèo hơn Dực tộc nữa, vớ vét không được thứ gì tốt cả.

*Cá sấu.

Một tên đệ tử vẻ mặt sung bái nhìn Lâm Phàm.

Đối với bọn họ, hôm nay thật sự quá sung sướng a.

Cướp.... cướp.....

Liên tục đánh cướp rất nhiều chủng tộc.

Chỉ cần bị bọn họ gặp thì bắt chấp tất cả, giống như một con mãnh hổ nhào tới.

Cướp sạch, cướp sạch, cướp sạch trống trơn, không chừa bất cứ thứ gì.

Đối với chiến tích hôm nay, Lâm Phàm rất thỏa mãn.

Lần này, lão tổ Lôi tộc dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch những tội danh hôm nay a.

Lúc này, từng tên đệ tử Ngạc tộc đều đang hoảng sợ nhìn Lâm Phàm, bọn họ thật không ngờ Lôi tộc lại dám làm như vậy.

Đồng thời còn vũ nhục lão Tổ bọn họ.

-Đi.....

Lâm Phàm không lưu lại lâu, trực tiếp mang mọi người rời khỏi.

Hai ngày sau.

Lâm Phàm đứng trong hư không nhìn những đệ tử Lôi tộc kia, từng người đều đang nở nụ cười xán lạn.

Hai ngày nay, bọn họ đã cướp đoạt của không biết bao nhiêu chủng tộc.

Rất nhiều, rất nhiều, đếm không hết a.

Bây giờ, của cải từng người đều đạt tăng lên kinh thiên động địa a.

Vù!

Đúng lúc này, huyết mạch Lôi tộc của Lâm Phàm đột nhiên chấn động.

Từ trong không gian xa xôi, như có một nguồn sức mạnh đang kêu gọi hắn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 885: Quân Chiến

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Loại triệu hoán này truyền tới từ tận sâu trong huyết mạch.

Đương nhiên người khởi nguồn là lão tổ Lôi tộc.

Thật là quái, sau khi chuyển đổi huyết mạch Lôi tộc, lại có công năng triệu hoán bất cứ lúc nào.

-Các người có cảm nhận được lệnh triệu hoán huyết mạch không?

Hiện tại phần lớn đệ tử Chấp Pháp Đường đều vô cùng tin tưởng và phục tùng Lâm Phàm, nhờ chính sách cướp đoạt mà bọn họ có thể trở nên giàu có như vậy, đã từng nghèo kiệt xác mà nay đã thành phú hào trong nháy mắt.

Chỉ cần ra tay liền có được đồ tốt, cách nhau một trời một vực so với quá khứ, chênh lệch vô cùng.

Không có a.

Huyết mạch triệu hoán là cái gì? Chưa từng nghe nói tới.

Những tên đệ tử này đều lắc đầu, bọn họ ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói đến.

Nhìn vẻ mặt đám đệ tử, không giống như nói dối, chẳng lẽ bọn họ không biết đến cái này sao.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Phàm không biết nên làm cái gì, chẳng lẽ Lôi tổ đã phát hiện ra mình? Muốn giết mình ư?

Chắc không phải đâu, nếu như bị phát hiện thì hẳn lập tức sẽ xuất hiện trước mặt mình, trấn áp mình rồi chứ không làm những trò này đâu.

Chẳng lẽ thật sự đã phát sinh chuyện gì?

-Còn không mau đến.

Ngay thời điểm Lâm Phàm đang do dự, một tiếng sấm nổ ra, ở nơi sâu xa trong huyết mạch Lâm Phàm chấn động, nếu như không đi, thì huyết mạch Lôi tộc này thật sự có thể sẽ bị vỡ, hẳn lập tức trở thành một tên phế nhân.

Thủ đoạn thật ác độc, Lôi tổ thật sự có thể điều khiển sinh tử của các sinh linh Lôi tộc sao?

Cũng may là Nhân tộc không có cường giả chí tôn, nếu không thì tính mạng của mình sẽ thật sự nằm trong tay người khác rồi.

Lâm Phàm không do dự, mặc kệ chuyện gì cũng phải đối mặt, còn chưa chắc là lão Tổ biết mình là Nhân tộc.

Bình đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, ta ngược lại còn muốn xem sẽ xảy ra chuyện gì?

-Các người cứ về trước đi, lão Tổ triệu hoán ta.

Lâm Phàm nói, sau đó dựa vào cảm ứng triệu hoán đi vào hư không.

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, không có phản ứng, một lát sau, đợi bọn họ phản ứng lại thì không còn nhìn thấy bóng lưng Lâm Phàm nữa...

Huyết mạch triệu hoán có thể phá vỡ hạn chế của thời không, Lâm Phàm tròn hai mắt nhìn dòng chảy xung quanh mình, trông như một dải ngân hà, tràn ngập ánh sáng, nhưng trong giây tiếp theo, không gian đột nhiên rung lên, long trời lở đất, đợi hăn mở mắt ra lần thứ hai thì mọi thứ đã thay đổi.

-Ở đây...

Nơi đây Lâm Phàm rất quen thuộc, khi thấy bóng dáng người đang đứng ở đó, hăn không khỏi kinh hãi.

-Đại Thánh.

Lâm Phàm cả kinh, sau đó cảm giác tình huống có chút không đúng, thời điểm hăn nhìn qua, thấy Lôi tổ đang đứng bên kia, ánh mắt bén nhọn nhìn Đại Thánh đang bị đông đảo cường giả bao vây.

Tình huống gì thế này?

Sau đó Lâm Phàm nhìn sang, thấy các Đường chủ Lôi Tông đều bị triệu hoán tới, Thánh chủ Thánh Lôi Đường cũng là một trong số đó.

Lôi tổ, Cổ Tộc Hạng Thiên Ma Thần, Biên Bức tổ

-Hầu Tử, giao Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp ra đây, bằng không ta sẽ san bằng Hầu tộc.

Lôi tổ lạnh lùng nói.

Trước đây thật lâu, Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp này là thần vật của một kỉ nguyên, Đại Thánh lấy được vô thượng thần thông, có thể coi là thần thông cường đại nhất.

Bây giờ kỉ nguyên này đã là kỉ nguyên cuối cùng, những lão tổ các tộc này, cho dù là Cổ Tộc hay Ma Thần cũng đều bắt đầu phấn đấu vì bản thân.

Đại Thánh không có nơi ở cố định, cũng không liên hợp cùng các cường giả Ma Thần, chỉ cô độc một mình nên bị mọi người theo dõi.

Ở các kỉ nguyên khác, bọn họ đều không muốn chọc đến tên Hầu Tử này, nhưng nay là kỉ nguyên cuối cùng rồi, nếu như không xuất ra toàn lực để lấy nó, sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

Lúc này, Đại Thánh đang đứng trong vòng vây của mọi người, không nói gì nhưng trong mắt có ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt, nhìn những đồng bào mà mình muốn bảo vệ đang bị thương hoặc đã chết, trong lòng càng bị phần không thôi.

-Lôi tổ, Bức Tộc tổ, Vạn Giao tổ, Thôn Thiên tổ, các người là những tên hồn trưởng, ta không tranh cướp cùng các người, nếu các người muốn, ta có thể giao Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp ra cho các người, nhưng các người ngàn vạn lần không nên giết tộc nhân ta, hôm nay cho dù có chết ở đây ta cũng phải khiến các người chôn cùng.

Đại Thánh nổi giận, lực lượng cuồng bạo phát ra, thiên địa đều bị rung động.

-Các người đã từng bị Cổ Tộc Ma Thần trấn áp, nhưng bây giờ đổi mặt với cửa ải sống chết, các người lại liên hợp với nhau, thật xấu hổ.

.....

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, trong lòng cũng rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng tình huống bây giờ nhìn thế nào cũng thấy không ổn.

Nếu như liều mạng, không có khả năng sống sót a.

Bốn cường giả chí tôn, một Cổ Tộc Ma Thần, đây là sức mạnh cường hãn cỡ nào, cho dù thân thể hắc đã đạt đến cảnh giới Viễn Cổ Cảnh đại viên mãn cũng không nhất định sống sót a.

-Lôi tổ, cùng hăn nói nhảm làm gì, chúng ta trực tiếp động thủ, trấn áp hăn, sau đó triển khai sưu hồn thần thông, lấy Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp vào tay.

Biên Bức tổ âm thanh the thé, vẫn luôn ẩn núp bên dưới áo choàng đen.

Lôi tổ nhìn Đại Thánh với ánh mắt lạnh lẽo, sau đó vung tay:

Chém giết toàn bộ Hầu tộc cho ta.

Vâng, lão tổ.

Mấy trăm Đường chủ mãnh liệt quát một tiếng, sau đó hóa thành từng đạo ánh sáng như cầu vồng, vọt vào Hầu tộc.

Bên trong Hầu tộc, không thể không có cao thủ, nhưng cùng lúc đối diện với nhiều sức mạnh cuộn cuộn thế này, bọn họ cũng không còn sức đâu đánh trả.

-Đại Thánh cứu ta...

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, hai mắt Đại Thánh đỏ như máu, gào thét dữ tợn, lộ ra hàm răng sắc nhọn:

Các người đây muốn chết....

Hầu Tử, đối thủ của người là chúng ta.

Lão tổ Lôi tộc chột quát một tiếng, cùng bốn vị cường giả Chí Tôn khác trong nháy mắt vây Đại Thánh lại.

Ầm ầm!

Đại Thánh bị năm cường giả vây công, trong khoảng thời gian, hăn vẫn không xuất thủ.

Lâm Phàm lúc này vọt vào trong đám người, nội tâm vô cùng nôn nóng.

Làm sao bây giờ, hiện tại hắn nên làm gì?

Nếu như không nghĩ ra biện pháp, mọi chuyện sẽ kết thúc.

-Lôi tộc, đi chết đi.

Ngay thời điểm Lâm Phàm còn đang bận suy nghĩ điều này, có một tên Hầu tộc đột nhiên vỗ đến hắn.

Lâm Phàm cắn răng, vào lúc này cũng chỉ có thể cứu được người nào hay người đó.

Lâm Phàm trà trộn vào đám người, đâm ra một quyền nhưng muốn thu tên Hầu tộc vào bên trong.

-Cho dù chết, Đại Thánh cũng sẽ báo thù cho chúng ta.

Lúc này, ở phía xa có một sinh linh Hầu tộc đã bị trấn áp, không biết vị Đường chủ nào đã làm như vậy, chỉ biết hắn lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn muốn giải quyết tên Hầu tộc này ngay.

Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện, hô to một tiếng:

-Tên này để ta giết cho.

Lâm Phàm đâm ra một quyền, lại đưa Hầu tộc này thu vào Động Thiên.

-Người....

Đường chủ kia nhìn thấy con mồi của mình bị người đoạt, nhất thời giận dữ, nhưng thời điểm nhìn thấy dung mạo đối phương, lại lộ vẻ tươi cười:

-Lôi Đường chủ, hảo khí thế.

Bọn họ đều chứng kiến Lâm Phàm trấn áp Đường chủ Chấp Pháp Đường đời trước, hiện tại, không có tên nào dám trêu chọc hắn.

-Những tên Hầu Tử này giao cho ta đi, các người đừng nhúng tay vào.

Lâm Phàm hô to một tiếng, bắt đầu cứu vớt các sinh linh Hầu tộc.

Bất quá, phạm vi của cuộc chiến thật sự rất lớn, Lâm Phàm không giúp được gì nhiều.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 886: Hỗn Loạn

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Thực lực Đại Thánh quả thực phi phàm, đối mặt với năm cường giả chúng ta liên thủ vẫn có thể thành thạo điều luyện, không bị rối loạn, chỉ đáng tiếc tộc nhân của người không có được loại bản lãnh kia.

Biên Bức tổ cực kì âm trầm, hẳn đã quen với việc công kích tâm linh kẻ địch, đặc biệt là giờ khắc này, cả năm người bọn họ liên thủ nhưng vẫn không thể trấn áp được tên Hầu Tử kia, mọi chuyện trở nên khó khăn hơn.

Thiết côn trong tay Đại Thánh chính là thần vật, uy lực vô song, đặc biệt khi chiến đấu lại bùng nổ sức mạnh rất khủng bố a.

Nếu muốn nói thì phải nói bọn họ không nhất định sẽ là đối thủ của nó.

Chẳng qua hiện nay, bọn họ năm người liên thủ, nên bất kể là ai cũng đều phải ngoan ngoãn nằm xuống.

Trong lòng Đại Thánh đang lên cơn giận dữ, quay đầu nhìn những tộc nhân mình, nhìn thấy tình huống phía dưới, trái tim hẳn rung rẩy dữ dội.

“Tê...”

Đại Thánh dữ tợn gầm thét, vẻ mặt bi phẫn:

-Đám hồn trưởng các người, chết đi cho ta.

Thời khắc này, vật trong tay Đại Thánh đột nhiên bành trướng, lớn lên không ngừng, tuôn ra những vệt sáng, tia sáng đâm xuyên qua đám mây, chỉ với một đòn nhưng long trời lở đất.

-Lôi tổ, đến lúc rồi.

Biên Bức tổ lạnh lùng nói.

-Được.

Ầm!

Một gậy đánh xuống, bốn cường giả Chí tôn liếc mắt nhìn nhau, lập tức liên thủ chống lại, nhanh chóng ngăn cản được một kích kia.

Mà ngay lúc này, Lôi tổ đã hóa thân thành thần lôi, đột ngột xuất hiện sau lưng Đại Thánh, song chưởng vỗ một cái, sức mạnh sấm sét mênh mông tuôn ra ào ào.

-Hầu Tử, kết thúc rồi.

Đại Thánh cắn răng nghiêng lợi xoay đầu sang, sau đó thân thể rung động, một cỗ sức mạnh hủy diệt lan truyền đi khắp cơ thể, đó là một đòn toàn lực của Lôi tổ.

Cho dù cường giả Chí tôn cũng không cách nào chống đỡ được.

-Ha ha!

Lôi tổ cười như điên, cả người khí thế điên cuồng, mà ngay khi hấn chuẩn bị thừa thắng xông lên, muốn trấn áp Đại Thánh hoàn toàn lại có dị biến xảy ra.

Trong hư không, đột nhiên có mấy nguồn sức mạnh phủ xuống.

-Lôi tổ, người dám bắt nạt tộc nhân của ta.

Hắc ám giáng lâm, Lucifer có 16 đôi cánh che kín cả bầu trời, vô số ánh sáng thần thánh có thể soi sáng thiên địa.

“Cạch!”

Lôi tổ nhất thời sửng sờ, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắn vẫn đang liên thủ với các cường giả khác trấn áp Hầu tử và Hầu tộc, khi nào thì đi bắt nạt người khác chứ.

-Lôi tổ, nếu hôm nay người không cho bản tổ một câu trả lời thỏa đáng, thì Ngạc tộc chúng ta sẽ quyết định cái chết của người.

Đúng lúc này, trong hư không lại có một con cá sấu dài vạn trượng gào thét đến, tứ chi giống như trụ kinh thiên, xé rách hư không xuất hiện.

Lôi tổ sửng sờ, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa hồi thần.

-Tình huống thế nào? Ngạc tổ này muốn mình trả lời cái gì?

Lúc này, Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, trong lòng vui mừng không thôi, không ngờ mình làm ra chuyện tốt như vậy.

Muốn để cho Lôi tổ chịu vây công tứ phía, nhưng không nghĩ tới chuyện Hầu tộc gặp đại nạn, giờ hai chủng tộc này đến đây giống như một cộng cỏ cứu mạng a.

Nhưng Lâm Phàm vẫn nhớ mình đã khi dễ không ít chủng tộc nha, sao giờ chỉ có hai người tới thôi, nếu như đến đủ mới càng thêm náo nhiệt.

-Lucifer, Ngạc tổ, các người có ý gì? Bản tổ khi nào bắt nạt người của các người chứ?

Lôi tổ lúc này không dám tin, trợn to mắt hỏi.

Sắp giết được tên kia rồi thì giữa đường lại nhảy ra hai tên Trình Giáo Kim, nếu giải quyết không được chuyện này, sợ sẽ có một trận đại chiến

nữ a.

Nếu như bình thường, lão tổ đương nhiên sẽ không thèm để ý đến bọn họ, muốn làm thì làm, xem ai sợ ai.

Nhưng tình huống bây giờ không giống nha.

Hiện tại, hắc đấng bần trấn áp Hầu Tử, nếu chuyện này xảy ra, Hầu Tử có thể trốn thoát, những gì bọn họ làm này giờ như đã tròng xe cát, hậu quả khi đó khó lường.

-Hừ, Lôi tổ, người xem thử đây là cái gì?

Lúc này Lucifer vung tay áo lên, một ánh hào quang đột nhiên tuôn ra.

Đây là pháp lực tu thành đồ án, dùng để ghi chép sự tình.

Ngay lúc này, Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, trong khoảng thời gian ngắn ngắn ngơ đứng đó, có thể không khoa học hơn nữa không đây trời.

Lũ người chim kia, khi nào thì tự hạ thấp hình tượng của mình mà ghi lại, cái này cũng có chút kinh khủng đi.

Trong hình, Lâm Phàm một thân một mình, nhất kị xông lên, tiến hành cướp đoạt đoàn người Dực tộc.

Mà những đệ tử Dực tộc này vô cùng thâm hiểm, toàn thân từ trên xuống dưới đều bị lột sạch sành sanh.

Đặc biệt khi nghe lời nói của Lâm Phàm, sắc mặt Lucifer càng thêm âm trầm.

.....

Mỗi một câu nói của Lâm Phàm đều cực kỳ bá đạo.

Lucifer nổi giận dữ hận không thể chém tên Lôi tổ này ra thành trăm mảnh.

Lôi tổ nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không biết nói gì hơn.

Cái quái gì vậy, bản tổ khi nào thì nói những lời đó, sau khi nhìn người nói thì trong mắt hấn tràn ngập lửa giận.

-Lôi Minh, mau lăn ra đây cho bản tổ.

Lôi tổ hoàn toàn nổi giận.

Đồ đtispndđ con rùa, ngươi trêu chọc rồi làm cho bản tổ dính những phiền toái này, ta khi nào thì nói những lời này chứ.

Nội tâm Lâm Phàm run lên, Lôi tổ giận dữ hét lớn, huyết mạch Lôi tộc đột nhiên sôi trào, nếu như lại hơi dùng một chút lực lượng, bất cứ lúc nào huyết mạch này cũng có thể bị phá a.

-Lão tổ.

Lâm Phàm thoáng làm bộ mặt hoảng sợ, vội vàng thập thò đi ra.

-Người nói, bản tổ khi nào thì nói những câu này, còn người nữa, vì sao lại làm chuyện như thế với Dực tộc cùng Ngạc tộc, nếu người dám nói dối nửa lời, xem ta có lột da người hay không.

Lôi tổ lạnh lùng nói, trong lòng hận không thể bóp chết Lôi Minh trước mặt này.

Hư việc hơn thành việc mà.

-Một tiểu tử ghê tởm.

Lucifer nhìn Lâm Phàm, trong mắt lóe lên sát cơ, nhưng sau đó ấn nhẫn lại, hấn muốn nhìn một chút đây là tình huống gì.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mặt, tâm tư chuyển động, sau đó nói:

-Nói láo, ta thấy người đang muốn chết.

Lôi tổ nổi giận, đột nhiên quát lớn, một luồng sức mạnh lớn vô cùng trập áp xuống.

Trong lòng Lâm Phàm hơi động, đột nhiên phun ra một ngụm máu, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ:

-Lão tổ, ta đối với người trung thành tuyệt đối, vì sao người lại đối xử với ta như vậy.

Các Đường chủ chung quanh chú ý thấy cảnh này, trong lòng vui vẻ, đặc biệt là đám người Lôi Cuồng Long đang ẩn mình, càng âm trầm nở nụ cười.

-Xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bản tổ hôm nay liền chém người thành muôn mảnh.

Lôi tổ phẫn nộ, khí thế ngập trời, lôi đình thần phạt che kín bầu trời, giống như một con mãng xà đang xoay tròn trong hư không.

Lâm Phàm thấy cảnh này, sắc mặt kinh hãi sau đó găm to:

-Biên Bức tổ cứu ta, đừng có giết ta a, ta nói, tất cả những thứ này đều do Biên Bức tổ cùng với Thôn Thiên lão tổ chỉ huy ta....

Lôi tổ chuẩn bị chém chết Lâm Phàm, nhưng khi nghe thấy lời này nhất thời sửng sốt, Biên Bức tổ cùng Thôn Thiên lão tổ ở một bên không biết gì, sau khi nghe xong liền nổi giận:

-Thứ hổ trưởng, người dám ăn nói linh tinh, muốn chết.

Trong chớp mắt, Thôn Thiên lão tổ ngoắc miệng rộng, khí thế muốn nuốt cả thiên hạ, như muốn làm một ngụm nuốt Lâm Phàm xuống.

Vẻ mặt Lôi tổ lúc này biến đổi, trực tiếp chặn công kích của Thôn Thiên lão tổ lại, nhìn thẳng Lâm Phàm:

-Người nói, chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Trong nháy mắt, không khí hiện trường có chút thay đổi không giống trước.

Nhưng đối với Lâm Phàm, điều này quá thần kì đi, mình chỉ tùy tiện mà nói ra lại có thể làm tình huống hiện giờ trở nên hỗn loạn a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 887: Quả Đào, Chuối Tiêu

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Lôi tổ, ông không nên nghe lời nói từ một phía hă, chúng ta là đồng minh nha.

Biên Bức tổ vội vàng nói, tình huống hiện tại khiến hă có chút bất ngờ.

Tiểu tử này nhất định căn người linh tinh, bản tổ cũng không biết hă là ai nữa mà.

-Bản Ma Thần cũng muốn biết, đến cùng có chuyện gì đang xảy ra.

Đôi mắt Cổ Tộc Hạng Thiên Ma Thần lập lòe tinh quang lên tiếng.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhìn Lôi tổ:

Lão tổ, nếu ta nói sự thật, người có thả ta ra, chừa cho ta con đường sống không?

Hừ, chẳng lẽ bây giờ người còn có điều kiện để trả giá sao? Bất quá, người có thể yên tâm, chỉ cần người đang hoàng nói chuyện ra cặn kẽ, bản tổ ta có thể bỏ qua chuyện cũ.

Lôi tổ lớn tiếng nói.

Đối với Lôi Minh trước mắt này, hắn đã có dự tính trong lòng.

Tên tiểu tử này ẩn nhẫn trong các đệ tử tầm thường lâu như vậy, vốn hắn không bắt mắt để khiến người ta chú ý chút nào, vậy mà chỉ trong chớp mắt, hắn đã quật khởi, kiên cường trấn áp Lôi Cuồng Long, đoạt lấy Lôi Đình Chi Thành mà mình ban thưởng cho tên kia, trừ phi hắn là một cường giả chí tôn, mới có thể trấn áp Lôi Đình Chi Thành dễ như trở bàn tay vậy.

Ngoại trừ việc được một cường giả truyền nội công cho hắn, nên hắn mới mạnh được như vậy, nếu không thì chuyện hôm đó là không thể.

Tổng hợp các chuyện lần trước và lần này, Lôi tổ có thể khẳng định, trong chuyện này có bí mật gì đó.

Lâm Phàm hạ thấp đầu, thoáng liếc mắt nhìn Đại Thánh, thương thế hắn bây giờ rất nghiêm trọng, điều đó hết sức hiển nhiên khi Lôi tổ vừa tung ra một đòn hết sức, nó có thể giết người bình thường đó, cũng may dù gì Đại Thánh cũng bá nên bị thương nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng để ông ta đánh tiếp, tuyệt đối chỉ còn một con đường chết.

Lão tổ, là hai người Biên Bức tổ cùng Thôn Thiên tổ tới tìm ta, truyền nội công cho ta, sau đó để ta ẩn nấp trong Lôi Tông, tranh đoạt vị trí Đường chủ Chấp Pháp Đường cùng người khác, rồi lại dẫn dắt đệ tử ra ngoài bắt nạt các đệ tử của tộc khác.

Khi lão tổ cùng bọn họ hợp tác trấn áp Hầu tộc, họ muốn trong thời khắc mấu chốt để lão tổ bị Dục tổ và Ngạc tổ đến hỏi chuyện, nhờ vậy mà không tranh

chấp Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp cùng bọn họ.

Lâm Phàm nói một cách rất rõ ràng, mạch lạc, câu chuyện này mặc dù do hắn tự mình biên ra, nhưng theo hắn nghĩ nó rất giống như chuyện

có thật a.

Sau khi Lâm Phàm nói xong, Lôi tổ rơi vào trầm tư, càng nghĩ càng có cảm giác sợ hãi, đồng thời cũng dần dần tin tưởng vào lời Lâm Phàm nói.

-Tiểu tử người dám phá rối, thật đáng ghét.

Biên Bức tổ tức giận nói, hắn không ngờ mình lại bị một con giun, con dế nhỏ bé vu oan giá họa, đặc biệt là sắc mặt của Lôi tổ, giống như đã tin những gì tên này nói.

Nếu như quả thật có vấn đề xảy ra, lần này coi như bị lỗ lớn rồi.

Lôi tổ nhìn Biên Bức tổ, trong lòng tuy có một tia nghi hoặc nhưng ánh mắt dần phát sinh biến hóa.

Nhưng mấy câu nói tiếp theo của Lâm Phàm càng làm lão không tin cũng không được:

-Lão tổ, lời đệ tử nói chính xác trăm phần trăm, Dực tộc và Lôi tộc chúng ta có mối quan hệ hữu hảo, nếu như đệ tử thật muốn cướp đoạt Dực tộc sao để lộ ra mặt mũi của mình chứ, cho dù có cho ta mười lá gan ta cũng không dám đâu.

Lâm Phàm hô lớn.

Lôi tổ nhắm mắt lại, sau đó đột ngột nhìn Biên Bức tổ và Thôn Thiên lão tổ.

Lucifer và Ngạc tổ cũng đồng thời nhìn hai người kia.

Lão tổ, đệ tử đã nói tất cả ra hết, tuyệt không giả dối cũng không giấu diếm cái gì, khẩn cầu lão tổ tha mạng.

Hừ, phản bội bản tổ, kết cục chỉ có một chữ thôi, chết.

Cặp mắt sắc bén của Lôi tổ nhìn Lâm Phàm, sau đó ngón tay hơi động, một luồng sức mạnh có khả năng khống chế huyết mạch bạo phát.

-A!

Lâm Phàm hô to một tiếng, huyết mạch Lôi tộc đột nhiên rung động, sau đó vỡ ra, chết ngay lập tức.

“Cmn, Lôi tổ quả nhiên có thể dựa vào huyết mạch mà giết sinh linh tộc mình.”

Lâm Phàm nằm ở đó không chút động đậy, tình huống như thế quả thực quá nghịch thiên rồi.

May mà tiểu gia ta không phải người Lôi tộc, nếu không ta đã sớm ngòm củ tỏi rồi.

Nhưng tình huống bây giờ cũng không thể gọi là tốt được, nhất định phải nghĩ ra một biện pháp có thể mang Đại Thánh ly khai nơi này.

-Lôi tổ, người tình nguyện tin tưởng một tên nhãi nhép cũng không muốn tin tưởng chúng ta?

Biên Bức tổ nổi giận, bọn họ đã hợp tác với nhau đến mức này rồi, cư nhiên lại bị một con giun con dễ gây xích mích dễ dàng như vậy.

Đáng ghét, thật sự quá đáng ghét.

-Biên Bức tổ, Thôn Thiên lão tổ, các người khinh người quá đáng.

Lôi tổ tức giận nói, trong lòng có vô số lửa giận đang thiêu đốt.

Nếu như không phải Lucifer cùng Ngạc tổ sớm đến, e rằng hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Có thể sẽ giống như Lôi Minh nói, cho hăn mười cái gan hăn cũng không dám can rờ như thế, nên hăn có người ở phía sau khống chế.

-Lôi tổ, Hạng Thiên Ma Thần, Vạn Giao lão tổ, chuyện này, chờ sau khi bắt tên Hầu Tử thì chúng ta lại nói đến, Thôn Thiên lão tổ, chúng ta động thủ thôi.

Bây giờ thương thế Đại Thánh rất nghiêm trọng, đương nhiên Biên Bức tổ không thể từ bỏ đơn giản, bằng bất cứ giá nào cũng phải trấn áp được Hầu Tử.

-Nói láo, bản tổ hôm nay dù có phải thả Hầu Tử, cũng khiến các người phải trả giá thật lớn.

Lôi tổ phần nộ quát một tiếng, trực tiếp tiến lên chặn bọn họ lại.

-Biên Bức tổ, Thôn Thiên lão tổ, các người là lũ lòng người dạ thú, lợi dụng bản tổ như một công cụ, hôm nay ta mà không cho các người biết lợi hại, các người sau này có thể còn dám ỉa phân trên đầu chúng ta đấy.

Lucifer chợt quát một tiếng, cũng mà ra tay.

-Cmn...

Biên Bức tổ và Thôn Thiên lão tổ nhìn thấy cảnh ắt này, nhất thời vắng tục, cái tenn gia hỏa chó chết này đã gài bẫy bọn họ một cách hoàn hảo.

-Các người bị ngáo hủ, thế loại gây xích mích này mà các người lại tin.

Biên Bức tổ giận dữ hét lên, hẳn thật không ngờ trí thông minh của những tên này lại thấp như vậy chứ, chuyện như vậy mà cũng tin được.

Mà các Đường chủ của Lôi Tông nhìn thấy một màn trước mắt, ngay ngắn cả người, trong thời gian ngắn không biết nên làm thế nào, chuyện gì đây a, đây đang đùa hay sao?

Vậy những việc bọn họ làm lúc trước với Lôi Tông và hiện tại cũng quá giả dối rồi a.

Sau khi Lâm Phàm giả bộ chết, vẫn cố gắng cảm nhận tình hình chung quanh, biết những cường giả Chí tôn này vốn không hề chú ý đến hắn, sau đó tiến nhập trạng thái ẩn thân.

Lén lén lút lút đi tới bên cạnh Đại Thánh.

-Đại Thánh, đừng động thủ, là ta đây, quả đào, chuối tiêu.

Lâm Phàm vội vàng nói trước khi tên đó manh động.

-Người...

Sắc mặt Đại Thánh ngưng lại, đặc biệt là cụm từ quả đào, chuối tiêu, hắn không thể quên được.

-Đại Thánh, nơi đây không thích hợp để ở lâu, chúng ta mau rời đi thôi.

Lâm Phàm nói.

-Không, ta sẽ không đi, ta muốn ở lại báo thù cho tộc nhân ta.

Đại Thánh hung hổ nói.

Lâm Phàm nghe thấy lời này, thật sự muốn nổ tung, báo cái em gái nhà người á, tình huống bây giờ mà còn muốn báo thù, người nghĩ người có mấy cái mạng.

Chờ đến khi những người trên kia phản ứng lại, nói không chừng mọi chuyện đều đã muộn rồi, cũng không đi được đâu a.

-Đại Thánh, trạng thái hiện tại của ngươi căn bản không thể báo thù được, nếu như ngươi cứ ngoan cố đòi ở lại đây cũng chỉ có con đường chết. Huống hồ, phần lớn Hầu tộc đã được ta cứu, nếu như ngươi chết thì những tên này phải làm sao a.

Lâm Phàm nói, muốn thức tỉnh hẳn.

-Đáng ghét, ta không tham gia tranh đấu chỉ vì muốn bảo vệ Hào tộc không bị bất cứ nguy hiểm nào, nhưng lại không ngờ sẽ xảy ra chuyện thế này....

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 888: Sao Lại Biến Thành Tặc Tử Rồi!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đại Thánh, lúc này không phải thời điểm liều mạng, nếu chúng ta còn không đi, lúc bọn hắc phản ứng lại chúng ta thật sự không thể đi được đâu.

Lâm Phàm vội vàng nói.

Tuy tình huống hiện giờ có chút cải biến, nhưng trong đó cũng đã tăng thêm một phần nguy cơ.

Nếu để bọn họ phát hiện mình là Nhân tộc, sợ rằng bọn họ sẽ vây quét chính mình, khi đó mình sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Tuy thân thể mình vô địch, dưới sự vây công của nhiều chí cường giả như vậy sẽ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng bọn hắc liên thủ phong ấn mình, đó hoàn toàn là đùa quá mức rồi.

- Người đi đi, giúp ta chăm sóc thật tốt Hầu tộc, nếu tình huống không thể nghịch chuyển người có thể để bọn họ tự sinh tự diệt, lão Tôn ta tuyệt đối không oán trách người.

Lúc này, trông mắt Đại Thánh tuôn ra tinh quang chói mắt, giống như muốn ăn thua đủ với đám người kia.

Lâm Phàm hết chỗ nói rồi, chuyện này là cái quái gì vậy, sao lại kiên quyết đến thế?

Chẳng lẽ không biết đạo lý giữ được núi xanh, không lo gì củi đốt hay sao?

Nếu cứ tiếp tục chờ đợi ở đây, cuối cùng chỉ có một con đường chết thôi.

Lúc này, Lâm Phàm hận không thể một cước đạp con khỉ trước mắt này ngã xuống đất, để hẳn biết nhịn một chút gió êm sóng lặng, lùi một bước trời cao biển rộng thế nào, còn nếu cứ quật cường đứng lên tiến về phía trước, chắc chắn biến thành tro bụi, ngay cả một chút căn bã cũng không sót lại.

Lúc này, Lôi Cuồng Long thấy đông đảo lão tổ hỗn chiến với nhau, vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mọi việc biến hóa thật sự quá nhanh, lúc trước mấy chí cường giả này còn rất tốt, nhưng giờ lại giống như có thù oán với nhau, lao vào chém giết rất ác liệt.

Đối với mấy chuyện này, Lôi Cuồng Long hẳn đều không quan tâm, hẳn chỉ để ý cái tên Lôi Minh kia mà thôi.

Lôi Minh khiến hắn chịu nhục nhã như vậy, cả đời hắn sẽ không bao giờ quên.

Nếu không phải tên này, mình cũng sẽ không mất mặt trước mặt mọi người như vậy, bây giờ tên kia bị lão tổ chém giết khiến Lôi Cuồng Long hẳn rất hưng phấn.

Cho dù tên kia chết hẳn cũng không cho hắn được dễ chịu.

Lôi Cuồng Long có một ý nghĩ, mang thi thể Lôi Minh đi, sau khi trở về cố gắng đông kết hẳn lại sau đó luyện chế hẳn thành khô lồi khiến hẳn vĩnh viễn làm chó cho mình.

Nhưng thời điểm Lôi Cuồng Long đưa mắt nhìn đến thi thể Lôi Minh, lại đột nhiên phát hiện thi thể kia đã biến mất không thấy.

Nội tâm Lôi Cuồng Long ngưng lại, cảm giác có chuyện gì đó đang phát sinh.

Sau đó Lôi Cuồng Long tìm trái tìm phải cũng vẫn không tìm thấy thi thể Lôi Minh.

Thời khắc này, Lôi Cuồng Long kinh hãi, giống như hần phát hiện ra sự tình khủng khiếp gì đó.

- Lão tổ, các người đều bị gạt rồi, thi thể của tiểu tử Lôi Minh kia không thấy nữa.

Lôi Cuồng Long rít gào, nói chuyện này cho đám lão tổ biết.

Lôi tổ đang trấn Biên Bức tổ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó nhìn phía thi thể Lôi Minh.

Khi phóng tầm mắt tới, hần kinh dị phát hiện thi thể dĩ nhiên không thấy nữa.

- Lôi tổ, bản tổ đã nói rồi, đây là có người gây xích mích mà.

Biên Bức tổ hét lớn.

...

Lâm Phàm đang khuyên bảo Đại Thánh, nghe được thanh âm này, bắt đầu cuống lên, giờ ạ, bị phát hiện rồi!

- Đại Thánh... Lâm Phàm nói rằng.

- Người đi đi, không cần lo cho ta.

Đại Thánh kiên định nói.

- Cmn, nằm xuống đi.

Lâm Phàm cuống lên cũng bất chấp tất cả, lấy viên gạch ra trực tiếp đập Đại Thánh ngã, sau đó thu hấn vào Động Thiên.

Mẹ kiếp người là cái quái gì mà khó khuyên như vậy, lấy viên gạch đập choáng người vẫn tốt hơn.

- Lôi Minh...

Lôi tổ nhìn thấy bóng người ẩn thân lộ ra thì tức giận gầm hét.

- Lôi lôi cái mẹ người ý, ta chơi chán rồi ta đi đây.

Lâm Phàm tức giận mắng một tiếng sau, đó co giò chạy nhanh.

Những lão tổ chí cường giả này đều không yếu, nếu bọn chúng làm thật, chính mình sẽ chịu thiệt thòi mất.

Đám người các tộc sừng sờ, hoàn toàn bị hình ảnh trước mắt làm ngốc trệ.

Bọn họ còn chưa hiểu chuyện này rốt cuộc như thế nào.

- Các người nhìn đi, chuyện này đều là âm mưu của tiểu tử này, chúng ta đều bị lừa rồi, Hầu Tử chắc cũng bị hấn cứu đi rồi.

Biên Bức tổ gầm hét.

Bọn họ vì trấn áp Đại Thánh, không biết đã thương lượng bao lâu, chuẩn bị bao nhiêu hậu chiêu, nhưng bây giờ đều không dùng được.

- Đuổi theo...

Biên Bức tổ chợt quát một tiếng, hai cánh như cánh ác ma chấn động mạnh, hóa thành một đạo cầu vồng trong chớp mắt đuổi theo Lâm Phàm.

Thời khắc này, Lôi tổ cũng kịp phản ứng, tức giận rít gào, hắn không nghĩ tới chính mình lại bị đùa bỡn như vậy.

Đáng ghét, thật sự quá ghê tởm.

Lâm Phàm cảm giác tình huống bây giờ quá kích thích, một đám chí cường giả đuổi theo mình không chịu buông, muốn liều mạng cùng mình đây mà.

Lâm Phàm quay đầu lần thứ nhất, phát hiện mấy tên chí cường giả kia theo sát sau lưng, bám chặt theo không nghỉ chút nào.

Căn bản không thoát ra được.

- Phải làm gì bây giờ? Có biện pháp gì có thể đem dứt ra được người kia bỏ lại đây?

Lúc này, đầu óc Lâm Phàm xoay chuyển rất nhanh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, không nghĩ ra được biện pháp gì.

Mười ngày sau.

Lâm Phàm đã vượt qua vô số thế giới, hắn vẫn luôn muốn cắt đuôi đám sau lưng nhưng bọn họ giống như căn thuốc vậy đuổi theo mình dai như đũa, như kiểu không cần chết mình thì quyết không buông ra vậy á.

Trong mười ngày này, Lâm Phàm bị những chí cường giả oanh tạc không biết bao nhiêu lần, nếu không phải dựa vào thân thể vô cùng cường đại này, sợ hắn đã sớm bị đánh chết rồi.

Ngay lúc này, mắt Lâm Phàm sáng lên, hắn thấy phía trước có một thế giới, bên trong tràn đầy khí tức an lành, khắp nơi hoa thơm chim hót, giống như nhân gian tiên cảnh.

Lúc này, bên trong thế giới kia có hai bóng người tiến vào trong một cái hồ nước màu trắng.

Ao màu trắng kia giống như có thất sắc yên vụ.

- Dao Trì tỷ tỷ, thiên địa thần thủy này quả nhiên là bảo bối tốt, thường ngâm mình trong đó cũng khiến làn da thay đổi tốt hơn rồi.

Người đang nói là một cô gái có chín cái đuôi mềm mại phía sau.

Cô gái này chính là Hồ tổ, tuy rằng nàng rất thanh xuân mỹ mạo, nhưng cũng là lão quái vật sống vô số kỷ nguyên rồi.

Còn Dao Trì tỷ tỷ kia chính là Dao Trì Lão Mẫu, một nữ chí cường giả.

- Đây là tự nhiên, Đất Kỷ muội muội có thể thường xuyên đến đây với tỷ tỷ, lúc đó tha hồ ngâm mình.

Dao Trì Lão Mẫu khẽ cười nói.

Thân thể có lõi có lõi, ẩn giấu trong ao như ẩn như hiện, phong quang vô hạn.

Nhưng ngay lúc này, một đạo khí tức đột nhiên truyền đến, khiến sắc mặt hai người biến đổi.

Lâm Phàm bay trong hư không đột nhiên huyết sáo nói.

- Oa, các mỹ nữ, chúng ta đến thăm các nàng đây.

- Tặc tử... Hai nữ nhân nhìn thấy Lâm Phàm, sắc mặt nhất thời đại biến, một trận thần quang hiện lên, quần áo được phủ lên người nhị nữ.

- Lôi tổ, Biên Bức tổ, Thôn Thiên tổ...ta thấy rồi, các người mau tới đây xem này.

Tinh quang trong mắt Lâm Phàm sáng ngời, có thể đào tẩu hay không cũng chỉ có thể dựa vào chuyện này mà thôi.

Dao Trì Lão Mẫu và Hồ tổ nghe lời nói này thì biến sắc, sau đó hai người ngược nhìn hư không, quả nhiên thấy phía sau tặc tử này, có mấy vị chí cường giả khác.

- Làm càn, dám tặc tử các người lại dám xông vào Thánh địa.

...

Giờ khắc này, đám Lô tổ đã sắp bị tức chết rồi, tên ghê tởm này sao mà chạy nhanh thế, so với ai đều nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, trong thời gian ngắn, không thể đuổi kịp được.

Nhưng vừa lúc đó. bọn họ thấy có hai bóng người xuất hiện trước mắt, Lô tổ nhất thời đại hỉ nói.

- Hai vị, giúp chúng ta ngăn cản tên kia...

Nhưng cũng trong chớp mắt, đó sự tình để bọn người Lô tổ kinh ngạc xảy ra, Dao Trì Lão Mẫu cùng Hồ tổ dĩ nhiên ra tay đánh tới bọn họ.

- Tặc tử...

Lô tổ sững sờ, trong lòng hô to, sao lại biến thành tặc tử rồi...?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 889: Mỹ Nhân Cũng Đập

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Dao Trì Lão Mẫu, Hồ tổ, hiểu lầm hiểu lầm, tiểu tử đằng trước mới là tặc tử a.

Lôi tổ khẩn cấp quát.

- Hừ, con mắt chúng ta không mù.

Hiển nhiên, hai nàng Dao Trì Lão Mẫu và Hồ tộc lão tổ không tin mấy thằng cha này.

Lôi tổ cùng mấy chí cường giả khác nhìn nhau không biết gì hơn, nếu như người bình thường, bọn họ đã sớm trấn áp rồi.

Nhưng Dao Trì Lão Mẫu và Hồ tổ là một trong số ít nữ chí cường giả, có rất nhiều chí cường giả hảo cảm với bọn họ.

Nếu bọn họ động thủ trấn áp, sẽ gặp phải phiền toái rất lớn.

- Ha ha, Lôi tổ người nhìn cho rõ bản Đế là ai?

Lâm Phàm tháo mặt nạ xuống để lộ hình dáng thật.

Thời điểm các chí cường giả nhìn thấy khuôn mặt của hắn, mỗi một người đều sợ ngây người.

- Nhân tộc Đại Đế...

- Ha ha... Các người ở đây từ từ chơi nhé.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, sau đó hoàn toàn biến mất trong hư không, lần này cũng nên đa tạ hai vị muội tử.

Nếu không có các nàng, thật không biết làm sao để trốn nữa.

Vì phòng ngừa bị nhóm chí cường giả đuổi theo nữa, Lâm Phàm tiếp mượn dùng Cổ Thánh Tế Đàn tiến hành nhảy vọt không gian nhiều lần, hần liên tục đi qua mười mấy cái thế giới.

Lấy thực lực Lâm Phàm bây giờ, cùng cường độ pháp lực, coi như nhảy qua mỗi đại thế giới một lần cũng là sự tình cực kỳ đơn giản.

- Thế giới này ngược lại không tệ, khí vận cường thịnh, một mảnh an lành không có bất kỳ nguy cơ gì.

Liên tục vọt qua mười cái thế giới, Lâm Phàm rốt cục chọn được một thế giới để dừng chân.

Nơi này có thành phố khá giống với thành phố ở Huyền Hoàng Giới, nơi đây hoàng quyền thống trị bình dân, tông môn thống trị tất cả.

Sau khi vạn giới dung hợp, chủng tộc hạ đẳng Đại Thiên thế giới cũng tự nhiên dung hợp vào, đối với những chủng tộc không có sinh linh phi thăng, mặc dù có chút biến hóa nhưng cũng không lớn lắm.

Có thay đổi cũng chỉ là linh khí càng thêm đầy đủ, phạm vi thế giới càng thêm rộng rãi, gặp được nhiều chủng tộc hơn so với trước đây thôi.

Một chỗ vắng vẻ nào đó, Lâm Phàm thay đổi hình dáng mình một chút, thay đổi cả khuôn mặt, nếu như không đổi mặt nếu bị chí cường giả phát hiện thì đúng là bi kịch.

Lập Thiên Thành.

Lâm Phàm đi trên đường nhỏ, ăn mặc tầm thường, không hề có chút nổi bật nào, trong mắt người khác, hẳn cũng chỉ là sinh linh phổ thông mà thôi.

Ở đây, sinh cơ dạt dào, không có chiến tranh, cũng không có tranh đấu.

Bốn phía tường thành cao vút vào tận trong mây, bao vây tất cả thành thị lại, trên tường điêu khắc vô số phù văn thần bí, vô cùng huyền diệu, những bùa chú này có liên lạc với nhau tạo thành một luồng sức mạnh bí ẩn.

Nguồn sức mạnh này xuất ra từ một vị chí cường giả nào đó.

Nếu như nơi đây gặp phải nguy cơ, chỉ cần kích phát phù văn trên tường thành, sẽ có một luồng sức phòng ngự cực mạnh che chở cho.

Lâm Phàm ẩn nấp ở đây chủ yếu để trợ giúp Đại Thánh chữa trị thân thể.

Một chương kia của Lôi tộc lão tổ ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, vô cùng kinh khủng.

Tuy Đại Thánh cũng là chí cường giả, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không có cách xua tan nguồn sức mạnh này, ép nó ra ngoài cơ thể được, coi như lực lượng sinh mệnh của Ngô Đồng Thần Thụ cũng không có tác dụng.

Xem ra tất cả những thứ này đều cần Đại Thánh tự mình ra tay.

Tuy bên người có một vị chí cường giả nhưng lại bị thương nặng, nên Lâm Phàm cũng không muốn xông loạn, chỉ đợi đến khi Đại Thánh khôi phục thực lực, khi đó mới đi lang thang được, lúc đó mới có sự bảo đảm.

Nhưng hiện tại, Lâm Phàm không biết đám chí cường giả kia đến cùng đang làm gì.

Lâm Phàm biết hiện tại là thời kỳ cuối cùng của kỷ nguyên này.

Nhưng hắn không hiểu sao đám chí cường giả lại muốn một mất một còn với nhau, cũng không biết đến cùng vì nguyên nhân gì.

Chờ thương thế Đại Thánh khôi phục, dò hỏi một phen xem sao.

- Cút đi... Cút đi.

Đúng lúc này, có một chiếc xe ngựa từ xa chạy tới, kéo xe vậy mà lại là một đầu Cổ Thú, hơn nữa đầu Cổ Thú này tu vi bất phàm, Thần Thiên Vị tăng một.

Lấy tu vi của Lâm Phàm bây giờ, loại tu vi này tự nhiên hắn không để vào mắt, nhưng đặt trong một thành phố như thế này, lại để Cổ Thú có tu vi Thần Thiên Vị tăng một làm thú cười thì có chút kinh người.

Trên xe ngựa kia cầm một bộ cờ xí, cư dân của Lập Thiên Thành đối với cờ xí này quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Xe ngựa tàn phá lung tung, nhưng sinh linh xung quanh giận nhưng không dám nói gì, bởi vì đây là cờ xí của Thương gia ở Lập Thiên Thành.

Khống chế đầu Cổ Thú này là một nữ tử, có thần thái rất hung hăng, trong tay nàng cầm một cái roi da thật dài, đang thúc giục trên người Cổ Thú.

Roi da này hẳn là một bảo bối, thời điểm quất vào người Cổ Thú khiến nó kêu rên một tiếng rất đau đớn.

- Tiểu tử, nhanh nhường đường.

Mọi người trốn một bên hoảng sợ gào thét.

Lâm Phàm quay đầu nhìn thấy chiếc xe ngựa kia thì khẽ cau mày, cô em này có chút bá đạo.

Bên trong xe ngựa có một cô gái ngồi ngay ngắn, đối với những chuyện này không quan chút nào, giống như đã rất quen thuộc rồi.

- Điều dân nhanh cút ra!

Nữ tử thúc giục Cổ Thú quát Lâm Phàm một tiếng.

Thời khắc này, Lâm Phàm thấy vui vui, mình vì muốn tránh né chỉ cường giả truy sát nên mới chạy trốn, đến một nơi khi ho cò gáy thế này, vậy mà trong một tòa thành nho nhỏ dĩ nhiên lại có người tinh tướng trước mặt mình, chuyện này sao có thể nhịn chứ.

Người chung quanh thấy đầu Cổ Thú sắp đâm người trẻ tuổi, nhất thời kinh hãi nhưng một màn để bọn họ khiếp sợ xảy ra.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng tung ra một quyền nện lên người Cổ Thú kia.

Ầm!

Người ngã ngựa đổ, sức mạnh to lớn mãnh liệt bộc phát khiến Cổ Thú kia chia năm xẻ bảy trong nháy mắt, chiếc xe kia càng bị lật nhào, khiến người bên trong cảm thấy như trời long đất lở vậy, sau đó một tiếng ầm ầm vang lên, chiếc xe lộn trên mặt đất vài vòng rồi cuối cùng vỡ tan.

Nữ tử điều khiển Cổ Thú ngã nhào trên đất, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Nữ tử bên trong buồng xe hiển nhiên không ngờ sẽ có tình huống thế này phát sinh tình, hoàn toàn không biết gì, dằng dấp các nàng nhìn qua vô cùng chật vật.

Lúc này, mọi người đứng xem xung quanh đều choáng váng.

Đây là xe ngựa của Thương gia nha.

Nữ tử bên trong hình như là tiểu thư Thương gia thì phải.

Người trẻ tuổi kia lại dám đánh nát xe ngựa, chắc xảy ra đại sự rồi.

- Xem các người hống hách với ai.

Lâm Phàm khinh thường nói.

Gặp tình huống thế này, Lâm Phàm còn nhẫn cái rắm, ta quản các người là cái chó gì, coi như mỹ nữ khuynh thành cũng đánh.

Bất kể nói thế nào, Lâm Phàm cũng là cường giả, mà cường giả sao có thể khoan dung cho hạng giá áo túi cơm, dám làm cản trước mặt mình, quả thực muốn chết mà.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, sau đó tiếp tục đi vào trong thành, mấy chuyện như thế này hẳn không để ý chút nào.

Sắc mặt tiểu thư trong buồng xe lạnh lẽo, nàng chỉnh sửa y phục một chút, sau đó liếc mắt nhìn hầu gái bị thổ huyết đang nằm dưới đất.

- Đứng lại.

Thương Khuynh Thành chợt quát một tiếng, trong mắt lập loè lửa giận.

Nhưng để nàng càng thêm tức giận chính là, cái tên này vẫn tiếp tục bước đi, thềm nghe nàng nói.

- Cầu vật, đứng lại cho ta.

Hồn hển!

Năm ngón tay Thương Khuynh Thành biến thành trảo, chụp tới đỉnh đầu Lâm Phàm.

Trong Lập Thiên Thành này, chưa có người nào dám đối nghịch với Thương gia của nàng.

Lâm Phàm cảm giác sau lưng có gợn sóng thì hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người lại, hai tay bất động, trực tiếp giơ một chân lên sau đó hạ xuống hung hăng đặt lên bả vai Thương Khuynh Thành.

Phù phù!

Thương Khuynh Thành sao có thể là đối thủ của Lâm Phàm, hai đầu gối quỳ xuống đất, sau đó Lâm Phàm lại dẫm một cước lên mặt nàng.

- Bỏ cái tật xấu đánh đá đi nghe chưa!

Lâm Phàm đạp một mỹ nữ tuyệt thế khuynh thành dưới chân, mặt lộ vẻ chán ghét tới cực điểm.

Thời khắc này, cư dân chung quanh không còn biết nói gì hơn.

Một ít tán tu suốt đời lang bạt thế giới càng trợn tròn mắt.

Đây là mỹ nữ đệ nhất Lập Thiên Thành nha.

Nàng là nữ thần trong lòng vô số nam nhân, nhưng giờ lại bị thanh niên trước mắt đạp dưới chân, cảnh tượng này khiến nhiều người sợ hãi a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 890: Định Cư

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này Thương Khuynh Thành hoàn toàn hồng mắt, nàng không ngờ có một ngày mình bị người khác giẫm lên mặt, hơn nữa còn ở trước mặt nhiều người như thế này...

Một ít nam nhân xung quanh lúc này cũng nổi giận, bọn họ rất phản cảm với hành vi của Thương gia nhưng bây giờ đệ nhất mỹ nữ Lập Thiên Thành bị người đạp dưới chân khiến bọn họ nổi lên tâm anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng khi nghĩ đến việc đối phương dùng một quyền đạp nát đầu Cổ Thú có tu vi Thần Thiên Vị tăng một kia, nội tâm đều sợ hãi không dám tiến lên.

Dưới cái nhìn của bọn họ, tất cả những thứ này quá kinh khủng.

- Khốn nạn, ta nhất định phải giết người.

Thương Khuynh Thành rống giận, cả người như biến thành một đầu sư tử cái đang giận dữ.

Lâm Phàm cười ha ha một tiếng, chuyện như vậy hắc căn bản không để trong lòng.

Ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, một tiếng giận dữ từ xa truyền đến.

- Cầu vật, mau thả Khuynh Thành ra.

Một thanh niên từ xa cấp tốc chạy tới, khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt, nội tâm hắn cực kỳ đau đớn, giống như đồ vật hăm mền yêu đang bị người khác chà đạp.

Cư dân xung quanh nhìn thấy người tới là ai, trong lòng nhất thời cả kinh.

- Đại hoàng tử đến rồi.

- Người thanh niên này sợ gặp phải bi kịch rồi, trong thành ai cũng biết Đại hoàng tử theo đuổi Thương Khuynh Thành, mà giờ người này dám làm như vậy với Thương Khuynh Thành, hắn sẽ gặp phải phiền phức ngập trời a.

Lâm Phàm ghét nhất sự phiền toái, hắn vừa mới tới thế giới này nên muốn ẩn thân ở đây một hồi, thuận tiện nghĩ biện pháp khôi phục thương thế của Đại Thánh, nhưng không ngờ vừa tới nơi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, quả thật bó tay mà, bộ ca là người thích gây chuyện thị phi chắc.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, buông chân ra, sau đó tiếp tục đi vào trong thành.

Đại hoàng tử nhìn thấy nam tử này làm càn như vậy, tự nhiên không nhịn được, ánh mắt hắn khẽ động, thị vệ chung quanh lập tức vây Lâm Phàm vây lại.

- Hừ, bắt hắn lại.

Những thị vệ này tu vi không yếu, đều Thần Thiên Vị tầng hai tầng ba.

Bên trong Lập Thiên Thành, là một phương lực lượng khá mạnh.

Nhưng đối với Lâm Phàm, đám người này giống như mấy con kiến, vậy mà chúng lại cứ thích dây dưa với mình không chịu buông, để Lâm Phàm cảm giác thấy hơi đáng ghét rồi.

Ánh mắt Lâm Phàm khẽ động, một luồng khí tức cường hãn đột nhiên áp chế qua những thị vệ này.

Phù phù!

Trong nháy mắt, những thị vệ này giống như bị trọng thương, từng tên từng tên ngã xuống đất ngất đi.

- Người...

Đại hoàng tử thấy cảnh này hoàn toàn trợn tròn con mắt, hắn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, lúc trước bọn thị vệ còn rất tốt nhưng sao giờ toàn bộ lại ngã xuống đất ngất đi hết rồi.

- Chớ làm phiền lão tử, bằng không các người tự gánh lấy hậu quả.

Nói xong câu đó, Lâm Phàm cũng không để ý đến sắc mặt Đại hoàng tử nữa, bay thẳng vào trong thành.

Những thị vệ này chính là chỗ dựa lớn nhất của Đại hoàng tử, bọn họ vẫn theo bảo vệ hắn không rời, nhưng đối phương không nhúc nhích chút nào đã khiến họ trực tiếp nằm đất, Đại hoàng tử biết người trước mắt này không phải dạng tầm thường.

Đặc biệt là ánh mắt người này, nhìn qua lại càng bá đạo, giống như của cường giả từ trên cao nhìn xuống, nó khiến mình muốn nằm rạp trên mặt đất.

Điều này quả thật không thể nào!

Khi bóng người kia dần dần biến mất, Đại hoàng tử lúc này mới vội vàng đi tới trước mặt Thương Khuynh Thành.

- Khuynh Thành, nàng không sao chứ?

Trong lòng Đại hoàng tử rất đau, nữ nhân mình thích nhất lại bị người khác đạp dưới chân mà mình một chút năng lực giúp nàng cũng không có, thật sự rất đáng hận.

- Cút...

Thương Khuynh Thành quát một tiếng, sau đó mặt đầy oán hận nhìn phương xa, nàng trực tiếp bỏ chạy, cũng không để ý thần sắc khó xử của Đại hoàng, trực tiếp rời đi.

...

Lúc này Lâm Phàm lại gặp một chuyện nhức đầu nữa.

- Người dĩ nhiên không thu Thánh Dương Đan?

Lâm Phàm chuẩn bị ở tạm trong thành vài ngày, tự nhiên phải mua một căn nhà, nhưng hắn lại gặp một ông chủ bán nhà không lấy Thánh Dương Đan, thế giới bây giờ khó sống vậy sao ta.

- Ta chỉ muốn thần đan tăng cao tu vi mà thôi.

Ông chủ này là một người đàn ông trung niên, tư chất rất kém, nên tu luyện tới hiện tại cũng chỉ có cảnh giới Hoang Thiên Vị.

Ở thời đại này, tu vi bậc này khiến người ta cảm thấy yếu đến mức kinh dị.

Đau đầu, Lâm Phàm cảm giác ông chủ này thật sự quá ngốc, có thể dùng Thánh Dương Đan mua đan dược mà, nhưng ông chủ này lại nói, Thánh Dương Đan nơi tay dễ bị người cướp hơn.

Lâm Phàm tìm trong nhẫn trữ vật một một hồi nhưng cũng không tìm được đan dược gì, dù sao đan dược vơ vét được cũng bị Lâm Phàm đưa vào động thiên hết rồi.

Cuối cùng không còn biện pháp nào khác, nên Lâm Phàm trực tiếp luyện chế một lò đan dược.

Lấy tiêu chuẩn luyện đan hiện tại của Lâm Phàm, luyện chế một viên đan dược là chuyện cực kỳ đơn giản.

- Một viên đan dược này có thể giúp người đạt đến cảnh giới Thần Thiên Vị tầng hai đó, người thấy thế nào?

Lâm Phàm lấy đan dược ra, sau đó nói.

Khi trung niên nam tử kia nhìn thấy viên thuốc này, trong lòng nhất thời vui vẻ, hận không thể bán thêm vài căn nhà nữa cho Lâm Phàm.

Những tài sản cố định này đối với người bình thường rất trọng yếu, nhưng đối với cường giả, thì nó không bằng một cái răng.

Cường giả chân chính vùng tay một cái có thể khiến trời long đất lở.

Lâm Phàm nhìn ngôi nhà giống cửa hàng này cũng khá ưng ý, trước đó nó từng là một tiệm bán thuốc, chuyện này giúp Lâm Phàm tiết kiệm được một ít phiền phức, hẳn sẽ như cũ khai trương cửa tiệm, nhưng đan dược bán ra cũng chỉ là một ít đan dược thông thường thôi, hẳn sẽ không mua bán thần đan, thần dược gì hết, vì như vậy sẽ gây nên sự chú ý.

Đóng cửa!

Lâm Phàm tiến nhập vào Động Thiên.

Lúc này, Đại Thánh đang khoan khoái trôi nổi trong hư không.

- Nhân tộc Đại Đế, sao người lại muốn cứu ta?

Thân thể Đại Thánh có vô số vết nứt ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, lực lượng hủy diệt đang tàn phá khắp cơ thể hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn chỉ có thể áp chế chúng mà không thể ép chúng ra ngoài được.

- Đại Thánh, đâu cần phải làm thế, nếu như người chết thì Hầu tộc làm sao bây giờ?

Lâm Phàm nói.

- Hầu tộc? Hầu tộc đã không còn tồn tại nữa rồi, nên khi đó ta mới tình nguyện liều mạng với bọn hắn.

Đại Thánh cực kỳ bị phản trả lời, trong lòng có một đoàn lửa giận mãnh liệt thiêu đốt, khiến hắn không thể nguôi ngoai.

- Kính xin Đại Thánh đi với ta tới một chỗ.

Lâm Phàm vung tay áo, trực tiếp tiến nhập Huyền Hoàng Giới.

Lúc này, một nơi nào đó trong Huyền Hoàng Giới, các thành viên Hầu tộc đi tới nơi này vẫn đang lo lắng đề phòng, nhưng sau khi bọn họ phát hiện nơi đây không có chuyện gì nguy hiểm, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thời điểm Lâm Lâm Phàm và Đại Thánh xuất hiện, các thành viên Hầu tộc còn sống hưng phấn hẳn lên.

Đại Thánh nhìn thấy đồng tộc, trong mắt lập loè tinh quang.

- Đại Thánh, mặc dù ta không thể cứu được hết thầy Hầu nhưng ở đây cũng có một nửa thành viên Hầu tộc, nếu người và mấy tên chí cường giả kia liều mạng thì những Hầu tộc này phải làm thế nào cho phải đây?

Lâm Phàm nói.

Đại Thánh cảm kích nhìn Lâm Phàm, cuối cùng gật đầu nói.

- Cảm ơn nhiều!

Đại Thánh không ngờ các hầu tử hầu tôn vẫn còn sống sót, chỉ cần còn sống là được rồi, sau vài năm nữa, Hầu tộc cũng sẽ thịnh vượng trở lại thôi.

- Không cần cảm ơn, Đại Thánh, ta còn có rất nhiều chuyện muốn mời người giải đáp cho.

Trong lòng Lâm Phàm có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, muốn từ Đại Thánh biết được đáp án cần thiết.

- Tốt, người muốn biết cái gì? Chỉ cần ta biết, ta nhất định sẽ nói toàn bộ cho người.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 891: Rất Có Cốt Khí

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thương gia bên trong Lập Thiên Thành thuộc về tầng lớp những gia tộc đứng đầu.

Tuy Lập Thiên Thành có hoàng quyền khống chế, nhưng thế giới này hết thảy đều thực lực vi tôn.

Thương gia lão tổ chính là cường giả Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

Gương mặt Thương Khuynh Thành cực kỳ âm trầm, thở phì phò đập bay cửa lớn, sau đó đi vào cung điện.

Hạ nhân xung quanh vô cùng kinh hoảng, bọn họ không biết tiểu thư lại bị làm sao nữa?

Không biết sao sắc mặt lại khó coi như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì hay sao?

- Khuynh thành, người làm gì vậy?

Ngay thời điểm Khuynh Thành chuẩn bị phát hỏa, một người đàn ông trung niên đi ra hỏi.

Khí tức Trung niên nam tử này rất cường đại, ánh mắt ác liệt, toả ra uy nghiêm của cường giả.

- Phụ thân, ta bị người khác bắt nạt.

Thương Khuynh Thành nhìn thấy người tới, nhất thời khóc lóc kể lại.

Chuyện ngày hôm nay để Thương Khuynh Thành không cách nào quên được, khiến nàng có thể nhớ cả đời.

Thương Khuynh Thành nàng lại bị người khác khi dễ, còn hung hăng đạp nàng dưới chân nhục nhã nàng, chuyện này sao nàng chịu đựng được.

Sau đó, Thương Khuynh Thành kể rõ ràng sự tình hôm nay gặp phải cho phụ thân nghe.

Sau khi phụ thân Thương Khuynh Thành nghe nàng nói xong, trên mặt lóe lên vẻ kinh dị, cảm giác tất cả những thứ này đều không bình thường.

...

Trong hoàng thành, Đại hoàng tử cũng phân phó hạ nhân tìm kiếm người hôm nay vừa gặp kia.

Đại hoàng tử thầm nghĩ, chuyện đã xảy ra hôm nay vô luận như thế nào cũng phải lấy lại danh dự.

Có người đến địa bàn của hãn gây sự lại còn hung hăng đánh mặt hãn nữa, thân là Đại Hoàng Tử của đế quốc, sao hãn có thể nhịn được.

Lúc này, Lâm Phàm đang khai trương cửa hàng, người hãn ngồi chỗ đó nhưng tâm tư đã không biết bay đi nơi nào.

Đại Thánh nói một sự tình khiến hãn cực kỳ kinh ngạc, hãn không ngờ chuyện lại có thể như thế này.

Đối với đông đảo chí cường giả, kỷ nguyên này chính là kỷ nguyên sau cùng, bất kể là ai, chỉ cần không siêu thoát, cuối cùng cũng sẽ tan thành mây khói.

Chí cường giả bọn họ sao có thể tiếp thu cho được.

Bọn họ tu hành đến hiện tại vì muốn vĩnh hằng, nhưng bây giờ lại phát hiện đây là kỷ nguyên cuối cùng, điều này không khiến bọn họ tức điên lên hay sao.

- Gâu gâu.

Đúng lúc này, một tiếng chó sủa cắt đứt tâm tư Lâm Phàm, thời điểm hăn ngẩng đầu lên, phát hiện trước mắt hăn là một đứa nhỏ chân trần, mặc quần áo cũ rách, tay ôm một con chó mực đứng ở cửa rụt rè nhìn hăn.

Thời điểm nó phát hiện Lâm Phàm đang nhìn nó, nó lại ảo não chạy đi.

- Không hiểu tên nhóc con này muốn làm cái gì?

Lâm Phàm cười cười cũng không để chuyện này trong lòng.

Nhưng Lâm Phàm không ngờ tới là, không lâu lắm đứa bé kia lại tới, nó như cũ lén lén lút lút trốn một bên sau đó thừa dịp Lâm Phàm không chú ý, thò tay nhỏ vào trong ngăn kéo, muốn lấy một viên đan dược.

- Tiểu tử, trộm đồ là không tốt đâu! Nếu muốn thì phải quang minh chính đại đánh cướp mới được, nếu không sẽ làm mất phong độ nam nhi đó.

Lâm Phàm cười nói.

- Gâu gâu.

Con chó đen nhỏ nhe răng trợn mắt nhìn Lâm Phàm, điên cuồng sủa lên, nhưng Lâm Phàm dùng một ánh mắt nhìn sang nó, khiến nó sợ hãi nằm rạp trên mặt đất, không dám kêu loạn nữa.

Nhìn thấy con chó đen nhỏ Lâm Phàm chợt nhớ lại một người, hẳn không biết Thất Thánh lão cầu chạy đi nơi nào rồi.

Thất Thánh lão cầu bon chen với Lâm Phàm ở Huyền Hoàng Giới cũng khá lâu, nhưng sau khi Cổ Thánh Giới mở ra, hẳn rất ít xuất hiện, bây giờ không biết hẳn đi đâu rồi.

Chẳng lẽ chết rồi sao?

Bé trai biết bị phát hiện, sợ hãi làm khuôn mặt nhỏ bé trắng bệch, nó xoay người muốn chạy trốn nhưng Lâm Phàm hiện tại hơi buồn không ai tán gẫu nên muốn tìm chút niềm vui.

Hắn vươn người bắt cổ đứa trẻ, trực tiếp xách lên nói

- Tiểu tử, tại sao lại trộm đồ?

- Bại hoại, người thả ta xuống mau.

Tứ chi nhỏ bé của nhóc con khua loạn trong không trung muốn đánh vào người Lâm Phàm nhưng tiếc rằng không tới.

- U, rất ngang ngược nha.

Lâm Phàm cười cợt, sau đó thả nó xuống đất.

RẦM một tiếng.

Đứa nhỏ sau đó lại quỳ trên mặt đất nói.

- Ông chủ van cầu người thương xót, cha ta bị người ta đả thương không có tiền mua thuốc nên ta mới làm vậy, chỉ cần ông chủ cho ta thuốc, sau này muốn ta làm trâu làm ngựa cho ông cũng được.

- Vừa rồi người còn thô bạo lắm mà, không ngờ mới đó đã quỳ rồi, thật vô vị quá.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, sau đó ngón tay búng một cái, một viên thuốc rơi vào trong tay đứa trẻ.

- Đan dược này đưa cho cha người đi, sau này làm người phải có cốt khí một chút nghe chưa, không cho thì cướp chứ không được động chút là quỳ lạy van xin.

Lâm Phàm từ tốn nói.

Nếu đứa trẻ này học theo lời của Lâm Phàm, sau này nó lớn lên chỉ sợ cũng trở thành bá chủ một phương, gieo vạ cho chúng sinh mất.

Đứa nhỏ sững sờ, hai con mắt thiên chân vô tà tròn vo nhìn Lâm Phàm, sau đó dập đầu mấy cái rồi lấy đan dược chạy như bay tìm trở về.

- Nhàm chán quá, không biết lúc nào Đại Thánh mới có thể khôi phục thương thế đây, Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp quả thật hết sức kỳ diệu, dĩ nhiên chiến thiên tăng cường chiến ý.

Đại Thánh cô đọng võ đạo thần thông của hắc sau đó trực tiếp đưa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm vì nắm giữ hệ thống, nên học tập võ đạo thần thông rất nhanh, bởi vậy, hắc đã tu luyện Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp đến cấp độ nhập môn rồi.

Nhưng muốn tu luyện đến mức độ cao thâm hơn, phải tiêu hao một đoạn thời gian rất dài.

Công pháp này không giống những công pháp khác, những công pháp khác Lâm Phàm chỉ cần một ý nghĩ đã có thể tu luyện nó tới cảnh giới cao thâm nhất, còn công pháp này lại cần thời gian tôi luyện rất nhiều mới có thể tiếp cấp được.

Lúc này, trong một căn phòng cũ nát nào đó, một người đàn ông nằm ở đó, toàn thân gầy gò, trên lồng ngực lại có một vết thương cực kỳ kinh khủng, trên vết thương này có một đoàn khói đen quẩn quanh, giống như đang ăn mòn thân thể hắn vậy.

Vết thương rất sâu có thể nhìn thấy cả nội tạng trong cơ thể. Nếu như người bình thường chịu phải loại thương thế này, chỉ sợ đã sớm chết rồi.

- Cha ơi, con có đan dược rồi này.

Một tiếng nói thanh thúy của trẻ con tràn ngập vẻ hưng phấn vọng lại.

Nam tử nằm trên giường sắc mặt trắng hếu, lộ vẻ tươi cười nhưng sau đó lại nhướng mày phun ra một ngụm máu tươi.

- Cha mau ăn đan dược đi, cha nhanh ăn vào là vết thương trên người sẽ nhanh khỏi thôi.

Đứa nhỏ kích động nói.

Nam tử thấy viên đan dược, trong mắt vẫn có ý nghĩ nó vô dụng nhưng hắn vẫn như cũ lộ ra tươi cười.

Loại thương thế này đâu phải đan dược tầm thường có khả năng chữa trị, nhưng vì để nhi tử một tia hi vọng, hắn vẫn phục dụng.

- Tốt, tốt.

Nam tử biết thời gian của mình không còn nhiều lắm, thứ duy nhất hắn không yên tâm chính là đứa con trai này.

Vì muốn nhi tử không lo lắng, nam tử này cũng không thèm để ý đan dược gì mà nuốt đại, mặc kệ độc dược hay đan dược cũng không quan trọng nữa.

Hắn rất rõ ràng tình huống thân thể mình nhất.

Nam tử tiếp nhận đan dược nuốt xuống sau đó sờ sờ con trai đầu nói.

- Được rồi, con ra ngoài chơi... Đi.

Chưa kịp nói hết câu, sắc mặt nam tử đột nhiên biến đổi, trên mặt hân lộ vẻ không dám tin tưởng.

Hắn cảm nhận trong cơ thể mình có một luồng sinh mệnh lực cường hân đấu đá lung tung, luồng khói đen quần quanh trên vết thương trực tiếp bị đuổi ra ngoài.

Huyết nhục héo rũ khôi phục rất nhanh.

- Chuyện này... Đây.

Nam tử kinh hãi biến sắc, khuôn mặt ngạc nhiên nhìn nhi tử của mình, không hiểu nó lấy được thần đan từ nơi nào.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 892: Đừng Có Gây Chuyện Với Ta

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Cửa hàng đan dược Lâm Phàm mua lại tại Lập Thiên Thành không hề bắt mắt chút nào, khai trương rất lâu rồi mà không có ai nào đến thăm, chuyện này chủ yếu là do ông chủ trước đây không có năng lực, không cách nào đưa được một ít thần đan thần dược đến cửa hàng mình, tự nhiên sẽ rất ít khách thôi.

Lâm Phàm đối với chuyện làm ăn này cũng không để ý chút nào, hắn chỉ muốn Đại Thánh mau khôi phục thương thế, sau đó rời khỏi nơi này.

Đồng thời hắn ở đây cũng tránh né một quãng thời gian, để những chí cường giả kia chuyên tâm làm việc khác, đừng có tiếp tục đuổi giết hắn đến cùng nữa.

Lâm Phàm lang thang lâu như vậy, đang rất muốn hưởng thụ cuộc sống an nhàn một phen.

Lúc này, bên ngoài đang rất rối loạn, rất nhiều Hoàng Thành thị vệ đang lùng sục khắp thành, giống như đang lùng bắt người nào đó.

Nhưng những chuyện này Lâm Phàm chả để tâm chút nào.

Đúng lúc này, một tiếng chó sủa truyền đến.

Gâu gâu.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện người đến lại là đứa trẻ lúc trước, nhưng lúc này bên cạnh nó còn một người đàn ông trung niên.

Trung niên nam tử này khí sắc tầm thường, nhưng thân thể hẳn lại có khí tức viên đan dược của mình, hiển nhiên đây là người cha trong miệng đứa bé.

- Cha, đan dược kia là hẳn cho con đó.

Đứa nhỏ chỉ vào Lâm Phàm nói.

Bây giờ, cha nó đã khôi phục, đứa nhỏ tự nhiên cực kỳ cảm kích Lâm Phàm, ấn tượng của hẳn trong mắt nó thay đổi một trăm tám mươi độ rồi, thậm chí nó có ý muốn quỳ lạy Lâm Phàm.

Người đàn ông trung niên này có tu vi tự thân cũng là Thần Thiên Vị tầng hai, nên kiến thức vẫn có.

Thời điểm hẳn nhìn thấy ân nhân lại phát hiện khí tức toàn thân ân nhân đều nội liễm không có bất kỳ gợn sóng nào, giống như người bình thường, nhưng hẳn biết, người trước mắt này sâu không lường được.

Viên thần đan hẳn vừa dùng có thể nói là viên thuốc thần kỳ nhất mà cả cuộc đời hẳn thấy được.

Cho dù thần đan quý báu nhất cũng không có khả năng, liền chữa trị thương thế của hẳn trong nháy mắt được.

Thương thế kia đeo bám theo hẳn mấy năm khiến hẳn ngày đêm chịu đủ sự đau đớn, hẳn cũng đã tìm vô số linh đan diệu dược, nhưng đại đa số đều chỉ có tác dụng hạn chế đau đớn, không thể thanh trừ tận gốc.

Phù phù!

- Cảm tạ ân cứu mạng của ân nhân, tại hạ tên Dương Vạn Thiên, vô cùng cảm kích ơn ngài, tôi nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp ân cứu mạng.

Dương Vạn Thiên cảm kích nói.

Lâm Phàm ngồi chỗ đó nhẹ nhàng dẫn lông mày nói

- Ở đây đang thiếu một người quét sân dọn dẹp nhà cửa, người với hài tử người hãy ở lại nơi đây đi.

Thời gian Lâm Phàm ở chỗ này không ngắn, nên cần một người làm, một hạt đan dược đổi lấy một sức lao động miễn phí, cứ sao không nhận, Dương Vạn Thiên kia cũng đang rất muốn đấy.

- Cảm tạ chủ nhân, cảm tạ chủ nhân, đây là hài nhi của ta tên Dương Chi Hành.

Dương Vạn Thiên đáp lời.

- Dương Chi Hành?

Lâm Phàm hơi nhíu mày, cảm giác danh tự này không hay lắm.

- Chủ nhân, chẳng lẽ có gì không ổn hay sao?

Dương Vạn Thiên cảm giác Lâm Phàm có chút thần bí khó lường, giống như có gì đó không nói ra được.

- Không, chẳng có gì cả, ta chỉ cảm giác danh tự này quá bình thường thôi.

Lâm Phàm trả lời.

- Khẩn xin chủ nhân ban lại tên cho hần.

Dương Vạn Thiên khẩn thiết nói.

- Được, sau này gọi nó là Dương Bá Thiên đi, danh tự này đủ để xưng bá chư thiên rồi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Nhưng khi Dương Vạn Thiên nghe xong, trong lòng sóng lớn mênh mông, danh tự này...?

Nói ra sẽ bị đánh chết á.

Chẳng qua chủ nhân đã ban tên cho, tự nhiên phải nhận lấy thôi.

- Chủ nhân, danh tự này rất hay.

Dương Vạn Thiên vội vàng nói.

- Cha, hài nhi vẫn cảm giác tên Chi Hành êm tai hơn.

Đứa nhỏ ngây thơ mở miệng.

- Cái này tốt hơn mà, Bá Thiên tốt hơn rất nhiều, rất khí phách.

Tuy rằng Dương Vạn Thiên cảm thấy Chi Hành vẫn tốt nhưng giờ đã nhận chủ rồi, tự nhiên phải nghe theo ý tứ chủ nhân mới đúng.

- Các người mau đi quét rác đi, nếu không có chuyện gì thì không nên quấy rầy ta.

Lâm Phàm cũng không nói thêm gì, lại ngồi đó ngẩn người.

- Vâng.

Dương Vạn Thiên gật đầu đáp lời, sau đó yên lặng đi làm công việc của mình.

Đối với Dương Vạn Thiên, nghi thức nhận chủ lần này thật có chút đơn giản, cũng chỉ nói mấy câu đã quyết định chuyện này rồi, cái này cũng quá nhanh đi.

Mấy ngày sau.

Dương Vạn Thiên cảm giác cửa hàng còn tiếp tục như vậy khẳng định sẽ không qua được, mấy ngày rồi mà không có một vụ làm ăn nào,

làm người hầu như hăn cũng sốt ruột thay cho Lâm Phàm.

Hăn muốn báo ân, tự nhiên không muốn của hàng buôn ế ẩm như vậy.

- Chủ nhân, tình hình buôn bán trong tiệm không tốt lắm, tiểu nhân cho rằng chúng ta nên thu mua một ít đan dược thì hay hơn.

Dương Vạn Thiên thừa dịp có cơ hội lén lén lút lút nói ý tưởng của mình cho Lâm Phàm.

- Không cần đâu, như vậy rất tốt rồi, đúng rồi y phục này của các người cũng có chút cũ kỹ, nên mua cái mới đi.

Lâm Phàm vung tay áo lên, mười vạn Thánh Dương Đan rơi trên bàn.

Bây giờ Thánh Dương Đan đã tiền tệ thông hành các giới, nên mười vạn Thánh Dương Đan này cũng không phải con số nhỏ.

Cái này là do cường giả phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, sau đó ngưng tụ ra, chứ nó đối với người bình thường, mười ngàn Thánh Dương Đan đủ để họ sinh hoạt cảmột năm.

Nhưng đối với người tu luyện, một trăm ngàn Thánh Dương Đan cũng chỉ như mưa bụi mà thôi.

- Cảm tạ chủ nhân.

Dương Vạn Thiên cảm động nói.

Mấy ngày sau, Lâm Phàm mỗi ngày đều đi vào Động Thiên kiểm tra tình huống Đại Thánh một lần.

Lúc này, quanh thân Đại Thánh có kim quang lấp loé, được một đoàn sức mạnh vô tận bao phủ, hủy diệt lực trong cơ thể bốc lên muốn thừa thời cơ này vươn mình tàn phá hết thảy.

Hai luồng sức mạnh đối lập lẫn nhau, trong khoảng thời gian ngắn cũng không phân cao thấp, nhưng Lâm Phàm phát hiện, sức mạnh hủy diệt của lôi đình đang từ từ giảm bớt, chắc không bao lâu nữa Đại Thánh có thể hoàn toàn khu trừ nó.

Một chương kia của Lôi tổ ẩn chứa toàn bộ sức mạnh của hắn, mà Đại Thánh vẫn còn có thể sống, vận may như vậy đã ngất trời rồi.

Dù sao Đại Thánh cũng không có thân thể cường hãn như Lâm Phàm.

Như mọi ngày, cửa hàng vẫn vắng ngắt như cũ, nhưng lúc này lại có một đám thị vệ bao vây.

- Rốt cuộc tìm được rồi.

Dẫn đầu là một người đàn ông có tướng mạo uy nghiêm, khi nhìn thấy Lâm Phàm, trong mắt lóe lên một đoàn lửa giận, bên cạnh nam tử này chính là Thương Khuynh Thành bị Lâm Phàm đạp dưới chân hôm trước.

Bọn họ tìm kiếm Lâm Phàm đã được mấy ngày, rốt cuộc mới tìm thấy, không hưng phấn sao được.

Bọn hắn biết thực lực người này rất cường hãn, nên đã dẫn theo không ít cung phụng trưởng lão lại đây.

- Các người định làm gì?...

Dương Vạn Thiên nhìn thấy những thị vệ này, lông mày ngưng lại, sau đó chặn trước cửa tiệm hỏi.

- Tránh ra đi.

Lâm Phàm nhẹ giọng ra lệnh.

Tình huống này Lâm Phàm không để trong mắt chút nào, đối với Lâm Phàm, những người này cũng chỉ là giun dế, tự tìm phiền toái cho

mình mà thôi.

Dương Vạn Thiên nhìn Lâm Phàm, cuối cùng gật đầu, lui qua một bên.

- Các vị cung phụng, nhất định phải bắt người này cho ta.

Đại hoàng tử lớn tiếng nói rằng.

- Vâng.

Đông đảo cung phụng gật đầu, sau đó quay sang nhìn Lâm Phàm, bọn họ cũng không thèm để người trẻ tuổi trước mắt này vào mắt, bọn họ thấy, tuy tiểu tử này có chút thực lực, nhưng một khi bọn hắn liên thủ ra tay, không ai có thể chống lại được!

Thương Khuynh Thành càng tức giận nhìn Lâm Phàm nói.

- Thứ hỗn trướng, ta nhất định để người chịu đủ đòn vọt.

- Ai...

Lúc này, Lâm Phàm thở dài một tiếng, thả vật cầm trong tay xuống.

- Thần Thiên Vị bảy tầng.

- Thần Thiên Vị tám tầng.

- Thần Thiên Vị chín tầng.

- Cũng chỉ có thực lực thế này thôi sao? Ta nói rồi, các người đừng gây chuyện với ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Thời khắc này, Lâm Phàm đột nhiên đứng lên, dáng dấp lạnh nhạt của hắn khiến tâm thần đông đảo cung phụng ngưng lại.

Giờ bọn họ cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt giống như một toà núi lớn, hung hăng đè ép lên người bọn họ, khiến họ không thở nổi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 893: Người Dám

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, mình là một người rất khiêm tốn nha, lấy thực lực bá đạo của mình bây giờ, lại chỉ mở một hiệu thuốc nhỏ xíu nhỏ xiu trong một cái góc khuất chẳng ma nào mò tới thế này rồi là hiểu rồi.

Nhưng giờ lại bị người ta tới cửa chủ động động khiêu khích.

Không thể nhịn được mà.

Lúc này, những vị cung phụng Hoàng tộc khiếp sợ nhìn Lâm Phàm, bởi vì cảm giác vừa rồi bọn họ đối mặt dị thường khủng bố, giống như đối mặt một đầu hung thú từ thượng cổ vậy.

Trước mặt bọn họ, Lâm Phàm giống như một đầu thượng cổ hung thú đang ẩn nấp, khi có người chọc tới nó, lúc đó nó mới phát ra một khí tức kinh khủng áp chế tất cả sinh linh dám khinh nhờn nó.

- Đại hoàng tử, tình huống này có gì đó không đúng.

Một tên cung phụng lén lén lút lút nói với Đại hoàng tử, vì hắn cảm giác người trẻ tuổi trước mắt không giống người thường, người này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

- Hừ, có gì không đúng, cứ bắt hắn lại cho ta.

Đại hoàng tử hừ lạnh một tiếng, không cảm giác có gì không ổn cả.

Dung nhan tuyệt đẹp của Thương Khuynh Thành giống như sắp phun lửa rồi.

Cặp mắt kia nhìn chòng chọc Lâm Phàm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn mới hả giận.

Tình cảnh chịu nhục trước đó nàng sẽ không bao giờ quên, tên ghê tởm này dám đạp mình dưới chân trước mặt bàn dân thiên hạ, điều này sao nhin được chứ.

Trong hoàng thành này, mình là đệ nhất mỹ nữ, là nữ thần trong lòng vô số nam tử, mỗi một lần xuất hành, đều được mọi người vây quanh giống như chúng tinh thưởng nguyệt.

Nhưng tên ghê tởm này dĩ nhiên đạp nàng dưới đất, làm nàng mất mặt lớn như vậy.

Vô luận như thế nào, nàng phải báo mối thù này.

- Em gái, đừng có dùng ánh mắt oán hận nhìn ca, người ta không biết còn tưởng rằng ta vứt bỏ ngươi thì khổ đấy, ta đối với thanh danh chính mình vẫn rất để ý nha.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Đám người này thật không có mắt nhìn chút nào.

Nếu mình bại lộ hết thực lực, không dọa bọn họ sợ đến tè ra quần mới lạ.

Dương Vạn Thiên bảo vệ nhi tử phía sau, ánh mắt cảnh giác nhìn tình huống trước mắt, chỉ cần có gì đó không đúng, sẽ lập tức ra tay.

- Im miệng, ta nhất định phải để cho ngươi hối hận, các người còn nhìn cái gì? Không mau lên cho ta.

Thương Khuynh Thành quay lại nhìn những cung phụng kia gầm lên.

Tuy trong lòng bọn họ có chút lo lắng, nhưng lúc này cũng có thể cắn răng ra tay mà thôi.

Ầm!

Thực lực bọn họ không yếu, trong nháy mắt ra tay đã bao vây Lâm Phàm.

Lâm Phàm hít mắt không động chút nào, nhưng đám cung phụng kia cũng giống như đạn pháo, trực tiếp bắn ra ngoài, té ngã trên đường phố.

Lâm Phàm không hạ sát thủ, vì hắn còn muốn ở đây một thời gian nữa.

Đám cung phụng đang nằm trên đất hoảng sợ nhìn Lâm Phàm bên trong nhà.

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đang lúc, trong chớp mắt bọn hắn muốn động thủ, lại có cỗ sức mạnh cường hãn đánh vào người bọn họ, thời điểm bọn họ phản ứng lại thì đã nằm ở chỗ này rồi.

Cao thủ, cao thủ tuyệt đỉnh.

Bọn họ không ngốc, bọn họ nhìn ra, hơn nữa bọn họ biết nam tử này đã rất nường tay đối với bọn họ, hắn không xuống tay ác độc, nếu không, không chỉ bị đẩy ra đường thế này thôi đâu.

- Chuyện này... Chuyện này...

Đại hoàng tử đã tính trước mọi chuyện, nhưng lúc này lại hoàn toàn không biết gì.

Thế này là sao... Cái này cũng quá giả tạo đi.

Những cung phụng này đều là cường giả bảo vệ Hoàng Thành, thực lực rất cao nhưng tình huống bây giờ lại để Đại hoàng tử kinh hãi biến sắc.

Chưa được một cái nháy mắt, những cung phụng này đã bị đối phương trấn áp, thậm chí ngay cả thủ đoạn đối phương như thế nào cũng không nhìn ra.

Quá nhanh.

Dương Vạn Thiên vốn cho rằng sẽ có một hồi chiến đấu ác liệt xảy ra nhưng tình huống bây giờ khiến hắn thật sự chấn kinh.

Hắn biết thực lực những cung phụng kia rất mạnh, họ là cường giả trong Hoàng Thành của Lập Thiên Thành, phụ trách bảo vệ một phương Hoàng thành, sức chiến đấu vô song, nhưng bây giờ toàn bộ lại bị trấn áp.

Dương Vạn Thiên kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, người chủ nhân này của mình đến cùng có lai lịch thế nào, sao thực lực cường hãn như vậy.

- Hiện tại chỉ còn lại hai người các người.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn hai người, âm thanh bình thản như đang nói chuyện rất bình thường.

- Ngạc!

Thương Khuynh Thành nhìn một màn trước mắt, thì cả người chấn kinh tròn mắt nhìn đi nhìn lại, thân thể có lẽ có lỗi có lổm kia bắt đầu run rẩy, nàng có chút hơi sợ rồi.

Tên biến thái này rốt cuộc từ đâu tới vậy?

Những cung phụng kia đều là cường giả trong Hoàng Thành nha, thực lực cường hãn giống như thần nhân, nhưng ở trước mặt hắn lại giống như giun dế, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

- Người muốn làm gì?

Thương Khuynh Thành lui về sau một bước, vì động tác quá mạnh nên hai con thỏ trước ngực cũng run lên một cái.

- Khà khà!

Lâm Phàm cười ti tiện, giống như đang quan sát gì đó, sau đó hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử cảm nhận ánh mắt này, tâm thần cũng run lên, hắn có chút hoảng sợ nói.

- Ta là Đại hoàng tử đó, người muốn thương tổn tới ta, người sẽ không chạy thoát khỏi nơi này đâu.

- Hai vị, yên tâm đi, ta tuyệt đối không làm gì các người cả, dù sao thì ta cũng là người theo chủ nghĩa hòa bình.

Lâm Phàm lộ nụ cười xán lạn nói.

Nhưng nụ cười này trong mắt Thương Khuynh Thành và Đại hoàng tử lại có chút kinh khủng, nội tâm hai người giống như bị ngưng đọng, bọn họ cảm nhận được trong nụ cười kia có gì đó không tốt.

- Bá Thiên, cầm cây chổi ra đây cho ta.

Lâm Phàm nói rằng.

Dương Bá Thiên nghe xong mở to mắt, nó không hiểu chủ nhân muốn làm gì, nhưng sau đó vẫn chạy tới cầm theo cây chổi cao gấp đôi người hắn.

Lâm Phàm nắm chặt cây chổi, miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng nói.

- Đến đây đi, nếu như không lưu lại chút ấn tượng gì cho các người, chỉ sợ các người sẽ không khắc sâu chuyện này vào đầu đâu.

- Người muốn làm gì?

Hai người kinh hãi không hiểu gia hỏa này muốn làm cái gì với bọn họ.

- Ha ha, các người thử nói xem sao.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, sau đó cầm lấy cán chổi quất lên mông hai người.

Bạch... bạch!

Một âm thanh kỳ lạ vang lên trong hiệu thuốc, theo sau chính là một hồi tiếng kêu thảm thiết.

- Ta là Đại hoàng tử, sao người dám làm như vậy...

- A! Cứu mạng a.

Đại hoàng tử bị đánh đến nhảy lên vọt xuống, giống như dưới chân có lửa.

Thương Khuynh Thành thấy cảnh này thì trợn tròn mắt, sau đó nàng phát hiện nam tử nhìn về phía mình.

Nàng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, có chút hoảng sợ nhìn Lâm Phàm.

- Người... Dám.

Bạch...bạch!

Thời khắc này, hai bóng người đang điên cuồng nhảy lên trên đường phố, cái chổi kia là cái quái gì vậy, sao đánh vào người bọn họ lại đau như thế.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến mình dẫn người đến đây hỏi tội, nhưng người chịu tội lại chính là bản thân mình, trách ai bây giờ đây, trách

mình thôi, chộc ai không chộc, đi chộc main bữa nhất tất cả các bộ truyện ta từng biết.

Hiện thực này thật quá tàn khốc rồi

- Người dừng tay cho ta, ta là Đại hoàng tử đó, người biết không?

- Ta sẽ không bỏ qua cho người.

- A!

Từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời, tiếng kêu này rất khủng bố, khiến người ta không rét mà run.

Thường dân xung quanh nhìn thấy một màn đang xảy ra, cũng hoàn toàn đứng hình.

Bọn họ biết rất rõ hai người bị đánh, một là Đại hoàng tử còn một là đệ nhất mỹ nữ Lập Thiên Thành Thương Khuynh Thành.

Giờ khắc này, bọn họ đang bị một nam tử cầm chổi đánh cho nhảy lên nhảy xuống, nhìn rất thê thảm.

Còn đám cung phụng cũng chỉ đành nuốt một ngụm nước bọt, liếc mắt nhìn nhau không dám ho một câu.

Khủng bố!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 894: Sức Mạnh Ý Chí

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong hoàng thành.

Lúc này, Đại hoàng tử đã cởi áo ra và nằm trên giường.

- Đau chết mất.

Đại hoàng tử kêu rên không ngừng, trên lưng có rất nhiều vết lằn màu đỏ, do chối quất, mặc dù nó không vỡ ra, nhưng cảm giác đau đớn lại hành hạ Đại hoàng tử, khiến hắn không chịu đựng nổi.

- Đại hoàng tử, đan được đến rồi.

Một Luyện đan đại sư vội vội vàng vàng mang một viên thần đan đi tới chỗ Đại hoàng tử.

Đáng nhẽ với tu vi của Đại hoàng tử, những vết thương nhỏ này đều có thể dựa vào chính mình loại trừ chứ, nhưng hắn khiếp sợ phát hiện, không quản mình vận chuyển pháp lực chữa trị như thế nào, nó cũng không tiêu tan được.

- Nhanh lên một chút... Nhanh lên một chút.

Đại hoàng tử không kịp chờ đợi, hô lên.

Bây giờ chỉ có thể thử dùng thần đan của Luyện đan đại sư mà thôi.

Đại hoàng tử nuốt thần đan vào, sau đó chờ đợi tác dụng đan dược, nhưng hắn phát hiện đan dược không bất kỳ tác dụng gì.

- Người luyện đan như thế nào, sao không có một chút tác dụng vậy?

Đại hoàng tử giận dữ nói.

Luyện đan đại sư sợ hãi vội vã quỳ xuống, đầu chảy mồ hôi ròng ròng.

Thần đan không có tác dụng, sao có thể có chuyện đó, thần đan này được gom từ rất nhiều thần dược mới luyện chế thành, làm sao lại không tác dụng đây.

- Hoàng nhi, làm sao vậy.

Đúng lúc này, một đạo âm thanh uy nghiêm từ bên ngoài truyền vào.

Sau đó, một nam tử mặc áo hoàng bào, bộ pháp vững vàng đi vào.

Đại hoàng tử nhìn người tới, lập tức khóc lóc kể lể.

- Phụ hoàng, một ông chủ tiệm thuốc trong thành dám phạm thượng với con...

- Lại có sự tình như thế, quả thực tội không thể tha.

Sau khi Đế Hoàng nghe xong, mặt rồng giận dữ, đây rõ ràng muốn gây hấn với Hoàng tộc bọn họ mà.

- Hoàng nhi, người nghỉ ngơi cho khỏe đi, việc này Phụ hoàng làm chủ cho người.

- Cảm tạ Phụ hoàng.

Trong lòng Đại hoàng tử vui vẻ, nếu Phụ hoàng xuất thủ, tên ghê tởm kia còn không bó tay chịu trói = sao.

...

Đại hoàng tử tự nhiên không biết sau khi Phụ hoàng hắt trở về, việc đầu tiên làm là gọi mấy vị cung phụng đến hỏi rõ sự tình, sau khi nghe xong, thần sắc hắt biến đổi rất nhiều.

- Theo ý các người, người trẻ tuổi kia cũng không xuống tay ác độc, ngược lại giống như hắt muốn ẩn cư ở Lập Thiên Thành?

Đám cung phụng đều nhao nhao gật đầu.

- Đúng, đại cung phụng thực lực đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng chín nhưng cũng như chúng ta, không thấy rõ đối phương động thủ như thế nào, coi như Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cũng không có khả năng mạnh như thế, có sức mạnh như vậy chỉ có thể là Chí Tôn Cảnh hoặc cảnh giới càng cao hơn.

Một tên cung phụng trả lời.

Nghe nói như thế, Đế Hoàng tự nhiên ngây ngẩn cả người, cường giả Chí Tôn Cảnh trở lên chính là nhân vật nghịch thiên a.

Bọn họ tuy có chí cường giả che chở, nhưng Lập Thiên Thành chỉ là một toà thành nho nhỏ mà thôi, đám lão tổ kia chả xem nó thành cái đình gì đâu.

- Vậy các người nói, cường giả thần bí này đối với Hoàng Thành có nguy hiểm hay không?

Hắt hiện tại chỉ muốn biết chuyện này thôi.

- Hắt là không, cường giả tự nhiên có uy nghiêm của cường giả. Đại hoàng tử cùng Thương tiểu thư hai lần khiêu khích uy nghiêm nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, mà người này đối với chúng ta cũng chỉ

là đẩy lui, cũng không gây khó dễ chút nào, từ đó cho thấy, hắc đang ẩn cư ở Lập Thiên Thành chúng ta mà thôi.

- Theo thần thấy, Đại hoàng tử có thể cùng cường giả như thế kết duyên là hi vọng to lớn, nếu cường giả thần bí thật sự muốn chém giết Đại hoàng tử, coi như tất cả chúng ta cũng không có cách nào chống đối, dù sao, chúng ta ở trong mắt loại cường giả này, cũng chỉ là giun dế, nếu để Đại hoàng tử tự mình giải quyết có lẽ sẽ có cơ duyên gì cũng không chừng.

Một vị Cung phụng hưng phấn tiếp lời.

Lời vị Cung phụng này nói để Đế Hoàng có chút mơ tưởng.

Cường giả tuyệt thế, chuyện này ngược lại không tệ.

Đại hoàng tử còn muốn dựa vào lão tử hỗ trợ, nhưng hiện tại hắc còn không biết hắc đã bị lão cha bán đi từ lúc nào rồi.

Thương Khuyển Thành ở trong nhà cũng trải qua sự tình như thế, Thương gia chủ có cùng ý nghĩ đối với chuyện này như Đế Hoàng, họ cảm giác đây là một loại cơ duyên, bởi vậy, họ cũng chỉ động viên trót lười đầu môi hai đứa con của mình chút thôi, sau đó để hai người từ mình đi giải quyết.

...

Sau khi Lâm Phàm dạy dỗ hai con ngựa nông cuống kia một trận, cả người đều cảm thấy khoái trá hết sức.

Có lúc tìm một ít chuyện làm cũng không tệ lắm.

Đúng lúc này, lông mày xung Lâm Phàm ngưng lại, nhìn vào trong hư không vô tận.

Đây là khí tức của chí cường giả.

- Vạn Thiên, các người trông coi cửa hàng cho tốt, ta có chút chuyện làm.

Lâm Phàm đứng dậy ra lệnh, sau đó tiến vào hư không vô tận.

Dương Vạn Thiên nhìn chủ nhân biến mất, trong lòng vô cùng khiếp sợ, không biết chủ nhân này của mình đến cùng có lai lịch thế nào.

...

- Nhân tộc Đại Đế, lần đầu tiên gặp mặt a!

Ngay thời điểm Lâm Phàm xuất hiện trong hư không, một thanh âm đột ngột truyền vào tai hắn.

Lâm Phàm kinh ngạc ngưng lại, thầm nghĩ dĩ nhiên có người phát hiện mình.

- Nhân tộc Đại Đế, người không cần sốt sắng, ta không có ác ý.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, khiến Lâm Phàm hơi sửng sốt.

- Cổ Tộc, Ma Thần lực lượng Bàn Cổ.

Bàn Cổ và Cổ Tộc có dáng dấp khá giống nhau, nhưng khí tức của Bàn Cổ vững vàng trầm ổn hơn rất nhiều, không giống sự cuồng bạo của Cổ Tộc.

Đồng thời, trong mắt Lâm Phàm, Bàn Cổ giống như tâm điểm lực lượng, một luồng sức mạnh cuộn cuộn từ trên người Bàn Cổ bạo phát.

Đây là sức mạnh cực hạn có thể phá diệt tất cả, nắm giữ lực lượng hủy thiên diệt địa.

- Bàn Cổ Ma Thần, người làm thế nào phát hiện được ta.

Lâm Phàm hỏi.

- Thời điểm ngươi tiến nhập Lập Thiên Thành, ta đã cảm nhận được.

Bàn Cổ Ma Thần cười nói.

Vì hắc khá giống Cổ Tộc, nên nụ cười này nhìn qua vẫn có chút đáng sợ.

- Ngươi không muốn giết ta?

Lâm Phàm hỏi tiếp.

Bây giờ, hắc đã trở thành mục tiêu phải giết trong lòng vô số chí cường giả, vì hắc đã đoạt vô số thần vật trong tay bọn họ a.

Mà bên trong các chí cường giả, Bàn Cổ Ma Thần chắc thuộc về tồn tại đứng đầu.

Sức mạnh cường hắc tới trình độ nhất định, bất cứ sự vật gì cũng sẽ bị một quyền phá diệt.

Nếu như cùng động thủ, thân thể Viễn Cổ cảnh đại viên mãn này của mình không nhất định có thể chống đỡ được a.

- Ha ha, tại sao ta lại muốn giết ngươi, hôm nay tới đây, chỉ muốn gặp gỡ Nhân tộc Đại Đế đã đùa nghịch vô số chí cường giả xoay vòng vòng đến cùng là nhân vật thể nào mà thôi!

- Những sinh linh này đều do ngươi thủ hộ? Nhìn ngươi thật giống như Ma Thần trong Cổ tộc.

Lâm Phàm tò mò hỏi.

- Đây là tộc nhân của nghĩa huynh ta, đáng tiếc nghĩa huynh ta ở mấy cái kỷ nguyên trước đã ngã xuống, nên ta cũng chỉ giúp huynh ấy chăm nom một hai mà thôi.

Bàn Cổ Ma Thần trả lời.

Lâm Phàm vẫn còn có chút cảnh giác đối với người trước mặt.

Chỉ cần tình huống không ổn sẽ lập tức lui lại.

Bàn Cổ Ma Thần phát hiện Lâm Phàm vẫn ở chỗ cũ, cảnh giác nhìn mình, ngược lại cười lớn một tiếng, sau đó nói tiếp.

- Sức mạnh của người không sai, nhưng đáng tiếc người không có truy tìm đến cội nguồn chân chính của sức mạnh, cái này cho người.

Một dấu ấn màu vàng từ trong tay Bàn Cổ Ma Thần bay đến chỗ Lâm Phàm, trong lạc ấn màu vàng ẩn chứa một loại sức mạnh kinh khủng.

- Chuyện này...

Lúc này, Lâm Phàm không biết nói gì hơn, Bàn Cổ Ma Thần tới đây làm gì? Chẳng lẽ chỉ đến để đưa đồ cho mình thôi sao?

- Người đừng nghĩ nhiều như thế, kỷ nguyên này đã là kỷ nguyên cuối cùng rồi, đáng tiếc bọn họ lại không biết lý do không phải khí vận đã đến mà do vật dẫn ngoại giới đã sắp gặp tử vong.

- Nếu bọn họ có thể siêu thoát, từ mấy cái kỷ nguyên trước cũng đã siêu thoát rồi.

Bàn Cổ Ma Thần nói rằng.

- Ý này là gì?

Lâm Phàm đau đầu, tên này tiết lộ tin tức có chút nhiều.

- Ha ha, chờ người đến cấp độ đó người sẽ biết, hiện tại biết càng sớm chỉ tăng thêm áp lực cho người thôi.

Bàn Cổ Ma Thần cười lớn, sau đó xé rách hư không biến mất tại chỗ.

Lâm Phàm nháy mắt một cái, chuyện quái gì đây? Đến đây một chuyến chỉ để nói mấy câu thể thôi á.

Nhưng thời điểm hần năm dấu ấn màu vàng trong tay, tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến.

“Keng, phát phát hiện sức mạnh ý chí.”

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 895: Một Thí Nghiệm Nhỏ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sức mạnh ý chí là cái gì?

Lâm Phàm không biết Bàn Cổ Ma Thần đang muốn làm gì nữa?

Lâm Phàm ghét nhất nói chuyện một nửa không nói rõ ràng, nếu không phải không đánh được Bàn Cổ Ma Thần, hẳn có thể đánh tên kia thành đầu heo rồi tra hỏi sau.

“Keng, chúc mừng phát hiện sức mạnh ý chí.”

“Keng, có cô đọng Lực Lượng Nguyên Tuyền không?”

Lâm Phàm sững sờ, cái này còn phải hỏi hay sao, đương nhiên phải ngưng tụ rồi, không để phí à?

Từ sau khi có hệ thống, Lâm Phàm không sợ bất kỳ đồ chơi nham hiểm nào.

Bất luận đồ vật gì, trước mặt hệ thống đều không có chỗ che thân, trước kia Thất Thánh lão cầu muốn dùng đan dược giết mình, nếu không phải hệ thống nhắc nhở kịp thời, lần đó chắc mình chết toi rồi.

Bây giờ, lực lượng ý chí này làm Lâm Phàm cảm giác Bàn Cổ Ma Thần không tệ, có thể cho hắn thứ tốt như thế.

Bàn Cổ Ma Thần từ phương xa nhìn lại.

Hắn rất xem trọng Nhân tộc Đại Đế này, nếu như nói ai có thể thoát khỏi tất cả tai kiếp, nhất định là hắn chứ không ai.

- Ai, chỉ là không biết đối phương có thể lĩnh ngộ được sức mạnh ý chí hay không?

- Sức mạnh cơ bắp người người đều có, nhưng Lực Lượng Nguyên Tuyền không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ.

Bàn Cổ Ma Thần được xưng Lực Lượng Ma Thần vì hắn chính nhân vật mạnh nhất thế gian, nhưng dù là hắn cũng không thể đánh vỡ tất cả để thoát đi, nếu Nhân tộc Đại Đế không cách nào lĩnh ngộ lực lượng cội nguồn, vậy muốn thoát đi tự nhiên là chuyện không thể.

Vù!

Đúng lúc này, hư không phương xa đột nhiên rung động, một luồng sức mạnh mệnh mông phóng lên trời đâm thẳng vân tiêu.

- Chuyện này... Đây.

Bàn Cổ Ma Thần cảm nhận nguồn sức mạnh này, trong nháy mắt sợ ngây người.

Sao có thể có chuyện đó.

- Tiểu tử này làm sao có khả năng lĩnh ngộ nhanh như vậy ta.

Bàn Cổ Ma Thần kinh hãi, gương mặt hiện vẻ khiếp sợ.

Trong vô số kỷ nguyên trước, hắn đã đưa sức mạnh này cho rất nhiều người đang được gọi là thiên kiêu tuyệt đỉnh, nhưng Bàn Cổ Ma Thần vẫn thất vọng, vì không có ai có thể lĩnh ngộ Lực Lượng Nguyên Tuyền, nhưng những thiên kiêu kia vẫn rất xuất sắc, từ lực lượng trong lạc ấn đã lĩnh ngộ ra rất nhiều võ đạo thần thông tuyệt thế.

Theo Bàn Cổ Ma Thần, chuyện này không phải bình thường.

Nhưng bây giờ, Bàn Cổ Ma Thần không còn lời nào để nói, mình vừa đi không lâu, thẳng main nó đã lĩnh ngộ ra được Lực Lượng Nguyên Tuyền, búp quá đà rồi lão Phong ời, haizz.

Bàn Cổ Ma Thần liếc mắt một cái, sau đó rời khỏi nơi này.

...

- Đây là Lực Lượng Nguyên Tuyền sao?

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác bên trong nội thiên địa phát sinh một tia biến hóa.

Một luồng sức mạnh được sương mù bao phủ đang bị trấn áp trong thiên địa.

Huyền Hoàng Giới, Địa Cầu, Động Thiên không ngừng xoay tròn quanh Lực Lượng Nguyên Tuyền.

- Có ý tứ.

Lâm Phàm phát hiện sức mạnh bản thân hình như huyền diệu hơn, sau đó hẳn trở lại hiệu thuốc, tiếp tục cảm ngộ.

Dương Vạn Thiên có cảm giác sau khi ngài ấy trở về đã có chút gì đó không giống lúc trước.

Sau khi Lâm Phàm tiến vào phòng, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, tinh khí thần toàn bộ dung nhập vào nội thiên địa.

“Lực Lượng Nguyên Tuyền: level 1.”

- Vậy mà cũng có cấp bậc, xem ra cần chính mình lĩnh ngộ rồi.

Sau khi nắm giữ hệ thống, hết thảy những vấn đề liên quan đều là số liệu hóa, muốn tăng cấp lên thì cần có kinh nghiệm.

Thời điểm tinh khí thần Lâm Phàm theo Lực Lượng Nguyên Tuyền vận chuyển, tiếng nhắc nhở hệ thống truyền đến.

- Thì ra là vậy.

Sau khi hần lĩnh ngộ Lực Lượng Nguyên Tuyền, tu vi tự thân mặc dù không tăng lên nhưng khi xuất thủ sẽ có sức mạnh mênh mông cuộn cuộn, cường đại hơn trước kia nhiều lắm.

Một ngày lại một ngày đi qua.

Đến tận một tháng sau.

Tới điểm Lâm Phàm mở mắt, hai đạo tinh quang đột nhiên bạo phát.

- Đây là lực lượng của chân lý hay sao.

Sau khi trải qua một tháng tu luyện, Lực Lượng Nguyên Tuyền thành công đạt cấp 2.

Tuy chỉ tăng lên một cấp, nhưng Lâm Phàm rõ ràng cảm nhận được thực lực của mình cường đại hơn rất nhiều.

Là do sức mạnh chân lý gia trì, giống nhau như đúc với chân lý của Thủy Hỏa Đại Đế.

Mình đã từng lĩnh ngộ Thủy Hỏa chân đế do Thủy Hỏa Đại Đế truyền vào, chứ không phải tự mình tu luyện ra được.

Nhưng bây giờ, Lực Lượng Nguyên Tuyền này là của chính mình, không ai có thể cướp đoạt.

- Chủ nhân, người xuất quan rồi.

Lúc Lâm Phàm đi ra, Dương Vạn Thiên lập tức bước lên thăm hỏi.

- Ừm.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó nhìn nhi tử Dương Vạn Thiên, hẳn bỗng có một tia ý nghĩ, có thể nói một lần thí nghiệm.

Bây giờ, mình đã ngộ ra Lực Lượng Nguyên Tuyền, không biết có thể để Dương Bá Thiên cũng lĩnh ngộ ra Lực Lượng Nguyên Tuyền luôn hay không?

Nếu như có thể, thì cũng quá nghịch thiên rồi.

Tên chữ tiểu tử này do mình đặt, cái tên bá đạo như vậy, nếu không có thực lực tương xứng thì không được.

- Tiểu tử lại đây.

Lâm Phàm ngoắc ngoắc ngón tay.

Dương Bá Thiên hấp ta hấp tấp đi tới trước mặt Lâm Phàm, trong đôi mắt long lanh, tràn đầy nghi hoặc, không biết Đạo Chủ gọi mình làm cái gì.

Khoảng thời gian này, Dương Vạn Thiên vẫn luôn tẩy não cho hài tử của mình, luôn nhắc nhở nó, người trước mắt này chính là chủ nhân, đứa nhỏ tự nhiên cũng bị tẩy não rất tốt, bởi vậy cho tới bây giờ, Dương Bá Thiên cũng nhận Lâm Phàm làm chủ nhân của mình.

Dương Vạn Thiên nhìn chủ nhân, sau đó lại nhìn cậu con trai một chút, không biết Đạo Chủ muốn làm gì?

Lâm Phàm đặt một tay lên trên đỉnh đầu Dương Bá Thiên rồi hô một tiếng.

- Quán đỉnh.

Kỹ năng dạy dỗ mở ra, truyền thụ lực lượng tự nhiên tồn tại.

- Lực Lượng Nguyên Tuyền.

Đúng như Lâm Phàm nghĩ, Lực Lượng Nguyên Tuyền quả nhiên có thể truyền vào người Dương Bá Thiên.

- Hệ thống quá nghịch thiên rồi.

Nếu như để Bàn Cổ Ma Thần biết tình huống này, tuyệt đối sẽ sợ đến mức tím tái cả người.

Dương Vạn Thiên vừa mới bắt đầu còn không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trong chớp mắt sau đó, hắn đột nhiên phát hiện, khí tức hài tử mình đã thay đổi rất nhiều.

Một luồng sức mạnh mênh mông từ trên người hài tử hắn bạo phát, nguồn sức mạnh này có khí tức hủy diệt trời đất.

Dương Vạn Thiên là cường giả Thần Thiên Vị, tự nhiên có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh này rất không bình thường, vượt qua tất cả những gì hắn biết.

- Hiện tại, người còn quá nhỏ, không thể khống chế được nguồn sức mạnh này, chờ người lớn lên rồi tự mở nó ra nhé.

Lâm Phàm cảm giác nếu để ngoại nhân biết trên người một đứa bé có loại sức mạnh này, bọn chúng tuyệt đối sẽ phẫu thuật nó để nghiên cứu mất, nên hắn trực tiếp phong ấn nguồn sức mạnh này lại, chờ khi nó lớn hơn một chút, có thể nắm giữ sức mạnh trong tay, sẽ để nó chậm rãi tu luyện.

Phù phù!

Thời khắc này, Dương Vạn Thiên đột nhiên quỳ trên mặt đất.

- Cảm tạ chủ nhân, sau này Dương Vạn Thiên ta sẽ tận tâm tận lực vì người, vạn chết không từ.

Dương Vạn Thiên tự nhiên cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể con trai, nguồn sức mạnh này khiến hắn cảm thấy hoảng sợ, ơn đức này, quá

lớn rồi, lớn đến nỗi không biết phải làm thế nào để trả.

- Không có gì!

Đối với chuyện này, Lâm Phàm tự nhiên không để trong lòng, đây chỉ là một thí nghiệm nho nhỏ của hắn mà thôi.

Hiện giờ, Dương Bá Thiên còn nhỏ nên không biết gì, không biết hắn đã đi lên con đường nghịch thiên.

Sau khi trưởng thành, hắn sẽ dựa vào Lực Lượng Nguyên Tuyền để đi lên, đánh các lộ thiên tài khác khắp thế gian.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 896: Kẻ Thù Tối Cửa Hay Sao?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đại hoàng tử cùng Thương Khuynh Thành trải qua một tháng tĩnh dưỡng, cảm giác đau đớn trên người đã tiêu tán rất nhiều.

Lúc này hai người lại chạm mặt nhau trong một tửu lâu.

- Tên kia đã bị Phụ hoàng ta trấn áp rồi.

Đại hoàng tử vẫn nhớ sự tình một tháng trước, nếu không phải đau quá bất tiện, phải tiếp tục tĩnh dưỡng, sợ rằng hắn đã sớm mang đại quân đi trấn áp tên kia rồi.

Thương Khuynh Thành không nói gì, nhưng ánh mắt vẫn tỏ vẻ giận dữ như cũ, dù cho thời gian trôi qua vẫn không tắt đi được.

- Người làm sao xác định Phụ hoàng người ra tay rồi?

Thương Khuynh Thành hỏi.

Thương Khuynh Thành cũng chả có bao nhiêu hãm cảm đối với Đại hoàng tử nhưng hiện tại, bọn hắn cũng coi như đồng bệnh tương liên, đều chịu sự dày vò của Lâm Phàm.

- Cái này còn cần hỏi sao? Tôn nghiêm Hoàng thất không thể để một thường dân chà đạp được, coi như hắn có thực lực mạnh mẽ hơn nữa,

chẳng lẽ còn đại hơn hoàng quyền hay sao?

Đại hoàng tử tự tin nói.

- Điều này cũng đúng.

Thương Khuynh Thành gật gật đầu, hoàng tử nói vậy có chút đạo lý.

-Ồ, gần đây sao có nhiều ngoại tộc tới đây vậy?

Đại hoàng tử nhìn người đi ngoài đường phố, xuất hiện không ít ngoại tộc, trong những ngoại tộc kia, có một người mặc áo bào đen nhìn qua không bình thường.

- Ha ha, quan tâm chi mấy chuyện con con này! Đi nhìn tên kia xem có bị chinh hay chưa đi.

Thương Khuynh Thành nói rằng.

- Điều này cũng đúng, đến nhìn hănh một chút.

Đại hoàng tử nguyên bản muốn đi xem những ngoại tộc kia rốt cuộc tới đây làm gì nhưng vừa nghĩ tới Lâm Phàm, trong lòng tự nhiên bốc lên đoàn lửa giận.

...

Lúc này, Đại hoàng tử và Thương Khuynh Thành lén lén lút lút trốn cách đó không xa nhìn trộm tình huống trong quây thuốc.

-Ồ, tên kia không có ở đây.

Thương Khuynh Thành lên tiến.

- Hừ, khẳng định do Phụ hoàng ta ra tay, người này còn xuất hiện hay sao chứ.

Đại hoàng tử cười nói.

- Tên kia hình như là nô bộc của hãn thì phải nếu Phụ hoàng người trấn áp cái tên ghê tởm kia, đầy tớ này của hãn sao vẫn còn ở đây?

Thương Khuynh Thành nói rằng.

- Phụ hoàng ta là Quân Vương nhân nghĩa, tự nhiên không thể liên lụy người khác, xem ra cửa hàng này là do hãn kinh doanh rồi, chúng ta qua xem một chút đi.

Đại hoàng tử quan sát hồi lâu, cuối cùng đi lên trước nhìn tình huống một chút.

Dương Vạn Thiên đang bận rộn trong tiệm, nhưng nghĩ lại cơ duyên của con trai, hãn thật sự rất vui, Dương Vạn Thiên hãn không biết làm gì để báo đáp chủ nhân.

Đời này của hãn trên căn bản đã được định trước, vốn hãn cho rằng cuộc đời con trai mình cũng sẽ như thế, nhưng tình huống bây giờ đã khác, hãn biết cuộc đời nó nhất định sẽ oanh oanh liệt liệt, chuyện này làm Dương Vạn Thiên hưng phấn cực kỳ, mỗi một ngày đều đều tràn đầy động lực sống.

Những chuyện trên giang hồ giờ hãn không muốn hỏi nhiều nữa, chỉ muốn cố gắng báo đáp đại ân của Lâm Phàm thôi.

- Khà khà!

Đại hoàng tử chấp hai tay sau lưng đi vào trong tiệm hỏi.

- Làm sao, người bây giờ là ông chủ của cửa tiệm này hả?

Dương Vạn Thiên vốn cho rằng có khách tới, nhưng khi nhìn người tới, sắc mặt hãn lại cả kinh.

- Đại hoàng tử điện hạ!

Dương Vạn Thiên là cư dân bản địa, tự nhiên biết người đến là Đại hoàng tử.

- Ủm, người phải nhớ kỹ, Phụ hoàng ta long uy cuồn cuộn, tha cho người một mạng, người cần phải cảm ơn nhiều hơn mới được.

Đại hoàng tử mở miệng nói.

Dương Vạn Thiên sửng sò, không hiểu tên này đang nói là ý gì.

Đại hoàng tử nhìn thần sắc kinh ngạc của Dương Vạn Thiên, trong lòng cực kỳ tự hào, tên ghê tởm kia hiển nhiên đã bị Phụ hoàng mình trấn áp.

- Há, xem ra có khách quý đến rồi.

Vừa lúc đó, Lâm Phàm mang theo nụ cười từ trong phòng đi ra.

Đại hoàng tử cùng Thương Khuynh Thành nghe được âm thanh này, vẻ mặt hai người nhất thời biến đổi, giống như thấy quỷ, cả hai đều cảm thấy khó tin.

- Người... Người.

Hai người bọn họ không ngờ tên này vẫn còn sống, hơn nữa giống như không có xảy ra chuyện, chuyện này... Đây...

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ có vấn đề gì?

Lâm Phàm cười nói.

- Làm sao có khả năng, người sao còn ở đây chứ?

Đại hoàng tử kinh hô, chính Phụ hoàng đã đáp ứng mình trấn áp người này mà, nhưng giờ hắn vẫn còn ở đây.

Chuyện này đến cùng đã xảy ra việc gì rồi?

- Chủ nhân, cái chổi đây.

Không biết từ lúc nào, Dương Bá Thiên ôm cây chổi chạy tới chỗ Lâm Phàm.

- Ân.

Lâm Phàm gật gật đầu, tên tiểu tử này ngược lại không tệ, biết mình muốn làm gì, cũng không uống công cho hấn một hồi tạo hóa.

Đại hoàng tử và Thương Khuynh Thành nhìn thấy cái chổi, sắc mặt trắng bệch.

Cái chổi như một cái bóng ma quá lớn trong lòng bọn hấn.

Nằm trên giường một tháng, loại cảm giác đó nếu không tự trải nghiệm thì mãi mãi cũng không cảm giác được nó như thế nào.

- Người còn dám đánh ta hay sao...

Đại hoàng tử gầm hét.

- Ha ha, đánh thì đánh rồi, có gì mà dám với không.

Đét... đét!

- A...

Trong chớp mắt, âm thanh thê thảm đột nhiên lan truyền khắp quây thuốc, Đại hoàng tử bị quất cho nhảy lên nhảy xuống giống như khi.

- Dừng tay, mau dừng tay.. A... a!

Đại hoàng tử kêu thảm thiết, tên này nhất định là một đầu cầm thú a.

Hơn nữa, hấn không biết cái tên này làm như thế nào mà đánh hấn đau quá.

Sau khi đánh lên người, dù không có thương thế gì lớn, nhưng cảm giác đau đớn kia lại kéo dài tận một tháng.

- Người đừng tới đây...

Thương Khuynh Thành nhìn thấy Lâm Phàm, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn khuynh thành tuyệt thế trong nháy mắt biến thành trắng bệch.

Tên này là một tên biến thái, nơi nào không đánh, chỉ chuyên đánh cái mông mình thôi.

Làm hại mình mỗi ngày chỉ có thể nằm sấp mà ngủ, căn bản không thể lật người.

- U ah, cái mông to lên không ít nha.

Lâm Phàm nhìn chăm chăm cái mông Thương Khuynh Thành, miệng cười tiện tiện.

- Người đừng tới đây...

Bây giờ, Lâm Phàm trong mắt nàng đã trở thành một tên ác ma.

- Khà khà...

- A!

- Cứu mạng a...

Một tiếng kêu rên kinh thiên động địa, làm người ta run như cây sậy vang lên.

Thời điểm Lâm Phàm giáo huấn hai người này, phương xa có hai bóng người đang đứng chung một chỗ nói chuyện với nhau.

- Ngô hoàng, người trẻ tuổi này quả thật là cường giả tuyệt thế.

Thương gia gia chủ.

- Ừm.

...

Lại một tháng nữa trôi qua.

Lâm Phàm vì muốn mỗi ngày mình không bị tẻ nhạt, nên không để cho Thương Khuynh Thành và Đại hoàng tử chịu loại cảm giác đau đớn kia, mà để cho bọn họ càng chiến càng hăng, mỗi ngày đều lại đây chơi với chính mình, đúng hơn là bị mình đánh cho một trận.

Trong Động Thiên, thương thế của Đại Thánh đã từ từ khôi phục.

Nhưng đẳng cấp Lực Lượng Nguyên Tuyền vẫn chỉ là cấp 2, khoảng cách tới đẳng cấp tiếp theo vẫn còn một chút chênh lệch.

Lâm Phàm tính toán, việc rời Lập Thiên Thành cũng là chuyện sớm muộn.

Sau khi thương thế Đại Thánh khôi phục, chính là lúc hấn chinh chiến.

Lấy tính cách của Đại Thánh, tất nhiên hắn sẽ đi báo thù.

Vù!

Vừa lúc đó, lông mày Lâm Phàm ngưng lại, một đoàn tinh lực che ngợp bầu trời trực tiếp bao phủ Lập Thiên Thành.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy trong hư không có một đạo ánh sáng màu đỏ bao phủ Lập Thiên Thành, trên màn ánh đỏ lập loè vô số phù văn giống như một loại trận pháp.

Biến máu ngập trời, một mùi máu tanh phả vào mặt, khiến người ta rất không thoải mái.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 897: Huyết Hải Đại Trận

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nhưng khi Lâm Phàm nhìn mấy bóng người trong hư không, hẩn thờ phào nhẹ nhõm.

- Tất cả đều do mình cả nghĩ rồi, ca đã ẩn giấu sâu như thế, những chí cường giả ngu ngốc kia làm sao có khả năng tìm tới được.

Nhưng những người này cũng có chút hồ báo nha, nơi này chính là địa phương của Bàn Cổ Ma Thần, vậy mà bọn chúng cũng dám tới làm càn, chẳng lẽ không sợ bị đánh chết?

- Chủ nhân, những người này hình như thuộc Bức tộc thì phải, không biết bọn họ đang làm gì cái gì?

Dương Vạn Thiên ngược nhìn hư không nghi hoặc hỏi.

- Chuyện này không liên quan đến chúng ta, sẽ có người tới giải quyết.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Dương Vạn Thiên gật gật đầu sau đó lại trở công việc của mình.

Lúc này, các cư dân trong Lập Thiên Thành hoảng sợ nhìn hư không, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cả tòa thành thị đều bị màn sáng đỏ bao phủ.

Đặc biệt là hư không, truyền tới từng tiếng cười âm hiểm, càng làm bọn họ vạn phần hoảng sợ, cảm giác như có ngàn vạn ác ma bay lượn trong đó.

Lúc này, bốn đầu Bức tặc trong hư không nhìn cư dân trong Lập Thiên Thành kinh hoàng, không khỏi cuồng tiếu.

- Vì tình thế bắt buộc, chúng ta cần phá diệt đại trận bảo vệ Lập Thiên Thành, chúng ta đã phải ăn nhẫn rất nhiều rồi.

Một đầu Bức tặc có hai mắt đỏ bừng cười nói.

- Lão tổ ban thưởng cho chúng ta Huyết Hải Đại Trận quả thật quá mạnh mẽ, chỉ cần luyện hoá toàn bộ sinh linh Lập Thiên Thành là có thể ngưng luyện ra Thánh phẩm Thần Huyết, khi đó, thực lực chúng ta sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Huyết Hải Đại Trận chính là đại trận luyện hóa lấy huyết mạch trong cơ thể các sinh linh khác ra, công pháp tu hành của Bức tặc bọn họ chính là cướp đoạt thành quả của người khác.

Nguyên bản, Lập Thiên Thành được chí cường giả bố trí đại trận phòng ngự, nhưng Bức tặc có lão tổ ban thưởng Huyết Hải Đại Trận, để hủy đại trận phòng ngự này đi.

Hiện tại, sinh linh Lập Thiên Thành là cua trong rọ của, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chúng đều có thể luyện hóa.

Lập Thiên Thành có vô số người tu luyện, nhìn thấy tình huống bức này, tự nhiên không có khả năng bó tay chịu trói, nhưng từ hư không truyền xuống uy thế cuồng bạo không ngớt, khí tức máu tanh bao phủ trong tâm linh bọn hắn, khiến bọn hắn run sợ.

Trong hoàng thành.

Ầm!

Mấy bóng người phóng lên trời.

Mấy vị cung phụng trong Hoàng Thành vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Bức tộc, Lập Thiên Thành chúng ta cùng các người nước giếng không phạm nước sông, các người đây có ý gì?

Những cung phụng này đều là cư dân nguyên thủy ở Lập Thiên Thành, lúc ra ngoài rèn luyện gia tăng tu vi, su đó trở lại chỗ cũ bái nhập vào Hoàng Thành, vì quyền uy dưới một người trên vạn người mà bảo vệ Hoàng Thành, được tứ phương cung phụng.

Mặc dù hẳn không biết mấy con dơi tà ác kia đang âm mưu chuyện gì, nhưng bọn hắn biết đây tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Lập Thiên Thành cũng từng bị một ít quấy nhiễu, nhưng những chuyện kia đã vào mấy chục năm trước, sau đó không có động tĩnh gì nữa, nhưng tình huống hôm nay làm bọn họ có cảm giác không ổn.

Bọn họ không biết trận pháp phòng ngự Lập Thiên Thành là vị nào đại năng giả lưu lại, nhưng nó diệu dụng vô cùng, có thể ngăn cản tất cả tập kích.

Nhưng bây giờ, trận pháp bảo vệ bọn họ lại bị người ta phát nát, căn bản không còn tác dụng.

- Phụ hoàng, những tên Bức tộc ghê tởm kia dĩ nhiên đến Lập Thiên Thành chúng ta làm càn, để hoàng nhi đến gặp bọn họ một lần.

Đại hoàng tử tức giận nói rằng.

-Trở về, đi sang một bên cho ta.

Đế Hoàng nghiêm túc ra lệnh, tình huống trước mắt không giống như bình thường chút nào.

- Khắc khắc, chủng tộc không có chí cường giả che chở, chỉ có một con đường chết mà thôi, Bức tộc gia gia tu luyện tuyệt thể thần thông, nên cần huyết mạch của các người, điều này cũng là phúc phận của các người đó.

Một đầu Bức tộc có âm thanh the thé nói ra.

- Nghịch chuyển đại trận.

Ầm!

Bốn tên Bức tộc đột nhiên quát lên, một luồng pháp lực huyền diệu rót vào đại trận, trong chớp mắt, màn sáng màu đỏ bao phủ bầu trời Lập Thiên Thành bắt đầu lưu chuyển.

Phù văn tràn ngập khí tức tà ác càng không ngừng loé sáng.

Một luồng khí tức âm lãnh kinh khủng bạo phát ra, giống như một ngọn núi cao, áp chế lên người cư dân Lập Thiên Thành.

- Làm càn!

Các cung phụng không thể nhịn nữa, bắt đầu ra tay, bọn họ cảm nhận được đại trận này tản khí tức có lực lượng luyện hóa.

Nó câu thông huyết mạch bọn họ, muốn kéo huyết mạch bọn họ ra ngoài.

Khi mấy vị cung phụng xuất thủ, vài đạo cầu vồng màu máu đột nhiên từ trong thành bạo nổ.

- Khắc khắc, bất kỳ chống đối nào cũng đều vô dụng mà thôi.

Các cung phụng kinh hãi biến sắc, không ngờ trong thành dĩ nhiên còn ẩn tàng người bức tộc.

...

- Hình như cao thủ trong hoàng thành có chút không chịu nổi.

Lâm Phàm, Dương Vạn Thiên cùng nhĩ tử hắc, ba nhìn tình huống trong hư không, giống như đang xem biểu diễn, không khỏi mở miệng nói.

- Chủ nhân, đám Bức tộc hiển nhiên có chuẩn bị mới đến, tuy những vị cung phụng đều có thực lực mạnh mẽ, nhưng dưới trận pháp huyết sắc này hình như đã bị chế trụ vậy.

Dương Vạn Thiên nói.

- Ủm, trận pháp này đối với các người có áp chế cực đại, nó trực tiếp áp chế lực lượng huyết mạch trong người các người, không ngờ Bức tộc còn có thần thông bậc này.

Lâm Phàm trả lời.

Nhưng điều để Lâm Phàm nghi ngờ chính là tại sao Bàn Cổ Ma Thần vẫn không chưa xuất hiện?

Không phải hẳn giúp nghĩa huynh bảo vệ tộc nhân hay sao?

Sau một hồi suy nghĩ, lại cảm thấy bình thường, thế giới này quá to lớn, lại có vô số thành thị, làm sao có thể chiếu cố hết được.

- Những con kiến hôi các người không cần phản kháng, hãy ngoan ngoãn để chúng ta cướp đoạt huyết mạch đi, như vậy chúng ta còn có thể để cho các người một cái mạng.

Một Bức tộc âm trầm cuồng tiếu.

Bọn hắc đã ăn chắc Lập Thiên Thành rồi.

- Phụ hoàng, người không sao chứ.

Đại hoàng tử lập tức bảo hộ Phụ hoàng phía sau, hắc không ngờ vô số cung phụng của Hoàng Thành dĩ nhiên không phải đối thủ của mấy

tên Bức tộc này, chuyện này quả thật không đáng tin.

Khụ khụ!

Đế Hoàng ho ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt, hẳn cũng không nghĩ tới những tên kia mạnh như vậy.

Bên dưới đại trận, bọn họ không thể xuất ra một nửa thực lực.

Xèo!

Đại trận vận chuyển.

Nhóm cư dân bình thường trong Lập Thiên Thành nhất thời kêu thảm, bọn họ cảm giác trong cơ thể có một đồ vật quan trọng nào đó muốn phá ra ngoài.

- Đúng rồi, ta đi tìm tên kia, hẳn nhất định có thể giúp ta.

Lúc này, Đại hoàng tử mới kịp phản ứng, sau đó chạy đi.

-Hoàng nhi người đi đâu đó.

-Phụ hoàng con đi tìm người kia hỗ trợ.

Đại hoàng tử nói.

- Mau trở về đây, đây là Bức tộc, nếu hẳn muốn xuất thủ thì đã sớm ra tay rồi...

Hắn biết, nếu như đối phương muốn xuất thủ đã sớm ra tay rồi, nhưng tới giờ vẫn không ra tay, có thể hẳn cũng kiêng kỵ chí cường giả của Bức tộc.

Nhưng bóng người Đại hoàng tử đã sớm biến mất.

- Chủ nhân, ngài muốn ra tay sao?

Dương Vạn Thiên hỏi.

Hiện tại, Lâm Phàm không ra tay cũng không được, hăn vốn cho rằng những cung phụng Hoàng Thành có thể giải quyết chuyện này, nhưng không ngờ tất cả đều kém như vậy, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Bất kể nói thế nào, thì Bàn Cổ Ma Thần cũng đã đưa đồ cho mình, nếu mình không ra tay, chỉ sợ Lập Thiên Thành sẽ bị diệt mất.

Ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị xuất thủ, một bóng người có vẻ mừng như điên từ xa bay tới.

Mà một bên khác cũng có một bóng người chạy tới.

Lâm Phàm vừa nhìn, nhất thời vui vẻ hăn lên.

Đại hoàng tử, Thương Khuynh Thành...

Xem ra hai người này cũng không ngốc, biết tới đây tìm mình.

Đã như vậy, để cho bọn họ cố gắng biểu hiện một chút là được.

Lâm Phàm biết nếu như mình xuất thủ, cũng là thời điểm nên rời khỏi nơi này.

Mũi Bức tộc lão tổ còn thính hơn chó nữa mà.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 898: Quả Nhiên Bị Phát Hiện

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm nhàn nhã ngồi một chỗ, biểu thị thái độ thờ ơ với mọi chuyện đang diễn ra.

- Chối đến rồi đây.

Dương Bá Thiên theo thói quen lấy cây chối ra.

Đại hoàng tử cùng Thương Khuynh Thành nhìn thấy cây chối, vẻ mặt hơi đổi, có chút khiếp đảm, nhưng lúc này, Đại hoàng tử hắn vẫn đi lên phía trước, làm như không thấy cây chối.

- U, hôm nay kỳ quái nha, chủ động tới cửa không sợ bị giật à.

Lâm Phàm cười hỏi.

- Khi khi!

Đại hoàng tử lúng túng nở nụ cười.

- Người cười so với khóc còn khó coi hơn đó, nghiêm túc một chút đi.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Đại hoàng tử lập tức trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt có vẻ cầu xin nhìn Lâm Phàm.

- Người có thể giúp ta một chút được không?

Đại hoàng tử lên tiếng, âm thanh có chút yếu đuối, giống như không có sức.

Người trước mắt này hẳn không đắc tội được, thực lực đối phương cao thâm khó dò, căn bản không biết hắn ở cảnh giới gì.

Bây giờ, Lập Thiên Thành gặp phải chuyện như vậy rồi, nếu ngữ khí mình còn ương ngạnh làm đối phương không thoải mái phát tay áo rồi đi, khi đó hối hận cũng không kịp.

- Người muốn ta giúp người?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Đúng vậy!

Đại hoàng tử lập tức gật đầu, hẳn tin tưởng chỉ cần đối phương chịu hỗ trợ, những tên Bức tộc kia sẽ lập tức tan vỡ.

Lúc này, Lâm Phàm biểu hiện ra thần sắc khó khăn.

- Tại sao ta phải giúp người? dù sao những tên Bức tộc kia đến gây phiền phức cho các người, không quan hệ nửa điểm với ta nha?

- Nếu không, người nói ra lý do gì đó thuyết phục ta đi?

Lâm Phàm hờ hững nói.

- A...

Đại hoàng tử lộ vẻ khó khăn, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn không nghĩ ra được cái biện pháp gì.

Thương Khuynh Thành ở một bên cũng cuống lên, an nguy của bình dân nàng chẳng quan tâm, nàng quan tâm chính là an nguy của người trong nhà thôi.

Cha mình cũng là một trong các vị cung phụng hoàng thành đối kháng những tên Bức tộc kia, nếu như còn chậm trễ sẽ không kịp nữa.

Lúc này, Thương Khuynh Thành lập tức mở miệng nói.

-Chỉ cần người giúp ta, sau này ta sẽ không mặc áo lót nữa mà để cho người đánh.

-

Thương Khuynh Thành vừa nói ra lời này, ngay cả Lâm Phàm cũng sợ nhảy cả lên.

Cô em này không phải bị mình đánh tới ngu rồi chứ, lời này mà cũng nói được.

Đại hoàng tử nghe xong, cũng rất tán phục, nàng quả thật trâu bò.

Thương Khuynh Thành nói như vậy cũng không phải không có căn cứ, trong mấy tháng này, nàng chịu đủ độc thủ của Lâm Phàm, sức chịu đựng tăng lên rất nhiều.

Trong đó, một câu nói của Lâm Phàm để Thương Khuynh Thành không bao giờ quên.

- Mặc nội y đánh thật không thoải mái.

Đối với Thương Khuynh Thành, câu nói này nhục nhã nàng vô cùng, nhưng bây giờ nàng phục rồi nên cũng phải chấp nhận.

Chỉ cần tên ghê tởm này hỗ trợ, không mặc thì không mặc.

Lâm Phàm vừa mới chuẩn bị nói gì đó, nhưng Huyết Hải Đại Trận trong hư không kia đã tuôn ra uy lực vốn có của nó rồi.

Trong Huyết Hải Đại Trận có khí tức của Biên Bức tổ, cho nên đại trận mới mạnh như vậy

Muốn phá hủy đại trận do chí cường giả bày ra, nếu không phải là chí cường giả xuất thủ thì bất kỳ trận pháp nào cũng không có tác dụng.

- Ha ha! Đều đi chết đi.

Đám Bức tộc điên cuồng hét lên.

Sắc mặt Đại hoàng tử và Thương Khuynh Thành biến đổi, trên đầu mồ hôi hột tí tách rơi xuống, chỉ một lát sau, nền gạch xanh dưới đất đã ứt một mảnh.

Huyết mạch trong thân thể hai người giống như tùy thời có thể tuôn ra.

Lâm Phàm bước về trước một bước, lấy ngón tay thành kiếm, nhẹ nhàng vạch một cái.

- Quên đi coi như đây là thù lao mấy tháng này các người để ta có chút niềm vui.

Trong chớp mắt, Đại hoàng tử cùng Thương Khuynh Thành cảm thấy cảm giác huyết mạch thoát ly kia đã biến mất, sau đó cảm kích nhìn Lâm Phàm.

Một cái chỉ tay của Lâm Phàm, tuy cực kỳ bình thản không nhìn ra nó có bất cứ rung động gì, nhưng lúc này hư không giống như bị chia ra làm hai.

Đại trận màu đỏ ngòm bao phủ Lập Thiên Thành kia cũng trực tiếp bị chia ra làm hai, phù văn trong đó càng lóe lên kinh khủng.

Ầm! Ầm!

Tiếng nổ rền vang lên ầm ầm, Huyết Hải Đại Trận bị phá diệt.

Mấy tên Bức tộc kia đang chuẩn tinh thần thu thập huyết mạch, nhưng chớp mắt đại trận tiêu tan, bọn hắn đều lộ vẻ kinh ngạc.

- Chuyện gì thế này.

Những cư dân chịu đủ hành hạ từ thống khổ khôi phục như cũ, sau đó mừng rỡ như điên.

Không sao rồi.

Loại cảm giác thống khổ kia biến mất rồi.

Mấy vị cung phụng trong Hoàng Thành nhìn những chuyện trước mắt, trong lòng run lên, ngay mới vừa rồi, một đạo khí tức bén nhọn xuyên thủng thiên địa trực tiếp đánh tan Huyết Hải Đại Trận.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ cực kỳ vui vẻ.

Trong hoàng thành, người có thực lực bức này chỉ có vị kia mà thôi.

- Là ai? Rốt cuộc là ai?

Chuyện này khiến đám Bức tộc phần nộ vạn phần, từng tiếng rống giận dữ vang vọng đất trời.

Đúng lúc này, hư không đột nhiên rung động lên, một bàn tay khổng lồ che kín bầu trời từ trong hoàng thành vọt ra.

- Đây là cái gì?

Một luồng sức mạnh mênh mông bao phủ thiên địa, thời điểm mấy tên Bức tộc nhìn thấy bàn tay khổng lồ này, tâm thần run rẩy, nguồn sức mạnh kia giống như xuyên qua vô số vị diện, trực tiếp phong tỏa thiên địa, để bọn họ không có chỗ trốn.

- Lão tổ cứu ta... Lão tổ cứu ta...

Mấy tên Bức tộc gào thét, từng đạo từng đạo thần niệm tản ra ngoài cầu cứu.

Đám Bức tộc kia giống như giun dế, bị bàn tay khổng lồ kia nắm lấy, hơi dùng sức một chút, toàn bộ nát tan, hóa thành tro tàn.

- Cảm tạ... Cảm tạ...

Đại hoàng tử nhìn một màn trước mắt, trong lòng run lên, điều này cũng quá kinh cmn khủng rồi.

Lâm Phàm không nói gì, lông mày ngưng lại, trong lòng cũng rất bất đắc, dĩ xem ra bị phát hiện rồi.

Những tên Bức tộc có can đảm đến Lập Thiên Thành luyện hóa sinh linh, hiển nhiên được lão tổ chúng đồng ý.

Mà lúc này, Lâm Phàm lại tiêu diệt hết bọn chúng, Bức tộc lão tổ tự nhiên có cảm ứng.

Chí cường giả chỉ cần một ý nghĩ đã có thể cảm nhận được sự việc cách đó rất xa, cho dù khoảng cách đó là vô số thế giới, cũng chỉ cần nghĩ một cái là được.

Thời khắc này, Lâm Phàm trực tiếp trôi nổi trong hư không, sau đó ngóng nhìn phương xa.

- Bức tộc lão tổ nếu đã tới, vậy hãy cùng bản Đế đến đây đi.

Lâm Phàm tháo mặt nạ xuống, sau đó hướng về phương xa bỏ chạy.

Lâm Phàm cũng không mang Dương Vạn Thiên và con trai hăn đi theo, vẫn để bọn họ ở lại Lập Thiên Thành.

Trong Lập Thiên Thành là an toàn nhất, dù sao cũng an toàn hơn khi đi theo bên người hăn.

Đại hoàng tử nhìn hư không, không biết tình huống đang xảy ra.

Nhưng vừa lúc đó, có một luồng lực lượng ngập trời, đánh vỡ toàn bộ thiên địa, một con cự dơi lớn bay lượn trên thiên không.

- Nhân tộc Đại Đế...

Thanh âm này tràn đầy phần nộ, giống như có thâm cừu đại hận gì đó vậy.

Hư không rung động, một bóng người xuất hiện trên bầu trời Lập Thiên Thành, Biên Bức lão tổ liếc mắt nhìn Lập Thiên Thành, sau đó tiếp tục truy sát Lâm Phàm truy sát.

- Nhân tộc Đại Đế?

Đại hoàng tử trong đám dân cư lấm bầm.

Tuy Dương Vạn Thiên nhận thức Lâm Phàm làm chủ, nhưng cũng không biết Lâm Phàm là ai.

Giờ khắc này khi cường giả thần bí kia hô lên “Nhân tộc Đại Đế”, Dương Vạn Thiên hăn lập tức ghi nhớ cái tên này trong lòng.

Nguyên lai chủ nhân của mình được gọi là...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 899: Cứ Đến

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Nhân Tộc Đại Đế, người đứng lại đó cho bản tổ.

Biên Bức lão tổ cực kì hưng phấn, hẳn không ngờ Nhân Tộc Đại Đế lại bị mình phát hiện.

Nhân Tộc Đại Đế này cướp đoạt vô số thần vật, đã sớm khiến nhiều cường giả phẫn nộ, hận không thể chém hẳn thành ngàn mảnh.

Thời điểm Biên Bức lão tổ cảm nhận được Huyết Hải Đại Trận của mình bị phá, liền dùng thần niệm điều tra và khi phát hiện ra Lâm Phàm, hẳn hoàn toàn hưng phấn.

Lần trước, bọn họ cùng Lôi tổ truy lùng tên này một thời gian, nhưng cuối cùng vẫn để hắn trốn thoát thành công, bọn họ rất phẫn nộ, bây giờ thì tốt rồi, Biên Bức lão tổ này thề, hôm nay tuyệt đối sẽ không để cho tên Nhân tộc này trốn thoát một lần nữa.

-Đứng lại cái em gái nhà ngươi, ngươi có gan cứ việc đuổi theo.

Lâm Phàm trốn vào hư không vô tận, quát lớn.

Hắn muốn trấn áp mình, kêu mình đứng lại thì có mà nằm mơ, đợi lát nữa coi mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết đâu.

-Hừ, lát nữa khi bản lão tổ tóm được ngươi, ta sẽ cho ngươi biết cái gì mới gọi là khủng bố.

Biên Bức lão tổ âm trầm cười, chỉ cần áp chế tên Nhân Tộc Đại Đế này xuống, các thần vật mà hắn đã lấy đều thuộc về mình rồi khả khả.

Nghĩ đến điểm này, Biên Bức lão tổ tràn đầy ý chí chiến đấu.

-Đại Thánh, như thế nào?

Lâm Phàm luôn kết nối với Đại Thánh đang bên trong Động Thiên.

Trải qua hơn một thánh an dưỡng, thương thế Đại Thánh đã gần như khôi phục hoàn toàn.

-Sắp được rồi, nhanh thôi.

Khí tức Đại Thánh vững vàng, không có vấn đề gì.

Cũng may vấn đề của Đại Thánh không lớn, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, đây là một thế giới hoang vắng, không có bất kì sinh vật nào tồn tại, không hề có sự sống.

Lâm Phàm trực tiếp nhảy ra từ hư không, trôi nổi trên trời.

-Sao lại không chạy nữa?

Biên Bức lão tổ thấy Lâm Phàm đứng đó, trong lòng hắn không khỏi cười lạnh.

-Tại sao ta phải chạy, chẳng lẽ ta sợ à, không lẽ ngươi cho rằng chỉ dựa vào ngươi đã có thể trấn áp được bản Đế hay sao?

Lâm Phàm cười lớn, hiện tại chỉ dựa vào thực lực của hắn cũng có thể đấu một trận cùng cường giả chí tôn mà không có vấn đề gì.

Khoảng thời gian này, Lâm Phàm cũng không phải ngồi ngây ngốc.

Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp là võ đạo thần thông của Đại Thánh, mà Lâm Phàm cũng có biết chút ít, có xem qua, nên chiến ý càng tăng vọt không ít.

Mà Lực Lượng Nguyên Tuyền kia cũng đạt tới cấp ba, thực lực cũng ngày càng nhảy vọt.

Cho dù có cùng mấy tên Biên Bức lão tổ đấu một phen, cũng không phải không thể.

Bất quá, cường giả chí tôn vẫn là cường giả chí tôn, vẫn còn có thể áp chế Lâm Phàm về mặt cảnh giới.

Bây giờ vừa hay, đúng lúc Lâm Phàm muốn thử nghiệm một chút thực lực bản thân.

Trong chớp mắt, thân thể hắc bạch trướng, một đạo khí tức có thể nổi lên thiên địa đột nhiên tuôn ra.

Chiến ý ngập trời, có cảm giác chinh chiến vạn cổ.

-Biên Bức lão tổ, cho bản đế xem xem cường giả chí tôn có thể mạnh được bao nhiêu.

Thân thể Lâm Phàm đột nhiên lay động, vận chuyển thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai, hư không lập tức xuất hiện thêm tám tên Lâm Phàm.

Mà tám tên Lâm Phàm này hơi động, thân thể liền có vô số võ đạo thần thông được triệu khai trong chớp mắt.

Đối với cường giả chí tôn, thì bất kì chiêu thức hay kỹ xảo nào cũng đều không dùng, chỉ có sức mạnh tuyệt đối mới có thể nghiền nát tất cả.

Sau khi lĩnh ngộ sức mạnh ý chí, Lâm Phàm rất tự tin đối với sức mạnh của bản thân.

-Có chút ý nghĩa!

Biên Bức lão tổ nhìn một màn trước mắt, cười lạnh mà nói, nhất thời, một luồng Huyết Hải ngập trời ập đến, triển khai.

Tám tên Lâm Phàm trong nháy mắt hợp nhất lại, xuất hiện bên cạnh Biên Bức lão tổ, một quyền đâm ra, quyền lực ngưng tụ tập trung, dần hình thành một sức mạnh như bão táp, trực tiếp bao phủ, muốn xé nát đối phương.

Cú đâm này của Lâm Phàm là mấy tháng cảm ngộ của hắn, đâm ra một quyền mang sức mạnh năm đâm của Lực Lượng Ma Thần, bên trong còn bao hàm uy lực của Lực Lượng Nguyên Tuyền.

Thiên phú Lâm Phàm cực cao, bất kì võ đạo thần thông nào cũng đều lĩnh ngộ được trong một thời gian ngắn nhất, đặc biệt còn có thêm Bug của hệ thống, nên hắn càng biến thái trong thế giới này.

Biên Bức lão tổ tuy vẫn luôn coi thường Nhân Tộc, nhưng khi cú đâm này được tung ra, hắn đã được khai sáng, khuôn mặt dần lộ vẻ nghiêm túc.

Ầm!

Một quyền này ra long trời lở đất, bị Huyết hải cản lại, Lâm Phàm cảm giác cú đâm của mình như đánh vào một miếng bọt biển, mềm mại vô lực, lực lượng mạnh mẽ kia dường như đã bị nó hút hết rồi.

-Uống!

Lâm Phàm chợt quát, lực lượng của ba thế giới vận chuyển, Lực Lượng Nguyên Tuyền nổ vang một tiếng, tiếp tục bộc phát.

Sức mạnh truyền vào trực tiếp đánh tan Huyết Hải.

Bịch Bịch!

Biên Bức lão tổ tộc đột nhiên bị đẩy lùi mấy bước, sau đó gương mặt hắn vô cùng nghiêm túc.

-Bàn Cổ Ma Thần, Lực Lượng Nguyên Tuyền, Nhân Tộc người sao có thể....

Biên Bức lão tổ bất cần nên ăn thiệt thòi nho nhỏ, nhưng chuyện này khiến lão khó tin.

Bàn Cổ Ma Thần đã từng là Cổ Tộc Ma Thần, sau đó cùng một cường giả của Đại Thiên thế giới kết làm huynh đệ, vị huynh đệ này của hắn sau đó bị Cổ Tộc Ma Thần chém chết, chuyện này làm Bàn Cổ Ma Thần vô cùng phẫn nộ, trực tiếp giết chết Cổ Tộc Ma Thần kia luôn.

Mà Biên Bức lão tổ là nhân chứng của trận đấu kia, đối với sức mạnh của Bàn Cổ Ma Thần vẫn còn rất sợ hãi, đồng thời còn rất quen thuộc với khí tức của Lực Lượng Nguyên Tuyền, nên thời điểm lâm Phạm sử dụng chiêu này, hắn đã cảm giác ra được.

-Làm sao, có phải là rất giật mình không, nhưng chuyện vẫn còn dài, ta nghe thiên hạ đồn Biên Bức lão tổ chính là vị cường giả chí tôn yếu nhất trong tộc, vậy thì hôm nay bản đế liền trấn áp người đi.

Thời điểm Lâm Phạm đâm ra một quyền, hắn cảm giác mức độ chiến thắng khả thi vô cùng.

Mặc dù thực lực hắn vẫn chưa đạt đến cảnh giới Viễn Cổ đại viên mãn, nhưng hắn cảm thấy mình có thể trấn áp được Biên Bức lão tổ trước mắt này.

-Nói khoác không biết ngượng, chỉ bằng người mà muốn trấn áp bản tổ, quả thực người đang nằm mơ rồi.

Biên Bức Lão tổ chợt quát một tiếng, một con dơi to lớn màu vàng có bốn cánh xuất hiện trên bầu trời, thân thể màu vàng tỏa ra khí tức làm người sợ hãi.

Biên Bức Lão tổ vẫn còn giữ sức mạnh loài dơi, con dơi bốn cánh màu vàng kêu hí lên the thé, trong nháy mắt hóa thành một tay vàng khổng lồ, trực tiếp phá không lao đến chỗ Lâm Phàm.

Lâm Phàm bước tới trước một bước, đập mạnh vào hư không, mỗi một bước có thể khiến nó vỡ ra, một luồng chiến ý tuôn ra từ người hắn, cỗ chiến ý này menh mông cuộn cuộn, có thể thôn phệ thương khung.

-Đấu Thiên Vô Thượng Diệu Pháp....

Biên Bức tộc lão tổ thất kinh la lớn, hắn không ngờ tên Nhân Tộc này đã lĩnh ngộ võ đạo thần thông của Đại Thánh.

Chiến ý ngập trời, bàn tay khổng lồ màu vàng kia đập vào người Lâm Phàm, nhưng lại không tạo ra bất cứ thương tổn nào đối với hắn.

-Sao lại thế này.....?

Biên Bức Lão tổ tộc kinh hãi biến sắc, vẻ mặt không dám tin nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, đồ nhà quê, thân thể bản Đế đã đạt đến cảnh giới Viễn Cổ đại viên mãn, cho dù người có sự dụng tất cả khí lực bản thân cũng không làm gì được đâu.

Ầm!

Chiến ý vô song, nổi lên trời đất, Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Biên Bức lão tổ, đâm ra một quyền, trực tiếp đánh vào người lão ta

Ầm!

Ầm!

Đón nhận nguồn sức mạnh cường đại, thân thể hắn bị nổ tung.

Bắc Đấu Bạo Huyết Thần Quyền không phải chuyện đùa, nó mạnh đến nỗi cho dù đối phương là cường giả chí tôn cũng không thể chống

đối được.

Máu tươi có màu vàng bay tá lả thiên khung, Biên Bức tộc lão tổ
cuồng rống:

-Nhân Tộc Đại Đế, bản tổ muốn giết ngươi.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng:

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 900: Người Âm Ta

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thoải mái quá, chuyện này thật thoải mái.

- Biên Bức Lão tổ, người có biết lực lượng cực hạn là cái gì không?

Lâm Phàm cười hỏi.

-Cái gì?

Biên Bức Lão tổ lộ vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu tên Nhân Tộc Đại Đế rốt cuộc này nói vậy có ý gì.

Lâm Phàm siết chặt nắm đấm, sau đó nhìn hắn:

Chính là đánh cho người thành bánh thịt.

Đáng ghét.

Biên Bức lão tổ chột quát.

-Biên Bức Thần lao tù.

Lâm Phàm hoàn toàn chọc giận Biên Bức lão tổ hắn rồi, hắn trở thành cường giả đã lâu, có khi nào bị một tên nhãi nhép bức đến trình độ này chứ.

Năm ngón tay mở ra, như muốn cầm tù thiên địa, ngón tay Biên Bức lão tổ đột ngột to lên, năm móng tay màu máu vươn dài bao phủ thân thể Lâm Phàm bên trong, năm móng tay này có sự liên hệ với nhau, chỉ cần trong phạm vi của nó, kể cả thời gian và không gian đều không còn tồn tại.

-Không tồi, cũng có chút bá đạo, phong tỏa được một vùng không gian, bên trong không hề có một phép tắc nào cả, quả nhiên là cường giả chí tôn có khác, khả năng vô cùng kì diệu, tiện tay đã có thể sáng tạo ra một thế giới, chỉ sợ đến cảnh giới Viễn Cổ đại viên mãn mới có năng lực bậc này a, nhưng Biên Bức lão tổ à, ông nghĩ nhiều rồi.

Thân thể Lâm Phàm lấp lóe, kiếm ý có khả năng xé toạc thiên địa tuôn ra, Lực Lượng Nguyên Tuyền không ngừng phun ra sức mạnh mênh mông.

Kiểm ý kết hợp cùng sức mạnh có thể sinh ra uy lực vô cùng kinh khủng.

Một đạo kiếm ý mang theo cầu vồng, chém thẳng đến năm ngón tay, kiếm ý bén nhọn, không gì không thể xuyên thủng, cho dù thứ nguyên thế giới cũng bị phá hủy.

Ầm!

Chiêu này của Lâm Phàm va chạm trực tiếp vào năm ngón tay của lão, tạo ra rung động dữ dội, Biên Bức lão tổ rống giận, năm ngón tay nứt toác từng tắc một, hợp nhất lại hóa thành pháp lực nguyên thủy.

Năm ngón tay này của lão cũng là một loại võ đạo thần thông, hoặc có thể nói nó là chí bảo, nhưng bây giờ lại bị Lâm Phàm dùng một kiếm chém gãy, thậm chí đập vỡ sức mạnh bản nguyên, chuyện này bảo sao Biên Bức lão tổ không phẫn nộ cho được.

Nhưng điều khiến hắn càng kinh hãi chính là, hắn không ngờ thực lực Nhân Tộc Đại Đế cư nhiên cường hãn đến trình độ này, chuyện này quả

thực không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Phàm không dừng bước, từng bước chân vang vọng âm âm trong hư không, đây là biểu hiện khi đạt đến đỉnh cao, thời điểm Biên Bức lão tổ phản ứng, Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt hắn từ lúc nào.

-Hưởng thụ nó thêm một lần nữa nhé.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, đâm ra một quyền, sức mạnh mênh mông cuồn cuộn lao nhanh, không gì địch nổi, nắm đâm phá không mà đến, quyền kinh cũng đã bao vây Biên Bức lão tổ lại.

Quyền kinh giống như một lưỡi dao sắt, có khả năng cắt rời hư không.

-Sao như vậy, một tên Nhân Tộc lại có thể lĩnh ngộ được Bàn Cổ Thần Lực, Lượng Nguyên Tuyên chứ.

Biên Bức lão tổ vẫn nghĩ thông được điều này.

Ầm!

Sức mạnh rung động, thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị xem sắc mặt xung huyết của Biên Bức lão tổ lại phát hiện thân thể lão ta đã hóa thành đám mưa máu.

Khi nắm đâm đến, chỉ đánh tan đám sương mù ra, điều này làm Lâm Phàm kinh ngạc.

Không nghĩ tới Biên Bức lão tổ còn có chiêu này.

Nhưng khi suy nghĩ mới thấy, ông ta dù sao cũng là cường giả chí tôn, không biết đã sống qua bao nhiêu kỉ nguyên rồi, sao không có thủ đoạn được chứ.

Sương máu tung bay, thời điểm Lâm Phàm phát hiện chân thân lão, họ đã cách nhau mấy trăm trượng rồi.

-Nhân Tộc Đại Đế đáng ghê tởm, không nghĩ tới thực lực người lại mạnh như thế, nhưng người cho rằng chỉ bằng năng lực thể này, có thể trốn được một kiếp à?

Biên Bức lão tổ tức giận, trong mắt tràn ngập hung ý.

-Thiên địa vạn vật, tất cả đều có vận mệnh, Bức chữ đại đạo, trấn áp vạn vật.

Biên Bức lão tổ tức giận gầm lên, há to cái miệng lớn, một chữ “Biên Bức” bay ra.

Trong khoảnh khắc “Biên Bức” xuất hiện, thiên địa truyền đến một luồng sức mạnh cuộn cuộn mà cổ xưa, nguồn sức mạnh này như đã tồn tại qua không biết bao nhiêu kỉ nguyên.

Biên Bức lão tổ tự chặt một tay, sau đó nó đột nhiên nổ tung, vô số máu tươi dung nhập vào văn tự đó.

Ầm ầm!

Vô số Mệnh Vận Trường Hà quán xung quanh “Biên Bức”, mà bên trong những Trường Hà này có ghi lại quá trình trưởng thành của Biên Bức tộc, đây là lực lượng của bộ tộc lắng đọng lại qua bao thời, từ xa xưa đến nay, gốc gác lớn vô cùng, đây tuyệt đối không phải thứ mà nhân lực có thể đối kháng.

-Nhân Tộc Đại Đế, hôm nay bản tổ giúp người mở rộng kiến thức, sức mạnh Biên Bức tộc đã được tích lũy qua vô số kỉ nguyên.

Biên Bức lão tổ tự chặt một tay, trực tiếp tiêu hao tinh nguyên bản mệnh của mình.

Thời khắc này, lông mày Lâm Phàm chau lại, hẳn thấy nguồn sức mạnh này thật mạnh mẽ, nhưng sau đó chợt quát một tiếng:

Muốn làm liền làm, xem ai sợ ai.

Thiên Địa Chân Kinh, oai phong mệnh mệnh, trấn áp tất cả.

Ầm ầm!

Chuyện phát sinh trong giây tiếp theo khiến Biên Bức lão tổ khiếp sợ, vô số văn tự bay bổng bành từ sau lưng Lâm Phàm, những văn tự này chính là Thiên Địa Chân Kinh.

Lâm Phàm đã từng vì tu vi không đủ, không thể phát huy uy lực thật sự của Thiên Địa Chân Kinh.

Nhưng bây giờ, tu vi hắn đã đạt đến Viên Cổ Cảnh, đã có thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của Thiên Địa Chân Kinh rồi.

-Người có văn tự, ta cũng có văn tự, hơn nữa của ta còn nhiều hơn của người, để bản Đế cho người một tổ hợp ra Thiên Bức.

Pháp lực toàn thân Lâm Phàm tuôn ra không ngừng, lực lượng sinh mệnh của Ngô Đồng Thần Thụ càng không dừng lại.

Sức mạnh của ba thế giới càng tăng theo.

Một khi Thiên Địa Chân Kinh được triển khai, nó tựa như một cái động không đáy, cho dù hiện tại thực lực Lâm Phàm đã đến Viên Cổ Cảnh và có sức mạnh ba thế giới nhưng việc này vẫn còn có chút miễn cưỡng vượt quá sức.

Nhưng bèn lại, nếu như phát huy được triệt để sức mạnh của hai chữ này, cũng không có bao nhiêu vấn đề.

-Làm sao có khả năng chứ.

Biên Bức lão tổ sắp học máu, đặc biệt khi nhìn thấy hai chữ kia, hắn càng không biết nói gì hơn.

Thời điểm hai văn tự của Thiên Địa Chân Kinh hợp lại, một con dơi to lớn tràn ngập thiên uy xuất hiện phía sau Lâm Phàm, con này không

giống với con của Biên Bức lão tổ, nó có một uy nghiêm vô thượng, thần uy cuồn cuộn, giống như thủy tổ của Biên Bức tộc.

Tiến lên!

Lâm Phàm cảm giác pháp lực bản thân tiêu hao rất nhiều, trực tiếp đánh ra một chương.

Thiên Bức với hình thể che khuất cả bầu trời đáp xuống, vọt thẳng về hướng văn tự Biên Bức lão tổ hiển tế ra.

Ầm ầm!

Hai bên va chạm với nhau, Biên Bức tộc lão tổ phun ra một ngụm máu tươi, thời điểm nghe thấy hai tiếng xoạt xoạt, hấn nhận ra hai mắt mình ngày càng nứt toác, gào thét thảm thiết:

-Không.....

Mà cái văn tự của lão không chịu nổi nguồn sức mạnh này, trực tiếp tan rã, hóa thành tro tàn tung bay trong không gian.

-Thần văn của bản tổ a.

Biên Bức lão tổ gào thét.

-Ha ha, Biên Bức lão tổ, chịu chết đi.

Lâm Phàm hét dài, thân thể như đại bàng, đánh đến đối phương, một dòng lũ lớn bao phủ thiên địa, khí thế hủy diệt tất cả.

-Ta phải đòi mạng người.

Thần văn bị Lâm Phàm đánh vỡ, cơn giận của Biên Bức lão tổ lúc này đã không còn từ ngữ nào để hình dung rồi.

Nhưng vừa lúc đó, Biên Bức lão tổ kinh hãi biến sắc, tròng mắt đột nhiên xuất hiện bóng dáng một người.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, thời điểm cú đánh này sắp lấy đi sinh mạng của lão, Động Thiên hần đột nhiên xuất hiện trên đầu quyền, trong Động Thiên có một vị Thần Viên mang uy phong cuồn cuộn, khí tức vô định, trong tay cầm gậy thần và đang giơ lên cao.

Khí tức vô địch kia đột nhiên bạo phát ra.

Đó là thân ảnh của Đại Thánh.

-Người âm ta....

Biên Bức lão tổ sợ đến hồn phi phách tán, nhưng hết thở đã không còn kịp, ánh sáng thần thánh của gậy Như Ý trên tay Đại Thánh đã đánh xuống, sức mạnh mãnh liệt đánh vào thân thể Biên Bức lão tổ.

Ầm....

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 901: Chém Chết!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Biên Bức lão tổ mãi không nghĩ đến hẳn lại bị người ta chơi.

Đại Thánh không phải là bị Lôi tổ đánh tàn phế rồi sao? Chưa đầy một năm đã khôi phục lại rồi.

Nhưng mọi chuyện cũng đã muộn.

-Lão tổ Biên Bức tộc, mau nạp mạng đi.

Sau khi Đại Thánh khôi phục, đây là một gây mãnh liệt nhất, đánh trực diện về phía Biên Bức lão tổ, tuy lão là cường giả chí tôn và có thể tự tin dùng pháp lực chống đỡ, nhưng khi sức mạnh cường hãn này đánh xuống, lão đột nhiên hộc máu, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bạo nổ.

Một đoàn huyết nhục tung bay trong hư không:

-Không thể, làm sao lại khả năng, xú Hồn Tử ghê tởm, sao người lại khôi phục nhanh như vậy được chứ.

Biên Bức lão tổ gào thét, từng đạo Pháp Tắc Thần Liên xuất hiện xoay tròn, tự mình bảo vệ mình, nhưng uy lực một gây này của Đại Thánh không nhỏ, nó bộc phát ra thần lực vô thượng, cho dù cường giả

chí tôn cũng không có cách nào chống đỡ.

Đại Thánh đi ra từ Động Thiên, tay cầm thần bổng, khí thể đỉnh thiên lập địa, ý chí chiến đấu nhuộm đẫm đất trời, cho dù Biên Bức lão tổ cũng bị luồng khí tức này trấn áp.

-Biên Bức lão tổ, ngày này hôm sau chính là ngày giỗ của người.

Đại Thánh quát lớn một tiếng, động tác trong tay liên tục, thừa thắng xông lên, muốn chém chết lão ta hoàn toàn.

Lâm Phàm thấy tình huống này, nhất thời cuống lên, tên này không thể giết bây giờ nha.

Nếu như hắn bị giết, mình phải tìm ai để lấy kinh nghiệm đây.

-Đại Thánh, người tránh ra đi, để ta đến giết hắn cho.

Lâm Phàm hô to, vội vội vàng vàng chạy tới, sau đó lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra.

-Biên Bức lão tổ, cái mạng nhỏ này của người để bản Đế đến thu gặt đi.

Lâm Phàm kêu to, trong mắt lập lòe tinh quang, sao để con mồi chạy đi được, tên này có biết bao nhiêu kinh nghiệm.

Chỉ cần trấn áp lão, chính mình không phải thăng cấp sao.

-Người dám....

Biên Bức lão tổ giận dữ, sau đó vận chuyển pháp lực, đông huyết nhục sôi trào, nhưng trong một gậy của Đại Thánh tràn đầy Thiên Ý, không thể xua tan dễ dàng được.

-Ta khinh.

Lâm Phàm giơ Vĩnh hằng Chi Phủ lên cao, làm động tác giống như chặt thịt heo, một nhát lại một nhát chặt chém lên huyết nhục của lão.

Biên Bức lão tổ gào thét thảm thiết:

-Sức sinh, người sẽ chết không được tử tế...

Lâm Phàm tung ra toàn bộ sức mạnh, một nhát lại một nhát, nhát sau càng tăng thêm hơi thở hủy diệt.

Ầm!

Ầm!

Lâm Phàm không thèm để ý đến tình trạng thể thảm của Biên Bức lão tổ thế nào, đối với hắn hiện giờ, lão chỉ là một đồng kinh nghiệm đợi hấp thu mà thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sức sống lão mạnh phết, bị mình chém nhiều nhát mà vẫn chưa có chết, bất quá không sao, cũng không có thay đổi gì, Lâm Phàm chém bao nhiêu lần cũng được.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong không gian, thanh âm quá thể thảm.

Hiện tại, Lâm Phàm giống như là một con quái vật, không ngờ đối đãi tàn nhẫn với một con dơi như vậy.

Biên Bức lão tổ giờ đây đã bị khủng hoảng, hắn không ngờ việc mình sẽ ngã trong tay tên Nhân Tộc này, chí cường pháp tắc trong cơ thể không ngừng nứt toác, nó chịu không nổi sự chém giết của đối phương.

-Người không thể giết ta, ta là cường giả chí tôn, là cường giả của Biên Bức tộc a....

Biên Bức lão tổ gào thét, tâm hắn run rẩy dữ dội, hắn đã trải qua vô số kỉ nguyên, chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi tội độ như lúc này.

-Nhân Tộc Đại Đế tha mạng a, sau này ta không dám nữa, chỉ cần người không giết ta, sau này ta sẽ làm trâu làm ngựa cho người a.

Biên Bức lão tổ không muốn chết, hắn đã sống qua không biết bao nhiêu năm rồi, hiện tại không cam lòng chết đi.

Hắn muốn chinh chiến thiên địa, sống bất tử.

-Ha ha, hôm nay giờ chết của người đã điểm, Biên Bức lão tổ à, cho dù sau này người không dám nữa cũng không có cơ hội đâu, người hãy ngoan ngoãn trở thành vong hồn trong đao phủ của bản Đế đi.

Lâm Phàm cười lớn, tâm tình hắn đang rất hưng phấn, lần này được một hời lớn rồi a.

Sau này, hắn chỉ cần kề vai chiến đấu cùng Đại Thánh, có thể giết chết được càng nhiều cường giả rồi.

Nếu như thực lực hắn cũng đạt đến Viễn Cổ Cảnh đại viên mãn, đây không phải phi thiên nữa hay sao.

-Đáng ghét a...Nhân Tộc Đại Đế, người không nên quá hung hăng, người không giết được bản tổ đâu, cho dù có phải bỏ một thân tu vi này, bản tổ cũng sẽ quay lại tìm người báo thù.

Biên Bức lão tổ rống giận, giờ khắc này, hắn chỉ còn một con đường duy nhất, đó chính là bỏ qua tu vi bản thân, chuyển sinh linh thức.

Lão tổ người muốn chuyển sinh linh thức à, có mà nằm mơ tiếp đi.

Chém!

Lúc này, Lâm Phàm chợt quát một tiếng, khí tức Luân Hồi Thuận bộc phát, một búa cắt mở ra bầu trời, chém gãy thân thể Biên Bức lão tổ.

-Sao người lại biết được Phật Tổ Tam Thế Luân Hồi Kinh?

Biên Bức lão tộc hoảng sợ gào thét.

Chỗ dựa lớn nhất của hãn chính là môn pháp thần thông này, nhưng không ngờ tên Nhân Tộc trước mắt này cũng biết, chuyện này làm hãn lộ ra thần sắc vô cùng kinh khủng.

Lâm Phàm nở nụ cười, khí tức thần thông của Phật Tổ tản mát từ trên người Lâm Phàm.

Tên này lại đi hỏi tại sao mình biết, quả thực buồn cười.

Nhát chém thứ hai.

Chém tới tương lai.

Tương lai Biên Bức lão tổ đã không còn, hôm nay xác định hãn phải chết.

Biên Bức lão tổ hoảng thật rồi, hãn cảm giác được từ nơi sâu xa có hai mối liên hệ vô cùng huyền diệu nhưng đã tiêu tán chỉ trong chớp mắt.

Nhân Tộc Đại Đế này thật ghê tởm, hãn thật sự chém đời trước và tương lai của mình.

Người....

Biên Bức lão tổ, gặp lại sau, nhát chém thứ ba, chính là kiếp này.

Xì xì!

Ánh sáng búa hoa phá không truyền khắp thiên địa, ánh sáng đỏ ngòm của huyết nhục Biên Bức tộc lão tổ bị nổ tung, khung cảnh mỹ lệ.

-Bản tổ không cam lòng, Lôi tổ báo thù cho ta....

Một khắc lão ta chết mang theo oán khí trùng thiên, lưu lại một lời cuối cùng, truyền vang vào hư không vô tận.

Keng, chúc mừng đã chém chết Biên Bức tộc lão tổ.

Keng, kinh nghiệm tăng cường...

Keng, tu vi tăng lên.

Tu vi: Viễn Cổ Cảnh trung giai.

Ngay một khắc Biên Bức lão tổ tử vong, tiếng nhắc nhở của hệ thống đồng thời vang lên.

Thoải mái.

Kinh nghiệm nhiều lắm đó nha.

Thực lực tăng lên, điều đó khiến Lâm Phàm cảm thấy tự tin hơn về tương lai của mình.

Viễn Cổ Cảnh trung giai, tu vi bậc này mặc dù chưa đạt đến đỉnh phong nhưng thực lực bây giờ của Lâm Phàm nếu gặp phải cường giả chí tôn, cũng có thể đánh một trận.

Lúc này, Lâm Phàm thấy có một đồ vật trong suốt, đang phát sáng xuất hiện trong hư không.

Sau khi chém giết Biên Bức lão tổ, món đồ này lập tức xuất hiện.

Thời điểm Lâm Phàm cầm nó trên tay, tiếng hệ thống liền truyền đến:

-Keng, chúc mừng đã thu được Biên Bức giới hạt nhân, có muốn luyện hóa hay không.

Luyện hóa!

-Keng, chúc mừng đã luyện hóa thành công, thu được biên bức giới.

Sau khi Lâm Phàm luyện hóa Biên Bức giới hạt nhân, hư không hơi rung động, sau đó có một ánh hào quang rót vào cơ thể hắn.

-Sáng Tạo Chi Chủ, 4/1000.

Giờ khắc này, bên trong Lâm Phàm, Bức giới đang xoay tròn quanh Lực Lượng Nguyên Tuyền.

Xem ra, trong một khắc Biên Bức lão tổ ngã xuống, đã luyện hóa Biên Bức giới.

Chuyện này tiết kiệm giúp hãn không ít công phu nha.

-Chúng ta cần phải đi, trước khi chết lão ta đã dùng thần niệm thông tri cho bọn Lôi tổ.

Sắc mặt Đại Thánh rất bình tĩnh nhìn Biên Bức lão tổ chết đi, lửa giận trong lòng tiêu tán được không ít.

-Đúng.

Lâm Phàm gật đầu.

Lôi tổ này rất cường hãn, nếu hãn biết mình ở chỗ này, nhất định sẽ liên hệ thêm vài tên cường giả chí tôn khác đến nữa thì mệt lắm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 902: Thái Nhật Thiên

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Biên Bức lão tổ chết rồi.

Lôi tổ khi nghe được tiếng gào thét cuối cùng của Biên Bức lão tổ, nội tâm run lên, Biên Bức lão tổ cư nhiên bị giết rồi.

Chuyện này quả thực không thể tin được a.

Bọn họ liên minh với nhau, tuy chuyện này không có ảnh hưởng gì lớn nhưng liên minh sẽ mất giá rất nhiều a.

Lôi tổ không hề do dự, lập tức đi đến Biên Bức giới, nhưng ông ta không ngờ, Biên Bức giới cũng đã không còn, tình huống này thật máu chó mà.

.....

Mà giờ khắc này, Lâm Phàm mới cảm nhận được cái ngày máu chó này có tồn tại.

Nó khiến Lâm Phàm chịu đả kích vô hạn a, Đại Thánh lại muốn đi.

Hắn đã nghĩ xong hết chiêu trò dụ dỗ, bức bách, nhưng Đại Thánh không chịu, làm hắn cũng không biết nói gì hơn.

-Đại Thánh, người muốn đi thật à?

Lâm Phàm không muốn nhưng phải cố hỏi.

Nếu đi thật, vậy hẳn phải sao đây? Vốn đang nghĩ nếu Đại Thánh nghe lời mình, cùng mình tìm kiếm một vài cường giả để tăng kinh nghiệm thì hay.

Nhưng giờ Đại Thánh phải đi, Lâm Phàm cảm thấy hơi đau trứng nha.

-Bây giờ, có những cường giả quá xem thường người khác, ta vốn muốn đi tìm các trang bị, vũ khí của các vị cường giả đời trước nằm rải rác trên thế giới, ta đã nghĩ sẽ không cần dùng đến nhưng giờ bọn họ lại bắt nạt Hầu tộc ta, mỗi thù này ta nhất định phải trả, sẽ khiến bọn họ trả giá thật lớn.

Về mặt Đại Thánh kiên nghị, trong mắt ẩn giấu một đoàn lửa giận.

Đại Thánh đã nói đến mức này rồi, Lâm Phàm có thể nói cái đây, không còn hi vọng.

Sau khi Đại Thánh rời đi, Lâm Phàm khẽ lau nước mắt, hẳn có chút thương cảm.

Hắn thật muốn ôm chân khóc sụt sùi một hồi, tên kia sao có thể bỏ ta mà đi chứ.

Lúc này, Lâm Phàm giải phóng Gà con ra.

Gà con bên trong Động Thiên nín nhịn đã lâu, hẳn thấy rất phẫn nộ, sau khi ra ngoài, hai cánh liền được mở tung, bay đến Lâm Phàm, miệng nói không ngừng:

-Lão ca, thời điểm không có ai theo người thì người mới nhớ tới bản Gà con ta đây, người thật sự quá khinh người rồi.

Gà con lúc lắc cái đầu, nói với vẻ rất tức giận.

-Khà khà!

Lâm Phàm cười xấu hổ, Gà con thật sự nói quá đúng, sau đó hắn bắt nó để lên vai:

-Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta cũng nên đi thôi.

Lâm Phàm không biết bây giờ nên làm gì, nhưng từ tình huống hôm nay, chỉ có đi một bước tính một bước thôi, hiện nay việc tăng cao thực lực là trọng yếu nhất.

Chỉ cần có thể tăng cường thực lực, mới có thể tranh cướp cơ hội sống sau cùng cùng với nhóm cường giả chí tôn.

Sau khi nghe Đại Thánh và Bàn Cổ nói, Lâm Phàm đã có chút hơi sợ.

Bây giờ là kỉ nguyên cuối cùng, nếu không thoát được nó, coi như đi đời.

Chuyện này Lâm Phàm không thể chịu được, các người đều đã sống qua mấy cái kỉ nguyên rồi, còn lão tử chỉ mới sống được mấy mươi năm thôi.

Nếu ngóm củ tỏi trong kỉ nguyên này cũng quá thiệt thòi cho hắn rồi.

Lâm Phàm đang nhảy qua nhiều thế giới.

Vừa lúc đó, Gà con đột nhiên kích động:

-Lão ca, ta cảm nhận được Kê đại đang ở xung quanh đây.

Cạch!

Lâm Phàm sửng sốt, Kê đại kia là con trai của Gà con.

Nhưng chuyện này không được bình thường, Kê đại hiện tại phải ở Cự Long tộc mới đúng, sao lại xuất hiện ở đây được?

-Người có bị ảo giác không? Sao nó lại ở đây chứ?

Lâm Phàm hỏi.

-Bản Gà con tuyệt đối không cảm ứng sai, ở nơi đó, ngay phía trước thôi.

Gà con giơ cao đôi cánh chỉ về phía trước.

Lâm Phàm khẽ nhún vai, sau đó trốn vào hư không, nhanh chân chạy đến xem có phải thật không.

Một hơi thở, vạn dặm truyền tống.

Trong một khu rừng rậm rạp.

Kê đại với bộ lông vàng óng ánh đang rất phấn nộ, một chân đột nhiên run lên, cặp mắt gà nho nhỏ vênh váo, thô bạo nhìn mấy bóng người trước mắt, như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên liều mạng với bọn họ.

Kê đại không nghĩ tới mấy người này lại dám nhục nhã hăn, thật sự đáng hận.

Trước mặt Kê đại có một vài nam nữ đứng đó, dùng vẻ mặt cao ngạo nhìn Kê đại, khóe miệng còn lộ vẻ khinh thường.

-Ha ha, một đứa con lai không thể hóa hình, lại còn muốn hợp thành đội rèn luyện với chúng ta, quả thật không biết tự lượng sức.

Một tên nam tử Thần Thiên Vị tăng tám với vẻ mặt khinh thường mà nhìn Kê đại, giễu cợt.

-Quác quá, các người quá ghê tởm.

Kê đại nổi giận, hai mắt phun lửa, như có thể liều mạng bất cứ lúc nào.

-Há, làm sao, còn muốn đánh một trận? Chỉ bằng hai tên không thể hóa hình như các người?

Nam tử khinh thường nói.

Mà mấy người bên cạnh cũng bắt đầu cười lớn.

Nói đến cũng mắc cười, chuyện này cũng quá khôi hài đi.

Đám người bọn họ ra ngoài rèn luyện, chuẩn bị thám hiểm một bí cảnh, nhưng không nghĩ tới lại có hai tên gia hỏa quái dị xuất hiện, chúng muốn hợp thành đội để vào bí cảnh với bọn họ.

Những tên không hóa hình nổi sao lọt vào mắt xanh của họ chứ, cho nên họ buông lời giễu cợt một hồi.

-Ta muốn liều mạng với người.

Kê đại đã không thể nhịn được nữa, trang sức trên người đột nhiên rung lắc, sau đó hắn xòe đôi cánh, muốn cho người này đẹp mặt.

Lúc này, bên người Kê đại có một con chó con màu trắng, hắn mở to hai chân trước, ngăn cản Kê đại, sau đó, cái đầu nó vung lên một cái, mắt chó đen như mực nhìn chăm chăm mấy người trước mắt.

-Kê đại ca, bình tĩnh, đừng xúc động!

Con chó màu trắng cũng là một đứa con lai, chỉ có thể nói nhưng cũng không thể hóa hình, nó cùng Kê đại vừa gặp đã thương, bồi dưỡng ra tình bạn nghĩa nặng tình thâm, vô cùng sâu sắc.

Bây giờ, đối mặt với mấy tên này, hắn cảm thấy tình huống không tốt lắm, nếu như động thủ, sẽ bị đánh thảm lắm a.

-Cầu đệ, người tránh ra mau, ta không thể nhịn được nữa.

Kê đại tức giận nói.

-Ha ha, hai tên rác rưởi các người buồn cười quá.

Nam tử cười lớn nói.

-Chúng ta đi thôi, hai tên gần như vô dụng này cũng không biết có thể làm được gì, không biết loài gì mà có thể nói tiếng người nữa.

Một nữ tử cười nói.

-Ta kiến nghị đem bọn họ đi nướng ăn.

Một nam tử to con lên tiếng.

.....

-Cầu đệ, buông ta ra, ta thật không nhịn được quá quá....

Giờ khắc này, Kê đại rất phần nộ, hai chân đột nhiên trùng xuống, một tàn ảnh đột ngột xông thẳng về phía mấy người trước mắt.

-Lửa giận Kê đại.

Kê đại nổi giận la lớn, miệng gà há mở, một đoàn liệt diễm được phun ra.

-Kê đại ca, ta tới giúp người, gâu gâu gâu....

Chó trắng điên cuồng hét lên, bốn cái móng vuốt tập kích điên cuồng trên mặt đất.

-Ngày ngày, ngày địa, ngày không khí.

Mấy người nam nữ nhất thời cả kinh nhìn hình ảnh trước mắt, không hề nghĩ rằng đối phương vậy mà lại động thủ.

-Không xong, tên tạp chủng màu trắng có khả năng chuyển đổi thời không.

Một người đàn ông chém một kiếm về phía chó trắng, nhưng nó đột nhiên biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện ở đây.

-Cứu ta...

Cùng lúc đó, một cô gái hoảng sợ kêu lên.

Chỉ thấy con chó trắng vừa nãy đột ngột xuất hiện trước mặt nữ tử, rồi đẩy cô ta ngã xuống đất, thân thể nó đột nhiên run rẩy, từ đó có một luồng sức mạnh mệnh mông tuôn ra ngoài, làm vạn vật ở trước mắt nó đều biến thành tro bụi.

Con chó trắng lớn lên có bộ lông xoăn, trông rất phiêu dật, thân thể tuy nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng thời điểm bạo nổ, lại tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

-Đám người các người nhớ kỹ cho ta, tên Cậu gia ta là Thái! Nhật! Thiên! Biệt hiệu Thái Địch Vương.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 903: Mảnh Vỡ Cuối Cùng

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Một trận đấu thể tránh khỏi.

Nhưng kết cục thường xảy ra ngoài ý muốn.

Đám người thật không nghĩ tới hai con tạp chủng gà chó này lại có thực lực mạnh như vậy.

Đặc biệt là con gà, nó lại có thể phun ra liệt diễm, mà đây không phải liệt diễm bình thường, ngọn lửa này có thể ăn mòn được vòng bảo vệ pháp lực, nếu không may bị dính phải, chắc sẽ không cách nào giải trừ được.

Ngay cả một thanh trường kiếm Đạo khí, chỉ bị dính một chút liệt diễm thôi, nay đã hóa thành cặn bã.

Tình huống này dọa bọn họ mặt trắng bệch.

Nhưng bá đạo hơn là con chó trắng, chuyên môn đi tìm nử tử ra tay, trực tiếp xuyên qua không gian, mà thời điểm nó xuất hiện, lại có một người bị xô ngã xuống đất, sau đó bị trấn áp một cách triệt để, căn bản không cho người đó có cơ hội trở tay.

Gâu gâu.

Một trận âm thanh làm người run sợ truyền đến, thời điểm quay đầu, một thân ảnh màu trắng đột ngột xuất hiện và tiếp theo đó là tiếng kêu thảm thiết kinh động thiên địa, người đó chắc hẳn đã bị xô ngã, tiếng kêu triền miên không dứt.

.....

Quác quác!

Gâu gâu!

Gà lớn và Thái Nhật Thiên sóng vai, nhìn mọi người nằm trên đất, mặt lộ vẻ khinh thường:

-Thật không biết điều, các người nhất định phải chọc Kê đại ca tức giận mới chịu sao, gâu gâu....

Thái Nhật Thiên bá đạo nói, đặc biệt là những cô gái, khi nhìn thấy vẻ mặt âm đạm của hắn nhìn họ, cả người run rẩy sợ hãi, phảng phất như vừa gặp quỷ.

Trên người Kê đại đeo đầy vàng bạc, cao ngạo ngẩng cao đầu:

-Chúng ta hợp thành đội với các người chính là phú khí của các người, vậy mà lại tỏ cái thái độ ghét bỏ chúng ta như thế, bây giờ biết sự lợi hại của chúng ta chưa.

Những người bị Kê đại trấn áp đều không tin những vừa diễn ra, mấy người bọn họ lại bị hai tên không rõ lai lịch trấn áp.

Nếu như nói những chuyện hôm nay ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người khác cười thúi mặt.

-Kê đại...

Đúng lúc này, một tiếng gà kêu truyền đến, âm thanh khiến cho Kê đại phải quay đầu, sau đó nước mắt nó tuôn ra như hai dòng ánh sáng:

-Cha....

Thời điểmm Lâm Phàm đến hiện trường, sau khi nhìn tình huống trước mắt, sắc mặt khẽ biến đổi.

Thật bá đạo nha, con Kê đại lại có thể đánh bại cả một đám người.

Khi nhìn đến con chó trắng bên cạnh, Lâm Phàm chỉ biết trợn tròn mắt.

Cái quái gì đây, kia là Thái Địch mà.

Thế giới này sao lại có con này chứ.

Thái Nhật Thiên hết nhìn Lâm Phàm rồi lại nhìn Gà con, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, hẳn không biết hai người này là ai.

Giờ khắc này, Kê đại vô cùng kích động, sau khi ra khỏi Cự Long tộc, hẳn vẫn đi lung tung khắp nơi không mục đích, nếu như không gặp Thái Nhật Thiên, hẳn thật sự sẽ cô quạnh đến chết mất.

-Cha, đây là Thái Nhật Thiên, bạn tốt của ta.

Kê đại nói.

-Cầu đệ, đây là cha ta.

Gà con đi đến trước mặt Thái Nhật Thiên, giơ cánh ra nói:

-Ừm, thì ra là bằng hữu của Kê đại, vậy người chính là người mình rồi.

Thái Nhật Thiên giơ chân trước lên, nắm lấy cánh Gà con:

-Chào Gà bá phụ!

Lâm Phàm nhìn cảnh này, mở to mắt.

Không ngờ gà và chó có thể trở thành bạn tốt của nhau.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm không hiểu chính là, Thái Nhật Thiên này rốt cuộc có lai lịch thế nào đây.

-Chủ nhân....

Kê đại tiến về phía Lâm Phàm, sau đó hưng phấn mà ôm đùi hắn.

-Người tên Thái Nhật Thiên?

Lâm Phàm hỏi.

-Đúng, gâu gâu.

Thái Nhật Thiên khẽ gật cái đầu chó nho nhỏ của nó, bá đạo nói.

-Cầu đệ, đây là chủ nhân của ta, người nên tôn trọng chút.

Kê đại nói, hơi nghiêm khắc.

-Vâng, Kê đại ca.

Thái Nhật Thiên gật đầu.

Lâm Phàm cảm thấy phải làm rõ chuyện này, sau đó điểm một ngón tay, sức mạnh thời gian bao phủ Thái Nhật Thiên.

Thái Nhật Thiên cảm thấy bản thân bị một loại sức mạnh huyền diệu gói lại, nên trong một khoảng thời gian, hắn không khỏi sốt sắng, nhưng sau đó phát hiện cũng không có vấn đề gì xảy ra, nên thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phàm bắt đầu truy tìm manh mối căn cứ theo huyết mạch của Thái Nhật Thiên.

Lúc này, một bức tranh xuất hiện trước mặt hắn.

Hình vẽ này không phải Địa Cầu thì là cái gì?

Lối đi bộ, một con đường đông đúc tấp nập, nhưng trong nháy mắt có một chiếc xe tải chạy như bay tới, trực tiếp đánh bay Thái Định, trong khoảnh khắc tai nạn đó, hư không bỗng biến đổi, hư không nghịch lưu xuất hiện, trực tiếp truyền Thái Định đến một thế giới khác.

Hình ảnh thay đổi.

Thái Định xuất hiện trong một khu rừng rậm rạp.

Chỉ thấy một hung thú thượng cổ chí cao đầu đầy máu, toàn thân vô lực nằm ở đó.

Mà tên Thái Định chuyển kiếp kia vẫn như cũ, không buồn không lo, thời điểm thấy một con hung thú giống cái nằm trước mặt liền có suy nghĩ xấu, sau đó lao đến như điên.

Lần đó trực tiếp qua một ngày.

Cuối cùng, tên Thái Định kia thoải mái phui mông rời đi.

Nhưng chuyện đáng sợ vẫn còn ở phía sau, cái con hung thú kia vậy mà khôi phục, thời điểm nó trở lại doanh trại, phát hiện mình có thai.

.....

Sau khi nhìn hết những hình ảnh này một lượt, Lâm Phàm hoàn toàn bội phục.

Nguyên lai hết thảy mọi chuyện là nguyên nhân này.

Một con Thái Định phổ thông trên địa cầu vì tai nạn ô tô bị chuyển sang thế giới khác không nói, vậy mà còn để lại nòi giống.

Mà nòi giống đó chính là Thái Nhật Thiên trước mắt.

Phục rồi, bất kể như thế nào, Lâm Phàm xem như hoàn toàn bội phục.

Lâm Phàm nhìn những người bị Thái Nhật Thiên cùng Gà lớn đánh bại, cảm thấy thương xót giùm, gặp phải Thái Địch Vương trong truyền thuyết, hôm nay các người gặp xui xẻo rồi.

-Đi thôi....

Lâm Phàm không có ý lưu lại địa phương này, dù sao cũng không có gì cần thiết, sau đó trực tiếp đưa bọn họ vào hư không, bay về phương xa.

Sau khi bọn Lâm Phàm rời đi.

Những người bị Gà lớn và Thái Nhật Thiên đánh ngã không khỏi thở phào một cái, theo như bọn họ thấy, cái người vừa đáp xuống sau cùng có khí tức rất mạnh, nhất định không phải người bình thường.

Chỉ trong chốc lát, có người đột nhiên hô lên:

Các người nói thử xem người vừa rời liệu có phải Nhân Tộc Đại Đế không?

Ồ, người nói ta mới để ý, người đó giống y như đúc với người trong tấm chân dung mà lão tổ truyền xuống a.

Nhanh, nhanh thông báo cho lão tổ, đã phát hiện Nhân Tộc Đại Đế, chúng ta nhất định lập được công lớn rồi.

.....

-Hai người các người đang chuẩn bị đi nơi nào?

Trong hư không, Lâm Phàm hỏi.

-Chủ nhân, ta đi theo Cầu đệ đến một hồ nước, sau đó tìm được một bảo bối, mặt trên của nó ghi chép rất nhiều bí cảnh, chúng ta đang dựa vào nó tìm kiếm bí cảnh a.

Gà lớn nói.

-Há, đâu rồi, cho ta nhìn một chút.

Lâm Phàm cảm thấy hứng thú, đồ vật ghi chép về nhiều bí cảnh sao, cái này cũng có chút thần kì.

Khi Gà lớn lấy bảo bối ra, mắt Lâm Phàm lập tức sáng lên.

Một tấm bản đồ, chất liệu cũng thần kì quá đi.

Lâm Phàm mở bản đồ ra, cẩn thận nhìn, mặt trên nó ghi chép nhiều bí cảnh, thậm chí còn ghi lại bên trong bí cảnh đó có đồ vật gì nữa cơ.

Nhưng chỉ có một bí cảnh thu hút Lâm Phàm.

-Tần hư bí cảnh, năm giữ: vô số thần đan, mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ....

Những thứ khác không thể nào thu hút được sự chú ý của Lâm Phàm, duy chỉ có mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ khiến hắn khát khao.

Vĩnh Hằng Chi Phủ là Thần Khí nhưng đang bị hư hại, Lâm Phàm hiện tại đang đi tìm các mảnh vỡ còn thiếu, nhưng đến nay vẫn không tìm được.

Hiện tại rất đúng lúc, trong bí cảnh này vậy mà lại có mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Không biết bản đồ này do ai lưu lại?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 904: Người Quá Đẹp

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tần Hư bí cảnh này cần vượt qua ba thế giới nữa mới đến.

Nhưng Lâm Phàm vẫn thắc mắc chuyện Kê đại ra khỏi Cự Long tộc, sao lại ra cho nó lịch lãm sớm thế không biết?

Đến khi Lâm Phàm biết được nguyên do mới câm nín, Kê đại vì muốn ra ngoài tìm nhiều trang sức hơn, nên mới ra ngoài lang bạt, phiêu du khắp nơi.

Trong Cự Long tộc, mỗi một Cự Long đều xem đồ vật màu vàng là bảo bối, bất kể là ai cũng không cho.

Kê đại sao có thể nhịn được chuyện này, vì vậy nó mới một mình chạy ra ngoài, bắt đầu hành trình khắp thế giới.

Lâm Phàm có thể nhìn, được trên người Kê đại có mấy trăm đạo trận pháp, những trận pháp này nếu không tại thời khắc nó gặp nguy hiểm, tuyệt đối sẽ không mở ra, xem ra tên Long tổ kia cũng hết sức ưu ái con cháu, sợ bọn chúng ra ngoài gặp phải chuyện gì không hay.

Lúc này, một tay Lâm Phàm mở ra hư không, sau đó bước vào, mấy canh giờ sau khi hần bước vào đó, hư không bỗng rung động, một bóng người đột nhiên xuất hiện:

-Đánh ghét, Nhân Tộc Đại Đế này rốt cuộc đã chạy đi đâu.

Tung tích Lâm Phàm đã bị nhóm cường giả chí tôn biết được.

Mà Lâm Phàm lúc này vẫn chưa hay biết gì cả.

.....

Ầm ầm!

Đến khi Lâm Phàm đi ra, một đạo lôi đình đột nhiên lập lòe trước mặt, làm hấn ngột cảm thấy sợ hãi, lui về sau một bước.

Khi thấy rõ đây là nơi nào, sắc mặt Lâm Phàm sửng sờ, chỉ thấy trên bầu trời nơi đây, giăng đầy màu xám tro, giống như gần tới tận thế, bên trong những mảng đen, từng đạo lôi đình thi nhau lóe sáng, đầy rẫy hơi thở hủy diệt, uy năng những đạo lôi đình không đồng nhất, đối với người Lôi tộc, nó không tạo được bất cứ thương tổn nào, nhưng với các chủng tộc khác, không nghi ngờ gì nó vô cùng nguy hiểm, có thể chết người.

-Thật không ngờ nơi đây là một thế giới hoang vu nhưng tràn đầy nguy cơ.

Thế giới hoang vu này là loại thế giới nguy hiểm bậc nhất, nhưng cơ duyên trong nó cũng vô cùng nhiều, đây cũng là địa phương có rất nhiều cường giả muốn đến.

Thực lực Lâm Phàm bây giờ hoàn toàn không có khả năng để luyện hóa được thế giới hoang vu này.

Nếu như thế giới này không phản kháng, Lâm Phàm vẫn có niềm tin rất lớn, nhưng chuyện này chỉ là ý nghĩ thoáng qua thôi, bởi vì chuyện này không thể được, muốn một thế giới hoang vu không phản kháng mình còn khó hơn việc lên trời.

So sánh giữa việc luyện hóa Biên Bức giới kia với một thế giới hoang vu, việc này không chỉ chênh lệch một cấp đâu.

Bây giờ không thích hợp, hắn không thể xuất hiện với diện mạo thật của mình, nếu như bị người biết mình để ý, phiền toái rất nhiều.

Lâm Phàm nhanh chóng thay đổi dung mạo.

-Các người cẩn thận một chút chờ ta.

Lâm Phàm vốn muốn đưa bọn Gà con vào bên trong Động Thiên, nhưng bọn họ sống chết không đồng ý.

Theo bọn hắn, nếu không trải qua hiểm nguy, sao có thể trưởng thành được.

Lâm Phàm dĩ nhiên khịt mũi khinh thường với lời nói này, Kê đại muốn vàng bạc trang sức lóng lánh, Thái Nhật Thiên muốn nhật thiên nhật địa, Gà con đương nhiên muốn ra ngoài hóng mát một tí.

Lấy thực lực hiện tại của Lâm Phàm, bảo vệ họ không thành vấn đề, chỉ cần không đụng phải cường giả chí tôn, những chuyện khác đều không đáng nhắc tới.

Thời điểm Lâm Phàm đến bên ngoài Tần Hư bí cảnh, đã có rất nhiều người đang đứng ở đó.

Khi bọn Lâm Phàm đến càng khiến người khác chú ý, bọn họ bất ngờ nha, chưa bao giờ gặp phải tổ đội nào như thế này cả.

Theo Lâm Phàm nghĩ, bí cảnh này chỉ sợ không phải bí mật gì, người tới nhiều như là điều bình thường.

Nhưng khi Lâm Phàm thấy những tấm bản đồ trong tay bọn họ lại ngậy ngấn cả người, chúng nó giống như đúc với tấm mà bọn Gà lớn phát hiện.

Chuyện này không khoa học, chẳng lẽ có một tên khốn khiếp nào đó giở trò quỷ sao?

Hơn nữa, chiêu này nhìn quan có chút quen mắt.

-Vị huynh đài đây có muốn gia nhập vào tiểu đội chúng ta không?

Lúc này, một người đàn ông tiến lên trước cười hỏi.

Tên nam tử này thấy Lâm Phàm có nhiều súng vật như vậy, hơn nữa, khí tức bọn chúng không tệ, có thể xem như cao thủ nên hẳn muốn kết liên minh, cùng hợp tác thăm dò bí cảnh.

-Tiểu ca ca, có muốn gia nhập đội ngũ chúng tôi không?

Một đám nữ tử bày vẻ mặt kiêu diễm, khoe khoang phong tao trên chóc Lâm Phàm, phảng phất như có ý nếu Lâm Phàm gia nhập vào đội ngũ các nàng, hẳn có thể muốn làm gì thì làm.

Lâm Phàm không có hứng thú gì đối với những thứ này đều, nhưng khi Thái Nhật Thiên nhìn thấy đám em gái này lại ngửa đầu cười ha ha.

Đám nữ tử nhìn thấy Thái Nhật Thiên, lông mày khẽ chau, các nàng cảm thấy nếu như đến gần nơi đó, sẽ có chuyện đáng sợ xảy ra.

-Ta đã có đội.

Lâm Phàm chỉ chỉ vào đám Gà con nói.

Nam tử nhìn hẳn một lúc rồi quay lưng đi, mà đám nữ tử luôn ra vẻ kiêu diễm cũng không nói thêm gì, liền trực tiếp ly khai, bọn họ đi tìm ứng viên khác.

Lúc này, một nữ tử đi đến trước mặt một người đàn ông, giả bộ như có món gì đó rơi xuống đất, cất giọng nhẹ nhàng, ôn nhu:

-Tiểu ca ca, có muốn gia nhập đội ngũ chúng ta hay không? Ai u, rốt đời rồi.

Nữ tử yêu diễm ngồi xổm người xuống, cố ý lộ phong quang trước ngực ra.

Lâm Phàm không để trong lòng đối với những hành động và lời nói sáo rỗng vừa rồi, nhưng một thân ảnh màu trắng có tốc độ sao băng lóe lên trước mắt Lâm Phàm.

-Trời ạ....

Lâm Phàm mới nhớ đến thói quen của Thái Định Vương, nếu có người nào ngồi chồm hồm hay nằm xuống, Thái Định Vương sẽ theo thói quen mà lao lên, nhật thiên nhật địa nhật không khí.

Nữ tử yêu diễm vốn muốn câu dẫn nam nhân trước mắt, nhưng lại không ngờ nàng ta vừa ngồi xuống, liền có một bóng trắng đột nhiên xuất hiện phía sau lưng, sau đó liền trực tiếp bò lên lưng nàng rồi điên cuồng chuyển động.

-A!

Nữ tử yêu diễm kinh ngạc thốt lên, lập tức ném Thái Nhật Thiên ra, chỉ trong nháy mắt sau, nó đã xuất hiện dưới chân Lâm Phàm.

-Gâu gâu....

Nữ tử yêu diễm phản nộ quát:

Ngươi thế này có ý gì? Sủng vật của ngươi vừa... Hả...

Ngươi quá đẹp, hả vô ý động tâm.

Lâm Phàm nói.

-Ngươi...

Sắc mặt nữ tử yêu diễm khẽ biến, nhưng cũng không biết nên nói gì, chỉ oán giận một tiếng, sau đó té thật xa.

Lâm Phàm chỉ biết thở dài, sau đó liếc mắt nhìn Thái Nhật Thiên, quả nhiên kẻ mạnh như trâu, nhưng ngu như bò có tồn tại trên đời.

Ầm ầm!

Vừa lúc đó, một đạo lôi đình xuất hiện, chiếu sáng cả thiên địa, trên hư không xuất hiện vết nứt, đây là lối vào bí cảnh, thuộc về thứ nguyên thế giới.

Trong chớp mắt, một cỗ sức mạnh cuồng bạo từ thoát ra trong khe hở.

-Tần Hư bí cảnh đã mở.

Những người xung quanh cùng đồng loạt đứng lên, hô to, bọn họ đã chờ thời khắc này rất lâu rồi.

Nguyên bản, những người này đều giống như Kê đại, cho rằng bí cảnh này sẽ không có nhiều người biết, nhưng sau khi đến mới phát hiện, hết thảy do mình suy nghĩ quá nhiều.

Bản đồ này không chỉ có một tấm, phải nói là rất nhiều tấm mới đúng.

Muốn đi vào bí cảnh, nhất định phải chống chọi lại phong ba bão táp cuồng bạo bên ngoài, tu vi chưa đủ mạnh, lập tức bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng điều đó sao làm khó được Lâm Phàm, hắn mang theo đám Gà con trực tiếp lọt vào bên trong một cách dễ dàng.

Vô số người đang bận triển khai mật pháp chống đỡ cuồng phong, bão sét khi nhìn thấy bọn Lâm Phàm bước vào dễ như trở bàn tay, tất cả đều ngây dại

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 905: Mảnh Vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

-Cái tên này đến cùng có thực lực thế nào, thân thể lại cường đại như thế, phong ba bão táp nghịch thiên này, cho dù Vĩnh Hằng Thần Vị tăng mười mà không dựa vào bí pháp hay bảo bối gì, cũng đều bị xé thành những mảnh nhỏ nha.

Một Giác tộc khiếp sợ quát lớn.

-Đi, chúng ta mau đi thôi, không thể bị bỏ rơi phía sau được, tên kia là cường giả đó, nếu chúng ta đến muộn, cái gì cũng không đến tay đâu.

Người vừa nói là nữ tử vừa mời Lâm Phàm nhập đội, nàng nhìn tình cảnh xảy ra trước mắt liền lộ rõ vẻ hối hận, nếu trước đó mình ôm lấy bắp đùi này, bây giờ mình đã trở thành đợt người đầu tiên tiến vào bí cảnh rồi, chỉ đáng tiếc, bây giờ hối hận đã không kịp.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều triển khai bí pháp, trực tiếp tiến vào lỗ xoáy, mạnh mẽ đánh tan nó rồi tiến vào bên trong bí cảnh.

Có những người vì quá mức tự tin mà bị lỗ xoáy xấn thành những mảnh nhỏ, bị chôn vùi triệt để trong phong ba bão tố.

....

Lúc này, Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt cũng chỉ biết cảm thán, bạo tay vậy a.

Tần Hư bí cảnh này thật không bình thường, phạm vi nó rất lớn, như một thế giới vậy.

Cảm giác Lâm Phàm lúc này tràn đầy khí tức nguy hiểm, như có nhiều sinh vật mạnh mẽ đang nằm sâu trong Vực Sâu Hắc Ám đang chờ đợi con mồi đến.

-Này, rốt cuộc mảnh vỡ còn lại của Vĩnh Hằng Chi Phủ đang ở đâu?

Lâm Phàm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, nó khẽ run run đứng lên, như đã cảm nhận được mảnh vỡ còn thiếu sót của mình.

Xèo!

Ngay lúc đó, một ánh hào quang từ trên thân Vĩnh Hằng Chi Phủ phát ra, sau đó chiếu vào không gian vô tận.

-Thần khí chính là Thần khí, cho dù có thiếu hụt vẫn có thể dùng linh khí cảm nhận được.

Lâm Phàm không chút do dự, tiến về phía hào quang.

Chỉ cần đi theo tia sáng này, có thể tìm thấy được mảnh vỡ còn lại của Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Lâm Phàm chẳng quan tâm lắm những bảo bối trong bí cảnh này, cho dù chúng có đặt trước mắt Lâm Phàm đi chăng nữa, cũng không nhất định có thể thu hút được sự chú ý của hắn.

Nhớ khi đó thiên địa bạo phát, thần vật nhiều vô cùng, có bảo bối gì mà hắn chưa từng thấy đâu, trong bí cảnh này, còn có vật gì có thể so sánh với thần vật sao.

Bây giờ, nếu nói đến bảo bối có thể chém chết kẻ địch, Vĩnh Hằng Chi Phủ là bá đạo nhất, có thể lấy được mảnh còn thiếu sót lắp vào, Vĩnh Hằng Chi Phủ chắc chắn sẽ bùng nổ được sức mạnh chân chính của nó.

-Màu vàng, màu vàng...

Lúc này Kê đại kêu lên, phía trước có một đại dương vàng óng hấp dẫn sự chú ý của nó.

Thời điểm Kê đại vừa xông đến, đại dương màu vàng óng kia lại bật lên, cái đầu của một động vật biển to lớn, mở rộng miệng lớn định cắn Kê đại.

Tu vi con này không yếu, thực lực Thần Thiên Vị tầng chín, thời điểm nó phát hiện người ngoại lai tiến đến, càng tức giận rít gào.

-Quác quác!

Kê đại nhìn thấy cảnh này, đột ngột hô lên, bị dọa đến hồn phi phách tán.

Lâm Phàm thở dài, khẽ điểm ngón tay, con vật biển chỉ nổ tung trong nháy mắt, sau đó, một viên kim thạch lóng lánh bay lên trong hư không.

Kê đại vô cùng hưng phấn nhảy lên, trực tiếp ngậm nó vào miệng, mặt lộ vẻ hưng phấn.

-Bảo bối, bảo bối a, nếu biến người làm thành một chiếc nhẫn, khẳng định sẽ rất đẹp a.

Mặc dù trong lòng Kê đại vẫn còn sợ hãi, nhưng khi được viên kim thạch này, lộ ra vẻ vui thích nhiều hơn.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, con Kê đại này thật không có mắt nhìn cũng như kiến thức, chỉ là một viên hạt nhân phổ thông của động vật biển mà đã xem thành bảo bối, không biết nên nói gì hử đây.

Lâm Phàm phát hiện, lúc này có vài địa phương trong bí cảnh đang vang lên âm thanh chiến đấu, hiển nhiên là những người tiến vào đang bận rộn chiến đấu với các sinh vật trong đây.

Giờ khắc này, ánh sáng Vĩnh Hằng Chi Phủ chỉ đến đây nhưng sau đó bị gián đoạn, biến mất, xem ra mảnh vỡ đang ở đây rồi.

Lâm Phàm từ từ hạ xuống, trước mắt hắn hiện tại là một cửa động, bên trong một mảnh đen nhánh, sâu không thấy đáy, nó giống như một vực sâu vạn trượng, bên trong nó truyền đến một loại âm thanh lạ, âm thanh này như tiếng rống giận dữ của dã thú.

-Xem ra mảnh vỡ ở trong này.

Lâm Phàm nói.

-Lão ca, có chút nguy hiểm nha.

Gà con nói.

-Gâu gâu.... Trong này có nguy hiểm.

Thái Nhật Thiên hít mũi ngửi một cái.

Ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị tiến vào, có mấy bóng người xuất hiện bên người hắn.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, tình huống gì đây, bản Đế hôm nay đến đây tìm Vĩnh Hằng Chi Phủ, cũng không phải tìm bảo bối khác, mấy tên này còn đến đây làm gì?

Lâm Phàm nhìn đến đám người vừa tới, ba người đàn ông và một cô gái, thực lực đa phần đều là Thần Thiên Vị tầng chín, không tính quá cao nhưng cũng không hề yếu.

Như vậy cũng đủ để lang bạt trong bí cảnh này rồi.

Bốn người nhìn thấy Lâm Phàm thì hơi nhướng mày, hiển nhiên cũng không nghĩ để còn có người nhanh hơn bọn họ một bước đến nơi này.

-Huynh đài, người đi một người?

Lúc này, một tên nam tử trong đó bước ra hỏi.

Bọn họ nghiên cứu bản đồ cả nửa ngày, cuối cùng xác định cửa động này là lối tắt để đến mấy bảo tàng khác.

Từ nơi này đi vào có thể đến các nơi giấu bảo bối nhanh nhất a.

-Đúng.

Lâm Phàm gật đầu, mà đám Gà con lại ngẩng cao đầu:

-Còn có chúng ta.

Sắc mặt bốn người hơi đổi, không nghĩ đến mấy sinh vật có hình thù kì quái này có thể mở miệng nói tiếng người, đồng thời, bọn họ cảm giác khí tức của bọn chúng không yếu, tuyệt đối không thể xem thường.

-Cùng nhau vào sao?

Nam tử kia lại hỏi.

-Không cần.

Mục đích của Lâm Phàm lần này chỉ có mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ, không để ý những thứ khác chút nào, hẳn trực tiếp cự tuyệt.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt của nhau thấy được vẻ cảnh giác.

Bọn họ phát hiện bí cảnh này cũng vì có một tấm bản đồ, nhưng lại không ngờ không phải chỉ mình bọn họ có bản đồ, hơn nữa còn rất nhiều người, chuyện này khiến bọn họ hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng bảo tàng đang ở trước mắt, họ cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

-Vị huynh đài này, bên trong bí cảnh tiềm ẩn rất nhiều nguy cơ, tứ phía đều có, chỉ với một người e rằng khó sinh tồn được, không bằng chúng ta liên minh, lấy được một số thứ mọi người chia đều cho nhau, người thấy thế nào?

Nam tử lại tiếp tục nói.

Lâm Phàm lạnh nhạt trả lời:

-Không cần.

Trong bốn người này, một người cảm thấy căm tức, cảm thấy Lâm Phàm đang không cho bọn họ mặt mũi nên muốn phát tác, nhưng lại bị một người trong đó ngăn cản.

-Đã như vật, ta cũng không miễn cưỡng.

Trong chớp mắt, bốn người tiến vào bên trong huyết động.

-Sư huynh, sao người không để ta giáo huấn người này.

Một người đàn ông bất bình, tức giận nói.

-Người này không đơn giản, những sủng vật bên cạnh hẳn có tu vi không yếu, người đó không muốn hợp đội cũng không sao, chúng ta mau vào đi, người nào đến trước thì được bảo bối tốt.

Nam tử có mái tóc màu đỏ nói.

Sau khi bốn người rời đi, Lâm Phàm đã cảm thụ được mối liên hệ giữa Vĩnh Hằng Chi Phủ với mảnh vỡ, sau đó hắn liền biến mất trong nháy mắt.

Lâm Phàm đang rất tha thiết lấy được mảnh vỡ còn lại của Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Bên trong huyết động có sáu chỗ rẽ, trong đó có ba lối đi, từ trong lối đi truyền đến cảm ứng bảo bối vi diệu, nhưng đối với Lâm Phàm, đích đến của ba nơi đó đều không có sự tồn tại của mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Lâm Phàm nháy mắt tiến vào một lối khác, nơi có khí tức của mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 906: Thăng Cấp Thành Thần Khí

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Theo khí tức Lâm Phàm không ngừng rót vào, khí tức bên trong cũng dần biến đổi, nó ngày càng ác liệt, từng đạo từng đạo búa như muốn khai thiên lập địa.

Khí tức bén nhọn như muốn cắt rời thân thể Lâm Phàm, nhưng với cường độ thân thể hiện tại của hắn, không tạo nên bất cứ thương tổn gì.

Luồng hơi thở này thật cường hãn, khi ở bên ngoài không cảm thụ ra, cũng không nhìn được nơi này ẩn giấu mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ không thôi, đạo búa này tuy ác liệt nhưng đối với Lâm Phàm vẫn còn chưa có đủ đâu.

-Là ai....

Đúng lúc này, một đạo âm thanh hùng vĩ đột nhiên phát ra, âm thanh này tràn đầy uy nghiêm, ẩn chứa một sức mạnh vô thượng, quán xuyên thời gian và không gian.

Một loại thanh âm tràn đầy sức mạnh, nếu gặp một người có tu vi yếu kém, có thể đã bị nó khủng bố đến chết.

-Ha ha, mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ, gia gia ta đã tới rồi.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng tràn đầy vui sướng, Vĩnh Hằng Chi Phủ đã dẫn hã đến địa phương này, quả nhiên là nơi mảnh vỡ ẩn núp.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm nghi ngờ chính là, rốt cuộc tên khốn kiếp nào đã để mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ ở đây?

Vạn giới không được dung hợp, Lâm Phàm cũng không cảm ứng được mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Hắn còn cho rằng thế giới này không có mảnh vỡ đó, không hề nghĩ đến việc nó được giấu bên trong thứ nguyên thế giới khác.

Thời điểm Lâm Phàm đi đến điểm cuối, chỉ thấy phía trước có một mảnh vỡ vô cùng to lớn đang trôi nổi trong không trung.

Trên mặt mảnh vỡ, hiện đầy phù văn, rậm rạp chằng chịt với nhau, những bùa chú này tỏa ra khí tức bén nhọn.

Đây chính là khí tức của Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Chỉ trong chớp mắt, mảnh vỡ đột nhiên bùng nổ, phát ra một ánh hào quang, đạo hào quang này không ngừng ngừng tụ, cuối cùng hóa thành một người khổng lồ.

Người khổng lồ này như đội được cả trời và chân giẫm mạnh xuống đất, trong tay cầm một cây búa khai thiên, khí tức từ người này phát ra cực kì cường hãn, như có thể chém đứt thiên địa.

Không nghĩ tới một mảnh vỡ cư nhiên lại có thể tu luyện ra khí linh, điều này Lâm Phàm thật không nghĩ đến.

Vĩnh Hằng Chi Phủ bị phá nát đã lâu, ở đây một thời gian dài, nên mảnh vỡ này đã tự tu luyện thành đạo, luyện ra khí linh, biến một chuyện khó tin trở thành sự thật.

Hơn nữa, khí tức tản mát ra lại cực kì mạnh mẽ, tương đương với tu vi Chí Tôn Cảnh sơ giai.

-Vĩnh Hằng Chi Phủ...

Khi Lâm Phàm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ, mảnh vỡ khí linh kia chợt trợn mắt, âm thanh mênh mông như từ nơi xa xôi vọng đến, tiếp sau đó là một đạo sức mạnh đột nhiên bạo phát ra.

Mảnh vỡ khí linh này đang muốn nuốt Vĩnh Hằng Chi Phủ.

-Đưa Vĩnh Hằng Chi Phủ cho ta, ta có thể cho người sức mạnh vô thượng.

Mảnh vỡ khí linh quát lên, trong giọng nói đầy khát vọng vô biên.

-Người chỉ là một mảnh vỡ mà thôi, số phận của người là dung nhập vào Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Lâm Phàm nó.

-Không... Ta tu hành đã vạn năm, được trời cao chăm sóc, ta đã không còn là một mảnh của Vĩnh Hằng Chi Phủ nữa, ta là một tồn tại độc lập.

Âm thanh vang vọng cùng uy nghiêm vô thượng của nó cất lên.

-Không nói nhiều với người, một mảnh vỡ mà lại dám làm càn, chờ ta trấn áp người xong lại nói.

Lâm Phàm lười nói thêm gì với tên này, năm ngón tay mở ra, bay thẳng đến nắm lấy mảnh vỡ khí linh.

Ầm ầm!

-Người đang khinh nhờn....

Mảnh vỡ khí linh chợt quát một tiếng, vạn đạo búa phóng lên trời, xé qua hư không bay đến chỗ Lâm Phàm mang theo sát khí ngập trời.

-Ai....

Lâm Phàm thở dài một tiếng, mảnh vỡ khí linh này đang tự mình chuốc khổ.

Hắn xòe năm ngón tay, mỗi một ngón đều được nguồn sức mạnh mênh mông quẩn quanh, những sức mạnh này đủ để hủy diệt tất cả, cho dù mảnh vỡ khí linh này có thực lực Chí Tôn Cảnh sơ giai cũng vô ích.

Ầm!

Ầm!

Hư không như nổ tung, vòng bảo vệ khí linh ngoài người hắn không ngừng nứt toác, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết.

-Làm sao có khả năng!

Mảnh vỡ khí linh tức giận gào thét, hắn không tin những chuyện vừa rồi.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm trực tiếp nắm mảnh vỡ trong lòng bàn tay.

-Đừng có giết ta, ta sẽ thuận phục..., chỉ cần người không giết ta, ta sẽ giao sức mạnh mạnh nhất cho người, sức mạnh khai thiên tích địa.

Mảnh vỡ khí linh kêu thảm, hắn không ngờ thực lực của đối phương lại cường hãn như vậy.

-Hừ, nguyên bản người chỉ là một mảnh vỡ vậy, còn muốn đối khách làm chủ, người nằm mơ rồi.

Lâm Phàm hơi dùng lực một tí, bàn tay tăng cường độ lên.

Xoạt xoạt!

-Không...

Mảnh võ khí linh quả thực không nghĩ đến việc có ngày mình bại dưới tay một Nhân tộc tầm thường, nhỏ bé.

-Keng, chúc mừng chém chết mảnh võ khí linh của Vĩnh Hằng Chi Phủ.

.....

Lâm Phàm không để ý, trực tiếp lấy mảnh võ đặt trong tay rồi vỗ về Vĩnh Hằng Chi Phủ một cái, chỉ trong chớp mắt, một đạo ánh sáng dung hợp phát ra mạnh mẽ.

Khoảng thời gian trước đây Vĩnh hằng Chi Phủ trợ giúp Lâm Phàm lớn đối, nhưng khi thực lực hẳn không ngừng tăng lên, tác dụng của nó cũng dần mất giá, không còn được như trước nữa.

Thế nhưng sau khi Lâm Phàm dung hợp mảnh võ này, hoàn toàn thăng cấp nó lên Thần khí.

Ầm ầm!

Thời khắc này, Vĩnh Hằng Chi Phủ đột nhiên nổ ra hào quang óng ánh, xuất hiện một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa đang há miệng, hút thật mạnh, trực tiếp hấp thu mảnh võ kia vào bụng.

Khí linh Vĩnh Hằng Chi Phủ đang hấp thu mảnh võ cuối cùng của nó để tấn thăng đến trạng thái hoàn mỹ nhất.

Chỉ trong chớp mắt sau, một luồng khí tức như người đã chinh chiến vạn cổ phát ra từ Vĩnh Hằng Chi Phủ, luồng hơi thở này mang khí tức không thể xem thường, đến cả Lâm Phàm còn cảm nhận được một áp lực vô hình từ Vĩnh Hằng Chi Phủ.

-Keng, chúc mừng đã dung hợp mảnh võ cuối cùng.

-Keng, Vĩnh Hằng Chi Phủ đã thăng cấp thành thần khí.

-Keng, lĩnh ngộ được chiêu thức thứ ba: Khai Thiên Tích Địa.

.....

Tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên liên tiếp, khiến lòng Lâm Phàm hớn hở, vui vẻ, theo sau đó có một luồng sức mạnh huyền diệu rót vào cơ thể hắn.

Giờ khắc này, Lâm Phàm phát hiện bên trong cơ thể ngưng kết một viên võ đạo thần thông.

Hấp thụ mảnh vỡ Vĩnh Hằng Chi Phủ có kèm theo chiêu thức, trước đây hắn đã lĩnh ngộ được hai chiêu, bây giờ Vĩnh Hằng Chi Phủ đã hoàn chỉnh, nên chiêu thức thứ ba này là cường đại nhất, nó giống như dấu ấn, vĩnh viễn khắc sâu trong tâm linh Lâm Phàm.

-Không ngờ chiêu thức thứ ba của Vĩnh Hằng Chi Phủ lại mạnh như thế, cho dù cường giả chí tôn cũng không chắc sẽ ngăn cản được nó.

Lâm Phàm mừng rỡ vô cùng, tâm tình đang tràn đầy vui sướng.

Cái cảm giác này thật sự quá thoải mái, trước đây khi đối đầu cường giả, Lâm Phàm không nắm chắc phần thắng lắm, nhưng bây giờ đã khác rồi, Lâm Phàm hiện tại vô cùng tự tin, hắn tin chính mình có thể thắng.

-Ai...

Nhưng lúc này, Lâm Phàm cảm thấy có người đang quan sát hắn từ trong hư không, nhưng khi bị hắn phát hiện, cái cảm giác bị theo dõi đó cũng biến mất.

Rốt cuộc là ai mới được?

Lâm Phàm không rõ lắm, nhưng ngay lúc này, hắn nghe được âm thanh chiến đấu gần đó vọng đến, âm thanh của những cường giả đang chiến đấu với nhau.

Hiển nhiên có những người khác đang tranh giành bảo bối gì đó.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 907: Tái Ngộ Thất Thánh Lão Cầu

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thời điểm Lâm Phàm đến nơi phát ra âm thanh liên sừng sờ, trước mặt mình là một trận chiến vô cùng kịch liệt.

Chỉ thấy các tộc trong đó đang quần ẩu với nhau, thỉnh thoảng có người bị quyền đánh đến thổ huyết.

Mà cũng có một vài người thuộc hạng thiên tài, sức chiến đấu vô song có thể áp chế hiện trường, nhưng dù vậy, vẫn hình thành một tình trạng hai bên thế lực vẫn ngang nhau, người này không thể làm được gì người kia, dù sao số người hiện trường cũng không nhiều lắm, trong một thời gian ngắn vẫn bất phân thắng bại.

Lâm Phàm tò mò, bảo bối đến cùng có dạng gì có thể làm cho toàn bộ chủng tộc tranh giành nó mà đối chọi lẫn nhau, thậm chí không tiếc quần chiến chứ?

Thời điểm Lâm Phàm nhìn về phía bảo bối đang trôi nổi trên không trung, vẻ mặt hắn lập tức biến đổi, có chút kì quái, chuyện quái gì đây, đang đùa à.

Một vương tọa đang trôi nổi trên không.

Vương tọa tản ra khí tức vĩnh hằng, ánh sáng chói chang có thể soi sáng trời đất, vô số người có khát vọng cực kì to lớn với tên đang ngồi trên kia, nhưng khi Lâm Phàm nhìn thấy món đồ chơi này, lại khịt mũi khinh thường, một tòa vương tọa thì sao, nói cũng chẳng có công dụng gì với Lâm Phàm.

Nhưng đối với những sinh linh chủng tộc khác, bảo bối trong đây không trân quý bằng nó, là bảo bối bên trong bảo bối đó.

Các sinh linh chủng tộc Đại Thiên thế giới đều biết muốn lên được Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị, biện pháp nhanh nhất là có được một toàn Vĩnh Hằng Chi Vị, chính là cái vương tọa đang trôi nổi bên kia.

Mà bây giờ, trong bí cảnh lại xuất hiện vương tọa, bọn họ đương nhiên phải đến tranh đoạt.

Dù sao thì Vĩnh Hằng Chi Vị cũng chỉ có một, cuối cùng cũng chỉ có một người có thể đoạt được nó vào tay.

Vì vậy, bọn họ phải liều cái mạng già để đoạt được nó.

Gà con, Kê đại, Thái Nhật Thiên đứng bên cạnh Lâm Phàm, cả bọn đều dùng một loại ánh mắt tán thưởng, xem trò vui nhìn trận quần chiến.

Kê đại đối với cái bảo bối vàng óng ánh kia của mình rất hài lòng, luôn chú ý đến nó, thậm chí hẳn còn đang bận suy nghĩ xem nên lấy nó làm thành trang sức gì.

Bây giờ trên đầu, trên cánh, chân của nó đều đã mang đầy các trang sức vàng rồi, trong khoảng thời gian ngắn, vẫn đang không biết mang nó ở nơi nào trên cơ thể.

Mà Gà con và Thái Nhật Thiên bên cạnh đang nhìn những người kia đấu nhau, tâm trạng cực kì hưng phấn, hết sức cao hứng khi nhìn thấy những trận chiến bậc này thì.

Tốt, đặc a.

Lão ca, người nhìn tên kia đi, thực lực rất mạnh đó, một người có thể đánh ngã được bốn người a, ai nha, sao hắn lại không cẩn thận vậy chứ, bị người ta đánh lén rồi kìa.

Gâu gâu....

Thái Nhật Thiên nhìn thấy mỹ nữ bị đánh, trong lòng giận dữ, lập tức muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng khi nhìn thấy tình huống hỗn chiến trước mắt, cũng có chút kinh sợ.

Theo tình hình hiện tại, bây giờ vọt vào chỉ có con đường chết thôi.

Lâm Phàm không ngờ đám Gà con lại có ánh mắt xảo quyệt, tình huống như vậy, nhưng điều khiến Lâm Phàm càng nghi ngờ chính, một viên thần đan đang trôi nổi trên Vĩnh Hằng Chi Vị.

Nó tản mát ra một hương vị của tuyệt thế thần đan.

Đặc biệt là bề ngoài của nó, có những dấu ấn pháp tắc quẩn quanh.

Chỉ cần người trong nghề đều biết, thần đan này tuyệt đối không phải bình thường.

Trên nó còn có những văn tự màu vàng.

-Ta gọi là Hám Thiên Chí Tôn, vì số trời mà ngã xuống, lưu lại Vĩnh Hằng Chi Vị này và một viên tuyệt thế thần đan, hậu nhân lấy được nó, hãy thay bản chí tôn ta tái chiến thiên địa.

Chữ viết này không xấu, vừa nhìn đã biết do cao nhân lưu lại.

Nhưng theo Lâm Phàm nghĩ, thấy chuyện này có cái gì đó quái quái.

Tình huống này thật sự quá quen thuộc, đặc biệt khi hắn còn ở Huyền Hoàng Giới, Lâm Phàm đã bị Thất Thánh lão cầu lừa gạt một lần, nhưng

cũng may hắn có hệ thống, nó trực tiếp phân biệt cho mình, nên mới thoát được một lần bị lừa.

Bất quá, cái chiêu này có chút tương tự với chuyện mình gặp trong Huyền Hoàn Giới nha.

Chẳng lẽ....

Lâm Phàm đã bắt đầu nghi ngờ chuyện này.

-Ha ha...ta đã chiếm được.

Đúng lúc này, một thiếu niên trốn khỏi vòng vây, nhân cơ hội cướp Vĩnh Hằng Chi Vị vào trong tay.

-Thả xuống.

Nhưng thiếu niên này còn chưa cầm chắc, hư không đột nhiên rung động, một người đàn ông trung niên trực tiếp đi ra, xuất chiêu chém giết, đánh bật Vĩnh Hằng Chi Vị ra khỏi tay thanh niên kia, nó liền xuất hiện giữa trời, bay đến vị trí của Lâm Phàm.

Lúc này, trong hư không vô tận có một nhân vật thần bí, hắn nhìn tình cảnh trước mắt khẽ cau mày, phảng phất như có chút bất mãn:

Lần này các chủng tộc tiến nhập bí cảnh cũng quá yếu đi, quả thực không thể so sánh với lần trước a.

Ồ, tên kia cũng không tệ, vậy cho hắn Vĩnh Hằng Chi Vị đi.

Xèo! Xèo!

Vĩnh Hằng Chi Vị cùng viên thần đan phá không bay qua, trực tiếp đến bên người Lâm Phàm:

-Thiếu niên, ngươi là lựa chọn trong lòng ta, là cường giả tương lai, mau nắm giữ ta để trở thành tồn tại vô địch trên thế gian này đi.

Thời khắc này, một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai Lâm Phàm.

-Ha ha...

Lâm Phàm khi nghe được âm thanh này liền nở nụ cười, thanh âm này cũng thật quen thuộc nha.

Sau đó, Lâm Phàm nắm Vĩnh Hằng Chi Vị trong tay.

Cái Vĩnh Hằng Chi Vị này không có vấn đề gì.

Sau đó Lâm Phàm lại cầm đến thần đan.

Keng, chúc mừng phát hiện Khôi Lỗi Tạo Hóa Thần Đan.

Khôi Lỗi Tạo Hóa Thần Đan: sau khi nuốt vào sẽ bị không chế.

Nghe được tiếng hệ thống thông báo, trong lòng Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, thế gian này còn có chút chân thành nào hay không, đến chỗ nào cũng đều bị lừa đảo, để cho người ta sống với chứ!

-Thiếu niên, nhanh nuốt vào đi, đây là tuyệt thể thần đan, sau đó ta sẽ mang ngươi rời khỏi nơi này.

Bên tai Lâm Phàm lần thứ hai truyền đến thanh âm cảm dỗ kia.

Lâm Phàm trực tiếp thu Vĩnh Hằng Chi Vị vào Động Thiên, sau đó nắm chặt thần đan trong tay.

-Ngươi kêu ta nuốt?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Đúng, không sai, chỉ cần ngươi nuốt vào, có thể thay đổi thể chất, khi đó ngươi sẽ nắm giữ thể chất cường hãn nhất thế gian.

Cư nhiên lại có thần đan bậc này? Nhưng ngươi là ai mới được, nói xem?

Lâm Phàm ngạc nhiên hỏi.

-Thiếu niên, ta chính là Thất Thánh Chí Tôn, ngã xuống đã lâu, bây giờ chỉ còn lại một tia thần thức.

Lâm Phàm nghe được cái tên này, nhất thời như muốn nổ tung:

Trời ạ, cái quái gì vậy, người không thể sửa tên lại cho hay hơn à, tào lao thật chứ, với lại muốn giả bộ thì phải làm cho giống chút, nếu như người bị người quen bắt gặp thì phải làm sao?

Người là ai?

Sau khi nghe lời nói của Lâm Phàm, nội tâm hắn nhất thời run lên, hắn có dự cảm chẳng lành, phảng phất như có chuyện xấu sắp xảy ra.

-Aiii, ở Huyền Hoàng Giới, người người thống hận nhất là ai?

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

-Cái gì chứ, là người....

Thất Thánh lão câu lúc này đang ẩn nấp bên trong hư không, khi nghe được âm thanh này, đầu hắn muốn nổ tung a.

Chuyện quái gì vậy, sao có khả năng

Khuôn mặt người trước mắt này rõ ràng không phải của tên ghê tởm kia mà.

-Sao nào, còn muốn chạy trốn? Đi ra cho ta.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, vừa dứt lời liền bay thẳng lên không trung bắt lấy nhưng hắn cũng chỉ bắt được không khí.

-Người tên súc sinh này, chờ đó cho ta, nhất định có một ngày, bản Thánh khiến người trả giá thật lớn.

Thanh âm Thất Thánh lão cầu có chút khiếp đảm, nhưng nhiều hơn là phần nộ, nó đầy lửa giận vô biên, nhưng hắn cũng không muốn đối đầu cùng Lâm Phàm, đây chỉ sợ vẫn luôn là bóng ma trong lòng hắn.

-Không ngờ người còn có thể chạy, coi như có chút bản lĩnh.

Hiện tại, tu vi của Lâm Phàm là Viễn Cổ Cảnh trung giai, có thể chạy trốn từ tay hắn, quả thật có chút bản lĩnh.

Điều khiến Lâm Phàm không ngờ tới chính là, tên Thất Thánh lão cầu này vậy mà không tiếc lấy Vĩnh Hằng Chi Vị ra, xem ra còn có rất nhiều chuyện mà Lâm Phàm hắn không biết a.

Thời điểm Lâm Phàm đang suy nghĩ, những người kia đã vây Lâm Phàm lại.

-Giao Vĩnh Hằng Chi Vị cùng thần đan ra đây.

Vì chí bảo, mọi người chỉ có thể làm như thế mà thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 908: Bóng Đen Thần Bí

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đại thiên chủng tộc sinh linh bao vây Lâm Phàm lại.

Tình cảnh này không quá hữu hảo.

- Các người muốn thế nào? Còn muốn động thủ?

Lâm Phàm mở miệng hỏi.

- Giao Vĩnh Hằng Chi Vị và thần đan ra đây, bằng không, người đừng hòng rời khỏi nơi này.

Đông đảo sinh linh lạnh lùng nói, nếu Lâm Phàm còn không giao bảo bối ra đây, chờ đợi hắc sắc là kết quả đặc biệt tàn nhẫn.

Nếu như người bình thường, khi đối mặt với nhiều cường giả như vậy, sợ rằng đã bị hù chết, nếu những sinh linh này đột nhiên ra tay, uy lực phát ra chắc chắn kinh thiên động địa, không ai có thể chống lại nó.

Nhưng theo Lâm Phàm, những người này rõ ràng tự tìm đường chết.

- Các vị, nói nhảm với hắc làm gì, nếu hắc không giao ra, chúng ta trấn áp hắc là được.

Một cô gái phong thái trác tuyệt, trong mắt đặng đặng sát khí, xem ra là một người có lòng dạ độc ác.

“Gâu gâu!”

Thái Nhật Thiên điên cuồng hét lên, như muốn bùng nổ lực lượng Hồng Hoang bên trong cơ thể, đặc biệt là mùi hương tản mát từ trên người cô gái đó càng kích thích Thái Nhật Thiên, khiến nó không thể nhịn được.

Mà trong chớp mắt khi mọi người chuẩn bị động thủ.

Khí thế cường hãn từ trên người Lâm Phàm đột nhiên bạo phát.

Luồng hơi thở này rất mạnh mẽ, toàn bộ thế giới tựa như phải chịu sự khống chế của nó.

Thời điểm cảm nhận được luồng hơi thở này, trên mặt từng người từng người đều lộ vẻ hoảng sợ.

Hơi thở này...

Thật mạnh!

Bọn họ cảm giác, mình chỉ là một con thuyền nhỏ, đang nằm trên cơn sóng thần, nếu như ông trời phát hỏa đưa ra một cơn sóng biển, bọn họ sẽ trực tiếp bị đè bẹp, một chút hi vọng sống cũng không có.

- Các người còn muốn cướp?

Lâm Phàm lạnh nhạt hỏi.

Bịch bịch!

Tất cả mọi người lùi về sau, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lâm Phàm đang đứng trước mặt.

Trong mắt họ, khí tức Lâm Phàm tản mát ra thật sự quá cường đại, cường đại đến mức khiến họ phải sợ hãi, không dám chống cự.

Lúc này, ánh mắt Lâm Phàm ngưng nhìn nữ tử lúc này muốn chém chết mình.

Cả người cô gái kia run lên, Thiên Địa Thần Đan bên trong cơ thể như sắp nổ tung.

- Tiền bối tha mạng...

Nữ tử lập tức nằm rạp trên đất kêu thảm.

Chỉ vèn vèn một ánh mắt, đã khiến nàng run như cây sậy, nếu như đối phương muốn chém chết nàng, có lẽ chỉ cần một chút ý niệm trong đầu là xong rồi.

Kinh khủng! Thật sự quá kinh khủng.

- Cút!

Lâm Phàm phần nộ quát, âm thanh tựa như một làn sóng, che kín bầu trời, trực tiếp nhấn chìm đông đảo sinh linh vào trong đó.

Mà trong lòng các sinh linh xung quanh cũng chấn động, nào dám lưu lại một phút nào nữa, chỉ vèn vèn dựa vào thanh âm đã có thể ảnh hưởng đến tâm trí bọn họ, nếu như hấn tự mình động thủ, còn hung tàn đến mức nào a.

- Tạ ơn tiền bối tha mạng.

- Tạ ơn tiền bối tha mạng.

Vèo! Vèo!

Trong chớp mắt, không còn ai dám lưu lại, tất cả đều lập tức rời khỏi.

- Lần này thanh tĩnh hơn nhiều.

Lâm Phàm thở dài một tiếng nói.

Đám người dùng hết sức bình sinh mà chạy, hận không thể kéo bước chân mình dài ra a.

Có điều, bọn họ cũng đã kiếm được lời, ngoại trừ không có Vĩnh Hằng Chi Vị ra, bọn họ nhận được không ít thứ tốt.

Theo Lâm Phàm thấy, chỉ sợ Thất Thánh Lão Cầu là người chịu thiệt lớn nhất mà thôi.

Cục diện được bày ra vẫn chưa có tác dụng, đã bị Lâm Phàm vạch trần, thực sự rất bi thảm.

Lúc này, trong không gian, một mảnh hư vô.

Thất Thánh lão cầu rống giận gào thét, hắn bây giờ đã ngưng tụ thành bản thể, nhìn dáng vẻ vẫn cảm giác được tiên phong đạo cốt, giống như cao nhân ẩn sĩ vậy, nhưng thần sắc dữ tợn vào giờ khắc này cực kỳ hung tàn, khiến cho người ta nhìn thấy đều có cảm giác thấy kinh khủng.

- Đáng ghét, không ngờ lại đụng phải người này.

Trong lòng Thất Thánh lão cầu giận dữ.

Sau khi hắn đi lên từ Huyền Hoàng Giới, vẫn luôn che giấu bản thân, không dám lộ diện.

Thời điểm Cổ Thánh Giới vẫn đang bị Cổ Tộc thống trị, Thất Thánh lão tổ liền đoạt xác một vị Cổ Tộc, vẫn ẩn nấp trong cái xác đó, âm thầm bồi dưỡng thế lực của bản thân.

Nhưng thiên địa biến hóa thật sự quá nhanh.

Cổ Tộc không hiểu vì sao thất bại, vạn giới dung hợp, vô số cường giả tuyệt thế giáng lâm, điều này khiến Thất Thánh lão cầu cảm thấy lờ mờ.

- Vô luận như thế nào, ta cũng phải sống sót, phải sống đến cuối cùng, để cái tên ghê tởm kia biết sự lợi hại của ta.

Thất Thánh lão tổ bắt đầu mưu đồ bí mật từ rất lâu trước đây rồi, thời điểm kỷ nguyên trước đó sụp đổ, hắn một mực chờ đợi cơ hội được sống lại.

Nguyên bản tại Huyền Hoàng Giới, hắn vốn tưởng rằng dựa vào năng lực của mình là có thể bồi dưỡng được một tuyệt thế kỳ tài, nhưng hắn không ngờ được, hắn lại đụng phải một tên biến thái đến mức này.

Không chỉ vạch trần hắn mà còn chinh hắn, khiến cho hắn hợp thể cùng với một con chó.

Cuối cùng, trải qua thiên tân vạn khổ, khổ tận cam lai đi tới Cổ Thánh Giới.

Nhưng tình huống ngày hôm nay lại tiếp tục, khiến Thất Thánh lão tổ cực kỳ oán giận, người này một lần nữa phá hư chuyện của hắn.

Một nửa thần thức của hắn đã bị Lâm Phàm chơi đến hỏng, trạng thái bản thân hiện tại rất không vững vàng.

Sau đó, chỉ có thể rút lấy tinh khí thần của sinh linh Đại Thiên chủng tộc để chậm rãi khôi phục.

Ngay thời điểm Thất Thánh lão tổ đang oán hận Lâm Phàm, không gian hư vô kia có một luồng gợn sóng tản ra, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Thất Thánh lão tổ.

- Chủ nhân.

Thất Thánh lão tổ nằm rạp trên mặt đất, cực kỳ cung kính, trong nội tâm cũng xuất hiện tâm ý sợ hãi.

- Như thế nào?

Bóng đen kia cực kỳ âm trầm và sắc bén, giống như ma quỷ bên trong địa ngục Cửu U.

- Đã nằm trong tay một nghìn sáu trăm sinh linh rồi.

Thất Thánh lão tổ run rẩy bất báo.

- Hừ, còn chưa đủ, nằm trong tay nhiều sinh linh hơn nữa cho ta.

Bóng đen nói.

- Vâng.

Thất Thánh lão tổ lập tức đáp lời, thời điểm ngẩng đầu lên, bóng đen kia đã tan biến từ lúc nào.

Thất Thánh lão tổ nằm trong tay không ít Vĩnh Hằng Chi Vị, những thứ này đều do bóng đen này tặng cho hắn.

Hắn không biết bóng đen này rốt cuộc là ai, nhưng hắn biết, mình không chọc nổi đối phương, mặc dù chưa bao giờ nhìn thấy đối phương ra tay, nhưng khí tức mà đối phương tản ra lại khiến hắn cảm thấy rằng người trước mắt này mới là kinh khủng nhất.

Cho dù những cường giả kia cũng chưa chắc có khả năng đối đầu với hắn.

Thời khắc này, Thất Thánh lão tổ đứng lên, ánh mắt lấp lánh ngọn lửa hùng hực

- Lâm Phàm ghê tởm, người chờ đó cho ta, sẽ có một ngày, ta sẽ khiến cho ngươi phải trả giá thật lớn.

Oán niệm Thất Thánh lão tổ cực sâu, sau đó nghĩ đến chuyện của đại nhân vật kia, hắn không dám lưu lại, chuẩn bị tiếp tục đi con đường lừa dối sinh linh Đại Thiên chủng tộc của mình.

...

Lúc này, Lâm Phàm đang chuẩn bị rời khỏi Tần Hư bí cảnh.

Nhưng vào lúc này, một trận tiếng nổ vang vang lên, bình phong bí cảnh đột nhiên nổ tung, một bóng người bá đạo xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Trên người hắn, từng vòng sấm sét quần quanh, trong đôi mắt cũng có sấm sét.

- Lôi tổ...

Lâm Phàm không ngờ Lôi tổ tìm tới nhanh như vậy.

Nhưng mình lúc nào cũng vẫn ẩn núp tung tích mà, sao lão già này phát hiện mình được?

Nghĩ kỹ lại cũng rõ, xem ra thời điểm gặp phải bọn Kê Đại lần trước, sao đó bị người tố cáo.

- Lôi tổ, ngươi có cần thiết phải đuổi theo ta không ngừng như vậy không?

Lâm Phàm nâng đầu lên nhìn.

- Nhân tộc Đại Đế...

Thanh âm lão tổ Lôi Tộc khàn khàn, phần nộ vô biên.

Lâm Phàm mang trên người vô số thần vật, là đối tượng mà đông đảo cường giả muốn giết.

Chẳng qua hiện nay, Lâm Phàm đã sớm luyện hóa thần vật, một chút cặn bã cũng không còn sót lại.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 909: Nhận Thêm Một Chiêu

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Nhân tộc Đại Đế, người thật sự có bản lĩnh, chỉ cần người chia cho ta phân nửa thần vật, từ nay về sau, Lôi tổ ta tuyệt đối sẽ không đuổi theo làm phiền người nữa.

Tên trước mắt này thật sự quá xảo hoạt, rất nhiều cường giả cùng truy đuổi mà hắn vẫn có thể trốn thoát được đến bây giờ.

Hiện giờ chỉ có mỗi hắn đến đây, Lôi tổ không tự tin mình có thể giữ lại Lâm Phàm.

Điều khiến cho lão nghĩ mãi không hiểu chính là, Nhân tộc Đại Đế này cuối cùng có bản lĩnh gì, tu vi rõ ràng không cường hãn bằng bọn họ, nhưng lại có thể chạy trốn từ tay họ, thật sự làm người ta ngạc nhiên.

- Lôi tổ, đa tạ ý tốt của người, nhưng thần vật đều đã bị ta luyện hóa, chúng dung nhập vào Động Thiên của ta hết rồi.

Lâm Phàm nói thẳng.

- Không thể nào, cho dù là chúng ta, cũng không luyện hóa hết được nhiều thần vật như vậy trong khoảng thời gian ngắn như thế.

Lão tổ Lôi Tộc ngạc nhiên nói.

- Tin hay không tùy người, dù sao đây cũng là sự thật.

Lâm Phàm nói.

Trong lòng Lôi tổ tức giận không thôi, hẳn cảm thấy Nhân tộc Đại Đế này không muốn phối hợp với mình.

- Tốt lắm, vậy cắt một nửa Động Thiên của người cho ta cũng được!

Lôi tổ lại mở miệng sư tử ngoạm.

Lâm Phàm vừa nghe lời này, nhất thời bùng nổ, đầu óc tên này có bệnh phải không, lời như vậy cũng có thể nói được.

- Người có uống thuốc trước khi ra khỏi nhà chưa? Nên động não trước khi nói chuyện chứ lão già?

Lâm Phàm thực sự phục rồi, triệt triệt phục luôn, não tàn đến mức nào mới nói ra lời này đây!

- Nhân tộc Đại Đế, người không muốn cho đúng không?

Lôi tổ biến sắc, áo bào bay lượn sinh ra tiếng vang lạnh rung, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn hư không.

- Lôi tổ, người đừng có giả vờ, thời điểm người xuất hiện, ngay lập tức bố trí tuyệt trận muốn phong bế ta, này giờ người phí lời với ta nhiều như vậy, cũng đã bố trí xong rồi nhỉ?

Thời điểm Lôi tổ đứng nói nhảm, Lâm Phàm cũng cảm giác được trong hư không tràn ngập sức mạnh sấm sét, sức mạnh sấm sét này phong tỏa bốn phương tám hướng, hoàn toàn cắt đứt thời gian và không gian.

Lôi tổ này sao phí lời thương lượng những thứ này với mình chứ, lấy tính cách của hắn, hiển nhiên sẽ nuốt lấy tất cả thần vật ngay lập tức.

- Người phát hiện rồi à.

Lôi tổ cười gằn hai tiếng.

- Nếu người đã biết, vì sao lại không trốn?

Lôi tổ không ngờ Nhân tộc Đại Đế này lại biết hắc đang bố trí trận pháp, đúng là có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Không cần phải làm vậy.

Lâm Phàm nhún vai.

- Trước đây, coi như người trâu bò, ta đánh không lại người, nhưng bây giờ đã khác rồi, ca giờ mạnh lắm, mọi chuyện không còn đơn giản như người nghĩ nữa.

- Hôm nay chỉ có một mình người tới thôi, đúng không?

Lâm Phàm hỏi.

- Thế thì sao? Một mình bản tổ còn không đủ trấn áp người?

Lôi tổ cười lạnh, Nhân tộc Đại Đế này quá cuồng ngạo rồi.

Lâm Phàm cười cợt, thực lực trước đây không mạnh, gặp phải Lôi tổ này, chỉ biết kiếm đường mà chạy, nhưng thực lực mình bây giờ không còn như xưa nữa.

Đơn đả độc đấu, Lâm Phàm có trăm biện pháp bẫy chết tên này.

“Ha ha.”

Trong chớp mắt, Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện trước mặt Lôi tổ.

- Việc này mà còn phải nói, chỉ bằng một mình người mà muốn trấn áp bản Đế, quả thực si tâm mộng tưởng!

- Người muốn chết!

Lôi tổ chột quát, hai tay bất ngờ tung ra, sức mạnh sấm sét tựa như Cự Long đập về phía Lâm Phàm.

“Ha ha.”

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, dấm ra một quyền, không để đòn tấn công của đối phương trong lòng.

Ầm!

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng không gian.

Chỉ thấy mặt Lôi tổ đầy máu, sau đó tiếp tục nổ tung, càng nhìn càng thảm.

- Sao có thể...?

Lôi tổ gào thét, không thể tin chuyện vừa xảy ra trước mắt, một chiêu vừa rồi của hắn rõ ràng đánh lên người Lâm Phàm, nhưng lại không tạo bất kỳ thương tổn nào cho hắn.

Ngược lại, một quyền kia của đối phương trực tiếp làm pháp lực trong cơ thể Lôi tổ rung chuyển từng trận, trên mặt xuất hiện nhiều vết máu.

- Sướng hay không?

Cú đấm vừa rồi khiến Lâm Phàm cảm thấy rất thoải mái, đặc biệt là khi thấy hình dạng của Lôi tổ vào lúc này, tâm trạng hắn càng sung sướng.

- Người...

Lôi tổ không ngờ thực lực Nhân tộc Đại Đế này lại tăng lên nhanh như vậy, vượt quá dự liệu của hắn.

- Lôi tổ, bản Đế đã vượt xa quá khứ mấy con phố rồi, nếu hôm nay người vẫn muốn tiếp tục đánh với ta, cứ phóng ngựa đến đây, không biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Lâm Phàm quát lớn, dải lụa vạn trượng rút vào thiên địa.

- Hôm nay ai cũng đừng hòng đi, chỉ có sống sót mới có thể đi ra ngoài.

Lâm Phàm cũng phong tỏa không gian, hoàn toàn đoạn tuyệt mọi đường lui.

Tình huống lúc này chỉ có một kết quả, nếu người không chết thì ta vong, không có lựa chọn thứ hai

- Đáng chết!

Lôi tổ Tộc lúc này đã hoàn toàn nổi giận.

- Nhân tộc Đại Đế, người tự tìm chết, đừng trách ta.

- Lôi đình chi sơ.

Ầm ầm!

Lúc này, hư không đột nhiên chấn động, Lôi tổ Tộc chợt quát một tiếng, một luồng khí tức thiên địa sơ khai do lôi đình làm chủ bất ngờ bạo phát.

Trong hư không, lôi đình dày đặc, những đạo lôi đình này không tầm thường, là sức mạnh bản nguyên của Lôi tổ.

- Viễn cổ thần lôi, lực lượng Tạo Hóa.

Lôi tổ giờ một cánh tay ra, năm ngón tay nắm thành đấm, sức mạnh kinh khủng bắt đầu nổi lên trên đầu quyền, ngày càng ngưng tụ thành một con Lôi Đình Cự Long, đang từ từ to lên.

Thân thể Lôi Đình Cự Long xoay tròn bay lên, sức mạnh những tia sét được nó kéo theo càng bùng nổ, thần uy vô tận.

- Hay lắm, đến đây!

Lâm Phàm không hề sợ hãi, tu vi hiện giờ của hắn đã đạt cảnh giới Viễn Cổ cảnh trung giai, ngoài ra, hắn còn lĩnh ngộ thần thông của Đại Thánh cùng Bàn Cổ Ma Thần nữa.

Một quyền nắm chặt, khí tức tăng lên nhiều lần, ngày càng tăng thêm.

Một cú đấm ẩn chứa hơi thở sự hủy diệt.

Vèo!

Lâm Phàm bước tới một bước, thân hình lấp loé, triển khai Chỉ Xích Thiên Nhai.

- Lôi tổ, hôm nay nếu ngươi cất công tới tìm bản Đế, vậy ngươi cứ chết ở đây luôn được rồi.

- Hừ, lão xược.

Lôi tổ thực sự không ngờ thực lực Lâm Phàm cường hãn đến mức độ này, hắn phun thêm ra một ngụm tiên huyết, nhập vào đầu quyền, Lôi Đình Cự Long đang cuồng bạo càng trở nên bạo ngược hơn.

Ầm!

Hai đạo sức mạnh va chạm vào nhau, nhưng Lâm Phàm đang dùng một tay nắm lấy Lôi Đình Cự Long, sau đó dẫm lên một cước, một quyền ẩn chứa lực lượng kinh khủng bất ngờ đánh tới.

Lôi tổ sững sờ, thân hình lấp loé, một thần vật chọt bay ra, trấn áp Lâm Phàm.

- Đáng ghét, cái tên này đến cùng có cơ duyên gì, sức mạnh lại tăng lên Viễn Cổ cảnh đại viên mãn, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Leng keng!

Một quyền của Lâm Phàm đụng vào thần vật của Lôi tổ bùng ra bão táp khủng bố.

- Không ngờ lão già này cũng có bảo bối không tầm thường như thế này.

Lâm Phàm rõ ràng cảm nhận được, tất cả sức mạnh một quyền vừa rồi của mình đều bị bắn ngược trở về, thần sắc hăn hơi đổi, sau đó lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ.

- Lôi tổ, tiếp thêm một chiêu của ta!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 910: Người Thua!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thần khí!

Lôi tổ cảm nhận khí tức Vĩnh Hằng Chi Phủ, sắc mặt biến đổi không dám tin.

Khí tức của thần khí?

Lúc này, khí tức Lâm Phàm đã thay đổi, trở nên cực kỳ ác liệt, khí tức toàn thân ngưng tụ lên Vĩnh Hằng Chi Phủ, Lực Lượng Nguyên Tuyền trong đó phun ra một luồng sức mạnh mênh mông, trực tiếp gia trì trên trên Phủ.

- Phá Diệt!

- Thương Khung!

Lâm Phàm chột quát to, Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay cắt ngang thiên địa, hai đạo búa bùng nổ tia sáng chói mắt.

Hai đạo khí tức bén nhọn phóng lên trời tựa như Cự Long, đánh vỡ tầng tầng hư không thẳng tới chỗ Lôi tổ.

Lôi tổ không ngờ thực lực Lâm Phàm lại cường đại đến mức này.

Trong hai đạo búa, tràn đầy sức mạnh mênh mông.

- Lôi tổ ta vô địch thế gian.

Lôi tổ rống to, năm ngón tay lồng vào nhau, thần vật trong tay càng phát sáng, thần lôi vạn trượng xuất hiện trên bầu trời, thiên địa như lâm vào một mảnh hỗn loạn

Những sinh linh Đại Thiên chủng tộc vừa chạy ra, khi cảm thụ được cỗ sức mạnh này đều run như cây sậy, sắc mặt biến thành trắng bệch, cảm giác vô cùng kinh khủng, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng dư âm của nó này cũng đủ khiến bọn họ có cảm giác lực bất tòng tâm.

Nếu tới gần một chút, nói không chừng sẽ bị nguồn sức mạnh này xoắn nát mất.

Ở địa phương kinh khủng kia cuối cùng đang xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ lại có cường giả đến?

Có điều, chuyện này không phải chuyện bọn họ có thể tìm hiểu, ngay cả tư cách đến gần nhiều chuyện cũng không có, dưới cái nhìn của bọn họ, thứ này thật sự quá kinh khủng.

Vù!

Hai chiêu đầu trong Khai Thiên tam thức tuy chưa đủ để đối phó với cường giả, nhưng do Lực Lượng Nguyên Tuyền bổ trợ, sức mạnh bùng lên, cũng không phải đơn giản.

Hai đạo búa va chạm thần vật của Lôi tổ, bên ngoài thần vật quán quanh từng tầng sấm sét, dưới sức mạnh cường hãn càng nhắc lên những gợn sóng, những gợn sóng này mênh mông cuồn cuộn, hoàn toàn phân tán sức mạnh của Lâm Phàm.

- Nhân tộc Đại Đế, người thật sự quá kiêu ngạo, đây là thần vật của bản tổ, người cho rằng người có thể trấn áp được nó hay sao? Si tâm mộng tưởng!

Lôi tổ điên cuồng hét lên, lôi đình vô tận tựa như cuồng long, phi lượn đầy trời, tràn đầy uy năng hủy thiên diệt địa.

- Há, có đúng vậy không?

Lâm Phàm cười nhạt, ngón tay hơi động, cổ tay uốn một cái.

- Đã như vậy, tiếp thêm một chiêu nữa xem sao?

Trong chớp mắt, khí tức Lâm Phàm lại thay đổi, còn sắc bén hơn so với trước đó, đầy rẫy một lực lượng viễn cổ vĩnh hằng.

Trong đó còn bao hàm một loại sức mạnh Khai Thiên Tích Địa, Tạo Hóa vạn vật.

- Đây là cái gì?

Lôi tổ kinh hãi nhìn, sắc mặt đại biến.

Hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh mệnh mông từ bên trong cổ hơi thở này, trong đó còn nắm giữ một loại ý chí, đấu tranh với thiên nhiên, luồng ý chí này vĩnh hằng bất diệt, mãi mãi không dừng lại.

- Đây là Đấu Thiên Vô Thượng Bí Pháp của Đại Thánh Hầu tộc, nhưng lại có thêm được ý chí chinh chiến vạn cổ.

Lôi tổ chấn động.

- Lôi tổ, một chiêu này người cần phải để ý một chút, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Lâm Phàm khẽ cười, giờ khắc này, Lâm Phàm cảm nhận khắp toàn thân đang tràn đầy lực lượng vô tận.

- Khai Thiên Tích Địa.

Ầm ầm!

Thanh âm Lâm Phàm tựa như sấm sét, quang phủ trực tiếp lôi kéo thiên địa.

Lực Lượng Nguyên Tuyền dâng trào, toàn bộ sức mạnh khổng lồ đều ngưng tụ trong một chiêu “Khai Thiên Tích Địa” này.

Một chiêu vượt qua tất cả, vượt qua tất cả võ đạo thần thông, đây là đạo pháp, thậm chí còn có sức mạnh mạnh nhất trong thiên địa.

Lâm Phàm hiện tại muốn nổ tung thế giới màu xám tro này ra, sáng tạo thế giới mới, sau đó trở thành thế giới chi chủ.

Đôi mắt Lôi tổ đột nhiên phóng đại, trong mắt hấn, đạo quang phủ trước mắt thật sự quá kinh khủng.

- Một tên Nhân tộc, sao có thể bùng nổ ra lực lượng cường đại như vậy, không thể, tuyệt đối không thể nào a.

Lôi tổ cuồng rống.

Ầm!

Quang phủ xuyên qua tất cả mọi thứ, thời gian trước mắt chỉ cần chạm nhẹ nhẹ một cái đã có thể rách, không có lực lượng chống đối.

Leng keng!

Quang phủ trực tiếp đánh lên trên thần vật Lôi tổ.

Thần vật này chui qua sự rèn luyện của Lôi tổ, uy lực mạnh hơn lúc trước.

Đặc biệt khi nhìn bề ngoài, cực kỳ kiên cố, cho dù trọng lượng của một thế giới cũng không thể đập vỡ được nó.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng xoạt xoạt truyền đến.

Bề ngoài thần vật bắt đầu xuất hiện vết nứt đang từ từ lan ra nhanh chóng, phẳng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

- Làm sao có khả năng!

Lôi tổ kinh hãi biến sắc, đây chính là thần vật của hắn, nhưng hôm nay lại bị một búa của Nhân tộc trước mắt đập vỡ.

Lôi tổ há to miệng, phun ra bản mệnh tinh huyết, những tinh huyết này trôi nổi trong hư không, sau đó hóa thành từng đạo phù văn.

Những bùa chú này rơi vào thần vật, thần vật đột nhiên bắn ra, trực tiếp trở về trong tay Lôi tổ.

Những tinh huyết phù văn trực tiếp thay thế cho thần vật bị quang phủ phá diệt.

Nhìn bản nguyên tổn thất trong tay, khí linh thần vật bắt đầu kêu rên, trong lòng Lôi tổ oán giận vạn phần.

- Nhân tộc Đại Đế, ta muốn ngươi phải chết!

Lôi tổ điên cuồng hét lớn, trong đôi mắt hừng hực lửa giận vô tận.

- Lôi tổ, ngươi thua rồi!

- Bây giờ ta đang ở đỉnh cao, còn ngươi thì đã già, hơi thở của ngươi cũng đang hỗn loạn kìa.

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm thấy thân thể mình đột nhiên phát ra một loại sức mạnh huyền diệu.

Đây là sức mạnh của huyết dịch.

Lâm Phàm vĩnh viễn không bao giờ quên chuyện xảy ra bên trong Huyền Hoàng Giới.

Một giọt Thần Huyết đã hòa vào cơ thể hắn, trở thành huyết dịch của bản thân hắn.

Nhưng huyết dịch này vẫn luôn nằm yên trong cơ thể hắn, không biết có tác dụng kỳ diệu gì.

Nhưng kinh qua trận chiến này, Lâm Phàm phát hiện huyết dịch đang triệt để sôi trào bên trong.

- Lôi tổ...

Âm thanh Lâm Phàm bình tĩnh, thân hình lấp loé xuất hiện trước mặt Lôi tổ.

- Người đã đóng kín thiên địa, bây giờ người có muốn đi cũng không đi được nữa.

Lâm Phàm vung ra một quyền, sức mạnh một quyền này khiến hư không nổ tung, sức mạnh quét ngang vô cùng kinh khủng.

Dù cho cú đấm này chưa đến, nhưng nó đã khiến Lôi tổ cảm giác được một loại sức mạnh kinh khủng đang phủ xuống bản thân.

- Đáng chết...

Lôi tổ nổi giận, năm ngón tay mở ra, vỗ một chưởng tới chỗ Lâm Phàm.

Ầm!

Một chưởng Lôi tổ vỗ vào lên ngực Lâm Phàm, Lâm Phàm chỉ cười nhạt một tiếng, không có biểu hiện khác thường nào khác.

Đây chính là chỗ tốt của thân thể vô địch.

- Người...

“Ầm!”

Lôi tổ kêu thảm, máu tươi phun trào, một cánh tay của Lâm Phàm trực tiếp tóm lấy cổ Lôi tổ, liên tiếp đánh một quyền rồi một quyền lên mặt hắn.

Từng tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt.

- Vô liêm sỉ, buông ta ra.

Lôi tổ lúc này cực kỳ phẫn nộ rồi, mỗi lần hắn oanh kích Lâm Phàm chỉ giống như đang gãi ngứa cho đối phương mà thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 911: Người Không Thể Như Vậy

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Buông người ra, không tốt lắm đâu, người xem bây giờ không phải rất tốt sao, ta một quyền, người một chương, chúng ta thương tổn lẫn nhau.

Lâm Phàm cười nói.

Thời khắc này, Lôi tổ đã bị Lâm Phàm bắt lấy, trực tiếp bị bóp cổ, tư thế khó coi vô cùng.

- Buông tay.

Lôi tổ muốn giãy ra, nhưng hăn lại phát hiện sức mạnh của Nhân tộc Đại Đế này thật sự quá mạnh mẽ, giãy dựa không thoát nổi.

Lúc này, Lôi tổ bất ngờ chống hông lui về sau, hăn không nghĩ tới đấu pháp của Lâm Phàm lại dơ bẩn như vậy.

Điều đó khiến hăn tức giận kinh khủng, Nhân tộc này dựa vào thân thể vô địch mà còn chơi chiêu vô liêm sỉ nữa chứ.

- Lôi tổ, người hiện tại còn bản lĩnh gì mà muốn thoát khỏi tay bản Đế?

Lâm Phàm âm hiểm cười lớn.

- Cầu vạt...

Lôi tổ đang cố gắng dùng hết sức giãy dụa, hai chân vẫn luôn lui về phía sau.

Dù cho sức mạnh sấm sét quấn vòng toàn thân hẳn cũng không có một chút tác dụng nào.

Thân thể Nhân tộc Đại Đế này không biết làm thế nào mà trâu bò như thế.

Những sức mạnh sấm sét thế này cho dù cường giả cũng không thể chịu nổi.

Vậy mà khi sử dụng nó với Nhân tộc Đại Đế này nhưng lại không hề có một chút tác dụng nào, con mẹ nó thật làm Lôi tổ cảm thấy thương tâm.

- Lôi tổ, nhìn xem cái này là cái gì?

Lâm Phàm quơ quơ năm đấm trước mặt Lôi tổ.

- Năm đấm.

Lôi tổ không tự chủ trả lời.

- Sai rồi, là năm đấm dùng để đánh bao cát lớn.

Sau khi Lâm Phàm nói xong, liền trực tiếp đánh một quyền vào mặt Lôi tổ.

Sức mạnh một quyền này vô cùng kinh khủng, Lôi tổ cũng cảm thấy ngũ quan mình hình như đã bị méo mó.

Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền.

Bộ bao tay được luyện chế đặc thù cho Lâm Phàm, đeo trên tay gần như vô hình, một quyền bạo huyết, ba quyền nhất định nổ tung.

Máu tươi phân tán!

Lôi tổ chưa từng nghĩ đến việc mặt mình sẽ yếu đuối như thế, chỉ vền vẹn một quyền máu đã phun.

Máu tươi của cường giả không phải chuyện nhỏ, mỗi một giọt đều ẩn chứa lực lượng vô tận.

Nếu như người bình thường lấy được nó, chỉ cần liếm một cái liền có thể bị cỗ lực lượng đó làm nổ tung.

Mà cho dù người tu luyện, chỉ vền vẹn một giọt máu cũng có thể khiến bọn họ phải luyện hóa một lúc lâu.

- Có đau hay không.

Lâm Phàm hiện tại đang rất vui sướng diễn kịch, Lôi tổ rơi vào tay hắn, phải chơi cho tận hứng mới được.

Lôi tổ này truy lùng mình lâu như vậy, mỗi một lần xuất hiện đều có bóng người của Lôi tổ, bây giờ hắn ngã trong tay mình, nếu không để hắn cẩn thận ném mùi một chút, biết được cảm giác bị đánh như thế nào, hắn thật cho rằng bản Đế dễ bị bắt nạt.

- Nhân tộc Đại Đế, người buông ta ra, bản tổ muốn đại chiến ba trăm hiệp với ngươi.

Lôi tổ gào thét.

- Ba trăm cái em gái ngươi, buông ngươi ra, tên cầu vật nhà ngươi chắc chắn sẽ chạy trốn.

Lâm Phàm cười lớn, sau đó lại đánh một quyền vào mặt Lôi tổ.

Ầm!

“A!”

Máu tươi của Lôi tổ tựa như không cần trả tiền, liên tục phun mạnh.

Đối với cường giả, một nỗi nhục lớn thế này quả thật khó chịu được.

- Người biết quyền pháp này tên gì không?

Lâm Phàm hỏi.

- Mau thả bản tổ ra.

Lôi tổ cái gì cũng không muốn biết, hắn hiện tại chỉ muốn thoát ra, sau đó hung hăng trấn áp cái tên đáng ghét trước mặt này thôi.

- Nói cho người biết, cái này gọi là Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền, người biết quyền thứ ba sẽ có hiệu quả như thế nào không?

Lâm Phàm ha ha một tiếng.

- Con mẹ nó, người buông ta ra.

Lôi tổ rống giận.

Lâm Phàm không nói gì, lại đánh thêm một quyền.

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Quyền thứ ba tấn công dữ dội.

Gương mặt Lôi tổ trực tiếp nổ tung, máu thịt văng tung toé, vô cùng thê thảm.

Nếu có những cường giả khác ở chỗ này, tuyệt đối sẽ bị dọa đến hồn phi phách tán.

Này con mẹ nó, có còn là cường giả nữa hay không, không phải đồng cát à.

Trong lòng Lôi tổ lửa giận thiêu đốt, sức mạnh lôi đình quấn quanh toàn thân.

Bùm bùm!

Dưới sức mạnh lôi đình, hư không bắt đầu bạo nổ, nhưng đối với Lâm Phàm, một chút sức mạnh lôi đình chả gây ra được đả kích gì cho thân thể hắn cả.

- Lôi tổ, người có biết tỷ muội quyền của Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền là cái gì không?

Lâm Phàm cười lạnh hỏi.

Lôi tổ không trả lời, giờ khắc này, hắn đang giận sắp điên rồi, còn quan tâm ẻo gì nữa, mông hắn đang cong lên hết mức cố gắng cố gắng giãy ra khỏi Lâm Phàm.

- Nói cho người biết, tỷ muội quyền được gọi là Bắc Đẩu Bạo Nãi Quyền.

- Quyền thứ nhất.

Ầm!

Lâm Phàm đánh một quyền vào ngực trái Lôi tổ, một cảm giác đau đớn nhất thời bạo phát, đau đến mức Lôi tổ không thể nhịn, kêu la thảm thiết.

- Chuyện này... Này...

Trong chớp mắt, Lôi tổ phát phát hiện ngực mình lại đang dần lớn lên, chuyện này...

- Nhân tộc Đại Đế, người rốt cuộc đã làm gì với bản tổ

Lôi tổ khàn khàn rống lên, hắn cảm giác Nhân tộc Đại Đế này thật sự con mẹ nó quá vô sỉ.

- Ha ha, quyền này được ta đặc biệt sử dụng trong việc nâng ngực á, để ta nâng ngực cho người nha.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

- Dừng tay, Nhân tộc Đại Đế, người dừng tay cho bản tổ, người thân là Đại Đế, tu vi viễn cổ, sao sử dụng chiêu thức nham hiểm đến mức này.

Lôi tổ rống giận, hăn thân là cường giả, sao có thể mang cái thân thể này ra đường được.

- Ha! Lôi tổ, vừa nhìn người đã biết người chưa từng nghe qua cách làm người của bản Đế, bản Đế từ Huyền Hoàng Giới lập nghiệp, môn võ học thứ nhất chính là Hưu Tử Thâu Đào, người có muốn biết môn võ học vỡ lòng của bản Đế không?

Lâm Phàm cười nói.

- Mau

thả bản tổ ra, người có gan thì đại chiến ba trăm hiệp với bản tổ.

Lôi tổ tức giận quát âm lên.

- Khà khà, bộ ngực thứ hai.

Ầm!

Sau khi tiếp tục đánh xuống thêm một quyền, Lôi tổ lại thấy ngực mình hiện giờ như hai trái bưởi, càng la to hơn nữa.

Hăn cố gắng vận chuyển pháp lực muốn trấn áp tình huống kỳ quái này xuống, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây, trời ơi!

- Làm sao? Hiện tại người có cảm nghĩ gì?

Lâm Phàm cười hỏi.

Lôi tổ dữ tợn nhìn Lâm Phàm.

- Bản tổ hận không thể chém ngươi thành nghìn mảnh.

Lâm Phàm nhún nhún vai.

- Không sao cả, lấy thực lực của ngươi, ngay cả thân thể của bản Đế còn không phá được, nói chi đến chém thành nghìn mảnh.

Lôi tổ oán hận nhìn Lâm Phàm, nhưng không thể không thừa nhận hắn nói rất đúng, ngay cả thân thể của đối phương hắn cũng không phá được nói chi đến việc chém giết.

- Được rồi, đùa với ngươi lâu như vậy là đủ, để bản Đế liền tiễn ngươi lên đường.

Lâm Phàm nói.

Sau khi nghe Lâm Phàm nói như thế, sắc mặt Lôi tổ bất ngờ biến đổi.

- Ngươi muốn giết ta...?

- Chứ sao nữa!

- Không thể nào, ngươi mãi mãi cũng không giết được bản tổ, bản tổ chính là Lôi tộc chi tổ, lôi đình vĩnh hằng bất diệt, chỉ bằng ngươi...

Lôi tổ giễu cợt nói.

- Kiếp trước, chém.

Trong chớp mắt, Lôi tổ kinh hãi biến sắc.

- Ngươi... Ngươi.

- Không cần sốt sắng, đây chỉ là Tam Sinh Luân Hồi Kinh của Phật Tổ thôi, chém ba kiếp của người, để người muốn chuyển thế cũng không có biện pháp.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

- Không, người không thể làm như vậy!

Vào lúc này, Lôi tổ thật sự hoảng rồi.

Hắn không ngờ Nhân tộc Đại Đế lại biết được cái môn thần thông này.

- Khà khà...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 912: Thời Đại Hỗn Loạn Đã Đến

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lôi tổ lúc này bị dọa đến bối rối, hẳn không nghĩ tới Nhân tộc Đại Đế này lại hèn hạ vô sỉ như vậy, tất cả chiêu thức bắn thiêu đều dùng đến.

Bọn họ thân là cường giả, mặc dù có lúc sẽ sử dụng một ít âm mưu quỷ kế, nhưng bọn họ luôn vô cùng xem thường với những chiêu thức âm hiểm đó, vậy mà bây giờ, Nhân tộc Đại Đế này trực tiếp chơi lão sắp hỏng mắt.

Tên này, con mẹ nó vẫn còn là người sao?

- Nhân tộc Đại Đế, người buông tha ta, chúng ta cẩn thận nói chuyện, Lôi tổ ta cũng không phải hạng người không có chuyện ác nào không làm, chúng ta cũng có thể trở thành bằng hữu.

Lôi tổ nói.

- Bằng hữu?

Lâm Phàm nở nụ cười.

- Không sai, Lôi tổ ta thích nhất kết giao bằng hữu, ta sẽ không để bụng những chuyện người làm với ta đâu.

Lôi tổ thân thiện nói, nhưng trong lòng lại nổi cơn tanh bành.

Bỏ qua chuyện cũ?

Đây quả là một câu chuyện cười lớn cấp quốc tế, Nhân tộc Đại Đế này dám đối xử hãn như thế, Lôi tổ chỉ hận không thể trực tiếp giết chết đối phương.

- Kỳ thực Lâm Phàm ta cũng thích kết giao bằng hữu.

Lâm Phàm cười nói.

- Thế thì tốt quá, chúng ta có thể lập tức kết bái làm huynh đệ, cho người làm đại ca.

Lôi tổ vì mạng sống, phải cố gắng nhịn nhục, giờ này hãn cũng chả thèm để ý nhiều nữa.

- Chém, tương lai.

Ầm!

Tương lai của Lôi tổ bị chém chết.

- Nhân tộc... Đại ca, người làm gì vậy, chúng ta cũng sắp kết bái huynh đệ rồi, người không thể làm như vậy với ta chứ.

Lôi tổ sắp nổi bão, nhưng ai biểu mình như cá nằm trên thớt làm chi, vì mạng sống, hãn chỉ có thể đau khổ cầu khẩn.

- Đại ca thả lỏng xương cho người, để người cảm thụ sự yêu người đại ca như thế nào.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

- Độ hóa!

Lâm Phàm miệng niệm kinh văn, lực lượng độ hóa cuộn cuộn nổi dậy, bao vây Lôi tổ, độ hóa cường giả thế này hãn chưa từng thử qua.

Cũng không biết Lôi tổ này có cảm giác thế nào.

Nghĩ lại cũng cảm thấy có một chút kích động.

- A! Đáng chết, Nhân tộc Đại Đế người đừng làm càn quá đáng, ta là Lôi tổ, ta là cường giả, người không thể độ hóa ta.

Lôi tổ gào thét, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Hắn không ngờ Lâm Phàm tàn nhẫn như vậy, tiến hành độ hóa hắn.

- Ồ, xem ra vô dụng.

Lâm Phàm kinh ngạc, có hơi thất vọng.

Lôi tổ cũng thở phào nhẹ nhõm, dọa chết người rồi, nếu thật sự bị độ hóa, hắn hoàn toàn xong đời a.

- Ha ha, người độ hóa không được cường giả như ta, ta là một trong những nhân vật mạnh nhất thiên địa...

Lôi tổ chưa nói hết lời, chỉ thấy một nắm đấm lớn đánh vào bụng mình.

Sức mạnh to lớn xuyên qua thân thể, Lôi tổ vĩnh viễn lên thăm một tiếng.

- Người muốn làm gì?

Lôi tổ gào thét, cảm thấy uy lực cú đấm này như dời sông lấp biển, làm hắn gần như nôn hết mọi thứ trong bụng ra ngoài.

- Không có chuyện gì, đánh người một trận để người nới lỏng gân cốt mà thôi.

Lâm Phàm vẫn không tin mình không thể độ hóa được đối phương.

Nguyên bản, Lâm Phàm quả thật muốn giết Lôi tổ, nhưng ngấm lại, giữ lại tính mạng của hắn sẽ có giá trị lớn hơn.

Dù sao, thực lực của Lôi tổ vẫn rất cường đại.

Còn cường hãn hơn so với Biên Bức lão tổ.

Lôi tổ dữ tợn ngẩng đầu, nhưng khi nhìn thấy nụ cười tràn ngập âm hiểm kia của Lâm Phàm, lôi đình chi tâm vạn cổ không hủy diệt đột nhiên bắt đầu run rẩy.

Hắn cảm giác một tai họa đang chờ mình phía trước.

Lâm Phàm lại đánh một quyền.

Lôi tổ bị Lâm Phàm tóm cổ, căn bản không thể động đậy, cho dù bùng nổ lực lượng vô tận cũng là chuyện vô bổ.

- Dừng tay, người dừng tay cho ta.

Lôi tổ khàn khàn rống giận.

- Độ hóa.

Lâm Phàm lại tiếp tục triển khai Độ Hóa Thuật.

- Dừng tay cho ta, người không độ hóa được bản tổ.

Lôi tổ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có kết quả như ngày hôm nay.

Kết cục như thế này thật quá thâm hiểm, thâm đến mức khiến lão không chịu được.

“Ầm!”

“Ầm!”

...

Lâm Phàm đánh mấy trăm quyền lên bụng Lôi tổ, mỗi một quyền đều cực kỳ hung tàn.

Dù thực lực Lôi tổ có mạnh đến đâu, cũng chịu đủ loại đòn vật dưới thế tấn công liên tục này, thân thể không ngừng run lên.

Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đầm mặt đất.

- Dừng tay... A.

Lôi tổ đã cực kỳ uế oải, cả người như sắp hư nhược rồi.

- Người con mẹ nó, cuối cùng muốn thế nào, người muốn giết cứ giết, người ở đây đòn vật bản tổ, bản tổ cho dù tự bạo cũng phải đồng quy vu tận với người.

Lôi tổ gào thét.

Lúc này, Lôi tổ tựa như nghĩ tới điều gì đó.

- Tự bạo.

Lâm Phàm nghe Lôi tổ nói, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tựa như nghĩ đến chuyện kinh khủng gì đó.

- Con mẹ nó, Lôi tổ này muốn tự bạo.

Ngay lúc đó, Lôi tổ điên cuồng cười lớn.

- Nhân tộc Đại Đế, bản tổ hôm nay liều mạng với người.

Trong chớp mắt, pháp lực toàn thân Lôi tổ tăng vọt.

Một luồng khí tức tràn ngập sức mạnh hủy diệt nổi lên trong cơ thể Lôi tổ, bất cứ lúc nào đều có thể xông ra.

Cường giả tự bạo, chắc chắn sẽ không tầm thường.

Cho dù cùng là cường giả, cũng không nhất định đỡ được.

- Ha ha, Nhân tộc Đại Đế, người chết chung với bản tổ đi.

Lôi tổ cười lớn.

Nhưng không ngờ ngay lúc này, một loại đau đớn người thường không chịu nổi đột nhiên lan truyền, thần sắc Lôi tổ đang rất dữ tợn cũng trở nên cực kỳ tiêu hồn, một loại cảm giác khác thường đang nảy sinh trong cơ thể.

- Người con mẹ nó muốn hù chết cha người à, cho dù người muốn tự bạo, bản Đế cũng có thể cho người ghen trở lại.

Lâm Phàm phản nộ quát.

Thời điểm phát hiện Lôi tổ muốn tự bạo, Lâm Phàm đúng là bị dọa cho sợ rồi, sau đó liền nghĩ đến Xoay Chuyển Càn Khôn.

Một chiêu trong tay, có cả thiên hạ, cho dù người muốn tự bạo, ta cũng có thể khiến người ghen trở lại.

Lôi tổ thảm thiết gào thét, cảm giác đau đớn kia cho dù hắn cũng không nhận được

- Khà khà, tình huống bây giờ, hoàn toàn có thể độ hóa rồi.

Lâm Phàm nở nụ cười.

- Độ hóa.

Thời khắc này, trên người Lâm Phàm lại tỏa ra lực lượng độ hóa, lực lượng này cực kỳ xa xưa, bất kỳ tà ma ngoại đạo nào dưới sức mạnh của nó đều sẽ bỏ đồ đao, sau đó quy y.

“A!”

Lôi tổ thê thảm gầm to, độ hóa lực trong nháy mắt bao vây nội tâm hẳn.

- Độ hóa.

Lâm Phàm chợt quát lớn, từng vị Phật đà từ trong miệng hẳn bay, ra sau đó vây quanh Lôi tổ.

Những Phật đà này miệng niệm kinh văn, từng đạo từng đạo độ hóa lực bất ngờ bạo phát...

Thần sắc Lôi tổ dữ tợn, nhưng dưới sự độ hóa, từ từ phát sinh biến hóa, trở nên hiền lành, hoà thuận, đoan trang, tâm không một ma.

“Đinh, chúc mừng độ hóa thành công Lôi tổ.”

- Ha ha.

Lâm Phàm nghe được tiếng hệ thống nhắc nhở, bắt đầu cười lớn.

Theo Lâm Phàm thấy, độ hóa được Lôi tổ sẽ có tác dụng rất lớn, hẳn có thể trở thành cường giả hay không đều phải dựa vào Lôi tổ này.

Thời khắc này, Lâm Phàm ngược nhìn hư không, hào hùng vạn trượng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 913: Ta Muốn Tự Bạo

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Chủ nhân.

Lôi tổ lúc này đã hoàn toàn bị độ hóa, triệt để trở thành một con chó trung thành của Lâm Phàm, Lâm Phàm muốn hắn chết thì hắn phải chết, cho hắn sống, hắn mới được sống, không có một chút phản kháng.

- Ừ.

Ai có thể nghĩ tới, một chí cường giả như Lôi tổ cứ bị người khác độ hóa như vậy.

Chuyện này nếu để những chí cường giả khác biết, sợ rằng nội tâm bọn họ đều phải nổ tung.

- Nếu như chém chết Lôi tổ như đã nói thì hắn có thể đột phá đến Viễn Cổ cảnh cao cấp, nhưng Lôi tổ này đã nhắc nhở mình, hắn còn có tác dụng lớn hơn nữa.

Lâm Phàm mừng rỡ, trong lòng dần hình thành một âm mưu kinh thiên.

Cuối cùng, Lâm Phàm lựa chọn một biện pháp tốt nhất.

Chính là hướng về con đường thành thần vừa mới nghĩ ra.

Có thể thành thần hay không phải dựa vào Lôi tổ này.

- Người theo ta đi bố trí thiên địa bình phong.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Lôi tổ không chút do dự, sức mạnh lôi đình huyền diệu bay lên không trung, nằm dày đặc trong hư không vô tận, sau đó tạo thành một cái phong ấn.

Lâm Phàm điểm ngón tay, Bản Nguyên Phong Ấn Thuật liền bạo phát, đây là khởi điểm phong tỏa thiên địa.

- Lực lượng Đại Phàm Ca.

Một đoàn sương mù vô sắc vô vị xuất hiện sau đó dung nhập vào hư không vô tận.

Thời khắc này, tựa như có một tấm lưới nhện đang bao phủ toàn bộ hư không, trên mỗi sợi dây nhỏ đều có lưu quang chuyển động, tràn đầy lực lượng phong ấn vô thượng.

Không biết qua bao lâu, đến khi phong ấn đạt đến cấp độ cao nhất, Lâm Phàm mới ngừng lại.

- Phong ấn hiện tại này đi vào rất dễ, nhưng muốn ra ngoài, có lẽ hơi khó khăn đấy.

Đối với tất cả những thứ này, Lâm Phàm đều rất thoả mãn.

- Lôi tổ, gọi toàn bộ chí cường giả mà người có thể triệu hoán được tới đây đi.

Lâm Phàm lần này muốn chơi lớn một trận.

- Vâng.

Lôi tổ gật đầu, sau đó vô số đạo thần niệm ngay lập tức rút vào hư không.

- Bản tổ đã bắt được Nhân tộc Đại Đế, các vị nhanh đến đây hỗ trợ bản tổ.

Thần niệm trong chớp mắt bay đi bốn phương tám hướng.

Không biết qua bao lâu, hư không đột nhiên chấn động một trận.

- Lôi tổ, không nghĩ tới người sẽ thông báo cho bản tổ biết tin này, chúng ta quả thật là bạn tâm giao mà.

Người vừa lên tiếng là chí cường Ngạc tộc, chỉ thấy một con cá sấu lớn tứ chi như trụ chống trời xuất hiện.

- Đây là chuyện đương nhiên, sự tình lần trước là một chút hiểu lầm nho nhỏ, nhưng bản tổ vẫn nên bồi thường cho người.

Lôi tổ nói.

- Ha ha, không sai, từ nay về sau chúng ta xóa bỏ ân oán.

Ngạc tộc lão tổ cười lớn, sau đó ánh mắt tham lam nhìn Lâm phạm trước.

- Quả nhiên là tên Nhân tộc Đại Đế kia, hắn đã nuốt nhiều thần vật như vậy, hôm nay cũng nên ói ra rồi.

- Không ngờ Ngạc tộc lão tổ vậy mà đến trước một bước.

Lucifer hạ xuống, ánh sáng thần thánh chiếu rọi thiên địa, sau khi hắn cảm nhận phong ấn trong hư không, thoáng nghi hoặc một chút.

- Phong ấn này....

- Nhân tộc này cực kỳ giả dối, đã nhiều lần chạy trốn từ tay bản tổ, lần này bản tổ bày trận pháp phong thiên, muốn nhìn xem hắn còn trốn

như thế nào.

Lôi tổ nói.

Theo sát sau đó, một con Giao Long dài trăm vạn trượng xuất hiện, Giao Tộc lão tổ cũng đã đến.

- Lôi tổ, không ngờ Nhân tộc Đại Đế giao hoạt này lại bị người chớp được.

Lúc này, Thôn Thiên lão tổ giáng lâm.

- Hạng Thiên Ma Thần ta đến rồi.

Một Cổ Tộc Ma Thần giáng lâm, bên người hắn, còn mang theo một tên Ma Thần.

Đây là Cực Thiên Ma Thần, Cổ Tộc.

Xem ra Hạng Thiên Ma Thần này sợ thế đơn lực bạc, nên dẫn theo đồng tộc đi cùng.

...

Thôn Thiên Lão tổ, Lucife, Hạng Thiên Ma Thần, Cực Thiên Ma Thần, Giao Tộc lão tổ, Ngạc tộc lão tổ cộng thêm Lôi tổ, chính xác bảy chí cường giả.

Lâm Phàm đứng nhìn những chí cường giả trước mặt, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

- Xem ra đã tới đông đủ rồi.

Lâm Phàm nói.

- Nhân tộc Đại Đế, giao thần vật ra đây, hiện giờ, trong vùng thế giới này, người không có đường trốn nữa rồi.

Giao Tộc lão tổ âm trầm nói.

- Không sai, ta có bản lĩnh thông thiên cũng không thể thoát được đám các người!

- Lần trước vì bất cẩn nên mới để người trốn thoát, lần này người không còn may mắn như vậy đâu.

Dưới sự liên thủ của bảy chí cường giả, bất kể là ai, cũng đều phải chết.

Nhưng Lâm Phàm không nghĩ vậy, hiện giờ tuy chỉ đến có bảy tên, nhưng cũng còn tốt hơn bốn năm tên chứ.

Lâm Phàm nhìn Lôi tổ, sau đó cười nhạt một tiếng.

- Các người muốn thần vật, vậy thì tới đi.

- Trấn áp hẳn.

Lôi tổ chợt quát một tiếng, ngay lập tức ra tay, các chí cường giả khác cũng theo sát phía sau.

Ngay một khắc khi các chí cường giả ra tay, Lôi tổ lợi dụng thời điểm bọn họ không chú ý, lui về phía sau một bước.

- Ha ha, ta sợ các người hay sao, có gan đến đây đánh chết ta đi!

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, trực tiếp ngồi xổm xuống ôm đầu.

Ầm ầm!

Sáu đại chí cường giả bao vây Lâm Phàm lại, một chiêu lại một chiêu cực kỳ cường hãn đánh vào người Lâm Phàm.

Lâm Phàm lúc này đang cảm thấy vận khí hẳn quá tốt, nếu không có Đại Thánh giúp hẳn tăng thân thể lên Viễn Cổ đại viên mãn, chỉ sợ lúc này đã bị đánh chết.

- Nhân tộc, nếu người không muốn chết, giao toàn bộ thần vật ra đây.
- Người con mẹ nó, đang nằm mơ à, có gan thì đánh chết ta đi.

Lâm Phàm ôm đầu, sau đó trực tiếp nằm trên đất, để bọn họ tùy ý chà đạp.

- Hừ, muốn chết!

Sáu đại chí cường giả đặt toàn bộ tâm trí trên người Lâm Phàm

Đối với bọn hắn, thiên địa thần vật luôn là bảo bối trong bảo bối.

Nhưng lúc trước, gần như toàn bộ thần vật đều bị tên Nhân tộc này chiếm được, chuyện này bọn họ không thể nhìn.

- Bản Đế liền muốn chết đây, các người có gan thì giết chết lão tử đi.

Lâm Phàm quát.

Một cước lại một cước, liên tục đá vào người Lâm Phàm, mà Lâm Phàm đột nhiên ôm đầu một chí cường giả trong đó.

- Đến đây, đạp chết ta đi.

- Đáng chết, buông bản tổ ra, người... Cái tên Nhân tộc ghê tởm này!

Bùm bùm!

Lâm Phàm bảo vệ mặt, vẫn để sáu chí cường giả này động thủ.

Dù sao đánh cũng không thể thắng được, chẳng bằng để cho bọn họ đánh một trận thống khoái đi.

Tiểu gia là người tốt, ngay thời khắc cuối cùng, để bọn họ phát tiết một chút, bạo phát tất cả lực lượng Hồng Hoang trong cơ thể đi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Sáu đại chí cường giả phát hiện, Nhân tộc này vậy mà không bị gì hết, bọn họ đánh đến tê tay tê chân rồi, có chút mệt mà hãn vẫn còn la lối om sòm này giờ.

- Lôi tổ, nghe nói thần lôi chi đạo của người có tác dụng dẫn vật người khác rất tốt, không bằng người tới thử... Thử một lần đi.

Thôn Thiên lão tổ chợt nghĩ đến Lôi tổ, nhưng khi hãn mở miệng lại đột nhiên không thấy Lôi tổ xung quanh, nên bắt đầu dõi mắt tìm kiếm.

Lúc này, Thôn Thiên lão tổ phát hiện Lôi tổ đang trôi nổi trong hư không, toàn thân có lôi đình quán quanh, một cỗ hơi thở hủy diệt đang dâng lên trong người hãn.

- Lôi tổ, người đang muốn làm gì?

Thôn Thiên lão tổ ngáo ngơ hỏi.

Những chí cường giả khác cũng quay đầu qua nhìn, thời điểm nhìn thấy tình huống của Lôi tổ, từng người từng người đều mơ hồ.

- Tự bạo a.

Lôi tổ sắc mặt bình tĩnh, “tự bạo” hai từ kinh khủng này phát ra từ miệng Lôi tổ lại có cảm giác rất bình thản.

- Đừng a, Lôi tổ, nếu như người tự bạo, chúng ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Vạn Giao lão tổ hét lớn.

Lúc này, Lâm Phàm đột nhiên đứng lên, vẫy vẫy cái cổ.

- Mọi người im lặng, trước tiên, để ta nói cho mọi người hiểu một chút, tự bạo thể này sẽ tạo ra uy lực lớn cỡ nào a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 914: Chỉ Thiếu Chút Nữa!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Lâm Phàm như không có việc gì xảy ra, bình thản đứng lên, chỉnh sửa quần áo.

- Giao Tộc Lão tổ, một cước này người đập rất tốt, có điều không có đau lắm a.

Lâm Phàm vuốt dấu chân trên y phục, cười nói.

- Người...

Thần sắc Giao Tộc lão tổ cứng lại, không thể tin tình huống trước mắt, chuyện này rốt cuộc là thế nào, sao tên Nhân tộc này giống như không có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ có chuyện gì bất bình thường ở đây sao?

- Thôn Thiên Lão tổ, vừa rồi người nói rất đúng, nếu Lôi tổ tự bạo, các người khẳng định sẽ phải chịu liên lụy.

Lâm Phàm vung ống tay áo, sau đó chắp hai tay sau lưng, vể mặt hồ hững nói.

- Tốt, hiện tại ta sẽ cũng các vị tìm hiểu một chút sự hình thành của tự bạo.

- Nguyên lí tự bạo này rất đơn giản, nóng nở lạnh co, tuy chỉ có bốn chữ, nhưng bản Đế nghĩ các người sẽ nghe không hiểu, như vậy, ta sẽ nói đơn giản một chút.

- Thân thể Lôi tổ hiện giờ như một cái bát lớn, tất cả các loại lực lượng, Thiên Địa Thần Đan, Vĩnh Hằng Chi Vị, Động Thiên, Nguyên Thần cùng tồn tại trong đó, chúng nó hiện tại đã dung hợp thành một, đang không ngừng bành trướng, uy lực bạo nổ sẽ lớn đến mức nào đây?

- Ta hiểu rõ Ngạc tộc lão tổ người biết, nhưng để ta nói thêm một chút được không.

Lâm Phàm thấy Ngạc tộc lão tổ muốn mở miệng, nhưng hắn đã nhanh chóng cướp lời.

- Nếu chúng ta lấy một đòn toàn lực của Lôi tổ để hình dung là một, thì uy lực tự bạo sẽ tương đương với năm, sức mạnh gấp năm lần.

Lâm Phàm nói.

Sau khi Lâm Phàm nói xong, sắc mặt đông đảo chí cường giả đều đồng loạt biến đổi, Giao Tộc lão tổ càng rống giận lớn hơn.

- Lôi tổ, cuối cùng người muốn thế nào?

Lôi tổ không nói gì, vẫn còn đang ngưng tụ sức mạnh, thân thể đột nhiên xoạt xoạt một tiếng, xuất hiện từng vết nứt, trong cơ thể hắn như có một luồng sức mạnh đang sắp tuôn ra bên ngoài.

- Há, quên nói cho các người biết, Lôi tổ đã bị ta thuần phục, việc dụ dỗ các người đến đây đều do ta thông đồng với hắn đấy.

Lâm Phàm cười nói.

- Sao lại thế...

Đông đảo chí cường giả đều kinh hãi, có cảm giác không lành nảy sinh.

- Người cuối cùng muốn làm gì, khoảng cách gần như vậy, người cũng sẽ bị liên lụy không khác gì chúng ta đâu.

Các chí cường giả đã bắt đầu cảm thấy hoảng loạn.

Người tự bạo lần này không phải một chí cường giả bình thường, chính là Lôi tổ đó a.

- Đi, chúng ta đi mau.

Lucifer gào thét, sao còn dám ở lại chỗ này.

Vèo!

Vèo!

Từng bóng người lần lượt xông vào trong hư không, nhưng ngay lập tức đã bị ngăn trở.

- Các người không cần phí công, ở đây đã bị ta với Lôi tổ hạ phong ấn rồi, cho dù các người có muốn loại bỏ phong ấn này, cũng cần thời gian một nén nhang.

- Đáng tiếc, thời gian Lôi tổ tự bạo chỉ còn đưa đến mười giây nữa thôi.

Lâm Phàm cười nhạt, không để chuyện bọn họ muốn phá hủy phong ấn trong lòng chút nào.

Nét mặt Thôn Thiên Lão tổ giận dữ nhìn Lâm Phàm.

- Nhân tộc Đại Đế, thả chúng ta rời khỏi đây, từ nay về sau, chúng ta sẽ không đối nghịch với người nữa, nếu không hiện tại, người cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Không sai, lấy thực lực của người, tuyệt đối không chống đỡ nổi uy lực của nó.

Ngạc tộc lão tổ nói.

Lâm Phàm khoát tay áo, sau đó cười nói.

- Các người đều cả nghĩ quá rồi, ai nói bản Đế không chống được uy lực tự bạo chứ.

Lúc này, Lâm Phàm lấy Thiên Địa Dung Lô ra bên ngoài.

- Chuyện này...

- Các chí cường giả nhìn thấy cái lò nung vừa được Lâm Phàm lấy ra đều ngây ngẩn cả người.

- Cái này gọi là Thiên Địa Dung Lô, chính là tồn tại cứng rắn nhất, cho dù tự bạo cũng tuyệt đối không tạo bất cứ thương tổn gì cho nó, đương nhiên, đồ chơi này chỉ có bản Đế có, mà các người lại không có.

Ngay thời điểm Lâm Phàm nói điều này, một tiếng rống giận dữ đột nhiên lan truyền mà tới.

- A!

Lôi tổ lớn tiếng rống giận, lực lượng toàn thân bành trướng đến mức cao nhất.

Luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa trong cơ thể đã đạt đến cực hạn, hiện tại hãn muốn bùng nổ.

- Nhân tộc Đại Đế, người không thể như vậy.

Các chí cường giả tiếp tục rống giận.

- Không còn kịp rồi, hện gặp lại.

Lâm Phàm không nhiều lời, trực tiếp trốn vào Thiên Địa Dung Lô.

- Nhỏ lại, nhỏ lại...

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã thu nhỏ Thiên Địa Dung Lô thành một hạt bụi.

Những chí cường giả cũng muốn trốn vào Thiên Địa Dung Lô, nhưng lúc này đã không còn cách nào.

- Làm sao có khả năng, vô liêm sỉ...

Các chí cường giả nổi giận.

- Thần vật hộ thể.

- Thôn Thiên Thực Địa, vĩnh hằng bất diệt.

- Cực thiên chi đạo, bất diệt giới hạn.

Thời khắc này, các chí cường giả bắt đầu dốc hết uy lực, thi triển các loại thần thông cường đại nhất của mình, bọn họ đang sợ hãi.

Họ không ngờ chuyện sẽ xảy ra như thế này

Chí cường giả tự bạo? Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thì ai mà tin chứ, nói ra chỉ sợ người ta cười cho thú vị đầu.

Ầm!

Thời điểm các chí cường giả vẫn không dám tin, Lôi tổ đã tự bạo.

Thân thể đang dồn nén rất nhiều sức mạnh đột nhiên bạo phát, sức mạnh kia cực kỳ cường hãn, trực tiếp xé rách thiên địa.

Hào quang óng ánh, toàn bộ thế giới đều lâm vào một mảnh hư vô.

Các chí cường giả ở những thế giới khác khi cảm thụ đến luồng rung động này cũng đột nhiên run lên, trên mặt cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Bọn họ cảm nhận được sức mạnh này sinh ra do chí cường giả tự bạo.

Chu vi ngàn tỉ dặm đều chịu ảnh hưởng, đặc biệt là thế giới hoang vu này, càng không ngừng nứt toác, hết thảy đều trở về điểm ban đầu.

Cho dù Lâm Phàm và Lôi tổ đã bố trí phong ấn, nhưng trước mặt nguồn sức mạnh vô cùng khủng bố này, cũng sụp đổ trong nháy mắt.

Lâm Phàm trốn bên trong Thiên Địa Dung Lô, thời điểm tận mắt nhìn thấy cái thế giới sáng chói kia hóa thành tro bụi trong nháy mắt, cả người đều nhảy dựng.

Uy lực này cũng quá mạnh đi.

Những chí cường giả này sẽ không trực tiếp bị đóng băng chết hay bị vỡ chết chứ? Nếu như vậy thì hãn thua lỗ lớn rồi!

Chỉ mong bọn họ có thể lưu lại hơi tàn, sao đó hãn ra tay chém chết bọn họ, thu kinh nghiệm vào tay.

Rung động không ngừng, Thiên Địa Dung Lô cũng không ngừng lăn lộn, nhưng cỗ dư âm này cũng không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho Thiên Địa Dung Lô.

Không biết qua bao lâu, rung động kết thúc, Lâm Phàm xuyên thấu Thiên Địa Dung Lô nhìn ra bên ngoài.

Kết thúc!

Hãn lập tức đi ra từ Thiên Địa Dung Lô.

Thời điểm chứng kiến tình huống bên ngoài, hãn ngạc nhiên tròn tròn mắt.

Nơi này còn là một thế giới không?

Triệt để biến thành hư vô.

Một mảnh đen nhánh, không nhìn thấy phía trước, thậm chí ngay cả thời gian, không gian, pháp tắc, tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại.

Trên người Lâm Phàm tuôn ra ánh sáng vạn trượng, trực tiếp xuyên thấu tấm màn đen nhánh, hư vô này.

-Ồ, đó là...

Lúc này, Lâm Phàm thấy được một đồng máu thịt đang phiêu phù.

Thậm chí ở trong đồng máu thịt đó còn truyền tới thần niệm yếu ớt.

- Nhân tộc... Đại Đế... Ta là Thôn Thiên lão tổ..... Không biết...

- Thôn Thiên lão tổ, người kiên trì một chút, ta tới đây.

Lâm Phàm không ngờ Thôn Thiên lão tổ lại bị nổ đến chỉ còn sót lại một khối huyết nhục nhỏ thế này, hẳn hoàn toàn câm nín.

Con mẹ nó chứ, chơi võ này lớn quá lớn rồi.

Thời điểm khi Lâm Phàm vẽ ra một búa đánh khối huyết nhục này thành bột, nhưng lại không nghe tiếng hệ thống nhắc nhở.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Phàm không biết nói gì hơn.

- Con mẹ nó, đợi một chút nữa cũng không được sao, trời ơi!!

Lâm Phàm không nghĩ tới Thôn Thiên lão tổ vậy mà không cầm cự nổi một chút, trực tiếp ngủm củ tỏi bà nó rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 915: Thê Thảm

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thôn Thiên lão tổ chó chết, chết rồi cũng không cho ta chém một nhát.

Lâm Phàm nổi giận, mình vì những thứ này không biết tiêu hao bao nhiêu tế bào não, nhưng Thôn Thiên lão tổ này tốt rồi, chỉ còn kém một phần ngàn giây, chỉ một chút thôi a, kinh nghiệm nghịch thiên cứ như vậy trôi mất từ trong tay mình.

Đau! Vô cùng đau!

Lâm Phàm chưa từng có loại đau khổ thế này.

Bảy chí cường giả giờ đã chết mất hai tên rồi, chỉ còn sót lại năm tên thôi.

Nếu năm tên này đều ngóm luôn, Lâm Phàm chắc sẽ tự giận mà chết theo luôn quá.

Đến hiện tại, Lâm Phàm mới phát hiện mọi chuyện diễn ra không giống như mình nghĩ.

Uy lực tự bạo thật sự quá lớn, ngay cả Lâm Phàm cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Thực lực Thôn Thiên lão tổ trong chí cường giả không yếu nhưng cũng bị nổ thành như vậy, điều này Lâm Phàm không dám tưởng tượng.

Tìm kiếm, điên cuồng tìm kiếm.

Yêu cầu Lâm Phàm không cao, chỉ cần có ba chí cường giả còn sống là được, cho dù ít một chút, hai tên cũng được.

Nếu như chỉ có một tên hoặc không còn ai, hẳn thật sự muốn học máu, bận việc đến cuối cùng làm không công.

- Các chí cường giả, các người ở đâu a, ta tới cứu các người đây!

Lâm Phàm hô to một tiếng.

Trong một tấm màn đen sì, muốn tìm thấy những chí cường giả còn sống, không phải một chuyện dễ dàng.

- Có còn người sống hay không?

Lâm Phàm hô to, tiếp tục tìm kiếm, một quỹ ảnh cũng không có.

Đúng lúc này, ở giữa tấm màn đen cách Lâm Phàm không xa, một đồng máu thịt đang từ từ di chuyển.

- Nhân tộc Đại Đế ghê tởm, ta nhất định phải giết người.

Ngạc Tộc lão tổ tức giận gào thét.

Thương thế hẳn quá nặng, không cách nào xuyên qua thời không rời khỏi nơi

này.

Hắn không nghĩ tới một trận tự bạo của Lôi tổ nhưng lại tạo ra thương tổn lớn như vậy.

Nếu như không phải hắn da dày thịt béo, sợ rằng đã bị nổ chết.

- Đáng chết, thương thế bây giờ không đủ vạn năm, căn bản không có khả năng khôi phục.

Trong lòng Ngạc tộc lão tổ đầy oán giận, Động Thiên trong cơ thể nứt toác, thật sự tổn thất rất lớn.

Hiện tại, cho dù một con giun dế cũng có thể giết hắn.

Nếu như bị tên Nhân tộc Đại Đế kia phát hiện, hậu quả thật sự khó lường.

- Nhân tộc Đại Đế, người con mẹ nó, chờ đó cho ta!

Ngạc tộc lão tổ thề với trời, sau này sẽ không bao giờ tin tưởng người khác nữa.

Nhân tộc Đại Đế này thật sự quá âm hiểm.

Con tên cầu vật Lôi tổ nữa, bản thân hắn muốn chết thì chết đi, sao phải kéo bọn họ lôi xuống nước chứ, đáng chết, thật sự quá đáng chết a.

Ngay thời điểm huyết nhục Ngạc tộc lão tổ đang chậm rãi di chuyển hướng về phía xa, hắn bỗng cảm nhận được một luồng hơi lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện phía sau mình.

Đồng thời còn kèm theo một ánh mắt khiến cho người khác tím tái tâm can, ánh mắt kia tựa như muốn cắn nuốt hắn vào bụng ngay lập tức, vô cùng kinh khủng.

- Ngạc tộc lão tổ người thực sự khá lắm a.

Lâm Phàm tìm hơn nửa ngày, cuối cùng cũng tìm thấy một đồng máu thịt đang từ từ bò đi ở phía xa, việc này khiến hắncực kỳ hưng phấn.

Tìm kiếm lâu như vậy cuối cùng cũng thấy được một tên.

- Nhân tộc Đại Đế...

Thanh âm Ngạc Tộc lão tổ đầy hoảng sợ, hấn hiện tại tay trái gà không chặt, đối mặt với Nhân tộc Đại Đế này, chỉ có một con đường chết.

- Nhân tộc Đại Đế, có chuyện thì từ từ nói, chúng ta sống hòa bình có được không?

Ngạc tộc lão tổ thảm thiết kêu la, cầu xin tha thứ, hấn thật sự không muốn chết.

Nếu như chết đi, cái gì cũng không còn.

Thực lực tích lũy qua vô số kỷ nguyên đều tan thành mây khói, con đường siêu thoát cũng bị cắt đứt ngay lập tức.

- Người nói xem?

Hiện tại, tâm tình Lâm Phàm rất tốt, có thể tìm được một tên cũng không thiệt thòi rồi.

- Thả ta đi, ta van cầu người, ta nguyện ý làm tọa kỵ của người, không, ta nguyện ý làm người hầu của người, chỉ cần người thả ta ra.

Ngạc tộc lão tổ cầu xin tha thứ.

Lâm Phàm cười hì hì, nắm giữ đoàn huyết nhục của lão trong lòng bàn tay.

- Không dễ dàng a, có thể tiếp tục sống sót trong uy lực tự bạo của Lôi tổ, người thật có bản lĩnh, có điều, tất cả những thứ này rồi cũng sẽ làm giá y cho ta mà thôi.

Lâm Phàm cảm thán.

Ngạc tộc lão tổ rõ ràng cảm nhận được việc Lâm Phàm không có khả năng buông tha cho mình, tâm tình dần trở nên kích động hơn.

- Nhân tộc Đại Đế, bản tổ sẽ không bỏ qua cho ngươi, bản tổ... Bản tổ...

Đúng lúc này, âm thanh của Ngạc tộc lão tổ đột nhiên trở nên dồn dập.

Thần thức thật vất vả ngưng tụ được đang có dấu hiệu tiêu tán.

- Ai u, con mẹ nó, cũng không thể để cho ngươi chết không công như vậy được.

Lâm Phàm cảm nhận khí tức Ngạc tộc lão tổ sắp tiêu tan, không do dự dùng sức bóp nát đoàn huyết nhục này.

Thần thức còn sót lại của Ngạc tộc lão tổ cũng hoàn toàn tan thành mây khói.

“Đinh, chúc mừng chém chết Ngạc tộc lão tổ.

“Đinh, kinh nghiệm tăng lên...”

- Không thăng cấp được, thật đáng tiếc!

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ.

Đồng thời, sau khi chém chết Ngạc tộc lão tổ cũng không xuất hiện bất cứ đồ vật gì, hiển nhiên, bên trong trận tự bạo kia, tất cả đồ vật của bọn họ đều bị hủy rồi.

-Ồ!

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện phía trước có động tĩnh a.

Chỉ thấy hai đám huyết nhục đang ra sức di chuyển về phía trước.

- Giao Tộc lão tổ, ngươi cản hãm lại giúp ta, chờ ta khôi phục, ta khẳng định sẽ triệu tập Cổ Tộc Ma Thần báo thù giúp ngươi.

Đoàn huyết nhục này là Hạng Thiên Ma Thần của Cổ Tộc.

Hắn không nghĩ tới kết quả cuối cùng sẽ như vậy, nếu không phải cuối cùng hắn đã lấy Cực Thiên Ma Thần làm bia đỡ đạn, sớm đã bị nổ chết rồi.

Lần này, Hạng Thiên Ma Thần hắn quyết định mang theo Cực Thiên Ma Thần quá đúng đắn, chí ít có thể dùng hắn để bảo vệ tính mạng của mình.

Trước đây, chưa bao giờ có chí cường giả tự bạo, bọn họ mặc dù biết uy lực tự bạo của chí cường giả rất mạnh, nhưng sau khi tự thể nghiệm mới biết, không thể dùng từ rất mạnh để hình dung a, phải gọi kinh khủng mới đúng.

Lấy tu vi của bọn họ vẫn không thể chống đỡ được, việc đó kinh khủng cỡ nào chứ.

- Cút, Hạng Thiên Ma Thần, người cản hắn giúp bản tổ, sau này bản tổ cũng báo thù giúp người.

Thương thế Giao Tộc lão tổ rất nặng, khổ không thể tả, nhưng hắn cũng không dám kêu rên, nếu kêu lên thì sẽ bị tên kia phát hiện ra mất.

Lần này hắn xem như hiểu rõ, tất cả những thứ này đều là âm mưu của tên Nhân tộc Đại Đế kia.

Đồ chó Lôi tổ, con mẹ nó chứ, một mình chết thì thôi đi, còn kéo bọn họ xuống nước, quả thực không bằng cầm thú.

Thiệt thòi trước đây mình còn tín nhiệm hắn như vậy, không ngờ hắn lại bán đứng bọn họ.

- Giao Tộc lão tổ, bản mệnh tinh nguyên của người đã bị phá nát rồi, nếu muốn khôi phục, không đủ mấy vạn năm căn bản không thể, người bảo vệ ta rời khỏi đây, ta trở lại Cổ Tộc có các Ma Thần trợ giúp, chỉ cần

mấy năm đã có thể khôi phục lại như cũ, đến lúc đó, ta sẽ báo thù cho người, hung hăng chém chết tên Nhân tộc Đại Đế này.

Hạ Thiên Ma Thần nói.

- Cút!

Giao Tộc lão tổ mắng xong một câu liền liều mạng bò về phía trước, trong lòng vẫn đang tức giận mắng.

Lần này tổn thất quá lớn, lớn đến mức hãn không chịu nổi.

Nếu như bị Nhân tộc Đại Đế kia phát hiện, chỉ có một con đường chết, ngay cả cặn bã cũng không còn sót lại chút nào đâu.

Nhưng ngay lúc này, bỗng dưng truyền đến một tiếng cười bỉ ổi, dọa hai người té đái.

- Không nghĩ tới lại còn hai tên...

Lâm Phàm giờ đang rất vui.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 916: Thu Hoạch Phong Phú

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Giao tộc lão tổ, Hạng Thiên Ma Thần, gấp làm gì, chúng ta từ từ tán gẫu.

Lâm Phàm tươi cười bông bênh trước mặt hai khối máu thịt.

Không nghĩ tới còn thêm hai tên sống sót, trận này không thiệt thòi rồi.

Lôi tổ, người cũng không phải hy sinh vô ích, người dùng hành động của mình chứng minh người mạnh hơn bất cứ ai.

Một lần tự bạo, trực tiếp đánh ngã sáu đại chí cường giả, quả thật vô cùng mạnh mẽ.

Nghe thanh âm này, Giao Tộc lão tổ cùng Hạng Thiên Ma Thần đều trợn tròn mắt, sau đó càng gào thét thảm thiết.

- Nhân tộc Đại Đế, người và ta không thù không oán, thả chúng ta đi.

Giao tộc lão tổ cầu xin tha thứ.

- Tất cả những thứ này đều là chủ ý của Lôi tổ a, không có quan hệ gì với bọn ta hết.

- Ta là Cổ Tộc Ma Thần, người không thể giết ta, chỉ cần người thả ta, ta có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Hạ Thiên Ma Thần cũng cầu xin tha thứ.

Hắn không ngờ tình huống lại biến thành thế này.

Nếu như biết trước như thế, cho dù có đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không đến.

Tất cả, tất cả, đều là do tên Lôi tổ kia.

- Ai, thật bi ai nha.

Lâm Phàm xòe năm ngón tay ra năm hai đám huyết nhục, thứ còn sót lại duy nhất của hai chí cường giả.

Hiện nay, chỉ cần một người bình thường cũng có thể giết chết bọn họ, đủ để nhìn ra, trận tự bạo này hung mãnh bao nhiêu.

Cho dù chí cường giả cũng bị nổ thành như vậy, cho dù thân thể Lâm Phàm đã đạt đến cảnh giới Viễn Cổ cảnh đại viên mãn nhưng cũng không nhất định chống đỡ được.

Hiện tại Giao tộc lão tổ cùng Hạ Thiên Ma Thần đã không còn một chút phản kháng nào, bọn họ hiểu rõ, tính mạng bản thân đang bị Nhân tộc Đại Đế này nắm giữ trong tay.

Nếu muốn sống, chỉ có thể thuyết phục đối phương mà thôi.

Đáng tiếc, nhìn tình huống trước mắt sợ rằng không phải đơn giản.

- Nhân tộc Đại Đế, cuối cùng người muốn thế nào.

Trong lòng Giao tộc lão tổ oán hận vạn phần, đã từng cao cao tại thượng, bây giờ lại ngã trong tay Nhân tộc Đại Đế, điều này làm lão không thể nhịn được.

- Không muốn thế nào hết, ta chỉ muốn mạng của các người thôi.

Lâm Phàm vui sướng cười, nụ cười nhìn qua rất âm hiểm.

- Nhân tộc Đại Đế, thả ta ra, ta nguyện ý cho người của cải vô tận, còn có lực lượng vô tận.

Hạ Thiên Ma Thần thật sự là không muốn chết, hắn vẫn chưa sống đủ, còn chưa được siêu thoát a.

Xoạt xoạt!

Ngay thời điểm Hạ Thiên Ma Thần mở miệng, năm ngón tay Lâm Phàm đột nhiên siết chặt, bóp nát Hạ Thiên Ma Thần.

“Đinh, chúc mừng chém chết Hạ Thiên Ma Thần.”

“Đinh, tu vi thăng cấp.”

“Tu vi: Viễn Cổ cảnh cao cấp.”

Lâm Phàm cảm nhận được, một cỗ lực lượng cường đại đang sôi trào trong cơ thể mình, sức mạnh của vô địch.

Tu vi tăng lên, Lâm Phàm rất thoải mái.

Từ Viễn Cổ cảnh cao cấp tăng lên đại viên mãn, xem ra cũng đã tăng nhiều lắm rồi.

- Người...

Giao tộc lão tổ nhìn thấy Lâm Phàm bóp chết Hạ Thiên Ma Thần, ngữ khí thay đổi, trở nên vô cùng hoảng sợ, sau đó cầu khẩn.

- Van cầu người, đừng có giết ta, đừng có giết ta.

- Thời điểm các người đối nghịch với bản Đế, kết cục của các người đã được xác định, đó chính là trợ giúp bản Đế lên đến đỉnh cao.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, hơi dùng lực một chút.

Ầm!

Thần thức Giao tộc lão tổ bị tiêu diệt, từ nay về sau, bên trong đất trời, Giao tộc lão tổ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

“Đinh, chúc mừng chém chết Giao tộc lão tổ.”

“Đinh, kinh nghiệm tăng lên...”

Kinh nghiệm số lượng cao, để thanh kinh nghiệm vượt qua gần nửa, có điều khoảng cách đến đại viên mãn cảnh vẫn còn rất xa.

Có điều đối với Lâm Phàm, như vậy cũng không sao, lên cảnh giới đại viên mãn là chuyện tất nhiên, không bao lâu nữa, hẳn chắc chắn sẽ đạt đến cảnh giới đó.

Điều khiến Lâm Phàm thoáng cảm thấy thất vọng chính là, Giao tộc lão tổ cùng lão tổ Hạng Thiên cũng không rút vật phẩm nào, hết sức hiển nhiên, bọn họ vì chống đối sức mạnh của Lôi tổ tự bạo đã sử dụng thần vật, cuối cùng, toàn bộ đều biến thành tro bụi.

Thậm chí ngay cả một môn võ đạo thần thông cũng không có, thật sự quá đáng tiếc.

- Còn hai tên chí cường giả nữa, không biết có còn sống hay không?

Lâm Phàm tiếp tục tìm kiếm, nhưng khiến Lâm Phàm thất vọng rồi, tìm mãi chẳng thấy hai người kia đâu, không lẽ họ đã trực tiếp vẫn lạc rồi.

Ồ!

Ngay thời điểm Lâm Phàm thất vọng, một tia ánh sáng đỏ phía trước làm hắn chú ý.

Vèo!

Thời điểm đi qua, Lâm Phàm không khỏi tiếc nuối.

- Tối quá muộn, Lucifer này đã tèo rồi.

Đoàn huyết nhục này rõ ràng của Lucifer, nhưng nó không còn bất kỳ khí tức sinh mệnh nào nữa rồi.

Sau đó Lâm Phàm lại tìm một phen, mãi đến tận một chỗ rẽ, hắn mới phát hiện huyết nhục của Cực Thiên Ma Thần.

Nhưng Cực Thiên Ma Thần cũng đã đi bán muối rồi, một chút khí tức cũng không có.

Điều này khiến Lâm Phàm rất thất vọng.

Nhưng xét tổng thể, lần thi triển âm mưu này, hắn không có thiệt thòi.

Trực tiếp bóp chết ba chí cường giả, tu vi tăng lên cao cấp, khoảng cách tới đại viên mãn cũng chỉ còn một đoạn ngắn.

Chỉ cần sau đó nỗ lực nhiều hơn, tăng đến cảnh giới đại viên mãn không phải vấn đề lớn.

Lâm Phàm nhìn mảnh không gian hư vô này một chút, sau đó lắc lắc đầu.

- Không cần thận liên hủy diệt thành như vậy, đúng là có chút bi thảm.

Hắn không do dự, trực tiếp trốn vào hư không bay về phía xa.

Có điều Lâm Phàm không biết, thời điểm sau khi hắn rời đi.

Trong hư không có một đôi mắt sợ hãi vẫn luôn nhìn một màn trước mắt.

Thất Thánh lão cầu nhìn thấy hình ảnh trước mắt đã sớm sợ hãi tề.

Hắn không nghĩ tới Nhân tộc Đại Đế này lại rất có sức ảnh hưởng, trực tiếp bầy chết nhiều chí cường giả như thế.

Biến thái, thật sự quá biến thái.

Hắn nguyên bản còn muốn liều chết với Lâm Phàm, nhưng hiện tại Thất Thánh lão cầu hắn thề, trước khi đại thể chưa thành, hắn tuyệt đối sẽ không liều mạng với tên Nhân tộc Đại Đế âm hiểm này.

Thất Thánh lão cầu tuy thần phục người bí ẩn kia, nhưng hắn cũng sẽ không trở thành một con chó tùy người khác sai bảo, hắn đang mưu đồ bí mật, đang đợi, chờ đợi thời khắc cuối cùng giáng lâm.

Bảy đại chí cường giả toàn bộ ngã xuống.

Chuyện này mặc dù không truyền ra ngoài, nhưng đối với đông đảo Cổ Tộc Ma Thần, bọn họ đã cảm nhận được Cực Thiên Ma Thần và Hạng Thiên Ma Thần đã bỏ mình.

Trong lòng mỗi Ma Thần cùng với chí cường giả đều trở nên ngưng trọng.

Đây là sự kiện nghiêm trọng nhất trong vô số kỷ nguyên đó giờ của bọn họ.

...

Mà lúc này, Lâm Phàm vẫn đang qua lại trong hư không, chỗ kia đã không lưu lại đường sống.

Lâm Phàm cảm giác, bản thân có thể đối đầu một trận cùng đông đảo chí cường giả rồi.

Một mực tránh né làm bọn chúng cảm thấy mình rất dễ bị khi dễ.

Lâm Phàm cảm thấy, giờ đã đến thời điểm mình biểu hiện thực lực, trấn áp tất cả, để đông đảo chí cường giả biết, ca không phải củi mực,

muốn nặn bóp thế nào thì thế đó.

Nhân tộc trong Huyền Hoàng Giới đã xuất hiện không ít người thiên kiêu, nhưng muốn để bọn họ đạt đến Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị cảnh, sợ rằng không phải dễ dàng.

Nhất định phải tìm một chỗ đặt chân, làm trụ sở cũng như là chỗ dựa vững chắc nhất cho Nhân tộc ở thế giới này.

Ngay thời điểm Lâm Phàm đang suy nghĩ điều này, một đạo khí tức để hân phải chú ý ở phía trước.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 917: Là Tự Người Gọi!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Phong Khinh Tử, người đừng chống cự nữa, người không chạy thoát đâu.

Phía trước, một đám Cổ Tộc đang bao vây một lão đầu.

Khí tức những Cổ Tộc này không giống người thường, đều là cường giả Chí Tôn Cảnh, từ sau khi vạn giới dung hợp, thực lực các tộc đều tăng nhanh như gió.

Thần Thiên Vị nhiều như chó, Chí Tôn Cảnh cũng đầy đất.

Đây là một thời đại lớn.

Vô số chủng tộc đuổi kịp sự phát triển của bánh xe thời đại, càng đạt đến cảnh giới cao hơn.

Ngay cả Phong Khinh Tử lúc này cũng đã là cường giả Chí Tôn Cảnh.

Có điều hãn bây giờ có chút chật vật, trước mặt nhiều cường giả Chí Tôn Cảnh, hãn bị áp chế khắp nơi, không có cách nào để đánh trả, chỉ có thể tự vệ.

- Đáng chết.

Từ khi vạn giới dung hợp, Thủ Hộ Chi Địa Phá Diệt, hắn trở thành một lão đầu không nhà để về, vẫn luôn lưu lạc trong vạn giới.

Cũng may thực lực bản thân hắn không yếu, cho nên, thời điểm khi vạn giới dung hợp đó, hắn chiếm đoạt được tiên cơ, tăng tu vi lên Chí Tôn Cảnh trung giai, nhưng bởi vì nội tình có vấn đề, nên thực lực sau này của hắn tăng lên khá chậm so với những thiên kiêu khác.

Bây giờ, Phong Khinh Tử đang bị Cổ Tộc bao vây, hiển nhiên là bởi vì lúc hắn con ở Thủ Hộ Chi Địa đã gây không ít phiền phức cho Cổ Tộc, khiến rất nhiều Cổ Tộc oán hận.

Sau đó, sau khi đám Cổ Tộc này bắt đầu trở nên cường đại hơn, chúng hiển nhiên đi tìm Phong Khinh Tử, trong mấy năm này, Phong Khinh Tử đã bị những Cổ Tộc này quấy rầy không ít.

Nhưng lúc này lại khác, Phong Khinh Tử không ngờ thực lực mấy tên Cổ Tộc này cũng là Chí Tôn Cảnh, Phong Khinh Tử lúc này có chút bất đắc dĩ.

Đoạn đường truy sát này, Phong Khinh Tử đã tể ra tất cả thủ đoạn, thật vất vả mới chống đỡ cho tới bây giờ.

- Phong Khinh Tử, những hành động ngươi đã làm với Cổ Tộc, bọn ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, ngươi chắc chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ có kết cục như hôm nay, đúng không?

Một Cổ Tộc cười lạnh lên tiếng.

- Hừ, mấy con vật nhỏ các ngươi không kính già yêu trẻ chút nào cả, một mực đuổi theo ta thời gian dài như vậy.

Phong Khinh Tử bất đắc dĩ cảm thán, thực lực những Cổ Tộc này thật sự rất mạnh, không hề tầm thường tí nào.

- Ha ha, Phong Khinh Tử, ngươi bây giờ quỳ xuống xin tha, biết đâu bọn ta có thể để ngươi chết thoải mái một chút, bằng không, bọn ta sẽ từ

từ dẫn vật người, để cho người sống không bằng chết.

Tên Cổ Tộc này phách lối nói, đối với hãn hiện giờ, lão đầu trước mắt này đã là cua trong rọ, muốn chạy cũng không thể.

Sát ý ngập trời, khí tức những Cổ Tộc này đều rất mạnh mẽ.

Phong Khinh Tử đã từng là một trong những cao thủ hàng đầu Cổ Thánh Giới nhưng bây giờ lại phải lưu lạc đến mức độ này, quả là một loại bi ai.

Nhìn thấy những tiểu bối kia từng tên từng tên đều chạy nhanh như hỏa tiễn cũng đủ khiến Phong Khinh Tử cảm thấy đả kích, chẳng qua hiện tại khi đối diện với mấy tên Cổ Tộc, Phong Khinh Tử cũng không sợ hãi một chút nào.

Chỉ đáng tiếc là...

- Cầu vạt...

Tên Cổ Tộc kia âm trầm nói, trong chớp mắt, thân thể của tên Cổ Tộc vừa nói chuyện giống như bị cố định.

Xoạt xoạt!

Trên thân thể hãn đột nhiên xuất hiện từng vết nứt, trong nháy mắt tuôn ra một đạo ánh sáng sắc bén.

- Chuyện gì thế này?

Gương mặt những Cổ Tộc xung quanh lộ vẻ khiếp sợ, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà Phong Khinh Tử càng lơ mơ hơn, khi hãn quay đầu, chỉ thấy trong hư không có một bóng người đang phiêu phù ở nơi đó.

Lâm Phàm lúc này đang rất bình tĩnh, khuôn mặt cũng đã thay đổi, một thân khí tức mênh mông cuộn cuộn, tựa như Đại Hải không thể đo

đếm.

- Người là ai? Dám động thủ với bọn ta?

Một... Cổ Tộc khác phần nộ quá lớn.

- Hừ.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, Cổ Tộc vừa mới lên tiếng liền trở nên giống như Cổ Tộc khi trước, thân thể đột nhiên vỡ tan rồi trực tiếp hóa thành tro tàn.

Phong Khinh Tử thấy cảnh này, hít vào một ngụm khí lạnh.

- Thật mạnh...

Hắn còn chưa thấy rõ người này ra tay với tên đầu tiên như thế nào, mà tên thứ hai này chỉ dựa vào một tiếng hừ đã có thể trấn áp, thực lực bậc này thật sự quá kinh khủng.

Đây không phải năng lực mà Chí Tôn Cảnh có thể có, người này nhất định là cường giả Viễn Cổ cảnh, thậm chí còn có thể là cường giả sáng vai với các chí cường giả.

- Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp.

Trước mặt loại cường giả này, Phong Khinh Tử sao dám làm càn, tự nhiên trở nên vô cùng khách khí nói.

- Ủ, Tiểu Phong, lâu ngày không gặp, tu vi cũng không thay đổi nhiều lắm.

Lâm Phàm mở miệng nói.

Phong Khinh Tử vốn rằng tiền bối thần bí trước mắt này chỉ gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ, nhưng không ngờ đối phương lại quen biết mình, chuyện này khiến Phong Khinh Tử cảm thấy không tin nổi.

- Xin hỏi, tiền bối là?

Phong Khinh Tử nghi ngờ hỏi.

Mà lúc này, Lâm Phàm bá đạo ra tay, hai tên Cổ Tộc còn thừa lại cũng hoàn toàn trợn tròn mắt, bọn họ biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của người vừa đến này, bởi vậy trực tiếp bỏ chạy.

- Muốn chạy, hừ... Si tâm mộng tưởng!

Năm ngón tay Lâm Phàm tùy tiện hướng về hư không nắm một cái, trong hư không vô tận đó đột nhiên truyền đến hai đạo tiếng nổ mạnh.

Ầm!

Ầm!

Hai Cổ Tộc trốn vào hư không vốn cho rằng đã an toàn, nhưng không ngờ xuất hiện một bàn tay khổng lồ, liên tục tiếp hiện ra trước mặt rồi sau đó bàn tay khép lại, trực tiếp nắm bọn họ trong tay, hơi dùng lực một chút, hai người tan xương nát thịt.

- Thật khủng khiếp.

Phong Khinh Tử nhìn một màn trước mắt, vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ.

Thực lực mức này đã gần vượt qua tất cả, cho dù cường giả Viễn Cổ cảnh bình thường cũng chưa chắc có năng lực cỡ này.

- Hai tên rác rưởi mà cũng muốn chạy trốn từ trong tay bản Đế, đúng là mơ giữa ban ngày.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói, không để những tên Cổ Tộc này trong mắt một chút nào.

- Khụ khụ, Tiểu Phong a, gần đây sống thế nào.

Lâm Phàm cười hỏi.

- Xin hỏi tiền bối là?

Phong Khinh Tử cẩn thận hỏi, trong lòng đồng thời hơi nghi hoặc, tiền bối này thật sự quen biết mình?

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Phong Khinh Tử thật sự không nhớ người trước mắt này rốt cuộc là ai?

- Nhìn kĩ một chút xem ta là ai?

Lâm Phàm lộ ra gương mặt thật của mình.

Thời điểm Phong Khinh Tử nhìn thấy hắc, bất ngờ kinh hô.

- Thì ra là ngươi, tên tiểu tử này.

Hắc thực không dám tin vào đôi mắt của mình.

Hắc không nghĩ tới cái tên này giờ giả bộ tay to mặt lớn lại là tên đồ đệ mình tiện tay thu nhận mấy năm trước.

- Đúng, chính là ta đây, ta chính là tiền bối trong truyền thuyết, ha ha.

Lâm Phàm cười lớn nói.

Mặt Phong Khinh Tử ngày càng đen, sau đó rít gào.

- Tốt lắm, ngươi... Tiểu tử này lại dám đùa giỡn sư phụ, vì sư phụ phải cẩn thận giáo huấn ngươi mới được.

- Ha ha, cũng không phải lỗi tại ta, rõ ràng là do người chủ động gọi ta là tiền bối, nhưng mà lão đầu, ta nói thật, thực lực của ngươi tăng lên chậm quá đi.

Lâm Phàm lấp loé trái phải, cười nói.

- Đáng chết, hôm nay ta phải giáo huấn thật tốt cái tên tiểu tử nhà ngươi.

Phong Khinh Tử nổi giận, hắn không nghĩ tới mình lại bị tiểu tử này đùa giỡn.

Nếu nói chuyện này ra chắc chắn sẽ bị người ta cười cho thúi đầu.

Thật không ngờ, tu vi hiện giờ của tiểu tử đó đã tăng lên đến trình độ như thế này, khiến Phong Khinh Tử vô cùng kinh hãi, quá mạnh đi chứ, main có khác mà.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 918: Dinh Dưỡng Của Ta Không Đủ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Không nghĩ tới tiểu tử người chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mấy năm đã trưởng thành đến mức này rồi.

Phong Khinh Tử khẽ thở dài, dưới cái nhìn của hắn, đồ đệ tiện nghi này của mình quả thực không tầm thường, sau khi vạn giới dung hợp, tu vi sinh linh Đại Thiên chủng tộc tăng nhanh như gió, hắn vốn tưởng rằng đồ đệ tiện nghi này của mình có lẽ đã bị người khác vượt qua xa tít rồi.

Nhưng bây giờ gặp mặt, thật khiến Phong Khinh Tử kinh sợ, sợ đến mức không còn lời nào để nói.

Trong mấy năm ngắn ngủi, mà hắn... Hắn... Còn nhanh hơn ngồi trên hỏa tiễn nữa.

- Cũng bình thường thôi, có điều, chí cường giả các tộc đúng thật rất nhiều, nếu so sánh với bọn họ, ta vẫn còn cách xa một chút.

Lâm Phàm nói.

- Đúng rồi lão đầu, sao chỉ có một mình ngươi vậy? Ta nhớ lúc trước ở Thủ Hộ Chi Địa, còn một lão đầu nữa mà?

Lúc này, Lâm Phàm hiện vẻ mặt Phong Khinh Tử có chút thương tâm.

- Mấy năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Phong Khinh Tử lắc đầu nói, phảng phất như không muốn nhắc lại chuyện cũ, chuyện đã qua thì để cho nó qua.

- Chỉ có tiểu tử người lợi hại, tu vi bây giờ của người cho dù gặp phải chí cường giả cũng không sợ chút nào đâu nhỉ?

Phong Khinh Tử rất hâm mộ, người so với người thế này, làm cho người ta tức chết.

Một tên học trò mà mình từng thu nhận, trở nên trâu bò hơn mình, sau này ngẩng cao đầu đi sao được nữa đây.

- Bình thường thôi.

Lâm Phàm lạnh nhạt khoát tay, tựa như đang nói một chuyện gì đó rất đơn giản.

- Khen người vài câu, người liền được nước lấn tới.

Phong Khinh Tử nguýt một cái, đệ tử này của hắn cái gì cũng tốt, chỉ có một điều không tốt, chính là quá bi ối.

Có điều khi nghĩ đến tên đồ đệ này có thể sống đến bây giờ, hơn nữa đã nâng cao thực lực tới như vậy, sợ rằng hắn sẽ không công khai chuyện sư đồ với mình đâu.

- Lão đầu, có muốn theo ta lăn lộn hay không?

Lâm Phàm lạnh nhạt hỏi.

Nghe Lâm Phàm thẳng thừng nói những lời này, Phong Khinh Tử cảm giác có gì đó không đúng, trước giờ làm gì có sư phụ nào lăn lộn với đồ đệ chứ, khuôn mặt nhất thời biến sắc.

- Hừ, vi sư còn chưa đến mức phải đi lăn lộn với đồ đệ.

- Khà khà, lão đầu, được rồi, chúng ta ai với ai chả được, trước đây người đối xử với ta rất tốt, ta thế nào cũng phải bảo vệ người thật tốt, nếu không chúng ta cùng nhau lang bạt, kỷ nguyên này là kỷ nguyên cuối cùng rồi, ta cảm thấy thiên địa này sắp có biến đổi lớn, đám chí cường giả kia đều đang liều mạng để sống sót.

Lâm Phàm nói.

- Vì sao người biết nhiều như vậy?

Phong Khinh Tử nghi ngờ hỏi, chuyện tiểu tử này biết cũng nhiều đó chứ, hẳn còn biết nhiều hơn cả mình.

- Ta là ai chứ?

Lâm Phàm tự tin nở nụ cười, chỉ vào mình nói.

- Đồ đệ của Phong Khinh Tử ta chứ ai.

Phong Khinh Tử nói.

- Được rồi.

Lâm Phàm không còn lời nào để nói, thôi, thôi, cứ cho lão chiếm chút lợi lộc đi, dù sao hôm nay, lão cũng chịu đả kích quá lớn rồi.

Phong Khinh Tử chiếm một chút tiện nghi, cảm giác bị đả kích không khỏi tiêu trừ đi một chút.

- Nếu đồ nhi đã có hiếu tâm như vậy, vi sư sẽ cố hết sức đi theo người để cho người cẩn thận hiếu kính vi sư, để người làm tròn bốn phận đệ tử của mình.

Lâm Phàm nghe thấy thế mừng to trong lòng.

- Lão đầu không biết xấu hổ.

Sau đó, hắn hình như nghĩ tới điều gì, nhất thời nở nụ cười.

- Lão đầu, ta giới thiệu cho người mấy tên... Đồng bọn.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Phong Khinh Tử, Lâm Phàm thả bọn Kê Đại ra bên ngoài.

- Ác ác, nhin chết bản Gà con rồi.

- Gâu gâu, tình huống gì, tình huống gì vậy?

Đám Gà con vừa ra bên ngoài đã quay đầu nhìn ngó lung tung, sau đó chỉ thấy một lão đầu đứng trước mặt bọn họ, nhất thời tò mò.

- Lão đầu, giới thiệu cho người một chút, tên này chính là Gà con, tên này là con của hãn Kê đại, còn tên này là bằng hữu của con hãn, Thái Nhật Thiên.

- Đây là sư phụ của ta, người đã già rồi, nội tâm tịch mịch, các người về sau hãy cẩn thận bồi tiếp hãn, biết chưa?

Lâm Phàm nói.

- Ác ác a, nếu đã là sư phụ của lão ca, đương nhiên phải cẩn thận bồi tiếp rồi.

Gà con nhảy một cái lên đầu lão, sau đó đặt mõng ngồi trên đỉnh đầu Phong Khinh Tử.

- Ta gọi là Gà con.

Kê Đại lúc này cũng nhảy lên vai trái Phong Khinh Tử, sau đó đùa nghịch những thứ đồ trang sức đang lấp lánh ánh sáng trên đó.

- Ta gọi là Kê Đại.

Thái Nhật Thiên cũng nhảy tới trong lòng ngực Phong Khinh Tử.

- Gâu gâu, ta gọi Thái Nhật Thiên.

Phong Khinh Tử giờ khắc này thật sự cạn cmn lời, tình huống chó má gì đây? Những tên kỳ quái này rốt cuộc từ đâu tới chứ?

Lâm Phàm đứng bên cạnh nhìn, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

- Khà khà, còn muốn gạt ta, để đại quân súng vật ta cố gắng làm bạn với người đi.

Thời điểm Lâm Phàm đang suy nghĩ những chuyện này, trong hư không đột nhiên truyền đến dao động.

- Chuyện này...

Lâm Phàm biến sắc, cảm thấy có chuyện không lành, hơi thở này, con mẹ nó sao lại quen thuộc như vậy.

Đám người Phong Khinh Tử cũng cảm nhận được luồng hơi thở này, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, luồng hơi thở này quá mạnh, hẳn là chí cường giả đến.

- Các người đi trước, vào Động Thiên ta tránh một chút.

Lâm Phàm không chút do dự vung tay áo lên, trực tiếp đưa đám người vào Động Thiên, sau đó cảnh giác nhìn hư không.

- Người sao tìm được ta?

Lâm Phàm giờ khắc này muốn chửi tục rồi, hẳn không ngờ Thủy Hỏa Đại Đế tìm được hắn nhanh như vậy.

Đối với người đàn bà này, Lâm Phàm phải hết sức cảnh giác.

Con mụ này cực kỳ tàn nhẫn, đặc biệt là yêu thích dẫn vật tiểu huynh đệ của mình.

Chuyện từng xảy ra rõ ràng trước mắt, nếu không phải sức chiến đấu của ca có chút cường hãn, rất có thể đã bị Thủy Hỏa Đại Đế hút thành người khô rồi.

Nhưng khiến cho Lâm Phàm cảm thấy bất đắc dĩ chính là, Thủy Hỏa Đại Đế này giống như đã đặt truy tung khí trên người hắn, mỗi lần nàng ta muốn tìm hắn đều dị thường đơn giản, quả thực rất kinh khủng.

- Không ngờ người mà bản Đế độc chiếm đã trưởng thành đến mức độ này, lại có thể chôn chết bảy chí cường giả, thật khiến cho bản Đế vui mừng a.

Lúc này, một bóng người xuất hiện.

Áo bào Thủy Hỏa phiêu lãng theo gió, khí thế Đế vương cuồn cuộn bao phủ thiên địa.

Nếu là lúc trước, Lâm Phàm có thể vẫn bị Thủy Hỏa Đại Đế dọa dẫm, nhưng bây giờ đã khác, sức chiến đấu của Lâm Phàm cũng trở nên rất cường đại, cho dù có giao thủ với chí cường giả, tỉ lệ thắng bại cũng là bảy ba.

Lâm Phàm bảy, đối phương ba.

- Người tìm ta làm gì, không lẽ lại muốn cưới ta, ta cho người biết, dinh dưỡng của ta không đủ, người nếu như còn cưới nữa, ta rất có thể sẽ chết đó.

Lâm Phàm sinh tâm lý mâu thuẫn rất nghiêm trọng đối với loại chuyện kia.

Chủ yếu do lần đó quá độc ác, nàng ta trực tiếp cười trên người hắn mấy năm, nếu không phải thân thể hắn cường tráng, tố chất cao cấp, chắc hẳn đã điên cuồng phun trào cmnr.

- Làm sao, người không muốn nhìn thấy bản Đế à?

Thủy Hỏa Đại Đế lạnh lùng nói, tựa nhĩ chỉ cần Lâm Phàm dám nói đúng một cái, hắn chắc chắn sẽ bị chinh rất thê thảm.

- Sao có thể có chuyện đó, người đã đến rồi, ta vui vẻ còn không hết.

Lâm Phàm rất ghen ghét trả lời.

- Vậy thì tốt.

Thủy Hỏa Đại Đế gật đầu, sau đó nhìn Lâm Phàm.

- Tu vi của ngươi đủ để chống lại các chí cường giả, cũng được rồi, ngươi là người bản Đế độc chiếm, bản Đế không thể để ngươi bị dập tắt trong kỷ nguyên này được, lần này có một cơ duyên, ngươi đến đây với bản Đế đi.

Thủy Hỏa Đại Đế nâng ngón tay ngọc, hư không rung động, Lâm Phàm cảm giác mình như bị cái gì đó bọc lại.

Hắn cũng không phản kháng, tùy ý để Thủy Hỏa Đại Đế muốn làm gì thì làm.

Mẹ kiếp, người yếu không có nhân quyền, nói đi liền phải đi.

Có một ngày, tiểu gia sẽ khiến ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 919: Bí Cảnh Cuối Cùng

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trong hư không vô tận, Lâm Phàm không nói một câu nhìn Thủy Hỏa Đại Đế bên cạnh, nàng rốt cuộc muốn dẫn mình đi đâu.

Điều khiến Lâm Phàm cảm thấy kinh dị chính là thủ đoạn của Thủy Hỏa Đại Đế quả thật không tầm thường.

Hư không đang qua lại lúc này cùng hư không bình thường Lâm Phàm nhìn thấy có gì đó không giống nhau.

Giống như đang xuyên qua con sông dài của thời gian.

Trong nháy mắt, tình cảnh trước mắt đã biến dạng.

- Ở đây...

Lâm Phàm nhìn một màn phía trước, vẻ mặt khẽ biến, trong chớp mắt đã đến hành cung của Thủy Hỏa Đại Đế rồi, này con mẹ nó... Cũng quá nhanh đi.

Lâm Phàm biết vị trí hành cung của Thủy Hỏa Đại Đế, cách chỗ vừa rồi hẳn đứng còn hơn một cái lộn của Đại Thánh mười vạn tám ngàn dặm nữa, ngang qua vô số thế giới, nhưng không ngờ, chỉ trong chớp mắt đã đến rồi, bá đạo a.

Thời điểm thấy những hầu gái xung quanh, khóe miệng Lâm Phàm liền nở nụ cười, đều là người quen cả.

Thời điểm những thị nữ kia nhìn thấy Lâm Phàm, trong mắt đều lóe lên vẻ kính sợ, các nàng đều biết người đàn ông này là người của đại Đế, không dám thất lễ.

- Đến đây!

Ngữ khí Thủy Hỏa Đại Đế bắt buộc người khác phải làm theo, không được phép nghi ngờ.

Lâm Phàm không nói gì thêm, hắn đã tập mãi thành quen đối với những điều này rồi.

Lâm Phàm đi theo Thủy Hỏa Đại Đế vào trong một gian phòng sang trọng, ở đó có một cái giường lớn, đặc biệt nổi bật.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Thủy Hỏa Đại Đế đang đứng bất động một bên, tự giác đi tới một bên giường, từ từ cởi áo, sau đó nằm lên giường

- Ai da, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi, nếu tránh không được, chỉ có thể hưởng thụ thôi.

Lâm Phàm nhắm mắt lại.

- Đến đây đi, ca chuẩn bị xong rồi.

- Người làm gì vậy?

Lúc này, Thủy Hỏa Đại Đế nhíu mày, ngữ khí có chút khác thường.

- Người không phải muốn cười ta à?

Lâm Phàm mở mắt ra, nghi ngờ hỏi.

- Hừ, bản Đế nói muốn sủng hạnh người khi nào?

Thủy Hỏa Đại Đế lạnh lùng trả lời.

- Sao không nói sớm, dọa ta một trận!

Lâm Phàm nhanh chóng đứng lên, mặc quần áo vào.

- Vậy chúng ta ở đây làm gì?

- Bản Đế muốn nói với người, địa điểm lần này ta muốn dẫn người đi, là bí cảnh mà chỉ có chí cường giả mới có thể tiến vào, cũng là chỗ thần bí nhất của vùng thế giới này, tới đó, người tốt nhất không nên gây chuyện, nếu không, cho dù bản Đế cũng không thể cứu được người.

Thủy Hỏa Đại Đế nghiêm nghị nói, trong ánh mắt nàng vậy mà lộ ra sự lo lắng.

Thủy Hỏa Đại Đế còn không hiểu cái tên này sao? Bất quá, bí cảnh này không phải chí cường giả thì tuyệt đối không biết.

Nàng vốn không muốn nói cho cái tên này biết, nhưng tính toán một chút, dù gì hãn cũng có quan hệ với mình, cũng không đành lòng bỏ hãn lại.

Có điều Thủy Hỏa Đại Đế không biết đó là, cho dù nàng không nói hãn biết, thì Đại Thánh hay Bàn Cổ Ma Thần cũng sẽ nghĩ biện pháp thông báo cho hãn mà thôi, vấn đề chỉ là có tìm được Lâm Phàm hay không.

- Ta chưa bao giờ gây sự, huống hồ, thực lực ta hiện giờ không yếu, muốn chém chết ta, hừ... Phải xem bọn họ có bản lĩnh đó không?

Lâm Phàm không phục nói.

Ca là một nam tử hán, đường đường chính chính, chẳng lẽ còn cần một người phụ nữ bảo vệ?

Coi thường người ta quá.

- Vậy thì tốt!

Mắt phượng xinh đẹp của Thủy Hỏa Đại Đế lóe lên vẻ linh động.

- Nhớ kỹ, trong bí cảnh nguy cơ trùng trùng, dù là chí cường giả cũng không dám khinh thường, thực lực người mặc dù không tệ nhưng cũng phải hết sức cẩn thận.

Lâm Phàm phát hiện, Thủy Hỏa Đại Đế này thật sự rất quan tâm đến hắn, chẳng lẽ đây là lâu ngày thâm tình trong truyền thuyết, cẩn thận nghĩ lại thấy cũng đúng a.

Dù sao, lần đó chịch một phát cũng mấy năm, một chút tình cảm chắc là có mà.

- Tiểu Thủy, người không phải có cảm tình với ta rồi chứ?

Lâm Phàm thấp giọng hỏi một câu, nhưng lời vừa nói liền khiến Thủy Hỏa Đại Đế nổi giận.

- Ai nha, đừng động thủ, có chuyện gì chúng ta cứ tỉ mỉ nói chuyện, được rồi, được rồi, ta không nói, ta không nói gì nữa...

Lâm Phàm vội vàng xua tay, ca chỉ đùa một chút thôi, cần gì phải động thủ chứ.

Một chút cảm giác hài hước cũng không có, thật sự vô vị.

Có điều, bí cảnh mà Thủy Hỏa Đại Đế nói quả thật khiến hắn động lòng.

Không biết địa phương nào mà ngay cả Thủy Hỏa Đại Đế cũng phải cẩn thận dặn dò mình như thế.

Thủy Hỏa Đại Đế dù sao cũng là chí cường giả, thực lực còn hết sức biến thái, ngay cả nàng cũng cảm giác rất nguy hiểm, đủ hiểu nơi đó khủng bố như thế nào.

Thời khắc này, nội tâm Lâm Phàm tràn đầy mong chờ, không biết trong bí cảnh sẽ có bảo bối gì.

- Ba ngày nữa ta tới đón người.

Thủy Hỏa Đại Đế nói xong, lập tức rời khỏi nơi này.

- Thần thần bí bí.

Lâm Phàm bĩu môi, sau đó theo thói quen sử dụng góc nhìn thượng đế bao quát tất cả Huyền Hoàng Giới.

Huyền Hoàng Giới phát triển rất thuận lợi, không có xuất hiện vấn đề gì lớn.

Hỗn Thế Ma Vương Vương Tiểu Minh cũng không có phụ một phen khổ tâm của hắn, lăn lộn trong Huyền Hoàng Giới rất vui vẻ sung sướng, tu vi cũng đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng mười Vĩnh Hằng Thần Vị.

Còn đám thiên kiêu khác cũng không tệ, dưới sự thúc giục của Vương Tiểu Minh, cũng càng ngày càng tiến bộ a.

Vương Tiểu Minh mỗi nửa tháng đều sẽ chủ động quấy rầy những người thiên kiêu này, làm bọn họ sút đầu mẻ trán, gần như muốn sụp đổ, một đám người tức giận phẫn đấu, tu luyện và tu luyện, thề quyết phải phục thù.

Hai đứa học trò học trò yêu dấu của hắn, Chỉ Kiêu và Cửu U đều đang nỗ lực tu luyện, tu vi cũng không tệ, chỉ còn kém một chút nữa để trở thành cường giả Thần Thiên Vị tầng mười.

Người khiến Lâm Phàm kinh ngạc nhất chính là Diệt Cùng Kỳ vẫn còn đang bế quan, tu vi của hắn vậy mà đạt đến Chí Tôn Cảnh sơ giai.

Có lẽ Diệt Cùng Kỳ hiện giờ là nhân vật mạnh nhất Huyền Hoàng Giới.

Sau đó Lâm Phàm nhìn Huyền Vân Tiên một chút, thê tử hân nhận thức, lúc này cũng đang một mực bế quan.

Có lẽ mọi người đều biết, bên ngoài Huyền Hoàng Giới tồn tại rất nhiều yếu tố bất ổn, chỉ có thực lực cường đại mới có thể trợ giúp bản thân mình.

Tất cả những thứ này vẫn vô cùng nhỏ bé đối với chí cường giả.

Lâm Phàm hiện giờ nắm trong tay bốn thế giới, trong đó, thực lực sinh linh trong Động Thiên hẳn là mạnh nhất, theo sát phía sau là Bức Giới, Huyền Hoàng Giới, cuối cùng là Địa Cầu.

Về phần Địa Cầu, Lâm Phàm không hề thông tri bất cứ điều gì, vì sinh linh trong đó thật sự quá yếu, cho dù có cho bọn họ đầy đủ thời gian, bọn họ cũng không nhất định đuổi kịp.

Dù sao thứ kém nhất ở đó không chỉ có thời gian mà còn nội tình.

Ba ngày sau.

Thủy Hỏa Đại Đế xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Đi theo ta, nhớ kỹ, không nên gây chuyện.

Thủy Hỏa Đại Đế vẫn luôn nhắc nhở vấn đề này.

- Biết rồi.

...

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm cảm giác được chuyển đi lần này tuyệt đối không ngăn, một chí cường giả như Thủy Hỏa Đại Đế có thể xuyên qua trường hà thời gian, lại mất thời gian như vậy, sợ rằng khoảng cách này không phải bình thường a.

Thời điểm Lâm Phàm nhìn rõ mọi thứ trước mắt, nội tâm hẳn hoàn toàn ngây ngẩn.

- Này, con mẹ nó... Cái chỗ nào đây?

Trước mặt Lâm Phàm, xuất hiện hai phiến cửa đá không biết cao bao nhiêu, phong tỏa thiên địa, mặt trên điêu khắc vô số phù văn thần bí, thậm chí còn có một thần liên cực khủng đang gắt gao khóa trụ hai phiến cửa đá lại.

Khí tức Tuyên Cổ vĩnh hằng từ cửa đá phân tán ra bên ngoài...

Đứng trước luồng hơi thở này, bất kỳ ai cũng cảm giác mình rất nhỏ bé, không có bất kỳ sức chống đối nào.

Má ơi, ta đến chỗ nào đây?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 920: Cho Một Chút Mặt Mũi Đi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đây là nơi nào?

Lâm Phàm lén lút hỏi.

- Đừng lên tiếng.

Thủy Hỏa Đại Đế mở miệng nói, sau đó ánh mắt ngưng trọng nhìn hai phiến cửa đá.

Trên cửa đá, khí tức viễn cổ nồng đậm, hơi thở này cho dù chí cường giả cũng cảm thấy hoảng sợ, nó không phải thứ mà thế giới này nên có, rõ ràng đến từ một địa phương thần bí khác.

Lâm Phàm bĩu môi, không nói thì không nói, có gì đâu.

Cửa đá trước mắt cũng hấp dẫn Lâm Phàm, hai phiến cửa đá này rốt cuộc là thứ đồ chơi gì, sau lưng cửa đá có thứ gì tồn tại?

Tất cả những điều này khiến Lâm Phàm hiếu kỳ.

- Chạm vào nó một cái để hệ thống đưa ra nhắc nhở đi hả.

Lâm Phàm chỉ ra nghĩ mỗi cách này thôi.

Theo Lâm Phàm, hệ thống không gì không thể làm, đang lúc hần muốn đi lên chạm thử một chút, nhưng vào lúc này, hư không đột nhiên chấn động.

Một vị chí cường giả xuất hiện.

Theo sau đó, liên tục có chí cường giả xuất hiện.

Đồng thời còn có Cổ Tộc Ma Thần.

Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều Cổ Tộc Ma Thần và chí cường giả xuất hiện trong hư không.

Bọn họ nhìn hai phiến cửa đá, trên mặt đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Đây là bí cảnh cuối cùng, là nơi mấu chốt quyết định có thể siêu thoát hay không.

Lâm Phàm nhìn bóng người rậm rạp chằng chịt trong hư không, trái tim ùm ùm nhảy loạn.

Những người này đều là chí cường giả, nếu như có thể chém chết hết bọn họ, không biết sẽ có bao nhiêu kinh nghiệm a.

Lâm Phàm cũng chỉ suy nghĩ một chút mà thôi, nếu thật sự muốn chém chết họ, chỉ bằng một mình hần, nói không chừng sẽ bị trấn áp đến chết.

- Nhân tộc Đại Đế...

Đúng lúc này, một chí cường giả lạnh mắt thấy được Lâm Phàm, ngữ khí trở nên ác liệt.

Mà thời điểm những chí cường giả và Ma Thần khác nghe tên kia gọi Lâm Phàm cũng đồng loạt quay đầu qua.

Nhân tộc Đại Đế, tồn tại mà bọn hần căm hận nhất.

Lần đó thần vật phun trào, Nhân tộc Đại Đế này là người chiếm đoạt hầu như tất cả mọi thứ, bọn họ hận không thể trấn áp chết tên này.

Nhưng tìm hoài vẫn không thể thấy được hình bóng của hắn, không ngờ hôm nay Lâm Phàm vậy mà xuất hiện ở đây.

- Thiên Đường có đường người không đi, Địa ngục không lối người lại vào, Nhân tộc Đại Đế, người còn dám xuất hiện.

Cổ Tộc Ma Thần Ôn Dịch vẻ mặt khiếp sợ, tức giận gầm thét.

Thân thể bị một đoàn sương mù xanh biếc bao vây, đây là ôn dịch thần thông, cho dù chí cường giả cũng sẽ bị ăn mòn, thuộc về Ma Thần cực kỳ cường hãn.

Giờ khắc này, không chỉ Ma Thần muốn động thủ, ngay cả nhóm chí cường giả cũng đang đưa mắt nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

Lâm Phàm thấy tình huống trước mắt, nguyên bản muốn đứng ra chinh chiến một trận võ mồm cho sướng miệng.

Nhưng ngay lúc này, Thủy Hỏa Đại Đế kéo hắn ra sau lưng mình.

- Hừ, hắn là người của bản Đế, các người muốn làm gì?

Ngữ khí Thủy Hỏa Đại Đế bá đạo, vẻ mặt uy nghiêm, đối mặt với vô số chí cường giả vẫn không uly kỳ tí nào.

Đông đảo chí cường giả xung quanh đều nhú chặt mày.

- Thủy Hỏa Đại Đế, đừng tưởng rằng thực lực người cường hãn là có thể bảo vệ Nhân tộc này, trừ phi người kêu hắn ỏi hết thần vật ra, nếu không, bọn ta sẽ không buông tha cho hắn.

Ôn Dịch Ma Thần nói.

- Không sai, nếu như bọn ta động thủ, người cho rằng một mình người có thể bảo vệ được hắn?

Nguyệt tộc lão tổ nói.

- Ai muốn giết Nhân tộc Đại Đế, chính là đối nghịch với ta.

Đúng lúc này, hư không đột nhiên nổ tung, một bóng người bá đạo xuất hiện.

- Đại Thánh...

Lâm Phàm nhìn thấy thân ảnh kia, sắc mặt trở nên vui vẻ.

Xèo!

Một ánh hào quang xuyên qua, trên người Đại Thánh mặc chiến giáp vô thượng, dáng người trác việt, chiến ý ngập trời đứng bên cạnh Lâm Phàm, sau đó quét mắt nhìn đông đảo chí cường giả xung quanh.

- Ai muốn đánh một trận với ta?

Đại Thánh bá đạo nói, sau đó nhìn Lâm Phàm.

- Ta đi tìm người nhưng không tìm được, thì ra người và Thủy Hỏa Đại Đế đã sớm tới đây.

Lâm Phàm cười cười, hẳn biết, nếu có việc quan trọng thế này, Đại Thánh tuyệt đối sẽ không quên mình.

Thủy Hỏa Đại Đế kinh ngạc liếc mắt nhìn Lâm Phàm, nàng quả không ngờ hẳn và Đại Thánh thân thiết như thế.

- Đại Thánh, chiến giáp này của người?

Lâm Phàm nhìn Đại Thánh một thân chiến giáp màu đen, tò mò hỏi.

Hắn cảm nhận được một luồng chiến ý vô biên từ trên chiến giáp này, tựa như có thể chọc thủng bầu trời.

Cỗ chiến ý này thần uy vô tận, không thể địch nổi.

Sau khi mặc chiến giáp vào, thực lực Đại Thánh ít nhất tăng lên một nửa so với trước đây, trực tiếp xâm nhập hàng ngũ chí cường giả đỉnh cao.

- Ủm.

Đại Thánh gật đầu.

Chiến giáp này do hãn phân tán vào trong rất nhiều thế giới khác nhau qua vô số kỷ nguyên trước, bởi vì khi mặc chiến giáp này vào, hãn sẽ không còn là Đại Thánh vui vẻ yên tĩnh nữa, mà là chí cường Đại Thánh, chiến thiên chiến địa.

- Đại Thánh, người cũng muốn bảo vệ tên Nhân tộc này ư?

Không vì có Đại Thánh đến mà có thể làm đông đảo chí cường giả từ bỏ ý định trấn áp Lâm Phàm.

Chỉ là hiện tại Đại Thánh đứng bên cạnh tên Nhân tộc, khiến bọn họ cảm thấy hơi vướng tay vướng chân mà thôi.

- Ha ha, không ngờ tiểu băng hữu vậy mà đã đến cùng Thủy Hỏa Đại Đế rồi, muốn tìm được người quả thật không dễ dàng a

Một đạo âm thanh hùng hùng vang lên từ phía xa.

Ầm ầm!

Thanh âm này tựa như sấm sét, khiến tâm trí đông đảo chí cường giả chấn động, sắc mặt bọn họ đồng loạt biến đổi.

Cổ Tộc Ma Thần nghe thấy thanh âm này, sắc mặt cũng đại biến, tựa như có thù hận rất sâu.

Một luồng sức mạnh cực hạn xuyên qua hư không trực tiếp đập vỡ bình phong không gian.

- Hóa ra là Bàn Cổ huynh.

Lâm Phàm nhìn người tới, trong lòng vui vẻ.

Con mẹ nó, như thế mới đúng chứ, bên cạnh mình chắc chắn sẽ có người.

Bàn Cổ Ma Thần vừa xuất hiện, đám chí cường giả đều trở nên yên lặng như tờ.

Trong rất nhiều chí cường giả, sức chiến đấu của Bàn Cổ Ma Thần được công nhận là số một, không ai có thể ngăn cản.

Mà hiện giờ Bàn Cổ Ma Thần lại có quen biết với Lâm Phàm, tình huống hiện trường đã sinh ra biến hóa khác.

Thủy Hỏa Đại Đế nhíu chặt mày, thật sự không nghĩ rằng tên này không chỉ quen Đại Thánh mà còn có giao tình với Bàn Cổ Ma Thần, thật sự vượt qua tưởng tượng của nàng.

- Chư vị, mong chư vị nể mặt Bàn Cổ ta, bây giờ bí cảnh cuối cùng sắp mở, xin các vị có thể khoan dung độ lượng một chút.

Bàn Cổ Ma Thần nói.

Sắc mặt đông đảo chí cường giả biến đổi, cuối cùng chỉ có thể gật đầu, bọn họ còn có thể làm gì được chứ.

Bàn Cổ Ma Thần mở miệng, bọn họ còn có thể làm gì?

Nếu quả thật đánh nhau, bọn họ chắc chắn sẽ chịu thương tổn, hơn nữa Nhân tộc này nham hiểm cực kỳ, đến thời điểm đó ai chịu thiệt, vẫn chưa biết được.

Đặc biệt là Bàn Cổ Ma Thần, ẩn chứa sức mạnh không phải thứ mà bọn họ có thể chống đỡ.

Hắn gần như đại biểu cho sức mạnh cực hạn.

- Đã như vậy thì quên đi.

Cuối cùng, đông đảo chí cường giả quyết định buông tha.

Có điều, từ trong ánh mắt bọn hắc, Lâm Phàm vẫn nhìn ra vấn đề.

Đám người này rõ ràng đang suy tính thời điểm khi tiến vào bí cảnh, bọn họ sẽ tìm cơ hội giết mình đây mà.

Nhưng Lâm Phàm lại không sợ, còn mong chờ nữa là khác.

Vào bí cảnh đi rồi biết, không biết hươu chết về tai ai đâu, coi chừng bồi cả mạng mình vào ấy chứ.

Lâm Phàm vẫn quan tâm việc sau khi mở cánh cổng trước mắt này ra hơn, hắc đang rất tò mò, không biết sau đây sẽ xảy ra chuyện gì?

Chỉ đành đợi đến thời gian tiến vào rồi tìm hiểu mà thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 921: Sinh Hoạt Trong Bí Cảnh

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ha ha ha...

Đối với đám chí cường giả này, Lâm Phàm vẫn rất khinh thường, Bàn Cổ Ma Thần vừa đến, mỗi người đều trở nên kinh sợ, lúc đầu còn tưởng bọn họ là hảo hán, đầu đội trời chân đạp đất, nhưng bây giờ, gặp chuyện mới lòi ra, đáng chê cười a.... ha ha ha.

- Bàn Cổ huynh, hai phiến cửa đá này rốt cuộc là thứ gì vậy?

Thủy Hỏa Đại Đế không nói, chỉ đành hỏi Bàn Cổ Ma Thần thôi.

Dù sao những điều Bàn Cổ Ma Thần biết cũng không ít hơn Thủy Hỏa Đại Đế.

- Hai phiến cửa đá này tồn tại của đã rất lâu rồi, cho dù chúng ta cũng không sống lâu bằng chúng, chúng ta đều biết đến sự tồn tại của chúng, nhưng vẫn không biết phía sau nó rốt cuộc có cái gì.

- Khi chúng ta thức tỉnh trong kỷ nguyên này, trong đầu tất cả chí cường giả đều tiếp thu một tin tức, nếu muốn siêu thoát, nhất định phải đi vào bên trong cửa đá, mà cửa đá chưa bao giờ mở, vào thời điểm này sẽ khai mở, còn đến cuối cùng sẽ xảy ra tình huống gì thì đến đó mới biết được.

Bàn Cổ Ma Thần nói.

Lâm Phàm nghe Bàn Cổ Ma Thần nói xong, càng tò mò hơn.

Thật sự có thần vật như vậy?

Chỉ có đi vào bên trong cửa đá này mới có thể biết phía sau nó rốt cuộc tồn tại cái gì.

Xoạt xoạt!

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền đến, thần liên thô kệch đang quần quanh cửa đá đột nhiên chuyển động.

Mỗi một lần trượt đều trời long đất lở.

Ừng ực!

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, có chút căng thẳng, đối với những chuyện bí ẩn thế này, trong lòng hắn vẫn luôn duy trì cảnh giác.

- Chú ý, cửa đá ngay lập tức sẽ mở ra.

Bàn Cổ Ma Thần kinh ngạc thốt lên.

Đông đảo chí cường giả cùng Ma Thần đều cảnh giác nhìn chăm chăm vào cửa đá.

Thần liên chuyển động chậm rãi biến mất trên cửa đá, trong chớp mắt, cửa đá giải khai phong ấn, bất ngờ tuôn ra một đạo dư âm.

Dư âm cường đại phóng lên cao, chấn động khiến đông đảo chí cường giả phải lui về phía sau.

- Sức mạnh thật lớn.

Nội tâm Lâm Phàm nghiêm nghị, chỉ vẻn vẻn một phiến cửa đá đã có sức mạnh lớn thế này, quả thực không thể tưởng tượng nổi a.

Kéo kẹt!

Cánh cửa nguyên bản không nhúc nhích kia bắt đầu run rẩy, tựa như đã tích lũy rất nhiều tro bụi, nhẹ nhàng run rẩy một cái cũng khiến thiên địa chấn động.

Chỉ mở ra khe hở nhỏ nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được khí tức phía sau phiến cửa đá đang tản mát ra bên ngoài.

Ăn mòn, cổ xưa, thâm trầm.

Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!

Trong khoảng thời gian ngắn, cửa đá hoàn toàn khai mở, phía sau nó là một mảnh đen nhánh, tựa như quầng sáng, tựa như ngân hà.

- Mở ra, đi vào.

Đông đảo chí cường giả không chút chần chừ, hóa thành từng đạo cầu vồng đi vào hư không vô tận, tiến qua cửa đá.

- Chúng ta cũng đi.

Bàn Cổ Ma Thần nói.

- Người cẩn thận một chút.

Thủy Hỏa Đại Đế nói với Lâm Phàm.

- Ủm, người cũng vậy.

Lâm Phàm nói.

Xèo!

Thời khắc này, ngàn đạo cầu vồng phóng lên trời, lẫn vào bên trong cửa đá.

Trong chớp mắt, không gian bên ngoài cửa đá trở nên yên tĩnh như cũ, không còn khí tức sinh mệnh nào.

Một khắc khi tiến nhập vào cửa đá, Lâm Phàm liền trợn tròn mắt.

Xung quanh như chỉ có một con đường, hắn muốn tìm kiếm thân ảnh nhóm Bàn Cổ và Thủy Hỏa Đại Đế nhưng lại không thấy ai.

- Đây rốt cuộc là địa phương nào?

Lâm Phàm nghi ngờ trong lòng.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm thấy được một vệt sáng ở phía xa.

- Lỗi ra sao?

Lâm Phàm không có chút do dự tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng tiến đến gần điểm sáng đó.

Thời điểm mở mắt lần nữa, tình cảnh chung quanh lại khiến Lâm Phàm trở nên dờ dẫm.

- Nơi nào đây trời?

Xung quanh núi non trùng điệp, một nơi có một ngọn lửa tựa đang phun trào dung nham như ở Địa Ngục, còn một nơi giá rét, băng thiên tuyết địa, ngoài ra còn có một vực sâu kinh khủng đang ẩn mình.

Phóng tầm mắt nhìn bốn phương, lại nhìn thấy các hư cảnh bất đồng.

Xung quanh như trước không một bóng người, thậm chí thời điểm triển khai thần niệm, Lâm Phàm cảm giác thần niệm như đang bị thứ gì đó hạn chế, không thể hoàn toàn triển khai.

Đây rốt cuộc là cái thứ đồ chơi gì vậy?

Lâm Phàm thật sự hiếu kỳ, sau đó bắt đầu tìm kiếm lung tung không mục đích.

Bảo bối đâu? Thần vật đâu? Vật then chốt để rời khỏi đâu?

Tất cả những thứ này đều không tồn tại.

Lâm Phàm cũng cảm giác như mình bị bỏ lại thế giới này, một thân một mình.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết đã đi tới nơi nào.

Trong chớp mắt, bỗng có một đầu hung vật từ trong lòng đất rít gào xuất hiện, hung vật này Lâm Phàm chưa từng thấy bao giờ, nó có ba đầu, mỗi cái đầu đều như đã bị liệt hỏa đốt cháy, một màu đỏ chót, đặc biệt là ba đôi mắt màu tím, càng toát ra vẻ hung tàn.

Thần Thiên Vị tăng tám.

- Mẹ nó, một sinh vật quái lạ nhưng lại có thực lực cỡ này.

Lâm Phàm kinh hãi biến sắc, thật sự quá sức tưởng tượng.

Ào ào ào!

Ngay thời điểm Lâm Phàm đang suy nghĩ lung tung, mặt đất bắt đầu run rẩy mãnh liệt, một đầu lại một đầu hung vật từ trong lòng đất bò lên

Lít nha lít nhít, mệnh mông cuồn cuộn, đếm mãi không hết.

- Trời ạ, này con mẹ nó rõ ràng là bí cảnh mà, như vậy cũng quá biến thái đi.

Lâm Phàm phát hiện, trong đại quân hung vật này, có không ít con tu vi đã đạt đến Thần Thiên Vị tăng mười.

Sao có thể có chuyện đó, chỉ là hung vật thôi, sao cường đại như thế.

Ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị động thủ trấn áp chúng, lại xuất hiện một chuyện kỳ lạ, chỉ thấy một đầu hung vật cao lớn nhất hạ đầu xuống, nằm rạp trước mặt hắn.

- Có ý gì? Người muốn ta bước lên người người à?

Lâm Phàm nghi ngờ, có phải ý này không?

Để Lâm Phàm kinh ngạc chính là, hung vật này thế nhưng lại gật đầu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cực kỳ vui vẻ, tụi này quả thật hiểu lời mình nói, vậy mới ghê chứ.

Quái dị a.

Sau đó Lâm Phàm nhảy đầu của hung vật.

- Thật không tệ.

Lâm Phàm vỗ vỗ đỉnh đầu của nó.

Gào!

Hung vật điên cuồng hét lên, biểu thị lòng trung thành của mình.

Ầm! Ầm!

Hung vật cuộn cuộn đi về phía trước, mặt đất bắt đầu chấn động, Lâm Phàm không biết đám hung vật này rốt cuộc dẫn hắc đi đâu.

Tuy không biết gì, nhưng trong lòng hắc vẫn thật sự vui sướng.

Chẳng lẽ vì thấy hắc quá mức đẹp trai nên chúng mang hắc đi tìm bảo bối hay sao nhỉ?

Ngoại trừ lời giải thích này, Lâm Phàm thật sự không nghĩ ra được lý do nào hợp lý hơn cả.

Qua hồi lâu.

Ngay thời điểm Lâm Phàm đang muốn ngủ gật, thiên địa phía trước đột nhiên chấn động, tựa như đang xảy ra chiến đấu.

Lâm Phàm trợn to đôi mắt quan sát, không biết đang có chuyện gì xảy ra phía trước.

...

Một đám nam nữ quần áo hoa lệ, thần sắc nghiêm túc bỗng bồng bềnh trong hư không.

Một người đàn ông xoay ngang trường kiếm trong tay, kiếm ý ngập trời bạo nổ, chém chết hàng loạt hung vật, sau đó xòe năm ngón tay, từng viên từng viên tinh hạch bay ra từ cơ thể những hung vật này.

- Lực lượng Hỏa Linh của những Địa Uyên Hỏa Thú này quả nhiên rất sung túc, chỉ cần chém chết mười ngàn đầu đã có thể ngưng luyện ra một viên Hỏa Linh Đan.

Nam tử nói chuyện có một khuôn mặt đẹp trai, khí chất bất phàm.

- Chúc mừng sư huynh, bí cảnh này tồn tại đã lâu, trong đó có vô số trân bảo, lần này chúng ta có thể tiến nhập vào đây hết thảy đều phải cảm tạ người.

Một nữ tử cung kính nói.

- Không sao, bí cảnh này sớm đã bị nhóm đại năng giả vơ vét vô số lần, những thứ đến giờ vẫn còn dư lại chỉ là những vật bình thường mà thôi, tuy dù chỉ là những thứ bình thường, nó cũng đủ cho chúng ta sử dụng rồi.

Nam tử nói.

- Sư huynh, nghe đồn bí cảnh này do thân thể Tân Phong Thiên Quân ngã xuống biến thành, không biết tâm của Thiên Quân này bị vị cường nào giả đoạt đi.

- Những thứ này bất quá chỉ là lời đồn mà thôi, Thiên Quân mờ ảo không hình bóng, trong tông môn không có ghi chép nào về chuyện này

cả, nếu bí cảnh này thực sự do thân thể Thiên Quân ngã xuống biến thành, sao còn đến phiên chúng ta vơ vét chứ, sớm đã bị những đại năng đương thời chiếm làm của riêng rồi, cố gắng chém chết những Địa Uyên Hỏa Thú này, lần này có rất nhiều tông môn tiến vào, nếu chậm tay, sẽ không thu hoạch được nhiều đâu.

Nam tử nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 922: Các Người Có Bệnh À?

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Con mẹ nó, ở đây sao có nhiều Nhân tộc vậy?

Lâm Phàm không hiểu, không phải nói chỉ có chí cường giả mới có thể đi vào sao, đám Nhân tộc này rốt cuộc từ đâu tới?

Nhân tộc quả nhiên rất trâu bò, không cần thận liên xuất hiện nhiều như vậy, phải mau chóng liên lạc viện quân, đợi lát nữa cùng làm một vỡ lớn với nhóm chí cường giả mới được.

- Nay, các người từ đâu đến?

Lâm Phàm lòi hô to một tiếng.

Điều khiến Lâm Phàm cảm thấy kỳ quái chính là, đám người kia giống như không để ý tới hắn, vẫn luôn duy trì cảnh giác, thậm chí còn đang muốn ra tay giết hắn nữa.

- Ta là Nhân tộc, mọi người đều là đồng bào, các người có thể nói chuyện một chút hay không.

Lâm Phàm hô to.

Mà giờ phút này, Lâm Phàm cạn lời khi nghe bọn họ nói chuyện.

- Sư huynh, cái thứ đứng trên gia hỏa Địa Uyên Hỏa Thú là gì vậy?
Tiếng gầm gừ này đại diện cho cái gì?

Một nữ tử mặc áo xanh, khuôn mặt lãnh diễm, hai mắt mê luyến nhìn tên sư huynh hỏi.

- Hừ, đi cùng với Địa Uyên Hỏa Thú, hẳn là đầu lĩnh của nơi này.

Liễu Thanh Sơn lạnh lùng nói, sau đó nhìn đông đảo sư đệ sư muội nói.

- Các người chú ý an toàn, ta lên trước, sau đó các người hãy triển khai đại trận chém chết toàn bộ Địa Uyên Hỏa Thú này.

- Vâng, sư huynh.

Mọi người gật gật đầu, bắt đầu ngưng tụ đại trận, chỉ cần sư huynh chém chết đầu lĩnh kia xong sẽ lập tức triển khai đại trận, chết hết đám Địa Uyên Hỏa Thú này.

Địa Uyên Hỏa Thú mệnh mông cuồn cuộn, ít nhất mấy vạn đầu, chỉ cần tiêu diệt toàn bộ bọn chúng, tinh hạch chiếm được sẽ rất nhiều.

Xèo!

Lâm Phàm hô đến muốn đứt hơi, nhưng đám nhân loại ở phía xa giống như bị ngốc vậy, một lời cũng không thềm đáp lại, con mẹ nó, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ngay lúc này, Lâm Phàm phát hiện một người đàn ông đang vọt về phía mình, khoe miệng nhất thời lộ ra vẻ tươi cười.

- Nhân tộc này thật sự rất cường hãn, tu vi thế nhưng đạt đến Viễn Cổ cảnh cao cấp, Nhân tộc ở đây sao cường hãn như vậy được nhỉ, không kém mình bao nhiêu cả.

Lâm Phàm lúc này cũng sợ ngây người.

Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ một chút thấy cũng phải, Nhân tộc được trời cao chăm sóc, có thể sinh ra thiên kiêu tuyệt điểm như mình thì xuất hiện thêm một hai thiên tài cũng là chuyện bình thường.

- Huynh đệ, người tên là gì, ta gọi Lâm Phàm, ở đây là nơi nào vậy?

Lâm Phàm giấu tên Nhân Tộc Đại Đế của mình, hẳn cảm giác danh hiệu này có chút bá đạo.

Nói không chừng sẽ làm đối phương cảm thấy phản cảm, thời điểm chưa thân thiết vẫn nên biết điều một chút.

- Gào!

Đúng lúc này, Địa Uyên Hỏa Thú dưới chân Lâm Phàm đột nhiên phần nộ rống lên, một vài Địa Uyên Hỏa Thú khác cũng theo sát sau đó, từng tiếng rống giận dữ phóng lên cao, phảng phất như thù hận tên gia hỏa đang tiến đến này.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này cũng sắp nổi bão, các người như vậy là sao, cái tên này có thể là Nhân tộc đó, các người thân thiện một chút được không.

Nhưng ngay thời điểm Lâm Phàm chuẩn bị mở miệng nói tiếp, một đạo hàn mang đột nhiên phóng tới hắn.

Tâm thần hắn chấn động, mạnh mẽ ngừng đầu.

Chỉ thấy tên Nhân tộc đang đi về phía mình rút thanh kiếm trong tay ra, một đạo kiếm hoa bùng bùng trong hư không, từng đạo từng đạo gợn sóng phiêu đảng.

Kiểm quang chiếu rọi tứ phương, kiếm ý ngưng tụ mũi nhọn, sau đó đâm tới mi tâm Lâm Phàm.

Trong nháy mắt đã đến giữa chân mày hắn rồi.

- Các người nhìn xem, đây là hư không kiếm pháp của sư huynh, mặc kệ khoảng cách bao xa, chỉ cần bị tập trung thì có thể chém đến trước mặt đối phương, lần trước có một người tới tìm Hưởng sư huynh khiêu chiến, trực tiếp bị một chiêu kia đánh chết.

Một tên đệ tử nói.

- Sư huynh thật mạnh, kiếm ý một kiếm này cực kỳ mạnh mẽ, dù chúng ta đứng xa như vậy nhưng khi cảm nhận nó cũng khiến lông tơ nổi lên, nếu sư huynh muốn giết chúng ta, sợ rằng muốn chạy cũng không thoát được.

- Vận mệnh tên thủ lĩnh này đã được định trước là sẽ bị sư huynh chém chết.

...

- Con mẹ nó.

Lâm Phàm kinh hãi, hẳn không nghĩ tới đối phương lại ra tay với mình, trời ạ, có lương tâm hay không.

Lão Tử không có chộc người nha.

Có điều, kiếm pháp này thật sự rất nhanh, nếu Lâm Phàm không có cảm giác siêu cường sẽ không phản ứng kịp.

Nhưng cho dù hiện tại muốn phản ứng cũng muộn rồi, hào quang của chiêu kiếm đó đã ngưng tụ ở giữa lông mày Lâm Phàm.

Leng keng!

Tiếng kim loại bạo phát xuất hiện.

Lâm Phàm hoàn toàn nổi giận.

- Người, con mẹ nó, đánh lên lão tử làm gì?

Liễu Thanh Sơn nghe không hiểu Lâm Phàm nói gì, trong mắt hấn, đối phương vì nhận một chiêu của hấn mà rống giận.

Điều khiến Liễu Thanh Sơn kinh ngạc chính là, thực lực tên thủ lĩnh này không ngờ rất mạnh, chiêu kiếm này của mình vậy thể nhưng không có tác dụng với đối phương.

- Không thể nào!

Lúc này, Liễu Thanh Sơn đã có ý định lui lại, hấn nhìn ra được thực lực tên thủ lĩnh không phải bình thường, không đơn giản như hấn đã nghĩ.

- Con mẹ nó, người dám giả vờ căm điếc với tiểu gia, thật cho rằng tiểu gia không dám đánh đồng bào.

Lâm Phàm vào lúc này hoàn toàn nổi giận, trực tiếp xòe năm ngón tay bắt lấy thân kiếm kia, trong miệng tức giận mắng.

- Người bị ngốc à, tiểu gia hảo ngôn hảo ngữ nói chuyện với người, người một lời cũng không nói đã động thủ, thật sự cho rằng tiểu gia dễ bắt nạt?

Trong mắt Liễu Thanh Sơn, tên thủ lĩnh này đang nổi giận, sau đó hấn tiếp tục dùng sức, cổ tay run lên, vô số kiếm ý xông lên trước.

Thân thể Lâm Phàm đã sớm đạt đến Viễn Cổ cảnh đại viên mãn, chiêu thức thể này không có nửa điểm tác dụng với hấn.

- Nói đi, người rốt cuộc là ai, nếu không nói tiểu gia sẽ giết chết người.

Lâm Phàm nắm lấy thân kiếm, dùng sức muốn kéo đối phương qua phía mình.

Mà Liễu Thanh Sơn chỉ nhú mày, sau đó từ bỏ trường kiếm trong tay, trong chớp mắt trốn về phía xa.

Thực lực tên thủ lĩnh này vượt xa dự liệu của hắn.

Những đệ tử đứng nhìn sư huynh cũng trợn mắt há mồm.

- Làm sao có khả năng, tên thủ lĩnh này đỡ được chiêu kiếm của sư huynh?

- Không biết, thật mạnh, sư huynh đã bỏ thanh thần kiếm rồi.

- Nhanh, chúng ta nhanh qua trợ giúp hắn.

Ngay lập tức, trên người đám đệ tử bạo phát pháp lực, sau đó vận chuyển đại trận.

- Sư huynh, chúng ta tới giúp người.

Lâm Phàm lúc này giận đến nổ tung, những người này rốt cuộc đang muốn làm gì, hắn cũng phát hiện bản thân không hiểu bọn họ đang nói gì.

Những người này rốt cuộc là ai?

Thời khắc này, trong lòng Lâm Phàm nghi hoặc vạn phần.

Bất quá lúc này, Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều nữa, nếu chúng muốn đánh nhau vậy thì tới đi.

Lâm Phàm nắm thanh trường kiếm vừa lấy được trong tay.

Cảm giác khí linh trong trường kiếm giãy giụa, như muốn tránh thoát.

- Thành thật một chút cho ta!

Lâm Phàm chột quát, trực tiếp trấn áp khí linh, sau đó ngưng trọng nhìn phía xa.

- Các người thật sự quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng tiểu gia ta dễ bắt nạt, hôm nay để các người biết tiểu gia lợi hại thế nào.

Lâm Phàm đột nhiên bay lên trời.

Một luồng kiếm ý ngập trời bất ngờ bạo phát từ trong cơ thể hắn.

Khi Liễu Thanh Sơn nhìn thấy trên người đối phương tản mát ra kiếm ý nồng đậm, tâm trí đông lại.

- Nhanh, kích hoạt đại trận, chém chết ma đầu này.

- Vâng.

- Càn Minh Kinh Thiên Trận.

Đúng lúc này, trận pháp được hình thành, tuôn ra một luồng sức mạnh mênh mông, lực lượng này sôi trào mãnh liệt, không phải bình thường.

- Chém!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 923: Chân Tiên Bảng

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Có chút lợi hại đấy.

Lâm Phàm chém tới một kiếm, vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị, những Nhân tộc này có gì đó không đúng, nhưng lúc này hắn cũng không quản được nhiều như vậy.

Những người này muốn chém chết hắn, hắn đương nhiên không để bọn họ đắc thủ được.

Càn Minh Kinh Thiên Trận.

Sức mạnh rung động đất trời, đặc biệt là tu vi của những đệ tử này cũng không yếu, sức mạnh sinh ra đương nhiên không hề tầm thường.

Ầm!

Nhất thời, một tiếng nổ mạnh vang lên, cả mặt đất đều lắc lư chấn động.

Liễu Thanh Sơn không nghĩ tới tên thủ lĩnh này có thực lực mạnh như vậy, thân thể thẳng tắp giống như một chuỗi thiên kiếm.

- Dĩ thân vi kiếm, kiếm liệt thương khung!

Ầm!

Một đạo kiếm ý vô địch bạo phát cơ thể Liễu Thanh Sơn, cổ kiếm ý này còn cường hãn gấp trăm lần so với lúc trước, đây là Kiếm đạo cực hạn, lấy cơ thể làm kiếm, ngưng tụ Kiếm đạo chân lý.

Đồng đạo đệ tử nhìn thấy sư huynh lấy thân hóa kiếm đều nhất thời hô to.

- Sư huynh không hổ là cường giả thứ năm mươi của Chân Tiên Bảng, một chiêu này chính là bí mật bất truyền của tông môn, không ngờ sư huynh vậy mà lĩnh ngộ được.

- Tên thủ lĩnh này xong đời rồi, mọi người chống đỡ thêm một hồi, chỉ cần kiếm ý sư huynh ngưng tụ đến đỉnh cao, cho dù tên thủ lĩnh này có mạnh bao nhiêu cũng đều vô dụng.

- Không xong rồi, đại trận đang có dấu hiệu nứt toác, thực lực của tên thủ lĩnh này quả thật quá mạnh, chúng ta liều mạng cũng phải kiềm chế hãn lại.

Phốc!

Những đệ tử đồng loạt phun ra một ngụm tinh huyết dung nhập vào bên trong trận pháp.

Chuyện tình ở chỗ này đưa tới sự chú ý của các đệ tử tông môn khác trong thời không vô tận, bọn hãn đều cảm nhận được cổ kiếm ý dũng mãnh này.

Một nam tử mặc áo trắng, vẻ mặt cao ngạo, mỗi lần vung tay áo, hung vật trước mắt biến thành tro bụi, các đệ tử chung quanh liên tục ủng hộ, không ngừng nịnh hót.

- Có chút thú vị đấy, rốt cuộc ai có thể bức Liễu Thanh Sơn đến mức độ này nhỉ?

Nam tử mặc áo trắng cười yếu ớt một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói.

Đi, đến đó nhìn xem.

...

Lâm Phàm lúc này đang nhìn nam tử đang lấy thân hóa kiếm ở xa xa, hơi nhướng mày.

- Cái quái gì vậy, đám người kia rốt cuộc muốn làm gì, tiểu gia giết cả nhà người hay làm cái gì khiến các người phẫn nộ như vậy à, vừa thấy mặt đã muốn liều mạng, còn tung ra sát chiêu, quả thực quá đáng ghét.

Khí tức Liễu Thanh Sơn đạt đến đỉnh cao, hắc trợn to đôi mắt, hai đạo kiếm ý đột nhiên bạo phát, Liễu Thanh Sơn lúc này chính là kiếm, kiếm ý tản ra ngoài, cắt rời hư không, khuấy đảo mọi thứ, bộc phát lực lượng không ai có thể địch nổi.

- Chết!

Liễu Thanh Sơn mở miệng nói, âm thanh lạnh lẽo thấu xương.

Ầm!

Trong chớp mắt, có một thanh thiên kiếm phá không tiến đến, tựa như xuyên qua Vĩnh Hằng Thiên Cốt.

- Tiên sư nó, khinh người quá đáng.

Lâm Phàm lúc này đang cực kỳ nổi giận, tên này con mẹ nó quá càn rỡ.

Thiên kiếm từ trên trời giáng xuống, đạo phong mang đó cắt đứt mọi thứ, toàn bộ thiên địa cũng bị chia ra làm hai.

Mà thời điểm thiên kiếm này sắp rơi lên đỉnh đầu mình, Lâm Phàm giờ tay lên nắm nó trong lòng bàn tay.

- Hả?

Liều Thanh Sơn sững sờ, chiêu kiếm này là toàn bộ uy lực của hắn, thật không nghĩ đến tên thủ lĩnh này có thể đỡ lấy dễ như trở bàn tay như vậy.

- Làm càn!

Lâm Phàm quát lớn, một luồng sức mạnh mãnh mẽ bất ngờ phóng lên trời.

Năm ngón tay bóp một cái, kiếm ý nứt toác trong nháy mắt, Liều Thanh Sơn kinh hãi biến sắc, vẻ mặt đại biến, phun ra một ngụm máu tươi.

- Sao có thể...

Đồng đảo đệ tử thấy cảnh này, đồng loạt kinh hãi.

Lâm Phàm không nói gì thêm, vừa sai bước đi vừa dùng ngữ khí cực kỳ bá đạo nói.

- Đám người các ngươi đang tự tìm đường chết, đúng không?

Một bước của hắn tựa như bước chân của người khổng lồ, một đạo gợn sóng lấy chân hắn làm trung tâm tản ra từng vòng từng vòng.

Khí thế hung hãn trấn áp toàn trường, đại trận cũng không chịu nổi mà vỡ tan, không có một chút sức phản kháng.

Xì xì!

Đám đệ tử bị cỗ sức mạnh mãnh mẽ này trấn áp, tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi.

Trong mắt mỗi người đều lóe lên vẻ hoảng sợ, bọn họ không ngờ tên thủ lĩnh này có thực lực cường hãn cỡ đó, cường đại, thật sự quá cường đại.

- Các người rốt cuộc muốn chơi cái gì?

Lâm Phàm giận dữ hỏi.

Lâm Phàm mặc dù đang nói tiếng người, nhưng trong mắt những người này, hẳn như đang cuồng bạo gào thét.

- Đi!

Liễu Thanh Sơn không chút do dự quát to, thân hình lấp loé muốn chạy.

Hắn không nghĩ tới sẽ gặp được một sinh vật hung tàn đến thế này trong bí cảnh.

Cho dù là cường giả top mười Chân Tiên Bảng không nhất định có thể trấn áp tên thủ lĩnh này.

- Hừ, muốn chạy.

Lâm Phàm sao không nhìn ra ý đồ những người này, hẳn xòe năm ngón tay ra, nhanh chóng phong tỏa thiên địa.

- Các người, mẹ nó chứ... Nói chuyện ngay cho ta coi.

Lâm Phàm nói.

Hiện tại Lâm Phàm đã hiểu, đám người kia không phải bất kỳ chủng tộc nào bên trong Đại Thiên chủng tộc cả.

Đám người Liễu Thanh Sơn kinh hãi, sắc mặt tím tái, hẳn phát hiện không gian đã bị tên thủ lĩnh phong tỏa.

Đây rốt cuộc là quái vật gì, không chỉ có thể dùng tay không tiếp một chiêu mạnh nhất của mình, tiện tay lại có thể trấn áp toàn bộ bọn họ.

Thực lực cỡ này không kém gì so với Chân Tiên a.

- Sư huynh, chúng ta nên làm gì?

Một tên đệ tử hỏi.

- Tên thủ lĩnh này quá cường đại, còn cường đại hơn vô số lần so với những Địa Uyên Hỏa Thú a.

Một nữ đệ tử hoảng sợ nói.

Sắc mặt Liễu Thanh Sơn khó coi đến cực điểm, thậm chí đã hoàn toàn trắng bệch, thương tổn của một chiêu vừa rồi hẳn phải chịu thực sự quá lớn.

- Đây không phải Thanh Sơn huynh của Chân Tiên Bảng sao, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mà trở thành như bây giờ vậy?

Vừa lúc đó, một thanh âm từ hư không truyền đến.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo trắng, dùng ngón tay mở hư không ra, phía sau hẳn còn dẫn theo một đám người.

- Tiêu Dao công tử!

Liễu Thanh Sơn nhìn thấy người tới, sắc mặt biến đổi, cảm thấy khó chịu khi bộ dáng thê thảm này của mình bị đối phương nhìn thấy.

Tiêu Dao công tử này xếp hạng mười lăm trên Chân Tiên Bảng, thực lực mạnh mẽ, không phải người như Liễu Thanh Sơn so sánh.

- Không nghĩ tới có thể gặp được một hung vật lợi hại đến cỡ này trong bí cảnh, cũng không biết nó đã tàn sát bao nhiêu người như chúng ta mới có thể huyễn hóa thành hình dáng như bây giờ a.

Ánh mắt Tiêu Dao công tử quét về phía Lâm Phàm, hơi hột mang theo khinh thường nói.

- Tiêu Dao sư huynh, hung vật này thế đã có thể đánh Liễu Thanh Sơn sống dở chết dở thế kia rồi, e rằng tên Liễu Thanh Sơn này cũng chỉ

có hư danh mà thôi.

- Đúng đấy, một trong năm mươi cường giả tên Chân Tiên Bảng lại bị hung vật trấn áp, nếu nói ra ngoài, chỉ sợ khiến người khác cười rụng răng mất.

Đám đệ tử bên cạnh Tiêu Dao Công Tử mồm năm miệng mười nói.

Mỗi một câu đều sắc bén như kiếm đâm vào nội tâm Liễu Thanh Sơn.

- Hừ!

Liễu Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, phản bác.

- Hung vật này không phải bình thường, cho dù Tiêu Dao công tử người cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

- Liễu Thanh Sơn người đừng khích ta, nếu muốn ta giúp người, người có thể cầu xin ta a.

Tiêu Dao công tử cười yếu ớt.

Lâm Phàm cau mày, lại tới thêm một nhóm, những người này rốt cuộc là cái thứ gì, nhìn như bọn họ đang trao đổi gì đó.

Thời khắc này, Lâm Phàm đột nhiên nghĩ ra một điều, chẳng lẽ ngoại trừ đại thế giới, còn có những thế giới khác?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 924: Điều Là Bọn Ngốc

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đúng như Tiêu Dao công tử nghĩ, Liễu Thanh Sơn đang muốn khích tướng hãn.

Chân Tiên Bảng là bảng danh sách được một vị đại năng giả lập ra trong vô tận đại lục, cho dù là Chân tiên dự bị, khi bảng danh sách câu thông thiên địa cũng có thể nhìn thấu tiềm lực của một người.

Tiêu Dao công tử này trong bảng Chân tiên dự bị xếp hạng mười lăm, thực lực hiển nhiên cường đại hơn rất nhiều so với Liễu Thanh Sơn, tu vi Viễn Cổ cảnh đại viên mãn.

Thực lực của tên thủ lĩnh đi cùng với Địa Uyên Hỏa Thú quả thật rất cường hãn, dù hãn đã sử dụng sở học suốt đời cũng không phải đối thủ của đối phương.

Mà Tiêu Dao công tử xuất hiện, mang đến một chút hy vọng cho Liễu Thanh Sơn, nếu Tiêu Dao công tử này khoanh tay đứng nhìn, sợ rằng hãn cùng các sư đệ đều phải bỏ mạng ở đây.

Liễu Thanh Sơn để ý cái mạng nhỏ của hãn nhất, hãn dù sao là một thiên kiều của tông môn, sau này tiền đồ vô lượng, nếu như chết trong tay hung vật này, hãn thật sự không cam lòng.

- Liễu Thanh Sơn, cầu xin ta cứu người, bản công tử sẽ cứu người, bằng không, đám người các người cứ chờ đến lúc bị những hung vật này phân thân đi, ta nghĩ cái chết của người sẽ khiến rất nhiều người vui vẻ đó.

Tiêu Dao công tử nhàn nhã nói.

- Người...

Sắc mặt Liễu Thanh Sơn giận dữ, nhưng sau đó lại nhin xuống, tình huống bây giờ không thích hợp gây hấn với Tiêu Dao công tử.

- Làm sao?

Tiêu Dao công tử xòe quạt giấy trong tay, mặt trên quạt vẽ một bộ giang sơn đồ, khí tức bàng bạc, nhìn qua không tầm thường.

...

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, chuyện này có chút phức tạp.

Hắn biết những người này đang đối thoại, nhưng nói cái gì thì hắn nghe không hiểu.

Bất quá, điều khiến Lâm Phàm khiếp sợ chính là tu vi nam tử mặc áo trắng vậy mà đạt đến Viễn Cổ cảnh đại viên mãn.

Chuyện này khiến Lâm Phàm cảm thấy không khoa học.

- Các người, con mẹ nó, có thể nói tiếng người hay không.

Lâm Phàm rít gào.

Nhưng trong mắt đám người Liễu Thanh Sơn, tiếng rít này của hắn lại như tiếng gào của dã thú, hung mãnh dị thường.

Nội tâm Liễu Thanh Sơn cả kinh, giữ được mạng sống không lo không có củi đốt, sỉ nhục hôm nay, ngày sau tái báo.

- Kính xin Tiêu Dao công tử xuất thủ cứu chúng ta!

Liễu Thanh Sơn mở miệng nói.

- Ha ha...

Tiêu Dao công tử bắt đầu cười lớn, sau đó nhìn đám người bên cạnh nói.

- Liễu Thanh Sơn xếp hạng năm mươi Chân Tiên Bảng lại cầu cứu ta, nếu đã như vậy, bốn công tử thiện tâm cứu cái mạng chó của người.

- Ha ha...

Các đệ tử xung quanh vui vẻ cười lớn, trong nụ cười tràn ngập vẻ khinh thường.

Liễu Thanh Sơn oán giận vạn phần, nhưng giờ khắc này hắn cũng không thể làm gì hơn, ngoài nhẫn nại cũng chỉ có nhẫn nại thêm thôi, đám đệ tử đồ đệ bên cạnh Liễu Thanh Sơn cũng rất luống cuống, bọn họ không ngờ Thanh Sơn sư huynh vậy mà cầu cứu Tiêu Dao công tử.

Bọn hắn cũng rõ ràng, rằng thực lực Tiêu Dao công tử này không phải bình thường, xếp hạng mười lăm trong Chân tiên dự bị.

- Địa Uyên Hỏa Thú sao, chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi!

Thần sắc Tiêu Dao công tử đông lại, khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt, vung quạt giấy trong tay lên.

Một quạt nhẹ nhàng băng quơ này lại tuôn ra một luồng hơi thở cực kỳ cường đại.

Một trận gió lớn thổi quét thiên địa, như một dòng sông mênh mông bay lên cao, trấn áp toàn bộ Địa Uyên Hỏa Thú trước mắt.

- Đây là chiêu giang sơn vạn dặm của Tiêu Dao sư huynh, một quạt đánh ra, mang sức mạnh lực lượng của Quỷ Thần.

- Vận mệnh những Địa Uyên Hỏa Thú này đã sớm được định, chính là hóa thành kết tinh, mà tên thủ lĩnh của đám hung vật ngược lại có chút kỳ quái, lại có thể hóa ra hình đó chứ.

- Các người có thấy tên thủ lĩnh kia đang đang đứng như trời trồng ở đó không? Chắc đã bị khí tức của Tiêu Dao công tử dọa sợ rồi, haha...

Ha ha...

...

Rất nhiều Địa Uyên Hỏa Thú phần nộ gầm thét, bọn chúng cảm nhận được một cỗ sức mạnh khủng bố đang áp bức về phía mình.

Bọn hăn mặc dù là hung vật nhưng cũng nắm giữ linh trí, tuy giờ đang rất phần nộ, nhưng bên dưới sức mạnh tuyệt đối, bọn hăn không có cách nào chống đối.

Đúng lúc này, Lâm Phàm bất ngờ di chuyển, đánh ra một chương, trực tiếp đập tan chiêu vạn dặm giang sơn này.

-Ồ!

Tiêu Dao công tử biến sắc, lộ vẻ ngạc nhiên.

- Có chút thú vị đấy, tên thủ lĩnh này có thể ngăn được chiêu thức của ta, xem ra có chút năng lực a.

Tiêu Dao công tử vẫn nở nụ cười như có như không, sau đó sải bước đi tới, áo bào màu trắng bất ngờ tung bay.

- Nhưng cũng đến lúc kết thúc rồi!

Tiêu Dao công tử gấp quạt giấy lại, trong hư không vạch tới vạch lui mấy cái, tựa như là đang vẽ một toà lao tù.

- Giang Sơn Địa Lao, Vĩnh Cố Vô Biên.

Vù!

Thời khắc này, hư không chấn động, thời điểm Lâm Phàm phản ứng lại thì thân thể hắn đã bị một bàn tay khổng lồ bắt được.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, cái tên này có chút năng lực.

- Ha ha, giun dế cuối cùng cũng chỉ là giun dế mà thôi.

Tiêu Dao công tử phong độ cười nói.

- Sư huynh lợi hại, hung vật này đánh Liễu Thanh Sơn thành như vậy, nhưng sư huynh chỉ cần một bàn tay đã có thể hàng phục được hắn.

Đệ tử xung quanh lại bắt đầu nịnh hót.

Liễu Thanh Sơn nghe những câu nói này, trong mắt lóe lên vẻ dữ tợn, đáng ghét, thật sự quá đáng ghét.

Mỗi thù này, hắn nhất định phải báo.

Ngón tay Tiêu Dao công tử vẽ một cái, kéo Lâm Phàm về phía mình.

Sau đó một tay bắt lấy cổ Lâm Phàm nói.

- Cái tên thủ lĩnh này có chút thú vị!

Lâm Phàm không phản kháng,, Lâm Phàm vẫn rất có hứng thú đối với những sinh linh quái lạ này.

Lúc này, Lâm Phàm bị Tiêu Dao công tử bóp cổ, hai người đang rất gần nhau.

- Người nghe không hiểu Lão Tử nói gì à?

Lâm Phàm hỏi.

- Sư huynh, người nhìn hung vật này còn đang gào thét kia, hình như hẳn muốn giãy ra khỏi tay sư huynh ấy, đúng là si tâm mộng tưởng.

Một tên đệ tử nói.

- Điều đó đương nhiên, sư huynh là tồn tại cỡ nào chứ, là cường giả đứng thứ mười lăm Chân tiên bảng dự bị đó, Liễu Thanh Sơn há lại có thể so sánh.

- Ha ha...

Tiêu Dao công tử nghe mọi người thối phồng, nhất thời cười lớn, nhưng ngay lúc đó, nụ cười của hắn đột nhiên vụt tắt.

Dung nhan khí độ bất phàm của Tiêu Dao công tử kia đột nhiên thay đổi, trở nên dữ tợn, thân thể như vừa bị thương tổn không thể tránh khỏi nào đó?

Đúng lúc này, chỉ thấy Lâm Phàm đá một cước lên đũng quần Tiêu Dao công tử.

- Tiên sư nó, những người này đến cùng có lai lịch gì, sao lại ngốc đến mức này, dùng một tay lại nghĩ có thể khống chế tiểu gia, còn để tiểu gia đến gần như thế, đây không phải muốn chết sao?

Lâm Phàm không nói hai lời, liền thi triển “Chân Áo Nghĩa Hủy Diệt Chi Cước”, môn tuyệt thế thần công này, không cần biết người là ai, chỉ cần người trúng chiêu, căn bản chính là bị phế.

A!

Tiêu Dao công tử sắc mặt vô cùng dữ tợn, khuôn mặt nguyên bản trắng nõn đột nhiên biến thành màu gan heo, một tiếng kêu thê thảm lan rộng đất trời.

- Sư huynh...

Đông đảo đệ tử kinh hãi biến sắc hô lên.

- Cút ngay.

Lâm Phàm lấy ra Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên sau đó đánh ngất Tiêu Dao công tử, tiện tay ném hăm vào Động Thiên.

Đợi lát nữa, sẽ cẩn thận nghiên cứu người này.

Lâm Phàm nhìn những người trước mắt, khẽ cau mày, thời điểm Lâm Phàm do dự không quyết, những đệ tử này trong nháy mắt ra tay, vô số chiêu thức bắt đầu đánh lên người Lâm Phàm.

Hành động đó hoàn toàn chọc giận Lâm Phàm.

- Mẹ nó, tiểu gia không làm gì các người mà các người còn dám động thủ, đều chết hết cho ta.

Lâm Phàm oanh ra một chương đê bẹp tất cả.

Ta mặc các người là ai, dám đụng đến ta, nhất định phải chết.

Ầm!

Nổ tung!

Sương máu bốc lên.

Mà lúc này, đám người Liễu Thanh Sơn cũng hoàn toàn trợn tròn mắt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 925: Cường Giả, Cường Giả Nhiều Quá

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Làm sao có khả năng, Tiêu Dao công tử sao thất bại như trở bàn tay thế.

Liễu Thanh Sơn tròn tròn mắt, đôi mắt tròn to như mắt bò, gương mặt đầy vẻ không dám tin.

- Hẳn chính là cường giả xếp hạng mười lăm trên Chân Tiên Dự Bị Bảng đó, tên thủ lĩnh này rốt cuộc có lai lịch gì, sao mạnh như thế.

Những đệ tử khác cũng hoảng sợ vạn phần.

Vốn cho rằng Tiêu Dao công tử ra tay, tên thủ lĩnh hung vật này sẽ bị trấn áp.

Nhưng đến bây

giờ, bọn họ mới hiểu, trước mặt thủ lĩnh hung vật, Tiêu Dao công tử thì tính là cái gì, không có chiêu thức xinh đẹp, cũng không có cảnh tượng kịch liệt, thua một cách nhẹ nhàng như vậy.

Lâm Phàm rơi xuống trước mặt Liễu Thanh Sơn, những người này thì thôi quên đi.

- Thủ lĩnh đại nhân tha mạng.

Liễu Thanh Sơn lúc này căng thẳng vạn phần, ngay lập tức nằm rạp trên mặt đất khỗ sở cầu khẩn, hăn hi vọng tên thủ lĩnh trước mắt này có thể bỏ qua cho mình.

Mà phút chốc khi Liễu Thanh Sơn cúi đầu, trong tròng mắt hăn lập loè một tia âm trầm, đôi tay đang giấu dưới thân khẽ động đậy, ngưng tụ một loại sát chiêu nào đó.

Lâm Phàm không nói gì, cũng không có hành động, cứ lẳng lẳng đứng nhìn hăn.

- Tha mạng a!

Liễu Thanh Sơn cầu xin tha thứ, sau đó liếc mắt nhìn đối phương.

Lúc này, thủ lĩnh hung vật đang đứng ngậy ngốc một chỗ, như bị một thứ gì đó mê hoặc.

Thời khắc này, sát chiêu Liễu Thanh Sơn đã ngưng tụ tới đỉnh phong.

- Chết đi cho ta.

Liễu Thanh Sơn chợt quát, một đạo kiếm ý bén nhọn chỉ to bằng ngón cái bất ngờ đánh lên người của Lâm Phàm.

Leng keng!

Âm thanh kim loại bạo nổ vang lên.

- Làm sao có khả năng!

Gương mặt Liễu Thanh Sơn mông lung, không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Một chiêu đánh lén này của hăn vì sao không có một chút tác dụng.

Ngay lúc này, Lâm Phàm đột nhiên xòe năm ngón tay đánh xuống một chưởng, một chưởng này đối với Liễu Thanh Sơn tựa như lực lượng

của vạn quân.

Ầm!

Hài cốt không còn, hóa thành tro tàn.

A!

Những đệ tử khác đang cực kỳ kinh hoàng, bọn họ muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại bắt đầu run rẩy mãnh liệt, phảng phất như không thể bước được dù chỉ một bước..

- Thủ lĩnh tha mạng, ta nguyện ý trở thành nô lệ của người.

Bọn nữ tử thảm thiết kêu lên, bắt đầu bày ra đủ loại tư thế lẳng lơ.

Lâm Phàm đứng nhìn một màn trước mắt đến run cả người, đột nhiên có cảm giác muốn ói.

Đây chắc chắn sẽ là ám ảnh của nhiều năm về sau a.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, phương xa đột nhiên vang lên một cơn chấn động, Lâm Phàm tập trung nhìn về phía đó, xem ra bên kia cũng xảy ra chuyện, không biết tình huống như thế nào.

Xì xì!

Lâm Phàm không nường tay một chút nào, trực tiếp chém chết toàn bộ người ở đây.

Vèo!

Sau đó hần trốn vào trong hư không, bay về hướng có động tĩnh lúc này.

...

Đại lục Vô Tận, vô số người chú ý đến bảng xếp hạng Chân Tiên Dự Bị, thứ hạng này đã rất lâu không có biến động.

Nhưng vào ngay thời điểm này, nó lại có sự thay đổi.

- Các người nhìn kìa, Liễu Thanh Sơn biến mất khỏi danh sách rồi?

- Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ Liễu Thanh Sơn đã trở thành Chân tiên hay sao?

- Không thể nào, hiện tại chỉ có một khả năng mà thôi, đó chính là Liễu Thanh Sơn chết rồi.

...

Bên ngoài bí cảnh, thời điểm vô số trưởng lão các tông môn cảm ứng sự biến hóa của Chân Tiên Dự Bị Bảng, sắc mặt cũng hơi cứng lại.

Đặc biệt là trưởng lão tông môn của Liễu Thanh Sơn, sắc mặt đại biến, gương mặt đầy vẻ không dám tin.

Sao có thể...!

Liễu Thanh Sơn lại chết trong bí cảnh.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ đệ tử các tông môn khác bắt đầu ra tay rồi hay sao?

...

Lúc này, Lâm Phàm đang ẩn trốn bên trong hư không, khi thấy một màn trước mắt thì hơi ngừng lại một chút.

Một nam tử nhìn qua giống như Chiến Thần, tay cầm trường kích, đang đánh với ba tên Cổ Tộc Ma Thần có thực lực ngang nhau.

Một tên Cổ Tộc Ma Thần trong đó rõ ràng là Tử Vong Ma Thần Thi Diễm, cái tên nổi tiếng tự ngược nhất truyện.

Còn hai tên Ma Thần kia thì Lâm Phàm không quen, đều có hình thù vô cùng kỳ quái, nhưng nói chúng là xấu xí dễ sợ a.

- Sư huynh, những thứ này rốt cuộc là quái vật gì vậy, sao trước giờ ta chưa từng gặp qua.

- Nữ tử kia thật yêu điểm a.

Nam tử giống như Chiến Thần này có chiến ý vang dội, trường kích trong tay khai thiên tích địa, uy thế bất phàm, có thực lực ngang với ba đại Cổ Tộc Ma Thần, thật sự rất lợi hại.

Đúng lúc này, một đoàn sương mù màu đỏ xuất hiện, bên trong đó truyền đến từng tiếng cười vang.

- Hoàng Thiên Cực, ba tên hung vật này lại có thực lực ngang bằng với ngươi, xem ra, trong bí cảnh này còn rất nhiều tồn tại mà chúng ta không biết.

Thanh âm này bén nhọn vô cùng, khiến người nghe có cảm giác kinh sợ khó nói thành lời.

Trên mặt một vài nữ đệ tử trong đám đông phía sau Hoàng Thiên Cực đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hoàng Thiên Cực nhíu mày nói.

- Hoan Hỉ công tử, ngươi có ý gì?

- Ha ha, không có ý gì, chỉ là hung vật có thể đấu bất phân thắng bại với Hoàng Thiên Cực, người xếp hạng nhì Chân Tiên Dự Bị Bảng khiến cho bản công tử hết sức hứng thú.

Đoàn sương mù màu đỏ tiêu tán, một nam tử yêu dị xuất hiện.

Trong ánh mắt yêu dị kia lập loè vẻ thâm tà, sau đó đưa ánh mắt chăm chú nhìn lên người Tử Vong Ma Thần.

- Hừ!

Hoàng Thiên Cực hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng hắn cũng nghi hoặc như lời nói của Hoan Hỉ công tử.

Trong bí cảnh này rốt cuộc đã xảy ra những biến hóa gì?

Hắn không phải lần đầu tiên tiến vào bí cảnh này, nhưng chưa bao giờ gặp phải hung vật có thực lực cường hãn đến vậy.

Thực lực những hung vật này đều là viên cổ đại viên mãn, trên Chân Tiên Dự Bị Bảng cũng đã có thể xếp vào mười vị trí đầu rồi.

- Nữ tử này cho ta đi.

Hoan Hỉ công tử chỉ vào Tử Vong Ma Thần, âm trầm nói, sau đó cẩn thận dò xét lần nữa.

- Không tồi, không tồi, đáng người đủ cay, dung mạo nhất đẳng, những tên lúc trước ta gặp phải đều vô cùng xấu xí.

- Người nói cái gì? Người gặp phải những tên khác rồi?

Hoàng Thiên Cực hỏi.

- Đương nhiên... Giết chúng thu được đồ so với tinh hạch của Địa Uyên Hỏa Thú còn đậm đặc hơn nữa ấy chứ.

Hoan Hỉ công tử nở nụ cười, sau đó vung tay áo một cái, một bộ hài cốt khô đét bị quăng ra ngoài.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy bộ hài cốt đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đặc biệt là khi nhìn thấy một màn sương mù màu xanh lục nhàn nhạt trên hài cốt, Lâm Phàm đã biết là ai.

Ôn Dịch Ma Thần...

Không ngờ hắn lại bị đối phương chém chết.

Tin tức này cũng quá chấn động đi chứ.

Những người này có lai lịch thế nào, sao thực lực cường hãn đến đến như thế cơ chứ!

Đồng thời, Lâm Phàm vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu nha, cái tên này vậy mà chém chết Ôn Dịch Ma Thần rồi.

Đó dù sao hãn cũng là kinh nghiệm của tiểu gia.

Súc sinh, thật sự quá đáng.

Thời điểm Lâm Phàm bận suy nghĩ những chuyện này, song phương bắt đầu tiếp tục chiến đấu.

Từ sau khi nam tử mặc áo đỏ xuất hiện, tình huống cũng sinh ra thay đổi to lớn.

Tử Vong Ma Thần giống như không phải đối thủ của nam tử áo đỏ, chỗ nào cũng bị áp chế, cho dù có lấy ra toàn bộ sức mạnh cũng không có tác dụng.

Tình huống Hai tên Ma Thần còn lại cũng không lạc quan hơn chút nào, sức chiến đấu của nam tử mặc chiến giáp quả nhiên vô song.

- Khà khà, các tiểu cô nương, thần phục đi.

Lúc này, trên mặt Tử Vong Ma Thần lộ ra vẻ hoảng sợ, Hoan Hỉ công tử xòe năm ngón tay, muốn bắt lấy Tử Vong Ma Thần.

Trong lòng Tử Vong Ma Thần tràn đầy kinh hãi, nàng ta không ngờ trong bí cảnh lại xuất hiện những sinh linh cường đại đến khủng bố như thế này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 926: Tử Thương Nặng Nề

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Àm àm!

Một tiếng nổ tung vang vọng thiên địa.

Hoan Hỉ công tử nhú mày, một chương này của hắn lại có người đỡ được.

Lúc này, Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Tử Vong Ma Thần, đâm ra một quyền, đối đối với một chương của Hoan Hỉ công tử đụng, sức mạnh to lớn thổi quét không gian.

Lâm Phàm khẽ cau mày, sức mạnh thật cường hãn.

- Là người.

Tử Vong Ma Thần sững sờ, không nghĩ tới người cứu mình là tên Nhân tộc đã từng bị mình đánh trước kia.

- Ừ.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó bạo phát kinh khí đánh bay một chương này.

- Thứ này có thể giúp chúng ta thoát khỏi bí cảnh, nhưng chúng quả thực quá nguy hiểm.

Trong lòng Tử Vong Ma Thần vẫn còn cảm giác sợ hãi.

Tử Vong Ma Thần cảm thấy nghi ngờ, tình hình bí cảnh này có gì đó không đúng lắm.

Không biết điểm then chốt để thoát khỏi chỗ này có phải trên người những sinh vật này hay không?

Lúc này, Lâm Phàm đang phiêu phù nhìn tên gia hỏa lăng lơ đang tức giận trước mắt.

- Thú vị, hung vật này có thể chống được một chiêu của bản công tử, để bản công tử nhìn xem người có năng lực gì.

Hoan Hỉ công tử điên cuồng gào thét, lại đánh tới một chương, sương mù màu đỏ xuất hiện, hướng thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm không hề né tránh, đâm ra một quyền, một quyền cường đại xuyên qua hư không, làm cơ thể Hoan Hỉ công tử trở nên nặng nề.

Ầm!

Hư không nổ tung, Lâm Phàm cùng Hoan Hỉ công tử bất phân thắng bại, để những đệ tử kia cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

- Hung vật này rốt cuộc là thứ gì, có thể đấu ngang tay với Hoan Hỉ công tử.

- Không biết, nếu như chúng ta gặp phải hắn, có lẽ sẽ phải mất mạng.

- Các người nhìn kìa, Hoan Hỉ công tử bị đẩy lui rồi.

Lúc này, Lâm Phàm xuất ra Lực Lượng Nguyên Tuyền, tiếp tục đâm tới một quyền, một quyền này khiến hư không trở nên vặn vẹo.

Thực lực của Hoan Hỉ công tử tuy rằng rất mạnh, nhưng bên sức mạnh của một quyền này, không ngừng lui về sau.

Mặt hăn càng lộ rõ vẻ then quá hóa giận.

Hăn không ngờ một tên hung vật nhìn qua như sida thế này lại có thể bức mình như vật, quả thật đáng giận.

Đúng lúc này, tâm trí Lâm Phàm chợt cứng lại, một đạo khí thể trong nháy mắt khóa chặt hăn, hơn nữa còn phong bế đường đi của hăn.

Lâm Phàm không do dự điểm ra hai chỉ về phía hư không.

Ầm ầm!

Điện quang lấp loé, hai ngón tay Lâm Phàm chạm nhau với trường kích của Hoàng Thiên Cực, một gợn sóng lan truyền dữ dội trong hư không.

Hoàng Thiên Cực biến sắc, thần sắc đầy vẻ không dám tin.

Hăn chưa bao giờ gặp qua một người chỉ dùng hai ngón tay đã tiếp được một chiêu này của mình.

Không khí xung quanh trở nên ngưng trọng hơn bao giờ hết.

Các đệ tử đang đứng xem, lúc này đã hoàn toàn tròn tròn mắt.

Hung vật này thật sự quá hung mãnh đi, có thể đấu với hai đại cường giả Chân Tiên Dự Bị Bảng đến mức này, quả thực quá khủng bố.

Trong lòng Lâm Phàm cũng vô cùng khiếp sợ, thực lực hai người này quả thực không tầm thường, trong khoảng thời gian ngắn hăn cũng không có cách nào trấn áp được họ.

Ngay lúc này, hư không phía xa lại không ngừng nổ tung.

- Lui về!

Giờ khắc này, chỉ thấy trong hư không xuất hiện ba người, Bàn Cổ Ma Thần, Đại Thánh còn có Thủy Hỏa Đại Đế, vết thương trên người ba người đặc biệt nghiêm trọng, hình như đã bị trọng thương.

- Con mẹ nó chứ... chuyện quái quỷ gì đây?

Lâm Phàm thấy cảnh này, nhất thời sợ ngây người, rốt cuộc là người gì mà có thể tấn cho ba tên trâu nhất trong đám mình ra cái dạng bây giờ chứ.

Sức mạnh Bàn Cổ Ma Thần là số một trong đám chí cường giả, thần uy vô tận, nhưng lúc này trên người đầy vết thương, chuyện này thật sự quá khó tin.

Mà sau lưng ba người Bàn Cổ Ma Thần, lại xuất hiện một nam tử, trên người mặc long bào, thần thái nam tử kia uy nghiêm, nhất cử nhất động đều có uy lực cực lớn.

Hoàng Thiên Cực và Hoan Hỉ công tử nhìn thấy người tới, cơ thể đột nhiên run lên, không khỏi muốn bỏ chạy.

Long Đế, Tần Thánh Quân.

- Làm sao có khả năng, sao hắn có thể vào bí cảnh được, hắn không phải đang ở trong Hỗn Nguyên giới để xung kích Chân tiên cảnh sao?

Vẻ mặt của Hoan Hỉ công tử lộ ra một tia sợ hãi.

Tần Thánh Quân này là người đứng đầu Chân Tiên Dự Bị Bảng, thực lực không tồi, được khen là hạt giống có tiềm lực mạnh nhất của đại lục Vô Tận.

Mặc dù vẫn chưa đạt đến Chân Tiên cảnh, nhưng có đủ khả năng chém chết cường giả Chân Tiên cảnh.

Đây là cường giả tuyệt thế.

Nếu như trở thành cường giả Chân Tiên cảnh, sợ rằng hắn sẽ trở thành người mạnh nhất của Chân Tiên cảnh.

Đây cũng không phải người mà Hoàng Thiên Cực hay Hoan Hi công tử có thể sánh được.

- Đi!

Lâm Phàm không chút do dự trực tiếp phá không, bỏ chạy.

- Hừ!

Tần Thánh Quân hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ lạnh này tựa như thiên uy, ngày sau đó, sau lưng hắn tuôn ra một con Cự Long màu vàng, Cự Long màu vàng này cực kỳ to lớn, giống như một dải lụa bay thẳng về đám người Lâm Phàm.

Bàn Cổ Ma Thần thấy cảnh này, ngay lập tức quát lên.

- Sức mạnh vĩnh hằng.

Vù!

Một hư ảnh Lực Lượng Nguyên Tuyền xuất hiện, sau đó bạo nổ.

Sức mạnh cường hãn kinh thiên động, địa hủy diệt tất cả mọi thứ.

Sau khi hư không khôi phục yên lặng.

Tần Thánh Quân nhíu mày, long bào vung lên một cái, hắn không nghĩ tới sinh linh trong bí cảnh này có thể chạy trốn từ tay hắn.

- Các người có biết những thứ này là hung vật gì không?

Tần Thánh Quân nhìn hai người hỏi.

- Không biết.

Hoan Hỉ công tử lạnh rung trả lời, bộ dáng khiếp sợ.

- Hừ!

Tần Thánh Quân xoay người rời khỏi, không hề phí lời thêm một câu nào.

Mà lúc này, đám người Lâm Phàm đã sớm đi tới lối vào chỗ cửa đá.

Phụt!

Bàn Cổ Ma Thần đột nhiên phun một ngụm máu tươi.

- Hẳn ta thật sự rất mạnh, xem ra muốn thoát khỏi nơi này, không phải chuyện dễ dàng.

Bàn Cổ Ma Thần nói, vừa rồi Bàn Cổ Ma Thần phải trực tiếp dẫn động một nửa sức mạnh Lực Lượng Nguyên Tuyền tự bạo mới chạy trốn từ trong tay cường giả thần bí này.

Chiến giáp trên người Đại Thánh đã sớm nát tan, hiển nhiên cũng đã trải qua một trận chiến đấu thảm thiết.

- Người không sao chứ.

Lâm Phàm nhìn Thủy Hỏa Đại Đế hỏi.

- Không có chuyện gì.

Thủy Hỏa Đại Đế lắc đầu, nhưng trong mắt cũng lóe lên vẻ nghiêm túc.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, bí cảnh cuối cùng chính là nút thắt căn bản, nhưng khi nhìn tình huống bên trong, giống như không phải chuyện đơn giản a.

Lâm Phàm nói.

- Không rõ nữa, có điều nó đúng là không giống như những gì chúng ta đã nghĩ.

Bàn Cổ Ma Thần đã khôi phục thương thế, nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc không thôi.

Đúng lúc này, lần lượt lại có các chí cường giả cùng với Ma Thần xuất hiện.

- Tại sao lại như vậy, những thứ đó rốt cuộc là cái gì, thực lực lại mạnh như thế.

- Thương Hoàng Ma Thần chết rồi.

- Lão tổ Ưng Nha cũng đã chết.

Trên người những chí cường giả và Ma Thần vừa xuất hiện đều có vết thương, hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

- Siêu thoát cái gì chứ, đây căn bản không phải siêu thoát, mà là tìm chết a.

- Các người đã gặp ai?

Lâm Phàm hỏi.

- Một tên hòa thượng cả người đen nhánh, bản tổ còn tưởng là người của Phật Tộc, nhưng hắn ta không phải, hắn ta ra tay rất hung tàn, vô cùng hắc ám, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, hắn còn nuốt luôn lão tổ Tam Tinh rồi.

- Cho dù Tam Tinh lão tổ có tự bạo cũng không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho đối phương, kinh khủng, thật sự quá kinh khủng.

...

Lâm Phàm nhìn tình huống hiện tại, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

- Lần này chỉ sợ là một cái bẫy lớn.

Một người, hai người...

Một nghìn hai trăm người.

Chuyện này...

Chẳng lẽ những người khác đều đã ngã xuống trong đó rồi hay sao?

Xem ra, chúng ta tham gia vào một cuộc chơi lớn rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 927: Thế Này Có Vẻ Không Tồi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Kêu la không ngừng, chửi bới không ngừng.

Lần này, số chí cường giả cùng với Ma Thần tử thương vô số.

Trong lòng Lâm Phàm cũng thấy đau đớn dị thường a, những người này dù sao cũng là kinh nghiệm của hắn, sao cứ lãng phí như vậy chứ, chuyện này bị ai cỡ nào, phá hoại cỡ nào a.

Không biết qua bao lâu, thương thế của mọi người cũng đều khôi phục, sau đó từng người từng người ngược nhìn hư không, tràn đầy tuyệt vọng đối với tương lai.

- Ha ha, ha ha...

Đúng lúc này, có một tên lão tổ đột nhiên ngẩng mặt lên trời, điên cuồng cười lớn.

- Siêu thoát ư, có lẽ đây chính là siêu thoát a, tranh đấu nhiều kỷ nguyên như vậy, cuối cùng lại không chiếm được cái gì.

Tất cả chí cường giả đều trầm mặc.

Bọn họ từ mới bắt đầu đã tranh đoạt, rồi cuối cùng ngủ say, đến bao giờ mới có thể siêu thoát.

Nhưng còn bây giờ?

Tử thương vô số, vô số chí cường giả chết trong bí cảnh.

- Những thứ này rốt cuộc là cái gì?

Một đạo tiếng gào thét đầy bất lực đột nhiên bạo phát.

- Chúng ta chỉ muốn siêu thoát, chúng ta chỉ muốn sống mà thôi, nhưng giờ đã không còn bất kỳ hi vọng nào nữa rồi.

Lâm Phàm nghe những thanh âm này, thở dài bất đắc dĩ một tiếng.

Bàn Cổ Ma Thần thô bạo ngồi gác ngư một chỗ, Đại Thánh cời khôi giáp rách nát trên người xuống rồi ném qua một bên.

- Kỳ thực, ta có nắm bắt được một chút a.

Lâm Phàm mở miệng nói.

Xoạt!

Ánh mắt tất cả mọi người đều đồng thời nhìn về phía Lâm Phàm, bọn họ đúng thật rất thống hận Nhân tộc Đại Đế, nhưng bây giờ đã không thống hận nổi nữa rồi.

Nắm giữ nhiều thần vật hơn nữa để làm gì, vẫn không có cách nào siêu thoát như cũ.

- Nhân tộc Đại Đế, người nắm bắt được cái gì, nếu như người nắm bắt được thì còn ngồi ở đây sao?

Một lão tổ cười lạnh nói, sau đó đứng lên, chuẩn bị đợi thời khắc hủy diệt tiến đến.

Đám người Bàn Cổ Ma Thần ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, không biết rốt cuộc hắn đã nắm bắt được cái gì.

Lâm Phàm nhìn đông đảo chí cường giả, cũng không thừa nước đục thả câu.

- Ta đã trấn áp một tên gia hỏa thần bí, từ trên người hắn có lẽ sẽ biết được tất cả những thứ này là xảy chuyện gì.

- Cái gì?

Nghe Lâm Phàm nói xong, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Từ lúc đầu, bọn họ không hề nghĩ đến việc bắt những gia hỏa thần bí này, về sau lại gặp phải nhân vật mạnh mẽ hơn, bọn họ muốn bắt nhưng đã không còn kịp, bọn họ đánh không lại.

- Điều nhìn cho rõ, tất cả những gì chúng ta muốn biết, hắn có thể sẽ nói cho chúng ta.

Lâm Phàm không nói nhảm, trực tiếp kéo Tiêu Dao công tử từ trong Động Thiên ra ngoài.

- A!

Tiêu Dao công tử vừa ra ngoài liền bưng đống quần lên kêu rên không ngừng, bên trong tròng mắt lộ ra thần sắc cực kỳ tức giận, nhưng thời điểm khi nhìn thấy xung quanh vậy tự rất nhiều sinh linh, sắc mặt biến thành trắng bệch, run lên từng hồi.

Lâm Phàm lấy ra một viên gạch đánh ngất Tiêu Dao công tử.

- Bản nguyên thuật, Mệnh Vận Trường Hà.

Lâm Phàm chỉ một ngón tay, một đạo khí tức huyền diệu truyền ra ngoài, sau đó bao Tiêu Dao công tử lại.

Một vài hình ảnh xuất hiện trước mặt mọi người.

Thế giới bao la, vô số sinh linh, vô số tông môn, đặc biệt là khi xuyên thấu qua những gì mà tên này đã trải qua, Lâm Phàm nhìn thấy rất nhiều

cường giả mà mình không biết.

Thậm chí còn mạnh hơn không ít so với tên cuối cùng mới gặp ở chương trước nữa.

Mà hấp dẫn sự chú ý của mọi người nhất chính là một sự kiện phát.

Một địa phương tương tự bí cảnh, vô số sinh linh thần bí xông vào, sau đó chính gặp phải Lâm Phàm bọn họ.

- Nghe đồn Tân Phong Thiên Quân ngã xuống, thân thể hóa thành bí cảnh, hung vật trong đó đều là bản nguyên của Tân Phong Thiên Quân thai nghén ra...

Thời điểm nhìn thấy những văn tự này, sắc mặt Lâm Phàm hơi đổi.

Mà những người khác cũng đều sửng sờ, không thể tin được.

- Chúng ta chỉ là bản nguyên của cường giả biến thành hay sao?

Một tên lão tổ nói ra câu này, tất cả mọi người đều ngốc trệ.

Lâm Phàm giờ khắc này cũng trợn tròn mắt.

Lăn lộn đến bây giờ mới biết, mình vẫn luôn sống trong cơ thể của một kẻ đã chết.

Chuyện này... Đây.

Tin tức này thật sự quá lớn, Lâm Phàm nhất thời không tiếp thụ nổi a.

Đại Thiên chủng tộc, vạn giới, vô số thế giới, Địa Cầu... Đều là bản nguyên của một cường giả biến thành.

Tân Phong Thiên Quân này là ai, tại sao có thể trâu bò như vậy?

Thế con mẹ nó, lão tử là ai?

Hệ thống này, con mẹ nó là cái thứ đồ chơi gì?

Thời khắc này, Lâm Phàm cạn lời, nhưng vẫn có thể tiếp thụ được.

Có thể tu luyện đến cảnh giới cỡ này, tâm trí mọi người đều vững như bàn thạch, cực kỳ cứng rắn, vền vẹn chỉ thất thần một chút, sau đó liền khôi phục lại.

- Hiện tại, tất cả mọi thứ đều đã sáng tỏ rồi.

Bàn Cổ Ma Thần nói.

- Bàn Cổ, chúng ta làm sao thoát đây, chúng ta chỉ là những sinh linh được cường giả thai nghén ra, chúng ta nên làm gì để rời khỏi đây?

- Chúng ta có thể cảm ứng được kỷ nguyên sụp đổ chỉ sợ là bởi vì chúng ta do Thiên Quân biến thành, nên có thể cảm ứng được sinh tử.

- Chúng ta đã tồn tại ở vô số kỷ nguyên rồi, xem ra Thiên Quân này cũng đã chết vô số kỷ nguyên, chỉ sợ sắp tới điểm cuối, bản nguyên còn sống đã không thể chống đỡ cho bí cảnh này tồn tại, mà chúng ta nếu không có cách nào thoát khỏi, đều sẽ chết ở chỗ này.

Đông đảo chí cường giả bắt đầu thảo luận sôi nổi.

- Có lẽ còn một chút hi vọng sống.

Thủy Hỏa Đại Đế vào lúc này mới cất tiếng.

- Thủy Hỏa Đại Đế, lời này của người

có ý gì?

Đông đảo chí cường giả nghi ngờ hỏi.

- Luân Hồi Ma Thần có chết hay không?

Thủy Hỏa Đại Đế hỏi.

- Ta ở đây....

Luân Hồi Ma Thần là một Cổ Tộc, thân thể thấp bé, bên trong Cổ Tộc Ma Thần, là một người không hề có cảm giác tồn tại.

- Hiện tại chỉ có một biện pháp, chính là đưa một người ra ngoài, sau đó để hắn đến cứu chúng ta.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

- Ta đi...

Đông đảo chí cường giả nghe thấy thế, lập tức báo danh, người nào đi ra ngoài, người đó sẽ được siêu thoát.

- Các người đều không phù hợp, ở đây chỉ có Nhân tộc Đại Đế mới phù hợp.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

- Thủy Hỏa Đại Đế, người nói vậy là sao? Ai cũng biết Nhân tộc Đại Đế này là người của người, người đang muốn để hắn rời khỏi à?

Đông đảo chí cường giả không phục.

- Hừ, dù sao các người cũng là chí cường giả, một chút chuyện thế này mà cũng không phát hiện sao.

- Chỉ có khí tức của Nhân tộc đại đế là gần với các sinh linh thần bí kia nhất, nếu như các người tới đó, chưa chuyển thế là đã bị cường giả ở thế giới đó chém chết mất tiêu rồi.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

Lâm Phàm sửng sốt, chuyện này liên quan đến mình cái lông ấy, nhưng cẩn thận nghĩ lại, thấy cũng không tồi.

Ở lại chỗ này chỉ có một con đường chết, nhưng nếu như có thể ra ngoài vẫn còn một chút hi vọng sống.

Nhóm chí cường giả nhìn sinh linh thần bí đang bị trấn áp, sau đó lại nhìn Lâm Phàm một chút, quả nhiên, khí tức Nhân tộc Đại Đế rất giống với đối phương.

- Nếu như sau khi tên này ra ngoài mà không đến cứu chúng ta thì làm sao?

Một chí cường giả hỏi.

- Sẽ không, Lâm Phàm ta dù sao là một người có uy tín, chỉ cần ta ra ngoài được, ta chắc chắn nghĩ biện pháp cứu các người.

Lâm Phàm nói.

- Không tin.

Nhóm chí cường giả lắc đầu nói.

- Đây là biện pháp cuối cùng, các người không tin cũng phải tin, nếu không thì tất cả mọi người cứ ngồi đây chờ chết đi.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhóm chí cường giả trở nên suy tư.

Cuối cùng đông đảo chí cường giả đều đồng ý.

- Được, ta tin người.

- Nhân tộc Đại Đế, người đừng để cho chúng ta thất vọng.

Nhóm chí cường giả nhìn Lâm Phàm nói.

- Yên tâm, yên tâm, tuyệt đối sẽ không để các người thất vọng.

Lâm Phàm lúc này rất vui vẻ trả lời.

Thủy Hỏa Đại Đế nhìn Lâm Phàm, lần này xem như đánh cược một lần, đem tất cả hi vọng ký thác lên người Nhân tộc Đại Đế.

- Được, hiện tại đều lại đây, mọi người cùng nhau thương lượng xem sau khi Nhân tộc Đại Đế ra ngoài, bước đầu tiên nên làm gì, việc này liên quan đến sự sống còn của các người, hy vọng các người nghiêm túc một chút.

- Có điều trước đó, ta nghĩ chúng ta nên khai trừ mầm họa ở xung quanh trước.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

- Có ý gì?

Đông đảo chí cường giả cả kinh, không hiểu Thủy Hỏa Đại Đế nói vậy có ý gì.

- Hừ, còn muốn trốn tới khi nào?

Thủy Hỏa Đại Đế nhíu mày, thanh âm uy vũ khiến hư không nổ tung.

Mà Thất Thánh lão cầu đang ẩn nấp trong nháy mắt cũng bị nổ tung...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 928: Nhiều Người Chôn Cùng Như Vậy Cũng Đủ Rồi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Ầm! Ầm!

Hư không tĩnh lặng đột nhiên nổ tung, một bóng người bị ép ra ngoài.

- Thất Thánh lão cầu.

Khi Lâm Phàm thấy rõ thân ảnh kia, bất ngờ cười lên..

- Đáng chết, Thủy Hỏa Đại Đế, sao người phát hiện ra ta?

Thất Thánh lão cầu tức giận hỏi, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Hắn không ngờ mình ẩn giấu sâu như thế rồi mà vẫn bị phát hiện.

- Thời điểm Vĩnh Hằng Chi Vị tràn lan đã gây sự chú ý rồi, không nghĩ tới có người điều khiển ở sau lưng.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

Một khắc khi Vĩnh Hằng Chi Vị tràn lan, Thủy Hỏa Đại Đế cũng đã phát hiện sự tình không đơn giản.

Sau khi cẩn thận tra xét mới phát hiện, một bàn tay vô hình ở phía sau điều khiển.

Thế sự khó liệu.

Thất Thánh lão cầu cũng không nghĩ tới sự tình phát triển đến mức độ này.

Theo vị chủ nhân thần bí kia suy đoán, chậm rãi ăn mòn cũng đủ để trấn áp nhóm chí cường giả này.

Nhưng khi nhìn thấy bọn họ đi ra từ bí cảnh mà không ở lại đó tranh đấu, khiến Thất Thánh lão cầu bó tay toàn tập, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Thất Thánh lão cầu, bản thân người trốn ở đó, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này đúng không?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Nhân tộc Đại Đế, người ngậm miệng lại cho ta, nếu không phải tại người, bản Thánh cũng sẽ không biến thành hình dáng như bây giờ vậy.

Thất Thánh lão cầu lạnh lùng nói.

Hắn trở nên thâm trầm đến nông nổi này tất cả đều do tên khốn trước mắt tạo thành.

Nếu không phải do Nhân tộc Đại Đế, hắn sao có thể sẽ bị người khác khống chế, hơn nữa còn phải luôn lẫn trốn trong hư không.

Nếu bình thường, Lâm Phàm thật muốn giao lưu một trận với Thất Thánh lão cầu, nhưng tình huống bây giờ hắn không có dư thời gian để lãng phí.

Hai phiến cửa đá đó không biết bao giờ đóng lại, nếu đóng lại thật, thì tất cả đã không còn kịp nữa.

- Trấn áp đi.

Lâm Phàm nói.

- Ủm.

Thủy Hỏa Đại Đế gật đầu.

Tuy trong bí cảnh đánh không lại những cường giả kia, nhưng trấn áp Thất Thánh lão cầu này cũng không phải việc quá khó.

Thủy Hỏa Đại Đế ra tay, năm ngón tay phá không, ánh sáng óng ánh trong suốt tựa như một phương thể giới chứa đầy nước và lửa.

Vù!

Thất Thánh lão cầu cảm giác hư không chấn động, hét lên the thé.

- Đáng chết, thật sự là đáng chết.

Ầm ầm!

Thất Thánh lão cầu trong mắt Thủy Hỏa Đại Đế thật sự rất yếu, không thể tạo nên một gợn sóng nào..

- Chủ nhân, cứu ta... Chủ nhân cứu ta.

Thất Thánh lão cầu đang bị Thủy Hỏa Đại Đế bắt lấy trong tay bất ngờ gào thét hướng về phía hư không, như đang tìm kiếm sự trợ giúp.

- Hừ.

Thủy Hỏa Đại Đế hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay hóa thành đao chém thẳng về phía hư không.

- Các vị, đồng loạt ra tay.

- Được.

Đông đảo chí cường giả gật đầu, vào thời điểm mấu chốt này, bọn họ biết nếu như không đoàn kết với nhau, chỉ còn nước chờ kỷ nguyên này sụp đổ thôi.

Một tia khói đen quấn trên người Thất Thánh lão cầu, đây là liên hệ mà tên cường giả thần bí kia gắn lên người hắn.

Chém!

Ầm!

- Bầy kiến cỏ các ngươi...

Thủy Hỏa Đại Đế và các chí cường giả cảm ứng được vị trí của thần thức liên hệ, sợi thần thức này thẩm thấu ở đây nhưng lại không có cách nào phát sinh uy lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị đuổi ra ngoài.

- A!

Thất Thánh lão cầu không ngờ sự tình sẽ biến thành thế này, hắn hét lên một tiếng, thân thể nổ tung hóa thành tro tàn, từ từ biến mất khỏi thiên địa.

- Người thần bí điều khiển sau lưng Thất Thánh lão tổ rốt cuộc là ai?

Thủy Hỏa Đại Đế nghi ngờ trong lòng, vừa rồi tuy đã loại bỏ thần niệm kia ra ngoài, thế nhưng lại không hề tạo thành cứ thương tổn gì cho đối phương.

- Được rồi, mọi thứ đều đã kết thúc, Nhân tộc Đại Đế chính là hy vọng duy nhất của chúng ta, tuy chúng ta không biết tình hình thế giới bên ngoài thế nào, nhưng hy vọng các vị có thể đoàn kết nhất trí, đưa Nhân tộc Đại Đế rời khỏi đây.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

- Yên tâm, chuyện này trong lòng chúng ta nắm chắc, chỉ hy vọng Nhân tộc Đại Đế có thể nói lời giữ lời.

Trong lòng đông đảo chí cường giả mặc dù còn hoài nghi với Lâm Phàm, nhưng tình hình hiện tại đã đến nông nỗi này, còn có biện pháp gì

khác nữa đâu.

- Luân Hồi bí pháp có thể chuyển sinh linh thức, nhưng trong cơ thể sinh linh nhất định phải vứt bỏ mọi thứ, đồng thời còn phải phong ấn sức mạnh.

Lâm Phàm vừa nghe xong, sắc mặt khẽ biến, sau đó thở dài một hơi, ngón tay hơi động, ngoại trừ Động Thiên, toàn bộ ba cái thế giới bên ngoài đều xuất hiện.

Sau đó tâm trí khẽ động, sinh linh trong ba thế giới đó đều xuất hiện trong mảnh thiên địa này.

Đông đảo chí cường giả nhìn một màn trước mắt, tâm khẽ chấn động, bọn họ không ngờ Nhân tộc Đại Đế này vậy mà đã luyện hóa ba thế giới.

-Đây là nơi nào a...

Tất cả sinh linh bên trong ba thế giới nhìn bốn phía xung quanh, nhất thời lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Sư phụ...

- Tông chủ...

Những người thân cận với Lâm Phàm xuất hiện, sau đó đi tới bên hắn, trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn.

- Phu quân.

Trong nháy mắt đi tới một nơi xa lạ, vẻ mặt Huyền Vân Tiên hơi thay đổi, nhưng thời điểm nhìn thấy Lâm Phàm, cũng đi đến bên cạnh hắn.

- Không xong rồi...

Trong lòng Lâm Phàm run lên, hắn phát hiện sắc mặt Thủy Hỏa Đại Đế hơi có chút biến hóa.

Đó là một loại tức giận, còn có một loại ghen tuông.

Nhưng loại tâm tình này đã được nàng giấu giếm rất sâu, nếu như không chú ý, căn bản không thấy được.

- Ha ha.

Thủy Hỏa Đại Đế nở nụ cười, cười rất âm trầm.

- Chuyện này...

Lâm Phàm muốn nói gì đó, nhưng Thủy Hỏa Đại Đế lại vung tay áo một cái, chỉ nói.

- Không cần nhiều lời, chờ người trở về ta sẽ chậm rãi tính sổ với người, nếu như người không về được, mắt không thấy tâm không phiền.

Huyền Vân Tiên không hiểu lời nói của Thủy Hỏa Đại Đế, nhưng hiểu biết cơ bản vẫn có, nàng phát hiện Thủy Hỏa Đại Đế trước mặt này có uy thế rất lớn, ý tứ trong giọng nói đã tiết lộ ra hết như vậy, chỉ cần không ngốc cũng đều có thể hiểu ngay.

- Xin chào tỷ tỷ.

Huyền Vân Tiên khách khí xưng hô, thời điểm nhìn về phía Lâm Phàm, hàm ý trong mắt nhìn vào là hiểu ngay,

- Người lợi hại...

Trong lòng Thủy Hỏa Đại Đế tuy tức giận nhưng vẻ mặt lúc này rất hờ hững.

Ta sống nhiều hơn người vô số kỷ nguyên, người gọi ta tỷ tỷ cũng là chuyện đương nhiên.

Thủy Hỏa Đại Đế lúc này tỏa ra khí thế lão đại cực mạnh.

- Tông chủ, chúng ta đang ở đâu?

Trương Nhị Cầu nghi ngờ hỏi.

- Sư phụ...

Chỉ Kiều hiện tại cũng đã trở thành tiểu đại nhân, tro mã đáng ngọc yêu kiều, trong Huyền Hoàng Giới, được xem là nữ thần.

Thế nhưng thời điểm nhìn thấy khí tức thần uy vô tận của những sinh linh xung quanh, nội tâm các nàng đều cứng lại.

Lâm Phàm nói đơn giản mọi chuyện một lần, mọi người cũng nghe rõ rõ ràng ràng, sau đó trên mặt lộ vẻ lo âu.

Thủy Hỏa Đại Đế đi tới trước một bước, sau đó nhìn về đông đảo chí cường giả.

Các người cũng nhìn thấy rồi, người thân của Nhân tộc Đại Đế đều đã ở đây, sẽ theo chúng ta sinh tồn, nếu Nhân tộc Đại Đế không trở, mọi thứ đều sẽ tan thành mây khói, đánh cược như thế này đã đủ để các người thỏa mãn chưa.

Nhóm chí cường giả gật đầu, tình huống hiện tại cũng chỉ có thể như thế mà thôi

Tuy đối với đám chí cường giả này, ngoại trừ bản thân mình ra, tất cả mọi thứ còn lại đều không quan trọng, nhưng bọn hắn nhìn ra, Nhân tộc Đại Đế vẫn rất lo lắng cho những người này.

Nếu Nhân tộc Đại Đế thất bại, cũng đành nhận mệnh mà thôi.

Còn nếu hắn thành công, mà không nghĩ đến cứu bọn họ, tuy bọn họ sẽ có phần nợ nhưng có nhiều người chôn cùng như vậy cũng đủ rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 929: Luân Hồi Chuyển Thế

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Thời gian cấp bách, cửa đá này không biết khi nào sẽ đóng lại, nếu đóng rồi thì cơ hội duy nhất này cũng sẽ không còn nữa.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

Lâm Phàm hiện tại có chút sốt sắng, cảm giác như mình đang gánh vác thế giới trên vai.

Hơn nữa, chuyện này không phải một chuyện tầm thường.

Vốn định dùng tâm tình vui chơi để thực hiện, nhưng khi nhìn vẻ mặt nặng nề của mọi người, Lâm Phàm cũng kìm sắc mặt, làm ra vẻ nghiêm nghị.

Cũng không dám mang theo đám Gà Con theo, mang theo bên người cũng chỉ vương bận thêm.

Tình hình thế giới thế nào còn chưa biết chính xác, nếu như quá nguy hiểm, chắc chắn là bị hố rồi.

- Thủy Hỏa Đại Đế, hi vọng người giúp ta chiếu cố tốt bọn họ.

Lâm Phàm nói.

- Yên tâm, ta sẽ cố gắng.

- Lâm huynh, có Đại Thánh ta ở đây, trừ phi ta chết, bằng không ta sẽ không để tộc nhân người chịu chút oan ức nào.

Đại Thánh nói.

Sau đó Bàn Cổ Ma Thần cũng đứng dậy.

Có lời nói của ba chí cường giả, trong lòng Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, toàn bộ mọi người ngoài chí cường giả ra còn có Cổ Tộc Ma Thần đều lập nên lời thề.

Trong chớp mắt, hư không trở nên chấn động.

Nhiều chí cường giả đưa ra lời thề như vậy, tạo nên gợn sóng cực kỳ mạnh mẽ.

- Chúng ta ở đây lập nên lời thề, từ nay về sau, các tộc không phát sinh bất kỳ cuộc chiến tranh nào nữa...

Khi Lâm Phàm nghe thấy lời này, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu như vậy, hẳn cũng yên lòng.

Đúng lúc này, một tiếng xoạt xoạt vang lên.

Cửa đá kia chợt bắt đầu khép lại.

- Vậy thì bắt đầu đi.

Thủy Hỏa Đại Đế nói.

- Đến đây đi.

Lâm Phàm gật đầu, thả lỏng tâm trí.

Trong lòng Luân Hồi Ma Thần khẽ động, một luồng khí tức mênh mông bất ngờ truyền ra bên ngoài, đây chính là sức mạnh Luân Hồi.

- Các vị, đồng loạt ra tay.

Thủy Hỏa Đại Đế chỉ đạo, sau đó vung tay áo, thời gian trường hà đột nhiên bạo phát.

Đồng đảo chí cường giả không do dự, bắt đầu dẫn dắt lực lượng thời gian, sau đó bao phủ Lâm Phàm lại.

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm giác bản thân xảy ra một tia biến hóa.

Dưới nguồn sức mạnh này, Lâm Phàm cảm giác thân thể mình từ từ nhỏ lại, mà sức mạnh tràn đầy bên trong cơ thể không gián đoạn mà cô đọng lại, cuối cùng ngưng tụ thành một điểm nhỏ.

- Nhân tộc Đại Đế, chúng ta đã phong ấn sức mạnh của người, đi tới bên kia người phải giải trừ phong ấn này nhanh một chút.

Phong ấn Ma Thần nói.

- Được.

Lâm Phàm đáp ứng, không nên kháng cự, nghênh đón sự thay đổi trong cơ thể.

- Thủy hỏa dung hợp, vạn vật giai nhiên.

Thủy Hỏa Đại Đế khẽ quát, trực tiếp vỗ lấy Tiêu Dao công tử kia vào tay, lấy ra bản nguyên tinh nguyên của hắn.

- Phản bản quy nguyên.

Tiêu Dao công tử thê thảm gào thét, sau đó ngã xuống, Thủy Hỏa Đại Đế nắm chặt chùm sáng này trong tay, sau đó bao trùm nó lên người Lâm Phàm.

- Đây là để che lấp toàn bộ khí tức của người, thời điểm người xuất hiện sẽ không bị cường giả ở thế giới kia cảm ứng được.

Vù!

Dần dần, thần thức của Lâm Phàm đã ngưng tụ thành một điểm nhỏ, sau đó tiến hành ngưng say.

- Đưa Nhân tộc Đại Đế ra ngoài.

Thời khắc này, tất cả chí cường giả đều bạo phát sức mạnh trong cơ thể mình ra ngoài, từng đường sức mạnh ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một sức mạnh vô cùng kinh khủng mà không ai có thể địch nổi.

Ầm!

Vào lúc này, Lâm Phàm đang được màn sáng bao trùm bất ngờ lẫn vào hư không rồi xâm nhập vào cửa đá, tốc độ này vượt qua tất cả mọi thứ, vượt qua thời gian cùng không gian.

Ầm ầm!

Sau khi Lâm Phàm đi vào cửa đá, cửa đá bất ngờ đóng lại.

- Sư phụ...

- Phu quân.

Mọi người nhìn tình huống trước mắt, trong lòng tràn đầy không nề.

Thủy Hỏa Đại Đế nhìn cửa đá đóng chặt, trong lòng khẽ thở dài, hy vọng có thể thành công.

Lúc này, thần thức Lâm Phàm đã khôi phục, nhìn tình huống bản thân, thật có chút bất đắc dĩ.

Con mẹ nó, không thể động đậy được, hơn nữa còn không có thân thể, tất cả sức mạnh đều dung hợp trên cái điểm nhỏ xíu này.

- Cường độ của thân thể này cũng không thể biến mất được.

Lâm Phàm sợ nhất là cường độ thân thể không còn, sau đó hắn mở bảng hệ thống ra xem một chút.

Thân thể: Viễn cổ cảnh đại viên mãn.

Thời điểm thấy chỉ số này, Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Giờn à, nếu cường độ thân thể cũng không có, thì con mẹ nó chả khác nào bị hố nữa.

Lúc này, Lâm Phàm qua lại trong bí cảnh, nhìn thấy những đệ tử thân bí kia đang từ từ tản ra rời khỏi đây..

Lâm Phàm vốn cho rằng đối phương sẽ phát hiện ra mình, nhưng thời điểm khi hắn xuyên qua trước mặt một người, nhưng tên kia một chút cảm giác nào, điều này khiến Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười.

Xem ra đây là sức mạnh của Luân Hồi Ma Thần, không cần bên trong bất cứ thứ gì.

Rất nhanh.

Lâm Phàm liền từ bí cảnh ra ngoài.

Thời điểm Lâm Phàm quay đầu, phát hiện cửa bí cảnh này cũng có hai phiến cửa đá, nội tâm cũng chấn động một chút.

Sau đó cảm thấy có chút thương cảm.

Nhóm người của mình quả nhiên vẫn luôn sống trong cái bí cảnh này.

Chuyện này nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù có đánh chết Lâm Phàm cũng không tin.

Qua lại trong hư không, Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, sông núi mênh mông không khác gì Huyền Hoàng Giới

Nhưng thiên địa linh khí ở nơi này nồng nặc hơn rất nhiều so với Huyền Hoàng Giới và Cổ Thánh Giới đều.

Mà toàn bộ pháp tắc của thiên địa cũng hoàn thiện hơn, có khác biệt rất lớn với bên trong bí cảnh mà hãn từng ở.

- Không thể đi dạo lung tung, nhất định phải nhanh chóng tìm ra một vật dẫn mới được.

Lâm Phàm nhìn bốn phương tám hướng, sau đó không biết đã bay bao lâu, thời điểm khi thấy một toà thành trì, hãn lập tức đáp xuống, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

...

Thăng Long Thành.

Nghe đồn toà thành này do một Thần Long biến thành, nhưng bởi vì thời đại lâu đời, nên không cách nào khảo chứng, bởi vậy đây cũng coi như một tin đồn.

Thăng Long Thành, diện tích khổng lồ, trong một tòa trạch viện, vô số người đang bận rộn, các thị nữ trong viện đi đi về về rất vội vàng.

Lâm gia.

Gia chủ phế vật của Lâm gia muốn đứa con thứ ba có thể nối dõi.

Tin tức này hiện giờ là tin giật gân nhất trong Thăng Long Thành hiện nay.

Chủ nhà Lâm, hai đứa bé trước đều là nữ tử, chuyện này đối với chủ nhân của một gia đình, quả thật không thể chịu được.

Đứa thứ ba này khiến cả Lâm gia để ý đến.

- Ông trời phù hộ, nhất định phải là một đứa con trai.

Lâm gia chủ chấp hai tay đi tới đi lui ngoài sân, hi vọng ông trời phù hộ.

Đồng thời, hai bé gái giống như búp bê sứ khoảng ba, bốn tuổi bên người hấn lúc này cũng đang rất cầu khẩn.

Vèo!

Một đạo ánh sáng người khác không nhìn thấy xẹt qua hư không, trực tiếp đi vào trong phòng.

- Lão gia, phu nhân sinh rồi, là Long Phượng thai, mẹ con bình an.

Thanh âm của bà mụ truyền ra.

- Ha ha, thường, thường...

Lâm Hào Minh cười lớn, cười như chưa bao giờ được cười.

- Ai aaa, ông trời phù hộ, thực sự là con trai, còn cho thêm một khuê nữ nữa, Lâm gia ta cuối cùng cũng có người nối nghiệp rồi.

Lâm Hào Minh cười lớn.

Trong lòng bắt đầu xoay chuyển.

Chỉ cần nhi tử vừa đến mười sáu, sẽ truyền chức gia chủ cho hấn, sau đó để hấn đau đầu lo chuyện gia tộc, mình có thể ra ngoài thưởng ngoạn cùng nương tử rồi.

- Tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được hạ xuống.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 930: Cưỡi Ngựa Gỗ Rất Giỏi

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thời điểm Lâm Phàm mở mắt, nhìn thấy một gương mặt muốn ăn đòn trước mặt mình.

Bất quá những thứ này cũng không sao.

May mà tới kịp nên mạnh mẽ giành được một vị trí.

Bằng không e rằng còn phải tìm một phụ nữ có thai sắp sinh khác, sau đó sẽ có một cặp sinh đôi ra đời.

- Thần Thiên Vị tặng ba.

- Thần Thiên Vị tặng mười.

Lâm Phàm nhìn một cái đã hiểu, tu vi nam tử này cùng nữ tử nằm trên giường rất yếu, có thể nói là cận bã.

Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều, ngay lập tức tiến nhập vào nội thiên địa, có một phong ấn đang phong tỏa toàn bộ tu vi hắn.

Cần phải tiêu hao một ít thời gian, chậm rãi giải trừ nó.

Hiện tại những người xung quanh nói gì, Lâm Phàm đều hiểu được.

Xem ra tri thức ngôn ngữ của Tiêu Dao công tử đã truyền vào đầu hẳn.

Hiện tại, chuyện duy nhất Lâm Phàm cần làm chính là mở phong ấn rồi từ từ khôi phục thực lực của mình

Ngay thời điểm Lâm Phàm suy nghĩ những chuyện này, đột nhiên cảm thấy có vật gì đó chặn miệng mình lại.

Mở mắt ra.

Ngửa trứng...

Bản Đế không bú sữa mẹ...

Nhưng bây giờ Lâm Phàm không muốn nói nhiều, thôi vậy.

- Lão gia, đặt tên cho đứa bé chưa.

Nữ tử đang cho bú sữa hỏi.

- Phu nhân, nàng đặt đi.

Lâm Hào Minh cười nói.

Nữ tử có chút mệt mỏi nhìn hai đứa bé trong ngực, sau đó mở miệng nói.

- Nam hài thì thiếp chỉ hy vọng nó bình bình phàm phàm mà sống, vậy gọi là Lâm Phàm đi.

Lâm Phàm đang chịu đủ hành hạ, vừa nghe thấy cái tên này, nhất thời kinh ngạc thốt lên một tiếng.

- Thật là thần nha, còn biết tên bản đế là Lâm Phàm nữa.

Về phần bé gái kia tên gì Lâm Phàm cũng không thèm để ý.

Lâm gia sinh Long Phượng thai đưa tới chấn động không nhỏ trong Thăng Long Thành.

Mọi người trong thành hiện tại đều nghĩ, gia chủ nhà họ Lâm này cái gì cũng không được, chỉ có năng lực sinh con là cực kỳ cường hãn.

Mà những gia chủ gia tộc khác cũng chỉ khinh thường nở nụ cười, Lâm Hào Minh chính là một phế vật, đứa nhỏ sinh ra có thể có khả năng gì chứ.

Bốn mùa chuyển đổi, vừa đi vừa đến, lại vừa đến vừa đi.

Ba năm sau.

Phong ấn được giải trừ 30%, thực lực Lâm Phàm khôi phục được một khoảng lớn.

Thăng Long Thành này không ra làm sao cả, không có một cường giả, tu vi cao nhất cũng chỉ là Chí Tôn Cảnh mà thôi.

Thực lực một đứa trẻ ba tuổi như hắn nếu được giải phong ấn, liền trực tiếp san bằng tất cả.

Có điều từ khi Lâm Phàm sinh ra đến giờ đều rất ít nói chuyện, bình thường đều ngây ngốc nằm một chỗ, không thì ngồi ngây ngốc trong đình viện.

Kỳ thực, Lâm Phàm vẫn đang liều mạng giải trừ phong ấn, chỉ có thực lực hoàn toàn khôi phục, mới có cảm giác an toàn.

Không biết từ khi nào, tất cả mọi người trong Thăng Long Thành đều biết nhi tử Lâm Hào Minh có chút ngớ ngẩn.

Không biết nói chuyện.

Không hề khóc rống.

Đầu óc không tốt lắm.

Cái này trở thành chuyện cười cho tất cả mọi người trong Thăng Long Thành.

Nhưng cho dù có như vậy, Lâm Phàm cũng lười để ý tới.

Lâm gia này ngược lại không tệ, không có câu tâm đầu giác, bọn người hầu cũng không dám bắt nạt hần.

Trong gia đình này để cho hần có thêm hai người tỷ tỷ, và còn có một muội muội nữa.

Bình thường hai người tỷ tỷ này đều sẽ tới quấy rầy Lâm Phàm, nhưng Lâm Phàm sao có thể nguyện ý hồ đồ cùng hai đứa nhóc chứ, bởi vậy hần luôn không để ý tới chúng.

Tùy ý để cho các nàng đùa bỡn hần.

Lâm Phàm từ lúc đầu suy nghĩ nếu hần không để ý đến các nàng, chẳng mấy chốc sẽ làm các nàng mất đi hứng thú, nhưng không ngờ hai nha đầu này càng chơi đùa dữ dội hơn, ngày ngày đều đến chỗ hần chơi đùa.

Cuối cùng Lâm Phàm đành để cho các nàng tới.

Dù gì giải trừ phong ấn cũng không gây ra động tĩnh gì lớn.

Theo tuổi tác dần trưởng thành, thực lực cũng sẽ tự được giải phóng.

Bản thân hần mỗi ngày đều mài mòn phong ấn cũng để phong ấn mau chóng giải trừ hơn một chút.

- Phàm nhi, cha chuẩn bị cho con một con ngựa gỗ này, nhanh tới đây cười đi.

Tuy ngoại giới vẫn đồn con trai mình bị ngớ ngẩn nhưng Lâm Hào Minh không hề tin.

Đám người bên ngoài kia biết cái gì, đứa con trai này của ta biết điều, thâm trầm, thành thực, không thích nói chuyện mà thôi.

Một con ngựa gỗ bày ra trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy cái này, cảm thấy cạn lời.

Tên nàym con mẹ nó lại để bản Đế chơi ngựa gỗ, người đang sỉ nhục bản Đế sao?

Nhưng cuối cùng...

Lâm Phàm cũng leo lên trên ngựa gỗ, hai tay ôm lấy cổ ngựa, tùy ý để cho Lâm Hào Minh đẩy ngựa gỗ, một trước một sau lung lay.

- Con trai của ta thật là lợi hại, cưỡi ngựa cũng không cần tay.

Lâm Hào Minh tự hào nói.

Lâm Phàm:...

Năm năm sau...

Phong ấn trong cơ thể đã giải trừ được bảy phần nhưng vẫn không có biểu hiện ra động tĩnh lớn gì, vẫn cực kỳ khiêm tốn như cũ.

- Thiếu gia, dùng cơm.

Hầu gái cung kính hô.

- Ừm.

Yết hầu Lâm Phàm khẽ động.

Lâm Phàm chủ động nói chuyện bởi vì những tin đồn xấu bên ngoài, hơn nữa, có một lần còn nhìn thấy nữ tử là mẹ của cơ thể này một mình khóc suốt mướt, chuyện này để làm Lâm Phàm cảm thấy khó xử.

Vì thế mà từ đó về sau, hăn bắt đầu đơn giản đáp trả.

A!

Vâng!

Biết!

Không cần!

...

Lâm Phàm tuy nói chuyện rất ít nhưng cũng đánh tan được những tin đồn bên ngoài.

Thiếu gia của Lâm gia không phải không biết nói chuyện mà không thích nói chuyện.

Đồng thời trong mấy năm này, Lâm Phàm tuy rằng vẫn luôn cố gắng mở ra phong ấn thể nhưng thực lực của người ở Thăng Long Thành cũng tăng lên không ít.

Có tám gia tộc, bảy gia tộc khác đều rất trâu bò, Lâm gia chính là nhỏ yếu nhất.

Những Lâm Phàm cũng không để ý những thứ này, người khác không chọc tới hăn nên hăn cũng lười ra tay.

Em gái ra đời chung với hăn từ sau khi biết chạy, biết nói cũng thường xuyên đến quấy rầy hăn.

Từ đó về sau, mỗi ngày tỉnh lại liền sẽ có ba nha đầu mỗi giờ mỗi khác đều đùa bỡn hăn.

Chạy như điên trong sân, liều mạng để Lâm Phàm ăn đủ các thứ..

Có lúc Lâm Phàm cũng cảm thấy rất thương cảm.

Quá đáng yêu, quá được hoan nghênh cũng là một cái tội.

Mà Lâm Hào Minh kia thỉnh thoảng cũng sẽ tới đây, mang đến cho hẳn đủ loại đồ chơi, những món đồ chơi này khiến Lâm Phàm cảm thấy cạn lời.

Thế nhưng mỗi lần hẳn đều cất lực phối hợp.

Đối với gia đình như vậy, Lâm Phàm cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Sớm biết như vậy đã tìm một gia tộc không biết đùa giỡn cmnr.

Hoặc là tìm một gia tộc có thâm cừu đại hận cũng được.

Chí ít sẽ không ai để ý đến một gia hỏa có tính cách quái dị như hẳn.

Lại qua hai năm.

Lâm Hào Minh lấy ra rất nhiều vũ đạo thần thông.

Lâm Phàm nhìn cái đồng này, chả có hứng thú lắm.

Công pháp rác rưởi như thế, luyện tập chỉ lãng phí thời gian, vẫn là giải trừ phong ấn vui hơn.

Từ đó về sau, thanh danh hẳn lại lần nữa lan truyền ra ngoài.

Thiếu gia Lâm gia là một phế vật, không cách nào tu luyện...

Đối với tai tiếng thế này, Lâm Phàm không quan tâm, thân là cường giả, nếu như dễ dàng bị ảnh hưởng bởi những lời đồn đãi trái phải như vậy, còn có thể là cường giả sao.

Bất quá khiến cho Lâm Phàm cảm thấy kinh ngạc chính là, Lâm Hào Minh vậy mà chỉ lộ vẻ thất vọng có một lần, sau đó cũng không còn biểu hiện ra biểu tình khác thường gì nữa, chỉ càng thêm bảo vệ Lâm Phàm hơn, phảng phất như thiếu nợ Lâm Phàm cái gì đó.

Đối với những chuyện này, Lâm Phàm thật sự không muốn nói nhiều.

Có điều, ba em gái vẫn luôn quẩn quýt lấy mình kia, thiên phú tu luyện ngược lại không tệ, chỉ trong khoảng thời gian mấy năm, đã có thể tu luyện đến Hoang Thiên Vị, bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào Thần Thiên Vị.

Ba năm sau...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 931: Giải Sầu Một Chút

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chớp mắt, Lâm Phàm đã đi tới nơi này mười một năm rồi.

Xoạt xoạt!

Một tiếng động lạnh lạnh đang vang lên trong cơ thể Lâm Phàm, phong ấn đã hóa thành tro tàn, tiêu tán không còn một chút.

- Thực lực cuối cùng đã khôi phục rồi.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng.

Mười một năm, ngày đêm mài mòn, cuối cùng cũng tiêu diệt được phong ấn, nếu cứ mặc cho nó tự tiêu tán thì ít nhất phải cần đến hai mươi năm.

Thời gian dài như vậy Lâm Phàm không chờ được.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn thế giới đầy xa lạ này.

Đại lục Vô Tận.

Một thế giới vô cùng rộng lớn, cường giả trong đó nhiều vô số, Lâm Phàm đều không quen biết tất cả bọn họ.

- Tiên sư nó, thực lực rốt cục cũng được khôi phục, trong đại lục Vô Tận này, tiểu gia tuy không phải người mạnh nhất nhưng tuyệt đối có thực lực cường hãn, phải làm theo kế hoạch kế tiếp thôi.

- Gia nhập một tông môn.

Võ đạo thần thông mà thế giới này tu luyện khác với cách tu luyện của Huyền Hoàng Giới và Cổ Thánh Giới.

Nếu muốn nhanh chóng tăng cao thực lực, chỉ có biện pháp này.

Nếu chỉ dựa vào một mình mình, muốn trở thành cường giả đứng đầu, tuy không phải vấn đề lớn, nhưng tốc độ chắc chắn sẽ không nhanh bằng dựa vào tông môn.

...

Thăng Long Thành.

Ba bóng người diễm lệ xuất hiện trên đường phố.

Ba người này thu hút sự chú ý của người dân xung quanh.

Ba đóa kim hoa của Lâm gia.

Trong đó em gái ra đời cùng Lâm Phàm có dáng ngọc yêu kiều, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

- Mua một món lễ vật cho tiểu đệ đi.

Đại tỷ Lâm gia năm nay đã mười lăm, thân là nữ tử trong đại lục Vô Tận, ở độ tuổi này đã có thể nói đến chuyện cưới gả.

Có điều đại tỷ này thiên phú không tệ, thực lực cũng đã là Thần Thiên Vị tầng bốn, nếu như có cơ duyên tiến nhập tông môn, chắc chắn có thể phát triển nhiều hơn nữa.

- Đúng a, tiểu đệ nhiều năm như vậy đều rất ít nói chuyện, người nói xem tiểu đệ có phải không thích nói chuyện hay không a.

Nhị tiểu thư Lâm gia, Lâm Phi Tuyết nói.

- Đại tỷ, Nhị tỷ, Tam ca không phải không thích nói chuyện, mà là thích trầm tư suy nghĩ.

Nha đầu nhỏ nhất của Lâm gia, Lâm Lan Nhi phản bác.

...

- U, Lâm gia có nữ tử mới lớn, quả nhiên một người so với một người còn xinh đẹp hơn.

Đúng lúc này, có một thanh âm của công tử bột truyền đến.

Lúc này, một bên khác có một người đàn ông đang lắc quạt giấy, phía sau hắn là một bầy chó, cười cười đi tới phía này.

Người dân xung quanh khi thấy nam tử này đều sợ hãi lùi về phía sau.

Đây là Đại thiếu gia Hoàng gia ở Thăng Long Thành, Hoàng Thái Long, năm nay tuổi mười bảy, tu vi đã đạt đến Thần Thiên Vị tầng bảy, thuộc về dạng kỳ tài ở Thăng Long Thành.

Mà Hoàng gia cũng không hề bình thường, thuộc tám đại gia tộc, một trong ba gia tộc tồn tại lâu đời nhất.

Lâm gia sao có thể so sánh với Hoàng gia, căn bản không thể sánh bằng.

- Hoàng Thái Long, người muốn làm gì?

Đại tiểu thư Lâm gia, Lâm Hàm Ngọc bảo vệ hai muội muội phía sau, về mặt cảnh giác nhìn Hoàng Thái Long.

Danh tiếng Hoàng Thái Long này vốn đã không tốt, hơn nữa thực lực lại rất mạnh, có không ít người chịu thiệt thòi trong tay hắn.

- Làm gì? Ta có làm gì đâu, chỉ là muốn tới Lâm gia đề nghị một hôn sự.

Hoàng Thái Long gấp quạt giấy lại, tà khí nở nụ cười, dáng vẻ công tử bột vừa rồi biến mất hoàn toàn.

- Người năm mơ.

Lâm Lan Nhi sợ hãi trốn phía sau đại tỷ, nghe vậy liền đưa đầu ra, chán ghét nói.

- Ha ha!

Hoàng Thái Long cười lớn một tiếng, sau đó bước chân khẽ động xuất hiện trước mặt Lâm Lan Nhi, nắm lấy gương mặt mũm mĩm của nàng.

- Tiểu nha đầu, người có tin hay không thiếu gia ta sẽ đi tới Lâm gia cầu hôn ngay bây giờ, để cho người làm thê thiếp của ta, mà cha người chắc chắn cũng không dám nói gì.

- Ai u, Hàm Ngọc, người sao lại thô lỗ như thế, táy máy tay chân thế này không tốt lắm đâu.

Hoàng Thái Long bất động tại chỗ, một tay nắm lấy tay ngọc của Lâm Hàm Ngọc, sau đó sờ sờ một cái.

- Bàn tay này mịn màng quá.

- Vô liêm sỉ...

Lâm Hàm Ngọc lạnh lùng nói.

- Ha ha, vô liêm sỉ cái gì, Lâm gia của người trong Thăng Long Thành mặc dù là một trong tám đại gia tộc, nhưng cũng chỉ cầu thừa sống

tạm bợ, nghe nói cái tên thiếu gia kia của Lâm gia chỉ là một tên phế vật, tới thế hệ này của các người Lâm gia cũng xem như phế bỏ, ta thấy ba người các người không bằng đều theo bản thiếu gia, chờ bản thiếu gia trở thành đệ tử tông môn, các người cũng sẽ từ gà rừng biến Phượng Hoàng.

Hoàng Thái Long cười nói.

- Người...

Lâm Hàm Ngọc tức giận.

- Ô ô...

Tiểu muội Lâm Lan Nhi phần nộ, viền mắt đỏ chót, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

- Muội muội đừng khóc.

Lâm Hàm Ngọc an ủi, sau đó nhìn Hoàng Thái Long

- Người cuối cùng muốn thế nào.

- Ha ha, quên đi, thật vô vị, trở về nói cho người cha phế vật kia của các người, bản thiếu gia mấy ngày nữa sẽ đến nhà báỉ phỏng, cưới ba người các người làm thiếp.

Hoàng Thái Long cười lớn một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

- Tỷ tỷ...

Nhị muội, Lâm Phi Tuyết có chút sợ sệt.

Đặc biệt là câu nói vừa rồi của Hoàng Thái Long khiến nàng thật sự rất sợ hãi.

- Đừng sợ, hắn ta rõ ràng si tâm mộng tưởng, chúng ta về nhà thôi.

Lâm Hàm Ngọc oán giận nói.

Lâm gia.

Ba tỷ muội trở về, mỗi người mỗi sắc mặt khác nhau, hình như đã xảy ra chuyện gì.

Bọn người hầu và quản gia cũng đều cảm thấy khó hiểu.

- Tiểu thư, làm sao vậy?

Lão quản gia này đã ở Lâm gia rất nhiều năm, thấy thế quan tâm hỏi các nàng.

- Không có chuyện gì.

Lâm Hàm Ngọc lắc lắc đầu.

- Các khuê nữ bảo bối của ta đã về rồi à!

Lâm Hào Minh nhìn thấy ba khuê nữ của mình, vui vẻ nở nụ cười.

- Các người làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?

Lâm thị vừa nhìn ba khuê nữ nhà mình, đã đoán được các nàng gặp phải chuyện gì bên ngoài rồi.

- Cha, mẹ, bọn con trên đường bị Hoàng Thái Long khi dễ, hấn ngắt mặt con, còn sờ soạng tay đại tỷ, nói mấy ngày nữa muốn tới Lâm gia cưới ba người bọn con làm thiếp.

Lâm Lan Nhi khóc sụt sùi nói.

- Tên vô liêm sỉ Hoàng Thái Long này khinh người quá đáng.

Lâm Hào Minh tức giận.

Nhưng hấn biết rất rõ tình cảnh bây giờ của Lâm gia, mặc dù là một trong tám gia tộc lớn nhất nhưng là gia tộc có thực lực yếu nhất.

Lâm gia bây giờ cũng chỉ có một mình hăn, không có thành tựu gì.

Hiện tại khuê nữ lại bị Hoàng Thái Long khi dễ, Lâm Hào Minh hiển nhiên không thể nhìn, nhưng nếu như muốn gây xích mích với Hoàng gia, bọn chúng sẽ tìm được một lý do để đối phó Lâm gia, đến lúc đó thì nguy.

- Hoàng gia ở đâu?

Vừa lúc đó, một thanh âm truyền đến.

- Hoàng gia ở thành tây.

Lâm Hào Minh nói, sau đó phản ứng lại.

- Nhi tử, con hỏi cái này để làm gì?

- Đệ đệ.

- Ca ca...

Thần sắc Lâm Phàm bình tĩnh, không buồn không vui, chắp hai tay sau lưng, sau đó nhìn về phía mọi người.

- Đợi mười một năm đúng là có chút buồn bực, đi tìm Hoàng gia đó giải sầu một chút.

Lâm Phàm cười nói, sau đó ngón tay khẽ động, một ánh hào quang bất ngờ từ phương xa xuất hiện.

Một thanh trường kiếm thường dùng để luyện võ phá không mà đến, sau đó xuất hiện trong tay hăn.

Thân thể Lâm Phàm khẽ động bay đi.

- Đệ đệ hăn...

Lâm Hàm Ngọc sửng sò, vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Con trai của ta không phải phế vật sao? Nó bắt đầu tu luyện từ khi nào mà vậy, hôm nay lại nói được nhiều như thế nữa?

- Không được, đi mau...

Lâm Hào Minh lúc này mới phản ứng lại, sau đó vỗ đùi, vội vàng đuổi theo Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 932: Run Tay

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đây là thiếu gia của Lâm gia đúng không, hẳn muốn làm gì vậy?
- Không biết, còn cầm kiếm nữa, chẳng lẽ muốn chém người sao?
- Lâm thiếu gia, rất ít ra ngoài, ta mấy năm qua cũng chỉ nhìn thấy hẳn được một hai lần thôi.

Đám dân thường chỉ chỉ trỏ trỏ Lâm Phàm, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mà lúc này, trên một gian tửu lâu.

Một nhóm nam nữ đang ngồi, một người trong đó là một ông lão, khí định thần nhàn, không nóng không vội.

- Trưởng lão, lần này chúng ta ra ngoài để thu nạp đệ tử có tiềm lực, những người này xét tới lui cũng chỉ có người trong tám đại gia tộc là có chút khả năng thôi.

Một người đàn ông mặt chữ quốc, vẻ mặt cung kính nhìn ông lão nói.

- Không vội, chậm rãi xem, chậm rãi chờ, trong dân chúng tầm thường, cũng có không ít đệ tử có tiềm lực, con em của tám đại gia tộc

này từ nhỏ đã dựa vào đan dược bồi dưỡng, so với người cùng lứa tuổi, tu vi tuy cao nhưng tiềm lực không đủ, con đường sau này sẽ rất khó đi.

Ông lão bình tĩnh nói.

- Biết rồi.

Nam tử gật gật đầu.

Những nữ tử bên cạnh đều quốc sắc thiên hương, yêu thích những món ăn ngon này không buông tay, các nàng chỉ đi theo trưởng lão ra ngoài dạo một vòng thôi, còn nhiệm vụ tìm kiếm sư đệ, cứ giao cho trưởng lão và sư huynh lo là được.

Các nàng làm gì rảnh để quan tâm mấy chuyện đó.

Đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên trở nên náo nhiệt.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Các nữ đệ tử tò mò áp sát vào rào chắn gỗ nhìn xuống tình huống phía dưới.

- Thiếu niên này là người nào? Cầm theo kiếm bên người, chắc muốn đi đánh ai à?

Những bình dân vừa đi lên từ phía dưới, mồm năm miệng mười bắt đầu nghị luận.

- Đây không phải thiếu gia Lâm gia sao? Nghe đồn là một phế vật, người nói xem hãn thế này muốn đi làm gì?

- Ai mà biết được.

...

Ông lão nhìn thoáng qua nhưng cũng không chú ý lắm.

Bởi vì Lâm Phàm nắm hệ thống nên khí tức của bản thân đã được3 giấu đi.

Lão giả cũng chỉ liếc mắt nhìn mà không để ý, tên này tư chất còn chưa đủ.

- Trưởng lão, thiếu niên này mi thanh mục tú ngược lại không tệ nhưng thực lực không ra làm sao.

Nam tử mặt chữ quốc nói.

- Đúng vậy.

Ông lão gật gật đầu, sau đó không nói tới nữa mà chỉ tiếp tục chờ đợi.

Hắn tin rằng nhất định sẽ có thể đợi được một đệ tử vừa mắt mình.

...

Thành tây.

Hoàng gia.

Hoàng Thái Long quần là áo lụa dạo một vòng rồi về nhà, sau khi nhìn thấy phụ thân, trực tiếp mở miệng nói mình muốn tới Lâm gia cầu hôn, cưới hết toàn bộ ba nha đầu kia.

Chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì nên phụ thân Hoàng Thái Long lập tức gật đầu đáp ứng.

Địa vị của Lâm gia ở Thăng Long Thành không ra làm sao, tuy trong mắt người dân bình thường là một gia tộc lớn, nhưng trong mắt Hoàng gia bọn họ, Lâm gia này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Một không có cao thủ tọa trấn, hai không có nội hàm.

Những nội hàm mà Lâm gia có đều bị Lâm Hào Minh làm hỏng hết rồi.

Nếu như năm mươi năm trước thì còn có thể, có điều những việc này đều trách những chuyện mà Lâm Hào Minh làm lúc trẻ, chuyện đó làm toàn bộ cao thủ Lâm gia đều bị phế bỏ.

Từ đó, Lâm gia đã không có cao thủ tọa trấn.

Ngoài cửa.

Lâm Phàm đứng nơi đó nhìn kiến trúc trước mắt.

Vàng son lộng lẫy, còn hùng vĩ hơn so với Lâm gia.

- Ai đấy?

Hộ vệ đứng trước cửa nhìn thấy một người thiếu niên tay cầm kiếm đứng trước cửa phủ, nổi giận quát lớn.

Những người dân chung quanh cũng bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Bọn họ không nghĩ tới thiếu gia Lâm gia vậy mà đến Hoàng gia, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi?

Bọn hộ vệ nghe đám quần chúng nói chuyện, có chút quái dị nhìn nhìn Lâm Phàm, bọn họ không nghĩ tới tiểu tử trước mắt này lại là thiếu gia Lâm Gia.

Lâm gia này dù là một trong tám gia tộc lớn, nhưng bọn họ cũng không thềm đặt trong mắt.

Sau đó, Lâm Phàm khẽ nâng kiếm, trường kiếm trong tay run lên, bạo phát một đạo ánh kiếm sáng chói.

Ầm ầm!

Kiếm ý ngập trời vụt lên từ mặt đất, toàn bộ thiên địa như bị nứt ra.

Cỗ kiếm ý này mệnh mông cuồn cuộn, khí tức không ai có thể phá vỡ.

Ngay lúc này, ông lão trên tửu lầu phía xa đột nhiên đứng lên, trong mắt lộ vẻ không dám tin, sau đó đưa mắt nhìn về phía xa.

- Kiếm ý thật bá đạo.

Trong lòng lão hoảng hốt, kiếm ý cỡ này có ý chí cực kỳ mạnh, có thể nói là cảnh giới Kiếm đạo Vô Thượng.

Lão không chút do dự lấp loé thân hình, chạy đến hướng cổ kiếm ý kia bộc phát.

- Trường lão.

Đông đảo đệ tử cũng theo sát phía sau, bọn họ đều cảm giác được sự tồn tại của cổ kiếm ý này.

Lúc này, tại Hoàng gia.

Mọi người xung quanh trợn mắt há mồm co quắp ngồi dưới đất, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Mà lúc này, Lâm Hào Minh cũng vừa chạy tới, khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt cũng hoàn toàn đứng hình.

- Tiểu đệ hẩn...

Lâm Hàm Ngọc cũng vô cùng ngạc nhiên.

Giờ khắc này, chỉ thấy cổ trạch Hoàng gia bị kiếm ý chia thành hai nửa, mặt đất từ từ nứt ra từng đường từng đường, vết nứt này do Lâm Phàm hạ thủ lưu tình, bằng không đã tạo thành vực sâu vạn trượng rồi.

- Ha ha, kiếm ý trở nên ngang tàng hơn so với thời điểm ở Cổ Thánh Giới rồi.

Trong lòng Lâm Phàm kinh ngạc, nhưng mà hẩn cũng không để trong lòng.

Nhưng Lâm Phàm không biết, bên trong khoảng mười một năm này, bởi vì thiên địa pháp tắc nơi này quá mức hoàn chỉnh, nên vô hình để thực lực hãn chậm rãi tăng lên,

- Con trai của ta, người... Người.

Lâm Hào Minh đi tới bên cạnh Lâm Phàm, vẻ mặt kinh ngạc, thật sự không thể tin được.

Con trai của hãn sao lại bá đạo như vậy được.

- Làm cần...

Đúng lúc này, trong sân Hoàng gia truyền đến một tiếng hét lớn.

Một luồng hơi thở mạnh mẽ trực tiếp quét tới, nghiền ép tất cả mọi người.

Lâm Phàm đã sớm cảm ứng được Hoàng gia này có một người tài, tu vi Chí Tôn Cảnh đại viên mãn.

Đối với Hoàng gia này, coi như cấp bậc lão tổ rồi.

Chiêu kiếm này giương kích toàn bộ Hoàng gia, cổ trạch bị chia làm hai, nếu còn không kinh động tới hãn thì thực sự gặp quỷ rồi.

- Lâm gia tiểu nhi vậy mà lại dám hủy Hoàng gia của ta, tìm chết.

Một đạo phong mang đột nhiên bạo phát.

- Cẩn thận.

Lâm Hào Minh kinh hãi biến sắc, luồng hơi thở này thật sự quá kinh khủng.

Mà Lâm Phàm lúc này cũng chỉ cười nhạt một tiếng, năm ngón tay nắm vào trong hư không, trong nháy mắt bắt lấy đối phương kéo về phía mình.

- Người...

Chẳng biết từ lúc nào, hừ không trước mặt Lâm Phàm hơi hé mở, tổ tiên Hoàng gia trực tiếp bị Lâm Phàm bạo lực kéo ra, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

- Người rốt cuộc là ai?

Hoàng tổ kinh hãi biến sắc, hẳn không tin được thực lực của thiếu gia Lâm gia này có thể kinh khủng đến thế.

- Lâm Phàm.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó, ngữ khí hẳn bình tĩnh tựa như đang tán gẫu.

- Hoàng Thái Long, người ra đây cho ta.

Giờ khắc này, trong đại sảnh Hoàng gia, cả người Hoàng Thái Long choáng váng, co quắp ngồi dưới đất nhìn rãnh sâu dưới chân, đặc biệt khi nghe Lâm Phàm gọi tên mình, càng sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch.

- Không nghĩ tới lão phu vậy mà nhìn lầm.

- Ông lão vừa chạy tới từ tửu lâu khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

- Người rốt cuộc muốn làm gì?

Thanh âm Hoàng tổ có chút run rẩy.

- Không muốn làm gì cả, nghe nói Hoàng Thái Long muốn tới Lâm gia cầu hôn, muốn bức hôn ba tỷ muội của ta, Lâm Phàm ta tới xem một chút hẳn có năng lực gì mà sủa khét như vậy.

Lâm Phàm nói.

- Vậy, người vì sao phải hủy Hoàng gia ta?

Hoàng tổ nghe chuyện này, nhất thời bi phẫn trong lòng, chỉ là việc nhỏ thôi mà, đâu nhất thiết phải làm vậy chứ..

- À, tay ta hơi run, nên lỡ tay...

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng.

Hoàng tổ nghe hắn nói thế, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, tay run mà đã có thể hủy Hoàng gia của ta, chuyện này... Này... cmn...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 933: Làm Ra Vẻ Muốn Lên Trời!

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tại các đại gia tộc khác.

Trần gia.

- Cái gì, người nói thiếu gia phế vật kia của Lâm gia dùng một chiêu kiểm chém Hoàng gia ra làm hai, còn tiện tay trấn áp Hoàng tổ?

- Đúng, tên thiếu gia của Lâm gia kia không phải phế vật, thực lực hẳn quá khủng bố.

- Tại sao lại như vậy...?

Vũ gia!

Ngô gia!

Thời điểm biết chuyện này, từng tên gia chủ của sáu gia tộc lớn nhất còn lại đều cảm thấy lơ mơ, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

...

Trước cửa Hoàng gia!

Hoàng Thái Long run rẩy đứng một chỗ, hai chân run lên, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Hắn không nghĩ tới thiếu gia phế vật của Lâm gia lại cường hãn đến như vậy, ngay cả lão tổ tông cũng không phải đối thủ của đối phương, càng không cần phải nói tới hắn.

- Thần Thiên Vị tăng bảy, thực lực cận bã như thế mà cũng muốn bức hôn người Lâm gia ta, ai cho người can đảm này vậy?

Về mặt Lâm Phàm hồ hững, nhưng lời nói của hắn lại khiến nội tâm Hoàng Thái Long càng run rẩy.

- Ta... Ta.

Hoàng Thái Long tính ra lớn hơn Lâm Phàm không ít tuổi, nhưng dưới khí thế của Lâm Phàm, đã bị dọa sợ đến nỗi không dám lên tiếng.

Khủng bố, thật sự quá khủng bố.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng điên cuồng hét lên.

Người trâu bò như thế còn che giấu thực lực làm gì.

Giả làm một phế vật mà còn giả đến nhiều năm như vậy.

Nếu như sớm biết người trâu bò, lão tử cũng không dám chọc giận Lâm gia các người.

- Lâm gia chủ, xin lệnh lang bớt giận a, Hoàng gia ta xin lỗi.

Hoàng gia gia chủ cầu xin tha thứ.

Miệng Lâm Hào Minh bây giờ mở lớn đến nỗi có thể nhét vào một quả trứng.

Hắn không nghĩ tới nhi tử trăm mặc ít nói, lại không thích tu luyện này của mình lại bá đạo như vậy, quả thực quá nghịch thiên rồi.

Đặc biệt khi nghe Hoàng Nham cầu xin tha thứ, càng khiến tâm tình Lâm Hào Minh thoải mái.

Sống mấy chục năm trời, chỉ có hôm nay sáng khoái nhất.

- Hoàng Nham, con trai của ta cũng không phải phế vật giống như ngoại giới đồn đại, hẳn từ thời điểm ra đời đã biểu hiện ra thiên phú võ đạo bất phàm, những năm gần đây vẫn luôn chuyên tâm tu luyện.

- Mà Lâm Hào Minh ta cũng không phải là người thích khoe khoang, chỉ muốn cố gắng tiếp tục sinh sống trong Thăng Long Thành thôi, trước giờ vẫn không có làm sáng tỏ chuyện này, nếu như không phải con trai người quá đáng, ta nghĩ con trai ta cũng sẽ không tìm Hoàng gia người để gây phiền phức đâu.

- Dù sao Lâm gia ta vẫn luôn rất biết điều.

Lâm Hào Minh cảm thán.

- Vâng, đúng thế, Lâm lão ca nói rất đúng, là do con trai ta không đúng, kính xin Lâm lão ca bớt giận.

Hoàng Nham cúi thấp đầu nói.

Ngay cả lão tổ cũng không phải đối thủ của hắn, còn nói cái rắm.

Nếu như khiến tiểu tử này không cao hứng, trực tiếp diệt luôn Hoàng gia, cũng không ai dám nói gì cả.

Tâm tình Lâm Hào Minh vào lúc này giống như vừa mới lên “đỉnh” Vu Sơn vậy, vô cùng sáng khoái.

- Con à, người xem Hoàng bá bá cũng đã nói vậy rồi, không bằng bỏ qua đi, không thể để người ta nói Lâm gia chúng ta quá mức hẹp hòi.

Lâm Hào Minh nói.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Hoàng Nham, cổ tay khẽ động, kiếm ý tung hoành.

Xoạt xoạt!

- A!

Hoàng Thái Long thê thảm thét lớn, cổ tay trực tiếp bị chém gãy.

- Đã như vậy thì quên đi, bất quá bàn tay này của người sẽ bị cắt đứt ba năm, có vấn đề gì không?

Lâm Phàm nói.

Thực lực tên này là Thần Thiên Vị tầng bảy, có thể khôi phục tứ chi, có điều chỗ cổ tay đã bị kiếm khí phong tỏa, trừ phi có cường giả vượt qua Viễn Cổ cảnh đại viên mãn đến đây, bằng không sẽ không ai có thể xua nó đi được.

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề.

Hoàng Nham lập tức nói.

Lâm Phàm xoay người chuẩn bị rời khỏi.

Ba tỷ muội của Lâm Phàm lúc này vẫn còn há to miệng.

- Ca, người thật lợi hại.

- Tiểu đệ, người ẩn giấu cũng quá sâu đi.

Lâm thị cũng tròn tròn mắt, người này đúng là con trai của mình sao?

Nhưng Lâm thị nghĩ không sai, Lâm Phàm này xác thực không phải con trai nàng, chỉ mượn thân thể nàng mà thôi, bất quá Lâm Phàm cũng uống sữa mẹ một năm, cũng coi như một nửa ruột thịt.

Đoàn người Lâm gia chuẩn bị rời khỏi, thì đột nhiên trưởng lão lúc này trên tửu lâu bỗng đi ra, chặn đường nói.

- Tiểu tử, thực lực ngươi không tệ, có muốn vào tông môn của ta hay không?

Thanh Dương Tử khẽ vuốt chòm râu bạc trắng, dáng dấp đầy vẻ cao nhân.

Lâm Hào Minh nghi hoặc, không biết chui đâu ra một ông lão thế này, nhưng thời điểm nghe hai chữ tông môn, đôi mắt hắn liền phát sáng.

- Tiền bối, xin hỏi tông môn nào?

Lâm Hào Minh lập tức hỏi.

Tông môn là tồn tại cường đại nhất trên Vô Tận đại lục a.

Không biết có bao nhiêu người muốn gia nhập tông môn, nhưng không được người ta coi trọng..

Bây giờ, lại có tông môn chủ động muốn cho con trai mình gia nhập, chuyện này khiến Lâm Hào Minh cực kỳ hưng phấn.

Đám người Hoàng gia khi nghe lời của lão giả, cũng dừng bước chân, bọn họ cũng bị những câu nói này hấp dẫn.

Tông môn!

Đây là tồn tại cao không thể với tới a!

Nếu có con cháu gia nhập tông môn, sẽ nhất phi trùng thiên, gà con sẽ hóa thành Phượng Hoàng.

Gia tộc, vân vân các thứ sao còn lọt vào mắt nữa.

- Thiên Địa Tông.

Thanh Dương Tử rất bình tĩnh nói, trong lòng cũng mong đợi nhìn thấy sự khiếp sợ của mọi người.

Thiên Địa Tông danh tiếng rất lớn, một trong chín đại tông môn của Vô Tận đại lục, không biết có bao nhiêu người muốn gia nhập Thiên Địa Tông.

Quả nhiên...

Khi Thanh Dương Tử nói ra danh hiệu tông môn, ngoại trừ Lâm Phàm a, tất cả mọi người đều kinh hãi.

- A, Thiên Địa Tông, thật khó tin.

Lâm Hào Minh khiếp sợ, sau đó lôi kéo Lâm Phàm.

- Con à, đại tông môn đó, nếu người trở thành đệ tử Thiên Địa Tông, sẽ mang lại vinh quang cho gia tộc.

- Đến lúc đó, còn ai dám nói phụ thân người vô dụng nữa, dù sao nếu không có phụ thân ta thì làm sao có nhi tử lợi hại như người được, hắc hắc.

Hoàng gia gia chủ và lão tổ khi nghe nói đến Thiên Địa Tông, trong lòng càng cứng lại.

Lâm gia được liệt vào tám gia tộc lớn nhất là không thể phủ nhận.

Huống hồ, nếu tiểu tử này thu được thành tựu, Thăng Long Thành này cũng không chứa nổi Lâm gia.

Mà lúc này, trong lòng Lâm Phàm cũng vô cùng vui mừng, bước thứ nhất của hắn chính là muốn gia nhập tông môn, nhưng không ngờ tông môn này vậy mà tự mình chủ động đưa tới cửa.

Bất quá, Lâm Phàm cũng không thể ngay lập tức chấp nhận gia nhập đại tông được.

Thiên Địa Tông này danh tiếng tuy lớn thế, thực lực cụ thể như thế nào vẫn chưa biết rõ.

Nếu chấp nhận gia nhập Thiên Địa Tông, cuối cùng mới phát phát hiện tông môn này không lớn, cho dù muốn khóc cũng không còn kịp nữa a.

- Lão đầu, ba ngày sau đánh với ta một trận, nếu thực lực người có thể khiến ta thoả mãn, ta sẽ gia nhập Thiên Địa Tông.

Lâm Phàm nói.

- Tiểu tử, người quá càn rỡ.

Đệ tử bên cạnh Thanh Dương Tử nghe hẳn nói như thế, nhất thời nổi giận.

- Ha ha, được, ba ngày sau, lão phu tới gặp viên ngọc quý người một lần nữa.

Thanh Dương Tử cười lớn.

Mọi người chung quanh lại lần nữa chấn kinh.

Lâm Hào Minh cũng cuống lên.

- Con của ta ới, người muốn làm gì vậy, đây chính là Thiên Địa Tông đó con!

Lâm Hào Minh nói.

Lâm Phàm cười cợt, chắp hai tay sau lưng, trực tiếp trốn vào hư không.

- Hi vọng, người đừng để ta quá thất vọng.

Phù phù!

Thời khắc này, mọi người suýt chút nữa quỳ xuống.

Lâm Hào Minh cũng suýt chút ngã xuống đất, trong lòng hô to, con trai của ta từ khi nào lại trang bức như vậy, ta cũng không có dạy nó nha.

Đám người Hoàng gia cũng trợn tròn mắt.

Tùy hứng, bá đạo, hung hăng.

Ngược lại, ánh mắt ba tỷ muội Lâm Phàm lại tỏa sáng rực rỡ.

- Đệ đệ thật đẹp trai.

- Ca ca thật bá đạo a.

...

Thanh Dương Tử nhìn về phía xa.

- Tiểu tử này có chút bá đạo.

- Trưởng lão, để chúng ta đi giáo huấn tiểu tử này, đúng là không biết trời cao đất rộng.

Đám đệ tử nổi giận, cảm thấy tiểu tử này thật sự quá càn rỡ.

Có thể được Thiên Địa Tông vừa ý đó là phúc khí tu luyện mấy đời mới có rồi.

- Không cần.

Thanh Dương Tử khoát tay, vể mặt hờ hững.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 934: Bất Đắc Dĩ

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chuyện của Hoàng gia, trong vòng một ngày lan truyền khắp Thăng Long Thành.

Người dân khi nghe được tin này, ý nghĩ đầu tiên chính là không tin.

Thiếu gia Lâm gia càn quét Hoàng gia?

Còn chém đứt hai tay thiếu gia Hoàng gia?

Con mẹ nó... hãy nói rằng đây là chuyện vợ vãn đi.

Nhưng khi bọn họ đi ngang qua Hoàng gia, thời điểm nhìn thấy một cái rãnh, nội tâm đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Dưới cái nhìn của bọn họ, chuyện này thật sự rất trâu bò a.

Đồng thời ngoại giới còn đồn, Thiên Địa Tông muốn thu nhận thiếu gia Lâm gia làm đệ tử, nhưng Lâm gia thiếu gia muốn giao đấu với một trưởng lão Thiên Địa Tông để xem xét năng lực Thiên Địa Tông.

Chuyện này càng truyền càng mơ hồ, đến cuối cùng liền trực tiếp nghịch thiên.

Gia chủ cùng những lão tổ của những gia tộc lớn khác đều đứng ngồi không yên.

Chuyện này dù sao cũng là một chuyện lớn a.

Người quản sự của những gia tộc lớn bắt đầu trở nên bận rộn.

Thực lực thiếu gia Lâm gia rất lợi hại nhưng vẫn chưa khiến bọn họ khiếp sợ lắm, nhưng những gì xảy ra lúc sau quả thực rất dọa người.

Thiên Địa Tông muốn thu nhận Lâm gia thiếu gia làm đệ tử.

Đây chính là Thiên Địa Tông đó.

Vô số người suy nghĩ nát óc cũng chưa chắc có thể tiến vào tông môn.

Thiếu gia Lâm gia này nếu như gia nhập tông môn, sau đó sẽ thăng chức rất nhanh, tới lúc đó những gia tộc bọn họ trong mắt người ta cũng chỉ là giun dế mà thôi.

Chuẩn bị hậu lễ!

Chuẩn bị người a.

....

Lâm gia.

Tiểu tam tử đột nhiên trở nên trâu bò, gây nên chấn kinh cho mọi người.

- Con trai của ta, người sao có thể trâu bò được như vậy ạ?

Lâm Hào Minh không dám tin hỏi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù đánh chết hăn, hăn cũng không thể tin được.

Lão tổ của nhà họ Hoàng rất lợi hại, vậy mà lại bị con trai mình một tay vỗ lầy, việc này cần nhiều sức mạnh a.

- Không cần thận trở nên lợi hại vậy thôi hà.

Lâm Phàm thật sự không biết nên trả lời như thế nào, đối với Lâm Hào Minh này, Lâm Phàm thật sự cảm thấy cạn lời.

Lâm gia trong tay hắn có thể xem là một bi kịch.

Nếu không phải do mấy gia tộc khác không muốn động đến hắn, đồng thời Lâm Hào Minh này cũng biết nhượng bộ, bằng không Lâm gia đã sớm không còn rồi.

- Lợi hại.

Lâm Hào Minh tin, không cần thận liền trở nên trâu bò, lý do này hắn cho điểm tối đa.

- Nương tử à, bụng của nàng thực là tài nha, nàng chính là quý nhân của Lâm gia ta đó.

Lâm Hào Minh ôm lấy nương tử nói.

Lâm thị cười tươi như hoa, rất vui vẻ, dưới cái nhìn của nàng, mình thật sự rất tài a.

- Ca, ta vẫn cho rằng ngươi không được chứ, để xem sau này còn ai dám bắt nạt ta.

Lâm Lan Nhi hưng phấn nói.

Đại tỷ Lâm Hàm Ngọc, nhị tỷ Lâm Phi Tuyết lúc này cũng đang vây quanh bên người Lâm Phàm, muốn nhìn thấu tiểu đệ này của mình.

Không nói một tiếng, mỗi ngày buồn bực đều không lên tiếng, các nàng đều vẫn lo rằng tiểu đệ của mình thật sự bị dị tật.

Nhưng tình huống xảy ra hôm nay đã khiến các nàng sợ hãi, nói không ra lời.

Lợi hại, thật sự quá thật lợi đi chứ.

Mà người này đúng là tiểu đệ của các nàng à?

- Ta đi nghỉ trước.

Lâm Phàm trực tiếp bại lui, nếu như cứ tiếp tục ở đây, không biết sẽ bị hỏi bao nhiêu thứ.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, đám người Lâm gia lại bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Đối với bọn họ, việc xảy ra hôm nay là một chuyện lớn a.

....

Ngày hôm sau!

- Lão gia, lão gia....

Lão quản gia vội vội vàng vàng chạy tới.

Hắn biết thiếu gia của mình hôm qua bỗng nhiên trở nên nổi bật, bọn họ mặc dù là hạ nhân, nhưng trong lòng cũng rất hưng phấn.

Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên.

Thiếu gia lợi hại như vậy, Lâm gia còn có thể sa sút hay sao? Nhất định sẽ càng thêm lợi hại, bọn họ thân là hạ nhân, ở bên ngoài sẽ có một chút mặt mũi a.

- Chuyện gì?

Lâm Hào Minh hưng phấn cả một đêm, đến tận hôm nay vẫn có chút hưng phấn.

- Gia chủ Ngô gia đến, còn mang theo không ít thứ, nói muốn gặp ngài.

Lão quản gia nói.

- Để hãnh vào đi.

Lâm Hào Minh đứng thẳng lưng, nói chuyện cũng không còn lo lắng nữa, sau đó đi về ghế chủ vị uống trà, lẳng lặng chờ đợi.

- Ai nha, Lâm huynh....

Gia chủ Ngô gia nhiệt tình như lửa tiến đến, nét mặt tươi cười, tựa như xuân về hoa nở, hết sức hòa thuận.

- Hóa ra là Ngô gia chủ, đến đây, mời ngồi.

Lâm Hào Minh cười nói, ngay cả móng cũng chưa từng động dấy.

Hiện tại nhi tử hãnh trở nên trâu bò, phụ thân hãnh cũng phải lấy ra một chút uy phong.

- Lâm huynh, xin chúc mừng!

Ngô gia chủ chúc mừng.

Lâm Hào Minh cười cợt, tuy nhìn rất bình tĩnh, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười, nhưng sâu trong nội tâm vẫn có cảm giác tự hào.

- Lâm huynh, lần này ta đến là muốn thương thảo một chuyện với người, hi vọng Lâm huynh tác thành a.

Ngô gia chủ nói.

- Ngô gia chủ xin mời nói.

Lâm Hào Minh nói.

- Khuê nữ của ta năm nay mười ba tuổi, muốn tìm cho nó một hôn sự, nhi tử của Lâm huynh năm nay cũng đã mười một rồi, tại hạ vừa hay nghĩ đến một chuyện tốt, muốn tác hợp cho chúng nó, chỉ là không biết ý của Lâm huynh thế nào?

Ngô gia chủ nói.

- Đây là chuyện tốt a, nghe nói khuê nữ Ngô gia chủ xinh đẹp như hoa, cũng là một đóa kim hoa của Thăng Long Thành.

Lâm Hào Minh nói.

Trong lòng hẳn bắt đầu nghĩ đến một vài chuyện.

Nhi tử của mình chắc chắn muốn đến Thiên Địa Tông, chuyến đi này cũng không biết phải bao lâu mới có thể trở về.

Nếu như cưới cho hẳn một người vợ, lưu lại dòng dõi, là chuyện nên làm.

Huống hồ tạo quan hệ tốt đẹp với những gia tộc khác là chuyện hết sức tất yếu.

Ngô gia chủ vừa nghe Lâm gia chủ đồng ý, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Nhưng vừa lúc đó, Lâm quản gia lại xuất hiện.

- Lão gia, gia chủ nhà họ Vũ đến bái phỏng.

- Mời.

....

- Lâm huynh, Vũ mỗ không mời mà đến, xin huynh đừng trách, lần này đến đây chủ yếu muốn cho khuê nữ nhà ta một mối hôn sự, muốn trở thành thông gia với Lâm huynh đây.

Vũ gia chủ đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp lên tiếng.

- A....

Lâm Hào Minh sững sờ, nhất thời có chút khó xử.

- Vũ huynh à, Ngô huynh cũng đến đây nói chuyện hôn sự, chuyện này....

Lâm Hào Minh còn chưa nói hết.

Lão quản gia lại chạy tới.

- Lão gia, Hoàng gia chủ đến.

- Mời....

Lâm Hào Minh cảm thấy đầu mình muốn phình to, đám người kia muốn làm gì vậy.

- Lâm lão ca, hôm qua thực sự xin lỗi, do Hoàng mỗ quản giáo nó không tốt, lần này ta đến đây muốn nói đến chuyện hôn sự....

Lão quản gia đã chạy tới chạy lui vài chuyển, thở hồng hộc, giờ khắc này lại chạy tới.

- Lão gia, gia chủ Thân gia đến rồi....

- Mời....

Lâm Hào Minh muốn bùng nổ rồi, mấy người này muốn làm gì đây, không lẽ đều tới cầu thân.

- Ha ha, Lâm huynh a....

Thân gia chủ vừa đến, vừa nhìn những gia chủ các gia tộc khác một chút, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

Lại tới nói việc hôn nhân.

Sau đó không lâu lắm, mấy nhà còn lại đều tới.

Thời khắc này, trong đại sảnh giống như cái chợ bán thức ăn, thất đại gia chủ không biết vì sao lại cạnh tranh rùm beng.

- Lão Hoàng Mao, đám khuê nữ của người đều trên mười sáu tuổi rồi, còn không thấy ngại mà đến đây cầu thân, người không thấy mất mặt à.

- Hừ, mười sáu thì làm sao? Khuê nữ của ta đẹp thứ tư Thăng Long Thành, khuê nữ nhà các người có đẹp bằng khuê nữ nhà ta không?

- Các người đừng nói nữa, khuê nữ các người sao có thể so được với khuê nữ của ta chứ...

Lâm Hào Minh hơi lui về sau một bước, không khí hiện trường thay đổi.

Nhi tử này của mình sao lại nổi tiếng thế chứ.

Có điều nếu như cưới toàn bộ về, một người sinh hai đứa, không phải hương hỏa Lâm gia sẽ rất thịnh vượng hay sao....

Này không sai.

Chuyện này nếu để Lâm Phàm biết, hẳn tuyệt đối sẽ bùng nổ.

Người nghĩ ca ngựa giống chắc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 935: Tình Hình Gì Đây?

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bây giờ, tình huống hiện trường có chút hỗn loạn.

Gia chủ bảy gia tộc lớn cãi vã không ngừng, không ai nhường ai, đều nói khuê nữ của mình giống như Thiên tiên.

Lâm Hào Minh trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể đứng một bên nhìn của bọn hắn cãi vã.

- Phụ thân, làm sao vậy?

Lâm Hàm Ngọc nghe đại sảnh có chút ồn ào nên đến xem một chút có chuyện gì.

- Bọn họ đều muốn gả con gái cho đệ đệ người, nhưng mà, quá nhiều người, không biết nên chọn thế nào.

Lâm Hào Minh khó khăn nói.

Lâm Hàm Ngọc sững sờ, sau đó phì một tiếng bật cười, nhưng nàng cảm thấy, đệ đệ định hôn vào lúc này có lẽ hơi sớm.

- Phụ thân, không bằng để cho bọn họ kêu khuê nữ của mình đến, sau đó từ từ chọn, có được không?

Lâm Hàm Ngọc nói.

Nàng thật sự không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy, bất quá nàng biết, tất cả những chuyện này đều bởi vì đệ đệ nàng rất lợi hại.

Về sau thành tựu vô hạn.

Bảy gia chủ của các đại gia tộc đều đích thân đến đây.

- Ồ, đúng rồi.

Lâm Hào Minh vỗ đùi, sau đó ngăn tình huống hiện trường lại.

- Các vị, mọi người đều nói nữ nhi của mọi người đẹp như thiên tiên, không bằng gọi tới đây để chúng ta cùng nhìn một chút, có được không?

Lâm Hào Minh vừa nói ra lời này, đám đại gia chủ lập tức đồng ý, đánh thếp vẫn cần tự thân cứng rắn, dựa vào sự thật mà nói chuyện.

Sau đó mọi người rời khỏi, từng người chạy về nhà kêu khuê nữ mình đi tới liêu mạng.

Sau khi mọi người tản ra, Lâm Hào Minh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống này thật quá bốc lửa.

- Gọi các muội muội con tới đây, để các nàng hỗ trợ nhìn một chút.

Lâm Hào Minh nói.

- Vâng.

Lâm Hàm Ngọc gật đầu, dưới cái nhìn của bọn họ, đây là một việc lớn a, phải vì đệ đệ chọn một nương tử thật hoàn mỹ mới được.

Thời điểm Lâm Phi Tuyết cùng Lâm Lan Nhi biết được mình sẽ chọn nương tử cho Lâm Phàm, từng người đều đầy lòng hiếu kỳ đi đến đại

sánh.

Việc này là một việc trọng đại nha.

Lâm gia chỉ có duy nhất một nhi tử, các nàng dĩ nhiên muốn để Lâm gia trở nên náo nhiệt hơn.

Cũng không lâu lắm, Thất đại gia chủ đã dẫn khuê nữ nhà mình đến.

Thời điểm tiến vào Lâm Gia, một hàng cảnh đẹp kinh động sự chú ý của mọi người.

Lâm Hào Minh nhìn một chút, cũng gật gật đầu.

- Không tồi, đúng là rất khá a.

Hoàng gia chủ đẩy khuê nữ của mình ra ngoài.

- Lâm huynh mời huynh nhìn một cái, như thế nào?

- Không rồi.

Lâm Hào Minh lập tức mở miệng nói.

Hoàng gia chủ này tuy đáng dấp không ra sao, nhưng khuê nữ của hẳn không phải chỉ dùng trưng cho đẹp, muốn cái gì có cái đó, vóc người cân xứng, thuộc hàng mỹ nữ cao cấp.

- Hừ, Lâm huynh thấy khuê nữ của lão phu như thế nào?

Thân gia chủ xem thường Hoàng gia chủ, sau đó đẩy khuê nữ của mình ra ngoài.

Lâm Hào Minh vừa nhìn một cái, còn gật đầu mạnh hơn.

- Không tồi.

Những cô gái bị phụ thân kéo ra khỏi hàng cũng đều cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng cũng không thể làm gì khác.

Lúc đầu nghe phụ thân nói muốn tìm cho mình một trượng phu, các nàng đều cảm thấy có chút mâu thuẫn, thời điểm biết được là vị thiếu gia kia của Lâm gia, mâu thuẫn trong tâm lý càng lớn hơn.

Cũng không biết gả cho một tên phế vật để làm gì.

Nhưng sau khi nghe chuyện của Lâm Phàm, mỗi một người đều thay đổi 180 độ, cam tâm tình nguyện.

Cường giả, trẻ tuổi, đẹp trai.

Đây là bạch mã vương tử hoàn mỹ trong lòng các nàng.

Đặc biệt khi biết tỉ lệ cạnh tranh tương đối lớn, các nàng chuẩn bị trang phục càng tỉ mỉ xinh đẹp hơn.

- Các người thì tính là gì, nhìn khuê nữ của ta một chút thử xem.

Những gia chủ khác cảm giác, nếu không chủ động, chắc chắn sẽ bị bọn họ chiếm hết tiên cơ.

Lâm Hào Minh gật đầu liên tiếp, sau đó hỏi khuê nữ của mình.

- Các người thấy thế nào?

- Đều rất tốt.

Lâm Hàm Ngọc gật đầu, nếu như gả những cô gái này cho đệ đệ thì cũng xứng đôi, đặc biệt trong đó có mấy người tu vi cũng không yếu, hiển nhiên thiên tư không tồi.

- Những tỷ tỷ này đều rất đẹp a.

Lâm Lan Nhi nói.

Lâm Hào Minh cũng rất thoả mãn, đặc biệt khi các khuê nữ đều nói như vậy.

- Lâm huynh, người nói đi, chọn ai?

Hoàng gia chủ nói.

Nhất định là khuê nữ của ta hơn một bậc, khuê nữ các người còn kém xa lắm.

- Không biết xấu hổ, người có thể nhìn vào lương tâm của mình để nói chuyện không?

....

Trong khoảng thời gian ngắn lại tiếp tục rùm beng.

Lâm Hào Minh nhìn tình huống trước mắt, đầu phình to lần nữa, nếu chỉ chọn một thì thật có chút khó nói.

Có thể sẽ phát sinh một hồi huyết chiến.

- Cha, nếu không thì chọn hết đi.

Lâm Hàm Ngọc nói.

Lâm Hào Minh không nói gì, quả thực chỉ có phương pháp này tốt nhất.

Làm như vậy, không đắc tội với nhà nào, sau này còn có thể sống chung hòa bình a.

- Thiên kim của các vị đều rất tốt, không bằng đều vào Lâm gia của ta có được không?

Lâm Hào Minh nói.

Mọi người vừa nghe vậy, nhất thời lộ vẻ do dự, sau đó hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cắn răng.

- Tốt, đề nghị này không tồi.

Thất đại gia chủ đều thấy, nếu như không kết thông gia với Lâm gia, sau này sẽ có chút nguy hiểm.

Đã như vậy, có thể duy trì thế lực ở Thăng Long Thành vững vàng được rồi.

Tuy nói sau đó Lâm gia sẽ lớn nhất, nhưng ít ra bảy gia tộc bọn họ vẫn ở vị trí đồng nhất.

- Bây giờ, ta đi thông báo cho ca ca.

Lâm Lan Nhi hưng phấn nói, sau đó chạy về phía Lâm Phàm.

- Lâm huynh, sự tình đã được quyết định, không bằng để chúng ta gặp mặt Lâm thiếu gia được không?

Một gia chủ nói.

- Tốt, mời các vị đi theo ta.

Lâm Hào Minh nói.

....

Lúc này, tại một tòa tiểu viện tinh xảo.

Lâm Phàm chân đạp mặt nước đứng trên hồ, mí mắt khép hờ, tâm trí rót vào trong thiên địa.

Thời điểm cảm nhận được pháp tắc thiên địa, Lâm Phàm mới hiểu đại lục Vô Tận này rực rỡ biết bao.

Sức mạnh thiên địa, cấu tạo thiên địa ở đây so với Cổ Thánh Giới sau khi vạn giới dung hợp còn khổng lồ, nghiêm mật hơn.

Phương thế giới này quả nhiên rất trâu bò.

Lâm Phàm tràn đầy ý chí chiến đấu, điều quan trọng bây giờ chính là nhanh chóng gia tăng thực lực bản thân.

Thiên Địa Tông đúng là không tồi.

Bất quá, Lâm Phàm cũng không muốn làm một đệ tử bình thường, vô luận như thế nào cũng phải bước cao hơn một chút.

Chỉ có như vậy mới có thể được coi trọng, rồi tiếp xúc võ đạo thần thông có cấp độ cao hơn.

- Ca....

Ngay thời điểm Lâm Phàm đang đắm chìm trong suy nghĩ, Lâm Lan Nhi từ đằng xa chạy tới.

- Phụ thân tìm cho người một đồng nương tử.

Trước khi nghe câu nói này, Lâm Phàm cũng không có bao nhiêu phản ứng, nhưng thời điểm nghe được câu tiếp theo hẳn trở nên sững sờ.

Phụ thân này con mẹ nó đang muốn làm gì nữa đây?

Nương tử?

Tiểu gia hiện tại cũng chỉ có mười một tuổi thôi, lúc này tìm nương tử có phải hơi sớm quá hay không?

Mà trọng điểm cũng không phải cái này.

Mà cái cụm từ một đồng nương tử kia kìa

Lời này có ý gì? Trong lòng hẳn cảm giác không ổn.

Đúng lúc này, phương xa truyền đến tiếng âm ỉ.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn tới, chỉ thấy Lâm Hào Minh dẫn một đám người đi về phía mình.

Theo sát sau lưng hắn, là một đám muối tử.

Những muối tử này tuổi tác không lớn, cũng chỉ mười mấy tuổi thôi.

Nhỏ tuổi nhất cũng chỉ có mười một, mười hai tuổi.

Con mẹ nó, cái quái gì đây, một đám nương tử.

Nếu ở đời trước, thấp nhất là ba năm, cao nhất là tử hình nha.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 936: Bắt Đầu Giao Đấu

Người dịch: Minh Thư

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Nhi tử, người mau tới đây nhìn nương tử mà phụ thân chọn cho người nè.

Từ xa, Lâm Hào Minh mở miệng hô lớn.

Những tức phụ này không tệ, hẳn rất hài lòng, chỉ cần nhi tử đồng ý, cưới hết cũng chả thành vấn đề.

Lâm Phàm rất ít xuất hiện ở Thăng Long Thành, tiểu thư những gia tộc này đương nhiên chưa từng thấy qua. Bây giờ, các nàng biết mình sắp thành thê thiếp của hắn, đương nhiên muốn nhìn một chút xem phu quân tương lai đáng vẻ như thế nào.

Thời điểm nhìn thấy Lâm Phàm, các nàng thật không thể dời mắt khỏi hắn, trên mặt hồ, dáng người tuấn tú, tóc dài bông bênh, đáng vẻ hờ hững thêm một chút hơi thở bá đạo, làm cho các nàng trầm luân.

Lúc này, các nàng đã có dự định cho tương lai của chính mình, nếu như không có thiên phú võ đạo, hôn nhân căn bản không đến lượt mình tự làm chủ.

Nhưng nếu không thể tự mình làm chủ, cũng phải tìm một người vừa mắt một chút. Bây giờ, vừa nhìn thấy Lâm Phàm, đã bị hắn thu hút. Nếu

như lúc trước, còn có chút bận tâm, hiện tại đã hoàn toàn nguyện ý rồi, các nàng nguyện ý làm nương tử của thiếu gia Lâm gia.

Những đại gia chủ khi nhìn thấy bóng người trên mặt hồ kia, trong mắt cũng tản ra tia sáng.

Đây là thiếu gia của Lâm gia à.

Mười một năm không có tiếng tăm gì, thậm chí bị cho là một

thiếu gia phế vật. Bây giờ, lại nổi bật kinh người, khiến cho người trong Thăng Long Thành cảm thấy khiếp sợ.

- Aizzz....

Lâm Phàm thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ, chuyện này khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Một bước, lại một bước.

Trên mặt hồ như giẫm đất bằng, mặt nước thậm chí không có một tia gợn sóng. Tuy khí tức nội liễm, nhưng khí chất không tầm thường, những công tử trong các gia tộc lớn khác làm sao có thể so sánh.

- Đây là muốn làm gì?

Lâm Phàm đáp xuống mặt đất, ánh mắt lạnh nhạt hỏi.

- Nhi tử à, người mau đến nhìn xem, những cô nương này thế nào?

Lâm Hào Minh cảm thấy làm phụ thân như hắn thật khó, còn phải bận rộn vì chuyện đại sự cả đời của con trai.

Trong lòng Lâm Phàm bất đắc dĩ, sau đó khoát tay.

- Ta hiện tại một lòng chú tâm tu luyện, không có thời gian suy nghĩ về những thứ này.

Mình bắt buộc phải trở thành cường giả, tồn tại trên đỉnh cao, hơn nữa những em gái này tuổi đời đều quá nhỏ đi, các người xuống tay được nhưng tiểu gia không thể, tràn đầy cảm giác tội ác a.

Giờ khắc này, những cô nàng kia đang bắt đầu hạ thấp giọng thảo luận.

- Lâm thiếu gia thật anh tuấn.

- Tuổi còn trẻ, thực lực mạnh mẽ, nếu như trở thành nường tử Lâm thiếu gia, sau này sẽ rất có cảm giác an toàn...

- Con trai à, việc tu luyện cũng không thể nhất thời nóng lòng, việc cần làm trước tiên là thành gia, sau đó có dòng dõi, rồi tu luyện cũng không muộn.

Lâm Hào Minh nghe Lâm Phàm không đồng ý cũng cuống lên, nguyên bản, lúc sinh Lâm Phàm, Lâm Hào Minh suy nghĩ sẽ bồi dưỡng hắn, sau đó để hắn đương gia làm chủ.

Nhưng bây giờ, đứa con trai này nhất định sẽ được chọn vào trong tông môn, chức gia chủ Lâm gia chỉ có thể truyền cho đời kế tiếp thôi. Chỉ cần giao chức gia chủ ra, hắn có thể thả lỏng toàn thân rồi.

- Đúng đấy, đúng đấy, Lâm thiếu gia, tu luyện không nên vội vã nhất thời, trước tiên cần phải thành gia rồi mới có thể lập nghiệp.

- Bái đường thành thân rất nhanh, không mất bao nhiêu thời gian đâu.

Mấy đại gia chủ mồm năm miệng mười nói, mà các tiểu thư cũng chủ động vứt loạn mị nhãn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm còn thật sự sợ những người này rồi.

Thành cái rắm!

Nhiều em gái nhỏ tuổi như vậy, tâm trí đương nhiên không thành thực rồi.

Sau đó hẳn phải một lòng tu luyện, không chừa một ngày nào đó lại bị đội mấy cái mũ xanh trên đầu thì khổ lắm. Khi đó tu vi chắc chắn đã tăng lên, nhưng mấy cái mũ xanh này chắc chắn không gỡ bỏ được.

- Không cần nói nữa, đừng nhắc đến chuyện này, ý đồ các người đến đây ta đều hiểu rõ.

- Hôm nay, ta nói một câu, chỉ cần sau này các người không tìm tới Lâm gia gây phiền phức, Lâm Phàm ta cũng sẽ không gây phiền phức cho các người, nếu như trong Thăng Long Thành, các người bị ức hiếp, ta cũng có thể giúp các người làm chủ, còn về chuyện cầu thân, không cần bàn lại.

Lâm Phàm nói.

Mọi người thấy Lâm Phàm quả quyết cự tuyệt, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Sau đó, từng người đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Hào Minh, hi vọng hẳn có thể nói đỡ một chút.

- Chuyện này... Đây.

Lâm Hào Minh cũng rất bất đắc dĩ.

Nhi tử này của hắn bình thường trầm mặc ít nói, ngay cả hắn cũng không có biện pháp.

- Nếu không thì trì hoãn lại một chút?

Lâm Hào Minh nhìn về phía mọi người.

- Được rồi, đều rời khỏi đi, ngày mai là lúc ta tỷ võ với Thanh Dương Tử, các người không nên quấy rầy ta.

Lâm Phàm xoay người, chấp hai tay sau lưng rời đi.

Mấy đại gia chủ, hiện lên tia thất vọng.

Dưới cái nhìn của bọn họ, chuyện cầu thân chính là sự đảm bảo tốt nhất. Hiện tại, Lâm thiếu gia mặc dù đã nói sẽ bảo hộ bọn họ, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy có chút bất an, không được an toàn lắm.

Lâm Hào Minh biết việc này không có đường xoay sở nên cũng nói theo.

- Các vị, hãy về trước

đi, việc này đến đây thôi vậy.

- Nhi tử ta cũng nói rồi, hắn sẽ che chở Thăng Long Thành, mà Lâm gia ta cũng không thích tranh cướp, vì lẽ đó, các người có thể yên tâm.

Hắn có chút tiếc nuối, mục đích cầu thân của Thất đại gia chủ, hắn đương nhiên hiểu rõ, việc kiếm cho nhi tử một ít nương tử là mục đích chủ yếu nhất.

Bây giờ, thằng con đã không muốn, chẳng lẽ thằng cha như hắn tự cưới cho mình chứ.

Nếu Lâm gia thích tranh đoạt, Lâm Hào Minh cũng sẽ không qua được nhiều năm như vậy, vẫn không có mục đích, mỗi ngày du thủ du thực, ăn no chờ chết.

Đông đảo gia chủ nhìn Lâm Hào Minh, cuối cùng ôm quyền cáo từ, có điều vẫn để lại những lễ vật đã mang tới, xem đây là một phần quà ra mắt.

Trong phòng!

Sau khi Lâm Phàm biết mọi người đã rời đi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Thực sự, con mẹ nó, quá khủng bố.

Ngày mai sẽ phải đối chiến với Thanh Dương Tử kia.

- Lâm Phàm đã nhìn ra, tu vi Thanh Dương Tử này là Chân tiên cảnh sơ giai.

Trên Viễn Cổ cảnh đại viên mãn có cảnh giới khác.

Mà cảnh giới này chính là Chân tiên cảnh.

Uy năng Chân tiên cảnh khiến Lâm Phàm có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng muốn thử một lần xem, cường giả cảnh giới cỡ này sẽ mạnh như thế nào.

Trong Cổ Thánh Giới, những chí cường giả kia đã vượt qua vô số kỷ nguyên nhưng đều không thể đột phá Viễn Cổ cảnh, chỉ sợ do pháp tắc của thiên địa không đầy đủ, đỉnh cao chỉ là Viễn Cổ cảnh.

Sau khi đi ra từ lồng giam kia, pháp tắc thiên địa quả thực cực kỳ hoàn thiện, muốn đi vào cảnh giới càng cao hơn, chắc chắn không có vấn đề.

Bây giờ, Lâm Phàm vừa đánh vỡ phong ấn, nhất định phải tu thân dưỡng thần, đẩy tinh khí của bản thân lên đến đỉnh phong.

Cẩn thận đối mặt với trận chiến ngày mai.

Ngày hôm sau!

Toàn bộ Thăng Long Thành đều náo nhiệt, cho dù là người dân thông thường cũng biết thiếu gia Lâm gia muốn giao đấu với Đại trưởng lão của tông môn. Mà địa điểm, là trên đài tỷ võ lớn nhất Thăng Long Thành.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 937: Cái Này Không Thể Được!

Người dịch: Kira123

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Những tửu lâu xung quanh luận võ, người đông như mắc cửi.

- Vị trí Giáp đẳng, còn một chỗ, ai muốn.

Tiểu nhị, hô to.

-Ta muốn.

-Các người đừng tranh cướp với ta, ta muốn.

-Người là cái thá gì? Chỗ này của ta, tiểu nhị, ta muốn.

Lần giao đấu này, thanh thế hùng vĩ, toàn bộ tửu lâu xung quanh chật ních người.

Đặc biệt là những vị trí đẹp trên lầu, có tiền cũng khó mua.

Trên phố.

Rất nhiều tán tu liều mạng chen lên trước.

-Nhanh, mau mau tìm một vị trí thật tốt, nếu không sẽ không thấy được đâu.

-Tràng thi đấu này, thật sự quá lớn, Lâm thiếu gia tỉ thí cùng tông môn Đại lão gia, trăm năm khó gặp một lần a.

-Đúng đấy, Lâm thiếu gia này nghe đồn vẫn là một phế vật, chẳng biết từ lúc nào mà lợi hại như vậy.

-Ah, các người vậy cũng bị lừa, Lâm thiếu gia tuyệt thế vô song, thiên tư ngang dọc, chẳng qua quá mức biết điều, bị người hiểu nhầm mà thôi.

-Thì là vậy, cái tên truyền tin lúc trước quả thật đáng giận.

...

Trên đài tỷ võ.

Thanh Dương Tử đứng ở đó, hai mắt khép hờ, trong cái Thăng Long Thành nho nhỏ này, có người muốn giao đấu với mình, Thanh Dương Tử hẳn, hoàn toàn có thể từ chối.

Nhưng thiếu niên yêu cầu tỉ đấu này, để Thanh Dương Tử rất hứng thú, hẳn muốn nhìn một chút, năng lực của đối phương.

Người có đại nghị lực dễ tìm, hạng người thiên chi kiêu tử, rất khó tìm a.

Thân là trưởng lão lựa chọn đệ tử cho tông môn, hiển nhiên muốn tuyển ra những huyết dịch ưu tú nhất.

Nếu trong Thăng Long Thành này, có thể tìm được đệ tử bậc này, như vậy về tông môn, sẽ được nhận thưởng hậu hĩnh.

Dù sao, mười vạn đệ tử bình thường, cũng không bằng một thiên kiêu đệ tử.

Trên khán đài.

-Trưởng lão sao phải đồng ý giao đấu với tiểu tử kia chứ?

Một vị tiểu sư đệ, thở phì phò nói.

-Ta cảm giác, thiếu niên kia không tệ, nếu có thể trở thành đồng môn, nhất định rất tuyệt.

Một nữ đệ tử cười nói.

Nam tử cái mặt chữ quốc kia, lên tiếng.

-Thiếu niên kia, thực lực không bình thường, kiếm ý ngày đó hẳn thi triển, coi như trong tông môn, có thể cùng giao phong với nó cũng không có mấy cái, trưởng lão là yêu nhân tài.

-Nếu thiếu niên muốn giao đấu với trưởng lão, người tự nhiên đồng ý, qua đó có thể dò la sức mạnh trong người hắn.

-Sư huynh, những tiểu tử này cũng quá cuồng vọng, Thiên Địa Tông chúng ta, một trong chín đại tông, hẳn vậy mà còn kén cá chọn canh?

Một tên đệ tử không phục lên tiếng.

-Ha ha, chẳng lẽ ngươi đã quên Liệt Thanh Thiên?

Đệ tử kia vừa nghe danh tự này, sắc mặt hơi đổi, sau đó phản bác.

-Tên này sao có thể so với tên kia được, Liệt Thanh Thiên hẳn là kỳ tài vô song, tự nhiên có thể lựa chọn tông môn.

-Lời này mặc dù không sai, nhưng giừo chúng ta nhìn nhìn xem, tiểu tử này bản lĩnh như Liệt Thanh Thiên kia không.

-Ồ, người kia đến rồi.

Lúc này.

Lâm Phàm nhàn nhã đi tới.

Mà phía sau, Lâm Hào Minh mang theo bọn người hầu, khua chiêng gõ trống, vì Lâm Phàm trợ uy.

Đối với tình huống như thế, Lâm Phàm không thể tránh được a, chỉ có thể mặc họ làm gì thì làm.

-Con trai, lát nữa phải cố gắng lên, ta nhìn lão đầu này, tuổi lớn lắm rồi, thể lực nhất định theo không kịp, hãy đánh tiêu hao chiến với hắn.

Lâm Hào Minh lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Phàm lắc đầu, đến rồi cảnh giới cỡ này, tuổi đã không có khác biệt.

Giống Thanh Dương Tử, tu vi bậc này, muốn trẻ hơn, chỉ cần trong một ý nghĩ, sẽ trở thành dáng dấp thiếu niên.

-Ca, cố lên.

Lâm Lan Nhi tiếp sức nói.

-Tiểu đệ, lát nữa nếu thực sự không được, không cần miễn cưỡng, biết không?

Lâm Hàm Ngọc nói.

-Con gái à, người đừng làm mất sĩ khí trước khi lên đài được chứ!

Lâm Hào Minh trách con gái.

-Ta chỉ sợ đệ đệ bị thương thôi.

Lâm Hàm Ngọc ủy khuất.

...

Thời điểm Lâm Phàm đến hiện trường, không khí xung quanh đạt đến cao trào.

Bảy người của đại gia tộc đều đến quan sát.

Trận chiến này không thể như bình thường, tuyệt đối không phải.

Trong Hoàng gia, Hoàng Thái Long nhìn bóng người phía dưới, trên mặt có chút sợ hãi, càng nhiều hơn bất đắc dĩ.

Báo thù gì gì đó, Hoàng Thái Long đã không dám nghĩ đến nữa.

Chỉ có thở yên lặng lăm bằm trong lòng.

-Lâm Phàm, người nhất định phải thua.

...

-Tiểu tử, lão phu điểm đến sẽ ngưng, người không cần lo lắng.

Thanh Dương Tử phong khinh vân đạm nói.

-Ồ.

Lâm Phàm gật đầu, không đem để trong lòng.

Thanh Dương Tử điểm ngón tay một cái, không gian trong nháy mắt đóng kín, phòng ngừa sức mạnh tiết ra ngoài, ngộ thương người vô tội.

-Có thể bắt đầu rồi, ra chiêu đi.

Thanh Dương Tử lên tiếng.

Lâm Phàm giờ khắc này vậy mà đang suy tư.

Lần giao đấu này, có chiêu thức, phải ổn một chút, chủ yếu là thử thực lực Chân tiên cảnh.

Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, Xoay Chuyển Càn Khôn gì gì đó, không cần thiết thi triển, cũng không phải đánh nhau liều mạng, nên giữ lại một chút thủ đoạn tốt hơn.

Vù!

Lúc này, khí tức Lâm Phàm phát sinh ra biến hóa.

Thân thể nguyên bản không có chút rung động khí tức nào, đột nhiên bạo tăng.

Thanh Dương Tử cảm nhận được luồng hơi thở này, trong mắt lập loè một tia dị dạng.

Hắn dùng đôi mắt thẩm thị nhìn chăm chú Lâm Phàm.

Mỗi một biến hóa của tiểu tử này, đều trong suy đoán của hắn.

-Khí tức thật mạnh...

Đệ tử mặt chữ quốc ngốc trệ, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trong chớp mắt.

Tràng diện phát sinh ra biến hóa.

Thân hình Lâm Phàm hơi động, một quyền hướng đánh tới Thanh Dương Tử, quyền kinh nổ tung, trực tiếp xuyên qua hư không.

Thanh Dương Tử đứng tại chỗ, áo bào phùng phình vang vọng, lông mày ngưng lại, trong lòng khẽ run, tốt, sức mạnh thật mạnh mẽ, tiểu tử này không chỉ biết dùng kiếm.

Không ngờ năng lực cận chiến của hắn lại mạnh như thế.

Thanh Dương Tử vẫn cực kỳ bình thản, đuổi một chương ra, trực tiếp tiếp nắm đấm của Lâm Phàm.

-Cú đấm này...

Thanh Dương Tử vừa định bình luận một câu, nhưng chớp mắt sau đó, sắc mặt hơi đổi, hắn cảm giác bên trong quyền đầu này, có một mãnh

thú đang dần tỉnh lại.

Một luồng sức mạnh mênh mông, từ nơi sâu xa đột nhiên bạo phát.

-Lão đầu, lấy ra bản lĩnh thật sự, nếu không, ngươi sẽ nằm lại đây.

Lâm Phàm chột quát, chiến ý vô song, Lực Lượng Nguyên Tuyền được vận chuyển.

Một quyền, ẩn chứa hai tầng kinh đạo.

Kinh đạo tầng thứ hai, chính là Lực Lượng Nguyên Tuyền.

Tu vi Lâm Phàm mặc dù là Viễn Cổ cảnh cao cấp, có thể trấn áp cường giả đại viên mãn, dù Thanh Dương Tử là Chân tiên cảnh sơ giai, nhưng Lâm Phàm chắc chắn có thể cùng hắn mạnh mẽ chống đỡ một trận.

Ầm!

Thanh Dương Tử đột nhiên lùi về sau vài bước, một bước lui ra, mặt đất đá kim cương gạch, đột nhiên nổ tung.

Mãi đến bước thứ ba, thân thể Thanh Dương Tử run lên, một cổ khí kinh như lưỡi kiếm, bộc phát từ sau lưng hắn, đánh lên kết giới, mới có thể hoàn toàn hóa giải được công kích của Lâm Phàm.

-Khá lắm, chỉ bằng chiêu thức này của ngươi, đủ để trở thành đệ tử Thiên Địa Tông.

Thời khắc này, Thanh Dương không thể không thừa nhận, tiểu tử này cho hắn kinh hỉ quá nhiều.

-Lão đầu, chỉ bằng thực lực hiện giờ ngươi biểu hiện ra, muốn kéo ta vào tông, vẫn còn kém không ít a.

Lâm Phàm cười nói.

Trên khán đài, các đệ tử, kinh ngạc lên.

-Cái gì, tiểu tử này dĩ nhiên có thể bức đem trưởng lão lui ba bước!

Cả đám trợn mắt há mồm, không thể tưởng tượng nổi.

-Ca, mạnh thật!

Lâm Lan Nhi hô to, khuôn mặt nhỏ kích động đỏ bừng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 938: Người Bại

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Thanh Dương Tử không khỏi dậm chân.

Tiểu tử này có chút năng lực, nhất là cú đấm vừa nãy, sức mạnh bùng lên không giống bình thường, nếu không phải hấn phản ứng nhanh, thì đúng như lời tiểu tử kia nói rồi.

Người thường xem trò vui, người trong nghề xem môn đạo.

Đối với người bình thường, bọn họ tự nhiên không biết lợi hại trong đó.

Cú đấm vừa rồi khiến hư không vặn vẹo, cái này đối dân thường, nó giống như hiệu ứng đặc biệt.

Còn đối với một ít tán tu, bọn họ kinh hãi không thôi, nếu cú đấm kia nhắm vào bọn họ, bọn họ căn bản không tiếp được.

Uy lực bộc phát thật sự rất cường hãn.

- Lại đi.

Thần sắc Thanh Dương Tử cứng lại, áo bào vang vọng, từng đạo từng đạo khí tức giống như dải lụa, từ thân thể hấn bạo phát.

Lần giao đấu này, chính là đấu pháp lực, không có bảo bối.

- Tốt, ta cũng muốn nhìn xem Chân tiên cảnh sơ kỳ có năng lực gì.

Lâm Phàm chợt quát, một chân vừa bước lên, thân thể trong nháy mắt biến mất.

Mà khi nhìn lại, nơi này chỉ còn lại hình ảnh.

Tốc độ Lâm Phàm vượt xa tất cả, trong nháy mắt, đã xuất hiện bên cạnh Thanh Dương Tử.

Chỉ bằng tốc độ này, đã khiến mọi người thất kinh, đặc biệt là những đệ tử Thiên Địa Tông, càng trợn mắt kinh ngạc, bọn họ thế mà không nhìn thấy thân ảnh của Lâm Phàm.

- Thật nhanh.

...

Khóe miệng Thanh Dương Tử lộ ra một nụ cười lạnh lùng, Chân tiên cảnh thọ cùng trời đất, tu vi chí thượng, dù cho chỉ là sơ giai, cũng không phải thứ mà Viễn Cổ cảnh có thể đối kháng.

Lâm Phàm không chút do dự, vận hành pháp lực trong cơ thể, pháp lực Cự Long chạy khắp quanh thân, mười ngón tay đè ép hư không, đánh về phía Thanh Dương Tử.

- Có ý tứ.

Thanh Dương Tử cười yếu ớt, áo bào vung lên, ống tay giống như có linh tính, xoay tròn bao vây mười ngón tay của Lâm Phàm lại.

Xé tan!

Trận chiến đấu này, chính là giao đấu chân chân thật thật, Lâm Phàm cũng không có sử dụng chiêu thức âm hiểm.

Nếu Lâm Phàm thật sự triển khai, thì Thanh Dương Tử trong lần trước đó cũng đã bại lui.

Nhưng Lâm Phàm không muốn giao đấu như vậy, hắn muốn nhìn một chút, mình đến cùng kém bao nhiêu với Chân tiên cảnh.

Lúc này, mười đầu ngón tay Lâm Phàm giống như lưỡi dao sắc bén không gì không phá, xoay tròn mà lên, cắt chém thời không, chém đứt toàn bộ ống tay áo che khuất bầu trời của Thanh Dương Tử.

- Lão đầu, lấy bản lĩnh thật sự của ngươi đi, bằng không ngươi sẽ bại dưới tay ta đó.

Thân hình Lâm Phàm lóe lên, chiến ý tăng lên mãnh liệt, một vị chiến ý Thần Linh được chiến ý ngưng tụ thành, từ trên thân hình chột bực phát.

- Thật mạnh...

Đệ tử Thiên Địa Tông không nghĩ tới thiếu niên kia lại cùng trường lão đấu đến mức này, quả thực khiến bọn họ giật nảy mình.

- Khá lắm, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới tu vi Viễn Cổ cảnh hậu kỳ, coi như đặt ở Thiên Địa Tông, cũng là kỳ tài số một số hai, có điều muốn lay động một vị cường giả Chân tiên cảnh, thì đúng là chưa đủ.

- Hôm nay lão phu sẽ dạy cho ngươi một bài học.

Vừa dứt lời, khí tức Thanh Dương Tử phát sinh biến hóa, từ nơi sâu xa, pháp tắc như ẩn như hiện quấn quanh thân thể Thanh Dương Tử.

Pháp tắc này chính là Chân tiên pháp tắc.

Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng cảm nhận được khí tức mà Chân tiên pháp tắc truyền ra ngoài.

Cường hãn!

Đây là áp chế cảnh giới.

Nhưng mấy cái này lại không ảnh hưởng nhiều lắm với Lâm Phàm.

Hát!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, thân thể run lên, ánh mắt lạnh nhạt ban đầu, đột nhiên trở nên ác liệt.

Pháp lực trong cơ thể hoàn toàn sôi trào, cho dù một tế bào, bắt đầu bành trướng không ngừng, kích hoạt toàn bộ sức mạnh trong cơ thể.

Mà lúc này, Thanh Dương Tử cảm nhận được khí tức Lâm Phàm tản mát ra, tâm thần run lên lần nữa, lực lượng này đã vượt qua phạm vi Viễn Cổ cảnh hậu kỳ rồi.

Ầm!

Ầm!

Chân Tiên pháp tắc như ẩn như hiện kia đột nhiên nổ tung, hóa thành một cỗ sức mạnh vô tận, Thanh Dương Tử giơ tay, năm ngón tay tạo thành quyền.

Cú đấm này giống như thiên địa chi quyền, cho dù một tia pháp lực nhỏ, đều ẩn chứa quy tắc thiên địa, đây là cảnh giới mà cường giả Chân tiên cảnh lĩnh ngộ.

- Tiểu tử, chênh lệch lớn nhất giữa Viễn Cổ cảnh và Chân tiên cảnh là võ đạo thần thông, nó không hòa quy tắc thiên địa, mà trở thành đạo pháp thần thông, cho dù một quyền phổ thông, đều ẩn chứa uy năng lớn lao, mà cú đấm này, chính là gốc gác của Chân tiên.

- Chân tiên chi quyền!

Thân thể Thanh Dương Tử khê động, trên năm tay giống như có một ông lão tóc trắng, giờ khắc này ông lão tóc trắng kia như thiên địa chi sư,

dạy chúng sinh thiên địa làm sao cảm ngộ thiên địa lực.

Quyền chưa tới, mà sức mạnh vô tận đã hoàn toàn bao phủ Lâm Phàm, bên dưới sức mạnh Chân tiên, tu vi toàn thân giống như bị áp chế.

Tuy xung quanh đã bày ra cấm chế, nhưng hơi thở này vẫn tản ra ngoài.

Luồng hơi thở này, trấn áp mọi người, khiến người ta có cảm giác muốn quỳ rạp trên mặt đất.

- Uy lực của Chân tiên đây sao?

Lâm Phàm giờ khắc này tỉnh ngộ, sau đó cười khẽ một tiếng.

- Võ đạo thần thông lĩnh ngộ thiên địa trở thành đạo pháp thần thông.

- Cũng chỉ đến thế mà thôi.

Leng keng!

Trong chớp mắt, Lâm Phàm bắt đầu cười lớn, thân thể thẳng tắp giống như một thanh kiếm sắc bén, đứng trong hư không.

Một đạo kiếm ý thông thiên, vụt lên từ mặt đất, trực tiếp xé tan bầu trời.

Lúc này, Lâm Phàm bộc phát kiếm ý, giống như đế vương trong kiếm, một đạo kiếm ý vô hình ác liệt, phá không mà đi, nghiền ép hương về đầu quyền kia.

Kiếm ý sắc bén chém rời tất cả, không gì bất diệt, khi chạm đến quyền ý Chân tiên, trực tiếp mở ra..

- Cái gì?

Sắc mặt Thanh Dương Tử ngưng lại, lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng thời khắc này, tất cả đều đã chậm.

Thân thể Lâm Phàm hơi động, biến mất tại chỗ.

Hai ngón tay tạo thành kiếm một nửa lần nữa xuất hiện trước mặt Thanh Dương Tử.

Sau đó, Lâm Phàm xoay ngón tay điểm trên trán Thanh Dương Tử.

- Người thua.

Âm thanh Lâm Phàm hờ hững, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Mà Thanh Dương Tử giờ khắc này đã trợn tròn mắt, không thể tin được.

Hắn biết, nếu như tiểu tử này hơi có ý nghĩ một chút thôi, đầu hắn sẽ bị đạo kiếm ý này cắn nát ngay lập tức.

- Người không phải Chân tiên, sao có khả năng đưa thần thông nhập đạo...

Thanh âm Thanh Dương Tử đột nhiên khàn khàn, như nhìn thấy quỷ.

- Thì làm sao? Chẳng lẽ chưa có ai làm được à?

Lâm Phàm hỏi.

- Không phải không có...

- Vậy bọn họ là cái gì?

Lâm Phàm tiếp tục truy hỏi.

- Tuyệt thế kỳ tài.

Lâm Phàm thu ngón tay lại, trực tiếp nhảy xuống sàn chiến đấu, chấp hai tay sau lưng, đi về phương xa.

- Đã như vậy, còn có gì kinh ngạc, bọn họ là tuyệt thế kỳ tài, chẳng lẽ ta không phải?

- Thực lực của người vậy mà còn có thể lọt vào mắt Thiên Địa Tông, ta chắc chắn sẽ vào được. Ngày mai ta sẽ đi Thiên Địa Tông một chuyến.

Lúc Thanh Dương Tử tỉnh hồn, Lâm Phàm đã sớm rời đi trong sự reo hò của mọi người.

- Cmn! Ta... Ta.

Nội tâm Thanh Dương Tử đột nhiên nhúc nhích, hẳn không nghĩ tới chính mình lại thua, mà tiểu tử kia vẫn còn phách lối như vậy.

Những Thiên Địa Tông kia đệ tử khác cũng đang trợn mắt ngoác mồm như trời tròn.

Trưởng lão thế mà thua...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 939: Hành Trình Mới, Bắt Đầu!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Trưởng lão, hãn... Hãn...

Đệ tử Thiên Địa Tông kinh ngạc tròn tròn mắt, tình huống này rốt cuộc như thế nào, trưởng lão chính là cường giả Chân tiên cảnh đó, sao có khả năng bại dưới tay một thiếu niên.

Thanh Dương Tử đứng nơi đó, sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng có cảm giác không được đáp lại.

Khuôn mặt già nua hơi đau một chút, bị đánh đến rung động đùng đùng.

Lấy thực lực Chân tiên cảnh sơ kỳ, lại bị một tiểu tử Viễn Cổ cảnh hậu kỳ đánh bại.

Cái này nếu như truyền ra ngoài, sẽ cực kỳ mất mặt a.

Mà hiện tại càng không cần phải nói, có rất nhiều người đều đổ xô ra đường, dưới sự chứng kiến của vô số người, mình lại thua như vậy.

Trong khi đó, những người dân vây xem kinh hô.

- Tông môn Đại lão gia, lại bại dưới tay Lâm thiếu gia, cái này cũng quá kinh khủng đi.

- Thực lực Lâm thiếu gia rốt cuộc đã đến cấp bậc nào rồi? Sao có khả năng mạnh như thế?

- Nhất là một chiêu kia, quá bá đạo, hai tay tạo thành kiếm, trực tiếp điểm trên trán tông môn Đại lão gia.

- Xem ra, Lâm gia muốn quật khởi rồi, với thực lực bậc này, trong Thăng Long Thành, còn ai dám đối nghịch với Lâm gia nữa.

- Ta nghe nói bảy gia chủ của bảy gia tộc lớn ngày hôm qua đều đến Lâm gia xin cưới đó, mặc dù không biết kết quả cụ thể, nhưng 100 phần bảy gia chủ này muốn kết thân đó.

- Ta nghe nói Lâm gia thiếu gia kia cự tuyệt toàn bộ, dù sao Lâm thiếu gia sẽ trở thành đệ tử tông môn, khi đó, sẽ gặp rất nhiều nữ tử khuynh quốc khuynh thành, những tiểu thư lá ngọc cành vàng của những gia tộc kia sao có thể sánh được.

...

- Trưởng lão, hửn...

Thanh Dương Tử khoát tay, tuy có chút mất mặt, nhưng thua chính là thua, hửn không còn gì để nói, có điều nhiều hơn là cảm giác hưng phấn.

Thiếu niên đó nếu trở thành đệ tử tông môn, chắc chắn sẽ được các trưởng lão thi nhau lựa chọn.

Mấy chục năm qua, hửn thu nhận vô số đệ tử, hửn đã từng dạy ra một tên Liệt Thanh Thiên, đáng tiếc người kia mượn gió bẻ măng, xem Thiên Địa Tông là ván cầu tiến nhập vào Cửu đại tông, trở thành đệ nhất thương, Hoàng tông.

Khiến Thiên Địa Tông trở thành trò cười cho các tông môn khác.

Hiện tại, Thanh Dương Tử ở Thăng Long Thành phát hiện được đệ tử này, theo nhận xét của hửn, đệ tử này không kém Liệt Thanh Thiên kia là

bao, thậm chí còn cao hơn Liệt Thanh Thiên một bậc.

- Người này là tuyệt thế kỳ tài, còn hơn cả cái tên Liệt Thanh Thiên kia, bây giờ lão phu phát hiện ra hần, là phúc khí lão phu đã tu luyện mấy đời.

Thanh Dương Tử hưng phấn nói.

Đông đảo đệ tử nghe trưởng lão đánh giá cao như thế, trong khoảng thời gian ngắn, cũng sợ ngây người.

Còn lợi hại hơn so với Liệt Thanh Thiên? Đó là khái niệm gì?

Cái này khiến bọn họ không dám tưởng tượng.

Lâm gia!

Lâm Phàm được mọi người thi nhau ủng hộ.

- Con trai, con thật sự rất lợi hại, cha không thể tin được, cha có thể sinh ra một đứa con lợi hại như vậy, con nói cho cha biết, con có phải con trai của ta hay không?

Lâm Hào Minh kích động khua tay múa chân, cả người lâng lâng.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, rất muốn nói ra một câu, ta đích thực không phải con trai của ông.

Nhưng ngẫm lại nên quên đi thì hơn.

Coi như nói rồi, cũng không có người tin tưởng.

Hơn nữa cái tên này, đối với mình cũng tạm được, thôi để hần có nơi để tự hào vậy.

- Ngày mai con muốn rời khỏi Lâm gia, mọi người...

Bất kể nói thế nào, sinh sống ở đây mười một năm, đột nhiên phải rời đi, tự nhiên cố gắng an ủi mọi người một chút.

Nhưng Lâm Phàm còn chưa nói hết, Lâm Hào Minh trực tiếp lên tiếng.

- Con trai của cha, con chính là Thần Long trên trời, Thăng Long Thành này không xứng với con. Với lại, sau khi tiến nhập tông môn, con nhất định phải nỗ lực thật tốt, tranh thủ kiếm mười bảy mười tám tiên nữ, sau đó chú ý đến việc làm rạng rỡ tổ tông nghe chưa?

- Con yên tâm đi, Lâm gia có cha, còn có thể chịu được, chỉ cần con thường trở lại thăm nhà một chút là được.

Lâm Hào Minh hưng phấn nói.

Thôi được rồi, coi như mình nói vô ích.

- Ca, Lan nhi không nhớ xa ca.

Lâm Lan Nhi nhào vào trong lòng Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm sờ sờ đầu.

- Ca sẽ thường xuyên về nhà thăm mọi người.

- Đệ đệ, cố lên.

Lâm Hàm Ngọc cùng Lâm Phi Tuyết tiếp sức nói.

Lâm thị cũng cực kỳ không muốn, nhưng nàng biết, Lâm gia có thể sinh ra thiên tài bậc này, chính là phúc khí của toàn bộ bọn họ.

Nếu như để h lẫn lộn ở Thăng Long Thành nhỏ bé này, để lão tổ tông dưới suối vàng biết được, sẽ mắng bọn họ đến chết mất.

- Được rồi, mọi người yên tâm đi, ta sẽ trở lại.

Lâm Phàm nói.

...

Trận chiến này, Lâm Phàm chèn ép tông môn Đại lão gia, để bảy gia chủ gia tộc lớn nhìn choáng váng.

Bọn họ vốn cho rằng tuy tu vi Lâm gia thiếu gia lợi hại, cũng không quá sao, nhưng bây giờ mới biết, đâu chỉ lợi hại thôi, mà chính là nghịch thiên.

Là tông môn Đại lão gia, hơn nữa còn là một trưởng lão đấy.

Lâm thiếu gia lợi hại như vậy, sau khi tiến nhập tông môn, tiền đồ kia còn phải nói sao.

Hối hận! Vô cùng hối hận.

Sớm biết như vậy, coi như quỳ xuống, cũng phải để Lâm thiếu gia thu nhận khuê nữ bọn họ, cho dù một danh phận trên đầu môi cũng được.

Nhưng đáng tiếc, tất cả đều đã không kịp nữa.

Một phần cơ duyên lớn như vậy, đã tuột mất trong tay, quả thực khiến bọn họ rất tiếc nuối.

...

Ngày hôm sau!

Lâm gia giăng đèn kết hoa, giống như trong nhà có hỉ sự, một nhóm nhạc công đang đứng trước cửa khởi tấu.

Lâm gia từ trên xuống dưới, từ gia chủ, tới người hầu, thậm chí ngay cả gia súc, cũng đều gia nhập vào nghi thức đưa tiễn.

Vô số người dân tụ lại đây, bọn họ muốn nhìn Lâm thiếu gia một chút.

Bởi vì đến bây giờ, Thăng Long Thành mới xuất hiện được một kỳ tài tuyệt thế.

Trong khi đó, Lâm Phàm đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn hư không.

Lúc này, một chiếc chiến thuyền trôi nổi trên đó.

Chiếc chiến thuyền này không tính là lớn, nhưng vừa nhìn đã biết nó bất phàm.

Thanh Dương Tử đứng trên thuyền, nhìn Lâm Phàm phía dưới, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng.

Đây là tuyệt thế kỳ tài mà hắn phát hiện, và cũng là một khắc huy hoàng nhất trong sự nghiệp của hắn.

Chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra.

Sau này, tiểu tử kia sẽ trở thành cường giả tuyệt thế, uy chấn thiên hạ.

Mà Thanh Dương Tử hắn, cũng được ghi lại trong sử sách, trở thành người đào được cường giả tuyệt thế.

Nghĩ tới những thứ này, Thanh Dương Tử cũng có chút kích động.

Lâm Phàm nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng gật đầu, thân hình nhảy lên hư không.

- Thiếu gia, nhớ về thăm chúng ta.

Bọn người hầu hô to.

- Ca, hãy nhớ đến muội.

- Tiểu đệ, thuận buồm xuôi gió.

- Con trai của cha, con phải cố gắng lên, nhất định phải mang mười bảy, mười tám người vợ về nhà.

Người dân vây xem cũng hoan hô.

Khi lên đến chiến thuyền, Lâm Phàm quay về phía đám người Thanh Dương Tử gật đầu, sau đó nhìn xuống phía dưới, nhìn toàn bộ Thăng Long Thành.

Thanh Dương Tử đi đến bên cạnh, nhẹ giọng nói.

- Không cần lo lắng, ta đưa dấu ấn Thiên Địa Tông vào vùng thế giới này, sau này, bất kể tông môn nào đều biết đây là địa bàn Thiên Địa Tông, cho nên, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

- Nếu cố tình gây sự thì sao?

Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

- Vậy kẻ đó phải tiếp nhận lửa giận Thiên Địa Tông, Thiên Địa Tông đối với gia đình các đệ tử tông môn đều vô cùng lưu ý, tuyệt đối sẽ không để họ chịu nguy hiểm.

Thanh Dương Tử nói.

- Ừ, vậy đi thôi, ta cũng muốn nhìn xem Thiên Địa Tông rốt cuộc như thế nào?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 940: Đế Hắc Tỏa Hào Quang Chối Lợi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Huyền Hoàng Giới cũng có một chiến thuyền.

Nhưng chiến thuyền này khác biệt rất lớn với chiến thuyền hắc đang đứng.

Đây là sự chênh lệch về bản chất, không thể vờ đũa cả nắm.

Sông núi bay đi, trong nháy mắt, đã biến thành một thế giới khác.

Lâm Phàm đứng ở đó, không nói gì, cũng không có phản ứng, hắc vẫn đang cảm ứng phạm vi vùng thế giới này.

Lấy thực lực của Lâm Phàm hiện giờ, nếu như Huyền Hoàng Giới hay Cổ Thánh Giới, chỉ cần một ý niệm đều có thể bao trùm tất cả.

Nhưng đây là Vô Tận đại lực to lớn vô hạn, không có cách cảm ứng được bờ cuối cùng.

Mà pháp tắc vùng thế giới này, càng thêm hoàn thiện, càng thêm cường hãn so với thế giới nơi Lâm Phàm ở trước đó.

Nơi đây mới chính là thiên đường của cường giả.

Lúc này, cảnh sắc phía trước phát sinh ra biến hóa.

Từng ngọn núi giống như thiên địa chi trụ, sừng sững giữa bầu trời.

Một ngọn lại một ngọn, kinh khủng, to lớn lan tràn, thẳng tới thiên khung.

Mây trắng vờn quanh, cảnh sắc dạt dào, một bầy tiên hạc khẽ kêu bay lượn, có không ít các đệ tử hóa thành cầu vồng, xuyên qua đất trời.

Tuy còn chưa tới đỉnh núi, nhưng một luồng khí tức nghiêm nghị đã bao phủ Lâm Phàm.

- Đến rồi, đây chính là Thiên Địa Tông.

Thanh Dương Tử đứng bên cạnh Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm gật đầu, khí thế Thiên Địa Tông quả nhiên không giống tông môn bình thường.

Trong Huyền Hoàng Giới, thậm chí Cổ Thánh Giới, không tông môn nào có thể sánh vai với nó.

- Thiên Địa Tông đã có mấy trăm ngàn năm lịch sử, lấy thiên địa làm chuẩn, sáng lập vô số công pháp, mà các đệ tử Thiên Địa Tông đều phải lĩnh ngộ chân lý trong thiên địa, mới có thể đạt đến cảnh giới cao hơn.

Thanh Dương Tử giới thiệu, Lâm Phàm lắng nghe, không buông tha bất kỳ một tin tức nào.

Khi tiến vào Thiên Địa Tông, Lâm Phàm rõ ràng cảm nhận được, trong hư không, có một tia chấn động, mặc dù chấn động này rất nhỏ bé, nhưng không chạy thoát khỏi sự nhạy bén của hắn.

Cái này hẳn là bình phong của tông môn.

Chiến thuyền hạ xuống, cũng không làm mọi người chú ý.

- Người ở đây chờ một lát, ta sẽ vào tông môn ngay, báo cáo tông chủ.

Thanh Dương Tử nói, sau đó để các đệ tử bồi Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng một chỗ, quan sát tình huống xung quanh, rồi nhìn người đi đi lại, không khỏi cảm thán, tu vi những đệ tử này cũng đều không tồi.

- Lý Thanh sư huynh, lần này ra ngoài tìm đệ tử, có tìm được mầm tốt không?

Lúc này, một nam tử áo xanh đi ngang qua, cười hỏi.

- Có, chính là người này.

Lý Thanh cười nói.

- Ồ?

Tên đệ tử kia quan sát, đánh giá Lâm Phàm, vẫn không nhìn ra có gì khác thường.

- Vị này chính là Lâm Phàm Lâm sư đệ, tiềm lực phi phàm.

Lý Thanh tự nhiên biết Lâm Phàm lợi hại, nhưng tin tức Thanh Dương Tử trưởng lão bị đánh bại, hẳn không thể nói ra được.

Nếu nói ra, Thanh Dương Tử trưởng lão sẽ mất mặt.

- Tiềm lực phi phàm?

Tên đệ tử này liếc mắt nhìn qua, vẫn chưa nhìn ra Lâm Phàm có tiềm lực gì bất phàm, sau đó cười khẽ một tiếng, cũng không để Lâm Phàm vào mắt.

Mà lúc này, trong phòng tông chủ.

Thanh Dương Tử trung thực báo cáo, nói những gì mình thấy ở Thăng Long Thành ra, đồng thời tập trung nói về Lâm Phàm.

- Tông chủ, tên đệ tử này thực lực phi phàm, rõ ràng vẫn chưa tiến nhập Chân tiên cảnh mà võ đạo đã nhập thần, chính là kỳ tài trong kỳ tài.

Thanh Dương Tử nói.

- A!

Tông chủ nghe xong, nhất thời lộ vẻ kinh ngạc.

Chưa đạt đến Chân tiên cảnh, mà võ đạo nhập thần, đích thật là kỳ tài.

Nhưng có một chuyện Thanh Dương Tử vẫn giấu, dù sao chuyện mình bị đánh bại không nên nói ra thì tốt hơn.

Chuyện này mà nói ra, đúng là ném đi cái mặt già này.

- Tông chủ, ta cho rằng, có thể chú trọng bồi dưỡng tên đệ tử này.

Thanh Dương Tử nêu ý kiến.

Vì duy trì thực lực tông môn, nhất định phải bồi dưỡng được kỳ tài tuyệt đỉnh.

Chính vì thế, tông chủ mới thành lập Thần Tử.

Mà Thần Tử chỉ có mười người, nhân số cố định.

- Không nghĩ tới Thanh Dương Tử đã quay trở về.

Vừa lúc đó, một đạo liệt diễm, phá không mà đến, đốt hư không thiêu thành hư vô.

Thanh Dương Tử một nhìn người tới, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Hỏa trưởng lão!

Hỏa trưởng lão này chính là Thiên Địa Hỏa Linh được Thiên Địa hỏa nguyên dựng dựng ra, thực lực phi phàm, đối với việc khống chế lửa, không ai có thể sánh bằng.

- Tông chủ, lần này ta phát hiện một tên đệ tử, trời sinh Hỏa Thể, vô đạo nhập thần, cho nên mới mang về tông môn, ông trời phù hộ tông môn ta rồi.

Hỏa trưởng lão hưng phấn nói.

Sau đó ngón tay chấp lại.

Một đoàn liệt diễm, chợt bộc phát.

Đoàn hỏa diễm này bề ngoài giống như không có nhiệt độ, nhưng nhiệt độ bên trong rất cao, có thể thiêu đốt vạn vật.

- A!

Tông chủ nhìn thấy đoàn liệt diễm này, đột nhiên cả kinh, hiển nhiên cũng phát hiện ra sự khác thường của nó.

- Tông chủ, liệt diễm này chính là dị hỏa trong thiên địa, tuy nó xuất hiện cùng chỗ với ta, nhưng tiềm lực lại trên ta.

Hỏa trưởng lão nói.

Tông chủ vung tay, một đạo sức mạnh bàng bạc đột nhiên bạo phát, sau đó bao phủ đoàn liệt diễm này lại.

Thời gian dần dần trôi qua!

Đoàn liệt diễm này, dần dần phát sinh biến hóa, từ từ ngưng tụ thành một hình thể, hình thành thiếu niên khoảng mười một mười hai tuổi.

Thiếu niên này, toàn thân trắng như tuyết, nhưng hai mắt hắc giống như hai đám liệt diễm đang thiêu đốt, trên trán lại có dấu ấn của một ngọn lửa.

- A!

Thiếu niên này nhất thời mở miệng, một đoàn liệt diễm chợt bộc phát, mà hư không khi tiếp xúc với liệt diễm này, hóa thành tro tàn.

Sắc mặt Tông chủ ngưng lại, năm ngón tay duỗi ra, ngăn cản đoàn liệt diễm kia.

- Quả nhiên bất phàm, vừa sinh ra, đã có thực lực bậc này.

Tông chủ vui vẻ, giống như phát hiện ra chí bảo.

Hỏa trưởng lão lộ vẻ tươi cười.

- Tông chủ, ta cho rằng tâm trí Thiên Địa Hỏa Linh này còn non nớt, có thể liệt vào Thần Tử của tông môn, cố gắng bồi dưỡng.

- Ủ, có thể, tâm tính giống như giấy trắng, nếu truyền tư tưởng tông môn vào, hẳn sẽ một lòng một dạ vì tông môn.

Tông chủ nói.

Thanh Dương Tử đứng ở một bên, nhất thời ngốc trệ, sau đó vội vàng nói:

- Tông chủ, còn tên kia...

Tông chủ khoát tay nói.

- Để hắn trở thành đệ tử nội môn đi.

- Tông chủ, ta phát hiện đệ tử kia...

Thanh Dương Tử cực lực tranh thủ, mặc dù đệ tử nội môn không tệ, nhưng nếu so sánh với Thần Tử, đúng là khác nhau một trời một vực.

Căn bản không có khả năng so sánh.

- Được rồi, tiêu chuẩn có hạn.

Tông chủ nhàn nhạt nói.

Thanh Dương Tử không biết nói gì hơn, đệ tử mà mình mang về trâu bò lắm đó.

Cái tên Hỏa trưởng lão mang về, sao có so sánh với đệ tử mình mang về được.

Chỉ là, bây giờ nói cái gì cũng không được.

Tông chủ đã quyết định, chẳng lẽ không còn biện pháp lay động người sao?

Sau khi tông chủ rời đi, Hỏa trưởng lão đi tới trước mặt Thanh Dương Tử.

- Thanh Dương Tử, thật ngại quá, ta đây tùy tiện ra ngoài, đã có thể phát hiện ra kỳ tài bậc này, đoạt mất danh tiếng của ngươi rồi rồi.

- Hừ.

Thanh Dương Tử hừ lạnh một tiếng, có chút bức bối, bây giờ phải ăn nói thế nào với tiểu tử kia đây.

Đây là kỳ tài tuyệt thế mà hãn phát hiện, không được, bất luận thế nào, cũng phải cho hãn tỏa ra hào quang chói lọi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 941: Mắt Các Người Mù Hết Rồi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm đợi bên ngoài một lúc lâu, có chút mất kiên nhẫn.

Cái tên Thanh Dương Tử này giờ trở quỉ gì không biết, đến giờ mà vẫn chưa đi ra.

Đúng lúc này, bóng người Thanh Dương Tử xuất hiện trong tầm mắt Lâm Phàm.

Dọc đường đi, Thanh Dương Tử hùng hùng hổ hổ, một mực chửi cả nhà Hỏa trưởng lão, nhưng khi sắp đến trước mặt Lâm Phàm, liền thay đổi, lộ ra nụ cười vui mừng.

- Tất cả đều xong hết rồi, người bây giờ là đệ tử nội môn, người biết mà, tông chủ vừa nghe người là kỳ tài, vô cùng hưng phấn trực tiếp cho người vào đệ tử nội môn, được hưởng một toà toái phong.

Thanh Dương Tử hưng phấn nói.

Các đệ tử đứng bên cạnh hơi sững sờ.

Đệ tử nội môn?

Mặc dù đệ tử nội môn không tệ, nhưng bọn họ đều biết sư đệ trước mắt này chính là kỳ tài.

Dựa vào thực lực Viễn Cổ cảnh hậu kỳ có thể trấn áp Chân tiên cảnh sơ kỳ, cái này bá đạo bậc nào.

Chẳng lẽ đầu óc tông chủ bị đánh hỏng rồi?

Đệ tử như vậy, cũng không cho vào Thần tử?

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ của bọn họ, nếu nói ra, bọn họ sẽ bị đánh chết.

Bọn họ thấy sắc mặt Thanh Dương Tử trưởng lão vẫn như thường, biểu hiện ra thần sắc hưng phấn, xem ra, trưởng lão đang muốn gạt Lâm Phàm, để hắn thấy đệ tử nội môn quý giá bậc nào.

- Đệ tử nội môn?

Lâm Phàm nghi hoặc, nhưng thấy mọi người bên cạnh lộ ra biểu tình hâm mộ, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Xem ra, đệ tử nội môn này rất trâu bò rồi.

Cũng được, xứng đáng với thân phận của mình.

- Chúc mừng Lâm sư huynh trở thành đệ tử nội môn.

Lý Thanh ôm quyền nói.

Tuy Lâm Phàm nhập môn muộn, nhưng tu vi cao, cộng thêm địa vị cao hơn bọn họ, đương nhiên phải lấy tôn xưng sư huynh rồi.

- Khách khí.

Lâm Phàm nở nụ cười, ôm quyền nói.

- Đi, ta dẫn ngươi đi chọn một toà toái phong.

Thanh Dương Tử cười nói.

Nhưng trong lòng lão vẫn không ngừng phỉ nhổ tông chủ.

Các người không tin ta, được thôi, không có gì cả. Tuổi tác lão phu cũng không nhỏ, thiên tư coi như có hạn, đã như vậy, lão phu quyết tâm bồi dưỡng kỳ tài này, cố gắng đánh vào mặt già các người.

Đặc biệt là cái tên Hỏa trưởng lão kia càng khiến Thanh Dương Tử tức giận không ngớt.

Đồ chó hoang hỏa tạp mao, mang về cái thứ gì thế không biết, nói không chừng là con riêng của lão cũng nên, còn nói mình vô ý phát hiện được, có khi nào lão cố tình phá mình hay không?

Cũng không lâu lắm.

Đám người Lâm Phàm và Thanh Dương Tử lơ lửng trong hư không.

Phong cảnh trước mắt, từng toà từng toà toái phong lơ lửng trên bầu trời, những toái phong này, thiên kỳ bách quái, hình dạng khác nhau, mỗi một toà toái phong đều có một cung điện.

Cung điện bình thường đến mức không nhìn ra có gì khác biệt.

Mà những toái phong kia tản ra linh khí nồng nặc, đồng thời hào quang quán quanh toái phong cũng khác nhau.

- Nhiều như vậy sao?

Lâm Phàm phát hiện, bên trong những toái phong này có không ít người, chỉ ít mấy ngàn, thậm chí hơn vạn.

Vậy đệ tử nội môn này cũng quá không đáng giá đi.

- Đúng đấy, có rất nhiều toái phong, người nhìn phía dưới đi, chỗ đó chính là chỗ ở của đệ tử ngoại môn.

Thanh Dương Tử chỉ chỉ nói.

Lâm Phàm nhìn tới, hơi nhúu mày.

- Phải chen chúc như thế sao?

- Người xem phía dưới, kia là chỗ của đệ tử tạp dịch.

Thanh Dương Tử lại là chỉ tay.

Lâm Phàm lần thứ hai nhìn lại, cái quái gì vậy, cái này có chút thâm, phòng ốc đơn giản, chen chúc chung một chỗ, ngay cả Huyền Hoàng Giới cũng không bằng.

- Vậy thì bên kia là của ai?

Lâm Phàm chỉ vào tòa toái phong phía xa, mười căn Thông Thiên Sơn Phong, mệnh môn uy nghiêm, xung quanh có vô số pháp bảo quần quanh, hào quang bảy màu lưu chuyển, vô số cầu vồng đáp vào ngọn núi, nhìn qua không bình thường.

Thanh Dương Tử vừa nhìn tới ngọn núi kia, sắc mặt hơi đổi, sau đó lại bình thường nói.

- Không có gì, tất cả đều là con cháu tông môn cao tăng, không dùng được, đều là đám ngốc.

Lý Thanh nghe những lời này, trái tim nhỏ nhảy phù phù một cái.

Trưởng lão cũng quá bá đạo đi, những ngọn núi này đều là chỗ ở của Thần Tử trong tông môn a.

Hơn nữa, những Thần tử này không dễ bắt nạt đâu, nếu như để cho bọn họ nghe trưởng lão nói như vậy, bọn họ có thể khiêu chiến với trưởng lão đó.

Thanh Dương Tử mặc dù là trưởng lão, nhưng chỉ là trưởng lão tuyển chọn đệ tử, trong tông môn không có quyền lợi lớn.

Ngay cả lời nói cũng không có trọng lượng bằng những Thần tử kia.

- Há, hóa ra trong tông môn cũng có chuyện đi cửa sau.

Lâm Phàm khẽ gật đầu, cảm giác chỗ này không tệ lắm.

- Không nói những thứ này nữa, người để mắt tới chỗ nào, nói với lão phu một tiếng, lão phu sẽ an bài cho người.

Thanh Dương Tử đổi chủ đề, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Lâm Phàm tiến nhập Thiên Địa Tông, tự nhiên không phải vì hưởng thụ, mà là muốn tăng tu vi của mình.

Bởi vì chí cao cường giả cùng các ma thần còn đang trong bí cảnh chờ hãn đến cứu.

- Vậy thì toà kia đi.

Lâm Phàm chỉ về ngọn núi đằng trước nói.

- Được.

Thanh Dương Tử gật đầu, sau đó lấy ra một miếng ngọc phù, truyền pháp lực vào trong, ngay lập tức, ngọc phù tỏa ra một ánh hào quang, bao phủ toái phong kia lại, toái phong kia giống như bị dẫn dắt, từ từ bay đến trước mặt Lâm Phàm.

- Kích hoạt!

Một dòng nước nhỏ bao phủ toái phong, rửa sạch tro bụi trên kiến trúc, mà một ít hoa cỏ, cây cối héo tàn trong đó, giống như thu được sinh cơ, tái sinh trở lại.

- Cất cho cẩn thận, từ bây giờ toái phong này là của người, mau đặt tên cho nó đi.

Thanh Dương Tử nói.

- Gọi nó là Thánh Ma Phong đi.

Lâm Phàm đáp.

- Thánh Ma Phong? Danh tự này không tệ, hai đạo chí cao bao dung tất cả, định thành đại khí.

Thanh Dương Tử cười cười.

Lâm Phàm đi vào kiến trúc bên trong, diện tích không lớn, nhưng mọi thứ đều đầy đủ.

Đan phòng, phòng luyện khí, phòng tu luyện, vườn linh thảo, chờ chút...

- Thế nào? Cũng không tệ lắm phải không, ta cho người biết, ưu đãi của đệ tử nội môn rất cao đó.

Thanh Dương Tử cười nói.

- Cũng không tệ lắm.

Lâm Phàm gật đầu thoả mãn, đãi ngộ dành cho đệ tử nội môn quả thật không tệ.

- Vậy người nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta sẽ sai người đưa những thứ tông môn dành cho đệ tử nội môn đến.

Thanh Dương Tử nói.

- Được.

...

Sau khi đám người Thanh Dương Tử rời khỏi toái phong.

- Trưởng lão, Lâm sư huynh tiềm lực vô song, vì sao tông chủ không đưa vị trí Thần tử cho huynh ấy.

Lý Thanh nghi ngờ hỏi.

- Đừng nói nữa, giữa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim, cái tên Hỏa trưởng lão kia không biết đi nơi nào, tìm thấy một tên Thiên Địa Hỏa Linh biến dị, cho nên, toàn bộ sự chú ý của tông chủ đã bị hấp dẫn.

- Hơn nữa, vị trí Thần tử vốn có mười chỗ, ban đầu còn trống một chỗ, còn có chút hi vọng, nhưng ta lại không ngờ sẽ phát sinh tình huống như vậy.

Thanh Dương Tử tức giận nói.

- Cái này có chút đáng tiếc.

Lý Thanh than thở.

- Đi, đi chuẩn bị đồ cho hắn.

Thanh Dương Tử suy tư một chút, sau đó cắn răng, lần này liều mạng một phen, lão phu phát hiện kỳ tài, sao có thể để hắn trầm luân như vậy.

Bất luận như thế nào,

phải giúp hắn trưởng thành.

Đánh cược tất cả tài sản của mình, sau này để bọn họ biết, không cho Lâm Phàm vị trí Thần tử, là do mắt bọn hắn bị mù.

Toàn bộ tông môn, chỉ có lão phu tinh tường nhất.

Lý Thanh không biết Thanh Dương Tử trưởng lão sẽ chuẩn bị gì cho Lâm Phàm, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ bất chấp tất cả của hắn, cũng hoàn toàn choáng váng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 942: Yên Lặng Trả Giá

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Trưởng lão, người đây là...

Lúc này, Lý Thanh sửng sốt, hẳn không nghĩ tới Thanh Dương Tử trưởng lão sẽ vì Lâm Phàm lấy điểm cống hiến của mình ra dùng.

Thanh Dương Tử không nói gì, sau đó vẽ ra hai phần ba điểm cống hiến từ một tấm lệnh bài,.

- Đổi lấy Bính Kim Hư Không Kiếm Ý, Thanh Mộc Chân Nguyên Kiếm Ý, Thượng Thiện Nhược Thủy Kiếm Ý, Cửu Thiên Huyền Hỏa Kiếm Ý, Thiên Minh Hồng Hoang Kiếm Ý, còn có một viên Phá Tiên Đan.

- Thanh Dương Tử, muốn đổi lấy Ngũ Hành Kiếm ý muốn làm gì? Muốn bồi dưỡng người nào sao?

Lão giả phụ trách giật mình, mí mắt khẽ nhúc nhích, vung ống tay một cái, lấy đi điểm cống hiến, sau đó đưa Ngũ Hành Kiếm ý cho Thanh Dương Tử.

Còn có một viên thuốc.

- Lão phu tự mình luyện tập.

Thanh Dương Tử nói, sau đó xoay người rời đi.

Lần này, tiêu hao điểm cống hiến, khiến Thanh Dương Tử rất nhức nhối.

Ngũ Hành Kiếm ý này, nếu như trở thành Thần tử, có thể miễn phí tu luyện, nhưng đối với các đệ tử khác, chỉ có thể điểm cống hiến để trao đổi.

Ngũ Hành Kiếm ý thuộc Thiên Địa Tông, trong Kiếm đạo này có hai mươi một bộ kiếm ý tổ hợp.

Mà Phá Tiên Đan có thể giúp người khác nắm chắc bảy phần cơ hội trở thành cường giả Chân tiên cảnh.

- Trường lão, người điên rồi sao?

Lý Thanh đã đi theo Thanh Dương Tử một khoảng thời gian dài, lúc này thấy Thanh Dương Tử điên cuồng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nói gì hơn.

- Lão phu không điên, lão phu muốn đánh cược một lần.

Thanh Dương Tử nói.

- Nhưng người cũng không cần phải như vậy, nếu người tiêu hao nhiều quá, về sau khi tiên kiếp đến, không dựa vào điểm cống hiến này đổi lấy bảo bối, sao người có thể chống đỡ được?

Lý Thanh nói.

- Cái đấy vẫn còn sớm, người nọ do lão phu mang về, đều lợi hại hơn so với những Thần tử kia, nhưng bây giờ lại trở thành đệ tử nội môn, cất bước cũng không bằng người khác, mà cái tên Hỏa tạp mao kia, cũng không biết đi nơi nào tìm thấy Thiên Địa Hỏa Linh, chiếm được vị trí Thần tử, lão phu không phục.

- Tông môn không cho đãi ngộ tương ứng, lão phu tự mình bồi dưỡng, chờ hăn trở thành cường giả đỉnh cao, trấn áp những Thần tử kia, bọn họ sẽ biết, người lão phu mang về mới là thiên kiêu thật sự, chứ không phải cái tên không rõ lai lịch kia.

Thanh Dương Tử nói.

- Đi, mau đưa qua cho tiểu tử kia, cứ nói là đãi ngộ.

Thanh Dương Tử thúc giục.

- Trường lão, như vậy có được không? Nếu như nói người cho, chờ Lâm sư huynh quật khởi, nhất định sẽ cảm kích của người.

Lý Thanh nói.

- Hồ đồ, ta thấy tâm thái tiểu tử kia đều cao hơn bất cứ ai, nếu như để hăn biết, đệ tử nội môn chỉ có mấy thứ vớ vẩn này, hăn sẽ lập tức rời đi, huống hồ cái này đâu có khác nhau, lão phu là người của tông môn, bồi dưỡng đệ tử tông môn, cũng có nghĩa là tông môn bồi dưỡng, khác nhau ở chỗ nào, nhanh đưa đi, đừng nói nhảm nữa.

Thanh Dương Tử nói.

Lý Thanh thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ, bây giờ người giống như Thanh Dương Tử trường lão thật sự rất ít.

Có thể nói, không còn nữa.

Lúc này, Lý Thanh coi như hiểu được, vì sao mấy trăm năm qua, Thanh Dương Tử trường lão lại nghèo như vậy.

Với tính nết kia, sao đấu lại với các trường lão khác.

Lý Thanh không do dự, bay thẳng đến toái phong.

Thanh Dương Tử vung ống tay áo một cái, chắp hai tay ra sau lưng, râu bạc nhộn nhạo.

- Hừ, các người không coi trọng người ta đề cử, vậy lão phu sẽ chứng minh cho các người thấy, người lão phu nhìn trúng tuyệt đối sẽ trở thành thiên kiêu.

Thời khắc này, Thanh Dương Tử phì phò rời đi.

...

Trong khi đó, Lâm Phàm bên trong Thánh Ma Phong, điểm ngón tay một cái, khiến ngọn núi tràn đầy sinh mệnh.

Sau đó hít sâu một hơi, hấp thu một đoàn linh khí nồng đậm vào bụng.

- Keng, tinh luyện linh khí, kinh nghiệm tăng cường 100.

Hắn chuyển hóa một lúc, có thể chuyển hóa linh khí thành kinh nghiệm.

Mặc dù không nhiều, nhưng cũng không tệ.

Còn bên trong Cổ Thánh Giới, sau khi tu vi tăng lên, việc chuyển đổi linh khí, cũng không thể tăng thêm kinh nghiệm nữa.

Vèo!

Một bóng người phá không mà tới.

- Lâm sư huynh, ở đây tốt chứ?

Sắc mặt Lý Thanh như thường, không biểu hiện gì khác thường cả.

- Không tệ.

Lâm Phàm gật đầu, có một vùng riêng, không sợ bị người khác quấy rầy.

- Đây là đai ngọc của Thanh... Tông môn cho đệ tử nội môn, một bộ Ngũ Hành Kiếm ý, còn có một viên Phá Tiên Đan, đây là lệnh bài, cầm lệnh bài này rồi huynh chính là đệ tử Thiên Địa Tông.

Lý Thanh suýt chút nữa nói ra miệng, ngón tay búng một cái, đưa toàn bộ đồ vật Thanh Dương Tử trưởng lão giao phó cho Lâm Phàm.

- Keng, chúc mừng Ký chủ đã phát hiện ra một bộ Ngũ Hành Kiếm Ý, có muốn học tập hay không?

- Keng, chúc mừng Ký chủ đã phát hiện ra một viên Phá Tiên Đan.

- Phá Tiên Đan: Sau khi phục dụng, có thể tăng thêm bảy phần cơ hội tiến nhập Chân tiên cảnh, có thể chuyển hóa thành 1 ngàn vạn kinh nghiệm.

Trong lòng Lâm Phàm trong vui vẻ, không tệ, không tệ, những thứ đồ này còn cao cấp hơn so với Cổ Thánh Giới.

- Đa tạ, sư đệ.

Lâm Phàm chấp tay nói.

- Vậy sư huynh nghỉ ngơi sớm đi, sư đệ xin đi trước, nếu có gì chưa hiểu, sư huynh có thể dùng pháp lực kích hoạt lệnh bài, trong đó có giới thiệu về tông môn.

Lý Thanh nói.

- Được.

Lâm Phàm gật đầu.

Không tệ, tông môn đối xử với đệ tử rất tốt.

Sau khi Lý Thanh rời đi, Lâm Phàm trở lại trong phòng.

Sau đó trực tiếp vút Phá Tiên Đan vào miệng, chuyển hóa thành mười triệu kinh nghiệm.

Bởi vì Lâm Phàm nắm giữ hệ thống, chỉ cần kinh nghiệm tăng, tu vi sẽ theo, không gặp bất kỳ bình cảnh nào.

- Học tập.

Cái Ngũ Hành Kiếm ý này vừa vận bù đắp kiếm ý của chính mình.

Ngũ hành xoay chuyển, sinh sôi liên tục.

Ầm!

Thời khắc này, Lâm Phàm ngồi khoanh chân, năm đạo kiếm ý khác nhau quay xung quanh hắn.

Sau đó, kiếm ý ngập trời phóng lên trời, cho đến khi sắp đột phá bình phong Thánh Ma Phong, mới từ từ ngưng tụ thành một đạo kiếm ý, sau đó bộp một tiếng, tan thành mây khói, một lần nữa trở lại trong cơ thể của Lâm Phàm.

- Chức năng dung hợp này quả thật bá đạo, nhất là việc dung hợp Ngũ Hành Kiếm ý này, đuổi kịp người khác khổ tu trăm năm.

Trong lòng Lâm Phàm cảm thán.

Ngưng tụ Ngũ Hành Kiếm ý thành một loại kiếm ý, chính là thiên phú kiếm ý, chỉ có những người có thiên phú cực cao mới có thể làm được.

Thậm chí, chưa chắc có thể thành công.

Nhưng Lâm Phàm nắm giữ công năng dung hợp của hệ thống trong tay, tất cả những thứ này đều không thành vấn đề.

Lâm Phàm hơi nhấc ngón tay, một đạo kiếm ý như hư vô xuất hiện, hư không trong nháy mắt bị cắt ra.

Trong hư không.

Khi Thanh Dương Tử nhìn thấy năm đạo kiếm ý bộc phát trên Thánh Ma Phong, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ, sau đó mừng như điên.

- Ha ha, lão phu quả nhiên không nhìn lầm, tiểu tử này chính là kỳ tài, cái thế vô song, cái gì mà Thần tử, cái gì mà thiên kiêu, toàn bộ cũng không thể so được, lão phu nhất định phải nỗ lực, để tài nguyên của tiểu tử này tốt hơn mới được.

Lúc này, Thanh Dương Tử quyết định làm một chuyện trước đây hẳn chưa bao giờ nghĩ đến.

Chính là liều mạng kiếm điểm cống hiến, còn phải cô đọng Thuần Dương Tiên Khí, để đổi tài nguyên cho Lâm Phàm.

Thanh Dương Tử đã là cường giả Chân tiên cảnh, có thể câu thông thiên địa, cô đọng ra Thuần Dương Tiên Khí, có thể đổi lấy điểm cống hiến, sau đó dùng nó để đổi lấy tài nguyên.

Mà Lâm Phàm vẫn không hay biết, có một lão đầu, vì chứng minh ánh mắt của mình, mà im lặng chịu đựng cung cấp tài nguyên cho hắn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 943: Địa Uyên Ma Động

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Mấy ngày sau!

Thánh Ma Phong vô cùng yên tĩnh, không có người tới chơi.

Lâm Phàm gia nhập Thiên Địa Tông, trở thành đệ tử nội môn, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì, cũng không có người để ý đến.

Mà mấy ngày nay, Lâm Phàm cũng nắm được tình huống đại khái của Vô Tận đại lục.

Chín tông, Lục phủ, tam động, thất thập nhị bang.

Đây là sự phân chia thực lực ở Vô Tận đại lục, thuộc cấp độ hàng đầu, còn một ít tông môn nhỏ nhưng sức mạnh không tầm thường.

Trong đại đa số tông môn nhỏ, đều có vài đệ tử đại tông, tu luyện thành công rồi phát triển thế lực ra bên ngoài, cho nên không thể coi thường.

Ngày hôm đó.

Lâm Phàm đứng trên Thánh Ma Phong, ngược nhìn Thiên Địa Tông.

Ở đây có tới mười ngàn lẻ tám tòa toái phong, cùng thiên địa hô ứng lẫn nhau.

Mà một ít toái phong có thể lơ lửng trong hư không, đều là vì nó cùng thiên địa hô ứng lẫn nhau, sản sinh một loại sức mạnh, khiến nó lơ lửng trong hư không.

Nếu như được pháp lực duy trì, vậy thì quá kinh khủng rồi.

Hơn nữa, không có người nào nhàm chán đến mức để toái phong lơ lửng trong hư không như vậy.

Vù!

Lúc này, một bóng hồng y xuyên qua bầu trời Thánh Ma Phong, rồi dừng lại, sau đó truyền đến một âm thanh.

- Ồ, không nghĩ tới toái phong này lại có người vào ở.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn nữ tử áo đỏ trên không, dung mạo xinh đẹp, mặc dù dung nhan không tuyệt thế, nhưng cũng không tệ.

- Người tên là gì?

Lâm Phàm lạnh nhạt nhìn nữ tử áo đỏ.

- Lâm Phàm, người thì sao?

- Tô Hồng Trần.

- Ta ở toái phong bên cạnh, sau này chúng ta coi như hàng xóm rồi, không bằng đến ngọn núi ta nhìn một chút.

Tô Hồng Trần nói.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, mình mới vào Thiên Địa Tông, quen được mấy người, cũng không có gì xấu, nhưng nếu có chuyện gì phát sinh, sợ mình sẽ bị nghi ngờ đầu tiên.

- Được, cung kính không bằng tuân mệnh.

Lâm Phàm gật đầu đáp ứng.

Vù!

Toái phong Tô Hồng Trần cách mình rất gần, bên ngoài toái phong kia, chín món bảo bối quay xung quanh ngọn núi, hình thành một trận pháp đặc biệt, dễ thủ khó công.

- Đây là cửu tử Liên Hoàn Trận, chín món bảo bối này đều là chí bảo trung phẩm, hình thành một thể thống nhất, có điều, lại thiếu hụt một món chủ thể, nếu không thì xem như Chân tiên cảnh, cũng không phá được phòng ngự của ngọn núi này.

Tô Hồng Trần đặc ý nói.

Lâm Phàm gật đầu, mấy cái trò của Vô Tận đại lục này cao cấp hơn nhiều so với Cổ Thánh Giới.

Các bảo bối đều có thể vận dụng, hình thành trận pháp đặc biệt.

Còn tại Cổ Thánh Giới, đám bảo bối chả có tác gì lớn, được dùng trong trận pháp đã ít lại càng thêm ít, rất ít người dùng bảo bối trấn áp kẻ địch.

- Đây chính là thành quả của Hồng Trần Phong ta, sau mấy năm nỗ lực, cuối cùng nó cũng thành quy mô.

Tô Hồng Trần giới thiệu.

Xuyên qua trận pháp, đặt chân trên ngọn núi.

- Linh khí nơi này của người dày đặc gấp hai ba lần so với bên ngoài.

Lâm Phàm nói.

- Đương nhiên, từng tòa toái phong đều có trận pháp vận hành đặc biệt, rút lấy linh khí trong thiên địa, dù sao người tu luyện nhiều lắm, có người có công pháp quá mức bá đạo, có thể hút hết toàn bộ linh khí xung quanh trăm dặm, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn với chúng ta, bởi vậy bình thường nên rút một ít linh khí, cất trữ ở đây.

Tô Hồng Trần phân tích.

- Hóa ra là như vậy.

Lâm Phàm gật đầu.

- Ta nhìn ngọn núi của người, chắc mới kiến thiết sơ bộ, có phải người mới tiến nhập tông môn hay không?

Tô Hồng Trần hỏi.

- Đúng vậy.

Lâm Phàm gật đầu.

- Nếu như có chỗ nào không hiểu, có thể tới hỏi ta.

Tô Hồng Trần nói.

Lâm Phàm đang nhìn ngó các nơi xung quanh.

Đệ tử ở đây không ít, những đệ tử này nhìn thấy Tô Hồng Trần cũng đều cung kính hỏi thăm.

- Những người này đều là đệ tử tạp dịch, còn có một ít đệ tử ngoại môn, do ta gọi họ tới sửa lại ngọn núi.

Tô Hồng Trần rất nhiệt tình, giảng giải không ít thứ cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm phát hiện địa bàn Tô Hồng Trần phát triển rất tốt, vườn thuốc mọc đầy kỳ trân dị thảo.

Mà trong phòng luyện khí, có một nhóm đệ tử đang nỗ lực tinh luyện vật liệu, bận bịu tít bụi.

Nếu như không xét kích thước to nhỏ, thì ở đây có thể xem như một môn phái nhỏ.

Lâm Phàm gật đầu, lần này, kiến thức tăng lên không ít.

Lúc này, bên ngoài ngọn núi của Hồng Trần Phong, có mấy người đang đứng.

- Bằng hữu của ta đến rồi.

Tô Hồng Trần cảm ứng tình huống bên ngoài trận pháp, sau đó vung tay áo, trận pháp mở ra một con đường.

Mấy bóng người hạ xuống.

- Hồng Trần, vị này là...?

Một nam tử lưng hùng vai gấu nhìn Lâm Phàm, trong mắt nghi hoặc.

- Vị này mới vào tông môn, tên Lâm Phàm, toái phong của hắn ở sát vách ta.

- Vị này chính là Hồ Kinh, chủ nhân của Hồ Thánh Phong.

Sau đó Tô Hồng Trần lại giới thiệu hai người khác cho Lâm Phàm.

Một người trong đó, trên người bình ý rất mạnh, là thiếu gia của đoàn tạo thế gia, tên Binh Lâm Hành.

Một người mặc giống thư sinh, giữa hai lông mày có khí nho đạo, tên Nho Vạn Thư.

Lâm Phàm hai tay ôm quyền, những người này tu vi cũng không tệ, đều là Viễn Cổ cảnh.

- Hồng Trần, lần này chúng ta đến đây để hỏi người một chuyện, chúng ta muốn thành lập đội đi Địa Uyên Ma Động lịch lãm một phen, người có đi không?

Hồ Kinh hỏi.

- Có chứ, trong Địa Uyên Ma Động tuy hung hiểm vạn phần, nhưng chỗ tốt cũng không ít, nếu chúng ta lập thành đội, chỉ cần không đi sâu vào trong, sẽ không có bất cứ chuyện gì.

Tô Hồng Trần đáp.

Lâm Phàm cũng có chút hiểu biết với Địa Uyên Ma Động này.

Thế giới này thuộc về dưới lòng đất, lối vào phân bố trên toàn bộ Vô Tận đại lục.

Nơi đó, không ít sinh vật hung hãn, nhưng chúng đều sống rất sâu, chỉ cần không chủ động trên chóc, sẽ không có vấn đề gì.

- Lâm huynh, có muốn đi chúng không?

Tô Hồng Trần hỏi.

Lâm Phàm hơi sững sờ, không ngờ Tô Hồng Trần này lại chủ động mời mình gia nhập, điều này khiến Lâm Phàm có chút kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, nếu quả thật có thể đi cùng, tốt quá rồi còn gì.

Con đường nâng tăng cao tu vi nhanh nhất chính là giết chết cường giả, nếu như có thể vào Địa Uyên Ma Động, tự nhiên cầu còn không được.

- Được.

Lâm Phàm gật đầu đáp lời.

- Chờ đã, Hồng Trần, tên này có thực lực thế nào? Đừng để đến lúc nơi đó, làm vướng chân chúng ta, lần này tiến nhập Địa Uyên Ma Động, không chỉ có đám người chúng ta thôi đâu.

Hổ Kinh la lên.

- Còn có ai nữa?

Tô Hồng Trần ngạc nhiên hỏi.

- Theo ta được biết, Kiếm Phong Trần đã dẫn người tiến nhập Địa Uyên Ma Động rồi, còn có Thiên Hải công tử...

Hổ Kinh nói, sau đó nhìn phía Lâm Phàm.

- Người muốn đi cũng không phải không được, nhưng người phải chứng minh thực lực bản thân của mình mới được.

Trong chớp mắt, Hổ Kinh xòe năm ngón tay ra, hình thành hổ trảo, chụp tới vai Lâm Phàm.

Lúc này, hư không ầm ầm nứt toát, hổ trảo giống như xé rách thiên địa, cương phong gào thét, người xung quanh đột nhiên lui về sau.

Khoảng cách gần như vậy, bọn họ đều thấy cương phong đánh vào mặt, có cảm giác đau đớn mơ hồ.

Lâm Phàm nhẹ nhàng giơ tay lên, không dùng chiêu thức dư thừa nào, trực tiếp bắt lấy hổ trảo trong tay.

- Hả?

Hổ Kinh sửng sốt, pháp lực hung mãnh trong cơ thể đột nhiên ngưng lại, tựa như bị món đồ gì đó chặn đứng, khiến hắn có cảm giác bị đứt gãy.

- Đa tạ.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, không để chuyện này vào mắt.

Tô Hồng Trần kinh hãi, nàng không ngờ Lâm Phàm lại mạnh như vậy, quả thật nằm ngoài dự đoán của nàng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 944: Vẫn Còn Tốt Chút

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Hổ Kinh không phản ứng nữa, hẳn biết mình không bằng đối phương, tuy sắc mặt có chút khó coi, nhưng xung quanh đều là người mình, cũng không sợ bị người ta chê cười.

- Không ngờ thực lực Lâm sư đệ lại mạnh như thế, lần này tiến nhập Địa Uyên Ma Động, vẫn cần sư đệ chiếu cố chăm sóc.

Hổ Kinh ôm quyền nói.

Tuy thất bại, nhưng Hổ Kinh cảm giác lần này tiến nhập Địa Uyên Ma Động này là một hồi cơ hội.

Đồng đội thực lực càng mạnh, thì càng an toàn.

Binh Lâm Hành và Nho Vạn Thư cũng nhìn Lâm Phàm, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

- Ngày mai, chúng ta tập hợp, bây giờ, chúng ta xin cáo từ trước.

Hổ Kinh lên tiếng.

Sau khi đám người Hổ Kinh rời đi, Lâm Phàm cũng muốn về chuẩn bị một phen, sau đó ôm quyền cáo từ Tô Hồng Trần.

Ngày mai.

Mọi người tụ tập, xuất phát.

Trải qua mấy ngày, bọn họ cũng đến chỗ cần đến.

Đám người đang đứng trên hư không.

Lâm Phàm nhìn vực sâu vô cùng lớn phía dưới kia, không khỏi sợ hãi.

Huyệt động này giống như một hố đen, sâu không thấy đáy, không thấy rõ tình huống bên trong, vô cùng tĩnh mịch, trông rất khủng bố.

- Nơi này chính là Địa Uyên Ma Động, sinh vật bên trong thuộc về Địa Ma, rất thích uống máu tươi của nhân loại, sau khi đi vào, ta hi vọng các vị có thể đoàn kết, giúp đỡ lẫn nhau, tuyệt đối không nên hành động đơn độc.

Hổ Kinh nói.

- Nếu gặp phải những tông môn khác, cũng cần phải cẩn thận, ở đây, nguy hiểm nhất không phải những Địa Ma kia, mà là những đệ tử của các tông môn khác.

...

Lâm Phàm cẩn thận lắng nghe, đã hiểu hoàn toàn.

Mọi người sau đó hóa thành cầu vồng, trực tiếp đi vào Địa Uyên Ma Động.

Vừa tiến Ma Động, nhất thời một mảnh đen kịt, giơ tay không nhìn thấy năm ngón, cho dù thực lực bọn họ là Viễn Cổ cảnh, đôi mắt vẫn bị che như cũ, chỉ có thể dùng thần thức cảm ứng tất cả.

- Những Ma khí này tuyệt đối không nên hấp thu, trong đó đầy rẫy tạp chất, có rất nhiều người bỏ mạng ở đây, nên oán niệm bọn họ cũng

dung nhập vào những Ma khí này.

Lâm Phàm lặng lẽ hấp thu một chút.

Những đoàn Ma khí này tràn vào trong cơ thể Lâm Phàm, hóa thành từng tên ma đầu tức giận gào thét, nhưng trong nháy mắt, nó đã bị hệ thống trấn áp, chuyển hóa thành kinh nghiệm tinh khiết.

Những Ma khí kia cũng giống như linh khí, nhưng không thích hợp để bọn họ hấp thu thôi.

Cũng không lâu lắm, mọi người giẫm trên mặt đất.

Đất đai nơi này đen kịt, cũng cứng vô cùng, mà Huyết Nguyệt trong không trung chiếu sáng cả Địa Uyên Ma Động.

Địa hỏa phun trào, lửa nóng hừng hực, khiến nhiệt độ nơi này tăng lên không ít.

- Mọi người cẩn thận, chúng ta tiếp tục đi sâu vào.

Xung quanh tạm thời không có bất kỳ nguy hiểm, Hồ Kinh tựa hồ rất quen thuộc đối với nơi này, sau đó mang theo đám người Lâm Phàm bay thẳng vào trong.

Không biết qua bao lâu.

Đám người Lâm Phàm mới ngừng lại.

- Cẩn thận một chút, phía trước có một nhóm Địa Ma.

Hồ Kinh lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Phàm ngừng mắt nhìn tới, những Địa ma phía trước có hình dáng không khác gì con người, nhưng toàn thân màu đen, hơn nữa, trên người lại có lân giáp, tỏa ra từng tia sáng lạnh lạnh dưới ánh sáng của Huyết Nguyệt.

Một tên Địa Ma đang xé rách một đệ tử của tông môn nào đó, sau đó uống máu đối phương.

- Đây là đệ tử Hoa Nhạc tông.

Tô Hồng Trần nhẹ giọng nói.

- Ta đã từng đi qua tông môn này, nó thuộc về một tông môn nhỏ, không nghĩ tới toàn bộ đệ tử môn hạ vào đây lịch lãm lại ngã xuống trong tay những Địa Ma này, thật đáng tiếc.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, những Địa Ma kia hầu hết đều có tu vi Thần Thiên Vị, ngẫu nhiên cũng có Chí Tôn Cảnh.

Rống!

Trong chớp mắt, một tiếng gào thét vang vọng.

Trong đám Địa Ma, một Địa Ma tức giận rống lên.

Thân thể đen nhánh không ngừng bành trướng, tinh lực xung quanh đột nhiên ngưng tụ.

- Con Địa Ma kia chính là đầu lĩnh, hình như nó muốn thăng cấp.

Nho Vạn Thư nói.

- Chúng ta có nên động thủ không? Sau khi con Địa Ma này tiến giai, chính là Viễn Cổ cảnh đại viên mãn, nội hạch của nó cũng là thứ tốt đó.

Binh Lâm Hành nói.

- Được, vậy thì lên.

Hồ Kinh quan sát tình huống bốn phía một chút, không phát hiện ra những Địa Ma khác.

- Xông lên!

Vù!

Thân hình mọi người chuyển động, chém giết về đám Địa Ma.

- Sinh linh ghê tởm, nhân lúc bản Vương đột phá, cả gan đánh lén, các con đầu, nuốt hết bọn chúng cho ta.

Tên thủ lĩnh gào thét, những Địa Ma xung quanh điên cuồng vọt về phía đám người Lâm Phàm.

Xì xì!

Đối với những con kiến hôi này, Lâm Phàm cũng không để rong lòng, coi như giết chết tất cả cũng không tăng bao nhiêu kinh nghiệm.

Hơi nhắc ngón tay, đã giết hết đám Địa Ma.

Cho dù có Địa Ma đạt tới Chí Tôn Cảnh, nhưng trong mắt Lâm Phàm, chúng vẫn cực kỳ nhỏ yếu.

- Ha ha, chúng ta kiếm lời rồi, không ngờ đám thủ hạ của Địa Ma này lại yếu như vậy.

Hồ Kinh cười điên cuồng.

Sau đó rít gào một tiếng, thân thể như hổ, phóng về Địa Ma đang đột phá kia.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm hơi nhíu mày.

- Cẩn thận.

Lâm Phàm nhắc nhở.

Nhưng lúc này, tên Địa Ma đang đột phá bắt đầu cười lớn, sau đó bốn phía mặt đất, đột nhiên nổ tung, một đôi ma thủ đen nhánh từ dưới nền đất vươn dài ra, đánh thẳng vào ngực Hồ Kinh.

Không biết khi nào, bốn phía Hồ Kinh đều có Địa Ma xuất hiện.

Những Địa ma này đều có tu vi Viễn Cổ cảnh sơ giai, trung giai.

Đột nhiên xuất hiện tình huống này, khiến hân không kịp chuẩn bị.

Hồ Kinh kinh hãi biến sắc, nhưng tất cả đã không còn kịp.

- Ha ha, sinh linh quả nhiên rất ngu xuẩn, bản thủ lĩnh chỉ sử dụng một kế nhỏ đã lừa không biết bao nhiêu sinh linh, các người thật cho rằng Địa Ma chúng ta dễ bị giết chết vậy sao?

- Các người cần nội hạch của chúng ta, mà Địa Ma chúng ta lại cần tinh huyết của các người.

- Sinh linh kia, chết đi.

Thủ lĩnh Địa Ma cười lớn, sau đó ngưng đột phá lại, ma thủ sắc nhọn bay thẳng đến Hồ Kinh.

- Hồ Kinh...

Đám người Tô Hồng Trần tím tái, kinh hô lên.

Lâm Phàm nhú mào, bước chân khê động, thân thể biến mất tại chỗ.

- Chém.

Lúc này, Lâm Phàm triển khai Chỉ Xích Thiên Nhai, trong nháy mắt, đi tới trước mặt Hồ Kinh, thân thể run lên, hình thành một đạo phong mang kiếm ý, chém giết đến những Địa Ma này mà.

Xì xì!

Khoảnh khắc đó!

Thân thể những Địa Ma nứt toác, máu đen phun ra tung toé.

Tất cả những thứ này, đều xảy ra trong tích tắc.

Đến khi Lâm Phàm giết chết toàn bộ Địa Ma, mọi người mới nhìn rõ tình huống hiện tại.

- Không sao chứ.

Lâm Phàm đứng bên cạnh Hồ Kinh, bình thản hỏi.

Hồ Kinh kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, không thể tin được hình ảnh trước mắt.

Tình cảnh vừa rồi, hẳn không nhìn rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Khi phản ứng lại, người trước mắt này đã giết hết đám Địa Ma rồi.

- Cảm ơn!

Âm thanh Hồ Kinh hơi run rẩy, hẳn cảm giác, thực lực Lâm Phàm rất khủng khiếp.

Ngay cả đám người Tô Hồng Trần cũng sợ hãi một hồi, sau đó lập tức vây lại đây.

- Lâm sư đệ, thực lực của người...

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng.

- Mọi người cẩn thận một chút, trí tuệ những Địa Ma này không thấp, biết dụ dỗ chúng ta.

Sau khi giết chết thủ lĩnh Địa Ma, hệ thống truyền đến tiếng nhắc nhở, kinh nghiệm tăng trưởng.

Cảm giác này vẫn tốt nhất a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 945: Người Minh Minh Là Đệ Nhất Chắc?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, Hồ Kinh nghĩ lại thấy sợ, mình thật sự quá sơ xuất rồi, nếu không có Lâm sư đệ cứu mạng, mình tất chết không thể nghi ngờ.

- Lâm sư đệ, cảm ơn nhiều!

Sau khi thử qua Lâm Phàm hôm trước, Hồ Kinh đã không coi thường Lâm Phàm, mà bây giờ đối phương có ân cứu mạng mình, càng làm cho Hồ Kinh cảm tạ vạn phần.

- Không có gì, nếu chúng ta lập thành đội, đương nhiên phải trợ giúp lẫn nhau.

Lâm Phàm nói.

- Đây là nội hạch của thủ lĩnh Địa Ma, về tình về lý, nó thuộc về Lâm sư đệ người.

Tô Hồng Trần lấy nội hạch thủ lĩnh Địa Ma đưa cho Lâm Phàm.

Trong tông môn, một viên nội hạch này có thể đổi lấy không ít điểm cống hiến.

- Mọi người giữ lại đi, khi trở về chúng ta chia đều.

Lâm Phàm nói.

Những thứ này, không có tác dụng gì đối với Lâm Phàm cả.

Bây giờ, điều Lâm Phàm quan tâm nhất là giết càng nhiều Địa Ma càng tốt.

Hơn nữa phải là Địa Ma có thực lực cường hãn nhất, chỉ có Địa Ma như thế mới có thể cung cấp một lượng lớn kinh nghiệm cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm làm vậy tự nhiên chiếm được hảo cảm của mọi người, có đồng đội như vậy, bọn họ hết sức vui mừng.

- Tuy những Địa Ma này thực lực không mạnh, nhưng nội hạch có thể đổi được điểm cống hiến, không nên lãng phí.

Lúc này, Tô Hồng Trần lấy hết nội hạch của đám Địa Ma.

Liên tục mấy ngày.

Lâm Phàm cùng đám người Hồ Kinh một mực bên trong Địa Uyên Ma Động chém giết Địa Ma, thu được không ít nội hạch, nhưng điều khiến Lâm Phàm thất vọng chính là, gặp phải Địa Ma tu vi cao nhất cũng chỉ ở Viễn Cổ cảnh hậu kỳ.

Lâm Phàm rất muốn đánh vào nơi sâu nhất, nhưng khi nghĩ đến đám người Tô Hồng Trần, hẳn chỉ có thể từ bỏ.

Lần này sau khi trở về, Lâm Phàm chuẩn bị đơn độc đi đến nơi này.

Không ngừng đi sâu vào bên trong, cảnh vật xung quanh càng trở nên xấu xí, thời gian dần trôi, cảnh vật dần phát sinh biến hóa.

Có thể nhìn thấy thi thể khắp mọi nơi.

Có thi thể chết từ rất lâu, cũng có thi thể mới chết đây thôi.

- Ma khí thật nồng đậm.

Lúc này, Tô Hồng Trần cau mày, Ma khí trong hư không làm người chán ghét.

Đám người Hồ Kinh cũng cả kinh, bọn họ đều cảm nhận được cỗ Ma khí kia, cỗ Ma khí này vô cùng tà ác, trong đó ẩn chứa lực lượng tinh huyết.

- Có người đang tu luyện.

Nho Vạn Thư nói.

Lâm Phàm hơi nhấc ngón tay.

- Cỗ Ma khí này từ nơi đó phát ra.

Mọi người hai mắt nhìn nhau.

- Chúng ta đến đó xem một chút đi?

Hiện tại, Lâm Phàm đang cần gấp cao thủ, bởi vậy gật đầu đáp ứng.

- Có thể đi nhìn một chút.

Sau đó đám người Lâm Phàm che giấu khí tức, chậm rãi tới gần, trốn phía sau một thạch nhâm.

- Không phải tu luyện ma công, mà đang tu luyện bảo bối.

Tô Hồng Trần nói.

Lâm Phàm nhìn tình huống phía trước, có chút ý tứ.

Trên một đoàn biển máu, xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi cực kỳ yêu dị, mà trước mặt hắn, một thanh trường đao màu đỏ đang lơ lửng.

Đồng thời, trên trường đao, có những dây dài rót vào trong ao máu, không ngừng hấp thụ tinh huyết.

Mà những Địa Ma phía dưới đang phồng bụng, sau đó há miệng phun ra vô số tinh huyết.

- Người kia là đệ tử Huyết Ma Tông, lấy tinh huyết để luyện khí, là thủ đoạn chỉ Huyết Ma Tông mới có.

Tô Hồng Trần nói.

Huyết Ma Tông thuộc về Ma Tông, một trong những môn phái lớn của cử tông.

- Ai!

Lúc này, đệ tử Huyết Ma Tông kia mở hai mắt, nhẹ nhàng phun ra một ngụm huyết khí, huyết khí này hóa thành một đạo cầu vồng màu đỏ, trực tiếp đánh nát Thạch Nham.

- Hừ, ta còn tưởng là ai, hóa ra là đệ tử Thiên Địa Tông.

Người thanh niên đứng lên, ánh mắt tản ra vẻ yêu dị, khiến người ta kinh hãi.

- Người là Huyết Thiên Tử đứng thứ sáu mươi bảy trong Chân Tiên Dự Bị Bảng.

Lúc này, Hồ Kinh đột nhiên nhận ra người trước mắt là ai.

Trường bào màu đỏ giống như huyết dịch, cộng thêm ánh mắt yêu dị, không thể nghi ngờ hẳn là cường giả trong Chân Tiên Dự Bị Bảng.

- Đi, đi mau, chúng ta không phải đối thủ của hắn.

Hồ Kinh kinh ngạc thốt lên, lập tức lôi kéo mọi người chạy trốn.

Người có thể lọt vào Chân Tiên Dự Bị Bảng đều là cường giả.

Và những người đó, bọn họ không đối phó được.

- Ha ha, đã đến rồi, còn đi làm gì.

Huyết Thiên Tử cười lớn, hư không hơi chấn động, một đoàn dải lụa đỏ ngòm, trực tiếp đóng kín hư không, ngăn cản đường đi của mọi người.

Trước đây, Lâm Phàm không biết Chân Tiên Dự Bị Bảng, nhưng bây giờ đã biết rồi.

Bảng danh sách này không phải giành cho người có cảnh giới Chân tiên, mà chỉ dành cho những người dưới Viển Cổ cảnh.

Người có thể lọt vào Chân Tiên Dự Bị Bảng đều ở Viển Cổ cảnh đại viên mãn.

Nhưng cũng có kỳ tài, có thể lấy lấy tu vi Viển Cổ cảnh hậu kỳ xếp trong top 100.

Mà Huyết Thiên Tử lại đứng thứ sáu mươi bảy, cho nên thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù tu vi Hổ Kinh không tệ, nhưng so với cường giả Chân Tiên Bảng, vẫn còn chênh lệch nhiều lắm.

Chẳng trách, đứng phải người trong Chân Tiên Dự Bị Bảng, liền phải chạy trốn.

- Đây là Xích Huyết Ma Dao, còn thiếu một chút tinh huyết nữa mới có thể thăng cấp thành tuyệt phẩm chí bảo, nếu các ngươi đã tới, vậy hãy vì bản Thiên Tử, cống hiến máu tươi của mình đi.

Huyết Thiên Tử là người trong Ma môn, sát nghiệt rất nặng.

Mà đám người Lâm Phàm xông vào trong đó, tự nhiên hẳn không thể thả bọn họ rời đi.

- Không ổn, Huyết Thiên Tử động sát tâm với chúng ta rồi.

Binh Lâm Hành kinh hãi biến sắc.

- Huyết Thiên Tử, chúng ta là đệ tử nội môn của Thiên Địa Tông, nếu như người dám giết chúng ta, Thiên Địa Tông sẽ không bỏ qua cho người.

Hỗ Kinh lạnh lùng nói.

- Khả khả, không bỏ qua cho ta? Vậy để tông chủ các người đến Huyết Ma Tông đi.

Huyết Thiên Tử cười lớn một tiếng, nhất thời nắm chặt Xích Huyết Ma Dao.

Biến máu ngập trời đột nhiên sôi trào sau lưng hắn.

- Bách Binh Phá Pháp.

Lúc này, Binh Lâm Hành quát lớn, thân thể bùng nổ một đạo ánh sáng chói mắt, mấy trăm binh khí từ trong cơ thể bộc phát, hình thành một binh linh.

Thân thể binh linh hùng vĩ, giương kích chém một cái, thiên địa chấn động.

- Trò mèo.

Huyết Thiên Tử lạnh lùng nói, một đao trong tay bổ ngang, huyết sắc chém phá Thương Khung, Xích Huyết Ma Dao tạo ra một đạo cầu vồng màu máu, sức mạnh của nó làm hư không nứt toác.

Xoạt xoạt!

Binh linh tan rã, không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Sức mạnh Xích Huyết Ma Dao không những không giảm, mà còn tăng lên rất nhiều.

- Không tốt...

Mọi người thất kinh, Nho Vạn Thư phun ra một ngụm tinh huyết, lấy máu làm vật dẫn triệu hồi Thiên Địa Chính Khí, nhưng trước mặt vật sắp trở thành tuyệt phẩm chí bảo, mọi kháng cự chỉ phí công vô ích.

- Các vị, sợ rằng chúng ta phải ngã xuống cùng một chỗ rồi.

Hồ Kinh hồi hận không kịp.

Nếu như hắn không tò mò lại đây, tuyệt đối không sẽ xảy ra chuyện như thế.

- Ai nói?

Lúc này, Lâm Phàm bước lên trước một bước, giơ tay lên, nắm ánh đao màu máu trong tay, sau đó nhẹ nhàng bóp một cái, ánh đao vỡ tan, tiêu tán không còn bóng dáng.

- Chỉ đứng hạng sáu mươi bảy trong Chân Tiên Dự Bị Bảng, người thật sự cho mình là đệ nhất? Coi như đứng đầu, kết cục cũng giống nhau thôi.

Lâm Phàm nói.

Ách!

Mọi người kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 946: Mạnh Mẽ Cướp Đoạt

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Người là ai?

Huyết Thiên Tử cả kinh, sắc mặt khê biến, hẳn không ngờ sẽ có người vô danh phá được chiêu thức của mình.

Người trong Chân Tiên Dự Bị Bảng, hẳn đều biết, nhưng người trước mắt này, hẳn thật sự không biết.

- Nếu người có thể sống sót từ tay ta, người mới có tư cách để biết.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng.

Viễn Cổ cảnh đại viên mãn, bậc tu vi này không tệ, sau khi giết hẳn, kinh nghiệm có thể tăng không ít.

Đây mới là thế giới mình mong muốn.

Huyết Thiên Tử nghe những lời này, lập tức giận dữ, tinh lực ngập trời cuộn cuộn dâng lên, mà bên trong đó, oan hồn kêu rên, dù đánh vào một chút thôi, thì da dẻ sẽ thối rữa, coi như Viễn Cổ cảnh đại viên mãn, cũng không chống đỡ được.

- Người cho rằng phá được một đao của bản Thiên Tử, đã có thể giết chết được bản Thiên Tử sao? Quả thực mơ mộng hão huyền.

Huyết Thiên Tử chợt quát một tiếng, huyết quang bạo phát, so với lúc trước, càng thêm cuồng bạo trực tiếp quét tới.

Huyết Thiên Tử là thiên kiêu của Huyết Ma Tông, vẫn xông xáo bên ngoài giết chết vô số sinh linh, cướp đoạt tinh huyết bọn họ để cung cấp cho Xích Huyết Ma Dao.

Huống hồ, chuôi ma đao này chính là bảo bối mà Huyết Ma Tông luyện chế vì Huyết Thiên Tử hãn, tập hợp vô số thần vật, cuối cùng luyện thành, khi ma đao này xuất hiện, cũng lúc tai kiếp bắt đầu.

Ngay từ lúc thành hình, ma đao này đã là chí bảo, còn cường hãn hơn rất nhiều so với các chí bảo khác.

Mà qua nhiều năm nỗ lực, Huyết Thiên Tử cũng sắp thăng Xích Huyết Ma Dao lên tuyệt phẩm chí bảo.

Một đao hào quang đỏ sậm, soi sáng thiên địa.

Huyết khí sôi trào, khiến người ta run như cây sậy, không dám chống đối.

Nhưng đối với Lâm Phàm, Huyết Thiên Tử này chỉ là một gà.

Vừa sỏi bước ra.

Tung luôn một chưởng.

Ầm!

Ánh đao màu máu tiêu tan.

- Người...

Huyết Thiên Tử kinh hãi, cả người run lên, ma công vận chuyển, Ma khí ngập trời chợt bộc phát.

Lại tiến thêm một bước.

Một chưởng áp chế.

Lâm Phàm trực tiếp dùng một chưởng áp chế đỉnh đầu Huyết Thiên Tử, dưới ánh mắt hoảng sợ của đối phương, Lâm Phàm hơi dùng sức.

Ầm!

- Keng, chúc mừng ký chủ đã giết Huyết Thiên Tử.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm tăng thêm 30 triệu.

Lâm Phàm nắm Xích Huyết Ma Dao trong tay, khí linh trong đó đang sôi trào, giãy giụa, một đạo huyết khí rót vào cơ thể Lâm Phàm.

- Một khí linh nho nhỏ cũng dám phản kháng, quả thực muốn chết.

Lâm Phàm chấn động, ngay lập tức trấn áp khí linh Xích Huyết Ma Dao.

...

- Cmn...

Đám người Hồ Kinh kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Huyết Thiên Tử đứng sáu mươi bảy trong Chân Tiên Dự Bị Bảng, không đỡ nổi hai chiêu, thật không thể tin được.

- Lâm sư đệ, với thực lực này của ngươi, tại sao trên Chân Tiên Dự Bị Bảng không có tên chứ?

Tô Hồng Trần nói.

- Ta áp chế khí tức bản thân xuống, cho nên, Chân Tiên Dự Bị Bảng không cảm ứng được.

Lâm Phàm nói.

Có hệ thống che đậy giúp, mình sẽ không xuất hiện trong danh sách Chân Tiên Dự Bị Bảng rồi.

Đối với đám người Tô Hồng Trần, thực lực Lâm sư đệ vô cùng khủng bố, coi như những Thần Tử trong tông môn kia cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng điều đó lại khiến bọn họ nghi ngờ, Lâm sư đệ mạnh như vậy sao chỉ là đệ tử nội môn chứ.

Tuy nghi ngờ trong lòng, nhưng bọn họ cũng không dám hỏi vấn đề này.

- Lâm sư đệ, Xích Huyết Ma Dao này có thể cho ta xem một chút được không?

Binh Lâm Hành mở miệng nói.

- Được.

Lâm Phàm gật đầu.

- Lần này, vận khí Binh sư đệ người quá tốt gặp đúng quý nhân rồi. Binh sư đệ lấy binh làm linh, bây giờ tiếp xúc tuyệt phẩm chí bảo, tất nhiên có thể tìm hiểu pháp tắc trong đó, đến lúc đó, tu vi bản thân có thể tiến hơn một bước.

Hổ Kinh phân tích.

Binh Lâm Hành cẩn thận cảm nhận Xích Huyết Ma Dao, ngón tay nhẹ nhàng khẽ vuốt đao văn, những đao văn này ẩn chứa thiên địa chi lý.

Đúng lúc này, một đạo hào quang xuyên thấu màn ánh sáng màu đỏ, một đạo khí tức phi phàm từ trên trời giáng xuống, bao phủ đám đông.

Bên dưới hào quang, mấy bóng người xuất hiện trong hư không.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn, mấy bóng người này thực lực đều phi phàm, đặc biệt là người đàn ông đứng trước, khí tức càng không giống người thường.

- Bọn họ là ai?

Lâm Phàm hỏi.

- Đó là Linh Võ Tôn sư huynh, một trong những Thần Tử, còn người bên cạnh là Kiếm Phong Trần.

Tô Hồng Trần có chút khẩn trương mở miệng giới thiệu.

- Linh Võ Tôn sư huynh, thanh đao này ma tính rất tốt a.

Kiếm Phong Trần nhìn Xích Huyết Ma Đao trong tay Bình Lâm Hành, trong mắt lóe lên vẻ tham lam.

Đây là một thanh tuyệt phẩm chí bảo, là một kiện bảo bối tốt.

Nếu như trở thành tuyệt phẩm chí bảo chân chính, cố gắng một chút, có thể đột phá thành tiên khí rồi.

Khi đó, diệu dụng vô cùng, uy lực vô song, coi như hiện tại, cũng đã thấy thèm rồi.

- Bái kiến, Linh Võ Tôn sư huynh.

Đám người Hồ Kinh cúi đầu hướng về đám người trên hư không.

Mà Lâm Phàm nhìn Linh Võ Tôn, trong lòng vui vẻ.

Thực lực của người này thật mạnh, so với cái tên Huyết Thiên Tử kia phải cường hãn hơn không ít.

Tra thử Chân Tiên Dự Bị Bảng, người này xếp thứ bốn mươi tám.

- Từ đâu mà các người có Xích Huyết Ma Đao?

Linh Võ Tôn hỏi.

Đám người Hồ Kinh nhìn nhau.

- Bẩm báo sư huynh, Xích Huyết Ma Dao này là do Lâm sư đệ giết chết Huyết Thiên Tử, sau đó đoạt lấy.

Đám người Hồ Kinh vừa mới dứt lời, thanh âm Kiếm Phong Trần liền truyền đến.

- Làm càn, các người lại dám nói dối trước mặt sư huynh, cái tên Huyết Thiên Tử kia đứng thứ sáu mươi bảy trong Chân Tiên Dự Bị Bảng, há là người mà đệ tử nội môn các người có thể giết?

Kiếm Phong Trần quát nạt.

Sắc mặt Linh Võ Tôn hơi đổi, hiển nhiên có chút không vui. Những đệ tử nội môn này dám cả gan lừa gạt hăn, nghe mà cảm thấy phẫn nộ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đi lên trước, lấy Xích Huyết Ma Dao từ trong tay Binh Lâm Hành ra.

- Các người muốn làm gì? Coi như ta nhặt được chuôi ma đao này, cũng chả có quan hệ gì tới các người cả?

Lâm Phàm ghét nhất có người giả vờ cool trước mặt mình.

Cái gì mà, Thần tử? Ông đây không muốn phí lời, trực tiếp đánh hăn tàn phế.

- Làm càn...

Kiếm Phong Trần nhất thời nổi giận, vừa muốn ra tay, lại bị Linh Võ Tôn cản lại, sau đó một tay chỉ Lâm Phàm, sắc mặt lạnh lùng.

- Người là người nào?

Mà lúc này, Tô Hồng Trần lặng lẽ kéo vạt áo Lâm Phàm, ám chỉ hắn không nên vọng động.

- Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười yếu ớt một tiếng, sau đó nhìn vào thẳng hư không nói.

- Xích Huyết Ma Dao này là bảo bối của Huyết Thiên Tử, các người có thể có được nó, hiển nhiên là do Huyết Thiên Tử bố trí gài bẫy, cho nên, vì an toàn của tông môn, các người nhất định phải giao Ma Dao ra đây, để ta giao lại cho tông môn, mà các người có công giao nộp bảo vật, sẽ được thưởng mười vạn điểm cống hiến.

Linh Võ Tôn nói.

- Bố cái gì mà trí, Huyết Thiên Tử đã bị ta giết rồi, còn gài bẫy kiểu gì được.

Lâm Phàm nói, sau đó trực tiếp xoay người, hắn không muốn phí lời cùng đám trẻ trâu này.

- Đi, chúng ta tiếp tục đi sâu vào.

- Hừ!

Sắc mặt Linh Võ Tôn phát lạnh, một chỉ điểm ra, trấn áp về hướng Lâm Phàm mà.

- Phạm thượng, không biết hối cải, nên bị trừng phạt.

- Lâm sư đệ, cẩn thận.

Tô Hồng Trần kinh hãi, nàng không ngờ Linh Võ Tôn lại động thủ.

Nàng biết Xích Huyết Ma Dao này là tuyệt phẩm chí bảo chân chính, coi như Thần tử, cũng không cường chế được sự mê hoặc của nó.

Mà bây giờ, Linh Võ Tôn lại muốn cường đoạt.

- Muốn chết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 947: Hành Hung

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Linh Võ Tôn động thủ, một đạo pháp lực hùng hậu ngưng tụ thành chỉ, bay thẳng đến sau lưng Lâm Phàm.

Hắn muốn Xích Huyết Ma Dao trong tay Lâm Phàm.

Nếu như người bình thường, hôm nay sẽ ngỏm tại đây rồi.

Nhưng đối với Lâm Phàm, hành động này của đối phương là tự tìm đường chết.

Lâm Phàm xoay người, vung Xích Huyết Ma Dao một cái, tinh lực ngập trời cuồn cuộn, chém thẳng đến Linh Võ Tôn.

- Sư đệ, không nên vọng động.

Tô Hồng Trần nhìn thấy một màn trước mắt, nhất thời kinh hãi.

Nàng không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát sinh đến mức độ này.

Linh Võ Tôn này chính là Thần Tử, nửa tu vi cao cường, coi như Huyết Thiên Tử cũng không phải đối thủ của hắn.

- Hừ, một tên đệ tử nội môn cũng dám động thủ với ta, ai cho người can đảm đó.

Linh Võ Tôn nổi giận, một chưởng đánh ra, hư không xung quanh bị một nguồn sức mạnh đè ép, không ngừng nứt toác.

Đệ tử xung quanh kinh ngạc thốt lên.

- Xem ra Linh sư huynh muốn phế bỏ tên này rồi.

- Sư huynh tất nhiên sẽ không lấy mạng của hắn, nhưng nhất định sẽ cho hắn biết, thế nào mới là đệ tử hợp cách.

- Xích Huyết Ma Dao ma tính mười phần, mà hắn là đệ tử nội môn, có bản lĩnh gì để chống lại ma tính Ma Dao chứ, nếu như vẫn để trên người hắn, sau này Thiên địa tông sẽ có một tên cuồng ma, khát máu thành tính.

Kiểm Phong Trần nói đầy lý lẽ.

Thực lực Linh Võ Tôn, Lâm Phàm cũng không để trong mắt.

Với tu vi này của hắn, vẫn chưa gặp được những người lợi hại trong bí cảnh mười một năm trước.

Leng keng!

Mặc dù Xích Huyết Ma Dao là bảo bối của Huyết Thiên Tử, có liên hệ với hắn, thế nhưng sau khi Lâm Phàm giết đối phương, chỉ bảo này đã được Lâm Phàm thu phục.

Xì!

Linh Võ Tôn thật sự quá đề cao mình, hắn cho rằng thực lực Lâm Phàm cũng chỉ như thế, nhưng khi một chưởng kia của hắn chạm vào ánh đao, thì sắc mặt của Linh Võ Tôn đột nhiên thay đổi.

Sao có thể có chuyện đó.

Như bẻ cành khô, hủy diệt tất cả.

Ánh đao sắc bén không gì không phá, trực tiếp chém đứt cự chưởng kia của Linh Võ Tôn.

Con người Linh Võ Tôn co rụt, hào quang đỏ ngầu kia cách mắt ngày càng gần, đồng thời, một luồng đao khí sắt bén mà đến, đao chưa tới, đao khí đã tới.

Đao khí này cắt trên mặt Linh Võ Tôn, khiến hấn đau đớn, da mặt có cảm giác bị vỡ vụn.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra nụ cười lạnh lùng, đối với người như vậy, một tay đã có thể trấn áp.

Hồ Kinh nhìn một màn trước mắt há mồm kinh hãi, nếu như Lâm sư đệ giết chết Linh Võ Tôn, hậu quả khó mà lường được.

- Lâm sư đệ, mau dừng tay...

Hồ Kinh găm thét.

Vù!

Lúc Linh Võ Tôn phản ứng lại, đao mang đã đặt trên cổ hấn rồi.

Huyết sắc phong mang lạnh thấu xương, Linh Võ Tôn cảm nhận được hàn ý từ đang lan tỏa.

- A!

Yết hầu Linh Võ Tôn run run, một giọt mồ hôi chậm rãi chảy xuống.

Nội tâm hấn có chút sợ hãi.

Kiểm Phong Trần nhìn một màn trước mắt, kinh hãi biến sắc, hấn không ngờ Linh sư huynh không phải đối thủ của người này, còn bị đối phương đặt đao trên cổ.

- Người muốn làm gì? Vị này chính là Thần Tử, Linh sư huynh, người thân là đệ tử nội môn, muốn làm cái gì?

Kiểm Phong Trần run sợ lạnh lùng nói.

- Hả?

Lâm Phàm khẽ nhú lại, liếc nhìn Kiểm Phong Trần một chút.

Kiểm Phong Trần bị Lâm Phàm nhìn đến phát sợ, lui về sau vài bước.

Trong mắt hắn, người trước mắt này thật sự quá kinh khủng.

Đệ tử xung quanh cũng xoắn cả quần, không dám tin tưởng.

Linh sư huynh là Thần tử đó, sao bị đánh bại dễ như vậy.

- Người...

Lúc này, Linh Võ Tôn muốn mở miệng, tuy nhiên đã bị Lâm Phàm cắt đứt.

- Đừng nói chuyện.

Lâm Phàm nhắc nhở.

Lúc này, Hồ Kinh đi lên trước, đến bên cạnh Lâm Phàm.

- Linh sư đệ không thể giết hắn, nếu không sẽ xảy ra chuyện đó.

Hồ Kinh nói.

- Làm sao, giết hắn sẽ có chuyện gì à?

Lâm Phàm cười nói.

- Linh sư đệ, tông môn có quy định, chỉ cần đệ tử trong tông, không thương tổn tính mạng của nhau, nếu như có thâm cừ đại hận, có thể quyết đấu, chỉ cần không làm tổn thương đến tính mạng là được.

Hồ Kinh giải thích.

- Há, thì ra là vậy.

Lâm Phàm gật đầu, trong lòng nghi hoặc.

- Người muốn làm gì?

Linh Võ Tôn biến sắc, vẻ mặt đột nhiên ngưng lại.

Nếu như xung quanh không có người nào, Lâm Phàm quả thật sẽ không do dự giết chết tên này.

Nhưng tình huống bây giờ có chút phiền phức.

- Người thứ bốn mươi tám Chân Tiên Dự Bị Bảng cũng chỉ đến như thế thôi.

Lâm Phàm cười lạnh, sau đó nhắc bàn tay đánh về phía Linh Võ Tôn.

Ầm!

- Người dám.

Linh Võ Tôn không ngờ đối phương lại dám đánh mình.

- Có gì không dám,

cái tên ngu xuẩn nhà ngươi muốn cướp đoạt Xích Huyết Ma Dao, đúng là muốn chết.

Sau đó, Lâm Phàm giơ chân lên, trực tiếp đá vào mặt Linh Võ Tôn.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Các đệ tử xung quanh nhìn hình ảnh trước mắt, từng người từng người bị dọa, sắc mặt trắng bệch, cái tên này muốn chết phải không?

Người trước mắt chính là Thần tử đó, người bây giờ dám đối xử với hắn như vậy, sẽ không sợ hậu quả tương lai sao?

Tuy Linh Võ Tôn là người yếu nhất trong Thần tử, nhưng cũng là Thần tử, so với đệ tử nội môn, lợi hại hơn rất nhiều.

Người có thể tiến nhập Chân Tiên Dự Bị Bảng, đều là thiên tài trong thiên tài, người bình thường kém hơn rất nhiều.

Coi như Hồ Kinh cùng với đám đệ tử chỗ này, cũng không phải là đối thủ của Linh Võ Tôn.

Mà Lâm Phàm có thể trấn áp đối phương, hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân, chắc chắn tu vi Lâm Phàm đã đạt đến cảnh giới rất cao.

Coi như cường giả Chân Tiên cảnh đều có thể thua trong tay Lâm Phàm, càng không cần phải nói đến những người mới chỉ có cảnh giới Viễn Cổ cảnh.

Chỉ là, bên trong Chân Tiên Dự Bị Bảng, có tên Tần Thánh Quân đứng đầu mới khiến Lâm Phàm cảnh giác.

Có điều, Lâm Phàm tới Vô Tận đại lục mười một năm, tên Tần Thánh Quân kia đã sớm đột phá, cho nên đã không còn trong Chân Tiên Dự Bị Bảng nữa rồi.

Hiện tại, không biết Tần Thánh Quân này đã đến bậc nào rồi, Lâm Phàm hơi tò mò.

Mà bây giờ, người đứng đầu Chân Tiên Dự Bị Bảng, không ở Thiên Địa Tông, mà thuộc những tông môn khác.

Có cơ hội, hắn muốn giao thủ cùng người đó một phen.

Chẳng qua, nếu so sánh tên đứng đầu hiện tại với Tần Thánh Quân kia, không biết có khác biệt gì không.

...

Lúc này, Lâm Phàm không chút do dự, chà đạp Linh Võ Tôn sừng mặt sừng mũi, mới bằng lòng bỏ qua.

- Lâm sư đệ, đủ rồi.

Hổ Kinh nhìn Linh Võ Tô từng uy phong lẫm lẫm đang nằm như chó chết dưới đất, cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Lâm sư đệ này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, mà bá đạo như vậy, không sợ sau khi trở về, Linh Võ Tôn sẽ gây phiền phức sao?

Cho dù tông môn có biết cũng sẽ không có chuyện gì, mà Linh Võ Tôn cũng biết bản thân hẳn không phải đối thủ của Lâm sư đệ, đương nhiên sẽ không tự chuốc nhục nhã.

Nhưng vẫn phải phòng bị, sợ vào ngày nào đó sẽ ăn thiệt ngầm.

- Được, chúng ta trở về thôi.

Khoảng thời gian tiến vào Địa Uyên Ma Động, Lâm Phàm thu hoạch không ít, cảm giác có thể đi về rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 948: Quay Lại Nghề Cũ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Hành trình đi Địa Uyên Ma Động lần này, thu hoạch cũng tạm được, đặc biệt là đám người Hồ Kinh, càng kiếm được không ít nội hạch, chuyện này giúp của cải bọn họ càng thêm phong phú.

Trong đó, để bọn họ vui mừng nhất là thanh Xích Huyết Ma Dao, tuyệt phẩm chí bảo chân chính.

Nếu mang nó đi đổi, có thể kiếm được số điểm cống hiến khổng lồ nha.

Thậm chí sẽ có rất nhiều đệ tử cường đại, thậm chí trưởng lão cầm thần đan đến đổi lấy Xích Huyết Ma Dao này.

- Hành trình đi Địa Uyên Ma Động lần này, phải cảm ơn Lâm sư đệ rồi.

Tô Hồng Trần nói.

- Đúng đấy, nếu không phải có Lâm sư đệ, chúng ta không thể an toàn rời khỏi rồi.

Hồ Kinh nghĩ đến chuyện kia, trong lòng kinh hãi.

Những Địa Ma kia cực kỳ tàn nhẫn, dù tu vi hắc ở Viễn Cổ cảnh, cũng chỉ có con đường chết nếu rơi vào trong tay chúng.

Đám Địa Ma không chỉ lôi kéo thân thể hắc, mà còn uống hết máu của hắc, ngấm lại đã kinh khủng.

Lúc này, Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, cảm giác được xem là Chúa cứu thế, khoan khoái biết bao.

- Không có gì đâu, chúng ta là sư huynh đệ đồng môn, là việc nên làm thôi.

Lâm Phàm xua tay nói.

Bây giờ, mọi người nhìn Lâm Phàm với cặp mắt khác xưa, ở thế giới thực lực vi tôn này, Lâm sư đệ mạnh như thế, lại còn khách khí với bọn hắc, khiến bọn họ rất cảm động.

- Lâm sư đệ, người phải cẩn thận một chút, ta nghĩ Linh Võ Tôn sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.

Hồ Kinh lo lắng nói.

- Không có chuyện gì, binh tới tướng chặn, nước tới đất ngăn, nếu như hắc muốn mất mặt trong tông môn, thì cứ đến đây.

Lâm Phàm cười nói.

Đám người Tô Hồng Trần suy nghĩ một chút, tuy trong lòng còn lo lắng, nhưng nếu Lâm sư đệ cũng không để chuyện này trong lòng, bọn họ cũng không nên nói gì nhiều.

- Ta đi về trước.

Lâm Phàm ôm quyền chào mọi người, bây giờ đi về, hắc còn phải dung nạp Xích Huyết Ma Dao vào trong bảo bối của mình.

Hiện tại, Vĩnh Hằng Chi Phủ đã là thần khí, nhưng nếu dựa theo cấp bậc của Vô Tận đại lục, nó cũng được coi như tiên khí mà thôi.

Nhưng Tiên khí này có chút không đúng, dù sao khi còn ở Cổ Thánh Giới, thiên địa pháp tắc cũng không hoàn thiện, khi đến Vô Tận đại lục này, còn cần mình rèn luyện thêm một lần nữa.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Hồ Kinh mới mở miệng.

- Chúng ta đi đổi nội hạch lấy một ít điểm cống hiến đi, sau đó nhờ Hồng Trần sư muội đưa lại cho Lâm sư đệ.

- Được, tuy những điểm cống hiến này không lọt nổi mắt xanh của Lâm sư đệ, nhưng Lâm sư đệ mới vừa vào tông môn, cần chúng rất nhiều.

Tô Hồng Trần nói.

...

Thánh Ma Phong.

Lúc Lâm Phàm vừa vào, phát hiện Lý Thanh đã đứng ngoài cửa.

Lý Thanh là đệ tử ngoại môn, mà Lâm Phàm là đệ tử nội môn, cho nên, Lý Thanh cung kính gọi Lâm Phàm một tiếng sư huynh.

- Lâm sư huynh, người trở lại rồi.

Lý Thanh nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức lên trước nghênh đón.

- Có chuyện gì sao?

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn Lý Thanh, không biết hắn muốn làm gì?

Nhưng khi nhìn thấy đồ vật trong tay Lý Thanh, hắn lại lộ vẻ nghi hoặc.

Chẳng lẽ lại đến tặng đồ?

- Lâm sư huynh, đây là một quả “Ngũ Hành Đan”, phối hợp Ngũ Hành Kiếm ý, có thể làm chơi ăn thật.

Lý Thanh nói.

Lâm Phàm tiếp nhận đan dược, thoáng nghi hoặc, mình chỉ là đệ tử nội môn, sao có nhiều chỗ tốt như vậy.

- Cái này cũng là phúc lợi của tông môn?

Lâm Phàm hỏi.

Lý Thanh gật đầu.

- Đúng vậy, sư huynh là đệ tử nội môn, cách một khoảng thời gian, đều nhận được phúc lợi.

Lâm Phàm vỗ vai Lý Thanh.

- Đừng gạt ta nữa, hiện tại ta biết hết rồi, phía trên đệ tử nội môn còn có Thần Tử nữa đấy.

Sắc mặt Lý Thanh hơi đổi, sau đó cười nói.

- Lâm sư huynh, kỳ thực địa vị của người chính là Thần tử, nhưng Thần Tử chỉ có mười người, không còn thừa chỗ, bởi vậy người mặc dù là đệ tử nội môn, nhưng được hưởng thụ đãi ngộ của Thần tử.

- A, thì ra là như vậy.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt của Lý Thanh, có chút tin tưởng.

Nếu không phải vậy, làm gì có ai ngốc đến mức đưa mình nhiều thứ tốt như vậy chứ?

- Vậy thì làm phiền Lý sư đệ.

Lâm Phàm nói.

- Không phiền, không phiền, nếu như không có chuyện gì, sư đệ xin cáo từ.

Lý Thanh chấp tay nói với Lâm Phàm, sau đó rời khỏi Thánh Ma Phong.

Lâm Phàm cầm đan dược trong tay, hiện tại Ngũ Hành Kiếm ý sớm đã được dung hợp, tự nhiên cũng không cần những đan dược phụ trợ này.

Nhưng cần xuống, có thể tăng không ít kinh nghiệm.

Trong lòng Lâm Phàm vui vẻ, trực tiếp ném đan dược vào miệng.

- Keng, kinh nghiệm tăng cường ba triệu.

Cắn đan dược, tăng trưởng kinh nghiệm, Lâm Phàm đã rất lâu không trải nghiệm qua cảm giác này.

Lúc còn ở Cổ Thánh Giới, những đan dược kia không tăng được bao nhiêu kinh nghiệm cho hắn cả.

Bây giờ, lên đây, lần nữa trải nghiệm cảm giác dùng đan dược tăng cường kinh nghiệm, khiến Lâm Phàm cảm thấy cả người lâng lâng.

...

Trong phòng.

Lâm Phàm ngồi khoanh chân, lấy Xích Huyết Ma Dao ra, sau đó lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ và Thiên Địa Dung Lô ra.

Ầm!

Thiên Địa Dung Lô là bảo bối bá đạo nhất của Lâm Phàm, công phòng nhất thể, quả thật rất trâu bò.

- Vĩnh Hằng Chi Phủ này được xem như Hạ phẩm Tiên khí, có điều, pháp tắc trong Tiên khí không tính quá đủ, uy lực vẫn không bằng một phần trăm của Hạ phẩm Tiên khí.

Luyện hóa!

Lâm Phàm ném Vĩnh Hằng Chi Phủ và Xích Huyết Ma Dao vào Thiên Địa Dung Lô.

Rèn đúc.

Bây giờ, cấp độ luyện khí của Lâm Phàm đã đạt đến đỉnh cao, cho nên, hắn dễ dàng lấy tinh hoa của Xích Huyết Ma Dao, sau đó dẫn nhập vào Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Vù!

Lò nung chấn động.

Sau đó, Vĩnh Hằng Chi Phủ tản ra khí tức Tiên khí, nhưng vì còn bên trong Thiên Địa Dung Lô, nên khí tức này tự nhiên không phát tán ra ngoài.

“Keng, chúc mừng ký chủ đã luyện chế thành công.”

Lâm Phàm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, khóe miệng lộ ra nụ cười hài lòng.

Mà thanh Xích Huyết Ma Dao kia, giờ này chỉ còn lại tro cặn, cơ bản đã không có tác dụng gì.

Vĩnh Hằng Chi Phủ Phẩm cấp: Hạ phẩm Tiên khí.

Bây giờ, trên người Yêu Thành có một ít bảo bối, bởi vì nguyên liệu không đủ, căn bản không thể tiến giai.

Nhưng không sao, nếu như có cơ hội, hắn sẽ đi tìm một ít thần vật, tăng toàn bộ bảo bối trên người mình lên hết một thể.

Khi đó, mới thật bá đạo.

...

Nghèo, thật sự quá nghèo.

Lâm Phàm biết mình hiện tại rất nghèo, trên người bây giờ, không có bao nhiêu thứ có thể bán được.

Đan dược không có.

Luyện khí thần vật, cũng không.

Kể cả Thánh Dương Đan, sau khi tới nơi này, căn bản không có chỗ để dùng.

Thánh Dương Đan này là đồ tốt trong Cổ Thánh Giới, nhưng sau khi đến Vô Tận đại lục này, thì nó lại là sản phẩm kém.

Thật đáng giận, đáng trách, đáng thương.

Mình muốn nâng cao thực lực, chỉ có hai con đường.

Thứ nhất, giết cường giả.

Thứ hai, cắn thần dược.

Thời khắc này, Lâm Phàm rơi vào trầm tư, xem ra, hẳn phải ra ngoài lang bạt một phen, hoặc quay lại nghề cũ.

Suy nghĩ một chút, vẫn nên quay lại nghề cũ tốt hơn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 949: Không Ai Tin!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Hành trình đi Địa Uyên Ma Động không phát sinh chuyện gì lớn lao.

Mà Lâm Phàm trong tông môn, cũng không bị Linh Võ Tôn trả thù.

Xếp hạng Chân Tiên Dự Bị Bảng phát sinh biến động, hấp dẫn sự chú ý của một số người.

Huyết Thiên Tử trong bảng danh sách biến mất không thấy.

Tình huống như thế chỉ có hai trường hợp, thứ nhất, Huyết Thiên Tử này đã trở thành Chân Tiên, thứ hai, đã bỏ mình.

Mà tình huống thứ nhất tự nhiên sẽ không xảy ra, vậy chỉ có khả năng còn lại mà thôi.

Bằng khôn,g bọn họ không tài nào giải thích nổi chuyện này.

Ban đầu, Linh Võ Tôn vốn muốn tìm Lâm Phàm gây chuyện, nhưng sau khi trở về, suy nghĩ cẩn thận liền phát hiện chuyện kinh khủng.

Mình thua trong tay đệ tử này, là vì thực lực không bằng đối phương.

Nếu như tiếp tục tranh đấu cùng đối phương, kết cục của mình sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

Mặc dù hắc là Thần Tử, thế nhưng mỗi tên Thần tử đều câu tâm đấu giác*, hơn nữa, bên trong đám Thần Tử, thực lực hắc là yếu nhất.

*câu tâm đấu giác: dùng trí tuệ để tranh đấu với nhau.

Nhưng gần đây, có một đệ tử trở thành Thần tử, để hắc trở thành kẻ thứ hai đếm ngược từ dưới lên, cũng khiến hắc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mối thù này, hắc đương nhiên sẽ báo, chỉ là đang đợi thời cơ.

...

Lâm Phàm đi dạo trong tông môn, quan sát tông môn một chút, để tìm con đường phát tài.

Trong môn phái, cũng có một nơi giống khu chợ bình thường, nơi này, có rất nhiều đệ tử buôn bán.

- Phá Kiếp Đan, chỉ có một viên, 10 ngàn điểm cống hiến, ai đi ngang qua, không nên bỏ qua.

- Mảnh vỡ thượng cổ thần binh, mười vạn điểm cống hiến.

Trên mặt Lâm Phàm không hề có cảm xúc, nhưng nội tâm lại có ý nghĩ.

Ông đây tinh thông luyện đan, luyện khí, mọi thứ, nếu như quay lại nghề cũ, tuyệt đối có tiền đồ, điểm cống hiến này có thể đổi được nhiều thứ tốt.

Hơn nữa, một ít võ đạo thần thông cường đại, cũng cần điểm cống hiến để đổi.

Lâm Phàm đã nếm được vị ngon từ Ngũ Hành Kiếm ý kia, kiếm ý bản thân hắc đã được gia tăng rất nhiều.

Tô Hồng Trần cho mình ba ngàn điểm cống hiến, cái này đều là thành quả khi chém giết Địa ma trong Địa Uyên Ma Động, dùng nội hạch của

nó đổi lấy.

Ban đầu, Lâm Phàm không muốn nhận, nhưng hắn từ chối không được, đành phải nhận lấy.

Nhìn tình huống bây giờ, không ngờ đến việc hắn có thể dùng đến những điểm cống hiến này.

- Nhìn thử một chút, nhìn thử một chút đi, linh thảo tự mình trồng, có thể luyện chế ra đan dược cao đẳng đây.

Một tên đệ tử bày ra các loại linh thảo trước mắt đang rao bán.

Những linh thảo này cũng không phải đồ cao cấp gì, nhưng có thể luyện chế ra đan dược mà đông đảo đệ tử cần.

- Linh thảo này của người bán thế nào?

Lâm Phàm quan sát nửa ngày, sau đó bước lên dò hỏi.

- Vị sư huynh này, người cần loại nào?

Tên đệ tử này buôn bán ở đây đã lâu, mà không có ai mua, cho nên bây giờ có chút luống cuống.

Tu vi của hắn không cao, hắn không dám đi những bí cảnh nguy hiểm, có lúc, chỉ có thể tự trồng một ít linh thảo, tích lũy một ít điểm cống hiến, sau đó dùng nó đi đổi một ít đan dược và võ đạo thần thông.

Khi nghe Lâm Phàm hỏi, hai mắt hắn sáng ngời, đặt Lâm Phàm trở thành thổ hào.

- Vị sư huynh này, chỉ cần năm ngàn điểm cống hiến là có thể mua được.

Tên đệ tử này cười nói.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, cmn, điểm cống hiến không đủ rồi.

- Ba ngàn, không được thì thôi.

Lâm Phàm nói.

- Sư huynh, linh thảo này sao có giá đó được, đừng có chặt chém như vậy chứ.

- Không được thì quên đi, ta chỉ nhìn thôi.

Lâm Phàm làm gì có thời gian phí lời, ba ngàn điểm cống hiến là toàn bộ gia sản của hắn, hơn nữa, Lâm Phàm chưa bao giờ phải trả giá mua đồ thể này bao giờ.

Tên đệ tử kia thấy Lâm Phàm sắp đi, nhất thời cuống lên, lộ vẻ mặt đau lòng.

- Vị sư huynh này, xin đừng bước, ba ngàn thì ba ngàn.

Lâm Phàm lấy tất cả điểm cống hiến trên lệnh bài đưa cho người nọ, sau đó thu thập hết đồng linh thảo.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, đệ tử kia lại lộ ra nụ cười sung sướng.

- Kiếm lời, kiếm lời rồi, không nghĩ tới bán linh thảo lại dễ kiếm tiền như vậy.

Hắn bỏ ra một trăm điểm cống hiến mua hạt giống, sau đó dốc lòng nuôi dưỡng một quãng thời gian, tuy tiêu hao một chút thời gian, nhưng thu vào rất khả quan.

Ở một nơi không người.

Lâm Phàm lấy những gốc linh thảo ra.

Tổng cộng hai mươi gốc.

“Keng, phát phát hiện Huyền Quang Thảo.”

“Keng, phát phát hiện U Minh Thảo.”

...

Lúc này, Lâm Phàm mở bàn tay, lắc cổ tay một cái, một đoàn liệt diễm xuất hiện, sau đó ném toàn bộ những linh thảo này vào.

Đối với những Luyện đan sư khác, có ai luyện đan như vậy chứ.

Thế nhưng đối với Lâm Phàm, kỹ năng luyện đan của hắn đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn, luyện chế những đan dược này rất dễ dàng.

Nhất niệm thành đan.

Dược lực của linh thảo ngưng tụ trong ngọn lửa, loại bỏ tạp chất, lưu lại tinh hoa.

Tiện tay là có thể luyện chế đan dược, tỷ lệ thành công trăm phần trăm, cái này nếu như để người khác biết, chắc sẽ bị dọa sợ mất mật.

“Keng, chúc mừng ký chủ luyện chế thành công Hỗn Nguyên Pháp Đan.”

“Hỗn Nguyên Pháp Đan: Khôi phục pháp lực trong một hơi thở”

“Keng, chúc mừng ký chủ đa luyện chế ra Ly Vãn Đan.”

“Ly Vãn Đan: Cho dù bị thương nặng thế nào đều có thể khôi phục như cũ.”

Luyện chế ra những đan dược này, cũng nằm trong dự đoán của Lâm Phàm.

Những linh thảo này vốn không phải linh thảo tốt, mà luyện chế ra đan dược bậc này cũng coi như nghịch thiên rồi.

Nếu như người bình thường, chỉ có thể luyện chế ra một ít đan dược đơn giản thôi.

Một vị trí đầu chọi.

Lâm Phàm tùy tiện bày ra một cái bàn, sau đó để đan dược lên, bắt đầu hét lớn.

- Ai đi qua ngang qua, không nên bỏ lỡ, bán đan dược bảo mệnh, khi có đan dược này, mẫu thân cũng không lo lắng cho an nguy bản thân ở bên ngoài nữa.

Lâm Phàm hét lớn.

Trong đan dược này, thứ có thể nâng cao thực lực mới là thứ đáng tiền nhất.

Mà đan dược khôi phục thương thế, hoặc khôi phục pháp lực cũng được mọi người hoan nghênh.

Lâm Phàm rao bán dẫn tới không ít chú ý.

- Đan dược gì mà nghe qua bá quá vậy?

Một ít đệ tử vây tới hỏi.

Bọn hắn chưa từng thấy qua những đan dược này, trong lòng có chút tò mò.

Lâm Phàm cầm Hỗn Nguyên Pháp Đan trong tay, bắt đầu giới thiệu.

- Viên thuốc này, có thể khôi phục pháp lực trong một hơi thở, các người nghĩ thử xem, nếu như chạm mặt kẻ thù, mà thực lực tương đương nhau, trong khoảng thời gian ngắn, khẳng định bất phân thắng bại, bây giờ các người nói đi, cuối cùng ai sẽ thắng?

Đám đệ tử xung quanh không hề nghĩ ngợi trả lời.

- Người nào có pháp lực hùng hậu hơn sẽ thắng.

- Không sai, vị huynh đài này nói rất đúng, nhưng chỉ cần có viên thuốc này, pháp lực của mọi người sẽ phục hồi như cũ trong một hơi thở.

Lâm Phàm chỉ viên đan dược trong tay, nói.

- Còn viên thuốc này?

Các đệ tử hỏi.

- Viên thuốc này còn khủng khiếp hơn, tên Ly Vãn Đan, cho dù bị thương nặng cỡ nào, chỉ cần còn một hơi thở, các người vẫn có thể khôi phục như cũ, các người nói xem đan dược này có biến thái hay không?

Lâm Phàm tán dương nói.

Nhưng khi nghe Lâm Phàm nói những lời này, các đệ tử xung quanh có chút không tin.

- Sao có loại đan dược này được? Hồn Nguyên Pháp Đan đúng là có, nhưng hiệu quả của Ly Vãn Đan quả thật kinh khủng, nếu giống như lời người nói, thì nó là tiên đan rồi.

- Không sai, chỉ có tiên đan mới có công năng này thôi, nhưng trong đan dược này của người, lại không có tiên đạo pháp tắc.

Thời khắc này, các đệ tử xung quanh mồm năm miệng mười không nói.

Bọn họ không tin lời chào hàng của Lâm Phàm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 950: Thời Khắc Chứng Kiến Kỳ Tích

- Đan dược này của người ngoại trừ dược lực mạnh mẽ một chút, thì nơi nào có đặc thù của tiên đan?

- Mỗi một viên tiên đan đều ẩn chứa tiên đạo pháp tắc, do các đại sư thu thập vô số thần dược luyện chế thành, còn những đan dược này của người, tuyệt đối không phải thật, ta hi vọng người mau rời khỏi đây đi.

- Ở đây, chỉ cần có Nam Cung Danh ta, ta tuyệt đối không để mảnh khoé của người lừa gạt người khác đâu.

Nam Cung Danh lớn tiếng nói, ngữ khí nghiêm khắc giống như việc này rất quan trọng.

Ba ba ba!

- Nói hay lắm.

- Nam Cung sư huynh chính là lồng đèn soi sáng, dẫn đường chỉ lối cho chúng ta.

- Nếu những đan dược này quả thật có hiệu quả, sao nó được bán ở chỗ này chứ.

Đám đệ tử xung quanh nhất thời vỗ tay, trong lòng bọn họ bội phục Nam Cung Danh.

Ở đây, chỉ cần có đệ tử bán đồ giả, thì sẽ có bóng người của hắn.

Hắn sẽ dùng con mắt chuyên nghiệp cùng tri thức uyên thâm vạch trần sự giả tạo.

Lúc này, Nam Cung Danh nhìn Lâm Phàm, ánh mắt hằn như đang đợi đệ tử Lâm Phàm phản bác.

Mà hiện tại, Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, ca đây bán một ít đan dược để đổi lấy điểm cống hiến điểm thôi mà, khó khăn vậy sao?

Không tin đan dược của ca?

Được thôi, vậy để người tin là được.

- Người tên Nam Cung Danh đúng không?

Lâm Phàm hỏi.

- Không sai, Nam Cung Danh - đệ tử nội môn.

Nam Cung Danh nhìn thẳng Lâm Phàm nói.

- Người lên chỗ này đứng đi.

Lâm Phàm nói.

Nam Cung Danh không biết tên này muốn làm gì, sau đó đứng trước mặt Lâm Phàm.

- Người muốn làm gì? Chẳng lẽ bị ta vạch trần, then quá hóa giận sao?

Lâm Phàm nhìn về phía mọi người xung quanh mọi nói to.

- Các vị, nếu các người không tin, vậy thì ta cho các người thấy hiệu quả của nó.

Các đệ tử không hiểu rõ ý của Lâm Phàm cho lắm.

Có thể vừa lúc đó, xảy ra một màn khiến mọi người khiếp sợ.

Ầm!

Lâm Phàm trực tiếp đá một cước vào đũng quần của Nam Cung Danh.

Thời gian vào lúc này, tựa như bị ngưng lại.

- Người...

Nam Cung Danh không dám tin nhìn Lâm Phàm, sau đó một loại cảm giác đau đớn đột nhiên dâng trào, một tiếng gào thét chột bực phát.

Lâm Phàm không nói hai lời, trực tiếp vung nắm đấm về phía Nam Cung Danh, không ngừng cuồng ẩu.

Các người không tin, được thôi, các người bắt ông đây chứng minh đó, lát nữa, các người sẽ biết đan dược của ông đây bá đạo đến mức nào.

- Đánh người, đánh người rồi.

- Nam Cung sư huynh vạch trần đan giả của đối phương, khiến đối phương thẹn quá hóa giận, hành hung Nam Cung sư huynh.

- Thực lực Nam Cung sư huynh không kém, sao lại không có sức đánh trả vậy?

Lúc này, Nam Cung Danh mặt không biết gì hơn, hắn không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy.

Hắn càng không ngờ, người này một lời không hợp liền động thủ đánh mình.

Hắn muốn đánh trả, nhưng trong chớp mắt, hắn phát hiện mình không có bất kỳ sức để đánh trả.

Phốc!

Một quyền đâm ra.

Một đoàn huyết hoa bắn ra tung tóe.

Giờ khắc này, các đệ tử kia lui rất xa, đồng thời có người sợ hãi hô to.

- Giết người, giết người rồi, mau tới đây đi.

- Nam Cung sư huynh bị đối phương đánh chết mất.

Một ít người không biết tình huống như thế nào, nhưng phát hiện phía xa có động tĩnh truyền đến, cũng lập tức lên trước.

Khi đến hiện trường, nhìn thấy Nam Cung Danh bị một tên đệ tử đập dưới chân cũng kinh hô lên.

- Dừng tay, đừng đánh nữa, khí tức Nam Cung sư huynh càng ngày càng yếu rồi.

- Người thật muốn giết người sao? Nơi này là tông môn, người không thể như vậy?

...

Lúc này, Lâm Phàm đánh rất đã tay.

Một quyền lại một quyền đánh vào người Nam Cung Danh.

Mà giờ khắc này, Nam Cung Danh nằm nơi đó, trong mắt lóe lên vẻ tuyệt vọng.

Hắn cảm thấy cái chết cách hắn càng ngày càng gần, bất cứ lúc nào đều có thể đi gặp ông bà.

- Không...

Nam Cung Danh hò hét trong lòng, nhưng hắn hiện tại hít vào thì nhiều mà thở ra lại không được bao nhiêu.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, xuất một chiêu cuối cùng.

Vừa bắt đầu, hắn chưa nghĩ ra biện pháp để chứng minh đan dược của mình, nhưng sau khi cái tên Nam Cung Danh này xuất hiện, Lâm Phàm rốt cuộc nghĩ ra một biện pháp.

Đánh người này sắp chết là được, không phải sao?

- Hô!

Thời khắc này, Lâm Phàm ngừng tay, sau đó nhìn Nam Cung Danh nằm trên đất không nhúc nhích, bất cứ lúc nào cũng có thể ngỏm.

Các đệ tử xung quanh kinh hãi, sau đó lập tức lùi lại.

Từng người từng người lộ thần sắc kinh khủng, đang rất sợ hãi, đối phương một lời không hợp sẽ đánh bọn họ như đánh Nam Cung Danh vậy.

Lâm Phàm thở ra một hơi, sau đó giơ tay lên.

- Các vị, hãy nhìn cho rõ, đã đến lúc chứng kiến kỳ tích rồi.

- Ly Vẫn Đan có công hiệu đó hay không, mọi người sẽ biết ngay thôi?

Lúc này, Lâm Phàm cầm lấy một viên đan dược, sau đó mở miệng Nam Cung Danh ra, ném vào.

- Nhìn cho rõ đi.

Lâm Phàm chấp hai tay ra sau, lẳng lặng chờ đợi.

Mà một ít đệ tử xung quanh mang theo vẻ mặt nghi hoặc, không biết lát nữa sẽ phát sinh cái gì.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 951: Đi Đến Quỷ Đạo

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Vì chứng minh đan dược của mình trâu bò, Lâm Phàm sẽ làm bất cứ việc gì.

Nam Cung Danh coi như xui xẻo, bị một trận đòn no nê, dù sao, kẻ không có thực lực, lại muốn làm chim đầu đàn, nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Các đệ tử xung quanh tò mò nhìn tình huống lúc này.

Nam Cung Danh không ngừng phun máu, bọn họ nhìn mà hoảng sợ vạn phần.

Nếu như cứ tiếp tục thế như vậy, Nam Cung Danh sẽ chết mất.

Có thể vừa lúc đó, một màn khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ xảy ra.

Không biết có chuyện gì, trên người Nam Cung Danh phát ra một chùm ánh sáng, tia sáng này hết sức ôn nhu, sau đó những nơi bị thương tổn đang chậm rãi hồi phục.

- A, tình huống gì vậy?

Ban đầu, Nam Cung Danh giống như chó chết, đột nhiên đứng lên, sau đó nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra vấn đề gì.

Lúc này, Nam Cung Danh mơ hồ nhớ đến việc mình bị người ta đánh cho một trận, đánh đến nỗi muốn chết luôn rồi.

Khi ánh mắt nhìn thấy Lâm Phàm, Nam Cung Danh đột nhiên nổi giận.

- Chính là người...

Nhưng cơn giận này còn chưa đến một giây đồng hồ, trong nháy mắt, vẻ mặt Nam Cung Danh thay đổi, sau đó khiếp sợ nói.

- Không phải vừa rồi người muốn nhanh chóng giết chết ta sao?

Nam Cung Danh kinh hô, nhưng sau khi kiểm tra một hồi lại phát hiện, trên người mình không còn thương thế gì, một chút vấn đề cũng không có.

Lúc này, các đệ tử xung quanh cũng trợn tròn mắt.

Tình huống quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

- Mẹ nó, Nam Cung sư huynh không phải rất đang sắp chết sao, sao tự nhiên khỏi rồi.

- Không biết, vừa rồi, chính người này đút cho Nam Cung sư huynh một viên đan dược Ly Vãn Đan gì gì đó, sau đó Nam Cung sư huynh khỏe lại rồi.

- Tiên đan, nó thật là tiên đan sao?

- Vớ vẩn, Ly Vãn Đan này còn trâu bò hơn tiên đan nhiều. Cái Thần Nông Vô Cực Đan phải mất một nén nhang mới có thể khôi phục như cũ, hơn nữa, tuyệt đối không thể khôi phục như không có chuyện gì được.

Lúc này, Lâm Phàm hô to một tiếng.

- Hiệu quả mọi người đều thấy được rồi, Ly Vãn Đan còn có bốn viên, Hồn Nguyên Pháp Đan còn có năm viên, ai có nhu cầu mau mau

đặt hàng.

- Những đan dược này đều là thần đan bảo mệnh, các người đừng bỏ lỡ, bỏ lỡ rồi sẽ không có nữa đâu.

Lâm Phàm bắt đầu chào hàng, aiii, không lấy một ít công phu, thì không được mà.

Thời khắc này, những đệ tử vây xem bắt đầu rục rịch.

Vừa bắt đầum bọn họ còn không tin, nhưng bây giờ phát hiện, đan dược này nhất định là thật.

- Cho ta một viên.

Một tên đệ tử nội môn hô to, loại đan dược này sẽ cho mình thêm một cái mạng.

Nếu mình phải đối chiến với kẻ thù, hoặc đi lang bạt bí cảnh, độ an toàn cũng cao hơn.

- Hai loại đan dược, ta đều muốn một viên.

- Ta muốn Ly Vãn Đan này.

- Ta muốn Hỗn Nguyên Pháp Đan này.

Lúc này, đông đảo đệ tử bao vây Lâm Phàm lại.

Còn Nam Cung Danh ngây ngốc trợn mắt há mồm đứng một bên nhìn những thứ này, sau đó bị các đệ tử xung quanh đẩy ra bên ngoài.

Hắn cảm thấy tình huống này có gì đó không đúng lắm.

Mình bây giờ hình như không có chuyện gì thì phải?

Nhưng lúc trước, mình rõ ràng bị đối phương hung hăng đánh cho một trận thừa sống thiếu chết mà.

Đối phương đánh chính mình, nhưng giờ trên người mình lại không có bất cứ vết thương nào.

Rốt cuộc hẳn có đánh mình hay không vậy?

Thời khắc này, Nam Cung Danh bắt đầu suy tư, hẳn cảm thấy chuyện này cần phải suy tính kỹ càng.

...

Lúc này, người mua quá nhiều, khiến Lâm Phàm có chút bận rộn.

- Quá nhiều người mua mà đan dược có hạn, hiện tại bắt đầu bán đấu giá, viên thứ nhất Ly Vãn Đan, giá khởi đầu 50 ngàn.

- Ta 50 ngàn một.

- Ta 50 ngàn hai...

- 60 ngàn...

Thời khắc này, hiện trường một mảnh náo nhiệt, một ít đệ tử bày sạp xung quanh há hốc mồm nhìn Lâm Phàm, như vậy mà cũng có thể bán được hay sao?

Sau khi bán đan dược ra ngoài, Lâm Phàm phát hiện mình bán được 800 ngàn điểm cống hiến.

Giàu có.

Chỉ mấy viên đan dược, mà bán được 800 ngàn điểm cống hiến, điều này làm Lâm Phàm cảm thấy nghề này rất dễ làm giàu nha.

Trong khi đó, một vài đệ tử không mua được đan dược tỏ vẻ thất vọng.

Có những người nghèo, thấy người khác mang một đồng điểm cống hiến để mua đan dược, bọn họ chỉ có thể nhìn, trong lòng cũng rất thê

lương.

Con đường võ đạo, tuy liều chết tăng lên thực lực, nhưng có lúc nhìn người ta có rất nhiều của cải, còn mình chẳng có gì, cũng vô cùng thương tâm.

Lâm Phàm rời khỏi chợ, chuẩn bị đi đến chỗ giao dịch điểm cống hiến xem có gì để đổi hay không.

Nhưng lúc này, hắn phát hiện cái tên Nam Cung Danh lại đi theo sau lưng mình.

- Người muốn làm gì?

Lâm Phàm xoay người hỏi.

Nam Cung Danh nhìn Lâm Phàm, dáng vẻ hăng hái lúc trước không còn, thay vào đó là vẻ mặt yếu ớt.

Lần này, người đánh giá Nam Cung Danh xem như thất bại hoàn toàn.

- Ta muốn hợp tác với người.

Nam Cung Danh hít sâu một hơi nói.

- Hợp tác cái gì?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi, cái này có gì để hợp tác, hắn thật sự không hiểu.

- Ta biết người muốn bán đan dược, nhưng đan dược này của người, người khác căn bản không tin, ta nguyện ý làm vật thí nghiệm.

Nam Cung Danh nói.

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, cái tên này nói cái gì vậy? Muốn làm vật thí nghiệm cho mình?

Cái này trâu bò à nha.

Nhưng hần nói không phải không có lý, đan được tự mình luyện chế rất khác biệt với đan được nơi này.

Đan được này, khi trước chỉ có thể coi như đan được, mà công hiệu của nó cũng không có gì. Nhưng trong mắt những người này, nó lại là tiên đan, giới ạ, bây giờ Lâm Phàm có thể nói gì.

Lâm Phàm có thể luyện ra tiên đan chân chính, chỉ cần cho hần thần được tốt là được.

Mà khi hần luyện chế ra những đan được này, thấy hiệu quả của nó không kém tiên đan, cho nên, những đệ tử kia tự cho rằng đan được có công hiệu bậc này, chính là tiên đan.

Nhưng tiên đan này không có tiên đạo pháp tắc, cho nên bị nghi ngờ là giả.

Chẳng qua, nếu có một vật thí nghiệm, mình cũng ung dung không ít.

- Điểm cống hiến tính thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Nam Cung Danh suy nghĩ một chút rồi nói.

- Một ngày, năm ngàn điểm cống hiến.

- Được, thành giao.

Lâm Phàm gật đầu.

Hiện tại, lấy mức độ kiếm lời điểm cống hiến, thì năm ngàn điểm cống hiến này là chuyện chưa tới nửa phút.

Nam Cung Danh nghe Lâm Phàm đồng ý, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn mặc dù là đệ tử nội môn, nhưng sinh hoạt cũng có chút thảnh, bởi vì là người đánh giá, cho nên một ít đệ tử đều không thích đi cùng với hắn.

Đi bí cảnh cũng không mang theo hắn, dẫn đến, một mình hắn phải tự đi bí cảnh xông xáo, liên tục một tháng, không kiếm nổi 10 ngàn điểm cống hiến.

Đồng thời, mức độ nguy cơ còn rất cao, không cẩn thận đều có thể bỏ mạng trong bí cảnh.

Nhưng đi trên con đường võ đạo, cần rất nhiều tài nguyên, nếu không có điểm cống hiến, rất khó tăng cao tu vi.

Cho nên khi phát hiện Lâm Phàm bán đan được thật, Nam Cung Danh suy nghĩ ra chuyện này.

Hắn phát, hiện chuyện buôn bán này rất có tiền đồ.

Mình cũng có thể kiếm đủ điểm cống hiến, đổi tài nguyên để tu luyện.

Sau khi Lâm Phàm và Nam Cung Danh thỏa thuận tốt, ước định thời gian và địa điểm gặp mặt ngày mai, liền tách nhau ra hành động.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 952: Đối Với Chính Mình Thật Ác

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trên người có 800 ngàn điểm cống hiến, Lâm Phàm cảm thấy mình cũng được coi như một tiểu phú hào.

Khi đi đến nơi trao đổi của tông môn.

Sau một hồi tra xét, hắn phát hiện có vài thứ quả thực rất đắt.

Ví dụ như Ngũ Hành Kiếm ý hắn đã tu luyện, là năm loại kiếm pháp, trong tông môn xếp hạng hai mươi một, muốn đổi cần phải có ba triệu điểm cống hiến.

Không thể không nói nó rất đắt.

Lấy điểm cống hiến hiện tại của mình, muốn đổi lấy những thứ này, hoàn toàn không có khả năng.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện một ít tiên đan.

Một viên tiên đan chữa thương ở đây đều có giá mười vạn trở lên.

Mà những đan dược có thể tăng cường thực lực có giá càng thêm đắt.

Đối với người bình thường, những tiên đan này rất lợi hại, nhưng đối với Lâm Phàm, chỉ cần cho ta vật liệu, ta có thể cho người một Đan giới.

Xem đại khái một lần.

Hiện tại, Lâm Phàm nhìn trúng mấy môn võ đạo thần thông, nhưng đám này có hơi đắt, gần trăm vạn lặn.

Sau đó lại đi chợ bên kia, mua một ít linh thảo.

Hắn không mua linh thảo trân quý, mà mua một ít linh thảo thông thường để luyện chế hai loại đan dược mới bán lúc này.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm cùng Nam Cung Danh gặp mặt.

Lần này, Lâm Phàm luyện chế hai mươi viên đan dược.

Nếu như có thể bán hết, thì phát tài rồi.

Nhưng lần này, Nam Cung Danh kiến nghị hắn không nên đi chợ bên kia.

Đệ tử ở nơi đó không có nhiều điểm cống hiến.

- Đại đa số đệ tử có tiền đều ở Đan phong, vận dụng thiên địa chi hỏa luyện đan.

Nam Cung Danh nói.

Lâm Phàm biết Đan phong là nơi nào, nơi đó dành cho các đệ tử chuyên môn luyện đan, có điều phải thu lệ phí.

Một ngày cần 10 ngàn điểm cống hiến.

Hỏa diễm nơi đó là thiên địa chi hỏa, có trợ giúp cực lớn đối với luyện đan, không chỉ có thể tăng phẩm chất đan dược, còn có thể tăng tỷ lệ thành công.

Nam Cung Danh nói rất đúng, đi vào nơi đó sẽ có hồi báo lớn hơn.

Sau khi Lâm Phàm đi tới Đan phong.

Từng trận đan hương xông vào mũi, làm Lâm Phàm cảm giác, đây là thế giới của đan dược.

Ở đây, người đông như mắc cửi, mà đệ tử xung quanh đây làm ăn cũng không ít, thuốc cao cấp cũng không thiếu.

- Phá Tiên Đan, mười vạn điểm cống hiến một viên.

Có người thét lên.

Phá Tiên Đan này, trong tông môn, nếu muốn đổi, phải cần hai trăm ngàn điểm cống hiến.

Đan dược này có thể gia tăng tỷ lệ thành công đột phá Chân tiên cảnh.

Nhưng Phá Tiên Đan ở đây tự nhiên không sánh bằng Phá Tiên Đan của tông môn rồi.

Trong này, tự nhiên có chênh lệch không nhỏ.

- Được rồi, bắt đầu làm ăn.

Lâm Phàm nói.

Sau đó Nam Cung Danh khua chiêng gõ trống.

- Nhìn thử một chút nào, tiên đan đây.

- Ly Vẫn Đan, cho dù bị thương nặng cỡ nào đều có thể khôi phục.

- Hồn Nguyên Pháp Đan, có thể bù đắp pháp lực chỉ trong một hơi thở.

- Ai đi ngang qua, không nên bỏ lỡ.

Nam Cung Danh hét lên, xác thực đưa tới không ít người chú ý.

Lâm Phàm cảm giác cơ hội phát tài của mình cũng sắp tới rồi, sau đó cũng hét lên.

- Nhìn một chút những đan dược này đi, đều là Tiên phẩm chữa thương, có những đan dược này, sau này đi ra ngoài không phải lo lắng, pháp lực hao tổn cũng không cần ưu sầu.

- Đan dược gì mà có năng lực như vậy, chẳng lẽ thực sự là tiên đan hay sao?

- Tiên đan cái gì, ngay cả một tiên đạo pháp tắc cũng không có, còn nói là tiên đan.

- Dược lực coi như không tệ, nhưng mà nó cũng chỉ đan dược thông thường mà thôi.

Các đệ tử bị hấp dẫn tới, nhìn thấy những đan dược này, không có bao nhiêu hứng thú.

Một ít đệ tử chuẩn bị luyện đan đều là cường hào, cho nên khi nghe tiên đan gì gì đó, không kịp đợi chạy tới.

Những tiên đan chữa thương này chính là món đồ bảo mệnh, nếu như tham gia bí cảnh hoặc tranh đấu với kẻ thù, chỉ cần một viên tiên đan tốt, kết quả thắng lợi cuối cùng có thể sẽ thay đổi.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy những đan dược này, một chút hứng thú cũng không có.

Đùa nhau à? Ngay cả một đạo tiên đạo pháp tắc cũng không có, còn nói tiên đan.

Lâm Phàm nhìn những đệ tử này, sau khi nhìn thấy đan dược đều chuẩn bị rời đi, cũng không để trong lòng, sau đó liếc mắt nhìn Nam Cung Danh một cái, vào lúc này, đã đến lúc Nam Cung Danh phát huy.

- Mọi người chờ một chút.

Lúc này, Nam Cung Danh hô to một tiếng.

Mọi người hơi nghi hoặc, không biết tên này muốn làm gì.

Dù sao thời gian của mọi người cũng đều rất quý giá, nào để hai tên này trể nãi.

Nam Cung Danh nhìn mọi người.

- Ta biết các người không tin, đúng, nó không phải tiên đan, nhưng công hiệu của nó còn thần kỳ hơn tiên đan nhiều, bây giờ mời mọi người không nên chớp mắt, thời khắc chứng kiến kỳ tích đã tới.

Các đệ tử xung quanh nhìn Nam Cung Danh, không biết tên này đến cùng muốn làm gì, bọn họ còn đang bày thái độ, mời người tiếp tục biểu diễn.

Lâm Phàm cảm giác thời điểm mình lên tràng đến rồi, vừa mới chuẩn bị vung quả đấm lên, Nam Cung Danh đã giơ tay ngăn cản.

- Không cần, ta có biện pháp tốt hơn.

Lâm Phàm sửng sờ, buông nắm đấm xuống, không biết Nam Cung Danh muốn làm gì.

Lúc này, chỉ thấy Nam Cung Danh lấy ra một thanh trường đao, sau đó đi tới trước mặt mọi người.

- Các người có thể kiểm tra một chút, đao này thế nào?

Nam Cung Danh nói.

Đệ tử đó lấy tay sờ sờ, cảm giác trên mặt đao truyền tới một đạo phong mang.

- Một thanh đao tốt.

- Đúng đấy, nếu như tinh luyện thêm một chút, nó có thể trở thành Hạ phẩm chí bảo.

Cây đao này là do Nam Cung Danh may mắn lấy được trong một bí cảnh.

Nó cũng là bảo bối tốt nhất của hắn.

- Đợi lát nữa, ta hi vọng các vị đừng chớp mắt.

Nam Cung Danh hô to một tiếng, sau đó giơ trường đao trong tay lên.

Đông đảo đệ tử nhìn một màn trước mắt này có chút kinh ngạc, không hiểu đối phương muốn làm gì?

Hắn muốn chứng minh cái này như thế nào?

Trong chớp mắt, tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn.

- Cmn!

Ban đầu Lâm Phàm đã có một ít ý tưởng, nhưng khi thấy cảnh này, cũng không khỏi chửi tục một câu.

Cái tên Nam Cung Danh này cũng quá độc ác đi.

Máu rơi vãi khắp nơi.

Các đệ tử xung quanh cũng sợ ngây người.

- Hắn muốn tự mình hành hạ mình à.

- Giời ạ, có cần ác như vậy, chơi thế này chết người thật đó.

Nam Cung Danh trực tiếp đâm một đao vào bụng, coi như hắn có tu vi Chí Tôn Cảnh cũng không chịu được.

Xì xì!

Nam Cung Danh rút trường đao trong tay, sau đó lại đâm vào bụng một phát.

Ừng ực!

Các đệ tử xung quanh nhìn sợ đến choáng váng.

Bọn họ không hiểu tình huống gì, không phải chỉ quảng bá đan dược thôi sao? Sao muốn biến mình thành như vậy chứ?

Nam Cung Danh quỳ một chân trên đất, biểu tình trên mặt cũng rất dữ tợn.

Đau, thật sự quá đau.

- Thương thế hiện tại của ta được gọi là trọng thương không?

Nam Cung Danh ngẩng đầu nhìn mọi người.

Các đệ tử dần dần gật đầu.

Giờ ạ, người này nhất định bị thương rất nặng rồi.

Nếu như cái này còn chưa tính là trọng thương, thì cái gì mới được coi là trọng thương chứ.

Lúc này, Lâm Phàm vội vàng đặt đan dược vào trong tay Nam Cung Danh.

Sau đó, Nam Cung Danh cầm đan dược, ở trước mặt mọi người phô bày một hồi.

- Đây là Ly Vãn Đan, mặc kệ thương nặng thế nào đều có thể khôi phục như cũ.

Thời khắc này, Nam Cung Danh nuốt đan dược vào.

Lúc này, Lâm Phàm cũng không khỏi không khâm phục đối tác của mình, cái tên này cũng quán tàn nhẫn đối với bản thân mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 953: Tăng Lên

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đan Phong!

Lúc này, mọi người kinh ngạc thốt lên không ngừng.

- Các người nhìn đi, thương thế của người này khôi phục như quỷ vậy kìa.

- Giới ạ, cái này cũng quá giả đi, cây đao này sắp trở thành Hạ phẩm chí bảo, một thần binh lợi khí chân chính, hắc ám mình thành như nhím vậy rồi mà vẫn có thể khôi phục được.

- Đan dược này của người tên là gì?

- Ly Vẫn Đan...

- Không thể nào, đan dược này không có tiên đạo pháp tắc, cho nên không phải tiên đan, nhưng nếu như nó không phải tiên đan, sao lại có hiệu quả trị liệu như vậy?

- Theo ta được biết, tiên đan chữa thương Thần Nông Vô Cực Đan trong tông môn cũng không biến thái như vậy?

...

Khiếp sợ!

Kinh ngạc!

Những đệ tử xung quanh kia vừa nghe nói tiên đan, trong lòng rất hiếu kỳ, nhưng khi nhìn thấy đan dược không có tiên đạo pháp tắc, rất nhanh không để trong lòng.

Sau khi Nam Cung Danh lấy trường đao ra, bọn họ nhìn như nhìn trò hề, bọn họ cũng muốn biết tên này chuẩn bị làm gì?

Khi thấy Nam Cung Danh tự mình đâm mình, bọn họ đều sửng sờ.

Muốn tự mình hại mình đây mà.

Nhưng khi nhìn thấy Nam Cung Danh nuốt đan dược, thương thế liền khôi phục, mỗi một người đều trợn tròn mắt.

- Mọi người đều tận mắt chứng kiến rồi đó, đây chính là sự thần kỳ của Ly Vãn Đan, mặc kệ bị thương nặng thế nào đều có thể khôi phục như cũ.

Nam Cung Danh mở áo của mình ra, trên người ngay cả một vết thương cũng không có, quả thực biến thái đến cực hạn.

Đồng loạt quay đầu.

Ánh mắt tất cả mọi người đều dừng lại trên viên đan dược...

Ly Vãn Đan này còn biến thái hơn Thần Nông Vô Cực Đan của tông môn.

Thần Nông Vô Cực Đan phải mất một nén nhang mới chậm rãi khôi phục, nhưng đan dược này chỉ cần vài giây, đã có thể khôi phục lại.

Sau này, nếu như cùng người khác đối chiến, nó sẽ trở thành đan dược trở mình?

Lâm Phàm phát hiện ánh mắt những người xung quanh có gì đó không đúng.

Ánh mắt người nào người nấy đều tỏa sáng, làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Toàn bộ những đan dược này ta lấy hết, người nói đi người cần bao nhiêu điểm cống hiến?

Một tên đệ tử hét lên.

Hắn rất có tiền, cha hắn là trưởng lão, cho nên hắn được gọi là đệ tử đời hai.

Một chút điểm cống hiến này hắn không thiếu, hắn có rất nhiều tiền.

- Mẹ kiếp, chỉ bằng người mà muốn cướp cùng ta, không phải cha người là trưởng lão thôi sao, điểm cống hiến của ta so với người cũng không thiếu.

- Mọi người đừng kích động, đan dược này có không ít, chúng ta công bằng một chút, mỗi người một viên, đừng tổn thương hòa khí của nhau.

- Cút cmm đi, những đan dược này đều là sinh mệnh thứ hai đấy, có bao nhiêu viên đan dược, liền có bao nhiêu cái mạng, hòa khí cái chó gì.

- Đúng đấy, toàn tông thi đấu sắp tới, ông đây phải quyết chiến với Thần Tử, chỉ cần ông đây đánh những Thần Tử kia nằm rạp dưới đất, ông đây có thể trở thành Thần tử rồi.

- Thần tử là cái méo gì, chỉ cần có những đan dược này, ta sẽ đi khiêu chiến cường giả trên Chân Tiên Dự Bị Bảng kia.

...

Thời khắc này, hiện trường mảnh hỗn loạn, bọn họ suýt chút nữa đánh nhau vì những đan dược này.

Giờ khắc này, cách đó không xa.

Linh Võ Tôn nhìn tình huống bên kia, khẽ cau mày.

- Nơi đó xảy ra chuyện gì vậy?

- Sư huynh, để ta đi nhìn một chút.

Một tên đệ tử bên cạnh lên trước tìm hiểu tin tức, chỉ cần hầu hạ Linh sư huynh cho tốt, cuộc sống sau này của hắn sẽ tươi sáng.

Cũng không lâu lắm, tên đệ tử kia đã trở về.

- Sư huynh, có người ở đó bán đan dược, đan dược gọi Ly Vãn Đan, cho dù thương nặng thế nào đều có thể khôi phục như cũ, hơn nữa một ít đệ tử mua đan dược còn nói bọn họ sẽ nhờ đan dược này để khiêu chiến Thần tử.

Đệ tử kia bẩm báo.

- Hừ, lời nói vô căn cứ, đệ tử nội môn chính là đệ tử nội môn, còn mơ tưởng nở mày nở mặt.

Linh Võ Tôn khinh thường nói.

Chỉ là một ít đệ tử nội môn mà dám mơ tưởng dựa vào đan dược để chiến thắng Thần tử, quả thật mơ mộng hão huyền.

- Sư huynh nói rất đúng, những đệ tử này không biết tiến thủ, một lòng muốn dựa vào ngoại vật, đúng là chẳng ra gì.

Tên đệ tử này hòa theo.

- Đi...

Linh Võ Tôn không thèm chú tới những thứ những này, sau đó xoay người rời đi.

Hiện tại Lâm Phàm gặp phải tình huống rất nghiêm trọng, những đệ tử này giống như muốn nuốt sống chính mình.

Tựa như, người không bán đan dược cho ta, ta sẽ liều mạng với người vậy.

Nhưng bây giờ, đan dược nhiều như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, khiến hắn có chút lúng túng.

Ngay lúc này, Lâm Phàm chợt nảy ra một ý tưởng, sau đó gân giọng hô to.

- Mười chín viên đan dược, người trả giá cao sẽ được.

Thời khắc này, hiện trường một mảnh bạo loạn, các thổ hào bắt đầu gân giọng báo giá.

Một ít người không có nhiều tiền, chỉ có thể tiếc nuối, cái này sao cạnh tranh đây, căn bản tranh nổi.

Chỉ mấy lần nâng giá, giá tiền đã tăng lên hai triệu, nhìn tình huống này, chưa có dấu hiệu dừng lại.

Cứ đà này, giá tiền vẫn cứ tăng vùn vụt.

Cuối cùng, đan dược được một tên đại thổ hào mua đi.

Giá cả trực tiếp tăng vọt ở mức 301 vạn.

301 vạn điểm cống hiến, một con số khổng lồ.

Một đệ tử bình thường, không có khả năng kiếm được nhiều điểm cống hiến như thế.

Tên đệ tử mua được đan dược, giống như vương giả bao quát chúng sinh.

- Đồ mà Mã Đằng Vân ta muốn có, không ai tranh được với ta.

Mã Đằng Vân hăng hái, hất tay một cái chính là ba triệu điểm cống hiến, một chút cũng không đau lòng.

- Trâu bò!

Đối với dạng cường hào này, Lâm Phàm hết sức bội phục, nếu như so sánh hẳn với Nam Cung Danh, thì đúng là Tiểu Vu gặp Đại Vu.

Người chân chính trâu bò, vẫn là Nam Cung Danh kia.

Màn biểu diễn vừa rồi, người bình thường sẽ không có can đảm làm.

Mà đan dược này có thể bán được giá lớn như vậy, tất cả đều nhờ vào Nam Cung Danh.

Nếu như không phải hẳn tự mình thí nghiệm, đan dược kia sẽ mất giá rất nhiều.

Sau khi Lâm Phàm và Nam Cung Danh rời khỏi nơi này.

- Huynh đệ, người quá trâu bò.

Lâm Phàm vỗ vai Nam Cung Danh nói.

Nam Cung Danh cười yếu ớt một tiếng.

- Năm ngàn điểm cống hiến của ta

Lâm Phàm trực tiếp vạch một cái.

- 10 ngàn đi.

Nam Cung Danh xua tay.

- Năm ngàn chính là năm ngàn, Nam Cung Danh ta rất biết giữ lời, nhưng mà người đã cường cầu như vậy, 10 ngàn liền 10 ngàn.

- Ách!

Giời ạ!

Không biết xấu hổ!

Vốn dĩ Lâm Phàm còn tưởng Nam Cung Danh này quả thực có tính cách, nhưng hẳn không ngờ cái tên này lại chẳng cần thể diện như vậy.

Ba triệu điểm cống hiến tới tay, Lâm Phàm có thể đi đổi lấy một ít thứ tốt.

Một ít võ đạo thần thông trong tông môn không tệ, hội tụ trí tuệ của người đi trước.

Cộng với điểm cống hiến lúc trước, toàn bộ tài sản của Lâm Phàm hiện tại sắp tới bốn triệu.

Với số điểm cống hiến này, Lâm Phàm đổi lấy ba môn võ đạo thần thông.

Thân pháp thần thông: Nhất Bộ Đẳng Thiên.

Tên thân pháp này tuy bá đạo, nhưng không phải một bước lên trời, có điều cường hãn hơn không ít nếu so với Chỉ Xích Thiên Nhai của mình.

Thân pháp thần thông này xếp thứ tư trong tông môn.

Nhưng phía sau ba bản thân pháp kia, xuất hiện một thân pháp còn lợi hại hơn.

Quyền pháp thần thông: Bản Nguyên Chi Quyền.

Môn quyền pháp này không tệ, có điều phải tiến nhập Chân tiên mới có thể tu luyện, nhưng đối với Lâm Phàm, những cái này không đáng kể, nắm giữ hệ thống trong tay, bất kỳ công pháp nào đều có thể học được.

Lúc thi triển chiêu này, ẩn chứa tiên đạo pháp tắc, nắm giữ thiên uy.

Còn cường hãn hơn không ít so với Chân tiên chi quyền mà Thanh Dương Tử đã thi triển.

Còn thừa lại một môn võ đạo thần thông, cũng không thuộc về công pháp Thiên Địa Tông, mà là một thần thông Phật môn, cùng Đại Độ Hóa Thuật hỗ trợ lẫn nhau.

Còn lại một ít điểm cống hiến, Lâm Phàm đổi lấy linh thảo cao đẳng.

Hắn muốn tự mình luyện đan, sau đó dùng đan dược tăng thực lực bản thân tăng lên Đại viên mãn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 954: Suy Tính Một Chút

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Keng, học tập.

- Keng, học tập.

...

Sau khi Lâm Phàm học xong môn thần thông, nhanh chóng dung hợp Nhất Bộ Đăng Thiên và Chi Xích Thiên Nhai với nhau.

Bản Nguyên Chi Quyền không cần thiết phải dung hợp.

Phổ Độ Phật Tâm trở thành Đại Độ Hóa Thuật mới.

Tuy đẳng cấp thần thông đều biến thành cấp một, nhưng uy lực không kém bao nhiêu so với đẳng cấp ban đầu, thậm chí còn cao hơn một bậc.

Ổn định công pháp, mới bắt đầu biểu diễn.

Lâm Phàm hơi nhắc ngón tay, một loạt linh thảo trên quý lơ lửng trước mặt.

Những linh thảo này không phải bình thường, nó là nhữn thứ để luyện chế thần đan.

Trong Huyền Hoàng Giới hay Cổ Thánh Giới, linh thảo tuy có không ít, nhưng ban đầu, kiến thức Lâm Phàm không rộng, cho rằng nó đã trân quý lắm rồi.

Nhưng sau khi đến Vô Tận đại lục, hắn mới phát hiện, linh thảo nơi này muốn tốt hơn rất rất nhiều so với Huyền Hoàng Giới thậm chí Cổ Thánh Giới...

Phải dùng từ không tài nào so sánh được để hình dung.

Những linh thảo này, một cây đều phải mười mấy, hai mươi ngàn điểm cống hiến, cái này bên trong Thiên Địa Tông đã coi như không tệ rồi.

Cho tới đám linh thảo không đáng kia, không phải Lâm Phàm không muốn, mà không đáng, hắn luyện đan để bản thân phục dụng, sau đó chuyển hóa thành kinh nghiệm.

Hiện tại, Lâm Phàm có chút kích động, hắn không biết mình có thể luyện chế ra dạng thần đan gì.

Nhất niệm thành đan.

Hỏa diễm bốc lên.

Lâm Phàm không do dự, trực tiếp bỏ toàn bộ linh thảo vào trong.

Tạp chất tiêu tan.

Dược lực ngưng tụ.

Thành đan.

Trong chớp mắt, sắc mặt Lâm Phàm hơi ngưng lại, sau đó lập tức tiến vào Thiên Địa Dung Lô.

Từng đạo từng đạo hào quang đột nhiên bạo phát.

Một viên lại một viên đan dược tản ra thần quang màu vàng lóng lánh, lơ lửng trước mặt Lâm Phàm.

Nếu như không phải Lâm Phàm nhanh chóng tiến nhập vào trong Thiên Địa Dung Lô, đạo hào quang này sẽ gây ra động tĩnh rất lớn.

- Keng, luyện đan thành công.

Lâm Phàm bắt lấy những đan dược này.

Thiên Khung Vô Lượng Đan.

Phẩm cấp: Tiên đan trung phẩm hoàn mỹ.

Công hiệu: Tăng cường hai mươi lần tốc độ tu luyện, thời gian kéo dài một ngày.

Sau khi dùng có thể chuyển đổi thành 80 triệu kinh nghiệm.

Hắc Hoàng Thủy Đan.

Phẩm cấp: Tiên đan trung phẩm hoàn mỹ.

Công hiệu: Tạo ra Hắc Hoàng Linh Thể.

Sau khi dùng, có thể chuyển đổi thành 70 triệu kinh nghiệm.

...

Những đan dược này đều không có trong Thiên Địa Tông.

Hơn nữa, căn cứ đan dược theo giới thiệu của Thiên Địa Tông, đan dược mình luyện chế có hiệu quả bậc này, tuyệt đối không chỉ cấp bậc tiên đan, mà còn cao hơn nữa.

Cao đến mức, lấy ra nhất định sẽ dọa mọi người khiếp sợ.

Những đan dược này, Lâm Phàm không ngốc đến mức mang đi bán.

Coi như mang đi bán, cũng không có người tin.

Bây giờ, điểm cống hiến đối với Lâm Phàm, không có một chút tác dụng, hẳn chỉ có một mục đích, nâng cao thực lực, sau đó ra ngoài tông môn làm càn.

Lâm Phàm há miệng, ném hai đan dược này vào miệng.

Giòn!

Thơm ngát!

Ăn thật ngon.

Nếu có đệ tử biết được hiệu quả của những đan dược này, lại nhìn chúng bị nuốt như vậy, nhất định sẽ tức giận đến thổ huyết.

Giờ ạ, hai viên đan dược kia đều là thần đan, siêu cấp thần đan, nhưng giờ lại bị tên này nuốt hết.

Lấy bất kỳ một viên đan dược nào trong đó mang ra bên ngoài, đều sẽ gây nên một hồi tranh cướp.

Huống hồ đan dược mà Lâm Phàm luyện chế, đã vượt qua phạm vi phẩm giai của Vô Tận đại lục.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm tăng cường 80 triệu.

- Keng, chúc mừng ký chủ kinh nghiệm tăng cường 70 triệu.

- Keng...

- Keng...

Âm thanh hệ thống vẫn đang kéo dài, giằng co bốn lần.

Những đan dược này tiêu hao nhiều linh thảo lắm, hơn nữa, những linh thảo này đều dùng điểm cống hiến để đổi lấy, rất đắt tiền.

- Keng, chúc mừng ký chủ đã tăng tu vi.

- Tu vi: Viễn Cổ cảnh đại viên mãn.

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm nhận được, bản thân tràn đầy lực lượng vô tận, pháp lực trong cơ thể tăng lên đáng kể, so với lúc trước, còn cường đại hơn vô số lần.

Đây mới chính là sức mạnh.

Lúc này, Lâm Phàm vận chuyển pháp lực trong cơ thể, dẫn dắt pháp lực vào trong mỗi tế bào.

Bành trưởng!

Hô hấp!

Thần thông bản thân triệt để cắt tía một lần.

Lần này, Lâm Phàm tiến nhập Vô Tận đại lục, chỉ mang theo bảo bối của mình, các khí linh đều ở đây tu luyện, bây giờ, bản thân Lâm Phàm rất nghèo, nào có tiền để bồi dưỡng bọn họ.

Chỉ có thể chờ đến lúc bản thân phát tài, mới có thể dẫn bọn họ tình tương tung hoành.

Một tháng sau!

Lâm Phàm đứng dậy.

Ầm!

Ầm!

Thân thể vang lên âm thanh nổ tung, đây là dấu hiệu pháp lực sung đầy.

- Lâm sư huynh.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một âm thanh.

- Lý sư đệ lại tới làm gì đây?

Trong lòng Lâm Phàm nghi hoặc, sau đó cũng không do dự, đi ra Thiên Địa Dung Lô.

Bên ngoài.

Lý Thanh nhìn toái phong trước mắt, tâm tình cực kỳ hỗn tạp.

Lần này, Thanh Dương Tử trưởng lão xem như dốc toàn lực rồi.

Theo phán đoán của Lý Thanh, Thanh Dương Tử trưởng lão đang bức bội với tông chủ, và cũng bức bội tông môn, hẳn cảm thấy cái này thật sự không đáng.

Nhưng hẳn tôn trọng quyết định của trưởng lão, nên sẽ không nói gì nhiều.

- Lý Thanh sư đệ, có chuyện gì vậy?

-Ồ!

Lúc này, Lý Thanh đột nhiên phát hiện, khí tức Lâm sư huynh giống như có chút biến hóa.

So với một tháng trước, mãnh liệt hơn rất nhiều.

Đây là do Lâm Phàm vừa xuất quan, khí tức vẫn chưa thu lại.

Lý Thanh không nói thêm gì, sau đó đưa một ít đan dược cho Lâm Phàm.

- Lâm sư huynh, một tuần sau, bắt đầu thi đấu trong tông môn, Thanh Dương Tử trưởng lão hi vọng sư huynh có thể tham gia.

- Thi đấu trong tông môn?

Lâm Phàm sững sờ, hắn quả thật không quan tâm đến chuyện này.

Nhưng một tháng trước, khi bán đan được, hắn có nghe các đệ tử nói qua, nhưng không để trong lòng.

Đối với những chuyện này, Lâm Phàm thật không để ý chút nào.

- Sư huynh, thi đấu tông môn này có thể chọn Chiến Thần Tử, nếu như Thần tử thua, người chiến thắng có thể trở thành Thần tử mới.

Lý Thanh nói.

- Ồ.

Lâm Phàm không có nhiều hứng thú cho lắm, Thần Tử tông môn gì đó, hắn căn bản không để trong lòng.

Tông môn tranh đấu, hắn không có bao nhiêu hứng thú.

Hắn cứ im lặng phát tài là được.

Lý Thanh nhìn Lâm sư huynh giống như không có hứng thú, có chút nóng nảy.

Thực lực Lâm sư huynh rõ như ban ngày, cái tên thiên địa Linh Hỏa hóa hình kia căn bản không mạnh bằng Lâm sư huynh, còn có thể trở thành Thần tử, nhất định do hắn may mắn.

- Lâm sư huynh, Thanh Dương Tử trưởng lão hết sức hi vọng người có thể tham gia lần thi đấu này, cái tên thiên địa Linh Hỏa hóa hình, thực lực căn bản không mạnh mẽ bằng huynh, Lâm sư huynh có thể thay thế được hắn.

Lý Thanh nói.

- Biết rồi, đến lúc đó đến nhìn thử một chút, còn những thứ này?

Lâm Phàm nhìn đồ vật trong tay, hơi nghi hoặc một chút.

Mấy thứ này đều không phải đồ tốt gì.

Trong đó, có mấy viên đan dược, đối với đệ tử Thiên Địa Tông, cũng tạm được, nhưng đối với Lâm Phàm, nó chẳng ra sao cả.

So với những đan dược tự mình luyện chế, quả thực khác nhau một trời một vực, không có khả năng so sánh.

- Thanh Dương Tử trưởng lão hi vọng người có thể tham gia thi đấu, cho nên đưa tới một ít đan dược trợ giúp cho việc tu luyện.

Lý Thanh giải thích.

Lâm Phàm trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu.

- Trở về nói cho Thanh Dương Tử trưởng lão biết, thi đấu lần này, ta sẽ cân nhắc.

Đối với vị trí Thần tử, Lâm Phàm không thêm để trong lòng.

Cái tên Linh Võ Tôn là Thần tử thì đã sao, hơn nữa còn là người trên Chân Tiên Dự Bị Bảng, chẳng phải vẫn bại dưới tay mình?

- Vậy sư đệ chúc Lâm sư huynh mã đáo công thành.

Lý Thanh chân thành hi vọng Lâm Phàm có thể tham gia.

Lâm Phàm gật đầu.

Lý Thanh không nói gì thêm, sau đó rời khỏi Thánh Ma Phong.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 955: Người Đây Muốn Lên Trời

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Gần tới ngày thi đấu.

Thánh Ma Phong cũng náo nhiệt hơn bình thường.

Đám người Tô Hồng Trần đi đến Thánh Ma Phong.

Lâm Phàm hiểu bọn họ đến nơi này có ý gì, họ muốn đứng cùng chiến tuyến với mình.

- Các người đều không tham gia thi đấu sao?

Lâm Phàm hỏi.

Tô Hồng Trần cười yếu ớt một tiếng.

- Thi đấu tông môn, chúng ta tự nhiên tham gia, nhưng chỉ tham gia thi đấu dành hco đệ tử nội môn thôi, hy vọng đạt được một vị trí tốt, nhận được một ít khen thưởng.

- Lấy thực lực của Lâm sư đệ, có thể chọn Chiến Thần tử, cái tên Linh Võ Tôn kia có thực lực chả bằng Lâm sư đệ người, nếu người đánh bại hắn, người có thể trở thành Thần tử rồi.

Hồ Kinh phân tích.

Đám người Tô Hồng Trần biết thực lực chính mình, trong khu nội môn, coi như tạm được, có thể cướp một vị trí tốt.

Nhưng nếu khiêu khích Thần tử, bọn họ vẫn không đủ phân lượng.

Ngay cả Linh Võ Tôn kia, chỉ cần dựa vào khí thế, đã có thể trấn áp, khiến bọn họ nói không ra lời, chứ đừng nói tới đài giao đấu.

Lâm Phàm cười cợt, đối với lần thi đấu này, hẳn chả có hứng thú, nhưng thấy kiến nghị của mọi người, mình nên khiêu chiến Thần Tử thì hơn, điều này khiến Lâm Phàm có chút hứng thú.

Khi đó, có thể nhìn thử một chút.

- Người đứng đầu Thần tử là ai?

Lâm Phàm hỏi.

- Đạo Vấn Thiên.

Tô Hồng Trần nhớ tới người này, sắc mặt trở nên nghiêm nghị.

- Đạo Vấn Thiên, người đứng đầu Thần Tử Thiên Địa Tông, đứng thứ tư trên Chân Tiên Dự Bị Bảng, thực lực vô cùng cường hãn.

Hồ Kinh nói.

- Đứng thứ tư trong Chân Tiên Dự Bị Bảng, vậy thực lực chưa đạt tới Chân tiên cảnh rồi?

Trong mắt Lâm Phàm, những kẻ dưới Chân tiên đều là giun dế.

- Đúng vậy, nhưng nghe mọi người đồn, tên Đạo Vấn Thiên này đã từng dốc toàn lực đối phó với một vị trưởng lão Chân tiên cảnh, hơn nữa, trong vòng mười chiêu, đã trấn áp được trưởng lão đó, mặc dù thực lực hẳn chưa đến Chân tiên cảnh, nhưng có thể trấn áp Chân tiên cảnh, qua đó có thể thấy hẳn ta khủng bố như thế nào rồi.

Tô Hồng Trần nói.

- Lâm sư đệ người có thể khiêu chiến một Thần tử, nhưng ngàn vạn lần không nên chọn tên họ Chiến này, người này thật sự quá kinh khủng, là người đứng đầu dưới Chân tiên trong tông môn đó.

Lâm Phàm gật đầu, nhưng không để chuyện này trong lòng.

- Thi đấu tông môn lần này, ta sẽ cân nhắc.

Lâm Phàm chậm rãi nói.

Đám người Tô Hồng Trần gật đầu, sau đó rời khỏi Thánh Ma Phong, bọn họ cũng hy vọng Lâm sư đệ có thể trở thành Thần tử, trong đám người, chỉ có Lâm sư đệ có năng lực này.

Một tuần sau.

Lâm Phàm vẫn bế quan trên Thánh Ma Phong, một mực nghĩ cách dung hợp võ đạo thần thông.

Coi như có chút tiến bộ.

Ầm ầm!

Một tiếng chuông vang vọng lan truyền khắp thiên địa, ẩn bên trong là một tia uy áp của tông môn, có thể hàng phục chư ma.

Lâm Phàm đứng dậy, đi về nơi thi đấu của tông môn.

Khi đến hiện trường, nhìn thấy vô số đệ tử, làm hắn cũng hơi kinh ngạc.

Tông môn quả nhiên náo nhiệt.

- Lâm sư huynh.

Lúc này, Lý Thanh cách đó không xa vẫy vẫy chào Lâm Phàm.

Lâm Phàm đi tới, chào hỏi Lý Thanh.

Mà Thanh Dương Tử bên cạnh cẩn thận đánh giá Lâm Phàm, có chút nghi hoặc, khí tức tiểu tử này sao vẫn giống như trước, thanh thanh đạm đạm như thế chứ.

- Trưởng lão, nhìn cái gì vậy?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Không có, dạo gần đây người lười biếng à?

Thanh Dương Tử hỏi.

- Sao vậy?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi lại, hắc lười biếng cái gì?

- Hơi thở của người, giống như không có tiến bộ gì cả?

Thanh Dương Tử tò mò hỏi.

Lâm Phàm cười cợt.

- Trưởng lão, người dùng ánh mắt này nhìn người, sẽ chịu nhiều thiệt thòi đấy.

Thanh Dương Tử sững sờ, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhất thời cười lớn.

- Ta hiểu rồi, người sẽ tham gia thi đấu lần này sao? Chỉ cần người khiêu chiến Thần tử, người có thể trở thành Thần tử đó.

- Không vội, trước nhìn tình hình cái đã.

Lâm Phàm khoát tay, chuyện này cũng không có hứng thú cho lắm.

Lâm Phàm nghĩ kỹ rồi, sau khi thi đấu kết thúc, hẳn sẽ ra ngoài xông xáo.

Thế giới bên ngoài lớn như thế, con đường nâng cao thực lực càng thêm rộng rãi.

Tăng nhanh thực lực, sau đó đi vào bí cảnh, mang tất cả mọi người ra ngoài.

Chính là mục tiêu cấp thiết nhất của Lâm Phàm hiện giờ.

Thanh Dương Tử hơi thất vọng.

- Nếu người không tham gia thì thật đáng tiếc, người là người được ta mang về, nếu người có thể trấn áp Thần tử, lão phu có thể mở mày mở mặt rồi.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười cười, không ngờ Thanh Dương Tử sẽ có ý nghĩ như thế.

Nhưng Lâm Phàm cảm thấy tên Trưởng lão này là người rất tốt.

Nhưng mà người tốt thường không sống thọ a.

Ầm ầm!

- Yên lặng.

Lúc này, trên đài cao, một bóng người xuất hiện, thanh âm hùng vĩ lan truyền toàn bộ tông môn.

- Lần thi đấu này do cái tên lông tạp kia tổ chức à!

Thanh Dương Tử nhìn thấy người kia, nhất thời giận không chỗ phát tiết.

Người trên đài cao, đương nhiên là Hỏa Trưởng lão do thiên địa Linh Hỏa hóa hình.

- Người có cừ oán với hã?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Đúng vậy, có thù rất lớn.

Thanh Dương Tử gật đầu.

...

- Thiên Địa Tông thịnh thế mấy trăm ngàn năm nay, đệ tử thiên kiều xuất hiện lớp lớp, cho nên lần so tài này, dựa vào thực lực chứng minh. Lần thi đấu này được chia làm hai bên, thi đấu ngoại môn và thi đấu nội môn.

- Ngoại môn giao đấu, người đứng đầu có thể nhận được Đạo khí trung phẩm Trấn Ma Cuồng Dao...

Mười người đứng đầu sẽ được khen thưởng, đối với đám đệ tử ngoại môn, nếu có thể lọt vào top 10, bọn họ có thể một bước lên trời, còn có cơ hội trở thành đệ tử nội môn.

Sau đó, là top mười đệ tử nội môn.

Người đứng đầu sẽ nhận được một chỉ bảo trung phẩm, đan dược vô số, nói chung phần thưởng rất phong phú.

Nhìn các đệ tử nội môn, ai ai cũng tỏ ra thèm thuồng.

Nhưng trong mắt Lâm Phàm, mấy món bảo bối này chẳng ra sao cả.

Lâm Phàm nhìn thẳng về người trên đài cao kia.

Tông chủ Thiên Địa Tông.

Khí tức phi phàm, thực lực cường hãn, tuyệt không phải người mà mình có thể đối phó.

Nhưng Lâm Phàm không tự ti chút nào, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn có thể đuổi kịp đối phương.

Sau đó, ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía bên cạnh trường môn.

Nơi đó, mười người đang ngồi.

Mà Linh Võ Tôn có một vị trí trong đó, xem ra mười người kia chính là Thần tử.

Lâm Phàm tùy ý liếc mắt nhìn, cũng không để trong lòng.

Đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn đều có người chuyên môn tổ chức thi đấu.

Mà tông chủ và rất nhiều trưởng lão đến đây quan sát không phải vì xem những thứ này.

- Hiện tại, mới là thời điểm thi đấu đặc sắc nhất.

Thanh Dương Tử nói.

Trong tông môn, việc chọn Thần Tử tuy không được liệt vào thi đấu, nhưng thời điểm tranh tài, bất kỳ đệ tử đều có thể khiêu chiến Thần Tử.

Trong Thiên Địa Tông, cường giả làm chủ.

- Khởi bẩm tông chủ, ta muốn khiêu chiến Chiến Thần tử Linh Võ Tôn.

Vừa lúc đó, một tên đệ tử hô to, dũng cảm đứng dậy.

Khi thanh âm này vang lên, các đệ tử xung quanh đều kinh hô.

Rốt cục bắt đầu rồi.

Linh Võ Tôn ngồi ngay ngắn trong đám Thần tử, nghe thấy thế, xem thường cười cười, không ngờ có người dám khiêu chiến mình.

Có điều khi Lâm Phàm nhìn thấy người kia, nhất thời sửng sờ.

Tên kia không phải đại thổ hào Mã Đăng Vân sao?

Lúc này, Lâm Phàm nở nụ cười, có trò hay để xem rồi.

Người mang vô số đan dược khôi phục của ta, người muốn lên trời rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 956: Gây Sự Đi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, dưới khán đài vô cùng náo nhiệt.

- Mẹ kiếp, tên Mã Đăng Vân này to gan vậy, không nghĩ tới hắn dám khiêu chiến Thần tử.

- Ai biết được, hay hắn chỉ muốn mở rộng tầm mắt.

- Linh Võ Tôn sư huynh là cường giả bốn mươi tám trên Chân Tiên Dự Bị Bảng đó.

- Hắc hắc, thập đại Thần tử Thiên Địa Tông chúng ta, có đến chín người chiếm vị trí trên Chân Tiên Dự Bị Bảng rồi.

...

- Người tên gì, không ngờ lại can đảm khiêu chiến ta.

Linh Võ Tôn hạ xuống từ hư không, đứng trên đài thi đấu, khinh bỉ nhìn Mã Đăng Vân.

Mã Đăng Vân cười nhẹ.

- Chờ người chiến thắng ta, người mới có tư cách hỏi tên ta, người trong mắt ta hiện giờ chỉ là một tên đệ tử chuẩn bị đo ván mà thôi.

Khí phách!

Lời này của Mã Đằng Vân khiến đệ tử xung quanh sợ ngây người.

Mà rất nhiều trưởng lão trên đài cũng kinh thán không thôi.

Thiên Địa Tông quả thật là Thiên Địa Tông, đệ tử ở đây một người so với một người càng khí phách hơn, có được đệ tử bậc này, lo gì tông môn không lớn mạnh nữa.

- Muốn chết.

Linh Võ Tôn nổi giận, trong nháy mắt ra tay.

Trong mắt Mã Đằng Vân lóe lên vẻ kiên nghị, trước khi tỷ đấu, hắn đã nghĩ xong chiêu số hết rồi.

Thực lực Mã Đằng Vân yếu hơn Linh Võ Tôn rất nhiều, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, kết quả chỉ có một, Mã Đằng Vân bại.

Ầm!

Linh Võ Tôn đánh một chưởng lên người Mã Đằng Vân, nhưng Mã Đằng Vân này lại không trốn tránh, trực tiếp trở tay đánh một chưởng vào người Linh Võ Tôn.

Lấy cứng đối cứng.

Mã Đằng Vân lúc này như điều đứt dây, bay về phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Linh Võ Tôn không nghĩ tới đối thủ lại dám lấy cứng đối cứng với mình, bị đối phương đánh trúng một chưởng, nhưng cũng không có bao nhiêu thương tổn.

Ngay khi Linh Võ Tôn cho rằng như vậy kết thúc, nhưng hắn lại phát hiện, cái tên Mã Đằng Vân kia vẫn đứng lên được, cả người giống như không có chuyện gì.

Lâm Phàm nhìn một màn trước mắt, nhất thời cười lên.

Trâu bò.

Cái tên này thật sự dựa vào đan dược mua hôm bữa để liều với Linh Võ Tôn.

Mà điều Lâm Phàm càng thêm kinh ngạc chính là Mã Đăng Vân này bắt đầu chơi tự bạo.

Cái trò tự bạo dựa vào Đạo khí.

Đối với cường giả Viễn Cổ cảnh, Đạo khí tự bạo không tạo bất kỳ tổn thương gì, nhưng trong khoảng cách gần mà tự bạo, không thể đùa được đâu, sẽ nổ chết người đó.

Hơn nữa, Mã Đăng Vân này không chơi tự bạo từng cái, mà trực tiếp tự bạo bốn, năm món Đạo khí cùng lúc.

Đúng là có tiền, sẽ chơi khác người.

Kết quả cuối cùng, Linh Võ Tôn bị nổ máu tươi đầm đìa.

Tuy Mã Đăng Vân bị thương rất nặng, nhưng hấn quang minh chính đại dùng đan dược, cho nên trong nháy mắt lại khôi phục như chưa có chuyện gì.

- Hắc hắc!

Mỗi một lần dùng đan dược, Mã Đăng Vân cười lạnh một tiếng, tựa như đang nói, bản thổ hào muốn đùa chết người.

Tình cảnh này khiến tất cả mọi người đang xem sợ ngây dại.

Điều này quá giả, quá bá đạo đi, người bình thường khôn thể đùa được.

Kết quả cuối cùng rất rõ ràng, Mã Đằng Vân giành chiến thắng.

Linh Võ Tôn không biết gì hơn, hẳn không ngờ mình bị đánh bại, chẳng hiểu mô tê gì cmn hết.

Những Đạo khí như không cần điều khiển, bịch bịch tự bạo.

Mỗi lần tự bạo đều rất gần hẳn, không thể phản ứng kịp.

Hỏa trưởng lão thân làm người phụ trách, sau khi nhìn một màn trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nói gì.

- Đệ tử nội môn Mã Đằng Vân khiêu chiến thành công, thắng cấp thành Thần tử, Thần tử Linh Võ Tôn chiến bại, trở thành đệ tử nội môn.

Sau khi Hỏa trưởng lão nói ra câu này, toàn bộ mọi người đều nổ tung.

Chuyện này... Này.

- Khởi bẩm tông chủ, khởi bẩm trưởng lão, ta không muốn trở thành Thần tử, đệ tử biết thực lực của mình không bằng người này, đệ tử đến đây chỉ muốn chứng minh một việc, thực lực không bằng đối phương, cũng có thể trấn áp người cao hơn mình xuống đất.

Mã Đằng Vân đứng trên đài nói, sau đó trực tiếp phúi mông rời đi.

Đang chuẩn bị nhảy xuống luận võ đài, hẳn chợt nhớ gì đó, liếc mắt nhìn Linh Võ Tôn.

- Ta nói rồi, ngươi không có tư cách biết tên ta.

Mã Đằng Vân nói câu này, như tát vào mặt Linh Võ Tôn.

Lúc này, Linh Võ Tôn bối rối, hẳn cảm giác, sau này mình sẽ thành chuyện cười của người khác.

- Giờ ạ, tên này giả bộ quá, chỉ sợ hắn đã biết, mình trở thành Thần tử rồi cũng không bảo vệ được vị trí này, cho nên mới từ bỏ.

Lâm Phàm thầm nghĩ.

Trận đầu giao đấu, nhắc lên hồi sóng đỉnh cao.

Đệ tử nội môn lại có thể chiến thắng, điều này khiến rất nhiều đệ tử nội môn kích động vạn phần.

Tuy phương thức chiến thắng của tên này có chút quái dị, nhưng cũng hết sức bá đạo.

Tông chủ Thiên Địa Tông nhìn tên đệ tử kia, không khỏi gật đầu tán thưởng.

Tuy đệ tử nội môn có người khởi đầu tốt đẹp, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, không có đệ tử nội môn nào chủ động xuất chiến, bởi vì mục tiêu lớn nhất của bọn họ, chỉ là tranh cướp khen thưởng của đệ tử nội môn.

Giờ khắc này, Hỏa trưởng lão đứng ở đó, liếc mắt nhìn Thần tử Đạo Văn Thiên, vẻ mặt Đạo Văn Thiên ngạo nghễ, giờ khắc này đứng dậy.

- Khởi bẩm tông chủ, Thiên Địa Tông ta thân là một trong chín đại tông, nhưng đệ tử cho rằng, mấy năm gần đây, chất lượng đệ tử mới nhập môn không ổn, đệ tử cả gan khiêu chiến Thanh Dương Tử trưởng lão, để trở thành trưởng lão sát hạch đệ tử của tông môn.

Lúc này, Đạo Văn Thiên lên tiếng.

Mà tất cả mọi người đều bất ngờ, Đạo Văn Thiên lại muốn khiêu chiến Thanh Dương Tử.

Lúc này, Thanh Dương Tử sững sờ, có chút không dám tin.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, đây là ý gì.

- Đạo Vấn Thiên, người có ý gì?

Thanh Dương Tử nổi giận, tên này nói mình không chọn lựa được đệ tử tốt cho tông môn?

- Ta không có ý gì cả, Thanh Dương Tử trưởng lão, ánh mắt của người đã kém đi rất nhiều, mấy năm gần đây, người chưa đưa hạt giống tốt nào vào tông môn cả.

Đạo Vấn Thiên nói.

- Vị trí trưởng lão phải giành cho người có tài mới được, Đạo Vấn Thiên ta thân là Thần tử, đã có năng lực khiêu chiến Trưởng lão, người có dám ứng chiến không?

Trong Thiên Địa Tông, đệ tử có thể khiêu chiến trưởng lão, nhưng mà tu vi nhất định phải đạt Chân tiên cảnh.

Mặc dù Đạo Vấn Thiên này không phải Chân tiên cảnh, nhưng tất cả mọi người biết, hễ bất cứ lúc nào đều có thể tiến vào Chân tiên cảnh.

Lý Thanh đứng bên cạnh tức giận nhìn Đạo Vấn Thiên, hễ không nghĩ tới Đạo Vấn Thiên lại muốn khiêu chiến Thanh Dương Tử.

- Đúng vậy.

Hỏa trưởng lão mở miệng nói.

Trong lòng Thanh Dương Tử giận không thể nuốt, sau đó trực tiếp lên đài.

- Cái tên oắt con nhà người, lão phu khi nào không mang về hạt giống tốt, người thì biết cái gì?

- Có, nhưng không đáng kể, hôm nay Đạo Vấn Thiên ta muốn khiêu chiến người.

Đạo Vấn Thiên lạnh nhạt nói.

Thời khắc này, tất cả đệ tử đều kinh hãi.

Bọn họ không ngờ trong lần thi đấu này, lại phát sinh nhiều chuyện như vậy.

Trong lòng Hỏa trưởng cười lạnh, chuyện này bọn họ đã chờ rất lâu rồi, hiện tại thời cơ đã đến.

Cũng có không ít trưởng lão Chân tiên cảnh khẽ nhíu mày, bọn họ cảm thấy Đạo Vấn Thiên này hơi quá đáng.

Thanh Dương Tử thân là trưởng lão sát hạch đệ tử, đã chọn rất nhiều hạt giống tốt cho tông môn, nhưng hôm nay, lại xảy ra chuyện như thế.

Tuy tông môn có quy củ, nhưng có rất ít người sẽ chủ động khiêu chiến.

- Ba chiêu, trong vòng ba chiêu, ta sẽ đánh bại ngươi.

Đạo Vấn Thiên lạnh lùng nhìn Thanh Dương Tử.

- Oắt con, ngươi đừng hung hăng.

Thanh Dương Tử cả giận nói.

Lâm Phàm đứng dưới chầu mày, Thanh Dương Tử này không phải đối thủ của Đạo Vấn Thiên.

- Giao đấu bắt đầu.

Hỏa trưởng lão mở miệng nói.

- Chiêu thứ nhất.

Ầm!

Một chưởng trấn áp mà đến, Thanh Dương Tử đột nhiên lui nhanh.

- Chiêu thứ hai.

Một luồng pháp lực hùng hậu dâng lên, mặc dù thực lực Thanh Dương Tử là Chân tiên cảnh, nhưng vẫn không phải đối thủ của Đạo Vấn Thiên.

- Chiêu thứ ba.

Ầm!

- Trưởng lão...

Một bóng người bay ra khỏi võ đài.

Thanh Dương Tử phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt loé lên vẻ phẫn nộ.

Trên đài tỷ võ, Đạo Vấn Thiên vung tay áo, kiêu ngạo nói.

- Ba chiêu là ba chiêu, sẽ không nhiều thêm một chiêu.

Lý Thanh bước lên trước, ôm lấy Thanh Dương Tử, sau đó kiểm tra thương thế một hồi, nhất thời ngẩng lên đầu trách mắng.

- Đạo Vấn Thiên, sao ngươi ra tay nặng vậy?

Lý Thanh giận dữ, hăn phát hiện Chân tiên pháp tắc của Thanh Dương Tử đã bị đánh gãy.

- Quyền cước không có mắt, ta không tổn thương tính mạng hăn, coi như lưu thủ rồi, con mắt Thanh Dương Tử vẫn đục, mấy năm không mang đệ tử tiềm lực về cho tông môn, ảnh hưởng đến sự phát triển của tông môn, tất cả những việc này là do hăn thất trách, nếu như tông môn không có người nổi nghiệp, hăn là tội nhân lớn nhất, ta đã nương tay lắm rồi.

Đạo Vấn Thiên lạnh lùng nói.

Lúc này, Lý Thanh phát hiện tông chủ ngồi ở đó, vẫn không lên tiếng, nhất thời có chút nóng nảy.

- Tông chủ, Thanh Dương Tử trưởng lão vì tông môn bỏ ra vô số tâm huyết, Đạo Vãn Thiên hẳn ăn nói bừa bãi.

- Ồ.

Tông chủ mở miệng nói.

Phốc! Phốc!

Thanh Dương Tử phun ra một ngụm máu tươi, hẳn không ngờ tông chỉ ồ một tiếng như vậy.

- Tông chủ, Thanh Dương Tử ta tận tâm tận lực vì tông môn.

Thanh Dương Tử gầm thét.

- Trưởng lão, chớ nói chuyện.

Lúc này, Lâm Phàm bước lên trước, lấy Ly Vãn Đan ra, muốn đưa cho Thanh Dương Tử dùng.

Nhưng vào lúc này, tâm tình Thanh Dương Tử rõ ràng rất kích động, kéo Lâm Phàm lại.

- Thanh Dương Tử ta vẫn luôn tận tâm tận lực vì tông môn.

Lý Thanh nhìn Đạo Vãn Thiên đứng trên đài kiêu ngạo, trong lòng nổi cơn tanh bành.

- Lâm sư huynh, người phải chứng minh mình đi.

Lý Thanh lôi kéo Lâm Phàm, hai con mắt đỏ ngầu nói.

- Ta?

Lâm Phàm sững sờ, không hiểu tình huống thế nào, cái này có quan hệ gì với hắn?

- Lâm sư huynh, người chính là kỳ tài mà Thanh Dương Tử trưởng lão mang về tông môn, trưởng lão muốn đề cử vị trí Thần tử cho người, nhưng lại bị thiên địa Linh Hỏa mà Hỏa trưởng lão mang về chiếm đi, trưởng lão sợ người không thích, cho nên lấy điểm cống hiến của bản thân dùng để độ tiên kiếp đổi lấy võ đạo thần thông và đan dược dành cho Thần tử đưa cho người đó.

Lâm Phàm nghe thấy thế, nhất thời kinh sợ, hắn không nghĩ mọi chuyện sẽ như thế này.

Sau đó hít sâu một hơi, đi tới bên cạnh Thanh Dương Tử.

- Ăn đan dược này đi, chuyện còn lại, ta sẽ chứng minh cho người.

Thời khắc này, Lâm Phàm từ từ đi lên đài.

- Tông chủ, đệ tử Lâm Phàm, chính là đệ tử mà Thanh Dương Tử trưởng lão mang về.

- Thanh Dương Tử trưởng lão bị kẻ gian vu hại, đệ tử không phục, nghe nói đệ nhất Thần tử tông môn là Đạo Vấn Thiên, ta rất không phục, cho nên, muốn khiêu chiến một lần.

Khi Lâm Phàm nói ra mấy lời này, tất cả mọi người đều chết trân tại chỗ.

Thanh Dương Tử càng sững sờ, hắn chưa nghĩ đến việc Lâm Phàm lại khiêu chiến Đạo Vấn Thiên.

- Được.

Tông chủ mở miệng nói, từ đầu tới cuối, giống như chỉ có thể nói những từ đơn giản.

Một ít trưởng lão ngồi gần Tông chủ cảm thấy không đúng, tình huống như thế, lấy tính cách của tông chủ hẳn, nhất định sẽ ngăn cản, nhưng hôm nay tông chủ bị sao vậy?

Sau khi cẩn thận quan sát, bọn họ không biết nói gì hơn.

Cái ngày quan trọng như vậy mà cái tên tông chủ lại phái con rồi thể thân không có cảm tình, chỉ biết dùng những từ đúng, ồ, được, có thể, không sai chủ trì.

Chẳng lẽ hẳn không biết, hiện giờ đang phát sinh chuyện lớn hay sao?

Sợ rằng, tâm Thanh Dương Tử hiện tại đã lạnh đi mấy phần rồi.

Thời khắc này, Lâm Phàm đưa tay ra, lạnh nhạt nhìn Đạo Vấn Thiên.

- Một chiêu mà người còn có thể đứng đây, coi như ta thua.

Ầm!

Nổ tung.

Tất cả mọi người bùng nổ, con mẹ nó chứ, trâu vừa thôi.

Một vài trưởng lão kinh hãi không thôi, không thể tưởng tượng nổi, quên đi, nếu mọi chuyện đã phát sinh đến mức này, bọn họ sẽ không tham dự vào vũng nước đục này, chờ tông chủ trở về tự mình giải quyết.

- Ha ha...

Đạo Vấn Thiên cười to, sắc mặt sững sờ, lộ vẻ khinh thường.

- Chỉ bằng người?

Một vài Thần tử đang ngồi cũng cười lớn, nhìn Lâm Phàm, tựa như nhìn một kẻ ngu.

Đám người Tô Hồng Trần kinh ngạc không thôi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 957: Các Người Có Phục Không?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đại hội tranh tài trong Thiên Địa Tông là một chuyện vô cùng quan trọng.

Vô số đệ tử chờ đến thời điểm này, không biết đợi trong thời gian bao lâu.

Mà hiện giờ, cục diện phát triển tới mức này, là chuyện không ai nghĩ tới.

Đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn đều dừng tất cả động tác, từng người từng người nhìn chăm chăm vào võ đài trung tâm.

Nơi đó có hai bóng người, một người là đệ nhất Thần tử Đạo Vấn Thiên, còn một người lại là đệ tử nội môn.

Một vài Thần tử đang ngồi trên đài vừa cười vừa thảo luận.

- Cái tên này quả tìm đường chết, lại dám khiêu chiến Đạo Vấn Thiên sư huynh.

- Trong tông môn, có ai không biết, trong Thần tử, Đạo Vấn Thiên có thực lực mạnh nhất, coi như một ít trưởng lão Chân tiên cảnh, không dám nói có thể thắng hẳn.

- Con tên tiểu tử này lại sủa, chỉ dùng một chiêu trấn áp sư huynh, quả thực cười chết người.

Hiện tại, Linh Võ Tôn đã hoàn toàn không còn mặt mũi gì nữa, mình bị một tên đệ tử nội môn trấn áp, đây là sỉ nhục cả đời hắn.

Thậm chí, trở thành chuyện cười cho toàn bộ tông môn.

Mà hiện, giờ bóng người trên tỷ võ đài là cái tên mà Linh Võ Tôn hắn căm hận nhất.

- Đạo Vãn Thiên sư huynh nhất định phải giết chết người này.

Trong lòng Linh Võ Tôn hô to, dù không giết chết đối phương, cũng phải đánh hắn như đánh chó.

Lý Thanh nhìn bóng người trên đài, cũng ngây ngẩn cả người.

- Trưởng lão, Lâm sư huynh hắn...

Lý Thanh không biết nên nói gì.

Hắn biết Lâm sư huynh rất mạnh, đều mạnh hơn so với Thần tử khác, nhưng bây giờ, Lâm sư huynh phải đối mặt với Đạo Vãn Thiên, cảm thấy không an tâm.

Đạo Vãn Thiên này đứng thứ tư trên Chân Tiên Dự Bị Bảng, thực lực phi phàm, không thể coi thường.

Coi như Thanh Dương Tử trưởng lão, đều chịu không nổi ba chiêu trong tay hắn.

Vậy Lâm sư huynh nắm chắc được mấy phần?

Lúc này, Thanh Dương Tử siết chặt hai tay, thần sắc nghiêm túc, sắc mặt hơi đỏ, trong con ngươi, chỉ có bóng người đang đứng bất động trên đài kia.

- Hừ, đom đóm mà cũng dám cùng nhật nguyệt tranh huy.

Đạo Vấn Thiên phát ra âm thanh lạnh lẽo, nhìn tên đệ tử nội môn trước mắt, vẻ mặt ngạo nghễ, không để Lâm Phàm vào mắt.

Lâm Phàm vốn không muốn tranh cướp danh hiệu này, vì mục tiêu của hắn chỉ là không ngừng đề thăng thực lực, trở thành cường giả đứng đầu.

Nếu như gia nhập một tông môn, hắn sẽ một hậu thuẫn, nhưng tình huống bây giờ, khiến Lâm Phàm buộc phải xuất thủ.

Lâm Phàm không ngờ Thanh Dương Tử lại cố chấp với mình như vậy, một lòng cho mình là tuyệt thế kỳ tài, lẽ ra nên trở thành Thần tử tông môn, mặc dù chỉ tranh được vị trí đệ tử nội môn, nhưng Thanh Dương Tử sợ mình không thích, dùng điểm cống hiến của bản thân để đổi đồ cho mình, để mình hưởng thụ đãi ngộ của Thần tử.

Mà bây giờ, Thanh Dương Tử đang chịu ức hiếp.

Vậy mình chỉ có thể đứng lên chứng minh thôi.

Lâm Phàm vốn chỉ muốn kiếm tiền ngầm, nhưng hiện tại, phải cho tất cả mọi người biết năng lực của bản thân rồi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nhìn Đạo Vấn Thiên, khóe miệng khẽ nhếch.

- Một chiêu.

Ầm!

Trong chớp mắt, thân ảnh Lâm Phàm biến mất tại chỗ. Các đệ tử xung quanh nhất thời kinh hãi, bọn họ không tìm được thân ảnh của Lâm Phàm.

Sau khi Nhất Bộ Đẳng Thiên dung hợp với Chỉ Xích Thiên Nhai, nó khủng bố dị thường.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, một đạo áp lực mãnh liệt truyền đến từ hư không.

Đạo Vấn Thiên ngẩng đầu, khuôn mặt biến sắc, hẳn không nghĩ đến đối phương lại có chút bản lĩnh.

- Đại đạo vô tận, Phản Phác Quy Chân, nhất đạo chi uy.

Đạo Vấn Thiên chợt quát to, miệng niệm đại đạo chi lý, đánh ra một quyền đầy uy nghiêm, hào quang chiếu rọi thiên địa, tạo ra thủy lực lượng mạnh nhất từ xưa đến nay, khiến toàn bộ luận võ đài run lên.

Một vài trưởng lão nhìn thấy cú đấm này của Đạo Vấn Thiên, không khỏi thán phục.

- Xem ra, Đạo Vấn Thiên vẫn ở Viễn Cổ cảnh đại viên mãn, vì muốn hoàn thiện căn cơ bản thân.

- Cú đấm này bộc phát vạn tượng, thần thông nhập đạo, ẩn chứa sức mạnh thiên địa, hơn nữa, khi triển khai chiêu thức này, khí tức Đạo Vấn Thiên giống như vạn mã lao nhanh, sợ rằng tên đệ tử nội môn khiêu chiến khó mà ngăn được.

...

- Chỉ là một tên đệ tử nội môn mà cũng dám giao thủ với Đạo Vấn Thiên ta, tự rước lấy nhục, Đạo Vấn Thiên ta sẽ không giết người, nhưng sẽ làm người khắc ghi một đời.

Đạo Vấn Thiên gầm thét.

Lúc này, sắc mặt Lâm Phàm bình thản, sức mạnh trong cơ thể tăng vọt lên.

- Thần thông nhập đạo thì thế nào, ta nói chỉ cần một chiêu đánh bại người, liền sẽ là một chiêu đánh bại người, quỳ xuống cho ta.

Ầm ầm!

Một chưởng như khai thiên tích địa, uy lực ngất trời, toàn bộ hư không chấn động mãnh liệt.

Thiên uy mạnh mẽ bay thẳng về phía Đạo Vấn Thiên.

- Làm sao có khả năng...

Đạo Vấn Thiên kinh hãi biến sắc, nhưng trong nháy mắt, một chưởng kia giống như xuyên qua thời không, đến khi hấn phản ứng lại, nó đã trấn áp trên đỉnh đầu hấn rồi.

Xoạt xoạt!

Ầm!

Đại địa nứt toác.

Các đệ tử xung quanh trợn mắt hốc mồm nhìn tình cảnh trước mắt, trái tim bọn họ sắp ngừng đập.

Sao có thể có chuyện đó, Đạo Vấn Thiên thế mà bị đánh bại.

Còn đám trưởng lão khi nhìn thấy chuyện này đột nhiên đứng lên, từng người từng người lộ vẻ kinh hãi, giống như gặp quỷ.

Đạo Vấn Thiên chỉ cảm thấy hai đầu gối như bị nứt toác, sau đó bụp một tiếng, quỳ trên mặt đất, mà trên đỉnh đầu hấn, một bàn tay đang tăng tăng áp chế xuống.

Lâm Phàm đứng trên đó, ánh mắt nhìn xuống giun dế dưới bàn tay.

- Đệ nhất Thần tử cũng chỉ như thế!

Âm thanh Lâm Phàm hờ hững, nhưng nó giống như ma âm của Quân Vương, khiến nội tâm mọi người run rẩy.

Lý Thanh trợn lồi mắt, kinh ngạc không ngừng.

Đám người Tô Hồng Trần càng hoảng sợ, há hốc miệng.

Thanh Dương Tử lệ rơi đầy mặt, sau đó điên cuồng cười to.

- Ha ha, ha ha...

Tiếng cười không dứt, tràn ngập toàn bộ luận võ đài.

- Đây là Thần tử, đệ nhất Thần tử ư.

- Đệ tử Thanh Dương Tử ta mang về tông môn, chỉ dùng một chiêu đã trấn áp đệ nhất Thần tử, đệ tử đó được ánh mắt vụng về của Thanh Dương Tử ta chọn...

...

Những Thần tử đang ngồi trên bục cao đang sợ hãi nhìn chuyện trước mắt, trái tim bọn họ tựa như dừng lại.

Từng người từng người đều đứng lên, thân thể mãnh liệt run rẩy, tâm tình sợ hãi tràn ngập trong nội tâm họ.

Lúc này, Đạo Vấn Thiên vô cùng xấu hổ, điên cuồng rống giận.

- Khốn kiếp...

Hắn không nghĩ tới mình thật sự bị đối phương dùng một chiêu trấn áp, điều này đã kích lòng tự tôn của hắn.

- Không...

Đạo Vấn Thiên cuồng rống, cảm xúc không tin ngày càng mãnh liệt, giống như núi lửa sắp phun trào.

- Ta muốn người chết...

Thời khắc này, Đạo Vấn Thiên rống giận, giãy giụa, nhưng một chưởng đang áp chế trên đỉnh đầu hắn, giống như một ngọn núi lớn, làm hắn không cách nào phản kháng.

- A!

Đạo Vấn Thiên gào thét, khí tức toàn thân giống như bão táp, bạo phát.

- Hắn đang muốn đột phá tu vi, tiến nhập Chân tiên cảnh.

Những trưởng lão kia cả kinh.

Trong nháy mắt, toàn trường đầy ắp một đạo pháp lực mạnh mẽ.

Hung thú đang ngủ say trong cơ thể Đạo Vấn Thiên như muốn tỉnh lại, giận dữ gầm thét, kinh thiên động địa.

- Ta muốn người chết...

Lâm Phàm liếc mắt một cái, âm thanh hờ hững.

- Hừ, tiến nhập Chân tiên cảnh thì thế nào.

Vù!

Hư không chấn động.

Một đạo Chân tiên pháp tắc quán quanh Đạo Vấn Thiên, khí tức Tiên đạo, khiếp sợ toàn trường.

- Thật mạnh, Đạo Vấn Thiên tiến nhập Chân tiên cảnh lại cường đại hơn Chân tiên cảnh bình thường rất nhiều.

Lúc này, hai mắt Đạo Vấn Thiên đỏ ngầu, pháp lực giống như sóng thần, không ngừng sôi trào.

Giờ khắc này, mọi người đang đắm chìm trong khiếp sợ.

Có thể vừa lúc đó, lại xảy ra một màn khiến bọn họ càng thêm khiếp sợ.

- Chân tiên cảnh lại có thể thế nào.

- Trấn áp!

Ầm!

Một tiếng vang kinh thiên động địa.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, pháp lực trong bàn tay dâng trào, trực tiếp vỡ xuống một cái, triệt để trấn áp Đạo Vấn Thiên tại chỗ.

- Đệ nhất Thần tử cũng chỉ như thế.

Lâm Phàm giơ chân, đá Đạo Vấn Thiên xuống đài.

Trong lúc này, tất cả mọi người kinh hãi nhìn bóng người trên đài kia.

Đạo Vấn Thiên đột phá đến Chân tiên cảnh vẫn không có bất kỳ sức phản kháng nào, tên này rốt cuộc cường hãn đến mức nào chứ.

Sao lại mạnh như vậy.

Mà lúc này, Lâm Phàm đứng ở trên đài tỷ võ, vung tay áo một cái, sau đó nhìn thẳng vào các Thần Tử cao cao tại thượng đang ngồi kia, mở miệng nói.

- Lâm Phàm ta sẽ trở thành đệ nhất Thần tử, chín người các ngươi có ai không phục?

Ầm!

Thời điểm hiện tại, toàn bộ hiện trường đều sôi sùng sục.

- Nói.

Vẻ mặt Lâm Phàm ác liệt, nhìn thẳng các Thần tử.

Lâm Phàm thô bạo vênh váo, khẩu khí cứng rắn, không cho tên Thần tử nào xuống nước.

Hắn đang muốn hỏi đám Thần tử này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 958: Dừng Lãng Nhàng, Lên Đi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lúc này, tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Vị người nhân này trấn áp Đạo Vấn Thiên, đã chấn kinh tất cả bọn họ rồi, nhưng bây giờ, hắn lại trực tiếp chèn ép các Thần tử khác, hỏi bọn họ có phục hay không?

Bá đạo bậc này, bọn họ chưa bao giờ thấy qua.

Coi như Đạo Vấn Thiên cũng không dám bá đạo như vậy.

Chín Thần tử đứng ở đó nghe thấy lời này, sắc mặt đại biến, trên mặt giận dữ.

Nhưng mà đối mặt Lâm Phàm hung hăng, không có ai dám mở miệng.

- Phục hoặc không phục, chẳng lẽ Thần tử Thiên Địa Tông, ngay cả dũng khí mở miệng nói chuyện cũng không có?

Lâm Phàm ác liệt nói.

Linh Vô Tôn rất muốn chửi ầm lên, nhưng hắn nhịn được, không phải hắn không muốn mắng, mà không dám.

Những Thần tử còn lại giận dữ, bọn họ muốn nói, nhưng yết hầu giống như bị cái gì đó kẹt lại, khiến họ không cách nào lên tiếng.

Hỏa trưởng lão nhìn thấy chuyện trước mắt, nội tâm giận dữ, không thể nhịn được.

Đặc biệt khi Đạo Vấn Thiên trực tiếp bị đánh ngất xỉu, đang nằm dưới đài như chó chết.

Mà các đệ tử xung quanh rất muốn bước lên, nhưng lại không dám.

Các trưởng lão đang ngồi bên cạnh tông chủ cũng cả kinh.

- Thật khủng khiếp, Thiên Địa Tông lại có đệ tử bậc này?

Một trưởng lão kinh ngạc lên tiếng.

- Chuyện này có nên ngăn cản không, nếu còn tiếp tục, sợ sẽ xảy ra chuyện.

Một trưởng lão khác lo lắng nói.

- Sao phải ngăn cản? Chẳng lẽ không được gây sự? Mặc dù trước đây chúng ta không hung hăng như vậy, nhưng cũng không kém hấn bao nhiêu a.

Một trưởng lão tính khí sôi động lên tiếng.

- Lần này tông chủ không có ở đây, sợ sẽ hối hận đến chết. Bây giờ, Thiên Địa Tông quả thật được trời cao chăm sóc, lại có đệ tử bậc này, nếu chờ hấn trưởng thành, hấn sẽ trở thành trụ cột lớn của tông môn.

- Thần Nguyên Tông kia đã từng cho ra một tên Tàn Thánh Quân, áp chế Thiên Địa Tông chúng ta một một đầu, bây giờ tông môn chúng ta cho ra được đệ tử bậc này, lo gì không thể vươn mình.

- Tiếp tục xem đã, chỉ cần không chết người sẽ không sao. Bây giờ, đám Thần tử kia đều kiêu ngạo tự mãn, không biết thiên ngoại hữu thiên,

nhân ngoại hữu nhân, nên để tên tiểu tử này ầm ỹ một phen, để bọn hăn biết khiêm tốn một chút.

...

- Được rồi, người đừng quá làm càn, nơi này là nơi thi đấu, không phải nơi để người giễu võ giương oai.

Hỏa trưởng lão tức giận lên tiếng.

Cái tên này giúp Thanh Dương Tử lấy lại thanh danh, hăn đã sớm oán giận vạn phần, bây giờ còn khiêu khích chín Thần tử còn lại. Mà trong đó, có Thần tử liên quan đến hăn, hăn sao có thể nhịn được nữa.

Bây giờ Hỏa trưởng lão lên tiếng, một ít đệ tử chung quanh cho rằng mọi chuyện đến đây kết thúc.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, sư huynh bá đạo này lại bá đạo lên tận trời.

Sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại, nhìn thẳng Hỏa trưởng lão.

- Hừ, người có gì không phục, thì lên đi.

- Làm càn!

Hỏa trưởng lão rút gào, hăn không ngờ tên này lại dám khiêu khích hăn.

- Nhiều lời vô ích, ta không muốn khoe khoang đầu lưỡi, không phục thì lên, nếu không thì câm miệng cho ta.

Lâm Phàm quát lớn.

Lý Thanh nhìn một màn trước mắt, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

- Thanh Dương Tử trưởng lão, như vậy có ổn không?

Lý Thanh tròn tròn mắt, hắn vẫn luôn cho rằng Lâm sư huynh là một người khiêm tốn, nhưng vào lúc này, Lâm sư huynh lại cực kỳ bá đạo, không phục thì đánh, trước giờ chưa từng có người nào như vậy cả.

Đám người Tô Hồng Trần, Hồ Kinh, Nho Vạn Thư nhìn nhau, run rẩy vạn phần, khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

Lâm sư đệ này căn bản không giống như người lúc trước mà bọn họ đã từng tiếp xúc.

Không, hiện tại nên gọi Lâm sư huynh mới đúng.

Đệ nhất Thần tử.

Thanh Dương Tử vừa bắt đầu hưng phấn dị thường, nhưng bây giờ cũng bị dọa choáng váng.

Hắn biết Lâm Phàm rất mạnh, là một đệ tử hết sức có tiềm lực, thế nhưng hắn không nghĩ tới Lâm Phàm lại cường hãn đến trình độ này, hoặc là có thể nói là cực kỳ biến thái.

Lúc này, Hỏa trưởng lão đã nổi giận, một tên đệ tử lại dám làm càn trước mặt hắn, nếu không dạy hắn một bài học, sau này bản thân mình làm sao phục chúng.

Thân thể Hỏa trưởng lão hơi động, một tia ánh sáng đỏ loé lên, xuất hiện trên đài tỷ võ.

Một đầu tóc đỏ phiêu đảng, khí tức cuồng bạo trấn áp qua, các đệ tử xung quanh đều biết, Hỏa trưởng lão đang rất giận rồi.

Đối mặt với ánh mắt oán hận của Hỏa trưởng lão, Lâm Phàm thản nhiên nói.

- Sao vậy, muốn giết ta?

- Trên đài tỷ võ, khiêu khích trưởng lão chính là trọng tội, hôm nay bản trưởng lão có đánh ngươi thành tro bụi, cũng không ai trách phạt.

Hỏa trưởng lão động sát ý với Lâm Phàm.

Thực lực tiểu tử này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Người có thể trấn áp Đạo Vấn Thiên, nếu như giữ lại, sau này sẽ là một mối họa lớn, nếu có thể, hắn hận không nghiền ép đối phương đến chết.

- Ha ha, khiêu khích trưởng lão? Vì sao cái tên Đạo Vấn Thiên kia lại có khả năng khiêu khích Thanh Dương Tử?

Lâm Phàm khinh thường nói.

- Bởi vì Đạo Vấn Thiên chính là Thần tử, thực lực vượt qua Chân tiên cảnh.

Hỏa trưởng lão phần nộ quát.

- Bây giờ Đạo Vấn Thiên bại trong tay ta, cho nên hiện tại, ta chính là Thần tử, mà bây giờ ta muốn khiêu chiến ngươi, hôm nay ta sẽ trấn áp ngươi trên đài tỷ võ này.

Lâm Phàm vênh vác nói.

Thực lực Hỏa trưởng lão lợi hại hơn Thanh Dương Tử không ít, cộng thêm bản thể Thiên Địa Hỏa Linh của hắn, nên thiên phú hỏa diễm cực kỳ cường hãn, được ca tụng là thần hỏa, vĩnh viễn bất diệt.

Luyện đan, luyện khí lợi hại hơn người bình thường không ít, đều dựa vào thiên phú thần hỏa này.

Bây giờ, Hỏa trưởng lão đối quyết cùng Lâm Phàm, đám đệ tử nín thở, bọn họ muốn chứng kiến trận tranh tài đỉnh cao này.

- Người nghĩ mình trấn áp được Đạo Vấn Thiên, là có thể coi trời bằng vung? Hôm nay, ta nói cho người biết, trong Thiên Địa Tông, còn rất nhiều người mạnh hơn người.

Vù!

Một đạo hồng quang phóng lên trời.

Hai tay Hỏa trưởng lão chấn động, đôi tay già nua biến thành đỏ bừng, nhiệt độ nóng bỏng, thiêu đốt hư không, khiến nó trở nên vụn vụn.

Đây là thủ đoạn của Hỏa trưởng lão.

- Phần Chương.

Bất kể người nào tiếp xúc với chiêu này, đều bị liệt diễm đốt cháy, pháp lực hộ thể cũng vô dụng, bởi vì... Liệt diễm này có thể thiêu đốt pháp lực.

Chân tiên cảnh trung giai.

Viễn Cổ cảnh đại viên mãn.

Sự chênh lệch này, rất rất lớn.

Coi như tuyệt thế kỳ tài, không

dám nói mình có thể vượt mấy cảnh giới trấn áp đối thủ.

- Xuất!

Lúc này, Hỏa trưởng lão chợt quát lớn, tức ngập trời tuôn ra, Chân tiên pháp tắc vận chuyển, pháp lực không ngừng bạo toái.

- Người dùng một chiêu trấn áp Đạo Vấn Thiên, vậy để bản trưởng lão dùng một chương trấn áp lại người, như thế nào?

Hỏa trưởng lão lạnh lùng nói, sau đó thân thể hơi động.

Lúc này, hỏa diễm giống như mặt trời, soi sáng toàn bộ sân thi đấu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngưng thần, đánh một chưởng về phía Hỏa trưởng, một chưởng này mặc dù nhanh, nhưng đối với Hỏa trưởng lão, nó rất yếu.

Trực tiếp đánh vào hư không.

- Chậm, thật sự quá chậm, lấy thực lực của ngươi, ngay cả góc áo của bản trưởng lão cũng không đụng tới được.

Hỏa trưởng lão tựa như biến mất khỏi võ đài, nếu không phải xung quanh còn cảm giác cực nóng, mọi người đều cho rằng bên trong không có người.

- Thế à?

Lâm Phàm cười lạnh, đứng tại chỗ, không có bất kỳ động tác nào, tựa như bị thực lực Hỏa trưởng lão làm chấn kinh.

Đúng lúc này, khóe miệng Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười.

- Tìm được người rồi.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm ngay cả nhìn cũng không thèm, hướng về hư không đánh ra một quyền.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 959: Trấn Áp! Trấn Áp!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Hỏa trưởng lão biến sắc, hẳn không nghĩ tới tiểu tử này lại phát hiện ra mình.

Cú đấm này của Lâm Phàm ẩn chứa thiên tai tận thế cùng lực lượng bản nguyên, khi triển khai càng quý dị khó lường, tựa như đang tìm kiếm sự tối tăm trong quỹ đạo.

Đám đệ tử bên ngoài nhìn thấy cảnh này, thán phục liên tục, bọn họ không ngờ tên đệ tử này lại cường hãn như vậy, có thể cùng Hỏa trưởng lão đấu đến mức độ này.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thân ảnh Hỏa trưởng lão từ trong hư không xuất hiện, năm ngón tay thành trảo, chụp tới năm đấm của Lâm Phàm.

Ầm!

Hai nguồn sức mạnh bùng nổ, hư không trực tiếp bị đè ép dị dạng.

Sức mạnh va chạm quá mức khủng bố, làm tất cả mọi người không chống đỡ nổi, tất cả đều muốn tan thành mây khói, tiêu tan trong thiên địa.

- Tiểu tử, đây là thực lực mà ngươi vẫn lấy làm kiêu ngạo?

Một đạo thanh âm khinh thường truyền đến, một trảo Hỏa trưởng lão nắm trọn cú đấm của Lâm Phàm trong tay.

Ánh mắt lạnh lùng kia tựa như nhìn một con trùng đáng thương.

Lâm Phàm khẽ nhú mày, Hỏa trưởng lão này cũng có vài thủ đoạn đó chứ, chẳng qua nếu như Hỏa trưởng lão cho rằng chỉ cần như vậy là có thể trấn áp được mình, hẳn thật sự coi thường mình quá rồi.

- Hung hăng càn quấy, tự cho mình đúng, hôm nay ta phải giáo huấn ngươi một chút mới được.

Hỏa trưởng lão hừ lạnh một tiếng, thân thể chấn động, một đạo liệt diễm đột nhiên bay lên, Lâm Phàm cảm nhận được bàn tay của Hỏa trưởng lão đang nóng lên, sau đó dâng lên một vành lửa, đốm lửa này càng ngày càng nhiều, biến thành lửa nóng hừng hực.

- Không ổn.

Thanh Dương Tử thấy cảnh này, nhất thời kinh hãi biến sắc.

- Đây là Thiên Địa Linh Hỏa của Hỏa tạp mao, có thể đốt cháy tất cả, nếu tiểu tử này không thoát ra nhanh, sợ là xảy ra chuyện.

Thanh Dương Tử lo lắng.

Lý Thanh cũng khẩn trương nhìn Lâm sư huynh, hẳn không biết chuyện này đến cùng nên giải quyết như thế nào.

Uy lực của ngọn lửa kia, hẳn đã từng thấy qua, lúc trong bí cảnh, Hỏa trưởng lão chỉ dựa vào thần hỏa này, trực tiếp đốt một tên cường giả thành tro bụi.

- Tiểu tử, nếu ngươi không muốn chết, tự mình chặt đứt cánh tay đi.

Trong mắt Hỏa trưởng lão lóe lên vẻ âm tàn.

Những Thần tử kia thấy cảnh này, vô cùng vui mừng, thoải mái, thật sự quá thoải mái.

Thứ bọn họ muốn thấy chính là kết quả này, để cho tên hung hăng tự cao tự đại kia biết lợi hại.

Thậm chí bọn họ còn mong, Hỏa trưởng lão đốt đối phương thành tro bụi.

Trong khi đó, một ít trưởng lão trên khán đài vẫn không có động tĩnh gì, bọn họ đang đợi, nếu như tình huống thật sự không ổn, họ sẽ xuất thủ ngăn cản.

Đệ tử như vậy, bọn họ không để hấn chết trong tay Hỏa trưởng lão.

Coi như Lâm Phàm bị đốt mất một cánh tay, cũng không có chuyện gì, có thể khôi phục lại lần nữa.

- Thiên Địa Thần Hỏa này không phải bình thường, cũng không biết tiểu tử này làm gì để chống lại.

Một trưởng lão nói.

-Ồ!

Lúc này, một trưởng lão khác kinh ngạc kêu thành tiếng, tình huống này có chút biến hóa.

Lâm Phàm đối mặt với thiêu đốt của Thiên Địa Linh Hỏa, chẳng những không la hét, mà còn lộ ra nụ cười yếu ớt.

- Keng, chúc mừng ký nghiệm kinh nghiệm Vạn Cổ Bất Diệt Thể tăng cường hai trăm ngàn.

Liệt diễm thiêu đốt trên cánh tay Lâm Phàm, nhưng lại cho hấn kinh nghiệm, điều này là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng lúc này, Lâm Phàm không muốn dựa vào Hỏa trưởng lão thăng cấp, đối phó với lão tạp mao này, phải nhanh chóng đè ép trấn áp, để hắc hỏa không làm cản.

- Muốn so hỏa diễm với ta, vậy thì nhìn một chút xem người có bản lĩnh này hay không?

Lâm Phàm hừ lạnh, Nhất Niệm Thành Đan, liệt diễm đột nhiên bay ra.

Liệt diễm này do hệ thống tặng cho hắc hỏa để luyện đan.

Tuy không thể đối địch, nhưng lão tạp mao này đang bắt năm đốm của hắc hỏa, dù không thể chủ động công kích, nhưng vẫn có thể đốt hắc hỏa.

Một ngọn lửa xuất hiện trên năm tay Lâm Phàm, tuy nhìn bề ngoài nó rất bình thường, nhưng vào đúng lúc này, Hỏa trưởng lão lại biến sắc.

Hỏa trưởng lão là Thiên Địa Linh Hỏa hóa hình, cho nên cảm giác đối với hỏa diễm cực kỳ nhạy bén.

Khi cảm nhận được ngọn lửa của Lâm Phàm, nội tâm hắc hỏa nhất thời dâng lên cảm giác hoảng sợ.

- Đây là lửa gì vậy, sao có khả năng như thế?

Hỏa trưởng lão gào thét, tựa như nhìn thấy quỷ.

Ngọn lửa kia tuy nhỏ, nhưng lại thiêu đốt hết pháp lực cương khí của hắc hỏa, phá vỡ trực tiếp, một tia chống đối cũng không có.

Đây chính là hỏa diễm dùng luyện đan, mặc kệ người là cái gì, dù là thần thiết cũng có thể hòa tan, nói chi đến một cánh tay của Chân tiên cảnh.

- Nếu như người không muốn bị đốt thành tro bụi, hãy tự chặt đứt cánh tay đi.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, trả lại nguyên lời này cho đối phương.

- Người...

Hỏa trưởng lão cảm tức nhìn Lâm Phàm, mái tóc dài đột nhiên bay lên, sắc mặt vô cùng dữ tợn.

- Muốn chết!

- Hỏa Linh Chi Đạo, Diệt Phần Thương Khung.

Thời khắc này, Hỏa trưởng lão đột nhiên mở miệng, phun ra một đoàn tinh huyết, tinh huyết tản ra ánh sáng thần thánh, ẩn chứa lực lượng Hỏa Linh, sau đó giống như những hạt mưa, rơi vào cánh tay đang thiêu đốt của hắn.

- Không ngờ tên tiểu tử này trâu như vậy, có thể bức lão tạp mao không tiếc tiêu hao tinh huyết, triển khai Hỏa Linh chi đạo.

Thanh Dương Tử thấy cảnh này, khiếp sợ vạn phần.

Những giọt tinh huyết này không phải bản mệnh tinh nguyên, mà là bản thể của Hỏa trưởng lão, là tinh hoa của Thiên Địa Linh Hỏa.

Nếu như mất một giọt, sẽ khiến Hỏa trưởng lão suy yếu không ít, bây giờ lại tổn thất một đoàn, hắn đang liều mạng đây mà.

Tư tư!

Lúc những giọt tinh huyết rơi vào cánh tay Hỏa trưởng lão, nó càng thêm đỏ, phía trên xuất hiện một dấu ấn màu đỏ, giống như phù văn Tiên Thiên.

Nhưng mà nó vẫn không thể chống lại sự ăn mòn của ngọn lửa của Lâm Phàm.

- A!

Một tiếng hét thảm thiết kinh thiên động địa.

Hai mắt Hỏa trưởng lão đỏ ngầu, sợ hãi nhìn một màn trước mắt.

Lúc này, Hỏa trưởng lão chấn động mạnh, trực tiếp cắt đứt cánh tay của mình.

Hỏa diễm bập bùng, trong sắc na, phần cánh tay bị cắt rời tiêu tan.

- Đáng chết! Người động sát tâm với ta.

Hỏa trưởng lão điên cuồng hét lớn, hắn không ngờ tiểu tử này thật sự muốn giết hắn.

Nếu như vừa rồi hắn còn do dự, không phải chỉ mất một cánh tay thôi đâu, sẽ mất cả cái mạng luôn chứ chả chơi.

Hắn là Thiên Địa Linh Hỏa, sao xuất hiện hỏa diễm còn bá đạo hơn hắn vậy.

Điều này, không thể nào...

Trong mắt Lâm Phàm lóe lên vẻ điên cuồng, nhân lúc Hỏa trưởng lão sững sờ, bóng người hắn hơi động, xuất hiện trước mặt Hỏa trưởng lão.

Trực tiếp đánh ra một chưởng, trở tay trấn áp.

Ầm!

Sức mạnh cuồng bạo bộc phát, trực tiếp đánh Hỏa trưởng lão nằm trên mặt đất, thân thể hãm sâu trong đó.

- Hừ, Hỏa trưởng lão, cũng chỉ như thế.

Lâm Phàm trực tiếp đạp một cước, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh, ngữ khí bá đạo.

Thời khắc này, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đang há mồm nhìn chuyện vừa xảy ra.

Hỏa trưởng lão, bại.

Bại đơn giản như vậy, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Dù đã tiêu hao tinh huyết bản thân vẫn không thể lật ngược tình thế, tình cảnh này, không chỉ có các đệ tử kinh ngạc, ngay cả những trưởng lão, cũng ngạc nhiên không thôi.

Tên đệ tử này rốt cuộc có lai lịch thế nào, sức chiến đấu lại mạnh như thế?

Còn Lâm Phàm giờ vẫn như cũ, nhìn đám Thần tử.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 960: Tình Huống Gì Đây?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đám Thần tử cao cao tại thượng đã sớm bị Lâm Phàm làm dọa sợ choáng váng.

Hỏa trưởng lão bị tên này trấn áp dưới chân, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra từ khi Thiên Địa Tông thành lập tới giờ, trước đây, dù có đệ tử trấn áp Trưởng lão, nhưng đó cũng chỉ đánh bại người ta thôi.

Cũng giống như Đạo Vãn Thiên trấn áp Thanh Dương Tử vậy, chỉ đánh ra khỏi võ đài, không đạp dưới chân như thế đâu.

Nhưng hôm nay, người nhân mới của Phái không nể tình, triệt để trấn áp.

Thời khắc này, trong lòng bọn họ đang mắng to Lâm Phàm, người này sao bá đạo như vậy, hiện tại huênh hoang đến mức này, còn muốn tìm bọn họ gây sự.

Thạch đầu cứng rắn đều bị hấn đấm bể, giờ còn tìm những quả hồng mềm như bọn họ để bóp làm gì.

Làm người đừng nên cầm thú như vậy chứ?

Nếu nữ Hỏa trưởng lão không bị đối phương trấn áp, bọn họ còn kiên cường một chút, nhưng bây giờ, họ sao kiên cường được.

Nhưng nếu giờ nhượng bộ, lại không được.

Hiện tại, tất cả đệ tử tông môn đều ở đây, nếu như chín đại Thần tử bọn họ cúi đầu, e rằng từ nay về sau, sẽ bị người khác chê cười.

Thần tử đứng sau Đạo Vấn Thiên tên là Kiếm Thương Khung, hẳn là Thần tử đứng thứ hai trong môn, và xếp thứ hai mươi trên Chân Tiên Dự Bị Bảng.

Giờ khắc này, các Thần tử khác nhìn chăm chú Kiếm Thương Khung, giống như đang chờ hắn nhận phục.

Kiếm Thương Khung nhìn những Thần tử còn lại, trong lòng bắt đầu chửi mẹ nó.

Cái đám chó hoang này, nhìn ta làm gì?

Hắn là Thần tử top hai của tông môn, chỉ đứng sau Đạo Vấn Thiên.

Bình thường cũng cực kỳ kiêu ngạo, nếu như đệ tử bình thường, hỏi hắn có phục hay không, hắn đã sớm nâng kiếm giết chết rồi.

Nhưng bây giờ hắn không dám, đệ tử này ngay cả Hỏa trưởng lão đều trấn áp được, huống chi là mình, nếu giờ mình còn nói những lời càn rỡ, đúng là muốn chết sớm mà.

- Tại sao không trả lời? Vậy có nghĩa là không ai phục, hử?

Trong mắt Lâm Phàm lóe lên tinh quang, sau khi trấn áp Hỏa trưởng lão, hắn cũng không muốn nhiều lời với đám này, nhưng suy nghĩ cẩn thận một chút, bọn chúng thường ngày vẫn luôn cao cao tại thượng, tự cho mình là thiên hạ vô song, cho nên, phải chèn ép một chút.

Để bọn họ biết mình lợi hại, sau đó thành thật một chút, đỡ tìm mình gây phiền toái.

- Cũng tốt, đã như vậy, vậy từng người từng người các người tới khiêu chiến đi, người thứ nhất, Linh Võ Tôn.

Lâm Phàm mở miệng gọi.

Linh Võ Tôn vẫn trốn trong đám người, nghe thấy thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó không do dự nói.

- Ta phục.

Linh Võ Tôn lập tức mở miệng.

- Lâm sư huynh trấn áp đệ nhất Thần tử Đạo Vấn Thiên, Linh Võ Tôn ta chịu phục.

Linh Võ Tôn cố ý nhấn mạnh từ đệ nhất này.

Như muốn nói cho các đệ tử khác biết, không phải hấn kinh sợ, mà ngay cả đệ nhất đều bị đánh bại, hấn sao có thể không phục?

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về những Thần tử khác.

- Ta phục.

- Ta cũng phục rồi.

...

Tất cả Thần tử đều hạ thấp xuống, bọn họ thật phục rồi.

Người này bá đạo đến mức nằm ngoài dự đoán của họ.

Trấn áp Đạo Vấn Thiên không nói, còn trấn áp cả Hỏa trưởng lão.

Thủ đoạn kinh thiên động địa, quỷ thần đều khiếp sợ.

- Ha ha...

Lâm Phàm bắt đầu cười lớn, sau đó, giống như nghĩ tới điều gì.

- Đúng rồi, Hỏa trưởng lão còn bị mình đạp dưới chân nè.

Lúc này, Lâm Phàm mới phản ứng, sau đó một tay nâng Hỏa trưởng lão lên.

Lúc này, Hỏa trưởng lão uy phong không còn, héo rũ như một cây khô.

Đây là biểu hiện tinh huyết tiêu hao quá nhiều, nếu như không có Thiên Địa Thần Đan giúp hãn bù đắp tinh huyết bị tổn thất, thì cả đời này của hãn coi như phế bỏ rồi.

Cổ tay Lâm Phàm hơi động, trực tiếp ném Hỏa trưởng lão xuống đài, sau đó vung tay áo, chấp hai tay sau lưng, đi qua bên cạnh Thanh Dương Tử.

- Thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

Lúc này, thương thế Thanh Dương Tử đã khôi phục, nhìn Lâm Phàm, huyết khí quay cuồng, mặt ửng đỏ, hãn rất kích động, vô cùng kích động.

Cơn giận trong lòng được xả ra hết, hãn cảm thấy, tất cả những điều mình làm trước giờ đều đáng giá.

- Tốt! Tốt!

Thanh Dương Tử kích động nói.

Thanh Dương Tử vĩnh viễn cũng không nghĩ tới, sẽ có một màn như vậy phát sinh.

Đệ tử bên ngoài được mình chọn lựa lại cường hãn như vậy, không chỉ đè tất cả Thần tử xuống, còn trấn áp Hỏa tạp mao.

Thành tựu bậc này, đúng là hiếm thấy.

Thời khắc này, bất kể đệ tử nội môn, hay đệ tử ngoại môn, đều biết Thiên Địa Tông có một đệ tử bá đạo số một.

Bên cạnh đó, trận thi đấu nội môn, ngoại môn cũng bị lu mờ sau trận đấu của Lâm Phàm.

Hai trận của Lâm Phàm có thể nói cực kỳ đặc sắc, xem qua hai trận đấu này, bọn họ đều được mở rộng tầm mắt.

Nhìn Thanh Dương Tử lộ ra thần sắc hưng phấn, Lâm Phàm cũng không biết nên nói những gì.

Vù!

Mà ngay lúc này, một đạo cầu vồng đột nhiên xuất hiện trong hư không.

Thanh âm đầy uy nghiêm vang lên.

- Ồ, có chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Phàm nghe được âm thanh này, lập tức nhíu mày, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong hào quang soi sáng, một bóng người tựa như thiên nhân đang đứng.

Khi đối phương thấy tình huống phía dưới, cũng lộ vẻ kinh ngạc, không biết chuyện gì đã xảy ra.

- Tông chủ...

Tất cả mọi người sợ ngây người.

Người đứng trên hư không kia là tông chủ, vậy người ngồi chỗ đó là ai?

Nhất thời, có đệ tử phản ứng lại.

- Tông chủ ngồi trên khán đài là con rồi thể thân của tông chủ.

- Tông chủ lại thần du thể gian.

Thanh Dương Tử nhìn tất cả những thứ này, trong lòng ngưng lại, sau thông suốt.

Từ lúc thi đấu đến bây giờ, tông chủ mình nhìn thấy đều không phải tông chủ chân chính, người đang đứng trên kia mới thật sự là tông chủ.

Hàn Quân Thiên, tông chủ Thiên Địa Tông, hẳn yêu thích thần du bên ngoài, chỉ cần hẳn đi thần du, đều an bài con rối thể thân tọa trấn tông môn, lần du lịch này, nghĩ đến chuyện thi đấu tông môn, cho nên mới chạy về.

Nhưng sau khi trở về, lại phát hiện tình huống hiện trường có gì đó không đúng.

Ánh mắt hẳn đồng thời nhìn thấy hai người đang nằm ở đó.

Đạo Vấn Thiên và Hỏa trưởng lão.

Hàn Quân Thiên đi tới vị trí Tông chủ, thu hồi con rối thể thân, mà đám trưởng lão xung quanh nhìn tông chủ, như muốn để hẳn tự mình giải quyết.

- Các vị, có chuyện gì xảy ra? Hai người Đạo Vấn Thiên và Hỏa trưởng lão sao lại bị vậy?

Hàn Quân Thiên nghi ngờ hỏi.

Lúc này, trưởng lão đứng bên cạnh lên tiếng, kể lại toàn bộ câu chuyện.

Sau khi Hàn Quân Thiên nghe xong, nhất thời cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Trong lòng lập tức sụp đổ, tất cả mấy chuyện này đều do con rối thể thân mình gây ra.

Hàn Quân Thiên trách tội rất nhiều trưởng lão, bọn họ vậy mà không ngăn cản chuyện này, để nó phát sinh đến bây giờ.

Đám trưởng lão tự nhiên cũng tìm lý do.

Ai biết đây là con rối thế thân của tông chủ, tông chủ nói không thành vấn đề, bọn họ có thể nói được cái gì.

Sau khi Hàn Quân Thiên nghe đám người kể lể, vẻ mặt không biết gì hơn, cái này cũng quá bầy người rồi.

Sau đó, hần nhìn Đạo Vấn Thiên và Hỏa trưởng lão đang thăm không thể thăm hơn, cũng lắc đầu, hai ngón tay bắn ra, một đạo khí tức huyền diệu chữa trị thương thế hai người.

Lâm Phàm thấy cảnh này, trong lòng cảm thán, thủ đoạn thật cường hãn.

Sau khi hai người Đạo Vấn Thiên khôi phục, nhất thời nổi cơn giận dữ, muốn tìm Lâm Phàm liều mạng.

- Thứ hỗn trướng, lão phu muốn quyết một trận tử chiến với ngươi.

...

- Được rồi.

Thời khắc này, Hàn Quân Thiên lên tiếng.

Một tiếng truyền ra, không người nào dám phản kháng.

Hỏa trưởng lão nhìn tông chủ, sau đó oán hận nhìn Lâm Phàm, lửa giận trong lòng không có chỗ phát tiết, đồng thời tích lũy ngày càng sâu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 961: Đây Là Một Công Việc Cần Kỹ Thuật

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Cuối cùng, Lâm Phàm và Thanh Dương Tử được Hàn Quân Thiên gọi nói chuyện riêng.

Lúc này, tất cả mọi người không biết xảy ra chuyện gì, bọn họ đều cho rằng Lâm Phàm sẽ bị trách phạt, nhưng không lâu lắm, Lâm Phàm vui mừng đi ra, nhìn thế nào cũng không thấy hắc có vấn đề gì.

Lâm Phàm nghênh ngang đi ra từ đại điện Tông chủ, sau đó đi tới vị trí Thần tử trên đài cao.

Danh hiệu đệ nhất Thần tử đã ngồi vững, hắc trực tiếp ngồi vị trí cao nhất, khiến các Thần tử xung quanh run như cây sậy, sắc mặt trắng bệch.

Bọn họ đều biết, tên này rất hung hăng, hơn nữa còn cực kỳ tàn ác, nói trấn áp liền trấn áp, không chút do dự.

- Sao vậy, các người rất sợ ta thì phải?

Sắc mặt Lâm Phàm bình tĩnh, nhưng trong lòng cười đến nở hoa, vừa rồi nói chuyện với tông chủ, hắc đã chiếm được rất nhiều chỗ tốt.

Thanh Dương Tử coi như là người hạnh phúc nhất, công sức của mình được công nhận, chuyện này vui sướng hơn bất cứ chuyện gì.

- Không có, không có.

Chín đại Thần tử lập tức lắc đầu, nhưng về mặt, dù họ che giấu cỡ nào đều có thể nhìn ra, bọn họ rất sợ Lâm Phàm.

- Nếu không có, vậy ngồi xuống đi.

Lâm Phàm nói.

Chín tên Thần tử hai mặt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn, không biết có nên hay không ngồi.

- Ngồi.

Lúc này, ngữ khí Lâm Phàm chút thay đổi, nghiêm khắc hơn.

Chín đại Thần tử vừa nghe, lập tức cúi đầu xuống, mà sau khi cúi đầu xuống, bọn họ đều cẩn thận từng li từng tí, không còn vẻ mặt kiêu ngạo như trước nữa.

Những trận thi đấu vẫn tiến hành theo bình thường.

Lâm Phàm từ đệ tử nội môn, nhảy một cái trở thành đệ nhất Thần tử.

Mà Hỏa trưởng lão cùng Đạo Văn Thiên ở dưới đài vô cùng phẫn nộ, bọn họ đã không còn mặt mũi, cho nên không lưu lại nữa, cuối cùng rời đi.

Lâm Phàm ngồi chỗ đó, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác quyền cao chức trọng.

Xem những Thần tử này khi đối xử với các đệ tử phía dưới, vẻ mặt kiêu ngạo, bây giờ hẳn mới hiểu được.

Sau khi thi đấu nội môn cùng ngoại môn kết thúc.

Lâm Phàm liền trở về Thánh Ma Phong, lần thi đấu này, hẳn xuất thực lực, chân chính trấn áp tất cả, trở thành Thần tử bá đạo, tiếng tăm

lừng lẫy trong tông môn.

Đệ tử trong tông môn truyền tin cho nhau, hiện tại, tất cả đệ tử đều biết Đạo Vấn Thiên bị một đệ tử nội môn trấn áp, vị trí đệ nhất Thần tử cũng bị chiếm mất.

Mà Hỏa trưởng lão bị Lâm Phàm trấn áp, trong tông môn càng mất hết mặt mũi, mặc kệ đi tới chỗ nào, tuy các đệ tử vẫn khách khí như trước, nhưng trong mắt lóe lên vẻ khác thường, khiến Hỏa trưởng lão không tài nào nhịn được.

Sau khi Lâm Phàm trở thành đệ nhất Thần tử, rất nhiều trưởng lão, còn có đệ tử nội môn mời Lâm Phàm qua làm khách, cho Lâm Phàm nhận biết rất nhiều trưởng lão, cũng quen biết rất nhiều đệ tử nội môn.

Đối diện với mấy lễ cái xã giao này, Lâm Phàm vô cùng thành thạo, kết giao cùng những trưởng lão và các đệ tử một phen, mặc dù không quá nhiều thâm giao, nhưng trong tông môn, biết thêm một ít đệ tử cùng trưởng lão không có chỗ xấu.

Nhưng để Lâm Phàm kinh ngạc chính là, đám đệ tử nội môn này cũng không yếu so với Thần tử, bọn họ có cả pháp bảo có thể trấn áp Thần tử.

Một tháng sau.

Lâm Phàm tỉnh lại từ trong tu luyện, sau khi cắt tía võ đạo thần thông của mình một phen, hần rời khỏi Thánh Ma Phong, bắt đầu đi ra thế giới bên ngoài xem một chút.

Lơ lửng trong hư không, Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, mới biết Vô Tận đại lục bao la cỡ nào.

Thiên địa pháp tắc nơi này càng thêm hoàn thiện so với Cổ Thánh Giới, hệ thống tu luyện cũng cường hãn hơn nhiều.

Trong Cổ Thánh Giới, vì quy tắc thiên địa, cảnh giới cao nhất chỉ là Viễn Cổ cảnh.

Nhưng trong Vô Tận đại lục, Viễn Cổ cảnh chỉ là một cảnh giới trung đẳng, sau nó còn có rất nhiều cảnh giới khác.

Chân tiên cảnh cũng chỉ là một trong những cảnh giới trong đó.

Trong lúc Lâm Phàm đang tùy ý phi hành, một cái lưới lớn đột nhiên xuất hiện, bao phủ cả người hắn.

- Cmn, đứa nào đánh lén vậy?

Lâm Phàm sửng sờ, trong lòng mắng to.

- Bắt được rồi.

Lúc này, một thanh âm truyền vào tai Lâm Phàm, Lâm Phàm ngưng thần nhìn lại, trên một ngọn núi phía dưới, có hai người vẻ mặt hưng phấn, bàn tay đang cầm đầu của cái lưới lớn.

- Đại ca, cái tên này là đệ tử Thiên Địa Tông, hình như là một Thần tử?

Một tên gầy trơ xương, mặt dài giống như mặt lừa, đang nhìn Lâm Phàm từ trên xuống dưới, mở miệng nói.

- Nháp nháp nháp... Rất tốt, không ngờ lần này lại tóm được một con cá lớn.

Nam tử được gọi là đại ca phát ra âm thanh đang ăn dưa, rất hài lòng nhìn Lâm Phàm.

- Thần tử Thiên Địa Tông, mỗi một người đều rất giàu có, không phải trước kia chúng ta cũng bắt được một tên Thần tử sao?

Lão Đại Thu Trảm Ngư nói.

- Đúng vậy, trước đây chúng ta đã bắt được một tên gọi là Linh Võ Tôn gì gì đó, thực lực có chút mạnh, nhưng bên trong Thiên La Địa Võng của chúng ta, có mạnh đến đâu cũng không có tác dụng.

Tiểu đệ Năm Kim Châm bá đạo nói.

Thu Trảm Ngự cùng Năm Kim Châm vốn là đồng hương, trước kia là người đánh cá, có một lần, bọn họ đánh được một chiếc hộp xanh, trong đó có hai viên đan dược, còn có hai bản võ đạo thần thông, và một tấm lưới thần bí.

Hai người họ đều tham ăn, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nuốt đan dược, sau khi ăn xong, lại cầm lấy cái võ đạo thần thông kia xem, chữ phía trên bọn họ không biết, chỉ chiếu theo hình vẽ tu luyện, lại tu luyện được thành tựu.

Sau đó trong lúc vô tình, bọn họ tế luyện tấm lưới này, đặt tên cho nó là Thiên La Địa Võng.

Từ đó hai người này đi lên con đường săn người, chỉ cần tung một lưới, nếu có ai đó bị trùm kín, người đó không có đường chạy trốn.

Lúc này, Lâm Phàm đang bị tấm lưới trùm khảm người, khi tay đụng vào lưới, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Tuyệt phẩm Tiên khí: Thiên La Địa Võng.

Khá lắm, hai tên quái dị này lại có tuyệt phẩm Tiên khí, quá bá đạo.

Thu Trảm Ngự lấy ra một miếng dưa, cắn xuống, sau đó mở miệng nói.

- Tiểu tử, hai huynh đệ chúng ta không muốn tổn thương tính mạng người, cho nên, người hãy biết điều một chút, giao toàn bộ đồ vật trên người ra đây, bọn ta sẽ thả người đi.

- Lão đại, người nhìn về mặt tên này xem, quá gian xảo, vừa nhìn đã biết hẳn là kẻ dối trá, không bằng chúng ta soát người hẳn tìm bảo vật.

Năm Kim Châm đề nghị.

- Đề nghị này không tồi, may mà trong hai huynh đệ chúng ta, đầu óc người dễ sử dụng nhất, nếu không, khẳng định sẽ bị những đệ tử đại tông này lừa gạt.

Thu Trảm Ngư đang ăn dưa, tán dương nói.

Năm Kim Châm ngượng ngùng nở nụ cười.

- Lão đại, cảm ơn người đã khích lệ, có Năm Kim Châm ta ở đây, trên thế giới này không ai có thể lừa được chúng ta.

Cái này mặc dù là tuyệt phẩm Tiên khí, nhưng nếu Lâm Phàm muốn chạy thoát, chỉ cần dùng liệt diễm Nhất Niệm Thành Đan đốt mở một cái lỗ là được.

Nhưng Lâm Phàm thấy, chỉ số thông minh của hai người này có chút vấn đề.

Bây giờ, hẳn mới tới Vô Tận đại lục, chưa quen cuộc sống ở đây, nếu như tìm một vài tên sai vặt, vậy thì quá tốt.

Nếu tìm một người quá thông minh, Lâm Phàm không yên lòng.

Cho nên, hẳn muốn tìm hai người ngu ngốc một chút.

- Hai vị, chúng ta cố gắng nói chuyện một chút. Công việc này của các người cũng là một công việc đòi hỏi kỹ thuật, ta không thể để cho các người tay không mà về, những đan dược này cho các người hết.

Lâm Phàm nói.

-Ồ, lão đại, tên này thật biết lý lẽ, biết bọn mình làm việc cực khổ, trước đây, chúng ta lừa người, bọn họ đều muốn chém chết chúng ta, ta

thấy cái tên này rất phối hợp.

Năm Kim Châm kinh hô.

Thu Trảm Ngư nặng nề gật đầu.

- Đúng vậy, người nói có đạo lý, tên này biết lý lẽ, chúng ta phải đối tốt với hắn một chút.

- Được rồi, lão đại.

Năm Kim Châm lập tức gật đầu.

Lâm Phàm nhìn hai người, không còn lời nào để nói...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 962: Đại Ca, Bọn Ta Sai Rồi

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đây là đan dược gì, thơm quá!

Nấm Kim Sâm cầm đan dược trong tay, chậm rãi ngửi ngửi, tinh thần sáng khoái mười phần, cả người giống như muốn bay lên trời.

- Đây là Hỗn Nguyên Pháp Đan, có thể bù đắp pháp lực đã tiêu hao trong nháy mắt.

Lâm Phàm trả lời.

Thu Trảm Ngư lập tức buông quả dưa trong tay xuống, cầm đan dược trong tay, vẻ mặt kinh ngạc nói.

- Thứ này là đồ tốt nha.

- Đây là tự nhiên.

Lâm Phàm cười nói.

Hai người này có thực lực đều ở Viễn Cổ cảnh hậu kỳ. Cảnh giới này không phải rất mạnh, nhưng dựa vào tuyệt phẩm Tiên khí Thiên La Địa Vồng, coi như một số Chân tiên cảnh, cũng đều e sợ bọn hắn.

Chỉ cần bị tấm lưới này trùm kín, cơ bản không thể động đậy.

Hai người này có thể sống đến bây giờ chỉ dựa vào cái Thiên La Địa Võng này thôi.

- Tiểu đệ, người tới đây.

Thu Trảm Ngư vẫy vẫy tay gọi.

Hai người đứng cách đó không xa, châu đầu ghé tai giống như đang thảo luận chuyện gì đó, một bên vừa thảo luận vừa nhìn Lâm Phàm, dường như đang chuyện có quan hệ tới Lâm Phàm.

- Tên này thông tình đạt lý, chúng ta không hạ thủ được.

Thu Trảm Ngư lên tiếng.

- Đại ca, ta cũng nghĩ như vậy, trước đây, bọn ta bắt những người kia, họ nhất định muốn chém chết chúng mình, thề không thể bỏ qua, nhưng người này không mắng lại không có giở trò lừa bịp, ta cảm giác người này rất tốt a.

Nấm Kim Châm gật đầu trả lời.

- Có nên thả hãn ra không?

Thu Trảm Ngư không xác định hỏi.

- Thả.

Nấm Kim Châm nói rằng.

- Không đúng, nếu như chúng ta thả cái hãn ra, sau đó hãn động thủ với chúng ta thì làm sao? T

Thu Trảm Ngư lại có chút lo lắng.

- Đại ca, việc này ta cũng bó tay rồi.

...

Ngay thời điểm hai người đang thảo luận, hư không đột nhiên phát sinh ra biến hóa.

Một đoàn mây đen che kín bầu trời, trong đó có vô số hắc quang lấp loé, Ma khí dâng cao, kia ngưng tụ thành đầu hình đầu lâu, đầu lâu không răng há miệng, phát ra một tiếng rống giận dữ.

- Hai tên chết tiệt này, ta rốt cuộc tìm được các ngươi rồi.

Ma khí ngất trời, oán niệm cực sâu, một luồng âm phong bao phủ thiên địa, khiến người ta dâng lên cảm giác sợ hãi.

Lâm Phàm nhìn tình huống trong hư không, có chút nghi hoặc, không biết là ai tới.

- Đại ca, người có cừ oán với chúng ta tìm tới cửa rồi.

Nấm Kim Châm nhìn đám mây đen, nhất thời kinh hô.

- Ta đã thấy rồi, đừng hoảng hốt, chúng ta mau chuẩn bị chiến đấu.

Thu Trảm Ngư hô to, sau đó nuốt vội quả dưa đang trong miệng xuống.

- Người là ai?

Thân thể Thu Trảm Ngư mập mạp đột nhiên run lên, ngẩng đầu đầu hô to.

- Hừ, cái tên tiểu rác rưởi các ngươi, ngày đó, các ngươi không phải hết sức sung sướng sao?

Thanh âm âm trầm từ mây đen truyền ra, sau đó nó không ngừng cô đọng, ngưng tụ thành một bóng người.

Hai huynh đệ nhìn thấy bóng người kia, sắc mặt hơi đổi, sau đó kinh ngạc thốt lên.

- Là người...

Bóng người này có khuôn mặt lạnh lùng, khí tức ác liệt, tu vi đạt tới Chân tiên cảnh trung kỳ.

Thu Trảm Ngự và Nấm Kim Châm có chút sốt sắng, tên này là một cường giả trong Lục phủ, Thiên Ma phủ.

- Hai tên rác rưởi các người nhân lúc ta bị thương khi cùng người khác giao đấu, dùng pháp bảo đánh lén, các người lại dám chiếm tiện nghi của ta, chuyện này dù ngàn đao bầm thây bọn người cũng không nguôi lửa giận trong ta a.

Âm Trấn Phong lạnh lùng nói, trong lòng bùng lên cơn giận dữ, hắn vẫn ghi nhớ cái bảo bối kia trong lòng.

Bảo bối kia là một cái lưới không tầm thường, nó có thể nhốt hắn lại, đồng thời cầm cố pháp lực của hắn nữa, bảo bối bậc này nếu phát hiện tất phải thu vào tay mới được.

Bởi vậy, sau khi khôi phục thương thế, Âm Trấn Phong nhanh chóng đi khắp nơi tìm kiếm hai người này.

Vốn không thể tìm thấy họ dễ dàng, nhưng hai người lại lấy một bảo bối của mình ra xem, mà bảo bối kia đương nhiên có khí tức của hắn, vì hết hắn dễ dàng cảm ứng bọn chúng đang ở nơi nào.

- Đại ca, làm sao bây giờ?

Nấm Kim Châm có chút khẩn trương, hỏi.

- Bình tĩnh, chúng ta cần bình tĩnh.

Giờ khắc này, Thu Trảm Ngự cũng cảm thấy lo lắng, thực lực người này cường hãn hơn bọn họ rất nhiều, bọn họ không có khả năng chống lại.

Lúc trước, bọn họ dựa vào Thiên La Địa Võng mới bắt được đối phương, nhưng bây giờ, Thiên La Địa Võng đang bắt một người khác rồi, nếu như buông ra, người kia sẽ bỏ chạy mất.

- Đại ca, theo ý ta, chúng ta nên cố gắng bồi thường cái tên đang bị vây trong tấm lưới đi, để cho bọn họ đừng đánh chúng ta.

Năm Kim Châm đề nghị.

- Có đạo lý, biện pháp của người rất tốt.

Mắt Thu Trảm Ngư sáng ngời, sau đó đi đến trước mặt Lâm Phàm.

- Huynh đệ ngại quá, lúc trước bọn ta quăng lưới người là bọn ta sai, đan dược này trả người, còn có những thứ này, bọn ta bồi thường cho người, người đi nhanh lên đi, cái tên này rất mạnh, lát nữa có đánh nhau, người sẽ bị liên lụy đó.

Thu Trảm Ngư mếu máo nói với Lâm Phàm.

Hắn không ngờ gia hỏa từng bị bọn hắn chấn lột tì tởi cửa, chuyển này xong rồi.

Lâm Phàm nhìn Thu Trảm Ngư, trong lòng lắc đầu thở dài, hắn rất muốn nhìn một chút, hai người này như thế nào vượt qua một kiếp này, thực lực cảnh giới cách biệt như thế, không hiểu bọn họ sẽ làm như thế nào.

- Không có chuyện gì.

Lâm Phàm nói.

Hắn cũng không biết hai người này gốc thật hay gốc giả.

...

- Nhà người đừng quá càn rỡ, bọn ta có thể bắt người một lần, thì cũng có thể bắt người lần thứ hai.

Thu Trảm Ngự mắng Âm Trấn Phong trên hư không.

- Đúng không, vậy các người lấy ra bản lãnh của mình đi, cả cái bảo bối kia nữa.

Âm Trấn Phong thân là đệ tử Thiên Ma Tông, thực lực không tầm thường chút nào, khi hãn xuất thủ, khí thế mênh mông cuộn cuộn, Ma khí quần quanh.

Những Ma khí này ngưng tụ thành một ma đầu to lớn, hai tay nắm chặt, đột nhiên hạ thủ.

- Tiểu đệ, chúng ta liên thủ.

Thu Trảm Ngự hô to.

- Vâng, đại ca.

Năm Kim Châm đáp lại.

- Phách Hải Đào Khí Kinh.

Thời khắc này, Lâm Phàm xem như nhìn ra, võ đạo thần thông hai người này thuộc hệ thủy trong Tiên Thiên Ngũ Hành.

Trong chớp mắt, hơi nước sau lưng hai người sôi trào, sau đó hóa thành một cơn sóng thần khổng lồ.

Sóng biển tách ra, một vị cự thần xinh đẹp lướt sóng mà đến, cự thần tản mát khí tức như những làn sóng, liên miên không ngừng, tầng tầng lớp lớp chất chồng lên nhau, một đợt, hơn một đợt, trong đó ẩn chứa sát cơ bén nhọn.

- Tiểu đệ, chúng ta ra tuyệt chiêu đi.

Thu Trảm Ngự hô to, tiếp há mồm phun ra một viên thủy đan màu bích lục, đang phiêu phù trên đỉnh đầu, viên nội đan này tản ra khí tức thủy hệ thần thông.

Năm Kim Châm cũng giống như thế, một quả thủy đan bích lục phiêu phù trên đỉnh đầu, hai viên thủy đan sau đó dung hợp với nhau.

Một nhu một cương hai loại khí tức thủy hệ bất đồng quấn quýt cùng nhau.

Lâm Phàm thấy cảnh này cũng gật đầu, xem ra đây là một chiêu hợp kích.

Thần thông thủy hệ bao hàm vạn vật nhưng vẫn có thể phá hủy vạn vật.

- Một quyền đánh bay người.

Thu Trảm Ngự quát lớn, song chưởng tạo thành quyền, tấn công Âm Trấn Phong.

Cự thần xinh đẹp kia cũng giơ tay lên tạo thành quyền, uy lực mệnh môn như kéo cả hư không, đánh tới địch nhân trong không trung.

- Hừ, muốn chết.

Âm Trấn Phong hừ lạnh một tiếng, cường giả Chân tiên như hắc, chỉ cần dựa vào pháp lực cũng có thể mạnh mẽ trấn áp hai người này tới chết.

Ầm!

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, cự thần xinh đẹp trong nháy mắt tan rã, trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ thần thông nào cũng vô dụng.

- Bọn ta bắt người...

Lúc này, Thiên La Địa Võng trong tay hai người bay vút lên, tản ra từng luồng tiên quang, công kích lên người Âm Trấn Phong.

- Hừ, ta đâu có ngu, ăn hên được ta một lần thôi chứ.

Âm Trấn Phong vung tay, lập tức có rất nhiều điểm sáng bạo phát, những điểm sáng này giống như những quả đạn pháo, mỗi khi chúng chạm đến Thiên La Địa Vĩng, sẽ nổ tung.

Ầm!

Những viên cầu sáng kia được gọi là Âm Cực Lôi Hoàn, chuyên môn khắc chế tuyệt phẩm Tiên khí.

Vụ nổ hình thành sức mạnh ngăn trở Thiên La Địa Vĩng, mà dư uy lại hình thành một đạo sóng xung kích, đánh lên người Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm.

- Đại ca, ta không chịu nổi rồi.

Năm Kim Châm thê thảm hô to.

- Tiểu đệ, cố gắng chịu đựng.

...

- Ta muốn rút thần hồn bọn người ra, cho các người sống không bằng chết.

Âm Trấn Phong tức giận quát.

- Đại ca à, chúng ta sai rồi, chúng ta nguyện ý trả đồ vật cho người không được sao.

Thu Trảm Ngự sợ hãi năn nỉ.

Hắn không nghĩ tới, Thiên La Địa Vĩng bách phát bách trúng lại không có tác dụng với cái tên này.

- Chậm rồi...

Âm Trấn Phong cười lạnh.

Hai người này thực lực không mạnh, không thể phát huy ra uy lực thật sự của tuyệt phẩm Tiên khí này, nếu hần lấy được nó, sẽ phát huy được uy lực vốn có của nó.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 963: Thăng Cấp

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Xong đời chim...

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm chìm trong thần uy mênh mông, sắc mặt biến đổi, thực lực người này vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ, bọn họ vốn rằng có tuyệt phẩm Tiên khí Thiên La Địa Vồng sẽ có thể hốt được đối phương, nhưng không ngờ người ta đến có chuẩn bị.

Bàn tay Âm Trấn Phong xuất một chiêu Âm Sát Thí Thiên Chưởng, đây là võ đạo thần thông dẫn dắt Ma khí Vô Tận đại lực ngưng tụ thành, một khi triển khai, nó mang theo lực lượng âm sát.

Người có thực lực nhỏ yếu nếu chạm vào âm sát lực này, sẽ hóa thành tro tàn ngay lập tức.

Âm sát bốc lên, hình thành một đầu ác long gào thét, đầu ác long này vô cùng dữ tợn, vảy giáp đen kịt tản ra từng tia sáng lạnh.

- Chết...

Âm Trấn Phong quát lớn, trong mắt lộ vẻ hung bạo.

- Tiểu đệ, chúng ta hẹn kiếp sau gặp lại.

Thu Trảm Ngự đứng đưa thân thể mập mạp hô lên.

- Đại ca, chúng ta mãi là huynh đệ.

Năm Kim Châm quát.

...

Lâm Phàm vẫn đứng ở đó, bất đắc dĩ nở nụ cười, thân thể hơi động một cái biến mất tại chỗ, thời điểm hần xuất hiện lần nữa tung ra một chưởng, đập vỡ hư không, bắt đầu ác long trong bàn tay.

Ầm!

Bàn tay Lâm Phàm hơi động, năm ngón tay biến thành trảo, một cỗ sức mạnh cuồng bạo ngưng tụ, bóp nát đầu ác long.

- Người là ai?

Sắc mặt Âm Trấn Phong ngưng lại, vẻ mặt âm trầm nhìn Lâm Phàm, hần thấy lệnh bài bên hông Lâm Phàm, nhất thời quát lạnh.

- Thần tử Thiên Địa Tông.

Lâm Phàm nhìn yêu bài của mình, hóa ra do vật này làm bại lộ thân phận của mình.

- Người thân là đệ tử Thiên Địa Tông, còn nhảy ra làm gì? Chẳng lẽ muốn trợ giúp hai người này, khai chiến cùng Thiên Địa Tông ta sao?

Âm Trấn Phong âm u lên tiếng.

- Người lời nói này hơi quá rồi, hai người này ta muốn bảo vệ, người muốn giết bọn họ, chẳng lẽ người muốn khai chiến với Thiên Địa Tông ta?

Chân mày Lâm Phàm cau lại trả lời.

- Người...

Sắc mặt Âm Trấn Phong âm trầm, không có nghĩ tới tên này sẽ nói như thế.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm đang chờ chết, lại thấy có người cứu mình, nhất thời kích động ôm đùi Lâm Phàm khóc lóc cầu xin.

- Đại ca, mau cứu bọn ta với.

Hai người này thay mặt nhanh như chong chóng khiến Lâm Phàm hơi kinh ngạc.

- Vừa rồi các người còn muốn cướp ta cơ mà.

Lâm Phàm mở miệng nghi hoặc.

- Đại ca, bọn ta sai rồi, chỉ cần đại ca cứu chúng ta, chúng ta sẽ bồi thường tổn thất tinh thần cho đại ca người.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm hô lên.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra nụ cười.

Đã rất lâu rồi, Lâm Phàm chưa thu được chút kinh nghiệm nào, hôm nay, ăn tên Âm Trấn Phong, gia tăng kinh nghiệm đi a.

Chân tiên cảnh trung kỳ tuy không phải một con cá lớn như thế cũng đủ rồi.

- Dù người là Thần tử Thiên Địa Tông thì thế nào...?

Âm Trấn Phong còn chưa nói hết, tên kia đã động thủ rồi.

- Khi đánh nhau, không nên nói nhiều, nếu không sẽ chết rất nhanh mà chẳng hiểu vì sao mình chết đó!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Âm Trấn Phong đâm ra một quyền, tốc độ của quyền kinh khiến người ta trở mắt ngoác mồm.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, cú đấm này của Lâm Phàm không thể ngăn cản.

Coi như Chân tiên cảnh trung kỳ thì thế nào, nếu để Lâm Phàm hấn bắt được, thì cũng thế mà thôi.

Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền cũng được Lâm Phàm mang đến Vô Tận đại lục, một quyền đấm ra, khiến khuôn mặt Âm Trấn Phong nổ tung, làm hấn phun ra một đoàn máu tươi.

- Đáng ghét.

Giờ khắc này, Âm Trấn Phong nổi giận, song chưởng hợp lại, một tia ánh sáng màu đỏ hình thành trong hai tay hấn, trong huyết quang cực kỳ âm u, Ma khí ngất trời.

- Ma Địa Thâm Uyên.

Âm Trấn Phong từ từ mở hai tay mình ra, khi bàn tay hấn hấn hoàn toàn rộng mở, một cái vực sâu khủng bố được hình thành.

- Tên ghê tởm, người dám khiêu khích uy nghiêm của ta, người phải chết.

Âm Trấn Phong rống giận, Chân tiên pháp tắc trên thân cuộn cuộn tuôn ra, cường giả Chân tiên cảnh đã có thể cảm ứng thiên địa, vận dụng thần uy của thiên địa trấn áp kẻ địch.

Bởi vậy, ở Vô Tận đại lục, đệ tử Viễn Cổ cảnh muốn chiến thắng cường giả Chân tiên cảnh, nếu không dựa vào bảo bối hoặc thiên tư kinh người, thì không còn cách nào khác.

Độ khó rất lớn, giống như lên trời.

- Chúng ta chụp.

Lâm Phàm đã làm xong chuẩn bị ứng phó tình huống trước mặt, nhưng không ngờ, hắn phát hiện một cái lưới lớn, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Âm Trấn Phong.

Sắc mặt Âm Trấn Phong đại biến, hắn muốn ngăn cản nhưng tiếc đã chậm một bước.

Phù phù!

Hắn trực tiếp bị cái lưới trói chặt, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Trong lưới lớn, pháp lực toàn thân Âm Trấn Phong bị hạn chế, ngay cả pháp lực để hắn lơ lửng trong hư không cũng không có.

- Đại ca bắt được rồi.

Nấm Kim Châm điên cuồng tập kích, đánh cho tên kia kêu la oai oái, sau đó kéo hắn lại gần Lâm Phàm.

- Tiểu đệ thật lợi hại.

Thu Trảm Ngư hưng phấn.

...

Lâm Phàm cũng bó tay với hai ông thần này rồi, một chút cơ hội cho hắn biểu hiện cũng không cho, thực sự bi kịch.

- Buông ta ra, các người... đám cầu vật này, chỉ cần lão tử không chết, lão tử sẽ lột da tróc thịt bọn người.

Sắc mặt Âm Trấn Phong dữ tợn, gào thét càng thêm đáng sợ.

Thu Trảm Ngư và Nấm Kim Châm hiển nhiên bị dọa cho sợ.

- Đại ca, người tới đây.

Năm Kim Châm hướng vẫy vẫy tay với Thu Trảm Ngự, hai người lại châu đầu ghé tai với nhau.

- Chúng ta xử lý hãn thế nào bây giờ? Nếu thả hãn đi, sau này hãn sẽ tìm rồi giết chết chúng ta nữa đó.

Năm Kim Châm lo lắng hỏi.

- Tiểu đệ, người có biện pháp gì tốt hơn không? Người này là một vấn đề nan giải a.

Thu Trảm Ngự cũng không biết bây giờ nên làm gì.

- Đại ca, nếu không chúng ta giết hãn đi, hoặc nuôi nhốt hãn cả đời, không được để hãn thoát?

Năm Kim Châm lên tiếng đề nghị.

Thu Trảm Ngự nghe xong, nhất thời lắc đầu.

Tên này cũng không thể giết, hãn hình như là đệ tử Thiên Ma phủ, nếu giết hãn, chúng ta sẽ gặp bi kịch.

- Nếu không, ta nhốt hãn trong đại vồng đi, để cả đời hãn đều không ra được.

Năm Kim Châm đề nghị tiếp.

Thu Trảm Ngự vừa nghe thế thì gật đầu.

- Tiểu đệ, đầu óc người thật thông minh, biện pháp này rất tốt, cứ làm như thế đi.

- A!

- Người dám giết ta.

Ầm!

Ngay sau khi Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm thảo luận xong biện pháp, vừa lúc đó, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, chỉ thấy Lâm Phàm dùng một cước đạp Âm Trấn Phong dưới chân, sau đó, tăng cường pháp lực, giết luôn đối phương.

- Chuyện này...

Hai huynh đệ Thu Trảm Ngự thấy một màn trước mắt, hoàn toàn trọn tròn mắt.

- Người giết hãn...

Hai người ngẩng đầu, không biết nói gì nhìn Lâm Phàm, ngơ ngác lên tiếng.

Giờ Lâm Phàm đang rất vui.

“Keng, chúc mừng chém giết Chân tiên cảnh trung kỳ Âm Trấn Phong.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường bảy mươi triệu.”

“Keng, tu vi thăng cấp.”

“Tu vi: Chân tiên cảnh.”

Tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên không ngừng, sau khi kết thúc, cơ thể hãn phát sinh biến hóa.

Pháp lực trong cơ thể giống như một con sông lớn, đang quay cuồng phiên giang đảo hải.

Ầm ầm!

Nội thiên địa xuất hiện một cánh cửa, cánh cửa này giống như cánh cửa nối liền thế giới, dưới tác dụng của pháp lực, nó được mở ra.

Nếu để người khác biết chuyện này, sẽ bị dọa cho mất mật.

Chuyện này... nói giỡn à, mở cánh cửa nối thiên địa lại giống như mở một cánh cửa sổ, có cần đả kích kinh khủng như vậy hay không.

Trên đỉnh đầu Lâm Phàm, pháp lực nối liền trời đất, pháp tắc Chân tiên quấn quanh hẳn.

Pháp tắc Chân tiên cực kỳ cuồng bạo, cuồng bạo hơn rất nhiều so với Chân tiên cảnh nào khác, điều này chứng minh người thăng cấp có nội tình rất thâm hậu.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 964: Xoạt Xoạt

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đại ca, khí tức người này thật mạnh, hẳn đang đột phá à?

Nấm Kim Châm cảm nhận được uy thế kinh thiên trong thiên địa, khiến hắn trợn tròn mắt nhìn.

- Không, hẳn không phải đang đột phá mà đột phá xong rồi.

Thu Trảm Ngự khiếp sợ nói.

- Pháp tắc Chân tiên của hắn sao lại cuồng bạo như thế, cuồng bạo hơn rất nhiều so với bất kỳ cường giả Chân tiên cảnh nào chúng ta đã từng từng gặp.

Nấm Kim Châm không dám tin, bọn họ mặc dù là tán tu thế, nhưng dựa vào tuyệt phẩm tiên khí Thiên La Địa Vĩ này, đã bắt giữ không ít cường giả Chân tiên cảnh.

Nhưng Chân tiên pháp tắc cuồng bạo giống như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Đắc đạo Chân tiên.

Hiện tại, Lâm Phàm cảm giác thân thể mình phát sinh biến hoá vô cùng, sau khi tiến nhập Chân tiên cảnh, khí tức tự thân biến hóa nghiêng

trời lệch đất.

Nếu như đấu lại với Hỏa trưởng lão, sợ rằng hãn chỉ cần một chiêu đã có thể trấn áp lão ta.

Có thể thấy được, thực lực Lâm Phàm hiện giờ, cường hãn đến mức độ nào, chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Đối với người khác, sau khi tiến nhập Chân tiên cảnh, muốn pháp lực tự thân, cần phải cảm ngộ tiên đạo pháp tắc, còn đối với Lâm Phàm lại không cần những thứ này, chỉ cần kinh nghiệm là được.

Chỉ cần có kinh nghiệm, hết thủy đều nước chảy thành sông.

Nhẫn trữ vật của Âm Trấn Phong vẫn còn, nhưng khi hãn mở ra, lại thất vọng vô cùng, không có vật gì tốt, cũng chỉ có một ít đan dược.

Ngay cả cái loại Thần Lôi Hoàn kia cũng không có.

Tên này sao nghèo như vậy chứ!

Lúc này, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm liếc mắt nhìn nhau, sau đó đi đến bên cạnh Lâm Phàm, khí tức người trước mắt bộc phát ra, khiến tâm thần bọn họ ngưng lại.

Mạnh mẽ, thật sự quá cường đại.

So với Âm Trấn Phong, còn cường đại hơn mấy chục lần.

Lúc này, bọn họ có cảm giác, dù có Thiên La Địa Võng, họ cũng không phải đối thủ của đối phương.

- Đại ca...

Hai người đồng thanh hô to, bọn họ chuẩn bị ôm bắt đuôi Lâm Phàm.

Ra ngoài lang bạt đã lâu, nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm một chỗ dựa.

Thời điểm bọn họ gia nhập tông môn lại phát hiện, những người trong đó chỉ muốn bảo bối của họ thôi.

Cũng may, tông môn kia chỉ là một môn phái nhỏ, nên không biết bảo bối trên người họ là tuyệt phẩm Tiên khí. Bằng không, bọn họ cũng không có khả năng sống đến bây giờ. Sau đó, hai người lén chạy ra ngoài, thoát ly khỏi tông môn.

- Muốn cùng ta lăn lộn giang hồ?

Lâm Phàm nhìn hai người, hỏi.

- Đúng.

Hai người không chút do dự gật đầu.

- Được, vậy theo ta quây tung mảnh thiên địa này thôi.

Lâm Phàm cũng không do dự, tuy thực lực hai người này không ra sao, thế cái bảo bối kia của bọn họ lại không tệ.

Thời điểm nào đó, có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ cũng không chừng.

- Đại ca, ta gọi Thu Trảm Ngự còn đây là tiểu đệ ta gọi Năm Kim Châm.

Thu Trảm Ngự giới thiệu hai người cho Lâm Phàm biết.

Lâm Phàm nghe xong cũng hơi giật mình vì hai cái tên bá đạo này, sau đó, hắn nói tên của mình.

- Ta tên Lâm Phàm.

...

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm xem như đã nhận hai tên tiểu đệ, Lâm Phàm đã xác định được, hai người này không thông minh chút nào.

Nếu không phải trên người mang Thiên La Địa Vực, lấy sự thông minh của hai người họ, sợ sẽ rất khó tiếp tục sống trên thế giới này.

- Cứu mạng a! Cứu mạng a!

Lúc này, một âm thanh đột nhiên truyền đến.

Nội tâm Lâm Phàm ngưng lại, hiện tại, hắn đã tiến vào hư không, dù có người ở dưới đất gân giọng gọi, cũng không thể truyền vào hư không như thế được.

- Đại ca, phía dưới có muội tử đang kêu cứu mạng kìa.

Thu Trảm Ngự chỉ phía dưới, nói.

-Ồ, cô em này rất đẹp đấy đại ca.

Năm Kim Châm cũng lên tiếng.

Nội tâm Lâm Phàm xoay chuyển, rồi nói.

- Các người xuống xem một chút, nhưng chỉ được nói có hai người các người thôi nha.

Ở đây, một mảnh hoang sơn dã lĩnh, trước sau không địa phương nào có người, vậy mà xuất hiện một người con gái kêu cứu mạng.

- Đã hiểu, đại ca.

Hai người Thu Trảm Ngự gật đầu, không chút do dự hạ xuống đất.

Lúc này, trên một khối nham thạch, có một cô gái, mặc một cái áo xanh, vẻ mặt nhu nhược, cổ chân có một vết thương nhỏ nhưng không làm mất vẻ đẹp của cặp dò, đôi chân thon dài trắng mịn, làm người ta nhìn thấy đều lộ ra thần sắc hưng phấn.

- Giúp ta một chút...

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm nghe được thanh âm này, tâm thần khẽ run lên, giống như bị mê hoặc, không thể thoát ra được, sau đó lên trước hỏi.

- Cô nương, người làm sao vậy?

Thu Trảm Ngự hỏi.

- Vết thương ở chân ta!

Nữ tử yêu kiều sụt sùi, sau đó lộ ra thần sắc sợ hãi.

- Để ta tới xem một chút.

Thu Trảm Ngự hạ cúi đầu nhìn vết thương trên cổ chân nữ tử.

Nữ tử nhìn Năm Kim Châm đứng một bên, nàng lại bày ra bộ dạng như bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt xiu, khuôn mặt lộ ra vẻ khiến người ta thương hại, nói

- Người có thể đỡ ta một chút, được không?

Năm Kim Châm lớn như vậy rồi nhưng vẫn một tên xử nam chính hiệu, không thể chịu được câu dẫn của nàng, thân thể hẫng trong nháy mắt run lên, sau đó tiến lên trước, có chút xấu hổ ngồi một bên để một tay nữ tử vịn lên vai của mình.

- Đau quá a.

Nữ tử ôn nhu nói.

- Cô nương, chân người cũng không nghiêm trọng cho lắm, nơi này ta có một viên đan dược, ăn nó vào, sẽ tốt lên nhanh thôi.

Thu Trảm Ngự ngẩng đầu nói.

Nhưng khi hần ngẩng đầu, phát hiện cô em này đã biến thành một đoàn màu phấn hồng.

Con người màu đỏ của nàng khiến người ta say mê.

- Ca, người buồn ngủ à?

Năm Kim Châm nhìn thấy sắc mặt muốn ngủ của Thu Trảm Ngư, ngạc nhiên hỏi.

Hiện tại, nữ tử kia cười lạnh một tiếng, bàn tay khoát lên bả vai Năm Kim Châm có móng tay dài nhọn hoắt mọc ra, trên móng tay, khí tức rất huyền diệu, giống như được luyện hóa với bảo bối nào đó, toả ra phong mang cực kỳ sắc bén, khí tức làm người ta không rét mà run.

Ngay khi nữ tử muốn động thủ, trong chớp mắt đó thân thể cô nàng run lên, nàng cảm giác được, sau lưng mình, xuất hiện một bóng người.

Thân ảnh tản mát ra khí tức làm nàng hoảng sợ.

- Chớ giả bộ, cũng đừng lộn xộn, nếu không người sẽ chết.

Lâm Phàm âm trầm lên tiếng.

Hiện tại, hần xem như đã hiểu, cô gái này tới để bắt giết người khác.

Với dung mạo tựa tiên thiên thể này, những người trong lòng có chút sắc tâm sẽ không chống đỡ được.

Thu Trảm Ngư bị mê hoặc nhất thời khôi phục, sau đó kinh ngạc thốt lên.

- Đại ca, cô nương này có gì đó rất lạ nha.

Ngay lúc này, cô gái chợt động, muốn chạy khỏi nơi này.

Nàng không ngờ lần này đã nhầm thiết bản.

- Ta bảo người đừng nhúc nhích, người nghe không hiểu à?

Lâm Phàm hừ lạnh, sau đó xòe năm ngón tay, trực tiếp bắt cô nàng, pháp lực cuộn cuộn sôi trào, chỉ cần cô em này dám loạn động, nàng chắc chắn phải chết.

- Người không thể giết ta, ta là Thần nữ của Yêu Tông, nếu như người giết ta, người sẽ bị toàn bộ Yêu Tông truy sát.

Yêu nữ bị Lâm Phàm nắm trong tay, bắt đầu uy hiếp.

- Hừ, nói xem, người ở nơi này làm gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Ta không làm gì cả.

Trong mắt cô nàng có vẻ dấu diếm.

Lâm Phàm không ngờ ả yêu nữ này vẫn còn cứng họng, hắn bắt đầu gia tăng lực đạo trong tay, giống như muốn bóp nát nàng thành mảnh vỡ.

- Buông tay ra, buông tay ra, ta nói.

Yêu nữ cảm nhận được sát ý mạnh mẽ từ đối phương, nếu mình không nói, sợ rằng hắn thật sự sẽ giết mình.

- Quên đi, không cần thiết nữa rồi.

Lâm Phàm lạnh lùng lên tiếng, sau đó, lực lượng độ hóa dâng trào, bao nàng lại.

- Đáng ghét, sao người muốn độ hóa ta, không...

Yêu nữ cảm nhận cỗ lực lượng độ hoá kinh khủng, cả người giãy giụa.

Hừ, chỉ có tu vi Viễn Cổ cảnh mà cũng muốn chống đối, tên ngốc năm mớ.

Không lâu lắm, ánh mắt yêu nữ phát sinh biến hóa, quy thuận làm môn hạ của Lâm Phàm.

- Nói, ngươi ở đây làm gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Ta ở đây vì Ma tôn đại nhân thu thập tinh huyết, trợ giúp hãn khôi phục thực lực, Ma tôn đại nhân bị cường giả truy sát, bị thương nặng mới trốn tại đây chữa thương.

Yêu nữ nói hết mục đích của mình cho bọn Lâm Phàm nghe.

Lâm Phàm nghe xong, trở lên vui vẻ, mình thật sự may mắn, tự nhiên gặp được cường giả lạc đàn, nhìn tình huống hiện tại, khẳng định thương thế của đối phương rất nặng.

Nếu như tìm được hãn, sau đó trực tiếp xoạt xoạt, chỉ sợ kinh nghiệm sẽ bay vọt a.

- Ma tôn ở đâu?

Lâm Phàm hỏi.

- Nàng đang tọa lạc trong vực sâu vạn trượng dưới lòng đất.

Yêu nữ trả lời.

Xoạt xoạt!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 965: Ma Tôn, Chịu Chết Đi!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Cô em xinh tươi mọng nước như thế mà nói giết là giết, hai người có chút đau lòng, để làm hầu gái ấm giường không tốt, haiz.

Thu Trảm Ngự thương lượng nói.

- Đại ca, sau này chúng ta có thể thương hoa tiếc ngọc một chút được không.

- Đúng đấy, đúng đấy, cô em này thật sự rất đáng yêu.

Đầu Năm Kim Châm gật gật như con lật đật không có điểm dừng, nói ra.

- Các người dù chết cũng phải chết trên người nữ nhân à? Đừng nhảm nữa, lát nữa theo ta vào lòng đất, các người ở một bên nhìn, khi cơ hội đến thì lập tức ra tay, nghe chưa?

Tâm tình Lâm Phàm hiện đang rất kích động, ngay phía dưới này vậy mà có một vị Ma tôn đang bị thương nặng.

Nghe danh hiệu đã biết đối phương rất khủng khiếp rồi, tuyệt đối không phải hạng người bình thường.

- Đại ca, yên tâm đi, chúng ta làm mấy chuyện này rất nhuần nhuyễn.

Hai người gật đầu, nghĩ đến việc sắp làm, họ cảm thấy có chút khẩn trương.

Không biết Ma tôn này có lai lịch thế nào, dáng dấp rất xấu hay vô cùng xinh đẹp nữa.

Có đại ca ở đây, bọn họ không hề sợ hãi chút nào.

Vực sâu vạn trượng, ngấm lại có chút dọa người, chỉ có đại ma đầu mới đến vực sâu vạn trượng dưới lòng đất thế thôi.

Tiên Thiên Ngũ Hành, đã sớm được Lâm Phàm khống chế, hăn nắm giữ vô cùng thông thạo, đại địa cứng rắn dưới chấn động của pháp lực, giống như mặt nước, bề mặt toả ra một vòng lại một vòng gợn sóng.

- Đi!

Lâm Phàm mang hai người tiến vào lòng đất, thân thể Lâm Phàm còn chưa chạm đến nham thạch, nó đã mềm nhũn ra.

- Đây là thần thông gì, sao cường hãn vậy, đại ca?

Thu Trảm Ngư kinh ngạc nhìn, sau đó sắc mặt vui vẻ hỏi.

- Nếu chúng ta biết thần thông bậc này, sau này không sợ người ta đuổi giết nữa.

- Đây không phải thần thông, mà là lực lượng của Tiên Thiên Ngũ Hành, muốn chui xuống đất, chỉ cần nắm giữ Tiên Thiên Chi Thổ là được.

Lâm Phàm cười nói, Tiên Thiên Ngũ Hành rất khó tìm nha.

- A! Khó như vậy ư.

Thu Trảm Ngư kinh ngạc thốt.

Trên Vô Tận đại lục, Tiên Thiên Ngũ Hành cũng thuộc hàng chí bảo, thời điểm Lâm Phàm từ những điển tịch tông môn biết điều này, cũng hơi kinh ngạc, Tiên Thiên Ngũ Hành trong Cổ Thánh Giới và Huyền Hoàng Giới không phải đồ vật quá khó tìm, nhưng trong Vô Tận đại lục, lại rất khó kiếm.

Chủ yếu là do rất nhiều người có thực lực cường đại đều biết dùng Tiên Thiên Ngũ Hành luyện khí, cho nên Tiên Thiên Ngũ Hành càng ngày càng ít ỏi.

Muốn tu luyện một môn võ đạo thần thông có Tiên Thiên Ngũ Hành, sợ phải trả một giá không phải lớn bình thường.

Đúng lúc này, Lâm Phàm phát hiện những khối nham thạch phía trước càng ngày càng cứng rắn, hẳn phải tiêu hao pháp lực càng lúc càng nhiều.

Nếu như một cường giả Viễn Cổ cảnh bình thường, rất có thể sẽ rơi vào tình trạng hao hết pháp lực và bị kẹt trong lòng đất.

Coi như cường giả Chân tiên cảnh sơ kỳ cũng phải tốn một chút công phu mới có thể tiến vào.

Lúc này, Lâm Phàm cảm nhận dưới chân không còn vật gì, giống như đang dẫm trong hư không vậy.

- Đến rồi, chúng ta nên cẩn thận một chút.

Lâm Phàm nhắc nhở.

- Đại ca, yên tâm, chúng ta tuyệt đối theo sát phía sau người.

Thu Trảm Ngự lên tiếng.

-Ồ, không ngờ dưới đây dĩ nhiên có một không gian lớn như thế, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự khiến người ta khó tin.

Năm Kim Châm thở dài, không gian trong lòng đất này mênh mông vô bờ, khắp nơi đều có những đoàn khói đen, giống như Giao Long đang bay lượn thét gào.

Bốn phía âm khí nặng nề, khung cảnh nhìn có chút khủng bố.

Lâm Phàm mang hai người Thu Trảm Ngự trực tiếp hạ xuống, cuối cùng cũng chạm tới mặt đất, đại địa trong đại địa, quả thật quá kỳ diệu.

Vùng không gian này hẳn là sau này mới được khai sáng ra, bởi vì hư không bốn phía đều có dấu hiệu rất mới.

- Địa phương quỷ quái dọa người quá, nếu không phải đi cùng đại ca, có chết ta cũng sẽ không vào đây đâu.

Thu Trảm Ngự

vỗ vỗ cái ngực mập mạp của mình, nói.

- Có đại ca ở đây, bọn ta còn sợ cái gì, huynh xem có đúng không, đại ca?

Năm Kim Châm cười khà khà nịnh nọt, bọn họ vẫn rất hứng thú đối với sự tình mạo hiểm lần này.

Bây giờ, bọn họ có một chỗ dựa rất lớn, nội tâm cũng có cảm giác an toàn.

Không biết qua bao lâu.

- Chung quanh đây ngay cả một sinh vật nhỏ nhỏ cũng không có, nếu như ta là một người bình thường, chắc bị dọa cho hỏng mất.

Thu Trảm Ngự nói.

- Đừng nói chuyện.

Lông mày Lâm Phàm ngưng lại, ý bảo yên lặng.

Hai người câm miệng, cảnh giác nhìn xung quanh, thì thầm hỏi.

- Đại ca, làm sao vậy?

- Phía trước có động tĩnh, chúng ta lặng lẽ đi qua nhìn xem có phải là Ma tôn đang chữa thương ở đó hay không, nếu quả như vậy, tuyệt đối không nên sợ hãi đối phương.

Thời điểm không biết rõ tình huống của Ma tôn rốt cuộc như thế nào, Lâm Phàm sẽ không bất cẩn, nếu không, có trời mới biết được sẽ xảy ra tình huống gì.

Nếu thực lực Ma tôn này rất mạnh, rất cường đại, dù bị thương nhưng thực lực còn lại cũng có thể nghiền ép mình, lúc đó chỉ có thể chạy trốn thôi.

Lúc này, phía trước có một đoàn hồng quang, như ẩn như hiện phát ra, đồng thời còn một luồng Ma khí ngất trời, cỗ Ma khí này không giống như bình thường, nếu so sánh nó với Ma khí của Âm Trấn Phong, giống như là Đại Vu gặp Tiểu Vu.

Giữa hai người căn bản không thể so sánh.

Lặng lẽ.

Nhìn bộ dạng ba người Lâm Phàm rất hèn mọn, hèn mọn đến một trình độ nhất định.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm cũng phát hiện bộ dạng lúc này của đại ca đã không còn bá đạo như lúc trước nữa rồi, nhìn sao cũng thấy một người hèn mọn bỉ ổi vô địch.

Hai người bọn họ lang bạt trên Vô Tận đại lục rất lâu rồi, chỉ cần có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, làm mấy chuyện bỉ ổi cũng bình thường.

Mà giờ thấy đại ca cũng có bộ dạng như thế, bọn họ có cảm giác tìm được đồng bọn.

Đại ca kinh sợ, vậy chúng ta cũng kinh sợ.

Yên tĩnh!

Ba người bước đi rất nhẹ nhàng, không để một chút âm thanh phát ra, dùng bộ dáng bí ối lục lợi tứ phía, sau đó trốn phía sau một khối nham thạch.

- Đại ca, người nhìn xem, trong đám hồng quang kia giống như có người thì phải.

Thu Trảm Ngư thò thẻ.

- Đó không phải hồng quang, hình như là sương mù từ máu thì phải.

Nấm Kim Châm phản bác.

- Ta thấy được, các người đừng làm loạn.

Lâm Phàm lên tiếng.

Chỉ thấy hư không trước mặt, một cột ánh sáng màu đỏ từ trên trời giáng xuống và một cột ánh sáng đỏ khác từ vực sâu phát ra, ở nơi hai đạo hồng quang giao nhau có bóng một nam tử, mặc trường bào đen kịt ngồi trong đó, giống như đã chết rồi.

Người nam tử này mặc áo bào đen, mặt trên có từng đạo pháp tắc bị gãy lìa quần quanh, đám sương mù máu không ngừng sôi trào, sau đó hóa thành vô số tinh quang tiêu tan.

Những huyết vụ này chính là tinh huyết.

Nhiều tinh huyết như vậy, không biết đã giết chết bao nhiêu nhân tài mới có thể tạo thành a.

Nhưng để Lâm Phàm chú ý nhất chính là, tu vi Ma tôn lúc này còn được mấy phần.

Thời điểm Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, triệt để ngăn cản cả người.

Huyền tiên?

Lâm Phàm cứ ngỡ mình nhìn lầm, nên cố gắng chớp chớp mắt nhìn lại lần nữa, nhưng sự thật vẫn vậy.

Hắn đúng thật là Huyền tiên.

- Các người nói phía trên Chân tiên cảnh là cảnh giới gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Đại ca, không phải Huyền tiên à?

Năm Kim Châm kinh ngạc nói ra, không phải đại ca là Thần tử của tông môn sao, sao lại không biết mấy cảnh giới này.

- Vậy các người nói xem, nếu như một nhân vật bị thương thật nặng, nhưng vẫn có tu vi Huyền tiên xuất hiện trước mặt chúng ta, các người nói, chúng ta chinh hấn thế nào đây?

Lâm Phàm hỏi lần nữa.

Thu Trảm Ngự cùng Năm Kim Châm nghe nói như thế, không chút do dự trả lời.

- Vậy nên tiếp tục làm, một Huyền tiên bị thương nặng, cũng chỉ bộc phát ra thực lực như Chân tiên thôi.

- Hơn nữa, đại ca người cũng có thực lực Chân tiên cảnh, đúng không? Mà chúng ta ở đây có ba người?

- Ồ, đại ca người nói người đó là tên Ma tôn kia à?

Lâm Phàm gật đầu, sau đó cười lạnh một tiếng nói.

- Đi, chúng ta quang minh chính đại ra đánh cướp.

- Được rồi, thích thì nhích thôi.

Hai người Thu Trảm Ngư nở nụ cười tràn đầy tự tin.

- Ma tôn, người làm cái quái gì vậy? Mau mau ra đây chịu chết.

Lâm Phàm cất cao giọng quát.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 966: Kinh Sợ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ma tôn, người có nghe đại ca ta nói hay không? Đại ca ta muốn người đến đây nhận lấy cái chết.

Thu Trảm Ngự quát theo.

Lâm Phàm nhướng mày, Ma tôn này có chút bá đạo, vẫn ngồi im như cũ không nhúc nhích, chẳng lẽ không để Lâm Phàm hấn vào mắt?

Tình hình này, có chút lúng túng a.

- Đại ca, tên này hình như không hèm bọn ta vào mắt thì phải?

Nấm Kim Châm có chút tức giận lên tiếng.

Bọn họ không ngờ mình sẽ có một ngày oai phong như thế, đi theo đại ca bay thẳng đến trước mặt một cường giả Huyền tiên cảnh mà hò hét, tình huống này thật sự quá ngang ngược, quá bá đạo.

- Muốn chết.

Lông mày Lâm Phàm ngưng lại, kiểm ý được hấn tu luyện gần đây chợt bộc phát, hình thành một thanh kiếm ý trong suốt đêm thẳng thiên địa, sau đó chém tới tên Ma tôn đang ngồi bất động trước mặt.

Mũi nhọn kiếm ý không gì không xuyên thủng, khiến toàn bộ hư không đều bị chấn động.

- Đại ca thật mạnh.

Hai người Thu Trảm Ngư khiếp sợ.

Xì xì!

Chỗ Kiếm ý đi qua, không gì có thể ngăn cản, trực tiếp chém Ma tôn thành vạn đoạn, thi thể nổ tung, hóa thành một luồng máu tươi bay lả tả.

- Đại ca mạnh thật.

Hai người thán phục.

Nhưng Lâm Phàm lại nghi hoặc, cái này... Gặp quỷ sao? Ma tôn trong truyền thuyết lại yếu đuối vậy chứ.

Hứng một chiêu kiếm của mình đã ngòm rồi.

Đơn giản, thật sự quá đơn giản. Đơn giản đến mức khiến người ta không dám tin tưởng.

Kỳ quái, mình đã giết hẳn nhưng sao hệ thống không thông báo gì hết vậy?

Thời khắc này, Lâm Phàm động não suy nghĩ.

Chẳng lẽ, Ma tôn bị thương nặng nên đã chết rồi? Nhưng yêu nữ trên mặt đất cũng không biết, còn tưởng Ma tôn không chết, một mực trong này khôi phục thương thế.

Cmn!

Thiệt thòi lớn rồi, chỗ tốt gì cũng không có, quả thật chó mà.

- Là ai...

Nhưng ngay tại lúc này, một đạo âm thanh rỗng giập kinh thiên động địa đột nhiên lan truyền trong hư không.

Vền vền một thanh âm đã khiến toàn bộ hư không chấn động.

Một luồng Ma khí ngất trời từ dưới nền bạo phát, cỗ Ma khí này ngưng thành thực chất, cuối cùng biến thành một đôi ác ma chi nhãn, đôi mắt nhìn xuống thiên địa, sau đó đưa mắt nhìn đến nơi Lâm Phàm đang đứng.

- Không ngờ còn có người tiến vào tự đi tìm cái chết...

Nguyên bản, Lâm Phàm đang nghi ngờ, nhưng lúc nhìn thấy đôi ma nhãn, cả người đều đại ra.

Hai huynh đệ Thu Trảm Ngự vừa rồi còn hết sức ngang ngược, thì lúc này cũng lộ ra vẻ không biết nói gì hơn, hai chân bắt đầu run lên.

- Đại... Đại ca, chuyện này... Đây là cái gì vậy?

Thu Trảm Ngự cà lăm nói.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, hẳn cũng cảm giác sợ hãi muốn chết.

Cho tới hiện tại, Lâm Phàm mới hiểu được cái tên kia căn bản không phải Ma tôn, mà là tể phẩm Ma tôn dùng để chữa thương.

- Cái Đkm nhà nó...

Trong lòng Lâm Phàm gào thét, muốn chửi ầm lên, sau đó nhanh chân nhấc theo hai người kia hô.

- Chạy!

Tuy hẳn không nhìn thấy chân thân Ma tôn, nhưng chỉ dựa vào một mắt này cùng Ma khí vừa bộc phát, Lâm Phàm đã phục rồi.

Người này không phải là người mà mình bây giờ có thể đối mặt.

Tên này, thực sự là một đại ma đầu.

- Nếu đã tới, vậy đừng đi nữa, xem ra, mỗi nhữ bản tôn an bài đã bị các người khám phá, các người cho rằng bản tôn bị thương, mà chỉ bằng mấy con giun con dế như các người cũng có thể trấn áp ta hay sao?

Ầm!

Đại địa nứt toác, trong đất mọc ra một cái Trụ Tử đen nhánh, như xuyên thấu đất trời, cái trụ phong tỏa bốn phương tám hướng.

- Chúng ta bay!

Lâm Phàm không chút do dự, muốn trốn vào hư không.

Nhưng khi Lâm Phàm chuẩn bị tiến nhập hư không, hần lại phát hiện đang có một cái dải lụa màu đỏ bay lượn ở đó.

Những dải lụa màu đỏ giống như măng xà, không ngừng uốn lượn, lít nha lít nhít đan xen vào nhau, nếu bị thứ đồ này trói lại, chỉ có một con đường chết.

Lâm Phàm nuốt một ngụm nước bọt, hần có cảm giác đau trướng, giới ại, chẳng lẽ mình tìm đường chết thiệt hay sao ta.

- Ma tôn, hiểu lầm hiểu lầm, chúng ta vừa mới đến, nên có chút mạo phạm.

Lâm Phàm trầm mặc, sau đó gân giọng hô lớn.

- Ha ha, người nghĩ bản Ma tôn ngu lắm?

Ầm thanh từ lòng đất truyền đến, trong đó bao hàm ý vị xem thường.

- Ba người chúng ta có ý tốt đối với Ma tôn mà, chúng ta đến để đưa Ma tôn một quả thánh đan chữa thương vô địch trong càn khôn, muốn

giúp Ma tôn nhanh chóng khôi phục thương thế, nếu Ma tôn không tin, có thể tự mình nhìn một chút.

Lâm Phàm không chút do dự, trực tiếp ném Ly Vãn Đan tới.

Đan được biến mất trong hư không giống như bị một bàn tay vô hình bắt được.

Sau đó, hư không yên tĩnh lại.

Chờ một lúc lâu, cũng không có âm thanh truyền tới.

- Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?

Thu Trảm Ngư sợ hãi hỏi nhỏ.

Nấm Kim Sâm cũng không dám ngó đầu ra, chỉ nấp sau lưng hai người.

- Chớ sợ.

Lâm Phàm nín thở, đồng thời lau mồ hôi trên trán một cái.

Chỉ bằng cổ khí tức này, hẳn biết Ma tôn không phải hạng người mà mình có thể chống lại.

Khí tức này khẳng định vượt qua Huyền tiên, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều, nếu không tận mắt nhìn một chút, sợ rằng hẳn còn không biết có tồn tại mạnh mẽ như thế.

Quả nhiên, không lâu lắm âm thanh tràn ngập vui mừng, đồng thời ẩn chứa đầy rẫy uy nghiêm vô thượng truyền đến.

- Người còn đan dược này không?

Hình như đan dược có tác dụng với Ma tôn.

- Có, có, chúng ta lần này đến đây để giúp Ma tôn người tu bổ thương thế mà.

Lâm Phàm hô to đáp lời.

- Tốt, quả thực rất tốt, chỉ cần người cho bản tôn đầy đủ đan dược, bản tôn có thể thu người làm môn đồ, để người trở thành một đại ma vương vô địch thiên hạ.

Ma tôn mở miệng nói.

- Đa tạ Ma tôn, chúng ta đều cảm động sắp khóc rồi.

Lâm Phàm lau mắt một cái, sau đó lại lấy ra một viên đan dược khác nói.

- Ma tôn đây là đan dược khác, hy vọng nó có hữu dụng với ngài.

Một viên đan dược được ném tới chỗ Ma tôn, nó lăn nửa biến mất.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cúi đầu, tâm tư bắt đầu chuyển động.

- Làm sao bây giờ? Nên làm gì a? chuyển đi này không công mà còn bị hố nặng cmnr.

Lâm Phàm trầm nghĩ.

Một ngày ra quân bất lợi, ra ngoài lang bạt, vừa mới chém giết được một cường giả Chân tiên cảnh trung kỳ, giúp hắn đột phát thành Chân tiên, cả giác rất vui nhưng sao nghĩ đến chuyện mình vào đây kiếm chút thêm chút đỉnh, lại gặp tên Ma tôn biến thái này, khóc không ra nước mắt mà.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm không biết gì hơn, tình huống biến hóa cũng quá nhanh.

Không ngờ vừa mới nhận đại ca, đã phải bồi đại ca đi bán muối rồi.

Ầm!

Quả nhiên không lâu lắm, một đạo hơi thở mạnh mẽ bạo phát.

- Tốt, không nghĩ tới những đan dược này có thể làm bản tôn khôi phục hai thành, rất tốt... thanh âm Ma tôn truyền đến đầy vẻ hưng phấn.

Nguyên bản, thương thế hằn rất nặng, nếu không có đan dược này, chí ít cũng cần trăm năm mới khôi phục được, nhưng bây giờ đã khôi phục được hai thành rồi.

- Người tên là gì. Lúc này một bóng người xuất hiện ở bên trong đất trời hời Lâm Phàm.

Thời điểm Lâm Phàm nhìn thấy người này, có hơi sửng sò, sao đối phương diêm dúa quá vậy.

Nam tử này nếu như xuất hiện trên Địa Cầu, tuyệt đối sẽ bị những thiếu nữ, bác gái ôm hôn cho nát thân mất.

Nhưng nơi này là Vô Tận đại lục, hơn nữa trước mắt hằn, là một Ma tôn không chuyện ác nào không làm.

- Ma tôn, tiểu nhân gọi Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói ra danh xưng, sau đó ánh mắt lạnh lẽo quan sát đối phương.

Trời ạ...

Kim tiên đại viên mãn.

Tồn tại còn trâu cmn bó hơn so với Huyền tiên không biết bao nhiêu lần.

Một cường giả Kim tiên đại viên mãn, dù bị thương nặng, cũng có thể hung hăng giết chết mình a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 967: Cẩn Chết Người, Tên Khốn Kiếp Này!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ta tên Thu Trảm Ngự.

- Ta là Năm Kim Châm.

Ngoài mặt, Ma tôn rất hài lòng gật gật đầu, nhưng trong lòng lại hiện ra sát ý mãnh liệt, nhưng sát ý này đã được hẩn ẩn dấu, đối với Ma tôn, đan dược của đối phương trợ giúp hẩn rất lớn, nếu có thể dụ bọn chúng để lấy được nhiều hơn, hẩn sẽ không cần tốn nhiều thời gian để khôi phục thương thể nữa.

Đến lúc đó, chém giết cái đám vô liêm sỉ trước mắt cũng không muộn.

Hẩn trà trộn vào Vô Tận đại lục đã mấy chục ngàn năm, đan dược gì hẩn cũng đã nhìn thấy, nhưng đan dược của đám giun dế này lấy ra, lại khiến hẩn kinh hãi vạn phần.

Không có tiên đạo pháp tắc nhưng có thể so với Tiên đan.

Thực lực Ma tôn rất cao, thương thể lại quá nặng, thần đan có thể khôi phục thương thể ngay lập tức, tự nhiên có tác dụng với hẩn rất lớn.

Đặc biệt, sau khi nuốt mấy trăm viên đan dược, thương thể hẩn đã khôi phục hai phần mười, chuyện này đủ khủng bố rồi.

Hắn trốn trong vực sâu dưới lòng đất, để người hầu câu dẫn cường giả, sau đó hấp thu tinh huyết của bọn họ để cung cấp cho mình tu bổ thương thế, nhưng tốc độ thật sự quá chậm.

Nhưng hắn không thể chờ thời gian dài như vậy được.

Hiện tại, thánh đan chữa thương này đã được hắn kiểm tra qua, trong đó, không vấn đề, đồng thời, lấy tu vi hiện giờ của bản thân hắn, cũng không sợ đám kiến hôi này giờ trò lừa bịp.

- Mau đưa bản tôn thêm nhiều đan dược như vừa này.

Ma tôn lạnh lùng ra lệnh, trong mắt lập lóe hàn ý lạnh lùng, như có ý nếu Lâm Phàm không đưa nhanh cho hắn, hắn sẽ chém giết Lâm Phàm ngay.

Lần này, Lâm Phàm đã trúng thiết bản rồi, hắn xem như chịu thua rồi, Ma tôn tuy rằng bị thương nặng, nhưng vẫn còn rất trâu bò a.

Vậy mà lúc đầu, hắn còn muốn xông vào vực sâu này làm một võ lớn, chỉ dựa vào thần niệm Kim tiên cường giả, đã có thể nghiền mình thành tro bụi.

- Ma tôn, đan dược này ta thật sự không còn, nếu như ngài muốn, nhất định phải có thật nhiều linh thảo mới được.

Lâm Phàm tỏ ra thần sắc sợ hãi khi gặp cường giả, không có một tia phản kháng.

Những cái khác hắn không dám nói, nhưng kỹ thuật diễn xuất của Lâm Phàm tuyệt đối là thiên tài, có thể nói, hắn xứng giành giải Oscar diễn xuất ở địa cầu.

Đồng thời, Lâm Phàm cũng lộ tu vi tự thân ra ngoài để Ma tôn này biết, từ đó thả lỏng cảnh giác với hắn.

Một cường giả Chân tiên cảnh ở trước mặt Kim tiên cảnh, chỉ là một con giun, con dế, không kém.

- Hả?

Ma tôn biến sắc, hiển nhiên có chút phẫn nộ.

- Ma tôn, coi như ngài giết ta cũng vô dụng, linh thảo trên người ta toàn bộ đã luyện thành đan dược rồi.

Lâm Phàm lại lên tiếng.

Ma tôn rơi vào trong trầm mặc, hiển nhiên đang suy tính mọi chuyện, cũng không lâu lắm, hắn lên tiếng hỏi.

- Người cần linh thảo gì?

- Bất kỳ linh thảo gì cũng đều được, nhưng nhất định phải có linh tính, nếu có tiên thảo thì càng tốt, lúc đó ta có thể luyện chế ra Huyền Hoàng Vô Địch Đại Đan, chỉ cần một viên, thương thế của Ma tôn ngày có thể hoàn toàn khôi phục.

Lâm Phàm nói.

- Cái gì? Người có thể luyện chế ra thần dược bậc này?

Ma tôn nghe xong, nhất thời kinh ngạc, hắn mặc dù là cường giả Kim tiên cũng có thể luyện chế ra một ít đan dược, nhưng hắn không phải Đan sư, hắn căn bản không có cách luyện chế những đan dược có được hiệu kỳ lạ.

Bây giờ, nghe Lâm Phàm nói thế, sao không khiếp sợ cho được.

Lúc mới đầu, Ma tôn thực sự muốn chém giết Lâm Phàm sau khi khôi phục thương, nhưng bây giờ, hắn lại có một ý nghĩ khác.

Nếu như thu tên này làm thủ hạ, sau này để hắn chuyên môn luyện đan cho mình.

Nhưng Ma tôn cũng không tin Lâm Phàm lắm, chỉ cần thực lực hẳn hoàn toàn khôi phục, hẳn sẽ triển khai thần thông vô thượng, sẽ luyện đem Lâm Phàm thành xác chết di động, hoặc cướp đoạt tất cả thiên phú luyện đan của Lâm Phàm giao lại cho hẳn.

Chỉ là, hiện tại thương thế hẳn quá nặng, không cách nào triển khai thần thông bậc này.

- Tốt, nếu như người dám giở trò lừa bịp, kết cục của người sẽ rất thảm.

Ma tôn hơi nhắc ngón tay, vô số linh thảo xoay tròn xuất hiện.

- Không dám, không dám, ta một lòng hướng về Ma tôn ngài làm ra cống hiến, sao lừa dối ngài được đây.

Lâm Phàm lấy hết những linh thảo này, sau đó bắt đầu giả bộ luyện đan, nhưng Lâm Phàm đang nghĩ biện pháp bẫy chết đối phương.

Lực lượng Đại Phàm Ca trong bàn tay đang chậm rãi dung nhập vào đan dược, lúc trước, đan dược cho Ma tôn ăn cũng ẩn chứa rất nhiều lực lượng Đại Phàm Ca.

Tuy Ma tôn đã nuốt mấy trăm viên đan, nhưng Lâm Phàm sợ, dược lực Đại Phàm Ca không đủ, bởi vậy, hẳn muốn luyện chế thêm một ít, để đối phương ăn thêm một chút.

Người cứ ăn nhiều một chút đi, cầu vật, lát nữa ta sẽ chơi chết người.

Ma tôn nhìn tất cả chuyện đang xảy ra trước mắt, hài lòng gật gật đầu, sau đó hơi nhắc ngón tay.

- Đây là một cây tiên thảo, người hãy luyện chế nó thành đan dược cho bản tôn.

Một tiên thảo bông bênh giữa không trung, tiên thảo này chỉ có ba chiếc lá nhỏ, ba lá kia óng ánh trong suốt, màu sắc giống như hoa tuyết,

tản ra từng luồng khí âm hàn.

- Đây là Cực Hàn Tam Âm Thảo.

Lâm Phàm hơi lộ vẻ kinh ngạc.

- Hừ, xem ra ngươi cũng có chút kiến thức.

Ma tôn lạnh lùng nói một tiếng.

Hắn bị thương nặng cũng bởi vì một bụi Cực Hàn Sơn Âm Thảo này, tiên thảo rất hiếm có, chúng đều cần mấy chục ngàn năm mới có thể thành hình, nhưng nó có thể luyện chế thành một viên Cửu Chuyển Vận Thần Đan, ăn Cửu Chuyển Vận Thần Đan vào, có thể dễ dàng nâng lên được một cảnh giới nhỏ.

Bởi vậy, hắn bị những lão già kia vây công, cuối cùng không địch lại bị thương, nhưng bụi tiên thảo bị hắn lấy được.

Trong lòng Lâm Phàm vui vẻ, hắn không ngờ vận khí mình đã quay trở lại, lập tức đem bắt lấy Cực Hàn Tam Âm Thảo.

Sau khi tiên thảo rơi vào tay hắn, bàn tay nhất thời bị bao trùm một tầng sương lạnh, trắng như tuyết.

Đây là uy lực của tiên thảo, nếu là người bình thường, chỉ cần tiếp xúc nó, sẽ bị đông cứng thành người tuyết.

Cực kỳ bá đạo.

Kiểm lời, thật sự quá lời rồi!

Lâm Phàm nắm cây tiên thảo trong tay, trong lòng sung sướng như nở hoa, không ngờ Ma tôn lại có tiên thảo bậc này, không biết hắn còn cây nào khác hay không.

- Luyện chế tiên thảo đi.

Ma tôn lạnh lùng ra lệnh.

Luyện cho người mất cảm giác luôn, tiểu gia còn phải dựa vào tiên thảo này bay lên trời nữa, làm gì luyện cho người được.

- Ma tôn, tiên đan cần thời gian mới có thể ngưng đọng được, những đan dược này chỉ cần đợi một chút nữa là ok rồi, trước tiên, người dùng những đan dược này trước.

Lâm Phàm biểu hiện bộ dạng rất khổ sở.

Ma tôn không nói gì, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ âm trầm.

Vui giận vô thường, đúng là tên thần kinh. Đây là khẳng định của Lâm Phàm sau khi tiếp xúc với đối phương.

- Đan thành!

Lâm Phàm nhẹ giọng nói, sau đó lật bàn tay một cái, từng viên đan dược tỏ ra đan hương, trôi nổi trong hư không.

Giờ khắc này, hai người Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm đã hoàn toàn bối rối.

Đại ca dọa đến gốc rồi hay sao mà không nghĩ biện pháp thoát thân, lại còn giúp ma đầu luyện đan, nếu ma đầu hoàn toàn khôi phục, bọn ta không phải chỉ có đường chết sao? Đạo lý đơn giản như vậy, sao đại ca cũng không hiểu.

Thời khắc này, hai người đoàn kết với nhau, không có ý nghĩ phản kháng nào.

Cho dù dùng Thiên La Địa Võng cũng thôi không nghĩ tới.

Người trước mắt này quá hung mãnh, hai người chọn không nên can rờ.

Nhìn những đan dược trước mặt, trong lòng Ma tôn đại hỉ, sau đó mãnh liệt há mồm hút toàn bộ chúng vào trong bụng.

Dược lực nồng nặc trong nháy mắt hòa tan, toàn bộ dung nhập vào cơ thể Ma tôn.

Nhìn thấy cử động của Ma tôn, trong lòng Lâm Phàm cười lạnh hai tiếng.

Cắn chết người, tên khốn kiếp này, đợi lát nữa, ta sẽ cho người khóc.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 968: Lần Cuối

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lần này, số lượng đan được luyện ra cũng có gần ngàn viên.

Ma tôn nuốt hết đám đan được này vào bụng, bụng dưới đột nhiên phồng lên, đây là dấu hiệu được lực chưa được hấp thu hết.

Lúc này, thương thế rất nặng của Ma tôn cũng có biến chuyển, sắc mặt hần ngưng lại, hần đã cảm giác được lực đang không ngừng tu bổ thương thế trong người hần.

Hai phần mười.

Hai phẩy năm phần mười

...

Từ từ, được lực huyền diệu đi khắp cơ thể, không ngừng tu bổ lại những chỗ bị thương, việc này để Ma tôn rất hưng phấn, hần không nghĩ tới, tại thời điểm khó khăn nhất, ông trời dĩ nhiên đưa tới một tên tiểu tử thể này cho hần.

Tồn tại giống như giun dế này có thuật luyện đan dĩ nhiên còn lợi hại hơn mấy phần so với những Luyện đan đại sư hần đã từng đã gặp qua kia.

Nếu như có thể lấy được năng lực luyện đan của tiểu tử này, từ nay về sau, trong Vô Tận đại lục này, còn ai có thể trở thành đối thủ của mình.

Lâm Phàm nhìn tình huống lúc của Ma tôn, sắc mặt hơi ngưng lại, hẳn đang nghĩ, lát nữa nên làm như thế nào.

Ma tôn đã nuốt đan dược, lực lượng Đại Phàm Ca cũng theo vào rồi, dược lực của nó vô sắc vô vị, nếu không chủ động đánh ra, coi như Ma tôn, cũng tuyệt đối không cảm giác được trong đám đan dược này ẩn chứa đồ vật.

Hiện tại, Lâm Phàm chỉ hy vọng lực lượng Đại Phàm Ca có thể hữu dụng, nếu không, tất cả những việc làm này giờ đều không công rồi. Đến lúc đó, kết cục của hắn chắc chắn sẽ vô cùng bi thảm.

Nếu như không muốn chết, khi đó chỉ có thể trốn vào Thiên Địa Dung Lô thôi.

Cả đời này cũng coi như xong.

- Tốt, quả thực tốt.

Sau khi tiêu hóa toàn bộ dược lực, Ma tôn thoải mái cười to, khuôn mặt diêm dúa lộ vẻ mừng như điên.

Thương thế khôi phục rất nhanh làm Ma tôn bất ngờ, nếu như cứ tiếp tục như vậy, thương thế hẳn sẽ khôi phục hoàn toàn mà không tốn thêm chút thời gian tu dưỡng nào nữa.

Lúc đó, thời điểm tinh phong huyết vũ sẽ nổi lên.

- Ma tôn đại nhân, người cảm giác ra sao?

Lâm Phàm mặt nở nụ cười hỏi.

- Hừ, rất tốt, một tên như giun dế như người dĩ nhiên lại có bản lĩnh bậc này, quả thật để bản tôn giết cả mình, nhưng bây giờ, nhiệm vụ chủ

yếu của người là luyện chế tiên thảo kia thành đan dược cho bản tôn, bằng không, bản tôn dùng một chương, giết người chết.

Ma tôn lạnh giọng nói.

- Vâng, vâng! Không có vấn đề gì, chỉ cần có thể thoả mãn Ma tôn, chuyện gì tiểu nhân cũng đều nguyện ý làm.

Lâm phạm liếm môi, cười nói.

Nhưng nội tâm hắc giờ khắc này cũng đang chờ cả dòng họ nhà tên Ma tôn này, mong cái cục ấy, mong mong cm nhà người.

Tâm thần Lâm Phạm hơi động, yên tĩnh vận chuyển Đại Phạm Ca.

Ma tôn dùng đan dược đến mức độ khủng bố rồi, nếu như lực lượng Đại Phạm Ca vẫn chưa thể chấn trụ đối phương, hắc cũng đành vào trốn trong Thiên Địa Dung Lô cả đời làm con rùa đen mà thôi.

- Làm sao? Còn không mau luyện chế tiên thảo cho bản tôn.

Sắc mặt Ma tôn ngưng lại, âm khí bốc lên, sát ý vô biên cuộn cuộn trào ra.

Thời điểm sát ý bộc phát, hai người Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm bị dọa vãi tè ra rồi.

Khủng bố! Thật sự quá kinh khủng.

Thực lực Ma tôn này thật sự quá bá đạo, hai người bọn họ vào nam ra bắc không biết gặp qua bao nhiêu cường giả, nhưng khí tức Ma tôn tản mát ra, để cho hai người hoàn toàn kinh hoảng.

Loại khiếp sợ này từ sâu trong nội tâm truyền ra ngoài.

- Ma tôn đại nhân để ta nghỉ ngơi một chút, lát nữa toàn lực luyện đan, nếu không có sơ xuất, được không bù nổi mất.

Hiện tại, Lâm Phàm bắt đầu chữa lành rồi.

Lực lượng Đại Phàm Ca sao đến giờ còn chưa phát huy hiệu quả, đây cũng quá hãm hại người đi.

Một giây!

Năm giây!

Trong chớp mắt, Lâm Phàm phát hiện thân thể Ma tôn đột nhiên run một cái, giống như có chuyện gì đang xảy ra trong cơ thể hắn vậy.

- Hả?

Ma tôn nhướng mày, giống như phát hiện vấn đề gì đó.

Thời khắc này, Ma tôn trực tiếp dung nhập tâm thần chìm vào thân thể.

Lúc này, thân thể Ma tôn có một đoàn sương mù nồng nặc biến ảo thành Cự Long, không ngừng gầm thét.

Đại Phàm Ca bạo phát.

Lần này, không phải là từ lỗ mũi hút vào mà trực tiếp ở bên trong bộc phát ra.

Kim tiên cường giả thì có thể thế nào, lực lượng của Đại Phàm Ca nghịch thiên, chính là thần vật Lâm Phàm luyện chế được.

Trong Cổ Thánh Giới, Lâm Phàm chính là dựa vào lực lượng Đại Phàm Ca mà lăn lộn khắp nơi, chôn giết không biết bao nhiêu cường giả.

- Ma tôn đại nhân, người làm sao vậy?

Khóe miệng Lâm Phàm hơi vẽ tươi cười, sau đó lại biến thành bộ mặt muốn ăn đòn, hắn muốn nhìn một chút, tình huống Ma tôn hiện giờ đang ra sao.

- Người...

Sắc mặt Ma tôn đại biến, hăn cảm giác sức mạnh đám sương mù trong cơ thể có chút bá đạo, dù hăn vận chuyển pháp lực ngăn cách nó, nhưng không cách nào chống đối.

Nội tâm hăn từng bước bị ăn mòn, giống như có ai đó đang khống chế vậy.

- Những đan dược kia có vấn đề...

Thời khắc này, Ma tôn mới phản ứng lại, đặc biệt khi hăn phát hiện vẻ mặt Lâm Phàm, thì càng xác định ý nghĩ trong lòng.

- Đồ giun dế ghê tởm người, lại dám bày bản tôn.

Ma tôn giận dữ, trực tiếp giơ tay lên, một luồng pháp lực mệnh mông ầm chứa tiên đạo pháp tắc trấn áp về phía Lâm Phàm.

- Mau mau, theo ta vào đây.

Lâm Phàm không có chút do dự, trực tiếp tế Thiên Địa Dung Lô ra, sau đó kéo Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm tiến vào.

- Cmn...

Hai người Thu Trảm Ngư đang ngớ ngẩn không biết gì, bọn họ chả biểu mô tê gì cả, chuyện gì đang xảy ra đây? Sao lại tiến vào một cái lò luyện đan rồi?

Còn bên ngoài, Ma tôn kia đang xảy ra chuyện gì, nhìn dáng vẻ của hăn, giống như hết sức phẫn nộ, chẳng lẽ có chuyện gì không thành.

- Đại ca, đây là cái gì vậy?

Thu Trảm Ngư tò mò hỏi.

- Khả khả, Ma tôn muốn lừa bịp để giết chúng ta, nhưng ta đây đã sớm ra tay, nên người mới thấy hấn như vậy đó.

Lâm Phàm cười nói.

- Ta biết rồi, đại ca đang lừa gạt tên Ma tôn kia, đại ca người động tay động chân trong đám đàn dược, đúng không?

Năm Kim Châm tò mò hỏi.

Khỏe miệng Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười.

- Người nói xem...

Lúc này, Lâm Phàm nhìn xuyên qua Thiên Địa Dung Lô xem tình huống bên ngoài như thế nào, nhất định phải thành công, nếu không, vậy phải sống cả đời trong này rồi.

Chỉ thấy phía ngoài, Ma tôn đang tức giận gào thét, sắc mặt yêu dị kia thay đổi càng thêm yêu dị.

Cặp con người biến đỏ như máu, tràn đầy sự cuồng bạo.

- Đáng ghét, thật sự đáng ghét.

Trong lòng Ma tôn vô cùng giận dữ, hấn không nghĩ tới một con giun để lại dám lừa gạt hấn, mà hấn, đường đường Ma tôn, dĩ nhiên bị con giun để kia xếp đặt một hồi.

Pháp lực hùng hậu bốc lên muốn đẩy cỗ sương mù đang cuồng bạo trong cơ thể ra ngoài. Nhưng đám sương mù này khiến hấn hoảng sợ vạn phần, hấn phát hiện đoàn sương mù kia như dung hợp làm một thể với pháp lực.

Nếu như muốn đuổi đám sương mù này ra ngoài, nhất định phải phát tiết hết pháp lực toàn thân ra ngoài.

Nhưng chuyện này làm sao có khả năng.

Pháp lực đã không có, cái con kiến hôi kia cũng có thể chém giết mình dễ như ăn cháo vậy.

Đáng ghét, thật sự quá đáng ghét.

Mình là Ma tôn, sao có khả năng có những kích động nguyên thủy kia, không thể. tuyệt đối không thể a...

...

Lâm Phàm đang bên trong Thiên Địa Dung Lô, nhìn thấy tình huống bên ngoài, nhất thời đại hỉ.

Dấu hiệu này cho thấy, hần sắp thành công rồi.

Thời khắc này, Lâm Phàm gọi đem Yêu Thành ra.

Thượng Cổ Đại Yêu vừa nhìn thấy tình huống bên ngoài Thiên Địa Dung Lô, nhất thời sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

- Đại ca, ta không chơi với những thứ này đừng tiếp tục để ta đi nữa, được không?

Thượng Cổ Đại Yêu cầu xin tha thứ, hần nhìn một chút đã biết, tên kia trúng lực lượng Đại Phàm Ca rồi.

Lâm Phàm vỗ vỗ vai Thượng Cổ Đại Yêu, rồi nói.

- Một lần cuối cùng, lần này là lần cuối, làm xong chuyện này, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa.

Thượng Cổ Đại Yêu chảy nước mắt, cảm giác mình sẽ phải bán đi thân thể ngọc ngà của mình nữa rồi.

Khi nhìn cái khuôn mặt chân thành của lão ca, hần cảm giác mình nên tin tưởng lão ca một lần cuối cùng đi.

Thấy Thượng Cổ Đại Yêu đồng ý, Lâm Phàm trực tiếp mở Thiên Địa Dung Lô ném hẳn ra ngoài.

Ma tôn trúng lực lượng Đại Phàm Ca, chỉ cần thấy vật còn sống, sẽ lập tức bắt đầu làm tình với nó.

Nếu không để Thượng Cổ Đại Yêu hấp dẫn hỏa lực, vẫn rất khó trấn áp được Ma tôn.

Lâm Phàm yên lặng nhìn Thượng Cổ Đại Yêu đang “Thụ tinh.”

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm nhìn một màn trước mắt, đứng chết chân như trời tròn, đkmm, chuyện này cũng quá khủng bố đi.

Thượng Cổ Đại Yêu

- Đến đây đi, ta không sợ người đâu.

Ầm!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 969: Khí Tiết Tuổi Già Khó Có Được

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Giờ khắc này, tình huống hiện trường để tất cả mọi người không biết nói gì hơn.

Hai người Thu Trảm Ngư cùng Năm Kim Châm chưa thấy cảnh này bao giờ, trái tim hai người run lên kịch liệt.

Giời ạ, hai tên kia đang làm gì vậy? Cường giả Kim tiên cảnh đó nha, coi hắn đang làm trò đồi bại gì kia, trời ơi.

- Đại ca, cái tên to đầu kia là ai vậy? Ta thấy hắn đang rất đau lòng đó!

Thu Trảm Ngư thấy sắc mặt thê lương của Thượng Cổ Đại Yêu, trong lòng cũng hơi tê tê, gương mặt nhìn vào đã thấy đau cmn lòng a.

- Aiii, một lời khó nói hết.

Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ, trong lòng cũng có chút bi thương, Thượng Cổ Đại Yêu ơi, cả đời này thật khổ cho ngươi, ta hứa, đây nhất định là lần cuối để ngươi làm vậy.

- A!

Lâm Phàm thấy Thượng Cổ Đại Yêu đang đứng ở đó, hai mắt toả ra bá khí nhìn chăm chăm vào đạo thân ảnh đã điên cuồng ở phía xa xa.

Tuy thân thể Thượng Cổ Đại Yêu cao lớn hơn không ít so với Ma tôn, nhưng chuyện đó không thể quyết định tất cả.

Thượng Cổ Đại Yêu rít gào một tiếng, cổ vũ chính mình, sau đó sải bước bay thẳng đến trấn áp Ma tôn.

Hắn muốn dùng hai tay của mình hung hăng đè Ma tôn xuống.

- Thượng Cổ Đại Yêu ta không sợ bất cứ thứ gì trên đời này.

Thượng Cổ Đại Yêu gầm thét, đôi mắt tuôn ra chiến ý vô cùng vô tận.

Hô!

Hô!

Giờ này, khuôn mặt yêu dị của Ma tôn cũng đang đỏ bừng, nhìn càng quái dị, đặc biệt khi hắn nhìn thấy thân thể Thượng Cổ Đại Yêu, tiếng hít thở của hắn càng thêm cuồng bạo, một hơi thở ra vô cùng nóng hổi.

Thiên Địa pháp tướng!

Ma tôn đang cuồng bạo, nội tâm hắn mong muốn mạnh mẽ áp chế đối phương dưới thân, bởi vậy, hắn vận chuyển Thiên Địa pháp tướng, biến thân thể vốn nhỏ yếu của mình thành một người cao lớn, khuôn mặt dữ tợn dọa người.

Ầm!

Một trận đại chiến phát sinh.

Lâm Phàm đứng trong Thiên Địa Dung Lô khẽ thở dài, Thượng Cổ Đại Yêu là đồng bọn vô cùng tốt của hắn, mỗi khi chuyện này phát sinh, hắn mãi mãi xông lên trước tiên.

Đại địa nứt toác, thanh âm gào thét không ngừng.

Hai người Thu Trảm Ngũ sợ tới mức tay chân lạnh ngắt, không ngừng run run, trận chiến đấu này không tầm thường chút nào, bọn họ không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung.

Chỉ có thể nói, thật sự quá cuồng bạo.

- Đến lúc rồi!

Lâm Phàm nhìn tình huống bên ngoài, trong lòng nhất thời vui vẻ, Thượng Cổ Đại Yêu đã hoàn toàn kèm chế Ma tôn lại.

Không đúng, phải nói Ma tôn hoàn toàn đè ép Thượng Cổ Đại Yêu mới đúng.

Thượng Cổ Đại Yêu trực tiếp bị hấn ép dưới thân, không có một tia phản kháng.

Lâm Phàm ra khỏi Thiên Địa Dung Lô.

Sau đó, lấy Thần khí Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, đến lúc này, chỉ có thể dùng Thần khí này mới.

Lâm Phàm nhìn Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, cảm thán vạn phần, không biết bao lâu rồi mình chưa sử dụng nó.

Viên gạch này không phải Thần khí bình thường, coi như là tuyệt phẩm Tiên khí cũng không sánh được một phần vạn sức mạnh của nó.

Tuy nó không có bao nhiêu lực sát thương, nhưng năng lực làm mê muội kẻ địch một phút của nó cũng đủ Thần cản giết Thần, Phật chặn giết Phật a.

Xèo!

Thân hình Lâm Phàm hơi động, trực tiếp xuyên qua mặt đất, hấn không dám quá mức làm càn, nên nhất định phải lén lút đi lên.

Mà lúc này, nội tâm Ma tôn sắp nổ tung rồi, hấn thân là Ma tôn, sao làm ra sự tình như thế này chứ.

Hắn phát hiện, nơi sâu xa trong nội tâm mình, đang bị một nguồn sức mạnh cường hấn kèm chế, không cách nào khống chế bản tâm của mình.

Tình huống như thế làm Ma tôn hấn sợ hãi, hấn đường đường là cường giả Kim tiên cảnh, tâm trí như vững như bàn thạch, không gì có thể xâm lấn, nhưng bây giờ, đối mặt với nguồn sức mạnh này, nội tâm hấn lại không chống đỡ được.

Chuyện này quá mức kinh khủng đối với hấn.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm đang núp ở phía xa nói.

- Đại ca, giờ chúng ta làm gì đây?

- Không biết, lá gan của lão đại cũng quá, đây là cường giả Kim tiên cảnh đó.

Lâm Phàm giờ đang vô cùng kích động, nội tâm vui mừng hô to, phát tài, thật sự sắp phát tài.

Cường giả Kim tiên cảnh, nếu như chém giết hấn, không biết sẽ có bao nhiêu kinh nghiệm nữa, còn có kim tiên pháp tắc, nếu thành công, mình kiếm một khoảng lớn rồi.

Ma tôn và Thượng Cổ Đại Yêu lăn lộn trên mặt đất tạo ra một đám bụi mù mịt, Thượng Cổ Đại Yêu tư thủ trận địa, bảo đảm không thất thủ, nhưng dưới thế tiến công cuồng bạo của Ma tôn, sợ hấn thủ vững không được bao lâu nữa.

- Lão ca, nhanh đến cứu mạng đi.

Thượng Cổ Đại Yêu cầu cứu Lâm Phàm.

- Đến rồi, đừng vội.

Trong lòng Lâm Phàm hô to, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí, trời mới biết tên Ma tôn mày có giở trò lừa bịp hay không.

Hắn đang quan sát tên Ma tôn thật kỹ.

Hiện giờ, Ma tôn đã biến ảo thành Thiên Địa pháp tướng, thân thể rất cao to, lớn hơn Thượng Cổ Đại Yêu không ít.

Hai người lộn một vòng trên mặt đất, rung động sinh ra kinh thiên động địa, giống như hai ngọn núi lớn đang ăn nằm với nhau, thật sự có thể dọa chết người.

- Ta muốn giết chết người.

Ma tôn trực tiếp dùng hai tay bóp cổ Thượng Cổ Đại Yêu, tròng mắt huyết hồng tỏa ra dục vọng vô cùng kinh khủng.

Đặc biệt là thân thể, càng phản ứng mãnh liệt.

- Mẹ của ta ời, khí tiết tuổi già khó giữ được rồi.

Thượng Cổ Đại Yêu cảm nhận cái kia của Ma tôn như cột sắt đang đâm tới, nội tâm cảm thấy vô cùng thê thảm.

Từ khi trở thành khí linh của lão ca, cuộc sống của hắn cực kỳ bi thảm a.

Bình thường, thời điểm đánh nhau lão ca cũng sẽ không gọi Yêu Thành ra trấn áp đối phương đâu, chỉ đến khi đối phương trùng lực lượng của Đại Phàm Ca, hắn mới triệu hoán mình ra, dẫn dụ đối phương xxx mình, sau đó thừa cơ ra tay.

Đến hiện tại, Thượng Cổ Đại Yêu bắt đầu hoài nghi, mình có phải một cái khí linh hay không?

- Đến rồi.

Thời khắc này, Lâm Phàm bạo nổ sức mạnh, làm ra bộ dạng rất ưu nhã lao lên, trong tay cầm Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, vô hình làm đề thăng khí thế Lâm Phàm.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm thấy cảnh này, nhất thời thán phục.

- Không hổ là đại ca, hẳn đang muốn phản công a, tạo hình thật sự quá bá đạo, quá đẹp trai đi.

- Bọn ta không nhận sai đại ca đâu, con đường sau này nhất định sẽ tràn ngập vui vẻ và sung sướng cho xem.

- Ma tôn, mang con về nhà đi thôi.

Lâm Phàm quát lớn, khí thế mười phần, muốn bao nhiêu thô bạo thì có bấy nhiêu thô bạo.

Viên gạch vừa ra, thiên địa vô địch.

Ầm!

Ma tôn bị mê muội trong nháy mắt.

Ma tôn vừa rồi còn rất điên cuồng, nhưng hiện giờ mọi động tác đều ngừng lại, khí tức cuồng bạo đã được thu lại, thay vào đó là cái đầu bị choáng váng một lúc, trong đầu hẳn giờ toàn ngôi sao năm cánh bay quanh thôi.

Ầm!

Lúc này, hẳn ngã xuống đất, không dậy nổi nữa.

- Lão ca, người rốt cục ra tay rồi, khí tiết tuổi già của ta suýt tý nữa đã không giữ được rồi.

Thượng Cổ Đại Yêu như oán phụ trách móc.

- Không có chuyện gì, khí tiết tuổi già của người sớm đã không còn.

Lâm Phàm trả lời.

Thượng Cổ Đại Yêu vừa nghe xong, nhảy cẫng lên không thừa nhận.

- Lão ca, người đừng vu hại ta nha, nhiều lần như vậy, ta đều bảo vệ chính mình, đâu có để những người này thực hiện được ý muốn.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn hằm, tin lời của người, ta thà gặp quỷ còn hơn.

- Đại ca, người thật lợi hại!

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm thấy cảnh này, từ chỗ nấp đi tới, trên mặt hai người đều lộ vẻ khiếp sợ.

Đại ca lợi hại.

Đại ca dĩ nhiên hạ knock – out tên Ma tôn kia luôn.

Bá, thật sự quá bá.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 970: Một Bước Lên Trời

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Sau khi đập Ma tôn bất tỉnh, nội tâm Lâm Phàm sung sướng vãi ra, mưu trí của ca quả thật vô địch mà.

Có lúc, hữu dụng nhất sẽ là những đồ mình đã từng luyện chế.

Đại Phàm Ca chi linh là thứ bá đạo như vậy, thật sự quá trâu bò đi.

Hắn phát hiện, mình có rất nhiều đòn sát thủ lợi hại, nhưng âm hiểm nhất vẫn là Đại Phàm Ca chi linh.

Giờ khắc này, Thiên Địa pháp tướng phía sau Ma tôn vì không có pháp lực chống đỡ, đã trở về nguyên dạng.

- Đại ca, xử lý tên này nên như thế nào bây giờ?

Hai mắt Thu Trảm Ngư trừng trừng nhìn gia hỏa nằm dưới đất, đây là Kim tiên nha.

Kim tiên trong Vô Tận đại lục là cường giả một phương, xoay tay đã có thể lấy được mạng người.

Hai người Thu Trảm Ngư lang bạt Vô Tận đại lục đã dài như vậy, nhưng chưa từng thấy cường giả Kim tiên cảnh nào.

Hơn nữa, Kim tiên cảnh cũng chia ra dăm bảy loại, không phải tất cả Kim tiên đều cường hãn giống nhau.

Có cường giả Kim tiên thực lực cường đại, dù tu vi ngang nhau nhưng có thể chém giết bốn năm Kim tiên khác, Ma tôn là một trong những Kim tiên cường đại như thế.

- Còn làm sao nữa, đương nhiên chém giết hẵn rồi, nếu để một cường giả Kim tiên ghi nhớ, đó là một chuyện rất rất xấu.

Lâm Phàm cười nói.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm lập tức gật đầu, đại ca nói rất đúng, nếu bị một cường giả Kim tiên ghi nhớ, sau này ngủ cũng không yên giấc.

- Tên này đáng vẻ quá yêu dị nha, còn xinh đẹp hơn phụ nữ nữa, thật không chịu được mà.

Thu Trảm Ngư ước ao, ghen tỵ lên tiếng.

- Người có thể lên đó đập hẵn mấy cái được mà.

Lâm Phàm nói.

Thu Trảm Ngư nghe thế thì hơi sợ, dù gì cũng là cường giả Kim tiên, nếu đi lên đập mấy cái khiến người ta tỉnh lại, vậy thì xong đời rồi.

- Sợ cái gì.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, sau đó vung nắm đấm, oanh kích không ngừng lên mặt Ma tôn, trong miệng hãn còn phát ra âm thanh hùng hổ.

- Thực lực đã mạnh, chân lại còn dài như thế, bị đánh là đáng.

Sau khi đánh xong, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác này thật sự quá thoải mái.

Bắc Đẩu Bạo Huyết Quyền không giống quyền như pháp bình thường, chỉ cần mấy quyền nện xuống, đã đánh cho mặt mũi Ma tôn sưng vù.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm nhìn hình ảnh trước mắt, nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ đại ca thật bá đạo.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn hư không, lúc này, hư không cực kỳ yên tĩnh.

Bây giờ, Ma tôn đã nằm dưới chân, trước tiên cố gắng vơ vét một hồi, sau đó giết hắc, hắc cũng cực kỳ hiếu kỳ, không biết có thể tăng thêm bao nhiêu kinh nghiệm.

Lâm Phàm thật rất muốn biết ngay bây giờ.

- Quang Bất Lưu Thu.

Chiêu này cũng là thần kỹ của Lâm Phàm, ngón tay hắc hơi động, y phục trên người Ma tôn bị lột sạch hoàn toàn.

Một chiếc nhẫn trữ vật rơi vào tay Lâm Phàm, hắc trực tiếp mở nó ra.

Xì xì!

Một đạo ánh sáng bén nhọn từ nhẫn trữ vật lóe lên, chém giết hướng về Lâm Phàm.

Lâm Phàm sửng sò, đột nhiên tránh ra, trong lòng ngưng lại, Ma tôn này dĩ nhiên âm hiểm như thế, còn có hậu chiêu trong nhẫn trữ vật.

Nhưng chuyện để Lâm Phàm nhức đầu chính là, Ma tôn này dĩ nhiên bày đại trận trong nhẫn trữ vật, đại trận này tuần hoàn không thôi, trong đó ẩn chứa sát cơ khủng bố.

- Ha ha, người cho rằng dựa vào cái này đã có thể ngăn cản tiểu gia bó tay sao? Người đang nằm mơ.

Lâm Phàm trực tiếp ném nhẫn trữ vật vào Thiên Địa Dung Lô.

Sau đó, hắn khống chế Thiên Địa Dung Lô luyện hóa hóa, dưới lực lượng luyện hoá của Thiên Địa Dung Lô, trận pháp kia tan vỡ trong nháy mắt, bảo bối trong đó nhất thời tung bay trong Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn một chút, phát hiện không ít thứ tốt.

Đặc biệt, trong nhẫn trữ vật dĩ nhiên có một linh mạch, linh mạch kia như một con Cự Long, không ngừng lăn lộn tỏa ra linh khí bàng bạc trong Thiên Địa Dung Lô.

Luyện hóa!

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, mạnh mẽ luyện hoá nó, trong này có không ít linh thảo, nhưng không có tiên thảo, mặc kệ bên trong có vật gì, hắn cũng trực tiếp luyện hóa chúng thành năng lượng hết.

Nhất Niệm Thành Đan!

Đan hỏa sôi trào, bao vây toàn bộ đồ của Ma tôn.

Cũng không lâu lắm, một hạt đan dược được luyện thành, sau đó phiêu phù trong Thiên Địa Dung Lô.

“Keng, chúc mừng luyện chế Thành Tiên Đan.”

Lâm Phàm ném tiên đan vào miệng, sau đó nhai ngấu nghiến.

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường ba trăm triệu...”

“Keng, chúc mừng tu vi tăng lên.”

“Tu vi: Chân Tiên cảnh trung kỳ.”

Không sai, không sai, viên thuốc này thăng cho mình một cái tiểu cấp bậc.

Suy nghĩ một chút cũng phải, đây là do dùng toàn bộ linh thảo của Ma tôn luyện chế thành đan, kinh nghiệm trong này mới hùng hậu như vậy.

Nếu là người bình thường, khi phục dụng đan dược này, kết quả chỉ có một, hoàn toàn bạo thể mà chết, dược lực nhiều như thế, người bình thường sẽ không chịu nổi.

Ngoại trừ Lâm Phàm, nắm giữ hệ thống, nên có thể chuyển hóa trực tiếp đan dược thành kinh nghiệm, còn lại không ai có thể dùng.

Thời khắc này, Lâm Phàm chuyển ánh mắt nhìn về Ma tôn đang nằm dưới đất, khóe miệng nở một nụ cười.

- Khà khà!

Nụ cười bí ẩn phát ra từ miệng Lâm Phàm, e rằng Ma tôn sẽ không bao giờ nghĩ tới, mình sẽ có kết quả như hôm nay.

Mà hai người Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm nghe được thanh âm này, run rẩy cả người một cái, bọn họ cảm giác đại ca có gì đó rất kinh khủng, hai người cũng cảm thấy đáng thương cho Ma tôn lúc này, hẳn đã trở thành là một tên Ma tôn bi ai nhất trên đời.

Ngay lúc này, Lâm Phàm lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, khoa chân múa tay vài cái.

- Đại ca đang làm gì vậy?

Thu Trảm Ngư hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu.

- Ta đang nghĩ, nên chém nơi nào trước.

- Đại ca cái này còn phải cân nhắc sao? Một búa xuống chém chết hẳn là được, cần chi nghĩ nhiều?

Thu Trảm Ngự không hiểu hỏi.

- Người không hiểu, chém người phải chú trọng lực đạo, cũng như vị trí, nếu như chém quá mạnh, máu tươi sẽ phun đầy người, nếu như chém không mạnh, khẳng định đối phương sẽ không chết, nên vị trí này rất trọng yếu.

Lâm Phàm hoa trương giảng giải.

Hai người Thu Trảm Ngự gật gật đầu, hoá ra như vậy.

- Không nghĩ tới, việc chém người cũng cần hiểu biết như vậy.

- Tự nhiên.

Lâm Phàm cười cợt.

Lúc này, Ma tôn như muốn tỉnh lại, nhưng Lâm Phàm sao để chuyện đó xảy ra, hắt lại cho Ma tôn ăn một viên gạch vào đầu, đập cho hắt ngất thêm lần nữa.

- Ha ha, Ma tôn, người đi chết đi.

Lâm Phàm giờ ra một búa chém về hướng Ma tôn.

Một búa ẩn chứa uy lực phi phàm, lực lượng của nó xuyên qua phòng ngự trên người Ma tôn.

Ầm!

Thân thể Ma tôn đột nhiên nổ tung.

Pháp tắc Kim tiên bị phá nát, tình cảnh này để Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm kinh ngạc.

Bọn họ biết pháp tắc là tồn tại kiên cố nhất, nhưng bây giờ, đại ca chỉ dùng một búa đã chém nó vỡ, trình độ bậc này, thật quá kinh khủng, điều này khiến người ta không dám tưởng tượng ừ.

Khủng bố, thật sự quá khủng bố.

Lúc này, tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên.

Lâm Phàm mừng như điên.

“Keng, chúc mừng chém giết cường giả Kim tiên đại viên mãn.”

“Keng, kinh nghiệm tăng cường...”

“Keng, tu vi thăng cấp.”

Chân Tiên cảnh hậu kỳ!

Chân Tiên cảnh đại viên mãn!

Huyền tiên sơ kỳ!

Huyền tiên trung kỳ!

...

Huyền tiên hậu kỳ!

Huyền tiên đại viên mãn!

- Cmn...

Lâm Phàm đã hoàn toàn trợn mắt ngoác mồm, giờ ạ, kinh cmn khủng quá đi, mình tăng cấp giống như ngồi tên lửa thế, hí hí.

Một lần lướt qua hơn một cấp bậc lớn, cuộc sống sao trở nên dễ dàng quá vậy.

Chẳng bao lâu nữa, mình có thể một bước phi thiên, trực tiếp đánh ngã toàn trường, hehe.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 971: Thương Hội

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nếu như trước kia, pháp lực trong cơ thể là một dòng suối nhỏ, bây giờ nó đã trở thành một vùng biển rộng mênh mông.

Cảnh giới tăng lên, thực lực Lâm Phàm tăng nhanh như gió, có thể nói một bước lên trời.

Nếu để mọi người trong Thiên Địa Tông biết, tên này mới ra ngoài lịch lãm, gặp may đúng dịp, giết chết một cường giả Kim tiên cảnh, sau đó thu được vô số kinh nghiệm, thực lực tăng lên tới Huyền tiên đại viên mãn, chắc sẽ bị hù chết quá.

Chỉ kém một bước đã có thể tiến vào cảnh giới Kim tiên.

Cảnh giới Kim Tiên trong truyền thuyết, năng lực quỷ thần khó lường, nếu như không tự mình tiến nhập cảnh giới này, sẽ không thể trải nghiệm chỗ huyền diệu của nó.

Hiện giờ, khoảng cách để Lâm Phàm chạm đến Kim Tiên cảnh, chỉ còn kém một bước mà thôi.

Nếu bây giờ lại tới một tên Kim Tiên cảnh cường giả nữa, kinh nghiệm của hắn chắc chắn sẽ đẩy Lâm Phàm thêm một đại cảnh giới nữa.

Nhưng những cường giả có tu vi đạt đến Kim Tiên cảnh không phải thứ dễ trêu vào.

Lâm Phàm vẫn rất may mắn khi gặp Ma tôn đang bị thương nặng, thực lực suy yếu đến mức một phần trăm cũng không xuất ra được.

Nếu như gặp phải một cường giả Kim tiên hoàn hảo, hẳn chắc chắn sẽ bị đối thương thông nát ass.

- Lão ca, thực lực của người...

Thu Trảm Ngự trợn mắt ngoác mồm nhìn Lâm Phàm, tu vi hẳn tuy không cao nhưng một chút kiến thức vẫn phải có.

Hắn rõ ràng cảm nhận được khí tức đại ca sinh ra biến hoá to lớn, càng thêm khủng bố hơn so với trước kia.

- Thực lực ta tăng lên thôi, không có gì ngạc nhiên.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Lâm Phàm chả thấy gì không ổn, nhưng lời nói của hắn truyền đến tai Thu Trảm Ngự, làm tiểu đệ mới nhận của hắn khiếp sợ vạn phần, thực lực tăng lên?

Chuyện này là thế quái nào vậy, giết một cường giả là được tăng cảnh giới, cmn, tác giả buff quá đi.

- Quá tuyệt vời, thực lực đại ca tăng lên có nghĩa, sau này bọn ta cũng sẽ được an toàn hơn rất nhiều, ra ngoài cũng có nhiều bảo đảm hơn a.

Năm Kim Châm hưng phấn lên tiếng.

Hắn nhìn ra rồi, đi cùng với đại ca này, sẽ không bao giờ có chuyện ăn thiệt thòi.

Nội tâm hắn tràn đầy hạnh phúc.

- Được rồi, chúng ta nên đi thôi, ở đây đã không có gì để chúng ta lưu luyến nữa.

Lâm Phàm mở miệng nói.

- Đại ca, rồi giờ chúng ta nên đi đâu đây?

Thu Trảm Ngư nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, vấn đề này hỏi thật hay a, hẳn không biết hiện tại nên đi đâu nữa.

Hắn từ tông môn đi ra, chủ yếu vì tăng cao thực lực, nhưng hiện giờ, thực lực đã tăng cao, muốn tăng lên nữa, phải xem vận khí rồi.

Vận khí tốt, có thể gặp phải mấy tên cường giả, nếu không tốt, chỉ có thể gặp một đám chim nhỏ, chuột nhắt mà thôi.

Hơn nữa, mình không phải nghiện giết người, người khác và mình cũng không thù không oán, sao mình gây sự với người ta được.

Năm Kim Châm dường như nghĩ ra điều gì đó, hắn lên tiếng.

- Đúng rồi, cách nơi này tám ngàn dặm, có một thành trì, nơi đó rất náo nhiệt, không bằng chúng ta tới đó xem thử đi.

Lâm Phàm nghe thế cũng có một chút hứng thú, nói.

- Được, vậy chúng ta tới đó xem thử.

- Đi.

Lâm Phàm mang theo hai người xẹt qua hư không, đi về hướng Năm Kim Châm đã nói.

Sau khi đám người Lâm Phàm rời đi khoảng một nén nhang, một bóng người xuất hiện trong không gian dưới địa uyên.

Khi thấy hết thấy tình cảnh trước mắt, hãn cũng trợn tròn mắt, không tin nổi chuyện đã xảy ra.

Ngón tay giữa hãn bấm bấm một chút, một ánh hào quang rơi vào bàn tay hãn.

- Ma tôn dĩ nhiên chết rồi, không biết là ai đã giết hãn đây?

...

Không biết trải qua bao lâu.

Một thành phố lọt vào tầm mắt Lâm Phàm.

- Đại ca, nơi này gọi là Hoàng Thiên Thành, trong này rất náo nhiệt đấy.

Năm Kim Châm hưng phấn nói.

- Nơi này có rất nhiều đệ tử các tông môn, đặc biệt ở đây còn có hai thương hội khổng lồ, buôn bán thông thương tới toàn bộ Vô Tận đại lục.

Thu Trảm Ngư giới thiệu.

Lâm Phàm nghe mấy cái này, cũng có chút hứng thú.

Hãn lần đầu nghe đến hai chữ thương hội ở chỗ này.

Trước đây, Huyền Hoàng Giới cũng có rất nhiều thương hội, nhưng không thể xuyên qua toàn bộ Huyền Hoàng Giới, bởi vì bọn họ không có năng lực này.

Còn ở Cổ Thánh Giới, thương hội lại càng không thể, vì có Cổ Tộc chính đang kiểm soát, làm gì có ai dám gây dựng thương hội.

- Hai thương hội này có lai lịch thế nào?

Lâm Phàm hỏi.

- Một nhà là thương hội Quân Bảo Hiên còn một nhà khác là thương hội Thần Vận Thiên, nghe nói phía sau hai thương hội này đều có chỗ dựa rất lớn, người bình thường không dám trêu vào.

Thu Trảm Ngự trả lời.

- Há, vậy chúng ta đi thăm hỏi một chút.

Lâm Phàm nghe thấy thế, nhất thời vui vẻ, hẳn thích nhất chính là những thế lực có năng lực như thế.

Nếu như người ta giao hảo, vậy coi như Lâm Phàm xui xẻo.

Nếu có cừu hận với hắn, hắn sẽ được thoải mái ra oai, chơi các chiêu trò rồi.

Vừa xuống mặt đất, ba người Lâm Phàm cũng không gây nên sự chú ý của người nào, dù sao xung quanh cũng không có thiếu võ giả.

Những võ giả này, có đệ tử các tông môn, cũng có tán tu.

Giữa hai loại người này, nhìn một chút sẽ phân biệt được họ thuộc loại nào.

Khi bọn người Lâm Phàm đi vào cửa thành, cửa đó không có ai trông coi, bởi vì bên trong Hoàng Thiên Thành, không có người dám gây chuyện, đây có hai đại thương hội, nên không ai dám làm càn, hai thương hội này có thực lực rất mạnh mẽ, có vô số cường giả, càng không cần phải nói đến chỗ dựa ẩn dấu sau lưng.

Nghe Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm kể, chắc đã từng có cường giả Kim tiên gây sự trong Hoàng Thiên Thành, cuối cùng vô duyên vô cớ biến mất không còn tăm hơi.

Sau đó, có người phát hiện cường giả Kim tiên kia bị người ta phế bỏ một thân tu vi, trở thành một người bình thường đến không thể bình thường hơn, làm ăn may trong Hoàng Thiên Thành.

Cũng bởi vì chuyện này, nên mọi người biết, trong Hoàng Thiên Thành tuyệt đối đừng gây sự, bằng không ai cũng không thể cứu được người.

Lâm Phàm nghe xong, trong lòng cũng ngưng lại, có thể phế bỏ một cường giả Kim tiên, người này không thể coi thường được.

Chỉ cần đạt đến Kim Tiên cảnh, sẽ có thêm vô số thủ đoạn bảo mệnh, coi như đánh không lại, cũng có rất nhiều thủ đoạn chạy trốn khỏi đối phương. Mà cái tên Kim tiên kia lại không chạy thoát, thế cũng tự hiểu người mà hắn gặp như thế nào rồi, chỉ bốn từ cực kỳ cường hãn.

Mặc kệ chuyện này có phải thật hay không, nhưng nó làm Lâm Phàm càng cảm thấy hứng thú.

Cất bước trên đường phố, nhìn cảnh náo nhiệt của Hoàng Thiên Thành, cũng khiến Lâm Phàm rất thoải mái.

Vô số võ giả đi lại, ở đây cũng không thiếu người bình thường không có tu vi, quả thật là một khối bảo địa.

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Phàm rất vui, người khác cho rằng những đan dược trên người mình là nghịch thiên đan, không biết mình bán hết chúng ra ngoài, sẽ kiếm được bao nhiêu, điều này để Lâm Phàm rất hiếu kỳ.

- Đi, chúng ta đi thương hội Thần Vận Thiên để bán ít đồ đi.

Lâm Phàm lên tiếng.

- Được!

Hai người Thu Trảm Ngư hưng phấn, bọn họ tới nơi này đã nhiều lần rồi, cực kì quen thuộc nơi đây.

...

Rất nhanh, bọn họ đến được cửa hàng của thương hội Thần Vận Thiên.

- Đại ca, nơi này chính là Thần Vận Thiên.

Thu Trảm Ngư chỉ vào một toà kiến trúc to lớn nói.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn, Thần Vận Thiên quả nhiên không phải thương hội bình thường, người trong toà kiến trúc này đều là cường giả Chân Tiên cảnh.

Những người này nếu đặt trong tông môn, cũng được coi là nhân vật cấp cao rồi.

Nhưng trong Thần Vận Thiên thương hội, họ chỉ là một người làm công mà thôi.

Thời điểm đám người Lâm Phàm bước vào cửa hàng, một người đàn ông trung niên tiến lên trước hỏi thăm.

- Xin hỏi, ba vị có nhu cầu gì?

Nam tử ôn tồn lễ độ, không nhìn ra hắc có cái gì bất phàm, nhưng nếu xem thường hắc, người hoàn toàn sai lầm rồi.

Thực lực người trước mắt này cực kỳ bất phàm.

Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

- Há, nghe nói thương hội Thần Vận Thiên có năng lực rất mạnh, mà ta vừa vặn có một ít đan dược cần bán.

Lâm Phàm nói rằng.

Nam tử vừa nghe thế, nở nụ cười nói.

- Ba vị mời, bất kể đan dược gì, Thần Vận Thiên thương hội chúng ta cũng có thể mua bán, coi như tuyệt phẩm tiên đan, Thần Vận Thiên cũng

có năng lực cho ba vị một cái giá vừa ý.

Lâm Phàm cười nhạt, nam tử này nói chuyện cũng khoa trương quá chứ.

Tuyệt phẩm tiên đan không phải chuyện nhỏ, một viên sẽ làm người ta phi thăng thành tiên.

Nhưng muốn luyện chế tuyệt phẩm tiên đan, lại thật không đơn giản.

Coi như Ma tôn có một cây tiên thảo cũng không có khả năng luyện chế ra tuyệt phẩm tiên đan được.

Một viên tuyệt phẩm tiên đan, cần tài liệu vô cùng kinh khủng.

Hơn nữa, tỷ lệ luyện chế thành công cũng rất thấp, nếu như thất bại, đó sẽ là tổn thất vô cùng nặng nề.

Bởi vậy, đừng nói tuyệt phẩm tiên đan khó cầu, coi như cao cấp tiên đan cũng có vô số người liều mạng cướp đoạt rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 972: Bán Đan Dược

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bốn người ngồi xuống bàn nói chuyện mua bán, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm ngồi bên cạnh Lâm Phàm nhìn ngang ngó dọc, có chút ngạc nhiên, bọn họ vẫn chưa tới Thần Vận Thiên thương hội lần nào, những lần họ đi ngang qua Hoàng Thiên Thành, cũng chỉ nhìn một chút thôi.

Tuy bọn họ dùng Thiên La Địa Vĩ cướp không ít người, nhưng toàn những người có thực lực bình thường thôi, đồ đặc cướp được không có nhiều đồ tốt, hơn nữa họ cũng không dám lấy ra bán, sợ bị lộ hành tung.

Ai biết có bị người khác phát hiện hay không, nếu như bị phát hiện, lúc đó bọn họ sẽ gặp bi kịch a. Bởi vậy, chỉ cần có đan dược, họ sẽ chia nhau rồi phục dụng luôn.

Nếu như thứ khác, có thể sử dụng thì dùng, nếu không thể liền cắt trên người, chưa từng bán ra ngoài.

- Không biết ba vị cần bán gì?

Nam tử kia cười hỏi.

Ba người này, hai người trong đó hẳn có thể nhìn thấu, còn Lâm Phàm, hẳn lại không nhìn ra thứ gì, trong lòng bắt đầu ngưng lại, vì hẳn biết nam tử trước mắt này không đơn giản, trong ba người này, nam tử trẻ tuổi kia hẳn là đầu lĩnh.

Tu vi của mình hiện tại là Chân Tiên cảnh, những người mình nhìn không thấu, chỉ có thể là tồn tại trên Chân Tiên cảnh.

- Chúng ta muốn bán một viên đan dược, có thể trong nháy mắt khôi phục pháp lực.

Lâm Phàm nói rằng.

Nam Dương Tử vừa nghe thế, trong lòng có chút thất vọng, đan dược khôi phục pháp lực ở đây không thiếu, nhưng có thể trong chớp mắt này lại để nam tử sững sờ, không dám tin.

Đan dược có thể khôi phục pháp lực trong nháy mắt, chẳng lẽ tiên đan hay sao.

Lâm Phàm cười nhạt, sau đó không nói thêm gì mà lấy ra một viên Hồn Nguyên Pháp Đan, đặt trên bàn.

Nam Dương Tử nhìn viên đan dược trên mặt bàn, khẽ cau mày, đây không phải tiên đan, trên mặt bất kỳ tiên đan nào cũng đều có tiên đạo pháp tắc, cho dù Hạ phẩm tiên đan thì ở bề ngoài đan dược cũng có một đạo hoa văn pháp tắc, còn viên đan dược trước mắt này không có tiên đạo pháp tắc, xem ra nó cũng chỉ là một đan dược cực kỳ bình thường, không nhìn ra nó có chỗ khác thường nào cả.

- Chuyện này...

Nam Dương Tử có thể trở thành chủ quản một cửa hàng của Thần Vận Thiên thương hội, tự nhiên có ánh mắt nhìn hàng, viên thuốc này mặc dù không có tiên đạo pháp tắc nhưng khí tức tản ra lại không bình thường chút nào.

Đan lực rất nồng nặc, một số loại đan dược khác không thể so sánh với nó được.

- Xin thứ cho ta mắt mũi vụng về, đan dược này ta xem không thấy có gì thần kỳ cả.

Nam Dương Tử lên tiếng.

Hắn đã thấy qua vô số đan dược, cho dù tuyệt phẩm tiên đan hẳn cũng có thể nhìn ra một chút nguyên cớ, nhưng hắn lại không nhìn ra viên đan dược trước mắt này có bất kỳ điều gì không bình thường.

Lâm Phàm cười nhạt, sau đó nắm vai Thu Trảm Ngự.

- Đại ca, người làm gì vậy?

Thu Trảm Ngự sửng sờ, không biết đại ca đang muốn làm gì?

Nam Dương Tử cũng hơi kinh ngạc, không biết đối phương có ý gì.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm mạnh mẽ vận chuyển pháp lực, đánh tan toàn bộ pháp lực trong cơ thể Thu Trảm Ngự.

Thực lực Lâm Phàm mạnh mẽ hơn Thu Trảm Ngự rất nhiều, việc đánh tan pháp lực toàn thân của hắn cũng là chuyện dễ dàng.

- Nuốt viên thuốc này đi.

Thu Trảm Ngự còn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng đại ca đã lên tiếng, hắn tự nhiên không có chút do dự, cầm đan dược bỏ vào miệng.

Nam Dương Tử nhìn Thu Trảm Ngự, trên mặt cũng lộ vẻ khiếp sợ, hắn biết người trước mắt này đã bị đánh tan pháp lực, hoặc có thể nói là pháp lực hắn đã tiêu hao hết.

- Hồn Nguyên Pháp Đan này tuy không phải tiên đan, nhưng nó có hiệu quả mà tiên đan không thể có.

Lâm Phàm nói tiếp.

Sau khi Thu Trảm Ngự phục dụng đan dược, pháp lực đã tiêu hết khôi phục lại như cũ trong nháy mắt.

Nam Dương Tử thấy cảnh này, bị dọa chấn kinh.

- Sao có thể...

- Làm sao? Người cho rằng đan dược này có giá trị như thế nào?

Lâm Phàm cười hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Nam Dương Tử không tiện mở miệng, tuy pháp lực Thu Trảm Ngự thật sự khôi phục, nhưng loại đan dược này nếu không tự mình dùng một lần, thật sự khiến người ta khó tin được.

- Bất kỳ cảnh giới nào, pháp lực cũng đều có thể khôi phục trong nháy mắt sao?

Nam Dương Tử hỏi.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười to.

- Người nói nó có khả năng này không? Nếu như bất kỳ cảnh giới nào cũng đều có thể khôi phục pháp lực trong nháy mắt, hiện tại ta cũng không ngồi ở đây nói chuyện với người rồi.

Thời khắc này, Nam Dương Tử cũng cảm giác lời mình hỏi có chút ngao ngáo.

Nếu như pháp lực bất kỳ cảnh giới nào cũng có thể khôi phục ngay lập tức, vậy đan dược này thật sự quá kinh khủng rồi.

- Chân Tiên cảnh trở xuống, trong nháy mắt khôi phục.

- Chân Tiên cảnh có thể khôi phục năm phần mười.
- Huyền tiên có thể khôi phục ba phần mười, còn cao hơn nữa liền vô dụng.

Nam Dương Tử nhìn Lâm Phàm nói.

- Các hạ có bao nhiêu?

Lâm Phàm dựng thẳng một ngón tay.

- Một trăm viên.

Những đan dược này Lâm Phàm tự mình luyện chế, nhưng không có chỗ dùng, vẫn để trong túi trữ vật.

Nam Dương Tử nghe được số lượng này, thì nhất thời đứng lên nói.

- Làm phiền ba vị chờ một chút, loại chuyện này ta không thể làm chủ.

- Được.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Lúc Nam Dương Tử rời đi, cố ý sai người đưa ba người Lâm Phàm an bài trong một gian phòng khác sang trọng hơn.

Cũng không lâu lắm, Nam Dương Tử lại mang theo một ông già lại đây.

Ông lão kia có tu vi Huyền tiên, thời điểm thấy Lâm Phàm, trong mắt cũng loé tinh quang, lão dĩ nhiên cũng không nhìn thấu tu vi Lâm Phàm.

- Vị này chính là chủ quỹ của Thần Vận Thiên thương hội.

Nam Dương Tử giới thiệu.

Lâm Phàm gật đầu.

- Tốt lắm, có thể nói một chút về giá tiền không?

Ông lão lại gần, ôm quyền, sau đó mở miệng nói.

- Làm phiền ba vị cấp cho lão một viên đan dược, để ta thử một chút có được không? Nếu quả thật có chút hiệu quả, như vậy, hai viên tiêu hao này đều tính lên thương hội Thần Vận Thiên đi.

Lâm Phàm lấy ra một viên đan dược ném cho lão.

Lão giả cầm đan dược, cẩn thận nhìn một chút, nhưng không nhìn ra trong đó có dị dạng gì, tuy lai lịch ba người này không rõ, nhưng hẳn tin tưởng không ai dám làm càn trong Hoàng Thiên Thành.

Lúc này, thân thể ông lão run lên, tản đi ba phần mười pháp lực, sau đó nuốt đan dược vào trong bụng.

Trong chớp mắt, sắc mặt lão đột nhiên biến đổi, sau đó kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

- Dĩ nhiên có thể khôi phục ba tầng pháp lực.

Ông lão thở dài nói.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười

- Nếu đã thí nghiệm qua, vậy ra giá đi.

Ông lão trầm tư một chút nói.

- Loại đan dược này mặc dù không có tiên đạo pháp tắc nhưng hiệu dụng của nó có thể so với Hạ phẩm tiên đan.

Lâm Phàm tự nhiên biết chỗ quý giá của Hồn Nguyên Pháp Đan là việc khôi phục pháp lực trong nháy mắt.

Nhưng Hồn Nguyên Pháp Đan này có một tai hại, cảnh giới càng cao, hiệu quả lại càng kém.

Đặc biệt, đối với cường giả Kim Tiên cảnh, một chút tác dụng cũng không có.

Nguyên nhân chủ yếu trong này là do linh thảo không đủ tốt, nếu như linh thảo đầy đủ, hoặc tiên thảo, xem như cường giả Kim Tiên hay thậm chí trên Kim Tiên, cũng có thể khôi phục pháp lực trong nháy mắt.

- Mười vạn Tiên tinh một viên, đây là giá tiền lớn nhất Thần Vận Thiên thương hội có thể đưa ra.

Ông lão nói rằng.

Tiên tinh tiền thông dụng trên Vô Tận đại lục, muốn có được Tiên tinh, nhất định phải tìm tới tiên mạch mới có.

Nhưng tiên mạch lại bị mấy thế lực lớn khống chế, ngày đêm đào móc.

Trong Tiên tinh, ẩn chứa tiên lực, có thể cung cấp cho việc tu luyện, đồng thời còn có thể xuống đại trận và vô số tác dụng khác nữa.

Coi như Hạ phẩm tiên đan, có thể khôi phục pháp lực của Thiên Địa Tông, Thần Vận Thiên thương hội cũng chỉ trả chín mươi ngàn Tiên tinh một viên thôi.

Hiển nhiên, đan dược của Lâm Phàm đắt hơn so với tiên đan kia rất nhiều.

- Tốt, không thành vấn đề, hể nhưng ở đây ta còn có một loại đan dược thể trân quý hơn nhiều so với Hồn Nguyên Pháp Đan, không biết Thần Vận Thiên thương hội có thể cho ta một cái giá vừa ý hay không?

Lâm Phàm cười nói.

Hiện tại, đàn được trân quý nhất hẳn có thể luyện chế chính là Ly Văn Đàn.

Đàn được này nói thật ra còn trân quý hơn rất nhiều so với Hồn Nguyên Pháp Đàn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 973: Phát Tài

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nghe Lâm Phàm nói thế, lão giả càng kinh ngạc, đồng thời càng thêm mong đợi.

Hỗn Nguyên Pháp Đan đã đủ khiến người ta chấn kinh, không ngờ đối phương còn có đan dược càng trân quý hơn nữa, chuyện này để hẳn chờ mong.

Nam Dương Tử đứng một bên nhìn đánh giá, tuy Hỗn Nguyên Pháp Đan không có tác dụng đối với cường giả Kim Tiên cảnh trở lên, nhưng khách hàng chính của thương hội bây giờ vẫn là những cường giả Kim Tiên cảnh trở xuống.

Nếu chỉ vền vẹn một viên, không thể tạo được động tĩnh gì lớn, nhưng chia một trăm viên đan dược này làm mười phần, thậm chí hai mươi phần, sau đó đấu giá, có thể tạo ra một hồi náo động rồi.

Mặc dù sẽ có vài tán tu không đủ tiền mua, nhưng Thần Vận Thiên thương hội vẫn luôn đặt mục tiêu vào những gia tộc quyền quý, đệ tử các tông môn hoặc những tên nhà giàu mới nổi.

Tu vi bọn họ không cao nhưng tuyệt đối không thiếu Tiên tinh.

Lão giả đi cùng Nam Dương Tử vẫn rất chăm chú mong chờ nhìn Lâm Phàm lấy Ly Văn Đan ra.

Bởi vì trước có Hỗn Nguyên Pháp Đan làm ví dụ, hai người tự nhiên không dám xem thường, dù cho đan dược này vẫn không có tiên đạo pháp tắc, nhưng theo bọn họ thấy, hiệu quả của đan dược này khẳng định bất phàm.

- Đan dược này có diệu dụng gì?

Lão giả mở miệng hỏi.

Không phải bọn hắn kém cỏi mà bọn họ thật sự nhìn không thấu, bọn họ không biết những đan dược này rốt cuộc do ai luyện chế, nhưng hiệu quả của nó thực sự quá kinh thiên.

Lấy tu vi của bọn họ cũng không nhìn thấu trong đan dược này có bí mật gì, thì ai có thể nhìn thấu đây?

Hai người Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm tự hào nở nụ cười, đặc biệt khi bọn họ thấy hai người kia tỏ ra bức thiết đến phát cuồng, càng làm bọn họ hưng phấn.

Đây chính là đại ca bọn họ nhận thức, đại ca thật sự quá trâu bò rồi, lấy ra đan dược cũng khiến người khác xem không hiểu đây là đan dược gì, thử hỏi người ta có tức giận hay không chứ.

Nhưng bọn hắn lại không biết, nếu nói công hiệu của đan dược này ra ngoài, lại có chút phiền phức.

- Năm Kim Châm nằm xuống.

Lâm Phàm mở miệng ra lệnh.

- Đại ca, làm gì vậy?

Năm Kim Châm không rõ.

- Năm sắp trên bàn là được.

Lâm Phàm nói tiếp.

Năm Kim Châm không biết đại ca có ý gì, nhưng hẳn biết đại ca chắc chắn sẽ không hại mình, sau đó ngoan ngoãn năm sắp trên bàn, ngừng đầu hỏi.

- Đại ca, tư thế như này được chưa?

- Ừm được rồi, đợi lát nữa, người thử đan dược này để hai vị kia mở mang tầm mắt một chút.

Lâm Phàm nói.

- Biết rồi, đại ca, nhưng đan dược này, làm sao thử đây?

Năm Kim Châm nghi ngờ hỏi, nhưng sau đó hẳn đã thấy rõ ràng, đại ca đang muốn lấy mạng của hẳn mà.

Xì xì!

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay Lâm Phàm xuất hiện một chuỗi lợi kiếm, sau đó hẳn dùng chuỗi kiếm kia đâm xuyên thân thể Năm Kim Châm.

- Đại ca, chuyện này...

Năm Kim Châm sửng sờ, nghi hoặc hỏi.

Thu Trảm Ngư cũng bị dọa hết hồn, nhưng nội tâm hẳn vẫn nghĩ đại ca không thể vô duyên vô cớ ra tay, nhất định vì đan dược này cần phải làm như vậy mới thử được.

Lão giả đi cùng Nam Dương Tử thấy một màn trước mắt, cũng sợ ngây người.

Bọn họ không phải đồng bọn sao, giờ sao muốn giết nhau rồi.

Lâm Phàm nhét đan dược kia vào miệng Năm Kim Châm.

- Các người có thể xem qua đan dược này, tên nó là Ly Vãn Đan, có thể khôi phục thương thế trong nháy mắt.

Lâm Phàm mở miệng giới thiệu.

Khi hắn vừa nói xong, Năm Kim Châm vốn bị thương rất nặng lại đột nhiên đứng lên, cẩn thận vỗ vỗ thân thể của mình, mặt lộ vẻ kinh dị.

-Ồ, không còn đau chút nào, hơn nữa, vết thương cũng không có.

Năm Kim Châm chấn kinh.

Thu Trảm Ngư cũng chấn kinh theo.

Toàn hiện trường, duy nhất chỉ có Lâm Phàm vẫn bình chân như vại mà thôi.

Lâm Phàm rất hài lòng gật gật đầu, xem ra, thu hai tên tiểu đệ cũng không phải không có lợi.

Chí ít, cũng có người thí nghiệm thuốc.

Lão giả càng chấn kinh, kiến thức bọn họ rất rộng nhưng giờ khắc này, họ cũng bị loại đan dược này dọa sợ.

Trong nháy mắt! Lại khôi phục trong nháy mắt.

Sao có thể có chuyện đó, đan dược kia đến cùng có cái gì, lại có thể khiến người ta khôi phục thương thế trong nháy mắt thế kia a.

Cho dù tiên đan cũng không có khả năng như vậy.

Trừ phi là tuyệt phẩm tiên đan, quý thần khó lường kia, mới có khả năng này.

Nhưng tuyệt phẩm tiên đan chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy được.

Lão kinh hãi, sau đó nhìn Lâm Phàm mở miệng nói.

- Ly Vẫn Đan này có thể trị cho Kim tiên hay không?

Lâm Phàm cười nhạt nói.

- Bên dưới Huyền tiên, trong nháy mắt có thể khôi phục, còn Huyền tiên cần bốn viênm Kim tiên dùng cũng có hữu dụng nhưng cần ngàn viên trở lên.

Khiếp sợ!

Giờ khắc này, hai người Nam Dương Tử đều kinh hãi.

Khủng bố, thật sự quá kinh khủng rồi.

Kim tiên cần ngàn viên, tuy rằng cần rất nhiều, nhưng ít ra cũng có hữu dụng.

Đây quả thực là thần đan mà.

- Ra giá đi, đan dược này ta cũng có trăm viên, loại đan dược có thể xoay chuyển sinh tử này, không phải Hồn Nguyên Pháp Đan có thể sánh được.

Lâm Phàm mở miệng nói.

Nếu như giá cả quá thấp, hắn cũng chả muốn bán ra ngoài đâu.

Hắn trở về bán cho tông môn cũng được, nhưng hiện tại đang ra ngoài lịch lãm, tự nhiên hắn muốn có được lợi nhuận tốt nhất.

Lâm Phàm lấy đan dược ra, cũng không sợ bị người ta nhìn chăm chăm, nếu có ai để mắt tới, cầu còn không được nữa à.

Kim tiên hân cũng có thể đánh chết, còn có thể ai mà hân không thể giết đây?

Lúc này, lão giả trở nên trầm mặc

- Làm phiền các vị chờ một chút, ta cần phải đi xin phép một chút.

- Được, nhưng làm ơn nhanh một chút.

- Cố gắng chiêu đãi quý khách.

Lão giả phân phó Nam Dương Tử.

Sau khi lão rời đi, Lâm Phàm liền ngồi trong phòng chậm rãi chờ, cũng không lâu lắm, lão vội vàng trở về.

- Làm sao?

Lâm Phàm hỏi.

Ông lão mở miệng.

- Một viên năm trăm ngàn Tiên tinh.

- Thành giao.

Lâm Phàm không chút do dự trả lời.

- Tiền trao cháo múc.

- Tốt, Thần Vận Thiên thương hội chúng ta có thể đứng sừng sững mấy chục ngàn năm, chữ tín vẫn luôn đứng đầu.

Ông lão lên tiếng.

Hết thảy mọi chuyện đều được chuẩn bị kỹ càng.

Ông lão vung tay, 60 triệu Tiên tinh lập tức hòa làm một thể, hóa thành sáu cái tiên mạch loại nhỏ bay đến chỗ Lâm Phàm.

Những tiên mạch này giống như Cự Long, toàn bộ chúng đều do tiên khí nồng nặc ngưng tụ thành.

Lâm Phàm rất thỏa mãn với lần giao dịch này, hắn chia cho hai người Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm một chút, còn lại hắn giữ toàn bộ.

Được ca phân phát, hai người Thu Trảm Ngư cùng Năm Kim Châm sững đến phát rồ.

- Xin hỏi sau này có thể trường kỳ cung cấp những loại đan dược kia không?

Ông lão hỏi.

Lâm Phàm lắc lắc đầu.

- Đan dược này có chút khó luyện, nhưng nếu sau này ta luyện chế thành công, ta có thể ưu tiên bán ra cho các người.

Lão giả cười rồi nói.

- Các vị có cần mua một vài thứ hay không? Thần Vận Thiên thương hội cái gì cũng có hết.

- Vậy thì nhìn một chút đi.

Lâm Phàm gật đầu, hắn cũng cũng muốn mua chút đan dược.

Dưới sự hướng dẫn của lão giả, đám người Lâm Phàm đi tới chỗ bán những vật khác.

Bày bán ở đây đều là hàng mẫu, từ thấp đến cao không thiếu thứ gì, mặt trên cũng ghi rõ số lượng thậm chí ngay cả tiên đan cũng có, tuyệt phẩm Tiên khí cũng có.

Nhưng giá cả tuyệt phẩm Tiên khí rất đắt, giá ghi trên đó không có, mà chỉ ghi giới thiệu thôi.

Giá tiền tự nhiên không thấp, phải nói giá trên trời mới đúng, cho dù Lâm Phàm hiện tại có 60 triệu Tiên tinh, cũng không mua nổi một góc nhỏ của nó, chứ đừng nghĩ tới mua cả một cái tuyệt phẩm tiên khí.

Lâm Phàm từ từ nhìn những thứ bày bán ở đây, hắn muốn mua một ít linh thảo hoặc tiên thảo.

Tiên khí gì gì đó không trọng yếu đối với Lâm Phàm lắm, những Tiên khí kia chỉ cần có đầy đủ vật liệu, hắn cũng có thể luyện chế, huống chi bảo bối tốt của hắn không ít, hắn không thiếu những thứ này.

Nhưng những linh thảo hoặc tiên thảo lại vô cùng hữu dụng với hắn, chỉ cần luyện chế một ít đan dược tốt, sau đó sử dụng, sẽ có thể tăng trưởng kinh nghiệm.

Tăng cao tu vi là chuyện mấu chốt nhất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 974: Phúc Lợi Của Tiểu Đệ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đây là một cái Hạ phẩm Tiên khí tên gọi Bát Hoang Chiến Huyết Kỳ, thời điểm đối địch, nếu triển khai nó ra, có thể nhận được uy áp của thiên quân vạn mã, coi như cao thủ Chân Tiên cảnh cũng bị hãm sâu vào trong đó, đều bị luồng uy áp tiêu trấn áp.

- Đây là tuyệt phẩm chí bảo, Thanh Thiên Bích Lam Bào, có thể chống đỡ một đòn toàn lực của Chân Tiên cảnh.

Lão giả vừa đi vừa giới thiệu các loại bảo bối cho Lâm Phàm, Thu Trảm Ngư cùng Năm Kim Châm nhìn đám bảo bối này đến hoa cả mắt, ở đây đều là bảo bối tốt nha.

Còn Lâm Phàm lại không có nhiều hứng thú lắm, những đồ chơi này hẳn cũng có thể luyện chế, nhưng luyện chế xong cũng chỉ để trang trí mà thôi, chưa bao giờ không mang ra dùng cả.

Ông lão thấy Lâm Phàm không có hứng thú với mấy thứ này, nhanh chóng mang hắn đi đến một chỗ khác.

- Ồ!

Lúc này, Lâm Phàm mới bắt đầu có hứng thú quan sát những vật trước mắt.

- Đây là một cây Hạ phẩm tiên thảo, tên Bích Lạc Hoàng Tuyền Thảo, nó sinh trưởng trong Hoàng Tuyền tử địa, nếu dùng nó luyện chế đan dược, sẽ có hiệu quả cực kỳ tốt.

Lão giả chỉ vài một cay linh thảo, giới thiệu nói.

Lâm Phàm liếc nhìn giá của nó, thấy ghi một triệu Tiên tinh, nếu người bình thường nhà cái giá này, chắc sẽ bị dọa ngây người, nhưng đối với Lâm Phàm, nó lại không đắt chút nào.

Không có luyện đan sư nào dùng tiên thảo luyện đan có thể năm chắc trăm phần trăm thành công cả, nhưng giá mua một cây tiên thảo lại rất đắt, nếu thất bại, thì đám luyện đan sư kia cũng nghèo đói giống như mắc bệnh thiếu máu mà thôi.

- Cho ta mười cây.

Lâm Phàm lên tiếng.

- Được.

Ông lão gật gật đầu.

Về sau, tiếp tục đi dạo, những thứ khác Lâm Phàm nhìn không thuận mắt, hắn chỉ chuyên môn chọn linh thảo hoặc tiên thảo thôi.

Cuối cùng, sau một hồi lòng vòng, 60 triệu Tiên tinh không còn thừa chút nào.

Nhưng Lâm Phàm rất hài lòng, hắn mua nhiều dược liệu quý hiếm, hắn lại có thể luyện chế ra không ít đan dược, hiện tại, hắn đã là huyền tiên đại viên mãn nếu như có thể đột phá đến Kim Tiên cảnh, hắn sẽ nhất phi trùng thiên trở thành chúa tể một phương.

Khi lão giả tiễn Lâm Phàm ra về, thì lập tức trở lại trong phòng.

Nam Dương Tử bước vào nói.

- Đại nhân, vừa rồi tự tiểu nhân cũng có thể chiêu đãi hãn mà, ngài hà tất phải tự mình tiếp đón vậy.

Ông lão nhìn Nam Dương Tử rồi cười nói.

- Nếu như ta không tự mình tiếp đón, làm sao biết được hãn mua thảo dược gì và mua với số lượng bao nhiêu?

- Đại nhân, thuộc hạ không hiểu?

Nam Dương Tử nghi ngờ hỏi.

- Mỗi một gốc linh dược hay tiên dược hãn mua đều được lão phu ghi nhớ trong đầu, chúng ta có thể thử nghiệm luyện chế đan dược hãn đã bán cho chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng có thể thăm dò tỉ lệ thành đan.

- Nếu Thần Vận Thiên thương hội ta có thể luyện chế loại đan dược này, thương hội Quân Bảo Hiên kia còn lấy cái để so với chúng ta?

Ông lão nói chém đinh chặt sắt.

Nam Dương Tử nghe xong, nhất thời tỉnh ngộ.

- Đại nhân cao kiến.

- Ha ha.

Ông lão cười to, tỏ vẻ rất vui.

- Vậy ngài có muốn phái người theo dõi ba người kia không?

Nam Dương Tử hỏi.

Lão giả khoát tay.

- Không cần, tu vi người kia cao hơn rất nhiều so với ta, huống hồ, họ là khách hàng lớn của ta, nếu như chộc đối phương không thích, cái mất nhiều hơn cái được.

Nếu Lâm Phàm biết lão giả này nhiệt tình chiêu đãi mình như vậy là để moi móc tìm cách thí nghiệm đan phương của hắn, hắn sẽ cười chết mất.

Luyện chế cái em gái người à.

Lâm Phàm mua những dược liệu này chủ yếu nhìn vào giá cả của nó hoặc coi nó có tác dụng với mình không, mua những dược liệu này xong, còn việc luyện chế ra đan dược gì, đến hắn còn chưa chắc chắn nữa mà, hí hí.

Nếu như không có hệ thống, coi như thực lực Lâm Phàm bây giờ cũng không có khả năng luyện chế ra loại đan dược này, cho nên mới nói, lão giả kia chờ thất bại đi.

...

- Đại ca, chúng ta mua nhiều dược liệu như vậy là muốn làm gì?

Thu Trảm Ngự hỏi.

Hắn bây giờ phục Lâm Phàm sát đất rồi, hắn cảm giác mình không nhìn lầm người.

Lão đại này thật sự quá bá rồi.

- Luyện đan.

Lâm Phàm cười nói.

Lâm Phàm không cần dùng sáu mươi triệu Tiên tinh, không bằng dùng nó mua những dược liệu đáng giá còn tốt hơn.

Tìm một nhà khách sạn ở lại, sau đó Lâm Phàm nhanh chóng cắm đầu vào việc luyện đan.

Hắn trực tiếp vứt hết đồng linh thảo cùng tiên thảo vào lò luyện đan.

Bùm bùm!

Nhất Niệm Thành Đan, trực tiếp loại bỏ tạp chất của các loại thảo dược ra ngoài.

“Keng, chúc mừng luyện đan thành công.”

Mở lò.

Từng viên đan dược trong suốt bóng bênh trong hư không.

Lâm Phàm bắt lấy những viên đan dược kia, sau đó trực tiếp nhét vào trong miệng, cảm giác giòn giòn, thật thoải mái.

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường mười triệu.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường ba mươi triệu.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường năm mươi triệu.”

...

Âm thanh hệ thống nhắc nhở nối liền không dứt, liên miên không ngừng.

Kinh nghiệm ào ào tăng lên, khiến Lâm Phàm có cảm giác như mình sắp bay lên trời.

Cảm giác này thật sự quá sung sướng.

Sáu mươi triệu Tiên tinh thật sự quá đáng giá.

- Kinh nghiệm tăng một phần mười, coi như không tệ.

Lâm Phàm rất hài lòng gật đầu, sau đó nhìn hai viên Hạ phẩm tiên đan lưu lại trong tay, sau đó đẩy cửa ra ngoài đến chỗ bọn người Thu Trảm Ngư ở phòng kế bên.

Tuy Lâm Phàm chỉ luyện chế được hai viên Hạ phẩm tiên đan, nhưng hai viên đan dược này không phải loại Hạ phẩm tiên đan bên trong Vô Tận đại lục có thể so sánh được, giữa hai loại này có chênh lệch cực kỳ lớn.

- Hai viên đan dược này, các người mỗi người một viên.

Lâm Phàm ném đan dược cho hai người Thu Trảm Ngư chia nhau.

Bây giờ, hẳn cũng coi hai người này như tiểu đệ, đương nhiên phải cho bọn họ chỗ tốt.

Thu Trảm Ngư à Năm Kim Châm nhìn viên đan dược đại ca vừa mới cho, trên mặt lộ ra thần sắc khiếp sợ.

- Tiên đan?

Bọn họ thấy bề ngoài viên đan dược có tiên đạo pháp tắc, tự nhiên biết nó là tiên đan thứ thiệt.

Hai người không dám tin nhìn Lâm Phàm, bọn họ kích động đến mức sắp khóc.

- Đại ca, người đối với chúng ta thật sự quá tốt.

Thu Trảm Ngư cùng Năm Kim Châm kích động nói.

- Nếu các người phục dụng viên tiên đan này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể luyện hoá hết, chi bằng ta tới giúp các người luyện hóa vậy.

Lâm Phàm vung tay áo, dùng Bản Nguyên Phong Ấn Thuật phong ấn gian phòng này lại, phòng ngừa khí tức tiết lộ ra ngoài.

Nếu mình giúp họ luyện hoá, bọn họ sẽ có thể đột phá đến Chân Tiên cảnh.

Tu vi Thu Trảm Ngự cùng Năm Kim Châm hiện giờ là Viễn Cổ cảnh hậu kỳ.

Vì bọn họ tu luyện không nhiều võ đạo thần thông, nên tiến giai cũng không có bao nhiêu vấn đề.

Hai người lập tức khoanh chân ngồi xuống, sau đó ném viên tiên đan nuốt tiên đan vào miệng, trong đầu thầm nghĩ, mạng ta có phải do ta nắm giữ hay không thì phải trông vào hôm nay rồi.

Đây chính là diệu dụng của tiên đan.

Pháp lực Lâm Phàm bốc lên, rót vào cơ thể hai người.

Lấy thực lực hai người hiện, không có khả năng luyện hoá hết hai viên tiên đan, cần phải mỗi thời mỗi khắc để pháp lực, huyết dịch cùng va chạm với tiên đan, mới có thể hấp thu hết được lực của nó được.

Nhưng có Lâm Phàm trợ giúp, viên tiên đan trực tiếp vỡ nát, trở thành một cỗ được lực mệnh môn tràn vào cơ thể hai người.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của pháp lực, cỗ được lực này mới đi khắp nơi bên trong cơ thể họ.

Khí tức Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm mãnh liệt tăng lên, thân thể cũng bắt đầu run rẩy, làn da giống như chịu liệt hỏa thiêu đốt, biến thành màu đỏ như máu.

- Lên cấp!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng

~Sau đó, hắn đánh cỗ được lực này vào mỗi cái tế bào trong cơ thể hai người.

Viễn Cổ cảnh đại viên mãn...

Khí tức không ngừng tăng lên, hơn nữa không có dấu hiệu kết thúc.

Bên trong nội thiên địa hai người có một cánh cửa cực lớn xuất hiện, nhưng cánh cửa kia nếu so sánh với cánh cửa trong nội thiên địa của Lâm Phàm thì thật sự quá nhỏ bé.

Một luồng pháp lực đột nhiên vọt lên, đánh thẳng vào cánh cửa đó.

Một tiếng ầm ầm vang lên!

Cánh cửa Thiên địa kia mở ra.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm chân chính tiến vào Chân Tiên cảnh.

Chân tiên pháp tắc quẩn quanh, tượng trưng cho cường giả đã tiến vào Chân tiên cảnh.

Xong rồi!

Nếu như không có Lâm Phàm trợ giúp, nếu hai người bọn họ muốn trở thành Chân Tiên, sợ còn cần một quãng đường rất dài phải đi.

Nhưng nếu họ đã là tiểu đệ của mình, đương nhiên sẽ có loại phúc lợi này.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 975: Chết Quá Nhanh Đi!

Đôi mắt hai người Thu Trảm Ngư cùng Năm Kim Châm lộ vẻ không dám tin.

Chân Tiên cảnh?

Bọn họ dĩ nhiên trở thành cường giả Chân Tiên cảnh, kích động, hưng phấn, thật sự không biết nên dùng từ gì để hình dung cảm xúc họ lúc này.

Đại ca trợ giúp bọn họ lên Chân Tiên cảnh, cho bọn họ thật không dám tưởng tượng, bọn họ nhận thức Lâm Phàm làm đại ca cũng chỉ vì tự vệ hoặc có một dựa mà thôi.

Nhưng hôm nay, Lâm Phàm cho họ phần ân tình này, để bọn họ cảm động, cảm động đến mức không biết nên nói gì cho phải.

- Đại ca Thu Trảm Ngư ta xin thề, từ nay về sau ta chỉ theo mình người, dù cho đối mặt với thiên quân vạn mã, hoặc cường giả khủng bố, Thu Trảm Ngư ta cũng tuyệt đối không lùi bước.

Thân thể mập mạp của Thu Trảm Ngư bởi vì quá mức kích động, bắt đầu run rẩy mãnh liệt.

- Năm Kim Châm ta cũng vậy.

Năm Kim Châm không cam lòng lạc hậu, vội vàng nói ra.

Hai huynh đệ bọn họ từ trong thôn nhỏ ra ngoài giang hồ lang bạt, từ xưa tới nay, chưa bao giờ gặp người nào đối tốt với bọn họ như vậy.

Ngay cả tiên đan cũng không tiếc cho bọn họ.

- Nói thật dễ nghe, chỉ sợ đến lúc đó, hai người các người đều chạy nhanh hơn bất cứ ai ấy chứ.

Lâm Phàm trợn mắt nói thế, nhưng trong lòng vẫn rất tin hai người, dù sao trình độ nhìn người của hắn tuyệt đối không sai bao giờ.

- Đại ca, hiện tại bọn ta đều là cao thủ rồi, tiếp theo chúng ta nên đi đâu?

Thu Trảm Ngư lấy ra một quả dưa chuột, vừa ăn vừa nói.

- Cái này, để ta suy nghĩ một chút, bây giờ ta vẫn không biết nên đi chỗ nào, vậy thôi, chúng ta cứ đi dạo một vòng trong thành đi, không chừng có chút thu hoạch gì đó.

Lâm Phàm đề nghị.

Sau khi rời khỏi tông môn, ra ngoài lịch lãm, Lâm Phàm muốn mau chóng nâng cao thực lực, nhưng sau khi đi ra, hắn mới phát hiện, việc đề thăng thực lực cũng phải xem vận khí.

Cường giả cũng không dễ tìm mà.

Cho dù có cường giả, bọn họ cũng kết bè kết lũ, hoặc có chỗ dựa lớn, lấy thực lực của bọn người Lâm Phàm bây giờ, không trêu chọc nổi.

Ví dụ như chỗ dựa sau lưng Thần Vận Thiên thương hội kia, khẳng định rất mạnh mẽ, nếu mình chọc đối phương, thời điểm đối mặt với sự đui giết của họ, nhất định sẽ gặp cao thủ, chỉ không biết khi đó sẽ gặp phải cao thủ như thế nào thôi, nếu gặp phải nhân vật quá lợi hại, vậy thì xong đời.

Trong thành.

Ba người nhìn bốn phía thấy Hoàng Thiên Thành này ngoại trừ náo nhiệt ra cũng chẳng có thứ gì khác.

Ánh mắt Lâm Phàm lại xoạt soạt chuyển động.

Người đi ngang qua có tu vi không tệ chút nào, Chân Tiên cảnh, Huyền tiên cảnh có rất nhiều, cho dù cường giả Kim Tiên cảnh cũng có.

Tuỳ tùng bên cạnh cường giả Kim Tiên cảnh không ít, hiển nhiên bọn họ là một phương thế lực.

Lâm Phàm nhìn một hồi lại phát hiện ánh mắt Thu Trảm Ngư đang nhìn góc tường phía trước.

- Làm gì vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Đại ca, người nhìn xem, đôi phụ tử kia thật đáng thương.

Thu Trảm Ngư nói, sau đó giống như nhớ lại chuyện gì đó.

- Trước đây khi ta còn bé, phụ thân ta cũng mang ta đi như vậy.

Lâm Phàm không nói gì, ngón tay hơi động, dùng linh khí luyện chế ra một viên đan dược, rồi nói.

- Cho hã ăn vào đi, thân thể hã sẽ khỏe và đứng lên được, cho bọn họ tiền tài, bọn họ sẽ chết càng nhanh hơn.

Thu Trảm Ngư gật gù đầu, sau đó đi lên trước, cho đối phương ăn đan dược, sau khi người đó khôi phục sức khỏe, cảm kích nhìn Thu Trảm Ngư.

Qua chuyện này, xem ra Thu Trảm Ngư cũng có chuyện xưa người cũ.

Ầm!

Vừa lúc đó, đất rung núi chuyển, bầu trời hoàn toàn u ám.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Năm Kim Châm kinh hãi, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm ngưng thần nhìn qua, chỉ thấy ở phương xa xa, linh khí đang cuồng bạo, hư không cũng rung động dữ dội, một đạo lôi đình to như cột đình từ trên trời giáng xuống.

Tuy khoảng cách rất xa nhưng uy lực kia trực tiếp phá mở tất cả, lan truyền tới đây.

Xèo!

Xèo!

Thời khắc này, vô số cường giả bên trong Hoàng Thiên Thành cấp tốc bay lên, xem có chuyện gì xảy ra.

- Đây là thiên kiếp do Tam Đầu Thần Giao thoát thai hóa thành Long giáng xuống sao?

Không biết là ai kinh ngạc thốt lên, khiến tất cả mọi người đều chấn kinh.

- Đồn đại là có thật, nơi đó thật sự có một đầu Thần Giao ba đầu tồn tại ư? Hiện tại Thần Giao hóa Rồng, chắc sẽ có vô số cường giả tranh đoạt.

...

Lâm Phàm nghe thấy thế, nhất thời hứng thú.

Ái chà chà, Thần Giao ba đầu, vừa nghe cái tên đã biết nó hung hăng và thô bạo thế nào rồi.

- Đại ca, chúng ta có đi hay không?

Thu Trảm Ngự hỏi.

- Đi, đương nhiên phải đi rồi, không đi sao được?

Lâm Phàm không chút do dự, lôi kéo hai người tiến vào hư không bay thẳng đến phương hướng hơi thở kia truyền tới.

Phía trước truyền đến vô số đạo khí tức cường đại, khiến lòng Lâm Phàm cũng cảm thấy hơi khó chịu, nếu như có vật gì tốt, muốn cướp giật từ tay bọn họ, không thể nghi ngờ đã khó càng thêm khó.

Bất kể nói thế nào, cũng phải tới đó xem tình huống một chút đã, nói không chừng số may, lại có thể thu hoạch được gì đó rồi sao.

...

Thời điểm Lâm Phàm dừng lại trong hư không, phát hiện ra bốn phương tám hướng đều có vô số cường giả ẩn giấu, còn phía dưới rõ ràng là một đầu Thần Giao có ba cái đầu đang vùng vẫy trong vùng biển rộng mênh mông.

Thần Giao ba đầu cao vạn trượng, đỉnh đầu có hai cái sừng như sừng hươu, trên người lại được phủ một lớp vảy giáp bén nhọn, tản ra phong mang lạnh lẽo, nó đang không ngừng vật lộn thoát biển.

- Đồ chơi này thật quá khủng khiếp.

Thu Trảm Ngự sợ hãi than.

- Đúng đấy.

Năm Kim Châm cũng gật đầu, cảm giác nó rất khủng bố.

Thần Giao ba đầu kia có tu vi Huyền tiên đại viên mãn, nếu như Độ Kiếp thành công, thoát biển thành Thần Long ba đầu, nó sẽ trở thành cường giả Kim tiên.

Ngâm!

Một tiếng rống gầm kinh thiên động địa, khí tức cuồng bạo khiến một ít người có thực lực nhỏ yếu đột nhiên lùi về sau, không chịu nổi thanh âm này vậy.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vẫn đang quan sát bốn phía.

Chân Tiên cảnh, Huyền tiên cảnh.

Ồ!

Kim Tiên cảnh.

Cường giả ẩn giấu bên trong dĩ nhiên có vài tên Kim Tiên cảnh.

Nhưng điều làm Lâm Phàm sợ hãi chính là, lần đồ long này lại có người của Thiên Địa Tông tham gia.

Đám người này đều là trưởng lão trong tông môn nha.

Trong Thiên Địa Tông, chỉ cần tu vi đạt đến Chân Tiên cảnh, đã có thể trở thành trưởng lão.

Quyền lợi Trưởng lão ngoại trừ không quản được Thần tử ra, các đệ tử khác

đều chịu sự quản hạt của hãn.

Lần này, Thiên Địa Tông đến tổng cộng mười ba người, tu vi đều là Huyền tiên cảnh, nhưng một người trong đó lại là Kim Tiên cảnh.

Tam Đầu Thần Giao này tuy rằng toàn thân đều là bảo bối, nhưng cũng không quý đến mức khiến các cường giả siêu cấp trong tông môn xuống núi tranh cướp.

Thần Giao ba đầu biết xung quanh ẩn tàng rất nhiều người, nhưng giờ nó đã không quản được nhiều như vậy.

Lôi kiếp tới quá đột ngột, nó không kịp ứng phó, nếu như nó có thể vượt qua thì nó có thể trở thành Thần Long chân chính ngao du thiên địa, vào được tầng thứ Kim Tiên cảnh.

Đến lúc đó, coi như Kim Tiên cảnh thông thường cũng không phải đối thủ của nó.

Ầm!

Lại một đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, đạo lôi đình này cực kỳ không lồ, ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố, coi như Huyền tiên cảnh bên dưới lôi đình này, nếu không chết thì cũng tàn tật.

Lúc này, Thần Giao đột nhiên mở miệng phun ra nội đan màu xanh để đối kháng lôi kiếp.

Bùm bùm!

Thanh âm nứt toác từ thân thể Thần Giao truyền đến.

Cơ thể nó phình ra, từng mảnh từng mảnh vỡ giập không ngừng bong tróc, nhưng trong nháy mắt, cơ thể nó sinh ra lớp vảy vàng óng.

Thời khắc này, mọi người đang ấn úp khiếp sợ không thôi.

- Đây là một con Kim Long ba đầu biến dị, so với Thần Long ba đầu còn cường đại hơn rất nhiều, cũng quý giá hơn rất nhiều.

...

Ngâm!

Thời khắc này, Kim Long ba đầu chợt gầm lên, thời điểm nó chịu đựng một đạo lôi kiếp cuối cùng, thân thể nó đã bị thương không nhẹ, trên thân tràn ra dòng máu màu vàng óng, nhỏ rọt rơi xuống đất.

- Lên thôi, nó đã hóa Long, nhưng giờ là thời điểm nó suy yếu nhất.

Không biết ai quát to, tất cả mọi người đồng loạt ra tay.

Tùng đạo pháp lực ngất trời bộc phát, bay thẳng đến chỗ Kim Long ba đầu.

Ầm!

Một việc xảy ra trong nháy mắt khiến người ta không kịp phản ứng.

Ngay cả Lâm Phàm cũng không biết gì hơn.

Hắn không hiểu sao, Kim Long ba đầu trước mắt lại thân nổ tung, chia năm xẻ bảy...

Dĩ nhiên lại chết nhanh như vậy...

Không hiểu sao nó chết nhanh như thế, thật sự quá đột ngột mà.

Lâm Phàm còn đang suy nghĩ, nếu mình ở đây ôm cây đợi thỏ, không chừng còn có thể kiếm lời một trận đây, haizz.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 976: Người Dám Đam Ta

Người dịch: SunShine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Ai kêu xông lên làm cái quái gì vậy?

Lâm Phàm hết chỗ nói rồi, chết quá nhanh, khiến người ta không phản ứng kịp.

Một giây cũng không tới.

Kim Long ba đầu này đến chết cũng không biết mình tại sao lại chết nhanh như vậy, hơn nữa chết còn rất thảm nữa.

Chia năm xẻ bảy, chết không toàn thây a.

Giờ khắc này, không chỉ Lâm Phàm trợn tròn mắt, ngay cả Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm cũng mang vẻ mặt như đang nằm mơ.

- Thế này cũng quá tàn nhẫn đi.

Trong lòng Thu Trảm Ngư vẫn còn sợ hãi than.

Khi Lâm Phàm vừa phản ứng, hư không đột nhiên rung động, từng bóng người vọt tới chỗ Kim Long lúc này, điên cuồng cướp giật như nhìn thấy bảo bối gì khủng khiếp lắm.

- Trời ạ.

Không nói những thứ khác, hiện tại xem như hoàn toàn phục rồi, hẳn lần đầu thấy cảnh tượng cướp đồ táo bạo như vậy.

Máu của Kim Long ba đầu vẫn còn đang trôi nổi trong hư không, những người này cũng không chút kiêng dè gì trực tiếp xông vào, nhìn thấy đồ vật gì, lập tức vồ đến tranh cướp.

- Ha ha, ta chiếm được đầu rồng.

- Đưa ra đi.

- Người cướp đầu rồng của ta rồi, ta phải liều mạng với người.

- Chiếm được gân rồng ta có thể luyện chế ra một bảo bối, ha ha, cmn, ai đã cướp gân rồng của ta rồi.

....

Hiện trường hỗn loạn vô cùng, Lâm Phàm vốn định hạ thủ, nhưng giờ cũng không có chỗ nào xuống tay được, đám người kia quá cầm thú.

Hiện trường như vừa bị càn quét, Kim Long ba đầu quá thảm, vừa Độ Kiếp thành công thăng cấp lên Kim Long ba đầu, vốn dĩ có tiền đồ tốt đẹp, nhưng hiện giờ đã hoàn toàn không còn nữa.

Chết không toàn thây, chết rồi cũng không yên ổn, mỗi một vị trí trên thân thể đều bị những người này cướp giết hết, không phải dùng luyện khí thì cũng dùng luyện đan, ngay cả máu vàng cũng có người cướp đi.

Súc sinh, thật sự quá súc sinh a.

Ầm ầm!

Trong lúc tranh đấu, cướp không được thì đánh, đánh không lại bỏ chạy, đối với những cường giả này, kiếm đủ liền đi, không còn người nào.

- Ha ha, ta chiếm được nội đan, đây là thứ tốt nhất, lui về Thiên Địa Tông.

Một trưởng lão trẻ tuổi của Thiên Địa Tông cười như điên, trong tay nắm một viên nội đan hình tròn.

Nội đan này chính là tinh hoa của Kim Long ba đầu.

- Liễu sư huynh lấy được nội đan, chúng ta cũng đã chiếm được một vài thứ, rút thôi, không cần tranh cướp nữa.

- Không ngờ chúng ta kiếm lời nhiều nhất, thật sự quá lời.

Mọi người Thiên Địa Tông lập tức lui lại, lần cướp giật này quá sáng khoái.

Chỉ cần mang được nội đan Kim Long ba đầu về, sẽ lập công lớn a.

Liễu Phong cướp được nội đan, liên tục cười lớn không ngừng, trong chớp mắt hư không ngừng lại, một đạo kiếm ý chém tới.

- Nội đan không thể thuộc về Thiên Địa Tông các người.

Xì xì!

Đạo kiếm khí vô hình chém tới, kiếm khí này cắt ngang hư không, khiến người ta không có khả năng phản ứng, thời điểm Liễu Phong phản ứng lại cánh tay đang nắm nội đan đã bị chặt đứt, một bàn tay khổng lồ trong hư không thò ra nắm lấy nội đan.

- Ha ha, không tồi, không tồi.

Lúc này, một người đàn ông đứng nơi đó cười lớn, dung đưa nội đan trong tay, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

- Chết tiệt.

Liễu Phong nhìn thấy người kia, mặt biến sắc, trong lòng lửa giận, cánh tay bị đứt đang không ngừng chảy máu, sau đó hắn lấy ra một viên đan dược ăn vào, pháp lực trong cơ thể sôi trào, cánh tay bị đứt mọc ra lần nữa, tuy nhiên lại tiêu hao rất nhiều pháp lực.

- Thanh Liên Thiên của Liệt Thiên Tông.

Liễu Phong cắn răng nghiêng lợi nhìn người phía xa.

- Liễu sư huynh, huynh không sao chứ?

Mấy đệ tử lui về sau, cảnh giác nhìn người Liệt Thiên Tông phía trước, bọn họ không ngờ Liệt Thiên Tông lại dám ra tay cướp nội đan đi.

- Liễu Phong, không cần nhìn ta, thứ này đều bằng bản lãnh của mình, người và ta đều là Kim tiên sơ giai, không phải lấy lớn ép nhỏ.

Thanh Liên Thiên cười nói.

- Nội đan này, ta có thể thu.

Liễu Phong nhìn Thanh Liên Thiên trước mắt, nhất thời nổi cơn giận dữ, tuy nhiên lại không có biện pháp nào.

Mà những người chung quanh cũng đều đã có được đồ mình muốn, toàn bộ lui lại, ở đây quá mức nguy hiểm, không nên ở lại lâu.

Thiên Địa Tông và Liệt Thiên Tông đều thuộc chín đại tông, có người biết không trêu chọc nổi, cũng không muốn vào vùng nước đục này.

- Liễu Phong, người nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ không phục? Ta có thể cho người một cơ hội, chúng ta so tài, nếu người thắng, có thể mang nội đan này về, muốn như người thua vậy thì mất....

Thanh Liên Thiên vừa đánh lén thành công, giờ khắc này đang vô cùng hưng phấn.

Nhưng trong lúc đó.

- Người cho rằng Thiên Địa Tông ta dễ bị khi dễ lắm sao?

Xèo!

Trong thiên địa xuất hiện một tia sáng, một đạo khí tức chợt bộc phát.

Thanh Liên Thiên sững sờ, không hề nhìn thấy bóng dáng của đối phương nhưng lại cảm nhận rất rõ đạo khí tức bén nhọn kia đang tới rất gần mình.

Liễu Phong kinh hãi, không biết chuyện gì xảy ra.

- Kiếm của ta....

Lúc này, một trưởng lão Thiên Địa Tông kinh ngạc thốt lên, Hạ phẩm chí bảo rời khỏi tay, bay thẳng đến chỗ Thanh Liên Thiên.

- Đây là cái gì?

Liễu Phong sững sờ.

Lúc này, một bóng người đột nhiên lóe lên, nhanh chóng xuất hiện bên người Thanh Liên Thiên.

- Người....

Thanh Liên Thiên kinh hãi, cảm giác được một luồng kiếm ý bén nhọn đã bao vây hấn.

Phảng phất như vô tận kiếm ý, kiếm ý này cho Thanh Liên Thiên áp lực rất lớn, loại áp lực hấn chưa bao giờ cảm thấy.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười lạnh lùng, trong chớp mắt liền biến mất như chưa từng xuất hiện.

Kim Tiên cảnh sơ giai?

Người khác vượt cấp không được, nhưng Lâm Phàm hẳn làm điều đó dễ như ăn cháo.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người còn chưa thấy rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt mọi người Thiên Địa Tông, sau đó cầm nội đan trong tay ném cho Liễu Phong đang trợn mắt há mồm, đồng thời cũng trả thanh kiếm lại.

- Người là ai?

Liễu Phong kinh hãi, hẳn đến giờ cũng chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Phàm đưa lệnh bài ra, Liễu Phong sửng sờ.

- Người là Thần tử Lâm Phàm.

- Thứ hỗn trướng, người dám cướp nội đan của ta.

Lúc này, Thanh Liên Thiên còn không biết chuyện gì xảy ra, gào thét hướng về phía Lâm Phàm.

- Ha ha, Thanh Liên Thiên, nội đan này bây giờ không phải của người, mà do Lâm sư đệ của ta giành được.

Liễu Phong nói.

- Muốn chết....

Thanh Liên Thiên nổi giận, sau đó mạnh mẽ sải bước.

Nhưng ngay khi hắn vừa bước ra một bước, lại hoàn toàn sợ hãi.

Hơn nữa, không chỉ mình hắn sợ té đài mà ngay cả bọn Liễu Phong cũng trợn tròn mắt, phảng phất như gặp quỷ.

Xì xì!

Hai chân gãy!

Hai tay cũng đồng thời gãy luôn.

Triệt để trở thành phế nhân.

- Người chém một đồng môn ta một cánh tay, ta liền chém tứ chi người, vụ buôn bán này coi như có lời.

Lâm Phàm cười nói, nhưng trong lòng hăn hận không thể giết chết đối phương.

- Ta muốn giết người.

Thanh Liên Thiên rống giận, sau đó sử dụng pháp lực hồi phục tứ chi.

- Ha ha, Thanh Liên Thiên, đây là báo ứng của người, người nên vui mừng vì sư đệ ta không giết người ấy.

Liễu Phong cười lớn.

Vốn dĩ Lâm Phàm vẫn còn đang tiếc nuối, khi nghe được câu này, sắc mặt đột nhiên sững sờ.

- Người vừa nói cái gì?

Lâm Phàm hỏi.

Liễu Phong sững sờ.

- Làm sao vậy, báo ứng?

- Không đúng, câu sau.

- Vui mừng vì người không có giết hăn?

- Đúng, chính là câu này, nếu như giết hăn, có hậu quả gì không?

Lâm Phàm hỏi.

Liễu Phong trừng mắt nhìn.

- Không có hậu quả, giết liền giết, chỉ là sau này cẩn thận đối phương trả thù thôi.

- Sẽ không mang đến phiền phức cho tông môn chứ?

Lâm Phàm như phát hiện ra vấn đề lớn.

- Không biết, dù sao đây là học nghệ không tinh, không oán được ai...

Liễu Phong còn chưa nói hết, Lâm Phàm lại lần nữa biến mất không thấy.

- Kiếm của ta.

Vị trưởng lão vừa nảy mất vũ khí lại kinh hô lên.

Nhưng khi tất cả mọi người phản ứng lại, phía trước xảy ra một chuyện kinh khủng.

Xì xì!

Xì xì!

Lâm Phàm cầm trường kiếm đâm vào người Thanh Liên Thiên.

Thanh Liên Thiên đang cuồng bạo đột nhiên không biết nói gì, nhìn người trước mắt cầm kiếm đâm lên người hắn, không dám tin lên tiếng.

- Người thật sự dám đâm ta....

Liễu Phong cũng trợn tròn mắt, sự đệ thật sự đâm chết Thanh Liên Thiên?

Lâm Phàm giờ này vô cùng thoải mái, vốn dĩ còn tưởng sẽ mang đến phiền phức cho tông môn, nhưng khi nghe Liễu Phong nói vậy hẳn còn sợ cái rắc gì.

Đời này không sợ nhất chính là trả thù.

Đến bao nhiêu chém bao nhiêu.

Tốt nhất chính là toàn bộ đến, đồng thời chém chết toàn bộ.

- Keng, chúc mừng giết được cường giả Kim tiên sơ giai.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng lên....

Lâm Phàm hiện tại đang rất sung sướng, cảm giác này hết sức thoải mái.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về những đệ tử Liệt Thiên Tông còn lại.

Những đệ tử kia thấy Lâm Phàm nhìn mình, nhất thời sợ hãi, tay chân run lên, bọn họ không ngờ Thanh Liên Thiên sư huynh thật sự bị đối phương đâm chết.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, đám rác rưởi gì đây, không có bao nhiêu kinh nghiệm cả, chém làm chi cho mệt thân chả lên được bao nhiêu a.

- Để lại hết mọi thứ, sau đó mau rút.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 977: Tin Tức Kinh Thiên

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đệ tử Thiên Địa Tông mang vẻ mặt như nằm mơ, còn Liễu Phong lại nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Đâm chết, thật sự đâm chết.

Lâm sư đệ cũng quá chịu chơi rồi, nói giết liền giết, một chút do dự cũng không có.

Lúc này, Lâm Phàm rất thoả mãn, rốt cục có thể giết chết một cường giả Kim tiên, chỉ là Kim tiên này hơi yếu, tu vi quá thấp, kinh nghiệm cũng không cao.

- Trả kiếm người!

Cánh tay Lâm Phàm vung lên, bảo kiếm bay về trong tay một đệ tử Thiên Địa Tông.

Đệ tử kia cầm trường kiếm, tâm ngưng lại, trong lòng ngạc nhiên.

- Kiếm của ta đã giết chết Kim tiên....

Nhìn giọt máu tươi còn dính trên bảo kiếm, nội tâm đệ tử kia bắt đầu run rẩy.

Bảo kiếm của mình vậy mà đâm chết Kim tiên, vậy sau này có thể trở thành kiếm sát Kim tiên rồi.

Hơn nữa, có nhiều người nhìn thấy, khi trở về nhất định phải đặt cho nó một cái tên vang dội mới được.

- Lâm sư đệ? Không, Lâm sư huynh... Người....

Liễu Phong lúc này cũng sợ ngây người, kêu sư đệ đã không còn thích hợp.

Lâm sư huynh có thể giết chết Thanh Liên Thiên trong nháy mắt, thực lực bậc này thật quá nghịch thiên, nếu như gọi sư đệ, sợ rằng không đúng a.

- Liễu sư đệ, lần này vẫn cần phải đa tạ người, nếu như không có câu nói của người, ta vẫn không hiểu rõ.

Lâm Phàm cười nói, tâm tình hết sức khoái trá.

Trước đây, sau khi gia nhập tông môn, Lâm Phàm cảm thấy hơi nhức đầu, lo sợ nếu như giết đệ tử tông môn khác, có thể xảy ra chuyện gì hay không, hẳn không sợ phiền phức, chỉ sợ sẽ mang đến phiền toái cho tông môn mà thôi.

Nhưng giờ Liễu Phong khiến Lâm Phàm hiểu rõ, không phục thì chiến, chém chết ngay lập tức không có thương lượng, cho dù bị giết, đó là do đối phương học nghệ không tinh, còn tông môn đối phương có làm gì người hay không, thì phải xem vận may của mình.

Cho tới nay, những chuyện phiền phức gì đó, Lâm Phàm vẫn không để trong lòng chút nào.

Phiền phức càng nhiều càng tốt, tốt nhất là nhiều như châu chấu, nối liền không dứt xông tới để mình chém cho đã hí hí.

- Ngạch....

Liều Phong Lâm Phàm nói xong lập tức sững sờ, không hiểu Lâm sư huynh có ý gì.

Thu Trảm Ngự và Nấm Kim Châm lên trước, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Đại ca, huynh thật lợi hại.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, không để trong lòng, chút bản lĩnh, hết thấy đều là một chút bản lĩnh nho nhỏ mà thôi.

- Thực lực Thanh Liên Thiên này thật sự quá yếu, vậy mà còn dám bắt nạt người tông môn ta, đây không phải muốn chết thì là gì.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, đúng, Lâm sư huynh nói đúng, nếu hôm nay không có Lâm sư huynh người, thì con hàng Thanh Liên Thiên này sẽ đạp trên đầu chúng ta mất.

Liều Phong nói.

- Chỉ bằng hãn, còn chưa đủ tư cách.

Lâm Phàm nói.

- Sư huynh, lát nữa huynh đi đâu? Có cùng chúng ta về tông môn không?

Liều Phong hỏi, hãn đã tận mắt nhìn thấy trận thi đấu trong tông môn kia.

Bây giờ, chỉ cách một quãng thời gian không thấy, không ngờ Lâm sư huynh lại cường hãn đến mức độ này, quả thực vô cùng khủng bố.

Nếu như là lúc trước, Lâm Phàm sẽ nói muốn trở về thăm, nhưng bây giờ, việc này cũng tùy tiện làm một chút, căn bản không cần nghĩ nỗi lo

về sau, trở lại cái rằm a, đương nhiên là là không rồi, về tông môn chỉ tổ lãng phí thời gian.

- Ta không về, các người về trước đi.

Lâm Phàm nói.

Liều Phong gật gật đầu.

- Sư huynh, vậy chúng ta xin cáo từ!

Lâm Phàm hơi gật đầu, sau khi bọn Liều Phong rời đi, hãnh lộ ra nụ cười sáng khoải sau đó nhìn hai người Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm.

- Chiến đấu vừa mới bắt đầu, chúng ta đã có mục tiêu, sau này có thể sẽ mệt một chút.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm phát hiện chiến ý đại ca vang dội, bọn họ cũng hưng phấn theo.

- Vĩnh viễn tuỳ theo bước chân đại ca.

- Được.

Hiện tại chiến ý Lâm Phàm đang sục sôi, phảng phất như toàn bộ thiên địa đều trong tay mình.

Mấy ngày sau.

....

Thiên Địa Tông.

Sau khi đám người Liều Phong trở về, nói chuyện này cho cao tăng trong tông môn nghe.

Bọn họ nghe được chuyện này, gương mặt nhất thời cứng ngắc, không biết nên nói như thế nào.

Cái gì?

Thần tử Lâm Phàm giết chết Thanh Liên Thiên, Kim Tiên cảnh của Liệt Thiên Tông, hơn nữa còn giết chết một cách rất đơn giản, đối phương căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, đây cũng quá giả đi chứ.

Thanh Dương Tử bây giờ hết sức thoải mái, sau khi tông môn tiến cử Lâm Phàm, ánh mắt của mình đã được chứng minh, mấy ngày qua cũng hết sức tiêu sái.

Hắn chuẩn bị mấy ngày nữa lại đi dạo một hồi tới các thành thị nhìn xem có đệ tử thiên tư tuyệt đỉnh nào nữa hay không?

Nhưng có thể vì tông môn tìm được Lâm Phàm, đệ tử tuyệt thế thiên tài kiểu này về cũng đủ để Thanh Dương Tử khoe khoang cả đời.

- Trường lão, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi....

Lý Thanh vội vội vàng vàng chạy vào từ bên ngoài.

Thanh Dương Tử nghiêm mặt.

- Người hoang mang hoảng loạn cái gì? Có chuyện gì từ từ nói!

Lý Thanh cầm ấm trà trên bàn lên đổ vào miệng cho thấm giọng, sau đó cấp bách lên tiếng.

- Lâm... Lâm sư huynh... Hắc....

Nghe đến tên người mình đặc ý nhất, Thanh Dương Tử nhất thời quan tâm.

- Hắc làm sao? Người thật là, nói đi chứ.

- Liễu Phong sư huynh từ bên ngoài trở về mang theo một tin tức, Lâm sư huynh đã chém chết Thanh Liên Thiên Liệt Thiên Tông.

Lý Thanh nói.

- Giết chết đệ tử tông môn khác, tiểu tử này quả nhiên không an phận.

Thanh Dương Tử cười nói, không để chuyện này trong lòng tý nào, sau đó lại nói.

- Nhìn tự nhìn lại mình xem giống kiểu gì? Không phải chỉ giết một đệ tử Liệt Thiên Tông thôi sao, không trải qua máu tanh, làm sao trưởng thành.

Lý Thanh cuống lên.

- Không phải, tu vi của Thanh Liên Thiên là Kim Tiên cảnh nha.

- Há, Kim tiên... A, cái gì? Người lặp lại lần nữa?

Thanh Dương Tử vừa nghe xong vẫn chưa kịp phản ứng, nhưng khi phản ứng lại, gương mặt hắc như đang nằm mộng.

- Cái tên Thanh Liên Thiên kia là cường giả Kim tiên cảnh của Liệt Thiên Tông, Lâm sư huynh chỉ dùng một kiếm đã đâm chết hắc.

Lý Thanh khiếp sợ nói.

Khi biết tin tức này, hắc cũng cảm thấy mình nghe lầm.

Nhưng nhiều người làm chứng như vậy, không thể không khiến người ta tin tưởng.

- Phốc!

Thanh Dương Tử nghe xong phun hết ngụm trà vừa nhấp vào miệng, hai mắt trợn to hết cỡ.

- Người không gạt ta?

- Không có, đây là thật, hiện tại tông môn đều truyền tin này, trưởng lão, nếu ngài không tin thì ra ngoài hỏi thăm một chút sẽ biết.

Lý Thanh nói.

- Cmn, tiểu tử này tu luyện thể nào, mới có rời đi bao lâu a, sao lại có bản lĩnh giết chết cường giả Kim Tiên cảnh rồi, cmn đùa nhau chắc?

Thanh Dương Tử đứng ngồi không yên, lập tức đứng dậy, đi ra ngoài.

Hắn muốn đi hỏi chuyện này cho rõ ràng.

Rốt cuộc có phải sự thật hay không.

Nếu như thật, có thể trở thành một tin sốt dẻo rồi.

Tiểu tử này là đệ nhất kỳ tài cái thế vô song, vô địch thiên hạ mà trong trời ban cho chúng ta a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 978: Người Minh, Đừng Động Thủ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Đại ca, chúng ta đi đến đâu rồi?

Thu Trảm Ngự hỏi.

Phi hành liên tục mấy ngày, đã cách Hoàng Thiên Thành rất xa rồi, nếu tìm kiếm lung tung không có mục đích, không biết khi nào mới tìm được.

- Không vội, nên có thì sẽ có, ta cũng không tin không gặp được.

Lâm Phàm nói.

Vô Tận đại lực thật sự quá lớn, nhiều ngày như vậy, ngay cả một bóng ma cũng không gặp được.

- Ồ, phía trước có người.

Đôi mắt Năm Kim Châm luôn tinh tường nhất, sớm phát hiện phía trước có một đám người.

Lâm Phàm nhất thời vui vẻ, sau đó nhìn qua.

- Những người này có chút âm tà, dường như người của Ma Tông.

- Ta biết, đây là người của Tiên Thiên Ma Phủ.

Thu Trảm Ngư nói.

- Sao ngươi biết?

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi.

- Ta đã từng thấy người Tiên Thiên Ma Phủ, quần áo của bọn họ chính là như thế này, người của Tiên Thiên Ma Phủ đều rất khủng bố, thủ đoạn tàn nhẫn, nếu như ai rơi vào tay bọn họ, chắc chắn sống không bằng chết.

Thu Trảm Ngư nói.

Lâm Phàm có biết Tiên Thiên Ma Phủ, cũng là một tông môn cường đại trên Vô Tận đại lục.

Chín tông, Lục phủ, ba động, bảy mươi hai phái.

Đây đều là những thế lực cường đại nổi danh trong Vô Tận đại lục, đặc biệt là người lãnh đạo những thế lực này, thực lực họ càng cực kỳ kinh khủng.

Lâm Phàm không biết bọn họ đang làm gì, nhưng nhất định đã có chuyện gì đó, nếu không cũng sẽ không tụ tập ở đây.

Xèo!

Lúc này, từ nơi chân trời lại xuất hiện mấy bóng người, những người này đều có ma khí ngút trời, tuy không phải người của Tiên Thiên Ma Phủ, sau khi nghe những lời đối thoại của bọn họ, Lâm Phàm rốt cuộc đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Hôm nay đến tế bái Vô Dục Ma Tổ lão nhân gia, có cừu có oán gì đều phải buông xuống.

....

Tình huống khác Lâm Phàm cũng không thèm để ý, nhưng câu nói này lại khiến hắn nhớ kỹ, chuyện này có nên tận dụng một chút không.

Lâm Phàm suy tư, mình nên như thế nào để trà trộn vào đám người kia nhỉ.

Lúc này, Lâm Phàm đưa ánh mắt nhìn hai người Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm.

Hai người lập tức ngưng trọng, nội tâm hơi căng thẳng.

- Đại ca, huynh nhìn bọn ta làm gì?

Lâm Phàm lộ nụ cười xán lạn, nụ cười này trong mắt Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm lại vô cùng khủng bố.

....

Xèo!

Một cơn chấn động, dẫn tới sự chú ý của mọi người.

- Là ai?

- Ta tới tế bái Vô Dục Ma Tổ lão nhân gia.

Lúc này, Lâm Phàm từ hư không đi ra, trong tay cầm một thanh trường thương trực tiếp đâm xuyên thân thể Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm.

Giờ khắc này, trong lòng Năm Kim Châm và Thu Trảm Ngự cảm thấy vô cùng đau đớn, bọn họ cảm thấy lão đại thật ác độc, lần nào cũng bắt bọn họ chịu những cơn đau thể xác thế này.

Những người này đều là người của Ma Tông, đối với việc Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện cũng không nghi hoặc nhiều.

Vô Dục Ma Tổ là đạo sư của bọn hăn, tuy Vô Dục Ma Tổ đã ngã xuống nhưng trong giấc mộng của bọn hăn đều xuất hiện một bóng người, bóng người này có thể dạy cho bọn họ võ đạo thần thông, tự xưng Vô Dục Ma Tổ.

Sau này, những người này càng được nhiều thứ tốt, đương nhiên mỗi năm đều sẽ đến đây tế bái Ma tôn.

Nguyên nhân chủ yếu là vì mỗi lần đến tế bái đều có thể đi vào một không gian quý dị.

Trong vùng không gian kia, có rất nhiều bảo bối, mỗi lần đi ra đều thu hoạch được kha khá.

- Hai người này là ai?

Một ông lão sắc mặt âm trầm, cảnh giác nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười cợt.

- Hai người này là thần tử của Thiên Địa Tông, đều là ma đầu, muốn trừ ma vệ đạo, nên ta tiện tay xuất thủ.

Lệnh bài Thần tử treo trên người Thu Trảm Ngự, trong Vô Tận đại lục, Thiên Địa Tông là một tông môn lớn, tất cả mọi người đều biết lệnh bài Thần tử.

- Mẹ nó, huynh đệ này có chút bá đạo, Thần tử Thiên Địa Tông mà cũng dám giết, lại còn một lúc giết liền hai tên.

- Ha ha, trừ ma vệ đạo, lời nói rỗng tuếch của những tông môn này nghe thật tức cười, muốn trừ khử chúng ta, cũng phải nhìn xem có bản lĩnh này hay không.

- Thì ra là người một nhà, ta cũng đã từng chịu thiệt thòi trong tay đệ tử Thiên Địa Tông, không nghĩ tới vị huynh đài này đã giúp ta báo thù.

- Nếu đều nhận được ân huệ của Vô Dục Ma Tổ, như vậy chính là người của mình rồi.

Lâm Phàm cười nói.

- Đây là đương nhiên, nên giữ mạng của hai người này lại, lát nữa ta sẽ luyện chế bọn họ thành con rối, để bọn họ nằm vùng trong Thiên Địa Tông.

- Vị huynh đài này xưng hô như thế nào, huynh có loại chí hướng này thật sự khiến người khác khâm phục.

Lâm Phàm cười cợt, vừa muốn mở miệng nói tiếp nhưng trong chớp mắt đó, không khí vốn dĩ không có bất kỳ dấu hiệu gì, giờ đột nhiên xuất hiện gợn sóng.

- Vô Dục Ma Tổ đã mở không gian, chúng ta vào thôi.

Lúc này, mọi người không còn quan tâm Lâm Phàm nữa, trên người đột nhiên tỏa ra một loại khí tức quỷ dị, những khí tức này dường như có liên hệ với hư không, một người lại một người xếp hàng đi vào.

Lâm Phàm thấy cảnh này, nhất thời kinh sợ, chỉ đi vào không gian thôi mà vẫn còn có thủ đoạn loại này, lão tử cũng không có khả năng này nha.

Nhìn người khác từng người từng người đều đã đi vào, Lâm Phàm có chút luống cuống.

Sau đó, hắn đứng sau lưng một người.

Người đứng trước nhìn Lâm Phàm một chút, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

- Huynh đài, lát nữa đi ra, không bằng chúng ta kết giao một phen.

Nam tử nói.

Lâm Phàm cười cợt.

- Được, không thành vấn đề, bốn biển đều là huynh đệ.

Nam tử sửng sờ, không ngờ Lâm Phàm sẽ nói như thế, nhất thời vui vẻ.

- Tốt, huynh đài không bằng người đi trước đi.

Lâm Phàm lập tức xua tay.

- Đứng, đứng, người vẫn nên đi trước, ta theo phía sau.

- Tốt lắm.

Nam tử cười khẽ, sau đó quay đầu.

Lâm Phàm nhìn phía trước chỉ có một mình hắc, khi nam tử kia vừa chuẩn bị đi vào, Lâm Phàm cầm một viên gạch đánh hắc bất tỉnh, sau đó triệu hồi Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm.

- Đại ca, tuy đan dược rất tốt, nhưng bọn ta bị đâm thật sự rất đau a.

Thu Trảm Ngư nói.

- Được rồi, không nên phí lời nữa, mau mau hành động.

Lâm Phàm nói xong trực tiếp soát người, nếu như không tìm ra đồ vật gì trên người tên này, thì sẽ độ hóa hắc, nhìn xem có quý kế gì hay không.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện trong nhẫn trữ vật đối phương có một hạt hình cầu màu đen, hình cầu này chỉ lớn cỡ bằng nắm đấm, nhưng trong đó lại tích lũy không ít khí tức u ám.

Khí tức này có liên hệ rất lớn với những gợn sóng trong không khí kia, dường như phải có vật này mới có thể đi vào.

Lâm Phàm nhắc tên này lên rồi ném vào gợn sóng trong hư không.

Cách cách!

Điều khiến Lâm Phàm teo dái xảy ra, nam tử vừa va chạm với những gợn sóng liền bị xoắn thành từng mảnh nhỏ.

Khủng bố!

Thật kinh khủng.

Thời khắc này, Lâm Phàm đã hiểu.

Muốn vào được, phải nhờ vào thứ đồ chơi này.

Vậy Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm không vào được, xem ra chỉ có mình mới có thể đi vào.

- Hai người các người nghe đây, dùng Thiên La Địa Vĩng niêm phong lại lối vào, chờ bọn họ sa lưới.

Lâm Phàm nói.

- Đại ca yên tâm đi, chúng ta làm việc người rất cẩn thận, loại việc ôm cật đợi chờ này bọn ta am hiểu nhất.

Thu Trảm Ngư nói như đinh đóng cột.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu, lần này, một tên cũng không tha.

Sau đó, hắn không chút do dự bước vào gợn sóng, thân thể dần biến mất.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 979: Vô Dục Ma Tổ

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Khi mở mắt ra!

Đập vào mắt là một thế giới mới, bầu trời huy hoàng, rộng lớn, núi non chập trùng.

Lợi hại.

Có đủ pháp lực để mở ra được một thế giới như thế này cũng thật quá trâu bò đi.

Lúc này, hư không xa xa, vô số bóng người bay về một chỗ, Lâm Phàm đương nhiên không chịu lạc hậu, lập tức đuổi theo.

Quan sát tình huống chung quanh, ở đây không có dấu hiệu của sinh linh nào.

Tuy nhiên, Lâm Phàm lại cảm nhận được một loại hơi thở quen thuộc.

Phật tính!

Không sai, chính là Phật tính, hơn nữa, Phật tính này không bình thường, cuộn cuộn vô biên, trấn áp chư ma.

Lâm Phàm thấy những tên kia dừng lại trước một dãy núi cao vút, khuất trong tầng mây sau, hẳn không biết tình huống rốt cuộc như thế nào.

Ngọn núi trước mắt toàn thân đều màu vàng, trên đó lưu chuyển từng đạo thần vận, những thần vận này tỏa ra hào quang. đồng thời còn ẩn chứa một luồng khí tức viễn cổ, hơi thở Tuyên Cổ sâu xa.

Giờ phút này, đám người kia đều lấy ra viên cầu màu đen rồi ném vào hư không.

- Tế bá Vô Dục Ma Tổ.

Những viên hình cầu đen này dường như được thứ gì đó dẫn dắt, bay về ngọn núi màu vàng, dường như dung nhập vào trong làn sóng, trên mặt núi xuất hiện một từng vòng gợn sóng.

Vô Dục Ma Tổ có ý gì đây?

Sau khi Lâm Phàm đi vào, cảm giác ở đây rất kỳ quái, để xem sẽ có tình huống như thế nào, không biết có đồ gì tốt để lấy không.

Khi Lâm Phàm đang suy nghĩ những chuyện này, một cỗ khí tức kinh khủng đột nhiên phóng ra từ ngọn núi.

Vô số bảo bối phóng lên trời, sau đó phân tán bốn phương tám hướng.

- Cướp.

Mọi người thấy cảnh này, nhất thời hứng thú, cũng không nói nhiều, phi người lên cướp đồ.

Lâm Phàm nhìn những bảo bối kia, không có gì hứng thú gì mấy.

Chỉ bảo, đan dược, những đồ chơi này không gây hứng thú cho Lâm Phàm được, chúng quá rất bình thường rồi, nhưng đối với những người

này, chúng lại trở thành bảo bối trong bảo bối.

Sau khi mọi người tản đi, Lâm Phàm cẩn thận quan sát tòa kim sơn này, nhìn tới nhìn lui cũng không thấy có gì khác thường.

Lâm Phàm bay lơ lửng không trung, sau đó nhìn từ trên cao xuống, thấy được vài chữ to, trấn áp trên đỉnh núi.

- Trấn áp chư ma!

Bốn chữ này giống như được người nào đó điêu khắc trên đỉnh núi, bốn chữ này còn tỏa ra một loại khí tức làm người ta kinh hãi, mặc dù không biết đã tồn tại bao lâu nhưng chỉ dựa vào bốn chữ kia đã có loại uy lực này, hiển nhiên không phải bình thường.

Hơn nữa, bốn chữ này phật tính rất đậm, còn nồng hậu hơn so với Phật môn thần thông mà Lâm Phàm tu luyện.

Người viết bốn chữ này chắc chắn phải là một cường giả, còn là cường giả Lâm Phàm không dám tưởng tượng.

Lâm Phàm lên trước, lấy tay sờ một lúc, phật tính tu luyện trong cơ thể giống như được cái gì dẫn dắt, trong nháy mắt vận chuyển.

- Keng, phát hiện Vị Lai Vô Lượng Vương Phật Ấn.

Nghe hệ thống tiếng nhắc nhở, vẻ mặt Lâm Phàm có chút biến đổi, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật này là ai, nghe tên có chút bá đạo.

Không nghĩ tới tùy tiện tới một nơi đã có thể gặp được cơ duyên loại này, mình quả thật quá may mắn đi.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm nghi ngờ chính là, gia hỏa trấn áp thứ này rốt cuộc là người như thế nào? Vô Dục Ma Tổ, danh xưng này cũng không nổi lắm, không biết có phải chết rồi hay không?

- Vì sao người không đi cướp những bảo bối kia?

Lúc này, một ma âm đột nhiên truyền vào tai Lâm Phàm, âm thanh này như có ma tính, muốn dẫn dắt tâm Lâm Phàm.

- Keng, phát hiện sức mạnh ngoại lai, trấn áp.

Tiếng hệ thống lại vang lên.

Khi sức mạnh này vừa vào cơ thể Lâm Phàm, lập tức đã bị trấn áp, nếu như không có hệ thống nhắc nhở, nói không chừng Lâm Phàm đã bị mê hoặc.

Một âm thanh kinh dị truyền đến, không ngờ tiểu tử này lại có thể trực xuất sức mạnh của hắn.

Lúc này, Lâm Phàm mới phản ứng lại.

- Cmn, người là ai? Muốn khống chế ta, có phải muốn tìm chết?

Lâm Phàm chửi ầm lên, khi vừa nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, cảm thấy sợ hãi xuất mồ hôi hột, vừa rồi nếu không có hệ thống không nhắc nhở, ca không phải xong đời rồi sao.

Trong chớp mắt, hư không yên lặng, không có bất kỳ một âm thanh nào.

- Người là Vô Dục Ma Tổ?

Lâm Phàm hỏi.

- Không nghĩ tới người có năng lực này, có thể tỉnh ngộ từ trong đại đạo của bản tổ.

Vô Dục Ma Tổ lên tiếng.

- Ha ha, đương nhiên, người cũng không nhìn xem ta là ai? Nếu như ngay cả năng lực này cũng không có, ta làm sao còn sống được đến bây giờ?

Lâm Phàm khinh thường lên tiếng.

Sau đó, hắn nhìn từ trên xuống dưới, lần này đi vào nhất định phải chiếm được một vài thứ tốt, nếu không, không phải đi chơi vô ích rồi sao.

Nhưng sau khi vờn quanh mấy vòng, Lâm Phàm có chút thất vọng, tòa kim sơn này thật sự không có gì tốt, nghèo đến đáng sợ.

Lúc này, Lâm Phàm trầm mặc một lúc, sau đó như nghĩ ra được điều gì.

- Người bị phong ấn?

Lâm Phàm hỏi.

- Không sai, bản tổ bị Vị Lai Vô Lượng Vương Phật phong ấn ở đây đã mấy trăm ngàn năm rồi.

Vô Dục Ma Tổ mở miệng nói.

- Mấy trăm ngàn năm, vậy cũng đủ dài rồi, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật là ai, tại sao lại phong ấn người?

Lâm Phàm tò mò hỏi, cố gắng tán gẫu với Ma Tổ.

- Hừ, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật thật sự quá hèn hạ, vì muốn thu tín đồ nên mạnh mẽ độ hóa người phạm, Vô Dục Ma Tổ ta nhìn không vừa mắt nên ra tay bảo vệ những người phạm tục, thật không ngờ tên kia lại đánh lén bản tổ, trấn áp bản tổ tại đây.

Vô Dục Ma Tổ mở miệng nói, trong lòng nổi lên cơn giận dữ, hận không thể giết Vị Lai Vô Lượng Vương Phật kia ngay lập tức.

- Đây là đại thù nha, bị phong ấn ở đây mấy trăm ngàn năm, cũng thể thảm hết sức.

Lâm Phàm lắc đầu nói.

- Đã quen, bản tổ ngày đêm nỗ lực muốn nhanh chóng ra ngoài báo thù, đáng tiếc pháp lực của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật quá mức chất phác, vận dụng Phật môn khí vận trấn áp bản tổ, muốn đột phá phong ấn đã khó càng thêm khó a.

Vô Dục Ma Tổ nói, trong giọng nói mang theo chút sa sút, không có bao nhiêu hi vọng.

- Ai, tiền bối vậy mà có tâm như vậy, vẫn bối thật sự kính nể, nếu như ta có bản lĩnh đó thì khi nào sắp xếp ổn thỏa, sẽ cứu tiền bối ra.

Lâm Phàm cảm thán, chỉ hận mình không có năng lực.

- Ha ha! Người có tâm như vậy, bản tổ cũng đã thỏa mãn, có điều vừa nãy khi thăm dò người ta phát hiện trong cơ thể người có lực lượng Phật môn, chẳng lẽ người đã từng tu luyện qua Phật môn thần thông?

Vô Dục Ma Tổ mở miệng hỏi.

- Ta có tu luyện qua một ít Phật môn thần thông, một môn Độ Hóa Thuật, còn có một môn thần thông chém tới Tam Sinh.

Lâm Phàm mở miệng nói, hẳn muốn nhìn một chút lão ma đầu này đến cùng muốn làm gì.

Nếu có chỗ tốt thì kiếm thôi.

Tuy nói tranh ăn với hổ, nhưng chỉ cần mình giữ vững tâm thần, sẽ không bị lừa.

Khi nghe nói đến những thần thông này, Vô Dục Ma Tổ có chút hứng thú.

- Tuy người chỉ tu luyện hai môn Phật môn thần thông, nhưng phật tính trong cơ thể người rất đậm, nếu như chuyên tâm tu luyện sâu hơn, có lẽ sẽ có đại tạo hóa, nơi này của lão tổ có một môn Phật môn thần thông, ta có thể đưa cho người.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời kinh sợ.

- Tốt như vậy?

- Ha ha, bản tổ bị nhốt ở chỗ này sớm thành thói quen, bây giờ gặp được hậu bối có tiền đồ như ngươi, nếu có thể giúp đương nhiên sẽ giúp, chờ sau này, khi ngươi trở thành cường giả, có thể cứu được bản tổ ra ngoài, đó chính là phúc khí của bản tổ.

Vô Dục Ma Tổ cười nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 980: Còn Chưa Đủ!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nghe Vô Dục Ma Tổ nói câu này, Lâm Phàm cảm động sắp khóc, về mặt vô cùng khoa trương nói.

- Tiền bối bị phong ấn ở đây mấy trăm ngàn năm, chẳng những không tự giận, mà còn có tâm đề bạt vãn bối, vãn bối thật sự vô cùng cảm kích nếu quả thật có thể trở thành cường giả, cho dù như thế nào ta cũng sẽ cứu tiền bối ra ngoài, đồng thời cùng tiền bối tìm Vị Lai Vô Lượng Vương Phật kia trả thù.

- Tốt, bản tổ quả thật không nhìn lầm người, Phật môn thần thông này chính là một môn mà Vị Lai Vô Lượng Vương Phật tu luyện, trong Phật môn luôn đứng vị trí số một, tu luyện tới cực hạn có thể hóa vạn Phật chi tổ, trấn áp thế gian.

Vô Dục Ma Tổ mở miệng nói, sau đó một thẻ ngọc bắn ra từ trong dãy núi, rơi xuống trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm cầm thẻ ngọc trong tay.

- Keng, phát hiện sản phẩm giả mạo, không thể tu luyện.

- Giới ạ, cho hàng giả, Lão Tử cũng nhận, người cho ta một sản phẩm giả mạo không thể tu luyện, người muốn làm gì? Muốn chơi chiêu với ta,

người còn non lắm?

Trong lòng Lâm Phàm mắng to, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ cảm kích.

Sau đó bày ra một vẻ mặt như nhặt được chí bảo, không kịp chờ đợi mở thẻ ngọc ra tỏ ý muốn học môn tuyệt thế thần thông này, rồi vẻ mặt dần có biến hóa.

-Ồ!

-Nha!

-Tại sao lại như vậy chứ!

-Tiền bối, văn bối không tu luyện được.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên nói.

-Ha ha, không cần cuống lên, đây là thần thông đệ nhất Phật môn, há lại dễ dàng tu luyện được như vậy, để tu luyện môn thần thông này cần phải có linh tính Phật môn, mà linh tính Phật môn chỉ có Vị Lai Vô Lượng Vương Phật kia có, nhưng nơi này của bản tổ có một viên đan dược có thể khiến người ta có được linh tính Hậu Thiên của Phật môn, linh tính Phật môn này không phải dạng bình thường, nó không chỉ trợ giúp tu luyện được đệ nhất thần thông Phật môn, mà còn có thể tăng ngộ tính của người phục dụng, từ nay về sau, trên thế gian này, không có bất kỳ thần thông nào có thể làm khó người.

Vô Dục Ma Tổ cười nói, sau đó một viên đan dược từ dãy núi bỗng bành đi ra, tỏa ra Phật quang rực rỡ, trong Phật quang này có đám Phật tạng kinh, dường như vạn Phật triều tống.

-Đa tạ tiền bối.

Mặt Lâm Phàm lộ vẻ vui mừng, sau đó cầm đan dược trong tay.

-Keng, phát hiện Vô Dục Thiên Ma Đan.

- Vô Dục Thiên Ma Đan: Lấy tinh huyết Vô Dục Ma Tổ làm vật dẫn, sau khi uống sẽ bị Vô Dục Ma Tổ khống chế.

- Sau khi uống có thể tăng thêm 50 triệu kinh nghiệm.

Trong lòng Lâm Phàm bất đắc dĩ, giữa người với người, có thể có chút tín nhiệm được hay không a?

Chẳng lẽ cường giả lão luyện đều âm hiểm và狡 hoạt như thế?

Nếu như không phải mình có hệ thống nhắc nhở, không biết đã bị lừa gạt bao nhiêu lần a.

Mẹ kiếp, quả nhiên là không có chuyện gì tốt, Vô Dục Ma Tổ bị trấn áp như thế cũng đáng đời.

Đã diễn thì phải diễn cho hết, Lâm Phàm còn muốn xem tên Vô Dục Ma Tổ này còn có thể làm gì?

Có điều, được tăng thêm 50 triệu kinh nghiệm cũng không tệ, thoải mái ha ha.

- Chỉ cần người dùng viên thuốc này, có thể tu luyện được Phật môn tuyệt thế thần thông.

Vô Dục Ma Tổ nói.

Lâm Phàm nhìn Vô Dục Ma Tổ, nước mắt cũng muốn chảy xuống.

- Tiền bối, người đối với ta có đại ân đại đức như vậy, vẫn bối ngượng một đời khắc ghi, loại đan dược quý giá như thế này mà cũng có thể cho ta, vẫn bối không biết nên nói gì.

Vô Dục Ma Tổ cười yếu ớt.

- Ăn vào đi, tu luyện ở đây sẽ không có người nào quấy rối người, bản tổ thấy người tâm trí kiên định, tâm tính thuần lương, nếu như loại người đại ác đại hung, bản tổ cũng sẽ không để ý tới hần.

Lâm Phàm gật đầu không nói, dập đầu, lời muốn nói cũng đã nói hết rồi, im lặng là vàng thì hơn.

Nuốt ma đan vào bụng, mạng ta do ta quyết định, không phải do người.

Giòn!

Thơm ngát!

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm 50 triệu.

Vô Dục Ma Tổ thấy tiểu tử này nuốt đan được mình vào bụng, không nhin được nữa cười như điên.

- Ha ha ha... Ha ha....

- Tiền bối, người cười cái gì?

Lâm Phàm trừng mắt nhìn, lên tiếng hỏi.

Khái khái!

Trong lúc này, Vô Dục Ma Tổ đột nhiên ho khan, như phát hiện ra điều gì khủng khiếp, âm thanh có chút kinh ngạc.

- Người không có cảm giác gì sao?

Vô Dục Ma Tổ hỏi.

Lâm Phàm lắc lắc đầu.

- Không có, chỉ cảm thấy dạ dày có chút ấm lên thôi.

Vô Dục Ma Tổ sửng sờ, dường như không kịp phản ứng, dạ dày có chút ấm? Không thể nào.

Lúc này, Lâm Phàm lại giơ thẻ ngọc kia lên nhìn một chút, nhất thời vẻ mặt như đưa đám.

- Tiền bối, ta nhìn vẫn không hiểu a.

Vô Dục Ma Tổ kinh ngạc, không thể, mình dùng tinh huyết bản mệnh để luyện ra đan dược, sao mất hiệu lực được chứ, đúng, nhất định do dược lực không đủ, tinh huyết là căn nguyên của mình, tiêu hao một giọt cũng tổn thất trăm năm pháp lực.

- Tiểu tử không nên gấp, chắc do dược lực này không đủ, bản tổ ở đây vẫn còn một viên.

Vô Dục Ma Tổ nói.

- Tiền bối, như vậy sao được, ta dùng chỉ có lãng phí thôi.

Mặt Lâm Phàm lộ vẻ ngượng ngùng nói, sau đó tự nhủ.

- Ai, thiên tư cao đôi lúc cũng là cái tội, đối với người khác mà nói, một viên đan dược đã đủ, nhưng đối với ta, vẫn còn thiếu rất nhiều.

Vô Dục Ma Tổ nghe được lời này, tâm thần hơi động, sau đó xuyên thấu qua phong ấn cẩn thận nhìn, nhưng phát hiện thiên tư tiểu tử này ngay cả hãn cũng nhìn không thấu.

Giờ đây, Vô Dục Ma Tổ vô cùng hưng phấn, sau đó cắn răng, lấy ra một giọt tinh huyết, sau đó hòa thành đan dược.

Xèo!

- Đây là một... viên khác, người ăn vào đi.

Trong lòng Vô Dục Ma Tổ hơi đau, nhưng thấy tất cả đều đáng giá.

Thần niệm hãn xuyên vào hư không, xuyên thấu thất tình lục dục, truyền mộng cho một ít Ma Môn đệ tử, truyện thụ thần thông cho bọn hãn.

Chỉ cần bọn họ triển khai thần thông mình truyền thụ để giết địch, đã có thể ngưng tụ tinh khí thần của đối phương thành một viên nguyên đan, một năm sau, bọn họ lại cống hiến cho mình.

Chuyện này đã diễn ra liên tục trong rất nhiều năm, nên tu vi Vô Dục Ma Tổ cũng dần dần khôi phục, chỉ cần đạt đến trình độ nhất định sẽ có thể bỏ qua thân thể, triển khai đại thần thông vô thượng, xuyên thấu phong ấn sau đó đoạt xác sống lại.

Chờ đến lúc có biện pháp phá bỏ phong ấn, sau đó lấy cơ thể mình ra cũng không muộn.

Lần này, vốn sắp đến thời khắc hoàn thành giấc mộng, nhưng lại phát hiện Lâm Phàm, một tên khác loài như thế, khiến Vô Dục Ma Tổ cảm thấy hứng thú, thiên tư đối phương cao như thế, hẳn càng động khởi tâm tư.

Nếu thật sự cao, hẳn có thể bỏ qua Vô Dục Ma Thể.

Lâm Phàm cầm đan dược trong tay, sau đó hài lòng nuốt vào.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường 50 triệu.

Mẹ nó, thật sự tốt như vậy, ta còn chưa thấy thoải mái lắm nha.

- Làm sao?

Vô Dục Ma Tổ lại hỏi lần nữa.

- Vẫn xem không hiểu.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, khóc lóc kể.

- Làm sao có thể?

Vô Dục Ma Tổ bối rối, cái tên này rốt cuộc là thứ gì đầu thai vậy, đã nuốt hai viên đan dược vào bụng, mà chả thấy tác dụng cái rắm gì.

Không thể, cái này không quá theo khoa học a.

- Tiên bối, ta nói rồi, thiên tư của ta đặc thù, đan được căn bản không đủ.

Lâm Phàm nói.

- Chớ vội, ta đây vẫn còn.

Vô Dục Ma Tổ không tin, sau đó phun tinh huyết lần nữa, tiếp tục dung hợp.

Vẻ mặt Lâm Phàm tuy bất đắc dĩ, nhưng nội tâm thì cười sung sướng như nở hoa.

Phê thật phê, gạt người đến thế là cùng.

Thực lực Ma Tổ quả nhiên trâu bò, chỉ dựa vào tinh huyết đã có thể tăng được nhiều kinh nghiệm như vậy, bá đạo hơn so với tiên đan còn ha haa..

- Lại thêm....

Vô Dục Ma Tổ nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 981: Nghịch Đại Dao Trước Mặt Quan Công

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Vô Dục Ma Tổ mong đợi nhìn Lâm Phàm, tiểu tử này rốt cuộc thuộc loại gì a.

- Có cảm giác gì không?

Ma Tổ mở miệng hỏi, nếu như vẫn không có tác dụng, hẳn thật muốn hộc máu cmnr.

Lâm Phàm trừng mắt, sau đó nhìn trái rồi lại nhìn phải một chút.

- Tiền bối, vẫn không có cảm giác gì nếu không chúng ta bỏ đi thôi.

- Không được, bản tổ nhất định để người học được môn thần thông đệ nhất Phật môn này.

Vô Dục Ma Tổ thiếu chút nữa gầm lên, lãng phí nhiều tinh huyết như vậy mà cũng không có tác dụng, điều này sao có thể chứ.

Vô Dục Ma Tổ bây giờ rất giống với dân cờ bạc, đã thua nhiều như vậy, vẫn không có tác dụng, không phải uống phí hết toàn bộ nỗ lực trước đó sao?

- Nhưng tiền bối à, đan dược này vô dụng, có phải đã quá hạn hay không?

Ngoài mặt Lâm Phàm tỏ vẻ hoài nghi, nhưng trong lòng lại vui như đi hội.

Thật sự ngu ngốc nha, người này quả nhiên bị phong ấn mấy chục vạn năm rồi, bị phong ấn lâu qua nên giờ đầu óc cũng bắt đầu có vấn đề.

Vô Dục Ma Tổ vẫn không tin, lần này hòa một lúc mười giọt tinh huyết.

Đây là pháp lực hẩn từ từ ngưng luyện được qua nhiều năm, vốn đợi thời cơ đến để phá mở phong ấn, nhưng lại phát hiện phong ấn này không phải loại phong ấn bình thường, nếu không phải thời điểm toàn thịnh, không thể phá được.

Mà muốn khôi phục lại thời điểm toàn thịnh, với tình huống bây giờ, phải mất bao lâu?

Trăm vạn năm?

Ngàn vạn năm?

Hắn không chờ được, chỉ có thể đi đường tắt, tìm một vật dẫn nghịch thiên, sau đó bỏ qua bản thân Vô Dục Ma Thể.

Mà bây giờ vật dẫn hợp lý nhất đang đứng trước mắt, hắn làm sao có thể bỏ qua.

Một viên đan dược siêu cấp từ trong ngọn núi bông bênh trôi ra.

Còn bá đạo hơn mấy viên đan dược lúc trước.

Chơi lớn rồi!

Cái tên này muốn liều mạng hả!

Lâm Phàm hiện tại sợ đến ngây người.

- Tiền bối, người có thể kiềm chế một chút không, văn bối biết tiền bối là một cao nhân, lòng nhiệt tình rất lớn, nhưng thật sự không cần ưu ái văn bối như thế đâu, văn bối cảm động sắp khóc rồi, không biết phải nói cái gì cho đúng nữa.

Lâm Phàm thật sự muốn khóc, lần đầu tiên gặp được người tốt với mình như thế, người tốt trên Vô Tận đại lục này nhiều thật, mới đi chơi một chút thôi đã gặp được rồi.

- Không sao, mau nuốt viên thuốc này vào, hi vọng có thể thành công.

Vô Dục Ma Tổ có chút suy nhược, lần này tổn thất quá nhiều tinh huyết, bản nguyên tiêu hao rất lớn, nếu như vẫn vô dụng, thật muốn hỏng mất.

Hắn thân là Vô Dục Ma Tổ, nhân vật viễn cổ hàng đầu Vô Tận đại lục, đáng tiếc, lại bị Vị Lai Vô Lượng Vương Phật trấn áp, bây giờ dùng biện pháp như thế để thoát vây, thật sự quá mất mặt.

Nhưng, chỉ cần có thể ra ngoài, tất cả đều đáng giá.

- Cảm tạ tiền bối.

Lâm Phàm không thể chờ thêm được nữa.

Viên thuốc này còn lớn hơn nhiều mấy viên đan dược lúc trước, màu sắc lại càng thêm rõ ràng, vừa nhìn đã thấy là đồ tốt, không phải thứ tầm thường a.

Đưa đan dược vào miệng.

Giòn!

Mùi vị vẫn thơm như vậy, nhưng còn có vài mùi khác nữa.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng thêm năm trăm triệu.

Lâm Phàm trợn tròn hai mắt, lộ vẻ mặt không dám tin.

Năm trăm triệu....

Cư nhiên năm trăm triệu kinh nghiệm, cmn, chơi lớn rồi, Ma Tổ này thật sự liều mạng a.

Ma Tổ đang quan sát Lâm Phàm từ ngọn núi, nhìn thấy vẻ mặt Lâm Phàm, trong lòng đột nhiên vui vẻ, kích động mở miệng nói.

- Có phải thành công hay không?

Ma Tổ hiện tại có chút kích động, nhưng khiến Ma Tổ kinh ngạc là, mình vẫn không có chút liên hệ nào với tên tiểu tử này, chẳng lẽ lại thất bại.

- Tiền bối, vô dụng.

Lâm Phàm lần thứ hai lộ vẻ mặt khóc lóc kể lể.

Nhưng vào lúc này, kinh nghiệm được tăng thêm năm trăm triệu cộng thêm với kinh nghiệm khi trước, đã đủ để thăng cấp rồi.

- Keng, tu vi thăng cấp.

- Tu vi: Kim Tiên cảnh sơ giai.

- Keng, tiến vào Kim Tiên cảnh, ngưng tụ Kim Tiên pháp tắc.

Lâm Phàm phát hiện bản thân thay đổi rất lớn, thay đổi lớn hơn nhiều so với lần trước khi tiến nhập Huyền Tiên cảnh.

Đặc biệt, trong đầu hoàn toàn sáng rực, một luồng sức mạnh to lớn nhảy vào trong đầu Lâm Phàm, sau đó hình thành một đại dương màu vàng kim rộng lớn.

Đây là....

Kim tiên chi hải.

Trong Kim tiên chi hải, một con lại một con pháp lực trường long xuất hiện trong đó, những thứ này đều do lực lượng Kim tiên ngưng tụ thành đại dương mệnh môn, khác nhau một trời một vực so với Huyền Tiên cảnh.

Kim Tiên pháp tắc quán quanh thân, đây là tượng trưng cho Kim tiên, ẩn chứa Kim tiên oai.

- Thoải mái quá, thật sự quá thoải mái, không ngờ thăng lên Kim tiên lại thoải mái như vậy, ta hiện giờ có cảm giác, một quyền của mình có thể nổ nát vạn vật trong thiên địa a.

Lâm Phàm ngược nhìn hư không, ý chí chiến đấu trong lòng sục sôi.

Những người khác muốn tăng cảnh giới, khó càng thêm khó, nhưng mình có hệ thống, tất cả đều không vấn đề.

Tiến nhập vào địa phương quý quái này cũng không thiệt thòi a.

Ngược lại, có chút đáng tiếc, chỉ cần dựa vào tinh huyết Ma Tổ này đã khiến mình thay đổi trâu bò như vậy rồi, nếu mình giết hẳn, không phải sẽ trực tiếp phi thiên luôn sao.

- Ồ!

Vô Dục Ma Tổ đã phát hiện vấn đề.

- Người sao lại tăng tu vi vào lúc này?

Vô Dục Ma Tổ trợn mắt há mồm chất vấn.

- Tiền bối, ta cũng không biết, tự nhiên ta lại tăng thực lực, người nói chuyện này là sao, vừa nãy viên thuốc này lại không có tác dụng, vẫn bối cảm thấy rất đau lòng.

Lâm Phàm hét lên, nếu như chỉ số thông minh của Vô Dục Ma Tổ thấp hơn chút nữa, câu nói này vẫn có thể thuyết phục đối phương. Nhưng tất cả những thứ này, đều do Lâm Phàm suy nghĩ quá nhiều.

Tuy chỉ số thông minh của Vô Dục Ma Tổ không quá cao thế, nhưng cũng không thấp đến mức khiến người ta giận sôi máu.

Trầm mặc!

Một mảnh trầm mặc.

Vô Dục Ma Tổ phát hiện vấn đề, tinh huyết của mình sao có khả năng vô dụng được, cho dù cường giả viễn cổ cũng không cách nào chống được mới đúng.

Nhưng trước mắt, chỉ là một nhân vật giun dế tầm thường, lại có thể chống đỡ được tinh huyết của mình.

Thậm chí còn có thể chuyển hóa tinh huyết mình thành pháp lực, tăng cao tu vi.

- Tên khốn này!

Một tiếng hét lớn, vang vọng khắp không gian.

Ma uy che ngợp bầu trời, đại địa sôi trào như đang run rẩy dưới ma uy.

Quả nhiên đã bị phát hiện, nhưng Lâm Phàm vẫn có chút vô si.

- Tiền bối, người làm sao vậy? Sao lại đột nhiên nổi giận?

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi.

- Tiền bối cái đầu người, tên giun dế nhà người ngay từ đầu đã lợi dụng bản tổ.

Vô Dục Ma Tổ giận dữ hét lớn.

Lâm Phàm khẽ thở dài một tiếng, sau đó tự nhủ.

- Ai, nếu như người đã nhìn thấu, ta còn che giấu cũng không có ý nghĩa. Nói thật cho người biết, trò vật của người lão tử đã sớm nhìn thấu, tuy người sống lâu hơn tiểu gia, nhưng mỗi bước của tiểu gia đều bay lượn trong các vở kịch kinh cmn điển, tiểu ma đầu người còn muốn gạt ta, người nói xem, có phải người đang nghịch đao trước mặt Quan công, tự rước lấy nhục không?

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, vỗ vỗ vạt áo.

- Có điều vẫn phải đa tạ người, nếu không nhờ tinh huyết người, ta thật không thể đột phá đến Kim Tiên cảnh nhanh như vậy.

Vẻ mặt Lâm Phàm hồ hững, trên người toát ra khí thế bức người nhàn nhạt.

Vô Dục Ma Tổ bị trấn áp dưới chân núi gào lên, trong lòng có một cục tức to như ngọn núi chèn ép, khiến hắc không cách nào phóng thích được.

Hắc không ngờ mình sẽ bị một con giun dế gài bẫy.

Hơn nữa, cái hố này còn thâm như vậy, không chỉ dùng tinh huyết mình giúp đối phương tăng cao thực lực mà còn bị đối phương hung hăng giễu cợt một phen, hắc là cầm thú chứ không phải người.

Lâm Phàm cười nhạt.

- Ai, có lúc thiên tư ngang dọc cũng không tiện a, luôn có điều dân muốn lừa bịp ta, nhưng Lâm Phàm ta là mặt hàng để người có thể hố được, mơ mộng hảo huyền, hi hi?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 982: Súc Sinh, Người Muốn Làm Gì?

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nơi vực sâu dưới nền đất, khu bị phong ấn.

Một ông già ngồi ngay ngắn ở đó, bốn phương tám hướng đều là những thứ màu vàng, những văn tự vặn vẹo thần bí, đám văn tự này tản ra lực lượng phật tính vô biên, đồng thời trên đỉnh đầu của lão giả cũng bao phủ một màn ánh sáng, màn ánh sáng này giống như một cái ô tám sừng bao phủ lão, trấn áp lão triệt để tại nơi này.

A!

Ông lão gào thét liên tục, muốn phá mở phong ấn, ra ngoài giết chết tiểu tử này, nhưng vừa mới động dậy, một đạo phật lực vô thượng trấn áp, trực tiếp áp chế lão lại.

Lão phần nộ muốn thổ huyết nhưng vừa rồi đã tổn thất nhiều tinh huyết như vậy, nếu như bây giờ lại phun thì xong đời luôn rồi.

- Tên vô sỉ nhà ngươi, dám hãm hại bản tổ mất mấy vạn năm pháp lực, ngươi... tên súc sinh này.

Ma Tổ phần nộ phun một tràng chửi rủa.

Lâm Phàm giờ đang nhàn nhã đứng đó nhìn ngọn núi bị phong ấn, khóe miệng lộ ra nụ cười xán lạn.

- Không cần nôn nóng như vậy, chúng ta từ từ nói chuyện, ta đã nói không cần rồi nhưng người lại cứ nhất định phải cho ta uống đan dược, người nói việc này trách ai?

Lâm Phàm cười nói.

Vô Dục Ma Tổ nổi giận, hăn hung uy cái thể, từng không chế thiên địa, chưa bao giờ bị lừa dối, lửa giận trong lòng hăn hiện giờ nếu như bộc phát, có thể đốt cháy cả thiên địa a.

Nhưng giờ đang bị phong ấn, hăn không có cách nào.

- Được, hôm nay cho dù bản tổ phải tiêu hao bản nguyên nhiều hơn, cũng phải trấn áp triệt để nhà người.

Ma Tổ nổi giận, tức giận ngất trời, trong chớp mắt, ngọn núi phong ấn đột nhiên chấn động.

Một luồng Ma khí cao vút phóng lên trời, một con ma chưởng cự long từ lòng đất bay ra ngoài, trên thân cự long ma chưởng ám đầy tử khí âm u, nó vừa chạm vào hư không, hư không lập tức bị nghiền nát.

Trong lòng Lâm Phàm kinh hãi, bắt đầu chửi mẹ nó, hăn không ngờ Vô Dục Ma Tổ thật sự muốn giết mình, thậm chí không tiếc tiêu hao bản mệnh tinh nguyên, truyền sức mạnh ra ngoài.

Cho dù chỉ mới dùng một chút lực lượng, nhưng đối với Lâm Phàm, nó giống như núi nặng nề đè chết người, lực lượng trấn áp điên cuồng cuốn tới, khiến người ta không có bất kỳ phản kháng nào.

- Giun dế, người phải trả giá thật đắt cho hành vi của mình.

Vô Dục Ma Tổ ra tay, thanh thể phi phạm, khí tức hủy diệt bay thẳng đến nghiền ép Lâm Phàm.

Ngửa trứng!

Đùa à, chuyện này cần gì phải xoắn, ca có vô số thủ đoạn bảo mệnh mà, hừ hừ.

Lâm Phàm gọi Thiên Địa Dung Lô ra sau khi nhìn ma thủ từ trên trời giáng xuống, chậm rãi bò vào Thiên Địa Dung Lô.

- Lão nhân gia, ngài cứ từ từ đập, ta vẫn chờ đây.

Lâm Phàm hô to, sau đó đóng nắp lại, núp trong Thiên Địa Dung Lô.

Ầm ầm!

Một trận âm thanh cuồng bạo vang lên, thiên địa rung động.

Lâm Phàm đang bên trong Thiên Địa Dung Lô, nhất thời cảm nhận được một rung động kinh người, cả người lắc lư kịch liệt như dời sông lấp biển, suýt chút nữa phun ra một ngụm nước.

Cái quái gì mà cường hãn như vậy.

Sức mạnh một chương này không giống bình thường, hoàn toàn vượt qua một đòn toàn lực của Kim tiên, làm Thiên Địa Dung Lô ầm ầm nổ vang, thật hết sức biến thái a, nhưng như thế cũng có tác dụng chó gì.

Sức mạnh lớn hơn nữa cũng vô dụng, ta đây chính là Thiên Địa Dung Lô, không phải loại hàng giá rẻ lẽ đường có thể so sánh.

Cường giả thì sao, đập nữa đập mãi cũng không xi nhê đâu, hừ hừ.

Vô Dục Ma Tổ tàn nhẫn hạ sát thủ, không tiếc tiêu hao bản nguyên cũng phải giết tên giun đẽ ghê tởm bên ngoài, tuy bị phong ấn nhưng sức mạnh thấm thấu ra cũng đủ để hủy diệt tất cả, cho dù Kim tiên cũng không cách nào chống đỡ nổi.

- Ma Tổ, ngươi còn muốn đập nữa không?

Lâm Phàm mở nắp lò ra hô lên.

Nội tâm Ma Tổ đang ung dung, nhưng khi nghe được âm thanh này lập tức ngưng trọng, mặt lộ vẻ không dám tin.

- Làm sao có khả năng, người...

Ma Tổ trợn tròn mắt, hắn không ngờ sự việc sẽ biến thành thế này.

- Người cái gì mà người, chỉ với chút khả năng này mà còn muốn đập chết ta, người định hù ai vậy?

Lâm Phàm từ Thiên Địa Dung Lô đi ra.

Khi nhìn thấy tình huống trước mắt, hắn cũng bị dọa cho tím tái, xiu nữa thì té đài.

Trong vòng ngàn dặm, mặt đất như bị hãm sâu xuống, quả thực vô cùng khủng bố.

Ma Tổ này không bình thường, thật sự rất không bình thường, nếu không phải mình tính toán thận trọng, chắc bị y đập chết rồi.

Ma Tổ ngây ngẩn, hắn không nghĩ tới mình gặp phải kẻ khó ăn như vậy, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

- Người có bảo bối gì, sao có thể chống đỡ được công kích của bản tổ.

Vô Dục Ma Tổ kinh hãi, hắn chưa từng nhìn thấy Thiên Địa Dung Lô, thậm chí còn không cách nào nhìn thấu được nó rốt cuộc là bảo bối gì.

Có thể đỡ được một chương của mình, cái này là bảo bối gì a?

Cho dù tuyệt phẩm Tiên khí cũng không thể chịu được một chương này, nhưng bảo bối của tên giun đẽ này lại có thể.

Đáng trách, thật đáng giận a.

Đặc biệt, tên chó chết này còn rêu rao trước mặt mình, sao Ma Tổ hẳn có thể chịu được chứ.

- Này, Ma Tổ, ngươi còn đến nữa hay không? Không đến nữa, ta đi à nha.

- Hôm nay thật sự vẫn phải cảm tạ ngươi, nếu không phải ngươi rộng lượng, ta cũng không có khả năng có được cơ duyên bậc này a. Cuộc sống này nhất định phải dùng trí nhiều hơn một chút, biết chưa, nếu không, sẽ không có thành công đâu. Mà ngươi bị phong ấn lâu như vậy rồi nên có thể thông cảm, dù sao, chỉ số thông minh của ngươi không cao, không chết thì cũng coi như phúc khí của ngươi rồi, trách ai bây giờ, trách mình ngu...

Lâm Phàm nhảm hết câu này đến câu khác, cố gắng kích động đối phương, còn Vô Dục Ma Tổ tức gần như phát điên rồi.

Tiếng rống giận dữ, tiếng mắng chửi, tiếng chửi rủa ác độc bạo phát ra từ ngọn núi bị phong ấn.

Vô Dục Ma Tổ không thể nào nhịn được nữa, bản thân mình là tuyệt thế Ma Tổ mà lại bị một tên tiểu bối chửi rủa, thử hỏi mặt mũi còn đâu, giang hồ coi mình ra gì nữa.

Thậm chí, bởi vì bị Lâm Phàm trào phúng, Vô Dục Ma Tổ ngày càng căm hận Vị Lai Vô Lượng Vương Phật kia hơn.

Hận hãn ta phong ấn mình ở đây mấy trăm ngàn năm, về sau cũng không xuất hiện nữa.

Thậm chí, Vô Dục Ma Tổ đã có ý định đáp ứng yêu cầu của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, để hẳn có thể đi ra ngoài, hung hăng thông tới chết tên tiểu tử ác ôn này.

- Câm miệng!

Vô Dục Ma Tổ rống giận, nhưng âm thanh đã không còn bá đạo như lúc trước, có lẽ hắn đã hao tổn không nhẹ khi xuất ra một chương vừa rồi.

- Ha ha, vô vị, lão tử đi đây.

Lâm Phàm vỗ mông một cái, cất Thiên Địa Dung Lô lại vào túi trữ vật, chuẩn bị lui lại.

Vô Dục Ma Tổ nổi giận chửi rủa, sau khi bóng dáng Lâm Phàm vừa biến mất, hắn thật sự không thể nhẫn nhịn nữa, đủ các từ ngữ thô lỗ, tục tiểu đều được thốt ra từ miệng của một cường giả từng làm mưa làm gió trên thế giới này hàng trăm ngàn năm trước.

Sau khi phá mở phong ấn, việc đầu tiên cần làm chính là giết chết tên giun dế này, để hắn biết kết cục của việc nhục nhã bản Ma Tổ là gì.

Vô Dục Ma Tổ phát tiết không cam lòng trong lòng, cuối cùng tình tảo lại, lần này có thể nói tổn thất nặng nề, muốn khôi phục như cũ, e rằng cần rất nhiều thời gian.

Mà khi Ma Tổ chuẩn bị tiến nhập vào trạng thái khôi phục, cái tên giun dế vốn đã rời đi lại cười ha hả quay trở về.

- Súc sinh, ngươi còn trở về làm gì?

Vô Dục Ma Tổ gào thét.

Lâm Phàm cười cợt.

- Vừa nãy ta quên mất một chuyện, ta muốn thử một lần, nếu như thành công, nói không chừng có thể giết được ngươi.

- Nói láo.

Vô Dục Ma Tổ tức đến nổ phổi, hắn không ngờ tiểu tử này lại muốn giết mình, sau đó lại càng cười lớn khinh thường.

- Năm mớ giữa ban ngày, phong ấn này do Vị Lai Vô Lượng Vương Phật phong ấn, bằng bản lãnh của người, cho dù tu luyện thêm trăm vạn năm nữa cũng không có khả năng loại phá bỏ phong ấn này.

- Phá phong ấn em gái người ấy, lão tử đây muốn phong ấn và người cùng vào chung một nôi.

Lâm Phàm mở miệng nói.

- Thiên Địa Dung Lô, ra đi.

Ầm ầm!

Thời khắc này, Thiên Địa Dung Lô trôi nổi trong hư không.

Lớn!

Lớn!

Vốn dĩ Thiên Địa Dung Lô cũng không quá lớn, nhưng lúc này nó đang lớn dần lên, dần dần, còn lớn hơn cả kim sơn trước mắt.

Dưới chỉ thị của Lâm Phàm, Thiên Địa Dung Lô lật ngược lại, miệng lô hướng xuống dưới sau đó bao phủ ngọn núi bị phong ấn.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn một chút, sau đó hài lòng gật gật đầu.

- Không sai, không sai, cửa động to nhỏ vừa vặn, có thể tận diệt.

Vô Dục Ma Tổ cảm nhận được tình huống này, điên cuồng hét lên.

- Súc sinh, ngươi muốn làm gì?

- Đợi lát nữa ngươi sẽ biết.

Lâm Phàm trả lời.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 983: Không Có Gì Phải Sợ

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Vô Dục Ma Tổ mặc dù không biết cái bếp lò này rốt cuộc là thứ gì, nhưng nó có thể chịu được một chưởng của mình, hẳn khẳng định đây tuyệt đối không phải thứ bình thường.

Mà giờ tên giun dế này nửa đường đột nhiên quay đầu trở về, sau đó lại lấy bảo bối ra, chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Sợ hãi!

Kinh hoàng!

Sau đó, Vô Dục Ma Tổ lại tin vào sức mạnh của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, đây là phong ấn do hắn tạo ra, có bảo bối nào còn cường đại hơn sức mạnh của Vương Phật cơ chứ.

- Ha ha!

Lão cười lớn, vang vọng đất trời, khuôn mặt tỏ vẻ khinh thường.

- Tên giun dế, ngươi cho rằng chỉ bằng bản lãnh của ngươi, có thể phá được phong ấn của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật? Ngươi thật sự đề cao bản thân mình quá rồi đó.

Vô Dục Ma Tổ cuồng tiếu, hắn đã tổn thất quá nhiều bản mệnh tinh nguyên, mà kẻ gây nên chính là tên ghê tởm này.

- Cắt, có phải ta tự đánh giá cao hay không đợi lát nữa người sẽ biết, còn nữa, nếu người còn nói chuyện, lát nữa sẽ bị đánh cho run rẩy không ngừng đó.

Lâm Phàm khinh thường nói, sau đó chắp hai tay lại, chợt quát một tiếng.

- Thiên Địa Dung Lô, nung nấu vạn vật.

Vù!

Mặt đất rung chuyển, vạn cổ chấn động.

Thiên Địa Dung Lô bùng nổ một luồng sức hút mạnh mẽ.

Ầm ầm!

Thiên Địa Dung Lô chậm rãi trấn áp xuống, miệng lò như tràn đầy ma lực nào đó.

Đẩy lại!

Lâm Phàm nhìn thấy một màn trước mắt, trong lòng vô cùng mừng rỡ, thoải mái, thật sự quá sáng khoái, đây mới là một màn mình mong muốn.

Thiên Địa Dung Lô nuốt luôn cả ngọn núi bị phong ấn, chậm rãi bao phủ xuống.

- Không thể, chuyện này tuyệt đối không có khả năng....

Giờ đây, Vô Dục Ma Tổ cuồng rống như thể gặp quỷ.

Hắn cảm nhận được ngọn núi đang chậm rãi bị bao phủ.

Sức mạnh luyện hóa vạn vật chợt bộc phát, dù Vô Dục Ma Tổ đã bị trấn áp vẫn có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh này.

Nguồn sức mạnh này vô cùng khủng bố, không người nào có thể chống đỡ.

- Ha ha....

Lâm Phàm bắt đầu cười lớn, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Hắn không ngờ Thiên Địa Dung Lô thật sự có thể bao phủ được cả ngọn núi, nếu như nuốt được toàn bộ kim sơn này, rất có khả năng sẽ trấn áp được Vô Dục Ma Tổ, đến lúc đó, kinh nghiệm có tăng thêm bao nhiêu, Lâm Phàm thật không dám tưởng tượng.

Tuy không biết số lượng nhưng khẳng định sẽ rất rất rất... nhiều a.

Kim Tiên cảnh là chim nhỏ, chỉ cần giết chết được Vô Dục Ma Tổ, kinh nghiệm đủ để phi thiên.

Cho dù vượt qua Kim Tiên cảnh cũng không phải việc gì khó.

- Dừng tay, người dừng tay lại cho bản tổ.

Vô Dục Ma Tổ cảm nhận được lò nung kia như một con cự thú, chậm rãi bao phủ, cần nuốt ngọn núi phong ấn, nếu như còn tiếp tục nữa, sẽ không còn biện pháp nào.

Đáng ghét a.

Vô Dục Ma Tổ muốn phản kháng nhưng tất cả đều chỉ phí công vô ích.

Hắn bị phong ấn ở đây, còn có thể phản kháng được gì.

Giờ đây, Lâm Phàm cực kỳ hưng phấn, xong, rốt cuộc cũng xong rồi.

Một lượng lớn kinh nghiệm sắp vào tay mình.

Nhưng lúc này, dị tượng xảy ra.

- A Di đà phật!

Một tiếng phật hiệu đột nhiên vang vọng khắp đất trời, lực lượng phật tính hùng vĩ nổi lên trời đất truyền đến từ sâu trong hư không, từng luồng từng luồng kim quang xuyên thấu mây đen, sau đó chiếu rọi trên đại địa.

- Đây là thứ gì?

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống trước mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này.

- Ha ha, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, người rốt cục cũng xuất hiện rồi, thả bản tổ ra ngoài đi, cũng đã mấy trăm ngàn năm rồi, người còn muốn như thế nào?

Vô Dục Ma Tổ nhìn thấy tình huống trước mắt, nhất thời rộng giận, ma âm mênh mông lan truyền trong hư không, nhưng khi chạm vào lực lượng phật tính, lập tức tan thành mây khói.

Có vẻ như đã bị độ hóa.

Ầm ầm!

Một đạo âm thanh hùng vĩ truyền đến từ trong hư không, sau đó, một bàn tay khổng lồ màu vàng xuyên thấu tất cả chậm rãi từ trên trời giáng xuống.

Bàn tay khổng lồ kia tản ra hào quang màu vàng óng, phật lực mênh mông, không cách nào ngăn cản.

Lạch cạch!

Phật thủ khổng lồ chế Thiên Địa Dung Lô, muốn ngăn cản Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm bỗng nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh to lớn lan truyền trên Thiên Địa Dung Lô.

Nguồn sức mạnh này mênh mông vô biên, chỉ là dư uy đã khiến Lâm Phàm không thể chống đỡ.

Thật mạnh, thật sự quá mạnh rồi.

Vù!

Hư không nổ tung, phật thủ đột nhiên dùng sức muốn khống chế Thiên Địa Dung Lô nhưng Thiên Địa Dung Lô là đồ của hệ thống, không thể dễ dàng nắm trong tay như vậy.

Cho dù phật lực cực kỳ mạnh mẽ nhưng vẫn như cũ không có áp lực nào đối với Thiên Địa Dung Lô cả.

-Ồ!

Một âm thanh hùng vĩ truyền đến, dường như rất kinh ngạc về uy lực của Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm hạ quyết tâm, mỗi lần trong thời khắc mấu chốt, đều gặp phải sự cản trở của người khác.

Chỉ còn chút nữa đã có thể bao phủ được toàn bộ ngọn núi rồi, khi đó có thể luyện hóa Vô Dục Ma Tổ thành số kinh nghiệm khổng lồ, đến lúc này rồi, sao cam tâm để người khác phá hoại.

Không được, tuyệt đối không được, cho dù cường giả vô địch cũng không ngăn cản được lão tử hành động.

- Bao phủ!

Lâm Phàm chột quát lớn, bắt đầu liều mạng, không cần biết người là ai, người cũng không thể ngăn được ý chí của lão tử.

Ầm! Ầm!

Thiên Địa Dung Lô chợt bộc phát lực lượng luyện hóa cường hãn, phật thủ đang nắm Thiên Địa Dung Lô đột nhiên nổ tung.

- Làm sao có khả năng?

Vô Dục Ma Tổ thấy hình ảnh trước mắt, trong lòng kinh hãi không dám tin.

Khủng bố, vô cùng khủng bố, phật thủ này, hãn đã nhìn ra, chính là tay của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên bị nổ tung, sao có thể có chuyện đó chứ.

- Tương lai vô hạn, dừng tay đi!

Thời khắc này, một luồng phật âm mênh mông trấn áp đến, đồng thời, một ngón to lớn tăng màu vàng kim xuyên thấu thiên địa bay thẳng đến trấn áp Lâm Phàm.

Ngón tay phóng đại vô hạn trong mắt Lâm Phàm, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hãn.

Tuy giờ còn chưa đến, nhưng sức mạnh xuyên qua vô cùng mạnh mẽ giáng xuống đỉnh đầu Lâm Phàm.

- Hãn muốn giết ta.

Lâm Phàm kinh hãi, mồ hôi đầm đìa, hãn không ngờ nửa đường lại xuất hiện tồn tại nhân vật khủng bố như vậy như vậy.

- Vạn pháp quy tông, thiên địa quy nhất.

Lâm Phàm rống giận, không chút do dự, đề thăng pháp lực trong cơ thể, nhưng sức mạnh kinh khủng kia đã trấn áp trên người hãn.

- Lực Lượng Nguyên Tuyền, lấy lực làm đạo.

- Kiếm đạo vô song, lấy kiếm thành Thánh.

....

Hai mắt Lâm Phàm trợn lớn, pháp lực vận chuyển tới cực hạn, đây là Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, hắc kêu mình dừng tay, nhưng động tác trong tay hắc lại không muốn dừng, muốn tiêu diệt cả mình.

Lực Lượng Nguyên Tuyền được Bàn Cổ Ma Thần truyền thụ, vào lúc này nổ tung.

Vô biên kiếm ý, ngang dọc vạn giới, ngưng tụ trên thân.

Kim Tiên pháp tắc trên người cũng điên cuồng.

Lúc này, sức mạnh của Lâm Phàm đã đạt đến cực hạn, đạt tới trình độ kinh khủng.

Thời khắc này, Lâm Phàm tiến nhập vào một cảm ứng huyền diệu.

Khẽ nâng một cánh tay, tay kia vẫn bình thường không có gì lạ, phảng phất như không có bất kỳ uy lực gì, nhưng cái tay này lại khiến người khác không dám coi thường.

Lâm Phàm trợn hai mắt, một đạo tinh quang xuyên qua thiên địa.

- Lão Tử đấu thiên đấu địa, không gì phải sợ.

- Vĩnh hằng!

Lâm Phàm chột quát to, chiến ý thăng thiên, năm ngón tay nắm lại thành quyền, một quyền hủy diệt tất cả đánh thẳng đến bàn tay đang muốn trấn áp hắc của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 984: Vị Lai Vô Lượng Vương Phật

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- U mê không tỉnh, nên bị đày vào vực sâu Địa ngục vô tận!

Âm thanh uy lực mạnh mẽ, vô cùng khủng bố vang lên, phạt lực mệnh mông bao phủ thiên địa.

Lâm Phàm cảm giác mình như giun dế dưới bàn tay màu vàng này, nhưng giun dế thì thế nào, cho dù không địch lại, cũng phải vận hết sức lực toàn thân ra chiến đấu.

Ý chí thăng hoa, sức chiến đấu vô song.

Lúc này, hai mắt Lâm Phàm ngưng trọng, tinh thần không gì phải sợ soi sáng khắp cả thiên địa.

Ầm!

Liều mạng, lấy hết sức lực đánh ra một quyền.

Ầm!

Sức mạnh hủy diệt lao đến, một quyền kia của Lâm Phàm trong nháy mắt tan ra như tro bụi.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm run lên, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng vô tận truyền đến từ trên tay phải đang vào cơ thể, muốn phá hoại cơ thể hắn.

Đoạn!

Lâm Phàm không chút do dự, chấn cánh tay phải nổ tung.

- Cừu con mê muội khổ hải, quay đầu là bờ.

Mặc dù Lâm Phàm đã tự hủy cánh tay nhưng cũng không thể ngăn cản thế tiến công của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, một đạo Phật âm từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy Lâm Phàm.

Trong Phật âm, một loại lực lượng độ hóa, bằng mọi giá phải độ hóa Lâm Phàm triệt để.

- Đáng ghét.

Trong lòng Lâm Phàm kinh hãi, hắn không ngờ Vị Lai Vô Lượng Vương Phật này lại ác như vậy.

- Muốn độ hóa lão tử, ngươi đang nằm mơ sao?

Lâm Phàm rống giận.

- Đại Độ Hóa Phật Quang.

- Vạn vật thế gian đều là bồ đề tâm.

Trong Phật môn, môn thần thông cao thâm nhất chính là môn thần thông này.

Kim Phật vờn quanh, Bồ Đề bao quát chúng sinh.

Ầm!

Một mảnh kim quang soi sáng thiên địa, cực kỳ chói mắt.

- Ồ!

Âm thanh kinh ngạc truyền khắp thiên địa.

- Tân Phong Thiên Quân, chứa đựng thần thông vô tận trong thiên địa, môn thần thông này đến từ Phật môn nhưng lại vượt qua Phật môn, một phàm nhân như ngươi lại biết thần thông này, đáng tiếc, ngươi không tu luyện đến nơi đến chốn.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật thán phục một tiếng, sau đó lại lộ vẻ khinh thường.

- Ngươi là Vị Lai Vô Lượng Vương Phật?

Lâm Phàm thở hỗn hển, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hư không vô tận.

Tuy nhiên, hắn không nhìn thấy bóng dáng của đối phương.

- Người phàm, bản tọa chính là Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, quay đầu là bờ, ngươi đã hãm quá sâu vào địa ngục vô biên rồi, để ta tới cứu vớt ngươi, thoát khỏi biển khổ đi.

Âm thanh Vị Lai Vô Lượng Vương Phật hờ hững, không có tí tình cảm.

- Phóng rắm vào mặt mẹ ngươi ấy, Lão Tử không cần kẻ nào cứu vớt.

Lâm Phàm chợt quát to, Ngô Đồng Thần Thụ trong cơ thể sôi trào, lực lượng sinh mệnh bàng bạc cuộn cuộn mãnh liệt, cánh tay phải bị đứt được mọc ra lại.

- Tốt, tốt, không cần bất luận kẻ nào tới cứu vớt, bản tổ thích câu nói này của ngươi, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật chính là một kẻ đê tiện, ha ha....

Vô Dục Ma Tổ đang bị trấn áp trong ngọn núi bắt đầu cuồng tiếu.

- Hừ, Vô Dục Ma Tổ, người đã bị bản tọa trấn áp nơi này mấy trăm ngàn năm mà vẫn không tỉnh ngộ, chẳng lẽ muốn bản tọa giết người.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật lạnh lùng nói.

- Ha ha, người chớ giả bộ, hôm nay ta mới hiểu được, người cũng không khá hơn chút nào, bản tọa đang nghĩ vì sao mấy trăm ngàn năm nay người không có đến giết bản tọa, thì ra người cũng không dám chân chính xuất hiện trước mặt mọi người, sợ rằng trận chiến đó người cũng vô cùng thâm thâm.

Vô Dục Ma Tổ cười to nói.

Vô Dục Ma Tổ như nhìn thấu tất cả, nhìn thấu Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

- Hừ, ma đầu.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật xem thường, lạnh lùng đáp.

- Ma đầu thì sao, Vô Dục Ma Tổ ta một đời làm việc, dám làm dám chịu, nói giết cả nhà người thì sẽ giết cả nhà người, tuyệt đối không dâm sau lưng, mà Vị Lai Vô Lượng Vương Phật người lại đi đùa bỡn nhân tâm, lừa dối mọi người, mấy vị kia tin tưởng người như vậy nhưng cuối cùng lại làm giá đỡ cho người, đáng tiếc, kết cục của người cũng không tốt hơn chỗ nào, Thiên Quân, cảnh giới chí cao nhất này, cả đời người đừng mong chạm tới, ha ha...

Vô Dục Ma Tổ khinh thường nói.

- Câm miệng.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật vô cùng giận dữ, không muốn phí lời với Vô Dục Ma Tổ.

Lâm Phàm đang thờ hồn hển như chó, cố gắng khôi phục lại pháp lực đã bị tiêu hao.

Rất mạnh, thật sự rất mạnh.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật này quá mạnh, mình không phải đối thủ của hắn, đặc biệt, khi nghe được mấy câu nói của Vô Dục Ma Tổ, trong lòng Lâm Phàm lại càng ngạc nhiên.

Đây không phải chân thân của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, nếu chân thân thật sự tới thì còn mạnh đến cỡ nào chứ?

Chỉ cần một ánh mắt đã có thể hoàn toàn trấn áp mình sao.

Tuyệt đối không thể chết ở chỗ này, tuyệt đối không thể.

- Thiên Địa Dung Lô, trở về.

Lúc này, Lâm Phàm chợt quát một tiếng, muốn triệu hồi Thiên Địa Dung Lô trở về.

Nhưng Vị Lai Vô Lượng Vương Phật sao để cho hắn toại nguyện.

Chỉ điểm một chút trong hư không.

Mỗi đóa hoa là một thế giới, vạn ngàn đóa hoa nở rộ, vô số thế giới chồng chất lên nhau, Thiên Địa Dung Lô trực tiếp bị hút vào trong đó.

- Người phạm, người nên quy y.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật than nhẹ, luồng pháp lực mênh mông bay thẳng đến trấn áp Lâm Phàm.

- Quy y em gái người, lão tử chưa bao giờ quy phục bất luận người nào.

Lâm Phàm không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy.

- Thiên Địa Chân Kinh.

Lâm Phàm lộ rõ, Thiên Địa Chân Kinh dấu ấn sau lưng chợt tỏa ra những tia sáng chói mắt, sau đó biến ảo thành từng dòng chữ ngoằn ngoèo.

- Tiểu tử, không muốn chết thì cố gắng kiên trì, hãn không chống đỡ được bao lâu nữa đâu.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, Vô Dục Ma Tổ lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Phàm sững sờ, sau đó không chút do dự vận chuyển pháp lực, văn tự Thiên Địa Chân Kinh trực tiếp bao phủ, triệt để bảo hộ cho hãn.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật nhìn thấy những văn tự này, sắc mặt hơi đổi.

- Tân Phong Thiên Quân là gì của ngươi, làm sao ngươi lại biết Thiên Địa Chân Kinh?

Lâm Phàm cười lạnh.

- Lão tử là ba ba ngươi, Tân Phong Thiên Quân là gia gia ngươi.

- Muốn chết.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật lộ quát, một chương che kín bầu trời, Phật thủ màu vàng nghiền ép tất cả, đặc biệt, trong bàn tay đang nắm giữ dấu ấn vạn chữ.

Ầm!

Hư không rung động, vùng thế giới này tựa như có thể bị phá diệt bất cứ lúc nào cũng.

Xì xì!

Lâm Phàm phun ra một ngụm máu tươi.

Thiên Địa Chân Kinh quán quanh thân tiêu tan trong nháy mắt.

Coi như không phải bản thể của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật này giáng lâm, cũng không phải đối tượng mà Lâm Phàm có thể đối phó.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật đã vượt qua tất cả.

Lấy thực lực của hắn, căn bản không thể chống đỡ.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật dừng lại, như không có hậu thủ.

Thế nhưng, sức mạnh kinh khủng vẫn còn đang ngưng tụ xung quanh không tiêu tan, như đang đợi thời khắc cuối cùng.

- Có gan thì đến đây, nếu như lão tử nháy mắt, lão tử sẽ theo họ người.

Lâm Phàm chợt quát.

Ngay lúc này, một sự việc xảy ra khiến Lâm Phàm kinh hãi.

Một phật thủ đột nhiên xuất hiện.

Mà trên tay Phật lại thành linh xuất hiện hai bóng người.

Là Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm.

Hai người giờ đang không dám tin nhìn tình cảnh trước mắt, họ đang đợi bên ngoài mà, sao đột nhiên lại bị đưa đến nơi này.

- Đại ca....

Thu Trảm Ngư nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức tiến lên trước, nhưng trong lúc đó, phật thủ kia hợp lại, bắt hai người vào lòng bàn tay.

- Người muốn bọn họ chết sao?

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật lên tiếng.

- Người....

Lâm Phàm không ngờ Vị Lai Vô Lượng Vương Phật này lại âm hiểm như thế.

- Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, người mãi mãi hèn hạ như vậy, không biết năm đó tại sao vạn Phật chi tổ lại cứu người, có lẽ hiện tại hắn đang cực kỳ hối hận đi, người là sự sỉ nhục của hắn.

Vô Dục Ma Tổ mở miệng nói.

- Ma Tổ, người có thể ngậm miệng, hắn đã không còn tồn tại, vĩnh viễnọa lạc trong kiếp luân hồi rồi.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật cười nói.

- Người phạm, phóng hạ đồ đao có thể miễn chết, bằng không, hai người bọn họ sẽ tan thành mây khói.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật mở miệng nói.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm lúc đầu không biết chuyện gì xảy ra, nhưng giờ bọn họ đã hiểu rõ.

Có người bắt bọn họ uy hiếp đại ca.

Lâm Phàm cười sau đó nhìn thẳng Vị Lai Vô Lượng Vương Phật nói.

- Người đang sợ ta....

- Sợ? Bản tọa không úy kỵ bất cứ kẻ nào.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật đáp trả.

- Nếu như người không úy kỵ, cũng sẽ không sử dụng loại thủ đoạn bẩn thỉu như thế này.

Lâm Phàm nói.

- A!

Thời khắc này, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm kêu thê thảm kêu.

- Đau quá a....

- Phóng hạ đồ đao, nếu không sẽ vĩnh viễn đọa vào Luân Hồi.

Âm thanh uy hiếp của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật truyền đến, hạ tối hậu thư.

Lâm Phàm ngẩng đầu đứng nơi đó, hai mắt ác liệt.

- Người mạnh hơn ta thì thế nào, vẫn dùng loại thủ đoạn này để uy hiếp.

- Lâm Phàm ta chưa bao giờ bị ai uy hiếp cả.

- Thu Trảm Ngự, Năm Kim Châm....

Lâm Phàm quát.

- Đại ca....

Hai người nhìn Lâm Phàm.

- Các người đừng trách đại ca, các người chết rồi, đại ca cho dù chết, cũng sẽ báo thù cho các người.

Lâm Phàm rống giận, hẳn biết cho dù hiện tại mình có quỳ xuống, kết cục cũng vẫn như vậy, chẳng bằng liều mạng đến cùng.

- Đại ca, chúng ta không sợ, Thu Trảm Ngự ta chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân mình sẽ quan trọng như vậy, có thể trở thành nhược điểm để uy hiếp đại ca người.

- Năm Kim Châm ta cũng vậy, khà khà.

Thời khắc này, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm đều cười phá lên, cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Nụ cười kia không oán không hối, nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Lâm Phàm nhìn Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, sau đó cúi đầu xuống lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, trong miệng lẩm bẩm.

- Dù cho hao tổn hết tất cả, cũng phải giết chết người.

Ánh mắt Lâm Phàm bén nhọn, càng trở nên cuồng bạo, pháp lực toàn thân như dung nham sôi trào.

Lực lượng toàn thân của hắn lúc này đều ngưng tụ lên Vĩnh Hằng Chi Phủ.

Hào quang lấp lánh giống như dải lụa, dọc theo người phát ra ngoài.

Một giọt tinh huyết nổ tung trong cơ thể, toàn bộ hóa thành sức mạnh cuồng bạo.

- Lâm Phàm ta, thậm chí người của ta đều không phải loại người sợ chết, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật người, trong mắt chúng ta chỉ là thằng hề, hôm nay không giết được người, trong tương lai ta cũng phải hoàn toàn giết chết người, Thiên Quân thì thế nào, viễn cổ thì sao chứ, kết thù với Lâm Phàm ta, chính là không chết không thôi.

Xèo!

Hào quang xuyên thấu tất cả, bay thẳng đến chém giết Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

- Muốn chết.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật hừ lạnh một tiếng.

- Ha ha, tiểu tử, nhớ kỹ lời người vừa nói, không chết không thôi nhé....!

Thời điểm này, Vô Dục Ma Tổ cười lớn, ngọn núi phong ấn cũng
đung đưa kịch liệt.

- Người....

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật cảm ứng được những thứ này, trong
lòng kinh hãi, không dám tin tưởng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 985: Chúng Ta Rút Lui

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Vô Dục Vô Cầu, Hỗn Nguyên Nhất Thế.

Một đạo Ma trung chi Ma, thanh âm âm âm vang vọng truyền từ trong ngọn núi bị phong ấn.

Chém!

Thăng hoa, thiêu đốt bản mệnh tinh nguyên.

Vô Dục Ma Tổ bị phong ấn ở đây mấy trăm ngàn năm, thực lực tự thân sớm đã bị áp chế, đặc biệt là sau khi bị Lâm Phàm hố, pháp lực hần tích lũy được, về cơ bản đã tiêu hao sạch.

Bây giờ, cho dù phải tiêu hao bản mệnh tinh nguyên trân quý nhất, hần cũng phải triển khai vô thượng thần thông, không ai nghĩ đến chuyện này cả.

Ma khí ngất trời, một Tuyên Cổ ma ý xuyên đến tận trời, bay thẳng đến va chạm với thủ chưởng của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

Xì xì!

Bàn tay gãy vỡ.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm cũng theo đó rớt xuống dưới.

Lâm Phàm đang dồn sức, lúc này, Vĩnh Hằng Chi Phủ trong tay xẹt qua hư không, ẩn chứa tất cả sức mạnh, chém tới Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

Ầm ầm!

Chấn động kinh thiên động địa, khí thế kinh người, hư không nghịch lưu cuồng bạo, bao phủ thiên địa.

- Đáng ghét, đáng ghét, không ngờ Vô Dục Ma Tổ người lại làm như vậy....

Âm thanh Vị Lai Vô Lượng Vương Phật đột nhiên im bặt, trong nháy mắt hóa thành một hạt bụi, tiêu tan trong đất trời.

Lâm Phàm nặng nề thở hổn hển, chửi tục một câu, một tay chống xuống đất, mồ hôi trán tuôn ra ào ào.

Một đòn vừa nãy đã tiêu hao hết tất cả sức lực của hắn.

- Vô Dục Ma Tổ, sao người lại giúp ta?

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn ngọn núi trước mắt, lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới, trong thời khắc cuối cùng, Vô Dục Ma Tổ lại trợ giúp mình, bằng không, sẽ không có kết quả như vậy.

- Không chết không thôi!

Vô Dục Ma Tổ không trả lời nhưng lại truyền ra bốn chữ này, sau đó không nghe tiếng thở nữa.

Lâm Phàm không biết tình huống hiện tại thế nào, nhưng giờ cũng không quan tâm nhiều lắm.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm lập tức bước lên trước.

- Đại ca, người không sao chứ?

Hai người lo lắng hỏi thăm, không biết ngọn nguồn câu chuyện như thế nào?

- Đại ca, vừa rồi ta diễn thế nào?

Thu Trảm Ngư cười nói.

Lâm Phàm sững sờ, ngẩng đầu nhìn Thu Trảm Ngư.

- Diễn?

- Đúng đấy, tên kia muốn uy hiếp đại ca, chẳng lẽ không biết chúng ta có Ly Vân Đan đại ca cho à.

Thu Trảm Ngư không để chuyện kia trong lòng.

Lâm Phàm nghe nói vậy không khỏi cười khỗ, vừa rồi diễn sao chứ, là sắp chết thiệt đó cha nội, nếu như không có Vô Dục Ma Tổ ra tay tiếp sức, kết quả không được như bây giờ đâu.

Vừa rồi, nếu như chỉ dựa vào một đòn toàn lực của mình, chỉ sợ cũng không gây ra chút thương tổn nào cho Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

Bây giờ, Lâm Phàm không còn một tia pháp lực, cho dù trong tế bào cũng hoàn toàn trống rỗng.

- Vừa rồi không phải diễn, mà là cường giả chân chính.

Lâm Phàm nói.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm sững sờ, sau đó lại khôi phục lại trạng thái bình thường, cũng không nghĩ gì nhiều.

- Đại ca, bây giờ chúng ta nên làm gì?

- Rời khỏi nơi này trước.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, Ngô Đồng Thần Thụ cấp tốc vận chuyển, lực lượng sinh mệnh tràn ra, bù đắp pháp lực thiếu sót trong thân thể.

Trong thế giới Vô Tận, Thiên Địa Dung Lô xuất hiện, Lâm Phàm thu hồi nó vào trong túi trữ vật.

Hắn coi như đã hiểu, Thiên Địa Dung Lô cũng có kẻ hở.

Mỗi đóa hoa là một thế giới, đối phương vùi Thiên Địa Dung Lô của mình vào trong ngàn vạn thế giới, đây là lần đầu tiên Lâm Phàm gặp phải.

Nhưng điều Lâm Phàm nghĩ mãi không hiểu chính là, tại sao đến thời khắc cuối cùng, Vô Dục Ma Tổ lại giúp mình.

Chẳng lẽ chỉ vì câu mình nói với Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, không chết không thôi hay sao?

Nhưng bây giờ, cho dù không có Vô Dục Ma Tổ hỗ trợ, Lâm Phàm chắc chắn sẽ tìm Vị Lai Vô Lượng Vương Phật tính chuyện hôm nay.

Con m nó chứ, dám uy hiếp Lão Tử, không hung hăng thông hắn tới chết, lão tử không mang họ Lâm.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn kim sơn bị phong ấn, sau đó kéo Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm rời khỏi nơi này.

Bên ngoài!

Lâm Phàm ngồi khoanh chân, lần này đã hao tổn khá nhiều pháp lực, trong khoảng thời gian ngắn, rất khó để khôi phục lại như cũ.

- Thả chúng ta ra ngoài.

- Đáng ghét, các người rốt cuộc là ai?

Lúc này, bên trong Thiên La Địa Vọng có không ít người trong ma đạo, bọn họ vừa từ bên trong đi ra đã bị bao phủ, dưới áp chế của tuyệt

phẩm Tiên khí, không có khả năng chạy trốn.

- Đại ca, bọn họ phải làm sao bây giờ?

Thu Trảm Ngư hỏi.

Lâm Phàm nhìn những người này, sau đó liền thu dọn sạch sẽ, ngay cả một chút căn bã cũng không thừa, vì để tránh phiền phức, nên giết hết thì ổn thỏa hơn.

Bây giờ, tu vi Lâm Phàm đã đạt đến Kim Tiên cảnh, thực lực những người quá yếu. kinh nghiệm tăng thêm không được bao nhiêu.

Pháp lực bản thân vẫn chưa khôi phục như cũ, Lâm Phàm sẽ không mang phiền phức đến cho mình, cách tốt nhất là giết sạch toàn bộ.

Ngay khi pháp lực Lâm Phàm chuẩn bị khôi phục, hăn đột nhiên biến sắc.

Xoạt xoạt!

Cánh tay hăn bạo nổ khi chiến đấu với Vị Lai Vô Lượng Vương Phật sau khi mọc lại, giờ đột nhiên xảy ra hiện tượng lạ.

Một phật quang màu vàng như ẩn như hiện xuất hiện trên cánh tay Lâm Phàm.

Một âm thanh âm trầm truyền đến.

- Phật tổ từ bi, để người rơi vào kiếp Luân Hồi.

Khi nghe âm thanh này, Lâm Phàm kinh sợ, hăn không nghĩ tới Vị Lai Vô Lượng Vương Phật này lại khó giải quyết như vậy.

Rõ ràng đã bị mình giết, vẫn để lại trên người mình chiêu thức này.

- Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, người muốn chết?

Trong lòng Lâm Phàm giận dữ.

- Ha ha, ta sẽ nương theo bên người người, cho đến khi bản tọa giáng lâm lần thứ hai.

Trong hư không truyền đến âm thanh của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, đây là một đại thần thông vô thượng, trực tiếp bám lên người Lâm Phàm, cho dù Lâm Phàm đi tới nơi nào, hắn cũng đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

- Đáng ghét, Lão Tử há lại có thể cho người tồn tại, đại mộng vô biên, ba đời Luân Hồi.

Lâm Phàm chợt quát, ý chí huyền diệu đột nhiên bạo phát.

- Thu Trảm Ngự, Năm Kim Châm, hai người các người che chở cho ta rời khỏi đây.

Lâm Phàm không phí lời, trực tiếp tiến nhập ba đời luân hồi.

- Đại ca?

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm còn chưa hiểu rõ, khi phản ứng lại, phát hiện đại ca đã nhắm hai mắt, khí tức trên người cũng từ từ hư yếu, từ từ biến thành một người hoạt tử.

- Đại ca, người làm sao vậy?

Thu Trảm Ngự đi đến bên cạnh Lâm Phàm hỏi.

- Đại ca nói chúng ta dẫn hắn rời khỏi nơi này, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, chúng ta đi thôi.

Năm Kim Châm nói.

Thu Trảm Ngự mập mạp đặt Lâm Phàm sau lưng, sau đó nhìn về bốn phương tám hướng.

- Hướng kia ta biết, tương đối an toàn, chúng ta đi tới đó đi.

Thu Trảm Ngự nói.

Năm Kim Châm gật đầu, sau đó thu Thiên La Địa Võng về, trốn vào trong hư không, bay về phương hướng đã định.

Sau khi bay khỏi phạm vi này, hai người lập tức từ trong hư không hạ xuống.

- Chúng ta đi bộ thôi, ta sợ gặp nguy hiểm khi đi trong hư không.

- Ừm.

Năm Kim Châm gật gù, hẳn biết nếu vẫn trốn trong hư không, độ nguy hiểm khá lớn.

Thực lực bọn họ không cao, nếu gặp phải cường giả, chắc chắn sẽ bị đối phương chặn lại, khi đó sẽ có chút phiền phức.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 986: Hi Vọng Như Thế

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Biên cảnh Man Hoang!

Hai bóng người lén lén lút lút cất bước trong khe hẹp.

- Ở đây có vẻ tương đối an toàn, cho dù gặp phải yêu thú thì với thực lực chúng ta cũng có thể ứng phó được.

Tuy Thu Trảm Ngư thực lực không mạnh nhưng kiến thức tất yếu vẫn có.

Đặc biệt là nơi như thế này, sẽ càng thêm an toàn.

Man Hoang biên cảnh là một nơi khi ho cò gáy, hết sức vắng lặng, không có đồ gì tốt để thu thập.

- Ủ, không biết đại ca rốt cuộc bị làm sao?

Nấm Kim Châm lo lắng nói.

- Yên tâm đi, đại ca không có chuyện gì, ta có thể nghe được tiếng tim đập của hắn, có lẽ một tia thần thức thần bí nào đó trong óc đã biến mất.

Thu Trảm Ngư nói.

Quả đúng như Thu Trảm Ngự nói.

Lâm Phàm triển khai Tam Sinh Luân Hồi thuật tiến nhập vào trong không gian huyền diệu, chém giết thần niệm Vị Lai Vô Lượng Vương Phật lưu lại trên người mình, nếu mang theo đoàn thần niệm này theo người, Lâm Phàm sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, cho dù làm chuyện gì cũng không an ổn.

Nhưng thực lực Vị Lai Vô Lượng Vương Phật quả nhiên mạnh mẽ, chỉ là thần niệm lưu lại trên người thôi đã khiến Lâm Phàm cảm giác vướng tay vướng chân, không phải bình thường.

Bên ngoài đã trôi qua mười mấy ngày.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm đi dọc theo con đường nhỏ an toàn, thẳng tới Man Hoang biên cảnh.

- Cẩn thận, đằng trước có động tĩnh.

Thu Trảm Ngự đột nhiên nói.

Thu Trảm Ngự vác Lâm Phàm sau lưng, cùng Năm Kim Châm lén lén lút lút ẩn sau một khối nham thạch.

- Hình như có người gặp phải yêu thú.

Năm Kim Châm nói.

- Yêu thú đông quá, đám người này xong đời rồi.

Thu Trảm Ngự nói.

- Chúng ta có nên cứu bọn họ hay không?

Năm Kim Châm hỏi, đối với tình huống như thế, nếu như lúc trước, bọn họ chắc chắn sẽ không do dự ra tay, nhưng tình huống bây giờ này lại khiến bọn họ lợm chở do dự.

- Đừng cứu, chúng ta đi thôi, đại ca đã giao tính mạng bản thân cho chúng ta, không phải để chúng ta dẫn hăn đi mạo hiểm.

Thu Trảm Ngư nói.

Không biết khi nào đại ca mới tỉnh lại, đã nhiều ngày như vậy rồi.

- Người nhìn quần áo những người kia đang mặc trên người xem, ấn ký thật quen thuộc.

Năm Kim Châm chỉ về phía trước nói.

Thu Trảm Ngư nhìn qua, sau đó sắc mặt hơi đổi.

- Sao có thể, Phong Lâm Thành, sao hăn lại ở đây?

Thu Trảm Ngư kinh ngạc nói.

Sau lưng những người này có ký hiệu một mảnh lá phong, đây là thành thị Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm đã từng đến.

Bọn họ là những người nhà quê mới lên thành phố, nhưng người nắm quyền của thành thị này trong lòng luôn nghĩ đến thiên hạ, đối xử với dân chúng rất tốt.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm khi vừa chân ướt chân ráo đến đây, được thành chủ bao bọc, bảo hộ.

- Ta đi cứu, người bảo vệ đại ca.

Năm Kim Châm nói, nếu như người khác, hăn có thể không đi cứu, nhưng giờ, Năm Kim Châm cảm thấy không cứu thì không được.

Thu Trảm Ngư do dự, cuối cùng gật đầu.

- Ủ, người đi đi, có điều, nếu tình huống không ổn, phải lập tức rút lui.

- Ta biết.

Năm Kim Châm gật gật đầu, sai bước ra, thi triển võ đạo thần thông đánh qua bảy yêu thú.

Người Phong Lâm Thành vốn đang ở thế yếu, nhưng sau khi Năm Kim Châm gia nhập, một Chân tiên cường giả chân chính, cục diện trong nháy mắt xoay chuyển.

Phong Diễm Vân, công chúa Phong Lâm Thành, tu vi không yếu, Viễn Cổ cảnh trung giai.

Giờ khắc này, nhìn thấy yêu thú đi khắp nơi, mình chỉ cần hạ xuống, dùng một quyền đã có thể đánh chết một đám yêu thú, Năm Kim Châm không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Không lâu sau, đám yêu thú ít dần đi.

Năm Kim Châm không nói gì thêm, lập tức quay đầu lại, muốn cùng Thu Trảm Ngự lập tức rời khỏi nơi này.

- Xin chờ một chút.

Lúc này, Phong Diễm Vân lên tiếng, nàng có cảm giác không nên để người như họ rời đi.

Năm Kim Châm quay đầu nhìn Phong Diễm Vân.

- Không biết công chúa gọi ta lại có chuyện gì?

Phong Diễm Vân kinh sợ, sau đó nở nụ cười.

- Người biết ta là công chúa?

- Ta cũng là người Phong Lâm Thành, đương nhiên nhận thức trang phục hoàng tộc của Phong Lâm Thành.

Năm Kim Châm nói.

- Hóa ra là con dân Phong Lâm Thành, vậy tại sao còn phải rời đi, vừa rời người đã cứu ta, còn cứu mọi người, hãy trở lại Phong Lâm Thành để ta cảm tạ ân cứu mạng của người.

Phong Diễm Vân mở miệng nói.

Hiện tại, Năm Kim Châm còn có chuyện quan trọng hơn.

- Đa tạ ý tốt của công chúa, nhưng ta vẫn còn có việc quan trọng.

Phong Diễm Vân cười nhạt, sau đó phát hiện ánh mắt Năm Kim Châm vẫn luôn nhìn về phía sau.

- Người còn có bạn đồng hành sao? Chẳng lẽ cũng là người của Phong Lâm Thành?

Phong Diễm Vân có tướng mạo xuất chúng, nhất cử nhất động đều có khí chất mê người, Năm Kim Châm là loại tiểu nam sinh không có tiếp xúc nhiều với nữ sắc, đương nhiên có chút ngượng ngùng, cuối cùng vẫn gật đầu.

- Ừ.

Năm Kim Châm gật gật đầu, sau đó cũng không muốn ở lại đây lâu.

- Công chúa, cáo từ.

- Chờ chút.

Phong Diễm Vân sao bỏ qua cho cao thủ như thế này, đương nhiên muốn hết sức lôi kéo.

- Kính xin chờ chút, không bằng người đưa ta qua đó gặp gỡ một chút, huống hồ nếu có chuyện gì, ta cũng có thể giúp.

Cuối cùng, Năm Kim Châm chỉ có thể mang theo công chúa đi đến gặp Thu Trảm Ngư bên kia.

Thu Trảm Ngự nhìn Phong Diễm Vân, trong lòng cũng có vẻ cảnh giác.

Mặc dù là công chúa Phong Lâm Thành, nhưng áp lực hiện giờ của bọn hắc rất lớn a, đại ca còn đang sau lưng mình, tuyệt đối không thể coi nhẹ.

- Hắc làm sao vậy?

Phong Diễm Vân hỏi.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm thật không biết trả lời như thế nào, cuối cùng nói.

- Đại ca ta bị thương, chúng ta muốn đưa hắc rời khỏi nơi này.

- Không bằng theo ta cùng về Phong Lâm Thành, dọc theo con đường này cũng tương đối an toàn, khi đến hoàng thành, có thể tìm y sư giỏi giúp hắc trị liệu một phen.

Phong Diễm Vân nói.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm liếc nhìn nhau, sau đó nhỏ giọng thảo luận một hồi.

Bọn họ cảm thấy như vậy sẽ tương đối an toàn một chút, nếu như đến Phong Lâm Thành, hắc sẽ không gặp người nào, hơn nữa có Hoàng Thành che chở, chắc cũng không xảy ra chuyện gì.

- Vậy thì làm phiền công chúa!

Thu Trảm Ngự cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Phong Diễm Vân liếc mắt nhìn người sau lưng Thu Trảm Ngự, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, nhìn mặt mũi không giống như bị thương, nhưng khí tức lại cực kỳ không ổn định, lúc có lúc không, có chút quái dị.

Trên xe ngựa.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm bảo vệ bên người Lâm Phàm.

Bất kể làm chuyện gì, chí ít sẽ có một người ở lại bên cạnh Lâm Phàm.

- Đại ca, khi nào người mới tỉnh lại đây a?

Thu Trảm Ngự nhìn Lâm Phàm, lẩm bẩm trong miệng.

Trên một chiếc xe ngựa khác.

- Công chúa, hai người này lai lịch không rõ, không cần thiết phải lôi kéo đâu.

Một lão giả mở miệng.

Khuôn mặt Phong Diễm Vân nghiêm nghị, hơi lắc đầu.

- Hiện tại Phong Lâm Thành trong rối ngoài loạn, nếu như có thể kéo được hai vị cao thủ tới, cũng có giúp đỡ rất lớn đối với Phong Lâm Thành.

- Lần này, chúng ta đàm luận bị từ chối, chỉ sợ sau này sẽ rất phiền phức.

Ông lão nói.

- Cố hết sức mà thôi.

Phong Diễm Vân than nhẹ một tiếng, lộ ra vẻ mệt mỏi, sau đó hỏi.

- Người sau lưng bọn họ, người có nhìn ra có vấn đề gì không?

Ông lão lắc đầu.

- Không nhìn ra, giống như người chết vậy, khí tức lúc có lúc không, chắc bị trọng thương.

- Dù thế mà hai người kia vẫn không rời không bỏ, tâm tính có vẻ không tồi.

Phong Diễm Vân cười yếu ớt một tiếng.

- Ta nhìn người rất chính xác, bọn họ đều là con dân của Phong Lâm Thành, nhất định sẽ giúp Phong Lâm Thành vượt qua nguy cơ lần này.

- Hi vọng là như thế.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 987: Ngũ Khí Chân Ma Công

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Vài ngày sau.

Lâm Phàm vẫn chưa tỉnh lại, hẫng đang trong vòng luân hồi đối mặt với kẻ địch lớn nhất.

Trong không gian hư vô, Lâm Phàm đứng trước mặt một vị Hoàng Kim Đại Phật khí tức mệnh môn oai vệ, đặc biệt là hào quang sau đầu, càng tỏa sáng chói mắt.

Ánh sáng giống như liệt dương soi sáng thế gian, phổ độ chúng sinh.

Đây là ánh sáng Phật tính, ánh sáng tự tính, là trí tuệ quang minh vô lượng, tất cả đều viên mãn không thiếu sót thứ gì, công tư phân minh.

Nếu như vạn Phật chi tổ chân chính, ánh sáng Phật tính đương nhiên sẽ phổ độ thế gian, nhìn thấu hư vọng nhưng ánh sáng Phật tính của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật lại tràn đầy vẻ âm hiểm xảo trá, mê hoặc làm chủ chúng sinh.

- Nghiệp chướng sâu nặng, nghiệp hỏa đốt người, tham sân si ba độc bao phủ, chỉ có bỏ xuống đồ đao, quy y môn hạ, mới có hi vọng sống sót.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật lên tiếng.

Người đó tướng mạo trang nghiêm, hào quang màu vàng chói mắt, đặc biệt trên trán, vạn chữ phật ấn, lại càng tỏa ra sức mạnh vô biên.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật nhìn thấu tương lai, không chế tương lai, nhân quả báo ứng, đều có thể tránh né.

Trong Vô Tận đại lục, là cường giả đứng thứ ba của Phật môn.

- Nói lão, lão tử ngũ tạng lục phủ kịch độc, thiên địa vạn vật toàn bộ đều nhiễm, đây mới gọi là đại tạo hóa, đại tự nhiên, người nhìn thấu tất cả chỉ đang tránh né tất cả mà thôi, còn dám thuyết giáo trước mặt lão tử.

Lâm Phàm chợt quát lớn, hiện tại, Lâm Phàm đang trong trạng thái toàn thịnh.

Ầm!

Pháp lực bàng bạc ngưng tụ thành vạn ngàn vũ đạo thần thông, trong nháy mắt đánh ra ngàn đạo chiêu thức, từng đường thần thông ngưng tụ thành thần thông chi long, nổi lên trời đất.

Một chương kinh thiên!

Một chương chấn động địa!

Lão tử mới là chúa tể nơi đây.

Lâm Phàm rống lớn, đứng lên xuất chiêu chém giết Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

Ở đây, Lâm Phàm không có gì không làm được, mà Vị Lai Vô Lượng Vương Phật cũng vậy, không gì không làm được.

....

Phong Lâm Thành.

- Không nghĩ tới, đi lâu như vậy rồi giờ lại trở về nơi ban đầu.

Thu Trảm Ngự nhìn thành trì quen thuộc, không khỏi cảm thán.

- Đúng đấy.

Năm Kim Châm gật gật đầu.

Tất cả nơi này vẫn quen thuộc như vậy.

Cửa thành, đoàn xe Công chúa trở về, bọn thủ vệ đương nhiên cho qua.

-Ồ, ta nhớ lúc bọn ta rời đi, Phong Lâm Thành không có nạn dân nha.

Thu Trảm Ngự thấy ngoài tường thành có không ít nạn dân mặc quần áo cũ nát, khuôn mặt xanh xao vàng vọt ngồi dưới chân tường, sắc mặt mê man đối với tương lai.

Năm Kim Châm thấy cảnh này, nghi ngờ nhìn Phong Diễm Vân, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Ai....

Phong Diễm Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

-Mấy năm gần đây, Phong Lâm Thành xảy ra rất nhiều chiến sự, những trấn xung quanh thành đều bị phá sạch, những người này đều là dân chạy nạn từ nơi các nơi khác trốn tới đây, ta đã sắp xếp người phụ trách, không bao lâu nữa sẽ có thể sắp xếp ổn thỏa cho bọn họ.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm không phải người ngu muội, sau khi nghe Phong Diễm Vân kể, đã hiểu được một chút, đối với những võ giả tu luyện Võ Đạo thần thông, bọn họ chỉ truy cầu đạt đến cảnh giới càng cao hơn, nhưng thế tục thì không phải vậy, họ thường xuyên phải chịu đủ mọi tai nạn buông xuống.

Hai người liếc nhau một cái, trong lòng cũng hiểu vì sao Công chúa bảo họ đi tới Phong Lâm Thành.

Muốn bọn họ hỗ trợ a.

Lúc này, hai người lộ vẻ do dự, như vậy sao được, nhiệm vụ của bọn họ bây giờ là bảo vệ sự an toàn cho Lâm Phàm, không thể vùi đầu vào đây được.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người bị làm khó.

Phong Diễm Vân nhìn thấy vẻ mặt hai người, mở miệng nói.

- Ta mời hai vị trở về, chỉ hy vọng hai vị có thể giúp đỡ Phong Lâm Thành.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm vừa nghe, trong lòng ngưng lại, quả nhiên như vậy.

- Làm sao bây giờ?

Năm Kim Châm không biết làm sao cho phải.

Phong Lâm Thành là quê nhà bọn họ, giờ cũng đã đến rồi, nhìn tình huống trước mắt, nếu như bọn họ muốn đi, không ai có thể ngăn cản được, nhưng trong lòng bọn họ không muốn.

Thu Trảm Ngư không nói gì, cuối cùng yên lặng gật đầu.

- Công chúa, chúng ta có thể ở lại hỗ trợ, nhưng nhất định phải cung cấp cho chúng ta một chỗ ở thật rộng rãi.

Thu Trảm Ngư nói.

Phong Diễm Vân nghe như thế, nhất thời vui vẻ, gật đầu đáp ứng.

- Được, được...

Thần sắc Công chúa kích động, nàng biết hai vị trước mắt thật sự muốn ở lại.

Phong Lâm Thành có Chân tiên cường giả nhưng chỉ có một vị, cũng chính là vị bên cạnh mình đây.

Nếu như Phong Lâm Thành có ba vị Chân Tiên cảnh, đương nhiên sẽ có năng lực tự vệ lớn hơn.

Mà Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm cần nơi ở rộng rãi, đương nhiên muốn xây dựng mật thất, để Lâm Phàn trong đó, nếu quả thật có vấn đề gì, cũng phải bảo vệ đại ca trước tiên.

Ba năm sau.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm đã đợi trong Phong Lâm Thành ba năm, đồng thời trở thành trụ cột của Phong Lâm Thành.

Đã từng gặp ngoại địch, toàn bộ đều thất bại dưới áp chế của hai người bọn họ.

Cho dù gặp cường giả, hai người bọn họ vẫn còn tuyệt phẩm Tiên khí Thiên La Địa Võng, bởi vậy, người bình thường, không phải là đối thủ của bọn họ.

Một lần lại một lần đẩy lùi tướng địch, ở lại Phong Lâm Thành một năm rồi lại một năm, hai người càng có cảm tình sâu sắc hơn đối với quê hương.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm nhìn Lâm Phàn nằm trên giường không khỏi lộ vẻ mặt thất vọng.

- Ba năm rồi mà đại ca vẫn chưa tỉnh lại.

Năm Kim Châm nói.

- Ai, nếu như biết chuyện gì xảy ra thì tốt rồi, đại ca cũng quá không chịu trách nhiệm đi, ít nhất cũng phải nói một câu xem sẽ ngủ say trong bao lâu chứ.

Thu Trảm Ngự nói.

- Đi thôi, lần này chúng ta không biết có thể trở về hay không.

Năm Kim Châm nói.

Thu Trảm Ngự gật đầu, sau đó ấn cơ quan, giường trước mắt chậm rãi lui vào lòng đất, càng ngày càng sâu, mãi đến khi biến mất không còn tăm hơi.

Sau đó, Thu Trảm Ngự lấy ra từng khối đá vụn từ nhẫn trữ vật, phong tỏa lối vào mật thất.

Nếu không có hai người bọn họ dẫn dắt, sẽ không ai biết ở đây có một mật thất.

Sau đó, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm trực tiếp dung nhập vào hư không.

Trong ba năm này, tu vi của hai người tăng nhanh như gió đã trở thành Chân tiên cường giả đại viên mãn, là hai vị cường giả đỉnh cao của Phong Lâm Thành được hết thảy nhân dân trong Phong Lâm Thành cúng bái.

Trong lòng vô số người dân ở đây, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm là thần chí cao, bảo vệ bọn họ a.

Cung điện Phong Lâm Thành.

Phong Diễm Vân vì có Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm hỗ trợ, nên đã giải quyết mọi rắc rối, sau đó trở thành người chưởng khống Phong Lâm Thành, mà hai người Thu Trảm Ngự cũng trở thành những người đứng đầu ở đây.

- Đều đã sắp xếp xong?

Trên mặt Phong Diễm Vân mang theo vẻ ưu sầu, nhìn Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm, khi thấy hai người, nàng cảm kích không thôi.

Năm đó, nhờ có hai người giúp Phong Lâm Thành chống đỡ vô số cường giả, Phong Lâm Thành mới có thể tồn tại đến bây giờ.

- Đúng.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm đồng thời gật đầu.

Phong Diễm Vân biết đại ca hai vị này vẫn rơi vào trạng thái ngủ say, từng nghe bọn họ nói, thực lực đại ca vô cùng cường hãn, nếu như tỉnh lại, mọi phiền toái gì đó cũng sẽ giải quyết ổn thỏa, không phải vấn đề quá phức tạp.

Mà Phong Diễm Vân vẫn bán tín bán nghi.

- Ra đi.

Lúc này, bên ngoài Phong Lâm Thành, đại quân đã vây quanh, khí tức những người này không hề tầm thường, khí tức tiêu điều, sắc bén.

Trung tâm của đại quân.

- Sư huynh quả nhiên có biện pháp, đẩy lên chiến tranh của phạm nhân tạo khí giết chóc, khí tuyệt vọng, khí khủng bố, khí tai nạn, khí tiêu điều, ngũ khí đầy đủ, để chúng ta tiến thêm được một bước, có thể tu luyện Ngũ Khí Chân Ma Công đến cảnh giới viên mãn.

Một nam tử tướng mạo dữ tợn cười nói.

- Hừ, qua nhiều năm như vậy, chúng ta đã đẩy lên bao nhiêu chiến tranh, ngũ khí đã sớm ngưng tụ hùng hậu, ngày hôm nay, Phong Lâm Thành sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

- Có điều sư huynh à, ta nghe nói Phong Lâm Thành có hai cường giả mang Tiên khí, huynh tìm được biện pháp gì hay sao?

Nam tử hỏi.

- Đương nhiên, đến lúc đó, người sẽ biết!

Vài ngày sau.

Lâm Phàm vẫn chưa tỉnh lại, hắn đang trong vòng luân hồi đối mặt với kẻ địch lớn nhất.

Trong không gian hư vô, Lâm Phàm đứng trước mặt một vị Hoàng Kim Đại Phật khí tức mênh mông oai vệ, đặc biệt là hào quang sau đầu, càng tỏa sáng chói mắt.

Ánh sáng giống như liệt dương soi sáng thế gian, phổ độ chúng sinh.

Đây là ánh sáng Phật tính, ánh sáng tự tính, là trí tuệ quang minh vô lượng, tất cả đều viên mãn không thiếu sót thứ gì, công tư phân minh.

Nếu như vạn Phật chi tổ chân chính, ánh sáng Phật tính đương nhiên sẽ phổ độ thế gian, nhìn thấu hư vọng nhưng ánh sáng Phật tính của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật lại tràn đầy vẻ âm hiểm xảo trá, mê hoặc làm chủ chúng sinh.

- Nghiệp chướng sâu nặng, nghiệp hỏa đốt người, tham sân si ba độc bao phủ, chỉ có bỏ xuống đồ đao, quy y môn hạ, mới có hi vọng sống sót.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật lên tiếng.

Người đó tướng mạo trang nghiêm, hào quang màu vàng chói mắt, đặc biệt trên trán, vạn chữ Phật ấn, lại càng tỏa ra sức mạnh vô biên.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật nhìn thấu tương lai, không chế tương lai, nhân quả báo ứng, đều có thể tránh né.

Trong Vô Tận đại lục, là cường giả đứng thứ ba của Phật môn.

- Nói lão, lão tử ngũ tạng lục phủ kịch độc, thiên địa vạn vật toàn bộ đều nhiễm, đây mới gọi là đại tạo hóa, đại tự nhiên, người nhìn thấu tất cả chỉ đang tránh né tất cả mà thôi, còn dám thuyết giáo trước mặt lão tử.

Lâm Phàm chợt quát lớn, hiện tại, Lâm Phàm đang trong trạng thái toàn thịnh.

Ầm!

Pháp lực bàng bạc ngưng tụ thành vạn ngàn vũ đạo thần thông, trong nháy mắt đánh ra ngàn đạo chiêu thức, từng đường thần thông ngưng tụ thành thần thông chi long, nổi lên trời đất.

Một chương kinh thiên!

Một chương chấn động địa!

Lão tử mới là chúa tể nơi đây.

Lâm Phàm rống lớn, đứng lên xuất chiêu chém giết Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

Ở đây, Lâm Phàm không có gì không làm được, mà Vị Lai Vô Lượng Vương Phật cũng vậy, không gì không làm được.

....

Phong Lâm Thành.

- Không nghĩ tới, đi lâu như vậy rồi giờ lại trở về nơi ban đầu.

Thu Trảm Ngư nhìn thành trì quen thuộc, không khỏi cảm thán.

- Đúng đấy.

Năm Kim Châm gật gật đầu.

Tất cả nơi này vẫn quen thuộc như vậy.

Cửa thành, đoàn xe Công chúa trở về, bọn thủ vệ đương nhiên cho qua.

- Ồ, ta nhớ lúc bọn ta rời đi, Phong Lâm Thành không có nạn dân nha.

Thu Trảm Ngự thấy ngoài tường thành có không ít nạn dân mặc quần áo cũ nát, khuôn mặt xanh xao vàng vọt ngồi dưới chân tường, sắc mặt mê man đối với tương lai.

Năm Kim Châm thấy cảnh này, nghi ngờ nhìn Phong Diễm Vân, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Ai....

Phong Diễm Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

- mấy năm gần đây, Phong Lâm Thành xảy ra rất nhiều chiến sự, những trấn xung quanh thành đều bị phá sạch, những người này đều là dân chạy nạn từ nơi các nơi khác trốn tới đây, ta đã sắp xếp người phụ trách, không bao lâu nữa sẽ có thể sắp xếp ổn thỏa cho bọn họ.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm không phải người ngu muội, sau khi nghe Phong Diễm Vân kể, đã hiểu được một chút, đối với những võ giả tu luyện Võ Đạo thần thông, bọn họ chỉ truy cầu đạt đến cảnh giới càng cao hơn, nhưng thế tục thì không phải vậy, họ thường xuyên phải chịu đủ mọi tai nạn buông xuống.

Hai người liếc nhau một cái, trong lòng cũng hiểu vì sao Công chúa bảo họ đi tới Phong Lâm Thành.

Muốn bọn họ hỗ trợ a.

Lúc này, hai người lộ vẻ do dự, như vậy sao được, nhiệm vụ của bọn họ bây giờ là bảo vệ sự an toàn cho Lâm Phàm, không thể vùi đầu vào

đây được.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người bị làm khó.

Phong Diễm Vân nhìn thấy vẻ mặt hai người, mở miệng nói.

- Ta mời hai vị trở về, chỉ hy vọng hai vị có thể giúp đỡ Phong Lâm Thành.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm vừa nghe, trong lòng ngưng lại, quả nhiên như vậy.

- Làm sao bây giờ?

Năm Kim Châm không biết làm sao cho phải.

Phong Lâm Thành là quê nhà bọn họ, giờ cũng đã đến rồi, nhìn tình huống trước mắt, nếu như bọn họ muốn đi, không ai có thể ngăn cản được, nhưng trong lòng bọn họ không muốn.

Thu Trảm Ngự không nói gì, cuối cùng yên lặng gật đầu.

- Công chúa, chúng ta có thể ở lại hỗ trợ, nhưng nhất định phải cung cấp cho chúng ta một chỗ ở thật rộng rãi.

Thu Trảm Ngự nói.

Phong Diễm Vân nghe như thế, nhất thời vui vẻ, gật đầu đáp ứng.

- Được, được...

Thần sắc Công chúa kích động, nàng biết hai vị trước mắt thật sự muốn ở lại.

Phong Lâm Thành có Chân tiên cường giả nhưng chỉ có một vị, cũng chính là vị bên cạnh mình đây.

Nếu như Phong Lâm Thành có ba vị Chân Tiên cảnh, đương nhiên sẽ có năng lực tự vệ lớn hơn.

Mà Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm cần nơi ở rộng rãi, đương nhiên muốn xây dựng mật thất, để Lâm Phàm trong đó, nếu quả thật có vấn đề gì, cũng phải bảo vệ đại ca trước tiên.

Ba năm sau.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm đã đợi trong Phong Lâm Thành ba năm, đồng thời trở thành trụ cột của Phong Lâm Thành.

Đã từng gặp ngoại địch, toàn bộ đều thất bại dưới áp chế của hai người bọn họ.

Cho dù gặp cường giả, hai người bọn họ vẫn còn tuyệt phẩm Tiên khí Thiên La Địa Võng, bởi vậy, người bình thường, không phải là đối thủ của bọn họ.

Một lần lại một lần đẩy lùi tướng địch, ở lại Phong Lâm Thành một năm rồi lại một năm, hai người càng có cảm tình sâu sắc hơn đối với quê hương.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm nhìn Lâm Phàn nằm trên giường không khỏi lộ vẻ mặt thất vọng.

- Ba năm rồi mà đại ca vẫn chưa tỉnh lại.

Năm Kim Châm nói.

- Ai, nếu như biết chuyện gì xảy ra thì tốt rồi, đại ca cũng quá không chịu trách nhiệm đi, ít nhất cũng phải nói một câu xem sẽ ngủ say trong bao lâu chứ.

Thu Trảm Ngư nói.

- Đi thôi, lần này chúng ta không biết có thể trở về hay không.

Năm Kim Châm nói.

Thu Trảm Ngự gật đầu, sau đó ấn cơ quan, giường trước mắt chậm rãi lui vào lòng đất, càng ngày càng sâu, mãi đến khi biến mất không còn tăm hơi.

Sau đó, Thu Trảm Ngự lấy ra từng khối đá vụn từ nhẫn trữ vật, phong tỏa lối vào mật thất.

Nếu không có hai người bọn họ dẫn dắt, sẽ không ai biết ở đây có một mật thất.

Sau đó, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm trực tiếp dung nhập vào hư không.

Trong ba năm này, tu vi của hai người tăng nhanh như gió đã trở thành Chân tiên cường giả đại viên mãn, là hai vị cường giả đỉnh cao của Phong Lâm Thành được hết thầy nhân dân trong Phong Lâm Thành cúng bái.

Trong lòng vô số người dân ở đây, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm là thần chí cao, bảo vệ bọn họ a.

Cung điện Phong Lâm Thành.

Phong Diễm Vân vì có Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm hỗ trợ, nên đã giải quyết mọi rắc rối, sau đó trở thành người chưởng khống Phong Lâm Thành, mà hai người Thu Trảm Ngự cũng trở thành những người đứng đầu ở đây.

- Đều đã sắp xếp xong?

Trên mặt Phong Diễm Vân mang theo vẻ ưu sầu, nhìn Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm, khi thấy hai người, nàng cảm kích không thôi.

Năm đó, nhờ có hai người giúp Phong Lâm Thành chống đỡ vô số cường giả, Phong Lâm Thành mới có thể tồn tại đến bây giờ.

- Đúng.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm đồng thời gật đầu.

Phong Diễm Vân biết đại ca hai vị này vẫn rơi vào trạng thái ngủ say, từng nghe bọn họ nói, thực lực đại ca vô cùng cường hãn, nếu như tỉnh lại, mọi phiền toái gì đó cũng sẽ giải quyết ổn thỏa, không phải vấn đề quá phức tạp.

Mà Phong Diễm Vân vẫn bán tín bán nghi.

- Ra đi.

Lúc này, bên ngoài Phong Lâm Thành, đại quân đã vây quanh, khí tức những người này không hề tầm thường, khí tức tiêu điều, sắc bén.

Trung tâm của đại quân.

- Sư huynh quả nhiên có biện pháp, đẩy lên chiến tranh của phạm nhân tạo khí giết chóc, khí tuyệt vọng, khí khủng bố, khí tai nạn, khí tiêu điều, ngũ khí đầy đủ, để chúng ta tiến thêm được một bước, có thể tu luyện Ngũ Khí Chân Ma Công đến cảnh giới viên mãn.

Một nam tử tướng mạo dữ tợn cười nói.

- Hừ, qua nhiều năm như vậy, chúng ta đã đẩy lên bao nhiêu chiến tranh, ngũ khí đã sớm ngưng tụ hùng hậu, ngày hôm nay, Phong Lâm Thành sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

- Có điều sư huynh à, ta nghe nói Phong Lâm Thành có hai cường giả mang Tiên khí, huynh tìm được biện pháp gì hay sao?

Nam tử hỏi.

- Đương nhiên, đến lúc đó, người sẽ biết!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 988: Chúng Ta Sẽ Chết?

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Ngoài thành.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm nhìn một màn trước mắt, tâm thần ngưng lại.

- Không đúng.

Đại quân của phe địch tản ra một loại khí tức quái dị, khí tức này không nên xuất hiện trên người phạm nhân mới đúng, thậm chí trong hư không, khí tức đó từ trên người những binh sĩ này ngưng tụ thành một vị Ma Thần.

Phong Diễm Vân nhìn một màn trước mắt, trong lòng ngưng lại, sau đó hai người.

- Sao khí tức binh lính Việt quốc cường hãn như vậy!

- Cẩn thận, chuyện này có vấn đề.

Thu Trảm Ngự cảnh giác lên tiếng.

Trong trung tâm đội quân này, hắn cảm nhận được hai cỗ hơi thở mạnh mẽ, hơn nữa lại rất quen thuộc, có vẻ đã từng giao thủ, và cuối cùng dựa vào Thiên La Địa Vĩng đẩy lui đối phương.

- Ha ha....

Thời khắc này, bên Việt quốc truyền đến một tiếng gào thét điên cuồng.

Hai bóng người trôi nổi trong hư không, ngưng thần nhìn đám người Thu Trảm Ngư.

- Thu Trảm Ngư, Năm Kim Châm, hai người các người ra đây chịu chết cho ta.

Âm thanh cuồng bạo phát ra, sức mạnh mênh mông chấn động, rung chuyển thiên địa.

Lực lượng sóng âm nhắc lên dư uy bay thẳng đến trấn áp binh sĩ Phong Lâm Thành.

Thu Trảm Ngư bước lên trước một bước, tung ra một chương đánh tan đạo dư uy này.

- Không nghĩ tới là hai người các người.

- Đương nhiên, trận chiến lần trước đã qua mấy tháng, hôm nay huynh đệ ta tới thử thực lực hai người các người một chút.

La Lập cười lớn.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm bước lên trước, hoành lập giữa trời, sau đó nhẹ giọng trao đổi.

- Cẩn thận một chút, hai người này không phải đối thủ chúng ta, lần này dám to gan đến, nhất định đã có chuẩn bị.

- Hừ, Việt quốc các người xâm lấn Phong Lâm Thành, chỉ cần có hai huynh đệ ta ở đây, các người sẽ không thành công.

Năm Kim Châm quát.

- Thế à.

La Lập cười yếu ớt, sau đó đưa ánh mắt nhìn phía Phong Diễm Vân ở phương xa.

- Quốc quân Phong Lâm Thành quả thật không tệ, dẫn được về thành hai cường giả, cũng khá đấy, ha ha.

Tiếng cười âm hiểm nối liền không dứt, sau đó hắt vung tay áo.

- Lên.

Đại quân Việt quốc như đucợ loại khí tức huyền diệu nào đó gia trì, liên tục gào thét giống như thú đội lốt người, ầm ầm xông lên.

Xèo!

- Muốn chết.

- Thiên La Địa Vĩng.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm chợt quát lớn, pháp lực toàn thân bốc lên hùng hực, Thiên La Địa Vĩng trôi nổi trong hư không, trong nháy mắt che kín bầu trời bao phủ toàn bộ đội quân Việt quốc.

Đây là uy năng của tuyệt phẩm Tiên khí.

Thực lực hai người đã đạt đến Chân Tiên cảnh đại viên mãn, uy lực tuyệt phẩm Tiên khí đương nhiên cũng tăng theo.

Tuy vẫn chưa thể phát huy toàn bộ nhưng uy lực này, nhưng lực lượng này, hai huynh đệ La Lập chưa chắc đã đối kháng được.

- Ha ha, người nghĩ rằng chúng ta không có hậu thủ?

La Lập cười lớn, sau đó hướng về hư không hô to.

- Minh Sát Lão tổ, kính xin người ra tay.

Lúc này, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm nhất thời kinh hãi.

- Được rồi, quả nhiên là tuyệt phẩm Tiên khí, trong tay hai người cũng chỉ khiến Tiên bảo hao mòn, để nó trong tay Minh Sát Lão tổ ta đi, ta sẽ phát huy ra uy năng chân chính a.

Âm thành âm hàn, bao trùm hư không.

Một ông già, chân đạp Cự Long được sát khí ngưng tụ thành, xuất hiện trong hư không.

- Minh Sát Lão tổ.

Hai người Thu Trảm Ngự nhìn thấy lão già này, sắc mặt đại biến.

Lão tổ này uy danh hiển hách, chính là một Kim tiên cường giả.

Hai người Thu Trảm Ngự không ngờ sẽ phát sinh chuyện như thế này, hai huynh đệ La Lực mà có thể mời được nhân vật khủng bố như thế.

Giờ khắc này, không chỉ hai người Thu Trảm Ngự kinh ngạc, ngay cả Phong Diễm Vân cũng lộ vẻ mặt hoảng sợ, còn lão giả vẫn luôn bên cạnh bảo vệ Phong Diễm Vân cũng mồ hôi đầm đìa.

- Minh Sát Lão tổ, cường giả Kim tiên, sao h lẫn lại nhúng tay vào chuyện của phàm nhân?

Lão giả hoảng sợ lấm bầm.

- Tuyệt phẩm Tiên khí này sẽ thuộc về bản Tổ.

Minh Sát Lão tổ cười lớn, xòe năm ngón tay ra, pháp tắc Kim Tiên lập tức bao phủ không gian.

Đây là tuyệt phẩm Tiên khí, không phải bình thường.

Nếu thực lực hai người đạt đến Huyền Tiên cảnh, hẳn sẽ có cảm giác vương tay chân. Nhưng giờ không như vậy, thực lực hai người chẳng qua chỉ là Chân Tiên cảnh, muốn bảo vệ tuyệt phẩm Tiên khí là nằm mơ giữa ban ngày.

- Ha ha, giờ chết của các người đến rồi.

La Lập cười lớn, phi thẳng đến chén giết hai người Thu Trảm Ngự.

....

Lúc này, trong mật thất.

Nơi sâu thẳm dưới nền đất.

Một cái giường vô cùng dễ thấy, một người đang nằm trên giường không hề nhúc nhích, tựa như hoạt tử nhân.

Vừa lúc đó, người này đột nhiên mở to hai mắt, thốt ra câu nói kinh nhân.

- Tiên sư bố nhà nó, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật này thật sự quá âm hiểm, chỉ vẽ vẽ một đạo thần niệm lại vây hãm lão tử lâu như vậy.

Lâm Phàm chửi ầm cả không gian, nhưng thứ thu hoạch được lại khiến hắn vui mừng phát khóc.

Sau khi trấn áp được thần niệm Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, kinh nghiệm có được không ít.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, hắn phát hiện tình huống chung quanh có gì không đúng.

- Ca đang ở nơi quái quỷ nào vậy, sao lại đen thui thui lù lù thế này?

Lâm Phàm kinh hãi, sau đó ngưng tụ pháp lực, rọi sáng xung quanh.

Khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt, hắnn trợn tròn mắt.

Vách đá, vực sâu, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, hình như còn có cơ quan gì đó.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển, một bóng người từ dưới đó chui ra.

- Đây là nơi nào, hai tiểu đệ chết tiệt kia đi đâu rồi, dám để đại ca tụi nó hằm dưới lòng đất, chẳng lẽ bọn chúng cho rằng lão tử chết rồi?

Trong lòng Lâm Phàm mắng to, tình huống quái gì đang xảy ra vậy?

Sau đó nhìn bốn phía.

Ở đây vô cùng xa lạ, không biết nơi nào.

Sau đó hăm phi hành trong hư không, khi nhìn thấy tất cả mọi thứ xung quanh, trong lòng hăm nghi ngờ vạn phần, sao mình lại ở trong một thành thị rồi?

-Ồ!

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác được gợn sóng pháp lực, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Khi vừa bước ra, một bóng người đột nhiên điên cuồng chạy về hăm.

Lâm Phàm trực tiếp rơi xuống, tóm lấy.

- Này, đây là nơi nào?

Người kia đang chạy trốn nhìn thấy Lâm Phàm, nhất thời sửng sờ.

- Nơi này là Phong Lâm Thành, bên ngoài đang đánh giặc, rất nhanh thôi sẽ bị thua trận, chạy mau.

- Phong Lâm Thành?

Đây là nơi nào?

Lâm Phàm có chút bối rối, Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm đang chết ở nơi nào rồi?

Không lẽ ngại mình quá phiền phức nên ném mình bỏ đi rồi.

Nhưng nhìn quần áo trên người rất thanh khiết, có vẻ như mới được thay, xem ra có người chăm sóc mình.

- Thôi quên đi, trước hết mặc kệ những thứ này, phải nhanh chân đến xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm trực tiếp trốn vào trong hư không, hướng về nơi có động tĩnh ở phía trước chạy tới.

Nếu như để Lâm Phàm biết, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật hãm hại mình đến tận ba năm, tuyệt đối sẽ mạng hắn tới chết thêm lần nữa a.

Trên chiến trường.

Ầm!

Ầm!

Hai bóng người Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm như đạn pháo, hãm sâu lên mặt đất.

- Ha ha, không có tuyệt phẩm Tiên khí, các người chỉ là giun dế.

Hai huynh đệ La Lập cuồng tiếu, sau đó há mồm hấp thu toàn bộ ngũ khí đã hình thành xung quanh vào bụng.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm chặt vật đứng lên, phun ra ngụm máu tươi, đồng thời nhìn về phía hư không.

Tuyệt phẩm Tiên khí đã bị Minh Sát Lão tổ kiểm chế, không còn nghe chỉ huy của bọn hăn nữa.

Phong Diễm Vân nhìn một màn trước mặt, trong mắt lộ ra tia tuyệt vọng, xong đời rồi, tất cả đều xong đời.

Mà ngay lúc này, một âm thanh đột nhiên truyền đến từ hư không.

- Hai gia hỏa này, sao lại chôn lão tử dưới đất?

Thu Trảm Ngư nghe âm thanh này, sắc mặt vốn đang tái nhợt đột nhiên mừng như điên, hét lớn.

- Đại ca, cuối cùng người cũng tỉnh rồi, nhanh đến cứu mạng, bọn ta sắp bị người ta đánh chết rồi.

- Ai mà to gan như thế, ngay cả tiểu đệ của ta cũng dám đánh.

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời nổi giận, đây không phải đánh vào mặt lão tử sao?

Mà Phong Diễm Vân đang tuyệt vọng, nhưng khi nhìn về phía người vừa xuất hiện trên hư không, trên mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc.

- Giun dế từ đâu tới....

La Lập ngẩng đầu, giận dữ hét, nhưng lời còn chưa nói hết đã thấy một bàn tay to lớn từ hư không đập vào mặt.

- Muốn chết.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng.

Ầm!

Nổ tung.

La Lập trong nháy mắt hóa thành một vũng máu, trực tiếp bị bóp nát, không nói được lời nào nữa.

Từ đầu tới cuối, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Mà lúc này, Phong Diễm Vân vẫn đang trợn tròn mắt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 989: Còn Chút Tác Dụng

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Kiến hôi nào đây?

Lâm Phàm bá đạo lên sàn, pháp lực bốc lên, đánh ra một chưởng giống như đập ruồi, trực tiếp đập tên La Lập lếu láo thành vũng máu.

Thực lực La Lập không tệ, tu luyện vô thượng thần thông Ngũ Khí Chân Ma Công, mà môn công pháp này vô cùng khó tu luyện, cần phải cô đọng lực lượng ngũ khí, lực lượng ngũ khí chỉ sinh ra khi sinh linh thể gian rơi vào tình huống đặc biệt.

Mà La Lập bọn họ lựa chọn ngũ khí thấp nhất, dựa vào ngũ khí phàm nhân cô đọng thần thông, nếu như có thể khơi ra chiến tranh với cường giả, ngũ khí tản ra sẽ vô cùng khủng bố, mà Ngũ Khí Chân Ma Công lại vô cùng nghịch thiên.

Có điều, lấy thực lực đám người La Lập, sao có bản lĩnh dấy lên chiến tranh với cường giả.

- Những đồ chơi này không lọt mắt ta.

Lâm Phàm đứng trong hư không, xòe năm ngón tay, cô đọng khí tức phát tán trên người La Lập trong bàn tay.

Sau đó lộ ra vẻ khinh thường.

Phổ thông ngũ khí, ngũ khí thấp nhất.

Ầm!

Năm ngón tay hợp lại, trong nháy mắt nổ tung.

- Đại ca.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm kích động vạn phần, nước mắt muốn chảy xuống, đại ca rốt cục cũng tỉnh, cuộc sống sau này cũng ung dung hơn.

- Hai tên gia hỏa các người, sao lại chôn ta dưới đất?

Lâm Phàm hừ một tiếng nhưng không có ý trách tội hai người, nhìn tình huống trước mắt, hẳn đã biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

- Đại ca, một lời khó nói hết.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm thở dài một tiếng, có rất nhiều nỗi khổ nhưng lại không biết làm sao để nói.

- Được rồi, trước tiên giải quyết tình huống trước mắt đã, rồi nói sau.

Hai mắt Lâm Phàm chăm chú nhìn phía trước, sau đó sải bước ra.

Sư đệ La Lập đứng trong hư không, hai con mắt trợn lên như mắt trâu, thân thể run lẩy bẩy, mồ hôi trên trán như trân châu ào ào chảy xuống.

Trong đầu hẳn, tất cả đều là tình cảnh lúc nãy, sư huynh bị người ta dùng một chiêu đập chết, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn.

Người này rốt cuộc là ai? Sao khủng bố như vậy.

Mà hiện tại, Lâm Phàm xuất hiện bên người hẳn, hư không dường như yên tĩnh lại.

Tiếng nuốt nước miếng, di chuyển lên xuống trong cổ họng.

Khí tức chết chóc bao phủ lấy hắn, tay chân hắn lạnh lẽo, như gặp phải nhân vật khủng bố nhất thế gian.

- Làm càn.

Lâm Phàm đứng bên cạnh hắn nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh hờ hững, không buồn không vui, nhưng trong giọng nói có ý tứ trêu người.

Cổ họng hắn ngưng lại, hé miệng, môi khô khốc, hai tay khẽ run, hắn muốn phản kháng nhưng không biết vì sao thân thể như bị một luồng khí tức vô hình chế trụ, không thể động đậy.

- Ta là....

Hắn muốn tự báo tông môn khiến cho đối phương sợ hãi, nhưng lời còn chưa nói hết, một đạo kiếm ý bén nhọn đã chui vào trong người hắn.

- Mặc kệ người thuộc tông môn nào đều vô dụng.

Lâm Phàm hờ hững mở miệng, kiếm ý ngang dọc, khuấy giun dế bên cạnh thành mảnh vỡ, ngay cả pháp tắc Chân tiên cũng nứt toác, hóa thành pháp lực tinh khiết dung nhập vào thiên địa.

Những tên này thật sự quá yếu, tăng thêm không được bao nhiêu kinh nghiệm.

Huỳnh đệ La Lập bị chém chết, trên người những binh sĩ Việt quốc đang như dã thú kia đột nhiên tỏa ra từng làn khói đen, khói đen này như Ma Thần phụ thể nào đó, giờ tan thành mây khói.

Cuối cùng, đám binh sĩ Việt quốc này như mất đi toàn bộ khí lực, ngã co quắp trên mặt đất.

Lâm Phàm cúi đầu liếc mắt nhìn, khóe miệng lộ ra nụ cười xem thường.

- Không ngờ đối phương lại dùng loại thủ pháp bắn thiêu này.

Hắn đã nhìn ra rồi, bọn chúng lợi dụng thần thông kích phát tiềm lực những binh lính phàm tục, thiêu đốt đại lượng tinh khí thần, cuối cùng tiêu hao sạch sẽ, triệt để mất đi sức sống.

Đây là một loại tà môn thần thông.

Hai huynh đệ La Lập này không có ý định để những binh lính Việt quốc sống sót trở về, để bọn họ chết hết ở đây, hóa thành ngũ khí thuần chất nhất cung cấp cho bọn hắn tu luyện.

Mà giờ khắc này, người khiếp sợ nhất chính là Phong Diễm Vân.

Nàng biết đại ca của hai người vẫn luôn ngủ say, tính đến hiện tại đã hơn ba năm.

Nàng còn cho rằng, tinh thần hắn đã bị trọng thương, thực lực sẽ không cao nhưng khi chứng kiến chuyện phát sinh này giờ, nàng đã hiểu.

Đây đâu chỉ mạnh mẽ, phải gọi khủng bố mới đúng a.

- Đại ca các người....

Phong Diễm Vân không biết nên nói cái gì.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm tự hào nở nụ cười.

- Đại ca ta rất mạnh, có hắn ở đây, cái gì cũng không cần sợ.

Một sứ tin nhiệm vô điều kiện.

Dù Thiên La Địa Vọng còn đang bị Minh Sát Lão tổ trấn áp, nhưng bọn họ đã không còn sợ, có đại ca ở đây, tên này chỉ có một con đường chết.

Nhìn bóng người cao ngất trong hư không, hai mắt Phong Diễm Vân hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc.

Khó mà tin nổi, thật sự quá khó tin.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn Minh Sát Lão tổ đang luyện hóa Thiên La Địa Võng, khoe miệng lộ vẻ tươi cười.

- Lão đầu, người muốn luyện hóa bảo bối của tiểu đệ ta?

Lâm Phàm mở miệng hỏi.

Minh Sát Lão tổ đã sớm phát hiện tình huống hiện trường, nhưng hắn không để trong lòng, hai người La Lập bị giết, không ảnh hưởng gì đến hắn.

Hắn chính là Kim tiên cường giả, chém chết hai mặt hàng này cũng dễ như trở bàn tay.

- Hừ, lão phu chỉ cần tuyệt phẩm Tiên khí, còn các người lão phu không quản, thức thời thì mau rút, bằng không lão tổ khi luyện hóa xong tuyệt phẩm Tiên khí này, lúc đó sẽ xử các người.

Minh Sát Lão tổ lạnh lùng lên tiếng.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười lớn.

- Một Kim tiên sơ giai mà dám lớn lối như thế, nếu như người đạt đến Kim tiên đại viên mãn, thậm chí là cảnh giới cao hơn, chắc người đi đường không có nhìn dưới đất đâu.

- Tiểu bối, muốn chết.

Minh Sát Lão tổ nổi giận, tiện tay đánh ra một chưởng, vô thượng thần thông trong nháy mắt bộc phát.

Thiên Minh Sát Hàn Công bạo phát, sát khí gieo rắc vạn dặm, hư không tràn ngập khí âm hàn, chỗ đi qua đều bị đóng băng, cho dù linh khí cũng thế.

Khí tức lạnh thấu xương, bao phủ thiên địa.

Đây là một môn vô thượng thần thông, có thể đóng băng người thành đá, sát khí cũng không phải bình thường, chỉ có Kim tiên cường giả mới có thể triển khai.

Nếu không có Lâm Phàm, hai người Thu Trảm Ngư đều sẽ bị sát khí này xâm nhập vào cơ thể, khí âm hàn cũng đồng thời đóng băng bọn họ, triệt để trở thành hoạt tử nhân.

- Có chút bản lãnh.

Lâm Phàm cười nhạt, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

- Đáng tiếc, vẫn còn thiếu rất nhiều.

Xèo!

Không gian thần thông.

Hoảng hốt!

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Minh Sát Lão tổ.

Minh Sát Lão tổ còn đang toàn lực luyện hóa Thiên La Địa Võng, khi nhìn thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người, nhất thời sững sờ, sau đó kinh dị hô to.

- Người....

Lâm Phàm điểm ra một chỉ.

- Kim tiên sơ giai, vẫn còn có chút tác dụng.

Lâm Phàm cười nhạt.

Trong mắt Minh Sát Lão tổ, cái chỉ tay tùy tiện này của đối phương lại vô cùng kinh khủng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 990: Thiệt Thòi Lớn Rồi!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thực lực Lâm Phàm hiện giờ đã lợi hại hơn ba năm trước rất nhiều.

Tất cả những thứ này đều nhờ Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

Trong thời không Tam Sinh, chiến đấu giữa Lâm Phàm và Vị Lai Vô Lượng Vương Phật hết sức kịch liệt, triển khai ra vô số thần thông, điều đó khiến Lâm Phàm tu luyện đến cảnh giới cực cao.

Cuối cùng, sau khi trấn áp Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, thần niệm trả cho Lâm Phàm không ít kinh nghiệm.

Một chỉ điểm ra, bao hàm ý cảnh Kiếm đạo chí cao, không chỗ để trốn, ngay cả thời không chung quanh cũng đều bị phong tỏa.

Ngũ Hành Kiếm ý là vô thượng Kiếm đạo thần thông xếp thứ hai mươi một trong Thiên Địa Tông, đặc biệt sau khi được Lâm Phàm dung hợp thành từ năm thành một, lại càng biến thái đến cực điểm.

E rằng, dù là thần thông đứng đầu Thiên Địa Tông cũng chưa chắc địch lại.

- Người....

Minh Sát Lão tổ lộ vẻ kinh hoảng, pháp lực toàn thân bị kiểm ý bao vây như bị chặt đứt, xuất hiện thời gian trống.

Pháp lực toàn thân hẫng động lại, không cách nào vận chuyển.

Mà ngay lúc này, Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm đã cướp lại Thiên La Địa Võng.

Keng!

Chỉ điểm một cái trên trán Minh Sát Lão tổ, nhưng đối với đối phương mà nói nó vô cùng khủng bố, mồ hôi trên trán lăn xuống, ướt đầm một mảng.

- Chờ chút!

Minh Sát Lão tổ lên tiếng, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, hẳn đã biết thực lực tên trước mắt này bất phàm, mình không phải đối thủ của hắn.

- Không chờ được!

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười, ngón tay điểm một cái, một vòng lại một vòng như gợn sóng bắt đầu tản ra.

Con người Minh Sát Lão tổ đột nhiên trợn to, thân thể khẽ run, một đạo kiểm ý từ ngón tay Lâm Phàm rót vào cơ thể Minh Sát Lão tổ.

Tất cả mọi người đều không biết đang xảy ra chuyện gì.

Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm nhìn tình huống trong hư không, trong lòng cũng đầy nghi hoặc.

Hắn không biết đại ca và Minh Sát Lão tổ đang làm gì.

Nhưng nhìn tình huống này, thật sự có chút quái dị.

Xoạt xoạt!

Lúc này, hư không an tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng giòn giã.

Âm thanh này như pha lê bị vỡ, lạnh lạnh khiến lòng người run sợ.

- Làm sao có khả năng, Minh Sát Lão tổ ta ngang dọc một đời, sao có thể bỏ mạng ở đây?

Minh Sát Lão tổ không cam lòng, hẳn là Kim tiên cường giả, ngang dọc thiên địa, một thân tu vi kinh thiên động địa mà.

Lần này hẳn tới đây vì nghe La Lập kể, nơi này có tuyệt phẩm Tiên khí.

Thật không ngờ sẽ phải bỏ mạng lại đây.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, liếc mắt nhìn Minh Sát Lão tổ, sau đó xoay người đến bên cạnh bọn người Thu Trảm Ngư.

- Đại ca, hẳn....

Thu Trảm Ngư khẩn trương nhìn Minh Sát Lão tổ trong hư không, hẳn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Xoạt xoạt!

Trên mặt Minh Sát Lão tổ xuất hiện vết nứt, sau đó không ngừng nứt toác, từng mảnh vỡ cứ vỡ vụn, bồng bềnh trong hư không.

Mà thân thể hắn dưới lớp quần áo cũng nứt toác ra, sau đó vụn đạo kiếm ý ngút trời trực tiếp phá thể, từng đạo ánh sáng soi sáng thiên địa.

Thân thể Minh Sát Lão tổ như quả cầu ánh sáng sắp nổ tung, ánh sáng xuyên thấu làm người ta không dám nhìn thẳng.

Ầm!

Một tiếng nổ tung, Minh Sát Lão tổ hung uy hiển hách tan thành mây khói.

- Keng, chúc mừng giết được Kim tiên sơ giai Minh Sát Lão tổ.
- Keng, kinh nghiệm được tăng thêm....
- Keng, thu được vô thượng thần thông Thiên Minh Sát Hàn Công.

Lâm Phàm không ngờ lại thu được một môn thần thông, sau đó cầm trong tay.

Môn thần thông này không yếu, chỉ là thực lực Minh Sát Lão tổ không lớn, lại gặp phải Lâm Phàm biến thái, nếu như những người khác, khi đối đầu với Minh Sát Lão tổ, sợ rằng chỉ có một con đường chết.

Lâm Phàm học môn thần thông này luôn, phù văn thần thông trong cơ thể, lại nhiều thêm một cái.

Cái được thêm vào trong đó, hàn khí bốc lên, có thể đông không gian lại, cũng coi như lấy ra được vô thượng thần thông.

- Minh Sát Lão tổ cứ như vậy bị giết.

Phong Diễm Vân nhìn một màn trước mắt, kinh ngạc không biết nói gì.

Lâm Phàm nhìn Phong Diễm Vân còn lão giả bên cạnh có chút nghi ngờ, không biết hai người này là ai, Thu Trảm Ngư sao quen biết những người này?

Thu Trảm Ngư lập tức kể lại những việc xảy ra trong mấy năm nay cho Lâm Phàm.

Sau khi Lâm Phàm nghe xong, cũng sửng sờ.

- Ba năm?
- Đúng đấy, đại ca ngươi đã hôn mê ba năm rồi.

Thu Trảm Ngư nói.

- Trời ạ, Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, tên này dám hãm hại lão tử những ba năm.

Lâm Phàm sau khi biết hết mọi chuyện, lửa giận trong lòng bùng cháy.

Cmn, quá đã kích người đi.

Mới đầu, còn có cảm giác kiếm được chút lời sau khi chôn giết được đạo thần niệm của Vị Lai Vô Lượng Vương Phật.

Nhưng giờ biết mình hôn mê tận ba năm, Lâm Phàm suýt chút nữa thổ huyết.

Lại lãng phí ba năm.

Nếu như trong ba năm này mình đi chém giết cường giả, bây giờ tu vi sẽ cường hãn biết bao nhiêu?

Có lẽ đã sớm đạt tới Thiên Quân cảnh rồi.

Hối hận, sâu sắc hối hận, hẳn có loại kích động muốn giết Vị Lai Vô Lượng Vương Phật thêm một lần nữa.

Thở dài một tiếng, phát tiết khó chịu trong lòng.

Thôi! Thôi!

Bây giờ mọi chuyện đã thành ra thế này, mình còn có thể nói cái gì.

- Cảm tạ.

Phong Diễm Vân chấp tay nói, nếu như trước đây nàng có dám giữ hai người Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm lại, nhưng giờ đối với Lâm Phàm, nàng lại không dám có ý nghĩ này.

Bởi vì nàng biết, Phong Lâm Thành nhỏ bé này không thể chọi chân được đối phương.

Lâm Phàm gật gật đầu, không nói thêm gì.

Thấy đối phương lạnh nhạt, Phong Diễm Vân có vẻ lúng túng nhưng cũng không dám bắt mắ, nàng mặc dù là quốc quân của Phong Lâm Thành, nhưng trong mắt cường giả, cũng chỉ là giun dế.

- Các người định thế nào, theo ta tiếp tục lang bạt hay ở lại Phong Lâm Thành này?

Lâm Phàm hỏi.

- Chắc chắn là cùng đại ca lang bạt thế giới rồi, hiện giờ đại ca đã giết được La Lập, nên Phong Lâm Thành không còn nguy hiểm nữa.

Thu Trảm Ngư cười nói.

- Đúng đấy, bây giờ Phong Lâm Thành đã có năng lực bảo vệ tự thân, trong ba năm này, hai người chúng ta đã mở trường dạy võ đạo, tuy không phải người nào cũng đến tập võ nhưng cũng có không ít học sinh thiên tài.

Nấm Kim Châm nói.

Lâm Phàm cười cợt.

- Không ngờ hai người các người lại làm được nhiều chuyện như vậy, có điều yên tâm đi, nếu như đây đã là quê hương các người, ta cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ đâu.

Thời khắc này, Lâm Phàm lật bàn tay, triển khai Bản Nguyên Phong Ấn Thuật.

Ngón tay vạch một cái, một đạo kiếm ý hòa vào trong đó.

Bản Nguyên Phong Ấn Thuật được triển khai, bao phủ toàn bộ Phong Lâm Thành, sau đó sáp nhập vào kiếm ý tự thân của Lâm Phàm, đạo

kiếm ý này cho dù là Kim tiên cường giả cũng có thể giết chết, như vậy cũng chống đỡ cho nơi này rồi.

- Ở đây đã được ta phong ấn, sau này nếu như gặp phải kẻ địch, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Lâm Phàm nói.

- Cám ơn đại ca.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm đương nhiên cảm nhận được, trận pháp đang bao phủ trên bầu trời Phong Lâm Thành có bao nhiêu cường hãn.

Cho dù bọn hắn cũng chưa chắc có thể chống đỡ được.

Phong Diễm Vân lại càng cảm kích đến rơi lệ, hận không thể lấy thân báo đáp nhưng có lẽ không lọt nổi mắt xanh của Lâm Phàm.

- Đại ca, bây giờ chúng ta đi đâu?

Thu Trảm Ngư hỏi.

Lâm Phàm có chút do dự, hắn hiện tại vẫn chưa có dự định đi đâu.

- Trước tiên, về tông môn cái đã, ba năm không về rồi, nói không chừng ta sớm đã trở thành người chết rồi.

Lâm Phàm lên tiếng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 991: Không Phải Dựa Vào Người Khác Rồi Chứ?

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm dẫn theo Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm rời khỏi Phong Lâm Thành, nhanh chóng trở về Thiên Địa Tông.

Rời khỏi tông môn ba năm, Lâm Phàm cần phải trở lại, cố gắng bổ sung một chút, đặc biệt là tình huống hiện nay, nhất định phải tìm hiểu một chút tuyệt địa cũng như một số nhân vật có tầm cỡ, phải mở con đường sẵn giết.

- Bọn họ đi rồi.

Lão giả bên cạnh Phong Diễm Vân lên tiếng, trong mắt hiện lên vẻ sắc bén.

Hắn không ngờ đời này của mình có thể gặp được một nhóm cường giả.

Giết chết Kim tiên như làm thịt chó, cực kỳ đơn giản, dễ như ăn cháo, vô cùng lợi hại.

- Không nghĩ tới Phong Lâm Thành lại có được cơ duyên này.

Phong Diễm Vân cũng tiếp lời.

- Đúng đấy, bây giờ, có đại trận huyền diệu này bảo vệ Phong Lâm Thành, không bị quân địch bên ngoài quấy nhiễu nữa, đủ thấy hãn ta lợi hại như nào.

Lão giả cảm nhận đại trận bao phủ Phong Lâm Thành, thở dài nói.

Đại trận này cực kỳ huyền diệu, đồng thời thâm thấu ra lực lượng sát phạt.

Nếu như hãn muốn tấn công Phong Lâm Thành, sợ rằng sẽ bị chém chết chỉ trong nháy mắt.

Cường hãn, nguồn sức mạnh này quả thật rất cường hãn.

....

- Chúng ta giờ đến tông môn của đại ca sao?

Thu Trảm Ngư tò mò hỏi.

- Đúng vậy.

Lâm Phàm gật đầu, không biết trong ba năm này, Thiên Địa Tông có thay đổi gì không, hãn cũng đang cực kỳ tò mò.

- Khà khà, bọn ta cũng đã từng thấy người của đại tông môn, Thiên Địa Tông uy danh hiển hách, bọn ta cũng đã từng muốn bá nhập Thiên Địa Tông nhưng không có cửa, cuối cùng không giải quyết được gì.

Nấm Kim Châm nói.

Lâm Phàm nhìn hai người, nhất thời cười lên.

- Nếu hai người các người muốn gia nhập, có thể gia nhập.

Thu Trảm Ngư hưng phấn, sau đó ngẫm lại.

- Không gia nhập, sau này đi theo đại ca sẽ không được thoải mái.

- Ủ, chính là ý này.

Năm Kim Châm gật đầu, hết sức tán thành.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười lớn.

- Không nói chuyện này nữa, các người theo ta còn chịu thiệt hay sao?

Mấy ngày sau.

Cửa lớn Thiên Địa Tông xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, phát hiện Thiên Địa Tông vô cùng náo nhiệt, đặc biệt là bầu trời luận võ tràng địa, pháp lực bốc lên, hư không rung động dữ dội.

- Chẳng lẽ lại tới lúc tỷ thí?

Lâm Phàm nghi hoặc, sau đó đi vào trong.

....

Trước đại môn, hai tên đệ tử đang đứng đó trong ngổng, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

- Bên kia có vẻ vô cùng đặc sắc, đáng tiếc chúng ta lại phải giữ cửa.

Một tên đệ tử nói.

- Dù có đặc sắc hơn nữa cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta mới gia nhập tông môn, chúng ta không canh cửa thì có thể làm gì khác.

Một đệ tử khác nói.

- Có người đến.

Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, đột nhiên nhìn thấy đám người Lâm Phàm, lập tức bước lên trước.

Lâm Phàm lấy lệnh bài ra, đây là lệnh bài tượng trưng cho Thần tử, hai tên đệ tử này đương nhiên biết lệnh bài, sau đó cung kính nhìn Lâm Phàm.

- Sư huynh.

- Ủ.

Lâm Phàm gật gật đầu sau đó đi vào tông môn.

Hai người Thu Trảm Ngự đi bên cạnh cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm giác rất có mặt mũi.

Sau khi đám người Lâm Phàm đi vào, hai tên đệ tử kia cảm thấy rất nghi hoặc.

- Người vừa rồi là sư huynh, hơn nữa còn là Thần tử, mà chúng ta đều thấy hết những vị Thần tử rồi mà, sao nhìn người vừa rồi lạ quá, hình như chưa từng gặp bao giờ.

Một đệ tử trong nghi ngờ hỏi.

- Không biết a, thập đại Thần tử vẫn còn một vị trí trống, người nhìn thấy khi nào?

Một đệ tử khác mở miệng hỏi.

- Chờ một chút, ta nhớ trong những vị Thần tử có một sư huynh đã ba năm nay chưa từng trở về.

Đệ tử nói.

- A! Chẳng lẽ vị vừa rồi chính là....

Tên đệ tử này kinh hãi nói, bọn họ mặc dù mới đến tông môn không lâu, nhưng tin đồn đã nghe rất nhiều.

Thần tử số một của tông môn, trấn áp tất cả những Thần tử khác, khiến bọn họ không ngẩng đầu lên nổi, hơn nữa, đã đi ra ngoài ba năm vẫn chưa từng trở về, rất thần bí.

....

- Đại ca, Thiên Địa Tông thật náo nhiệt.

Thu Trảm Ngự nhìn tình cảnh xung quanh, không ngừng thán phục.

- Điều này hiển nhiên, đại tông đương nhiên vô cùng náo nhiệt rồi.

Lâm Phàm cười yếu ớt một tiếng, ánh mắt ngưng lại một vị trí ở phía xa.

- Chúng ta qua đó nhìn một chút.

....

Đại điện tông môn, đài tỷ võ.

- Đa tạ.

Một người đàn ông hai tay ôm quyền, trong mắt hiện lên tia khinh thường.

Trên khán đài.

- Hàn Tông chủ, thật ngưỡng mộ, Thần tử tông môn ta lại may mắn thắng rồi.

Khóe miệng tông chủ Côn Lôn Thần tông lộ ra nụ cười đắc ý.

Côn Lôn Thần tông và Thiên Địa Tông có hoạt động giao lưu, lần này đến Thiên Địa Tông làm khách, mà làm khách là giả, chủ yếu tới

xem thực lực đồng lứa của Thiên Địa Tông.

- Không cần lo lắng.

Hàn Quân Thiên cười yếu ớt, dường như không để trong lòng, nhưng trong lòng hẳn đã sớm chửi mẹ nó.

Những tên Thần tử này bị sao vậy, tại sao người nào cũng như không được ăn cơm.

Mà thực lực của Côn Lôn Thần tông sao lại mạnh như vậy, mạnh đến mức có chút biến thái.

- Vị kế tiếp, Thần tử Côn Lôn Thần tông Yến Khuynh Tuyết và Thần tử Thiên Địa Tông Linh Vô Tôn lên sàn thi đấu.

Thần tử Thiên Địa Tông đã thua nhiều thắng ít, giao đấu sáu tràng mới thắng hai tràng, kết quả này có chút mất mặt.

Linh Vô Tôn nhìn chung quanh, gương mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Linh sư đệ, đệ ổn định lại một chút, chúng ta cần phải thắng.

Thần tử Kiếm Thương Khung sắc mặt tái nhợt nói.

Hắn vừa lên đài đã thua, trong thời gian mấy năm qua hắn đã đạt đến Chân Tiên cảnh đại viên mãn cảnh, khoảng cách tới Huyền Tiên cảnh chỉ còn vền vẹn một bước.

Nhưng đệ tử Côn Lôn Thần tông lại càng biến thái, vền vẹn mười chiêu đã có thể trấn áp hắn, thật sự hết sức thê thảm.

- Ta sẽ tận lực.

Linh Vô Tôn còn có thể nói gì? Ngoại trừ tận lực thì không có biện pháp khác.

Đệ tử Côn Lôn Thần tông như uống doping vậy, dị thường hung mãnh, không phải người bình thường có thể đối phó.

Nhìn tình huống hiện tại, hẳn cũng không có mấy phần chắc chắn.

Nhìn dạng vẻ đặc ý của đệ tử Côn Lôn Thần tông, Linh Võ Tôn giận không có chỗ phát tiết, cho dù có mình mất mặt cũng không sao chỉ không thể làm mất mặt tông môn.

Thời khắc này, Linh Võ Tôn nghĩ tới Thần tử số một vô cùng ghê gớm, cũng chính là gia hỏa Lâm Phàm hẳn căm hận nhất.

Mẹ kiếp, nếu như cái tên này có ở tông môn, hiện tại đã không thảm như vậy, thực sự là ngày máu chó.

Linh Võ Tôn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên nỗi nhục nhã mà Lâm Phàm dành cho hắn, nhưng ngẫm lại tình huống bây giờ, hắn cũng hy vọng Lâm Phàm xuất hiện, tình nguyện để tên kia huênh hoang chứ không muốn gia hỏa Côn Lôn Thần tông điều võ dương oai ở Thiên Địa Tông.

Giờ khắc này, chỗ ngồi của trưởng lão, sắc mặt Thanh Dương Tử lúc trắng lúc xanh, có chút lúng túng.

Thua thảm như vậy, quả thực rất mất mặt.

Sau đó lặng lẽ nhìn mặt tông chủ, phát hiện tông chủ vẫn luôn tỏ vẻ hờ hững, nhưng trong mắt cũng có chút tức giận rồi.

Ngựa trắng, tiểu tử kia rốt cuộc đã chết ở đâu rồi, ba năm này, ngay cả một tin tức cũng không có, không phải ở bên ngoài gặp phải lão quái vật nên đầu nhập vào người khác rồi.

Trong lòng Thanh Dương Tử thật sự có ý nghĩ này.

Giờ khắc này, đài tỷ võ.

Linh Võ Tôn nhìn cô gái xinh đẹp như tiên tử trước mắt, hơi ôm quyền.

- Thần tử Linh Võ Tôn.

Yến Khuynh Tuyết cười yếu ớt, sau đó lộ vẻ mặt xem thường.

- Tên người thật bá đạo nha, Võ Tôn, phải nhìn xem người có năng lực này hay không, lấy toàn bộ thực lực người ra dùng đi, nếu thua quá khó coi, sẽ rất mất thể diện đó.

Linh Võ Tôn nhú đầu lông mày, có chút khó chịu nhưng cũng không dám coi thường, hẳn có nghe một vài tin đồn về Yến Khuynh Tuyết này, tuy tu vi tương đương với mình nhưng pháp lực đối phương lại rất hùng hậu, đặc biệt là thần thông, càng cực kỳ bá đạo, nếu không cẩn thận đối chiến, chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi lớn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 992: Để Ta Tới!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chỗ ngồi của Thần tử Côn Lôn Thần tông.

Chín tên Thần tử ngồi ở đó, một người trong đó cười nói.

- Các người nói người này rơi vào tay sư muội, có thể chống đỡ được mấy chiêu?

Một Thần tử khác lắc đầu.

- Điều này khó nói, nếu sư muội ra tay thật, ta thấy chỉ cần mười chiêu, chắc chắn trấn áp được đối phương.

- Nếu sư muội có ý định mèo vờn chuột, sẽ lâu một chút, nhưng như vậy Linh Võ Tôn sẽ thật sự rất mất mặt.

Một Thần tử trả lời.

- Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy, sư muội mặc dù là hạng người nữ lưu nhưng cũng không thể coi thường.

....

Chỗ ngồi của Tông chủ.

- Hàn Tông chủ, người thấy nữ đệ tử này thế nào?

Tông chủ Côn Lôn Thần tông cười hỏi.

Hàn Quân Thiên liếc mắt nhìn.

- Cũng được.

- Ha ha.

Tông chủ Côn Lôn Thần tông cười yếu ớt một tiếng, tự nhủ.

- Không thể coi thường được đâu, ta nghĩ đệ tử này của người lát nữa sẽ gặp xui xẻo.

Hàn Quân Thiên không nói gì, ánh mắt nhìn tình huống trên đài.

- Xin chỉ giáo.

Linh Vô Tôn nói xong, thân thể hơi động, vẻ mặt nghiêm túc, trực tiếp triển khai thần thông, đánh ra một chương, Già Thiên pháp lực bay thẳng đến Yến Khuynh Tuyết.

Thân thể Yến Khuynh Tuyết biến hóa.

- Không tồi, không tồi, Càn Khôn Ngũ Hành Chương, phong tỏa thiên địa, trực tiếp phong tỏa hướng đi của ta, đáng tiếc người tu luyện vẫn còn chưa đủ.

Yến Khuynh Tuyết hơi ngừng lại, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây trường tiên, roi dài toàn thân trắng như tuyết, khi rơi trên mặt đất, khiến toàn bộ võ đài bị đông lại.

Giơ tay xoay ngang, roi dài đánh vào hư không, hư không cũng lập tức đông lại.

- Thế nào, có phải cảm thấy hành động của mình chậm đi không ít không?

Yến Khuynh Tuyết nói.

Trong lòng Linh Võ Tôn tức giận, đang giao đấu sao phí lời nhiều như vậy, sau đó thân thể hẫch chấn động, phía sau tỏa ra ánh sáng như Liệt Dương, ánh hào quang phóng lên trời, xuyên thấu hư không.

Hư không đang bị đông cứng lập tức hòa tan.

- Không tồi, không tồi, Thần tử Thiên Địa Tông cũng có chút năng lực, nhưng thế này vẫn chưa đủ.

Yến Khuynh Tuyết trầm thấp một tiếng, vung roi dài trong tay, roi dài như con Cự Long xoay tròn ra bay thẳng đến đám xuyên qua lồng ngực Linh Võ Tôn.

- Đại La Hoàng Thiên Thủ, trấn áp.

Linh Võ Tôn mấy năm qua tiến bộ cũng ít, tu luyện được nhiều môn thần thông mạnh mẽ.

Đặc biệt là Đại La Hoàng Thiên Thủ lại càng cường hãn, Đại La ra tay, không gian vĩnh hằng, vượt qua tất cả.

Một chương này khí thế phi phàm, trực tiếp bao phủ toàn bộ luận võ đài, khiến Yến Khuynh Tuyết không còn chỗ để trốn.

- Được.

Kiểm Thương Khung thấy cảnh này, nhất thời kinh hô.

Các đệ tử khác cũng thảo luận xôn xao.

- Thực lực Linh sư huynh thật mạnh, môn thần thông này là vô thượng thần thông nổi danh của tông môn.

- Cô gái này xong đời rồi, trong tay Linh sư huynh, nàng có thể chống đỡ được mấy chiêu?

- Thần tử Côn Lôn Thần tông thực sự quá kiêu ngạo, chúng thật cho rằng các sư huynh Thiên Địa Tông chúng ta dễ bắt nạt hay sao?

- Sư huynh cố lên!

....

Đám Thần tử Côn Lôn thấy cảnh này cũng bàn tán sôi nổi, náo nhiệt.

- Không tệ, Linh Võ Tôn đã tu luyện được môn thần thông này đến cảnh giới nhất định.

- Đúng đấy, người bình thường đúng là không thể chống đỡ, nhưng đối với sư muội, vẫn chênh lệch rất nhiều.

- Các người nhìn xem, sư muội có vẻ như không muốn chơi đùa cùng đối phương.

- Kết thúc, Côn Lôn Thần tông quét ngang Thiên Địa Tông, lần thi đấu này cũng đủ để Côn Lôn Thần tông áp chế Thiên Địa Tông trăm năm a.

....

- Vô vị, vô vị, ta còn đang nghĩ xem người mạnh bao nhiêu, không ngờ rằng cũng chỉ như thế.

Yến Khuynh Tuyết nhìn Linh Võ Tôn, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

- Thực lực của người, cũng chỉ là đệ tử nội môn trong Côn Lôn Thần tông thôi.

- Người....

Linh Võ Tôn tức sắp hộc máu, miệng lưỡi con mụ trước mắt này thật sự quá ác độc, dám nói những lời nhục nhã mình.

Còn ác độc hơn tên Lâm Phàm kia nữa.

- Trong lúc tỷ võ, không nên bất cẩn.

Đúng lúc này, Yến Khuynh Tuyết đột nhiên xuất hiện trước mặt Linh Võ Tôn.

Linh Võ Tôn nhất thời kinh hãi, mặt lộ vẻ kinh hoảng, muốn đẩy lui đối phương nhưng lúc này đã không kịp, chỉ thấy Yến Khuynh Tuyết dùng một cước đá qua, đập trên mặt Linh Võ Tôn.

Ầm!

Luận võ đài đột nhiên chấn động, gạch đá cứng rắn đột nhiên nổ tung, một mảnh tro bụi bao phủ toàn bộ luận võ đài.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Linh sư huynh không thua chứ?

- Không thể, khẳng định không thể.

Sau khi tro bụi tiêu tan, khi mọi người thấy tình cảnh trên tỷ võ đài, ai nấy cũng mang biểu cảm không biết nói gì hơn, hai mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Linh sư huynh, bại.

Trong lòng các Thần tử Thiên Địa Tông đau xót, lại thất bại.

- Thực lực người thật sự quá yếu.

Yến Khuynh Tuyết đập Linh Võ Tôn dưới chân, điều này không thể chịu đựng được đối với bất kỳ Thần Tử nào, đặc biệt, còn bị một người con gái đập dưới chân nữa chứ, nhục nhã như vậy, sau này làm sao đối mặt với mọi người.

- Đáng ghét!

Linh Võ Tôn rống giận.

Khuôn mặt khuyh thành của Yến Khuynh Tuyết lộ vẻ khinh thường.

- Không cần gằm to như vậy, thực lực người cách biệt quá lớn so với ta, cho người tu luyện một trăm năm nữa, người cũng không phải đối thủ của ta.

- Bỏ chân của người ra.

Linh Võ Tôn không nghĩ mình lại thất bại nhanh như vậy, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Một cước vừa rồi như vượt qua thời không, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn.

Chuyện này... Đây.

- Người có nhận thua không?

Yến Khuynh Tuyết nhìn Linh Võ Tôn dưới chân, trên mặt lộ ra thần sắc kiêu ngạo.

Linh Võ Tôn không nói gì, chỉ không ngừng giãy giụa.

Mặc dù Yến Khuynh Tuyết là hạng người nữ lưu, nhưng khí lực lại như trọng núi, hung hăng áp chế trên mặt Linh Võ Tôn.

Thần tử Côn Luân Thần tông nhìn một màn trước mắt, nhất thời cười lên.

- Sư muội lại muốn dẫn vật tâm linh người ta.

- Ha ha, Thần tử này sợ rằng sẽ bị phế bỏ, người từng bị sư muội nhục nhã, không có mấy người có thể khôi phục lại sự tự tin.

- Không thể không nói, tông chủ Thiên Địa Tông vẫn giữ được bình tĩnh nha.

- Kích động cũng làm được gì, đây là thi đấu giữa

cáXPRvvẤcoVCAEqVŠ Thần tử, tất cả đều hết sức công bằng, nếu có thua, chỉ có thể do tài nghệ không bằng người thôi.

....

Trên sàn chính.

- Thật quá đáng!

Tông chủ Côn Lôn Thần tông áy náy nói, nhưng trong đôi mắt lại toát lên vẻ đắc ý.

Hàn Quân Thiên ngồi một chỗ, lửa giận trong lòng đã muốn bộc phát, nhưng sau đó dần dần bình tĩnh lại.

Tông chủ Côn Lôn Thần tông nhìn Yến Khuynh Tuyết.

- Gần được rồi, cẩn thận không lại phá hỏng mối quan hệ giữa hai tông môn mất.

- Tông chủ, ta biết!

Yến Khuynh Tuyết gật đầu sau đó đập Linh Võ Tôn một cước, hừ lạnh một tiếng.

- Hừ, phế vật vô dụng, với thực lực như này mà có thể trở thành Thần tử, khiến người ta buồn cười chết mất.

Sau đó, Yến Khuynh Tuyết nhìn những Thần tử Thiên Địa Tông phía trên.

- Bản cô nương còn chưa đánh đã, Thiên Địa Tông các người không có nổi một Thần tử biết đánh nhau sao?

Trường tiên trong tay chỉ vào mặt hai Thần tử khác ở dưới.

- Các người vẫn chưa được đánh đúng không, cũng được, không bằng các người lên đây đi, ta muốn xem thực lực các người như thế nào.

Trong lòng đông đảo đệ tử Thiên Địa Tông nổi giận.

Bọn họ lúc đầu còn thấy con mụ này xinh đẹp, trong lòng còn có chút yêu thích, nhưng bây giờ mụ ta lại quá hung hăng, quá kiêu ngạo, khiến bọn họ vô cùng tức giận, con nhỏ này không đặt Thần tử Thiên Địa Tông bọn họ vào mắt.

Tất cả mọi người dù có lên đài hay không đều nổi cơn giận dữ, nhưng thực lực Yến Khuynh Tuyết không tầm thường, giờ có đi lên, chưa chắc có thể thắng được ả ta.

Thời khắc này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có chút lúng túng.

- Hừ, không đủ thực lực, ngay cả dũng khí lên đài các người cũng không có? Quả thực quá mất mặt. Thật đáng xấu hổ.

Yến Khuynh Tuyết lớn lối nói.

- Người....

Giờ phút này, một Thần tử đứng lên, hai tay nắm chặt lại chuẩn bị bước lên đài.

Ngay lúc đó, trong đám đệ tử đang vây xem truyền tới một âm thanh.

- Để ta lên.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 993: Một Chiêu, Chỉ Đúng Một Chiêu!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm đứng dưới quan sát một hồi, cảm thấy Thiên Địa Tông lần này quá mất mặt, thi đấu chỉ thắng hai tràng, thật sự thê thảm.

Chín đại Thần tử Thiên Địa Tông, hiện giờ xuất hiện hai khuôn mặt xa lạ, cũng không biết đã bị đệ tử nội môn cho xuống đài hay do mình rời khỏi vị trí Thần tử, trở thành trưởng lão phổ thông rồi không biết.

Nhưng Lâm Phàm không để ý chút nào.

Thanh Dương Tử mang vẻ mặt xấu hổ nhìn người đi ra từ trong đám người, nhất thời kích động, sắc mặt đỏ bừng.

- Tiểu tử này cuối cùng cũng chịu quay về.

Các đệ tử xung quanh bàn tán xôn xao.

- Người kia là ai a?

- Ta cũng không biết, nhưng nhìn rất quen, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

- Có phải các người bị ngốc hay không, đây là đệ nhất Thần tử của chúng ta, Lâm sư huynh a.

- Cmn, chính là vị Lâm sư huynh đã dùng chân giẫm Đạo Vấn Thiên, quyền ấu Hỏa trường lão hay sao?

- Chính là hần, ta nghe nói ba năm nay hần chưa từng trở về, không ngờ hôm nay lại đột nhiên quay về.

Đám người Tô Hồng Trần thấy bóng người kia, vẻ mặt cũng cực kỳ kinh ngạc.

Ba năm không gặp, các nàng không dám tưởng tượng Lâm sư huynh đến giờ đã đạt tới cảnh giới nào, thực lực các nàng mặc dù không tăng lên bao nhiêu, nhưng các nàng không dám so sánh mình với Lâm sư huynh biến thái này được.

Lâm sư huynh là tuyệt đỉnh kỳ tài, bọn hần há có thể sánh được.

Trong lòng Hàn Quân Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, đối với thực lực của tiểu tử này hần vẫn hết sức tin tưởng, nhưng ba năm nay, ngay cả một tin tức cũng không có, khiến hần nghi hoặc vạn phần, nếu như không phải vẫn còn lệnh bài Thần tử kia, hần cũng hoài nghi đối phương đã nhảy sang tông môn khác.

Linh Võ Tôn đang bị trấn áp dưới đất, khi nhìn thấy bóng người trước mắt, trong mắt hiện lên tia không cam lòng và không phục, nhưng nhiều là sự sợ hãi.

Ba năm trước, hần từng bị Lâm Phàm trấn áp, ngay cả sức để đánh trả cũng không có, bây giờ hần ta đã trở về, trong lòng hần lại tràn đầy hi vọng, hi vọng hần ta có thể hung hăng trấn áp Côn Lôn Thần Tông, vót vát mặt mũi cho Thiên Địa Tông.

Lâm Phàm nhìn Linh Võ Tôn tiếc nuối lắc đầu.

- Ba năm không gặp người vẫn vô dụng như vậy, tu vi mới có đến mức này a.

Nghe được lời này của Lâm Phàm, Linh Võ Tôn biến sắc, trong lòng bùng lên một ngọn lửa giận, cái tên này vừa tới đã nhục mạ, mình nhưng hiện nay hẳn đã không dám phản kháng, người trước mắt này là đệ nhất Thần tử và cũng chính là sư huynh của hắn.

- Sư huynh dạy phải.

Linh Võ Tôn cúi thấp đầu kính nể nói.

- Ủ, nếu đã biết sai rồi vậy thì rút về, cố gắng tu luyện đi.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, vênh váo nói.

Linh Võ Tôn lập tức gật đầu.

- Vâng.

Sau đó Lâm Phàm đưa ánh mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Thần tử Thiên Địa Tông.

Tám đại Thần tử còn lại lập tức đứng dậy, cung kính, kính nể nói:

- Lâm sư huynh.

Lâm Phàm "ừ" một tiếng, coi như thoả mãn, sau đó nhìn về phía Kiếm Thương Khung.

- Thực lực của người tăng lên không ít, xem ra ba năm nay cũng đã nỗ lực rất nhiều.

Kiếm Thương Khung cung cung kính kính.

- Tất cả đều lấy sư huynh làm gương.

- Ủ, rất tốt.

Hiện tại trong lòng Lâm Phàm đang vô cùng đắc ý, đây chính là phong độ của trưởng bối, không giận tự uy, haha.

- Đại ca thật bá đạo.

Dưới khán đài, Thu Trảm Ngư kích động nói.

Năm Kim Châm cũng gật đầu.

- Đúng đấy, đại ca vừa đứng lên, những Thần tử kia từng người từng người đều cung cung kính kính, có vẻ như rất sợ hãi.

- Khà khà, khẳng định là vậy, bọn họ đều bị dâm uy à nhầm hung uy của đại ca dọa sợ rồi, đại ca vô địch.

Thu Trảm Ngư lên tiếng.

Đệ tử mới gia nhập Thiên Địa Tông nhìn thấy một màn trước mắt, đều sợ đến ngây người.

Bọn họ chưa từng thấy Lâm Phàm, nhưng vị sư huynh này khác với chín sư huynh Thần tử mà bọn họ nhìn thấy hằng ngày, những sư huynh kia ai cũng là hạng người kiêu ngạo, khí độ phi phàm, bình thường khi thấy bọn họ, đều căng thẳng vạn phần.

Nhưng khi chín sư huynh Thần tử nhìn thấy người trên đài, từng người từng người đều nơm nớp run rẩy, cung cung kính kính khiến bọn họ kinh ngạc, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chắc không ai tin đâu.

Yến Khuynh Tuyết cười lạnh một tiếng.

- Được rồi, đừng giả vờ giả vịt, người hẳn là Thần tử và cũng là sư huynh của bọn họ đi, nếu đã lên đài rồi vậy thì hãy đánh với ta một trận, ta ngược lại muốn xem, người thân là sư huynh, có được mấy phần năng lực, lát nữa chớ để ta đánh quỵ trên đất như chó con là được rồi.

- Đáng ghét....

Đệ tử Thiên Địa Tông nghe thấy như thế, trong lòng vô cùng giận giữ, con mụ này thật sự quá kiêu ngạo, vốn không để Thiên Địa Tông

bọn họ vào mắt.

Các Thần tử Thiên Địa Tông cũng vạn phần oán giận, ả này vẫn còn hung hăng a.

Lâm Phàm cười khẽ, nhìn bé con trước mắt, sau đó lắc lắc đầu.

- Người quá yếu, Thần tử Côn Luân Thần Tông các người đều lên cả đi.

- Cái gì?

Các Thần tử còn lại của Côn Luân Thần Tông đều kinh sợ, sau đó bắt đầu cười lớn.

- Tên Thần tử này của Thiên Địa Tông chẳng lẽ bị choáng váng rồi?

- Hắn vừa nói cái gì? Nói sư muội quá yếu? Nói chúng ta cùng lên, đầu óc hắn có vấn đề phải không?

- Ta thấy rất có thể a, chẳng lẽ hắn không biết sư muội lợi hại đến mức nào?

- Nếu như tất cả chúng ta cùng lên, sợ rằng hắn đã sớm chỉ còn một bộ thi thể.

....

- Ha ha.

Yến Khuynh Tuyết bắt đầu cười lớn, cười rất cuồng ngạo.

- Không ngờ Thần tử Thiên Địa Tông, người này so với người kia còn chém gió kinh hơn, hôm nay ta xem như được tận mắt chứng kiến, chỉ bằng gia hỏa người mà cũng dám ăn nói bừa bãi, lát nữa ta kiểu gì cũng sẽ hung hăng đạp người dưới chân mới thỏa lòng.

Tại vị trí Tông chủ.

- Hàn huynh à, đệ tử này của tông môn người kêu ngạo quá chẳng.

Tông chủ Côn Lôn Thần Tông cười nói.

Khó miệng Hàn Quân Thiên lộ ra nụ cười.

- Đây là đệ nhất thiên tài của tông môn ta a, rất được chúng xem trọng.

- Ngạch.

Tông chủ Côn Lôn Thần Tông sững sờ, sau đó không khỏi cười ra tiếng, phảng phất như nghe được chuyện cười.

Lâm Phàm nhìn Yến Khuynh Tuyết, hai tay vẫn đặt sau lưng như cũ, trong lòng không chút để ý.

- Người không cần cười, ta thấy người là hạng người nữ lưu, nên cho người một lời khuyên mà thôi, nhưng nếu người không tin, cũng không sao, lát nữa, chỉ cần chấp nhận được hậu quả, đã tốt lắm rồi.

- Người nói cái gì? Ta nghe không rõ, phiền người lớn tiếng một chút.

Yến Khuynh Tuyết nghiêng đầu, một tay đặt trên tai, như không nghe rõ đối phương nói gì, sau đó vẻ mặt hơi đổi.

- Đừng nói bản cô nương không cho người cơ hội, xuất tất cả bản lĩnh của người ra, nếu bị bản cô nương đạp dưới chân cũng đừng trách ta không nhắc nhở người trước.

Lâm Phàm vẫn nhàn nhã như cũ đứng ở đó, ánh mắt miệt thị nhìn bé con không sợ cộp trước mắt, không ngờ con gái bây giờ phách lối như vậy, dám đạp trên đầu Thần tử Thiên Địa Tông, quả thật rất hung hăng a.

Yến Khuynh Tuyết phát hiện tên này không thèm nhìn mình, nhất thời nổi giận.

- Chịu chết đi.

Xèo!

Bóng người trong nháy mắt tiêu tan, phảng phất như hoàn toàn biến mất.

Mà Lâm Phàm vẫn như cũ không nhúc nhích, như thể bị dọa cho ngây ngẩn cả người.

- Lâm sư huynh rốt cuộc đang làm gì?

Đám người Tô Hồng Trần kinh hô, thực lực Yến Khuynh Tuyết đã vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

Khóe miệng các Thần tử côn Lôn Thần Tông đều lộ vẻ tươi cười.

- Sư muội vậy mà đã tu luyện thành công môn thân pháp này, xem ra, muội ấy giấu chúng ta không ít.

- Thần tử Thiên Địa Tông thì thế nào, chỉ sợ lát nữa sẽ bị sư muội hung hăng đạp dưới chân.

Vừa lúc đó, xuất hiện bóng dáng Yến Khuynh Tuyết.

- Quỳ xuống cho ta.

Lâm Phàm vẫn như cũ đứng một chỗ, hơi lắc đầu, từ từ giơ một tay lên.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn nổ ra.

Tất cả mọi người đều bị dọa cho choáng váng nhìn tình cảnh trên đài.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 994: Triệt Đế Trấn Áp

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Cho dù tốc độ Yến Khuynh Tuyết có nhanh bao nhiêu, hay pháp lực có hùng hậu cỡ nào, trong mắt Lâm Phàm đều yếu kém đến đáng thương.

Nếu như gặp phải bên ngoài, hẳn cũng lười động thủ, kinh nghiệm tăng thêm không được bao nhiêu.

Một cái tát!

Không có gì đặc sắc, cũng không có gia trì bất kỳ thần thông nào, chỉ một cái tát mãnh liệt, vỗ thẳng vào mặt Yến Khuynh Tuyết.

Sức mạnh to lớn khiến thân thể Yến Khuynh Tuyết xoay tròn vô số vòng trong hư không, gương mặt khuynh thành cũng bắt đầu biến hình, răng trong miệng cũng rơi vài cái.

Ầm!

Thân thể xoay vài vòng đẹp mắt trên hư không sau đó rơi trên mặt đất, rồi cô nàng giống như chó chết nằm bất động luôn.

Tốc độ quá nhanh, người ta trở mắt ngoác mồm, ngay cả một phản ứng cũng không có.

Giờ phút này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Các Thần tử Côn Lôn Thần Tông đều mang vẻ mặt kinh ngạc, há hốc mồm nhìn bóng người trên đài một chút rồi lại nhìn sư muội đang nằm dưới đất một chút.

Đây không phải mơ, mà là sự thực.

Tất cả đều ồ lên.

- Các người vừa nãy có nhìn rõ không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Người hỏi ta, ta biết hỏi ai, ta cũng không nhìn rõ a.

- Các người nhìn, Lâm sư huynh lúc này một tay để sau lưng, một tay đã thả xuống phía trước, chẳng lẽ vừa nãy Lâm sư huynh chỉ dùng một tay thôi sao?

- Không thể nào? Một tay?

- Ha ha, kệ đi, quan tâm ẻo gì việc xuất thủ như thế nào, chỉ cần thắng là được, ai kêu nữ nhân đáng ghét như vậy chứ, lúc trước vẫn còn buồn nôn Thiên Địa Tông chúng ta, bây giờ nàng ta đã biết hậu quả của việc phách lối là gì rồi.

- Lâm sư huynh thật quá bá đạo, nữ tử xinh đẹp như thiên tiên mà cũng xuống tay đực, còn đánh cho người ta bay cả răng ăn luôn cả lợi hà.

- Ha ha, xinh đẹp thì làm sao? Thiên Địa Tông chúng ta chẳng lẽ không có cô gái nào xinh đẹp? Chỉ cần Lâm sư huynh muốn, những sư tỷ sư muội xinh đẹp xếp hàng từ cửa tông tới dưới chân núi, nguyện ý tùy tùng Lâm sư huynh ấy chứ.

Một nữ đệ tử xinh đẹp bên cạnh yêu kiều gật đầu.

- Nếu như Lâm sư huynh muốn, ta đương nhiên không cự tuyệt.

- Nhìn thấy chưa, sư muội cũng đồng ý.

- Một chiêu này cũng quá độc ác đi, nếu không phải biết trước cô gái này buồn nôn như vậy, ta cũng sẽ đau lòng a.

Tô Hồng Trần nhìn thấy một màn dưới đài, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nàng đột nhiên phát hiện, Lâm sư huynh đánh nữ nhân cũng đẹp trai như vậy.

Chỗ ngồi của Thần tử.

Đám người Kiếm Thương Khung, Linh Võ Tôn cực kỳ hưng phấn, suýt chút nữa nhảy lên.

- Hay, đánh quá hay rồi.

- Cục tức trong lòng rốt cuộc cũng thả ra được rồi, nếu không sợ sẽ bị ghen tới chết mất.

Giờ khắc này, chín đại Thần tử hưng phấn dị thường, tình huống như vậy thật sự quá đã, quá sáng khoái.

Lâm Phàm cau mày, không để chuyện này trong lòng.

Còn đám Thần tử Côn Lôn Thần Tông, giờ này từng người từng người đều hét lớn.

- Sư muội....

Một Thần tử lập tức bước lên trước, vẻ mặt dữ tợn đi lên kiểm tra thương thế cho sư muội, nhưng khi nhìn thấy gương mặt vốn dĩ đẹp như hoa của nàng hiện giờ đã sưng to, lửa giận trong lòng hoàn toàn bị đốt cháy.

- Đáng ghét, người muốn chết?

Hoàng Khôn Thiên hoàn toàn nổi giận.

Hắn vẫn luôn thầm thích Yến Khuynh Tuyết, mà giờ nhìn thấy sư muội bị người ta dùng một chiêu đã đánh thành đầu heo như vậy, lửa giận trong lòng lập tức bạo phát ra.

Hai mắt dữ tợn, căm tức nhìn Lâm Phàm, hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương.

Chỗ ngồi của tông chủ.

Tông chủ Côn Lôn Thần Tông sững sờ, hơi đứng lên, phảng phất như không dám tin tưởng.

Hàn Quân Thiên cười nhạt một tiếng.

- Ra tay hơi nặng nhưng không sao, không có nguy hiểm đến tính mạng, tông môn ta có thánh đan chữa thương, ăn vào sẽ không có việc gì nữa.

Tông chủ Côn Lôn Thần Tông lúng túng nở nụ cười, sau đó ngồi xuống.

- Không cần phải như vậy.

....

Lâm Phàm lạnh nhạt đứng tại chỗ, lắc đầu.

- Thần tử Côn Lôn Thần Tông quá yếu, tất cả các người cùng xông lên đi.

Ào ào ào!

Toàn bộ Thần tử Côn Lôn Thần Tông đều đứng lên, vẻ mặt đặc ý lúc trước đã không còn, thay vào đó là lửa giận ngút trời.

- Thứ hỗn trướng, ta muốn người chết.

Hoàng Khôn Thiên nổi giận gầm to, chân vừa đạp xuống, đại địa nứt toác, bay thẳng đến chỗ Lâm Phàm.

Một tay Già Thiên, pháp lực bốc lên, trong mắt ngập tràn tức giận.

- Dám đả thương sư muội ta, ta đòi mạng người.

Lâm Phàm ngẩng đầu, khóe miệng hơi nhếch, lộ vẻ tươi cười, hai tay không nhúc nhích, chân phải khẽ nâng, như hoa phá thiên địa.

Ầm!

Xèo!

Hoàng Khôn Thiên kêu thảm thiết một tiếng, bị Lâm Phàm dùng một cước đá hãm vào hố sâu.

- Yếu, quá yếu, chẳng lẽ Côn Lôn Thần Tông không còn người nào có thể đánh nhau hay sao?

Lâm Phàm nhẹ giọng nói.

Đem y lời nói lúc trước của cô bé mặt sưng nói lại một lần nữa.

Khiếp sợ!

Kinh ngạc!

Các đệ tử Thiên Địa Tông đều sợ ngây người, đồng thời hoan hô.

- Sư huynh, lợi hại quá.

- Tốt, đánh thật sự quá tốt, Côn Lôn Thần Tông không còn người nào có thể đánh hay sao?

- Cái tên này, ta nhớ ra rồi, lúc trước là một người rất cuồng vọng, không ngờ lại bị Lâm sư huynh đá một cước nằm rạp dưới đất, không dậy nổi nữa.

- Ha ha, cười chết ta rồi, Côn Lôn Thần Tông có biết đánh nhau hay không đây?

- Lần này ta nhìn rõ rồi, một cước này của Lâm sư huynh thật sự quá ngang ngược rồi, nhưng ta thích.

- Ta cũng nhìn rõ.

Đám người Kiếm Thương Khung và Linh Võ Tôn trợn tròn mắt, đặc biệt là Linh Võ Tôn, hẳn thực không dám tin vào mắt mình.

Tên kia hiện giờ đã mạnh đến mức nào rồi, cmn nó, giả dối vkl, ta muốn kiện lão Tân Phong a!

Linh Võ Tôn là loại người nhỏ mọn, vẫn luôn nhớ Lâm Phàm đã nhục nhã hắn, hắn luôn muốn vượt qua Lâm Phàm, trở thành cường giả.

Nhưng tình huống bây giờ lại khiến Linh Võ Tôn có cảm giác, đuổi kịp đối phương là chuyện không tưởng, cả đời này cũng sẽ không có cơ hội.

Thời khắc này, Lâm Phàm vô cùng vênh váo, sau đó miệt thị nhìn đám Thần tử dưới đài.

- Thế nào? Chẳng lẽ không ai dám lên đài? Các người có thể cùng lên.

Đám Thần tử còn lại của Côn Lôn Thần Tông hơi ngưng lại, bọn họ không phải kẻ ngu, đương nhiên nhìn ra thực lực đối phương mạnh mẽ thế nào, lúc trước bọn họ trấn áp Thần tử Thiên Địa Tông như trấn áp đồ chơi, dễ như ăn cháo, nhưng tình huống hiện giờ đã phát sinh biến hóa.

Tên Thần tử này quả thực coi bọn họ thành đồ chơi, tiện tay là có thể trấn áp.

Nhân vật như vậy khiến bọn họ nhớ tới một người.

Tần Thánh Quân của Thần Nguyên Tông.

Mười ba năm trước, người đó đã vượt qua tất cả các thiên kiều tồn tại lúc bấy giờ, đến bây giờ trong Thần Nguyên Tông, hẳn vẫn trấn áp bát phương, coi như vô số thiên kiều đệ tử của Côn Lôn Thần Tông ở trước mặt Tần Thánh Quân, cũng đều ảm đạm phai mờ.

Một trưởng lão của Côn Lôn Thần Tông lúc này chợt đứng lên, thần sắc nghiêm túc.

- Giao đấu đến đây kết thúc, chúng ta không thể phá hỏng cảm tình của hai tông được.

Vị trưởng lão này đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "cảm tình".

Thiên Địa Tông và Côn Lôn Thần Tông có cảm tình gì, đó chính là chiến lược hợp tác của các tông môn, loại quan hệ hợp tác này có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Lâm Phàm ngẩng đầu, vẻ mặt ngông cuồng.

- Người nói kết thúc thì kết thúc? Người cho rằng người là ai?

Thanh Dương Tử vỗ trán một cái, tiểu tử này lại muốn làm chuyện quái gì nữa vậy.

- Ha ha, Hàn Tông chủ, Thần tử quý tông rất ngông cuồng nga.

Vị trưởng lão này quay đầu qua, âm dương quái khí nói.

Hàn Quân Thiên khẽ mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm.

- Nếu như người đã nói hẳn ngông cuồng, vậy lão tử sẽ ngông cuồng cho người xem, tông chủ còn chưa bảo đình chỉ, nơi nào đến lượt người mở miệng.

Trong chớp mắt, bóng dáng Lâm Phàm biến mất, khi xuất hiện lần nữa đã đứng trước mặt vị trưởng lão kia.

Trưởng lão kia kinh hãi.

- Người dám.

Lâm Phàm cười nhạt, đánh ra một chưởng, hắn muốn trấn áp triệt để đám trưởng lão này, để đối phương biết, cái gì mới gọi là ngông cuồng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 995: Phải Bảo Vệ Cho Tốt!

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đệ tử mới vào tông sợ ngây người.

- Lâm sư huynh của chúng ta cũng quá bá đi, dám động thủ với trưởng lão Côn Lôn Thần Tông.

- Ha ha, Lâm sư huynh có năng lực lớn, người không thấy Lâm sư huynh còn chưa triển khai thần thông mà trực tiếp đánh xuống một chưởng, phách lực này ai có thể có được?

- Có sư huynh như vậy thật tốt, sau này nếu chúng ta bị khi dễ, sư huynh khẳng định sẽ giúp đỡ chúng ta.

....

Chỗ ngồi của tông chủ.

Sắc mặt tông chủ Côn Lôn Thần Tông khó coi đến cực điểm, nhưng khi nhìn thấy đệ tử này khiêu chiến trưởng lão, khóe miệng lại lộ ra vẻ tươi cười.

- Vương trưởng lão, giáo huấn nhẹ nhàng rồi ngừng lại được rồi, chớ tổn thương đến tính mạng.

Địa vị Vương trưởng lão trong Côn Lôn Thần Tông bất phàm, nếu không đã không tùy tùng tông chủ đến Thiên Địa Tông.

Tu vi Kim tiên không giống người thường, khi xuất thủ lại càng kinh thiên động địa, Kim tiên oai, đất trời chuyển động, chỉ một tên Thần tử mà cũng dám khiêu chiến Kim tiên, nhất định muốn chết.

- Tông chủ yên tâm, trong lòng ta tự biết rõ, đệ tử lớn lối như thế, tất nhiên phải cố gắng dạy dỗ một phen, bằng không, khi rời khỏi đây chỉ sợ sẽ lành ít dữ nhiều.

Vương trưởng lão cười lạnh một tiếng, hắn thấy phần nộ, một tên đệ tử mà dám to gan khiêu khích mình.

Thế nhưng bây giờ ở Thiên Địa Tông, không thể lấy mạng của hắn, nhưng kết cục sẽ không nhẹ nhàng như vậy, huỷ bỏ tu vi thì thế nào.

Một chương trên đỉnh đầu cũng không phải thứ gì ghê gớm, cũng không phải bí pháp thần thông gì, chỉ là một chương bình thường mà thôi.

Sắc mặt Vương trưởng lão hơi ngưng lại, Kim tiên thân, trong nháy mắt tuôn ra một màn ánh sáng, màn sáng này không có gì có thể thúc, dưới Kim tiên không thể phá, Vương trưởng lão giơ tay lên, hai ngón tay khép lại chỉ chờ Lâm Phàm hạ xuống sẽ đập vỡ tan pháp tắc của hắn, cho hắn thành công dã tràng.

Thanh Dương Tử đứng lên, đôi mắt hiện lên vẻ sốt sắng, nhưng bây giờ muốn ngăn cản cũng đã muộn.

Lâm Phàm nhẹ nhàng nở nụ cười, cự chương đụng vào màn sáng.

- Ha ha, không biết tự lượng sức mình.

Vương trưởng lão xem thường nở nụ cười nhưng trong chớp mắt, sắc mặt đại biến.

- Nằm xuống đi.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, năm ngón tay chộp vào màn sáng.

Xoạt xoạt!

Tiếng vang dòn giã cất lên, màn ánh sáng như bị trọng thương, trong nháy mắt nổ tung.

Ầm!

- Làm sao có thể?

Vương trưởng lão kinh hãi biến sắc, pháp tắc Kim Tiên trong cơ thể chợt bộc phát, tuy nhiên lại hoảng sợ phát hiện ra, một chương này mệnh mỏng oai, không ai có thể chống đỡ.

Ầm!

Trong lúc này, khi tất cả mọi người nhìn thấy một màn trước mắt, đều sợ ngây người, phảng phất như gặp quỷ, cả đám trợn to hai mắt, mồm mở lớn có thể bảo vào được một quả trứng gà.

Lâm Phàm rơi xuống đất, chắp hai tay sau lưng.

- Trưởng lão Côn Lôn Thần Tông cũng chỉ đến như thế, thật khiến người ta thất vọng.

Mọi người đều ồ lên!

- Cái gì? Vương trưởng lão kia là Kim tiên cường giả đó.

- Làm sao có khả năng, tên này rốt cuộc tu luyện như thế nào, trên Chân tiên là Huyền tiên, mà trên Huyền mới Kim tiên nha, mỗi một vị Kim tiên đều là cường giả một phương, Thần tử Thiên Địa Tông sao lại mạnh như thế.

Thân thể Linh Võ Tôn khẽ run, không xong rồi đại vương ơi, hắc cả đời này cũng không đuổi kịp được Lâm Phàm.

Cái tên này rốt cuộc là người hay yêu quái, sao lại mạnh như thế, ba năm qua, hắc đã trải qua những gì, sao trở nên càng biến thái hơn rồi.

Thời khắc này, các Thần tử Thiên Địa Tông cũng cảm thấy mình với hắc có sự chênh lệch quá lớn, trước kia bọn họ cảm thấy vị trí Thần tử đã xứng với thực lực của bọn họ, nhưng sau khi chứng kiến thực lực Lâm Phàm, bọn họ phát hiện, bọn họ có thể lên làm Thần tử là một chuyện cười trong đời.

Các Thần tử Côn Lôn Thần Tông cũng sợ xoắn cả dờ ái, từng người từng người dần dần đứng chết trân tại chỗ, tên này không phải con người, má ơi, cho con về nhà đi.

Bây giờ, cho dù Lâm Phàm nhục nhã bọn họ thế nào, bọn hắc cũng không dám hó hé nữa, chúng ta không cùng một đẳng cấp nữa rồi, thôi chia tay sớm bớt đau khổ chúng ta không thuộc về nhau a.

Vương trưởng lão bị Lâm Phàm dùng một chương đánh ngã nhào trên đất, Kim tiên cường giả cũng chỉ như thế, nếu không phải vì tông môn thì hắc đã chém chết luôn rồi, dù sao có thể kiếm chút kinh nghiệm.

- Làm càn....

Tông chủ Côn Lôn Thần Tông không thể nhịn được, khí tức cả người sôi trào, như muốn ra tay trấn áp Lâm Phàm.

Hàn Quân Thiên cười nhạt, mở miệng nói.

- Thế nào? Chuyện giữa tiểu bối, người cũng muốn ra tay?

Câu nói của Hàn Quân Thiên khiến tông chủ Côn Lôn Thần Tông phản ứng lại, sau đó, hắc lộ ra nụ cười quái dị.

- Sao có thể như vậy chứ, thật chúc mừng Hàn huynh, Thiên Địa Tông xuất hiện thiên kiêu, chính là phúc khí của Thiên Địa Tông, nhất định phải bảo vệ hãn thật tốt.

- Điều này đương nhiên, Thiên Địa Tông đương nhiên sẽ cố gắng bảo vệ hãn, nhưng chuyện này, là bên ta không đúng, Hàn mỗ ta phải cho người một câu trả lời.

Hàn Quân Thiên cười khẽ, không để lời đe dọa của đối phương trong lòng, sau đó nhìn Lâm Phàm.

- Lâm Phàm, còn không mau xin lỗi Thái tông chủ.

Lâm Phàm cũng mỉm cười, ngẩng đầu lên nói.

- Thật ngại quá Thái tông chủ, ta không ngờ trường lão quý tông lại yếu như vậy, nếu như biết trước, ta cũng không nặng tay như thế.

- Không sao, tài không bằng người, không oán được ai.

Thái Càn Thiên ngoài cười nhưng trong không cười, tỏ ra rất độ lượng nhưng lửa giận trong lòng đã đủ để đốt cháy thiên địa, nếu không phải kiêng kỵ thân phận của mình, sớm đã ra tay trấn áp Lâm Phàm rồi.

- Tông chủ, nếu như không còn chuyện gì, đệ tử xin phép về núi trước.

Lâm Phàm mở miệng.

- Được.

Hàn Quân Thiên cười nói, trong lòng vui như nở hoa a, mặt mũi này lấy lại được rồi.

Lâm Phàm cảm giác ở đây quá vô vị, nên mang theo hai người Thu Trảm Ngư bay về ngọn núi của mình.

Chúng đệ tử Thiên Địa Tông nhìn Lâm sư huynh rời đi, trong mắt hiện lên vẻ sùng bái.

Thật sự quá bá đạo, quả thật là tấm gương của bọn ta a.

Đám đệ tử không cầu có thể được như Lâm sư huynh, chỉ cần có được một phần mười năng lực ấy thôi, bọn họ cũng thấy đủ rồi.

Bởi vì Lâm Phàm quấy nhiễu, nên không khí hiện trường đã thay đổi nghiêng về một bên.

Thiên Địa Tông vui mừng dị thường, còn Côn Lôn Thần Tông như ăn phải ruồi, sắc mặt ai nấy đều khó coi, thù hận dâng lên cao ngất.

Tông chủ Thái Càn Thiên của Côn Lôn Thần tông đứng dậy.

- Hàn huynh, chúng ta cáo từ, bây giờ Thiên Địa Tông đã có thiên kiêu như thế này, quả thật rất đáng mừng.

- Nào có, nào có, sau này còn phải cần Thái huynh chiếu cố nhiều hơn.

Tinh khí thần Hàn Quân Thiên đều hết sức thoải mái, ông muốn chính là cảm giác này.

Trong lòng đồng thời cũng vui mừng, may mà tiểu tử này đã trở về, nếu không, sau lần này, chắc phải đội quần ra đường mất.

Qua chuyện này Hàn Quân Thiên xem như là đã hiểu, thực lực của Thần tử Thiên Địa Tông với Côn Lôn Thần Tông có sự chênh lệch hơi lớn nhất định phải cố gắng dạy dỗ, nếu không về sau khó mà đứng vững.

Thái Càn Thiên không nói gì thêm, vung tay áo, bao phủ toàn bộ Côn Lôn Thần Tông, biến mất trong hư không, lập tức rời khỏi đây.

Khi rời đi, Thái Càn Thiên liếc mắt nhìn ra xa một lượt, chuyện này còn chưa xong đâu.

Sau khi đám người Côn Lôn Thần Tông rời đi, đệ tử Thiên Địa Tông mừng rỡ hoan hô.

- Thanh Dương Tử, đi Thánh Ma Phong với ta.

Hàn Quân Thiên ra lệnh.

Thanh Dương Tử hiện tại cũng có rất nhiều lời muốn hỏi Lâm Phàm, đương nhiên không có ý kiến.

- Vâng.

Thánh Ma Phong.

Lâm Phàm trở lại nơi ở quen thuộc.

- Đại ca, nơi này là ngọn núi của người?

Thu Trảm Ngư hỏi.

- Đúng vậy.

Lâm Phàm gật đầu.

Lần này trở về, hắn chủ yếu muốn tìm hiểu rõ một vài thứ, sau đó sẽ đi ra ngoài lăn lộn thêm một thời gian.

Dù sao, nâng cao thực lực là chuyện phải đặt lên hàng đầu, không được phép xảy ra sai sót gì.

Lúc này, trời đổ mưa.

Ào ào ào!

- Trời mưa rồi...

Thu Trảm Ngư kinh hô.

Mà Lâm Phàm xòe tay ra, mặc cho nước mưa rơi lên đó.

Cơn mưa này, không bình thường.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 996: Vị Trí Tông Chủ Dự Bị

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nước mưa rơi trên thân thể, tỏa ra khí tức huyền diệu khiến Lâm Phàm cười nhạt.

- Ha ha, quả nhiên người vẫn giống trước kia, chỉ cần ba năm đã tiến bộ đến mức độ này, phải để bản Tông chủ cũng không dám tin, chỉ có thể đến nhìn tận mắt xem người có bị yêu tà nào nhập thể hay không?

Hàn Quân Thiên bước ra từ hư không, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

Thanh Dương Tử đứng bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thở phào chủ là do tiểu tử này tiến bộ quá lớn.

Chỉ trong vòng ba năm, đã có năng lực trấn áp Kim tiên, hắn thật không hiểu đây là khái niệm gì, hắn còn đang suy nghĩ, trong ba năm này, không thấy Lâm Phàm xuất hiện, liệu rằng hắn có gặp bất trắc hay không, hoặc bị tà vật thay thế rồi trà trộn vào tông môn.

Hiện giờ, tông chủ tự mình thử qua, hắn càng thở ra một hơi dài.

- Tông chủ.

Lâm Phàm ôm quyền chào.

Tâm tình Hàn Quân Thiên không tặc, cười nói.

- Tốt, rất tốt, người muốn ta thưởng người cái gì?

Lâm Phàm cũng không lưu ý đối với việc khen thưởng này, hiện tại hẳn chỉ cần kinh nghiệm.

- Tông chủ, đây là việc đệ tử phải làm, không cần khen thưởng gì cả.

Lâm Phàm khách khí trả lời.

Hàn Quân Thiên gật đầu, sau đó vung tay, lấy ra mấy viên đan dược cùng bảo bối, để chúng trôi nổi trong hư không.

- Người có cống hiến lớn đối với tông môn, những thứ này người nên nhận được.

Lâm Phàm nhìn thấy trong lòng vui vẻ, mấy viên đan dược kia đều là tiên đan, đều ẩn chứa tiên đạo pháp tắc, mỗi một loại tiên đan đều có tác dụng rất lớn.

Tiên đan cung cấp kinh nghiệm rất lớn cho Lâm Phàm nha.

Nhưng từ sau khi đột phá đến Kim Tiên, một số loại tiên đan cũng đã vô dụng, chỉ có thượng phẩm tiên đan hoặc tuyệt phẩm tiên đan mới mang đến kinh nghiệm khổng lồ cho hẳn.

Nhưng mấy viên Hạ phẩm tiên đan và mấy viên trung phẩm tiên đan kia đều do tông chủ ban thưởng, tự nhiên phải nhận rồi.

Thanh Dương Tử nhìn thấy tông chủ rộng lượng như vậy, tâm tình không tặc chút nào, mình kiếm đệ tử được tông chủ tán thành, điều này vinh dự rất lớn lao.

Trong đám bảo bối có một thanh Hạ phẩm Tiên khí, tản mát ra Tiên đạo hào quang sáng chói, đối với đám bảo bối này, Lâm Phàm hẳn có

cũng được, không có cũng không sao, nhưng đối với người khác, nếu có được những thứ này, đã tung hoành một phương được rồi.

Một món Hạ phẩm Tiên khí này cũng không tồi.

- Đa tạ tông chủ.

Lâm Phàm cảm tạ.

- Ủm, cố gắng tu luyện đi, sau này ra ngoài cũng phải cẩn thận nhiều hơn chút, tên Thái Càn Thiên kia rất mưu mô, tuy rằng hẳn không đến nỗi tự mình ra tay nhưng vạn sự cẩn thận vẫn hơn.

Hàn Quân Thiên lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Phàm không sợ nhất chính là phiền toái, tới bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, nhưng nếu tông chủ Côn Lôn Thần Tông tự mình xuất thủ, sợ rằng có chút phiền phức, nếu tông chủ đã khẳng định, dĩ nhiên sẽ không xảy ra chuyện như vậy, mà coi như sự tình có phát sinh, Lâm Phàm khẳng định tông chủ đã chuẩn bị hậu chiêu.

Vị Lai Vô Lượng Vương Phật mà mình cũng chả ngán, chẳng lẽ còn sợ cái tên Thái Càn Thiên tôm tép này.

Thông báo một xong ít chuyện, tông chủ nhanh chóng rời đi, đồng thời hẳn cho Lâm Phàm quyền hạn lớn hơn, thăng Lâm Phàm lên làm tông chủ dự bị của bản tông, có thể có tư cách tranh cướp vị trí Tông chủ.

Trong tông môn, ngoại trừ Thần tử, còn vị trí tông chủ dự bị.

Những đệ tử này đều trong đám Thần tử đi ra, bọn họ cũng không ở trong tông môn mà du lịch khắp nơi trên Vô Tận đại lục, chỉ khi nào cạnh tranh vị trí Tông chủ, bọn họ mới trở về.

Lâm Phàm chưa tiếp xúc qua những đệ tử này, bởi vì ba năm trước, thực lực hẳn quá thấp, còn những đám người kia thuộc hàng địa vị cao

trong tông môn.

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không để ta thất vọng, ba năm trôi qua, lại cho lão phu kinh hỉ to lớn như thế, thật sự quá chấn kinh rồi.

Thanh Dương Tử thở dài.

Lâm Phàm cười cười.

- Thanh Dương Tử trưởng lão, tông chủ dự bị là những người nào vậy?

- Lấy thực lực của ngươi hiện giờ cũng chỉ là người hậu tuyển để tranh cướp vị trí Tông chủ thôi, hiện giờ có mười hai tranh có khả năng tranh cướp vị trí Tông chủ, giờ thêm ngươi nữa sẽ tăng lên mười ba.

Đây là danh sách những người tranh cướp vị trí tông chủ sau này.

Thanh Dương Tử lấy ra một thẻ ngọc đưa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn một chút, trong lòng trở nên kinh sợ, quả nhiên bọn họ không giống người thường, tu vi thấp nhất đã là Kim tiên đại viên mãn.

- Những đệ tử này nhiều năm không về tông môn rồi, một mực tu luyện bên ngoài Vô Tận đại lục, ngoại trừ mấy vị trưởng lão trong tông môn, địa vị của bọn họ không ai sánh bằng.

Thanh Dương Tử tiếp tục giới thiệu.

- Thì ra là vậy, ta cũng từng nghĩ, nếu như chí có đám Thần tử là huyết dịch mới của tông môn, sợ rằng trăm năm sau, tông môn đã không thể tồn tại được.

Lâm Phàm nói ra nghi hoặc trong lòng.

- Ha ha.

Thanh Dương Tử cười lớn

- Những người hiện giờ chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi, người bảo vệ chân chính của tông môn vẫn là mấy vị Thái Thượng trưởng lão cơ, bọn họ đều trong động phủ của mình tìm hiểu cảnh giới cao hơn, trừ phi tông môn gặp phải tai họa ngập đầu, bọn họ mới ra mặt, nếu không có chuyện gì, đệ tử thông thường sẽ không biết sự tồn tại của bọn họ đâu.

- Thiên Địa Tông truyền thừa mấy trăm ngàn năm, không biết có bao nhiêu đời tông chủ, mỗi một vị tông chủ sau khi thoái vị, đều sẽ tiến nhập vào một động phủ nào đó tu luyện, cho tới hiện nay, tông môn có bao nhiêu nội tình, ngoại trừ tông chủ ra, sợ rằng không có ai biết được.

Lâm Phàm gật đầu, hẳn đã rõ ràng, trước đây hẳn nghĩ quá đơn giản rồi.

Đồng thời, hẳn cũng rõ ràng về chuyện những người dự bị vị trí tông chủ đều ra ngoài lịch lãm, hẳn cũng biết, nếu cứ ở đây tu luyện một đời, không tiến bộ nhanh được, chỉ có tiến nhập Vô Tận đại lục, trải qua ngàn vạn nguy hiểm, mới có thể tôi luyện được bản thân.

- Thanh Dương Tử trưởng lão, ta muốn biết trên Vô Tận đại lục có bao nhiêu bí cảnh cùng hiểm cảnh, qua một thời gian ngắn nữa, ta muốn ra ngoài rèn luyện tiếp.

Lâm Phàm hỏi.

- Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi chuẩn bị kỹ càng tất cả những thứ này.

Thanh Dương Tử tất nhiên muốn cho Lâm Phàm biết tất cả mọi chuyện.

Lâm Phàm do hẳn dẫn vào tông môn, nếu sau này hẳn có thể trở thành Tông chủ, vậy thì dù chết, hẳn cũng có thể mỉm cười dưới cửu tuyền.

Những đệ tử dự bị cho Tông chủ kia đã ra ngoài rèn luyện mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm rồi, thực lực tăng lên đến cảnh giới nào, không ai biết được, nếu không giúp Lâm Phàm chuẩn bị, sẽ rất khó cạnh tranh với họ a.

Sau khi Thanh Dương Tử rời đi, Lâm Phàm cũng trở lại trong phòng mình.

Thu Trảm Ngư và Năm Kim Châm rất hứng thú đối với Thiên Địa Tông, Lâm Phàm quyết định để họ ở lại.

Lâm Phàm cũng không muốn đưa bọn hắn theo, dù sao chuyến đi lần này cũng quá nguy hiểm.

Hiện tại, Lâm Phàm muốn đi sâu hơn vào Vô Tận đại lục, nơi đó sẽ có nguy cơ lớn hơn rất nhiều, chỉ cần không chú ý một chút, rất có thể sẽ bỏ mạng.

Không ai biết Vô Tận đại lục lớn bao nhiêu, cho dù cường giả như tông chủ cũng chưa từng đi đến được cực địa của Vô Tận đại lục, còn rất nhiều địa phương bọn hắn không biết và cũng chưa từng đi qua.

...

Sau khi Linh Võ Tôn trở lại trong ngọn núi của mình, trong lòng hắn đã có quyết định.

Lâm Phàm trở về đã kích hắn rất mạnh mẽ, hắn cảm giác mình hiện tại giống như ếch ngồi đáy giếng, hắn đã có dự định cho tương lai của mình.

Chính là ra ngoài rèn luyện, dù cho chết ở bên ngoài cũng phải nâng cao thực lực bản thân lên, nếu không thể áp chế được Lâm Phàm, ít nhất cũng phải ngang bằng, chứ tình hình kiểu này, hắn không cam lòng.

Ba ngày sau, Linh Võ Tôn ly khai tông môn, còn việc đi nơi nào thì không ai biết.

Mười ngày sau, sau Lâm Phàm làm tốt tất cả chuẩn bị cũng rời đi. Hắn từ chỗ Thanh Dương Tử biết được một vài bí cảnh của Vô Tận đại lục.

Thực lực Thu Trảm Ngự và Năm Kim Châm đã đạt đến Chân Tiên cảnh, trở thành đệ tử nội môn, Lâm Phàm hết thầy phó thác hai người cho Thanh Dương Tử trưởng lão.

Tông môn đại diện...

Thanh Dương Tử, Thu Trảm Ngự, Năm Kim Châm nhìn bóng người Lâm Phàm đang khuất dần, thở dài một hơi.

- Đại ca đi rồi, không biết lúc nào mới có thể trở về.

Thu Trảm Ngự buồn rầu than thở.

- Mà lần sau đại ca trở về, có lẽ sẽ cho chúng ta kinh hỉ lớn hơn nữa.

Năm Kim Châm suy đoán nói.

Trong lòng Thanh Dương Tử cũng tràn đầy hiếu kỳ, hắn không biết Lâm Phàm còn mang đến cho hắn bao nhiêu kinh hỉ.

Còn Lâm Phàm lúc này đang đi về phía Thăng Long Thành, hắn muốn trở về thăm nhà một chút, dù sao cũng đã sống ở đó mười mấy năm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 997: Trở Về

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thăng Long Thành...

Thăng Long Thành từng là một toà thành thông thường, nhưng từ khi Lâm Phàm xuất hiện, bỗng nổi như cồn, khiến thiên hạ kinh sợ.

Lâm Gia trở thành gia tộc đứng đầu tám đại gia tộc tại Thăng Long Thành, đây không phải áp chế về mặt thực lực mà là áp chế trên danh tiếng.

Bảy gia tộc lớn khác cũng không bất mãn, Lâm gia chủ, Lâm Hào Minh không để ý quyền lực, để bảy gia tộc khác cảm kích rơi nước mắt.

Bọn họ muốn Lâm gia dẫn đầu, tự nhiên là bởi vì Lâm gia có một thiên kiêu chi tử được Thiên Địa Tông thu vào tông môn làm Thần tử, nhưng ba năm qua chưa từng thấy hắn trở về, việc này để mấy gia tộc lớn nghi hoặc một chút.

Thậm chí, bọn họ còn nghĩ đến một số trường hợp có thể xảy ra với vị thiên kiêu chi tử kia, chẳng lẽ Lâm thiếu gia đã bị người ta giết chết rồi hay sao?

Tuy gia nhập tông môn là thiên đại phúc khí, nhưng tông môn cũng không an toàn, trong đó cũng tràn đầy nguy hiểm.

Không biết có bao nhiêu đệ tử chết ở bên ngoài, số lượng này đếm không hết.

Bảy gia tộc kia mặc dù có ý nghĩ như thế nhưng vẫn luôn giấu trong lòng, đây chỉ là suy đoán của bọn họ thôi.

Hơn nữa, đại tiểu thư Lâm gia ra du ngoạn, số trời run rủi thế nào cũng tiến nhập vào một tông môn, chuyện này ngược lại để Lâm gia rất hưng phấn, một gia tộc sinh ra song kiệt, quả thực nghịch thiên.

Con gái lớn của Lâm gia, Lâm Hàm Ngọc rất hay trở về, thỉnh thoảng còn mang về một ít đan dược trong tông môn cho Lâm gia, không những thế, bọn họ còn phân cho bảy gia tộc lớn khác, bảy gia tộc kia cảm giác Lâm gia thật sự rất tốt.

Bùm bùm!

Thăng Long Thành phi thường náo nhiệt, giấy đỏ bay đầy trời.

Cửa thành tụ tập rất nhiều người, giống như đang chờ đón ai đó.

Trong đám người, có người của các đại gia tộc, có một ít phú hào quyền quý của Thăng Long Thành, bách tính bình dân cũng có. Lâm gia Đại tiểu thư lại từ tông môn trở về, hơn nữa lần này còn mang đến tin tức tốt gì đó, nên mọi người tụ tập rất đông chào đón.

- Lâm huynh, chúc mừng a, nhất môn song kiệt, từ nay về sau, Lâm gia nhất phi trùng thiên rồi.

Hoàng gia gia chủ, Hoàng Nham chúc mừng Lâm gia gia chủ, trong lòng cũng có ước ao nho nhỏ.

Nhìn lại nhi tử nhà mình một chút, trong lòng hân bi thương, từ sáng đến tối chỉ du thủ du thực, lêu lổng chơi bời, thực lực một chút cũng không có, ngay cả một người vợ cũng không cưới được.

- Quá khen, quá khen.

Giờ khắc này, tâm tình Lâm Hào Minh thật sự rất tốt, hẳn không nghĩ tới Lâm gia ở trong tay hẳn lại quật khởi như thế.

Lâm Hào Minh phát hiện, mình thật sự quá cường đại, sinh ra nhi nữ cũng mạnh mẽ như vậy.

Đặc biệt là con trai mình, càng được Thiên Địa Tông thu làm đệ tử, nhưng có một chuyện để Lâm Hào Minh không vui chính là tiểu tử này ra ngoài đã ba năm, ngay cả một chút tin tức cũng không có gửi về, chuyện này thật khiến người ta lo lắng.

Nếu như không phải đường đi Thiên Địa Tông quá xa, hơn nữa tràn ngập các loại nguy cơ, hẳn cũng muốn đi Thiên Địa Tông nhìn một chút, nhìn tên tiểu tử này rốt cuộc làm ra đại sự gì rồi mà không dám về.

Những thường dân xung quanh đều hâm mộ nhìn Lâm Hào Minh.

- Lâm gia mệnh thật tốt, hai đứa bé đều tiến nhập tông môn, thật sự song hỉ.

- Đúng đấy, trước đây Lâm gia là gia tộc nhỏ yếu nhất trong tám đại gia tộc nhưng bây giờ lại được ngẩng cao đầu.

- Lâm đại tiểu thư hàng năm đều trở về một lần, nhưng Lâm thiếu gia sao ba năm cũng không có chút tin tức chứ?

- Ta nghe người khác nói Lâm thiếu gia đã bỏ mình ngoài tông môn rồi.

- Lời này người không thể nói lung tung được, nếu để người ta nghe được, người sẽ gặp chuyện khủng khiếp đó.

- Ai, ta cũng không muốn nói lung tung, nhưng chuyện này từ nửa năm trước đã truyền tới, hình như Lâm thiếu gia đã ngã xuống trong một bí cảnh nào đó thì phải, ngay cả mấy người trong Thiên Địa Tông cũng không biết tung tích của Lâm thiếu gia.

- Xuyt, đừng nói nữa.

...

- Cha, là tỷ tỷ sao?

Lúc này, ngón tay tiểu muội Lâm Lan Nhi chỉ về một hướng ở phương xa, hưng phấn nói.

Ba năm trôi qua, Lâm Lan Nhi dáng ngọc ngày càng yêu kiều, xinh đẹp động lòng người.

Người tới cửa cầu hôn nhiều tới mức sắp đập vỡ đại môn Lâm gia rồi, nếu là lúc trước, Lâm Hào Minh tự nhiên sẽ tìm một nhà chồng tốt rồi gả Lâm Lan Nhi đi, nhưng bây giờ, Lâm Phàm đã không phải người bình thường, mục tiêu của hắn chính là bồi dưỡng hai đứa bé còn lại hết mức, nếu như hai đứa nó cũng có thể đi vào tông môn, hắn quá mãn nguyện rồi.

- Có lẽ vậy.

Lâm Hào Minh tươi cười nói.

Hào quang ngày càng gần.

Cửa Thăng Long Thànhm có mấy bóng người từ hư không hạ xuống.

Lâm Hàm Ngọc tự nhiên ở trong đó, bên cạnh nàng còn có ba nữ tử và một người đàn ông.

Lâm Hào Minh đại hỉ hô to.

- Nã pháo.

Ầm!

Ầm!

Khói, hoa rơi vào không trung tạo ra khung cảnh vô cùng trang trọng.

Lâm Hào Minh lập tức lên trước cười nói.

- Con gái trở về rồi à.

- Cha, mẹ, muội muội.

Lâm Hàm Ngọc tươi cười, tuy một năm mới trở về một lần, nhưng mỗi lần trở về, nàng đều rất kích động, cảm giác gặp được thân nhân thật sự rất thích.

Sắc mặt bốn người sau lưng Lâm Hàm Ngọc lạnh nhạt, đối với những người phạm tặcm các nàng không để trong lòng, theo bọn họ, những người phạm tặc này đều là giun dế.

Lần này họ đi theo Lâm sư muội chỉ là muốn xem một chút thế giới phạm nhân mà thôi.

Lâm Hàm Ngọc tiến vào tông môn gọi là Bách Hoa Cung, nó không phải đại tông môn, chỉ thuộc về tông môn trung đẳng mà thôi.

Chín tông lục phái đều là đại tông môn có truyền thừa mấy trăm ngàn năm, còn Bách Hoa Cung là tông môn mới quật khởi mấy vạn năm gần đây mà thôi, nếu mang nó ra so sánh với Thiên Địa Tông, đó chính là khác nhau một trời một vực không có cái gì có thể so sánh.

- Cha, ba vị này là sư tỷ của con trong tông môn, họ chăm sóc con rất nhiều.

Lâm Hàm Ngọc giới thiệu sau đó chỉ vào nam tử bên cạnh nói.

- Vị này chính là con trai của tông chủ Thiết Kiếm Tông.

Lâm Hào Minh vừa nghe thấy thế, càng thêm khách khí.

- Hoan nghênh, hoan nghênh.

Hắn làm sao biết Thiết Kiếm Tông là tông môn thế nào chứ, nhưng vừa nghe thấy người kia là con trai tông chủ, hắn đã biết cái thân phận này cư nhiên khủng khiếp rồi.

Con trai tông chủ chính, một địa vị siêu cấp, không phải gia tộc phàm thế như bọn họ có thể so sánh.

Ninh Thiết Khôn gật gật đầu, ngay cả một lời nói khách sáo cũng không nói.

- Tỷ tỷ.

Lâm Phi Tuyết cùng Lâm Lan Nhi lao tới ôm lấy tỷ tỷ.

Các nàng cách biệt thời gian thật dài, tự nhiên nhớ nhung vô cùng.

Thời điểm tên nam tử nhìn thấy Lâm Lan Nhi, trong mắt chợt lóe sáng, nhưng sau đó hắn ẩn giấu nó ngay.

- Sư muội, trước tới nhà người ngồi một chút đi.

Sư tỷ Lâm Hàm Ngọc lên tiếng.

- Được.

Lâm Hàm Ngọc gật đầu.

Lúc này Lâm Hào Minh cũng mở miệng.

- Hàm Ngọc, mấy vị thúc thúc của bảy gia tộc lớn khác cũng đã chuẩn bị một bữa tiệc tẩy trần cho các người, không bằng trước tiên đi ăn chút cơm đi?

Thời khắc này, gia chủ bảy gia tộc lớn đang rất mong đợi, có thể cùng đối phương trò chuyện một vài câu, để bọn họ rất vui rồi, nhưng điều này cũng làm bọn họ có chút lúng túng.

Nhưng, một trong ba sư tử của Hàm Ngọc, một người có khuôn mặt gầy gò mở miệng nói.

- Đồ ăn phàm tục không có món gì ngon cả, trước tiên cứ về Lâm gia các người nhìn một chút đi.

Lâm Hàm Ngọc nghe nói như thế thì lúng túng gật gật đầu.

- Cha, quên đi thôi.

Trong lòng Lâm Hào Minh mặc dù không quá cao hứng, nhưng cũng cười ha hả nói.

- Tốt, tốt, vậy về nhà trước.

- Đúng rồi con gái, có tin tức gì tốt muốn nói cho cha mẹ đấy?

Lâm Hào Minh hỏi.

- Cha, con đã trở thành ngoại môn đệ tử của tông môn rồi.

Lâm Hàm Ngọc hưng phấn nói.

- Tốt, tốt, đệ tử ngoại môn, rất tốt, rất nhanh có thể đuổi kịp em trai người rồi. Lâm Hào Minh cười cười rồi nói.

- Cha, đệ đệ cũng chưa trở về sao?

Lâm Hàm Ngọc hỏi, trong lòng nàng vẫn hết sức lo lắng.

- Không có.

Lâm Hào Minh lắc đầu.

Lúc này Ninh Thiết Khôn lên tiếng nói.

- Hàm Ngọc, em trai người được Thiên Địa Tông thu làm đệ tử, nhưng người cũng biết, trong những đại tông kia cũng không an toàn

tuyệt đối, ví dụ như bí cảnh gian nguy vạn phần, tỉ lệ tử vong rất lớn.

Lời nói này của Ninh Thiết Khôn làm không khí tại hiện trường trở nên lúng túng.

Trong lòng Lâm Hào Minh cũng đốt lên một đoàn lửa giận, tên này chẳng lẽ cho rằng nhi tử mình chết rồi?

Nhưng sau khi cân nhắc đến thân phận đối phương, Lâm Hào Minh cũng lộ ra nụ cười, rồi nói.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 998: Chịu Nhục

Người dịch: Sunshine

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nhà cũ Lâm gia.

Gia chủ bảy gia tộc lớn tụ tập cùng một chỗ thảo luận với nhau.

- Lần này, những đệ tử Hàm Ngọc mang về thật quá kiêu căng.

- Ta thấy chúng không để chúng ta trong mắt, ánh mắt của chúng nhìn chúng ta giống như nhìn súc sinh ấy.

- Lời này người nói không đúng rồi, làm gì so sánh chúng ta với súc sinh chứ?

- Ta không có ý nói như thế, mà là cảm giác của ta khi thấy bọn họ nhìn chúng ta thôi.

- Aiii, thực lực bản thân không được. cũng chỉ mãi mãi ăn nhờ ở đậu thôi, người nhìn Lâm huynh đi, nữ nhi tiến nhập tông môn, còn nhi tử ba năm không có tin tức, lần này khuê nữ mang sư tỷ về, lại gặp bọn người cao ngạo như vậy, sợ rằng hiện tại, Lâm huynh cũng đang đau khổ chónhg đỡ đi.

- Chúng ta có nên đến xem một chút không?

- Đừng, chúng ta tới đó chỉ quấy rối thêm thôi, trước nhìn tình huống một chút rồi tính.

- Được.

Bảy người chau đầu, ghé tai thảo luận.

Sau khi Lâm Hào Minh về tới nhà, phát hiện sự việc càng lúc càng khiến hấn nhức đầu, mấy tên này tựa như tổ tông nhà hấn vậy, sau khi đến Lâm gia, coi trên dưới Lâm gia như hạ nhân nhà bọn hấn, nếu không phải thực lực đối phương quá mạnh, hấn cũng đã trở mặt rồi.

Trên bàn cơm.

Lâm Hào Minh không ngồi tại vị trí chủ vị, bởi vì chỗ đó, Ninh Thiết Khôn kia đã ngồi rồi.

- Các vị mời dùng cơm.

Lâm Hào Minh khách khí cười nói.

Lâm Phi Tuyết, Lâm Lan Nhi, cùng Lâm phu nhân ngồi một bên không lên tiếng, các nàng cảm giác tình huống hiện trường có gì đó không đúng.

- Không cần đâu, đồ ăn phàm tục ta ăn không vào.

Ninh Thiết Khôn nói, sau đó lấy một viên đan dược nuốt vào bụng.

Một trong ba vị sư tỷ đi cùng Lâm Hàm Ngọc, nàng có quan hệ với Hàm Ngọc không tệ, thấy thế bèn cầm đũa lên bắt đầu ăn.

- Cũng không tệ lắm, mùi vị rất ngon.

Lâm Hàm Ngọc cảm kích nhìn Tiêu Ngọc Nhã sư tỷ.

Còn hai vị sư tỷ khác giống như Ninh Thiết Khôn, không hề động đũa, chỉ thèm liếc mắt nhìn món ăn trên bàn nữa là khác.

- Vậy thì ăn nhiều một chút, đa tạ các vị chiêu cố tiểu nữ trong tông môn.

Lâm Hào Minh lên tiếng cảm tạ.

- Ngọc nhi, ta nghe cha con nói, con đã trở thành ngoại môn đệ tử, vậy ngoại môn đệ tử này là thế nào? Có phải tốt hơn trước đây rất nhiều không?

Lâm phu nhân hỏi.

Lâm Hàm Ngọc còn chưa biết nên nói thế nào, cái chức danh ngoại môn đệ tử này chả có địa vị gì, hàng trăm, hàng ngàn đệ tử ngoại môn còn không bằng một tên nội môn đệ tử, có thể nói ngoại môn đệ tử chỉ như giun dế, nhưng vì để người nhà an tâm, Lâm Hàm Ngọc tự nhiên gật đầu trả lời.

- Vâng rất tốt, sau khi trở thành ngoại môn đệ tử, cuộc sống của con tốt hơn trước đây rất nhiều.

- Chỉ cần tốt là được rồi.

Lâm phu nhân thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phi Tuyết và Lâm Lan Nhi đang vui đầu ăn cơm nghe vậy cũng ngẩng đầu lên nói.

- Nếu ca ca cũng được vậy thì tốt quá.

- Cha, ba năm qua, thật không có một chút tin tức của tiểu đệ sao?

Lâm Hàm Ngọc hỏi.

Sau khi nàng vào tông môn mới biết tình huống trong các tông môn, trong đó, các đệ tử cạnh tranh rất ác liệt, nơi đó cũng tràn đầy nguy cơ, nếu như ba năm không có kỳ tin tức gì, tình huống này nàng thật sự không dám tưởng tượng.

Lâm Hào Minh gật đầu.

- Ủ, đã ba năm rồi, nó không có một chút tin tức, ta cũng không biết tiểu tử này đang làm gì nữa.

- Ta nhìn quá nửa đã lành ít dữ nhiều rồi.

Ninh Thiết Khôn mở miệng nói.

Hắn không để tâm mọi người chung quanh nghĩ gì, nên cứ nói thẳng ra.

Quả nhiên, sau khi hắn lên tiếng, vẻ mặt đám người Lâm Hào Minh hơi đổi.

Lâm Lan Nhi trực tiếp phản bác.

- Người nói bậy, anh trai ta sẽ không bị sao hết.

- Hả?

Ninh Thiết Khôn biến sắc, có chút tức giận.

Lâm Hàm Ngọc biết bối cảnh Ninh Thiết Khôn, nhất thời bị dọa, sắc mặt trắng nhợt, nàng không quen Ninh Thiết Khôn, nhưng một vị sư tỷ quen biết hắn, lần này cùng ba vị sư tỷ trở về, nửa đường gặp Ninh Thiết Khôn này, mình chỉ quen biết nửa vời với đối phương mà thôi.

Nhưng sư tỷ khách khí rất với hắn, nàng tự nhiên biết, người này mình không thể trêu chọc.

- Ta nói bậy?

Thần sắc Ninh Thiết Khôn cứng ngắc, tức giận hỏi lại, Lâm Lan Nhi thấy như thế, nhất thời bị dọa sợ, ngây ngốc ngồi một chỗ.

- Ninh công tử xin bớt giận, tiểu muội còn nhỏ nên không hiểu chuyện.

Lâm Hàm Ngọc nhẹ giọng giải thích.

Sư tử Tiêu Ngọc Nhã bên cạnh cũng vội vàng nói.

- Ninh công tử, không nên vì chuyện nhỏ này mà tức giận?

Lâm Hào Minh cũng vội vàng xin lỗi.

Lần này, Hàm Ngọc mang theo bạn trở về, tuy bọn họ rất không thích nhưng có biện pháp gì, đối phương không đơn giản, nếu như đắc tội, Lâm gia bọn họ lấy cái gì mà chống lại người ta.

Huống hồ khuê nữ vẫn còn trong tông môn, nếu đắc tội đối phương, đối phương sẽ làm khó dễ khuê nữ nhà mình, đến lúc đó, không biết làm thế nào cho phải.

- Hừ.

Ninh Thiết Khôn hừ lạnh, sau đó như quân vương cao cao tại thượng nói.

- Như nếu có lần sau, ta sẽ không buông tha.

- Ô ô...

Lâm Lan Nhi sợ quá, khóc rống lên, sau đó lập tức chạy ra ngoài.

Trong lòng Lâm Hàm Ngọc phẫn nộ, nhưng không dám phát tác.

Lâm Phi Tuyết cùng Lâm phu nhân đuổi theo Lâm Lan Nhi.

Trong lòng Lâm Hào Minh tuy không thích, nhưng chỉ có thể lúng túng cười xòa.

Tiêu Ngọc Nhã nhìn tình huống trước mắt, cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Lâm Hàm Ngọc, biểu thị nàng cũng không có cách nào.

Địa vị tên Ninh Thiết Khôn phi phàm, không phải người bọn họ có thể đối kháng, chỉ có thể nhịn một chút.

Một bữa cơm dị thường lúng túng, đám người Lâm Hào Minh không dám thở mạnh.

Lâm Hàm Ngọc mặc dù là đệ tử ngoại môn, trong mắt Ninh Thiết Khôn, nàng cũng chỉ như giun dế, không có gì khác biệt.

Ngày hôm sau.

Tin tức Lâm Hàm Ngọc trở về truyền khắp Thăng Long Thành, tất cả mọi người đều biết, địa vị trong tông môn mấy người theo Hàm Ngọc trở về còn cao hơn nàng.

Có nhiều người muốn kết giao một phen, nhưng khi nghe đối phương cũng không cho Lâm gia mặt mũi, tự nhiên cũng nhịn lại, loại người như thế vẫn nên quên đi.

Trên đường.

Đám người Ninh Thiết Khôn đi phía trước còn Lâm Hào Minh theo sau lưng, giới thiệu tình huống Thăng Long Thành cho bọn họ biết.

Ninh Thiết Khôn ngẩng đầu thật cao, không để bất luận người nào trong mắt.

Mọi người đi qua liền lập tức tản ra, không ai dám lên trước quan sát.

Lâm Hàm Ngọc ở bên cạnh thấy vậy, cực kỳ lúng túng, trong lòng oán giận vạn phần.

- Ninh công tử, nơi này chính là địa phương phồn hoa nhất của Thăng Long Thành.

Lâm Hào Minh nói.

- Ừm.

Ninh Thiết Khôn gật đầu.

Lúc này, mắt Ninh Thiết Khôn nhất thời sáng ngời, sau đó đẩy Lâm Hào Minh ra, lập tức tiến lên trước.

Lâm Hào Minh sơ sẩy, suýt chút đã bị đẩy ngã, may mà có người đỡ.

Ninh Thiết Khôn hưng phấn, bởi vì hắn nhìn thấy người quen.

- Chu sư huynh, Vương sư huynh, đã lâu không gặp.

Ninh Thiết Khôn đi tới trước một gian, hàng ôm quyền nói.

Hai người đang mua một ít đồ vật thể tục, nghe được thanh âm này, ngẩng đầu lên nhìn, sau đó sửng sờ.

- Há, hóa ra là Ninh huynh.

Đám người Lâm Hào Minh lập tức tiến lên trước.

Ninh Thiết Khôn khinh thường nhìn đám người Lâm Hào Minh nói.

- Giới thiệu cho các người một chút, hai vị này là đệ tử nội môn Thiên Địa Tông Chu huynh cùng Vương huynh.

Các sư tỷ Lâm Hàm Ngọc nghe được thân phận đối phương, nhất thời có chút kích động.

- Xin chào hai vị sư huynh.

Thiên Địa Tông là đại tông môn của Vô Tận đại lục, đệ tử nội môn trong đó không giống người thường, không phải những tông môn như bọn họ có thể sánh được.

Lâm Hào Minh nghe thấy đối phương là đệ tử Thiên Địa Tông, nhất thời kích động, đi lên trước kéo hai người nói.

- Xin hỏi...

Thời điểm Lâm Hào Minh còn chưa mở lời, Ninh Thiết Khôn đã biến sắc, một cước đá Lâm Hào Minh ra ngoài.

- Làm càn, hai vị sư huynh há là người có thể lôi lôi kéo kéo, Lâm Hàm Ngọc quản tốt cha người đi, nếu không sẽ chọc ra đại sự đó.

Ninh Thiết Khôn lạnh lùng nói.

- Người...

Lâm Hàm Ngọc không thể nhẫn nhịn quát to nhưng sau đó vẫn thờ dãi một tiếng, nâng phụ thân dậy.

- Cha, có cơ hội hỏi sau vậy.

Lâm Hào Minh gật đầu.

Ninh Thiết Khôn hừ lạnh một tiếng. sau đó nở nụ cười nhìn hai vị kia nói.

- Hai vị sư huynh, không bằng để tiểu đệ chuẩn bị một bữa tiệc tẩy trần cho hai người một chút hay không?

- Vậy, cảm ơn Ninh huynh.

Hai người không có bất kỳ ý kiến gì, đã có người chiêu đãi, dĩ nhiên cầu còn không được.

Lúc này, Ninh Thiết Khôn nhỏ giọng nói với Lâm Hàm Ngọc.

- Còn không mau bảo cha người cùng những gia tộc kia chuẩn bị một phen.

Lâm Hàm Ngọc muốn gì đó, những đã bị Tiêu Ngọc Nhã lôi kéo, nháy mắt ý bảo nàng đừng nói thêm cái gì.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 999: Trở Về

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm gia!

Ninh Thiết Khôn nở nụ cười đứng một bên khách khí nói.

- Chu huynh, Vương huynh, xin mời ngồi.

Hai người kia quả không khách khí chút nào, nhanh chân đi đến vị trí chủ vị.

- Ninh huynh, các vị sư muội cũng ngồi đi.

Ninh Thiết Khôn ngồi sát bên hai người, còn lại ba vị sư muội cũng không khách khí phân ra ngồi hai bên trái phải, chỉ có Lâm Hàm Ngọc không thích, nên đứng một bên, động cũng không động.

Tiêu Ngọc Nhã lôi kéo Lâm Hàm Ngọc nhỏ giọng nói.

- Ngồi xuống đi, hai người này chúng ta không trêu chọc nổi, không cần mang đến phiền phức cho người nhà người.

Lâm Hàm Ngọc không tình nguyện ngồi xuống, trong lòng nàng càng hối hận muốn chết, sớm biết như vậy, nàng sẽ không bao giờ trở về cùng đám người này, nàng thà trở về một mình còn hơn, chứ để tình huống phát sinh như thế này, trong lòng nàng rất uất ức.

Bảy người bọn họ ngồi một chỗ, còn đám gia chủ tám đại gia tộc lại giống như người hầu vậy, quay chung quanh bưng trà, rót rượu, đưa đồ ăn.

Bình thường, người có mặt mũi lớn như thế nào mới để gia chủ tám nhà làm như vậy chứ?

Gia chủ bảy đại gia tộc bị bắt tới, trong lòng hết sức bi phẫn, chưa khi nào bọn họ gặp qua mấy người này, nhưng cái tên Ninh Thiết Khôn lại chỉ tên gọi họ, để họ hầu hạ xung quanh giống như sai khiến người hầu.

- Rót rượu cho hai vị.

Ninh Thiết Khôn cười nói sau đó hỏi dò.

- Hai vị sư huynh, sao lại tới địa phương nhỏ như Thăng Long Thành này?

Chu Quân bưng chén rượu lên uống hết sạch, sau đó nói.

- Đi ngang qua nơi đây, nên tới xem một chút, thuận tiện mua một ít đồ vật thể tục mang về đưa cho các sư huynh đệ trong tông.

- Nguyên lai như vậy, chuyện này cứ để tiểu đệ lo.

Ninh Thiết Khôn mặc dù là công tử Thiết Kiếm Tông, nhưng làm người rất khéo đưa đẩy, đối với đệ tử các đại tông đều rất khách khí, còn đối với hạng giá áo túi cơm, lại thờ ơ lạnh nhạt, vênh váo hung hăng.

- Vậy thì làm phiền Ninh huynh.

Hai người cười nói, sau đó bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, bọn họ đều là nội môn đệ tử Thiên Địa Tông, cho nên khi ra ngoài, gặp các đệ tử tông môn khác, bọn họ rất có thân phận.

Ninh Thiết Khôn nhìn bọn họ, bọn họ tự nhiên tình nguyện cho đối phương cơ hội này.

Cho tới những người phạm tục đang rót rượu cho họ, cũng coi vinh hạnh của bọn hăn, khi nói ra cũng có chút mặt mũi vì đã từng ta hầu hạ đệ tử nội môn của đại môn phái chứ.

- Chu huynh, Vương huynh chốn phạm tục này không có vật gì tốt, hai vị chỉ có thể chấp nhận thôi.

Giọng nói Ninh Thiết Khôn có ý khinh thường.

Hoàng Nham đang rót rượu cho hai người, nghe thấy vậy, tay nhất run một cái, làm rượu rót xuống bàn, Ninh Thiết Khôn thấy vậy, nhất thời nổi giận lớn tiếng khiển trách.

- Người làm cái gì đó? Một chuyện nho nhỏ cũng làm không xong, còn giữ người lại để làm gì?

Hoàng Nham tuy là gia Hoàng gia, nhưng khi đối diện với đám này nào dám làm càn, nhất thời sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, thấp thỏm lo âu cúi đầu nhận lỗi.

- Hừ.

Chu Quân thoáng hừ lạnh một chút, hăn là đệ tử nội môn, tự nhiên có tâm kiêu ngạo nhưng đối với một người phạm, có chút tu vi, hăn cũng không buồn động thủ.

- Hoàng bá bá, để ta tới làm cho.

Lâm Hàm Ngọc lên tiếng, sau đó đứng dậy đi tới bên người Hoàng Nham tiếp nhận bầu rượu, tự mình rót rượu cho Chu Quân.

Chu Quân nở nụ cười, mỹ nhân, rượu ngon ngược lại không tồi.

Sắc mặt các gia chủ khác vẫn bình thường nhưng trong lòng đã sớm nổi bão, những người này thật quá đáng.

...

Cửa Thăng Long Thành.

Một ánh hào quang hạ xuống.

Thường dân xung quanh thấy cảnh tượng, kinh hoàng không thôi, nhưng khi thấy bóng người, bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần người là tốt rồi.

Ba năm mới trở lại, nhưng Thăng Long Thành cũng không biến hóa bao nhiêu, cửa thành vẫn y như cũ, ngay cả viên ngói kia cũng chưa từng biến động.

Lâm Phàm bước vào trong thành, bên trong vẫn náo nhiệt như thường.

Nghĩ đến Lâm Hào Minh, Lâm Phàm lại có chút buồn cười, nếu như hẳn biết thực lực cùng địa vị bây giờ của mình trong tông, thật không biết hẳn sẽ ngạc nhiên thành bộ dáng gì.

Sau khi tiến vào Kim Tiên cảnh, khí chất Lâm Phàm xảy ra biến hóa cực lớn.

Mọi người đi ngang qua hẳn nhìn hẳn không chớp mắt giống, như bị hẳn hấp dẫn, một ít người qua đường nhìn không chớp mắt, sau đó nhẹ giọng thảo luận.

- Thiếu niên này thật anh tuấn, uy vũ bất phàm nha.

- Đúng đấy, trước đây ta chưa từng thấy, cũng không biết hẳn là con cái nhà nào.

- Ồ, sao ta cảm giác hẳn rất quen thuộc?

- Cắt, người đối với ai cũng quen mà, lần trước đến một người người cũng nói quen thuộc, đến cuối cùng người cũng có nhớ người ta là ai đâu?

- Lần này không giống, thật sự rất quen mà.

...

Lâm Phàm từ Cổ Thánh Giới chuyển thế đến đây, nên hắn cũng sinh ra ở đây, mặc dù không có liên hệ máu mủ, nhưng sống chung mười mấy năm, tự nhiên có chút tình cảm.

Một ít thiếu nữ ven đường chú ý hắn, sau đó nhìn trộm hắn, họ dường như đã bị Lâm Phàm mê hoặc.

Lâm Phàm cười nhạt, hình ảnh này rất có sức hấp dẫn với các thiếu nữ, khiến các nàng như muốn nổ tung.

Thời điểm Lâm Phàm đi ngang qua một tiệm thuốc, không khỏi dừng bước.

Lâm Phàm vẫn nhớ cửa hàng này vì nó là sản nghiệp Lâm gia, giờ ở bên trong, một ông lão mà Lâm Phàm rất quen thuộc, lão chính là lão quản gia Lâm gia.

Ba năm không thấy, lão quản gia già đi không ít, thế nhưng có đan dược giúp đỡ, lão cũng không có xuất hiện tình huống gì.

- Lão quản gia.

Lâm Phàm mở miệng chào hỏi.

Lão quản gia đang sửa lại sổ sách trong cửa hàng, nghe được thanh âm này, nhất thời sững sờ sau đó nhìn ra bên ngoài, thời điểm lão nhìn tới Lâm Phàm, sắc mặt đột nhiên biến đổi, vẻ mặt không dám tin tưởng.

- Thiếu... Thiếu gia?

Lão quản gia kinh ngạc, thời điểm lão xác định người trước mắt là thiếu gia, lập tức chạy ra nắm chặt tay Lâm Phàm nói.

- Thiếu gia, người thật sự trở về?

- Ừm.

Lâm Phàm gật đầu nói.

Một ít bình dân xung quanh nhất thời kinh hô.

- Đó là Lâm thiếu gia?

- Chính là người tiến nhập tông môn ba năm cũng không có tin tức, Lâm thiếu gia?

- Hẳn đã trở về?

- Cmn, trận chiến ba năm trước vẫn còn rõ ràng như mới diễn ra ngày hôm qua a, không ngờ ba năm sau, hẳn dĩ nhiên trở về, hơn nữa các người nhìn xem, hình như Lâm thiếu gia càng khiến người ta sợ hãi hơn trước đây thì phải.

- Lâm gia đại tiểu thư cũng từ tông môn trở về, hiện tại thiếu gia cũng quay về, đây là song hỉ lâm môn rồi.

- Nhưng các người có nghe nói, những người về cùng Lâm đại tiểu thư hình như chả để Lâm gia cũng như bảy đại gia tộc khác vào mắt thì phải.

- Ta cũng có nghe nói chuyện này.

...

Khóe miệng Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười.

- Ba năm không trở về, ta cũng có chút nhớ, đi, chúng ta về trước.

- Tốt, tốt, hiện tại lão nô lập tức đi báo cáo.

Lão quản gia rất kích động.

Lâm thiếu gia, thiên kiều được Thiên Địa Tông thu làm đệ tử, loại vinh quang này chính là vinh quang đệ nhất Thăng Long Thành.

- Không cần, cùng ta trở về là được, không cần phải đi báo cáo làm gì.

Lâm Phàm nói.

Dọc đường về Lâm gia, hắn đều nghe được tiếng thông báo của những thường dân xung quanh.

Lâm thiếu gia đã trở về.

Tất cả mọi người đều tò mò, bọn họ không biết Lâm thiếu gia ra ngoài ba năm lẫn lộn như thế nào.

Bây giờ hắn đã trở về, nên lời đồn hắn ngã xuống tự nhiên biến mất.

Cửa lớn Lâm gia, hai tên hộ vệ đang canh gác.

- Mở cửa nhanh, thiếu gia đã trở về.

Lão quản gia kích động quát lớn.

Hộ vệ gác cửa nghe thấy thế, nhất thời sửng sờ, sau đó không có chút do dự la lớn, thiếu gia dĩ nhiên đã trở về a.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1000: Ăn CƠM

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Hào Minh thân là gia chủ Lâm gia, giờ này lại bị đối xử như người hầu, rót rượu, bưng thức ăn, đổi đĩa.

Gia chủ bảy gia tộc lớn khác cũng không thoát khỏi cảnh này.

Lâm Hàm Ngọc ngồi một bên, một miếng nhỏ cũng nuốt không trôi, lòng nàng giờ rất đau, đối phương rõ ràng đang nhục nhã người nhà của mình.

Đặc biệt là ánh mắt Ninh Thiết Khôn nhìn phụ thân mình, giống như đang nhìn giun dế, nếu thực lực bản thân nàng đủ mạnh, sẽ không xảy ra chuyện như vậy đâu.

- Lão gia, thiếu gia đã trở về.

Lúc này, tiếng lão quản gia truyền đến.

Lâm Hào Minh đang rót rượu cho mọi người, nghe được thanh âm này, động tác trong tay dừng sờ, sau đó cười như điên. lập tức thả bầu rượu đang cầm trong tay xuống, cũng không để ý ánh mắt đến ánh mắt Ninh Thiết Khôn như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, trực tiếp chạy ra cửa.

Lâm Hàm Ngọc cũng đứng lên, không tin vào tai mình.

- Các người đang tự tìm chết, mau lại đây rót rượu!

Ninh Thiết Khôn nổi giận, tiếng hét như sấm sét vang vọng hư không.

Lâm Hào Minh hiện giờ chả để câu uy hiếp kia để trong lòng.

Lâm Phàm bước vào đình viện, nghe tiếng rống giận này thì hơi nhúu mày, sau đó đi thẳng vào phòng.

- Nhi tử... người rốt cục đã trở về.

Lâm Hào Minh hưng phấn cười lớn.

- Vâng, con đã trở về.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn một lượt.

- Tiểu đệ.

Lâm Hàm Ngọc đứng lên.

Tiêu Ngọc Nhã quay qua đầu nhìn người kia, trong lòng nàng có chút lo lắng, thời điểm như thế này hẳn lại trở về, nhìn sắc mặt Ninh Thiết Khôn đang rất tức giận, chuyện này không thể được giải quyết dễ dàng rồi.

Gia chủ bảy đại gia tộc thấy Lâm Phàm cũng mừng rỡ dị thường, bọn họ cảm giác mình chịu khuất nhục đủ rồi, lát nữa, bọn họ phải đòi lại tất cả.

Leng keng!

Hai người Chu Quân và Vương Vân vốn đang nhàn nhã tự tại xem kịch vui, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, nội tâm kinh hãi, hai người nhanh chóng run rẩy đứng lên.

Cái ghế bọn họ mới ngồi như có kim châm.

- Người muốn uống rượu gì?

Lâm Phàm lạnh nhạt hỏi, sau đó đi tới trước bàn cơm, hẩn nhìn một màn trước mắt, ánh mắt vốn bình thản lại lập loè một cỗ lửa giận dữ.

- Nhi tử, chuyện này...

Lâm Hào Minh do dự, không biết nên nói thế nào.

- Đệ đệ, ba vị này là sư tỷ của tỷ tỷ.

Lâm Hàm Ngọc giới thiệu.

Tiêu Ngọc Nhã cười chào Lâm Phàm, còn hai người khác chỉ liếc mắt một cái rồi thôi, không quá quan tâm hẳn.

Đệ đệ Lâm Hàm Ngọc thì thế nào, Lâm Hàm Ngọc cũng chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi, tên đệ đệ này càng phải cung kính với các nàng.

Hoàng Nham mở miệng nói.

- Lâm thiếu gia, chúng ta đang hầu hạ bọn họ.

- Há, hầu hạ bọn họ?

Lâm Phàm nghiêng đầu, sắc mặt không giận tự uy.

- Hừ, cút ra ngoài, không thấy chúng ta đang ăn cơm sao?

Ninh Thiết Khôn lạnh lùng quát.

Lâm Phàm chả thèm để ý đến tên này, đưa mắt nhìn tới hai người bên cạnh hẳn.

Thời khắc này, không khí hiện trường đột nhiên bị đè nén.

Chút bình dân đi theo Lâm Phàm vào Lâm phủ cũng nín thở, bọn họ cảm giác lát nữa sẽ phát sinh đại sự.

Sắc mặt Chu Quân cùng Vương Vân trắng bệch, nội tâm đang bình tĩnh bắt đầu run rẩy mãnh liệt, bọn họ muốn động nhưng có một luồng áp lực vô hình đặt trên người họ khiến họ không thể cử động.

Nhưng bọn họ biết, nếu không động, hậu quả sẽ vô cùng khốc liệt.

Ừng ục!

Yết hầu hai người khẽ run, liều mạng muốn cử động.

- Ninh sư huynh, hắn là đệ đệ ta, là đệ tử Thiên Địa Tông.

Lâm Hàm Ngọc lạnh lùng nói.

- Ha ha.

Ninh Thiết Khôn cười lạnh, nếu người này thực sự là đệ tử Thiên Địa Tông thì Chu huynh và Vương huynh đã lên tiếng rồi. Mà bây giờ, hai người họ cũng chẳng lên tiếng, hết sức hiển nhiên người này chỉ là một giun dế trong Thiên Địa Tông mà thôi.

- Thật can đảm, để Lâm gia ta cùng gia chủ thất đại gia tộc hầu hạ, quả thật can đảm.

Lâm Phàm lạnh giọng nói.

Ninh Thiết Khôn cười lạnh một tiếng.

- Chu huynh, Vương huynh, người này có địa vị cỡ nào ở trong Thiên Địa Tông các người vậy?

Khi Ninh Thiết Khôn quay qua đầu nhìn hai người, hắn bị hình ảnh trước mắt dọa sợ.

Không chỉ Ninh Thiết Khôn kinh ngạc mà tất cả mọi người xung quanh cũng bị kinh sợ.

Chu Quân cùng Vương Vân cắn chặt răng, sắc mặt thì cực kỳ sợ hãi, sau đó giống như xuất ra hết khí lực toàn thân, bịch bịch hai tiếng, quỳ xuống đất lạy.

- Đệ tử nội môn Chu Quân.

- Đệ tử nội môn Vương Vân.

- Tham kiến tông chủ dự bị sư huynh.

- Kính xin sư huynh tha mạng, hai người bọn ta thật sự không biết những người này là người nhà sư huynh, xin sư huynh tha mạng.

Ầm!

Ầm!

Hai người quỳ lạy trên mặt đất lo sợ, tái mét mặt mày dập đầu tạ tội như điên, khí lực lớn tới mức phát ra thanh âm ùng ùng, truyền vào trời xanh giống như sấm sét vậy.

Đặc biệt, hai người không dám dùng pháp lực, dùng đầu chính mình mãnh liệt đập trên mặt đất, âm thanh phát ra ầm ầm.

Máu tươi nhiễm đỏ mặt đất.

Thời điểm bọn họ nhìn thấy khuôn mặt Lâm Phàm, cũng đã tròn mắt, đây chính là Lâm sư huynh đã trấn áp Thần tử Côn Lôn Thần Tông mà, thậm chí ngay cả trưởng lão cảnh giới Kim tiên cũng bị hấn một chưởng đè bẹp, nếu bọn họ biết nơi này

là người nhà Lâm sư huynh, coi như cho bọn họ mười cái lá gan cũng không dám đến đây.

Trong tông môn, dù bọn họ gặp tông chủ cũng không cần quỳ lạy nhưng lúc này nếu không được Lâm sư huynh tha thứ, tính mạng bọn họ chắc chắn để lại đây rồi.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, sắc mặt lạnh lùng nhìn một màn trước mắt.

Hắn không lên tiếng, hai người Chu Quân cũng không dám dừng lại.

Thời khắc này, trừ tiếng dập đầu đầu ra, còn lại hoàn toàn yên tĩnh.

Bình dân phía ngoài cũng hoàn toàn trọn tròn mắt.

Thất đại gia chủ ngậy ngấn cả người.

Lâm Hào Minh, Lâm Hàm Ngọc dần dần nhìn Lâm Phàm.

Ninh Thiết Khôn đứng lên, gương mặt kinh ngạc ngậy người, giống như gặp ma.

Trong đầu của tất cả mọi người chỉ có bốn chữ.

- Tông chủ dự bị...

Đối với bất luận tông môn nào, bốn chữ này đều không tầm thường.

Càng không cần phải nói tới đại tông đại phái như Thiên Địa Tông.

Tông chủ dự bị Thiên Địa Tông, vẹn vẹn có mười hai vị, mỗi một vị đều là hạng người kinh thiên động địa, đặc biệt, địa vị của bọn họ trong tông môn rất vững chắc, ngoại trừ tông chủ và mấy vị siêu cấp trưởng lão ra, không có người nào dám làm cản trước mặt họ.

Mà hai người này vừa nói cái gì?

Người nọ là tông chủ dự bị Thiên Địa Tông...

Lâm Phàm cũng không có mở miệng nói thêm câu nào, đi tới vị trí chủ vị.

- Cha, người ngồi vào ghế chủ vị đi, các vị bá bá cũng ngồi đi, quản gia mang món ăn mới cùng bát đĩa mới lên đây.

- Vâng, thiếu gia.

Lão quản gia cực kỳ hưng phấn, bước đi như bay ra ngoài kêu người chuẩn bị đồ ăn.

Ninh Thiết Khôn nuốt một ngụm nước bọt sau đó hẩn chạy tới chỗ hai người Chu Quân cùng Vương Vân. bắt đầu làm giống như bọn họ, quỳ xuống dập đầu liên tục.

Ba vị sư tử Lâm Hàm Ngọc đứng một bên động cũng không dám động, mấy người họ đã bị một màn trước mắt gây kinh sợ rồi.

Rất nhanh, lão quản gia đã cho người cầm bát đĩa mới tới, đồng thời mang bát đĩa cũ đi.

Lâm Phàm tự mình rót rượu cho Lâm Hào Minh, sau đó kính hẩn một chén.

Lâm Hào Minh bưng chén rượu trên tay, cũng bắt đầu run rẩy, sau đó uống hết.

- Tốt, tốt, tốt.

Bây giờ là thật tốt, hẩn cảm thấy rất tự hào, thật sự quá tự hào vì có nhi tử như vậy.

Hẩn vốn cho rằng, thời điểm con trai tiến nhập Thiên Địa Tông, hẩn đã rất tự hào rồi, nhưng hẩn không ngờ hẩn lại càng cảm thấy tự hào hơn.

Lâm Phàm bưng chén rượu, đứng dậy nói.

- Thất đại gia chủ, đa tạ các vị trong ba năm qua hết mực chăm sóc Lâm gia ta.

Thất đại gia chủ lập tức đứng lên, không dám sĩ diện cung kính khách khí, cạn sạch chén rượu.

Thoải mái, thật sự quá thư thái.

Thất đại gia chủ chưa bao giờ thoải mái như thế, lúc trước bị tức một chút thì tính là gì, lúc này toàn bộ tức giận cũng ỏi ra hết rồi.

Lâm Hàm Ngọc cùng ba vị sư tỷ đứng một bên không nói gì.

Giờ khắc này, nội tâm Tiêu Ngọc Nhã khiếp sợ vạn phần, nàng không nghĩ tới đệ đệ Hàm Ngọc sư muội lại có thân phận lớn như thế trong Thiên Địa Tông.

- Ăn cơm.

Lâm Phàm nở nụ cười, sau đó nhìn Lâm Hàm Ngọc đứng một bên nói.

- Tỷ, ngồi xuống ăn cơm đi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1001: Xét Xử

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trên bàn ăn, mặt Lâm Phàm rất tự nhiên giống như không để chuyện vừa rồi trong lòng.

Nhưng Chu Quân cùng Vương Vân hiện giờ vẫn căng thẳng vạn phần, nếu như Lâm sư huynh đánh mắng bọn họ, có lẽ họ sẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng hiện giờ, Lâm sư huynh không hề bày tỏ bất cứ cảm xúc gì, cũng không nói với họ lời nào, điều này khiến nội tâm họ căng thẳng vạn phần.

- Nhi tử, sao ba năm nay con lại không có một chút tin tức gì?

Lâm Hào Minh hỏi

Dù hẳn không có ý trách cứ, nhưng trong lòng vẫn có oán trách, nếu như trong ba năm này, gửi về cho chút tin tức thì bọn họ cũng không cần lo lắng như vậy.

Hắn tự nhiên biết mấy lời đồn bên ngoài, và hẳn không tin, nhưng có lúc, không có biện pháp, ba năm này, thẳng nhóc này im hơi lặng tiếng, như chưa từng tồn tại, dù hẳn muốn phản bác, cũng không có chứng cứ nói lại.

Lâm Phàm cười yếu ớt.

- Con rèn luyện bên ngoài, gặp một ít chuyện nên chưa kịp trở về.

Lâm Hào Minh gật đầu, tâm tình tốt hơn chút.

- Nguyên lai là vậy, nhưng lần sau, con vẫn phải chú ý một chút, có thời gian thì trở lại thăm nhà một lần.

- Vâng.

Lâm Phàm gật đầu.

Gia chủ bảy đại gia tộc đều nở nụ cười, ăn ăn uống uống không chút do dự nào, hơn nữa, ánh mắt họ còn thỉnh thoảng nhìn mấy người đang quỳ dưới kia, như rất thoả mãn.

Ha ha!

Trước đây, ba tên kia tinh tướng thế nào trước mặt bọn họ chứ, kêu họ làm người hầu cho chúng, chịu bao khuất nhục, nhưng hiện tại hay rồi, Lâm thiếu gia trở về, cho dù người có trâu bò nữa, cũng phải đàn hàng quỳ ở đó, thậm chí ngay cả một câu, chúng cũng không dám nói.

Nhưng bọn hắn càng thêm bội phục Lâm Phàm, vẹn vẹn ba năm thời gian, dĩ nhiên mạnh mẽ đến mức này, quả thực kinh thiên động địa, quỳ khiếp thần sầu.

Tông chủ dự bị, địa vị này thật sự quá trâu bò rồi, dưới cái nhìn của họ, rất có thể trong tương lai không xa Lâm thiếu gia sẽ trở thành tông Thiên Địa Tông ấy chứ?

Nếu có thể trở thành tông chủ, chuyện đó thật sự quá khủng khiếp rồi, toàn bộ Lâm gia sau này sẽ thăng thiên thôi, ngay cả bọn họ cũng sẽ nhận được chỗ tốt vô cùng, ngẫm lại điều này khiến họ có chút kích động.

Thăng Long Thành nho nhỏ có thể xuất hiện tông chủ đại tông môn, chuyện này từ nay về sau sẽ khiến Thăng Long Thành nổi danh trên Vô

Tận đại lục.

- Ca...

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một đạo âm thanh lạnh lạnh, lời nói vừa dứt, người đã nhanh chóng chạy vào.

Lâm Phàm nhìn tới, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Lâm Lan Nhi trốn trong phòng nhưng lòng vẫn không thoải mái, lần này tỷ tỷ trở về, dẫn theo mấy người khiến nàng rất không thích thậm chí có chút căm ghét.

Có thể do thực lực đối phương mạnh mẽ, địa vị cao, nên nàng không thể chọc nổi, nàng chỉ đành tỏ ra mắt không thấy tâm không phiền trực tiếp chờ trong phòng.

Nhưng sau này có người nói thiếu gia đã trở về, chuyện này để Lâm Lan Nhi hưng phấn.

Ca ca của mình đã trở về...

Không chỉ Lâm Lan Nhi chạy đến mà còn có Lâm Phi Tuyết và Lâm phu nhân, đặc biệt Lâm phu nhân càng kích động, ba năm không thấy con mình, tâm tình bà tự nhiên thấp thỏm.

Khi Lâm Lan Nhi tiến vào trong nhà, bị hình ảnh trước mắt hấp dẫn.

Lúc này, cái tên Ninh Thiết Khôn mà Lâm Lan Nhi ghét nhất đang quỳ ở đó, chuyện này để nàng kinh ngạc.

- Tiểu muội.

Lâm Phàm mở miệng, ra hiệu mọi người ngồi xuống.

Lâm phu nhân, Lâm Phi Tuyết tiến lên trước nói với Lâm Phàm một chút, những câu này để Lâm Phàm cảm giác, có nhà để về thật tốt.

- Ca, bọn họ làm gì vậy?

Lâm Lan Nhi hỏi.

- Làm hồng việc mà thôi.

Lâm Phàm lạnh nhạt trả lời, không để bọn họ trong lòng chút nào.

- Ồ.

Lâm Lan Nhi gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười.

Đám người Ninh Thiết Khôn quỳ dưới đất, trong lòng không có một tia phần nộ, tất cả đều là hoảng sợ, bọn họ thật sự rất sợ.

Mình mặc dù là nhi tử của tông chủ Thiết Kiếm Tông, nhưng nếu lấy Thiết Kiếm Tông ra so sánh với Thiên Địa Tông, một cái là thiên còn một cái là địa, không có khả năng so sánh.

Huống hồ, thân phận đối phương là tông chủ dự bị Thiên Địa Tông, vso với thân phận của hắn.

Trong lòng ba vị sư tỷ Lâm Hàm Ngọc đã sớm nhắc lên cơn sóng thần, các nàng không thể tin được đệ đệ Lâm sư muội dĩ nhiên lợi hại như vậy.

Trước đây, bọn họ tự nhiên biết Lâm sư muội có em trai được vào Thiên Địa Tông, nhưng họ vẫn không để trong lòng, bởi vì Thiên Địa Tông to lớn như thế, bên trong cạnh tranh kịch liệt. Muốn vươn lên trong Thiên Địa Tông, quả thực khó càng thêm khó.

Ngay cả loại môn phái nhỏ như môn phái các nàng, muốn đánh ra địa vị của chính mình cũng rất khó khăn, bởi vậy không cần phải nói tới tông môn lớn như Thiên Địa Tông.

Cho nên bọn họ cũng không quan tâm đệ đệ Lâm sư muội lắm, các nàng cho rằng hắn trong tông môn chắc là một tên tiểu lâu la, một người

không có địa vị gì.

Nhưng bây giờ các nàng đã hiểu, những thứ này đều do các nàng nghĩ mà thôi, đệ đệ Lâm sư muội đâu chỉ có chút địa vị trong tông môn chứ, mà quá có địa vị ấy chứ, địa vị có thể dọa chết người.

Tông chủ dự bị, nếu như hẳn đi tới tông môn các nàng, tông chủ các nàng cũng phải cung cung kính kính hoan nghênh đón tiếp, hơn nữa bọn họ còn không dám có một tia hỗn láo nào.

...

Lâm Phàm đều nở nụ cười đối xử với người nhà và bảy vị gia chủ, Ninh Thiết Khôn nghĩ hỏa khí đối phương nhất định đã biến mất, cái mạng nhỏ của mình chắc cũng được an toàn rồi.

Nhưng Chu Quân và Vương Vân không nghĩ vậy, bọn họ cảm giác chuyện này tuyệt đối không đơn giản như thế.

Lâm sư huynh sẽ không tha thứ cho bọn họ dễ dàng như vậy.

Ầm!

Ầm!

Hai người đập đầu, thanh âm phát ra càng lúc càng lớn, theo bọn họ thấy, bão táp sắp đến rồi.

Chờ Lâm sư huynh dùng cơm cùng người nhà xong, có lẽ sẽ tiến hành xét xử bọn họ.

...

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm buông đũa trong tay xuống, đám gia chủ cũng có chút say.

Chủ yếu do bọn họ quá hưng phấn.

Những thường dân đang đợi bên ngoài càng kích động.

- Các người nói xem, lát nữa Lâm thiếu gia xử lý những người này thế nào?

- Không biết, nhưng ta biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

- Chẳng lẽ Lâm thiếu gia giết đối phương hay sao? Người kia hình như là nhi tử của tông chủ một tông đó, địa vị không bình thường chút nào đâu, coi như địa vị Lâm thiếu gia trong tông môn có cao đến đâu cũng không dám giết đối phương đâu.

- Cái này khó nói.

- Ồ, các người nhìn...

Lúc này, Lâm Phàm đứng dậy, sau đó đi tới bên người Chu Quân và Vương Vân.

- Sư huynh, xin tha mạng, chúng ta thật sự biết lỗi rồi.

Chu Quân cùng Vương Vân kêu khóc thảm thiết, bọn họ thật sự sợ té đái, đầu đập càng liên hồi, âm thanh phát ra bịch bịch, âm thanh càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang.

Bọn họ chỉ hy vọng Lâm sư huynh có thể nể tình nghĩa đồng môn, mở cho họ một con đường, bỏ qua cho họ lần này.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng hận thấu xương Ninh Thiết Khôn, nếu như không phải người này, bọn họ cũng sẽ không có xảy ra chuyện như vậy.

Người là cái tên chết bầm, người muốn chết cũng không thể liên lụy chúng ta chứ.

Dĩ nhiên lại dám đến nhà Lâm sư huynh tinh tướng, lại còn bắt người nhà Lâm sư huynh làm người hầu, cái này thật sự muốn chết mà.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1002: Dám Giết Ta?

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đám người Lâm Hào Minh buông đuũa trong tay xuống, trong lòng bảy đại gia chủ cũng rõ ràng, hiện tại đến lúc tính sổ đám kia rồi.

Giờ khắc này, sắc mặt ba người Ninh Thiết Khôn sợ hãi, nội tâm họ bắt đầu run sợ nhảy lên.

Lâm sư huynh đứng trước mặt bọn họ, một câu cũng chưa nói, nhưng cho bọn họ áp lực rất lớn, áp lực kia vô như đỉnh Thái sơn, khiến người ta run như cây sậy, tâm thần sợ hãi vạn phần.

- Sư huynh...

Hai người Chu Quân cùng Vương Vân nuốt một ngụm nước bọt, căng thẳng vạn phần.

- Các người nói xem, việc này nên giải quyết như thế nào?

Lâm Phàm mở miệng nói, sau đó cúi đầu nhìn ba người, lửa giận trong lòng hắt đang thiêu đốt, bọn này thật gan nha, phải nói rất có gan mới đúng, dĩ nhiên đến nhà mình điều võ dương oai.

- Sư huynh, chúng ta thật sự không biết, đều là do tên Ninh Thiết Khôn này kéo chúng ta tới đây, nếu như chúng ta biết đây là nhà huynh,

dù chúng ta có mười lá gan cũng không dám làm càn như thế trước mặt người thân của Lâm sư huynh.

Chu Quân cùng Vương Vân khóc lóc kể lể.

Lâm sư huynh, một trong mười ba vị tông chủ dự bị, huynh ấy có giết chết bọn họ, tông môn cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, nhiều nhất cũng chỉ nhắc nhở một hồi, hơn nữa, lúc này bọn họ lại là bên sai, Lâm sư huynh có chém giết bọn hắn, tông môn cũng sẽ không nói gì.

Lâm Hào Minh đứng một bên, trong lòng dương dương tự đắc, nhi tử đang lấy lại mặt mũi cho mình nha, lúc trước bị đối phương đùa bỡn rất khó chịu và nhục nhã, nhưng giờ con trai trở về, những nhục nhã khổ cực lúc trước lại tính là cái gì.

Giờ này, gia chủ bảy gia tộc lớn cùng Lâm Hào Minh đều có ý nghĩ giống nhau, tuy Lâm thiếu gia không có bao nhiêu liên hệ với bọn hắn, nhưng Lâm thiếu gia lại chiếu cố cả bảy nhà bọn họ, khiến họ rất vui mừng.

Những tên đệ tử của mấy tông môn cao cao tại thượng kia trong mắt bọn họ lại có thể thế nào?

Nếu Lâm thiếu gia tới, chúng cũng phải quỳ trên mặt đất, bình thường lúc bọn họ ăn cơm, cũng sẽ tìm một số nghệ nhân biểu diễn để tăng thêm không khí vui vẻ cho bữa ăn.

Nhưng hôm nay, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng thời điểm dùng cơm lại có mấy âm thanh đập đầu kia vang lên, khiến họ cảm thấy rất mới mẻ và vui vẻ.

- Con trai à, hai sư đệ này của con đúng là không bất kính với chúng ta, nên con có thể xem xét tha cho họ đi.

Lâm Hào Minh biện hộ cho hai người kia, dù sao hai người cũng là sư đệ của con trai mình, bất kể nói thế nào, cũng là người cùng tông

môn, nếu như não động quá căng, sợ sẽ khiến tiểu Phàm rước phiền phức.

Chu Quân cùng Vương Vân vừa nghe thế, trong lòng cảm kích không thôi, quay qua dập đầu về phía Lâm Hào Minh, bọn họ không ngờ phụ thân sư huynh lại nói đỡ cho mình, đồng thời. trong lòng họ càng hận Ninh Thiết Khôn ngất trời.

Tất cả đều là do thằng ngáo này gây ra, nếu không phải hãn, những chuyện này đã không phát sinh rồi.

Đáng ghét!

Chỉ cần tránh được một kiếp trong tay sư huynh, bọn họ nhất định sẽ cố gắng giáo huấn tên Ninh Thiết Khôn này một trận.

- Hai người các người, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, các người hãn biết phải làm sao rồi đúng không?

Âm thanh Lâm Phàm rất bình tĩnh vang lên.

Nhưng trong phòng lại yên tĩnh.

Lâm Hàm Ngọc kinh hãi nhìn đệ đệ mình, nàng không ngờ đệ đệ đã trưởng thành đến mức độ này, hai người này là đệ tử nội môn của Thiên Địa Tông, so với những môn phái nhỏ như các nàng, địa vị của họ đã rất phi phàm rồi, không phải người như các nàng có thể sánh được.

Ba vị sư tỷ đứng im một chỗ nhìn cảnh này cũng trợn tròn mắt, một câu cũng không dám nói, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Đối với các nàng, tình cảnh trước mắt này đã khiến các nàng kinh hãi, không biết nên nói cái gì cho phải.

Chu Quân và Vương Vân liếc nhau một cái, trong mắt họ không có chút ý tứ phản kháng, mà hiện lên một tia vui mừng, vui mừng vì không phải chết.

Trong tình cảnh hiện tại, đây là sự khoan dung lớn nhất mà Lâm sư huynh cho bọn họ rồi, nếu như họ vẫn chưa thể để Lâm sư huynh hài lòng, họ có chết cũng đáng đời.

Thời khắc này, Chu Quân và Vương Vân đưa hai tay ra sau đó cắn răng, khởi động pháp lực, tự bạo hai tay.

Xoạt xoạt!!

- Để phụ thân của sư huynh rót rượu cho hai người chúng ta, nên đôi tay này phải chém đi.

Hiện trường không có cảnh máu me đầm đề nào như tưởng tượng của mọi người, hai cánh tay kia dưới ảnh hưởng của pháp lực, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Nhưng điều này không quá lo lắng, vì thực lực hai người đã đạt đến Viễn Cổ cảnh, nên có thể đoạn chi sống lại.

- Cút sang một bên, sau khi trở về, tự mình đi tới tông môn lãnh phạt đi.

Lâm Phàm lạnh lùng quát, nếu như không lập uy, sau này bọn chúng có thể gây thêm nhiều chuyện nữa.

Những bình dân bên ngoài nhìn thấy tình huống bên trong, nhất thời kinh hãi.

- Thật bá đạo, Lâm thiếu gia thật quá đẹp trai đi, hai người kia dĩ nhiên trực tiếp tự cắt đứt hai tay của mình.

- Ha ha, bá đạo? Nếu không phải Lâm lão gia tử mở miệng biện hộ cho hai người kia, ta sợ hai người khó bảo toàn được tánh mạng của mình ấy chứ.

- Không khoa trương như vậy chứ, bất kể nói thế nào, hai người đó cũng cùng tông môn với Lâm thiếu gia mà.

- Cái này tính là gì, người không thấy Lâm thiếu gia có địa vị gì à, hai người kia vừa nhìn thấy Lâm thiếu gia đã bị dọa cho bối rối rồi, coi như Lâm thiếu gia giết hai người này đi, cũng không có bất kỳ sự tình gì xảy ra đâu.

- Điều này cũng đúng, chỉ là không biết tên còn lại sẽ bị như thế nào, ta nghe nói người kia là công tử của tông môn nào đó thì phải, xem ra địa vị hãn cũng rất cao.

...

Bình dân Thăng Long Thành vẫn thảo luận rất sôi nổi, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như thế này, giờ bọn họ quan sát từ đầu đến cuối để mở mang tầm mắt mới được.

- Tạ ơn sư huynh tha chết.

Hai người Chu Quân cảm kích rơi nước mắt, cao giọng nói, nội tâm bọn họ thật bị dọa cho sợ rồi.

Mãi đến khi nghe được lời Lâm sư huynh nói, hai người họ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hai người lui sang một bên, hạ thấp đầu xuống, không dám nói lời nào.

Ba vị sư tỷ Lâm Hàm Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, thân thể khẽ run, đặc biệt là hai vị sư tỷ không có tình cảm tốt với Lâm Hàm Ngọc, nhớ tới thái độ của mình trên bàn cơm, càng toát mồ hôi lạnh.

Cũng may, đệ đệ của Hàm Ngọc sư muội cũng không làm gì với các nàng cả.

Đồng thời, các nàng cũng hối hận không thôi, các nàng không nghĩ đến khả năng Hàm Ngọc có một đệ đệ bá như vậy, nếu sớm biết, bọn họ khẳng định sẽ giao hảo cùng Hàm Ngọc, giữ gìn tốt mối quan hệ chứ đâu có lạnh nhạt như bây giờ.

Hối hận, thật sự quá hối hận.

...

Lúc này Lâm Phàm đứng trước mặt Ninh Thiết Khôn.

Mồ hôi trên trán Ninh Thiết Khôn cuồn cuộn chảy xuống, trong lòng hẩn căng thẳng, sợ sệt vạn phần.

Hắn lén nhìn Lâm Phàm, liền cảm giác, lòng mình giống như bị hấp dẫn vào trong đó vậy.

- Ta... Ta...

Ninh Thiết Khôn vô cùng sốt sắng, nói chuyện bắt đầu lắp bắp.

Nội tâm hắn thật sự rất sợ, sau cùng, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía hai người Chu Quân, hi vọng hai người giúp mình nói chuyện, nhưng hai người kia một mặt hờ hững, không để ý tới hắn chút nào.

- Lâm sư huynh, phụ thân ta là tông chủ Thiết Kiếm Tông, kính xin huynh tha ta một mạng.

Ninh Thiết Khôn lên tiếng van xin.

Lá bài tẩy lớn nhất hiện tại của hắn chính là thân phận phụ thân, hắn hi vọng đối phương có thể xem xét đến phân lượng này mà tha cho mình một mạng.

Xoạt xoạt!

Trong lúc này, Lâm Phàm trực tiếp nâng Ninh Thiết Khôn lên.

- Người nhà Lâm Phàm ta, là thứ mà loại người như ngươi có thể nhục nhã sao?

Lâm Phàm lạnh lùng gân giọng, trong đó đầy rẫy sát ý, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp chết Ninh Thiết Khôn.

Ninh Thiết Khôn nghe như thế, sắc mặt trắng bệch.

- Người muốn giết ta sao?

Ninh Thiết Khôn không dám tin, hắn không nghĩ tới đối phương thật sự muốn giết hắn.

Trong lòng hai người Chu Quân cùng Vương Vân run lên, bởi vì bọn họ biết Lâm sư huynh thật sự sẽ chém giết tên Ninh Thiết Khôn này.

- Hừ, nhớ kỹ lấy, người dám làm nhục người nhà ta, kết cục chỉ có một, đó là lấy mạng đến cọ rửa.

Thời khắc này, sát ý của Lâm Phàm đã sôi trào đến đỉnh điểm.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1003: Một Lời Không Hợp Liền Ra Tay

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Mấy ngày sau!

Lâm gia đông như trẩy hội, mỗi ngày, mỗi thời, mỗi khắc, đều có người vây tụ.

Lâm thiếu gia trở về, hơn nữa còn đặc biệt uy danh trở về, việc này đối với người dân Thăng Long Thành, quả thực kinh thiên động địa, khiến người khiếp sợ.

Các bình dân trong thành tự nhiên muốn mở mang tầm mắt, muốn xem phong thái Lâm thiếu gia, nhưng bọn họ vây trước cửa ngóng nhìn vài ngày cũng không có thấy Lâm thiếu gia đâu, việc này để bọn họ có chút thất vọng.

Nhưng suy nghĩ một chút cũng phải, Lâm thiếu gia là tồn tại bậc nào, sao có khả năng muốn gặp là gặp được ngay.

Ba vị sử tử của Lâm Hàm Ngọc thường thường nhìn thấy đám bình dân kia nhiều nhất, nếu như bình thường, các nàng nhất định sẽ quát mắng một tiếng, nhưng tình huống bây giờ không phải vậy, coi như cho các nàng mười lá gan các nàng cũng không dám.

Cho dù ra ngoài, gương mặt cũng nở nụ cười, hoà thuận hài hòa, không dám có bất kỳ hành động càn rỡ nào.

...

Một ngày bình thường tại Thăng Long Thành, không khí vẫn bình yên hư không vạn dặm màu xanh lam, nhưng đột nhiên, hư không có một tiếng nổ âm âm truyền đến.

Rất nhiều bình dân ngẩng đầu lên nhìn, họ chỉ thấy trên trời đột nhiên tối, sau đó có vô số binh khí bông bành trong hư không che kín bầu trời, uy nghiêm toả ra vô cùng đáng sợ, khí tức ác liệt tràn ngập trong hư không, mệnh mông cuồn cuộn như muốn thu hút tâm thần mọi người.

Đặc biệt, trong đám binh khí che khuất bầu trời đó có một kiện binh khí to lớn trôi nổi, kiện binh khí kia tản ra ánh sáng cổ đồng, tràn đầy khí tức viễn cổ.

- Tên đáng chết nào giết con trai ta, mau lăn ra đây cho lão tử.

Tiếng nổ âm âm, vang dội thiên địa.

Những binh khí đang lơ lửng kia, bắt đầu run rẩy mãnh liệt, tản ra thanh âm âm âm, khiến bình dân rất sợ hãi.

- Đó là cái gì vậy?

- Không biết, chẳng lẽ đến tìm Lâm thiếu gia báo thù?

- Hình như là vậy, những thanh kiếm kia rốt cuộc làm sao trôi nổi được trong hư không vậy? Chẳng lẽ Tiên Nhân hạ xuống hay sao?

- Đây là Thiết Kiếm Tông tìm tới trả thù.

- Gần đây Lâm thiếu gia cũng không có rời đi, giống như biết đối phương sẽ trở lại báo thù vậy, vẫn chờ đợi người đến thì phải.

...

Lâm Hàm Ngọc ngẩng đầu nhìn hư không, trên mặt lộ ra một tia ưu sầu, nàng không biết đệ đệ có phải đối thủ của đối phương hay không, nên rất lo lắng cho hắn.

Thiết Kiếm Tông tuy rằng không thể so sánh cùng Thiên Địa Tông, nhưng dù sao nó cũng là một tông môn. Hơn nữa, nhìn trận thế bây giờ thật giống như không phải chuyện nhỏ, nói không chừng, toàn bộ tông môn người ta đều xuất chinh rồi cũng nên.

Giờ khắc này, trong hư không, bên cạnh trường kiếm màu cổ đồng kia, đứng vài lão giả.

Trước mặt những lão giả này là một người đàn ông mặt chữ quốc, da dẻ màu màu đồng cổ đứng đó, hai mắt như thần nhìn chăm chăm vào Thăng Long Thành phía dưới.

Thời điểm Ninh Thiết Khôn chết, bảng tên bốn mạng của hắn cũng nổ tung, chuyện này khiến Ninh Viễn Kiếm phần nộ vạn phần, sau đó hắn dẫn dắt mấy vị trưởng lão trong tông môn đến đây, muốn hung hăng chém giết tên chó chết giám giết con trai mình.

- Đi ra đây...

Ninh Viễn Kiếm lần thứ hai quát lên, tiếng quát này nổ ầm ầm, hoá thành lợi kiếm ào ào chém tới Thăng Long Thành.

Đối với những người phạm tặc, hắn không để trong mắt, cho dù tàn sát toàn thành, cũng không thể trung hoà lửa giận trong lòng hắn.

Nhưng Ninh Viễn Kiếm quên mất nơi này là địa bàn Thiên Địa Tông, nếu hắn tình táo, chỉ sợ hắn cũng không dám làm càn như vậy.

Thời khắc này, các bình dân ngẩng đầu nhìn hư không đều trở lên kinh hoàng.

- Những thứ kia là cái gì, hình như nó hướng về chúng ta rơi xuống thì phải?

- Cứu mạng a.

- Lâm thiếu gia cứu mạng a...

Các bình dân la toán lên, trong hư không kia có trường kiếm giống như thực chất rơi xuống, thời điểm chúng rơi xuống vì ma sát với không khí nên liên tục xảy ra những vụ nổ nhỏ, vang khắp hư không.

- Đến rồi à? Vậy cũng tốt!

Lúc này, một thanh âm từ Lâm gia lan truyền ra, một bàn tay khổng lồ bao phủ toàn bộ Thăng Long Thành đem bắt hết những công kích kia nắm giữ trong lòng, sau đó hơi dùng sức một chút, toàn bộ những công kích nổ tung.

Thân ảnh Lâm Phàm từ Lâm gia đi ra, sau đó bay lên trời, trôi nổi trong hư không.

- Là Lâm thiếu gia, Lâm thiếu gia ra rồi.

- Lần này chúng ta an toàn rồi.

Tiêu Ngọc Nhã ngẩng đầu nhìn hư không, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, nàng không nghĩ tới Thiết Kiếm Tông dĩ nhiên phát động nhiều người như vậy.

Phụ thân Ninh Thiết Khôn cũng đến, còn có một số trưởng lão.

Một cỗ lực lượng rất mạnh mẽ, nàng cũng không biết đệ đệ của Hàm Ngọc có thể chống đỡ được hay không?

Lúc này, Lâm Phàm nhìn mấy người đứng trước mặt, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Không sai, quả thực không tồi, không có khiến người ta thất vọng.

Sáu vị cường giả, trong đó, một tên Kim tiên đại viên mãn, còn lại bốn tên Kim tiên hậu kỳ.

Thiết Kiếm Tông tự nhiên không thể so với Thiên Địa Tông, nhưng thực lực bậc này thì dĩ nhiên cũng thuộc dạng tông môn cường hãn.

Thời khắc này, trong lòng Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ, chém giết toàn bộ những người này, như vậy thực lực hắn sẽ tăng lên một đoạn dài.

- Là người giết con trai ta?

Ninh Viễn Kiếm lớn tiếng quát hỏi.

Lâm Phàm cười nhạt, không trả lời vấn đề này, khuôn mặt lại lộ vẻ hưng phấn nói.

- Xem ra hết người tới rồi, vậy cũng tạm được.

- Người có ý gì?

Ninh Viễn Kiếm biến sắc, hắn không hiểu đối phương đang nói cái gì?

Nhưng vừa lúc đó, Lâm Phàm đột nhiên di chuyển, thân thể hắn hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến chỗ đám người Ninh Viễn Kiếm.

- Người muốn chết!

Ninh Viễn Kiếm không ngờ đối phương không nói câu nào, mà trực tiếp động thủ, hắn hiển nhiên không nghĩ tới điều này.

Lâm Phàm chột quát lớn, Thiên Long Bát Âm bộc phát sóng âm cường đại, trực tiếp chấn nổ toàn bộ binh khí đang lơ lửng phía trước.

Lấy thực lực Kim tiên cảnh bây giờ của Lâm Phàm, Thiên Long Bát Âm được triển khai ra cực kỳ cường hãn, có thể sánh ngang với vô thượng thần thông.

Lúc này, Lâm Phàm đưa mắt khóa chặt một tên trưởng lão, rồi quát.

- Người chết thứ nhất sẽ là người.

Khóe miệng Lâm Phàm khẽ nhếch, sau đó đánh ra một chưởng.

- Tận thế giáng lâm!

Môn thần thông này là thần thông sở trường của Lâm Phàm, mặc dù hắn chỉ mới học được ở Cổ Thánh Giới, nhưng qua thời gian dài tu luyện như vậy, hắn sớm đạt đến trình độ tông sư.

Môn thần thông này thuộc về tầng thứ vô thượng thần thông, không gì không phá.

Trong chớp mắt, bầu trời hoàn toàn u ám, khí tức tận thế giáng lâm, một mảnh thiên địa màu xám tro, khí tức tận thế bốc lên ngàn ngút, linh khí bị nhiễm khí tức tận thế, điều linh ngay lập tức, hư không cũng bị ăn mòn, thiên địa vạn vật bên dưới một chiêu này toàn bộ đều bị mục nát.

Một vị Mạt Nhật thần linh tức giận gào thét, lao tới kẻ địch.

Sắc mặt trưởng lão kia đại biến, hai tay liên tục đánh ra thủ thế kỳ lạ, giống như đang thi triển đại thần thông vô thượng nào đó.

- Trấn áp!

Lâm Phàm chợt rống lớn, pháp lực toàn thân giống như đại dương mênh mông, cuồng bạo gầm thét, trực tiếp bao trùm tên trưởng lão kia lại.

Kim tiên đại viên mãn thì có thể thế nào, tuy tu vi hắn cao hơn mình không ít, nhưng từ khi hắn giao đấu với Vị Lai Vô Lượng Vương Phật, Lâm Phàm đã có lý giải rất nhiều đối với các chiêu thức, có thể nói hắn đã đạt đến một trình độ kinh khủng.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Trưởng lão kia bị khí tức tận thế bao phủ, thân thể Kim tiên kia không ngừng nứt toác, hủ mục, Kim Tiên pháp tắc dưới khí tức tận thế, càng không có cơ hội phản kháng.

- Tặc tử...

Ninh Viễn Kiếm không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, vừa mới chạm mặt, bên mình đã có một trưởng lão bị đối phương trấn áp.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng.

- Đừng nóng vội, từ từ chờ đi, rất nhanh sẽ đến lượt các người.

- Ngũ Hành Kiếm ý, vạn kiếm dung hợp.

Trong mắt Lâm Phàm tinh quang lấp lánh, một điểm chỉ ra, kiếm ý tự thân vượt qua hết thủy phóng lên trời cao, xẹt vào hư không bay thẳng đến chỗ một trưởng lão khác.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1004: Có Chút Ý Tứ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm trực tiếp mở ra phần mềm hack siêu cấp, từ khi ở Thiên Địa Tông học được Ngũ Hành Kiếm ý, hắn liền dung hợp kiếm ý tự thân lại với ngũ hành kiếm ý, sáng tạo ra một loại kiếm ý càng thêm huyền diệu và khủng bố hơn.

Một khi hắn triển khai ra kiếm ý này, lực lượng của nó khiến quỷ thần khó lường.

Tên trưởng lão Thiết Kiếm tông kia ngạc nhiên, khi phản ứng lại, hắn chỉ thấy một đạo ánh sáng xuất hiện trước mặt trong nháy mắt, một cái chỉ tay bình thường kia của đối phương không ngừng phóng đại trong mắt hắn, đồng thời hắn còn cảm thấy trên đó có một luồng kiếm ý huyền diệu chưa từng thấy.

Keng!

Một chỉ kia nhanh chóng điểm lên trán trưởng lão tên Trường Hồ kia.

Vù!

Một đạo sóng gợn tan đi.

- Làm càn.

Ninh Viễn Kiếm chợt quát lớn một tiếng, cùng mấy vị trưởng lão khác đồng loạt ra tay, vài đạo kiếm ý quái dị bay thẳng đến chỗ Lâm Phàm.

- Ha ha...

Lâm Phàm nhanh chóng lui về phía sau, chấp hai tay sau lưng, đứng lơ lửng trên hư không.

- Các người khiến người ta thất vọng rồi, tuy là cường giả Kim tiên hậu kỳ, nhưng tiềm lực tự thân quá thấp, thảo nào có nhiều tuyệt thế kỳ tài vượt cấp chém giết cường giả như vậy.

Hiện tại, Lâm Phàm xem như hiểu rồi, vì sao một ít tuyệt thế kỳ tài có thể vượt cấp chém giết cường giả, nguyên lai vì có người tăng tu vi tự thân lên quá nhanh, căn cơ gốc gác căn bản không vững chắc, nếu so sánh họ cùng một số tuyệt thế kỳ tài, thì chênh lệch thật sự quá lớn.

Trong Thăng Long Thành.

Ba vị sư tỷ Lâm Hàm Ngọc tròn tròn mắt.

- Thật mạnh...

Đối với các nàng, đệ đệ Lâm Hàm Ngọc thật sự quá trâu bò rồi.

Đối mặt với tông chủ Thiết Kiếm Tông cùng mấy vị trưởng lão, vẫn bay nhảy thoải mái, nhẹ nhàng như không.

Mà ngay lúc này, một màn làm các nàng càng thêm hoảng sợ phát sinh, các nàng chỉ thấy thân thể hai trưởng lão phát sinh ra biến hoá kinh khủng.

Trưởng lão bị khí tức tận thế xâm nhiễm giờ này đang gào thét, thân thể hẳn như bị món đồ gì đó xâm nhập, không ngừng thối rữa, Kim Tiên pháp tắc cũng không ngừng nứt toác, từ từ hoá thạch sau đó vỡ nát, hóa thành một đám tro tàn tung bay trong đất trời.

- Làm sao có khả năng...

Tên trưởng lão này không ngờ đối phương chỉ dùng một chiêu đã trấn áp được mình, hắc kinh ngạc đến mức không nói được gì.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười nhạt, chiêu thức tận thế của mình sao đơn giản như vậy, tận thế giáng lâm, loại người như hắc hắc có thể chống đỡ được, bên trong đó thậm chí còn bao hàm cả lực lượng Đại Phàm Ca, nó không hề dễ đối phó chút nào.

Dù có dùng pháp lực chống đối, cũng không có tác dụng.

“Keng, chúc mừng chém giết Kim tiên hậu kỳ.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường...”

Ninh Viễn Kiếm nhìn thấy một màn trước mắt, nhất thời găm thét.

- Hồ trưởng lão...

Hồ trưởng lão cứ như vậy bị giết, ngay cả thần thức chuyển thế cũng không cách nào sử dụng.

- Người...

Ninh Viễn Kiếm cảm tức nhìn Lâm Phàm, rồi quay sang nhìn Trường Hồ trưởng đang lão thê thảm hô hét.

Lâm Phàm điểm ngón tay, một đạo kiếm ý kinh khủng trực tiếp chui vào thân thể đối phương.

Xoạt xoạt!

Thanh âm nứt vỡ vang lên.

Trường Hồ trường lão ngẩng đầu nhìn, một luồng ánh kiếm từ trán hắn bạo phát sau đó biến mất vào thiên địa.

Ầm!

Ầm!

Thân thể Trường Hồ trường lão nổ tung, vô số lỗ nhỏ xuất hiện trên người hắn, từng lỗ nhỏ bạo phát từng đạo ánh kiếm.

Thân thể Trường Hồ trường lão chuyển động giống như không thể chịu đựng được luồng kiếm ý mệnh mông này.

- A...

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt.

Thân thể Trường Hồ trường lão giống như con nhím, bị những kiếm ý kia đâm xuyên qua, nhìn rất thê thảm.

Ầm!

Trong nháy mắt, hắn nổ tung, tan thành mây khói, biến mất.

“Keng, chúc mừng chém giết Kim tiên hậu kỳ.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường...”

“Keng, tu vi tăng lên.”

“Tu vi: Kim Tiên cảnh trung kỳ.”

Thời khắc này, Lâm Phàm cảm giác thực lực bản thân rốt cuộc cũng tăng lên,, đặc biệt, Kim Tiên pháp tắc càng trở lên to lớn mạnh mẽ hơn, nó phải thô to hơn gấp mấy lần so với lúc trước ít nhất.

Đây là biến hoá về chất.

Cảm giác thoải mái, thực sự vô cùng thoải mái.

Con đường dễ thắng tu vi nhanh nhất chính là chém giết cường giả a.

Chiến hết cường giả trong thiên địa, đủ để bản thân trở thành chí cao.

Hai vị trưởng lão ngã xuống là đả kích vô cùng lớn đối với Ninh Viễn Kiếm.

Đến đây sáu người, hiện giờ lại chỉ còn bốn người, chuyển này chơi lớn quá tổn thất không thể chịu được rồi.

Ninh Viễn Kiếm cũng không thể tin được thực lực người trước mắt này, dĩ nhiên lại cường hãn đến như thế, không thể, tuyệt đối không thể như vậy được.

Giờ khắc này, đám người Lâm Hàm Ngọc sớm đã đứng như trời trồng, nhìn tất cả sự việc đang diễn ra trước mắt.

Hai trưởng lão Thiết Kiếm Tông ngã xuống, bọn họ thậm chí còn không biết mình ngã xuống như thế nào, không có tình huống chiến đấu kinh thiên động địa, chỉ mấy động tác dễ như trở bàn tay, hãn đã giải quyết hai tên trưởng lão Thiết Kiếm Tông.

Thực lực hãn đã đến trình độ nào? Sao kinh khủng như thế.

Những thường dân ngẩng đầu nhìn đã quên mất thời gian, quên hết tất cả, vì họ đã bị hình ảnh trong hư không hấp dẫn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Tiên Nhân trong truyền thuyết chiến đấu nha.

Tuy không có cảnh tượng phát tay trời long đất lở thế, nhưng những người kia chết rất thê thảm, đặc biệt là thân thể người bị vạn kiếm xuyên thủng kia, làm mọi người thật sự chấn kinh.

Lâm gia đại viện.

- Nhi tử cố lên.

Lâm Hào Minh cực kỳ hưng phấn, con trai hẳn thật sự lợi hại quá.

Lâm phu nhân thì lộ vẻ mặt lo âu.

Lâm Lan Nhi thì lại kêu la om sòm, nàng cảm giác ca ca của mình thật quá bá đạo, quá oai phong.

Gia chủ bảy đại gia tộc cũng một mặt đại ra, giờ bọn họ mới biết chiến đấu của cường giả sẽ như thế nào.

Thời điểm Thiết Kiếm Tông hạ xuống, khí thế toả ra bá đạo bậc nào, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt sau, Thiết Kiếm Tông dĩ nhiên mất hai vị trưởng lão, chuyện này để bọn họ cảm giác kinh sợ, chuyện này không phải tầm thường mà.

...

- Tông chủ, đối thủ quá mạnh.

Đám trưởng lão còn lại của Thiết Kiếm Tông mở miệng nói.

Sắc mặt Ninh Viễn Kiếm âm trầm, lửa giận trong lòng hẳn bắt đầu cháy rừng rực.

- Tế kiếm giết địch.

Thời khắc này, Ninh Viễn Kiếm quát lớn, làn da màu cổ đồng tản ra từng tia sáng chói mắt, ánh sáng này bao phủ thiên địa, sau đó, thân thể hẳn không ngừng mơ hồ, hình như hẳn đang triển khai một môn đại thần thông nào đó, khiến trường kiếm dưới chân cùng hòa làm một thể với hẳn, trường kiếm màu cổ đồng kia không ngừng run rẩy, hoa văn mờ nhạt trên mặt thanh kiếm đột nhiên sáng lên, rồi toả ra một luồng kiếm ý cổ xưa, luồng kiếm ý mênh mông này trực tiếp bạo phát.

Sắc mặt ba vị trưởng lão còn lại ngưng trọng, đứng thành phương vị hình tam giác, sau đó xuất ra Kim Tiên pháp tắc.

- Tế kiểm.

Ầm ầm!

Một ánh hào quang xông vào thiên địa, một luồng sức mạnh cực kỳ cường hãn trực tiếp bao phủ thời không.

Khỏe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười, có ý tứ, thật sự rất có ý tứ.

Trường kiếm màu cổ đồng kia vậy mà là tiên khí, hẳn không ngờ những người này lại có loại thần thông bậc này, hòa thân thể của mình cùng Tiên khí làm một thể, từ đó bùng nổ ra sức mạnh càng thêm cường đại.

Lúc này, sức mạnh trường kiếm kia bạo phát ngày càng mạnh mẽ, nó khẽ run cũng khiến hư không Xung quanh sinh ra âm thanh nổ tung, đây là kiếm ý vô biên, cắt rời hư không, đủ để chém chết tất cả.

- Thứ hỗn trướng, hôm nay người dùng mạng mình cọ rửa sỉ nhục của Thiết Kiếm Tông đi.

Thanh âm Ninh Viễn Kiếm từ trong trường kiếm truyền ra.

- Có chút ý nghĩa, thật sự là rất có ý tứ mà, muốn tới thì tới đi.

Lâm Phàm cười to, nói.

- Lên cấp!

Lúc này, trường kiếm đột phá Kim tiên đại viên mãn lên cảnh giới cao hơn.

Tổ cảnh sơ kỳ.

...

Lần này vượt cấp khiêu chiến cũng có chút bá đạo rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1005: Ngu Ngốc

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Trên Kim tiên cảnh, gọi là Tổ cảnh.

Người đạt đến loại tu vi này, cơ thể sẽ đồng thọ cùng trời đất, muốn chết cũng không dễ nữa.

Sau khi Ninh Viễn Kiếm cùng mấy vị trưởng lão dung hợp vào Tiên khí màu cổ đồng, thực lực đạt đến mức độ đó, điều này có chút kinh dị.

Nếu không phải hai vị trưởng lão đã bị Lâm Phàm giết chết, e rằng thực lực hiện giờ còn cường hãn hơn nhiều.

Lâm Phàm cảm nhận được, pháp lực ẩn chứa trong trường kiếm cực kỳ cường hãn, pháp lực cô đọng đến không giống bình thường.

Đối với tình huống hiện tại, Lâm Phàm không dám nói mình có thể trấn áp được đối phương, nhưng không có nghĩa là hẳn không có khả năng, ít nhất phải động thủ một lần mới biết, kết quả như thế nào.

Giờ khắc này, mặt đám người Lâm Hàm Ngọc đều lộ vẻ hoảng sợ.

Khí tức Tổ cảnh bao phủ thiên địa, trực tiếp trấn áp xuống, khiến các nàng có cảm giác mình giống như một con thuyền nhỏ bồng bềnh trong biển rộng, tùy tiện một con sóng cũng có thể nuốt hết các nàng.

- Trường kiếm kia là một kiện tiên khí, giờ bọn họ lại dung hợp vào Tiên khí, không biết uy lực của nó sẽ như thế nào?

- Thần thông lợi hại nhất của Thiết Kiếm Tông chắc là việc này rồi, dung hợp bản thân cùng Tiên khí, sau đó bùng nổ sức mạnh khủng khiếp chưa từng có.

- Lần này, Lâm thiếu gia có chút nguy hiểm rồi.

...

- Thứ hỗn trưởng, người dám giết nhi tử của ta, hôm nay ta sẽ khiến người chết không toàn thây.

Trong trường kiếm truyền ra thanh âm cuồng bạo của Ninh Viễn Kiếm.

Thanh âm kinh thiên động địa, đầy lửa giận vô biên.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, sắc mặt hờ hững, giống như hắc không có để chuyện này trong lòng.

- Rất tốt, thần thông này có chút ý tứ, hòa làm một thể với Tiên khí, mượn sức mạnh Tiên khí tăng thực lực lên một cấp, hiện tại các người chắc sẽ có tu vi Tổ cảnh sơ kỳ đi, cảnh giới này đặt trên Vô Tận đại lục, có thể thuộc về tầng lớp cường giả đỉnh cao rồi nhỉ.

- Chém!

Trong chớp mắt, trường kiếm đột nhiên dựng thẳng lên trời, sau đó nhẹ nhàng vạch một cái, hư không lúc này giống như tờ giấy dán, bị thanh kiếm kia cắt thành hai nửa nghiền ép qua.

Lâm Phàm giơ tay, pháp lực cuộn cuộn dâng trào chống đối trực tiếp kiếm ý đang chém xuống.

Ầm!

Ầm!

Sức mạnh cuồng bạo nổ tung.

Lâm Phàm lui về phía sau vài bước, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, lực lượng này quả thật rất cường hãn, thực lực của mình bây giờ sợ không thể làm được gì.

- Ha ha...

Một tiếng cười điên cuồng truyền ra.

- Người còn có năng lực gì, xuất ra hết đi, nếu không sẽ không còn cơ hội nữa đâu, dám giết hài nhi của ta, người hãy dùng tính mạng của mình trả lại đi.

Lâm Phàm nhún nhún vai thầm nghĩ.

- Thật phiền phức, nên làm cái gì bây giờ?

Lâm Phàm bắt đầu nghĩ xem, hẳn nên dùng biện pháp gì để giết đối phương, tên này sau khi hòa một thể với trường kiếm, uy lực bộc phát ra không bình thường chút nào, phải nghĩ một cái biện pháp hay để thử một lần.

- Ta muốn cắt rời từng khối máu thịt của người xuống, ta muốn lăng trì thân thể người vạn năm, để người sống không bằng chết.

Ninh Viễn Kiếm rộng giận, sau đó huy động trường kiếm, thu nhỏ nó lại, biến thành một thanh kiếm thông thường.

Sau khi nó thu nhỏ lại, sức mạnh chẳng những không giảm, lại còn có dấu hiệu tăng cường.

Cô đọng lại đều là tinh hoa, đạo lý này quả nhiên rất đúng.

Xèo!

Trường kiếm đột nhiên biến mất, tốc độ của nó đã vượt qua mắt thời không, mắt thường căn bản không cách nào thấy rõ.

Nhưng đối với Lâm Phàm, hắn có thể thấy rõ nhất cử nhất động của trường kiếm.

Tốc độ này đích xác rất nhanh, cho dù cường giả Kim tiên đại viên mãn cũng có thể bị chém rớt ngay lập tức.

Xì xì!

Hư không khẽ động, Lâm Phàm chợt cúi thấp đầu, trường kiếm xẹt qua trên đỉnh đầu hắn, nếu vừa rồi chậm một chút, Lâm Phàm lúc này đã mất đầu rồi.

Thật bén, tốc độ thật nhanh.

- Né? Người né mãi được sao?

Ninh Viễn Kiếm cuồng tiếu, thân kiếm đột nhiên biến hóa quỷ dị làm Lâm Phàm kinh ngạc, hắn không ngờ tới trường kiếm lại có loại khả năng này.

Xì xì!

Trường kiếm đâm thủng thân thể Lâm Phàm.

- Ha ha... Ha ha...

Ninh Viễn Kiếm cười to điên cuồng.

Lâm Phàm cúi đầu xuống nhìn trường kiếm đang đâm trên thân thể, hắn còn cảm thấy một đạo kiếm ý chui vào cơ thể mình, nó đang bắt đầu phá nát Kim Tiên pháp tắc của hắn.

- Người chạy đi, sao không chạy nữa? Giờ chết của người đã đến rồi!

Ninh Viễn Kiếm cười nói, nhưng khi thấy nụ cười của Lâm Phàm, sắc mặt hắn lại biến đổi.

Một tay Lâm Phàm nắm lấy trường kiếm, sau đó lại cười cười.

- Người xong đời rồi.

- Hà?

Ninh Viễn Kiếm sững sờ, không biết đối phương nói vậy có ý gì?

- Thiên Địa Dung Lô.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười tươi rói, sáng chói như xói trán, hắn không nghĩ cơ hội tới nhanh như vậy, hắn không ra tay vì muốn chờ cơ hội này, một cơ hội thích hợp.

Vù!

Thiên Địa Dung Lô xuất hiện.

- Kể từ hôm nay Thiết Kiếm Tông sẽ thành phế tông.

Lâm Phàm hồ hững mở miệng, sau đó tiến vào Thiên Địa Dung Lô.

Ninh Viễn Kiếm cũng hoàn toàn không biết gì hơn.

- Đây là nơi nào?

Bên trong Thiên Địa Dung Lô rất khác, Ninh Viễn Kiếm sững sờ không biết mình đang ở nơi nào?

Lâm Phàm chợt quát, ngừng thở kéo trường kiếm ra khỏi cơ thể.

Tên này đột phá từ Kim tiên lên Tổ cảnh, thực lực tuy tăng lên nhưng kiếm ý của hắn thì lại kém mình quá xa cùng, muốn dựa vào loại kiếm ý này để hủy diệt cơ thể mình, nằm mơ giữa ban ngày.

- Người nghĩ mang ta vào đây là có thể phong tỏa, ngăn cản ta hay sao? Người đang tự rước lấy nhục mà thôi, chém!

Ninh Viễn Kiếm quát lớn, điều khiển trường kiếm chém phá bên trong Thiên Địa Dung Lô, trong đó không ngừng nổ tung.

Ầm!

Ầm!

Trường kiếm va chạm cùng lò nung, sinh ra những tiếng nổ lớn.

Lâm Phàm sửng sờ, không có nghĩ tới Ninh Viễn Kiếm lại bá đạo như thế, nếu như chính mình còn dây dưa thêm, sợ mình sẽ ăn hành một thân cho xem, nhưng bây giờ, tên này đang chém phá Thiên Địa Dung Lô, khiến hắn không có cơ hội chạy trốn.

Ẩn thân!

Lâm Phàm tiến nhập trạng thái ẩn thân, sau đó bay đến miệng lò, mở nắp ra rồi lén lén lút lút đi ra ngoài.

Lâm Phàm đứng trên đỉnh Thiên Địa Dung Lô, thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Ầm!

Ninh Viễn Kiếm vẫn còn trong Thiên Địa Dung Lô, tích cực chém giết.

- Cái lò nung nho nhỏ này mà cũng muốn phong tỏa bản tọa, chém.

- Ồ, đây rốt cuộc là thứ đồ gì, sao ta không thể nhìn thấu nó nhỉ.

- Thứ hỗn trướng, người đi nơi nào rồi?

- Đáng ghét, ra đây cho ta.

...

Từng tiếng rống giận dữ, bạo nổ bên trong Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm đứng trên Thiên Địa Dung Lô nhìn vết thương trước ngực, Ngô Đồng Thần Thụ tạo ra lực lượng sinh mệnh tu bổ thân thể hăn lại.

- Không nghĩ tới chỉ cần mấy việc đơn giản, đã hấp diễm được một cường giả cấp Tổ cảnh.

Luyện hóa!

Lâm Phàm lạnh nhạt mở lời, đây là lần đầu tiên Lâm Phàm triển khai Thiên Địa Dung Lô thuận lợi như vậy.

Bên trong, Ninh Viễn Kiếm vậy mà không dây dưa với mình, chạy đi chém Thiên Địa Dung Lô, hăn phải có bao nhiêu sự ngu ngốc mới làm được điều này đây không biết.

Ngủ đến hết thuốc chữa mà!

- A!

Khi luyện hóa bắt đầu, bên trong lò nung truyền đến tiếng kêu thê thảm.

- Đây là cái gì?

- Thả ta ra ngoài.

- Cầu vật, ngươi làm gì vậy, ngươi dám bắt ta sao?

- Ngươi, tên súc sinh này...

Âm thanh kia càng ngày càng nhỏ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1006: Tu Luyện Dựa Vào Chính Mình

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thoải mái!

Thiên Địa Dung Lô là đồ vật của hệ thống, Thần khí dùng để luyện khí nhưng nó không chỉ luyện khí, mặc kệ có vật gì vứt vào, Thiên Địa Dung Lô đều có thể luyện hoá.

Chỉ là hắn không biết Ninh Viễn Kiếm sẽ bị nung thành thứ đồ gì thôi.

Nếu không có Thiên Địa Dung Lô mà hắn vẫn muốn so chiêu cùng cường giả Tổ cảnh thì sợ có chút nguy hiểm, nhưng cuối cùng hươu chết vào tay ai cũng khó nói.

Đáng tiếc, trên người Lâm Phàm có nhiều đồ chơi kinh dị quá, không nói tới Thiên Địa Dung Lô, hắn còn có Đại Phàm Ca cũng rất lợi hại, một khi triển khai, thì quỷ thần cũng khó lường.

“Keng, chúc mừng luyện chế thành công.”

“Keng, luyện chế: Con rối thần binh Kiếm Nhân.”

Lâm Phàm sửng sò, chưa kịp phản ứng.

Kiểm Nhân này cái quái gì, không biết nó là món đồ chơi dạng gì nữa?

Kiểm Nhân: Vật phẩm đặc biệt, lấy Tiên khí làm bản thể, dùng tinh khí thần Kiếm đạo cao thủ hòa vào bên trong, tỉ lệ luyện chế thành công, một phần vạn.

Lâm Phàm xòe tay, trực tiếp mở Thiên Địa Dung Lô ra, một

thanh trường kiếm màu cổ đồng xuất hiện, thanh kiếm này hết sức quái dị, nó mọc ra hai tay, hai chân và sống sờ sờ, đúng như cái tên Kiếm Nhân của nó.

Điều đáng nói ở đây là tu vi của nó khá bất phàm, sau khi trải qua sự rèn luyện của Thiên Địa Dung Lô, nó dĩ nhiên đạt tới Tổ cảnh trung kỳ, chuyện này quả thật cũng quá nghịch thiên đi.

Lâm Phàm xòe tay, tứ chi Kiếm Nhân biến mất, nó biến thành một thanh trường kiếm màu cổ đồng, sau đó bay vào bàn tay Lâm Phàm.

Kiểm Nhân, binh khí chi vương, sát phạt dứt khoát, nham hiểm quỷ dị.

Cổ tay Lâm Phàm hơi động, trường kiếm xuất hiện giữa trời, xẹt qua hư không lôi ra một mảnh cầu vồng.

Lâm Phàm nhìn một lát rồi để nó trấn thủ Thăng Long Thành.

Cầu vồng không biến mất mà lao vào lòng đất, Kiếm Nhân tiến trong lòng đất, sau đó bộc phát một luồng kiếm ý, bao phủ bốn phương tám hướng Thăng Long Thành lại.

- Bản Nguyên Phong Ấn Thuật.

- Chí cường kiếm ý.

Lâm Phàm rất quan tâm đến sự an toàn của Thăng Long Thành, lấy thực lực bây giờ của Lâm Phàm cùng trình độ phong ấn của hắn, phong ấn hắn bày xuống này, người bình thường không phá được, cho dù có cường giả có thể phá thì cũng phải tốn chút công phu.

Thiết Kiếm Tông coi như bị diệt rồi, chỉ không biết địa bàn tông môn này ở nơi nào.

- Tình huống thế nào?

Mọi người trong Thăng Long Thành nghi ngờ vạn phần, bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Quan sát thì quan sát, nhưng đa số mọi người đều không hiểu chuyện gì cả.

- Các người nhìn đi, Lâm thiếu gia trở về rồi.

- Những người kia đi đâu rồi? Chẳng lẽ đều bị Lâm thiếu gia trấn áp rồi hả?

Lâm Phàm hạ xuống, sau đó tiến về Lâm gia.

- Con à, tình huống thế nào?

Lâm Hào Minh tiến lên trước hỏi, hắn vẫn nghi ngờ trong lòng, không biết tình huống cụ thể ra sao, tình cảnh vừa rồi thật sự hù chết bọn họ.

- Không sao rồi, con đã giải quyết hết.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ vẻ tươi cười.

Thăng Long Thành hiện tại không phải là vùng đất tầm thường nữa, nơi đây đã có một cường giả Tổ cảnh trung kỳ trấn thủ, nếu người bình thường biết chuyện này, sẽ sợ đến mức choáng váng, chuyện này thật sự quá đáng sợ.

- Ca, ta biết ca là người mạnh nhất mà.

Lâm Lan Nhi hưng phấn lên tiếng.

- Muốn vào Thiên Địa Tông không? Lâm Phàm hỏi.

Lâm Lan Nhi do dự một chút sau đó cười ngọt ngào.

- Mọii còn muốn ở nhà một thời gian, không vội, không vội.

Lâm Phàm cũng không ép buộc em gái, mình mặc dù chuyển thế nhưng nếu đã có quan hệ cùng Lâm gia, hẳn dĩ nhiên sẽ chăm sóc một hai.

Nếu như mình vô địch thiên địa này, Lâm gia đời đời không suy, nhưng nếu như mình ngã xuống, cho dù đưa mọi người đến Thiên Địa Tông, cũng vô dụng.

...

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm chuẩn bị ly khai Thăng Long Thành, hẳn đã ở đây trẻ nãi một ít thời gian, hẳn phải nhanh chóng ra ngoài, tìm cơ hội tăng thực lực, từ tông môn, hẳn biết được một ít địa điểm đáng để đi, nếu đến đó, hẳn có thể tìm thấy cơ hội tăng lên thực lực.

Lúc này, hai nữ tử đang đứng trước mặt đám người Lâm Hàm Ngọc.

Hai cô gái này nhìn khá trẻ, nhưng thật ra tuổi tác các nàng đã rất lớn.

Sau khi tu vi thăng tiến, dung nhan các nàng sẽ được bảo trì mãi không thay đổi, hầu như tất cả nữ tử đều thích tuổi trẻ, nhưng cũng có một số nữ tử yêu thích dáng dấp phụ nữ, vì dáng vẻ như thế sẽ cho người ta cảm thấy họ có chút uy nghiêm.

Hai nữ tử kia chính là tông chủ Bách Hoa Tông và một trưởng lão khác.

Sau khi Tiêu Ngọc Nhã truyền tin tức về, tông chủ Bách Hoa Tông tự nhiên chú ý đến.

Nàng không ngờ một đệ tử ngoại môn trong tông môn lại có gia cảnh lớn như thế, đệ đệ đệ tử này vậy mà trở thành tông chủ dự bị của Thiên Địa Tông, địa vị này, cao bậc nào chứ.

Vô Tận đại lục có vô số tông môn, nhưng được xưng là đại tông thì lại cực kỳ ít ỏi, muốn kết giao quan hệ cùng những đại tông môn này, không phải chuyện đơn giản.

Vì vậy lần này, tông chủ Bách Hoa Tông đến đây, hy vọng có thể giữ Lâm Hàm Ngọc ở lại tông môn, chỉ có như vậy, Bách Hoa Tông mới có chút quan hệ với Thiên Địa tông.

-Tông chủ...

Đám người Lâm Hàm Ngọc cung kính nói.

Khoé miệng tông chủ Bách Hoa Tông lộ vẻ tươi cười, sau đó đi lên trước nói.

- Hàm Ngọc, tông môn với người không tệ, ta hi vọng người ở lại tông môn.

Tông chủ cũng không vòng vo mà trực tiếp nói thẳng ra, điều này cũng có chút bá đạo.

Lâm Hàm Ngọc sửng sốt, trong lòng nàng tự nhiên biết ý Tông chủ là gì, nàng gật đầu nói.

- Tông chủ ngài yên tâm, tính mạng Hàm Ngọc chính là do tông môn cứu, con tuyệt đối sẽ không ly khai tông môn đâu.

- Tốt, tốt.

Tông chủ Bách Hoa Tông rất vui vẻ.

Lâm Hàm Ngọc mở miệng nói tiếp.

- Tông chủ và trưởng lão hôm nay đã tới, không bằng đi gặp em trai con một chút đi.

- Được, được...

Mục đích các nàng tới đây là gặp Lâm Phàm, khi nghe Ngọc Hàm nói thế, các nàng vui vẻ đồng ý, có thể quen biết với tông chủ dự bị Thiên Địa Tông là một việc vô cùng vinh hạnh.

Lâm gia đại diện.

Lâm Hào Minh biết hai vị này là tông chủ cùng trưởng lão trong tông môn khuê nữ, tự nhiên rất khách khí, nhưng hắn không còn phải cung kính như trước, con trai hắn mạnh mẽ như vậy, hắn cũng rất thoải mái, không có loại cảm giác thấp kém kia nữa.

Con trai mình là tông chủ dự bị Thiên Địa Tông, địa vị cao vô cùng.

- Phàm nhi, hắn đi rồi.

Lâm Hào Minh nói.

- A!

Tông chủ cùng trưởng lão Bách Hoa Tông lộ vẻ vẻ tiếc nuối, hai người không nghĩ tới đối phương đi nhanh như vậy.

- Hàm Ngọc, lúc em trai con đi, có đưa cho ta hai vật phẩm này, để ta giao cho con.

Lâm Hào Minh lấy ra hai vật phẩm từ trong nhẫn trữ vật đưa cho con gái.

Một món trong đó rõ ràng là một Hạ phẩm Tiên khí.

Tiên khí này là do Hàn Quân Thiên cho Lâm Phàm, nhưng Lâm Phàm không dùng được, hẳn giao cho Lâm Hào Minh để Lâm Hào Minh đưa lại cho tỷ tỷ mình.

Hạ phẩm Tiên khí này đã được Lâm Phàm luyện chế qua, uy lực tăng mạnh, công phòng nhất thể, tuy vẫn là Hạ phẩm Tiên khí nhưng đủ sức sánh ngang trung phẩm Tiên khí.

Tông chủ và trưởng lão Bách Hoa Tông nhìn thấy Tiên khí này, nhất thời sợ hãi ngậy người, đây chính là Tiên khí nha, không ngờ đệ đệ Hàm Ngọc giàu có như vậy.

Coi như là các nàng thấy được, trong lòng cũng hâm mộ không thôi.

Còn lại là một viên đan dược, viên đan dược tăng lên tư chất người dùng.

Bây giờ, Lâm Phàm chỉ có thể làm được những thứ này thôi, dù sao thì Vô Tận đại lục cũng quá mức nguy hiểm, chỉ cần không giống hẳn đi tìm đường chết, thì không có chuyện gì xảy ra.

Còn lúc này, Lâm Phàm đã sớm rời khỏi Thăng Long Thành.

Hắn đã đi được mười triệu dặm.

Loại tốc độ này quá mức kinh khủng, không ai có thể so sánh với hắn.

Lâm Phàm giờ đã ngừng lại, hẳn cảm thấy mình nên cố gắng tu luyện một chút.

Cường độ thân thể hắn đã lâu rồi không tăng lên, hẳn có chút gấp gáp.

Hắn đã từng cần người khác động thủ nhưng giờ hắn lại không cần.

Cũng có thể dựa vào chính mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1007: Tẩu Hoả Nhập Ma

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đã từng có thời tu vi hần không đủ, nhưng nhờ cường độ thân cao hơn tu vi bản thân, điều này để hần ưu sâu nhưng giờ không giống lúc trước, hiện tại tu vi tự thân hần đã vô cùng cường đại, đủ để hần trấn áp kẻ địch mà không cần chịu đòn rồi đánh lại như trước.

Phong cảnh xung quanh không tồi, hần quyết định hạ xuống mặt, đất chậm rãi tiến lên.

Lúc này, tứ phía là một khung cảnh rộng lớn, mênh mông vô bờ.

Lâm Phàm vung nắm đấm có kèm theo pháp lực gia trì, đâm một quyền vào lồng ngực của mình.

Ầm!

- Thật thoải mái a.

Gương mặt Lâm Phàm lộ vẻ thoải mái, cảm giác thoải mái này có vẻ hơi dị dị một chút.

“Keng, chúc mừng Vạn Cổ Bất Diệt Thể tăng cường 300,000 kinh nghiệm.”

Lâm Phàm hơi ợ một tiếng no nê, huyết dịch trong cơ thể sôi trào, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Hắn cảm giác, cú đấm này giáng xuống thật tốt, kinh nghiệm tăng rất nhiều a, hắn cảm giác nếu cứ một đường đấm xuống như vậy, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Lại thêm một quyền đầy uy lực.

Tiếng nổ âm vang lên, tạo ra xung kích cường đại, lan ra xung quanh.

Uy lực năm đấm này không phải chuyện đùa.

“Keng, chúc mừng Vạn Cổ Bất Diệt Thể thăng cấp.”

“Keng, Vạn Cổ Bất Diệt Thể tiến giai lên Vĩnh Hằng Thần Tiên Thể.

“Keng, chúc mừng thân thể thăng lên cảnh giới Chân Tiên sơ kỳ.”

...

Lâm Phàm thấy mình thật thông minh, biện pháp hay như thế cũng có thể nghĩ ra được.

Mấy ngày sau.

Cường độ thân thể hắn đã tăng Huyền tiên đại viên mãn.

Tốc độ này thật sự quá nhanh.

Mỗi nơi Lâm Phàm đi qua, mặt đất sẽ bị cày ra một cái hố sâu, đây là kết quả của việc Lâm Phàm tự ngược bản thân, sức mạnh cú đấm sẽ lan truyền xuống dưới chân, sau đó lan ra mặt đất xung quanh, khiến nó bị lún thành hố sâu.

Giờ khắc này, trên hư không vô tận, có hai bóng người đang ẩn giấu.

- Hắn rốt cuộc đang làm gì vậy?

Một người đàn ông trung niên, thân thể hơi mập, kinh ngạc nói, phía sau hắn là hai thanh cự phủ to lớn, ánh sáng sắc nhọn, giống như có thể khai thiên tích địa, uy lực không giống bình thường.

- Không biết, nhưng tông chủ phân phó, cần phải nửa đường phải chặn giết người này, nhưng tình huống hiện giờ sao ta thấy sai sai gì á, chúng ta theo dõi hắn mấy ngày, cũng thấy được, mỗi lần hắn tự đánh vào ngực mình, cường độ thân thể hắn lại càng không ngừng gia tăng, chẳng lẽ hắn đã tu luyện tới mức tẩu hỏa nhập ma rồi?

Một người khác, có chòm râu như cơn sóng uốn lượn xuống tận bụng nhận xét, giờ khắc này, trong mắt hắn cũng lộ kinh dị.

Tình huống như thế khiến bọn họ nghi hoặc vạn phần.

Bọn họ chưa bao giờ thấy có người tự ngược đãi mình như vậy.

Mỗi một quyền đều hết sức hung tàn, thậm trí trên quyền đầu còn ẩn chứa Kim tiên lực lượng nữa.

- Cảnh giác một chút, người này là một trong những tông chủ dự bị của Thiên Địa Tông đó, chúng ta ra tay phải dứt khoát, một đòn phải giết chết hắn ngay, sau đó lập tức ly khai nơi này.

Nam tử có hai thanh búa lớn sau lưng nhắc nhở.

- Hiểu rồi.

Lúc này, Lâm Phàm đã sớm phát hiện ra có người ẩn nấp trong hư không.

Nhưng hắn không gấp chút nào, địch không động, ta cũng không động, trước tiên cứ tu luyện thân thể mình tu luyện tới mức tận rồi nói.

Nhưng vì muốn bẫy những người mai phục phía trên, Lâm Phàm vẫn suy nghĩ một hồi, hắn cảm giác mình nên nghĩ ra một mưu kế.

Lúc này, Lâm Phàm ngửa mặt lên trời thét dài.

- Cơ thể ta vô địch, ta sẽ tu luyện thân thể đến mức tận cùng ahihi.

Rồi hắn giơ tay lên cao nắm lại thành quyền, trên quyền đầu có Kim Tiên pháp tắc quẩn quanh, sức mạnh to lớn, tràn ngập thiên địa, khiến thiên địa đều phải ảm đạm phai mờ, đột nhiên hắn tỏ ra phẫn nộ, đánh một quyền lên ngực mình.

Phốc!

Một đoàn máu tươi phun ra, hắn cứ tiếp tục như vậy, một đường đi về phía trước, một đường tự nện mình.

- Ha ha, tốt, quá tuyệt vời, rốt cục đã đổ máu rồi.

Lâm Phàm hưng phấn, âm thanh không bảo lưu truyền vào hư không.

Hai người vẫn núp trong hư không nhìn thấy cảnh dưới đất, vẻ mặt càng đại ra.

- Hắn tu luyện tẩu hỏa nhập ma rồi, nếu không như vậy, không có ai đối với chính mình như vậy đâu.

- Không sai, ta cảm nhận được huyết dịch trong cơ thể hắn đang sôi trào, máu huyết hắn dường như sắp bị bạo liệt.

- Có khi chúng ta không cần ra tay, tên này có thể tự đập chết chính mình luôn ấy.

- Ủm, rất có khả năng này, nhưng chúng ta không vội kết luận, nên chậm rãi theo dõi, nếu hắn không chết, chúng ta tới bổ thêm một đao là được.

- Tốt, không ngờ một trong những tông chủ dự bị Thiên Địa Tông lại tu luyện bản thân đến sắp hỏng, làm trò hề cho thiên hạ mà.

...

- Hiện tại thân thể ta đã vô địch rồi, coi như Tiên khí cũng không chém được lão tử nữa.

Lúc này, Lâm Phàm lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ, sau đó nhắm chém xuống vai mình, máu tươi phun ra như suối chảy.

- Aiii, ta vẫn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, phải tiếp tục tu luyện mới được.

Vĩnh Hằng Chi Phủ chỉ xuất hiện một hồi, nhưng nó hấp dẫn hoàn toàn ánh mắt một người trong hư không.

- Thanh cự phủ kia tuyệt đối là tiên khí, hình như nó là tuyệt phẩm Tiên khí thì phải.

- Ta thấy không chỉ như vậy đâu, sợ thanh cự phủ kia đã vượt qua tuyệt phẩm Tiên khí rồi, người không nhìn thấy thời điểm nó xuất hiện sao, hàn quang trực tiếp cắt rời hư không, huỷ diệt tất cả đó.

- Tên này rốt cuộc tu luyện thần thông nào mà lại đem tu luyện chính mình thành bộ dáng này chứ?

- Không biết, nhưng theo ta thấy không phải đơn giản đâu.

- Lần này vận khí chúng ta thật sự quá tốt rồi, phải nói là quá nghịch thiên luôn ấy, tình huống dễ dàng như thế cũng được chúng ta gặp phải.

...

Lại trôi qua mấy ngày.

Lâm Phàm không biết mình đã ới ra bao nhiêu ngụm máu, nhưng hẳn biết cường độ thân thể mình đã đạt đến Kim tiên sơ kỳ, đã biến hóa về chất.

Nhưng bề ngoài Lâm Phàm biểu hiện ra vẻ mặt rất trầm thấp, sắc mặt hẳn hoàn toàn trắng bệch giống như sắp ngỏm.

Ầm!

Ầm!

Một quyền lại một quyền oanh lên người.

Hai người đang núp lùm thấy cảnh này cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Thê thảm, thật sự quá thê thảm.

Bọn họ một đường theo dõi, biết đối phương ít nhất đã ới mấy ngàn ngụm máu, có thể nói máu nhuộm đầy đất, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

- Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta kết thúc tánh mạng hăn rồi.

- Để hăn chịu thống khổ như vậy, chẳng bằng chúng ta ra tay tiễn hăn một đoạn đi.

- Không vội, chúng ta nhìn xem hăn có thể kiên trì tới khi nào, Kim Tiên pháp tắc của hăn đã cận kề bờ vực tan vỡ rồi, chắc không bao lâu lâu nữa đâu.

- Một trong những tông chủ dự bị Thiên Địa Tông cứ như vậy chết đi, thật sự quá oan uổng.

- Đúng vậy.

...

Lúc này, Lâm Phàm cảm thụ cường độ thân thể bản thân không ngừng đề thăng, trong lòng rất hưng phấn, nhưng hăn vẫn kinh ngạc vì độ nhẫn nại của hai người đang trốn trên trời, vậy mà vẫn chưa ra tay

Chẳng lẽ bọn hăn muốn nhìn lão tử tự đập chết mình hay sao?

Hai người này cũng quá tham đi, thật sự hơi quá đáng.

Nếu đã vậy, ta sẽ làm như các người mong muốn, nhưng trước đó phải tăng thân thể đến mức tận cùng mới được.

Lại thêm vài ngày sau.

Nhìn hai người, Lâm Phàm cười thầm trong bụng, dưới ánh mắt khiếp sợ của hai người, Lâm Phàm tung một quyền tràn đầy cuồng bạo vào ngực mình, thanh âm phát ra như một vụ nổ nhỏ.

Ầm!

“Keng, chúc mừng vĩnh hằng thần tiên thể thăng cấp.”

- Cường độ thân thể đạt tới Kim Tiên cảnh trung kỳ.

Phốc!

Vào đúng lúc này, Lâm Phàm ngẩng đầu phun ra một ngụm máu tươi, lần này chân chính giống với bốn từ máu nhuộm trời xanh.

Ầm ầm!

Lâm Phàm ngã xuống, nhưng ngay khi ngã xuống đất thì tư thế của hắn cũng vô cùng tiêu sái và bá đạo.

Hai người nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn trợn tròn mắt, sau đó đột nhiên kinh hô.

- Tẩu hỏa nhập ma, thật chết rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1008: Chém Xong, Té Nhanh

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm nằm một chỗ không nhúc nhích, nhưng toàn bộ tình huống bên ngoài đều trong bàn tay hắn.

Hai người kia hạ xuống đất, không chút do dự tiến về phía hắn.

Giờ này, khí tức Lâm Phàm đã không tồn tại nữa, giống như hắn thật sự đã chết, đây là chức năng nội liễm khí tức của hệ thống, chứ nếu người thường không thể nào làm được.

- Chết rồi, không ngờ hắn chết thiệt rồi.

- Đi thôi, tránh đêm dài lắm mộng, mau lên nhìn xem hắn có vật gì tốt, vớ vét rồi đi.

Hai người giờ đang hưng phấn cực kỳ, tuy bản thân chúng là Tổ cảnh, không để ý đến một số Tiên khí thông thường, nhưng Lâm Phàm lấy ra Tiên khí lại không giống bình thường, tiên khí kia rất có thể đã vượt qua tuyệt phẩm Tiên khí.

Một tuyệt phẩm Tiên khí cũng có thể khiến cường giả tranh chấp vỡ đầu chảy máu chứ đừng nói đến việc cây vũ khí kia có thể đã vượt qua tuyệt phẩm Tiên khí.

Hai người đứng trước mặt Lâm Phàm, cẩn thận liếc mắt dò xét.

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, xương cốt trẻ như vậy tu vi thì cao đến mức kinh người, nếu như để hãn tiếp tục phát triển, chỉ sợ hãn sẽ trở thành một tồn tại vô cùng khủng khiếp a.

- Ha ha, dù như vậy thì như thế nào, Vô Tận đại lục to lớn như thế, không biết có bao nhiêu thiên kiêu tuyệt diệu tồn tại, càng không biết có bao nhiêu người có thể sống đến sau cùng, nhưng tên này xác thực không giống người thường, cho dù là Tàn Thánh Quân của Thần Nguyên Tông cũng không thể phân cao thấp.

- Không nghĩ tới cuối cùng hãn lại bị tẩu hỏa nhập ma, nếu Thiên Địa Tông biết việc này không biết họ sẽ có cảm giác gì, chắc đau trứng dử lắm.

- Mau mau tìm xem có gì tốt không, tiểu tử này thân là tông chủ dự bị Thiên Địa Tông, trên người chắc không ít bảo bối đâu.

Hai người bắt đầu lục lợi thân thể Lâm Phàm.

Trong lòng Lâm Phàm mừng to, thực là ngày chó đẻ, nói lục soát là lục soát, sờ loạn cần thận, cộng lông tơ của lão tử cũng chưa, đkm nó chứ.

-Ồ, không biết tiểu tử này giấu đồ vật chỗ nào rồi, tìm mãi cũng không có gì, thật sự kỳ quái?

- Trong nhẫn chứa đồ không có sao?

- Không có, ta vừa nhìn rồi, nhẫn trữ vật của hãn không có thứ gì cả.

- Cần thận tìm lại xem.

Hai người ngồi xổm xuống tìm lại, đồng thời buông lỏng cảnh giác, vì theo bọn họ, tiểu tử này đã tẩu hỏa nhập ma chết rồi, nên không cần đề phòng.

Lâm Phàm đại hỉ, đến lúc mình ra tay rồi.

- Ân!

Vừa lúc đó, sắc mặt hai người hơi đổi, thần sắc vốn đang hưng phấn trở nên đại ra, cmn, ai đang bóp tiểu đệ ta vậy.

- Khà khà! Bắt được rồi.

Một đạo ma âm lan truyền vào tai hai người.

- Người...

Hai người nhất thời kinh hãi, sắc mặt có chút dữ tợn.

- Đừng nhúc nhích, cẩn thận nổ đó, nếu như nổ tung, cũng không nên trách ta à nha.

Bàn tay nhỏ Lâm Phàm khẽ động, nhưng lực đạo vẫn rất lớn.

- Đau quá! (@_@ lại chụp chym rồi!!)

Sắc mặt hai người tái

nhợt, bọn họ chỉ có cảm giác đau đớn không nhận được tràn vào trong lòng, loại đau đớn này hành hạ bọn họ, dù họ có pháp lực cao cường cũng không chống đỡ được.

- Người không phải chết rồi sao? Sao lại thế này...

Thanh âm hai người có chút run rẩy, hàm răng cũng lập cập va vào nhau giống như thấy quỷ.

- Ai nói ta chết, ta chỉ giả chết thôi, Côn Lôn Thần Tông quả nhiên phi phạm nha, dĩ nhiên phái hai cường giả Tổ cảnh sơ kỳ tới tìm ta.

Lâm Phàm cảm thán.

- Người thật hèn hạ...

Hai người cắn răng nghiêng lợi, nhưng tiểu đệ đang bị người ta nắm trong tay, bọn họ không dám có một tia phản kháng nào.

- Đê tiện? Ta không phải đê tiện, đây chỉ là một chiêu thường thường ta hay dùng mà thôi, có trách thì trách chỉ số thông minh các người quá thấp.

- Xoay Chuyển Càn Khôn.

Thời khắc này Lâm Phàm đột nhiên lên tiếng, thanh âm thanh thúy lan truyền trong đất trời, đây là một chiêu hết sức bình thường, nhưng có thể tu luyện nó tới mức độ này chỉ có Lâm Phàm thôi.

Còn hai người giờ cảm thấy thế giới như đã sụp đổ, đại lục chia năm xẻ bảy, thiên địa phá diệt, toàn bộ thế giới hoàn toàn u ám.

- A!

Hai tiếng kêu hư heo bị chọc tiết, thê thảm tuyệt vọng vang lên thảm thiết lan truyền khắp hư không, thanh âm cực kỳ bi thương. (nát cmnr)

- Người thân là một trong những tông chủ dự bị Thiên Địa Tông, là nhân vật đỉnh thiên lập địa, vậy mà lại sử dụng loại chiêu thức bẩn thỉu, đê tiện, vô liêm sỉ này à...

Hai người tức giận gào thét, bọn họ không ngờ tiểu tử này lại đê tiện như vậy.

Dù gì thì hai người họ cũng là cường giả cấp Tổ cảnh, đặt bên trong Vô Tận đại lục, chính là bá chủ một phương, trong Côn Lôn Thần Tông lại càng quan trọng, vì bọn họ là trưởng lão chiến đấu, coi như phóng tới bên trong các tiểu tông môn, cũng tương đương với vị Tông chủ.

Nhưng bây giờ lại phải chịu biệt khuất như thế này, ngay cả cơ hội động thủ cũng không có, đã bị đối phương đánh lén, họ không cam lòng chút nào.

Nếu họ bị đối phương dùng thực lực tuyệt đối trấn áp, họ cũng phục, nhưng đối phương lại dùng loại chiêu thức hèn hạ này trấn áp họ, điều này khiến bọn họ không phục.

Lâm Phàm vỗ tay nhìn hai người đang ôm đũng quần, ngồi chồm hổm dưới đất, khóe miệng lộ ra nụ cười xán lạn.

Hắn lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, vung vẩy mấy lần trong không khí.

- Người muốn làm gì?

Hai người hoảng sợ hỏi, họ muốn phản kháng nhưng đũng quần lại truyền tới sự đau đớn để họ không có một chút sức phản kháng nào.

Đau, thật sự quá đau.

Lâm Phàm cười nói.

- Các người nói ta phải làm sao đây?

Hai cường giả Tổ cảnh này đều là kinh nghiệm a, tu vi bản thân có thể tăng lên hay không đều phải dựa vào bọn họ rồi.

Lâm Phàm cũng hơi kinh ngạc, Côn Lôn Thần Tông dĩ nhiên lại cẩn thận như vậy, thật sự phái hai người đến chém giết mình.

Nhưng không sao, đến bao nhiêu người cũng chỉ là đưa kinh nghiệm cho mình mà, việc này để Lâm Phàm hưng phấn.

- Người dám giết chúng ta?

Hai người căm tức nhìn Lâm Phàm, bọn họ có địa vị rất cao trong Côn Lôn Thần Tông, không tin Lâm Phàm dám giết mình.

- Có gì không dám, các người muốn giết ta, chẳng lẽ ta lại không thể giết các người?

Lâm Phàm giơ Vĩnh Hằng Thần Phủ lên, chuẩn bị cho mỗi người một búa.

Nhưng vừa lúc đó, hư không khẽ run.

- Dừng tay...

Một đạo tiếng nổ ầm ầm truyền đến, khi nghe âm thanh này có thể thấy nó giống như đến từ chỗ rất xa.

Hai người nghe được thanh âm này, nhất thời đại hỉ.

- Phó tông chủ...

Lông mày Lâm Phàm ngưng lại, mặc dù người còn chưa tới, nhưng mình phải tăng tốc độ lên mới được.

Tay giơ, búa xuống.

Xoạt xoạt!

Máu tươi phân tán.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai người không ngờ Lâm Phàm thật sự dám động thủ.

Trong mắt Lâm Phàm lập loè vẻ điên cuồng, thời điểm này rồi, sao hấn nường tay được, kinh nghiệm đang ở trước mắt, nếu như bỏ qua, chẳng phải thua thiệt lớn rồi.

Hắn mặc kệ tất cả, bất kể là ai đến, chỉ có kết cục duy nhất, chém giết mà thôi.

“Keng, chúc mừng chém giết cường giả Tổ cảnh sơ kỳ.”

“Keng, chúc mừng chém giết cường giả Tổ cảnh sơ kỳ.”

“Keng, chúc mừng tu vi tăng lên: Kim Tiên hậu kỳ.”

Lâm Phàm không chút do dự, thu lại nhẫn trữ vật của hai người, sau đó hướng về hư không rút gào.

- Dừng tay cái em gái người ấy, có gan đuổi theo ta này.

Xèo!

Một đạo ánh sáng như cầu vồng tiến vào hư không vô tận, hấn chém giết người xong, bắt đầu chạy trốn, cảm giác này thật sự quá thoải mái.

- Đáng ghét, người muốn chết.

Phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông gào thét liên tục, âm thanh lan truyền toàn bộ hư không.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn phía sau, rồi cảm thán!

Tên này nào bị úng nước hay sao mà ngu vậy, Nguyên Thần giáng lâm mà cứ tưởng rằng bản thể, người muốn ngăn lão tử lại, nhất định là nằm mơ rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1009: Vua Hổ

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Lâm Phàm vừa định chạy trốn thì hư không phía trước đột nhiên cứng lại, giống như bị người nào đó gia cố, mặc kệ thực lực hãn mạnh thế nào cũng không thể xuyên qua.

- Chém!

Lâm Phàm không tin, kiếm ý ngất trời bộc phát ra đâm vào bình chướng trước mặt, kiếm ý đã được dung hợp Ngũ Hành Kiếm ý, sức mạnh phát ra càng thêm lăng lệ ác liệt, ánh kiếm lấp loé cắt mở hư không, mạnh mẽ xuyên thấu vào trong đó.

Xoạt xoạt!

Quả nhiên hữu dụng.

Thực lực Lâm Phàm hiện giờ không phải tầm thường như trước, đặc biệt vừa rồi còn giết thêm hai cường giả Tổ cảnh sơ kỳ, tu vi tăng lên một cấp, đối với loại người có thể vượt cấp khiêu chiến như Lâm Phàm, coi như đối phương là cường giả cấp Tổ cảnh, hãn cũng có thể giết chết.

Nhưng lúc này, một màn để Lâm Phàm kinh hãi xảy ra, thời điểm hãn vừa cắt mở hư không trước mặt, một toà Thần Sơn lại đột nhiên hiện ra, chặn đường đi của hãn.

Trong hư không tự nhiên lại có thêm một tòa Thần Sơn, chuyện này cũng quá giả đi.

Thần Sơn to lớn hùng vĩ như một thanh kiếm xuyên thủng hư không, trên ngọn núi này còn có thần quang lưu chuyển, đặc biệt hơn, trên đỉnh Thần Sơn lại có một bóng người đang đứng.

Bóng người kia diện mạo rất trẻ, khuôn mặt có thể nói ngọc thụ lâm phong, anh tuấn bất phàm, nhưng ăn mặc cực kỳ đơn giản.

Trong núi có linh chính là tiên.

Tên phó tông chủ kia như hòa làm một thể cùng Thần Sơn, hẳn chính là thần trong ngọn thần sơn này.

- Người không cần chạy, có muốn chạy cũng không thể thoát, nếu như vừa rồi người dừng tay, việc này có thể dừng ở đây, nhưng người lại giết bọn họ, người không nên giết họ mới đúng.

Phó tông chủ Thiên Phong Linh hờ hững mở miệng.

Lâm Phàm nhướng mày.

- Hừ, bọn họ muốn giết ta, chẳng lẽ ta không được giết họ? Ta coi như hiểu các người rồi, Côn Lôn Thần Tông cũng thật vô liêm sỉ, ta không ngờ tâm địa các người nhỏ nhen như vậy, các người vẫn còn ghi hận ta trong lúc thi đấu trấn áp các người đi, nên giờ phái người đến giết lão tử, chuyện này mà nói ra ngoài sẽ khiến người ta cười chết mất a.

- Nhiều lời vô ích.

Thanh âm Thiên Phong Linh hờ hững, nhưng trong mắt lại bùng lên lửa giận vô cùng, mặc dù đây chỉ là một đạo Nguyên Thần, nhưng khí tức nó tản mát ra vẫn kinh thiên động địa, chấn động hư không.

Một chỉ điểm ra, trong ngọn thần sơn đột nhiên bắn ra vô số hòn đá, những tảng đá này phát ra ánh sáng yếu ớt nhưng trong đó tràn đầy linh

tính.

Trong lòng Lâm Phàm kinh sợ, hắn không dám coi thường những hòn đá kia, dấn ra một quyền, biến ảo thân hình.

Diệt thế!

Một âm thanh kinh dị truyền đến, Thiên Phong Linh không ngờ Lâm Phàm có thực lực bậc này, hắn thực sự động sát tâm rồi, loại đệ tử này không nên tồn tại.

- Trấn áp!

Bóng mờ ngọn núi trực tiếp bao phủ Lâm Phàm, một đạo khí tức huyền diệu từ trên thiên khung giáng xuống, kiềm chế Lâm Phàm, đây là một loại thần thông phong ấn.

- Khai Thiên Tam Thức.

Cổ tay Lâm Phàm hơi động, xuất Vĩnh Hằng Chi Phủ ra, ba búa bổ ra hòa hợp một thể, sức mạnh bùng nổ, khai thiên tích địa.

Ầm ầm!

- Hừ, muốn trấn áp lão tử, người còn kém lắm.

Lâm Phàm cất cao giọng, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ nên làm thế nào mới có thể chạy thoát.

Mặc dù đây chỉ là Nguyên Thần giáng lâm, nhưng với thực lực hãn hiện tại sợ rằng không thể đối phó được.

Tên này nhất định đã vượt qua cấp bậc Tổ cảnh, mỗi một chiêu xuất ra đều tràn đầy sức mạnh thiên địa.

Mình cũng chỉ có thể lấy lực phá chiêu thôi, rất khó nói, đối phương đã xuất toàn lực hay chưa nữa.

Trong lòng Thiên Phong Linh cũng đang vô cùng khiếp sợ, hãn không nghĩ tới thực lực tên này lại cường hãn đến mức độ này.

Thần thông hãn thi triển ra đều là đại thần thông vô thượng, tiềm lực tên này thật sự quá phi phàm.

Tuyệt đối không thể để thêm một Tần Thánh Quân thứ hai xuất hiện được.

Mười mấy năm trước, Tần Thánh Quân chỉ là một tên tép riu Viễn Cổ cảnh được xếp vào Chân Tiên Dự Bị Bảng, nhưng mười mấy năm sau, Tần Thánh Quân lại vượt qua tất cả mọi người, tu vi hãn hiện giờ lại càng sâu tới mức không lường được, Thần Nguyên Tông có hãn, càng có cảm giác vượt lên trên tất cả tông môn.

Thiên Địa Tông tuy cường hãn, nội tình bất phân cao thấp so với Côn Lôn Thần Tông, nhưng trên phương diện đệ tử thì không bằng Côn Lôn Thần Tông bọn họ. Nhưng bây giờ, lại xuất hiện một tên Lâm Phàm, khiến Côn Lôn Thần Tông cảm giác được áp lực.

Bọn họ biết, tên đệ tử này mới gia nhập Thiên Địa Tông ba năm, nhưng tu vi đã đạt tới mức độ này rồi, mọi người cũng có thể hiểu rồi hãn là thiên kiêu chi tử bậc nào.

Không thể lưu, tuyệt đối không thể lưu.

- Côn Lôn Thần Sơn, trấn áp vĩnh hằng.

Thiên Phong Linh chợt quát lớn, hãn xuất ra toàn bộ thực lực, một luồng sức mạnh mênh mông từ người hãn bạo phát, pháp lực vô biên ngưng tụ thành một con sông dài, lưu chuyển giữa thiên địa, ánh sáng chói mắt, chiếu rọi tất cả.

Áp lực Lâm Phàm tăng mạnh, hãn không ngờ đối phương mạnh như thế.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Toà Thần Sơn trong hư không chấn động, sau đó vụt lên bay thẳng tới Lâm Phàm.

Mười ngón tay Thiên Phong Linh biến động, vẽ ra một số phù văn huyền diệu bắn vào ngọn thần sơn kia.

Hư không bị xé toạc, Thần Sơn to lớn hùng vĩ toả ra khí tức mệnh mông cuồn cuộn, làm người ta có cảm giác không thể chống lại.

Mặc kệ Lâm Phàm chạy đi đâu cũng không thoát khỏi nó.

- Cmn!

Lâm Phàm mắng to hấn, Thiên Phong Linh này dĩ nhiên tàn nhẫn như vậy.

Hấn không quan tâm đến địa bản thân, lại trực tiếp ra tay trấn áp mình.

Vô Tận đại lục này là vùng đất quái gì vậy, nơi đây thật sự quá nguy hiểm, cao tầng các đại tông môn lại vô sỉ như thế.

Liều mạng!

Lâm Phàm nộ hồng, dang hai tay chống đỡ Thần Sơn.

Ầm ầm!

Một luồng sức mạnh mệnh mông lan truyền, chấn hai tay Lâm Phàm nứt toác.

Liều một lần.

Dù chỉ là một tia Nguyên Thần của Thiên Phong Linh, nhưng thực lực của nó, mình không thể đối phó.

- Giời ạ, Đkm, người chờ đấy cho lão tử, sau này lão tử không ép người cho phọt cứt, lão tử sẽ theo họ người.

Lâm Phàm tức giận, chửi ầm lên.

Ầm!

Thần Sơn nổ vang, trấn áp vạn vật.

Khóe miệng Thiên Phong Linh lộ ra nụ cười lạnh lùng, hắc vung tay áo thu Thần Sơn lại, ngọn núi này từ từ biến thành một ngọn núi thường, bất kể là ai cũng không nhìn ra toà núi này có gì khác biệt với những ngọn núi khác.

Thiên Phong Linh mặc dù rất muốn giết Lâm Phàm, nhưng nghĩ đến việc tiểu tử này là một trong những tông chủ dự bị Thiên Địa Tông, hắc có suy nghĩ khác, nếu giết hắc, chỉ sợ việc này khiến cho Hàn Quân Thiên trả thù điên cuồng.

Một tên Hàn Quân Thiên bọn họ không sợ, nhưng thời điểm Hàn Quân Thiên còn chưa trở thành tông chủ Thiên Địa Tông, hắc là một người rất nham hiểm.

Hắc tin tưởng, nếu như Hàn Quân Thiên trả thù, hắc sẽ không trực tiếp đến Côn Lôn Thần Tông trả thù đâu, mà hắc sẽ canh giữ bên ngoài Côn Lôn Thần Tông, chỉ cần có đệ tử đi ra, hắc sẽ lập tức chém giết.

Đồng thời, hắc còn sợ tên Hàn Quân Thiên này sẽ chém giết toàn bộ tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông.

Chờ đến lúc đó, thật sự xảy ra chuyện lớn rồi.

Hiện tại, Thiên Phong Linh chỉ dám trấn áp Lâm Phàm ở đây, rồi ngăn cách tất cả thần niệm, khiến cho hắc không cách nào truyền tin ra ngoài, ngay cả linh khí hắc cũng ngăn cách, hắc muốn trấn áp tên tiểu tử này tại đây trăm năm hoặc ngàn năm gì đó.

Chờ đến lúc ấy, tên này cũng trở thành phế vật rồi.

Sau khi liếc mắt nhìn Thần Sơn, nguyên thần Thiên Phong Linh cũng trở về, tiêu tan trong đất trời.

Giờ khắc này, bên dưới Thần Sơn, Lâm Phàm đang lôi mười tám đời tổ tông đối phương ra hỏi thăm một lần.

- Con mẹ nó chứ, ca mới ra ngoài chơi chút thôi mà...

Lâm Phàm cảm giác toàn thân mình giống như bị giam cầm, không thể nhúc nhích.

Lần này lại hố cmnr.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1010: Đào Đường Hầm

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Côn Lôn Thần Tông.

- Người này đã bị ta trấn áp, nhưng đáng tiếc, hai trưởng lão kia ta không cứu được.

Thiên Phong Linh lên tiếng.

Tông chủ Côn Lôn Thần Tông gật đầu.

- Chúng ta tiêu hao trăm năm thời gian triển khai thần thông nghịch thiên trấn áp khí vận Thiên Địa Tông, nhưng vẫn không nghĩ tới loại biến cố này, vậy mà để Thiên Địa Tông thu được một tên có thể tăng lên khí vận cho tông môn, bây giờ cũng tốt, tuy rằng không thể chém giết hắn, nhưng trấn áp hắn trăm năm cũng đủ rồi.

- Đây là tự nhiên, trăm năm sau, cảnh còn người mất, dù hắn có lợi hại hơn nữa, nghịch thiên hơn nữa cũng là chuyện vô bổ.

Thiên Phong Linh cười nói.

- Hư không đóng kín, linh khí bị ngăn cách, thần niệm không cách nào truyền đi, những việc này đều không có chút sơ hở nào chứ?

Thái Càn Thiên hỏi.

- Tông chủ có thể yên tâm, lần này tuy chỉ là thần niệm giáng lâm, nhưng ta cũng đã dùng bản thể Côn Lôn Thần Sơn để trấn áp tiểu tử kia, coi như Hàn Quân Thiên đi ngang qua nơi đây, hẳn cũng không phát hiện ra đệ tử đặc ý nhất của mình đang bị trấn áp dưới đó đâu.

Thiên Phong Linh tự tin trả lời.

Thái Càn Thiên gật đầu.

- Vậy thì tốt, bây giờ, các lão tổ đang trùng kích Thiên Quân cảnh đến thời khắc mấu chốt, không biết họ có thể thành công hay không.

- Việc này khó càng thêm khó, Thiên Quân cảnh cực kỳ huyền diệu, từ vạn cổ tới nay có không biết bao nhiêu kiêu hùng trùng kích vào nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Thiên Phong Linh cảm thán, hẳn cũng cực kỳ ngóng trông đối với cảnh giới Thiên Quân kia, đó là cảnh giới tối cao, từ vạn cổ tới nay, chỉ cần đột phá Thiên Quân cảnh, sẽ đạt được vĩnh hằng bất diệt, dù trời long đất lở, nhật nguyệt bị hủy, ta vẫn ung dung tự tại sống trong đất trời.

- Lão tổ đã đi vực ngoại chi giới chém giết Ma Thần luyện Tiên phẩm đại đan, nên cũng có chút chắc chắn để đột phá cảnh giới, chỉ cần Côn Lôn Thần Tông có một vị Thiên Quân tọa trấn, từ nay về sau, Vô Tận đại lục sẽ phải lấy Côn Lôn Thần Tông chúng ta làm đầu, dù không đánh vỡ được bình phong Thiên Quân, thì Côn Lôn Thần Tông cũng phải đè Thiên Địa Tông xuống.

Thái Càn Thiên nói.

- Đây là tự nhiên, gần đây, Tàn Thánh Quân của Thần Nguyên Tông có đến đây mượn Côn Lôn Thần Hỏa để rèn luyện thần thông, đồng thời đạt thành thỏa thuận với chúng ta, thời điểm bảo tàng mở ra, Côn Lôn Thần Tông ta có thể mang ba đệ tử tiến nhập, người nên cân nhắc một chút những người đi bảo tàng lần này.

Thiên Phong Linh nhắc nhở.

- Aiii, không nghĩ tới Thần Nguyên Tông có thể khai quật ra thiên kiều như Tần Thánh Quân này, nghe đồn Tần Thánh Quân nắm giữ chìa khoá của bảo tàng lớn nhất Vô Tận đại lục mà vô số người vẫn luôn thèm khát, coi như Thần Nguyên Tông nhìn thấy cũng rất thèm thuồng, chẳng qua hiện nay, Tần Thánh Quân đã có thành tựu, nên Thần Nguyên Tông cũng không dám ép bức, nếu không phải vậy, có thể xảy ra cảnh gà bay trứng vỡ, tổn thất nặng nề.

Thái Càn Thiên nói.

- Tần Thánh Quân tự nhiên biết những điều này, chúng ta đang tranh ăn với hổ vì Tần Thánh Quân không khác gì người đội lột hổ, nên chúng ta phải gọi mấy tên tông chủ dự bị trở về, để chúng theo Tần Thánh Quân tiến nhập bảo tàng.

Trong lòng Thiên Phong Linh có ý nghĩ này, bởi vì thực lực Tần Thánh Quân không phải bình thường, nếu cho đệ tử bình thường theo vào, rất có khả năng sẽ bị ám hại dẫn đến bỏ mình, bọn họ biết Tần Thánh Quân sẽ không cho họ tiến nhập bảo tàng.

Điều này cũng là lo âu trong lòng Tần Thánh Quân, vì hấn sợ nếu cho nhóm người như Thiên Phong Linh đi vào, hấn sẽ không khống chế được bọn họ.

...

Mà lúc này, bên dưới Côn Lôn Thần Sơn, Lâm Phàm đang gân cổ, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, trong lòng hấn cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Hấn muốn sử dụng pháp lực nhưng Thần Sơn này như ẩn chứa huyền diệu nào đó, mỗi lần Lâm Phàm khởi động pháp lực, nó lại áp chế hấn khiến hấn không cách nào phát tiết ra ngoài.

Lực Lượng Nguyên Tuyền dâng trào bạo phát lực lượng bạt núi ngăn sông, nhưng chỉ dựa vào chút khí lực này, ngọn núi kia ngay cả một phản ứng cũng không có, hiển nhiên không thể dùng được.

- Tiên sư nó, cái tên chó chết kia súc sinh mà.

Lâm Phàm cái gì cũng không sợ, chỉ sợ đối phương giở thủ đoạn phong ấn mình thôi.

Mà tình huống hiện giờ này là chuyện Lâm Phàm sợ nhất.

Ngũ hành chi thổ là một môn thần thông rất tốt để chui xuống đất, nhưng lúc này nó cũng không có tác dụng, toàn bộ mặt đất bị một màn sáng bao phủ, hẳn không có chỗ xuống tay.

- ** Côn Luân Thần Tông các người, các người cầu lão tử đừng đi ra ngoài được đi, nếu không, sau này ta quyết ăn thua đủ với các người.

Lâm Phàm ghi hận trong lòng.

Hắn không ngờ mấy người trong Côn Luân Thần Tông lại vô sỉ như thế, đúng là tiểu nhân chuyên làm việc âm hiểm mà, đường đường là phó tông chủ, lại ỷ lớn hiếp nhỏ ra tay trấn áp mình, ngay cả một chút do dự hẳn cũng không có, chẳng thèm nhiều lời, nói phong ấn là phong ấn, không để cho mình chuẩn bị tâm lý chút nào.

Nếu như hắn nói chuyện với mình một chút, có thể mình đã nghĩ ra một ít biện pháp rồi, nhưng người định không bằng trời định, hết thảy mọi việc đều bị ai.

Hiện tại phải nghĩ biện pháp nhanh chóng ra ngoài, nếu bị phong ấn ở đây trăm năm hoặc lâu hơn, coi như xong đời rồi.

Một đám người ở Cổ Thánh Giới còn đang đợi mình trở lại cứu họ nữa.

Mình cũng không thể trễ nải thêm thời gian.

- Phi Thiên.

Lâm Phàm muốn lấy Thần khí Phi Thiên ra khoan cái Thần Sơn này, mở ra một lỗ hổng để hấn đi ra nhưng có một việc khiến hấn kinh ngạc, Phi Thiên bị kẹt ở nơi đó, không thể động đậy được.

- Côn Lôn Thần Sơn: đồ vật của Thiên Phong Linh đã bị luyện chế thành bản mệnh Tiên khí, phẩm cấp: tuyệt phẩm Tiên khí, có khả năng trấn áp vạn vật, nặng bằng một phương thiên địa.

Lâm Phàm vận dụng hệ thống, kiểm tra ra thuộc tính của Côn Lôn Thần Sơn.

Lâm Phàm biết thần thức mình đã hoàn toàn bị phong tỏa, không thể cầu cứu bên ngoài.

Nhưng hấn không phải người chịu nhận thua, mặc kệ biện pháp gì, hấn cũng phải thử một chút.

Nhất Niệm Thành Đan.

Lúc này, bàn tay Lâm Phàm khẽ động, hấn ngược lại muốn xem cái này có hữu dụng hay không.

Hỏa diễm của Nhất Niệm Thành Đan có thể đốt cháy tất cả, nó với Thiên Địa Dung Lô giống như nhau, đều là đồ vật hệ thống tặng.

Nhưng hỏa diễm này so với thiên địa dung lô thì có chút vô dụng, vì nó không thể rời khỏi thân thể Lâm Phàm, nó chỉ có thể thiêu đốt trong bàn tay hấn thôi, chỉ có tình huống đặc biệt, nó mới có thể tạo thành ảnh hưởng với kẻ địch.

Ào ào ào!

Hỏa diễm bắt đầu bốc lên, thời điểm nó chạm đến Thần Sơn, một sự tình để hấn hưng phấn xảy ra, Thần Sơn lại bị thiêu đốt ra một cái hố to như lòng bàn tay.

- Mịa nó, cuối cùng cũng có biện pháp.

Lâm Phàm mừng rỡ.

- Ha ha, cầu vật, chỉ sợ người cũng không nghĩ đến việc lão tử sẽ có loại thần vật bậc này.

- Nhanh cháy đi, thiêu đốt mạnh một chút.

Lâm Phàm hưng phấn.

Tay phải đã đốt ra một chút không gian, nên hấn đổi bên tiếp tục đốt.

Giờ khắc này, ở nơi sâu xa trong Côn Lôn Thần Sơn, một khí linh đang nằm ngủ như chết, nó cũng không cảm giác được bản thân đang có chuyện gì xảy ra.

Một nơi nào đó trong Côn Lôn Thần Tông, Thiên Phong Linh hơi nường mảy, trong lòng hấn có một loại rung động nhỏ, hấn thấy lạ nên nhắm hai mắt lại, xuyên thấu thời không vô tận nhìn xuống ngọn thần sơn đang trấn áp Lâm Phàm kia.

Lúc này, Thần Sơn vẫn không có biến hóa gì, tên đệ tử Thiên Địa Tông vẫn bị trấn áp ở đó.

- Rốt cuộc là tình huống thế nào? Sao ta có cảm giác rung động vừa rồi?

Thiên Phong Linh nghi ngờ.

Côn Lôn Thần Sơn to lớn không biết bao nhiêu mà kể, giờ Lâm Phàm mới chỉ đốt được một điểm nhỏ thôi, nên không gây ra chú ý cho Thiên Phong Linh.

- Khà khà...

Giờ khắc này, Lâm Phàm cười cười, tên kia dám trấn áp lão tử tại đây, đợi lát nữa ta chạy thoát, tuyệt đối không để hấn dễ chịu đâu, nhất

định phải khiến hãn thổ huyết mới được.

Lâm Phàm lại lần nữa đắm chìm vào công việc đào hầm của mình.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1011: Nổi Giận

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Sao lại vậy nhỉ, cảm giác này mấy trăm năm chưa từng xuất hiện, tâm linh ta đã sớm sạch sẽ, không vương vấn điều gì, vô lai vô khứ, nhưng giờ lại có cảm giác sẽ có chuyện kinh khủng sắp phát sinh?

Nơi sâu xa trong Côn Lôn Thần Tông, tâm thần Thiên Phong Linh lúc này bạo loạn, tình huống như thế chưa bao giờ phát sinh qua, đặc biệt là từ khi tu vi đạt đến mức độ này, hắn đã ngăn được tất cả sự tình, cho dù đối mặt với tình huống nguy hiểm nhất, hắn đều duy trì sự trấn định.

Nhưng giờ Thiên Phong Linh lại đứng ngồi không yên, ngay cả việc tĩnh tâm cũng không làm được.

Thiên Phong Linh vung tay, tinh mang lấp loé, sau đó triển khai vô thượng thần thông bắt đầu tính toán, hắn muốn biết ngọn nguồn của loại rung động này.

Lúc này, Lâm Phàm cũng không dám làm càn.

Lúc này hắn đang tại đoạn đường đi qua trung tâm Côn Lôn Thần Sơn, nếu hắn kinh động khí linh của Côn Lôn Thần Sơn, Thiên Phong Linh sẽ ngay lập tức tới giết hắn.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Liệt diễm Nhất Niệm Thành Đan đốt cháy tất cả, Lâm Phàm cứ chậm rãi tiến lên.

Một mét!

Hai mét!

Ba mét!

Hiện tại Lâm Phàm rất biết điều, hắn cứ từ từ đi tới phía trước, không dám tinh tướng cũng không quá mức làm càn, vì hắn biết Thiên Phong Linh quá mức bá đạo.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm cuối cùng cũng đi ra từ Côn Lôn Thần Sơn.

Hắn đứng bên ngoài, hít sâu một hơi, cảm nhận không khí chung quanh, tâm tình thoải mái không ít. Nhưng khi Lâm Phàm nhìn thấy hình ảnh trước mắt, hắn cũng dọa sợ ngây người.

Trong trí nhớ của hắn, nơi đây nguyên bản rất trống trải nhưng giờ lại trở thành quần sơn liên miên.

Kinh người, thật sự quá kinh người rồi, Lâm Phàm nhìn rõ, những quần sơn kia cũng chỉ là những ngọn núi thông thường, không nhìn ra chúng có bất kỳ chỗ khác nhau nào.

Côn Lôn Thần Sơn này mặc dù là tuyệt phẩm Tiên khí nhưng ban đầu nó lại là bản thể của Thiên Phong Linh, sau khi bị luyện chế thành Tiên khí, hắn ngày đêm dùng pháp tắc cô đọng, nên nó có diệu dụng vô cùng, đẳng cấp của nó đã sớm vượt qua tuyệt phẩm Tiên khí rồi.

Có thể nói, nó đã đột phá tuyệt phẩm Tiên khí.

Lâm Phàm trầm tư một chút, rồi chạy đi, trốn càng nhanh sẽ càng an toàn hơn một chút, nhưng hắn nghĩ lại chuyện báo thù hắn sẽ tuyệt không quên, không quản ngày hay đêm, hắn nhất định sẽ báo thù, Thiên

Phong Linh này dám trấn áp mình, nếu như không cho đối phương một chút giáo huấn, hẳn lại cho rằng lão tử dễ bị khi dễ.

Thiên Địa Dung Lô.

Lâm Phàm xuất lò luyện siêu nhiên của mình ra.

Đại!

Đại!

Thiên Địa Dung Lô chỉ lớn chừng bàn tay, nhưng lúc này nó đang không ngừng to lớn, sắp che kín cả bầu trời, cả vùng thế giới này đều được Thiên Địa Dung Lô bao phủ.

Theo Lâm Phàm, Thiên Địa Dung Lô là đồ vật cường hãn nhất của hắn, bất cứ món đồ chơi nào, chỉ cần thu nó vào rồi luyện hoá là xong.

Lâm Phàm vung tay, để Thiên Địa Dung Lô thu mảnh quần sơn này vào bên trong.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển.

Khí linh Côn Lôn Thần Sơn đang say giấc nồng nhất thời chấn động, nó ngơ ngác không biết tình huống gì đang xảy ra?.

Nó biết mình đang trấn áp một người trăm năm, nên cảm thấy tẻ nhạt, không có việc gì làm, chỉ đánh tiến vào giấc ngủ say vô tận, nhưng giờ xuất hiện một tiếng vang lớn, làm nó giật mình tỉnh giấc.

- Thu lô, rời đi.

Lâm Phàm không do dự, thu Thiên Địa Dung Lô lại, thậm chí ngay cả Côn Lôn Thần Sơn trong đó cũng không kịp luyện hoá mà trực tiếp chuồn mất, té nhanh phản gập.

Phía trước xuất hiện một hồ nước, Lâm Phàm lập tức nhảy xuống dưới, thu liễm tất cả hơi thở, tiến nhập trạng thái ẩn thân, trốn trong hồ nước này, không dám nhúc nhích.

...

Cùng lúc đó, trong Côn Lôn Thần Tông đột nhiên truyền ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa.

- Côn Lôn Thần Sơn của ta, Côn Lôn Thần Sơn của ta aaaa.

Thiên Phong Linh tức giận gào thét.

- Xảy ra chuyện gì?

Thái Càn Thiên ngạc nhiên hỏi, động tĩnh Thiên Phong Linh cũng khiến những phó tông chủ khác chú ý.

- Côn Lôn Thần Sơn mất liên hệ rồi, cái tên đệ tử Thiên Địa Tông kia có thể đã trốn thoát khỏi Côn Lôn Thần Sơn rồi, ta phải đến xem xét tình huống cụ thể mới được.

Thiên Phong Linh không chút do dự, bản thể xẹt qua hư không, chạy đến nơi lúc trước phong ấn Lâm Phàm.

Thái Càn Thiên cùng mấy vị phó tông chủ khác liếc mắt nhìn nhau, sau đó cũng theo sát phía sau.

Bọn họ không nghĩ chuyện này có khả năng xảy ra, Côn Lôn Thần Sơn nhưng là bản thể của Thiên Phong Linh, Thiên Phong Linh là sinh linh do Côn Lôn Thần Sơn thai nghén thành, sau khi hãn thành tiên liền luyện chế Côn Lôn Thần Sơn thành bản mệnh Tiên khí.

Bây giờ nói Côn Lôn Thần Sơn mất liên hệ với hãn, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Côn Lôn Thần Sơn vô cùng lớn và cũng vô cùng nặng, nó dài liên miên mấy trăm ngàn dặm, một món tiên khí khó cướp đoạt nhất trong Vô Tận đại lục.

Hơn nữa, nếu có người luyện hóa Côn Lôn Thần Sơn, sao Thiên Phong Linh không có cảm giác gì được, mà đến giờ mới phát hiện Thần Sơn đã mất liên hệ với mình chứ.

Sợ rằng bọn hăn sẽ vĩnh viễn không biết, Côn Lôn Thần Sơn đã bị Lâm Phàm dùng một cái lò nung nhổ tận gốc mang đi rồi.

Không gian chấn động.

Mấy bóng người xuất hiện ở địa phương Lâm Phàm biến mất.

Thiên Phong Linh nhìn một màn trước mắt, nội tâm ngưng lại, cảm giác đau đớn.

- A..., Côn Lôn Thần Sơn của ta.

- Đáng ghét, đáng ghét, người ra đây cho ta.

Thiên Phong Linh rống giận, khí tức cuồng bạo bạo phát, hơi thở chấn động thiên địa, khiến ngàn dặm xung quanh đều bị bao phủ.

Hiện tại hăn tức tới mức trợn tròn mắt, đặc biệt khi nhìn thấy quan cảnh trống trơn trước mắt, nội tâm hăn sắp hỏng, đây là bốn mạng Tiên khí của hăn, hăn không thể nào chấp nhận chuyện mất nó được.

Một khắc hăn được sinh ra, Côn Lôn Thần Sơn đã ở cùng với hăn rồi, nhưng giờ nó đột nhiên biến mất, điều này khiến hăn không chịu được.

Đó là tiên khí có hi vọng đánh vỡ phẩm cấp tuyệt phẩm Tiên khí, tiến lên đẳng cấp cao hơn a.

- Thiên Địa Tông, Lâm Phàm...

Thiên Phong Linh rống giận rít gào từng chữ, hai mắt dữ tợn, cực kỳ đáng sợ.

Thái Càn Thiên nhìn một màn trước mắt bèn nói.

- Hư không có sóng chấn động, tiểu tử kia chắc vừa mới đi thôi, nhanh truy theo hắn.

- Đuổi.

Thiên Phong Linh làm gì còn tâm trí chờ đợi ở chỗ này, hắn nghe vậy liền đuổi theo, vô luận như thế nào cũng phải cầm Côn Lô Thần Sơn về, nhưng hắn nghĩ mãi cũng không biết tên kia dùng biện pháp gì có thể che giấu Côn Lô Thần Sơn, cắt đứt được liên hệ của nó với mình.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đang trốn giữa hồ, thần sắc cứng lại, vì hắn phát hiện bầu trời đã có người tới.

Lâm Phàm vẫn rất tự tin với thủ đoạn ẩn giấu của mình, chỉ cần mình muốn tránh, những người này tuyệt đối không tìm được mình.

- Hắn đến cùng đi nơi nào, sao sóng rung động tới đây kết thúc rồi.

Thái Càn Thiên ngưng thần quan sát, trên mặt nghi hoặc.

Côn Lô Thần Sơn mặc dù là tuyệt phẩm Tiên khí của Thiên Phong Linh, nhưng nó lại có quan hệ rất lớn với Côn Lô Thần Tông, nó là bảo bối trấn áp khí vận của cả tông môn.

Bây giờ nó lại biến mất, không chỉ có Thiên Phong Linh gấp gáp, coi như bọn họ cũng gấp không kém.

Lâm Phàm trốn dưới nước, ngẩng đầu nhìn mấy bóng người trong hư không.

Lúc này, hắn muốn chạy cũng không thể chạy được, hắn muốn nhìn xem ai hao tổn hơn ai.

Côn Lôn Thần Sơn không ngừng giãy giụa bên trong Thiên Địa Dung Lô, nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

- Luyện hóa.

Hiện tại Lâm Phàm thấy mọi chuyện đã vô sự, đã đến lúc luyện hóa Côn Lôn Thần Sơn rồi, đến khi xong sẽ có kinh hỉ gì đó cũng khó nói a.

Thời khắc này, lực lượng luyện hóa bao phủ Thiên Địa Dung Lô, Côn Lôn Thần Sơn mặc dù là tuyệt phẩm Tiên khí nhưng lúc này cũng chỉ có kết quả bị luyện hóa thôi.

- A!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1012: Vấn Đạo Thiên Quân

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đám người Thái Càn Thiên phát hiện sự bất thường của Thiên Phong Linh, nhất thời kinh sợ hỏi thăm.

- Làm sao vậy?

Thiên Phong Linh gào thét, tỏ ra rất đau đớn, sắc mặt trắng bệch giống như bị thương nặng.

- Hẳn đang đoạn tuyệt bản thể của ta.

- Cái gì?

Mọi người thất kinh, không thể tin tưởng chuyện Thiên Phong Linh đang nói.

- Không thể nào, Côn Lôn Thần Sơn là tuyệt phẩm Tiên khí, lại được khí vận Côn Lôn Thần Tông gột rửa, coi như chúng ta muốn luyện hóa nó cũng phải bỏ ra rất nhiều công phu mới được.

Lâm Phàm đang bí mật luyện hóa Côn Lôn Thần Sơn cũng ngẩng đầu nhìn lên trời, hẳn nhìn thấy vẻ mặt Thiên Phong Linh thống khổ, trong lòng sung sướng không nói ra lời.

- Khả khả, người dám trấn áp lão tử à, hôm nay lão tử sẽ nuốt luôn cái Thần Sơn gì đó của người, coi người còn huyênh hoang nữa không.

Côn Lôn Thần Sơn vẫn tồn tại liên hệ cùng Thiên Phong Linh như cũ, hơn nữa, Thần Sơn này là bản thể của hắc, nếu Thần Sơn bị luyện hoá, sợ rằng hắc sẽ bị thương rất nặng.

- Súc sinh, tên súc sinh này, ta nhất định phải tìm được hắc.

Thiên Phong Linh rống giận, hắc chưa bao giờ tức giận như thế, nhưng giờ hắc đã không thể nhịn được.

- Luyện hoá nhanh chút đi.

Trong lòng Lâm Phàm reo hò.

Khí linh Côn Lôn Thần Sơn cũng kêu la thảm thiết bên trong Thiên Địa Dung Lô, dưới lực lượng luyện hóa, nó không có một chút phản kháng, dù bản thể nó vô cùng lớn nhưng khi bị Thiên Địa Dung Lô hút vào, một chút tác dụng cũng không có.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt, vang vọng đất trời, tâm thần Thiên Phong Linh giờ đã bị trọng thương, mặt hắc trắng như tờ giấy, nhìn qua cực kỳ khó coi, hắc phun một ngụm máu, thân thể lão đảo run rẩy không ngừng, giống như tùy thời có thể ngã xuống.

Thái Càn Thiên lập tức đỡ lấy Thiên Phong Linh, sau đó lấy ra một viên tiên đan cho hắc ăn vào, sắc mặt Thái Càn Thiên cũng cực kỳ âm trầm và đáng sợ.

Xì xì!

Tiên đan có thể nghịch thiên cải mệnh nhưng thương thế kia chẳng quản người ăn tiên đan gì cũng vô dụng. Thiên Phong Linh lần thứ hai điên cuồng nôn ra một ngụm máu tươi, biểu hiện hắc lúc này rất uế oải.

Đến hiện tại, Thiên Phong Linh vẫn không hiểu tên kia đến cùng làm thế nào.

Đây không phải tạm thời chém đứt liên hệ của mình và Côn Lôn Thần Sơn mà là hoàn toàn hủy diệt mối quan hệ của mình cùng Thần Sơn.

Một số cường giả cũng luyện hoá bản mệnh Tiên khí nhưng sẽ không làm giống như Thiên Phong Linh với Côn Lôn Thần Sơn, bởi vì nếu liên hệ quá chặt chẽ với Tiên khí, sẽ không cách nào tránh khỏi có lúc vật huỷ người vong.

- Đáng ghét, đáng ghét a.

Thiên Phong Linh rống giận, sau đó hăn cắn răng, cắt đứt liên hệ của mình cùng Côn Lôn Thần Sơn.

Hiện giờ hăn đã bị thương nặng, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng tổn thương sẽ nghiêm trọng hơn nữa.

“Keng, chúc mừng luyện hóa thành công.”

“Keng, thu được lực lượng bản nguyên của Côn Lôn Thần Sơn còn gọi là lực lượng khí vận của Côn Lôn Thần Tông.”

Lâm Phàm phát hiện trong Thiên Địa Dung Lô có hai đoàn ánh sáng phiêu phù, nhưng lúc này hăn còn đang chạy trốn chết, cũng không có thời gian nghiên cứu kỹ hai món đồ này được.

- Người đã chặt đứt liên hệ của mình với Thần Sơn rồi à?

Thái Càn Thiên kinh hãi hỏi, hăn không ngờ tên đệ tử Thiên Địa Tông kia dĩ nhiên có bản lĩnh bậc này, có thể che giấu cảm ứng của họ rồi luyện hóa Côn Lôn Thần Sơn, còn bức Thiên Phong Linh chủ động cắt đứt liên lạc với Thần Sơn, chuyện này sẽ là một đả kích nghiêm trọng đối với Côn Lôn Thần Tông.

Thiên Phong Linh lúc này cực kỳ suy yếu, tinh khí thần đang không ngừng tiêu tan, nếu không phải có tiên đan áp chế thương thế, e rằng hãn đã ngất rồi.

Lần này không phải bị thương đơn giản mà Nguyên Thần bị hao tổn, bản thể cũng bị người ta phá hủy, sự tổn thất hãn không thể chịu được.

- Nếu như không cắt đứt liên hệ, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Thiên Phong Linh lên tiếng.

- Sợ rằng Thiên Địa Tông sẽ không để yên chuyện này đâu, hiện tại nhất định phải trở lại bế quan, bằng không cảnh giới sẽ bất ổn, sau này có thể sẽ bị giảm cảnh giới, về sau không thể tiến thêm được nữa.

Thái Càn Thiên kinh hãi, Thiên Phong Linh là phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông, nếu hãn có chuyện gì, sẽ là tổn thất không thể bù đắp cho Côn Lôn Thần Tông.

Lâm Phàm vẫn bất động nhìn lên mấy bóng người trên hư không biến mất, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đi rồi thì tốt, nhưng mình không được sơ suất, có trời mới biết những người này có để lại hậu chiêu gì gì đó hay không.

Mấy ngày sau.

Khi xác định bên ngoài đã an toàn, Lâm Phàm mới dám từ từ hành động, hãn bơi lội trong hồ thỏa thích, sau đó mới lặng lẽ bò lên bờ, cất bước đi từ từ, bay cũng không dám bay.

- Thực là một đám rác rưởi, thực lực đều trâu bò như thế mà ngay cả ta ở đâu cũng không tìm tới được, còn nói mình là tông chủ Côn Lôn Thần Tông, ha ha....

Lâm Phàm hiện giờ đặc ý vạ phần.

Nhưng nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, trong lòng hần vẫn còn thấy sợ, nếu hần không phải có hoả diễm Nhất Niệm Thành Đan, sợ rằng bị nhốt ở đó cả đời rồi.

Ở một địa phương bí mật nào đó, Lâm Phàm lén lút lấy ra hai đoàn lực lượng bản nguyên ra xem.

Côn Lôn Thần Sơn bản nguyên: Tiên Thiên Thần Sơn, Thổ Linh chi chủ, sau khi nuốt vào, có thể thăng cấp thần thông thổ đến đỉnh cao viên mãn.

Côn Lôn Thần Tông khí vận lực lượng: Có thể dùng, khi dùng thì khí vận Côn Lôn Thần Tông sẽ tự động gia trì lên thân, từ đó bản thân có khí vận nghịch thiên, có thể chuyển hoá thành một lượng kinh nghiệm khổng lồ.

Không ngờ hai món đồ chơi này lại có loại hiệu quả như thế, quả thực không tồi mà, Lâm Phàm không chút do dự, trực tiếp nuốt vào.

“Keng, chúc mừng Kí chủ phục dụng bản nguyên Côn Lôn Thần Sơn, thần thông thổ hệ tăng cấp lên viên mãn, Tiên Thiên Ngũ Hành thổ hệ lên cấp.”

“Keng, chúc mừng Kí chủ phục dụng lực lượng khí vận Côn Lôn Thần Tông, khí vận chuyển hóa thành kinh nghiệm.”

“Keng, chúc mừng thu được... kinh nghiệm...”

“Keng, tu vi thăng cấp.”

“Tu vi: Kim tiên đại viên mãn.”

Lâm Phàm mừng thầm, tu vi hần tăng lên thật sự quá nhanh, hiện giờ đã đạt đến Kim tiên đại viên mãn rồi, thời điểm trở thành cường giả cấp Tổ cảnh cũng không còn xa.

Vì muốn tự động viên mình một chút, Lâm Phàm bèn ở lại đây nghỉ ngơi một đêm, tình huống hôm nay thật sự quá nguy hiểm, nếu không phải đầu óc hần linh hoạt, sợ rằng hần vẫn còn bị nhốt chứ chả chơi.

Lâm Phàm từ tông môn đi ra, mục đích chủ yếu là muốn gặp cường địch sau đó chém giết hần, thu kinh nghiệm.

Nếu trong địa bàn tông môn, chỉ gặp được một ít cường giả thông thường thôi, chỉ khi đến những nơi xa xôi, mới gặp được nhiều tồn tại trâu bò được.

Thời điểm Lâm Phàm đang nghỉ ngơi, một nơi xa xôi nào đó trong hư không, một ông lão tay cầm tiên bút trong suốt viết gì đó lên tấm vải đang toả ra ánh sáng thần thánh.

Nếu như để một ít cường giả thế hệ trước nhìn thấy lão giả này, bọn họ sẽ rất bất ngờ.

Bởi vì lão giả này là hậu nhân của Văn Đạo Thiên Quân.

Văn Đạo Thiên Quân, Thiên Quân có thực lực yếu nhất trong đám cường giả Thiên Quân, nhưng không có chuyện gì trên đời có thể lọt qua được con mắt của hần.

Chân Tiên Dự Bị Bảng, Kim Tiên Bảng, Tổ Tiên Bảng, đều từ tay Văn Đạo Thiên Quân xuất ra.

Sau khi Văn Đạo Thiên Quân ngã xuống, hần đã dung nhập pháp tắc mình lĩnh ngộ ra vào trong một cây bút, sau đó lưu truyền xuống để hậu nhân viết lại sự tình xảy ra trên thế giới.

Tu vi lão giả sâu không lường được, nhưng khi nhìn thấy nội dung ghi trên tấm vải kia, cũng kinh ngạc vạn phần.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1013: Đâm Chết

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Tấm vải kia tản ra ánh sáng thần thánh, phiêu đảng dung nhập vào thiên địa.

Lão giả khẽ nâng ngón tay, lăm bầm.

- Thực lực Kim Tiên cảnh, lẽ ra hẳn phải được viết tên lên bảng mới đúng.

Trước mặt lão giả, đột nhiên xuất hiện một bảng danh sách, bút tiên trong tay hơi vạch, liền xoá tên người thứ nhất sau đó viết tên Lâm Phàm lên trên.

Đệ nhất Kim tiên bảng: Lâm Phàm.

Nhưng một khắc sau lông mày lão ngưng lại, thời điểm lão viết danh tự này xong, thì nó lại tự động phai nhạt dần sau đó biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

- Quái dị!

Lão giả làm sao biết được Lâm Phàm nắm giữ hệ thống có thể nội liễm khí tức che đậy vận mệnh, mặc kệ người có là hậu nhân Thiên Quân hay bút tiên do pháp tắc Thiên Quân cô đọng cũng không thể viết được danh tự Lâm Phàm này.

...

Giờ khắc này, cao tăng Thiên Địa Tông đang vô cùng kinh hãi.

Hàn Quân Thiên nhìn đi nhìn lại rất nhiều lần, giống như không thể tin vào sự thật đang diễn ra, sau đó hắt lại nhìn mấy vị phó tông chủ khác, rồi lên tiếng.

- Tiểu tử này có thể hãm hại Thiên Phong Linh của Côn Lôn Thần Sơn, các người có tin hay không?

Mặc dù Hàn Quân Thiên hỏi nhưng hắt cũng không quản bọn họ có tin hay không, vì hắt đã muốn tin rồi.

Thiên Phong Linh dù gì cũng là phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông, thực lực mạnh mẽ siêu nhiên, đã thế hắt còn có Tiên khí siêu việt như Côn Lôn Thần Sơn bên cạnh, khiến thực lực càng thêm phi phàm, nhưng hôm nay lại bị đệ tử mình gài bẫy, điều này nói ra thật khó có người tin.

Thời điểm thần niệm Hàn Quân Thiên câu thông với thiên địa biết được tin tức này, trong lòng hắt khiếp sợ đồng thời cũng có chút phần nộ.

Hắt không nghĩ tới Côn Lôn Thần Tông dĩ nhiên động thủ thật, nhưng không ngờ kết quả lại khiến người ta giật nảy mình.

Nếu như không phải Thiên Địa Bảng có dị biến, bọn họ vẫn không thể tin được sự thật này.

Mấy vị phó tông chủ xung quanh đều tỏ vẻ kinh hãi, đồng thời trong lòng bọn họ cũng cười lớn một tiếng, chuyện này đúng là một tin tức tốt.

Hàn Quân Thiên điểm ngón tay, hư không nổ tung, sau đó một đạo Nguyên Thần trực tiếp xuyên thấu thời không nháy mắt đi tới phía trên Côn Lôn Thần Tông.

- Thái huynh, việc này ta đã biết, nên cố ý tới đây nói tiếng xin lỗi, cái này là một viên tiên đan chuyên chữa thương, xin đưa cho Thiên Phong huynh phục dụng, sự tình của tiểu bối, cứ để chúng giải quyết chúng ta đều là bậc trưởng bối thế hệ trước rồi, nên không nhúng tay là tốt nhất a, bằng không người ta nói chúng ta lấy lớn ép nhỏ sẽ không tốt chút nào, dù sao Thiên Phong huynh cũng là phó tông chủ một tông mà.

Ngón tay Hàn Quân Thiên búng một cái, một viên tiên đan tản ra ánh sáng chói mắt rơi vào nơi sâu xa trong Côn Lôn Thần Tông.

Thái Càn Thiên nắm viên đan dược kia trong tay, trong lòng lửa giận ngút trời.

Đan linh bên trong tiên đan kêu thảm một tiếng, bị bóp nát tan trong nháy mắt hóa thành một đoàn linh khí nồng nặc dung nhập vào hư không.

- Tên Hàn Quân Thiên lão xược.

Trong lòng Thái Càn Thiên vô cùng phẫn nộ, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đối với Côn Lôn Thần Tông.

Mà Hàn Quân Thiên cũng đã biết, nên nếu giờ Thái Càn Thiên muốn chém giết Lâm Phàm cũng phải suy nghĩ thật kỹ một phen.

Tự mình động thủ trên cơ bản là không thể.

Hàn Quân Thiên đã chú ý mọi động tĩnh của Côn Lôn Thần Tông, chỉ cần hần hành động, đối phương tự nhiên sẽ theo sát phía sau.

Hiện tại còn chưa đến thời điểm bọn hần và Thiên Địa Tông trở mặt, nếu các lão tổ có thể trở thành Thiên Quân, điều đầu tiên chúng muốn làm là trấn áp Thiên Địa Tông.

Bây giờ Thiên Phong Linh đã tiến vào nơi sâu nhất trong Côn Lôn Thần Tông bế quan, hần vào đó để nhờ Tiên khí Côn Lôn Thần Tông

chữa thương đồng thời tu bổ tổn thương trong cơ thể, không đến một trăm năm thời gian, sợ không thể khôi phục như cũ.

Chuyện này đích thật là một cái đả kích rất lớn đối với Côn Lôn Thần Tông.

Tiên khí dùng để chữa thương đều lấy từ đan dược nhưng với thương thể như vậy thì cũng phải dùng một lượng lớn đan dược mới đủ, lần này vì một tên đệ tử Thiên Địa Tông mà bỏ ra giá lớn như vậy, chơi ngu quá ngu rồi.

...

Lúc này, Lâm Phàm đã sớm rời đi vị trí lúc trước.

Hiện tại địa phương hắn muốn đi là hiểm cảnh nổi danh nhất của Vô Tận đại lục, hiểm cảnh kia nghe đồn là do một tên lão quái nào đó ngã xuống lưu lại vết tích, tạo thành bí cảnh.

Lâm Phàm đặc biệt khó chịu với cái tên lão quái gì gì đó, hắn khịt khịt mũi tỏ ra chán ghét, bởi vì hắn bị Thất Thánh lão cầu chơi xấu quá nhiều, nên rất ghét cái biệt danh lão quái này.

Hắn không có hứng thú với đan dược hay Tiên khí gì gì đó, cái hắn cần là có người cho hắn giết cơ.

Mà bí cảnh như thế, tự nhiên sẽ có rất nhiều cường giả đi vào, mình chỉ cần khiêu tổn một chút, sẽ không có bất cứ chuyện gì.

Vừa nghĩ vừa tiến vào hư không, nháy mắt một chính là vạn dặm.

Lần này, mối thù với Côn Lôn Thần Tông đã hoàn toàn kết, sau này có gặp phải đệ tử Côn Lôn Thần Tông, tất nhiên phải tiên hạ thủ vi cường.

Nếu đã kết thành thù hận, không cần cố kỵ nữa.

Một hồi sau, phía trước hiện lên một toà thành trì khiến Lâm Phàm chú ý.

Căn cứ vào điển tịch tông môn, hẳn biết toàn bộ toà thành này đều là võ giả, sau khi bọn họ lấy được một số thứ trong bí cảnh đều đến chỗ này giao dịch.

Sau khi hẳn tiến nhập thành trì này, trong lòng kinh hãi, quả nhiên bất phàm.

Chân Tiên cảnh, Huyền Tiên cảnh, Kim Tiên cảnh không ít.

Những người cất bước trên đường đều là võ giả, mọi người buôn bán trao đổi các loại đồ vật rất nhộn nhịp.

Ngay lúc này, một hồi tiếng âm ỉ vang lên.

- Long Kim Phi người là đồ con rùa rụt đầu, nói không giữ lời, người nói chúng ta cẩn thận tiến nhập bí cảnh tìm bảo sẽ chia đều, ta vất vả chống cự những khôi lỗi kia để các người tìm bảo, vậy mà bây giờ chỉ cho ta một chút rác rưởi này thôi sao.

Một người đàn ông lạnh lùng quát, trong mắt lập loè giận dữ, nhưng không dám làm gì, vì hẳn kiêng kỵ thực lực đối phương.

Lâm Phàm hơi tò mò, liếc mắt nhìn qua, nhưng trong nháy mắt đó, mắt hẳn lập loè tinh quang.

Bởi vì trong đám người kia có một người đàn ông bên hông treo lệnh bài tông chủ dự bị của Côn Lôn Thần Tông.

Tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông, Long Kim Phi mở miệng nói.

- Người là ai? Chúng ta không quen biết người, người chỉ là một Kim tiên hậu kỳ, có tư cách gì theo chúng ta tiến nhập bí cảnh, người có biết hẳn là tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông hay không.

Một người đàn ông nói ra.

Long Kim Phi ngạo nghễ đứng ở đó, hắn không để nam tử đang nổi giận trước mắt này trong lòng.

Một số võ giả xung quanh ngừng lại, vì bọn họ sợ hãi với thân phận tông chủ dự bị của Long Kim Phi.

Côn Lôn Thần Tông là đại tông môn, bọn hắn không thể không sợ, họ sao có khả năng đối kháng với người ta được.

- Hừ, xem như mắt ta bị mù, dĩ nhiên đi tin các người, tông chủ dự bị Côn Lôn

Thần Tông cũng chỉ đến như thế thôi.

Nam tử kia cả giận hừ một tiếng, rồi xoay người chuẩn bị rời đi, lần này xem như bị bọn chúng lừa rồi, có làm căng cũng chẳng được gì, hơn nữa, thực lực đối phương cao hơn hắn nhiều lắm, coi như liều mạng với chúng, hắn cũng không nắm chắc.

- Đứng lại.

Lúc này, Long Kim Phi lên tiếng, đưa mắt nhìn nam tử.

- Người nói tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông chỉ đến như thế là có ý gì? Nếu đã vậy, người nhìn một chút xem đến cùng là như thế nào nhé.

Thời khắc này, Long Kim Phi động sát ý.

Nam tử kia nhất thời kinh hãi.

- Long Kim Phi người đừng quá càn rỡ, người đừng ý mình là tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông thì có thể làm gì làm, người làm thế, từ nay về sau còn có ai dám hợp tác với người tiến nhập bí cảnh nữa.

Long Kim Phi cười lạnh.

- Việc này không cần người quan tâm.

Nhưng vừa lúc đó, một ánh hào quang chợt loé lên.

Sắc mặt Long Kim Phi đại biến, hai mắt nhất thời chuyển động, phản ứng lại thì đã có một cánh tay khoát lên lên bả vai hấn rồi.

- Huynh đệ, người là tông chủ dự bị của Côn Lôn Thần Tông à?

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Long Kim Phi cười hỏi.

- Thật nhanh.

Trong lòng Long Kim Phi kinh hãi thốt lên, sau đó mặt lộ ra vẻ tươi cười nói.

- Đúng vậy còn người là?

Lâm Phàm nở nụ cười xán lạn, để lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết.

Xì xì!

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay Lâm Phàm đã xuất hiện một cây chủy thủ, sau đó hấn trực tiếp đâm vào bụng Long Kim Phi.

Một lần.

Hai lần.

Ba lần.

Long Kim Phi trợn to hai mắt, giống như không dám tin chuyện đang xảy ra.

...

Sau khi đâm xong, Lâm Phàm lại vỗ vỗ vai Long Kim Phi, Quang Bất Lưu Thu được hấn triển khai, hấn lột hết tất cả quần áo trên người

Long Kim Phi, không để lại cái gì, một bộ thi thể không mặc quần áo xuất hiện trước mặt mọi người.

Lâm Phàm không thêm ngoảnh đầu lại, trực tiếp đi về phía trước.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1014: Doạ Cho Bối Rối

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Thi thể không mảnh vải che thân cứ như vậy đứng ở đó, trên bụng có mấy vết thương làm người ta nhìn thấy cũng phải giật mình, máu tươi phun ra đầy đất, kiếm ý cường hãn tràn ngập trong cơ thể Long Kim Phi, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ của hãn, có một hình ảnh đặc biệt nữa là chim nhỏ của hãn đang đung đưa theo gió.

Lúc này, Long Kim Phi vẫn còn một tia thần thức nhưng đầu óc hãn đã trống rỗng rồi, đến chết hãn vẫn không hiểu tại sao mình lại bị người ta đâm chết.

Ầm!

Thời khắc hãn suy nghĩ chỉ ngắn ngủi bằng một phần ngàn giây là kết thúc, sau đó thân thể Long Kim Phi âm ỉ ngã xuống đất, hai mắt từ từ mất đi thần sắc.

Những võ giả xung quanh kinh hãi vạn phần khi thấy cảnh này.

- A, chết rồi, hãn chết rồi.

- Hãn là tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông đó nha, vậy mà người kia lại dám giết hãn, lần này đại sự xảy ra rồi.

Đồng bọn Long Kim Phi thấy cảnh này, thì cũng ngây ngốc đứng tại chỗ, không có bất kỳ động tác nào, giống như bị người ta dọa phát ngốc luôn rồi.

Nam tử phát sinh mâu thuẫn cùng Long Kim Phi cũng kinh hãi, sau đó hần lập tức lui lại, xảy ra chuyện lớn rồi, tuyệt đối không thể lưu lại ở đây, nếu không bản thân sẽ bị liên lụy.

Dù sao Long Kim Phi cũng có thân phận tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông, bây giờ không chỉ bị người đâm chết mà còn bị người lột sạch quần áo, quả thực mất hết thể diện của Côn Lôn Thần Tông mà.

Nếu Côn Lôn Thần Tông biết chuyện, tuyệt đối sẽ phát điên mất.

“Keng, chúc mừng chém giết cường giả Tổ cảnh sơ kỳ.”

“Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng cường...”

“Keng, thu được nhẫn trữ vật.”

“Keng, chúc mừng thu được Hạ phẩm Tiên khí Thiên Hỏa Thần Thương.”

Thu hoạch lần này khá tốt, vậy mà lại có một cái Hạ phẩm Tiên khí, nhưng đám đồ chơi cũng không có tác dụng đối với Lâm Phàm.

Hắn kiểm tra nhẫn trữ vật, thấy khá hài lòng, tên này có không ít đan dược, ngay cả hạ phẩm tiên đan cũng tích trữ không ít.

Lâm Phàm nhàn nhã đi về phía trước, võ giả chung quanh nhìn thấy hắn đi tới đều sợ hãi tản ra.

Ác nhân, đây là một tên ác nhân.

Trong lòng Lâm Phàm cao hứng vô cùng, vừa đi vừa nhìn trái nhìn phải một chút, hắn cảm thấy cuộc sống mới này của hắn có vận khí thật sự quá tốt, tùy tiện đi ngang qua một thành trì lại gặp được đệ tử Côn

Lôn Thần Tông, nếu lúc trước, hẳn chắc chắn sẽ không muốn lấy mạng nhỏ của đối phương nhưng bây giờ lại khác, trên dưới Côn Lôn Thần Tông đều muốn giết hẳn, tại sao hẳn còn phải hữu hảo với bọn chúng chứ, lão tử không sợ trời không sợ đất, gặp chuyện không hợp liền ra tay, chẳng thềm quản hẳn có địa vị gì ở Côn Lôn Thần Tông.

Vừa đi Lâm Phàm vừa móc đan dược trong nhẫn trữ vật Long Kim Phi ra nhét vào miệng, cảm giác giòn giòn thơm ngọt ngon miệng lan toả, khiến hẳn hài lòng, hẳn thấy số lượng đan dược cũng không ít, tên Long Kim Phi này chắc thù được không ít hàng trong bí cảnh a.

“Keng, chúc mừng phục dụng hạ phẩm tiên đan.”

“Keng, chúc mừng phục dụng hạ phẩm tiên đan.”

...

Kinh nghiệm ào ào tăng lên, những kinh nghiệm này đương nhiên không phải do Lâm phàm giết người mà do hẳn nuốt quá nhiều tiên đan.

Tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông quả thực quá dễ giết, mỗi một người còn đặc biệt giàu có nữa, không thể không nói đây là một biện pháp làm giàu rất tốt.

Hẳn cũng hy vọng mỗi tông môn đều có cừu oán với mình, sau đó hẳn bắt đầu cường sát tất cả, nếu thực sự xuất hiện trận cường sát này, sợ rằng nó sẽ rất khủng khiếp.

Đã nuốt tiên đan rồi nhưng miệng vẫn còn lưu lại hương thơm, mùi vị tiên đan quả thật rất tuyệt vời.

Lúc này Lâm Phàm đang đứng phía trước một quầy hàng bán đồ ăn, thời điểm hẳn muốn hỏi thăm một chút giá cả, ông chủ kia sau khi nhìn hẳn rồi lại nhìn bộ thi thể đang nằm ở phía xa xa kia, sau đó nhấc chân chạy té khói, cả quầy hàng cũng không cần, ông chủ này chạy rất nhanh, giống như chưa bao giờ được chạy vậy.

Tất cả mọi người thấy người này như nhìn thấy người điên, ngay cả tông chủ dự bị Côn Luân Thần Tông hẳn cũng dám giết, không phải điên thì là gì.

- Vô vị.

Lâm Phàm cảm giác không có chuyện gì để làm ở đây nữa, hẳn muốn rời khỏi nơi này.

Trời mới biết Côn Luân Thần Tông bên kia có biết chuyện đã xảy ra ở đây hay không, nếu chúng biết rồi phải cường giả đến giết mình thì khóc không ra nước mắt mất!

Nhưng vừa lúc đó, Lâm Phàm dừng bước quay đầu hỏi.

- Các người theo ta làm gì?

Mấy người đi theo Long Kim Phi lén lút tiếp cận Lâm Phàm, giống như muốn biết Lâm Phàm đi đâu sau đó đi mật báo vậy.

Những người kia sửng sờ, sắc mặt hoảng sợ nói.

- Không có, chúng ta không đi theo người.

Lúc này Lâm Phàm lấy Thiên Hỏa Thần Thương ra, một đoàn liệt diễm cháy hừng hực, hư không cũng bắt đầu nhăn nhó.

Đám người vừa nhìn thấy thần thương, nhất thời sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, sau đó van xin thảm thiết.

- Xin ngài đừng giết chúng ta, đừng giết chúng ta.

Đám người nhanh chóng bỏ của chạy lấy người.

Lâm Phàm cười ha ha, rồi tiếp tục tiến lên.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, có mấy bóng người từ xa đi tới.

Dẫn đầu là một cô gái, trên mặt mang khăn lụa màu đen, tuy không thấy rõ khuôn mặt, nhưng nhìn đường nét cơ thể, có thể đoán được em gái này rất đẹp, chỉ là khí tức trên người nàng có chút âm hàn, giống như Ma nữ từ trong Cửu U địa ngục đi ra.

- Đến xem đã xảy ra chuyện gì?

Nữ tử mở miệng ra lệnh.

- Vâng.

Một đại hán theo sau nàng gật đầu, sau đó tiến lên trước nhìn tình hình, lại vội vã trở về nói.

- Đại nhân, phía trước là tông chủ dự bị Long Kim Phi của Côn Lôn Thần Tông, nhưng người này đã bị ai đó giết rồi lột sạch quần áo để trần truồng nằm ở đó.

Nữ tử vừa nghe thế, sắc mặt hơi đổi, sắc mặt đám người phía sau cũng biến đổi.

Long Kim Phi là tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông, thực lực đạt đến cấp bậc Tổ cảnh, ở độ tuổi này mà hãn có thể đạt được thực lực như vậy, cũng là hạng người thiên kiêu, nhưng hôm nay lại bị người ta giết, điều này khiến các nàng bị chấn động rất lớn.

Võ giả cung quanh nhìn thấy cô gái này đi tới, đều nhường bộ lui ra.

Không phải bọn họ sợ cô gái này mà sợ sệt tẩm lệnh bài bên hông cô ta.

Lệnh bài màu tím tản ra khí tức âm hàn, mặt trên có khắc hai chữ.

- Trấn Thiên.

Từ lệnh bài các nàng, mọi người đã biết các nàng là người của Trấn Ma Thiên Phái, đây là đại phái trong lục đại môn phái, môn phái này

thuộc về Ma Môn, phong cách hành sự vô cùng quỷ dị, sát phạt dứt khoát người bình thường không dám trêu vào.

Lúc này, đám người theo dõi Lâm Phàm đều thất kinh chạy trốn.

Nữ tử nhìn thấy những người kia, phân phó xuống.

- Bắt một người tới đây hỏi xem tình huống như thế nào.

- Vâng.

Đại hán nhẹ gật đầu, sau đó xòe năm ngón tay, nhất thời mấy người kia bị hấn không chế kéo lại, chiêu thức cực kỳ bá đạo, hấn có thể mạnh mẽ kéo vài tên Kim lại, thực lực bậc này sợ không phải người thường.

- Đừng giết chúng ta, chúng ta không theo dõi, chúng ta không có mà.

Đám người hoảng sợ găm to.

- Mấy người này ta biết, tên đi chân trần gọi là Thiên Sách Kim Tiên, không nghĩ tới hấn lại bị người ta dọa sợ đến như vậy.

Đại hán nhìn mấy người, trong mắt lóe lên vẻ xem thường.

- Nói xem, Long Kim Phi chết như thế nào.

Đại hán hỏi.

- Có một người đã giết Long Kim Phi.

Thiên Sách Kim Tiên sắc mặt trắng hếu trả lời.

- Giết thế nào?

Đại hán hỏi lần nữa.

- Là như vậy, người kia vỗ vai Long Kim Phi một cái, rồi lấy ra một cây chủy thủ sau đó đâm vào bụng Long Kim Phi, đâm như vậy một lần,

hai lần, ba lần sau đó lại vỗ một cái khiến quần áo trên người Long Kim Phi hoàn toàn biến mất, người kia quá mức kinh khủng, hẳn biết Long Kim Phi là tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông nhưng hẳn vẫn giết, hẳn nhất định là một người điên.

Chín đại tông môn không có tông môn nào dễ trêu cả.

Đối phương biết rõ thân phận Long Kim Phi nhưng vẫn động thủ, hẳn không muốn sống nữa rồi.

- Có ý tứ.

Trong đôi mắt thâm thúy của nữ tử lập loè vẻ kinh dị.

Đại hán nhìn mấy người này, một chút rồi quát lên.

- Cút.

- Vâng, là...

- Đại nhân, người này không đơn giản chút nào, Long Kim Phi dù gì cũng là Tổ cảnh sơ kỳ nhưng người kia lại có thể đơn giản giết hẳn như vậy, khẳng định tu vi người này không kém.

Đại hán mở miệng nói.

- Không sao, chúng ta đến nhìn một chút.

Thanh âm cô gái nhẹ nhàng, nhưng trong đó lại ẩn chứa một loại hàn ý.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1015: Ai Sợ Ai

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Đại hán có chút do dự, người này đã giết tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông, nên kết cừu hận với Côn Lôn Thần Tông rồi, nếu bọn họ tiếp cận đối phương, sợ sẽ chọc tới phiền phức.

Đại nhân đã không để ý đến những thứ này nên hắn cũng không nói thêm gì.

Long Kim Phi chết cũng không tạo ra động tĩnh quá lớn, bởi vì hắn chết quá nhẹ nhàng và yên bình, không có chiến đấu kinh thiên động địa, chỉ đơn giản bị chọc mấy đao liền chết, chuyện này rất khó xảy ra với với bất kỳ một vị cường giả Tổ cảnh nào.

Cường giả Tổ cảnh có thể nói là tồn tại bất diệt, dù thân thể bị đánh thành mảnh nhỏ, thần niệm cũng có thể chạy trốn rồi sau đó phục sinh, nhưng dưới ba đao của Lâm Phàm, đừng nói thần niệm, coi như đó pháp tắc Tổ cảnh đều bị vỡ thành mảnh nhỏ, không thể tồn tại.

- Quả nhiên ở đây cũng không tồi.

Lâm Phàm nhìn tình huống xung quanh, thở dài.

Cái chết của Long Kim Phi cần một khoảng thời gian mới truyền về Côn Lôn Thần Tông, Lâm Phàm cũng không sợ giờ có người đến giết

mình, tuy trốn có thể tránh được một kiếp nhưng hẳn không muốn phải sống mệt như vậy.

- Xin đừng bước.

Lúc này, một thanh âm truyền đến.

Lâm Phàm quay đầu nhìn mấy người, hẳn đặc biệt chú ý nữ tử mang khăn che mặt, vì hông nàng có mang lệnh bài khắc bốn chữ “Trần Thiên Ma Phái.”

- Có chuyện gì?

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn, thấy tu vi đám người này đều rất mạnh, đặc biệt là đại hán đứng phía sau, dĩ nhiên có cảnh giới Tổ cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Còn nữ tử mang mạng che mặt cũng khá mạnh, Tổ cảnh sơ kỳ, mấy người khác Lâm Phàm cũng không để vào vào mắt, vì họ chỉ là mấy con giun con để Kim tiên, ngay cả Kim tiên đại viên mãn cũng chưa tới.

Nữ tử mở miệng cười nói.

- Người giết tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông mà còn nhàn nhã đi dạo ở đây, ta lần đầu tiên nhìn thấy có người ngạo mạn như người đó.

Lâm Phàm nhún vai.

- Ta đi dạo hay không liên quan gì tới người, các người hỏi vậy có ý gì?

- Không muốn gì? Chỉ muốn kết giao một phen thôi.

Nữ tử mở đáp lời.

Hiện tại Lâm Phàm đang có ý muốn chém chết đối phương, tu vi của đối phương khá cao, hơn nữa, bọn họ còn là người Ma môn, nếu chém

chết chúng cũng là thay trời hành đạo, nội tâm sẽ không áy náy vì giết người vô cớ, nói không chừng còn được người khắc cảm kích ấy chứ.

Đương nhiên điều này hẳn chỉ suy nghĩ một chút mà thôi, đại hán có tu vi Tổ cảnh hậu kỳ kia chỉ sợ không đơn giản.

Nhìn khí tức hẳn bình thản lạ thường, nhưng thân thể lại tản ra vài đạo hoa văn rất kỳ lạ, hình như hẳn tu luyện một loại thần thông vô thượng nào đó, có thể ẩn giấu khí tức, trong cơ thể hẳn có một luồng sức mạnh rất cường hãn lưu động, nhưng đã được che giấu đi.

- Kết giao cũng được, nếu các người không sợ chết, còn chưa thỉnh giáo đại danh của mỹ nữ.

Lâm Phàm cười hỏi.

Đại hán nhất thời nổi giận.

- Làm càn, chú ý ngữ khí của người.

- Ai u, Tổ cảnh hậu kỳ cũng không tệ nhưng ta muốn giết người cũng không phải không thể nha, vì lẽ đó, người cần chú ý ngữ khí là người đấy.

Lâm Phàm liếc nhìn đại hán, như không để đối phương trong lòng.

Tuy rằng dựa vào bản lãnh thật, hẳn không nhất định giết được đối phương, nhưng mấy tên đầu to thường có một điểm ngốc.

- Câm miệng.

Nữ tử khiển trách, đại hán chỉ đành căm tức nhìn Lâm Phàm, sau đó hẳn yên lặng đứng phía sau, không mở miệng thêm nữa.

- Mặc Thanh Toàn.

- Tên rất hay còn ta tên Lâm Phàm.

Lâm Phàm trả lời.

Khi hắn nói danh tự của mình ra, sắc mặt đại hán đang giận dữ đột nhiên biến đổi.

- Người là người đã lấy đi Côn Lô Thần Sơn.

- Tông chủ dự bị Thiên Địa Tông, Lâm Phàm.

- Ặc!

Lâm Phàm sững sờ, lão tử trấn áp Côn Lô Thần Sơn cũng không có người nào biết mà ta, sao giờ tên này cũng biết, chẳng lẽ tên Thiên Phong Linh kia tự truyền ra ngoài?

Người này bị ta gài bẫy mà vẫn có thể nói ra ngoài, thật sự quá trâu bò, không thể không phục hắn.

Mặc Thanh Toàn cười tươi nói.

- Không ngờ tông chủ dự bị Thiên Địa Tông lại có sự can đảm này, hãm hại phó tông chủ Thiên Phong Linh, Côn Lô Thần Tông cướp đi Côn Lô Thần Sơn mà bên ngoài vẫn dám dùng tên thật, tiểu nữ tử thật sự khâm phục.

Lâm Phàm không để ý chút nào nói.

- Ta dùng bản lĩnh thật sự thì sao phải ẩn giấu, nếu như giấu đầu lòi đuôi, lúc đó không làm còn hơn.

Mặc Thanh Toàn sững sờ sau đó cười rộ lên.

- Nói đi, người đến cùng có chuyện gì nói với ta? Ra bên ngoài ta chỉ nhận thức hai loại người, một là người qua đường hai là cừu nhân mà thôi.

Lâm Phàm đậm mặt nói.

- Có ý tứ, lần này đến đây là vì muốn mở mang kiến thức, muốn nhìn người có gan chém giết tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông, hai là muốn hợp tác với người một phen.

Mặc Thanh Toàn đề nghị.

Lâm Phàm thích nhất hợp tác cùng người khác, nhưng mấy cái loại hợp tác như thế này đều không phải chuyện tốt gì tốt, kết quả cuối cùng chỉ là chôn giết lẫn nhau.

- Hợp tác à! Ta rất thích đó nhưng rốt cuộc hợp tác vì chuyện gì? Nếu như có chỗ tốt, ta cũng không ngại những thứ rắc rối này.

Lâm Phàm cảm thấy hứng thú.

- Ở đây không thích hợp trò chuyện, không bằng đến cửa hàng đằng kia chậm rãi nói đi.

Mặc Thanh Toàn chỉ tay về một quán nước trước mặt, nói.

- Được.

...

Trong tửu lâu.

- Người nói, người mới phát hiện một bảo tàng, nên muốn hợp tác với ta?

Lâm Phàm kinh dị hỏi lại, hẳn không nghĩ tới còn có chuyện tốt thế này.

- Đúng vậy, bảo tàng này chỉ có Tần Thánh Quân của Thần Nguyên Tông biết, nhưng trừ hẳn ra ta cũng biết một chút, đương nhiên cái ta biết nếu lấy ra so sánh cùng Tần Thánh Quân thì vẫn còn cách biệt nhiều lắm.

Mặc Thanh Toàn nói.

- Ha ha.

Lâm Phàm cười cười, trong lòng bắt đầu tính toán, hẳn khẳng định chuyện này có quỷ kế, có bảo tàng lớn như thế mà lại muốn cùng người khác chia sẻ?

- Tốt, không thành vấn đề, chuyện này có thể hợp tác.

Lâm Phàm trực tiếp đáp ứng, không cần cân nhắc.

Mặc kệ trong này có âm mưu quỷ kế gì, đối với hắn cũng không quan trọng, chỉ cần đến được chỗ cần đến, hắn sẽ hành động đơn độc.

Mặc Thanh Toàn sững sờ, sau đó cười nói.

- Tốt, đã như vậy, hợp tác vui vẻ.

...

Sau khi quyết định xong, mọi người đều chuẩn bị ngày mai lên đường.

- Đại nhân, Tần Thánh Quân đi Côn Lôn Thần Tông mượn thần hỏa rèn luyện thần thông, nên đã đồng ý cho ba tên đệ tử Côn Lôn Thần Tông vào bảo tàng rồi, đến lúc đó tình huống sẽ có chút vướng chân vướng tay, giờ lại thêm tên này nữa lại càng khó, vừa nhìn đã biết hắn không phải hạng người hiền lành, hà tất gì chúng ta phải mang theo nhân tố không an phận này bên người, dù đại nhân coi trọng năng lực của hắn, cũng không cần mang theo nguy hiểm như thế bên người chứ?

Mặc Thanh Toàn nở nụ cười, nhưng trong đó lại chứa đầy hàn ý.

- Coi trọng? Vừa mới bắt đầu ta cũng thật muốn kiến thức hắn rồi cuộc là người phương nào mà lại có bản lĩnh bậc này, nhưng bây giờ đã xác định được đối phương là đệ tử Thiên Địa Tông, trong đầu ta lại hình thành một ý nghĩ mới, nếu như chuyện này có thể thành công, có lẽ sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Đại hán nghe Mặc Thanh Toàn nói vậy thì trong lòng hơi nghi hoặc nhưng sau đó đột nhiên hăn lại nở nụ cười giống như hăn đã hiểu sự liên quan trong đó.

Tại một gian phòng khác.

Lâm Phàm đang ngồi khoanh chân tu luyện, tu vi hăn hiện giờ đã là Kim tiên đại viên mãn, chỉ còn kém một bước nhỏ sẽ lên được Tổ cảnh, nếu hăn thăng lên được Tổ cảnh, hăn sẽ thần cản hăn giết thần mà Phật chặn giết Phật.

Những cường giả dưới phó tông của các tông môn, hăn chỉ dùng một đấm sẽ giải quyết được bọn chúng.

Lần này Lâm Phàm đã bắt được cơ hội thăng cấp.

Ta chẳng quản người là người của Côn Lôn Thần Tông hay Trấn Ma Thiên Phái nhất định chém giết toàn bộ, một tên cũng không tha.

Kinh nghiệm mới là thứ Lâm Phàm cần nhất.

Muốn mang ta đi tìm bảo tàng, chuyện như vậy cũng muốn lừa bịp lão tử, muốn tới thì tới xem ai sợ ai.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1016: Cường Ma Đâm Người

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Mấy ngày sau!

Lúc này, Lâm Phàm cùng đám người Mặc Thanh Toàn đã sớm xuất phát.

Tin tức Long Kim Phi bị giết cũng đã truyền đến Côn Lôn Thần Tông.

Tông môn hẳn vô cùng giận dữ truyền lệnh phải tìm ra được hung thủ bằng mọi giá, nhưng buồn cười một nỗi là, bọn họ không biết chút manh mối nào về hung thủ, nên càng cảm thấy phẫn nộ. Họ muốn biết rốt cuộc ai đã giết Long Kim Phi, chỉ có thể biết từ miệng của Thiên Sách kim tiên và Tàng cước Kim tiên mà thôi.

Nhưng chính bọn chúng cũng không biết đối phương là ai, vẽ diện mạo của đối phương ra.

Người Côn Lôn Thần Tông cũng không ai nhận ra người được vẽ, may sao có một Thần tử lần trước đi đến Thiên Địa Tông, sau khi thấy tấm hình, kinh ngạc thốt lên.

- Đây không phải tên Lâm Phàm kia sao?

Thái Càn Thiên biết được điều này, càng tức giận, trực tiếp hạ lệnh xuống, bất kể là ai chỉ cần có thể giết được Lâm Phàm sẽ được ban thưởng một món Thượng phẩm Tiên khí, đồng thời được tiến nhập vào nơi tu luyện của tông môn.

Loại khen thưởng này làm các đệ tử Côn Lôn Thần Tông đỏ mắt, một vài vị trưởng cũng không khỏi động tâm.

Thượng phẩm Tiên khí không phải đồ chơi bình thường, nếu bọn họ có được nó, sức chiến đấu của họ có thể tăng lên một vài cảnh giới, còn nếu tiến nhập nơi tu luyện của tông môn vậy càng thêm hấp dẫn.

Thời điểm Thiên Địa Tông biết chuyện này, Hàn Quân Thiên cũng hoàn toàn bó tay, tên này là tai tinh hay là cái quái gì vậy, sao cứ gây chuyện hoài không biết, có thể ngừng gây thêm phiền phức cho hắn không?

Cuối cùng, hắn đành phân phó cho toàn thể đệ tử trong thời gian này tốt nhất không nên ra ngoài, còn mấy tên đệ tử có thân phận tông chủ dự bị đang ở bên ngoài cũng không cần quá lo lắng, dù sao thực lực bọn chúng cũng bất phàm, nên tính mạng chúng cũng không có gì nguy hiểm.

Mà Hàn Quân Thiên cũng toàn lực chú ý đến động thái phía Côn Lôn Thần Tông, nếu Thái Càn Thiên hoặc phó tông chủ của chúng ra tay, hắn tất nhiên sẽ ngăn cản đến cùng.

Nhưng nói sao thì nói, hắn vẫn cảm thấy tình huống hiện tại thật sự quá sáng khoái đi.

...

Mấy ngày sau.

Trong hư không vô tận, một nam tử mặc áo bào màu vàng, toả ra uy nghiêm vô cùng, thần tình hãn lạnh nhạt vô cùng, nhưng toàn thân hãn từ

trên xuống dưới đều tản ra một loại khí tức làm người ta kinh hãi, hẳn đang nhìn mấy người trước mặt rồi chậm rãi mở miệng:

- Đây là ứng cử viên đến từ Côn Lôn Thần Tông sao?

Một trưởng lão Côn Lôn Thần Tông gật đầu đáp lời.

- Không sai, người mượn Côn Lôn Thần Hỏa để rèn luyện thần thông với điều kiện, lần này đi bảo tàng người phải mang ba người họ đi vào, tông môn ta hi vọng người có thể nói lời giữ lời.

- Đây là tự nhiên, Tần Thánh Quân ta nhất ngôn cửu đỉnh, trong bảo tàng có được cơ duyên gì thì phải dựa vào chính họ rồi, ta sẽ không đả thương tính mạng họ nhưng nếu như họ dám to gan giở trò lừa bịp, đừng trách Tần Thánh Quân ta vô tình.

Tần Thánh Quân thản nhiên lên tiếng.

Côn Lôn Thần Tông đề cử ra ba người đều là tông chủ dự bị, nhưng thời điểm nhìn thấy Tần Thánh Quân, nội tâm họ cũng bắt đầu run sợ.

Thật mạnh!

Tu vi ba người bọn họ không yếu, đều là cường giả một phương trên Vô Tận đại lục, nhưng thời điểm đối mặt với Tần Thánh Quân, họ đều có cảm giác pháp lực trong cơ thể mình như bị đông cứng, không thể khởi động.

- Trước khi bọn họ tới đây đã phân phó rồi nên người yên tâm, khi tiến nhập vào bảo địa sẽ tách ra ngay, tuyệt không quấy rầy đến người.

Lần tiến nhập bảo địa này, mục đích chủ yếu của họ không phải muốn tìm được bảo bối gì cả, thực lực Tần Thánh Quân siêu phàm, lại vô cùng quen thuộc bảo địa, nên những thứ tốt không thể thoát khỏi tay hắn.

Mục đích chủ yếu ba đệ tử Côn Lôn Thần Tông lần này là cố gắng điều tra một xem bảo địa này rốt cuộc do ai lưu lại hoặc tìm được manh

mỗi gì hay không, đồng thời, nếu có cơ duyên, chiếm được một bảo bối nào đó thì càng tốt.

Ba tên đệ tử này cũng có danh tiếng rất lớn ở bên ngoài, lần lượt là Cửu Lê Dân, Khôn Động Kim tiên Trịnh Càn Khôn, Bích Lưu tiên tử Tiêu Ngọc.

Danh tiếng bên ngoài bọn họ rất hiển hách nhưng đứng trước mặt Tần Thánh Quân, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Tốt nhất nên vậy.

Tần Thánh Quân gật đầu sau đó vung tay áo, mang theo ba người đi vào hư không, bởi vì nơi này cách bảo tàng rất xa.

...

Lâm Phàm cùng đám người Mặc Thanh Toàn cũng tiến vào hư không nhưng bọn họ không biết vị trí bảo tàng đến cùng ở chỗ nào, bay liên tục mấy ngày như vậy, có lẽ không xa nữa.

- Phía trước chính là vị trí đại khái của bảo tàng.

Mặc Thanh Toàn lên tiếng.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn qua, thấy nơi này hết sức bình thường, nhưng lực lượng thứ nguyên lại có gì đó không đúng, nếu không phải tu vi họ đã đạt đến cảnh giới cỡ này, coi như đi ngang qua nơi đây, họ cũng sẽ không cảm giác được dấu hiệu của phiến hư không này, lực lượng thứ nguyên nơi đây rất mạnh mẽ và dày đặc.

- Ở đây hết sức tầm thường, sao có bảo tàng lớn được?

Lâm Phàm hỏi.

- Tuy ở đây hết sức bình thường, nhưng muốn đi vào bảo địa thì nhất định phải có chìa khoá, ta đây lại vừa vặn có một chiếc, dù chỉ là một cái

nhưng cũng có thể mở ra cánh cửa đi vào bảo địa.

Mặc Thanh Toàn nói.

Mặc Thanh Toàn vừa nói vừa lấy ra một viên tinh hạch chỉ lớn chừng móng tay, tinh hạch này không khác biệt gì nhiều với tinh hạch bình thường, nhưng trong nó lại chứa một khí tức rất huyền diệu, khí tức mà Lâm Phàm cũng chưa bao giờ cảm thụ qua.

- Đây là?

- Đây là vật then chốt khi tiến nhập bảo tàng, nếu như không có cái này, cho dù thực lực người có mạnh đến đâu cũng không cách nào tiến nhập vào trong được.

Mặc Thanh Toàn giải thích.

- Nghe đồn, bảo tàng này vô cùng rộng lớn, nó được coi là bảo tàng lớn nhất từ trước tới nay, bên trong, ẩn chứa vô số bảo bối, mặc dù chưa có người nào từng tiến vào, nhưng lời đồn không phải không có căn cứ, nó nhất định có chỗ bất phàm.

Đại hán cũng tiếp lời.

- Bảo tàng lớn nhất.

Lâm Phàm kinh ngạc, đồng thời có chút kích động, hẳn rất mong chờ nha, không biết trong bảo tàng này đến cùng sẽ có những thứ gì.

- Thời cơ đã đến, ta nghĩ chúng ta nên tiến vào thôi.

Mặc Thanh Toàn lên tiếng.

Trong lòng Lâm Phàm nhảy một cái, hẳn có cảm giác nếu đợi thêm sẽ gặp phải nguy hiểm.

Mặc Thanh Toàn không nói gì, pháp lực hơi động, hạt tinh hạch nhỏ kia đột nhiên bùng nổ ra một đoàn ánh sáng, ánh sáng này đánh vào vị trí

bên trong hư không có chứa lực lượng thứ nguyên kia.

Một vết nứt hư không từ từ mở ra, vết nứt không tính quá lớn, mỗi lần chỉ có thể tiến vào một người.

- Ai đi vào trước?

Lâm Phàm cũng không phải thứ tốt lành gì, hẳn cũng rõ Mặc Thanh Toàn này cũng tuyệt đối không phải dạng vừa.

Tuy hẳn chưa tiếp xúc qua Trấn Ma Thiên Phái, nhưng người dám tin tưởng vào Ma Môn sao? Gặp một bảo địa lại có hảo tâm thông báo cho người khác, việc quý dị như vậy lừa ai.

Mặc kệ người khác có tin hay không, nhưng Lâm Phàm tuyệt đối không tin. Có âm mưu, khẳng định có âm mưu.

- Ta đi vào trước.

Mặc Thanh Toàn nói, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng tiến vào bên trong.

Lâm Phàm nhìn đại hán kia một chút sau đó liếc nhìn hai người sau lưng, đúng lúc đó, đại hán cũng nhìn Lâm Phàm, miệng nở nụ cười rất tươi, để lộ cả hàm răng trắng hếu, khiến người ta sợ hãi.

- Người biết ta là ai không?

Đại hán mở miệng nói.

- Không biết, nói một chút đi, người có lai lịch thế nào.

Lâm Phàm cười hỏi.

- Ta là điện chủ Hắc Ma của Cực Ác Điện trong Trấn Ma Thiên Phái.

Hắc Ma điện chủ giới thiệu bản thân.

Lâm Phàm vỗ vỗ vai Hắc Ma điện chủ.

- Ta nghe nói Cực Ác Điện của Trấn Ma Thiên Phái vô cùng kinh khủng, tu luyện thần thông đều cực kỳ tàn ác, phải không?

- Người biết là tốt rồi!

Hắc Ma điện chủ nhìn đối phương đặt tay lên bả vai mình, cười nói.

- Ủm.

Lâm Phàm gật đầu nhưng chớp mắt sau đó, hắt tung một chưởng vào bụng Hắc Ma điện chủ.

Lạch cạch!

- Một chiêu này của người vô dụng rồi.

Hắc Ma điện chủ cầm lấy cổ tay Lâm Phàm, khoe miệng lộ ra nụ cười.

Lâm Phàm nháy mắt.

- Một chiêu có lẽ vô dụng nhưng ta cũng không phải chỉ có một chiêu này.

- Hả?

Hắc Ma điện chủ sững sờ.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy đầu mình hơi choáng váng.

Không biết từ khi nào, nhưng có thể là lúc Lâm Phàm vỗ vào bả vai Hắc Ma điện chủ, bàn tay hắn đã nhiều hơn một cục gạch sau đó đập vào đầu Hắc Ma điện chủ.

Hắc Ma điện chủ đột nhiên rời lỏng tay đang cầm tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm đỡ lấy thân thể Hắc Ma điện chủ, cổ tay hắc hơi động, một thanh chuỷ thủ xuất hiện, sau đó hắc dùng đao đâm Hắc Ma điện chủ.

- Tuy vừa mới bắt đầu còn chút vô dụng nhưng bây giờ lại hữu dụng rồi.

Lâm Phàm nở nụ cười xán lạn.

Một lần.

Hai lần.

Ba lần.

Mỗi một đao đâm xuống, hắc lại cảm thấy rất thoải mái.

- Các người cho ta bị ngốc ay sao? Nếu các người đã không động thủ trước, vậy để lão tử ra tay trước cho, đây gọi là tiên thủ hạ vi cường, ra tay sau sẽ gặp nạn, đạo lý này cũng không hiểu mà còn nói mình là người Ma Môn.

Lâm Phàm cười cười.

Hai người kia sợ hãi nhìn một màn trước mắt, trong nội tâm tràn đầy hoảng sợ, bọn họ giống như thấy quỷ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1017: Đi, Chúng Ta Cùng Lang Bạt Thôi!

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Chạy!

Họ họ hiện tại chỉ có một ý nghĩ, “té” té gấp. Theo bọn họ, người này còn kinh khủng hơn Ma Môn bọn họ vô số lần, ra tay vô cùng tàn nhẫn, không cho người bất cứ cơ hội nào.

-Đừng chạy, để ta chém các người đã chứ!

Lâm Phàm hô to, lấy Vĩnh Hằng Chi Phủ, lập tức xuất ra một búa.

Xì xì!

Ánh búa xuyên thấu thân thể hai người, cho dù cường giả cấp Kim tiên, cũng không thể chống đỡ, hai người kia bị chém thành bốn khúc.

Ầm!

Sau đó nổ tung, hóa thành vô số bột phấn.

-Keng, chúc mừng Kí chủ đã giết chết cường giả Tổ Cấp hậu kỳ.

-Keng, chúc mừng Kí chủ đã chém giết cường giả cấp Kim tiên.

...

Kinh nghiệm Lâm Phàm đang tăng ào ào. Sau khi giết cường giả Tổ cảnh hậu kỳ, Lâm Phàm được rất nhiều kinh nghiệm nhưng vẫn kém một chút nữa mới có thể thăng cấp. Mà hắn cũng không quan tâm lắm, còn có rất nhiều cơ hội. Lâm Phàm đi đến bên cạnh thi thể Hắc Ma điện chủ, triển khai Thần cấp Quang Bất Lưu Thu lột sạch người hắn, rồi bổ một búa xuống đầu đối phương, xách cái đầu theo rồi hướng về khe hở.

Đến giờ, vết nứt hư không vẫn chưa đóng, hiển nhiên do Mặc Thanh Toàn đang chống đỡ bên trong. Sau khi dừng trước vết nứt, khóe miệng Lâm Phàm liền lộ vẻ tươi cười, không biết đang có ý nghĩ xấu xa gì.

Hắn được đối phương thuê, tên kia nhất định đang có mưu đồ bí mật gì đó.

- Chẳng lẽ bởi vì Côn Lôn Thần Sơn?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nó đáng giá nhất.

Côn Lôn Thần Sơn là tuyệt phẩm Tiên khí, cũng là bản thể của Thiên Phong Linh. Nếu bị người nào đó biết, đối phương nhất định sẽ muốn chiếm lấy nó. Nhưng Mặc Thanh Toàn cũng đang ở bên trong, không biết tên kia đang muốn hốt hân không. Theo Lâm Phàm đoán, chắc chắn Mặc Thanh Toàn đã bày xuống vô số sát cơ ở bên kia rồi.

Trong bảo địa.

Mặc Thanh Toàn đang bộc phát toàn bộ sức mạnh của trung phẩm Tiên khí, Tiên khí này là một bộ kiếm trận, công phòng vô song. Chỉ cần Lâm Phàm và Hắc Ma điện chủ cùng tiến vào, nàng có thể diệt sát bọn hắn.

- Ồ, sao chậm vậy?

Mặc Thanh Toàn hiện lên vẻ nghi hoặc, không biết đã có xảy ra chuyện gì. Theo lý thuyết, đối phương phải vào rồi chứ. Sau khi biết đối phương đã chiếm bản mệnh Tiên khí của phó tông chủ Côn Lôn Thần

Tông, Mặc Thanh Toàn xuất hiện hứng thú, nếu như người bình thường, nàng sẽ nghĩ tới chuyện lợi dụng đối phương, nhưng sẽ không tiết lộ bí mật của bảo địa. Nhưng sau khi biết kẻ chém giết Long Kim Phi là người đã trấn áp Côn Lôn Thần Sơn, nàng liền cảm thấy kinh sợ, nàng biết chuyện này không phải bình thường, dù sao, người này cũng có tuyệt phẩm Tiên khí Côn Lôn Thần Sơn trong tay.

Côn Lôn Thần Sơn là Tiên khí trấn áp khí vận của Côn Lôn Thần Tông, nếu như một người bình thường chiếm được, phi thăng thành tiên cũng không phải việc khó, nếu nàng có được nó, tu vi nàng cũng sẽ tăng nhanh như gió, coi như tiến nhập cảnh giới cao hơn cũng không phải việc khó. Bởi vậy, nên nàng nói ra bí mật bảo địa này, hi vọng đối phương có chút hứng thú. Sau khi tung ra đại bí mật này, nàng đã nghĩ rất kỹ, nếu đối phương không tin, nàng cũng phải cố gắng thuyết phục Lâm Phàm phải tin tưởng.

Nhưng Lâm Phàm lại lập tức đáp ứng, để Mặc Thanh Toàn bất ngờ. Giờ này, Mặc Thanh Toàn có chút gấp gáp, thời gian lâu như vậy rồi, sao Lâm Phàm còn không đi vào. Chẳng lẽ thật sự xảy ra vấn đề? Ngay lúc Mặc Thanh Toàn đang sốt sắng, suy nghĩ miên mang, ngoài vết nứt hư không có một tia động tĩnh. Mặc Thanh Toàn mừng rỡ trong lòng.

Xèo!

Lúc này, hình một vòng tròn sáng từ bay ra vết nứt, điều này làm Mặc Thanh Toàn sửng sờ, không kịp phản ứng, nhưng sau khi phản ứng lại, sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi, trở nên trắng bệch, vô cùng kinh hãi nhìn thứ trước mắt.

Ục ục!

Tiếng lăn lóc, một quả cầu đang lăn trên mặt đất, lúc quả cầu ngừng lại, có thể nhận ra đó là một cái xương sọ, đầu lâu này dĩ nhiên thuộc về Hắc Ma điện chủ.

- Sao lại thế...?

Không chờ Mặc Thanh Toàn phản ứng, thân ảnh Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt nàng.

- Làm sao vậy?

Lâm Phàm vỗ vai nàng một cái, mở miệng hỏi.

Ừng ục!

Mặc Thanh Toàn nuốt ngụm nước bọt, hai mắt kinh hãi nhìn Lâm Phàm, không thể tin được những thứ đang diễn ra trước mắt. Lâm Phàm cười cợt, giơ tay gạt lấy khăn che mặt của nàng, để lộ khuôn mặt mỹ miều, chim sa cá lặn.

- Người là một người phụ nữ xinh đẹp, sao lại luôn mang khăn che mặt chứ? U ah, không sai, đáng vẻ xinh đẹp như vậy, cần phải lộ ra ngoài cho người ta ngắm mới đúng, cổ nhân thường nói tốt khoe, xấu che, biết không?

- Người... Người...

Bởi vì quá hoảng sợ, Mặc Thanh Toàn bắt đầu cà lăm. Hắc Ma điện chủ là cường giả Tổ Cấp, sao bị Lâm Phàm giết được đây?

- Đừng để ý, ta thấy tên kia rất khó chịu, nên trước khi tiến vào, thuận tay chết hẳn thôi.

Người không ngại chứ.

Lâm Phàm hỏi.

thân thể Mặc Thanh Toàn cứng lại, không biết nói cái gì. Tình huống như thế này, nàng lần đầu tiên trải qua.

- Không ngại sao? Bất kể nói thế nào, cái tên đáng ghét kia cũng là người của người, ta chém chết hẳn, nếu người cảm thấy không thoải mái, thì cứ nói ra. Ta làm người rất dân chủ.

Lâm Phàm cười nói tiếp.

Mặc Thanh Toàn nhìn Lâm Phàm, đặc biệt khi nhìn thấy nụ cười đối phương, nội tâm nàng càng khẩn trương. Nàng chỉ là Tổ cảnh sơ kỳ, mà Hắc Ma điện chủ lại là Tổ cảnh hậu kỳ. Nếu Hắc Ma điện chủ đã không phải đối thủ của hắn, nàng còn có thể làm được gì?

- Không có.

Giờ khắc này, Mặc Thanh Toàn cảm thấy hối hận vạn phần, sao lúc đó nàng có ý nghĩ kia cơ chứ, bây giờ lại bồi chính mình vào, không biết đối phương đến cùng muốn như thế nào.

- Không có thì tốt, ta đã nói, người trong Ma Môn chỉ có bản thân là quan trọng nhất, người khác có thể chết, chỉ cần bản thân không sao là được. Cái tên Hắc Ma điện chủ kia vừa nhìn đã biết không phải hạng người người tốt lành gì, ta giết hắn, cũng không có chuyện gì, bất quá ta thật muốn biết, cô là ai?

Lâm Phàm hỏi bằng giọng điệu rất hữu hảo.

-Ta... Ta là con gái của chương giáo Trấn Ma Thiên Phái.

Mặc Thanh Toàn trả lời.

- À, hóa ra là thiên kim tiểu thư, ta nói rồi, tu vi Hắc Ma điện chủ cao hơn ngươi rất nhiều, nếu như ngươi không có thân phận đặc thù, hắn sao tôn kính ngươi như thế chứ.

Lâm Phàm nói, Mặc Thanh Toàn không nói gì, vừa lúc đó, thân thể nàng đột nhiên cứng đờ. Lúc này Lâm Phàm đột nhiên ôm nàng, hai người sóng vai tiến lên.

- Đi, đi... Bảo tàng này vừa nhìn đã biết không giống bình thường, chúng ta phải sát lại gần một chút, nếu có nguy hiểm, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Lâm Phàm cười nói.

Nhưng khi mới vừa đi được một bước, Lâm Phàm lại nói tiếp.

- Cái trò kiếm trận có chút không bình thường nha, hợp lại mà đã trở thành trung phẩm Tiên khí, có chút phiền toái a!

Mặc Thanh Toàn hiện tại không biết đối phương đến cùng muốn làm gì, nhưng giờ này, nàng cũng run rẩy nói.

- Đúng đấy, vừa rồi gặp phải chút phiền toái.

Sau đó nàng nhắc tay, triệt tiêu kiếm trận, biến nó thành một phi kiếm lớn chừng ngón tay cái. Nhưng lúc phía kiếm sắp rơi vào tay Mặc Thanh Toàn, Lâm Phàm chặn ngang giành lại.

- Bảo bối này ta vô cùng thích, ngươi là thiên kim đại phái, đồ vật cùi như vậy khẳng định sẽ coi thường không lấy nhỉ.

Sau đó Lâm Phàm trực tiếp nuốt cái Tiên khí kia vào miệng, rồi cắn cắn mấy cái.

- Giòn, không có mùi vị gì!

Mặc Thanh Toàn kinh hãi nhìn Lâm Phàm, như nhìn thấy quỷ, trung phẩm Tiên khí bị hấn cắn một cái nuốt mất, đồng thời lúc đó nàng cũng mất liên hệ với nó.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1018: Vây Mới Ngoan

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Bộ trung phẩm Tiên khí kia do chín ngàn chín trăm chín mươi chín thanh tuyệt phẩm tiên kiếm tạo thành, uy lực vô cùng, cường đại hơn vài lần so với trung phẩm Tiên khí cùng loại, có thể sánh vai với Thượng phẩm Tiên khí bình thường, một bộ trung phẩm Tiên khí như thế lại bị cái tên vô sĩ trước mắt nuốt xuống.

Khủng bố, thật sự quá khủng bố.

Trung phẩm Tiên khí đã có linh, sau khi bị nuốt mà còn không phản kháng, điều này khiến Mặc Thanh Toàn không dám tưởng tượng, nàng mặc dù là thiên kim chương giáo Trấn Ma Thiên Phái, nhưng để có được một bộ tổ hợp Tiên khí này, cũng không dễ dàng, trong các loại Tiên khí, tổ hợp Tiên khí có giá trị cao nhất, uy lực của nó cũng cao hơn các loại Tiên khí bình thường.

Bộ Thiên Nguyên Phá Hoang Kiếm Trận này trong Trấn Ma Thiên Phái cùng thuộc top 20, công phòng nhất thể. Đặc biệt là thời điểm công kích, càng liên miên không dứt, có thể bùng phát ra phá Hoang kiếm khí, cho dù là cường giả Kim tiên đại viên mãn, trong kiếm trận này, đều sẽ chết vì kiệt sức. Coi như cường giả Tổ cảnh, cũng cần phí một ít sức lực. Bảo bối quý giá như vậy lại bị tên kia nuốt mất, nếu không phải thực lực

của nàng cách biệt quá lớn cùng hăn, nàng đã lao lên lóc xương xé thịt đối phương rồi.

- Làm sao rầu rĩ không vui vậy? có phải không nữ bộ Tiên khí kia không?

Sắc mặt Mặc Thanh Toàn giờ rất khó coi, nàng phẫn nộ, nhưng lại không dám nói. Lâm Phàm quay lại nhìn phía sau, cười hỏi. Hăn thích nhất là việc nhìn người khác muốn đánh chết hăn, nhưng lại không dám để hăn biết.

Mặc Thanh Toàn lắc đầu, từ từ nói.

- Người đến cùng muốn thế nào, chuyện này đến đây kết thúc đi. Tất cả bảo bối trên người ta đều có thể cho người, người hãy tha cho ta đi.

Lâm Phàm kinh ngạc, nói.

- Người coi Lâm Phàm ta là loại người như nào? Bảo địa này là do người dẫn ta tiến vào, ta không thể đánh đuổi ân nhân mình được đây. Hành trình bảo địa lần này, người có thể yên tâm, chỉ cần có ta, người tuyệt đối an toàn.

Mặc Thanh Toàn nhìn Lâm Phàm, trong lòng cảm thấy vô cùng bi thương, nàng cảm giác như gặp một người điên, bất quá, suy nghĩ một chút cũng hợp lý. Người này nếu không điên sao hăn lại giết phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông trước mặt mọi người chứ, sao lại giết Hắc Ma điện chủ đây. Tất cả những thứ này đều nói rõ người này là một người điên, mà lúc này, Lâm Phàm vẫn ôm chặt Mặc Thanh Toàn.

- Người thấy tình huống bây giờ thế nào? Chúng ta đi lâu vậy rồi, ngay cả một cái bóng cũng không thấy?

Mặc Thanh Toàn không biết nên nói gì, nhưng nàng cũng không dám ẩn giấu.

- Đây chỉ là ngoại vi của bảo địa, bảo bối chân chính ở vùng trung tâm.

- Há, thì ra là vậy.

Lâm Phàm gật đầu, khoe miệng lộ vẻ tươi cười, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phương xa. Trong bảo địa này, linh khí vô cùng sung túc, nhưng cũng giấu vô số sát cơ. Thực lực hắn tuy mạnh mẽ, nhưng hắn cũng không dám khinh thường, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, hết thấy đều phải cẩn thận một chút mới được. Bây giờ hắn kéo Mặc Thanh Toàn lại gần, nếu như phát sinh nguy hiểm không thể tránh khỏi, hắn sẽ ném nàng ra làm bia đỡ đạn, tuy nàng rất đẹp, nhưng lại muốn lừa hắn, bất kể nam nữ già trẻ, một khi đã muốn hại hắn, hắn sẽ không tha cho bất kỳ ai. Nhưng Lâm Phàm lại không biết bất kỳ chuyện gì trong khối bảo địa này, nên hắn đành mang nàng theo. Mặc Thanh Toàn dám to gan mang theo mấy người bọn họ tiến vào bảo địa, nàng hiển nhiên biết một ít bí ẩn nơi này.

...

Một chỗ nào đó trong hư không vô tận.

Tần Thánh Quân đang mang ba tên đệ tử Côn Lôn Thần Tông xuất hiện trên khối bảo địa.

- Bản Quân đã mang bọn người đến đây, mọi chuyện còn lại, chỉ có thể nhìn cơ duyên của các người thôi.

Điều kiện Tần Thánh Quân đã đáp ứng Côn Lôn Thần Tông, đương nhiên sẽ không đổi ý. Khối bảo địa này hắn đã sớm biết, lúc trước, hắn cũng đã chiếm được chìa khoá trung tâm của bảo địa. Nhưng khi đó, thực lực hắn chưa mạnh, hắn cũng không dám bạo lộ. Sau này, thực lực từ từ tăng lên, hắn từng quay lại nơi này, nhưng vì thực lực hắn quá hạn mức cho phép nên hắn không có cách thâm nhập vào trong đó, chỉ có thể tìm tòi một hồi phía bên ngoài. Bất quá, cũng chỉ là ngoại vi, nhưng đã có rất nhiều bảo bối. Nhờ vào chuyện dọn sạch nơi đó, nên Tần Thánh Quân mới trở thành một truyền thuyết trên Vô Tận đại lục.

Thực lực hần hiện giờ đã tăng lên, chỉ cần đi vào trung tâm bảo địa, và đạt được truyền thừa, con đường nghịch thiên của hần sẽ hoàn toàn mở ra. Lúc đó, cho dù cửu tông, lục phái gì gì đó, hần đều không để vào mắt. Ba đệ tử Côn Lôn Thần Tông liếc mắt nhìn nhau, cũng không dám tùy tùng Tần Thánh Quân, cuối cùng kết bạn, rời khỏi nơi này.

Tần Thánh Quân nhìn ba người kia rời đi, khóe miệng lộ vẻ tươi cười, loại bảo địa cỡ này, sao hần chia sẻ cùng người khác được, hần mang ba người bọn họ đi vào dĩ nhiên có mục đích khác. Toàn bộ bảo bối ở vòng ngoài đã bị hần vơ vét sạch, ngay cả một sợi lông gà cũng không chừa, coi như bọn họ có đào hết ba tấc đất, cũng không tìm được bất kỳ vật gì hữu dụng. Sau đó, Tần Thánh Quân biến mất tại chỗ, hướng về vùng đất trung tâm. Ở Nơi đó, đang có loại khí tức huyền diệu đang kêu gọi hần.

Lâm Phàm và Mặc Thanh Toàn cùng nhau đi về phía trước, nhưng lại không gặp cái gì hữu dụng. Theo Lâm Phàm thấy, bên ngoài bảo địa giống như đã bị người quét qua, trong khu ngoại vi này, cũng có rất nhiều hang động lớn nhỏ, rõ ràng đã bị người động tới, đồ vật bên trong cũng bị lấy sạch. Lúc này, Lâm Phàm liền nhìn Mặc Thanh Toàn.

- Nếu người biết được cái gì, tốt nhất nói cho ta biết, bằng không, tình hữu hảo của chúng ta chấm dứt tại đây.

Khu bảo địa này rất kỳ quái, không giống bí cảnh bình thường, trong bí cảnh bình thường, chỉ cần đi tới trung tâm, sẽ có thể tìm ra bảo bối, nhưng bọn họ đã tìm kiếm ở đây lâu như vậy, vẫn không có bất kỳ thu hoạch nào, sắc mặt Mặc Thanh Toàn hơi đổi, nhưng lại giấu rất kỹ.

- Ta thật sự không biết tình huống của nơi này thế nào, trước kia ta cũng không có tiến vào đây.

Lâm Phàm cười cười, sau đó liền nhẹ nhàng nhấc ngón tay lên, một đoàn phật quang liền quán quanh đầu ngón tay.

- Người biết đây là cái gì không?

Lâm Phàm cười nói.

Mặc Thanh Toàn khẽ nhú mày, nàng cảm giác khí tức kia có chút không thoải mái.

- Đây là Phật môn thần thông, tên gọi Đại Độ Hóa Phật Quang, nó có hiệu quả phổ độ những người nói dối trên thế gian. Cho dù tu vi của người có là Tổ cảnh sơ kỳ, nhưng ta vẫn có thể độ hóa rất đơn giản. Đặc biệt, sau khi độ hóa, người sẽ hoàn toàn mất đi tự do, giống như xác chết di động, chỉ cần ta ra lệnh, người sẽ sẵn sàng làm tất cả.

Lâm Phàm nhỏ giọng nói, như đang nói một chuyện rất bình thường, nhưng những lời này lọt vào trong tai Mặc Thanh Toàn, lại nhắc lên một luồng sóng kinh hãi.

Biến thành xác chết di động?

Hoàn toàn mất đi tự do?

Không thể, tuyệt đối không thể.

- Phía trước có một thứ nguyên, chỉ cần có thể đánh vỡ là có thể đi vào bảo địa chân chính.

Mặc Thanh Toàn không giấu giếm nữa, khai ra toàn bộ. Nàng phát hiện người này thật sự rất kinh khủng. Khóe miệng Lâm Phàm cười tươi, sau đó hắn sờ đầu Mặc Thanh Toàn một cái.

- Vậy mới ngoan, chỉ cần người cố gắng phối hợp, ta bảo đảm người an toàn. Dù sao ta cũng là một người biết thương hoa tiếc ngọc, đặc biệt đối với mỹ nhân như nàng.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1019: Bắt Đầu Vơ Vét

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

- Sư huynh, mục đích lần này tông chủ để chúng ta đi vào bảo địa không phải tầm bảo, chủ yếu cho chúng ta tìm hiểu bảo địa rốt cuộc do vị đại năng nào lưu lại hửm?

Bích Lưu tiên tử Ngọc Tiêu Nhi lên tiếng, nàng mặc một bộ quần áo màu xanh biếc, cực kỳ diễm lệ, dù là nữ tử, nhưng tu vi nàng đã đạt đến cảnh giới kinh thiên động địa. Hơn nữa, để có thể trở thành đệ tử tông chủ dự bị Côn Lôn Thần Tông, đều không giống người thường. Nghe đồn Bích Lưu tiên tử là thượng cổ Tiên nhân chuyển thế trùng tu, còn tin đồn này có phải thật hay không, không ai biết được sự thật cả.

- Ủm, tuy Tần Thánh Quân mang chúng ta đi vào, nhưng cũng không mang chúng ta tiến nhập địa phương trọng yếu, đến giờ hẵn vẫn một mực đề phòng chúng ta.

Cửu Lê Tổ Tiên Kim Cửu Lê nói, thân thể Kim Cửu Lê vô cùng cường tráng, hung sát cực kỳ. Hẳn ban đầu vốn là một phạm nhân ở trong một xó xỉnh nào đó của Vô Tận đại lục, nhưng sau khi được Thái Càn Thiên mang về Côn Lôn Thần Tông, sức mạnh của hắn bắt đầu gia tăng mãnh liệt, một thân sức mạnh vô cùng mãnh liệt, mệnh mệnh vô biên, không phải người thường có thể sánh được, chỉ là, trước mặt loại thiên kiêu chi tử như Tần Thánh Quân, hào quang trên người bọn họ mới bị

che phủ, nhưng đối với người bình thường, họ cũng là tồn tại cao cao không thể với tới.

- Tên Tần Thánh Quân kia chắc cũng không ngờ rằng hắc mụ Côn Lô Thần Hỏa rèn luyện thần thông, tông chủ đã đánh dấu một ký hiệu trên người hắc. Bất kể hắc có ở chân trời góc biển nào, chúng ta cũng đều có thể biết nơi tọa lạc của hắc.

Khôn Động Kim tiên, Trịnh Càn Khôn đặc ý lên tiếng, giờ ở nơi này, tu vi Cửu Lê Tổ Tiên Kim Cửu Lê cao nhất, hắc vung tay, nói.

- Chú ý an toàn, nếu Tần Thánh Quân động sát tâm với chúng ta, chúng ta không chạy được đâu, nếu gặp được bảo bối thì hãy nhớ, không nên tranh cướp cùng hắc. Chúng ta chỉ cần biết, loại bảo địa này do vị đại năng nào lưu lại là được.

- Đã rõ, sư huynh.

Hai người kia gật đầu đáp lời, nhiệm vụ lần này mặc dù không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng lại hết sức gian nan, nếu có chuyện gì xảy ra, sợ rằng không có cơ hội sống sót. Trong bảo địa này, chỉ có họ và Tần Thánh Quân, nếu họ có chuyện, vậy chỉ có thể do Tần Thánh Quân động thủ. Lúc này, pháp lực Kim Cửu Lê đang vô cùng sinh động, hắc điểm ra một chỉ hướng về hư không, trên đó xuất hiện một dòng sông dài, sông dài kia như ẩn như hiện, mà trong đó, như có âm thanh.

Đại Truy Tung Thuật, một trong những vô thượng thần thông của Côn Lô Thần Tông, dù không có bất kỳ khả năng công kích nào, nhưng là thần thông bá đạo nhất để lần theo người khác, chỉ cần bị theo dõi, không cách nào trốn thoát.

- Đi, bên đó.

Cửu Lê Tổ Tiên lên tiếng, mang theo hai người đuổi theo hướng Tần Thánh Quân.

...

- Hừ, Thái Càn Thiên gieo thần thông theo dõi trên người ta, tưởng ta không biết à? Đã như vậy, chỉ cần tương kế tựu kế, hấp dẫn bọn họ đi tới, nơi đó có không ít sinh linh cường hãn, để cho bọn họ ngăn cản những sinh linh này cũng không tệ.

Tần Thánh Quân mượn Côn Lôn Thần Hỏa rèn luyện thần thông, sao không biết Thái Càn Thiên động chân động tay trên người hãn chủ. Bất quá, cũng không sao cả, nếu đã có mưu đồ, hẳn cũng sẵn sàng cho bọn họ cơ hội.

...

Lâm Phàm mang theo Mặc Thanh Toàn đi vào, lúc ngừng lại, phát hiện phía trước là một thế giới màu xám tro. Theo Lâm Phàm thấy, bảo địa này không phải một nơi bình thường, nó giống như một Đại thế giới, người có thể mở ra thế giới lớn như vậy, thực lực tất nhiên không thấp. Hơn nữa, còn có thể kéo dài cho nó vạn cổ bất diệt, thực lực này, quả thật làm người sợ hãi.

- Chính là chỗ này?

Lâm Phàm hỏi, Mặc Thanh Toàn gật đầu.

- Đúng, sau khi đi vào, cần dùng một chiếc chìa khoá chỉ dẫn, chính là địa phương này.

Mặc Thanh Toàn vừa nói vừa lấy một ít viên tinh thể ra, những tinh thể bùng nổ ra một ánh hào quang, trực tiếp rót vào trong hư không, như một thanh dao sắc bén, cắt mở hư không. Bên trong thứ nguyên lại ẩn giấu một thứ nguyên khác, quả nhiên không tầm thường.

Lâm Phàm nắm tay Mặc Thanh Toàn, kéo nàng vào thứ nguyên. Sau khi vào đó, cảnh tượng trước mắt phát sinh biến hóa, Lâm Phàm kinh hãi, nhìn cảnh vật xung quanh, bên trong quả có thiên địa khác biệt so

với bên ngoài. Nơi này là một vùng sao trời, phẳng phất như đang ở trong tinh không.

Xèo!

Thiên thạch xuyên qua, tạo thành vô số âm thanh.

- Đây...

Trong lòng Lâm Phàm ngưng lại, sau khi nhìn kỹ hẳn phát hiện, một đại trận đang chống đỡ không gian thứ nguyên này. Bởi vì cách đó không xa, xuất hiện một cây trụ đang sừng sững đứng đó, trên nó khắc vô số phù văn huyền diệu và vô số đồ án dị thú, tuy tạm thời vẫn không phát hiện cây trụ nào khác, nhưng theo Lâm Phàm, tình cảnh nơi này rất không đúng, nhất định phải cẩn thận.

Mặc Thanh Toàn dù biết nơi này kỳ dị, nhưng cũng là lần đầu tiên tiến vào. Đúng lúc này, một viên thiên thạch như một ngọn núi nhỏ đột nhiên đánh tới Lâm Phàm.

Tốc độ này, lực lượng này, nếu như người bình thường bị đụng, sẽ trực tiếp tan thành tro bụi. Lâm Phàm đánh ra một chưởng, gắt gao nắm nó trong tay, thiên thạch kia liền bao trùm Lâm Phàm, không thấy rõ thân ảnh Lâm Phàm nữa.

- Keng, phát hiện Thiên Huyền Huyết Tinh.

- Thiên Huyền Huyết Tinh: Thần vật luyện khí, một trong những vật liệu dùng để luyện chế Thượng phẩm Tiên khí...

Lâm Phàm căn bản không có chút nào lưu ý đối với Tiên khí gì gì đó, nhưng hẳn cũng biết một ít tài liệu quý trọng. Đặc biệt là bảo bối như Thiên Huyền Huyết Tinh đang trong tay hay hẳn lúc này, quả thật quá nghịch thiên. Lúc này, bề ngoài thiên thạch bóc ra từng mảng, lộ ra diện mục chân chính của nó, Mặc Thanh Toàn nhìn thấy vật trước mắt, nhất thời sợ ngây người.

- Thiên Huyền Huyết Tinh, sao có một khối to như vậy, chuyện này...
Này...

Nàng cũng sợ ngây người, cho dù trong tông môn nàng, cũng không có khối Thiên Huyền Huyết Tinh nào to như thế. Lâm Phàm không nói hai lời, trực tiếp thu nó vào trong túi trữ vật.

- Bảo địa do ai lưu lại vậy mà của cải khổng lồ như thế a?

Mặc Thanh Toàn chấn kinh, gương mặt nàng không dám tin tưởng, bị dọa cho sợ.

-Ha ha, quả là địa phương tốt.

Lâm Phàm cười lớn, nhìn thấy xa xa không có thiếu thiên thạch, những vãn thạch kia có to có nhỏ, có khối nhỏ hơn Thiên Huyền Huyết Tinh trong tay rất nhiều, nhưng cũng có khối lớn hơn rất nhiều. Thân hình Lâm Phàm hơi động, trực tiếp bắt những viên thiên thạch vào tay, bằng bạc pháp lực phun ra nuốt vào, gặt gao nắm những viên thiên thạch trong tay, dưới Kim tiên, ai dám bắt chúng cũng chỉ có con đường chết, trọng lượng, tốc độ, lực lượng chúng vô cùng kinh khủng, cần có pháp lực bằng bạc, mới có thể bắt những viên thiên thạch lại.

- Keng, phát hiện Địa Uyên Hỏa Thạch.

-Keng, phát hiện Kim Sa.

-Keng, phát hiện Thời Không Huyền Minh Thiết.

...

Vớ vết, cần quét mọi thứ, bắt chấp tất cả, chỉ cần gặp bảo bối, hần đều tịch thu, Mặc Thanh Toàn đã sớm trợn tròn mắt, nàng cảm giác tất cả những thứ này giống như ảo ảnh, tất cả đều không phải thật. Những thần vật nàng vừa thấy, cho dù chỉ một mảnh nhỏ, đều để cho vô số võ giả tranh nhau sống chết. Những thần vật này đều là vật liệu để rèn Thượng phẩm Tiên khí, hơn nữa, còn có vật liệu của tuyệt phẩm Tiên khí.

-Đi, tiếp tục vớ vét.

Lâm Phàm không ngờ vận may của hắn dĩ nhiên lại tốt như thế, phía xa xa, hắn còn thấy một thứ còn tốt hơn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1021: Nuốt Hết

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Giờ Mặc Thanh Toàn đang hồi hận muốn chết, nàng không nghĩ tới trong khối bảo địa này, lại có nhiều bảo bối như vậy, nếu những bảo bối này bị một người đoạt lấy, hẳn ta quả nhiên là người có đại khí vận. Nhưng hiện giờ, dù có hồi hận cũng không kịp nữa, nàng trông mà thèm nhìn Lâm Phàm vơ vét những bảo bối kia, mà giờ nàng đang bị tên vô sĩ kia áp chế, cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Nhảy mấy cái, đến khoảng cách cực hạn, Lâm Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, hô hấp như muốn ngừng lại, bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí, phiêu phù ở đó, tản ra mệnh môn tiên khí, gồm 7 món thương, phủ(rìu), đao, kiếm, chung(chuông), tiên(roi), côn, bọn chúng đều được sắp xếp một cách ngay ngắn, phảng phất như một bộ.

Lúc Mặc Thanh Toàn thấy những cực phẩm tiên khí kia, cả người đều hít thở không thông. Tuyệt phẩm Tiên khí, tất cả đều là tuyệt phẩm Tiên khí, trên Vô Tận đại lục, mỗi một cái tuyệt phẩm Tiên khí đều là bảo vật trấn tông của một phái nào đó, càng không cần phải nói bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí đang ở trước mắt, giống như cùng một một bộ, quá khủng khiếp.

Nghịch thiên, nghịch thiên quá má ơi.

- Người đứng đó làm gì, mau đến đây.

Lâm Phàm liền xòe tay, bắt bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí kia, nhưng lúc này, bọn chúng đột nhiên trở nên cuồng bạo.

-Chém!

-Phách!

...

Những tuyệt phẩm Tiên khí dù là vật vô chủ, nhưng khí linh trong đó không dễ bị người chưởng khống, chúng cố gắng phản kháng, sức mạnh của bảy món tuyệt phẩm Tiên khí bàng bạc, đủ để quét sạch tất cả.

Ầm!

Hào quang lấp loé, một chưởng kia của Lâm Phàm bị đánh nát.

- Lợi hại, quả thật lợi hại! Bảy món tuyệt phẩm Tiên khí hợp lại, có thể bùng nổ uy lực thế này, không hổ là tuyệt phẩm tiên khí.

Lâm Phàm cảm thấy mừng rỡ, hẳn cảm giác vận khí bản thân thật sự quá tốt, có thể gặp được một bộ bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí. Hơn nữa, một khi hợp bọn chúng lại, uy lực chắc chắn sẽ hủy thiên diệt địa.

- Phàm nhân đáng chết, chúng ta không phải vật mà người có thể nắm trong tay.

Trí tuệ bảy khí linh không kém, bọn chúng biết Lâm Phàm muốn trấn áp chúng, nhưng bọn họ có kiêu ngạo của mình, sao để phàm nhân thu phục được.

- Có thể thu các người được hay không, không phải do các người quyết định, mau thần phục tiểu gia đi, nếu không, tiểu gia sẽ không tha cho các người.

Lâm Phàm hét dài đâm ra một quyền, đầu quyền ẩn chứa vô số ma ảnh, như Mặt Nhật thần linh gào thét, lấy thực lực Lâm Phàm hôm nay,

coi như cường giả Tổ cảnh đại viên mãn cũng có thể diệt sát, bọn chúng mặc dù là tuyệt phẩm Tiên khí, nhưng Lâm Phàm vẫn không để trong mắt.

- Muốn chết.

Bảy tuyệt phẩm Tiên khí nổi giận, khí linh lóe lên, tiên quang quần quanh, chúng vừa ra tay liền có uy lực kinh thiên động địa, tiên khí gào thét hỗn loạn.

- Thương Diệt Càn Khôn.

Phá Thần Thương đột nhiên xoay chuyển, bay thẳng đến Lâm Phàm. Lúc này, tiên đạo pháp tắc càng bộc phát dữ dội, quần chặt Lâm Phàm, song chưởng Lâm Phàm hợp lại, khí thể có thể quét ngang tất cả, không gì cản nổi.

- Tới đây cho ta.

Bàn tay lớn vừa đánh ra, năm ngón tay hợp lại thành trảo, nắm chắc cả một phiến hư không, vồ lấy Phá Thần Thương trong tay.

- Đáng ghét, buông ta ra.

Khí linh Phá Thần Thương liền gào thét, thương ý lập tức xoay tròn, cắt một nhát trên bàn tay Lâm Phàm. Nhưng đối với Lâm Phàm, hấn sao để nó được như ý, nếu đã bắt được, đương nhiên sẽ không để nó chạy trốn.

- Bản Nguyên Phong Ấn Thuật.

Hai tay Lâm Phàm hơi động, đánh ra một đạo phong ấn, trực tiếp phong ấn Phá Thần Thương.

Đùng!

Một tiếng thật lớn vang lên, truyền khắp không gian, thiên địa xung quanh liên tục nổ vang từng tiếng, tuyệt phẩm Tiên khí hình chung lập tức thảo phạt tâm linh Lâm Phàm, lúc những tiếng chuông đánh vào thân thể hắn, phá nát pháp tắc trong cơ thể Lâm Phàm, nhưng hắn cũng không cho nó tự tung tự tác được lâu, pháp lực toàn thân bốc lên, mạnh mẽ trấn áp, sau đó đâm ra một quyền, đánh vào bản thể của thiên địa chung.

Ầm!

Ầm!

- Chúng ta dung hợp đi, đơn độc chống lại không phải đối thủ của hắn.

Đám khí linh gào thét, sau đó bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí xuất hiện một tia liên hệ, nhưng Phá Thần Thương đã bị Lâm Phàm trấn áp, sáu tuyệt phẩm Tiên khí còn lại dung hợp với nhau, biến thành một Tiên khí mà Lâm Phàm chưa bao giờ gặp phải.

- Hoành Tảo Bát Hoang, Chí Cao Chí Thượng, Thiên Nguyên Nhất Kịch.

Sáu tuyệt phẩm Tiên khí đánh ra đòn mạnh nhất, sắc mặt Lâm Phàm ngưng lại, lấy ra Vĩnh Hằng Chi Phủ bổ ngang một cái, ánh búa xuất hiện, phá diệt Thương Khung. khiến tất cả tinh cầu xung quanh nổ tung.

Lâm Phàm bước tới trước một bước, xuất hiện phía trên bọn hắn, lớn tiếng quát.

- Làm càn, ta đã cho các ngươi cơ hội thần phục, mà vẫn còn dám động thủ, vậy ta sẽ nuốt sạch các ngươi.

Đối với đám Tiên khí này, Lâm Phàm vẫn không để trong mắt, tất cả những thứ này đều là ngoại vật. Hắn chỉ dựa vào chính bản thân, thân thể cường hãn, những thứ còn lại chỉ là phụ du. Lúc này, lực Lượng Nguyên

Tuyền trong người hân sôi trào, triển khai mấy loại vô thượng thần thông trong nháy mắt, bay thẳng đến sáu cái Tiên khí.

Ầm ầm!

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Lâm Phàm cường hoành nắm sáu cái tuyệt phẩm Tiên khí còn tại trong tay, hân nhanh chóng bỏ một cái vào miệng, rồi cắn nát.

Ầm!

- Đáng ghét, người... tên súc sinh này, muốn ăn tươi chúng ta.

Đám Khí linh liền gào thét, bọn họ không ngờ gặp phải tên biến thái này, bọn họ là tuyệt phẩm Tiên khí, đặc biệt là tổ hợp tuyệt phẩm Tiên khí, nhưng bị phong ấn quá lâu, ngay cả một phần mười thực lực đều không phát huy được. Nếu như có thể ra ngoài, kích hoạt tiên đạo pháp tắc một lần nữa, phát huy ra toàn bộ thực lực, cái tên phàm nhân kia sao có thể là đối thủ của bọn họ.

- Thượng Cổ Đại Yêu, đừng trách lão ca không chăm sóc người, tất cả những thứ này đều cho người.

Lâm Phàm rút gào, cắn xé hết bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí, sau đó luyện hóa chúng hóa thành lực lượng bản nguyên, Thượng Cổ Đại Yêu vẫn một mực tiềm tu trong Yêu Thành, hân thân là Tiên khí, tự nhiên không sánh được với những tuyệt phẩm Tiên khí kia, nhưng dưới sự tắm bổ của bảy tuyệt phẩm Tiên khí này, phẩm cấp càng ngày càng kéo lên.

Trung phẩm Tiên khí!

Thượng phẩm Tiên khí!

Tuyệt phẩm Tiên khí!

Yêu Thành lần thứ hai phát sinh biến hóa, sau khi trở thành tuyệt phẩm Tiên khí, lại mở ra thêm một mảnh Yêu vực, tự thành một thế giới,

mà Thượng Cổ Đại Yêu so với trước kia, càng cường hãn gấp trăm lần, đây là biến hóa về lượng dẫn đến sự biến hóa về chất, nếu như nuốt nhiều tuyệt phẩm Tiên khí như vậy mà còn không có tăng lên, như vậy mới phế vật.

- Sao lại như vậy, bảy tuyệt phẩm Tiên khí dĩ nhiên bị nuốt hết, hãn chẳng lẽ không biết, nếu như cố gắng lợi dụng bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí kia, còn có thể bùng nổ ra uy lực lớn hơn sao?

Mặc Thanh Toàn hoàn toàn chết tròn, nàng không biết nên nói cái gì, chuyện hôm nay chỉ sợ cả đời nàng sẽ không quên được, khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

- Rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt, cái đồ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa nhìn vú xệ chưa hết hồn.

Lâm Phàm lạnh nhạt phiêu phù trên không, hãn tự nhiên biết những tuyệt phẩm Tiên khí kia không phải bình thường, nhưng chúng một chút tác dụng cũng không có, nếu hãn muốn luyện chế tuyệt phẩm Tiên khí, cũng không phải việc gì khó.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1022: Đan Tinh

Một nơi nào đó trong bảo địa, hai mắt Tần Thánh Quân lộ vẻ điên cuồng.

- Ha ha, không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, nơi đây dĩ nhiên do kiếp trước của ta lưu lại, ha ha...

Tần Thánh Quân cũng không ngờ, bảo địa này có liên kết lớn với hắn như vậy. Lúc kiếp trước của hắn sắp vẫn lạc, đã vận dụng vô thượng pháp lực lưu lại khối bảo địa này, tất cả bảo bối đều được phong ấn tại đây, chỉ chờ hắn tới lấy.

- Ghê tởm! Thần Nguyên Tông, còn có Côn Lôn Thần Tông, vẫn luôn mưu đồ bảo bối Tần Thánh Quân ta. Chỉ cần ta khôi phục thực lực, ta nhất định sẽ trấn áp toàn bộ các người, để cho các người vĩnh viễn giống như một con chó, kêu rên dưới chân ta.

Sau khi Tần Thánh Quân tiến nhập bảo địa, hắn đi thẳng tới nơi này, hắn cảm giác từ một nơi sâu xa nào đó, đang có âm thanh kêu gọi mình, lúc đến nơi này, hắn đã nhận được một đạo thần niệm, đồng thời hiểu ra tất cả, hắn là thượng cổ Tiên Vương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không ai có thể so sánh, chỉ là lúc trùng kích Thiên Quân cảnh lại thất bại, thân tử đạo tiêu, nhưng vẫn kịp lưu lại một đạo thần niệm, chuyển thế đầu thai.

Bây giờ, hắn đã tiếp thu được đạo thần niệm kia, cũng có phần lớn ký ức kiếp trước, trong đó còn bao hàm vô số vô thượng thần thông, nhưng mục đích chủ yếu hiện giờ của hắn là hoàn toàn luyện hóa khối bảo địa này, nó chính là bốn mạng pháp bảo của hắn, chỉ cần luyện hóa được nó,

tất cả mọi thứ trong này, đều sẽ thuộc về hần, từ nay về sau, hần sẽ lần thứ hai bước lên đỉnh cao vương tọa.

Trung tâm của khối bảo địa này, có một Vương tọa. Lúc này, Tần Thánh Quân đang ngồi trên đó, hần nhắm mắt lại, bắt đầu luyện hóa, hần phải luyện hóa toàn bộ khối bảo địa, khống chế tất cả mọi thứ trong này.

Một nơi khác.

- Chúng ta bị Tần Thánh Quân bắt rồi! Hần cố ý chờ chúng ta, để chúng ta làm bia đỡ đạn cho hần.

Cửu Lê Tổ Tiên gầm thét, đánh ra một chưởng, nổ một đầu sinh linh, những sinh linh này mênh mông cuồn cuộn, vô cùng khổng lồ. Đặc biệt, trong bầy sinh linh, có rất nhiều Kim tiên cường giả, ngay cả Tổ cảnh cũng có mấy đầu. Cho dù thực lực bọn họ mạnh đến đâu, sợ rằng rất khó tiếp tục chống đỡ. Những sinh linh kia đã tồn tại ở đây không biết bao lâu, mặc dù không ngừng luyện ra Kim Tiên pháp tắc hay Tổ cảnh pháp tắc, nhưng lại có số lượng khổng lồ, nếu còn tiếp tục, bọn họ sẽ ngã xuống hết.

- Đáng ghét...

...

Sau khi Lâm Phàm trấn áp bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí, hần liền dẫn Mặc Thanh Toàn đi về phía trước, chỉ cần có bảo bối, mặc kệ xấu hay tốt, hần đều thu sạch.

- Bảo địa rốt cuộc của ai, sao giàu có quá thế không biết. Đi tới chỗ nào, cũng đều gặp được bảo bối, quả thực đáng sợ.

Trong đầu Lâm Phàm hiện tại chỉ có thể có ý nghĩ như thế, nếu như một người bình thường gặp phải tình huống nơi này, sẽ bị dọa sợ, khủng bố, thật sự quá kinh khủng, nếu như không phải hần tự mình đến đây, hần cũng sẽ không bao giờ dám tưởng tượng lại có một nơi như thế, vật

vô chủ bay đầy trời, cũng không biết khi nào mới hết, tất cả thiên thạch đều là thần vật dùng để luyện khí, số lượng vô số.

- Thơm quá a...

Lâm Phàm ngửi một cái, chột nói.

- Đây là hương vị của đan dược.

Mặc Thanh Toàn cũng sắp muốn chết tới rồi, giờ nàng mới biết mình ngu cỡ nào, sao nàng lại ham muốn cái Côn Lô Thần Sơn gì đó chứ, giờ đụng phải một tên gia hỏa khủng bố này, nếu quay lại quá khứ được thì tốt biết bao, nơi này có quá nhiều bảo bối nghịch thiên, coi như Côn Lô Thần Sơn cũng không đuổi kịp, luyện khí thần vật bay đầy trời, coi như chỉ tóm được một cái, cũng đủ phát tài, đặc biệt là bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí, dù chỉ có một cái trong đó, nàng đã đủ thỏa mãn.

Lúc này, bọn họ đang đứng trên một quả tinh cầu, chấn động hoàn toàn với hình ảnh trước mắt, Mặc Thanh Toàn ôm chặt hai vú, không thờ nổi.

- Chuyện này... Đây. Trong mắt Mặc Thanh Toàn đầy hoảng sợ, phảng phất như thấy quỷ, trên tinh cầu kia, lít nha lít nhít đan dược đang vui mừng nhảy múa, còn có đan linh hiện rõ hình thể, tay cầm trường kiếm, múa một bộ kiếm pháp huyền diệu, có đan linh lĩnh ngộ Thiên Đạo, có đan linh đang ca tụng thiên địa, như muốn chiếm được sự tán thành của thiên địa.

- Hạ phẩm tiên đan, trung phẩm tiên đan, Thượng phẩm tiên đan... Ngay cả tuyệt phẩm tiên đan cũng có.

Mặc Thanh Toàn hoàn toàn chấn động, Nàng không tin được những gì nàng đang chứng kiến. Những đan dược kia, vô cùng kinh khủng, nếu như bị một tông môn có được, có thể tạo ra không biết bao nhiêu cường giả Kim Tiên, ngay cả cường giả cấp Tổ cảnh cũng sẽ xuất hiện không ít. Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn phía trước, trên viên tinh cầu chỉ có một vầng

tự, mộ chữ “Đan”, văn tự kia tản ra khí tức huyền diệu, bao phủ cả tinh cầu, hình như ngăn cản những đan linh trong đó thoát đi, hoặc giả đang dựng dục gì đó.

Lúc này, mắt Lâm Phàm sáng như đèn pha xe hơi, hần phát hiện cái sự tình để hần khiếp sợ. Ngay vừa rồi, một viên đan dược rơi ra từ chữ Đan kia, hình như tất cả đan dược này đều do cái chữ Đan kia phun ra, Lâm Phàm nhanh chóng thẳng trên, chớp một viên đan dược vào tay.

Ồ!

Trong chớp mắt, Lâm Phàm lại cảm thấy kinh ngạc, không dám tin những gì đang diễn ra, bên ngoài tinh cầu, có một đạo bình phong ngăn cách tất cả. Đan dược trong đó thấy có người đến, nhất thời mở miệng.

- Tên phàm nhân kia, người không cần uống phí thời gian, nơi này đã bị Tiên Vương đại nhân phong ấn, lấy thực lực của ngươi, không thể phá vỡ phong ấn đâu.

Những này đan linh đã bị phong ấn ở đây không biết bao nhiêu năm rồi. Từ khi bọn chúng sinh ra, khi có ý thức tự chủ, bọn họ cũng rất muốn ly khai nơi này, nhưng mỗi lần đều nhận lấy thất bại. Lâm Phàm nhìn thấy những đan dược kia, trong nội tâm hần nhảy lên liên tục.

- Thật nhiều, thật nhiều đan dược a, nếu như có thể nuốt toàn bộ chúng, không biết sẽ có bao nhiêu kinh nghiệm nhỉ?

Không dám tưởng tượng, thật sự không dám tưởng tượng, trái tim nhỏ nhoi, yếu ớt của hần cũng bắt đầu nhảy lên từng hồi, đặc biệt khi nhìn thấy cái chữ Đan nọ, giờ này, Mặc Thanh Toàn cũng không biết nên nói gì, những chuyện hôm nay cho nàng chấn động quá lớn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng không thể tin được những gì đang xảy ra.

...

Trung tâm của bảo địa, Tần Thánh Quân đang miệt mài luyện hóa, giờ hắn mới biết số của cải mà kiếp trước lưu lại cho hắn lớn tới mức nào.

Một bộ bảy món tuyệt phẩm Tiên khí.

Còn số đan dược lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Một đồng luyện khí thần vật.

Những thứ đồ này, đủ để tu vi hắn nhất phi trùng thiên, đạt đến đỉnh cao mới. mấy năm qua, tuy tu vi Tần Thánh Quân tăng lên rất nhanh, nhưng hắn cũng biết, tiềm lực của mình sắp hết. Mà bây giờ, số đồ vật kiếp trước để lại cho hắn, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chỉ cần hắn luyện hóa thành công, hắn có thể khống chế tất cả, mọi thứ trong này đều sẽ thuộc về hắn.

- Ha ha...

Nghĩ tới đây, Tần Thánh Quân cũng cảm thấy hưng phấn.

...

Lâm Phàm nhìn tinh cầu đan dược đang ở trước mắt, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, hắn có thể không muốn những thứ khác, nhưng những đan dược này, nhất định phải có được toàn bộ.

- Chúng ta không vào được, hay đi chỗ khác nhìn một chút?

Mặc Thanh Toàn lên tiếng.

Lâm Phàm cười ha ha, nói.

- Ai nói ta không vào được, hãy xem ca ra tay đây.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1023: Trốn Tránh, Ẩn Nấp

Mặc dù Mặc Thanh Toàn không biết Lâm Phàm đang muốn làm gì? Vừa rồi, đám đan linh cũng đã nói, đây là phong ấn một vị cường giả cấp Tiên Vương bày ra. Tiên Vương, cảnh giới thọ ngang trời đất, tồn tại vĩnh hằng cùng thiên địa, phong ấn do một vị Tiên Vương bày ra dĩ nhiên vô cùng mạnh mẽ. Chỉ cần Tiên Vương muốn, có thể phá diệt thương khung trong trong nháy mắt, chỉ cần một ý nghĩ, đã có thể xuyên qua vạn ngàn vũ trụ, khống chế sinh tử, có thể sáng tạo vạn vật, cũng trong một ý nghĩ, có thể hủy diệt vạn vật.

Đó là nhân vật đứng đầu, chỉ dưới Thiên Quân, mà cường giả có thể tu luyện thành Tiên Vương, không ai không phải Thái Thượng lão tổ, quyền cao chức trọng trong một đại tông nào đó, đó là nhân vật không màng thế sự, chỉ một lòng truy tìm chí cao Thiên Quân chi đạo. Nhưng hiện giờ, tên kia lại nói có thể phá mở phong ấn Tiên Vương, đây vốn là chuyện không thể nào. Nàng chăm chú nhìn Lâm Phàm, trong mắt nàng lóe lên tia dị dạng, nàng muốn xem xem người này có thể làm được gì? Còn chuyện loại bỏ phong ấn Tiên Vương, năm mơ giữa ban ngày, làm trò hề cho thiên hạ. Đúng lúc này, Lâm Phàm vung tay áo, ánh mắt lộ ra ý cười.

- Thiên Địa Dung Lô.

Ầm ầm!

Thiên Địa Dung Lô xuất hiện, tản ra uy thế luyện hóa vạn vật, Mặc Thanh Toàn nhìn thấy Thiên Địa Dung Lô, sắc mặt cũng vô cùng kinh hãi, từ sâu trong nội tâm, có một nỗi sợ hãi đối với cái đồ chơi này. Thiên Địa Dung Lô, đòn sát thủ lợi hại nhất của Lâm Phàm, công phòng

nhất thể, tuy tính công kích không cường đại như mấy cái Tiên khí chuyên dùng tấn công, nhưng chỉ cần bị Thiên Địa Dung Lô nuốt vào, không cần biết người trâu bò ra sao, chắc chắn sẽ bị luyện hóa, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

- Lớn!

- Lớn!

- Lớn!

Dưới sự khống chế của Lâm Phàm, Thiên Địa Dung Lô không ngừng to lên, đến khi bao trùm cả tinh cầu đan dược mới thôi. Bàn tay Lâm Phàm lật một cái, Thiên Địa Dung Lô hút tinh cầu kia vào trong, tuy hẳn không thể phá vỡ được cái phong, nhưng có Thiên Địa Dung Lô luyện hóa, bất kể phong ấn do ai bố trí đều sẽ tan thành mây khói. Giờ khắc này, vô số đan linh kinh ngạc, chuyện này quả thật bất ngờ.

- Đây là vật gì, khí tức của nó kinh khủng như vậy?

- Không biết! Tên phàm nhân kia là ai? Sao hẳn có được bảo bối kinh khủng như thế.

- Chúng ta đã bị hút vào trong rồi, nhìn kìa, phong ấn của Tiên Vương đại nhân dĩ nhiên không chống đỡ nổi.

- Khủng bố, quá khủng bố rồi.

Lúc này, cả cái tinh cầu đan dược đã bị Thiên Địa Dung Lô hoàn toàn hút vào.

- Xong.

Lâm Phàm cười nói, đây là biện pháp đơn giản nhất, nếu như người bình thường, muốn mở phong ấn Tiên Vương, vốn là chuyện không thể, nhưng Lâm Phàm lại có Thiên Địa Dung Lô, chỉ cần bị hút vào trong,

phong ấn gì gì đó chắc chắn trở thành vật trang trí. Sau khi luyện hóa xong, tất cả đan dược đều thuộc về hắn.

- Chuyện này...

Mặc Thanh Toàn khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

- Đây rốt cuộc là bảo bối gì? Nó lại hút được cả tinh cầu?

Mặc Thanh Toàn lớn lên trong đại tông môn, kiến thức bất phàm, nhưng nàng vẫn không nhìn ra, bảo bối kia rốt cuộc là bảo bối nổi tiếng nào, sao nó có năng lực kinh khủng như vậy.

- Người không cần biết nhiều, đi, tiếp tục vơ vét thôi.

Lâm Phàm không chút do dự lôi Mặc Thanh Toàn bay về một hướng khác.

Trong vũ trụ, đang có vô số viên thiên thạch bay qua, trong quá trình vơ vét, Lâm Phàm kinh ngạc phát hiện, trên một số thiên thạch, lại xuất hiện sinh linh có hình thù kỳ quái. Hơn nữa, những sinh linh kia có nền văn minh nhất định, sau khi suy nghĩ một chút, hắn cũng thấy chuyện này quá bình thường, vùng không gian này giống như đúc vũ trụ mà.

Trong vùng không gian này, có một ít pháp bảo giống như mặt trời, tản ra vô số ánh sáng nóng bỏng, cũng có một ít thiên thạch bay xung quanh những pháp bảo kia, Lâm Phàm thấy tất cả những này cũng không có gì đáng kể, chỉ cần hắn thấy, sẽ vơ vét sạch bóng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mãi đến lúc không còn thứ gì, Lâm Phàm mới cảm thấy thỏa mãn, Mặc Thanh Toàn nhìn tất cả những chuyện đang xảy ra, trong lòng vô cùng kinh hãi, đồng thời cũng ước ao ghen tị, nhiều thần vật như vậy đều bị tên vô sĩ kia hốt hết, một chút căn bản, nàng cũng không có. Vô số kim ngân tài bảo trước mặt, mà lại chỉ có thể nhìn, không thể nắm, cảm giác này thật làm cho nàng rất khó chịu.

Lúc này, khi Lâm Phàm chuẩn bị hành động, hư không đột nhiên truyền đến một luồng khí tức cường hãn.

- Ha ha, luyện hóa, ta rất cực luyện hóa xong rồi, từ nay về sau, Tam Hoàng thiên khố sẽ thuộc về Tần Thánh Quân ta.

Thanh âm vang vọng toàn bộ vũ trụ, lúc Lâm Phàm nghe được thanh âm này, sắc mặt hơi đổi, có chút khó tin, nhưng khi Mặc Thanh Toàn nghe xong này, sắc mặt biến đổi.

- Tần Thánh Quân đến rồi, nếu để hãn biết, hãn sẽ cướp đoạt toàn bộ bảo bối mất.

Mặc Thanh Toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này, lực lượng bài xích truyền đến, Tam Hoàng thiên khố đang bài xích ngoại nhân, nó muốn đẩy hết toàn bộ sinh linh tiến vào nơi này đi ra ngoài.

- Trời ạ, tình huống gì vậy?

Lâm Phàm vừa chuẩn bị mở miệng nói gì đó, đột nhiên xuất hiện một lực lượng bài xích mạnh mẽ, áp chế thân thể hãn, sau đó, một nguồn sức mạnh to lớn bị dẫn động, kéo Lâm Phàm cùng Mặc Thanh Toàn đi ra ngoài. Ba tên đệ tử Côn Lôn Thần Tông đang bị đám sinh linh bao vây, chỉ một chút nữa thôi, cả bọn phải mất mạng chỗ này, nhưng lúc này, xuất hiện một luồng sức mạnh cường hãn đưa bọn họ ra ngoài.

Lúc này, trung tâm Tam Hoàng thiên khố, một bóng người đỉnh thiên lập địa, bá đạo vô biên, khi bóng người kia vừa mở hai mắt, bạo phát ra một đạo tinh quang.

- Ha ha...

Tần Thánh Quân cuồng tiếu, trong lòng hãn đang mừng như điên. Đây là cơ duyên to lớn nhất đời hãn, để hãn tìm được bảo khố kiếp trước lưu lại.

- Trong bảo khố có một chữ Đan vô cùng huyền bí, có thể phun ra Thiên Địa Thần Đan, tu vi của ta đã đạt đến bình cảnh, căn cứ vào những tin tức trong trí nhớ, chỉ cần lấy từ trong đó ra một viên Thiên Đạo Chí Tôn Đan, sẽ có thể mở ra bình phong bản thân, đồng thời gia tăng tiềm lực, tiến nhập cảnh giới huyền diệu.

Tần Thánh Quân đang nghĩ đến những chuyện mỹ hảo sau này, thời khắc hắc quân lâm thiên hạ như đang ở trước mắt, chỉ cần hắc phục dụng đan dược kia, từ nay về sau, hắc sẽ không bao giờ bị người chế nhạo nữa. Thần niệm hắc liền hơi động, quét toàn bộ Tam Hoàng thiên khố một lần. Trong chớp mắt, hư không yên tĩnh, thần sắc Tần Thánh Quân cũng có chút quái dị, sau đó hơi lộ vẻ tươi cười.

- Thực sự nghịch ngợm quá, bản Quân đã là chủ nhân của Tam Hoàng thiên khố, các người còn muốn trốn chủ nhân tới khi nào.

- Đan Giới, mau ra đây đi.

Tần Thánh Quân hét lớn, hắc đang tìm kiếm Đan Giới bên trong Tam Hoàng thiên khố, trong đan giới, có một chữ Đan do kiếp trước hắc đã luyện hóa một toà Đan Giới tràn ngập tiên đan thành văn tự. Có thể tự mình vận chuyển, phun ra vô tận đan dược, là một trong những bảo bối quan trọng nhất của kiếp trước Tần Thánh Quân, nó sẽ giúp hắc trở về chí tôn vương tọa, uy nghiêm vô thượng như trước. Nhưng hiện giờ, hắc lại không tìm được nó.

- Bản Quân đã trở về, đừng chơi trốn tìm nữa, cũng được, trước tiên nhìn bảy tuyệt phẩm Tiên khí kia đã.

Tần Thánh Quân mặc dù là thiên kiêu Thần Nguyên Tông, nhưng hắc cũng chỉ có một món tuyệt phẩm Tiên khí. Hơn nữa, ái tuyệt phẩm Tiên khí hiện tại của hắc không thể so sánh với bảy tuyệt phẩm Tiên khí trong Tam Hoàng thiên khố được. Bảy cái tuyệt phẩm Tiên khí kia là tổ hợp Tiên khí, nếu như cố gắng tận dụng, chúng sẽ khủng bố vạn phần, có thể trấn áp hết thảy. Nhưng khi Tần Thánh Quân kiểm tra, sắc mặt hắc trở nên ngây đại.

- Không có, sao có khả năng lại không có...Chẳng lẽ tất cả các người đều chơi trốn tìm với bản Quân sao?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1023: Không Đếm Xia Đến

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn:

- Ô, chúng ta dĩ nhiên lại đi ra rồi, trong đó vẫn còn không ít thứ ta chưa kịp vét mà.

Lâm Phàm nhìn khung cảnh chung quanh, gương mặt lộ vẻ đau lòng, vừa rồi hẳn còn thấy được một ít thứ tốt, lại không thu được, giờ bị đá ra ngoài rồi, đúng là bị ai mà, nhìn tới nhìn lui, chắc do khí vận hẳn không tốt a.

Mặc Thanh Toàn nhìn Lâm Phàm bằng thần sắc quái dị, nàng cảm thấy tên này căn bản không phải người, hẳn thật quá cầm thú, những bảo bối quan trọng nhất trong bảo khố đều bị hắn gom sạch rồi, mà vẫn còn thấy chưa đủ, quả thật quá vô sỉ, nếu đặt ra bên ngoài một món bất kỳ trong bảo khố, sẽ dẫn tới vô số người tranh cướp. Lâm Phàm lại nhìn xung quanh một chút, xem còn có thứ gì vơ vét được không, nhưng ngay cả một hạt bụi cũng không có.

- Đi, vô vị...

Lần thăm bảo này, Lâm Phàm không chạm mặt với Tần Thánh Quân, bảo khố rất lớn, lại chia ra nhiều thứ nguyên khác nhau, vận khí của Lâm Phàm cũng rất tốt, hẳn toàn gặp những thứ trọng yếu nhất thôi, đặc biệt

là cái chữ Đan kia, nó do Tiên Vương mất thời gian rất lâu mới có thể luyện chế. Tiên Vương phải dung hợp Đan Giới mới luyện chế được. Mà hiện tại, thiếu hụt cái này, là tổn thất vô cùng to lớn đối với Tam Hoàng thiên khối. Ngoài ra, còn bảy tuyệt phẩm Tiên khí nữa, nếu có thể mang chúng ra bên ngoài, cho chúng khôi phục tiên đạo pháp tắc, uy lực chắc chắn sẽ vô cùng kinh khủng. Đặc biệt, chúng là một bộ tổ hợp Tiên khí, đáng tiếc hiện tại, chúng đã không còn tồn tại nữa, vì chúng đã bị Lâm Phàm ăn mất.

Cho tới cái đám thần vật luyện khí, tự nhiên cũng vô cùng trân quý, tuy Tần Thánh Quân hẳn không có năng khiếu luyện khí, nhưng dù không dùng chúng luyện khí, những thần vật kia cũng là của cải thông thiên, hẳn có thể lấy ra hồi đoái vô số bảo bối.

...

Ở một chỗ nào đó.

Ba đệ tử Côn Lôn Thần Tông nhìn quan cảnh xung quanh, sắc mặt tái nhợt.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chúng ta bị đá ra ngoài rồi?

Cửu Lê Tổ Tiên hỏi.

- Sư huynh, chúng ta cũng không biết, nhưng ta cảm thấy may mắn, cứ nghĩ rằng chúng ta sẽ chết ở nơi đó rồi, mà giờ chúng ta lại xuất hiện ở đây.

Càn khôn Kim tiên, Trịnh Càn Khôn nói.

- Tần Thánh Quân thật sự đáng ghét, dám lừa gạt chúng ta, dụ chúng ta vào nơi đó, nếu không phải có một luồng năng lượng bài xích kia, sợ rằng chúng ta đều phải bỏ mạng ở nơi đó.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Bích Lưu tiên tử cũng lộ thần sắc oán giận, nói đến đây, Tần Thánh Quân trở thành một kẻ đê tiện, ti bỉ, vô sỉ trong

mắt ba người. Nếu như không phải những sinh linh kia không cô đọng tiên đạo pháp tắc, bọn họ cũng sẽ không chống đỡ đến hiện tại.

- Đi, chúng ta phải mau trở về tông môn, thông báo chuyện nào cho tông chủ, truyền âm vừa rồi, các người cũng nghe được, nó gọi Tam Hoàng thiên khố, bảo địa này tên Tam Hoàng thiên khố, chúng ta mặc dù không biết nó là cái gì, nhưng tông chủ bọn họ nhất định sẽ biết.

Cửu Lê Tổ Tiên nói.

- Được.

Hai người kia gật đầu, bọn họ ghi nhớ chuyện này trong lòng, yhiếu chút nữa họ đã vẫn lạc trong đó rồi. Tuy họ không phải đối thủ của Tần Thánh Quân, nhưng chỉ cần bẩm báo chuyện nào cho tông môn, tông môn nhất định sẽ báo thù cho họ. Tam Hoàng Thiên Khố, vừa nghe đã biết không phải bảo khố bình thường, Tần Thánh Quân nắm giữ một bảo khố lớn như vậy, sau này còn an ổn hay sao?

Xèo!

Thân hình ba người hơi động, chuẩn bị trốn vào hư không chạy khỏi nơi này. Nhưng trong chớp mắt, hư không lại bị phong tỏa, không cách nào ly khai.

- Là ai?

Thần sắc Cửu Lê Tổ Tiên ngưng lại, trong lòng cảnh giác vạn phần, giờ có người dám chặn đường đi bọn họ, khi thấy rõ người đang đi tới, ba người nhất thời kinh hô.

-Tần Thánh Quân.

Vẻ mặt Tần Thánh Quân lúc này rất không ổn, như sắp nổi điên, hai mắt đỏ ngầu, dường như muốn nuốt sống người khác.

- Giao đồ vật của ta ra đây.

Thanh âm Tần Thánh Quân khàn khàn, như bị một đả kích to lớn, hắn không thể tin được, số bảo bối do chính kiếp trước lưu lại dĩ nhiên không cánh mà bay. Bảy tuyệt phẩm Tiên khí đã không còn, chữ Đan có khả năng sinh ra vô tận linh đan cũng không có, ngay cả đồng luyện khí thần vật phiêu phù trong vũ trụ cũng biến mất. Đối với sự mất mát to lớn này, hắn có thể không phát điên sao, sắp khủng cmnr. Đó là của cải của hắn a, bất luận người nào đều không được chạm vào, mà lần tiến nhập Tam Hoàng thiên khố này chỉ có hắn và ba tên đệ tử Côn Luân Thần Tông, trừ bọn họ ra còn ai nữa chứ.

- Tần Thánh Quân, người đang nói cái gì? Cái gì đồ vật của người, chúng ta không có lấy.

Cửu Lê Tổ Tiên nói.

- Không lấy? Bên trong Tam Hoàng thiên khố chỉ có ta và các người đi vào, không phải các người thì còn là ai? Đám người các người lại nhân lúc ta đang luyện hóa bảo khố, lại lấy toàn bộ đồ vật bên trong đi, ta cho các người cơ hội cuối cùng, mau trả mấy thứ đó đây.

Tần Thánh Quân lạnh lùng lên tiếng, Tam Hoàng Thiên Khố rất trọng yếu đối với hắn, đặc biệt là chữ Đan, càng cực kỳ trọng yếu. Bây giờ, số đồ quý nhất đã không còn, hắn làm sao không gấp, làm sao không sợ.

- Người đừng ngậm máu phun người, ba người chúng ta bị người hố trong đám vô tận sinh linh. Suýt chút không ra được, người giờ còn muốn đòi cái gì từ chúng ta? Tần Thánh Quân à Tần Thánh Quân, người có phải là nhất đại thiên kiêu của Thần Nguyên Tông không?

Trịnh Càn Khôn phản bác, trong lòng bọn họ cũng nổi giận bùng bùng. Lúc tiến nhập vào bảo địa, bọn họ không tìm được gì, mà còn bị đám sinh linh đáng chết kia dây dưa, suýt chút mất mạng. Hiện tại tốt rồi, tên này còn nói bọn lấy cái gì đó của hắn.

- Sức nhẫn nại của ta có hạn, các người chớ ép ta.

Thanh âm Tần Thánh Quân lạnh như băng, trong mắt hắt từ từ xuất hiện sát ý, nếu ba người này không giao mấy thứ kia ra, hẳn sẽ đưa bọn họ đi gặp diêm vương. Hẳn đã tìm rất lâu trong Tam Hoàng thiên khố rồi, vẫn không tìm được mấy thứ kia. Tất cả hi vọng của hẳn, toàn bộ phá diệt, hẳn bắt đầu hối hận, tại sao hẳn lại mang ba tên này đi vào làm gì, nếu không phải hẳn quá gấp, cần Côn Lôn Thần Hỏa của Côn Lôn Thần Tông rèn luyện vô thượng thần thông, cũng sẽ không có chuyện như vậy, dù khi đó không rèn luyện thần thông, chỉ cần chiếm được đan dược bên trong Tam Hoàng thiên khố, đã có thể khiến hẳn nhất phi trùng thiên, trở thành tồn tại chí cao.

Nhưng bây giờ, tất cả những thứ này cũng không có, những bảo bối cực kỳ trọng yếu trong bảo khố đã không còn. Chuyện này đã kích Tần Thánh Quân rất mạnh. Ba người Cửu Lê Tổ Tiên, tuy sợ hãi Tần Thánh Quân nhưng lúc này, bọn họ cũng lạnh lùng quát.

- Người chó làm càn!

Tần Thánh Quân cười lớn, cười như phát điên.

- Tốt, đã như vậy, các người chết đi!

- Không tốt...

Tần Thánh Quân động thủ, cường hoành vỗ một chương đến ba người, Tần Thánh Quân hẳn hơn mười năm trước, là nhân vật top 1 của Chân Tiên Dự Bị Bảng, ngay cả Chân tiên đều có thể chém giết, đã nhiều năm trôi qua, tu vi hẳn tăng lên đến cảnh giới khó lường, bọn họ cũng không biết. Nhưng hiện tại, lúc Tần Thánh Quân ra tay, cuồng bạo pháp lực đè ép, bọn họ run lên, không còn một tia phản kháng.

- Dám lấy đồ vật của ta, các người đều phải chết.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1025: Ra Tay

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn:

Đối mặt với thế tiến công của Tần Thánh Quân, ba người bọn họ làm sao có thể ngăn cản, coi như toàn lực liều mạng cũng chỉ vô dụng. Lúc này, vô số Tiên đạo pháp tắc quẩn quanh hư không, một chưởng bắt được ba người, giống như bắt những con gà, ba người muốn động đậy cũng không được.

- Tần Thánh Quân, ngươi muốn làm gì?

Đúng lúc đó, một ánh hào quang xẹt qua hư không, ẩn chứa khí thế mênh mông, đánh tan một chưởng kia của Tần Thánh Quân.

- Phó tông chủ.

Lúc ba người nhìn thấy người đang tới, trong lòng liền vô cùng mừng rỡ, nếu phó tông chủ không xuất hiện đúng lúc, mạng nhỏ của họ đã phải để lại đây rồi. Người đang đến chính là phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông, một mái tóc đỏ như biển lửa, c-c biệt, bất kỳ sợi tóc nào cũng đều ẩn chứa vô số năng lượng cuồng bạo.

- Xích Hỏa Thần...

Tần Thánh Quân nhìn người đang tới, tức giận trong lòng vẫn không tiêu tan.

- Tần Thánh Quân, người đang muốn làm gì? Chẳng lẽ người quên ước định của chúng ta rồi? Người lại muốn động thủ với đệ tử tông ta?

Xích Hỏa Thần biết thực lực Tần Thánh Quân rất mạnh, nếu như thật sự phải động thủ với hắn, thắng bại rất khó nói.

- Kêu bọn họ giao mấy thứ cướp được của ta ra đây, nếu không, xem như là người, bản Quân cũng quyết không giảng hoà.

Tần Thánh Quân lạnh lùng nói, hắn đã không có đường lui nữa, hắn nhất định phải cầm mấy thứ kia về, vì những thứ đó, coi như trở mặt cùng Côn Lôn Thần Tông cũng không tiếc.

- Phó tông chủ, Tần Thánh Quân vu hại chúng ta, chúng ta theo hắn tiến nhập bảo địa, hắn lại dẫn chúng ta vào một hiểm cảnh, nếu không phải chúng ta bị bí cảnh kéo ra, sợ rằng đều phải bỏ mạng trong đó rồi. Hiện tại, hắn còn bảo chúng ta giao đồ vật ra, chúng ta cũng không biết đó là món đồ gì?

Cửu Lê Tổ Tiên nói.

Phó tông chủ đã đến, mạng nhỏ của họ chí ít cũng được bảo vệ, nhưng cái tên Tần Thánh Quân kia thật sự quá kiêu ngạo, lại muốn giết họ, hắn không để Côn Lôn Thần Tông trong mắt. Xích Hỏa Thần nhìn ba người, hắn không nhìn thấy sự dối trá nào từ mắt họ, Côn Lôn Thần Tông bọn họ vô cùng hiểu kì bảo địa này, không biết do ai để lại, lúc này, Cửu Lê Tổ Tiên tiếp tục nói.

- Bảo địa này gọi là Tam Hoàng thiên khố, khi này chúng ta bị cái một đám sinh linh kì lạ bao vây, không có cơ hội đi tìm kiếm bảo bối, tất cả những thứ này đều là kế hoạch của Tần Thánh Quân, hắn không muốn để chúng ta có được bất kỳ thứ gì.

- Tam Hoàng thiên khố!

Xích Hỏa Thần sững sờ, như đang nhớ lại gì đó, sau đó sắc mặt hần từ từ phát sinh biến hóa.

- Dĩ nhiên là Tam Hoàng thiên khố, cường giả Thiên Quân cảnh trong truyền thuyết, lúc đang xung kích cảnh giới thì lại bị Thiên Quân đại đạo trấn áp đến chết, nên lưu lại Tam Hoàng Tiên Vương bảo địa.

Sắc mặt Tần Thánh Quân cũng trở nên lạnh lẽo, để đạt được Tam Hoàng thiên khố, hần đã phải tổn thất nặng nề, bên trong tuy còn một chút bảo bối, nhưng những bảo bối trọng yếu nhất, đã biến mất hoàn toàn, Tần Thánh Quân hần không thể chịu được đả kích này. Trong lòng Xích Hỏa Thần cũng nổi lên vẻ tham lam, Tam Hoàng thiên khố không phải chuyện nhỏ, đây là bảo khố do Tiên Vương lưu lại, bảo bối bên trong chắc chắn vô cùng quý giá. Hơn nữa, Tam Hoàng Tiên Vương lại là cường giả thời kỳ viễn cổ, không phải Thái Thượng lão tổ trong tông của họ có thể sánh được.

Mặc dù hần không gặp bất kỳ vị Tiên Vương nào, nhưng hần cũng biết, chỉ cần một cái ngón tay của những Tiên Vương thời kỳ viễn cổ đã có thể trấn áp Thái Thượng lão tổ của họ, đây là sự chênh lệch giữa Tiên Vương và Tiên Vương. Xích Hỏa Thần truyền những chuyện này lại về tông môn, tình huống hôm nay quan hệ trọng đại, liên can tới bảo tàng thượng cổ Tiên Vương, vô luận như thế nào, bọn họ đều phải chiếm được.

- Xích Hỏa Thần, ngươi muốn mật báo cho tông môn người? Người muốn mưu đồ bảo tàng của Tần Thánh Quân ta sao? Côn Lôn Thần Tông chờ đó cho ta.

Tần Thánh Quân cũng không dám lưu lại, trực tiếp trốn vào hư không, té gập đi. Nếu như chỉ một tên Xích Hỏa Thần, hần quả thật không để trong mắt. Nhưng nếu như cứ tiếp tục, những cường giả Côn Lôn Thần Tông kia sẽ ào ào kéo lại đây. Lúc đó, dù thực lực hần có nghịch thiên đến cỡ nào, cũng không phải đối thủ của bọn họ.

- Đứng lại...

Xích Hỏa Thần phản ứng lại, hấn nhanh chóng đuổi theo Tần Thánh Quân, trong chớp mắt, hiện trường chỉ còn ba người bọn họ.

- Sư huynh, chúng ta nên làm gì giờ?

Trịnh Càn Khôn hỏi.

- Trở về thôi.

Cửu Lê Tổ Tiên nói, chuyện này không phải việc bọn họ có thể khống chế, phó tông chủ đã đuổi theo tên kia, lấy thực lực của họ, coi như đuổi theo, cũng chỉ làm bia đỡ đạn, lúc ba người đang chuẩn bị rời đi, Lâm Phàm lại ôm Mặc Thanh Toàn xuất hiện trước mặt họ.

- Ba vị, xin dừng bước.

Mọi người kinh sợ, sau đó đưa ánh mắt nhìn bóng người mới xuất hiện.

- Các người là ai?

Cửu Lê Tổ Tiên cảnh giác, đối phương không minh bạch xuất hiện, khẳng định không có chuyện tốt. Giờ này, Lâm Phàm ngược lại có chút vui vẻ, hấn không nghĩ tới tùy tiện đi dạo một chút, lại có thể gặp được đệ tử Côn Lôn Thần Tông. Vận may của hấn thật mức nghịch thiên rồi. Trước lúc hai người đi mất, Lâm Phàm cũng không dám nhảy ra trên chóc bọn họ, thực lực hai người kia quả biến thái, tuy rằng đã tránh rất xa, nhưng hấn vẫn sợ bị họ phát hiện, nhưng cuộc đời quả tốt đẹp, hai người kia dĩ nhiên không phát hiện hấn, hoặc giả hai người đã không có tâm tình để quan tâm người khác.

- Là đệ tử Trấn Ma Thiên Phái.

Cửu Lê Tổ Tiên nhìn lệnh bài obên hông của Mặc Thanh Toàn, kinh ngạc nói.

- Không sai, vị này chính là thiên kim của chương giáo Trấn Ma Thiên Phái.

Lâm Phàm cười giới thiệu, sau đó bắt đầu suy tính, nên dùng biện pháp gì để giết chết ba tên này. Đúng Lúc đó, Trịnh Càn Khôn như nhận ra Lâm Phàm, ba người kia liền bắt đầu truyền âm.

- Sư huynh, người này thật giống như một kẻ nào đó trong danh sách truy sát của tông môn nhà, Lâm Phàm của Thiên Địa Tông.

Trịnh Càn Khôn truyền âm nói. Cửu Lê Tổ Tiên liền sững sờ.

- Người không nhận sai đấy chứ?

- Không đâu, ta xem ảnh chân dung người này rất nhiều lần, tuyệt đối không nhận sai.

Trịnh Càn Khôn lần thứ hai xác định. Bích Lưu tiên tử có chút lo lắng.

- Sư huynh, người này hung tàn vạn phần, ngay cả phó tông chủ Thiên Phong Linh cũng không thể trấn áp hẳn, nếu chúng ta tùy tiện xuất thủ, sợ khả năng thành công không lớn.

- Ủm, trước tiên ổn định đối phương đã, chỉ cần chờ phó tông chủ quay lại, người này chỉ một con đường chết.

Cửu Lê Tổ Tiên nói.

...

- Hóa ra là thiên kim tiểu thư của Trấn Ma Thiên Phái, thất kính, không biết tôn tính đại danh của vị sư huynh này?

Cửu Lê Tổ Tiên khách khí hỏi.

- Ta họ Lâm, tên Phàm, Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói. Sắc mặt Cửu Lê Tổ Tiên hơi đổi, sau đó cười nói.

- Hóa ra là Lâm huynh, ngưỡng mộ đã lâu.

- Nơi nào, nơi nào, đều là hư danh thôi, không biết ba vị ở đây làm gì?

Lâm Phàm hỏi. Cửu Lê Tổ Tiên cười yếu ớt một tiếng, nói.

- Không có chuyện gì? Chỉ tùy ý đi dạo một chút! Nếu Lâm huynh không có chuyện gì? Không bằng chúng ta kết bạn mà đi đi, giữa hai bên, cũng có thể có phối hợp.

Lâm Phàm cười lớn.

- Tốt, tốt, không thành vấn đề, rất đúng ý ta.

Cửu Lê Tổ Tiên cười nói.

- Lâm huynh, mời.

Lâm Phàm khoát tay, khách khí nói

- Mời.

- Không, không.

Lâm huynh mời.

- Đừng từ chối, ai mời cũng thế thôi.

Lâm Phàm nói.

Cửu Lê Tổ Tiên cảm giác cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, như vậy, hẳn đành đi trước.

- Đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.

Cửu Lê Tổ Tiên cười nói, Lâm Phàm gật gật đầu.

-Nên như vậy.

Cửu Lê Tổ Tiên liền cười yếu ớt một tiếng, sau đó liền bước lên trước, quay đầu nhìn hai vị sư đệ, sư muội của hắn.

- Đứng trước khoảng vạn dặm, có một toà thành trì, chúng ta cứ đến đó đi.

Xì xì!

Một đạo thanh âm quái dị vang lên.

Xì xì!

Xì xì!

Lúc Cửu Lê Tổ Tiên xoay đầu, Lâm Phàm liền ra tay...

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1026: Vĩnh Dạ Ma Bàn

Người dịch: Tài

Biên: Kira123

Team dịch: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn:

Lâm Phàm đã nghĩ xong những bước tiếp theo sau khi độ hóa Mặc Thanh Toàn. Trấn Ma Thiên Phái là một trong lục đại phái, trong đó cường giả vô số, tuy có chút chênh lệch với Côn Lôn Thần Tông, nhưng cũng không phải môn phái mà Lâm Phàm hiện tại có thể so sánh. Sau khi độ hóa Mặc Thanh Toàn xong, hắn sẽ để nàng trở lại tông môn, dẫn dụ một ít cường giả ra ngoài, cung cấp điểm kinh nghiệm cho hắn, nếu như chuyện này thành công, tất cả hi sinh của hắn này giờ đều đáng giá.

- Không muốn, người không thể độ hóa ta, Ta không thù không oán với người, sao người lại muốn độ hóa ta?

Sắc mặt Mặc Thanh Toàn hoàn toàn trắng bệch, nàng vĩnh viễn không nghĩ tới có ngày mình lại có kết cục thế này, cái tên nam tử trước mắt này cũng quá vô tình, ra tay tàn nhẫn, không cân nhắc nhiều như vậy.

Lực lượng độ hóa lan tràn khắp nơi, Phật đà bay lượn đầy trời, miệng niệm vô thượng kinh văn. Lúc này, Phật Quang Phổ Chiếu thế gian, trấn áp tất cả tà ma. Dù Mặc Thanh Toàn là thiên kim chưởng giáo Trấn Ma Thiên Phái, từ nhỏ đã không thiếu hụt tài nguyên tu luyện, từng trải qua vô số nguy cơ, nhưng lúc này, nàng đã sắp hỏng mất, gặp phải nguy

hiểm lớn nhất từ trước đến giờ, mà nàng không cách nào chống đỡ, một chút sức phản kháng cũng không có.

- Ta không giết người đã là sự ban ân lớn nhất rồi, người nên vui mừng, chứ không phải khủng hoảng như bây giờ đâu.

Lâm Phàm thần sắc lạnh nhạt lên tiếng.

- Độ hóa.

Lâm Phàm đánh một chỉ, độ hóa phát quang ngưng tụ thành một Phật long, quần khắp người Mặc Thanh Toàn. Phật long liên tục rút gào, mỗi một lần rút gào, miệng đều phun vô số Phật văn hoàng kim, những Phật văn kia ẩn chứa vô số độ hóa lực, có thể độ hóa tâm thần, ý chí, thể xác, hết thảy tất đều thần phục dưới sức mạnh của lực độ hóa kia, tuy tu vi Mặc Thanh Toàn không yếu, nhưng đối mặt với thể tiến công âm thầm dữ dội của Lâm Phàm, đã bắt đầu không chịu nổi, trái tim nàng đã hoàn toàn bị oanh kích, trong nháy mắt đó, độ hóa lực nhanh chóng tràn vào cơ thể nàng, bắt đầu mạnh mẽ độ hóa.

- Không...

Mặc Thanh Toàn gào lên một tiếng, gương mặt tinh xảo lúc trước còn đầy vẻ tươi cười, bắt đầu toát ra vẻ tuyệt vọng, ngay cả nước mắt cũng bắt đầu chảy ra từ từ, nước mắt mỹ nhân quả nhiên dễ khiến đàn ông siêu lòng!

- Không, ta không thể đánh mất chính mình được, ta còn rất nhiều chuyện muốn làm mà.

- Buông tha ta đi, ta van cầu người, tha ta đi!

Mặc Thanh Toàn cầu xin, nàng hi vọng Lâm Phàm buông tha cho mình một lần, nhưng đối với Lâm Phàm hiện tại, một khi hắn đã sử dụng lực lượng độ hóa, tuyệt đối không có ý thu hồi.

....

Lúc này, Lâm Phàm đang chấp hai tay sau lưng, đợi Mặc Thanh Toàn bị độ hóa.

Ầm!

Đúng lúc này, Lâm Phàm khẽ nhú mào, như gặp phải tình huống lạ kỳ, lực lượng độ hóa rót vào cơ thể của Mặc Thanh Toàn, lại bị một luồng sức mạnh huyền diệu ngăn chặn, không có cách nào rót vào sâu trong nội tâm nàng được, không thể độ hóa nàng hoàn toàn, một đạo ánh sáng nhỏ lập loè trên người Mặc Thanh Toàn. Dần dần, thân thể Mặc Thanh Toàn được những ánh sáng kia bao phủ, khuôn mặt tràn đầy sợ hãi của Mặc Thanh Toàn từ từ biến mất, khí tức toàn thân của nàng giờ khắc này đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng huyền diệu.

- Người là ai?

Lâm Phàm hơi nhướng mày, hỏi, hẳn cảm giác được lực lượng độ hóa của mình đã bị hóa giải, chuyện này quả có chút không thể tưởng tượng nổi, hẳn chưa bao giờ gặp sức mạnh nào có thể hóa giải được lực lượng độ hóa của hắn.

- Công tử...

Lúc này, đỉnh đầu Mặc Thanh Toàn xuất hiện một bóng người, đạo thân ảnh vừa mới xuất hiện kia không phải thực thể, mà giống như một tồn tại ở dạng linh thể hơn. Trong cơ thể Mặc Thanh Toàn dĩ nhiên lại có người ký túc, quả thật không thể tưởng tượng nổi, cái đạo thân ảnh kia tản mát ra khí tức cực kỳ cường hãn, không phải cường giả Tổ cảnh có thể so sánh.

- Người là ai?

Lâm Phàm nhướng mày, hỏi lại, hẳn quả thật không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện thế này, hẳn không ngờ, khi mình thi triển độ hóa phật quang, lại có thể câu dẫn ra một đạo thần niệm đang ẩn nấp trong cơ thể Mặc Thanh Toàn, chỉ có một đạo thần niệm duy nhất, quả thật có ý tứ, không

biết đạo thần niệm này rốt cuộc có lai lịch gì? Để Lâm Phàm kinh ngạc hơn chính là, đạo thân ảnh kia có khuôn mặt giống Mặc Thanh Toàn đến bảy, tám phần, nói đúng hơn, dáng vẻ của Mặc Thanh Toàn tương tự với thân ảnh kia.

- Thiếp thân là mẫu thân của Thanh Toàn.

Linh Quân trả lời, đồng thời nhìn về ánh mắt Lâm Phàm, đôi mắt nàng tràn vẻ tò mò, như muốn nhìn thấu Lâm Phàm.

- Người muốn làm gì?

Lâm Phàm không biết nàng ta có ý gì? Bất quá, nếu nàng ta có thể trấn áp độ hóa phật quang của hắn, hiển nhiên bản lĩnh không nhỏ.

- Thiếp thân thỉnh cầu công tử buông tha tiểu nữ một mạng, tiểu nữ ta là người có số khổ, không nên chịu nhiều dẫn vật như vậy.

Linh Quân thương tiếc nói, Lâm Phàm tự nhận không hẳn phải người xấu, cũng không phải loại người tốt lành? Sau đó, khước miệng hắn lộ vẻ tươi cười.

- Bỏ qua khuê nữ của người cũng không phải không được, nhưng người có vật gì trao đổi không?

Linh Quân nhìn Lâm Phàm, hơi trầm tư, cuối cùng nhắc tay, một đạo quang điểm chậm rãi bay ra.

- Thứ này có thể đổi lấy sự tự do của Thanh Toàn được không?

Âm thanh Linh Quân có vẻ bình thản, nhưng trong giọng nói lại lộ ra tia khẩn cầu, Lâm Phàm nắm lấy quang điểm trong tay, đó là một cái hạt châu.

- Keng, chúc mừng Kí chủ, phát hiện Vĩnh Dạ Ma Bàn.

- Vĩnh Dạ Ma Bàn: bảo vật trấn phái của Trấn Ma Thiên Phái, trong đó có ẩn chứa bản nguyên Thiên Đạo Luân Hồi.

Lâm Phàm nhắc đầu nhìn tới, trong lòng hiện lên vẻ nghi hoặc, hỏi.

- Người là ai? Nhìn dáng vẻ của người, thật giống như không phải người.

Linh Quân cười yếu ớt, bình tĩnh nói.

- Ánh mắt của công tử rất chính xác, thiếp xác thực không phải người, mà là khí linh, nhưng hiện giờ chỉ là một đạo thần niệm mà thôi.

Lâm Phàm sững sờ, trong lòng ngược lại có chút kinh ngạc.

- Ha ha, không ngờ dĩ nhiên lại có khí linh thần niệm, nàng là khuê nữ của người, lại là khuê nữ của chương giáo Trấn Ma Thiên Phái, như vậy người là phu nhân của chương giáo Trấn Ma Thiên Phái rồi.

Linh Quân nghe nói thế, trong mắt liền có một tia dị dạng, nhưng nàng cũng không nói nhiều, chuyện này không thể để người khác biết được. Mà hiện giờ, nàng chỉ có thể làm được như vậy. Nàng hiện tại chỉ là một tia thần thức mà thôi, sau này sẽ tiêu tan. Lúc nàng đánh tan độ hóa phật quang trong cơ thể Thanh Toàn, đã thi triển hết sức mạnh của nàng rồi. Nếu như đối phương thật muốn giết Thanh Toàn, nàng cũng không còn bất kỳ biện pháp nào.

- Tốt, ta thích giao dịch nhất, vật này của người khiến ta rất hài lòng, nó đủ mua mạng khuê nữ người rồi, nhưng nó lại là trấn tông bảo bối Thiên Đạo Luân Hồi của Trấn Ma Thiên Phái, nó nằm trong cấm địa của Trấn Ma Thiên Phái, nếu ta muốn đụng tới nó cũng là một chuyện rất khó khăn.

Lâm Phàm nói. Vĩnh Dạ Ma Bàn là hạt nhân của Thiên Đạo Luân Hồi, chỉ cần nắm vật này trong tay, hẳn có cơ hội khống chế Thiên Đạo Luân Hồi, nhưng tất cả những thứ này không phải đơn giản, cần phải chờ

tu vi hần tăng lên một lần nữa, mới có thể đi Trấn Ma Thiên Phái một chuyến, đoạt lấy Thiên Đạo Luân Hồi kia, nghe đồn Thiên Đạo Luân Hồi là một kiện bảo bối vượt qua tuyệt phẩm Tiên khí, nắm giữ lực lượng quỷ thần khó lường.

- Đa tạ công tử!

Linh Quân thở phào nhẹ nhõm, sau đó khẽ khom người cảm kích.

- Không cần cảm ơn, bất quá ta nghĩ người nên cùng con gái mình nói một chút đi, chuyện này tốt nhất chớ nói lung tung ra ngoài.

Lâm Phàm nhắc nhở.

- Công tử yên tâm, ta sẽ phong ấn những ký ức có liên quan của nàng, tuyệt đối không mang đến phiền phức cho công tử.

Linh Quân đáp lời, Lâm Phàm liếc mắt nhìn Mặc Thanh Toàn, sau đó trực tiếp ly khai, đây là nhượng bộ lớn nhất của hắn, nếu như hắn thật sự muốn giết đối phương, cũng không phải không thể, nhưng hắn sẽ lỗ lớn, nếu đã chiếm được đủ thứ tốt, nên lui đi là vừa, những chuyện vừa xảy ra đã khiến Lâm Phàm vừa lòng rồi.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1027: Dừng Đan Dược Đến Nghiện

Khi thấy Lâm Phàm rời đi, Linh Quân thở phào nhẹ nhõm, nàng không nghĩ tới Thanh Toàn gặp kẻ địch cường đại như vậy, hẳn khiến nàng cảm thấy sợ hãi từ sâu trong nội tâm, làm nàng kinh hãi vạn phần. Nhưng cũng còn tốt, hết thảy đều được giải quyết. Tuy mất đi Vĩnh Dạ Ma Bàn, nhưng những thứ này đều đáng giá, nàng nhìn khuê nữ mình thở dài một tiếng, trong mắt nàng lộ ra một tia thống khổ, tại sao lại biến thành như vậy?

...

Một nơi nào đó.

Sắc mặt phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông, Xích Hỏa Thần hiện giờ đang rất khó coi. Bọn họ đã huy động tới ba vị phó tông chủ, mà vẫn không thể lưu Tàn Thánh Quân lại.

- Tàn Thánh Quân đã lấy được Tam Hoàng Tiên Vương bảo địa, nếu để hắn tiếp tục phát triển, hậu quả thật không dám tưởng tới.

Xích Hỏa Thần lên tiếng.

- Tình huống hiện tại cũng không có cách nào khống chế được rồi, tu vi Tàn Thánh Quân đã đạt đến mức độ này, cho dù ba người chúng ta có liên thủ cũng chỉ có thể đả thương hắn, không thể lưu hắn lại được, người này lòng dạ độc ác, nham hiểm cực kỳ, tuyệt đối sẽ không dừng tay đâu, chúng ta nhanh chóng trở lại trong tông môn, hồi báo mọi chuyện cho tông chủ.

Một phó tông chủ khác nói.

- Được...

Lúc ba người trở về chỗ cũ nhìn thấy ba bộ thi thể lơ lửng trong hư không, sắc mặt cũng thay đổi.

- Sao lại thế...

Xích Hỏa Thần không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, thi thể ba đệ tử kia đang phiêu phù ở đó, tất cả đều mất sinh cơ đã chết không thể chết lại.

- Là ai, rốt cuộc do ai làm? Ai dám ra tay với đệ tử Côn Lôn Thần Tông ta?

- Đáng ghét, thật sự quá đáng ghét.

Trong lòng bọn họ run lên, không thể chịu đựng nổi cơn tức này, để bồi dưỡng được những đệ tử xuất sắc như thế này, Côn Lôn Thần Tông cần phải tiêu hao không biết bao nhiêu tài nguyên. Nhưng bây giờ lại bị người chém giết, thật không thể nhịn được, một phó tông chủ xòe bàn tay thi triển vô thượng thần thông bắt thi thể Cửu Lê Tổ Tiên nằm trong lòng bàn tay.

- Hồi Tưởng!

Hồi Tưởng thần thông, cho người còn sống thấy được cảnh tượng người chết thấy lúc sắp chết, ba vị phó tông chủ nhìn thấy khuôn mặt kia, nhất thời kinh sợ, hét to.

- Dĩ nhiên là hấn.

Người trong hình, đương nhiên là Lâm Phàm, Thiên Địa Tông Lâm Phàm, cái kia tên ghê tởm kia.

Một đao, hai đao...

Ba vị phó tông chủ nhìn cảnh tượng này, lửa giận trong lòng càng bùng nổ, bọn họ không ngờ tên kia lại đề tiện như vậy, dám giết đệ tử Côn Lôn Thần Tông.

- Không giết được người này, Côn Lôn Thần Tông còn mặt mũi gì nữa?

Xích Hỏa Thần phần nộ quát.

- Trở về, hết thảy đều để tông chủ định đoạt, Thiên Địa Tông đang muốn khiêu chiến Côn Lôn Thần Tông ta.

- Lần này, hắn lại giết bốn tên đệ tử tông ta, chẳng lẽ hắn muốn giết hết tất cả đệ tử tông ta, đoạn tuyệt đạo thống Côn Lôn Thần Tông ta?

...

Giờ này, Lâm Phàm cũng không biết hắn vừa chọc ra thêm một chuyện lớn, nếu hắn chỉ giết một tên cũng không có chuyện gì lớn, còn đằng này, hắn liên tiếp chém giết ba vị đệ tử, quả thật không xem Côn Lôn Thần Tông ra cái gì. Nhưng đối với Lâm Phàm, những chuyện này cũng không phải chuyện to tát gì, vì hắn hiện tại đang có chuyện trọng yếu cần phải làm hơn. Thời điểm bên trong Tam Hoàng thiên khố, lấy được một số thứ tốt, đan dược vô cùng vô tận, đủ để hắn phê pha nốc thuốc một hồi.

Lâm Phàm đánh vỡ thứ nguyên trốn vào trong hư không vô tận, lấy Thiên Địa Dung Lô ra, nhìn Đan Giới bên trong, trái tim nhỏ bé yếu ớt của hắn đột nhiên run lên.

Luyện hóa!

Dưới tình huống hiện tại, hắn chỉ có thể luyện hóa nó, chứ Đan kia mặc dù là vô thượng bí bảo, thế nhưng cũng là một cái phong ấn, nếu không phá mở nó, không có cách lấy được đồ vật bên trong. Lúc Tam

Hoàng Tiên Vương sắp chết, đã có ý nghĩ này, ngoại trừ luyện hóa toàn bộ Tam Hoàng thiên khối, không có cách nào mở phong ấn được.

- Luyện hóa!

Dù mất chữ Đan cũng không sao, Lâm Phàm muốn hết thầy trước mắt.

- Keng, luyện hóa thành công.

Chữ Đan đã bị luyện hóa thành một đoàn đan dược bản nguyên, Lâm Phàm liền xòe bàn tay đưa vào bên trong Thiên Địa Dung Lô, nắm đám đan dược bản nguyên trong tay, nhét vào miệng.

- Keng, chúc mừng kí chủ đã dùng đan dược bản nguyên.

- Keng, kinh nghiệm tăng cường...

- Keng, tu vi thăng cấp.

- Tu vi: Tổ Cảnh trung giai.

Lâm Phàm tự nhiên cũng không nở luyện hóa chữ Đan kia, nhưng lại không có cách nào khác, nếu không thể loại bỏ phong ấn, hẳn cũng không lấy được bất kỳ viên đan dược nào, lấy thực lực bây giờ của hắn không có khả năng phá vỡ phong ấn do Tiên Vương bố trí.

- Ha ha...Chúng ta thoát vây rồi.

- Phong ấn Tiên Vương đại nhân đã không còn, chúng ta có thể ngao du thiên địa rồi, có thể bắt đầu tu luyện thành thiên địa đan thần rồi.

- Nơi này là nơi nào? Sao chúng ta lại không ra được?

- Thả chúng ta đi ngoài, chúng ta là đan dược vương giả, đan dược tiên thần, người không xứng dùng chúng ta.

Đúng lúc này không có phong ấn, những viên đan dược vô cùng cần
rõ, để hấn kinh ngạc vạn phần.

- Thực sự quá cần rõ.

Nói xong, Lâm Phàm đánh ra một chưởng trấn áp toàn bộ những viên
tiên đan bên trong Thiên Địa Dung Lô.

- Điều thành thật một chút cho ta.

Một tay Lâm Phàm liền tóm lấy mấy chục viên tiên đan, sau đó bỏ
toàn bộ vào miệng, giòn, hương vị không sai, tất cả đều là tiên đạo pháp
tắc.

Chuyển đổi!

Chuyển đổi!

Dược lực hòa vào trong thân hấn, tiên đạo pháp tắc chuyển hóa thành
vô số điểm kinh nghiệm.

- Keng, chúc mừng Kí chủ đã phục dụng hạ phẩm tiên đan.

- Keng, chúc mừng Kí chủ đã phục dụng trung phẩm tiên đan.

- Keng, chúc mừng Kí chủ đã phục dụng Thượng phẩm tiên đan.

...

Những viên tiên đan kia đều được hình thành từ chữ Đan kia, Tam
Hoàng Tiên Vương đã chết không biết bao nhiêu năm rồi, nhưng chữ
Đan vẫn ngày ngày phun ra đan dược, tích tụ số lượng lớn đến mức
không thể tính toán. Mà hiện giờ, những đan dược kia giống như kẹo
vậy, để Lâm Phàm hấn tùy ý ăn, hấn giờ không thèm để ý bất cứ chuyện
gì khác, cứ nuốt đan dược, một ngụm mấy chục viên tiên đan, từng tên
đan linh đang nỗ lực giãy giụa trong lòng bàn tay hấn, nhưng vô dụng,
chúng đều bị Lâm Phàm nuốt vào bụng, chuyển hóa thành kinh nghiệm.

Hắn có hệ thống trợ giúp, không xuất hiện hiện tượng bạo thể do ăn đan dược quá nhiều, số đan dược sẽ được chuyển hóa trực tiếp thành kinh nghiệm, tăng tu vi cho hắn.

Một ngày lại một ngày!

Lâm Phàm cứ như nhập ma, hai tay hắn liên tục đưa vào bên trong Thiên Địa Dung Lô, một trào lại một trào, mặc kệ những đan dược này có diệu dụng gì, nuốt toàn bộ vào bụng, coi như độc đan cũng cũng không hề gì, chúng căn bản không có bất kỳ tác dụng gì đối với Lâm Phàm. Kinh nghiệm của hắn đang điên cuồng tăng trưởng, tu vi cũng không ngừng tăng lên, hiện tại đang chạy nước rút hướng về Tổ Cảnh hậu kỳ.

Lâm Phàm hiện tại cần rất nhiều điểm kinh nghiệm mới có thể thăng cấp, một viên đan dược khẳng định không có bao nhiêu khởi sắc, nếu như hắn ăn hết đồng tiền đan khổng lồ kia, không biết sẽ tấn đến cấp độ nào.

Lúc Lâm Phàm đang cảm thấy vô cùng sung sướng, tông chủ Côn Luân Thần Tông đang đích thân giảng lâm Thiên Địa Tông. Bọn họ muốn một câu trả lời hợp lý, bốn tên đệ tử cứ bị Lâm Phàm chém giết, nếu Côn Luân Thần Tông họ còn không ra mặt, sợ nó sẽ trở thành chuyện cười cho thiên hạ.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1028: Khai Chiến

Bầu không khí bên trong chính điện Thiên Địa Tông đang vô cùng ngột ngạt, Hàn Quân Thiên và Thái Càn Thiên đang lẳng lặng nhìn nhau, Côn Lôn Thần Tông mang đến đây bốn vị phó tông chủ, hiển nhiên muốn ngả bài với Thiên Địa Tông, về mặt Thái Càn Thiên cũng trở nên vô cùng âm trầm, trong lòng đang có một ngọn lửa thiêu đốt khắp nơi, hắc phần nộ nói.

- Hàn Quân Thiên, chuyện này người phải cho Côn Lôn Thần Tông ta một câu trả lời thỏa đáng.

Bốn đệ tử bị Lâm Phàm giết đã chạm đến vảy ngược Thái Càn Thiên, trong lòng một số phó tông chủ Thiên Địa Tông đang ngồi trong chính điện cũng đang nhắc lên một cơn sóng thần, cái tên tiểu tử Lâm Phàm kia cũng quá độc ác đi, dĩ nhiên liên tiếp chém giết bốn đệ tử Côn Lôn Thần Tông, quả thực kinh khủng. Không biết vì sao, bọn họ lại cảm thấy rất vui vẻ, như được xả ra được một ngụm ác khí, nhưng tình huống bây giờ có chút phức tạp, bọn họ không ngờ tông chủ Côn Lôn Thần Tông lại tự tìm tới cửa. Hơn nữa, đội hình mang theo rất hùng hậu, xem ra chuyện này không phải đơn giản, không thể giải quyết ngay lập tức được,.

-Thái huynh, việc này chúng ta không biết mà! Hơn nữa, chúng ta đã lâu rồi không nhìn thấy hắc.

Hàn Quân Thiên rất bất đắc dĩ trả lời, hắc không ngờ tên tiểu tử kia lại trâu bò như vậy, thật sự dám xuống tay, nhưng vận khí của hắc cũng quá đen đi, làm sao lại khiến Thái Càn Thiên trực tiếp giáng lâm tông môn đây, khí thế hắc hiện giờ rất hổ báo, định đe dọa tông môn ta, nhưng

nơi này là Thiên Địa Tông, không úy kỵ bất kì tông môn gì, Hàn Quân Thiên hãn còn muốn hét lớn một tiếng “giết rất tốt” nữa cơ.

Hàn Quân Thiên không thừa nhận không được, Côn Lôn Thần Tông đích thật áp chế Thiên Địa Tông, đặc biệt là mấy trăm năm gần đây, thực lực tổng hợp Côn Lôn Thần Tông hơi hơi cao hơn một chút so với Thiên Địa Tông. Đương nhiên, đây chỉ là sự chênh lệch ở trung tầng, còn võ lực cao tầng hai bên cũng sà sà với nhau, không có bao nhiêu khác biệt.

- Hàn Quân Thiên, ta hi vọng người nhìn thẳng vào chuyện này, Thái Thượng lão tổ của tông ta rất quan tâm đến chuyện này, nếu người không cho Côn Lôn Thần Tông ta một câu trả lời thích đáng, tự gánh lấy hậu quả.

Thái Càn Thiên lạnh lùng mở miệng, sắc mặt hãn rất nghiêm túc, như đang nói một chuyện cực kỳ trọng đại. Đồng thời, hãn cũng không uốn dài thời gian, ý tứ rất sáng tỏ, nếu người không cho một câu trả lời thích đáng, kẻ hối hận cuối cùng chỉ có thể là các người, sắc mặt Hàn Quân Thiên ngưng lại, lạnh giọng nói.

- Thái Càn Thiên, người đang có ý gì?

Thái Càn Thiên vung tay áo, oán giận vạn phần, hét to.

- Có ý gì ư? Trong lòng người hiểu rõ mà còn hỏi, bốn người đệ tử của bản Tông tông chủ bị một tên đệ tử của người chém giết, chuyện này ảnh hưởng cực kỳ to lớn đối với Côn Lôn Thần Tông ta. Đương nhiên, Hàn Quân Thiên người cũng có thể kê cao gối mà nằm, người cũng chỉ có thể bảo vệ được hãn nhất thời, không thể bảo vệ hãn cả đời được đâu, nếu một ngày nào đó trên Vô Tận đại lục, lại có mấy cái thi thể của đệ tử Thiên Địa Tông trôi nổi lơ lửng ở đâu đó cũng đừng trách ta không có nhắc nhở với người.

Hàn Quân Thiên nghe nói như thế, nhất thời nổi giận quát.

- Người muốn khai chiến với Thiên Địa Tông ta?

Thái Càn Thiên cũng không chịu thua, lớn giọng đáp lời.

- Khai chiến thì khai chiến, chẳng lẽ Côn Lôn Thần Tông ta lại sợ cái đám vô dụng Thiên Địa Tông các người? Chuyện này bất kể như thế nào, Thiên Địa Tông cũng phải cho ta một câu trả lời thích đáng. Nếu không, Côn Lôn Thần Tông ta tuyệt đối sẽ không dừng tay, nếu bây giờ người giao cái tên tiểu tử kia ra đây cho ta, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, bằng không,...

- Không thể, người đây đang nằm mơ giữa ban ngày..

Hàn Quân Thiên không suy nghĩ đoạn tuyệt đề nghị của Thái Càn Thiên.

- Thái Càn Thiên người chớ làm càn, mâu thuẫn giữa tiểu bối với nhau mà người vẫn còn có mặt à? Nếu như đệ tử Côn Lôn Thần Tông có thể ra tay chém giết đệ tử tông ta, Hàn Quân Thiên ta không oán hận một câu. Đây rõ ràng tài nghệ không bằng người, bị chém giết cũng đáng đời, nhưng người thân là Tông chủ của một đại tông lại muốn đích thân ra tay, còn mặt mũi ở đây lớn lối?

Thái Càn Thiên đứng lên, hét to.

- Ta không phải đến tranh luận với người. Hôm nay, bản tọa đến đây chỉ để nói cho người biết, hãy lo chăm sóc đệ tử trong tông môn người đi. Bằng không, khi chúng bị người ta giết, cũng đừng oán trách ai.

Hàn Quân Thiên cũng đứng lên, trong mắt lóe lên tia lửa giận, quát.

- Thái Càn Thiên, người dám...

- Ha ha, bản tọa có gì không dám, lúc đệ tử của người giết bốn đệ tử của ta đã sớm phạm lỗi lớn rồi, nếu như người muốn bao che cho một mình hãnh, phải chuẩn bị tâm lý trả giá.

Phong cách hành sự từ trước đến nay của Thái Càn Thiên luôn nổi tiếng cứng rắn, lần này hẳn đến đây không phải để nói nhảm, mà đã động sát ý.

- Thái Càn Thiên, ngươi muốn chiến tranh với tông ta?

Hàn Quân Thiên lớn tiếng hỏi, trong mắt Thái Càn Thiên tỏ ra vẻ ác liệt.

- Nhớ kỹ, Côn Lôn Thần Tông không phải là đối tượng mà người có thể nhục nhã, nếu như người không giao tên đệ tử kia ra đây, vậy hãy chờ lửa giận của Côn Lôn Thần Tông ta ập đến đi.

Mấy tên phó tông chủ Thiên Địa Tông hơi nhướng mày, truyền âm.

- Tông chủ, chỉ vì một tên đệ tử, người không cần thiết phải lộn cái bàn cùng Côn Lôn Thần Tông lên như vậy đâu, không bằng, chúng ta giao hẳn ra đi.

Hàn Quân Thiên trừng mắt nhìn đám phế vật kia, bọn họ nhất thời cúi đầu, bọn hắn biết Tông chủ sẽ không giao tên kia ra đâu, mà giờ liều mạng lại không có bất kỳ chỗ tốt nào, chỉ vì một đệ tử, để những đệ tử khác hăm sâu trong biển lửa, cái này rất không sáng suốt.

Tình huống như thế thật sự rất ít gặp, bên trong Vô Tận đại lục, chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế, tên kia như có mối thù truyền kiếp với Côn Lôn Thần Tông vậy, chỉ giết mấy tên đệ tử Côn Lôn Thần Tông thôi, mà bọn chúng đã nổi đóa muốn khai chiến như rồi.

Hàn Quân Thiên vung tay áo.

- Tốt, đã như vậy, vậy thì cứ tới đi, Thiên Địa Tông ta ngàn năm này đã không động thủ nhưng lại nằm trong cũi tông, sợ rằng có nhiều người không phục. Lập tức truyền lệnh xuống, từ nay về sau, chỉ cần đệ tử Thiên Địa Tông ta gặp phải đệ tử Côn Lôn Thần Tông, liền giết...

Sắc mặt âm nhu của Hàn Quân Thiên trở bên nghiêm túc, bá đạo, thanh âm tràn ngập vô hạn sát ý.

- Thái Càn Thiên! Ngàn năm trước, Hàn Quân Thiên ta không sợ ai, cũng chưa bao giờ sợ uy hiếp của bất cứ người nào, ngàn năm sau, ta giờ là Tông chủ Thiên Địa Thần Tông, dù ta đã không còn như lúc trước, nhưng người nhất định phải nhớ kỹ, Hàn Quân Thiên ta chưa bao giờ sợ phiền phức.

- Người...

Thái Càn Thiên sững sờ, hắn chưa nghĩ tới đối phương sẽ nói ra lời bá đạo như vậy, hắn và Hàn Quân Thiên là người cùng thời đại, lúc đó hai người đều là những thiên kiêu chi tử, cũng là đệ tử của tông chủ. Khi đó, Hàn Quân Thiên uy nghiêm vô song, sức chiến đấu ngất trời, trấn áp tứ phương, quang vinh đẳng đại vị tông chủ, nhưng sau khi hắn đảm nhiệm vị trí Tông chủ, Hàn Quân Thiên cảm giác được trọng trách trên người mình, không thể ngông cuồng như dĩ vãng, hắn từ từ trở nên trầm ổn.

Bởi vậy, khi Thái Càn Thiên tới cửa đòi người, hắn còn có thể trả lời một cách hòa nhã, nhưng hiện giờ hắn thật sự nổi giận, nhìn Thái Càn Thiên, quát lớn.

- Thái Càn Thiên người nhớ kỹ cho ta, ngàn năm trước Hàn Quân Thiên ta đã vững vàng đè người, ngàn năm sau, ta cũng không cho phép người làm càn ở đây, hôm nay ta không ngăn cản người, nhưng người nhớ kỹ, quản tốt đám đệ tử của mình, không thì đừng trách ta.

Đùng!

Thái Càn Thiên nổi giận, đánh ra một chưởng đập nát cái bàn trước mặt.

- Hàn Quân Thiên, người thật muốn khai chiến?

- Ha ha...

Hàn Quân Thiên bắt đầu cười lớn, vung tay áo một cái, hô to.

- Tiến khách...

Hắn không trả lời câu hỏi của Thái Càn Thiên, chuyện đã đến mức này, còn có thể nói cái gì, bố đây chẳng sợ con cháu thằng nào hết!

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1029: Đùa Ta Chắc!

Nửa tháng sau.

Bên trong hư không vô tận, một bóng người đang khoanh chân, gương mặt thật không biết nói gì hơn.

Nôn mửa!

-Không chịu được, thật sự không chịu nổi nữa.

Lâm Phàm giờ đang rơi nước mắt, thật sự sắp không chịu nổi, đan dược này dùng thật buồn nôn quá, miệng hắn giờ tràn đầy hương vị đan dược, khi vừa bắt đầu thì rất hưng phấn, tràn đầy động lực, nhưng sau nửa tháng, hắn có ý muốn tự tử rồi.

-Giờ ạ, dùng đan dược mà muốn ói hết cả ruột gan, cảm giác này có ai hiểu chứ.

Trong lòng Lâm Phàm đau nhói, đan dược thật sự quá nhiều, nuốt quá khó chịu, hắn ăn vào cũng muốn ói ra rồi.

Nhưng không cần không được, tất cả đều là kinh nghiệm đó, nguồn kinh nghiệm vô tận.

Tu vi cứ như hỏa tiễn, tăng cao ào ào.

Tổ Cảnh cao cấp.

Tổ Cảnh đại viên mãn.

.....

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, hắn đã tăng lên cảnh giới cỡ này.

Hiện tại đã sắp vượt qua Tổ Cảnh.

Nhưng độ khó vẫn khá lớn, kinh nghiệm những tiên đan mang tới đã không còn nhiều nữa, mà miệng hắn hiện giờ gần mất vị giác luôn rồi.

Mùi vị gì cũng có cả.

Có ngọt, có mặn, lại có đắng, thiên kì bách quái vô cùng nhiều.

Nếu như để người khác biết có một người ăn đan dược đến tình trạng này, nói không chừng sẽ chết vì tức mất, quá bắt nạt người đi, một viên tiên đan có thể khiến người ta liều chết một mất một còn, nhưng giờ Lâm Phàm đang ăn đến mức muốn ói, nhìn những đan dược bên trong Thiên Địa Dung Lô, lòng Lâm Phàm chợt run, rốt cuộc nên làm gì với những cái này đây?

Không ăn cũng không nỡ, những thứ này đều là kinh nghiệm, thời điểm nguy hiểm như hiện tại mà không nâng tu vi bản thân lên, trong lòng hắn vô cùng bất an.

Quyết định không nói gì nữa, tiếp tục chôn đầu vào đan dược, nhất định phải đột phá Tổ Cảnh, tiến nhập vào cảnh giới càng thêm huyền diệu hơn.

-Ồ, tiên đan cái quái gì đây, chỉ tăng 10 ngàn kinh nghiệm thôi sao, quá phế vật rồi.

Lâm Phàm ghét bỏ nhìn hạ phẩm tiên đan trong tay với, thời điểm bây giờ mà chỉ với 10 ngàn kinh nghiệm, còn ăn cái rắm ấy.

Ném!

Một viên hạ phẩm tiên đan cứ như rác thải bị Lâm Phàm ném ra ngoài không chút thương tiếc, mà hiệu quả của hạ phẩm tiên đan này hắn cũng biết, nó tăng lên thiên tư của một người.

Đối với Lâm Phàm hiện giờ, thì thiên kiều gì gì đó cũng không đáng giá, một mao tiền cũng không đáng, kỹ năng dạy dỗ của Lâm Phàm đã có thể dạy cho một tên ngu ngốc trở thành thiên kiều, hơn nữa lại còn không tác dụng phụ.

Mà điều Lâm Phàm không biết, viên hạ phẩm tiên đan kia trôi nổi bồng bềnh trong hư không rồi xuyên thấu tầng không, cuối cùng rơi vào một thành trì, đến một tiểu viện cũ nát, trúng một thiếu niên đang mặc bộ đồ rách rưới đang tu luyện.

Nếu Lâm Phàm biết tung tích viên đan dược này, tuyệt đối sẽ xì một tiếng bật cười, đã từng thấy qua các kỳ ngộ trong các tiểu thuyết huyền ảo là ngẫu nhiên đạt được đan dược, chả có ai giống như Lâm Phàm vậy, lười ăn nên tiện tay ném nó ra như rác, cuối cùng lại có phế vật nhật được.

.....

Đương nhiên hiện tại Lâm Phàm không quản nhiều, cho dù có ngân cũng phải liều mạng ăn, bất quá những hạ phẩm tiên đan đã không có chỗ dùng, hắn bắt đầu chọn ra trung phẩm, thượng phẩm và tuyệt phẩm tiên đan.

Nhật nguyệt điên đảo, nhưng đối với Lâm Phàm đang mắc ói, hắn đã không có khái niệm thời gian.

Hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào tiếng nhắc nhở kinh nghiệm của hệ thống.

Vào một ngày nào đó, Lâm Phàm chỉ biết che miệng, hắn thật sự ăn đến mức bất động, cảm giác duy nhất là buồn nôn, muốn ói.

Keng, chúc mừng tu vi thăng cấp.

Tu vi: Thánh Tiên.

Ngay lúc này, tiếng nhắc nhở khiến Lâm Phàm hưng phấn xuất hiện, rốt cuộc thì hắn cũng đã trở thành Thánh Tiên.

Lâm Phàm có cảm giác như mình cùng thiên địa như hòa với nhau.

Thánh Nhân bất tử, đại đạo không thôi.

Sau khi trở thành Thánh Tiên, bản thân hắn có biến hóa cực lớn, nhất cử nhất động đều có thể dẫn dắt sức mạnh thiên địa, thậm chí bên trong cơ thể cũng dần tạo thành một loại thiên địa huyền diệu.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm kinh ngạc nhất chính là sau khi đột phá Thánh Tiên thì đẳng cấp tu vi cũng tiêu tán, không còn phân loại sơ giai, trung giai, cao cấp mà chỉ có một đẳng cấp, Thánh Tiên.

Lâm Phàm đứng lên, nhìn đan dược bên trong Thiên Địa Dung Lô, trong mắt hắn lộ vẻ chán ghét, như bị bệnh kén ăn đan dược.

Nhưng không còn cách nào, không ăn cũng không được, tất cả những thứ này đều là kinh nghiệm đó nha.

Chậm một chút, nhất định phải chậm một chút, nếu không chậm lại, hắn thấy mình có thể trở thành người đầu tiên chán ghét tiên đan á.

Nếu để người khác biết được suy nghĩ và việc làm của Lâm Phàm bây giờ tuyệt đối sẽ thổ huyết, sẽ quát chửi đồ súc sinh, thật quá súc sinh đi, cái tên chó má này vẫn còn là người à? Chán ghét tiên đan hử, bọn họ chỉ vì một viên tiên đan mà có khi phải dùng tính mạng để đánh đổi đó.

Nhìn tiên đan trong Thiên Địa Dung Lô, Lâm Phàm cũng lười đếm mà nhét nó vào túi trữ vật, sau đó chậm rãi đi.

Trong túi trữ vật hiện giờ còn có một vài thần vật dùng luyện khí, Lâm Phàm muốn luyện chế bọn chúng thành Tiên khí.

Tâm thần khẽ động, từng khối thần vật luyện khí như ngọn núi nhỏ bay vào Thiên Địa Dung Lô.

Luyện khí.

Tùy cơ luyện chế.

Ong ong...

Thiên Địa Dung Lô bắt đầu chấn động, trong nó lấp đầy các luyện khí thần vật.

Người khác luyện khí cũng phải dè dặt, cẩn thận từng li từng tí, sợ chỉ cần sơ ý một chút sẽ đã tràng xe cát, bao nhiêu công sức và nguyên liệu đều đổ sông đổ bể, nhưng Lâm Phàm luyện khí cuồng bạo như vậy, trực tiếp ném vào nguyên liệu, có thể luyện ra cái gì đều phải dựa vào vận khí của người rồi.

-Nhiều nguyên liệu như vậy mà còn không luyện ra được thần khí thì chỉ có thể nói quá máu chó thôi.

Lâm Phàm tương đối tham lam, một lòng đều nghĩ đến luyện chế ra Thần khí.

Công dụng Thần khí có thể thấy rất rõ, lực lượng ngay cả quỷ thần cũng khó lường.

Cũng giống như Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, thần khí Lâm Phàm hài lòng nhất khi luyện chế ra.

Một đường đi cùng nhau, cùng lập nên những chiến công hiển hách.

Thiên Địa Dung Lô rung động kịch liệt, tất cả nguyên liệu bên trong lò đã được luyện hóa, nhưng sau đó nó tùy thời hợp lại với nhau, cũng không biết có thể luyện ra thứ đồ gì.

Keng, chúc mừng đã luyện chế ra trung phẩm Tiên khí, vẫn chưa có tên.

Keng, chúc mừng luyện chế ra Thượng phẩm Tiên khí, vẫn chưa có tên.

Leng, chúc mừng luyện chế ra Tuyệt phẩm Tiên khí, vẫn chưa có tên.

.....

Hệ thống diên cuồng vang lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Phàm vẫn đang đợi, những Tuyệt phẩm Tiên khí hay Thượng phẩm Tiên khí gì gì đó không thể lọt vào mắt hần.

Hần đang chờ đợi có ra được thần khí đặc thù nào hoặc loại đặc biệt nào đó hay không.

Keng, chúc mừng luyện chế ra Hạ phẩm Tiên khí.

Keng, chúc mừng luyện chế ra Trung phẩm Tiên khí.

.....

Lâm Phàm cảm thấy ngày càng thất vọng, chuyện quái gì đây, chẳng thấy cái giống gì tốt cả.

Hần giờ đã có Thần khí, nhưng nó cũng chỉ do loại vật liệu đơn giản làm ra.

Mà giờ có nhiều tài liệu cấp cao như thế, chẳng lẽ một chút tỉ lệ cho ra đồ tốt cũng không có?

Chính giây phút này, một âm thanh truyền đến làm cho lông mày Lâm Phàm vốn luôn nhíu giãn ra, ý cười hiện rõ trên mặt.

-Keng, chúc mừng đã luyện chế ra vật phẩm đặc biệt.

Một ánh hào quang bỗng bạo phát.

Trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ cực kì:

-Bạo nổ, vận khí của ca bạo nổ rồi.

Nhưng thời điểm thấy vật phẩm này, mặt Lâm Phàm đại ra, đây là ý gì chứ, cái quái gì thế không biết?

Người đang trêu chọc ta sao hệ thống, đkmm?

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1030: Đả Kích Quá Lớn!

- Keng, chúc mừng luyện chế thành công.
- Keng, chúc mừng đã chế ra vật phẩm đặc biệt.
- Keng, xà phòng nhãn hiệu Lâm thị.

Đặc hiệu: thời điểm khom lưng xuống kiểm xà phòng rơi trên đất sẽ phải chịu công kích của người cùng giới.

Ghi chú: lực sát thương rất lớn, hãy thận trọng khi sử dụng (có 3 lần sử dụng).

-Dùng cái em gái người á, sao ta có thể luyện chế ra thứ đồ ngốn ngang, điên cuồng này chứ.

Lâm Phàm bối rối, dù gì hắn cũng là một Thánh Tiên cường giả, chỉ với thực lực này thôi, hắn gần như trở thành tồn tại đỉnh cao trên Vô Tận đại lục, nếu để ai đó phát hiện ra hắn luyện chế ra thứ này không cười đến mức lăn lê bò cào mới lạ.

Sau này gặp đối thủ mạnh thì hắn phải làm gì? Vứt cục xà phòng này ra? Hình ảnh lúc đó sẽ như thế nào, la hán đẩy xe bò hay điên đảo cào khôn đây (69), say rồi, hắn thật sự say rồi.

Lâm Phàm thở dài một hơi không biết nên nói gì, có những lúc hắn muốn luyện chế ra một ít thứ tốt nhưng mọi chuyện lại không như ý muốn, cũng giống như Cửu Ngũ Đại Hồng Chuyên, một món đồ tốt đó thôi, có thể dùng được hơn nửa hiệu lực của nó còn hết sức đáng kể.

Hắn phát hiện cục xà phòng mình luyện chế không phải vật phẩm dùng một lần, nhưng ba lần với một lần thì có gì khác nhau, còn chưa biết công dụng nó ra sao nữa.

Nhìn cục xà phòng trắng như tuyết trên tay, Lâm Phàm lặng lẽ hít một cái, ai u, mùi vị này có chút bá đạo, ít ra vẫn có mùi thơm, sau đó hắn trực ném nó vào túi trữ vật.

Chỉnh sửa một chút số Tiên khí mình vừa luyện chế, Lâm Phàm cảm thấy rất thỏa mãn, Tuyệt phẩm Tiên khí có mười cái, Thượng phẩm Tiên khí có năm mươi món, còn có một trăm Trung phẩm Tiên khí và hai trăm Hạ phẩm Tiên khí.

Luyện khí thần vậy trong Tam Hoàng thiên khố này quả thật quá nghịch thiên.

Nhưng Lâm Phàm khẳng định, nếu mang những luyện khí thần vật này à ra luyện chế chân chính, tỉ lệ thất bại sẽ rất cao, nó có thể luyện chế ra một Tuyệt phẩm Tiên khí là chuyện không tồi rồi.

Càng không nói đến Lâm Phàm, hắn chỉ tiện tay đã có thể luyện thành một đồng Tiên khí, có thể mở một cửa hàng buôn bán Tiên khí luôn rồi, khủng bố, thật sự quá kinh khủng.

-Ồ, tông môn truyền tin?

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện ra lệnh bài tông môn phát ra ánh sáng, lệnh bài này ngoại trừ việc tượng trưng cho thân phận đệ tử khi ra ngoài, còn có công dụng truyền tin, tông môn có gì đại sự gì cũng đều thông qua lệnh bài truyền đến từng đệ tử.

Lâm Phàm khi đã tiếp nhận thông tin này chân mày nhíu lại, chuyện này vui rồi đây.

Thiên Địa Tông bắt đầu khai chiến với Côn Lôn Thần Tông.

Mặc dù không đến mức phải tập hợp toàn bộ đệ tử trên dưới tông môn tiến đánh Côn Lôn Thần Tông, nhưng nếu như gặp phải đệ tử Côn Lôn Thần Tông bên ngoài, có thể chém giết toàn bộ, không cần phải hạ thủ lưu tình.

Trong lệnh bài, còn có một đạo thần niệm của Hàn Thiên Quân gửi riêng cho hãn.

-Tiểu tử, lần này tông môn vì người ra mặt, nếu người không thể trưởng thành đến mức có thể khiến bản tông chủ ta hài lòng, người cứ chờ ăn hành đi.

Sau khi Lâm Phàm tiếp thu tin tức này, gương mặt hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, chuyện này thật sự đáng đến hãn rất lớn a.

Hãn đã giết bốn tên đệ tử dự bị cho vị trí tông chủ Côn Lôn Thần Tông, nếu gặp người có tính tình kém thì đã sớm nổ tung rồi, nói chi đến tông chủ Côn Lôn Thần Tông chứ, không thể nhịn được chuyện này.

Lâm Phàm nhìn phương hướng xa xa, nếu như chuyện này có liên quan tới mình, không thể không để ý đến nó được, nếu như lúc trước, hãn đã sớm trốn rồi, thực lực khi đó của mình yếu như sên, đi ra ngoài còn không bị giết.

Nhưng giờ đã khác, ca giờ bá cmnr, trên người còn mấy trăm món Tiên khí, dù có hao tổn cũng sẽ hao tổn chết đám người kia.

Xem ra trận đấu bá đạo nhất cả đời này của hãn sắp xảy ra, Lâm Phàm đang tràn đầy khát vọng vô hạn.

Xèo!

Không nghĩ nhiều, trực tiếp nhảy vào hư không, chạy về Thiên Địa Tông.

không biết đã qua bao lâu.

Một nơi nào đó, Lâm Phàm nhìn thấy được người quen.

Trong vùng hư không, có một bóng người đang co giò chạy trốn.

-Súc sinh, đám súc sinh các người, Linh Võ Tôn ta không chọc gì các người, các người muốn làm gì?

Linh Võ Tôn kêu gào, hăn rời tông môn đi rèn luyện, đã trải qua không ít chuyện cũng gặp qua không ít người, điều đó trợ giúp rất lớn đối với tu vi bản thân hăn.

Trong tông môn, Lâm Phàm như một tòa núi lớn áp chế trên người hăn, làm hăn không dám có một tia phản kháng.

Lần trước đụng phải đám đệ tử tông môn khác, Linh Võ Tôn phải buông xuống sự kiêu ngạo cầu thần tử mà kết bạn cùng bọn họ, nhưng lại không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra đám đệ tử Côn Lôn Thần Tông muốn giết mình.

Những đệ tử Côn Lôn Thần Tông này không nói hai lời liền đánh ngay, ra tay tàn nhẫn vô cùng, không cho hăn cơ hội mở miệng nói chuyện.

Sau đó hăn mới hiểu, hóa ra do Thiên Địa Tông khai chiến cùng Côn Lôn Thần Tông.

-Tên này là Thần tử Thiên Địa Tông, nếu chúng ta giết được hăn, khi trở về sẽ được tông môn khen thưởng đó.

Một đám đệ tử Côn Lôn Thần Tông hưng phấn, chúng đã phát hiện ra một con mồi lớn.

Thực lực Linh Võ Tôn không yếu nhưng đám đệ tử này cũng không kém, khi xuất thủ Lôi Minh náo động, trong đó còn có một cao thủ Huyền Tiên Cảnh đại viên mãn.

Không chạy được bao lâu Linh Võ Tôn liền bị các đệ tử kia bao vây lại, nhìn các đệ tử Côn Lôn Thần Tông, lòng Linh Võ Tôn run lên:

-Các người muốn làm gì?

Linh Võ Tôn nuốt một ngụm nước bọt, thế giới hung hiểm vạn phần, vốn với thực lực của hắn, nếu không trêu chọc một vài cường giả biến thái cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ hắn rõ ràng không trêu chọc ai, người khác mạnh mẽ đến chọc hắn thôi.

-Nhất Thủ Già Thiên.

Đệ tử Côn Lôn Thần Tông ra tay một chiêu đánh ra che kín bầu trời, bao phủ Linh Võ Tôn, sức mạnh cường hãn đánh thẳng vào tâm linh hắn.

Không thể chống đối, cũng không có khả năng chống đối a.

-Liệt Nhật Phần Thiên.

Linh Võ Tôn rít gào, sau lưng xuất hiện vòng sáng, hỏa diễm nóng bỏng mang theo khả năng đốt cháy thiên địa.

-Hừ, Thần tử Linh Võ Tôn của Thiên Địa Tông, hôm nay ngươi chết ở chỗ này đi.

Xoạt xoạt!

Chiêu thức của Linh Võ Tôn nhanh chóng bị phá, hóa thành từng đốm lửa nhỏ dung nhập vào thiên địa.

Sắc mặt Linh Võ Tôn đại biến, thần sắc ngạc nhiên, thật không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy, hắn không phải đối thủ của đối phương.

Tu vi của đối phương là Huyền Tiên Cảnh đại viên mãn, cao hơn hắn một chút.

-Linh Võ Tôn, thực lực của ngươi vẫn không có biến hóa gì lớn cả a.

Ngay lúc đó, trong hư không truyền đến một tiếng nói, Linh Võ Tôn ngẩng đầu nhìn tới nhất thời ngây ngẩn cả người, thần sắc xuất hiện một tia biến hóa.

Đệ tử Côn Lôn Thần Tông nghe được âm thanh này, ngẩng cao đầu, trong thoáng chốc cảm thấy vui mừng:

-Ha ha, không ngờ lại thêm một tên đệ tử Thiên Địa Tông nữa, chỉ cần chúng ta chém hết bọn chúng, phần thưởng sẽ càng thêm phong phú a.

Lâm Phàm trôi nổi trên hư không, nhìn một vài đệ tử Côn Lôn Thần Tông bên dưới, nhắc tay khẽ vỗ một cái, giống như bẻ một cành củi khô trực tiếp ép xuống, đập chết chúng trong nháy mắt.

Đối với mấy con gà này, Lâm Phàm không muốn mở miệng hao tổn nước bọt.

Nhưng điều này đã kích Linh Võ Tôn cũng hơi lớn, những tên vừa rồi đánh mình gần tới chết, Lâm Phàm chỉ tiện tay giết, có ai nói cho hắn biết sự chênh lệch này rốt cuộc lớn bao nhiêu không a.

-Lâm sư huynh.....

Linh Võ Tôn vừa trở về từ cõi chết, giờ là một bộ dạng bất đắc dĩ, cung kính gọi.

Lâm Phàm đi tới bên người Linh Võ Tôn, liếc mắt nhìn hắn:

-Thực lực tăng lên một chút nhưng cũng không lớn, vẫn cần phải nỗ lực thêm.

Linh Võ Tôn cúi thấp đầu, đáp lại:

-Vâng, ta khắc ghi lời giáo huấn của sư huynh.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1031: Vậy Thì Tới Đi

Cảm giác Lâm Phàm bây giờ rất tốt, Linh Vô Tôn trước mặt mình rất ngoan ngoãn giống như một bảo bảo, nào dám làm càn, cảm giác này thật tuyệt, thật thoải mái, sáng khoái.

- Người sao lại đụng đám đệ tử Côn Lôn Thần Tông thế?

Lâm Phàm hỏi, quan hệ giữa Côn Lôn Thần Tông và Thiên Địa Tông hiện tại rất căng thẳng, đang ở trạng thái khai chiến, nhưng trạng thái này vẫn rất mật mờ, đây cũng chỉ là quan hệ giữa các đệ tử chứ chưa đến mức mỗi tông cử người ra đối đầu.

Mà tình huống như thế cũng không phải không có khả năng xảy ra, tông môn cũng sẽ không để phát sinh chuyện, dù sao nếu như đánh nhau thật thì động tĩnh gây ra sẽ rất lớn, điều này còn dính dáng đến lợi ích của hai bên.

Nhưng đó chỉ là bên phía tông chủ cùng phó tông chủ, còn nếu những Thái Thượng lão tổ kia mà động thủ, lúc đó tình huống mới phức tạp.

- Sư huynh, nhanh, chúng ta mau trở về đi, lúc trước ta cùng với một vài sư đệ đi cùng nhau nhưng sau đó lại bị đám đệ tử Côn Lôn Thần Tông vây quanh, ta mở con đường máu chạy ra, không biết hiện tại bọn họ như thế nào nữa.

Linh Vô Tôn nói.

Lâm Phàm không chút do dự gì, nhanh chóng nắm Linh Vô Tôn chạy về hướng hắc nói.

- Ở nơi đó.

Linh Võ Tôn chỉ.

Lâm Phàm phóng tầm mắt nhìn qua, lông mày nhú chặt, tâm tình nguyên bản còn đang khoái trá không còn sót lại chút gì ngoài những thi thể trước mắt.

Những thi thể này đều là đệ tử Thiên Địa Tông, còn đám đệ tử Côn Lôn Thần Tông thì đã sớm biến mất không thấy đâu.

Sắc mặt Linh Võ Tôn nghiêm túc, lập tức bước lên trước, sau đó quay đầu nhìn Lâm Phàm:

- Sư huynh, đều đã chết hết.

- Thanh Y sư đệ....

- Lâm sư huynh, Thanh Y sư đệ còn hơi thở.

Lâm Phàm không do dự tiến lên, lực lượng sinh mệnh của Ngô Đồng Thần Thụ bạo phát, rót vào cơ thể Thanh Y sư đệ.

- Ta làm sao vậy.....Lâm sư huynh...

Lông mày Thanh Y khẽ nhúc nhích, sau đó mở mắt, thời điểm nhìn thấy hai người trước mắt, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Lâm Phàm khoác tay, nhìn các thi thể chung quanh, toàn bộ đều đã tắt thở, thần thức cũng đã tiêu tan, có muốn thay đổi cũng vô lực.

Ngay tại lúc này, Thanh Y kinh hô, ôm một cổ thi thể gào thét thê thảm:

- Nguyệt Lan....

- Sư huynh, đây là tri kỉ của Thanh Y, nghe nói đang thai được năm tháng, thật không ngờ sẽ gặp bi kịch.

Linh Võ Tôn giới thiệu.

Lâm Phàm đã hiểu, hần bước lên trước, nói:

- Để ta xem một chút.

Thanh Y cầu khẩn nhìn Lâm Phàm, tha thiết van xin.

- Sư huynh, mau cứu nàng, người cứu nàng giúp ta a a.

Lâm Phàm không phải thần tiên mà có được bản lĩnh hồi sinh người chết, nhưng nếu như trong khả năng, hần sẽ cố cứu nàng.

Dưới ánh mắt mong chờ của Thanh Y, Lâm Phàm chỉ biết lắc đầu, tình hình này không thể vãn hồi, cho dù tuyệt phẩm tiên đan cũng không có tác dụng, người này chết đã lâu, nhưng lúc này Lâm Phàm hơi nhướng mày, cảm thấy một tia kì lạ, bất phàm.

- Xoay chuyển âm dương, thiên địa vô thường.

Năm ngón tay đưa ra, bay thẳng đến cái bụng nhô lên cao của Nguyệt Lan, một đoàn tinh khí đột nhiên bạo phát từ trong cơ thể.

- Sư huynh.....

Thanh Y nhìn một màn trước mắt brun lên từng hồi, không biết sư huynh đang làm gì?

- Đừng quấy rầy sư huynh.

Linh Võ Tôn nhắc nhở.

Đoàn tinh khí này là tinh khí của thai nhi, tuy thai nhi đã chết nhưng tiên thiên chi khí này có thể bảo tồn lại bào thai, nếu như cường giả Tiên Vương, có thể dựa vào thủ đoạn nghịch thiên xoay chuyển sinh tử, đắp nặn tạo ra hình người.

Lâm Phàm há mồm phun ra một luồng sinh mệnh chi lực, sau đó hắt chọn mấy viên tiên đan rồi nắm chặt trong lòng bàn tay, nghiền nát chúng thành một đoàn tiên lực bằng bạc, tiếp theo rót nó vào đoàn tinh khí kia.

Chiêu thức này dù thường được dùng đối địch nhưng theo Lâm Phàm đã một thời gian, đương nhiên nó có nhiều công dụng khác.

Linh Võ Tôn đứng nhìn một bên, kinh ngạc ngây người, hẳn không biết Lâm sư huynh đang thi triển thần thông vô thượng gì nhưng hẳn chắc chắn nó tuyệt đối không bình thường.

Đặc biệt là khi nhìn đến mấy viên tiên đan kia, trên bề mặt chúng có khắc mấy đạo pháp tắc cực kì chói mắt.

Rõ ràng là tiên đan.

Thanh Y căng thẳng vạn phần, sau khi nhìn thấy đại sư huynh lấy ra mấy viên tiên đan lại càng không biết nói gì hơn, chỉ biết câm nín trợn mắt nhìn chăm chú.

Lâm Phàm giơ tay hướng về không khí.

- Thiên đến....

Ầm ầm!

Linh khí bằng bạc từ hư không bạo phát, ngưng tụ thành một linh khí chi Long.

- Địa trào...

Một chương chấn động mặt đất, tinh hoa trong vực sâu cũng không ngừng ngưng tụ trong bàn tay Lâm Phàm.

Hắn đang triển khai thần thông vô thượng, thu thập tinh hoa của trời đất để tái tạo thân thể.

Nếu để người thường nhìn thấy thần thông bậc này tuyệt đối sẽ bị dọa sợ.

Bên trong cơ thể hắn có Ngô Đồng Thần Thụ, đệ nhất Thần Thụ của đất trời, nó ẩn chứa lực lượng sinh mệnh vô cùng vô tận.

- Ngưng!

Một quả cầu ánh sáng lơ lửng trước mặt Lâm Phàm, trong đó dần hình thành hình thái của một đứa bé.

Hai tay mập mạp non nớt xuất hiện, sau đó đến những ngón tay cũng mập mạp không kém....

- Thần thông nghịch thiên.

Trong lòng Linh Võ Tôn kinh hãi, hắn không biết Lâm sư huynh đã đạt đến cảnh giới bậc nào, cư nhiên lại có khả năng cường hãn đến như thế.

Loại thần thông này sợ chỉ có tông chủ mới có thể thực hiện được.

Trông chớp mắt, tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang vọng khắp trời đất bao la rộng lớn.

Lâm Phàm thu tay:

- Trở lại tông môn, cố gắng nuôi dưỡng nó cho tốt.

Thanh Y không dám tin mà nhìn tất cả những gì vừa diễn ra, cho đến khi hắn ôm đứa trẻ vào lòng, mới sức tĩnh.

- Chuyện này....này..

Hắn chỉ biết trợn mắt, một cảm giác không thể nói nên lời.

Lâm Phàm lạnh nhạt mở miệng:

- Nguyên bản đã chết nhưng tiên thiên chi khí đã lưu lại được thần trí của nàng, đây có thể xem như trong cái rủi có cái may đi.

Hắn hiện tại cảm thấy áy náy, vì hắn đã trực tiếp cải lại ý trời, tự tay nghịch thiên tạo nên một đứa trẻ thiên tư ngang dọc, ngạo tính vô song.

Mặc dù là một bé gái nhưng chỉ cần sau này không xuất hiện vấn đề lớn nào, nó sẽ trở thành cường gia chí tôn thế hệ mới a.

Thanh Y nhìn Lâm Phàm, ánh mắt tràn ngập cảm kích, nước mắt muốn rơi.

- Cảm tạ sư huynh.

Lâm Phàm khoác tay, nói như ra lệnh:

- Được rồi, các người trước tiên về tông môn nhanh đi.

Linh Võ Tôn sửng sờ:

- Sư huynh, vậy còn người?

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười:

- Nếu chúng ta đã khai chiến cùng Côn Lôn Thần Tông, nếu không cho bọn họ chút giáo huấn, chỉ sợ người ta sẽ nghĩ đệ tử Thiên Địa Tông ta sẽ bị khi dễ a, trở về bẩm báo với tông chủ, nói chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy được.

Hiện giờ, lửa giận trong lòng hắn đã bùng cháy mạnh mẽ, Côn Lôn Thần Tông này dám làm càn, nếu đã như thế thì nhìn một chút xem đến cuối cùng ai sợ ai, ai sẽ là người cười sau cùng.

Linh Võ Tôn nhìn thấy nụ cười làm người khác run sợ kia của sư huynh, cũng chỉ biết gật đầu, sau đó mang theo Thanh Y rời khỏi nơi này, hiện tại hắn phục Lâm Phàm rồi.

Chỉ sợ hân có nỗ lực cả một đời, cũng không đạt được đến trình độ cao như sư huynh được.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1032: Quét Ngang

Côn Lôn Thần Tông, một trong chín đại tông Vô Tận đại lục, danh vọng thuộc hàng top của thế giới.

Vô Tận đại lục rất lớn, cho dù cường giả Tiên Vương cũng chưa từng đến biên giới của nó, thậm chí bọn họ còn không biết ở tí ngoài rìa đại lục kia có tồn tại cái gì?

Trên thế gian này, chỉ cần người có đầu óc bình thường một chút đều biết, trong Vô Tận đại lục này, trăm lần vạn lần không thể đối nghịch cùng các tông môn, nếu không, kết cục sẽ rất khốc liệt và tàn nhẫn.

Nhưng hôm nay, có một người điên vượt ngàn dặm đi thẳng đến Côn Lôn Thần Tông.

Một bóng người phiêu phiêu trong hư không, thân ảnh này không ai khác mà là main nhà ta.

Hớ, sợ chết? Đương nhiên sợ chứ, nhưng hần muốn tự tử sao?

Trả lời: Khẳng định là không.

Lâm Phàm chấp hai tay sau lưng, nhìn phương xa, đột nhiên quát to:

- Đám cặn bã Côn Lôn Thần Tông, lão tử đến rồi đây, tất cả ra chịu chết đi.

Tiếng nổ ầm ầm chấn động đánh thẳng vào mây xanh.

Tiếng gầm đầy giận dữ chất chứa pháp lực bùng nổ hư không, vượt qua không gian truyền ngày càng xa, không biết giới hạn đến đâu.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh chỉ còn nghe tiếng rống giận của Lâm Phàm.

Vô số người ngược lên nhìn, không biết chuyện xảy ra gì, lại nhìn ra xa xa nhưng bọn họ cũng chỉ thấy một mảnh trống rỗng.

Nhưng mọi người trong Côn Lôn Thần Tông đều đang kinh ngạc và hoảng hốt, đám đệ tử trong tông môn đều kinh hãi vạn phần.

- Là ai? Lại lớn mật dám đến Côn Lôn Thần Tông ta làm càn.

- Không biết a, gần đây Côn Lôn Thần Tông khai chiến với Thiên Địa Tông, chẳng lẽ người Thiên Địa Tông sao?

- Đi, chúng ta đi nhìn một chút.

- Dám đến Côn Lôn Thần Tông làm càn, hắc không muốn sống à.

Bên trong Côn Lôn Thần Tông.

Thái Càn Thiên giận dữ:

- Khốn kiếp, người này không biết sống chết dám đến đây quất mắng chúng ta.

Xích Hỏa Thần cuồng bạo, râu mép đỏ lừ như có thể thiêu đốt tất cả:

- Nếu hắc đã đến đây thì cứ lưu hắc lại đi, cho hắc biết lửa giận của Côn Lôn Thần Tông ta.

Các phó tông chủ đều giận dữ, chuyện các đệ tử dự bị cho vị trí tông chủ ngã xuống tuy không ảnh hưởng đến căn cơ Côn Lôn Thần Tông nhưng tổn thương danh dự rất lớn, nó đã trở thành trò cười cho một số tông môn khác.

Uy nghiêm Côn Lôn Thần Tông không thể bị xâm phạm, giờ lại có người cư nhiên đến đây khiêu khích, sao bọn họ nhịn được nữa chứ.

Trong hư không.

Lâm Phàm vẫn đứng ở đó, uy nghiêm vô song, nhìn trước mắt không ngừng xuất hiện các đệ tử Côn Lô Thần Tông, thần sắc lạnh lùng không một tia khiếp đảm, hắn chỉ yên lặng lấy một viên tiên đan từ túi trữ vật ra, đưa lên miệng cắn.

- Người của Côn Lô Thần Tông đâu cả rồi? Lâm Phàm ta đã tàn sát bốn tên đệ tử tông chủ dự bị của các người như giết chó đây, có phục hay không? Nếu không phục, lăn ra đây cho lão tử, để lão tử dạy các người cách làm người.

Lâm Phàm phần nộ quát lớn.

Phong độ ngang ngược khiến mọi người trợn tròn mắt, quả thực mở rộng tầm mắt mà.

Chuyện này truyền đi rất nhanh, vô số tông môn khác cũng đã biết.

Trong chín đại tông đã có bảy nhà dùng Tiên khí đặc hiệu quan sát tình hình hiện tại của Lâm Phàm.

Một vài thế lực khác cũng chú ý, bọn họ xem như đã phục tên này.

Họ thật không dám tưởng tượng Thiên Địa Tông lại có loại đệ tử này, một người một ngựa đơn thân độc mã đi đến Côn Lô Thần Tông, rốt cuộc là ai cho hắn dũng khí này? Hay có thể nói, hắn có bản lĩnh gì?

Nơi này dù sao cũng là Côn Lô Thần Tông nha, một siêu cấp tông môn, cường giả nhiều như mây, dù là Tiên Vương cũng chưa chắc đã dám đến đây làm càn, dù sao Thái Thượng lão tổ trong Côn Lô Thần Tông đều là cường giả Tiên Vương đó.

- Im miệng, Côn Lô Thần Tông là Thánh địa, đâu phải địa phương để người càn rỡ.

Lúc này, một tên đệ tử Côn Lôn Thần Tông xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Mau báo tên, ca không giết óc chó vô danh.

Lâm Phàm lạnh lùng nói.

- Làm càn, ta là đệ tử dự bị tông chủ Côn Lôn Thần Tông – Liễu Vô Tướng, người dám đến Côn Lôn Thần Tông ta....

Liễu Vô Tướng còn chưa nói hết câu, đã thấy một thanh Tiên khí phá không tiến về phía mình.

- Hừ, hạng khố rách áo ôm, một thanh Hạ phẩm Tiên khí cũng dám lấy ra làm càn, để ta....

Liễu Vô Tướng chợt quát to, bay thẳng đến Hạ phẩm Tiên khí.

Lâm Phàm hồ hững nhìn một màn trước mắt, nhẹ giọng nói:

- Bạo!

Ầm ầm!

Hạ phẩm Tiên khí vậy mà tự bạo, phát nổ, khí linh bên trong nó không hề do dự trực tiếp bạo nổ.

Một cái Hạ phẩm Tiên khí không tính là gì nhưng uy lực tự bạo của nó lại không đơn giản như.

Khỏi cần nói đến Kim Tiên, cho dù Tổ Cảnh cũng không chống đỡ được.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Liễu Vô Tướng đến cả cơ hội mở miệng cũng không có đã bị nổ nát.

Uy lực tự bạo cường đại chấn động cả thiên địa khiến cho mọi người xung quanh hải trộn tròn mắt.

- Keng, chúc mừng giết được cường giả Kim Tiên đại viên mãn.

- Keng, kinh nghiệm tăng cường...

Không đáng kể, hoàn toàn không đáng kể a.

Lâm Phàm ngay cả động thủ cũng lười, kinh nghiệm quá ít không đáng nhìn, tự bạo một cái Hạ phẩm Tiên khí đã có thể nổ chết đối phương.

Mà Hạ phẩm Tiên khí này do Lâm Phàm luyện chế ra, uy lực đương nhiên mạnh hơn Hạ phẩm Tiên khí bình thường.

Mà đám đệ tử Côn Luân Thần Tông giờ này đều đang trộn mắt thật to, tất cả đều lâm vào tình trạng ngốc trẻ.

- Liễu sư huynh chết rồi? Một trong những đệ tử tông chủ dự bị - Liễu sư huynh, chết đơn giản như thế.

Làm sao có khả năng, chuyện này không thể nào.

Người này dám giết đệ tử trên địa bàn của Côn Luân Thần Tông, lá gan của hắn thật lớn nha, quá điên cuồng rồi.

- Ai muốn tìm chết thì tiến lên đây.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng.

Điều khiến Lâm Phàm không hiểu đó là phó Tông chủ cùng Tông chủ Côn Luân Thần Tông thế nào lại không đến, chẳng lẽ bọn họ vẫn còn đang ngủ?

- Tặc tử, ngươi muốn chết.

Đệ tử Côn Lôn Thần Tông sao để mặc Lâm Phàm làm càn được, họ giận dữ mà hét lớn.

Ở đây có ít nhất mấy trăm người, tu vi từng người cũng không yếu, bên ngoài đã được gọi là cao thủ, mà giờ có người dám quấy rối Côn Lôn Thần Tông bọn họ, sao họ có thể chịu được.

- Bày trận...

Xèo!

Bọn họ hành động, một tòa Hậu Thiên đại trận đã được bố trí.

- Đám cặn bã các ngươi, toàn bộ đều đi chết đi.

Lâm Phàm khẽ quát, lấy ra mười cái Hạ phẩm Tiên khí, ném về phía đám kiến cỏ trước mắt.

Thời điểm những đệ tử kia thấy những món đồ chơi kia, mỗi một người đều kinh ngạc thốt lên:

- Cẩn thận, Tiên khí đó.

- Sao lại như thế? Tên này kiếm Tiên khí ở đâu ra vậy.

- Hẳn đang muốn tự bạo Tiên khí đấy.

Đám đệ tử nhìn thấy tình huống này, từng tên đều bị dọa sợ, phảng phất như gặp quỷ.

- Ha ha....

Hiện tại, Lâm Phàm chiến ý vô song, hẳn giờ đã có kỹ năng bảo toàn tính mạng, hơn nữa, hẳn biết bọn tông chủ sẽ không ngồi nhìn mặc kệ đệ tử của mình đâu.

Bây giờ, Thiên Địa Tông đã khai chiến cùng Côn Lôn Thần Tông, vậy để cho hắn khơi lên một cơn sóng đi.

Tiên khí tuy rất quý hiếm, nhưng đối với Lâm Phàm chúng chỉ như rác rưởi, tiện tay có thể vứt ra một đồng.

Hôm nay không cần động thủ đã có thể quét ngang Côn Lôn Thần Tông rồi, haha

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1033: Thực Lực Dọa Người

- Làm càn!

Trong chốc lát, hỏa vân đầy trời, một bàn tay khổng lồ màu đỏ xé tan thiên địa, bảo vệ đám đệ tử này phía sau bàn, rồi chộp về những món Tiên khí.

-Chính chủ ra rồi, chơi vậy mới vui chứ.

Lâm Phàm hét dài một tiếng, khí tức xích thủ tản ra thật không bình thường, thực lực không phải những đệ tử này có thể sánh.

- Bạo nổ!

Ầm!

Những Tiên khí tự bạo cùng lúc, nên uy lực bộc phát rất lớn, kinh thiên động địa, những người đang xem cũng không dám nhìn thẳng, chủ nhân của cái bàn tay khổng lồ kia cũng không tránh khỏi, tâm thần hấn bị chấn động mạnh.

Bàn tay màu đỏ khổng lồ bị nổ tung, nhưng sau đó nó khôi phục như cũ.

Một bóng người đột ngột xuất hiện trong hư không, Xích Hỏa Thiên nhìn tình cảnh trước mắt, nội tâm mãnh liệt run rẩy, đám Tiên khí mới tự bạo kia đều là Tiên khí đích thực nha.

Tuy chỉ là Hạ phẩm Tiên khí nhưng nó vẫn là Tiên khí, là ước muốn của vô số đệ tử.

- Phó tông chủ...

Các đệ tử vừa được cứu một mạng khi nhìn thấy người tới trong lòng vui mừng không xiết, bọn họ không kích động không được, nếu như không phải có phó tông chủ ra tay chỉ sợ họ đã sớm bị giết rồi.

Tiên khí tự bạo cũng không giống người thường, ngay cả Liễu sư huynh còn không đỡ nổi, khỏi phải nói đến bọn họ.

Xích Hỏa Thần cảm tức nhìn Lâm Phàm:

- Người là đệ tử Thiên Địa Tông – Lâm Phàm, tội nhân đã giết bốn đệ tử tông chủ dự bị của chúng ta.

- Không sai, chính là ta, nhưng vừa rồi ta lỡ tay giết thêm một em nữa, tổng cộng năm tên rồi, ta thật không biết Côn Lôn Thần Tông các người rốt cuộc có bao nhiêu đệ tử tông chủ dự bị nữa, nếu có thể giết hết tất cả thì tốt rồi, vậy mới vui.

Lâm Phàm cười nói.

- Người muốn chết.

Xích Hỏa Thần nổi giận, hắn không ngờ có người dám đến cửa khiêu khích, quả thực chán sống.

- Muốn chết? Không, không, người chết là người mới đúng, Hạ phẩm Tiên khí không nổ chết được người, nhưng cái này thì sao, thử xem.

Khóe miệng Lâm Phàm cong lên, lộ ra nụ cười, dưới cái nhìn ngạc nhiên của Xích Hỏa Thần, hắn ném ra một thanh Tiên khí khác.

- Chuyện này.....

Thời điểm Xích Hỏa Thần nhìn thấy món Tiên khí kia, thần sắc đột nhiên biến đổi, không thể tin vào mắt mình.

Thượng phẩm Tiên khí...

Tên này lại xuất ra một thanh Thượng phẩm Tiên khí.

- Liệt Nhật Chúc Thiên.

Xích Hỏa Thần hét lên điên cuồng, thân thể như bị liệt nhật đốt cháy, cả một vùng trời ngập trong ánh lửa hồng, mà trong nó còn phát ra một tia sáng màu vàng.

Đây là “Hỏa” hệ thần thông đã

tu luyện đến cảnh giới tối cao.

Thiên địa rung động, hồng vân trôi nổi, Xích Hỏa Thần đánh ra một chưởng, nó như một con rồng lửa mang theo sức mạnh bao phủ đất trời.

- Bạo!

Thượng phẩm Tiên khí khi tự bạo uy lực không thể khinh thường, tất cả mọi người có mặt ở đây đều bị dọa cho choáng váng khi cảm nhận được khí tức cuồng bạo này.

Khủng bố, dị thường khủng bố.

Ầm ầm!

Hư không như bị nổ tung, đám đệ tử kia không thể chống đỡ được uy lực tự bạo đều bị chấn động lui lại vài bước, thậm chí có những đệ tử vì ở quá gần phạm vi tự bạo nên bị dính một chút dư âm mà thân thể đã trực tiếp nổ tung.

- Làm sao? Một cái không đủ hả? Vậy để ta cho người thêm một cái nữa.

Tu vi Xích Hỏa Thần đã là Thánh Tiên Cảnh, hẳn đã dừng tại cảnh giới này rất lâu nên pháp lực rất thanh thuần, chất phác, nếu gặp người khác sợ rằng không đỡ được.

Thượng phẩm Tiên khí nổ tung làm hư không xuất hiện hố đen, vòng xoáy hư không xuất hiện theo, cuốn mọi thứ vào trong đó.

- Đáng ghét, thật sự quá đáng ghét, người đây muốn chết!

Xích Hỏa Thần rống giận.

Bạo tạc vừa rồi khiến thân thể hắc bị nổ tung một nửa, nhưng hắc vẫn còn sống, đây là chuyện không ngờ.

- Phó tông chủ....

Những đệ tử xung quanh thấy cảnh này cũng bị dọa chấn kinh rồi, bọn họ không ngờ phó tông chủ sẽ thảm hại như vậy, bọn họ thậm chí cảm nhận được pháp tắc trong cơ thể hắc sắp hỏng rồi a.

Bị thương rất nặng đó.

- Ha ha, phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông cũng chỉ có như thế thôi, vậy để ta hôm nay giết một tên phó tông chủ xem thế nào.

Lâm Phàm lạnh nhạt lên tiếng, sau đó vứt một thanh Hạ phẩm Tiên khí như một cọng rác sang.

Hạ phẩm Tiên khí giờ trong mắt Lâm Phàm đều là phế vật, cho dù giờ có thanh Hạ phẩm Tiên khí nào bị rơi ra, hắc cũng lười tìm.

Một màn này làm các đệ tử những tông môn khác đang quan sát tính huống cũng bị dọa chấn kinh.

- Tên đệ tử Thiên Địa Tông này có lai lịch thế nào, sao có nhiều Tiên khí như vậy.

- Kinh người, thật quá kinh người, ta bao lâu nay rồi mà vẫn gặp tình huống như thế này bao giờ a, tự bạo Tiên khí, phải giàu có bao nhiêu mới chơi được chiêu này đây.

- Các người có phát hiện ra vấn đề không, những Tiên khí này khi tự bạo cũng không cần thời gian tích lũy mà trực tiếp tự bạo luôn.

- Sao lại có khả năng chứ, Tiên khí muốn tự bạo cũng cần có thời gian, Tiên khí của người này sao lại không cần.

- Cho dù luyện khí đại sư lợi hại nhất Vô Tận đại lục cũng không có khả năng chế ra được loại Tiên khí này nha.

- Lâm Phàm Thiên Địa Tông, người này giống như một ma thần hung bạo, nếu như hôm nay hắn còn sống, từ này về sau chúng ta ngàn lần vạn lần không nên chọc đến hắn nha.

.....

Quay lại hiện trường cuộc chiến, Hạ phẩm Tiên khí đang bay thẳng đến vị trí Xích Hỏa Thần, chỉ cần nó đến được trước mặt hắn sẽ nổ tung.

- Đáng ghét.

Xích Hỏa Thần rống giận, giãy dụa, nếu như bị ăn một cú nữa, hắn thật sự sẽ ngã xuống a.

- Thiên Địa Tông khinh ngMouzAsKxsười quá đáng, tội đáng muôn chết.

Vừa lúc đó, một tiếng nổ ầm ầm truyền đến.

Một bàn tay trắng như ngọc, nõn nà vươn ra từ trong hư không, giống như bắt một con gà, nắm Hạ phẩm Tiên khí trong lòng bàn tay.

Xích Hỏa Thần nhìn thấy người tới, trong lòng vui mừng:

- Sư huynh.

Người đến là phó tông chủ khác của Côn Lôn Thần Tông, Thiên Anh Thiên.

- Tặc tử, giết đệ tử tông ta, bắt nạt sư đệ ta, đáng chết.

Thiên Anh Thiên có hình dáng thiếu niên trẻ tuổi, da hồng răng trắng, nhìn qua như một thiếu niên đẹp trai, lạnh lẽ.

- Làm sao có khả năng, người có thể trấn áp Tiên khí tự bạo.

Lâm Phàm kinh hãi thốt lên.

Thiên Anh Thiên dùng ánh mắt như nhìn giun dế nhìn Lâm Phàm:

- Thế gian này to lớn, không chuyện gì không thể.

- Ta không tin.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, lật bàn tay một cái, một thanh Tuyệt phẩm Tiên khí xuất hiện, bay thẳng đến Thiên Anh Thiên.

- Lại tự bạo sao? Tuyệt phẩm Tiên khí rơi vào tay người thật uổng phí.

Thiên Anh Thiên trầm thấp, giống như người tu luyện Phật môn thần thông, ngón tay sờ nhẹ một cái, ngàn vạn đạo thần thông phá không bay tới, vồ lấy thanh Tuyệt phẩm Tiên khí kia.

Khi đám tông môn bên ngoài đang quan sát nhìn thấy Tuyệt phẩm Tiên khí cũng kinh hãi vô cùng.

- Người này đến cùng có lai lịch như thế nào đây?

- Hết Hạ phẩm Tiên khí, Thượng phẩm Tiên khí rồi Tuyệt phẩm Tiên khí, hẳn rồi cuối cùng có bao nhiêu Tiên khí a.

.....

Nghèo văn giàu võ.

Trong Vô Tận đại lục cũng có người như vậy.

Chuyện Lâm Phàm dám dùng Tiên khí tự bạo quả thật không thể tưởng tượng nổi, cho dù đám đại tông môn bọn họ cũng không có tiền vốn để lãng phí như thế.

- Để ta xem người làm sao?

Lâm Phàm quát tiếp, một thanh Tuyệt phẩm Tiên khí tiếp tục xuất hiện.

Trong mắt Thiên Anh Thiên lập lòe tinh quang, hắn không ngờ tên này giàu có như vậy, tiện tay đã rút ra một thanh Tuyệt phẩm Tiên khí, sau đó hắn nhanh chóng giơ tay lại tiếp tục trấn áp nó trong tay.

- Ha ha.... Như vậy rất tốt, để ta ta luyện hóa hai món Tuyệt phẩm Tiên khí này của người đi.

Thiên Anh Thiên vừa nói xong liền liền truyền pháp lực vào hai thanh Tiên khí, bắt đầu luyện hóa.

Đệ tử Côn Lôn Thần Tông nhìn thấy tình huống này nhất thời kích động gầm to, người này muốn cho Tiên khí tự bạo, mà giờ nó đã bị phó tông chủ áp chế, giờ nhìn xem hắn còn bản lĩnh gì nữa đây.

- Này, người tên gì?

Lúc này Lâm Phàm lại hỏi.

- Phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông – Thiên Anh Thiên.

Lâm Phàm gật gật đầu, thay bộ mặt tức muốn nổ phổi lúc trước bằng vẻ mặt tươi cười:

- Lão tử không giết người vô danh, còn có, người thật cho rằng Tiên khí lão tử luyện chế lại để một tên như người trấn áp?

- Hả?

Thiên Anh Thiên sửng sờ, không hiểu lời nói này có ý gì, nhưng một giây sau, hần đã thấm thía câu nói ấy.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1034: Còn Ai Nữa Không?

- Bạo!

Lâm Phàm nhẹ giọng mở miệng, trong mắt đầy vẻ cuồng bạo, tên điên này lại dám dùng tay không mà tiếp Tiên khí của ca, dũng khí thật lớn, ca có chút khâm phục rồi đó nhưng cũng quá bất đắc dĩ đi, thế gian này quả không có cường giả có đầu óc bình thường.

- Làm sao có khả năng.

Sắc mặt Thiên Anh Thiên đại biến, hẳn cảm nhận được hai món Tuyệt phẩm Tiên khí đang bắt đầu cuồng bạo, chúng có thể nổ tung bất cứ khi nào và bất cứ nơi đâu.

- Phong Thiên.

- Tiểu bối, người nghĩ nhiều rồi, người có thể để chúng tự bạo trong tay bản tọa hay sao?

Thiên Anh Thiên quát lớn một tiếng, phù văn phong ấn bộc phát, gói hai cái Tuyệt phẩm Tiên khí lại, mạnh mẽ trấn áp khí linh trong đó, xóa đi thần thức của Lâm Phàm, nhưng khi cổ pháp lực này vừa truyền vào bên trong Tiên khí đã bị đẩy ra một cách mạnh mẽ.

Khóe miệng Lâm Phàm nhếch lên, lộ ra nụ cười yếu ớt:

- Đến lúc chơi pháo hoa rồi.

Ầm!

Ầm ầm!

Thiên địa rung động, uy lực hai thanh Tuyệt phẩm Tiên khí tự bạo đủ chấn động cả đất trời, linh khí có tiên đạo pháp tắc như một vật vô chủ nổ tung trong hư không, tạo ra hình ảnh huyền diệu, một đám sương mù màu xám bao trùm tất cả, mặc dù không thấy gì nhưng tất cả mọi người đều biết, nếu có ai dám đi đến gần khu vực mang tính hủy diệt đó, khẳng định không thể sống sót trở ra.

Một tràng tiếng kêu thê thảm không ngừng truyền đến, vang vọng cả đất trời, thân thể Thiên Anh Thiên bị đoàn sương mù bao phủ, chỉ có thể nghe được những tiếng kêu thảm thiết mà không nhìn được rốt cuộc có chuyện gì.

Lâm Phàm lạnh nhạt đứng ở nơi đó, trên mặt không có chút rung động hay biến hóa gì, cũng không hề có một tia gợn sóng:

- Phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông – Thiên Anh Thiên, chết dưới sự tự bạo của hai món Tuyệt phẩm Tiên khí, đám tang này đủ rồi đi.

Những người đang vây xem cũng hoàn toàn hóa đá, mặt lộ vẻ khiếp sợ tột độ.

Bọn họ quả thật không dám tin, hai cái Tuyệt phẩm Tiên khí tự bạo, uy lực này đủ để lay động trời đất rồi, một khi Tuyệt phẩm Tiên khí tự bạo thì khu vực mấy trăm ngàn dặm xung quanh cũng không còn bóng dáng một ai hay một cái gì cả, nhưng đây lại là hai cái tự bạo cùng lúc, mà nó cũng quá quái dị đi, sức nổ nó sinh ra lại không ngừng cô đọng và tập trung vào cùng một điểm.

Lâm Phàm hơi nhướng mày, chờ đợi hồi lâu cũng không nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, chuyện quái gì đây, có chút kì quái nha, hai cái Tuyệt phẩm Tiên khí chẳng lẽ không nổ chết được hẳn?

Sức sống tên Thiên Anh Thiên này cũng quá mạnh đi chứ.

Lúc này, Lâm Phàm phản ứng lại, theo hắn thấy thì tên Thiên Anh Thiên giờ này hẳn bị thương nặng, cũng không còn bao lâu nữa ẽ chết,

hắn tiếp tục ném ra thêm vài món Hạ phẩm Tiên khí nữa, cho chúng nó tự bạo luôn.

Ầm!

Ầm!

Vài món Hạ phẩm Tiên khí tự bạo, nhưng cũng không truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

- Sư huynh.....

Xích Hỏa Thần không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết sư huynh đến cùng ra sao nhưng hai món Tuyệt phẩm Tiên khí tự bạo không phải chuyện đùa.

Lâm Phàm hơi nướng mảy, có cảm giác quái dị, đến lúc này rồi mà hắn vẫn còn sống, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Trong khoảnh khắc tiếp theo, vạn đạo tinh quang đột nhiên xuyên thấu đám sương mù, một luồng hơi thở mạnh mẽ trấn áp nơi đó.

- Mạnh như vậy?

Trong lòng Lâm Phàm kinh hãi, chuyện này cũng quá giả đi, hai cái Tuyệt phẩm Tiên khí mà không nổ hắn chết được, chuyện này như thế nào đây chứ?

Sau kho dư âm tản đi.

Thân thể Thiên Anh Thiên đã tiêu tan, nhưng nơi đó lại xuất hiện một cái Chuyển Luân, trên cái Chuyển Luân này điêu khắc phù văn rậm rạp chằng chịt, trung tâm của nó có một tia thần thức bất diệt, nhưng thần thức này lại tản ra kim quang trẻ con, trên tay của đứa bé sơ sinh này có in một dấu thần thông kinh văn của Phật môn.

- Chuyển Luân Thánh Vương.

Đúng lúc này, các tông môn vây xem đều đồng thanh nói.

Cái này cũng thật bất ngờ ngoài ý muốn, Chuyển Luân thần bí này có thể kiên trì dưới sự tự bạo của hai món Tuyệt phẩm Tiên khí, xem ra món đồ chơi này không bình thường.

Thời điểm đó hư không đột nhiên nổ tung, một cái bàn tay khổng lồ màu xám tro phá không mà đến, bay thẳng đến vị trí của Thiên Anh Thiên muốn chụp lấy hắn.

- Không nghĩ tới thiên địa thần vật – Chuyển Luân Thánh Vương lại được gửi bên trong cơ thể của Thiên Anh Thiên, thủ đoạn Côn Lôn Thần Tông các người thật cao.

Một đạo ma âm mệnh mông cuồn cuộn truyền vào chiến trường, muốn lấy Chuyển Luân Thánh Vương đi.

- Âm Thần lão tổ, chớ làm càn!

Đâu đó xa xôi trong Côn Lôn Thần Tông bộc phát một đạo khí tức bén nhọn, đánh vào bàn tay khổng lồ kia, chém gãy ma thủ đó, ma thủ đột nhiên rơi xuống, bay thẳng đến cạnh Lâm Phàm.

- Thái Càn Thiên....

Âm Thần rống giận, hắn không ngờ Càn Thiên lại ra tay, tên đó không phải đang đánh nhau với Hàn Thiên Quân hay sao, sao lại có thể phân thân ra đây được chứ.

Lâm Phàm nhìn ma thủ, tâm hơi động, không nghĩ nhiều đi lên trước, bắt lấy nó rồi bỏ vào túi trữ vật.

Âm Thần lão tổ này hắn cũng là cường giả, vậy cánh tay này chắc luyện chế được vài thứ, nơi đây là chiến trường của lão tử mà người dám nhúng tay, không chứa mặt mũi cho nhau gì hết.

- Tiểu bối, trả cánh tay của lão tổ lại đây.

Âm Thần lão tổ rống giận, trong cánh tay ẩn chứa bản mệnh pháp tắc của hắn, nếu mất đi nó tương đương với việc mất đi mấy trăm năm công lực.

Tâm tình Lâm Phàm hiện tại thoải mái không ít, mở miệng:

- Trả cái em gái ngươi à, lão tử ta bằng vào bản lĩnh nhất được, dựa vào cái gì mà phải trả cho ngươi, trên cánh tay này có viết tên ngươi à.

- Ngươi muốn chết.....

Âm Thần lão tổ rống giận, hiển nhiên đã động sát ý với Lâm Phàm.

Lâm Phàm đơn thân độc mã đến Côn Lôn Thần Tông gây sự đã là một chuyện không thể tin được rồi, nhưng sự tình phát triển đến mức độ như hiện tại càng khiến bọn họ chấn kinh.

Bọn họ thật không ngờ tên này lại cường hãn như vậy, ngay cả hai vị phó tông chủ Côn Lôn Thần Tông cũng bại dưới tay hắn, thực lực này nghịch thiên cỡ nào.

Bọn họ biết lý do vì sao Tông chủ Côn Lôn Thần Tông không ra, đương nhiên đang bị tông chủ Thiên Địa Tông – Hàn Quân Thiên quấy rối.

Bằng không với tính cách của Thái Càn Thiên, tuyệt đối sẽ không để yên chuyện này.

Rất nhiều cường giả ẩn mình trong hư không đang muốn nhìn một chút chuyện này đến cùng sẽ như thế nào.

Vào lúc thân thể Thiên Anh Thiên nổ tung rồi Chuyển Luân Thánh Vương xuất hiện, đã dẫn phát sự tham lam của bọn họ.

Chuyển Luân Thánh Vương, một Thần vật trong các Thiên Địa Thần vật, bao hàm thiên địa đại đạo, có thể lĩnh ngộ bất kỳ thần thông nào cũng đều trong nháy mắt, đồng thời, có thể luân hồi bất diệt, nếu như có thể

đưa Chuyển Luân Thánh Vương vào trong cơ thể, thì sức mạnh bộc phát sẽ vô cùng cường hãn.

Tu vi của Thiên Anh Thiên là Thánh Tiên, trong cảnh giới Thánh Tiên hẳn đã là cường giả đứng đầu, chẳng qua, nếu luyện hóa được Chuyển Luân Thánh Vương, hẳn hoàn toàn có thể tấn thăng đến cảnh giới cao hơn.

.....

- Ha ha, muốn giết ta, ta ngược lại muốn xem các người có can đảm đó không?

Thời khắc này, Lâm Phàm cuồng bạo.

- Các Tiên khí của ta, ra đây!

Ầm!

Lâm Phàm ngẩng đầu, mặc cho vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào mình, khoảng không sau lưng hắn vốn lặng yên đột nhiên rung động.

Từng món Tiên khí bay ra, rậm rạp chẳng chịt lơ lửng sau lưng hắn.

Hạ phẩm Tiên khí, Trung phẩm Tiên khí, Thượng phẩm Tiên khí và Tuyệt phẩm Tiên khí.

Những Tiên khí Lâm Phàm luyện chế được giờ đi ra toàn bộ, xếp hàng chỉnh tề sau lưng hắn.

Tiên khí tản ra sức mạnh chấn động thiên địa, mọi người thấy cảnh này đều trợn tròn mắt.

- Lão tử muốn hỏi, còn có ai nữa....?

Lâm Phàm nổi giận gầm lớn, âm thanh nổ vang hư không.

Ừng ục!

Đám người đồng loạt nuốt một ngụm nước bọt.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1035: Quá Càn Rỡ

Không có người nào, thật sự không có ai.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều ngậm miệng, chỉ biết câm nín, bọn họ sợ, cũng bị dọa chấn kinh, người trước mắt là quái vật gì có còn là người sao?

Nhiều Tiên khí như vậy, chúng từ nơi nào đến chứ.

Ngay cả Âm Thần lão tổ luôn ẩn trong hư không cũng ngậm miệng, hình ảnh Tiên khí tự bạo lúc trước hẳn cũng thấy được, chỉ có thể nói quá kinh khủng.

Hiện tại Lâm Phàm bá đạo vô cùng, đập một cước vào hư không, ngẩng đầu kiêu ngạo, một tay chỉ vào khoảng trống trước mặt

- Lão già Âm Thần, ngươi cái gì đó ra cho lão tử xem, lão tử không đánh chết ngươi đâu, nếu ngươi không dám ra thì chết trong đó luôn đi, còn nếu dám ra mặt thì xem Tiên khí của ông nội đây có đập chết lão già như ngươi hay không?

Tất cả mọi người giờ đang sợ ngây người, cảm giác dị thường khủng bố.

Âm Thần lão tổ dù không gia nhập bất kì tông môn nào nhưng cũng là một Thánh Tiên lâu năm trong Vô Tận đại lục, một thân tu vi kinh thiên động địa, pháp lực cực kì hùng hậu, nhưng giờ lại bị người khác chỉ vào mặt phun máu chó lên đầu thế mà ngay cả rắm hăn cũng không dám thả.

Giờ này, sắc mặt Âm Thần lão tổ đã biến thành màu máu, người trước mắt này lại dám làm nhục hãn, hãn đã sớm phần nộ vạn phần, nhưng khi thấy đám Tiên khí của đối phương, nội tâm của hãn liền bình tĩnh trở lại, hãn không phải người lỗ mãng, nếu như mình bị đám Tiên khí này đập vào, kết quả sẽ rất thảm a.

Quên đi, nhin một bước gió êm sóng lặng, lùi một bước trời cao biển rộng, tiểu tử này thật sự quá bá đạo, lão tử nhin.

- Hừ, câm miệng thì tốt, tất cả mọi người nghe kỹ cho ta, sự tình hôm nay là cuộc chiến của lão tử cùng với Côn Lôn Thần Tông, Tiên khí lão tử cũng không đồ rơm, ta không nói đùa, nếu ai dám làm càn, ta nổ chết các ngươi.

Một vài cường giả đang ẩn mình nướng mảy, người này quá càn rỡ, nếu như người khác bọn họ đã sớm trấn áp rồi nhưng tình huống hiện tại làm bọn họ do dự.

Tiên khí đếm không hết thế kia, điên sao mà chui đầu máu vào.

Ngay lúc đó, dị biến xảy ra.

- Làm càn, bản tổ ngang dọc Vô Tận đại lục ngàn năm rồi, một tên tiểu bối như ngươi lại dám tùy tiện lớn lối như vậy.

Hừ không nổ tung, một bóng người bay thẳng đến Lâm Phàm, khí thế trấn áp mạnh mẽ.

- Động Hư lão tổ, ông ấy vừa mới lên cấp Thánh Tiên, chắc bị tên tiểu tử này chọc giận rồi.

- Tiểu tử này thật quá kiêu ngạo, vậy để Động Hư lão tổ dạy dỗ hãn đi.

.....

Lâm Phàm hơi nướng mảy, sau đó hơi nhấc ngón tay, một cái Trung phẩm Tiên khí bay đến đó.

Bạo!

Ầm!

Một Trung phẩm Tiên khí nổ tung, Động Hư lão tổ bị nguồn sức mạnh này đánh tới, thân thể không nhịn được run rẩy.

Những Tiên khí này quá mức nghịch thiên, không cần thời gian ấp ủ, vừa nói bạo sẽ liền bạo, không cho người ta chút cơ hội phản ứng nào.

- A!

Thân thể của Động Hư lão tổ bị nổ tung, máu rơi đầy trời, cảnh tượng thê thảm vô cùng.

- Người....Người....

Gương mặt Động Hư lão tổ lộ vẻ hoảng sợ, một cái Trung phẩm Tiên khí đã suýt lấy đi cái mạng già của hắn, hắn còn phát hiện uy lực tự bạo của Trung phẩm Tiên khí này rất mạnh và có sức công phá rất lớn.

- Còn chưa chết?

Lâm Phàm kinh ngạc, như vậy mà đối phương vẫn chống đỡ được, hơi lúng túng nha.

- Quên đi, cho người thêm một cái Trung phẩm Tiên khí, nếu lần này người còn không chết, lão tử tạm tha cho người một mạng.

Không chờ Động Hư lão tổ nói thêm cái gì, hắn lại ném thêm một thanh Trung phẩm Tiên khí tới.

- Không....Không.....Đừng tới, đừng tới a.....

Động Hư lão tổ gào thét, hắn bây giờ rất hối hận, sao mình lại cố tình đi tìm chết cơ chứ, những người khác đều cảm như hèn không nói gì mà hắn lại muốn lao ra làm người hùng, cảm tự tạo nghiệt không thể sống a.

Ầm!

- Keng, chúc mừng chém giết cường giả Thánh Tiên.

- Keng, chúc mừng kinh nghiệm tăng.....

Động Hư lão tổ không đủ thực lực, trong cảnh giới Thánh Tiên cũng chỉ như đá lót đường, hơn nữa, không hề có gốc gác oai phong, thần thông gì cả, chỉ một món Trung phẩm Tiên khí đã có thể nổ hấn thành như vậy, quả thật mất mặt.

Chết rồi.....

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ, đường đường cường giả Thánh Tiên cứ bị hai cái Trung phẩm Tiên khí giết, còn chết rất thảm.

Lâm Phàm ho nhẹ:

- Tất cả nhìn cho rõ, đây là kết cục của việc can rở, giờ còn ai không phục? Nếu không phục thì có thể bước ra.

Toàn trường yên lặng như tờ, không một ai nói chuyện, bọn họ đã bị chấn động, bị khí thế oai phong, hung bạo của Lâm Phàm dọa sợ.

Lâm Phàm cũng phát hiện, chỉ cần mình tàn nhẫn một chút, thì đám lão tổ hay Thánh Tiên gì đó cũng là cặn bã, căn bản không đáng nhắc tới.

Lúc này, Lâm Phàm đi về phía trước.

A.....

Đám đệ tử của Côn Luân Thần Tông lui về phía sau vài bước, bọn họ hiện giờ sợ té đái dưới dâm uy của Lâm Phàm.

- Côn Lôn Thần Tông hết người rồi à, không lẽ chỉ có bấy nhiêu thôi, hôm nay lão tử muốn quét ngang nơi này.

Lời nói Lâm Phàm rất bá đạo, nhưng lòng hăn biết rõ, muốn quét ngang thì chỉ đang nằm mơ, trừ phi hăn đạt đến cảnh giới Tiên Vương mới được, hiện tại hăn cũng chỉ cố gắng nổ cho to thôi, dùng khí thế bức người, nói vài lời hung ác.

Chuyển Luân Thánh Vương khi này đã bị Thái Càn Không lấy đi, bảo bối bức này đương nhiên không thể để lại nơi đây, hơn nữa Thiên Anh Thiên còn chưa chết, một tia thần thức kia của hăn được giữ, đương nhiên có thể sống lại.

Nhưng lần này Côn Lôn Thần Tông xem như mất hết mặt mũi, chỉ là một tên đệ tử Thiên Địa Tông có thể bức hai vị phó tông chủ của họ đến thảm thương, điều này nói ra ai sẽ tin đây?

Khẳng định sẽ không có ai nguyện tin đâu.

Lúc này, Thiên Địa Tông.

Vô số đệ tử tập trung tại quảng trường, từng người từng người đều ngẩng đầu, bên trên họ, hư không hiện ra khung cảnh tình hình hiện tại của Lâm Phàm ở Côn Lôn Thần Tông.

Đệ tử ngoại môn sợ ngây người.

Đệ tử nội môn hưng phấn.

Đám Thần tử cũng đang hưng phấn cực kì.

Đệ tử dự bị trở về tông môn cũng bội phục.

Một ít đệ tử ngoại môn có cảm giác như được nhìn thấy thế giới mới.

- Đây là Lâm sư huynh của chúng ta sao? Thật bá đạo, thật lợi hại.

- Đùa à, chuyện đó đương nhiên.

- Lâm sư huynh sao làm được thế ta, sao hắc có nhiều Tiên khí như vậy được?

- Khủng bố, thật sự quá kinh khủng, một người quét ngang Côn Lôn Thần Tông, đánh bại hai vị phó tông chủ của họ, thực lực này quá mức kinh người.

- Ta đã nói rồi, Thiên Địa Tông chúng ta cường đại nhất.

Trong lòng những đệ tử tông chủ dự bị hiện tại bội phục vô cùng, bọn họ cảm thấy mình không bằng

hắn, đặc biệt là phần dũng khí này, họ không thể so sánh được.

Dám đơn thân độc mã đến Côn Lôn Thần Tông khiêu khích, có cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám a.

Thanh Dương Tử đang kinh ngạc từ từ chuyển sang hưng phấn, hắc hận không thể nói cho mọi người biết, tiểu tử này do hắc mang về tông môn.

TỐI CƯỜNG HỆ THỐNG

Tân Phong
www.dtv-ebook.com

Chương 1036: Không Phục

Đông đảo đệ tử Côn Lôn Thần Tông kinh hãi, đồng thời còn có cảm giác nhục nhã, nhục nhã này quá lớn, Côn Lôn Thần Tông bọn họ là một trong chín đại tông, khi nào phải chịu nhục nhã như vậy.

Chỉ một tên đệ tử Thiên Địa Tông lại dám đến đây làm càn, còn đánh gục hai vị phó tông chủ của họ, chiếm được lợi ích to lớn.

Cường giả bên ngoài nhiều như mây, những người đó đã ngang dọc trong Vô Tận đại lục này nhiều năm, nhưng tình cảnh trước mắt làm tâm thần họ chấn động, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Tiểu tử Thiên Địa Tông trước mắt này thật sự rất cường hãn, tuy không nhìn thấu được tu vi hắn, nhưng những Tiên khí bay lơ lửng sau lưng hắn cũng đủ để bọn họ trợn mắt há hốc mồm, thậm chí còn nổi lên lòng tham, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong giây lát đã bị áp chế xuống.

Hình ảnh thâm trầm lúc chết của Động Hư lão tổ vẫn chưa phai trong ký ức bọn họ, hai cái Trung phẩm Tiên khí tự bạo, có thể nói kinh khủng dị thường.

Tuy Động Hư lão tổ không mạnh như họ nhưng người ta không chỉ có Trung phẩm Tiên khí mà còn có Thượng phẩm Tiên khí, ngay cả Tuyệt phẩm Tiên khí cũng có, nếu như hắn tùy tiện quăng bọn họ vài cái, họ không nhất định có thể đỡ được.

Nghĩ tới nghĩ lui đều ra cảm giác dị thường khủng bố nên cũng không dám làm càn a.

Xích Hỏa Thần và Thiên Anh Thiên bị thương thể rất nặng, đặc biệt là Thiên Anh Thiên bị nổ chỉ còn lại một tia thần thức, muốn khôi phục như cũ là chuyện không hề dễ dàng.

Lâm Phàm nhìn Hạ phẩm Tiên khí sau lưng một chút, khóe miệng hơi lộ ra vẻ mỉm cười, sau đó giơ ngón tay lên điểm một cái, năm mươi món Hạ phẩm Tiên khí bay lên không trung.

Lâm Phàm hét dài một tiếng, năm mươi thanh Hạ phẩm Tiên khí sục sôi, đám đệ tử Côn Lôn Thần Tông thấy cảnh này nhất thời liền trắng cả mặt.

- A! Cứu mạng a.

- Điên rồi, người này điên rồi.

- Làm sao bây giờ, chúng ta nên làm gì? Ai đó đến cứu chúng tôi đi.

- Chạy mau, li khai nơi này, chỉ cần thoát khỏi phạm vi của nó chúng ta sẽ không chết.

Đệ tử Côn Lôn Thần Tông hết hoảng, người này chạy nhanh hơn so với người kia còn, nhưng thời điểm bọn họ định thần lại, nhìn thấy tình hình mới hoàn toàn thả lỏng.

Năm mươi thanh Hạ phẩm Tiên khí không hướng về phía bọn họ mà hướng về phương khác.

Mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

- Nguy hiểm thật, dọa chết người rồi, nguyên lai không phải nhắm đến chúng ta.

- Tên này thật sự quá súc sinh, sao hắn có thể làm vậy, đó là Tiên khí mà.

- Đệ tử Thiên Địa Tông quá đáng, lại dám làm càn như vậy, chẳng lẽ hẳn cho rằng Côn Lôn Thần Tông chúng ta dễ bị bắt nạt?

- Tông chủ đã đi đâu rồi, sao đến giờ vẫn không xuất hiện chứ.

- Ồ, không đúng, các người nhìn xem....

Mọi người nghe theo tiếng nói nhìn sang, trong lúc nhất thời kinh hãi biến sắc.

- Đám Hạ phẩm Tiên khí không nhắm đến chúng ta mà nhắm đến tông môn của chúng ta a.

- Cmn súc sinh, tên này đang muốn nổ tung tông môn chúng ta à?

- Năm mươi món Hạ phẩm Tiên khí tự bạo cùng lúc, hậu quả này ta cũng không dám tưởng tượng nó sẽ khủng bố cỡ nào?

.....

- Ha ha...

Lâm Phàm cười lớn.

- Côn Lôn Thần Tông lại không có ai đi ra, vậy để lão tử ta dùng Tiên khí đốt pháo hoa cho các người xem.

Năm mươi thanh Hạ phẩm Tiên khí tuy mỗi cái không sao nhưng tổ hợp chúng lại thì uy lực bạo tạc không phải bình thường, đến khi đó có thể hút cả hư không chứ chẳng đùa, Côn Lôn Thần Tông tuy khổng lồ nhưng nếu để chúng tự bạo trên bầu trời của nó, có thể nổ bay ít nhất một phần năm địa bàn.

Cái này tính ra cũng rất kinh khủng, kiến trúc Côn Lôn Thần Tông bị nổ tung một phần năm, chuyện này là đã kích rất nặng đối với Côn Lôn Thần Tông, hơn nữa nếu phá ngay khu vực trọng yếu, tổn thất sẽ nặng nề hơn.

Những người đang nấp trong hư không nhìn một màn trước mắt đều bị dọa.

- Tiểu tử Thiên Địa Tông này thật ác độc.

- Thái Càn Thiên nhất định phải ra tay rồi, nếu như tùy ý mặc kệ đám Tiên khí tự bạo, dù có đại trận hộ tông cũng không chắc chống đỡ được.

- Hiện tại hẳn không có cơ hội xuất thủ đâu, Hàn Quân Thiên đang quần lấy hẳn rồi, hẳn không thể phân thân được.

- Tuy thực lực đám phó tông chủ cường hãn nhưng dưới sự tự bạo của nhiều Tiên khí như vậy, chỉ e cũng không chịu được.

- Các người nói xem, những vị Thái Thượng lão tổ Côn Lôn Thần Tông không ra được à?

- Không thể, ta nghe nói các bọn họ đang bận tìm hiểu Thiên Quân chi đạo, chỉ cần tiện tay tìm ra là có thể sáng lập ra nghìn loại tông môn khác.

- Lời này có lý.

.....

Đệ tử Côn Lôn Thần Tông giờ đang ngẩng đầu nhìn hư không, năm mươi thanh Hạ phẩm Tiên khí kia đang tản ra ánh sáng chói mắt, từng đạo lại từng đạo pháp tắc đi ngang qua, một phần trong đó cũng có tiềm lực từ bên ngoài.

- Bạo.

Lâm Phàm quát to không chút do dự nếu như đã tới thì phải làm cho trót đến nơi đến chốn, mặc dù hành động này có chút nguy hiểm nhưng hẳn cũng không sợ.

Có Tiên khí hộ thể, ai dám đến thì bạo nổ người đó, còn cái vật phẩm đặc biệt kia nữa thì hẳn đã đứng thế bất bại, tuy hẳn không rõ lắm hiệu quả của nó, nhưng hẳn tin tưởng vào vật phẩm mà mình luyện chế, tuyệt đối sẽ không khiến hẳn thất vọng đâu.

Hiện tại trước mắt, giũo chỉ là một đám cặn bã này, nên hẳn cũng không để vào mắt, như vậy cũng không cần dùng đến vật phẩm đặc biệt.

Ầm ầm!

Toàn bộ đất trời chấn động kịch liệt.

- Ta kháo, tên này thật sự cho tự bạo, hẳn muốn chết sao?

Một người ẩn mình trong hư không kinh hãi thốt lên.

Vài đại tông khác thông qua phép nhìn xuyên thấu thấy một màn diễn ra trước mắt, nội tâm rung động mãnh liệt, kinh người, thật sự quá kinh người.

Trận chiến này, nếu Thiên Địa Tông chiếm thế thượng phong, từ nay về sau không thể xem thường Thiên Địa Tông này được.

Trong chín đại tông, chắc cũng chỉ có Thần Nguyên Tông có thể phân cao thấp cùng họ.

Xoạt xoạt!

Đại trận hộ sơn Côn Lôn Thần Tông cũng không chịu nổi uy lực của vụ nổ, bắt đầu vỡ nát sau đó ầm ầm, hoàn toàn bị phá hủy.

Uy lực tự bạo cường hẳn trực tiếp giáng xuống, áp chế một cách mạnh mẽ, nếu sức mạnh này giáng lâm lên người đệ tử Côn Lôn Thần Tông mà không được ai giải cứu, chỉ sợ tất cả sẽ phải chết.

Những đệ tử đang tuyệt vọng nhìn uy lực kinh khủng đang đè ép tông môn, dư ba tản ra tứ phía.

Đúng lúc này, trên bầu trời Côn Lôn Thần Tông xuất hiện một vết nứt, uy lực bạo tạc dần dần tiêu tan bị hấp thu vào đó.

- Được rồi, tất cả dừng tay đi.

Lúc này, một đạo thanh âm khàn khàn truyền đến, thanh âm này chứa lực lượng uy nghiêm vô thượng.

Lâm Phàm nhìn thấy mà sửng sò, năm mươi thanh Hạ phẩm Tiên khí này của hắn một người cũng chưa nổ chết mà cứ như vậy biến mất?

- Trời ạ, quá tổn thương người đi?

Trong lòng Lâm Phàm không phục a.

- Là ai, đi ra cho lão tử, người là ai mà nói đủ rồi, lão tử muốn đánh cho người phải kêu cha gọi mẹ.

Lâm Phàm cuồng bạo quát lớn.

Mà lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

- Tông chủ, người không sao chứ?

Lâm Phàm thấy người vừa xuất hiện, đành câm họng mà hỏi thăm.

Hàn Quân thiên lắc đầu:

- Không có chuyện gì, ta động thủ với Thái Càn Thiên một hồi, lâu rồi không vận động nên ta cảm thấy hơi yếu yếu.

Mà giờ Thái Càn Thiên cũng xuất hiện bên phía các đệ tử Côn Lôn Thần Tông, khuôn mặt hắn đỏ bừng, tràn đầy cảm tức nhìn bọn họ.